K. 2.107

del Collegio de la Compa de Jesus de Granada

APPENDIX LI-

bellorum ad Thesaurum Græcæ linguæ pertinentium.

Corregi este libro conforme a la censura de la General inquisicion en Granada 15 de setiembre de 1614

+ Augustin de Quiros

No añade el Cap. de 1703.

K. 2107

del collegio de la Compª de Jesus de Granada

APPENDIX LI.

bellorum ad Thesaurum Græcæ linguæ pertinentium.

Corregi este libro conforme a la censura dela Sta General inquisicion en Granada 15 de Setiembre de 1804

+ Agustin de Quiroz

No añade el Cap. de 1803.

DE GRAECAE LINGVAE DIALECTIS, EX ſcriptis Ioannis Grammatici quæ τεχνικὰ fuerunt inſcripta.

Διάλεκτος eſt linguæ ἰδίωμα, id eſt proprietas. Sũt autem dialecti quinque, Attica, Dorica, Æolica, Ionica, Communis. Et Attica quidẽ vocata eſt ab Atthide Cranai filia: Æolica verò, ab Æolo Hellenis filio. Dorica, à Doro Hellenis filio: Ionica, ab Ione filio Xuthi, q̃ fuit Hellenis & Creũſæ Erechthei filiæ. Communis autem, quæ ex his quatuor conſtat. Habet autem vnaquæque dialectus proprium idioma. A

DE IONICA DIALECTO.

Ionica dialectus illa eſt qua vſi ſunt Iones: hæc autẽ illis antiqua eſſe videtur. Proprium illius eſt, pro α vti η, & circunflexas ſyllabas in duas partes diuidere: & pro π, accipere κ: & pro aſpiratis colliſionibus tenues proferre: & ε quibuſdam dictionibus ι eximere. B

Vtuntur igitur η pro α: vt [quum dicunt] θύρλη pro θύραν. & ἡμέρλη pro ἡμέραν, & ὠφελείλη pro ὠφέλειαν. Circunflexas autem ſyllabas in duo diuidunt, quum pro πτιᾶν dicunt πτίειν. Pro π, κ accipiunt: πῶς enim κῶς dicunt. Pro aſpiratis ſynalœphis tenues proferunt, quũ dicunt pro ἑφίππων ὁππόων: & pro ἑφορᾶν ἐπορᾶν. Quibuſdã dictionibus ι auferunt, pro πανέθιον, πανέεσθαι dicentes. Dicta eſt autem Ionica ab Ione filio Apollinis & Creũſæ Erechthei filiæ. C

DE ATTICA DIALECTO.

Attica verò dialectus eſt, qua vſi ſunt Athenienſes. Peculiare autem ipſius eſt, aſſatim vti contractionibus, & dictiones indiuiſim proferre. Præterea verò τ ρ τρ & ο σ ſumere: & υ pro ει: & σ pro ξ.

Contractionibus igitur abundè vtuntur, quum dicũt θοιμάπον pro τὸ ἱμάπον, & φοίμιον pro τὸ φοίμιον. Indiuiſim verò nonnullas dictiones proferunt, quum dicunt πατρῷον pro πατρῴον: & Νηρῆδα pro Νηρηΐδα. Accipiunt præterea ρ & τ, pro ς. nam θάλασσαν efferunt θάλατταν: & τὸ ρέσσειν, τὸ ρέττειν. Rurſus pro θαρσαλέος, θρᾶσος, θαῤῥαλέος, ἄῤῥενα dicunt. Pro ε ſumunt υ, vt πύνδυμα, pro τὸ ἔνδυμα: πύγκλημα pro τὸ ἔγκλημα: πύλαιον, pro τὸ ἔλαιον: πύπισμον pro τὸ ὄπισμόν: πύργον, pro τὸ ἔργον. Pro σ verò ξ vſurpant, quando dicunt ξύμπας pro σύμπας: & ξυμφοραὶ pro συμφοραί: & ξυνέηκεν pro συνέηκεν. & ξύμβολον pro σύμβολον: & ξυνθήκη pro συνθήκη. Vocata autem eſt Attica, quæ Atticorum eſt, ab Atthide Cranai filia. D E

DE DORICA DIALECTO.

Dorica autem vocata eſt dialectus qua vſi ſunt Dores. Eius proprium eſt, pro η, α vti: & pro ω α: & pro fœmininis nominibus ſingularib⁹, plurales caſus proferre: & pro ου diphthongo ω vti, & pro ει diphthongo υ aſſumere. & interdũ pro ῆ, σ. & quibuſdam dictionibus ι detrahere.

Pro η igitur α vtuntur quum dicunt ἄλιον pro ἥλιον, pro ἡμέραν, ἁμέραν: & pro ἡ Κύπρις, ἁ Κύπρις: & ἁδύ, pro ἡδύ. Pro ω autem α vtuntur, quum dicunt pro μουσῶν, μουσᾶν: pro θυρῶν, θυρᾶν. Pro ſingularibus autẽ fœmininis nominibus plurales caſus proferunt, dicendo pro καλὴ καλὰ, σοφὴ σοφά. Pro ου autem diphthongo ω vtuntur, dicendo pro μούσαις μώσαις. Pro ει autem diphthongo η vtũtur, quum dicunt pro ἰδεῖν, δραμεῖν, λαβεῖν: ἰδῆν, δραμῆν, λαβῆν. Sed & λάβεν pro λαβεῖν, & δράμην pro δραμεῖν, & ἔλθεν pro ἐλθεῖν dicunt. Dorica autem appellata eſt à Doro Hellenis filio. E G

DE ÆOLICA DIALECTO.

Æolica autem dicitur dialectus, qua vſi ſunt Æoles. Proprium autem ipſius eſt acutas dictiones inuertere, & quibuſdã nominib⁹ fœmininis accuſatiui caſus ι addere: & aliquando pro υ, ω vti, & pro ο, ω: & incipientia à vocalib⁹ tenuiter proferre: & pro ει diphthongo η ponere: & collocare in dictionibus ante ρ, β: pro gemino μμ, geminum ττ aſſumere.

Inuertunt igitur acutas dictiones, pro ποταμός, πόταμος dicentes, & pro καλὸς, κάλος. Quibuſdam autem nominibus fœmininis accuſatiui caſus ι apponunt, vt quum dicunt pro καλὰς, καλᾶς: pro σοφὰς σοφᾶς. Pro ου verò ω vtuntur, vt quũ dicunt λιπῶσαι pro λιποῦσαι, & ἰδῶσαι pro ἰδοῦσαι: & καλῶσαι pro καλοῦσαι. Pro ο, ω vtuntur quum dicunt ὤμοιον pro ὅμοιον. Inchoantia verò à vocalibus, tenuiter proferũt, quum ἡμέρα attenuant, ἥλιος & ὑμεῖς. Pro ει autem diphthongo vtũtur η, pro Κυθερέειαν Κυθέρειαν dicentes, & pro μαθεῖν & ἐλθεῖν, μαθῆν & ἐλθῆν. Ponunt in quibuſdã dictionibus ante ρ, β: pro ῥόδα βρόδα dicentes: pro ῥάκη βράκη. Pro gemino autem μμ geminum ττ accipiunt, τὸ ὄμμα τὸ ὄττα dicentes. Sunt & quædam quæ peculiariter apud eos formantur. nam κτ pro μετὰ præpoſitione accipiunt. Aliquando & pro βουλεύω βωλεύω dicunt, & pro γεῦ, γαῦ: & pro ἀγῶνα, ἄγωνον, ac pro Περάμων, Πέρραμον. Appellata eſt Æolica lingua ab Æolo Hellenis filio. A B C D E F G

DE COMMVNI DIALECTO.

Qui nolunt communẽ dialectum annumerare prædictis quatuor, hanc rationem afferunt. Neque enim aiunt habere proprium, ſed ſicut quadripharmaca vis ex quatuor pharmacis conſtans, quadripharmacum dicitur, nihil proprii habens: ſic & cõmunis dialectus ex quatuor conflata, nõ debet his annumerari. Ex iis autem qui communem dialectum introducunt, alii dicunt quòd omnibus immixta eſt dialectis eiuſdem vocis, vt φίλος, νοῦς & huiuſmodi: alii inquiunt non habere formã, ſed ex variis dictionibus eſſe congregatã. Mutationes autem ipſius non inueniuntur. Ionica ſcripſit Homerus, Attica Ariſtophanes, Dorica Theocritus, Æolica Alcæus, communi Pindarus.

ALITER DE DIALECTIS.

Dialectus, eſt dictio propriam formæ notam oſtendens, vel dictio peculiarẽ vel communem oſtendens notam. Dialecti autem ſunt (ſi & communem quis annumerauerit) quinque, Ionica, Attica, Dorica, Æolica, Communis. Nam quinta propriam non habens notã, Communis nominata eſt, vel quia cõmuniter omniũ notis vtitur, & ex quatuor cõſtat: vel quia communiter ea omnes vtuntur: vel quia eæ omnes ex hac tãquã ſubiecta incipiunt. Remittere autem oportet hãc quidem quaſi ad regulam, reliquas verò ad propriatem. Barbaras quidem certè quum ſint multæ, eæque comprehendi nequeant, non eſt facilè tradere: atque adeo dicẽdæ nõ ſunt dialecti, ſed linguæ. At verò Hellenicas inde contigit appellari, quòd quum Hellen Iouis quidem filius, cognomẽto autem Deucalion, loca per Græciam occupaſſet, omnes quidem contigit dici Hellenicas voces, ſigillatim verò denominationes ab illius filiis accepiſſe. Diſperſis enim iis in plura loca atque eandem vocem non amplius ſeruantibus, ſed cum locorum mutatione vnà vocem quoq; mutantibus, accidit dialectos dici. A Doro ergo Deucalionis & Pyrrhæ filio, qui migrarunt in loca circa Parnaſſum & Aſopum, Dores ab ipſo appellari omnes contigit, & dialectum Doricam, qua valde vtuntur Rhodii & Cretenſes, & Peloponneſii, & Siculi, & Libyci, & antiquæ Epiri incolæ.

Ab Æolo autẽ Hellenis filio & Pyrrhæ, Æolica vocata eſt. Hic enim quum decem vrbes condidiſſet, & regionem Æoliam, dialectum Æolicam nominauit.

Ionica autem ab Ione Xuthi filii Hellenis & Creũſæ Erechthei filiæ vocata eſt. Hic enim linguam quæ eadẽ atque Attica videbatur, quum commigraſſet & condidiſſet tredecim vrbes, a ſe Ionicam appellauit: vrbes autem hæ ſunt, Clazomenæ, Lebedus, Phocæa, Priene, Miletus, Mycale, Erythra, Titus, Samus, Colophon, Epheſus, Chius, Smyrna.

Attica autem vocata eſt, vel ab Atthide Cranai filia, (fuit autem is Atticæ rex) vel eo quòd ad littus eſſet, quaſi ἀκτικὴν dixeris.

Intelligitur autem dialectus trifariam: per totius A
nominis immutationem, per mutationem quæ est in
parte quadam, per immutationem quæ est per acci-
dens. Per totius nominis immutationem, vt quum
Æoles muliebre indumentum καταγωγὶν vocant, At-
tici autem, ἀλουργίστην, quod nos πλίαν, & similia. Per
immutationē quæ est in parte quadā, vel per Prosthe
sin, (vt Æoles pro ῥόδα βρόδα dicunt) vel per Aphære-
sin, (vt Dores φέρεν & λέγειν pro φέρειν & λέγειν efferunt)
vel per metathesin, vt pro δίφρον dicunt δφίφον. At
ex immutatione quæ est per accidens, vel in accen-
tu, vel in spiritu, quem appellamus. In accen-
tu, vt Attici quidem dicunt, ἱκάνω, ἵκανον: & ἐλαύνω,
ἔλαυνον: Dores autem pro παντὸς dicunt παντῶς, & οὐ-
τὼς pro οὕτως: & similia, quæ diuidimus per singula-
rum dialectorum proprietates. In spiritu autem, vt
Attici, quod apud nos tenuiter est, ipsi aspiratē pro-
ferunt.

DE SINGVLIS QVÆ ATTICÆ C
dialecto propria sunt.

Attica dialectus mutat σ, modò in τ, modò in ξ:
nam pro θάλασσαν, θάλατταν dicit: & pro σῦτλον, τῦτλον:
& pro συμφορὰν, ξυμφορὰν: & pro συμβολον, ξύμβολον. Ver-
tunt autem σ in ξ, in præpositione συν, etiam seorsum.
Semper in εις plurales nominatiuos à masculinis
in ὰς factos, per η profert: vt χρῆς pro χρεῖς, & βασιλῆς
pro βασιλεῖς.
In εως desinentia masculina antepenult. vel vltima
acuta, per εως profert, vt Μενέλεως pro Μενέλαος: & λεὼς
pro λαός: & νεὼς pro ναός. D
Dictionibus addit ιωτα: vt νυνὶ, οὐπωὶ, πουπονὶ, ἀφινί.
nos autem νυνὶ, οὔπω, πόπον, ἀφίν.
In εις nomina, per ω in Genitiuo efferit: vt Ἀειστεὶς, Ἀ-
ειστέως: simili modo, Πηλεὰς, Πηλέως.
Synalœphæ Atticorum sunt propriæ, vt παρ' ἐμοῦ pro
παρ' ἐμοῦ: sic ἔρχομ' ἔχω pro ἔρχομαι ἔχω.
Ablationes literæ ιωτα Atticorum sunt propriæ, &
Dorum, & Aeolū: vt ἔπαρον pro ἐπαίρον: & εἰς Χρύσην, pro
εἰς Χρύσην. E
Sumere vocatiuos pro nominatiuis, Atticorum est
proprium: vt ἡφεληκὼρ ἐστὶς Ζεὺς pro ἡφεληκὼρ ἐστὶς: & ἐπ-
πότα Νέστωρ pro ἱππότης: & ἀρυσίπα Ζεὺς pro ἀρυσίπτης. No
minatiui enim pro vocatiuis. & vocatiui pro nomina-
tiuis. Hæc autem solùm Athenienſium figura.
Defectus partium orationis, Atticorum sunt, &
Dorum, & Ionum: vt ἐν κοΐλῳ ἀμφοτέρῳν, deest χερσίν.
Accipere accusatiuos casus pro genitiuis, Attico-
rum est: vt, Μήτε σὺ πάνυ ἀγαθὸς περ ἐὼν ἀστοιβαίρεο κούρῃσι,
pro ζώνου. F
Semper passiuis verbis pro actiuis vtitur, vt γράφο-
μαι pro γράφω: & πυνθάνομαι pro πείθω.
Item Atticorum est πυνέσθαι & νοέσθαι dicere pro
πυνίστασθαι & νοίστασθαι.
In ως desinentia aduerbia qualitatis, in ον terminat.
nominibus enim pro aduerbiis vtitur, vt δέον & πρέ-
πον, pro δεόντως, & πρεπόντως.
In ονες desinentes nominatiuos comparatiuorum
nominū in ων terminat: vt μείζοις, & χείρας, & καλλίους, G
pro μείζονες, & χείρονες, & καλλίονες.
Synalœphis immodicè vtitur: nam pro τὸ ἱμάτιον,
θοιμάτιον: & pro τὸ ἔλαιον, ζῶλαιον dicit.
Σ pro ρ vtitur: nam pro θέρος, θέρσος dicit: & pro
θαρσαλέον, θαρσαλέον: & ἄρπαι, pro ἄρραν.
Ου pro οε vsurpat quū dicit, πουῤῥυμα, & πούγκημα,
& ποῦπος, pro πόεν ῥυμα, & πόεγκημα, & πόεπος.
Nominatiuis pro vocatiuis sæpe vtitur, vt ὦ φίλος
pro ὦ φίλε.
Superlatiuis pro comparatiuis sæpe vtitur, vbi
dicendum esset θεωδέστερος παίντων, dicens θεωδέ-
στατος. H
H pro ε vsurpat, vertit enim ε in η, velut quum di-
cit ἠρωτάομεν, & ἠδουλόμην.
Attica dialectus licet mutationes acceperit pro
temporum varietate, tamen antiquam formam re-
fert. nam dualibus videmus vti & comicos poetas, &
Atticos scriptores: dicentes πὼ πόδε, & πὼ χεῖρε, & νὴ πὼ
θεώ, & Διὸς κούρω. Dicit & Plato philosophus in Gorgia,
πὼ γὼ ξένω τούτε. Γοργίας τε καὶ Πῶλος περὶ οὗ ἀμφισβητοῦμεν ἐστὸν, ὃς φίλω ἐμῶ. Item δυοῖν οὐδοῖν, & δυοῖν χαλκοῖν, & πᾶν θεάν.
Quæcũque in ας desinentia habent α in penultima,
ea per ω & ε efferunt: vt ἵλεως pro ἵλαος, & per obliquos
sequendo nominatiui formam: vt Μενέλεω pro Μενε-
λάου: & in datiuo similiter, cum ι subscripto Μενέλεῳ:
additione ν, τοῖς Μενέλεων. Accusatiuum, Μενέλεων.
Pluralem autem rectum, æquè atquè singularem da-
tiuum, Μενέλεῳ. Genitiuum Μενέλεων: Datiuum au-
tem cum ι, τοῖς Μενέλεως. Accus. τοὺς Μενέλεως.
Item Atticæ est dialecti, pro ἀφυῆ & ὑγιῆ, ἀφυῆ & ὑ-
γιᾶ dicere: & pro Εὐδοιέα & Πειραιέα, dicere Εὐδοιεῖ & Πει
ραιᾶ. Hoc autem consueuere facere in quibus vltima
syllaba in purum η desinit, penultima autem habet
ε vel α, vt in propositis. Minimè vero in quibus cum
consonate desinit, vt ἀγῶνῆ, ἀτυχῆ non enim dicent
ἀγῶνᾶ aut ἀτυχᾶ. Neque rursum in quibus consonans
præfixa est literæ ε quæ habetur in penultima. vt βασι-
λέα φρομέα.
In huiusmodi verbis, εἰδιωάμιν, & εἰβουλόμιν, & ἔμελ
λον, ε in η mutant, dicendo ἠδιωάμιν, & ἠβουλόμιν, & ἤμελ
λον. Etiã in αἰα præpositione mutãt α in η, ἰωὴχόμιν dicentes pro αἰαηχόμιν.
In verbis secundam personam passiuam habẽtibus
desinentem in η, eam per ει diphthongũ efferũt: βούλει
enim dicunt pro βούλῃ: Quũ verò fuerit subiunctiu-
um, dicunt quèmadmodum nos, ἐὰν βούλῃ.
Optatiua sumunt pro subiunctiuis, ἐὰν ἔλθοις pro ἐὰν
ἔλθῃς, & ἐὰν ἔλθοι pro ἐὰν ἔλθῃ.
Auferunt autẽ sæpius α, ι, pro κλαίειν dicentes κλάειν,
& μύειν pro μῦιν: & μυσφυᾶν pro μυσφυᾶν: & π.ἐὰν pro
πιεῖν: & πόημα pro ποίημα.
Et loco ὡσὲς præpositionis, ὡς vsurpant: vbi dicimus
ὡσὲς τὸν βασιλέα, & ὡσὲς τὸι φίλον, dicentes ὡς τὸν βασιλέα
& ὡς τὸν φίλον.
Proprium autem ipsorum est & in α desinẽtes
singulares accusatiuos mascul. per η proferre, vt Εὐρυσθῆ
pro Εὐρυσθέα, & Πιλῆ pro Πηλέα: & Τυδῆ pro Τυδέα.
Vtuntur & passiuis pro actiuis, vt Δοιδορούεδρος, pro
λοιδορῶν: Φαιγουεδρος pro φαίνων: Φαιγακιζόμδρος pro φαι-
νακίζων: Διεκονούμδρες pro διακονῶν: Διαβαλλόμδρος pro
διαβάλλων: Μισυούμδρος pro μισῶν.
Interdum verò actiua ponunt pro passiuis: vt πολι-
πύειν pro πολιπύεσθαι: & γράφειν pro γράφεσθαι, & similia.
Indefinita tempora, & futura integra passiua ipsi in
communia sæpe mutantes, dicunt pro μισηθήσεται, μισή-
σεται, & pro ζητηθήσεται, ζητήσεται: & pro τιμηθήσεται, τιμή
σεται, ac similia.
Ab ἵζω autem futura, abiicientes σ, circunflectunt:
ὀνειδῶ dicentes, pro ὀνειδίσω: & ῥαιστῶ pro ῥαιστάσω: & μω-
κτηρῶ, pro μωκτήσομαι.
Delectantur etiam plerunque syncopa. nam pro Νη-
ρεΐδας, Νηείδας dicunt, & pro Ἀπόλλωνα, Ἀπόλλω, & pro
ἀμείνονα, ἀμείνω, & pro κρείττω, κρέττω.
Mutãt præterea tonos, & sonos, & tempora. Tonos
quidem, quum pro πολέων & πολέων dicunt πόλεων & πό
λεων. Sonos autem, quum pro σαφηδὲ & σάχος dicunt σα-
φηδὲ & ἄσπχος. Tempora verò, quum in βασιλέα
producunt α, & Ἀτρέα, & ἰμάντα, & ἀθηριάντα.
Dicunt etiam Ἀθηναῖε περθίομαι, pro εἰς Ἀθήνας: &
Ἀθήνῃσι σοφιστέω, pro ἐν Ἀθήναις: & Ἀθηνῆθεν pro ἐξ Ἀθη-
νῶν, & ἄστοθεν εὐχόμαι pro ἐξ ἄστεος. Et pro εἰς οἶκον, οἴκαδε:
pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν: pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι. Item pro ἐξ οὗ χρόνου, ἐξ ὅσου χρόνου.
Et ρ pro λ vtuntur: nam pro κλέεινον, κρέεινον dicunt.

DE SINGVLIS QVÆ IONICÆ K
dialecto propria sunt.

Ionica dialectus in ας desinentia nomina in ης mu-
tat, (si non sint Dorica) vt pro Ἑρμίας, Ἑρμίης: & pro
Σωσίας, Σωσίης. Tunc enim Iones vertunt, quum non
fuerint versa ex Doribus, vt dictum est, pro Ἑρμίας,
Ἑρμίης. nam Dores non vertunt ea.
Omne in ης desinẽs, cuius genitiuus in ου termina

tur, apud eos in εω desinit, pro Πέρσης, Πέρσου, Πέρσεω: A
pro Ξέρξης, Ξέρξου, Ξέρξεω: pro Πηλεΐδης, Πηλεΐδου,
Πηλεΐδεω.
In ης masculina quorũ genitiuus in αις, per εος pro-
fertur: vt Δημοσθένης, Δημοσθένεος: & αἱμαθὴς, αἱμαθέος.
Accusatiuum autem in εα faciunt, vt Δημοσθένεα, αἱ-
μαθέα.
In οις desinentes genitiuos, qui à neutris in ες rectis
fiunt, diuidit, vt δυσθὲς, δυσθέος: itidémque ἀνῳφὲς, ἀνῳ-
φέος, δυσεβὲς.
Omnis nominatiuus in ὰς, per ηος profertur in ge- B
nitiuo apud Ionas, vt βασιλὰς, βασιλῆος.
Neutra genitiuum in ος habentia, per εος terminãt
Iones, vt πλῆθος, πλήθεος, πλήθεος.
In ει rectos plurales à singularibus in ὰς factos, in
ηες diuidunt Iones, vt βασιλῆς pro βασιλεῖς.
In αι pluralia diuidunt in genitiuo per ε, vt Πέρσαι,
Περσῶν, Περσέων: & νύμφαι, νυμφῶν, νυμφέων. At verò νυμ-
φάων, Æolicé:
Omnis datiuus pluralis in οις desinens, assumit ι in C
fine, vt καλοῖσι pro καλοῖς: & σοφοῖσι pro σοφοῖς, ac si-
milia.
Omnis datiuus pluralis in αις desinens, mutat α in η
apud Ionas, subscripto quidem ι, sed non pronuntiato:
vt pro καλαῖς, καλῆσι: pro νύμφαις, νύμφησι.
In α rectos, in η vertũt Iones: vt pro Ἥρα, Ἥρη: pro χώ
ρα, χώρη.
Οιῶ coniunctionem Iones dicunt ὦν.
Verborum compositiones per tenues consonantes
proferunt Iones, vt καπρῶ, καπρᾶς, καπρᾶ. D
Præpositiuis articulis Iones pro subiunctiuis vtun-
tur: vt τὸν θέλω, pro ὃν θέλω: τὼ θέλω pro ὦ θέλω.
Κ pro π in interrogatiuis & relatiuis, vt pro πόσα, κό
σα: & pro ὁπόσα, ὁκόσα: & pro ὅπως, ὅκως.
Ω pro α aliquando vsurpant Iones, dicẽtes ὦ θρωπον
& ὦ ῥιστον, pro ἄθρωπον & ἄῤῥιστον.
Ου pro αυ diphthongo vtuntur, πεῦμα pro πεῦμα di
centes.
Sectiones sunt Ionum propriæ: vt Πέλοπος νῆσος, E
pro Πελοπόννησος. ἀγρὸν ἕλαιον, pro ἀγρὸν ἔλαιον. & ἄγριον αἶ-
γας, pro ἄγραγον. & σοῦς ἀγρίου, pro σούγρου.
Sumere infinitiuos pro imperatiuis, Ionum est. vt
πεῦτα μὰλ' ἀστρεκέως ἀγορεύ ἐθέμ, pro ἀγόρευε. Sic Πειρᾶν
ἢ ὡς κεν Τοῖς, pro πείρα, & infinita alia.
Masculinis dare locum fœmininorum, Ionum est,
vt Τοῖσι ἦ περ πιθήσεται μελλας δτὶ ἔσσ' ἐος ἦλθε, pro ἐσσ' ἐσσα.
Nominatiuis dare locum genitiuorum Ionum est.
vt Οἱ δὲ δύο σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν ἐκτὶ, pro οὗ ἦ ὁ ὑ σκοπέλων,
ὁ μὲν, ὁ δέ.
In ω desinentia fœminina in accusatiuo, in οων ter- F
minant. vt pro Ἰώ, Ἰοῦν: pro Λητὼ, Λητοῦν: pro Σαπφὼ,
Σαπφοῦν.
Ex quibusdam dictionibus ι aufert Ionica. nam pro
πονέεσθαι, πονέεσθαι dicit, vnde πονέοντο.
In ις desinentia fœminina, nunquam per ω declinãt
Iones, sed per ο: vt πόλις πόλιος, & ὄφις ὄφιος.
Diuisiones singularium datiuorũ in ει desinẽtium,
Ionum sunt propriæ: vt βέλεῖ pro βέλει: & ἔγχεῖ pro
ἔγχῃ.
Reduplicationes peculiares sunt Ionum, vt λελάχω
σι pro λάχωσι: κέκλυθι, pro κλύθι.
Transpositione elementorum Ionica dialectus vti-
tur, vt κραδίη. pro καρδία.
Ex ει diphthõgo Iones auferunt ι, vt Ἑκτόρεος, χρύσεος,
pro Ἑκτόρειος, χρύσειος.
In ης desinentes plurales Iones semper diuidunt, si
à nominatiuo in ὰς sint: per η & per ε pronunciantes,
vt pro βασιλὰς βασιλῆς, βασιλῆες. Si autem sint à no- H
minatiuo in ης vel ις, pronuntiantes per εε: vt ἀληθὴς
ἀληθῆς, ἀληθέες: ἀζὶς ὀξῆς, ὀξέες.
Adiectiones τὸ ι ad ε, sequente vocali, vel vna immu
tabilium Ionum sunt: vt ἑῶας, κεινὴ, pro ἕοας, κενὴ.
Immutatio ει diphthongi in syllabam εε, Ionum est:
vt ἐελπίσας pro ἐελπίσας: ὑέες pro υἱοί: ἐρυσαρμαστὴς pro ἐρυ-
σαρμαστὴ.
In η pluralia neutra, in εα diuidunt Iones, vt pro πύ-
χη, πύχεα: pro ὄρη, ὄρεα. Similiter & genitiuum per εων.
Semper ν adiicunt dictionibus Iones, vt pro ὄρος, ὄ-
ρος: pro νόσος, νοῦσος: pro ὄνομα, οὔνομα.
Geminum ω in ξ vertunt Iones. nam pro λωκὰ, λιξὰ
dicunt.
Ex dictionibus Iones sæpe ι auferunt. Nam pro δείξω, δίξω, & pro ἀπόδειξιν, ἀπόδεξιν dicunt.
Ου in participiis passiuis Iones diuidunt: vt pro λυ-
πούμενος dicentes λυπούμενος.
In ω desinentia participia à prima cõiugatione cir-
cunflexorum facta, quorum imperatiuus in secunda
persona in ει diphthongum desinit, diuidunt Iones: vt
pro φρονῶν, φρονέων. est enim φρόνει imperatiuus: sic νοῶν,
νοέων. est enim imperatiuus νόει. At βοῶν non vult diui-
di. Nam quæ sunt secundæ, diuisionem non patiũtur.
Sed tamen quæ diuidunt, pauca sunt.
Mutationes η in α breue, Ionum sunt: vt μαμακῆα,
pro μαμακῆα: & λελασμένος pro λελησμένος: & ἄλαστος
pro ἄληστος.
Immutationes α longi in η, Ionum sunt: vt pro Ἥρα:
& pro στέρα, στέρη.
Immutationes α breuis in η, recentiorum sunt, vt
pro ἀληθεια, ἀληθείη.
Ablationes earum quæ sunt in principio consonan-
tium, Ionum sunt: vt ἔδειν pro λείδειν: & εἰνὸς, pro
δεινὸς.
Semper ὦν syllabam superuacaneam ponunt inter
præpositiones, vt ἐξ ὧν ἔιλον, & ἀπ' ὧν ἔδυνο, pro ἐξέλον
& ἀπέδυνο.
Primas literas dictionũ Iones auferunt, vt pro ὁκεῖ-
νος, κεῖνος: & pro ὀρτὴ, ὀρτὴ. Similiter & ε præteritorum
vt pro ἐνόει, νόει: pro ἔτυχε, τύχε: pro ἔπεπε, πέπε.
Π pro φ vtuntur. pro ἀποκόμιν enim ἀπικόμιν dicũt.
Composita verba diffoluunt & interponunt: vt λέων
κῆ Θῶρον ἐδηδώς, pro κατεδηδώς. & κῆ' ὁ ἔκπαγεν Ἡφαί-
ωνα, pro κατέκταγεν.
Anastrophæ & hyperbata, Ionũ sunt. Anastrophæ,
vt, ὑπὸρ' ἀπὸ αἰρεῖσθαι, pro, ἀφαιρεῖσθαι. Hyperbata autem,
vt, — νῆποιοι σὺ κῆ' βοῦς Ἰσθίονος ἠελίοιο Ἠσθιον, pro κατέθυον.
Diuisiones in ως desinẽtium aduerbium à masculinis in ης desinentibus, & neutris in ες, Ionum sunt:
vt ἀστρεκέως, pro ἀστρεκὴς.
Ionica dialectus est eadem quæ antiqua Attica. Hac
plerũq; Homerus & Hesiodus & Archilochus vsi sunt:
& Anacreon & Herodotus. Sunt autẽ eius proprieta-
tes, α pro η ponere: vt δύναν pro δύνην: Ἥραν pro Ἥλιον:
ἑστάων, pro ἑστῶν. At pro καλᾶς καλῆσι, pro σοφᾶς, σοφῆσι:
pro πύλας, πύλησι. Et vt ι suo in loco manere sinunt, sic
η (vt dictum est) pro α Iones ponunt.
Vtũtur & correpto α pro η Iones, Dores autem pro-
ducto.
Fit autem in Ionica dialecto, Prosthesis, Aphæresis,
Syncope, Parenthesis, Pleonasmus, Diæresis.
Prosthesis igitur fit apud eos, si in principio orationis a-
lia assumatur litera, vt ἕνεκα ῥηγεδανὴς pro ἕνεκα. Sic Ἴ-
λιον ἔσπω, pro ἔσπω. Et μοῦνος ἐὼν, pro μόνος. Et ξεῖνος δὴ οὐκ
ἐθέλει, pro ξένος. Et, ἄρτον οὖλον ἐλών. pro ὅλον, & alia innumera.
G Aphæresis contrarium patitur quàm Prosthesis. nam
Prosthesis in principio assumit extrinsecus aliam litera-
ram, Aphæresis autem abiicit eam etiam quæ posita
est: quum Iones pro ἑορτὴ, ὀρτὴ dicũt, & pro ἱερὸν, ἰρόν.
Syncope, quum mediæ literæ in nominibus concidun-
tur: vt, μαύυχες ἵππες, pro μονόνυχες: & κάππεσον, pro
κατέπεσον: & φέρτε pro φέρετε: & κακκείοιτες pro κατα-
κείοιτες.
Parenthesis cõtrarium patitur quàm syncope. Illa enim
demit, hæc assumit literam extrinsecus: vt ἐρεγδεύπος,
pro ἐρεύδυπος, vbi redundat γ. Sic pro ὑμέων, ὑμείων: pro
σφέων, σφείων.
Enallage fit, quum aliud elemẽtum assumitur loco pro-
prii: vt ποτὶ pro πρὸς: & ξερὸν pro ξηρόν: & ἢ δεῦρο μὲν ἔπον-
τὸ pro δεῦρο. Et πθήμεν ἔνπα καλά pro πθέμεν. Sed
& κ pro π iuniores vtuntur, vt ὅκως pro ὅπως.
Metathesis fit, quum quædam transponuntur in eodem
nomine: & vel prima litera propriæ syllaba, vel secun-

da: vt κραδίλω pro καρδίαν. & πέτραπιν ἥμαρ pro πέπαρτον: A
& κρατερὸς Διομήδης, pro καρτερός. ac similia.

Pleonasmus est, quum in pluralibus datiuis masculinis casibus in οις desinentibus, vel fœmininis in ης, assumunt ι: vt pro ποιμαῖς, πόλεμοῖσι: pro καλοῖς, καλοῖσι: & pro σοφῆς, σοφῆσι.

Diæresis fit nõ solùm apud ipsos in dissyllabis nominibus, sed etiã in monosyllabis & appellatiuis, vt pro ροῖς, ρόος: pro χοῖς, χόος. Sed in nominibus vnam syllabam excedentibus, & appellatiuis masculinis singularibus in ης desinentibus, quorum genitiuus in ου desinit, ipsi ου in εω diuidunt: pro ζῷόπου, πῷόπου efferentes: & pro Ἀτρείδου, Ἀτρείδεω: pro Λαέρτου, Λαέρτεω. Et per parathesin, Πηλεϊάδεω, Λαερτιάδεω, & similia. In οις autem desinentes genitiuos in ιος diuidunt: vt pro Σωκράτης, Σωκρατέος: pro Διομήδους, Διομήδεος. Et datiuos solos diuidunt, Σωκρατῖ dicentes, & Διομήδεϊ, & Πηλεΐ: pro Σωκράτει, Διομήδει, Πηλεῖ. Idem & in neutris, vt ἐγχεϊ, πείχεϊ, &c. Et in αι desinentia pluralia nomina, quorũ genitiuus apud nos desinit in ῶν circunflexè, illi per άων proferunt penacuté: vt pro κρῖαι κριῶν, κριωάων: pro πυλῶν, πυλάων: pro μουσῶν, μουσάων.

In verbis tollunt augmentum: vt Ἄγω, ἄγον: Φέρω, φέρον: Ἐλαύνω, ἔλαυνον: Ὀρχοῦμαι, ὀρχούμην: Τρέχω, τρέχον: λέγω, λέγον.

Vtuntur infinitiuis pro imperatiuis: vt παύσαι pro πάυσον, & κίθεσι pro κίθεσον.

Habent & formas eloquutionis tales: pro πεφαμμένοι εἰσὶ, πεπράφαται: pro πεπεμμένοι εἰσὶ, πεπέμπται, sic pro D
κέκλιντται, κεκλίσται.

Et iam verba quæ in vltima circunflectuntur, diuidunt: vt pro φροῶ, φρονέω: pro καλῶ, καλέω: pro νοῶ, νοέω: pro χρυσῶ, χρυσόω: pro δρῦμῶ, δρυμέω. Et participia ipsorum similiter diuidunt: vt φρονέων, καλέων, ποιέων.

Dualium autem diligens obseruatio apud eos seruatur. Vetus quidem Ionica degenerauit ob habitũtium diuersitatem: permansit autem vsque ad ea tempora in quibus fecerunt Iones colonias, & tunc sparsi sunt id plura loca.

Dicitur autem apud eos, pro κλέπτης, κεκτήσλης: pro δύναμις, κράτος: pro λόγος, μῦθος: & pro ὑγιαίνειν, οὐλεῖν: (vnde τὰ ὑγιῆ τῆδ' πρεσμιάτων, etiam nunc οὐλαὲ dicimus) & pro αὐτῶν & αὐτοῖς, σφέων & σφίσι, proferunt: pro σῶν autem, ἑῶν: & pro αὐτὸς, ὠυτός. Pronomina diuidunt sic: pro σφῶν, σφέων, & interiicicẽdo ι, σφέων. sic ἡμέων, ἡμείων, ὑμέων, ὑμείων, & similia.

DE SINGVLIS QVÆ DORICÆ dialecto propria sunt.

Dorica dialect. α pro η vtitur: nam pro ἥλιον, ἄλιον dicit, & pro ἡμέραν, ἀμέραν: & pro μητέρα, ματέρα: & huiusmodi.

A pro ω vtitur in genitiuis pluralium casibus. nam μουσῶν dicit, & Θυραῶν, & θεᾶν: pro μουσῶν, θυρῶν, θεῶν.

In οις desinentes genitiuos, à rectis ης factos, in ᾶς vertit, vt Διοχῆς, Διοχᾶς, pro Διοχῆος.

Ω litera pro ᾳ diphthongo vtitur. μόσαις enim pro μούσαις dicit.

H pro ει diphthongo vtitur, veluti quum dicit, ἰδῆν G
pro ἰδεῖν.

Σ pro θ vtitur. nam pro θεοῖς, σεοῖς dicit: & pro θεὸν, σεόν.

Ex dictionibus semper ι aufert. nam λαβεῖν & ἐλθεῖν dicit pro λαβεῖν & ἐλθεῖν.

Item reduplicationibus earundem consonantium vtitur, vt ὅπι, ὁπόθι, & ὅστου, pro ὅτι & ὁπόθι, & ὅσου. Æolica quoque his vtitur.

Productiones ancipitum propriæ sunt Doricæ linguæ: vt ἶσος ὀυαλίω. H

A pro ε sæpe vtuntur: pro ἕπρος, ἄπρος dicẽtes: & pro Ἄρτεμις, Ἄρταμις.

Apocopæ, Dorum sunt propriæ: fiunt autem in fine: vt ἡμέτερον δῶ pro δῶμα.

Parẽthesis syllabæ με in iis quæ apud nos in ναι desinunt infinitiuis, Dorum est: vt βιήσθραι, pro βιῶναι.

Ablationes ση & τ ex obliquis singularium casibus, Dorum sunt. vt Παρίος pro Παρίσδος: similiter κέρας pro κέρατος.

Doricæ linguæ multæ sunt subdiuisiones locales. aliter enim Cretenses loquũtur, aliter Rhodii, aliter Argiui & Lacedæmonii. Generales verò ipsorũ sunt proprietates. pro η enim α ponũt, pro πύλαι dicẽtes πύλαν.

Et pro genitiuis casibus circunflexis, apud nos in ων desinentibus, αν proferunt seruãtes eundẽ accentũ, vt pro πυλῶν, πυλᾶν: pro καλῶν, καλᾶν: pro σεμνῶν, σεμνᾶν. Et similiter in participiis, pro γελῶν, γελᾶν: pro ἐλῶν, ἐλᾶν: & pro ναιῶν, ναῖν dicẽtes: pro καλήσας, καλάσας: & pro νίκων, νίκαν.

Monosyllaba nomina acuũt: similiter autem qualitatis significatiua aduerbia, vt κᾶλος, σόφος, νάμψος, ἄπλος. Quæ autem apud nos grauitona sunt, illi circunflectunt: vt οὐτῶς, πιστῶς, αὐτοματῶς.

In οι desinentia pluralia nomina, in penultima tonũ habent, vt φιλοσόφοι. Idem & in participiis: vt πωλουμβῦοι, καλουμβῦοι.

Simili autem modo & in ες desinentia fœminina nomina pluralia, recti casus penultimam acuunt: vt χειμάρρες, χεῖρες, νάες, ὀρνίθες.

Item indefinita tempora in αι desinentia, in penultima acuunt: ἐφάσαν, ἐφάσαν, ἐλύσαν, ἐδείραν, ἐκρᾶξ αν. Etiam in ον desinentia, in penultima acuunt: ἐλάσον, ἐφάγον, ἐλέγον, ἐτρέχον.

Circunflectunt verò eiusmodi, παῖδῶν, Τρωῶν, πατῶν. Itidem quæ in ω desinunt verba grauitona, in futuro tempore circunflectunt: δωτῶ, θεραπευτῶ, ποιησῶ, λαλησῶ, μβυησῶ. Etiam & tertiam personam grauitonorum verborum in ει desinentem futuri temporis circunflectunt: vt δωσῆ, ποιῆ, θεραπευτῆ, λαλησῆ.

Dicunt & pro δώσειαι, δωσοιῶτο: pro λέξοιτο, λεξοιῶτο: & pro ποιήσοιτο, ποιησοιῶτο.

Corripiunt autem & in ας desinentes plurales accusatiuos, in nominibus appellatiuis, & similiter in participiis. vt νύμφας, κρίνας, νοῆσας, τεραξᾶς.

Et quæ per εν efferuntur infinitiua, per ablationem ι efferunt, vt pro φρονεῖν, φρονέν: pro ἰδεῖν, ἰδέν, pro φαγεῖν, φαγῆν.

In ου autem desinentes genitiuos efferunt per ω. vt οἴνου, οἴνω: pro σοφοῦ, σοφῶ: pro καλοῦ, καλῶ. Et accusatiuos plurales masculinos in ους desinentes, per ως proferunt: τὼς καλὼς, σοφὼς, ἀνθρώπως, ἵππως: pro τοὺς καλοὺς, σοφοὺς, ἀνθρώπους, ἵππους.

Et imperatiua verba quæ pronuntiantur per ε, per ον pronuntiant: vt pro λάβε, λάβον: pro δῖχε, δῖχον: pro δράμε, δράμον.

Siculi dicunt pro χίτραν, μύσραν: pro χιτῶνα, κατῶνα: & pro γνωῶκα, γνωῶ.

Cretenses autem, pro δῆμαπαντὸς, αἰές: Pro αὐτὸ, αὐτί: Pro βέλπον, βέλπειν: Pro ἦλθεν, ἰῶδε: Pro ἐς χερόν, ἐν χερόν: Pro εἰς πεῦ ἀγροαῦ, ἐς ταὐ ἀγροαί: Pro ἔα, ἐέα: Pro ἔασον, ἔεασον: Pro ἰῶ, ἰῆς: Pro εἴωθα, εἰῶθ: Pro ἰώ χείδεα, ἰῶῶ. Et Θεόδωσιδίδης, Θεοκράτης, Θεόφραστος: pro Θουκυδίδης, Θεοκράτης, Θεόφραστος: Pro κρίνω, κρῖ: Pro ἄκρατον, ἄκρυτον: Pro κρίνον, κίρκον: Pro κελεύει, κέλεται: Pro καπεδαλεῖν, καδδαλεῖν: Pro στρατὸς ἀχύρων, μύζωνας: Pro οἰκοδεδοῖκοδὲς: Pro ὄρνιθες, ὄνυχες: Pro χεῖρες, χῦρες: Pro πάδιον, ἀπάδιον: Pro κείνος, κῆνος: Pro σύ, τύ.

Et pro λέγοισι & φέροισι, λέγοιτι & φέροιτι: & pro ταὶ, τοῦτοι: & pro ἀνὲς, ἀνί: & pro πότε, πόκα: & pro τῆμος, τᾶμος: & pro δῆμος, δᾶμος: & pro θεὸν, σόν: denique, pro βουλεύω, βουλαύ pronuntiant.

Differt autem Certensium dialectus, qua vsus est Cypselas, & Laconum, qua vsus est Alcman, Sophron: Pindari tamen & Ibyci, Simonidæ, & Bacchylidæ omnino laudatur, quòd nõ sint poetæ natura Dores, sed vtantur tantùm idiomate Dorico.

DE SINGVLIS QVÆ ÆOLICÆ dialecto propria sunt.

Literam β ipsi ρ afficit, quum ei subiungitur κ, vel τ, vel σ. vt βρυτὴρ pro ῥυτήρ: βρῶκος pro ῥάκος: βρόδον pro ῥόδον.

Æolica dialectus genitiuos à nominatiuis in ευς diuidit, & per α profert. vt νυμφαι, νυμφάων: Βῦρσαι, Βυρσάων:

μελιοτάων, ἐρχιθράων, πυλάων, & similia.

Syncopæ, Æolum sunt propriæ. fiũt autem in medio, vt ὤρσεν pro ὤρμησεν.

Additiones ἀν syllabæ in subiunctiuorũ secundis personis in σ desinẽtibus, Æolum sunt: vt εἴπησθα pro εἴπης: & ἔλθησθα pro ἔλθῃς.

Addere υ ad ε, sequente vocali, Æolum est: vt χεύαπις pro χέαπις.

In αις monosyllaba nomina diuidit: vt παῖς, δαῖς, pro πᾶς, & δᾶς.

Ω litera pro ου diphthongo vtitur: vt μῶσαι pro μοῦσαι: B
λειπῶσαι pro λειποῦσαι.

Υ pro ο vtitur. nam pro ὅμιλον, ὅμοιον dicit.

H pro ει diphthongo vtitur. nam ἐλθεῖν pro ἐλθῆν dicit.

Immutabiles geminat, & σ solum: vt pro ἐγείραι, ἐγέρραι: pro ἐχείσαται, ἐχῆσθαι: pro πενθήσης, πενθήσσης: pro πόσον, πόσσον: pro ὀσοῦτον, ὀσοῦτον.

Ὅσσα & ὁσσῶς commune est. communis enim relatiua duplicat: vt pro ὁποῖος, ὁσσοῖος: & pro ὅσος, ὅσσος.

Semper ex αι diphthongo ι abiicit, si eam sequatur C
vocalis: vt pro Ἀλκαῖος, Ἄλκαος.

Π pro μ vtitur: nam dicit ὄσσαπαπε pro ὄμμαπα.

Secundæ coniugationis circunflexorum ι in secunda & tertia persona, quod non pronuntiatur apud alias dialectos, pronuntiat: vt βοᾶῖς, βοᾶῖ.

Vocatiuos in ων desinentium nominatiuorum corripit: vt pro χελιδῶν, χελιδῶν: pro μακεδῶν, μακεδῶν: pro ἀπόλλων, ἄπολλον.

Æoles consueuerunt ο pro α ponere: vt pro βροτάω, βροτόω: pro ὀρατὸς, ὀροτός: pro αἶω, ὄω: pro αὐέλκηται, ὀνέλκηται: pro αὐεχώρησεν, ὀνεχώρησεν: pro ἀπαλὲς, ὀπολὲς. Aliquando autem ε vel η: vt pro κράτος, κρότος: pro Πρίαμος, Πρίεμος: pro χαλεῖν, χελεῖν: pro ἀὴρ, ἠήρ. Aliquando etiam addunt υ ad α: vt pro ναῦν, ναυῦν: pro αὔρα, αὐῦρα: pro ἄως, αὔως.

Pro δ autem ζ ponunt: vt pro δῆμβαλλειν, ζιαβάλλειν: pro δαεικτὸς, ζιαυκτός. At pro ε & α, η: vt pro κρέας, κρῆς. Oportet autem nosse quòd in quibusdam, sed non in omnibus, hoc faciunt. fieri enim non possit.

Pro ζ autem ponunt σῃ & σ: vt pro ζῶῆς, δ' σεῦς: pro ζυγὸν, D
δ' συγὸν: pro μελίζειν, μελίδ' σειν.

Pro η autem ponere ε vel αι, commune est his cum Doribus: vt pro Ἄρης, Ἄρες: pro Ἀρῆναι, Ἀρεῖναι. pro αἰδιῶσαις, αἰδιέσαι. At ἀ pro η: vt pro Ἑκάβλω, Ἑκάβαν: pro πύλαι, πύλαν: pro Ἥρλιω, Ἥραν: pro νόημα, νόαμα: pro ἠώς, ἀώς: pro ἀπαὶ ἠεω, ἀπαὶ ἀεω.

Pro θ ponunt φ: vt pro θλᾶπα, φλᾶπα. Pro μ, π: vt pro μετ' ἐμοῦ, πετ' ἐμοῦ: pro ὄμμαπα, ὄσσαπαπε.

Pro ξ autem ponunt κ & σ: vt pro ξένος, κσένος: & pro ἱέρεξ, ἱέρεκς.

Pro ο, ponunt υ: vt pro ὀμφαλὸς, ὀμφαλός: pro μόγις, μύγις: pro ὅμοιον, ὅμοιον. Interdum & ε: vt pro πεῶς σῦ, πρὸς σέ. Aut α: vt pro ἔοστα, ἄοστα.

Pro π, vtuntur μ: vt pro πατῆς, ματῆς: pro παθοῦσα, μαθοῦσα.

Pro πῆ, σι: vt pro ἐμπίπλειν, ἐμπίσλειν.

Pro σ, τ: vt pro σὺ, τύ: pro εἰς σὲ, εἰς τέ.

Pro ῆ, π: vt pro σολὼ, σπολὼ: pro σπλὲς, σπαλεὶς: pro πέτραπται, πέτρασται.

Pro υ autem ι: vt pro ὑψηλὸν, ψηλὸν: pro ὑπόθεν, ἰπόθεν: pro ὕπαρ, ἴπαρ.

Pro χ, φ: vt pro αὐχένα, αὐφένα.

Pro ψ, πς: vt pro Πέλοψ, Πέλοπς: pro Ἄεσψ, Ἄεσπς.

Et pro ω, ο: vt pro ὤεσα, ὄεσα: pro ὠπιλὸ, ὀπιλό.

Quæcunque autem per ει diphthongum apud nos efferuntur, illi per solum ε, geminantes consonantem, proferunt. Efficiunt autem ex sola duas consonantes: vt pro χεῖρες, χέρρες: pro ἱμείρων, ἱμέρρων: pro ὠτειλαὶ, ὠτελλαὶ: pro ἔιμαπι, ἔμμαπι: pro κτῆναι, κτέννναι: pro ἡμῖν, ἄμμιν:

A pro ὑμεῖς, ὔμμες: pro ὤπειρον, ἄπηρον.

Quinetiam in οι sæpe mutant ει diphthongum: vt pro ὄνειρον, ὄνοιρον.

Consueuerunt item vocalibus præponere digamma, vt pro οἶνον, Ϝοῖνον.

Complura autem geminant, vt pro οἴπνες, οἴππνες: pro σελήνη, σελλάνα: pro πεῤῥόσπαπε, πεσσόσπαπε: pro κατέπεσον, κάσσπεσον: pro ὁπόθεν, ὁσσπόθεν: pro κᾷ δὲ, καδ δέ. pro ὅπι, ὄφι.

Incipientibus apud nos à ρ, ipsi præponunt β, vt tenue fiat: vt pro ῥόδα, βρόδα: pro Ῥαδάμανθυς, Βραδάμανθυς: pro ῥυτῆρες, βρυτῆρες.

Peculiariter autem quæcunque apud nos aspirantur aut acuuntur, illi tenuiter dicunt, & grauitonè. ὅσπος, οὖπος, ὄρεω, ὄρμος. Seruant autem tenuem literam & in contractionibus: vt pro καθήκει, κακήκει: pro ἀφῆκεν, ἀπῆκεν: pro ἀφείλκυσεν, ἀπείλκυσεν.

Graui tono efferunt non solùm nomina, sed & articulos, quando nominum ordinem habent: vt pro ὁσὸς, ὁσος: pro τὸ σὸν, τό σον: pro ἡ σή, ἥ ση: pro τῆς σῆς, τής σης.

Quando autem pronomina proferunt, circunflectũt: vt ἐγῶ, pro ἐγώ.

Circunflectunt in vniuersum monosyllaba vel in ωῖ desinentia: vt ῥῶῖ, ἠῶῖ, ῥῶῖ. vel in οῖ: vt χοῖ, ῥοῖ, ὀροῖ, βοῖ, νοῖ, Item pro χῶ, ζεῦς, χῶῖ, ζῶῖ.

Dissyllaba autem in acutum tonum apud nos desinẽtia, ipsi graui tono proferunt, vt σῶρος, κᾶλος, λᾶλος, ὀῦς, κόπις, θῦελς, ἀκὰς, ἄκανς, βῥῶμος, τρᾶχυς, θῦμος, σκλῆρος, χῶλος.

Assolent & appellatiua graui tono afficere: vt ἐρήνη, ὤεσα, ἠμέρα. & propria: vt Ἀφροδίτα, Ἥρα, Ἑλένα.

Quæcunque nos in ις fœmnina per δος declinamus, vt Ἀρτέμιδος, Θέπιδος, μελίσδος, illi sine δ dicunt: vt Ἀρτέμος, Θέπος, μελίσος.

In ης nomina quorum vocatiui in ες, illi sine σ dicunt: vt ὦ Σώκρατε, Ἀριστόφανες, Δημόσθενε.

Et à genitiuis casibus σ auferunt: vt Σωκράτου, Διομήδου, Σοφοκλέου.

Pro accusatiuo datiuum assumunt in passiuis: vt τοῖς θεοῖς, pro τοὺς θεοὺς: τοῖς αὐθρώποις, pro τοὺς αὐθρώπους. Hoc autem faciunt quia vtuntur ι pro υ.

Accusatiuum per ως efferunt: vt τοὺς ἵππους, pro τοὺς ἵππους. Id quod & Dorum proprium est.

Datiuum pluralem adiecto ι faciunt: vt τοῖσι, θεοῖσι, σοφοῖσι, quemadmodum Dores.

Infinitiua verba à participiis in ῶν desinentibus, desinẽntia in ειν, ipsi in εις transferunt: vt νοῶν, νοεῖν, νόεις: & φρονῶν, φρονεῖν, φρόνεις: & καλῶν, καλεῖν, κάλεις.

Quando infinitiua apud nos desinunt in αν, ipsi in αις transmutant: vt pro γελᾶν, γέλαις: pro πεινᾶν, πείναις.

In ων terminata infinitiua, ipsi per οις proferunt: vt pro ὀρθοῦν, ὄρθοις: pro ψυφοῦν, ψύφοις: pro χρυσοῦν, χρύσοις. Hæc autem omnia graui tono pronuntiant.

Adhibent & η pro ει in infinitiuis: vt pro φιλεῖν, φίλην: pro καλεῖν, κάλην: pro φρονεῖν, φρόνην.

Verba in ω desinentia apud nos, pro indicatiuis optatiua faciunt: vt pro ποιῶ, νόημι: pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia acutitona in ως finiunt, per ων apud illos desinunt: vt ἑρηκώς, ἑρηκών: γεγηκώς, γεγηκών. Seruant autem eorum etiam flexiones, nominatiuo iuxta analogiam respondentes. Dicitur præterea apud eos pro χρυσόεν, χρύσεον: pro ζώρω, ζώρει: pro πεῖς, πεῖα: pro πᾶς, πᾶς: pro ἔρωπα, ἔρων: pro γέλωπα, γέλων: pro πᾶρμος, πᾶρμος: pro ἐπαγῶ, ἄγημι: pro χείρονα, χῆρόνα: pro δάπεδον, ἐδάπεδον: pro ἔρωπαι, ἐόρωπαι: pro αὐῆρ, ὀφέκων: pro θῶ, δράκων: pro ἔμαπι, ἔμμαπι: pro ἡ μία, ἵα: pro ψῆρος, ψαφαῖ: pro ἰφνὴ & ἀσθενὴς, ἄκιρα: pro ἐγὼ, ἔγων: pro σύ, τύ: pro ἡμῖν, ἄμμιν: pro ἡμεῖς, ἄμμες: pro ὀνῆδε, νῆδε: pro ἄλλοσε, ἐπέροσε. Vsi autem ea Alcæus & Sappho.

DE DIALECTIS A CORINTHO DECERPTIS.

PROOEMIVM.

EN tibi & dialectos in manus trado, iuuenum mihi omnium amantissime literarum, in quibus & Philoponus Ioannes laborauit, & Tryphon grammaticus, & alii plerique, quibus multum in libris studii & exercitationis fuit. Nondum autem quispiam in hunc vsque diem quicquid ad vnamquanque dialectum pertinet, notum fecit. Nec putes nos dicendis his existimare aliquid magni de nobis. Lingua enim (secundum Lysiam oratorem) intellectus neque multum neque parum habet: intellectus autem, cui multum, multus: cui parum, paruus. Non igitur nostra laudantes, eos viros in hac parte accusabimus: sed, amici quum sint, pluris facientes quàm ipsos, veritatem, quemadmodum & Plato philosophus summus ait. Ipsi igitur Atticæ eloquutionis regulam, comicum Aristophanem nobis proponentes, & Thucydidem historicum & oratorem: Ionicæ autem, Hippocratem Ionem, & Halicarnasseum Herodotum: Doricæ verò, Tarentinum Archytam, & Theocritum, qui Bucolica conscripsit: Æolicæ, Alcæum: forsan de dialectis abundè tractauerimus. Siquid verò & à nobis per obliuionem omissum fuerit, non simili id accusatione dignum apud benignos. ab illis enim maior pars omissa est, à nobis autem pauca fortè non dicentur.

QVID SIT DIALECTVS, ET QVOT SINT.

Dialectus est idioma linguæ. vel, Dialectus est dictio proprium characterem formæ ostendens.

Ionica appellata est ab Ione filio Apollinis, & Creusæ Erechthei filiæ: qua scripsit Homerus.

Attica autem ab Atthide Cranai filia, qua scripsit Aristophanes.

Dorica, à Doro Hellenis, qua scripsit Theocr.

Æolica, ab Æolo Hellenis, qua scripsit Alcæus.

Communis, qua omnes vtimur: sed & Pindarus hac vsus est.

DE ATTICA LINGVA.

Λῆρον ληρεῖς, Attica loquutio & figura: vt μανίαν μαίνῃ. est enim Atticæ idioma loquutionis, vbi dixeris rem, inferre verbum quod à re deducatur: vt ὕβριν ὑβρίζεις, & φυγὴν φεύγεις.

Vtuntur imperatiuis Attici pro subiunctiuis abnegatiuis: & rursus ipsis imperat. pro indicatiuis. Et illius quidem illud Aristoph. in Thesmophoriaz. exemplum,

Μὴ ψεῦσον ὦ ζεῦ τῆς ὑπουσης ἐλπίδος. Pro μὴ ψεύσῃς.

Huius autem, Menander,

Οἶσθ' ὅτι πείσομαι. pro πείσῃς. Sed & Eurip. in Polydori tragœdia, Οἶσθ' οὖν ὃ δράσαι, pro δράσῃς vsurpauit.

Τροπαῖον apud Thucyd. circunflexa penultima acceptum est, & apud Aristophanem in Thesmophoriazusis, ὦ χωλὰς οὐκ ἀρνήξετ', οὐ πολλοὺς βολὼ τήσπερ καὶ Τροπαῖον; Et puto per analogiam hoc magis apud ipsos sic proferri, sicuti à πείθω, πειθοῦς: ab οὐρὰ, οὐραῖος: sic etiam à Τρωὴ, Τρωϊκὸν.

Item ὁ μοῖος circunflexa penultima proferunt: vt apud Homerum, Ὡς ἀεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Et est analogum. nam appellatiua per οῖος, quæ duas syllabas superant, omnia in penultima circũflectuntur: vt γελοῖος, ἀλλοῖος, ἑπροῖος, πωποῖος: sic & ὁμοῖος. Supra duas syllabas tamen dictum est, propter κλοιὸς, φλοιός. Additum est autem Appellatiua, propter κλοιὸς nomen auis. Sed ὅμοιος in antepenultima acuitur secundum communem consuetudinem.

Vertit Attica σ, modò in τ, modò in ξ. nam pro θάλασσαν, θάλαττ' ἰέναι dicit: & pro σεῦτλον, τεῦτλον: & pro συμφορὰ, ξυμφορά. Vertit autem σ in ξ, in iis dictionibus quæ à σὺ præpositione incipiũt: sed compositis tãtùm. Quinetiam ipsa σὺ per se in ξ vertitur: vt Δρόμιδξοῦ.

Ταῦτ' ἄρα, Attica loquutio est: pro δῆλα ταῦτα. Deficiunt enim præpositiones apud Atticos, sicut & apud Homerum, Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. pro κατὰ πῦρ ἐμάχοντο. ἤτορεν ὡς πῦρ ἐπενέμοντο ἅπαντες. Et apud Aristophanem, γνώμην ἐμοὶ: pro κατὰ γνώμην ἐμοί. Et Thucyd. in tertio histor. καὶ τὸν πλεῖστον ὅμιλον τῶν ξυμμάχων ἔπεισαν τὸν μὴ παρεξιόντας τῶν ὅπλων τι ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν: pro δῆλα τὸ μὴ κακουργεῖν. Genelariter autem defectu Atticorum sunt: vt καθ' ἑκάστην, deest ἡμέραν: & ὀν βεβαιοῖ suppletur χαιρῶ, vel λογῷ. Quinetiã ὀν ἀκαρῆ tale est. Et, Ἐπὶ ἀγκῶνα πείσομαι, ἵνα γνώσω ᾧ οἶδε: deest βάλει. ait enim, Εἰ δοῦλε, πειρήσομαι, ἵνα γνώσω ᾧ οἶδε: deest πῶς χρεὼ. Et apud Aristophanem, Πόθεν βροντᾶ με παρεσβαλὲν οὖτος Ἡρακλῆς. deest enim φωνὴ vel ὀσμή.

Atticorum autem est & nominatiuum pro genitiuo accipere: vt apud Aristophanem in Lysistrate, ἀρνοῦμαι ἀπαξ οὐδὲ βουλευσαίμην οὐ πρὸς παραμαζῶν φαῦλον, οὐδὲ νῦν καὶ οὐχ ἥκουσε: pro ῥηθέντος. & Thucydide in quarto, κυρωθὲν δ' οὐδὲν ὧν τῆς διαφορᾶς ὀπτικὰ χρὴ ὁρμᾶσθαι, τυκτὸς τ' ὀπτηθεμένης ἐχώρησαν ἐπ' οἶκον: pro κυρωθέντος

Βλήχωνα per β, non per γ proferunt Attici.

Λαὸς & ναὸς, & quæ ex ipsis, Μενέλαος, Πρωτεσίλαος: & in genere omnia quæ nos per αος, illi per εως efferunt: vt Μενέλεως, Πρωτεσίλεως, νεώς, λεώς. declinant autem omnia per abiectionem σ: vt τὸ Μενέλεω, τῷ Νικόλεω.

Βλέπε dicunt pro βλέμμα: vt apud Aristophanem, Ὦ ἐπὶ τοῦτο Ἀθηνῶν βλέπε.

Etiam hoc Atticum est, assumere sæpe in eodẽ membro αὖ coniunctionem: vt est inuenire apud Platonem & Aristophanem: vt in Auibus, Ἢ τῇ Ἕλκας αὖ δεῦρ' ἐκόμισε τὸν ἀνθρακέα.

Atticorum autem & hoc, ὀν præpositionem & εἰς construere cum genitiuo: vt εἰς ἅιδου: & puto hic deficere præpositiones nominum: quale est & hoc, ὀν διδασκαλου.

Atticorum est non respondere antecedẽtibus: vt Thucyd. in tertio histor. statim in principio, καὶ εἰ μὲν συμβαίη πεῖσαι εἰ τῇ μή, Μιτυληναίοις εἰπεῖν ναῦς τε παραδοῦναι, καὶ πίστις καθεστήκει· μὴ πειθομένοις τῇ, πολεμεῖν: deest enim καλῶς οὐ ἔσται. Et Homerus, Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγαθυμοι Ἀχαιοι: deest παύσομαι, vel ἡσυχάσω.

Pro παρεισβαίνειν dicunt παρεισβύνειν: pro καταβολὴν, καταβόλην: & pro ἀγάπαν, ἀγάπησιν dicunt: & magis cæteri Thucydides.

Est hoc quoque nouum generaliter & Atticum: vt apud Demosthenẽ, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος καθήσθε ὀκνηνθυεταμένοι. Et Homerus, ὡς φάσαν ἡ πληθύς.

Item οὐδὲν diuidere, Atticorum est: vt Thucyd. in 2 ἔθνησκον δ' οἱ μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δ' ἐν πολλῷ θεραπευόμενοι· ἐν τε οὐδὲ ἐν κατέστη ἴαμα, ὡς εἰπεῖν, ὁ τι χρὴ παρεσκεύαζον καὶ ἐλεεῖν: pro οὐδέν

Nouum & hoc dicatur tibi, dicere optatiua pro indicatiuis, quod est Atticorum: vt Thucydides, τὰ σκάφη μὴ οὐχ εἵλκον, ἀπαδούσθαι τῶν νεῶν ἀφ' καταδύσεως: pro καταδυόν

Et vti τῷ οὐδὲν μᾶλλον pro οὔ, Atticæ linguæ nota. statim enim Historicus in secundo, ἀλλ' ἀπὸ βολαὶ εἰς τὸν Ἀθηναῖον Πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοῖς Ἀθηναίοις ἀπαυίσαν: pro οὐκ ἀπαυίσαν.

Item δένδρος dicitur apud ipsos, vt Thucyd. καὶ πρῶτα μὲν ἀθεεστάτωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσιν, ἃ ἔκοψαν τῇ μηδένα ἔτι ἐξιέναι. Et Homerus, Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Huius autem rectus δένδρος: & flectitur δένδροος, dativus δένδρεϊ: & per metaplasmum, δενδρέῳ.

Et pro fœmininis, masculinorũ nominum vtuntur dictionibus: vt Homerus, κλυτὸς Ἰατροδάμοιο. Et apud Euripidem in Hecuba, Τὸ σὸν αὖ λέχος παρεῖλες, ἀγξελεῖσά μοι Γενναῖος: pro ἀγχιστεία.

Et pro ὅσαι ἡμέραι, ὁσημέραι dicunt: & pro μόλις, μόγις.

Pro datiuo amant accusatiuum: vt Thucyd. εἰ οὖν τῷ τούτων ἀρέσκει, πάμπαν αὖθις πιστὸν ὄντ' θάλασσαν: pro σοι. Et Sophocl. Οὐ γὰρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τῷ πηδῶσι: pro τῷ μοι

Aliàque

Aliàque præterea inuenias infinita eorum quæ dicimus exempla, & apud Hom. & omnes Atticæ linguæ autores.

Genitiui νηός (cuius rectũ ναῦς) η in ε vertẽtes, & o par uũ in ω magnũ producentes, νεώς scribunt & proferũt.

Genitiuorũ in έος qui à rectis in οῦς fiũt, ο producũt Attici, vt Πηλέως & Οἰνέως. Illud autem, Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλέος, οὐ μέγα φέρεται Ἀχαιῶν, apud poetas productum, communis est linguæ.

Pro αὐέειν, Αὔειν, dicunt, vt Aristoph. in Auib. μάτην ἄρα πάω ὀδὸν αὔειν. Et Thuc. in tertio Historiæ, καὶ ἐπὶ ἄλλο αὔειν μέλλοι ὀπτοβαλόμενον.

In quibusdam dictionibus addunt ι, vt Ζευτοῦ, Ζευτοῦ, οὐτοσί, ταυτί.

Verbum εἶ abundare apud eos cognouimus, vt apud Thucydidem in octauo, καὶ τὰ μὲν ἐπ' ὀκείνοις εἶ, ᾧ ἄκριτοι καὶ βιαιότερον ἀπαθῆσοιεν.

Ablationes τῶν Atticorũ sunt propriæ. ἑπάρων enim dicunt pro ἑπάρων. (Inueni autem ego quòd & Dorũ & Æolum sunt) Pro κλαίειν, κλαιεῖν dicũt: pro ποιεῖν, ποιῶν: pro πόιημα, πόημα.

Ὡς etiam superabundare apud eos solitum est, vt in octauo fecisse Thucydides inuenitur, Καὶ ὁ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσεσθαι: pro καὶ ὁ αὐτοῖς.

Εἰς præpositionẽ ἐς dicũt: ἐς Χρύσαι, ἐς παπεῖδα proferentes. Et loco πρὸς, ὡς vtuntur, ὡς τὸν θεὸν dicentes, & ὡς τὸν διδάσκαλον: pro, πρὸς τὸν θεὸν, & πρὸς τὸν διδάσκαλον.

Particula δὲ pro δήλεφιυς vtuntur: vt Thuc. in octauo, Κεφαλαιωῶτης, μάλιστα δὲ ὡς εἶχεν αὐτοῖς τὴν Ἀλκιβιάδου καταχαρόσης, μὴ τὴν αὐτὴν ὅπερ δημοκρατουμένοις, βασιλεία τε ξύμμαχον ἔχειν καὶ Πελοποννησίων τῷ πρεσβύτατε. Hic εἰ μάλιστα δὲ, & Πελοποννησίων δὲ, pro δὴ vsurpata sunt.

Hi etiam & accusatiuo & recto vtuntur pro obliqua constructione: vt in octauo Thucyd. ἀλλήλοις γὰρ ἄπαντες οἱ τῶν δήμου ἐπόνησαν, ὡς μετέχοντά τινα τῆς γνώμης μόνων: pro μετέχοντος τινος τῆς γνώμης μόνων. In tertio autem, recto pro genitiuo sic vsus est, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὐ πολὺ ὕστερον κατεπολέμησαν, ὡς ἑώρων, ἀπὸ γνώμης οἱ στρατηγοί: pro τῆς Ἀθηναίων καταπολέμησαν. Homerus, Οἱ δὲ δύο σπόμενοι, ὁ μὲν οὐρανὸν ἄστρα ἱκάνει. Et Philostratus in Vitis sophistarum, ὁ Πρωτεὺς ὁ Φαίριος, τὸ θαῦμα τὸ Ἑλληνικὸν· πολλαὶ μὲν ἀπὸ τὴν πολυειδεῖς αἱ μορφαί. Itẽ, δαίμονες δὲ αἱ μετέωροι, ἡμέρα ὀλίγῳ τῷ πάθει τῷ ὑγοῦ πεπόνθασι. pro τῶν μετεώρων δαιμόνων.

Et pro participiis, Attici verbis vtuntur: & pro verbis vicissim participiis: vt Thucyd. ὁ δὲ χρῆμα τι σαυτὸ ἀφεὶς, pro ὁ δὲ ἀφῆκε χρῆμα τοιαῦτα.

Et ᾖ abũdat apud Atticos, vt in octauo Thucydidis, ὡς τὸ ἴδιον πολέμου μείζονος ἢ ἀπὸ τῆς πολεμίων ἔχ ἑκαὶ, ἀλλὰ καὶ τῶν λιμῶν ὄντος.

Ἀλλὰ coniunctionem pro hortatiua sæpe ponunt, vt apud Homerum, Ἀλλά γε μνήσῃ τοῦτο λεγόμενα.

Et accipere accusatiuos casus pro genitiuis, Atticorum est proprium: vt, Μὴτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς ὢν ἐῶν, ἀπαείρεο κούρου: pro ἀπὸ τοῦτου.

Et proferre vocatiuos pro nominatiuis: vt, Νεφελαγερέτα Ζεῦ, pro νεφελαγερέτης.

Sumere duas negationes pro affirmatione vna, Atticorum est. Thucyd. lib. 3 Histor. σύμμαχοι μὴ τοι ἐγὼ μάθα οὐκ ἀπὸ δουλωσῆ τῆς Ἑλλάδων, pro ἐλευθερία. Quanuis enim vna sit hic negatio, videlicet οὐ, at vox illa καταδουλωσῆ negatio est quodammodo, quum libertatis priuationem significet, & libertatis dignitati opponatur. Sic & Homerus, — ἐπὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν: pro αὐσθενέστερος.

In fœminino genere aliquid dicere cõsueuere, inde inferre neutrum, nõ ad vocem sed ad significatum respiciẽtes: vt Homerus, — νεφέλη δέμιν ἀμφιέβηκε Κυανέη, τὸ μὲν οὔ ποτε λήγει. nam τὸ intulit, vt ad νέφος relatum. Et Thucydides, Ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο ἐλθεῖν τοῖς Ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐξικνεῖσθαι καὶ ἐν τῷ Αἰγίνῃ ὁ πολὺ ἐν ἄλλοις χωρίοις. nam λοιδόρον intulit, respiciẽs ad νόσημα.

A rectis in ός plurales in ες, per ας scribũt, vt βασιλῆς, ἱππῆς. Et ει diphthongi ε in η vertunt: interdum & ι adscribũt, vt pro κλεῖδα, κλῆδα: & pro Ποσείδαον, Ποσηίδαον.

Et ου negationem superuacuam sæpe accipiunt, vt Thucyd. in 3 histor. ὠμὸν τὸ βούλημα καὶ μέγα, πόλιν ὅλην δεῖ φθεῖραι, ἢ οὐ τοῖς αἰτοῦσι, pro πρὸς τοῖς αἰτοῦσι. Et Hom. Οὐ μὰ τὸ Ἀπόλλωνα Δι' φίλον. Et Μὴ νύτοι οὐ χρείομαι σκῆπτρον. Sic & nos consueuimus sæpe negationibus vti. quale est illud, ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν: pro ἀπαγορεύω σοι ποιεῖν. Et Theologus, ὃ τοῦ πρεσβύτερον οὐδὲ καταβεβίασμαι, οὐ μὰ τοῖς ὑπὸ φρετῆς τὰ αὐδρὸς ἀγῶνας, καὶ τὰ πα λαύσματα.

Etiam πρὸς abundare his solet, vt Thucydides, καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων ἐρρύεσ. pro αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων. Et Aphthonius, παιδεύεται τὸ ἀρέταὶ πρὸς βίαν ἔχεσι κτῆσθαι, pro βίαν ἔχουσι.

Superuacua & καὶ coniunctio apud eos: & huius infinita exempla est inuenire. statim in tertio est videre hoc vtentem Thucydidem: ait enim, οἱ δὲ πολιορκούμενοι καὶ πιφοβημένοι, τά τε ἐν τῇ πόλει καὶ τὴν ἀπόπλοιαν παρεσκευάζοντο τε αἷμα ὀλίγον τι νῆες.

Atticorum est & possessiua accipere pro primitiuis: vt παρθενικὴ pro ἡ παρθένος: & ipsa primitiua pro possessiuis: vt, — χαιδαϊκά τε ἤλασε μαζοῖ: pro χαιδαϊκοῦ ἐθήλαζε μαζοῦ.

Accusatiuos etiam accipere pro genitiuis: vt Hesiodus, Οὗ τε δῆλα pro δι' οὗ. Et Theologus, ὁ θυμὸς ἔστω σοι κατὰ μόνου τὸ ὀρθῶς, δι' ὃν ὀλέσεσε: pro δι' οὗ ὀλέσεσε.

Consueuerunt præterea augmentis & alia augmenta superinducere. vt pro ἐβουλόμην, ἠβουλόμην: pro ἐδυνάμην, ἠδυνάμην: pro παρῴκηκα, παρῴκηκα.

Et comparatiua pro simplicibus accipiunt, vt Thucydides in 3 Historiæ, τοὺς δὲ ἀφικομένους ἐν τοῖς πολεμίοις, καὶ συμμαχίαν τοῦ πρὸς ἐκείνοις ἀπόντας οἱ ἐξεπίστευον, καθ' ὅσον μὴ ἀφελοῦσιν, ἐν ἡδονῇ ἔχειν. νομίζοντες δὲ εἶ πρεσβύτατα τῶν πρὸς τὸ φίλων, χείρους ὑπομένειν. hic enim est χείρους pro κακοὺς. Et Homerus, Ζεῦ πάτερ, οὔτοι σέο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Et Theologus sermone in Christi natalem, καὶ ὡς τῶν ὀκ τῶν χρηστότερον ἢ λθε τὸ λυπεσθαι οὔπω καὶ ὀκ τῶν λυπηρῶν ἐπαγγελθεῖν τὰ χρηστότερα. dixit enim pro ἀπὸ τῶν χρηστῶν ἦλθε τὰ λυπεσθαι.

Vtuntur & superlatiuo pro comparatiuo sæpe. vbi enim dicendũ μειοῦσθαι παῦτον, dicunt μειοῦσθαι πολὺ ὕστερον καὶ πεπολιτευκότες, ὡς ἑώρων, ἀπὸ γνώμης οἱ στρατηγοί: pro τῶν Ἀθηναίων καὶ πεπολιτευκότων. Homerus, Οἱ δὲ δύο σπόμενοι, ὁ μὲν οὐρανὸν ἄστρα ἱκάνει. Et Philostratus in Vitis sophistarum, ὁ Πρωτεὺς ὁ Φαίριος, τὸ θαῦμα τὸ Ἑλληνικόν· πολλαὶ μὲν ἀπὸ τὴν πολυειδεῖς αἱ μορφαί. Itẽ, δαίμονες δὲ αἱ μετέωροι, ἡμέρα ὀλίγῳ τῷ πάθει τῷ ὑγοῦ πεπόνθασι. pro τῶν μετεώρων δαιμόνων.

Et pro recto accusatiuum assumere. vt Aristoph. in Auibus, Ὡς τὸ δεινὸν γε τὸν κήρυκα τὸν πρὸς Βροτοῖς οἰχόμενον, εἰ μὴ δέοιτο νεοῦσθαι πάλιν. pro δεινὸς γε εἰ μὴ νεοῦσθαι πάλιν ὁ κήρυξ ὁ πρὸς βροτοὺς οἰχόμενος.

Pro κρεμάθλου, Κρεμάθλου dicunt. Atque hoc meritò, quia dicunt ab hac κόρας ἀμβλυωπεῖσθαι, [id est Pupillas hebetari.]

Atticorum etiã dicere τῷ θρασύτης, & τῆς αὐσυδείας, pro ὦ τῷ θρασύς, & ὦ τῆς αὐσυδείας. Et apud Aristophanem, Ὦ Ζεῦ τῆς λεπτότητος τῷ φρενῶν.

Et vti participiis pro nominib⁹, vt in Ran. Aristoph. A
Εἴπω τι τῷδ' εἰωθότων ὧν δέομαι; pro τῷδ' ἐξιμαν. Et Hom.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος αὐτόν τῷδε, pro πιστός.

Atticorum etiam hæc loquēdi forma, εἰπὲ πόνδε, pro εἰπὲ τοῦδε. Aristoph. in Acharn. ἀλλὰ νεῦε λέγε, εἴ σοι δοκεῖ, τὸν Λακεδαιμόνιον αὐτὸν, ὅτῳ Θέσπιν σοῦ φίλον, ἤρειν τοῦδε τῷ Λακεδαιμονίων αὐτῷδ'.

Atticorum etiam πλεῖν, pro πλέον: & κᾶπα, & πώμαλα, ac τῷδ' ὅς.

Et ponere ᾗ superuacuum, vt Aristoph. in Ranis, Η' χρήματα τοῖς τῷδ' αὐτοπάλων νεωνὶν παρέχλν πνεῦ πείθει, Η' κα B
πεπλῷ τῷ ἔκα πάλων, κυκλίοισι χορεῖσιν ἐπαφδῶν, Η' θεῖ μαθοῖς τῷδ' ποιητῶν ῥήτωρ ὧν εἶτ' ἀποφεύγᾳ.

Item λιρεῖς ἔχων, & παίζεις ἔχων, Atticum.

Pro πτόμοναι, πτόμονα dicunt: & pro νίξον, λίξον: & pro ἀπογγίαν, ἀπογγιαῖ.

Atticum etiā est elidere simúlque vti crasi: vt οὐ δ' μούσιν, pro οὐ γὰρ μοί ὅξιν. eliditurenim ι, & per crasin coalescunt ο & ε in υ diphthongum: vt quum pro ἐρεύσοιες ἐρεῖσοιες, pro πτό' ὅξι, πτό' σι dicunt, elidentes ι. C

Bifariam dicunt ἰώνεγκα & ἰώνεγκον.

Item defectiuè iurare, vt μὰ τὸν, non addēdo θεὸν, Atticum est.

Et accipere extrinsecus verbū ὅξι. vt Hom. Εἰ δ' ἤδη πεπάσι, κεῖν εἴν ἀΐδαο δόμοισι: deest enim εἰσί.

Pro μυῤῥίνας, μυρσίνας dicunt: & pro συεῖζειν, σύειζειν: & pro ὀνδελέχεια, ὀνπελέχεια: & κολόκυντα, pro κολοκυνθη.

Pro κεφαῖον, γεφῦον dicunt: & pro κεφαλαλγίαν, κεφαλαργίαν.

Atticum etiam pro obliquis nominatiuis vti, vt Aristoph. in Ranis, Εἴ τις ἥρωσσε Κλεόκριτον Κιτησίᾳ, Λίθοιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὸ πλάκα, pro τινὸς ἡρώσαντος. D

In ως aduerbia qualitatis, in ον finiunt: δέον dicentes & φρέσιν, pro δέοντος & φρεσὶν οὖσι.

In ες desinētes rectos plurales comparatiuorū nominū, in ους finiunt: vt μείζοις, χείροις, καλλίοις, pro μείζονες, χείρονες, καλλίονες. Propriū ipsorum & in α purum desinentes accusatiuos masculinos, ab in ᾱς rectis factos, per η proferre: vt pro Εὐρυδίκας, Εὐρυδίκη: pro Τυδέας, Τυδεῖ. E

Articorum & pro ὀφῦν, ὑγῆ, ὀφυᾶ & ὑγιᾶ dicere: & pro Εὐδόξα, Πειραιέα, Εὐδοᾶ & Πειραιᾶ dicere. Amant plerunque & cōcisiones, Ἀπόλλων pro Ἀπόλλωνα dicentes, & ἀμείνω pro ἀμείνονα, & κρείττω pro κρείττονα, & similia.

Eorundem est dicere Ἀθήναζε πορεύομαι, pro εἰς Ἀθήνας. & Ἀθήνησι σοφιστεύω, pro ἐν Ἀθήναις. & Ἀθήνηθεν ἔρχομαι, pro ἐξ Ἀθηνῶν. Et pro εἰς οἶκον, οἴκαδε, pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν: denique pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι. F

Cōtractionibus copiosè vtuntur: nam pro τὸ ἱμάτιον, θοιμάτιον dicunt: & ὦναξ pro ὦ ἄναξ: & ὠνθρωπος pro ὦ ἄνθρωπος.

Σ pro ρ vtūtur: vt θαρσαλέον pro θαῤῥαλέον: & pro ἄῤῥεν, ἄρσεν.

Passiuis pro actiuis vtuntur: vt χρόφομαι pro χράφω: & ποιοῦμαι pro ποιῶ: & ποιείσθων ac νοείσθων, pro ποιείτωσαν & νοείτωσαν.

Ab ίζω futura, abiicientes σ, circunflectunt. ὀνειδιῶ enim dicūt pro ὀνειδίσω: & βαδεῖῶ pro βαδίσω, ac similia. G

Genitiuis pluralibus participiorum pro pluralibus tertiis personis imperatiuorum verborum vtuntur. vt ποιούντων & λεγόντων, pro ποιείτωσαν & λεγέτωσαν.

In ις appellatiua quæ per ιος flectūtur, per εως proferunt, vertentes ο in ω, & vocales quæ sunt in penultima, in ε mutantes: vt ὄφις, ὄφιος communiter, & ὄρεως Atticé.

DE SINGVLIS QVÆ DORICÆ dialecto propria sunt.

Dores autem ει in ευ diphthongum contrahunt, vt H apud Theocritum, pro Πηλέος, Πηλεῦς: pro Ἰδομενέος, Ἰδομενεῦς: & Homer⁹, Ἰδομενεῦς κύσε χεῖρ' δεξιτερὴν καρπῷ. Hoc est Ionicum.

Primas plurares verborum actiuorum τύπτομεν & ποιοῦμεν, efferunt τύπτομες & ποιοῦμες.

Imperfectorum passiuorum indicatiuorum & præsentium primas personas, vt τυπτόμεθα, ποιούμεθα, & ἐπυθόμεθα, ἐποιούμεθα, dicūt τυπτόμεδα & ποιούμεδα, & ἐπυθόμεδα, ἐποιούμεδα. Theocrit. Οἱ θεαὶ πολέμεδα, τὸ δ' αὖριον οὐκ ἐπορῶμες. Est autem hoc & Ionicum.

Η in α longum vertunt. nam pro σελήνιον, σελάνα dicunt: & pro ἥλιον, ἄλιον.

Pro ποτὲ, ποκα dicunt: vt Theocrit. Πῆ ποκ' ἄρ' ἦδ' ὄκα Δάφνις ἐπάκετο;

Geminationes secundorum indefinitorum, Dorum sunt: vt Theocritus, πᾷ δ' ἀοιδ' αὖ, Οὔπ πωεὶς αἴδαν γε τὸν ὀκλελαθόντα φυλαξεῖς, pro λήθλω πιοιῶπα.

Pro genitiuo singulari in ου desinente ab in ος recto datiuo eorum vtuntur Dores: vt Theocritus, Η' κ' Πὶ νέῳ κελεὰ Τέμπα, ἢ κ' Πίνδω.

Contrahere ὁ articulum cum alia vocali, videlicet α aut ε in ω, Ionum & Dorum est: vt Theocritus, Θύρσος ὅλ' ὠ' ἔ Αἴτνας καὶ Θύρσοδες ἀδέα φωνά.

Pro πρόσαγε & πρόσιε, πόπαγε & πόπιε dicunt: Theocritus, Πεσ ξινόα πόπα γ' ὧδε.

Pro πρῶπος, πρῶπος: & pro πρῴπιον, πρῴπιον: & pro ἦλθον, ἰῶθον. Theocritus, Ἦθον πὶ βοῦται, τὶ ποιμένες, ὠπόλοι ἰῶθον.

Οἱ articulum pluralem, qui habet sequētem dictionem à vocali incipientem, per ω proferunt, elidentes prius ι articuli οἱ. vt ὠπόλοι, pro οἱ ἀπόλοι. elidunt enim ι, & contrahunt ο & α in ω, adscribunt autem & ι diphthongi αι.

Et pro καὶ ὅπα, dicunt κᾶπα, ab αι diphthongo elidētes ι, & contrahentes α & ε in η, tenuem quoque in aspiratam vertentes: vt Theocritus, Κᾶφα, Δάφνι πάλαι, τὶ τὺ πίκκαιρ' δὲ τὶ κώρα Πᾶσαν αἰὰ κρᾶαι πάντ' ἄλσεα ποτὶ φορῆτυ.

Erat autem Diplasiasmus non solùm Ionum, vt dictum est, sed & Dorum. Est verò Diplasiasmus eiusdē consonantis additio in medio, non perficientis syllabam: vt pro μάτην, μέσον: pro τόσον, τόσον.

Pro ἐῤῥέπω, ἔῤῥυπα dicunt, concidentes syllabam: vt Theocritus, Ὠιπόλος ὦκ' ἔσορῆ πᾷ μηκάδες οἷα βαπιῶται, Τάκετα ὀφθαλμὼς ὀπ οὐ φράγος αὐτὸς ἔῤῥυπ. pro ἐῤῥύπη.

In secunda coniugatione circunflexorum, tertia personas plurales actiuorum, vt βοῶσι & γελῶσι, βοῶν & γελῶν dicunt: sicut in datiuo singulari proprium participiorum. Pindarus, Ὑμῶν τὰν ἀληθῆ λόγον διδαξάλαμβάνοι Ψόλδεσσ' ἐξαπατῶν μῶθοι.

Pro εἶμι, ἔμμεναι dicunt, ante ναι, ponentes με, & pro ι interponentes μ.

Præpositionem αὐὰ pro σαὺ accipiunt: vt Homerus, Χρυσέῳ αὐὰ σκήπτρῳ. Et Pindarus, χρυσέαις ἐ ἵππαις.

Pro σοῦ genitiuo, σόθεν dicunt. Pindarus, Τεχπίζαι τ' ἀμφὶ δεύπαπα κρεῶν σόθεν δεεδαπαντο, καὶ φάγον.

Παρὰ præpositionem concidunt, cōsonante sequente. Hom. Οἱ δὲ θεοὶ παῤ Ζεὺι καθήμενοι ἠμερόωντο.

Vocatiuum Ποσειδῶνος Æoles Πόσιδον proferunt, Dores Ποσείδαον.

Pro δίδου, δίδοι, & alia similiter ac tertias personas optatiuorum pronuntiant. Pindarus, τὸ δὲ πρὸς ἕξιν φλαν δίδοι.

Pro ἐσθλὸν, ἐσλὸν dicūt. Pindar⁹, Ἐσλὼν δ' ὑπὸ χαρμ τῶν πῆμα θνάσκει πολίσσον δαμασθέν.

Πᾶν τὴν circunflectūt, παντᾶ dicentes: vt Pindarus, Προφαντὼν σοφία καὶ Ἑλλανας ἐόντα παντᾶ.

Αἱμακουείας solent vocare mortuorum parentationes, id est, τὰ ἐπὶ νεκρῶν ἐναγίσματα.

Proferunt autem & tertias personas plurales pari cum datiuis propriorum participiorum. Pindar Ὅρμοισι τοῖς χεῖρας αἰαπλέκοντας καὶ γεφαύοις, pro αἰαπλοῦσι.

Pro ὄρνιθα, ὄρνιχα dicunt. Idem Pindarus, Πρὸς Δ ὄρνιχα θεῖον.

Pluralia sæpe vt dualia proferunt. Pindarus, Μα πες δὲ λαῦροι παγγλωσσα κόρακες Ὧδε, ἄκραντα φορέοντ' ι πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Participiis indefinitorum addunt ι. Pindarus, Ἀ πρῶς τε καὶ δέκα αὐδραι ὁ λέσας μνησῆρας.

Pro πῆ, ποῖ dicunt. Pindarus, πά τι πᾶς αὐώνυμον γέρας

Αἶπος solent dicere pro πίλθος. Pindarus, Διὸς αἶπὶ πυ A
δόκῳ. siue πρὸ ὀνδιαπτήμαπ.

Interponere ι πρὸ ο, Dorum est proprium: nam pro πολιὼ, πολιὼ dicunt: & pro χροιά, χροιά: & pro πίεν, πίεν. Pindarus, Πνοιᾶς ὅπιθεν βορέαο.

Erat Dorum & ablatio contraria geminationi: vt Pindarus, Ὁ λύμπια ῥᾷ γὰ αὐᾶς γάρας ἔδεκπο, pro ἐδεδέκπο.

Extentiones etiam, Dorum sunt: vt pro κενὸς, κανεός.

Pro ὅπισθεν, ὄπιθεν dicunt, elidentes σ.

Genitiuos plurales in ων desinentes & circunflexos, per αν proferunt: nam vbi dicendum est μουσῶν, μουσᾶν dicunt. B

Pro μή ὅτι, dicunt μᾶσι, contrahentes η & ε, in ι. vt Aristoph. Μᾶσιν ἔστ' χρέος;

Vbi dicendum est αὐτὰν, νιν dicunt Dores. Pro ἕῃ, ἕθεν. Pro χρὴ, χρῆθα.

Pro σγᾶν, σγῆν. vt Aristophanes, Οὐ χρῆθα σγῆν. Sic pro δψᾶν, δψῆν: & pro πιᾶν, πιῆν.

Pro οἵκαδε, πόκαδε dicunt, & pro σὲ, τύ. Sicuti, τύνι' ἀποιτῶ, pro, σὲ ἀποκρίσω. C

Loco πρὸς, ποτὶ dicunt, deinde ι abscindūt. Ποτὶ ματέρα, dicit Aristoph.

Et pro καὶ ὀκ τῷ ἀυτῷ, κὴκ τῷ αὐτῷ dicunt, elidentes ι, deinde α & ε in η cōtrahētes: vt pro ἔῤῥαε ἔῤῥη: pro ἐκίρνασ ἐκίρνη, & similia: hoc autem Atticum & Ionicum est.

Pro τῷ αὐτῷ, τοῦτοῦ dicunt: & pro κρέας, κρῆς.

Pro Ὀδυσεὺς dicunt Ὀδυσεύς.

Circunflectunt item futura, dicentes pro ἀποίσω, ἀποιτῶ.

Pro πιλῶ πιεῖ dicunt. Pro παρ' ἡμᾶς, παρ' ἀμᾶς. D

Pro ὑμεῖς, ὑμᾶς efferunt.

Οἱ articulo nominatiui pluralis, τ addunt: vt Θεοὶ, θεοί & παῖ μοῦσαι, pro οἱ & αἱ.

Πάσασα pro πάσα λον dicunt.

Ὅκκα pro ὁτιπίκα & ὁπόπε & ὅπου vtuntur.

Ἀγλίθας dicunt pro κεφαλαῖ τῷδ' σκορόδων, id est alliorum capita.

Pro ὡς dicunt τῶς, vt Aristoph. in Acharnensibus, Τμᾶς ὦ ὀκ' ἐς ἐδάλκετο τῶς ἀρόρβοσι μῶες, Πάσασκα πᾶς ἀγλίθας ἠρούσατο. E

Diphthōgum ου in ω mutant: vt pro μούσας, μώσας: & pro οὐρανόν, ὠρανόν, & pro κοῦρον, κῶρον.

Pro φασὶ, φᾶσι dicunt: & pro ἐγὼ, ἐγών: & pro γὲ, γά. vt Aristoph. καὶ γανεπαί γα.

Λῖς per η pro θέλεις: vt, — ἀῖ δὲ λῖς αὐγάσσεο. Et Aristoph. Λύπεινον αἶ λῖς ὡς πονηρεῖα καὶ κακά.

Ἀνὰ præpositionem concidunt & in compositis: vt pro ἀπάτινον, ἀπτεινον. & iis quæ per appositionem dicuntur, vt ἀπαγορεῖ, pro ἀπὸ τοῦ ἀγορεύω. F

Pro σφᾶς, ψὲ dicunt. Theocritus, Ἦ πα ψὲ κρύσδεν τὰ πο Ἥκατε ... πᾶσας ἀμέλλας; Hoc est, ἦπου αὐτοὺς τοὺς βόας ἀφ' ἑαυτέρας πᾶσας ἀμέλλᾳς;

Pro ἄθηπ & ὑφίπω, ἄθηπ & ὑφίπη dicunt. Theocritus, ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίπη τὰ μοχθίσας κήμὰ φυλάσσει.

Præteriti plusquamperfecti tertias personas per ει scribunt, vt Theocrit. Καὶ πόκα τοῦος ἔλαμον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει.

Pro δάμαλις, dicunt δαμάλη. Theocrit. τοῖ δαμάλαι σ' αὐτὰν μυκὼ μθεαι ὧδε πθεῖσπαι. G

Pro ἄλλοτε, ἄλλοκα dicunt.

Particulam μα extrinsecus accipiunt. οὐ γαῖ, inquit Theocrit. pro οὐ μὰ τὴν γῆν.

Pro ἰῶν, ἴς dicunt. Theocrit. Οὐδὲ γὰ Εὐμάρα τοῖ δεσπότᾳ ἴς τοι ὀδδέν. Οὐκ ἰῶ (inquit) οὐδὲ τοῖ δεσπότᾳ σου ἐγκομιῶσθαι Εὐμάρα.

Pro κείσομαι, κεισοῦμαι dicunt: inde vertunt υ diphthongum in ου. vt Theocrit. Κεισοῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τὶ νύκτα ὧδε μ' ἔδοντα. H

Futura in ζω verborum per ξ proferunt, καίξας pro καύσας, & λυίξεν pro λυίσειν, & similia.

Pro θέασαι θᾶσαι dicunt. Theocritus, — θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει. Et rursus, Θᾶσαι μὰ θυμαλγὲς ἐμὶν ἄχος.

Ὁρμαλίδες dicunt pro ὅρεια μῆλα.

Pro ὁμοῦ, ἀμοῦ dicunt.

Pro ἔμπροσθεν ἔμπθεν. Theocrit. — ἡμὶν δὲ τὸ βωκαλιάσδεν, ἔμπθεν. Sed quidā pro πρόθεν hanc dictionem sumpserunt: aut ἐν πρῶς ἐν ᾠδίδεμον, i. ἀμοιβαδόν. A

Quum fuerint duo νη, vnum post aliud, hæc in α vertunt: vt Theocr. Νίκη μαὶ σύοι' ἄλλη, ἀνάσσασι σ' ἐνθύοντο. pro αἰνήσαντοι.

Et ἐξόλλαπ, & ἐγκλᾶπ, & ὁκλᾶπ in η vertunt.

Pro σοὶ & ἐμοὶ, τὶν & ἐμὶν dicunt.

Et vbi dicendum πλησίον, πλαπίον dicunt.

Pro πρῴτιω, πρᾶν. Theocrit. ἔγνων πρᾶν.

Ο articulus cum vocali alia inducta, contractus in ω magnum, apud Dores sic pronuntiatur vt apud Ionas: vt & Theocritus, Οὐχ οὕτως ὦ Ἴωνες ὅτι πλέον ἄγαγε λύσας; Pro ἕτερος, ὥτερος dicunt.

Pro πτερόεντες, πτεράεντες. Theocrit. Τεπράεντες δὲ πίθω ἀπολύετο κρατὸς ἀλείφαρ.

Pro σὺ, τύ pro πλεῖ, πλεῖ dicūt. Pro ἡμέρας, ἁμέρας: pro πηχεῖ, παχεῖ.

Pro εἴκοσι, εἴκατι: Theocr. Φεῦ φεῦ, λάκων τὶ θελάρως ἀεδὸν εἴκατι πληροῖ Τυρῶ.

Pariter cum Atticis & ipsi à barytonis circunflexa producūt: vt pro ῥέφω, ῥεφῶ, pro νέμω, νεμῶ, pro πίνω, πιοῦμαι. Theocrit. Πιοῦσιν τὸ ξουθαὶ τοῦδε τὸ πίδικας ἀμφὶ μάλισται.

Vtuntur & ῶν pro ουῶ, vt Iones, Χρήσθεις ὧν ἐσθεῖν; χρήσθεις κατεθεῖναι ἀεθλον.

Primæ coniugationis circunflexorum passiua inde finita corripiunt in penultima. Theocrit. Οὐτω καὶ νύμφα γαμαθεῖσ' ἀκόλαπτο.

Pro σειρὴνα τῆς δρόσου, dicunt Dores τοῦσκα.

Pro βρεῖθεται, dicunt φεμόνεται.

Ἐκάθιρεν, pro ἐμάστιζε accipiunt.

Κιγκλίζειν, pro κινεῖν πῶ ὀσφῶ. vt ἀ γκῶ, γίγκω, sic à κλῶ κιγκλῶ & inde κιγκλίζω.

Media futura prima circunflectunt, & in subiunctiuis per diphthongum scribunt. Theocritus, Μήμευ λωβασεῖαδε πᾷ ἀμπέλος.

Pro μικρὸν, μικκὸν dicunt. Theocrit. — Ἰῆ ὦ ξένε μικκὸν ἄκουσον Τῆθ' ἑλθών.

Βωρεήσομες pro καλεσόμεθα accipiunt. Theocrit. — ἐνὶ γὰ αἶμα.

Pro διφθέραι, βαίτιω dicunt.

Ὄλοπς dicitur apud ipsos ἀλιεῖς, ὁ ὑπὸ λεπιδωτοῦ ἰχθὺς ἀφελόων: à λέπω λεπίς: & transpositione literæ ι, ἐλπις: & mutatione breuis ε in ο breue, ὄλπις.

Πέλαν, pro πορφυραῦ ἰῶν dicūt: nigram enim corporis superficiem quando suffusione sanguinis nigrescit, πελίωμα vocant.

Πύῤῥιχος dicitur apud eos ὁ πυῤῥίς: & κακοχρόσμων, ὁ δύς ἔθπος.

Ὀσσίχον, pro ὄσσον. Theocrit. Ὀσσίχον ὄθι τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον αἴδρα δαμάσδει.

Pro ἠγόησε, dicūt ἡγοήσε: & pro δωροῦμαι, δωρύθμαι.

Scire oportet quòd Doricæ linguæ sunt subdiuisiones locales: aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodii, aliter Argiui, aliter Lacedæmonii, aliter Syracusii & Siculi. Vniuersales tamen ipsorum proprietates prædictæ sunt, etsi non omnes.

Item hæ, vertere in ος desinentes geniciuos ab in ης rectis factos, in ᾱς proprium habent, vt Διοξιμής, Διοξιμᾶς, pro Διοξιμοῖς.

Η pro ει diphthongo vtūtur: pro ἐλθεῖν, ἐλθῆν dicētes. Subtrahūtautē & ab infinitiuis ι. nam λαβεῖν pro λαβῆν, & ἐλθὴν pro ἐλθεῖν, & ἐνθδδεῖν pro ἐνθδδεῖν. vtūtur geminatione trium consonātiū, vt Æoles, ὅθθι, ὁπόθθεν, ὅσσον.

Pro θεοῖς, σοῖς dicunt: vt Lacedæmonii quū per Dioscuros iurant, dicunt Νὴ τὼ σιώ. i. μὰ τοὺς θεούς.

Productiones ancipitum propriæ linguæ Doricæ, vt ἴσος ἐνυαλίω.

Α pro ε fæpe vtūtur, pro ἕπρος ἄπρος dicentes: & pro Ἄρτεμις, Ἄσπαμις.

Abscissiones propriæ ipsorum sunt, pro Ποσιδῶνα, Ποσιδῶ: pro δῶμα, δῶ: pro κρίμνον, κρί.

Additiones με syllabæ, in iis quæ apud nos in ναι desinunt infinitiuis, Dorum sunt, vt βήθμαι pro βλῶναι.

Subtractiones ει ex genitiuis qui per ει declinãtur, pro Πάειος Πάειος, & κέρας pro κέρατος, Ionum sunt proprietates linguæ & Dorum,

Acuta penultima scribũt Dores qualitatis significatiua aduerb. κάλως, σόφως, κάμψως, ἁπλως dicẽtes. Quæ nobis acuta penultima sunt, circunflectunt, vt οὐτῶς, παντῶς. Et in οι nomina, similiter & participia, quum antepenultimam acuũt, ipsi penultima acuta dicunt, vt φιλοσόφοι, μὴν ἐλάοις, πεδουμβοῖοι, δηλουμβοῖοι.

Et participia in ων desinentia, circunflexorum in αν terminant pro γελῶν & ἐλῶν: γελᾶν, ἐλᾶν. B

Pro ναῦν, νῆν: & pro κλεῖδας, κλᾶδας proferunt.

Acuta penultima proferunt & tertias personas in αν desinentes indefinitorum, ἐτάσαν, ἐφάσαν. Et in ον desinẽtes, acuta penultima: vt ἐλάβον, ἐπρέψον, ἐλέγον, ἐφάγον.

Circunflectunt & huiusmodi, παῖδῶν, Τρωῶν, πεντῶν.

Et futura, pro δώσουσι, δωσουῶσι: & pro λέξουσι, λεξουῶσι circunflexé.

Circunflectunt & ipsi ὁμοῖος, vt Attici.

Accusatiuos plurales masculinos in ους desinentes per ος proferunt, τὸς καλὸς, τὸς σοφὸς, τὸς ἀνθρώπος, τὸς ἵππος. C

Quæ per ι proferũtur imperatiua verba, per ον proferunt. pro λάβε, λάβον: pro δῖγε, δῖγον.

Pro πατέρες, ἀπφοιῶ, & pro κούρας, κυνάδας dicunt.

Ἴδες Ionicè & ipsi corripiunt. Theocr. in Adoniazusis, ἢν ἴδες, ὦν εἶπας, καὶ ἰδοῖσα τὺ μὴ ἰδοῖσα.

Ἀρὸν per epenthesin ἄερὸν dicunt.

Pro δυψιάς, ἀδάς: pro παῖδα, παῖς δα proferunt.

Subiunctiuis vtuntur pro indicatiuis. Theocritus, D Ἔπνον καὶ τὰν ψυχὰν ἔφιν, τὰ μάλιστα δεδοίκω: pro δέδοικα.

Pro ἵστασι, ἵστωσι dicunt: & pro ἐστήκασι, ἑστήκασιν. Theocritus, Ἐς ἔτυμ' ἑστήκασιν, καὶ ὡς ἔτυμ' ἀνδίνεωσι, Ἐμψυχ' ἁ ὀυφασπί. σοφὸν τι χρῆμ' ἀνθρωπος.

Materialium & ipsi ι abiiciunt, dicentes ἀργύρεος & χρύσεος. Et ex ὁς subiunct. articulo σ abiiciunt: Theocritus, Ὁ περιφίλιππος Ἀδωνις ὁ κ' εἰν Ἀχέροντι φιλεῖται.

Pro κλείστω, κλαξῶ dicunt. Theocrit. Τὰ αὐλείαα ἀστόκλαξον.

Defectiua etiam apud eos sunt, Παύσασθ' ὦ δι ἐπαυοι αἰθίυπα κωπίλλοισαι. Τρυγόνες ἐκκναγοῦν πλαπιδεδοισαι ἄπαυτα.

Pro Πελοποννησοῖ, Πελοποννωσοῖ dicunt.

Datiuos plurales ab in ᾶς rectis factos, non sic proferunt vt nos: Πηλεῦσι & βασιλεῦσι: sed vt primæ contractionum inflexionis nomina, pariter ac Δημοσθένεῖ. vt ibi enim Δημοσθένεσι datiuus pluralis, sic & hic Theocrit. Δωρίσδεν οἱ ἔξεσι (δοκῶ) ἔοις Δωριέεσσι.

Pro φύσει, φυῖν dicunt.

Pro βορέαδσι dicunt βαρέσι. Theocr. Βορέσι μακάρων ὥραι φίλαι, ἀλλὰ πόθεν αἱ Ἔρρχον) πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεὶ πορόεσσαι.

Πλάθανον, vocant speciem vasis cuiusdam in quo præparant placentulas.

Corripiunt & in ας accusatiuos, vt ῥῆμφας, κρῖνας: & participia νοῆσας, κρᾶξας.

Et imperatiua verba pronuntiata per ε tenue, per ον pronuntiant, vt pro δῖγε, δῖγον.

Peculiariter dicunt Siculi, pro χάτερα, κάτερα: & pro G κατῶνα, κατῶνα: & pro μητέρα, δελφέαν: pro γυναῖκα, γάναν. Cretẽses verò pro ἅμμε πάντες, ἀμές: pro αὐτὸ, αὐτό: pro βέλτιον, βέντιον dicunt: pro ἔας, ἔᾶν: pro ἑαυτὸν, ἑᾶσυν. Vertunt iidem & ἐς præpositionis σ in ν, vt pro ἐς χερὸν, ὀν χερόν: pro ἐς πλὼ ἀρρεαῖ, ὀν πὼ ἀρρεαῖ.

Pro εἴωθα, εἰθῶ: & pro ἀνωχεῖδα, ἀνῶ.

Pro Θεκωνδίδης, Θεῦκωδίδης: pro Θεοκράτης, Θεῦκράτης: pro Θεόφρεστος, Θεῦφραστος.

Pro κρέα, κρῆ: pro ἄκρατον, ἄκρητον. Pro κρίνον, κίρνον: pro κελεύεται, κέλεται. Pro καταβαλεῖν, καββαλεῖν. Pro H στρατοῖ ἦβῦ ἀχέρων, μάχονας dicunt. Pro πότε, πόκα: pro τῆνος, ἦνος. Pro οἰκαδε, οἰκαδες: pro σταδίον, σατάδιον.

Pro ἡδὺ, ἡέ. Et vbi dicendum Τοῦτας, Τοῦτις dicunt: & pro ἔνδον, ἐνδοῖ: pro κρανίον, κράνον.

Ἀδέματον ψυχὶν, ἢ νεκρὰν, hoc est, πλὴν ἔξω τὸ σώματος. Et hæc de lingua Dorica. Differt autem Cretensium dialectus, qua Cypselas vsus est: & Laconum, qua Alcman & Sophron. Pindari autem & Simonidæ & Bacchylidis omnino ignoratur, eo quòd natura non sint Dores hi poetæ, habebant autem peculiarem sibi loquutionem.

DE SINGVLIS QVÆ IONICÆ dialecto propria sunt.

In ας desinentes rectos supra duas syllabas in ης proferunt Iones. Herodot. ὁ δὲ Ἀρχῆς ὁ Λυκόπης μοιῶοι συμπεσοῦσης.

Datiuis pluralibus desinentibus in οις, addunt ι. Herodotus, Τοῖσι Σαμίοισι.

Pro κλειδῆς, κλειδῶνος dicunt: & pro Πηλειάδεω, Πηλιῆδεω. diffoluunt enim diphthongum in ε & ι, deinde producunt ε in η syllabam, sicut pro ἱερεῖον, ἱερῆϊον.

In ων desinentes genitiuos plurales fœmininos diffoluunt, pro ὡρῶν, Θηβῶν, πυλῶν, ὠρέων, & Θηβέων, & πυλέων dicunt. Homerus, Ἷς ἐπῶν, ἰπυλέων ὀξέστοῦ. Et Hippocrates, αἱ μεταβολαὶ σφῶν ὠρέων πίκπτοι νοσήματα.

Sed & masculinorum genitiuos ab in ης rectis factos, per εων proferunt, dicentes Περσέων & νησωτέων. Herodotus in tertia, κατ' ἀρχὰς νησωτῶν μάλιστα ἐπλούτεον.

Datiuis pluralibus fœmininis nominum non solùm ι addere consueuerunt, vt in datiuis pluralibus masculinorum nominum, sed αι diphthongi vertere α in η consueuerunt: vt Hippocrates, ὁν τῆσι χρονῆσι λεπτοτέρῃσι ὀξυτερῇσι ὀδηγοῦσιν, ἢ τῷ ἀνδρῶν, σημεῖον ἀγαθόν.

In ου desinentes genitiuos ab in ας aut in ης rectis factos, per εω proferunt. Ab iis qui in ας, Herodot. πείθω δὲ ἀπ' Ἀρχέω γενεοῦ: pro ἀπ' Ἀρχέου: ab iis autem qui in ης, vt Ἀτρεΐδεω διάφορος.

Subiunctiuis articulis, qui à vocali incipiunt, addunt τ Iones. vt apud Herodotum, αὐτὸς ὁν Πιτάνη σίωεδημόμεω δήμου ἕνεκα τοῦ τοῦ: pro οὗ τοῦ. & alibi, τοῖς ὀντέλεται pro οἷς.

Ad ε addunt ν: vt, Χρὴ ξεῖνον παρέοντα φιλεῖν, ἐθέλοντα ξ πάμπειν. Et Βῆμοι ξεῖ ια δοῖν. Et Εὐνάλιος θὴρ, pro ἐνάλιος.

O adiiciunt ipsi υ, pro κόρη, κούη: pro νόσος, νοῦσος: pro ὄρος, οὖρος: pro μόνος, μοιῶος. Dixerit quispiam igitur, quomodo πόνος & φόνος non assumunt υ? non enim dicunt ποιῶος & φοιῶος. Dicimus igitur quod à verbis πόνω & φόνω, deducta sunt: μόνος autem, etsi à verbo deductum, quoniam trium generum est, assumit υ.

A in η vertũt, pro Ἥρα, Ἥρη: pro σφαῖρα, σφαίρη: pro δῆμος, δημιοῦ: pro πρᾶγμα, πρῆγμα.

In οις desinentes genitiuos per εος proferunt, eodem modo & alios casus non contractos, sed integros faciunt, Πολυκράτεα & Δημοδόκεα dicentes.

Τὸ πολλὸν dicunt, non τὸ πολύ: & ὁ πολλὸς, non ὁ πολύς.

Εἰς præpositionem ἐς dicunt, vt Attici.

Præsentibus, similiter & imperfectis præt. & partic. circunflexorum, & vt vniuersaliter dicam, omnibus modis integrè vtuntur. vt in Anacreonteis, Δοκέει κλύειν δ' ἤδε, Δαλέειν τὸς εἰ θελήσοι. Et in oraculo, — καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

Pro ὀρέω, ὀρέω dicunt, α in ε vertentes: & pro ἐκλέοντο, ἐκρέοντο.

Ὦν pro οὗ dicunt. Herodot. καὶ ὧν φασι πολέες.

Ὦ quod significat ὑπὸ ἀρχῶ, ἐῶ efferunt. vt Homer. Ὃς ἤδει πάντ' ἐόντα, πάντ' ἐνόμβρια, πρό τ' ἐόντα.

Tenues pro aspiratis amant, ἀπιγμένοι & ἀπίκοντο dicentes, non in compositionibus solùm, sed in collisionibus. Herodot. οὐκ οἷοί τε ἦσαν.

Pro νῆας, νέας dicunt.

In ος genitiuos ab in ᾶς rectis factos, per ηος proferunt, dicentes βασιλῆος & Πηλῆος.

In ου desinentes genitiuos ab in ος rectis factos, per οιο proferunt: vt pro Μενελάου, Μενελάοιο: pro θείου, θείοιο

In ος desinentes genitiuos ab in ις rectis factos, per εος proferunt, dicẽtes, ὄφις, ὄφεος per ο: ἀπρέσβις, ἀν ἐμβεος μάντις μάντεος: πόλις, πόλεος, vt in Oreste Euripid. Ὃς α δ' αὐτὴν πόλεος ἐν τ' ἀρχαῖσιν ἦ. Et rursus in alia fabula Ἔασεν' ὄφεος ὀν γαῖα θέρος.

Solent eodem modo incipientia facere præterit

quo præsentia ex quibus ea facta sunt: vt πύπτε σ' ὀπαροφαδίω. Et, ἄορε θεῖνε. Et, Βῆ σ' ὁ γέρων. Et, Θῆκε σ' ὀδὴ φρε σὶ θεὰ λεῦ κάλενος Ἡρη. Et, Ἐμαυτὸς σ' ὀκ κεφαλῆς ὅ λεος πείχεις. Et, Καλὸν σ' οὖτω ἐγὼ ἔπω ἰδον ὀφθαλμοῖσι, Οὐδ' οὕτω γεραρόν. Et, Τοιοῦτοι σ' ἔπαρ μοι ἐείκεσιν αὐτὸς ὀλοσσε, Ἐκτορ κ' ἀυπὴν ὄλοντο. Præterea autẽ, Καὶ ὑ με δίξέ μβρυος Πηλδς βέφιν ὀνδυκέος. Et, Σὸν θεράπον τ' ὀνόμηνε. Et, Ἐνὸ Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμλιν, καὶ ξεῖνια δῶκα.

Et vt vniuersaliter dicam, correptiones Ionũ sunt: vt νίας ἀμφιελίσσας, pro νῆας: & ὄφεος & πόλεος: sicut Atticorũ productiones: vt, Πωλεῖται πς δεῦρο γέρων ἅλιος ἡμαρτής. Et, Οὐδέπο' ὀς ἀγρὴν πωλέσκε πο κωδιαύεσεγαν.

Puto quòd & ὠωγία Atticè producitur, & scribitur per ω: ὠῴᾳ enim dicitur ὠφῇ & ὠωγία, quòd bene habet corpus & continet.

Secundas personas singulares passiuorum faciũt ex tertia persona singulari per subtractionem τ. Homerus, Γνῶσεαι Ἀτρεΐδὴ Ἀγαμέμνονα, τὸν πᾶσι πεπίτων Ζεὺς ὀνέηκε πόνοισι δέμμπερές. Et rursus, — τὸ μέχρις ὀδυρόμδιος καὶ ἀχεῦων, Σὴν ἔδεαι κραδίην.

Similiter & genitiuos à rectis in ας neutrorum nominum per τος declinatorum, per subtractionem τ dicentes, vt κέρας, κέρατος, γόρατος.

Te abundat apud eos, & superfluum est: vt Herodotus, ἐπεί τε ἐνῆμεν ἔωσπε: pro ἐπεί.

In ατς desinentes genitiuos neutrorum per εος proferunt.

Et omnem casum huiusmodi integrè deducunt, vt τέρας, βέλεος. Et, Ἔκπερ σ' ὀν βελεέσιν ὕπαρ Ζεύς.

K pro π in interrogatiuis & relatiuis vti solent: vt pro πόσα, κόσα: pro ὅπως, ὅκως: pro ὁπόσα, ὁκόσα. non tamẽ in aliis.

Vertunt autem aspiratas in tenues, & tenues in aspiratas: vt pro χιτὼν, κιτὼν: pro ἀκρέψιον, ἀχρέψιον: pro βάτραχος, βαῦβρακος, & similia.

Ω pro α aliquando vti eos dicunt, vt pro ἀνθρωπον, ὠνθρωπον: & pro ἄειστον, ὤειστον. ego autem puto ex collisione in solis rectis hoc facere eos, & in vocatiuis, quẽadmodum & Attici faciunt. Initio Herodotus in vocatiuo sic inquit, ὦνθρωπε μὴ κτῖνε Κροῖσον. Et rursus alibi, ὦναξ Ἡρακλεες: pro ὦ ἄναξ. Et Sophocl. Ἀλλ' ὦ ὦναξ, οὐδὲ ὀς ἀβλαστῆ, ῥιζῶν τῆς κακῶς πεφύκουσιν, ἀλλ' ἐξίστα μαι. Et Homerus, Λοιδὸς ἀνὴρ ὠειστὸς, ἐλάσσνει μόνυχας ἵππος: pro ὁ ἄειστος. Nam ο & α in ω contrahitur, vel colliditur.

Et ο & α in ω magnum contrahunt: vt βόαξ βῶξ, piscis genus.

Item α & ο in ω magnum commiscetur: vt τὰ ὅπλα, ὠῶπλα. Et quoniã ὅπλον aspiratur, vertitur π in θ: hoc verò Atticũ est: si enim esset Ionicum, non versum esset, quia tenuibus gaudent Iones.

Ω pro α in diphthongo vtuntur, ὠὶὴς dicentes pro αὐτὸς. & θωυμάσας pro θαυμάσας. Hinc puto Ionicè sic dictũ φωλέαμος pro φαιέαμος, vt sit ab origine vocabuli φ vestes continet arca.

Incidere & diuidere dictiones, Ionum proprium: vbi enim dicendum Πελοπόννησος, Πέλοπος νῆσος dicũt: & pro ἀγαζεον, ἄγα ἄγειον.

Acceptiones infinitiuorum pro imperatiuis, Ionũ G sunt. Homerus, Παῖπε μάλ' ἀπρεκέως ἀπρευέωδν, pro ἀπρόβυε. Et Πειρᾶν σ' ὀῖς κεν Τρῶες ὑπεκδύσαντας Ἀχαιοῦ, pro πειρῶ. Et innumera alia eiusmodi apud Homerum & Hesiodum inuenimus.

Acceptiones masculinorum pro fœm. Ionum sunt: vt illud, Τοῖσι δὲ περπεμφοῖσι μέλας ὀδὴ ἔασερος ἦλθεν, pro ἐασέρα.

Diuisiones in ει desinentium singularium datiuorum, Ionum sunt propriæ: βέλεϊ pro βέλει: ἔγχεϊ pro ἔγχι. H

In ω desinentia fœminina accusatiuo in οωω finiũt: vt pro Λητὼ, Λητοῦ: pro Σαπφὼ, Σαπφοῦς.

I extrahunt Iones interdum ex dictionibus: dicunt enim πτέεσθω pro ποτέσθω.

A nea diximus Ionum esse scribere & dicere, ὄφεος & πόλεος. nunc autem dicimus communibus ipsorum genitiuis vti Iones, & præcipuè Homerum: vt Ἐξ ἀγεροῦ νόσφοι πόλιος. Et Hippocr. Ἐσὸ φῦσιος ἐχεμθίφ ὀδφρεια ὀδηγοῦμθη, ἢ τὰ σμος.

Geminationes in secundis indefinitis Ionum sunt, vt hoc, πτύκοι πότε δῶτα.

Transpositione literarum Ionica lingua vtitur, vt κραδίῃν pro κερδίῃν: ἀπρεπτὶς pro ἀπαρπτὶς.

Duplex σ in ξ vertunt Iones: nam pro διεσάδιξα: & pro πεισαδιξα dicunt.

Subtrahũt sæpe ι ex dictionibus, vt Ἡροδότου Ἁλικαρνασσέος ἱστορίης ἀπόδιξις, pro ἀπόδειξις.

Sed & subtrahere ex possessiuis ι, Ionum est, vt ἀρχόρεος, χρύσεος. Homerus, Ἔκπρεον τὰ χρυσῶνα πᾶσι νίθεσι δῶξαι.

In ες desinẽtes rectos plurales, si ab in ευς rectis fiũt, per νες proferunt: vt βασιλῆες, ἱππῆες, quoniam & genitiuum sic proferunt. Si verò ab in ις, vel in υς, per ε, vt ἀληθὴς, rectus singularium & rectus pluraliũ apud nos ἀληθῆς per ει diphthongum, Ionicè autem ἀληθέες: & rursus pro πολῆς, πολέες: vt illud, Πολέες δέ μιν ἠρήσαντο φέρειν, καὶ ὀξέες ἵλοι.

Dubitauerit autem quispiam, quomodo genitiuos ab in ης rectis, non proferunt per νος, vt ἡδὺς, ὀξὺς, sicut βασιλῆος & εἰκῆος. Est igitur dicendum, quòd nunquam penultima genitiui maior vult esse vltima nominatiui in iis quæ inæqualiter declinantur: vt Αἴας rectus ας habet natura longum: Αἴαντος genitiuus longam habet penultimam. sed & Ἀλκμὴν natura longam penultimam. Aut igitur æqualis debet esse penultima genitiui vltimæ recti, aut minor, vt in Αἴαντος, & χαλκέοντος, & λέων λέοντος. nunquam autem maior. Quoniam igitur Πηλεὺς & similia habebant vltimam longam, fecerunt & Iones penultimam longam genitiui, vt fit æqualis vltimæ nominatiui, quum non fieret ex hoc regulæ transgressio. In ἡδὺς autem non potuerunt vertere genitiuum ἡδέος in η. sic enim inueniretur maior penultima genitiui, vltima recti, quoniam ἡδὺς breuẽ habet vltimam, & ὀξὺς, & huiusmodi. In ο enim desinẽtia cum ambigua, per abiectionem σ neutrum facientia, correptam habent ambiguam: ὁ μάχας τὸ μάχα: ὁ ἡδὺς τὸ ἡδύ.

Ex θηλέα extrahunt ι, & in omni casu hoc faciunt, Herodotus, ἢν θηλέων ἵππων μίαν πλὴν ὁ Δαρεῖος ἐς τὰ μάλιστα ἔστεργε. Et rursus, Εἰ χρίμπτοιν τῇ θηλέῃ.

Non expressum ι pronuntiare solent. Homer. Τὰ θρόνα ἔστι αἰβᾶσα, & -πας ὠΐς ἔειν ἐτεῶς. Et Hesiodus, Χρυσέοιν ἀπόντος.

Additiones ι τῷ ε sequente vocali, vel vna immutabilium, Ionum sunt: vt pro ἕως, εἷος, καινὴ pro καγή. & ξεῖνος pro ξένος.

Mutare οι diphthongũ in ες syllabam, Ionum est. Homerus, ἐρίηρες ἑτάροι, pro ἐρίηροι. Et ἐρυσάρματες ἵπποι, pro ἐρυσάρματοι.

Immutationes η in α breue, Ionum sunt. vt μεμακυῖα pro μεμηκυῖα. & λελασμένος pro λελησμένος. & ἄλαστος pro ἄλητος. Si quis autem dicat, Quomodo aliâs α in η vertunt: vt pro Ἥρα, Ἥρη, pro πτεὴ, πτηὶ: aliâs η in α? scito quòd α in η vertunt quum est α longum: at autem in η non generaliter, sed quum est α breue. Immutationes autem breuis α in η, posteriorũ Ionum sunt. Hæc igitur ad veritatem tendunt.

Exemptiones earum quæ in principio sunt consonantium, Ionum sunt, λείβειν, ἔβειν: pro γάμα, μᾶα: pro δεινὸς, εἰνός.

Semper ὦν syllabam abũdantem ponunt inter præpositiones, vt, ὀξ ὦν ἕλον, & ἀπ' ὦν ἔδεντο.

Primas vocales literas ex dictionibus extrahunt Iones: vt pro ἐκεῖνος, κεῖνος: pro ἑορτὴ, ὁρτή.

Composita verba dissoluunt, & interponunt nomina: vt λέων χῦ ἔοῦρον ἐδηδὼς. pro κατεδηδώς. Et Καπὰ σ' ἔκτανεν Ἡετίωνα, pro κατέκτεινε.

Inuertere dictiones, Ionum est proprium: ὄρνιθες ὦς. Et, Ὦ ἔπ πολλ' ἐμέγησα.

Hyperbata Ionum sunt: vt, Αὐτὰρ ἐπεὶ δῆ πε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, hoc est, διέβησαν.

Diæreses in ως desinentiũ aduerbiorũ quæ à genitiuo plurali fiunt, cuius rectus singularis in ης termi-

natur, & in οις habet genitiuum singularem, Ionum propriæ, vt ἀυστηῆς, ἀυστοῖς: genitiuus pluralis ἀυστεῶν: & mutatione ν in ς, ἀυστεῶς. Sic ἀληθής, ἀληθοῖς, genitiuus pluralis ἀληθῶν: & mutatione ν in ς, ἀληθῶς, & id genus alia. Hæc igitur & huiusmodi diuidunt Iones, vt nomina, ἀληθέως dicentes & ἀπρεκέως & ἀυστεόως. Tamen in ὁσίων ὁσίως, & δικαίων δικαίως, & θαυμαστῶν θαυμαστῶς, non item. horum enim genitiui non in οις desinunt, vt sint diuisi & in nominibus & aduerbiis.

A Parellepsis est quum aliqua ex geminatis consonantibus deficit: vt pro κάλλιον, κάλιον, & est Dorum. Ionum autem proprium abiicere ex ει diphthongo: vt pro μείζων, μάζων, pro κρείσσων, κρέσσων. At verò Ellepsis (vt prædixi) est abiectio vocalis de medio: quale est pro αἰμύξαι, ἀμύξαι.

Pro ἐπαὶ, ἐπαὶ dicunt. Herodotus, ἐπαὶ ὀκ βῆ ἐς πολεμῆν ὀκ τῆ ὕδατος ὁ κροκοδείλος.

Pro ἀνθῶπα, ἀνθαῦπα dicunt permutatim. Herodotus, ἀνθαῦπα ὁ ἄνθρωπος ἐις δ' ἡμέων.

B Ζωὴν vocant & πολὺ ζώσην γυναῖκα, (id est Viuentem mulierem) tanquam à ζωός.

Pro λίαν, κάρτα dicunt.

Pro μέγεθος, μάγαθος. Herodotus in secundo histor. πρόσωπον δὲ ἐς τὰ μάλιστα ὀλιγόχρονον, μάγαθος ὀσον κρέξ.

E & o in ου diphthongũ miscentur apud eos. Herodotus, ἐς πόῦτον ὁρόων πίνετε καὶ πέρσεν ἔσται γὰρ ἀπόθετον τοῦτος. Et πλοῦνας pro πλέονας. Sic, Μετὰ τὸν Ἑλένης ἁρπαγὴν Ἑλλήνων ἁρπαγὴν πολλὴν βοηθεῦσαι Μενελάῳ.

Pro σφίσιν σφῖν dicunt. Homerus, Ὅς σφιν ἐὐφροσύνας ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.

C Μὲν copulatiuam coniunctionem pro μὰν expletiua accipiunt, vt apud Herodotum, Μὴ μὰν ἔχειν Ἑλένην.

Pro ἕως οὗ, ἐς ὁ dicunt. Herodotus, Ἐς ὃ ἐξεῆλον.

Pro Πάλιν dicunt semper αὖτις, & non αὖθις.

Ex ὀλιγοήδειος, eximunt, & ὀλιγοήδεος dicunt. Herodotus, Ἐπὰ πυρὶ γὰρ οἱ ἠνιγήσεα ὀλιγοήδεα πάντα.

Contractio ιε & ια in ι longum, Ionum est, pro ἱερὸς, ἱρὸς, pro ἱέρεξις, ἱερξῆς.

Et mutatio α in η, vt ἵππος, per eandem fit dialectum. Hesiodus, Ἀλλ' ἵππος πρεσβίστην ἀνδρὶ ἀρωγὸν ἀρίστον.

Et pro ὄφις, ὄφις, Ionicum est.

Pro πίμπλειν πίμπλειν dicunt. Herodotus in secundo, Τοῖς ἱερέας τοῖς ὀν Αἰγύπτῳ αὐξάνεται πάντας μέσους ἀναπίμπλειν. Et Hippocrates, φλέβα πίμπλειν.

Ex σέβομαι auferunt γ, & pro eo interponentes ι, σέβιόμαι dicunt. Herodotus millies hoc vtitur.

D Pro ὀκτωκαιδέκατος, ὀκτωκαιδέκατος dicũt. Herodotus, Κατὰ λίθον ὀκτωκαιδέκατος.

Σφῶϊ σφεῖς & σφῶν diuidunt, & sic proferunt, σφεῖς & σφέας & σφέων. Hom. Κλαῖε σφέας κρατερὸς Διομήδης ὀξὺ ἀκόντι. Νοῶῖ & νοῶῖ & νοῶῖ diuidunt, νόον & νόον & νοῦν dicentes. Homerus, Ταμεσίχροα χαλκόν. Herodotus, Οἱ οὐκ ὅτι νόον τρέπεται.

Participio εἰπὼν non vtuntur, sed ἔπας, vt τύψας.

Εἰρῶτα per diphthongum scribunt, idque ideo, vt opinor, quoniam idem principium habentia faciunt præterita cum suis præsentibus. Est enim apud ipsos præteritum imperfectum ἐρώτα: deinde interpositione ι, fit εἰρώτα. Sic & ἐπανείρεται apud eos per ει diphthõgum scriptum. Vel à themate assumit ει diphthongũ. Est enim ἐρωτῶ & ἔρω, & fit interponendo ι, εἰρωτῶ & εἴρω. Et passiuum εἴρομαι, εἰρόμην, εἴρευ, εἴρεται.

Præterea Iones tertias personas plurales præteritorum perfectorum sic faciunt. In tertiis personis singularibus habentibus tenuem ante τ, vertunt tenuem in suam aspiratam, & addunt α: vt pro νένιπται, νενίφαται: pro λέλεκται, λελέχαται: pro γέγραπται, γεγράφαται. Si verò vox communis linguæ grauitona fuerit per ς, tunc Ionica habet ante αται characteristicam medii præteriti perfecti, πέφρασται, πεφράδαται, quia πέφρασται dicitur. Si verò à circunflexis natura longam penultimam habentibus, hanc corripiunt ante αται in debitam correptionem, vt πεπείνηται, πεπειάται.

Item constituunt Iones in ου desinentibus patronymicis Epectases, dicentes, Πηλεΐδεω & Λαερτάδεω, debebat enim esse genitiuus Πηλεΐδου & Λαερτάδου.

Quoniam in δης patronymica vna syllaba superante gen. primitiui, vt Πηλέος & Πηλεΐδης, Πρίαμος, Πριαμίδης: sic & Λαέρτου, Λαερτάδης dicebat esse Patronymicum, sed Iones faciunt Epectasin, & sic proferũt, Λαερτάδης dicentes, & πηλεϊάδης, deinde per productionem Atticam Πηλεϊάδης.

Vtuntur autem & Metathesibus. Est autem Metathesis, quum vel prima litera fit secunda suæ propriæ syllabæ, vt pro ἀπρηπτὸς, ἀπτρηπτὸς: (ex πρὲ πεσεῖν enim iam & α priuatiua particula facta est hæc vox ἀπρηπτὸς, & significat πλὴν ἀθῆναι ἰδόν, id est Rectam viam. inde facta est metathesis [id est transpositio] primæ literæ, & dicitur ἀπαρπτὸς) aut secunda, fit prima, vt κραδία pro καρδία: pro καρτερὸς, κραπερὸς: pro πέπαρται, πέπραται. Homerus, Τέρματον ἦμαρ ἔῖσι, καὶ ἦ τοι πέπαλεται ἄπαντα.

Sciendum est autem differre Metathesin ab Hyperthesi: nam Metathesis, in eadem syllaba fit: Hyperthesis verò in posteriore, vt ὀθνεῖος. nam à νόθος erat νοθεῖος, sed per Hyperthesin, ὀθνεῖος: & rursus χρόνος, χρόνυος, & δόρυ, δόρυος: sed per Hyperthesin, χρωνὸς & δουρός. Vtuntur & hac mutatione Iones.

Scire autem oportet quòd antiqua Ias intercidit. ob inhabitantium commutationem & permansit vsque ad illud tempus quo fecerunt Iones colonias, & in loca multa dispersi sunt.

Dicitur autem apud eos, pro ὑγιαίνειν, οὐλεῖν: vnde & sanata vulnera, οὐλαὶ dicimus.

Et pro λόγος, Μῦθος: pro Μαντεῦεσθαι, Ἀνελεῖν. Et loca in quibus versantur, Ἠῖα. Et pro ὀθπμελῶς, Ἀτακτῶς: pro ξενίλια ἐδωρήσατο, ξενίλια σπουδῆκαπε: & pro ἀπιστηλῶς, vel ὀθπμελῶς, Ἐπιστροφέως: pro ἠκουσης, ἐχεῖσης: pro ἡμιωθὴς, & πεφεχθὲς, Σπερχθεὶς: pro ἔπικος, Ἐφέσιος: pro δυσφορῶν, Ἡμακτέων: pro ἔπροι, Μετὴξέπροι: & pro ἠσυχαζίων, Ἐλινύων. Item Δεῖπνα dicunt τὰ κ' δίμοις καὶ ἀριθμῶν ἀθ' λ' αυφῶν.

Pro δεξιοηθέντα, Ἐυνοήσαντα: pro αὐέπιστον vel ἐδίδαξεν, Ἀνέγνωσε: pro βαφαὶ, Φάρμακα: pro αἰσαλώματα, Τέλη: pro λαύρας, dicũt Ῥύμας, id est πὰς ἀμφόδυς. Σαγάρεις autem πελέκεις, vel πὰ ὀκ χειρὸς ὅπλα. & φαρέτρας vocant Ἀρβεῖς.

Φάλαφα appellant τὰ ἀθεῖ πὰ γνήσιος σκεπάσματα: Ῥῆγας, bestiolas quæ in grossis nascuntur.

Σχοινοτενὲς dicunt quod longum est & rectum; Συμφήσας pro συμπεῖψας. Αἱμασιὰ autem vocant τὸ ὀκ χαλίκων οἰκοδομηθὲν ἀθ' πηλοῦ πεῖχον. Dicunt præterea Φάρσος pro κλάσμα: Τρύφος pro ἀκρωτήριον. Et Ταφοὺς καλάμων vocant πὰ κρεσσαὶ οὐ δεκρεμνον πὰ πλίνθον. Ἔμβολον appellant rostrum nauis. Εὐαγίζειν verò dicunt τὰ χρὰς ὀπτρέφειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, i. inferias inferre aut sacrificare mortuis. Et Πρόχυσιν, libationem.

Ἔπτπλα dicunt πὰ μὴ βαθέιαν κόπτειν, ἀλλ' ἐξ ὀπτπλῆς. Δοῦκεν verò morbum quendam circa rotum corpus. Κυζήματα, τὰ μὲ ἐξ ἀποφέρματα: Γεωπίνας, τοὺς γῆς πεινῶντας καὶ ἀπορουμένους.

Pro ἰκαιώσας, ἀπώσας dicũt, vt Herodot. in secundo. Ἐπεικάσαν dicunt τὰ μέπειον καὶ καλὸς ἔχον.

Pro ἀποδεχόμενοι, κάπλοντες dicunt: Κορωνίω verò inflexum quoddam lignum appellant: & ἀμαρέλι, ἀσπάνιον.

Pro ὀπλόμβρια dicunt πεσόμβρια: & Βαρεῖς pro ναῦς.

Οἰσέειν vocant Dionysum. Ἀφιδέας pro αἰλύσης aut pro ψέλια secundum quosdam.

Συρμαίζειν dicunt τὸ καθαίρειν πίμα ὀκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

Λίνον, cantilenæ nomen, vel lyræ chordam.

Θυσαίους dicunt pro κρουσοὺς. Et Ἀποφορὰ appellant πὰ τελουμένα παῖδα ἀθ' δούλων τοῖς δεσπόταις.

Ἡλυσιν vocant πὰ πορέαν καὶ ἔφοδον.

Συρνὲν apud eos dicitur olus quoddam apio simile, vel cibus ex adipe & melle.

Ἐνηῶπέια sunt ἀωρεπέια.

Τεμάσσοι pro πεπλάσσοι, πείρωνοι.

Ἀπεμαπέῖσε pro ἐμφόρανε.

Ἀπεμοτέρους verò dicunt pro ἀπεμοτέρους.

Pro φανερὸν, Ἐπαῖνον: pro σόφρονα, Φρενήρη dicunt. Accipiunt autem hoc & in contrario.

Καταπεθέλαθαι dicunt pro φεῦκα πεῖσαι [gratis seu impunè facere.] Et pro καταφαὴ, Ἐπίλαμπον.

Λάζειν verò, partitionem vel sortem.

Pro καπεπτυνημένον, dicunt πεφυγηνῶνον.

Pro πλεμεῖν dicũt Ἀνπαλεῖν: & pro αἰδοῖα, Μέζεα. Hesiod. οὐρὰς σ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο.

Pro καπαπυχθεὶς vel γελασθεὶς dicunt Διαβεβλημένος. Herodianus, ὦ βασλεῦ, ὀξυβεβλημένος ὑπὸ Ἀμάσιος οὐ μανθάνεις;

Pro καλλωπίσας dicunt ἀσκήσας, vt, ὃς ἐμὲ σοὶ κόσμῳ ἀσκήσας ἀπέπεμψεν ὡς ἐωῦτῆ θυγατέρα.

Pro ὀπίσω dicitur Ἐνάρεις ab illis.

Διασφᾶγες illis sunt αἱ δεξῶσαι πίστεις.

Γνωμαχεῖν significat illis, Cognoscere suam imbecillitatem & inimicorum robur.

Σίσυρα ab iis dicitur βαρβαρικὸς χιτών.

Υἱείζειν, pro σειρᾶν, ab illis ponitur.

Οἰσύπη, ipsis est sordidarum ouium lana, & ouium excrementum.

Νεοχμῶσαι pro νεωστὶ κινῆσαί τι.

Φερέγγυος pro βεβαιωτής.

Ἐφεδρος pro ὀπίκληρος.

Ἀγκλαπεύειν, pro διώκειν.

Τετραπέρυλίδες, apud Iones dicũtur locustæ, eo quòd quatuor habeant pennas, duas extrà maiores: minores autem intus alias duas.

Οὐκ ἰκνεομένως, pro οὐ πεσοπόντως siue οὐ καθικόντως.

Ἀπαπίξαπο, pro ἀπέρυκε. πάξ enim βῆμα, ex quo πάγματα, πήγματα. vnde & pro πέλεκέδλω, Ἀμφιπλὶξ, apud Sophoclem in Triptolemo. & Homerus, Αἱ σ' οὐ μὴ ῥόχον, οὐ σ' ἐπάλεσαν πόδες ἀνν.

Et φάσκω, pro θαλπουσαν: est autem apud eos Ῥῶ, rustica compellatio.

Κόλλιξ autem species est panis rotundi, ex quo & apud nos κολλίκια.

Σχοίνων συμβολεῖς dicuntur ab ipsis φιαθοπόκοι.

Ἰθαγενῆς sunt οἱ γνήσιοι παῖδες, id est Legitimi liberi.

Πρόξενοι, sunt præfecti ciuitatum, & curatores, & qui hospitio suscipiunt.

Σπαργᾶ pro ὀρέγματα, & ὀθπ Συμεῖ.

Κορδίνημα verò pro καρηβαρέν. sed scribitur & Σκορδίνημα.

Ἔξις ab iis appellatur ἡ ὀθυωρία.

Ῥοικὸν verò πὸ ἄκρον νεῦον ἐ θρασέῶν, quod & ῥοιδὸν dicitur.

Pro σταπὲς (id est Marcidum) dicunt σταφεόν.

Pro ὀθπαίστου, Παλλύνω dicunt.

Pro πεσόφαπα dicunt Ποτάνια.

Βλακὸν, pro πτωφερόν.

Μαριλινοὶ vocant τοὺς φρυγανόδης αἰθόρακας. Porius autem Μαελλὴ vocatur ἡ θερμὴ κεφαλή.

Μελεδαίνειν pro μελεμῶν siue θεραπεῦν. μελεδαίνειν enim dicitur μελεμῶν.

Μιτύλλω vocant τὸν καῖλον ἄρτον. i. Panem concauum.

Μυδῶσα dicunt pro ὀκρέουσα.

Pro ἀμύσσον, Ἐπιδήμιον.

Pro ἀκθαλίσειν, Βλιμαίζειν.

Et pro ἐξένασεν, Ἔμυξε.

Ελατήρια appellant medicamenta τὰ πὰς κόπω κοιλίας θεραπεύοντα.

Pro ἐνέδησεν dicunt Ἐνεκρίκωσε.

Ἐδικρῶθη dicunt pro In duo diuisum est.

Et pro ἀξύπνης Εὐδυωρία dicunt.

Pro ἐπυλώθη, dicũt Ἐμπυλώθη. & Ἐκρίμπλει, pro ἐμπηδᾷ.

Pro ὀκπόπως & πεφεδίζως dicunt ὀκπόπως.

Pro ἀφορώτερον, dicunt Ἐπιστρόφτερον. Pro μύλωνα, ζώπιον. Pro ὠμοιωμένων, Ἡδελφισμένον dicunt. Pro πυρετὸν, Θερμωλεύ. Pro καταδύσης dicunt Θαλάμους. Et Θείστεν pro τὸ κ' ψυχεῦ ἐξίστασθαι: id est μαίνεσθαι.

DE ÆOLICA DIALECTO.

Æoles πὸ πρ' ρ addũt, quũ πρ' infertur τ, vel κ, vel σ. vt Ῥρυπὴρ, pro ῥυπὴρ, & Ῥράκος pro ῥάκος, & Ῥρόδον pro ῥόδον.

Genitiuos à rectis in αι diuidunt Æoles, & per αων proferunt, vt νύμφαι, νυμφάων, & παρθενικαὶ, παρθενικάων.

Syncopæ in medio, Æolum sunt, vt ὦρσεν pro ὄρμησεν, & ὦλλος pro ὁ ἄλλος, item πῦλλο pro πὸ ἄλλο.

Pro ποῖον Æoles Κοῖον dicunt.

Τεθνικὼς & Τεθνηκῖα, pro πεθνικὼς πεθνηκῖα.

Additiones ἐν syllabæ, Æolum sunt, vt ἔπηδα.

In αις vnius syllabæ nomina diuidunt: vt pro πᾶς, Παῖς, pro δᾶς, Δαῖς.

Ω pro ου vtuntur, Μῶσαι, pro μοῦσαι, & Λείπωσα dicentes pro λείπουσα.

Υ pro ο vtũtur: pro ὄνομα, Ὕνυμα & pro ὅμοιον, Ὑμοῖον, dicentes. Interdũ autẋ & ε pro ο. nam πεῖς σε, illi φρεῖς σε dicunt. Et pro ο paruo, ω magno: vt pro ὄσα ὥσα.

H pro ει diphthongo vtuntur. ἐλθῆν enim dicunt, & A
& λα ῆν, & ἰδ ῆν, per η, pro ἐλθεῖν, & λαβεῖν, & ἰδ εῖν.

Quæcunque pur ει diphthongum apud nos efferũtur, per solum ε proferunt, multiplicantes immutabiles: vt pro ἰκείρων, ἰμείρων: pro ὠτειλαί, ὠπειλαί: pro ἔμματα, ἔμμματα: pro ὑμεῖς, ὔμμες.

Geminant & σ, & π, & τ: vt πασοῦτον, ὅππη, ὅππως, ὁπί.

Pro ὁσμιὶ, ὁδ' μὶ μὶ dicunt: pro ἱερὸν, ἱρόν.

Genitiuos in nominatiuos transferentes, declinant, ὁ μάρτυρος, τῷ μαρτύρου: sic ὁ φύλακος, τῷ φυλάκου.

Π pro μ vtuntur: ὅππατα, pro ὄμματα, dicentes: & πτ' B
ἐμοῦ pro μετ' ἐμοῦ.

Vocatiuos in ων desinentium singularium corripiunt: vt pro χαλιδῶν, χαλιδόν: pro αἰηδῶν, αἰηδόν: pro Σαφπηδῶν, Σαφπηδόν.

Ex αι diphthongo abiiciunt ι, quum eas consonans non sequitur: pro Ἀλκαῖος, Ἀλκαῖος scribentes, & pro ἀρχαῖος, ἀρχαῖος.

Τὸ ἔμμα scriptum per ει diphthongum, ἔμμα dicunt.

Pro ὀδύνιω, ἐδ' ωίδιω: & pro ὀδόντας dicunt ἐδόντας. C

Μίλητος per η scriptum, per α proferunt, μίλατος dicentes.

Errantes autem per quandam pronuntiationem, dicunt σδ'υγὸν pro ζυγὸν: pro ξίφος, σκίφος: pro ᾧλλιον, σκέλλιον: & pro ᾧαλίδα, σκαλίδα.

Pro Θόας, Θόαις dicũt: & pro μέλας μέλαις: pro πάλας, πάλαις. At pro Αἴας, Αἴαις non dicunt, propter concursum vocalium & αι diphthongi: quoniam malè sonaret. Sed dicet aliquis, Quare desinentibus in ας, habentibus α longum, addunt ι, vt in Θόας, & reliquis? Possumus autem dicere quòd productione gaudeant, D
simul & breuiorum syllabis. pro Πηλαδ', Παλαδ' dicentes: & pro φθείρω, φθήρω: nam positione longa minor est quàm ea quæ natura est longa. Quoniam igitur α natura longum, maius est αι diphthongo habente ι quod pronuntiatur, (nam qui duorum militum munia obit, fortior est duobus illis) diphthongo αι vtuntur.

Itidẽ sæpe in α faciunt rectos: Ἀρχίπα enim dicunt. pro Ἀρχίπης: sic Γθεκρόρεα pro Γθεκρόρας. Item χερὼν ἱππηλάπα Πηλαδ', pro ἱππηλάτης. Et ἱππόπα Νέστωρ, apud Ho E
merum.

Optatiui primi indefinitini actiui per σια proferũt: vt pro πύλαιμι, πύλεια: pro πτήσαιμι, πτήσεια: pro λέξαιμι, λέξεια. Et prima persona hi soli vtuntur: secunda vero & tertia, Athenienses, πύλειας, πύλειε. Et πύλειας tertia persona pluralis.

Horum sunt & diæreses: nam pro Ἀρχῖοι, Ἀρχίοι dicunt. & contractiones: nam pro βασιλεῖι, dicunt βασιλῆ.

Vertunt ει diphthongum in οι: vt quum pro ὄνειρος, F
dicunt ὄνοιρος.

Dualibus numeris hi minimè vtuntur, quemadmodum & Romani qui ex his sunt deducti.

Hi in ω definentibus datiuis non subscribunt ι, vt τῷ Ὁμήρῳ & τῷ σοφῷ.

Ἄρεος per ρ flectunt.

Extractiones ι non solùm Æolum sunt, sed & Atticorum & Dorum. nam pro ἑτέρων, ἑτέρων dicunt.

Hi consonantes omnes geminant in breuibus, vt τὸ G
ἔννεπε, & τὸ ἔννη, & his similia.

Pro Τρωσὶ καὶ γυναιξὶ, hi Τρώεσι, καὶ γυναίκεσι scribũt, & his similia.

In οῦ desinẽtes genitiuos per οῦ proferunt: Αἰακίδεω enim Ionicè, Αἰακίδεω verò Atticè, Αἰακίδεῦ autem Æoles scribunt.

Quod non pronuntiatur ι, pronuntiare consuerunt in secũda & tertia persona: vt pro βοᾷς, βοᾷς, pro γελᾷ, γελᾷ.

Pro ξ proferunt κς: vt pro ξένος, κσένος. Et πς, pro ψ, vt pro Πέλοψ, Πέλοπς.

Et pro η proferunt ε vel α, quod commune est etiã Doribus. At vertunt η in ε quidem, vt quum pro Ἄρης dicunt Ἄρες: in α autem, vt quum pro Ἐκάβη, Ἑκάβαν: pro πύλη, πύλαι: pro νόημα, νόαμα: pro ἠὼς, ἀώς: pro ἀπώτατα, ἀπάτατα: pro ἀδίκησαι, ἀδίκασαι, dicunt.

Pro ῥ proferunt φ, vt φλάπτει, pro θλάπτει.

Pro duobus ων, duo πω, vt pro ἐμπίωσιν, ἐμπίπτειν.

Pro σ, τ: vt pro σύ, τύ: pro εἰς σέ, εἰς τέ.

Pro τ, π, vt pro σολῶ, σωλῶ: pro σαλὲς, σαπαλές.

Pro ω magno ο paruum: vt pro ὄφελε, ὄφελε: pro ὠτειλή, ὁπτειλή.

Vtuntur syncope & in compositis vocabulis, geminãtes mutas, vt κάππεσεν pro κατέπεσεν: & καδδὲ pro κὴ δέ. & κάββαλεν, pro κατέβαλεν.

Grauitonẽ pronuntiant non solùm nomina, sed & articulos quum nominum locum habẽt: vt pro ὁ σὸς, ὅσσος: pro ἡ σὴ, ἥσσα: pro τὸ σὸν, τόσσον.

Eodem autem modo & disyllaba quæ apud nos, acuunt vltimam, ipsi grauitonẽ pronuntiant, vt σόφος, κάλος, δῶξις, βεβαδὼς, βαδὰς, λοῦκος, βῶρος, θῦμος, ῥαχὺς, σκλῆρος, χῶλος, & similia.

Vocatiuum nominum in ις, qui est in ις, absque σ proferunt: vt pro Σώκρατες, Σώκρατ: Ἀεισθφανες, Ἀεισθφαν: pro Δημόδεκες, Δημόδεκ. Et à genitiuis casibus σ auferunt, dicentes, Σωκράτου, Διομήδου, Σοφοκλέου.

Pro accusatiuo datiuum accipiunt in pluralibus, vt τοῖς ἀνθρώποις, pro τοὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt quia vtuntur ι pro υ. Accusatiuum verò pluralem proferũt ως pro ους accipientes: vt τὸς ἀνθρώπως, τὸς ἵππως.

Infinitiua verba in ειν desinentia, ipsi per ην efferunt penultimam accuentes pro φιλεῖν, φίλην: pro καλεῖν, κάλην: pro φρονεῖν, φρόνην.

Quæ autem apud nos desinunt in ᾶν, ipsi in ᾶς mutant: vt pro γελᾶν, γελᾶς: pro πεινᾶν, πεινᾶς.

In ουν desinentia infinitiua ipsi per οις efferunt: vt pro ὑφοῦν, ὑφοῖς: pro ὀρθοῦν, ὀρθοῖς: pro χρυσοῦν, χρυσοῖς.

In ω terminata verba apud nos, in μι faciunt: vt pro νοῶ, νόημι: pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia in vltima acuimus, & in ως terminamus, per ν apud illos efferuntur, & acuũt penultimã, vt pro εἰρηκὼς, εἰρήκων: pro γεγονικὼς, γεγονήκων. sequuntur autem & horum declinationes cum terminatione illa conuenientes.

Dicitur apud eos pro ἔρως, ἔρος: & pro γέλως, γέλος. & inflectunt ea quemadmodum quæ in ος desinunt propria nomina.

Ἐγὼ circunflectunt, ἐγῶν dicentes, & pro ἐμὸ, ἐμῶ.

Pro σὺ dicunt τύ, sicut Dores: & pro ὑμᾶν ἄμμιν: pro ὑμεῖς, ἄμμες.

Pro οὗτοδὲ, τῆδε: pro ἄλλοτε, ἑτέρωσε dicunt.

Pro χείρονα, χέρονα: pro ἰμάτια, ἔμματα.

Pro ἐπαινῶ, αἰνῶ.

Pro μία, ἴα.

Pro ᾧῆφος, ᾧαφαξ.

Pro ἔρωται, ἐτόρηται.

In medio duarum vocalium interponunt υ: αὔρ enim αὐὴρ dicunt: & pro ἕως, ἕυως. Quum verò cõsonãs est media, non interponunt υ.

Et hæc quidem de dialectis dicta sunt à me pro viribus: fortasse autem & alia quispiam accuratè indagãs, inueniet quæ ab his sunt diuersa.

EX PLVTARCHO EXCERPTA

De dialectis, & Homerico earum vsu.

VARIA dictione vsus [Homerus] ex omni Græcorum dialecto characteras suis poematis interseruit. Vnde eum totam Græciam & cunctas nationes peragrasse constat. Nam Dorienium ἐλλείψῃ (quæ perquam familiaris est breuitati studentibus) vsus est, pro δῶμα dicens δῶ, vt hic, — ἀῦρα δέ οἱ δῶ Ἀφνειὸν πέλεται. & pro ὅπι, ὄ: vt, ὄμοι αἰεὶς ἔκπαγλ' χλίδας. & pro ὀπίσω, ὀῦ, ο quidem in α, π verò & σ in cognatam ipsis literã, nimirum ῥ, mutando. Deinq; pro ἄλλοπι, ἄλλο, vt, Ἤδη γάρ μοι καὶ ἄλλο τὴ ὀπίσωσιν ἐφετμὴ, & huiusmodi. Ad eundem modum & medias syllabas concidendo, dicit ὀτρηχὰς pro ὁμῶτρηχας, & οἰκήας pro ὁμοεπῆς, & ὀπάστριον pro ὁμοπάστριον: item τρέῶν pro τρέμειν, & πὼ pro πωῦ. Eorundẽ Dorienium est & literas transponere, vt quum pro κράπνοι, κάρπνοι dicunt.

Æolum verò τῇ συγκοπῇ in compositis vtitur, καὶ δ' δραδάπτω dicens pro καταδραδάπτω, & ὑβδάλλειν pro ὑπαβδάλλειν. Deinde tertias imperfecti personas apud alios in ει diphthongum desinentes, Æoles per η efferunt, vt ἐφίλη, ἐνέη, pro ἐφίλει, ἐνέει: quem morem sequutus Homerus ait, δ' δὴ μόρσιμον λύγιον, pro ἔδει, quod est ἐδέσμει, ligabat. Et,

Τοὶ μὲν ἄρ' ἄτ' αὖμων δῆμη μόνος ὑγρὸν ἀέντων.

Eorum est & cõmutare σ in δ, ac pro ὀσμὴ dicere ὀδμὴ, & ἰδ μὲν pro ἴσμεν. Præterea & pleonasmo in quibusdã vocibus vtuntur, vt quum pro ἔκηλος, δύκηλος, & pro ἀπὰρ, αὐπὰρ dicunt. Item secundæ verborum personæ ϑα syllabam adiicere, pro ἔφης, ἔφηϑα, & pro ἔρης, ἔρηϑα dicendo. Porro consonantium duplicationem alii Dorienses tribuunt, quale est illud, ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος. &, ὁππότερος πάδε ἔρρα.

Ionum autem proprietatem obseruat, dum τῇ ἀφαιρέσει in præteritis verborum temporibus vtitur. veluti quũ βῆ dicit pro ἔβη, & δῶκεν pro ἔδωκεν: siquidem in more habent præterita tempora ab iisdem literis inchoare, quib? & præsens: & auferre ε in voce ἰρεὶς & ἴρηξ. Præterea quum tertiis subiunctiui modi personis σι addit, vt quum pro ἔλθῃ ἔλθῃσι, & pro λάβῃ λάβῃσι dicit. necnõ datiuis eandem adiicit, θύρῃσι & ὕλῃσι dicens. Adhæc dum ϑεῶμα pro τὸ ὄνειμα. & νόσσον pro νόσον, & καινὸν pro καινόν, & μείλαν pro μέλαν effert. Denique & α quum productum fuerit, in η mutat, vt Ἥρη, Ἀθώνη, pro Ἥρα, Ἀθωνᾶ. Accidit autem nonnunquam vt e contra η in α mutantes, pro λεληκεδόος, λελαεδόος dicant. Insuper & circunflexa ita per διαίρεσιν efferunt, pro φρενῶν φρονέων, & pro νοῶν dicentes νοέων. Eodem modo & genitiuos in οῖς desinentes proferunt, vt Διομήδεος, Σαπφόος, pro Διομήδεις, Σαπφοῖς: & circunflexos genitiuos plurales, vt Πηλέων, Πειρέων: denique & plurales nominum neutrius generis rectos in η desinentes, vt σήθεα, μέλεα. idémque de eiusdem numeri genitiuis iudicium. Cæterùm hoc eis proprium est, vt πηρ ἀφαπαι & similia dicant.

Maximè verò Attica dialecto vsus est, quippe quæ sit varia & ex aliis mixta. Nam quemadmodum Attici λεὼς pro λαὸς vsurpant, ita & ipse Πωλέλεως & χρέως dicit. Est autem eis familiare contractionibus nonnunquam vti, & pro duabus vnam syllabam efficere, vt pro τὸ ἔτος ϑοῦπος, pro τὸ ἱμάτιον ϑοιμάτιον. quibus hoc [Homeri] est simile, Τρῶες δ' ϑεοῦκυμον ἀόλλεες: & πιδία λωπεῶπα, pro λωπεύοντα. Atticũ quoque est ex huiusmodi optatiuis η tollere, δεκοῖς, δεκοῖς, ὑμοῖς, ὑμοῖς, secundum quem Atticismum dictum est, — ἄλλοι δ' ἀμφικρίθεῖπ πάμπα. Atticum est etiam hoc, Οἱ πλέοντες, κακίνες, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείοις: quod nos κακίονες & ἀρείονες dicere solemus. Solent quoque huiusmodi accusatiuos non per διάρεσιν efferre, βοῦς, ἰχθῦς, vt in hoc, βοῦς ἀϑεσπιμορϑίας: & ἰχθῦς ὀρινϑάς τε. Et illud Atticè dictum est, οὐδέ τέ μιν δύνεῖ ῥύγνυσι βέοντες, νέ ζεύγνυσι, ὄμνυσι. Præterea & breues vocales Attici ex verbis abiiciunt, vt pro λύέτε λῦτε, pro οἰόμεϑα οἴμεϑα. ad quem modum & pro ἐλύετο dicunt λῦτο. Eorundem est dicere ἐόρων & ἐωνοτάμην, ex abundanti addentium ε, vnde etiam est ἐφνοχόεν. Eludunt etiam ι, quum pro ἡίόνες ἠόνες, & pro Νηρηΐδες Νηρῆδες dicunt. Sic verò & illud habet, σῶδὲ μάλ' ἠθέλετον. Denique in datiuis in ι purum desinentibus, quorum penultima α obtinet, idem fit, vt in his κέρεϊ, χέρεϊ, σέλαϊ. Est & hoc Atticum, vbi dicitur ἔσων & ἐπέσϑων, pro ἔτυσαν & ἐπέσϑησαν. Eiusdem consuetudinis est quòd optatiuos pro præteritis indicatiuorum vsurpant: qua & Homerus identidem vtitur. Præterea quum nominibus fœmininis articulos, participia, & adiectiua masculina coniungunt, vt τὼ χεῖρε, τὼ χωλᾶκε: quod & Platoni familiare est, ἄγοντε καὶ φέροντε, & ἡ σοφὸς γυνὴ, & ἡ δίκαιος. Sic igitur & Homerus de Iunone & Minerua dixit, Οὐκ αὖ ἐφ' ἡμετέρων ὀχέων πλεκτῷτε κεραυνῷ: & Ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων λῦ: & κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Porro quum dialecti multam quoque in constructionibus proprietatẽ habeant, quando poeta dicit, Ἀλλ' ἄγ' ὀτρύνουν Μενελάῳ κυδαλίμοιο, Atticam consuetudinem refert: & quãdo ait, δέξατό οἱ σκῆπτρον, & — ἥμιστ ἠ καλλιπαρήῳ Δέκπ δέπας, in his definit. Quo pacto igitur omnium Græcorum voces congerendo, variam orationem efficiat, dum vtitur nonnunquã peregrinis, vt sunt prædictæ, aliquãdo verò priscis, vt quum dicit ἄορ & σάκος, interdum etiam communibus & assuetis, vt quum dicit ξίφος & ἀσπίς, manifestum est. Sed est hoc admiratione dignũ, vulgares etiam dictiones apud eum orationis grauitatem retinere.

EX EODEM PLVTARCHO EXcerpta De tropis, & Homerico eorum vsu.

CAETERVM quoniã ornata oratio à cõmuni cõsuetudine discedit, vnde aut euidentior, aut grauior, aut modis omnibus iucũdior fit: & verborũ quidẽ immutatio, tropus, sentẽtiarum autem, schema vocatur, & horum species in arte dicendi perscriptæ sunt: videamus num horũ aliquid ab Homero prætermissum sit, núm ve aliud quiddam à posteris inuentũ sit, quod ille non prius dixerit.

Inter tropos igitur ὀνοματοποιΐα admodũ illi familiaris est. Nouerat enim priscam nominum originẽ, qui primitus nomina rebus indiderant, pleraque ab euẽtu appellassent, & inarticulatas voces in scripta retulissent, vt quũ dicerent φυσᾶν, & πορίζειν, & βροντᾶν, & quæ istis sũt similia. Vnde & ipse quædã nomina prius non extantia ita finxit vt conformia essent rebus per ipsa significatis: cuiusmodi sunt hæc, δοῦπος, ἄσκελος, βόμβος, & ῥόχθει, αὐέρυχος, & ὄζε, aliáq; istiusmodi, quib? nemo significantiora inuenerit. Et rursus vbi alias voces ad alias res pertinẽtes aliis tribuit, vt quũ dicit φλέγμα κακὸν φορέουσα, [i. malũ incendiũ ferens] efficaciã in conflagrando significans: & dũ πυρετὸν dicit pro πῦρ, [i. ignẽ pro febre.] Quibus & hoc affine est, χαλκοτύπις ὠπιλαί. vult enim dicere, παὶ ὑπὸ τῶ χαλκοῦ πιτυπωμένας. Denique (vt sũmatim omnia cõplectar) multa verborũ nouitate multa cũ licẽtia vsus est, alia quidẽ præter cõsuetudinẽ immutãs, alia verò eã ob causam insigniora reddẽs, vt orationi decus & magnificentiam adderet.

Præterea epithetorũ copia illi est, quæ propriè & suo loco subiectis accõmodata, vim propriis nominibus æquipollẽtẽ habent, vt quũ singulis diis singulas appellationes attribuit, Iouem μειλίχιον & ὑψιβρεμέτην, & Solem ὑπερίονα, & Apollinem φοῖβον vocans. Iam absolutis.

luta ὀνομαποιΐα, alios quoque tropos videamus.

Κατάχρησις quidem (quæ vsum ex eo quod propriè significatur, in aliud proprium nomen non habens, trãsfert) apud poetam est, vbi ait στρωὸν χρυσείῳ. [id est catenam auream] σχεσὶ nãque funiculum propriè denotat. Et vbi dicit αἰγείῳ κυνέῳ. siquidem galea apud eum κυνέη appellatur, quòd ea olim ex canina pelle conficeretur. Ibi verò & eam galeam caninam vocat quæ ex caprina pelle facta erat.

Μεταφορὰ autem, (quæ inde nomẽ sortita est quòd rem à propria significatione in aliam, cum conuenientes vtriusque rei similitudine, transferat) & multa & varia apud illum est. vt illud,

Ἥκαν ἀπὸ ῥῶξε κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο. id est,
Cõtulit hucfracto se magni vertice mõtis. &,
Νῆσος, τῇ περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται, id est,
Insula, quam pontus circunluit atque coronat.

Quam enim rationem vertex in homine, eam & cacumen in monte: & quam corona ad eum cui imponitur, eandem & mare ad insulã habet. Porro affinibus pro propriis nominibus vtens, orationem non solùm speciosiorem, verumetiam euidentiorem facit. Sunt autem variæ apud eum metaphoræ: quædam ab animatis ad animata, vt Φθέγξατο δ' ἠΐθεος νηὸς κυανοπρῴροιο, [id est, Cæruleæ nauis sic est auriga loquutus] pro ναύτης, nauta. & Βῶ δὲ μετ' Ἀτρείδην ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν, [id est, Iuit ad Atridem pastorem tot populorum] pro βασιλέα, regem. Aliæ autem ab animatis ad inanimata, vt ἵππαι πόδας νείατον ἴδης, [id est, sub extremum Idæ pedem] pro πλοῖ ἵππαι θοαί, radices. Et ἔθαρ ἀρούρης, [vber agri] pro τὸ γόνιμον, fertilitas. Aliæ econtra ab inanimatis ad animata; veluti σιδήρειον νῦτον ἤπαρ, (id est, ferreũ certè tibi pectus] pro σκληρὸν, durum. Postremò ab inanimatis ad inanimata, vt καίεμα πυρὸς σαίζων, [id est semen ignis seruans] pro γόνιμον σπέρμα. Porro sicuti nominum, ita & verborum translationes apud eum sunt. quale est, Ἠῖόνες βοάουσι ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω, (i. Littora nanque boant, feriente salo atque procellis) pro ἠχοῦσιν, sonant.

Alius deinde tropus (quæ μετάληψις vocatur) fit quando per cognominationẽ res diuersa significatur. vt, Εὖθεν δ' αὖ νήσοισιν ὀλιγοχρόνιοι δοῦσι. insulas. n. quæ propriè appellãtur ἔξεια, significare vult. siquidẽ δοῦν & ὀξὺ idẽ declarant. Ὀξὺ autẽ non solùm velocitatem motus significat, sed etiam id cuius forma tendit in tenuitatẽ. Istiusmodi & hoc est, ἐγὼ δὲ θοῶσι κοθεστάς.

Alius tropus συνεκδοχὴ vocatur, quando ex eo quod propriè significatur, aliud quiddam eiusdem generis intelligitur. ésque simili modo varius. Aut enim ex toto partem intelligimus, vt πρὸς πῦχος ἐῦδ μηνον βόας εὐας. [id est, ad murum bene structũ boues torridos] boum nanque appellatione corium ex quo scuta fieri solẽt, innuere vult. Aut ex parte totum, vt Τοῖλω δ' αὖ κεφαλὼ πορφέω. [id est, Huiusmodi autem caput desidero] nam voce capitis, totum hominem significat. Et quando pro Pulchra, λευκώλενος dicit, [id est, Candidis vlnis prædita] & pro Bene armati, ἀκνημίδες. [id est Bene ocreati] Aut ab vno multa, vt quando ita de solo Vlysse dicit, ἐπὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔκαθσεν. [id est Postquam Troiæ sacrum oppidum deuastauit] neque enim ille solus, sed vnà cum aliis Græcis Troiam euertit. Econtra ex multis vnum, vt σήθεά δ' ἱμερόεντα, pro σῆθος. Præterea ex specie genus, vt μαρμαρέῳ ὀκρυόεν βαλών, marmor nanque saxi species est. Aut econtra, ex genere speciem intelligimus, vt Ὀρνίθας γνῶναι, καὶ ἐνάσιμα μυθήσασθαι, siquidem nõ quasuis ὄρνιθας, [id est aues] sed augurales tantùm dicere vult. Adhæc ex adiunctis, effectum rei, vt Πείθαρος, ᾧ καὶ ἄεξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν [Pandarus, huic dono dedit arcum Phœbus Apollo] arcus enim nomine iaculandi peritiam notat. Et ἑζόμενοι λείριον ὕδωρ. [id est, Sedentes dealbabant aquam] Et οἱ δ' πεπεμένοι σῆον ζυγόν. [id est, Tota die iugum mouebant] ex accidenti nanque in priori exemplo, Remigabant, in posteriori autem, Currebãt, intelligi debet. Insuper ex præcedẽti consequens, vt λῦσε παρθενικὴν ζώνῃ. [id est, Virgineam soluit zonam] ex eo nanque sequitur quòd vitiauerit. Et contrà, ex consequenti præcedens. vt quãdo pro φονεύειν, [i. occidere] ἐνανείζειν dicit. i. spoliare.

Est autẽ & alius tropus μετωνυμία, quæ sit quando vocabulũ quod de re alia positum est, aliud quiddam secũdum relationem significat. quale est apud eundem,

Ἥμος ὅτ' αἰζηοὶ δημήτερα βωλοτομεῦσι, id est,
Ast iuuenes terræ Cererem concredere pergũt.

Triticeum nanque fructum designat, quem sic a nomine Δήμητερ [id est, Cereris] inuentricis appellauit. Et vbi ait,

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπίρασπτες, ἵππαι εἴρυχον Ἡφαίστου.
Id est,
Viscera Vulcanum supra transfixa tenebant.

Nam Ἡφαίστου, [id est Vulcani] nomine ignẽ declarat. Porro affine iam dictis & hoc est, ὃς κεν ἐμῆς χοὶνικος ἀάπτῃσι. [i. qui meam chœnicem attrigerit] ea nanque quæ in chœnice continentur, innuit.

Præterea & alius tropus αὐτονομασία vocatur, & fit quum epitherum aut consignificatiuum pro proprio nomine accipitur. vt,

Πηλείδης δ' ὀξὺ βοῶν ἀπερτηρῶν ἐπέεσσιν
Ἀτρείδην προσέειπε. Id est,
Æacides Atriden rursus voce petulca
Increpuit.

Per hæc enim nomina Achillem & Agamemnonem intelligit. Et rursus, Θαάρσει Τεκμησσία, φίλον τέκος.
Id est,
Sis animo fidens Tritonia, filia chara. Et alibi, Φοῖβος ἀκερσεκόμης. [i. Phœbus intonsus] Illic enim Mineruã, hic verò Apollinem denotat.

Est & αὐτόφορα, dictio quæ contrarium quàm præ se fert, significat. vt in hoc,

Οὐδ' ἄρα τό γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλεύς. Id est,
Hos vbi conspexit, nõ est lætatus Achilles.

Contrarium enim dicere vult, nẽpe quòd his conspectis indoluerit.

Est & ἔμφασις, quæ animi cogitatione vehementiam dicto addit. vt,

Αὐτὰρ ὅτ' ἐς ἵππον κατιβαίνομεν ὃν κάμε Ἐπειός. Id est,
Ast in equum descendentes, quem struxit Epeus.

Dum enim inquit κατιβαίνομεν, equi magnitudinẽ declarat. Simile autem illud est, Πᾶν δ' ὑποθερμάνθη ξίφος αἵματι. [i. Totus enim gladius sanguine incaluit] Per hoc enim maiorem emphasin ostendit, quòd ait ensem adeo sanguine tinctũ fuisse vt incaluerit. Atque huiusmodi quidem tropi qui sic vocantur, ab Homero ficti sunt.

DE SCHEMATIS, ET HOMERICO earum vsu, ex eodem Plutarcho.

VIDEAMVS autẽ num & eas constructionis mutationes quæ σχήματα [hoc est figuræ] appellantur, ipse quoq; Homerus primus inuenerit. Porro schema est sermo à communi consuetudine recedens, ornatus seu vtilitatis gratia secundum quandam fictionẽ mutatus. Dicendi nanque varietas orationem non solùm venustiorem, sed etiam stylum grauiorem efficit. Vtilis autem est, quòd rerum qualitatem ac vim extollit, intenditque.

Inter schemata autem πλεονασμὸς nonnunquam metrũ causa vtitur. vt in hoc,

Χρυσοῦ δ' ἔπασε Ὀδυσεὺς δέκα πάσσα πάλαντα. id est,
Auri autem appendens Vlysses decẽ tota talẽta.

Vox enim πάσσα, nihil ad sensum faciens, adiicitur.

Est etiam quando ornatus causa fit. vt,

Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. id est,
Certè omnino mortuus est Menœtii strenuus filius.

Vox nanque μάλα Attica consuetudine abũdat.

Nõnunquã verò pluribus vocib' significatũ refert. quæ figura ἀθροίσεως appellatur, vt quũ dicit ὕας Ἀχαιῶν, pro Ἀχαιοῖς, [filios Græcorum pro Græcos] & βίῃ Ἡρακλείῃ, pro Ἡρακλέα, [vim Herculeã, pro Herculẽ.]

Talia verò per mutationem figuratè dicit, dum consuetam structurã inuertit: & dictionem in medio interponit: quæ figura ὑπέρβατον vocatur. vt in hoc,

Αἰμαθίοις, ὡς τίς τε λέων κὴ βοῦρον ἐδηδώς,

pro eo quod est, λέων βοῦρον κατεδηδώς. ac dictionẽ quidem sic transponit per ὑπέρβατον. Aliquando verò totã orationem: vt in hoc,

— Ἀργεῖοι δ' μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δ' ἕπονται
Σμερδαλέον κοτάσαντα σύσσιτον υἷα Ἀχαιῶν,
Μῦθον ἐπαγήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.

Ordo nanque orationis est, Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, μῦθον ἐπαγήσαντες Ὀδυσῆος θείοιο.

Eiusdem speciei figura est quæ παρεμβολὴ vocatur, & fit quando extrinsecus quædam nihil ad institutum pertinentia interseruntur: quæ etsi quis eximat, tamen cõstructioni nihil decedit. vt est illud,

Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν ἤποτε φύλλα καὶ ὄζους
Φύσεν, ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
Οὐδ' αὖ ἀποθηλύσει· περὶ γὰρ ῥά οἱ χαλκὸς ἔλεψε.
id est,
Iuro per hoc sceptrum, quod nec folia vlla nec vllos
Ramos producet, postquã trũco illud ademptũ.
Nam librum illius ferrum circumvndique rasit.

& cætera quæcunque de sceptro dicit. Tandem quod principio quadrat, infert,

Ἦ ποτ' Ἀχαιῶν ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν. id est,
Certè olim cupiet Peliden turba Pelasga.

Est autem apud eum & πολυλογία, hoc est, repetitio alicuius partis orationis, aut plurium vocum quæ repetũtur: quæ figura etiã ἀναδίπλωσις appellatur. quale est,

Τῷ δ' ἐγὼ αὖτος ἔμιν, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μθίος δ' ἀθανάτοισι σιδήρῳ. Id est,
Hunc aduersus eo, quanuis sit flammea dextra,
Flammea dextra licet, vis ignea denique ferri.

Aliquando verò interseruntur alia quædam, & eadem rursus repetuntur: vt in hoc,

Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε πολυδὴ ἐόντας,
Αἰθίοπας, τοὶ δίχθα δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν. Id est,
Ille quidẽ Æthiopas adiit, procul inde colentes,
Æthiopas reliquis diuisos partibus orbis.

Hæc autem figura non solùm dicẽtis affectum declarat, sed etiam auditorem mouet.

Eiusdem generis est & ἐπαναφορὰ, quum ab initio plurium membrorum eadẽ particula repetitur. cuius exẽplum apud poetam hoc est,

Νῆρεύς τ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς ἶπας ἔῃσας,
Νῆρεύς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαροποῖό τ' αἶσχος,
Νῆρεύς, ὃς κάλλιστος αὐὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν.
Id est,
Nireus tres Syma naues adduxit & ipse,
Nireus Aglaia Charopóque potente creatus,
Nireus quo Troiam venit non pulchrior alter.

Estque similiter & hæc figura affectui mouendo & suauiloquentiæ perquam familiaris.

Est præterea apud eum & ἐπῳδὸς, quæ fit quando duas res & nomina proponens aliquis, sensũ nondum finito, ad vtrunque nominum redit, ac sententiæ defectũ complet: vt in illo,

Ἄρης τε βροτολοιγὸς, Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαῶτε,
Ἥ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀϊδηλον δηϊοτῆτος·
Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἀνώμα.
Id est,
Mars homicida, dea & Contẽtio litigiosa,
Hæc etiam turbas ciet, ac hostilia multa:
Mars autẽ manibus prægrandem cõcutit hastã.

Officium autem schematis istius est, orationem variegatam & perspicuam reddere.

Ad hæc, schema apud illum est ὁμοιοτέλευτον, in quo mẽbra in voces sono similes desinunt, easdẽ in fine syllabas habentia. vt est,

Χρὴ ξεῖνον παρέοντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.
Et in illo,
Οὔλυμπόν δ' οἱ δῶκε φασὶ θεοὶ ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμενεν, οὐτ' αἰέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ὀπιπλήσσει, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ὀπιδέδρομε αἴγλη.

Quando verò in nomina quæ similiter declinantur, periodi seu membra desinũt, idque in eodem casu fit, ὁμοιόπτωτον propriè nuncupatur. quale est,

Ἠὼς ἐῤῥοδάκτυλος αἰεὶ νέον ἐρχομένοιο.

Prædicta autem & his similia, multum gratiæ & voluptatis addunt orationi. Cæterùm specimen industriæ suæ circa compositionem dedit, quod sæpenumero duabus etiam figuris in iisdẽ verbibus est vsus, nimirum τῇ ἐπαναφορᾷ, & τῷ ὁμοιοτελεύτῳ, vt in illo,

Εὖ μὲν τίς σέρυ ἠκέσθω, εὖ δ' ἀστὶ δὲ θέσθω·
Εὖ δὲ τε ἵππ ποιεῖν δεῖπνον δόπω ὠκυπόδεσσι.

Sub his illud schema continetur quod πάρισον appellatur, fitque ex duobus aut pluribus membris pares inter se voces habentibus. Huius verò Homerum primũ autorem esse constat, qui dixit,

Αἴθεσθαι μὲν αὐήσασθαι, δεῖσαι δ' ἴσασθαι,
Μωσιμὸν μὲν ἀπορρῆξαι, φιλοπτόλεμος δ' ἐλέσθαι.

Quòd verò & hæc figura multum ornatus in dicendo habeat, nemini obscurum est.

Porro eandem gratiã & παρονομασία habet, quando præter nomen de quo agitur, aliud ei simile statim modico spatio interiecto subiungitur. quale est hoc,

Οὐδὲ γὸ οὐδὲ Δρύαντος παῖς κρατερὸς Κυδέρνος.
Et illud,
Τῶν ἤτοι Πρόθοος ἠδὸς ὑγαμύθησεν.

Cæterùm prædicta aut per pleonasmum, aut per alium quempiam schematismum, figuratè dicuntur: alia verò per vocabuli defectum, quorum è numero & ea figura est quæ ἔλλειψις appellatur, quando etiam omissa aliqua voce sensus ex prædictis patet. quale est,

Δώδεκα μὲν σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
Πεζὸς δ' ἕνδεκα φημί.

Deest enim ἀλαπάξαι, [i. vastasse] sed ex prædictis intelligitur. Illud quoq; per ἔλλειψιν [i. defectũ] dicitur,

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμυνέσθαι περὶ πάτρης. Deest enim verbum ὄρνι. Item hoc,

Ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο. Deest enim verbum πάρεστι, vel συμβέβηκεν, aut aliquod huiusmodi.

Tale est etiam ἀπῴδετον, quum eximuntur συνδέσμοι [id est coniunctiones] orationem coniungentes. quod nõ solùm celeritatis gratia fit, sed & emphasis affectu plenæ. quale est istud,

Ἰόμβρωὸς ἐκέλευσε, αὐὰ δρυμὰ, φαίδιμε Ὀδυσσεῦ·
Εὕρομεν ὀν βίοτον πεπυμένα δῶματα Κίρκης.

In his enim & cõiunctio exẽpta est, dum is qui loquitur, celerrimum enuntiationis modum quærit.

Est inter schemata id quoque quod Ἀσυνθετον appellatur, siue ἀνομοίωσις: quum consueta structura fit ἀνόμοιος, [id est diuersa] redditúrque varia: vt ornatum aut venustatem orationi afferat: dum consueta quidem structura non videtur esse ἀκατάλληλος, [id est inconsequẽs] sed relatio ad peculiare quidpiam, habet ἀκολουθίαν. [id est consequentiam] Contingit autem multifariã, quum nominum genera permutantur. quale est κλυτὸς ἱπποδάμεια, pro κλυτὴ. Et θῆλυς ἔρωτι, pro θήλεια. Veteribus nanque familiare fuit, masculinis pro fœmininis etiam vti, tanquam præstantioribus & vehementioribus. Nec tamen immodicè, nec citra certam rationem hoc fecerunt: sed quũ epithetorum vtendum fuit, quod est extra corpus cuius mentio fiebat. Illa nanque circa corpus versantur, ὁ μέγας, & ἡ μεγάλη, [id est, magnus & magna] item ὁ καλὸς, & ἡ καλὴ, [id est, pulcher & pulchra] & huiusmodi. Extra corpus autem, vt ἔνδοξος, [id est gloriosus] & ἄτυχὸς, [id est fortunatus] Quinetiam propter compositionem vtrunque genus admittunt. Generaliter enim omnia composita vtrique generi communia sunt. Præterea quum verbum masculino & fœmININO nomini commune subiũgitur, aut participiũ, masculinũ prænalet: vt in hoc,

Παρθενικοί τε καὶ ἡβῶντες ἀπαλὰ φρονοῦντες.

Quædam etiam sunt quæ præter dialectorum proprietatem, aut morem tum receptum, aliter ab eo dicuntur. quále est,

— ἔχει δέ τι κίονας αὐτὸς Μακραί.

SAEPENVMERO autem & metri causa genera commutat, vt in hoc,

Δῶρόν σοι, ἐγὼ πάντων φίλε τοῦτο δίδωμι.

Quum enim nomẽ πάντων neutrius sit generis, ei subiunxit masculinum φίλε, vocem nimirum ad personam referens. Simile est & illud quod à Dione ad Venerem dicitur,

Τέθλαθι πάντων ἐμὸν, καὶ ἀάσχεο, μηδὲ δάμῃς φῶς.

Eandem quoque rationem habet & illud,

Ἦλθε δ' ὅπῃ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαιο,
Σκῆπτρον ἔχων.

Participium nanque ἔχων [id est tenens] non ad ψυχὴν, sed ad genus corporis, hoc est ad ipsum Tiresiam, accommodauit. Plerunque enim non ad dictionem, sed ad id quod significatur, respicit. vt in hoc,

Πᾶσιν ὀειόμη θυμὸς. ἐκίνησεν δὲ φάλαγγας
Ἐλπόμενοι πᾶσαν καὶ νεῦφιν ἀριόμενοι Πηλείωνα.

Illud enim ἐλπόμενοι non cum φάλαγγας est construẽdum, sed cum [subaudito] αἰῶρες, ex quibus illæ constant.

Præterea & secundum aliam rationem genera permutat: vt quum dicit,

— νεφέλη δέ μιν ἀμφεβέβηκε Κυανέη· τὸ μὲ ὔποτε ῥοδεῖ.

Quum enim νεφέλη & νέφος eiusdẽ significationis sint, & antè vsus esset nomine νεφέλη, articulum τὸ neutrius generis intulit, vt quo νέφος subintelligeretur. Huic autem speciei similes quoque hi sunt versus,

Τῶν δ' ὡς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,
Χηνῶν, ἢ γεράων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
Ἐνθάδε καὶ ἐνθάδε ποτῶνται ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι.

Etenim quũ generale auium nomen in neutro genere præmisisset, [τὰ πετεινὰ] ac deinde illarum species in masculino subiunxisset, rursus neutraliter infert, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων: reddens videlicet id quod generali auium nomini conuenit.

NON SOLVM autem genus, sed & numerum poeta sæpe commutat. veluti quum dicit,

— ἦ πληθὺς ὅπῃ τύνας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.

Præposito enim singulari, pluralem subiunxit, dũ videlicet sensum magis quàm vocem respicit. nanque πληθὺς [id est multitudo] appellatione quidem singularis numeri est, multos autem in se complectitur.

Porro simile est à contrario, quando plurali præposito singularis subiungitur: vt in hoc,

— οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, Πρόσσω πᾶς πέπαται. dictio enim πᾶς voce quidem singularis est, sed dum ad multitudinem refertur, idem pollet quod πάντες. Eandem schematis formam & illud habet,

Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος εὐκτίμενον Ἀπολίθρον
Ἵξον· τοὶ δ' ὅπῃ θεὶ ἕκαστος ἴεσ' ῥέζον.

Pylii nanque intelliguntur.

FIT APVD EVM & casuum mutatio, vt quum nominatiuus & vocatiuus in talibus commutantur,

Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέϊ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορεῖσαι. &,
νεφεληγερέτα Ζεύς. &, Δὸς φίλος. οὐ γὰρ μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν.

Genitiuus autem & datiuus in huiusmodi commutantur,

Τρωσὶ μὲ προμάχιζεν, Ἀλέξανδρος θεοειδὴς, pro τῶν Τρώων.

Et vicissim, Ἡ δ' αὖτ' ἐπέχευε πόδε αὐτῆς γλαφυροῖο, pro πόδεσι αὐτῆς.

Atque mutationis istius causa est, quòd nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus quandam inter se cognationem habere videantur, præsertim quum nomina neutrius generis, & pleraque masculina ac fœminina, tres istos casus similes habeant. Similiter autem & genitiuus cum datiuo quandam affinitatem habet, idque in duali omnium vocum numero deprehenditur. Quo fit vt & Homerus casus haud immeritò præter consuetudinem mutet. Nonnunquam verò rationes quoque istius mutationis inuenire quis possit. vt in hoc, ὀδὸς ἀμφὶς πεδίοιο. & in hoc, διέπερων πεδίοιο, quod perinde est atque ἐπέρων ὁδὸς πεδίου.

Bellè autem & casuum permutatio apud illum se habet, in vtriusque poematis exordio, in quibus præposito accusatiuo, nominatiuum intulit: dicens,

Μῆνιν ἄειδε θεὰ, — ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

Item,

Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη.

Est etiam quando genitiuo rectum infert, vt in hoc,

Τοῦ οἱ νῶϊ βροτοῖσιν.

Multa & alio modo figuratè dicit: quale est hoc,

Φημὶ γὰρ οὐκ ἀπαθεῖν τοῦ θαρσυνέα Κρονίωνα,
Ἡμεῖς περ πρόσθεν γνοῖεν ἐπ' οἰκυπόροισιν ἐόντα
Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,
Ἀγραύλῳ ὅπῃ δέξῃ, ὀνείσεται σήματα φαίνων.

Huic simile est & illud,

— ὁ δ' ἀστραπῇ πεπιθὼς, — ῥίμφα ἑῷ θρεῶν ἔρεμε.

Et hoc quidem secundum veterem consuetudinem extulit, idque non sine ratione. Siquis enim participia in verba dissoluat, consequentiam orationis deprehendet. Siquidem ἀγραύλῳ idem valet quod ἤγραυλε, & πεπιθὼς idem quod πέπιθε. His & illa sunt affinia,

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει.

Item,

Τοῦ δὲ βέβακε πθέντι, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
Ἤϊ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε.

Non enim ratione caret siquis de duobus aliquibus dicturus, nominatiuum casum præponat, & eo quod ipsorum vtrique commune est, obseruato, commune orationis genus efficiat. Id autem quod in oratione commune est, multum gratiæ illi afferre, nemini obscurum est. Denique est & vbi casu communi præposito, sermonem de vno inferit: vt in hoc,

Ἄμφω δ' εἰορόδω, γεραιότερος ἦν Ὀδυσεύς.

NOMINVM autẽ species immutat, dũ sæpenumero comparatiuum pro absoluto, tanquam per hyperbolen, vsurpat, vt σαώτερος ὤς κε νέηαι.

Nonhunquam verò superlatiuum itidem pro positiuo: sicuti hoc, δικαιότατος Κενταύρων. Talis in nominibus quidem mutatio est.

IN VERBIS autem fit mutatio: modorum quidem, veluti quum infinitiuus pro imperatiuo sumptus fuerit. vt,

Θαρσεῖν νῦν Διόμηδες ὅπῃ Τρώεσσι μάχεσθαι, pro μάχου. Aut indicatiuus pro optatiuo: vt,

Πληθὺ δ' οὐκ αὖ ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω, pro μυθησαίμην & ὀνομηνάμην.

Et vicissim optatiuus pro indicatiuo: vt,

Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Δρύας, pro ἀπώλετο.

Temporum autem mutatio fit, quum præsens pro futuro positum fuerit: vt in hoc,

Τλῶ δ' ἐγὼ οὐ λύσω πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, pro ἐπελεύσεται. Aut pro præterito: vt,

Ἔνθ' ἤτοι πλωοὶ ἦσαν ἐπιστάμενοι, πολὺ δ' ὕδωρ
Καλὸν ὑπεκφορέοι, pro ἔφερε.

Aut futurum pro præsenti: vt,

Οἱ μὲν δυσαιμόνιοι ὑπόφλιοι, οἱ δ' αἰνότατοι.

Aut pro præterito, Δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἴπῃ, pro εἶπε.

Quinetiam diatheses [verborum] sæpius mutantur, & passiua aut media pro actiuis ponuntur: veluti,

Ἔλκετο δ' ὀκ κολεοῖο μέγα ξίφος, pro εἷλκε.

Item,

Καθορώμενος Αἴας, pro ὁρῶν.

Vicissimque actiuũ pro passiuo vsurpatur: vt,

Δωρήσω τρίποδα χρυσούατον, pro δωρήσομαι.

Est etiam cernere quomodo numeros immutans, pluralem pro singulari ponat, velut in familiari sermone, quum quis de seipso loquitur: veluti,

Τῶν ἀμόθεν γε θεὸ θήσατο Δὶς εἰπὲ καὶ ἡμῖν. pro ἐμοί.

Fit autem apud illum & personarum mutatio, idque vno quidem modo sic,

Ἄλλοι μὲν θ' ὅσοι εἰσὶ θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
Σοί τ' ὀπιπίζοντες, καὶ δὲ μὴ μεδεα ἔκαστος.

Multi nanque quum dii essent, (inter quos & ea persona erat quæ loquebatur) bellè vtrunque extulit, & ὀπιπίζοντες & δὲ μὴ μεδεα.

Alio autem modo, quum missa facta ea persona de qua verba faciebat, ab altera ad alteram transit. id quod ἀποστροφὴ propriè nominatur. atque per mimesin auditorem mouet & ducit. cuiusmodi hoc est,

Ἕκτορ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀύσας,
Νηυσὶν ὀπιστεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔνασε βροτόεντα.
Ὅν δ' αὖ ἐγὼ ἀ πάδοῦς νεῶν ἑπρωσε νοήσω.

Id est,

Hector voce iubet clara Teucros agitare ad
Naues, exuuiásque sinant vt quisque cruentas.
Quem verò ratibus cernam procul ire relictis.

A narratione nanque transitum fecit ad mimesin.

In ipsa verò etiam narratione, τῇ ἀποστροφῇ sæpe vtitur: vt,

Ἀμφί σε Πηλέος υἱὲ μάλ' ἠλάρηπτοι Ἀχαιοί.

Verùm & per mimesin, mutatione personarum vtitur: sicuti in illo,

— ἦ δὴ πάμπαν ἐοικότες ἀγορεύεσθε
Νηπιάχοις, οἷς ὅτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
Ἀτρεΐδη, σὺ δὲ θ' ὡς πρὶν ἔχων ἀξεμενέα βουλὴν,
Κίρχου Ἀργείοισι κρατεῖς ὑσμίνας.

Id est,

Reuera pueris par est hæc concio vestra
Insipidis, quibus haud curæ sunt bellica facta.
Ast Atrida, prius veluti consulus eras, nunc
Præcipe Graiugenis quo pacto pugna ineunda.

Est & alia ἀποστροφῆς species huiusmodi,

Τυδείδη σ' οὐκ αὖ γοῖνς ποτέροισι μετεῖν. Ponitur enim pro οὐκ αὖ τις γοῖνς.

Et rursum,

— ὀδ μὴ σ' ἠδεῖα ἀπὸ κρηπῖδος ὀδώδει
Θεσπεσίη, πάρ' αὖ οὖτοι ἀπωρέσθαι φίλον ἦεν.

PARTICIPIIS quoque loco verborum vtitur: vt in hoc,

οὐ κύπῳ Καρπῷ βεβοημένῃ, pro βεβόηται.

Hoc item,

Εἴη οἴγ' εἰσέλασιν πρὶν εἰδότες, pro πρὶν εἰδέναι.

ARTICVLOS quoque sæpe cõmutat, pro postpositiuis præpositiuos vsurpans: veluti,

Τοὶ ἔτικα Ζεφύρῳ αὐέμῳ Κρήγια πεδάγη.

Item,

Θώρηχ' ὧν οἱ ἀπώλεσε πτοὸς ἑταῖρος. quod viceuersa etiam accidit.

PRAEPOSITIONES quoque ad hũc modum cõmutare solet. vt,

Χθιζὸς ἔβη μετὰ δεῖπα, pro ὀπὶ δεῖπα.

Item,

Νοῦσον αὐ ἀ ἐρατὸν ὦρσε κακὴν.

Similiter & præpositioni casum nominis non proprium infert, vt in isto, Μή πως καὶ ὀφ' νύκτα μνοιήσωσι μάχεσθαι, pro ὀφὲ νυκτὸς.

Nonnunquam verò præpositiones aufert: vt,

Τῆς ὄγε κεῖτ' ἀχέων, pro περὶ τῆς.

Item,

— πεπεδήμενος εἴ π μὴν εἴπῃ, pro περιεπῇ.

Ad hunc modum & alias præpositiones partim cõmutat, partim tollit.

ADVERBIA etiam quædam mutat, dum iis quæ ad locum significant, in loco, & de loco, indifferenter vtitur: vt,

Υἱωνοὶ σ' ἐτέρωσε καθίζον, pro ἑτέρωθε.

Item,

Αἴας σ' ἐκνύδεν ἦλθεν, pro ἐγγύς.

CONIVNCTIONVM etiam mutatio apud illum extat. quale est,

— ἐνὶ σ' ὕπνον ἔμκπτ' χόλον σ' ἀλέεινε χωομένος, pro χόλος γὰρ ἀλέεινε χωομένος.

Atque hæc quidem dictionis schemata sunt, quibus non solùm poetæ, verùm etiam orationis solutæ scriptores vsi sunt.

CÆTERVM & schematũ sententiæ species multæ apud illum sunt. qualis est & παραιφώνησις, quæ fit quando aliquis inter narrandum, id prædicit quod in aliis dicendi locum habet: sicut in hoc,

Ἤτοι εἰσόδ' γε πρόσθεν ἐμαλλεν.

Item ὑπαρώνησις. quale est, ῥεῖθέν δὲ τε νῆπιος ἔσκον.

Est & προσωποποιία apud eum frequens & varia. multas enim & diuersas personas colloquentes introducit, quibus & omnis generis mores attribuit: personas verò etiam quæ non sunt, interdum fingit. vt,

Ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς.

Est autem [apud eum] & ἐξαπάτωσις, accurata tractatio rerum aut factarum, aut quæ fiunt, aut futurarum: vt id quod dicitur, euidentius reddat. veluti hic,

Ἄνδρας μὲν κτείνοισι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἀγροῦσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.

Id est,

Sternunt Marte viros, vrbem depascitur ignis:
Ast alii abducunt prolem cum matribus omnem.

Aut ad mouendam misericordiam,

Δύσμορον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ὅπῃ ἠήσεσι οὐδ' ἀ
Αἴσῃ ἐν ἀρχαλέῃ φθίσῃ κακὰ πολλ' ὀπιδόντα,
Υἷάς τ' ὀλκυμβίους ἑλκωθείσας τε θύγατρας,
Καὶ θαλάμους κερεϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα πρὸς γαίῃ ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῆς ὑπὸ χεῖρας Ἀχαιῶν.

Hoc est,

Me miserum, extrema cui tristia fata senecta
Iuppiter immittet, quem cernere tanta coegit
Tótque malaoccisos natos, raptásque puellas,
Pollutos thalamos, allisos denique terræ
Infantes, ardente feri certamine Martis:
Atque nurus ipsas abductas hoste Pelasgo.

Est & εἰρωνεία apud eum, sermo per contrarium (cum quadam morali simulatione) contrarium declarans, quale est hoc Achillis,

Ἀλλ' Ὀδυσεῦ, σαῦ σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι
Φραζέσθω νύκτεσσιν ἀλεξήσειν δήϊον πῦρ.

Hoc item,

— ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω
Ὅστις οἱ γ' ἐπιοίκοι, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.

Id est,

Sed Laertiade, tecum consultet, & omni
Concilio regum, quo pellat nauibus ignem.

Item,

— alium legat inter Achiuos
Ipsum qui deceat, regno qui dignior illo.

Declarat enim eum haud facilè alium regno dignioreẽ inuenturum. Atque hic quidem modus est, quãdo aliquis se extenuat, vt cõtrariam sui existimationem præbeat. Alius autem, quando quis se quempiam maximè laudare simulat, quũ re vera vituperet. Atque hoc est quod apud Homerum à Telemacho dicitur,

Αἰνήνορ, ἦ μὲν κατὰ πατὴρ ὡς, κήδεται ὅμος.

Inimico nanque dicit, Tanquam pater filium, sic me curas. Et rursus, quando quis irridendi gratia alterũ extollit. vt proci,

Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μέρμηλεν.
Ἢ πνας ἄξει ἀμύμονας ὀκ Πύλου ἠμαθόεντος,
Ἢ νύ κε ὀκ Σπάρτης ἐν. ἐπεὶ νύ σφῶϊν ὀίεται αἶνος.

Id est,

Telemachus cædẽ haud dubiè nobis meditatur,
Auxilium ex Sparta cogens, Pyliisque difertis.

Multum nanque sibi tribuit sumitq; adolescens.

Est & σωκρασμὸς, quædam τῆς εἰρωνείας species, quando quis per contrarium alicui conuitians, risum simulat, quemadmodum Achilles,

Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται ἐμεῦ σ' ὀπὸ μοῦνον Ἀχαιῶν
Εἴλετ' ἔχει σ' ἄλοχον θυμαρέα, τῇ θελεαῦσιν
Τερπέσθω.

Id est,

Salua manent istis sua dona, sed vnus Achilles
Munere priuatur, licet illi grata sit vxor
Atridæ, cum qua cumbens se oblectet amanter.

His ἀλληγορία haud dissimilis est, quæ aliud per aliud exhi

bet, quale est istud,

Νυῶ μὲν δὴ μάλα πάχυ Μελαμπύγου φυλάξειε,
Εὐ, ἢν νῦν μαλακῆ κατπλεγλιθος, ὡς ἐπόικε.

Id est,

Atræ noctis eris custos, vigilatque Melanthi,
In tenero strato cubitans, ceu maximus heros.

Vinctum nanque & suspensum, in cubili delicato somnium capere dicit.

Vsus est sæpenumero & τῇ ὑποβολῇ, quæ veritatem superans, multum vehementiæ ostendit. vt,

Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' αἰέμοισιν ὁμοῖοι,

Id est,

Hi candore niuem superant, cursuque Aquilonē.

Huiusmodi tropis & figuris Homerus ita vsus est, & ad posteros vsum eundem transmisit, vt ob hæc ingentem gloriam ab omnibus meritò reportet.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΛΕΞΕΩΝ,

ἐκ τῶν τοῦ γραμματικοῦ Τρύφωνος.

ΤΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ πάθη εἰς δύο γθμικώτατα διαιρεῖται, ποσόν τε καὶ ποιόν. καὶ τοῦ μὲν ποσοῦ εἴδη, Ἔνδεια, καὶ Πλεονασμός· τοῦ δὲ ποιοῦ, Μετάθεσις καὶ Μετάληψις. ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συνελθόντων, Τμῆσις γίνεται. ἔστι δὲ (ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν) πάθη πέντε, Πλεονασμός, Ἔνδεια, Μετάθεσις, Μετάληψις, Τμῆσις.

DE PASSIONIBVS DICTIONum, ex Tryphone grammatico.

DICTIONVM passiones in duo generalissima diuidũtur, [videlicet] in quantitatẽ & qualitatem. Quantitatis quidẽ sunt species, Endeia & Pleonasmus: sed Qualitatis, Metathesis & Metalepsis. Quũ autem ambo in vnum cõuenerunt, Sectio fit. Sunt verò (vt summatim dicã) passiones quinque, Pleonasmus, Endeia, Metathesis, Metalepsis & Tmesis.

ΠΛΕΟΝΑΣΜΟΣ.

Πλεονασμός, [id est Redundantia] est πθωσότης χρόνων ἢ χρόνου, στοιχείων ἢ στοιχείου. id est, superfluitas temporum vel temporis, elementorum vel elementi, vt κάρη pro κάρη, & κάλος pro καλός.

ΕΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια, [id est Defectus] est contrà χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις, id est temporis vel temporum, elementi vel elementorum defectus. vt εἴδολον pro εἴδωλον, & σκῦπλον pro σκῆπτρον.

ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ.

Μετάθεσις, [id est Transpositio] est στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν, id est, elementi dimotio à propria sede in aliam, vt δαρτὲ pro δραπὲ, & κραδία pro καρδία, & κάρης pro κράτης. Vocatur autem & Ἐναλλαξις & Ὑπέρθεσις, Permutatio & Trãspositio.

ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ.

Μετάληψις, [id est Transluumptio] est στοιχείου μετακίνησις, id est, elementi mutatio, vt ὑπεδικνὸς pro αἰπεδικνὸς, & αἱμοπότης pro αἱμοπότης.

ΤΜΗΣΙΣ.

Τμῆσις, [id est Sectio] est συνθέτου λόγου αὐάλυσις εἰς δύο λέξεις, id est, cõpositi vocabuli resolutio in duas dictiones, vt ἄκρα πόλις pro ἀκρόπολις.

Τούτων δὲ τῶν πέντε παθῶν τὰ μὲν εἰς εἴδη τέμνεται, ὅ, τε Πλεονασμός, ⊕ ἡ Ἔνδεια· τὰ δὲ λοιπά, εἰσὶν ἄτμητα. Τοῦ δὲ πλεονασμοῦ εἴδη εἰσὶν ὀγδόα, Πρόσθεσις, Ἀναδίπλωσις, Ἔκτασις, Ἐπέκτασις, Διαίρεσις, Παρένθεσις, Διπλασιασμός, Παρέμπθωσις, καὶ Προσχηματισμός. Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν ὀγδόα. Ἀφαίρεσις, Ἄρσις, Συστολή, Συγκοπή, Συναλοιφή, Ἔλλειψις, Παρέλλειψις, Ἔκθλιψις, καὶ Ἀποκοπή. Ἀντίκειται οὖν Πρόσθεσις μὲν Ἀφαιρέσει, Ἀναδίπλωσις δὲ Ἄρσει, Ἔκτασις Συστολῇ, Ἐπέκτασις Συγκοπῇ, Διαίρεσις Συναλοιφῇ, Παρένθεσις Ἐλλείψει, Διπλασιασμὸς Παρελλείψει, Παρέμπθωσις Ἐκθλίψει, Προσχηματισμὸς Ἀποκοπῇ.

Harum autem quinque passionum aliquæ in species secantur, vt Pleonasmus & Endia, id est Redundantia & Defectus: aliquæ verò sunt insecabiles. Sed Pleonasmi species sunt nouem, Additio, Reduplicatio, Extensio, Superextensio, Diuisio, Interpositio, Duplicatio, Paremptosis & Proschematismus. Endiæ autem, id est Defectus, species sunt nouem, Detractio, Ablatio, Correptio, Concisio, Synalœphe, Ellipsis, Parellipsis, Elitio, & Abscisio. Aduersatur ergo Additio quidem Detractioni, Reduplicatio autem Ablationi, Extensio Correptioni, Superextensio Concisioni, Diuisio Synalœphæ, Interpositio Ellipsi, Geminatio Parellipsi, Paremptosis Elisioni, Proschematismus Abscisioni.

ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ.

Πρόσθεσις, (i. Additio) est προσθήκη στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς. id est, adiunctio elementi in principio syllabæ, vt εἰσφὶς pro φὶς. ἅπαχος pro πάχος, θαμὰ pro ἅμα.

ΑΝΑΔΙΠΛΩΣΙΣ.

Ἀναδίπλωσις, (i. Reduplicatio) est ἡ τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν δίχα τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ αὐτοτύχων ἐπάλληλος ἐκφορά. i. primarum vel secundarum syllabarum per easdem consonantes, vel αὐτοτύχοις, repetita prolatio. Fit autem in verbis & participiis & nominibus: estque frequens apud Ionas & Æoles, vt κεκάμωσι pro κάμωσι, λελάχωσι pro λάχωσι, ἀπατρηρὸς pro ἀπηρὸς, ἐπίτυμον pro ἔτυμον.

ΕΚΤΑΣΙΣ.

Ἔκτασις, (i. Extensio, siue Productio) est ὅταν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα ἐς τὰ μακρὰ αὐτοτοιχὰ αὐτῶν μεταπεθῇ. id est, quãdo literæ correptæ bitemporeæ extenduntur, siue producũtur, vel breues in longas earũ αὐτοτύχοις mutantur. vt κάλλος pro καλὸς, κώρη pro κόρη.

ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ.

Ἐπέκτασις, (i. Superextensio, siue Superproductio) est πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅταν μὴ γθμικὸν προσῳδιῶν κωλύσῃ. i. redundantia syllabæ in medio, quæ eiusdem est accentus, quum generalis obseruatio id [fieri] non prohibet. vt αὐτέτυχον pro αὐτέτυχον, & ἀδελφεὸς pro ἀδελφὸς, πολεμήϊα pro πολέμια.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.

Διαίρεσις, (i. Diuisio) est συλλαβῆς αὐάλυσις ἢ διάστασις εἰς δύο. i. syllabæ resolutio vel diffũctio in duo. Sed hæc passio, Ionum & Thessalorum propria est, vt παΐς pro παῖς, & κοΐλον pro κοῖλον, & βέλεος pro βέλους.

ΠΑΡΕΝΘΕΣΙΣ.

Παρένθεσις, (i. Interpositio) est προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συναλοιφὴν. i. additio vocalis in medio non facientis syllabam, vt πτέοντες pro πτέοντες, κεινὴ pro κενὴ, νθσος pro νόσος, ξεῖνος pro ξένος, εἰληυθὼς pro ἐληλυθὼς. Porro hæc passio Ionum est.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ.

Διπλασιασμός, (i. Duplicatio, vel Geminatio) est τοῦ ἄκρου συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. i. eiusdem consonantis additio in medio, non efficientis syllabam: vt ὕππι pro ὕπι, ἄδδυν pro ἄδυν, μέσσον pro μέσον, ἔννεπε pro ἔνεπε, ὁππότε pro ὁπότε. Et hæc quoque passio Ionum est.

ΠΑΡΕΜΠΤΩΣΙΣ.

Παρέμπωσις, (i. Intercedentia) est προσθήκη συμφώνων κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελούντων συλλαβήν. i. additio consonantium in medio, non efficientium syllabam, vt πόλις pro πόλις, & πόλεμος pro πόλεμος.

ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ.

Προσχηματισμὸς est προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τοπεινὸς. id est, additio syllabæ in fine. quæ quatuor dialectorum est propria. vt λόγοιο pro λόγοις, μισσωι pro μέσσῳς, προσσώπατα pro πρόσωπα, ἐγὼν pro ἐγώ. Porro dicendũ quoque de ἐνδείᾳ.

ΕΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια, (i. Defectus) est ἀφαίρεσις κατ' ἀρχὴν στοιχείου. i. ablatio elementi ab initio, vt ὄρτη pro ἑορτή, αἶα pro γαῖα, κῖνος pro ἐκεῖνος. Sed hæc passio est Ionum.

ΑΡΣΙΣ.

Ἄρσις, (i. Ablatio) est ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τοῦ αὐαδεδιπλωμένης συλλαβῆς. id est, abiectio geminatæ syllabæ à principio, vt βλῆδαι pro βεβλῆδαι, δέχθαι pro δεδέχθαι, βλήμενος pro βεβλημένος.

ΣΥΣΤΟΛΗ.

Συστολή, (i. Contractio, seu Correptio) est quando τὰ ὀκτὼ νόθφα δίχρονα συστολῇ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα αὐτοτοιχὰ αὐτῶν μεταπεθῇ. i. quando productæ bitemporeæ corripiuntur: vel longæ, in breues earum αὐτοτύχοις cõmutãtur, vt φυσίζοος pro φυσίζωος, ξερὸν pro ξηρόν.

ΣΥΓΚΟΠΗ.

Συγκοπή, (i. Concisio) est ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. i. abiectio syllabæ in medio, vt Κάμμορος pro καλάμμορος, δέπιον pro δεπάσιον.

ΣΥΝΑΛΟΙΦΗ.

Συναλοιφή, est δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἕνωσις, καταβολῇ τόνων. i. duarum syllabarum in vocalem vnio, deiectione tonorum. Fit autem Synalœphe per modos septem: simplices quidem, tres, per θλίψιν, per κρᾶσιν, per συναίρεσιν: compositos autem, quatuor, per θλίψιν & κρᾶσιν, per θλίψιν & συναίρεσιν, per κρᾶσιν & συναίρεσιν, per θλίψιν & κρᾶσιν & συναίρεσιν. Per θλίψιν igitur, vt ἐσ' ἐμὲ, pro δὴ ἐμέ. Per κρᾶσιν, vt πᾶμα pro πᾶ ἁμά. Per συναίρεσιν, vt Νηρηΐδες pro Νηρεΐδες. Per θλίψιν & κρᾶσιν, vt κἀγὼ pro καὶ ἐγώ. Per θλίψιν & συναίρεσιν, vt ἐκευθεδανέει pro ἐμοὶ ὑποδυέει. Per κρᾶσιν & συναίρεσιν, vt ὠπόλος pro ὁ αἰπόλος. Denique per θλίψιν & κρᾶσιν & συναίρεσιν, vt ἐν τᾷ Διοπία pro ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ.

ΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Ἔλλειψις, (i. Defectus) est ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. i. abiectio vocalis in medio, non facientis syllabam, vt ἀμύξαι pro ἀμυξάμαι, & γερὸν pro γεραιόν.

ΠΑΡΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Παρέλλειψις, (i. Prætermissio) est ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπεται. i. quando vna aliqua geminatarum consonantium omittitur, vt κάλιον pro κάλλιον, & ἄτερ pro ἄτταρ.

ΕΚΘΛΙΨΙΣ.

Ἔκθλιψις, (i. Elisio) est ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἀντὶ τῆς προσῳδίας καὶ τελευταίας συλλαβῆς, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. i. abiectio vnius consonantis inter primam & vltimam syllabam, non facientis syllabam. vt σκῆπτρον pro σκῆπτρον.

ΑΠΟΚΟΠΗ.

Ἀποκοπή, (i. Abscissio) est ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. i. ablatio syllabæ in fine, vt δῶ pro δῶμα, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, Ποσειδῶ pro Ποσειδῶνα.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΔΙΑΦΟΡΟΝ

σημασίαν διαφόρως ζητουμένων λέξεων,

καὶ στοιχεῖον.

id est,

COLLECTIO VOCVM QVAE PRO

diuersa significatione, accentum diuersum accipiunt.

Inuenitur & hæc inscriptio Græca, cuius eadem est sententia,

Ὅσαι λέξεις ποικίλον σημαινόμενον, διάφορον δέχονται τόνον, καὶ στοιχεῖον.

Autor autem vulgò quidem Cyrillus esse creditur, sed ego Philoponum esse arbitror, vel potius persuasum habeo.

Ἀγελαῖος, Qui est è grege, penultima circunflexa.
Ἀγέλαιος, Imperitus, Rudis, Indoctus, antepenac.
Ἀγητός, τοῦ ὁ, Admirabilis, acuitur.
Ἄγητος, ήτου, ὁ, Agetus, nomen proprium, antepenac.
Ἄγκυρα, ἡ, Anchora, antepenacuitur.
Ἀγκύρα, ἡ, Vrbs Galatiæ, penacuitur.
Ἄγνος, Vitex, penacuitur.
Ἁγνός, Putus, cum spiritu denso, & acuto in fine.
Ἀγόραιος, In foro educatus, antepenacuitur.
Ἀγοραῖος, ὁ, Forensis, penult. circunfl.
Ἀγός, ἀγοῦ, ὁ, Dux, acuitur.
Ἄγος, τὸ ἄγους, τὸ, Scelus, penultima acuta.
Ἄγριος, Agrestis, Ferus, antrepenacuitur.
Ἀγρεῖος, Rusticus, Ruri degens, penult. circunfl.
Ἀγρεύκος, Imperitus, Rudis, antepenacuitur.
Ἀγροῖκος, Ruri degens, Habitans agrũ, penult. circunfl.
Ἀγρονόμος, In agro pascens, penacuitur.
Ἀγρόνομος, In agro pastus, antepenac.
Ἀγχιάλος, ἡ, Vrbs Thraciæ, acuitur.
Ἀγχίαλος, ὁ, ἡ, Maritimus, antep. penult. acuta.
Ἄγχου, aduerbium, Propè, circunfl.
Ἄγχου, imperatiui modi, Suffoca, penacuitur.
Ἄγων, τοῦ ἀγῶνος, ὁ, Agens, penult. acuta.
Ἀγών, τοῦ ἀγῶνος, ὁ, Certamen, vlt. acuta.
Ἀδελφός, Frater, vlt. acuta.
Ἄδελφος, ὁ, nomen proprium, antepenac.
Ἀδολεσχάς, ἀδολεσχοῦ, ὁ, Nugator, penacuitur.
Ἀδολεσχής, ές, ὁ, ἡ, Contemplatiuus, acuitur.
Ἀδρά, Crassa, aspiratur & acuitur.
Ἄδραι, Vrbs Illyrica, tenuatur & penacuitur.
Ἄδω, F. ἄσω. Pr. ἦκα, Canto, tenuatur.
Ἄδω, F. ἄσω. Pr. ἦκα, Placeo, aspiratur.
Ἀζήμιος, Siccatus, tenuatur.
Ἀζόδμος, Venerans, aspiratur.
Ἀθηναῖος, Athenienſis, penult. circunfl.
Ἀθήναιος, Athenæus, nomen proprium, antepenac.
Ἄθροος, ου, ὁ, Clamore carens, seu strepitu, antepenacuitur.
Ἀθρόος, ὁ, Confertus, penacuitur.
Ἀθῶος, ὁ, Indemnis, penult. circunfl.
Ἄθωος, ὁ, Iouis epitheton, antepenac.
Αἶθος, τὸ, Calor, penult. circunfl.
Αἰθὸς, ή, Ardens, acuitur.
Αἶνος, Gloria, penult. circunfl.
Αἰνός, Grauis, acuitur.
Αἰνοτόκος, Grauia pariens seu gignens, penacuitur.
Αἰνότοκος, Graui fato natus, antepenac.
Αἴολος, ὁ, Æolus, rex ventorum, antepenacuitur.
Αἰόλος, Varius, penacuitur.
Αἰπεῖα, Alta, circunflexa penult.
Αἴπεια, Nomen oppidi, antepenultima acuitur.
Αἴρων, τοῦ αἴροντος, ὁ, Tollens, tenuatur & penacuitur.
Αἰρῶν, τοῦ αἰρεῶντος, ὁ, Accipiẽs, aspiratur & circũflectitur.
Ἀκεστής, Medicus, acuitur.
Ἀκέστης, Accestes & Sartor, penacuitur.
Ἀκήλητος, Inexorabilis, antepenac.
Ἀκήλητος, Immaculatus, acuitur.
Ἀκίς, ἀκίδος, ἡ, Cuspis, acuitur.
Ἄκις, ἄκιδος, ὁ, Acis fluuius, penacuitur.
Ἄκρις, ἄκριδος, ὁ, Acris oppidum, penac.
Ἀκρίς, ἀκρίδος, ἡ, Locusta, acuitur.
Ἀλήθες, Verè, aduerbium, antepenacuitur.
Ἀληθές, Verum, acuitur.
Ἄμητος, ἀμητοῦ, ὁ, Messis tempus, acuitur.
Ἄμητος, ἀμήτου, ὁ, Messis fruges, antepenac.
Ἀμυγδαλῆ, Arbor, circunflectitur.
Ἀμυγδάλη, Fructus, penacuitur.
Ἄμφις, τοῦ ἄμφιος, ὁ, Amphis, nomen proprium, penacuitur.
Ἀμφίς, aduerbium, Circa, acuitur.
Ἀνά, præpositio, Per, acuitur.
Ἄνα, Rex, penacuitur.
Ἀντικρύ, Contrà, E regione, acuitur.
Ἄντικρυς, Palàm, antepenultima acuta.
Ἅ, ἅ, Quæ, aspiratur.
Ἁ, ἁ, Tanquam, cum tenui spiritu.
Ἄπλοος, ἀπλόου, ὁ, Innauigabilis, antepenultima acuitur.
Ἁπλόος, όου, ὁ, Simplex, penacuitur.
Ἁπλύω, per duplex λ, Perdo.
Ἀπλύω, per vnicum λ, Dimitto.
Ἁπτός, ἁπτοῦ, per ο, Tangibilis, acuitur.
Ἁπτός, ἀπτῶτος, per ω, Non cadens, acuitur.
Ἄρα, aduerb. An, Vtrum, penult. circunflexa.
Ἄρα Completiua particula, penacuitur.
Ἀρά, τῆς ἀρᾶς, ἡ, Imprecatio, acuitur.
Ἀραῖος, Subditus maledictioni, penult. circunflexa.
Ἀραιός, Tenuis, Rarus, acuitur.
Ἄρρος, ἄρρου, ὁ, Onus, penacuitur.
Ἄργος, ἄργους, τὸ, Argos, ciuitas Peloponnesi, penac.
Ἄργος, ἄργου, ὁ, Argus, penacuitur.
Ἀργός, ἀργοῦ ὁ, Albus, aut Velox, acuitur.
Ἀρίστων, τοῦ ἀρίστωνος, ὁ, Aristo, viri nomen, penultima acuta.
Ἀριστῶν, τοῦ ἀριστῶντος, ὁ, Optima faciens, vltima circũflexa.
Ἄρνειος, Agnius, antepenacuitur.
Ἀρνειός, Agnus nuper natus, acuitur.
Ἁρπαγή, Rapina, acuitur.
Ἁρπάγη, Hamus, penacuitur.
Ἄρρητος, Non dictus, Arcanus, antepenac.
Ἀρρητός, Odiosus, acuitur.
Ἄρτεμις, Ἀρτέμιδος, ἡ, Integer, acuitur.
Ἄρτεμις, Ἀρτέμιδος, ἡ, Diana, antepenacuitur.
Ἀρτίκος, ἡ, Nuper enixa, penac.
Ἀρτίκος, ὁ, Nuper natus, antepenac.
Ἀρτίμους, Nuper incisus, antepenac.
Ἀρτίμους, Qui nuper incidit, penac.
Ἄστα, aspiratum, Quæ, neutrius generis.
Ἄστα, tenuatum, Quædam.
Ἀστήρ, Stella, acuitur.
Ἄστρ, After vrbs, penacuitur.
Ἀσφοδελός, Locus apud inferos, acuitur.
Ἀσφόδελος, Albucum, antepenultima acuta.
Ἅτα, aspiratum, Quæ.

Ἄτα, tenuatum, Quædam.
Ἅτα, Homerus Iliad. π, Φοῖνιξ ἄτα γεραιέ· λίγα ὁ Ἀχιλλεὺς προσεφώνει τὸν Φοῖνικα. i. Phœnix atta senior, inquit Achilles ad Phœnicẽ. Vox est qua minores honorãt maiores.
Ἀπήχως, aduerbium, Omnino, circunfl.
Ἀπήχως, aduerbium, Sine arte, penacuitur.
Ἄτροπος, ἀτρόπου, ὁ, ἡ, Immutabilis, antepenac.
Ἄτροπος, ἀτρόπου, ἡ, Atropus Parca, antepenac.
Αὐγή, αὐγῆς, ἡ, Auge mulier, penacuitur.
Αὐγή, αὐγῆς, ἡ, Splendor, Aurora, acuitur.
Αὕτη, ταύτης, ἡ, Hæc, penacuitur.
Αὐτή, αὐτῆς, ἡ, Ipsa, acuitur.
Ἀφετή, ἀφετῆς, ἡ, Dimissio, acuitur.
Ἀφέτη, ἀφέτης, ἡ, Aphete insula, penacuitur.
Ἄφρος, Ἄφρου, Apher, penacuitur.
Ἀφρός, ἀφροῦ, ὁ, Spuma, acuitur.
Ἄχυρον, ύρου, τὸ, Palea, antrepenacuitur
Ἀχυρών, ἀχυρῶνος, ὁ, Stabulum palearum, acuitur.
Ἄορ, ἄορος, τὸ, Ensis, penacuitur.
Ἄορ, ἄορος, ἡ, Mulier, penac.

B.

Βαιόν, aduerbium, Paulùm, acuitur.
Βάϊον, βαΐου, τὸ, Ramus, penult. circunfl.
Βαιός, βαιοῦ, ὁ, Breuis, acuitur.
Βαΐος, βαΐου, ὁ, Baius Vlyssis socius, penult. circunfl.
Βασίλεια, βασιλείας, ἡ, Regina, antepenac.
Βασιλεία, βασιλείας, ἡ, Regnum, penacuitur.
Βάτος, βάτου, ὁ, Cadus, penacuitur.
Βάτος, ἡ, Rubus, penacuitur.
Βατός, vnico τ, Peruius, acuitur.
Βαττός, gemino τ, Battus, penacuitur.
Βῆλος, βήλου, ὁ, Belus, penult. circunfl.
Βηλός, βηλοῦ, ὁ, Limen, acuitur.
Βῆσα, vnico σ, Besa vrbs, penac.
Βῆσσα, gemino σ, Conuallis, penult. circunfl.
Βίος, βίου, ὁ, Vita, Victus, penult. acuta.
Βίος, βιοῦ, ὁ, Arcus, acuitur.
Βίοτος, βιότου, ὁ, Vita, antepenult. acuitur.
Βιωτός, βιωτοῦ, ὁ, Viuendus, acuitur.
Βλῆχον, ου, τὸ, Herbæ species, penult. circunfl.
Βληχρόν, βληχροῦ, τὸ, Infirmum, acuitur.
Βοών, ῶνος, ἡ, Custodia, apud Alexandrinos, acuitur.
Βοῶν βοῶντος, ὁ, Clamans, circunfl.
Βροτός, βροτοῦ, ὁ, Mortalis, acuitur.
Βρότος, βρότου, ὁ, Sanies, penac.
Βρωτός, per ω, Comestibilis, acuitur.
Βροῦχος, ου, ὁ, Bruchus vermis, penult. circunfl.
Βρουχός, βρουχοῦ, ὁ, Præco, acuitur.
Βρυων, βρυόντος, ὁ, Scaturiens, penac.
Βρυών, βρυῶνος, ὁ, Cyrenes littus, circunfl.

Γ.

Γαλάτεια, per ει, Galatea Nereis, antepenac.
Γαλατία, per ι, Gallia regio, penacuitur.
Γαλήνη, γαλήνης, ἡ, Tranquillitas maris, penac.
Γαλήνη, γαλῆνης, ἡ, Tranquilla, acuitur.
Γαῦλος, γαυλοῦ, ὁ, Situla, Vas pastorale, acuitur.
Γαῦλος, ου, ὁ, Nauigium onerarium, penult. circunfl.
Γέλοιος, Ridiculus, antepenac.
Γελοῖος, Qui risum mouet, penult. circunfl.
Γέλων, γέλωνος, ὁ, Gelon viri nomen, penac.
Γελῶν, γελῶντος, ὁ, Ridens, circunfl.
Γενετή, γενετῆς, ἡ, Natiuitas, acuitur.
Γενέτη, γενέτης, ἡ, Stirps, penac.
Γεραιός, γεραιοῦ, ὁ, Senex, acuitur.
Γεραῖος, γεραίου, ὁ, Geraus gentile, penult. circunfl.
Γῆρας, Senectus.
Γήρασις, Ad senectutem profectio, antepenac.
Γλαύκη, γλαύκης, ἡ, Cæsia, penacuitur.
Γλαυκή, γλαυκῆς, ἡ, Glauce mulier, acuitur.
Γλαῦκος, γλαύκου, ὁ, Glaucus, Cæsius, penult. circunfl.
Γλαυκός, Γλαυκοῦ, ὁ, Glaucus, viri & piscis nomẽ, acuitur.
Γῦρος, γύρου, ὁ, Ambitus, Gyrus, penult. circunfl.
Γυρός, γυροῦ, ὁ, Rotundus, acuitur.

Δ.

Δάφνη, δάφνης, ἡ, Laurus, penacuitur.
Δαφνή, δαφνῆς, ἡ, Daphne puella, acuitur.
Δείνη, ης, ἡ, δεινή, δεινῆς, ἡ, Mala, acuitur.
Δεινός, δεινοῦ, ὁ, Grauis, acuitur.
Δειρή, δειρῆς, ἡ, Collum anterius, acuitur.
Δείρη, δείρης, ἡ, Ciuitas Æthiopiæ, penacuitur.
Δεκαετής, Decennis, de tempore, acuitur.
Δεκαέτης, Decennis, de reliquis, penacuitur.
Δελφίς, ἡ δελφίν, Delphin piscis, acuitur.
Δελφύς, per υ, Vulua, Venter, acuitur.
Δεξαμενή, δεξαμενῆς, ἡ, Cisterna, acuitur.
Δεξαμενή, ης, ἡ, Quæ accepit, penacuitur.
Δεσπότης, per η, Herus, Dominus, penacuitur.
Δέσποινα, per ι, Domina, antepenac.
Δῆλος, δήλου, ὁ, Manifestus, penult. circunfl.
Δῆλος, ου, ἡ, Delus Insula, penult. circunfl.
Δῆμος, τοῦ δήμου, ὁ, Populus, Tribus, penult. circunfl.
Δημός, τοῦ δημοῦ, ὁ, Pinguedo, acuitur.
Δημοσίᾳ, aduerbialiter, Publicè, penacuitur.
Δημόσια, τῶν δημοσίων, τὰ, Res publicæ, antepenac.
Δηώ, per η, Populans, circunflectitur.
Δίων, ωνος, ὁ, Dion vir, penacuitur.
Δία, accusatiuus, Iouem, penacuitur.
Διά, præpositio, Per, Propter, acuitur.
Δίνη, δίνης, ἡ, Vortex aquarum, penacuitur.
Δῖνος, δίνου, ὁ, Aeris turbo, penult. circunfl.
Δίνων, δίνωνος, ὁ, Dino vir, penacuitur.
Δινών, δινοῦντος, ὁ, Voluens, circunflectitur.
Διογενής, ἱός, ὁ, Nobilis, acuitur.
Διογένης, ους, ὁ, Diogenes vir, penacuitur.
Δῖος, τοῦ δίου, ὁ, Diuinus, penult. circũfl.
Διός, genitiuus, Iouis, acuitur.
Δοιός, τοῦ δοιοῦ, ὁ, per οι, Duplex, Geminus, vlt. acuta.
Διχότομος, In duo diuidens.
Δίχοτομος, In duo diuisus.
Δόκος, τῆς δόκου, ἡ, Apparentia, Opinio, penac.
Δοκός, τῆς δοκοῦ, ἡ, Trabs, acuitur.
Δόλιος, δολίου, ὁ, Dolosus, antepenac.
Δολίος, δολίου, ὁ, Dolius vir, penacuitur.
Δολίχη, τῆς δολίχης, ἡ, Doliche insula, penac.
Δολιχή, τῆς δολιχῆς, ἡ, Longa, acuitur.
Δόλων, τοῦ δόλωνος, ὁ, Dolon vir, penacuitur.
Δολών, τοῦ δολεῶντος, ὁ, Decipiens, circunfl.
Δρύμος, τοῦ δρύμου, ὁ, Drymus vir, penacuitur.
Δρυμός, οῦ, ὁ, Sylua, Condensus, acuitur.
Δύω, dualiter, Duo, penacuitur.
Δύω, verbaliter, Ingredior, penacuitur.

E.

Εἰδυῖα, τῆς εἰδυῖας, ἡ, Idyia mater Medeæ, penult. acuta.
Εἰδυῖα, τῆς εἰδυῖας, ἡ, Quæ scit, penult. circũflectitur.
Εἴκων, τοῦ εἴκοντος, ὁ, Obediens, penacuitur.
Εἰκών, τῆς εἰκόνος, Imago, Similitudo, acuitur.
Εἶπε, indicatiui modi, Dixit, penult. circunflectitur.
Εἰπέ, imperatiui modi, Dic, acuitur.
Εἰς, præpositio, In, accusatiuo iunctum.
Εἷς, numerale, Vnus, circunfl.
Ἕκτος, τοῦ ἕκτου, ὁ, Sextus, penac.
Ἐκτός, aduerbium, Extra, Sine, acuitur.
Ἐκπλέω, verbum, Enauigo, penacuitur.
Ἔκπλεω, aduerbium, Plenè, antepenacuitur.
Ἐλαιών, τοῦ ἐλαιῶνος, ὁ, Oliuetum, acuitur.
Ἐλεών, τοῦ ἐλεοῦντος, Miserans, circunflectitur.
Ἐλάσσων, τοῦ ἐλάσσονος, ὁ, Minor, pen. acuta.
Ἐλασσών, τοῦ ἐλασσοῦντος, ὁ, Minuens, circunfl.
Ἐλάων, τοῦ ἐλάοντος, ὁ, Insequens, penac.
Ἐλαών, τοῦ ἐλαῶνος, ὁ, Oliuetum, acuitur.
Ἔλεος, τοῦ ἔλεου, τὸ, Misericordia, antepenac.
Ἐλεός, τοῦ ἐλεοῦ, ὁ, Eleus fluuius & mensa, acuitur.
Ἐλεύσις, τῆς ἐλεύσιος, ἡ, Aduentus, antepenac.
Ἐλευσίς, τῆς Ἐλευσῖνος, ἡ, Eleusis ciuitas, acuitur.
Ἐλπίς, τοῦ ἐλπίδος, ὁ, Elpis vir, penac.
Ἐλπίς, τῆς ἐλπίδος, ἡ, Spes, acuitur.
Ἔμμεν, ab ἵημι, Mittere, aspiratur.
Ἔμμεν, ab εἰμί, Esse, tenuatur.
Ἐννάς, τοῦ ἐννάδος, ἡ, Nonarius numerus, tenuatur.
Ἑνάς, τοῦ ἑνάδος, ἡ, Vnitas, aspiratur.

Ἐν, præpositio, In, datiuo iuncta, tenuatur.
Ἑν, numerus, Vnum, acuitur & aspiratur.
Ἐνί, pro ἔστι, Est, penacuitur.
Ἐνὶ, pro ἐν, In, acuitur.
Ἐνόρχης, τοῦ ἐνόρχου, ὁ, Vnicũ habens testiculum, aspiratur.
Ἐνόρχης, τοῦ ἐνόρχου, ὁ, Mas habens testiculos, tenuatur.
Ἐνός, Vnius, genitiuus, acuitur.
Ἕνος, ἕνου, ὁ, Annus, Vetus, penacuitur.
Ἑνὸς, Vnio, aspiratur.
Ἑνόω, Quatio, tenuatur.
Εὐλάβειαι, Reuera, circunflectitur.
Εὐλάβειαι, ἡ, Confusio, Reuerentia, acuitur.
Ἐξ, Sex, nomen, cum aspiratione, acuitur.
Ἐξ, præpositio, tenuatur.
Ἐξαίρετος, τοῦ ἐξαιρέτου, ὁ, Eiiciendus, antepenult. acuitur.
Ἐξαιρετὸς, τοῦ ἐξαιρετοῦ, ὁ, Præcipuus, acuitur.
Ἐξαίρει, Auget, penacuitur.
Ἐξαιρεῖ, Liberat, circunflectitur.
Ἐξανεψιοὶ, οἱ, Consobrinorum filii, antepenult. acuta.
Ἐξανεψοὶ, οἱ, Consobrini, acuitur.
Ἔξω, aduerbium, Extra, tenuatur.
Ἔξω, futurum, Habebo, aspiratur.
Ἔοικα, cum datiuo, Similis sum, antepenacuitur.
Ἔοικα, sine casu, Videor, itidem antepenacuitur.
Ἐοικός, ἐοικότος, τὸ, Simile.
Ἐοικὼς, ἐοικότος, ὁ, Similis.
Ἔπαινος, ἐπαίνου, ὁ, Laus, antepenac.
Ἐπαινὸς, ἐπαινοῦ, ὁ, Grauis, acuitur.
Ἐπαρχία, τῆς ἐπαρχίας, ἡ, Prouincia, penacuitur.
Ἐπάρχαι, ας, ἡ, Eparchia mulier, antepenac.
Ἐργάτης, ἐργάτου, ὁ, Operator, penacuitur.
Ἐργάτις, ἐργάτιδος, ἡ, Operatrix, penacuitur.
Ἐλινεὸς, τοῦ ἐλινεοῦ, ὁ, Ficus genus, acuitur.
Ἐείνεος, τοῦ ἐείνεου, ὁ, Fructꝰ ficus sylueſtris, antep. acuitur.
Ἔρκειος, per ει diphthongũ, Iouis epithetõ, antepen. acuta.
Ἕρκος, per ι, Septum, antepenac.
Ἑρμαῖος, ἑρμαίου, ὁ, Mercurialis, penult. circunfl.
Ἕρμαιος, ου, ὁ, λόφος, Tumulus, antepenacuitur.
Ἑρμηνεία, ἑρμηνείας, ἡ, Interpretatio, penacuitur.
Ἑρμηνία, ἑρμηνίας, ἡ, Fulcrum lecti, penacuitur.
Ἔρω, vnico ρ, Dico, penacuitur.
Ἐρέω, duplici ρ, Pereo, penacuitur.
Ἑπαῖρος, ου, ὁ, Amicus, Socius, penult. circunfl.
Ἕτερος, τοῦ ἑτέρου, ὁ, Alter, antepenacuitur.
Ἔτος, ἔτους, τὸ, Annus, penacuitur.
Ἐτὸς, ἐτοῦ, ὁ, Incassum, acuitur.
Εὐαίνης, ἀναθέος, ὁ, Euanthes vir, penacuitur
Εὐανθὴς, ἀναθέος, ὁ, ἡ, Floridus, acuitur.
Εὐήθεια, ἀνηθείας, ἡ, Ignauia, antepenac.
Εὐηθία, ἀνηθίας, per ι, Bonus mos, penacuitur.
Εὐθύβολος, ἀνθυβόλου, ὁ, Rectè iactus, antepenultima acuta.
Εὐθυβόλος, ἀνθυβόλου, ὁ, Rectè iaciens, penacuitur.
Εὐθὺς, ὀπτῆρ μαπικῶς, i. aduerbialiter, Statim, acuitur.
Εὐθὺς, ὀνομαστικῶς, id est nominaliter, Rectus, acuitur.
Εὐμαρὴς, per η, Facilis, acuitur.
Εὐμαρεὶς, per ι, Calceus, acuitur.
Εὐπειθὴς, έος, ὁ, ἡ, Obediens, acuitur.
Εὐπειθὴς, ἀνπιθέος, ὁ, ἡ, Obediens principi, penult. acuta.
Εὖρος, aspiratum, Latitudo.
Εὖρος, tenuatum, Eurus ventus.
Εὐσεβὴς, ἀνσεβοῦντος, ὁ, Pietatẽ exercens, vltima circũflexa.
Εὐσέβων, ονος, ὁ, Eusebon vir, penacuitur.
Εὐσθένης, νεος, ὁ, Eusthenes vir, penacuitur.
Εὐσθενὴς, έος, ὁ, ἡ, Fortis, acuitur.
Εὐτυχία, ἀτυχίας, ἡ, Fœlicitas, penacuitur.
Εὐτύχια, ἀτυχίας, ἡ, Eutychia mulier, antepenac.
Ἐχθέσεις, τῆς ἐχθέσεως, ἡ, Inimicitia, penacuitur.
Ἐχθεσὲς, τῆς ἐχθεσοῦς, ἡ, Inimica, acuitur.

Z.

Ζεὺς, ζεοῦς, ὁ, Iupiter, acuitur.
Ζῆν, infinitiuus, Viuere, circunflectitur.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, ὁ, Iugum boum, masculinum.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, ἡ, Iugum libræ, fœm.
Ζῶον, ζώου, τὸ, Animal, penult. circunfl.
Ζωὸν, ζωοῦ, τὸ, Viuum, acuitur.

H.

Ἡδὲ, coniunctio, Et, acuitur & tenuatur.
Ἡδὲ, aspiratum, Hæc, penacuitur.
Ἡέ, coniunctio, Siue, acuitur.
Ἤε, ῥῆμα πικῶς, id est verbaliter, Ibat, penult. circunfl.
Ἦ, aspiratum & circunflexum, Vbi, Cui, Quatenus.
Ἦ, tenuatum & circunflexum, Certè. Ait.
Ἥλιος, ἡλίου, ὁ, Sol, antepenacuitur.
Ἡλεῖος, ἡλείου, ὁ, Eleus, gentile, penult. circunfl.
Ἧλος, ἥλου, ὁ, Clauus, penultima circunfl.
Ἡλός, ἡλοῦ, ὁ, Stolidus, acuitur.
Ἥμων, ἡμονος, ὁ, Iaculator, penacuitur.
Ἡμῶν, genitiuus, Nostrũm, circunfl.
Ἥραιος, ἡραίου, ὁ, Heræus vir, antepenac.
Ἡραῖος, ἡραίου, ὁ, Iunonius, penult. circunfl.
Ἡρακλεια, είας, ἡ, Heraclea mulier & vrbs, antepenac.
Ἡρακλεία, ἡ ἡρακλείας, ἡ, Herculea, penacuitur.
Ἡρακλείος, ἡ ἡρακλείου, ὁ, Heraclius, antepenac.
Ἡρακλεῖος, ου, ὁ, Herculeus, penult. circunfl.
Ἡρακλεῖς, Hercules. itẽ aduerbium iurãdi, penult. acuitur.
Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος, ὁ, Hercules, circunfl.
Ἥττων, ἥττονος, ὁ, Minor, penacuitur.
Ἡττῶν, ἡ ἡττῶντος, ὁ, Minuens, circunfl.
Ἧττον, aduerbium, Minus, penult. circunfl.
Ἠχὴ, ἠχῆς, ἡ, Fama, penacuitur.
Ἦχι, aduerbium, Vbi, Qua, penult. circunfl.

Θ.

Θαλάμαι, αἱ, Lustra ferarum, penacuitur.
Θαλαμαὶ, αἱ, Templũ Castoris & Pollucis, acuitur.
Θάρσος, θάρσους, τὸ, Audacia, penacuitur.
Θέρσος, θράσους, τὸ, Temeritas, penacuitur.
Θαλία, θαλίας, ἡ, Conuiuiũ, Festiuitas, penultima acuta.
Θάλεια, θαλείας, ἡ, Celebritas, Thalia, antepenult. acuta.
Θαμὸς, θαμοῦ, ὁ, Artonitus, acuitur.
Θάμβος, θάμβεος, τὸ, Pauor, Stupor, penacuitur.
Θεὰ, θεᾶς, ἡ, Dea, acuitur.
Θέα, θέας, ἡ, Spectaculum, penacuitur.
Θεοτόκος, θεοτόκου, ἡ, Deum pariens, penacuitur.
Θεόπκος, θεοπκοῦ, ὁ, Ex deo natus, antepenacuitur.
Θέρμη, θέρμης, ἡ, Calor, Caliditas, penacuitur.
Θερμὴ, θερμῆς, ἡ, Calida, acuitur.
Θέρμος, θέρμου, ὁ, Lupinus, penacuitur.
Θερμὸς, θερμοῦ, ὁ, Calidus, acuitur.
Θῆλυς, θήλεος, ἡ, Fœmina, penultima circunfl.
Θηλὺς, θηλύος, ἡ, Papilla, acuitur.
Θηραῖν, θηραῖντος, ὁ, Venans, circunfl.
Θήρων, Θήρωνος, ὁ, Theron vir, penacuitur.
Θόλος, θόλου, ὁ, Testudo, & Locus scripturarum Athenis, penacuitur.
Θολὸς, θολοῦ, ὁ, Turbidus, acuitur.
Θύμος, θύμου, ὁ, Cepa agrestis, penacuitur.
Θυμὸς, θυμοῦ, ὁ, Animus, Furor, Ira, Desideriũ, acuitur.
Θύρα, θύρας, ἡ, Ostium, hoc est lignũ ipsum, penacuitur.
Θύραι, θυραῖν, αἱ, Fores, hoc est apertura, penacuitur.
Θυρσὸς, θυρσοῦ, ὁ, Thyrsus, acuitur.
Θύρσος, Θύρσου, ὁ, Thyrsus vir, penacuitur.

I.

Ἰά, τῆς ἰᾶς, ἡ, Vna, acuitur.
Ἰὰ, τῆς ἰᾶς, ἡ, Vox, penacuitur.
Ἱδρύιδρος, ὁ ἑδραζόμδρος, Sedens, antepenult. acuitur.
Ἱδρυμδὸς, ἱδρυμδοῦ, ὁ, Firmatus, Rectus, penult. acuitur.
Ἰδὲ, coniunctio, Et, acuitur.
Ἴδε, verbum, Vide, penacuitur.
Ἰδού, Ecce, acuitur.
Ἰδοὺ, Vide, circunfl.
Ἱέρων, ονος, ὁ, proprium nomen viri, penacuitur.
Ἱερὼν, ἱερῶντος, ὁ, Sacrificans, circunfl.
Ἱκέτης, τῆς ἱκέπδος, ἡ, Supplicatrix, penacuitur.
Ἱκέτης, τοῦ ἱκέτου, ὁ, Supplicator, Supplex, penac.
Ἴκα, τῆς ἴκης, ἡ, Occasus, penult. circunfl.
Ἴκα, Vt, penacuitur.
Ἰνδὸς, τοῦ ἰνδοῦ, ὁ, Indus, nomen gentile, acuitur.
Ἴνδος, τοῦ ἴνδου, ὁ, Fluuius Indiæ, penacuitur.
Ἴον, ἴου, τὸ, Viola, penac.
Ἰὸν, ἰόντος, τὸ, Iens, acuitur.

Ἰπνὸς, τοῦ ἰπνοῦ, ὁ, Furnus, acuitur.
Ἴπνος, τοῦ ἴπνου, ὁ, Laterna, penacuitur.
Ἶρις, τῆς ἴριδος, ἡ, Iris herba, penacuitur.
Ἶρις, ιδος, ἡ, Iris dea, penult. circunfl.
Ἱερὸς, ἱεροῦ, ὁ, Sacer, acuitur.
Ἴρος, ἴρου, ὁ, ἀπροσαίτης, Mendicus, penult. circũfl.
Ἵππων, Ἵππωνος, ὁ, Hispon vir, penacuitur.
Ἱππῶν, ἱππῶνος, τὸ, quod est ἀθροίσμα πικόν, id est collectiuũ, acuitur.
Ἰχθὺς, τοῦ ἰχθύος, ὁ, Piscis, acuitur.
Ἰχθὺς, τοῦ Ἰχθύος, ὁ, Viri nomen, penacuitur.
Ἰωνία, τῆς Ἰωνίας, ἡ, Ionia regio, penacuitur.
Ἰωνιὰ, τῆς ἰωνιᾶς, ἡ, Violetum, acuitur.
Ἰὼν, ἰοῦντος, ὁ, Plenus veneno, circunfl.
Ἴων, Ἴωνος, ὁ, Proprium & gentile, penacuitur.

K.

Καίνη, τῆς καίνης, ἡ, Cæna vrbs, penacuitur.
Καινὴ, τῆς καινῆς, ἡ, Noua, acuitur.
Κακὴ, τῆς κακῆς, ἡ, Mala, penacuitur.
Κάκη, τῆς κάκης, ἡ, Cace, penacuitur.
Καθαιρεῖν, οῦντες, ὁ, Subuertens, circunfl.
Καθαίρων, τοῦ καθαίροντος, ὁ, Purgans, penacuitur.
Καλλισθένης, εος, ὁ, Callisthenes, penacuitur.
Καλλιστενὴς, έος, ὁ, ἡ, Potens, acuitur.
Κάλον, κάλου, τὸ, Lignum, penacuitur.
Καλὸν, καλοῦ, τὸ, Bonum, acuitur.
Κάλλος, κάλλεος, τὸ, Pulchritudo, penacuitur.
Καλὸς, vnico λ, Honestus, Bonus, acuitur.
Κάλως, κάλω, ὁ, Funis, penacuitur.
Καλῶς, aduerbium, Bene, circũflectitur.
Καμπὴ, καμπῆς, ἡ, Flexura, Curuamen, acuitur.
Κάμπη, κάμπης, ἡ, Eruca, penacuitur.
Κανθὸς, κανθοῦ, ὁ, Angulus oculi, acuitur.
Κανθὸς, Κανθοῦ, ὁ, Canthus vir, penacuitur.
Κέδρος, τοῦ κέδρου, ὁ, Fructus cedri, mascul.
Κέδρος, τῆς κέδρου, ἡ, Cedrus arbor, fœmin.
Κεῖνος, pro ὀκεῖνος, Ille, penult. circunfl.
Κενὸς, κενοῦ, ὁ, pro κενὸς, Vacuus, acuitur.
Κήρ, τῆς κηρὸς, ἡ, Parca, Mors, Sors, acuitur.
Κῆρ, τοῦ κηροῦ, τὸ, Cor, Anima, circunflectitur.
Κῆρος, τοῦ κήρου, ὁ, Cerus, fluuius Armeniæ, penult. circunfl.
Κηρὸς, κηροῦ, ὁ, Cera, acuitur.
Κίρρα, ας, ἡ, Vrbs, penacuitur.
Κιρρὰ, κιρρᾶς, ἡ, Ignea, acuitur.
Κίων, κίονος, ὁ, Columna, penacuitur.
Κιὼν, κιόντος, ὁ, Iens, acuitur.
Κλεῖτος, τοῦ κλείτου, ὁ, Cletus, penult. circunflectitur.
Κλειτὸς, τοῦ κλειτοῦ, ὁ, Gloriosus, acuitur.
Κλειὼ, κλειόος, ἡ, Clio Musa, acuitur.
Κλείω, verbum, Laudo, Claudo, penacuitur.
Κλῆρος, κλήρου, ἡ, Sors, penult. circunfl.
Κληρὸς, κληροῦ, ὁ, Sorte datus, Electus, acuitur.
Κλίσις, τῆς κλίσεως, ἡ, Inclinatio ad dextram, penacuitur.
Κλίσις, ίσιος, ἡ, Inclinatio totius exercitus, penacuitur.
Κλωθὼ, κλωθόος, ἡ, Clotho parca, acuitur.
Κλώθω, verbum, Circunuoluo, penacuitur.
Κομπὸς, τοῦ κομποῦ, ὁ, Superbus, acuitur.
Κονὶς, τῆς κονίδος, ἡ, Puluis, acuitur.
Κόνις, τοῦ κόνιος, ἡ, Cẽdes aut furfures capitis, penacuitur.
Κόρη, κόρης, ἡ, Virgo, Puella, vnico ρ, penacuitur.
Κόρρη, ης, ἡ, Caput cum collo, gemino ρ, penacuitur.
Κόρυς, τῆς κόρυος, ἡ, Galea, penacuitur.
Κόρυς, τοῦ κόρυος, ὁ, Cimex, penacuitur.
Κόρωνος, τοῦ κορώνου, ὁ, Coronus mons, antepenacuitur.
Κορωνὸς, κορωνοῦ, ὁ, Angulus, acuitur.
Κυεικὸς, τοῦ κουεικοῦ, ὁ, Tonsorius, Vas ligneum, acuitur.
Κουείκος, τοῦ κουείκου, ὁ, Emporium, antepenacuitur.
Κουεῖον, τῆς κουείου, τὸ, Ciuitas Cypri, antepenac.
Κουρεῖον, τοῦ κουρείου, τὸ, Tonstrina, penult. circunfl.
Κρὴς, τοῦ κρητὸς, ὁ, Cres, Cretensis, acuitur.
Κρῆς, αὐτὸ τοῦ κρέας, per συναίρεσιν, Caro, circunfl.
Κρίνω, in præs. Iudico, penacuitur.
Κρινῶ, in fut. Iudicabo, circunfl.
Κρίνων, τοῦ κρίνοντος, ὁ, Iudicans, penacuitur.
Κρινὼν, τοῦ κρινῶνος, ὁ, Lilietum, acuitur.
Κριὸς, τοῦ κριοῦ, ὁ, Aries, acuitur.

Κεῖος, τοῦ κρίου, ὁ, Crius vir, penult. circunflectitur.
Κρότων, κρότωνος, ὁ, ἡ, Musca canina, vel Ciuitas, penacuitur.
Κροῦν, τοῦ κροτῶντος, ὁ, Plaudens, circunfl.
Κύδος, τοῦ κύδου, Conuitium, penacuitur.
Κῦδος, τοῦ κύδεος, Gloria, penultima circunflectitur.
Κυκέω, Misceo, Turbo, penacuitur.
Κυκεὼ, pro κυκεῶνα, Potionẽ ex multis herbis, circunfl.
Κωνώπης, τοῦ κωνώπου, ὁ, Inuerecundus, penult. acuitur.
Κωνῶπις, τῆς κωνῶπιδος, Inuerecunda, penult. circunfl.
Κυπάρισσος, τοῦ κυπαρίσσου, ὁ, Cyparissus puer, antep. acuitur.
Κυπάρισσος, τοῦ κυπαρίσσου, ἡ, Cypressus arbor, antepenult. acuitur.
Κῦρος, τοῦ κύρου, ὁ, Cyrus vir, penult. circunflectitur.
Κῦρος, τοῦ κύρεος, τὸ, Autoritas, Dominiũ, penult. circũfl.
Κύριος, τοῦ κυρίου, ὁ, Dominus, antepenac.
Κυρὸς, τοῦ κυροῦ, ὁ, Nomen loci, acuitur.
Κυρτὸς, τοῦ κυρτοῦ, ὁ, Gibbosus, acuitur.
Κύρτος, τοῦ κύρτου, ὁ, Vas piscatorium, penacuitur.
Κυφὸς, τοῦ κυφοῦ, ὁ, Gibbosus, acuitur.
Κύφος, τοῦ κύφου, ὁ, Vrbs Thessaliæ, penult. circũflectitur.
Κύων, κυνὸς, ὁ, ἡ, Canis, penacuitur.
Κυὼν, κυνοῦντος, ὁ, Prægnans, circunflectitur.

Λ.

Λαβὲ, Attiсè, Accipe, acuitur.
Λάβε, communiter, Accipe, penacuitur.
Λαβὴ, λαβῆς, ἡ, Capulus, Ansa, acuitur.
Λάβη, λάβης, ἡ, Excusatio, penacuitur.
Λαβρὸς, λαβροῦ, ὁ, Abundans, acuitur.
Λάβρος, λάβρου, ὁ, Mediocris, Vehemens, penult. acuitur.
Λάγος, λάγου, ὁ, Ptolemæi pater, penult. circunfl.
Λαγὸς, λαγοῦ, ὁ, Lepus, acuitur.
Λάκων, λάκωνος, ὁ, Lacon gentile, penac.
Λακὼν, λακόντος, ὁ, Sortitus, acuitur.
Λάθων, λάθωνος, ὁ, Lathon fluuius, penacuitur.
Λαθὼν, λαθόντος, Qui latuit, acuitur.
Λάμπρας, ας, ἡ, Lampra vrbs, penacuitur.
Λαμπρὸς, λαμπροῦ, ὁ, Splendida, acuitur.
Λάος, λάου, ὁ, Lapis, penacuitur.
Λαὸς, λαοῦ, ὁ, Plebs, Populus, acuitur.
Λαρὸς, λαροῦ, ὁ, Dulcis, acuitur.
Λάρος, λάρου, ὁ, Larus auis, penacuitur.
Λάχος, per ο, ὁ, Sors, penacuitur.
Λάχως, per ω, Quasi, penacuitur.
Λεκυθοπώλης, λεκυθοπώλου, ὁ, Venditor leguminum, penac.
Λεκυθόπωλις, λεκυθοπώλιδος, ἡ, Venditrix leguminum, antepenacuitur.
Λέπας, τοῦ λέπαπος, τὸ, Promontorium, penac.
Λεπὰς, τῆς λεπάδος, ἡ, Genus ostrei, acuitur.
Λέπη, λεπῆς, ἡ, Lepte vrbs, penacuitur.
Λεπὴ, λεπῆς, ἡ, Tenuis, acuitur.
Λευκὴ, λευκῆς, ἡ, Alba, acuitur.
Λεύκη, λεύκης, ἡ, Arbor quæ populus dicitur, pen. acuta.
Λεύκων, λεύκωνος, ὁ, Leucon vir, penacuitur.
Λευκῶν, λευκοῦντος, ὁ, Albificans, circunflectitur.
Λῆμμα, τοῦ λήμματος, Quæstus, seu Captio.
Λῆμμα, τοῦ λήματος, Spatium, seu Fortuna.
Λιώαιος, Λιωαίου, ὁ, Lenæus vir, antepenac.
Λιωαῖος, αίου, Lenæus Bacchus, penult. circunfl.
Λιπυρεῖν, per η, Populo ministrare.
Λιπυρεῖν, per ι, Maledicere.
Λίγυς, λίγυος, ὁ, Ligur, penacuitur.
Λιγὺς, λιγύος, ὁ, Stridulus, Canorus, acuitur.
Λιθοτόμος, τόμου, ὁ, Incisus è petra, antepenac.
Λιθοτὸμος, λιθοτόμου, ὁ, Lapicida, penacuitur.
Λιπάρα, ας, ἡ, Lipara insula, penacuitur.
Λιπαρὸς, λιπαροῦ, ὁ, Pinguis, acuitur.
Λίς, λιὸς, ὁ, Leo, acuitur.
Λὶς, λιτὸς, ὁ, Pannus lineus, acuitur.
Λόγιον, ίου, τὸ, Oraculum, antepenac.
Λογεῖον, λογείου, τὸ, Pulpitum, penult. circunfl.
Λυσίας, ου, ὁ, Lysias vir, penacuitur.
Λυσιὰς, λυσιάδος, ἡ, Lysias mulier, acuitur.
Λύσις, λύσιος, ἡ, Solutio, penacuitur.
Λυσὶς, λυσιοῦς, ὁ, Lysis vir, acuitur.
Λώπος, λώπου, ὁ, Lotus vir, penult. circunfl.
Λωτὸς, τοῦ, ὁ, Lotus herba & arbor, acuitur.

M.

Μάκρον, μάκρου, Promontorium Siciliæ, penacuitur.
Μακρόν, μακρῦ, τὸ, Longum, acuitur.
Μείων, μείονος, ὁ, Minor, penultima acuta.
Μειῶν, μειοῦντος, ὁ, Minuens, circunfl.
Μελαίνη, τῆς Μελαίνης, ἡ, Melitina mulier, penac.
Μελαινή, μελαινῆς, Gentile nomen, acuitur.
Μένω, præs. temp. Maneo, penacuitur.
Μενῶ, fut. temp. Manebo, circunfl.
Μενοεικής, τῦ εὐμενοεικέος, ὁ, ἡ, Placabilis, Demulcens, acuitur.
Μενοεικὴς, τῆς εἰκεος, ὁ, ἡ, Facilè cedens, penacuitur.
Μηδίκη, τῆς μηδίκης, ἡ, Medica herba, penacuitur.
Μηδικὴ, τῆς Μηδικῆς, ἡ, Medica regio, acuitur.
Μῆδος, τῦ Μήδου, ὁ, Medus, penult. circunfl.
Μῆδος, τῦ μήδεος, τὸ, Cura, Consilium, penult. circunfl.
Μισήτη, ἡ, Libidinosa, penacuitur.
Μισητὴ, ἡ, Odibilis, acuitur.
Μόνη, μόνης, ἡ, Sola, penacuitur.
Μονὴ, μονῆς, ἡ, Mansio, acuitur.
Μοχθηρός, ῦ, ὁ, Laboriosus, acuitur.
Μοχθήρος, ου, ὁ, Difficilis, penultima circunflexa.
Μύλλος, Μύλλου, ὁ, Myllus vir, penacuitur.
Μυλλός, μυλλοῦ, ὁ, Strabo, acuitur.
Μυρία, τῦ μυρίων, τὰ, Infinita, penacuitur.
Μύρια, τῦ μυρίων, τὰ, Decem millia, antepenac.
Μύριοι, Decies mille, antepenac.
Μυρίοι, Innumeri, penacuitur.
Μύρων, τῦ Μύρωνος, ὁ, Myron vir, penacuitur.
Μυρὸν, τῦ μυρῶντος, ὁ, Redolens, circunfl.
Μύω, τὸ καταμύω, Claudo oculos, penac.
Μυῶ, τὸ διδάσκω, Doceo, propriè sacra, circunfl.

N.

Νάρκισσος, τῦ ἴσσου, ὁ, Narcissus puer, antepenac.
Νάρκισσος, τῦ ἴσσου, ἡ, Narcissus herba, antepenac.
Νεός, νεᾶ, ἡ, Nouale, Campus, acuitur.
Νέος, τῦ νέου, ὁ, Nouus, Iuuenis, penacuitur.
Νίκων, τῦ Νίκωνος, ὁ, Nicon, penacuitur.
Νικῶν, τῦ νικῶντος, ὁ, Vinceus, circunfl.
Νόμιμον, τῦ νομίμου, τὸ, Legitimum, antepenac.
Νομαῖον, τῦ νομαίου, τὸ, Pascuale, penult. circunfl.
Νόμος, τῦ νόμου, ὁ, Lex, penacuitur.
Νομός, ῦ, ὁ, Pascuum, Regio, Plaga.
Νύμφιος, τῦ νυμφίου, ὁ, Sponsalis, antepenac.
Νυμφίος, τῦ νυμφίου, ὁ, Sponsus, penacuitur.
Νῦν, de præsenti, præterito & futuro.
Νυνὶ, de præsenti tantùm.

Ξ.

Ξάνθος, ῦ Ξάνθου, ὁ, Xanthus fluuius, & viri nomẽ, penac.
Ξανθὸς, τῦ ξανθοῦ, ὁ, Flauus, acuitur.
Ξανθὴ, τῆς Ξανθῆς, ἡ, Xanthe, mulier, penacuitur.
Ξανθὴ, τῆς ξανθῆς, ἡ, Flaua, acuitur.
Ξένων, τῦ Ξένωνος, ὁ, Xenon, vir, penacuitur.
Ξενῶν, τῦ ξενῶνος, ὁ, Hospitium, acuitur.

O.

Οἰκεῖοι, οἱ, Per affinitatem domestici.
Οἰκεῖοι, οἱ, Domestici quuis.
Οἶμος, ὁ, Via, masculinum.
Οἴμη, ἡ, Cantilena, fœmininum
Οἶνος, οἴνου, ὁ, Pigritia, acuitur.
Οἰνός, οἰνῦ, ὁ, Piger, penacuitur.
Ὅλος, τῦ ὅλου, Totus, penacuitur.
Ὁλός, τῦ ὁλῦ, ὁ, Atramentum sepiæ, acuitur.
Ὅμως, Tamen, penacuitur.
Ὁμῶς, Simul, Similiter, circunfl.
Ὅν, Ens, acuitur & tenuatur.
Ὅν, Quem, aspiratur.
Ὄναρ, aduerbialiter, Insomnis, penacuitur.
Ὄναρ, ὄνατος, τὸ, Somnium, penacuitur.
Ὀξὺ, per υ, Acutus, Velox, acuitur.
Ὀξὺς, per υ, Vas acetarium.
Ὅπου, aduerbium, Vbi, Quò, aspiratur & penac.
Ὀπὴ, ῆς, ἡ, Foramen, sine aspiratione, acuitur.
Ὅπως, per ω, Quomodo, Vt, penac.
Ὀπὸς, ὀπῦ, ὁ, Succus, acuitur.

Ὄρθος, τῦ ὄρθου, ὁ, Orthus, vir, penac.
Ὀρθὸς, τῦ ὀρθῦ, ὁ, Rectus, acuitur.
Ὅρμος, ὅρμου, ὁ, Portus artificialis, penac.
Ὁρμὸς, ὁρμῦ, ὁ, Monile, acuitur.
Ὄρος, ὄρεος, τὸ, Mons, tenuatur & penacuitur.
Ὅρος, ὅρου, ὁ, Terminus, aspiratur & penacuitur.
Ὀρὸς, τῦ ὀροῦ, ὁ, Serum, tenuatur & acuitur.
Ὄσσα, Ossa, mons Thessaliæ.
Ὄσσα, Vox, Fama.
Οὗ, aspiratum, Cuius & Vbi, circunfl.
Οὖ, tenuatum, Non, acuitur.
Οὐδέν, Ne vnum quidem, imperfectum.
Οὐδὲν, Nihil, perfectum est.
Οὐκοῦν, Igitur, circunfl.
Οὔκουν, Non, Nequaquam, penacuitur.
Οὐρὰ, οὐρᾶς, ἡ, Cauda, acuitur.
Οὖρα, οὔρας, ἡ, Impetus, penult. circunfl.
Οὐρός, οὐρῦ, ὁ, Nauale, acuitur.
Οὖρος, εος, τὸ, Mons, penult. circunfl.
Οὖρος, εος, τὸ, Terminus, penult. circunfl.
Οὖρος, οὔρου, ὁ, Ventus secundus, penult. circunfl.
Οὖρος, τὸ, Vrina, penult. circunfl.
Οὗτος, demonstratiuum & relatiuum.
Οὐτοῦ, demonstratiuum solùm.
Οὕτως, per ω, Sic, penacuitur.
Οὗτος, per ο, Hic, penult. circunfl.

Π.

Παιδεύσις, Disciplina.
Παιδεία, Eruditio.
Παιδιᾶς, τῆς παιδιᾶς, ἡ, Ludus, acuitur.
Παιδία, τῆς παιδίου, τὰ, Pueri, per αι.
Πεδία, τῆς πεδίων, τὰ, Campi, per ε.
Παιὼν, τῦ παιᾶνος, ὁ, Apollo, acuitur.
Παίων, τῦ παίωνος, ὁ, Pæon, metri genus, penult. acuta.
Παλλὰς, τῆς Παλλάδος, ἡ, Minerua, acuitur.
Πάλλας, τῦ πάλλαντος, ὁ, Pallas, gigas, penult. acuta.
Πᾶν, τῦ παντὸς, τὸ, Omne, circunfl.
Πὰν, τῦ Πᾶνος, ὁ, Pan, deus pastorum, acuitur.
Παντᾷ, per ῆ, Vbique.
Παντοῖοι, per οῖ, Quocunque.
Πάρεσι, pro πάρεστι, Adest & Adsunt, penult. acuta.
Παρὰ, Apud, Ab, Præter, acuitur.
Παρθενοίτης, τῦ παρθενοίτου, ὁ, Maritus, penac.
Παρθενοῖτος, ἡ, Vxor, antepenac.
Παρῴδητος, duplici ρ, Dictus, antepenac.
Παρῳδητὸς, vnico ρ, Supplicabilis, acuitur.
Παρειαὶ, τῆς ἀιδος, ἡ, Maxilla, acuitur.
Παρειὰς, τῦ παρειοῦ, ὁ, Pareas, serpens, penacuitur.
Παρέιμι, Adsum, antepenac.
Παρεῖμι, Accedo, penult. circunfl.
Παρθενίκη, τῆς παρθενίκης, ἡ, Pathenice, mulier, penult. acuta.
Παρθενικὴ, κῆς, ἡ, Virgo, acuitur.
Πάσασθαι, α producto, Possidere.
Πασᾶσθαι, α correpto, Gustare.
Πατροκτόνος, τόνου, ὁ, Occisus à patre, antepenacuitur.
Πατροκτόνος, τόνῦ, ὁ, Parricida, penacuitur.
Πατρῴος, τῦ Πατρῴου, ὁ, Paternus, penult. circunfl.
Πατρῷος, τῦ ῷῦ, Vitricus, acuitur.
Πειθὼ, τῆς πειθοῦς, ἡ, Persuasio, acuitur.
Πείθω, F. πείσω. Pr. εικα, Suadeo, penac.
Πελίας, τῦ Πελίου, ὁ, Pelias, vir, penac.
Πελειὰς, ἀδος, ἡ, Columbæ genus, acuitur.
Πέρα, Vltra, penacuitur.
Περὶ, De & Circum, acuitur.
Πέρων, τῦ πέρωντος, ὁ, Tranans, penacuitur.
Πειρῶν, πειρῶντος, ὁ, Experiens, circunfl.
Πεύκινος, ῦ, ὁ, Qui ex picea arbore fit, penult. acuta.
Πεύκεινος, τῦ πευκείνου, ὁ, Peuceus, gentile, penult. circunfl.
Πίνων, τῦ πίνοντος, ὁ, Bibens, penacuitur.
Πεινῶν, τῦ πεινῶντος, ὁ, Esuriens, circunfl.
Πλείων, τῦ πλείονος, ὁ, Comparatiuum, penac.
Πλειὼν, τῦ πλειόνος, ὁ, Annus, acuitur.
Πλούτων, Πλούτωνος, ὁ, Pluton, deus, penac.
Πλουτῶν, πλουτῶντος, ὁ, Ditescens, vlt. circunfl.
Ποία, τῆς ποίας, ἡ, Qualis, interrogatiuè, penacuitur.
Ποιά, τῆς ποιᾶς, ἡ, Quædam, indefinitè, acuitur.

Ποῖος, τῦ ποίου, ὁ, Qualis, interrogatiuè, penult. circunfl.
Ποιός, τῦ ποιοῦ, ὁ, Quidam, infinitè, acuitur.
Πολέμων, τῦ Πολέμωνος, ὁ, Polemon vir, penacuitur.
Πολεμῶν, τῦ πολεμοῦντος, ὁ, Bellans, circunflectitur.
Πόνηρος, τῦ πονήρου, ὁ, Agricola, antepenac.
Ποιηρὸς, τῦ πονηροῦ, ὁ, Prauus, acuitur.
Πόῃ, Quando, penacuitur.
Ποῇ, Aliquando, acuitur.
Πόσις, πόσου, ὁ, Potus, Conuiuium, penacuitur.
Ποσὸς, οῦ, ὁ, Potulentus, Potabilis, acuitur.
Πρεσβία, σίας, ἡ, Vrbs Peloponnesi, penacuitur.
Πρεσβιὰ, τῆς πρεσβιᾶς, ἡ, Areola, Sulcus, acuitur.
Πρίν, aduerbium, Prius, Antèa, acuitur.
Πρὶν, πρινὸς, ἡ, Arbustum, acuitur.
Πρυτανεῖα, τὰ, Pretium statutum magistratus Atheniensium.
Πρυτανεία, ἡ, Tempus magistratus Atheniensium.
Πρυτάνις, per ι, Præfectus, Administrator, penultima acuta.
Πρύτανις, πρυτανίνος, ἡ, Prouidentia, penacuitur.
Πρωτόγονος, τῦ πρωτογόνου, ὁ, Primogenitus, antepenacuitur.
Πρωτογόνος, τῦ πρωτογόνου, ὁ, Primò enixa, penultima acuta.
Πρῶτος, πρώτου, ὁ, Primus, penult. circunfl.
Πρωτὸς, πρωτῦ, ὁ, Fatalis, acuitur.
Πρωία, Manè, penacuitur.
Πρωΐα, ας, ἡ, Matutina hora, itidem penacuitur.
Πρωτόγονος, πρωτοτόκου, ὁ, ἡ, Primogenitus, antepenultima acuitur.
Πρωτοτόκος, πρωτοτόκου, ὁ, ἡ, Primò enixa, penultima acuitur.
Πτύξις, πτύχεως, ἡ, Plicatio, penacuitur.
Πτυχὴ, πτυχῆς, ἡ, Concauitas vallis, acuitur.
Πυγμὴ, πυγμῆς, ἡ, Cestus, acuitur.
Πυγμῇ, Crebrò, vltima circunflexa.
Πυθὼν, ἡ, Loci nomen, acuitur.
Πύθων, ὁ, Python serpens, penacuitur.
Πύλαιος, ου, ὁ, Pylæus, antrepenacuitur.
Πυλαῖος, ου, ὁ, Mercurii epitheton, penult. circunfl.
Πύλη, πύλης, ἡ, Porta, penacuitur.
Πυλίς, πυλίδος, ἡ, Portula, acuitur.
Πυῤῥὸς, πυῤῥοῦ, ὁ, Fulvus, acuitur.
Πύῤῥος, πύῤῥου, ὁ, Pyrrhus, penacuitur.

P.

Ῥάκκος, duplici κ, Naris cadi.
Ῥάκος, vnico κ, Vestis attrita.
Ῥίπη, τῆς ῥίπης, ἡ, Rhipe vrbs, penacuitur.
Ῥιπὴ, τῆς ῥιπῆς, ἡ, Flatus venti, acuitur.
Ῥίνη, ῥινῆς, ἡ, Lima, acuitur.
Ῥίνη, ῥίνης, ἡ, Rhina piscis, penacuitur.
Ῥῆμα, ῥήματος, τὸ, Onerosum, antepenacuitur.
Ῥάκιον, ῥακίου, τὸ, Pannus ad cooperiendum, penult. circunflectitur.
Ῥεία, ῥείας, ἡ, Rhea, pro Ῥέα.
Ῥεῖα, Facilè, aduerbium.
Ῥοιὰ, cum ι, Malus Punica.
Ῥοὰ, τῆς ῥοᾶς, Malum Punicum.
Ῥόδιος, τῦ ῥοδίου, ὁ, Rhodiensis, antepenacuitur.
Ῥοδιὸς, τῦ ῥοδῖῦ, ὁ, Rhodius fluuius.
Ῥοδῶν, ῥοδῶνος, ὁ, Rosetum, acuitur.
Ῥόδων, ῥόδωνος, ὁ, Proprium viri, penacuitur.
Ῥύμβος, ου, ὁ, Rhymbus fluuius, penacuitur.
Ῥυμβὸς, ῥυμβοῦ, ὁ, Impetus, Turbo, acuitur.

Σ.

Σάκκος, duplici κ, Saccus, Cilicium.
Σάκος, vnico κ, Scutum, acuitur.
Σαῴων, σαῴρωνος, ὁ, Deus marinus, penacuitur.
Σαρὼν, σαιρωῶντος, ὁ, Vertens, circunflectitur.
Σεκεκὴ, σεκεκῆς, ἡ, Gentile nomen, acuitur.
Σεκεκὴ, ης, ἡ, Proprium mulieris, penacuitur.
Σέκων, σεκώνος, ὁ, Proprium viri, penacuitur.
Σεκὼν, Σεκῶντος, ὁ, Lædens, circunflectitur.
Σίμων, Σίμωνος, ὁ, Simo, penacuitur.
Σιμῶν, σιμῶντος, ὁ, Impendens, circunflectitur.
Σίγηλος, σιγήλου, ὁ, Sigelus, Narcissus, antepenult. acuitur.
Σιγηλὸς, σιγηλοῦ, ὁ, Taciturnus, acuitur.

Σίμος, σίμου, ὁ, Simus piscis, penacuitur.
Σιμὸς, σιμοῦ, ὁ, Simus, acuitur.
Σιγὴ, σιγῆς, ἡ, Silentium, acuitur.
Σιγῇ, aduerbium, Tacitè, circunflectitur.
Σίδηρος, σιδήρου, ὁ, Ferrum, antepenacuitur.
Σιδηρὸς, σιδηροῦ, ὁ, Ferreus, acuitur.
Σῖτος, σίτου, ὁ, Frumentum, circunflectitur.
Σιτὸς, σιτῦ, ὁ, Esculentus, acuitur.
Σκαφὴ, σκαφῆς, ἡ, Effossio, acuitur.
Σκάφη, σκάφης, ἡ, Peluis, Scapha, penacuitur.
Σκόπος, σκοπῦ, ὁ, Natus ex rapta, antepenult. acuitur.
Σκοπὸς, σκοπῦ, ὁ, Scotius, viri nomen, penult. acuitur.
Σπάρτη, σπάρτης, ἡ, Filum, Rubrica carpẽtarii, penacuitur.
Σπαρτὴ, σπαρτῆς, ἡ, Seminata, acuitur.
Σπάρτος, σπάρτου, ὁ, Spartus, penacuitur.
Σπαρτὸς, σπαρτοῦ, ὁ, Seminatus, acuitur.
Σπουδὴ, σπουδῆς, ἡ, Studium, acuitur.
Σπουδῇ, aduerbium, Cum studio, Cum labore, circunfl.
Σπάχυς, correptè, Spica, singulariter.
Σπάχυς, productè, Spicæ, pluraliter.
Σφαῦλη, Vua, acuitur.
Σφαῦλη, Perpendiculum, penacuitur.
Στύραξ, ὁ, Lignum iaculi, penacuitur.
Στύραξ, ἡ, Odoris genus, penacuitur.
Στένων pro στενάζων, Suspirans, penacuitur.
Στενῶν, pro στενοχωρέων, Coarctans, circunfl.
Σπλῆνον, σπλῆνος, τὸ, Splendidum, penacuitur.
Σπλὴν, σπλῆνος, τὸ, Lasciuè nutritum, acuitur.
Στρατιὰ, στρατιᾶς, ἡ, Expeditio, penacuitur.
Συνέργος, συνέργου, ὁ, In re quapiam cooperans, antepenac.
Συνεργὸς, συνεργοῦ, ὁ, Adiutor, acuitur.
Σὺν, præpositio, Cum, acuitur.
Σῦν, accusatiuus, Suem, circunfl.
Σφόδρα, aduerbium, Valde, penacuitur.
Σφοδρὰ, σφοδρᾶς, ἡ, Vehemens, acuitur.
Σχέδιος, σχεδίου, ὁ, Extemporalis, antepenacuitur.
Σχεδὸς, σχεδῆ, ὁ, Proprium nomen, acuitur.
Σῆτες, σῆτου, ὁ, Vestis muliebris, acuitur.
Σκεᾶ, ᾶ, Calceamenta, acuitur.
Σχολὴ, σχολῆς, ἡ, Otium, aut Schola, acuitur.
Σχολῇ, aduerbium, Vix, circunfl.

T.

Τάρσος, τάρσου, ὁ, Tarsus in Cilicia vrbs, penult. acuta.
Ταῦρος, ταῦρου, ὁ, Ordo remigantium, acuitur.
Ταυροκτόνος, ὁ, A tauro cæsus, antepenac.
Ταυροκτόνος, Qui taurum occidit, penacuitur.
Τεὸς, τεοῦ, ὁ, Tuus, acuitur.
Τέος, τέου, ὁ, Aliquis, penacuitur.
Τεῦκρος, Τεῦκρου, ὁ, Teucer, proprium, penult. circunfl.
Τεῦκρος, Τεῦκρου, ὁ, Troianus, acuitur.
Τηλεσκόπος, ὁπου, ὁ, Longè aspiciens, penacuitur.
Τηλέσκοπος, ὁπου, Longè visus, antepenac.
Τίμων, Τίμωνος, ὁ, Timo, viri nomen, penac.
Τιμῶν, τιμῶντος, Honorans, circunfl.
Τίνες, Qui, interrogatiuè, penacuitur.
Τινές, Aliqui, Quidam, infinitè, acuitur.
Τόμος, τόμου, ὁ, Charta, penacuitur.
Τομὸς, τομοῦ, ὁ, Incisus, penacuitur.
Τρίετης, Triennio, antepenacuitur.
Τριετὴς, Triennale, acuitur.
Τριπλῆ, τριπλοῦντος, ὁ, Tertiò faciens, circunfl.
Τρίπλοι, τριπλῆ, Tertiorum, penacuitur.
Τρυφὴν, τρυφῶντος, ὁ, Delicatè viuens, circunfl.
Τρύφων, Τρύφωνος, ὁ, Trypho, viri nomen, acuitur.
Τρεῖς, οἱ ἁ αἱ, Hi & hæ tres, circunfl.
Τεὶς, Ter, acuitur.
Τροχὸς, τροχοῦ, ὁ, Reuolutio, Rota, acuitur.
Τρόχος, τρόχου, ὁ, Cursus, penult. acuta.
Τρυγητὸς, οῦ, ὁ, Vindemiæ tempus, acuitur.
Τρυγητὸς, τρυγήτου, ὁ, Vindemia, antepenult. acuta.
Τῦρος, Τύρου, ὁ, Vrbs Phœnissa, penult. circunfl.
Τυρὸς, τυρῦ, ὁ, Caseus, acuitur.
Τύχων, τυχόντος, ὁ, Qui contigit, acuitur. (nerẽ.
Τύχων, τυχὸν τῷ Ἀφροδίτῃ θεὸς, Deus qui est circa Ve-

Φ.

Φάνός, φανοῦ, ὁ, Clarus, Laterna, acuitur.
Φάος, φαέος, ὁ, Viri nomen, penacuitur.
Φαῦρος, φαύρου, ἡ, Insulæ nomen, penacuitur.
Φᾶρος, φαρέος, τὸ, Vestis, penult. circunfl.
Φαῖδρος, φαίδρου, ὁ, Phædrus Platonis, penult. circunfl.
Φαιδρός, φαιδροῦ, ὁ, Clarus, Alacer, acuitur.
Φαιά, φαιᾶς, ἡ, Fusca, acuitur.
Φᾶκα, φάκας ἡ. Vrbis nomen, penult. circunfl.
Φάσις, φάσεος, ἡ. Fama, Dictio, penacuitur.
Φᾶσις, φάσιδος, ὁ, Phasis fluuius, penult. circunfl.
Φιλητής, φιλητοῦ, ὁ, Amator, acuitur.
Φιλήτης, φιλήτου, ὁ, Fur, Deceptor, penacuitur.
Φίλων, φίλωνος, ὁ, Philo, penacuitur.
Φιλῶν, φιλοῦντος, ὁ, Amans, circunflectitur.
Φόρος, φόρου, ὁ, Tributum, penacuitur.
Φορός, φοροῦ, ὁ, Ventus prosper, acuitur.
Φυλακή, φυλακῆς ἡ, Custodia, acuitur.
Φυλάκη, φάκης, ἡ, Vrbs Thessaliæ, penacuitur.
Φῦλον, per vnum λ, Gens, penult. circunfl.
Φύλλον, per duo λ, Folium, penacuitur.
Φῶς, φωτός, τὸ, Lux, circunflectitur.
Φώς, φῶτος, ὁ, Vir, acuitur.

Χ.

Χάρακς, ακος, ἡ, Vallus in vineis, penacuitur.
Χάραξ, ακος, ὁ, Vallum in bello, penacuitur.
Χαείτων, χαείτωνος, ὁ, Nomẽ proprium, & genitiuus pluralis, circunflectitur.
Χαριτῶν, χαριτωῦντος, ὁ, Gratificans, circunfl.
Χάριεν, pro χαριέντως, Gratiose, antepenacuitur.
Χαρίεν, χαρίεντος, τὸ, Gratiosum, penacuitur.
Χάλκη, χάλκης, ἡ, Nomen insulæ, penacuitur.
Χαλκῆ, χαλκῆς, ἡ, Ærea, circunflectitur.

Χαλκιδική, κης, ἡ, Vrbis nomen, penacuitur.
Χαλκιδική, κῆς, ἡ, Chalcidica, nomen gentile, acuitur.
Χίτων, χιτῶνος, Vrbis nomen, penacuitur.
Χιτών, χιτῶνος, ὁ, Tunica, acuitur.
Χίλων, Χίλωνος, proprium, Chilo, penacuitur.
Χιλῶν, χιλοῦντος, ὁ, participium, circunflectitur.
Χεῖλος, χείλεος, τὸ, Labrum, penult. circunfl.
Χιλός, per ι, Cibus, acuitur.
Χία, χίας, ἡ, Chia, gentile nomen, penacuitur.
Χιά, χιᾶς, ἡ, Serpentis domus, acuitur.
Χρόα, absque ι, Color, penacuitur.
Χροιά, per οι, Color, acuitur.
Χόα, τῆς χόας, Festum quoddam, penacuitur.
Χοᾶ, τῆς χοᾶς, ἡ, Genus mensuræ, acuitur.
Χρέων, Fatale decretum, penacuitur.
Χρεών, Debitum, acuitur.
Χρηστός, ὁ, Bonus, Vtilis, acuitur.
Χρῆστος, χρήστου, ὁ, Chrestus, viri nomen, penacuitur.

Ψ.

Ψάλω, præsens, gemino λ, Canto, penultima acuitur.
Ψαλῶ, futurum, vnico λ, Cantabo, circũflectitur.
Ψύχρος, ψύχρου, ἡ, Psychrus fluuius, penacuitur.
Ψυχρός, ψυχροῦ, ὁ, Frigidus, acuitur.

Ω.

Ωμος, ὤμου, ὁ, Humerus, penult. circunfl.
Ὠμός, ὠμοῦ, ὁ, Crudus, Crudelis, acuitur.
Ὠχρος, ὠχρου, ὁ, Pallor, penult. circunfl.
Ὠχρός, ὠχροῦ, ὁ, Pallidus, acuitur.
Ὦ, ὁ, Aduerbium vocandi, circunflectitur.
Ὦ, Heu, acuitur.
Ὥρα, ὥρας, Pulchritudo, Hora, aspiratur.
Ὥρα, ὥρας, Cura, tenuatur.

ΑΜΜΩΝΙΟΥ ΠΕΡΙ

ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων.

AMMONII DE SIMILIBVS ET differentibus vocabulis libellus.

¶ Βαῦς καὶ Βάδιμον διαφέρει. Βαῦς μὲν γὰρ, ἐφ' οὗ τὰ πρόβατα τίθεται· Βάδιμον δ, ἐφ' οὗ ψηφίζουσιν.

¶ Βέβηλα καὶ Βεβήλα διαφέρουσιν, ἄμφω ἐπ' ἀγαθῷ λαμβανόμενα. Βέβηλα μὲν, καὶ τὰ ἱερὰ, καὶ τὰ ἄθυτα, καὶ μὴ βάσιμα· Βεβήλα δὲ, τὰ ὅσια μὲν, οὐχ ἱερὰ δὲ, καὶ βάσιμα ὄντα. ἡ δὲ κοινὴ χρῆσις τῶν βεβήλων τῷ ὀναπωπατῶν ἔχει πρὸς τὸ βέβηλον διαφορόν.

¶ Ἄγελος καὶ Ἐξάγγελος καὶ Αὐτάγγελος διαφέρουσιν. Ἄγγελος μὲν γὰρ, παρὰ τὸ ἀγγέλλειν τὰ ὄλωθεν· Ἐξάγγελος δ, ὁ τὰ ἔνδοθεν πρὸς ἄλλο διαγγέλλων· (οἷον Θουκυδίδης διάγγελον λέγει· ἦσαν γὰρ τινες τῇ Νικίᾳ διάγγελοι) Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτῷ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑπ' ἑτέρου.

¶ Ἄγω καὶ Φέρειν διαφέρει. Ἄγεται μὲν τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα.

Οἴσ' ἦγον μὴν πῶλα, φέρον σ' ἀλιώδεσι οἶνον.

¶ Ἀγχιστεῖς καὶ Συγγενεῖς καὶ Οἰκεῖοι διαφέρουσιν. Ἀγχιστεῖς μὲν γὰρ, οἷς, ἐπιδίκου τις ὂν τῇ οὐσίᾳ, συγχωρεῖ ὁ νόμος αὐτοπρεπῶς ἀφ' ἑαυτοῦ δικαίων· Συγγενεῖς δὲ, οἱ ὄντες ὁμοφυῶς τῇ οὐσίᾳ, οὓς καλοῦμεν δὲ ἐκτὸς τῶν νόμων ὅτι τὰ ἀγχιστικὰ δίκαια· Οἰκεῖοι δὲ, οἱ κατ' ὀλίγον μέν ὅτι μεταβέντες τοῦ οἴκου.

¶ Ἀγεῖκος καὶ Ἀγρεῖκος διαφέρει. τὸ μὲν ἀπωθούμενον μὲν, ὁ ἐν ἀγρῷ καταπίνων· ὥσπερ ὀξύτονος δὲ, ὁ σκαιὸς καὶ ἄγριος.

¶ Ἄγριος καὶ Ἀγρεῖος διαφέρει. Ἄγριος μὲν γὰρ ὅταν ὁ ὠμὸς· Ἀγρεῖος δὲ, ὁ ἀγρεῖκος.

¶ Ἀγνοεῖν καὶ Ἀμφαγνοεῖν διαφέρει. Ἀγνοεῖν μὲν τὸ ὅτι τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι· Ἀμφαγνοεῖν δὲ, τὸ ἔν ποιν ὀλιγοστεύειν.

¶ Ἀγρονόμος καὶ ὅτι μὲν ὅτι τῶν σκιωῶν λέγονται, Ἀθλοθέται δὲ ὅτι τῶν γυμνικῶν.

¶ Ἀγρονόμος, ἐὰν μὲν παροξυνόμενος, ἐστὶ ὁ ἐν ἀγρεῖς νεμόμενος. τὸ δὲ παροξυνόμενον χαίρειν αὐαλύεται εἰς πᾶν.

¶ Ἀγόραιος, ἐὰν παροξυνόμενος, σημαίνει τὸν πανηγυρικὸν τὸν ἐν ἀγορᾷ πεθαμμένον· ἐὰν δὲ παροξυνόμενος, σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ πεφυόμενον.

¶ Ἀδελφὸς καὶ Ἀδελφὴς διαφέρει. Ἀδελφὸς μὲν γὰρ ὁ ἀρρ. ὁ ἔμφυλος, ὁ ἄφορος. ἀρρ. ὁ ὁμοφόγγου, ὁ ἀμαδής.

¶ Ἄελλα καὶ Θύελλα διαφέρει. Ἄελλα μὲν, ἄημα σωεσταλμένον· Θύελλα δ, ἄελλα θύουσα καὶ ὀμῶσα.

¶ Ἆθλος καὶ Ἆθλον διαφέρει. Ἀθλοφόρικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δ τὸ ἔπαθλον.

Οὔπω μὲν γὰρ ἄεθλος ἀάατος ἐκπετέλεται.

ὅτι δὲ ἀθλ' ἐπάθλων, - ἀέθλια πολ' αἰνέοντες.

¶ Ἀθῆναι καὶ Ἀθηνᾶ διαφέρει. Ἀθῆναι μὲν γὰρ ἡ πόλις ὅθεν· Ἀθηνᾶ δ, ἡ τῆς πόλεως καὶ ἡ χώρα.

¶ Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ αἰτῶ, ὅτι τῷ ἄπαξ τὶ λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δ' Αἰτοῦμαι, ὅτι τῷ χρῆσθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μέναιδρος ἐν τῇ Ὑμνῳδῇ διαστέλλει,

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶ, οὐδὲ λωπάδ' αἰτοῦμαι.

¶ Αἰδὼς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν Αἰδὼς ἐστὶ ὀκνῶν τὶς ἕκαστον, ὡς σεβόμενος τὴς ἔχει· Αἰσχύνη δ' ἐφ' οἷς ἕκαστος αἰσχρὰ ποιῶν αἰσχύνεται, ὡς μὴ δέον τὶ πρᾶξας. καὶ Αἰδεῖται μὲν τις τὸν πατέρα, Αἰσχύνεται δ' ὡς μεθυσκεται. διαστέλλει δ' Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς τὴν διαφορὰν ἐν τῇ πρὸς τὴν νόμον παιδευτικῶν. φησὶ γὰρ, Διαφορὰν τοῦδε νομίσειν Αἰδοῦς τε καὶ Αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν Αἰδὼς πρὸς ἡλικίαν, πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς δικαιοσύνην. ὁ δὲ ὀλιγόλογος αἰδεῖται, πρὸς ἑκάστην τῶν ἐρημιῶν ἀφορῶν προσέρχεται, οὕτως διαχείμενος, οὐ διὰ τὸ ἡμερόπτερον τι, ἀλλὰ διὰ τὸ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τὰς ἐρημίας ἀποφυγάς. ἡ δ' Αἰσχύνη πρὸς τὴν τῶν πάντων ἀνθρώπων, ἔστι τὰ ὅλα τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς.

¶ Αἶνος καὶ Παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ αἶνος, ἐστὶ λόγος ψευδὴς αἰσχρὸς ἀπὸ λόγου μυθικὸν ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φυτῶν, πρὸς αἰνιττόμενος· ὁ δὲ παροιμία, ὡς φησὶ Δούριος Τεράρτιος ἐν τῷ πρώτῳ Παροιμιῶν. φῆ, ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ,

Αἶνος τὴς αἰθρώπων ὅδ', ὡς ἄρ' ἀλώπηξ τε κἀετὸς
Ξυνωνίαν ἔθεντο. καὶ πάλιν ὅπου λέγει,
Ἐρέω πιν' ὑμῖν αἶνον ὦ Κυρνίδη,
Ἀχαρμίδην σκυτάλη. ἐστ' ὀλιγόρειν,
Πίθηκος ἦν ἐν θηλέων ἀπκρβὴς
Μωῶς ἀν' ἐρανῶ.
Τῷ δ' ἀρ' ἀλώπηξ κερδαλὴ σωλώτετο,
Πυκνὸν ἔχουσα νόον.

Ἡσίοδος,

Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω νοέοισι καὶ αὐτοῖς.
Ὧδ' ἰρὴξ πρὸς σέειπεν ἀηδόνα πικιλόδειρον.

Ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον, ἐν κότε Τμῶλῳ,
Δαφνίδι ἐλαίῃ τε ἐπὶ τῷ καὶ Λυδοὶ
Λέγουσι θέσθαι. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ἔστι ὁ Αἶνος ἐξιπλωμένη παροιμία κατ' διηγήσεως ἀπαρτίζουσα τὸ νεῦμα, πρὸς παραμυθίαν τε καὶ ὠφέλειαν αἰνιττόμενον. Παροιμία δ' ἡ τοῦ κεφαλαίου ὅτι τὸ χεῖρον αἰαφ.εῖν ἐγὼ ὀνδέουσαν τῶ αἴνου. καὶ πλὴν ἔθεν ὀνδεχομένη μετάβασιν. φῆ, Μένε βοῦς πὶ' ἐν βοταίῃ. καὶ, Ἀκιστὸς μετ' ἀθεσηεία.

¶ Αἶδε καὶ Ὧδε διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ὅτιν ἀπαρεμφάτων πρεσπόπων· τὸ δ' Ὧδε ἐμφαίνει πρόσωπα. φῆ, ὥφελον ἐγὼ, ὥφελες σύ, ὥφελεν ἐκεῖνος. Διὸ τὸ Αἶδε ὅτιν ὀλιγόρημα, τὸ δ' Ὧδε, ῥῆμα.

¶ Αἰκίαι καὶ Ὑβρεις διαφέρουσιν. Αἰκίαι μὲν γὰρ εἰσιν αἱ ἀπὸ πρεσπλακισμοῦ πληγαί. καθὰ καὶ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ φησὶν, Ὑβρεσμαι μὲν ἐγὼ, πρεσπτ· αἰκίσεται δ' τὸ σῶμα πυμόν.

¶ Αἰπόλος καὶ Ποιμὴν διαφέρει. Αἰπόλος μὲν γὰρ, ὁ ὅτι ἀφ' αἰγῶν πεπαγῶμος νομεύς· Ποιμὴν δ, ὁ ὅτι ἀφ' πρεβάτων.

¶ Ἀκταὶ καὶ Θῖνες διαφέρουσιν. Ἀκταὶ μὲν γὰρ εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι τῆς θαλάσσης· Θῖνες δὲ, οἱ ἀμμώδες.

¶ Ἀκόνιον δ' ἐστὶ διαφέρει. Ἀκόνιον μὲν γὰρ, τὸ ἀκοντῳήμενον, ἔλαφρον δ' ἐκεῖνος· Δόρυ δὲ, τὸ μειζονῷ ὂν χειρὸς ἐχόντα. πρὸς δὲ Ὁμήρῳ, καὶ τὸ δόρυ πρεσίέναι.

¶ Ἀκμὴ καὶ ἀρωλίας διαφέρει. Ἀκμὴ μὲν γὰρ ὅτιν ἔνδεια καμροῦ ὀλιγοδιέου· Ἀρωλία δὲ, ἡ πρὸς τὴν ἄλλο αἰσχροφή.

¶ Ἀκαρὴς σοῦ τῇ σ. καὶ Ἀκαρῆ αὐτοῦ τῷ σ. διαφέρει. Ἀκαρὴ μὲν αὐτὸ τῷ σ. σημαίνει τὸ βραχὺ. φῆ, Οὐδ' ὅσον ἀκαρὴ τὴς τυχὴς ὀλίγισμα. Ἀκαρὴς δὲ σημαίνει τὸ πρὸς βραχὺ ὄν. Κατάπασον ἀκαρὴς τῇ δέει.

¶ Ἀλιθὲς καὶ Ἄλιθες διαφέρει. Ἀλιθὲς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, τὸ ἀκατόν τῇ φωνῇ. Ἄλιθες δὲ περιπροζυτόνως, τὸ κατ' ἐπιφώνησιν λεγόμενον.

¶ Ἀλοᾶν καὶ Ἀλοιᾶν διαφέρει. Ἀλοᾶν μὲν γὰρ δεῦτερον, ὅτι τὴς ἄλωα πατῶν καὶ πείθειν τοὺς ταῦρας· Ἀλοιᾶν δὲ ψιλῶς, τὸ τυφλοῦν. Λεωτοφάνης,

Ἡ μητέρ' ἠλοίησεν, ἡ πατὴρ γνάθον ἐπάπαξεν.
ἀφ' οὗ καὶ μητραλοίαν φασὶν καὶ πατραλοίαν.

¶ Ἀλοιόωσις Ἐπροιόωσις διαφέρει. Ἀλοιόωσις μὲν γὰρ οὐ μόνον μεταχαρακτηρισμός, ἀλλὰ καὶ τὴς πρότερον ὑπαλήψεως οἵησις ἐπέρχεται· ἐπροιόωσις δὲ, ὅταν ἀφ' ἑτέρου χρώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ.

¶ Ἀλίπαστον καὶ Ἁλίαστρον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἁλὶ πεπασμένον κρέας ἢ ἰχθύν, ἔλεγον Ἁλίπαστον· Ἁλίαστρον δ, πρὸ ἁλὶ ἐάστρ μόνον χρῆσιν, ὡς πινῶν φθονερῶν τῶν ποιούντων. ὅθεν καὶ ὁ ῥοῖος

τοῖς ἡκισμένοις καὶ δεδεκαπτύπως ἔχοντας τὸ σῶμα τοῦ, ἀπαιτεῖ τοῦ τὸ σωφρονεῖν τῶν ἁρμάτων

Τῇ ῥ' εἶχον Μενέλαος ἀμαξάων ἀλεείνων.

Ἁρμαξάων ἦ, ὁ τύπος καὶ ἡ ἐγκάρσιξις τῶν ἁμαξῶν ἡ ὅθεν ἡ γῆς.

- οὐδέ π πλνθὴ

Γίνετ' ὀπισσάων ἁρμαξάων καπίπεσεν Ἐν λεπῇ κονίῃ.

¶ Ἀμυγδαλῆ καὶ Ἀμυγδάλη διαφέροισιν. Ἀμυγδαλῆ μὲν ὁ πολεμωνιώνας, τὸ δένδρον δηλοῖ· Ἀμυγδάλη δὲ παροξυτόνως, τὸν καρπόν. καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Ταξιάρχοις φησί,

Δίδου μασᾶσθαι ἀξίας ἀμυγδάλας.

¶ Ἅμα καὶ Ὁμοῦ διαφέρει. Ἅμα μὲν τὸ ὅτι χρονικὸν ὀνόμα· Ὁμοῦ δὲ, τοπικόν. Σόλων μὲν γὰρ ἅμα ἐγίνετο Ἀναξάρσοῖ τῷ Σκύθῃ, εἴκοσι καὶ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤκμασαν· ὁμοῦ μόνοι οὐκέτι. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐγενήθησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ἀθήνησιν, ὁ δὲ ἐν Σκυθίᾳ. καὶ Ὅμηρος διγτέλει,

Ἔνθ' ἅμα οἰμωγή τε καὶ ἀχνὴ πέλεν ἀδροῶν,

Ὀλλυόντων καὶ ὀλλυμένων. αὐτὰ τὰ καὶ τὸν αὐτὸν χρόνον. καὶ,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμησεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

καὶ,

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵππων σῖσι χαίτας ἄειρον.

Τοπικῶς ἦ τὸ Ὁμοῦ, Τῇ ὁμοῦ ἐστιφόμεθα. καὶ πάλιν,

Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε ἐῶν καὶ σώματα φωτῶν.

αὐτὰ τὰ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. καὶ,

Τῶν ἅρ καὶ δύο παῖδε κάδε κρείων Ἀγαμέμνων

Εἰνὶ δίφρῳ ἑόντα· ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

ἔοντ' ὅτε δ' ὁ ποιητὴς τὸ Ὁμοῦ καὶ ὅθι χρονικὸν πέφυκε ὀπτῆρ ἡμαπὲς, ὡς φησιν Κοκλιπιάδης·

Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῖς.

εἰ μὴ ἄρα τις ἔστοι, καὶ νεῶν ἦ Ὁμοῦ, ἐν ᾧ αὐτῷ τόπῳ ἦ, ὁν Τροίᾳ ὁ, τε λοιμὸς καὶ ὁ πόλεμος δαμάζει τοὺς Ἀχαιοί.

¶ Ἀμφότεροι καὶ Ἑκάτεροι διαφέροισιν. Ἀμφότεροι μὲν ὁ ἐρῶμεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ καὶ τὸ αὐτὸ προσῴπωσιν, Ἀμφότεροι τῷ δυνὸν μίαν οὖσαν φέροισιν· Ἑκάτεροι δ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ προσῴπῃ· ᾗ Ἑκάτερος αὐτῷ δυνὸν φέρων. ἢ τοι ὅταν ἑκάτερος αὐτῷ μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν.

¶ Ἀμιώδεσι καὶ Ἀμιώνιν διαφέρει. Ἀμιώδεσι μὲν ὁ τὸν ὅτι τὸ κολάζειν τοὺς προσαδικήσαντας· Ἀμιώνιν δ, τὸ βοηθεῖν.

¶ Ἀιδοτάνει ὁ πλημμελῶν, Διαμοτάνει δ ὁ ἀπτυχαίων.

¶ Ἄμυτος καὶ Ἀμυτὸς διαφέρει. Ἄμυτος μὲν ὁ προπαροξυτόνως, σημαίνει αὐτὰ τὰ θερίσματα, τοῦτ' ἔστ τὸν καρπὸν ὀξυτόνως δὲ, ὁ καρπὸς τῷ θερισμοῦ, ὡς καὶ καὶ ὁ τρυγητὸς τῷ τρυγᾶν.

¶ Ἄμαθος καὶ Ψάμαθος διαφέρει. Ἄμαθος μὲν ὁ, ἡ ἐν πεδίῳ κόνις· Ψάμαθος δ, ἡ ὅθεν θαλασσία ἄμμος.

¶ Ἀνακείδεσι καὶ Καπακείδεσι διαφέρει. Ἀνάκειται μὲν ὁ ἀνδριὰς καὶ ἡ εἰκὼν τῷδε κτ' ἡμῖν, Καπάκειται δὲ ὁ ἀνωφόλμος.

¶ Ἀνδραχάθημα καὶ Ἀιδρία διαφέρει. Ἀνδραχάθημα μὲν ὁ τὸν, εἰ καὶ τῷ ψαλκῷ ὀρεκτεῖ ἔχῃ μαδηρόδοσαν· Ἀνδρία δ, δωάμις ἐπιγνωμόνη.

¶ Ἀνοχὴ καὶ Ἐπικηρυκία διαφέρει. Ἀνοχὴ μὲν ὁ τὸν, ἡ ὁν πολέμῳ δίχα τινὰ χρείαν ἀναβολὴ κτ' σωθήκην κοινῇ, τὸ δοπένει ἀλλήλοις· Ἐπικηρυκία δέ ὅτιν, ὅταν οἱ ἕτεροι πέμποισι τοῖς αἰτησομένοις ἀνοχὰς, ἢ ἀποδοῦς, ἢ εἰρωνίαν.

¶ Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις γὰρ ὅτιν, ὅταν τις ἔλθῃ εἰς μνήμιν τῷ παρελθόντων· Ὑπόμνησις δ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς τῦτο θεραχθῇ.

¶ Ἀναβάλλεσθαι καὶ Ὑποτιθέσθαι διαφέρει. Ἀναβάλλεσθαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ θεσίεσθαι καὶ πελέναι τὸν δοπτήσιον καιρὸν τῷ θεσέξεων· Ὑποτιθέσθαι δὲ, τὸ δοπτῆμεν τὸν δοπτήσιον καιρὸν τῷ θεσέξεων.

¶ Ἀνακοχὴ καὶ Ἀνοκοχὴ διαφέρει. Ἀνακοχὴ μὲν γὰρ ὅτιν ἡ ὅτι τῷ νεῶν ἀναχώρησις· ἡ δ ἀμφ τῷ ὁ Ἀνοκοχὴ, αἰσχὴ μακρὰ πολέμου. Διακοχὴ καὶ Ἀκοχὴ, διαλειψίς τις καὶ ἀνέσις.

¶ Ἀνάλυπτος καὶ Ἀνάλυτος διαφέρει. Ἀνάλυπτος μὲν γὰρ ὅτιν ὁ ἀνεπίστρεπτος τῷ καθήκοντος· Ἀνάλυτος δ, ὁ μὴ λύων.

¶ Ἀνῆκτες καὶ Ἀνῆκτοῦ διαφέρει· Ἀνῆκτοῦ μὲν γὰρ, τὸ ἐπ' ἀνθείας, καὶ δεῖναι πάσ, χωρεῖς τῷ σ, ὡς καταπικρύ· Ἀνῆκτες δέ, τὸ διῤῥήδιον καὶ φανερῶς, καὶ ἐπ' ἀθείας πεπτῶν.

¶ Ἀναβάτης καὶ Ἐπιβάτης διαφέρει, Ἀναβάτης μὲν γὰρ, ὅτι ἵππου, Ἐπιβάτης δέ, ὅτι νηός·

¶ Ἀνασῆναι καὶ Ἐγκρεθῶναι διαφέρει. Ἀνασῆναι μὲν γὰρ ὅτι ἔρρον· Ἐγκρεθῶναι δὲ ὀξ ὕπνου.

¶ Ἀταρόμβοι καὶ Ἐγκεῖτες διαφέρει. αὐήγοτε μὲν γὰρ οἱ πλέοντες, αὐαταρόμβαί τε αἱ νῆες· αὐήγοσαν δέ τινες εἰς τὸ θραπηγεῖον.

¶ Ἀνεψιοὶ καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέροισιν· Ἀνεψιοὶ μὲν γὰρ εἰσὶν οἱ τῷ ἀδελφῶν παῖδες, Ἐξανεψιοὶ δὲ, οἱ τῷ αὐ. ψῶν παῖδες.

¶ Ἀναγκαίζειν καὶ Βιαζεσθαι διαφέρει. Ἀναγκάζειν μὲν γὰρ ὅτιν ὅτι ἐμψύχων· Βιάζεσθαι δέ, ὅτι αἰψύχων. οἷον. βιάζεται ἡ ναῦς.

¶ Ἄναρχον καὶ Ἀνάπτον διαφέρει· ὁ τὸ μὲν Ἀνάπτον θεὸς ἕτερον λέγεται, τὸ δ' Ἄναρχον θεὸς ἑαυτόν.

¶ Ἄνδρα καὶ Σπήλαιον διαφέρει. Ἄνδρα μὲν, τὸ αὐτοφυὲς κοίλωμα, Σπήλαιον δ, τὸ χροποίητον.

¶ Ἄνοια & Ἀφροσύνη διαφέρει. Ἀνόητος μὲν γὰρ ὅτιν ὁ μηδὲν νοῶν, Ἄφρων δέ, ὁ νοῶν μὲν, οὐ φρονίμως δὲ διοικῶν.

¶ Ἄξονες καὶ Κύρβεις διαφέρει. οἱ μὲν Ἄξονες ἦσαν πετράγωνοι, οἱ δὲ Κύρβεις, πείδρινοι. καὶ οἱ μὲν Ἄξονες ἔγραν τοὺς ἰδιωτικοὺς ἐγγεγραμμένοις, οἱ δὲ Κύρβεις δημοσίας ἱεροπείας, καὶ ἐπὶ ὕπερον πιοῦσιν.

¶ Ἀξιόχρεως μὲν ὅτιν ὁ ὀπτιλῦσαι & ἱκανὸς, Ἀξιόπιστος δ, ὁ πιστεύεσθαι ἄξιος.

¶ Ἀξίωμα μὲν ὅτιν τὸ καθ' ὑφ' ὑπολῆψιν διαφέρεσιν· Ἀξία δ, ἡ ὀκ δικαιοσύνης ἀναίρεσις.

¶ Ἀπεστάσης Ἀφεστεκόσου διαφέρει. Ἀπεστάσου μὲν δίκην ἔλεγον, ὁπότε ἀπολυθέρος κρίνοιτο, ὡς ἀπεστᾶς τῷ δεσπότου· Ἀφεστεκόσου δ, ὁπότε μάπτιος ἐγκαλοῖτο ὡς μὴ ἔχων φεστάτῳ.

¶ Ἀπικήρυκτος καὶ Ἐκπτώτης διαφέρει. Ἀπικήρυκτος μὲν γὰρ ὅτιν, ὁ ὅτι ἀδίκημα ὑπὸ τῷ πάθῃ ὀκλυθεὶς τῆς οἰκίας· Ἐκπτώτος δ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τῷ πάθῃ εἰς ὑποθέσιν ἄλλῳ· ὁ λέγεται, Εἰσποίητος γίγνεν.

¶ Ἀπολοιδεῖσθαι καὶ Ἀπολογίζεσθαι διαφέρει. Ἀπολοιδεῖσθαι μὲν γὰρ ὅτιν τὸ ὅτι τῷ λόγῳ τῷ κατηγορεῖν αὐτασκεθάζειν· Ἀπολογίζεσθαι δ, τὸ ὀπτιδοῦναι τὸν λόγον τῷ δικαστηρίῳ. & γὰρ τὸ ἀπολοῦ Λογίζεσθαι καὶ Λογιστὴ, ἀριθμητή.

¶ Ἀπεθρόνιον καὶ Ἀποφύγα διαφέρει. Ἀπεθρόνιον μὲν γὰρ, τὸ αὐαχωρήσαντά πια ὀλίγιον ἕῃ ὅπου ὅτιν· Ἀποφύγαν δέ, τὸ μὴ δύναθαι ὀπλιφθῆναι. λέγῃ δὲ Ξενοφῶν τῷ διαφορεῶν ὀν τῇ Ἀναβάσῃ, Οὔτε ἀποδεδράκασιν, (εἶδα γὰρ ὅπου ἔρχοντα) οὔτε ἀποφύγοισιν.

¶ Ἀπὸ καὶ Παρὰ διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ Ἀπὸ τίθεται ὅτι τῷ ἀφῦχων· ᾗ ἀπ' Ἀθηνῶν· ἡ δ Παρὰ, ὅτι τῷ ἐμψυχων. ᾗ, ἀφ' Σωκράτους. οἱ ἐναλλάσσοντες δ ἀμφοτέροισιν, ἢ ἀλλαγῇ τῷ θέσεως χρῶνται. ὡς καὶ Ὅμηρος,

- παρὰ νηῶν αἰόντε. αὐτὰ τὰ, ἀπὸ τῷ νηῶν.

ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φησι κυείως,

Οὐ πω πεφυέπεστο μελαγχαίων ἀπὸ νηῶν.

¶ Ἀπελεύθερος & Ἐξελεύθερος διαφέροισι. Ἀπελεύθερος μὲν γὰρ ὅτι ὁ ὀκ δούλου ἠλευθερωμένος· Ἐξελεύθερος δέ, ὁ ῥηθὲν ὑπὸ δεσπότου, ἢ κατὰ ἄλλιν τινὰ αἰτίαν δουλεύσας, εἶτα ἐλευθερωθεὶς. ἤδη μὴν τι καὶ ἀδιάφορος χρῶνται τοῖς νόμασιν.

¶ Ἀπόφασις καὶ Εἰσφορὰ διαφέρει. Ἀπόφασις μὲν γὰρ ὅτι τὰ ἀπὸ τῷ δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα, ἰῶ καὶ Ἀναφορὰν καλοῦσιν· Εἰσφορὰ δ, τὰ ὑπὸ τῷ πολιτῷ.

¶ Ἀπικρίνεσθαι καὶ Ἀποκρίνεσθαι διαφέρει. Ἀπικρίνεσθαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἀπχωρεῖσθαι· Ἀποκρίνεσθαι δὲ, τὸ ἐρωτηθέντα λόγον δοῦναι.

¶ Ἀπονίψασθαι, καὶ Καπὶ χειρὸς ὕδωρ αἰτῆσαι, διαφέρει. Ἀπονίψασθαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ φαγεῖν· Καπὶ χειρὸς δὲ ὕδωρ αἰτῆσαι, τῷ τῷ φαγεῖν.

¶ Ἀποφορὰ καὶ Ἀναφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γὰρ ὅτιν ὁ νεῦν καλούμενος φόρος· Ἀναφορὰ δ, ὁ ἀπὸ τῷ ἀλωῶν ἢ ἀγρῶν ἀναφερόμενος ἀσμός.

¶ Ἀπέδανε καὶ Τέθνηκα διαφέρει. Ἀπέδανε μὲν νεῦ, Τέθνηκε δὲ πάλαι. ὡς, Πελεπαστος μὲν ὁ δεῖνα σήμερον, τῷδε πεπτώκε δὲ πάλαι.

¶ Ἀπέδοσις μὲν ἀψύχου λέγεται, Ἀποκατάστασις δ' ἐμψύχου καὶ ἀγρομένου.

¶ Ἄρχειν καὶ Κρατεῖν διαφέρει. Ἄρχειν μὲν γὰρ, τὸ πινὶν ἐπ' ὠφελείᾳ τῷ θεσίεσθαι· Κρατεῖν δ, τὸ βίᾳ πινὰ ἄρχειν ὑπακουομένους ὅτι δουλείᾳ. καὶ ὁ καὶ τῷ θείων κρατεῖν ἀλλ' οὐκ ἄρχειν λέγεται.

¶ Ἁρπαγὴ καὶ Ἀρπάζειν τῷδε τοῖς παλαιοῖς Ἀθηναῖοῖς, ὡς φησι Τρύφων ἐν τῷ τείτῳ τῷδε Ἀθηναῖς τῷ θεσσωδίας· ἐαὶ μὲν ὀξυτόνως τῷ θεσενεγκόμενα, καθὰ ἀφ' ἑν τῇ σιωπῇ θείᾳ, πῶ αἰφνίδιον καὶ μὴ βίας ἀφαίρεσιν δηλῶσῃ· ἐαὶ δ βαρυτόνως ἁρπάζῃ, ὡς αὐάφλιω, ὀν ἢ ὀκ τῷ φρεάτων τοῖς κάδοις ἀξαίροισι. καὶ τῷδε Μενάνδρῳ αἰσχυνόσκομαι,

Ποτήριον, τρεῖς πέζας, ἁρπάζῃ, δεύτερον κάδον.

Καὶ ὀν Ἡνιόχῳ,

Τὸν παῖδα δ' οὐ δίδοιμι, ἀλλ' ἁρπάζῃ

Αὐτῷ καθεσκιβαζόμῃν.

¶ Ἔεα καὶ Ἔεα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ κτ' τῷ τεταπτομὸν λεχθῆνος σωδεσμος, ἀστρηματικὸς ὅτιν, ὅτε ἀστροειῦτις λέγεται, Ἔεα τέλος ἔξει τὸ τῷ ἔμα; ὁ δὲ κτ' συστολὴ, συλλογιστικός· εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶ· ἀλλὰ μὴν ἡ ἡμέρα ἐστί· φῶς ἄρα ἐστί. εἰ τῦτο συμφέρον πιεῖν, πιητέον ἡμῖν ἄρα ἐστί.

¶ Ἄρπ καὶ Ἀρπάω διαφέρει. Ἄρπ μὲν γὰρ ὅτι χρονικὸν ὀπτῆρῆμα, τὸ δ' Ἀρπάω, ὅτι τῷ ἀπηρτισμένου ἔρχου τελείως. ὥστε ἀμφοτέρω ἐστὶ Σαπφῶ, λέγουσα,

Ἀρπάω μὲν ἁ χρυσοπέδιλος αὔ.

ὡς αὐτὶ χρονικὸ ὀπτῆρῆμα τε. τῷδε ἦ τοῖς Ἀθηναῖοῖς Ἀρπάω σημαίνει αὐτῆς τῆς ὥρας. τὸ δ' Ἄρπ τῷδε τῷ τοπικὸς, καὶ ὅτι ὑοῦ παρωχηκότος.

¶ Ἀσχὴν καὶ Ἀσχίνιον διαφέρει. Ἀσχὴν μὲν γὰρ ὅτιν ὀνομικῶς, τὸ ὕφασμα, καὶ οὐδέτερος τὸ Ἀσχίνιον· ἀρσενικῶς ἦ ὁ Ἀσχὴς τὸ ζῶον.

¶ Ἄρνες καὶ Ἀρνειοὶ διαφέροισιν. Ἄρνες μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογοί· Ὡς ἦ λύκοι ἄρνεσσι ἐπέρχεται.

Ἀρνειοὶ ἦ, οἱ φερήκοντες τῇ ἡλικίᾳ.

Ἀρνειοὶ μὲν ἔγραγε ἑῴσω πηγεσμάλλῳ,

Οὗς τ' ὀῖων μέγα πῶυ ἀνέρες χῦ ἀρῆμνάων.

¶ Ἄῤῥωστος καὶ Ἀῤῥωστῶν διαφέρει. Ἄῤῥωστος μὲν γὰρ, ὁ νοσῶν· Ἀῤῥωστῶν δέ ὅτι τὸ ἀδυωατῶν ὀπτπλεῖν τὰ κῦ πὰς ὁρέξεις, ὡς Ἀλεξοφάνης φησίν.

¶ Ἀῤῥωστεῖν τῷ Νοσεῖν διαφέρει. Ἀῤῥωστεῖ μὲν γὰρ ὁ κακχεῖῷ τῷ σώματι. Νοσεῖ δ ὁ κλινήρης.

¶ Ἀῤῥωδεῖν καὶ Ὀῤῥωδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ δῆλῳ τῷ ο, σημαίνει τὸ ὀλαβεῖσθαι. οὕτως γὰρ ὀξυμῶῦται πῶ λέξιν· Ὀῤῥος λέγεται ὁ τῷδε τοῖς γλυκυπὶς πόσις, ὃν τινες Θῶρον λέγουσι· ὅθεν καὶ τῷ ὀρνέων ὁ πόσις ἐστὶ ὀῤῥοτυμον καλεῖται. οὐχ ὡς τινες ἀγνοοῦντες, ὀῤθοπύλιον. ἐτύμως δ' ἔῃ πτα, ὄῤῥος ὧν τῆς πυλῆς, καὶ οἰονεὶ ὀροπύλιον. οἱ δ' ὀλαβούμενοι τῷδε τινος, αἰκαστᾶν εἰώθασι τὰ αἰδοῖον, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῷ ζώων ὑποτελλεῖν εἰώθασιν πῶ οὐ ἐᾶν, ὅταν ὀλαβεῖται. ὀλόγος οὖν ὀκ τῷ τῷδε κολουδοῦντος τὸ ὀῤῥωδεῖν ἔῃ ὅτι τῷ ὀλαβεῖσθαι. καὶ Εὐριπίδης τὸν Περσέα λέγοντα εἰσάγῃ,

Τὰς συμφορὰς γὰρ τῷ κακῶς πεπρᾶχότων

Οὐρῶν τὸ ὕδελο', αὐτὸς ὀῤῥωδῶν πω δεῖν.

καὶ τὸ μὲν Ὀῤῥωδεῖν πεοῦτον. τὸ δ' Ἀῤῥωδεῖν, ᾗ κτ' σέρησιν, τοῦτ' ἔστ, μὴ ὀλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν, καὶ τεθαῤῥηκέναι.

¶ Ἀσφόδελος καὶ Ἀσφοδελὸς διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν γὰρ, τὸ φυτὸν· ὀξυτόνως δ' ὁ πόπος.

- κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

¶ Ἀστῖος καὶ Ἀστικὸς διαφέρει. Ἀστῖος μὲν γὰρ, ὁ πδανὸς & χαείᾳς, ἢ καθολου ὀδηδέξιος ὀν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ· Ἀστικὸς δέ, ὁ ὀν ἄστῃ διατείβων.

¶ Ἄστρον καὶ Ἀστὴρ διαφέρει. Ἄστρον μὲν γὰρ ὅτιν τὸ ὀκ πολλῶν ἀστέρων μεμορφωμένον ζῴδιον, ᾗ Ὠρίων, Ἄρκτος· Ἀστὴρ δ, ὁ εἷς.

¶ Ἀπῆνος καὶ Ἀπηνὴς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ προῤῥοτονον σημαίνει τὸ χωρὶς πέχνης, καὶ ἀμαθῶς· τὸ δὲ τῷ τεταπωμένον ἢ θεραπεῦσαι αὐτὰ τοῦ ἁπλῶς, καὶ ἀδήλως, καὶ καθὰ πᾶς, καὶ καθόλου, ἀπηκρὶς, ἢ φανερῶς.

¶ Ἀπηωῦται καὶ Ἀπηωίζεται διαφέρει. Ἀπηωῦται μὲν γὰρ πς ὑτοῦ.

τῷ νόμων ὁλοφρεῖ ἀπηρίᾳ· Ἀπηωίζεται δ ὁ ὑβριζόμενος ἔν τινι φεσόμαται.

¶ Ἄθα ψιλοῦμεν & δασυνόμενον διαφέρει. ψιλοῦμεν μὲν γὰρ σημαίνει τὸ πνᾶ· δασυνόμενον δέ, τὸ ἄπνα.

¶ Ἀπελὲς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀπελὲς μὲν γὰρ ὅτι τὸ μὴ πω τετελεσμένον· Ἀτέλεστον δ, τὸ ἐδυνάτῳ τελεσθῆναι, οἱ οὖν ἀναλάσσοντες Θῶπα, ἀκυρολογοῦσιν.

¶ Αὐχὴν καὶ Δέρη διαφέρει. Αὐχὴν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὄπισθεν τῷ τραχήλου· Δέρη δέ τὸ ἔμπροσθεν, καθ' ὅ ἐστιν ἡ φάρυγξ.

¶ Αὔθις καὶ Αὖθι χωρεῖς τῷ σ διαφέρει. τὸ μὲν Αὔθις ἐστὶ τὸ πάλιν, ἢ μετὰ Θῶπα· τὸ δ' Αὖθι, αὐτόθι. καὶ κῶς οὖν Καλλιμαχός φησι,

Αὖθι τόδ' ὀκδύομι. αὐτὰ τῷ μετὰ Θῶπα.

¶ Αὖθις δῆλ μὲν τῷ θ, σημαίνει τὸ πάλιν· δῆλ δὲ τῷ τ, τὸ ὕστερον.

¶ Ἄχρι χωρεῖς τῷ σ, χρονικὸν ὀπτῆρῆμα· Ἄχρις δὲ μετὰ τῷ σ, αὐτὰ τῷ ἀκριβῶς ἀπίκοψεν.

B

Βασιλεύς, Κοίρανος, καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γὰρ ὅτι ὁ πᾶσθεν ἢ ἀπὸ γένους τῷ ἀρχῷ τῷδε κλεοῦν· Κοίρανος δ, ὁ πρὸς κομπὸν τὸ τῷ βασιλέως ἔργον ὀπτπλῶν, οἷος ἰῷ τῷ τῆς μηνίδος ὁ Ἀχιλλεύς.

Ὡς ὄγε κοιρανέων ἀγέπε γραπτόν.

Ἡγεμὼν δὲ ὅτιν ὁ πᾶξεως γραπωλικῆς ἡγούμενος, ὡς ὁ ποιητὴς φησιν,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμησεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

¶ Βάρβαρον καὶ Βαρβαρικὸν διαφέρει. Βάρβαρον μὲν γὰρ ὅτιν ὄνομα τὸ οὐχ ἑλληνικόν· Βαρβαρικὸν δ, τὸ τῷ βαρβάρου.

¶ Βάεσθρος καὶ Βάεσθρον διαφέρει. Βάεσθρος μὲν γὰρ, ὁ βαεσθροῦ ἄξιος αὔθρωπος· Βάεσθρον δέ, ὄρυγμά τι Κλεωνῶν, εἰς ὃ τοὺς κακουργοὺς ἀνέβαλλον. ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς καταδικαζομένους ἔβαλλον εἰς τὸν Κεάδα.

¶ Βασιλεία καὶ Βασίλεια διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν ἡ βασιλέως ἀρχὴ· προπαροξυτόνως δέ, ἡ βασιλέως γυνή.

¶ Βάεις μὲν ὅτιν Αἰγύπτιον πλοῖον. λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλίππου.

¶ Βάσανος, ἢ τε δοκιμασία, καὶ ἡ τῷ πλησῶν.

¶ Βασκαίνειν οὐ μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ συκοφαντεῖν. ὡς Δημοσθένης ὀν τῷ τῷδε στεφάνου, Ἂν τι δύσκολον συμῇ, τῦτο βασκαίνουσιν.

¶ Βεβλῆσθαι καὶ Οὐπᾶσθαι διαφέρει. Βεβλῆσθαι μὲν γὰρ ὅτιν τὸ ὀκ βολῆς πεπτῶσθαι, καὶ ὀκ τῷ ὀκαιῶν· Οὐπᾶσθαι δέ, τὸ ὀκ χειρὸς πεπτῶσθαι.

¶ Βιοῦν καὶ Ζῆν διαφέρει. Βιοῦν μὲν γὰρ, ὅτι αὐθρώπων μόνων λέγεται· Ζῆν δέ, ὅτι αὐθρώπων καὶ ἀλόγων ζῴων, ἤδη δέ ποτε καὶ ὅτι φυτῷ.

¶ Βίος Ζωῆς διαφέρει. Βίος μὲν ὅτι τῷ λογικῶν πάσεται ζῴων, πυτέστν αὐθρώπων μόνων· Ζωὴ δέ, ὅτι αὐθρώπων καὶ ὅτι τῷ ἀλόγων ζῴων. ὀπτῦθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὠρίσατο οὕτως, Βίος ἐστὶν λογικὴ ζωή. ὁ οὖν ὅτι τῷ θηρίων βίον πάσαν ἀνωρολογεῖ.

¶ Βιώναι μὲν ὅτιν τὸ ζῆν, Βιεύειν δέ, τὸ πορεῖν τὰ πρὸς τὸν βίον. Βιοῦν μὲν φήσομεν αὐθρώπους, Ζῆν δέ καὶ τὰ ἄλογον ζῴων.

¶ Βλέπειν καὶ Θεᾶσθαι διαφέροισιν· Βλέπειν μὲν γὰρ κυείως, τὸ ὁρᾶν τὰ ὀπωσοῦν· Θεᾶσθαι δέ τὸ ὁρᾶν τι τῷ τεχνικῶς γνωμῶν, ᾗ πάλιν, παγκράτιον, γεωφῶν.

¶ Βλέφαρα καὶ Βλεφαρίδες διαφέροισι. Βλέφαρα μὲν γὰρ ὅτιν αὐτὰ τὰ ὀπτικεῖόμενα δέρματα· Βλεφαρίδες δέ, αἱ τριχες αἱ ὅτι τῷ βλεφάρων.

¶ Βόος καὶ Βόεις διαφέρει. Βόος μὲν γὰρ πεῖς ὅτιν ὅτι ζῶντος· Βόδος δέ, ὁ τῷ νεκροῦ.

¶ Βούλει καὶ Βούλῃ διαφέρει. τὸ Βούλει μὲν γὰρ ὀξυτόνῳ ὅτιν, ᾗ Βούλει θελάσαι μοι· τὸ Βούλῃ δ, διεκπικῶς, ᾗ Βούλῃ πρὸς τὸ μέθα.

¶ Βοηθεῖ μὲν ὁ σπεῦδων, Ἐπικουρεῖ δέ ὁ ὀξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων· Συμμαχεῖ δέ ὁ αὐτὸθεν· Ἀθρμαχεῖ δέ ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμεῦων· Ἀμυνεῖ δ ὁ πιμωρούμενος ὑπὸ τῷ ἀδικοῦντος.

¶ Βουκολεῖν καὶ Ἐξαπατᾶν διαφέρει. Βουκολεῖν μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὀπτπλεῖον ἀεὶ τῷδε θελγοῦζεσθαι· Ἐξαπατᾶν δὲ, τὸ τῷδε οἷον τεθέμαπε σπεαρπάζειν.

¶ Βουλεύσασθαι καὶ Βουλεῦσαι διαφέρει. Βουλεύσασθαι μὲν γὰρ ὅτι ὧν τῷ σκέψασθαι· Βουλεῦσαι δ, τὸ ὀνομηδεῦσαί τι, καὶ σπω-

πάζει κακόν. βουλεύσαι φόνον ἢ ἱεροσυλίαν.

¶ Βούλεσθαι μὲν, ὅτι μόνου λεκτέον τὸ λογικὸν· τὸ δὲ Θέλειν, τὸ ὅτι αἱρετόν ἐστι τοῦ ζῴου.

¶ Βυίειν καὶ Βρύειν διαφέρει. Βρύειν μὲν γὰρ, ὅτι τὸ αὐξάνειν, Βλύειν δὲ ὅτι τὸ ἀναβάλλειν.

¶ Βρύκειν καὶ Βρίγλην διαφέρει. Βρύκειν μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ, ὅτις ὀδοῦσι· Βρύγλην δὲ διὰ τοῦ χ. ὅτι λίονται τὸ βρύγλαθον.

¶ Βωμὸς, Ἑστία, Ἐφέστιος καὶ Μέτδρον διαφέρουσι. καθὰ καὶ Ἀριστοφάνης ὁ Δαμαστριάδες ἐν τοῖς τοῦ Θυσιῶν. φησὶ γὰρ, Βωμοὶ μὲν γὰρ, οἱ παρὰ τοῖς θεοῖς ἔχοντες Ἑφέστιοι δὲ, οἱ τοῖς θεοῖς τῶν βιωτικῶν γινομένων, ὅτι τῆς τοῦδε πολυείας. τὸ δὲ Μέτδρον, ἡ τοῦ κοδομουμένου Ἑστία, ἔνθα τοῦ μυστικὰ τῆς Δήμητος. καθὰ δὲ Ὁμήρου ἡ Ἑφέστιος, ἡ αὐτὴ καὶ Ἑστία καλεῖται. ὁ δὲ Βωμὸς καὶ τὸν βάσιν σημαίνει.

Χρύσεοι δ' ἄρα κοῦροι ἐοῦσ' μήτων ὅτι βωμῶν.

αὐτὴ τοῦ ὅτι βάσεων. καὶ ἡ Ἑστία σημαίνει τὸν οἶκον.

Ἑστίη τ' Οὐδυσῆος ἀμύμονος.

καὶ Ἀνέστιος, ὁ ἄοικος παρ' Ἡσίοδῳ.

καὶ ἡ σωματοειδὴς θεὸς Ἑστία ὅτιν.

Ἥν δὲ Δήμητραν, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

ἰδίως δὲ Νεαίθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τείτῳ τῆς κτίσεως πόλιν, βωμοὺς θεῶν φησιν, ἐφέστιας δὲ ἡρῴων. καθὰ δὲ Εὐριπίδη Ἐφέστιος αὐτὰ τοῦ βωμοῦ εἰρῆται ἐν Πλειαδέσι,

Μῆλος φάγεται δεῖπνόν τ' ἐφέστιος.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ.

Γ.

Γαμήλιος καὶ Ἐπιδαλάμιος διαφέρει. Ἐπιδαλάμιος μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὅτι τῆς θαλάμου τῆς γαμουμένης γεραφὲν πέμπα· ὁ δὲ Γαμήλιος οὐ τοιοῦτος χρόνῳ. ἐπίστοιτο δὲ καὶ κτῆς τῆς δωρεᾶς ἐν γάμῳ διδομένης.

¶ Γεγθῆσαι ἐρεῦμθι τὸ ὠσαυεὶ κεγθημένοι· Γεγονέναι δὲ, τὸ ἄψυχον τοῦσμα.

¶ Γενέθλια καὶ Γενέσια διαφέρει. ὅπι μὲν γὰρ Γενέθλια ἐόστεται ὅτι τῆς ζώντων, καὶ ἐν ἡ ἕκαστο ἡμέρα ἐγθνῆθη, αὖτι καλεῖται Γενέθλιος ἡμέρα. Γενέσια δὲ ὅτι τῆς τεθνηκότων, ἐν ἡ ἕκαστος ἡμέρα πετελεύτηκε. ὁ οὖν λέγων ὅτι τῆς ζώντων Γενέσια, ἀκυρολογεῖ.

¶ Γέρων καὶ Πρεσβύτης καὶ Προβεβηκὼς διαφέρει. Ἀλεξίων δηλοῖ ἐν τῇ ὀθτομῇ τῆς διδύμου συμμίκτων, λέγων οὕτως, ὁν τῆς Κείστονος τοῦ αἰθρώπου γῆρ ἑστεως καὶ αὔξησεως ἄχει γήρως· Βρέφος μὲν γὰρ ὅτι τὸ θγυηθὲν ἐν ὀλίγοις· Παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ πιδίου· Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη θεκτοπτῶν, καὶ τῆς λέξεως αὐτεχόμθμον· Παιδίσκος δὲ, ὁ ἐν τῇ ἐχομθμῇ ἡλικίᾳ· Παῖς δὲ, ὁ δὲ τῆς ἐγκυκλίων μαθημάτων διωάμθμος ἔναι. πῶ δὲ ἔχομθμίου ζῶτης ἡλικίαν, οἱ μὲν Πάλληκα, οἱ δὲ Βούπαιδα, οἱ δὲ Ἀνήπαιδα, οἱ δὲ Μελλοέφηβον καλοῦσιν. ὁ δὲ κτῆς ζῶτα, Ἐφήβος. ἐν δὲ Κυρίῳ τοῖς Ἐφήβοις Τελακάπτες καλοῦσιν ἐν Κρήτῃ Ἀποδρόμοις, διὰ τὸ μηδέπω τῆς κοινῶν δρόμων μετέχειν. ὁ δὲ μετὰ ζῶτα, Μειεράκιον, εἶτα Μείρακα, εἶτα Νεανίσκος, εἶτα Νεανίας, εἶτα Ἀνὴρ μέσος, εἶτα Προβεβηκώς, (ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν) εἶτα Γέρων, εἶτα Πρεσβύτης, εἶτα Ἐρεπόγηρος.

¶ Γελοῖον καὶ Εὐτράπελον διαφέρει. Γελοῖον μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὅτι διεγρόνη τῆς ἀκροατῆς χωεὶς πνος ὕβρεως· Εὐτράπελον δὲ, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμθμον. εἴρηται δὲ καθὰ τὸ δὴ τρέπεσθαι τὸν λόγον.

¶ Γέλοιος καὶ Γελοῖος διαφέρει. Γέλοιος μὲν, ὁ καταγέλαστος· Γελοῖος δὲ, ὁ γελοποιός.

¶ Γῆμαι τῇ Γήμασθαι διαφέρει. ὅπι Γαμεῖ μὲν ὁ ἀνὴρ· Γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ὅμηρος πῶ διαφορὰν πτήρικεν αὐτῆς, ὅτι τῇ Γήμασθαι εἰπών,

Γημάμθν ἣ ὦ ὑμῶ· ὁ δὲ ὃν πατέρ' ἠγεανέξας,
Γῆμε. καὶ Ἀνακρέων διεσύρων πνὰ ὅτι θηλύτητι,
Καὶ θαλάμοις ἐν ᾧ κεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.
καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀμυμώνῃ.
Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή.

¶ Γῆρας μὲν ἐστιν ἡ τελυταία ἡλικία· Γήρασις δὲ, ἡ ἐπ' αὐτῷ πόρθωσις, μήποτε οὖν ζῶτι καὶ γηρᾶν τῶ γηράσκειν διαφέρει.

¶ Γράμμα Στοιχεῖον διαφέρει. Στοιχεῖον μὲν γὰρ ἐστιν αὐτὴ ἡ ὀκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· οὗ τὸ γράμμα σημεῖον ἢ τύπος, σῆμα. ὡς ὃν παῖ, τρίγραμμον μὲν γὰρ ὅτι τὸ Δ, γραμμόλον δὲ τὸ Ο, τύπος. τὸ δὲ στοιχεῖον τὸ ὁλόκληρον, οἷον Α, Β, καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα κατὰ χρηστικῶς γράμματα. καὶ τὰ γράμματα ἑκάλουν οἱ παλαιοὶ γράμματα. Καλλίμαχος πυ φησὶ,

Γράμματα δ' ἰκ εἴλκαστον ἀπὸ κρυφα.

ὅτι τ' ἐστὶ τὰ γράμματα. καὶ πάλιν,

- Πλάτωνος ἔν τὸ θεῖ ψυχῆς γράμμι' ἀναλεξάμθνος.

καὶ ἐν τῇ σωυθείᾳ πολλὰ φαμθὶ εἰδέναι γράμματα τόνδε, οὐ γὰρ ἐστι ἔκοσι πόσα γε, ἀλλὰ τὸ τῆς πολλῶν ἔμπειρον γραμμάτων.

¶ Γυμνασθῶσι καὶ Γυμνᾶσθαι διαφέρει. Γυμνασθῶσι μὲν γὰρ ὅτι τοῦ τῶ ἑτέρου· Γυμνᾶσθαι δὲ, τοῦ τῶ ἑαυτῶ.

¶ Γυμνασία μὲν λέγεται ἡ τῆς γυμνασθῶσι ἄσκησις· Ἄσκησις δὲ, ἡ τῆς λεγόντων καὶ σκιωικῶν.

Δ

Δαμάλης καὶ Δάμαλις διαφέρει. Δαμάλης μὲν γὰρ, ὁ ἄρρην μόσχος· Δάμαλις δὲ, ἡ θήλεια. Μόσχος δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφότερα.

¶ Δαὶ σοῦδεσμος ἐρωτηματικῶς ὀκπεταμθνός.

Τίς δαὶ ὅμιλος; καὶ,
Πῶς δαὶ τῆδ' ἄλλων τεγόων.

ὁ δὲ συμπλεκτικῶς Δὲ, σωυεστραμθνος.

¶ Δεσπότης καὶ Κύριος διαφέρει· Δεσπότης μὲν γὰρ, ὁ τῆδ' ἀρχυρωνῆτων, καὶ κύριος· Κύριος δὲ, καὶ πυτὴρ ἠοῦ, καὶ αὐτὸς τε ἑαυτῶ.

¶ Δέος καὶ Φόβος διαφέρει. Δέος μὲν γὰρ ὅτι πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια· Φόβος δὲ, ἡ παραυτίκα πτοίησις. διόπερ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πεντάρτῃ, Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος.

¶ Δῆμος καὶ Δημόκοινος διαφέρει. Δῆμος μὲν γὰρ ὅταν ὁ αἰαιρῶν τοὺς καταδίκους· Δημόκοινος δὲ, ὁ βασανίζων.

¶ Δήμητρ καὶ Δάματρ διαφέρει καθὰ τοῖς Ἀτικοῖς, φησὶ Τρύφων. Δήμητρ μὲν, φησὶ, θεῖν ὅτι τῆς θεοῦ· Δάματρ δὲ, ὅτι Σιωμασμοῦ.

¶ Δῆμος καὶ Δημὸς διαφέρει. Δῆμος μὲν βαρυτόνως, τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· Δημὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ λίνος.

¶ Δίσκος καὶ Σόλος διαφέρει. Δίσκος μὲν γὰρ ὅτι λίθος πεπεημένος, ὡς φησὶ Τρύφων ἐν πέμπτῳ τοῦ ἑλλωισμοῦ· Σόλος δὲ, τὸ χαλκοῦν ὁλοσφύρεον. Ὅμηρος,

- σόλον αὐσηρόνον. καὶ ἐν ἄλλοις, - λάβε δίσκον.
εἶτ' ὀθτφέρει, Βάμβησεν δὲ λίθος. καὶ Πίνδαρος,
Λιθίνοις πτ' αὐτὰ δίσκοισι.

¶ Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γὰρ ὅτιν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτὴς· Διαιτητὴς δὲ, ὁ κτῆς συμφωνίαν αἱρεθεὶς, συμβιβάσεως χάειν. Μένανδρος ἐν πέμπτῳ,

Εἴτις δικαστὴς, ἢ διαιτητὴς θεῶν.

¶ Διέφθαρται καὶ Διέφθορε διαφέρουσι. Διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, Διέφθορε δὲ ἑτέρον. Λεοσφάνης ἱόραις,

Διέφθορας τὴν ὅρκον ἡμῖν.

Μένανδρος Ἀδελφοῖς,

Εἰ δὲ ἐστι πῶ κόρῳ διεφθορός.

Ὅμηρος, - φρένας ἠλεὲ διέφθορας, διεφθάρης παῖ σωῦ φρένας.

¶ Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γὰρ ὅτιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμθνος· Ἐπιβόητος δὲ, ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμιν. Ἀνακρέων ὁν δευτέρῳ,

Καὶ μ' ὀθτιβόητον κτῆ γείτονας ποιήσεις.

τοῦτον δὲ ἔνιοι τῆς ποιητῆς ὀθτόφατον καλοῦσιν.

¶ Διαβόητος Περιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γὰρ ὅτιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλητος· Περιβόητος δὲ, ὁ ὅτι κακία. καὶ Περιβόητον πᾶσιν αὐθρώποις αὐτὸν καθὰ δίδωσιν ὁ ἀκρατὴς· καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμθμον,

Ἥδιον ἑαυτῶ πρυιδίῳ πειοαθλίῳ
Ἑαυτὴν οὐτω καθὰ δέδωκεν.

¶ Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον διαφέρει· Διπλοῦν μὲν γὰρ ὅτι κτῆ μέγαθος· Διπλάσιον δὲ, κτῆ ἀριθμοῦ. ὡς διπλάσιον καὶ τετραπλάσιον. οἷον διπλάσια χρήματα ἔχει. ὅτι δὲ τῆς διπλουμθνῶν τὸ διπλοῦν. ὡς γὰρ ὅτι τῶ πλυσιμθνῶν ἡμάτων, διπλοῦν τὸ ἱμάτιον,

ἐπιέπ διπλάσιον.

¶ Διχόπμος καὶ Διχοπμος διαφέρει. Διχόπμος μὲν, ὁ εἰς δύο διηρημθνος· Διχοπμος δὲ, ὁ εἰς δύο διαιρῶν.

¶ Διήγησις καὶ Διήγημα διαφέρει. Διήγησις μὲν γὰρ καὶ πάσης ὅτιν ἡ ἐν μέκει τὸ πελεον ἔχουσα· Διήγημα δὲ, καὶ ποίημα τὸ βραχύτερον.

¶ Διδαξῶ καὶ Διδάξομαι διαφέρει. Διδάξω μὲν γὰρ, δι' ἑαυτοῦ· Διδάξομαι δὲ, δι' ἑτέρου. ὡς Οἰκοδομήσω μὲν δι' ἑαυτῶ· Οἰκοδομήσεσθαι δὲ, δι' ἑτέρου.

¶ Διφθέρα καὶ Μιλωτὴ διαφέρει. Διφθέρα μὲν γὰρ, αἰγῶν· Μιλωτὴ δὲ, προβάτων.

¶ Διορθοῦν καὶ Ἐπανορθοῦν διαφέρει. Διορθοῦν μὲν γὰρ, καὶ ὅτι ὀρθάσαι, καὶ ὅτι ὀθελίσκειν, καὶ ὅτι λόγον· Ἐπανορθοῦν δὲ, ὅτι μόνον λόγον.

¶ Διαπολιτεύεσθαι καὶ Ἀνιπολιτεύεσθαι διαφέρει. Διαπολιτεύεσθαι μὲν γὰρ, λέγεται τοῖς ὀν τῆς πόλεως· Ἀνιπολιτεύεσθαι δὲ, τοῖς ἐξ ἑτέρας αὐτοδιαπτῶσας ἀλλήλοις. Θεόπμπος δὲ, καὶ τοῖς ὀν μιᾷ πόλει φιλοπμουμθνοῖς καθὰ ἀλλήλους, αὐτοπολιτεύεσθαι ἔφη.

¶ Διδάσκαλος καὶ Ἐπιστάτης διαφέρει. Διδάσκαλος μὲν γὰρ ὅτι λόγων· Ἐπιστάτης δὲ, ἔργων.

¶ Διαλέγεται μὲ ὁ διδοὺς λόγον καὶ λαμβάνων· Δαλεῖ δὲ, ὁ μὴ ἀπὸ δῶν λεγόμθμος· Λέγει δὲ καὶ ὁ κτῆ ἀνέξοδον ἐπεξιὼν καθὰ γμα· Φάσκει δὲ ὁ βραχυλόγος.

¶ Δίκη, ἢ τε κρίσις, καὶ ἡ ἡμωρία, καὶ τὸ δίκαιον.

¶ Δοάσαται τῶ Δοιάσαται διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Δοάσαται, σημαίνει τὸ ἔδεξε· τὸ δὲ Δοιάσαται, αὐτῆτῆς ἐάθεισε.

¶ Δοῦλοι καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Δοῦλοι μὲν γὰρ εἰσι καὶ οἱ τῆς ἠδοναῖν, καὶ πάντες οἱ ὑπόπεσμένοι ὑπὸ βασιλέα· Οἰκέται δὲ, δεσπόται.

¶ Δοξα καὶ Κλέος διαφέρει. Δόξα μὲν ἐστιν ὁ καθὰ τῆς πολλῶν ἔπαινος· Κλέος δὲ, ὁ καθὰ τῆς ἀπουδαίων.

¶ Δωάμις καὶ Ἰσχὺς διαφέρει, ὡς φησὶ Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ. καὶ τὸ ζῶτον ὅτι, δωάμιν πε καὶ ἰσχύν. ἡ μὲν γὰρ δωάμις καὶ ἀπὸ ὀθτισμῆς γίνεται καὶ μανίας καὶ θυμοῦ· ἡ δὲ Ἰσχὺς, ἀπὸ φυσεως καὶ διδασκαλίας τῆς σωμῶς.

¶ Δυσπιστὴς καὶ Ἀπιστὴς διαφέρει. Δυσπιστὴς γὰρ ὅτιν ὃς δυσχερῶς καθὰ δέχεται τὸν πιστὸν λόγον· Ἀπιστὴς δὲ, ὃς ἀποκρούεται, καὶ οὐχ οἷός τε ὅτι πείθεσθαι.

¶ Δῶμα καὶ Δωμάτιον διαφέρει. Δῶμα μὲν γὰρ, κοινῶς τὸ οἰκοδόμημα· τὸ δὲ Δωμάτιον δὲ, θαλαμος.

¶ Δωροδοκία, ἢ τε δόσις τῆς δώρων καὶ ἡ λῆψις.

Ε.

Εγχρίσαι καὶ Ἀναλεῖψαι διαφέρει. Εγχρίσαι μὲν γὰρ, ὅτι σκορπίου ἢ σφηκῶν, ἢ τινος τοιούτου λέγουσιν· Ἀναλεῖψαι δὲ, ὅτι ὀφθαλμῶν.

¶ Εγγυᾶν καὶ Ἐγγυᾶσθαι διαφέρει. Εγγυᾶν μὲν γὰρ ὁ δίδοις· Ἐγγυᾶσθαι δὲ ὁ λαμβάνων.

¶ Εδίδαξε καὶ Εδιδάξατο διαφέρει. Εδίδαξε μὲν γὰρ ὁ καθηγητὴς· Εδιδάξατο δὲ ὁ πατὴρ συτίσας.

Λεωτοφάνης ἐν νεφέλαις,

Εδιδαξάμθν υἱῶτοι νὴ Δί' ὦ μέλεε.

¶ Εἰκὼν καὶ Προτομὴ διαφέρει. Εἰκὼν μὲν γὰρ ἐστιν ἐπ' αὐθρώπου· Προτομὴ δὲ, λέοντος, καὶ ἵππου, καὶ τῆς ἄλλων.

¶ Εκκλησία καὶ Κατάκλησις διαφέρει. Εκκλησίαν μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀθθναῖοι πῶ σύνοδον τῆς κτῆ πῶ πόλιν· Κατάκλησιν δὲ, ὅποτε καὶ τοῖς ὀν τῆς ἀγρῶν σωυεκάλουν, καθὰ ὀθτόσκεψιν μεί ζονα τῆς πραγμάτων.

¶ Εκεῖ καὶ Εκεῖσε διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εκεῖ δηλοῖ τὸ ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Εκεῖσε, εἰς τόπον. οὕτως ἐρεῦθμι, Εκεῖ καταλαβὼν αὐτὸν, καὶ Εκεῖσε πορεύσομαι.

¶ Εκπολεμῶσαι καὶ Εκπολεμῆσαι διαφέρουσιν. Εκπολεμῶσαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν· Εκπολεμῆσαι δὲ, τὸ πόλιν ἑλεῖν.

¶ Εκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Εκγονος μὲν γὰρ ὅτιν ὁ υἱός. φησὶ γὰρ Ὅμηρος,

-- εἰ ἐπεύ γε

Κείνου ἔκγονος ἐστὶ, σέθεν μ' ἔγγυ εἰσορόωντα.

καὶ δι' ὅλης τῆς ποιήσεως πτήρικεν. Ἀπόγονος δὲ, ὁ ἢ πυ ἡμωνδὲ, ἢ ἔπ' ἄπωθεν. καθὰ χρῶνται δὲ ἔαν ὅτε οἱ ἱστορικοὶ τῶ ἀπόγονα αὐτῶ ἡοῦ.

¶ Εκμαρτυρεῖα Μαρτυρίας ἔν πνι διαφέρει. Δηλοῖ Μέναρχος ἐν τῶ κτῆ Κλεομενίδοντος, λέγων, Κταγνώσεται δὲ τῆ μὲν ὅτι θμωμοῦσι πῶ μαρτυρίας, τῆ δὲ ἀποδημοῦσι τῶν ἐκμαρτυρίας.

¶ Ἕλκος καὶ Ἕλκωσις διαφέρει. Ἕλκος μὲν γὰρ ὅτι χρόνιον πάθος, μόνον ὀκ σκλήρου γινόμθμον, ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀξ αὐτομάτου. εἴρηται δὲ καθὰ τὸ διελκῶσθαι τῶ σῶρκα. Ἕλκωσις δὲ ἐστι ἡ ὀκ τῶ σωεγεῖς ὑπὸ σκλήρου πληγή.

¶ Ελέαβος καὶ Ἐλέαβος διαφέρει. Ελέαβος μὲν γὰρ ὅτιν ὁ μάχαιρος, καθὰ τοῖς ἑλεοῖς, τρόπεζαν δὲ εἶσι μαχαιρικά. Ὅμηρος,

- καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχουσι.

Ἐλέαβος δὲ, ὁ πεζοπάτης καθὰ τὰ ἐδέσματα.

¶ Εμβάδες καὶ Ἔμβατα διαφέρει. Εμβάδες μὲν γὰρ, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα· Ἔμβατα δὲ, τὰ τραγικά.

¶ Εμεῖο καὶ Εμοῖο διαφέρει. Εμεῖο μὲν γὰρ ἐστιν ὀσωάρδρον, ὡς Ὅμηρος,

- εμεῖο δὲ σωθεο μῦθον.

τὸ δὲ Εμοῖο σωάρδρον. τῶ εμοῖο παῖ δός. καὶ,

Μνῆσαι πῶ θεῶν σοῖο θεοῖς ὀθτείκελ' Ἀχιλλεῦ.

αὐτὰ τῶ πάθος σοῦ.

¶ Εμπειρία Πεῖρας διαφέρει. Πεῖρα μὲν γὰρ ἐφ' ἑνὸς ἢ δύο γνῶσις ὅτι δοκιμαζομθνή· Εμπειρία δὲ, ἡ ὅτι πολλῶν καὶ πάλαι βεβαία. πάλιν δὲ τέχνη Εμπειρίας διαφέρει· ὅτι ἡ μὲν ἐν τοῖς κανονίσιν· ἡ γραμματικὴ δὲ τέχνη ἀεξιόπιστος, ὡς ἡ ὀθτεῖμη.

¶ Ἔνδον καὶ Ἔσω διαφέρει. Ἔνδον μὲν γὰρ, τὸ ὀν τόπῳ σημαίνει· Ἔσω δὲ, τὸ εἰς τόπον. Ἔνδον μὲν γὰρ ὅτιν ὁ παῖς, Ἔσω δὲ εἰσέρχομαι. ἀμαρτάνει οὖν ὁ λέγων, Ἔνδον εἰσέρχομαι, ἢ Ἔσω ὅτιν ὁ παῖς. Σοφοκλῆς πῶ διαφορὰν συγχεῖ. φησὶ γὰρ ἐν Τραχινίαις,

Γυναῖκες αἵ τε ἔσω τέγης, αἵ τε ὀκτός.

δέον εἰπεῖν, γυναῖκες αἵ τε ἔνδον. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλείδῃ,

Καὶ τὸν γέροντα, πῶ τ' ἔσω τεθάψαν δόμων.

αὐτὰ τῶ ἔνδον. Εὔβουλος ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόροις,

Ὅπτως δὲ κατεύσεθ' ὅπ τὰς γέρων ἔσω.

δέον εἰπεῖν, ἔνδον.

¶ Ἐνταῦθοι καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταῦθοι μὲν γὰρ, πῶ ὀν τόπῳ σημαίσαν δηλοῖ· Ἐνταῦθα δὲ, καὶ πῶ ἐν τόπῳ καὶ πῶ εἰς τόπον. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε. τὸ δὲ Ἐνταῦθα, ἢ Ἐνθάδε, καὶ πῶ ἐν τόπῳ καὶ πῶ εἰς τόπον, ἢ αὐτὰ χρονικοῦ ὀθτρρήματος τῶ Τότε. ὅτι μὲν οὖν τῶ Ἐνταῦθοι,

Ἐνταῦθοι νῶ ἥτοι κύνες ἀκάθαρκοι.

ὅτι τῆ τῶ Ἐνταῦθα, Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ·

Ἐνταῦθα πάμμαγν ἔνθα μάκπεθ' ἡλίου
Φέγγος καὶ σωρῆ.

ἔχει γὰρ καὶ πῶ εἰς τόπον σημαίσαν, καὶ πῶ ὀν τόπῳ ὁμοίως καὶ ὅτι τῶ Ἐνθάδε, φησὶν ἡ Καλυψὼ,

Ἐνθάδε αὖθι μάλιστα σῶ ἐμοὶ, πόδε δῶμα φυλάσσοις.

καὶ Ἕκτωρ φησὶ,

- σὲ δέ τ' ὀνθάδε γῦπες ἔδονται.

Ὅτοπ γὰρ πῶ ὀν τόπῳ σημαίσαν δηλοῖ.

πὰ δὲ εἰς τόπον οὕτως,

- τῆς δ' αὖτ' ἀυτῶ λύτο γουνάτα καὶ φίλον ἦτορ.
Τοῦ δ' αὖτ' λυκάβαντος ἐλεύσεται ὀνθάδ' Ὀδυσεύς.

ὅτι τῶ Ἔνθα ὀν τόπῳ.

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς.

εἰς τόπον,

Ἔνθα κατεπλέομθν, καὶ πε θεὸς ἠγεμόνευεν.

αὐτὰ χρονικοῦ ὀθτρρήματος τῶ τότε,

Ἐνθ' αὖ Τυδείδη Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθθνὴ.

¶ Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον διαφέρει. Ἐνθύμημα μὲν γὰρ ὅτι πειθοῦ λόγου χῆμα· τὸ δὲ Ἐνθύμιον ἐπίθετο ὅτι τῶ πεζεξθοπαίου παρ' Ἀτικοῖς. ὁ γοῦν Ἀντιφῶν ἐν τοῖς φοινικοῖς φησὶ, Τεθνεῶς ἔστ' ὑμῖν ἐνθύμιος ἡμῶν ἡσυχα.

¶ Ἔνδοξος καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. Ἔνδοξος μὲν γὰρ ὅτιν ὁ ὀθτίσημος· Ἐπίδοξος δὲ, ὁ πεζεσδοκώμθνος, καὶ ἐλπιζόμθνος.

¶ Ἕνεκα καὶ Χάειν διαφέρει. ὁ μὲν δὲ Ἕνεκα, ψιλῶ τῶ αἰτίαν δηλοῖ. ἢ, Ἕνεκα Ἀλεξανδρου. καὶ, ἕνεκα Ἑλένης ἐφάπτουσε Μενέλαος. ὁ δὲ Χάειν, μετ᾽ τῆς αἰτίας δηλοῖ καὶ τῶ χάειν. Χάειν Μενελάου Ἀχιλλεὺς ἐφάπτουσε. Τυδείδε, Μενελάῳ χαειζόμενος.

¶ Ἐννοεῖν καὶ Ἐννοεῖσθαι διαφέρει. Ἐννοεῖν μὲν δὲ ἄφνω μὴ δηλοῦς· Ἐννοεῖσθαι δὲ, ἀπὸ μακρᾶς διαλογιζόμενος.

¶ Ἐξόσσω καὶ Ἐξόπω διαφέρει. Ἐξοσσω μὲν δὲ, χρόνου· Ἐξόπω δὲ, τὸ μὲ οὐ πνοε.

¶ Ἐξανέψιοι καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρει. καὶ βαρυτόνως φερόμενον Τύνομα. φησὶ δὲ Τρύφων ὁ δευτέρῳ περὶ Ἀτικῆς φερομένας, Ἐξανέψιοι, ὡς ἀμέλεμνοι, αὐτεκελεύθερῆς τῆς ἐξείας ὀν τῶ Ἀνεψιοὶ· ὀνόματος ἐξυνελεύθου. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Ἀνεψιοὶ, τῶν ἀδελφῶν παῖδες, καθὰ καὶ ἡμεῖς ὀνομάζομεν· Ἐξανέψιοι δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

¶ Ἐοικότα Εἰκότων διαφέρει. τὰ μὲν δὲ, πίστεως ἐχόμενα· τὰ δ᾽ ἐμφερῆ, Ἐοικότα.

¶ Ἐπικήδειος καὶ Θρῆνος διαφέρουσι. Ἐπικήδειον μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὑπὲρ τῶν κηδῶν· Θρῆνος δὲ, τὸ ἐν ᾠδῇ. οὕτω Τρύφων. Ἀριστοκλῆς δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῶ περὶ μουσικῆς βίβλῳ πάλιν. φησὶ γὰρ, Θρῆνος δ᾽ λέγει ᾠδὴ τῆς συμφορᾶς οἰκεῖον ὄνομα ἔχουσα· ὀδυρμὸν ἔχει σὺν ἐγκωμίῳ τὸ τελευτήσαντος. πινὲς μὲν οὖν κοινῶς πᾶσαν εἶπον Θρῆνον· οἱ δὲ διαφέρειν Θρῆνόν τε καὶ Ἐπικήδειον· τῶ τὸν Θρῆνον ἀᾴδεσθαι παρ᾽ αὐτῆ τῆ συμφορᾶ φασὶ τῆς ταφῆς· καὶ μετὰ τὴν ταφὴν, καὶ κατ᾽ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας, ἀᾴδόμενον ὑπὸ τῶν θεραπαινίδων, καὶ τῶν σὺν αὐτῆς· τὸ δ᾽ Ἐπικήδειον, ἔπαινόν τινα τῶ τελευτήσαντος μετὰ τινος μετείου ἐκτιλασμοῦ.

¶ Ἐπιγραφὴς Ὑδραφοῖς διαφέρει. Ἐπιγραφὴς, ὁ φερόμενος πακτικὸς καὶ δημαλής· Ὑδραφὴς δ᾽ ὁ δηλαδὴ ἐξιὸν ἐν ταῖς μεταβολαῖς.

¶ Ἐπίκουροι καὶ Σύμμαχοι διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γὰρ εἰσὶν οἱ τῆς πολεμουμένης βοηθοῦντες καὶ συναμβαινόμενοι· Σύμμαχοι δὲ, οἱ τῶν πολεμουμένων. Ὅμηρος δ᾽ ὅλης ἐφύλαξε τῆς ποιήσεως τὴν διαφορὰν. καὶ ἔστιν οὖν παρ᾽ αὐτῷ δηλονοτι Ἑλλήνων λεγόμενος, ἀλλὰ Τρώων.

¶ Ἐπιστίλαι καὶ Ἐπισκῆψαι διαφέρουσιν. Ἐπιστίλαι μὲν, δεῖ γραμμάτων· Ἐπισκῆψαι δὲ, δεῖ λόγων.

¶ Ἐπαγγέλλει καὶ Ἐπαγγέλλεται διαφέρει. Ἐπαγγέλλει μὲν, τὸ φανερῶσαι· Ἐπαγγέλλει δὲ, τὸ ὑπισχνεῖται. Ὑπισχνεῖται δὲ, ὁ παρ᾽ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας· Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ ἀφ᾽ ἑαυτῆ δώσειν ὁμολογήσας.

¶ Ἐπιτίμιον καὶ Ἐπίτιμον διαφέρει. Ἐπίτιμον μὲν δὲ, ἡ ζημία· Ἐπίτιμον δὲ, τὸ ἀξιόμισθον· ὡς τὸ δεῖ λέγειν, Εἴξαι τὸ ἐπίτιμον, ἀλλ᾽ Ἐξαίσιον τὸ ἐπίτιμον.

¶ Ἐπικηρύξαι καὶ Ἐπικηρυκεύσασθαι διαφέρει. Ἐπικηρύξαι μὲν δὲ ἔλεγον τὸ ὑποχόμενον χρήματα δώσειν τῶ συλλαβόντι. καὶ αἰαίρεντες ἢ ἀπεκτείναντες τινὰ τῶν καταδικασθέντων οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μὲν τις ζῶντα αἱαίρεται δι᾽ ἀγορῶν, τὸ μνᾶς δώσειν τάλαντον, εἰ δ᾽ αὐτὸς, ἥμισυ. Ἐπικηρυκεύσασθαι δὲ ἔλεγον, τὸ περὶ συμβιβάσεως καὶ ἀποδόσεως καὶ πολεμίων πρὸς πόλεις κήρυκας φερόμενοι ἀλλήλας διαπέμψασθαι.

¶ Ἐπίμυος καὶ Ἐπιπμος διαφέρει. Ἐπίμυος μὲν δὲ, ἔνπνεος· Ἐπιπμος δὲ, ὁ δηλῶν, καὶ δηλήσας. ἀφ᾽ οὗ τὸ δηλήσειν Ἐπίμυον φασί. καὶ, Ἐπιμυνον αὐτὸν, αὐτὸ δὲ δηλήσειν.

¶ Ἐπιχαίρειν καὶ Συνχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν γὰρ ὅτιν, τὸ συνεπιγελᾶν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς· Συνχαίρειν δὲ, τὸ συνηδέσθαι τινὸς ἀγαθοῖς.

¶ Ἐπιδοπνὸς μὲν ὅτιν, ὁ ἀειφόμενος δηλαδὴ· Μεταδοπνὸς δὲ, ὁ φίλος.

¶ Ἐρωτᾶν τῶ Πυνθάνεσθαι διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γὰρ ὅτι, τὸ κατ᾽ ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκούειν τὸ ἀπό τινος λεγόμενα· αὐτὰν οὖν ἐρωτῶντα· Ἐρωτᾶν δὲ, τὸ ἐθέλειν τινὰ κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν τῶν ἀποκειμένων πραγμάτων. ὁ γοῦν Τηλέμαχος φησὶ πρὸς Νέστορα,

Εἴρεαι ὁππόθεν εἰμί, ἐγὼ δ᾽ κέ τοι καταλέξω.

καὶ Ἀχιλλεύς φησι,

Ἀλλ᾽ ἴθι νῦν Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ᾽ ἔροιο

Ὅντινα δοῦπον ἄγει,

ὃν δὲ τὸ Πυνθάνεσθαι ὅτι φίλου τῶ ἀκούειν πάσεται, φανερὸν ἐν τῶ λέγειν Τηλέμαχον,

Νῦν αὖ ὅτι δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων,

Πυνθάνομαι, καὶ δή μοι αἰέξεται ἔνδον θυμός.

καὶ Ὀδυσσεὺς φησι,

Πυνθανόμην Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ ἠυρείῃ.

Καπὶ δὲ τοῖς φιλοσόφοις Ἐρώτησις, ἐστὶ φασὶς συμβολικὴ ἀποκρισιν ζητοῦσα, ἢ νέον, ἀμφίβολον, σαφὲς, ἄδηλον. αὕτας γὰρ αἱ πέντε ἀποφάσεις, συμβολικαὶ καλοῦνται. ἐστὶ μὴτοι γε ὅτε οὐχ οὕτως, ἀλλ᾽ ἑτέρως ἀποκρινόμεθα φασὶ τοῖς ἐρωτήσεσι. ἢ, ἡμέρα ἐστὶν. καὶ οὕτως, ἡμέρα ἐστὶν ἡμέρα. καὶ οὕτως, ἡμέρα ἐστὶν. Πόσις δὲ ὅτι λέξις φασὶ λῶ οὐκ ἐστὶ συμβολικῶς ἀποκρινόμενα, ἢ, Ποῦ οἰκεῖ Ἀρίστων; φησὶν γὰρ, ὁν πᾶδε παῖ πόπω. ἢ, Πῆ ἔβη Ἀνδρομαχή; ἢ σὺ ἀποκρίνεται,

Ἀλλ᾽ ὅπῃ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, εὖτ᾽ ἄκουσε

Τέρεσιν Τρῶας. Οὐ γὰρ ὀνεχώρει ὀνῶδε συμβολικῶς εἰπῶν, ναὶ ἢ οὔ. κατὰ πρόσῳ φὲ τῆς διαφορᾶς ὧν φέρονται καὶ οἱ φιλόσοφοι συμφώνως τοῖς φεσερημένοις. Ποτάμων φὲ τῆς διαφορᾶς φησὶν οὕτως, Ἐρώτησις, Πόσεως καὶ Ἀνακρίσεως διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γὰρ ὅτι, σύμπνοος ἀποκρισις· Πόσις δὲ μακρᾶς φεσέξεως ἀπαγγελία· Ἀνάκρισις δὲ, ὑποδεεστέρων ἐξέτασις.

¶ Ἔρως καὶ Πόθος διαφέρουσιν. Ἔρως μὲν γὰρ, τῶν παρόντων· Πόθος δὲ, τῶν ἀπόντων.

¶ Ἐρᾶν καὶ Ποθεῖν διαφέρει. Ἐρᾶν μὲν γὰρ ὅτι, τῶν ὀ ψ᾽ Ῥοδεῖν δὲ, τοὺς ἀπόντας. διαστέλλει δὲ καὶ Ὅμηρος,

Ὡς σε νῦν ἔρασμαι, καὶ με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. φεὸς τὴν Ἥραν φησὶν ὁ Ζεὺς παρόντων. δηλὴ δὲ τῶ ἀπόντος,

Ἀλλά με σὺς τε πῖφε, σά τε μήδεα, φαίδιμ᾽ Ὀδυσσεῦ,

Σήν τ᾽ ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηῦρα.

φυλάσσει δὲ ἄκρως ὁ ποιητὴς τὰς ποιότας ἀναλογίας.

¶ Ἐρωτᾶν μὲν ὅτι, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν, ὅ τινῶ ἢ οὔ· Πυνθάνεσθαι δὲ, τὸ κατ᾽ διέξοδον ἀκούειν φεσέγματα. ἢ, Πῶς ἐπελεμήσατε;

¶ Ἕως μὲν ὅτιν ὀδηδολὴ φιλοσοφίας· Πόθος δ᾽ ἀπόντος· Ἵμερος δ᾽ ἔρως ἀπαντῶν τῆς φεὸς τὸν ἐρώμενον χρείας.

¶ Ἔστι τῶ Γεγόνεται διαφέρει. Ἔστι μὲν γὰρ, τὰ καὶ νῦν ὄντα· Γεγόνεται δὲ τὰ ἠμφίσεοις τυξόμενα. ἢ, νέος φερεσβύτης ἔσται· τῶ δ᾽ ἀτέκνῳ παῖδες ἠμφίσονται. Ἄλλως. Ἔστι μὲν γὰρ τὸ ἀποκείμενον. ἢ, ὁ παῖς ἔστι αὐτῆ· γενόμενος γὰρ τὸ ὄρισον.

¶ Ἐστάτωρ καὶ Δαμπυμὼν διαφέρει. Ἐστάτωρ μὲν γὰρ, ὁ ἀποδοχεὺς· Δαμπυμὼν δὲ, οἱ ἐστῶμενοι.

¶ Ἑσπέρα καὶ Ὀψὲ διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γὰρ ὅτι, δυομένου τοῦ ἡλίου. Ὀψὲ δὲ, βραδύνοις, καὶ μὲν ὀντινοῦν χρόνον. διὰ τοῦτο καὶ φεσεσπέρασον, Ὀψὲ τῆς ἡμέρας.

¶ Ἑταῖρος καὶ Φίλος διαφέρουσιν. ὁ μὲν γὰρ Φίλος, ἢ Ἑταῖρος· ὁ δ᾽ Ἑταῖρος, ἐ πάντως φίλος. διὸ καὶ δῆλῶ τῶ αὐέκμου φησὶν Ὅμηρος,

πλησίστιον ἐῴσαν ἑταῖρον,

καὶ ἄλλως. Φίλοι μὲν κοινῶς λέγονται, πάντες οἱ πρὸ τῆς φιλίας δίκαια φεὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ἑταῖροι δὲ, ἰδίως οἱ καὶ τῆ ἡλικία φεβεβηκόσιοι ἔχοντες, καὶ ὀν σωνηθείᾳ καὶ ὀν συνεργίᾳ πολλὰ χρόνον γεγονότες.

¶ Ἐπροφθαλμὸς καὶ Μονόφθαλμος διαφέρουσιν. Ἐπρόφθαλμος μὲν γὰρ, ὁ κατ᾽ φεόπωσιν πεπρωθεὶς τὸν ἕτερον τῶ ὀφθαλμῶ· Μονόφθαλμος δὲ, ὁ μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς ὁ κύκλωψ.

¶ Ἕτερος καὶ Ἄλλος διαφέρει. Ἕτερος μὲν δὲ τὸ δυεῖν πάσεται. ὡς Ὅμηρος,

Φοῖνικὸς εἶμι, χωλὸς δ᾽ ἕτερον πόδα.

τὸ δὲ Ἄλλος δὲ πολλῶν. ὡς αὐτὸς Ὅμηρος,

Διὶ δ᾽ ἡμεῖς ὀόμεθ᾽ ἄλλον.

¶ Εὐφυὴς καὶ Εὐμαθὴς διαφέρει. Εὐφυὴς μὲν γὰρ λέγεται φεφὸς Ἀτικοῖς ὁ σκωπτικὸς· Εὐμαθὴς δὲ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ἐχρὴς.

¶ Εὑρὲν καὶ Εὑρέσθαι διαφέρει. Εὑρὲν μὲν γὰρ, τὸ καὶ ὀν τῆ σωνηθείᾳ· Εὑρέσθαι δὲ, οἱονεὶ τὸ ἐκπεισασθαι. Μένανδρος Δισκόλῳ,

Εὑρηκὼς κἀγὼ τοῦτο τὸ χρῆμ᾽.

Δίφιλος ὀν Πύῤῥᾳ,

Δῶρον σ᾽ ἐμαυτῆ φεφὸ θεῶν εὑρημένον.

¶ Εὔμορφος Εὐειδοῦς διαφέρει. Εὔμορφος μὲν γὰρ, ὁ πῶ μορφὼ δὸ ἔχων, ἢ Ὠφεσόωπος· (καὶ γὰρ τὸ πῶ ὄψιν πος χρηματίζειν, Μορφίζειν λέγομεν) Εὐειδὴς δὲ, ὁ τὸ εἶδος καλὸς ἔχων, ἢ πῶ τὸ σῶμα.

¶ Εὐθὺς, Εὐθὺ, καὶ Εὐθέως διαφέρουσιν. Εὐθὺς μὲν γὰρ, ὁ κανών· Εὐθὺ δὲ, τὸ γραμμόσιον, αὐτῶν κατ᾽ ἀλῆθειαν τὸ γραμμασίου· ἢ Εὐθὺ τὸ κανόνιον. τὸ δὲ Εὐθέως, αἱ τῶ χρονικοῦ ὀπτρίγματος. ὁ καὶ ὀνόμασιν ἀμφοτέρεν. καθὰ Μένανδρος ὁν Δικόλῳ,

Τί φῆς ἰδὼν ἐν σκότῳ πᾶς σ᾽ ἐλθὼ θεραῖν,

Ἁπλῶς ἀληθὲς, ὡς ἔοικ᾽.

Τινὲς μὲν τοῦτο τὸ ὀρχεῖν φασὶ, καὶ τὸ Εὐθὺς αἱ τὸ χρονικοῦ κεῖσθαι. φασὶ γοῦν καὶ λέξιν, Τινὲς δὲ τὸ μὲν δὲ λέγεν, ὅπτιπος ἀληθὲς. ἢ ἐαὶ μὲν ἢ ἠλυκὸν ἔωῶμα, ἢ ἀληθὲς ὀόδε, ἀληθὲς βακτηρία· ἐαὶ δ᾽ ἄρρεν, ἀθὶς ὁ κανών· ἐαὶ σ᾽ οὐδέτερον, ἀθὺ τὸ ξύλον. οἱ δ᾽ αἰρεῖν οἴονται τὸ Εὐθὺ ἐπὶ θεσιν, τὸ ἐφ᾽ ὁδοῦ τῆς πεινούσης· ὅτι πιος πόπω· ἀθὺ τῆς τοιᾶς, ἀθὺ τῶ ὀρωμένῳ. τὸ δὲ κατ᾽ ἔοις χρόνοις οὐ λέγεται, ἀλλ᾽ Εὐθὺς. ἢ,

Γήμαιτο ἀυτῶ σ᾽, ἀθὶς ἐσμ᾽ ἐλθὼ θεραῖν. καὶ,

Ὡς τὸν ὀδεν, ἀθὶς ἰῶ αἶκω, κάτω.

¶ Εὐφραίνεσθαι καὶ Ἡδέσθαι διαφέρει. Πλάτων Πρωταγόρᾳ. Εὐφραίνεσθαι μὲν γὰρ ὅτι, μανθανοντὰ ἢ ᾠ φρονήσεως μεταλαμβάνοιτο αὐτῆς τῆ διανοίᾳ· Ἡδέσθαι δὲ, ἐαὶ ὀντὰ ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα αὐτὰ τῶ σώματι.

¶ Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ διαφέρει. τὸ μὲν δὲ Εὐθὺς, χρονικὸν ὅτιν ὀδὲ ῥῆμα· τὸ δὲ Εὐθὺ, τὸ οὖ ὀκανόνιας δηλοῖ.

¶ Εὐερεσία καὶ Χάεις διαφέρει. Εὐερεσία μὲν γὰρ ὅτιν, ἡ μεγάλη χάεις· Χάεις δὲ, ἡ ἐλάττων. οἷον, χιτῶνα ἢ κοῦα χαείζεται, ἀνεγκεῖ δὲ οὔ.

¶ Εὐθὺ καὶ Ὀρθὸν διαφέρει. τὸ μὲν δὲ Εὐθὺ αἰόπειται τῶ ὀρεθεῖ· τὸ Ὀρθὸν, τῶ πλαγίῳ.

¶ Εὖ τῶ Καλῶς διαφέρει. Εὖ μὲν, τὸ ὀρθῶς σημαίνει· Καλῶς δὲ, τὸ χρήσιμον σωνηρμένως. τὸ οὖν Εὖ καὶ Καλῶς σημαίνει ὀρθῶς καὶ χρήσιμος.

¶ Ἐλθρὸς Πολεμεῖν καὶ Δεικνυοῦς διαφέρει. Ἐλθρὸς μὲν γὰρ ὅτιν, ὁ φεὸς πρὸν φίλος· Πολέμιος δὲ, ὁ μὲν ὅπλων χωρὶς πόλας· Δεικνυεῖς σ᾽ ὁ χρόνον φεὸς τὸν ποτε φίλον τὸ μῶσος διαφεῶν, ἢ δυς-διδιάκτυς ἔχων.

Ζ.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γὰρ ὅτιν αὐτὸ τὸ πάθος, ἤγουν τὸ ἐν μίσει ὑπαρχον· Ζῆλος δὲ, μίμησις καὶ δὸ· οἷον, ζηλοῖ τὸν κυνηγετὴν ὁ παῖς. Ζηλοῖ δὲ τὰ γείτονα γείτων, Ἡσίοδος, δῆτι καὶ ἀοιδὸς. Ζηλοτυπεῖ δὲ ἡ δεῖνα τινδε.

¶ Ζηλῶσαι τῶ Εἰσῖσαι διαφέρει. Ζηλοῶ μὲν γὰρ ὅτι τὸ αὐτὸ δηλοῦν μίαν μιμεῖσθαι· Εἰσῖσαι δὲ, τὸ μετὰ μαχῆς φιλονεικεῖν.

¶ Ζῆλος Φθόνου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γὰρ ὅτιν ἡ δ᾽ δηλοῦν μίμησις γινομένη, δοκοῦντος τινὸς καλοῦ· Φθόνος δὲ, βασκανία τῆς τῶ ἄλλοις μὲν φεσόντων ἀγαθῶν, ἡμῖν δ᾽ οὔ.

¶ Ζῆλος μὲν ὅτι λύπη ἐπ᾽ ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, οἷα καὶ ἑαυτῷ τις δηλοῦμεῖ φεκπεπῆσαι.

¶ Ζήλου πεῖα ἔδη. ὁ μὲν γὰρ ὅτι Μακεδονικός, καθὰ καὶ φησὶ Δίς, Ζηλῶ τὴν τῶ δεῖνα δηλὴ πῆδε. δεύτερος, καὶ ὁ ζηλωτὴς τινος λέγει)· οἷον, Θησεὺς Ἡρακλέους. πρῶτος δὲ, ὁ φθόνῳ ὅμοιος.

¶ Ζυρὸς, ὀξυγεώδης μὲν, δηλὴ τῶ βοιᾶν· Γλυκὺς δὲ, δῆτι τῶ γαθῶν.

¶ Ζώνη καὶ Ζώνιον διαφέρει. Ζώνη μὲν γὰρ ὅτιν, ἡ τῶ αὐθρός· Ζώνιον δὲ, ἡ τῆς γυναικός.

Η.

Ἠρῶσι καὶ Ἀνέσι διαφέρει. Ἠρέσθη μὲν λεκτέον, ἀπὸ ὕπνου· Ἀνέσι δὲ, ἀπὸ κλίνης.

¶ Ἤλος μὲν ὅτιν ἀρχὴ δηλητηδεύματος· Τρόπος δὲ, ὁδήσεως φεόξεων κατ᾽ τόσιν καὶ αἰαιρεσιμῶν.

¶ Ἤλπισεν καὶ Ἐπήλπισεν διαφέρει. Ἤλπισεν μὲν γὰρ, αὐτοῖ ἔνεκα ἐλπίδας ἔχοντες φεὸ ἔνος· Ἐπήλπισεν δὲ ἕτεροι ἑτέροις, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον.

¶ Ἡμέρα καὶ Ἡοῖς διαφέρει. Ἡμέρα μὲν γὰρ ὅτι τὸ καθόσημα μόνον ἀσάμαντον, ἰῶ Ἡσίοδος Νυκτὸς ἠμεραλογεῖ.

Νυκτὸς σ᾽ αὖτ᾽ αἰθήρ τε καὶ ἡμέραι ἀξεγέρουσιν.

Ἠοῖς τὸ σωαμφότερον, ὧν πάλιν Ἡσίοδος Θείας ὑποτιθεῖ,

Θείας σ᾽ ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπρὰν τε σελήνην,

Ἠῶ θ᾽, ἣ πάντεσσιν ὀδηλοῦσα φαείνει,

Γείνατο. ὅτι δὲ τῆς σωμαπειδοῦς,

Ἀλλ᾽ ἤτοι τὸν χρυσόθρονος ἤρατο Ἠώς.

Ἥς καὶ Ἤδεα, καὶ Ἥ, διαφέρει. τὸ μὲν δὲ Ἥδεα, παρωχημένον δηλοῖ χρόνον· τὸ δὲ Ἥς, τὸν μέλλοντα. Ὅμηρος,

Δείσθε δ᾽ ἢ μὴν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦδα.

ὅτι δὲ τῆ Ἥς, Μένανδρος ὁν Ψευδηρακλεῖ,

Ἀ τῶν μὲν οὖνομ, μηδὲ χρὸ πατθὴ λέγε,

Ἀν Ἕλλα σ᾽ ἢς ἄμεμπτος, εἰς τὸν ἔκπλω

Βοηθρομαῶνος ἀνδρεκχοὰς ἥξεις ἀεί. καὶ καθόλω πάντοτε οὔτω λέγεται ὅτι τῶ μέλλοντος, ἢ κατ᾽ τὸν ἡμέτερον συνήθειαν. οἷον, ἐὰν νοῆς, ἐὰν λαλῆς, ὅπτιος λαλῆς, ἐὰν ἦς ἀγαθὸς. ὁ γοῦν λέγων φεὸς ἕνα, Ἥξ ποτε πλούσιος, ἀκουόσας ἢ διαφορεῶν, δέον φαίνει Ἤδεα. τὸ δὲ Ἥ αὐτὸ τῶ ἔφη, ὡς ἦθει Ὅμηρος,

Ἥ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα τῆδε, ὅτι τὰ μὲν δηλὴ φεὸ τῶν φεοσώπων μόνον θέλεται· τὸ δὲ ἔφη, δῆτι τεταῦ, ὡς ἔφημεν.

¶ Ἡσυχία ὀτὲ μὲν σωπὴν σημαίνει, ὀτὲ δὲ τὴν Ἐπείκειαν, ὁπόταν φαμὲν, ὀν πολλῆ διάγαν ἡσυχίᾳ.

Θ.

Θαλαμαὶ, ὡς ἀγαθὰς, καὶ Θαλάμαι, ὡς μεγάλας, διαφέρειν φησὶ Τρύφων φεὸς τοῖς Ἀτικοῖς, ὀν δευτέρῳ περὶ Ἀτικῆς φεοσῳδίας. ἐαὶ μὲν δὲ ὀξυτονήσωμεν, δηλώσει τὸ φῶ Διοσκούρων ἱερόν· ἐαὶ δὲ βαρυτονήσωμεν, τὰς καταδύσεις μυνύει.

¶ Θαυμάζω, γνῶμα μὲν σωπὴ πόμαον σημαίνει τὸ καταγνώσκω καὶ καταγελῶ. οἷον, Θαυμάζω φῶ ἔωτω ἐχόντων τὴν γνώμην. αἰφατικὴ δὲ, τὸ ἐπαινῶ. οἷον, Θαυμάζω τοῖς οὐ τὰ φρονοῦντας.

¶ Θεομαχία καὶ Θεομαχία διαφέρει. Θεομαχία μὲν γὰρ ὅτιν ἡ φεὸς θεὸν μάχη· Θεομαχία, φῶ αὐτῶ φῶ θεῶν φεὸς ἀλλήλους μάχη.

¶ Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γὰρ ὅτιν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος· Θεατὴς δὲ, ὁ ἀγῶνων καὶ θεάτρων.

Πόπερον θεατὴς, ἢ χάειν μαντευμῶς; καὶ Λίβυλλος,

Βοᾶς τοῖδε φεσῴμαπις θεωρὸς ὤν.

Ἀμφοτέρωσεν οὖν οἱ λέγοντες, Θεωρῆσαί με δεῖ τὸν ἀγῶνα· δέον εἰπεῖν, Θεάσασθαι, διαστέλλει αὐῶ τὸν ἐπιμελῶς Δισμαχίδης ὀν τῶ φεὸς Καικίλιον φεὶ φῶ φεὸς τοῖς Ἀτικοῖς ῥητόρων, καὶ πολὺν φεὸς θεοῦς πεῖπα. καὶ ἐπὶ τὸ Θεάσασθαι, ὡς φῶ φεὶ κεῖ), φεὸς πῶ θεὰν· τὸ δὲ Θεωρεῖν (φησὶν) ἀκ ἄλλο ἢ τὸ φῶ θεῶν ὁρᾶν· πῶπ᾽ τὸ φρονεῖν. διὸ καὶ τοῖς φῶ θεαμῶς ἕνεκα πεμπομένοις, σὺν θυσίαις τὸ καὶ ὁσιοῦ εἰς, παντὰς ὠέμαζον θεωροὺς· καὶ τὸ τοῖς Ἀθηναίοις διδόμενον Θεωρικὸν, ἠχρὶ τῶ θέας, (ὡς Καικίλιος ὑπολαβεῖν) ἀλλὰ δῆλ᾽ τὸν τῆ ἑορτῆς εἰς τοῖς θεοὺς ἀποδοῦναι καὶ ὅδε θεῖν καὶ ἀφραίνεσθαι.

¶ Θεοπόντες καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Θεοπόντες μὲν γὰρ, οἱ ὑποπτευμένοι φίλοι ἐφ᾽ ὧν θεοπτύονται οἱ φεοῖκοντες· Οἰκέται δὲ, θεαποῦῶ.

¶ Θέσθαι καὶ Ὑποθέσθαι διαφέρει. Θέσθαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ λαβεῖν ὑποθήκην· Ὑποθέσθαι δὲ, τὸ δοῦναι ὑποθήκην.

¶ Θελειν & Βούλεσθαι ἐαὶ λέγῃ τὸς, δηλώσει ἐπ᾽ αἰκαιόσας τε καὶ ὀλόγῳς ὀρέγεται τινός.

¶ Θερίζειν, ὁπόπ δίφτείειν ἢ τῶ θέρος ὥραν (ὡς τὸ Χειμάζειν) καὶ τὸ τοῖς Δημητριακοῖς καρπὸς συλλέξαι.

¶ Θηβαῖοι & Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν· καθὼς Δίδυμος ὀν ὑπομνήματι τῶ φεόπω φῶ πινακῶν Πινδάρου φησὶν, Καὶ τὸν πείσεσι ὑπὸ Τύπου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς Ἰσμήνιον φεῶπον. εἰς δ᾽ ὅτι διαφορὰ Θηβαγένων φεὸς Θηβαίους, Ἔφορος ὀν τῆ δευτέρᾳ φησὶ. οὗτοι μὲν οὖν σωεπεχθήσαν εἰς τὴν Βοιωτίαν. τινὲς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐμόροις φεσσικαῶσας ἰδίᾳ Θηβαῖοι φεσηγόρον τὸ πολοῖς ἔπεσον. ὕστερον δ᾽ οἱ σύμμικτοι ἦσαν πολλαχόθεν, ὀνέμοντο δ᾽ τὴν ὑπὸ τὸν

Κιθαιρῶνα χώσεν, καὶ πῶν ἀπομάτιον τῆς Εὐβοίας. ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαγενεῖς, ὅπ ποτε ἐνέμοντο τοῖς ἄλλοις Βοιωτοῖς δίχα Θηβαίων.

¶ Θῆς, Λάπεις, Ἀμφίπολις, Ἄτμβος διαφέρουσι. Θῆς μὲν γὰρ, ὁ δὴ μισθῷ δουλεύων·

-- θῆτές τ' ἀμώβοι τε.

Λάπεις δὲ, ὁ κῆ πολεμικὴν πᾶσιν ἄλοις, καὶ δὴ δουλείαν ποτοσαχθεὶς. Ἀμφίπολος ᾖ κοινὸν ὄνομα ἀρρένος καὶ θηλείας δούλης. Ἄτμβος ᾖ, οὐ μόνον ὁ δοῦλος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποτιμαμένος ἐλεύθερος.

¶ Θεράπων καὶ Θάρσος διαφέρει. Θεράπων μὲν γὰρ ἐστιν ἡ ἄλογος ὁρμὴ· Θάρσος ᾖ, ἔλλογος ὁρμή.

¶ Θύρα & Θυραία διαφέρει. Θύρα μὲν γὰρ ἐστιν, ἡ ἐξ ἀρχῆς γονυμία. Μένανδρος ἐν πῶς καπεδίκῃ, Θύρα· ἔβελε· Θυραία δὲ, τὸ μέλλον ποτὲ ὀκκαπῆν θύρα μέγεθος.

¶ Θύειν τὸ Σφάττειν διαφέρει· Θύειν μὲν γὰρ ἐστιν, ὅτι ὑμῖν θεοῦ· καὶ τὸ μαντεύειν ὅτι ὑμῖν δίχα σπλάγχων Θύειν φαμέν. Σφάττειν ᾖ, τὸ δι' ἰώτηναοῦ αἵματα φονεύσπαδαι· καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγου, τὸ δ' ἐπ' ἀνθρώπου πάττεται.

¶ Θύοντες καὶ Θύοντας διαφέρει. Θύοντες μὲν γὰρ οἱ σφάττοντες τὰ ἱερεῖα· Θύοντας ᾖ οἱ δίχα τῶν σπλάγχων μαντευόμενοι.

¶ Θύρα καὶ Θυρεὸς διαφέρουσι. Θύρα μὲν γὰρ ἐστι τὸ ὅτι θεμα τὸ ὀκ τῶν πυλῶν· Θυρεὸς ᾖ, τὸ ἀθύρωμα αὐτὸ, καὶ τὰ χαλάσματα τῆς θύρας.

¶ Θυμὸς μὲν ὅτι ποτὲ κακὸς· Ὀργὴ ᾖ, πολυχρόνιος μνησικακία.

I.

Ἱεροῦσι καὶ Καθιεροῦσι λέγουσιν ὅτι τῶν θυμάτων ἱερεῖον. Ἱεροῦσι ᾖ & Καθιεροῦσι, ὅτι τῶν ἀκαπνιῶν.

¶ Ἱερεῖον καὶ Χρυσήλεον διαφέρει. Ἱερεῖον μὲν γὰρ ἐστι κοινῶς τὸ σφαζόμενον ποτὲ θυσίαν ἀπαξ· Χρυσήλεον ᾖ, τὸ ἱερὸν ὠχραίνται χρυσήλεαζόμενοι. Ἡρόδοτος, Καταπῶ ἔπ καὶ νῶν, ὅταν χρυσήλεα θύσιν ὀν τῷ ἱερῷ.

¶ Ἱερὰ, ὅσα τε τελέσιος τῶν ναῶν, & τὰ σφάγια, καὶ ὅσα τῶν αὐδκώπων, ὡς Ὑπαρείδης ὀν τῷ κῆ Ἀρχιφανίδου· καὶ ὅσ ξόανα, ὡς Θεόπομπος ὀν ἑκοστῇ ἕκτῃ.

¶ Ἰκέσιος καὶ Ἀφικέσιος διαφέρει, ὡς φησι Ἡρακλείδης. Ἰκέσιος μὲν γὰρ ἐστι, τὸ ἐλθεῖν· Ἀφικέσιος ᾖ, τὸ ἔπιελθεῖν. Ὅμηρος τῶν διαφορὰν φησι,

-- -- οὐδ' αὖθις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν. καὶ,

Ἵκετο δ' ἐς Μαρεσθῶνα καὶ ἀμφὶ γύαλα Λιθίων.

¶ Ἰδουμαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι διαφέρουσιν, ὡς φησι Πτολεμαῖος ὁ πρῶτῳ τῶν Ἡρώδου τῶ βασιλέως. Ἰουδαῖοι μὲν γὰρ εἰσιν, οἱ ἐξ ἀρχῆς φυσικοί· Ἰδουμαῖοι δὲ, τὸ μὲν ἀρχῆθεν ὀν Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι, κρατηθέντες δὲ ὑπ' αὐτῶν, & ἀναγκασθέντες περιτεμνεῖν & συμπολεῖν εἰς τὸ ἔθος, & τὰ αὐτὰ νόμιμα ἠρέσθαι, ἐκλήθησαν Ἰουδαῖοι.

¶ Ἶπες, καὶ Θρῖπες, & Κῖες, καὶ Ἴκες διαφέρουσιν. Ἶπες μὲν οὖν λέγονται θηρία τὰ διαφθρωπικὰ τῶν κεφαλῶν. Ὅμηρος,

- μὴ κίεν ἶπες ἔδοιεν.

Θρῖπες ᾖ, τὰ ἐδίοντα τὰ ξύλα· καὶ Θρῖπιδέεται, τὰ ὑπὸ θρίπῶν βεβρωμένα ξύλα, οἷς καὶ αὐτὰ σφαγίδων ἐρεῶνται, ὅπ ἰῶ δις ὀδρέπτεται. Κῖες ᾖ, τὰ ὀν τῆς κριθῆς καὶ ὠ τοῖς πυροῖς θηρία. Ἴκες δὲ, τὰ ἐδιόντα τοῖς ὀφθαλμοῖς τῶν ἀμπέλων. Ἀλκμαὶν, Ποικίλον ἴκα, πὶν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλέσῃσα.

¶ Ἴσοι & Κοινοὶ διαφέρει. Πλάτων ὁ Πρωτεγόρα, Χρὴ δὲ τοῖς ὀ τοῖς δὲ λόγοις πῶς ἀφελῶ ὁμόνοιας, κοινοὶ μὲν ἢ ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιν ἀκουστοὶ, ἴσοι ᾖ μή. ἔστ δὲ οὐ ἑαυτῶν. κοινῶ μὲν γὰρ ἀκούσαι ἀμφοτέρων χρὴ, μὴ ἴσον δὲ τεῖναι ἑκατέρῳ, ἀλλὰ τῷ μὲν φρονέρῳ, πλέον, τῷ ᾖ ἀμαθεστέρῳ, ἔλασσον.

¶ Ἰσοτελὴς καὶ Μέτοικος διαφέρει. Ἰσοτελὴς μὲν γὰρ, ὁ τιμημένος· Μέτοικος ᾖ, ὁ ὀν τῷ ἴσῳ τέλματι τοῖς πολίταις· καὶ τὰ μὲν Μετοίκιον μὴ πολῶ, πάντα ᾖ ἔχων τὰ αὐτὰ τοῖς πολίταις, πλὴν τῶ ἀρχῶν. Μέτοικος ᾖ, ὁ μετοικήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ὀκ τῆς ἑαυτῆς, καὶ τῶ μὲν ξένου πλέον τὶ ἔχων, τῶ ᾖ πολίτου ἔλαττον. ἐτέλει δὲ ὁ Μέτοικος κατ' ἐνιαυτὸν Μετοικίου δραχμὰς δέκα, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πομπῇ σκάφιον ἔφερε κηρία ἔχουσαν· ὁ δὲ & σκαφηφόρος ἔλεγον τοῖς μετοίκοις. πολλάκις ᾖ

& σκαφεφόρουν τοῖς Ἀθηναίοις.

¶ Ἰσθμὸς καὶ Πορθμὸς διαφέρει. Ἰσθμὸς μὲν γὰρ ἐστι τῆς γῆς ὁδὸς, ἐκατέρωθεν θαλάσσης περιεχομένης· Πορθμὸς δὲ ἐστιν στενὸς θαλάσσης πόρος, ἐκατέρωθεν ὑπὸ γῆς περιεχόμενος.

¶ Ἴδει & Γίνωσκε διαφέρει. Ἴδει μὲν γὰρ, ὅτὶ τὸ γίνωσκε πάσσεται· αὐτὴ δ' οὖν ἴδει, αὐτὸ τὸ γίνωσκε. & τὸ πληθυντικὸν ἴδε, αὐτὸ γινώσκετε. & Μένανδρος ὀν Ἥρωϊ,

Εὖ ἴδει, κἀγὼ τῶτο συγχωρήσομαι.

Ἐάσοισι δὲ ὅμως & ὅτὶ τὸ ἰδεῖν τὶ ἴδει. Εὔφημος,

Ἴδει μοῦσον ὀρμωμένη, αὐτὸ τὸ γίνου.

¶ Ἱστοριογράφος Συγγραφεὺς διαφέρει. Ἱστοριογράφος μὲν γὰρ ἐστιν ὁ τὰ ποτὲ αὐτὸ γεγονότα συγγραφόμενος, ὡς Ἡρόδοτος. Συγγραφεὺς ᾖ, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτῶ, ὡς Θουκυδίδης.

¶ Ἰσοδίκη καὶ Ἰσοπέδη διαφέρουσιν. Ἰσοδίκη μὲν γὰρ ἐστιν ἐφ' ἧς ὁ ἴσος κατεκλίνετο. Ὅμηρος,

Ἰσόν οἱ ἰσοδίκῃ πέλασσαν. Ἰσοπέδη ᾖ, ὁ ὀν μέσῳ τῆς νεὼς κοῖλος πόπος. Ἕνες δὲ Λινίδα καλοῦσιν, εἰς ὃν ὁ ἴσος ὠπίθετο.

-- -- ἀλλά με δεσμῷ

Δῆσαν ὀν ὀρχαλέῳ, ὄφρ' ἔμπεδον αὐτὸν μίμνω,

Ὀρθὸν ὀν Ἰσοπέδῃ.

¶ Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται διαφέρουσιν. Ἰταλοὶ μὲν γὰρ, οἱ ἀρχῆθεν τῆ χώρᾳ οἰκοῦντες· Ἰταλιῶται ᾖ, ὁπίσω τῶν Ἑλλήνων ἐπῴκησαν μετὰ τοῦτο. τὸ αὐτὸ & ὅτὶ τῶν Σικελιωτῶν.

K.

Κοίκησις καὶ Κατοίκησις διαφέρει, ὡς φησιν Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ὀν τῇ τείτῳ τῶν καπνῳμυθῶν. Κατοίκησις μὲν γὰρ ἐστιν ἡ ὑφ' ἑτέρων γινομένη ἱδρύσις· Κοίκησις ᾖ, ὅταν αὐτοὶ ἕνες οἰκήσωσι τόπον ἢ πόλιν ἢ κατὰ καλαβόντες. ᾖ, Ἀθηναῖοι κατῴκησαν μὲν τὴν ἀκρόπολιν, κατῴκισαν δὲ Ἰωνας. καὶ ἔστ τῶν μὲν τὸ κατοικεῖν ἢ Κατοίκησις· τῶν δὲ ᾖ τὸ κατοικεῖν, ἢ Κοίκησις.

¶ Καταβολὴ καὶ Εἰςβολὴ διαφέρει. Καταβολὴ μὲν γὰρ, ἡ ἔκλυσις τοῦ εἰςφερομένου ὑγροῦ· Εἰςβολὴ δὲ, τὸ εἶδος τοῦ πυρετοῦ.

¶ Κατάμμα καὶ Κάπεγμα διαφέρει. Κάτμμα μὲν, ὀπτεταμένον, τὸ καπεχὸν καὶ σωτεσεμμένον· Κατμα ᾖ, βεσεγκὸν, τὸ τῶ ἔρου ἔλκωμα.

¶ Καταχρίματα καὶ Καταχρίσματα διαφέρει. Καταχρίματα μὲν γὰρ ἐστιν ὑγρὰ τὰ σῶα καπεχρόμενα ὕδατα, ὅτὶ λουτρῶνος, καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων· Καταχρίσματα δὲ σωῶ τῶ σ, αἱ ἰαράδες καὶ τὰ ἄλλα τραγήματα τῶν νέων, ἢ τῶν δούλων, & κατέχουν. Λεξιφάνης, Εἶτ' οὐχὶ δέξῃ δὴ τὰ Καταχρίσματα; καὶ Δημοσθένης ὀν τῇ κῆ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν, Ἀλλ' αὐτὸς μὲ ὀκ ὤκνησε πῶ δέκαπεαν αὐ γῆμας, ἢ τὰ Καταχρίσματα αὐτῶ κατέχουσ τότε ἰώνκα ἑωνῆη.

¶ Κάδος καὶ Κοδίσκος διαφέρει. Κάδος μὲν λέγεται ὦ ὀν τῶ φρέατος αὐτῆμῶν τὸ ὕδωρ· Κοδίσκος δὲ, ἀγγεῖον εἰς ὃ ταῖς ψήφοις ἐμβάλλουσι.

¶ Καθάρσια & Καθάρματα διαφέρει. Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερεῖα, καὶ τὰ ἄλλα οἷς καθαίρονται· Καθάρματα ᾖ, τὰ μετὰ τὸ καθαρθῶναι ἀπορριπτούμενα.

¶ Κανθαιρεῖν καὶ Τονθορεῖν διαφέρει. Κανθαιρεῖν μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸ τρέμειν· Τονθορεῖν ᾖ, τὸ ψιθυρίζειν & γογγύζειν.

¶ Καιρὸς καὶ Χρόνος διαφέρει. Καιρὸς μὲν γὰρ ἐστι μέρος χρόνου, ᾖ μεμετρημένων ἡμερῶν σύστημα· Χρόνος δὲ, πολλῶν καιρῶν πλεῖστος καὶ σύλληψις. Ἄλλως. Ὁ μὲν Καιρὸς δηλοῖ πιότητα χρόνου, ᾖ, ὅτι πόλεμος ἐω. Χρόνος ᾖ, πιότητα. ᾖ, ὠδὲ δέκα χρόνων, ἢ μετὰ δέκα ἔτη.

¶ Κάλαμα καὶ Κάμη διαφέρει. Κάλαμα μὲ γὰρ, οἱ τῶν ἀλεκτυόνων πώγωνες· Κάμη ᾖ, τὰ αὖθι τῶν βαμβῦκ.

¶ Κάδισον τῶ Κάθισον διαφέρει. Κάδισον μὲν γὰρ ἐρουδῶν ἀπῆ πτι πῶδι ἑαυτῶ κεκαθόντες. Κάθισον δὲ, πῶδι ἑτέρου, Κάθισον αὐτόν.

¶ Κακὸς Πονηρὸς διαφέρει. ὡς πῶ ὁ Κακὸς τῶ Ἀγαθοῦ. Κακὸς μὲν γὰρ, ὁ πανοῦργος· Πονηρὸς δὲ, ὁ δραστικὸς κακοῦ.

¶ Κακοήθεια μὲν ὅτὶ κακία κεκρυμμένη· Κακοῦθεια δὲ, πανία καὶ παντεδεστὴς πανουργία.

¶ Κέλης καὶ Ἐπακτοκέλης διαφέρει. Κέλης μὲν γὰρ ὅτὶ πεδάλιόν τ μικρὸν· Ἐπακτοκέλης δὲ, κακοῦργον & ληρωνὸν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτείδος καὶ κέλητος. Αἰσχίνης ὀν τῇ κατὰ Τιμάρχου, Ἀλλ' αἱ πεσεπεῖς τῶ σώματος ἡδοναί, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν εἶ, τοῦτο πληροῖ τὰ λῃστήρια· τοῦτο εἰς τὸν ἐπακτοκέλητα ἐμβιβάζει. Ἐπακτῆρες δὲ κωπῆρται καλοῦσται.

¶ Κέλυφος, Κελύφειον καὶ Ἐλύτρον διαφέρει. Κέλυφος μὲν γὰρ λέγεται ὅτὶ τῶν ὀστρακοδέρμων, οἷον τῶν κοχυλίων· Κελύφειον δὲ, ὅτὶ τῶν τραγημάτων καὶ ὀστείων· Ἐλύτρον δὲ, τὸ ὑπερῶν χώρημα.

¶ Κέδρος Φηλυκῶς μὲ, τὸ δένδρον ἀρσενικῶς ᾖ, ὁ καρπός· Ἀλλὰ δῦε τοῖς κέδροις.

¶ Κηρύξαι, Ἀπεκηρύξαι, καὶ Ἐπικηρύξαι διαφέρει. Κηρύξαι μὲν γὰρ καὶ Ἐπικηρύξαι λέγουσιν ὅτὶ τῶ ὑπὸ κήρυκα ἀποδίδοσθαί τι. Μένανδρος,

Ἀπεκήρυξεν αὐτῷ ἀγαθόν,

ᾖ, ὑπὸ κήρυκα ἐπώλησε. Ἐπικηρύξαι δὲ, τὸ ὑποτόσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι & αἰχάρωτι, καὶ ἀποκτίνειν τινὰ τῶν ἢ ἀπαδόντων.

¶ Κιβωτὸς καὶ Κίστη διαφέρει. Κιβωτὸς μὲν γὰρ ἐστιν ἡ ξυλίνη· ἐνδὸ καὶ Ἀνθπῆξ καλεῖται· Κίστη ᾖ, ἡ πλεκτή.

¶ Κίνησις Περιφορὰς διαφέρει. Κίνησις μὲ γὰρ ἐστι κυείωσ ἡ ὀκ τόπου εἰς τόπον μεταβασις· Περιφορὰ δὲ, ἡ ποῖ τὸν αὐτὸν τόπον φορά.

¶ Κίσσεις καὶ Κλῆσεις διαφέρει, φησὶν Ἀελοῦξενος ὁ τῇ ποῖ ὀργάνου. Κίσσεις γὰρ ἐστιν ἡ λυσε, καὶ οἱ χρωῶμοι αὐτῆ, Κιδωνεῖσαι, οἷς ἡμεῖς λυρῳδοὶ φαμῶ· Κλῆσεσ δὲ, χρῆται ὁ κιθαρῳδὸς. Αἰσχίνης ὀν τῇ κῆ Τιμάρχου διαβέλλει, καὶ φησὶν οὕτω, Πεῖ αὐτῷ ἔῃς κιθαιστὰ καὶ κιθαρῳδοί. Κιθαιστὴς μὲν ἐστιν ὁ μόνον ᾄδων· Κιθαρῳδὸς δὲ, ὁ ᾄδων καὶ ᾄδων.

¶ Κλῆσις & Πρόκλησις διαφέρει. Κλῆσις μὲν γὰρ ἐστιν ἡ εἰς ὀπωῶν τῶν δικαστηρίων γινομένη· Πρόκλησις ᾖ, ἡ εἰς Ἄρεον πάγον.

¶ Κλῆμα Κλίματος διαφέρει. Κλῆμα μὲν γὰρ ἐστιν εἶδος ἀμπέλου· Κλῖμα ᾖ, μέρος τῶ τῶ κόσμου.

¶ Κλύσαι μὲν λέγεται πτῆνον ἢ ἀγγεῖον· Νίψαι δὲ, πρόσωπον & πόδας· Πλύναι δ' ἐσθῆτα.

¶ Κόρδαξ καὶ Καρδαξ διαφέρει. Κόρδαξ μὲν γὰρ ἐστιν εἶδος ὀρχήσεως· Καρδαξ δέ τις ἐκκλέπτ τραπῶτις. Βαρβαρος ᾖ ἡ λέξις. καλεῖται ᾖ ἡ μὲν ἐρατωνικὴ ὄρχησις, ἐμμέλεια· Σίκινις ᾖ, ἡ σατυρικὴ· Κόρδαξ ᾖ, ἡ κωμικὴ.

¶ Κομῳδὴ & Κομῳδὴ διαφέρει. Κομῳδὴ μὲν πρέπαπα μόνως ὅτὶ ῥῆμα, καὶ σημαίνει τὸ πωπλῶς· Κομῳδὴ ὀξυτόνως, ὄνομα· οἷον, Οὐ σφαῖν κομῳδή. λέγει δὲ ἡ ὁπλῆς πινος Κομῳδὴ, πῶδε τὸ κομῶσθαι καὶ ὁπλαβεῖν.

¶ Κόπτει καὶ Φοφεῖ διαφέρει. Κόπτει μὲν γὰρ πῶ θύεται ὁ ἄλλωθεν, Φοφεῖ ᾖ, ὁ ἔσω θεν ἐξιών.

¶ Κομᾶν & Κουειᾶν διαφέρει. Κομᾶν μὲν γὰρ ἐστι τὸ ὅτὶ πινος σεμνυνόμενα τῶν καλῶς πεφεκομένων, καὶ τρέφειν πῶ κόμῶν· Κουειᾶν ᾖ, τὸ κουεῖν ὅπτεδίδοσθαι, καὶ πῶ κόμῶν καθίεναι.

¶ Κόρυδος καὶ Κορύδαλος διαφέρει. Κόρυδος μὲν γὰρ, τὸ ὄρνεον· λέγεται ᾖ τῆς ἱερόν. Κορύδαλος ᾖ, δῆμος Ἀθηνῆσιν, ὀν ᾧ σωτῆρος κούρης ἱερόν.

¶ Κόνις καὶ Κονὶς διαφέρει. τὸ γὰρ λεπότατον τῆς γῆς Κονὶς, ὀξύνεται· τὸ δὲ ὅτὶ τῆς κεφαλῆς γινόμενον φθειρῶδες βαρεῖ.

¶ Κόσμος Οἰκουμένης διαφέρει. τὸ μὲν, πῶδε ἀγγεῖα οἰκουμένῳ καὶ ἄστρα· τὸ δὲ, μόνῳ πῶ φανερῶν.

¶ Κτήματα καὶ Ἐπικτήματα διαφέρει. Κτήματα μὲν γὰρ ἐστιν τὰ ὀν τῇ οἰκίᾳ· Ἐπικτήματα δὲ, τὰ ὀν ἀλλοτρίᾳ.

¶ Κτῆσις μὲν ὅτὶ πᾶσα ἡ οὐσία· Κῆμα δ' ἓν π.

¶ Κραπάλη & Μέθη διαφέρει. Κραπάλη μὲ γὰρ ἐστιν ἡ χθεσινὴ μέθη· Μέθη ᾖ, ἡ τῆς αὐτῆς ἡμέρας γινομένη οἴνωσις.

¶ Κύπειν καὶ Κυπάζειν διαφέρει. Κύπειν μὲν γὰρ ἐστι τὸ ὅτὶ

κόμῳθεσθαι τῷ σώματι· Κυπάζειν δὲ ὅτὶ τὸ φραγβύειν. Ἀριστοφάνης ὀν Νεφέλαις,

Χώρει· τί κυπάζεις ἔχων πῶδι τῶν θύραν;

¶ Κυβεύειν & Πεσσεύειν διαφέρει. Κυβεύειν μὲν ἐστι τὸ δῖα ψήφων ἢ ἀστραγάλων παίζειν· Πεσσεύειν ᾖ, τὸ δῖα ψήφων.

¶ Κρίνειν τὸ Διακρίνειν διαφέρει. Κρίνειν μὲν γὰρ, τὸ κυείοις δικαζειν· Διακρίνειν δὲ, τὸ ποῖῶν σχάσματος διῖῶν καὶ χωρίζειν.

¶ Κύειν & Τίκτειν διαφέρει. Κύειν μὲν, τὸ ἔγκυον εἶ· Τίκτειν δὲ, τὸ ἀπαλλάττεσθαι τῶ κύειν. Εὐριπίδης ὀναπίον,

Ἡ κύουσα πίκτω (εἶπεν) ἠνίκ' ἠρέμιμι πάλιν.

¶ Κύελος καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύελος ᾖ τῆς γυναικὸς ὁ αὐτὴρ, & τῶν ἀνὸ ὁ πατὴρ· Δεσπότης δ' ἀρχοῦν ἢ τῶν ἀνὸ ἄλλων.

¶ Κωφὸς καὶ Ἐννεὸς, ὁ αὐτὸς πῶδε τοῖς παλαιοῖς ἐλέχετο ὁ μὴ φθεγγόμενος. Ὅμηρος,

- κύματ κωφά.

τῷ μὴ ὑποτελοῦντα ἦχον. καὶ ἡσυχία.

Καὶ κωφοὶ ξωίπμι, καὶ οὐ λαλέοντες ἀκούω.

πῶδε γὰρ πλίλος ἔπαξε. νῦν ᾖ Κωφὸς ὁ βεβλαμμένος πῶ ἀκάλω λέγεται.

¶ Κωμῳδὸς καὶ Τραγῳδὸς λέγεται ὁ χορευτὴς καὶ ὑποκριτὴς· Κωμῳδοποιὸς ᾖ Τραγῳδοποιὸς, οἱ ποιηταί. ὀνόματα δὲ συγχέουσι πῶ διαφορέων.

Λ.

Λαγχάνειν καὶ Κληρώσασθαι διαφέρει. Λαγχάνει μὲν εἷς ου αὖ ὁ κλῆρος ἔλθῃ. (Ὅμηρος,

Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε ὁδμωβρὲς ὅς κε λάχῃσι.)

Κληροῦσθαι ᾖ οἱ καθιέντες εἰς τὸν κλῆρον. & Λαγχάνειν μὲν ὅτὶ τὸ ὀκ τῶν κληρουμένων τῶ ποτεκειμένου τυχεῖν· Κληρώσασθαι ᾖ, τὸ κλῆρῳ χρήσασθαι.

¶ Λαλεῖν καὶ Λέγειν καὶ Διαλέγεσθαι διαφέρει. Λέγειν μὲν, τὸ πεταμένος ποιεῖσθαι τὸν λόγον· Λαλεῖν ᾖ, τὸ ἀπάκτως ὀκφέρειν τὰ ὑποτιθέμενα ῥήματα· Διαλέγεσθαι ᾖ, τὸ ἀμείβεσθαι, καὶ λόγον αὐτὸ λόγου πῶδε δύναμ ποῖς τὸν αὐτὸ λόγον. Πλάτων ὀν Σοφιστῇ. οἱ δ' ἄλλοι φλυάροι διαιροῦσιν οὕτως· Λαλεῖν μὲν τοὺς ἀπάκτως ὀκφέροντας ὀνάματοῦν λόγον· Διαλέγεσθαι ᾖ καὶ λέγειν τοὺς μετ' ὀπτμελείας λέγοντας. διαφέρεσθαι ᾖ τῶν δύο τούτων λέγοντι, καὶ τὸ μὲν διεξιέναι λόγον σωιαίρονταις, λέγειν φασὶ· Διαλέγεσθαι ᾖ, τὸ ἀμειβόμενον τοὺς λόγοις κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀποκρίσιν πιεῖσθαι.

¶ Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι διαφέρει. Λαβεῖν μὲν γὰρ ὅτι, τὸ κείμενόν τι αἰρεῖσθαι· Δέξασθαι ᾖ, τὸ διδόμενον ὀκ χαρᾶς.

¶ Λέπας καὶ Λεπὶς διαφέρει· Λέπας μὲν ᾖ βαρυτόνως ὅτὶν ὄρους ἀπόσπασμα· Λεπὶς δὲ, ὀξυτόνως, ὀν τοῖς πίνακας γινόμενον & ὄρεσιν.

¶ Λέμβοι καὶ Λέμφοι διαφέρει. Λέμβος μὲν γὰρ ὅτὶ πλοιαρίου ἕνος εἶδος· Λέμφος ᾖ πῶδε Ἀθηναῖοι οἱ κορυφῶδες ἐλέγοντο & μυξῶδες. Μένανδρος Ὑποβολιμαίοις,

Γέρων ἀμέμακτ' ἄθλιος λέμφος.

¶ Λέχος καὶ Εὐνὴ διαφέρει. Λέχος μὲν γὰρ ἐστιν ἡ κλίνη· Εὐνὴ ᾖ, ἡ ὅτὶ τῶτης χρῆσιν. φησὶ γοῦν Πίσκλεόπη,

Ἐνθὰ οἱ ὀκ θεῖσιν πυκνὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνὴν,

Δέμνια καὶ χλαίνας.

¶ Λοῖσθε καὶ Λοῖσι διαφέρει. Λοῖσθε μὲν γὰρ διφθόγγου σημαίνει πῶδι ἀπόλειαν πῶν πεζοπτῶν·

Λοῖσθε δ' ὀκ πεδίου σωκελάσαμεν.

διφθ ᾖ τῶ ἰ ὀδιῤῥήμα, δηλοῖ ὅπτασεως, εἰ τε ὀντείνηται, εἰ τε συστέλληται.

¶ Λῆμα καὶ Λῆμμα διαφέρει. Λῆμα μὲν γὰρ ὅτὶ δι' ἑνὸς μ, τὸ πῶδε θέσημα τῆς ψυχῆς· Λῆμμα ᾖ διφθ δι' ὀ μμ, τὸ λαμβανόμενον.

¶ Λιπουργεῖν διφθ τῶ π, & Λιτουργεῖν διφθ τῶ ι, διαφέρει, φησὶ Δίδυμος ὀν Ὑπομνήματι δευτέρᾳ Ἰλιάδος. τὸ μὲν γὰρ Λιπουργεῖν, τὸ τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν· λῆπτ γὰρ φασι τὸ δημόσιον.

Λιπὼν ἀμφιπένοντο.

τὸ ᾖ Λιτουργεῖν, κακῶς λέγεν.

¶ Λίβανος καὶ Λιβανωτὸς διαφέρει. Λίβανος μὲν δὲ κοινῶς ἡ καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιώμενον· Λιβανωτὸς δὲ, μόνον τὸ θυμιώμενον.

¶ Λοξογράφος καὶ Λοξοπιὸς διαφέρει. Λοξογράφος μὲν γὰρ ἐστιν ὁ ἐπὶ δικανικοῖς λόγοις γράφων· Λοξοπιὸς δὲ, ὁ λόγοις πνικὰ καὶ μῦθοις σωπηδεῖς.

¶ Λόγος Ποιήσεως διαφέρει. Λόγος μὲν γὰρ ἐστιν ἡ δίχα μέτρου σύνταξις· Ποίησις δὲ, ἡ σὺν θεσει μέτρῳ κοσμουμένη.

¶ Λυχνοῦχον καὶ Λαμπήνεα φασὶ τὸν νοῦν, φανὲν δὲ πῶς λαμπάδα. καὶ οἱ μὲν κομικοὶ διὰ τοῦ φ, οἱ δὲ βαρβαρικοὶ διὰ τοῦ π, Πανόνος. Λυχνεῖον δὲ ἐκάλουν πᾶν λυχνεῖον.

¶ Λυχνεῖον Λύχνου διαφέρει. Λυχνεῖον μὲν γὰρ ἐστιν ἡ λυχνία, ὡς Ἀντιφάνης φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς· Λύχνος δὲ, ὁ φανός. Μένανδρος ἐν Νομοθέτῃς,

Ἕτερον λυχνοῦχος, ἑτέρου λήκυθος.

Μ.

Μάχεσθαι καὶ Μαχαιρεῖν διαφέρει. Μάχεσθαι μὲν δὲ ὁμοίως τῶν λέγουσιν οἱ Ἀττικοί· Μαχαιρεῖδας δὲ, τοὺς τοὺς κουρέων.

¶ Μακρολόγος καὶ Πολυλόγος διαφέρει. Μακρολόγος μὲν γὰρ ἐστιν ὁ τὰ ὀλίγον πολλὰ λέγων· Πολυλόγος δὲ, ὁ τὰ πολλὰ πολλὰ λέγων.

¶ Μαστὸς Μαζὸς διαφέρει. Μαστὸς μὲν γὰρ ἐστιν ὁ γυναικεῖος κυρίως δὲ τὸ οἷον μαστὸς εἶ γαλακτος· Μαζὸς δὲ, ὁ αἰδοῖος. ὡς καὶ ὁ ποιητὴς φησι,

Νεῦε ἐπὶ μὲν μαζῷ πέλασον, τόξῳ δὲ σάθηρον.

¶ Μάρτυς Ἐλέγχου διαφέρει. Μάρτυς μὲν δὲ ἐπ' ἀγαθοῦ λαμβάνεται· Ἔλεγχος δὲ, ὀπὶ φαύλου.

¶ Μάχη καὶ Πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γὰρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμοις ἐνέργεια· Πόλεμος δὲ, ὁ χρόνος, καὶ ἡ ἐπὶ τῶν πολεμίων ἐπιθεσις.

¶ Μαρτυρία καὶ Ἐκμαρτυρία διαφέρει. Μαρτυρία μὲν γὰρ ἐστιν ἡ τῶν ὀπὶ δημοσίων· Ἐκμαρτυρία δὲ, ἡ τῶν ἀποδημούντων, ὡς διαφορεῖ Δείναρχος ἐν τοῖς κατ' Κλεομένους αἰτίας, λέγων, Πολλὰ κἀγὼ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἠξίουν ὑμῶν, καὶ τοὺς νομοθέτας ἐξεῖναι τῶν ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας παρέχεσθαι.

¶ Μάγον, τὸν τὰ φαρμακὰν, ὡς Αἰγύπτης ἐν τοῖς κατ' Κτησφῶντος· καὶ τὸν ἐπὶ τοὺς θεοὺς ἱερουργὸν, ὡς Ἡρόδοτος.

¶ Μανία μὲν ἐστιν ἔκστασις λογισμοῦ· Λύσσα δὲ, ὀπὶ τὸ μανία· Οἶστρος δὲ, μανιώδης ὀπὶ θυμία.

¶ Μαντικὴ μὲν ἐστιν ἡ τέχνη· Μαντεία δὲ, ὁ χρησμός.

¶ Μέτοικος καὶ Ἰσοτελὴς διαφέρει. Μέτοικος μὲν γὰρ ἐστιν ὁ ἐπιδημῶν· Ἰσοτελὴς δὲ, ὁ μὴ πολῖτης, ἢ δὲ ἄρχων.

¶ Μεταβάλλεσθαι καὶ Μεταμορφοῦσθαι καὶ Ἀλλοιοῦσθαι καὶ Ἑτεροιοῦσθαι διαφέρει. Μεταβάλλεσθαι μὲν γὰρ ἐστι πάθος κοινόν. καὶ τὸ κηρὸν γίνονται, καὶ τορεύεσιν, καὶ ἀφροδίσιον. ὁ γοῦν Εὐριπίδης ἐν Ὀρέσῃ, πεισθεὶς τοῦ δεύσαμεν τῆς λέξεως, φησὶ,

Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

μεταμορφοῦσθαι δὲ, μετὰ χρόας κτῆσμός, καὶ μετὰ τύπωσις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα· Ἀλλοίωσις δὲ, οὐ μόνον μεταχρωματισμὸς χαρακτῆρος, (ὡς τὸ Ἀλλοῖός μοι ἔξιν ἐφαίνης νέον τοῦ πάροιθεν) ἀλλὰ καὶ τῆς τορεύσεως ἐπὶ πολὺ ἡλίου τύπος ἐπὶ ρα· Ἑτεροίωσις δὲ, ὅταν ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλῃ, ὡς Νιόβη εἰς λίθον.

¶ Μείραξ καὶ Μειρακίον καὶ Μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον δὲ, καὶ Μειρακίσκος, ὁ δρόσιν· Μείραξ δὲ, ἡ θήλεια.

¶ Μετρεῖσθαι καὶ Ἴσασθαι διαφέρει. Μετρεῖσθαι μὲν δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μέτρῳ λαμβάνειν πυρὸν, ἢ τι τοιοῦτον ἐν δίκτυοι, ἵνα ἀποδῷ. Ἡσίοδος,

Εὖ μὲν μετρεῖσθαι τοῦδ' λείπονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι.

καὶ ἀργύριον, ἢ χρυσίον. οὐδέπω δὲ ὅτι νομίσματος. ἴσασθαι δὲ, Ὅμηρος,

Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ὑποτόσσωνται Ἀχαιοὶ Κρῆτες. ἢ, τὸ ἠθρόοθαι αὐτοῖς ἐλαίωμα ἐν τῇ μαχέσθαι· εἰπὸ τὸ χρεολυτήσωσι καὶ αἰτησώσωνται, ὡς φθεὶ ὠφελόμενον δάνος. Χρήσασθαι

δὲ ἔλεγον ἱμάτιον ἢ σκεῦος.

¶ Μέμψασθαι, Ἐγκαλεῖν καὶ Ψέγειν διαφέρει, Μέμψις μὲν, ἐστὶν ἀμελοῦντος κατηγορία· Ψόγος δὲ, ἐπονείδιστος.

¶ Μιτυλίζειν καὶ Μινύρεσθαι διαφέρει. Μιτυλίζειν μὲν γὰρ, ὅτι τὸ ἠρέμα τορεύσθαι· Μινύρεσθαι δὲ, τὸ θρηνεῖν. τὸ δ' αὐτὸ καὶ Κιτύρεσθαι φασίν.

¶ Μισητὴ καὶ Μισὴτη διαφέρει τοῦδε τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς τορεσφάσεως. ἐὰν μὲν τὸ ὀξύνοισα μὲν, σημαίνει ἡ ἀπέχθειαν μόνος· (καὶ τὰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ σωνῇ θεία τορεφερόμεθα) ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὸ καταφορῆ τοῦς σωνουσίαν. τὸ δὲ διαφορεῖν τοῦ σημαινομένου καὶ τοῦδε Δωριεῖσι φασὶ φυλάττεσθαι, καὶ παρ' Ἴωσι.

¶ Μισθὸς Μισθώματος διαφέρει. Μισθὸς μὲν, ἐστὶν ὁ δίκαιος μισθός· Μίσθωμα δὲ, τὸ ἐπονείδιστον.

¶ Μνήμη καὶ Μνεία διαφέρει. εἰπὲ μὲν δὲ Μνήμη, πῶτα οὐ πάντως καὶ Μνεία· ἐπὶ δὲ Μνεία, πῶτα οὐ θεῶς καὶ Μνήμη. ἐστὶ δὲ Μνήμη, ἡ μικὴ τύπωσις ψυχῆς· Μνεία δὲ, λόγος κατ' αἰσαγόωσιν λεγόμενος. ὁ μὲν δὲ μιμνησκόμενος, οὐ πάντως καὶ μνήσεται· ὁ δὲ μεμνημένος, πάντως καὶ μνήσεται. Ἄλλως, Μνήμη ἐστὶν ἡ τῆς μνημονικῆς ἀεὶ σωνοῦσα· Μνεία δὲ, τὸ σχεδὸν ὅπερ λογὸς ἐπόμενος. ὥστε ὁ Τύπος ἐναλλὰξ χρώμενος ἀμφοτέροις.

¶ Μνημεῖα καὶ Μνήματα διαφέρει. Μνημεῖα μὲν δὲ, ἔλεγον τὰ μνημόσυνα· Μνήματα δὲ, τοὺς τάφους. Μνήμη μὲν δὲ γίνεται νεκροῦ· Μνεία δὲ, ζῶντος.

¶ Μοχθηρὸς, Μόχθηρος καὶ Πόνηρος διαφέρεται. Μοχθηρὸς μὲν δὲ ὀξυτόνως, ὁ τὰ ἤδη πονηρός. λέγεται δὲ ἁπλῶς τὰ φαῦλα καὶ μοχθηρά. Πονηρά. ὡς Θουκυδίδης Πονηρὰ τὰ περὶ σώματα τοῦ Ἀθηναίων, αἰτὶ τὰ φαῦλα. Μόχθηρος δὲ, ὁ ὀλίγονος, ὡς καὶ Πόνηρος.

¶ Μύριοι, ὅτι ἀριθμοῦ· Μυρίοι δὲ, οἱ πολλοί.

¶ Μῦθος καὶ Ἱστορία διαφέρει. Ἱστορία μὲν δὲ γεγονότα περάσματα πεπεγμένα, ὁ δὲ Μῦθος, διάπτασμα καὶ ψευδῆ. ὁ γοῦν λέγων, Εὖ πεπίστεται ἡ τοῦ τὴν Κύκλωπα ἱστορία, ἢ ἄλλο τι Τοῦτον, ἴσν ἄγαν ὀρθοεπῆ, μᾶλλον δὲ ὀρθῶς λέγει, Εὖ πεπίστεται ὁ τοῦ τὴν Κύκλωπα μῦθος.

Ν.

Ναὸς καὶ Σηκὸς διαφέρει. ὁ μὲν δὲ Ναὸς, ἔστι θεῶν· ὁ δὲ Σηκὸς, ἡρώων.

¶ Ναύκληροι καὶ Ναύκραροι διαφέρει. Ναύκληροι μὲν γὰρ εἰσὶν οἱ ταῖς ναυκτιμῶν· Ναύκραροι δὲ, οἱ τῆς πεζικῆς ὁμόρροι τὰ δημόσια κτήματα. καὶ Ναυκράρεια, οἱ τόποι ἐν οἷς αὐτέκαστοι τὰ κτήματα. ἐλέγοντο δὲ ὁμοίως Ναύκληροι καὶ οἱ μεθεστῶτες τοῦ σωοικιεῖν.

¶ Ναυαρχία μὲν ἐστὶν αὐτὴ ἡ τῆς νηὸς διαφθορά· Ναύαρχον δὲ, τὸ δὲ αὐτῆς ὀμέλεσθαι.

¶ Νεαρὸν Νεαλοῦς καὶ Προσφάτου διαφέρει. Νεαρὸν μὲν γὰρ ὅτι τὸ νεωστὶ κομισθὲν ὕδωρ. ἔγκειται δὲ τῇ λέξει τὸ ἀρύειν. Πρόσφατον δὲ τὸ κρέας· ἔγκειται δὲ ἀπὸ τοῦ φάσαι, ὁ ὅτι τὸ φοιβοῦσαι ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον. Νεαλὲς δὲ, τὸ νεωστὶ ἑαλωκὸς, οἷον ἰχθύς. δύνοι) δὲ νεωστὶ ἀλὶ πεπασμένον.

¶ Νηρεῖδες τοῦ τῶν Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. Δίδυμος ὁμοίως ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου δοκιμάζων. φησὶ γὰρ λέξιν, Εἰσὶ πίνυα οἱ φασι διαφέρειν τὰς Νηρεῖδας τοῦ τῶν Νηρέως θυγατέρων· καὶ τὰς μὲν ἐν Δωρίδος, γενόμενας αὐτὸ θυγατέρας νομίζεσθαι· τὰς δὲ ἐξ ἄλλων, ἤδη κοινότερον Νηρεῖδας καλεῖσθαι· καὶ τὰς μὲν γνησίας, καὶ τὸν ἀριθμὸν, πλείους δὲ τὰς ἄλλας. Ὅθεν φησὶ Μνασέας ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης τὸν Ὅμηρον τῶν. εἴπε ἐκ τοῦ· διὰ μακρῶν τὴν λέξιν, καὶ ὀπτεφέρει πεζαναῦς, τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησιωτέρας τοῦ ἄλλων οὔσας. Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι τὰς ὑπὸ συμμίκτους αὐτῷ, μόνον Νηρεῖδας.

¶ Νῆες Πλοῖον διαφέρει. Δίδυμος ἐν δεκάτῳ ὑπομνήματι φησὶν οὕτως, ὅπη διαφέρουσιν αἱ Νῆες τοῦ Πλοῖον. τὰ μὲν τὰ ὁ ὅτι ἐρωγύλα, αἱ δὲ κοπτῆρες καὶ ῥοπτιώνδες. Λεωπτέλης δὲ ἱστορεῖ ἐν Δικαιώμασι τοῦ πολέμων οὕτως, Ἀλέξανδρος ὁ Μολοσσὸς ὑπὸ Ῥωμαῖων χρόνον Ταραντίνων αὐτὸν μετεπεμψάμενοι ὅτι τὸν τοῦς τοὺς βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλευσεν ναυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πολίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ ῥοπτικοῖς.

¶ Νοῦς μὲν ὅτι ἐστὶν ἀπόκρυφος λογισμός· Φρένες δὲ, αἱ ἀγαθαὶ διάνοιαι.

¶ Νῶν καὶ Νωὶ διαφέρει· φησὶ κατὰ Ἴνας Ἡρακλείδης ἐν τορεσφάσει Περὶ καθολικῆς τορεσφάσεως. τὸ μὲν γὰρ Νῶν χρονικὸν ὅτι ῥῆμα ὑπάρχει ὅτι τοῦ τοῦ πολὺ χρόνου, ἀνεπῶς, παρεμφαίνοντος, καὶ μέλλοντος. οἷον ὅπε ἀγαθὸν νῶν ἔσται, νῶν ἔσται τὸ δὲ Νωὶ, ὅτι μόνου ἀνεπῶς.

¶ Νωθέστερος μὲν, ὁ βλακώδης· Ναυκλέστερος δὲ, ὁ ἀδανέστερος.

Ξ.

Ξόανον, Βρέτας, Ἄγαλμα διαφέρει. Ξόανον μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφαντινον· Βρέτας δὲ, τὸ βροτῶν ὑμνῶν, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ὁκ τῆς ἐμφεροῦς ὕλης πεποιημένον· Ἄγαλμα δὲ, τὸ πάνυον, ἢ ἐκ ἄνος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον.

¶ Ξενίζειν μὲν δὲ μόνον τὸ καταδέχεσθαι ξένον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξένος διαλέγεσθαι. ὡς Δημοσθένης ἐν τοῦ τοῦς Βοιωτῶν.

¶ Ξυστὸς, τὸ τὸ ἀκόντιον, ὡς παρ' Ἡσίοδῳ ἐν τοῦ τρόπου· καὶ τὸ οἶκα δόμμια, ὡς τοῦδε Ξενοφῶν ἐν Οἰκονομικῷ.

Ο.

Ὀβελὸς Ὀβολὸς διαφέρει. Ὀβελὸς μὲν γὰρ ὅτι ἐστὶν εἰς ὃν διαπειρῶνται τὰ κρέα μέλλοντα ὀπτᾶσθαι· Ὀβολὸς δὲ, μέρος δραχμῆς.

¶ Ὀδὲ καὶ Ὀδὶ διαφέρει. Ὀδὲ μὲν γὰρ, αἰσαφεινῶς καὶ δηκτικῶς· Ὀδὶ δὲ, δηκτικῶς μόνον κατ' ἐπιτάσιν.

¶ Οἰκῆας καὶ Οἰκείους διαφέρειν φασίν. Οἰκεῖοι μὲν γὰρ, οἱ κατ' ὀπτραμίαν τορεσπιόντες· Οἰκῆας δὲ, ἀπωτέρω καὶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυχαίοντες τῇ αὐτῇ, εἴτε οἰκέτας, εἴτε ἐλεύθεροι. φησὶ γοῦν Ἕκτωρ,

-- ἄφρα ἴδωμεν
Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλου, καὶ νήπιον υἱόν.

καὶ,

Ἐξ ὕπνου γρόωσα φίλοις οἰκῆας ἐγείρει.

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ,

Κ ἠθέτο οἰκήων οὐ κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

¶ Οἰκίζεται καὶ Συνοικίζεται διαφέρει. Οἰκίζεται μὲν γὰρ πόλις ὑπὸ τῆς τορεσφύσης τοῦ συνοικητόρων ἀθροίσεως καὶ καταδρύσεως· Συνοικίζεται δὲ, ἡ ὁκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγωγὴν. ὑπὸ τὸ πλείστα δύναμιν ἀρξῶν. Διοικίζεται δὲ, ἡ ὁκ μιᾶς πόλεως μεγάλῃ ἰσχύσης εἰς πολλὰ καταδιαιρουμένη ὑπὸ τοῦ ἐχθρῶν, ἵνα ἀσθενὴς ᾖ ὑπτα. ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι πᾶν ὀν Κρησδία Μεγάλῃ πόλει διῴκησαν.

¶ Οἰκόπεδον καὶ Οἰκέτης διαφέρει. Οἰκόπεδον μὲν γὰρ, ὁ ὀν τῇ οἰκίᾳ διαστεφόμενος, ὃν ἡμεῖς Θεῶν καλοῦμεν· Οἰκέτης δὲ, ὁ δοῦλος ὁ ὠνητός. τοῦδε δὲ Σόλων ἐν τοῖς ἄξοσιν Οἰκεῖς κέκλη τὰ ὁ Οἰκόπεδα.

¶ Οἶμος Οἴμης διαφέρει. Οἶμος μὲν γὰρ ἐστιν ἀρσενικῶς, ἡ ὁδός· Οἴμη δὲ, ἡ ᾠδή.

¶ Οἰκτρὸς καὶ Οἰκτισμὸς διαφέρει. Οἰκτρὸς μὲν γὰρ ἐστιν οἰκτιζόμενος ἔλεος· Οἰκτισμὸς δὲ, ὁ λόγος τοῦ οἰκτιρόντος.

¶ Οἴνη καὶ Οἰναίθη διαφέρει. Οἴνη μὲν δὲ, ἡ ἄμπελος· Οἰναίθη δὲ, ἡ πορφυρὴ τοῦ βοτρύων ἐξαίθησις. Οἰνόεσσα δὲ, τὰ φύλλα.

¶ Οἶκα δὲ τοῦ Εἰς οἶκον διαφέρει. Οἶκαδε μὲν γὰρ, τὸ εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν βαδίζειν· Εἰς οἶκον δὲ καὶ ἐφ' ἕτερον.

¶ Οἶκος, Οἰκία, Συνοικία, Οἰκίσκος, καὶ Δῶμα διαφέρουσιν. Οἶκος μὲν λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία· Οἰκία δὲ, ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ ὑπὸ δευτέρου κατοικουμένη· Συνοικία δὲ, ἡ πολλοῖς, καὶ μεθυομένη· Οἴκημα δὲ, τὸ τόρος, ἢ τὸ δεσμωτήριον· Οἰκίσκος, τὸ μικρὸν δῶμάτιον· Δῶμα δὲ, ὁ λεγόμενος κοιτών.

¶ Ὀλβιος καὶ Εὐτυχὴς διαφέρει. Ὄλβιος μὲν γὰρ ἐστιν ὁ τελείαν τὴν Δαιμονίαν ἔχων· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

¶ Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν δὲ Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ὅτι μεγέθους (ἴσασι). Λεωτύνικος ἐν ὑπομνήματι, ἐκλέγει ὅτι τοιχίου ὀλίγου μικραὶ ὑπαλλακτικῶς. τὰ μὲν ἴδιν Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ὅτι μεγέθους (ἴσασι). καὶ Ὅμηρος,

Δίφρον ἀείκελον τοῦδε θεῶς, ὀλίγῳ τι τραπέζαν.

πῶν μικραί.

¶ Ὅλμος καὶ Ὅρμος διαφέρει. Ὅλμος μὲν γὰρ ὅτι μυρεψικὸν σκεῦος, εἰς ὃ κόπτονται τὰ ἡδὺ τὰ μυρεψικά· Ὅρμος δὲ ὅτι λιμένι.

¶ Ὅρθρος καὶ Πρωὶ διαφέρει. Ὄρθρος μὲν δὲ, ἡ τοῦ αἰαπολῆς ἡλίου ὥρα, κατ' ἐὶ αἰαεῖτης δὲ ὅπου ὀρθοὶ γινόμεθα· Πρωὶ δὲ, ἡ τοῦ τὸ καθήκοντος καιροῦ. Ὅμηρος,

Πρωὶ δ' ὑπ' νόσοι σῶν πεύκοσι θωρηχθέντες. καὶ Ἡσίοδος, πλοῦσιος ἀνὰ Πρωὶ μάλ' ἠθέων, τοῦ' ἔστ τοῦ ὠρίων.

¶ Ὁρᾶν καὶ Ὑποφορᾶν διαφέρει. Ὁρᾶν μὲν γὰρ ὅτι τὸ θεωρεῖν· Ὑποφορᾶν δὲ, τὸ καταφρονεῖν.

¶ Ὀρνιθευτὴς καὶ Ὀρνιθοσκόπος διαφέρει. Ὀρνιθευτὴς μὲν γὰρ ὅτι ἐστὶν ὁ θηρεύων ὄρνιθας· Ὀρνιθοσκόπος δὲ, ὁ οἰωνοσκόπος.

¶ Ὀροφὴ καὶ Τέγος διαφέρει. Ὀροφὴ μὲν γὰρ ἐστιν ἡ στέγη· Τέγος δὲ, τὸ δῶμα.

¶ Ὅσιον καὶ Ἱερὸν διαφέρει. Ὅσια μὲν γὰρ ὅτι τὰ ἰδιωτικὰ ὧν ἐφίεται καὶ ὀφεῖται τοῦ τοῦ θεοῦ· Ἱερὰ δὲ, τὰ τοῦ θεοῦ, ὧν ἐν ὀφεῖται τορεσάψαντες. Δημοσθένης ἐν τοῦ κατ' Τιμοκράτους λέγει, Ὥστε πάσῃ τοῦτον τὸν νόμον, δι' οὗ τοῦ μὲν ἱερῶν χρημάτων τοῦς θεοῦς, τοῦ δὲ ὁσίων δὲ πᾶν πόλιν ὑποστρεῖ.

¶ Ὅπ καὶ Διόπ διαφέρει. τὸ μὲν δὲ Ὅπ αἰτίαν δηλοῖ, ὅτε τὴ βεῦ αἰῶνν· τὸ δὲ Διόπ αἰτίαν δηλοῖ αὐτίκα χρεῶ· Ὅπ μὲν ὀκλείπει ἡ σελήνη, πάντες ἴσμεν· Διόπ δὲ, οὐκέτι, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι.

¶ Οὐκοῦν παρεξυτόνως μὲν, ἀπόφασιν, ἴσον τοῦ οὐχοῦν. οἷον, Οὐκοῦν ἀπιστεῖν. τορεσπορεύω δὲ, συλλογιστικὸς ἐστὶν σύνδεσμος, καὶ σημαίνει ἀπόφασιν.

¶ Οὐδὲν διὰ τοῦ ο, καὶ Οὐδὲν διὰ τοῦ ω διαφέρει. Οὐδὲν μὲν δὲ τὸν ὦ καθολεῖ, ὡς φαμὲν, Οὐδὲν ἐν κόσμῳ κενόν· πᾶσα δὲ ἡ τοῦ κενοῦ φύσις βασιλεύεται. Οὐδὲν δὲ αἰαλυδὲν εἰς τὸ ἴσον αὐτίστιχον, σημαίνει τὸ τὸ ἑνὸς ἀρσν, καὶ ὀδοφορεῖ ἑτέρας ἀρχῆς. Οὐδὲ ἔν, εἴτε δύο, τὸ δὲ διὰ τοῦ ο, ἀπαρτίζει. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησίν,

Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα δίφερε αὐδρώπιο.

ὁ οὖν ἐναλλάσσων ἁμαρτάνει. διὸ καὶ Ζωιόδοτον ἐξιδύνοισι, γεάφοντα. Οὐδὲν ἀκιδνότερον.

¶ Οὕνεκα καὶ Ἕνεκα διαφέρει. Οὕνεκα μὲν σημαίνει τὸ ὅτι· Ἕνεκα δὲ, χάριν. Ὅμηρος διαστέλλει,

Οὕνεκα τὰ χρύσην ἠπίμησ' ἀρητῆρα.

αὐτὴ τοῦ ὅτι. Εἵνεκα ῥηγεδανῆς Ἑλένης. ἤμελπον ὠνῶ ὁ Καλλίμαχος, ἐπῶν.

Εἵνεκεν ὐχ ἑῦ ἄλεισμα. ὅσσ' ἄπτον ἔδη δὲ εἰπῶν Οὕνεκα, ἵνα ἠθυπεῖν ὐχ ἑῦ ἄλεισμα.

¶ Οὔπω καὶ Οὐπὸ διαφέρει. τὸ μὲν δὲ Οὐπὸ, δηκτικὸν μόνον· τὸ δὲ Οὔπω, δηκτικὸν καὶ αἰσαφεικόν. δηκτικὸν μὲν,

Οὔπῳ ὁι Διομήδης. αὐσαφεικὸν δὲ,

Οὔπω μὲν πω ἄειστος, ὃς αὐτῷ πῶ τα νοήσῃ. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ὅτι Τοῦπν καὶ Τουπνί.

¶ Οὐλὴ καὶ Ὠπειλὴ διαφέρει. Οὐλὴ μὲν δὲ ὅτιν ἡ ὑγιασθεῖσα ἀρξῶ ὁκ παλαιοῦ βαυμάτος· Ὠπειλὴ δὲ, τὸ τορεσφάτου τραῦμα, τοῦδε τὸ οὐπάδαι. καὶ Ὅμηρος πῶν διαφορεῖν τυπήρικεν· ὅτι μὲν τῆς Οὐλῆς εἰπῶν.

-- πῶν ποτὲ μιν οὖς ἤλασε λθυκῷ ὀδόντι. ὅτι δὲ τῆς Ὠπειλῆς,

Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κατ' οὐπαρθῖλιν ὠπειλῶ.

¶ Οὖρος καὶ Οὐρὸς διαφέρει. Οὖρος μὲν, ὁ αὖ ἐμὸς· Οὐρὸς δὲ, ὁ τόπος, ἢ τὸ νεῶριον.

Οὐροὶ τ' ἠεκάδεμον.

¶ Ὄφλειν καὶ Ὀφείλειν διαφέρει. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν ὑπομνήματι τοῦ τοῦδε τορεσβείας Δημοσθένους, Ὄφλει μὲν τὸ τόπος, (φησὶν) ὅτι κατὰ δίκην· Ὀφείλει δὲ ἴσ, ὡς ἡμεῖς οὐδὲ χρόμεθα.

¶ Ὄφλημα καὶ Χρέος διαφέρει. Ὄφλημα μὲν δὲ καὶ Ὀφείλημα, τὸ ὀν κατὰ δίκην τοῦ δημοσίῳ ὀφειλόμενον· Χρέος δὲ, τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον.

¶ Ὄχθαι καὶ Ὀχθοὶ διαφέρουσι. Ὄχθαι μὲν γὰρ, εἰσὶ τοῦ μεμβλῆ χείλη· Ὀχθοὶ δὲ, ἐπάρματα γῆς.

¶ Ὀψὲ καὶ Ἑσπέρα διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γὰρ ἐστιν ἡ μετὰ ἢ δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα· Ὀψὲ δὲ, ἡ μετὰ πολὺ ἢ δύσεως, καὶ καθόλου μετὰ πολὺ χρόνον. ὡς Ὅμηρος,

Ὀψὲ δὴ μετέειπε, καὶ ὀψὲ γὰρ ἦν ἐπὶ δόρπον.

Ἀρίστοτελὴς δὲ, ὁ μὲν πολὺ τοῦ τορεσόμενος χρόνον ἀρόμενον.

Π.

Παρέχειν καὶ Παρέχεσθαι διαφέρει. Παρέχειν μὲν γὰρ λέγεται τὰ διὰ χάρος διδόμενα, οἷον ἐσθήματα ἢ ὀκπόματα

τὸ δὲ Παρέχεσθαι λέγεται ὅτι ἡ τῆς ψυχῆς διάθεσιν· ἢ ὅτι θυμίαν, οἴονται. Θουκυδίδης, Καὶ πᾶν τὸ πρόθυμον παρεχόμενοι. Δημοσθένης ὁ Φιλιππικοῖς, Τὼ αὐτὼ παρεχόμεθα θυμίαν.

¶ Παρειαὶ καὶ Παρῆαι διαφέροισι. Παρειαὶ μὲν δὲ ὀξυτόνως, αἱ τῶν ἀνθρώπου· Παρῆαι δὲ περισπωμένως, ὅθεν αἱ τῶν μετώπων τε καὶ παρῆαι ἔχοντες. ὡς παρείας ὧν ἔφις.

¶ Πάσσεσθαι, διεσχέος μὲν ὄντος τοῦ α̃, τὸ γενέσθαι δηλοῖ· ἐν ὑπόπτῃ δὲ τοῦτο, τὸ κτήσασθαι.

¶ Παεσβολή καὶ Παεσίδημα διαφέρει. Παεσβολὴ μὲν γὰρ ἐστιν ἡ οἴεσθαι τιμᾶσθαι ὅτι ἀξιοῦται. αἷ,

Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδών.

Παεσίδημα δὲ, γενόμενος προσίημαι αἰσθάνεσθαι. Οἶνος καὶ κάλλιστον ἀπόλεσον.

¶ Πάγον καὶ Πέλτη διαφέρει. Πάγος μὲν γὰρ ὅτι τὸ δόρυ· Πέλτη δὲ, ἀσπὶς ἴσον ἰσχύουσα.

¶ Παεσκέκρουται καὶ Παεσκέκρουται διαφέρει. τὸ μὲν δὲ σωὶ πρὸ σ, ἐνεργητικόν ὅτι, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηκε· τὸ δὲ χωρὶς τοῦ σ, παθητικόν, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτησται.

¶ Παῖς καὶ Ἀνήπιος διαφέρει. Παῖς μὲν γὰρ ἐστιν ὁ ὢν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ· Ἀνήπιος δὲ, ὁ ὀκνεῖν ἐκεῖνος τὸ παιδεῖν τὴν ἡλικίαν, καὶ ἤδη θεσπέσιος· Βούπιος δὲ, ὁ μέγας παῖς.

¶ Παιδίσκη καὶ Θεράπαινα διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ τῶν παιδικὴν ἔχουσα ἡλικίαν, ὡς καὶ Παιδίσκος· Θεράπαινα δὲ, ἡ δούλη.

¶ Παίδευσις καὶ Παιδεία διαφέρει, ὥς φησι Πλάτων ἐν ὅροις. Παιδεία μὲν γὰρ ὅτι δύναμις διεκπεπυκνὴ ψυχῆς· Παίδευσις δὲ, παιδείας καὶ ἀρετῆς πρόσθεσις. καὶ ὁν παῖδες ἀρετὴ ἐπ' ἀρετοῦ ὁδηγοῦσα.

¶ Παιδίσκη καὶ Παῖς διαφέρει. Παιδίσκη μὲν δὲ, ἡ ἐλευθέρα παρ' Ἀτταικοῖς· Παῖς δὲ, ἡ δούλη. Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ.

Ἐπὶ τῶν δ' αὖθις οὐπὶ κα κοδαίμων ἔφη,
Ὃς ἐν αὖ ὀνδεὶν ζυγατέρος μόνος,
Καὶ τοῦτο, πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

¶ Παρθενία καὶ Σωφροσύνη διαφέρει, καὶ Παρθένος Σώφρονος. καὶ δὲ ἡ μὲν Παρθένος, σώφρων ὅτι πάντως· ἡ δὲ Σώφρων, οὐ πάντως παρθένος.

¶ Πάγον καὶ Συμπάγον διαφέρει, ὡς Πάγων Συμπάγοντος. ὁ μὲν γὰρ Πάγων, λυπεῖται μὲν ὅτι τοῦ τῆς Συμπάγοντος πάθη· ἡ μέντοι Συμπάγων ἀλγεῖ καὶ τὰ τῶν ὁ Πάγων. αἷ, πυρέτιε τὸς ἦν φίλων. σφόδρα, καὶ συμπάγοιμν δὲ τοῦτο πυρέτιστι, οὐ μὲν δὴ καὶ πυρέτιόμεν.

¶ Πάπεια Πατρῴων καὶ Παπεικῶν διαφέρει. Πατρῴα μὲν γὰρ, τὰ ὂν πατέρων εἰς ἡμᾶς χωρεῖν· Παπεικοὶ δὲ, οἱ φίλοι ἢ ξένοι· Πάπεια δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθη.

¶ Παιδίσκη καὶ Παιδισκάριον διαφέρει. Παιδίσκιον μὲν γὰρ λέγεται τὸν ἐλεύθερον· Παιδισκάριον δὲ, τὸν δούλιον. Πάῖδα, ἡ μόνον τὸν ἡδὺ, ἀλλὰ καὶ τὸν δοῦλον, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Φανταίνετ.

¶ Πελασὴς καὶ Πενεσὴς διαφέρει. Πελασὴς μὲν γὰρ, ὁ θεόσυζ· Πενεσὴς δὲ ἀπὸ Θεσσαλοῖς, ὁ κατὰ πόλεμον δωρηθεὶς, ὡς ἀπὸ Λακωνικοῖ εἴλωτες.

¶ Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν περιζόμενος τὸν βίον· Πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης, ὁ τοῦ ἐχεῖν ὀκτεπλωκὼς· ἢ ἀπὸ τοῦ πλούσιον.

Πτωχὸν αἰπηρὸν δαιμόν ἀπολυμαίνεσα.

καὶ ἐτυμολογῶν φησὶν,

-- ἀλλὰ πλούσιον κατ' δῆμον
Βούλεται αἰπήλιον βόσκειν ἐν ζατέρ' ἄλαλπον.

¶ Πεεμάξαι καὶ Ἐκμάξαι, τὸ τοῖς οἰσιθμοῖς πεφαρμάζεσθαι, δ' ἐπεφθῶν καὶ καθαρῶν θεσσπιεῖσθαι ἀπολυεῖν.

¶ Πειρατὴς καὶ Πειρατῆς διαφέρει. Πειρατὴς μὲν γὰρ, ὁ πειρίζων· Πειρατὴς δὲ, θαλάσσιος λῃστής. καὶ Νεῖλος, Τὰς ἐξελυθείσας σοὶ δὲ καταλιπόντες τοῖς πειρατᾶς.

Πεῖρα καὶ Πῆρα διαφέρει. Πεῖρα μὲν γὰρ ὅτιν ἡ ὀδυνήμη τε καὶ ἐμπειρία· Πῆρα δὲ, τὸ ἰαρικὸν ἐχειείδιον, ὃ δέρμα τὸ ἀρτοφόρον, ὅ ὅτι τῶν ὤμων φέροιεν οἱ πεμδῆες.

¶ Πηδάλιον καὶ Πληθρίον διαφέρει. Πηδάλιον μὲν γὰρ, νεώς· Πληθρίον δὲ, ἁρμάς.

¶ Πῆ καὶ Ποῖ, καὶ Ποῦ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Πῆ καὶ Ποῖ, εἰς τόπον. αἷ, Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη; τὸ δὲ Ποῦ, ἐν τόπῳ. εἶον,

Ποῦ τοῦ δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα;

ὡς δ' ἀμφιπαίσιον οἱ λέγοντες, Ποῦ ἀπέρχῃ; ἤτον εἰπεῖν, Πῆ ἀπέρχῃ;

¶ Πλεῖν τὴν Ἀπιπλεῖν, καὶ Παεκπλεῖν, καὶ Γεεπλεῖν, διαφέρει. Πλεῖν μὲν γὰρ ὅτι, τὸ κατ' ἀδὺ πλεῖν· Ἀπιπλεῖν δὲ, τὸ ἐν τόπῳ ἔνοῦ ἀπαίρειν· Παεκπλεῖν δὲ, τὸ πόπιν ἔνοῦ διὰ πλοίου διέρχεσθαι· Πεεπλεῖν δὲ, τὸ ἀπὸ σκάφος αἰαεγρέφεσθαι ἀπὸ τὸ αὐτὸν τόπον.

¶ Πλούσιος, Εὐπόρου, Ἀφνειοῦ, Ὀλβίου, καὶ Εὐτυχοῖς διαφέρει. Πλούσιος μὲν γὰρ, ὁ πολυούσιος, ὁ πολλὰ ἔχων οὐσίαν· Εὔπορος δὲ, ὁ ἀπὸ τοῦ τὸν βαλλούσιος τύχας αἰεὶ ἐνδεής· Ἀφνειὸς δὲ, ὁ αἰεὶ ἐνιαυτὸ πλὴν ἐφθὰ συλλέγων (ἔνος γὰρ, ὁ ἐνιαυτός) Ὀλβιος δὲ, ὁ πλείαν πλὴν ἀδαιμονίαν ἔχων, οἷον ὀλόβιος· Εὐτυχὲς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

¶ Πλῆμμα καὶ Πλιῶσι διαφέρεσι. Πλῆμμα μὲν γὰρ, αἱ πλημμυείδες ἀπὸ πυμῶν· Πλιῶσι δὲ, αἱ ἀπὸ ἐφχῶν σύεγγες.

¶ Πλῆθος καὶ Ὄχλος διαφέρει. Πλῆθος μὲν γὰρ ὅτι σύστημα ἀνθρώπων· Ὄχλος δὲ, πυείος ἢ ὄχλησις.

¶ Πλούσιοι Εὐπόροι διαφέροισιν. οἱ μὲν γὰρ Πλούσιοι οὐ πάντως ἀπροεῶνται, ἀλλὰ ἐκ ἔνων θεσεσίσιοι, καὶ ἀπροεῶνται πολὰ χρεμᾶτ', ἢ ἄλλου ἔνος· οἱ δὲ Εὔποροι κἂν μὴ πλουτῶσιν, ὧν δέονται ἔχοισιν. ἔνεὸς δὲ Εὐπείραν μὲν τὸν μέπειον πλοῦτον ἠρεῶνται· Πλοῦτον δὲ, τὸ μεγάλω εὐπείραν.

¶ Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς διαφέρει. Πολεμικὸς μὲν γὰρ ὅτιν ὁ ἐμπείρως πολεμῶν· Αἰχμητὴς δὲ, ὁ ἐμπείρως τοῖς κατ' πόλεμον ὅπλοις χρώμενος.

¶ Γόμα καὶ Πόμα διχῶς λέγοισι. τὸ μὲν ἁπλοῦ, διὰ τὸ ο μικρόν· ἐν δὲ σῶ θέτοις, μόνον διὰ τὸ ω μεγάλου, οἷον γαλακτοπωτῆν, καὶ ὑδροποτῆν.

¶ Πομπὴ καὶ Πομπεία διαφέρει. Πομπὴ μὲν γὰρ, ἐν τοῖς θεοῖς πάμποισι· Πομπεία δὲ, ἡ λοιδορία. Δημοσθένης. Τῆς δὲ πομπείας ὕστερον.

¶ Παῤῥησία καὶ Παροισία διαφέρει. Παῤῥησία μὲν γὰρ, ἡ διὰ λόγων θεῶς ἔνα οἰκείωσις· Παροισία δὲ, ἡ ἐπέλευσις.

¶ Πολίτης καὶ πατριώτης διαφέρει. Πολίτης μὲν γὰρ, ὁ ὢν τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐλεύθερος ἐλεύθερῳ· Πατριώτης δὲ, ὁ ὢν τῆς αὐτῆς χώρας, δοῦλος δούλῳ. ἢ γὰρ Πατρὶς καὶ ὅτι τῆς χώρας ἔθέπτω. ὡς τὸ,

Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκὺς ἔρχετ' ἠὲ τέκεσσι.

Εὐγνωστὸ γὰρ φυῆσι φίλῳ ἐς πατρίδα γαῖαν.

ἢ ἀλλ' πάντῃ ὀκ μιᾷ ἦσαν πατρίδος, ἀλλ' ἐκ μιᾷ χώρας.

¶ Πόλις καὶ Ἄστυ διαφέρει. Πόλις μὲν γὰρ, καὶ ὁ πόπος καὶ οἱ καπικῶν τε, ἤρεω τὸ σωιαμφότερον. Ἄστυ δὲ, μόνον ὁ πόπος.

Φεύγετο τῶν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σώσῃς.

¶ Ποιεῖν τὴν Πτεεπιεῖν διαφέρει. Ποιεῖν μὲν γὰρ ὅτι τὸ κατασκευάζειν τι· Πτεεπιεῖν δὲ, τὸ θεικᾶσθαι, ἢ κοσμεῖν.

¶ Πόνηρον Βαρυπονούμενον, ὡς σόλοικον, καὶ Πονηρὸν ὀξυτονούμενον, ὡς κυδιμόν, φασὶ διαφέρειν ἀπὸ τῆς Ἀτταικῆς. ὁμοίως Μόχθηρον καὶ Μοχθηρόν, Πονηρὸς γὰρ ὅτιν ὀξυτόνως ὁ κακοήθης· Πόνηρος δὲ, ὁ ὀδυνόνος. Ἀτταικὸς φησὶ Τρύφων, καὶ τὸ φαῦλα μόχθηρα λέγεσθαι, κατὰ τὴ ὀξύτητα φησὶ καὶ ἐπ' ἐμοῦ χρῶν. μοχθηρᾶς γέτι τέχνης δημιούργημα φαῦλ ἔῃ. εἰ δὴ τὰ τῆ τύπτ κακοιεῖν ἀνήκει, ἄμφω ὀφείλει καὶ ἀπὸ τοῖων μετέχειν, ὅτι ὀξυτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βίᾳ αἰάγκης. πῶς γὰρ παρώνυμον εἰς ρος λῆγον θεσεσημαῖνόμενον τῆς γένεσιν, ὀξυτονεῖται. οἷον κάματος, καματηρός· ὄλεθρος, ὀλεθρός· μέλη, μελιτηρός· πόλεμα, πολεμικός· νόσος, νοσηρός. εἰ δὴ Πόνος καὶ Μόχθος τὰ θεσεπτοπα, Πονηρὸς καὶ Μοχθηρὸς ῥητέον ὀξυτόνως. εἰ δὴ ὁ Ἀτταικοὶ βαρυτονῶσιν, ἢ θαυμαστὸν ὅτι χαίροισι τὸ τῇ βαρύτητ. Ἀδελφεοῖν λέγοισι, τὰ θεσεπτα ὀξυτονοῦντες, ὡς ἀπελθεῖν φησὶν ὁ Τρύφων, ἀπὸ τὴ θήβθος Φιλήμοια τὸν Ἀγξωνία, ὡς Θεσσάλοι, ὡς Μυρτάλιμ, καὶ χείειν, τὰ θεσεπτα συλλαβὶ ὀξυτονοῦντες. ἄστε ἐκ εἰς διαστολὴ (φησὶν) τῆ σημαινομένου εὕρον τὰ βαρύτητα, ἀλλ' ὡς ἔθος ἀκπληροῦντες, οὕτω θεσωιέγκαντο.

¶ Ποῖ καὶ Ποῦ ἀπὸ τοῖς Δωριεῦσι τὰ εἰς τόπον σημαίνει δηλοῖ. Πῆ, φησὶ, τὰ δὴ τόπῳ· Ποῦ δὲ, τὰ ἐν τόπῳ.

¶ Πονεῖν καὶ Ἀλγεῖν διαφέρει. Πονεῖν μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὀδυνᾶν· Ἀλγεῖν δὲ, τὸ ὀδυᾶσθαι.

¶ Πόπος βαρυτόνως καὶ Ποπὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πόπος μὲν γὰρ ὅτι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον. ὡς Μένανδρος,

Ῥόπι σωεχεῖς κύδοι.

ὀξυτόνως δὲ, αὐτὸ τὸ ἔκπυμα. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος, Βρωτῶν καὶ ποπὸ μεταλαβεῖν.

¶ Πολύπμοος καὶ Πολυπήμων διαφέρει. Πολύπμοος μὲν γὰρ ὅτιν ὁ πολλῆς ἀμῆς ἠρεσκεμένος αὐθρωπος· Πολυπήμων δὲ, ὁ πολλῆς ἀμῆς ἀξίος. ὡς ὅτε θεοὶ πολυπήμονες ἀέρομεν.

¶ Πρεσβεύεσθαι καὶ Πρεσβεύειν διαφέρει. Πρεσβεύεσθαι μὲν γὰρ, τὸ πέμπειν φρέσβεις· Πρεσβεύειν δὲ, τὸ πέμπεσθ φρεσβεύειν οἱ Ἀτταικοὶ λέγοισι.

¶ Πρόξενος καὶ Ἰδιόξενος καὶ Δορύξενος διαφέρει. Πρόξενος, πόλεως καὶ ἔθνεσι, ὡς ἀπὸ Θουκυδίδη· Ξένος δὲ, ὁ ἑός ἔνος. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Ἰδιόξενος. ἐν ὀρθῶς ἐν Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ Πρόξενον εἴρηκε τὸν Ἰδιόξενον,

Κακὸς ἂς δεῖ θεσξένῳ ἐοι χρώμενος.

Δορύξενος δὲ, ὁ κατ' πόλεμον χρωμένος φίλος. ἀλεὲς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφείδη θεὸς τὸ πτελεμίου λύτρα λαβόντες μνᾶδλν ἢ πτεμμένν. κομίσας δὲ καὶ φυλάξας ἢ πίστι, ἐνῆμέρ φίλος, καὶ δορύξενος ἐκαλεῖτο.

¶ Προτέρα καὶ Πρωτεραία διαφέρει. Προτέρα μὲν γὰρ, ὅτι ἔζεως· Πρωτεραία δὲ, ὅτι μόνης ἡμέρας.

¶ Πρῶτος καὶ Πρότερος διαφέρει. Πρῶτος μὲν γὰρ, ὅτι πολλῶν· Πρότερος δὲ, ὅτι δύο. καὶ τὰ μὲν Πρῶτα ἀκόλουθός ἐστιν ὁ ὕστατος· τὰ δὲ Πρότερα, ὕστερος. καὶ Πρότερος μὲν, ὅτι τάξεως, θεσεῶτος δὲ, ὅτι πιότητος. ὡς ὅταν ὅτι ἀγαίζματος λέγοιμεν, θεσεῶτος ἔλαν τῇ τέχνῃ, αἷ ἔξοχος. Πλάτων γοῦν διαρρύμενος τὰς πολιτείας, τὰ μὲν Πρώτας ἔλαν φησὶ, τὰ δὲ ὕστερος. διονοῦσι ἢ μὲν θεσεπεύει, ἢ δ' ἔπεται. εἰ δέ ἂς εἴποι, Πρότερον ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἀ μὲν πάνυ Πρῶτον δὲ ἀεί.

¶ Πρυτανεῖα, ἃ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν διακόνων τὰ δίκαν. ἰωῦ δὲ τὰ ὅπτ δέκατα τὰ ἀμμάτας τῆς δίκης. Πρυτανεία δὲ Ἑλληνικῆς, ὁ χρόνος διήρητο τὸ θεσεῶ Ἀθηναίοις ὁ ἐνιαυτὸς εἰς δέκα. Πρυτανείας, ὅσας καὶ φυλαὶ ἦσαν, καὶ ἐπρυτανεύσαν ἑκάστη φυλὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἅπαξ. ὅθεν καὶ τοῖς μισθοὺς καὶ τὰ ἀνοίκια καὶ τὰς πρυτανείας κατ' μῆνα ἐτέλουν.

¶ Πρὸ μοίρας καὶ Πρὸ ὥρας διαφέρει. Πρὸ μοίρας μὲν γὰρ, ὁ βιαίως ἀποθανών· Πρὸ ὥρας δὲ, ὁ ἐν νεότητι.

¶ Πρεσβεύοντες καὶ Πρεσβεύοισι διαφέρει. Πρεσβεύοντες μὲν γὰρ, οἱ τοῖς φρέσβεις χροτοιοῦσι καὶ πέμποντες· Πρεσβεύοισι δὲ, οἱ χροτοιούμενοι ὅτι τὰ θεσεβεῖν.

¶ Πρέσβεις, οἱ Πρεσβευταί. Πρέσβεις δὲ ἀδέσποτ λέγεται. τὸ δὲ ἐνιαυτὸν Πρεσβευτὴς αἰέγνωσται.

¶ Πρόστρος καὶ Πρῶπος διαφέρει. Πρόστρος μὲν, ὅτι δυοῖν ἔθεσται. ὡς Ὅμηρος ὅτι Τλιπτλέμου καὶ Σαρπηδόνος.

Τοῦ δὲ Τλιπτόλεμος θεσέπρος.

τὸ δὲ Πρῶπος, ὅτι πολλῶν.

ὧρτο πολὺ θεσῶτος ἀϊαῖ αὐδήσας Ἀγαμέμνων.

¶ Πρωτόπκος μὲν θεσπαροξυτόνως, ὁ θεσέπρον πεφυκές· Πρωτόπκος δὲ παροξυτόνως, ἢ θεσῶτον τεκούσα.

¶ Προσπαίζειν μὲν λέγεται ἔζς κάτω μέρεσιν ἢ ποσὶν, ἢ κνήμῃ· Προσκρούειν δὲ, ἔζς ἄνω καὶ κεφαλῇ.

¶ Πείθεσθαι μὲν τὸ ἑκουσίως συγκατατίθεσθαι· Πειθαρχεῖν δὲ, τὸ κελεύοντι πειθόμενα.

¶ Πυθῶν Δηλυκῶς καὶ ὀξυτόνως, ὁ πόπος· βαρυτόνως δὲ καὶ ἀρσενικῶς, ὁ δράκων.

¶ Πῖ καὶ Ποῖ, καὶ Πεῖ καὶ Πᾶ διαφέρει ἀπὸ τοῖς Δωριεῦσι. τὸ μὲν δὲ Πῖ καὶ Ποῖ, τὰ εἰς τόπον σημαίνει δηλοῖ· τὸ δὲ Πεῖ, τὰ ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Πᾶ, τὰ ἐν τόπου. ὥδ' οἱ δωρίζοντες καὶ λέγοντες, Πεῖ περδύη, ὁ μὲν τοιοῦσι· δέον δὲ, Πᾶ περδύη. τὸ δὲ Πεῖ τὰ ἐν τόπῳ οἷόν δηλοῖ. Σώφρων,

Πεῖ δὲ ἄσφαγτες, πῖος εἰλιπποπεῖται,

αὐτὰ τὸ πόδ. ὅταν δ' εἰς τόπον δέλῃ εἰπεῖν, φησὶ, Πῖ ἐς μυχὸν καταδύῃ αἰὴ τὸ εἰς τίνα μυχόν;

Ρ

¶ Ῥάφανον καὶ Ῥαφανὶς διαφέρει. Ῥάφανον μὲν γὰρ Ἀτταικοὶ λέγοισι τὰ παρ' ἡμῖν κράμβιον· Ῥαφανίδα δὲ, τὰ παρ' ἡμῖν ῥάπανον.

¶ Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον διαφέρει παρ' Ἴωσι καὶ Ἀτταικῖς. Ῥέφανον μὲν, ἰωῦ ἢ ἡμεῖς φαιδὴ· Ῥάφανον δὲ, τὰ κράμβιον.

¶ Ῥεῖθρον Ῥεῦμα διαφέρει. Ῥεῖθρον μὲν γὰρ ὅτιν ὁ πόπος δι' οὗ φέρεται τὸ ῥεῦμα· Ῥεῦμα δὲ, αὐτὸ τὸ ὕδωρ.

¶ Ῥαδίον μὲν τὸ ἀοιδοῦν, τὸ ῥᾶστα τῇ ὁδῷ ὀπτελούμενον· Εὐχερὲς δὲ, τὸ ταῖν χροῖν παρέχω ὅτι πλειστέον· Εὐπετὲς δὲ, τὸ ἐμπεσὸν εἰς ἀμφότερα.

¶ Ῥὶς καὶ Ῥύγχος διαφέρει. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ὅτι αὐθρώπου· Ῥύγχος δὲ, ὅτι ἀλόγου ζῴου.

¶ Ῥὶς καὶ Μυκτὴρ διαφέρει. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου καταγωγὴ μέχρι τοῦ χείλους· Μυκτῆρες δὲ, αἱ τῶν ῥινῶν καταστρωσίς δ' ὧν ἔθεσι τὸ ὑγρὸν ἀποτεμαυόμενον.

¶ Ῥοιὰ μὲν μετ' τοῦ ι, τὸ δένδρον· Ῥοὰ δὲ, ὁ καρπός.

¶ Ῥόδον καὶ Ῥοδωνιὰ καὶ Ῥοδῆ διαφέρει. Ῥόδον μὲν γὰρ, τὸ αὔξης· Ῥοδωνιὰ δὲ, ὁ πόπος· Ῥοδῆ δὲ, τὸ φυτόν. Ἀρχίλοχος,

Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐπέρπετο,
Ῥοδῆς τε καλὸν αὔξος.

¶ Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι διαφέρει. Αἰσχύλος ἐν τῷ Προμηθεῖ τῷ Δεσμωτῇ ἀναγκαιοτέρων οὕτω φησὶ κατ' λέξιν, Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι διαφορὰν ἔχει θεὸς ἄλληλα. τὰ μὲν γὰρ Ῥύεσθαι, ὅν θανάτου ἕλκειν· τὰ δὲ Ἐρύεσθαι, φυλάττειν.

Σ

¶ Σταθμῶσι καὶ Στήσαι διαφέρει. Σταθμῶσι μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὑφ' ἑτέρου· Στήσαι δὲ, τὸ κατ' ἰδίαν ἑρμῶ καὶ θεσαίρεσιν. αἷ, Ἐσάθη ὁ αἰδρίας ὑφ' ἑτέρου, Ἐσάθη ἡ νόσος· Ἔστη δ' ὁ αὐθρωπος δι' αὐτῆς.

¶ Σπάχος ὁ, διεσχέος τὸ ἐνιαυτὸ· ὀκτὰ μοῖρας, τὸ πληθεωτικόν.

¶ Σπαφυλὶν ὀξυτονητέον, ὡς ἀλκάν· καὶ Σπαφύλιν βαρυτόνως, ὡς Μελίτιν. διαφέρειν φησὶ Ἱππολεμαῖος ἐν δευτέρῳ θεσὶ ἀπῆ ἐν Ὀδυσσείᾳ θεσεσωδιῶν. τὰ μὲν γὰρ Βαρυπονούμενον (φησὶν) ὄνομα ὅτι τῆς καθεῦδήμης μολύβδου, θεσὶ τῆς ἀρχιτέκτοσι τιθέται· τὰ δὲ ὀξυτονούμενον, ὅτι ὁ πάρας. ὁ αὖθις πάλιν ἐν δευτέρᾳ ἀπῆ ἐν Ἰλιάδι θεσεσωδιῶν κατ' λέξιν φησὶν οὕτως.

- σαφυλὴν ὅτι νῶτον ἔτασε.

Σπαφύλη βαρυτόνως ὡς Νιόβη. οὐ γὰρ ὅτιν ὅμοιον τὰ συκῆ· τὸ δὲ διαρρέται, συκέη· ὀκέῖνο δὲ οὐ διαρρέται. Ἡσίοδος ὁ ἡμέτερος φησὶν, Ἡμιφῶνδας δοκεῖ θεσὶ τοῖς Ἕλληνιν ὀξυτονούμενον τὸ ὄνομα. οὐδὲν γὰρ ἀπὸ εἰς ἢ λεγόντων δηλοῦν ὀνομάτων μετέχει· ἀμφὸς τὸ οὐδέτερον, θεσὶ ἀρτελθυῦντος τὸ υ, ὀξυτονεῖται, ἀλλὰ πάντα τὰ ὑπὸ δύο συλλαβὰς βαρυνεῖται, κατ' τὸ υ μὴ ὀξυτονούμενα, ἀλλὰ βαρυτονοῦντα τὰ τοιχεῖον ἔχει· αἷ κοιδύλιν, δαμώλιν, φεσύλιν, ἐδύλιν. δοκεῖ δ' αὖτη μία ἀπὸ πλιωνσαμένων τὰν Διόνυσον. ἀφ' ὁ Λυκοῦργος,

Σδὺς κατ' ἠιάθεον Νυσήϊον.

ὅθεν καὶ τὰ Σπαφύλη βαρυτονητέον. οἱ δ' ὀξυτονοῦντες, φασὶν ὅτι ἀπὸ βαρυτόνων ἀρσενικῶν εἰς ος λεγόντων τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ὀξυτονεῖται. ἢ, ἐὰν τὰ ἀρσενικὰ ἐξυτονῆται, τὰ θηλυκὰ βαρυτονηθήσεται. αἷ πόδος, πυδὴ· νόμος, νομὴ· ὤνος, ὠνή· ἥμος, ἡμή· φόνος, φονή.

- ὃν ἀρχαλέησι φονῆσι.

καὶ πύμπαλιν Δαναός, Δαναή. ἐπὶ οὖν καὶ ὅτι τοῦτο τὸ ἀρσενικὸν ὅτι Σπάφυλος (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ τῆ Διονύσου ὑός) τὸ θηλυκὸν Σπαφυλὴ ὀξυτονηθήσεται. θεὸς οὐ ῥητέον. ἰδοὺ κόρος, κόρη, καὶ ὀκ ὀξυτονεῖται. φίλος, φίλη· μόνος, μόνη· μόλος, μόλη. καὶ ὅτι ἀπὸ ὀξυτόνων, καλὸς, καλή· σοφὸς, σοφή· καὶ τὰ θηλυκὰ οὐ βαρυνεῖται, ἀλλ' ὁμοτονεῖ τοῖς μὲν βαρυτόνοις τὰ βαρύτονα· τοῖς δὲ ὀξυτόνοις, τὰ ὀξύτονα. ὅθεν οὐ καθὰ δὲ ἐξον καὶ ἀπὸ τῆ Σπαφυλος βαρυτόνου ὀνόματος καὶ τὸ θηλυκὸν βαρυτονεῖν σαφύλη, ὡς ἐδύλη. Τινὲς δὲ βοηθοῦντες τῇ σωιηθείᾳ, καὶ ὀξυτονεῖν βουλόμενοι, φασὶν ὅτι ὅσα τὰ ἀπτὴ ἀσπεσαλλάκτως ἔχεται σημαινομένου, ὁμοῦσιεῖ· ὅσα δὲ ἀβλαβάστα ἀπὸ σημαινομένων, ἀνάπτ. ὁ μὲν οὖν φίλος καὶ φίλη, καὶ ξένος ξένη, καὶ τὰ θεσκείμενα, ἀσπεσαλλάκτα ἐστὶν· δὸ ὁμοτονεῖ. τὰ δὲ

διαφέροντα, οὐκέτι. καὶ τὰ μὲν τὸ χάλαζα, χαλή· καὶ τὸ τύπος, τυπή· καὶ νόμος, νομή· γόνος, γονή· δῆμος, δημή· φόρος, φορή· πόθος, πθή. τὰ δὲ τοῦ τοῦ ἢν ὂν ἄλλοις ὀνταλᾶς εἴρηται ὅτι διαφέρει. εἰ οὖν ὅτι τὰ φυλοῦ ἀρσενικά, διαφέρει δὲ τῇ σημαινομένῳ, ἡ παφυλή, ὅπερ ἐστὶ δὲ ὄντως ὀξυόνεται, τὸ μὲν τὸ ἐκείμενον τὸ Ἡρακλείδου τὸ παρατήρησις ἰαχρὸν, καὶ τὰ τὸ γ ἑλλῆ ὀξυπνεῖν, οὐ μόνον διὰ τὰ τὸ παρακολουθοῦσι τῇ ὀνόματι, διὴ ὅτι καὶ ὑπὸ δύο δεῖ συλλαβᾶς. τὰ γὰρ ἐκείμενα, δισύλλαβα. ὥστε οὐδὲ τῷ ὀπόσον ὀξυπνεῖν αἰκαλογία δῆλον φέρει. ἀλλὰ καὶ ἡ Πτολεμαῖος ἀνεπῖτα τὸ παρατήρησις, καὶ τὸ ἰῶ διαφέρειν φησὶ τοῖς πόνοις τοῦτο ἐκείνα καὶ τὸ σημαινομένῳ.

¶ Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρει. Ἀνταφὰν ὂν τῇ πέχῃ τὰ παροιχόμενα σημεῖοις πιστεύεται, τὰ δὲ μέλοντα, τεκμηρίοις.

¶ Σισύρα καὶ Σίσυρμα διαφέρει. Σισύρα μὲν γὰρ, τὸ ἐκ τῆς πεπεχομένων δερμάτων αἰκαπίπτον τέγαστρον· Σίσυρμα δὲ, τὸ ἐκ τῆς κροκύδων ῥαπιόμενον ἀμπεχόνιον.

¶ Σικὺς δύο σημαίνει, τὸν πεῶν, καὶ τὸν τὰ τῶν ἐφεκόμματα.

¶ Σικελὸς καὶ Σικελιώτης διαφέρει. Σικελὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς Σικελίας ὤν· Σικελιώτης δὲ, ὁ Σικελὸς μὲν μὴ ὤν, τὸν δὲ χώρεον αὐτὸν οἰκῶν.

¶ Σιωπὴ καὶ Σιγὴ διαφέρει. Σιωπὴ μὲν γὰρ ἐστὶ κατάρχοις λόγου· Σιγὴ δὲ, στέρξις λόγου.

¶ Σκήπτεσθαι & Σκέπτεσθαι διαφέρει. Σκήπτεσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ τὸν φαντάζεσθαι· Σκέπτεσθαι δὲ, τὸ βουλεύεσθαι.

¶ Σκῶμμα, Γελοῖον, Εὐτραπέλου, καὶ Γεφυρισμοῦ διαφέρει. Σκῶμμα μὲν γὰρ ἐστὶ, τὸ δῆλα συμμὰ τὸ πέλας λεγόμενον, οἱονεὶ σκέμμα· Γελοῖον δὲ, τὸ δῆλα διαχύσα τῆς ἀκραῦ. χωρὶς ἔλνος ὕβρεως· Εὐτρεπέλου, τὸ μετὰ σημόσπτης χαλεπότης λεγόμενον. εἴρηται δὲ τὰ τὸ τὰ τε ἐπεσθαι τὰν λόγον. Γεφυρισμὸς δὲ, ἀπὸ τὰ τῶς Δίξιμμιν ὅτι τῆς γεφυρᾶν ὅτι γεάφειν ἢ πὶ ἐμμετρα, ἢ καὶ ἄλλα μέτρων, διασυρμοὶ ἔνεκν.

¶ Σοφὸς & Σωφὸς διαφέρει, καὶ ὁ Σοφὸς, ἢ Σωφὸς· ὁ ἢ Σωφὸς, οὐ πάντως Σοφός.

¶ Σοῖο καὶ Σέο τὰ τὰ ποιητῶς κατὰ τὰς ἀκριβῶς αἰτιαμάσκοντας διαφέρει. Σοῖο μὲν γὰρ ὅτι σωάρφος αἰτωνυμία· οἷον, Μνήσεο πατέος ἐοῖο. ἡ δὲ Σέο, ὁ σωάρφος.

Σέο δέ κεν ζωοὶ ἢ τοὶ πόσι δοῖεν ἄπινα. αὐτὰ τὰ, Σοῦ ζῶντος καὶ τοὶς ὀστῶτα δοῖεν ἄπινα, ἐκέπ Σοῦ ζῶντος. καὶ φυλάττεται ὀστῶτα ἄκρως παρ' Ὁμήρῳ.

¶ Σπονδαὶ καὶ Σωθῆκαι διαφέρει. Σπονδαὶ μὲν γὰ, αἱ ὅκ πολέμου σωπὶ θεῖ τὰ τὰ ἀλλήλοις, αἱ αἰαγεάφοι· ἐφ' οἷς διακρίνονται. οἷον σωπὶ θείμοι μὴ πολεμῆσαν, μηδ' ἀδικῆσαν ἀλλήλοις. Σωπὶ θεντα δὲ εἰρήνῶν καὶ φιλίαν τὰ τὰ ἀλλήλοις, καὶ τὸ τὰ τὰ τοῦτα ἐστὶ τὰν, ἀρχὴ γίνεται πολέμου.

¶ Σπονδάζειν & Σπούδαν διαφέρει. Σπονδάζειν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ὀνομαπὸν τὰ παίζειν· Σπούδαν δὲ, τὸ ἐσπεῖν ἔνι καὶ σωαίρεσθαι.

¶ Στρατόπεδον καὶ Στρατὸς διαφέρει. Στρατόπεδον μὲν, ὁ τόπος ὂν ᾧ ἡ στρατία· Στρατὸς δὲ, τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος.

¶ Στρατία ἀκριβῶς, τὸ τὰ τῶν σῶμα· Στρατὰ σωεκαλούμενος, τὸ τὰ τὰ στρατιῶν πλῆθος. ἐναλλάσσει δὲ πολλάκις ὂν τῇ χρήσει.

¶ Σῦρατὸς καὶ Σῦρατυμα καὶ Στρατόπεδον διαφέρει. Στρατὸς μὲν γὰρ καὶ Σῦρατυμα, κυρίως τὸ πλῆθος λέγεται· Σῦρατόπεδον δὲ, ὁ τόπος ὂν ᾧ εἰσι.

¶ Συμμαχεῖν καὶ Ἐπιμαχεῖν διαφέρει. Συμμαχεῖν μὲν γὰρ λέγουσι τὸ σὺν ἑαυτοῖς, φησὶ Δίδυμος, εἶτ' αὐτοῖς ὅπποιεν πολέμοι, εἶθ' ἕτεροι ὅπτρατεύοιεν. Ἐπιμαχεῖν, ὅταν τοὶς ὅπόνται ἀμμύωσι τὰ μόνον. διέσαλκε Θουκυδίδης ὂν τῇ πρώτῃ, λέγων, Κερκυραῖοις Ἀθηναῖοις συμμαχίαν μὲν οὐ ποιήσεσθαι, ἐπιμαχίαν δέ.

¶ Συνεργὸς καὶ Συνεργὸς διαφέρει, καὶ ὁ Σοφὸς, καὶ Σωνεῖς· ὁ ἢ Συνεῖς, οὐ πάντως Σοφός.

¶ Σοῖο καὶ Σέο τὰ τὰ ποιητῶς κατὰ τοὶς ἀκριβῶς αἰτιαμάσκοντας διαφέρει. Σοῖο μὲν γὰρ ὅτι σωάρφος αἰτωνυμία· οἷον, Μνήσεο πατέος ἐοῖο. ἡ δὲ Σέο, ὁ σωάρφος.

Σέο δέ κεν ζωοὶ ἢ τοὶ πόσι δοῖεν ἄπινα. αὐτὰ τὰ, Σοῦ ζῶντος καὶ τοὶς τοῦτα δοῖεν ἄπινα, ἐκέπ Σοῦ ζῶντος. καὶ φυλάττεται τοῦτο ἄκρως παρ' Ὁμήρῳ.

¶ Σπονδαὶ καὶ Σωθῆκαι διαφέρει. Σπονδαὶ μὲν γὰ, αἱ ὅκ πολέμου σωπὶ θεῖ τὰ τὰ ἀλλήλοις, αἱ αἰαγεάφοι· ἐφ' οἷς διακρίνονται. οἷον σωπὶ θείμοι μὴ πολεμῆσαν, μηδ' ἀδικῆσαν ἀλλήλοις. Σωπὶ θεντα δὲ εἰρήνῶν καὶ φιλίαν τὰ τὰ ἀλλήλοις, καὶ τὸ τὰ τοῦτα ἐστὶ τὰν, ἀρχὴ γίνεται πολέμου.

¶ Σπονδάζειν & Σπούδαν διαφέρει. Σπονδάζειν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ὀνομαπὸν τὰ παίζειν· Σπούδαν δὲ, τὸ ἐσπεῖν ἔνι καὶ σωαίρεσθαι.

¶ Στρατόπεδον καὶ Στρατὸς διαφέρει. Στρατόπεδον μὲν, ὁ τόπος ὂν ᾧ ἡ στρατία· Στρατὸς δὲ, τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος.

¶ Στρατία ἀκριβῶς, τὸ τὰ τῶν σῶμα· Στρατὰ σωεκαλούμενος, τὸ τὰ τὰ στρατιῶν πλῆθος. ἐναλλάσσει δὲ πολλάκις ὂν τῇ χρήσει.

¶ Σῦρατὸς καὶ Σῦρατυμα καὶ Στρατόπεδον διαφέρει. Στρατὸς μὲν γὰρ καὶ Σῦρατυμα, κυρίως τὸ πλῆθος λέγεται· Σῦρατόπεδον δὲ, ὁ τόπος ὂν ᾧ εἰσι.

¶ Σωθῆκαι Σωπάξεως διαφέρει. Σωθῆκαι μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ λόγος ὁ ἔμμετρος· Σωπάξεις δὲ, ὁ λόγος ὁ πεζός.

¶ Συμβουλὴ καὶ Παραινέσεις διαφέρει. Συμβουλὴ μὲν γὰρ ἐστὶν εὐνοῦσα, αἰπιλογίαν ὅτι δεῖ χρῆσθαι διὰ τὰ ἀδίκλεν τὰ ὀκδιαφέρουσα. καὶ τὰ ἐαὶ τῆς συμβουλοῦσα πόλεμον, ἀμφίβολον εἰσεμφέρει. διὸ καὶ ἔχει τὰ ἀνεπιφόρμον. Παραίνεσις δὲ ὅτι συμβουλὴ αἰπρόπον ἐκ ὅπτὰ χρῆσθαι, διὰ τὰ τὸ ὠῶτῆς λεγόμενον πάντως ὁμολογίαν ἀγαθὸν, ὡς εἴ τις παραινέσει σωφρονεῖν. ὅταῦ ἐστὶν ὠμολογημένον ἀγαθόν.

¶ Σφάξαι καὶ Θῦσαι διαφέρει. Θῦσαι μὲν γὰρ ὅτι τὰ θυμιᾶσθαι· Σφάξαι δὲ, τὸ ἱερουργῆσαί τι ζῶον. καὶ Ὅμηρος τὰ τὰ διαφορὰ πτίρηκεν, οὕτως μὲν Θῦσαι εἰπὼν,

- θεοῖσι δὲ θῦσαι αἰώνας

Πᾶσιν ὁμοῖον ὂν ἑτάρῳ· ὁ δὴ ὂν πεῖ βέλλε θυηλαί. ὅτι δὲ τὰ σφάξαι,

Αὐτὰρ ἔπειτα μὲν ἔσσαν, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν.

Σύσαξ θηλικῶς μὲν, θυμίαμα· ἀρσενικῶς δὲ, τὸ ξύλον τὰ ἀκοντίου.

¶ Σχῖσαι, τὰ ὑποδήματα. Εὔπολις Φίλοις,

Οὐ δεινὰ, ζῶντα δὲ ἀρχῖας φέρειν.

Σχῖσαι ἐνεργεῖν.

Σχῖστος δὲ ἀρσενικῶς, χιτὼν γυναικῆος. Ἀπολλόδωρος ὂν Ἐφήβοις,

Σχῖστὸν χιτωνίσκον πνὰ ὀνδδυκας.

¶ Σχολὴ τὰ Ἥρεμα, καὶ φαῦλα, Σχολὴ βαδίζω· καὶ τὸ ὂν καιρῷ, καθ' ὃ λέγεται, Οὐκ ἔγον σχολὴ· καὶ ἡ διατριβὴ, καὶ οἱ μαθηταὶ· ἀπὸ φαῦλα λαμβάνει σχολή.

Τ

Τάλαν διὰ τὰ ν, τὸ δηλόμενα· διὰ δὲ τὰ ς, ὁ πελαίπωρος.

¶ Τάπητες, καὶ Ἀμφιτάπητες διαφέρουσι. Τάπητες μὲν γὰρ εἰσιν οἱ ὅκ τὰ ἑτέρου μέρους μαλακὰν ἔχοντες· Ἀμφιτάπητες δὲ, οἱ ἀμφοτέρων.

¶ Ταυρόκτονος, ὁ ὑπὸ Ταύρου αἱαιρεθείς· Ταυροκτόνος, ὁ Ταῦρον ἀποκτείνας.

Τέχνη Ἐπιστεύματος διαφέρει. Τέχνη μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἀεὶ ὁ λόγου μὴ δεομένη τῆ, ἢ γραμματική, ῥητορική· Ἐπιστεύματα δὲ, τὰ λόγου χρεῦον, ἢ γεωμετρικὴ, τεκτονική.

¶ Τεχεῖτις καὶ Βαύσσος διαφέρει. Τεχεῖτις μὲν ἐστὶν ὁ λογικῆς ἔνος πέχνης ἔμπειρος κοδεστὸς· Βαύσσος δὲ, ὁ διὰ λόγου πνὸς ἐπιστεύμενος.

¶ Τέτραχμον καὶ Τετράδραχμον διαφέρει. Τέτραχμον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ νόμισμα· Τετράδραχμον δὲ, τὰ πατάρων δραχμῶν.

¶ Τέρας Σημεῖον διαφέρει. τὰ μὲν γὰ Τέρας, τὰ φύσιν γίνεται· τὰ δὲ Σημεῖον, τὰ τὰ σωῆ θεῖαν.

¶ Τεχάσματα καὶ Τεχήματα διαφέρει. Τεχάσματα μὲν γὰ, τὰ κακουργήματα· Τεχήματα δὲ, αἱ τέχναι.

¶ Τεῖχη καὶ Τειχία διαφέρει. Τεῖχη μὲν γὰρ ἐστὶ τὰ τῆς πόλεως· Τειχία δὲ, τὰ τῆς οἰκῶν.

¶ Τίθη καὶ Τηθὶς διαφέρει. Τίθη μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ τὰ τὸν θεὸς ἐφός· (Τοῦτο δὲ ἔνιοι Μάῖαν καὶ Μάμμας καλοῦσι) Τηθὶ, δὲ, ἐστὶν ἡ τὰ ἀπὸ ἡ μητὸς ἀδελφὴ, λοῦ ἔνιοι Θέιαν καλοῦσι.

¶ Τιτθὴ καὶ Τροφὸς καὶ Τιθωὸς διαφέρει. Τιτθὶ μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ μαστὸν παρέχουσα· Τροφὸς δὲ καὶ Τιθωὸς, ἡ τὰ ἄλλα ὅσα μέλεται παιδὶ τὰ τὸν θεὸς, καὶ μὴ τὸν ἀπορελαχπισμόν.

¶ Τιμωρεῖσθαι καὶ Τιμωρῶν διαφέρει. Τιμωρεῖσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ κολάζειν· Τιμωρεῖν δὲ, τὰ βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις.

¶ Τίθεται καὶ Τίθενται διαφέρει. Τίθεται μὲν γὰ τὰν νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἱρούμενοι.

¶ Τοῦνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρει. τὰ μὲν γὰ Τοῦνεκα, ἔστι τοῦτο ἕνεκα· τὰ δὲ Οὕνεκα, αὐτὰ τὰ ὅτι. ἀμφοτέρων ἐστὶ ὁ Καλλίμαχος ὂν Αἰτίαις κεῖ δύο ἔπεις, λέγων,

Τοῦνεκεν Αἰγαῖος ἔφεν.

ὅλ τι δέον εἰπεῖν Οὕνεκα, Τοῦνεκεν εἶπε· καὶ ὅπ αὐτὰ τὰ Οὕνεκα Τοῦνεκεν εἶπεν.

Τιμωρεῖν καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ βοηθεῖν ἔνι καὶ σωαίρεσθαι· Τιμωρεῖσθαι δὲ, τὸ κολάζειν. καὶ σωπα ἠοιεῖ Τιμωρεῖ τὰ φίλῳ, αὐτὰ τὰ βοηθῶ. Τιμωροῦμαι τὰν

ἐχθρὸν, αὐτὰ τὰ κολάζω.

¶ Τίθεται νόμον, καὶ Τίθησι διαφέρει. Τίθησι μὲν γὰ, ὁ εἰσφέρων· Τίθεται δὲ, ὁ κυρῶν.

¶ Τόμος καὶ Τομὸς διαφέρει. Τόμος μὲν γὰρ, ἐστὶν ὁ τεμνόμενος χρόνος· Τομὸς δὲ, ὁ τέμνων αὐτὸν.

¶ Τελεστὴς βαρυτόνως, καὶ Τελεστὴς ὀξυτόνως διαφέρει, φησὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης. ἐὰν μὲν γὰ βαρυτονήσωμεν, ἔστι ὁ ἐπὶ χρόνου. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησιν,

Ὡς τείεται μὲν ἔλιθε δόλῳ, ἐὰν δὲ ὀξυτονήσωμεν Τελεστὴς, ὡς ἀφυίς, ἔστι ὁ ἐπὶ ἡλικίας. οἷον, τελεστὴς τὸ παιδίον· ὅθεν τὰ, Ἐξετὲ ἀδμήτων. χρὴ οὖν αἰαγνώσκειν ὡς ἀξῖοῦ Ἀσκηλωνίτης.

¶ Τροχοὶ ὀξυτόνως, καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι τὰ τοῖς Ἀθηναῖοις· φησὶ Τρύφων ὂν δευτέρα περὶ Ἀτικῆς προσῳδίας. Οἷς μὲν γὰ τὰ τὰ τρεῖς Τροχοὶ ὁμοίως ἡῶν ἀφέρουσι ὀξυτονοῦσιν· Τροχοὶς δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὶς ἁρμοῖς. αἰαγνώσκεται γὰ, ὡς φησιν, μὲν ὂν Λύσσῃ Εὐριπίδου,

Ὁρᾶ Μένανδρον τόνδε γυμνάδα τόλον

Σπείροντα θεωρὸν ὂν ἔργων πεπαιδμένον.

ἀναλογώτερον δὲ τὰ βαρεῖαν. τὰ γὰ εἰς χος δισύλλαβα, τὰ τελεῦτον ὄντος τὰ ο, βαρυτονέεται. οἷον λόχος, ὄρχος, βρόχος, κόγχος, κόλχος, κόρος. οὕτω καὶ ἔρχος, καὶ ἐπὶ τὰ τὰ ῥήματος εἰς ω βαρύτονα, καὶ αὐτὰ βαρυτονέεται ἰσοσυλλαβοῦντα, οἷον πλέκω, πλόκος· κείρω, κόρος· λέγω, λόγος. φέρω, φόρος. οὕτω καὶ τρέχω, ἔρχος.

¶ Τεαγῳδοὶ καὶ Κωμῳδοὶ, καὶ Τεαγῳδοποιοὶ καὶ Κωμῳδοποιοὶ διαφέρουσι. Τεαγῳδοὶ μὲν γὰ καὶ Κωμῳδοὶ, εἰσὶν οἱ ὑποκριταὶ τῆς κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας· Τεαγῳδοποιοὶ δὲ καὶ Κωμῳδοποιοὶ, οἱ ποιηταὶ τῆς δραμῆς.

¶ Τύραννοι οἱ ἀρχαῖοι ὅτι βασιλέως ἔπασον. Ἡρόδοτος ὅτι Κροῖσον, Τυράννου τὰ ἐθνέων. καὶ πεῦεαι, Τελευτήσαντος δὲ Κλυάτεω, διεδέξατο τὰν βασιλήϊον, ἐξ Λεοτεφάνης ὂν Λημνίαις, Ἐξῶν· ἐπραιάθυνε Ὑμπόλης πατὴρ Θόας, βασιλεύτερος τῆς ὂν αὐδρώπτις δραμεῖν. ἔοικε ὅτε καὶ τὰ τυραννον βασιλεὰ ἔλεγον, ὡς Εὔπολις ὂν Δόμοις ὅτι τοῦ Πεισιστράτου.

¶ Τίθη μὲν ὅτον ἡ μάμμη· Ἐπιτίθη δὲ, ἡ πεσμάμμη· Τιθὴ δὲ, ἡ θεία· Τιτθὴ δὲ, ἡ τροφός.

Υ

Υμνος Ἐγκωμίου διαφέρει. ὁ μὲν γὰ Ὕμνος, ἔστι θεῶν· τὰ δὲ Ἐγκωμιον, αὐτὰ ἡρώων.

¶ Ὑπαρ Ὀνείρατος διαφέρει. Ὑπαρ μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐναργὴς ὄψις· Ὄνειρον δὲ, ἡ ὂν τῇ καὶ δεύσῃ φαντασία.

¶ Ὑπωπτῆσαι καὶ Ἀπωπτῆσαι διαφέρει. Ὑπωπτῆσαι μὲν γὰ ὅτι ὁδοῦ λέγεται· Ἀπωπτῆσαι δὲ, τὰ πεῖτυχεῖν δίκῃ. οἷον, Ἀπόπτησε κῆ τὰν δίκην, αὐτὰ τὰ πεῖτυχεν.

¶ Ὑπόρρησις καὶ Ἐπαγγελία διαφέρει. Ὑπορρεῖται μὲν γὰ, ὁ τὰ ἀξιωθὲν δίδόναι μέλλων· Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίχα τὰ θεῖκλήσεως παρέχῃ βουλόμενος.

¶ Ὑποψία Ὑφεσέσεως διαφέρει. Ὑποψία μὲν γὰ, ἔστι κακοῦ τὰ ὑπόνοια· Ὑφέσεις δὲ, τὸ ἔξα ὅτι τὰ χεῖρον.

¶ Ὑπόρξαι, τὰ, τὰ ἠρξέσθαι, καὶ τὰ κατάρξασθαι.

¶ Ὑπαγὲ καὶ Πορεύεσθαι διαφέρει. ὅπ τὰ Πορεύεσθαι μὲν ὅτι τὰ βαδίζειν· Ὑπαγὲ δὲ, τὰ ὑπὸ ζυγὸν ἄγῃ βοῦς ἢ ἵππους, ἢ τὰ τῆς ὀχεῦσιν, ὡς Ὅμηρος.

-- ὕπαγε ζυγὸν ὠκείας ἵππους.

οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν, ὅπ Ὑπάγειν λέγομεν αὐτὰ τοῦ Προάγῃν. ὡς ἀφ' ὑφηγητὴ αὐτὰ τοῦ Προηγητὴ, καὶ Ὑπογραμμὸν αὐτὰ τοῦ Προγραμμὸν. ὡς φησι καὶ Ἀεσοφάνης.

Ἐγὼ δὲ ὑπάγω τὸν ὅρκον, αὐτὰ τὰ πεῖαίρω.

οὕτως οὖν καὶ ὑπάγῃν λέγομεν αὐτὰ τοῦ πεοάγῃν, ὀυτέστιν εἰς ὑπόπεσιν πορεύεσθαι. κέχρηται τῇ λέξει Εὔπολις ὂν Βάπταις,

Εἰ δὲ ὑπαγε εἰς πύμπεσιν.

Φ

Φακοὶ Φακῆς διαφέρειν φασί. Φακοὶ, οἱ ἔπ ὠμοὶ, οὐχέψεις· Φακὴ δὲ, ἡ ἐψημένη. πτίρηται τοῦτο τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά.

¶ Φαυλία καὶ Φυλία διαφέρει. Φαυλία μὲν γὰ, εἶδος ἐλαίας· Φυλία δὲ, ἡ χῶρος.

¶ Φάκελος καὶ Φάκελον διαφέρει. Φάκελος μὲν γὰρ ὅτι φορτὸν ξύλων. Θουκιδίδης, φρυκέλοις ὕλης ἀρχίας. Φάκελον δὲ, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σαπισμός.

¶ Φάσκαλος Φασκωλίου διαφέρει. Φάσκαλος μὲν γὰρ ἐστὶν ἡμιαποφορία· Φασκώλιον δὲ ὅτι δερμάτιον.

¶ Φαρμακεία Γοητείας διαφέρει. Φαρμακεία μὲν γὰ κυείως, ἡ βολὴ ἢ διὰ δηκτηρίου πνὸς γινομένη φαρμάκου· Γοητεία δὲ, ἡ ὑπὸ ὀδηκτηστούς τε καὶ ἐπωιδῆς. Φαρμακαὶ. Φαρμακὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ ὅλη καθαίρει τῆς πόλεως ῥιπὸ ἄρρος.

¶ Φάσμα μὲν ὅτι τὸ ὅμοιον ἀληθείᾳ· Φάντασμα δὲ, τὸ ἐπρόμορφον· Εἴδωλον δὲ, τὸ ὅμοιον τῇ σκιᾷ· Τέρας δὲ, ὀναρῆς σῶμα ἑτερόμορφον· Βρέτας δὲ, τὸ ξόανον.

¶ Φάγαινα μὲν λέγεται ἡ μετὰ τοὺς νίσους πολυφαγία· Φαγαίδενα δὲ, φῦμα ἀνίκεστον.

¶ Φθόνει καὶ Ἀποφθόνει διαφέρει. Φθόνει μὲν γὰ δίκην ὁ κατηγορούμενος· (καὶ γὰ ὁ κατηγορῶν δίκαι) Ἀποφθόνει δὲ, ὁ νικήσας, καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορείας.

¶ Φθῖοι καὶ Φθῖῶται διαφέρουσι. Φθῖοι μὲν γὰ, οἱ ὑπὸ τὰν Πρωτεσιλάῳ. φησὶ γὰ ὁ Ὅμηρος.

- τοῦ Φθίων τε μέδοντα.

ἢ, οὐκ ἀπὸ πόλεως, οὐδ' ἀπὸ χώρας, ἀλλ' ἀπ' αὐδρὸς Φθίου· Φθῖῶται δὲ, οἱ ὑπὸ τὰ Ἀχιλλέι, ἀπὸ πόλεως Θεσσαλικῆς Φθίας, καὶ χώρας ὁμωνύμου.

Φθίῳ δ' ἐξικόμεν ἐκεδώλακα,

ἠνοίησεν γὰ Καλλίμαχος, εἰπὼν,

Οὐδὲ τὰ τὰ Φθίων εἶχεν αἰσκηπεῖω.

¶ Φιλεῖν καὶ Κυεῖν διαφέρει. ὅτι τὰ μὲν Κυεῖν, τὰ τοῖς χείλεσιν ἀσπάζεσθαι· Φιλεῖν δὲ, τὰ ἀγαπᾶν καὶ ξενίζειν.

¶ Φίλος καὶ Ἑπτῆρος διαφέρει. Φίλοι μὲν γὰ, κοινῶς ἅπαντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια τοῖς ἑαυτοῖς ἔχοντες· Ἑτῆροι δὲ ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ τὰ ὁμοιοπλοίους ἔχοντες, οἱ καὶ ὂν τῇ σωνθείᾳ καὶ ὂν τῇ σωεργίᾳ πολὺ χρόνον γεγονότες.

¶ Φόρος καὶ Φορὸς διαφέρει. Φόρος μὲν γὰ λέγεται ὁ φέρων, οὕτως καὶ Φορὸς ἡ αἱαίρεσις· Φορὸς δὲ, ὁ τόπος τῆς αἱαιρέσεως, καὶ Φορὸς ὁ φερόμενος.

¶ Φεσσὸν καὶ Φεσσὶν διαφέρει. Φεσσὸν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ εἰπὰ· Φεσσὶν δὲ, αὐτὰ τὰ δῆμοι ὀνθῆτι.

- σὺ δὲ φράσαι εἴ με σωώσῃς.

¶ Φεμιάζεσθαι καὶ Φρυάζεσθαι διαφέρει. Φεμιάζεσθαι μὲν γὰ τὸν τράγον φαῦλῳ· (καὶ Φεμιαγμὸς ἡ τὰ τράγου φωνὴ, ὡς καὶ Φρυμαγμὸς) Φρυάζεσθαι δὲ, τὸν ἵππον τὸν φυσῶντα καὶ χαιρῶμενον.

¶ Φρονεῖν τὰ Καταφρονεῖν διαφέρει. Φρονεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ τὰ λογίζεσθαί τι καὶ ὀνθυμεῖσθαι· Καταφρονεῖν δὲ, τὰ ἀπολίζειν καὶ ὑποφορᾶν.

¶ Φερνὴ μὲν ἡ πεοῖξ· Φέρνιον δὲ, τὰ ἀλιβυτικὸν σπυρίδιον.

¶ Φύλλον καὶ Φῦλον διαφέρει. Φύλλον μὲν γὰ, τὰ πέταλον δένδρου· Φῦλον δὲ, τὰ γένος.

¶ Φωνεῖν καὶ Ῥωρύεσθαι διαφέρει. Φωνεῖν μὲν γὰ ὅτι ἀνθρώπων λέγεται· Ῥωρύεσθαι δὲ, ὅτι λύκων. τοῦτο πτῆρηπέον δὲ ὅτι τὰ λοιπὰ τὰ οἰκεῖον ἑκάστῳ· ὅπ Βληχᾶσθαι μὲ γὰ λέγεται ὅτι τὰ τῆς πρόβατα. Μηκᾶσθαι δὲ ὅτι τὰ αἰγῶν, διὰ τὰ ῆ. Μυκᾶσθαι δὲ ὅτι τὰ βοῶν, διὰ τὰ ῦ· Βρυχᾶσθαι, ὅτι ὄνων. Βρυχᾶσθαι δὲ, ὅτι λεόντων. Χρεμπίζειν δὲ, ὅτι ἵππων. Ἀεσκεῖζειν δὲ, ὅτι κυνῶν, παρ' Ἀθηναίοις, ἀπὸ τῆς αὐ φωνῆς· παρ' ἡμῖν δὲ Ὑλακτεῖν λέγεται.

¶ Φωλεὸς καὶ Κοίτη διαφέρει. Φωλεὸς μὲν γὰ ὅτι τὰ τῆς ἑρπετῶν πάσεται· Κοίτη δὲ, ὅτι ἀνθρώπων. ὥστε ὅτι μὲν τὰ τῆς ἑρπετῶν ῥητέον τὰ Φωλεύειν· ὅτι δὲ ἀνθρώπων, τὰ Κοιτάζειν. ὅτι δὲ τὰ τῆς ὀρνέων, τὰ Νοσεύειν· ὁ γὰρ τὰ λέγεν Νοσεῖαι τῆς τέκνων, ἀκυρολογεῖ. Τέκνα μὲν γὰ, ἀνθρώπων· Νοσεῖ δὲ ὀρνίθων· Νεοσοὶ δὲ, ἐλάφων· Σκύμνοι δὲ, λεόντων· Σκύλακες δὲ, κυνῶν.

Χ.

Χλεχξ Σπλυκῶς μὲν, ὅτι τῷ ἀμπέλῳ τῶν δεσμευμένων· ἀρσενικῶς δ, ὅτι τῶν ἐν τοῖς πολέμοις τετιμημένων. ἀφ' ὧν λέγεται Χλεχκηφόροι, οἱ τὴν τετιμημένην ἐπιφερόμενοι. καὶ Χλεχκόμαται, τὰ τετιφεόγματα.

¶ Χλεχὶ καὶ Εὐφροσύνη καὶ Τέρψις καὶ Εὐθυμία καὶ Ἡδονὴ καὶ Ἀπόλαυσις διαφέρουσι. Χλεχὶ μὲν γὰρ ὅτι τετύφωται ψυχῆς ἔπαρσις καὶ διάχυσις· Εὐφροσύνη δ, πάσης χρείας μετὰ σωφροσύνης γινόμενον· Τέρψις δ, οἱονεὶ τρέμις καὶ ψυχαγωγία ἀπὸ τῶν ἀκούειν ὅτι τὸ κρεῖττον· Εὐθυμία δ, βεβαιόεις ψυχῆς χλεχί· Ἡδονὴ δὲ, ἐν ψυχῇ ὀρέστα· Ἀπόλαυσις δὲ, ὄψις κενῶς ὅτι πάσης μεταλήψεως τετυφωμένη ἀγαθῆς τε καὶ φαύλης.

¶ Χεμάζειν, οὐ μόνον τὸ Πατεχκμάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὀνοχλεῖν· ὡς Μένανδρος ἐν Ἡνιόχῳ.

¶ Χλαῖναι καὶ Χλανίδα διαφέρειν φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν Ἑλληνισμοῦ, καὶ τοιαῦτα ἐπιφέρει Ξενοφῶντα. Χλαῖνας μὲν γὰρ φησὶ λέγεσθαι ὅτι τῶν ἐγκειμένων καὶ παχέων· διὸ καὶ Ὅμηρος φάναι,

Ἔνθα οἱ ἐν θάλαμῳ πυκινὸν κέρας ἐκδάλετ' ἀνίω,
Δέμνια καὶ χλαῖνας καὶ ῥήγεα σπαλόεντα.

Χλανίδας δ, τὰς φορουμένας καὶ μαλακωτέρας.

αἰσχύνεσθαι τῷ τοιαυτηρίῳ.

Χλαῖναι πορφυρέαι αὐτ' ὀφθαλμοῖσιν ὀπηδῶν.

μὴ ποτε οὖν ἄμεινον λέγῃ, τὰς μὲν Χλαῖνας ὅτι τῶν ἐγκειμένων, καὶ φορουμένων· Χλανίδας δ, ὅτι μόνων τῶν φορουμένων, οὐκέτι δ ὅτι τῶν ἐγκειμένων.

¶ Χλαμὺς καὶ Χλαῖνα διαφέρει, καθὸ δῆλα πολλῶν ἀπέδειξε Δίδυμος ἐν Ὑπομνήματι δευτέρῳ Ἰλιάδος· ἡ μὲν Χλαῖνα, ἡρωϊκὸν φόρημα· Χλαμὺς δ, Μακεδονικόν, μετὰ τὴν κάκωσιν ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν ὀνομασθεῖσα. Σαπφὼ (αὕτη δὲ μέμνηται τῆς Χλαμύδος) διαφέρειν φησὶ καὶ τῷ ῥήματι. ἡ μὲν γὰρ Χλαῖνα, περιτρέχουσιν (φησὶν) ἡμάπον· ἡ δ' Χλαμὺς, εἰς πέπλον τῶν τὰ κάτω σεσῆκται, καὶ τοῖς χρησιμοῖς πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστῶσι. τετάχεται Δεινοτέλλιος, Φίλαρχος, Πολέμων, ὅπερ πολὺ διαφέρουσι.

¶ Χιτώνιον καὶ Χιτωνίσκιος διαφέρει. Χιτωνίσκος μὲν γὰρ, ὁ τῶν ἀνδρὸς χιτῶν· Χιτώνιον δ, τὸ τῆς γυναικὸς ἔνδυμα.

¶ Χόας σωτεταλμένως, πλὴν ἑορτῶν. Δεινοφάνης Ἀχαρνεῦσιν,

Ἀκούετε λεὼς κᾆτ' τὰ πάσεια τῆς χόας.

Χοᾶς δ τετατμένως, ὅτι μέτρον τοῦ οἴνου.

¶ Χορήγιον καὶ Χορηγὸς διαφέρει. Χορήγιον μὲν, τὸ διδασκαλεῖον· καὶ Χορηγὸς, ὁ διδάσκαλος· Χορὸς δὲ, τὸ σύστημα τῶν παίδων καὶ τῶν ἀδόντων.

¶ Χολάδες καὶ Χόλικες διαφέρει. Χολάδες μὲν γὰρ, τὰ ἔντερα.

Χιῶν χαμαὶ χολάδες.

Χόλικες δὲ, τὴν βοῶν κοιλίαν. Δεινοφάνης Βαβυλωνίοις,

Ἢ βοϊδαείων ὡς ἀπίκτινε ζθυρος, χολίκων δὴ. θυμῶν.

¶ Χρῆσις καὶ Δανειστὴ λεκτέον καὶ τοῖς χρεωφειλέτοις.

¶ Χρηστήριον ἑ τόπος, καὶ ὁ χρησμὸς, καὶ τὸ ἱερόν.

¶ Χύτραι καὶ Χυτρεῖα διαφέρει. Χύτραι μὲν γὰρ, καὶ αὐτὰ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χυβεπωλεῖα· Χυτρεῖα δ, τὰ τῶν χυβῶν ὄρυγκα.

Ψ.

Ψάλλιον καὶ Ψέλλιον διαφέρει. Ψάλλιον μὲν, τὸ τῶν ἵππων· Ψέλλιον δὲ, τὸ ἄκρον βραχίονος τοῦ θήλυος κόσμον. οἱ Δωριεῖς Ψέλλιον καλοῦσι τὸ ἄκρον· ὅθεν καὶ ἡμεῖς πλὴν ἐπ' ἄκρων χιλέων λεγομένῳ τοιοῦτον, Ψιλὴν ἐκαλέσαμεν, ὡς φησὶ Τρύφων.

¶ Ψάμαθος καὶ Ἄμμος διαφέρει. Ψάμαθον μὲν γὰρ, πλὴν θαλασσίαν ἄμμον·

-- ὅθι ψαμάθοις ἀλίησιν.

Ἄμμον δὲ, πλὴν κόνιν·

-- τύχε δ' ἀμάθοιο βαθείας.

Ω.

Ωρα, διαστὼς, ὅθ' ἕπεις, καὶ τῆς ἡμέρας· ψιλὰς δὲ, ἡ ἀρρωστία.

¶ Ὠνήσασθαι καὶ Ἀγοράσαι διαφέρει. Ὠνήσασθαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ πριάσθαι τῶν πωλούντων· Ἀγοράσαι δ, τὸ ἐν ἀγορᾷ διαβίβασι.

¶ Ὠτειλὴ καὶ Οὐλὴ διαφέρει. Ὠτειλὴ μὲν γὰρ ὅτι τὸ τετρωμένον βαῦμα, καθὸ τὸ οὐτάσθαι· Οὐλὴ δ, ἡ ὑγιασθεῖσα σὰρξ ἐν βαύματος παλαιοῦ. ὡς Ὅμηρος,

Οὐλὴν τὴν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ΤΑΞΙΣ ΠΑΛΑΙΑ, ΚΑΙ Ο'ΝΟμασίαι τῶν ἀρχόντων.

Καπαλοχίσιν ὅτι τὸ εἰς λόχους καταμερίσαι τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ.

Λόχος, ἔνιοι μὲν, τὸ σύσημα τὸ ἐξ ἀνδρῶν ἡ. οἱ δ. τὸ ἐξ ἀνδρῶν βί. οἱ δ, τὸ ἀπὸ ἑκκαίδεκα ἀνδρῶν πλῆθος. ὁ καὶ τελειόν φασι καὶ σύμμεθον.

Λοχαγὸς, Προστάτης καὶ Ἡγεμὼν, ὁ αὐτός ἐστιν. ἔστι δ ὁ τεταγμένος καὶ ἄρχων τοῦ λόχου.

Οὐραγὸς, ὁ τελευταῖος τοῦ λόχου.

Σπῖρος καὶ Δεκανία καὶ Λόχος, τὸ αὐτό ἐστιν. οἱ δ καὶ Ἐνωμοτίαν αὐτὸ καλοῦσιν. οἱ δ τὸν' λέγουσι τὸν λόχον πλὴν Ἐνωμοτίαν, οἱ δ, τὸν σ'.

Ἐνωμοτάρχης, ὁ τῆς Ἐνωμοτίας ἄρχων.

Διμοιρεῖαν καὶ Ἡμιλοχίαν τὸ αὐτό φασι. καὶ Διμοιρεῖτης καὶ Ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς διμοιρείας καὶ ἡμιλοχίας.

Ἐπιστάτης, ὁ τοῦ λόχου ὀπίσω τεταγμένος· ὁ δὲ μετ' αὐτὸν, Προπαστάτης· ὁ δ μετὰ τοῦτον πάλιν, Ἐπιστάτης· ὡς ἕξ τὸν ὅλον τάγμα ὄν. Προπεστὰς καὶ Ἐπιστὰς συγκείμενον. ἔνιοι δ λοχαγὸν μὲν τὸν Προπεστὰ λέγουσιν, ὥσπερ καὶ οὗτοι· καὶ οὐραγὸν τὸν Ἐπιστάτην· πῆς ἐν μέσῳ δὲ, οὐχ ὡσαύτως· ἀλλ' Ἐπιστάτην μὲν, τὸν μετὰ τὸν Προπεστὰ, ἤτοι δεύτερον· τὸν δ τρίτον ἀπὸ τοῦ Προπεστοῦ, Ὑποστάτην.

Συλλογισμὸς ἐστιν, ὅταν τῷ πρώτῳ λόγῳ ἕπηται λόγος ὁμόπτυξ, ὥστε λοχαγὸν λοχαγοῦ, καὶ οὐραγὸν οὐραγοῦ, καὶ τὰς μεταξὺ τῶν ὁμοζύγων παρίστασθαι.

Παρατάται, οἱ ὁμόλοχοι, ἀνδρῶν ξα'. ὁ δ ἡγούμενος, Τεταρτάρχης.

Τάξεις, αἱ δύο τετραρχίαι, ἀνδρῶν ρκ η. καὶ ὁ ἡγούμενος, πάλαι μὲν Ταξίαρχος· νῦν δ, Ἑκατοντάρχης.

Σωσίπαγμα, ὁ ἔνιοι Πατεμπάξιν, αἱ βί τάξεις, ἄνδρες σνε'. καὶ ὁ ἡγούμενος, Σωσιπαγματάρχης. τῶν δ ἔνιοι καὶ Ξεναγίαν καλοῦσι, καὶ Ξεναγὸν τὸν ἡγούμενον.

Πεντακοσιαρχία, τὰ βί τάγματα, ἄνδρες φί βί. καὶ ὁ ἡγούμενος, Πεντακοσιάρχης.

Ἑκατοντάρχαι, τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν, ὡς καὶ τοῦνομα δηλοῖ, δι' ὁν τάξεως ἐξειλεῖτο ἡσυχεῖν. εἰσὶ δὲ ἑ Σβαπιπίρυξ, Σαλπιγκτὴς, Σημειοφόρος, Ὑπηρέτης, Οὐραγός. νῦν δ, καὶ τοῦ σωτάγματος λέγονται καὶ τῶν ἄλλων. ἔχει δ δεῖ τὸ τάξις πλὴν τάξιν, ἢ τὸ σωτάγμα. τὸν μὲν, ὅπως τῇ φωνῇ σημαίνῃ τὸ τοιαῦτόν· τὸν δ, ὅπως τῷ σημείῳ, εἰ μὴ ἡ φωνὴ κατακούοιτο δι' θόρυβον· τὸν δ Σαλπιγκτὴν, ὅπότε μηδὲ σημεῖα βλέπειν δι' κονιορτόν· καὶ τὸν Ὑπηρέτην, ὥστε τῶν εἰς πλὴν χρείαν τοιαῦτα κομίσαι. πάντα μὲν ἔκπαλον Οὐραγὸν, τοῦτο τὸ ἐπιπάλαι τὸ ἀπολειπόμενον ὅτι πλὴν τάξιν, ὅς, τῶν ποστάρων ἄνω τυπτόμενον καὶ μέτωπον, κατὰ τὸ πάντεπι.

Ξεναγία, αἱ βί πεντακοσιαρχίαι, ἀνδρῶν μκη'. οἱ δ πλῆθοι τοῦ τὸ πλῆθος Χιλιαρχίαν καλοῦσι, καὶ Χιλίαρχον, τὸν ἡγούμενον.

Μεραρχία, αἱ βί χιλιαρχίαι, ἀνδρῶν βμη. οἱ δ καὶ Τέλος ὀνομάζουσι, καὶ τὸν ἡγούμενον, Μεραρχίαν· οἱ δ, Τελάρχον.

Φαλαγγαρχία, αἱ δί μεραρχίαι, ἀνδρες ,ηξ'. τοῦτο ἔνιοι καὶ Ἀπομιλὼ κέρατα φασὶ, οἱ δ μέρος. πάλαι δὲ καὶ Σβαπγία ἐκαλεῖτο, καὶ ὁ ἡγούμενος, Σβαπγός· νῦν δ, Φαλαγγάρχης.

Διφαλαγγία, αἱ βί φαλαγγαρχίαι, ἄνδρες ,ρξβ. τοῦτο δὲ καὶ Μέρος ὑπ' ἐνίων καλεῖται· ἀλλὰ καὶ Κέρας, ὁ ἡγούμενος, Κεραρχής.

Φάλαγξ, ἡ πεφαφαλαγγαρχία, αἱ βί φάλαγγες, ἄνδρες ,γτπ η. τοῦτο δ, ἡ τελεία καὶ ἀΰχρυπτος φάλαγξ.

Μῆκος δὲ φάλαγγος τὸ α ὅν τῶ λόχων σωτάγματα, ὁ μὲν ἀθρόον πάσεται, ὅπῃ κέρατα εἰς κέρας ἀμπῖνον. καὶ λέγεται δ τοῦτο καὶ Πρόσωπον, καὶ Μέτωπον, καὶ Σπῖμα, καὶ Πατεμπάξις. ὁ Πρωτοστάτης· ὁ δὲ καπῖνν Τυπυστάτης· ὁ δὲ καπῖνν Τυπυστάτης καὶ τοῦ ἀμάλλιος κείμενος, Δεύτερον ζυγὸν καλεῖται, καὶ ὁ πεῖπε, πεῖπον ζυγὸν, καὶ ὅμοιος.

Βάθος δὲ φάλαγγος τὸ μὲν τὸ μέτωπον ἄπαν· ὁ δ ἀπὸ λοχαγοῦ ὅτι οὐραγὸν τάχας, Κατὰ βάθος λέγεται.

Ζυγὸν ὅτι τὸ ἐπ' ἀδείας τοῦ μῆκος τάχῳ κεῖσθαι, ἤτοι παρεμπλέκεσθαι ἔχειν.

Σπῆξαι ὅτι τὸ ἐπ' ἀδείας κεῖσθαι τοῦ βάθος τάχῳ. τοῦτο δ, καὶ κοείας Σπῆρος λέγεται.

Διχοτομία φάλαγγος, ἡ εἰς δύο ἴσα τομή. τοῦτο δ τὰ μέρη καλεῖται Κέρατα· ὧν τὸ μὲν, Εὐώνυμον κέρας λέγεται, καὶ Οὐρά· τὸ δὲ λοιπὸν, Δεξιὸν καὶ κεφαλή· καὶ Δεξιὸν ἀκροπτέλιον, καὶ Δεξιὰ ἀρχή.

Ἄκρος δ Ὀμφαλὸς δ Σύνοχα, τοῦθμα ὡς ἔνιοι, καὶ τόμα, ὡς ἕτεροι, ἡ Διχοτομία καλεῖται.

Ὁπλῖται, Πελτασταί, Ψιλοί, ἡ πεζικῆς εἰσι καὶ μαχίμου δυνάμεως· ἔχουσι δ διαφορά. Ὁπλῖται μὲν γὰρ λέγονται οἱ βαρυτάτην κεκτημένοι ὁπλίσιν, κᾆτ' τὸν Μακεδονικὸν ὅπλον, ἀσπίσι τετιμφερέσι καὶ δόρασι τετμημένοις· Ψιλοὶ δ, οἱ κουφότατα κεκτημένοι τὰ τοῦτο καὶ ἀκοντίοις δ λίθοις ὁπ σφενδόνης, ἢ ὁπ χέρος. οἱ δ Πελτασταὶ μέσοι πως κεκτημένοι σκεύη. ἡ δὲ Πέλτη μικρά ἐστι δίον ἀσπίδιον, καὶ κοῦφον, δ δ δόρασι πολὺ τῶν ὁπλιτῶν λειπόμενα.

Εἰσὶ δ καὶ ὁ χρματιῶν διωάμεως τρεῖς διαφοραί. ἡ μὲν τὸ ἐστὶν Ἱππικὴ, ἡ δ, ὁ' ἁρμᾶ, ἡ δ, ὁ' Ἐλεφάντων. τοῦ δ Ἱππικοῦ τὸ μὲν ἁπλῶς ἵππα καλεῖται, Ἱππεῖς καὶ Ἱππικὸν· τὸ δ, Ἀμφίππων. καὶ Ἀμφίπποι μὲν, οἱ ὅτι δυοῖν ἀσφαίρων ἵππων σωνδεδεμένων ἀρόμενοι, οἱ καὶ μεταπιδῶσιν ἀπ' ἄλλε ἐπ' ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία κελῇ. τοῦ δ ἱππικοῦ τὸ μὲν ὅτι Καταφρακτοί, οἱ καὶ τοῖς ἵππαις καὶ τοῖς ἱππάσι πεφραγμένοι πυρεκῇ· τὸ δ, Ἀκαταφρακτοι. τούτων δ, οἱ μὲ θυρεοὶ ἔχοντες, Θυρεοφόροι καὶ λοιοῦται· οἱ δ, ἁπλῶς Δορεφόροι. αὐτοῦ δ οἱ μὲν μόνον ἀκαυτίζουσι, εἰς δ χρῖσις τοῖς πολεμίοις ἐκ ἔρχεται. καὶ καλοῦνται Ἱππαρχησιαί, καὶ Ταραντῖνοι· οἱ δ, πῖζοι, οἱ λέγονται Ἱππιτοξόται. ἔτι δ, οἱ μὲ Δορεφόροι, ἢ Κοντοφόροι, ἢ Ξυσοφόροι. καλοῦνται τὸ τοῖς τεῶν ὀνόμασι. οὗτοι δὲ εἰσὶν οἱ ἀπὸ τοῦ ἵππων καὶ πλησίον πολεμίοις δίεσιν μαχόμενοι. οἱ δ, Ἀκροβολισταί, ἢ πόρρωθεν βάλλοντες. ἔτι τῆς ἱππικῆς διωάμεως Καταφρακτοί, Ἱππακοντισταί, Ἐλαφροί, Θυρεοφόροι, οἱ καὶ Ταραντῖνοι, Ἱπποτοξόται.

Πύκνωσις, κᾆτ' παρεκτάσεις καὶ ἐπιστάσεις. Τούτοις, πύκνωσις κᾆτ' μῆκος ἐ βάθος. κατὰ τὰ πεπυκνωμένος αὐτῆς πήχεις βί· ὁ δ ἁπλῶς πεπυκνωμένος, πήχεις σί.

Συωασιασμὸς, ὅταν ἕκαστος αὐτὴρ ἢ τῇ φάλαγξι κατέχῃ πήχεων ἕνα, τοῦτο καλεῖται Συνεστασμός.

Πρόπαξις ψιλῶν, ὅτε πρὸ ἄλλων ἤτοι ἐν πολέμῳ τετάσθαι· Ὑπόπαξις δ, ὅτε ἰσοστάσιον· Προσόπαξις δ, ὅτε καὶ ἐμπεκόμβοι τῇ φάλαγγι, παρ' αὐθρα ἐπόνται. λέγεται δὲ καὶ Παρένταξις τοῦτο.

Παρεμβολὴ Παρεντάξεως διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ ὅτι τῶν ὁμοίων Παρένθεσις, ἢ ὁπλιτῶν παρ' ὁπλίτας, ἢ ψιλῶν τοῦδε ψιλοῖς. Παρένταξις δ, ἡ τῶν αὐομοίων, ἢ ὁπλιτῶν τοῦδε ψιλοῖς, ἢ ψιλῶν παρ' ὁπλίτας.

Λόχος, ἀνδρῶν ὀκτώ.

Συσσιτος, τέσσαρες λόχοι, ἀνδρῶν λβ'.

Πεντηκοντάρχία, βί συσσίτοων, ἀνδρῶν ἑξηκοντατεσσάρων.

Ἑκατοντάρχία, βί πεντηκοντάρχιαι, ἀνδρῶν ρκη. ἑκάστη δ ἑκατοντάρχια ὀκτάκτους ἔχει πέντε.

Ψιλαγία, βί ἑκατοντάρχιαι, ἀνδρῶν δισχιλίων πεντηκοντοῦξ.

Ξεναγία, βί ψιλαγίαι, ἀνδρῶν φιβί.

Σύορεμμα, βί ξεναγίαι, ἀνδρῶν μκδ'.

Ἐπῆξεναγία, δύο συορέμματα, ἀνδρῶν βμη.

Σπῖρος, δύο ἐπῆξεναγίαι, ἀνδρῶν ,ηξ'.

Ἐπίπαγμα, δύο σπῖροι, ἀνδρῶν ,ηξβ'. Τούτου ἔκπαλοι ἄνδρες ἡ ἐπῆξεναγοί μὲν δύο, συορεμματάρχαι δ, οἱ λοιποί.

Ἔμβολον Φάλαγγος πάξεως ὄνομα Τιᾶς δὲ. ἔστι δ τὸ ἡμισυ τοῦ Ῥόμβου Τιοῦδε ὄντος.

Ῥομβοειδὲς, παρεμπάξις, ὀνομάζεται καὶ Σφηνοειδὲς.

λοχία, καὶ Πρωτοστάτης· ὁ δὲ καπῖνν Τυπυστάτης καὶ τοῦ ἀμάλλιος κείμενος, Δεύτερον ζυγὸν καλεῖται, καὶ ὁ πεῖπε, πεῖπον ζυγὸν, καὶ ὅμοιος.

Βάθος δὲ φάλαγγος τὸ μὲν τὸ μέτωπον ἄπαν· ὁ δ ἀπὸ λοχαγοῦ ὅτι οὐραγὸν τάχας, Κατὰ βάθος λέγεται.

Ζυγὸν ὅτι τὸ ἐπ' ἀδείας τοῦ μῆκος τάχῳ κεῖσθαι, ἤτοι παρεμπλέκεσθαι ἔχειν.

Σπῆξαι ὅτι τὸ ἐπ' ἀδείας κεῖσθαι τοῦ βάθος τάχῳ. τοῦτο δ, καὶ κοείας Σπῆρος λέγεται.

Διχοτομία φάλαγγος, ἡ εἰς δύο ἴσα τομή. τοῦτο δ τὰ μέρη καλεῖται Κέρατα· ὧν τὸ μὲν, Εὐώνυμον κέρας λέγεται, καὶ Οὐρά· τὸ δὲ λοιπὸν, Δεξιὸν καὶ κεφαλή· καὶ Δεξιὸν ἀκροπτέλιον, καὶ Δεξιὰ ἀρχή.

Ἄκρος δ Ὀμφαλὸς δ Σύνοχα, τοῦθμα ὡς ἔνιοι, καὶ τόμα, ὡς ἕτεροι, ἡ Διχοτομία καλεῖται.

Ὁπλῖται, Πελτασταί, Ψιλοί, ἡ πεζικῆς εἰσι καὶ μαχίμου δυνάμεως· ἔχουσι δ διαφορά. Ὁπλῖται μὲν γὰρ λέγονται οἱ βαρυτάτην κεκτημένοι ὁπλίσιν, κᾆτ' τὸν Μακεδονικὸν ὅπλον, ἀσπίσι τετιμφερέσι καὶ δόρασι τετμημένοις· Ψιλοὶ δ, οἱ κουφότατα κεκτημένοι τὰ τοῦτο καὶ ἀκοντίοις δ λίθοις ὁπ σφενδόνης, ἢ ὁπ χέρος. οἱ δ Πελτασταὶ μέσοι πως κεκτημένοι σκεύη. ἡ δὲ Πέλτη μικρά ἐστι δίον ἀσπίδιον, καὶ κοῦφον, δ δ δόρασι πολὺ τῶν ὁπλιτῶν λειπόμενα.

Εἰσὶ δ καὶ ὁ χρματιῶν διωάμεως τρεῖς διαφοραί. ἡ μὲν τὸ ἐστὶν Ἱππικὴ, ἡ δ, ὁ' ἁρμᾶ, ἡ δ, ὁ' Ἐλεφάντων. τοῦ δ Ἱππικοῦ τὸ μὲν ἁπλῶς ἵππα καλεῖται, Ἱππεῖς καὶ Ἱππικὸν· τὸ δ, Ἀμφίππων. καὶ Ἀμφίπποι μὲν, οἱ ὅτι δυοῖν ἀσφαίρων ἵππων σωνδεδεμένων ἀρόμενοι, οἱ καὶ μεταπιδῶσιν ἀπ' ἄλλε ἐπ' ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία κελῇ. τοῦ δ ἱππικοῦ τὸ μὲν ὅτι Καταφρακτοί, οἱ καὶ τοῖς ἵππαις καὶ τοῖς ἱππάσι πεφραγμένοι πυρεκῇ· τὸ δ, Ἀκαταφρακτοι. τούτων δ, οἱ μὲ θυρεοὶ ἔχοντες, Θυρεοφόροι καὶ λοιοῦται· οἱ δ, ἁπλῶς Δορεφόροι. αὐτοῦ δ οἱ μὲν μόνον ἀκαυτίζουσι, εἰς δ χρῖσις τοῖς πολεμίοις ἐκ ἔρχεται. καὶ καλοῦνται Ἱππαρχησιαί, καὶ Ταραντῖνοι· οἱ δ, πῖζοι, οἱ λέγονται Ἱππιτοξόται. ἔτι δ, οἱ μὲ Δορεφόροι, ἢ Κοντοφόροι, ἢ Ξυσοφόροι. καὶ λοιοῦται τὸ τοῖς τεῶν ὀνόμασι. οὗτοι δὲ εἰσὶν οἱ ἀπὸ τοῦ ἵππων καὶ πλησίον πολεμίοις δίεσιν μαχόμενοι. οἱ δ, Ἀκροβολισταί, ἢ πόρρωθεν βάλλοντες. ἔτι τῆς ἱππικῆς διωάμεως Καταφρακτοί, Ἱππακοντισταί, Ἐλαφροί, Θυρεοφόροι, οἱ καὶ Ταραντῖνοι, Ἱπποτοξόται.

Ἵλη ἱππέων ἐστὶν ὀξηκοντατεσσάρων.

Ἐπιταρχία, βί ἵλαι, ἱππέων ρκη.

Ταραντοταρχία, βί ὀπταρχίαι, ἱππέων ὀβδομήκοσιον πεντηκοντεπτὰ.

Ἱππαρχία, βί ταραδεκαρχίαι, ἱππέων πτεβδομήκοσιον δώδεκα.

Ἐφιππαρχία, βί ἱππαρχίαι, ἱππέων χιλίων εἰκοσιτεσσάρων.

Τέλος, δύο ἐφιππαρχίαι, ἱππέων δισχιλίων πεντεκόντα ὀκτώ.

Ἐπίπαγμα, βί τέλη, ἱππέων τετρακισχιλίων ,ζ'.

Κλίσις, ἡ κᾆ αὔδρα κίνησις.

Κλίσις ὅτι δόρυ, ἔστιν ἡ ὅτι τὰ δεξιὰ κλίσις· Ἐπικλίσις δὲ, ἡ ὅτι τὰ ἀριστερὰ κλίσις.

Ἐπ' ἀσπίδα κλίσις, ἔστιν ἡ ὅτι τὰ ἀριστερὰ ὁμοίως.

Μεταβολὴ ἐστιν ἡ εἰς ὅτι τὸ αὐτὸ γινομένη κίνησις, κᾆτ' γώπου τοῦ πλῆθος ὅλας μεταπτῆσαι. ἧς δύο διαφοραί· ἡ μὲν, ὅπὸ τοῦ πολέμου, καὶ Ἐπ' οὐρᾶς καλουμένη. ἔνιοι δὲ οὕτω καὶ αὐτὴν ὑπογράφουσιν, Μεταβολὴ, ἔστι μετάληψις τῆς φεσυπαρούσης ὑπηφανείας εἰς τὴν κατ' ὤραν ὑπηφάνειαν, ἢ ὅπὸ Ῥώμης ἐστὶ τὴν ὀναπάνω. καὶ ἡ μὲν ὅπὸ τοῦ πολέμου μεταβολὴ, εἰς ἐστὶ δόρυ κλινάντων γίνεται· ἡ δ ἐστὶ τοῦ πολέμου, εἰς ἐπ' ἀσπίδα.

Ἐπιστροφὴ ἐστιν, ἐπειδὰν τὸ τῶν σώτπαγμα πυκνώσωντες κᾆτ' τοῦ ἀστῶτῶν καὶ ὑπτιῶτῶν, καὶ τὰ τοῦ ἑνὸς αὐθρὸς σῶμα, ὅτι δόρυ ἢ ἐπ' ἀσπίδα ἐγκλίνωμεν· καθάπερ ὅτι κέντρῳ τῷ λοχαγοῦ, πανταχῆ τῶ πάγματος τετεταγμένοι, καὶ μεταβαλόντες πάνταμα τὸν ὤμοσεσθεν· ὑπηφάνειαν δὲ τὴν ὀν δεξιῶν, διδαμένοντων ἑκάστῳ τῷ τοῦ τοῦ καὶ τῷ ὑπτιῶτῶν.

Ἀναστροφὴ ἐστιν ἡ ἀπόκπαστασις τῆς ὑπηφοφῆς εἰς τὴν τετάρτην χώραν. Περιστασμὸς δὲ ἐστιν ἡ ἐκ δυοῖν ὑπηφοφῶν τῶ πάγματος κίνησις, ὥστε μεταβαλεῖν τὸν ὁπίσω τόπον. Ἐκτετασμὸς δὲ ἐστιν, ὅν τεῶν ὑπηφοφῶν σωεχῶν κίνησις, ὥστε μεταβαλεῖν, ἐαὶ μὲν ὅτι δόρυ γίνηται, τὴν ἐξ ἀριστερῶν ὑπηφανείαν· ἐαὶ δὲ ἐπ' ἀσπίδα, ἢ ἐκ δεξιῶν. εἰς ὀρθὸν δὲ ἐστιν ἀποδοῦναι, τὸ ὅτι τὴν ἐξ ὀρῶς ἄδειν ἀποκαθεῖσθαι αὔθρα ἔκαστον· ὥστε εἰ ὅτι δόρυ κλίνειν ὁν τοῦ πολέμων κεκλίοιντο, εἶτ' αὖθις εἰς ὀρθὸν ἀποδοῦναι, δείναι ὅτι τοῦς πολεμίοις πάλιν τρέπεσθαι. καὶ ἐὶ τὸ τῶν καὶ Ἐπ' ὀρθὸν ἀποκαθεῖσθαι.

Ἐξελιγμῶν δίκαι εἰσὶν ἰδέαι· ἡ μὲν, Κατὰ λόχους· ἡ δὲ, Κατὰ ζυγά. εἰδὴ δὲ αὐτὰ ἑκάτερον αὐτῶν, βί. καλεῖται δ ὁ μὲν Μακεδὼν, ὁ δὲ Χορεῖος, ὃν καὶ Κρητικὸν καὶ Περσικὸν καλοῦσι, τούτων δ, Μακεδὼν ἐξελιγμὸς ἐστιν ὁ κᾆ λόχους, ὁ μεταλαμβάνων τῆς φάλαγγος τὸν ἔμωσεσθεν τόπον· αὐτὴ δὲ τῆς κᾆ τοῦς ὀπίσω ὑπηφανείας, πλὴν ὅπισθεν. Χορεῖος δ, ὁ τὸν αὐτὸν ἐπέχων τόπον τῆς φάλαγγος τῶν ὁπλιτῶν κᾆ μέρος, αὐθ' ὧν τοῦ κατεῖχον τόπον ἑτέροις μεταλαμβανόντων· τὸ μὲν Λοχαγοῦ, τὸν τῶ Οὐραγοῦ· τὸ δ Οὐραγοῦ, τὸν τῶ Λοχαγοῦ. αὐτὴ δ τῆς κᾆ τοῦ τοῦ ὀπίσω ἐμωσεσθεν ὑπηφανείας, πλὴ ὅπισθεν. οἱ δ δὴ Κατὰ ζυγὰ ἐξελιγμοὶ γίνονται, ἐπειδὰν ὅτι τῶν ὑποπτῶν βάλλεται τῆς τὰ κέρατα καὶ ὑπτιῶτα, τὰ δ ὑποπτεμαῖ ὅτι τῶν κεράτων, χαλεῦν τὸ τὰ μέσα ἰφυροπτεῖν· καὶ ὁμοίως τὰ δεξιὰ ὁ τοῖς ἄνωνυμοις, καὶ τὰ ἄνωνυμα, ὁν τοῖς δεξιοῖς.

Διπλασιάσιν δίχῶς λέγεται. ἢ τὸ τόπον ὁν ὧ ἡ φάλαγξ, μόνον τῶ πλήθους τῶν αὐθρῶν, ἢ ἀριθμὸν αὐτῶν. γίνεται δ ἑκάτερον δίχῶς. ἢ Κατὰ λόχον, ἢ ζυγὰ ἑωῶν σ' ἐπῶν Κοῦδε μῆκος καὶ κᾆ βάθος. Κατὰ μῆκος μὲν οὖν γίνεται διπλασιασμὸς αὐθρῶν, ὅταν μεταξὺ τῶν τοῦ παρόντων λόχων τοῦ παρεμβάλλωμεν ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα, ὥστε κᾆ βάθος πύκνωσιν ἔχῃ μόνον. Κατὰ μῆκος δ, τόπου γίνεται διπλασιασμὸς, ὅταν τὸν τοῦ τοῦ ἀριθμὸν κᾆ μῆκος πύκνωσιν μαυόσιν μεταθῶσιν, ἢ οἱ παρεντὲ δέντες ἐξελίξωσι κᾆ μῆκος. Κατὰ βάθος δὲ γίνεται τόπου διπλασιασμὸς, ὅταν τὸν τοῦ τοῦ ἀριθμὸν κᾆ βάθος πύκνωσιν μεταπῖ πολὺ μαυόσιν, ἢ οἱ περιτιθέντες ἐξελίξωσι κᾆ βάθος. ἔνιοι δὲ τοῦ τοῦ διπλασιασμοῦ ὑποδοκιμάζουσι, καὶ μάλιστα ἐγγὺς ὄντων τῶν πολεμίων. ἐφ' ἑκάτερα δ τῶν κεράτων τοῦ ψιλοὶ καὶ τοῦ ἱππεῖς ἐπεκτίνοντες τὸν ὄψιν τῶ διπλασιασμοῦ, χωρὶς τοῦ τῆς φάλαγγος

ἀποδιδόασι.

Φαλαγξ λέγεται φάλαγξ, ἥτις ἔχει τὸ μῆκος τῶν βάθους πολλαπλάσιον. Ὀρθία δὲ λέγεται ὅταν ὀπὶ κέρατος πορεύηται, πολλαπλάσιον ἔχουσα τῶ βάθους τὸ μῆκος. καθόλου δὲ σχῆμα μηκες εἰδὸς λέγεται πᾶν τάγμα, ὁ αὖ τὸ μῆκος ἔχει πλέον ἢ βάθους.

Λοξὴ λέγει φάλαγξ, ἡ τὰ μὲ ἕτερον κέρας, ὁπότερον αὖ τύχοι, πλησίον τῶν πολεμίων ἔχουσα, καὶ ἐν αὐτῇ τὰν ἀγῶνα ποιουμένη· τὰ δὲ ἕτερον, ἐν ὑπεχώρει δὲ ἀποσταλῆς ἔχουσα. Δεξιὰ μὲν, ἡ τὰ δεξιὸν τρεψεβλημένη, λαιὰ δὲ, ἡ τὰ λαιόν.

Παρεμβολὴ λέγεται ἐπειδὰν τρεπομένων ἔνεν, εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα ἐκ τῶν ὀπίσω τεταγμένων καὶ ἱστάντα αὐτῆς ἐπὶ δεξιάς.

Πρόταξις δὲ ὅταν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς τάξεως, ἡ ἑκατέρου κὲ τὰ κέρας αὐτὰ προστεθῇ τὰ ἔθνος τῇ πόρῳ φάλαγγι, κατευθὺ τὰ μετώπου τῆς τάξεως.

Ἔνταξις δὲ, ἐπειδὰν ὦς τρεψαρῆται τοῖς ψιλοῖς εἰς τὰ διαστήματα τῆς φάλαγγος ὑπόστεγε, αὖθρα παρ' αὖθρα. ἔνιοι δὲ τὰν καὶ Παρένταξιν ὀνομάζουσιν.

Ἐπαγωγὴ λέγει, ὅταν τάγμα τάγματα ὑποπάσηται, οἷον, πεντάρχιας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ πεντάρχιαι ὑποπίπτουσι· ἢ ἑξαρχίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ ἑξαρχίαι ἐπακολουθοῦσι. καὶ καθόλου ὅταν σύνταγμα συντάγματα ἐν πορείᾳ ἕπηται, ὥστε τοῖς τὰ πρωτηγουμένοις συντάγματος οὐρεσγοῖς τοῖς τὰ ἑξῆς τάγματος ἡγεμόνας συνάπτειν.

Παραγωγὴ λέγεται ὅταν ἡ φάλαγξ πορεύηται τοῖς ἡγεμόνας ἐκ τῶν ὀνόματα ἔχουσα, ἢ ἐκ τῶν δεξιῶν, κἂν μὲν ἐκ τῶν ὀνόματα ἔχῃ τοῖς ἡγεμόνας, Εὐώνυμος προσαγωγὴ λέγεται· ἐὰν δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, δεξιὰ προσαγωγή. εἴτε δὴ ἡ πορεία ἐν ἐπαγωγῇ γένῃ, εἴτε ἐν προσαγωγῇ, ἐν μονοπλεύρῳ, ἢ διπλεύρῳ, ἢ τετραπλεύρῳ, ἢ πεντεπλεύρῳ τάγματα βαδίζεται· μονοπλεύρῳ μὲν, ὅταν μοναχόθεν φοβηθῇ· διπλεύρῳ δὲ, ὅταν δυχόθεν· τετραπλεύρῳ δὲ, ὅταν τετραχόθεν· ἢ πεντεπλεύρῳ, ὅταν οἱ πολέμοι πεντεχόθεν ὅθεν δεῖ θεῶν ὑφορῶντες.

Ἀμφίστομος φάλαγξ καλεῖται ἡ τοῖς ἡμίσεσι τῶν ἐν τοῖς λόχοις αὐθῶν ἀστραμμένοις ὑπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς αὖπνωτοις εἶ.

Διφθαγγία ἢ ἀμφίστομος, ἥτις ἐν τῇ πορείᾳ τοῖς ἡγεμόνας ἔχει ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν ἐπαγωγαῖς τεταγμένους· οὓς μὲν δεξιᾷ προσαγωγῇ, οὓς δὲ ἐν ὀνόματοις· τοῖς δὲ οὐρεσγοῖς, ἔστω.

ἡμένοις.

Ἀνάστομος διφθαγγία, ἡ τοῖς μὲν ἡγεμόνας ἔχει μέσοις πεταγμένοις, τοῖς δὲ οὐρεσγοῖς ἔξω ἔχουσα ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν προσαγωγαῖς πεταμένους.

Ἐπρόσωπος φάλαγξ καλεῖται, ἥτις αὖ πορεύῃ τὰ μὲν ἡγούμενον ἡμισυ ἔχουσα ἐν ὀνόματι προσαγωγὴ ὀπτέτι, τοῖς ἡγεμόνας ἐξ ὀνόματος τῶν δὲ λοιπὸ ἡμίσεως τοῖς ἡγεμόνας, ἐν δεξιᾷ πεσαγωγῇ.

Ὁμοιόστομος ἢ ἐν πορείᾳ διφθαγγία ἐστὶν, ἥτις τοῖς ἡγεμόνας ἑκατέρας τῆς φάλαγγος ἐκ τῶν αὐτῶν μερῶν ἔχει πεταμένους, οἷον ἐν δεξιῶν ἢ ἐξ ὀνόματος ἑκατέρας φάλαγγος.

Ἔμβολον δὲ καλεῖται, ὅταν ἡ ἀμφίστομος διφθαγγία τὰ μὲν ἡγούμενα κέρατα ἀλλήλοις συνάψῃ, τὰ δ' ἑπόμενα διαστῆσῃ.

Κοιλέμβολον δὲ καλεῖται, ἐπειδὰν ἡ αὐτόστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἑπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δ' ἡγούμενα διαστῆσῃ.

Πλαίσιον ὀνομαζέται ἐπόταν πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς τῶν πρὸς πόλεμον τεταγμένων καὶ ἑστῶσα.

Πλινθία δὲ ἡ Πλινθίον λέγεται, ὅταν ἐν πεταγώνῳ σχήματι τὰ πῶτο τρέψῃ. ὅθεν Ξενοφῶν ὁ τῶ Γρύλλου Πλαίσιον ἰσόπλευρον καλεῖ.

Πεπλεγμένη φάλαγξ ἐστὶ, ἥτις τοῖς ὑποπίπτοις τόποις αἰαλλοιοῦν ἐθεμιστεύθη, περιδίνος λόγον ἑπόμενα· καὶ ἐξοφείδης ἡ φάλαγξ ὅλη γίνεται, καὶ πλυνεδὴς τῇ τάξει.

Ἐπικάμπης δὲ, ἐπὰν τὰ μέσα τῆς πολεμίοις τρεσπίπῃ, τὰ δὲ κέρατα ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν ὀρθία ὑφ' ἑαυτὰν ἔχει πεταγμένα.

Ἐπαπειλὴν δὲ, ὅταν εἰς ὄγκοις πλείονας διαλύνται τῶν πολεμίων.

Κυρτὴ δὲ καὶ Κοίλη καὶ Ἐπικάμπης λέγεται εἰς πύπτον καὶ τρέσω, ἢ πρὸς τὰ κοῖλον ἔχουσα ἢ κυρτὰν ἢ ὀπτικάμπης· καὶ τοῦτο (ὡς εἴρηται) ἢ εἰς πύπτον, ἢ εἰς τὰ τρέσω. ὥστε τὰ εἴδη αὐτῶν γίνεται ἕξ, εἰκάσις τῶν θεῶν εἰς πύπτον χαμηζομένης, ἢ εἰς τὰ τρέσω.

Ὑποφαλάγγισις λέγεται ὅταν ἐξ ἑκατέρων μερῶν τῆς φάλαγγος ὑπὸ ἐχωμὴν τῶν πολεμίων.

Ὑπόκρισις δὲ, ὅταν ἐκ τῶ ἑτέρου μέρους μόνον ὑπὸ ἐχωμὴν τῶν πολεμίων.

Λεπτυνμὸς ἔστιν, ὅταν τὸ βάθος τῆς φάλαγγος συναιρῆται, καὶ αὐτὸ ἐν τυχὸν αὐξῆσαι ἐλάττοις γίνωνται.

ΟΡΒΙΚΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙ

Ὃ τρόπευμα τάξεων.

Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν τῶν τὸ τρόπευμα τάξεων ἐν ἡγεμονιῶν, ὁ ἀνὴρ πέντε αἰδρῶν ἀριθμὸς καλεῖται Πεμπάς, ὁ δὲ ἄρχων Πεμπάδαρχος. ὁ δὲ δέκα, Δεκὰς, καὶ Δεκάδαρχος. ὁ δὲ τῶν πέντε καὶ ἑκατὸν, Λόχος, καὶ Λοχαγός. ὁ τῶν πεντήκοντα, Πεντηκοστύς, καὶ Πεντηκόνταρχος. ὁ τῶν ἑκατὸν, Τάξις, καὶ Ταξίαρχος. ὁ τῶν πεντήκοντα καὶ διακοσίων, Σύνταγμα, ἐν Συνταγματάρχης. ὁ τῶν πεντακοσίων, Πεντακοσιοστύς, καὶ Πεντακοσίαρχος. ὁ τῶν χιλίων, Χιλιοστύς, καὶ Χιλίαρχος. ὁ τῶν δισχιλίων, Μεσαρχία, καὶ Τέλος, ἐν Μεσάρχης, καὶ Τελάρχης. ὁ τῶν τετρακισχιλίων, Φάλαγξ, καὶ Φαλαγτάρχης. ὁ τῶν μυρίων, Μυριαστύς, καὶ Μυριάρχος. αἱ δύο διφαλαγτάρχαι, Τετραφαλαγτάρχια, αἰδρῶν μυρίων ἑξακισχιλίων, ἐν ὁ ἄρχων Τετραφαλαγτάρχης. τὸ δὲ πολὺ πλῆθος τὸ τρόπευμα ὁμωνύμως τοῖς μερικοῖς πάρμεσι λέγεται Φάλαγξ· καὶ ὁ ἡγούμενος, Στρατηγός. τῶ δὲ ἱππικοῦ, Ἱππαρχος. τὸ δὲ συναμφότερον πεζοῖ τε καὶ ἱππῆς, Στρατιά. τῆς δὲ γραμμῆς τὸ Μέτωπον λεγόμενον, (ὃ ἐν τρόπῳ Ζυγὸν καλοῦσι) Πρωτοστάτα, καὶ ὁ ἡγούμενος Πρωτοστάτης. οἱ δὲ παρ' ἑκάτερα πεζοῖ κέρατα, δεξιόν τε καὶ ἀνώνυμον, οἱ αὖτοὶ καὶ Παρεστάτα, ὁ δὲ ἀρχὸς ὁμωνύμως· οἱ δὲ ὄπισθεν αὐτῶν ὡς ὀδὸν τὸ βάθος πεζόμενοι, Ἐπιστάτα· τὸ δὲ ὀδὸν πύπτις φεῦς τὸ βάθος ἑρπον ζυγὸν, Οὐρεσγὰ καὶ Οὐρεσγός. ὁ αὖτὸς δὲ Ὀπισθοφύλαξ. ἡ συνάθροισις Πεντηκοντοφύλακα αὖτὸν καλεῖ. ὁ δὲ γε τῶ πάντῃ γραφῶ ἡγεμονιῶν, Βασιλεύς.

ΤΕΛΟΣ.

VERBORVM QVORVNDAM THEmata, quæ magna ex parte vel sunt anomala, vel poetica, aut certè eiusmodi vt non obuiam cuilibet habeant originem.

De hac autem illorum collectione aliquid in eius calce dicetur.

A

Ἀαδέ, (Molestus fuit: ἐλύπησεν, Hesych.) aor.2, verbi ἀαδέω. Præsentis autem ἀαδεῖν idem Hesych. meminit, exponens ὀχλεῖν, ἀδυνεῖν, item λυπεῖσθαι, ἀπορεῖσθαι.

Ἀάθω, (Deceptus fui, ἠπατήθω, Var.) aor.1 passiuus verbi ἀάομαι.

Ἀασάμην, (Damnum dedi: interdum & Damnum accepi, Læsus sum, ἐβλάβην, Hesych. & Eust.) aor.1, medius, ab aor. actiuo ἄασα, ex verbo ἀάω. Vnde & aor.1, pass. ἀάθω. significans itidem ἐβλάβην. Sed & ἀᾶται tertia persona præsentis temporis apud Homerum legitur, ex prima persona ἀάομαι.

Ἀᾶται, (Satiatur: κορέσθηται, Varino) ab ἄσμαι, id autem ab ἄνω actiuo.

Ἀβάκησαν, (Nescierunt: ἠγνόησαν, Hesych. & aliis) poeticè & Ionicè pro ἠδάκησαν, ab ἀβακέω.

Ἀβέβαλε, poeticè pro αἰβέβαλε, (vt κάββαλε pro κατέβαλε, & ὀβέβαλε pro ὑπεβέβαλε) ex præsenti αἰβαβάλλω.

Ἀγάρας pro ἀγαρὼν dici Hesych. tradit. est autē ἀγαρὼν participium aor.2, actiuæ vocis, ab ἄγω. Idem & ἄγαρον pro ἄγαρε vsurpari scribit. quod est imperatiui modi aor.2, ab ἄγω.

Ἀγαπῷω, optatiuo modo & tempore præsenti dicūt Attici pro ἀγαπόιμι, ἀγαπῷμι, à themate ἀγαπάω.

Ἀγασσαίμην, aor.1, optatiui modi: cuius indicatiuus ἠγασσάμην, à themate ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι, significante Admirror, vel etiam Colo. Hesych. enim ἀγάζεται exp. etiam σέβεται. Poeticè & Ionicè ἀγάσασθε etiā dicitur pro ἠγάσασθε, Admirati sunt: ab ἀγασσάμην pro ἠγασσάμην. Vnde & particip. ἀγασσάμενος metri causa duplicatum habens σ pro ἀγασσάμενος, Admiratus. at ἀγασσόμενος est futuri 1 medii participium.

Ἀγαθεὶς, Admiratus: particip. aor.1, passiui, ab eodem themate, nimirum ab ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι.

Ἀγγελέων, Nuntiaturus: fœm. ἀγγελέουσα, Nūtiatura. Ionicè pro ἀγγελῶν & ἀγγελοῦσα. Est autem ἀγγελῶν particip. à futuro indicatiui ἀγγελῶ: id verò ex præsenti ἀγγέλλω. Itidem in aliis solent Iones ῶ in έω resoluere, & οῦ in έω.

Ἀγγελόντων, Attici dicunt pro ἀγγελέτωσαν, Nuntiēt: participio actiui genitiuo plurali posito pro tertia persona plurali imperatiui modi. Sic βοώντων dicunt pro βοάτωσαν, & τυπτόντων pro τυπτόντωσαν.

Ἀγέειν, Doricè pro ἄγειν, Ducere: ab ἄγω.

Ἄγεν, Bœotice pro ἄγεσαν, Fracti sunt: tertia persona plur. aor.2, passiui ab ἄγνυμι seu ἄγω: id autem ab ἄγνυμι seu ἄγω significante Frango.

Ἀγεο, prima syllaba producta & aspirata, Doricum est pro ἤγεο, ἡγοῦ, Duc: à præsenti ἡγέομαι. At ἄγεο, prima correpta & tenuata, Ionicè pro ἄγου, Ducere: à præsenti ἄγομαι, Ducor.

Ἀγεόμενοι quidam pro ἀγόμενοι positum aiunt: Hesych. tamen exp. θαυμάζοντες, Admirantes: ab ἀγέομαι.

Ἀγερθεν, Cōgregati sunt: aor.1, pass. Ionicum pro ἠγέρθησαν, ab ἠγέρθη: id autem ab ἀγείρω. Similiter ἀγέρθη dicunt iidem Iones pro ἠγέρθη, Congregatus est. Vnde particip. ἀγερθεὶς, & futurum indicatiuum ἀγερθήσομαι.

Ἀγεροῦσι, Ionicè pro ἠγερόνται, Cōgregati sunt. aor.2 medius. ἀγείρω enim facit fut.2, ἀγερῶ, vnde aor.2, ἤγερον: ex quo ἠγερόμην. Quidam poeticè pro ἠγερόνται dictum volunt, imperfecti esse temporis dicētes: itidémque ἀγέρω pro ἀγείρω dici aiunt, poeticè exempto ι.

Ἄγες, Hesychio ἄγε, φέρε, poeticè forsan adiecto ς.

Ἄγεσκεν, pro ἤγε dicunt Iones, vt τύπτεσκε pro ἔτυπτε: abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε: ab ἄγω.

Ἀγῆ, Ionicè pro Attico ἐάγη, Fractus est: tertia pers. sing. aor.2, passiuiā them. ἄγνυμι seu ἄγω. Vnde futur.2, ἀγῆσ: ex quo aor.2, ἤγη: vnde pass. ἤγης, Ionicè ἄγλω, Atticè ἐάγην.

A

Ἀγηγέρται, tertia persona plur. præteriti passiui Ionica pro ἠγερθῆναι εἰσί: itidémq; in plusquamperfecto ἀγηγέρται pro ἠγερθῆναι ἦσαν. ex ἀγείρω facto præterito actiuo ἤγερκα, & Attica reduplicatione ἀγήγερκα: passiuè ἤγερμαι, & Attica reduplicatione ἀγήγερμαι.

Ἀγήγερκα, (Congregaui) Atticè iteratis duabus initialibus literis præsentis pro ἤγερκα. Itémque ἀγήγερμαι pro ἤγερμαι dicitur, Congregatus seu collectus sum. Quorum illud actiuæ vocis, hoc autem passiuæ præteritum est, à them. ἀγείρω.

B

Ἀγῆλαι, (Exornasse, Cōsecrasse: Hesychio κοσμῆσαι, στεμῦναι, ἀνάθεῖναι: necnon εἰς ἀγέλλω ἀγκαῖν) aor.1, infinitiui modi, ab aoristo 1, indicatiui modi, ἤγηλα, ex them. ἀγάλλω. Vnde & coniunctiuo modo ἀγήλω, quod idem exp. κοσμήσω, Exornauero: & partic. ἀγήλας, Qui exornauit. At ἀγηλόμεναι, quod idem lexicographus affert pro χαίρουσαι, ab alio profectum themate videtur.

Ἀγήοχα, Duxi: præt. perf. actiuū ex ἤχα factum formatione Attica. primùm enim reduplicatis primis duabus literis, fit ἀγήχα, vt ἀγήγερκα ex ἤγερκα: deinde o inserto, ἀγήοχα.

Ἀγκαλέει, tertia perf. sing. præsentis indic. poeticè pro αἰακαλεῖ: ab αἰακαλέω. vt αἰκαλέω etiam dicitur pro αἰακαλεῖ, teste Hesych.

Ἄγκαλον, idem lexicogr. affert pro αἴνιξον, Aperi. Pro quo fortassis scribendum ἄγχαλον, ab ἀγχαλάω. poeticè itidem vsurpato pro αἰακαλάω, Relaxo & Aperio.

Ἄγκειμαι, poeticè pro αἰάκειμαι, Recumbo, vel Repositus sum.

D

Ἀγκλίνας, particip. aor.1, actiui, pro αἰακλίνας, more poetico, à them. αἰακλίνω, Reclino, Resupino, vel etiam Aperio. Hesychio ἀγκλίνας exponente non solùm αἰακλίνας, sed etiam αἰοίξας.

Ἀγκορυφῶσα, itidē pro αἰακορυφῶσα apud Hesych. qui exp. αὐξανῆσα.

Ἀγκρινάμβραι, quod idem pro ἀποφῶν ἄμβραι affert, poeticū & ipsum est pro αἰακρινάμβραι: ab αἰκρίνω poeticè dicto pro αἰακρίνω.

Ἀγνόκαμες, teste eodem, dicunt Æoles pro ἠγνοήκαμεν, Ignorauimus: à them ἀγνοέω.

E

Ἀγοίατο, (Ducerentur) tertia pers. plur. optatiui passiui, Ionicè pro ἀγοιντο, à them. actiuo ἄγω.

Ἄγον, penult. circumfl. præt. imperf. Doricum est pro ἤγον, Ducebam: ἄγον autē, penultima correpta & penacuta, aor.2, Duxi: pro quo Attici dicunt ἤγαγον, à them. ἄγω.

Ἀγορεύεσθαι, poeticè pro ἀγορεύεσθαι seu ἀγορεύεσθαι, Cōcionari, διαλέγεσθαι: à them. ἀγορεύομαι. Hesych.

Ἀγόρευον, Ionicè & poeticè pro ἠγόρευον, Nuntiabātur. à themate ἀγορεύω.

F

Ἀγροιῶμες, (quod Hesych. exp. συναθροιζόντες, συναθροισθέντες, Qui coierunt & in vnum congregati sunt) particip. est per syncopē factum ex ἀγεροιῶμες. est autem ἀγερόμενος particip. aor.2, à them. act. ἀγείρω.

Ἀγχαλε, poeticè pro αἰάχαλε: & ἄγχασθαι pro αἰάχασθαι, itidémque ἀγχάσασθαι pro αἰαχάσασθαι, à themate ἀγχάζω poeticè pro αἰαχάζω, quod est αἰαχωρέω, Recedo.

Ἄγχασε δὲ, Doricè pro ἄγχαζε αἴγχαζε autem pro αἰάχαζε, vt dictum est. Ambo apud Hesych.

Ἀγχιβέβακε, Doricè pro ἀγχιβέβηκε, Propè accessit: ab ἀγχιβαίνω. vnde & ἀγχιβάτης & ἀγχιβασίη. id autem βαίνω futurum facit βήσω.

G

Ἄγχου, imperatiuus passiuus à them. act. ἄγχω, Suffoco, Strangulo, Ango: at ἀγχοῦ, perispomenως, aduerbiū est, significans Propè.

Ἀγωνίσαται, Ionicè pro ἠγωνισμένοι εἰσὶ: tertia pers. pl. præt. perf. pass. thematis actiui ἀγωνίζω, facta ex tertia singu-

lari ἠγωνίσω, abiecto primùm augmento, deinde correpta penultima, hoc est exempro σ, & eius loco inserta syllaba δα. vt πεφεράδατο dicitur pro πεφεσμένοι εἰσί. Quidã ex prima persona præteriti medii formare malunt, adiecta syllaba τω.

Ἀγωνιοῦμαι, Ionicè & Doricè pro ἀγωνιοῦμαι, Pugnabo. Hoc autem ἀγωνιοῦμαι, Atticum est pro ἀγωνίσομαι, à them. act. ἀγωνίζω.

Ἀδηκότες, metri causa pro ἀδικότες dicitur. Id autẽ ἀδικότες est partic. præt. temp. Ionicũ pro ἠδικότες, à them. ἀδίω: quod ἀδέω ex ἀιδέω factum putatur, & significat Ærũnis seu laboribus & molestiis conficior seu fatiscо.

Ἅδον, prima circumflexa, & iota ascripto, est vel imperfectum Doricum pro ἥδον, Canebã: vel partic. neutrius generis, à masculino ᾄδων: vtrunq; autẽ à them. actiuo ᾄδω. At ἄδον, prima breui & aspirata, est aor. 2, actiuæ vocis, ab αὐδάνω, & significat Placui: vt apud Hom. ἀδὲ δ' ἐκλέα μῦθος, pro ἤρεσε, teste Hesych. etiam.

Ἄεισε, (Sustuli vel Extuli) aor. 1 actiuæ vocis sine augmẽto, à them. ἀείρω.

Ἀεὶς, partic. præs. temp. ab ἄημι significante Flo, Spiro.

Ἄεισε, (Cecinit) aor. 1, act. ab ἀείδω poetico verbo, pro quo in prosa dicitur ᾄδω. caret autem illud ἄεισε augmento, more Ionico & poetico.

Ἄεισιν, Æolicè pro ἀεῖσιν, Spirant: à them. ἄημι.

Ἀέξε, Augebat: & ἀέξεῖ, Augebatur: poeticè & Ionicè sine augmento, ab ἀέξω, itidem poetico verbo pro αὔξω.

Ἀεξήσω, poeticè pro αὐξήσω, Augebo: à poetico them. ἀέξέω.

Ἀερθεὶς, particip. aor. 1, pass. significans Sublatus, Elatus, Eiectus: à them. actiuo ἀείρω. Itidem ἀέρθεν est aor. 1, pass. indic. modi, augmento carens pro ἤερθεν, ex tertia persona præt. pass. ἦερται: & ipsum à them. actiuo ἀείρω, cuius fut. 1, ἀέρῶ: aor. 1, ἦρεσε, præt. perf. ἦερκα.

Ἄερον, (Sustuli, Extuli) aor. 2, act. à them. ἀείρω. Vnde in subiunctiuo ἀέρῃς, quod Hesych. exp. ἀρῇς, βαστάσῃς.

Ἀέσαι, aor. 1, infinitipi modi, ab inus. them. ἀέω, significãs Spirare, Dormire: Hesychio ἀῆσαι, κοιμηθῆναι, apud quem est & ἀέσαιμι pro ἐκοιμήθημι, duplicato σ. Meminit & Eust. Rursum verò apud Hes. est ἀέσκοντο, ab eodem themate deriuato verbo ἀέσκομαι: quod itidem exp. αὐτοπαύοντο, ἐκοιμῶντο.

Ἄζεο, (Cole, Reuerere: σὺν δέπου, σέβου, δείδου, Hesyc.) Ionicè pro ἄζου, à them. ἄζομαι.

Ἄη, (Spirabat: ἔπνει, ἐφύσα, Hesych.) tertia persona præt. imperf. actiui, à them. ἄημι.

Ἀήδιζον, sine augmẽto dicitur pro ἠήδιζον, propter cacophoniam illam ex concurrentia duorum η: à them. ἀηδίζω. Eust.

Ἀήθεσον, itidem pro ἠήθεσον dicitur euphoniæ causa, à them. ἀηθέω, Insuetus fuit.

Ἀήμεναι, infinitiuus præsens Ionicus pro ἄῆναι, Spirare, Flare: πνεῖν, Hes. à them. ἄημι. Quanquam Eust. hoc ἄῆναι esse dicit tanquam ex ἀαίνω. tunc autem esset aor. 1.

Αἰδέσθεν, Ionicè pro ἠδέσθησαν, Veriti sunt: ab ἠδέσθην aor. 1, pass. verbi αἰδέομαι. Ex quo aoristo est & imperat. αἰδέσθητι, Reuerere. Nota autem hoc αἰδέομαι duplex habere futurũ, alterum per η, nimirum αἰδήσομαι: alterũ per ε, αἰδέσομαι. vnde & imper. med. αἰδέσαι, Réuerere.

Αἴδον, præt. imperf. augmento carens pro ἤιδον, Audiebam: à them. αἴω.

Αἶρας per syncopen pro ἀείρας, ex them. ἀείρω. nam ab ἄῖρω fit ἀῖρας, sine diphthongo.

Αἱρεθέωσι, aor. 1, pass. subiunctiui modi, Ionicè pro αἱρεθῶσιν, cuius indicatiuus modus est ἡρέθην, ex th. αἱρέομαι.

Αἱρέθη, tertia pers. sing. aor. 1, pass. indic. modi, Ionicè pro ἡρέθη, Captus est: vnde & fut. 1, pass. αἱρεθήσομαι. ambo ab act. them. αἱρέω.

Αἱρήκεε, apud Herodot. Ionicè pro ἠρήκει, Ceperat, ab actiuo them. αἱρέω.

Αἰδέσθω, aor. 2, med. infin. modi, ex aoristo indicatiuo ἠιδέσθην, à them. αἰδέομαι vel αἰδέσομαι. Ex quo αἰδέομαι est & fut. med. αἰδήσομαι, Sentiam.

Αἰδοιθείην, optatiui modi aor. 1, ab αἰδοιόθην, Pudefactus sum, vel Veritus sum. Id autem ab actiuo them. αἰδοιόω.

A Αἰπόωνται, apud Homer. & Herodot. Ionicè pro αἰπῶνται, Culparent: à them. αἰπόομαι.

Ἀκαχέω, (pro quo & ἀκαχίζω dicitur metri gratia) Ionicè pro ἀκαχίζω, Tristati erant, vel etiã Tristabãtur, ex ἀχόομαι reduplicatione Attica facto præt. ἀκάχημαι. Ex quo particip. ἀκαχήμενος. Quòd si ἀκαχήμενος scribas, signif. λυπούμενος: estque particip. præsentis temporis, à them. ἀκάχημαι, cuius Hesych. meminit. apud quem legitur & ἀκαχέδαται, expositum itidem λυπεῦται. pro quo & ἀκηχέδαται infrà.

B Ἀκάχμενος, quidam ex ἀκαίζω formãt, quidam ex ἀκαχήμενος factum per syncopen aiũt, quorũ probabilior est opinio. Exponit autem ἀκάχμενον εἶχος Hes. apud Hom. ἠκονημένον καὶ ἐτοιμοῤῥόον ὄξυ, acuta hasta. possis etiã Tristis seu Dolorifica hasta interpretari, ex eo quòd ἄχος & dolorem afferat suo ictu. vt ψυχρὸς χαλκὸς ab eodem poeta dicitur ex eo quòd lethale frigus inferat ictis.

Ἀκειόμενος, Ionicè & poeticè pro ἀκαιόμενος.

Ἀκηδέδαται apud Hesych. λύπῃ κατέχονται, pro quo fortassis scribendum ἀκηχέδαται.

C Ἀκήκοα, præt. med. Atticum pro ἤκοα, reduplicatis literis initialibus præsentis: à quo & ἀκηκόεσαν in plusquãperf. pro ἠκούεσαν seu ἀκηκόεισαν, Audierant: à them. ἀκούω.

Ἀκηχέω, præt. plusquamperf. pass. Ionicè pro ἀκήχιωμαι, ex ἀχόομαι reduplicatione Attica literarum initialum facto ἀκηχέμενοι, Tristitia affectus fueram, vel etiã Tristitia afficiebar.

Ἀκηχέδαται, Ionicè itidem pro ἀκήχιωται, interposito etiam η, sicut in ἐλπιλέδαται pro ἐλπίλαται interpositum itidem η est vnà cum ε, vt Eustath. testatur, qui illud ἀκηχέδαται expon. λελύπηται. Est & particip. præt. pass. ἀκηχεδώς, ex indic. ἀκήχεμαι, vt ἀκαχήμενος est ex ἀκάχημαι.

Ἀκουεμεν, Ionicus infinitiuus est pro ἀκούειν, audire: à themate ἀκούω.

Ἄκουκα, præt. perf. Ionicum augmento carens pro ἤκουκα, Audiui: itidem à them. ἀκούω.

Ἀκουσεῖς, fut. Attic. pro ἀκουσῇς, Audire facies: ex them. ἀκουσίζω.

Ἀκοῦ, (Audiam) futur. 2, ex them. ἀκούω: vnde & aorist. 2. ἤκοον.

E Ἀλαθεὶς, particip. aor. 1, significans Vagatus, Qui errauit: ex them. ἀλάομαι. vnde & præter. imperf. ἀλᾶτο apud Homerum.

Ἀλάλημαι, (Erraui, Vagatus sum, Hesychio πεπλάνημαι) præt. perf. pass. ab ἀλάομαι, reduplicatione literarũ initialiũ. Quidam præsentis etiam temporis esse hoc ἀλάλημαι dicũt ex ἄλημαι, reduplicatis itidem initialibus literis. Vnde est infinitiuus ἀλάλησθαι, præsentis tẽporis & ipse significationem habens: itidémque particip. ἀλαλήμενος. Sic verò & ἀκάχημαι secũdum quosdã præsentis, secundũ alios præteriti temporis est. Rursum tamen Hes. ἀλάλητο per præt. plusquamp. exp. ἐπεπλάνητο.

Ἀλαλκον, aor. 2 actiu. pro ἤλαλκον, ex ἀλαλκέω, vt ἔδευσον ex δευτέω. Vnde & subiunctiuo modo ἀλάλκῃ, quod Hes. exp. βοηθήσῃ, ἀπαλεξήσῃ, Iuuerit, Propulsarit.

Ἀλαλύκτημαι, (Perturbatus sum: Hesychio πεφορύξημαι, ἀπὸ τῆς θολώσεως ἀλᾶσθαι) præt. perf. pass. Atticam reduplicationẽ habens, à them. ἀλυκτέομαι. Quidã verò & præsentis esse tẽporis volunt vt ἀλάλημαι & ἀκάχημαι: facto nimirũ primùm ἀλύκτημι ex ἀλυκτῶ, indéq; passiuo ἀλύκτημαι, ex hoc autẽ, repetitis initialibus literis, ἀλαλύκτημαι. Vtriusque deriuationis meminit Eust.

Ἀλεὶς, particip. præs. temp. à them. ἀλήμι. Est autem ἄλημι, Contorqueo me & conglobo. Vnde apud Hesych. ἀλέντων quod exp. συστρεφόντων, item ἀθροιζόντων, necnon συνκλειόντων. Et ἀλήμθαι, eidem συστραφῶσι, necnon πλανᾶσθαι, Errare. Apud eũdem & ἀλεὶς legitur, exponitúrque non modò συστραφεὶς, sed etiam πλαγείς, κρατηθείς, ἀρθείς, item φυλαχθεὶς, & πιθήσας.

B Ἀλέξασθαι, quidam per syncopen factum aiunt ex ἀλεξήσασθαι, aor. 1, verbi medii ἀλεξέομαι. Potest tamen & regularis esse aoristus ille ex barytono themate ἀλέξω.

Ἀλεξέμθαι, Doricè & Ionicè pro ἀλέξειν seu ἀλεξεῖν, à themate ἀλέξω vel ἀλεξέω.

Ἀλήλεκα, (Molui) præt. perf. Attica reduplicatione factum ex cõmuni ἤλεκα, à them. ἀλέω. Vnde & præt. pass. ἀλήλεσμαι, Molitus sum: ex quo particip. ἀλήλεσμένος, Molitus.

Ἀλήλημαι, Atticum præteritũ pass. ex them. ἀλάομαι, reduplicatis literis initialibus: & synonymum τῷ ἀλάλημαι, Erraui, Vagatus sum: sed ab eo differens ea re sola quòd ἀλάλημαι augmento caret, hoc autem ἀλήλημαι non item: sicut ἀκάχημαι quo que augmentum nõ habet, habet autem ἀκήχημαι. Sunt tamen & qui præsentis temporis hæc esse dicãt, vti suprà quoq; admonui. B

Ἀλήλιμμαι, Atticum itidẽ præter. pass. pro ἤλειμμαι, reduplicatis literis initialibus, & exẽpto ε ex diphthongo, à them. actiuo ἀλείφω. Vnde particip. ἀλήλιμμένος, pro ἠλειμμένος, Vnctus. Itidem ἀλήλιπται dicitur pro ἤλειπται, Vnctus est.

Ἀλήλιφα, Atticum præter. actiuum pro ἤλειφα, ex eodem them. ἀλείφω eodem modo quo passiuum formatum.

Ἀλήμθαι, Doricè pro ἀλῆναι, significãs ἀθροιζθῆναι vel συνκλειζθῆναι, Congregari aut concludi: ex them. ἄλημι.

Ἀλλέξαι, poeticè metri causa pro ἀιαλέξαι, à them. ἀιαλέγω. Eustath. C

Ἀλύσκε, poeticè & Ionicè pro ἀλύε, Resoluebat. Poetæ enim ἄλυε dicunt pro ἀλύε, metri causa: & Iones addunt suum σκε: ex them. ἀιαλύω. Eustath.

Ἄλφιτος, pro ἀλπόμθιος, ex them. ἀλπομαι, per syncopen, & Æolicè tenui facto ex aspirato.

Ἀλοίλν, (Captus sim) aor. 2, actiui opt. modi, à them. ἅλωμι, vt δοίλν à δίδωμι. pro quo Atticè dicitur ἁλῴην, vt δῴην pro δοίλν.

Ἀλοιζ, (Captus) particip. aor. 2, actiui ab eodem them. Fit enim ex ἤλων ἁλοιζ, vt δοιζ ex ἔδων. D

Ἅλσο & ἅλζο, (Salisti, Saliit: seu Cum saltu irruisti & irruit) secundum quosdam per syncopen sunt ex ἄλασο & ἅλαζο, abiecto augmento pro ἤλασο & ἤλαζο, & exempto α: & tunc essent aor. 1, medii: secundum alios sunt præteriti plusquamperfecti temporis, abiecto itidem augmento pro ἤλσο & ἤλτο, & aspirata in tenuem conuersa. Quæ posterior opinio est probabilior & simplicior: sed tunc ἅλσο & ἅλζο imperfecto potius reddenda sunt, Insiliebas, Insiliebat.

Ἁλῶν, (Captus sim vel Caperer) Atticè pro ἁλοίλν: quod vide.

Ἅλωθι, (Capere seu Capiaris) imperatiuus aor. 2, ab ἅλωμι, vt δόθι ex δίδωμι, & γνῶθι ex inusitato γίγνωμι.

Ἅλωκα, (Captus sum) præt. perf. act. vocis, pro ἥλωκα, ex them. ἅλωμι: pro quo Attici dicunt ἑάλωκα.

Ἁμαρτεν, (Errauit, Peccauit) aor. 2, actiuæ vocis, augmẽto carens pro ἥμαρτε, ab inusitato them. ἁμαρτέω.

Ἁμαρτήσω, futurum eiusdem inusitati thematis ἁμαρτέω.

Ἀμβαλλόμεθα, poeticè & metri causa pro αὐαβαλλόμεθα.

Ἀμβάσῃ, poeticè & Doricè pro αὐαβήσῃ, Ascẽdes: ex poetico them. ἀμβαίνω pro αὐαβαίνω: cuius fut. poeticum & Doricũ ἀμβάσομαι pro αὐαβήσομαι. Itidẽ verò ἄμβασις & ἀμβατὸς, poeticè dicuntur pro αὐάβασις pro αὐαβατός.

Ἄμμβαι, (Satiatum esse) infinitiuus Doricus ex them. ἄω. inde enim primùm fit ἄειν, regulariter: ex quo ἀέμβαι, Doricè seu Ionicè, & exempto ε eúsq; loco inserto μ, ἄμμβαι, vt Varinus tradit. Apud Hesych. vnico μ scriptum ἄμβαι, itidem expositum πληρωθῆναι, quod simpliciter Doricum seu Ionicum est pro ἄειν.

Ἀμπίρας, poeticè pro αὐαπίρας, ex αὐαπέρω.

Ἀμπεπαλὼν, particip. aor. 2, poeticum, ex them. αὐαπάλλω. Inde enim regulariter fit αὐαπαλὼν, ex quo poeticè ἀμπαλὼν, & inserto augmento præteriti perfecti ἀμπαλώκ. Est autem αὐαπάλλω, Vibro.

Ἀμπέσῃ Laconicè pro ἀμφιέσῃ apud Hesych. ex inus. them. ἀμπέω, pro quo dicitur ἀμφιέννυμι. Sic ἀμπέχειν pro ἀμφιέχειν.

Ἀμπεπασον, poeticè pro αὐαπέπασον, à them. ἀμπεπάζω pro αὐαπεπάζω.

Ἀμπλακὼν, (Qui errauit) particip. aor. 2, actiui, ex them. ἀμπλακάω: ex quo primùm fit ἤμπλακον, inde autem ἀμπλακὼν.

Ἀμπνύθη, tertia persona aor. 1 pass. tanquã ex them. αὐαπνύομαι, ex quo & αὐεπνύθη. duplici enim modo formant præteritum illa in αύω terminata, vel in ομαι, Est autem ἀμπνύθη, Respirauit: pro αὐέπνευσε. Verùm & ἄμπνυσθαι legitur apud poetas, ab ἄμπνυμαι idem significante quod αὐαπνέω in prosa. A

Ἀμφέστη, (Circumsteti) aor. 2, act. vocis; ab ἀμφίστημι.

Ἀμφέχυθο, (Circumfusus erat, vel etiam Circumfundebatur) præt. plusquamperf. passi augmento ex parte carẽs pro ἀμφικέχυτο, ex them. ἀμφιχέω: vnde & aor. 1 passi. ἀμφεχύθην, Circumfusus sum.

Ἀμφιεσάμενος, partic. ex aor. 1 med. ἠμφιεσάμην: id autem ex them. ἀμφιέννυμαι, Circuminduor seu Circuminduo me.

Ἀμφιέσω, futurum eiusdem thematis ἀμφιέννυμι seu ἀμφιέω: pro quo metri gratia dicitur interdum ἀμφιέσω, Circuminduam seu Circumamiciam.

Ἄγα, per apocopen pro αὐάστα, retracto etiam accentu, ab αὐίστημαι significante Surgo.

Ἀνάβα, pro αὐάβαθι, Ascende: imper. aor. 2, ex indic. αὐέβην, vt αὐέστα ex αὐέστην: à them. αὐαβαίνω pro αὐαβαίνω.

Ἀναλλέξαι, poeticè metri causa duplicato λ, pro αὐαλέξαι, ex them. αὐαλέγω, Relego seu Subligo aut Colligo.

Ἀναθεμαπῶ, fut. Atticum pro αὐαθεμαπίσω, ex them. αὐαθεμαπίζω, Deuoueo.

Ἀνάλωκα, præt. perf. augmento carens pro αὐήλωκα, ex them. αὐαλόω seu αὐαλίσκω. Sic αὐάλωκα ab eodẽ them. pro αὐήλωκα: pro quo αὐήλωκα, transpositis literis dicitur interdum ἠάλωκα. Futurum eiusdem thematis est αὐαλώσω, Consumam seu insumam.

Ἀνασσέμεν, Ionicè pro αὐάσσειν, ex them. αὐάσσω, Regno, Impero.

Ἀνάστα, pro αὐάστηθι, Surge, per apocopen: ex them. αὐίστημαι, vt αὐάβα pro αὐάβαθι.

Ἄνασσε, per syncopẽ ex αὐάστηθι factũ aiunt, ab eodẽ them.

Ἀνασφῆλαι, aor. 1, actiuus, infinit. modi, ex indic. αὐέσφηλα: id autem ex αὐασφάλλω, significante Resurgo ex lapsu, vel Resurgo ex morbo.

Ἀνδραποδισαῦται, Ionicũ est pro αὐδραποδισαῦται, hoc autem αὐδραποδιζοῦται est futurum 2, mediæ vocis, Atticum, pro αὐδραποδίζονται, Mancipabuntur, seu In seruitutem rapientur: ex act. them. αὐδραποδίζω.

Ἀνεθεὶς, (Remissus) particip. pass. ex aor. 2 pass. αὐέθεν: id autem ex actiuo them. αὐίημι.

Ἀνεῖλεν, (Sustulit seu Interemit) tertia pers. aor. 2 actiui, ex them. αὐαιρέω: quod fut. 2 habet mutuatitium αὐελῶ, ex αὐέλω: vnde aor. 2, αὐεῖλον.

Ἀνεῖναι, (Remisisse, vel Omisisse) infinit. aor. 2, ex them. αὐίημι, cuius aor. 2, indic. modi, est αὔλω, ex quo infinitiuus ille. Inde & particip. αὐεὶς: necnon infin. med. αὐέσθαι. At αὐεῖσθαι, est præter. perf. pass. infinitiui modi, ab eodem themate. E

Ἀνεῖσαν, tertia pers. plur. aor. 1, à them. αὐέημι, Ascendo.

Ἀνεῖσαι, (Remissum seu Resolutũ esse) infin. præt. perf. pass. ex indic. αὐεῖμαι: id autem ex act. them. αὐίημι, vt paulo antè dixi in Ἀνεῖναι.

Ἀνελεῖ, (Tollet, Interimet) tertia persona fut. temp. tanquam à them. αὐέλω. Isto porro futuro αὐελῶ verbum αὐαιρέω vtitur mutuatitio loco futuri 2, ésq; inde aor. 2, αὐεῖλον: ex quo infinit. αὐελεῖν, & particip. αὐελών. Inde & infin. med. αὐελέσθαι, eiusdem temporis & signif. cum αὐελεῖν.

Ἀνελον, pro αὔελε, more Syracusano: ab indic. αὐέλον, aor. 2 mutuatitio verbi αὐαιρέω. Est autẽ αὔελον, Tolle, Perime. G

Ἀνέπης, nom. plur. ex sing. αὐεὶς. Est autẽ hoc αὐεὶς partic. aor. 2, ex indic. αὔλω. Id autẽ ex them. αὐίημι, Remitto.

Ἀνεπάλμενος, pro αὐεπαλόμενος, ex them. αὐεπάλομαι: ex quo & αὐέπαλτο, pro αὐεφήλτο, vt ἅλτο pro ἡλτο dici suprà monui.

Ἄνες, (Omitte vel Remitte) imper. aor. 2, ex αὔλω. id autẽ ex them. αὐίημι. Ex illo verò aor. 2, αὔλω, est & tertia pers. plur. num. αὔεσαν, Remiserunt aut Dimiserunt.

H Ἀνέσαν, ex αὐέτησαν factum est Æolica syncope. Est autem αὐέτησαν tertia persona plur. num. aor. 2 indic. modi, à prima pers. αὐέτην. Hoc verò αὐέτην à them. αὐίσταμαι.

Ἀνέπλεν, tertia pers. sing. aor. 1 αὐέπευσα, Exortus sum: à them. αὐαπέλω.

Ἀνέφρα, præteritum medium Atticum pro αὔφρα, Aper-

tus sum:à them. αὐξάνω. Solent enim Attici in præteritis & aoristis verborum ab ο vel ω incipientium, augmento præponere ε, dicentes ἐώσεκα pro ὤσεκα, ἐώνημαι pro ὤνημαι, ἔωσε pro ὦσε: non id tamen faciũt in omnibus. Itidem in aor. 1, dicitur αὐέξα pro αὔξα: pro quo & ἤυξα interdum reperitur, vt ἰωάλωσα pro αὐήλωσα.

A ἀνέωνται, Atticũ esse tradũt nõnulli pro αὐεῖνται, Dimissi sunt. quod est præt. perf. pass. ab actiuo them. αὔημι. Ego tamen potius esse iudico aor. 2, coniunctiui modi, pro αὐῶνται, vt ἀφέωνται pro ἀφῶνται dici tradit Eust.

Αὐήν pro αὐῇ, epenthesi literæ η: vel etiam ex αὐέη, diphthongo ει conuersa in vocalem η, à them. αὔημι, teste Eustathio. Hesych. priorem opinionem sequitur, exponens ἀφῇ, item αὐεπίσῃ: innuénsque esse aorist. 2, coniunctiui modi.

Αὐηλώθη, tertia pers. aor. 1, pass. ab inus. them. αὐαλόω. Vnde & præter. perf. actiuum αὐήλωκα, & aorist. 1, αὐήλωσα, Consumpsi seu insumpsi. Pro quibus mutata vocalium sede reperitur etiam ηὐάλωσα, ηὐάλωκα, ηὐαλώθην.

Αὐῆμεν tradunt nonnulli per syncopen dici pro αὐήκαμεν, Remisimus: à them. αὔημι: quidam pro αὔεμεν, producta penultima, ex eodẽ themate. At αὐῆμεν est præt. imperf. ab αὔεμι significante αὐέρχομαι.

Αὐήνασται, (Renuisse) ab αὐηνάμην aor. primo med. ex them. αὐαίνομαι. vt ἐμιηνάμην ex μιαίνομαι.

Αὐήνεγκα, & Αὐήνοχα, & Αὐηνέχθην, sunt ab inusitato themate αὐενείκω, à quo verbum αὐαφέρω hæc tempora mutuantur.

Αὐηρικώς, particip. præt. perf. actiui, ex αὐήρηκα, quod significat Sustuli. Id autem, ex them. αὐαιρέω.

Αὐθέμερος, poeticè metri causa pro αὐαθέμερος: ex them. αὐαπίθημι.

Αὐθέομαι, fut. 1, med. à them. αὐπέχω: tenui in aspiratam mutata, quoniam & ἕξω suum spiritum in futuro mutat.

Αὔθεσαν, poeticè metri causa pro αὐέθεσαν. est autem αὐέθεσαν, tertia persona plur. num. ex prima sing. αὐέθεκα: quod est aor. 2, verbi αὐαπίθημι.

Αὔθετο, itidem poeticè dicitur pro αὐέθετο, metri causa: aor. 2, medius ex eodem them.

Αὔθορε quoque poeticè metri causa dicitur pro αὐέθορε, ex them. αὐθορέω poeticè pro αὐαθορέω. éstque itidem aor. 2.

Αὐιᾶσι, (Sursum mittunt) tertia pers. plur. indic. modi, ex them. αὐίημι.

Αὐίστω, (Surge) Atticè pro αὐέγεσαι: imper. modo, ex them. αὐέγειμαι.

Αὐιών, (Qui ascendit vel exortus est) particip. act. aor. 2, ab αὐῆον: id autem ex them. αὔημι.

Αὐτανά, poeticè pro αὐαστάς, Qui surrexit. ab αὐέστη, aor. 2, verbi αὐέσταμαι.

Αὐτήπτω, poeticè itidẽ pro αὐεστήπτω seu αὐαστήπτω, ab αὐέστη, aor. 2, eiusdem them.

Αὐτοείω & ipsum poeticè & metri causa pro αὐαρόω dicitur, optatiuo modo, ab αὐεχόμαι aoristo 2, medio verbi actiui αὐέχω. Facit enim αὐέχω fut. 2, act. αὐαρῶ: vnde aor. 2, αὐέρον: ex quo med. αὐεχόμαι.

Αὔντεινον quoque dicitur eodem modo pro αὐάπτινον, Extẽde: imper. modo, aor. 1, ex αὐέπτινα aoristo 1, verbi αὐαπτίνω. Similiter αὐπτίνω pro αὐαπτίνω reperitur. Quam syncopen nonnulli non poeticam solùm metri causa esse dicunt, sed etiam Doricam.

Αὐτάων & Αὐτάωσα, poeticè pro αὐτῶν & αὐτῶσα, epenthesi literæ α, & retractione accentus facta: à them. αὐτάω, Obuio seu occurro.

Αὐωγα, præt. med. verbi αὐώγω seu αὐωγέω, augmento carens: ex quo them. & imperf. αὐώγεον, & aor. 2, αὔωγον.

Αὐωχθέω, resoluta diphthõgo pro αὐώχθω, A pertus sum, à them. αὐώγω.

Αὔωχθι, imperatiuus μεταπεπλασμένος ὀν τῷ αὔωγε, teste Eustath. cuius Hesych. quoque meminit, allato etiã αὐώχθω pro αὐωχτῶ, lubeat, κελεύετω.

Ἄξε, vt volunt nonnulli, est imperatiuus præsentis temporis futuri formam habẽs, à verbo ἄξω, quod poetæ fecerunt ex ἄξω futuro verbi ἄγω. Vel dictum est pro ἄξον, in aoristo 1, vt vicissim in aor. 2, reperitur λάβω pro λαβέ.

Ἄξον, imper. aor. 1, à themate ἄγω vel ἄγνυμι, significãs vel Duc vel Frange. à quo est & futur. indic. ἄξω.

Ἀξά, Doricum est pro ἄξω, à them. ἄγω vel ἄγνυμι.

Ἀπαμμβύος, Ionicè pro ἀφημμβύος, sublata aspiratione & augmento à them. ἀφάπτομαι.

Ἀπάρας, partic. act. aor. 1, à them. ἀπαίρω. id enim fut. facit ἀπαρῶ, aor. 1, ἀπᾶρα seu ἀπῆρα, vnde istud particip.

Ἀπέβα, Doricè pro ἀπέβη, aor. 2, verbi ἀπόβημι.

Ἀπέδρα, per apocopen secũdum quosdam pro ἀπέδρασεν, Aufugit. vnde plur. ἀπέδραμεν & ἀπέδραν. Alii verò ab ἀπόδρημι deriuare malunt.

Ἀπει, secunda persona præsentis indic. à them. ἄπειμι, Absum. secundum quosdam est secunda persona præs. indic. ab ἄπιμι, Abeo, & imper. verbi eiusdem pro ἄπιθι, Abi.

Ἀπειλήτω, per η scriptum in penultima, est per syncopen factum ex ἀπειληείτω: at per ει diphthõgum, est præter. imperf. dualis num. à them. ἀπειλέω. Eust.

Ἀπέλαυον & Ἀπέλαυσα sunt ex them. ἀπολαύω: pro quibus reperitur etiam ἀπήλαυον & ἀπήλαυσα.

Ἀπελέσθαι, Ionicè pro ἀφελέσθαι, Abstulisse, infinitiui modi, ex aor. 2, med. indic. ἀφειλόμην, à them. ἀφαιρέω, quod fut. 2, mutuatitium facit ἀφελῶ.

Ἀπέπλω, (Auolaui) aor. 2, indic. modi, à them. ἀφίπτημι. ἵπτημι enim facit ἔπτλω, vt ἵστημι facit ἔστην: vnde comp. ἀπέπλω.

Ἀπόρμαι, præt. perf. pass. ex them. ἀπέργω, Abarceo: vnde particip. ἀπόργμενος.

Ἄπες, Ionicè pro ἄφες: imper. modo, aor. 2, à them. ἀφίημι, Dimitto.

Ἀπίσσομαι, futur. verbi ἄπειμι, Absum.

Ἀπίσκω, aor. 2, indic. modi, à them. ἀφίκαμαι.

Ἀπιχθήσομαι, fut. 1, med. verbi ἀπιχθέομαι, pro quo dicitur potius ἀπιχθανέομαι: vnde & aor. 2, med. ἀπηχθόμην, Odio fui, Inuisus fui, nisi imperfectum id esse malis.

Ἀπίχρη, præt. imperfectum impersonalis verbi ἀπιχρῆ, Sufficit.

Ἀπιών, particip. Ionicũ pro ἀπών, à them. ἄπειμι, Absum.

Ἀπῖκα, aor. 1, Ionicus indic. modi, pro ἀφῖκα, Dimisit: à them. ἀφίημι.

Ἀπήλαυον & Ἀπήλαυσα, pro Ἀπέλαυον & Ἀπέλαυσα, ex themate ἀπολαύω. Vtrorumque exempla suo loco reperies in Ἀπολαύω.

Ἄπιν, præt. imperf. indic. modi ab ἄπειμι, significans Aberam. Quidam aiunt esse etiam præt. imperf. ab ἄπειμι, significante Abeo. Sed tunc scribendum esset potius ἀπεῖν. nam verbi εἶμι præt. imperf. est εἶν.

Ἀπινεώθεν, (Obstupefactus sum & obmutui) aor. 1, pass. indic. modi ab ἀπινεόομαι.

Ἀπίνθον, Doricè pro ἀπέπλθον, apud Theocritum frequens. Est autem ἀπίθθον, aor. 2, indic. modi, à them. ἀπέρχομαι seu ἀπελεύθω.

Ἀπιῦρον, quod Hesych. ex Eurip. Androm. affert pro ἀφείλοντο, est aor. 2, indic. modi, ab ἀπαυράω. vnde & ἀπιύρεα, quod idem expon. ἀφεῖλεν, necnon ἀφῖκεν: in imperf.

Ἀπίχθημαι, præt. perf. pass. indic. modi, à them. ἀπεχθέομαι: pro quo vsitatius est ἀπιχθάνομαι, significans Odio sum, Inuisus sum.

Ἀπίεντο, Ionicè pro ἀφίενται, ex Ionico them. ἀπίεμαι pro ἀφίεμαι.

Ἀπικόμενος, itidem Ionicè pro ἀφικόμενος: particip. ex aor. 2, indic. modi ἀπικόμην pro ἀφικόμην, ex Ionico them. ἀπικέομαι pro ἀφικνέομαι.

Ἀποδρᾶς, particip. aor. 2, ab ἀπέδρα, tanquam ex ἀποδιδράσκω, A fugio.

Ἀποδρῶ, Atticus optat. pro ἀποδράοιμι, Aufugerem.

Ἀποεῖπον, poeticè pro ἀπεῖπον, aor. 2, ab inusitato them. ἀπέπω, à quo ἀπαγορεύω mutuatur futurum secundum.

Ἀπόερσεν, & Ἀπόερσε, & Ἀπόερση, aor. 1, à themate ἀποέρσω, quod Æolicè format futurum suum ἀπόερσω, vt tradit Eustathius, ἀπόερσεν illud exponens ἀπέφθειρεν, itidémque cætera duo.

Ἀπόκλαξον, imper. aor. 1, Doricè pro ἀπόκλεισον seu ἀπόκλησον, nam loco communis futuri ἀποκλήσω, dicunt primùm ἀποκλήξω, deinde η in α conuerso, & subscripto 1, ἀποκλᾶξαι. vnde aor. 1, ἀπέκλαξον, & ex eo imper. ἀπόκλαξον.

Ἀπολαμφθέντες, particip. aor. 1, pass. Ionicum pro ἀπολημφθέντες. Nam ab ἀπολαμβάνω Iones in futuro dicunt non ἀπολήψω, cum aliis Græcis, sed peculiari modo ἀπολαμψω, tanquam ab ἀπολαμβω. Itidem verò ἀπολελαμμένοι dicunt pro ἀπολελημμένοι seu ἀπειλημμένοι. Ambo apud Herodotum frequenti in vsu.

Ἀπολεῖ, Atticè pro ἀπολῇ, Peribis. secunda persona fut. 2, medii ἀπολοῦμαι, ex them. ἀπόλλυμαι seu ἀπολέομαι.

Ἀπολελαμμένος, vide in præcedente Ἀπολαμφθέντες.

Ἀπολέλαυκα, præt. perf. actiuum, à them. ἀπολαύω.

Ἀπολοῦμαι, fut. 2, med. verbi ἀπόλλυμαι seu ἀπολέομαι.

Ἀπόλωλα, præt. med. eiusdem thematis. Eiusdem præteritum actiuum est ἀπολώλεκα. Ambo habentia reduplicationẽ Atticam literarum simplicis thematis initialium, vt ὄρωρα, ἐρήρεκα, ὠνήνοχα, & similia.

Ἀπόσα pro ἀπόσηαι, vt αὐάσα pro αὐάσηαι: imper. aor. 2, ex them. ἀφίστημι.

Ἀποστάς, particip. aor. 2, ab eodem them.

Ἀποσῆναι, infinitiuus aor. 2, eiusdem them. Ex quo etiam fut. 1, act. ἀποσήσω.

Ἀπούρας, per syncopen pro ἀπουρέσας: itidémque ἀποῦραι pro ἀπουρέσαι, & ἀπουραμένος voce media pro ἀπουρεσάμενος: à them. ἀπούρω pro ἀπουρίζω, composito ex οὖρος Ionico pro ὅρος. Eust. Sic verò ἀπαύρας dictum putatur pro ἀπαυρήσας.

Ἀπόχρη, impersonale verbum significãs Sufficit, Satis est. Vnde infinit. ἀποχρῆν pro ἀποχρεῖν, satis esse seu sufficere. Futur. ἀποχρήσει, Satis erit, Sufficiet. Particip. ἀποχρῶν, Sufficiens: cuius fœm. ἀποχρῶσα.

Ἀπώμνυς, poeticè pro ἀπώμνυς, A biurabas: à poetico themate ἀπόμνυμι pro ἀπόμνυμι.

Ἄραι, infinitiuus ab ἦρα seu ἆρα aoristo 1, verbi ἄρω.

Ἀραιμβύος, Atticè & Ionicè simul pro ἠρημβύος, à them. αἰρέω. Illa enim reduplicatio initialium literarum, Attica est: augmenti autem omissio, Ionica est. Sic ἀραίρηκε pro ἤρηκε. Ambo apud Herodot.

Ἄρεκα, eodẽ modo dicitur pro ἦρα in præt. med. à them. ἀρόω. Vnde particip. ἀεκρός.

Ἀεκροίαζω, Ionicè pro ἀεκρουσθῶ, Conuenissent. Potest autem hoc ἀεκροίμιν esse vel præsens optatiui passiui, vel aor. 2, optatiui medii: ambo habentia Atticam literarum initialium reduplicationem. Sed est potius aoristi 2, quàm præsentis, quia reperitur actiu. aor. ἄεκρον eandem habens reduplicationem, pro ἤκρον, vt λελαθοιμι pro ἐλαθόμιν, & κέκαμον pro ἔκαμον. quæ tamẽ poetis duntaxat vsitata sunt.

Ἄεκασθαι, infin. med. ab ἠεκάμιν aor. 1, med. verbi ἄρω.

Ἀρέσσομαι, fut. 1, med. verbi ἀρέσκω, tãquam à them. ἀρέω. A quo them. est & fut. 1, act. ἀρέσω, & aor. 1, ἤρεσα, & infinit. ἀρέσαι.

Ἄρηαι, Ionica consuetudine pro ἄρῃ: est autem aor. 1, med. subiunct. modi à them. ἄρω.

Ἄρηκα, Attica reduplicatione pro ἦκα. Est autem præt. med. vel ab ἄρω, & significat Compactus sum, aut Cõgrui: vel ab ἀίρω, & significat Sustuli vel Abstuli. Vbi discriminis causa subscribi posset ι. Præt. plusquamperf. ἀρήρειν.

Ἀρθείς, particip. pass. ab aor. 1, indic. ἤρθην, ex quo & infin. ἀρθῆναι, & futurum primum pass. ἀρθήσομαι: ex them. actiuo ἄρω.

Ἄρθην, imper. pass. itidẽ ab ἤρθην aor. 1, pass. verbi ἄρομαι.

Ἄρσαν, imper. aor. 1, ab ἦρσα, Æolico aoristo verbi ἄρω. Facit enim id Æolicè futurum ἀρῶ pro ἀρῶ. vnde illi duo aoristi.

Ἄρχμβος, per syncopen pro ἀρχόμβος, ex ἀρχόμαι. Var.

Ἄρω, interdum est thema, cuius fut. ἀρῶ, & præt. med. ἄρηκα seu ἄεκα. interdum est aor. 1, subiunctiui modi à them. ἄρω.

Ἄσαι, infin. aor. 1, act. significans interdum βλάψαι, & tunc per contractionem ex ἀάσαι factum putatur, ex them. ἀάω: interdum κορέσαι aut αὐαπνύσαι, à verbo ἄω. Vnde & media voce ἀσασθαι pro κορέσασθαι, & optat. act. ἀσαιμι, significans itidem κορέσαιμι.

Ἀσπαίρω, aor. 1, pass. optat. modi, ex ἠσπάρθω aoristo 1, pass. indic. modi. Id autem ex them. ἀσπάομαι. Vnde & aor. 1, med. subiunct. ἀσπάσῃ, quod Hes. exp. λυσπασῇ, βλαβῇς.

Αἰσθείς, particip. pass. ex ἤσθην aor. 1, pass. verbi ἄσθω.

Ἄσθω, poeticè & Ionicè pro ἀάσθω dici tradũt, ex them. ἄτω vel ἄω significante Damno afficio, Lædo. pro quo tamen potius ἀάω dicitur.

Ἄσιμβος pro ἠσιμβός, ex them. ἤσθομαι, secundũ nonnullos. Videtur tamen potius ex ἀάω deriuãdum, Ionicè primùm detracto augmento & spiritu aspero in tenuem mutato, postea retracto accentu more Æolico.

Αὐαίθω, aor. 1, pass. indic. modi, ex them. αὐαίνω.

Αὐαόσθω, Doricus imper. præs. temporis pro αὐαίζου, ex them. αὐαλάζομαι, ζ in σθ mutato, & diphthongo υ in ο resoluta.

Αὐξήσω, fut. 1, verbi αὐξέω: pro quo dicitur potius αὐξαίνω vel αὔξω, Augeo.

Ἀφεῖμαι, præt. perf. pass. indic. modi, ex them. act. ἀφίημι, vt τέθειμαι ex τίθημι. Vnde particip. ἀφειμβός, Dimissus.

Ἀφεῖμβν, pro ἀφίμβν, ab ἄφιμι, aor. 2, verbi ἀφίημι. Vnde & infin. ἀφεῖναι, Dimisisse.

Ἀφείς, & fœm. Ἀφεῖσα, & neutrum Ἀφέν, particip. ab eodẽ aoristo ἄφιμι, ex eodẽm them. ἀφίημι.

Ἀφεκτίον, aduerb. positiuum à verbo ἀπέχω.

Ἀφέξω, futurum 1, eiusdem thematis.

Ἄφες, aor. 2, imper. modi, ab ἄφιμι aor. 2, indic. verbi ἀφίημι. Vnde med. vocis aor. 2, ἀφέμην, ex quo part. ἀφέμβος.

Ἀφεσαίη, nouo & poetico more pro ἀποραίη apud Homer. Secundum quosdam ex them. ἀφέσημι.

Ἀφέσαιτο, per syncopen pro ἀφεσήκαιτο, ab ἀφέσημι. Eust.

Ἀφενέον, aduerb. positiuum ab ἀφίημι, Dimitto.

Ἀφέωκα, pro ἀφεῖκα, ἐλκεῖψᾳ literæ ι, & pleonasmo τῶ ω, ex them. ἀφίημι. Var.

Ἀφέωνται, Ionicè pro ἀφῶνται, aor. 2, medius subiunctiui modi, ab eodem them.

Ἀφηρέθω, aor. 1, pass. indic. modi, à them. ἀφαιρέομαι.

Ἀφθείς, particip. ab ἤφθω aor. 1, pass. verbi ἅπτομαι.

Ἀφιᾶσι, tertia pers. plur. præs. indic. ἀφίημι, per contractionẽ ex Ionico ἀφιάασι, pro quo cõmuniter dicitur ἀφίεισι.

Ἀφῖμαι, præt. perf. pass. indic. modi, ex them. ἀφίκομαι, pro quo frequentius dicitur ἀφικνέομαι.

Ἀφίει, tertia pers. sing. præt imperf. act. indic. modi, ex th. ἀφίω: pro quo dicitur etiã ἀφίη, ex them. ἀφίημι. vt nõ solùm ἐπῆν dicitur, sed etiã ἐπῆει, ex baryt. them. πάω. Idem ἀφίει est etiam imperatiuus ab eodẽ them. barytono ἀφίω: pro quo alioquin ex ἀφίημι dicitur ἀφίεθι.

Ἀφίκται, Ionica paragoge pro ἀφίκα: secunda persona aor. 2, medii subiunctiui modi, ex them. ἀφικνέομαι, cuius aor. 2, indic. est ἀφικάμην.

Ἀφίξομαι, fut. 1, med. eiusdem thematis ἀφικνέομαι, vel potius ἀφίκομαι. Vnde & præt. perf. pass. ἀφῖγμαι, ex quo infin. ἀφῖχθαι.

Ἄφυ, imper. aor. 2, vocis mediæ: sed irregularis. regulariter enim ἄφεσο dicitur, vnde postea fit ἄφου, exempto σ & εο contracto in υ diphthongum, sicut ἴδου quoque pro ἴδεσο dicitur, ac similia alia. ex them. actiuo ἀφίημι.

Ἀφῶσι, aor. 2, coniunct. modi, ab eodem them.

Ἄχε, prima longa, Doricè pro ἤχει, Resonabat: ex them. ἠχέω. Sin priore breui reperiatur vsurpatũ, est à them. ἀχέω, augmento carens.

Ἀχθείς, partic. pass. ex ἤχθεω, aor. 1, pass. indic. modi, them. actiui ἄγω.

Ἀχθέσῃ, Atticè pro ἀχθέσῃ, Molestè feres: secunda persona futuri ἀχθέσομαι, ex inusitato themate ἀχθέομαι, pro quo vsurpatur ἀχθομαι. Vnde & aor. 1, pass. ἠχθέσθεν. ex quo particip. ἀχθεσθείς. Reperitur tamen & ἀχθήσομαι pro ἀχθέσομαι in futuro medio.

Ἀωρῶ, per syncopen pro αὐωρῶ, ex them. αὐωρέω. Sin ἄορτο scribas, est à them. αὔερω. Eust. Quidam ex ἤρω factum volunt, η in α conuerso, & inserto ω. Est autem illud ἤρω præter. plusquamperf. pass. ex them. ἄρω, vel etiam ab ἀίρω.

B

Βᾶ, pro βῆθι, Incede: ab ἔβω, aoristo 2, verbi βῆμι, vt κα-

πίζα etiam dicitur pro καπίζαι.

Βαδίοῦμαι, Atticè pro βαδίσομαι, fut.med.verbi act. βαδίζω. Sic βαδιῶ Atticè itidem dicitur pro βαδίσω, ab eodem them.

Βᾶεν, aor.2, opt.modi, per contractionem pro βαίηταν, ex prima persona βαίλω, vt καίλω. Hoc autē βαίλω, ex aor. 2, ἔβλω, à them. βῆμι.

Βᾶνε, Ionicè pro ἔβαινε, incedebat: à them. βαίνω. Alioqui & imperatiuus esse potest eiusdem verbi.

Βαλέειν, Ionicè & poeticè pro βαλεῖν: infin. aor. 2, vel fut. 2, à them. βάλλω. De quo futuro dicetur & paulo póst.

Βάλε, Ionicè pro ἔβαλε: vel etiam imperatiuus: à them. βάλλω.

Βάλλεο, imper. Ionic. pro βάλλου, ex them. βάλλομαι.

Βαλλήσομαι, fut. inusitati them. βαλλέω: apud Aristoph. Alioqui βάλλω fut. 1, mutuatitium habet à βαλέω, nimirum βλήσω. (sicut præt. βέβληκα ex eodem sumit) nam βαλοῦ, (licet quidam vtrunq; esse velint) est fut. 2. Itidem βάλλησα poeticè pro ἔβάλλησα, ex eodem βαλλέω.

Βαλὼν, particip. ex ἔβαλον aoristo 2, act. them. βάλλω.

Βᾶμεν, Doricè apud Theocr. pro βῶμεν, eamus: aor. 2, subiunct. modi ex ἔβλω aoristo 2, indic. modi, them. βῆμι.

Βᾶν, pro ἔβησαν, itidem aor. 2, indic. modi, verbi βῆμι.

Βᾶς, & Βᾶσα, participi. ex ἔβλω, aor. 2, them. βῆμι.

Βασεῦσαι, Doricè pro βήσουσαι, ex eodem βῆμι seu βαίνω. Sed & βασεῦσαι affertur pro βήσουσαι, dicitúrque Æolicum esse.

Βᾶτε, Doricè pro βῆτε: & Βάτω pro ἐβήτω. ambo aor. 2, eiusdem them.

Βάτω, tertia pers. imper. ex prima pers. βᾶθι: itidē ex aor. 2, eiusdem verbi.

Βέβαα, quidam ex βέβηκα factum esse dicunt, detracto κ, & η in α mutato Ionicé. (quemadmodum & ἕστα formatur ex ἕστηκα) Vnde tertia pers. plur. βεβάασι pro βεβήκασι: & particip. βεβαώς.

Βέβαμεν quoque ex βεβήκαμεν per syncopen esse dicunt. At βεβάμεν, infinitiuus est pro βεβηκέναι, iuisse. Ambo ex inusitato them. βῆμι.

Βεβαρηώς, Ionicè pro βεβαρηκώς, exempto κ, ex them. βαρέω.

Βέβαφα, præt. act. ex verbo βάπτω.

Βεβαώς, particip. ex præt. βέβαα, de quo paulo anté.

Βέβηκα, præt. perf. actiuæ vocis, ex inus. them. βάω, pro pro alioqui βαίνω dicitur. Vnde præter. plusquamp. βεβήκειν: & particip. βεβηκώς.

Βεβίηκα, præt. perf. act. à them. βιάω. Vnde & particip. pass. βεβιημένος.

Βεβίωμαι, præt. pass. ex act. them. βιόω. Pass. tertiam personam præteriti habet βεβίωται, quæ impersonaliter nōnunquam ponitur. Hinc particip. pass. βεβιωμένος.

Βέβλαφα, præt. perf. act. ex them. βλάπτω. Medium præteritum, βέβλαβα: pass. βέβλαμμαι, vnde aor. 1, ἐβλάφθην.

Βεβλήκατε, Ionicè pro βέβλητε: itidémque βεβλήκω, pro βέβλητω. quorum illud est præteritum perfectum passiuum, hoc verò præt. plusquamperf. Ambo ex actiuo them. βάλλω, habente futurum mutuatitium βλήσω.

Βέβληκα, præt. perf. act. verbi βάλλω, habentis (vt iā dixi) mutuatitium futurum βλήσω, ex inusitato them. βλέω. Vnde præter. plusquamperf. βεβλήκειν. Et præt. pass. βέβλημαι: ex quo particip. βεβλημένος.

Βεβοήκατε, Ionica consuetudine pro βεβόητε, ex them. βοέω.

Βεβολήκατε & βεβολήκτε, Ionicè pro βεβόλητε & βεβόλητε. Hæc autē sunt vel ex them. βολέομαι, vel ex βέβλητε & βέβλητε, inserta litera ο. Id quod & de particip. βεβολημένος dicendum est: necnon de infinit. βεβολῆσθαι.

Βέβουλα, præt. med. verbi βούλομαι.

Βεβούλημαι, præt. pass. verbi βούλομαι, ex inus. βουλέομαι formatum.

Βεβρέμηκα, præt. perf. act. verbi βρέμω, interposito η euphoniæ causa, secundum quosdam: vt in νενέμηκα & similibus. Nisi potius est mutuatitium præteritū ex inusitato βρεμέω.

Βέβρεχα, præt. perf. act. verbi βρέχω: βέβροχα autē, mediæ vocis præterit. ab eodem themate.

Βέβριθα, præt. med. verbi βρίθω. Vnde particip. βεβριθώς.

A Βεβρώθω, thema habet ex verbo βρῶ (vt κλώθω ex κλῶ) reduplicatione Attica syllabæ βε. Eust. Alii tamen βεβρώθοις volunt esse secūdam personā præt. med. in opt. modo.

Βέβρωκα, mutuatitium præteritum verbi βιβρώσκω, ex inusitato them. βρόω. Vnde plusquamperf. βεβρώκειν, & præt. perf. pass. βέβρωμαι.

Βεβρὼς, particip. præt. perf. ab eodem them. per syncopen ex βεβρωκώς, secundum Eust. Nisi malis esse præteriti medii, vt sit ex βεβρωὼς, sicut ἑστὼς ex ἑστώς.

Βέβωκα, mutuatitium præt. perf. verbi βόσκω, ex inus. them. βόω.

Βεβὼς, ex βεβαὼς, vt ἑστὼς ex ἑστώς. Est autem βεβαὼς particip. ex præt. med. βέβαα, ab inusitato them. βάω. Alii ex βεβηκὼς esse factum aiunt Attico more, ex cōpto primùm κ, deinde η in α conuerso, & α atque ω cōtractis.

Βέῃ, Ionicè pro βῇς, vt ἔῃ pro ἦς, aorist. 2, subiunctiui modi, ex them. βῆμι.

Βείομαι, apud Homerum pro βιώσομαι, facto βείω ex βαῖ, aut ex βέομαι, interiecto ι. Eustath. Fuerit itaque βείομαι pro βιώσομαι, vt πίομαι pro πιοῦμαι, & φάγομαι pro φαγοῦμαι.

Βείω, poeticè metri causa pro βαῖ. Primùm enim ex βαῖ, Ionicè fit βέω, inde ι inserto βείω. Ambo aor. 2, coniunctiui modi, ex inus. them. βῆμι seu βάω.

Βῆ, aor. 2, poeticus augmento carens, pro ἔβη, ex eodem them. Sin cum ι subscripto occurrat βῇ, est tertia pers. sing. subiunctiui modi, eiusdem temporis, & ex eodem them. At βῇ pro βαίῃ, vt στῇ pro σταίῃ, teste Eust.

Βῆθι, imper. aor. 2, actiui, ex eodem them.

Βήμεναι, Doricè & poeticè pro βιῶναι: aor. 2, infin. modi, ex eodem them.

Βιῶ, poeticè sine augmento, pro ἔβιω, ex eodem verbo.

Βησάμενος, particip. ex ἐβησάμην aoristo 1, medio, verbi βαίνω, mutuantis sua tempora ex inusitato βάω.

Βῆσαν, poeticè sine augmento pro ἔβησαν. aor. 2, verbi βῆμι. Sic βῆσε pro ἔβησε.

Βήσομαι, fut. med. verbi βαίνω, mutuò sumptum ex βάω. à quo habet & actiuum fut. βήσω.

Βήτην, poeticè pro ἐβήτην, quod est tertia pers. dualis num. ex ἔβλω, aoristo 2, verbi βῆμι.

Βήσαῦ, poeticè itidem sine augmento, ex them. βιάομαι.

Βιοτὸς, particip. aor. 2, ex ἐβίωον, vt δοτὸς ex ἔδων. Hoc autem ἐβίωον, ex them. βίωμι, vt ἔδων ex δίδωμι.

Βιώτω, Atticè pro βιοῖτω, vt δώτω pro δοῖτω, ex eodē them. Βιῶναι quoque est ex ἔβιων, vt γνῶναι ex ἔγνων.

Βιώτω, tertia pers. imper. modi, temporis aor. 2, ex prima βίωθι, vt δότω & δόθι. Ambo autem illa ex them. βίωμι, vt hæc ex δίδωμι.

Βλαβεὶς, particip. aor. 2, pass. ex ἐβλάβην: ambo ex them. βλάπτω, faciente fut. 2, βλαβῶ, tenui in mediam commutata. Vnde fœm. βλαβεῖσα. Ex eodem verò ἐβλάβην est & infin. βλαβῆναι: necnon futur. 2, βλαβήσομαι.

Βλασήσω, mutuatitium fut. verbi βλαστάνω, ex inus. βλαστέω.

Βλέμμαι, βλέο, βλέσο, optatiuo modo, aor. 2, medii, ex inus. them. βλῆμι: vt θείμαι, θεῖο, θεῖτο, ex τίθημι: & εἵμαι, ἕο, ἕτο, ex ἵημι.

Βλεὶς, particip. ex βάλλω aoristo secundo verbi βλῆμι, vt θεὶς ex ἔθλω. Alii verò per syncopen ex βληθεὶς factum volunt, teste Varino.

Βληθεὶς, Βληθῆναι, Βληθῆναι, & huiusmodi alia, sunt aoristi 1, pass. ex them. βάλλω, cuius mutuatitium futurum est βλήσω.

Βλῆτο, poeticè pro ἐβέβλητο, abiecto augmento præteriti plusquamperfecti, ex eodem them. Sic infinitiuo præteriti perf. & plusquamperfecti dicitur βλῆσθαι pro βεβλῆσθαι, & particip. βλήμενος pro βεβλημένος.

Βοάα, poeticè pro βοᾷ dicitur, vt ὁράα pro ὁρᾷ, pleonasmo literæ α.

Βοσκήσω, mutuatitium futurum verbi βόσκω, ex inusitato them. βοσκέω.

H Βούλει Atticè pro βούλῃ, secunda pers. verbi βούλομαι.

Βουλήσομαι, fut. 1, medium, verbi βούλομαι, mutuatitium ex them. βουλέομαι, quod inusitatum est.

Βοῶλω, Atticè pro βοάσομαι seu βοῶμαι, à them. βοάω.

Βεβαθεὶς, particip. ex ἐβεβάθην, aor. 2, verbi βεβάομαι.

Βεβαχεὶς, partic. ex ἐβεβάχην, aor. 2, verbi βεβάχομαι. Ex quo

aor. 2 ἐβεβάχην, est etiam infin. βεβαχῆναι.

Βρωθεὶς particip. ex aor. 1, ἐβρώθην. Nam verbum βιβρώσκω futur. 1 facit βρώσω, mutuatitium ex inusitato themate βρόω. vnde præt. perf. act. βέβρωκα, pass. βέβρωμαι, ex cuius tertia pers. sing. est aor. 1, ἐβρώθην.

Βωθεῖν per contractionem ex βοηθεῖν. Eust.

Βώσομαι, itidem ex βοήσομαι per contractionem factum esse testatur idem grammaticus, & βώσεται pro βοήσεται, Testatur verò & Hesych. qui præterea affert βᾶσον pro βόησον, κάλεσον. Necnon Varinus βώσαντο affert pro βοήσαντο, κράξαντο: afferens tamen & βώσεται pro βιώσεται. procul dubio ex Apollonio. apud eum enim libro 1, Πῶς τῆμος βώσεται δυσάμμορος; Schol. exponit πῶς βιώσεται καὶ ζήσεται;

Γ.

Γαθεῖν, Doricè pro γηθεῖν, ex them. γαθέω pro γηθέω.

Γαμέσσε) poeticè pro γαμέσαι) seu γαμήσαι), ex them. γαμέω. quanquā Eust. inter illa duo γαμέσσεται & γαμήσαι) discrimen facit. Annotat enim γαμῆσαι per η, significare εἰς γάμον ἐλθεῖν, siue γυναῖκα λαβεῖν: γαμέσσαι autem per ε, esse τὸ γυναῖκα δοῦναι: dicente Homero Iliad. ι, Πηλεΐδῃ δώ μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός: vsurpantéque illud γαμέσσαθαι pro ἐγγαμέσσαθαι & ὀκνεσιμόσαι, vt recentiores loquuntur.

Γαρύει apud Pind. Doricè pro γηρύειν: à Dorico them. γαρύω pro γηρύω. Primùm enim η in α vertunt, deinde ex infinitiuis in ειν desinentibus ι collunt.

Γέγαα, poeticum præteritum ex γείνω. tradunt enim ex eius præterito γέγαῖκα, exēpto ῖ, fieri primùm γέγακα, deinde κ etiam dempto, γέγαα. Vnde & tertia persona plur. γεγάασι, & particip. γεγαώς. Possit tamen hoc ipsum γέγαα pro præterito etiā medio haberi: facto videlicet ex γάω, futuro 2 γαῶ, & inde præt. med. γέγαα.

Γεγάμβω, Doricè pro γεγρῦσθαι dicitur. Facto nimirum γέγημι ex inusitato γάω, indéque infinitiuo γεγάναι, vt ἱστάναι ex ἵστημι, & Doricè γεγάμβω pro γεγάναι, vt ἱστάμβω pro ἱστάναι, Etymolog.

Γεγήρυμαι, præt. perf. pass. verbi γίνομαι seu γείνομαι, mutuatitium ex inusitato them. γηράομαι.

Γέγηπα, per syncopen ex γεγήθηκα, quod est præt. perfect. actiuum verbi γήθω ex inusitato them. γηθέω. Vnde particip. γεγηθώς.

Γέγονα, præt. med. verbi γίνομαι, ex inus. them. γείνομαι vel γήρομαι. Huius enim γείνω seu γήρω futurū 2, est γήρω, vnde γέγονα, vt πίνω, πεῖν, πέπονα: ῥύω, ῥῦν, μέμονα. Vnde particip. γεγονώς.

Γεγρανέμβω, Doricè pro γεγρανεῖν: & γεγράνθαν Doricè itidem pro ἐγεγράνειν, abiecto etiam augmento. Hoc autem γεγρανέω est ex præt. med. γέγονα, teste Eust. qui idipsum γέγονα per metathesin factum esse ait ex γέγοα, ab inus. them γνόω.

Γεγὼς, per contractionem pro γεγαὼς dicitur, vt βεβὼς pro βεβαώς. Hoc autem γεγαὼς particip. est ex præter. perf. γέγαα, de quo paulo anté.

Γεναάμβω poeticè & Ionicè pro ἐγεναάμβω, abiecto augmento. quod ἐγεναάμβω est aor. 1, med. verbi γείνομαι, vt ἐπιναάμβω verbi πίνομαι. Itidémque γείναπο dicitur pro ἐγείναπο. Vnde particip. γεναάμβος apud Homerum pass. signif. pro γεγηθείς.

Γενάμβω, itidem poeticè pro ἐγεναάμβω, abiecto primùm augmento, deinde ι inserto metri causa. Itidémque γείνετο pro ἐγείνετο, & γεγάμεθα pro ἐγεναάμεθα seu ἐγεγήθημεν, nati sumus, apud Homerum, apud quem tamen γεγαμβῶ in hoc hemistichio Odyss. ο, - γαμέοντί τε γεγαμβῶ τε, Eust. accipi posse ait non solùm pro γεγηθέναι, sed etiam pro γεγνῶναι & πεκνοποιοῦναι. Et tunc præsentis esset temporis. ex them. γείνομαι, ex quo & γείναπο pro ἐγείνατο actiua significatione. γεγάμβος enim pro γεγαμβὼς seu γεγηθείς, est aoristi secundi medii, passiuam habens significationem.

Γείνται, Ionicè pro γείνῃ, ex themate γείνομαι: actiua signif. apud Homer. Od. υ, Οὐκ ἐλεαίρεις αἴθρας, ἐπεὶ δὴ γείνεαι αὖτός. Vbi tamen Eust. videtur innuere esse coniunctiui modi, quum exponit γεγνῇς: esse etiam aoristi 2, non præsentis.

A Γελᾶς, Æolicè pro γελᾷς, secundum quosdam: ex them. γελάω.

Γελᾶν, Doricè pro γελῶν, vt ἐλᾶν pro ἐλῶν. At γελᾶν cum ι subscripto, infinitiuus est contractus ex γελάεν. Ambo ex them. γελάω.

Γελάοισα, Doricè itidem pro γελάουσα, quod est particip. fœm. gen. ex eodem themate. Ambo apud Var. & γελάοισα nimirum & præcedens γελᾶν.

Γελῆς, Doricè iterum pro γελᾷς, Atticè etiam secundum quosdam.

B Γελοίωντες & Γελόωντες, poeticè pro γελῶντες. Ambo apud Hom. sub finem Od. υ. Ibi enim quidam codices habēt γελοῶντες πτύκοντο, quidam γελόωντες, teste etiam Eust. Sed & γελοίων paulo ante locum illum legitur pro ἐγέλων: — γναμοῖσι γελοίων ἀλλοπρόσοισι.

Γένθ, poeticè & Doricè pro ἐγήθου, abiecto augmento & θ in θ cōuerso: aor. 2, med. ex them. γίνομαι seu γείνομαι. Infin. γηθέσθαι, particip. γηθόμενος.

Γενήσομαι, fut. 1, med. verbi γίνομαι seu γείνομαι, ex inusitato them. γηράομαι vel γηρύομαι. Ex quo & præt. pass. γεγρύημαι, & aor. 1, ἐγηρύθην. At γήπται est tertia persona aor. 2, med. subiunctiui modi.

C Γένναπο significans ἐγήνησε, Var. ait factum esse vel ex γέναπο, abiecto primùm augmento, deinde ι in ν conuerso Æolica consuetudine, vel ex ἐγήνασαπο per syncopen & aphæresin.

Γενύατο, Ionicè pro γήνατο. Ambo aor. 2, med. vocis, opt. modi, ex them. γενομαι seu γείνομαι.

Γέντο, poeticè pro ἐγήνετο, abiecto primùm augmento deinde exempto ε. Ambo aor. 2, med. vocis, ind. modi, ex eodē themate. Interdum verò hoc γήνατο significat ἔλαβεν: estque itidem aor. 2, med. vocis, ind. modi, sed factum ex ἔλαπο seu ἔλετο, pleonasmo literæ γ, exempto itidem ε, & λ in γ conuerso, more Dorico, vt ἤνθε iidem dicunt pro ἦλθε. Etymol. & Eust.

Γήθησεν, Ionicè & poeticè pro ἐγήθησεν, abiecto augmento: à γηθέω. Nam & γηθέω reperitur & γήθω. Sic γήθεον pro ἐγήθεον ex eodem.

Γῆμε, Ionicè itidem & poeticè pro ἔγημε. Est autem ἔγημα aor. 1, act. verbi γαμέω, tanquam ex them. γάμω, vt ἔθηκα ex φάλλω. Ex quo aoristo est & infin. γῆμαι & particip. γήμας.

Γηρέσκοσα, Ionicè pro γηράσα. Est autem hoc, datiuus pluralis participii γηρᾶς, quod est ex inusitato themate γήρημι, vt ἱστὰς ex ἵστημι: vel etiam per syncopen factum ex γηρᾶσας, participio mutuatitio verbi γηρᾶσκω ex γηρέω.

Γηρέσω, fut. mutuatitium verbi γηρᾶσκω ex γηρέω, vti iam dictum est. vnde est aor. 1, ἐγήρασα, præt. perf. γεγήρακα: ex quibus participia γηρᾶσας & γεγηρακώς.

F Γνοίλω, aor. 2, opt. modi, ex inus. them. γνῶμι, vt ἀλοίλω ex ἅλωμι, δοίλω ex δίδωμι. cuius secunda pers. sing. γνοίης, & tertia plur. γνοῖεν apud Homer. Atticè autem γνοῖλω pro eodem dici potest, vt δοῖλω pro δοίλω, & ἁλοῖλω pro ἁλοίλω.

Γνοὺς, participium ex aor. 2, ἔγνων, vt δοὺς ex ἔδων, ab eodem themate.

Γνῶ, Ionicè & poeticè pro ἔγνω, ab eodem them.

Γνῶθι, imper. aor. 2, ex inus. themate γνῶμι, vt δόθι ex δίδωμι. Itémque γνῶναι ab eodē them. vt ἁλῶναι ex ὅλωμι.

G Γνωεῖῶ, Atticè pro γνωείσω, ex them. γνωείῶ.

Γνώσω, fut. 1, act. verbi γιγνώσκω, mutuatitium à themate inus. γνόω, vnde fut. med. γνώσομαι, cuius secunda persona Ionica est γνώσεαι pro γνώσῃ. Inde & aor. 1 pass. particip. γνωσθείς.

Γνώσσι, poeticè pro γνῶσι, aor. 2, subiunctiui modi. Etymo. tamen ex them. γνόω deriuare maullt.

Γοήσθαι, Doricus infinitiuus ex themate γοάομαι vel γόημι. Eustath.

H Γρηγορὼς, particip. augmento carens ex ἐγρήγορα præteriti medio verbi γρηγορέω.

Δ.

Δαήσθαι, Doricè pro δαῆναι. ambo infinitiui modi ex ἐδάην aoristo 2 pass. verbi δαίω: ex quo & fut. 2 δαήσομαι, cuius secunda persona Ionicè est δαήσεαι pro

δκήσῃ apud Homerum.

Δαίνυ, pro δαίνυθι per apocopen, ex them. δαίνυμι.

Δάκων, poeticè abiecto augmento pro ἔδακον, à them. δάκνω. hoc enim δάκνω facit fut. 2, δακῶ, vel ex se nimirum abiecto ν, vel ex inus. them. δήκω: vnde postea aor. ille ἔδακον, & ex eo infin. δακεῖν.

Δάμασσα, itidem poeticè pro ἐδάμασα, abiecto augmento & duplicato σ metri causa. Itidémque δάμασσον pro ἐδάμασα, & voce media δαμάσσατο pro ἐδαμάσατο. Ex them. δαμάζω, poetis vsurpato.

Δάμῃν, itidem poeticè & Bœoticè pro ἐδάμησαν: aor. 2, pass. ex them. δάμνω. facit enim id fut. 2, δαμῶ, vnde aor. 2, ἔδαμον, & voce pass. ἐδάμην. Vnde opt. quoque δαμείεν, & infin. δαμῆναι, partic. δαμείς, & similia alia.

Δαμήσομαι, Doricè pro δαμῆναι: infin. aor. 2, pass. ex them. δάμνω, vti iam dictum est.

Δαμνάμεσθα, Doricè itidem pro δαμναίμεθα: opt. pass. præsent. temporis ex actiuo themate δάμνημι: cuius tertia pers. δάμνησι apud Homerum, & pass. δάμνασθαι apud eundem.

Δαρήσομαι, fut. 2, pass. verbi δέρω. facit enim id fut. 2. δαρῶ, vnde aor. 2, ἔδαρον, pass. ἐδάρην, ex quo δαρήσομαι.

Δαρθεῖν, infin. aor. 2 ἔδαρθον, ex δαρθάνω seu δαρθέω: vnde & fut. med. δαρθήσομαι.

Δάσασθαι, poeticè & Ionicè pro ἐδάσασθαι, abiecto augmento: ex themate δαίζω, vel δαίω, abiecto ι. Vnde infinit. δάσασθαι.

Δασάμενοι, itidem poeticè & Ionicè pro ἐδασάμην, detracto augmento & interposito σα. Nisi ex them. δασάσκω deriuare malis, vt ὠσάσκε ex ὠσάσκω.

Δασεῖται, Doricè pro δάσεται, circunflectunt enim Dores futura sua, dicentes οἰσῶ pro οἴσω, & οἰσοῦμαι pro οἴσομαι

Δασπίω, pro ἐδασπίωσα, Ionicè abiecto augmento, & ε in ο conuerso: à them. δασπίομαι.

Δάω, aor. 2, subiunctiui modi ex them. δαίω seu δαέω: at δαῶμεν est pass. vocis, eiusdem tamen & temporis & modi, vt πυθῶμεν ex ἐπυθόμεν, sic illud ex ἐδάω, teste Eust. Possit tamen δαῶμεν esse etiam præsens actiuum subiunctiui itidem modi ex them. δαέω.

Δέατο, Ionicè pro δέδεντο, abiecto etiam augmento: ex them. δέω. Etymol.

Δέγμενος, poeticè pro δεχόμενος, facta primùm syncope, deinde χ in γ verso: vel etiam pro δεδεγμένος, abiecto augmento & retracto accentu, more Æolico. Eust.

Δεδάασθαι, infin. aor. 1, à præs. δεδάεσθαι: hoc autem ex δαίεσθαι, exempto ι & reduplicatis primis literis, vt annotat idem grammaticus.

Δεδάηκα, præt. perf. act. ex them. δαίω. Pass. δεδάημαι eiusdem temporis & ex eodem. Vnde paticip. δεδαημένος, sicut ex δεδάηκα, infin. δεδαηκέναι & itidem participium δεδαηκώς.

Δεδαίασαι, Ionicè pro δεδαῆσθαι: itidémque δεδαίασο pro ἐδεδαῆσο: ex them. δαίω. Etymol.

Δέδαον, reduplicatione poetica pro ἔδδαον, vt λέλαβον pro ἔλαβον: ex them. δαήω seu δαέω.

Δέδαρμαι, præt. perf. pass. ex them. δέρω. facit enim id fut. δαρῶ, præt. perf. act. δέδαρκα.

Δέδασμαι, præt. perf. pass. verbi δάζω.

Δεδαώς, particip. ex δέδηα præt. medio verbi δαίω.

Δεδέημαι, præt. perf. pass. verbi δέομαι. habet enim id fut. mutuatitium δεήσομαι, ex inus. them. δεέομαι.

Δεδείπνα, ὦν, ex inus. them. δείπνημι, reduplicatione Ionica primarum literarum, vt Eust. tradit. Possit tamen dici esse etiam præt. mediũ verbi δειπνέω, vt δέδυπα est à δυπέω.

Δεδεῖται, Ionica reduplicatione apud poetas pro δεῖται: in aor. 1, infin. modi à them. δείδω.

Δέδειχα, (pro quo Ionicè δέδεχα) præt. perf. act. verbi δείκνυμι, mutuatitium ex inus. them. δείκω.

Δέδεμαι & Δεδέμαι, præt. perf. & plusquamperf. pass. verbi δέω, sine σ, contra communẽ regulam: irregulariter etiã pro δέδημαι & δεδήμαι, nam fut. facit δήσω.

Δεδέμηκα, præt. perf. act. verbi δέμω, vt νενέμηκα verbi νέμω: mutuatitium ex inus. them. δεμέω.

Δεδέξεται, Ionica reduplicatione pro δέξεται, teste Eust. Potest tamen esse & fut. paulo pòst, vt πετύψομαι.

Δεδέχαται, Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσί. Itidémque δεδέχατο pro δεδεγμένοι ἦσαν: quod aliquando accipitur etiã pro imperfecto ἐδεξιοῦτο seu ἐδέχετο.

Δέδηε & Δεδήει, præt. perf. & plusquamperf. med. à them. δαίω, vt κέκηε ex καίω: Atticè vel Ionicè pro δέδηα, α in η verso & subscripto ι.

Δεδήοτε, pro δεδηότοι εἶτε: secũda persona plur. præt. perf. & plusquamperf. optatiui pass. à them. δέω. facit enim id fut. δήσω, præt. pass. δέδημαι, vnde hoc δεδήμενος, vt πεποίημαι ex πεποίημαι à them. ποιέω.

Δεδήσομαι, fut. paulo pòst, ex eodem them. facit enim fut. duplex verbum illud, & δέσω nimirum & δήσω.

Δέδηχα, præt. perf. actiuum verbi δήκω, mutuatitium ex inus. them. δήκω: vnde particip. δεδηχώς. Pass. δέδημαι, vnde particip. δεδημένος: aor. 1, ἐδήχθην, vnde particip. δηχθείς.

Δεδήωται, præt. perf. pass. ex them. δηόω.

Δέδια, præt. med. verbi δείδω, ex inus. them. δίω, secundum Eust. Nisi ex δέδοικα factum esse malis dicere, exempto primùm κ, deinde ε ex diphthongo sublato: vel potius ex δέδοιδα, regulari præt. medio, exempto itidẽ δ & ο.

Δεδίωκα, præt. perf. act. ex verbo διωκάω, duplex habens augmentum, ex quo pass. δεδίωγμαι.

Δέδιθι, imperf. verbi δείδω, factus ex δέδιε, conuerso ε in θ, vt tradunt grammatici. Videtur tamen potius esse ex inus. them. δέδιμι.

Δέδιμεν & Δέδιτε, per syncopen, pro δεδίαμεν & δεδίατε, præt. med. verbi δείδω, vt paulo antè etiam dictum est.

Δεδιωκότα, præt. perf. act. verbi διωκοτέω, duplex habens augmentum.

Δεδιώκηται, præt. perf. pass. ex verbo διωκάω, duplici augmẽto pro διώκεται: pro quo & δεδιόκται dicitur. Eust.

Δεδμήατο, Ionicè pro δέδμηντο seu δεδμημένοι ἦσαν: vt & δεδμήατεν pro δέδμηντεν seu δεδμημένοι εἰσί, ex inus. them. δμάω significante δάμνω. Etymol. addit, ὀκτάσε literæ ε (dicendum enim fuisse δεδμάατο vt πεποιήατο) hoc δεδμήατο factum esse, vt πεφυσήατο.

Δέδμηκα, per syncopen pro δεδέμηκα: præt. perf. act. verbi δέμω, vt suprà etiam annotaui. Itidem δέδμημαι pro δεδέμημαι, ex eodem: nec non δέδμητο pro δεδέμητο in plusquamperfecto.

Δέδμημαι, præt. perf. pass. verbi δομέω, mutuatitium ex inusitato them. δόμω.

Δέδμημεν, per syncopen pro δεδόικαμεν, tenui in mediam conuersa. præt. med. verbi δείδω.

Δέδοικα. præt. med. verbi δείδω, euphoniæ gratia pro δέδοιδα, teste Eust. & aliis: & ε verso in ο, sicut in πέποιθα, λέλοιπα, λέλοιδα, οἶδα, & similibus. Subiunctiuo modo δεδοίκω. quo Theocritus vtitur loco præsentis, more Dorico.

Δεδόκημαι, præt. perf. pass. verbi δοκάω.

Δέδορκα, præt. perf. med. verbi δέρκω, vt ἐλήλουθα ex ἐλεύθω, πέπορδα ex πέρδω.

Δέδουπα, præt. perf. med. verbi δουπέω, vnde participium δεδουπώς.

Δέδραχα, perf. act. verbi δράω: vnde pass. δέδραμαι. ex quo particip. δεδραμένος.

Δεδράμηκα, præt. perf. act. inus. verbi δράμω. facit enim fut. δραμοῦ, vnde præt. δεδράμηκα, vt νενέμηκα ex νεμῶ fut. verbi νέμω.

Δέδραται apud Homerum pro δέδαρται, facta literarum transpositione: itidémq; πεδεδέδραται pro πεδεδέδαρται, ex them. δέρω & πεδεδέρω. facit enim δέρω futurũ δαρῶ, præt. δέδαρκα, pass. δέδαρμαι, & per metathesin δέδραμαι.

Δέδροκα quoque pro δέδορκα dici transpositis literis aiũt.

Δέδρομα, præt. med. verbi τρέχω, mutuatitium ex inus. them. δρόμω.

Δεδυκεῖν, pro δεδυκέναι poeticè vel etiam Doricè, vt quũ Theocr. apud Eust. παρ' ἤδη θαιόνι dicit τὸν ἥλιον παίπαν δεδυκεῖν, totum occidisse solem: à verbo δύνω seu δύω.

Δεδυνήμαι, præt. perf. pass. verbi δύναμαι mutuatitium à δυνέομαι: facit enim δύναμαι fut. δυνήσομαι.

Δεδυτύχηκα, præt. perfect. verbi δυτυχέω, foris assumpto augmento. Quæ ratio est in cæteris quoque verbis compositis ex δυς.

Δεήσει, futurum impersonalis verbi δεῖ, mutuatitium ex inusitato δεέει. Vnde particip. aoristi 1, δεήσαν: & futuri primi, δεήσον. quorum illud significat Quod oportuit, hoc verò Quod oportebit.

Δεήσομαι, fut. 1, med. verbi δέομαι, mutuatitium ex δεέομαι. vnde & præt. perf. pass. δεδέημαι.

Δείδεκτο, præt. plusquamperf. pass. verbi δέχομαι, poeticã ectasin primæ syllabæ habens pro δέδεκτο seu ἐδέδεκτο: vt apud Homerũ δείδεκτ' Ἀχιλῆα. Sic in infinitiuo δεδέχθαι dicitur pro δεδέχθαι.

Δειδέχαται, Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσὶν, & δειδέχατο itidem pro δεδεγμένοι ἦσαν, ex eodem them. habẽtia & ipsa ectasin primæ syllabæ metri causa, apud Hom.

Δείδια quoque primæ syllabæ ectasin poeticam habet, propter metrum, pro δέδια. quod esse præteritũ medium verbi δείδω, suprà docui.

Δείδθι, eodem modo pro δέδιθι, de quo suprà. Itidémque δείδιθι pro δέδιθι: de quo itidem suprà dictum est. Et δειδέχασθαι pro δεδέχασθαι, à δεδέχθαι.

Δείδοικα etiam pro δέδοικα eadem ratione dicitur, ex them. δείδω.

Δέκνυ, secundum quosdam pro ἔδεικνυ, Ionicè ablato augmento, secundum quosdã pro δείκνυσι per apocopẽ in hoc loco Hesiodi, Οὐ γὰρ οἱ ἠέλιος δέκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι. Alioqui & imperatiui modi est, vt apud Gregor. in Maccab. encom. δέκνυ τὸ σ' μαῖε γαιρὸς ἴσωσὲς πουναφρον. velut & ἴσν dicitur imperatiuè. Etymol.

Δεῖμε, Ionicè & poeticè pro ἔδειμε, Ædificauit, aor. 1, verbi δέμω. Vnde particip. δείμας, & aor. 1, med. infin. modi δείμασθαι, nec non particip. aor. 1, δειμάμενος.

Δείμωμεν, poeticè pro δείμωμεν, indicatiuo posito loco subiunctiui: vt ἴομεν iidem dicunt pro ἴωμεν & βάσομεν pro βασόμεν, ac huiusmodi alia.

Δεῖξε, Ionicè & poeticè pro ἔδειξε, abiecto augmẽto: aor. 1, actiuus mutuatitius ex them. inus. δείκω. Facit enim δείκνυμι seu δεικνύω fut. 1, δείξω: vnde aor. 1, ἔδειξα, præt. perf. δέδειχα.

Δείεας, particip. aor. 1, ex them. δέρω, vt δείμας ex δέμω, νείμας ex νέμω.

Δεῖσε, Ionicè & poeticè pro ἔδεισε: aor. 1, act. verbi δείδω.

Δέκομαι, Ionicè pro δέχομαι: itidémque δεκόμεθα pro δεχόμεθα: frequentia apud Herodot. imprimis.

Δέκτο, itidem Ionicè & poeticè pro δέδεκτο seu ἐδέδεκτο, ablato augmento: præt. plusquamperfectum passiuum verbi δέχομαι.

Δεξιόωτο, poeticè pro ἐδεξιοῦτο, ablato augmento à them. δεξιόομαι.

Δεχθείς, particip. pass. aor. 1, ex them δέρκω.

Δοκήσομαι, poeticè pro δενήσομαι, vt δεύομαι quoque pro δέομαι, Opus habeo. Alioqui δεύομαι est etiam verbum pass. ab actiuo δεύω, significante Madefacio, Humecto.

Δέκατο, pro δεδέχατο, abiecto augmento. Ambo præt. perf. pass. Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσὶν, à them. δέχομαι.

Δέχθαι, Ionicè & poeticè pro δεδέχθαι, præt. perf. pass. infinitiui modi ab eodem them. Apud Hesych.

Δέχμενος apud eundem pro δεχόμενος, per syncopen. pro quo suprà δέγμενος.

Δέπε ex them. δέπω, deriuato ex δαίω, α in ε conuerso & subscripto ι.

Δήξω, fut. 1, verbi δάκνω, mutuatitium à verbo δήκω: vnde & fut. 2, δακῶ mutuatur, & tẽpora ex his formata.

Δῆσαι, aor. 1, infin. modi, à them. δέω, cuius fut. δήσω.

Διᾶχε, Doricè pro διῆκε, præt. imperf. vel aor. 2, indic. act. vocis, à them. διάγω.

Διάδος, imper. act. aor. 2, à διδόω, vt δὸς ab ἔδοον: ex them. δίδωμι.

Διαδράκοι, aor. 2, opt. modi, act. vocis, ex them. διδράσκω. δέρκω enim facit δρακῶ, vnde ἔδρακον, & in opt. δράκοιμι.

Διαδραίαι, infin. aor. 1, ex inus. the. διδράσκω, pro quo διδρᾶναι dici solet. Vnde & part. διαδραίς, vt ταῖς ex ἵστημι.

Διαείσομαι, fut. 1, med. verbi διδάω seu διείδω significãtis Perspicio, Cognosco. Item verbi διδαίω significantis idẽ quod διελαύνω, vt annotat Eust. in hoc loco Hom. Il. α, διδαωσ ἢ εἴσατο ἢ ἧς.

Διαίσσει, poeticè pro διήσει, à them. διαΐημι pro διίημι, Trãsmitto, mutuante sua tẽpora ex διέω. Hesych. verò διαΐη-

σει, exp. etiam διαπεῖ, Perflat. Pro quo scribendum potius διαΐησι à them. διαΐημι: aut certè pro διαπεῖ reponendum διαπνεύσει, vt illud διαΐσει fit fut. verbi huius διαΐημι.

Διαιωνεῖ, Atticè pro διαιωνίσει, ex them. διαιωνίζω.

Διακοσμηθείμθα, pro διακοσμηθείμεθα, per syncopen, ex διακοσμέω.

Διακρίθήθμεν, Doricè pro διακριθῆναι, ex them. διακρίνω.

Διακριθείτη, poeticè metri causa pro διακριθείητε, per syncopen etiam, opt. aor. 1, pass. ex them. διακρίνω. Nisi potius existimandũ est dici non solùm ἐκρίθθω vt ἐκλίθθω, sed etiam ἐκρίνθθω vt ἐκλίνθθω.

Διαλαχεῖν, & particip. Διαλαχὼν, aor. 2, act. ex them. διαλαγχάνω. verbum enim λαγχάνω fut. 1, facit λήξω seu λήξομαι, mutuatitiũ ex inus. λήχω, ex quo habet & futurum 2, λαχοῦ, vnde aor. 2, ἔλαχον.

Διαμπερεσθέειν, quod Hesych. exp. διαμπερῆσαι, est infin. aor. 2, ex them. διαπείρω, inserto μ, vt sit sonantius. Nisi forte est poeticè pro διαπερεσθεῖν, metri causa. Porro πείρω fut. 2, facit περοῦμαι, vt δέρκω facit δρακῶ, & δαρθάνω seu δαρθέω, δραθοῦ. vnde aorist. 2, ἔπερσθον, ex quo infin. περσθεῖν, & Ionicè ac poeticè περσθέειν.

Διαύαι, aor. 1, act. infin. modi, ex them. διαίνω.

Διαυέῃμεν, aor. 1, act. infin. modi, ex them. διαυέμω: ex quo est & pass. aor. 1, διαυεμεθῆ. Ambo apud Hesych.

Διαπεραίαι, aor. 1, act. infin. modi, ex them διαπεραίνω.

Διαπυείδαι, infin. fut. med. ex verbo διαπύθω: ex quo & aor. 2, act. διαπυεῖν.

Διαπερθαθέειν, ex διαπέρθω, vt docui paulo antè in Διαμπερεσθέειν.

Διαρραγείης, opt. pass. aor. 2, ex διαρρήγνυμι, mutuante sua tempora ex inus. διαρρήγω, vel potius ex διαρρήσσω.

Διασῆσαι, aor. 1, act. infin. modi ex them. διήσημι.

Διαχὼν, partic. aor. 2, act. verb. διέχω, mutuatitiũ à διαχέω.

Διαωνθθῆναι, aor. 1, pass. infin. modi ex them. διαωαίνω.

Διαχέαι, infin. aor. 1, act. ex them. διαχέω.

Διδέξω, fut. 1, verbi δεδέκομαι, mutuatit. ex inus. them. δεδέχομαι.

Διδασκήσαι, infin. aor. 1, act. ab eodem them. ex inus. verbo διδασκέω. Hesych.

Διδέασι, poeticè, pro διδοῦασι, vt ἠθέασι pro ἠθέασι seu ἠθεῖσι. ex them. δίδημι: apud Hesych.

Διδῆ, Ionicè & poeticè pro ἐδίδη, ex them. δίδημι.

Διδίαμθα, pro δίδομθα, pleonasmo literæ α, ex them. δίδωμι. Eustath.

Διδοῖσα, pro διδοῖς, pleonasmo seu paragoge Æolica syllabæ σα, vt in ἔρωσα & similibus. Apud Var.

Διδοῦαι, pro διδόασι, poetica epenthesi literæ υ, vt πηδεῦναι pro πηδᾶναι: iidem dicunt. Eust. apud Hom.

Δίδωθι pro δίδοθι, Æolicum esse tradunt nonnulli. aiunt enim Æoles in imperatiuis verborum in μι, retinere longas vocales, dicentes φίλησθι, ὑπνῶθι, πίμπλησθι. Quin apud Homerũ quoque legi δίδωθι illud, breui propter metrum in longam conuersa, scimus ex Eust.

Δὶς pro Timuit, afferunt nonnulli, deducentes ex inus. them. δείω pro δείδω: cuius aor. 2, sic ἔδιον, ἔδιες, ἔδιε, ex quo δίε, detracto augmento. Alioqui posset esse & ex δίω significante διώκω, & vel tertia persona imperf. aut aor. 2, augmento carens, vel imperatiuus.

Δίει, imper. præsens verbi δίημι ex inus. them. διέω, per contractionem pro δίεε, pro quo & δίες dicitur. Alioqui δίει est etiam aliquando tertiæ pers. præs. temp. à them. δίω.

Διεῖλε, aor. 2, act. verbi διαιρέω, mutuat. ab inus. διέλω. cuius infin. διελεῖν.

Διεξιέθμαι, Doricè pro διεξιέναι, à them. διεξειμι à quo & διεξιόμεθα significans διεξερχόμεθα.

Διέπεσε, aor. 2, act. ind. modi, verbi διαπίπτω, mutuat. ab inus. them. διαπεσέω.

Διεπέφραδε, poetica anadiplosi pro διέφραδε: ex διαφραζόω. sicut ἐπέφρασσον quoque dicitur pro ἔφρασσον.

Διεφραθοῦθμεν, aor. 2, act. ind. modi, ex them. διαπέρθω. Facit enim πέρθω fut. 2, περοῦμαι, vnde ἔπερθον.

Διέσσυν, aor. 2, verbi διίσσομαι: cuius particip. διασσύς.

Διεστώς, partic. præt. perf. ex eodẽ them, pro διεστηκώς. tradunt enim primùm dici Ionicè διεστωώς, exẽpto κ, & correpta penult. deinde sublato etiã α, fieri διεστώς. Nisi malis dicere ex στάω esse præt. med. ἕστα, ex quo partic.

ἑστώς, vnde ἑστάς, absorpto α̃.

Δίζηαι, poeticè pro δίζεαι, facta ectasi literæ e metri causa. hoc autem δίζεαι Ionicum est pro δίζῃ, secunda persona sing. verbi δίζομαι.

Διήειν, præt. imperf. verbi δίειμι.

Διήρεσα, aor. 1, ind. verbi διερέσσω, secundum quosdam.

Διήρθλευ, quod Hesych. exp. διεκωλύθη, est aor. 1, pass. indic. modi, ex them. διέργω.

Δῆσαν, aor. 1, act. ind. modi, ex them. δίημι, cuius fut. δήσω ex inus. them. διέω.

Δῖ᾽ ἦθαι, præt. perf. pass. infin. modi, ex them. δϊκνέομαι, mutuante fut. suum ab inus. verbo δίκομαι.

Δικαζέμεν, Doricè pro δικάζειν.

Διοδύεσκον, Ionicè pro ἐδύνουν, à them δνύω.

Διοίσω, fut. 1, verbi διαφέρω, mutuatitium à διοίω.

Δίσδημαι, Doricè pro δίζημαι, ζ in σδ conuerso.

Δμηθήτω, imper. aor. 1, pass. ex inus. them. δμάω, pro quo dicitur δάμνημι & δάμνω, necnon δαμάζω.

Δοάσατο, dictum putatur pro διοάσατο, detracto ι & geminato σ: vel pro ἐδοξάσατο, sublato primùm augmento, deinde exẽpto ξ, & Æolicè duplicato σ. Vide Etymol.

Δοῖεν, pro δοίησαν: tertia plur. aor. 2, act. opt. modi, à prima δοίω. hæc autem ab ἔδων, aor. 2, ind. modi, ex th. δίδωμι.

Δοκηῶ, per iocum, apud Hermipp. comicum pro δοκῶ, vt refert Var.

Δόμεν, Doricè pro δοῦναι, vt ἔμεν pro εἶναι, ἤμεν pro ἰέναι, & similia: aor. 2, infin. modi, à δίδωμι. Idem Dores & Δόμεναι dicunt pro δοῦναι, vt ἔμεναι pro εἶναι, ἤμεναι pro ἰέναι, ab eodem them.

Δόξω, fut. 1, verbi δοκέω, mutuatitium ab inus. them. δόκω, ex quo aor. 1, ἔδοξα, & particip. δόξας.

Δὸς, imper. ab ἔδων aor. 2, act. verbi δίδωμι: pro quo & δόθι dicitur, vt ἔθι & ἕς.

Δόσαν, Ionicè & poeticè pro ἔδοσαν, tertia perf. plur. aor. 2, ἔδων, ex eodem them.

Δόσκον, poeticè itidẽ pro ἐδίδουν & δίσκες pro ἐδίδους, δίσκε pro ἐδίδου, deriuato ex δίω verbo δίσκω, vt δίσκω ex δίω.

Δοῦ, pro δόσο, sublato ο & duobus ο in ου coalescẽtib᾽: secũda perf. imper. aor. 2, vocis mediæ, ex them. δίδωμι.

Δοῦσαι, infin. eiusdem aor. 2, ἔδων, ex eodem them. Itidémque δοὺς particip. eiusdem aor. ab eodem verbo.

Δραθεῖν, aor. 2, act. inf. modi, à them. δραθάνω, mutuãte sua tẽpora à δραθέω. facit hoc δραθέω fut. 2, δραθοῦ, trãspositis literis, vt πίρθω facit πορεθοῦ: vnde aor. 2, ἐδραθον, ex quo infin. δραθεῖν. Alii tamen à δρήθω deriuatum malunt.

Δράξω, Fugerem: opt. aor. 2, ab ind. ἔδρᾶν. hoc autẽ ab inus. them. δρῆμι, vt τράξω ab ἵστημι, pro quo vsurpari solet διδράσκω.

Δραμεῖν, aor. 2, infin. modi, verbi inus. δρέμω: pro quo solet vsurpari δίεχω. Eiusdem fut. 2, med. est δραμοῦμαι.

Δραῦναι, aor. 2, infin. modi, ab ἔδραν aor. 2, indic. verbi δίδρημι. cuius aoristi particip. est δραὺς, vt στάς.

Δραῦσον apud Aristoph. Atticè pro δράσεις, ex them. δράω, faciente fut. δράσω. Sic enim ille, οἰδ᾽ οὐδ᾽ ὁ δράσων.

Δρώντων, Atticè pro δράσωσαν, ex them. δράω. Solent enim Attici genitiuos plur. participiorum quorundã vsurpare pro tertiis perf. plur. imperatiuorũ præs. temporis.

Δρώομι, quod Hesych. exp. ἀναπαυόμαι, est pro δρῶμι seu δράοιμι, opt. præsens ex them. δράω.

Δύ᾽, poeticè & Ionicè pro ἔδυ, detracto augmento: aor. 2, verbi δύω seu δίδυμι.

Δύθι, imperatiuus eiusdem aor.

Δύμεθαι, Doricè pro δύωμαι, infin. eiusdem aor.

Δυνάσθη, Ionicè pro ἐδυνάσθη, detracto augmento: aor. 1, pass. ind. modi, à them. δύναμαι, mutuatitiũ habẽte fut. δυνάσομαι, tanquam à δυνάζω.

Δῦνε, Ionicè pro ἔδυνε, ex them. δύνω.

Δύνῃ, vt δύσῃ, pro δύνασαι & δύσεαι: ex quibus & κθ᾽ πάθος facta putantur. Ionicè enim δύνεαι & δύσεαι, vnde δύνῃ & δύσῃ, cõtracto ε & α in η, & subscripto ι. Var.

Δυνήσεαι, Ionicè pro δυνήσῃ, η resoluto in εαι. Ambo secũda persona fut. δυνήσομαι, quod verbũ δύναμαι mutuatitium habet ex inus. δυνέομαι.

Δυόων, poeticè pro δυῶν, ex them. δυάω, deriuato ex δύα.

Δύσεαι, Ionicè pro δύσῃ, secunda perf. fut. 1, medii δύσομαι, ex them. δύνω seu δύω. Nisi malis esse secundam perf. præsentis temp. ex poetico verbo δύσομαι, formato & translato ex fut. in præsens, à cuius imperfecto est secunda perf. δύσεο, & tertia δύσετο siue δύσετο, augmento carentes. Necnon imper. δύσεο, Ionicè pro δύσου, vt apud Hom. δύσεό δ᾽ ἀλκὴν, indue te robore. δύθι.

Δεηπίσεται, imperf. verbi δυςεαπτήσω.

Δύσκε, Ionicè pro ἔδυσε, à poetico verbo δύσκω pro δύνω seu δύω.

Δώλω, Δώῃς, Δώῃ, Atticè pro δοίλω, δοίῃς, δοίῃ, aorist. 2, opt. modi, à them. δίδωμι.

Δῶσι, cum ι subscripto, est sing. numeri & tertiæ pers. poeticam seu Ionicam habens paragogen, vt λάβῃσι, ἔλθῃσι, & similia, pro δῶ: sin absque ι, est tertia persona pluralis. Ambo subiunct. modi, aor. 2, act. à them. δίδωμι, Hesych. & alii.

Δωσουῶσι, Doricè pro δώσουσι, vt λεξουῶσι pro λέξουσι. Solẽt enim Dores circunflectere futura, & in tertiis plural. pro σι dicere νσι.

Δώωσι, poetico pleon. literæ ω, pro δῶσι, de quo paulo antẽ. Sed & δώω affertur pro δῶ, dicitúrq; esse Ionicum.

E.

EA, interdum est præteritum imperfectum Ionicum, pro ἐῶ, vel ἦ, secundum quosdam σωνεπελαμβάνον ex ἦα, dicentes etiam regulariter debuisse dici ἔον: secundum alios ex ἐῶ, per τμῆσιν siue ἀφαίρεσιν, vt ἤδεα ex ἤδειν. Interdum est tertiæ personæ sing. præs. temporis, per apocopen facta ex ἐάει. nam ἐάω facit ἐᾷ in tertia pers. per contractionem ex ἐάει. pro quo poetæ dicunt ἐάει, vt ἐράω, ἰφανάω, pleonasmo seu epenthesi literæ α. vt apud Hom. Il. ε, Ἀντίον εἶμ᾽ αὐτῇ, ἥν μ᾽ οὐκ ἔα παλαιὸς Ἀθηνῶν, non finit me trepidare & metuere. Nonnunquã est imper. præs. temp. per contractionẽ ex ἐάετε. Alioquĩ est & interiectio ὀκπλήξεως, vt tradunt nonnulli.

Ἐάα, poeticè pro ἐᾷς, vti iam dixi in precedente ἔω.

Ἔαγα, Attica seu Ionica dialysi diphthongi pro ἴαγα, præt. med. verbi ἄγνυμι seu ἄγω significantis Frango. Vnde particip. ἐαγός.

Ἐάγλω, Atticè itidem pro ἤγλω: aor. 2, pass. ab eodẽ them. Vnde particip. ἐαγλὶς, & inf. ἐαγλῶαι, retẽto augmẽto.

Ἔαδε, itidem Attica seu Ionica diphthongi resolutione, pro ἤδε. quod ἤδε est præt. med. verbi αὐδάνω seu ἀδάω, significantis ἀρέσκω, Placeo. Vnde particip. ἑαδώς.

Ἔακα pro εἴακα, præt. perf. verbi ἐάω.

Ἐάλη, similiter Attica seu Ionica diphthõgi resolutione pro ἥλη: aor. 2, them. ἁλῆμι significantis ὀκκλίνω, πλανῶμαι, συςρέφομαι, ex quo particip. ἁλείς. Erymol.

Ἐάλων, eodem modo pro ἥλων: aor. 2, verbi ἅλωμι. Et ἐάλωκα itidẽ pro ἥλωκα, ab eodem ἅλωμι, mutuante sua tempora ab αἱρέω.

Ἐαύδανον, eadem ratione pro ἐώδανον dicitur, à th. αὐδάνω.

Ἔαυται, Ionica resolutione diphthongi & ipsũm dicitur pro ἑῶται, & ἔαυτο pro ἑῶτο, ab ἧμαι. Ambo apud Hes.

Ἐαῦξα quoque pro ἤυξα dicitur, vt ἔαγε pro ἦγε, itidem ab ἄγνυμι seu ἄγω significante Frango.

Ἔασι etiã Var. affert pro ἐχροποίησας, annotãs & ipse Ionica diphthongi diffolutione dictum esse pro ἦσας, ab ἤδω. Alioqui & ab ἄδω seu αὐδάνω esse posset, si neutralem significationem haberet.

Ἔασι, Ionicè pro εἰσὶ, sicut πθέασι iidem Iones dicunt pro πθεῖσι, & διδόασι pro διδοῦσι, resoluentes diphthongum penultimæ syllabæ in tertiis pers. plur. præs. temp. vocis actiuæ verborum in μι.

Ἔασκε, Ionicè itidẽ pro ἔα, ex them. ἐάω: nisi malis ἐάσκω.

Ἔαται & Ἕατο, Ionicè pro ἑῶται & ἑῶτο, sicut πεποίηται & πεποίητο pro πεποίωται & πεποίωτο. Ambo à verbo ἧμαι, quod formã præteriti, præs. autem habet significãs. Paulo antè ἔαται & ἕατο habuimus ex Hesych. Ionicè itidem, sed tantùm cum vocalis η resolutione in εα.

Ἐάφη etiam Ionicam habet diphthongi resolutionẽ pro ἐάφη, ex them. ἐάπμαι, sicut ἔασι pro εἰσὶ iidem Iones dicunt, & πθέασι pro πθεῖσι: necnon ἐάῃ secundũ Eust. pro εἴλη, ex εἴλημι, deriuato ab εἰλέω: secundum alios tamen pro ἥλη ab ἅλημι. Vtitur autem isto ἐάφη Homer. Il. ν, dicens, Ἐκλίνη δ᾽ ἑτέρωσε κάρη, ὄθι δ᾽ ἀασὶς ἐάφη, insequuta est, ἐπικολούθησε. Minus probabilis eorum opinio est qui ἐάφη istud pro ἐάφη dictum volunt pleonasmo literæ φ. Verùm affertur ἐάφη & pro ἤρθη, ab αἴρομαι, η in εα resoluto, vt paulo antè in multis aliis.

Ἔβα, pro ἔβη, aor. 2, indic. verbi βῆμι, significantis Gradior, Vado, quod ἔβα Aristoph. vsurpauit etiam pro ἐπέβη seu ἐπῆλθε, aggressus est & inuasit, simplici vsurpato pro cõposito: dicens, πρὶν ἔβα με. Rursum ἔβα Laconicè vsurpari aiunt pro ἔα, pleonasmo literæ β, vt ἔβασον pro ἔασον dici, paulo pòst annotabo.

Ἔβαν, poeticè pro ἔβησαν, aor. 2, indic. verbi βῆμι.

Ἐβαρυώθησαν, aor. 1, ind. à verbo βαρυωπέω.

Ἔβασσον, pro ἔασον, hoc est συγχώρησον, pleonasmo literæ β, Syracusano & Laconico, vt testatur Etymol. qui itidẽ ἔβασαι pro ἔασαι dici annotat.

Ἐβαφον, aor. 2, act. ind. modi, à verbo βάπτω, tanquã ex βάφω, vel etiam tenui in aspiratam conuersa, euphoniæ causa. Vnde pass. ἐβάφην.

Ἔβλυ, aor. 2, ind. modi, à verbo βῆμι, vt ἔστν ab ἵστημι, ἔθεω à τίθημι. cuius tertia plur. est ἔβεσαν.

Ἔβησε, aor. 1, ind. modi, itidem à βῆμι seu βαίνω, mutuantibus sua tempora à βαίω, vt ἴστημι à στάω.

Ἐβήσετο, imperf. verbi βήσομαι, quod poetico more ex fut. in præsens tralatum est. Sic δύσετο ex δύσομαι, de quo paulo suprà. Sunt verò & alia quorum ὁ μέλλων εἰς ησω ἀνατρέχει.

Ἐβίων, aor. 2, verbi βίωμι, vt ἔγνων & ἔαλων & ἔδων à γνῶμι, ἅλωμι, δίδωμι. Verùm pro βίωμι dicitur potius βιόω.

Ἐβλαβον, aor. 2, verbi βλάπτω, tenui in mediam versa, vnde pass. ἐβλάφθην.

Ἐβλάκεμμαι, Atticè secũdum quosdam pro βεβλάκεμμαι, ex them. βλακεύω.

Ἔβλαμμαι, itidem Atticè pro βέβλαμμαι, à themate βλάπτω. Eustath.

Ἐβλαστηπότες, itidem pro βεβλαστηκότες, Attica abiectione cõsonantis ex augmento, quemadmodum iidem Attici ἐβεβεγηρώνης dicunt pro βεβεγηρώνης, ἐβρωμένος pro βεβρωμένος: Æolica lingua econtrà consonantem augmẽti in communi etiam lingua omitti solitam, ascilcẽte, dicẽtéque πεπαράκαμαι pro ἐπαράκαμαι, & πεπθέρυγμαι pro ἐπθέρυγμαι. præsente enim incipiente à duplici consonante, tantùm ε augmenti loco ascisciturr. Etymol. & lex. meum vetus.

Ἔβλαστον, aor. 2, indic. à them. βλαστάνω seu βλαστέω, vt ἥμαρτον ab ἁμαρτάνω seu ἁμαρτέω.

Ἐβλητο, per syncopen pro ἐβέβλητο, quod est præt. pluscquamperf. pass. verbi βάλλω, mutuantis fut. primum à βλέω. Nisi quis esse velit imperf. à them. βλῆμαι.

Ἐβούλδυκα, Atticè pro βεβούλδυκα, propter euphoniam, vt refert Eust. At ἐβίλοντο Hesych. affert pro ἐβέλοντο & ἐβουλδύσαντο. quod haud scio an sit aor. 2, verbi βόλομαι.

Ἐβουλήθεω, aorist. 1, pass. verbi βούλομαι, mutuatitius ab inus. βουλέομαι.

Ἐβρεσάσθω, aor. 1 pass. verbi βρεχίζω seu βρεχόσσω.

Ἔβρεχον, aor. 2, act. verbi βρέχω. vnde pass. ἐβρεχίχθη, & particip. βεχείς.

Ἔβρω, aor. 2, act. verbi βρῶμι, vt ἔδω ex δίδωμι, ἔγνω ex γνῶμι. Legitur apud Hesych. & exponitur non solàm ἔφαγον, sed etiam ἔδωκεν, διέφασσε.

Ἐβώσσεν, apud eundem pro ἐβόησεν, seu ἔκραξεν, ὠκάλεσεν. vt Var. quoque ἔβωσαν affert pro ἐβόησαν. Sic βώσομαι suprà habuimus pro βοήσομαι.

Ἐγγέγαα, præt. med. verbi ἐγγίνομαι seu ἐγγείνομαι, tanquam ex ἐγγάω. Pro cuius secunda & tertia pers. duali ἐγγέγαον per syncopen metri causa dicitur ἐγγέγατον, vt infrà ὀκγέγαεθν pro ὀκγεγάεθον. Hom. Il. ζ, Ὑῶ Υλίῳ ἐγγεγάασι. Et apud Etym. Ἄμφω δ᾽ ἐγγέγατον φαεσιμβρότου ἠελίοιο. Vbi legendum videtur ὀκγέγατον & φαεσιμβρότου.

Ἐγγεγύνκα, præt. perf. verbi ἐγγυάω, habens augmentum intrinsecus, alioqui & extrinsecus augmentũ assumẽdo, facit ἐγγύνκα.

Ἐγγιῶ, fut. Atticùm verbi ἐγγίζω, pro ἐγγίσω.

Ἐγγύησα, aor. 1, act. verbi ἐγγυάω, augmento carens, vt & in comp. παρεγγύησε apud Synes. & in ὑπεγγύησε apud Plut. itidémque in ὑπεγγυησάμενο apud Demosth. Quorũ hæc duo sunt ab ὑπεγγυάω, illud à παρεγγυάω.

Ἐγεγραφήκειν, præteritum plusquamperf. actiuũ verbi γράφω, mutuatitium ex γραφέω, facit enim γράφω non solùm γράψω, sed etiam γραφήσω, vt τύπτω non solùm τύψω, verùm etiam τυπθήσω.

Ἐγιούμιω, aor. 2, med. verbi γείνομαι.

Ἐγλυτο, per syncopen poeticam ex ἐγλύκετο, à verbo γίνομαι seu γείνομαι. Exponitur etiam ἔλεπτο, de qua signif. dixi suprà in Γέγτο.

Ἐγρδεν, Doricè seu Bœoticè pro ἠγέρθησαν: aor. 2, pass. verbi ἐγείρω. facit enim id fut. ἐγερῶ vel ἐγέρσω, vnde ἤγερκα, & pass. ἤγερμαι, ex quo ἠγέρθεω.

Ἐγηγέρατο, Ionicè pro ἐγηγερμένοι ἦσαν: plusquamperf. pass. indic. modi, ab eodem them.

Ἐγήγερμαι, præteritum perf. pass. eiusdem verbi ἐγείρω, Atticè pro ἤγερμαι, vt act. quoque voce ἐγήγερκα dicitur pro ἤγερκα. Vnde plusquamperf. pass. ἐγηγέρμην, & particip. ἐγηγερμένος.

Ἔγημα, aor. 1, act. verbi γαμέω, tanquam ex γάμω, vt ἔψηλα ex ψάλλω, ἔφηνα ex φαίνω. Alii tamen per syncopen ex ἐγάμησα factũ aiunt, α in η Ionicè conuerso. Vnde particip. γήμας.

Ἐγήεα pro ἐγήρη, vt ἔβα pro ἔβη, ex inus. them. γήρημι, vt Eust. tradit. Potest tamen & à γηεάω deduci.

Ἐγκέφαλα, præt. med. verbi ἐγκέφαλω, vt φεφέλω facit πέφεφα. ε autem in eiusmodi bisyllabis verbis in præt. medio verti in ο, notum est, vt λέπω, λέλοπα.

Ἐγκεχυεσμένος, part. pass. ex præt. perf. verbi ἐγχυεσέλω, vt ἐγκεχλεσμένος ex verbo ἐγχλείζω. facit ἐγχυεσέλεμαι, præt. perf. ἐγκεχύεσμαι, vt ἐλχείλεμαι dat, ἐγκεχέλεσμαι. Verùm non solùm intrinsecus augeri dicũt hoc verbum, sed etiam extrinsecus, & dici ἐκκεχυεσμένος. Quod tamẽ non est ab hoc ἐγχυεσέλω, sed ab ὀκεχυεσέλω. Itaque dicendum foret ἠγχυεσμένος, vt non modò ἀνήλωκα, sed etiam ἐκάλωκα reperimus.

Ἐγκύρσας, participium ex ὀνέκυρσα aoristo 1, actiui ἐγκύρω, facientis futur. non modò ἐγκυρῶ, sed etiam ἐγκύρσω, Æolicé.

Ἔγμεν, per syncopen ex ἐχέμεν, Dorico infin. verbi ἔχω, apud Hesych.

Ἔγνωκα, præt. perf. act. verbi γιγνώσκω, mutuatitium ex γνόω. facit enim γνώσκω futurum γνώσω, vnde & aor. 1, ἔγνωσα.

Ἔγνων, aor. 2, verbi γνῶμι, vt ἤλων ex ἅλωμι est.

Ἔγνωσμαι, præt. perf. pass. eiusdem verbi γνῶμι seu γιγνώσκω, mutuatitium itidem ex γνόω. Vnde aor. 1, pass. ἐγνώσθην.

Ἔγρεο, Attica syncope, vt volunt nonnulli, pro ἐγείρεο: imperat. verbi ἔγρομαι, cadem syncope facti ex ἐγείρομαι. Vnde & imperf. ἔγρετο pro ἠγείρετο.

Ἐγρήγορσα, præt. med. verbi ἐγείρω. id enim fut. 2, facit ἐγερῶ, præt. med. ἤγρορσα, Atticè ε in ο cõuerso, vt in ἔσπορσα, ἔφθορσα, & similibus. inde, repetitis duabus initialibus literis præsentis Attico more, inserto etiam ρ, ἐγρήγορσα. Vnde poeticum verbum ἐγρηγορέω, pro quo alioquĩ dici solet γρηγορέω, abiecto ε.

Ἐγρήγορθαι, infin. pass. ex medio formatus. ἐγείρω enim facit præt. med. ἐγρήγορσα, vti iam dictum est. vnde fit ἐγρήγορκα, terminatione actiua, inserto κ, & pass. ἐγρήγορμαι, ex quo infinitiuus ἐγρήγορθαι. quanquam nonnulli ex passiuo ἐγρηγορῆσθαι factum malint per syncopen. Solẽt autem Æoles eiusmodi infinituos passiuos in ορθαι desinentes προπαροξύνειν, contra communem regulã, vt πέπρθαι, μέμορθαι, ἐφθορθαι. Eust. pag. 790. Idem tamen alibi imperatiuum ἐγρήγορθε per syncopen & ἔφθην factũ esse scribit ex ἐγρήγορσεπ. sicut infinitiuum ἐγρήγορθαι nonnulli ex ἐγρηγορέναι quoque deducunt, dicentes primò pleonasmum esse literæ θ, de industria à poeta admissum, vt alluderet ad nomen ὄρθρος: deinde syncopẽ literarum ε & ν, insupérque Æolicam accentus retractionem.

Ἐγρίωνται, Hesych. affert pro ἤρίωνται: forsan ex inus. them. γρέω, ex quo ζωγρέω, significans ζωὸν αἱρέω, viuum capio.

Ἔγρομαι, Attica syncope pro ἐγείρομαι: itidémque è participio ἐγρόμενος per syncopen fit ἐγρόμενος.

Ἐγύμασσαι, Atticè pro γεγύμασαι, apud Hesych.

Ἔγχεον, poeticè & Ionicè pro ὀνέχεον, sine augmento, à themate ἐγχέω.

B ἐγχώσας, particip.aor.1,act.verbi ἐγχώννυμι,mutuat.ab ἐγχόω.

Ἔδραον,ἔδρας,ἔδρα,aor.2,act.verbi δαίω seu δαΐω. Vnde aor. 2 pass. ἐδαΐω.

Ἔδραν,aor.2,act.verbi δάκνω,vel proprius vel mutuatitiʼ ab inus.them. δήκω.

Ἐδάμην,aor.2 pass.verbi δάμνω seu δάμνημι. Facit enim fut.2,δαμῶ,vnde aor.2,act. ἔδαμον,ex quo pass.ἐδάμην.

Ἐδάμασ,præt. imperf.verbi δαμάω,secũdum quosdam. Poteſt tamen esse & à δάμνημι, haberéque προσῳδίαν ἢ ἢ, sicut ἔβα & ἐγήγερα.

Ἐδάρθον,aor.2,act.verbi δαρθάνω seu δαρθέω. Apud Heſychium legitur & pass.aor.2,ἐδάρθη,expol.ἐκοιμήθη.

Ἔδρακον,per metathesin pro ἔδρακον,metri gratia.est autẽ aor.2,act.verbi δέρκω.

Ἐδαριεῖ,fut.1,Atticum verbi ἐδαρίζω,pro ἐδαρίσε.

Ἔδδεισε, poeticè geminata consonante metri gratia, pro ἔδεισε: aor.1, act.verbi δείδω.

Ἔδεαι, Ionicè pro ἔδῃ:secunda perf.verbi ἔδομαι.

Ἐδέμιλον,per ſyncopen,vel pro ἐδεδέμιλον, exempta ſyllaba δε,& tũc est præt.pluſquãperf.vel pro ἐδεχόμιλον: exẽ pto ο,& aſpirata in mediã cõuerſa,à them.δέχομαι.

Ἐδεδήει, præt. pluſquãperf.med.verbi δαΐω.facit id præter.perf.δέδηα. At ἐδεδίει est præt.pluſquamperf.med. verbi δείδω. facere enim id præteritum δέδια, ſuprà docui.

Ἐδεδήμην,præt.pluſquamperf.paſſ.verbi δέμω,per ſyncopẽ pro ἐδεδέμην.Facit enim δέμω fut.δεμῶ.vnde præt. perf.δεδέμηκα, vt γενέμηκα ex γένω : & per ſyncopẽ δέδμηκα,exempto ε, paſſ.δέδμημαι, ex quo ἐδεδμήμιλον.

Ἐδέησε,aor. 1,act. verbi δέω,vel etiã impeſonalis verbi δεῖ, mutuat.ex δεέω ſeu δεῖσθαι.

Ἐδέθθιν,aor.1 paſſ.verbi δέω, cuius præt.paſſ.δέδεμαι.

Ἐδείδισαν,per ſyncopẽ pro ἐδειδίεσαν,vt teſtatur Etymol. Eſt autem hoc ἐδειδίεσ᾽ tertia perſ. plur.præt.pluſquãperf. verbi δείδω, ex perfecto med.δείδια,de quo ſuprà.

Ἐδείμα,aor.1,act.verbi δέμω,vt ἔνεμα. Et voce med.ἐδειμάμιλον,cuius tertia perſ.plur.num.est ἐδείμαντο.

Ἐδείξα,aor.1,act.verbi δείκνυμι ſeu δεικνύω , mutuãtis fut. ſuum ab inuſ.them.δείκω. Vnde med.aor. ἐδειξάμιλον, paſſ.autem ἐδείχθιλον.

Ἔδεσε, aor.1,act.verbi δέρω,vt ἔδειμα paulo antẽ.

Ἐδέκτο, Doricè pro ἐδέδεκτο per ſyncopen:pluſquamperf. paſſ.verbi δέχομαι.

Ἐδεύοσ,poeticè pro ἐδέοσε ſeu ἔδοσε. dicunt enim δεύομαι pro δέομαι,& δεῦσε pro δέσε,metri gratia.

Ἐδῆς,ſecunda perſona fut.2,ἐδοῦμαι, ex verbo ἕζομαι.

Ἐδήδε,præt.med.verbi ἔδω, pro ἤδε,habens Atticam reduplicationem duarum præſentis initialium literarũ.

Ἐδήδεν) & Ἐδήδεατο , Ionicè pro ἐδήδεσμαι ὁ ἐδήδεσμαι ὁ ἐδήδεσμαι ὁ

Εἰλήλουθα, poeticè pro ἐλήλυθα, metri gratia insertis ι & ο. hoc autem ἐλήλυθα est præt. med. verbi ἔρχομαι mutuantis fut. 2 act. ab ἐλεύσω. facit enim fut. 2, ἐλυθῶ, exempto ε ex diphthongo ad corripiendam (iuxta regulam) penultimam. vnde aor. 2, ἤλυθον, & per syncopen ἦλθον: præt. med. ἤλυθα, & Atticè, reduplicatis primis præsentis ἐλεύσω literis, ἐλήλυθα.

Εἰλήλουθμεν, poetica syncope pro εἰληλούθαμεν. Notandum verò præterea est, quod ad εἰλήλουθα attinet, esse qui dicant in prima quidem syllaba poeticam esse ἔκπαγον τὸ ε, in penultima verò syncopē Æolibus propriam. Eust. πῶς φεύξεσθον τοῦ ι ἐν τῇ ἀρχούσῃ Ionicam esse scribit, alteram autem Bœoticam.

Εἴλημμαι, Atticè pro λέλημμαι, vt εἵλομαι paulo antè pro λέλυμαι: præt. pass. verbi act. λαμβάνω, mutuatitium ab inus. them. λήβω. Vnde partic. εἰλημμένος pro λελημμένος.

Εἴληφα, præt. actiuum eiusdem thematis, Atticum itidem pro λέληφα. Vnde particip. εἰληφώς.

Εἴληχα, itidem præt. Atticum verbi λαγχάνω pro λέληχα: ex inus. them. λήχω.

Εἰλίχατο, Ionicè pro εἰλιγμένοι ἦσαν: tertia pers. plur. præt. plusquamperf. passiui, ab actiuo them. ἑλίσσω. vt ὀρωρύχατο iidem dicunt pro ὀρωρυγμένοι ἦσαν, ante τ in tertia singulari inserto α, & tenui quæ præcedit, conuersa in aspiratam.

Εἰλόμαν, aor. 2, med. verbi αἱρέω, mutuatitius ab ἕλω. cuius tertia plur. εἵλοντο: secunda singularis εἵλου.

Εἷλον, aor. 2, act. eiusdem them.

Εἵλοχα, Atticè secundum quosdam pro λέλοχα: præt. perf. actiuum verbi λέχω. habet autem ο in penultima vt κέκλοφα, πέπομφα, & similia.

Εἰλύσατο, Ionicè pro εἰλυμένοι εἰσὶ, ex them. εἰλύω. Dictum enim est paulo antè etiam, Iones tertias personas præteritorum passiuorum indicatiui modi formare ex tertiis singularibus, inserto α ante τα vel τ.

Εἶμαι, præt. perf. pass. interdum verbi ἵημι, interdum verbi ἕννυμι: ideóque significans modò Missus sum, modò Indutus sum. Vnde partic. εἱμένος.

Εἵμαρμαι, Atticè pro μέμαρμαι, præt. perf. passiuum verbi act. μείρω. facit enim μείρω præt. pass. μεμόρμαι, vt σπείρω ἔσπαρμαι, κείρω κέκαρμαι: vnde εἵμαρμαι fit, augmento με Atticè in ει conuerso, sicut in ἔληφα, ἔληχα, εἵλεγμαι augmentum λε in ει versum esse videmus.

Εἰμένη, poeticè pro ἑσμένη, prima pers. plur. verbi εἰμί.

Εἴμεναι, Doricè pro εἶναι: præsens infinitiui eiusdem them. Habet verò illud εἴμεναι i ascititiu. Dicitur enim primùm ἔμεναι Doricè pro εἶναι, deinde εἴμεναι, aduocato ι ad ε, vt volunt nonnulli.

Εἰμές, Doricè itidem pro εἰμένη, vt λέγομες pro λέγομεν dicunt iidem. εἰμένη autem poeticè, pro ἑσμένη, vt paulo antè docui, est à them. εἰμί. quanquam secundũ Heraclidem εἰμένη regularius est quam ἑσμένη, vt prolixius docet Varin. & alii.

Εἶν, præt. imperf. verbi εἶμι, Iham: secundum quosdam poeticè etiam vsurpari solitum pro ἦν, Eram, à them. εἰμί. quibus nondum assentiri possum.

Εἶναι, infin. aor. 2 act. à them. ἵημι, vt θεῖναι est infin. aor. 2, ex verbo τίθημι. At verò εἶναι est infin. præsens verbi substãtiui εἰμί. nam εἶμι significans πορεύομαι, & properispomenon, facit ἴναι.

Εἶπαι, tertia pers. plur. præt. perf. pass. οῦμαι, de quo suprà. cuius plusquamperf. εἶτο.

Εἶξα, aor. 1, verbi εἴκω, At tertia persona plur. εἶξαν, Bœoticè pro εἶκαν vsurpata cõperitur, pleonasmo literæ σ, éstque præt. med. non item aor. 1 act. Aristoph. ἔξασι δ' οὖν ἐείοισι πτερυγώσοισι. Etym.

Εἶπε, aor. 1 anomalus verbi inus. ἴπω, vt tradũt nonnulli. Quòd si præteritũ medium esse dicamus, regulare erit, vt εἶκα. Aoristum tamen potius esse, ostẽdit partic. ἑστώς.

Εἰπὲ, imper. aor. 2, ab εἶπον, vt λαβὲ ab ἔλαβον, Atticè mutato accentu, vt volunt nonnulli. Ab eodem them. ἴπω.

Εἰπεῖν, infinitiuus eiusdem aoristi, ab eodem verbo.

Εἴπεσκε, Ionicè pro ἔπε: tertia pers. sing. aor. 2 ἔπον.

Εἴπης θα, Æolica paragoge pro εἴπας, vt ἴδθα pro ἴς, aor. 2, subiunct. ab eodem them.

Εἰπίμεν, imperf. verbi ἔπομαι, augmenti loco ascitum habens ι, vt εἷλον, εἷλον, & similia.

Εἶπον, aor. 2, act. verbi ἔπω, itidem augmenti loco habens ascititiũ ι, quod in reliquorum quoque modorum tẽporibus inde formatis retinetur peculiari quodam priuilegio. nam εἰπὲ dicitur in imperatiuo, εἴπειμι in optatiuo, εἴπω in subiunctiuo, εἴπεῖν in infinitiuo, itidémque participiũ facit εἰπών. At εἰπὸν est imperatiuus ex aor. 1 εἶπα, mutatum habens accentũ itidem vt εἰπὲ, pro εἶπον: forsan etiam ad differentiam aor. 2, indic. modi.

Εἴρασμαι, εἴρασαι, εἰρᾶσθη, sunt præt. perf. & aor. 1, pass. ab actiuo them. ἐράζω, quod itidem augmenti loco ascisciscit ι. Vnde & aor. 1 med. ἐρασσάμην.

Εἶρμαι, præt. pass. verbi ἔρχω vel εἴρω: at εἶρμαι est ab εἴρνυμι, mutuante itidem ab εἴρω sua tempora.

Εἴρεαι, Ionicè pro ἔρῃ, secunda pers. sing. verbi ἔρομαι.

Εἴρεο, Ionicè itidem pro εἴρου: secunda pers. imper. præs. ab eodem them.

Εἴρηκα, præt. perf. actiuum inus. verbi ἐρέω, habens ascititiũ ι loco augmẽti, vt εἶπον, εἴρασμαι, & similia. Cuius pass. εἴρημαι: vnde particip. εἰρημένος.

Εἴρυκα, præt. perf. act. verbi ἐρύω, habẽs & ipsum ι loco augmenti ascitum. cuius aor. 1, εἴρυσα: præt. imperf. εἴρυον.

Εἰρύατο, Ionicè pro εἰρυμένοι ἦσαν: tertia persona plur. facta ex 3 singul. ante τ inserto α, sicut in εἰλύατο. Ab eodem them. ἐρύω.

Εἴρυτο, tertia pers. singul. num. præt. plusquamperf. passiui, ab eodem them.

Εἴρχατο & Εἴρκατο, Ionicè pro εἰργμένοι εἰσὶ & εἰργμένοι ἦσαν: præt. perf. & plusquamperf. verbi εἴργνυμι seu εἴργω, dicut εἰλίχατο suprà.

Εἷρπε, aor. 1, verbi ἕρπω, habens & ipse ι loco augmenti ascitum, vt εἕρπυκα, εἕρπυκα, & similia. Itidem in imperf. facit εἕρπυον.

Εἰρώτα & Εἰρώτα, pro ἠρώτων & ἠρώτα, tanquam ex εἰρωτάω, habente Ionicam φέρεσθαι τοῦ ι, sicut & ἔρω pro ἔρω Ionicè vsurpari creditur.

Εἶς, secunda persona præsentis vel imperfecti à them. εἶμι. Ab εἰμὶ autem non dici εἶς, sed εἶς tradunt, oxytonos, idque encliticum esse interdum.

Εἷς, particip. aor. 2 actiui à them. ἵημι, vt θεὶς à τίθημι. Cuius fœm. εἷσα, neutrum ἕν.

Εἷσα, aor. 1 act. interdum verbi ἕζω: interdum verbi εἶμι, pro quo ἧσα etiam dicitur, resoluta diphthongo, conuersóque ε in η & subscripto ι. At εἷσα aspiratum, est aor. 1, verbi ἕννυμι seu ἕω.

Εἰσάμην, aor. 1 med. verbi εἴδω vel εἶμι. exponitur enim nõ solùm ἐμαυτοῦ ἔδειξα, necnon ἐνεδυσάμην, sed etiam ἐπεδυσάμην. vnde est εἕσατ' ἴμβρι, pro eo quod Homerus dicit βῆ δ' ἴμβρι. Quanquam in hac signif. sunt qui non ab εἶμι, sed ab εἷω deriuatum velint.

Εἴσαι, Ionicè pro εἶσαι, secunda pers. fut. 1 medii, ex them. εἴδω, vel εἶω.

Εἶδα, Æolica paragoge pro εἶς, vt εἴπαθα pro εἴπας, ἔφυθα pro ἔφυς: à them. εἰμι. apud Homer.

Εἶδα, infin. præt. perf. pass. interdum à verbo ἵημι, interdum à them ἕννυμι seu ἕω. vt ἕμαι quoque.

Εἶσι, tertia pers. sing. verbi εἶμι: at verò oxytonon εἰσί, est tertia pluralis, verbi substantiui εἰμί.

Εἴσταμαι, fut. 1 med. verbi εἴδω: item verbi εἶμι, ab inus. εἴω. vnde & aor. 1 med. eadem duo verba communem habent. Hesych. vero εἴσταμαι exp. non solùm ὄψομαι, γνώσομαι: necnon ὁμοιώσομαι, ab εἴδω: adhæc εἰκελήσομαι, ὁδοιπορήσω, ab εἶμι: verùm etiam ἱδρύσομαι. In qua postrema significatione videtur ι habere κατὰ φέρεσθαι Ἰωνικῆν, ab εἷω pro ἕω. Significat enim ἕω etiam Statuo. vnde aor. 1, εἵσειν, quod Etymol. exp. ἐκαθίσω: & comp. καθεῖσι pro ἐκαθίσε δέ.

Εἵσα, tertia pers. præt. perf. pass. εἷμαι: quod est non solùm ab ἵημι, sed etiam ab ἕννυμι seu ἕω significante Induo, interdum & ab ἕω significante καθίζω. vnde in plusquamperf. εἕτο.

Εἰσήκειν, præt. plusquamperf. act. verbi ἵσημι, pleonasmo literæ ι in prima syllaba.

Εἴσω, fut. 1, act. verbi εἴδω.

Εἴτε, per syncopen pro ἐάνπε, vt δεκρηθείτε apud Homerum pro δεκρηθείητε. præsens optatiui à them. εἰμί.

Εἴτω, per contractionem ex ἐέτω: quod est tertia pers. imper. præsentis pro ἔστω, à them. εἰμί. Eustath. At εἴτω quod Hesych. exp. ἐλθέτω, est ab εἶμι.

Εἰχέναι, quod idem Hesych. affert pro ἐοικέναι, est infin. præt. perf. actiui ab ἔικω. facit enim ἔικω fut. 1, εἴξω, præt. perf. εἔικα.

Εἶχον, præt. imperf. verbi ἔχω, augmenti loco ascitum habens ι.

Εἴωθα, præt. med. verbi ἔθω, augmẽti loco itidem ascitum habens, ω autem κατὰ πλεονασμόν, vt tradunt grammatici.

Εἴων, præt. imperf. verbi ἐάω, contractum ex ἔαον, habens verò & ipsum ι loco augmenti. At in εἶσι, præsente coniunctiui, pleonasmus est τοῦ ι, pro ἐᾶσι.

Εἴωσεν, pro ἔωσε, itidem habet pleonasmum τοῦ ι, apud Hesychium.

Ἐκάδευον, Doricè pro ἐκήδευον, à καδεύω Dorico them. pro κηδεύω: apud eundem. exponit autem ἐπέγδοω.

Ἐκείλω, aor. 2 pass. verbi κείρω. facit enim fut. 2, καυῶ, aor. 2, ἔκαον. vnde pass. ἐκείλω.

Ἐκαύσεύδον, præt. imperf. verbi καθεύδω: habens augmentum extrinsecus assumptum, sicut aor. 1, ἐωάλωσα & similia.

Ἐκαθήμεν, itidem augmentum habet extrinsecus, hoc est præpositioni præfixum: à verbo κάθημαι.

Ἐκάθηρεν, aor. 1, act. verbi καθαίρω, duplex habens augmẽtum, & intrinsecus & extrinsecus, vt & alia quædam.

Ἐκαΐζον, præt. imperf. verbi καΐζω, habens & ipsum augmentum extrinsecus, vt ἐκαθήμεν. Itidémque ἐκαθέζετο dicitur. necnon ἐκαθέδη à καθέδομαι.

Ἐκαλήμεν, Æolicè pro ἐκαλούμεν, vt ἐνώμεν pro ἐνούμεν. Apud Varin.

Ἔκαμον, aor. 2, act. verbi κάμνω: med. autem, ἐκάμοντο apud Hesych. qui exp. κατεπράσσοντο.

Ἐκάμμενον, poeticè pro κατέμενον, à καμμένω pro καταμένω.

Ἔκανον, aor. 2, act. verbi κάνω. facit enim fut. 2, καυῶ.

Ἔκαον, aor. 2, act. verbi καίω. vnde med. voce ἐκαόμεν.

Ἐκάρη, aor. 2 pass. verbi κείρω.

Ἔκαυσα, aor. 1, act. verbi καίω. at pass. aor. 1, ἐκαύθεν.

Ἐκβάλον, poeticè pro ἐξέβαλον: aor. 2, act. verbi ἐκβάλλω.

Ἐκγεγάρθη, poeticè pro ἐκγεγένεται: ex verbo ἐκγείνομαι. facit enim fut. 2, ἐκγαῶ, mutuatitium ab ἐκγάω: vnde præt. med. ἐκγέγαα. ex quo infin. ἐκγεγάαι, & Doricè ἐκγεγάεμεν, ex quo ἐκγεγάθη per syncopen. apud Homerum.

Ἐκδεδαρμένος, particip. præt. perf. pass. à them. ἐκδέρω.

Ἐκεκάσμεν & Ἐκέκασο, præt. plusquamperf. pass. verbi κάζω.

Ἐκέκλετο, pro ἐκέλετο, pleonasmo τοῦ κ, ex them. κέκλομαι pro κέλομαι. Varinus tamen longius petitam formationem affert.

Ἔκεφα, Æolicè pro ἔκειρε, aor. 1, act. verbi κείρω.

Ἐκεχάνεα, Ionicè pro ἐκεχάνειν & ἐκεχάνει: pro quo Atticè ἐκεχάνη dicitur, contractis ε & α in η. Varin.

Ἔκηα, aor. 1, act. verbi καίω. vt χέω facit ἔχεα. verùm hîc retenta breui, illic autem in longam versa sicut in ἔφηλα. Sic ἔκηα.

Ἐκήκεον, per reduplicationem poeticam pro ἔκεον, tanquam ex them. κεκίω.

Ἐκθέμεν, Doricè pro ἐκθεῖν, significante ἐκπορεύειν, apud Hesych. Possit verò alicubi esse etiam pro ἐκθεῖναι, à verbo ἐκτίθημι.

Ἐκίχε, aor. 2, verbi κιχάνω, mutuat. à κιχέω.

Ἐκλαγον, aor. 2, act. verbi κλάγγω, mutuat. à κλάζω. At aor. 1, eiusdem est ἔκλαγξα.

Ἐκλάδεω, aor. 1 pass. verbi κλάω: vt ἐκλεύθεω, aor. 1 pass. verbi κλέω.

Ἐκλέλαθον, poeticè pro ἐξέλαθον, aor. 2, act. verbi ἐκλήθω. At ἐκλέλαθα est præt. med. eiusdem verbi, habens η in α conuersum.

Ἐκλήϊσεν, Ionicè pro ἔκλεισε, resoluta diphthongo, & ε in η conuerso. Nisi malis esse à κληΐζω. Vtroque certè modo deriuat Eustath.

Ἐκμαθὼν, aor. 2, pass. cõiunctiui modi, ex them. ἐκμαίνομαι. Vnde infin. ἐκμανῆναι.

Ἔκμολε, poeticè pro ἐξέμολε: à them. ἐκμολέω.

Ἐκόπη, aor. 2, pass. verbi κόπτω.

Ἐκαρέσθη, aor. 1 pass. verbi κορέννυμι, facientis fut. 1, κορέσω, ex inus. them. κορέω.

Ἐκόσμηθεν, Bœoticè pro ἐκοσμήθησαν, conuerso ησαν in εν, aor. 1 pass. verbi κοσμέω.

Ἐκπτηιέτω, fut. Atticum pro ἐκπτήσεται, à them. ἐκπτήζομαι.

Ἔκραγα, præt. med. verbi κράζω. facit enim fut. 2, κραγῶ, vnde & aor. 2, ἔκραγον. At ἐκραγῶμαι, & ἐκραγείς, sunt ab ἐξεράγμω, aor. 2 pass. verbi ἐκρήγνυμι seu ἐκρήσσω.

Ἐκρέμαντο, tertia pers. præt. imperf. à κρέμαμαι. At ἐκρέμω, pro ἐκρέμασο, est eiusdem imperf. secunda persona. Ionicè enim ἐκρέμαο dicitur pro ἐκρέμασο, exempto σ, vnde postea ἐκρέμω per contractionem & Atticé.

Ἐκρήνατο, pro ἔκρηνα, aoristo 1, actiui verbi κρηαίνω pro κραίνω.

Ἐκρούσθη, secunda persona aor. 1, med. ἐκρουσάμην, à them. κρούομαι. Pro quo Iones dicunt ἐκρούσθο. At ἐκρούθθω est aor. 1, pass. eiusdem verbi.

Ἐκρύβλω, aor. 2 pass. verbi κρύπτω, facientis fut. 2, κρυβῶ, tenui in mediam versa, vt in βλαβῶ.

Ἔκρυφα, Atticè pro κέκρυφα. præt. perf. act. verbi κρύπτω.

Ἔκτα, per apocopen pro ἔκτανε, teste Eustath. Aor. 2, act. ex κτείνω. Vel potius est ἔκτα pro ἔκτη, vt ἔβα pro ἔβη, ex inus. them. κτῆμι, vnde & particip. κτάς.

Ἐκτάλκα, poeticè pro ἔκτακα: à κτείνω, vt τέτακα à τείνω.

Ἔκτανθεν, Bœoticè pro ἐκτάνησαν, conuerso ησαν in εν & retracto accentu: itidem à verbo κτείνω. At ἐκτανθῶμεν est infin. aor. 1, pass. à verbo ἐκτείνω. Ambo apud Varin.

Ἐκτάμησι, Ionica paragoge pro ἐκτάμεν: aor. 2, act. subiunctiui modi ex them. ἐκτέμνω.

Ἔκτεν pro ἔκτασαν, vt ἔβαν pro ἔβησαν seu ἔβησαν. aor. 1, act. inus. verbi κτῆμι. medius autem ἐκτάμλω. Varin. & Etymol.

Ἔκτανεν, aor. 1, act. verbi κτείνω. facit enim fut. 2, κτανῶ, vt ἀστέρω, ἀστερῶ. vnde aor. 2. ἔκτανον.

Ἐκτεύθτω, infin. præt. pass. à κτείνω, vt ἐστέρθτω à ἀστέρω. Et ἐκτεύθλω. aor. 1, pass. indic. modi ab eodem them. Facit enim κτείνω, perf. act. ἔκτακα, tanquam à κτείνω.

Ἔκτα, per syncopen pro ἔκτανας, secundum quosdam. Sed est potius aor. 2, verbi κτῆμι, vt in ἔκτα paulo antè admonui.

Ἔκτατο, aor. 1 med. verbi κτῆμι. facit enim ἔκτω voce media ἐκτάμλω. Varin.

Ἐκτίσε, aduerbium positiuum à verbo ἔχω.

Ἐκτίστο, Ionicè pro ἔκτιτο seu ἐκέκτιτο. Solent enim tertias plurales præteritorum ex verbis in ω purum desinẽtibus formare ex tertiis singularibus, inserto α ante τα & τι. Nota verò & ἔκτηται pro κέκτηται, Ionicè itidem vsurpatum, vel Atticè secundum quosdam: & similiter ἐκτῆσθαι pro κεκτῆσθαι, quæ apud Herodotum sunt frequentia.

Ἔκτονα, præt. med. verbi κτείνω, vt ἔσφαγα.

Ἐκυδάστασε, Ionicè & poeticè pro ἐκυδάσσω. Aor. 1, med. verbi κυδάζομαι.

Ἔκυρσα, aor. 1, Æolicus verbi κύρω. vt ἔκέρσα.

Ἔκραιεν, poeticè & Bœoticè pro ἐξεφάνησαν, sublato primùm augmento, deinde ησαν in εν conuerso. Ex them. ἐκφαίνω.

Ἐλᾶ, Atticè pro ἐλάσῃς.

Ἐλάαν, poeticè pro ἐλᾶν seu ἐλαυνεῖν, vt ὁρᾶν pro ὁρᾶν. Itidémq; ἐλάα in Epigramm. pro ἐλάει seu ἐλαυνεῖ. Aliquì ἐλάα est & nomen Atticum pro ἐλαία.

Ἐλάασκον, Ionicè pro ἤλαον seu ἤλαυνον, ab ἐλάω. Nisi malis ab ἐλαάσκω.

Ἔλαβον, aor. 2, act. verbi λαμβάνω, mutuatitius ex inusitato them. λήβω.

Ἐλαθεὶς, particip. ex ἠλάθθω, aor. 1, pass. verbi ἐλαυνῶ seu ἐλάω.

Ἔλαθον, aor. 2, act. verbi λανθάνω, mutuatitiũ ab inus. them. λήθω. Vnde & aor. 2, med. ἐλαθόμεν.

Ἔλακον, aor. 2, act. verbi λακέω, teste Eustath.

Ἐλάσασκε, poeticè & Ionicè pro ἤλασε, abiecto primùm augmento, deinde σα in σασκε conuerso. aor. 1, act. verbi ἐλαυνῶ, ex ἐλάω.

Ἔλασκε, itidem poeticè & Ionicè pro ἤλα seu ἤλαυνε: præs. imperf. verbi ἐλάω.

Ἐλεοτάλμος, poeticè geminato σ metri causa, pro ἐλασσάλμος, particip.aor.1,med.à verbo ἐλαυίω, faciente fut. 1,act.ἐλάσω,ex them.ἐλάω. Itidem voce act.ἐλάσαντα pro ἐλάσωσι.

Ἐλάχηνε, aor.1,act.verbi λαχαίνω.

Ἔλαχον, aor.2,act.verbi λαγχάνω, ex inusf.them.λήχω.

Ἔλε, imper.aor.2,act.verbi αἱρέω, ex them.ἕλω.

Ἐλέειν, Ionicè & poeticè pro ἑλεῖν: aor.2,vel fut.2,eiusdem verbi ab eodem them.

Ἐλεήσῃσι,aor.1,pass.coniunctiui modi ex them.ἐλεέω.

Ἐλέηλασκον, Ionicè pro ἔλειψαν, ων (terminatione plurali tertiæ pers.aor.1,act.indic.modi) verso in ασκον, vt ὤρσασκον & ὤσασκον iidem Iones dicunt pro ὦρσαν & ὦσαν. Etymol.

Ἔλεκτο,Ionicè & poeticè pro ἐλέλεκτο:præt.plusquamperf. pass. verbi λέγομαι. Nisi quis malit esse præt. imperf. exempto per syncopen ε, & media in aspiratam conuersa. Sic ἔδεκτο dicitur vel pro ἐδέδεκτο, vel pro ἐδέχετο: & similia alia.

Ἐλεήθε,Ionica diphthongi ει resolutione pro ἐλεήθη: præt.plusquamperf.med.verbi λαυθάνω, ex inusf. them. λήθω. A quo est & ἐλεληθεσαν pro ἐλεληθεισαν, Atticè exempto ι ex diphthongo.

Ἐλέλικτο,præt.plusquamperf.pass.verbi ἑλίσσω.facit enim fut.1,ἑλίξω, præt.perf.act. ἤλιχα, pass. ἤλιγμαι, & Atticè reperitis duabus initialibus thematis literis ac syllabis facta τῷ η,ἐλέλιγμαι.Ita Etymol.Possit tamen dici etiam esse ab. ἐλελίζω, & carere augmento,sicut aor.1,act.ἐλέλιξεν itidem augmento carēs,ab eodem verbo defluxit. ex quo & particip. ἐλελιξάμενος. Vtitur autem his Homerus, apud quem & particip præs.ἐλελιζόμενη.

Ἐλέλιχθεν, Bœoticè pro ἐλελίχθησαν,cōuerso ησαν in εν.aor. 1,pass.verbi ἐλελίζω, augmento carens: vel etiam verbi ἑλίσσω, habens reduplicationem Atticam & ὥσπερ τῷ η εἰς ε, sicut præcedens ἐλέλικτο.

Ἐλελοίπεσαν, Atticè pro ἐλελοίπασαν:tertia pers.plur.præt. perf.med.à them.λείπω,vt ἐπεποίθεσαν à πείθω.

Ἐλέσθαι, infin. aor.2, med. ex them. αἱρέω, mutuatitius ex inusf.verbo ἕλω. At ἑλέσθαι & ἔλεσθε,sunt imperatiui,eiusdem temporis & ab eodem them.

Ἐλέτλω, Ionicè & poeticè pro εἰλέτλω,dempto augmento. tertia pers.dualis num.ex prima ἔλον pro ἕιλον: aor.2, act. ab eodem verbo.

Ἔλθυ, Doricè pro ἔλυν: imper.aor.2,med.ab eodem.

Ἐλθύσομαι,fut.1,med.verbi ἔρχομαι, mutuatitium ab ἐλθύσω. Vnde & particip.ἐλθυσόμενος.

Ἐλέχθεν, aor.1,pass.indic.modi, à them.act. λέγω.

Ἔλκα,aor.1,act.verbi λάω,pro ἕλκυσα, exempto σ,vt ἔχεα & ἔχυα pro ἔχυσα, & ἕκπα pro ἔκπυσα seu ἔκαυσα. Nisi quis per aphæresin duarum initialium literarum & syncopen τῷ σ ex ἡθέλησα factum esse malit.

Ἐλθέτω,secundum quosdam aor.2,med.verbi λανθάνω pro ἐλάθετο. Potest tamen esse & imperf.pass.verbi λήθομαι.

Ἐλήλακα, præt.perf.actiuum verbi ἐλαυνω, ex ἐλάω,habēs Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem , pro ἤλακα. Vnde præt. plusquamperf. ἐληλάκειν, cuius tertia pers. plur. ἐληλάκασαν pro ἐληλάκεισαν, Attico itidem more correpta penultima.Inde & particip. ἐληλακώς.

Ἐλήλαμαι, præt.perf.pass.eiusdem them.habens & ipsum reduplicationē Atticam pro ἤλαμαι. Vnde præt.plusquamperf.ἐληλάμην, cuius tertia pers. ἐλήλατο. Ex ambobus autem participium ἐληλαμένος pro ἐληλασμένος, amisso σ & accentu in antepenultimam retracto , sicut in αὐτάμβυος pro αὐτασμβυος. solent enim eiusmodi participia præteritorum passiuorum ὡς τὸ ὀπτβολιὸ τῷ σ, ὥσπερ παροξυνόμενα, ἢ συμπτῶσιν τῆς χαρακτῆρος εἰς ἄμβυος καταληγόντων ὀνομάτων, vt Etymol.annotat.

Ἐλήλεγκται, præt.perf.pass.verbi actiui ἐλέγχω, itidem initialium duarum thematis literarum reduplicationem habēs pro ἤλεγκται,sicut & prima persona ἐλήλεγμαι pro ἤλεγμαι: in qua nota etiam vnum γ omissum esse,quod in secunda & tertia resumitur.

Ἐληλέδαται, Ionicè pro ἐλήλασται seu ἐληλασμένοι εἰσί.tertia pers.plur.num. præt. perf. pass. verbi ἐλαυνω seu ἐλάω, facta ex tertia singulari pleonasmo τῷ δε, sicut ἀκηχέδαται pro ἀκηχώτασι & ἀκήχηται, & πεφρίδαται pro πεφρικασμένοι εἰσὶ ex πέφρικται. In quibus tamē δα per pleonasmum insertum est tertiæ singulari , correpta simul penultima.

Ἐληλουθώς, particip.præt.perf.medii, à verbo ἔρχομαι seu ἐλεύθω. facit enim ἐλεύθω fut.2,ἐλυθῶ, præt.med.ἤλυθα, & Atticè reduplicatis primis duabus literis thematis ἐλήλυθα: ex quo postea ἐλήλουθα, Æolica epenthesi τῦ υ. Nisi potius υ hoc dicendum est ex ipso themate fuisse retentum, & ε in ο conuersum; sicut in πέπυσθα, λέλοιπα & similibus.

Ἐληλύθειν, præt. plusquamperf.med.eiusdem verbi. cuius tertia plur.ἐλελύθεσαν Attico more correpta penultima, pro ἐλελύθεισαν.

Ἐληλυθῦα , particip.fœm.præt.perf.& plusquamperf. medii, ab eodem them.

Ἐλθέ, Atticè pro ἔλθε, vt λαβέ pro λάβε, εἰπέ pro εἶπε.solēt enim Attici in aoristis 2, imperatiuis quorundam verborum accētum ex penultima transferre in vltimam. est autem hoc ἐλθέ aor.2,imper.verbi ἐλθύθω.

Ἐλθέμεν siue Ἐλθέμεναι,Doricè pro ἐλθεῖν, infin.aor.2,act.ab eodem them,

Ἐλθεῦ, itidem Doricè pro ἐλθεῖν.

Ἔλθοσαν,Bœoticè pro ἦλθον,inserto σα ante ν in tertia persona plurali aoristi 2,actiui indicatiui modi, vt εἴδοσαν suprà pro εἶδον. vnde etiam ἔλθοισαν apud Græcos,Bibliorum interpretes pro ἔλθοιεν, in optatiuo.

Ἐλθών, particip.ab ἦλθον, aor.2, act.indic.verbi ἐλθύθω.

Ἐλιγήσομαι,fut.2,pass.verbi actiui ἑλίσσω.facit enim id fut. 2,act.ἑλιγῶ, aor.2,ἤλιγον,passiua voce ἠλίγλω,vnde postea futurum illud.

Ἔλιπον, aor.2,act.verbi λείπω : cuius pass.ἐλίπην.

Ἐλιστέμεν & Ἐλιστέμεναι, Doricè pro ἑλίσσειν, à them. ἑλίσσω. Apud Homerum.

Ἔλιφθεν, Bœotica seu Æolica syncope pro ἐλείφθησαν, exempto simul ε ex diphthongo, vt volunt nonnulli. Est autem aor.1, pass.eiusdem them.

Ἔλκεο, pro ἕλκου, Ionica diphthōgi resolutione. est autem imper.præs.pass.vocis,ab act.ἕλκω.

Ἔλλαβε, poeticè metri gratia duplicato λ pro ἔλαβε, aor.2, act.indic.à verbo λαμβάνω seu λήβω. Itidem voce media ἐλλάβετο dicitur pro ἐλάβετο.

Ἐλλάσαι annotant quidam dictum esse pro ἐλάσαι, itidem poetico more propter metrum geminato λ : Hesych. tamen exp.συκλεῖσαι, κωλύσαι.

Ἔλλαχε, itidem geminatum habet λ metri causa,pro ἔλαχε. aor.2,act.verbi inusitati λήχω, ex quo λαγχάνω mutuatur sua tempora.

Ἔλληξα,eodem modo pro ἔλιξα:aor.1,act. verbi λήγω.

Ἐλλόων , Doricè pro ἐλόων seu ἐλόων. à poetico them. λοέω.

Ἔλοιμι, Ἕλοι, Ἕλοι, ab eodem them. sunt & eiusdem temporis : nimirum ab αἱρέω. facit enim id fut.2, ἑλῶ, aoristo 2,ἕλον. Vnde optatiuus actiuæ vocis ἕλοιμι,& imperatiuus vocis mediæ ἕλοῦ.at ἕλον poeticum est pro εἷλον, augmento carens.

Ἐλοῦμθ, per syncopen Atticam pro ἐλούομθ, præt.imperf. actiuum verbi λούω. At ἑλοῦμθ,aspiratum, est fut.2,act. verbi αἱρέω, mutuatitium ab inusf.them.ἕλω.

Ἐλόωσι, poeticè pro ἑλῶσι seu ἐλάοισι, vt ὁρόωσι poeticè itidem pro ὁρῶσι seu ὁρῶσι. Homer.in fut.vtitur pro ἐλάσοισι,vt ἐλῶ quoque pro ἐλάσω, & ἐλᾶν pro ἐλάσειν Atticè vsurpata comperiuntur.

Ἔλπεο, Ionica diphthongi resolutione pro ἔλπου, imper. præsentis temp. à poetico verbo ἔλπομαι.

Ἐλπῶ, fut.1, act. verbi ἐλπίζω, Atticè pro ἐλπίσω. solent enim Attici futura verborum in ίζω terminatorum circunflectere in vltima syllaba, exempto σ.

Ἕλσαι,apud Homerum per syncopen aliàs pro εἰλῆσαι,aliàs pro ἐλάσαι,vt tradunt grammatici.Itidémque particip. ἕλσας pro ἐλάσας.

Ἐλύμλω,aor.2,med.indic.modi,significans ἐλυτρώθθλω, vt tradit Etymol.Erit igitur à them.λῦμι. Vtitur autem eo Homerus,dicens, Νῦν δ' ἐλύμλω τοὺς πόσα πορών.

Ἐλυμήνατο, aor.1,med.verbi λυμαίνομαι.

Ἐλυτρώσω, secunda pers.aor.1,med.ab act.them.λυτόω.

Ἐλῶ, aor.1,act.coniunctiui modi , similis ipsi them.ἕλω, à quo αἱρέω suum fut.2, mutuatur. At ἑλῶ, perispomenos, est fut.2 act.eiusdem αἱρέω: vnde aor.2,εἷλον.

Ἔλωμαι, aor.2,med.subiunctiui modi,ab eodem them.

Ἐλών, particip.aor.2,actiui, eiusdem thematis.

Ἔμαθον,aor.2,act.indic.modi, ex inusf. them. μήθω, vnde μανθάνω suum fut.2,mutuatur.

Ἔμαθσαν,Bœoticè pro ἔμαθον,tertia pers.pluralis eiusdem temporis. vt εἴδοσαν supra pro εἶδον, & ἤλθοσαν pro ἦλθον.

Ἐμαίμασσε,poeticè metri causa geminato σ pro ἐμαίμασε, aor.1,act.verbi μαιμάω.

Ἐμαλάχθθν, aor.1,pass.verbi μαλάσσω.

Ἐμαθλω, aor.2,pass.verbi μαίνομαι.

Ἐμαΐξατο, aor.1,med.verbi μάσσω seu μαΐθω.

Ἐμδρυόθθν, aor.1,pass.verbi μδρύνω. facit enim fut.1, μανῶ, præt.act.μεμδρύκα, passiuum μεμδρύσμαι, ex cuius tertia pers. sing.μεμδρύνται fit ἐμδρυόθθν.

Ἐμαρμάνασο, aor.1,med.verbi actiui μαρμαίνω.

Ἐμαχεσάμθν, aor.1, med. verbi μάχομαι , facientis fut.1 μαχέσομαι, ex inusf.them. μαχέομαι.

Ἔμβα, per apocopē pro ἔμβηθι,vt κατέβα pro κατέβηθι,& αἔσσα pro αἔσσηθι:imperatiuus aor.2,act.à them.ἔμβημι.

Ἐμβαινον, præt. imperf. verbi ἐμβαίνω, augmento carens pro ἐνέβαινον: apud Homer. & alios poetas.

Ἐμβαλε, aor.2, act.indic. modi, augmento & ipse carens pro ἐνέβαλε, à them. ἐμβάλλω. Alioqui est etiam imperatiuus eiusdem temporis ab eodem verbo.

Ἐμβάλλεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ἐμβάλλου: imper.præsens pass.ab eodem them.

Ἐμβέβασαν, per syncopen pro ἐνεβέβηκεισαν. tradunt enim ex βῆμι seu βαίνω, faciente fut.1, βήσω, fieri primùm præt.perf. βέβηκα, itidémque præt. plusquamperf. ἐβέβηκειν, & tertia plurali ἐβεβήκεισαν , deinde η in α verso ἐβεβάκεισαν, & per syncopen exempto κει ἐβέβασαν: vnde comp.ἐνεβέβασαν, & dempto ε ἐμβέβασαν.

Ἐμβεβαώς quoque ex ἐμβεβηκώς fieri eodem modo dicitur , η nimirum in α verso & exempto κ. habet enim præteriti & formam & significationem:ab eodē them.

Ἐμβέμ, Ionicè pro ἐμβῇ, vt ἔῃ pro ᾖ, aor.2 subiunct. modi, act. vocis,ex eodem verbo.

Ἐμβῇ, Ionicè item & poeticè sine augmento pro ἐνέβη: aor.2 act.indic.modi ab eodem them.

Ἐμβήμ, pro ἐμβαίμ, vt σῆμ pro σταίμ, φῆμ pro φαίμ: aor.2,act. opt.modi ab eodem them,habens α conuersum in η,& ι subscriptum.

Ἐμβήσθι, aor.2,act.imper.modi, ab ἐνέβαιω, aoristo 2, indicatiui, vt ἐνῆσθι ab ἐνέβαιω. cuius secunda pers. dualis est ἔμβητον, tertia ἐμβήτων,& sic deinceps.

Ἐμβεβαμεν, Laconicè pro ἐμβεβαμεν: itidémque ἔμβεβαται pro ἐμβαται, & ἐμβεβαμένη pro ἐμβαμένη, sublato primùm ι & mutato spiritu, deinde transposito ρ, & præmisso ei β euphoniæ causa. Apud Hesych.& Etymol.

Ἐμέγηρα, aor.1,act.verbi μαγαίρω.

Ἐμεθε, aor.2,med.ab actiuo verbo ἵημι. facit enim in prima pers.ἔμαν, vt πίθημι ἐθέμαν.

Ἐμεινα, aor.1,act.verbi μένω.

Ἐμελε, aor.2, vel præt.imperf.impersonalis verbi μέλει.

Ἐμέλησε,aor.1,eiusdē verbi, ex fut.μελήσω.tanquā à μελέει.

Ἐμεμηκώς, particip. præt. perf.actiui à them.ἐμέω. facit enim id fut.1, ἐμήσω,(interdum verò & ἐμέσω) vnde ἤμηκα, & Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis ἐμήμεκα.

Ἔνδυ & Ἔνδυμι, Doricè pro εἶναι : infin. verbi substantiui εἰμί. At ἐνδύ, Doricum itidem est, sed pro ἐσδύ,Sumus, ab eodem them.

Ἔνδυ & Ἔνδυμεν,Dorica & ipsa pro εἶναι.aor.2,act.infin.modi, à them.ἵημι. Alioqui ἔνδυ est etiam prima pers.plur. aor.1, indic. modi, ab eodem them. vt ἔθεμεν à πίθημι: cuius prima persona est ἐνῶ, vt ἔθεν.

Ἐνδυος, particip. ex ἔμαν, aor. 2, med. eiusdem them. vt θέμενος.

Ἐνέασε, partic.aor.1,act.à verbo ἐνέω, facientē fut.1 ἐνέσω.

Ἔνεν, aor.2,med.verbi ἵημι, vt ἐθέμεν ex πίθημι.

Ἐνεωθεν, Bœotica siue Æolica syncope pro ἐμνηνύθησαν, conuerso ησαν in εν.aor.1,pass.actiui verbi μνηνύω.

Ἐμνηάμεν, aor.1,med.verbi μαίομαι,vt ἐφηάμεν.

Ἐμίσαντο, aor.1,med.verbi μίσθομαι.

Ἔμιγον,aor.2,act.verbi actiui μίγνυμι,ex inusf.them.μίγω. vnde & pass.aor.2, ἐμίχθν.

Ἐμίγνα, aor.1,act. verbi μιαίνω.

Ἔμικτο, Ionicè pro ἐμέμικτο, vt ἔκπτο, pro ἐκέκπτο, ἔλεκτο pro ἐλέλεκτο.præt. plusquamperf. pass. verbi actiui μίγνυμι ex inusf.them.μίγω.

Ἔμιχθεν, Bœotica seu Æolica syncope pro ἐμίχθησαν, ab eodem them. vt ἐμνηνύθεν paulo antè habuimus itidem pro ἐμνηνύθησαν.

Ἔμμαθε, poeticè pro ἔμαθε, metri causa geminato μ, vt λ in ἔλλαβε, ἔλλαχε, & similibus.aor.2,act.verbi actiui μανθάνω, ex inusf.them.μήθω.

Ἐμμεμηνα, præt.med. verbi ἐμμαίνομαι.

Ἔμμθν & Ἔμμεθα, pro ἔθν & ἔθμεθα. vtraque dialecti Doricæ propria pro εἶν : ex substantiuo verbo εἰμί, vt πθέθν & πθέθμεθα ex πθέναι.

Ἐμμί, Doricè itidem pro εἰμί, sublato ι & duplicato μ.

Ἔμμοσσε pro μόσσε, transpositis primæ syllabæ literis: præt.med.verbi μείρω.

Ἐμνήμωκα,Eustath.teste dictum est pro ἤμωκα ab ἠμάω,reduplicatione Attica & pleonasmo τῦ ν, exponit autem ἐνυγκα, πεπεπίνωμαι, καταβέβημαι.

Ἔμνησα, aor.1, verbi μιμνήσκω, mutuatitius à verbo μνάω.

Ἐμνήθθν, aor.1,pass. verbi μνάομαι. facit enim fut. μνήσομαι, præt.pass. μέμνημαι.

Ἐμνώοντο, poeticè pro ἐμνῶντο, pleonasmo τῦ ο, ex eodem them.

Ἔμολε, aor.2,act.verbi μολέω.

Ἐμπάζεαι, Ionicè pro ἐμπαζῇ,secūda pers.verbi ἐμπάζομαι.

Ἐμπέλα, imper.præsens verbi ἐμπελάω.

Ἐμπεπαρμένος,particip.præt.perf.pass.ab act.them.ἐμπείρω. facit enim præt.act. ἐμπέπαρκα, vt ἔσπαρκα.

Ἔμπεσε, poeticè & Ionicè pro ἐνέπεσε, abiecto augmento. aor.2,verbi ἐμπίπτω, mutuatitius ab inusf.them.ἐμπεσέω. Vnde infin.ἐμπεσεῖν & ἐμπεσείδεν.

Ἐμπεφυῖα , particip. præt. perf. medii ἐμπέφυα , à them. ἐμφύω : fœminini autem generis, ex masculino ἐμπεφυώς. Sunt tamen qui πέφυα per syncopen factum dicāt ex act.præt.πέφυκα.

Ἐμπίπλη, Atticè pro ἐμπίπλησθι seu ἐμπίπλασθι:(vtrunque enim reperitur) præsens imper. modi à them. ἐμπίπλημι.

Ἐμπλείμεν, aor.2,med. verbi ἐμπίπλημι, vt θείμεν ex πίθημι,& βλείμεν ex βλῆμι. Apud Varin.

Ἐμπλησθμος, per syncopen pro ἐμπλησσάμθμος , ab eodem ἐμπίπλημι: apud Aristoph. teste Eustathio. Sed apud Suid.scribitur ἐμπλησθμος, qui præteritum esse innuit augmento carens, exponitque πεπληρωθμος,in hoc loco eiusdē Aristoph. Εἰ μὴ δὲ νύκτ' ὅλην πεινῶν' ἐμπλησθμος.

Ἐμπλήσαντο, poeticè pro ἐνεπλήσαντο, abiecto augmento,ab eodem them.

Ἐμπνύθη apud Hesych.aor.1,pass.tanquam à verbo ἐμπνύομαι aut ἔμπνυμαι. vnde & ἔμπνυτο apud eundem ab eodem them. Vtrunque autem caret augmento.

Ἐμποδόωντο, poeticè pro ἐμποδῶντο , pleonasmo τῦ ο. hoc autem ἐμποδῶντο est præt.imperf. verbi ἐμποδόομαι augmento carens more Ionico & poetico.

Ἐμφρηθεὶς, particip.ab ἐνεφρηθέω, aor.1,pass. verbi ἐμπέφρημι seu ἐμφρήθω . At ἐμφρηθεὶς est particip. itidem aor.1,pass.ex them. ἐμφρέω.

Ἔμυκον,aor.2,act.verbi μυκάω.

Ἐναγκωνίδες,fut.1, act.verbi ἐναγκωνίζω, Atticum pro ἐναγκωνίσῃς.

Ἐναλόντες, particip.act.aor.2,interdum ab ἐνάλομαι, & nominatiuum sing.habet ἐναλοὺς,interdum ab ἐνάλλω,(vt Hesych.innuit) & habet ἐναλών.

Ἔναξε, aor.1,act. verbi νάσσω.

Ἐναρίζε,poeticè & Doricè pro λύαρίσε, abiecto augmento. & σ in ξ verso. à them. ἐναρίζω.

Ἔναρον, aor.2,act.poetici verbi ἐναίρω, pro ἔνηρον vel ἤναρον.

Ἐνάθθν,aor.1,pass.inusf.them.νάω,pro quo νάω dici solet.

Ἐνάσσαντο,poeticè geminato σ metri causa pro ἐνάσαντο:aor. 1,med.eiusdem them.

Ἐνδείκτο, præt.plusquamperf.pass.verbi ὀνδείκνυμι mutuātis sua tempora ab ὀνδείκω, augmento carens pro ὀνδέ-

δέικτο, seu ἐνεδέδεικτο, vt δέκτο pro δέδεκτο seu ἐδέδεκτο reperitur. Quidã ἐνδέικτο scribendum aiunt, sed non assentientibus Hesychii exemplaribus.

Ἐνδέσεται, poeticè sine augmento pro ἐνδήσεται, à them. ἐνδίημι, vt ἐνήσεται à ἵημι. Eustath. verò annotat, hoc ἐνδέσεται quosdam non solùm accipere pro ἐνδήσεται, à them. ἐνδίημι, sed etiam pro ἐνίεται significante ἐνέβαλον, dicẽtes esse pleonasmum pro ἐνίεται, à them. ἐνίημι: alios rursum dicere esse compositum ex δίημι significante διώκω.

Ἐνεγγύησε, aor. 1, act. verbi ἐνεγγυάω, augmento carens, pro ἐνηγγύησε: quemadmodum apud Demosth. quoque ἐνεξυνοσάμλιν legitur pro ἐνηγγυησάμλιν.

Ἔνεικον, aor. 2, act. verbi φέρω, mutuatitius ab inusit. them. ἐνείκω: carénsque augmento, more Ionico & poetico, pro ἤνεικον. Potest esse & imper. aor. 1, ab eodem.

Ἐνείκαι, aor. 1 act. infin. modi, ab eodem them. Vnde & particip. ἐνείκας.

Ἐνείκαντο, aor. 1, med. augmento carens, pro ἐνείκαντο: ab eodem verbo. Ex quo aoristo est infin. ἐνείκασθαι, & particip. ἐνείκάμενος.

Ἐνείκατο, imper. aor. 1, activi, ab eodem them.

Ἐνεικεῖν, infin. aor. 2, act. eiusdem verbi. vnde & particip. ἐνείκων, eiusdem cum ἐνείκειν temporis.

Ἐνέικαν, poeticè pro ἐνέηκαν: necnon ἐνέεικα pro ἐνείκω. Ambo aor. 1, activi, itidémque à φέρω mutuante sua tempora ab ἐνείκω. ambo etiam apud Hesych.

Ἐνέικαν, poeticè & Ionicè pro ἐνῆκαν. aor. 1, act. vel etiam præt. perf. act. verbi ἐνίημι.

Ἐνεθώσαι, aor. 1, pass. infin. modi, à them. act. ἐνίημι, vt πεθώσαι à τίθημι.

Ἐνείμι, optativus interdum præsentis temporis, à verbo ἔνειμι, Insum: interdum aor. 2, act. à them. ἐνίημι. facit enim ἵημι in opt. aor. 2, act. εἷμι, vt τίθημι facit θείμι.

Ἔνεικα, aor. 1, act. verbi φέρω, mutuatitius ab ἐνείκω, carens autem augmento pro ἐνέηκα. Itidem verò ἔνεγκα pro ἐνέγκα, eiusdem temporis, & ab eodem them. Quanquam hoc ἔνεικα sit potius ab ἐνείκω vsurpato Ionicè pro ἐνείκω, vt Eustath. quoque indicat. Vnde infin. ἐνεῖκαι, & particip. ἐνείκας. Item media voce ἐνεικάμλιν, pro ἐνεικάμλιν: cuius subiunct. est ἐνείκωμαι, infin. ἐνείκασθαι, particip. ἐνεικάμενος.

Ἔνειμμαι, ab ἔνειμα, est aor. 1, act. verbi νέμω, vt ἔδειμμαι. Interdũ tamen ἔνειμμαι, pro ἔνεμμαι, est prima persona pluralis verbi ἔνειμι.

Ἐνείς, particip. aor. 2 activi, à verbo ἐνίημι. facit enim ἵημι aor. 2, act. ἧν, vnde particip. εἷς, vt τίθημι facit θείς, vnde particip. θείς. Fœm. autem genus eius participii est ἐνεῖσα, neutrum ἐνέν.

Ἐνεῖδαι, præt. perf. pass. infin. modi, interdum ab actiuo them. ἐνίημι, interdum ab ἐνέω seu ἐνένυμι. nam & ἔννυμι & ἵημι faciunt præt. pass. indic. modi εἷμαι.

Ἐνειχθίω, sine augmento pro ἐνέχθίω, Ionicè etiam insertum ι habens pro ἠνέχθίω, ab ἐνείκω Ionico verbo pro ἐνέγκω. Vnde particip. ἐνειχθείς.

Ἐνεκτέον, aduerbium positiuum ex verbo ἐνέχω.

Ἐνελίπανεν, aor. 1, act. verbi ἐλλιπαίνω.

Ἐνεμνήθίω, aor. 1, pass. verbi νέμω, facientis præt. perf. act. νενέμηκα, tanquam ex νεμέω.

Ἐνένητο Hesych. exp. ἐνενόητο, ideóque pro ipso per syncopen vsurpatum indicat. Est autem hoc ἐνενόητο præt. plusquamperf. pass. verbi actiui νοέω. Vide & Ἐνενώκασι paulo póst.

Ἐνένιπε, Attica reduplicatione pro ἤνιπε, à them. ἐνίπτω.

Ἐνενώκασι & Ἐνένωπι Ionicè apud Herodot. per contractionem pro ἐνενοήκασι, & ἐνενόηται ab act. them. νοέω.

Ἐνεπάγησαν, aor. 2, pass. indic. modi, à verbo actiuo ἐμπήγνυμι seu ἐμπήγνυω. vt ἀνεπλάγησαν est ab ἐμπλήσσω seu ἐμπλήττω.

Ἐνεπαιώθη, aor. 1, pass. tanquam à them. ἐμπαιώω, pro quo in prosa dicitur ἐμπαίω. Sic αἰεπαιώθη suprà dixi esse quasi ex them. αἰαπαιώω. Nisi quis esse malit pleonasmum τοῦ ν, tanquam ex αἰάπνυμαι & ἔμπνυμαι. Apud Hesych. enim & ἐμπνυθη legitur sine ν, augmento carens, & ἀνεπαιώθη, cum ν.

Ἔνεσαν, tertia pers. plur. aor. 2, activi indic. modi, à them.

ἀνίημι, vt ἔθεσαν à τίθημι. Etymolog. dicit esse etiam ab ἔνειμι significante ἐνυπάρχω. nam imperf. ἦν facere numero plurali ἔμμν, ἔτε, ἔσαν. systole igitur fuerit pro ἐνῆσαν.

Ἐνέσται, per syncopen pro ἐνέσεται: fut. med. verbi ἔνειμι.

Ἐνεστάμλιν, aor. 1 med. verbi actiui ἐνίστημι.

Ἐνεστώς, per syncopẽ pro ἐνεστηκώς, sublato κ & correpta penultima, vt tradunt grammatici. Est igitur particip. præt. perf. à them. ἐνίστημι.

Ἐνετείλατο, aor. 1, med. verbi ἐντέλλω.

Ἐνεχθῆναι, aor. 1, pass. infin. modi à verbo φέρω, mutuante sua tempora ab ἐνείκω. Reperitur & in indic. modo ἐνέχθη, sine augmento pro ἠνέχθη, ab eodem them.

Ἐνέχραε, aor. 2, act. verbi εἰχραίνω vel ἐγχρίω.

Ἐνῆν, poeticè pro ἐνῆν, tanquam ab ἐνέω. Immò sunt qui ἦν per contractionem ex ἦεν factum dicunt, ex them ἔω. Qua de re prolixius apud Varin.

Ἐνῆκα, præt. perf. actiuum verbi ἐνίημι, mutuatitium ab ἐνέω, ex quo habet fut. ἐνήσω. Vel etiam aor. 1 act. irregularis pro ἔνησα, vt ἔδωκα quoque pro ἔδωσα vsurpari notum est, & ἔθηκα pro ἔθησα.

Ἐνήνοθα, poeticum præteritum verbi αἰθέω, habens primùm reduplicationem Atticam, vt ἐνένιπτον & similia, deinde interpositum ο. nam regulariter dici debuisset ἤνθα. Vnde compos. ἐπινήνοθα.

Ἐνήνοχα, præt. med. verbi φέρω, ex ἐνέχω seu ἐνείκω. facit enim fut. ἐνέξω, præt. perf. act. ἠνεχα, med. ἠνεγκα, & Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum, ἐνήνοχα. Etymolog.

Ἐνῆσαν, tertia pers. plur. præt. imperf. à them. ἔνειμι.

Ἐνήσω, fut. 1, act. indic. verbi ἐνίημι, mutuatitium ab ἐνέω, Vnde infin. ἐνήσειν, & particip. ἐνήσων.

Ἔνθεο, interdum est indicatiui modi, temp. aor. 2, med. pro ἐνέθου seu ἐνέθεσο, augmento carens: interdum imperatiui modi est, eiusdem temporis. Ab act. them. ἐνιέναι.

Ἔνθες, imper. aor. 2, activi, ab eodem them. facit enim τίθημι, aor. 2, ἔθην, vnde in imperatiuo θές, vt δός à δίδωμι, ἕς ab ἵημι.

Ἐνθορον, Ionicè & poeticè pro ἐνέθορον, metri causa abiecto augmento. aor. 2, act. verbi ἐνθορέω.

Ἔνι, per syncopen pro ἔνεστ, à them. ἔνειμι.

Ἐνίει, imper. præsens verbi ἐνίημι, mutuatitius ab ἐνιέω. vt τίθημι quoque facit interdum τιθεῖ, ex τιθέω. Suidas verò ἐνίει affert etiam pro ἐμβάλλει: quod suspectum est. si enim præsentis esset temporis, potius scribendum foret ἐνιεῖ, ab ἐνιέω: alioqui esset à them. ἐνίω.

Ἔνιεν, aor. 2, act. verbi ἔνειμι, compositi ex ἐν & εἶμι significantis πορεύομαι. Ita nonnulli, non tamen allato exemplo vel nominato autore. At pro ἔνιε, quod Varin. affert pro ᾤκει, fortasse scribendum ἔνιε, vt ita sit à ναίω sicut ἔκηε à καίω seu κάω.

Ἐνιέναι, infin. præs. act. à them. ἐνίημι. Vnde & particip. ἐνιείς, cuius fœm. ἐνιεῖσα. Ex eodem verò ἐνίημι est & imperf. ἐνίεσαν, & imper. præs. ἐνιέπ. Alioqui ἐνιέναι posset esse & infin. præsens verbi ἔνειμι compositi ex εἶμι significante ἐμπορεύομαι, si vsus eius aliquis comperiretur.

Ἐνικάτθεο, poeticè & Ionicè pro ἐγκατάθεσο, seu ἐγκατάθεσο, aor. 2, med. imper. modi, à them. ἐγκατάθημι.

Ἔνιαπε, aor. 2, act. indic. modi, ex them. ἐνιαπτω.

Ἐνοσίδῳν, Doricè pro ἐνίοσιν, à them. ἐνίοστω.

Ἐννοσίδῳν, Doricè itidem pro ἐνόσαν, ab ἐννόσσω, habente ν geminatum metri gratia. Hesych. verò illud ἐννοσίδῳν exp. ὁπλήξαν.

Ἐννώσαν, Ionicè apud Herodotum pro ἔννοησαν, teste Suida. sicut suprà βώσαν pro βοῆσαν, & βωθεῖν pro βοηθεῖν accipi dictum est. Itidem ἐνωσάμλιν pro ἐνοησάμλιν, Ambo à them. ἐννοέω.

Ἐνπεκεῖς, particip. aor. 2, pass. à them. act. ἐνπίκω.

Ἐνπαλθεῖς, particip. aor. 1, pass. à them. ἐντέλλω.

Ἐνπέπαται, præt. perf pass. verbi actiui ἐνπτέω.

Ἐνπτύχηκα, præt. perf. act. verbi ἐνπυχαίω, ex ἐνπυχέω.

Ἐνῆ, Doricè pro εἰσί: à verbo substantiuo εἰμί.

Ἔντο, aor. 2, med. à verbo ἵημι. facit enim ἕμλιν, vt τίθημι facit θέμλιν. vnde tertia illa persona plur. ἕντο vt θέντο.

Ἔντυε, sine augmento pro ἐνῴτυε, à verbo ἐντύω.

Ἐνῶρεε, aor. 1 act. verbi ἐνόρω, Æolicus, vt κέρναι. Ex quo &

præt. plusquamperf. pass. ἐνῶρτο: ὄρω faciente ὦρκα, pass. ὦρμαι.

Ἐνῶσι, subiunct. præsens verbi ἔνειμι.

Ἐξαιρεβύμλιν, pro ἐξιρεύμλιν, omisso augmento & ου verso in ευ.

Ἐξέβαν, per syncopen pro ἐξέβησαν: aor. 2, verbi ἐκβαίνω.

Ἐξει, imperatiuum præsens verbi ἐξείμι, ex inus. them. ἐξέω. vt εἶμι quoque facit εἶ, ex them. ἔω. At ἐξεῖ erit imperatiuus ab ἐξίημι, ex inus. them. ἐξέω.

Ἐξειλάμλιν, ἐξείλου, ἐξείλετο, aor. 2, med. verbi ἐξαιρέω, ab inus. them ἐξέλω.

Ἐξείνισε, aor. 1, act. Ionici verbi ξενίζω pro ξενίζω.

Ἐξείς, particip. aor. 2, act. à them. ἐξίημι. Ex quo est & infinit. ἐξεῖναι, sicut ἐκθεῖναι ab ἐκτίθημι.

Ἐξεῖσι, tertia perf. sing. verbi ἐξείμι.

Ἐξελών, aor. 2, act. verbi ἐξαιρέω, augmento carens pro ἐξῆλον, itidémque ἐξέλε pro ἐξεῖλε. Vnde etiam infin. ἐξελεῖν, & particip. ἐξελών.

Ἐξελαῖ, interdum est fut. 2, verbi ἐξαιρέω, ab ἐξέλω: & tunc aspero spiritu notandum esset in media syllaba, hoc modo ἐξἕλαῖ. interdum futurum Atticum pro ἐξελάσω, ab ἐξελαυνῶ seu ἐξελάω: & tunc differentiæ causa tenui spiritu scribi posset ἐξ ἕλαῖ. nam medias quoque syllabas in compositis admittere spiritum discriminis causa, Eustath. docet, vt inter alia videre est in iis quæ in Λωρος superiore tomo dicta sunt.

Ἐξέδρην, infin. aor. 2, act. Doricus pro ἐξεῖναι, à them. ἐξίημι. Itidem verò ἐξέδρην & ἐξεέδραν dici possent etiam pro ἐξεῖναι, ab ἔξεσι, sicut ἔμμν & ἐέδραν pro εἶμεν vsurpari suprà annotatum fuit.

Ἐξενέγκαι, pro ἐξενείκαι, Ionicè, ab Ionico itidem them ἐξενείκω pro ἐξενέγκω. refertur autem ad ἀποφέρω.

Ἐξέπτο, tertia persona pluralis aor. 2, med. ἐξέπτμλιν, ab act. them. ἐξίπτω.

Ἐξεπλάγη, aor. 2, pass. à them. ἐκπλήσσω. facite τε. 2 ἐκπλαγῆ.

Ἐξεπραπόμλιν, aor. 2, act. verbi ἐκπορθέω, habens literarum transpositionem vt aor. 2, ἐδράκομλιν ex δέρκω.

Ἐξέπτω, aor. 2. act. verbi ἐξίπτομαι. nam ἵπτομαι aoristo 2, facit ἔπτλιν, vt ἵστημι ἔστη.

Ἐξέσμων, præt. imperf. verbi ἐκσμάω.

Ἐξέστηκα, præt. perf. verbi ἐκστήκω seu ἐκστελέω, vel etiã verbi ἐκστείνυμι, mutuantis fut. ab ἐκστελέω.

Ἐξέστη, aor. 2, act. verbi ἐξίστημι, aor. autẽ 1, est ἐξέστησε: præt. ἐξέστηκα siue ἐξέστακα, vnde apud Varin. ἐξεστέκεσι, quod exp. καταπλῆξαι.

Ἐξέπαμον, aor. 2, act. verbi ἐκτέμνω.

Ἐξεῖλιμμη, aor. 1, pass. eiusdem verbi, tanquam ab ἐκτμάω.

Ἐξεστραπήσαν, aor. 2, pass. verbi ἐκστρέφω, facientis fut. 2, ἐκστραπῶ, vnde aor. 2. ἐξεστραπον.

Ἐξεστρωσε, aor. 1, act. verbi ἐκπροώσκω, ab ἐκ ὁδῶ.

Ἐξεφανήθη, pleonasmo τοῦ α pro ἐξεφαίνθη. aor. 1, pass. verbi act. u. ἐκφαίνω.

Ἐξεφεροῦμν, Ionicè pro ἐξεφέρομμν, tãquam à them. ἐκφορέω: apud Aristoph. Videtur autem ex φέρω factũ primùm φορέω, per metathesin, deinde Ionica epẽthesi τοῦ ι, φορέω, vnde postea compos. illud.

Ἐξέω ναν, Atticè pro ἐξῶσαν, à them. ἐξωθέω seu ἐξώθω.

Ἐξηρόμλιν, per syncopen pro ἐξηρόμμλιν vel ἐξηρόμμλιν, à them. ἐξίηρομαι, habente itidẽ syncopen pro ἐξεχείρομαι.

Ἐξήλατο, aor. 1, med. verbi ἐξέλομαι, vt à ἅλλομαι est ἥλατο.

Ἐξῆλθον, per syncopen pro ἐξήλυθον: aor. 2, act. verbi ἐξέρχομαι, facientis fut. 2 ἐξελεύσω, ab ἐξ. λθθα.

Ἐξήπτοντο, præt. plusquamperf. pass. verbi ἐξαπτάω. Ineptiunt enim qui ab ἐκπτάω detorquent.

Ἐξῆρεν, aor. 1, act. verbi ἐξαίρω. vt ἐπῆρεν ab ἐπαίρω.

Ἐξηρεσμαι siue Ἐξήρεσμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ξηραίνω. Vnde & aor. 1, pass. ἐξηράνθην.

Ἐξίδῳν, Doricè pro ἐξίεν, teste Eustath. etiam. necnon Hesychio exponente ἐξιέναι. Idem exp. & ἐξιέναι, pro quo scribẽdum potius esset ἐξίδῳν, de quo paulo ante.

Ἐξοιχοῦσι, Ionicè pro ἐξοιχοῦσι, a poetico them. ἐξοιχέω.

Ἐξωσῶκε, vide infra in Ἐσωσῶκε.

Ἐξύρησαι, præt. perf. pass. verbi act. ξυρέω siue ξυρίω.

Ἐξῶ, futur. 1, act. verbi ἔχω: cuius med. fut. ἕξομαι.

Ἐξῴδηκα, præt. perf. act. verbi ἐξοιδέω.

Ἐξῴκισα, aor. 1, act. verbi ἐξοικίζω.

Ἐξωλέκει, præt. plusquamp. act. verbi ἐξόλλυμι ab ἐξολέω.

Ἐξώλισθεν, aor. 2, act. verbi ἐξολισθάνω ab ἐξολισθέω.

Ἐξώχρωτο, præt. imperf. verbi ἐξοίχρομαι.

Ἔοι, aor. 2, optatiui modi, à verbo εἰμί, mutuatitius ab ἔων facit enim aor. 2, ἔοιν, vnde optatiuus ille ἔοι, & coniunctiuus ἔῃ poetis vsurpatus pro ᾖ: necnon particip. ἐών. Ita Eustath.

Ἔοιγμμν, per syncopen pro ἐοίκαμμν, exempto α, & κ in γ conuerso. Ambo præt. med. verbi: εἴκω cum reduplicatione Attica, vt ἔωσα, ἐώνοχόει.

Ἔοίκεσαν, Atticè pro ἐοίκεισαν, exempto ι ex diphthongo. Præt. plusquamperf. med. eiusdem them. Facit enim εἴκω præt. med. οἶκα, vt πείθω πέποιθα. & Attica initialis literæ præsentis repetitione ἔοικα, vt ἐώνημαι. Vnde particip. ἐοικώς.

Ἔοιμι, aor. 2, act. verbi ἵημι ex ἔω, sicut εἶμι facit ἔοιμι ex ἔω. Meminit autem huius ἔοιμι Hesychius, exponens ἐμβάλοιμι.

Ἐοῖσα, Doricè pro ἐοῦσα: particip. aor. 2 ab εἰμί.

Ἔολπα, præt. med. verbi poetici ἔλπω seu ἔλπομαι. vt enim εἴκω facit primùm οἶκα, sic ἔλπω ὄλπα, & Atticè reduplicata initiali præsentis litera ἔοικα & ἄολπα.

Ἔοι, aor. 2, verbi εἰμί, ab ἔω, augmento carens pro ἦον. Vnde opt. ἔοιμι, vt apud Homerum, Πῶς κεν ἔοι ἔοντά γε θέρμα. Atque adeo hæc regularia sunt vt & ἦον. Necnon ἐέω ab εἰμί regularius est quàm ἐῶ, vt Eust. annotat.

Ἔοργα, particip. med. verbi ἔοργω, eandem habens formationem quam ἔολπα.

Ἐοῦσα, praticip. fœm. gen. ex masculino ἐών. Ambo aor. 2, verbi εἰμί, vt in Ἔοι paulo antè annotaui.

Ἐπάγλω. aor. 2, pass. verbi πήγνυμι seu πάσσω facientis fut. 2 act. παγῶ. ex quo aor. 2 act. ἔπαγον, & inde pass. ἐπάγλω, vt ἐπλαγλω a πλήσσω.

Ἔπαγον, aor 2 act. verbi πάσσω, ex inus. them. παθέω: secundum alios ex πήγνυμι.

Ἐπαγχθη, aor. 1, pass. verbi actiui παγχάζω.

Ἐπάλμδος, per syncopen pro ἐφαλμόδμδος, Æolicè mutato etiam spiritu aspero in tenuem. à them. ἐφάλμομαι.

Ἔπαλθε, eodẽ modo pro ἐφάλθε, abiecto simul augmẽto.

Ἐπαμείπετο, præt. plusquamperf. pass. verbi ἐπαμείβομαι, augmento carens.

Ἐπανεδήσετο, fut. 1, pass. verbi actiui ἐπαίνημι, vt πεθήσεται est à τίθημι. Ex quo ἐπαίνημι est & particip. aor. 2, act. ἐπανείς, vt θείς à τίθημι.

Ἐπανήνορ, aduerbium theticum ex verbo ἐπανέομαι, ex quo & particip. ἐπανών.

Ἔπαον, aor. 2, act. verbi παύω: vnde pass. ἐπαύλω.

Ἐπάρη, aor. 2, pass. à verbo πείρω, vt ἐπάπρη à ἀπείρω. At ἐπάρη, est aor. 1, act. subiunctiui modi, à them. ἐπαίρω. ex quo & particip. ἐπάρας.

Ἐπαρήρει, præt. plusquamperf. medium verbi ἐπάρω. facit enim ἄρω præt. med. ἤρεκα, & Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis, ἄρηρα.

Ἔπαρθον, aor. 2, act. verbi πέρθω, pro quo & ἔπερσαθον dicitur transpositis literis. Sic δέρκω aor. 2 facit ἔδρακον similiter & ἔδερκον.

Ἐπάσαντο, per syncopen quidam vsurpatum tradunt pro ἐπαπάσαντο, à them. παπτω, significante ἐοθέω. Alii præsenti carere aiũt. præsens enim mutuatitium esse δαίνυμαι, ex quo imperf. ἐδαινύμλιν: fut. πάσομαι. aor. 1, med. ἐπασάμλιν, præt. pass. πέπασμαι. omnia autem hæc esse poetica. Ἐπᾶσαι autem, est aor. 1, infin. modi, ex verbo ἐπάσσω.

Ἐπαπήθλω, aor. 1, pass. verbi παπέω.

Ἐπαύρηαι, Ionicè pro ἐπαύρῃ. secunda persona præsentis subiunct. à them. ἐπαύρομαι. Ex quo & infin. aor. 1, med. ἐπαύρεσθαι. At Ἐπαυρεμθν, siue Ἐπαυρέμθναι, Dorica sunt pro ἐπαυοθεῖν.

Ἐπαύσω, secunda pers. aor. 1, med. indic. modi, à παύομαι.

Ἐπαφανθη, aor. 1, pass. indic. modi, à them. ἐπαφαίνω.

Ἐπαφησε, aor. 1 act. indic. verbi actiui ἐπαφίημι, ex ἐπαφέω: vnde & med. vocis participium. ἐπαφεσμένη. Fusiùs ἐπαφίημι tertia plur. est ἐπαφίασι: præt. perf. ἐπαφῆκα: & aor. 2, coniunct. ἐπαφῶ.

Ἐπεθήσαθο, aor. 1, med. verbi ἐπιθήσω: actiuus

autem aor.1 est ἐπίβησε, aor.2, ἐπέβην.

Ἐπίχρεπ, per syncopen poeticam pro ἐπιχρίεπτο, ex poetico itidem & syncopen passo them. ἐπίχρομαι pro ἐπιχρίομαι.

Ἐπίδλω, aor.2, vel præt.imperf.act.verbi ὀπίδυμι.

Ἐπιζαήσαν pro ἐπιβαήσαν dici κῆ ξένιν ὀιεὰ γνῶσαν, annotat Eustath.

Ἐπίζησε, aor.1 act.verbi ὀπηζάω.

Ἐπίθετο & Ἐπέθεντο, aor.2, med.à verbo ὀπιτίθημι. à quo est & aor.1, act. ἐπέθηκα, irregularis pro ἐπέθησα, vt ἔδωκα pro ἔδωσα itidem vsurpari scimus contra regulam.

Ἐπιεράσω, secũda pers.aor.1, med.indic.à them. πιεράομαι.

Ἐπίερη, Ionicè pro ἐπίερα: præt.imperf.act.verbi πιεράω.

Ἐπείχθη, Ἐπείχθην, Ἐπειχθεὶ, aor.1, pass. verbi ἐπείρομαι: at ἐπείχθη augmento carens pro ἠπείχθη à poetis vsurpatum est.

Ἐπεμνήσθη, aor.1, med. verbi ὀπομνήομαι.

Ἐπενήνοθε, præt.med. secundum quosdam ex ἐπανθέω. dicunt enim ἐπανθῶ facere præt. med. ἐπήνθα, vnde fieri ἐπήνοθα, epẽthesi τοῦ ο, & ἐπενήνοθα, reduplicatione Attica. Secundum alios est præt.med.verbi ἐπενθέω, dicentes primùm pro θέω dici ἔθω, per metathesin, vnde ἐνέθω facere præt.med. ἤνοθα, ex quo fieri ἐνήνοθα, Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis: & ἐπενήνοθα per compositionem.

Ἐπέξιδι, imper.act.verbi ἐπέξειμι, vt ἄπιδι ab ἄπειμι.

Ἐπέπιθμεν, per syncopen Æolicam pro ὀπίθομεν, Ionicè reduplicatis etiam primis duabus literis: aor.2, act. verbi πείθω. Ita quidam. Sed aliorum probabilior videtur sententia qui dicunt esse præt. plusquamperf.med. pro ἐπεπίθμεν seu ἐπεπίθμεν. nam πείθω præt.perf.med. facere potest & πέποιθα, vt ἔοικα, & πέπηγα, vt ἐλήλυθα, abiecto ε ex diphthongo. Passiuè certè accipitur pro ἐπιθαρρήκεμεν.

Ἐπέπληον, Syracusana lingua pro ἔπλησον, vt ἐπέφυκα pro ἔφυκα, & ἐπέφεμον pro ἔφεμον: formato præsenti πέπλησα ex præt. πέπληκα, vt κεκλήσω ex κέκληκα.

Ἐπέπλος, præt. imperf.act. verbi ὀπίπλωμι, vt ἐδίδοος. secundum alios verò per apocopen dictum est pro ἐπέπλωσας, aor.1, verbi ὀπιπλώω.

Ἐπεπόιθν, præt. plusquamperf.med. verbi πείθομαι seu πείθω. facit enim id præt.perf. πέποιθα, vt λέλοιπα. Facit verò & πέπιθα sine diphthongo, vt ἤλυθα. quemadmodum in Ἐπέπιθμεν admonui paulo ante.

Ἐπεπόνθη, Atticè vel Ionicè pro ἐπεπόιθθν, vt ἐωφάκειν pro ἐωφάκειν, ἤδη pro ἤδειν. præt. plusquamperf. med. verbi πάσχω tanquam ex πείθω. Apud Suid.

Ἐπέπαρε, aor.2, act. verbi ὀπιπαίρω.

Ἐπεπώκειν, præt. plusquamperf. act. verbi πίπτω, ex πόω.

Ἐπέπυτο, præt. plusquamperf. pass. verbi πυνθάνομαι, ex πύθομαι seu πύθομαι.

Ἐπερήρεισμαι, præt. perf. pass. verbi ἐπερείδομαι, habẽs duarum initialium præsentis literarum reduplicationem Atticam. Itidem pro ἐπαρήρεμαι, quod Varin. affert pro ὀπιπεριχθῶμαι, videtur scribendum potius ἐπαρηρεῶσθαι, vt sit infin. eiusdem præteriti.

Ἐπερράγη, aor.2, pass. verbi ὀπιρρήγνυμι seu ὀπιρρήσσω.

Ἐπερρίφη, aor.2, pass. verbi ὀπιρρίπτω, facientis fut.2, act. ὀπιρρίψω, tanquam ab ὀπιρρίφω.

Ἐπερρώοντο & Ἐπερρώσαντο, præt. imperf. pass. & aor.1, med. verbi ὀπιρρόω, significantis ὀπισεῖω καὶ ὀπικυτέω, vt Etymol. annotat.

Ἔπεσον, aor.2, act. verbi πίπτω, ex inus. them. πεσέω.

Ἐπέσσον, aor.2, act. indic. verbi inusitati ὀπισσέω. vnde & infin. ὀπισσεῖν, & particip. ὀπισσών: necnon med. vocis particip. ὀπισσόμενος. Varin.

Ἐπέστεται, poetica geminatione τοῦ σ metri causa pro ἐπέσεται, fut.1, med. verbi ἔπειμι deriuati ab εἰμί.

Ἐπέσυτο, præt. perf. pass. verbi ὀπισεύομαι seu ὀπισύομαι, habens ἐπαρίβασμον τοῦ ε pro ὀπισσύσυτο, secũdum quosdam. Veruntamen vt dicitur ἐσθύοντο & ἐπέσθυον, metri causa duplicato σ pro ἐσύοντο, & ἐπέσυον, ita ἔσυτο dici potest esse pro ἔσυτο, hoc autem Ionicè pro σέσυται, vt ἔκτηται pro κέκτηται, ἐβούλθυκα pro βεβούλθυκα.

Ἐπέστραμμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ὀπιστέλλω.

Ἐστεπάδιν, aor.1, pass. verbi actiui πετπάνυμι seu πετπάζω. ri-

diculi enim sunt qui ex πίπτομαι deriuant.

Ἐπέτιλα, aor.1, act. verbi ὀπιτέλλω.

Ἐπετράπην, aor.2 pass. verbi ὀπιτρέπω, facientis fut.2 act. ὀπιτραπῶ.

Ἐπέτυχον, aor.2, act. verbi ὀπιτυγχάνω, ex ὀπιτυχέω.

Ἐπεύχεο, Ionica diphthõgi resolutione pro ἐπεύχευ: imper. præsens verbi ἐπεύχομαι.

Ἔπεφνον, per syncopẽ pro ἐπέφενον. hoc autem, Syracusanæ linguæ propria reduplicatione pro ἔφενον, aoristo 2, verbi φένω deriuati ex φὰ significante φονεύω. Ita Etymol. qui etiam addit, imperitè quosdam dicere esse præter. imperf. verbi πέφνω. id enim πέφνω nõ esse præsentis indic. sed aor.2 coniunctiui.

Ἐπέφεσδον, Syracusana reduplicatione pro ἔφεσδον, facto them. πεφεσέω ex præt. med. πέφεσμα, quod est ex φεσίζω faciente fut.2 act. φεσεῶ. Sic ἐπέφεσσαν pro ἔφεσσαν aor.1 act. eiusdem thematis. Ambo apud Hes.

Ἐπέφυκον, itidem Syracusano more pro ἔφυον, facto them. πεφύκω ex præt. act. πέφυκα, vt κεκλήσω ex κέκληκα. Legitur autem apud Hesiod.

Ἐπέχθη, aor.1 pass. verbi actiui πέκω.

Ἐπέχεαν, aor.2 act. verbi act. ὀπιχεαίω seu ὀπιχεάω.

Ἐπῄει & Ἐπῄεισαν, præt. imperf. verbi ἔπειμι significantis ἐπέρχομαι.

Ἐπῄσιον, aor.1, act. verbi ἐπαΐω: vt ἐπῄξε est ab ἐπαΐσκω.

Ἐπιθρηκῶα, particip. præt. perf. act. à them. ἐπιθρέω.

Ἐπῆλαν, aor.1, act. verbi πέλλω, vt ἔψηλαν à ψάλλω.

Ἐπήμηναν, aor.1, act. verbi πημαίνω.

Ἐπήνεον, pro ἐπήνουν, præt. imperf. act. verbi ἐπαινέω. Vnde & aor.1 ἐπῆνεσα: & pass. ἐπηνέθην. Item præt. act. ἐπήνεκα, vnde infin. ἐπηνεκέναι: sed rarioris vsus. Apud Homer. verò & ἐπῄνεσαν legitur pro ἐπήνεσαν.

Ἐπηνύσθη, aor. 1 pass. verbi actiui ἐπανύω seu ἐπανύτω: ex quo & actiuæ vocis aor.1, ἐπήνυσα.

Ἐπηρέσσετο, poeticè metri causa geminato σ pro ἐπηρέσετο, aor.1 med. verbi ἐπαρέσκω, ex inus. them. ἐπαρέω.

Ἐπῆσε, aor.1, act. verbi ἐπαίρω. vnde media voce ἐπηεράμην: ac pass. ἐπήρθην, ex præt. pass. ἐπῆρμαι.

Ἐπήρεῦ, præt. imperf. verbi ἐπέρομαι, significantis apud poetas ἐπαρωτῶ. At ἐπήρεῦ, cum ι subscripto, est imperf. pass. verbi ἐπαίρομαι significantis Attollor.

Ἐπήρθη, aor. 1 pass. eiusdem verbi ἐπαίρω, ex præt. perf. ἐπῆρμαι.

Ἐπῆσαν, aor.1 Æolicus verbi ἐπαίρω, vt ἔκρυσε.

Ἐπῆσαν, per synæresin pro ἐπῄσαν, teste Var. Ambo præt. imperf. verbi ἔπειμι significantis ἐπέρχομαι.

Ἐπηφιέν, Ionicè pro ἐφηφιέν & ὀπιχαρέν, ab Ionico themate ἐπήφομαι pro ἐφήφομαι. Itidémque ἐπηφέντες pro ἐφηφέντες. Apud Suid. & Var.

Ἐπήφιεῦ, aor.2 med. verbi ἐπαφιάνομαι ex ἐπαφιόομαι.

Ἐπιθύσω, imper. præsens ex them. ὀπιθύσομαι, Ionica diphthõgi resolutione pro ὀπιβύσου. Thema autem illud ὀπιβύσομαι contra regulam è futuro in præsens est translatũ, sicut πεπλήγω ex præt. med. πέπληγα, κεκλήγω ex κέκληγα, & similia.

Ἐπιδῶμεν & Ἐπιδώμεθα, aor.2, subiunct. verbi ἐπείδω.

Ἐπειμένος, particip. præt. perf. pass. ex them. ὀπιέννυμι seu ὀπιέω: pro quo in prosa diceretur potius ἐφειμένος & ἐφέννυμι.

Ἐπείσεται, fut.1 m.ed. verbi ἔπειμι, ex ἐπείω. Interdum verò est fut.1 med. verbi ἐπείδω.

Ἐπιέσασθαι, poeticè metri causa geminato σ, pro ὀπιέσασθαι seu ἐφέσασθαι: aor.1 med. verbi ὀπιέννυμι facientis fut.1 act. ὀπιέσω, ex ὀπιέω. Vnde particip. ὀπιεσάμενος. At ὀπιέσαι & ὀπιέσαμεν, sunt itidẽ aor.1, ab eodem themate, sed actiuæ vocis.

Ἐπίπλευ, aor.1, act. verbi ὀπιάλλω, vt πάλλω facit ἔπαλε.

Ἐπιηδέντες, Ionicè vel poeticè pro ἐφηδέντες, à them. ὀπιήδομαι vsurpato pro ἐφήδομαι.

Ἐπιδείπε, per syncopen pro ὀπιδείπνε, vt ὀβριμοδείπε pro ὀβριμοδείπνε. aor.2 act. optatiui modi, à them. ὀπιτίθημι. At ὀπιθεῖναι, infinitiuus est eiusdem temporis: & ὀπιθεὶς, particip. ὀπιθὲς autem imper.

Ἐπιθι, imper. præsens verbi ἔπειμι significantis ἐπέρχομαι, vt ἄπειμι quoque facit ἄπιθι.

Ἐπιθον, aor.2 act. verbi πείθω.

Ἐπίθωντας, aor.2, med. subiunct. modi, ex actiuo them. ὀπιτίθημι. facit enim aor.2, indic. ἐπεθέμεν.

Ἐπικρανεῖς, fut.1, vel 2, verbi act. ὀπικραίνω. Vnde & infin. aor.1, act. ὀπικρᾶναι.

Ἐπικραίνη, aor.1, pass. verbi actiui ὀπικραίνω.

Ἐπικρήνωδν, aor.1, act. subiunct. ab ὀπικραίνω, faciẽtis aor. 1, act. indic. modi ἐπέκρηνα, vt ἔφηνα, ἐμίηνα. Imper. autem eiusdem temporis est. ὀπικρήνον, pro quo dicitur & ὀπίκρυνον.

Ἐπικρῆσαι, Ionicè pro ὀπικερᾶσαι, tanquam ex ὀπικρέω aut ὀπικράω.

Ἐπιλήσομαι, fut.1, med. verbi ὀπιλανθάνομαι ex ὀπιλήθομαι.

Ἐπιμάσασθαι, poeticè metri causa geminato σ pro ὀπιμάσασθαι, ex them. act. ὀπιμῶ, vt Eustath. tradit.

Ἐπιμέμφεαι, Ionicè pro ὀπιμέμφῃ, à them. ὀπιμέμφομαι.

Ἐπίμπλω, secunda persona præt. imperf. à them. πίμπλαμαι: per contractionem ex ὀπίμπλαο: id autem Ionico more ex ὀπίμπλασο factum est exempto σ. vt ἐκρέμω ex ἐκρέμαο, id vero ex ἐκρέμασο.

Ἐπιεγησ, ἠμὸς, particip. præt. perf. pass. ex them. ὀπιγήθω, vnde & aor.1, pass. ὀπιγηθεῖσα.

Ἔπιον, aor.2, act. verbi πίνω, ex them. πίω.

Ἐπιπνείουσι, Ionica epenthesi τοῦ ι pro ὀπιπνέουσι, ex them. ὀπιπνέω.

Ἐπιπθέσθαι, aor.2, med. infin. modi, ex ὀπιπθέω aut ὀπιπθίημι, vt ῥέω, ἐκχέω vel ὀρνύω, ἔσω ex ἵημι seu ἐω. eftque aor. 2, med. indic. modi ἐπθόμεν, vnde apud Soph. πῶς ἐκχρὴς σ' αὐτὸν ἐπθόμεν, vt ἐκρύμεν itidem à κρύω. Nisi malis esse per syncopen pro ὀπιπεπεσθαι. Etymol.

Ἐπισμῇ, Ionicè pro ὀπισεμᾷ, à them. ὀπισεμάω.

Ἐπίσῃ, Atticè pro ὀπίσασαι, secunda pers. præs. indic. ab ὀπίσεμαι. primùm enim ex isto ὀπίσσαι fieri tradunt ὀπίσαι, Ionicè exempto σ, vnde postea ὀπίσῃ esse per contractionem.

Ἐπισῖσῃ itidem secunda persona fut.1, med. ab eodem ὀπίσσομαι, tanquam ex ὀπισεύομαι.

Ἐπισθέσσιν, Ionicè pro ἐπεσθοῦσιν seu ἐπεσθέσιν, ex them. ὀπισθέω. Varin. ex Apollonio.

Ἐπίσω, interdum est persona secunda præt. imperf. pass. ab ὀπίσσομαι: interdum imperatiuus præsens eiusdem verbi. Dicitur autem per contractionem pro ὀπίσσεο, quod Ionico more factum est ex ὀπίσσασο, exempto σ, vt ὀπίμπλω & ἐκρέμω ex ὀπίμπλαο & ἐκρέμαο, pro ὀπίμπλασο, ἐκρέμασο.

Ἐπίοιο, Ionica diphthongi resolutione pro ὀπίοου. imper. aor.2 med. à them. actiuo ἐπίω, mutuante futurum 2, ab ὀπιόω. Inde est & particip. aor.2, med. ὀπιόμενος, necnon particip. aor.2, act. ὀπιών.

Ἐπίπλα, aor.1, act. infin. modi, à them. ὀπιπέλλω, vt ὀπισεῖλα est ab ὀπισέλλω. Vnde & particip. ὀπιπέλας. Inde imper. quoque ὀπίπειλον, & subiunct. ὀπιπείλω.

Ἐπιπέλλεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀπιπέλλου: imper. præsens pass. ex eodem ὀπιπέλλω.

Ἐπιπέπαται, præt. perf. pass. indic. verbi actiui ὀπιπτίω. facit enim id præt. perf. act. ὀπιπέπακα, tàquam ex ὀπιπάω.

Ἐπιπεστράφαται, Ionicè pro ὀπιπεστραμμένοι εἰσί, vt ὀρωρύχαται pro ὀρωρυγμένοι εἰσί. tertia pers. plur. præt. perf. pass. ὀπιπεστραμμαι, ex actiuo them. ὀπιστρέπω, facta ex tertia singulari, inserto α ante ται finale, & tenui in aspiratam conuersa.

Ἐπλάγχθν, aor.2, pass. verbi πλήσσω facientis fut.2, act. πλαγῶ: ab ἔπλαγον, aor.2, act. eiusdem them. Dicitur & ἐπλήγθν.

Ἐπλάχθης, aor.1, pass. ab inus. them. πλάγχω, vnde & fut. 1, med. πλάγξομαι. Secundum alios verò per epenthesin τοῦ γ pro ἐπλάχθη ex πλάζω.

Ἔπλασε, aor. 1, act. indic. modi ex act. them. πλάσσω seu πλάσσω: vnde & aor.1, pass. ἐπλάσθη, faciente præterito perf. passiuo tertiam pers. πέπλασται.

Ἔπλεο, Ἔπλευ, & Ἔπλετο, per syncopen dicta sunt pro ἐπέλεο, ἐπέλευ, ἐπέλετο, ex poetico verbo πέλομαι. priora verò duo Ionicam etiam terminationem habent pro ἔπλου seu ἐπέλου, vt σέο & σεῦ pro σοῦ dici nouimus.

Sic & ἔπλε affertur per syncopen vsurpatum pro ἔπελε, ex aor. πέλω. At ἔπλει est tertia pers. singul. præteriti imperfecti verbi πλέω, per contractionem ex ἔπλεε.

Ἔπλησν, aor.2, act. verbi πλήθω facientis fut.2 act. πλησῶ. Vnde pass. aor.2, ἐπλήσθν. Dicitur verò & ἔπλασν & ἐπλάσθν. ex fut.2 πλαγῶ. inter quæ discrimen statuunt, dicẽtes τὸ μὲν ἐπὶ τὸ σῶμα referri, τὸ δὲ ἐπὶ τὸ νοῦν ad animũ.

Ἐπλίθη, aor.1 pass. verbi actiui πίμπλημι mutuantis futurũ suum ab inusitato them. πλάω.

Ἔπλωτο, Ionicè pro ἐπέπλωτο, sicut ἔδευτο & ἔλεκτο pro ἐδέδεκτο & ἐλέλεκτο. præt. plusquamperf. pass. verbi actiui πίμπλημι, ex inus. them. πλάω. Nõnulli tamen præt. imperf. pass. esse malunt ex them. πλῶμι. facit enim id imperf. pass. ἐπλώμην, ἔπλωτο, ἔπλωτο.

Ἐπλώθη, aor.1 pass. verbi actiui πλώω facientis præt. pass. πέπλωσμαι, vt σώω σέσωσμαι, κώω νένωσμαι.

Ἔπνυσε, aor.1, act. verbi πνύω, sicut ἔπλυσε à πλύω est, assumpto υ ad ε in futuro.

Ἐπνώθη, aor.1 pass. tanquam à them. πνωόω, vt ἐπλώθη à πλωόω. vnde comp. ἀμπνώθη & ἐμπνώθη, augmẽto carentia pro ἀνέπνωθη & ἐνεπνώθη. Verùm & fine ν reperitur ἐμπνύθη & ἔμπνυθ, itidémque ἔπνυθ, tanquam à them. πνύω vel πνῦμι, vnde & πίμπνυμαι. Omnium mẽtio apud Hesych. Vide & Ἐρέχθω paulo infrà.

Ἐποίσαι, aor.1, infin. modi, à verbo ὀπιφέρω, mutuatitius à them. inus. ἐποίω: vnde & fut.1 act. ἐποίσω, & pass. ἐποισθήσεται.

Ἐπομόσσω, aor.1 act. infin. modi à them. ἐπόμνυμι, faciente fut.1 act. ἐπομόσω, ex ἐπομνύω.

Ἔπορσον, aor.1, act. imper. modi, à them. ἐπόρω, faciente fut. 1 act. ἐπόρσω, more Æolico.

Ἐπορέθειν, Ionicè pro ἐπεπόρθειν, præt. plusquamperf. med. verbi πέρθω facientis fut. 2 act. πορεῶ, aor. 2, ἐπορεθόν, præt. med. πεπορεθα, & plusquamp. ἐπεπορέθειν, ex quo ἐπορεθέθειν, imminuto augmento sicut in ἐστῆν. Itidẽ verò πέρθω facit fut.2, πορεῶ, & δέρκω δρακῶ, vnde itidem ἔδρακον & ἔπορεθον. Apud Suid.

Ἐπορθήθη, aor.1 pass. verbi πορθέω, ex inus. them. πορέω per syncopen facto ex πορέω, vt suo loco docui.

Ἔπορεθον, aor.1, act. verbi πέρθω facientis fut. 2 πορεῶ, vt πέρθω πορεθῶ, δέρκω δρακῶ.

Ἔπορσα, aor.1, act. verbi πορθέω, itidem ex inus. them. πορέω per syncopen facto ex πορέω.

Ἔπορσε, aor.1, act. verbi πορθέω, vel etiam verbi πίμπρημι ex inus. them. πορέω. At pass. aor.1, ἐπορθέθη, est duntaxat à πορθέω faciente præt. pass. πέπορσμαι.

Ἐπορθύθω, Ionicè pro ἐπορεθύθω, ab Ionico itidem them. πορθόω pro πορεθόω. Sic ἐπορθοτύλω pro ἐπορεθοτύλω dicitur: & voce actiua ἔπορθξε pro ἔπορξε, itidémque in aliis temporibus & modis.

Ἐπορίω, secunda pers. præt. imperf. à them. πορίαμαι: facta per contractionem ex ἐπορίαο, Ionicè habente exemptũ σ. Sic ἐκρέμω, ὀπίσω, & similia, facta sunt ex ἐκρέμαο, ὀπίσαο: hæc autem ex ἐκρέμασο, ὀπίσασο.

Ἔπορσεν, quod Hesych. exp. ἐμοίησεν, per syncopen est ex ἐπεφόρτωσεν, si verum est quod Eustath. dicit πεπορθυῖος per syncopen esse pro πεπεφορτωμένος: tanquam ex πορέω per syncopen itidem dicto pro πεφορτόω.

Ἐπάμην, aor.1, med. verbi ἵσταμαι, teste Eustathio: forsan per syncopen pro ἐπιστάμην. Sunt tamẽ qui dicant esse aorist.2. ἵστημι enim facere aor. 2 act. ἔστην, vt ἵστημι ἔστω, vnde media voce fieri ἐπάμην vt ἐστάμην. Inde infin. πάσθαι, particip. πάμενος: & in compos. ὀβριπάσθαι apud Eurip. initio Medeæ, ὀδοιπάμενος apud Homerum.

Ἔπαρον, aor.2, act. indic. verbi πείρω.

Ἐπέρυσι, aor.2, pass. verbi περύσσομαι.

Ἔπιλω, aor.2, act. verbi ἵστημι seu πίμπλημι, vt ἵστημι facit ἔστην. vnde infin. πῆναι, particip. πάς. sed rarioris vsus.

Ἐπόμην, aor.2 med. eiusdem them. vt testantur omnes ferè grammatici. quorum tamen nonnulli dicunt eum habere ὀρθὴν τοῦ α εἰς ο. regulariter enim debuisse dici ἐπάμην, vt ἐστάμην, ab ἔστω. alii verò dicunt per syncopen esse ex ἐπόμην, à them. πέσομαι. Vnde infin. πέσθαι, particip. πόμενος: & in comp. ὀπιπέσθαι, ὀπιπόμενος.

Ἐπωκὼς, Ionicè pro πεπωκὼς, vt ὀκτιμένος pro κεκτιμένος: particip. præt. perf. actiui ἔπωκα, à them. πίπω, faciente fut.1, πίσω ex inus. verbo πόω.

Ἐπυθόμην, aorist.2, med. verbi πυνθάνομαι, ex πύθομαι seu πυθόμαι.

Ἐπωρορέχατο, Ionicè pro ἐπορωρεγμένοι ἦσαν. præt. plusquamperf. pass. tertia persona pluralis facta ex tertia singulari ἐπωρόρεκτο, inserto α ante π, & tenui præcedẽte versa in aspiratam: sicut ὀρωρύχατο, positum itidem pro ὀρωρυγμένοι ἦσαν, factum est ex ὀρώρυκτο. ac vt hoc est à them. ὀρύσσω, ita illud ab ὀρέγω: ambo habentia reduplicationem Atticam primarum duarum præsentis literarum: in eo tamen illud ab hoc differens quòd augmentum transsumpsit in prius ο sicut ὤρορεκα. regulariter enim scribi debebat ἐπορωρέχατο. Legitur autem apud Hesych.

Ἐπῴχατο, itidem Ionicè pro ἐπωγμένοι ἦσαν. tertia perf. plur. præt. perf. passiui, facta ex tertia singulari ἐπῴκτο, inserto α ante τ, & tenui versa in aspiratam: à them. simplici οἴγω, faciente fut. 1, act. οἴξω, præt. perf. act. ὦχα, pass. ὦγμαι: & in compos. ἐποίξω, ἐπῶχα, ἐπῶγμαι. At ἐπῴχετο, est tertia perf. singul. præt. imperf. pass. à them. ἐποίχομαι. Ambo apud Homerum.

Ἐραίδη, aor. 1 pass. verbi actiui ῥαίω.

Ἐρεΐδη, Ionicè vel poeticè pro ἠεράδη, sine augmento: aor. 1, pass. verbi ἔερμαι seu ἐερόμαι.

Ἐργᾶ, Bœoticè pro ἐράσῃ: secunda perf. singul. fut. 1, medii ex ἐραζόμαι. hoc autem modo formatur. eximitur primùm σ, vt itidem in secundis personis aoristorum 1 med. & præt. imperf. passiuorum in αμὲν terminatorum, necnon imperatiuorum pass. in ασο finitorum: deinde α & η in ᾱ contrahuntur, secundum regulam.

Ἔρχαθεν, poeticè pro εἴρχαθεν, sine augmento, ex them. ἐρχάθω.

Ἔρδεσκε, Ionicè, primùm augmento carens, deinde Ionicam illam paragogen σκε habens, vt τύπτεσκε: à poetico them. ἔρδω.

Ἔρεω, Ionicè itidem pro ἔρου, ex them. ἔρομαι: primùm videlicet diphthongo ου in ο resoluta, deinde ι ascito ad ε metri causa.

Ἐρέω itidem pro ἐρέω dicitur metri causa assumpto ι: vnde ἐρείωδυ itidem pro ἐρέωδυ.

Ἐρέεπτο, sine augmento pro ἐρεπτο: præt. plusquamperf. pass. verbi ἐρείπω, habens reduplicationem Atticam duarum initialium præsentis literarum, & dialysin diphthõgi quæ erat in penultima, sicut ἀλείφω facit ἀλήλιφα & ἀλήλιμμαι. Minus aptè quidã ex ῥίπτω deducũt.

Ἐρεύδμον, Ionicè pro ἐρούδμον, apud Hesiodum à them. εἴρω seu ἐρέω.

Ἐρέω, Ionica circumflexæ vocalis dialysi pro ἐραῦ: fut. 1, verbi εἴρω.

Ἐρηρέδαται, Ionicè pro ἐρηρεισμένοι εἰσὶ: tertia pers. plur. præt. perf. pass. ex them. ἐρείδω: facta ex tertia singulari ἐρήρεισται, inserto primùm δα, deinde correpta syllaba præcedente. Sicut πεφρόδαται, positum itidem pro πεφρασμένοι εἰσὶ, fit ex πέφρασται, correpta penultima, & δα ante ται inserto: aliis tamen ex præt. medio hæc formare malentibus.

Ἐρήρεκα, præt. act. verbi ἐρείδω, Atticam habens reduplicationem duarum initialium præsentis literarum pro ἤρεικα: vnde pass. ἐρήρεισμαι, ex quo infin. ἐρηρεῖσθαι.

Ἐρήεικα, præt. perf. act. verbi ἐείζω, habens & ipsum Atticam duarum initialium præsentis literatũ reduplicationem. Vnde pass. ἐρήεισμαι.

Ἐρήεφα, præter. perf. actiui verbi ἐρείπω, præter Atticam istam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem, habens etiam συναλοῦσαν τῆς ἀναβολῆς, exempto ι ex diphthongo, sicut ἀλήλιφα ex ἀλείφω. Vnde præt. perf. pass. ἐρήεμμαι, ἐρήεψαι, ἐρήεπται: & præt. plusquamperf. ἐρηεμμέλιω, ἐρήεψο, ἐρήεπτο: vt ἀλήλιμμαι, ἀληλίμμεθα.

Ἐρηρύτηκα, præt. perf. act. verbi ἐρωπέω, Attico more habẽs & ipsum repetitas duas initiales literas præsentis. Vnde particip. ἐρηρωτηκώς, apud Suidam.

Ἐρήσομαι, fut. 1, med. verbi ἔρομαι seu ἐρέομαι. vnde & aor. 1, med. optatiui modi ἐρήσαιο apud Hesych. quod expon. ἐρωτήσας.

Ἐρήτυδεν, Bœotica syncope pro ἐρητύθησαν: tertia persona plur. aor. 1, pass. indic. modi, à them. ἐρητύω, habens συγκεκομμένον ησαν εἰς εν, deinde etiam augmento carens, more poetico & Ionico.

A Ἐελδ'ηνα, aor. 1, act. verbi ἐελδαίνω, carens augmento pro ἠελδ'ηνα.

Ἐελδήσασθαι, poetico more pro ἐείσασθαι, seu ἐείσασθαι, facto themate ἐελδέω ex fut. 2 ἐελδῶ.

Ἐελδμαίνειν, poetico pleonasmo τῶ μ, metri causa, pro ἐελδαίνειν, à them. ἐελδαίνω.

Ἐειλέδν & Ἐειλέδμαι, Doricè pro ἐείλειν, ex them. ἐείλω.

Ἐειπῶν, infin. aor. 2, vel fut. 2 act. ex them. ἐρέπτω, faciente fut. 2, ἐερεπῶ, aor. 2, ἤειπον.

Ἔρξαν, Ionicè pro εἔρξαν, omisso augmento, aor. 1 act. verbi

B ἔργω significantis vel Arceo, Prohibeo: vel Facio, ἐράζομαι. Aliis tamen in hac postrema signif. malentibus esse à ῥέζω κατ' μετάθεσιν τῆς προφορᾶς συλλαβῆς γραμμάτων. Idem dicendum de fut. 1 act. ἔρξω, ἔρξεις: & de participio ἔρξας, cæterisq; vel à futuro vel ab aoristo 1 deriuatis.

Ἐροῖω, Atticè pro ἐροῦμι, vt ποιοῖω pro ποιοῦμι.

Ἐροῦσι, tertia perf. plur. fut. 1 act. ἐρῶ, ex them. εἴρω.

Ἔῤῥαγον, aor. 2 act. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω facientis fut. 2 act. ῥαγῶ, vt πλήσσω πλαγῶ. Vnde aor. 2 pass. ἐῤῥάγλιν, vt

C ἐπλάγλιν.

Ἐῤῥάδατο & Ἐῤῥάδδατο, Ionico more pro ἐῤῥασμένοι εἰσὶ & ἐῤῥασμένοι ἦσαν: tertia perf. plur. præt. perf. & plusquamp. passi. ex tertia singulari ἐῤῥάσται, correpta primùm penultima, deinde ante ται & τ inserto δα, vt fiũt item πεφράδατο & πεφρόδδατο ex πέφρασται & πέφραστο. Nisi malis formare hæc ex præterito med. ἔῤῥαδα, adiecto ται & τ. Actiuum autem horũ thema est ῥάζω, significans idẽ quod ῥάγνυμι, teste Eust. & Etymologico.

Ἐῤῥάφη, aor. 2 pass. verbi act. ῥάπτω, facientis fut. 2, ῥαφῶ, aspirata sumpta loco tenuis, vt in aliis quoque fieri docent exempla.

Ἔῤῥε, imper. verbi ἐῤῥέω, significantis μετὰ φθορᾶς ἄπειμι. existimatur enim ex φθείρω factum esse aphæresi duarum initialium literarum, Æolibus φθέρρω dicentibus.

Ἐῤῥέθλω, contra regulam pro ἐῤῥήθην, vt διέθλω pro διῤῥήθην. aor. 1 pass. verbi ῥαῦ. Ambo apud Var.

Ἐῤῥήξαν, aor. 1, act. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω.

Ἐῤῥήσω, fut. 1 act. verbi ἐῤῥέω, tanquam ex ἐῤῥέω: apud Aristoph. οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε;

E Ἐῤῥίγα, præt. med. verbi ῥιγόω. cuius tertia perf. ἐῤῥιγῶ apud Homer. Quidam tamen malunt dicere συγκεκόφθαι ἀπὸ τοῦ ἐῤῥίγηκα.

Ἐῤῥίγησι, Ionica seu poetica paragoge pro ἐῤῥίγη: tertia persona singul. præt. perf. medii, coniunctiui modi, ab eodem them.

Ἐῤῥιγοῦς, partic. præsent. act. à them. ἐῤῥίγω, nouo & poetico more è præterito perfecto trãssumpto in præsens: quale est & κεκλήγω, πεφύκω.

Ἐῤῥίζωμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ῥιζόω: vnde & aor. 1,

F ἐῤῥιζώθην.

Ἐῤῥίμμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ῥίπτω. ex quo them. & imperf. ἔῤῥιπτον, aor. 1, ἐῤῥίψα, aor. 2, ἔῤῥιφον, tenui in aspiratam versa vt in Ἐῤῥάφη. ex passiui autem præteriti perfecti secunda persona ἔῤῥιψαι, est imper. ἔῤῥιψο, cuius tertia dualis ἔῤῥιφθον apud Var.

Ἐῤῥύηκα, præt. perf. act. verbi ῥυέω.

Ἐῤῥύλν, aor. 2 pass. eiusdem them.

Ἐῤῥύτηκα, aor. 1, act. verbi ῥυπαίνω. Idque Atticum esse tradunt, non item ἐῤῥύπανα.

G Ἐῤῥύσαῦ, aor. 1, med. verbi ῥύομαι. Ab ἐρύομαι enim est potius εἰρύσαῦ, vel ἐρύσαῦ sine augmento apud poetas. Eustath.

Ἔῤῥωγα, præt. perf. med. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω, habens η vel α versum in ω. regulariter enim dicendum foret ἔῤῥηγα vel ἔῤῥαγα, futuro secundo faciente ῥηγῶ & ῥαγῶ. Vnde tertia perf. ἐῤῥώασι: & partic. ἐῤῥωγώς.

Ἔῤῥωμαι, præt. perf. pass. verbi ῥώννυμι, tanquam ex ῥόω. Vnde & aor. 1 pass. ἐῤῥώσθην, vt ἐχώσθην: imper. præt. perf. ἔῤῥωσο, infin. ἐῤῥῶσθαι, particip. ἐῤῥωμένος.

H Ἐῤῥώσαῦο, aor. 1 med. verbi ῥόω, ex quo & præt. imperf. ἐπερρώοῦο.

Ἔρσω, fut. 1 Æolicum verbi ἔῤῥω.

Ἐρυγεῖν, aor. 1, vel fut. 2 act. infin. modi à them. ἐρεύγω, faciente fut. 2, ἐρυγῶ, & aor. 2, ἤρυγον, exẽpto ε ex diphthõgo vt & in ἐλεύθω fit.

Ἐυθήνας, particip. aor. 1 act. ex verbo ἐρυθαίνω.

Ἐρυκέδν & Ἐρυκέδμαι, Doricè pro ἐρύκειν, ex ἐρύκω.

Ἔρχαται & Ἤρχατο, Ionicè pro εἰργμένοι εἰσὶ, & εἰργμένοι ἦσαν. tertia perf. plur. præt. perf. & plusquãperf. passi. à verbo εἴργνυμι seu εἴργω, facta ex tertia singulari, inserto α ante ται, & præcedente tenui in aspiratam versa: deinde ι ex diphthongo sublato & mutato spiritu.

Ἐρχαπώντο, Ionicè pro ἐρχαπῶντο, ex them. ἐρχαπάω, nouo more facto ex Ionico illo præterito ἔρχατο, vt ἐῤῥίγω, πεφύκω, κεκλήγω, ex ἔῤῥιγα, πέφυκα, κέκληγα.

Ἐρᾶ, fut. 1, vel 2, verbi ἔρω.

Ἐρωτῷ, per contractionem pro ἐρωτάοιο, vt ἐρωτῷτο pro ἐρωτάοιτο, & ἐρωτῷμεν pro ἐρωταοίμεν. præs. opt. pass. ab actiuo them. ἐρωτάω.

Ἐς, aor. 2, imper. modi, ex them. ἵημι, vt ἧς ex ἵημι, δὲς ex δίδωμι. vnde comp. αἷες, ἄφες, παρέες, & similia alia.

Ἐσᾶτο, secundum quosdam pro ἐσῆτο, præt. plusquamperf. pass. verbi αἴνυμαι, carens augmento: secundum alios autem itidem augmẽto carens, sed per syncopen pro imperf. εἰσῆτο, aut aor. 1, med. ἐσῆτο.

Ἔσαν, tertia perf. plur. præt. imperf. à them. εἰμί, pro ἦσαν, C facta systole: nisi potius est aor. 2, vt ἔσαν, regulariter formatus. corripitur enim ι illud aorist. 2, verborum in μι, in duali & plurali numero. nam ab ἔσθω dicitur ἔσθεμεν, ab ἐῶ ἔωμεν, ab ἔδω ἔδομεν.

Εὔαν, aor. 2, act. indic. modi, à them. ἵημι. interdum ab ἔννυμι seu ἐῶ est idipsum ἔσαν, sed tunc est aor. 1, act. ex fut. ἔσω, carens augmento pro εἵσαν.

Ἔσαντο, sine augmento pro ἐέσαντο: aor. 1, med. eiusdẽ them. ἐω seu ἔννυμι.

Ἐσάπην, aor. 2 pass. verbi actiui σήπω.

Ἐσάωθεν, pro ἐσαώθησαν, syncope Bœotica. solent enim Bœoti tertias personas aorist. 1, pass. indic. modi, finitas in ησαν, terminare in εν. A them. poetico σαόω. vnde est & ἐσάωσε in voce actiua, à fut. σαώσω.

Ἔσβεσε, aor. 1, act. verbi σβέννυμι ex σβέω.

Ἔσβλν, aor. 2, act. verbi σβῆμι, vt βῆμι facit ἔβλν.

Ἐσδώμεθα, Doricè pro ἐζώμεθα, ex Dorico them. ἔσδομαι pro ἕζομαι.

Ἔσεαι, Ionicè pro ἔσῃ: secunda persona fut. 1, med. à them. εἰμί.

Ἐσῇ autem Atticum est pro eodem ἔσῃ.

Ἐσείσατο, aor. 1, med. verbi actiui σείω.

Ἐσεῖται, Doricè pro ἔσεται, fut. 1, med. verbi εἰμί. circumflectunt enim Dores futura act. & med. vt ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται.

Ἐσεσάχατο, præt. plusquamperf. pass. indic. modi, tertia perf. pl. verbi σείω, facta Ionico more ex tertia singulari ἐσέσακτο, inserto α ante τ, & tenui quæ præcedit cõuersa in aspiratam. vt ἔρχαται quoque paulo anté.

Ἐσεσήρει, præt. plusquamperf. med. them. σήρω potius quàm F σαίρω.

Ἔσευα, aor. 1, act. verbi σεύω, pro ἔσευσα, ablata characteristica consonante futuri, sicut in ἔχευα: Æolico more secundum quosdam grammaticos.

Ἐσεῦμαι, Doricè pro ἔσομαι: fut. 1, med. verbi εἰμί ex inus. them. ἔω.

Ἐσέφθω, aor. 1 pass. indic. modi, ex them. σέβομαι.

Ἐσέχυτο, Ionicè pro ἐσεκέχυτο, vt ἔπλυτο pro ἐπέπλυτο, ἔκπτυτο pro ἐκέκπτυτο. præt. plusquamperf. pass. verbi χέω tanquam ex χυόω: vt à πνέω est ἔπνυτο & ἐπνυόθη, tanquam ex πνυόω.

Ἐσήκαδεν, Bœotica syncope pro ἐσηκάδησαν: tertia perf. plur. aoristi 1 pass. ex them. σηκάζω.

Ἐσήλατο, aor. 1, med. indic. modi, ex them. ἐσάλλομαι.

Ἐσημήναντο, aor. 1, med. indic. modi, ex actiuo ἐσήμηνα: ambo à them. σημαίνω.

Ἔσθαι, aor. 2, med. infin. interdum ex them. ἵημι, interdum ex ἔννυμι seu ἔω.

Ἔσθορε, poeticè pro εἰσέθορε: aor. 2, act. à them. ἐσθορέω seu εἰσθορέω.

Ἔσθω, poeticum them. factum ex ἔδω, pleonasmo τῶ σ, καὶ ὅπερ τῶ δ' εἰς θ, vnde ἐσθίω in prosa. quanquam nonnulli ex hoc ἐσθίω, illud ἔδω per syncopen factum dicere malint. Vnde particip. ἐσθων. Alioqui ἔσθω, siue εἴσθω, est etiam aor. 2, act. subiunctiui modi, ex them. εἰσπίπτω.

A Ἔσθω, aor. 2, med. imper. tertia persona sing. ex secunda σαῦ, vt ἠοῦ facit ἠέσθω, ex actiuo them. ἵημι. Ἐσθῶ autem est aor. 1, pass. subiunct. modi, à verbo ἔννυμι seu ἐω.

Ἔσκαφα, verbi actiui σκάπτω præt. perf. act. vel medium. nã σκάπτω facit fut. 2, σκαφῶ, vt ῥάπτω ῥαφῶ, ῥίπτω ῥιφῶ, & similia alia, tenui in aspiratam mutata. vnde aor. 2, ἔσκαφον, vt ἔῤῥαφον & ἔῤῥιφον. Ex actiuo autem ἔσκαφα est pass. ἔσκαμμαι, vnde aor. 1 pass. ἐσκάφθην.

Ἔσκε, Ionicè pro ἐῶ, vel potius pro ἐῖ, vt ἄθεσκε pro ἄθει. nã εἰμί facit nõ solùm ἐῶ in imperfecto, sed etiam ἔον, (nisi

B aor. 2 esse malis) sine augmento: cuius tertia persona ἔε, & εἴ per contractionem, ex inus. them. ἔω. Sic ἔσκον infrà pro ἔον.

Ἔσκεμμαι, præt. perf. pass. verbi σκέπτομαι.

Ἐσκεδάδατο, Ionicè pro ἐσκεδασμένοι εἰσὶ: itidémq; ἐσκεδάδαῦ pro ἐσκεδασμένοι ἦσαν. præt. perf. & plusquamperf. pass. indic. modi, persona tertia plur. facta ex tertia singulari ἐσκεδάσται & ἐσκεδάστο, primùm correpta penultima, hoc est abiecto σ, deinde inserto δα ante ται & το, vt in ἐρηρέδατο & πεφρόδατο dictum est. Ex them. actiuo σκεδαίζω; cuius fut. 1 act. σκεδάσω, præt. ἐσκεδάκα, pass. ἐσκεδάσομαι.

Ἐσκιδνάτο, præt. imperf. pass. verbi σκιδνάομαι.

Ἔσκλν, aor. 2 act. vel præt. imperf. verbi inus. σκλῆμι, vt ἔζλν ex βῆμι est.

Ἔσκληκα, præt. perf. act. eiusdem σκλῆμι, facti per syncopẽ ex σκληκόω. vnde particip. ἐσκληκώς.

Ἔσκον, Ionicè pro ἐῶ, Eram: vel potius pro ἔον. imperf. verbi substantiui ἔω: vel etiam aoristus 2, vt quidam volunt.

Ἐσμέν, prima perf. plur. indic. ab eodem them. εἰμί.

D Ἔσμημαι, præt. perf. pass. verbi actiui σμήχω.

Ἔσσι, ἔεσσι, secũda & tertia perf. imper. præsentis, à them. εἰμί.

Ἔσσομαι, fut. 1 med. eiusdem verbi εἰμί, ex inus. them. ἔω.

Ἐσορῇς, Doricè pro ἐσορᾷς apud Theocr. Itidémq; ἐσορῇς pro ἐσορᾷς. A them. ἐσοράω.

Ἐσοῦμαι, Doricè itidem pro ἔσομαι, fut. 1 med. verbi εἰμί ex ἔω. Solent enim Dores circumflectere futura act. & med. dicentes ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, & sic deinceps.

Ἔσπακα, præt. perf. act. verbi σπάω.

Ἔσπαρκα, præt. perf. act. verbi σπείρω. vnde pass. præt. perf.

E ἔσπαρμαι: & infin. ἐσπάρθαι. Itidem verò κείρω facit κέκαρμαι.

Ἔσπεκα, præt. perf. act. verbi σπένδω ex inus. them. σπεῖω. Vnde præter. pass. ἔσπεισμαι, ex quo infin. ἐσπεῖσθαι, & particip. ἐσπεισμένος. Aor. 1 act. ἔσπεισα: med. ἐσπεισάμην.

Ἔσπετο, vide in sequente Ἔσπον.

Ἔσπετε, vide in Ἔσπομαι.

Ἔσπομαι, poetica epenthesi pro ἕπομαι dicitur: vnde particip. ἐσπόμενος. Itidémque ἔσπετο pro ἕπου. Vnde imper. ἔσπετε pro εἵπετε, Dicite, frequẽs apud Homerum. qui & præcedente ἔσπομαι non minus crebro vtitur, ac inter alia optatiuo ἐσποίμην, & particip. ἐσπόμενος. Idẽ verò & imperfecto ἔσπετο vtitur, sine augmento: Od. α, Ὦς εἰπὼν ἡγεῖτ', ἠδ' αὐτὰρ ἔσπετο παλλὰς Ἀθήνη.

Ἔσπον, aor. 2 act. poetici verbi σπέω. Vnde infin. σπεῖν, & particip. σπών: & in cõpos. ὑπόσπειν, ὑπόσπον. Item media voce ἐσπόμην, σπέσθαι, σπόμενος: & in compos. ἐπεσπόμην, ὑπεσπέσθαι, ὑπεσπόμενος. quod particip. præ aliis frequens est apud Homerum. Meminit verò & Hesych. huius aoristi 2 med. indic. modi: afferens ἔσπου pro ἠκολούθησε, & ἔσπεῦ pro ἠκολούθησε. Meminit & participii σπόμενος: afferens præterea σπείομεν, & σπεῖο habentia insertum ι & resolutionem Ionicam vocalis circumflexæ. illud enim pro σπῶμεν dicitur, primùm διχομενέντος τοῦ ῶ εἰς εο, καὶ διχῇ τὸ μέτρον ἐπανθέντος τοῦ ι: hoc verò pro σποῦ, dissoluta itidẽ vocali circumflexa οῦ in εο, & inserto ι metri causa. Errant igitur qui ἔσπον esse aiunt aor. 2 verbi σπάω. quanquam iis Hesych. quoque astipulari videtur, dum ὑπόσπον exp. ὑπεσπάσηται, καὶ παλαιάσῃ.

Ἔσσα, poeticè pro ἔσσε, geminato σ metri causa, & abiecto

H augmento. aor. 1 act. interdum ab ἕω seu ἔννυμι significante Induo, interdum ab ἕω seu ἕζω significante Sedere facio, καθίζω.

Ἔσσαι poeticè itidem pro ἔσαι, σ geminato metri gratia: aor. 1 act. infin. modi ab itidem them. Vnde med. voce ἔσσασθαι. Interdum tamen ἔσσαι est secunda perf. præt.

perf.pass.eorundem them.pro ἔσται, à prima pers. ἔμαι. A
sicut ἔσται quoque pro ἔσῃ dicitur in plusquamperf.
Ἔσται, poeticè rursum pro ἔσται, duplicato σ vt metro succurreretur: tertia pers. plur. præt. imperf. act. à them. εἰμί.
Ἐσταί, particip. aoristi 1 ἔσταν. Qui aor.1 act. ἔσται, media voce facit ἐσταίμην, vnde infin. ἔσταιτο, & particip. ἐσταίμενος.
Ἔστω, tertia pers. aoristi illius ἔσται, de quo suprà.
Ἔστω, poeticè pro ἔσῃ, geminato primùm σ metri causa, deinde η resoluto in εα, more Ionico. secunda persona futuri ἔσεμαι, ex them. εἰμί.
Ἐστοῖτο, habet & ipsum metri gratia duplicatum σ, pro ἐσοῖτο, quod ἐσῶτο, Doricum esse pro ἔσεται, suprà dixi.
Ἔσεται, eodem modo geminato σ dicitur pro ἔσεται: tertia pers. sing. futuri ἔσομαι.
Ἐσόθμαν, Ἐσόθαντο, similiter apud poetas duplicata litera σ proferuntur cogente metro, pro ἔσεται & ἐσεύαντο, à them. σεύω. Ambo autem aor.1 sunt, indicatiui modi, sed prius actiuæ, posterius mediæ vocis: ambo etiam carentia σ characteristica litera futuri, vt ἔχυα. Similiter ἐσόθμαι (quod est prima pers. sing. præt. perf pass. ex eodem them.) dici potest pro ἔσεμαι positum esse: hoc autem, Ionicè pro σέσεμαι, vt ἐβούλθυκα pro βεβούλθυκα, ἕκτημαι pro κέκτημαι, licet alii malint in hoc ἐσόθμαι, vt & in ἔσεμαι & reliquis eiusmodi, esse metathesin τῆς τῆς ἀρχούσης γραμματόων.
Ἔσοντο quoque pro ἔσονται dictum videtur, esséque aor.1 med. coniunctiui modi, à them. εἰμί. Hesych. tamen in indic. modo exp. futuro ἔσται.
Ἐσσί, poeticè & contra regulas grammaticas pro εἶ seu εἶς, D
Es: secunda pers. præs. indic. à them. εἰμί. licet Varin. annotet poeticè vsurpari pro ἐσσί quoque. Nunquam autem ascisit ν, sequente vocali aliqua, vt annotat Eust.
Ἔσσο, poeticè rursum geminatum metri causa σ habet pro ἔσο: estque imper. præsens verbi εἰμί. At ἔσσο, itidem geminatum habens σ pro ἔσσο, abiecto augmento pro εἶσο, est secunda pers. singul. præt. plusquamperf. pass. à them. ἔννυμι seu ἕω, faciente fut.1 act. ἕσω, præt. ἕκα, pass. ἕσμαι, & plusquamperf. εἵμην.
Ἐσσόμβρος, similiter pro ἐσόμβρος: particip. fut.1, à them. εἰμί. E
Ἔσσον, itidem pro ἔσον geminato metri causa σ, imper. aor. 1 act. ab eodem them. cuius aor.1 act. indic. est ἔσσα, vt paulo suprà docui.
Ἐσσύθεν, Bœoticè pro ἐσύθησαν. aor.1 pass. indic. modi, à them. σύω, habens & ipse metri causa duplicatum σ.
Ἔσσυται & Ἔσσυτο, dici possunt & ipsa habere σ metri gratia geminatum, vt in ἔσσθυαν paulo suprà admonui: afferens tamen & aliorum superiis sententiam, sunt autem ab eodem them. σύω.
Ἔσσομαι, Ionicè pro ἥσσομαι, ab ἐσσόομαι Ionico them. pro ἡσσάομαι: caret autem augmento pro ἥσσομαι.
Ἔστα, per syncopen pro ἔστηκα, verso simul η in α, vt volùt nonnulli. præt. perf. verbi ἵστημι mutuantis fut.1 à στάω.
Ἔσταθεν, pro ἐστάθησαν, Bœotica syncope, vt ἔσσυθεν pro ἐσύθησαν. aor.1 pass. eiusdem verbi facientis præt. pass. ἕσταμαι, ex cuius tertia pers. fit aor. ille ἐστάθεν.
Ἔσται, per syncopen pro ἔσεται: tertia pers. sing. fut. ἔσομαι, ex εἰμί.
Ἐσταίλω, opt. præs. act. verbi ἵστημι, vnde & imper. ἔσταθι, infin. G ἐσταναι, & particip. ἑστώς: & in comp. ἀφέσταθι, ἀφεσταναι. Varin.
Ἔσταικα, per systolen & ὁμοῖον τῶν η εἰς α pro ἕστηκα: itidémque ἐσταικέναι pro ἐστηκέναι, præt. perf. verbi ἵστημι.
Ἐσταικτο, præt. plusquamperf. pass. verbi σταίζω, regulare.
Ἐσταλάθετο, Ionico pleonasmo syllabæ θε pro ἐσταλτο, significante ἐσταλισμένοι ἦσαν seu ἐσταλμένοι. Apud Hesych.
Ἐσταλτο & Ἐστάλατο, Ionicè pro ἐσταλμένοι εἰσὶ & ἐσταλμένοι ἦσαν. tertiæ pers. plur. præt. perf. & plusquamperf. passiui, verbi actiui στέλλω, factæ ex tertiis singul. ἔσταλται & ἔσταλτο, inserto α ante ται & το.
Ἔσταλκα, præt. perf. act. eiusdem them. στέλλω: vnde præt. perf. pass. ἔσταλμαι, & inde præt. plusquamperf. ἐστάλμην, & aor.1 pass. ἐστάλθεν.
Ἔσταλον, aor.2 act. eiusdem verbi: ex quo pass. ἐστάλην.
Ἔσταμεν, secundum Eustath. per syncopen vsurpatum est

pro ἐστήκαμεν, præt. perf. act. verbi ἵστημι ex ἱστάω. Alii tamen dicunt esse præsentis temporis ex them. ἵστημι. de quo vide quæ in Ἐσαίλω paulo antè tradidi ex Var.
Ἔσαν, Bœotica syncope pro ἔστασαν, vt ἔθεν pro ἔθεσαν, ἔδον pro ἔδοσαν. tertia pers. plur. aor.2 act. indic. à them. ἵστημι. Scribitur & ἕσαν aspirata prima litera, quod potius ex ἕστασαν videtur συγκεκοφθαι.
Ἐστάναι, secundum quosdam συστέλλεσθαι ὀν τῶ ἐστηκέναι seu ἑστακέναι: tùncque est præteriti perfecti actiui, à themate ἵστημι: secundum alios autem præsens est infinitiui modi, ex themate ἵστημι, vt ἱστάναι ex ἵστημι. Vide Ἐσαίλω.
Ἔσταν, per syncopen pro ἐστήκασιν, verso etiam η in α, vt tradit Eustathius: vt alii, pro ἐστήκεισαν, itidem per syncopen. Quidam tenui spiritu ἔσταν scribunt, & habere dicunt τροπὴν τῶ η εἰς α, esséque aor.2, pro ἔστασαν.
Ἐστᾶσι, per contractionem pro ἐστάασι: hoc autem per syncopen & ὁμοῖον τῶ η pro ἐστήκασι, vt tradunt nonnulli, inuentes esse præt. verbi ἵστημι. Potest tamen esse etiam præs. temporis, ex them. ἵστημι, vt ἱστᾶσι ex ἵστημι. de quo them. vide in Ἐσαίλω suprà.
Ἐστῶ quoque nonnulli tradunt per syncopen esse pro ἐστακέτω. potest tamen & ipsum esse præsens imperatiuum ex secunda persona ἔστηθι, ab ἵστημι. Vide itidem Ἐσαίλω.
Ἑστεὼς, particip. præt. ἵστηα, ex them. ἵστημι.
Ἐσεῖλε, aoristus 1 actiuus verbi σείλω: vnde voce media ἐσείλετο.
Ἐσέρημαι, præt. perf. pass. verbi στερέσκω ex στρέω. vnde aor. 1 pass. ἐστερήθεν.
Ἐσφαῖξα, aorist. 1 actiuus verbi σφαίζω, Doricè pro ἐσφαίισα.
Ἐσεῶς, pro ἑστεὼς apud Hom. ex præt. perf. ἕστα pro ἕστακα, ab ἵστημι. Dicit enim. ἑστὼτ' εἴν αἴθρῃ.
Ἔτη, aor.2 act. verbi ἵστημι, vt ἵθημι facit ἔθεν. habet tertiã pers. pluralem ἔσταν communem cum aor 1 ἔστασα, sed in eo differentem quòd neutram habeat signif. at aor. 1, transitiuam.
Ἕστηκα, præt. perf. act. verbi ἵστημι. vnde plusquamperf. ἑστήκειν, & particip. ἑστηκώς. Alii tamen med. vocis esse hæc volunt ex them. ἑστήκω.
Ἑστήκειν, apud Hom. pro ἑστήκει, facta contractione Ionici ἑστήκεεν, in quo ν propter sequentem vocalem ascitum est. Ambo tertiæ personæ sing. præt. plusquamperf. à themate ἵστημι.
Ἑστήκαντι, Doricè pro ἑστήκασι. præteritũ perfect. verbi ἵστημι.
Ἑστήξει & Ἑστήξεται, futur. 1 act. & med. verbi ἑστήκω, facti ex præt. ἕστηκα.
Ἔστησε, aor.1 act. verbi ἵστημι facientis fut.1 act. στήσω, ex στάω. Tertia autem pers. plur. ἔστησαν, eiusdem aor. eadem est terminatione cum tertia aor. 2, sed non item significatione, vt annotaui in Ἔστη paulo antè.
Ἐστησάμην, aorist. 1 medius ex actiuo ἔστησα, ab eodem themate.
Ἑστιὼς quoque per syncopen dici pro ἑστιάως, vt ἑστιὸς pro ἑστιάος, κακοστιὸς pro κακοστιάος, κεχαρηὼς pro κεχαρηκώς, annotant nonnulli recentiores grammatici.
Ἐστίαθη, Ionicè pro εἱστιάθη, omisso augmento, à them. ἑστιάομαι. apud Hesych.
Ἔστιβεν, aorist. 2 act. verbi στίβω, facientis fut. 2 στιβῶ. G
Ἑστιόωντο, poeticè pro ὁθῑ χῶντο, præt. imperf. passiui verbi στιόομαι.
Ἔστο, poeticè seu Ionicè pro εἶτο: tertia persona singularis præteriti plusquamperfecti pass. à themate ἔννυμι seu ἕω, facientis futurum 1 act. ἕσω, præt. perfectũ ἕκα, vnde pass. ἕσμαι.
Ἔστν, secunda & tertia dualis numeri, præs. temporis, ex them. εἰμί.
Ἔστορα, præt. perf. med. verbi στόρνυμι, vt ἔστρωμαι. H
Ἐστόρεσα, aor.1 act. verbi στορέννυμι ex στρόω, faciente fut.1 act. στρέσω. Vnde & aor.1 pass. ἐστρέσθη.
Ἐστόρεται, in tertia singulari perfecti pass. ab eodem themate, Doricè pro ἔστρεται dicitur, vt ex recentioribus quidam tradunt.
Ἔστραμμαι, præt. perf. pass. verbi act. στρέφω, vt τέτραμμαι est ex τρέφω, verso ε in α.

Ἐστρα-

ἐστραπώντο, Ionicè vel poeticè pro ἐστραπῶντο, pleonasmo τῶ ο, ex them. στραπάομαι.
Ἐστράφκτο, Ionicè pro ἐστραμμένοι ἦσαν: tertia pers. plur. præt. plusquamperf. pass. à them. eodem, facta ex tertia singulari ἔστραπται, inserto α ante το, & tenui præcedente commutata in aspiratam.
Ἐστρέψθη, aor.1 pass. verbi act. στρέφω, ex tertia præt. ἔστραπται, α præteriti reuerso in ε præsentis.
Ἔστροφα, præt. perf. med. eiusdem verbi, vt τέτροφα ex στρέφω est, ε verso in ο, vt in aliis fieri solet bisyllabis ε in priore syllaba habentibus, vt sunt λέγω, πλέκω, πέκω, πείθω, σπείρω, & similia.
Ἔστρωμαι, præteritum perfectum pass. verbi actiui στρώννυμι, ex στρόω faciente fut.1 act. στρώσω, vt χώννυμι ex χόω facit χώσω.
Ἔστρωτο, aor.1 act. eiusdem thematis.
Ἔστυγον, aor.2 act. verbi στυγέω, facientis fut 2 στυγῶ.
Ἔστω, tertia pers. imperatiui præs. à them. εἰμί.
Ἐστωμυλάμην, aor.1 med. verbi στωμύλλω.
Ἔσων, Attica syncope pro ἔσωσαν ponitur, vt ἐφέστων quoque pro ἐφέστασαν: duali numero vsurpato pro plurali, C
est enim ἔσων dualis numeri, personæ tertiæ, imperatiui modi, à them. εἰμί: ἔσασαν autem pluralis numeri, & tertiæ personæ, eiusdem alioqui modi, & ab eodem them.
Ἔτῶν, particip. præt. perf. syncopen itidem passum, factúmque ex ἑστηὼς seu ἑστωὼς, vel potius ex ἑστωὼς aut ἑστεὼς, absorpta vocali præcedente. Itidem in comp. ἀνεστὼς, ἀφεστὼς, διεστὼς, ἐνεστὼς, ἐφεστὼς, καθεστὼς, & cæteris.
Ἐσύθεν, aor.1 pass. verbi σύω, vt ἐχύθεν est ex χύω.
Ἐσωῆκεν, apud Alcæum, & ἐξωῆκε apud Anacreontem, D
Atticè pro σωῆκα siue ξωῆκε, Attico more ascito duplici augmento, vt in πεπαρώηκα, λωώχληκα, παρωώχληκα, à παροινέω, ὀνοχλέω, παρενοχλέω. Etymol. Est autem aor.1 irreg. verbi σωΐημι siue ξωΐημι, facientis fut.1 act. ξωήσω, tanquam à ξωέω seu σωέω.
Ἐσφάλην, aor.2 pass. verbi σφάλλω facientis fut.2 σφαλῶ, & aor.2 ἔσφαλον.
Ἐσφάλω, aor.2 pass. verbi act. σφάλω, facientis fut.2 act. σφαλῶ, & aor 2, ἔσφαλον.
Ἔσφαλμαι, præter. perf. pass. eiusdem thematis, ex actiuo E
ἔσφαλκα.
Ἔσφαξα, aor.1 act. verbi σφάζω seu σφάττω.
Ἔσφηλα, aor.1 act. verbi σφαλλω, vt ἔσπηλα à πάλλω, ἔψηλα à ψάλλω.
Ἐσχέθεν, aor.1 pass. verbi actiui ἔχω seu σχέω, facientis fut.1 act. σχήσω, præt. perf. ἔσχηκα, pass. ἔσχημαι. ex cuius tertia persona ἔσχηται fit hic aoristus ἐσχέθεν, commutata vocali longa in breuem, vt in ἐθρέθη ἐρρέθη & similibus. Ἔσχεθον autem est tertia pers. singul. præt. imperf. act. à them. σχέω. nonnunquam tamen & Bœotica syncope F
vsurpatum esse potest pro ἐσχέθησαν, vt ἐμίωθεν pro ἐμιώθησαν, & similia: tùncque rursum est aor.1 pass. à them σχέω, pluralis num. & tertiæ personæ.
Ἔσχηκα, præt. perf. act. eiusdem them. σχέω.
Ἔσχον, aor.2 act. verbi ἔχω, mutuaritius ab eodem verbo σχέω. Vnde aor.2 med. ἐσχόμην.
Ἔσω, fut.1 act. verbi ἕω significantis vel Induo, (pro quo ἔνυμι potius dicitur) vel Sedere facio: pro quo vsitatius est ἕζω, necnon ἵζω.
Ἐσώθεν, aor.1 pass. verbi act. σώζω, ex tertia pers. singul. præt. perf. σέσωται, detracto σ.
Ἐτάγεν, aor.2 pass. verbi act. πάσσω facientis fut.2 act. παγῶ, aor.2 ἔπαγον.
Ἐτάθεν, aor.1 pass. verbi act. τείνω, facientis præt. perf. act. τέτακα, pass. τέταμαι, tanquam ex them. τάω.
Ἐτάκεν, aor.2 pass. verbi act. τήκω, facientis fut.2 act. τακῶ, aor.2 ἔτακον.
Ἔταμον, aor.2 act. verbi τέμνω vel τάμνω.
Ἐτανύσαντο, aor.1 med. augmento careus & σ duplicatum habens metri causa: ex poetico them. ἐτανύω, pro quo H
in prosa dicitur ἐτανύω.
Ἔτασον, aorist. 1 act. imperatiui modi, ex themate actiuo ἐτάζω.
Ἐτάφεν, aor.2 pass. verbi actiui θάπω, facientis fut.2 act.

ταφῶ, aor.2 ἔταφον, tenui in aspiratam versa, vt ἐρρίφεν, ἐσκάφεν, ἐ ῥράφεν, ex ῥίπτω, σκάπτω, ῥάπτω.
Ἐτθάλει, præterit. plusquamperfect. med. verbi θάλλω, ectasin habens penultimæ syllabæ pro ἐτθαλεν, metri gratia ab Homero admissam. regulariter enim ex futuro 1 θαλῶ, fit præteritum medium τέθαλα, vnde participium τεθαλῶς apud eundem frequentissimum. irregulariter verò propter metrum τέθηλα, non minus crebrum apud eundem.
Ἐτίθεν, aorist. 1 pass. verbi act. τίθημι, facientis fut. 1 act. θήσω, ex θέω, (verbo inus.) præt. perfect. τέθηκα, & voce pass. τέθημαι seu τέθειμαι: ex cuius tertia pers. sing. τέθηται seu τέθεται, aoristus hic ἐτέθεν, correpta penultima, & aspirata versa in tenuem propter aliam immediatè sequentem aspiratam, vt in ἐτύθεν, à θύω.
Ἐτέθητε, Ionicè pro ἐτέθητε: tertia persona præteriti plusquamperfecti med. verbi θήσω, facientis præt. medium τέθηται.
Ἐπεθήκειν, præt. plusquamperf. verbi θήσω, facientis fut. θήξω, præt. τέθηκα.
Ἔτεινα, aor.1 act. verbi act. τείνω.
Ἔτεκον, aor.2 act. verbi τίκτω, ex inus. them. τέκω.
Ἐτελέετο, Ionicè & poeticè pro ἐτελεῖτο, nulla facta cõtractione ex imperfecto pass. ἐτελέετο, & ascito ι ad ε metri causa. vt & τελέω dicunt iidem Iones pro τελέω.
Ἐτέλεσε, aor.1 act. eiusdem verbi τελέω, facientis futurum 1 τελέσω, retento ε. Ex quo est & pass. aorist. 1 ἐτελέσθεν, factus ex tertia persona singulari præteriti passiui τετέλεσται.
Ἔτεμε, aor.2 act. verbi τέμνω: ἔταμον potius à τάμνω est. Vide pass. aor.2 ἐτέμην.
Ἔτερσε, aorist. 1 actiuus verbi τέρσω, Æolicè, vt ἔκερσε ex κείρω est. Alioqui est & à τέρσω significante Exsicco, vnde τερσάίνω etiam.
Ἐτέτλμεν, præt. plusquamperf. pass. verbi act. τέλλω, faciẽtis præt. perf. act. τέτολκα, vt ἔσταλκα, pass. τέταλμαι, vt ἔσταλμαι.
Ἐτέτματο, verbi actiui τέσσω in præterito plusquamperf. pass. tertia persona pluralis, Ionicè pro ἐτετμμένοι ἦσαν, ex tertia singulari ἐτέτακτο, inserto α ante το, & tenui præcedente versa in aspiratam. Sic ἐσσυτάχατο suprà.
Ἐτετύχατο, Ionicè, vt præcedens ἐτετάχατο, tertia personæ pluralis præteriti plusquamperf. pass. à themate actiuo τύχω, facta ex tertia singulari ἐτέτυκτο, inserto α ante το, & tenui præcedente versa in aspiratam. Communi lingua dicitur ἐτετυγμένοι ἦσαν.
Ἐτέτυτο, imperf. inusitati verbi τέτμω, facti ex τμῶ pleonasmo syllabæ τε: pro quo in prosa dicitur τέμνω. Nisi pleonasmum esse malis τῶ τ pro ἔτεμε.
Ἐτετρόχει, præteritum plusquamperfect. med. tanquam ex τρόχω vel τρηχέω: cuius vsus apud poetas duntaxat est pro ἐτετράχυτο.
Ἐτέτυκτο, præteritum plusquamperfect. pass. verbi τεύχω tanquam ex τύχω. Vsurpatur verò & ipsum tantummodo à poetis. secunda persona est ἐτέτυξο, ex prima ἐτετύγμεν.
Ἐτετύφεα, Ionicè pro ἐτετύφει, & ἐτετύφει pro ἐτετύφει: vt ἐπεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, & ἐπεποιήκεε pro ἐπεποιήκει, resoluta diphthongo & abiecto ν. Est autem præt. plusquamperf. act. verbi τυπτω.
Ἐτοιμάκαμεν, præt. perf. act. verbi ἑτοιμάζω, Atticum pro ἡτοίμακα, reduplicatis duabus initialibus literis præsentis. Dicitur verò pro eodem & ἐτοιμάκαμεν, exempto ι ex diphthongo. G
Ἐτόθει, tertia persona præt. imperfecti, ex verbo τίθημι, Attico more transsumpta ab inus. themate τοθέω, vt ὠφιέει ex ἀφιέω.
Ἐτόθου, secunda pers. præt. imperf. pass. ἐτοθέμην, pro ἐτίθεσο. Solent enim Iones exempto σ dicere ἐτίθεο, vt ἐκρέμαο pro ἐκρέμασαι: vnde postea Attice & in communi lingua factum ἐτίθου, per contractionem. Sunt verò ex eodem them. τίθημι.
Ἔτλιν, præterit. imperfect. vel aoristus 2 verbi τλῆμι facti ex τλάω.
Ἔτμαγεν, Bœotica syncope pro ἐτμάγησ, ab ἐτμάγην, aor. ηκι.

2 pass. verbi actiui τιμήσω seu τιμήσετω facientis fut. 2 act. τιμᾶσῶ, aor. 2 ἔτιμασον. Alioqui & tertia pers. singul. esse potest aoristi 2 act. habens ascitum η, pro ὀνέτμαχε.

Ἔτμησον, aorist. 2 act. eiusdem them. τμήσω seu τμήσετω, facientis fut. 2 act. non solùm τμᾶσῶ, sed etiam τμησῶ, vt πλήσετω & πλασῶ facit & πλησῶ.

Ἐτμήθη, aor. 1 pass. verbi τέμνω, tanquam ex τμάω. facit enim fut. 1 act. τμήσω, præt. perf. πέτμηκα, pass. πέτμημαι, ex cuius tertia pers. πέτμηται fit aor. ille.

Ἔτμηξα, aor. 1 act. verbi τμήσω seu τμήσετω.

Ἔτον, ἔτλω, Ἔτλθι, ἔτης, ἔτσαν, dual. & plur. aor. 2 act. à them. ἴημι, facientis in prima sing. ἧν, vt εἶμι.

Ἔτραγον, aor. 2 act. verbi βρώγω, tanquam ex βάγω vel βαγέω.

Ἔτραπον, aor. 2 act. verbi τρέπω facientis fut. 2 τραπῶ. quo Homerus in passiua significatione vsus est pro ἐτράπη, (est enim ἐτράπην aorist. 2 pass. ex actuo illo ἔτραπον) dicens, Ἐς δίφρον δ' αὐδαῦε φύναδ' ἔτραπε, vt annotat Eustath. Alioqui enim subaudiendus foret accusatiuus aliquis, nimirum ὅδ' ἵππους vel ἑαυτόν. Media voce dicitur ἐτραπόμην, ἐτράπου, ἐτράπετο. Rursum ἔτραπεν potest alicubi Bœotica syncope positum esse pro ἐβράπεσαν, in aor. 2 pass.

Ἐτρᾴφην, aor. 2 pass. verbi βρέφω, facientis fut. 2 act. θραφῶ, & aor. 2 ἔτραφον.

Ἔτρεσα, aor. 1 act. verbi βέω facientis fut. 1 θέσω, retento ε.

Ἔτρησε, aor. 1 act. verbi πήρημι seu πηρόω, ex them. θρόω.

Ἔτρεχον, aor. 2 act. verbi τρέχω facientis fut. 2 δραμῶ, verso ζ in γ, vt alia quoque secundæ coniugationis verba in ζω desinentia, κράζω, κλάζω.

Ἐτρύφη, aorist. 2 pass. verbi actiui θρύπτω, facientis fut. 1 act. τρυφῶ, vt ῥάπτω ῥαφῶ, ῥίπτω ῥιφῶ, & similia quæ tenuem mutant in aspiratam. propter quam etiam aspiratam coactum est verbum hoc præcedentis syllabæ aspiratam vertere in tenuem, ne duæ aspiratæ concurrentes βαχύτητα quampiam & cacophoniam efficerẽt. sicut ἐτύθην quoque & ἐτίθην mutarunt thematis sui aspiratam θ in tenuem, à θύω & τίθημι.

Ἔτρωσα, aorist. 1 actiuus verbi τιτρώσκω, ex inus. themate τρόω, vnde fut. 1 τρώσω. Pass. aorist. 1 est ἐτρώθην, ex præteriti pass. τέτρωμαι tertia persona singul. quæ est τέτρωται.

Ἐτύθην, aorist. 1 pass. verbi θύω, in quo aspirata præsentis litera θ versa est in tenuem propter sequentem immediatè aliam aspiratam: qualem mutationem factam esse in Ἐτέθην quoque & Ἐτρύφην, paulo suprà admonui.

Ἐτύθω, aor. 1 pass. verbi act. τύχω, abiectum habens ε ex diphthõgo, nisi potius est ex inus. them. τύχω vel τυκω.

Ἔτυχον, aor. 2 act. verbi τυγχάνω, ex τύχω faciente fut. 2 τυχῶ, sublato ε ex diphthongo.

Εὕαδε, pleonasmo Æolico τοῦ υ, pro ἔαδε, mutato simul spiritu. hoc autem ἔαδε factum est (resoluta Ionicè seu Atticè vocali circunflexa ῆ in εα) ex ἥδε, aoristo 2 verbi poetici αὐδάω seu ἄδω, vt suprà docui.

Εὐγοίης apud Hom. pro εὖ γοίης.

Εὐηγέλιω, aor. 2 pass. verbi ἀναγελάω, intrinsecus habens augmentum.

Εὐήκοεον, præt. imperf. verbi ἀκούω, intrinsecus habens augmentum.

Εὐηρέησα, aorist. 1 act. verbi ἀναρεσέω, similis præcedentibus.

Εὐρόμην, per syncopen pro εὑρησάμην, vt tradunt quidam grammatici veteres: aorist. 1 med. verbi act. εὑρίσκω mutuantis futurum εὑρήσω ex εὑρέω. Nisi quis ex εὕρω malit facere fut. 1 εὑρῶ, aorist. 1 act. εὗρα, indéque medium εὑρόμην. Ex quo infinitiuus εὑρέσθαι. Ambo autem rarioris vsus sunt: atque adeo quidam eorum vsu interdicunt.

Εὗρε, aorist. 2 act. imper. modi, Atticè mutatum habens accentum pro εὕρε, vt εἶπε pro εἶπε, λαβὲ pro λάβε. Fit autem ex indic. εὗρον.

Εὑρέθην, aorist. 1 pass. verbi eiusdem εὑρίσκω ex εὑρέω, faciente fut. 1 act. εὑρήσω, præt. perf. act. εὕρηκα, pass. εὕρημαι. ex cuius tertia pers. εὕρηται factus est aor. ille εὑρέθην, mutata vocali longa in breuem. Vnde particip. εὑρεθείς, & infin. εὑρεθῆναι.

A Εὑρήσω, fut. 1 act. verbi εὑρίσκω, ex inus. them. εὑρέω: ex quo aor. 1 εὕρησα, & præt. perf. εὕρηκα.

Εὗρον, aor. 2 act. eiusdem them. ex eodem verbo εὑρέω. facit enim futurũ 2 εὑρῶ, vnde hic aor. εὗρον, & inde aor. 2 med. εὑρόμην.

Εὕρωσαν, aor. 1 act. verbi ἀναρώω, carens augmento.

Εὖσαν, aor. 1 act. verbi ἀνύω, facientis fut. 1 act. εὕσω.

Εὖχεο, Ionicè pro ἤυχου, primùm omisso augmento, deinde diphthongo υ resoluta in εο. secunda pers. præt. imperf. pass. à them. εὔχομαι.

B Εὐχετόωμεν, pleonasmo poetico τοῦ ο pro ἀνχτώμεν. est autem hoc ἀνχτώμεν opt. præs. per contractionẽ ex ἀνχταοίμεν, à them. ἀνχτάομαι. sicut βοώμεν fit ex βοαοίμεν: & pleonasmo τοῦ ο βοοώμεν.

Εὔχθω, tertia pers. imper. modi, præt. perf. pass. ex secunda εὔχο. Ambo ex them. εὔχομαι.

Ἐφαείνθη, vide paulo pòst in Ἐφαάνθη.

Ἔφαγον, aor. 2 verbi φάγω, facientis fut. 2 φαγῶ.

Ἐφαλδῆ, quod Hesychius exponit πρεσηλῶν, Doricum est pro ἐφηλῶν, ex them. ἐφηλόω.

C Ἐφάμην, aor. 2 med. verbi φημί, ex aor. 2 act. ἔφην, vt ἐθέμην ex ἔθην. Etymol.

Ἔφαν, Bœotica syncope pro ἔφασαν, vt ἔβαν pro ἔβασαν, exempta syllaba σα. est autem præt. imperf. act. eiusdem thematis. Idem Etym.

Ἐφαίλω, aor. 1 pass. verbi act. φαίνω, facientis fut. 2 act. φανῶ, aor. 2 ἔφανον.

Ἐφαάνθη, aor. 1 pass. verbi eiusdem thematis, faciẽtis præt. pass. πέφαμμαι, ex cuius tertia persona πέφανται aoristus ille formatus est. Poetæ autem ἐφαάνθη dicunt pleonasmo τοῦ α, necnon φαάνθη sine augmento, pro eodem.

Ἐφαρξάμην, aor. 1 med. verbi φαρύγω, facientis futur. 1 act. φαρξῶ. Factum est autem φαρύγω hoc ex φερέσσω, transpositis literis, meminitque eius Hesych. afferens ἐφάρυσσαν, quod exp. ἔφερξαν. quãuis id potius sit aor. 1 act. ex them. φαρυγόω.

Ἐφέικαν, Ionice seu poeticè pro ἐφῦκαν: aorist. 1 act. verbi ἐφύω, facientis fut. 1 ἐφύσω ex inus. them. ἐφέω: habens η circunflexum Ionico more dissolutum in ει. vt & προσέικα, ξυνέικα, & similia, dicuntur pro προσῆκα, συνῆκα.

E Ἐφεθείς, particip. aor. 1 pass. exeodẽ them. Facit enim præt. perf. pass. ἐφεῖμαι: ex cuius tertia pers. fit ἐφέθη hoc, exempto ι ex diphthongo, correptáque penult. vt ex τέθεται fit ἐτέθη.

Ἐφεῖναι, aor. 2 act. eiusdem verbi, vt θεῖναι ex τίθημι est.

Ἐφεῖντο, præt. plusquamperf. pass. vel ex eodem them. vel ex ἐφέννυμι seu ἐφέω. habent enim hæc commune perf. pass. ἐφεῖμαι, quod eandem cum τέθειμαι formationem est sortitum.

Ἐφείδω, imper. præt. perf. pass. ab eodem.

Ἐφείω, poeticè pro ἐφῶ, resoluto primùm ω circunflexo in εω, deinde metri causa ascito ι ad ε. aor. 2 act. subiũct. modi, ab eodem verbo.

Ἐφέιδω, Doricè pro ἐφεῖναι, aor. 2 act. infin. modi, ex eodem themate.

Ἐφέπεσκον, Ionicè pro ἐφεῖπον, abiecto augmento, & inserto εσκ. præt. imperf. vel aor. 2 act. à verbo ἐφέπω.

Ἔφερεν, quod Hesych. affert pro ἔκυπσεν, videtur esse aor. 1

G actiuus verbi φέρω, facientis Æolico more futurum 1 φέρσω, & significantis eo in loco quem exponit, In vtero fero.

Ἔφες, aor. 2 act. imper. modi, à th. ἐφίημι, vt θὲς ex τίθημι.

Ἔφεσαι, poeticè metri causa geminato σ pro ἔφεσαι: aor. 1 med. imper. modi, ex them. ἐφέννυμι aut ἐφέω, faciente fut. 1 act. ἐφέσω. Vnde med. aor. 1 infin. modi ἐφέσασθαι, pro ἐφέσασθαι.

Ἐφεψώοντο, poetico pleonasmo τοῦ ο pro ἐφεψῶντο: præt. imperf. verbi ἐφεψάομαι.

H Ἐφῆκα, præt. perf. act. verbi ἐφίημι ex fut. ἐφήσω, quod mutuatur à them. inus. ἐφέω. Vel etiam aor. 1 act. irregularis, vt ἔδωκα, ἔθηκα, pro ἐφῆσα, ἔδωσα, ἔθησα. Mediæ certè vocis aor. 1 ἐφήκατο apud Hesych. legitur. At ἐφῆκει præsens est tertiæ pers. ex them. ἐφήκω.

Ἐφήλατο, aor. 1 med. verbi ἐφάλλομαι.

Ἔφλω, præt. imperf. vel aor. 2 act. verbi φημί, vt ἔθλω.

Ἔφνω, aor. 1 act. verbi φαίνω. Vnde med. voce ἐφνάμην.

Ἔφνω, aor. 1 act. verbi φημί, mutuatitius ab inus. φάω faciente fut. 1 φήσω.

Ἐφῆνδα, paragoge Æolica pro ἔφης, vt εἴπηνδα pro εἴπης. secunda persona aor. 2 ἔφλω, ab eodem them.

Ἐφηνδεύεν, optat. aor. 1 pass. ex them. ἐφήδομαι, faciente præter. pass. ἐφῆσμαι, aorist. 1 pass. ἐφήθεν. vnde & particip. ἐφηνδείς.

Ἐφήσομαι, fut. 1 med. verbi actiui ἐφίημι, vel etiam verbi pass. ἐφήδομαι. Habet verò ἐφίημι hoc fut. medium, vt & actiuum ἐφήσω, ex inus. them. ἐφέω: ἐφήδομαι autem suum ex seipso.

Ἐφθάκα, præt. perf. act. verbi φθάνω, eiecto ν.

Ἐφθάρλω, aor. 2 pass. verbi φθείρω facientis fut. 2 act. φθαρῶ, aor. 2 ἔφθαρον.

Ἐφθάρκα, præt. perf. act. verbi eiusdem, mutuatitiũ à Dorico φθαίρω, vt Eustath. tradit. Vnde præt. perf. pass. ἔφθαρμαι, cum suo infin. ἐφθάρθαι, & particip. ἐφθαρμένος: necnon aor. 1 indic. ἐφθάρθη.

Ἐφθασα, aor. 1 act. verbi φθάνω ex them. φθάω.

Ἐφθλω, aor. 2, eiusdem verbi, ex them. φθῆμι, vt ἔφλω.

Ἐφθίας, Ionicè pro ἔφθης: tertia persona plur. præt. pluquamperf. ex them. φθίνω seu φθίω, facta ex tertia singulari, inserto α ante ς.

Ἐφθίνθη, aor. 1 pass. verbi φθίνω facientis præt. pass. ἔφθισμαι. Legitur apud Hesych.

Ἐφθίς, præt. plusquamperf. pass. eiusdem them. vti iam dixi, φθίω nimirum.

Ἔφθορα, præt. perfect. med. verbi φθείρω, vt ex ἀπείρω est ἔαπορα.

D Ἐφῖσι, tertia pers. plur. verbi ἐφίημι, in præs. indic. modi, vt ἵημι quoque facit ἱᾶσι.

Ἐφιγκόμος, particip. præter. perf. pass. ab ἐφικνέομαι faciente fut. 1 med. ἐφίξομαι, & præteritum pass. ἐφῖγμαι, ex inusitato themate ἐφίκομαι, vnde fut. 2 etiam habet, & aorist. 2.

Ἐφίες, tertia pers. sing. præt. imperf. act. ex inus. them. ἐφιέω, pro quo ἐφίημι in vsu est. Interdum est & secunda persona imperatiui præs. ab eodem them.

Ἐφιέμην & Ἐφιέμεθα, Doricè pro ἐφίεναι. præs. infin. ab eodem ἐφίημι.

Ἐφίεναι, infin. præsens verbi ἐφίημι, vt dixi: veluti πθέναι est ex τίθημι.

Ἐφίησι, tertia pers. sing. præs. indic. ab eodem. At ἐφίησι, est præsens quidem itidem, sed subiunctiui modi, habens Ionicam paragogen σι, vt λάβῃσι, θεῆσι & similia, pro ἐφίῃ, λάβῃ, θεῇ.

Ἐφίκοντο, aor. 2 med. verbi ἐφικνέομαι facientis fut. 2 med. ἐφικοῦμαι, aor. ἐφικόμην, cuius hoc ἐφίκοντο est tertia persona plur.

Ἐφίλαντο, aor. 1 med. verbi φίλημι, vnde & imper. φίλαι, vt Eustath. tradit. Ambobus vtitur Homerus, illo pro ἠράσησεν, Iliad. ε: hoc autem pro ἀγάπησον, Iliad. κ: ι in ambobus producens.

Ἐφίληθεν, Bœotica syncope pro ἐφιλήθησαν. aor. 1 pass. verbi actiui φιλέω, facientis fut. 1 act. φιλήσω, præt. perf. pass. πεφίλημαι.

Ἐφίστη, tertia pers. sing. præs. imperf. à them. ἐφίστημι. Quidã & imperatiuum esse aiunt pro ἐφίστα θι.

Ἐφλαδον, aor. 2 act. verbi φλαίζω: apud Etymolog.

Ἐφλέχθη, aor. 1 pass. verbi actiui φλέγω facientis fut. 1 act. φλέξω, præt. pass. πέφλεγμαι.

Ἐφόβηθεν, vt ἐφίληθεν paulo antè, Bœotica syncope pro ἐφοβήθησαν: aor. 1 pass. verbi actiui φοβέω.

Ἔφεσαν, aor. 2 act. verbi φέρω, facientis fut. 2 φεσῶ, cõuerso ζ in σ, vt in aliis quoque verbis tertiæ declinationis fit quæ in ζω finiuntur.

Ἔφρυξα, aor. 1 act. verbi φρύγω seu φρύττω.

Ἔφυ, tertia pers. aoristi 2 ἔφυν, de quo mox.

Ἔφυγον, aorist. 2 act. verbi φεύγω facientis fut. 2 φυγῶ exempto ε ex diphthongo, vt in ἐλεύθω, τεύχω, & similibus.

Ἐφύησαν, Dorica epenthesi syllabæ σα pro ἔφυγον, tertia plur. aor. 2 act. vt ἐτυπόησαν pro ἔτυπον.

Ἐφύη, aor. 2 pass. verbi actiui φύω, ex aoristo 2 act. ἔφυν.

A Ἔφυν, aoristus 2 act. verbi inusitati φύμι. vnde participium φύς.

Ἔχαδον, aor. 2 act. verbi χέζω, vt ἔφραδον.

Ἐχαλέπηνα, aor. 1 act. verbi act. χαλεπαίνω, verso α in η, & subscripto ι.

Ἔχανεν, aor. 2 verbi act. χαίνω facientis fut. 2 χανῶ. At aor. 1 foret ἔχηνα.

Ἐχάρλω, aorist. 2 pass. verbi act. χαίρω, facientis fut. 2 act. χαρῶ, aor. 2 ἔχαρον.

Ἔχεα, aor. 1 act. verbi χέω, ex ἔχευα. vnde infin. χέαι.

B Ἐχέμεν, Doricè pro ἔχειν: infin. præs. verbi ἔχω.

Ἔχεσκεν, Ionicè pro εἶχε, abiecto primùm augmẽto, deinde adiecta paragoge σκε, vt & in aliis præt. imperf. ind. modi, ab eodem them.

Ἔχευα, aor. 1 act. verbi χέω, vti iam dixi: contra regulam pro ἔχευσα, exempto σ characteristica futuri litera in tertia coniugatione. vnde, dempto præterea υ, fit ἔχεα. Nisi quis potius hoc ἔχευα ex illo ἔχεα factum existimet pleonasmo τοῦ υ Æolico, qualis est in Εὔαδε, & Δεύομαι, ac similibus. Inde in med. voce ἐχεύατο.

C Ἔχησε, aor. 1 act. verbi χαίρω, vt à διαίνω est ἐδίηνα. Var. Ionicum esse ait pro ἐχάρλω.

Ἐχθίρετε, aor. 1 act. optat. modi, Atticus & Æolicus pro ἐχθήραι, à them ἐχθαίρω faciente aor. 1 ind. modi ἤχθησα, vt præcedens ἔχησε à χαίρω est. Subiunct. aor. 1 act. est ἐχθήρω.

Ἐχθήσομαι, fut. 1 med. verbi ἔχθομαι ex ἐχθέομαι.

Ἐχόντων, Atticè pro ἐχόντοιν: participio præsentis temporis pluralis numeri genitiui casus vsurpato pro tertia persona pluralis imperatiui modi. Ambo à themate ἔχω.

D Ἔχραον, aoristus 2 actiuus verbi χραύω facientis futurum secundum χραῦ, exemptò υ ex diphthongo, ad corripiendum penultimam. Interdum est & imperfect. verbi χράω.

Ἐχρόωντο, poetico pleonasmo τοῦ ο pro ἐχρῶντο, vt ἐφεψόωντο pro ἐφεψῶντο, & similia. præter. imperf. verbi pass. χράομαι.

Ἐχύη, aoristus 2 passiuus verbi χύω seu χέω, vt ἐρρύη. Apud Hesych.

E Ἐχύθη, aor. 1 pass. eiusdem verbi, vt ἐλύθη.

Ἐχώσθη, aorist. 1 pass. verbi χώννυμι seu χόω, facientis futurum 1 act. χώσω, præt. pass. κέχωσμαι, vt χώννυμι facit κέχρωσμαι, & similia, assumpto σ contra morem aliorũ in ώω desinentium.

Ἐψαθήλατο, aor. 1 med. verbi act. ψαθάλλω. vt ἤλατο ab ἅλμα formatum est.

Ἐψάλαπα, Ionicè pro ἐψαλιθίοι εἰσί. tertia pers. plur. præt. perf. pass. verbi actiui ψάλλω, ex tertia sing. facta inserto α ante πα. Nisi malis formare ex præt. medio ἔψαλα, adiecta syllaba πα.

F Ἔψεαι, Ionicè itidem pro ἔψῃ, resoluta diphthongo. secunda persona singul. fut. 1 med. ἕψομαι, ex themate ἕψομαι. Apud Hesychium verò & Ἕψεο legitur, quod itidem Ionicam diphthongi dissolutionem admisit pro ἕψου: ipse in imper. modo & temp. præs. exp. ἀκουλεύθει, ἕπου, Sequere: tanquam fut. 1 medio ἕψομαι, transeunte in præsens, sicut à βήσομαι & δύσομαι est ἐβήσετο & ἐδύσετο.

Ἐψιάασθαι, poetico pleonasmo τοῦ α pro ἐψιᾶσθαι, vt μηχανάασθαι pro μηχανᾶσθαι, & similia.

G Ἐψιθυρίσθησι, Doricè pro ἐψιθυρίζουσι: à Dorico itidem them. ψιθυρίσθω pro ψιθυρίζω.

Ἐψιόωντο, poetico pleonasmo τοῦ ο pro ἐψιῶντο, vt ἐχρόωντο, pro ἐχρῶντο à them. ἐψιάομαι seu ἐψιᾶμαι.

Ἐῶ, ἔῃς, ἔῃ, Ionicè pro ὦ, ῇς, ῇ, resoluta vocali circunflexa, aor. 2 act. subiunct. modi, à themate ἵημι seu ἴω. nam interdum ἔω thema quoque est, & aliquando est origo τοῦ ἵημι, faciens fut. 1 act. ἥσω, aliquando τοῦ ἔνυμι vel ἕζω, faciens ἕσω.

H Ἐῶ, ἔῃς, ἔῃ, itidem Ionicè pro ὦ, ῇς, ῇ, resoluta vocali circunflexa. præsens est subiunctiui à them. εἰμί, nisi aor. 2 esse malis. nam tradunt grammatici hoc εἰμὶ in aor. 2 facere ἔον, optatiuo ἔοιμι, subiunctiuo ἔω, participio ἐών. Hoc verò ἔον est & ipsum à themate ἔω. nã & ἔω, vt ἔω, thema integrũ est, & primitiuũ atque

origo est modò τῦ εἰμί, faciens fut. 1 med. ἔσομαι, modò τῦ εἶμι, significantis παρδίομαι, faciens fut. 1 med. ἔιομαι, assumpto ι.

Ἔωκα, præt. med. verbi act. οἴγω, Atticè assumpto ε, pro ῷγα.

Ἔωγμαι, præt. pass. eiusdem them. itidem habens Atticè assumptum ε pro ῷγμαι. Vnde particip. ἐωγμένος.

Ἐωγῶς, partic. fœm. gen. ex masculino ἐωγώς. Ambo particip. ex præt. med. ἔωγα.

Ἔωθα, præt. med. verbi ἔθω, vt ἔρηρα facit ἔωρρα, pro ἔοθα & ἔορρα, verso primùm ε prioris syllabæ in ο, deinde repetita initiali litera præsentis, vt ἔλπω etiam facit ἔολπα. Vtitur porro hoc præterito Aratos, vt & Thucyd. plusquamperfecto Attico ἐώθεσαν pro ἐώθεισαν: & Archippus participio ἐωθός. Var. Alioquin & εἴωθα dicitur pro ἔωθα, assumpto ι.

Ἐώθουν, itidem Atticè assumpto ε dicitur pro ὤθουν: hoc autem per contractionem pro ὤθεον. præt. imperf. act. verbi ὠθέω.

Ἐώικειν, pro ἐοίκειν, ο verso in ω & subscripto ι. plusquãperf. med. verbi actiui ἔικω, habens & ipsum ε, ex Attica reduplicatione initialis literæ præsentis, vt ἔωκα.

Ἐώλπειν, pro ἠόλπειν, κατὰ χρόνου μετάθεσιν, vt scribit Eustathius, innuens regulariter debuisse dici ἠόλπειν in hoc plusquamperfecto verbi ἔλπω, assumpto aliquo augmento præter augmẽtum præteriti ἔολπα: sed poetica quadam licentia ab Homero transposito augmẽto, hoc est è prima syllaba translato in secundã, dictum fuisse ἐώλπειν. Habet verò & hoc ἔολπα, necnon ἐώλπειν. Attico more reduplicatam initialem præsentis literã. Sic ἐόρχη dicitur.

Ἐῶμεν, pleonasmo τῦ ε pro ὦμεν: aor. 2, subiunct. act. ab inus. them. ἧμαι ex ἔω, significãte πληρῶ, vt tradit Eust. qui etiam addit, pro eo ἐῶμεν scribi & ἐοῦμεν.

Ἐῶμι, per contractionem ex ἐόοιμι: optat. præsens verbi act. ἐάω.

Ἐών, poetico pleonasmo τῦ ε pro ὤν, vt tradunt nonnulli, qui partic. præsentis esse temporis indicant. Alii aoristi secundi esse aiunt, regulare, ab aor. 2 indic. modi ἔον, vt paulo antè etiam in Ἔω admonui.

Ἐων, sine augmento pro ἔων, poetico vel Ionico more. præt. imperf. act. verbi ἐάω.

Ἐώνημαι, Atticè assumpto ε dicitur pro ὠώνημαι, vt ἐώθουν & ἔωσα pro ὤθουν & ὦσα. Est autem præt. perf. pass. verbi ὠώνημαι: ex quo & aor. 1 pass. ἐωνήθην. Itidem in præt. imperf. ἐωνούμην dicitur pro ὠνούμην.

Ἐῳνοχόουν, præt. imperf. act. verbi οἰνοχοέω, habẽs & ipsum Attico more assumptum ε, pro ᾠνοχόουν, vt ἔῳνα dici pro ᾦνα suprà docui.

Ἔωξα eodem modo pro ὤξα: aor. 1 act. verbi ὄγω.

Ἐώρα, itidem Atticè assumpto ε pro ὤρα. tertia persona præt. imperf. actiui ex prima ἐώρων, pro ὤρων. ambo ex actiuo them. ὁράω.

Ἐώρακα, similiter pro ὤρακα dicitur: præt. perf. act. eiusdem themaris ὁράω.

Ἐώργη, præt. plusquamperfectum medium verbi ἔργω, ex perfecto ἔοργα, assumpto augmento intrinsecus quod extrinsecus assumi oportebat, vt in ἐώλπειν suprà. Simtlẽ ectasin habere tradunt & ἐωργώς pro ἐόργώς. Legitur verò & in prærerito perf. indic. modi apud Hesych. ἔωργε, quod exp. ἔοργεται, similem habens ectasin.

Ἐώρταζον, præt. imperf. act. verbi ἑορτάζω, habens augmentum intrinsecus.

Ἐώρων, Atticè pro ὤρων, assumpto ε, vt in ἐῳνοχόουν. præt. imperf. verbi act. ὁράω.

Ἔωσα, itidem Atticè assumpto ε, pro ὦσα: aor. 1 act. verbi ὠθέω ex inus. them. ὤθω. Itidémq; media voce in eodẽ tempore dicitur ἐωσάμην & ἐώσαιτο pro ὠσάμην & ὤσαιτο.

Ἐώσθην, simili modo assumpto Atticè ε pro ὠσθέν dicitur. est autem aor. 1 pass. eiusdem them. ὠθέω, itidem ab inus. ὤθω, ex præt. perf. pass. ἔωσμαι.

Ἔωσι, Ionicè pro ὦσι, resoluta vocali circumflexa, vt volũt nonnulli, qui aiunt esse præsentis temporis subiũctiui modi. Potest tamen esse & regularis aor. 2 subiunctiui, ex aor. 2 indicatiui ἔον. qua de re vide & quæ paulo antè dixi in Ἔω.

Ἔωσμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ὠθέω, ex inus. them.

ὤθω faciente futurum 1 ὤσω. habet autẽ Atticè assumptum ε, vt & aor. ἔωσα & ἐωσάμην, itidémque præt. ἔωσμαι pro ὦσμαι. itidémq; in tertia perf. ἔωσαι pro ὦσαι.

Ζ.

Ζαείς, particip. præs. ex them. poetico ζάημι, vt ἀεὶς ex ἄημι. Idémque ferè significant ζάημι & ἄημι, nisi quòd ζάημι videtur significare σφόδρα ἄημι, tanquam compositum ex ζα particula intensiua, & verbo ἄημι.

Ζάησεν, syncope Attica pro ζάησαν. tertia persona pluralis, ex prima ζαίω: præsens optatiui modi, ex inusitato themate ζῆμι, vt βαίω ex βῆμι, ἱσαίω ex ἵσημι. Itidem verò ζαίνω & ζαίνη syncope illa Attica dici aiunt pro ζαίνεσθαι, & ζαίνετε.

Ζαλοῦ, Doricè pro ζηλοῦ, verso η in α, & ῦ in οῦ. imperat. præs. pass. verbi act. ζηλόω. Legitur apud Hesych. ab eóque exponitur μιμοῦ.

Ζαπεῦσα, eodem modo pro ζηπεῦσα dicunt iidem Dores. Est autem participium præs. act. ex them. Dorico ζαπέω pro ζηπέω.

Ζείουσα, Ionicè & poeticè inserto ι, pro ζέουσα, à themate ζείω pro ζέω.

Ζέειν, Ionicè itidem & poeticè pro ἕζεσε, abiecto augmento: aor. 1 act. verbi ζέω, facientis fut. 1 act. ζέσω, retẽto ε. Passiua autem voce facit aor. 1 ἐζέσθην, vnde est particip. ζεσθείς, Feruefactus.

Ζεβγύασι, Var. tradit elegantius esse quàm ζεβυγόασι. Videtur tamen id Ionicum esse, vt πηθέασι pro πηθεῖσι. Est autem tertia persona plural. præsent. temporis vocis actiuæ, à them. ζεύγνυμι, habens epenthesin τῦ α pro ζεβυγόασι, vt δείκνυσι.

Ζεύξαι, infin. act. aor. 1, eiusdem verbi ζεύγνυμι facientis fut. 1 act. ζεύξω, ab inus. them. ζεύγω.

Ζεύσασθαι, Doricè pro γεύσασθαι, verso γ in ζ. à Dorico itidem them. ζεύομαι pro γεύομαι, seu ζεύω pro γεύω. Etymol. & Var.

Ζῆ, interdum est imper. modi, κατ' ἀποκοπὴν pro ζῆθι: interdum indic. modi est, & tertia persona singularis vel præter. imperf. vel aor. 2 actiui, carens augmento pro ἔζη, vt βῆ scimus à poetis vsurpari pro ἔβη. Ambo ab inusitato them. ζῆμι. Quidam verò per contractionem esse dicunt pro ζάε.

Ζῆθι, imper. præsens vel aor. 2 act. ab eodem them. vt σῆθι ab ἵσημι. Alii tamen ex ζάω formare malunt. volunt enim ex eo primùm esse ζάε, ex quo per cõtractionem fieri ζῇ, indéq; ζῆθι, adiecta syllaba θι, quã cæteris quoque monosyllabis imperatiuis ascisci aiunt. Sed altera formatio simplicior est.

Ζῆν, pro ζᾶν, Dorica mutatione τῦ ᾱ εἰς η, vt πεινῆν pro πεινᾶν iidem dicunt. infin. act. verbi ζάω, Atticæ etiã linguæ & communi vsitatus.

Ζῆς, itidem pro ζᾷς seu ζάεις iidem Dores dicunt, vt γελῆς pro γελᾷς, contracto α & ε in η, & subscripto ι. Quòd si verò dicamus esse secundam perf. verbi inus. ζῆμι, non amplius ι subscribendum fuerit.

Ζῆσαι, aor. 1 act. infin. modi, ab eodem them. ζάω faciente fut. 1 act. ζήσω, ex quo med. ζήσομαι.

Ζεύδω, tertia perf. sing. imper. pass. ab inus. them. ζόω, pro quo ζώννυμι solet vsurpari.

Ζυγέντες, participium plur. ex singulari ζυγείς: quod est aor. 2 pass. à themate actiuo ζεύγνυμι faciente futurum 2 actiuum ζυγῶ ex inusitato themate ζεύγω, vt ἐρεύγω facit ἐρυγῶ.

Ζώγρει, imper. præs. act. verbi ζωγρέω per compositionem dicti pro ζωὸν ἀγρεύω.

Ζῴω, Atticè pro ζῶμι, vt βοῴω pro βοῶμι: optat. præsens act. verbi ζάω. facit enim id cõmuniter ζάοιμι, ex quo per contractionem ζῷμι, & Atticè ζῴω, verso μι in ω, contractisque α & ο in ω, & subscripto ι.

Ζωοθεῖσα, particip. fœm. gen. aor. 1 pass. ex them. ζώννυμι, faciẽte fut. 1 act. ζώσω, ex inus. them. ζόω: præt. perf. pass. ἔζωσμαι, vt ἔζωσμαι, ἐζῶσθαι: aor. 1 pass. initiui modi est ζωσθῆναι.

Ζώεσκον, Ionicè pro ἔζωον, abiecto primùm augmento, deinde inserta syllaba εσκ: vt ὤθεσκον & τύπτεσκον iidem

dicunt pro ὤθουν & ἔτυπτον. Est autem illud ζώεσκον præt. imperf. ab Ionico them. ζόω.

Ζωννύσκετο, Ionicè pro ἐζώννυτο, abiecto augmento, & inserta syllaba σκε. imperfectum passiuum verbi actiui ζώννυμι.

Ζωοντες, Ionicè vel poeticè pro ζῶντες, pleonasmo τῦ ο, vt κομοῶντες pro κομῶντες apud Hom. legimus. Partic. præs. act. verbi ζάω.

Ζῶσαι, aor. 1 act. infin. verbi ζώννυμι facientis fut. 1 act. ζώσω, ex inus. them. ζόω, vti iam dictum est. Vnde media voce ζώσασθαι, & ind. modo ζώσατο apud poetas pro ἐζώσατο, abiecto augmento. Rursum verò ζῶσαι interdum est particip. præsens fœmin. gen. per contractionem pro ζάουσαι, vt ζώσας itidem legimus pro ζαούσας. Tunc autem est à them. ζοόω. Z ὡσάντες autem est particip. aor. 1 act. ex them. ζωόω.

Η.

Η, Atticè apud Aristoph. abiecto ν pro ἐῶ vel ἤμιλν. Quidam sic formatum aiunt. dicunt εἰμὶ præt. imperfectũ facere εἶν, vt ἥημι facit ἐπ' ἤειν. ex eo fieri ῆ, primùm abiecto ν, & diphthongo more Ionico resoluta in εα, (vt iidem Iones dicunt ἤδεα pro ἤδειν, ἐπεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, ἀνενοήκεα pro ἀνενοήκειν) deinde contractis ε & α in η. Interdum ῆ est pro ἔφη, Inquit: præter. imperf. vel aor. 2 act. verbi ἠμὶ, per apocopen pro φημί, vt iidem grammatici tradunt. Alioquin est & coniunctio seu particula significans interdum ἄρα, interdum ἀληθῶς, interdum etiam δή. Etymol.

Ἤ, cum ι ascripto siue subscripto, est tertia pers. cõiunct. modi, ex prima ὦ: ambo ex inus. verbo ἔω, ex quo εἰμὶ quædam sua mutuatur tempora.

Ἤ, itidem ascripto siue subscripto ι, sed asperum gerens spiritum, interdum est tertia pers. singul. coniunctiui modi, itidem ex prima ὦ, sed aor. 2 actiui, ex them. inus. ἔω, ex quo ἧμαι sua mutuatur tempora. Interdum est datiuus articuli fœm. postpositiui: nonnunquam aduerbium etiam ex eodem articulo factum.

Ἤια, Atticè pro ἔια. Ambo autem sunt præteritũ med. verbi εἶμι significantis παρδίομαι: sed prius formatum ex posteriore. tradunt etenim esse thema ἴω, epenthesi Ionica vel poetica pro ἔω. huius præteritum medium esse ἔια. ex quo ἤια hoc fieri, ε in η verso, & subscripto ι: id quod satis est manifestum ex Ionico illo ἤια. Interdum verò ἤα nomen, quoque est plurale ex singulari ἦον, itidem per contractionem pro ἤια & ἤιον. Hα autem esse aoristum primum verbi εἰμὶ ex ἔω, annotat Eust. Innuit enim εἰμὶ ex ἔω facere aoristum 1 ἔα, vt χέω facit ἔχεα, vnde κατ' ἔκπασιν esse ἦα. Ita verò ἦα siue ἔα facere hoc verbum in aor. primo, vt facit ἦον siue ἔον in aor. 2.

Ἡαπ, Ionicè pro ἐῶπ ab ἧμαι.

Ἡακόπες, quod Suidas exp. βολωπόωντες, videtur esse partic. præt. perf. act. à them. αἰάζω, ideóque deberet habere subscriptum ι.

Ἡβηκώς, particip. præt. perf. act. à them. ἡβάω faciẽte fut. 1 ἡβήσω, vnde & particip. aor. 1 ἡβήσας.

Ἡβουλήθη, Attico more pro ἐβουλήθη dicitur, vt ἠδυνήθη pro ἐδυνήθη, assumpto præter syllabicũ augmẽtũ etiam temporali. Est autem aor. 1 pass. verbi βούλομαι ex inusitato themate βουλέομαι, ex quo habet fut. βουλήσομαι. Sed & ἠβουλόμην dicitur pro ἐβουλόμην, Atticè itidem.

Ἡδώσιμι, poeticè pro ἡδέοιμι seu ἡδοῖμι: optat. præs. act. ab eodem verbo. Vtitur autem eo Homerus.

Ἡδώσασα, poetico pleonasmo τῦ ω pro ἡδέσασα: partic. præs. ab eodem them. Varin.

Ἤαγον, aor. 2 act. verbi ἄγω, Atticam reduplicationem habens mediæ syllabæ γα pro ἦγον. Itidem media voce in eodem tempore ἠαγόμην dicitur pro ἠγόμην.

Ἠάμην, præt. imperf. verbi ἄημαι.

Ἠαμάθην, aorist. 1 passiuus indicatiui, verbi ἄημαι vel potius ἀγαίομαι: ex quo habet & præteritum perfectum ἤασμαι. vnde tertia persona præt. plusquãperf. ἤαστο apud Hesych.

Ἠάσατο, poetice metri causa geminato σ pro ἠάσατο: tertia persona singul. aor. 1 med. indic. ab eodem themate ἀάομαι faciente fut. 1 med. ἀάσομαι ex verbo ἀαίζομαι.

Ἠγγελάμην, aor. 1 med. ind. ex them. act. ἀγγέλω.

Ἠγγέλην, aor. 2 pass. verbi ἀγγέλω, facientis fut. 2 ἀγγελῶ, aor. 2 ἠγγείλον.

Ἠγέλθην, aor. 1 pass. indic. ab eodem them. faciente fut. ἀγγελῶ, præt. ἤγγελκα, pass. ἤγγελμαι.

Ἠγνοῦτο, præt. imperf. pass. verbi act. ἀγνοέω.

Ἠγρέκε, aor. 1 act. verbi ἐγείρω.

Ἠγρέθοντο, præt. imperf. pass. poetici verbi ἐγρέθω deinuati ex ἀγείρω, vt tradunt grammatici.

Ἤγρεθεν, Bæotica syncope pro ἠγρέθησαν, tertia perf. plural. aor. 1 pass. ex act. them. ἐγείρω. Prima verò persona est ἠγρέθην.

Ἠγρκα, præt. perf. act. verbi ἐγείρω facientis fut. 1 act. ἐγερῶ. Ex quo pass. præt. perf. ἠγερμαι.

Ἠγωνίμην, aor. 1 med. verbi ἠγόμαι faciẽtis fut. 1 ἡγήσομαι.

Ἥμαι, præter. perf. pass. verbi actiui ἄημι. ex quo particip. ἡμένος.

Ἠγνόησε, pleonasmo τῦ ι, dicitur pro ἠγνόησε: ab ἀγνοέω habente itidem pleonasmum τῦ ι, pro ἀγνοέω.

Ἦγον, præt. imperf. vel aor. 2 act. verbi ἄγω. Pass. est ἠγέμην: vnde apud Hom. ἤγετο κούρην.

Ἠγρεθθησαν, aor. 1 pass. verbi act. ἀγορεύω.

Ἠγορόωντο, poetico & Ionico pleonasmo τῦ ο pro ἠγορῶντο: præt. imperf. verbi ἀγορεύομαι.

Ἤγρετο, poetica syncope pro ἠγείρετο, ex ἐγείρομαι: itidem per syncopen vsurpato à poetis pro ἐγείρομαι.

Ἠγρίωσαι, apud Soph. secunda perf. sing. præt. perf. pass. à them. ἀγριόω. facit enim id fut. 1 act. ἀγριώσω, præt. perf. ἠγρίωκα, & pass. voce ἠγρίωμαι. Vnde & infin. præt. perf. pass. ἠγριῶσθαι.

Ἠγροικησάμην, aor. 1 med. verbi act. ἀγροικέω, apud Hesych.

Ἡδεάφωται, præt. perf. pass. verbi act. ἐδαφόω.

Ἤιδεα, præt. plusquamperf. med. verbi εἴδω, habens Ionicam diphthongi dissolutionem pro ἤδειν. solent enim Iones primas personas singul. præt. plusquamperf. act. communiter in ειν desinentes, terminare in εα, resoluta diphthongo, nimirum πεποιήκεα dicẽtes pro ἐπεποιήκειν, πεπύρκειν pro ἐπεπύρκειν, ἤϊα pro ἤειν: vnde apud Homerum ἤϊα πολλὰ γουνούμενος. qui & altero ἤδεα vtitur, dicens, Εἰ δὲ ἐγὼ τάδε ἤδεα. Etym. Atticè & ἤδη pro ἤδει, resoluta diphthongo. Eust.

Ἤδειν, præt. plusquãperf. med. verbi εἴδω, habens diphthongi conuersam in η cum ι subscripto. Alioqui & οἴδειν pro eodem dici solet verso ε in ο, sicut in ἐπεποίκειν. Ac εἰδήκειν est præt. plusquamperf. act. eiusdem verbi εἴδω ex εἰδέω.

Ἤιδειδα, Æolica paragoge syllabæ ηα pro ἤδεις: secunda perf. sing. præcedentis præt. plusquamperf. medii ἤδειν. Similiter οἴδειδα dicitur pro οἶδας. Etym. Atticè & ἤδη ηα dici scribit pro illo ἤδειδα. Potest tamen ἤδηδα illud esse & coniunct. modi, sed tunc subscribendũ ei patius ι, vt in εἴπηδα.

Ἤδηκα, præt. act. verbi ἕδω ex ἐδέω, pro quo Atticè dicitur ἐδήδοκα, repetitis duabus initialibus literis præsentis, & ε conuerso in ο.

Ἤιδεσαν, Atticè pro ἤδεισαν, correpta penule. Tertia perf. plur. præt. plusquamperf. ἤδειν, de quo suprà.

Ἡδέσθη, aor. 1 pass. verbi αἰδέομαι, facientis fut. αἰδέσομαι, & præt. pass. ἠδέσμαι.

Ἤδη, Atticè per contractionem ex Ionico ἤδεα. solent enim Attici plusquamperfecta Ionica desinentia in εα factáque ex communibus terminatis in ειν, resolutione diphthongi, contrahere, & pro πεποιήκεα dicere πεποιήκη, itidémque ἤδη pro ἤδεα. Est autem hoc ἤδη prima persona singul. præt. plusquamperf. med. ex themate εἴδω.

Ἤδον, aor. 2 act. verbi αἰδέω ex ἀδέω.

Ἡδρασε, aor. 1 act. verbi ἑδράζω, faciẽtis fut. 1 ἑδράσω. Vnde & passiuum præteritum perfect. ἡδράσμαι, & aor. 1 pass. ἡδράσθην.

Ἡδρώθη, aor. 1 pass. verbi act. ἁδρύνω. Est verò & themata ἁδρόω, ex quo particip. ἡδρωκὼς apud Diosc. & aorist. 1 pass. ἡδρώθη.

Ἠδυνάμην, Atticè pro ἐδυνάμην, augmento syllabico

verso in temporale. præt. imperf. verbi δύναμαι. Similiter ἠδυνήθω dicitur pro ἐδυνήθω, in aor. 1 pass. eiusdē thematis, facientis futurum 1 δυνήσομαι, ex δυνέομαι. Habet verò idem δύναμαι & alium aoristum 1 passiuum, nimirum ἠδυνάσθω, ex inusitato themate δυναίομαι.

Ἠδύνατο, tertia pers. sing. præt. perf. pass. ἠδύνημαι, ex act. them. ἠδύνω.

Ἧε, tertia pers. sing. aor. 2 ἦον, ex them. inus. ἔω, pro quo vsurpari solet εἰμί: vel etiam præt. medii ἧα ab eodem verbo. Nonnunquam ἧε est etiam ex ἔω significante πορεύομαι, & declarat ἐπορεύετο: cuius Hesych. meminit, ἧεν afferens pro ἧιε. sed tunc est subscribendum ι, vt ex ἧιε fit per contractionem seu synæresin.

Ἡεν, quod idem Hesychius affert pro ἐπορεύετο, ἤρχετο, est præt. plusquamperfecti tertia pers. singul. itidem per contractionem ex ἤειν, subscripto ι, εἰμί (significante πορεύομαι) faciente præteritum med. ἤειν, & per contractionem ἦα.

Ἡέα, Ionica diphthongi resolutione pro ἦεν, vt ἤθελα pro ἤθελεν suprà. est autem hoc ἦεν præt. plusquamperfectū med. ex præt. perf. ἦα. Ambo ex them. εἶμι.

Ἠείδει, pleonasmo τοῦ η, pro εἶδε: vel etiam pro ᾔδει, Attica epenthesi τοῦ ει, vt tradit Eustath. apud Homerum, qui etiam addit, esse præteritum plusquamperf. med. verbi εἴδω.

Ἠειν, præt. plusquamperf. medium verbi εἶμι significantis πορεύομαι: vnde in compos. ἀπῆειν. Fit autem hoc plusquamperf. ἤειν ex perfecto ἦα: hoc autem ex εἴα, verso ε in η & subscripto ι. Sed notandum est, in plurali numero, facta syncope, dici ἤειμεν pro ἤειμεν, & ἤεισαν pro ἤειεσαν. Quorum ambobus Aristophanes vsus esse comperitur. Dicit enim in Pluto, Ἔπειτα παρὰ τὸ πέλματος ἤειμεν τοῦ θεοῦ. Et in Gerytade, ἤεισαν ἀθθὶ τοῦ Διονυσίου. Apud Etymol.

Ἠείρα, aor. 1 actiuū verbi ἀείρω. Quidam & pro εἶρα, aoristo 1 actiuo verbi εἴρω, vsurpatum volunt pleonasmo τοῦ η.

Ἧεν pro ἦε, ascito ν propter sequentem vocalem: tertia pers. sing. aor. 2 ἦον, ex inus. ἔω pro εἰμί, Sum. At ἦεν cum ι subscripto, est à themate εἶμι significante πορεύομαι, itidem ex ἦον, quod factum aiunt ex εἶον (aoristo 2, vel imperf. verbi εἴω inusitati pro εἶμι) verso ε in η & subscripto ι. quanquam esse potest & tertia persona præt. med. ἦα. Vtitur autem illo ἦε Apollonius, dicens, ἦε θύραζε. Apud Var. & Eust.

Ἠερέθονται & Ἠερέθοντο quasi poetas duntaxat leguntur. sūtque ex poetico verbo ἠερέθομαι, facto ex ἀείρω, vt suprà ἠγερέθοντο ex themate poetico ἠγερέθομαι deriuato ab ἀγείρω. Ea enim formatio simplicior est, quippe quū ἠερέθεται exponatur εἰς ἀέρα ἀείρεται.

Ἠέρθην, aorist. 1 passiuus. indicat. verbi actiui ἀείρω, facientis futurum ἀερῶ. Vnde tertia persona pluralis est ἠέρθησαν.

Ἠερτο, præt. plusquamperf. pass. verbi act. ἀείρω.

Ἧες, secunda persona sing. aor. 2 ἦον.

Ἡεσαν, tertia pers. plur. præt. plusquamperf. ἤειν, Atticè exemptum ex diphthongo habens ι, ex prima ἤειν, de qua suprà.

Ἥεω, apud Hesych. legitur, ab eóque exponitur ἑῶ, ἡμέω. Legitur verò & apud Eust. qui dicit habere poeticum pleonasmum τοῦ η, esseque tertiæ pers. à them. εἰμὶ significante ὑπαρχω.

Ἠζέθη, aorist. 1 pass. ind. verbi actiui ἀζαίνω, vt ἐφαίδη ex φαίνω est.

Ἤθα, præt. med. verbi ἔθω, vt tradunt nonnulli. sed ego eius rarissimum esse vsum existimo. nam pro eo ἐώθα solet vsurpari.

Ἠθέλησα, aor. 1 act. verbi ἐθέλω ex ἐθελέω. ex eo enim mutuatur fut. 1 ἐθελήσω.

Ἤθηκα, præt. perf. act. verbi νθέω facientis fut. 1 ἠθήσω, aor. 1 ἤθησα. Vnde etiam participium præt. perfect. passiui ἠθηκώς.

Ἤια, Eustathius alicubi esse dicit præt. med. verbi ἔω, dissoluta diphthongo, & ε in η verso: alibi aoristum 1 actiuum esse scribit ex eodem themate, eodem modo formatum: alicubi etiam ait esse præteritū plusquamperfectū act. resolutione Ionica vsurpatum pro ἤειν. Solent enim Iones primas personas plusquamperfectorum in ειν, resoluere in εα, pro ἤδειν dicentes ἤδεα, & πεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, vt suprà ex eodem grammatico docui. Pro hoc verò ἤεα per syncopen dicitur etiā ἦα, vel potius per contractionem. Tertia eius persona est ἤιε, seu ἤιεν, sequente vocali.

Ἤϊεν, præt. med. verbi act. αἴσσω.

Ἤϊεν, præt. plusquamperf. ex præterito perf. ἤϊα: ambo ex them. εἴω, pro quo εἶμι dici solet. Solet autem ἐξ isto ἤειν per contractionem dici etiam ἤεν, subscripto ι. Meminit Eust.

Ἤϊεν, seu ἤιε, tertia persona singularis præteriti ἤϊα, vt suprà annotaui: pro quo per synæresin dicitur ἦε, vt ἦα pro ἤϊα. Potest esse & tertia persona aoristi 2 ἤϊον, de quo infrà.

Ἤϊκτο, præter. plusquamperfect. pass. verbi actiui αἴσσω facientis futurum 1 actiuū αἴξω. Interdum est plusquamperf. pass. verbi act. εἴκω, habens resolutionem diphthongi ει, & ὅτιν τοῦ ε εἰς η. Vtriusque meminit Hesych. illud exponens ἐφίετο, hoc verò ὡμοίωτο.

Ἤιδη, quod Hesych. exp. ἐπορεύομεθα, per diphthongi resolutionem dictum est pro ᾔδη. hoc autem ᾔδη per syncopen pro ἤειδη vsurpatum esse ab Aristoph. docui paulo antè in Ἡειν.

Ἤϊξα, aor. 1 act. verbi αἴσσω.

Ἤϊξω, poetica diphthongi resolutione pro εἴξω, verso simul ε in η. Est autem hoc εἴξω secunda pers. sing. præt. perf. pass. ind. modi, à them. εἴκω, faciente fut. 1 act. εἴξω, & præt. perf. pass. εἴγμαι.

Ἤϊον, præt. imperf. vel aor. 2 act. verbi inusitati ἔω, habēs poeticam diphthōgi dissolutionem, & ὅτιν τοῦ ε εἰς η. Prima persona pluralis est ἤϊομεν, pro qua dicitur etiā ἤομεν, facta synæresi & subscripto ι, vt refert Var. Tertiam autem sing. ἤϊε siue ἤϊεν, communem habet cum præt. med. ἤϊα. In compos. porro ἤϊον facit αἰήϊον, vt Eust. annotauit.

Ἠϊόησαν, apud Hesych. legitur, exponitúrque κατεπτήσαν. Videtur autem habere poeticam vel Ionicam diphthōgi αι dissolutionem, simúlque ὅτιν τοῦ α εἰς η, pro αἰόησαν, à them. αἰσθάνω.

Ἤϊσαν, prima persona præt. imperfecti verbi ἵσημι pro ἵεσαν, verso primùm η in α, deinde per pleonasmum assumpto ab initio η. Meminit Etym. Alioqui ἤϊσαν significans ἐπορεύοντο, est tertia pers. plur. secundū quosdā præt. imperf. secūdum quosdam aor. 1, secundū quosdā præteriti plusquamperf. Qui imperfecti esse volunt, sic declinant, εἴν, εἴς, εἴ. ἴτον, ἴτων. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, & pleonasmo literæ η, ἤϊσαν. Qui aoristi primi, dicunt ἔω (ex quo hoc verbum εἰμὶ) facere ἔσσα: ex cuius tertia plurali ἔσσαν fieri hoc ἤϊσαν, dissoluta diphthongo ει, & ε verso in η. Qui verò tradunt esse præteriti plusquamperfecti, ita formant: ἤειν, ἤεις, ἤει, & per syncopen subscripto simul ι, ἤειν, ἤεις, ἤει: plur. numero, ἤειμεν, ἤειτε, ἤεισαν, & dēpro ε ex diphthongo, ἤϊσαν. Sed tunc ι ei subscribēdum foret in prima syllaba. Hæc ferè Eust.

Ἤϊσκεν, præt. imperf. poetici verbi ἐΐσκω. à quo & primus plur. ἠΐσκομεν.

Ἤϊσσας, aor. 1 act. verbi αἴσσω.

Ἤϊχθη, aor. 1 pass. verbi act. αἴσσω.

Ἧκα, tenui scriptum spiritu, est præteritum perfectum act. modò verbi ἕω, modò verbi ἑάω, facientium fut. 1 ἥσω. aspero vicissim notatum spiritu, est itidem præteritum actiuum, modò verbi ἵημι seu ἕω, facientium futurum 1 ἥσω, vnde in comp. ἀνῆκα, ἀφῆκα. Item præt. med. verbi ἵκω. Rursum tenui spiritu scriptū & subscripto ι, est præt. perf. act. modò verbi ἀάω, modò verbi αἴω, modò verbi αἰάω. Eust. Vide & ἧκει paulo pòst.

Ἧκαζον, Atticè pro ἔκαζον, verso ει, diphthongo propria, in impropriam η, vt idem Eustathius annotat. Sic ἥκει pro ἔκει.

Ἤκαχον, aoristus 2 actiuus inusitati thematis ἄχω, insertum habens κα, vt ἤκαχον insertum habet χα, more Atticō, pro ἦχον & ἤχον.

Ἥκει, Atticè pro ἔκει, vt paulo antè ἤκαζον pro ἔκαζον, propria diphthongo ει versa in impropriam η. Est autem tertia pers. sing. præt. plusquamperf. ἤκειν seu ἔκειν, à them. ἔκω, faciente præt. med. ἧκα & ἕκα. Vtitur autem hoc ἥκει Aristoph. apud Suid. dicens, Ὀρτυξ καλεῖται· καὶ γὰρ ἥκει ὄρτυγα, quod exp. ἐῴκει, ὡμοιώσατο, similis erat.

Ἡκεσίμην, aor. 1, med. verbi ἀκέομαι facientis fut. 1 med. ἀκέσομαι.

Ἠκηκόεν, pro ἀκηκόεν, assumpto nouo augmento in plusquamperfecto. Legitur apud Aristoph. in Pace, atque ita per η scribi annotat schol. ex Phrynicho. Vnde & tertia plur. ἠκηκόεσαν Attico more correpta penultima pro ἠκηκόεισαν: dicentibus iisdem ἐγεγράφεσαν, ἐπεποιήκεσαν, ὀνεγοήκεσαν, vt idem Phrynich. tradit.

Ἡκίσθη, aor. 1 med. verbi actiui αἰκίζω: ex quo & particip. præt. pass. ἠκισμένος.

Ἤκόνημαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἀκονάω.

Ἥκω, tertia pers. sing. præt. plusquamperf. pass. ab actiuo themate ἄγω, faciente fut. 1 act. ἄξω, præt. perf. act. ἦχα, pass. ἦγμαι.

Ἠλάθλω, aor. 1 pass. verbi ἐλαύνω facientis fut. 1 act. ἐλάσω, ex them. ἐλάω.

Ἤλακα, præt. perf. act. eiusdem them. cuius aorist. 1 act. est ἤλασα.

Ἠλάμελω, aor. 1, med. verbi ἅλομαι: cuius prima plur. ἠλάμεθα, tertia ἠλαντο. Sic verò ἁλμω in eodem tempore facit ἐλμάμην.

Ἤλασα, aor. 1 act. verbi ἐλαύνω ex them. ἐλάω: cuius tertia pers. sing. ἤλασε siue ἤλασεν, frequens est apud Homerū.

Ἠλάσσον, præt. imperf. act. verbi ἀλαστέω, non contractum pro ἠλάστουν. Similiter ἠλάστεον à verbo ἐλαστέω deriuato ex ἐλάω.

Ἤλγηκα, præt. perf. act. verbi ἀλγέω: vnde partic. ἠλγηκώς.

Ἤλειφα, præt. perf. act. verbi ἀλείφω: vnde pass. ἤλειμμαι. Inde & aor. 1 act. ἤλειψα, & voce med. ἠλειψάμην.

Ἠλύθα, aor. 1 act. verbi ἀλύω, poeticè vel Æolicè pro ἤλυσα, sublata litera characteristica futuri & aoristi. Itidémque media voce ἠλυάμην, ἠλύαντο. Similiter ἔχυα dicitur pro ἔχυσα, & quædam alia.

Ἠλήλαντο, assumpto nouo in præterito plusquamperf. augmento pro ἐλήλαντο, vt ἠκηκόεν pro ἀκηκόεν. Est enim hoc ἠλήλαντο siue ἐλήλαντο, plusquāperf. pass. verbi actiui ἐλαύνω facientis fut. 1 act. ἐλάσω, (ex ἐλάω) præt. perf. act. ἐλήλακα, repetitis Atticè duabus initialibus literis præsentis, & in pass. ἐλήλαμαι.

Ἤλθον, aor. 2 act. verbi ἐλεύθω, per syncopen pro ἤλυθον. facit enim fut. 2 ἐλευθῶ. Secunda persona ἦλθες, tertia ἦλθε siue ἦλθεν, & sic deinceps.

Ἤλθοσαν, Chalcidica seu Bœotica dialecto pro ἦλθον: παρεφθαρμένον παρὰ τὸ ἔδοσαν. traditq; Etymologus, Bœotos ὅτι τὴν μὴ ἐχόντων τὴν μεταχὴν εἰς ς ὀξύτονον, πλὴν ἐνοσύλλαβον.

Ἠλιλίμμην, pro ἀλιλίμμην, vt ἠκηκόεν pro ἀκηκόεν, & ἠλήλαντο pro ἐλήλαντο, assumpto nouo augmento in plusquamperfecto. est enim hoc ἠλιλίμμην siue ἀλιλίμμην, præt. plusquamperf. pass. verbi actiui ἀλείφω, habēs Atticam duarum initialium thematis literarum reduplicat. & συστολὴν diphthongi quæ est in penultima.

Ἠλινδήθην, præt. perf. pass. infin. modi à them. ἀλινδέω: ex quo & particip. præt. perf. pass. ἠλινδημένος, & aor. 1 act. ἠλίνδησε.

Ἤλιτον, aor. 2 act. verbi poetici ἀλείτω, vt tradunt quidam grammatici. potest tamen esse & aor. 2, verbi ἀλιτέω, vnde est aor. 1, ἠλίτησεν, & particip. ἀλιτήσας.

Ἠλλάγησαν, aor. 2 pass. verbi actiui ἀλλάσσω seu ἀλλάττω facientis fut. 2 act. ἀλλαγῶ, aor. 2 ἤλλαγον. Eiusdem thematis præteritum perf. pass. est ἤλλαγμαι, vnde infinit. ἠλλάχθαι, & particip. ἠλλαγμένος.

Ἠλοίαμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἀλοιάω.

Ἠλλοπεόωντα, itidem perf. pass. verbi act. ἀλλοπεόω.

Ἠλόησεν, pleonasmo literæ ι pro ἠλόησεν, vt ἠγνόησε pro ἠγνόησε. aor. 1 act. verbi ἀλοιάω poeticè insertum ι habentis pro ἀλοιάω.

Ἠλοήθλω, aor. 1 pass. eiusdem them. ἀλοιάω facientis fut. 1 act. ἀλοήσω.

Ἤλυθον, aor. 2 act. verbi ἔρχομαι, mutuatitius ab ἐλεύθω facientis fut. 2 act. ἐλευθῶ, exempto ε ex diphthongo iuxta regulam. Veruntamen regularis hic aor. ἤλυθον non nisi apud poetas vsum habet. in prosa enim dicunt ἦλθον per syncopen, vt suprà quoque admonui.

Ἤλυξεν, aor. 1 act. verbi ἀλύσκω.

Ἤλωκα, præt. perf. act. verbi ἁλῶμι ex ἁλόω, vt δίδωμι ex διδόω sua tempora mutuatur. Vnde particip. ἡλωκώς. Atticè pro iis dicitur ἐάλωκα & ἑαλωκώς, dissoluta vocali η in εα, vt sua serie suprà docui. Verùm notandum est, ἤλωκα esse interdum mutuatitium præteritum perf. verbi ἁλίσκω, præsertim in compositione. Ideóque Suid. ἡλωκότες exponens κρατηθέντες, in neutrali seu passiua significatione, simul affert ἤλωκεν pro ἐκράτησεν, in significatione act.

Ἤλώμην, præt. imperf. verbi ἀλάομαι significantis Vagor, Erro.

Ἤλων, aor. 2 act. verbi ἅλωμι, vt ἔγων ex γνῶμι est. pro quo Atticè ἐάλων quoque dici suprà docui. At ἤλων quod exponitur ἤλαυνον, est præt. imperf. act. verbi ἐλάω. Eust. affert & aliud ἤλων significans ἤλυθον, ex them. ἀλέω. pro quo debuisset dici potius ἤλουν. Affert autē ex Athen. ἤλων ὄρθριαι τὰ σπτά.

Ἤλωσαν, tertia pers. plur. eiusdem aor. 2 ἤλων.

Ἡμαθύνεν, aor. 1 act. verbi ἀμαθύνω. Ἡμαθύνε autem est aor. 1 vel 2, vel imperf. act. verbi ἀμαθύνω.

Ἥμαι per contractionem ex ἕημαι: hoc autem ex ἵημι, deriuato ex ἕέω, vt ἵημι ex ἕω, velut tradunt grammatici, eóque sequendo est præsentis temporis.

Ἡμάρτηκα, præt. perf. act. verbi ἁμαρτάνω ex inus. them. ἁμαρτέω.

Ἡμβρόθν, aor. 2 act. eiusdem verbi ex eodem them.

Ἡμάτωμαι, præt. perf. pass. verbi αἱματόω.

Ἤμβλακεν, aor. 2 act. verbi poetici ἀμβλακέω.

Ἡμβροτεν, apud poetas pro ἥμαρτεν frequens est, α verso in β, & pleonasticè inserto ο, vt grammatici docent. Similiter ἤμβροθον pro ἥμαρτον, & ἡμβροτης pro ἡμαρτης. Eodem propemodum modo Lacones ἔμβεσμαι dicunt pro ἔμαρμαι.

Ἡμείδικα & Ἡμειδηκώς, præteriti perf. actiui à them. ἀμειδέω significante οὐ γελῶ.

Ἡμεληθίος, partic. præt. perf. pass. ex actiuo them. ἀμελέω.

Ἤμελλον, Atticè pro ἤμελον: præt. imperf. act. verbi μέλλω.

Ἤμεθα, per contractionem pro ἤεμεθα, vt ex Etymologico suprà docui in Ἡειν. At ἤμεθα sine ι subscripto, est præteritum imperf. verbi εἰμὶ significantis Sum. Alioqui ἤμεθα Eust. apud Homer. poni ait etiam pro ἥμεθα.

Ἤεθα & Ἡμεθα, Doricè etiam pro ἦτο vsurpata comperiuntur. Itidemque Ἡεθα & Ἡεθαι pro ἕνται, aspirate. illud, ab εἰμὶ, hoc ab ἵημι. Prioris meminit Hesych. exponens ὑπάρχειν, & scribens etiam ἔεθα. quæ scriptura longè magis consentanea videtur.

Ἑέθθος, particip. verbi ἥμαι, de quo suprà. At ἡμένος particip. præt. pass. à them. act. ἀνίω.

Ἡμπεθθίος, particip. præt. perf. pass. ab act. them. ἀμπέω.

Ἤμην, præter. imperfect. pass. verbi εἰμὶ seu ἕω. tradunt enim ἕω voce pass. facere ἕομαι, præt. imperf. ἡόμην, & per syncopen ἤμην. Vel pass. præsens ἕμαι facere imperf. ἤμην. Sed notandum est poeticum esse hoc verbum, & apud Eurip. tantùm legi in Helena, ἐγὼ δ' ἀνεσθίσις οὐκ ἤμλν πάνυ. Etymol.

Ἥμην autem aspiratum, est præt. imperf. verbi ἥμαι, de quo suprà.

Ἡμὶ, ablata initiali litera φ, pro φημὶ dicitur significante λέγω. vnde imperf. ἦν pro ἔφην.

Ἥμμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἅπτω: ex quo particip. ἡμμένος.

Ἡμφιεκώς, particip. præt. perf. act. à verbo ἀμφιέω.

Ἡμπεχόμην pro ἀμπεχόμην dicitur geminato augmento, à them. act. ἀμπέχω.

Ἡμπεχόμην, itidē pro ἀμπεχόμην dicitur, duplici augmento, & intrinsecus & extrinsecus: aor. 2 medius verbi act. ἀμπέχω.

Ἡμπεχόμην quoque ab ἀμπίσχομαι extrinsecus augmentum accepit.

Ἡμπόλησε eodem modo auctum est. est autem aor. 1 act. verbi ἐμπολέω.

Ἤμεων, imperf. vel aor. verbi actiui ἀμαύω.

Ἤμυσε, aor. 1 act. verbi ἠμύω, careus augmento.

Ἠμφαγνόουν, præt. imperf. verbi ἀμφαγνοέω apud Hesych. quod exp. ἐδίσταζον διηγῶνται, dubitabant & ambigebãt.

Ἠμφιμιδής, partic. præt. perf. pass. ab act. them. ἀμφιέννυμι facientis fut. 1 act. ἀμφέσω ab ἀμφέω, præt. pass. ἠμφέσμαι, vtrinque assumpto augmento, & extrinsecus & intrinsecus.

Ἠμφίβαλον, pro ἀμφίβαλον, forinsecus assumpto augmẽto: à them. ἀμφιβάλλω.

Ἠμφιγνόησε, similiter augmentum extrinsecus accepit. Est autem aorist. 1 act. verbi ἀμφιγνοέω, vnde & imperfect. ἠμφιγνόουν.

Ἠμφιεννύμιν, eodem modo augmentum extrinsecus assumpsit. Est autem imperf. pass. verbi act. ἀμφιέννυμι.

Ἠμφίεσε, aor. 1 act. eiusdem verbi ἀμφιέννυμι, ex inus. them. ἀμφιέω. habet verò & ipsum extrinsecus augmẽtum. nã regulariter dici debuisset ἀμφίεσε.

Ἠμφιεσμαι, præt. perf. pass. eiusdem verbi: vnde particip. ἠμφιεσμένος. pro quo suprà habuimus etiam ἠμφιεσμένος. nam simplex ἔννυμι seu ἕω facit præt. pass. εἷμαι.

Ἦν, eram: præteritum imperfectum verbi εἰμὶ ex ἔω. facit enim id ἔω imperfectum (aor. etiam 1) ἦον, ex quo hoc ἦν fit per syncopen. ideóque regulariter habet ν, non item tertia persona singularis. ea enim regulariter esset ἦ, per contractionem ex ἦε vel ἔε, ab eodem them. ἔω. Nisi fortè ἦν tertiæ personæ asciuisse ν putandum sit, sicuti Doricum ἔπλεν contractum ex ἔπλεον. Eustath. Sunt nonnulli qui dicant ἦν Dorica etiam dialecto vsurpari pro ἦσαν, Erant. sed eius rei exemplum desidero.

Ἤν, ἦς, ἦ, ab ἠμὶ pro φημὶ, idem valent quod ἔφην, ἔφης, ἔφη, Dicebam, Dicebas, Dicebat. dicitur enim & ἠμὶ pro φημὶ, vt paulo suprà annotaui.

Ἧν autem aspiratum, est aor. 2 act. verbi ἵημι, vt ἕθλω à πίθημι est.

Ἡναμδικότες, particip. præt. perf. act. à them. αἰναμδάω.

Ἠναλωσε, aor. 1 act. verbi αὐαλίσκω, facientis fut. 1 act. αὐαλώσω, ex inus. them. αὐαλόω: augmentum habens extrinsecus pro αὐήλωσε. Similiter verò præt. perf. act. facit ἠνάλωκα, pass. ἠνάλωμαι, & aor. 1 pass. ἠναλώθην, pro αὐήλωκα, αὐήλωμαι, αὐηλώθην.

Ἠναπώμαι, præt. perf. pass. verbi ἀναπόομαι, vnde & aor. 1 pass. ἠναπώθην, & particip. præt. perf. ἠναπωμένος.

Ἤναξα, aor. 1 act. verbi αἰάσσω.

Ἤναρα, aor. 1 act. verbi ἀναιρέω.

Ἤναστον, præt. imperf. act. verbi αἰάσσω.

Ἠνδρώθην, aor. 1 pass. verbi αἰνδρόομαι: ex quo them. est & participium præt. pass. ἠνδρωμένος, aoristi autem 1, αἰνδρωθείς.

Ἤνεικα, aor. 1 act. verbi φέρω, mutuatitius ab inus. them. ἐνέγκω. Aoristus 2 act. est ἤνεγκον. Mediæ autem vocis aorist. 1, est ἠνεγκάμην, aor. 2, ἠνεγκόμην.

Ἠνεγμαι, præt. perf. pass. eiusdem them. act. φέρω, mutuatitiũ ab ἐνέγκω, vti dictũ est. nam ἐνέγκω facit fut. ἐνέγξω, pass. præt. ἤνεγμαι, vt ἐλέγχω facit ἤλεγμαι. Vnde particip. ἠνεγμένος.

Ἠνείθην, aor. 1 pass. verbi actiui αἰνέω facientis fut. 1 act. αἰνέσω, vnde compos. ἐπηνέθην.

Ἤνεικα, aor. 1 Ionicus pro ἤνεγκα, à them. ἐνείκω, contra regulam etiã pro ἤνεξα, vt ἤνεγκα pro ἤνεγξα, & ἔθηκα pro ἔθησα, & similia. Media voce ἠνεικάμην dicitur ex hoc ἤνεικα: ambo autem referuntur ad verbum φέρω.

Ἠνείπε, aor. 1 vel 2, verbi inusitati αὐέπω, pro quo αὐαγορεύω dici solet: duplici augmento pro αὐείπε. pro quo poetæ dicunt αὐείπαπε per anadiplasiasmum.

Ἠνείχοντο, præt. imperf. pass. verbi αὐέχομαι, duplex augmẽtum habens pro αὐείχοντο. Sic ἠμπιχόμην supra pro ἀμπιχόμην.

Ἤνειπον, præt. imperf. vel aor. 2 act. verbi poetici ἐνίπω, extrinsecus habens augmentum pro ἐνέπον.

Ἤνεσε, aor. 1 act. verbi αἰνέω facientis fut. αἰνέσω. Ex quo them. est & imperf. ἤνεον poeticè vel Ionicè pro ἤνουν, nulla facta contractione.

Ἠνιόχην, aor. 1 pass. verbi actiui αὐέχω, mutuantis fut. act. ab αὐαχέω, facientisq; præt. pass. αὔεγμαι: ex cuius tertia pers. singul. fit aoristus alle ἠνιόχη Sw, facta systole vocalis longæ quæ erat in penultima, cuiusmodi systole

A facta est & in ὀρέχθην ac similibus. Habet verò idem aor. ἠνιόχθην duplex augmentum vt ἠμπιχόμην, ἠνιχόμην, & similia.

Ἠνιόχμην, aor. 2 med. eiusdem verbi αὐέχω habentis fut. 2 act. αὐιοχῶ, mutuatitium ab αὐαχέω. vnde aor. 2 act. ἠνίοχον, ex quo ille medius: ambo habẽtes duplex augmentum, vt & præcedens ἠνιόχθην, pro αὐέχον & αὐιοχόμην.

Ἠνέγθην, aor. 1 pass. verbi actiui φέρω, ex inus. them. ἐνέγκω. facit enim id præt. pass. ἤνεγμαι, vt ἐλέγχω ἤλεγμαι.

Ἠνέωγα, duplici augmento dicitur pro αὐέωγα: præt. perf. med. verbi actiui αὐοίγω, Atticè etiã pro αὐῴγα, assumpto ε præter augmentum. Similiter particip. præt. pass. ἠνεωγμένος est pro αὐεωγμένος seu αὐωγμένος.

B Ἠνήλωμαι, duplici itidem augmento pro αὐήλωμαι: itidémque ἠνηλωμένος pro αὐηλωμένος, & ἠνηλώθην pro αὐηλώθην, & voce actiua ἠνήλωκα pro αὐήλωκα, & ἠνήλωσα pro αὐήλωσα: à them. αὐαλίσκω faciente fut. 1 αὐαλώσω ab inus. verbo αὐαλόω. Verùm & alterutra tantùm ex parte augentur illa. nam modò ἠνάλωκα & ἠνάλωσα dicitur, modò αὐήλωκα & αὐήλωσα, itidémque in cæteris temporibus.

C Ἠνήνατο, aor. 1 med. verbi αὐαίνομαι, facientis fut. 1 αὐανοῦμαι. Prima pers. est ἰωὐηνάμην.

Ἤνθε siue Ἤνθεν, Dorica ἔπτῃ τὸ λείς ν dicitur pro ἦλθε, Venit: sicut θένπασ pro βέλπασ, & φίνπαζος pro φίλπαζος. Est autem ἦλθε aor. 2 act. verbi ἐλεύθω syncopen habẽs pro ἤλυθε, vt suprà docui.

Ἠνθισμένος, particip. præt. perf. pass. ex act. them. αὐθίζω.

D Ἠνὶ vide paulo post in Ἠνίδε.

Ἠνίκαμαι, præt. perf. pass. verbi αἰνίσσομαι. vnde particip. ἠνιγμένος. At aor. 1 med. est ἠνιξάμην.

Ἠνίδε Doricum est pro ἔνιδε seu ἴδου, Respice, legitúrque lib. 3 Epigramm. Verùm & ἠνὶ dicunt iidem Dores eodem significatu, reperitúrq; id apud Aristophanem quoque.

Ἠνίπαπε, pleonasmo poetico pro ἤνιπε, quod est præt. med. verbi poetici ἐνίπτω. Ita Eustath. Sunt qui aoristum 2 act. esse velint.

Ἠνίοχεν, præt. imperf. verbi αὐίοχομαι, sine ι autem subscripto, foret præt. imperf. pass. poetici verbi ἐνίοχον.

E Ἠνόχα, præt. perf. med. verbi αὐέχω, interpositum poeticè habẽs ο, pro ἦχα, vt volunt nõnulli recentiores.

Ἠνοίγμεν, aor. 2 pass. verbi actiui αὐοίγω, præposterè habens augmentum pro αὐῴγμεν.

Ἠοῖσαι, quod Hesych. affert pro πεσεγλυφθη, est præt. perf. pass. verbi actiui αὐαφέρω vel ἐμφέρω, mutuantium futurum 1 act. ab inus. them. αὔω. Habétque præteritum hoc augmentum suum extrinsecus.

Ἤοχα, præt. med. verbi ἐνέγκω seu ὀνέγκω: pro quo Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis dicitur ὀνήοχα.

F Ἤον, præt. imperf. act. poetici verbi αὔω. Sunt tamen qui malint dicere per syncopen positum esse pro ἤνυον ab αὐύω deriuato ex illo αὔω.

Ἤνται, tertia pers. plur. verbi ἥμαι, de quo suprà.

Ἤπτο, imperf. verbi poetici ἅπτομαι, pro quo in prosa dicitur ἀπήνατο vel ἀπήνησε à verbo ἀπαπάω.

Ἤνησε, aor. 1 act. verbi αὐπάω facientis fut. 1 αὐήσω. Pro ἤνησε autem quod Varinus accepit ex vulgatis Suidæ exemplaribus, reponẽdum ἤνπτο ex manuscripti etiam codicis auctoritate.

G Ἠνπδόλουν, præteritum imperf. verbi αὐηπδολέω.

Ἠνπδίκουν, præt. imperf. verbi act. αὐηπδικέω, extrinsecus habens augmentum. At ἠνηπδίκουν, sicubi reperiretur, esset præt. imperf. verbi αὐηπδικέω, vtrinque habẽs augmentum pro αὐηπδίκουν.

Ἤντο, tertia pers. plur. præt. imperf. ἥμαι.

Ἤνυον, præter. imperf. act. verbi αὐύω. nisi malis esse aor. 2

Ἤνυσα, præt. perf. med. poetici verbi αὐυσέω significantis Iubeo.

H Ἠνυσμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἐνύω: vnde & infin. ἠνῦσθαι apud Hesych.

Ἠνῶξα, aor. 1 act. verbi poetici αὐῴγω.

Ἠορθοῦν, præt. imperf. act. verbi αὐορθόω, habens geminum augmentum pro αὐόρθουν. Itidémque in aorist. 1, ἠνώρθωσε dicitur pro αὐώρθωσα, atque eodem modo in

voce passiua.

Ἠνώχλουν, similiter est præt. imperf. verbi ἐνοχλέω duplex habens augmentum pro ἐνώχλουν. Itidémque in aor. ἠνώχλησε pro ἐνώχλησε, & in præt. perf. ἰωὐόχληκα pro ἐνώχληκα, & similiter in voce passiua.

Ἧξα, aspiratum, est aor. 1, act. verbi ἥκω facientis fut. 1 ἥξω, vnde & ἵξω apud Hesych. quod exp. ἐλθύσεται.

Ἧξα autem tenui notatum spiritu, est aor. 1, verbi ἄοσω facti ex ἀόσω per syncopen vel synæresin. vnde ἦξαν apud Varin. quod exp. ὥρμησαν: & apud Soph. Κλυθεῖς τὶ δυςλόγιστον, ὧλ' ἦξεν χέρα; transtituè pro Impulit. Alioqui ἦξα B est etiam aor. 1 act. verbi ἄγω, significans communiter ἤγαγε, interdum verò & κατέκλασε, ab eo ἄγω seu ἄγνυμι quod significat Frango. vt apud Homerum, πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε, omnibus confregit ceruices. pro quo ἦξε seu κατῆξε, Attici solent dicere ἔαξε & κατέαξε, vocali η in εα resoluta, vt suprà annotaui.

Ἤξε autem, quod Hesych. exp. σωιεπείσθη, ὑπωήκουσεν, factũ est ex ἐῆξε, vt idẽ innuit, verso ε in η, & subscripto seu ascripto ι. vt suprà ἤκει habuimus & ἤκαζον pro ἐῆκει & ἐῆκαζον.

Ἡομὲν, per syncopen pro ἠίομὲν, vnde & ι subscriptum seu ascriptum habet. Istud verò ἠίομὲν, est prima pers. plur. præt. imperf. vel aoristi 2 ἤιον ex them. ἔω seu ἔιω, pro quo vsurpari solet εἶμι. Vtitur autem eo Homerus, dicens Od. κ. Ἠιομὲν ὡς ἐκέλευες αὐὰρ ἀφυμαὶ, φαίδιμ' Ὀδυσσῆ. Et aliquanto pòst, Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ ὄδὸν ἦεν ἀφικόμεθ' ἠμαθόεντα Ἠιομὲν ἀχρὶ μάλ' ὄμφι. Sunt qui pro ἴωμὲν quoque dictum velint, significante Eamus, in subiunctiuo. sed pro eo dici ἴομὲν aio.

D Ἤιον, per synæresin dicitur pro ἤιον, vt suprà quoque admonui. est autem præter. imperf. vel aor. 2 act. verbi ἔιω, (pro quo εἶμι vsurpari solet) habens dialysin diphthõgi ει, & ἔωπὴν τὴ ε εἰς η. Prima persona pluralis huius siue imperf. siue aor. 2, est præcedens ἠιομὲν. At ex ἤιον per syncopen fieri ἰῶ cum suis, annotat Eustath.

Ἠιόνησε, aor. 1 act. verbi αἰονάω. vnde & particip. præt. pass. ἠονημένος.

Ἤπαφον, ἤπαφες, ἤπαφε, aor. 2 act. verbi ἀπαφίσκω seu ἀπάφω.

Ἤπειγμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἐπείγω, vnde particip. ἠπειγμένος.

E Ἤπεθέοντο affertur pro ἀπηθέοντο, præposterè assumpto augmento extrinsecus, à them. ἀπεθέομαι.

Ἤπιθον, aor. 1 pass. verbi actiui ἠπάω.

Ἠπιθέω, aor. 1 pass. verbi ἀπιστέομαι significantis Non creditur mihi, ex actiuo ἀπιστέω, Non credo, Fidem nõ adhibeo. Quidam aiunt esse etiam aor. 1 pass. verbi δίστεμαι, interpretantes Sciui, dicentésque præt. perf. eiusdem δίστεμαι esse δίστημαι. Sed hi parum δίστημόνως mihi illa asserere videntur.

F Ἠπόμὲν, Varin. pro ἠκολούθουν affert, dicitque esse imperf. verbi ἕπομαι: itidémque apud Hesych. legimus ἤπετο expositũ ἠκολούθει. Vnde discimus ἕπομαι duplex facere imperfectum, vel ἠπόμὲν vel ἐπόμὲν. posterioris tamen per diphthongum ει, maior vsus est tam in carmine quàm in prosa: quod augmenti loco ascriuit ι, vt εἵχον, εἵλον, εἵπον, & similia.

Ἤπαι, tertia pers. sing. præt. perf. pass. ἧμμαι, ex act. them. ἅπτω.

Ἧκα, aorist. 1, act. verbi ἄρω, vnde in compos. ἀπῆκα, ἐπῆκα. At ἦκα, sine ι subscripto seu ascripto, est præt. med. verbi ἄρω. pro quo vsitatius est ἄρηκα, Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis.

G Ἧκα, tertia pers. sing. præt. imperf. ἤρων, ex them. ἐκάω.

Ἡκέμὲν, aor. 1 med. verbi act. ἄρω, ex aoristo actiuo ἦκα, de quo paulo anté. cuius tertia plur. ἤραντο apud Hesych. legitur. Et apud Homerum, ἤκατο μέγα κλέος πᾶσι πυθῆ: & rursum, ἤκαμὲθα μέγα κῦδος.

Ἤκαχε, metri causa transpositio augmento dicitur pro ἄκηχε, vt ἄρωγε pro ὄρωγε. Est autem præt. med. verbi ἄκω apud Homerum, vbi Eustath. & alii exponũt ἤρμοσε.

Ἠκεσάμὲν, aor. 1 med. verbi ἐκέομαι, frequens apud Homerum cum tertia pers. ἠκέσατο. pro qua metri causa geminato σ dicit interdum ἠκέσσατο. Vide & Ἠπίσσατο paulo infrà.

Ἠκέσθὲν, aor. 1 pass. verbi ἐκέομαι.

A Ἠκέστο, præt. imperf. pass. verbi ἀκέομαι. Ἤκεστο autem, est aor. 1 med. verbi ἄκω.

Ἠκεύθη, aor. 1 pass. verbi actiui ἀκεύω, vt ὀπτεύθη est à πάσσω.

Ἤκομαι, præt. perf. pass. verbi ἄκομαι: vnde & particip. ἠκόμενος. Illud autem particip. ἠκεύμενον, quod Hesych. exp. ἐκκοιλόμενον, κωλυόμενον, est à them. act. ἔκω significante Arceo, Prohibeo.

Ἠκέσθὲν, aor. 1 pass. verbi act. αἰρέω, habens systolen τοῦ η, vt ὀρέσθὲν, & similia. nam αἰρέω facit fut. 1 act. αἱρήσω, præt. perf. act. ἤρηκα, pass. ἤρημαι.

B Ἡρει, præt. imperf. act. eiusdem them. αἰρέω.

Ἡρείκει, præt. plusquamperf. act. verbi ἐρείδω: vnde particip. ἠρειπώς. Ἤρειπον autem est imperf. verbi ἐρείπω.

Ἠρείπε, præt. imperf. pass. verbi αἰρέομαι. actiua autem voce αἰρέω in eadem persona præt. imperf. facit ἤρει, & in prima sing. ἤρειν, & per contract. ἤρουν.

Ἠρέψαν τε, aor. 1 med. verbi actiui ἐρείπω, facit enim act. voce aor. 1 ἤρειψα.

C Ἤρεν, tertia pers. sing. aoristi 1 ἦκα, de quo suprà.

Ἠρεσθαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἐρέζω.

Ἤρεσε, aor. 1, act. verbi ἀρέσκω ex ἀρέω. Est etiam aor. 1, act. verbi ἐρέσσω significãtis Remigo. vt apud Apollon. Rhod. Argon. lib. 1, Οἱ δ' ἄρα λυπέμενοι ἱερῆς ὑπὸ πείσματα πέτρης, Ἤρεσαν ἐς λιμένα Φρίξιον.

Ἠρεπτάμὲν, aor. 1 med. verbi act. αἰρετίζω.

Ἤρετο, præt. imperf. verbi ἔρομαι, Atticum. nam Iones per diphthongum ει dicunt εἴρετο, vt annotat Varin. Atticum igitur fuerit & imperf. ἠπόμὲν pro ἐπόμὲν, ab ἕπομαι. Vide & Ἠρόμὲν. At Ἤρετο cum ι adscripto, est D imperf. verbi actiui ἄρω.

Ἠρόθυνσε, aor. 1, act. verbi ἐρεθυνέω.

Ἤρηκα, præt. perf. pass. verbi actiui αἰρέω facientis præt. perf. act. ἤρηκα, cuius apud Etymol. mentio. tertia pers. plur. ἤρηκασι: plusquamperf. ἠρήκειν, in fin. ἠρηκέναι, & particip. ἠρηκώς. Ex ἤρηκα autem est particip. ἠρημένος.

Ἤρηκὲν, Varin. per syncopen dici tradit pro ἠρήκαμὲν.

Ἠρήρειν, præt. plusquamperf. med. verbi ἄρω, nouum habẽs augmentum vt ἠκηκόειν, ἠλήλαντο, & similia. ex præt. perf. medio ἄρηρε, vt ἠκηκόειν ex ἀκήκοα, & ἠλήλαντο ex ἐλήλαμαι. Illud autem ἄρηρε Atticum est præt. med. verbi ἄρω, pro ἦρε, habens Atticè reduplicatas duas initiales literas præsentis.

E Ἠρήρειτο quoque est præt. plusquamperf. pass. verbi ἐρείδω, nouum habens augmentum pro ἐρήρειτο, ex præt. perf. ἐρήρεισμαι. quod & ipsum habet Atticè reduplicatas duas initiales literas præsentis pro ἤρεισμαι. Apud Suidam ex historico quopiam, τὸ δ' εἶφος δὺ μάλα ἠρήρειτο παῖ σωκαστοῖσμῷ, καὶ ἀκριβῶς ὑπῆρχε σφρόν τε καὶ ἀσφάλεστατον. vbi tamen ipse exp. ἥρμοστο.

Ἠρήσατο, apud Homerum, aor. 1 med. verbi ἀράομαι. Prosæ autem scriptores dicunt ἠρασάμὴν, vt ostendit comp. ἐξαρασάμὴν, item ἐπάρασμος, ἐπάρατος, καταρατος. fueritque illud ἀρήσαμὴν Ionicum potius, quum apud Aristoph. quoq; legamus καταρασάμὴνος. At ἠρήσατο, spiritu aspero & subscripto ι, est aor. 1 med. verbi αἰρέομαι.

F Ἠρθεν, aor. 1 pass. verbi actiui αἴρω facientis perf. pass. ἦρμαι.

Ἠρθρωσατο, aor. 1, act. verbi ἀρθρόω.

Ἠρικὲν, aor. 2, act. verbi ἐρείκω, apud Homerum.

Ἠρίκει, præt. plusquamperf. act. verbi ἐρίζω. vnde & particip. ἠρικώς.

Ἤρπεν, tertia pers. sing. aoristi 2 ἥρπασν, ex them. ἐρέπω.

Ἠρπώθη autem, quod Suid. affert pro ἔπεσεν, est aor. 1 pass. verbi ἐρέπτω.

Ἤρσε, aor. 1, act. verbi ἐρίζω. Ἤρσεν autem cum diphthongo ει in penultima, est aor. 1 act. verbi ἐρείδω.

Ἤρκα, præt. perf. act. verbi αἴρω: vnde pass. ἦρμαι. & in comp. ἐπῆρκα, ἐπηρκώς.

Ἤρκει, præt. imperf. verbi ἀρκέω.

H Ἤρκεσε, aor. 1 act. eiusdem them.

Ἤρκεται, tertia pers. singul. præt. perf. pass. ἦρμαι, ex them. ἀρόομαι.

Ἠρκώς, particip. præt. act. ἦρκα, ex αἴρω.

Ἤρμαι, præt. perf. pass. verbi actiui αἴρω, ex actiuo præt. ἦρκα. vnde particip. ἠρμένος, & in compos. ἐπηρμένος.

Ἡρνούμην, præt.imperf.verbi ἀρνέομαι.
Ἤρνεντο, præt.imperf. verbi ἀρνοῦμαι vſitati apud poetas.
Ἤρομαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ἀρόω facientis fut.r ἀρόσω, per o.
Ἠρόμην, ſine ι ſubſcripto, eſt præt. imperf. verbi poetici ἔρομαι ſignificatis ἐρωτῶ, interrogo: vnde eſt ἤροντο quod Heſych.exp.ἠρώτων, interrogabant. Pro quo alioqui ſolet dici εἰρόμην, aſcito ι loco augmenti, vt εἰπόμην pro ἠπόμην. Ἠρόμην autem, habens aſcriptum ſeu ſubſcriptum ι, eſt imperf.paſſ.verbi actiui αἴρω. Vtriuſque meminit Etymol.
Ἤροσα, aor.1 act.verbi ἀρόω facientis fut.r ἀρόσω, per o.
Ἤρου, ſecunda perſ.ſing.imperfecti ἠρόμην, ſignificãs ἠρώτωσα: itidémque ἤρον ſecunda perſona imperf.ἠρόμην ab actiuo them.αἴρω. At ἤρου, eſt ſecunda perſona præt. imperf.ἠρούμην ab αἰρέομαι.
Ἠρούων, tertia perſ.plur.eiuſdem imperf.ἠρούμην, ab act. them.αἰρέω.
Ἠροῦτο, præt.imperf.paſſ.verbi act.ἀρόω, apud Heſych.qui exp.ἠροτριᾶτο, ἐσπείρετο,
Ἤρσα, aor.1 act.verbi ἄρω.vnde ἦρσεν quod Heſych.exp. ἤρμοσεν. At ἦρσαν, quod idem affert pro ἐπάησαν, eſt ab ἄρδω ſignificante humecto, irrigo.
Ἤρται, tertia perſ.ſing.præt.paſſ.ἦρμαι, ex act.them.αἴρω.
Ἠρτημαι, præt.perf.paſſ. verbi actiui ἀρτάω facientis fut.r, ἀρτήσω. vnde imper.præt.perf.ἠρτήσθω.vt in prouerb.ἠρτήσθω βρόχος.
Ἤρτο, tertia perſ.ſing.præt.pluſquamperf. paſſ. ἤρμην, ex actiuo them.αἴρω. vt, τὸ χρῶμα ὅλῃ τοῦτον ἦρτο.
Ἤρυξν, aor.2 act.verbi ἐρύω facientis fut.r ἐρυσῶ, vt ἐλεύθω ἐλυσῶ, diſſoluta diphthongo & exempto ε.
Ἤρυκον, præt.imperf.vel aor.2, verbi ἐρύκω.
Ἤρυον, præt. imperf. act. verbi ἀρύω. vnde & aor.1 med. ἠρύσατο.
Ἤρυτο, præt.pluſquamperf.paſſ.verbi act.ἐρύω; Heſych.tamen ἤρυτο actiuè exp.ἐρύσατο.
Ἤρχατο, idē Heſych. exp.καθῖρκτο. Videtur tamen potius exponendum καθειργμένοι ἦσαν. nam formã habet præteriti pluſquamperf.Ionici, facientis tertiam pluralem ex tertia ſingulari, inſerto α ante ο, & præcedẽte tenui in aſpiratam conuerſa, vt in ἔρχατο videre eſt & ſimilibus aliis. Eſt autem vel à them. ἔρχω, vel à them. ἄρχω. habẽt enim ea duo & particip.præt.paſſ. ἠργμένος commune, vt ſuprà ex Heſych.docui.
Ἤρχθη, aor.1, paſſ.verbi ἄρχομαι, idem ſignificans cum aoriſto medio ἤρξατο, vt ἤρχθη χρῶν ἀδίκων apud Heſych.
Ἤρω, ſecunda perſ. aoriſti 1 medii ἠρόμην, ex act. them. αἴρω. Alioqui ἦρω & nomen eſt, vel datiui caſus per apocopen pro ἤρῳ, vel accuſatiui pro ἤρωα, per contractionem.
Ἤσαον, præt.imperf.verbi actiui ἐράω.
Ἧς, ſecunda perſona præteriti perfecti ἰῶ, idq; vel ab εἰμὶ, ſum, vel ab ἡμὶ vſurpato pro φημί. ſicut ἰῶ quoque eſt interdum ab εἰμὶ, interdum ab illo ἡμί. Ἧς autẽ, cum iota aſcripto ſiue ſubſcripto, eſt ſecunda perſona ſubiunctiui ὦ, ab eodem themate εἰμί.
Ἧς, Doricè ponitur etiam pro ἰῶ, Erat, nominatimque eo Alcman vſus eſt, vt refert Euſtath.ex Heraclide. ſolent enim Dores ν in σ vertere, dicentes πεποιήκαμες & λέγομες pro πεποιήκαμεν & λέγομεν: quorum ſimilia exempla paſſim occurrunt apud Theocr.
Ἧσα, aor.1 act.verbi ἕζω: vel etiam verbi ἕδω, verſo ε in η, & ſubſcripto ι, vt in pluſquamperf.ἥκει.
Ἧσαι, ſecunda perſ.verbi ἧμαι, præſent.temporis & indic. modi.
Ἦσαν, tertia perſ.plur.præt.imperf. ἰῶ, à them.εἰμὶ, Sum. At ἧσαν, habens ſubſcriptum iota, eſt tertia perſona pluralis modò aoriſti 1 ἧσα ab ἕζω, modò aoriſti 1 ἧσα ab ἕδω: ideóque à Varino exponitur nõ ſolùm ἐκάθηντο, ſed etiam ἤμηησαν, ἐδέξασαν, necnon εἵδησαν, ἐγίνωσκον, afferente, οὐδὲ ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ἦσαν. quæ apud Suidam quoque leguntur. Eſt etiam per ſynæreſin poſitum pro ἤεσαν, vt tradit Euſtath. Hoc autem ἤεσαν eſt tertia perſona plur.præt.pluſquamperf.ἤειν, à them. ἕω ſeu εἶμι ſignificante πορεύομαι. Vide & ἤσαμεν paulo infrà.
Ἧσαι, ſecunda perſona aor.1 ἧσαι, à them.ἥδω.
Ἧσαντο Heſych.exp.ἐδρύσαντο: & tunc eſt aor.1, verbi ἕω, ex quo ἕζω & ἵζω: exponit etiam ἥδη, ὑφρανθῆν, διεχύθη. & tunc eſt aor.1 med.verbi ἥδομαι. At ἤσαντο, eſſet aor. 1 med.verbi vel ἕδω vel εἴδω, ex actiuo ἧσα.
Ἧσε, tertia perſ.ſing.aoriſti 1 ἧσε.
Ἧσι, tertia perſ.ſingul.fut.1 act.vel ab ἵημι (ex inuſ. them. ἕω) vel ex ἥδω. Ideóque Heſych.ἥσειν exp. non ſolùm ἀφήσειν, πέμψειν, ſed etiam πορεύειν.
Ἧσεν, idem lexicographus interpr. ἐκάθισεν, quod eſt à them. ἕω ſignificante ἕζω ſeu ἵζω. Exponit etiam εἴσσεν, ſed tunc tenui ſpiritu ſcribendum eſt, exiſtimandúmque eſt per contractionem factum eſſe ex ἔασε, à them.ἐάω. At ἧσεν, eſt tertia perſona aoriſti 1 ἧσε, ab ἕδω vel εἴδω, vt ſuprà annotaui.
Ἡσέλγησα, aor.1 act.verbi ἀσελγαίνω.
Ἧδα, Æolica paragoge ſyllabæ σα pro ῆς, Eras: ſecunda perſ.præt.imperf.ἰῶ, à them.εἰμί. Ἧσθα autem cum ι ſubſcripto ſiue aſcripto, pro ῆς ponitur, ſecunda perſona ſingul.coniunctiui ὦ, ab eodem them. Sunt qui hoc ipſum ἧσθα dicãt per ſyncopen poni etiam pro ἤδειςθα. quod eſt ſecunda perſona ſing.præt.pluſquamperf.act. ἤδειν, à them.εἴδω. Pro quo frequentius οἶσθα vſurpatum comperitur, ſcriptum per οι.
Ἧσθαι, infinitiuus verbi ἧμαι, Sedere.
Ἧσθας quoque dicitur pro ἧσθα, & οἶσθας pro οἶσθα, aſcito σ, vt Ælius Dionyſius refert apud Euſtath.
Ἡσθείλω, aor.1 paſſ.opt.modi à verbo ἥδομαι.
Ἡσθένουν, præt. imperf. act. verbi ἀσθενέω: vnde & aor.1 ἠσθένησα.
Ἡσθιτο, aor.1 med.verbi αἰσθάνομαι, ex αἰσθέομαι.
Ἥσθη, aor.1 paſſ.verbi ἥδομαι. Ἡσθη autem, tenui ſpiritu & ſubſcripto ι, eſt aor. 1 paſſ. verbi actiui ἕζω vel εἴδω, vt & aor.1 act. ἧσα eadem duo verba habere communem, ſuprà docui.
Ἡσθημαι, præt.perf.paſſ. verbi αἰσθάνομαι, ex αἰσθέομαι faciente fut. 1 αἰσθήσομαι, vnde apud Ariſtoph. ἡσθόμαι, quod exponitur ἔγνωσαι, & tertia perſ. ſing. præt. pluſquãperf. ἠσθῆσθαι. necnon infin. præt. perf. & pluſquamperf. ἠσθῆσθαι.
Ἡσθήσομαι, aor.1 med.eiuſdem them. αἰσθάνομαι facientis fut.1 αἰσθήσομαι ex αἰσθέομαι.
Ἡσθήσομαι, fut.1 paſſ.verbi ἥδομαι, ex aor.1 ἥσθην.
Ἡσθητο, præt.pluſquamperf. paſſ. inuſitati them. ἐσθέομαι, ſignificantis ἔνυμαι, Induor, Veſtior. vt apud Suidam, καὶ ἡσθητο κροκωτὸν χιτῶνα. quod exp. περιεβέβλητο. Et apud Herodotum ſine augmento, ἑσθητὸς ἐσθῆτα Μηδικήν: necnon, ἑσθητὸς ῥάκεσι. At ἠσθητο, cum ι ſubſcripto, eſt pluſquamperf.paſſ.verbi αἰσθάνομαι ex αἰσθέομαι, vnde mutuatur fut.1 αἰσθήσομαι.
Ἡσθιον, præt.imperf. verbio ἐσθίω.
Ἡσθμαινα, aor.1 act.verbi ἀσθμαίνω.
Ἡσθμην, aor. 2 med. verbi αἰσθάνομαι, ex inuſitato them. αἰσθέομαι.
Ἧσιν, poetica ſeu Ibycea paragoge ſyllabæ σιν pro ῆ, vt λάβησι pro λάβῃ, εἴπησι pro εἴπῃ. tertia perſ.ſing. ſubiũctiui ὦ, à them.εἰμί. Euſtath. ἧσιν dialecto Rheginorũm ait vſurpari etiam pro ὅτι ſeu ὑπαρχά, vt apud Homer. Καὶ μὴν οὐ τόσον ἧσιν ὑπ' σπήθεσιν ἐμοῖσι. Sed tunc ι non eſt ſuſcribendum.
Ἡσί, per apocopen pro φησί, ab ἡμὶ vſurpato itidem per apocopen pro φημί. Apud Heſych. & Euſtath. qui Ionicum eſſe ait.
Ἡσίκων, præt.imperf.act.verbi ἀσπίζω.
Ἥσκειν apud Homerum pro ἤσκει, exercebat, dicentem, ἤσκειν ἔργα καλά. ſolet verò & in aliis imperfectis verborum in έω in tertia perſona ſingulari ει aſſumentium ν propter ſequẽtem vocalem, in contractione idipſum ν retinere. eſt enim hoc ἤσκειν præt.imperf.verbi ἀσκέω, per contractionem factum ex ἤσκεεν.
Ἠσκήθην, aor. 1 paſſ. eiuſdem verbi ἀσκέω, facientis fut.1 act.ἀσκήσω, aor.1 act. ἤσκησα, præt. perf.act.ἤσκηκα, paſſ. ἤσκημαι, ex cuius tertia ſingulari aoriſtus ille ἠσκήθην.
Ἤσκουν, præt.imperf.eiuſdem them ἀσκέω.
Ἤσμαι, præt.perf. paſſ.verbi actiui ἕζω.
Ἥσμαι, præt.perf.paſſ.verbi ἥδομαι. Sunt qui interpretentur etiam Sedi, dicãtque eſſe præt. perf. paſſ. verbi ἕω ſignificantis ἕζω ſeu ἵζω. à quo ſuprà habuimus etiam aor.1 med. ἥσατο. Id tamen rariſſimi admodum vſus eſſe exiſtimo.

Ἤσμεν pro ἤδειμεν ſic poſitum ait Etymologicus. verbum εἴδω facere præt.med.ἤδειν: in duali ἤδειτον, ἠδείτην: in plur. ἤδειμεν, ἤδειτε, ἤδεισαν. Pro quibus dici ἤσειν, ἤσειν, ἤσειμεν, ἤσετε, ἤσαν, ſyncope diphthongi ει, & ὅσπῃ τῇ δ' εἰς σ. Nonnullorũmque horum affert exempla. vt, τῷ ἤσειν pro ἠδείτην, hoc ſine autoris nomine, τῷ δ' ἀφ' οὐδὲν ἤσειν ἄλλο πλὴν δάκνειν. Et primæ perſonæ plur. ἤσμεν pro ἤδειμεν, ex Eurip. Hec. εἰ δ' μὴ Φρυγῶν Πύργους πεσόντας ἤσμεν. Necnon tertiæ pluralis ἤσαν pro ἤδεισαν, hoc ex eiuſdem Rheſo, οὐδ' ἀφιγμένον τὸ πάμπαν, ἤσαν. Item hoc ſecundæ ἤστε pro ἤδειτε, ex Sophoclis Colchis, Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἀφ' ἤστε τὸν Προμηθέα. Hæc ferè & in lexico meo veteri, in quo ι ſubſcribitur, quod perperam in Etymologi exemplaribus eſt neglectum, quum tamen rationem ipſum exigere manifeſtum ſit vel ex ipſo ἤδειν facto ex εἴδειν verſo ει in η, & ſubſcripto ι.
Ἦσο, Eras vel fueras: ſecunda perſona imperfecti ἤμην, de quo ſupra: ἦσο autem, aſpiratum, eſt ſecunda perſona imperfecti ἤμην, Sedebam: illud, à them.εἰμὶ, hoc à verbo ἧμαι. Rurſum verò ἧσο eſt imperatiui modi, habẽtque formam imperatiui præteriti perfecti paſſiui, vt πέπυψο: velut apud Hom. Ἡσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, κ' οἶζυε.
Ἡσυκάζων, particip.ex ἡσυκα præt.perf.act.verbi ἀσυχάζω.
Ἡσυχάθην, aor.1 paſſ.verbi ἡσυχάομαι: ex quo & præt. pluſquamperf.paſſ.ἠσυχῆσθαι. Ex act.autem ἡσυχάω eſt particip.præt.perf.ἡσυχωός.
Ἡσύχαον, præt.imperf.verbi ἀσυχάω.
Ἤσυε, Sciebatis: per ſyncopen pro ἤδειτε, verſo ſimul δ' in σ: ſecunda perſona pluralis præteriti pluſquamperfecti ἤδειν, ex them. εἴδω, vt prolixius annotaui in Ἥσμεν paulo ſuprà.
Ἤσυν, tertia perſona dualis præt. imperf. ἤμην: apud Ariſtoph. Auibus, τὼ δ' ἀφ' ἤσυν. id eſt, ἐκαθέζοντο, Sedebant.
Ἤσυν, tertia perſ.dualis præt. imperf. ἤμην, de quo ſuprà. quidam tamen malunt habere pleonaſmum τῷ σ pro ἤστην, eſſéque ab imperfecto ἰῶ, à them.εἰμί.
Ἤσυν autem, per ſyncopen factum eſt ex ἠδείτην, verſo δ' in σ, ex them. εἴδω, vt ſuprà docui in Ἥσμεν, vbi etiam exemplum habes.
Ἡτο, tertia perſ. ſing. præteriti imperf. ἤμην; à verbo ἧμαι.
Ἧτον, ſecunda perſona dualis præteriti imperfecti ἤμην ſignificantis Eram: aliis tamen malentibus habere pleonaſmum τῷ σ pro ἦτον, ex imperf.ἰῶ. Eſt à them.εἰμί. At ἦτον, cum ι ſubſcripto, eſt ſecunda dualis ſyncopen paſſa pro ἠδείτον, verſo ſimul δ in σ, ex prima ſing.ἤδειν, quod eſt præt.pluſquamperf.med.verbi εἴδω, vt videbis in Ἥσμεν. Ἧτον verò aſpero notatum ſpiritu, erit ſecunda dualis præt.imperf.ἤμην ab ἧμαι.
Ἡσωθέτησας, aor.1 act.verbi ἀσωθετέω.
Ἡσυλήτησαν, aor.1 paſſ.verbi act.ἀσυλέω.
Ἡσω, fut.1 act. verbi ἵημι, ex inuſ.them.ἕω, vel etiam fut.1 act.verbi ἥδω.
Ἧτε, ſecunda perſ.plur.præt.imperf. ἰῶ ab εἰμί. Ἧτε autem, cum ι ſubſcripto, eſt ſecunda perſ.plur. præſentis ſubiunctiui ὦ, ab eodem them.
Ἤτασεν, aor.1 act.verbi ἐτάζω.
Ἤτει, præt. imperf. act. verbi αἰτέω: ex quo & præt. pluſquamperf. ἠτήκει, aor.1 ἤτησεν, & particip. præt. paſſ. ἠτημένος.
Ἤτιω & Ἤτον, tertia & ſecunda dualis præt. imperf. ἰῶ à them.εἰμί. Dicitur etiam ἦσαν & ἦσαν, ſed ab ἤμην præt. imperf.paſſiuo eiuſdem them.
Ἤτω, Sit: per craſin ex ἐέτω, vt volunt grammatici. nam ἕω, primitiuum verbi εἰμὶ, in imper.facit ἐέ, ἐέτω, vnde per contractionem fit ἐέτω, ex quo ὅσπῃ Dorica hoc ἤτω fieri dicunt. Alioqui & ἔτω dicitur pro hoc ἤτω, ab eodem them.
Ἤυγα, præt.imperf.verbi αὐγάω.
Ἤυδα, præt.imperf.act.verbi αὐδάω.
Ἠυδάζαντο, Doricè pro ἠυδάσαντο: aor.1 med. verbi αὐδάζομαι.
Ἠυδηκώς, particip.præt.perf.ἠυδηκα, ex αὐδάω faciẽte fut. αὐδήσω.
Ἤυδον, præt.imperf.vel aor.2 act. verbi αὔδω.
Ἠυδύνη, aor.1 paſſ.verbi act.αὐδύνω.
Ἠυλίσθησαν, aor.1 paſſ. verbi αὐλίζομαι: ex quo eſt & aor.1 med.ἠυλίσαντο.
Ἠυξήθην, aor.1 paſſ.verbi act.αὐξάω facientis fut.1 αὐξήσω: vnde & præt.paſſ.ἠύξημαι.præt.autem act.eſt ἠύξηκα, & aor.1 ἠύξησα.
Ἠυρέμην, ἤυρω, ἤυρεσα, per ſyncopen pro ἠυρησάμην, vt volunt nonnulli: aor.1 med.verbi εὑρίσκω ex εὑρέω. Poteſt tamen fingi verbum εὔρω, quod faciat aor.1 act. εὗρα ſeu ἤυρα, & med.voce εὑρέμην ſiue ἠυρέμην, ſicut facit aor.2 act.εὗρον, & med.voce εὑρόμην.
Ἠυρήθη, infin.præt.perf.paſſ.à them.act.εὑρίσκω faciente fut.1 εὑρήσω ab εὑρέω. Dicitur etiam ſine augmento εὑρῆσθαι, vt εὕρημαι quoque & εὑρέσθαι.
Ἤυρω, ſecunda perſ.aor.1 ἠυρέμην, de quo iam dixi.
Ἤυσε, aor. 1 act. verbi αὔω ſignificantis Vociferor apud poetas. dicitur autem illud per ὀξύτατον eſſe factum ex αὔω.
Ἠφειδήκεσαν, præt. pluſquamperf. act. verbi ἀφειδέω, ex quo & particip. præt. perf. ἠφειδηκώς, & præt. imperf. ἠφείδουν.
Ἠφείθη, duplici augmento pro ἀφείθη: aor.1 paſſ.verbi act. ἀφίημι facientis præt.perf.paſſ.ἀφεῖμαι.
Ἠφιωκώς, itidem duplici augmento dicitur pro ἀφιωκώς: particip.præt. perf.act.à them. ἀφιωκέζω.
Ἤφθαι, infin.præt.perf.paſſ.ἥμμαι, ab act.them.ἅπτω.
Ἡφίει, duplici augmento pro ἀφίει: tertia perſona ſingul. præt.imp.act.ex inuſ.them.ἀφιέω, pro ἀφίη quod eſt ex them.ἀφίημι: ſicut ἐπίθη quoque reperimus pro ἐπίθη, ex πθέω. Varin.videtur innuere ἡφίει vſurpari etiam pro οὐκ ἀφίει: ſed hoc parum eſt probabile, opúſque habet exemplis.
Ἡφιεν pro ἡφίει apud Marc. euang. legimus, cap.11, καὶ οὐκ ἤφιεν ἵνα τις διενέγκῃ σκεῦος ἐν διᾷ τοῦ ἱεροῦ. Et cap.1, καὶ οὐκ ἤφιε λαλεῖν τὰ δαιμόνια ὅτι ἤδεισαν αὐτόν. Sunt qui dicunt eſſe aor.2 ex them. ἀφιέω pro ἀφέω aut ἀφίημι. Sed eſt potius aor.2 them.ἀφιέω facientis fut.2 ἀφιῶ, aor.2 ἤφιον.
Ἡφυσάμην, aor.1 med. verbi ἀφύσσω ſeu ἀφύω.
Ἡφωείδει, duplici augmento pro ἀφωείδει: infin. præt. perf.paſſ.à them. ἀφωείζω. Itidémque in aoriſto 1 act. eiuſdem them.ἠφώειστο dicitur pro ἀφώειστο. Ambo apud Suidam.
Ἤχε, tertia perſ.ſing.præt.perf.act.ἤχα, à them.ἄγω: vt apud Suidam, ἤχεν ὅτι τὸν οἶκον. Vnde & infin. præt.perf. paſſ.ἤχθαι.
Ἠχθέσθω, aor.1 paſſ.verbi ἄχθομαι ex ἀχθέομαι faciẽte fut. 1 ἀχθέσομαι. Alioqui eſt etiam tertia perſ. dualis præt. imperf.ἠχθόμην ab eodem them.ἄχθομαι.
Ἠχθημαι, præt.perf.paſſ.verbi ἐχθάνομαι faciẽtis fut. ἐχθήσομαι ab inuſitato them.ἐχθέομαι.
Ἤχθω, aor.1 paſſ. verbi actiui ἄγω facientis præt. paſſ. ἦγμαι.
Ἠχθομέλω, Odio fui: aor.2 med. verbi ἐχθάνομαι ex ἐχθέομαι. Alioqui eſt & præt.imperf.verbi ἄχθομαι.
Ἤχλυσε, aor.1 act.verbi ἀχλύω.
Ἤψησεν, aor.1 act. verbi ἑψέω: vnde & med. vocis aoriſt.1 ἠψήσατο.
Ἥψω, ſecũda perſ.ſing.aor.1 med.ἡψάμην, à them. ἅπτομαι. Actiuum autem ἅπτω facit ἧψα, ex fut.ἅψω.
Ἠωνίκει, præt.pluſquamperf.act.verbi αἰωνίζω.
Ἠώρουν, præt.imperf.act.verbi αἰωρέω: vnde & pluſquamperf.paſſ.ἠώρητο, & infin.ἠωρῆσθαι, & particip.ἠωρημένος.

Θ

Θ Αγῇ, quod Heſych. exp. ἥξεις, videtur eſſe ſecunda perſ.fut.2 med.θαγοῦμαι ex verbo θάγω quod eidem ſignificat Propero: nam θάσσουσα exp.σπεύδουσα.
Θαέω, Doricè pro θεοῦ ſeu θεάου: ex them. θαέομαι pro θεάομαι. eſt autem imperat.præſ.
Θαλέει poeticè pro θαλλει: à them. θαλέω pro θάλλω. vnde apud Homerum συες θαλέοντες ἀλοιφῇ.
Θαλφθῇ, aor.1 paſſ. ſubiunctiui modi à verbo θάλπω.

Θάλωμεν, aor.2 act. subiunct. modi, à θάλω vel etiã θαλέω.
Θάμβησε, Ionicè & poeticè pro ἐθάμβησε: aor.1 act. verbi θαμβέω.
Θανέειν, itidem Ionicè & poeticè pro θανεῖν, infin. aor.2 act. secundum quosdam à them. θανέω, secundum alios à θείνω. Vnde particip. θανεών, & infin. fut.2 med. θανέεσθαι.
Θαύσιμι, aor.2 opt. modi ab eodem θανέω seu θείνω, vel etiã à θνήσκω secundum alios: quanquam id θνήσκω ex θανέω originem sumpsit.
Θανοῦμαι, fut.2 med. eiusdem them. vnde infin. θανεῖσθαι.
Θάοντα, Ionicè vel Doricè pro θεάοντα, à θάω pro θεάω, vt suprà θάεο habuimus pro θεάεο seu θεᾶ.
Θάρσει, imper. verbi θαρσέω.
Θάσσαι, pro θέασαι, Ionicè vel Doricè: aor.1 med. imper. modi, à them. θάομαι pro θεάομαι vsurpato. ex quo & θάεο & θάοντα, de quibus paulo antè. Theocr. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσσε, Aspice.
Θαυμανέοντες, Ionica & poetica diphthongi dissolutione pro θαυμανοῦντες: particip. fut.1 act. à verbo θαυμαίνω.
Θέα, imperat. præsens verbi θεάω, per contract. ex θέαε.
Θείε, Ionicè & poeticè pro θεῖ, assumpto ι metri causa: itidémque θείεν pro act. θεῖν seu θεεῖν.
Θείω, θείης, θείη, aor.2 opt. verbi τίθημι.
Θείομεν, poeticè pro θῶμεν, aor.2 act. subiunct. ab eodem them. Faciunt enim poetæ ex illo θῶ, ῶμεν primùm θείωμεν, resolutione Ionica vocalis circumflexæ, deinde inserto ι θείωμεν, & systole τοῦ ω, θείομεν: quomodo & βείομεν dicunt pro βῶμεν, & περαπίομεν pro περαπῶμεν.
Θεῖναι, infin. aor.2 act. à verbo τίθημι.
Θεῖπε per syncopen pro θείνε, vt ἀποδοῖπε pro ἀποδοίνη. secunda persona plur. optatiui θείλω, de quo suprà.
Θείωσι, Ionica & poetica augmẽti detractione pro ἐθείωσι: aor.1 act. verbi θειόω.
Θέλγεν, eodem modo pro ἔθελγον: à them. θέλγω.
Θελήσω, fut.1 act. verbi θέλω ex inus. θελέω.
Θέμβρυ & Θέμβραι, Doricè vel Ionicè pro θεῖναι, vt ἔμβρυ & ἔμβραι pro ἔθη. aor.2 act. infin. modi à them. τίθημι. At θέμβρος est particip. aor.2 med. ab eodem them.
Θερέω, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro θερῶ: hoc autem θερῶ est aor.2 subiunct. modi à verbo act. θέρω. vt apud Homerum, θερέω πυρὸς pro θερμανῶ δῖον πυρός, calefiam igni.
Θερείσδειν, Doricè pro θερίζειν, à θερίζω.
Θέρμετο, Ionicè & poeticè sine augmento pro ἐθέρμετο: præt. imperf. pass. verbi poetici θέρμω.
Θές, pro θέτι, Pone: aor.2 act. imper. modi, à τίθημι.
Θέσθαι, aor.2 med. infin. modi, ab eodem them.
Θέσθω, aor.2 med. imper. modi, ab eodem.
Θέτω, tertia pers. imperatiui θές, de quo paulo antè.
Θίγγεσθαι, Cretensium dialecto pro θέλγεσθαι. Hesych.
Θίσσαι, Ionica resolutione diphthongi η pro θεῦσαι. hoc autem θεῦσαι secunda est persona fut.1 med. θεύσομαι, à them. θέω, vt πλεύσομαι à πλέω. vnde & infin. θεύσεσθαι. Ambo apud Hesych.
Θεσσούμενος, pro θευσούμενος, fut. verbi θέω Doricum potius quàm Ionicum communis proprium. vtitur tamen profæ quidam scriptor apud Suidam, cuius nomen tacetur. εἰ δ' ἀφίοντο, (inquit) ὁ μὲν, ἀζηνιούμενος πυκμίῳ, ὁ δὲ θεσσούμενος πέδιον. id est, δραμούμενος.
Θέωμεν, Ionica vocalis circũflexæ resolutione pro θῶμεν: aor.2 act. subiunctiui modi à verbo τίθημι.
Θιῆτο, Ionicè & poeticè pro ἐθιῆτο, detracto augmento. præt. imperf. pass. verbi Ionici θιέομαι vsurpati pro θεάομαι: vnde & infin. θιεῖσθαι pro θεᾶσθαι.
Θιεῶτο, pro ἐθιοῦτο, Ionicè, primùm abiecto augmento, deinde οῦ verso in εῶ. præt. imperf. pass. eiusdem them.
Θιήσαντο, itidem pro ἐθιήσαντο. aor.1 med. eiusdem them.
Θοίο, præsens optat. pass. secundæ pers. ab eodem.
Θοιάζετο, Ionicè pro θεάσαιντο, contracto primùm εα in η, deinde ν in α verso & tralato accẽtu. aor.1 med. opt. modi à θεάομαι.
Θῆσαι, quod exp. θρέψαι, θηλάσαι, per syncopen ex θηλάσαι factum creditur. Est tamen potius aor.2 act. verbi θάω, vt videbis paulo pòst in Θῆσθαι.
Θήσφ, fut.1 act. infin. modi à τίθημι faciente fut.1 θήσω. vnde & med. vocis fut.1 θήσομαι.

Θῆσθαι, quod significare aiunt non modò θηλάζειν, sed etiam ἀμελγέν, ex θήσεσθαι contractum volunt, à θάω: vnde θηλὴ deriuata creditur.
Θήσω, fut.1 act. verbi τίθημι, ex θέω: vnde med. voce θήσομαι.
Θίγον, Doricè pro θίγε: solent enim Dores imper. quosdam in ε, mutata propria terminatione, finire in ον, est autem hoc θίγε imper. verbi θίγω.
Θνήσκω, thema deriuatum ex θανέω per syncopen: pro quo Doricè θνάσκω dicitur. Vnde fut.1 act. θνήξω, & med. θνήξομαι, pro quo & τεθνήξομαι dicitur, sed potius in fut. paulo póst.
Θοίμεν, θοῖτο, θοῖτο, reperiri aiunt nonnulli pro θείμεν, θεῖτο, θεῖτο, quæ sunt aor.2 med. à verbo τίθημι. Sed iis parum fidei adhibéo, quum apud Græcos grammaticos & lexicographos eorum nullam repererim mentionem.
Θόρε, poeticè & Ionicè sine augmento pro ἔθορε, aor.2 act. à them. θόρνυμι seu θόρω. vnde & infin. θορεῖν, & particip. θορών.
Θοῦ, per contractionem pro θέσο, exempto primùm Ionico more σ, deinde εο contracto in ου: aor.2 med. imper. modi à verbo τίθημι.
Θρέξασκον, Ionicè pro ἔθρεξ ον, vt ὤσασκον pro ὦσαν, abiecto primùm augmento, deinde inserto σκο: aorist. 1 actiui verbi τρέχω.
Θρέξω, fut.1 act. verbi τρέχω, habens Ξ pro τν tenuis litera in aspiratam, vt in sequenti θρέψω.
Θρέψω, fut.1 act. verbi τρέφω, tenui in aspiratam reuersa vt in præcedenti θρέξω. nec enim poterat scribi θρέχω & θρέφω, propter concursum duarum aspiratarum. vnde imper. θρέψον, & particip. aor.1 med. θρεψάμενος. Inde & infin. aor.1 pass. θρεφθῆναι.
Θροησθῆναι, aor.1 pass. infin. modi, à them. θρυέω. vnde & particip. θρυηθείς.
Θυμήνας, particip. aor.1 act. ἐθύμηνα, à them. θυμαίνω.
Θῷ, θῇς, θῇ, aor.2 act. subiunct. modi, à verbo τίθημι.

I

Ἰαίσθη, aor.1 pass. verbi actiui ἰαίνω.
Ἴασι, tertia pers. plur. præs. indic. verbi εἶμι significantis πορεύομαι, Ionicè secundùm quosdam pro ἴσι. vnde in comp. ἐξίασι, εἰσίασι, παρίασι.
Ἰᾶσι, per contractionem ex ἰέασι: hoc autem ἰέασι Ionicum est pro ἰεῖσι, vt πλέασι pro πλεῖσι. tertia pers. plur. præs. indic. à them ἵημι: vnde per comp. ἀφιᾶσι.
Ἴαυχεν, Æolicè pro ἴαχεν. Hoc autem ἴαχε est tertia pers. singul. vel aor.2 ἴαχον, vel præt. med. ἴαχα: quæ ambo sunt ex them. ιαχέω.
Ἰαφθῶμαι, aor.1 pass. infin. modi à them. act. ἰάπλω faciente fur.1 ἰάψω. vnde & particip. ἰαφθείς.
Ἰαχήα, particip. fœm. gen. ex masculino ἰαχών. Ambo ex præt. med. ἴαχα facto ex them. ιαχέω.
Ἰγμένος, particip. præt. pass. ex ἵκομαι vel ἱκνέομαι. vnde comp. ἀφιγμένος.
Ἴδε, tertia pers. singul. aor.2 ἴδον, à them. εἴδω faciente fut.2 ἰδῶ. Alioqui hoc ἴδε (pro quo Attici & ἰδὲ dicunt, vt εἰπὲ) est imper. eiusdem aor.2 act. ab eodem them. significans Vide, Respice, Aspice: vel etiam Ecce. Pro quo ἰδοὺ quoque dicitur adverbialiter ex ἰδοῦ aoristo 2 med. imper. modi. Dores verò & ἰοῦ & ἰοῦδε dicunt pro eodem. Theocr. ἰὴ' αὖ πάλιν ἄδε πυθέσθαι. ecce iterum hæc adrepit. Rursum ἰδὲ pro ἰδὲ ponitur interdum apud poetas, & signif. κεῖ.
Ἴδεν, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro ἰδεῖν: aor. vel fut.2 act. infin. ab eodem them.
Ἰδέσθαι, aor.2 med. infin. modi, ab eodem εἴδω.
Ἴδεσκε, Ionica paragoge τοῦ σκε pro ἴδε: aor.2 act. indic. modi, ab eodem.
Ἴδέω, Ionica diphthongi circumflexæ dissolutione pro ἰδῶ: fut.2 act. subiunct. modi, ab eodem εἴδω.
Ἴδηαι, Ionicè pro ἴδῃ, secunda pers. singul. aor.2 med. ab eodem them.
Ἴδεσε, aor.1 act. verbi ἰδέω.
Ἴδομεν, Dorica siue Æolica ἔκτασις τοῦ σ εἰς δ pro ἴσομεν, vt veteres grammatici tradunt. Sunt qui ex ἴδομεν etiam per syncopen factum dicant, vel ex præt. med. οἶδα, οἶδμεν, vt

refert

refert Etymol. apud quem & exemplum hoc legitur, ἴδομεν δὲ οὐδὲν πονηρόν.
Ἴδομεν per syncopen dicitur etiam pro ἰδέομεν: quod ἰδέομεν Ionicum seu Doricum est pro ἰδεῖν, aor.1 act. infin. modi ex verbo εἴδω. vt apud Homerum, Ἀλλ' ἐθέλω ἴδομαι καὶ πειρησέμεναι αὐτῷ, volo videre & tueri oculis.
Ἴδοιατο, Ionicè pro ἴδοιντο. tertia pers. plur. aor.1 med. opt. modi à them. act. εἴδω.
Ἰδόμαι, aor.2 med. indic. ex eodem εἴδω. Actiua autem voce idem thema aor.2 facit ἴδον.
Ἴδοσαν, Bœotico more pro ἴδον, vt ἤλθοσαν pro ἦλθον. solent enim Bœoti tertis pluralibus imperfectorum & aorist. inserere σα. Est autem hoc ἴδοσαν tertia pers. plur. à prima ἴδον, aor.2 act. indic. modi ex them. εἴδω. Apud Suid. ἴδοσαν σε ὕδατα.
Ἰδοῦ, aduerbium demonstrandi factum accentus mutatione ex ἰδοῦ aor.2 med. imper. modi, ab eodem them.
Ἰδῆα, particip. fœm. gen. ex ἴδα præterito med. verbi εἴδω: vnde apud Homer. ἰδ' ἰήνη τραπεζῆος, tradit Eustathius.
Ἴε, significans 1, Vade, est aor.2 imper. modi ex ἶον aoristo 2 infinitiui modi, quem verbum εἶμι mutuatitium habet ex them. εἰω.
Ἴεθι, ἴετω, præsens imper. act. à them ἵημι.
Ἴει, pro ἵῃ vsurpatum alicubi reperitur, vt ἐπίῃ pro ἐπίῃσι: est tertia persona singul. præteriti imperfecti ἵλεω ex inus. them. ἰέω. Est interdum & secunda persona imperatiui præsentis actiui, ab eodem themate, pro ἴεθι.
Ἰείλω, ἰείης, ἰείη, præsens optat. act. ex eodem them. ἵημι, vt πείλω ex πίθημι.
Ἰείς, particip. præs. act. eiusdem thematis, vt πθεὶς ex πίθημι est. fœm. ἰεῖσα, neutrum ἱέν. At ἴεις, est secunda pers. sing. præt. imperf. indicat. modi, pro ἵης, mutuatitia ab ἰέω, referri tamen solita ad idem ἵημι.
Ἴεῖσι, tertia pers. plur. præs. indic. act. eiusdem them. vt πθεῖσι est ex πίθημι.
Ἴεμαι, præsens indic. pass. ex act. ἵημι: vnde imperf. ἵμην & particip. ἱέμενος.
Ἱέμεν & Ἱέμεναι, Ionicè & Doricè pro ἰέναι: infinit. præsens act. ab eodem them. vt πθέμεν & πθέμεναι pro πθέναι dicunt iidem. Alioqui ἱέμεναι est etiam particip. fœm. ex masc. ἱέμενος: ambo ex ἵημι.
Ἱέμεν & Ἱέμεναι, itidem Ionicè & Doricè pro ἰέναι dicuntur, sunteque præs. infin. act. à them. εἶμι.
Ἱέμενος, particip. ex ἵεμαι passiuo verbi ἵημι.
Ἵεν, aspiratum, Bœoticum est pro ἵεσαν, mittebant, ab ἵημι. ἕν autem, tenui spiritu, est tertia pers. sing. aoristi 1 ἵου, ascitum habens ν propter sequentem vocalem, ex them. εἶμι.
Ἰέναι, infin. præsens verbi ἵημι: ἰέναι autem est infin. præsens them. εἶμι.
Ἴενται, tertia pers. plur. præsentis ἵεμαι: ἵεντο autem tertia plur. imperfecti ἱέμην. At ἱέντες est particip. nominat. plur. ex sing. ἱείς, de quo suprà.
Ἴεσαν, tertia pers. plur. præteriti imperf. ἵειν, ex ἵημι.
Ἱέσθην, tertia dualis præt. imperf. ἱέμην ex ἵεμαι. cuius secunda pluralis est ἵεσθε, tertia sing ἵετο, & tertia plur. ἵεντο.
Ἵζεο & Ἵζευ, Ionicè pro ἵζου: imperat. præs. pass. à themate ἵζομαι.
Ἱζήσας, particip. aor.1 act. ab ἱζάνω, ex ἱζάω.
Ἴηλα, aor.1 act. verbi ἰάλλω, vnde & subiunct. ἰήλω.
Ἴησι, tertia pers. sing. verbi ἵημι.
Ἴῃσι, Ionica & poetica paragoge pro ἴῃ. Hoc autem ἴῃ, est tertia pers. singul. aor.2 ἴω, ex them. εἶμι, faciente aor.2 indic. ἴον ex inus. them. εἰω. Sic ἴῃσι pro ἴῃ dicitur, quod est subiunct. præs. ex them. ἵημι.
Ἴῃ, imper. præs. eiusdem them. εἶμι, secundum quosdam grammaticos μεταπεπλασμένος ὀκ τοῦ ἴε.
Ἰκέο, Ionica diphthongi dissolutione pro ἵκου: imper. aor. 2 med. à them. ικνέομαι, faciente fut.2 ικοῦμαι.
Ἵκηαι, Ionicè itidem pro ἵκῃ, vt apud Hesiod. ἐπὴν δ' ἐς ἀκρον ἵκηαι. secunda pers. sing. aor.2 med. subiunct. modi, ab eodem them. ικνέομαι, faciente aor.2 indic. ικόμην, ex ἵκομαι.
Ἵκεμμος, per syncopẽ pro ικόμμος, particip. ex them. ἵκομαι.

Ἱκάμμεν, aor.2 med. verbi ικνέομαι ex ἵκομαι. vnde infin. ἱκέσθαι, & particip. ικόμμος. Doricè verò pro ικόμμεν dicitur ικόμαν.
Ἵκτο, præt. plusquamperf. pass. ab eodem them. Nisi quis aor.2 med. esse velit per syncopen factum ex ἵκατο.
Ἵλαθι, imper. præs. ex inus. verbo ἵλαμαι, vt ἵστημι ex quo them. est & particip. ἱλαός, vt ἱστὰς ex ἵστημι.
Ἱλάσθη, imper. aor.1 pass. à them. ιλάσκομαι faciente fut. ιλάσομαι.
Ἱλάσομαι, fut.1 med. verbi ιλάσκομαι seu ιλάομαι.
Ἵλαθι pro ἵλασθι, ab inus. them. ἵλαμαι.
Ἱλήκησι, Ionica poeticàque paragoge pro ἱλήκῃ. Est autem hoc ἱλήκῃ tertia persona singul. præt. perf. act. subiunctiui modi, ab inusitato illo them. ἵλαμαι faciente fut. ιλήσω ex ιλάω vel ιλέω: nec vlla alia ab iis tempora in vsu sunt quàm imper. ἵλαθι siue ἵλασθι, præt. perf. optat. ἱλήκοις & ἱλήκοι, & subiunct. ἱλήκῃ. vt apud Hom. Odyss. γ. Ἀλλὰ σύ γ' ἵλαθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. Et Od. φ, εἰ κε Ἀπόλλων Ἡμῖν ἱλήκῃσι, nobis sit propitius.
Ἴμεν, prima pers. plur. præsentis εἶμι, imus. Alioqui ἴμεν & ἴμεναι, Ionicè & Doricè dicuntur pro ἰέναι, ire: à them. eodem.
Ἴναι, pro ἰέναι dici ex εἶμι, tradunt quidem recentiores: sed nulla autoritate vel exemplo id confirmantes.
Ἴξομαι, fut.1 med. verbi ικνέομαι mutuatitium ab ἵκομαι.
Ἴξον, Bœotica dialecto pro ἵκον. solent enim ii κ in ξ cõmutare, dicentes itidem εἴξασι pro εἴκασι. quorũ hoc εἴξασι est præt. med. verbi εἴκω pro εἴκασι, vt iam dictũ est, apud Aristoph. εἴξασι γοῦν ἐείσιοι πεπαμένοις: illud verò, aor.2 act. indic. modi à them. ἵκω: apud Hom. Il. κ, Αἶψα δ' ἔπι Θρήκῃσ' ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἱοντες, Et Iliad. γ, Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος εὐκτιμένην πτολίεθρον ἷξον. Itidémque alibi, Οἱ δ' ἷξον κοίλῃ Λακεδαίμονα.
Ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, optat. aor.2 act. à them. εἶμι. Facit enim εἶμι aor.2 indicat. modi, ἴον, ex inusit. them. εἰω, vnde & particip. ἰών.
Ἴοιμι, præt. imperf. act. verbi ἵημι, mutuatitium ab ἰέω, vt πίθημι facit interdum ἐπίθοιμι ex πθέω.
Ἱήσομαι, fut.1 med. verbi ἵπταμαι, vt volunt nonnulli, sed parum πιθανὰ λέγοντες. nam ἵπταμαι facit fut. πτήσομαι, vt ἵστημι facit στήσομαι. ἱπτήσομαι autem, sicubi reperitur, est à verbo ἱπτάσθαι, quod tamen reiicit Phrynichus.
Ἰεῶτο, Ionicè pro ἱεροῦτο apud Herodotum, à themate ἱερόομαι.
Ἴσαμι. Doricè pro ἴσημι.
Ἴσαν, tertia persona plur. præteriti imperf. εἶν, ex them. εἶμι. Interdum per syncopen positum reperitur pro ἴσασαν, tertia persona plurali præteriti imperfecti ἴσην, sciebam, ex them. ἴσημι, vt apud Homerum, τὸ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.
Ἱστάς, particip. præs. verbi ἵσημι, contra regulam pro ἱστάς, vt ἱστάς ex ἵστημι.
Ἵστασι similiter pro ἱστᾶσι contra morem aliorum verborum in μι, Doricè, vt volunt nonnulli. tertia pers. plur. præsentis ἵσημι. deberet enim ἀφιστᾶσι ἀπιστᾶσι, vt ἱστᾶσι ex ἵστημι, πιμπρᾶσι ex πιμπρημι, & similia.
Ἴσθι, pro ἴσασαι, secunda persona singul. verbi ἴσαμαι. Varin. ἴσθι exp. μαθέσθαι, deriuans ex ἴσαμαι significante γνώσομαι. ea tamen cum diphthongo potius scribenda forent εἴσθι, εἴσομαι. Quanquam & apud Hesychium legimus ἴσατο expositum ὁμοιώθη, itidem pro εἴσατο, aor.1 med. verbi actiui εἴδω facientis fut.1 εἴσω. At ἴσατο, quod Suid. affert pro κατέδρυσεν, est à them. ἱζω, itidem aor.1 med.
Ἴσθι, imper. præsens duo significans, nimirum γίνωσκε & ὕπαρχε. Prius est ab ἴσημι, per syncopen pro ἴσαθι, vt & in tertia persona ἴστω pro ἱστάτω, itidémque in duali ἴστων pro ἱστάτων, & in plur. ἴστε pro ἴσατε, ἴστωσαν pro ἱστάτωσαν. Posterius autem ἴσθι significans ὕπαρχε, est ab εἰμὶ, à posteris Homeri vsurpatum pro ἔσο, nec similiter facit ἴστω in tertia persona, vt præcedens, sed ἔστω, & sic deinceps, vt cum alii tradunt grammatici, tum Varin.
Ἴσκε apud Homerum imperfectum est verbi ἴσκω facti ex εἴδω, eandémque plerunque cum eo habentis significationem. vnde & particip. ἴσκων.

Ἴσεδυ, per syncopen pro ἴσαι, δυ, prima persona pluralis thematis ἴσημι: pro quo ἴσιδυ dici etiam ἴδ᾽ δυ, suprà docui. A

Ἴσοντας apud Hesychium legitur cum his duabus expositionibus, ἱδρύσοντας, πορεύσοντας. Ac quod ad ἱδρύσοντας attinet, scribendum esset potius aspero spiritu ἵσοντας, à them. ἵζομαι: quod verò ad πορεύσοντας attinet, si ἴσοντας in ea significatione scribamus, videtur amisisse primam ex diphthongo vocalem, pro εἴσοντας à them. εἴω. siquidem apud eundem leginus εἴσομαι expositum εἰς-ελεύσομαι: necnon εἰσόδυνον, ὁδοιπορεῖν πε.

Ἵστω, præteriti imperfecti verbi ἵστημι tertia persona singul. ex them. ἱστέω, vt οἶδημι scimus facere ἐπίδη, & ἵστημι ἵστι, ex πθέω & ἱέω. Est interdum & præsens imperatiui, itidem contractum ex ἵστωτι.

Ἵστω, Ionicè exempto σ pro ἵστασο: secunda pers. sing. præteriti imperf. ἱστάμαν, ex pass. them. ἵσταμαι.

Ἵστε, per syncopen ex ἵστατε, quod est verbi ἵσημι secunda persona pluralis modò in præsenti indicatiui pro Scitis, modò in præsenti imperatiui pro Scite.

Ἰστέον, aduerbium θετικὸν ex them. εἴδω, amisso ε ex diphthongo. nam olim εἰστέον scriptum fuisse, testatur Eustath.

Ἵστη, interdum est tertia persona singul. præteriti imperfecti ἵστην ex ἵστημι, interdum secunda imperatiui præsentis. nam ex tertiis singularibus imperfectorum actiuorum fiunt secundæ imperatiuorum, abiecto augmento, idque tam in verbis in ω terminatis quàm finitis in μι. nec enim solùm ex ἐνόει, ἐφίλει, ἐβόα, ἔλεγε, fit νόει, φίλει, βόα, λέγε: sed etiam ex ἐπίθη & ὀθίμπλη fit πίθη, πίμπλη. Quanquam sunt qui hos imperatiuos verborum in μι, factos per apocopen velint ex iis qui in θι finiuntur, breui quæ præcedebat in longam conuersa, vt ex πίμπλαθι & ἵστεθι fieri πίμπλη & ἵστη. Etymol. & Varin.

Ἵστω, per syncopen pro ἱστάτω, tertia pers. sing. imper. modi ex them. ἵστημι: itidémque ἵστων pro ἱστάτων dicitur, & sic deinceps in reliquis pers.

Ἵστω autem per contractionem est ex ἵσταο, quod Ionico more factum est ex ἵστατο, exempto σ. sunt verò hæc secunda persona singul. vel præt. imperfecti pass. ἱστάμαν, vel imperatiui præsentis passiui, à them. ἵσταμαι.

Ἵστων pro ἵστη, per cõtractionem ex ἵστων præterito imperf. verbi ἱστάω. At ἵστων per syncopen pro ἱστάτων, est tertia pers. dualis imperatiui præs. ex them. ἵστημι, vt in Ἴσθι suprà admonui.

Ἱστάνεα, poetico pleonasmo pro ἱστανᾶ, ex them. ἱστανέω. Itidémque ἱστάνεν pro ἱστανᾶν.

Ἱστάνεον, itidem poetico pleonasmo pro ἱστανᾶν: & ἱστανόωσα pro ἱστανῶσα, particip. præs. act. ab eodem them.

Ἰσχέμεν & Ἰσχέμεναι, Ionicè & Doricè pro ἴσχειν: infin. præsens à them. ἴσχω.

Ἴσχεο, Ionica diphthongi resolutione pro ἴσχου: imperat. præs. pass. ab eodem them. cuius imperatiui secunda plur. est ἴσχεσθε.

Ἴσχεο, Ionicè itidem vel Doricè pro eodem ἴσχου.

Ἴστον, secunda persona dualis interdum præsentis εἶμι, & tunc tertiam dualis facit itidem ἴστον: interdum imperfecti εἶν ab eodem themate, & tunc tertiam dualis facit ἴστην. Vtrobique autem secundam pluralis facit ἴστε, quæ fernit & imperatiuo.

Ἴτω apud Aristophanem pro ἴτω, vt schol. ipsius & Suid. tradunt.

Ἴτω, tertia persona singul. imperatiui præsentis ἴθι. ἴτων autem & ἴτωσαν, sunt tertiæ dualis & pluralis num. ab eodem.

Ἴφαο, Ionicè pro ἵκασο, exempto σ: secunda pers. singul. aor. 1 med. ἱκάμαν à them. ἵκω: pro quo Atticè per contractionem dicitur ἵκω. Homerus, μέγα σ᾽ ἵκαο λαὸν Ἀχαιῶν. At præteriti ἵκα, quod ab eodem ἵκω affertur, rarum admodum existimo vsum esse.

Ἴῃ, præsens act. subiunctiui modi, verbi ἵημι ex ἱέω.

Ἴωμεν, aorist. 2 act. subiunct. verbi εἶμι ex εἴω, ex quo facit aor. 2 ἴον.

Ἰών, particip. ex eodem aoristo ἴων. cuius fœm. ἰοῦσα.

K

Καββαλεῖν Dorica συγκοπῇ & ἕστῃ dicitur pro καταβαλεῖν: itidémque καββαλεν pro κατέβαλεν. quæ ambo sunt aor. 2 actiui, sed prius infinitiui modi, alterum indicatiui: ambo etiam à them. καταβάλλω.

Καδδ᾽ ἔβαλεν, eodem modo pro κατέβαλε δέ.

Καδδ᾽ ἔθορε, itidem pro κατέθορε δέ, à καταθόρω.

Καδδ᾽ ἔγκρυψε, similiter pro κατέχεν δέ.

Καδδ᾽ δὲ λοπὸς ᾠδεν, pro κατῴδεν δὲ λοπός.

B Καδφαθέτω, Doricè vel Æolicè itidem pro καταφαθέτω: aor. 2 act. verbi καταδαρθάνω seu καταδρήθω, faciens tis fut. 2 καταδραθῶ.

Καδδῦσαι, itidem pro καταδῦσαι: aor. 1 act. infinit. modi à them. καταδύω.

Κάδρισσον autem, quod Hesych. affert pro κάθισον, si per υ in penultima scriptum esset, per syncopen positum videretur pro καθίδρυσον.

Καείς, particip. aor. 2 pass. ἑκάλω, ex act. them. καίω.

Καήσομαι, fut. 2 pass. ex eodem aor. 2 ἑκάλω.

C Καθαρθῶμαι, aor. 1 pass. infin. modi, à them. actiuo καθαίρω. Affertur & præt. perf. pass. infin. καθάρθαι per syncopen pro κεκαθάρθαι.

Καθεδοῦμαι, καθεδῇ, καθεδεῖται, fut. 2 med. verbi καθέζομαι. Vnde & fut. 1 pass. καθεδήσομαι.

Καθεικάναι, præt. perf. act. infin. modi à them. καθίημι faciente præt. perf. indic. modi καθεῖκα: vnde & particip. καθεικώς. Passiua autem voce præter. perf. facit καθεῖμαι, vnde particip. καθειμένος, demissus.

Καθεῖλον, aor. 2 act. verbi καθαιρέω ex inusitato themate καθέλω.

D Καθεῖναι, aor. 2 act. infin. modi, à them. καθίημι.

Καθεῖντο, tertia persona plur. præter. plusquamperf. pass. ab eodem them. καθίημι faciente præter. perfect. pass. καθεῖμαι.

Καθεῖρκται & καθεῖκται, præter. perf. & plusquamperf. pass. verbi actiui καθείργνυμι ex καθείργω.

Καθεὶς, particip. aor. 2 act. à them. καθίημι.

Καθεῖσεν, aor. 1 act. verbi καθέζω vel καθέω, habens ascitum loco augmenti. Apud Varin.

E Καθεῖτο, tertia perf. sing præt. plusquamperf. pass. à them. καθίημι faciente præt. perf. pass. καθεῖμαι.

Καθελεῖς, fut. 2 act. verbi καθαιρέω ex inus. them. καθέλω: vnde infin. aor. 2 καθελεῖν, & particip. καθελών.

Καθέξω, fut. 1 act. verbi κατέχω: vnde med. καθέξομαι.

Καίθεο, Ionica diphthongi dissolutione pro κάθου, de quo mox.

Κάθες, aor. 1 act. imper. modi, à them. καθίημι.

Κάθεσαν, aorist. 2 act. verbi καθίημι, vt κατέθεσαν facit κατέθεσαν.

F Καθεσαμένος, particip. præteriti perf. pass. καθέσαμαι, ex act. them. καθίσημι.

Καθεσηκώς, particip. præteriti perf. act. καθέσηκα, ex eodem them.

Καθετός, ὀτος, particip. eiusdem præt. perf. act. per syncopen ex καθεσηκώς, vt volunt nonnulli: nisi potius existimandum est καθέσημι habere præt. med. καθέσαι à καθεσάω, ex quo per contractionem fiat hoc particip. καθετός.

G Κάθῃ, secunda pers. singul. verbi κάθημαι, pro κάθησαι, vt volunt nonnulli: tradunt enim ex κάθησαι Ionicè fieri κάθῃαι & κάθεαι, indéque Attica contractione κάθῃ.

Καθῆκα, aor. 1 act. verbi καθίημι facientis fut. 1 act. καθήσω ex καθέω. irregularis autem est pro καθῆσα, vt ἔθηκα & ἔδωκα quoque pro ἔθησα & ἔδωσα dicuntur.

Καθηρέθθω, aor. 1 pass. verbi καθαιρέω facientis futurum 1 act. καθαρήσω, præter. pass. καθῄρημαι. habet autem systolen pro καθηρέθθω, vt θορέθθω. Ex eodem καθαιρέω est & imperf. act. καθῄρεον apud Homerum pro καθῄρουν. H

Καθῄρητο, præter. plusquamperfect. pass. verbi actiui καθαιρέω.

Καθῆσθαι, infin. verbi κάθημαι. καθήσθω autem est tertia persona imperatiui κάθησο, ex eodem them.

Καθῆτο, tertia persona sing. præteriti imperf. καθήμην, ab eodem κάθημαι.

Καθίει, præt. imperf. verbi καθίημι ex καθιέω, vt ἠρίει, ἐπίθη, A pro καθῆν, ἀφῆν, ἐπίθην. Ex quo καθίημι est & particip. καθιείς, & infin. καθιέναι.

Καθίεσαν, præt. imperf. act. eiusdem them.

Καθίεω, Ionica resolutione diphthongi pro καθίου. aor. 2 med. à them. καθικνέομαι faciente fut. 2 καθικοῦμαι ex καθίκομαι. Ex eodem aoristo 2 καθικόμην est aorist. 2 subiunct. καθίκωμαι.

Καθίζω, Doricè pro καθίσω: itidémque καθίζῃ & καθίζας pro καθίσῃ & καθίσας. à them. καθίζω.

Καθιοῦμαι, Atticè pro καθίσομαι, fut. 1 med. verbi actiui B καθίζω.

Καθίστε, imper. præs. verbi καθίστημι ex καθιστέω.

Κάθου, aor. 2 med. imperatiui modi, à themate actiuo καθίημι, vt κατεπίθημι facit κατέθου. hoc autem κάθου per contractionem est ex Ionico κάθε, facto ex κάθεσο exempto σ. Sunt etiam qui κάθου ex καθησο factum velint, primùm ἀποβολῇ τοῦ σ, deinde συναιρέσει τοῦ η, & contractione τοῦ ε συνεταλμένου καὶ τοῦ ο.

Καθυρεὶς, particip. aor. 2 act. à them. καθυρίημι: ex quo & C aor. 2 med. infin. καθυρέσθαι. Ex eodem καθυρίημι est aor. 1 act. καθυρῆκα, irregulariter pro καθυρῆσα: ex quo med. voce καθυρηκάμην. Item καθυρῆς, secunda pers. sing. aor. 2 act. subiunct. modi.

Κάῃ, aor. 2 act. subiunctiui modi à themate καίω, faciente fut. 2 καύ. At κα᾽ῶμαι est infin. aor. 2 pass. ἑκάλω ex actiuo ἔκαον.

Κακκείεν, Æolica syncope pro κατακείειν, quod est κοιμηθῆναι & dormiturire.

Κακκῆναι autem, est Æolica itidem syncope pro κατακῆναι, quod est κατακαῦσαι. nam καίω siue κάω, aor. 1 act. facit non solùm ἔκαυσα, sed etiam ἔκηα.

Κάκτανε, itidem per syncopen pro κατέκτανε: præter. imperfect. act. verbi κατακτείνω. Itidémque κάκτανε pro κατέκτανε, in aor. 2.

Καλεῦσαι similiter pro καταχεῦσαι: aor. 1 act. infinit. modi à καταχέω.

Καλεῦ quoque pro καταχωεῖ positum videtur. ab Hesychio tamen exponitur θραπευέν, κακουργεῖ.

Κάλεον, Ionicè pro ἐκάλουν, præt. imperf. act. verbi καλέω. Itidem Ionicè in præsente optatiui passiui καλεοίμην dicitur pro καλοίμην.

Καλοῦνται, Ionicè & Doricè pro καλοῦνται, ab eodem. Et καλοῦντο pro ἐκαλοῦντο.

Καλήιδρα, Doricè & poeticè pro καλεῖν, tanquam ex καλαίνω vel κάλημι, vt annotat Eustath. apud Hom.

Καλήιδρος, pro καλούιδρος, vt νοήιδρος pro νοούιδρος, Æolica μεταθέσει τῆς ου διφθόγγου εἰς η, vt tradit Varin. Nisi potius fit particip. ex them. κάλημαι.

Κάλλιπον, Æolica syncope pro κατέλιπον: aorist. 2 act. verbi actiui καταλείπω. Sic κάλλειψιν idem dicunt pro καταλείψιν.

Κάμβαλον itidem pro κατέβαλον positum aiunt nonnulli. Sed videriint ne scribendum sit κάββαλον.

Καμμαρψαι, eadem syncope pro καταμαρψαι, quod est καταλαβεῖν. apud Hesych.

Καμμιμῆεν, similiter pro καταμιμῆεν: Laconicum tamen id esse dicitur.

Καμμορέων pro κακομορέων seu κακοπαθέων, ex nomine κάμμορος vsurpato itidem apud poetas pro κακόμορος.

Καμμύεν, eodem modo pro κατεμύεν.

Κάμον, Ionicè pro ἔκαμον, abiecto augmento: aorist. 2 act. verbi κάμνω: vnde & particip. καμών. facit enim fut. 2 καμοῦ, vt πάμνω παμῶ.

Κανεῖν, aor. 2 act. infinit. modi, à them. καίνω significante perimo. vnde particip. κανών. Ambo apud Hesych.

Κάνεσσε, Æolica syncope pro κατέσσε, quod est aorist. 2 verbi κατεπίθω, mutuatitius à καταπτόω.

Καρῶσαι, aorist. 2 pass. infinit. modi, à them. act. κείρω. facit enim id fut. 2 καρῶ, aor. 2 ἔκαρον. vnde aor. 2 pass. indic. modi ἐκαρῶν.

Καρρέξειν, Æolica syncope pro καταρρέξειν, apud Eustath. qui exp. καταφάν.

Καρτιῶσαι, poetica μεταθέσει pro κρατιῶσαι, quod est aorist. 1 act. infin. modi à them. κρατιόω.

Κάφεδεν, Æolica syncope pro καπεφδε, præt. imperf. act.

verbi καπιόχθαι, apud Homerum. Itidem κάχεπ dicitur. pro καπέχετο, quod est aor. 2 med. indic. modi, à them. κατέχω mutuante fut. 2 καταχῶ & aorist. 2 act. κατέχον ex them. καταχέω.

Καπίβα, per apocopen pro καπίβαθι apud Atticos: aor. 2 act. imper. modi à them. inus. καπίβημι, pro quo vsurpatur καταβαίνω.

Καπαδύρθμαι, Doricè pro καταδυέειν, à them. καταδυέω.

Καπαδύσσο, Ionicè pro καταδύσου: præsens imper. pass. à them. καταδύσομαι, quod ex futuro in præsens abiit.

Καπειμήρος, poeticè pro καθειμένος, particip. præter. perf. pass. ex them. καθίεμαι seu καθέω faciente præt. pass. καθείμαι. (quod tamen præteritum commune est & verbo καθίημι.) Similiter καπεείνων est à καπεεινύω pro καθεινύω seu καθίεμαι posito.

Καπεέσατο, aor. 1 med. verbi κάπαμαι ex inus. them. κατέω.

Καταρεύθμος, Ionicè apud Herodotum pro καταρρύθμος, ab Ionico them. καταρρέω pro καταρρέω.

Κατάκανε, aor. 2 act. imper. modi à them. κατακαίνω.

Καπακπανέεσθαι, aor. 2 med. infinitiui modi, à themate act. κατακτείνω.

Καπανυγῆς, aor. 2 pass. subiunctiui modi, à them. act. καταινύω faciente fut. 2 act. καταινυῶ. vnde & particip. aor. 2 pass. καταινυείς.

Καπαξέλθῃ, Ionicè pro κατάξειν: fut. 1 act. infinit. modi à them. κατάγω, apud Homer.

Καπαπεπήγῃα, secundum quosdam pro καταπεπωκῆγα, exẽpto per syncopen κ, & ω in η verso: particip. præt. perf. act. verbi καταπέπω ex καταπόω. Vide & Πεπήγεός.

Καπαπιμήνεις, aorist. 1 act. optatiui modi, à themate καταπιμαίνω.

Καπαπυθῇ, aor. 1 pass. subiunctiui modi, à themate actiuo καταπύω faciente futurum 1 act. καταπύσω ex inus. verbo καταπύω.

Καπαπωνιδῇ, aorist. 1 pass. subiunctiui modi, ab act. them. καταπωνίζω.

Καπαπωσήσεσθαι, fut. 1 med. infin. modi, à them. καταπωσέω. vnde est & aor. 2 med. infin. modi καταπωσέσθαι.

Καπάσχῃ, aor. 2 act. subiunct. à them. κατέχω mutuante fut. 2 act. καταχῶ à καταχέω. Vnde & infin. καταχεῖν: & particip. aor. 2 med. καταχόμενος.

Καπαχαίνῃ, aor. 1 act. subiunct. modi, à them. καταχαίνω, faciente aor. 1 act. indic. κατέχηνε.

Καπαχῆσαι, præt. perf. med. infin. modi, à them. κατέχω seu καταχέω, dissoluta vocali more Ionico & Attico pro καταχῆαι. vnde particip. καταχεώς. At καταχῇ, est aor. 2 pass. indic. modi ab eodem them. Inde est & aor. 1 act. κατέχεα pro κατέχεα.

Καπεδαίη, aor. 2 pass. indic. modi, à them. act. καταδαίω, vt καπεκαίη à καταιαίω.

Καπεδήσαιν, præt. perf. act. verbi καπέδω, Atticè pro καπέδηκεν, à καπεδέω: vnde & pass. καπεδήδεσμαι.

Καπεῖς, præt. perf. med. verbi κάπιμι ex καπείω, vt tradit Varinus.

Καπέλοχε, Atticum præt. perf. act. verbi καπελέχω pro καπελέλοχε.

Κατέκαινε, aor. 2 act. verbi καπακαίνω.

Καπέκηλε, quod Hesych. affert pro σκοπῶν ἤδιωε, videtur esse aor. 2 act. verbi καπακηλέω, ex quo est aor. 1 act. καπεκήλησε apud eundem.

Καπικόπισαν, aorist. 2 pass. indicatiui à themate act. καπακόπτω.

Καπέκτα, secundum quosdam per apocopẽ pro καπέκτανε, ex καπακτείνω, secundum alios pro καπέκτη, ex καπέκτημι.

Καπέκταθεν, Bœotica syncope pro καπεκτάθησαν: aor. 1 pass. verbi καπακτείνω, faciẽtis præt. perf. act. καπέκτασκα, pass. καπέκταμμαι, tanquam ex καταπκτάνω.

Καπέλεκτο, Ionicè pro καπελέλεκτο, præter. plusquamperf. pass. verbi act. καπαλέγω.

Καπένεικε, aor. 1 act. irregularis pro καπένεγκε, ab Ionico themate καπενείκω, quod subseruit verbo καταφέρω.

Καπενύησαν, aor. 2 pass. verbi act. καταινύω, facientis futur. 2 act. καταινυῶ.

Καπενήνεκται, præt. perf. pass. eiusdem verbi καταφέρω, ex inusitato themate καπενέκω seu καπενέχω, vnde & præterit. med. καπενήνοχα, ambo habentia Atticam

duarum initialium præsentis literarum reduplicatio- A
nem, pro καταϊώκεται & καταϊώχα.
Καταιήνοθε, præt.med.verbi καταυθέω, secundum quosdam
veteres grammaticos, quod sic formant. Dicunt ex
ἀυθέω fieri primùm ἀυέθω, metathesi literarũ: inde præt.
med. ἰώυθα, & Attica duarũ initialium literarum præ-
sentis reduplicatione ἀυήνοθα, vnde præmissa præpositi-
one κατὰ, καταυήνοθα.
Καταυήεκτο, aor.1 med.verbi act. καταυαίρω, apud Hesych.
Καταπαίθη, aor.1 pass.verbi act. καταπαίνω.
Καταπόθη, aor.1 pass.verbi act. καταπίνω, facientis fut.1 ka- B
ταποσω ex inus.them. καταπόω.
Κατέβην, aor.2 pass. verbi act. καταβέννυμι. facit enim id
fut.1 καταβῶ, ex καταβέω, vnde aor.2 κατέβον, ex quo
pass.aor.2 κατέβλω. quidam tamen malunt dicere esse
aor.2 act. ex them. καταίβημι.
Κατέστη, aor.2 act.verbi καθίστημι, cuius tertia persona plur.
κατέστησαν.
Κατήθεται, aor.1 act.verbi καταιδέω, apud Hesych. qui exp.
αἰχμαλώτους ἐποίησα.
Κατηπαλωμένη, particip.præt.perf.pass. ex themate actiuo
καταπαλόω.
Κατήκει, Ionicè pro καθήκει, ex Ionico themate κατήκω pro
καθήκω.
Κατήκιζον, præt.imperf.act.verbi καταικίζω. vnde & præt.
pass. κατήκισμαι, & aor.1 med. κατηκισάμην.
Κατηλόκισται, præt.perf.pass.verbi act. καταλοκίζω.
Κατηλωκῦα, Ionicè pro καθηλωκῦα. particip. fœm. præt.
perf.act.ex them. καθήλωμι faciente fut.1 καθηλώσω.
Κατημύχθη, aor.1 pass.verbi act. καταμύσσω.
Κατήνατε, aor.1 act.verbi καταναίρω.
Κατηωρεῖτο, præt.med.verbi act. καταυρέω. vnde & præt.
pass. κατήωρεμαι, & aor.1 med. κατηωρεσάμην.
Κατηλόκισται, præt.perf.pass.verbi act. καταλοκίζω.
Κατηλωκῦα, Ionicè pro καθηλωκῦα. particip. fœm. præt.
perf.act.ex them. καθήλωμι faciente fut.1 καθηλώσω.
Κατημύχθη, aor.1 pass.verbi act. καταμύσσω.
Κατήνατε, aor.1 act.verbi καταναίρω.
Κατωόκα, præt.med.verbi act. καταυέζω seu καταυεόω sub-
seruientis verbo καταφέρω.
Κατῴνων, præt.imperf.verbi act. καταγοράω.
Κατῆρε, aor.1 act. verbi καταίρω.
Κατῆρες, Ionicè pro καθῆρες, à them. καταιρόω pro καθαιρέω.
Κατηρέετο, præt.imperf.pass.verbi act. καταρέτω.
Κάτθανεν, Æolica syncope pro κατέθανε. aorist.1 act. verbi
καταθνήσκω ex καταθανέω.
Κατθέμεν, itidem pro καταθέμεν: hoc autem Ionicè vel
Doricè pro καταθεῖναι, quod est aor.2 act.infin.modi, à
them.act. καταθήσω. Similiter κάτθε pro κατάθες. Hoc
autem pro κατάθετο seu κατάθου, quod est aorist.2 med.
imper.modi ab eodem them.
Κατίασι, tertia persona plur. præsentis κάτειμι, at καθιᾶσι
præsentis καθίημι.
Καυάξαις pro καπάξαις, sublato primùm τ, deinde eius lo-
co inserto υ more Æolico, vt in αὔηρ pro ἀήρ: aor.1 act.
optatiui modi. itidémque in infinitiuo pro καπάξαι di-
citur καυάξαι. hoc autem καπάξαι est à καπάγω seu κατά- F
γνυμι significante Frango.
Καυχέεσθε & Καυχᾶσθε ex καυχάομαι pro καυχᾶ in secun-
da persona dici, annotant grammatici quidam re-
centiores.
Κεάσσας, poeticè metri causa geminato σ pro κεάσας: par-
ticip.aor.1 act.à them. κεάζω.
Κέαται & Κέατο, Ionicè pro κεῖται & κεῖτο, abiecto etiam
augmento, in posteriore, sicut δέδεται idem dicunt
pro δέδεται, & ἐπεπτέατο pro ἐπετοῖτο.
Κείαντες & Κειάμενοι pro καύσαντες & καυσάμενοι dicitur, tan-
quam ex κείω. ambo aoristi 1, alterum actiui, alterum
medii.
Κείαται & Κείατο, rursum Ionicè pro κεῖται & ἔκειτο, in-
serto etiam ι metri causa.
Κεισεῦμαι & Κεισοῦμαι, Doricè pro κείσομαι, à themate
κείμαι.
Κεκαδήσειν pro στήσειν & χάσκειν ποιήσειν, ex χάζω deri-
uant. nam ex futuro 2 χαδῶ, faciunt κεκαδῶ, per ana-
diplasiasmum & ὅστιν τοῦ χ εἰς κ, vnde & fut.1 med. κε-
καδησόμεθα. Similiter ex ἔχαδον faciunt κέκαδον, & med.
voce κεκάδοντο.
Κεκαδ'ιδυῖα verso σ in δ' dicitur pro κεκασιδυῖα, vt ἴδ'ιδυ
pro ἴσιδυ. est autem id præteritum perf.pass.verbi actiui
κάζω.
Κεκάδηκα, duplici augmento pro κέκηκα dicitur, in præt.
perf.act.verbi καθίζω.

Κεκάμω, poetico anadiplasiasmo pro κάμω, quod est aor
1 act.subiunct.modi à them. κάμνω.
Κεκάρθαι, præt. perf.pass.infin.modi, à them.act. κείρω. fa-
cit enim id fut.1 καρῶ, præt. κέκαρκα, & in præt. plus-
quamperf. ἐκεκάρκειν, in pass. κέκαρμαι.
Κεκάδοιμι, præter.perf.pass.infinit.modi, à themate actiuo
κάζω faciente præt. pass. κέκασμαι: cuius secunda per-
sona κέκασαι apud Homerum legitur, geminato metri
causa σ, pro κέκασαι.
Κεκαῦσαι, præt.perf.pass.infin.modi, à verbo act. καίω fa-
ciente fut.1 act. καύσω.
Κεκαφηκώς, Ionicè pro κεκαφηκώς: particip.præt. perf. act.
à them. καφέω, quod ex κέκαφα præterito perf.act. ver-
bi κάπτω esse factum dicitur.
Κεκιήκαται, præt.perf.pass.verbi κινέω, Ionicum pro κεκινη-
μένοι εἰσὶ, vt πεποιήκαται pro πεποιημένοι εἰσί.
Κέκλαμμαι, præt.perf.pass. verbi κλέπτω, habens versum e
in α, vt ἔρραμμαι.
Κεκλάγξω, poetico anadiplasiasmo pro κλάγξω: itidém-
que med. voce κεκλάγξομαι pro κλάγξομαι. ambo futu-
ra sunt verbi κλάγξω vel κλάζω.
Κεκλασμένων Varin. affert pro κεκλασμένων vsurpatum. quo-
rum vtrunque est particip.præt.pass. à verbo κλάω. fa-
cit enim id præter.perf. pass. κέκλασμαι, vnde etiam in
plusquamperf. κέκλαστο, Ionicè vel Atticè pro ἐκέκλαστο,
omisso augmento.
Κεκλειμένος, itidem pro κεκλεισμένος affertur, à them. κλείω
faciẽte præt.pass. & κέκλειμαι & κέκλεισμαι. quorum hoc
tamen vsitatius est.
Κέκλεο, Ionicè pro κέκλου, resoluta diphthongo: quod est
imperatiui præsentis, à poetico verbo κέκλομαι habente
pleonasmum τοῦ κ pro κέλομαι. Itidem κέκλεσο ab eodem
est, augmento carens pro ἐκέκλεσο. Apud Hesy-
chium verò & κεκλεῖ legitur, expositum itidem κελεύει,
καλεῖ, à them. κικλέω.
Κεκλίαται & Κεκλίατο, Ionicè pro κέκλινται & κέκλιντο, vt
κεκιήκαται paulo antè pro κεκίνηται. tertia persona plu-
ralis præteriti perfecti & plusquamperfecti passiui à
verbo καλίω, faciente fut.1 act. κλίσω & præt. κέκλικα,
ex inus.them. κλέω.
Κέκληγα, præt.perf.med. verbi κλάζω, habens ὅστιν τοῦ α
εἰς η pro κέκλαγα: vnde particip. κεκληγὼς apud Home-
rum. Ab eodem κέκληγα fit thema κεκλήγω, ex quo par-
ticip. κεκλήγων apud eundem.
Κεκλήσομαι, fut.paulo pòst verbi actiui καλέω, ex secunda
persona præt.perf.pass. κέκλησαι. facit enim præter.pass.
κέκλημαι, ex inusitato themate κλέω, ex quo habet futu-
rum κλήσω.
Κεκλίαται & Κεκλίατο, Ionicè pro κέκλινται & κέκλιντο seu
ἐκέκλιντο: tertia persona pluralis præteriti perfecti &
plusquamperfecti passiui à themate κλίνω, vt κεκλίαται
paulo antè.
Κεκλόμβοι, particip. poetici verbi κέκλομαι vsurpati pro
κέλομαι. Vnde & imper. κέκλου pro κέλου.
Κέκλοφα, præt.perf.act.verbi κλέπτω, Atticè habens e ver-
sum in ο, vt πέπτωφα & similia. vnde infiniticius κε-
κλοφέναι.
Κεκλυθι, poetico anadiplasiasmo pro κλῦθι: imper. præs.
verbi κλύω.
Κέκλωσμαι, præt.perf.pass.verbi act. κλώθω.
Κεκμαυῶς, Doricè pro κεκμηκώς. Apud Hesych. iti-
dem pro κεκμᾶται, quod exp. κεκοπίακεν, videtur legen-
dum κέκμηται, vt Doricum sit pro κέκμηται. Est au-
tem κέκμηκα præt. perf. act. verbi κάμνω, tanquam ex
κμαίω, vt τέμνω facit τέτμηκα tanquam ex τμαίω. Vnde
particip. κεκμηκώς.
Κεκμηὼς, apud Homerum Ionica τοῦ κ ἐξαιρέσει pro κεκμη-
κὼς, vt κεκαφηὼς paulo antè pro κεκαφηκώς, & similia a-
lia. Præterea verò κεκμηῶτος idem dicit pro κεκμηότος,
metri causa.
Κέκνασμαι, præt.perf.pass.verbi act. κνάω.
Κέκομμαι, præt.perf.pass.verbi act. κόπτω.
Κέκονα, apud Sophoclem pro ἔκτονα, eiecto τ, ideóque re-
duplicata initiali litera præsentis. præter.med. verbi
κτείνω. Etymol.
Κεκορηὼς, Ionicè ponitur pro κεκορηκὼς apud Homerum,

exẽpto κ, vt de bobus, ἄμφω κεκορηότε πόσης. Vbi etiã nota A
κεκορηότε neutraliter vel passiuè vsurpatũ pro κεκορεσμένω
seu κορεσθέντε, satiati, saturi.
Κεκορυθμένος, ab eodem per syncopen vsurpatum credi-
tur pro κεκορυθημένος, quod est participium præteriti
perfecti passiui, à themate actiuo κορυθέω. Sed veri-
similior Eustathii opinio est qui κεκορυθμένος dictum
ὅστιν τοῦ σ εἰς θ ait pro κεκορυσμένος, à themate κορύσσω,
præsertim quum particip. κεκορυσμένος legatur apud
Hesychium.
Κεκοτηὼς, pro κεκοτηκὼς, Ionicè, vt κεκορηὼς pro κεκορηκὼς,
paulo suprà, exempto κ, veluti κεκοτήσθαι θυμῷ apud
Homerum. Est autem particip. præter. act. à themate
κοτέω.
Κεκόφθαι, præt.perf.pass. infinitiui modi, à themate acti-
uo κόπτω.
Κεκράανται, poetico pleonasmo τοῦ α, & Ionica detractione
augmenti dicitur pro ἐκέκραντο. præter.plusquam perf.
pass. verbi act. κραίνω. Similiter φαάνθη pro ἐφάνθη reperi-
tur apud poetas, à φαίνω.
Κέκραγα, præt.perf.med. verbi κράζω facientis fut.2 κρα- C
γῶ. Ex quo & thema κεκράγω fit, vt κεκλήγω ex κέκληγα.
At κεκραγήσι, quod Hesych. affert pro κραυγάσι, est ex
them. κεκραγέω.
Κέκρακα, præt. perf.act. verbi κεκράω facientis fut.1 κεκρά-
σω, per syncopen pro κεκέρακα. Itidémque in pass. vo-
ce κέκραμαι dicitur pro κεκέρασμαι, ex quo participium
κεκραμένος.
Κεκράξομαι, fut.paulo pòst verbi act. κράζω, ex κέκραγα se-
cunda persona singulari præteriti perfecti passiui κέ-
κραγμαι.
Κεκραάνται, Ionicè pro κεκραανται εἰσί: tertia pers.plur.
præt.perf.pass. à them. κραίνω, facta autem est ex tertia
singulari, inserto α ante ται & tenui præcedente versa
in aspiratam, sublatóque τ.
Κέκραχθι, imperatiuus est verbi κράζω pro κέκραγε, vt
annotatur in lex.meo veteri, & apud Varinum. Apud
Suidam verò perperam κέκραθι scribitur, qui exponit
κράξον.
Κέκρικα, præter.perf.med. verbi κρίζω, habens ὅστιν τοῦ α
εἰς η, sicut κέκληκα ex κλάζω fit. Vnde infin. κεκρηγέναι
apud Suidam, & particip. κεκρηγότα apud Hesych.
Κέκριπται, Ionicè pro ἐκέκρατο, sublato primùm augmento,
deinde α verso in η. præter. plusquamperf. pass. verbi
κεράω facientis futurum 1 κράσω per syncopen pro
κεράσω.
Κεκρηγότες apud Aristoph. est particip. præter.perf. med. à
verbo κρίζω, quod Hesych. exp. κράζω.
Κέκρυβα, præt. med. verbi act. κρύπτω, tenui versa in me-
diam, veluti in βέβλαβα, & similibus.
Κεκρύφαται, Ionicè pro κεκρυμμένοι εἰσί. tertia persona plu- F
ral.præter. perf. pass. ab eodem themate κρύπτω, facta
ex tertia singulari, inserto α ante ται, & præcedente
tenui versa in aspiratam.
Κέκτημαι, præt.perf. pass. verbi κτάομαι: pro quo & ἔκτη-
μαι dicunt Iones.
Κεκύθωσι, Ionico & poetico anadiplasiasmo pro κύθωσι, vt
κεκάβωσι pro κάβωσι, κεκάμωσι pro κάμωσι: aorist.2 act.
subiunct.modi, à them. κεύθω.
Κέλεαι, Ionicè pro κέλῃ, resoluta diphthongo: secunda G
perf.sing.poetici verbi κέλομαι.
Κεκήσεται, fut.1 med.verbi κέλομαι, ex κεκέλεμαι, vt θέλω &
μέλει ex θελέω & μελέει sua fut. mutuantur. Apud Ho-
merum κεκήσεται δίνῃ θαλάσσης.
Κέλσαι, aor.1 act.infin.modi, à them. κέλλω.
Κέκσαι, aor.1 act.infin.modi, à them. κέλλω.
Κέκσαι, aor.1 med.syncopen passus pro κέκτησαι, ex them.
act. κεκτέω. Est & aorist.1 act.infin.modi pro κεκτῆσαι, ab
eodem them.
Κέοντα apud Theocr. pro κεῖντα. necnon κέοντο Ionicè ab-
iecto augmento reperitur pro ἔκειντο, ex them. κέομαι.
Apud Hesych. & κέοιτο legitur expositum κεῖτο: quod
ipsum Suid. exp. ἐστάρχοι.
Κέεσθαι, Ionicè pro ἐκέασθε, omisso augmento, & gemi-
nato simul σ metri causa. aorist.1 act. verbi κεάω fa-
cientis fut.1 act. κεάσω.
Κεεκπόῦμθν, Atticè pro κεκεήσομθν: futurum 1 act. verbi
κεκεπίζω.
Κερόωντο, poetico seu Ionico pleonasmo τοῦ ο pro κεραῦντο:
præt.imperf.pass.verbi act. κεράω.
Κέρσαι, Æolico more pro κεῖραι. nam Æoles fut.1 verbi
κείρω faciunt κέρσω, vt φθέρσω à φθείρω est.
Κεραῖ, eiusdem κείρω fut.1 regulare & commune. ex quo
infin. poeticus κεραέειν pro κερεῖν, vel potius Ionicus. fu-
lent enim Iones ει circumflexum dissoluere in έει.
Alioqui κεραῖ est etiam thema contractum ex κεράω.
Κέσκετο, Ionicè pro ἔκειτο, ex κέω facto them. κέσκω, vt ex ἔω
fit ἔσκω, teste Eustath. Apud Hesych. κέσκετο legitur, itidem expositum ἔκειτο.
Κέχαδε, præt.perf.med. verbi χαίζω.
Κεχάδοντο, Ionico diplasiasmo pro ἐχάδοντο, vt λελάβοντο
pro ἐλάβοντο. aor.2 med. eiusdem them. χαίζω facientis
fut.2 χαδῶ, aor.2 ἔχαδον.
Κεχαυδότα, pleonasmo poetico metri causa pro κεχαδότα:
particip.præt.perf.med. ab eodem verbo χαίζω.
Κέχρα, præt.med.verbi χαίρω vel χράω: rarissimi vsus, vt
existimo.
Κεχρόνκα, præt.perf.act. verbi χαίρω, ex inus. them. χρόω,
vt μεμθήνκα & νενέμηκα ex ῥθύω & νεμέω. nisi potius fu-
tura horum verborum, χρόω, ῥθύω, νεμῶ, ex sese præteri-
ta illa formare putanda sunt, αὐαδραμόντα εἰς ἐνεστῶτας.
vnde pass. κεχρῆμαι.
Κεχρόπαεθν, Ionicè apud Homerum pro χρόησθε, quod est
fut.1 act.infin.modi ex them. χρόω faciente fut.1 χρόη-
σω. Vnde & media voce κεχρόησμαι. quanquam hoc
κεχρόησμαι poteſt esse etiam futurum paulo pòst ex
κεχρόησαι secunda persona singulari præteriti perfecti
κεχρόημαι.
Κεχρόκεός, Ionica ἀξαιρέσει τοῦ κ pro κεχρηκεός, vt κεκοτηὼς pro
κεκοτηκεός. velut apud Homer. κεχρηόντα νίκην.
Κεχρόεκτο, Ionicè pro κεχρόοντο. Hoc autem κεχρόοντο
poeticum anadiplasiasmum habet pro χρόοντο, vt λε-
λάθοντο pro λάθοντο: itidémque κεχρόοντο dicitur pro
ἐχρόοντο, eodem anadiplasiasmo, vt λελάβοντο pro ἐλά-
βοντο. Est porro vtrunque illorum, κεχρόοντο nimirum
& κεχρόοντο, aor.2 med. ab eodem them. χαίρω: illud, opta-
tiui modi: hoc, indicatiui.
Κέχηνα, præter.med. verbi actiui χαίνω: vnde participium
κεχηνώς.
Κέχλαδε, præt.perf.med. verbi χλαίζω, apud Pind. teste
Varino.
Κεχλίαγκα, præt.perf.act. verbi χλιαίνω.
Κεχλιδὼς, præt.perf.med. verbi χλιδάω.
Κεχολόσται, fut.paulo pòst verbi actiui χολόω, ex κεχόλω-
σαι secunda persona sing.præt.perf.pass. κεχόλωμαι.
Κέχημαι, præter. perf. pass. verbi actiui χέω vel passiui χέομαι.
Κέχυσμαι, præt.perf.pass.verbi act. χέω.
Κεχωρήκεσαν, Atticè pro κεχωρήκεισαν, correpta penultima, F
& sublato simul augmento plusquamperfecti. nam se-
cundum regulam dici debebat ἐκεχωρήκεισαν. præt. plus-
quam perf.act.verbi act. χωρέω.
Κεχωλέδαται, Ionicè pro κεχωεισμένοι εἰσί. tertia persona
plur.præt.perf.pass. à verbo χωέω, facta ex tertia sin-
gulari, correpta primùm penultima, hoc est sublato σ,
deinde inserto δα: vel etiam ex præterito medio, adi-
ecta syllaba ται.
Κῆαι, aor.1 act.infin. verbi κάω. facit enim id in indicati-
uo modo aorist.1 ἔκηα. vnde particip.act. κήας, & med.
voce κηάμενος.
Κήκιε, poeticè pro ἔκιε, aor.2 act. verbi κίω. facit enim id
aor.2 ἔκιον, & poetico anadiplasiasmo κέκιον, vt λέλαβον
pro ἔλαβον. inde ὁμοίως vocalis breuis κίκιον, vt tradit
Varin. post Etymologum & Eustathium. Homer. μέλαν
δ' ἀνεκήκιον αἷμα.
H Κῆφα, Doricè pro καὶ ἔφη. Theocr. Κῆφα Δάφνι πάλαι τὸ
πάσσαι.
Κῆε, Ionicè & poeticè pro ἔκιε: aor.2 act. verbi κίω seu κιέω.
Itidémque κίον sequente vocali pro ἔκιον.
Κίρνα, Ionicè pro ἐκίρνα: præt.imperf.verbi κιρνάω.
Κίρνη autem pro ἐκίρνη, est præter. imperf. verbi κίρνημι.
quanquam nonnulli Doricum esse malint pro ἐκίρνα, vt
ἔζη pro ἔζα.

Κιχείη, præsens opt.act. ex κίχημι, vt πθείη ex πίθημι. vnde & A
participiū. κιχείς, vt πθείς. At κιχεῖν, est aor.2 act.infin.mo-
di, à them. κιχανω seu κιχέω.

Κιχείτε, Attica syncope pro κιχείητε, itidem præsens opt.
ex eodem κίχημι. Sic κιχείωμεν & κιχεῖεν dicitur pro κιχείη-
μεν & κιχείησαν.

Κιχήιδηαι, Doricè pro κιχῶσαι vel κιχεῖν. Eust.

Κιχλῶσαι, infin.ex eodem κίχημι vel κιχάνω, vt Eustath.tra-
dit. Sed si ex κιχάνω esset, scribendum foret κιχῆναι,
cum ι subscripto.

Κιχήσατο, Ionicè pro ἐκιχήσατο: aor.1 med.verbi κιχάνω seu B
κιχέω facientis fut.κιχήσομαι, vnde & infin.κιχήσεσθαι.

Κιχήτω, per syncopen pro κιχησάτω seu ἐκιχησάτω: ter-
tia persona dualis aor.1 medii ἐκιχησάμεν, à κιχόμαν. sin
κιχείτω scribas, est tertia dualis præteriti imperf. ἐκί-
χανον, vt ἐποιείτω, à them.κιχάω. Eustath.apud Hom.

Κλαΐσαι, quod Hesych.exp.κλαύσαι, fut.est à them.κλαέω.

Κλαΐσκε, Ionicè pro ἔκλαιε, abiecto augmento & annexo
σκε. præt.imperf.act.verbi κλαίω.

Κλαίοισθα, Æolica paragoge pro κλαίοις, vt ἔστησθα pro ἔ- C
στης. præsens opt.act.à them.eodem.

Κλαξῶ, Doricè pro κλείσω, ex κληΐζω. Faciunt enim pri-
mũ fut.κληΐξω, deinde ι verso in α & subscripto ι κλαξῶ.
The oct. παῦ αὖλαί ω ὀπὸ κλαξον. Similiter κλᾶξαι pro κλεῖσαι
in aor.1 infin.modi.

Κλάοισα, Doricè pro κλαύουσα. participiū verbi. κλάω

Κλασοῦ quoque dicunt pro κλείσω, eodem modo. nam fu-
tura verborum in ίζω & per ξ faciunt more suo, & per σ
communi more.

Κλαυκεῖται, Doricè itidem pro κλαύσεται. solent enim cir-
cumflectere futura actiua & media, itidémque κλαυσῶ D
dicunt pro κλαύσω, & sic deinceps in cæteris personis.
Est autem hoc κλαύσω, fut.1 act. verbi κλαίω, vt ex καίω
καύσω est.

Κλεόουσαι, Ionicè & poeticè pro κλέουσαι, ex them. κλέω
vsurpato pro κλέο: vnde est & opt. κλέοιμι significans
ᾄδοιμι, ὑμνοῖμι: necnon pass. κλέομαι significans ὀνο-
καλοῦμαι. Est alioqui aliud thema κλέω significans
Claudo.

Κλῆσαι, Ionicè pro κλεῖσαι seu κλεῆσαι, à themate, κλείζω &
κλείω.

Κλῆσον apud Aristoph.pro κλῆισον per synæresin, à them.
κληΐζω. At κλῆσον, sine ι subscripto, est aor.1, imperatiui
modi, à them. καλέω faciente fut.1 κλήσω, per syn-
copen.

Κλιυθήτω, aor.1 pass. indic. modi, augmento carens pro
ἐκλιυθήτω. à them.act.κλίνω.

Κλυζεσκεν, Ionicè pro ἔκλυζε: præt.imperf.act verbi κλύζω.

Κλῦθι, imperat. præsens, secundum alios ex inus. them.
κλῦμι, secundum alios ex κλύω per metaplasmum pro
κλύε, vt κέφαχθι itidem metaplasmum habere dicunt
pro κέκραχε.

Κνάσαι, Doricè pro κνῆσαι: aor.1 act.infin. modi, à them.
κνάω vel κνήθω.

Κνηαείω, aor.1 pass.opt.modi, à them.act. κνήθω faciente
præt.perf.pass.κέκνησμαι.

Κνῆ, Ionicè pro ἔκνη, quod est præt. imperf. act. vel ex
them.κνῆμι, vel ex κνάω. nam ἔκνη per contractionem
quidam fieri aiunt ex ἔκνεε, vt ἔζη ex ἔζαε.

Κνίσαι, poeticè metri gratia pro κνῖσαι, quod est aor.1 act,
infin.modi, à them.κνίζω.

Κνυζεώσαι, apud Theocr. Dorico more pro κνυζωῶσαι, à
them.κνυζέομαι.

Κοιλάσαι, aor.1 act. infin. modi, à them. κοιλαίνω faciente
aor.1 ἐκοίλανα.

Κομείτω, Ionicè detracto augmento pro ἐκομείτω: tertia
perf. dualis præt.imperf.act.ex them.κομέω.

Κομιεῖ, Attico more pro κομίσω, fut.1 act. verbi κομίζω: iti-
démque media voce κομιοῦμαι pro κομίσομαι.

Κοπεῖν, aor.1 vel fut.2 act. infin. modi, à verbo κόπτω fa-
ciente fut.2 indic. modi κοπῶ, aor.2 ἔκοπον, vnde pass.
ἐκόπην, ex quo infin. κοπῆναι, & particip.κοπείς.

Κορεξαι, aor.1 act.infin.modi à them.κορέννυμι vel κορέζω.

Κορέεσι apud Homerum pro κορέσῃ, itidémque κορέεις pro
κορέσεις: forsan fut.2 verbi κορέω habẽs dialysin Ionicam
diphthongi ει circumflexæ, vt in ἐρέει pro ἐρεῖ.

Κορέσσατο, Ionicè pro ἐκορέσσατο, necnon κορέσσατο, gemina-
to metri causa σ, pro eodem. aor.1 med. verbi κορέννυμι
seu κορέω faciẽtis fut.2 act.κορέσω. vnde & pass.voce aor.
1 infin.modi κορεσθῆναι.

Κορδύπτει, per metathesin ab Homero vsurpatum creditur pro κορύπτει, à κορύσσομαι significante Galeæ in mo-
dum fastigior.

Κόσμηθεν, Bœotica syncope pro ἐκοσμήθησαν, abiecto si-
mul augmento. aor.1 pass. verbi act. κοσμέω facientis
fut.1 κοσμήσω.

Κοχύδεσκον, Ionicè pro ἐκοχύδευον, vt ὤθεσκον pro ὤθουν. à
them.κοχυδέω.

Κόψεν, Ionicè pro ἔκοψε, omisso augmento: aor.1 act. verbi κόπτω.

Κεφαλνον, pleonasmo poetico pro κρᾶνον, vt κεκράανται pro
κέκραανται: aor.1 act.imper.modi à them.act.κραίνω.

Κεαγεὶς, particip. aor.2 pass. ex them. act. κραίζω faciente
fut.2 κραγῶ, & aor.2 ἔκραγον, ac voce pass.ἐκράγλυν: vnde
& infin.κραγλῦναι.

Κεαθεὶς, particip. aor.1 pass. ex them. act. κεράω faciente
fut.1 act.κράσω, per syncopen, pro κεράσω.

Κραυνέεσθαι, dialysi Ionica & poetica pro κραανεῖσθαι, fut.1 vel
2 med.verbi act.κραίνω. facit enim act. voce in indicat.
modo κραναῖ, & media κραναῦμαι.

Κρήηνον, aor.1 act.imper.modi à them. κραίνω faciente aor.
1 act.indic.ἔκρηνα, pleonasmum poeticum habens pro
κρῆνον. Itidémque in infin. modo κρῆναι dicitur pro
κρῆναι.

Κρήμνη, Ionicè pro ἐκρήμνη: præt.imperf.act.verbi κρήμνη-
μι. Item imper. præsens eiusdem thematis, nam impe-
ratiui actiui præsentis secunda persona similis est ter-
tiæ præteriti imperfecti actiui, dempto augmento.

Κρῆναι, aor.1 act.infin.modi, à them.κραίνω, vt φῆναι ex φαίνω. Itidémque imperatiuus κρῆνον ex eodem est.

Κρίνε, poeticè pro ἔκρινε, omisso augmento: aor.2 act.è
them.κρίζω, faciente fut 2 κρινῶ, vnde & præt.med. κέ-
κριγα. κρίκα autem videtur potius esse à them. κρίκω.
Ambo legi apud Homerum testatur Eustath.in hoc lo-
co Iliad.π, de equis, Τῶ ὁ ἔβη κτίλω, κρίκε δ' ζυγόν. Ambo
sunt ὠνοματοποιήματα, vt πείζω quoque. Ex iisdem est
aor.1 act. infin.modi κρῖξαι apud Hesych.pro κῆσαι. E

Κείνε, Ionicè sine augmento pro ἔκρινε: præt. imperf.verbi κρίνω. Itidémque in aor.1 pass.ab eodem dicitur κρίνθη pro ἐκρίνθη.

Κρυβεὶς, particip. aor.2 pass. à them. κρύπτω faciente fut.2 act.κρυβῶ, vel etiam à them. κρύβω. nam & ipsius esse vsum aliquem credunt nonnulli. Vnde & infin. κρυβῆναι. Ab eodem est fut.2 pass.κρυβήσομαι.

Κπὰ, Ionicè abiecto augmento pro ἔκπα. hoc autem ἔκπα ab aliis per apocopen factum dicitur ex ἔκπαυε, ab aliis ex aor.2 ἔκπτω, ὥσπῃ τῶ η, vt ἔβα pro ἔβη.

Κπάμενος, particip.aor.2 med.ex them.κτῆμαι. facit enim id aor.2 ἔκπτω, & voce media ὀκπάμην. Quanquam Eustath.præsentis temporis esse innuit, & pass.vocis.scribit enim ex κτῶ fieri κτῆμαι, vnde particip. κτάς, vt ἱστάς, & pass.κπάμενος vt ἱστάμενος. Vtitur certè Homerus passiua signif.Iliad.ε, Τὸν μὲν, ἀλλυάμενον, τὸν δ', κπάμενον παρ' ὄχεσφι, occisum.

Κπαῖ, Ionicè & poeticè sine augmento pro ἔκπαυ. hoc autem, Bœotica syncope pro ἔκπασαν, vt ἔβαν pro ἔβησαν. tertia perf.plur.aor.2 ἔκπτω ex them. κτῆμι significante Occido, vt κτείνω. G

Κπανέεσθαι, Ionica & poetica dialysi diphthongi circumflexæ pro κπανεῖσθαι: aor.vel fut.2 med. verbi κτείνω facientis fut.2 act.κπαναῖ.

Κπανέοντες, itidem poetica & Ionica diphthongi circumflexæ dialysi pro κπανοῶντες. participiū. act. fut.2 κπναῖ, ex eodem them.κτείνω.

Κπαύθεν, Bœotica syncope, simúlque Ionica augmenti detractione, pro ὀκπαύθησαν: aor.1 pass.indic.modi ab eodem κτείνω faciente præt.perf.act.ἔκπεφκα.

Κπάσθαι, infinitiuus aor. 2 medii à them. κτῆμι, vnde suprà
participiū.κπάμενος. Eustath.exp.πεφοινθῶσθαι. At κπᾶσθαι
est infinitiuus verbi κπάομαι, per contractionem ex
κπάεσθαι.

Κπάτο, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἔκπατο

tertia persona singul. eiusdem aor. medii ἐκπάμην, ab
eodem them. κτῆμι. Hesych. pass.exp. ἀπέθανεν. At
κπᾶτο pro ὀκπᾶτο, est imperf.pass.verbi κτέομαι.

Κπάποτε, itidem Ionicè & poeticè pro ὀκπάποτε, geminato etiam σ metri causa. aor.1 act. verbi κπαπίζω.

Κπίνωμι pro κπίνομι dici κατ' ἔκπασιν, tradit Eust.

Κπενῶ, fut.1 act.verbi κτείνω, significans Occidam.

Κπεριοῦσι, Attice pro κτεριοῦσι. fut.1 act. verbi κτερίζω. Suidas exp.θαύμασι.

Κπέωιδμ, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro κτῶμεν. aor.2 act. subiunct. modi à them. κτῆμι, quod deriuant ex κτῶ idem significante quod κτείνω. Eustath. apud Homerum exp. φονεύσωμεν.

Κπήσομαι, fut.1 med. verbi κτάομαι.

Κπίδμος, poeticè pro ὀκπισθμός, vt ἐλπιδάμος pro ἐλπιδισμός. particip. præt. perf. pass. ab act. them. κπίζω.

Κυδεκνῶ, fut.1 act. verbi κυδαίνω.

Κυείς, particip.aor.2 pass. ἐκύν, ex act. them. κυέω, vt traduntnonnulli: sed rarum eius esse vsum puto.

Κυήιδμαι, Doricè pro κυεῖν, ex κυέω.

Κύθον, κύθες, κύθε, Ionicè pro ἔκυθον, ἔκυθες, ἔκυθε: aor.2 act. C
infin. modi, à poetico them. κυθω faciente fut.2 κυθῶ,
exempto ε ex diphthongo, vt ἐλόθω facit ἐλυθῶ.

Κυκεθήτω, Ionicè dempto augmento pro ἐκυκεθήτω: aor.
1 pass.indic. modi, à them.act. κυκάω faciente fut.1 act.
κυκήσω.

Κωιόσω, apud Hesych. legitur expositum ἐφίλουν: quod
habet poeticũ pleonasmum τῶ ε, & Ionicam augmenti
detractionem, pro ἐκωιόσω, à them.κωνέω.

Κῦρε, Ionicè & poeticè pro ἔκυρε: præt.imperf.verbi κύρω.
Homerus, — αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. id
est, ἐπετύγχανε καὶ κατεκόπτε.

Κύρσαι, aor.1 act. infin.modi, Æolico more pro κῦραι. fa-
ciunt enim Æoles fut.1 verbi κύρω, non κυροῦ, sed κύρσω.
Vnde & particip.κύρσας. Ambo apud Homerum.

Κῦσε sine Κῦσεν, poetica & Ionica augmenti detractione
pro ἔκυσε: aor.1 act.verbi κύω. Homer. Κῦσε δέ μιν κεφα-
λεύ. Inde & imper. κῦσον, quo Aristoph. vtitur in Nub.
Κῦσόν με, καὶ τοῦ χεῖρε δὸς τοῦ δεξιά.

Λ

Λ Ἄβε, itidem apud poetas legitur pro ἔλαβε: aor.2 act.
indic.modi, à verbo λαμβάνω faciẽte futurum 2 act.
λαβῶ, ex inus.them.λήβω, vnde & fut.1 mutuatur.
Λαβέ autem, imperatiuus est eiusdem thematis in eo-
dem tempore, Atticam habens mutationem accentus,
vt εἰπὲ, & similia. Ex hoc porro aor 2 ἔλαβον, est præ-
terea opt.λάβοιμι, subiunct.λάβω, infin.λαβεῖν, particip.
λαβών.

Λάβησι, Ionica & poetica paragoge τῶ σι, pro λάβῃ, vt εἴπησι
pro εἴπῃ. tertia pers.sing.aor.2 act.coniunctiui mo-
di, ab eodem them.

Λαζοίατο, Ionicè pro λάζοιντο: præs.opt.pass.à them.poetico
λάζομαι. ex quo est & imperf. λάζετο, augmento ca-
rens more poetico & Ionico, pro ἐλάζετο.

Λαήθομαι, Doricè pro λάθεν. Hesych.exp.φθέγξεσθαι, qui λάθε
(poeticè & Ionicè carens augmento pro ἔλαθε) exp. iti-
dem ἐφθέγξατο, ἐύφρησε, afferens hoc hemistichium, ὁ λαὸς
λάθε νεβρὸν ἀπαίχων. A them.λάω: quod tamen & alias
habet signif.

Λάθε, Ionicè & poeticè abiecto augmento pro ἔλαθε: aor.
2 act.indic.modi à them.λανθάνω faciente fut.2 λαθῶ, ex
inus. verbo λήθω. Est alioqui λάθε etiam imperatiuus
eiusdem them. in eodem tempore. Ex hoc porro aor.2
ἔλαθον, est optat. λάθοιμι, subiunct. λάθω, infin. λαθεῖν,
particip.λαθών. & in media voce ex ἐλαθόμην est imper.
λάθου, opt.λαθοίμην, subiunct. λάθωμαι, infin. λαθέσθαι,
particip. λαθόμενος.

Λάκε, aor.2 act. verbi λακέω. vnde & infin.λακεῖν.

Λαμπετάων, poetico pleonasmo τῶ ο pro λαμπετῶν, à them.
λαμπετάω.

Λαμφθείη, aor.1 pass.opt.modi, Ionicè pro ληφθείη, à them.
λαμβάω. Sic in infin.iidem dicunt λαμφθῆναι pro ληφθῆ-
ναι, & λαμφθεὶς pro ληφθεὶς. Itidémque in fut.1 med.
λάμψομαι pro ληψομαι. Quæ frequentia sunt apud He-
rodotum.

Λαξάσθαι, quod Hesych.affert pro κληρώσασθαι, Doricum
est pro λήξασθαι. hoc autem λήξασθαι est aor.1 med.inf.
modi, ex inus.them.λήγω, ex quo λαξάω sua ĕpora
mutuatur. Ex Herodoto quoque affertur verbale λάξις
pro λῆξις, exponitúrque μαρεσμός, κλῆρος.

Λαπαλῶσαι, aorist. 2 passiuus infinitiui modi, à themate a-
ctiuo λάπαξω.

Λαχεῖν, aor.2 act.infin.modi, à themate λαγχάνω, facien-
te futur.2 act.λαχῶ, ex inus.verbo λήχω. Vnde & par-
ticip.λαχών.

Λαχήσας, particip.aor.1 act.à them.λαχαίνω.

Λαχοίμι, λαχοίης, λαχοίη, Attica formatione vsurpari aiũt
pro λαχοιμι, λαχοις, λαχοι, vt ποιοίμι, ποιοίης, ποιοίη pro ποι-
οίμι, ποιοις, ποιοι. fut.2 act.opt.modi, à themate λαγχάνω,
faciente fut.2 λαχῶ, & aor.2 ἔλαχον, à verbo inusitato
λήχω.

Λαφύσσομαι, siue λαφύσσομαι, λαφῆ, λαφεῖται, Doricè pro
ληψομαι, λήψῃ, λήψεται. futurum 1 med.verbi λαμβάνω
ex λήβω.

Λεάναι, aor.1 act.infin.modi, à them.λεαίνω.

Λεγόμεθεν, Æolicè pro λεγόμεθα. vt φερόμεθεν pro φερόμεθα.
Iidem vicissim pro ὄπισθεν & ὕστερον dicunt ὀπισθα & ὑσ-
τερθα, vt annot. Etymol.

Λειθῦμαι, Doricè & Ionicè pro λειοῦμαι, ex actiuo thẽ-
mate λειόω.

Λείψαν, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ἐλείψα-
νον: aor.1 actiuus verbi λειαίνω. Vnde & participium
λειψανες.

Λεῖπε, itidem sine augmento pro ἔλειπε: & λείπετο pro
ἐλείπετο: præteritum imperfect.act.& pass.verbi λείπω
& λειπομαι.

Λείποισα, Doricè pro λείπουσα: participium fœmin. verbi
λείπω.

Λεῖψαν, poeticè & Ionicè sine augmẽto pro ἔλειψαν: aor.
1 act.verbi λείπω.

Λέκτο, itidẽ pro λέλεκτο seu ἐλέλεκτο dicitur: plusquãperf.
pass.verbi act.λέγω.

Λελάβησι, Ionico anadiplasiasmo & paragoge τῶ σι, pro
λάβῃ: aoristus 2 actiuus subiunctiui modi, à them-
te λαμβάνω, faciente futurum 2 λαβῶ, & aorist.2 ἔλα-
βον. Sic λελαβόμην dicitur pro ἐλαβόμην, & λελαβέ-
σθαι pro λαβέσθαι.

Λελάβηκε, pro ἔληφε, præteritum perfectum act.ex them-
mate λαβέω. mirum τοῦ δ' ἀνέρου μέλοντος λαβεῖν,
αἰᾶ δραμόντες εἰς ὀνεστῶτα. quod in aliis quoque fieri no-
tum est.

Λέλαθα, præt.med.verbi λανθάνω seu λήθω, Doricum pro
λέληθα. vnde apud Pind ὅθι λέλαθα. Ex hoc verò præt.
λέλαθα fit thema λελαθάω, more Siculo. Solent enim ii
ex præteritis formare themata præs. vt πεποίηκα ex
ποιέω, ἠδίκηκα ex ἀδικέω. Var. ex Eust.

Λέλαθον, anadiplasiasmo Ionico pro ἔλαθον: aor.2 act.in-
dic.à themate λανθάνω, faciente fut.2 λαθῶ, & aor.2 ἔλα-
θον, ex inus. verbo λήθω. Sic λελαθόμην pro ἐλαθόμην, &
λελάθοντο pro ἐλάθοντο, & λελαθέσθαι pro λαθέσθαι, & λελά-
θη pro λαθῃ.

Λέλακα, præt.med.verbi λακέω: vnde participium fœm.
gen.λελακυῖα. Quidam tamen hoc participium ex λε-
λακυῖα factum volunt per systolen: id autem, ex λελακη
κυῖα per syncopen.

Λελάσθαι, Doricè pro λελῆσθαι: præterit. perfect.pass.infi-
nitiui modi, ex themate actiuo λήθω, faciente præterи-
tum perfectum pass.indic.λέλησμαι. Sic λέλασται dici-
tur pro λέληται, & λελάσμενος pro λελησμένος, apud Hom.
λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει. Nisi ex themate λάθω deri-
uare malis.

Λέλαχε, (vt λέλαθε) præteritum medium verbi actiui
λαγχάνω, facientis futurum 2 λαχῶ, ex inusitato the-
mate λήχω.

Λελαχήσωμεν, quod Hesych.exponit λαχεῖν ποιήσωμεν, est
aor.1 act.subiunctiui modi, à themate λελαχέω, facto
ex præterito medio λέλαχα, vt λελάθω fit ex λέλαθα,
more Siculo, qui ex præteritis faciunt themata præs.
temporis.

Λελάχωσι, Ionico anadiplasiasmo pro λάχωσι. vt suprà λε-
θ.iiii.

λάθωσι pro λάθωσι: aor.2 act. subiunct. modi, à themate λαγχάνω faciente fut.2 λαχῶ, ex inusf. λήχω.

Λέληθα, præt. med. verbi λανθάνω seu λήθω.

Λέληκα, præt. med. verbi λυκέω. vnde particip. λελυκώς, & apud Hesiodum in secunda persona λέληκας, in Erg. Δαιμονίη τί λέληκας; ἐχῇ νύ σε πολλὸν ὀρέων. Vbi tamen & λέλακας scribitur. Sunt qui hoc λέληκας ex λελαλήκας per syncopen factum dicant. Sed quid opus est è longinquo originem petere quum habeamus in propinquo verbum λυκέω, cuius Hesych. meminit, λυκεῖ afferens pro βοᾷ & κροτεῖ: & λυκοῦσι in eadem signif.

Λέλημμαι, præt. perf. pass. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λελῆσθαι, præt. perf. pass. infin. modi, à them. act. λήθω seu λανθάνω, facit enim id præt. pass. indic. λέλησμαι: vnde & particip. λελησμένος.

Λελῆσθαι autem, per synæresin dictum est pro λελήσθαι, itidémque λελησμένος pro λελησμένος, quæ sunt præt. perf. pass. ex them. λήζω pro λήζω.

Λέληφα, præt. perf. act. verbi λαμβάνω ex λήβω. Sic λέληκα ex λήκω.

Λελιημένος, particip. præt. perf. pass. ex actiuo them. λιῶ, facto ex λοῦ. Hom. Iliad. μ, Βεὲ ῥ' ἰδὼ; Δαναῶν λελιημένοι.

Λέλογα, præt. med. verbi act. λέγω, verso ε in ο, vt in λέλοιπα ex λείπω.

Λέλογχα, præt. act. verbi λαγχάνω seu λήχω, contra regulam formatum tanquam ex λέγχω. Homerus Odyss. λ, ἤμιλιὸ ἦ λελόγχασιν ἴσα θεοῖσι. Vnde particip. λελογχώς, & fœm. gen. λελογχυῖα. At λελογχεμένος, est particip. præt. perf. pass. à them. act. λογχόω.

Λέλοιπα, præt. med. verbi act. λείπω, mutatum habens ει in οι, vt πέποιθα ex πείθω. Vnde particip. λελοιπός.

Λελουμένος, particip. præt. perf. pass. ex them. act. λούω.

Λέλυκα, præt. perf. act. verbi λέγω, habens Atticam ῥῆσιν τοῦ εἰς ο, vt λέλοιπα ex λείπω. Vnde particip. λελυκώς, & fœm. gen. λελυκυῖα.

Λελύμασμαι, præt. perf. pass. verbi act. λυμαίνω.

Λέλυπα, præt. perf. pass. verbi act. λύω. Et in plusquamperf. λέλυτο, numero plur. Vnde & infin. λελύσθαι, & particip. λελυμένος. Homerus verò λέλυτο vsurpauit etiã pro λυθείεν seu λύοιντο, indicatiuo vsurpato pro optatiuo, vt annot. Eustath. in hoc loco Odyss. σ, Νέβριον κεφαλαὶ, λέλυτο δ' γῦα ἑκάστου.

Λέξω, imper. præsens ex them. λέξομαι, quod ex futuro in præsens abiit. vt βήσω, δύσω, itidem ex futuris sunt quæ εἰς οῦντῶ τοῦ ἀόριστον.

Λεξοῦσι, Doricè pro λέξουσι. fut.1 act. verbi λέγω.

Λθυκανθεὶς, part. aor.1 pass. ex them. act. λθυκαίνω.

Λεχέωντο, poetico pleonasmo τοῦ ο, & Ionica detractione augmenti, dicitur pro ἐλεχέωντο, à them. λεχέομαι. apud Hesych.

Λεῷμι apud eundem legitur, exponitúrque θέλοιμι. quod per contractionem est ex λεάοιμι, optatiuo verbi λεάω.

Λῇ, Doricè pro θέλει. Itidémque λῆς pro θέλεις. vt in illo hemistichio chorico, αἱ ἢ λῆς, αὐγάσδεο. Ex them. λάω.

Ληΐσατο, poeticè pro ἐλήϊσατο, abiecto augmento & geminato σ metri causa. aor.1 med. verbi act. λήϊζω.

Λῆξεν, itidem poeticè & Ionicè pro ἔληξεν: aor.1 act. verbi λήγω facientis fut.1 λήξω. vnde & in opt. λῆξαιμι χείρας φόνου apud Homerum. Alioqui λήξαιθαι est etiam aorist.1 med. verbi λαγχάνω ex λήχω. vnde & verbale λῆξις.

Λῆς, Doricè pro θέλεις, vt paulo suprà dixi. ex them. λάω faciente in secunda persona λάεις, & Dorica contractione λῆς, vt γελῆς est ex γελᾷς.

Λήσομαι, fut.1 med. verbi λανθάνω ex λήθω. At, λησμόνη, Ionico more abiecto augmento, est pro λελησμόνη: particip. præt. pass. λέλησμαι, ex eodem them.

Λησεῖ, Doricè pro λήσει. fut.1 act. verbi λήθω.

Λῆτο Hesych. affert pro ἐπελάθετο. quod forsan per syncopen vsurpatum est pro λήθετο, vel pro λέληθε, dempto augmento & exempto σ.

Ληφθεὶς, particip. aor.1 pass. ex them. act. λαμβάνω, faciente fut.1 act. λήψω, ex inusf. them. λήβω. Eiusdem aor.1 infinitiuus est ληφθῆναι.

Λήψομαι, fut.1 med. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λίγξε, poeticè vel Ionicè pro ἤλιγξε: aorist.1 act. verbi inusf. λίγγω.

Λίπε, itidem pro ἔλιπε dicunt iidem poetæ. quod est aor. 2 act. verbi λείπω, facientis fut.2 λιπῶ. vnde optat. λίποιμι, coniunct. λίπω, infin. λιπεῖν, particip. λιπών: & media voce ἐλιπόμην, imper. λιποῦ, opt. λιποίμην, subiunct. λιπώμαι, infin. λιπέσθαι, particip. λιπόμενος. Sed & λιπόμην sine augmẽto apud poetas reperitur pro ἐλιπόμην.

Λιπέων, poetico pleonasmo τοῦ ο pro λιπῶν: particip. præs. verbi act. λιπάω.

Λιυέσκετο, Ionicè apud Homerum pro ἐλίσσετο, abiecto primùm augmento, deinde inserto σκε ante τ. præt. imperf. passi. verbi λίσομαι.

Λιπέσθαι, aor.2 med. infin. modi, à them. λίπομαι.

Λόεν, aor.2 act. indic. verbi poetici λοέω ex quo per cõtractionem λούω.

Λόεσκον, aor.1 act. eiusdem verbi, augmento carens geminatúmq; metri causa σ habens pro λόεσκον. Vnde infin. λοέσκειν & particip. aor.1 med. λοεσκόμενος. Item fut.1 med. indic. λοέσσεται pro λοέσεται.

Λοῦμαι, Attica syncope pro λούομαι. itidémque λοῦται pro λούεται, ἐλούμην pro ἐλουόμην, ἐλοῦτο pro ἐλούετο: & in infinit. λοῦσθαι pro λούεσθαι, ac in particip. λούμενος pro λουόμενος.

Λύθη, Bœotica syncope & Ionica augmenti detractione dicitur pro ἐλύθησαν. aor.1 passi. indic. à them. act. λύω.

Λύμεν apud Homerum pro λυθείεν seu ἐλυμένος εἶεν. Iliad. φ, Νεῦ δ' λύμεν πεὶς ἔποσι πορών. præt. perf. seu plusquamperf. optat. pass. pro λελύμεν. secundum alios aorist. 2 med. opt. modi, vt ἤλυμεν, ex them. λῦμι. in qua sententia Eustath. est.

Λυμηνάμενος, particip. aor.1 med. ex them. λυμαίνω faciente aor.1 indic. ἐλύμηνα.

Λυῶν, Ionicè pro λέλυων seu ἐλέλυων, abiecto augmento. præt. plusquamperf. passi. à them. act. λύω.

Λύσε, itidem Ionicè & poeticè sine augmento pro ἔλυσε, & λύσαν pro ἔλυσαν. aor.1 act. eiusdem verbi λύω. vnde & in aor.1 opt. λύσαιτε, & particip. λύσας.

Λυσαῖν, Doricè pro λυσαῖν. infin. act. verbi λυσαίω.

Λυσάων, poetico pleonasmo, seu Ionica dissolutione vocalis circumflexæ, pro, λυσαῶν. particip. præsens à them. λυσαίω.

Λύτο, Ionicè & poeticè sine augmento pro ἔλυτο seu ἐλέλυτο. præt. plusquamperf. pass. verbi actiui λύω. Quidam pro ἔλυτο vsurpatum aiunt per syncopẽ vel synæresin.

Λῶτο, Doricè pro λάσατο. quod contractum est ex λάοιστο tertia perf. plur. verbi λάω, significantis idem quod θέλω: vnde & particip. fœm. λῶσα, quod est θέλουσα.

M

Μαθήσομαι, fut.1 med. verbi act. μανθάνω ex inusitato them. μαθέω.

Μαθὼν, particip. aor.2 act. eiusdem them. itidem ex μαθέω vel etiam μήθω. facit enim fut.2 μαθῶ, aor.2 ἔμαθον, vnde opt. μάθοιμι, subiunct. μάθω, & infin. μαθεῖν.

Μαιμώων, poetico pleonasmo, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro μαιμῶν, itidémque μαιμώουσα pro μαιμῶσα, à them. μαιμάω. At μαιμώων & μαιμώουσα sunt à them. μαιμώω.

Μαιῶσε, particip. ex ἐμαίω aor.2 passi. verbi μαίνομαι.

Μαιοῦμαι, fut.1 vel 2 med. ex them. μαίομαι. vnde aor.2 ἐμαιόμην. At μανήσομαι est futurum 2 passi. ex aorist.2 passi. ἐμάνην.

Μακαρεῖ, Atticè pro μακαρίσει, fut.1 act. verbi μακαρίζω.

Μακὼν, particip. aor.2 act. à them. μηκάω. Exponitur etiã εἰς μῶκος ὀνοματοῦς, quasi ex μηκάω vel μακάω.

Μαμύσσον, Doricè pro μαύσσον: aor.1 act. imper. modi, à Dorico them. μαύω pro μαύω.

Μαρανθῆναι, aor.1 passi. infin. modi, à them. act. μαραίνω.

Μαρπέειν, Ionica diphthõgi circumflexæ resolutione pro μαρπεῖν: aor. vel fut.2 act. infin. verbi μαρπάω.

Μαρύεται, Doricè apud Theocr. pro μαρύεται, à Dorico them. μαρύομαι pro μαρύομαι.

Μασσόδιον, Doricè itidem pro μασίζοιεν, à them. μασσόω pro μασίζω.

Μαχλόμβρος, poetica epenthesi τοῦ ι metri causa pro μαχέμβρος, ex them. μαχίομαι pro μάχομαι.

Μαχοῖτο, Ionica diphthõgi circumflexæ resolutione pro μαχοῖτο: præs. opt. passi. à them. μαχόμαι.

Μαχεσόμεθα, aor.1 med. optat. modi, à them. μαχέομαι seu μαχόομαι faciente fut.1 med. μαχέσομαι. Alioqui facit & μαχεσόμαι, vnde præt. perf. μεμάχημαι.

Μαχοῦμαι, fut.2 med. verbi μάχομαι seu μαχόομαι. cuius vsus apud optimos quosque scriptores est, vt tradunt grammatici.

Μεγαλίζεο, Ionica diphthongi dissolutione pro μεγαλίζου, præsens imper. passi. à them. act. μεγαλίζω.

Μεδοίατο, Ionicè pro μέδοιντο. præsens opt. passi. à themate μέδομαι.

Μεθέκεν, aor.1 act. verbi μεθήμι facientis fut.1 μεθήσω ex μεθέω. habet verò Ionicam vocalis circumflexæ dissolutionem pro μεθῆκεν. est que irregularis pro μεθῆσε, vt ἔθηκα & ἔδωκα pro ἔθησε & ἔδωσε reperiuntur.

Μεθεῖλε, aor.2 act. verbi act. μεθαιρέω, ex inusitato themate μεθέλω.

Μεθεμένος, particip. præt. perf. passi. à them. act. μεθίημι. facit enim id μεθείμαι in præt. perf. passi. vnde præt. plusquamperf. μεθείμην.

Μεθεῖναι, aor.2 act. infinit. ex eodem, vt θεῖναι ex τίθημι est. Vnde & particip. μεθείς.

Μεθεῖτε, per syncopen pro μεθείητε, vt θεῖτε pro θείητε, more Attico. aor.2 act. opt. modi, ab eodem.

Μεθεύω, poeticè vel Ionicè pro μεθῶ. primùm enim vocalem circumflexam ῶ resoluunt in έω, deinde ι metri gratia inserunt. aor.2 act. subiunct. modi ex eodem.

Μεθελεῖν, aor.2 act. infin. modi, à them. μεθαιρέω mutuante fut.2 ex inusf. μεθέλω.

Μεθέμεν, Ionicè pro μεθεῖναι, vt θέμεν pro θεῖναι. aorist.2 act. infin. modi ex μέθημι.

Μεθεξόμεθα, fut.1 med. verbi act μετέχω.

Μέθες, aor.2 act. imper. modi ex them. μεθίημι. cuius secunda persona pluralis μέθετε. Ex medio autem aor.2 μεθέμεν est secunda persona pluralis μέθεσθε, & infinit. μεθέσθαι.

Μεθεσσάνα, præt. perf. infin. modi ex them. μεθίημι, per cõtractionem pro μεθεσσάναι.

Μεθέσκα, præt. perf. act. eiusdem them. vnde particip. μεθεσκώς & per syncopen μεθεσώς.

Μεθῆκα, aor.1 act. verbi μεθίημι facientis fut.1 μεθήσω ex μεθέω: irregularis pro μεθῆσα, vt ἔθηκα pro ἔθησα. At μεθῆκεν est infin. verbi μεθήκω.

Μεθῆς, secunda persona singularis aorist.2 act. subiunctiui modi, ab eodem.

Μεθήσω, fut.1 act. eiusdem them. ex μεθέω. vnde & infinit. μεθήσειν.

Μεθησεμένω, Ionicè pro μεθήσειν, de quo iam dixi.

Μεθίει, præter. imperf. verbi μεθίημι ex μεθέω, vt ἐπῄει ex πέω.

Μεθιέμεναι, Doricè pro μεθιέναι, quod est præsens infinit. modi ex eodem them. vt πέμεναι.

Μεθίεν Bœotica syncope pro μεθίεσαν. tertia perf. plur. aor. 2 act. indic. ab eodem.

Μεθῶ, aor.2 act. subiunct. modi, ab eodem.

Μειλίσσει, Ionica diphthongi resolutione pro μειλίσσου. præs. imper. passi. à them. μειλίσσομαι. Item Ionica augmenti detractione μειλίξατο pro ἐμειλίξατο, in aoristo 1 med. indic. modi, ab eodem them.

Μείναι, particip. ex ἔμεινα, aor.1 act. indicat. modi, à themate μένω.

Μείρεται aiunt accipi interdum pro ἐμείρεται, primæ syllabæ apharesi. alioqui est & à them. μείρομαι.

Μελήσει, fut.1 act. impersonalis verbi μέλει, tanquam ex μελέει. Similiter μέλομαι facit μελήσομαι, ex μελέομαι.

Μελίσδεις Doricè pro μελίζεις, ex Dorico them. μελίσδω pro μελίζω.

Μεμλίσσω, fut.1 act. verbi μέλλω, ex inusf. them. μελλέω.

Μελόντων, Atticè pro μελέτωσαν, curæ sint: genitiuo plur. particip. mascul. vsurpato pro tertia plur. imperatiui. à verbo imperf. μέλει.

Μεμάασι, per syncopen pro μεμάασι, à them. μαάω, vnde fit μαμάω. Similiter μέμαμεν per syncopen dicitur pro μεμάαμεν. At μεμάῃν, infin. Ionicus vel Doricus est pro μεμαέναι. Rursum in particip. quoque μεμαώς & μεμαῦῖα syncope est pro μεμαάς & μεμαάυῖα: quorum ambo leguntur apud Hom.

Μεμαθήκα, præter. perf. actiuum verbi μανθάνω ex inusf. them. μαθέω.

Μεμακυῖαι, particip. ex μέμακα præt. medio verbi μηκάω, habente systolen τοῦ η, pro μέμηκα.

Μέμαρπον, Ionico pleonasmo pro ἔμαρπον, vt λέλαβον pro ἔλαβον. aor.2 act. verbi μαρπάω. at μεμαρπὼς est particip. ex μέμαρπα præt. med. eiusdem them.

Μέμασαν, per syncopen dictum videtur pro μεμάκεσαν seu μεμάκεσαν, vt μέμαμεν pro μεμάκαμεν, à them. μάω. apud Homer. Iliad. η, initio, ὧν οἱ δρᾶ θυμὸ ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, prompti erant & cupiebant.

Μεμαὼς, particip. ex præt. μέμαα. de quo paulo suprà in μεμάασι.

Μέμβλεται, syncope & pleonasmo τοῦ β dici pro μεμέλητα, tradit Eustath. itidémque μέμβλετο pro μεμέλητο. Quin & μέμβλω thema ex μέλω facit diplasiasmo τοῦ μ, & παρεμθέσει τοῦ β, euphoniæ gratia.

Μέμβλωκε quoque dicitur pro μεμόλωκε seu παρῆλθε: vt apud Homer. Odyss. ρ, δὴ δ' μέμβλωκε μάλιστα Ἠμὰρ. Est autem syncope in hoc μέμβλωκε pro μεμόλωκε, pleonasmúque τοῦ β, & ὥσπερ τοῦ η εἰς ω. à them. μολέω.

Μεμβήκα, præt. perf. verbi βάω, vt νέμω facit νενέμηκα, τοῦ μελλοῦς αἰολικῶς εἰς ὀνεῶτα. futurum enim μβῶ facit, quasi præsens, aliud fut. νεμήσω, ex quo præt. hoc νενεμηκα.

Μεμετρέαται, Ionicè pro μεμέτρηνται, vt πεποίαται pro πεποίηνται. tertia persona plur. præt. perf. pass. à them. act. μετρέω.

Μέμηκε, præt. perf. med. verbi μηκάω: vnde particip. μεμηκώς. pro quibus μέμακε etiam dicitur & μεμακώς, facta systole vocalis longæ.

Μέμηλε, præt. med. verbi imperf. μέλει, habens ectasin vocalis brevis pro μέμελε. Quidam tamen ex μεμέληκε per syncopen factum volunt. Vnde in subiunct. modo μεμήλῃ. Est verò & particip. μεμηλὼς ex μέλω, significans φροντίζων, ὅθεν μελοῦμενος.

Μέμηνα, præt. med. verbi μαίνομαι.

Μεμίασμαι siue Μεμίαμμαι, præter. perf. pass. verbi actiui μιαίνω.

Μέμιγμαι, præt. perf. pass. verbi act. μίγνυμι ex inusf. them. μιγέω. vnde & infin. μεμίχθαι.

Μεμνέοντο, factum aiunt grammatici veteres vel ex μεμνοῖντο, κατ' ἔκπτωσιν τοῦ ο, vel à μεμνάοντο, ὥσπερ θέσει τοῦ ε, vt θέομεν Iones dicunt pro θοῶμεν. resoluta vocali circumflexa. à quo posteriore est apud Soph. Ἀρχὴ δὲ τῆς σῆς μνήσεως μεμνώμεθα. Quidam anadiplasiasmo Ionico vsurpatum aiunt pro μεμνῶντο, quod est tertia persona sing. præsentis opt. contracta ex μνάοιντο, haberéque itidem dialysin Ionicam diphthongi circumflexæ.

Μέμνη, pro μέμνησαι vsurpatum reperitur, per contractionem huiusmodi. Iones primùm μέμνηαι dicunt pro μέμνησαι: ex quo per systolen fit μέμνεαι, vocali longa conuerta in breuem: inde postea per contractionem μέμνῃ, Attico more ε & α in η coalescentibus, & ι quod remansit, subscripto.

Μέμνηκα, pro μεμνήμηκα dici per syncopen tradunt nonnulli ex recentioribus, túncque est præt. perf. act. verbi μνάω.

Μέμνημαι, præt. perf. pass. verbi μνάομαι, vsurpatum tamen pro præsenti, vt ᾖμαι.

Μεμνημένω, μεμνῆτο, μεμνῆσο, præt. perf. pass. opt. modi, ab eodem them. vel etiam à μεμνήσκομαι. Aristoph. Pluto, Ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῆτό μου, mei meminerit. παρεπαθεστάτου autem hoc μεμνῆτο Suidas annotat ex Homerica Herodiani prosodia.

Μεμοίρεται, præt. perf. pass. verbi μοιρεύομαι: vnde & particip. μεμοιρεμένος.

Μέμονα, μέμοναι, μέμονε: præt. med. verbi μνάω.

Μέμορε, præt. med. verbi μείρω, vt πείρω facit ἔπορε.

Μέμορται, per syncopen pro μεμόρηται, hoc autem pro μεμοίρεται. Sic μεμορημένον pro μεμορημένον. Apud Suid. & Varin.

Μέμακε, præt.med.verbi μακάω, vt μέμηκε à μηκάω est. A Est etiam præt.perf.act. verbi μάω, vnde participium μεμακώς.

Μέμφεται, Ionica diphthongi dissolutione pro μέμφῃ, à them. μέμφομαι.

Μεμώς pro μεμαώς, absorpto α, vt ἑτὼς ex ἑταώς.

Μενέηνα, aor.1 act. verbi ἰδρυεάνω, Ionicam habens augmēti detractionem pro ἐιδρυέηνα. Sic ἰδρυέαμνε pro ἐιδρυέαμνε.

Μενέω, Ionica vocalis circumflexæ dialysi pro ῥῥυᾶ: fut.1 vel 2 act. verbi ῥῥύω.

Μετπείσεσθαι, poeticè pro μετείσεσθαι. quod est fut.1 med. B infin. modi, vel à μέτειμι ex μετείω, vel à μετείδω. vnde ab Hesych. exponitur non solùm μετελθεῖν, sed etiam μεταγαγεῖν. quanquam sine diphthongo μετείσεσθαι apud eum scriptum sit.

Μεπάλιδρος, per syncopen pro μεθαλλόμδρος, mutata simul aspirata in tenuem, vt in ἑπάλιδρος.

Μήδεο, Ionica diphthongi resolutione pro μήδου. præs. imper. à them. μήδομαι.

Μήσατο, Ionica augmenti sublatione pro ἐμήσατο. aorist.1 med. ex them. μήδομαι vel μήθω. C

Μῆτο, Ionica itidem augmēti detractione pro μέμητο seu ἐμέμητο: plusquamperf. pass. ab eodem them.

Μιανῶ, fut.1 vel 2 act. verbi μιαίνω.

Μιγεὶς, particip. aor.2 pass. ex act. them. μίγνυμι faciēte fut. 2 act. μιγῶ, ex inus. them. μίγω, vnde aor.2 ἔμιγον, & voce pass. ἐμίγλυν.

Μιγέωσι, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro μιγῶσι. aor.2 pass. subiunct. ab eodem them.

Μιγήδραι, Doricè pro μιχλῶαι: infin. eiusdem aor.2 pass. ab eodem them. D

Μιγήσομαι, fut.2 pass. ex eodem aoristo.

Μίξω, fut.1 act. eiusdem them. μίγνυμι, ex inus. them. μίγω.

Μίσγεαι, Ioniea diphthongi resolutione pro μίσγῃ. secunda perf. sing. verbi μίσγομαι.

Μισθεὶς, particip. aor.1 pass. à them. act. μισέω.

Μιχθεὶς, particip. aor.1 pass. à them. act. μίγνυμι faciēte fut. 1 μίξω, ab inus. μίγω, vnde præt. perf. pass. μέμιγμαι.

Μνάα, poetico pleonasmo τῦ α pro μνᾶ. hoc autem μνᾶ, est vel secundæ personæ thematis μνάομαι, per contractionem ex μνάῃ, vel tertiæ singul. ex them. act. μνάω, per contractionem ex μνάει. E

Μναμονεύθηνιδν, Doricè pro ἐμνημονεύθηνιδν, sublato simul augmento. aorist.1 pass. à them. act. μναμονεύω pro μνημονεύω.

Μνησαίατο, Ionicè pro μνήσαιτο. aor.1 med. optat. modi, à them. μιμνήσκομαι seu μνάομαι.

Μνησάσκετο, Ionicè pro ἐμνήσατο, abiecto primùm augmēto, deinde inserta syllaba σκε. aor.1 med. indic. modi, ab eodem them.

Μνηστεὶς, particip. aor.1 pass. ab eodem them. Facit enim F ἐμνήστευν. vnde & fut.1 pass. μνηστευθήσομαι. Ab eodem est impér. μνήσθητι, optat. μνησείειν, subiunct. μνησθῶ, infinit. μνησθῆναι.

Μνήσομαι, fut.1 med. eiusdem them. μιμνήσκομαι seu μνάομαι. ex quo & aor.1 infin. modi μνήσασθαι.

Μνώεο, Ionica diphthongi dissolutione pro μνάου. præsens imper. modi à poetico them. μνώομαι.

Μνώοντο, poetico pleonasmo τῦ ο pro μνῶντο. præt. imperf. verbi μνάομαι, augmento carens. Nisi ex them. μνώομαι esse malis.

Μολὼν, particip. aor.2 act. à them. μολέω.

Μόρξαι, aor.1 act. infin. verbi μοργνυμι ex inus. them. μόργω.

Μοχθίζοντι, Doricè pro μοχθίζουσι. à them. μοχθίζω.

Μυδάωσαν, poetico pleonasmo pro μυδῶσαν: particip. fœm. gen. à them. μυδάω.

Μύθαι, apud Suidam legitur expositum λέξις. Ionicam autē habet diphthōgi resolutionem pro μυῖθι, ex them. μύθομαι. pro quo solet vsurpari frequentius μυθέομαι.

Μυθήσατο, Ionicè omisso augmento dicitur pro ἐμυθήσατο, estque aor.1 med. verbi poetici μυθέομαι.

Μύκε, Ionica augmenti detractione pro ἐμυκε: aor.2 act. verbi μυκάω. Sic in aor.1 med. ab eodem dicitur μυκήσατο pro ἐμυκήσατο. Et rursum in tertia pers. plur. aor. illius secundi actiui, μύκον pro ἐμυκον. vt apud Homer. Iliad. Φ, Αὐτόμαται δ' πύλαι μύκον οὐρανοῦ.

Μύσαν, itidem pro ἔμυσαν: aor.1 act. verbi μύω. pro quo A licubi & μύσαν reperitur σ geminato metri causa.

Μωραυθεὶς, particip. aor.1 pass. ἐμωραίνθη, ex act. them. μωραίνω.

Ναιετάεσκε, Ionicè pro ναιέτασε seu ἐναιέτασε, abiecto primùm augmento, deinde annexo illo σκε. præt. imperf. poetici verbi ναιετάω.

Ναιετάωσα, poetico pleonasmo τῦ α, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro ναιετῶσα. ab eodem them.

Νάσατο, poeticè & Ionicè itidem augmento detracto pro ἐνάσατο. aor.1 med. verbi νάω. vnde & infin. νάσασθαι.

Νάσθω, itidem pro ἐνάσθω. aor.1 pass. indicat. ab eodem them.

Νάσσα, itidem pro ἔνασσα. aor.1 act. eiusdem thematis, habens præterea geminatum metri causa σ, pro ἔνασε.

Νέατο, Ionicè detracto augmento dicitur pro νενέατο, quod vide infrà. Alioqui νέατο est etiam nomen fœm. gen. à masc. νέατος.

Νέηαι, Ionica paragoge pro νέῃ. secunda pers. præs. subiūct. pass. à them. νέομαι.

Νεικείεσκον, Ionicè pro ἐνείκειε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præter. imperf. act. verbi poetici νεικείω.

Νεικείησι, Ionica paragoge pro νεικείῃ. præsens subiunct. act. ab eodem νεικείω poeticè metri causa vsurpato pro νεικέω, inserto ι.

Νείκησεν & Νείκεσσεν, Ionicam augmenti detractionem habent pro ἐνείκησεν & ἐνείκεσσεν. ambo aor.1 act. à them. νεικέω faciente fut.1 act. & νεικήσω & νεικέσω. Sed & νείκεσσε metri causa geminato σ dicitur pro ἐνείκεσε.

Νεῖμθν, itidem pro ἔνειμθν. aor.1 act. verbi νέμω, vnde & particip. νείμας. Itidem media voce νείμαντο pro ἐνείμαντο, ab eodem them. & in eodem temp.

Νείοται, Ionica diphthongi dissolutione pro νείονται. secunda pers. singul. præsentis temp. à them. νείομαι. Sic in imper. νείοτεο dicitur pro νείου.

Νεῖται, per contractionem ex νέεται, à them. νέομαι.

Νεμηθεὶς, particip. aor.1 pass. ἐνεμήθθν, ab act. them. νέμω faciente præt. perf. act. νενέμηκα, pass. νενέμημαι.

Νεμήσεσθαι, aor.1 med. infin. modi, ex νεμεῶ, futuro act. verbi νέμω transeunte in præsens.

Νέασται, præt. perf. pass. verbi act. νάω, significantis inter alia σωρεύω, vt tradunt grammatici quidam.

Νενέαται, Ionicè pro νένηται: tertia pers. plur. præt. perf. pass. νένημαι, ex act. them. νέω faciente fut.1 act. νήσω. Ionica præterea ἀφαιρέσει αὐξήσεως, qui augmenti locum tenet, νέαται dicitur.

Νενέμηκα, præt. perf. act. verbi νέμω, ex fut. circumflexo νεμῶ, faciente ex se aliud fut. νεμήσω, vnde aor.1 med. infin. νεμήσασθαι.

Νέμημαι, præt. perf. pass. verbi act. νέω: νέεσθαι autem, verbi act. νήθω.

Νένοφα, præt. perf. med. verbi act. νέφω, apud Eust.

Νενώμεθα, quod Hesych. & Suid. afferunt pro διανενοήμεθα, habet contractionem seu synæresin Ionicam pro νενοήμεθα. Itidémque νένωται, quod idem Hesych. exp. ὀνοῦ ὄχῃ, factum est Ionicè ex νενόηται. Ambo præt. perf. pass. à them. act. νοέω faciente fut.1 act. νοήσω.

Νεῦμαι, Doricè vel Ionicè pro νέομαι.

Νεῦσεν, Ionicè & poeticè pro ἔνευσε, sublato augmento. aor.1 act. verbi νεύω significantis Nuo. At νευσόμεθα significans Hesychio νεύσομεθα, est futurum 1 med. vocis, à them. νέω significante Nato. vnde & particip. νευσούμενοι apud Suid. ex Xenoph.

Νήσαν, poeticè & Ionicè detracto augmento pro ἐνήσαν. aor.1 act. verbi νήω. vnde & infin. νῆσαι, & particip. νήσας: necnon aor.1 med. imper. modi νήσασθω. Factum est autem hoc νήω ex νέω, pleonasmo τῦ η.

Νῆσαι, aor.1 act. infin. modi, à them. νέω. At νήσαντο, significans ἔκλωσαν seu ἐπέκλωσαν, est aor.1 med. indicat. modi, à them. act. νήθω, habens Ionicam seu poeticam augmenti detractionem pro ἐνήσαντο.

Νικῶεν, Attica contractione ex νικάοιεν. tertia pers. plur. præs. opt. act. à them. νικάω.

Νοεῖς, partic. præsens ex Æolico them. νόημι facto ex νοέω. A

Νοεῶντας, Doricè seu Æolicè pro νοοῦντας. particip. præs. verbi νοέω. At νοδύσας quod Hesych. affert pro νοήσας, est particip. aor.1 act. à them. νοδύω. Nisi potius pro νοήσας, scribendum est νοδύσας, vt νοδύσας itidem Doricum seu Æolicum sit pro νοούσας.

Νόησε, poeticè seu Ionicè dempto augmento, pro ἐνόησε. aor.1 act. verbi νοέω.

Νομεῦσῶ, Doricè pro νομεύσω: fut.1 act. verbi νομεύω.

Νομεῦ, Atticum fut.1 act. verbi νομίζω pro νομίσω. Itidémque νομοῦμαι voce media pro νομίσομαι.

Νυχεὶς, particip. aor.2 pass. à them. act. νύσσω faciente fut.2 act. νυγῶ, aor.2 ἔνυγον, & pass. voce ἐνύγλυν.

Νύξεν, aor.1 act. indic. ab eodem νύσσω faciente fut.1 act. νύξω. caret autem augmento, more Ionico seu poetico, pro ἔνυξε. vnde & infin. νύξαι, & particip. νύξας.

Νώθησι, Ionica synæresi pro νοήθησι: aor.1 pass. imper. modi à them. νοέω, Hesych. exp. ἐνθυμήθητι, γνῶθι.

Νῶσαι, itidem pro νοῆσαι dicunt Iones. quod est aor.1 act. infin. modi, ab eodem them. Similiter media voce νώσαντο pro ἐνοήσαντο, abiecto simul augmento: & νώσασθαι pro νοήσασθαι, necnon νωσάμθνος pro νοησάμθνος. Sed & νώσσω pro νοήσω dicitur, in fut.1 act. C

Ξ

Ξάνω, fut.1 vel 2 act. verbi ξαίνω.

Ξεσθεὶς, particip. aor.1 pass. à them. ξέω faciente fut.1 ξέσω, retento ε.

Ξωνδεδέατο, Ionicè pro ξωνδέδεντο: tertia pers. plur. præt. plusquamperf. pass. à them. act. ξωνδέω. D

Ξωνέηκα, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro ξωνῶηκα. aor.1 act. verbi ξωνίημι facientis fut.1 ξωνήσω, ex ξωνέω. irregularis autem est pro ξωνῶσα, vt ἕῃκα pro ἔθησα.

Ξωΐς, aor.2 act. imper. modi, ab eodem them. Communiter σωΐς dicitur per σ.

Ξωΐετο, aor.2 med. indic. modi, ab eodem them.

Ξωΐασι, tertia pers. plur. præs. indicat. à them. ξωΐειμι seu σωΐημι, vnde & infin. ξωιέναι. Ab eodem in imperfecto est ξωΐασκε. E

Ξωιόσσ pro ξωΐεσσε: præt. imperf. act. verbi ξωΐημι ex ξωιέω.

Ξωνενοφῶν, particip. fœm. præt. perf. med. à them. ξωνέφω. facit enim id ξωνένοφα, Attica mutatione ε in ο.

Ξωοίσῃς, fut.1 act. verbi ξυμφέρω, ex inus. them. ξυνοίω.

Ξυδεὶς, particip. aor.1 pass. ξέθθν, ex them. act. ξύω.

O

Ὀάύρεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀδύρου. imper. præs. verbi ὀδύρομαι.

Ὀδωδὲ, præt. med. verbi ὄζω, Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem habens pro ὤδα, ex fut.2 ὀδῶ. Vnde infin. ὀδωδέναι, & particip. ὀδωδώς.

Ὀδώδῃ, in plusquamperfecto medio eiusdem them. pro ὀδώδει, dicitur verso ε in η & subscripto ι. Ὀδώδη autem, sine ι subscripto, foret primæ personæ, contractum ex ὀδώδεα, quod Ionica resolutione diphthōgi factum est ex ὀδωδέειν, vt πεποιήκεα ex πεποιήκειν.

Ὀδώδυσται, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum pro ὠδύσται dictum est. præt. perf. pass. verbi ὀδύσσω. G

Οἰήσομαι, fut.1 pass. indicat. modi, ex act. them. οἴω. facit enim id aor.2 pass. ὤχθν.

Οἶδε, præt. med. verbi οἴδω, habens Atticam ἕξιν τῦ ει εἰς οι, vt in πέποιθα. Alioqui & οἶδα dicitur, nulla facta mutatione. quin & ἴδα, sublato ε ex diphthongo.

Οἴεαι, Ionica diphthongi resolutione pro οἴῃ. secūda pers. sing. præsentis them. οἴομαι.

Οἴει, Atticè pro eodem οἴῃ dicitur verso η in ει: quod in aliis quoque passiuis fieri vsu docemur.

Οἰηθεῶμεν, aor.1 pass. infin. modi, ab eodem them. οἴομαι faciente fut.1 med. οἰήσομαι, ex inus. verbo οἰέομαι.

Οἶκα, præt. med. verbi οἴκω, vt οἶδα est ex οἴδω, verso ε in ο. sed frequentius pro eo vsurpatur ἔοικα, habens Atticè

repetitam initialem literam præsentis.

Οἰκεῦν, Æolicè pro οἰκεῖν dici, vt πίδεῦν pro πιθεῖν, tradunt nonnulli ex recentioribus grammaticis. est autem id tertia pers. plur. præsentis οἰκεῦνται facti ex οἰκέω.

Οἰκέοντο, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro οἰκεῖντο: præsens opt. pass. ex act. them. οἰκέω.

Οἰκῆσαι, infin. aorist.1 act. ex them. οἰκέω: οἰκέσαι autem, ex them. οἰκίζω. quorum illud, neutralem habet significationem: hoc verò, actiuam.

Οἰκεῦ, Atticum fut.1 act. verbi οἰκίζω pro οἰκήσω. B

Οἶμαι, thema per synæresin ex οἴομαι factum.

Οἴατο, quidam dicunt esse aorist.1 med. verbi οἴομαι. sed perperam. scribendum enim diuisim ὅἴατο, à them. οἴομαι.

Οἶσε, imper. ex οἴσω, futuro verbi φέρω mutuatitio ex οἴω, sicut δίσεο & βήσεο sunt ex futuris δύσομαι & βήσομαι, transsumptis more poetico in præsentia. vnde οἴσετε secunda pers. plur.

Οἴσῃ, Doricè pro οἴσῃ. fut.1 med. verbi φέρω, mutuatitium ab οἴω. Itidem verò in tertia pers. οἰσεῖται dicitur pro οἴσεται, & οἰσοῦμαι in prima pro οἴσομαι.

Οἶσθα, per syncopen pro οἴδασθα. quod οἴδασθα Æolica paragoge dicitur pro οἶδας. præt. perf. med. verbi εἴδω.

Οἰδεὶς, particip. aor.1 pass. ὠίθθν, ex poet. them. οἴομαι.

Οἴσομαι, fut.1 med. verbi φέρω ex them. οἴω. pro quo Dores οἰσοῦμαι dicunt, vt iam admonui.

Οἴσατο, aor.1 med. verbi οἴομαι, augmento carens & metri gratia geminatum σ habēs. vnde particip. οἴσσάμθνος.

Οἰσέον, aduerbium positiuum verbi φέρω ex οἴω.

Οἴσω, fut.1 act. eiusdem verbi ex eodem οἴω. pro quo Doricè οἰσῶ dicitur, circumflexa vltima. D

Οἰχήσομαι, fut.1 med. verbi οἴχομαι, ex οἰχέομαι.

Οἰχθεὶς, particip. aor.1 pass. ὠχθθν, ex act. them. οἴχω.

Οἰχνέσκον, Ionicè pro ᾤχνεον, abiecto augmento & inserto σκ. præt. imperf. act. verbi οἰχνέω.

Οἰχοίατο, Ionicè pro οἴχοιντο. præsens optat. pass. à them. οἴχομαι.

Οἴχωκα, Ionicè seu Atticè (vt volunt nonnulli) pro ᾤχηκα, dempto augmento & verso η in ω. præter. perf. act. verbi οἴχω ex οἰχέω.

Ὀκείλαντες, particip. ex ὤκειλα, aor.1 act. verbi ὀκέλλω.

Ὀλέεσκον, Ionicè pro ὤλεον, abiecto primùm augmento, deinde inserta syllaba εσκ. præt. imperf. act. verbi ὀλέω.

Ὀλέσσαι, aor.2 med. infin. modi, ab eodem them.

Ὀλέσσῃ, aor.1 act. subiunctiui modi, ab eodem, habens σ metri causa geminatum pro ὀλέσῃ. vnde & infin. ὀλέσαι, & particip. ὀλέσας.

Ὄλαι, aor.2 med. subiunct. modi, Ionicè pro ὅλῃ, ex eodem them.

Ὀλίσθε, aor.2 act. indicat. modi, à them. ὀλισθέω, carens augmento. vnde infin. ὀλισθεῖν. F

Ὄλλαι, Ionicè pro ὅλῃ. secunda persona singularis præsentis subiunctiui ὄλλυμαι, ex them. ὄλλυω. Sic in aorist.2 med. ὄλλαι dicitur pro ὅλῃ.

Ὀλοίατο, Ionicè itidem pro ὅλοιντο: aor.1 med. opt. pass. ab eodem them. ὄλλυω vel ὀλέω.

Ὄλοιτο, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ὤλοντο. aor.2 med. indic. modi, ab eodem ὀλέω seu ὄλλυω faciente fut.2 ὀλῶ, aor.2 ὤλον.

Ὀλοῦμαι, fut.2 med. eiusdem thematis, ex actiuo ὀλῶ.

Ὄλωλα, præt. perf. med. eiusdem, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem pro ὄλλα, ex fut.2 ὀλῶ. Vnde prima pers. pluralis ὀλώλαμθν, & subiunct. ὀλώλῃ. Similiter ὀλώλεκα in præt. perf. actiuo dicitur pro ὤλεκα, ex them. ὀλέω, faciente fut.1 ὀλέσω. G

Ὄμνυ, pro ὄμνυθι, præs. imper. act. à them. ὄμνυμι.

Ὀμόργω, Tergam fut.1 act. verbi ὀμόργνυμι ex ὀμόργω.

Ὀμόσσω, fut.1 act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, retento ο.

Ὀμοῦμαι, fut.2 med. eiusdem verbi ex eodem ὀμόω.

Ὀμωθῶμαι, quidam dici scribunt pro ὀμωμοσθῶμαι. Hesych. tamen exp. εἰς ὀμόνοιαν ἐλθεῖν, Eustath. ἐνωθῶμαι, innuentes ex ὀμοῦ fieri verbum ὀμόω. eorumque opinio verisimilior est. quorsum enim illa syncope diphthongi ου H

Ὀμώμοκα, præt. perf. act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum redupli-

cationem pro ὤμοκα, vt ὁλώλεκα.

Ὀναίμιλω, per syncopen pro ὀνησάμιλω: aor.1 med. optat. modi, à them. ὄναμαι, ex quo & præs. infinit. ὀναεσθαι, & particip. ὀνάμενος. Quanquam sunt qui & hæc duo per syncopen dicta velint pro ὀνησαεσθαι & ὀνησάμενος: sed ii non habentes assentientem Eustathium, qui ὄναμαι & cætera pro ὄνημαι dici annotat, ex themate ὄνημι, facto ex ὀνέω.

Ὀναστῖ, Doricè seu Æolicè pro ὀνήσῃ, translato accentu in vltimam, & verso simul η in α.

Ὀναεσθαι, præsens infin. à them. ὄναμαι: vnde apud Homer. compos. verbo ἠβῆς οὐκ ἀπόναεσθαι.

Ὀνειδίω, Atticum fut.1 act. verbi ὀνειδίζω, pro ὀνειδίσω.

Ὀνηθῆναι, aor.1 pass. infin. à verbo ὄνημι seu ὀνέω. ex quo & aor.1 med. ὀνήσασθαι.

Ὀνήμενος, particip. pass. verbi ὄνημαι ex ὄνημι. pro quo alioqui ὀνάμενος quoque dicitur ex ὄναμαι.

Ὀνήσεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀνήσῃ. fut.1 med. verbi ὄνημαι seu ὄναμαι ex ὀνέομαι. vnde & infinit. ὀνήσεσθαι.

Ὄνησο, præsens imperat. pass. ex them. ὄνημαι, vt πίθεσο ex πίθεμαι.

Ὄνοτο autem est præs. opt. pass. à them. ὄνομαι: vel etiam aor.2 med. ex ὀνόομαι, ex quo & imp. ὄνοσαι, in aor.1 med. & opt. ὀνόσαιτο in eodem temp.

Ὄπασε, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ὤπασε. aor.1 act. indic. modi, à them. ὀπάζω. vnde & aor.1 med. ὀπάσατο, habens præter augmenti detractionem etiam geminatum metri causa σ.

Ὄπωπα, præt. perf. med. verbi ὄπομαι, habens Attico more reduplicatas duas initiales literas præsentis pro ὤπα. vnde particip. ὀπωπώς.

Ὀπωρεῖ, Atticè pro ὀπωρίσῃ: fut.1 act. verbi ὀπωρίζω. Itidémque media voce ὀπωρεῖσθαι pro ὀπωρίσασθαι. Sed & ὀπωρεῖοντες Dorico seu Æolico more dicitur pro ὀπωριῶντες, quod Atticum est pro ὀπωρίσοντες.

Ὀρεῖται, tertia persona singul. fut.2 med. ὀροῦμαι, ex act. them. ὄρω.

Ὀρέξαι, infin. ab ὄρεξα aor.1 act. verbi ὀρέγω.

Ὀρέοντο, poetica detractione augmenti & pleonasmo τοῦ ε dicitur pro ὤροντο, in præt. imperf. vel aor.2 med. verbi actiui ὄρω.

Ὀρέω, Ionicum thema pro ὀρόω. vnde ὀρέει pro ὁρᾷ. & particip. ὀρέοντ pro ὁρῶν.

Ὄρηαι apud Homerum legitur pro ὁρᾷς, vides: Odyss. ξ, τὴν καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι. Vbi Eustath. annotat, quosdam proparoxytonos legere ὄρηαι, à them. ὄρημι quo Theocr. vsus est: quosdam properispomenos, vt sic ex ὀρᾶται, exempto primùm τ, deinde α verso in η. Possimus etiam dicere Ionicum esse pro ὄρησαι, exempto σ, ex pass. ὄρημαι, cuius Hesych. meminit, exponens ipsum per act. ὁρᾶ. At vero ὄρηαι, Ionicum itidem est pro ὄρῃ. secunda persona singul. aor.2 med. subiunct. ὄρωμαι, ex them. act. ὄρω.

Ὀρῆς, Dorica contractione τοῦ αει εις η pro ὁρᾷς, vt πενῆς pro πενᾷς. ab eodem them. ὀρόω. Itidem verò ὁρῆτε pro ὁρᾶτε dicunt iidem.

Ὄρθεω apud Suidam legitur expositum διεγερθῶσι. quod, si mendo caret, habet syllolen Ionicam τοῦ ω pro ὤρθεω. quod est præt. perf. pass. infin. ex indicat. ὤρθωμαι: ambo à them. act. ὄρω.

Ὀρθεῶ, Doricè seu Æolicè pro ὀρθοῦν, à them. ὀρθόω. Apud Hesychium.

Ὀρθριεῖ, Atticè pro ὀρθρίσῃ. fut.1 act. verbi ὀρθρίζω.

Ὀρκεῖ, itidem Atticè pro ὀρκίσῃ. fut.1 act. verbi ὁρκίζω.

Ὄρμαται grammatici quidam recentiores dictum aiunt pro ἥρμοται. facta literarum metathesi. est autem ἥρμοται præt. perf. pass. verbi act. ἁρμόζω, augmento carens pro ἤρμοται.

Ὀρογῖα, Ionica systole pro ὠρογῖα. hoc autem ὠρογῖα participium est fœm. gen. ex ὤρογα præt. perf. medio verbi ὀρέγω, habente Atticam ἕωσιν τοῦ ε εἰς ο, veluti λέλογα, & similia.

Ὀρόωντι, Ionico pleonasmo τοῦ ο, vel etiam Ionica diphthongi circumflexæ resolutione, pro ὁρᾷτε. quod est contractum ex ὀρόοιτε, secunda pers. plupræs. optat. act. à them. ὀρόω.

Ὀρώοντες, itidem pro ὁρῶντες, ab eodem them.

Ὄρσαι, Æolicè pro ὄρα: aor.1 act. infin. modi, à them. ὄρω, faciunt enim Æoles fut.2 act. non ὁρῶ, sed ὄρσω, more quodam peculiari.

Ὄρσεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ὄρσου. quod est præs. imper. pass. à them. ὄρσομαι. hoc autem ὄρσομαι est μέλλων εἰς ὀνεῶτα μετηγμένος. solent enim quidam μέλλοντες εἰς ὀνεῶτας ἀναστρέφειν, vt δύσομαι, βήσομαι, & huiusmodi.

Ὀρώμι, Atticè pro ὀρῶμι: præsens opt. act. à them. ὀρόω.

Ὄρωρα, præt. med. Attic. verbi ὄρνυμι, habens nimirum Attico more reduplicatas duas initiales præsentis literas pro ὤρορα. Vnde præter. plusquamperf. ὀρώρει, & in subiunct. ὀρώρῃ.

Ὀρωρέατο, Ionicè pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν. tertia pers. plur. præt. plusquamperf. passiui à them. ὀρέγω: facta ex tertia singulari ὀρώρεκτο, inserto α ante ϛ, & præcedente tenui versa in aspiratam. habent verò & hæc Atticam illam reduplicationem duarum præsentis initialium literarum præter augmentum.

Ὀρώρυκα, itidem Attica reduplicatione duarũ initialium præsentis literarum pro ὤρυκα. præt. perf. act. verbi ὀρύσσω, facientis futur.1 act. ὀρύσσω. Vnde præt. pass. ὀρώρυται, quod apud Homerum legimus, Iliad. ν, ὁππότε νῆας ὀρώρυται πολέμοιο. Hoc autem ὀρέω thema est ex futuro verbi ὄρω. scimus enim nonnullos μέλλοντας εἰς ὀνεῶτας μετάγειν à poetis. Nisi potius hoc ὀρώρυται est præsens subiunctiui passiui ex them. ὀρύσσω. quod factum sit ex præt. medio ὄρωρα. vnde in pass. ὀρώρυται apud eundem Hom. Odyss. τ, ἐπεί μοι ὀρώρυται εἰν ὀϊδι Ζευγὸς Κήδεσιν. Similiter verò ex aliis quoque præteritis perf. faciunt iidem poetæ præsentia.

Ὄρωρον quoque dici aiunt pro ὦρον, anadiplasiasmo Ionico, vt λέλαθον pro ἔλαθον. est autem ὦρον præt. imperf. vel aor.2 act. verbi ὄρω.

Ὀρώρυχα, præt. perf. act. verbi ὀρύσσω seu ὀρύττω, habens & ipsum præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum.

Ὄσσετο, Ionica seu poetica augmẽti detractione pro ὤσσετο. præt. imperf. pass. verbi ὄσσομαι, quod poetas Æolicè pro ὀπτάνομαι vsurpare tradunt quidam grammatici.

Ὀσφρόμαι per syncopen aiunt dictum pro ὀσφραίνομαι. Videtur tamen hoc potius ex illo derivatum, atque illud antiquius, elegantius certè esse illud quàm hoc tradũt nonnulli, afferentes eius vsus exemplum ex Libanio. Leguntur verò & apud alios infin. ὀσφρεσθαι & particip. ὀσφρόμενος.

Οὗ, pro ἔσσι, exempto Ionicè σ, & facta deinde contractione: est interdum secunda persona aor.2 medii ἑμαι, in indicatiuo modo: interdum secunda persona eiusdẽ aor. in imperatiuo. vnde compos. κάθου, ἥσθου, & similia. Ex act. them. ἵημι. Alioqui est & genitiuus singul. articuli postpositui οὗ, necnon pronomen est, itidem genitiui casus.

Οὖπα apud Homerum pro οὔπαις vel οὔπαιζε, per apocopen. vnde & α in eo corripitur. à them. οὐπάω vel οὐπαίζω.

Οὐπάμενος, Doricè vel Æolicè pro οὐπαίων, vt ἱσάμενος pro ἰσαίων. hoc autem οὐπαίων est ex them. οὔπημι, vt ἱσαίων ex ἵσημι. Ex passiuo autem οὔπημαι est particip. οὐπάμενος, vt ἱσάμενος. Nisi potius id οὐπάμενος censendum est per syncopẽ factum ex ὑπασάμενος, vt ἐλπλάμενος ex ἐλπλασάμενος, exempto σ & accentu ex penultima translato in antepenultimam. Exponitur certè per præt. perf. πεφωνήμενος & βεβλημένος.

Ὀφελον, ὄφελες, ὄφελε, poeticè pro ὤφειλον, ὤφειλες, ὤφειλε, abiecto augmento & correpta penultima. præt. imperf. verbi ὀφείλω, habens plerunque vsum aduerbii.

Ὀφλήσω, fut.1 act. verbi ὀφλαίω seu ὀφλίσκω aut ὀφλισκάνω, ex ὀφλέω. Vnde aor.2 act. ὤφλον, infin. ὀφλεῖν, & part. ὀφλών.

Ὄχεσον, Ionicè pro ὤχου, abiecto primùm augmento, deinde inserto σα. præt. imperf. act. verbi act. ὀχέω. ex quo & fut.1 med. ὀχέσομαι.

Ὀχλοῦνται, Doricè vel Æolicè pro ὀχλοῦσται: præs. pass. à them. act. ὀχλέω. Necnon ὀχλοῦνται pro ὀχλοῦσι dicunt itidem.

Ὄψῃ, Atticè pro ὄψει. secunda persona sing. futuri 1 med. ὀψόμαι, à them. ὄπομαι.

Π

Παγείς, particip. aor.1 pass. ἐπάγην, ex act. them. πήγνυμι seu πάσσω faciente fut.2 παγῶ, aor.2 ἔπαγον. Ex eodẽ aor.2 pass. ἐπάγλιν, est opt. παγείλιν, subiunct. παγῶ, & infin. παγλῦναι: necnon fut.2 pass. παγήσομαι.

Παθέειν, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro παθεῖν: aor.2 act. infinit. modi, à them. πάσχω mutuante fut.2 à πάθω, vnde aor.2 indicat. modi ἔπαθον, ex quo optat. πάθοιμι, subiunct. πάθω, & particip. παθών.

Παίσειν, aor.1 act. imper. à them. παίζω, facientẽ non solùm παίξω, sed & παίσω. vnde & subiunct. παίσειῳ, & infin. παίσαι: & in pass. voce apud Herodotum πέπαισται, necnon compos. ἀπαπέπαισται. Alioqui παίσαι est & aor.1 act. infinitiui modi, à them. παίω significante Cædo.

Παίσδῃ, Doricè pro παίζῃ. à Dorico them. παίσδω pro παίζω.

Παιχθείς, particip. aor.1 pass. à them. παίζω faciente fut.1 act. παίξω, & præt. perf. pass. πέπαιγμαι.

Παλαιξέμβῳ, Ionicè seu Æolicè pro παλαίξειν. fut.1 act. infinit. modi, à them. παλάσσω. Ab eodem est præterit. imperfect. pass. παλάσσετο, Ionicè carens augmento pro ἐπαλάσσετο.

Πάλτο, Ionicè pro πέπαλτο seu ἐπέπαλτο, abiecto augmento. præt. plusquamperf. pass. verbi actiui πάλλω. Alii pro ἐπάλλετο positum aiunt, abiecto itidem augmento, & facta præterea syncope.

Παμφαίνησι, Ionica paragoge τοῦ σι pro παμφαίνῃ. præsens subiunct. act. à them. poetico παμφαίνω.

Παμφαιόων, poetico pleonasmo τοῦ ο, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro παμφαινῶν, itidémque παμφαιώσα pro παμφαινῶσα. particip. præs. act. à them. παμφαινάω.

Παρακεκρόασαι legitur apud Hesychium, expositum τοὺς φρενῶν ἠλαπίδας. quod videtur esse præt. perf. pass. Ionicum pro παρακεκρουσμένοι εἰσί. faciunt enim ii tertias personas plur. à tertiis singularibus, correpta primùm penultima, vt & hic iecto υ & σ, deinde inserto α ante ται: vel etiam ex prima persona præt. med. addito ται. faceret autem παρακρούω in præter. med. παρακέκροα, exempto υ ex diphthongo, vt ἐλαθω facit ἤλυθα. Sed pro ἠλαπίδωντο, puto scribendum ἠλαπίωνται. quòd si ἠλαπίωντο esset, scribendum foret παρακεκρόατο, & tunc esset præt. plusquamperf.

Παρακεώμεθα apud eundem est præsens subiunctiui à them. παρακείμαι.

Παραχορδιεῖς, Atticè pro παραχορδίσῃς: futur.1 act. verbi παραχορδίζω.

Παρέβασκε, Ionicè pro παρέβαε, inserto σκ: præt. imperf. act. verbi παραβάω. nisi à them. παραβάσκω esse malis.

Παρέζεο, Ionica diphthongi dissolutione pro παρέζου: præs. imper. pass. à them. παρέζομαι.

Παρέθη, aor.1 pass. indicat. modi, à them. act. παείημι, faciente fut.1 παρήσω, præt. perf. παρέκα, pass. παρέμαι, ex cuius tertia παρεῖται fit aor. ille παρέθη, exẽpto ι, vt ἐτέθη ex τέθειται. Inde particip. παρεθείς. Reperitur tamẽ & παρεῖθη, retẽto ι, cuius meminit Hesych. Alioqui παρέθη est etiam aor.2 act. indic. modi, à them. παραπίθημι.

Παρέθρισαν, per syncopen pro παρεθέρισαν: aor.1 act. indic. modi, à them. παραθερίζω significante παρακόπτω. Apud Apollon. Rhod.

Παρεῖ, secunda persona singul. præt. imperf. à them. πάρειμι significante παρεγίνομαι. Apud Soph. in Aiace, & apud Eurip. in Phœniss.

Παρείαται, Ionicè pro παρεῖνται. præt. plusquamperf. pass. ex præt. παρεῖμαι, cuius paulo pòst mentio fiet. Alioqui apud Homerum παρείατο δακρυχέουσι significat παρῖῶ vel παρέζετο. quod sic format Etymol. Dicit ab ἕω esse ἕμι. medium eius aor.2 esse ἕμην, ἕσο, ἕτο, & ἕπτο, epenthesi τοῦ ι. vnde pleonasmo τοῦ α fieri εἵατο & παρείατο, ascita præpositione.

Παρείθεν, aor.1 pass. verbi παείημι, vt dixi in παρέθεν.

Παρεῖκα, præt. perf. act. verbi παρίημι, vt iam dixi. vnde apud Hesychium παρείκαμεν, expositum παρεπέμαμεν. Alioqui est etiam præt. med. verbi παρείκω.

Παρεῖμαι, præteritum perfectum passiuum eiusdem παρίημι, vt à παρεπίημι est παρεπέιμαι, ex præterito actiuo παρεῖκα. Vnde particip. παρειμένος, & plusquamperf. παρείμην, cuius secũda pers. παρεῖσο. Alioquin hoc παρείμην est etiam plusquamperf. seu perf. pass. opt. modi, necnon aor.2 medius eiusdem modi, sed tunc in secunda perf. facit παρεῖο.

Παρεὶς, particip. aor.2 act. πάρλω, ab eodem them. παρίημι, vt παρεκεῖς à παρεπίημι.

Παρείσω, præt. perf. pass. imper. modi, tertiæ personæ, ex secunda πάρεισο.

Παρελθύσαι, Ionica diphthõgi resolutione pro παρελθύσῃ. fut.1 med. verbi παρέρχομαι ex παρελθύω.

Παρέσῃ, aor.2 act. verbi παρίσταμι, vt παρίστη.

Παρεχόμην, Ionicè pro παρέχου, à them. παρέχω.

Παρῇ, subiunct. præsens tertiæ personæ ex prima παρῶ, à them. πάρειμι significante Adsum.

Παρίθη apud Hesychium legitur, expositum ἐάθη. quod si mendo caret, est aor.1 pass. indicatiui modi, ab eodem them. παρίημι faciente præt. perf. παρῆκα, & pass. παρεῖμαι. Alioqui παρείθη dicitur pro eodem & παρέθη, vt iam docui.

Παρῆκα, aor.1 act. verbi παρίημι ex παρήσω, irregulariter pro παρῆσα, vt ἔθηκα pro ἔθησα poni scimus, & similia alia. Varin. παρήκασι affert etiam pro παρῆλθον. quod est præt. med. verbi παρῆκα.

Παρήλθοσαν, Bœoticè pro παρῆλθον. solent enim tertiis pluralibus imperfectorũ & aoristorum ante ν inserere σα, dicentes itidem ἐτύψασαν pro ἔτυψαν, vt ἰσοσύλλαβοι sint personæ pluralis numeri. Apud Varinum κίνηροι μιῶες παρήλθοσαν τρεῖς. Est autem hoc παρήλθοσαν siue παρῆλθον, aorist. 2 act. verbi παρέρχομαι ex παρελθύω.

Παρθέμβροι, poetica seu Æolica syncope pro παρθεμβροι, metri causa. particip. aor.2 med. παρθέμην, à them. act. παρεπίθημι. Similiter πάρθεσαν pro παρέθεσαν reperitur in aor.2 act. ab eodem them.

Παρκαπέλεκτο, eandem syncopen habet pro παρεκαπελέκετο, truncato simul augmento. præt. plusquamperf. pass. verbi παρεκαπελέγομαι.

Παρκλίνοισι itidem pro παρεκλίνοισι, à παρκλίνω pro παρεκλίνω. Similiter παρκύπτω pro παρεκύπτω.

Παρμέμβλωκε, habet & ipsum Æolicam istam syncopen pro παρεμέμβλωκε. quod autem ad μέμβλωκε attinet, factum illud ex μεμύλικε tradunt grammatici, nimirum syncope τοῦ ο, cuiusq; loco propter euphoniam inserto β, & η verso in ω, sicut παρώχωκα pro παρῴχηκα dicitur. Tradunt hoc ipsum παρμέμβλωκε pro παρεμεμύλικε etiam dici, ideóque expon. non solùm παρευθυμαίνω, sed etiam παρῆλθεν: factúmque hoc παρμέμβλωκε ex παρεμεμύλικε tradunt, videlicet syncope ipsius præpositionis, deinde β posito loco ο, & η verso itidem in ω, vt in præcedente.

Παρσιδόντι, particip. aor.1 pass. ex them. παρεφέρω, mutuãte fut.1 act. παρήσω ex inus. them. παρείω.

Παρπεπθεῖν, apud Homerum pro παρεπθεῖν, facta primùm syncope in præpositione, deinde anadiplasiasmo Ionico qualis est in λελαβεῖν pro λαβεῖν. aor.1 act. infinit. modi, à them. παρεπίθω. Itidem in participio παρπεπθὼν dicitur pro παρεπθών.

Παρπθέπω, itidem Æolicam illam syncopen habet pro παρεπθέπω: est autem præs. imperat. act. à them. παρεπίθημι. Similiter παρπίλλεται, quod Hesych. affert pro παραφαίνεται, eandem syncopen habet pro παρεπίλλεται, à them. παρεπίλλομαι.

Παρφάμβῳ, itidem pro παραφάμβῳ. quod Ionicum est pro παραφαίνω, aor.2 act. infin. modi, à them. παραφήμι. Itidémq; in particip. aor.2 med. παρφάμβος pro παραφάμβος: & in infin. παρφάσθαι pro παραφάσθαι. Sed & verbale πάρφασις eandem syncopen habet pro παράφασις.

Παρῴκισμαι, præt. perf. pass. verbi act. παροικίζω.

Παρῷκῶπο, præt. plusquamperf. pass. verbi παρόπομαι.

Παρῴχωκα, poetica ἕωσις τοῦ η εἰς ω, pro παρῴχηκα. vt suprà

extra compositionem οἴχωκα pro ὤχηκα, detracto etiam augmento.

Πάσασθαι, aor.1 med. infinit. modi ab inusit. them. πάω, vnde & particip. πασάμενος, significans χευσάμενος. Eustath. Est alioqui πάσασθαι etiam à πάστε seu πάθω, itidem aor.1 med. significans Inspergere vel Conspergere. vnde verbale πάσμα. Quanquam præcedens quoque πάσασθαι à them. πάστεσθαι deduci potest. siquidem apud Hesychium legimus πάστται expositum ἐδίει. Alijs tamen volentibus ipsum syncopen habere pro παπάσασθαι, ex them. παπάω significante ἐάω. quorum opinio mihi equidem parum est probabilis. Metri causa reperitur etiam πάσατο pro ἔπασε, dempto augmento & geminato σ: itidémque πασσάμενος pro πασαμένος, ab iisdem them.

Πεδάα, Ionico pleonasmo vel etiam diphthongi circumflexæ resolutione pro πεδᾷ, à them. πεδάω. Sic in infin. πεδάαν pro πεδᾶν.

Πεδάασκεν, Ion. cè itidem pro ἐπέδαεν seu ἐπέδα, abiecto primùm augmento deinde inserto ασκ. præt. imperf. act. verbi πεδάω.

Πέδησεν, aor.1 act. eiusdem verbi, Ionicam & ipse augmẽti detractionem habens pro ἐπέδησε.

Πείθεο, Ionica diphthongi resolutione pro πείθου. præs. imper. pass. à them. πείθομαι.

Πειήσομαι, Doricè & Æolicè pro πειῆν. seu (vt alii volunt) pro πειῆναι, vt πενθήσομαι pro πενθῆναι, νοήσομαι & φιλήσομαι pro νοῆσαι & φιλῆσαι. Deriuant autem ii πειήσομαι ex them. πείημι vel πειαίνω: itidémque cætera. πειῆν verò ex πειάω est, Doricum itidem pro πειᾶν, vt γελᾶν.

Πείρωσαι, aor.1 med. imperat. modi, à them. πειρόομαι. At πείρᾳς est particip. aor.1 act. à them. πείρω.

Πειρῶσι, Ionicè pro πειρῶτι, quod est tertia persona plur. optat. pass. per contractionem ex πειρόοιντο, à them. πειρόομαι.

Πείσομαι, fut.1 med. verbi πείθομαι, significans Parebo. Est etiam fut.1 med. verbi πάσχω mutuatitium. vnde πείσεται, quod Hesych. exp. ὑποπεσεῖται: & infin. πείσεσθαι eidem significans παθεῖν. Apud eundem legimus πείσασις expositum πάσασις, ὑφαίρεσις: vnde procul dubio sunt πείσα apud Homerum λειμῶνες καὶ δίυγροι τόποι. Sed quænam hæc duorum posteriorum themata sint, an itidem πείθω an aliud quodpiam, dubium adhuc est. certè videtur pro πίσασις signif. πάσαις scribendum potius πίσασις, à πάω.

Πέλασκε, Ionicè pro ἔπελε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. à poetico them. πέλω.

Πενθήσομαι, Doricè pro πενθήσω, quod πενθήσω aiunt esse infin. verbi vel πένθημι, vel πενθαίνω. Nisi potius est κατ' ἔκπασιν pro πενθέσθαι, Doricè pro πενθεῖν posito, vt εἰπάμενοι pro εἰπεῖν.

Πεπαθυῖα, particip. fœm. præteriti perf. πεπάθηκα, per syncopen pro πεπαθηκυῖα, vt ἑστὼς pro ἑστηκώς itidem per syncopen dici aiunt. Ita Eustath. & alii grammatici. Potest tamen esse etiam præteriti medii hoc participium, παθέω (ex qu) πάσχω hoc præteritum mutuatur) faciente fut. 2 παθῶ, & præt. med. πέπαθα, vt λακέω facit λέλακα. μηκάω μέμηκα.

Πεπαισμένος, particip. præt. perf. pass. ab act. them. πεπαίνω, vt quidem Varin. vult. sed parum probabilis videtur eius opinio. regulariter enim facere hoc πεπαίνω debet πεπεπαμένος, vt μαίνω facit μεμαμένος. vnde verbale πέπανσις, & particip. aor.1 pass. πεπανθείς. Itaque πεπασμένος est potius particip. præt. perf. pass. ex them. vel παίζω vel παίω. ea enim fut. 1 act. faciunt παίσω, præt. perf. pass. πέπασμαι.

Πεπαλών, particip. aor.2 act. à them. πάλω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro παλών, vt λελαβὼν pro λαβών, πεπηγὼν pro πηγών.

Πεπάσαι, aor.1 act. infin. modi, à them. πεπάσω. ex quo est & particip. aor.1 pass. πεπασθείς.

Πεπάρθαι, præt. perf. pass. infin. modi, à them. act. πείρω, faciente præt. perf. pass. indicat. modi πέπαρμαι. vnde & particip. πεπαρμένος.

Πεπαρώνηκα, duplici augmento dicitur pro παρώνηκα, Attice. est autem præt. perf. act. verbi παροινέω.

Πεπείσθαται, Ionicè pro πεπεισμένοι εἰσί. præter. perf. pass. verbi act. πείθω. Etymol.

Πεπεσσεῖται, præt. perf. seu plusquamperf. act. infin. modi, à them. πεσσέω.

Πεπηγμένος, particip. præt. perf. pass. ex them. πήγω. quod est ὀνειρώς ὁν δευτέρου μέλοντος μεμιγμένος. Ab eodem est fut. 1 act. πεπήξω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro πήξω, idémque apud Homerum significans quod πέσω.

Πέπιθμεν, per syncopen pro πεπίθομεν vel pro πεπίθαμεν. Si pro πεπίθομεν, est aor.2 act. à them. πείθω, Ionico anadiplasiasmo pro δεδίθομεν. Si pro πεπίθαμεν, est præt. med. ab eodem them. faciente fut. 2 πιθῶ, exempto ε ex vocali, vt ἐλεύθω facit ἐλυθῶ. & ea deriuatio est vero magis consentanea, quum in passiua significatione exponatur ἐπεπίθμεν. secundum quam expositionem est pro ἐπεπίθμεν, in plusquamp. med. Vide & Ἐπέπιθμεν.

Πεπίθοιεν, Ionico anadiplasiasmo pro πίθοιεν. aor.2 act. optat. modi, ab eodem them. πείθω. Itidem πεπίθοιμεν in eodem modo & temp. pro πίθοιμεν: & in particip. πεπιθών & πεπιθοῦσα pro πιθών & πιθοῦσα Homer. Σπουδῇ πειρεπιθόντες.

Πεπλήγεσθαι & Πεπληγέσθαι, Ionica & Dorica sunt pro πεπλήχθαι, à them. πεπληγω. quod ex præterito med. πέπληγα in præsens abiit. vnde & præter. imperf. πεπλήγον, augmento carens pro ἐπεπλήγον. nisi hoc πεπλήγον esse malis aor.2 act. verbi πλήσσω, faciendis futurum 2 πλήξω, anadiplasiasmo Ionico pro ἔπληγον, vt λέλοιβον pro ἔλαβον. Ex huius porro verbi πλήσσω præterito medio πέπληγα, est particip. πεπληγώς. At πεπληγμένος, est participium præteriti perfecti passiui, ab eodem them.

Πεπυυμένος, particip. perf. pass. πέπυσμαι, à them. vel πύω per syncopen deriuato ex πυυέω. vel ex πυνθάνω. Eust.

Πεποιέαται, Ionicè pro πεποιημένοι εἰσί. præter. perf. pass. verbi actiui ποιέω. Sic pro κεκινήμενοι seu κεκινημένοι εἰσὶ iidem dicunt κεκινέαται, à them. κινέω.

Πεποιήκασι, Dorice pro πεποιήκασι. præter. perf. act. eiusdem them.

Πέποιθα, præter. med. verbi πείθω, habens Attico more ει versum in οι, vt λέλοιπα à λείπω. Vnde particip. πεποιθώς.

Πεποίθομεν, præsens indic. à them. πεποίθω, quod Syracusano seu Siculo more factum est ex præt. med. πέπιθα, vt πεπλήγω ex πέπληγα, κεκλήγω ex κέκληγα, & huiusmodi alia infinita.

Πέπομφα, præter. perfect. act. à them. πέμπω, habens & ipsum Atticam ἕστιν τοῦ ε εἰς ο, vt κέκλοφα, πέτροφα, & similia.

Πέποιθα, præter. med. verbi πάσχω, ex πονέω, vt volunt nonnulli, per pleonasmum τοῦ θ. Etymolog. & Eustath. Idem tamen Eustath. alibi πάσχω hoc præter. med. mutuari ait à πιθῶ, mutato η in ο, & pleonasticè inserto γ & θ.

Πέπρωδε, præt. med. verbi πρόω, habens Atticam ἕστιν τοῦ ε εἰς ο, vt λέλοιπα ex λείπω.

Πεπρεῖν, Ionico anadiplasiasmo pro πρεῖν, vt suprà πεπιθεῖν pro πιθεῖν. aor.2 act. infinitiui modi, à them. πάρω. Hesych.

Πέπωδε, apud Homerum quidam aiunt per syncopen factum ex πεπόνηδε, præterito perfecto pass. verbi act. πονέω. quidam ex πέπιθε præterito med. verbi inusitati πίθω, verso η in ο, & σ pleonasticè inserto. nonnulli etiam ex πεπόθαπε, facta syncope, & itidem pleonastice inserto σ. Referrur autem ad thema πάσχω, quod mutuatitia habet cætera, præsente & præt. imperf. excepto, tempora.

Πέπρωε pro πέπρωται dicitur κατὰ ἕστιν τοῦ α præt. perf. act. verbi πάσχω facientis fut. πάσξω, & præt. perf. πέπαγα. Epicharmus Ἀπραξίας, ἁ ἦ Σικελία πέπρωε. Etymol.

Πεπρήατο pro πεπόνηται dicunt Iones, η resoluto in εα, vt ἑάω iidem vsurpant pro ἤλω, & ἐάγη pro ἦγη. est autem tertia persona singularis præteriti pert. pass. ab act. them. πονέω faciente futurum 1 πονήσω. Ita

Varin. Alioqui est etiam tertiæ personæ pluralis pro πεπόνηται, Ionicè itidem, vt πεπρήατο pro πεπόνηται.

Πεπρήαται, pro πεπρήσθαι dici κατ' ἔκπασιν, tradit Etymolog. qui ipsum accipit pro tertia pers. plur. præter. perf. pass. ab eodem them.

Πεπρωμένος, præter. perf. pass. infinit. modi, à them. act. πεπρώσκω, faciente fut. 1 act. πρώσω, ex inusit. them. πρόω per syncopen facto ex πρόω, vt κράω ex κεκράω. Ex eodem est fut. paulo pòst πεπρώσομαι, quod magis Atticum esse tradunt quàm πεπρήσομαι, quod est fut. 1 pass. eiusdem verbi, ex aor. 1 ἐπρήσθη.

Πέπτηται, per syncopen apud poetas pro πεπετάσται, itidémque participio πεπταμένος pro πεπετασμένος. præt. perf. pass. à them. act. πετάω facto itidem per syncopen ex πετάσω.

Πέπλαμαι tradunt nonnulli esse præt. perf. pass. verbi act. πλήμι facientis fut. 1 πλήσω, vt ἕστραμαι est ex ἵστημι. Ego tamen, quum videam ipsum nullam habere volandi significationem apud Homerum, qui passim eo vtitur, sed τοῦ αἰωρεῖσθαι & ἱπτασθαι, quod est apertum & expassum esse, ideo per syncopen dictum existimo pro πεπέτασμαι, vt ἐλήλαμαι pro ἐλήλασμαι, à them. act. πετάζω. Vnde infinit. πέπλασθαι, & particip. πεπλάμενος.

Πεπλεῶτα, Homerus pleonasmo τοῦ ε dicit pro πεπλῶτα: πεπλῶτα autem per syncopen pro πεπλοώτα, vt ἑστῶτα per syncopen pro ἑστηκότα seu ἑστακότα. particip. præter. perf. act. à them. πίπλω, faciente futurum 1 πλώσω ex πλόω.

Πεπλωτα, quidam per syncopen itidem vsurpatum aiunt pro πεπλοκότα, participio præt. perf. act. à them. πλόκω. Sed magis vero consentaneum videtur κατ' ἔκπασιν dictum esse pro πεπλεῶτα, vt πεπτάσται tradunt κατ' ἔκπασιν pro πεπετάσται vsurpari.

Πέπλωκα, præteritum perfectum actiuũ verbi πίπλω, ex πλόω faciente futur. 1. act. πλώσω, vt paulo antè quoque admonui.

Πεπλῶτα, per syncopen pro πεπλοκότα, vt ἑστῶτα pro ἑστηκότα seu ἑστακότα. At πεπλωκώς, cuius accusatiuus est hoc πεπλωκότα, est particip. præt. perfecti πέπλωκα, cuius iam memini.

Πεπύθωνται, Ionico anadiplasiasmo pro πύθωνται, vt λελάβωνται pro λάβωνται. aor.2 med. subiunct. modi, à them. πυνθάνομαι, mutuãre fut. 1 πυθοῦμαι ex verbo πύθομαι, sublato ε ex diphthongo.

Πεπύθετο, Ionicè dempto augmento pro ἐπεπύθετο. quod est tertia persona dualis præt. plusquamperf. passiui à them. πυνθάνομαι, faciente præt. perf. pass. πέπυσμαι, ex them. πύθομαι, exempto ε. Homer. Iliad. ρ. δύο δ' οὔτω φῶτε πεπύθετο Πατροκλοῖο θανόντος, nondum audierant de Patroclo mortuo.

Πέπωκα, præter. perfect. act. verbi πίνω, mutuatitium ex them. πόω.

Πεσέαν, Ionico pleonasmo τοῦ α, vel Ionica diphthongi circumflexæ resolutione, pro πεσῶν. infinit. præs. act. à them. πεσέω.

Πεσεῖται, aor.1 act. infin. modi, ab eodem πεσέω faciente fut. 2 act. πεσοῦσα. Alioqui idem & πεσέσθαι facit. quorum hoc prosæ scriptoribus Atticis, illud poetis & Ionicè scribentibus familiarius est.

Πεσεῖται, Ionica augmenti detractione pro πεπόνηται, vt δέδεχται pro δεδέχθαι. præt. perf. pass. infinit. modi, à them. act. πέρθω. Etymol. & Varin.

Πεσεῖδ' εἰσασα, ectasi poetica pro πεσεῖδ' εἰσασα, metri causa. particip. aor. 1 act. à them. πεσεῖδω. vnde & præt. med. πεσεῖδῆμαι.

Πεσέλαι apud Hesychium legitur expositum κόψον, ἀφελοῦ. est autem aorist. 1 med. imp. modi, à them. πεσελαρέω, futurum etiam 1 πεσελαῶ mutuante ex inus. them. πεσέλω, vnde aor. 1 πέσελα.

Πεσέφησαν, aor. 1 pass. verbi act. πεσέπω, carens augmento. Eustath.

Πεσεκήδετο, Ionica dissolutione diphthongi pro πεσεκήδου. præs. imper. pass. à them. πεσεκήδομαι.

Πεσεπεριῶμαι, aor. 2 pass. infinitiui modi, à themate act. πεσεπείρω.

Πεσεπαοίω, Atticè pro πεσεπαοῖμι, vt ποιοίω pro ποιοῖμι. præs. opt. act. à them. πεσεπαόω.

Πεσεπορμένων ὀνειαοῦν apud Homerum per syncopen vsurpatum aiunt pro πεσεπελομένων seu πεσεπολουμένων. à them. πεσέπλομαι, syncopen itidem passo pro πεσεπέλομαι seu πεσεπολοῦμαι.

Πεσέχεο, Ionica diphthongi dissolutione pro πεσέχου. aor. 2 med. imper. modi, à them. act. πεσέχω mutuante fut. 2 πεσεχῶ à πεσεχέω. vnde & infin. πεσεχέσθαι.

Πεσεφθάς, particip. aor. 2 act. ab inus. verbo πεσέφθαμ. pro quo πεσεφθάνω vsurpatur.

Πεσναί, particip. præs. act. à them. πέρνημι.

Πεσσεδήκατο, apud Hesychium pro πεσεδήκατο, procul dubio metri causa sublato ι & geminato ρ. Sic περρέχειν, quod idem exponit ὑπερέχειν, positum est pro πεσεέχειν.

Πέσσαι, aor. 1 act. infin. modi, à them. πέσσω.

Πεσέεσθαι, Ionica diphthongi circumflexæ dissolutione pro πεσεῖσθαι. fut. med. verbi πίπτω ex πεσέω.

Πεσέειν, Ionicè pro πεσεῖν. fut. 2 act. eiusdem πίπτω ex eodem πεσέω.

Πεσέπωσαν, aor. 2 act. imper. modi, ab eadem origine.

Πεσεῦμαι, Doricè seu Æolicè pro πεσοῦμαι, fut. med. ab eodem them.

Πέσησι, Ionica paragoge pro πέσῃ. aor. 2 act. subiunctiui modi, ab eodem.

Πέσον, Ionica augmenti detractione pro ἔπεσον, aor. est 2 act. indicat. modi, itidem à πίπτω faciente fut. 2 πεσοῦμαι ex πεσέω. Alioqui πέσον est etiam aor. 1 act. imper. modi, ab eodem.

Πεσοῦσι, fut. 1 med. verbi eiusdem.

Πεσών, particip. aor. 2 act. ab eodem them. Facit enim aor. 2 indic. ἔπεσον ex fut. 2 πεσοῦμαι.

Πέπασσε, Ionica augmenti detractione pro ἐπέπασσε. aor. 1 act. indic. modi, à them. πεπαζω. vnde & aor. 1 opt. πεπάσσε, & particip. πεπάσσας.

Πεπάθω, itidem pro ἐπεπάθω. tertia dual. præt. imperf. pass. à them. πέπομαι.

Πέπου, Ionicè aut Doricè pro πέπου, ab eodem them.

Πεπθοίατο, Ionicè pro πεπθοίντο. præs. optat. pass. à them. πεπθόμαι.

Πεπθόμαι, Ionica itidem diphthongi resolutione pro πεπθῶμαι. secunda persona singul. fut. 1 med. indicatiui modi, ab eodem πεπθόμαι, vel etiam à πυνθάνομαι. nam id futur. πεπθόσομαι hinc mutuatur. Attici autem πεπθοῦμαι dicunt pro illo πεπθῶμαι.

Πέφαμεν, præter. perf. pass. verbi act. φάω significantis φονεύω. cuius tertia perf. πέφατται, & infin. πεφάσθαι. At πέφαμμαι siue πέφασμαι, est præter. perf. pass. verbi act. φαίνω.

Πεφαρμένος, particip. præt. perf. pass. à them. act. φαίνομαι faciente fut. 1 act. φαρξω. Habent autem metathesin hæc literarum pro πεφραγμένος, φράγνυμι & φραξω: quorum thema est φρόγνυμι seu φρόγθω.

Πεφασμένος, particip. præt. perf. pass. commune verbi φάω significantis φονεύω, & thematis φαίνω. Alioqui φαίνω facit etiam πεφαμμένος.

Πεφεισμένος, particip. præt. perf. pass. à them. φείδομαι.

Πεφυζοίμι, Attico metaplasmo pro πεφυζοιμι, vt tradit Eustath. Hoc autem πεφύζοιμι est præt. med. act. optat. modi, à them. φύζω.

Πέφυκα, præt. perf. med. verbi φύω, ἕστιν habens τοῦ α pro πέφυσα. Sic χαίνω facit κέχηνα. Nisi potius hæc scribenda sunt diphthongo πέφυκα, κέχηνα, vt πέπιθα quoque & λέλοιπα ac similia retinuere diphthongum, mutata tantùm priore eius litera. Idem de μέμηνα dicendum est & similibus aliis.

Πεφύσαι, Ionica diphthongi resolutione pro πεφύσῃ, significante φονεύσῃς. fut. paulo pòst verbi φάω facientis futur. 1 φήσω. Commune tamen idem est verbo φάω significanti φαίνω. vnde πεφύσεται Eustath. expon. φανήσεται. At πεφείσεται est futur. paulo pòst verbi act. φείδω.

Περιδέδραι, aor.2 med. infinit.modi, à them.φείδω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro φιδέδραι, vt λελαβέδραι pro λαβέδραι.

Περιδήσεται, fut.paulo pòst verbi φιδέω quod ex fut.1 φιδῶ in præsens abiit. Nisi malis esse fut.1 med. verbi περιδέω facti ex præt. med. πέφιδα, more Siculo seu Syracusano. Eustath.

Περιδύμιω, περίδυιο, περιδυιτο, aor.2 med. optatiui modi, à them. φείδω faciente futur.2 φιδῶ: anadiplasiasmum Ionicum habens pro φίδυιτο, vt λελάθοιτο pro λάθοιτο.

Πέφρε, poetica augmenti detractione pro ἔπεφρε. quod Etymolog. deducit ex φένω. Alii à them. πέφνω, deriuato ex eodem φένω, facto anadiplasiasmo & syncope, vel ex φάω. Vide Ἔπεφρε.

Πεφοβήκατο, Ionicè pro πεφόβηντο seu ἐπεφόβηντο. præter. plusquamperf. passi. indicatiui modi, à them. act. φοβέω. Verùm notandum, hoc πεφοβήκατο ectasin vocalis habere pro πεφοβέατο, vt πεποτήκατο suprà pro πεποτάται.

Πέφραδε, præt. perf. med. eiusdem φράζω facientis fut.1 φραδῶ. Vnde imperat. πέφραδε significans εἰπέ. quanquam eum nonnulli putant esse aor.2, & habere anadiplasiasmum Ionicum pro φράδε. At πέφρασμαι, est præt. perf. passi. eiusdem them.

Πεφράδατο, itidem Ionico more vsurpatum pro πεφρασμένοι ἦσαν. præterit. plusquamperfect. passi. verbi actiui φράζω.

Πέφραδε, in aoristo 2 act. eiusdē them. reperitur positum pro ἔφραδε, vt λέλαβε pro ἔλαβε. Sic in infinitiuo πεφραδεῖν pro φραδεῖν, itidem anadiplasiasmo Ionico. Pro quo πεφραδέμεν, Ionicè vel Doricè πεφραδέμμι dicitur.

Πεφραδέτω, itidem anadiplasiasmo Ionico pro ἐφραδέτω. tertia pers. dualis aor.2 πέφραδον, qui & ipse anadiplasiasmum illum habet pro ἔφραδον.

Πέφρασμαι, pro πέφρασμαι dicitur, verso σ in δ, vt κέκασμαι pro κέκασμαι. præt. perf. passi. eiusdem them. φράζω. vnde particip. πεφρασμένος.

Πέφεικαν pro πεφείκασι dici dialecto Chalcidica annotat Varin. vt ἔχηκαν pro ἔχήκασι. Est autem πέφεικα præter. med. verbi φείδομαι, vnde particip. fœm. gener. πεφειδυῖα.

Πεφυγμένος, apud Homerum pro πεφυγόμενος reperitur, διὰ τὸ λειότερον τῆς φωνῆς, vt πεπυσμένος quoque dicitur pro πεπυσμένος. particip. præter. perf. passi. à them. φύζω, habens nihilominus significationem actiuam, & modò genitiuum in constructione recipiens modò accusatiuum. legimus enim apud Homerum non solùm πεφυγμένος ὄλεθρον, sed etiam πεφυγμένος ἀέθλων, vt Eustath. quoque annotauit.

Πεφύγω, præsens è præterito medio πέφυγα factum more Syracusano. Alioquin est & præt. med. subiunctiui modi, à φύζω.

Πέφυζα, Ionicè pro πέφυγα. itidémque particip. πεφυζὼς pro πεφυγώς, vt refert Eustath. Quidam tamen ex them. φυζέω deriuare malunt.

Πέφυκα, præter. perf. act. verbi φύω facientis fut.1 φύσω. Ex hoc porro πέφυκα fit thema πεφύκω, more Siculo & Syracusano, vt πεφύγω ex πέφυγα. Vnde præter. imperf. ἐπέφυκον apud Hesiod. in Theogon.

Πεφύρθαι, præt. perf. passi. infin. modi, ex act. them. φύρω faciente fut.1 φύρσω. At πεφυραμμένος est particip. præter. perf. passi. sed à them. φυραίνω.

Πεφώρασται, præt. perf. passi. à verbo act. φωράω faciente fut.1 φωράσω. Idem tamen & φωρήσω facit, sed magis Ionicè, vnde particip. præt. perf. passi. πεφωρημένος apud Hesychium.

Πῆλε, Ionicè & poeticè detracto augmento pro ἔπηλε: aor.1 act. verbi πάλλω, vt ἅλλω facit ἤλλε. vnde & particip. πήλας, & infin. πῆλαι.

Πημήνειε, aor.1 act. optat. modi, Æolicus pro πημήναι, à them. act. πημαίω faciente in aor.1 indicat. modi ἐπήμηνα. Ab eodem est fut. med. πημανοῦμαι. Item aor.1 passi. πημάνθη, augmento carens pro ἐπημάνθη. ex quo infin. πημανθῆναι.

Πῆξε, aor.1 act. indic. modi, à them. πήγνυμι seu πήγνυω faciente fut.1 act. πήξω. caret autem augmento pro ἔπηξε, more Ionico & poetico.

Πῆχθεν, Bœotica syncope & simul Ionica augmenti detractione pro ἐπήχθησαν. aorist.1 passi. indicat. modi, ab eodem them.

Πιανάτω, aor.1 act. imper. modi, tertiæ personæ, ex prima πίανον, à them. πιαίνω, faciēte fut.1 πιανῶ, & aor.1 ἐπίανα. Vnde & in subiunct. πιάνῃ.

Πίε, aor.2 act. imper. modi, à them. πίνω, faciente fut.2 πιοῦ, aor.2 ἔπιον.

Πιέειν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro πεῖν. aor.2 vel fut.2 act. infin. modi, à them. πίνω, faciente fut.2 act. πιοῦ. Media voce fut. 2. facit πιέεσθαι.

Πιέζεω, Ionicè seu Doricè pro ἐπιέζεον, abiecto simul augmento. præt. imperf. act. verbi πιέζω.

Πίῃ, aor.2 act. subiunct. modi, ab eodem them.

Πίῃσθα, Æolica paragoge pro πίῃς. aor.2 act. subiunct. modi, ab eodem.

Πίῃται, Ionica diphthongi resolutione pro πίθῃ, vel potius paragoge Ionica. aor.2 med. subiunctiui πίθωμαι, ex act. them. πιθω.

Πίθι, metaplasmo vsurpatum pro πίε, vt κρύθι pro κρύε, κάκραχθι pro κάκραχε. vt in illo prouerbiali dicto, ἢ πίθι ἢ ἄπιθι. Est autem πίε, aor.2 act. imperat. modi, à them. πίνω faciente fut.2 πιοῦ.

Πιθοίατο, Ionicè pro πίθοντο. aor.2 med. opt. modi, à them. act. πείθω faciente fut.2 πιθῶ.

Πιμπρήμι, particip. præs. act. ex them. πίμπρημι.

Πινέμεναι, Doricè pro πίνειν: præsens infinit. act. à them. πίνω.

Πίομαι, pro πιοῦμαι vsurpatum reperitur frequentissimè, ita vt & τὸ πιοῦμαι vsu interdicant. vnde particip. πιόμενος pro πιούμενος, id est πεῖν μέλλων. fut. 1 vel 2 med. verbi πίνω, facientis itidem πιοῦ in actiua voce: habens systolen diphthongi, & accentus retractionem. Similiter verò φέρομαι pro φεροῦμαι vsurpari scimus. Notandúmque est in hoc futuro produci ac si præsentis esset temporis. vt apud Homer. Odyss. κ, ὁππότε κεν δὴ νοστήσῃ δῖος Ὀδυσσεύς, Πιόμενος, bibiturus.

Πίσαι, quod Hesych. exp. πιεῖν, potum præbere, est aor.1 act. infin. modi, à them. πιπίσκω faciente fut.1 πίσω, ex inus. them. πίω. Frequens apud Hippocr. Itidem πίσῃ ex Eupol. affert Eust. pro πιεῖ.

Πιστώθητον, dualis aor.1 passi. imper. modi, ex prima persona πιστώθην. ea autem est à them. act. πιστόω: vnde & aor.1 med. πιστώσαντο augmento carens pro ὀπιστώσαντο. Ambo apud Homer.

Πίσω & πίσομαι, in fut.1 act. & medio à them. πίνω, in vsu esse vt πίομαι & πιοῦμαι, tradit Eustath. Attamen πίσω transitiuum potius est, vt ex eodem docui in Πίσαι paulo antè, necnon ex Hesych.

Πίτνα, Ionicè & poeticè pro ὀλίτνα, omisso augmento. præt. imperf. act. vel ex πιτνάω per contractionem pro πίτνας, vel ex them. πίτνημι, ὅθεν τὸ η εἰς α, vt dicitur ἔβα pro ἔβη. Ex quo πίτνημι est præsens participium πιτνάς.

Πιών, particip. aor.2 act. à them. πίνω, faciente fut.2 πιοῦ, ex inus. πίω.

Πλαγχθὲν, vt quidem nonnullis recentioribus grammaticis placet, est particip. aor.2, poeticè geminatum habens γ pro πλαγχθὲν, à them. πλάζω, faciente fut.2 πλαγχθῶ, aor.2 ἔπλαγον. Sed iis assentiri nondum possum, quum apud Græcos grammaticos & lexicographos non reperiam mentionem participii πλαγχθὲν, sed nominis, de quo suo loco dicetur.

Πλάζθη, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐπλάζθη. aorist.1 passi. verbi πλάζω, habens epenthesin τοῦ γ euphoniæ causa. Nisi ex πλάγχω aliquis deriuare malit.

Πλακείς, particip. aor.2 passi. à them. πλέκω, faciente futurum 2 πλακῶ, aorist.2 ἔπλακον, verso ε in α, vt τρέπω τραπῶ facit.

Πλέειν, Ionica seu poetica epenthesi τοῦ ι, pro πλέειν.

Πλεῖσι, Ionico metaplasiasmo pro πλεῖ seu πλεῖ, vt ζῆσι pro ζεῖ seu ζῇ, & πίσι paulo antè pro πίε. præsens imper. act. à them. πλέω.

Πλέπ pro ἔπλεπ vsurpatum afferunt nonnulli. ἔπλεπ autem est præt. imperf. verbi πίλομαι, syncope passum pro ἐπίλεπ.

Πλθύσαι, Ionica diphthongi dissolutione pro πλθύσῃ. fut. 1 med. verbi act. πλέω.

Πλθυσοῦμαι, πλθυσῇ, πλθυσεῖται, Doricè pro πλθύσομαι, πλθύσῃ, πλθύσεται. itidem fut.1 med. ab eodem them. πλέω faciente fut.1 act. πλθύσω, assumpto υ.

Πληγλῶσαι, aor.2 passi. infin. modi, à them. act. πλήσσω, faciente fut.2 πληγῶ, & aor.2 ἔπληγον.

Πλλῶτο, Ionicè seu poeticè detracto augmento dicitur pro πέπλωτο aut ἐπέπλωτο. itidémque πλῶτο pro πέπλωτο seu ἐπέπλωτο. præt. plusquàm perf. passi. verbi actiui πίμπλημι facientis futur.1 act. mutuatitium πλήσω. vel etiam verbi πλάω syncopen habentis pro πελάω. nam apud Homerum scimus πλῶτο χθονὶ vsurpari pro ἐπεπέλαστο, & appropinquabat.

Πλῦξε, Ionicè seu poeticè detracto augmento pro ἔπλυξε: aorist.1 act. verbi πλύνω facientis futur.1 act. πλύξω.

Πλυθεὶς, particip. aor.1 passi. ἐπλύθην, ex actiuo them. πλύνω, faciente præter. perf. passi. πέπλυμαι, tanquam ex πλύω. regulariter enim πέπλυμμαι vel πέπλυσμαι facit, vt μολυνόω μεμόλυμμαι & μεμόλυσμαι.

Πλώσκε, Ionicè pro ἔπλωε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt. imperfect. actiuum verbi eiusdem.

Πλώσκε, itidem Ionicè pro ἔπλωε, à them. πλώω. similitérque πλωΐζεσκε pro ἐπλώϊζε, à them. πλωΐζω.

Πνθέσαι, aor.1 act. infinitiui modi, à them. act. πνέω faciente futur.1 act. πνθύσω, assumpto υ, vt πλέω facit πλθύσω.

Πνιγείς, particip. aor.1 passi. verbi actiui πνίγω facientis fut. 2 πνιγῶ, aor.2 ἔπνιγον, & passi. voce ἐπνίγλω. vnde & fut.2 passi. πνιγήσομαι.

Πνύσ, Ionicè & poeticè detracto augmento pro πέπνυσο seu ἐπέπνυσο. præt. plusquamperf. passi. verbi πνέω ex πνύω, vt χέω facit χύσ ex χώω.

Ποδῶ, fut.1 act. Atticum pro πόδεσι, à them. ποδίζω.

Πόει, Atticè pro ποίει. præs. imper. act. à them. ποέω Attico pro ποιέω.

Ποθέσκε, Ionicè pro ἐπόθε seu ἐπόθει, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. verbi ποθέω.

Πόθεσαι, aor.1 act. indic. à them. ποθέω faciente fut.1 act. non solùm ποθήσω, sed etiam ποθέσω, & quidem Atticè, vt volunt nonnulli, aliis tamen ποιητικώτερον id esse affirmantibus. habet autem aor. ille Ionicam seu poeticam augmenti detractionem pro ἐπόθεσαν. Sic in infin. modo ποθέσαι pro ποθῆσαι dicitur: quo post Homerum Plato vsus est, dicens apud Eustath. οὐκέτι ποθέσαν ἄλλο εἶδος ἀρετῆς. Indéque est & κύων ὀπόθεσις rursum apud Homerum, pro ὀπόθητος, cuius desiderio nemo teneatur.

Ποθήθαι, Doricè pro ποθεῖν: à them. ποθημι vel ποθαίνω, vt scribit Eustath. Sed alii poeticam ἔκτασιν habere aiunt pro ποθέεσθαι.

Ποιοῦθ, Doricè itidem vel Ionicè pro ποιοῦμαι.

Ποῖσι, Ionica paragoge pro ποῖ. præs. subunct. act. à them. ποιέω.

Ποιησῶ, Doricè pro ποιήσω. itidémque ποιησῖς & ποιησῖ, pro ποιήσεις, ποιήσῃ, & sic deinceps. fut.1 act. verbi ποιέω.

Ποιμανῶ, fut.1 vel 2 act. verbi ποιμαίνω.

Ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ, Attica inflexione pro ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ. præs. opt. act. à them. ποιέω.

Ποιοιοῦσι, Atticè itidem pro ποιεῖτωσαν: genitiuo plurali particip. præs. act. posito pro tertia persona plur. imper. præs. act. Itidem à them. ποιέω.

Ποιοῦμι, pro ποιοῖμι, Doricum esse tradunt vel Æolicum, verso ο in ω & subscripto ι. præs. optat. act. ab eodem ποιέω.

Ποκίξατο, Doricè pro ἐποκίσατο, sublato simul augmento. aor.1 med. verbi act. ποκίζω.

Πολέσκετο, Ionicè pro ἐπολέετο seu ἐπολέετο, sublato primùm augmento, deinde inserto σκ. præt. imperf. passi. verbi actiui πολέω. Nisi ex πολέσκω deriuare malis, facto ex πολέω.

Πονθύμθον, Doricè pro πονεύμθον. particip. præs. passi. à Dorico itidem them. πονθύμαι pro πονεῦμαι. Ex quo & imperf. πονέοντο poeticum pro ἐπονεοῦντο, sine augmento & contractione. Itidémque in aoristo 1 med. πονήσατο pro ἐπονήσατο.

Πόρε, præter. imperf. vel aor. 2 act. augmento carens pro ἔπορε. à them. πόρω.

Πόπαγε, Doricè pro πέσαγε: præs. imperat. act. à Dorico them. ποπάγω pro πεσσάγω.

Ποπάχυμθω, apud Hesych. legitur, expositum πεσσομίζομθω, Doricum & ipsum, à them. ποπάχυμμι pro πεσσυλχυμι: si mendo caret.

Ποτικλεπόμιω apud eundem legitur, expositum πεσεπορεύομιω. Doricè itidem fortassis pro πεσεκλεπόμιω: significante ibi πεσεκλέπεσθαι, furtim ad aliquem duci vel peruenire.

Πότηχε, itidem pro πέσηχε, à them. ποτήχω pro πεσεχω.

Ποτῆμθι, similiter Doricè pro πεσεῖναι, à them. πέσεσμι. vt in epist. Melissæ Pythagoricæ ad Clearetam, ἢ κᾷ νόμον εἰδῆι ποτῆμθι.

Ποπδέγμθος, pro πεσεδεδεγμθός, Doricum itidem est, habens simul Ionicam detractionem augmenti. particip. præt. perf. passi. à πεσεδέχομαι.

Ποπδέκεται quoque Doricum est pro πεσεδέκεται.

Ποπίδω, eodem modo pro πεσείδω. aorist.2 act. subiunct. modi, à ποπίδω pro πεσείδω.

Ποπμάξατο, itidem pro πεσεμάξατο, ablato simul augmento. aorist.1 medius verbi Dorici ποπμάσθω pro πεσεμάσθω.

Ποπόσεται, similiter pro πεσέσσεται.

Ποπόσδω itidem pro πεσείδω dicitur ab iisdem Doribus. Itidémq; ποπνίσεται pro πεσεγνίσεται & πεσεπρόδεται dicunt iidem. Quibus similia alia verba composita, necnon & nomina, crebro occurrunt tum apud alios poetas, tum apud Theocritum, apud eos etiam qui prosa oratione Dorica scripserunt.

Πεφέθεν, Ionica diphthongi resolutione pro πεφεῖν. aor. 2 act. infin. modi, à them. act. πέρθω, faciente fut.2 πεφῶ, aor.2 ἔπεφθον, transpositis literis ad corripiendam penultimam quæ breuis esse debet in penultima fut.2 & aor.2.

Πεφθείς, particip. aor.1 passi. à them. act. πεφείσκω, faciente fut.1 act. πεφέσω, ex πεφέω facto per syncopen ex πεφάω, vt suo loco docui.

Πεφιχθείς, particip. aor.1 passi. à Dorico them. φρανίζω pro φριωίζω.

Πρεπέεθν, Ionicè & Doricè pro πρέπειν. præs. infinit. act. à them. πρέπω.

Πρῆξαι, aor.1 act. infin. modi, ab Ionico them. πρήσσω pro πρήθω.

Πρῆσε, aor.1 act. indic. à them. πρήθω, augmento carens Ionico more pro ἔπρησε. vel etiam à them. πίμπρημι ex inus. πρήω. Vnde infin. πρῆσαι.

Πείαρο, præs. optat. passi. à them. πρίαμαι, vnde & imperf. πρίατο, augmento carens pro ἐπρίατο.

Πεωθείς, particip. aor.1 passi. ἐπεώθην, ex act. them. πεώ seu πρίζω, faciente præt. perf. passi. πέπρισμαι. Ex eodem them. est aor.1 act. infin. πρῖσαι.

Πεώ, Atticè pro πρίασο. primùm enim Iones pro πρίασο dicunt πρίαο, exempto σ, deinde Attici πρίω, contractis αο in ω. vt Aristoph. μὴ πεώ πῆ δ' ἄδε. præs. imper. passi. à them. πείαμαι. Alioqui πεώ thema quoque est, vti dixi.

Προδέδρε, præt. med. verbi πρεσθεύω seu πρεσθεύω.

Προύηκε, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro πρεῦκε. aor.1 act. indicat. à them. πρεσήμι faciente fut.1 act. πρεσήσω, ex inusit. verbo πρεσέω. Irregularis autem aoristus iste est. characteristicam enim futuri commutauit characteristica præteriti, vt ἔδωκα quoque, ἔθηκα, & similes alii.

Προέιδω, Ionicè seu Doricè pro πρεσεῖναι. quod est aor.2 act. infin. modi, ab eodem them.

Πρόες, aor.2 act. imper. modi, ab eodem. At προέσαι est tertia plur.aor.2 indicatiui, ex prima singul. πρείω. ab eodem.

Προήειν, præt.plusquamp. act.ex perfecto προῆα, à them. εἰμὶ, ex εἴω.

Προΐξεθα, Ionicè & Doricè pro προιέναι. infinit. præs.act.à them.προίημι.

Προῆλε, aor. 1 act.indic.à them.προϊάλλω.

Πρόου, aor.2 med.imper.modi, à them. προίημι, per contractionem factus ex πρόεο, quod Iones exempro σ fecerunt ex πρόεσο. Similiter πρόσου est aor.2 med. imper.à them. προσίημι, itidem ex Ionico πρόσσο contractus.

Προσέῃσθον, aor.2 med.indic.à them. προσείημι. Factum autem est hoc προσέῃσθον itidem ex προσέθεσο, exempro Ionicè σ.

Προσεῖλου, aor.2 med. indic. à them. προσαιρέω, mutuante fut.2 προσελῶ ab inus.them.προσέλω. vnde aorist.2 act. προσεῖλον; med. προσειλόμην, cuius illud προσεῖλου est secunda pers.sing.

Προσελοῦσθαι, fut.2 act.indic.eiusdem them.ex quo & infin. προσελεῖν.

Προσέπαισε Plato. Atticè pro προσέπαιξε dixit: quod est aor.1 act.indic.à them.προσπαίζω.

Προσεπλάκην, aor.2 pass.indic. à them. προσπλέκω, faciente fut.2 act.προσπλακῶ.

Πρόσεσθε, aor.2 med.indic.vel imperat. modi, à them. act. προσίημι.

Προσῆκε πᾶς, quod Hesych. affert pro προσῆοικε, est præter. perf.pass.verbi προσεῆκαμαι. nisi malis Ionicam habere diphthongi dialysin pro προσεῆκται, verso ε in η, & subscripto ι, à them.act.προσείκω.

Προσῆκαν, aor.1 med.indic.à them.προσίημι faciente fut.1 act.προσήσω, ex quo fit aor.1 act.indic.προσῆκα, mutata characteristica futuri in characteristicam præteriti, quam Ionici habent ἔηκα quoque, ἔδωκα, ἵωσκα, vt huiusmodi alii aor. Vnde particip. προσηκάμενος.

Προσήσεται, fut.1 med.eiusdem them.ex προσείω.

Πρεῖκε, præter.perf. act. verbi προσαίρω, pro quo Attici προσαιρήκασι dicunt.

Προσοίσθε, aor. 1 act. subiunct. modi, à them. προσφέρω mutuante fut.1 προσοίσω ab inus.verbo προσοίω.

Πρόσοντο, aor.2 med.optat.modi, ab act.them.προσίημι, vt πρὸ:θοιτο à προσιέημι. Vide Πόσμιμν.

Πρόσου, vide in Πρόου.

Πρόσχης aor.2 act.subiunct.modi,à them.προέχω mutuante fut.2 προχῶ ex inusit. them. προχέω. vnde particip. προχών, & media voce προχόμενος.

Προσπαισόμιμν, aor.2 med.opt. modi, à them. προπαίω faciente fut.2 προπαιῶ.

Προσβάλλεται, pro προσβάλλη, ab initio Doricum est, in fine Ionicam diphthongi habet dissolutionem. Itidem verò προπαίπω Doricum est pro προσάπτω.

Προσδέγμενος similiter Doricum est, habens simul augmenti detractionem vel syncopen, pro προσεδδέγμενος vel προσεδεχόμενος. à Dorico them. προσδέχομαι pro προσδέχομαι.

Προσείδειν quoq; pro προσείδειν, à προσείδω pro προσείδω.

Προσελεῖν, eodem modo pro προσελεῖν. quod est aor.2 act. infin.modi, à them. προσαιρέω faciente fut.2 προσελῶ, ex inus.them.προσείλω. Similiter προσόσομαι significans προσβλέπω, est pro προσόσομαι: quod Æolicum esse ferunt pro προσόψομαι. Necnon προσπιωσόμεθα pro προσπιωσόμεθα.

Προύβαλεν, Attica synæresi pro προέβαλε: aor.2 act.indic. à them.προβάλλω.

Προύβη, itidem pro προέβη: aor 2 act.indic. à them. προβαίνω. Sic Προὔγραφε pro προέγραφε. Προυδίδαξαν pro προεδίδαξαν: aor.1 med.à προδίδασκω. Προὔδωκας pro προέδωκας aor.1 act.infin.à them.προδίδωμι. Προὔθηκα pro προέθηκα. aor.1 act. indic.à th. προτίθημι. Προυκινδύνευν pro προεκινδύνευν. Προὔπεμψε pro προέπεμψε: aor.1 act.indicat.à them.προπέμπω. Προυτενθυσαν pro προετένθυσαν: aor.1 à προτείνω. Προυπῆ pro προεπῆ. præt.imperf.verbi προπήνω ex προπήω. Προυτρέπετο pro προετρέπετο. præt.imperf. pass.à them. act.προτρέπω. Προὔτυψαν pro προέτυψαν. aor.1 act.à προτύπτω. Προὔφειλες pro προέφειλες. imperf.à them. προοφείλω, augmento etiam carens pro προώφειλες.

Προὔχειν pro προέχειν. & προὔχοντο pro προέχοντο, itidem sine augmento pro προείχοντο. In aliis quoque infinitis fit hæc Attica synæresis ε & ο, vel οο, vt vsus abundè docet.

Πρόωμαι, aor.2 med.subiunctiui modi,à them.act.προίημι: cuius prima plur. προώμεθα, & tertia προῶνται.

Πταίω, aor.2 act. optat. modi, à them. ἵπμι, vt ζαίω ab ἵστμι.

Πτάμενος, particip.aor.2 medii,ab eodem them.vt ζάμενος ab ἵστμι.

Πτάτο, aor.2 med.indic. eiusdem verbi, augmento carens pro ἔπτατο. Vnde infin. πτάσθαι, & in comp. διαπτάσθαι apud Eurip.initio Medeæ.

Πτέσθαι, aor.2 med.infin.modi, syncopen habens pro πτάσθαι, à them πέτομαι. vnde comp. ὑπαπτέσθαι apud Homerum. Alii tamen à πτέω deriuare malunt.

Πτῶναι, aor.2 act.verbi ἵπμι in infin. modo, vt ab ἵστμι est στῆναι.

Πτῶσω, fut.1 act.indicat.à verbo ἵπμι, vt στήσω ab ἵστμι, ex inus.them.πτάω.

Πτῶμεν, (vnde in compos.apud Plat.in Phæd. ἀπόπτοιτο) aor.2 med.opt.modi, syncopen habens pro πτοίμεν, à them.πέτομαι. Quidam tamen à πτέω deriuare malunt, qui etiam addunt pro πτέμεν dici vt ἰοῖτο pro ἴοιτο, εἶτο (vnde προσόσιτο) pro ἕοιτο.

Πτυχθείς, participip.aor.1 pass. ἐπτύχθην, ex act.them. πτύσσω faciente fut.1 πτύξω.

Πτωκαλέσθω, Ionicè siue Doricè pro πτωκάζειν.præsens infin.act.à them.πτωκάζω.

Πτώσω, fut.1 act.indic.verbi πίπτω ex πτόω.

Πυθέσθαι, aor.2 med.indic.à them.πυνθάνομαι seu πυθόμαι, faciente fut.2 πυθοῦμαι.vnde & particip. πυθόμενος.

Πύθευ, Ionicè seu Doricè pro πύθου. aor.2 med.imper.modi, ab eodem them.

Πύθηαι, Ionicè itidem pro πύθῃ. aor.2 med.subiunct.modi, ab eodem.

Πυθοίατο, Ionicè rursum pro πύθοιντο.aor.2 med.opt.modi, ab eodem. At πύθοντο est aor.2 med.indic. modi, ab eodem verbo, augmento carens pro ἐπύθοντο.

Πύσῃ, fut.1 act. verbi πυθω significantis Putrefacio.vnde & particip.aor.1 pass. πυσθείς.

Πῶ, pro πῶθι per ecstasin dici, in præs.imperat.act.à them. πῶμι, volunt quidam recentiores grammatici.cuius apud veteres grammaticos & lexicographos Græcos nulla occurrit mentio, nec apud Varinum quidem. Alioqui πῶ Doricum est pro ποῦ.

Πώλεαι, Ionica dialysi diphthongi circumflexæ pro πωλῇ. secunda pers.præs.indic.à them.πωλέομαι.

Πωλέεσκε, Ionicè itidem pro ἐπώλεε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε.præt.imperf. act. eiusdem them.πωλέω.

Πωλέσκετο quoque Ionicum est pro ἐπωλέετο, detracto itidem augmento & inserto σκ, vt suprà in Πολέσκετο. Quidam tamen ex πωλέσκομαι deriuatum malunt hoc imperfectum, dempto itidem augmento.

Πωλεύμιμν, Ionicè seu Doricè pro ἐπωλούμιμν, sublato simul augmento. præt.imperf.eiusdem πωλέομαι.

Πωλήσεαι, Ionicè pro πωλῇ, dissoluta diphthongo.fut.1 med.eiusdem πωλέομαι.

Πῶστο, fut.1 act.verbi πίνω, ex them.πῶμι seu πόω.

Ρ

Ῥαγείς, particip.aor.2 pass.ἐῤῥάγην,ex actiuo them. ῥήγνυμι seu ῥήσσω faciente fut.2 act. ῥαγῶ. Vnde & fut.2 pass.ῥαγήσομαι.

Ῥαιδείς, particip.aor.1 pass ἐῤῥαίσθην,ab act.them.ῥαίνω,faciente præt.perf.act.ἔῤῥαικα,pass.ἔῤῥασμαι. Ab eodem est aor.2 subiunct.ῥαίσω.facit enim fut.2 act.ῥανῶ.

Ῥάσετε, aor.1 act.imper.modi, à them. ῥάζω pro ῥαίνω, apud Homerum. vnde & præt. perf. pass. Ionicum ἔῤῥασται pro ἔῤῥασται εἰσί. Scribitur & ῥάσσετε duplicato σ, metri causa.

Ῥαψῳδεῖς, particip.aor.1 pass.ἐῤῥαψῴδησθν,ex them.act.ῥαψῳδέω. At ῥέε seu ῥέει, Ionicè & poeticè dempto augmẽto pro ἔῤῥεε. præt.imperf.act.verbi ῥέω.

Ἔῤῥεσκε, Ionicè itidem pro ἔῤῥεε, abiecto primùm augmẽto, deinde annexo σκε.præt.imperf.act.verbi ῥέζω.

Ῥέῃν, Ionica rursum & poetica epenthesi θῆ, metri causa, pro ῥέῃ.præs.subiunct.act.à them.ῥέω pro ῥέω.

Ῥέῃσε, aor. 1 act. opt. modi,à them. ῥέζω. Alii tamen sese torquere malunt in eo ab ἔῤῥθω deducendo.

Ῥέσσω, fut.1 act.verbi ῥέω,assumpto σ. vt πτέω facit πτήσσω.

Ῥηγεῖσαι, aor.2 pass. infinit. modi, à them. act. ῥήγνυμι seu ῥήσσω faciente fut.2 act.non solùm ῥαγῶ, sed etiam ῥηγῶ, ideóque duplicem aoristum 2 & ἔῤῥαγον & ἔῤῥηγον. sicut à πλήθω scimus esse non tantùm πλαγῶναι, ex fut.2 πλαγῶ, sed etiam πληγῶναι,ex fut.2 πληγῶ.

Ῥηγείς, particip. aor.2 pass. ἐῤῥήσθην, ab inus. them. ῥέω faciente fut.1 act. ῥήσω, & significante Dico. refertur ad ἀῤῥοδίω. Ab aoristo autem illo ἐῤῥήσθην,est & fut.1 pass. ῥηθήσομαι.

Ῥῆξαι,aor.1 act.infin.à them.ῥήγνυμι seu ῥήσσω,faciente fut. 1 act.ῥήξω. At ῥῆξάτω est aorist.1 act. imperat. modi,ab eodem.

Ῥήσαντο, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐῤῥήσαντο.aor.1 med.indic. modi, ab inus.them. ῥέω significante Dico, & faciente fut.1 act.ῥήσω. Vnde & particip. ῥησάμενος. Referuntur autem hæc ad ἀῤῥοδίω.

Ῥικνώσεαι,Ionica diphthongi dissolutione pro ῥικνώσῃ. fut. 1 med.verbi act. ῥικνόω.

Ῥιπίασκον, Ionica syncope pro ῥιπιάζεσκον. hoc autem ῥιπιάζεσκον Ionicum itidem est pro ἐῤῥίπιαζον, abiecto primùm augmento, deinde inserto σκ. præt. imperf. act. verbi ῥιπιάζω.

Ῥιποῦμαι, Atticum est pro ῥίπτομαι,ab act. them. ῥίπτω.

Ῥιφείς, particip. aor. 2 ἐῤῥίφην, ex them. act. ῥίπτω faciente fut.1 ῥίψω, mutata tenui in aspiratam,vt ῥάπτω ῥαψῶ. vnde aor.2 ἔῤῥιφον,& voce pass.ἐῤῥίφην. At aor.1 est ἐῤῥίφθην,vnde ῥιφθῶμι in infin.& particip.ῥιφθείς,item fut. 1 pass.ῥιφθήσομαι.

Ῥυείς, particip.aor.1 pass.ἐῤῥύσθν, ex act.them.ῥύω idem significante quod ῥέω.

Ῥύεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ῥύου. præs. imper.pass.à them.ῥύομαι.

Ῥύσῃσι, itidem aor.2 pass.imper.modi, ab eodem ἐῤῥύσθν, vt τύπησι ab ἐτύπην.

Ῥυήσομαι,fut.2 pass.ex aor.2 ἐῤῥύσθν,facto ex them.ῥύω.

Ῥυσθῶμιμν, aor.1 pass.infin.modi, à them.act.ῥύω, vel à pass. ῥύομαι.

Ῥύομαι, Ionicè dempto augmento pro ἔῤῥυμαι: præt.perf. pass.eiusdem them. ῥύω seu ῥύομαι. Nisi potius per synæresin factum est ex ῥύομαι, vt λούομαι ex λούομαι. Certè ῥύσθαι pro ῥύεσθαι dici, infrà annotabo.

Ῥύοντο, itidem pro ἐῤῥύοντο: præter.imperf.eiusdem verbi ῥύομαι.

Ῥυπόω, Ionico pleonasmo πῶ ο, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro ῥυπῶ dicitur, vt ὁρόω pro ὁραῶ, βοόω pro βοῶ.

Ῥῦσαι, significans φυλάξαι, est aor.1 med.imperat. modi, à them.ῥύομαι.

Ῥῦσθαι, per synæresin pro ῥύεσθαι dici,tradunt grammatici veteres. quemadmodum λοῦσθαι quoque contractione Attica pro λούεσθαι vsurpari nouimus.

Ῥύπ, quod Hesych. exp. ἐῤῥύσατο, ἔσωσεν, est præt. plus quamperf. pass. ab eodem them. ῥύομαι, Ionico more seu poetico abiectum habens augmentum, pro ἔῤῥυτο, vt λύπ pro λέλυτο. Nisi quis per syncopen ex ἐῤῥύετο vel ἐῤῥύσατο factum existimet, detracto itidem augmento, vt λύπ ex ἐλύετο factum prædicant nonnulli.

Ῥωσθείς, particip. aor.1 ἐῤῥώσθν, ex act. them. ῥώννυμι seu ῥόω,faciente præt.perf. pass.ἔῤῥωσμαι.

Ῥώσω, fut.1 act.eiusdem them. ῥώννυμι seu ῥόω, vt χώννυμι seu χόω facit χώσω. Vnde in media voce ῥώσομαι.

Σ

Σαμαίνεται, ab Epicharmo vsurpatum pro σημαίνεται, teste Hesychio, Doricum est pro σημαίνεται, à Dorico itidem them.σημαίνω pro σημαίνω.

Σαπῶν, particip.aor.2 act. à them. σήπω faciente fut.2 act. σαπῶ, vt λήχω λαχῶ, πήθω πλαχῶ. vnde aor.2 ἔσαπον, & in pass.ἐσάπην, ex quo infinit. pass. σαπῆναι, & particip. σαπείς.

Σαρεῖ, fut.1 act.verbi σαίρω, vt χαίρω facit χαρῶ. Vtitur autem verbo σαίρω Eurip.in Hecuba,dicens, Σαίρειν τε δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφεστάναι. At σαροῖ, est à verbo σαρόω, quod huic σαίρω est synonymum.

Σαφλωσαι, fut.1 act.verbi σαφλωίζω, Atticum pro σαφλωίσω.

Σαχθείς, particip.aor.1 pass.ἐσάχθν, ex act.them.σάττω.

Σαω apud Homerum modò est tertia persona præs. imperf.actiui, modò secunda præsentis imperatiui, per apocopen pro σάωζε,vt οὔπα pro οὔπασε seu οὔπαζε,à them. σαόζω. in imperfecto autem Ionicam habet augmenti detractionem pro ἔσαω seu ἔσαόζε.Quanquam sunt qui imper.σάω Doricum esse dicant pro σάου, verso ου in ω more Dorico, ex them. pass. σάομαι, faciente imperat. σάεο, σάου. Quin & secunda persona præt. imperf.pass. ἐσάομεν eodem modo esse potest hoc σάω,detracto augmento, pro ἐσάου.

Σβέσε, Ionica seu poetica augmẽti detractione pro ἔσβεσε, vt σβέσιν pro ἔσβεσαν.aor.1 act. verbi σβέννυμι ex inus. them.σβέω, faciente fut.1 act.σβέσω, præt.perf.pass.ἔσβεσμαι, & aor.1 pass.ἐσβέσθν, vnde infin. σβεσθῆναι, particip.σβεσθείς, & fut.1 pass.σβεσθήσομαι.

Σβήσομαι quoque esse dicitur fut.1 med. verbi σβέννυμι ex σβέω. Ego tamen puto id potius esse fut.2 pass. ex aor.2 ἔσβην. nam fut.2 σβῶ.facit aor.2 ἔσβην, vnde in pass.voce ἔσβεν,ex quo σβήσομαι. Certè futuri 1 act.σβήσω,vel aor.1 ἔσβησα, nulla mihi occurrit mẽtio apud Græcos grammaticos aut lexicographos.

Σεβάσθησαν,Ionica augmenti detractione pro ἐσεβάσθησαν. aor.1 pass.à them.σεβάζομαι.

Σειθείς, particip. aor.1 pass. ἐσείσθν, ex act. them. σείω faciente fut.1 σείσω.

Σίσεισμαι, præter. perf.pass. verbi act.σείω. Vnde infinit. σισείσθαι.

Σεωρίγα, particip.fœm.gen.ex præt. medio σέσεγα, deriuato ex σαίρω significante ἀκοισίως μαιδιᾶν, seu ἀκοίσιον μαιδίαμα πάρω. Dicitur etiam σεσηρίγα. Varin.

Σεσιῶσω, præt.perf.pass.infin. modi, à them. actiuo σείω faciente fut.1 σείσω.

Σέσηπε, præt.perf.med. verbi act.σήπω, facientis fut.2 non solùm σεπῶ, sed & σηπῶ. vnde particip.σεσηπῶς.

Σέσηρα, vel potius σέσηρα,præt med. verbi σαίρω, vt φαίνω facit πέφηνα seu πεφηνα. vnde particip. σεσηρώς, & fœm. gen. σεσηῶσα. pro quo paulo antè habuimus σεσηρῶσα. Quidam à σήρω deriuare malunt.

Σεύα, Ionica augmenti detractione pro ἔσευα: aor. 1 act. verbi σεύω, carens futuri litera characteristica, vt ἔχθυσα. Itidem voce media σεύατο pro ἐσεύατο: vnde particip. σευάμενος.

Σεύω. per syncopen pro σευέω vsurpari aiunt grammatici quidam recentiores. hoc autem σευέω est tertia persona aoristi 1 med.imp.σεῦαι,ex eodem them.σεύω.

Σέφαται, aor.1 med. infin. à them.act. σίβω: passiuus autem aor.1 infin.ab eodem them.est σφθῆναι.

Σήκαθεν, Bœotica syncope pro ἐσηκάθησαν,abiecto simul augmento more Ionico.aor.1 pass.indic.modi,à them. act.σηκάζω. Apud Suid.

Σημανέω, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro σημανῶ. fut.1 vel 2 act. verbi σημαίνω. Ab eodem & aor.1 act. ἐσήμηνα, cuius infin.σημῆναι.

Σηθείς, particip.aor.1 pass.ἐσήθθν,à them.act.σηθάω faciente fut.1 σήθω.

Σηῖν, Doricè pro σηῶν.præs.infin act.ab eodem them.

Σκαφθῆναι, aor.1 pass.infin.modi.à them.act.σκάπτω.

Σκεδᾷ pro σκεδάσῃ per contractionem, exempto prius σ more Ionico. secunda pers. sing. futuri 1 med. à them. act.σκεδάννυμι seu σκεδάω.

Σκήλῃ, quod Homer. vsurpauit pro ξυροῖ & σκαλεῖν πεπίθοῃ, Eustath.ait esse potius à them.σκαλλω:aor.1 act subiunct.modi, vt ψάλλω à ψαλμα.nam si à σκέλλω esset, facere σκέλῃ, vt ἀνατέλλω ἀνατείλῃ, ἀστέλλω ἀστείλῃ. Veruntamen σκαλλω longè diuersam habet significationem.

Ab eadem origine est optat. σκήλειε apud Hesychium, expositum σκελεπύσειε, ξηραίνοι: & infin. σκῆλαι, eandem habens expos.

Σκιώοντο, Ionicè pro ἐσκιώντο, abiecto primùm augmento, deinde pleonasticè inserto ο, seu resoluta vocali circumflexa. præt. imperf. pass. verbi act. σκιάω.

Σκλῆναι, aor. 1 infin. modi, à them. σκλῆμι, facto ex σκλέω. vnde & præt. perf. act. ἔσκληκα, ex quo partic. ἐσκληκώς.

Σκοπαζέοιμι, Ionicè seu Doricè pro σκοπάζειν. infin. præs. act. à σκοπάζω.

Σκυλεῦσαι, aor. 2 pass. infin. modi, à them. σκύλομαι.

Σκυλμαγεῖς, fut. 1 act. à them. σκυλμαίνω. vel etiam fut. 2.

Σμυγείς, particip. aor. 1 pass. ἐσμύχλω, ex act. them. σμύχω faciente fut. 2 act. σμυγῶ, versa aspirata in mediam.

Σόεις, secunda persona singul. poetici verbi σόω pro σώζω. à quo & in subiunct. modo est σοῇ pro σῴῃ. Et σόωσι pro σώζωσι. Homer. Ἢ γὰρ δή με σόωσι θεοὶ, καὶ οἴκαδ' ἵκοιμι.

Σοῦ, imper. præs. pass. verbi σόομαι, per contractionem ex σόου. vnde tertia persona σούσθω, per contractionem ex σοέσθω: & secunda plur. σοῦσθε per cõtractionem ex σόεσθε. Alioqui σοῦ est etiam pronomen genitiui casus, ex nomin atiuo σὺ vel σύς.

Σπελεὶς, Æolicè pro σταλείς. quod est particip. aor. 2 pass. à them. act. στέλλω faciente fut. 2 σταλῶ. Sic ἀπολλὼν dicunt iidem pro ἀπολῶ.

Σπαρείς, particip. aor. 2 pass. ἐσπάρην, ex act. them. σπείρω faciente fut. 2 σπαρῶ.

Σπεῖο, Ionicè pro σποῦ dicitur, resoluta primùm diphthõgo ου in εο, deinde inserto metri gratia ι. Est autem hoc σποῦ, præsens vel aor. 2 med. verbi poetici σπόμαι seu σπέομαι significantis idem quod ἕπομαι. vnde & aor. 2 indic. ἐσπόμην.

Σπίοιμι, itidem Ionicè dicitur pro σπῶμι, in aoristo 2 act. subiunctiui modi, resoluta itidem vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta systole τῶ ω, & inserto itidem metri causa ι, vt θείομι pro θῶμι. significat autem σπείομι Hesychio πορεύσωμι, ἀκολουθήσω μοι, est que ab actiuo them. σπῶ.

Σπῦσαι, aor. 1 act. infin. modi, ab act. them. σπύω faciente fut. 1 σπεύσω, ex inus. them. σπεύδω. Vnde med. vocis aor. 1 infin. σπεύσασθαι, & particip. σπευσάμενος.

Σπεύσασε, Ionicè pro ἔσπευδε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. eiusdem verbi σπεύδω.

Σπῆς, aor. 2 act. imperat. modi, à them. σπῶ, faciente fut. 1 σπήσω, aor. 2 ἔσπον, ex quo factum est hoc σπῆς, pleonasmo τῦ ς, pro σπεῖ, vt χρῆς pro χρῇ, ad formam verborum in μι. nam πῆμι in aor. 2 imper. act. θῆς facit, ἵημι ἵς. Inde compos. ἐνίσπες: ambo significantia λέγε, εἰπέ. Porro videtur hoc thema σπῶ vsurpatum esse pro ἕπω: vt præcedens σπῶ significans ἀκολουθῶ, pro ἕπω: vel potius hæc duo ex illis duobus facta sunt.

Σπέσθαι, aor. 2 med. infinit. modi, à them. σπόμαι facto ex ἕπομαι, dempto ε & eius loco posito σ.

Σπέτε, secunda perf. plur. aoristi 2 σπῆς, de quo paulo anté.

Σπόμενοι, particip. aor. 2 med. ἐσπόμην, ex poetico verbo σπόμαι facto ex ἕπομαι, vt paulo antè etiam annotaui in Σπέσθαι. vnde comp. ὁμοσπόμενος. Ambo apud Homer.

Σπαθεὶς, particip. aor. 1 pass. ἐσπάσθην, ex act. them. ἵστημι. ex quo aoristo est & infin. σπασθῆναι, & fut. 2 σπασθήσεται.

Σπάθι pro σῆθι, vt πίμπλαθι pro πίμπλησθι. præs. imper. act. à them ἵστημι.

Σπᾶμεν, σπᾶτε, σπᾶεν, Attica syncope pro σπάομεν, σπάετε, σπάουσι. vt θείομεν, θεῖτε, θεῖεν, pro θείομεν, θείετε, θείουσι. aor. 2 act. opt. modi, à them. ἵστημι.

Σπαλῶμι, aor. 1 pass. infin. modi, ab act. them. στέλλω faciente fut. 2 act. σταλῶ, aor. 2 ἔσταλον. Vnde particip. σταλείς.

Σπάμεν, Ionicè seu Doricè pro σπάσαι, vt σῆμεν pro σῆναι.

Σπᾶν, Bœotica syncope, simul cum Ionica augmenti detractione, pro ἔσπασαν, vt βᾶν pro ἔβασαν. aor. 2 act. indic. modi, à them. ἵστημι.

Σπάς, particip. eiusdem aor. 2 ἔσπν, ab eodem them.

Σπέλαντο, aor. 1 med. verbi στέλλω, augmento carens pro ἐστέλαντο, more Ionico.

Σπέρθω, Ionicè pro σῴθω, resoluta primùm vocali circumflexa ῷ in εω, deinde facta systole τῶ ω, & inserto

metri gratia ι, vt σπείρθω paulo suprà pro σπῶθω. aor. 2 act. subiunct. modi, ab eodem them.

Σπέρθω, itidem pro σῴθω, Ionica vocalis circumflexæ ῷ resolutione in έω, & systole τῶ ω.

Σπερέσαι, poeticè metri causa pro σῴσαι. aor. 1 act. infinit. modi, à them. σῴζω subseruiente verbo σωέσκω.

Σπερθέοιμι, apud Hesych. legitur, expositum σῴζοιμι. Videtur igitur habere syncopen simúlque systolen pro σῴζοιμι, quod Ionicum seu Doricũ est pro σῴζοιμι, vt βῴμεθα pro βοῴμεθα.

Σπέρξαι, aor. 1 act. infin. modi, à them. σέρχω. ex quo & particip. aor. 1 pass. σφρχθείς. facit enim præt. perf. pass. indic. ἔσταρμαι, & aor. 1 ἐστάρχθην.

Σπῦται, Eustath. per syncopen factum ait ex σύεται: quod est præs. pass. verbi actiui σύω facti ex σέω pleonasmo τῦ υ. Itidémque in imperf. σῦτο pro ἐσύετο, sublato simul augmento. Exponitur verò hoc σῦτο aliàs διεβιβάζοντο, aliàs ἐπιφέρετο, aliàs ἵστατο. quæ primaria eius est significatio, vtpote originem trahentis ex σῦ.

Σπέψας, particip. act. aor. 1, à them. σέφω faciente fut. 1 σψω.

Σπέωμι, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro σῶμι. aor. 2 act. subiunct. modi, à them. ἵστημι.

Στῆν pro σταίη, α verso in η & ι subscripto, vt φθήη pro φθαίη, teste Eustath. Alii tamen pleonasmo τῦ η pro σῇ dictum volunt. Illum sequendo, est optatiui modi: hos autem, erit coniunctiui. vtrobique autem aoristi 2 act. à them. eodem.

Στῆναι, infin. eiusdem aor. 2 ἔστη, ex eodem them.

Στῆσαι, aor. 1 act. infin. modi, ab eodem themate, faciente fut. 1 act. στήσω, ex inus. verbo στάω.

Στήτιω, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐστήτιω. tertia pers. dual. aor. 2 act. indic. ab eodem them.

Στήω, στῆς, στῇ, factum aiunt ex στέω, στεῆς, στέῃ, quod Ionicam habere diphthongi dissolutionem suprà dixi: factum (inquam) ex eo aiunt ectasi τῦ ε: vel etiam ex στέω, στείῃς, στείῃ, verso ε in η & ι subscripto. quam fortationem sequendo, vbique isti η subscribendum ι fuerit, στῶ, στῇς, στῇ.

Στήχε, aor. 2 act. imper. modi, à them. στείχω faciente fut. 2 στιχῶ.

Στηχθείς, particip. aor. 1 pass. ἐστίχθην, ex act. them. στίχω.

Στρεσαι, aor. 1 act. infin. modi, à them. στρέννυμι faciente fut. 1 στρέσω, ex them. στρέω. In eodem aor. 1 act. indicatiui modi poetæ στρέσαν dicunt, Ionicè detracto augmento, pro ἔστρεσαν: itidémque voce media στρέσαντο pro ἐστρέσαντο.

Στραπώοντο, Ionicè pro ἐστραπῶντο, dempto primùm augmẽto, deinde vocali circumflexa resoluta, seu ο pleonasticè inserto. præt. imperf. verbi στραπόομαι.

Στρεφῶμι, aor. 1 pass. infinit. modi, à them. act. στρέφω, faciente fut. 2 act. στραφῶ, aor. 2 ἔστραφον.

Στρεφθείς, particip. aor. 1 pass. ἐστρέφθην, ex eodem them.

Συζαμμ, aor. 1 act. optat. modi, à them. συγέω, mutuante ipsum à σύγω. quanquam nonnulli sunt qui fut. 1 συξω per contractionem factum velint ex συγήσω, exempto η, & γ ac σ abeuntibus in ξ.

Σύθεν, Bœotica syncope & Ionica simul augmenti detractione pro ἐσύθησαν. aor. 1 pass. indic. modi, à them. σεύω vel σύω. vnde particip. συθείς.

Σύθι, quod Hesych. affert pro ἑλθέ, metaplasmum habere videtur pro σύε, vt κλύθι pro κλύε, πίθι pro πίε, & similia alia. vt sit præs. imper. ab eodem σύω.

Συμβάιμν, Doricè pro συμβῶμαι. aor. 2 act. infinit. modi, à them. σύμβημι.

Συμποδεῖν, particip. aor. 1 pass. συμπόδισθεν, à them. συμπίνω, faciente fut. 1 συμπίσω, ex inus. verbo συμπόω.

Συναχόμενοι, particip. à poetico verbo συνάχομαι, quod metri causa factum est ex συναχίζομαι.

Συναίρασθαι, aor. 1 med. infin. modi, à them. act. συναίρω.

Συναρήρεκται, præt. perf. pass. indicat. modi, ab act. them. συναράσσω. habet autem præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum, vt ἀρήρεται ab ἀρόω.

Συνέηκα, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro συνῆκα. aor. 1 act. verbi συνίημι ex συνέω, habens characteristicam futuri mutatam contra regulam in chara-

cteristicam præteriti perfecti, vt ἕωκα, ἔδωκα, ἐῶκα, & similes alii aoristi.

Συνεθέμεθα & συνέθετο, sunt aoristi 2 med. indic. modi, ab act. them. συντίθημι.

Συνειλεγμένα, particip. præt. perf. pass. Atticum pro συλλελεγμένα, à them. act. συλλέγω. Itidémque particip. præt. perf. act. ab eodem them. est συνειλεχώς pro συλλελεχώς, Atticè augmento λε verso in ει.

Συνείληχας itidem pro συλλέληχας. præter. perf. act. verbi συλλαγχάνω ex συλλάγχω. Similiter συνειλόχασι Atticè pro συλλελόχασι dicitur, quod est præt. perf. act. verbi συλλέγω, habens Atticè rursum ει mutatum in ο.

Συνεισφρησι, Attica syncope pro σύνεισφόρησι. aor. 1 act. verbi συνεισφορέω.

Συνίες, aor. 2 act. imper. modi, à them. συνίημι. vnde secunda plur. συνίετε.

Συνεπεῖ, Atticum fut. 1 verbi συνεπίζω pro συνεπέσω.

Συνίετο, aor. 2 med. indic. modi, ab eodem them.

Συνῆκα, aorist. 1 act. verbi συνίημι, vt paulo antè dixi in Συνέηκα.

Συνῆτε, Ionicè exempto σ pro συνήτεσο, ex quo postea contractione Attica fit συνῆσθ. est aor. 2 med. imper. modi, à them. συνίημι.

Συνιέμν, Doricè vel Ionicè pro συνιέναι: quod est præs. infin. act. vel à them. συνίημι vel à συνέιμι significante συμπορεύομαι.

Συνίοιν, pro συνίεσαν, est præt. imperf. act. verbi συνίημι, mutuaritium à them. συνίω.

Συνιάσκε, Ionicè pro συνέγαμε, detracto primùm augmẽto, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. verbi συνιάω.

Συνενέκατο, Ionicè pro συνένειντο. præt. perf. pass. ex act. verbo συνέω.

Συνοχωκότες, part. præteriti perf. act. συνόχωκα, Ionico more carentis augmento, & præter augmentum habentis amissum etiam ι, prætereàque passi ῶκται τῦ η εἰς ω, pro συνώχηκα, à them. συνοιχέω. Apud Homer. Iliad. β, de humeris Thersitæ, Κυρτὼ, ὅτῳ ἦθος συνοχωκότι. Hesych. habet συνοκωχότε, exponens συμπίπτοντες: quoniam (inquit) συνοκωχὼ dicitur ἡ σύμπτωσις. Etymol. & Eustath. ex συνοχῇ faciunt verbum συνοχόω, ex quo particip. illud deriuant. A quibus dissentire videtur Hesychius, ex συνοίχω deriuatum innuens. nam ex οἴχω innuit fieri præt. med. ᾠχα, & Atticè reduplicatis initialibus literis præsentis ὄχωκα, & addita præpos. συνόχωκα.

Συρίσδεν, Doricè pro συρίζω. Iidem συρίσδεν & συρίσδες pro συρίζειν & συρίζεις dicunt, exempto ι ex vocali.

Συτῶ, aor. 2 act. subiunct. modi, à them. συνίημι. Ex quo & particip. aor. 1 pass. συταθείς. facit enim præt. pass. συνέσταμαι, ex quo aor. 1 συνεστάθην.

Συφεῖν, aor. 1 pass. subiunct. modi, à them. συνέχω faciente fut. 1 συχήσω, præt. perf. pass. συνέχημαι, aor. 1 συνεχέθην, facta systole vocalis longæ, vt in θύρεθεν. vnde & particip. συχείς.

Σύν, præt. plusquamperf. pass. verbi σύω seu σεύω, augmento carens pro ἔσυτο, vt χύτο pro κέχυτο.

Σφαγείς, particip. aor. 2 pass. ἐσφάγην, ab act. them. σφάττω faciente fut. 2 σφαγῶ.

Σφαλῶμι, aor. 2 pass. infin. modi, à them. σφάλλω faciente fut. 2 σφαλῶ. Ex eodem est aor. 2 pass. opt. modi σφαλεῖεν, Atticam habens syncopen pro σφαλείησαν.

Σφαραγεῶντο, Ionicè seu Doricè apud Homer. pro ἐσφαραγοῶντο, sublato etiam augmento. præter. imperf. verbi σφαραγόομαι.

Σφῆλαι, aor. 1 act. infin. modi, à them. σφάλλω. vnde & particip. σφήλας.

Σφαθεῖμν, aor. 1 pass. opt. modi, à them. act. σφάζω, faciente fut. 1 σφάσω.

Σχέθε seu σχέθεν, præt. imperf. act. verbi σχέθω, augmento carens pro ἔσχεθε.

Σχεθείς, particip. aor. 1 pass. ab act. them. ἔχω, faciente fut. 1 σχήσω, (ex them. σχέω) & præt. pass. ἔσχημαι, aor. 1 pass. ἐσχέθην, facta systole vocalis longæ, vt in θύρεθεν. vnde aor. infin. σχεθῆναι.

Σχέθν, Ionicè seu Doricè pro σχεῖν. aor. 2 act. infinit. modi, ab eodem them.

Σχέο, Ionica diphthongi dissolutione pro σχοῦ. aor. 1 med.

imper. modi, ab eodem them.

Σχές, pleonasmo τῦ ς pro σχέ. aor. 2 act. imper. modi ab eodem. Similiter σπῆς dicitur pro σπεῖ, & ἐνίσπες pro ἐνίσπε; sequendo formam aor. 2 imper. verborum in μι, nimirum θές, ἕς.

Σχήσεσθαι, fut. 1 med. infin. modi, ab eodem verbo ἔχω, faciente fut. 1 act. σχήσω, ex inus. them. σχέω.

Σχεδίδαι, aor. 1 pass. infin. modi, à them. act. σχίζω faciente præt. perf. pass. ἔσχισμαι.

Σχοίατο, Ionicè pro σχοῖντο. aor. 2 med. optat. modi, à verbo ἔχω faciente fut. 2 σχῶ, ex inus. them. σχέω. Idem in aor. 2 act. facit σχοίμι, Atticè pro σχοῖμι, vt πτοίμι pro πτοῖμι: ex quo postea med. ille σχοίμην.

Σχόμενος, particip. aor. 2 med. ἐσχόμην, ex eodem them.

Σχοῦ, aor. 2 med. imp. modi, ab eodem.

Σχών, particip. aor. 2 act. ab eodem.

Σώεσκε, Ionicè pro ἔσωε, abiecto primùm augmẽto, deinde annexa Ionica illa syllaba σκε. præt. imperf. act. verbi σώω. quanquam nonnulli à σωέσκω deriuare malunt. Ex eodem σώω est præt. imperf. pass. σώετο, itidem augmento carens pro ἐσώετο: aliis tamen id pro σώζετο vsurpatum dicentibus per syncopen. Sed notandum est esse thema σώω alterius etiam significationis. à quo est præt. imperf. pass. σώοντο, quod Hesych. expon. ὡρμᾶτο, ἤρχετο.

Σωθείς, particip. aor. 1 pass. ἐσώθην, facti ex tertia pers. præter. perf. pass. σέσωται, dempto σ. à them. act. σώζω.

Τ

Ταγείς, particip. aor. 2 pass. ἐτάγην, ex act. them. τάσσω seu τάττω, faciente fut. 2 act. ταγῶ.

Ταθείς, partic. aor. 1 pass. ἐτάθην, ex act. them. τείνω faciente præt. perf. act. τέτακα, tanquam ex τάω. Inde & infin. ταθῆναι.

Τακείς, particip. aor. 2 pass. ἐτάκην, ex act. them. τήκω faciẽte fut. 2 act. ταχῶ. vnde aor. 2 ἔτακον, & pass. voce ἐτάκην: ex quo fut. 2 ταχήσομαι.

Τάμε, aor. 2 act. indic. modi, augmento carens more Ionico & poetico pro ἔταμε. facit enim τήμνω fut. 2 ταμῶ, vnde aor. ille 2 ἔταμον. ex quo participium ταμών. Aor. 2 pass. est ἐτάμην, vnde in subiunct. est ταμῶ.

Ταμέει, Ionica diphthongi circumflexæ dissolutione pro ταμεῖ. itidémque ταμέειν pro ταμεῖν, in fut. 2 act. eiusdem verbi τέμνω.

Ταρπηθν, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἐτάρπηθν: itidémque τάρπησαν pro ἐτάρπησαν. aor. 2 pass. indic. modi, à them. act. τέρπω faciente fut. 2 act. ταρπῶ, mutato ε in α, vt in præcedenti ταμῶ. Legitur cum genitiuo apud Homerum, τάρπηθν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, pro Ad satietatem vsque nos oblectauimus & exhilarauimus cibo potúque: vel etiam simpliciter Nos satiauimus. nam & infin. pass. huius aoristi exponit κορεσθῆναι simpliciter. Inepti autem sunt qui in his à τρέφω deformandis sese torquent.

Ταρφθήθναι, Doricè pro τερφθῆναι. aor. 1 pass. infin. modi, ab eodem them. habens præterea mutatum ε in α.

Ταφείς, particip. aor. 2 pass. ἐτάφην, ex act. them. θάπτω, faciente fut. 2 ταφῶ, propter sequentem aspiratam priore conuersa in tenuem, vt in aliis quoque fieri notum est. Itidem particip. aor. 2 act. est ταφών. Súntque qui Ionicam esse putent harum cognatarum literarum enallagen, ii siquidem dicunt ὀνθαῦπα, κιθών, κίθρα, βάθραχος, pro ὀνταῦπα, χιτών, χύτρα, βάτραχος. Notandum porro est, hoc ταφὼν duplicem habere significationem, nonnunquam enim declarat idem quod θαπτάμενος, Qui sepeliuit: nonnunquam idem quod θαμβούσας & ἐκπαγεὶς παθών. In qua significatione sunt qui hoc participium itidem à θάπτω deriuent, significante θαμβέω, nonnulli à θήπτω. Vide & Τθηπτέναι infrà.

Τεθαλῶς, particip. fœm. gen. ex τέθαλα præterito medio verbi θάλλω.

Τεθεῖεν, Attica syncope pro τεθείησαν. aor. 1 pass. opt. modi, ex aor. 2 indic. ἐτέθην. vnde & particip. τεθείς.

Τέθεικα, præt. perf. act. indicat. verbi τίθημι, Bœoticè pro τέθηκα. nam id regulare est ex fut. 1 act. θήσω. Itidém-

que in præter.perf. pass. τέθειμαι dicitur pro τέθημαι. vt ἕωκα & ἕωμαι pro ἧκα & ἧμαι, à them. ἵημι faciente fut.1 act. ήσω.

Τεθεληκέναι dici Alexandrinorum dialecto tradunt pro θεληκέναι, in infinituo præteriti perf. act. à them. θέλω. Sed improbatur eius vsus.

Τεθηλα, metri gratia verso α in η dicitur pro τέθαλα, in præterito medio verbi θάλλω. Frequens apud Homerum, vnà cum particip. τεθηλώς.

Τεθηλάμεθα apud Hesych. legimus expositum αἰεφύημεθα. quod est præt. perf. med. habēs terminationem passiui. vt ἐχρήγορθαι quoque apud poetas reperimus pro ἐγρηγορέναι.

Τεθηπέναι, infiniciuus præteriti perf. med. τέθηπα, ex quo & particip. τεθηπώς. secundum quosdam à verbo θέπω, secundum alios ex θάπτω, inter quos est Eustath.

Τεθήσατο, Ionico pleonasmo pro ἐθήσατο. aor.1 med. verbi θάομαι, ex quo suprà Doricus infinit. θῆσθαι. significat autem ἐθηλάσατο.

Τέθηκα, quidam κατὰ συνκοπὴν καὶ ἕωσιν factum aiunt ex τίθεικα. simplicius tamen potiumus dicere esse præter. perf. med. verbi inusitati θάω, vt ἵστα est ex στάω.

Τέθασι, præsens imper. act. à them. τίθημι, vt ἵσασι ab ἵστημι. Apud Eustath. τέθαν scribitur, tenui posita loco aspiratæ ob immediatè præcedentem aspiratam.

Τεθαείω, aor.2 act. opt. modi, anadiplasiasmum Ionicum habēs pro θαείω. ex verbo τίθημι, facto ex θάω. ex quo τίθημι est prima plur. τέθαιμεν, infin. τεθαέναι, & particip. τεθαώς.

Τεθαῶμεν, τεθαῶτε, τεθαῶεν, Attica syncope pro τεθαείομεν, τεθαείητε, τεθαείωσαν: numerus pluralis præcedētis τεθαείω.

Τεθάκαμες, Doricè apud Theocritum pro τεθήκαμεν. de quo mox.

Τεθάμεν, Doricè pro τεθαέναι. infinit. præs. act. ab eodem τίθημι.

Τεθᾶσι, per synæresin ex τεθάασι, vt βεβᾶσι ex βεβάασι. De τέθαα autem (cuius tertia perf. plur. est hoc τεθάασι) dixi paulo anté.

Τέθασο, pra. imper. pass. ex τέθαμαι, vt ἵσασο ex ἵσταμαι.

Τεθεικός, particip. præt. act. τέθεικα, quod syncopen passum esse factúmque ex τίθεικα aiunt. hoc autem τεθεικα Bœoticum esse volunt pro τεθηκα, vt τέθεικα paulo suprà pro τέθηκα: à them. θήσκω faciente fut.1 θήσω ex θάω. Quod porro ad obliquos attinet huius participii, sciendum est eos apud Homerum efferri modò per ο, quum metri lex postulat, modò per ω, vt quum dicit, Ἐλθεμεν ὑφ' ἑστίαν τεθνειῶτα. Idem in τεθνεὼς accidit.

Τεθνεὼς quoque legitur apud Suidam. particip. ex præt. θνεα habente ἕωσιν, vt ἑστεὼς ex ἕστα. Nisi pleonasmum τοῦ ε habere dicamus pro τεθνώς.

Τέθνηκα, præt. perf. act. verbi θνήσκω ex θνάω.

Τεθνήξω, apud Aristoph. legitur in Acharnens. Est autem fut.1 act. verbi τεθνήκω, facti more Siculo seu Syracusano ex præt. τέθνηκα, vt τεφύκω ex πέφυκα.

Τεθνήσω, fut.1 act. verbi θνήσκω ex θνάω, habens Ionicam reduplicationem pro θνήσω. Nisi ex τεθνάω deriuare malis. Legitur apud Suid.

Τεθνηώς, particip. præt. perf. τέθνηκα, syncopen habens pro τεθνηκώς. Ac quod de obliqu s participii τεθνεὼς dictum est, hoc huius quoque obliquis accidere sciendum est, eos nimirum pro metri necessitate modò per ω proferri ab Homero, modò per ο, vt Odyss. ο, Οὐκ ἔτ' μεμνημαι τεθνηότος, οὐδὲ μεταλλᾶ.

Τεθνὼς quoque per syncopē dicitur pro τεθναώς ex τέθναα, vt in ἑστὼς quoque ex ἕσταα absorbetur α. De τέθναα autem suprà dictum est.

Τεθορεῖν, anadiplasiasmo Ionico pro θορεῖν, vt λελαβέσθαι pro λαβέσθαι. Aor.2 act. infin. modi, à θοροω.

Τεθρῶσθαι, Doricè pro τετρῶσθαι: præt. perf. pass. infin. modi, ab act. them. τίτρωμι faciente fut.1 τρώσω ex inus. τρόω. Apud Varin. obscœnam habet significationem pro ὠχεῦσθαι, vt Terebrari quoque apud Latinos.

Τεκτήνατο, aor.1 med. verbi τεκταίνομαι, augmento carens pro ἐτεκτήνατο.

Τεκών, particip aor.2 act. à them. τίκτω, mutuante fut.2 τεκῶ ab inus. them. τίκω. vnde aor.2 ἔτικον.

Τελείεσκε, Ionicè pro ἐπίλεῖτο: præt. imperf. pass. αἰ αὐξηνται, à them. poetico πλείω pro πλέω.

Τέλεσαν, itidem sine augmento pro ἐτέλεσαν: aor.1 act. indic. à them. πελέω faciente fut.1 πελέσω, retento ε.

Τελεῦσι, Doricè pro πελοῦσι. à πελέω.

Τεμῶ, fut.1 act. verbi τέμνω: vnde infin. τεμεῖν. Quanquam & futuri 2 hæc esse possunt. nam reperitur etiam aor.2 τεμών. Mediæ vocis fut.1 vel 2 est τεμοῦμαι.

Τέξω, fut.1 act. verbi τίκτω, mutuaticium ab inus. τίκω, vnde & fut. τεκῶ. In voce med. fut. facit τέξομαι: at in pass. τεχθήσομαι.

Τέρπο, Ionica dissolutione diphthongi pro τέρπου. præs. imper. pass. ab act. them. τέρπω. Dores pro eodem τέρποι dicunt τερπευ.

Τέρσετο, Ionicè sine augmento pro ἐτέρσετο. præt. imperf. pass. verbi actiui τέρσω. Alioqui τέρσω est & Æolicum fut.1 act. verbi τέρσω, vt κέρσω à κείρω est.

Τέρσηνε, itidem sine augmēto pro ἐτέρσηνε. aor.1 act. indic. à τερσαίνω.

Τεταγὼν, Ionico anadiplasiasmo pro ταγὼν, vt λελαβὼν pro λαβὼν. particip. aor.2 act. à them. τείω, deriuato ex τοῦ significante λαμβάνω. vt annotat Eust.

Τέτακα, præt. perf. act. indicatiuum verbi τείνω, tanquam ex τάω. Vnde præt. pass. τέταμαι, ex quo aor.1 ἐτάθην.

Τετάσεται, præt. perf. pass. indic. verbi act. τανύσσω.

Τεταρπόμενος, Ionico & poetico anadiplasiasmo pro τερπόμενος. particip. aor.2 med. à them. act. τέρπω faciente fut.2 act. τερποῦ. Homer. Iliad. ε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ Οἴνῳ καὶ σίτῳ, quū ad satietatem vsq; amicum pectus oblectassent exhilarassēntque vino & cibo.

Τετάχατε, Ionicè pro τεταγμένοι εἰσί. præt. perf. pass. verbi act. τάσσω.

Τετύχατε, itidem pro τετυγμένοι εἰσί. tertia pers. plur. præteriti perf. pass. τέτυγμαι, facta ex tertia sing. τέτυκται, inserto α ante τι, & præcedente tenui versa in aspiratam. Sic in plusquamp. τετύχατο pro τετυγμένοι ἦσαν. Ab act. them. τυχω.

Τετυχῆσθαι, poeticè pro ὠπλίσθαι, & armis instructum esse, quasi verbo τυχέω facto ἀφ' τοῦ τύχη.

Τέτηκα, præt. perf. med. verbi τήκω, vt suprà σέσηπα à σήπω, retenta vocali longa in futuro 2 & aor.2.

Τετήκεται, apud poetas pro τέτηται seu τετμήσεται. præt. perf. pass. tanquam à τέω, facto ex τάω significante Pumio, Vlcisco. Ab eodem verbo est particip. τετηώς poeticam habens syncopen pro τετηκώς, vt κεκορηώς pro κεκορηκώς, & similia. vnde in plur. τετηότες apud Hom.

Τετμηότος, quidam per syncopē pro τετμημένος vsurpatum aiunt, quod est particip. præt. perf. pass. à them. τμάω. Sed quid vetat dicere esse particip. præt. perf. pass. τέτμεται, ex act. them. τίω: nec enim è longinquo petenda sunt quæ habemus in propinquo.

Τέτλα, per apocopen pro τέτλαθι. præs. imper. act. à verbo τέτλημι, vt τεθαθι à τέθημι. Sunt tamen qui hæc aoristi 2 esse dicāt, haberēque anadiplasiasmum Ionicum pro τλαθι & τλάθι.

Τετλαίλω, præsens opt. act. ab eodem τέτλημι, vt τεθαείω à τίθημι.

Τέτλαιμεν, per syncopen pro τετλάαμεν, vt τεθαιμεν pro τεθάαμεν. Prima pers. plur. præt. perf. τέτλαα. quod per syncopen itidem & προσθῆσιν τοῦ ι factum ex τέτληκα dicunt, ego autem habeo pro præterito medio. At τετλάμεν, est infin. Doricus pro τετλαέναι, vt in eo ipso videbis.

Τετλαέναι, præsens inf. act. ab eodē, vt τεθναέναι à τέθνημι est. Atque vt Doricè & Æolicè τεθνάμεν & τεθνάμεναι dicitur pro τεθναέναι, ita pro hoc τετλαέναι itidem τετλάμεν & τετλάμεναι reperiri sciendum est.

Τετληκὼς, Ionica syncope pro τετληκώς, vt suprà τεθνηὼς pro τεθνηκώς. partic. præt. perf. act. τέτληκα, ex τλῆμι seu τλάω, faciente fut.1 act. τλήσω.

Τέτμηκα, præt. perf. act. verbi τέμνω ex inus. them. τμάω, vt κάμνω facit κέκμηκα ex κμάω. Quidam tamen syncopen habere volunt pro τετέμηκα. quod τετέμηκα factum esset ex futuro τεμῶ, abeunte in præsens, vt γενέμηκα ex γεμῶ, κεχάρηκα ex χαρῶ, & huiusmodi alia. Inde pass. præt. τέτμημαι, ex quo particip. τετμημένος.

Τέτυκα, præt. perf. med. verbi τίκτω, ex τέκω habente ἕωσιν τοῦ ε εἰς ο, vt λέλογα & similia.

Τέτυμα, præt. perf. med. verbi τύμνω, habēs eandem ἕωσιν.

Τέτορα, itidem præt. med. verbi vel τίρω vel τορέω. Itē τέτορα apud Hesiod. poeticum nomen numerale est pro τέσσαρα.

Τέτραμμαι, præt. perf. pass. indicat. modi, à them. actiuo τρέπω, habens ἕωσιν τοῦ ε εἰς α, vt ἔγραμμαι & similia alia. Vnde infin. τετράφθαι, & particip. τετραμμένος.

Τετράφατο, Ionicè pro τετραμμένοι εἰσί. vt suprà τετάχατο & τετύχατο. præt. perf. pass. indicat. ab eodem verbo τρέπω.

Τετρόφομαι, fut. paulo pòst eiusdem them. ex τέτραφα secunda pers. præteriti pass.

Τετρήχα, pro τετρεχά seu ἐτετρεχά vsurpant poetæ, facta syncope alterius α, & alterius ἕωσιν εἰς η. præt. plusquāperf. med. verbi τρέχω. Homer. Τετρήχει ἀγορή. id est ἐτετάρασσε. Etymol.

Τέτρηνε, aor.1 act. indic. augmento carens pro ἐέτρηνε: à them. τετρήνω. vnde & particip. τετρήνας apud Lycophr.

Τετρίχει, præt. plusquamperf. med. verbi poetici τρίχω significantis τραχυνομαι. vnde particip. τετρηχώς, & fœm. τετρηχυῖα. Varin.

Τετεύχει, præt. plusquamperf. med. verbi τείχω. Vnde particip τετευχώς, cum suo fœm. τετευχυῖα.

Τέθρα, Atticum præt. perf. act. verbi τρέφω, vt κέκλοφα à κλέπτω est, & πέπομφα à πέμπω, mutato ε in ο.

Τέτρυμαι, præt. perf. pass. verbi act. τρύω.

Τέτρωμαι, præt. perf. pass. verbi act. τιτρώσκω, mutuo sumptum ab inus. τρῶ. Vnde particip. τετρωμένος.

Τετυμμαι pro τέτυγμαι dicitur ἀποβολῇ τοῦ ε, vt πέπυσμαι pro πέπυσσμαι. præt. perf. pass. verbi act. πεύχω. Nisi quis à τύμω deriuare malit. Vnde infinit. τετύχθαι & particip. τετυγμένος.

Τετύκοντο, aor.2 med. indic. modi, Ionicum habens anadiplasiasmum pro ἐτύκοντο, vt λελάβοντο pro ἐλάβοντο. Sunt qui ex τύχω deriuent, verùm quum id facere deberet aor.2 med. τετύχοντο, ex fut.2 τυχοῦμαι, ideo magis consentaneum est vt formem' à verbo τύκω, quod Hesych. affert pro ἐτιμαίζω. Similiter in act. voce τετυκεῖν pro τυκεῖν, est aor.2 infin. ab eodem them.

Τετύχηκα, præt. perf. act. indicat. verbi τυγχάνω ex τυχέω. Vnde particip. τετυχηκώς.

Τετύχη, Ionicè pro τύχῃ, primùm anadiplasiasmo, dein paragoge. aor.2 act. subiunct. modi, ab eodē τυγχάνω, ex inus. them. τυχέω.

Τετύχθαι, infin. præt. perf. pass. à them. act. τύχω, dempto ε ex diphthongo: vel potius ex verbo τύκω, cuius meminisse Hesych. iam dixi. At πτύχθω est imperat. eiusdem præteriti ab eodem them.

Τεθλῶμι, aor.1 pass. infin. modi, à them. act. πάσσω faciente fut.1 act. τέξω, ex inusit. verbo τέκω. Inde & fut. 2 pass. τεχθήσομαι.

Τείετον, Ionica augmenti detractione pro ἐτείετον. aor.2 act. à them. τρέπω faciente fut.2 τραπῶ, verso ε in α. Potest τράπον Ionica itidem augmenti detractione & præterea Bœotica syncope, esse etiam aor.2 pass. indic. modi pro ἐτράπησ, vt τμάγη pauloſuprà pro ἐτμάγησ.

Τεάφεν, Ionica augmenti detractione & Bœotica syncope dicitur pro ἐτράφησαν, vt τμάγη suprà pro ἐτμάγησαν. aor.2 pass. indic. modi, à them. act. θέφω, faciēte fut.2 act. θραφῶ, mutato ε in α, vt θέπω τραπεῖν. Est etiam hoc idem θάφεν aor.2 act. ex fut.2 θαφῶ, augmento itidē carens pro ἔθραφεν, ex prima perf. ἔθραφα.

Τρέασαν, Ionicè & poeticè pro ἔτρεσαν, abiecto primùm augmento, deinde geminato σ metri causa. aor.1 act. indic. à them. θέω, faciente fut.1 act. τρέσω, retento ε, vt πελέω πλέσσω.

Τρέφοιν, præs. optat. act. per syncopē pro θρεφοίην, quod Atticum est pro τρέφοιμι. Ita Etymologus, afferens ex Eurip. hunc huius τρέφοιν vsum, Ἄφρων αἴ θέλω εἰ τρέφοιν τὰ θῆν πέλας.

Τεταθῆσαι, aor.1 pass. infin. modi, à them. act. πετάσσω.

Τρομεοίατο, Ionicè pro θρομέοντο. præs. opt. pass. ab act. θρομέω.

Τροφόωσαι, Ionico itidem seu poetico pleonasmo τοῦ ο pro θροῶσαι. particip. præs. à them. θροάω.

Τρωθῇ, aor.1 pass. subiunct. modi, à them. act. πτώσκω faciente fut.1 θώσω, ex inus. them. θῶω.

Τρώσω, fut.1 act. verbi πτώσκω, ex inus. them. θῶω.

Τυπήσας, Atticè pro τύψας, ex τύπτω formato them. τυπέω.

Τυπόντων, itidem Atticè pro τυπέτωσαν: participii præs. genitiuo plur. posito loco tertiæ pers. plur. imper. præs. act. vt ἀγγελόντων iidem dicunt pro ἀγγελέτωσαν.

Τυφθείθω, τυφθεῖτε τυφθεῖεν, Attica syncope pro τυφθείητε, τυφθείητε, τυφθείησαν. aor.1 pass. opt. modi, à them. act. τύπτω.

Τυχθεὶς, particip. pass. aor.1 ἐτύχθω, ex them. τύχεμαι, deposito ε ex diphthōgo, vel potius ex τύκομαι, cuius He-

sych. meminit.

Τυχών, particip. aor. 2 act. ἔτυχον, à them. τυχάω faciente fut. 2 τυχῶ ex inus. verbo τυχέω. Ex quo them. est & in indic. modo τύχε pro ἔτυχε, poeticè & Ionicè dempto augmento. Ex τυχέω autem est fut. 2 act. τυχήσω.

Τυψαντων, Atticè pro τυψάντωσαν, vt paulo suprà τυπλόντων pro τυπλέτωσαν.

Τυψοῦσι, Doricè pro τύψουσι. fut. 1 act. verbi τύπτω.

Υ

Υἱβάλλειν, Æolica syncope pro ὑποβάλλειν dicitur, vt καββάλλειν pro καταβάλλειν, exempto ο, & π in β mutato propter sequens β. Eustath. annotat hanc λέξιν à quibusdam ψιλοῦσθαι.

Υπείρεχον, Ionicè seu poeticè metri causa inserto ι pro ὑπερεῖχον, dempto etiam augmento. præter. imperf. act. verbi ὑπερέχω.

Υπελύσαο, Ionica contractionis dissolutione pro ὑπελύσω. secunda persona singul. aor. 1 med. indic. modi, ab act. C them. ὑπολύω.

Υπεμνήμυκε, Eustath. diplasiasmo & pleonasmo vsurpatum scribit pro ὑπήμυκε, à them. ὑπημύω, significaréq; ait πεπαπίνωται, καταβέβληται. Idem tradit Etymol.

Υπεραστᾶ, Atticè, pro ὑπεραστῶσι. futurum 1 act. verbi ὑπεραστᾶζω.

Υπίτων, Bœotica syncope pro ὑποίτησαν. aor. 2 act. indicat. à them. ὑφίστημι.

Υποδύμεν, aor. 2 med. indic. à them. ὑποδύομαι, mutuante fut. 2 ὑποδροῦμαι ex inus. them. ὑποδρέω. ex quo habet & fut. 1 ὑποδρήσω, ex quo præt. perf. pass. ὑποδέδρημαι.

Υπῆρμαι, præt. perf. pass. indic. modi, ex act. them. ὑπαίρω. Vnde particip. ὑπηρμένος.

Υπῆρξα, aor. 1 act. indic. modi, à them. ὑπάρχω: cuius præt. perf. act. est ὑπῆρχα.

Υπῆρξο, Ionica diphthongi dissolutione pro ὑπόρουν. aor. 2 med. imper. modi, à verbo ὑπορνύομαι vel ὑπόρνυμι faciente fut. 2 med. ὑποροῦμαι ex ὑπορόω. ex quo facit & fut. 1 ὑποροήσομαι.

Υπόδυω, aor. 1 pass. infin. modi, à them. act. ὕω faciente fut. 1 act. ὕσω.

Υφεῖμαι, præter. perf. pass. verbi act. ὑφίημι. vnde particip. ὑφειμένος.

Υφελοίατο, Ionicè pro ὑφέλοιντο. aor. 2 med. optat. modi, à them. ὑφαιρέω faciente fut. 2 act. ὑφελῶ, ex inusit. them. ὑφέλω.

Υφεῦτε, secunda perf. plur. aor. 2 med. vel in indicat. vel in imper. modo, à them. act. ὑφίημι.

Υφῆκα, aor. 1 act. indic. modi, ab eodem them.

Υφῆναι, aor. 1 act. infin. modi, à them. ὑφαίνω. vnde & med. F aor. 1 ὑφηνάμην.

Υφίστη, Doricè pro ὑφίστη, vt πίστη pro πίστη, à them. ὑφίημι, vt annotat Varin. A quo them. est & infin. act. ὑφιέναι, & particip. ὑφιείς.

Υφοῖσι, Ionico pleonasmo τοῦ ο pro ὑφοῦσι, à them. act. ὑφόω.

Υφυφασαι, præt. perf. pass. indic. modi, à them. act. ὑφυφαίνω faciente præter. perf. pass. ὑφύφασμαι, vt φαίνω πέφασμαι. Zenodot. apud Etymol.

Φ

Φλαυθεν, pro ἐφαύθησαν dicitur primùm Ionica augmẽti detractione, deinde poetico pleonasmo τοῦ α, & tertiò Bœotica syncope. aor. 1 pass. indic. modi, à them. act. φαίνω. Similiter φαιύθη pro ἐφαύθη, Ionicam habet thematis amissionem & poeticum pleonasmum τοῦ α.

Φαγεῖν, aor. 2 act. infin. modi, à them. vel φάγω vel φήγω, faciente futur. 2 act. φαγῶ. Referunt ad verbum πεφάγω vel ἐδίω.

Φάγεται pro φαγῇ more quodam peculiari vsurpatum reperitur, secunda perf. sing. futuri φάγομαι, de quo nunc dicetur. Itidémque φάγεται pro φαγήσεται.

Φάγομαι, pro φαγοῦμαι dicitur correpta penultima & trãslato accentu, vt πόμαι suprà habuimus pro ποῦμαι. & ἔδομαι pro ἐδοῦμαι. fut. 1 med. verbi act. φάγω seu φήγω.

Φάγωσιν apud Theocr. Doricè pro φάγωσι. aor. 2 act. subiunct. modi, ab eodem.

Φάδι, præt. imper. act. à them. φημί, vt ἴσταθι.

Φαίδιμε, φαῖσι, φαῖεν, Attica syncope pro φαίηδιμε, φαίησι, φαίηεν. aor. 2 act. opt. modi, ab eodem φημί.

Φαινόσεῦο, Ionicè pro ἐφαίνεῦο dicitur, dempto primùm augmento, deinde inserta syllaba σκε. præt. imperf. pass. verbi φαίνομαι. Nisi à φαινέσκομαι deriuare malis.

Φαμί, Doricè pro φημί.

Φαν, Ionica augmenti detractione & syncope Bœotica, pro ἔφασαν seu ἔφησαν. aor. 2 act. indic. modi, à them. φημί.

B Φαύαι, infin. præs. vel aor. 2 act. ab eodem, vt ἰσταύαι & σταύαι. At φαῦαι est aor. 1 act. infin. modi, à φαύνω, vt μαῦαι à μαύνω. pro quo & φῦναι dicitur. facit enim aor. 1 indic. & ἔφυνα & ἔφυσα.

Φανεὶς, particip. ex ἐφάνην, aor. 2 pass. verbi φαίνω facientis fut. 2 φανῶ.

Φάνεσκε, Ionicè pro ἔφανε, dempto augmento & inserto σκε. aor. 2 act. ab eodem.

Φανῆς, pleonasmo τοῦ η pro φανῇς. aor. 2 pass. subiunct. modi, à them. act. φαίνω. In eodem aoristo 2 indic. modi φανῆ poeticè & Ionicè dicitur pro ἐφανη: & in duali numero φανήτω pro φανήτην. Ab eodem est imper. φάνηθι, & infin. φανῆναι.

Φανθεὶς, particip. aor. 2 pass. ἐφαύθην, ab eodem them.

Φάνῃ, Doricè pro φασί. tertia perf. plur. verbi φημί.

Φάο, Ionicè pro ἔφατο, dempto primùm augmento, deinde exempto σ. secunda perf. aor. 2 med. ἐφάμην, ex them. φημί. Item aor. 2 med. imper. modi, itidẽ pro φάσο. Hom. φάο μοι, θυγάτηρ, dic nec celes.

Φαύ, particip. aor. 2 act. ἔφυν, ab eodem them.

D Φαύσαι, infin. ex ἐφάμην, aor. 2 med. eiusdem them.

Φασῶ, φασῖς, φασῖ, Doricè pro φήσω, φήσις, φήσι. fut. 2 act. ab eodem φημί, faciente fut. 1 φήσω, ex inus. them. φάω.

Φάτο, tertia perf. sing. aor. 2 med. ἐφάμην, ab eodem them. At φατί Doricum esse tradunt pro φησί, ab eodem.

Φέρεσκον, Ionicè pro ἔφερον, dempto augmento, & inserta syllaba εσκ. præt. imperf. act. verbi φέρω.

Φερόμεθεν, Æolicè pro φερόμεθα dici, ab eodem themate, tradit Etymol.

Φῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφη. præt. imperf. vel E aor. 2 act. verbi φημί.

Φῇ, autem, cum ι subscripto, est præsens subiunctiui, vel aor. 2 ab eodem.

Φήη, pro eodem φῇ dicitur pleonasmo τοῦ η, vt σίη pro σῇ.

Φῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφῃ, itidémque φῆς pro ἔφης, & sic deinceps. præt. imperf. vel aor. 2 act. ab eodem φημί.

Φιῶμαι, aor. 2 act. infin. modi ab eodem them. φημί, vt σταῖμαι ab ἵστημι. At φῆναι, cum ι subscripto, est aor. 1 act. infin. modi, à them. φαίνω faciente aorist. 1 act. ἔφηνα. Suprà φαῦαι pro vtroque horum.

Φῆς, secunda perf. sing. præsentis φημί, præter morem aliorum verborum in μι habens subscriptum ι. Φῆς autem αὐαξήτου pro ἔφης, est secunda perf. sing. præt. imperf. vel aor. 2 act. ἔφω, ab eodem them.

Φήσεις, aor. 1 act. opt. modi, ab eodem themate, facière fut. 1 act. φήσω, ex φάω.

Φῆσθα, Ionica augmenti detractione & Æolica paragoge dicitur pro ἔφης. ab eodem.

G Φῆσι, Ionica paragoge pro φῇ. præs. vel aor. 2 subiũct. modi, ab eodem. At φησί, est tertia sing. à præs. φημί.

Φήσω, fut. 1 act. indic. eiusdem φημί, ex inus. them. φάω.

Φθαίη, aor. 2 act. opt. modi ab inus. them. φθῆμι, vt στείη ab ἵστημι. Refertur ad verbum φθάνω.

Φθάμενος, particip. aor. 2 med. ἐφθαμένω, ex eodem φθῆμι, vt πάμενος ab ἵπτημι.

Φθάνω, aor. 2 act. infin. modi, ab eodem φθῆμι, vt σταῖμι ab ἵστημι, & φαῦαι à φημί.

Φθαρεὶς, particip. ex aor. 2 ἐφθάρην, ab act. them. φθείρω, faciente fut. 1 act. φθαρῶ.

H Φθάρῃ, quidam ex recẽtioribus positum aiunt pro φθάρῃσθα per syncopen. est autem hoc φθάρῃσθα, imper. aor. 2 pass. ab eodem φθείρω faciente præt. perf. pass. ἔφθαρμαι.

Φθάς, particip. ex aor. 2 ἔφθασα, vt στάς ab ἔστη. ab inus. them. φθῆμι.

Φθάσω, fut. 1 act. verbi φθάνω, tãquam ex φθάω. Vnde aor. 1 ἔφθασα,

ἔφθασα, cuius optat. est φθάσειε, infin. φθάσαι, particip. A φθάσας.

Φθείμεν, φθεῖο, φθεῖτε, aor. 2 med. opt. modi, à φθῆμι facto ex φθέω, idémque significante quod φθίω, vt quidem tradunt nonnulli ex recentioribus.

Φθείομεν, Ionicè pro φθῶμεν, resoluta primùm vocali circumflexa α in εο, deinde facta systole τοῦ ω, & inserto ι metri causa. aor. 2 act. subiunct. à them. φθῆμι. vt θείομεν pro θῶμεν, à τίθημι.

Φθέρρω, Æolicum thema est pro φθείρω, vnde fut. 1 φθέρσω.

Φθέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ α resolutione in εο, B pro φθῶμεν. aor. 2 act. subiunct. modi, à them. φθῆμι.

Φθῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφθη. aor. 2 act. indic. modi, à them. φθῆμι. At φθῇ est aor. 2 act. subiunctiui modi, ab eodem.

Φθῆν dici pro φθείν, vt σῆν pro σείν, α verso in η & subscripto ι, scribit Eust. Atque ita erit aor. 2 act. opt. modi, ab eodem them. φθῆμι. Alii tamen subiunctiui modi esse volunt & eiusdem temporis, dicẽtes esse pleonasmum τοῦ η, pro φθῇ, scribentésque φθῇν.

Φθῆσα, Ionica augmenti detractione dicitur pro ἔφησα: C aor. 1 act. indic. modi, ab eodẽ φθῆμι faciente fut. 1 φήσω, ex φάω, vnde & fut. 1 med. φήσοντα.

Φθῆσι, Ionica paragoge τοῦ σι pro φθῇ. tertia perf. sing. aor. 2 subiunct. φθῶ, ex eodem φθῆμι.

Φθίμβρος per syncopẽ pro φθιόμβρος: partic. à them. φθίομαι.

Φθίτω, per syncopen aiunt itidem vsurpatum esse pro φθίεσθαι. potest tamen esse etiam infin. præt. perf. pass. ab eodem φθίομαι, augmento carens, pro ἐφθίσθαι.

Φθίωω, itidem per syncopen factum aiunt ex φθιόω. præs. D imper. à verbo φθίομαι.

Φθίσω, fut. 1 act. verbi φθέω. vnde infin. fut. 1 med. φθίσεσθαι.

Φίλαστο, Ionicè dempto augmento pro ἐφίλαστο. præt. imperf. pass. verbi φίλαμαι ex actiuo φίλημι: quorum tamen vtriusque nullus est vsus. Alii per syncopen malunt ex φιλήσαστο factũ esse, & tũc esset aor. 2 med. verbi act. φιλέω.

Φιλέεσκε, Ionicè pro ἐφίλεε, dempto primùm augmento, deinde annexa syllaba σκε.

Φιλεῦσται, Doricè pro φιλοῦσται, à them. eodem.

Φιλήμεναι, Ionicè itidem seu Doricè pro φιλῆναι, ex them. φίλημι, vt tradit Eust. Alii ectasin habere dicũt pro φιλέμεναι, quod Doricũ itidem est pro φιλεῖν, à them. φιλέω.

Φιμωθεὶς, particip. aor. 1 pass. ἐφιμώθην, à them. act. φιμόω.

Φλεγεθοίατο, Ionicè pro φλεγέθοιντο. præs. optat. pass. à them. φλεγέθω.

Φλεγεὶς, particip. aor. 2 pass. ἐφλέγην, à them. act. φλέγω.

Φλεγμῆναι, aor. 1 act. infin. modi, à them. φλεγμαίνω faciente aor. 1 indic. ἐφλέγμηνα, vt φαίνω ἔφηνα.

Φλεγοίατο, præs. optat. pass. Ionicum pro φλέγοιντο, ex act. them. φλέγω.

Φλεγθεὶς, aor. 1 passiui participium, ex eodem them. φλέγω. F Similiter in infin. eiusdem aor. 1 φλεχθῆναι dicitur. facit enim φλέγω fut. 1 act. φλέξω, præt. perf. pass. πέφλεγμαι, ex cuius tertia perf. πέφλεκται fit aor. 1 pass. ἐφλέχθην.

Φοβεύμβρος, Ionicè seu Doricè pro φοβούμβρος 1 particip. à them. φοβέομαι.

Φορῆναι, aor. 1 act. infin. modi, à them. φοραίνω.

Φορέδε, aor. 2 act. imper. modi, à them. φορέζω faciente fut. 2 act. φορεδῶ. Est & aor. 2 act. indic. modi, augmento carens pro ἔφορεδε. ab eodem them.

Φορέζεσκε, Ionicè pro ἔφορεζε, dempto primùm augmento, G deinde annexa paragoge σκε. præt. imperf. act. eiusdem φορέζω.

Φορέζεο & φορέζεῦ, Ionicè pro φορέζου. præs. imper. pass. ab eodem.

Φορεσαίατο, Ionicè itidem pro φορέσαιντο. aor. 1 med. optat. modi, ab eodem.

Φορχθεὶς, particip. aor. 1 pass. ἐφορέχθην, ab act. them. φορέσσω seu φορέσσω.

Φορῆν, per syncopen pro φόρειν seu φορεῖν. Ex eodem φορέω est fut. 1 act. φορήσω, habens & ipsum syncopen. At φρὲς est aor. 2 act. imper. à them. φρῆμι, vt χρὲς ex χρῆμι, θὲς ex τίθημι. Nisi id φρὲς pleonasmum τοῦ ς habere velis pro φρέ, ex eodem them. φρέω, sicut εἰπὲ ex ἔπω.

Φρεῖ, per contractionem ex φρέω: hoc autem per syncopen ex φορέω factum est. Thema est præsentis temporis.

Φυ, Ionica augmenti detractione pro ἔφυ. aor. 2 act. indic. modi, à them. φῦμι.

Φυῶσι, itidem pro ἔφυσαν, dempto augmẽto. præt. imperf. pass. ex them. φύομαι facto ex act. φῦμι. Possit etiam esse præt. plusquamp. pass. pro πέφυσαν seu ἐπέφυσαν, à them. act. φύω, vt χεῶσι pro κέχυσαν seu ἐκέχυσαν ex χέω.

Φύς, φεύσης, particip. aor. 2 act. ἔφυν, ex them. φῦμι.

Φωνεῶσι, Doricè seu Ionicè pro φωνοῦσι. particip. præs. act. ex them. φωνέω.

Φωχθεὶς, particip. aor. 1 pass. ἐφωχθέω, ex act. them. φώγνυμι seu φώγω.

X

Χάδε seu χάδεν, Ionica augmẽti detractione pro ἔχαδε. aor. 2 act. indic. modi, à them. χάζω faciente fut. 2 act. χαδῶ, & aor. 2 ἔχαδε. Alioqui χάδε potest esse etiam imper. aor. 2 act. ab eodem.

Χαδέειν, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro χαδεῖν. aor 2 act. infin. modi, ab eodem them.

Χάζεο & Χάζεῦ, Ionicè & Doricè pro χάζου. præs. imper. pass. ab eodem χάζω.

Χαιῶν, aor. 2 act. vel fut. 1 aut 2 act. infin. modi, à them. χαίνω, faciente χανῶ in vtroque fut. act. Ex quorum postremo, aor. 2 χανον, vnde opt. χάνοιμι, & subiunct. χανῶ, & particip. χανών. fut. med. est χανοῦμαι, vnde particip. χανούμενος.

Χαρεὶς, particip. aor. 2 pass. ἐχάρην, ex act. them. χαίρω faciente vtrunque fut. χαρῶ, & ex horum postremo aoristus 2 ἔχαρον. Porro ex ἐχάρην est χάρη tertia perf. sing. augmento carens more poetico pro ἔχαρη. Inde & imper. χάρηθι, opt. χαρείην, subiunct. χαρῶ, infinit. χαρῆναι: necnon fut. 2 pass. χαρήσομαι.

Χέαι, aor. 1 act. indic. modi, à them. act. χέω. contra regulam pro χεῦσαι. nam aor. 1 act. indic. modi, facit primùm χεῦαι, abiecta characteristica futuri, ex quo postea hoc χέαι, exempto præterea υ. Sic κῆαι pro καῦσαι vsurpatum est. Ex eodem aor. est particip. χέας: & voce med. χέασθαι, χεάμενος.

Χείσεται, fut. 1 med. indic. modi, à verbo inus. χίω significante χωρῶ, vt cum alii tradunt tum Eust.

B Χθυάντων, Atticè pro χυάντωσαν: posito genitiuo plur. participii aor. 1 act. pro tertia perf. plur. aor. 1 act. imperat. modi. Ambo sunt ex them. χέω faciente fut. 1 χεύσω, aor. 1 ἔχευσα, & dempto σ ἔχευα.

Χεύσω, fut. 1 act. indic. modi, à them. χέω. assumpsit autem υ cum σ futurum illud, vt ῥέω facit ῥεύσω, πνέω πνεύσω, & alia huiusmodi verba bisyllaba in εω terminata.

Χλιήνας, particip. aor. 1 act. à them. χλιαίνω. Ex quo them. est χλιανθεὶς, particip. ex aor. 1 pass. ἐχλιανθέν, facto ex præt. perf. pass. ἐχλίαμμαι.

Χολωσείδν & Χολωσείδναι, Dorica sunt pro χολῶσαι. aor. 1 act. infin. modi, à them. χολόω, faciente fut. 1 χολώσω.

Χραισθεὶς, particip. aoristi 1 pass. ἐχραίσθην, ex act. them. χραίνω, faciente præt. perf. pass. κέχραστται, ex quo aor. ille.

Χρειόμβρος, Ionica vocalis circumflexæ α resolutione in εω, pro χρεώμβρος. particip. præs. pass. χρεώμαι seu χρῶμαι. alii pleonasmum esse dicunt sicut in μεμνώοντο.

Χρεῦ, Ionica augmenti detractione pro ἔχρεω, apud Sophoclem. Alioqui est & infin. præsens, significãs Oportere, Conuenire, apud Eurip. in Hecuba. & tunc habet apocopen pro χρεῦναι, solíque poetis est vsitatum, vt Varin. tradit ex ver. gramm.

Χρεῦναι, infin. impersonalis verbi χρὴ, vt iam dixi.

Χρῆς, Hesych. exp. θέλεις, χρῇζεις. Dorica igitur contractione factum fuerit ex χρέεις, vt ζῆς ex ζέεις, & ι ei suscribendum est.

Χρῆσθα, pro χρὴ Doricum esse tradit Varin.

Χρήσθων, idẽ pro χρήσθωσαν Atticum esse annotat, vt ἐχρέσθων & μεμνήσθων pro ἐχρέσθωσαν, μεμνήσθωσαν: positis dualibus passiuis loco pluralium in imperandi modo. ficut iidem in act. voce vtuntur genitiuis pluralibus participiorum pro tertis perf. plur. itidem in imperatiuo. Χρῆσθαι autem pro χρᾶσθαι Doricum quidem est, sed in communi vsu apud Atticos quoque.

Χρῶσι, aor. 1 act. infin. modi, à them. χρώννυμι faciente fut. 1 act. χρώσω, ex inus. them. χρόω. Ab eodem est aor. 1 pass.

infin. χρωδιῶμαι.
Χρῶτο, per contractionem pro χράοιτο. præs. optat. pass. à χράομαι.
Χύτο, Ionicè detracto augmento pro κέχυτο seu ἐκέχυτο. præt. plusquamperf. pass. indic. modi, à them. act. χέω. Itidémque in plur. num. χῶτο pro κέχυτο seu ἐκέχυτο. vt λύτο & λυῶτο pro λέλυτο & λέλυτο.
Χώεο, Ionica resolutione diphthongi pro χώου. præs. imper. pass. à them. χώομαι significante Irascor. à quo est & imperf. χώετο, augmento carens pro ἐχώετο.
Χῶσαι, aor. 1 act. infinit. modi, à χώννυμι, mutuante fut. ex inus. them. χόω: vel etiam à poetico verbo χώω significante idem quod ὀργίζω & λυπῶ. Ab iisdem them. sunt aor. 1 med. vocis χώσατο, sine augmento pro ἐχώσατο: infin. χώσασθαι, & particip. χωσάμενος.
Χωσθεὶς, particip. aoristi 1 pass. ἐχώσθην, ex them. χώννυμι seu χόω.
Χώσω, fut. 1 act. indic. modi, vel ex χώννυμι mutuante id ex inus. them. χόω, vel ex poetico them. χώω.

Ψ

Ψαῦσ, fut. 1 act. indic. modi, à them. ψαύω.
Ψαυσθεὶς, particip. aoristi 1 pass. ἐψαύσθην, à them. act. ψαύω.
Ψαύσειὰς, particip. aor. 1 pass. ἐψαύσθην, à them. ψαύσομαι.
Ψεχθεὶς, particip. aor. 1 pass. ἐψέχθην, à them. ψέγω.
Ψήλας, particip. aor. 1 act. ἔψηλα, à them. ψάλλω.
Ψύξας, particip. aor. 1 act. ἔψυξα, à them. ψύχω. Ab eodem them. est infin. aor. 1 pass. ψυχθῆναι, & particip. ψυχθείς.

Ω

Ὦ præs. subiunct. act. verbi εἰμὶ, ex inus. them. ἔω. Ὦ autem, aspiratum, est itidem præs. subiunct. act. sed verbi ἵημι ex ἕω.
Ὤιχα, præt. med. verbi οἴχομαι, pro quo Attici dicunt ἔῳκα. Sic ᾤχον facit idem thema in præt. imperf. act.
Ὤιγνυτο, præt. imperf. pass. à them. act. οἴγνυμι.
Ὤιδα, præt. perf. med. verbi οἰδέω. Itidémq; in plusquamperf. ᾤδει: Ionica resolutione diphthongi pro ᾠδει. sine ι autem subscripto ᾤδα, est præt. med. verbi ὄζω facientis fut. 2 act. ὀδῶ, itidémque ᾤδει est præt. plusquamperf. eiusdem.
Ὠδήκαν, Doricè pro ὠδήκασι. præt. perf. act. à them. οἰδέω. Vnde particip. ὠδηκώς.
Ὠδηθμένος, particip. præter. perf. pass. ὠδήκμαι, ex eodem them. οἰδέω.
Ὤιδον, præt. imperf. act. eiusdem verbi, per cõtractionem ex ᾤδεον.
Ὤιδυσαν, metri causa pro ὠδύσαν, à them. ὀδύσσω, vnde & præt. perf. pass. ὤδυσμαι.
Ὤιδωδειν, præt. plusquamperf. med. ex perfecto ὄδωδα, assumpto augmento. ambo ex them. ὀζω, habentia reduplicationem Atticam, pro ὤδει & ὤδει.
Ὤιετο, præt. imperf. pass. verbi οἴομαι, facit enim id in prima perf. imperf. ᾠόμην, in secunda ᾤου, in tertia ᾤετο, & sic deinceps.
Ὤιξεσαν, aor. 1 act. verbi ὀίγω facientis fut. 1 ὀίξω, vt quidam recentiores tradunt.
Ὤιήθην, aor. 1 pass. indic. modi, ex them. οἴομαι, faciente fut. 1 οἰήσομαι, ex inus. them. οἰέομαι.
Ὤιγνυτο, poetica seu Ionica diphthongi resolutione pro ᾤγνυτο. à them. οἴγνυμι pro οἴγνυμι.
Ὤιετο, præt. imperf. pass. verbi οἴομαι.
Ὤιθέω, aor. 1 pass. verbi poetici οἴομαι facientis fut. 1 med. οἰήσομαι. apud Varin. Deberet tamẽ potius facere ᾠήθην.
Ὤιξε, Ionica seu poetica diphthõgi dissolutione pro ᾤξε. aor. 1 act. à them. οἴγω pro οἴγω.
Ὤιστο, aor. 1 med. verbi poetici οἴομαι. Ex quo est & aor. 1 pass. ᾠήθη, & præt. plusquamperf. pass. ᾤστο.
Ὠικτίσατο, aor. 1 med. verbi act. οἰκτίζω. Sic ᾠκτίρησεν est aor. 1 act. verbi οἰκτείρω tanquam ex οἰκτιρέω.
Ὤλα, præt. med. verbi ὀλέω seu ὄλλυω. pro quo Attici ὄλωλα dicunt, repetitis duabus initialibus præsentis. Eiusdem them. aor. 2 med. est ὠλόμην, ὤλου, ὠλετο.
Ὦμεν, præs. subiunct. act. ex them. εἰμὶ, faciente primam perf. subiunctiui ὦ ex ἕω per contractionem. Ὦμεν autem, spiritu aspero, est itidem præsens subiunct. act. à them. ἵημι, quod itidem primam subiunct. act. facit ὦ, ex ἕω. Ὦμαι verò est aor. 2 med. subiunct. modi, ab eodem ἵημι, vt θῶμαι à τίθημι.
Ὤμιλω, per syncopen pro ᾠόμιλω. præt. imperf. verbi οἴομαι, habentis itidem syncopen pro οἴομαι.
Ὤμοσα, aor. 1 act. verbi ὄμνυμι faciẽtis fut. 1 ὀμόσω, ex ὀμόω, rerẽto ο. Sic præt. perf. act. idẽ facit ὤμοκα. pro quo Attici dicunt ὀμώμοκα, repetitis duabus initialibus præsentis.
Ὤμωξα, aor. 1 act. verbi οἰμώζω.
Ὠνάμην, quidam per syncopen positum aiunt pro ὠνησάμην. nihil tamen vetat quominus sit præt. imperf. verbi ὄναμαι facti ex act. ὄνημι.
Ὠνήσω, secunda perf. aoristi 1 med. ὠνησάμην, ex them. ὄνημαι seu ὀνέομαι. ex quo ὄνημαι est etiã præt. imperf. ὤνητο. Idem tamen ὤνητο potest esse etiam præt. plusquamperf. pass. verbi ὀνέομαι vel ὠνέομαι.
Ὠνομάσθαι, Ionicè pro ὄνομα σιδήροι εἰσί. præter. perf. pass. indic. modi, à them. act. ὀνομάζω.
Ὤξα, aor. 1 act. verbi οἴγω.
Ὠόμην, præt. imperf. pass. verbi ᾤομαι. cuius tertia plur. est ᾠοντο.
Ὤπται, præt. perf. pass. indic. modi, à them. ὀπτομαι.
Ὠρεον, Ionicè pro ὤρεον seu ὤρων. ab Ionico itidem them. ὀρέω pro ὁράω.
Ὡρμέατο, Ionicè pro ὥρμωτο. præt. plusquamperf. pass. à them. act. ὁρμέω vel ὁρμάω.
Ὥρμηνε, aor. 1 act. verbi ὁρμάνω.
Ὤροεα, præt. perf. med. verbi ὄρω, habens vocalium αὐξήσεφον ἔπιν pro ὤρωεα, metri causa apud Homer. ὤροεα autem Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum habet pro ὤρεα.
Ὤρσω, aor. 1 act. verbi ὄρω, Æolicus pro ὤρεα. faciunt enim Æoles fut. ὄρσω, non ὀρῶ, vt κίρσω etiam dicunt iidem, non κερῶ.
Ὤρτο, præt. plusquamp. pass. eiusdem them. facientis præt. perf. pass. ὤρμαι.
Ὠρύχατο, Ionicè pro ὠρυγμοί εἰσι. præt. perf. pass. verbi act. ὀρύσσω. Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis dicitur pro eodem ὀρωρύχατο.
Ὠρχεῦτο, Ionicè seu Doricè pro ὠρχοῦτο. præt. imperf. verbi ὀρχέομαι.
Ὤρχιμος dici κατ' ἔμφασιν καὶ συνεκδοχὴν pro ἀρχόμενος tradit Etymol. Videndum tamen ne sit scribendum Ὠρχομενος pro ὁ ἀρχόμενος.
Ὠρώρειν, præt. plusquamperf. med. verbi ὄρω, ex præt. perf. ὄρωρα, assumpto suo augmento.
Ὠρωρέχατο, itidem est plusquamperf. verbi ὀρέγω, habens suum augmẽtum, sed in pass. voce, & more Ionico pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν.
Ὠρωρέχειν, similiter augmentum habet, in præt. plusquamperf. actiuo, à them. act. ὀρέγω. Sic ὠρωρύχειν ex ὀρύσσω.
Ὥσασκε, Ionicè pro ὥσει, inserta syllaba ασκ, vt in τυψασκε. aor. 1 act. verbi ὠθέω, ex inus. them. ὤθω. Vnde in med. voce ὤσατο, & particip. ὠσάμενος.
Ὦσι, tertia perf. plur. præs. subiunct. act. à them. εἰμὶ, faciente primam sing. ὦ ex inus. them. ἔω. At ὦσι, aspiratum, est itidem tertia perf. plur. præs. subiunctiui actiui, sed à them. ἵημι, quod & ipsum facit ὦ ex inus. them. ἔω.
Ὦσμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ὠθέω, facientis fut. 1 act. ὤσω, ex inus. them. ὤθω. Vnde particip. ὠσμένος. Inde & aor. 1 pass. ὠσθῆναι, ex quo particip. ὠσθείς.
Ὠσεῖ, Atticè pro ὠσεῖς. secunda pers. sing. fut. 1 med. ὠσεῦμαι pro ὠσέομαι, à them. act. ὠσέζω.
Ὤφθησαν, aor. 1 pass. indic. modi, ex them. ὄπτομαι, faciente fut. 1 med. ὀψόμαι, præt. perf. pass. ὦμμαι, ex cuius tertia perf. aoristus ille.
Ὤιχα, præt. perf. act. verbi οἴχομαι.
Ὤιχατο, Ionicè pro ᾠχωκότες ἦσαν. præt. plusquamperf. pass. eiusdem them.
Ὤιχωκα, poetica ἔκτασις τοῦ ι pro ᾤχηκα. præt. perf. act. verbi οἴχω ex οἰχέω.

Admonendum te putaui, lector, ubi testimoniũ Varini affertur, ipsius autoritate niti nos minimè voluisse, sed eius potius ex quo ea quæ affert descripsit. Hoc quoque non prætereundum duxi, quum verbum passiue vocẽ renocatur ad thema quod est actiue, respici ad primum thema, non ad id ex quo illud immediatè (si ita loqui licet) derinatum est.

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΣ.

Ἐπὶ τῆς σημείων αὖ τις φαίη καὶ τοῦτο ὅσα ἀριθμοῦ σημεῖά ἐστι. καὶ γὰρ τοῦτο ἔν τε τοῖς γεγραφῆς τῆς βιβλίοις ὀλίγοις τίσι εἴκοσιν ὁρᾶται γεγράμμα· ἀλλὰ καὶ παρὰ Σόλωνι τῷ τῆς νόμοις Ἀθηναίων γεγράφαται τὰ ἐπ' ἀγχοῖν ἀναγεγραμμένα τούτοις ὁρᾶ τοῖς γράμμασι σεσημασμένα. καὶ σήλαις ἢ καὶ παλαιαῖς καὶ ψηφίσματα καὶ νόμοις πολλοῖς οὕτως ἔστι θυρεόσιν τὰ τῆς ἀριθμῶν σημεῖα ἔχοντα. φέρε οὖν καὶ τοῦτα γεγράφωμεν, ἵνα μηδὲν ἡμῖν παραφθαρῇ δόξῃ. Τὸν μὲν οὖν ἕνα ἀριθμὸν, ἓν ἴδιον σημαίνει· τὸν δὲ δύο, δύο ΙΙ. καὶ οὕτω μέχρι τῆς τεσσάρων· τὸν γὰρ πέντε, τὸ π γράμμα σημαίνει. ὁμοίως τὸν ἓξ τὸ αὐτὸ π καὶ μετὰ τὸ ἑνὸς Ι, ὡς ἂν τοῖς πέντε ἑνὸς ἀναφερομένου. καὶ μέχρι τῆς ἑνιέα. ὁ γὰρ δέκα, τῷ δ σημαίνεται. τὰ δὲ εἴκοσι, τὰ δύο δδ. καὶ μέχρι τῆς πεντεκόντα ὁμοίως. τὸν γὰρ πεντήκοντα, τὸ π γράμμα σημαίνει, δ ἔχον ἐν αὐτῷ μέσον, [Ω]. τὰ δὲ ἑξήκοντα, τοῦτο τὸ τὸ σημεῖον ἀκολουθοῦσ αὐτῆς τῆς δεκαπενταέμορον. καὶ οὕτω μέχρι τῆς ἑνενήκοντα. τὰ γὰρ ἑκατὸν, τῷ η σημαίνεται. τὰ δὲ διακόσια, τὰ δύο ηη. καὶ οὕτω μέχρι τῆς τετρακοσίων. τὰ γὰρ πεντακόσια. τὸ π γράμμα σημαίνει, ἔχον ἐν ἑαυτῷ μέσον τὸ η, [Η]. τὰ δὲ ἑξακόσια, ὁμοίως τὰ αὐτὰ τούτου σημεῖον τῆς δεκαπενταέμορον τῷ η. καὶ μέχρι τῆς ἐνακοσίων ὁμοίως. τὰ γὰρ χίλια, τὸ χ γράμμα σημαίνει· καὶ τὰ δισχίλια, τὰ δύο χχ. καὶ μέχρι τῆς τετρακισχίλιον. ὁμοίως πάλιν τὰ πεντακισχίλια τὸ π ἔχον μέσον τὸ χ, σημαίνει, [Χ]. τὰ δ' ἑξακισχίλια τῆς δεκαπλασίως τοῖς τεσσαρακοντάς τὸ αὐτὸ τὸ σημαίνει, τῆς δεκαέμορον αὐτῷ τὸ χ. καὶ μέχρι τῆς ἐνακισχιλίων ὁμοίως. τὰ δ' μύρια, τὸ μ γράμμα σημαίνει. αἱ δ' δεκαπλασιάσεις τούτων, ἰώτα μὲν αὔξειν τοὺς ἀριθμοὺς δέῃ, ὀλίγα τὸ δεξιὸν μέρος γίνονται· ἰώτα δ' μειοῦν, ὀλίγα τὰ ἔπρον. ἡ δὲ τῆς δεκάδος ἐκεῖθεν, σημαίνει ὅτι χρὴ τοῦτον τὸν ἐλάττω ἀριθμὸν ἐπ' ἐκείνου πολλαπλάσιος ἀφαιρεῖν. ἐπὶ ἔγραψα δ' αὐτὰ τὰ γράμματα τῆς ἀριθμῶν κατ' τὸ ἑξῆς, ἀπὸ τῆς μονάδος ἀρξάμενος. τεθαρρηκὼς αὐτῆς ἕκαστα τὰ τῶν κοινοῦ ἀριθμοῦ σημεῖα· ἵν' οὕτω μᾶλλον γνώσεμα ἢ τὰ τεσσερακοντάδια τούτων, χρὴ σ', ὡς τεσσέρακοντα, πιεῖν δ' τὰ δ τεσσαρακόσια γράμματα τὸ ἕκαστον ἀριθμοῦ πλῆθος σημαίνει. ἔγραψα δὲ μονάδας, δεκάδας, ἑκατονταδας, χιλιάδας. τὰ δ' ἐφ' ἑκάστῳ τούτων παρ' αὐτῆς τεθαρρυζήσεις δῆλον ὅτι καὶ τῆς τεθαρρεδεδομένων δεῖ. τεθαρρεῖτον δ' ἀεὶ τὸν μείζω τῷ ἐλάττονι, κατὰ τὸ ἀκόλουθον τεθαρρεῖν τὰς τοσαῦτα τῆς ἀριθμῶν.

HERODIANI DE NOTIS numerorum tractatus.

PRæterea ex notarum genere dicat quispiam esse eas quoque quæ numeri notæ sunt. Nam has & in scriptionibus librorum videmus in fine scribi: & apud Solonem quoque, qui Athenienſium leges conſcripſit, pecuniarias mulctas iiſdem video literis notatas. Quin etiam columnas veteres & pſephiſmata, & leges multas inuenire eſt quæ has numerorum notas habeãt. Age igitur & de ipſis tractemus, ne quid neglexiſſe videamur. Vnitatis itaque numerum ſignificat vnum iota: binarium, duo ιι: & ita vſque ad quatuor. Quinarium enim (τὰ πέντε) ſignificat litera π: ſimiliterque ſenariũ notat hoc ipſum π adiecto vno Ι, veluti ad quinque priora addito vno: & ita deinceps vſque ad notẽ. Nam denarius numerus (τὰ δέκα) ſignificatur litera δ: vicenari9 verò, duobus δδ. eodémque modo vſque ad quadragenarium. Nam quinquagenarius (τὰ πεντήκοντα) notatur litera π habente δ in medio ſuo ventre, hoc modo, [Δ]. Sexagenarius autem, hac ipſa nota itidem vt in præcedentibus appoſitum habente ſuum δ. & ita progreſſio fit vſque ad nonagenarium. Centenarius enim (τὰ ἑκατὸν) ſignificatur litera η: ducenarius, duplici ηη, & ita vſque ad quingenarium. eius quippe (τῆς πεντακοσίων) nota eſt litera π, in ſui medio habens literam η: ſic nimirum, [Η]. Sexcenarius verò conſimiliter notatur eadem hac nota appoſita literæ η. & vſq; ad nongenarium eodem pacto proceditur. Etenim millenarii, (τῆς χιλίων) nota eſt litera χ: at duo millia ſignificantur duobus χχ. & ſic vſque ad quatuor millia progredimur. nam π rurſum vti ſuprà, in ſeſe medium continens χ, quinque millia (τὰ πεντακισχίλια) denotat: hoc modo, [Χ]. Idem verò & ſex millia ſignificat, conſimiliter vti in ſuperioribus appoſita eſt litera χ: eadém que ratione vſque ad nouẽ millia. Decem autem millia (τὰ μύρια) notat litera μ. Porro notæ illæ quæ apponuntur ſupradictis, quum augẽdus eſt numerus, ad dextrum apponuntur latus: quum minuendus, ad ſiniſtrum. nam appoſitio numeri ea parte facta, ſignificat oportere hunc minorem numerum ab illo maiore demere. Verùm ſubieci ipſas illas numerorum figuras ſerie & ordine ſuo, ab vnitate exorſus, ſingulis ipſarum appoſita cõmunis numeri nota: vt eo modo cognoſci melius & intelligi poſſint quæ antè dicta ſunt. Faciendum itaque vt prædictum eſt. appoſitarum nãque literarum vnaquæque numeri multitudinẽ ſignificat. Cæterùm ſcripſi numeros vnitatis, denarios, centenarios, millenarios, quia ex prædictis ſatis manifeſtum eſt quonam pacto ſinguli horum illis appoſitis augendi ſint. præmittendus autem ſemper maior minori, appoſitis ſerie ſua tot aliis numeris quot augere illum volumus.

Ι, α', ἕν.	Ι, 1, Vnum.
ΙΙ, β', δύο.	ΙΙ, 2, duo.
ΙΙΙ, γ', τρία.	ΙΙΙ, 3, tria.
ΙΙΙΙ, δ', τέσσαρες.	ΙΙΙΙ, 4, quatuor.
Π, ε', πέντε.	V, 5, quinque.
ΠΙ, ς' ἕξ.	VI, 6, ſex.
ΠΙΙ ζ, ἑπτά.	VII, 7, ſeptem.
ΠΙΙΙ, η', ὀκτώ.	VIII, 8, octo.
ΠΙΙΙΙ, θ', ἐννέα.	VIIII, 9, nouem.
Δ, ι, δέκα.	X, 10, decem.
ΔΙ, ια, ἕνδεκα.	XI, 11, vndecim.
ΔΙΙ, ιβ', δώδεκα.	XII, 12, duodecim.
ΔΙΙΙ, ιγ', τρεισκαιδέκα.	XIII, 13, tredecim.
ΔΙΙΙΙ, ιδ', τεσσαρεσκαιδέκα.	XIIII, 14, quatuordecim.
Δ Π, ιε', πεντεκαιδέκα.	X V, 15, quindecim.
Δ ΠΙ, ιϛ', ἑκκαιδέκα.	X VI, 16, ſedecim.
Δ ΠΙΙ, ιζ', ἑπτακαιδέκα.	X VII, 17, ſeptendecim.
Δ ΠΙΙΙ, ιη', ὀκτωκαιδέκα.	X VIII, 18, octodecim.
Δ ΠΙΙΙΙ, ιθ', ἐννεακαιδέκα.	X VIIII, 19, nouendecim.
Δ Δ, κ', εἴκοσι.	X X, 20, viginti.
ΔΔΙ, κα', εἰκοσὶν ἕν.	X XI, 21, vigintivnum.
ΔΔΙΙ, κβ', εἴκοσι δύο.	X XII, 22, vigintiduo.
ΔΔΙΙΙ, κγ', εἴκοσι τρία.	X XIII, 23, vigintitria.
ΔΔΙΙΙΙ, κδ', εἴκοσι τέσσαρες.	X XIIII, 24, vigintiquatuor.
ΔΔΠ, κε', εἴκοσι πέντε.	X X V, 25, vigintiquinque.
ΔΔΠΙ, κϛ', εἴκοσι ἕξ.	X X VI, 26, vigintiſex.
ΔΔΠΙΙ, κζ', εἴκοσι ἑπτά.	X X VII, 27, vigintiſeptem.
ΔΔΠΙΙΙ, κη', εἴκοσι ὀκτώ.	X X VIII, 28, vigintiocto.
ΔΔΠΙΙΙΙ, κθ', εἴκοσι ἐννέα.	X X VIIII, 29, vigintinouẽ.
ΔΔΔ, λ', τριάκοντα.	X X X, 30, triginta.
ΔΔΔΙ, λα'.	X X XI, 31.
ΔΔΔΙΙ. λβ'.	X X XII, 32.
ΔΔΔΙΙΙ, λγ'.	X X XIII, 33.
ΔΔΔΙΙΙΙ, λδ'.	X X XIIII, 34.
ΔΔΔΠ, λε'.	X X X V, 35.
ΔΔΔΠΙ, λϛ'.	X X X VI, 36.
ΔΔΔΠΙΙ, λζ'.	X X X VII, 37.
ΔΔΔΠΙΙΙ, λη'.	X X X VIII, 38.
ΔΔΔΠΙΙΙΙ, λθ'.	X X X VIIII, 39.
ΔΔΔΔ, μ'.	X X X X, 40.
ΔΔΔΔΙ, μα'.	X X X XI, 41.
ΔΔΔΔΙΙ, μβ'.	X X X XII, 42.
ΔΔΔΔΙΙΙ, μγ'.	X X X XIII, 43.
ΔΔΔΔΙΙΙΙ, μδ'.	X X X XIIII, 44.
ΔΔΔΔΠ, με'.	X X X X V, 45.
ΔΔΔΔΠΙ, μϛ'.	X X X X VI, 46.
ΔΔΔΔΠΙΙ, μζ'.	X X X X VII, 47.
ΔΔΔΔΠΙΙΙ, μη'.	X X X X VIII, 48.
ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, μθ'.	X X X X VIIII, 49.

Δ, ν', πεντήκοντα.	L, 50, quinquaginta.
Δ L, νά.	L I, 51.
Δ L I, νβ'.	L I I, 52.
Δ L I I, νγ'.	L I I I, 53.
Δ L I I I, νδ'.	L I I I I, 54.
Δ Π, νέ.	L V, 55.
Δ Π I, νς'.	L V I, 56.
Δ Π I I, νζ'.	L V I I, 57.
Δ Π I I I, νη',	L V I I I, 58.
Δ Π I I I I, νθ'.	L V I I I I, 59.
Δ, ξ', ἑξήκοντα.	L X, 60, sexaginta.
Δ L I, ξά'.	L X I, 61.
Δ L I I, ξβ'.	L X I I, 62.
Δ L I I I, ξγ'.	L X I I I, 63.
Δ L I I I I, ξδ'.	L X I I I I, 64.
Δ Π, ξέ'.	L X V, 65.
Δ Π I, ξς'.	L X V I, 66.
Δ Π I I, ξζ'.	L X V I I, 67.
Δ Π I I I, ξη'.	L X V I I I, 68.
Δ Π I I I I, ξθ'.	L X V I I I I, 69.
Δ Δ, ο', ἑβδομήκοντα.	L X X, 70, septuaginta.
Δ Δ I, οά'.	L X X I, 71.
Δ Δ I I, οβ'.	L X X I I, 72.
Δ Δ I I I, ογ'.	L X X I I I, 73.
Δ Δ I I I I, οδ'.	L X X I I I I, 74.
Δ Δ Π, οέ'.	L X X V, 75.
Δ Δ Π I, ος'.	L X X V I, 76.
Δ Δ Π I I, οζ'.	L X X V I I, 77.
Δ Δ Π I I I, οη'.	L X X V I I I, 78.
Δ Δ Π I I I I, οθ'.	L X X V I I I I, 79.
Δ Δ Δ, π', ὀγδοήκοντα.	L X X X, 80, octuaginta.
Δ Δ Δ I, πά'.	L X X X I, 81.
Δ Δ Δ I I, πβ'.	L X X X I I, 82.
Δ Δ Δ I I I, πγ'.	L X X X I I I, 83.
Δ Δ Δ I I I I, πδ'.	L X X X I I I I, 84.
Δ Δ Δ Π, πέ'.	L X X X V, 85.
Δ Δ Δ Π I, πς'.	L X X X V I, 86.
Δ Δ Δ Π I I, πζ'.	L X X X V I I, 87.
Δ Δ Δ Π I I I, πη'	L X X X V I I I, 88.
Δ Δ Δ Π I I I I, πθ'.	L X X X V I I I I, 89.
Δ Δ Δ Δ, ϟ', ἐνενήκοντα.	L X X X X, nonaginta.
Δ Δ Δ Δ I, ϟά'.	L X X X X I, 91.
Δ Δ Δ Δ I I, ϟβ'.	L X X X X I I, 92.
Δ Δ Δ Δ I I I, ϟγ'.	L X X X X I I I, 93.
Δ Δ Δ Δ I I I I, ϟδ',	L X X X X I I I I, 94.
Δ Δ Δ Δ Π, ϟέ'.	L X X X X V, 95.
Δ Δ Δ Δ Π I, ϟς'.	L X X X X V I, 96.
Δ Δ Δ Δ Π I I, ϟζ'.	L X X X X V I I, 97.
Δ Δ Δ Δ Π I I I, ϟη'.	L X X X X V I I I, 98.
Δ Δ Δ Δ Π I I I I, ϟθ'.	L X X X X V I I I I, 99.
H, ρ', ἑκατόν.	C, 100, centum.
H H, σ', διακόσια.	C C, (vel ↃↃ) 200, ducenta
H H H, τ', τριακόσια.	C C C, 300, trecenta.
H H H H, υ', τετρακόσια.	C C C C, 400, quadringenta.
H, φ', πεντακόσια.	D, (vel I Ↄ) 500, quingenta.
H, χ', ἑξακόσια.	D C, 600, sexcenta.
H H, ψ', ἑπτακόσια.	D C C, 700, septingenta.
H H H, ω', ὀκτακόσια.	D C C C, 800, octingenta.
H H H H, ϡ', ἐννακόσια.	D C C C C, 900, nongenta.
X, α, χίλια. mille.	M, (vel CIↃ, ∞, I) 1000,
X X, β, δισχίλια. millia.	II, (vel I I ∞) 2000, duo
X X X, γ, τρισχίλια. tria millia.	III, (vel I I I ∞) 3000,
X X X X, δ, τετρακισχίλια. 4000, quatuor millia.	IIII, (vel I I I I ∞)
X̄, ε, πεντακισχίλια. quinque millia.	V, (vel V ∞, I Ↄ Ↄ) 5000,
X̄ X, ς, ἑξακισχίλια. millia.	VI, (vel V I ∞) 6000, sex

A X̄ X X, ζ, ἑπτακισχίλια. VII, (vel V I I ∞) 7000, septem millia.

X̄ X X X, η, ὀκτακισχίλια. VIII, (vel V I I I ∞) 8000, octo millia.

X̄ X X X X, θ, ἐννακισχίλια. VIIII, (vel V I I I I ∞) 9000, nouem millia.

M, ι, μύρια. M, X, (vel CCIↃↃ, ↃMC, IMI) 10000, decem millia.

Hactenus Herodianus. Græci itaque pro numerorum notis vti sunt literis alphabeticis: iisque vel maiusculis vel minusculis. Maiuscularum quædam simplices fuisse comperiuntur, quædam duplices, seu alias in sese inclusas habẽtes. Simplices, sex sunt numero, I, Π, Δ, H, X, M. quarum prima, vnitatis nota est: secunda, quinarium numerum significat: tertia, denarium: quarta, centenarium: quinta, millenarium: sexta, millenariũ decies auctum. Earundem vnaquæque eius numeri quem denotat, initialis seu capitalis litera est: Π, nimirũ, πῆς πεντάδος: Δ, τῆ δεκάδος: X, τῆ χιλιάδος: M, τῆ μυριάδος: exceptis I & H. quarũ illa, μονάδος loco est: hæc, ἑκατονταπάδος, fortassis quoniam olim aspirationis nota (qua ἑκατον ταὶ insignitur) erat H, vt hodiéque apud Latinos. Eædem præterea omnes, præter vnam Π, vsq; ad quinarium numerum, siue per se, siue aliis adiunctæ, multiplicantur: vt, I, I I, I I I, I I I I: 1, 2, 3, 4. Δ, Δ Δ, Δ Δ Δ, Δ Δ Δ Δ: 10, 20, 30, 40. H, H H, H H H, H H H H: 100, 200, 300, 400. X, X X, X X X, X X X X: 1000, 2000, 3000, 4000. M, M M, M M M, M M M M: 10000, 20000, 30000, 40000. Duplex, quæque alias habeat inclusas, vna ab Herodiano commemoratur, nimirum Γ, quinarii numeri index. Ea enim interdum decadem habet inclusam, quinquagenarium numerum denotans, τῶν πεντηκοντάδα, hoc modo, [Δ]. interdũ ἑκατοντάδα, quingenarium significans, τῶν πεντακοσιάδα, hoc modo, [H]. interdum χιλιάδα, quinques auctum millenarium indicans, hoc signo, [X]. Valétque [Δ] idem quod πεντάκις δέκατ: [H], idem quod πεντάκις ἑκατόν: [X], idem quod πεντάκις χίλια: incluso ipsius ventri numero qui per ipsum multiplicandus venit. Similiter verò Latini maiusculartum (interdum & minuscularum) quibusdam vtuntur in significandis numeris: septem nimirum, I, V, X, L, C, D, M: prima significantes & ipsi numerum vnitatis: secunda, quinarium numerum: tertia, denariũ: quarta, quinquagenarium: quinta, centenarium: sexta, quingenarium: septima, millenarium. Multiplicant verò & ipsæ hæ Latinorum literæ, altera alteri appositæ: ita tamẽ vt maioris numeri nota semper præcedat. Si enim nota minoris reperiatur præmissa notæ maioris, non iam eum auget, sed imminuit tot numeris quot ea ipsa vel iis ipsis notis significantur. vt quum scribis I V, significat I I I I: quũ I X, significat V I I I: quũ X L, XXXX: quũ X C, LXXXX. itidémque fit in aliis. Minusculæ verò literæ Græcorũ omnes ad significãdos numeros vsurpantur: assumptis præterea tribus hisce notis, ϛ, ϙ, ϡ. In tres autem hæ distribuuntur classes. quarum prima continet vnitates illas vsque ad πῶ δεκάδα: secunda, τῆ δεκάδας, vsque ad πῶ ἑκατοντάδα: tertia, τῆ ἑκατοντάδας, vsque ad πῶ χιλιάδα. Prima hæc est, α', β', γ', δ', ε', ϛ', ζ', η', θ': 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Secunda, ι', κ', λ', μ', ν', ξ', ο', π', ϙ': 10, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90. Tertia hæc est, ρ', σ', τ', υ', φ', χ', ψ', ω', ϡ': 100, 200, 300, 400, 500, 600, 700, 800, 900. His tribus classibus continentur vnitates, decuriæ, centuriæ, vsque ad chiliadas. quæ chiliades & ipsæ iisdem scribuntur numeris: nisi quòd acuto illo tono non iam amplius notantur in dextri lateris superiore parte, sed in inferiore sinistri, hoc modo, α, β, γ, δ, ε, ϛ, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ϙ, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω, ϡ: 1000, 2000, 3000, 4000, 5000, 6000, 7000, 8000, 9000, 10000, 20000, 30000, 40000, 50000, 60000, 70000, 80000, 90000, 100000, 200000, 300000, 400000, 500000, 600000, 700000, 800000, 900000.

Augentur verò multiplicantúrque & hi numeri: nimirum δεκάδες suis vnitatibus, ἑκατοντάδες & χιλιάδες, necnon μυριάδες, itidẽ vel vnitatibus, vel aliis decadibus, hecatontadibus, chiliadibus, myriadibus, prout aut magno aut paruo eas excrescere numero volumus: sed posito eo ad latus duntaxat dextrum. vt ιβ', ρκ', ϡλζ', μρ, γωνθ. 12, 120, 137, 1100, 3859. Cæterùm præter has duas est & alia numerorum apud Græcos ratio, quum videlicet singula literarum elementa secundum alphabeti seriem loci sui numerum significant, ac quotum litera quæque in alphabeti ordine locum sortita est, eiusdem numerum repræsentat, vt α primum, β secundum, γ tertium, & ita deinceps vsque ad ω, quod vigesimiquarti symbolum habet.

Porro siquis Herodiani myriadem excedere, & aliquanto vlterius progredi velit, institutam ab eo rationem sequetur, hoc modo,

M M, κ, δεκμύρια. X̄ X̄, (vel X X ∞) 20000, viginti millia.

M M M, λ, τριακμύρια. X̄ X̄ X̄, (vel X X X ∞) 30000, triginta millia.

M M M M, μ, τετρακισμύρια. X̄ X̄ X̄ X̄, (vel X X X X ∞) 40000, quadraginta millia.

M̄, ν, πεντακισμύρια. L̄, (vel L ∞, IↃↃↃ) 50000, quinquaginta millia.

M̄ M, ξ, ἑξακισμύρια. L̄ X̄, (vel L X ∞) 60000, sexaginta millia.

M̄ M M, ο, ἑπτακισμύρια. L̄ X̄ X̄, (vel L X X ∞) 70000, septuaginta millia.

M̄ M M M, π, ὀκτακισμύρια. L̄ X̄ X̄ X̄, (vel L X X X ∞) 80000, octuaginta millia.

M̄ M M M M, ϟ, ἐννακισμύρια. L̄ X̄ X̄ X̄ X̄, (vel L X X X X ∞) 90000, nonaginta millia.

Quòd si vlterius adhuc progredi velimus, non vsque adeo certi erimus, etsi enim τῶ δεκακισμύρια notare possimus Δ maiusculo habente inclusum M, & τῶ πεντηκοντακισμύρια significare Π maiusculo itidem inclusum habente Δ cum M eidem incluso: tamen quid de cæteris decadibus statuendum sit, ambiguum erit: veluti de ea quæ ἑκατοσακισμύρια cõtinet, & quæ τριακοντακισμύρια, quæ ἑξηκοντακισμύρια, & sic deinceps vsque ad ἑκατοντακισμύρια. Nam si scribas illud Δ cum M ei incluso, & adiungas ei aliud Δ, ad significanda ἑκατοσακισμύρια, periculum erit ne potius intelligantur πεντηκοντακισμύρια καὶ δέκα. Id quod de iisdem figuris plures decadas adiunctas habentibus, dici potest. Sequamur ergo potius notas minuscularum literarum quæ ad hanc myriadem nobis complendam superfunt. quarum hæc est series.

ρ, δεκακισμύρια. C̄, (vel C M, C ∞, CCCIↃↃↃ) 100000, centum millia.

σ, ἑκατοσακισμύρια. C̄ C̄, (vel C C ∞) 200000, ducenta millia.

τ, τριακοντακισμύρια. C̄ C̄ C̄, (vel C C C ∞) 300000, trecenta millia.

υ, τετρακοσακισμύρια. C̄ C̄ C̄ C̄, (vel C C C C ∞) 400000, quadringenta millia.

φ, πεντηκοντακισμύρια. D̄, (vel IↃ, D ∞) 500000, quingenta millia.

χ, ἑξηκοντακισμύρια. D̄ C̄, (vel D C ∞) 600000, sexcenta millia.

ψ, ἑβδομηκοντακισμύρια. D̄ C̄ C̄, (vel D C C ∞) 700000, septingenta millia.

ω, ὀγδοηκοντακισμύρια. D̄ C̄ C̄ C̄, (vel D C C C ∞) 800000, octingenta millia.

ϡ, ἐννενηκοντακισμύρια. D̄ C̄ C̄ C̄ C̄, (vel D C C C C ∞) 900000, nongenta millia.

Hæc sequuntur ἑκατοντακισμύρια, χιλιακισμύρια, μυριακισμύρια. Quæ integra potius scribuntur quàm notis repræsentantur: quanuis apud Latinos decies centena millia hoc signo C C C C I Ↄ Ↄ Ↄ Ↄ notata compériantur.

Porro notandum est in compositione nominum numerálium solere maiorem numerũ minori præferri sine coniunctione: contrà verò minorem maiori non nisi intercedente coniunctione copulatiua καὶ præmitti. vt,

δεκαπέντε, — πεντεκαίδεκα.

δεκατέσσαρες, — τεσσαρεσκαίδεκα.

δεκαπέντε, — πεντεκαίδεκα.

δεκαοὶξ, — ἑκκαίδεκα.

δεκαεπτὰ, — ἑπτακαίδεκα.

δεκαοκτὼ, — ὀκτωκαίδεκα.

δεκαεννέα, — ἐννεακαίδεκα. itidémque in aliis. Dixi autẽ Solere, vt indicarem id non esse perpetuum. Est enim vbi minor numerus sine copula præmittatur, vt quum dicimus ἕνδεκα, δώδεκα, pro ἑνκαίδεκα & δυοκαίδεκα. Est contrà vbi maior præmittatur minori interce dente copulatiua particula καὶ, sed citra compositionẽ. Legimus enim apud Athenæum lib. 5, ἑπτακισχίλιοι καὶ ἑξακοσίοι. Item, δισχίλιοι καὶ πεντακόσιοι αὐδρες: χίλιοι καὶ ὀκτακόσιοι παῖδες: τετρακόσιοι καὶ ἑῖκοσι: ἑξακόσιοι καὶ πεντήκοντα: τετράκοντα καὶ ὀκτὼ: εἴκοσι καὶ τέσσαρες. Rursum minor numerus intercedente eadem copula, præmittitur maiori, non in compositione solùm, sed extra compositionem etiam. Legimus enim apud eundem Athenæum eodem in libro non solùm λεκάνας χρυσᾶς δυοκαίδεκα, verùm etiam ὀγδοήκοντα καὶ ἑκατὸν αὐδρες: & μυριάδες ὀκτὼ καὶ τεσσαρεσκόντα, l. 6. Sed & apud Homerum Od. φ, — κούρω δὲ δύο καὶ πεντήκοντα. Odyss. π, — πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κῶροι. Intermissa autem copulatiua illa particula καὶ, maior numerus præmittitur & in compositione & citra compositionem. In compositione, vt quum idem Athenæus eodem lib. dicit, κώλων δεκαδύο: βουζάλων δεκαπέντε: παιδήρωι δεκαοὶξ: τῶν χοῶν εἴκοσι τεσσάρων. Extra cõpositionem quoque apud eundem frequentissimè occurrit maior numerus præmissus minori sine copula, atque adeo in eodem libro. vt, ἱππῆς δισμύριοι πεισχίλιοι ἑξακόσιοι: χίλια πεντακόσια πέντε λινα: πεισχίλιοι ἑξακόσιοι σφαῦνοι: πέλωῥα δισχίλια ἑξακόσια πεντεκαιτρία: ζεύγη. δεκάσσα τεσσαρεσκόντα: ἑκατὸν πεντήκοντα αὐδρες: ἑκατὸν πεντήκοντα κλίναι: ἑξήκοντα τέσσαρες πανοπλίαι. Interdum quum numeri multitudo & quantitas certò non scitur, præmittuntur particulæ εἰς, ὡσεὶ, ὡς, vt apud Latinos Ad, Circiter, Ferè, Fermè, Plusminus. Thucyd. εἰς αὐδρας ἑξακοσίους καὶ ἔῖκοσι μάλιστα. Paus. εἰς πεντακοσίους ἐχθίστους σωωμάτων. Rursum Thucyd. ὡσεὶ ἑβδομήκοντα νεῶς. Idem, ὡσεὶ εἴκοσι καὶ ἑκατόν. Isocr. Euag. αὐθρώπους ὡσεὶ πεντήκοντα ἀποθανεῖν. In qua significatione ὡσεὶ που quoque dici, iuprà docui tomo 3, pag. 249, l. E. At tomo 4, col. 802, lit. D. exempla habes τῶ ὡς hunc vsum habentis, sed sine certo casu, vt superiora εἰς & ὡσεὶ, quæ accusatiuo duntaxat iũguntur in hoc loquendi genere. Quum verò plures nominato fuisse numero dicere volunt, vtũtur voce πλέους: quum pauciores, δύοντας vel ὀλίγους, adiecto numero illo minore quem maiori demũt. Athen. l. 5, de naue Philopatoris, ἐσέξαπο ἐρέτας πλείους ἢ τῶν τριακοσίων. Et mox, εἰς δὲ τὸ καπετρωμα ὁπλίζεται πεισχίλιοι, ὀλίγον δύοντας ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. Similiter Demosth. ὅτι δυοῖν δέοντα ἔτη κοσι, anni duobus dẽptis viginti: pro quo Latini dicunt Anni duodeuiginti. Idem, πεντήκοντα μιᾶς δεούσης ἔλαβε πεντήρεις. At Plut. Rom. δεούσας ὀλίγον ἀριθμῶ ὀκτακοσίων ἀρπάσας.

De nominibus ordinalibus.

Ordinalia nomina quæ vocant, originem ducunt ex numeralibus quæ hactenus sunt pertractata. Age igitur & ipsa recenseamus cum sua interpretatione.

Πρῶτος,	Primus.
Δεύτερος,	Secundus.
Τρίτος, (poetis τρίτατος)	Tertius.
Τέταρτος, (poetis τέτρατος)	Quartus.
Πέμπτος,	Quintus.
Ἕκτος,	Sextus.

Ἕβδομος,	Septimus.
Ὄγδοος,	Octauus.
Ἔννατος,	Nonus.
Δέκατος,	Decimus.
Ἑνδέκατος,	Vndecimus.
Δωδέκατος,	Duodecimus.
Τρισκαιδέκατος,	Decimustertius, seu Tertiusdecimus.
Τεσσαρεσκαιδέκατος,	Decimusquartus, seu Quartusdecimus. vtroque enim modo Latini loquuntur. id quod de sequentibus etiam dictum putator.
Πεντεκαιδέκατος,	Decimusquintus.
Ἑκκαιδέκατος,	Decimussextus.
Ἑπτακαιδέκατος,	Decimusseptimus.
Ὀκτωκαιδέκατος,	Decimusoctauus.
Ἐννεακαιδέκατος,	Decimusnonus.
Εἰκοστός,	Vigesimus, seu Vicesimus.
Εἰκοστὸς πρῶτος,	Vigesimusprimus.
Εἰκοστὸς δεύτερος,	Vigesimusecundus.
Εἰκοστὸς τρίτος,	Vigesimustertius, & sic deinceps.
Τριακοστός,	Trigesimus, seu Tricesimus.
Τριακοστὸς πρῶτος,	Trigesimusprimus, & ita deinceps.
Τεσσαρακοστός,	Quadragesimus.
Τεσσαρακοστὸς πρῶτος,	Quadragesim⁹ prim⁹, & sic deinceps.
Πεντηκοστός,	Quinquagesimus.
Ἑξηκοστός,	Sexagesimus.
Ἑβδομηκοστός,	Septuagesimus.
Ὀγδοηκοστός,	Octogesimus.
Ἐνενηκοστός,	Nonagesimus.
Ἑκατοστός,	Centesimus.
Διακοσιοστός,	Ducentesimus, vel Ducesimus.
Τριακοσιοστός,	Trecentesimus, vel Trecesimus.
Τετρακοσιοστός,	Quadringẽtesim⁹, vel Quadringesim⁹
Πεντακοσιοστός,	Quingentesimus, vel Quingesimus.
Ἑξακοσιοστός,	Sexcentesimus, vel Sexcesimus.
Ἑπτακοσιοστός,	Septingẽtesimus, vel Septingesimus.
Ὀκτακοσιοστός,	Octingentesimus, vel Octingesimus.
Ἐννακοσιοστός,	Nongentesimus, vel Noningesimus.
Χιλιοστός,	Millesimus.
Δισχιλιοστός,	Bis millesimus.
Τρισχιλιοστός,	Ter millesimus.
Τετρακισχιλιοστός,	Quater millesimus.
Πεντακισχιλιοστός,	Quinquies millesimus.
Ἑξακισχιλιοστός,	Sexies millesimus.
Ἑπτακισχιλιοστός,	Septies millesimus.
Ὀκτακισχιλιοστός,	Octies millesimus.
Ἐνακισχιλιοστός,	Nouies millesimus.
Μυριοστός,	Decies millesimus.
Δισμυριοστός,	Vicies millesimus.
Τρισμυριοστός,	Tricies millesimus. & ita deinceps vsque ad μυριακισμυριοστός, & in infinitum vsque multiplicando per aduerbia numeralia. Reperiuntur enim hæc à χίλιοι & μύριοι multiplicata per aduerbia ista, apud Platonem quoque, dicentem πθ΄ μακροκατακισχιλιοστὸς, necnon πεντηκοντακισχιλιοστὸς. Vbi Latinè dixeris potius Vnus è quadraginta millibus, quàm Quadragies millesimus: itidémque Vnus è quinquaginta millibus potius quàm Quinquagies millesimus. Porro, sciendum est, hæc ordinalia efferri nõ modò sine copula, verumetiam intercedente ea, & interdum quidem maiore numero minorem præcedente, interdum sequente. Quorum exempla Athen. nobis, vt suprà quoque suppeditat. Sine copula, vt lib. 14, Ἀνδρέας ὁ Πανορμίτης ἐν τῷ περιοδῳ τέτῳ φησὶ Σικελικῶν, libro trigesimotertio. Intercedente copula, & præeunte numero maiore: lib. 6, Θεόπομπος ἐν τῇ πεμπτοῇ καὶ τέτῃ φησὶ ἱστορίῳ. Sæpius minore numero præcedente, sequente maiore. vt ibidem, σαφῶς ἐκμθετεῖ Θεόπομπος ἐξῆς τῆς δευτέρας καὶ πεμπτοῆς φησὶ ἱστορίας. Et lib. 12, ὡς Θεόπομπος ἱστορεῖ ἐν τῇ τριακοστῇ καὶ ἑκατοστῇ. Aliquanto pòst, Φύλαρχος ἐν τῇ τέτῃ καὶ ἑκατοστῇ φησὶ ἱστορίῳ. Et lib 6. Θεόπομπος ἐν ἕκτῃ καὶ ἑκατοστῇ ἱστορίᾳ. Rursum l. 12, Ἀριστοξένης ἱστορεῖ ἐξῆς τῆς ἑβδόμης καὶ ἑκατοστῆς. Et paulo antè, Ποσειδώνιος ἐν τῇ ἑβδόμῃ καὶ πεντακοσιοστῇ φησὶ ἱστορίᾳ. Et l. 6, ἐν τῇ ὀγδόῃ καὶ πεμπτοστῇ φησὶ Εὐρωπαικῶν. Ibidem paulo antè, Κτησικλῆς δ' ἐν τέτῃ χρονικῶν καὶ δεκάτῃ τριῶν τῶν ἑκατόν. Pro quibus breuius dicere potuisset ἐν ἑκατοστῇ τρισκαιδεκάτῃ. Vt rursum l. 12 ait, ἐν τῇ τρισκαιδεκάτῃ καὶ τριακοσιοστῇ φησὶ Φιλιππικῶν. vbi vt τρισκαιδέκατος dicit, ita & ἑκκαιδέκατος, aliquanto pòst, Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἑκκαιδεκάτῃ Εὐρωπαικῶν. Ibidem sine copula maior numerus sequitur minorẽ: κατὰ τὴν δ' ἑβδόμην εἰκοστῇ Ἀγαθαρχίδας ἔφη. sicut apud Plin. quoque sæpe legitur Quartusdecimus, Quintusdecimus, & apud Priscianum Quintaugesima litera. Porro vt dictum est superioribus nominibus numeralibus præmitti interdum particulas πόσος & ὅσος pro Circiter, Fermè, quum nimirum scriptor certo affirmare quãtitatem numeri non vult, ita sciendum est his quoque ordinalibus eadem reperiri adiecta. Herodianus lib. 7, ἔτος ἤδη πόσον τινὸς ὀγδοηκοστὸν ἐκπλακάς. Thucyd. lib. 5, τεμόντες τῆς Ἐπιδαυρίας ὡς τὸ πέμπτον μέρος. Præterea vti dixi maiori alicui numero præmitti vel subiungi minorem cum participio δέοντος aut ὑπολείποντος, ita hoc idẽ in his quoq; nominibus ordinalibus fieri comperimus. vt quum Thucyd. dicit, δέοντες ἑνὸς τριακοσοῦ ἔτεσι. Sic Latini Vndeuigesimus dicunt & Vndetrigesimus, pro Vigesimus dempto vno, & Trigesimus dempto vno.

Numeratiua in πλοῦς & πλάσιος finita.

Sunt verò & alia numeratiua nomina adiectiua vnà cum præcedentibus ordinalibus deriuata ex numeralibus, vel etiam ex numeralium aduerbiis. Duorũ ea generũ sunt. Quædam enim in πλοῦς desinunt, quædam in πλάσιος. Illis, respondẽt Latina in plex finientia, his autem ea quæ syllaba plus terminantur.

Διπλοῦς,	Duplex. (quod præcedit Ἁπλοῦς, simplex.
Τριπλοῦς,	Triplex.
Τετραπλοῦς,	Quadruplex.
Πενταπλοῦς,	Quintuplex.
Ἑξαπλοῦς,	Sexcuplex.
Ἑπταπλοῦς,	Septuplex.
Ὀκταπλοῦς,	Octuplex.
Ἐνναπλοῦς,	Noncuplex.
Δεκαπλοῦς,	Decuplex. Et ita deinceps, ἑκατονταπλοῦς, χιλιαπλοῦς, μυριαπλοῦς. Quibus adde infinitum πολλαπλοῦς, multiplex. Sequuntur ea quæ in πλάσιος desinunt.
Διπλάσιος,	Duplus.
Τριπλάσιος,	Triplus.
Τετραπλάσιος,	Quadruplus.
Πενταπλάσιος,	Quincuplus.
Ἑξαπλάσιος,	Sexcuplus.
Ἑπταπλάσιος,	Septuplus.
Ὀκταπλάσιος,	Octuplus.
Ἐνναπλάσιος,	Noncuplus.
Δεκαπλάσιος,	Decuplus
Εἰκοσαπλάσιος,	Vigecuplus. Et sic deinceps vsque ad ἑκατονταπλάσιος seu ἑκατονταπλασίων, centuplus: χιλιαπλάσιος, milleuplus: μυριαπλάσιος, deno milleno numero auctus. Quibus itidem adde infinitum πολλαπλάσιος, multiplus seu multiplex.

Substantiua quædam ex numeralibus deriuata.

Μονὰς,	Vnitas: numerus singularis.
Δυὰς,	Dualis numerus, secundum alios Binarius.
Τριὰς,	Ternarius numerus, vel Trinitas.
Τετρὰς,	Quaternarius numerus.
Πενταὰς, sive Πεμπὰς,	Quinarius numerus.
Ἑκτὰς,	Senarius numerus.
Ὀγδοὰς,	Octonarius numerus.
Ἐνὰς,	Nonenarius numerus.
Δεκὰς,	Denarius numerus.
Ἑνδεκὰς,	Vndenarius numerus.
Δωδεκὰς,	Duodenarius numerus.
Εἰκὰς,	Vicenarius numerus.
Τριακὰς,	Tricenarius numerus. Et ita deinceps vsque ad ἑκατονταὰς, centenarius numerus: χιλιὰς, millenarius numerus: μυριὰς, numerus denarius millenarius. vt Priscianus tradit Ternarius denarius dicendum esse ex Tredecim.

Aduerbia numeralia.

Sunt verò & aduerbia quædã ex numeralib⁹ nominib⁹ orta, quæ addere superiorib⁹ visum est ne quid omisisse

videremur quod requiri præterea posset. Eorum hæc series est, cum interpretatione Latina itidem.

Ἅπαξ,	Semel.
Δίς,	Bis.
Τρίς,	Ter.
Τετράκις,	Quater.
Πεντάκις,	Quinquies.
Ἑξάκις,	Sexies.
Ἑπτάκις,	Septies.
Ὀκτάκις,	Octies.
Ἐννάκις,	Nouies.
Δεκάκις,	Decies.
Ἑνδεκάκις,	Vndecies.
Δωδεκάκις,	Duodecies.
Τρισκαιδεκάκις,	Tredecies.
Τεσσαρεσκαιδεκάκις,	Quaterdecies.
Πεντεκαιδεκάκις,	Quindecies.
Ἑκκαιδεκάκις,	Sedecies.
Ἑπτακαιδεκάκις,	Decies septies.
Ὀκτωκαιδεκάκις,	Decies octies.
Ἐννεακαιδεκάκις,	Decies nouies.
Εἰκοσάκις,	Vigecies, seu Vicies.
Τριακοντάκις,	Trigecies, seu Tricies.
Τετταρακοντάκις,	Quadragies.
Πεντηκοντάκις,	Quinquagies.
Ἑξηκοντάκις,	Sexagies.
Ἑβδομηκοντάκις,	Septuagies.
Ὀγδοηκοντάκις,	Octogies.
Ἐνενηκοντάκις,	Nonagies.
Ἑκατοντάκις,	Centies.
Διακοσιάκις,	Ducenties.
Τριακοσιάκις,	Trecenties.
Τετρακοσιάκις,	Quadringenties: & sic deinceps.
Χιλιάκις,	Millies.
Δισχιλιάκις,	Bis millies: & sic deinceps.
Μυριάκις,	Decies millies.
Δισμυριάκις,	Vicies millies, & sic deinceps vsque ad μυριάκις μυριάκις. Infinitum autem est πολλάκις, Multoties seu Multotiẽs, Sæpius. Quibus adde ποσάκις, ποσάκις, Quoties seu quotiẽs, & Toties seu totiẽs.

ΓΑΛΗΝΟΥ ΠΕΡΙ μέτρων καὶ σταθμῶν.

DE MENSVRIS ET PONderibus, libellus Galeni: ex collatione cum iis quæ apud Paul. AEgin. & schol. Nicandri leguntur, emendatus.

Videtur autem falsò Galeno adscribi.

Ὁ σταθμὸς βαρέι μετρούμενος κρίνεται· τὸ δὲ μέτρον, ἀγγεῖόν κοιλότητι. τὸ δὲ ἀγγεῖον, ξηρόν τε καὶ ὑγρόν ἐστιν ἢ ὑγρόν. ὡς εἴη τρεῖς τὰ μετρούμενα τοῦ διαφορέοντα, μίαν μὲν τὰ σταθμοῦ· ἑτέραν δὲ τὰ τῆς ξηρᾶς οὐσίας οἷον χρήματος καὶ πείνης, τὰ τῆς ὑγρᾶς. πολλὰν δὴ καὶ ἀρδὸν ἀπείρων ὑπαρχόντων φύσει σταθμῶν καὶ φύσι μέτρων ὡσαύτως τε καὶ τὰ ἔθη φύσι χρωμένων, ὥστε φύσι μάλιστα σωνήθων ἅπασιν ὁ λόγος ἡμῖν ἔσται.

Περὶ φύσι δηλουόντων τοῖς σταθμοῖς καὶ τὰ μέτρα χαρακτήρων, κεφ. β'.

Ἀλλ' ἐπειδή τινες οὐχ ὁλοσαμμάτως, ἀλλὰ ἐξῆς χαρακτήρων τοῖς τὰ σημαίνουσι, βέλτιον αὐτοῖς τοῖς παλαιοῖς καὶ παρακολουθοῦντα, ὡς ἂν τοῦ τοῖς χαρακτῆρας αὐτοῖς ἐξῆς σφίσι. Πρῶτον μὲν οὖν τὸ χ στοιχεῖον ἔχον ὀβελιεῖδον αὐτοῦ τὸ ἄλφα, χαλκοῦν σημαίνει, καθὼς ὁρᾶς, χ. εἰ δὲ ὁ γὰ τὸ χ, χρα, χ· εἰ δὴ ν, χρίνακα, χ· εἰ δὲ ν, χημιν, χ. Τὸ δὲ κ, εἰ μὲν ἔχει ὀβελιεῖδον αὐτοῦ, καὶ λοξῶ ἀνθεῖαν γραμμὴ πεμνουσαν πλὴν κάτω κεραίαν αὐτοῦ, κεφάλιον δηλοῖ, κ. εἰ δὴ τὸ υ ἔχει τὸ κ, κύαθον σημαίνει, κ. ἢ δὲ ἀνθεῖα γραμμὴ πλαγία πεθεῖσα κ' πω, ὀβολὸν δηλοῖ· αἱ δὴ δύο ἀνθεῖαι, \\, δύο ὀβολοί· εἰ ποιοῦσι τὸ γράμμα, δηλοῦσθαι τὸ γ πλησίον ἔχοντες τὸ ρ πεμνόμενον τὸ πνος ἀνθεῖας γραμμῆς, γρ.

αἱ δὲ δύο γραμμαὶ σωνάπτουσαι κ' θάτερον πέρας, ὥστε γωνίαν ποιεῖν, ἐμφερεῖς ταῖς τὸ κ δύο κεραίαις τοῖς τρεῖς τὴ ὀρθῇ γραμμῇ, δραχμὴν σημαίνουσι, <, τὸν σωνωνύμως καὶ ὀλκὴν καλουμένην. ἰδίως δὲ τοῦτο πελαιοῖς τὸν ὀλκὴν τὸ κ δηλοῖ, ἔχον μέσον τὸ ο, λ. εἰ δὲ τὸ ι ἔχει τὸ λ, λίτραν σημαίνει, λ. πνὲς δὲ τὸν ἑτέραν τὸ λ γραμμὴν λοξῶς πεμνοντες, δηλοῦσι τὸν λίτραν, λ. τὸ δὴ γ, ἔχον ἐν ταῖς ἑαυτοῦ γωνίαις τὸ ο, οὐγγίαν δηλοῖ, ο. τὸ μ δὴ, κ' τὸ μέσον αὐτοῦ ἔχον τὸ ν, μναῦν σημαίνει, υ. εἰ δὲ τὸ υ ἔχει τὸ μ, μύδρον σημαίνει, μ. εἰ δὴ τὸ ε, μέδιμνον, μ. εἰ δὲ τὸ ο, μόδιον σημαίνει, μ. τὸ δὴ τ, ἔχον ἐμφερεῖ αὐτοῦ τὸ ρ, καὶ υ ὀβελιεῖδον, τρυβλίον δηλοῖ, τρ. τὸ δὴ ξ, εἰ μὲν ἔχει ὀβελιεῖδον τὸ ε, ξέστιον σημαίνει, ξ. εἰ δὲ ο ἔχει, ὀξύβαφον, ξ.

D Pondus grauitate metiuntur & iudicant: mensuram verò, concauitate seu capacitate vasculi. Vasculum autem, aridæ liquidæve quantitatis mensura est. Itaque triplex est differentia quantitatis quam metimur. vna quidem, ponderis: altera verò, siccæ substãtiæ quæ velut in cumulum aggeratur: tertia, humidæ. Quum verò multa sint & propemodum infinita ponderũ mensurarũque genera pro variis regionibus, variisque eorum qui ipsis vtuntur consuetudinibus, de iis nobis sermo erit quæ maximè omnibus familiaria sunt & vsitata.

De notis quibus significantur pondera & mensuræ, Cap. II.

E Cæterùm quoniam aliqui non integris literis, sed notis quibusdam hæc significant, melius vtique fuerit & nos hac in re veteres sequi, & prius ipsos hos characteres declarare. Primùm quidem igitur litera χ, habẽs impositum sibi α, significat χαλκοῦν, (hoc est æreolum) vt vides, χ. quòd si o impositum habeat litera χ, denotat χόα, (i. congium) χ: sin ν, χόνικα, (choenicem) χ: sin η, χήμιν, (chemam) χ. Litera autem K, si impositum sibi habeat ε, & linea recta inferiorem ipsius apicem per obliquum secet, κεφάλιον notat, (id est siliquam) κ. sin υ incumbat eidem κ, significat κύαθον, (cyathum) κ. Linea autem recta in obliquum ducta penitus, nullisque circũdata punctis, \, obolum denotat: duæ verò eiusmodi incircumpunctæ, \\, duos obolos: qui γράμμα (i. scrupulum seu scriptulum) conficiunt, cuius nota est γ propè se habens ρ recta linea in ima sui parte sectũ, γρ. Duæ autem lineæ quæ circa alteram extremitatẽ commituntur, ita vt angulum faciant, ad similitudinem duarum literæ κ apicum, qui ex recta ipsius linea veluti rami bifurci existunt, <, drachmam significãt, quæ æquipollente vocabulo ὀλκὴ quoque nominatur, id est holca. quanquam apud antiquos peculiaris τῆς ὀλκῆς nota sit λ in medio habens ο, λ. Sin ι habeat ipsum λ, significat λίτραν, (libram) λ. Quidam verò alteram literæ λ lineam per obliquum secantes, eandem λίτραν denotant, λ. Γ autem in angulis suis habens ο, vncia (οὐγγίαν) declarat, ο. At vero μ in sese medio habens ν, μναῦν denotat, (i. minam) μ. sin υ habeat μ, significat μύδρον, (mystrum) μ: sin ε, μέδιμνον, (meditimnum) μ: sin ο, μόδιον, (modium) μ. τ autem ante se habens ρ, & incumbens sibi υ, τρυβλίον denotat, (tryblium) τρ. At ξ, si sibi impositum habeat ε, ξέστιον significat, (id est sextarium) ξ: sin ο, ὀξύβαφον, (acetabulum) ξ.

γυνὲς δὲ τὸν ξέστην ἀβῶ τὸ ξ, πεμπούσης αὐτὸ ἀ θείας γραμμῆς, δηλοῦσι. ξ. ·ϐ· δὲ ἦ ἔχον ὀβολοπεῖμβον τὸ μ, ἡμίναν δηλοῖ, ·η·. εἰ δὲ κ· καὶ ρ ὀβολοπεῖμβον ἔχοισι μ·, κεφάλαιον δηλοῦσι, ·κρ·.

Περὶ σταθμῶν, κεφ. γ'.

Η μνᾶ ἡ Ἀττικὴ καὶ ἡ Αἰγυπτία ἔχει ϛο ιϛ'. ἡ μνᾶ ἡ Ῥωμαϊκὴ ἔχει ϛο κ'. ἡ λίτρα ἔχει ϛο ιϐ'. ἡ δὲ ϛο, δραχμαὶ η· αἵτινες καὶ ὁλκαὶ λέγονται. ἡ δὲ ὁλκὴ, ἤτοι ἡ δραχμὴ, κεφάλια ἔχει ιη. ἄλλοι δὲ λέγουσι γράμματα γ'. τὸ δὲ γράμμα, ὀβολοὺς ϐ'. ὁ δὲ ὀβολὸς, κεφάλια γ'. ·ϐ· δὲ κεφάλιον, ἔχει σπέρματα δ'. ἄλλοι δὲ χαλκοῦς δύο δίμοιρον. ὁ δὲ ὀβολὸς ἔχει χαλκοῦς ·η·.

Περὶ μέτρων ὑγρῶν, κεφ. δ'.

Τὸ Ἰταλικὸν κεφάμιον ἔχει χόας ·η·. ὁ χοῦς, ξέστας ς'. κοτύλας δύο· αἵτινες καὶ τριβλία λέγονται. ἄλλοι δὲ λέγουσιν· ἔχει ὁ ξεσταθμὸν λ α', S. ·ϐ· δὲ τριβλίον, ϛο θ'. τὸν αὐτὸν δὲ σταθμὸν ἔχει τὸ κοχλιάριον καὶ ἡ κοτύλη. ·ϐ· τῶν δὲ εἰπεῖν τὸ τριβλίον. ·ϐ· τριβλίον δὲ τὸ μικρὸν ἔχει μύστρα μεγάλα πέντε, ὀξύβαφα δὲ ·δ·. ·ϐ· δὲ μέγα μύστρον ἔχει ὀξύβαφα πέντε. ·ϐ· δὲ ὀξύβαφον ἔχει κύαθον α', S. ὁ δὲ κύαθος ἔχει χύμας μικρὰς, ἤτοι μύστρα μικρὰ, ϐ'. Εἰ δὲ βούλοιο καὶ τὸν σταθμὸν τῶν ὑγρῶν εἰδέναι μέτρων, πέμπτον μὲν τῶν ὑγρῶν οὐσῶν εἶσι καὶ τὸν ῥοπὴν διάφορα), ὡς δὴ τῶν ἀδιάστατος ἐλαίου τε καὶ οἴνου καὶ μέλιτος λέξομεν. Τὸ μὲν οὖν μέλι τῶ οἴνου βαρύτερόν ἐστι πέμπτῳ μέρει, καὶ τὸ τοῦτο δεκάτῳ· ὥστε ὅτι ·ϐ· ὅλον συνεγὲς πείτω. ἔχει γὰρ ὅλον τὸν τῶ οἴνου σταθμὸν, καὶ τὸ τοῦτο ·ϐ· πεῖτον αὐτοῦ. τῶ δὲ ἐλαίου τὸ μέλι τῶ ἡμίσυ μέρει βαρύτερόν ἐστιν. ἔχει γὰρ ὅλον τὸν τῶ ἐλαίου σταθμὸν· καὶ τὸ τοῦτο τῶ ἡμισυ αὐτοῦ. ὁ δὲ οἶνος τῶ ἐλαίου ὀγδόῳ μέρει ὑπερέχει. ὅλον γὰρ αὐτὸ ἔχει, καὶ ·ϐ· ἕνατον αὐτοῦ. τῶν σαφήνειαν δὲ πλείονα καὶ ὡς ἂν διαγράμματα τῶν καὶ τὰ μέρος μετρῶν τὸν σταθμὸν ἰσοστάθμιον, οἴνου καὶ θεσσάτας ὡς καὶ τὰ κοινοῦ πάντων τῶν ὑγρῶν κειμένων αὐτῆς κρᾶσιν σοίχειν, τὸ, τὸ ἔλαιον καὶ ὁ οἶνος καὶ ·ϐ· μέλι κατηγορούμενα κείται.

Τὸ Ἰταλικὸν	ἐλαίου,	οἴνου,	μέλιτος,
κεφάμιον ἔχει	λί ϐ'.	λί π'.	λίτρας ρη.
ὁ χοῦς	λί θ'.	λί ι'.	λίτρας ιγ, S.
ὁ ξέ	ϛο ιη.	ϛο κ.	ϛο κζ'.
ἡ κοτύλη	ϛο θ'.	ϛο ι'.	ϛο ιγ, S.
·ϐ· μέγα μύστρον	ϛο γ'.	ϛο γ', τῆ η.	ϛο δ', S.
·ϐ· ὀξύβαφον	ὁλκὰς ιη.	ϛο ϐ, τῆ ϐ'.	ϛο γ, τῆ θ'.
ὁ κύαθος	ὁλκ. ιϐ'.	ϛο ά, S, τῆ δ'.	ϛο ϐ', ὁλκ. ϐ'.
τὸ μικρὸν μύστρον	ὁλκ. ς'.	τῆ κ'.	ὁλκὰς θ'.

Ὁ δὲ Ὀρειβάσιος φησὶ καὶ Ἀδαμάντιον, τὸν ξ τὸν Ἰταλικὸν τῶ οἴνου μέτρῳ ἔχειν ϛο κδ' σταθμῷ δὲ, λ ά, ϛο η. τὸν δὲ ξ ὅσα μέτρον τῶ μέλιτος ἄχει σταθμῷ λίτρας ϐ', S.

Περὶ μέτρων ξηρῶν, κεφ. ε.

Η Αἰγυπτία ἀρτάβη ἔχει μ ε. ὁ δὲ μόδιος ὁ Αἰγύπτιος καὶ ὁ Ἰταλικὸς, ἔχει χοίνικας η. ὁ δὲ χοῖνιξ, ξ ϐ'. ὁ δὲ ξ, ἡμίξεστα δύο· ἃ δὴ καὶ ἡμίνας τοῦτο καλοῦσιν. η δὲ ἡμίνα, ἔχει κυάθους η. ὁ Ἀττικὸς μέδιμνος ἔχει ἡμίεκτα ιϐ'. ·ϐ· δὲ ἡμιεκτον, ἔχει χοίνικας δ'. ὥστε τὸν μέδιμνον ἔχειν χοίνικας μη, ξ ς'. Τούτων δὲ τὸν σταθμὸν εἰπεῖν οὐκ εὔκολον, ὅτι τῶ ξηρῶν οὐσῶν ἄπειρος ὄντι ἡ κατὰ τὸν ῥοπὴν διαφορὰ καὶ τὸν τῆς ἰατρικῆς τέχνης διδασκαλίαν, καθὼς οἱ τοῦ ἡμῶν σοφοὶ ἰατροί τε καὶ διδάσκαλοι ἔφασαν ἡμῖν διεσάφησαν.

Περὶ σημείων καὶ χαρακτήρων τῶν ὑλῶν συσταθμίας· καὶ τοῦ σταθμῶν καὶ μέτρων, κεφ. α'.

Τὴν τῶν σημείων καὶ χαρακτήρων διδασκαλίαν, αἰαγκαιοτάτην οὖσαν, οὐ περιεργὸν αἰαγράψαιμεν, ὅπως ὑπὸ τῶν τῶν φαρμάκων σκευασίας συμβολικῶς βλέποντες κείμενα τινα, αὐτὰ γνωρίζοιμεν τὸν ἐξ αὐτῶν σημαινομένων συσταθμίαν. Τῶν ἓν μνᾶν σημαίνει τὸ μ· στοιχεῖον ὀβολοπείμβον ἔχον τὸ ν, μ. τὸν δὲ λίτραν, τὸ λ· ἔχον ἐπεικείμβον τὸ ι, λ. τὸν δὲ ἡμίναν, τὸ ζ ἔχον ὑποπείμβον τὸ ο, ϛο. παρ' ἑνὶ δὲ ὅρον τὸ γ·

Quidam tamen τὸν ξέστον denotant litera ξ, recta linea in obliquum secta, ξ. η autem cui incumbit μ, ἡμίναν (heminam) significat, η·. si verò κ & ρ impositum habeant μ, κεφάλαιον denotant, (ceramium) κρ.

De ponderibus, Cap. III.

Mina Attica et Ægyptia habent vncias 16. Mina Romana habet vncias 30. Libra habet vncias 12: vncia autem, drachmas 8: quæ & holcæ nominantur. Holca autem, siue drachma, habet siliquas 18: alii tria scriptula dicunt, scriptulũ verò, obolos 2: obolus, siliquas 3: siliqua, sitaria 4: secũdum alios autem, æreos duos & bessem. obolus enim continet æreos 8.

De mensuris liquidis, Cap. IIII.

Italicum ceramium habet congios 8: congius, sextarios 6, cotylas 12: quæ & tryblia nominantur. Vt alii verò dicunt, habet sextarius pondus libræ 1, S. Trybium autem, vncias 9. Idem verò pondus continet cochlearium & cotyla: quibus æquiualet trybium. Trybium autem paruum, habet mystra magna tria, oxybapha quatuor. magnum enim mystrum continet oxybapha seu acetabula tria: oxybaphum, cyathum 1, S: cyathus, chemas paruas, siue parua mystra, 2. Quòd si velis & liquidarum mensurarum nosse pondus, multiplices sanè liquidarum substantiarum pro lancis momento sunt differentiæ: vt in olei, vini & mellis exemplo dicemus. Mel itaque vino ponderosius est quarta parte, & insuper decima: quod in vniuersum proximum est tertiæ. habet enim totum vini pondus, & tertiam præterea eius partem. Oleo autem mel dimidia parte grauius est. habet enim totum olei pondus, & insuper dimidiam eius partem. At vinum superat oleum nona parte. habet enim ipsum totum, & nonam eius partem. Verùm ad maiorẽ perspicuitatem veluti in tabella depictum subtunximus singularum mensurarum pondus, quum clarum inde fiat, oleum, vinum & mel de omnibus iis quæ ipsis per sertem subiecta sunt, prædicari, sicut genera suis speciebus communitate quadam tribuuntur.

	Italicum	olei,	vini,	mellis,
Ceramium habet		libr. 72.	libr. 80.	libr. 108.
Congius		libr. 9.	libr. 10.	libr. 13, S.
Sextarius		vnc. 18.	vnc. 20.	vnc. 27.
Cotyla, *seu hemina*		vnc. 9.	vnc. 10	vnc. 13, S.
Magnum mystrũ		vnc. 3.	vnc. 3, script. 8.	vnc. 4, S.
Acetabulum		holc. 18.	vnc. 2, script. 12.	vnc. 3, scr. 9.
Cyathus		holc. 12.	vnc. 1, S, scr. 4.	vnc. 2, holc. 2.
Paruum mystrũ		holc. 6.	scriptula 20.	holcas 9.

Oribasius autem secundum Adamãtium dicit sextarium Italicum vini, mensura quidem habere vncias 24, pondere verò libram vnam, vncias 8. in mellis autem mensura sextarium ponderare libras 2, S.

De aridorum mensuris, Cap. V.

Ægyptia artaba habet modios quinque. Modius Ægyptius & Italicus habet chœnices 8: chœnix, sextarios duos: sextarius, duos semisextarios: quos & heminas appellant: hemina verò, continet cyathos 8. Atticus medimnus habet hemiecta 12: hemiectum, chœnices quatuor. Ita vt medimnus contineat chœnices 48, sextarios 96. Harũ porro mensurarum pondus exprimere facile non est, quòd rerum aridarum iusta lancis inclinationem in arte medica infinita est differentia, vt periti ante nos medici & magistri hæc nobis declararunt.

De signis & characteribus ponderum: déque ipsis ponderibus & mensuris.

CAP. I.

NOtarum characterũque doctrinam, quum maximè sit necessaria, operæpretum est literis mãdare, vt dum in pharmacorum cõpositionibus notas quasdam symbolicè positas reperimus, statim cognoscere possimus pondus quod significant. Minam itaque denotat litera μ, quæ impositum habeat ν, μ. libram verò, λ impositum habens ι, λ. Vnciam, habens suppositum ο, ϛο. quanquam apud nonnullos in-

ὀβολοπείμβον ἔχον τὸ ὀ, ϛ. μ δὲ ἔχον ἐ ὀβολοπείμβον, μέρος δη· λοῖ, ὁ. πλάγιον δὲ Λ εἰς μὴ τὸ δεξιὰ τῆς κεραίας νθ'ον, δραχμὴν δηλοῖ, <· εἰς δὲ τὰ ἀνώνυμα, ἡμίσταν, >. τὸ δὲ Ῥωμαϊκὸν σίγμα, παρ' ἑνὸς μὴ πεκωόλον· παρ' ἡμῖν δὲ πυκνὸς σταθμοῦ τὸ ἥμισυ, S. πλάγιον δὲ, ἐν μὴ, ὀβολὸν, ·δύο δὲ, δυόβολον, ϛ. ἔστω δὲ ἑρμαμμῆβον τὸ Ἑλληνικὸν σίγμα, ἡμιόβολον,]. ξ δὲ ὀβολοπείμβον ἔχον ε, ξέστην δηλοῖ, ξ'. τὸ δὲ κ· ὀβολοπείμβον ἔχον τὸ υ, κύαθον, κ. ὑποβεβλῆμβον δὲ τῶ ο τὸ λ, ὁλκὴν σημαίνει, λ, τὸ καὶ δραχμὴν σιωνύμως καλουμένῳ.

Περὶ μέτρων, κεφ. β'.

Η μνᾶ τοῦ τῶ Ἰταλικὸν ἔχει δραχμὰς ρμδ'· τοῦ δὲ τῶ Ἀττικῶν, δραχμὰς ρκϐ'. ὥστε τὸν Ἰταλικὸν μνᾶν ἔχει λίτρας μίαν ἡμίσυ· τὸν δὲ Ἀττικὸν, λ α', ϛο γ, δραχμὰς σ'. ἡ ἀγγία ἄρα ἔχει μὴ τῶς Ἀττικοῖς δραχμὰς ζ, τοῦ δὲ τῶς Ἰταλικοῖς δραχμὰς η'. ἡ δὲ δραχμὴ γράμματα ἔχει γ'. ἡ δὲ ϛο, κ'. ἡ λίτρα ἔχει οὐγγίας δώδεκα, ὁλκὰς δύο. τὸν δὲ ὁλκὸν σιωνύμως καὶ δραχμὸν λέγουσι. τὸ δὲ γράμμα ἔχει ὀβολὸν ά, χαλκοῦς πέντε καὶ ς. ὁ δὲ ὀβολὸς, χαλκοῦς ς'. ὁ δὲ χαλκοῦς καὶ τὸ κεφάλαιον, πάντῃ γράμμασι τοῦ ὅτι σμικρότατον τοῦ ὀπλήρωμα πεδίον τοῦ σταθμῶν. ὁ μέδιμνος ἔχει ἡμίεκτα ιϐ'. τὸ δὲ ἡμιεκτον, χόας μὴ β', χοίνικας δὲ δ'. ὁ δὲ χοῦς, χοίνικας β', ξ η'. ὡς ἔχει τὸν μέδιμνον χοίνικας μη, ξέστας ρϐ'. ὁ δὲ χοῦς ξ, κοτύλας γ', ξέστη α, S· ὁ δὲ ξέστης, κοτύλας β', κυάθους ιϐ'. καὶ ἀμφὶ Ῥώμην οἱ πλεῖστοι τοῦ Ἑλλήνων μεθοῦσι· τοῦ δὲ τῶς Ἰταλοῖς θυείοις εἶναι ὁ χοῦς μέτρῳ μὴ ἔχων ξέστας ς, κοτύλας ιϐ' σταθμῷ ϛ ὕδατος ὀμβείου (ὅπερ ὅτι ἀψυδέστατον) δραχμὰς ψκ'. ὁ δὲ χοῦς ἔχει ξ γ', κοτύλας ς'. καὶ οὗτος δὲ τοῦ τῶς Ἀττικοῖς τριβλίον ὀνομάζεται. ·ϐ· δὲ ὀξύβαφον, τέταρτον ὅτι τῆς κοτύλης. ἔχει δὲ ὁ ξέστης σταθμῷ δραχμὰς ρκ'. ἰδίως δὲ Ἑλληνικὴ κοτύλη ἡ ἐλαίου, ἕλκει λ α'. ὁ δὲ ξέστης, λ ϐ. ὁ δὲ Ἰταλικὸς, λ α, ϛο η'. τῶ δὲ οἴνου, ϛο θ'. εἰδέναι δὲ δεῖ ὡς τὰ μέγα κῆ τὸν σταθμὸν οὐ μεταξύ σβελλάστεται κῆ τὴν τῆς ὕλης διαφοράν.

Ἐκ τῆς Κλεοπάτρας κοσμικῆς περὶ σταθμῶν καὶ μέτρων.

Η μνᾶ, ὄνομα σταθμοῦ, ἔχει οὐγγίας ιϛ', < ρκή, γράμματα τπδ', ὀβολοὺς ψξή, θέρμοις ρνϐ', κεφάλια βτθ', χαλκοῖς, ϛρμδ'. ἡ Ἀττικὴ μνᾶ ἔχει ϛο ιϐ', S, < ρ', γράμματα τ, ὀβολοὺς χ', θέρμοις ϙ, κεφάλια ϛω', χαλκοῖς, γχ. ἡ Πτολεμαϊκὴ μνᾶ ἔχει ϛο ιη', δραχμὰς ρμδ', γράμματα υλϐ', ὀβολοὺς ωξδ', θέρμοις ,αοζ', κεφάλια βφιϐ, χαλκοῖς, ϛϙιϐ'. Η λίτρα ἔχει ϛο ιϐ', δραχμὰς ζ', γράμματα σπη, ὀβολοὺς φοσ', θέρμοις ωξθ', κεφάλια ,αψκή, χαλκοῖς, γχή. Η οὐγγία ἔχει δραχμὰς η, γράμματα κθ', ὀβολοὺς μή, θέρμοις οϐ', κεφάλια ρμθ', χαλκοῖς τπθ'. καλεῖται δὲ ἡ ϛο τῆ ἀστάθμητον Ἰταλικόν. Η δραχμὴ ἔχει γράμματα γ, ὀβολοὺς ς', θέρμοις θ', κεφάλια ιή, χαλκοῖς μή. ·ϐ· Ἰταλικὸν δίωβόλον ἔχει δραχμὴν ά. δραχμὴ δὲ καὶ ἄλλη ὁμωνύμως καλεῖται Αἰγυπτιακὴ, ἥτις ἕκτον μέρος ἔδει τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς, οὖσα ὀβολὸν ά. ·ϐ· γράμμα ἔχει ὀβολοὺς ϐ', θέρμοις γ', κεφάλια ς', χαλκοῖς ιϛ'. ὀβολὸς ἔχει θέρμον ά, S, κεφάλια γ, χαλκοῖς ή. ·ϐ· ἡμιόβολον, ἔχει κεφάλια ά, S, χαλκοῖς θ'. θέρμος ἔχει κεφάλια β', χαλκοῖς γ'. Ἀττικὸν δὲ ἡμιόβολον ἡμιοβόλου τέταρα πέμπτα. ·ϐ· κεφάλιον ἔχει Ἀττικοῖς χαλκοῖς β', καὶ χαλκοῦ δύο πέμπτα. χαλκοῖς ἔχει ἡμιοβόλου ·ϐ· θ'. ὥστε ·ϐ· τὰ τέταρα χαλκοῖς ἄχει ἡμιόβολον. ὁ τέταρ ἄχει < θ'. κολοῦσι δὲ αὐτὸν τετρέδραχμον. καὶ ·ϐ· δηναρίου δὲ ὁμοίως ἄχει < θ'. καὶ ·ϐ· βαπλικὸν κέρμον ὁμοίως ἄχει < θ'. χῆμι ἡ μεγάλη ἔχει < γ'· καὶ ἡ μικρὰ, < β'. ἀσσάριον ἔχει < β'. κοχλιάριον ἔχει < ά. ὁ κύαθος ἔχει < ί, ϛο ά, καὶ ·ϐ· τέταρτον, τῆ λ, ὀβολοὺς ξ', θέρμοις ζ, κεφάλια ρτ', χαλκοῖς υπ'.

uenerium, habens impositum ο, ϛ. μ autẽ habens impositum ε, significat μέρος, id est partem. Λ obliquum, si quidem in dexterum partẽ apicibus suis vergat, drachmã signat, <: sin in sinistrã, dimidiam, >. Romanum sigma, apud nonnullos triobolum denotat: apud nos autem cuiusuis ponderis dimidiam partem, S: Quòd si verò obliquè ponatur vnum eius literæ signum, obolum notat, ω: duo autem, duos obolos ϛ. Græcanicum verò sigma intrò conuersum, dimidiũ obolum significat,]. ξ, habens super se literam ε, sextarium denotat, ξ'. κ cum superposito sibi υ, cyathi nota est, κ. Superpositũ verò λ literæ ο, holcã significat, λ: quæ synonymo vocabulo drachma etiam nominatur.

De mensuris, CAP. II.

Mina, Italicarum mensuratum ratione, habet drachmas 144: Atticarum verò, drachmas 122. ita vt Italica mina sit libra vna cum dimidia: Attica autem, libra vna, vnciæ tres, drachmæ quatuor. Vncia apud Atticos pender drachmas 7, apud Italos drachmas 8. drachma, scriptula tria: vncia autem, 24. Libra habet vnc. 12, holcas 2. holcam verò synonymo vocabulo appellãt etiam drachmã. Scriptulũ habet obolũ vnum, æreolos 4: obolus, æreolos 6. æreolus autẽ & siliqua, omniũ sunt minutissima, & ad explenda cætera pondera adduntur. Medimnus habet hemiecta 12: hemiectum, congios 2; chœnices 4: congius, chœnices 2, sextarios 8. Ita vt medimnus habeat chœnices 48, sextarios 192. Chœnix habet cotylas 3, sextarium 1, S: sextarius, cotylas 2, cyathos 12. Atque his mensuris maior Græcorũ pars vtitur: apud Italos verò comperitur congius mensura quidem habere sextarios 6, cotylas 12: põdere autem, aquæ pluuialis (ea enim omnium minimè fallacissima est) drachmas 720. Chœnix habet sextarios 3, cotylas 6. idémque ab Atticis vocatur τριβλίον. Oxybaphum, seu acetabulũ, quarta cotylæ pars est. Porro sextarius pondere habet drachmas 120: Græcanica verò cotyla olei, peculiariter pendet libram 1: & sextarius, libras 2: Italicus autẽ sextarius, librã 1, vncias 8: vini verò, vncias 9. Sciendũ verò est mẽsuras ponderibus non mediocriter variare secundũ differẽtias materiæ quæ appẽditur.

Ex Cleopatræ libro De mundiciis, de ponderibus & mensuris.

MIna, nomen ponderis, habet vncias 16, drachm. 128, script. 384, obolos 768: thermos, seu lupinos, 1052, siliquas 2034, æreolos 6144. Attica mina habet vncias 12, S, drachmas 100, scriptula 300, obolos 600, lupinos 900, siliquas 1800, æreos 3600. Ptolemaica mina habet vncias 18, drachmas 144, scriptula 432, obolos 864, lupinos 1296, siliquas 2512, æreolos 6912. Libra habet vncias 12, drachmas 96, scriptula 288, obolos 576, lupinos 864, siliquas 1728, æreolos 3608. Vncia habet drachmas 8, scriptula 24, obolos 48, lupinos 72, siliquas 144, æreolos 384. Vocatur verò vncia etiam quatrussis Italicus. Drachma habet scriptula 3, obolos sex, lupinos nouem, siliquas 12, æreolos 48. Italicus denarius habet drachmam 1. Est verò & alia cognominis drachma apud Ægyptios, quæ est sexta pars Atticæ drachmæ, pendens obolum 1. Scriptulum, habet obolos 2, lupinos 3, siliquas 6, æreolos 16. Obolus habet lupinum 1, S, siliquas 3, æreolos 8. Semiobolus habet siliquas 1, S, æreolos 4. Lupinus continet siliquas 2, æreolos 3. Atticus verò semiobolus, semiboli supradicti quatuor quintas partes. Siliqua habet Atticos æreolos 2, & æreoli duas quintas partes. Æreolus habet semiboli quartam partem: ita vt quatuor æreoli pendeant semiobolum. Stater pendet drachmas quatuor. vnde ipsum tetradrachmon appellant. Item dupondium quod vocant, similiter pendet drachmas 4. Sed & regia nux itidem pẽdet drachmas quatuor. Cheme magna habet drachmas 3: & parua, drachmas 2. As, siue assarion, habet drachmas 2. Cochleariũ habet drachmã 1. Cyathus habet drachm. 10, vnciam vnam, & quartam eius partem, scriptula 30, obolos 60, lupinos 90, siliquas 180, æreolos 480.

ἔστι δὲ κύαθος κοτύλης τὸ ϛ'. ἡ κοτύλη μέτρῳ μιᾷ ἔχει κυάθους ϛ', ϛαθμοὺς ζ, < ξ', Ϛο ζ', S, ∟ ρπ', ὀβολοὺς τξ', θέρμους φμ', κεφάπια απ', χαλκοῦς βωπ'. Ϛ' ϛυβλίον Ϛ' αὐτὸ μέτρον χωρεῖ τὴν κοτύλη. ἔχει γὰρ μέτρῳ μιᾷ κυάθους ϛ', ϛαθμοὺς ζ, < ξ'. Ο' ἑξὴς μέτρῳ μιᾷ ἔχει κοτύλας β', ϛαθμοὺς ζ, < ρκ'. καλεῖται δὲ ϛωμὶ Αἰγυπτίοις ὁ ἑξὴς ἥμισυ. Ϛ' ὀξύφαφον ἔχει κοτύλας τέσσαρας, κύαθον α, S· ϛαθμοὺς ζ, δραχμὰς ιέ. ἡ κόγχη ἡ μεγάλη Ϛ' αὐτὸ μέτρον σώζει τῷ ὀξυβάφῳ. ἔχει γὰρ μέτρῳ μιᾷ, κύαθον α, S, ϛαθμοὺς ζ, δραχμὰς ιέ. ἡ δὲ ἐλάττων κόγχη, ἔχει μέτρῳ μιᾷ, ἡμικύαθον, ϛαθμοὺς ζ, < έ. μύστρον Ϛ' μέγα ἔχει κοτύλας τὸ ἑκκαιδέκατον, ὃ γίνεται δραχμὰς γ', S, τέσσαρσιν. Ϛ' ζ μικρότερον, κοτύλας Ϛ' κβ', ὃ γίνεται δραχμὰς δύο, ∟ β', κεφάπιον α καὶ κεφαπίου τὸ ἐνδέκατον. Ο' χοῦς ἔχει μέτρῳ μιᾷ κοτύλας Α'ττικὰς δώδεκα. ξέστας ζ ἥμισυ, χοίνικας ζ δ'· ϛαθμοὺς ζ ἔχει ὁ χοῦς δραχμὰς ψκ'. ὁ χοῦς ζ ἔχει μέτρῳ μιᾷ κοτύλας τρεῖς, ϛαθμοὺς ζ, δραχμὰς ρπ'. ὧν ζ οἱ γεωργικοῖς ὅρον τῷ κοτύλῳ τεῖον ἢ τέσσαρσιν ξέστου, τὸν ζ χοῦν ξεστῶν γ', κοτυλῶν ζ ιβ', καὶ τὸν ἀμφορέα ξεστῶν λϛ', κοτυλῶν μη'. τὸν ζ μέδιμνον, ξεστῶν ρβ, κοτυλῶν ϛϛ'. τὸν ζ μέδιμνον, ξεστῶν ρβ, κοτυλῶν ρλϛ'. ὁ ζ κζ' Σύρος μέδιμνος, ξ ϛ'. Ἰταλικῶν, ρκ'. Ϛ' τρυβλίον καὶ Ϛ' ὀξύβαφον ὁμοίως ἔχουσι κοτύλης Ϛ' δ'· ὁ ζ κύαθος, κοτύλης Ϛ' ϛ'.

Ἄλλως περὶ τῶν αὐτῶν.

Ἡ μνᾶ ἡ Α'ττικὴ ἔχει Ϛο ιβ'. ἡ ζ ἑτέρα, Ϛο ιϛ'. ἡ ζ Πτολεμαϊκὴ, ἔχει Ϛο ιή. ἡ λίτρα ἔχει Ϛο ιβ'. ἡ Ϛο ἔχει δραχμὰς ή. ἡ δραχμὴ ἔχει ∟ γ'. Ϛ' γράμμα ἔχει ὀβολοὺς β'. ὁ ὀβολὸς ἔχει θέρμον α, S. ὁ θέρμος ἔχει κεφάπια β', χαλκοῦς ζ γ' ἢ έ. Ἀττικὸν ζ ἡμιώβολον ἡμιωβόλου τέσσαρα πέμπτα. Ϛ' κεφάπιον ἔχει Α'ττικοὺς χαλκοῦς β' ζ χαλκῶ β' πέμπτα. ὁ χαλκοῦς ἔχει ἡμιωβόλια τὸ πέμπτον. ὥστε τοῖς τέσσαρας χαλκοῖς ἄχρι ἡμιωβόλιον. ὁ σταθμὸς ἄχρι δραχμὰς δή. καλοῦσι ζ αὐτὸν τῷ ἀσταχμον. ζ Ϛ' διπωΐπιον δὲ < δή. καὶ Ϛ' βασιλικὸν ζ κέρμον ὁμοίως ἄχρι < δή. ἡ χῆμι ἡ μεγάλη ἔχει < δή· ἡ μικρὰ, < β'. Ϛ' ἀσσάριον ἔχει < β· Ϛ' κοχλιάριον, < ά.

Περὶ μέτρων καὶ ϛαθμῶν ἱππιατρικῶν.

Ο'γδόη ἔχει < ή. ἡ δραχμὴ ἔχει γράμματα γ', ὀβολοὺς ϛ'. ἡ κοτύλη ἔχει Ϛο ιβ', ὀξύβαφα β. τὸ δὲ ὀξύβαφον, κυάθους γ'. κύαθος ἔχει μύστρα ή. κοχλιάριον δέ ἐστι μύστρου τὸ ἥμισυ. τὸ ζ ὀξύβαφον ποιεῖ Ϛο ϛ'. ὁ κύαθος ποιεῖ Ϛο, β'. τὸ μύστρον ποιεῖ ὑβρίας τὸ ἥμισυ. Ϛ' κοχλιάριον ποιεῖ ∟ ϛ'. ἡ δραχμὴ ποιεῖ ∟ γ'. ὁ ὀβολὸς ποιεῖ γράμμα. τὸ σκηλὸν ἔχει Ϛο τὸ S. ὁ κύαθος μύστρα ή. ὡς ἕξ τὸ μύστρον Ϛο τὸ ἥμισυ. τὸ δὲ μύστρον κοχλιάρια β'. ὡς ἕξ τὸ κοχλιάριον Ϛο δ'. ἡ μνᾶ ἔχει Ϛο ιέ, ὁλκὰς ριβ', S. ἡ λίτρα ἔχει ὁλκὰς ά'. τὸ δηνάριον ἔχει γράμματα δ'.

Περὶ μέτρων ὑγρῶν.

Τὸ Ἰταλικὸν κεράμιον ἔχει χόας ή. ὁ χοῦς, ἔχει ξέστας ϛ'. ὁ ξέστης κοτύλας β'· αἱ καὶ τρυβλία λεγόμενα. ἡ κοτυλη γὰρ τὸ αὐτὸ ἔχει καὶ τὸ τρυβλίον, μύστρα μεγάλα γ', ὀξύβαφα δὲ δ'. τὸ γὰρ μέγα μύστρον ἔχει ὀξύβαφα γ'. τὸ ὀξύβαφον ἔχει κυάθους α', S. ὁ δὲ κύαθος ἔχει χῆμις μικρὰς, ἤτοι μύστρα μικρὰ, β'.

Ἰταλικὸν	ἐλαίου,	οἴνου,	μέλιτος,
τὸ κεράμιον ἔχει	λί οβ'.	λί π'.	λί ρκ'.
ὁ χοῦς	λί θ'.	λί ί.	λί ιγ', S.
ὁ ἑξὴς	Ϛο ιή.	Ϛο κ'.	Ϛο κζ'.
ἡ κοτύλη	Ϛο θ'.	Ϛο ί.	Ϛο ιγ', S.
τὸ μέγα μύστρον	Ϛο Γ.	Ϛο γ', ∟ ή.	Ϛο δ', S.
τὸ ὀξύβαφον	< ιή.	Ϛο β', ∟ ιβ'.	Ο γ', S.
τὸ μικρὸν μύστρον	< ιϛ'.	∟ κ'.	< ιθ'.
ὁ κύαθος	Ϛο ά, S.	< ιβ'.	< ιγ'.

Est autem cyathus cotylæ sexta pars. Cotyla mensura quidem continet cyathos 6, pondere verò drach. 60, vncias 7 cũ dimidia, scriptula 180, obolos 360, lupinos 740, siliquas 1080, æreolos 2880. Tryblium eandẽ mensuram capit quam cotyla. mensura enim continet cyathos sex, pondere verò drach. 60. Sextarius mensura quidem continet cotylas binas, põdere verò drach. 120. Vocatur autem sextarius apud Ægyptios Inium. Oxybaphum continet cotylæ quartam partem, sesquicyathum: pondere verò, drach. 15. Concha maior eandem mensurã seruat quam oxybaphũ. continet enim mensura sesquicyathum, põdere autẽ drach. 15. minor verò concha, habet mẽsura quidem semicyathũ: pondere autẽ, drach. 5. Mystrum maius continet cotylæ decimamsextã partem: quod facit drach. 2, S, & quartã partẽ. Minus autẽ, cotylæ vigesimãsecundam partẽ, quod facit drach. 2, script. 2, siliquã vnã, & vndecimã ferè eius partẽ. Cõgius cõtinet mẽsura quidẽ cotylas Atticas 12, sextarios autem sex, chœnices 4, pondere verò pendet drach. 720. Chœnix habet mensura quidẽ cotylas 3, pondere verò drach. 180. In Georgicis autẽ inueni cotylã tertiã aut quartã partẽ esse sextarii, congiũ sextariorũ 9, cotylarũ 12, & amphorã sextariorũ 36, cotylarũ 48: metretã, sextariorũ 72, cotylarũ 96: medimnũ, sextariorũ 102, cotylarũ, 136. Apud Syros autẽ metreta habet sextarios 6: at Italorũ, 120. Trybliũ & oxybaphũ similiter habent cotylæ quartam partem. Cyathus verò, cotylæ sexta pars est.

Aliter de iisdem.

Mina Attica habet vnc. 12: altera, vnc. 16: Ptolemaica, vncias 18. Libra habet vnc. 12. Vncia drach. 8. Drachma script. 3. Scriptulũ obolos duos. Obolus lupinũ 1, S. Lupinus siliquas 2, æreolos 3 vel 5. Articus semiobolus, semioboli supradicti quatuor quintas partes. Siliqua habet Articos æreolos 2, & æreoli duas quintas. Æreolus habet semioboli quartã partẽ: ita vt quatuor æreoli pendeant semiobolum. Stater pẽdet drach. 4. vnde & tetradrachmos appellatur. Quin & dupõdium quod vocãt, 4 drach. pẽdet, & nux regia seu basilica itidem drachmas 4. Cheme magna habet drachm. 4: minor, drachmas 2. Assarion siue as, pendet drachmas 2: cochlearium, drachmam vnam.

De mensuris & ponderibus veterinariorum.

Vncia habet drachmas 8. Drachma habet scriptula 3, obolos 6. Cotyla habet vncias 12, acetabula 2. Acetabulum, cyathos 3. Cyathus habet mystra 4. Cochlearium verò est mystri dimidia pars. Acetabulum facit vncias 6. Cyathus facit vncias 2. Mystrum vnciæ dimidium. Cochlearium scriptula 6. Drachma scriptula 3. Obolus facit scriptulum. Siciliquus habet vnciæ dimidium. Cyathus mystra quatuor: ita vt mystrum sit dimidia vnciæ pars. Mystrum præterea cochlearia 2: ita vt cochleariũ sit quarta vnciæ pars. Mina habet vncias 15, holcas seu drachmas 112, S. Libra habet holcas 90. Denarium, scriptula quatuor.

De mensuris liquidis.

Italicum ceramium habet congios 8. Congius, sextarios 6. Sextarius, cotylas 2, quæ & tryblia nominantur. cotyla enim & tryblium idem habent pondus, nimirum mystra magna tria, oxybapha 4. nam magnum mystrum habet oxybapha seu acetabula 3. Oxybaphum verò continet cyathum 1, S. Cyathus habet chemas paruas, siue mystra parua, 2.

Italicum	olei,	vini,	mellis,
Ceramium habet	libr. 72.	libr. 80.	libr. 120.
Chus	libr. 9.	libr. 10.	libr. 13, S.
Sextarius	vnc. 18.	vnc. 20.	vnc. 27.
Cotyla	vnc. 9.	vnc. 10.	vnc. 13, S.
Magnum mystrũ	vnc. 3.	vnc. 3, scr. 8.	vnc. 4, S.
Acetabulum	vnc. 18.	vnc. 2, scr. 12.	vnc. 3, S.
Paruum mystrũ	vnc. 1, S.	scriptula 20.	drachm. 19.
Cyathus	vnc. 1, S.	drach. 12.	drachm. 13.

Διοσκορίδου περὶ μέτρων καὶ ϛαθμῶν.

Ε'γώ, φίλιππε, περὶ ϛαθμῶν καὶ μέτρων οὕτως ἠκρίβωσα· ὅσῳ γὰρ ἐλαχίστων ἀξιάβμους ὅλοι πλὴν μικῶν πολλαπλασιάζων αὔξηδον. τὸ κεράπιον τὸν αὐτὸν ϛαθμὸν ἔχει τῇ χαλκῇ. ὁ δὲ ὀβολὸς χαλκοῦς ἔχει τρεῖς. ὅθεν Ϛ' ἡμιωβόλιον ἔχει ϛαθμῶ κεράπιον ἓν ἥμισυ. γράμμα ἄχρι ὀβολοὺς δύο, Ϛυτέστι χαλκοῦς ἕξ. ἡ δὲ δραχμὴ, ἡ καὶ ὁλκὴ, ἄχρι γράμματα γ', Ϛυτέστιν ὀβολοὺς θ'. ἡ δὲ Ϛο ἔχει < ή, ∟ κθ'. ἡ λίτρα ἔχει Ϛο ιβ', δραχμὰς δὲ ζϛ'. ἡ μνᾶ κζ' ζ μὴν πλὴν ἰατρικῶν χρῆσιν ἄχρι Ϛο ιϛ', Ϛυτέστιν ὁλκὰς ρκή· κζ' ζ πλὴν Ἰταλικῆς, Ϛο ιή, Ϛυτέστι λίτραν μίαν ἡμίσεων, δραχμὰς δὲ ρμθ'. ἡ δὲ Α'λεξανδρίνη μνᾶ, ἄγει Ϛο κ, Ϛυτέστιν ὁλκὰς ρξ'.

Περὶ μέτρων ὑγρῶν· οἴνου.

Τὸ κεράμιον ἄχρι λ π'. ἡ δὲ οὔρνα, λ μ'. ὁ χοῦς, Ϛυτέστι τὸ κόγγιον, ἔχει λ ι. τὸ ἡμικόγγιον ἔχει λ έ. ὁ ἑξὴς ἔχει λίβραν μίαν, Ϛο ή. ἡμίνα, Ϛυτέστιν ἡ κοτύλη, Ϛο ί. τὸ ὀξύβαφον, ὅπερ ὅτι πέπαρτον κοτύλης, ἄχρι Ϛο β', S. ὁ δὲ κύαθος, ὅπερ ὅτιν ἕκτον κοτύλης, ἄχρι Ϛο α', ἡμίσεια, ∟ δ'. ἡ δὲ χῆμι, ὅτι κυάθου τέπαρτον, ἄχρι ζ δραχμὰς γ', γράμμα ἕν. Ο' αὐτὸς ζ ϛαθμὸς ὅτι τῶ ὕδατος καὶ ὄξους· φασὶ ζ τῶ ὀμβρείου ὕδατος πληρωθῶσαι ἀφυδέστατον ζ ϛαθμὸν, ἄχρι ζ ὁλκὰς ψκ' τὸν χοῦν.

Περὶ ἐλαίου.

Τὸ κεράμιον ἔχει λ οβ'. ἡ οὔρνα λ λϛ'. τὸ κόγγιον ἔχει λίβρας θ. τὸ ἡμικόγγιον λ δ', S. ὁ ἑξὴς ἔχει λ α', S. ἡμίνα, Ϛυτέστιν ἡ κοτύλη, Ϛο θ'. τὸ τέπαρτον ἔχει Ϛο δ', S. τὸ ὀξύβαφον, ὅπερ ὅτι κοτύλης τέπαρτον, ἄχρι Ϛο β', S. ὁ ζ κύαθος, ὅπερ ὅτι κοτύλης ἕκτον, ἄχρι Ϛο α', S. ἡ χῆμι, κυάθου τέπαρτον, ἄχρι δραχμὰς γ'.

Περὶ μέλιτος.

Τοῦ μέλιτος τὸ κεράμιον ἔχει λ ρκ'. ἡ οὔρνα ἔχει λίβρας ξ'. τὸ κόγγιον ἔχει λ ιέ. τὸ ἡμικόγγιον ἔχει λ ζ, S. ὁ ἑξὴς ἔχει λ β', S. ἡμίνα ἔχει λ α, Ϛο γ'. τὸ τέπαρτον ἔχει Ϛο ζ, S. τὸ ὀξύβαφον ἔχει Ϛο γ', S, < β'. ὁ δὲ κύαθος ἔχει Ϛο β', S. ἡ δὲ χῆμι, ὅπερ ὅτι κυάθου τέπαρτον, ἄχρι < έ.

Ἄλλως περὶ μέτρων.

Μέδιμνος ἔχει ἡμίεκτα ιβ'. Ϛ' ζ ἡμίεκτον, χόας δύο. ὁ ζ χοῦς, χοίνικας τεσσαρεσ. ὁ ζ χοῖνιξ κοτύλας Α'ττικὰς ἄχρι ζϛ', ϛαθμοὺς ζ ἔχει ὁλκὰς ρπ'· ὁ ζ χοῦς ὅτι μὴν μέτρῳ κοτυλῶν Α'ττικῶν ιβ', ϛαθμοὺς ζ ἄχρι δραχμὰς ψκ'. ὁ ζ ξέστης μέτρῳ μιᾷ κοτυλῶν δύο, ϛαθμοῦ ζ < ρκ'. ἡ δὲ κοτύλη ἔχει κυάθους ἕξ, ϛαθμοῦ δὲ < ξ'. πλὴν ζ κοτύλιον οἱ Α'ττικοὶ καὶ τρυβλίον ὀνομάζουσι. Ϛ' ὀξύβαφον, μέτρῳ μιᾷ κοτύλης τέπαρτον, ὅπερ ὅτι κύαθος ἓς ἥμισυ· ϛαθμοῦ ζ ἔχει δραχμὰς ιέ. ὁ κύαθος ὅτι δραχμῆς δέκα. ἡ ζ χῆμι ὅτι κυάθου τέπαρτον, < β', S. Ϛ' μέγα μύστρον κοτύλης ὅτιν ὄκτω καὶ δέκατον, ἄχρι δραχμὰς ∟ ϛ, ∟ α'. Ϛ' ζ μικρὸν, κοτύλης εἰκοσόν τέπαρτον, ἄχρι δραχμὰς δύο, S. Ϛ' ζ δηκαόπαπον μύστρον γράμματα ἔχει ὀκτώ. Ϛ' ζ κοχλιάριον γράμματα ἔχει τεία. τῶ βασιλικοῦ κερύου τὸ μέγεθος < ἄχρι ἑπτά, τῶ ζ Ποντικοῦ, < α'. Ϛ' ζ τῆς βαλάνου, δραχμῆς ἥμισυ. Ϛ' ζ τῶ Αἰγυπτιακοῦ κυάμου, ἔχει ὀβολὸν καὶ ἥμισυ· τῶ ἐρόβου, χαλκοῖς β'.

Dioscoridis tractatus de mensuris & ponderibus.

EGo, chariſſime, de menſuris & ponderibus ita cenſui exactè ſcribi poſſe, ſi à minimis incipiendo ad minã vſque multiplicando aſcẽderem. Siliqua igitur idem põdus habet quod æreolus. Obolus verò æreolos tres continet. vnde ſemiobolus pondere habet ſiliquam vnam, ſemis. Scriptũlum pendet obolos duos, hoc eſt æreolos ſex. Drachma, quæ & holca nominatur, pendet ſcriptula 3, hoc eſt obolos 9. Vncia, drachmas 8, ſcriptula 28. Libra, vncias duodecim, drachmas 96. Mina, ſecundum medicorum vſum pendet vncias 16, hoc eſt holcas 128: ſecundum autem Italicum vſum, vncias 18, hoc eſt libram 1, S, drachmas verò 144. Alexandrina mina pendet vncias 20, id eſt holcas ſeu drachmas 160.

De menſuris liquidorum: ac primùm de vini menſura.

Ceramion pendet libras 80. Vrna lib. 40. Chus, id eſt congius, lib. 10. Semicongius, lib. 5. Sextarius, librã 1, vnc. 8. Hemina, id eſt cotyla, vnc. 10. Acetabulum, quod eſt cotylæ pars quarta, vnc. 2, S. Cyathus, quod eſt ſexta pars cotylæ, vnc. 1, S, ſcriptula 4. Cheme, quæ eſt cyathi pars quarta, pendet drach. 3, ſcript. 1. Idem porro pondus eſt aquæ & aceti. dicunt autem pluuialis aquæ in implendo eſſe pondus omniũ minimè fallax & incertum. pendere quippe congium drachmas ſeu holcas 720.

De oleo.

Ceramion habet libr. 72. Vrna, libr. 36. Congius, libr. 9. ſemicongius, libr. 4, S. Sextarius, libr. 1, S. Hemina, id eſt cotyla, vnc. 9. Quartarius, vncias 4, S. Acetabulum, quæ eſt cotylæ quarta pars, vnc. 2, S. Cyathus, quæ eſt cotylæ pars ſexta, vnciam 1, S. Cheme, cyathi pars 4, drachm. 3 pender.

De melle.

Mellis ceramion habet libras 120. Vrna libras 60. Congius libras 15. Semicongius libras 7, S. Sextarius libras 2, S. Hemina libram 1, vncias 3. Quartarius vncias 7, S. Acetabulum vncias 3, S, drachmas 2. Cyathus, vncias 2, S. Cheme autem, quæ cyathi quadrans eſt, pendet drachmas 5.

Aliter de menſuris.

MEdimnus continet hemiectа, ſeu ſemiſexta, 12. Hemiectum congios 2. Congius, chœnices 4. Chœnix cotylas Atticas 3, pondere autem holcas ſeu drachmas 180. Rurſum congius eſt menſurâ quidem cotylarum Atticarum 12, pondere autẽ pendet drachmas 720. Sextarius, menſurâ eſt cotylarum 2, pondere verò drachmarum 120. Cotyla habet cyathos 6, pondere verò drachmarum 60. vocãt autem cotylam Attici tryblion etiam. Acetabulum menſurâ quidem, cotylæ quadrans eſt, id eſt cyathus vnus, S: pondere verò continet drachmas 15. Cyathus eſt drachmarũ 10. Cheme, cyathi quadrans, eſt drachmarum 2, S. Magnum myſtrum cotylæ eſt pars decimaoctaua, pendet verò drachmas 3, ſcriptulum 1. Paruum myſtrum, cotylæ pars vigeſimaquarta, pendet drachmas 2, S. Iuſtiſſimũ autem myſtrum ſcriptula habet 8. Cochlearium ſcriptula pendet 3. Regiæ nucis magnitudo drachmas pendet 7: Ponticæ, drachmam 1: balani autem, id eſt glandis, dimidium eſt drachmæ. Ægyptiæ verò fabæ magnitudo pendet oboluni & dimidium: eruì autem, æreolos 2.

Hactenus ex Galeno.

DE MENSIBVS, ET partibus eorundem.

DVodecim apud omnes gentes nationésque comperiuntur fuisse menses: sed eorum vt nomina, ita & ratio fuit diuersa. Id quod in Atticorum præsertim & Romanorum mensibus verum est. Nam etsi Græci & Latini suos menses à nouilunio, seu coniunctione solis & lunæ auspicabantur, tamen iis inter se minimè conuenit: ita vt præcisè inter se componi nequeant, ne si constaret quidem de ordine omnium vtrinque. B Cuius rei causam fuisse existimant inprimis astronomicarum rationum ignorationem atque incertitudinem: quam intercalandi etiã importunitate haud raro auctam apparet. Plutarchus certè in Romulo affirmat nihil conuenire inter Græcorum & Romanorum nouilunia: vbi Romæ natalem, qui in ipsum trigesimum mensis diem inciderit, celebrari à Romanis a.d. XI Kal. Maii ostendit. Atque idem in Aristide de Plataicæ pugnæ die loquens, fatetur, quanquam suo tempore accuratius cælestium corporum motus supputarentur, C tamen alios aliter suos inchoare menses. Porro vt ad Atticos menses veniam, Suidas Γαμηλιῶνα interpretatur Ianuarium. Ἐλαφηβολιὼν, Februarius ex Gazæ autoritate creditur, demonstrantis hybernum esse eum mensem, & quidem Gamelione posteriorem, priorem Munychione. Μουνυχιῶνα Martium esse, aut ei proximè respondere, æquinocti etiam ratione demonstrauit Gaza. Legimúsque apud Harpocr. & Suidam, μουνυχιῶνα fuisse decimum apud Athenienses mensem. Est autem Martius decimus à Iunio, à quo incepisse ordinem (quippe à solstitio æstiuo) mensium, ipsumque adeo annum, perspicuè docuit Gaza. Θαργηλιὼν Aprili respondere existimatur, ex hac coniectura. dictus θαργηλιὼν ὅτι δὲ τὰ θαργήλια, quod erat festum quoddam ex eo nominatum quia in eo primitiæ earum frugum quas calor solis θέρων καὶ θάλπων τοῦ γλυκοῦ produxerat, diis offerrentur. Eam Plinius confirmat. Is enim hæc Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 18, ὅτι δὲ τοῦ βλάστου ἐλάτης καὶ πεύκης, ὅτε καὶ λοπῶν τὸ θαργηλιῶνος ἢ σκιροφοριῶνος, αἴ τις ἀφέλοι, ἀποφορὴν ἀποβλυστάνει, sic vertit, lib. E 17, cap. 24, Abieti enim & pino siquis detraxerit sole taurum vel geminos transeunte, quũ germinãt, statim moriuntur. Ita vt eius autoritate θαργηλιῶνα aprili opponere queamus, & σκιροφοριῶνα maio. nam aprili mense sol taurum trãsit, maio geminos. Sed & Dionysii Halicarnassei autoritate comprobari potest, sic scribentis Rom. antiq. lib. 1, pag. 39, Ἔτι μὴν ὁ ἥλιος τελευτῶντος ἤδη τοῦ θέρους, ἐπὶ καὶ δέκα ἀφεστηκὼς ἡμέρας τῆς ἰσημερινῆς ἀρχῆς, ὀγδόην φθίνοντος μηνὸς θαργηλιῶνος, ὡς Ἀθηναῖοι τοῖς χρόνοις ὁρίσαι. ἀφεστῆκε δ' ἔτεσιν αὐτὸν ὀκτὼ ὀκτὼ ἀκριβοῦσι μετὰ τοῦ ἑστῶτος ἑκκαὶ ἡμέρας. nam vigesimaterria die mensis θαργηλιῶνος captam fuisse Troiam ait, septendecim diebus ante solstitium, quod tunc incidebat in sequentis mensis, nimirum σκιροφοριῶνος, diem decimum. post quod tempus reliqui erant dies 20, ad complendum & mensem & annum. Vbi etiam innuit solstitium eo anno non (vt solebat) in Kalendas seu plenilunium Hecatombœonis, verùm in decimum diem præcedentis mensis Scirophorionis incurrisse. Σκιροφοριὼν sequitur θαργηλιῶνα, & Maio respondet, vt ex antedictis apparet. Huic porro proximum esse ἑκατομβαιῶνα, disertè in Agesilao Plut. docet, vbi refert dies viginti interuenisse inter fœdus Spartæ, exclusis Bœotis, ictum die XIIII Scirophorionis, & inter cladem quã apud Leuctra quinto Hecatombœonis die acceperunt Spartani. Primus hic fuit mensium Atticorum & anni initium, vt ex Dionysii paulo antè citatis verbis patet, ideóque à sacrificiis maioribus, hecatombis nimirum, quæ tunc fiebant, nomen accepit. Adhæc solstitium æstiuum in eum incidebat plerunque. nam & in præcedentem Scirophorionã nonnunquam incurrisse, ex Dionysii loco paulo suprà allato, constat. Antiquitus dictus fuit Κρόνιος, id est Saturnalis, à Bœotis Hippodromus, à Macedonibus Lous, vt refert Plutarch. in Thes. & Camillo & Alexandro. Respondet verò Latinorum Iunio. Se-

A quitur hunc μεταγειτνιῶν, quemadmodum Suidas quoque post Harpocrationẽ hunc mensem fuisse secundum annotauit. Quinctili siue Iulio eum conciliemus. quanquam hac in re Plutarchus nobis refragatur, qui in Publicola scribit, εἰδὼς οὖν Σεπτεμβρίσας (ὁ συστυχαίνει τοῖς πλεῖστον μάλιστα τῷ μεταγειτνιῶνος) ἠθροίσθησαν ἀπάντων εἰς τὸ καπετώλιον: comparans mensem hunc nouum Iulio, cum quo conferẽdum antedicta declarant, sed cũm Septembris: id quod valde mirum est, nec facilè quispiam vel locum illum esse deprauatum, vel autorem errasse deceptúmque fuisse dicere audeat. A Syracusanis Carnium fuisse dictum, Panemum à Bœotis, idem in Camillo & Nicia refert. Proximus est βοηδρομιὼν, vt ex eodem Plutarcho in Aristide colligitur, vbi de pugnæ Plataicæ tempore loquitur: ἐγὼ μὲν οὖν τὴν μάχην (inquit) ἐμαχέσαντο τῇ τετράδι τοῦ βοηδρομιῶνος ἱσταμένου κατ' Ἀθηναίους κ̄ᾱ· ὃ δὲ Βοιωτοῖς, τετράδι τοῦ Πανέμου φθίνοντος. Bœoti enim præcedentem mensem Panemum vocabant, quem serie contigua sequitur hic βοηδρομιὼν. Respondet porro hic mensis Latinorum Sextili siue Augusto. Contiguus est μαιμακτηριὼν, Bœotis Halcomenius dictus, vt idem Plutarch. docet paulo post verba iam allata: τοῦ μαιμακτηριῶνος μηνὸς, (ait) ὃς ὅτι τοῖς Βοιωτοῖς Ἀλκομενίοις, τῇ ἕκτῃ δὴ δέκα πέμπουσι πομπὴν. quo etiam ex loco non leui coniectura colligitur Boedromioni eum successisse. Opponitur nostro Septembri. Quintum hunc fuisse mensem Atheniensium tradit Harpocr. & ex eo Suidas, qui etiam addit esse Latinorum Ianuarium. Quorum neutrum cũm Gazæ opinione conuenit: imò si quintus sit, nullo modo Ianuarius esse potest. Arrian. certè lib. 2, De expeditione Alexandri, hoc mense scribit victum ab Alexandro Dariũ, Issica pugna: quam finita æstate & iam incipiente autumno commissam fuisse, veritati non videtur dissentaneum. Proximus huic qui ad Octobrem nostrũ quadret, est πυανεψιὼν, quem fuisse mensem autumnalẽ ipsum declarat nomen. dictus enim à festo πυανεψίων, quod agitabatur frugibus terræ iam collectis atque cõditis, vt ex Plut. Theseo colligere est. Idem Plut. in lib. De Iside & Osir. hunc Atheniensium Pyanepsionẽ declarat esse Bœotorum Damatrium, Ægyptiorũ Athyr: nimirum circa occasum pleiadis cosmicum, id est autumnalem. Nouembri Latinorum Gaza opponit ἀνθεστηριῶνα Atticorum, hybernum esse mensem ex etymo colligens, quòd nimirum ἀνθέων φορεῖ τοῦ χλοῦ. Contrà tamen Philostr. vernum esse mensem scribit, denominatum ita ἀφ' ὧν ἀνθεῖ αὐτῶν. quemadmodum Ister quoque apud Harpocr. eum sic vocatum tradit ὅτι τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους ἀνθεῖν πέφυκε. Et Plutarch. in Sylla, ἐλέγετο δὲ (inquit) παῖς Ἀθήνασι αὐτὸς φησιν ὁ Ἀπομνημονεύων, Μαρτίας καλούμενος, ἧπερ ἡμέρα συμπίπτει μάλιστα τῇ γουμηνίᾳ τοῦ ἀνθεστηριῶνος μηνός. Cui astipulatur Appianus: qui l. 2 Bell. ciuil. memorat τελευτῶντα τὸν Καίσαρα ὀν ἡμέρας αἷς καλοῦσιν εἰδοῦς Μαρτίας, ἀνθεστηριῶνος μάλιστα μέσου. Quin & Macrob. Saturn. lib. 1, c. 12, quum dixisset Aprilem dici quasi aperilem, subiungit, Sicut apud Athenienses ἀνθεστηριὼν idem mensis vocatur, ab eo φ hoc tempore plura florescãt. Rursum tamen Plut. in fine sui Araci, ait, ἡμέρα πέμπτῃ Δαισίου μηνὸς, ὃν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ἀνθεστηριῶνα. quem Macedonum Δαίσιον siue Δέσιον, Suidas Iunium esse dicit. Vtut sit, omnes illi autores Gazæ refragantur, existimãti ἀνθεστηριῶνα esse Nouembrem, & mensem hybernum. quãquam & Harpocratiõ, quũ dicat esse eum octauum mensium Atticorum, inter hybernos eum referat: innuens eum esse eundem cum Ianuario, cui γαμηλιῶνα suprà opposuimus. Alius itaque quærendus erit quem cum illo Latinorũ Nouembre componamus, quum omnium suffragiis constet ἀνθεστηριῶνα ei nullo modo respondere. Postremus in Gazæ serie est Ποσιδεών, quasi Neptunium diceres. Suidas Decembrem hunc interpr. vt & Gaza. Ianuario tamen eum comparat Plutarchus in Cæs. his verbis, χειμῶνος ὃν ἕωθεν ὄντος, ἱσταμένου Γαιωαείου μηνὸς, (ἔστι δ' αὐ ὃν Ποσιδεὼν Ἀθηναίοις) ἀφῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. Qua in re nihil inesse absurdi videtur, quum olim solstitium id in finem Decembris inciderit.

Hæc quambreuissimè fieri potuit, collegi ex Græcorum commentariis, & viri cuiusdam nostra memoria celebris libello De mensibus Atticis. At in lexico quodam meo veteri alius ordo mẽsium Atticorum est, & alia interpretatio Latina, vt deinceps videbis. Sic enim in eo legitur, (omisso Græco & Latino nomine Nouembris) Ονόματα μηνῶν κατὰ Ἀθηναίους. Ἑκατομβαιών, (ὁ καὶ Κρόνιος) ὁ Σεπτέμβριος. Μεταγειτνιών, ὁ Ὀκτώβριος. Πυανεψιών, ὁ Δεκέμβριος. Μαιμακτηριών, ὁ Ἰανουάριος. Λίωσιών, (ὁ καὶ Ποσιδεών) ὁ Φεβρουάριος. Γαμηλιών, ὁ Μάρτιος. Ἀνθεστηριών, ὁ Ἀπρίλιος. Ἐλαφηβολιών, B ὁ Μαΐος. Μουνυχιών, ὁ Ἰούνιος. Θαργηλιών, ὁ Ἰούλιος. Σκιροφοριών, ὁ Αὔγουστος. In eodem lexico hæc ἥδη καθ' Ἕλληνας ὀνόματα μηνῶν leguntur, Γορπιαῖος, ὁ Σεπτέμβριος. Ὑπερβερεταῖος, ὁ Ὀκτώβριος. Δίος, ὁ Νοέμβριος. Ἀπελλαῖος, ὁ Δεκέμβριος. Αὐδυναῖος, ὁ Ἰανουάριος. Περίτιος, ὁ Φεβρουάριος. Δύστρος, ὁ Μάρτιος. Ξανθικὸς, ὁ Ἀπρίλιος. Ἀρτεμίσιος, ὁ Μαΐος. Δέσιος, ὁ Ἰούνιος. Πάνημος, ὁ Ἰούλιος. Λῴος, ὁ Αὔγουστος. Quoniam verò & Ægyptiacorum mensium crebra apud Græcos occurrit mẽtio, placet & ipsos inde cum interpretatione sua apponere. Ονόματα μηνῶν C κατ' Αἰγυπτίους. Φῶθ, ἢ Θωθὶ, ὁ Σεπτέμβριος. Παμοὶ, ἢ Φαωφὶ, ὁ Ὀκτώβριος. Ἀθὺρ, ὁ Νοέμβριος. Χοιὰκ, ὁ Δεκέμβριος. Τυβὶ, ὁ Ἰανουάριος. Μεχεὶρ, ἢ Βεχεὶρ, ὁ Φεβρουάριος. Φαιδωθὶ, ὁ Μάρτιος. Φαρμουθὶ, ὁ Ἀπρίλιος. Παχὼν, ὁ Μαΐος. Παυνὶ, ὁ Ἰούνιος. Ἐπηφὶ, ὁ Ἰούλιος. Μεσορὶ, ὁ Αὔγουστος. Eadem nomina in alio quoque libro manuscripto legi, sed quædam paulo aliter scripta, nimirum θὼθ pro Θωθὶ: μεχὶρ pro μεχεὶρ: παῦνὶ pro παυνὶ: ἔπφι pro ἐπηφὶ: μεσοὶ pro μεσορὶ. In quibus tamen parum est discriminis. Præterea ibidem habentur ὀνόματα μηνῶν κατὰ Ἰουδαίους. D quæ & ipsa recensere hic visum est, quum apud ecclesiasticos scriptores & historicos nonnunquam eorum fiat mentio. Sic igitur ibi legitur, Τισελὶ, ὁ Σεπτέμβριος. Μαρχασουὰν, ὁ Ὀκτώβριος. Κισθλὲβ, ὁ Νοέμβριος. Τεβὴθ, ὁ Δεκέμβριος. Σεβὰτ, ὁ Ἰανουάριος. Ἀδὰρ, ὁ Φεβρουάριος. Νισὰν, ὁ Μάρτιος. Γὰρ, ὁ Ἀπρίλιος. Σιβὰν, ὁ Μαΐος. Ταμοὺζ, ὁ Ἰούνιος. Αὶβ, ὁ Ἰούλιος. Ἐλοὺλ, ὁ Αὔγουστος. Cæterũ barbara hæc addidi Atticis & Græcis nominibus, quoniam in v. l. quoque ea habebantur, quibus thesaurum hunc pauperiorem esse nolui. Sed in iis horũ He- E 3 braicorum mẽsium nomina aliqua aliter scripta sunt, nimirũ Θεσὶ pro Τισελὶ: Μαρσουὰν pro Μαρχασουὰν: Χασλὲβ pro Κισθλὲβ: Σαβὰτ pro Σεβὰτ: Νισὰν pro Νισὰν: Σιβὰν pro Σιβὰν: Θαμὶ pro Ταμοὺζ. In manuscripto etiã libro veteri paulo aliter scripta nonnulla reperi: nimirum μορσαὰν pro μαρχασουὰν: θαμὶ pro ταμοὺζ: ἐβλὰν pro αἰβὲ: ἐλοὺρ pro ἐλοὺλ. Sed mendosæ ex scripturæ sunt, at genuinæ & Hebræis nominibus cõsentaneæ quas ex lexico meo veteri attuli, ideóque illis, non his, utendũ erit. In v. l. præterea Macedonica mensũ nomina, Bithynica, Cappadocica, Cypria, quæ & ipsa, ne quid omissum F videamus, ascribemus. Macedonica, Δῖος, Ἄπελλαῖος, Ὑπερβερεταῖος, Χάος, Ἰχθῦς, Κελὸς, Ταῦρος, Δίδυμοι, Καρκῖνος, Λέων, Παρθένος, Ζυγὸς, Σκορπιὸς, Τοξότης. Bithynica, Ἥσιος, Ἕρμιος, Μιτρῶος, Διονύσιος, Ἡρακλεῖος, Δῖος, Βενδιδαῖος, Στρατιὸς, Ἄρειος, Πελεύκιος, Ἀφροδίσιος, Δημήτριος. Cypria, Ἀφροδίσιος, Ἀπορινικὸς, Λίνικὸς, Ἰουλιὸς, Καισάρειος, Σεβαστὸς, Αὐτοκρατορικὸς, Δημαρχεξάσιος, Πληθυάριος, Ἀρχιερεύς. Cappadocica, Τέλεξ, Μάπα, Ξανικὸς, Μιθρὶ, Ἀπολλωνιὰ, Ἀρβρὰ, Τεπισία, Σαμωνία, Σόνδαρα, Ἀρτανία, Ἀρπαεστὶν, Ἀραιόπαπα. Sed ista planè barbara sunt, & nescio quibusnam scriptoribus Græcis Latinisve vsitata.

Hæc de nominibus mensium, quorum suprà dictum est non esse eandem apud omnes gentes rationem, & imprimis Atticos menses non conuenire cum nostris, quòd illi, sicut & Hebræorum menses, tantùm ad lunæ cursum computarentur, Luna auspicãte & finiẽte mensem: nostri verò ita descripti sint, vt in conficiẽdo anno magis ad solis cursum quadrarent. Apud Atticos primus mensis à solstitio æstiuo inchoabat annum. H quod quum ferè incidat in medium mensem Iunium apud nos, mensem qui illi exactè respondeat, opponere non possumus, quum videamus eum partem sibi ex nio capere, partem ex Iulio, quæ ratio eadẽ deinceps

A est in cæteris. Itaque non abs re futurũ existimo si ad ostendendam istam diuersitatem, ex veteri quodam calendario manuscripto ascribam quoto Romanorũ mensium die Græcus quisque mensis suum sumpserit initium. In eo itaque Ianuarii mensis die X V, inchoat κ̄ᾱ Τυείοις Αὐδυναῖος, ἡμερῶν λ'. XIIII Februarii, κ̄ᾱ Τυείοις Περίτιος, ἡμερῶν λ'. X V III Martii, κ̄ᾱ Τυείοις Δύστρος, ἡμερῶν λ'. X V I Aprilis, κ̄ᾱ Τυείοις Ξανθικὸς, ἡμερῶν λα'. X V III Maii, κ̄ᾱ Τυείοις Ἀρτεμίσιος, ἡμερῶν λα'. X X II Iunii, κ̄ᾱ Τυείοις Δέσιος, ἡμερῶν λα': vbi etiam statuuntur θερινὰ ἐξάμηνα. X X I Iulii, κ̄ᾱ Τυείοις Πάνημος, ἡμερῶν λα'. X V III Augusti, κ̄ᾱ Τυείοις Λῴος, ἡμερῶν λ'. X I X Septẽbris, κ̄ᾱ Τυείοις Γορπιαῖος, ἡμερῶν λ'. X I X Octobris, κ̄ᾱ Τυείοις Ὑπερβερεταῖος, ἡμερῶν λ'. X V III Nouembris, κ̄ᾱ Τυείοις Δῖος, ἡμερῶν λ'. X V III Decembris, κ̄ᾱ Τυείοις Ἀπελλαῖος, ἡμερῶν λ'. ὁ μὲν σελήνης ἡμέρας σ' ἐπακτά. Hactenus in Græco isto calendario, vbi ortus etiam occasúsque siderum & ventorum erant annotati, solstitia etiã & horarum rationes. Quòd verò in eo est κ̄ᾱ Τυείοις, in lexico meo veteri & apud alios est καθ' Ἑλλήνας.

De partibus mensis.

Diuidunt Græci mensem suum in tres decadas seu τέλη δεκαήμερα, vt Pollux nominari posse ait. Primam vocant μηνὸς ἱσταμένου siue ἀρχομένου: secundam, μεσοῦντος μηνὸς, vel δὴ δεκάδι: tertiam, φθίνοντος μηνὸς, siue παυομένου, aut λήγοντος: vel etiam δὴ εἰκάδι. Vtuntur igitur in diebus numerandis, nominibus ordinalibus, πρωτότη, δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, seu πετραὰς, πέμπτη, siue πενταὰς, ἕκτη, siue ἕξας, & sic deinceps: nisi quòd prima cuiusque mentis dies vocetur νουμηνία: (quoniam in ea erat nouilunũ) decimaquinta peculiariter ab Hesiodo μέσον, quoniam medium obtinet locum: vltima, ἕνη καὶ νέα. quæ & Δημητριακὰ, in honorẽ Demetrii dicta aliquãdiu fuit. Hoc porro est discriminis, quòd in ἱσταμένου & μεσοῦντος μηνὸς diebus numerandis recto ordine progrediuntur, in φθίνοντος autem decade vtũtur ordine retrogrado, quasi Latini in suis nonis, idibus & calendis, vt ex sequenti diagrammate patebit.

1	Νουμηνία		Calendæ.	
2	δευτέρα		IIII	Nonas.
3	τρίτη		III	
4	τετάρτη		Pridie	
5	πέμπτη	ἱσταμένου μηνὸς, siue ἀρχομένου μηνὸς.	Nonæ.	
6	ἕκτη		VIII	
7	ἑβδόμη		VII	
8	ὀγδόη		VI	
9	ἐνάτη		V	Idus
10	δεκάτη		IIII	
11	τετάρτη		III	
12	δευτέρα		Pridie	
13	τρίτη		Idus	
14	τετάρτη		XVIII	
15	πέμπτη	μεσοῦντος μηνὸς, vel δὴ δεκάδι, seu δεκάτῃ.	XVII	
16	ἕκτη		XVI	
17	ἑβδόμη		XV	
18	ὀγδόη		XIIII	
19	ἐνάτη		XIII	
20	εἰκὰς, seu εἰκοστὴ.		XII	
21	δεκάτη	τετάρτη	XI	
22	ἐνάτη	δευτέρα	X	Kal.
23	ὀγδόη	τρίτη	IX	
24	ἑβδόμη	τετάρτη	δὴ εἰκάδι,	VIII
25	ἕκτη	πέμπτη		VII
26	πέμπτη	ἕκτη	vt Poll.	VI
27	τετάρτη	ἑβδόμη		V
28	τρίτη	ὀγδόη	seu μ̄ᾱ	IIII
29	δευτέρα	ἐνάτη	ἡκάδι.	III
30	ἕνη καὶ νέα	ἕνη καὶ νέα, seu τριακὰς		Pridie

φθίνοντος μηνὸς: vel, φθίνοντος μηνὸς, vel δὴ εἰκάδι, seu εἰκοστῇ.

Ita verò numerandum esse, tum ex Polluce constat, tum ex scholiis in Aristophanem scriptis. Ibi enim in expositione horum Strepsiadis verborum, Πέμπτη, πρῶτα, τρίτη, μετὰ τοῦτον δευτέρα. Εἶτ' ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι, Εὐθὺς μετὰ τοῦτον ἐκεῖ· ἕνη τε καὶ νέα: in horum inquam verborum expositione scholiastes hæc annotat, οὕτω δὲ ἀριθμεῖται Ἀθη-

νᾶοι· τοὺς μὲν ἀπὸ νουμηνίας ὁμοίως ἡμῶν, λέγοντες, πρώτην A
ἱσταμένου, δευτέραν ἱσταμένου, μέχρι τῆς δέκα· μετ' ἐκεῖνο, πρωΐτερον
ὅτι δέκα, εἶτα δευτέραν ὅτι δέκα. καὶ ἑξῆς ἄχρι εἰκοστῆς. ἡ αὐτὴ
δὲ καὶ εἰκάς. μετ' αὐτὸ ἐνδεκάτην φθίνοντος, ἢ δεκάτην, ἢ ἐννά-
την, ἢ ὀγδόην, ὡς ἔτυχεν ἔχων ὁ μῆν· ἢ ἑξῆς αὐξανόντες ἄχρι
δευτέρας. οὕτω γὰρ Ἀθηναῖοι ἠρίθμουν, οὐ πρωΐτερον ἀλλ' ἀ-
φαιρούντες, καὶ αὐξανόντες μέχρι τετρακάδος, Σόλωνος γὰρ ἐπα-
νορθοῦντος πρὸς τὰ τῆς σελήνης φάσματα οὕτω μειούμενα. μετὰ δὲ δευτέ-
ραν αὐκτίον ἦνλω, πυτέστ πλὴν τελευταίαν τὸ μηνὸς ἡμέραν. Vbi
etiam nota, si accideret vt mensis esset dierum xxxi,
dictum fuisse post εἰκάδα seu εἰκοστὴν, ἐνδεκάτη φθίνοντος, vel B
etiam ἐνδεκάτη ὅτι εἰκάδι aut μετὰ εἰκάδα: sin verò
xxviii tantùm, vt in Februario, eos dixisse ὀγδόη φθί-
νοντος, siue ὀγδόη ὅτι εἰκάδι aut μετὰ εἰκάδα. Alius verò
scholiastes clarius etiam hæc de φθίνοντος retrogrado or
dine explicat. nam exponens eadem verba, Τέμπη, πε-
τραῖς, subjungit, οὐ προσέθηκε τὸ φθίνοντος. οὕτω γὰρ φασιν Ἀ-
θηναῖοι μὴ ἕνδεκα, ἀπὸ πρώτης ἕως δεκάτης προσεπῆσαι τὸ Ἱ-
σταμένου. ἀπὸ ἐνδεκάτης ἕως ἐννεακαιδεκάτης, τὸ Ἐπὶ δίκα. εἶτα
ἡ μεγάλη εἰκάς. ἀπὸ εἰκοστῆς πρώτης ἕως εἰκοστῆς ἐννάτης, τὸ Φθί
νοντος. πλὴν οὐκ εἰκοστὴν δευτέραν, εἰκάλεον ἐννάτην φθίνοντος. C
πλὴν εἰκοστὴν πρώτην. ὀγδόην· πλὴν εἰκοστὴν πεμπτίτην, ἑβδόμην· πλὴν
εἰκοστὴν πέμπτην, ἕκτην· πλὴν εἰκοστὴν ἕκτην, πέμπτην· πλὴν εἰκοστὴν
ἑβδόμην, πυπάρτην· πλὴν εἰκοστὴν ὀγδόην, πρώτην· πλὴν εἰκοστὴν ἐν-
νάτην, δευτέραν. εἶτα πλὴν τετρακοστὴν ἕνλω τε καὶ νέαν. ἐπὶ ὃν αὐ-
τῇ σιωπεῖ εἶπαι ὁ μῆν, καὶ ἀρχὴ ἔχει τῆς ἑτέρου μηνὸς τῆς σελή-
νης. Nec solùm ex scholiastis illis hæc φθίνοντες μηνὸς die
rum numeratio cognoscitur, verumetiam ex ipso Plu
tarcho in Solone, pag. 168, vbi etiam ἕνα καὶ νέα cur vo
cata sit, declarat. σωιδαὶν δὲ (inquit) τῷ μῆνι τῶν αἰωμα-
λίων, καὶ πλὴν κίνησιν τῆς σελήνης ὑπὸ δυνάμεῖς τῆς ἡλίῳ πάσης, D
οὐ' αἴσχρον συμφερομένῃ, ἀλλὰ σπουδαίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἢ
καθαιρομένοις εἴουσαν καὶ περιχαιδῶν τὸν ἥλιον, αὐτὰ μὴ ἐπα-
ξεῖ ὑπὸ ἕνλω καὶ νέαν καλεῖσθαι· τὸ μὲν πρὸς σωιόδου μόριον αὐ-
τῆς τῆς παυομένῃ μῆνι, τὸ δὲ λοιπὸν, ἤδη τῆς ἀρχομένῃ πρὸς τὸν ἥλιον
ἠρούμενος· πρῶτος, οἷς ἔοικεν, ὁρθῶς ἀκούσας Ὁμήρου λέγοντος,
Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς τῇ δ' ἱσταμένοιο. πλὴν δὲ ἑφεξῆς ἡμέραν
νουμηνίαν ἐκάλεσεν, πρὶν ἀπ' εἰκάδος οὐ προσεῖπεν, ἀλλ' ἀφαι-
ρῶν καὶ αὐξανῶν, ὥςπερ τὰ φάσματα τῆς σελήνης ἢν ἐώρα μέχρι
τετρακάδος ἠρίθμησεν. Quin & certissima exempla horũ
φθίνοντος dierum numerandorum ex ipso illo habemus. E
hæc enim (sed breuitatis causa aliquantum truncata)
ex ephemeridibus refert sub finem vitæ Alexandri, ὁ-
τῆδε ὅτι δεκάτῃ μηνὸς ἐκάθευδεν ὀν τῇ λουτρῷ. τῇ δ' ἑξῆς λου-
σαμένῳ, εἰς τὸν ἁλαμον μετῆλθεν. τῇ εἰκάδι λυσαμένῳ πάλιν,
ἔθυσε πλὴν εἰθισμένῳ θυσίαν. τῇ δεκάτῃ φθίνοντος ὥςπερ πεῖσας
μᾶλλον αὐτοῦ ἔχθη. ἑβδόμῃ σφόδρα πυρέττων, ἔθυσεν ἐξαρθεὶς
πρὸς τὸ ἱερόν. τῇ ἕκτῃ, σμικρὸν ὑπνώσας. ὁμοίως δὲ πλὴν πεμπτίτην.
τῇ δὲ τετάρτῃ φθίνοντος πρὸς δείλην ἀπέθανεν.

Alioqui in manuscriptis quoque ephemeridibus
nulla facta nec ἱσταμένου nec μεσοῦντος, nec φθίνοντος siue E
λήγοντος μηνὸς mentione, vna serie dies mensium nume
rantur, rectà ab ipsa τῇ πρώτῃ vsque ad πλὴ τετρακάδα,
vel πλὴ τετρακοστὴν πρώτην, aut εἰκοστὴν ὀγδόην, prout men
sis fert, progrediendo. quemadmodum apud Latinos
quoque fieri interdum videmus. Qui verò Latinis
mensium nominibus apud Græcos vtuntur, Latino
rum quoque supputationem sequuntur. Dicunt enim
πρὸ ἡ γονιῶν Καρνείου, πρὸ ἡ εἰδῶν Ἰουνίου, πρὸ καλανδῶν

ιβ' Σεπτεμβρίου. Id quod in manuscript. quoque epheme
ridibus visitur. Sic enim apud Latinos quoq; legimus.
Plinius, Qui dies xv ante Aug. Kal. est. Itẽ, Is dies sex
tus est ante Februarias Idus. Et Cic. in epist. ad Atticũ,
Vt Athenas a.d. vii Kal. Quinct. veneram. Et rursum,
Actium venimus a.d. xvii Kal. Quinct. Ita enim scri
bendum esse, a. d. id est ante diem, non ad, doctissimi
quique cẽsent, & Græca consuetudo confirmat.

Porro vt nihil desit complendo huic de mensibus
& eorum partibus tractatui, adscribenda duxi hæc Ma
crobii de intercalatione: Saturn. l. i, c. 13, Quum ergo
Romani ex hac distributione Põpilii ad lunæ cursum
sicut Græci annum proprium computarent, necessa
riò & intercalarem mensem instituerunt more Græco
rum. Nàm & Græci quum animaduerterent temerè se
cccliiii diebus ordinassè annum, quoniam appa
ret de solis cursu, qui trecentis sexaginta quinque die
bus & quadrante Zodiacum conficit, deesse anno suo
vndecim dies & quadrãtem, intercalares statuta ratio
ne commenti sunt, ita vt octauo quoque anno nona
ginta dies, ex quibus tres menses tricenũm dierum cõ
posuerunt, intercalarent. Id Græci fecerunt quoniam
erat operosum atque difficile omnibus annis vndecim
dies & quadrantem intercalare. Itaque maluerunt hũc
numerum octies multiplicare, & nonaginta dies qui
nascuntur, si quadrans cum diebus vndecim octies cõ
ponatur, inserere, in tres menses (vt diximus) distribuẽ
dos. Hos dies, ὑπερβαίνοντας, menses verò ἐμβολίμους ap
pellabant. Hunc ergo ordinem Romanis quoque imi
tari placuit: sed frustrà, quippe fugit eos, diem vnum
(sicut suprà admonuimus) additum à se ad Græcũ nu
merum in honorem imparis numeri. Fa re per osten
nium conuenire numerus atque ordo non poterat. Sed
nondum hoc errore comperto, per octo annos nona
ginta quasi funfundendos Græcorum exemplo cõ
putabant dies, alternisque annis binos & vicenos, al
ternis ternos vicenósque intercalares expensabant in
tercalationibus quatuor. Sed octauo quoque anno in
tercalatores octo affluebant dies ex singulis, qui
bus vertentis anni numerum apud Romanos super
Græcum abundasse iam diximus. Hoc quoque errore
iã cognito, hæc species emendationis inducta est. Ter
tio quoque octennio ita intercalandos dispensabant
dies, vt non nonaginta sed sexaginta sex intercalarent,
compensatis viginti quatuor diebus pro illis qui per
totidem annos supra Græcorum numerum creuerant.
Omni autem intercalationi mensis Februarius deputa
tus est, quoniam is vltimus anni erat. Quod etiam ip
sum de Græcorum imitatione faciebant. Nam & illi
vltimo anni sui mensi superfluos interserebant dies, vt
refert Glaucippus, qui de sacris Atheniensium scripsit.
Verùm vna rea à Græcis differebãt. Nam illi cõfecto vl
timo mense, Romani, non cõfecto Februario, sed post
xxiii diẽ intercalabãt, terminalib^s scilicet iam per
actis: deinde reliquos Februarii mensis dies, qui erant
quinque, post intercalationem subiungebant, credo
vetere religionis suæ more, vt Februarium omnino
Martius sequereiur.

QVVM in hoc linguæ Græcæ Thesauro alphabeticum ordinem minimè seruassem, sed alium quendam, qui quantum laboris molestiæque mihi attulit, (vtpote viam per aua patefacienti) tantum voluptatis vtilitatísque tibi allaturus est: indicem, qui illum quoque alterũ ordinem alphabeticum ostenderet, huic operi addere necesse habui. Siquidem vt ordo ille à me seruatus, noua omnino & inusitata res est, ita & hoc nouè faciendum fuit, vt indicem librò qui alioqui indice opus habere non solet, adiungerem. Neque tamen ad hanc rem duntaxat vsui tibi fore indicem illũ putandum est, sed alius præterea fructus ex eo tibi sperãdus. Quæcũque enim vocabula in ipso opere vel cõsultò prætermissa fuerunt, vel me subterfugerunt, ea suis locis (id est quos series alphabetica illis assignat) tibi exhibiturus est. Cuiusmodi autẽ sint ista vocabula, partim cõsultò prætermissa, partim quæ me subterfugisse dico, (quod mirũ non fuit in tãta tam variorũ deriuatorum multitudine) intelligere potes (nisi iam intellexisti) ex iis quæ appendici Tomi primi præfationis loco præfixi.

Cæterùm quum ea vocabula quæ isti indici inserta sunt (de iis loquor quæ certo consilio reseruata ei fuerunt) magna ex parte in iis qui extant scriptoribus aut parum vsitata aut prorsus inusitata sint, & ex aliis potius, ac præsertim poetis, deprompta, aut etiam γλωσσηματικὰ, nonnulla verò & omnino extra Græcæ linguæ limites sita: (habet enim Hesychius non solùm Laconica quædam, Argiua, Arcadica, Bœotica, Cretensia, Salaminia, Macedonica, Thessalica, Pamphyliaca, Sicula, Syracusana, Tarentina, aliáque plurima: sed etiam Aegyptiaca, Persica, Lydia, Scythica, Celtica, aliáque aliarum gentium vocabula, quæ nihil omnino cum Græca lingua commune habebant, sed ei barbaræ erant) mirum tibi videri non debebit, lector, si horum interpretatio nullo exemplo cõfirmata, quorundam verò nõ solùm breuis sed ieiuna etiam fortassis erit. Vt enim vnum ex innumeris exẽplum afferam, & quidem vocis quæ inter primas tuis oculis se offeret, quid aliud de Ἀαναίμα (pro quo est Ἄανεμα apud Varinũ, sed eius qui descripsit incuria, vt opinor) dici à me pro tempore potuisset quàm quod apud Hesychium legitur? Est certè Ἀαναίμα illi πολλαχὴ χείρες: at hæc expositio Latinè reddita fieri nõ potest quin diuinatione opus habeat: sed has diuinãdi partes doctioribus OEdipis relinquere malui. Illud quidẽ certè mihi persuasum esse dico, vocẽ illam Ἀαναίμα aut minimè ab Hesychio ita scriptã esse, aut illũ non tanquã Græcam sed omnino peregrinã (fortasse verò simul quoq; aliter scriptã) attulisse. Plurimas enim peregrinas esse, præter eas de quarũ peregrinitate ille nos admonet, nemo mihi negare possit. Ecce enim circa principiũ verbum Ἄβεις, quod exponit ἔχεις, nihil addẽs. quis tamen istud Ἄβεις peregrinum esse nõ fateatur, & in eo vestigia Latini verbi Habes non agnoscat? Idem dicendũ & de Ἄβιν, quo ἐλάτῳ siue πεύκῳ significari ait. quis enim vocẽ Abies illic nõ agnoscit? Atq; adeò Varinus (qui alioqui rarò vllius vocis scripturã immutat, & in peius potius quàm in melius mutare aliquas solet, errore, vt opinor, ex eius amanuensi orto) nõ scripsit Ἄβιν, sed Ἄβιες. Quid quòd Hebraicas etiam voces apud eũdem lexicographum, Hesychium inquam, legimus? Siquidem (ne lõgè abeam) paucis interiectis habes, Ἄβελ, πένθος. Verumenimuerò vt de his dicendi finem faciam, cogitare debes lector, sicut multarum vocum huic indici insertarum cognitio parum tibi prodesse potest, ita earum ignorationem non multum damni posse afferre. Quo magis æquum est vt impensam his quoque operam, qualiscũque est, (in multis enim vocabulis quicquam illis quæ habebant vulgaria lexica, πρὸς ἐξόρισκειν pigebat) boni consulas. Vale.

TVVS

INDEX IN THESAVRVM LINGVÆ Græcæ, ab Henrico Stephano constructum.

A Numeralem notam interdum esse: præfixúmque A
vocabulis, nonnunquam στοιχεῖον, aut ὑπερστοιχεῖον, ali-
quãdo ὀπτικόν, interdũ ἀβροστὲν esse: quinetiam alias
plerasque significationes ibi habere: ἀ autẽ esse articulũ
præpositiuum, ἆ articulum postpositiuũ, vel pronomẽ
pro ἁ: item ἄ & ἆ, esse aduerbia, varios vsus habẽtia: &
cum geminatione interdum, ἄ ἄ vel ἆ ἆ, aut ἄ ἆ scribit:
hæc omnia, aliáque huc pertinentia, eodẽ quo hic pro-
posita sunt ordine, fusè tractantur in fronte Thesauri,
in iis nimirũ quæ primo eius vocabulo Ἀείδω præfixæ
sunt paginis. Ad ea verò quæ de nomine eius dicta B
sunt, te remittet hic index in Ἄλφα.

Ἄα, Hesychio σύσημα ὕδατος, A quæ cõgeries. Quod ἄα vi-
deri possit ex iis vocabulis esse quæ γλωσσηματικὰ vo-
cãtur siue γλωσσηματικά. Sed apud Hesych. h. vno quidem
in loco ita scriptũ est vti dixi: videlicet, ἄα, σύσημα ὕδατος:
at in altero, ἆ ἆ, φετλιαστικὸν ὀπτρόνημα, ἢ σύσημα ὕδα-
τος. Sed magis rationi consentaneum esset vt ἄα scribe-
retur in aduerbii etiam significatione, quàm vt ἆ ἆ, vbi
significatur σύσημα ὕδατος. Certè quod attinet ad ἆ ἆ ad-
uerbium ὀκπλήξεως & θορυβώδεως, suspicari possit ali-
quis coniunctim scriptum fuisse à nõnullis: quòd Suid.
admoneat, κθ' διαίρεσιν scribi debere, nõ καθ' ἕνωσιν. Quod
& ipse suspicer potius, quàm, quum Hes. scripsisset ἆ ἆ
esse φετλιαστικὸν ὀπτρόνημα, aliquem temere addidisse, ἢ
σύσημα ὕδατος, non animaduertentem hanc significa-

tionem ſcripturam aliam poſcere.

Ἀάατος, vide tomi 1, columna (vt typographicè loquimur) ſiue ſemipagina 598, litera f.

Ἀάβακτοι, ſunt ἀβλαβεῖς, Heſychio nomẽ ἀβλαβεῖς actiua quidẽ ſignif. ſonat Innocui, Innoxii: paſſiua autẽ, Noxæ expertes, Illæſi. Quoniam autem apud eũdem lexicogr. extat, Βυκτὰ, κλέπτια, δόλιαμα, quidã ſcripſerunt, Ἀάβακτος ſiue Ἀάβυκτος, eſſe Non miſer, aut infortunatus. Exponitur & Niger: quòd legatur apud Varin. Ἀάβακτοι καὶ Ἀάβυκτοι, ἀβλαβεῖς, ἢ μέλανες. Quæ conflauit Var. partim ex Heſychii partim ex cuiuſdam vet. lexici verbis, in quo legitur, Ἀάβυκτον, μέλαν, ἀβλαβές.

Ἀαγής, vide t. 1, c. 93, f

Ἄαδα, Egeſtas, Inopia, Laconicè pro ἔνδεια. Sic Heſych. qui addit, οὕτω καὶ Λεωτροάμης ὁ γλωσσογρ. Quæ verba malè exponuntur in v. l. quaſi dicat Ariſtoph. poetam ita vſum eſſe in comœdia quæ vocata ſit γλῶσσαι: quum Heſych. indicare velit Ariſtoph. grammaticum in libro quem inſcripſit γλῶσσαι, vocabulum illud ἄαδα, ita exponere. Affertur autem & ab Athenæo Ariſtophanis grammatici liber inſcriptus Γλῶσσαι Λακωνικαί.

Ἀαδεῖν, videtur eſſe ex ἀδεῖν præfixo α priuatiuo. vt ſonet ἀαδεῖν q. d. Non placere, Ingratum eſſe & iniucundum. Aut certè ἀαδεῖν dici pro ἀηδεῖν, vt ἀαδὴς pro ἀηδής. Sed Heſych. & Suidas verbi huius ſignificationes latius extendunt. exponit enim ille, ὀχλεῖν, λυπεῖσθαι, ἀδικεῖν, ὀκνοῦσθαι, ἀσπεῖν: hic autem (apud quem ſcriptum eſt ἀάδειν, non ἀαδεῖν) exp. ὀχλεῖν, ἀδικεῖσθαι, ὀκνεῖν, ἀσπεῖν. Rurſum Heſych. ἄαδεν exp. ἐλύπησεν. Itidémque ἀαδεῖν aptè exponeretur actiuè λυπεῖν, meo iudicio, ſi eſſet ex ἀδεῖν, præfixo ἀ priuatiuo: ſed ſi ſit pro ἀηδεῖν, poterit itidem vt hoc, ſignificationem neutralem admittere. Verumenimuero ſignificationes illæ quas vterque addit, videlicet ὀκνοῦσθαι, ſeu ὀκνεῖν, & ἀσπεῖν, faciunt vt aliud etiam ſuſpicari audeam: nimirum eſſe ab illo Laconico nomine ἄαδα, quo ἔνδειαν declarari dictũ eſt.

Ἀαδεῖν, Stercus ſuillũ. Heſ. Putet forſitan aliquis dici τοῦτο τὸ ἀαδεῖν. Ἀαδὴς, t. 1, c. 1434, c Ἀάζω, t. 1, c. 1, a

Ἀάδικτον, Incorruptibile, Noxæ nõ obnoxium, vel Noxæ expers ſeu damni, ἄφθαρτον, ἀβλαβές, Heſ. Neſcio an audeam dicere eſſe pro ἄδικτον, quod eſt à verbo δίκεσθαι.

Ἄακτον, Infractum, Incolume. ἄθραυστον, ὑγιές, Heſych. Videtur eſſe ab ἄγνυσθαι pro Frangi, tempora ſumente ab ἄγεσθαι: à quo ſunt itidem καπακτὸς & δυςκάπακτος. Dicẽdum autem erit præfixum illi ἄακτον eſſe ἀ priuatiũ.

Ἀάλιον, Inordinatum. ἄτακτον, Heſychio & Suidæ. Sed hic additi, ἀκράτες: item, ἄλιον δὲ, τὸ μάταιον. In quodam ver. lex. legitur, Ἀάλιον, ἄτακτον, ἀκράτες. ἀπὸ τοῦ ἁλῶ τὸ κρατῶ, καὶ στέρησις τοῦ α, ἀάλιον. Ἀάμει, vide Ἀάτει.

Ἀάμυς, ος, ἡ, Aucupii inſtrumentum. ἰξόδυτηλεον, in Epigr. Vel Ames. v. l.

Ἀαναίμα, Heſych. exp. πολλαχῶς χρῆς, id eſt Multiplex gratia.

Ἀάνης, t. 1, c. 473, b. Ἀανὴς, ibidem.

Ἄαν θα, Inauris quoddã genus Alcmani, aut Ariſtophani. Heſ. Ἀάπλος, t. 1, c. 502, c

Ἄας, Cras. vel Perendie, apud Bœotos. Heſych.

Ἄασα, Ἀάσαι, Ἀάσθαι, vide in ſequenti Ἀάσκω.

Ἀασίφορος, t. 1, c. 598, c Ἀασφρεων, t. 1, c. 598, c

Ἀάσκω, Noceo, Lædo, Damno afficio, Exitium fero. Heſych. enim ἀάσκει affert pro βλάπτει, φθείρει. Ab hoc th. procul dubio eſt aor. 1 ἄασα, Ionico & poetico more carens augmento: cuius frequens apud Hom. vſus eſt. vt Iliad. θ, ἦρά κ' ἤδη γαθρὸν ἐφεῖν βασιλῆα τῇ σ' ἄτῃ ἄασας, id eſt ἔβλαψας. Sic ἄασαν in plurali ab eodem them. ſignificat ἔβλαψαν. & in infinitiuo apud Heſych. ἀάσαι eſt πολλαχῶς καὶ ὀχλῆσαι. Vbi quum addit πολλαχῶς καὶ ἄγαν, videtur innuere eſſe compoſitum hoc verbum ex ἀ epitatico & ἄσαι. Inde aor. 1 paſſ. ἀάσθω, carens & ipſe augmento. apud Heſiod. νήκεστον ἀάσθη, pro ἀνιάτως ἐβλάβη. Aor. quoque med. ἀασάμην paſſiuam habet ſignificationem: vnde & Heſych. ipſum exp. ἐβλάβην, ἐφείσατον. Homer. Iliad. 1, Ἀασάμην, οὐδ' αὖτον ἀλάομαι. Apollon. Argon. lib. 2, Ἡμίθεον, ἀασάμην τε κακὴν καὶ ἀμήχανον ἄτην. Et rurſum, Ἀασάμην καὶ τοῦδε Διὸς νόον ἀφραδέοντα Χρείων ἰξείης τε καὶ ἐς τέλος. vbi ſchol. exp. ἐλυπήθην. malim ἐβλάβην. Heſych. actiua etiam ſignificatione aoriſtum hunc medium accipi docet, dum ἀάσαντο

exp. ἔβλαψαν. ‖ Varinus ἀάσαι quatuor ſignificare ait, τὸ κορέσαι, τὸ καταπῶσαι, τὸ λυπῆσαι, καὶ τὸ πολλαχῶς καὶ ἄγαν βλάψαι. Qua in re aſſentior ei quod ad poſteriores duas ſignificationes attinet, quæ tamẽ pro vna habendæ ſunt: priorum duarum exempla deſidero. nam potius ἄσαι ſcribẽdum eſt. Vide & t. 1, col. 598, a, & g.

Ἀάσμυξ, tom. 1, col. 1, a

Ἀάστονός, Gemebundus, Illætabilis. Heſych. enim ἀάστονα affert pro αἰθύφρωνα. Habet igitur geminam ſtrpnsn hoc vocabulum, & compoſ. eſt ex ἄστονος.

Ἀαστὸς, Illæſus, Cui nemo nocuit nec dãnum dedit. οὗ οὐκ ἄσπις. comp. ex ἀ ſtrpnticõ & ἄπω. Heſ. ἀαστὸν exp. non ſolùm ἀβλαβὲς, verumetiã ἀναμάρτητον, In quo peccatũ non eſt.

Ἀάσχετος, t. 1, c. 1332, a

Ἄατα, apud Heſiod. exponitur κορέσσασθαι, Satiatur, Expletur, in hoc loco Aſpidos, de Marte, Ἡ μὲν καὶ κρατερὸς περ ἐὼν ἄατα πολέμοιο. Eſt autem hoc ἄατα ex præſenti ἄαμαι, hoc verò ab actiuo ἄημι, quod tamen ſignificat πνέω, Spiro. Ἀάτα autem eſt à them. ἀάομαι.

Ἀάτα, t. 1, c. 598, a

Ἀάπαλος, Inexplebilis, Inexſaturabilis. Heſych. enim ἀάπαλε affert pro ἀπλήρωτε. comp. ex ἀ priuatiuo & ἄσαι ſignificante κορέσαι. Ἄαπος, t. 1, c 598, d, & e

Ἀάπυλος, Illæſus, Nihil damni paſſus. ἀβλαβὴς, Heſych. Eiuſdem originis cum ἄαπος & ἀάσος.

Ἀάπω, t. 1, c. 597, h

Ἀᾶ, Heſychio ὁ γερπαῖος μῶ. Vocabulũ eſt Hebraicum, vt docui in Appendice De mẽſibus. vbi tamen nõ SeptembER eſſe dicitur, cui Γερπαῖος μῶ opponitur, ſed Iulius.

Ἀβαα. eidem lexicographo eſt ὄχλος ἢ βοή, rota aut clamor.

Ἀβάγνον, eidem eſt λεπτὸν, Tenue, Subtile. Pro quo in lexico quodam vet. habetur Ἀβαπρόν.

Ἀβαγνα, Roſæ, Macedonibus, teſte eodem.

Ἀβαζος, Qui non loquitur, ſed tacitus ſedet aut mutus. Suidæ ἥσυχος, ἤγουν ἐστηκὼς τοῦ βάζειν, ὁ ὅστι λέγειν. compoſitum eſt ergo ex βάζω.

Ἀβαήρ apud eundem legitur, exponitúrq; λεπτός. Sed puto ſcribẽdum ἀβαπρός. de quo vide paulo antè in Ἀβάγνον.

Ἀβάθ, Cypriis διδάσκαλος, Doctor, Magiſter. Heſ.

Ἀβαθής, ές, ὁ καὶ ἡ, Profunditate carens. ὁ οὐδὲ βάθους. Galen. lib. 2 ad Glauc. τραύματα βεβαθέα τε καὶ ἀβαθῆ, vulnera parua nec profunda.

Ἀβάθματα, eidẽ ſunt βρέμματα. Eſt autẽ βρέμμα, Quod tortũ eſt, Mẽbrum luxatũ: item Panis tortilis ſeu ſcriblita.

Ἀβαι, αἱ, vrbs Phocica, clara oraculo Apollinis: dicta à quodam heroe Aba. ἐθνικὸν eſt Ἀβαῖος vel Ἀβαί. Steph. Idem tradit ἄβλω etiam Cariæ vrbem eſſe.

Ἀβαιον, v. l. pleonaſmo literæ ἀ pro βαιὸν dici aiunt, id eſt Paululum, Paruum: ſed ſine autore & exemplo.

Ἀβακῆνον, vrbs Siciliæ. de qua Steph. & Suid.

Ἀβακίω, t. 1, c. 630, e Ἀβακίων, t. 1, c. 631, a

Ἀβακκίμων, t. 1, c 631, a Ἀβακὴς, vel Ἀβάκης, t. 1, c. 630, f

Ἀβακίζω, t. 1, c. 631, a Ἀβάκιον, t. 1, c. 1, e

Ἀβακόσκος, t. 1, c. 1, g

Ἀβακοσίκινοι dicta fuit Siculorũ μοῖρά τις, vt refert Varin.

Ἀβακοι apud Heſ. legitur expoſitũ ἀχρεῖοι τινες. quod v. l. ex Opp. ſch. interpr. Inutiliũ piſciculorũ inſtitores inſani.

Ἀβάκτιον, Varin. affert pro ἀνεπίφθονον. Non inuidioſum.

Ἄβακτον & Ἄβυκτον, Heſychio τὸ μὴ μακαριστὸν, quod beatum nemo prædicare debet.

Ἀβάκχευτος, t. 1, c. 632, b. & 165, f, obiter.

Ἄβαλ, in lex. meo vet. dicitur eſſe aduerbium, factum ex ἀ epitatico & βάλλω, abiecta vltima ſyllaba. Non tamen vlla ei ibi ſignificatio tribuitur, ſicut nec apud Etymol. forſan igitur idem eſt cum ſequente Ἀβάλε.

Ἀβαλαία, Heſychio συγγενεῖς, ὁμολογία.

Ἀβάλε, eidem Heſychio eſt ὄφελον, εἴθε, Vtinam. Alioqui eſt etiam aduerbiũ χρεωλυτικὸν, idémq; ſignificare putatur quod φθῦ. vt in Epigr. Ἀβάλε χιμαιρέου με κατηλυσε κύματα πόντου. Et in lex. meo vet. ἀβάλε σοι Σπέφανε, εἰδωλολατρήσας. Quidã & Ἀβάλαι ſcribũt: quomodo ſcriptũ legitur & in poſteriore Etymologici editione & apud Varin. quodam in loco. ſed eam ſcripturam non probo. ‖ Ab Heſychio exponitur etiam ἀχρεῖον, inutile, acſi nomen adiectiuum eſſet.

Ἀβάλη idem Laconica lingua dici ſcribit ἀχρεῖον, inutile: à quibuſdam exponi etiam νωθρὸν, Languidũ, Ignauum.

Ἀβαλις, eidem eſt μοχθηρὰ ἐλαία, mala oliua.

Ἀβαμβάκευστος, Nullo lenocinio fucatus. ſunt enim Heſychio βαμβακεύσεται, αἱ φαρμακεύσεται καὶ μαγγανεύσεται. Et cibi ἀβαμβάκευστοι, qui ſine vllo condimento & veluti guſtus lenocinio parati ſunt. Athen. lib. 4, ex Pyrgione de συνεστίοις Cretenſium, ὅτι δ' ὀρφανοὶ ἰσημερεῖς εἰσί· τοῦθ' ἡδέως δ' αὐτοὶς ἀβαμβάκευστα τῇ κράσει κατέκαστο τοῦ νενομισμένου. Sed ſcribendum potius Ἀβαμβάκευστος.

Ἀβαστα, vrbs prope Parnaſſum, vbi fanum Apollinis, teſte Heſychio.

Ἀβάτεσιν idem dici ſcribit pro ἀνάβασιν. eſt autem ἀνάβασις aſcenſus. Erit igitur hîc poetica literarum metatheſis, & epentheſis τοῦ τ.

Ἀβάντες, οἱ, dicuntur Βοῶνες ἐπωνύμως apud Homer. ab Abante Argiuo filio Neptuni & Arethuſæ.

Ἀβίτιος, poſſeſſiuum nomen vel à præcedente nomine Ἀβάντες, vel ab Ἄβας.

Ἀβαντιάδης, patronymicum ab Ἄβας, Filius Abantis.

Ἀβαύτος quoq; apud Steph. legitur: vnde dicit eſſe fœm. Ἀβαυτιαὶ, vt Ἑλληνιαὶ ab Ἑλληνάνιος.

Ἀβαυτῆς, dicitur Euboea, ab ipſis Abantibus, vt refert Euſtathius. Apud Stephanum paroxytonos Ἀβαύτης legitur, afferentẽ ex Heſiodi Ægide, — νήσῳ ὃ Ἀβαύτῃσι δίη, Τῷ πρὶν Ἀβαντιάδα κικλήσκον θεοὶ αἰὲν ἔόντες, Τῷ ποτ' ἐπώνυμοι Εὔβοιαν βοὸς ὠνόμασεν Ζεύς.

Ἀβαῦς t. 1, c. 1, b

Ἀβαπίσιον, t. 1, c. 710, b. Ἀβάπιστος, t. 1, c. 710, a

Ἀβαπῆνος, t. 1, c. 18, c

Ἀβαρ, αρος, τὸ, placentæ genus eſſe dicitur apud Æſchyl.

Ἀβαρακες, mazæ quædam apud Athen. lib. 4 in loco quodam Epilyci. nec enim Lycophroni aſſentitur qui ζωμὸν ἐξεπόνει, nec Eratoſtheni, qui πεφρυγμένα μαζῶν. Fuiſſe autem Spartanum vocabulum videtur. Sed notandum, in Epilyci iſto loco non ἀβαράκας legi, ſed βαράκας: cuius tamẽ vocabuli nullã reperio mẽtionem.

Ἀβαρβαλάμη, Heſychio nymphæ quædam.

Ἀβαρβαρίνη, itidem nymphæ nomen, teſte eodem. nam multa eſſe nympharum genera ait. Euſtath. inter Nereidas eam refert.

Ἀβαρὴς, t. 1, c. 721, e

Ἄβαρις, Cui non eſt baris, ideóque in continente degẽs: Heſychio ὁ ἠπειρώτης, καὶ μὴ ἔχων βαρίν. eſt enim βαρὶς, πλοῖον: licet & aliæ ei ſignificationes tribuãtur. ‖ Ἄβαρις dictus fuit etiam Seuthi cuiuſdam filius, de quo Suidas, Strabo, & Gell. lib. 9, cap. 22. Item Heraclides librum quẽdam ſuum De immortalitate animæ, ἄβαριν inſcripſit. cuius mentio apud Plut. initio lib. De aud. poem.

Ἀβαρικὼν Cyprii vocant ἢ μωκιζοδίφω, τὸν καθαροδίφω καὶ πιμωνίοις, teſte Heſych. Quæ purgatur ſuis meſtribus.

Ἀβαρκα, pro ἀφαρκα, legitur apud Theophr. Hiſt. pl. lib. 3.

Ἄβαρκα, Heſychio λιμὸς, fames.

Ἀβαρκάω, Comatus ſum, Comam alo. nã ἀβαρκᾶ eſt κομᾶ in lex. quodã ver. pro quo apud Heſych. legitur, Ἀβαρκα, κομα. qui Macedonicum eſſe hoc verbum ait.

Ἀβαρλεῖται, Turbari. nam ἀβαρλεῖται idem Heſych. affert pro ταράσσεται, neenon pro κροτεῖ.

Ἀβαρὸς, ειαι, Gemo, Lamentor, Eiulo. Heſych. enim ἀβαρὺς exp. στένει, οἰμωζεῖ, βοᾷ.

Ἄβαρνος, ſine Ἀβαρὶς, dicitur quædã vrbs & χώρα & ἄκρα ἢ Παρνῶς, vt refert Steph. alterẽs inter alia ex Apollonio, — Ἀβαρνίδος ἡμαθόεσσαν Ἠόνα. Gentile eſt Ἀβαρνῶος & Ἀβαρνεὺς, teſte eodem, ab Ἄβαρνος nimirũ. Meminit & Xen. Ἀβαρνίδος, dicens Hellen. 2, p. 268, ὅθεν ἢ Ἀβαρνίδα τὴν Λαμψάκου ἄκραν. Etymon huius vrbis Sophocles apud Steph. declarat, dicens ἢ Ἀφροδίτην ἄμορφον ἐν Λαμψάκῳ τικοῦσαν τὸν Πρίαπον ἀπαρνήσασθαι, καὶ τὴν χώραν ἀπαρνίδα καλέσαι Heſych. Ἄβαρνον vrbem Phocenſiũ eſſe ait, & Ἀβαρνεὺς eidem eſt φωκικὸν φυλή.

Ἀβαρπαὶ, Cypriis αἱ ἥλωαι. teſte eodem. id eſt Volucres.

Ἄβαρτος, inexplebilis, Inexſatiabilis. ἄπληστος, eidẽ. qui tamen ait à quibuſdam exponi etiam ἄμορφος. VNDE Ἀβαρτία, ας, ἡ, Inexſatiabilitas, ſeu Inſatiabilitas, ἀπληστία, eidem.

Ἀβαρὺ, Origanum dici Macedonica dialecto idem innuit.

Ἄβας, αντος, nomen proprium filii Melampodis apud Pauſ. & Apollon. Item nomẽ ſophiſtæ cuiuſdam apud Suid.

Eſt & nomẽ cuiuſdã à quo denominati ſunt οἱ Ἄβαντες.

Ἀβαὸ, Heſychio δύσης: necnon ἱερὸν νόσος apud Tarentinos. δύσης porro ſtultum ſignificat: ἱερὸν νόσος, ſacer morbus ſeu epilepſia. Infrà Ἄβης.

Ἀβάσαι, eidem Heſychio eſt ἀρίσῆσαι & ἀρθῶσαι. quod ἀρίσῆσαι quidam accipiunt pro ἀρισεῦσαι, vt ſignificet, Præclarè rem geſſiſſe & extolli. Alioquin ἀρίσῆσαι eſt prandere. Legitur in alio quoque lexico ἀβάσαι expoſitum ἀρισῆσαι, fine illo ἀρθῶσαι.

Ἀβασανίστος, t. 1, c. 723, g. Ἀβασάνιστος, t. 1, c. 724, a

Ἀβασίλευτος, t. 1, c. 725, f. Ἀβασιλεύτος, ibidem, g

Ἀβάσκανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuidia vacuus, Non inuidens, Non inuidus. Suidæ non ſolùm αἰσπόβονος, (quod potius eſt Non inuidioſus) ſed etiam ἀφθονὴς, in hoc loco cuius autorem non nominat, ὁ ἢ μόρτυς ἀβάσκανος γένεται πρὸς Καίσαρα τοῦ Ἀντιπάτου καταρθωμάτων, non inuidus teſtis. hoc eſt, ſine vlla inuidia prædicans & teſtificans.

Ἀβάσκαυστος, Cui nemo inuidet, Tutus ab inuidia, Inuidiæ non obnoxius. Item pharmacum ἀβάσκαυστον dicitur quod inuidias hominum auertit, ſeu quod faſcinationes ab inuidia profectas auertit. Affertur enim ex Dioſcor. lib. 3, ἀβάσκαυστον αὐθρώπεις τῷ λέγεται, pro, Hominibus faſcini amuletum eſſe fertur. Heſych. ἀβάσκαυστα exp. χωρὶς βλάβης.

Ἀβασκαύστως, Citra inuidiam. Epigr. lib. 2, in Deformes, Καὶ τὸ ἀβασκαύστως ῥίνα πεῖπχμα ἑλᾷς.

Ἀβάσκυστος, t. 1, c. 726. d. Ἀβασάνιστος, ibidem.

Ἄβασος, idẽ quod ἄβατος, Inuius ſeu Impervius, Per quem iri nequit. Heſych. enim ἄβασον affert pro ἄβατον, ἀδιόδευτον, ἀπέρατον: exponẽs tamen & ἀβίαστον, Quod vi cogi nequit, Cui vis afferri non poteſt. Apud Varin. legitur præterea Ἄβασον, ἀκίνητον, ἀπρόσιτον, quod eſt, Immotum. Inacceſſum. perperam, vt puto, pro ἄβατον.

Ἄβατον, ſubſt. t. 1, c. 637, b

Ἄβατος, t. 1, c. 636, e

Ἄβαχος, t. 1, c. 718, e

Ἀβάλεν, Æolica ſyncope pro ἀνέβαλε, vt καβάλε pro καπέβαλε. à ἀναβάλλω. Similiter Ἀβάλλου pro ἀναβάλλου.

Ἀβέλεον, ab Heſych. exponitur πεπινὸν, humile: pro quo paulo pòſt habet Ἄβελλον.

Ἀβέλευκτος, t. 1, c. 728, g

Ἀβέλλα, Heſych. exp. ἄβατα, Inuia, Inacceſſa.

Ἀβελλεχεῖν, vrbs Thraciæ, clara Democrito. Eſt & alia Iberiæ eiuſdem nominis, vt refert Steph. qui & ſing. num.

Ἀβέληρον ab Ephoro dici ſcribit. τὸ ἐθνικὸν eſt Ἀβελήρης, Abderis oriũdus. Aiunt Ἀβδηρίτων dici etiam ἢ Βορέν: inter quos eſt Heſychius: forſan quia inde ſpirat. Ab Ἀβδηρεῖα eſt etiã aduerb. Ἀβδηρεῖ, Abdera verſus. vt in lex. meo vet. Ἀβδηρεῖ δὲ Ἀδωνῆν αἰαπέπλυκε. ‖ Ἀβδηρεῖα & Ἀβδία in eodem meo lex. exp. etiã ἢ θάλασσα, mare.

Ἀβδὴς, apud Hipponactem pro μάστιξ, ſcutica ſeu flagellum, teſte Heſych.

Ἀβδία, vide in Ἀβδηρεῖα.

Ἀβεβαίως, t. 1, c. 730. b. Ἀβεβαίως, ibidem, c.

Ἀβεβηλος, t. 1, c. 730, e

Ἀβειρων, nomen proprium apud Suid.

Ἄβεις, Pamphyliorũ lingua pro ἔχεις dici Varin. annotat, eiuſdémque meminit Heſych. Latini quoque Habes.

Ἀβελίω Pamphili dicunt ἡλιακὸν, teſte Heſych.

Ἀβέλιος, Cretenſibus ὁ ἥλιος, ſol, teſte eodem.

Ἄβεμον, idem dici ſcribit πεπινὸν, humile. pro quo ſuprà ἄβεδεον.

Ἀβέλω, Corono. Idem enim ἀβέλει affert pro στέφει.

Ἀβελτέρειος, t. 1, c. 710, c

Ἀβελτερεία, ibidem.

Ἀβελτροκόκκυξ, t. 1, c. 710, g

Ἀβέλτερος & Ἀβελτέρως, ibidem, c, & e.

Ἀβελτερεία, ibidem, e

Ἀβέρβηλος, Vanus, Inconſtãs. Heſych. enim ἀβέρβηλον exp. ματαιον, & Suidæ ἀβέρβηλος eſt ὁ ἀκατάστατος. Rurſum Heſychio ἀβέρβηλον eſt, πολὺ, ἐπιβαρὲς, μέγα, βαρὺ, multum, onerofum, magnum, graue: necnõ ἀχρεῖον: Suidæ αἰσχρὸν, ἀπρόβλεπτος, impudens, inuiſum ſeu odioſum. Infrà Ἀβύβηλος pro eodem.

Ἀβεσαλὼν, apud Suid. nomen proprium filii Dauidis. pro quo in Latinis Bibliis eſt Abſalon.

Ἀβέοτει, Hesych. affert pro θορυβεῖ, θορυβεῖ, Desiderat, Tumultuatur.

Ἀβηδών, όνος, ἡ, idem cum ἀηδών, Luscinia, vt ex eodem lexicographo patet, afferente ἀβηδόνα pro ἀηδόνα.

Ἀβὴρ Laconibus idem esse tradit οἴκημα ᾧ ἔχον, παμμέγιστον, domicilium porticus habēs, penum seu promptuariū.

Ἀβηροδαΐος, nomen proprium apud Suid.

Ἀβήρω, Cano. Hesych. enim ἀβήρει affert pro ᾄδει. Apud eum legitur & ἀβηρεῦσιν, ᾄδουσιν, tanquam ab ἀβηρέω: nisi scribendum ἀβήρουσιν.

Ἀβής, idem lexicogr. exp. ἀσωμένος, αὐθέντης, & cum eo Suidas. Sic verò suprà idem Hesych. ἀβαὲ attulerat pro ἄνηστος. Idem tamen ἀβής exp. etiam ἀνάχωστος, αὐθόσμος, Impudens, Profanus & impius.

Ἀβήσσω, Cogito, Excogito: item Animum aduerto. id enim significat θηνοέω quo Hesych. hoc ἀβήσσω exp. Ἀβέοτει autem suprà idem attulerat pro θορυβεῖ.

Ἀβίαστος, t.1, c.734, a. Ἀβιάστως, ibidem, b.

Ἀβιάχρομαι, Ornor, Delicior. v. l. perperam. scribendum enim Ἀβεμάχρομαι.

Ἀβίας, nomen fluuii apud Suidam.

Ἀβίδα, Hesych. affert pro αἰδρεῖον.

Ἀβίες, vide in Ἄβιν.

Ἀβίηκτον, Quod præsenti in periculo versatur. ἐφ' οὗ οὐκ ἐγγύεται βοηθὸν κίνδυνον, cuius exequiæ nō fuere lugubres. v.l. ex schol. Soph. Legitur apud Hesych. quoque, sed non suo ordine, nimirum post Ἀβίος.

Ἀβίλα seu Ἀβίλη, vrbis nomen: ex qua oriundus, dicitur Ἀβιλινός, vt Steph. & Suid. tradunt.

Ἀβίλιον, Hesych. esse dicit οἶνον, vinum. Quidam certi genus vini esse putāt ab Abila vrbe denominatum, ideóque Ἀβίλιον scribunt simplici λ.

Ἀβίπακα Persis dici τὴν μνήμονα, memorem, tradit idē Hes.

Ἀβιλύκη, eodem teste est στήλη ἐν Λιβύῃ, columna in Libya. Apud Suidam verò Ἀβίλυξ legitur, qui id esse dicit mōtem ex Libya oppositum Calpæ, quæ in Europa sita est ad fretum Gaditanum.

Ἀβίν, Hesych. autore vocatur ἐλάτη siue πύκνη. pro quo Varin. habet Ἀβίες: quomodo apud Hesych. quoque scribendum esse alphabetica series innuit. Est autem Abies vocabulum Latinum τῇ ἐλάτῃ Græcorum æquiualens.

Ἀβίολη, eidem σπέρμα ἐμφερές: omissis sequentibus. quare Varin. posuit σπέρμα π, semen quoddam.

Ἀβιος, t.1, c.731, e. & 736, g

Ἀβίωτον, t.1, c.739, e

Ἀβιωτοποιὸς, ibidem, g

Ἀβίωτος, ibidem, c. Ἀβιώτως, ibidem, f

Ἀβλαβεία, ας, ἡ, Innocentia. Ita enim Cic. lib. 3 Tuscul. Innocentia apud Græcos vsitatum nomen non habet: sed habere potest ἀβλάβειαν. ‖ Item Incolumitas, Indemnitas, τὸ ἀβλαβῶς. F

Ἀβλαβὴς, t.1, c.743, h

Ἀβλαβώιον, teste Hesychio σχοινοπλεκοειδὴς παρ' Αἰγυπτίοις ὁν βυβλῶν τρόπος καὶ ἄπτεται οὖσα, funiculī qui apud Ægyptios plectebatur ex papyro ad purgandum. vt hodie orbiculi ex herbis quibus vtuntur ad extergendas patinas.

Ἀβλαβῶς, t.1, c.744, a

Ἀβλαδέως, Hesych. affert pro ἡδέως, suauiter.

Ἀβλάκωστος, pro ἀπλάκωστος, forsan Macedonico more, qui βίλιππος pro φίλιππος dicunt. Plato comicus apud Athen. l.14. Μόνος δ' ἄγευστος, ἀσπάραγχος ὀναγίζομαι, Ἀβλάκωστος, ἀλίβαιστος, nullis oblatis placentis nullo thure.

Ἀβλαξ, Cypriorum lingua λαμπρὸς, clarus, teste Hesych.

Ἀβλαπὸς, t.1, c.743, f

Ἀβλαρὸν, Hesychio sunt ξύλα, ligna.

Ἀβλαὲς, eidem est ἀσώφρων, ἀγνώμων, insipiens, ignorans. Qua in signif. suprà ex eodem habuimus Ἀβλὴς & Ἀβαέ.

Ἀβλαστέω, ῶ, Non germino. vel Malè germino.

Ἀβλαστὴς, t.1, c.745, g

Ἀβλάστητος, t.1, c.745, c

Ἀβλαστος, ibidem, g

Ἀβλαυτος, Hesychio αὐτοδίπτος, Excalceatus siue Discalceatus, Qui nudis incedit pedibus. Vox comp. ex ἀ priuatiuo & βλαῦτος.

Ἄβλημα, ατος, τὸ, Erratum, Peccatum. Hesych. enim ἀβλέμματα affert pro ἁμαρτήματα. Idem igitur est quod ἀβλήμα, & forsan duplici μ scribendum ἄβλεμμα.

Ἀβλεμέως, t.1, c.749, b

Ἀβλεμὴς, ibidem, a

Ἀβλεννὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Muco carens. Athenæo teste, lib. 7, ἀβλεννὴς dicitur ἡ ῥαφὶς siue βελόνη. quod piscis nemē est.

Ἀβλεπὴς, t.1, c.749, c

Ἀβλεπέω, ibidem, c

Ἀβλέπημα, ibidem, d

Ἀβλεπὴς, ibidem, d

Ἀβλεψία, ibidem, c

Ἀβλήδην, Hesych. affert pro ὀνδόσμον. de quo suo loco.

Ἀβληρὰ, idem affert pro ἰωΐα, Habena: Iorum quod freno inseritur.

Ἀβλὴς, t.1, c.666, b

Ἀβλήτορες, Hesych. μὸρχοι, testes. pro quo infrà ἀβολήτορες.

Ἀβλητος, t.1, c.666, d

Ἀβληχρὴς, Balatus expers. ὁ οὐ βληχώμενος. Antipater in Epigr. Μισήσω δ' ἀβληχὲς ἐπαύλιον.

Ἀβλήχμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Hesychio ἀμβλὺς, hebes.

Ἀβληχρὴς, t.1, c.755, d

Ἀβληχροποιὸς, t.1, c.755, d

Ἀβληχρὸς, siue Ἀβληχρὸς, t.1, c.754, h

Ἀβλίσμαστον, Hesych. affert pro ἄλφιτον, intactum. Sed scribendum potius ἀβλίμαστον, vt sit ὁ οὐ βλιμαζόμενος: compositione facta ex ἀ priuatiuo & βλιμάζω.

Ἀβλοέω, ῶ, Libo. Hesych. enim ἀβλόει affert pro ἀσθενεῖ, seu ἀσθένει: sed addens, Macedonicum esse verbum.

Ἀβλόπες, Crerensiū dialecto idē quod ἀβλαβὲς, teste eodē.

Ἄβλος, εος, τὸ, Mulctrum. vasis genus apud Alemannos. v.l.

Ἀβλωθρίδης, t.1, c.717, d

Ἀβλώσκω, apud Gazam legitur Gramm. lib. 3, videtúrque idem esse quod ἀμβλώσκω, sicut ἀβλωθρίδιον idem est quod ἀμβλωθρίδιον.

Ἀβοαὶ, Hesychio ὠραὶ, preces seu precationes.

Ἀβοήθητα, t.1, c.761, a

Ἀβοήθητος, t.1, c.760, h

Ἀβόηθος. c.1, c.759, h

Ἀβοηθὴ, t.1, c.756, g

Ἀβόητος, ibidem.

Ἄβολα, Hesych. esse dicit κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα, nomen iactus in ludo tesserario: forsan infelicis, & quo vel nulla vel saltem pauca iaciebantur puncta.

Ἀβολεῖς, à Siculis dicūtur ἀβελβολαὶ, teste Hes. vt sunt valla, siue munimenta & sepes quibus aliquid circundatur.

Ἀβολέω, ῶ, idem quod ἀντιβολέω significans Occurro, Obuius fio. ἀπαντάω seu συναντάω. vt ἀβόλησεν Ληπτίδη. Apollonii Rhodii schol. ἀβολήσομεν exp. συμπυξόμεθα, in hoc loco lib. 3, Ἕρη δὲ βοῦς ἀβόλησεν, μὴ πρὶ φάος ἠελίοιο Δύῃ ὑποφθάμενον, καί τις τά ἕκαστα νοήσῃ Οἰθείων. αὐτὰρ δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες. VNDE Ἀβολήτορες dicūtur οἱ συμπυχόντες ἢ συμπλαχόντες. Hesychio ἀμπλαχότες, necnon μόρτυρες. Alioqui ἀβολήτορες, vt & ἄβολοι, dicuntur pulli equini aut asinini οἱ οὐ βεβολικότες ὑπὸ ὀδόντας ὀξεῖς ὑπὸ γηροῦσκεται ἡ ἡλικία, qui nondum amiserunt dentes ætatis indices, qui γόμφοι appellantur. ex quo intelligitur Iuuenes. His opponuntur οἱ λεπτογόμφοι, siue ὀπτογόμφοι.

Ἀβολήσαι, vide Ἀβόλυσαι paulo infrà.

Ἀβόλητοι, Hesychio sunt ἀπεύξεις. Varin. habet Ἀβολῆτες, ἔντευξις, ἀπάντησις, id est Accessio, Occursus. Ambo ex præcedenti Ἀβολέω.

Ἀβολήτωρ, t.1, c.667, f. Vide etiam Ἀβολέω.

Ἀβολις, ibidem.

Ἄβολα, nomen vrbis Siculæ apud Steph. Vnde qui oriundus est, Ἀβολαῖος dicitur, teste eodem. Apud Latinos Abolla vestis est, cuius Martial. & Iuuen. meminerunt.

Ἄβολος, t.1, c.667, d

Ἀβλυσταὶ, Hesychio αὐτοπάντοι ἰσοροῦς, qui prorsus sæui & crudeles sunt, adeo vt eis occurrere nemo audeat. vt fit ex ἀ priuatiuo & ἀβολέω, facta συναλοιφῇ duorum ἀ, vel alterius ὀθλίμ. Rectius Varin. scribit ἀβλησταί.

Ἄβος, Maturus & puber, à Dorico ἄβα pro ἥβη. Theocr. Id. 5, Μή μευ λωβᾶσθε τὰ ἀμπέλος. εἰσὶ γὰ ἄβαι. Vbi schol. quadruplicē indicat scripturam. quarum prima est ἄβαι pro ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζουσα: altera, αὔω, significans ξηραί, aridæ: tertia, ἄζαι: quarta, αὔτοι, pro μόνοι.

Ἄβοτος, Pascuis carens. In quo pecudes pasci nequeunt: vel

etiam Qui depastus non est. Hesych. ἄβοτοι affert pro αἱ μὴ καταναγεμισθεῖσαι βοτάνας: vel αἱ μὴ φέρουσαι καρπὸν, non depastæ, vel quæ fructum non ferunt & steriles sunt.

Ἄβοτις autem, vrbis nomen est apud Steph. cuius ἐθνικὸν est Ἀβοτίτης siue Ἀβοτιδός.

Ἀβουλεῖ, t.1, c.768, c

Ἀβουλέω, t.1, c.766, e

Ἀβουλὴς, Nolens, Inuitus. Hesychio ἀβουλὴς est non solùm ἄκουσα, (ita enim lego pro ἥκουσα) sed etiam ἀκτήμων, Nihil possidens, Pauper, Inops. In v.l. exponitur etiā Inconsultus: à βουλὴ significante Consilium, vt ἄβουλος.

Ἀβούλητος, t.1, c.766, f. Ἀβουλήτως, t.1, c.767, a

Ἀβουλία, t.1, c.768, c

Ἄβουλος, ibidem, a

Ἀβουλότατα & Ἀβουλότερος, ibidem.

Ἀβούλως, ibidem, b

Ἀβουστολέω, ῶ, Tumultuor. Hesych. enim ἀβουστολεῖ affert pro θορυβεῖ. qua signif. suprà ex eodem habuimus ἀβέοτει.

Ἀβούτης, t.1, c.778, d

Ἄβρα siue Ἄβρα, (illo enim modo apud Hesych. & in lex. meo vet. scribitur, & apud Eustath. hoc apud Suidam) Ancilla, Famula, Serua. Hesychio δούλη, παλλακή: qui paulo post ἄβραν affert pro νέαν, δούλαν. In lex. meo vet. annotatur, ἄβραν dici neque πλὴν ἀπαλὸς θεράπαινα, neque πλὴν εὔμορφον, sed πλὴν οἰκοπεδὰ & πλὴν ἀεὶ χρῆσις θεράπαινα. Suidas verò ἄβραν vocari itidem ait neque πλὴν ἀπαλὸς θεράπαινα, neque πλὴν εὔμορφον θεράπαινα, sed οἰκόπεδα μωμαμὰς κόρλω καὶ ἔνημον, siue illa oikoghrhs & verna sit, siue non. Fuerint itaque ἄβραι, ancillæ seu famulæ quas ditiores matronæ ad honestiora seruitia seu ministeria domi suæ alunt, quibúsque vtuntur pedissequis. Similiter Pausanias apud Eustath. pag. 1854, dicit ἄβραν nominari πλὴν σωφρόνων καὶ ἀφρόνων (in lex. meo vet. ἀεὶ) χρῆσις θεράπαινα: quam & οἰκόπεδα & ἔνημον appellari. Ipse quoque Eust. ἄβρας vocari paulo antè scripserat τὰς θρεπτὰς τῶν δεσποτῶν δούλας, sed annotans esse vocabulū ἐθνικὸν, à Græcis (vt & alia multa) vsurpatum. Legitur enim apud Menandrum in Pseudoeracle, Μήτηρ πέθνηκε τῶν ἀδελφαῖν δυοῖν Ταύταιν. τρέφει δὲ παλλακή τις τὸ πάθος Αὐτοῖς, ἄβρα τῆς μνήσεως αὐτῶν ἠλμένη, Σπουδαία. κ' ἄβραν δ' αὐτοπαιδόμενος Βεωδίνη, Ταύτῃ μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν, Τρέφειν δ' χρεὼν ὡς ἐλευθέραν τρέφει. Ita apud Suidam, qui ex eiusdē Apisto, & ex Iamblicho alia duo affert exempla. Similiter Genes. 24, & Exodi 2, αἱ ἄβραι αὐτῆς, ancillæ seu famulæ ipsius. Notandum autem est ἄβρας dici ancillas honoratiores & honestiora ministeria obeūtes nō solùm matrumfamilias ditiorū, sed etiam virginum puellarúmque, vt in loco illo Iamblichi apud Suid. & in illo Genes. 24, de Rebecca sponsa ex ædibus paternis pro ficiscente ad Isaacum sponsum suum.

Ἀβρὰ βαίνειν, t.1, c.2, b

Ἀβρακίπτειν, v.l. afferunt pro Sonuerūt, annotántque poeticum esse. Sed videndum ne potius scribendum sit ἀράβησιν.

Ἀβραμιαῖος, Hesychio εἶδος ἔχων Ἀβραάμ: item γιγαντιαῖος: Suidas ὁ ἀπόγονος Ἀβραάμ, necnon γιγαντιαῖος itidem, & ἱεροφαντής. Apud Greg. Ἀβραμιαία οὐσία, Abrahamicum sacrificium, Sacrificium quod fecit Abraham. Est autem Ἀβραὰμ nomen viri celebris in sacris literis.

Ἀβραμίας, nomen βόλου κυβευτικοῦ, iactus tesserarii, teste eodem Hesych.

Ἀβραμὶς, piscis Nilous, apud Athen. lib. 7.

Ἀβρανίας, Celtæ vocant τοὺς κερκοπιθήκους, simias caudatas, vt idem refert.

Ἀβρανὶς, ίδος, ἡ, Crocota siue Crocotula. hoc est Tunica seu vestis crocei coloris. Hesych. enim Lacones scribit ἀβρανίδας nominare κροκωτοὺς, f. χιτῶνας.

Ἀβραξὰς, omnipotentem Deum portentoso nomine appellat Basilides, vt tradit D. Hieronym. comment. in 3 cap. prophetæ Amos.

Ἀβρεαχὲν, Hesych. affert pro ἤχησεν, Sonuit, seu Sonitum dedit. pro quo alioquin ἤβρεχεν reperitur à th. βρεχέω.

Ἀβρεκτος, t.1, c.789, g

Ἀβρεμὴς, Cypriorum lingua ὁ ἀδλεπὴς, teste Hesych. Alioqui ἀβρεμὴς compositum ex ἀ priuatiuo & βρέμω esset idem cum ἄβρομος, id est ἄψοφος, strepitus seu fremitus nullos edens.

Ἀβρεπίνη, regio Mysiæ, dicta à Brettia nympha. cuius ἐθνικὸν est Ἀβρεπίνιος, vt Steph. ex Arriano refert. Apud Suidam, Ἀβρεπίνη legitur. perperam apud Steph. Ἀβροπίνη, vt alphabetica etiam series arguit.

Ἀβρηλία, Suidæ est regio quædam. forsan illa quæ erat ad viam Aureliam. Apud eundem Ἀβρηλιανὸς & Ἀβρήλιος, sunt nomina propria: pro quibus Latini scribunt Aurelianus, Aurelius.

Ἀβριάχρομαι, Orno me, & delicatè viuo. Hesych. enim ἀβεμάχρεται affert pro κοσμεῖται, θρύπτεται. pro quo perperam in v.l. ἀβιάχρομαι.

Ἀβρεῖόμαι, siue Ἀβρεῖόμαι, itidem est Delicato cultu vror, Delicatè me orno. nam ἀβρεῖζεσθαι eidem est ἀβρυνέσθαι, καλλωπίζεσθαι. Ambo igitur hæc verba ab Ἄβρὸς siue Ἄβρὸς, deriuata sunt.

Ἀβρεθὴς, t.1, c.793, a

Ἀβρεκέστερον, Varin. affert pro ἀληθέστερον, verius: procul dubio ex Hesych. apud quem tamen ἀβρεβέστερον legitur. Vtrunque verò pro ἀκριβέστερον, vt videtur, facta μεταβολῇ aut μεταθέσει τῆς στοιχείου.

Ἀβρεκτος, Hesychio & Suidæ δύσκωφος, ἢ μέρους ἀκούων, surdaster. Varino præterea ἄγρυπνος, ἀνύπνακτος, Vigil, Insomnis. In qua posteriore significatione est ex ἀ priuatiuo & βρέχω compositum. id enim significat καθεύδω, dormio.

Ἀβρεκά, Hesychio καθαρεύουσα, purgata & mundata.

Ἀβρεῖξ, eidem est ἐγρηγορώς, vigilans. idem cum præcedēte ἀβρεκτος, eiusdémque originis.

Ἀβρεῖξαι, Suidæ τὸ ὀλίγον βορᾶς νυστάξαι ἢ κοιμηθῆναι, à cibo aliquantillum dormire. Idem igitur fuerit cum βρέξαι seu βρέχειν, & ἀ fuerit πρόθετον.

Ἀβρεστὴς, οῦ, ὁ, Verbero, Mastigia. Hesych. enim ἀβρεστὴν affert pro μαστιγίαν. Videtur tamen esse verbale ab ἀβρεῖζομαι significante ἀβρυνόμαι, καλλωπίζομαι, ideóque significare debere καλλωπιστὴς. Qui delicatius & molliē sese ornat, Qui cultu corporis vtitur delicatiore & molliore.

Ἀβροβάτας, t.1, c.2, d

Ἀβρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mollem & delicatam vitam agens, Molliter & delicatè viuens. idem cum ἀβροδίαιτος. Dionys. De situ orbis.

Ἀβρογάστωρ, v.l. afferunt pro Mollis, Effœminatus: non nominato tamen autore, nec allato exemplo. Si itaque mendo caret vox illa, propriè significat Habens ventrem effœminatum & delicatum, vel etiam Cuius venter mollibus & delicatis affluenit cibis. At Ἀβρογάστης proprium nomen viri est quem Arbogastum vocāt Latini: de quo multa apud Suid. & Eustath. apud quem perperam scriptum est Ἀβ, ἀλόστης.

Ἀβρόγυρος, Molles gemitus & mollia lamēta edens. Æschyl.

Ἀβροδαΐς, Mollibus daptibus, seu cibis delicatis, instructus. Apud Athen. lib. 1, Πρὸς ὃ μιᾷ πάντας δεῖπνεῖν ἀβροδαῖς τραπέζῃ.

Ἀβροδίαιτα, t.1, c.983, a

Ἀβροδιαιτόομαι, ibidem, b

Ἀβροδίαιτος, ibidem, a

Ἀβροείμων, t.1, c.1381, b

Ἀβρόκαρπον & Ἀβρόκαρπος, t.2, c.77, c

Ἀβροκόμας, t.2, c.328, d

Ἀβροκομάω, & Ἀβροκόμης, ibidem.

Ἀβρομία, t.1, c.788, g

Ἀβρόμιος, affertur pro Abstemius, ἄοινος. quia nimirum Bacchus nominatur βρόμιος.

Ἀβρομίτρηνος, ου, ὁ, Molli delicatáque redimitus mitra. Hes. ἀβρομίτραις exp. λαμπροτεζώστοις, splendido cinctu decoros.

Ἄβρομον, eidem est θέρσαινον, herbæ nomen. Alioqui adiectiuum est, & significat σιγηρὸν, ἄψοφον, silens siue tacitum, strepitu & fremitu carens, teste eodem. Vide & t.1, c.788, g

Ἄβρομος, t.1, col. 788, f

Ἀβροπίνοις πέπλοις dixit Lycophron molli & subtilissimo stamine contextos peplos.

Ἀβροπόνητος χαίτη apud Eurip. Coma molli & opulento ornatu decorata.

Ἀβρὸς, t.1, c.2, g

Ἀβρεστερμὴς, t.1, c.2, g

Ἄβροτος, t.1, c.783, c
Ἀβροσύνη, t.1, c.2, g
Ἀβροτίζω, t.3, c.701, e
Ἀβροτάξις, ibidem, f
Ἀβρότονον, Vide in Ἀβρότονον.
Ἀβροτέω, t.1, c.701, d
Ἀβρότη, ibidem, b
Ἀβροτήμων, ibidem, d
Ἀβρότης, t.1, c.2, f
Ἀβροτήνη, t.3, c.701, d
Ἀβροτόνινος & Ἀβροτονίτης, vide in sequ. Ἀβρότονον.
Ἀβρότονον, siue Ἀβρότονον, Abrotonum. herba seu plãta perpetuò virens: quam sic nominatam aiunt διὰ τὸ ἀεὶ ὅλον φαίνεσθαι ἀβεχὲν καὶ ἀπαλλὸ, quòd aspectu sit mollis & tenera. Synonymous vocatur ἀβρόκαρπον. Nicander in Ther. Καὶ μὴν ἀβροτονοῖο, τό, τ' ἄκρεον οὔρεσι θάλπει Ἀρηγωλὼ ὑπὸ βήσσαν. Vbi schol. annotat duo esse abrotoni genera: alterum, κηπεύσιμον, satiuum: alterũ, montanum, quod reperitur ἐν ἀρίγνωτοις τόποις, ideóque poetam dixisse ἀρίγνωλὼ ὑπὸ βήσσαν. hoc autem montanum satiuo præferri vt efficacius. Vide & Theophr. Hist. plant. lib. 6, cap. 7. & Diosc. lib. 3, cap. 29. Plin. lib. & cap. 21. Apud Theophr. Hist. plant. lib. 6, annotãt legi etiam ἀβρότειον pro hoc ἀβρότονον. Deriuantur porro hinc Ἀβροτόνινος & Ἀβροτονίτης, ambo significantia Confectus ex abrotono. vt ἀβροτόνινον ἔλαιον, siue Ἀβροτόνινον μύρον, apud Dioscor. lib. 1, cap. 61, Vnguentum ex abrotono, Oleum abrotoninum. Et ἀβροτονίτης οἶνος, apud eũdem, lib. 5, Vinum ex abrotono, seu Vinum abrotono conditum, Vinum abrotoni sapore & odore imbutum. de quo & Columella lib. 12, cap. 35. ¶ Ἀβρότονον, est & mererricis seu ἑταίρας nomen apud Athen. lib. 14, quam Themistoclis fuisse matrem ait. Meminit eiusdem & Plut. in vita Themist. Diminutiuè & ὑποκοριστικῶς apud Luc. legitur etiam Ἀβροτόνιον, vt Γλυκέλιον, Δαΐδιον, & similia.
Ἄβροτος, t.3, c.700, g
Ἀβρότων, apud Varin. legitur, dicitúrque esse genus cochlearum, secundum alios locustarum, secundum alios apum. Quibus addit, quosdam legere ἀφρότων, eóque nomine intelligere λυκῶν, prædonum seu latronum. Ex quo intelligitur, hoc ἀβρότων siue ἀφρότων, esse pluralis numeri & genitiui casus, nõ autem nominatiuum singularem, vt existimarunt vulg. lex.
Ἀβρούπης, Macedonum lingua dicuntur αἱ ὀφρῦς, supercilia, vt tradit Hesych.
Ἀβροχαΐτης, t.4, c.363, c
Ἀβροχία, t.1, c.789, h
Ἀβροχίτων, t.4, c.527, g
Ἄβροχος, t.1, c.789, g
Ἄβρωμα, Hesychio συκάμινα, mora. vt Parthenius quoque apud Athen. lib. 2, Ἄβρωμα, (inquit) συκάμινα ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα. Vbi nota scribi spiritu aspero, contrà quàm apud Hesych. Forsan autem fructus iste sic nominatur παρὰ τὴν ἁβρότητα, καὶ ἁπαλότητα.
Ἀβρωμάω & Ἀβρωμόρμαι, t.1, c.2, g.
Ἄβρυσος, t.1, c.783, d
Ἀβρυτοί, Hesychio echinorum marinorum species.
Ἄβρωμα, eidem εὐλῆς ῥωμαλέας εἶδος, species muliebris ſtolæ, vel etiam amictus muliebris.
Ἄβρωμος, t.1, c.784, c
Ἀβρωμοιώπαροι, inquit Hesychius, οἱ σὺν βρόμῳ πολλῷ, οἷον μετὰ κραυγῆς μιᾶς, vt ſit pro ὁμόβρομοι, qui vnanimi voce clamorem tollunt, οἱ ὁμόφωνοι κεκραγότες: ã hic idem significante quod ὁμοῦ, vt in ἀκοιτης pro ὁμόκοιτης. Vel etiam πολύβρομοι, hoc est πολυπάταχοι. βρόμος enim est ποιὰ κραυγὴ, κθ' μίμησιν. Quibus subiungit, κθ' Ἀναχοι, μετὰ ἰσχύος μεγάλης, οἷς Ἀναχὰς λέγεται τὸ μεγαλῶς κεχλυὸς, τὸ πλεοναζόντος. Sed videtur hoc ἀβρωμοιώπαροι corruptum esse ex Ἀβρομοι, αὐϊάχοι, quod apud Homerum legitur, Iliad. η, v. 41, de Troianis, Ἕκτορ, Περαμίδ' ἠ ἄμοπα μαιμάωτες ἕποιτο, Ἀβρομοι, αὐϊάχοι. Vbi ſchol. itidem exp. πολύβρομοι, πολύηχοι, ſubiungẽs, à poeta ſolere introduci Troianos ὁρυβώδεις, ſicut & initio Iliad. γ, Τρῶες μὲν κλαγγῇ ἔνοπῇ τ' ἴσαν ὀρνίθεσσ' ὥς.
Ἄβρων, nomẽ proprium grammatici cuiusdam apud Suidam. Item nomen cuiusdam diuitis mollitérque & delicatè viuentis Argiui: à quo manauit prouerbium Ἄβρωνος βίος, dici ſolitũ ἐπὶ τοῖς ἀβροβίοις ſeu πυφεροβίοις & ἀβροδιαίτοις, qui molliter & delicatè viuunt. Meminit verò huius prouerbii idem Suid. & Erasm. in Chiliad. Deriuatum inde Ἀβρώνειος, Abrone⁹. id est ὁ τῶ Ἄβρωνος.
Ἀβρὰς, t.1, c.2, f
Ἀβρὰς, t.1, c.783, d
Ἀβρωσία, ibidem, 782, g
Ἄβρωτος, ibidem, 783, b
Ἀβυδεῖς Hesychio στῆλαι Ἡρακλέους, columna Herculis.
Ἀβυδηνὸς, Ἀβυδόθεν & Ἀβυδῆνι, vide in sequ. Ἄβυδος.
Ἀβυδοκόμας, vide itidem in Ἄβυδος.
Ἀβυδὸν, apud Hesych. βαθὺ, profundum. pro quo potius dicitur ἄβυθον, vel ἄβυσσον.
Ἄβυδος, ου, ἡ, Abydus. vrbs Hellespontiaca. Vnde aduerbia Ἀβυδόθεν, Abydo, seu Ex Abydo. & Ἀβυδῆνι, Abydi, siue In Abydo, apud Homer. Iliad. ρ. Inde & Ἀβυδήνιος, Qui ex Abydo oriundus eſt. vt quum Athen. lib. 13 dicit, esse πόρνης Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐν τῇδε Ἀβυδήνοις. Eſt & prouerbium Ἀβυδήνων ὀλιφόρημα, Abydena bellaria, seu Abydenorum ſecundæ mensæ: quod vſurpari ſolet vbi quis intempestiuè ſe ingerit, moleſtúſque interuenit: ſumptum ab Abydenorum conſuetudine qui in ſecundis menſis pueros diſſuauiandos admittentes, ipſorum clamore nutricúmque tumultu hoſpitibus erãt moleſti. Nam præter Athen. lib. 14, & Zenodotum, Suidas ſcribit Ἀβυδήνων ὀλιφόρημα dici ὅταν ἀκαίρως ὀλιφαινόντος τινὸς ἀηδία τις ᾖ, διὰ τὸ τοῖς Ἀβυδηνοῖς, ὅταν πινὰ πολιτῶν ἢ ξένων ἑστῶσι, μετὰ τὸ μύρον καὶ τοῖς στεφάνοις, τὰ παιδία ἀποφέρειν φιλοτιμούμενα· ἢ τὰ τῶν ἡλικιῶν θορυβοῦσθαι, ἢ τὰ παιδίον κεκραγότων, ὀχλεῖσθαι τοῖς παρόντας. Apud Hesych. legitur Ἀβυδηνὸν ὀλιφόρημα, itidem prouerbialiter dictum: nimirum ὑπὸ τῶν ὑπ' αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοῖς ξένοις. Atque adeo idem affert Ἀβυδοκόμας, pro ὁ ὀλιγῷ συκοφαντεῖ κομῶν: innuens ſycophãtiæ vitio laboraſſe Abydenos. Quin & Ἄβυδος pro ſycophãta & calumniatore dici annotant v.l. & Ἄβυδος φλυαρία pro futilitate atque ineptia, eadem afferunt.
Ἄβυθος, t.1, c.797, d
Ἄβυκτος, vide in Ἄβακτος.
Ἀβύρβηλος, Vanus, Inanis. Hesych. enim ἀβύρβηλον affert pro μάταιον: exponens tamen & δλσυ, συκοφαντῶδες, πολύ: item αἰαίρωτον, ἐπαχθές. id est, denſum ſeu hirtum, confuſaneum, multum: impudẽs, moleſtum. Suidæ itidem ἀβύρβηλον eſt αἰαίρωτον, impudens, ἀπηχθές, inuiſum: & ἀβυρβηλος, ὁ πολὺς, multus, ὁ μέγας, magnus. necnon ὁ καπηλικὸς, Redundans, Cuius ad ſatietatem copia eſt. Eodem ſignificatu ſuprà habuimus Ἀβέρβηλος, vt idem etiam Suid. annotat.
Ἀβύρσευτος, t.1, c.798, h
Ἀβυρτάκη, ης, ἡ, barbaricum ὑπόπτημα & eduliũ, ex potris, cardamo, granis mali punici, & eiuſmodi aliis quibus ineſt τὸ βριμύ. Theopomp. in Theſeo, Ἤξει δὲ Μήδων γάμε, ἔνθα καρδάμω. Πλείστων ποιεῖται καὶ φοράσιον ἀβυρτάκη. Vtitur eo vocabulo & Menander in Cecryphalo, teſte Suida: & Alexis apud Athen. lib. 3, Καὶ τὸν μὲν ὄξινον οἶνον ὀκπιπίζοιθ', Ἐπὶ τοῖς ἀβυρτάκησι δ' ὀκβακχεύοιθ'. Lucianus in Lexiph. καρυκείαις annumerat hanc ἀβυρτάκλιν: itémque Plutarch. Symp. 4 dicit, τὸ ποικίλον οὐκ ὢν ἀβυρτάκησι καὶ κεδύλοις καὶ καρύκαις δεῖν. Vnde Ἀβυρτακοποιὸς, οῦ, ὁ vel ἡ, Qui abyrtacas cõficit. Demetrius comicus apud Athen. lib. 9, Ἀβυρτακοποιὲς ἀφῆκε Σέλευκον ἠρμόμεν. Hesych. ἀβυρτακοποιοῦ affert pro τοῦ τὰ πεμμματα καὶ ἐμβάμματα καπισκευάζοντος.
Ἄβυστον, t.1, c.798, d
Ἄβυστος, t.1, c.797, g
Ἀγῶ, Laconas dicere pro ἀφ, annotat Hesych. forſan pleonaſmo τοῦ β pro ἀφ, ſub auroram.
Ἀβωβαί, teſte eodem dicitur Adonis à Perſis.
Ἄβωρ, rurſum Laconica dialecto dicitur βοῦ, vox, vt idem tradit.
Ἀβῶς, Hesychio ἄφθογγος. In lex. meo vet. ἄβως ſcribitur, exponiturque præterea ἄφωνος. Vox comp. ex ã priuatiuo & verbo βῶσαι, Ionica contractione vſurpato pro βοῆσαι. & ἄβως ſiue ἀβῶς dicitur qui nullam vocem edit, nec vllum clamorem.

Ἀγῶνος, eidem Hesychio eſt ἀηδὴς, Iniucundus, Inſuauis. Itidémque habetur in lex. meo veteri. Forſan autem ἄβωνος propriè dicitur Qui depaſci non poteſt, à βόσκομαι, vnde & βώσωρ dicitur paſtor, & βωσιάδες, homines paſcentis terræ epitheton.
Ἀγα, Varin. affert pro φθόνος καὶ βασκανία, inuidia, vt ἄγαμαι & ἀγάομαι interdum ſignificãt φθονέω. Alioquin ἄγα compoſitioni etiam ſeruit, & ambiguum eſt sitne ex ἄγω an ex ἀγάω, vt annotat Euſtath. Dicitur & ἄγη.
Ἀγάαμαι, poetico pleonaſmo pro ἄγαμαι dicitur, Admiror, Obſtupeſco. vt Homeri ſchol. ἀγάασθαι exp. ὀκνηρῶς θαυμάζειν. in hoc loco Odyſſ. π, Οὔτέ τι θαυμάζειν ἄξιον, οὔτ' ἀγάασθαι. Idem tamen ἀγάασθαι exponit etiam Inuidetis, φθονεῖτε, in hoc Odyſſ. ε, vbi Calypſo Mercurium alloquitur, Σκέπτλοι ἐστὲ θεοὶ ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων, Οὔτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν ὁππότε τοῦτο Ἀμφαδίην, ἰλῶ τις τε φίλῳ πολέσσατ' ἄκοιτιν.
Ἀγαβλαὶ, vide in Ἀγκλεαί.
Ἀγάγας pro ἀγαγὼν vſurpatum affert Hesych. itidémque ἄγαγον pro ἄγαγε, in imperatiuo aor. 2 act. à them. ἄγω. Phrynichus tamen de his dubitat an vſurpentur. ait enim, τὸ Ἄγαγον, εἰ μὴ ἡ μετοχὴ εἴη ὁ Ἀγάγας, ἐν λόγῳ αὖ πινὶ ἐῶ. λεκτέον οὖν Ἄγαγε καὶ ὁ ἡ μετοχὴ Ἀγαγὼν, ὡς Ἄνελε, Ἀνελών. Habent autem hæc Atticam reduplicationem duarum initialium præſentis literarum, vt & infin. ἀγαγεῖν, & in med. voce ἀγαγάσθαι, pro ἀγαγεῖν, ἀγάσθαι, ἀγών.
Ἀγάγης, ου, ὁ, Sua ſponte ſubiectus. Ita vulg. lex. ſed craſſo errore, nato ex eo quòd dicat Suidas ἀγάγης eſſe αὐθυπότακτος: nõ aliud ille quidem intelligens ea voce quàm ἀγάγης eſſe ſubiunctiui modi, ideóque ſubiungens, καὶ ἀγαγὼν ἀδυ.
Ἄγαγον, pro ἄγαγε, habes in Ἀγάγας.
Ἀγαγύρτης pro ἀγύρτης dici teſtatur Hesych. Erit igitur & hic anadiplaſiaſmus ille Atticus qui eſt in præcedentibus ἀγαγεῖν & ἀγαγέσθαι pro ἀγεῖν & ἀγέσθαι.
Ἀγαζῆλος, t.1, c.1401, c.
Ἀγαζόμαι, admiror, t.1, c.8, g. Ἀγαίζομαι, veneror, t.1, c.9, c. Ἀγαζόμαι, indignor, ibidem, f. Ἀγαζόμαι, lædor, ibidem, g. Ἀγαίζομαι, inuideo, ibidem.
Ἀγαθὰ, Virtutes, Dotes, &c. t.1, c.11, g
Ἀγαθὰ Κιλίκων, Bona Cilicum, ſ. ἔγὼ: prouerbialiter de eo qui malis artibus peperit ſibi bona: orto adagio à Cilicone quodam qui prodita Milero ditatus eſt. Vide de eodem Cilicone ſiue Cillicone plura apud Suidam.
Ἀγαθὰ παρέχεσθαι, t.1, c.10, e
Ἀγαθὰ φρονεῖν τινι, t.2, c.11, f
Ἀγαθαρχία, t.1, c.12, b. Ἀγαθαρχικὸς, ibidem. Ἀγαθαρχὸς autem & Ἀγαθαρχίδης, nomina propria ſunt.
Ἀγαθάω, Cypriorum dialecto Sileo, Taceo. tradit enim Hesych. eos ἀγαθᾶν vſurpare pro σιωπᾶν. verùm id non ſua ſerie, ſed poſt Ἀγαστάιδιοι.
Ἀγαθεωρεῖν, Inſpectare & conſiderare velut ii qui rem diu non viſam inſpiciunt, vt tradunt v.l. nullo tamen nominato autore. Propriè autem magis ἀγαθεωρεῖν eſſet, Valde & intentis oculis inſpectare & conſiderare: vel Cum admiratione contemplari, Admirabundum ſtupentémque intueri.
Ἀγαθὴ δαίς, t.1, c.10, e.
Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον, Bona eſt maza poſt panem etiã. hoc eſt, poſtquam panis deficit, maza etiam appetitur. erat enim maza quiddam pane deterius quo ruſtici & ſerui vice panis vtebantur. prouerbium, monens in penuria & inopia res quoque viliores in pretio haberi. Vnde apud Athen. lib. 6, quidam dicit, πενῶντ' ὀδ αὐδρὶ μάζα πιμωτέρα χρυσοῦ τ' κἀλέφαντος. Zenodotus quoque dici tradit de iis qui penuria meliorum amplectuntur deteriora, vt tradit Eraſm.
Ἀγαθὴ τύχη, dicta fuit ἡ νέμεσις & ἡ Θέμις, vt tradit Hesych. Præfari certè boni ominis cauſa ſuè Ἀδρασείᾳ (eſt autem Ἀδράστεια eadem quæ Νέμεσις) ſolebant, & ὦ Ἀδράστεια, vt dicebant ἀγαθῇ τύχῃ: quanquam illud ἀγαθῇ τύχῃ paulo aliter etiam vſurpantes, quemadmodum videre eſt in Τύχη.
Ἀγαθίζομαι, t.1, c.13, a
Ἀγαθικὸς, t.1, c.12, b
Ἀγαθὶς, ίδος, ἡ, Hesychio δέσμη ῥάμματος καὶ νήματος, Faſciculus ſili ſeu ſtaminis colligati, Glomus. vnde prouerbium ἀγαθῶν ἀγαθίδες, bonorum glomi, apud Poll. quod Eraſmus dici ſcribit de opibus extructis & affatim cumulatis: ſumpta metaphora à glomere textorio, quod ex plurimis filorum conuolutorum gyris cõſtat. Apud Suid. legitur etiã αὐτ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες: quod prouerbium eſſe dicit ὅθεν οὐδὲ παρὰ τῶν αὐτῶν ὑπηρετεῖται πρότερον. ac ſi ἀγαθίδες eſſent acerui ſeu cumuli bonorum. Euſtathio ex veteribus ἀγαθὶς eſt δέσμη ῥάμματα, νήματος. Quæ ſcriptura ſuſpecta eſt: præſertim quum & in lex. meo vetteri reperiam, Ἀγαθὶς, δέσμη τις καὶ εἶδη τινὰ ῥάμματος καὶ νήματος. Vbi etiam nota ῥάμμα accipi pro filo quo aliquid ῥάπτεται & ſuitur: vt νήμων filum eſt cui textores vtrinque intento tramam intexũt, Latinis Stamen dictum. ¶ Significat ἀγαθὶς etiam τὴν σπαμίδα, vt tradere nonnullos annotat Euſt. Teſtatur idem Hes.
Ἀγαθοδαιμονιστὴς, t.1, c.896, f.
Ἀγαθοδότης & Ἀγαθοδότης, t.1, c.12, b.
Ἀγαθοειδὴς, t.1, c.12, c
Ἀγαθοεργὸς, t.1, c.12, f
Ἀγαθοεργία, t.1, c.12, g
Ἀγαθοεργοὶ, t.1, c.12, f
Ἀγαθοεργὸς, t.1, c.12, f
Ἀγαθοθεία, t.1, c.12, c
Ἀγαθολογέω, t.1, c.12, c
Ἀγαθὸν, t.1, c.6, h, obiter. Ἀγαθὸν bonum. ſubſt. t.1, c.11, a, Ἀγαθὸν, cõmodum, emolumentũ, &c. t.1, c.12, h. Ἀγαθὸν cum infinitiuo, t.1, c.11, d. Ἀγαθὸν vel Ἀγαθὰ πάσχειν, t.1, c.11, f
Ἀγαθοποιέω, t.1, c.12, c
Ἀγαθοποιία, t.1, c.12, d
Ἀγαθοποιὸς, t.1, c.12, d
Ἀγαθοπρεπὴς, t.1, c.12, d
Ἀγαθοπρεπῶς, t.1, c.12, e
Ἀγαθὸς bonus, t.1, c.10, b. Ἀγαθὸς prudens, t.1, c.10, d. Ἀγαθὸς fortis, &c. t.1, c.10, d. Ἀγαθὸς diues, t.1, c.10, e. Ἀγαθὸς excellens, &c. cum accuſat. t.1, c.10, f. Ἀγαθὸς cum ſubſtant. t.1, c.10, g. Ἀγαθὸς cum infinitiuo, peritus, &c. t.1, c.10, g. Ἀγαθὸς Vtilis, &c. t.1, c.10, h. Ἀγαθὸς cum præpoſ. πρὸς, t.1, c.11, a. Ἀγαθὸς caret comparat. & ſuperlat. t.1, c.11, h
Ἀγάθοσμον, exponitur in lex. meo vet. πήλινον, id eſt Luteũ, E luto factũ. Alioqui ſignificaret potius Bono odore præditum.
Ἀγαθοτέλεια, t.1, c.12, e.
Ἀγαθοπλής, t.1, c.12, e
Ἀγαθότης, t.1, c.12, a
Ἀγαθοῦ δαίμονος vide in Δαίμων.
Ἀγαθουργέω, t.1, c.12, e
Ἀγαθουργία, t.1, c.12, g
Ἀγαθουργικὸς, t.1, c.12, f
Ἀγαθουργὸς, t.1, c.12, f
Ἀγάθουσα, dicta olim Delus fuit, teſte Hesychio.
Ἀγαθοφυὴς, t.1, c.12, g
Ἀγαθοφυΐα, t.1, c.12, g
Ἀγαθωσύνη, t.1, c.12, h
Ἀγαθωσύνη, t.1, c.12, g
Ἀγαθων, nomen tragici cuiusdam qui ob mollitiem taxatur ab Ariſtoph. præſertim. Vnde & Ἀγαθώνειος αὐλὸς dicitur ἡ μαλακὴ, vt tradit Hesychius. Suid. adeò ita vocatam fuiſſe παρὰ εὔκρατον καὶ ἡδύσμα. At Ἀγαθώνιος, nomen regis cuiusdam Tarteſſiorum, vt idẽ Suid. tradit. pro quo apud Herodotum eſt Ἀργανθώνιος.
Ἀγαθῶς, t.1, c.12, a
Ἀγαθωσύνη, t.1, c.12, a
Ἀγαθώτατος, t.1, c.11, h
Ἄγαι & Ἀγαί, vide infrà in Ἄγη & Ἀγή.
Ἀγαίομαι, t.1, c.7, g. Et ibidem, c, obiter.
Ἀγαιός, t.1, c.7, c
Ἀγαίω, t.1, c.7, g
Ἀγαίων, ονος, ὁ, Sol. ἥλιος. v.l.
Ἀγακλεὴς, t.2, c.269, f
Ἀγακλειτὸς, t.2, c.270, f
Ἀγακλυτὸς, t.2, c.269, a
Ἀγάλακτος, t.1, c.812, h
Ἀγαλακτία, t.1, c.812, a

Ἀγάλακτος, t.1, c.811, g
Ἀγαλακτοῦν, t.1, c.812, a
Ἀγάλαλα Hesychio περιχείδιον. quod est manica, seu operimentum quod manui circundatur.
Ἀγάλαξ, Hesychio ὁμόπηδος. pro quo scribendum potius ὁμόπηος, ab eadem nutrice educatus: πηὸν enim nutrix est. vel ὁμόπηδος, qui eandem mamillam suxit: à πηδός, mamma. nam ὁμόπηδος est qui eandem habet auiam.
Ἀγάλαστος, eidem est ἀκόλαστος, intemperans. quam signif. habet & sequens ἀγαλβής.
Ἀγαλβής, eidem est ἀκρατής, incontinens. Ita enim reponit Varinus pro Ἀγαβλής, sequēs seriem alphabeticam. nam post Ἀγαλάκτης positum est, ante Ἀγάλματα. sed mirum est quod subiungit Hesychius expositioni illi, nimirum, οἱ ἢ γαλᾶς. nam tunc scribendum foret ἀγαλβᾶς, & esset secunda pers. singularis verbi ἀγαλβάω.
Ἀγαλλίος, t.1, c.94, a
Ἀγαλλιπὸν, Hesychio est ἐφ' ᾧ αὖ πᾶς ἀγαλθεῖν, propter quod aliquis in admiratione habeatur.
Ἀγαλλίπεφα idem à Tyrrhenis dici scribit παῖδα, puerum. à nom. sing. ἀγαλλίπωρ.
Ἀγαλλιάζω, t.1, c.14, f
Ἀγαλλίαμα, t.1, c.14, f
Ἀγαλλιάομαι, t.1, c.14, e
Ἀγαλλίασις, t.1, c.14, f
Ἀγαλλιάω, t.1, c.14, e
Ἀγάλλιος, t.1, c.14, f
Ἀγαλλὶς, ίδος, ἡ, Hesychio est hyacinthus: vel θρυαλλὶς, vel αἰσαγγελίς. quæ herbarum nomina sunt.
Ἀγάλλομαι, ornor, t.1, c.13, b. Ἀγάλλομαι, glorior, &c. t.1, c.13, c. Ἀγάλλομαι, gaudeo, &c. t.1, c.13, d. Ἀγάλλομαι, παρὰ τὸ ἄγαν ἅλλομαι, t.1, c.13, f
Ἀγάλλοχον, lignum quoddam est quod ex India atque Arabia deportatur, thuiæ ligno simile, odoratum, & gustu adstringens, vt inter alia tradit Dioscor. lib 1, c.21. Annotant quidam ab Aetio, Simone Sethi & Nicolao myrepso vocari ξυλαλόῃν: à quibusdam credi tarum esse, de quo Plin. lib. 12, cap. 20.
Ἀγάλω, t.1, c.13, a
Ἄγαλμα, ornamentum, &c. t.1, c.13, g. Ἄγαλμα, statua &c. t.1, c.13, h.
Ἄγαλμα, t.2, c.1130, d. obiter.
Ἀγαλματάς pro pulchro videor apud recentiores mihi legisse: vt Gallicè dicimus *Beau comme une image.*
Ἀγαλματικός, t.1, c.14, b.
Ἀγαλμάτιον, t.1, c.14, b.
Ἀγαλματίτης, λίθου κόλλα. Ita apud Hesych. sed non sine mendo. quomodo enim ἀγαλματίτης significare posset lapicidarum glutinum quo in conglutinandis lapidibus vtuntur? At ἀγαλματίτης λίθος, foret fortassis Lapis quo ad statuas præ aliis vtuntur.
Ἀγαλματοποιέω, t.1, c.14, b
Ἀγαλματοποιικὴ, t.1, c.14, b
Ἀγαλματοποιία, t.1, c.14, b
Ἀγαλματοποιὸς, t.1, c.14, b
Ἀγαλματουργία, t.1, c.14, c
Ἀγαλματουργικὴ, t.1, c.14, b, c
Ἀγαλματουργὸς, t.1, c.14, b
Ἀγαλματοφορέομαι, t.1, c.14, c, d
Ἀγαλματοφορέω, t.1, c.14, c
Ἀγαλματοφόρος, t.1, c.14, d
Ἀγαλματῶν, t.1, c.14, e
Ἀγάλμιος, t.1, c.14, f
Ἀγαλλὶς, ίδος, ἡ, Hesychio est hyacinthus: vel θρυαλλὶς, vel αἰσαγγελίς. quæ herbarum nomina sunt.
Ἀγάλλομαι, ornor, t.1, c.13, b. Ἀγάλλομαι, glorior, &c. t.1, c.13, c. Ἀγάλλομαι, gaudeo, &c. t.1, c.13, d. Ἀγάλλομαι, παρὰ τὸ ἄγαν ἅλλομαι, t.1, c.13, f
Ἀγάλλοχον, lignum quoddam est quod ex India atque Arabia deportatur, thuiæ ligno simile, odoratum, & gustu adstringens, vt inter alia tradit Dioscor. lib 1, c.21. Annotant quidam ab Aetio, Simone Sethi & Nicolao myrepso vocari ξυλαλόῃν: à quibusdam credi tarum esse, de quo Plin. lib. 12, cap. 20.
Ἀγάλω, t.1, c.13, a
Ἄγαλμα, ornamentum, &c. t.1, c.13, g. Ἄγαλμα, statua &c. t.1, c.13, h.
Ἄγαλμα, t.2, c.1130, d. obiter.
Ἀγαλματάς pro pulchro videor apud recentiores mihi legisse: vt Gallicè dicimus *Beau comme une image.*
Ἀγαλματικός, t.1, c.14, b.
Ἀγαλμάτιον, t.1, c.14, b.
Ἀγαλματίτης, λίθου κόλλα. Ita apud Hesych. sed non sine mendo. quomodo enim ἀγαλματίτης significare posset lapicidarum glutinum quo in conglutinandis lapidibus vtuntur? At ἀγαλματίτης λίθος, foret fortassis Lapis quo ad statuas præ aliis vtuntur.
Ἀγαλματοποιέω, t.1, c.14, b
Ἀγαλματοποιικὴ, t.1, c.14, b
Ἀγαλματοποιία, t.1, c.14, b
Ἀγαλματοποιὸς, t.1, c.14, b
Ἀγαλματουργία, t.1, c.14, c
Ἀγαλματουργικὴ, t.1, c.14, b, c
Ἀγαλματουργὸς, t.1, c.14, b
Ἀγαλματοφορέομαι, t.1, c.14, c, d
Ἀγαλματοφορέω, t.1, c.14, c
Ἀγαλματοφόρος, t.1, c.14, d
Ἀγαλματῶν, t.1, c.14, e
Ἀγαλμιὸς, Imbecillus, Infirmus, Inualidus. Hesych. enim ἀγαλμιὸν affert pro ἀδυνές.
Ἀγαλμὸς, t.1, c.14, f
Ἀγαλόπιμος, t.1, c.13, g Per metathesin pro αἰλαόπιμος.
Ἀγαμαι admiror, &c. t.1, c.8, b. Ἀγαμαι, laudo, &c. t.1, c.8, d
Ἀγάμεια siue Ἀγάμη, promontorium & portus prope Troiam, ex eo nominatus quòd ibi Hesione ceto obiiceretur ἄγαμος, & nuptias nondum experta, vt tradit Steph. qui etiam addit, videri Ἀγάμεια factum ex Ἀγάμη, vt πρέσβεια ex πρέσβις, Πλωελόπεια ex Πλωελόπη. Prioris ἐθνικὸν est Ἀγαμείτης siue Ἀγαμειάτης: posterioris, Ἀγαμάς. Apud Hesych. verò legimus, Ἀγαμίας, ἔνθα οἱ παρθένοι ὄβεπ θεκτηρὶ κιπεινὲς δὲ πολίχνιον.
Ἀγαμέμνων, t.1, c.879, g. Vnde deriuatur Ἀγαμεμνόνιος.

vt Ἀγαμεμνόνια φρέατα, putei ab Agamemnone fossi, apud Hesych. qui innuit Ἀγαμεμνόνη dici etiam pro θρίδαξ, lactuca. nisi fortè scribendum Ἀγαμεμενέη, & intelligenda lactuca quædam Agamemnonea: inuenta nimirum ab eo rege, aut qua præ cæteris delectaretur. Legitur autem Ἀγαμεμνόνιος apud Homerum.
Ἀγαμήδιος, t.1, c.8, e
Ἀγαμήτωρ, valde consultus: Apollinis epitheton, vt tradunt vulg. lex.
Ἀγάμηδος, t.1, c.813, f
Ἀγαμία, t.1, c.814, c. Vide & præcedens Ἀγάμεια.
Ἀγάμων, t.1, c.814, c
Ἄγαμος, t.1, c.814, c. At Ἄγαμος vrbs est circa Heracleam Ponticam, vt tradit Steph. qui etiam innuit ita nominatam à regina quadam quæ cælebs permansit. Ciuis huius vrbis, Ἀγάμιος dicitur, teste eodem.
Ἀγαν, t.1, c.3, a
Ἄγαν, Cypri σαγήνιον vocant, teste Hesychio: id est Sagenam, Rete magnum.
Ἀγανακτέομαι, t.1, c.3, f
Ἀγανακτεῖν, t.1, c.3, d
Ἀγανάκτησις, t.1, c.3, g
Ἀγανακτητὴν, t.1, c.3, h
Ἀγανακτητὴς, t.1, c.3, h
Ἀγανακτικὸς, t.1, c.3, h
Ἀγαύη, nymphæ cuiusdam nomen à nimio splendore, vt tradunt v.l. dicentia esse compositum vocabulum ex ἀ epitatico & γανάω.
Ἀγαύημαι, Hesychio ἀχάλλω, ἀγανακτέω, Indignor, Ægrè fero, Succenseo.
Ἀγαυὴς, t.1, c.816, e
Ἀγανίδα, Hesychio ἀησύχως, Quietè, Sine vllo motu.
Ἀγανίππη & Ἀγανίππη, nomina propria: alterum fœminæ, alterum fontis in Bœotia celeberrimi & Musis dicati: vnde & Ἀγανιππίδες μοῦσαι nominantur.
Ἄγανα, Hesychio ἅμαξα, καὶ ἡνὶν οὐρανῷ ἅρκτος, currus, & vrsa cælestis, seu septentrio.
Ἀγανίνιφος, t.2, c.1062, e
Ἀγανοβλέφαρος, t.1, c.816, g
Ἀγανόμαι, Negotior. Hes. enim ἀγανέται affert pro πραγματεύεται, χρῆται. Addunt v.l. poni interdum & pro Indignor, ἀχάλλω, ἀγανακτῶ: quod de ἀγαύημαι verius est.
Ἀγανὸς, t.1, c.816, c
Ἄγανος, t.1, c.9.4, b
Ἀγανοφροσύνη, t.1, c.816, g
Ἀγανόφρων, t.1, c.816, e
Ἀγανώτης, t.2, c.1394, d
Ἀγανῶπις, t.1, c.816, g. & t.2, c.1394, d
Ἀγαῦωρ, t.1, c.437, f
Ἀγάομαι, t.1, c.6, f
Ἀγαπαζω, t.1, c.6, d
Ἀγάπαι, t.1, c.6, b
Ἀγαπάομαι, t.1, c.5, c
Ἀγαπάω, t.1, c.4, a
Ἀγάπη, t.1, c.4, d. & 6, b
Ἀγάπημα, t.1, c.5, d
Ἀγαπήνωρ, t.1, c.438, a
Ἀγάπησις, t.1, c.5, d
Ἀγαπησμὸς, t.2, c.5, e
Ἀγαπητέος, Amandus. Plato De rep. lib. 2, ὁ δὲ δι' ἑαυτὸ ἀγαπητέον τῷ μέλλοντι μακαρίῳ ἔσεσθαι. Item ἀγαπητέον, subaudi, interdum dicitur pro Acquiescendum est, Contentum esse oportet.
Ἀγαπήτη, ης, ἡ, Charitas, Dilectio, Amor, Beneuolentia. Ita v.l. sed sine autore & exemplo.
Ἀγαπητικὸς, t.1, c.6, b
Ἀγαπητὸν, τὸ, t.1, c.5, e, f. Ἀγαπητὸν ὄντι, t.1, c.5, h
Ἀγαπητὸς, t.1, c.5, e. Ἀγαπητῶς, t.1, c.6, a
Ἀγαπισμὸς, t.1, c.5, e
Ἀγαποσύνη, ης, ἡ, Dilectio. v.l.
Ἀγαπέρεως, Valdè voluerit, si ita loqui liceret. id est Perniciissimè, Citissimè, Celerrimè. Item Promptè, Prompto & alacri animo, Lubenter. Ab Hesychio enim exponitur non solùm πρόθυμος, sed etiā πρεσθύμεως, ἀσμένως.
Ἀγαπωδὴν, vt ἐρωδὴν, substantiuè pro Amica seu Amasia ponitur, quū propriè significet generali modo Ea quæ

amatur. Luc. χωρεῖ πρὸς τὴν ἀγαπωδήν.
Ἀγαρικὸν, Agaricum: radicis cuiusdam nomen apud medicos. de qua multa Dioscor. initio libri 3, & Plin. lib. 25, c. 9. Est & ἀγαρικὸν μέλαν, lethalem vim habens: de quo rursum Dioscor. in præfatione libri 6.
Ἄγαρος, Hesychio σκευοφόρος, φορτηγός. id est Lixa, Calo: cuius ministerio vtimur in vasis & oneribus baiulandis. Pro quo scribendum forsan ἄγγαρος.
Ἀγαρρύσθη, idem affert pro ἔφθορεν, corrupit & perdidit.
Ἀγαρρεία & Ἀγαρρεύω perperam apud Varin. & in v.l. pro ἀγγαρεία & ἀγγαρεύω.
Ἀγάρρυτος, Hesychio ἀδρίπτος, Ingratus.
Ἀγαρρὶς, eidem ἀθροισμὸς, collectio seu congregatio: vel (inquit) πλῆθος ἀθροῆς. quod accipere videtur pro multitudine collecta. Infrà Ἀγορρίς.
Ἀγαρροὶ, Hesychio sunt οἱ ἐκ διαδοχῆς (sic enim reponendum est pro διαθηκῆς) τὰ παραπίπτοντες, qui ex successione aliquid faciunt. Pro quo reponendum potius ἄγγαροι, vt suprà quoque pro ἀγαρρεία & ἀγαρρεύω reponendum dixi ἀγγαρεία & ἀγγαρεύω.
Ἀγαρρόος, t.3, c.682, a
Ἀγαῖ, Hesychio ἡ πῶσις τῶν ἀσφαλάτου, tali lusorii casus.
Ἀγαθὲ & Ἀγαθὴς, in v.l. perperam pro ἀγαστὲ & ἀγαστής.
Ἀγαθεὶς, t.1, c.8, e
Ἀγαθενὴς, t.3, c.778, a
Ἀγάθεος, t.1, c.10, b
Ἀγαθεσμα, t.1, c.10, a
Ἀγασμόνη, t.1, c.9, g
Ἀγαστοῦρτα, Hesychio sunt οἱ τοῖς πελώνας μιμοῦντες τὰ τέλη. Varin. reponit ἢ τὰ τέλη.
Ἀγαστὴς, t.1, c.10, b
Ἀγάστυχος, t.3, c.969, d
Ἀγαστὴς, t.1, c.10, b
Ἀγαστὸν, t.1, c.6, h. & c.7, a
Ἀγάστονος, t.3, c.1012, a
Ἀγαστὸς, t.1, c.10, a. At ἄγαστος, significat θάνατος, mors. nam Suid. ἀγάστου affert pro θανάτου, vt & lex. meū vetus.
Ἀγάστωρ, t.1, c.819, c
Ἀγασυλὶς, nominatur frutex vnà cum radice vnde Ammoniacum liquorem eliciunt, vt tradit Dioscor. lib. 3, cap. 98.
Ἀγάσυρτον, in meo lex. vet. ἀκάθαρτον, Immūdum, Sordidū.
Ἀγαπάομαι, Lædor, Damno afficior. Hesych. enim ἀγαπᾶται affert pro βλάπτεται. Apud eundem est præt. perf. pass. ἀγάπημαι, expositum βέβλαμμαι, cæréique augmento consuetudine Ionica & poetica.
Ἀγαυὴ, vna ex filiabus Cadmi. Item Nereis quædam, dicta παρὰ τὸ ἄγαν αὔειν διὰ τὴν παλαιότητα ἤχους, vt vult Eust.
Ἀγαόμαι, t.1, c.7, g
Ἀγαιὸς, t.1, c.7, f
Ἀγαυείαμα, t.1, c.811, d
Ἀγαυειάω, t.1, c.811, c
Ἀγαυείσμα, t.1, c.811, d
Ἀγαυὸς, t.1, c.811, b
Ἀγάφεγκτος, t.4, c.136, f
Ἀγάω, t.1, c.6, f
Ἄγγαρα, Ἀγγαρεία, Ἀγγαρεῖον, Ἀγγαρευτὴς, Ἀγγαρεύω, Ἀγγαρεῖον, Ἀγγαροφόρος, vide in seu post Ἄγγαρος.
Ἄγγαροι, Persico vocabulo, à Græcis tamen postea recepto, dicebantur οἱ βασιλέων ἄγγελοι, regum nuntii seu tabellarii, teste Suida, afferente hunc sine nomine autoris locum, πέμπει πρὸς πεζοπόρων ἄγγαρον παρὰ τὸν βασιλεύοντα. Idem mox subiungit, Ἄγγαροι, οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι, tabellarii qui ex successione literas perferunt: Persica consuetudine. solebant enim reges Persarum certis stationibus dispositos habere tabellarios & nuntios, quorum alter alteri traderet mandata, vt ita celerius perferrentur. Similiter Ælio Dionysio apud Eust. pag. 1854, ἄγγαροι sunt οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι, qui & Ἀσσύριοι Persicè nominantur, vt Suid. quoque annotat. Æschylus ἄγγαρον πῦρ, adiectiuè dixit pro ignibus seu facibus nūtiis, hoc est pro ignibus quibus aliquid nuntiatur veluti per ἄγγαροι nuntii mitti solebant: in Agamemn. pag. 185, Φρυκτὸς δ' φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἄγγαρον πυρὸς Ἕπεμπε. ita enim legunt Suid. & Eustath. quum alioqui editiones vulgatæ habeant ἄγγελον, quod est huic synonymum & æquipollens. Ponitur ἄγγαρος latius etiam pro quouis qui aliquid baiulat: exponitúrque ἀχθοφόρος, ἐργάτης, ὑπηρέτης, tā ab Hesychio quàm Suida, afferente hunc locum in quo adiectiuè ponitur, λεῖαν ἀγγάρων ἡμιόνων. dicuntur enim ἄγγαροι ἡμίονοι quibus vtuntur ad baiulandas sarcinas & onera. (nisi fortè potius sint muli quibus nuntii isti celeres vtebantur) Addúrque idem Suid. aliquanto pòst, πίθεται τὸ ὄνομα καὶ ὅτι φορτηγῶν, καὶ ὅλως αἰσχυντῶν καὶ αἰσχροποιῶν. Quæ apud Eustath. quoque leguntur. Similitérque in lex. meo vet. annotatur, ἀγγάροις nominari τοὺς ἀκοσμοῦντας καὶ νωθεῖς, καὶ τοὺς ὅτι τὸ καθοδηγεῖν συμπαρελαμβανομένους, ignauos, inertésque, & eos quos nobiscum abripimus vt duces sint itineris. Ἄγγαρος vocatur etiam τὸ εἰς αἰσχυνοφορίαν ξύλον, vt annotatur in lex. meo vet. Neutro autē genere ἄγγαρα dicuntur οἱ σαθμοὶ, hoc est mansiones ac diuersoria in quæ οἱ ἄγγαροι peracto diei penso diuertebant. nam in lex. meo veteri legitur, ἔλεγον δὲ τοὺς σαθμοὺς ἄγγαρα.
Porro deriuatur ex hoc Ἄγγαρος primùm Ἀγγαροφορέω, al. Baiulo veluti ἄγγαρος. τὰ φορτία φέρω, Suidæ. Eust. ἀγγαροφορεῖν esse ait τὰ φορτία φέρειν, ἄλλος τε καὶ ὁν διαδοχῆς. sicuti angaros suprà dictum est per successionem sibi mandata perferenda tradidisse. Deinde Ἀγάρεος, idem cum Ἄγγαρος significans. nam in meo lex. vet. reperio, καὶ ἀγάρεος, δοῦλος, ἄγγελος. Inde & verbum ἀγαρεύω, quod significat Cogo seu adigo ad ministerium ἀγάρων præstandum. vt Suidas quoq; tradit ἀγαρεύεσθαι olim, sicut & sua ætate, significasse τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ ὁμοίτιμα πολλὰ ὑπηρεσίαν ἀγκάζειν: subiungens ex Menandri Sicyonio, ὁ πλέων κατηνάγκασε δ' ἐκεῖ πολέμιος· ἐαὶ ἔχῃ τι μαλακὸν, ἀγαρεύεται. Vtitur hoc verbo Matthæus quoque euangelista. vt cap. 5, καὶ ὅστις σε ἀγγαρεύσει μίλιον ἕν, ὕπαγε μετ' αὐτοῦ δύο. Vbi interpres annotat, ἀγαρεύειν esse cogere ad currendum vel ferendum aliquid: quoniam cursoribus illis Persarum quos ἀγάρους vocari dixi, fas erat cuiusuis equos vel naues, aut ipsos etiam homines, rapere ad cursum, vt hodie apud Turcas. Simpliciter pro Cogo, Adigo, Cōpello, accepit idem Matth. cap. 27, de Simone Cyrenæo loquens, ὅτον ἠγάρευσαν ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ. Vtuntur Latini quoque hoc verbo pro Cogo ad ministerium ἀγγάρου, Ad currendum adigo. vt Vlpianus, De priuileg. veteranorum, Sed & naues eorum angariari posse, Ælio Ruffino & Antonino Claro veteranis rescriptum est. Vnde Ἀγαρευτὴς, οῦ, ὁ, Qui aliquid angariat & cogit ad cursum aut aliquod aliud seruitium obeundum. Quo verbali vtitur Hesych. dum ἀγαρεύεται exponit τὸν ἀγαρεύσαντα τοῦ κατέχεται. Inde & Ἀγαρεία, ας, ἡ, dicitur officii illius præstatio, hoc est Quum quis ad currendum vel baiulandum aliquid adigitur. vt Suid. quoque annotat ἀγαρείαν esse αἰσχυντὴν καὶ δουλείαν ἀκούσιον, καὶ ὑπὸ βίας γινομένην ὑπηρεσίαν, coactā & inuitam seruitutē, & seruitium quod aliquis vi adactus obit. Legitur hoc vocabulū in Pandectis Græcis, & à παραγαρεία hac definitione distinguitur: ὅτι δὲ ἀγαρεία ἡ παρόδος ἢ δόξα τῆς δημοσίας ὁδοῦ τῆς καὶ δρόμον ἐχούσης, ὡς τυχὸν ἐντεῦθεν δεῦρο Τύρον· παραγαρεία δὲ, ἡ δόξα τῆς πλαγίας ὁδοῦ. Vbi etiam additur, antiquitus πλαγιὰ δρόμον fuisse eum qui dicebatur δι' ὀχημάτων. Item Ἀγαρεῖον dicitur ipse cursus angarorum. pro quo Ionicè dicitur Ἀγαρηΐον, dissoluta diphthongo, & mutato ε in η. Herodot. lib. 8, pag. 312, loquens de Persicis illis cursoribus, ἥντινα τὸ θρέμμα ἵππων, καλέουσι Πέρσαι ἀγαρήϊον. Legitur verò & in Pand. Latinis vocabulum hoc angarii. vt lib. 50, De vacat. & excus. muner. Paulus ait, Angariorum præstatio, & recipiēdi hospitis necessitas, & militi & liberaliū artium professoribus inter cætera remissa sunt. Et Hermogenianus, Viæ sternendæ, angariorūmve exhibitio, hospitis suscipiendi munus. Vbi tamen quidam legunt Angariarum.
Ἀγλαός, Hesychio τὸ εἰς αἰσχυνοφορίαν ξύλον. Pro quo in lex. meo vet. habetur itidem Ἄγγαρος, vt in ea voce videbis paulo anté. Verùm cum Hesych. facit Eust. qui eandem affert expositionem, addens & κάμαξ.
Ἀγλαΐδιον, t.1, c.24, e

Ἀγγειθίκη, t.1,c.24,b.
Ἀγγειολογέω, t.1,c.24,d
Ἀγγειολογία, ibidem.
Ἀγγεῖον, t.1,c.24,c
Ἀγγειοσπέρματος, vel Ἀγγειόσπερμος, t.1,c.24,d
Ἀγγειώδης, t.1,c.24,e
Ἀγγελία, t.1,c.16,e
Ἀγγελίας, t.1,c.16,a
Ἀγγελιαφόρος, t.1,c.16,c,d,e
Ἀγγλίεια, t.1,c.16,b.
Ἀγγελίης, t.1,c.16,a
Ἀγγελική, t.1,c.15,f
Ἀγγελικόν, t.1,c.15,f
Ἀγγελικός, t.1,c.15,e
Ἀγγελιώτης, t.1,c.16,b
Ἀγγελιώτης, t.1,c.16,b
Ἀγγέλλομαι, t.1,c.15,a
Ἀγγέλλω, t.1,c.14,g
Ἀγγέλων, t.1,c.14,h
Ἄγγελμα, t.1,c.15,b
Ἄγγελος, Nuntius, &c. t.1,c.15,c. Ἄγγελος, Angelus Dei, t.1,c.15,e. Ἄγελος, Nuntium, t.1,c.15,f. Ἄγγελος, Diana, t.1,c.15,f. Ἄγγελος, t.1,c.14,h. obiter, vnde deriuetur.
Ἀγγεσύμαον dici ἢ σαφυλῶ, testatur Hesych. id est vuam.
Ἀγγέλος, teste eodem idem est quod ἄγγελος, nuntius.
Ἀγγῆια, Ion. pro ἀγγεῖα, t.1,c.24,c
Ἀγγιαρβύω, in v.l. perperam pro ἀγγαρβύω, Cogo.
Ἄγγλιθες, Hesychio sunt ὀξὺ ὧν ἡ κεφαλὴ πωέσκει ἢ σκορόδων. Pro quo infrà Ἄγλιθες.
Ἀγγοθήκη, t.1,c.24,b
Ἀγγοπίναι & Ἀγγοπήνια, Hesychio & Suidæ τὰ ἢ μελιστῶν κηρία, apum faui seu cellæ. quia sunt ἀγγεῖα in modum πίνης καὶ νήματος ὑφαντά, vt Suid. indicat. Infrà Ἀγκοπήνια.
Ἄγγοπις, Ferrum quo elephantes verberant, Hesych.
Ἀγροσεῖξ, eidem est σαφυλή, vua. Pro quo fortassis est scribendum αἰγροσεῖξ, & intelligendum de vua quæ vase aliquo conditur.
Ἄγρος, t.1,c.24,a
Ἀγούριον, Cucumis. Ita enim Simeon Sethi, ἀγγούρια, τὰ λεγόμενα σίκυα, κ᾽ κοινὸν ἢ πεπόνια. E
Ἀγωρος, Hesychio εἶδος πλακοῦντος, species placentæ.
Ἀγρεῖα, idem affert pro λυσφεῖς, quod inter alia significat Steriles. Apud Etymolog. verò paroxytonos est ἀγρεῖαι, quod ab aliis exponi ait τοῖς θερισμοῖς, messes, ab aliis ἀνίας, dolores, teste Orione, qui ipsum ab Ἀγρείδου deriuat.
Ἀγρείδω, Hesych. exp. ὑφαρπάζω, surripere: item ἐρεθίζειν, irritare. Quæ expositio vicina est præcedentis ἀγρεῖαι significationi, qua Etymol. illud exponi ait ἀνίας. nam τὰ ἀνιῶντα ἐρεθίζουσι, & τὰ ἐρεθίζοντα ἀνιῶσι. Notandúmque F obiter est, quum Etymolog. exponi dicat ἀνίας, apud Hesych. videri scribendum λύπας pro λυσφεῖς.
Ἀγρεις, Varino ἡ ὀδύνη, dolor. idem igitur est cum præcedente ἀγρεία.
Ἀγρόλιν, Lorum in modum catenæ intortum, vt tradunt v.l. Sed fortassis scribendum αἰγιόλιν.
Ἀγρωνες, Suida autore, ὅτι χώρα δόρατα ἔθος Φραγγοῖς, hastæ quibus Franci peculiariter solebãt vti. Itidé Eustathio teste λόγον est εἶδος δόρατος Φραγγικοῦ, οὐτε λίαν μικροῦ οὔτε μεγάλου, species hastæ Franciscæ non nimium paruæ nec nimium magnæ. vt spicula sunt. Sed perperam apud eum scriptum est ἀγρον: à quo refertur etiam inter vocabula peregrina & barbara.
Ἄγδιστις, eadem quæ Deûm mater Cybele, teste Hesych.
Ἄγδοις, eidem ἄγρος Κρητικός, Vas Creticum. Nisi potius dicere vult Cretenses ita nominare ἄγρος.
Ἄγε, t.1,c.62,g
Ἄγειν καὶ φέρειν, t.1,c.60,d. Ἄγειν καὶ κομίζειν, t.1,c.60,g. Ἄγειν cum ὁδὸν præpos. t.1,c.61,b,& d. Ἄγειν cum præpos. ἐν, t.1,c.61,f
Ἀγείρας, Claudus, Mutilus: χωλὸς, si Suidæ credimus. Alioquin est particip. aor. 1 act. à them. ἀγείρω, significans ἀθροίσας, σωιάξας, teste Hesych.
Ἀγείρομαι, t.1,c.24,f
Ἀγείρω, Congrego, t.1,c.24,c. Ἀγείρω, Medicando colligo, t.1,c.24,g. Ἀγείρω, Vagor, t.1,c.25,b

A ἀγείστωτος, Suggrunda non instructus, vel Nulla tectus lorica. vt Etymol. ἀγλοπόνου exponit ἀβριγγώπου, ὁ σιγαίου. Composita vox ex α priuatiuo & verbo γλοπόω.
Ἀγείτης, Hesychio ὑβριστής, Qui petulanter iniuria & contumelia aliquem afficit, Iniurius, Petulans. Itidem Etymologo. Infrà eadem signif. Ἀγυιής.
Ἄγεκτον, pro Non rigatum, Durum, ἄβροχον, σκληρόν, afferunt v.l. ex Epigrammatis, dicentia esse pro ἄπηκτον. Similitérque apud Hesych. legitur ἄγεκτοι, σκληροὶ, ἄβροχοι.
B Ἀγελαδόν, pro ἀγεληδόν, Gregatim: Doricé.
Ἀγελαίζομαι, t.1,c.37,a
Ἀγελαίζω, t.1,c.36,h
Ἀγελαῖος, t.1,c.36,c
Ἀγέλαιος, t.1,c.36,f
Ἀγελαιών, t.1,c.36,f
Ἀγελαρχέω, t.1,c.36,g
Ἀγελαρχής, t.1,c.36,g
Ἀγελάσκον, Hesych. affert pro ἄτιμον, inhonoratum, quo significatu infrà habebimus ἀγέρασον.
C Ἀγελαστεῖ, vide in Ἀγελαστί.
Ἀγελαστέω, t.1,c.812,a
Ἀγελαστής, Hesychio ἔγχελυς, anguilla. forsan quia ἀγελάζονται ii pisces & gregatim natant arque pastum exeunt. Idem ἀγέλαστον affert pro ἀκακίας, Simplicitatis probitatisque malitia carentis, Innocentiæ.
Ἀγελαστί, t.1,c.812,a. Dicitur & ἀγελαστεί: pro quo perperã apud Hesych. ἀγελαστοί, quod exp. ἄνθυ τῶ γελάσαι.
Ἀγελαστία, t.1,c.812,a
Ἀγέλαστος, t.1,c.811,g
D Ἀγελαστέω, d, Expello, Scelus expio. Ita v.lexica, deriuantia ab ἄγος: sed non nominato autore nec allato exemplo.
Ἀγελεία, t.2,c.652,d
Ἀγέλη, t.1,c.35,g
Ἀγεληδόν, t.1,c.36,b
Ἀγεληδῶς, t.1,c.36,c
Ἀγέληθεν, t.1,c.36,b
Ἀγεληῖς, t.1,c.36,f
Ἀγεληῖτης, t.1,c.36,c
Ἀγέληφι, poetica paragoge pro ἀγέλῃ. Homerus, ἀγέληφι μετὰ τῶν.
Ἀγέλιφι, Ionicè seu Doricè pro ἀγέλῃ.
Ἄγλυ, pro ἐάγησαν, t.1,c.93,c. Vide & Anomala.
Ἀγλυεαλόγηξ, t.1,c.836,c
Ἀγλύεθλος, t.1,c.836,f
Ἀγλύεια, t.1,c.833,g
Ἀγλύεος, t.1,c.844,g
Ἀγλυέως, t.1,c.844,g
Ἀγλυὴς, t.1,c.833,f
Ἀγλύηξ, t.1,c.829,e
Ἀγλύοι, t.1,c.833,g
Ἀγλύνεια, t.1,c.837,e
Ἀγλυνές, t.1,c.837,d
Ἀγλυνὴς, t.1,c.837,b
Ἀγλυνήσια, t.1,c.838,f
Ἀγλύνηξ, t.1,c.838,g
Ἀγλυνία, Timiditas, in v.l. perperã pro ἀγλύνεια seu ἀγλύεια.
Ἀγλυνίους, τοὺς μὴ γεγωνηκύας, Steriles, Quæ nondum genuerunt. Ita Varin. legit pro ἀγλυοῖς apud Hesych. affentiẽte ei serie alphabetica.
Ἀγλυνοῦς, t.1,c.837,d
Ἀγλυο, idem Hesych. affert pro ἡγεμόν, ἄρχου, præi, incipe. Ionicũ autem & Doricum est, pro ἡγεμόν, à Dorico them. ἀγόμαι pro ἡγόμαι.
Ἀγόμαι, t.1,c.7,f,& 91,b
Ἀγέρασος, t.1,c.845,g
Ἀγαρέθομαι, t.1,c.25,c
Ἀγαρέθω, t.1,c.25,c
H Ἀγρθεν, vide ἀγείρω. Vide & inter verba anomala.
Ἀγερμὸς, t.1,c.25,c
Ἀγέρονδε, vide inter anomala.
Ἀγέροπος, Hesychio ὁ σπανίως ἀχόλβυος, qui rarò precatur: vel ὑβρήφανος, superbus. Apud Suid. habetur Ἀγέρωπος, ὁ σπανίως ἐρχόμενος, qui rarò venit.
Ἀγέρασον, idem Hesych. affert pro σπανίον, rarum.
Ἀγεῤῥακάδος, eidem est σαφυλή, vua.

Ἀγεροκυδῆλις, ad verbum sonat Qui mactatoriã securim A in sese congregat seu cõcitat. Annotatur enim in lex. meo vet. & apud Etymol. ἀγεροκυδῆλιν esse secundum nonnullos τὸν ἐγείροντα ἐφ᾽ ἑαυτὸν τὸν πέλεκυν, ἢ θύτλω. quoniam nimirum κύδηλις nominatur ὁ πέλεκυς ὁ μαντικός: & ἄγερσις, ἢ ἄθροισις. sed qui ἐγείροντα dicunt, videtur legisse ἐγεροκυδῆλις. Meminit Hesych. quoque huius vocabuli. Annotat enim, Cratinum in Δεκπέταις, de Lampone pro eodem vsurpasse ἀγόρτλω & κυδῆλιν, quasi θύτλω & μαντὴν eum vocando. (κυδῆλιν enim dictum fuisse τὸν πέλεκυν) vnde & Lysippum comicum in Bacchis eundem B Lamponem καμφθεῖν ἀγόρτλω.
Ἀγερσις, t.1,c.25,c
Ἀγερύσθαι, apud Hesych. est ἐφορᾶ, ἀκαταπαύστῳ ὀφθαλμῷ, Inspicit, Amabile esse iudicat. Pro quo fortassis scribendum ἀγερόσθαι. Paulo infrà ἀγερωπεῖ.
Ἀγέσω, pro ἀγείρω poeticè vsurpari tradunt, metri causa exempto ι. vt ab Homero Iliad. ζ, ἀγάρροντο, pro ἠγείροντο & συνιθροίζοντο.
Ἀγερωπεῖ, Etymol. affert pro ἐφορᾶ. inspicit. pro quo paulo antè ex Hesych. habuimus ἀγερύσθαι.
Ἀγερώσατο, Hesych. exp. ἠμέλησε, Non curauit, Neglexit. Item ἠθέτησε, irritum fecit: & ἀνεψώσατο, fefellit. Pro quo infrà habet Ἀγερώσατο.
Ἀγερώστει quoque idem affert pro ἀθετεῖ, Irritum facit, Abolet: exponẽs tamen & ἀγρυπνεῖ, Insomnis est, Vigilat.
Ἀγεροωγία, t.1,c.847,b
Ἀγέρωχος, t.1,c.846,e
Ἀγεώχως, t.1,c.847,a
Ἄγες, pro ἄγε dici, Hesych, annotat. Alioquin ἄγες potest esse etiam imperf. act. augmento carens pro ἤγες. Ambo à them ἄγω.
Ἀγεπίμων, Hesychio λεπτὴ ὁδὸς, tenuis via.
Ἀγεσίλαος, t.1,c.91,a. Hesychio Ἀγεσίλαος est ὁ Πλούτων: fortasse quoniam mortales ἑαυτῷ ἀγεσάζει.
Ἀγεσίλας, t.1,c.91,a
Ἀγεσίφρων, Hesychio est τοῦ ὀφρῦς ἐπαίρων, qui supercilia tollit.
Ἀγεσκεν, Ionicum est pro ἦγεν, vt inter Anomala docui.
Ἀγεσα, Suidæ est μηχάνημα ἐκ λίθων καὶ ξύλων καὶ χοῦ ἐγηρόιδμον, machinamẽtum excitatum ex lapidibus, ligni, E & terra aggesta. Vox è Latino sumpta, nimirum Aggesta: idémque valet quod χῶμα & agger. nam fiunt eiusmodi munimina ex terra aggesta præcipuè & palis in terram depactis, ac lapidibus.
Ἀγεσρατὴν, Hesychio κάλλιστον ἥρωα κοσμητήριον, Id quo aliquid pulchrius redditur & exornatur. Quanquam κάλλιστον & scopas peculiariter significat.
Ἀγέστρατος, t.1,c.91,b
Ἀγέτω, t.1,c.1425,f
Ἄγετε, Agite: aduerbium est hortandi, pluralis numeri, vt ἄγε singularis: passim obuium. Alioqui significat φέρετε, ἀγείδετε: si Suidæ credimus, etiam οἴκεθε, vt Ducitis apud Latinos. à them. ἄγω.
Ἀγέτος, t.1,c.7,f
Ἀγετεία, Tarentinorum dialecto, μαῖα, obstetrix, teste Hesych.
Ἀγθυσία, Ieiunium, Inedia: hoc est Ieiunum esse, Nihil gustasse seu comedisse, vel etiam Nihil gustare & comedere.
Ἄγθυστος, t.1,c.849,g
Ἀγκαμπέρηπος, t.1,c.804,d G
Ἀγκωρηνία, t.1,c.805,h
Ἀγκώρηπος, t.1,c.806,a
Ἄγη, t.1,c.7,b.& 93,c. Significat ἄγη præterea Litus: itẽ Vulnus. nam Hesych. ἄγαι affert pro ἠῖόνες, τρώματα, τραύματα. In quibus significationibus est ab ἄγνυμι seu ἄγω significante frango. nam ἄγη, litus dicitur, quoniam ibi fluctus infringuntur: & ἄγη, vulnus, quasi fractura cutis. Verùm Suid. & Etymol. in hac signif. παροξυνόουσιν hoc vocabulum. Est & verbum, de quo inter Anomala.
Ἀγὴ, t.1,c.7,d. & 93,e. Ἀγᾶς pro ζηλώσειν affert Hesych. ex Æschyl. Thressis. In qua ferè signif. accipit Ἄγα Varin. supra. Ab ὄγαμαι.
Ἀγηγέρατο, Ion. vide ἀγείρω. Vide & inter Anomala.

A Ἀγήγερκα & Ἀγήγερμαι, vide in ἀγείρω. Vide & inter Anomala.
Ἀγηλάζειν, Hesychio est σώζειν, seruare: itidémque Etymologo.
Ἀγῆλαι, t.1,c.13,a. Habes & inter Anomala.
Ἀγηλατέω, t.1,c.124,a. Vide & sequens Ἀγήλατος.
Ἀγηλατίζειν, Etymologo διώκειν, φυγαδεύειν, ἐξωτέω ειν. hoc est, Persequi, Fugare seu In exilium pellere, Iniungere seu Iubere.
Ἀγήλατος, Valida manu impulsus. ὁ ἄγων ἐλαυνόμενος. Lycophron, Ἀγηλάτῳ μάστιγι σιωθλάσας, καὶ φοβεῖ: appellãs ἀγήλατον μάστιγα, fulmẽ, τὸν κεραυνόν, vt annotat Etymolog. Apud Suidam oxytonos & substantiuè, Ἀγλατεῖ, οἱ κεραυνοὶ, fulmina. Idé & ἀγηλατεῖ exponit κεραυνοῖ, fulminat: addens tamen & ἄγαι, διώκει.
Ἀγήλειος, t.2,c.652,e
Ἀγηλόμβαι, Hesych. exp. χαίρουσαι, gaudentes: quod poeticum fortassis est pro ἀγαλλόμβαι. At ἀγήλαι, ἀγήλειαι & ἀγῆλαι, sunt aoristi 1, à them. ἀγάλλω.
Ἄγημα, t.1,c.7,d.& 91,c
C Ἀγλυορέω, t.1,c.438,d
Ἀγνοεία, t.1,c.438,c
Ἀγνοείδης, t.1,c.438,c
Ἀγλώσσω, t.1,c.438,a
Ἀγνόχα, habes inter Anomala.
Ἀγήεσος, t.1,c.847,c
Ἀγήεσπες, t.1,c.847,c
Ἀγήρων, t.1,c.847,g
Ἀγήρως, t.1,c.847,d
Ἀγής, t.1,c.124,d
D Ἀγήσανδρος, t.1,c.91,a
Ἀγησίλαος, t.1,c.91,a
Ἀγησίχορος, t.1,c.91,b
Ἀγήτωρ, apud Hesych. ἄρχων, dux. pro quo fortasse legendum ἀγήτωρ. quod Doricum est pro ἡγήτωρ.
Ἀγητὴρ, t.1,c.91,e
Ἀγήτης, Hesychio ὁ ἱερώμβυος: qui paulo pòst Ἀγητὴς paroxytonon exponit itidem ὁ ἱερώμβυος ἢ θεοῦ: & festum ipsum, ἀγητεῖον. Eidem tamen ἀγητὴς est etiam ἄτιμος. In qua signif. deriuatum videtur ab ἄγος: in præcedente autem, ab ἄγω, præeo, duco. Vide & Ἀγήτωρ.
Ἀγητήριον, Hesychio ἑορτὴ, festum: fortassis illud quod ἀγητεῖον nominari dixit in præcedente Ἀγητής.
Ἀγητὴς, t.1,c.7,e
Ἀγήτωρ, in Cypro dicebatur ὁ ἱερὸς τῆς Ἀφροδίτης Σωλαῦν ἡρώμβυος, qui præit sacris Veneris, teste Hesych. Quanis & ὁ ἀγητὴς paulo antè. Sed videntur hæc potius aspero spiritu scribenda, vt Dorica sint pro ἡγητὴς & ἡγήτωρ, quæ synonyma sunt, significãtia ducem & eum qui aliqua in re aliis præit ac monstrat viam.
Ἀγηχοῦ, Hesych. affert pro ἠχοῦ ἀγῶν: addens etiam, esse σῆμα, σύσημα.
Ἀγιάδαι, patronymicum ab Ἅγις. Item locus quidam in Lacedæmonia, teste eodem Hesychio.
Ἀγιάζομαι, t.1,c.127,d
Ἀγιάζω, t.1,c.127,d
Ἀγίασμα, Res ἡγιασμένη & sanctificata. Suidas pro ναὸς, id est templum, accipit, in hoc loco Psalm. Dauid. ἐγένετο Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ. Exponitur etiam καθαρότης. vt significet etiam ipsum τὸ ἁγιαζόμενον, sanctificatum esse & purum.
Ἁγιασμὸς, t.1,c.127,e
Ἁγιαστήριον, t.1,c.127,f
Ἁγιαστία, t.1,c.127,f
Ἀγίγαρπος βότρυς, botrus acinis carens. ὁ αὐθυγιγάρπων.
Ἀγίζω, t.1,c.124,d
Ἀγιέθω, Doricè pro ἀγιανεῖν, ab ἁγιανέω.
Ἀγίνεσκον, Ionicè pro ἠγίνεον, detracto augmento & insertio σκ, vt τύπτεσκον pro ἔτυπτον. Nisi malis esse ab Ἀγινέσκω.
H Ἀγινέω, t.1,c.91,e
Ἀγιόγεφος, t.1,c.127,b
Ἅγιον substant. t.1,c.127,a
Ἅγιος, t.1,c.126,g
Ἁγιοσύνη, t.1,c.127,c

Ἀγάστης, t.1,c.127,c
Ἀγάω, t.1,c.127,d
Ἀγασμός, Etymologo est ἀσχαπὸς, semita.
Ἀγασύω, t.1,c.124,f
Ἀγασύνω, t.1,c.124,f
Ἀγασύω, t.1,c.124,f
Ἀγαστὴς, Hesychio ὑβριστὴς. qua signif. suprà ex eo habuimus ἀχάιτης.
Ἀγαστία, t.1,c.125,a
Ἀγάως, t.1,c.127,c
Ἀγαωσύνη, t.1,c.127,c
Ἀγκαίομαι, t.1,c.44,b
Ἀγκαίω, t.1,c.44,b
Ἀγκαῖ, t.1,c.43,g
Ἀγκαῖος, nomen proprium palæstricæ cuiusdam nobilis: de cuius etymo obiter, t.1,c.44,b
Ἀγκαλέειν, Æolica syncope pro αἰακαλέειν. itidémque αἰκαλέω pro αἰακαλέω, apud Hesych.
Ἀγκαλέοις, idem affert pro αἰκύρας, ancoras.
Ἀγκάλη, t.1,c.44,c
Ἀγκαλιάζειν, t.1,c.44,f
Ἀγκαλιδαγωγέω, t.1,c.45,b
Ἀγκαλιδαγωγός, t.1,c.45,b
Ἀγκαλιδηφόρος, t.1,c.45,c
Ἀγκαλιδοπώλης, t.1,c.45,c
Ἀγκαλιδοφόρος, t.1,c.45,c
Ἀγκαλίζομαι, t.1,c.44,f
Ἀγκαλικῶς, t.1,c.44,f
Ἀγκαλίνειν, t.1,c.45,e
Ἀγκαλὶς, t.1,c.44,h
Ἀγκαλισμα, t.1,c.44,f
Ἄγκαλον, vide inter Anomala.
Ἄγκαλος, vel Ἀγκαλὸς, t.1,c.45,c
Ἀγκαλπὶς, Hesychio κρημνὸς, Præcipitium, Locus præruptus. A quibusdã exponitur & βόθρος, fouea, teste eodẽ.
Ἀγκαῦ, aduerb. t.1,c.44,a,b
Ἀγκειμαι, t.2,c.161,f
Ἀγκιωβεικός, Hesych. affert pro αἰαπεξῶν, Qui aluit & educauit.
Ἀγκαντόντα, idem affert pro αἰαντέλλοντα, exorientem. quod Æolicam syncopen habere videtur pro αἰακαντόντα, à verbo αἰακαντέω.
Ἀγκεφάτοισι, poeticè pro αἰὰ κεφάτοισι, seu ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς, supra caput, vt idem exponit. Ad verbum Supra cornua, seu In cornibus, aut Inter cornua.
Ἀγκηθὴς, eidem est ἀβλαβὴς, Illæsus, Qui nihil detrimenti accepit.
Ἀγκὴς, apud eundem αἰπηχὴς, resonans.
Ἀγκίον, t.1,c.38,f
Ἀγκιστρεία, t.1,c.37,f
Ἀγκιστρευτὴς, t.1,c.37,f
Ἀγκιστρευτικὴ, t.1,c.37,f
Ἀγκιστρεύω, t.1,c.37,f
Ἀγκιστροειδὴς, t.1,c.37,d
Ἄγκιστρον, t.1,c.37,c
Ἀγκιστρόομαι, t.1,c.37,d,e
Ἄγκιστρος, t.1,c.37,c
Ἀγκιστροφάρος, t.1,c.37,d
Ἀγκιστρόω, t.1,c.37,d,e
Ἀγκιστρωτὸς, t.1,c.37,c
Ἀγκλεπτοι, Hesychio μεγαλαυχοι, Iactatores, Qui magnificis verbis de se gloriantur.
Ἀγκλύειν, Varin. affert pro σώζειν, seruare: quo significatu suprà habuimus Ἀγκλοῖζειν.
Ἀγκλίνας, Æolica syncope pro αἰακλίνας, ab αἰακλίνω.
Ἀγκλίνω, t.2,c.251,e
Ἀγκὸν, Hesychio σκολιὸν, obliquum: forsan pro αἰπύλον.
Ἀγκοίνη, t.1,c.43,g
Ἀγκοινίζω, t.1,c.43,g
Ἀγκόλαι, Hesychio, αἰγκῶνες, αἰγκοῦναι, αἰγκάλαι, Cubiti, Vlnæ: χεῖρες, manus: item χορεῖα ἱστοῦ, mali nautici funes.
Ἀγκονέω, t.2,c.344,a
Ἀγκονὶς, t.2,c.344,b
Ἀγκόνος, t.2,c.344,b
Ἀγκοπήνια, Suidæ τὰ ἅπαξ μελιοτῶν κηρία, apum faui & cellæ. pro quo suprà rectius ἀγγοπήια,

A Ἀγκοπὴρ, Hesychio σφύραι, malleus: forsan Æolica syncope pro αἰακοπὴρ ab αἰακόπτω.
Ἀγκορὲς, idem affert pro ἀκόρεστον, Insatiabile, Inexplebile: fortassis pleonasmo τοῦ γ pro ἀκορές.
Ἀγκορυφῶσα, apud eundem, αἰαπθεῖσα τὸ τῆς κεφαλῆς ἐφαπτόμενον, τῶν ἱερείων καθισοῦσαι τὴν θεά.
Ἄγκος, t.1,c.37,g
Ἀγκοῦλη, eodem autore est πυθμήν τις ὢν ἢ πυὸ χείρας ὀπίσω πλέξαντες δέχονται τὸ γόνυ. pro quo alii habent ὦν κοτύλη.
Ἀγκόχαιρ pro ἰωὲ ἴκαιρ apud nullum ἅπαξ ἀκριβῶς reperiri, sed tantùm in epistola quadã Philippi Macedonis, annotat Varin. & v.l. ex eo. Verùm mendosa est ea vox, & pro ea scribendum ἀγκόχαιρ. quod est præt. med. Atticum verbi ἀγχω, vt alibi dictum est, & inter verba Anomala.
Ἀγκράτος ἐλαύνοντα, Suid. ex Xenoph. affert pro παῦν ἐλαύνοντα. quod ἀγκράτος syncopen habet pro αἰακράτος seu αἰὰ κράτος, Pro viribus, Quantum poterat.
Ἀγκρεμάγνυμι, t.2,c.419,f
Ἀγκρεμάω, t.2,c.419,f
C Ἀγκρίνω, Æolica & poetica syncope pro αἰακρίνω. Sic ἀγκρούω pro αἰακρούω.
Ἀγκῶλιάζω, t.1,c.59,c
Ἀγκτὴρ, t.1,c.59,b
Ἀγκτελάζω, t.1,c.59,c
Ἀγκτελασμὸς, t.1,c.59,c
Ἀγκύλας, t.1,c.38,g,& 40,c.
Ἀγκυλέομαι, t.1,c.40,e
Ἀγκύλη, laculi genus, t.1,c.39,b. Ἀγκύλη, amentam, t.1,c.39,c. Ἀγκύλη, inflexio cubiti, t.1,c.39,f. Ἀγκύλη,
D suffrago, t.1,c.40,a. Ἀγκύλη, poculi genus, t.1,c.40,a. Ἀγκύλη, vitium linguæ, t.1,c.40,d
Ἀγκύλια, t.1,c.40,e
Ἀγκυλιδωτὸν, t.1,c.41,b
Ἀγκυλίζομαι, t.1,c.40,g
Ἀγκύλιον, t.1,c.40,d,e
Ἀγκυλισὴς, t.1,c.40,g
Ἀγκυλοβλέφαρον, t.1,c.753,c
Ἀγκυλόγλωσσοι, t.2,c.551,e, obiter.
Ἀγκυλόγλωσσον, t.1,c.40,g
E Ἀγκυλογλωσσος, t.1,c.41,a
Ἀγκυλόεις, t.1,c.38,h
Ἀγκύλομαι, t.1,c.39,b
Ἀγκυλόμαι, t.1,c.39,a
Ἀγκυλομήτεω, Ionicè in genitiuo pro ἀγκυλομήτου.
Ἀγκυλομήτης, Cuius consilia seu consultationes sunt obliquæ, ὁ αἰκύλα καὶ σκολιὰ βουλεύόμενος, Obliqua consilia animo agitans, ideóque Vafer, Versutus, & Cuius animus perspici non potest. vel, ὁ περὶ σκολιῶν καὶ δυσεύρετων ἀγκιρὰς δυνάμενος βουλεύσασθαι, qui de rebus perplexis & inuentu difficilibus facilè potest inire cõsilium: ideóque σωφρὼν, Prudens & perspicax, Consultus. vt Προμηθεὺς αἰκυλομήτης. quod prouerbialiter etiam de homine consulto vel callido dicitur. Crebrò apud poetas occurrit Κρόνος ἀγκυλομήτης, ac nominatim apud Hesiodum. apud quem Tzetzes eum sic appellari annotat quoniam αἰκύλα μήδεα καὶ πολλὰ καὶ ποικίλα βουλεύμαστα εἰδέναι τοῖς πολυχρονίοις ποιεῖ: alii, quia tempus, quod Κρόνου nomine allegoricè denotatur, quædam tegit, quædam retegit, furtimque ac latenter effluit. Fœminino genere Ἀγκυλόμητις dicitur. vt apud Nonn. νυὴ ἀγκυλόμητις, prudens & consulta mulier: de Samaritana illa. Aliaqui ἀγκυλόμητις masculino quoque genere vsurpatur, vt δολομήτις, ποικιλόμητις, πολύμητις: hæc à μῆτις deriuata, illud & similia, à μήτης, vt Etiit. tradit. legimus certè apud eundem Nonnum χορὸς ἀγκυλόμητις, necnon λύκος αἰκυλόμητις, lupus callidus.
Ἀγκυλόμητις, vide in præcedente Ἀγκυλομήτης.
Ἀγκυλομένος, Hesychio νοσερὸς, morbosum.
Ἀγκυλόπτις δίφρος, t.3,c.509,b
Ἀγκύλος, t.1,c.38,g
H Ἀγκυλοστόμος, t.1,c.41,a. & t.3,c.1391,c
Ἀγκυλοστόμος, t.1,c.41,a
Ἀγκυλόπξος, t.1,c.41,b. & t.3,c.1588,g
Ἀγκυλοχείλης & Ἀγκυλόχειλος, t.1,c.38,g. & t.4,c.407,c.
Ἀγκυλοχήλης, t.1,c.38,g

Ἀγκυλόω,

Ἀγκυλόω, t.1,c.36,h
Ἀγκύλωσις, t.1,c.38,h
Ἀγκύλωσις, t.1,c.39,b
Ἄγκων, t.1,c.41,b
Ἀγκωρανὸς, ibidem, f
Ἀγκωριβόλιον, ibidem.
Ἀγκωρεκανὸς, t.1,c.42,c
Ἀγκωρειδὲς, ibidem.
Ἀγκωρίζω, ibidem, a.
Ἀγκώριον, ibidem, b
Ἀγκωρος, ibidem, c
Ἄγκωρις, Hesychio teste, herba quædam: ambiguum an ea quæ Dioscoridi Anagyris.
Ἀγκώρισμα, t.1,c.42,b
Ἀγκωρίσθαι, Cretensiũ dialecto μεταμέλεται, Pœnitet eum, Pœnitentia ducitur.
Ἀγκωροβάλλω, t.1,c.41,g
Ἀγκωροβόλιον, ibidem, f
Ἀγκωρόβολον, ibidem, g
Ἀγκωροειδὲς, ibidem.
Ἀγκωρομήλη, ibidem.
Ἀγκωρουχία, ibidem, h
Ἀγκωρόω, t.1,c.42,a
Ἀγκωροῦς λόγος, ibidem.
Ἀγκωβόλος, Hesychio αἰκιδὲς, piscator.
Ἀγκωλιάζω, idẽ affert pro ἀλλόιωμα τοῦ ἑτέρου ποδὸς, Qui alteri insistens pedi saltat. Quo significatu dicitur & ἀσκωλιάζων.
Ἀγκὼν, Cubitus, t.1, c.42,c. Ἀγκὼν, Curuatura manus, ibidem, e. Ἀγκὼν, vrbs, t.1,c.43,a
D Ἀγκῶνες, t.1,c.42,f
Ἀγκωνίζομαι, t.1,c.43,d
Ἀγκώνιος, ibidem, b
Ἀγκωνίσκος, ibidem.
Ἀγκωνίτης, ibidem.
Ἀγλαεθαρὸς, t.1,c.142,d.& 1100,b
Ἀγλαΐα, t.1,c.141,f
Ἀγλαΐζομαι, t.1,c.142,a
Ἀγλαΐζω, ibidem.
Ἀγλαΐη, t.1,c.141,f,h
E Ἀγλαΐηφι, poetica paragoge pro ἀγλαΐῃ: vt apud Homerum ἀγλαΐηφι πεποιθώς.
Ἀγλαΐσμα, t.1,c.13,h.& 141,c
Ἀγλαΐστος, t.1,c.142,c
Ἀγλάμαπ legitur apud Hesychium, expositum κλάσμαπ, fragmentis. Sed forsan scribendum ἄγμαπ.
Ἀγλαόγμος, t.1,c.142,d.& 880,g
Ἀγλαοθηλὲς, t.1,c.142,d
Ἀγλαόκαρπος, t.1,c.142,d & t.2,c.77,d
Ἀγλαόκοιτος, t.1,c.142,e.& t.2,c.292,g
Ἀγλαόκουρος, t.1,c.142,f
Ἀγλαόκωμος, ibidem.
Ἀγλαομήτης, ibidem.
Ἀγλαομήτια, ibidem, g
Ἀγλαόμητις, ibidem, f
Ἀγλαόμορφος, t.1,c.142,h.& t.2,c.970,e
Ἀγλαόπαις, t.1,c.143,a. & t.3,c.13,a
Ἀγλαόπης Laconibus dicitur Asclepius, vt tradit Hesych.
Ἀγλαόπτερος, t.1,c.143,a
Ἀγλαὸς, t.1,c.141,c
Ἀγλαόπμος, t.1,c.143,a
Ἀγλαόφωνος, ibidem, b
Ἀγλαοφωνὶς, ἰδὸς, ἡ, herba quæ (inquit Plin.) admiratione hominum propter eximium colorem accepit nomen. Perperam apud Hesych. Ἀγλαοφόπς.
Ἀγλαρὸν, Hesych. affert pro μωρὸν, Stultum, Fatuum.
Ἀγλαπὸν, idem affert pro καλὸν, Pulchrum, Elegantem. ita vt idem sit quod ἀγλαόν.
Ἄγλαυκον, affert idem pro ἀλυκὸν, salsum. Pro quo scribendum potius ἄγλυκον.
Ἄγλαυρος, Cecropis filia, sacerdos Mineruæ, per quam iurabant Athenienses, vt Hesychius tradit. Est & cognomen Mineruæ, teste Suida. ¶ Item adiectiuè ἄγλαυρος pro Pulchras auras habens, ἀγλαοὺς αὔρας ἔχων. pro quo facta μεταθέσει ἅπαξ τοιχείων dici ἄγλαυρος tradit schol. Nicandri. Vide & tom.1,col.141,c. At ἀγλαυ-

A εἰδὲς ab Athenienſibus vocati παῖς μοῖρας, fata ſeu parcas, tradit Varin. ex Hesychio.
Ἀγλαφία, in vulg.lex. exponitur Robur comparatum ex bona cibatione. Forſan pro ἀγλαΐα. nam & nitida cutis dicitur quæ bene curata eſt.
Ἀγλαφόρε, Cretenſes dicunt pro ἄπτε, ieiunẽ, impaſte: teſte Hesych.
Ἀγλάφυρος, t.1,c.851,b
Ἀγλαφύρως, ibidem.
Ἀγλαῶπις, t.1,c.143,b
B Ἀγλάων, ibidem.
Ἀγλεῖπς, eidem eſt οἰκέπς, Famula, Ancilla.
Ἀγλθυκέρ, eodem teſte, Laconicè dicitur αὐλὸς, tibia.
Ἀγλθυκὴς, t.1,c.851,g
Ἀγλθυκος, ibidem, h
Ἀγλέφαρον Hesych. affert pro ἐλάχιστον, minimum.
Ἀγλίωος, Pupillas non habens: ſynecdochicè pro Cæcus. vox compoſ. ex ἀστερητικοῦ & γλιὼν.
Ἀγλίδες, Hesychio ſunt σκόροδα, allia. Quidam eſſe Doricam hãc vocem aiunt.
C Ἀγλὴ, apud Hippocr. in Prorrhetico maiore ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑποτλθυκος οὐλὴ, ſubalba cicatrix in oculis: in Coac. prænot. οἱ λθυκαὶ θίζοντες ὀπίσω, vt in lexico ſuo Hippocrateo tradit Galen. Eodẽ ſenſu apud Etymol. αἰγκαί.
Ἀγλθες, Alliorum capita, ſeu nuclei: quæ alio nomine ῥᾶγας dicuntur, à Theoph. γάλαξ, ab aliis ὄνυχες & σκελλίδες: à Plinio nuclei, à Columella Spicæ. Dioſcor. lib.2, cap.182, de allio, καλοῦσι δὲ τινὲς ἐν αὐτῷ ῥᾶγας, ἀγλίθας. Ariſtoph. Acharn. ἅπαξ (σκορόδων) τὸν ἀφορεῖοι μύες Πέρσαικι τοῖς ἀγλίθας ὀρύττοιτο, quorum alliorum capita veluti agreſtes mures paxillo effoditis. Apud eundem in Veſpis, quum Philocleon dixiſſet, Οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἐφιπτοῦσι δίδωσι, ſubiungit, Bdelycleon, Μὰ Δί' ἀλλὰ παρ' Εὐριπίδου καὶ τοῖς τρεῖς ἀγλίθας μετέπεμψα. Vbi nota quas σκορόδων κεφαλὰς nominarat, mox ἀγλίθας appellari: ſimul, in hoc vocabulo produci.
D Ἄγλιγγος, Non lentus, Non viſcoſus. Galen. comment. 3 in Prorrhet. 3. τὰ μὴ γλιγγὰ, ἀπὸ ἕπτοι πς ὃν μὲν σωθέτω φωνῇ οἷον ἄγλιγγα. Paulo antè etiam dixerat, ζωὴς δὲ τὰ οἷον ἀλιπῆ, ζωὴς δὲ τὰ οἷον ἄγλιγγα. ſed vſus eſt ante eum hoc compoſito Hippocr. Prorrhet. 1.
Ἀγλυκὴς, Expers dulcedinis, Amarus. Theophr. De cauſ. planr. lib.6, σκληραὶ δὲ θύπων αἱ ὀσμαὶ καὶ ἀγλυκεῖς. Compar. gr. ἀγλυκέστερον, minus dulce. Suprà ἀγλθυκὴς & ἄγλθυκος eodem ſignificatu.
Ἀγλύσμαι, Lædor, Detrimentum capio. Hesych. enim ἀγλύεσθαι affert pro βλάπτεσθαι.
Ἀγλὶς, ὔδος, ἡ, Lapis rotundus & perforatus, vt notare Cõſtantinum Laſcarim annotant v.l. ſed ea vox mendo non carer. Scribendum enim ἀγνὶς.
E Ἀγλὼν, Hesychio eſt ἀγλαὸς, Elegans, Decorus, Nitidus.
Ἀγλωσσέω, t.1,c.855,c
Ἀγλωσσος, ibidem, a
Ἀγλώσσα, Hesychio eſt ἔντεγμα γυναικεῖον, Fucamentum muliebre quod cuti infricant ad colorẽ ei conciliandũ.
Ἀγλωσσίαι, eidem ſunt γρυλλίδες, rapa.
Ἀγλωτία, t.1,c.855,c
Ἀγλωτὸς, Atticè pro ἄγλωσσος dicitur.
Ἄγμα, t.1,c.93,g
Ἀγμέωνες, Hesychio ſunt βουβῶνες, Bubones, Tumores in
G inguinibus.
Ἀγμὴ, eidem ἑστία, focus.
Ἀγμηρὸν, idem affert pro ἥσυχον, quietum.
Ἀγμιεῖς, t.1,c.94,a Ἀγμίζω, ibidem.
Ἀγμικὸν, Hesychio eſt ἄκρατον, Immixtum & intemperatum, Merum ſeu purum.
Ἀγμὸς, t.1,c.93,h. Ἀγναῖον, t.1,c.118,d
Ἀγναιώτης, Hesychio eſt ὁπὸ πολὺ κακαιωθὺς.
Ἀγναμπὸς, Non flexilis, Qui flecti nequit, Rigidus. vt in paroemia, ἀγναμπότατος βάτος αὖος, rubus aridus rigidiſſimus eſt & minimè omniũ flexibilis: in homines perui-
H caces, quique ſunt obſtinatis & præfractis animis. Qua de re plura Eraſm. in Chil. & Suidas, apud quem perperam legitur ἀγναπόπτος. ſic Orpheus initio ſui libelli περὶ λίθων dicit χάλκεα γῆα καὶ ἀγναμπὸν θένος.
Ἀγναποπόλεμοι, Hesychio ſunt ἀνίκητοι, Inuicti, Inſuperabili.

biles. Pro quo scribendum ἀγναμπτόπλεμοι, In bello inflexibiles & rigidi, Quos in bello nec verba minacia, nec verbera & vulnera flectunt terrentque. Nisi fortè γνάπτω & γναμπτω promiscuè alterum pro altero vsurpari dicamus.

Ἀγνάπτος, Fullonem nondum expertus, A fullone nõdum purgatus & expolitus: ὁ οὐκ ἐγναμμένος. Plutarch. πρὸς ἑλλόντας ἱματίοις ἀγνάπτοις. Idem ἄγνα πτα dicit pro ἄγνα πτα ἱμάτια, in hoc πρὸς δεισιδαιμονίας loco, de Iudæis loquens, σαββάτων ὄντων ὑπ' ἀγνάπτοις καθεζόμενοι. Sic enim reponẽdum pro ἀγναμπτ. quemadmodum apud Hesych. quoque perperam legitur Ἀγναμπτ. ἱμάτιον, οὐκ ἐγναμμένον. pro ἄγναπτον. & vicissim apud Suid. ἀγναπτόπαπος pro ἀγναμπτόπαπος.

Ἀγναφός, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄγναπτος, hoc est Nondum expertus γνάφεις, Nondum curatus politúsque à fullone. vt panni noui adhuc & recẽs texti, qui nondum politi sunt: vel etiam vetereſ qui nondũ sunt à sordibus repurgati nec interpolati. Pro ἀγνάφου ῥάκους, Matth. 9, legitur Marci 2 ῥάκος ἀκνάφου, in codice etiam manuscripto. nam & γνάπτω & κνάπτω dicitur, vt κναφεῖον quoque & γναφεῖον. cuius rei Luc. etiam meminit ἐν δίκῃ φωνηέντων.

Ἀγνεία, t. 1, c. 128, h. At pro Ἁγνεια, quod apud Varin. & in vulg. lex. habetur, & exponitur μωρία, procul dubio reponendum ἄγνοια.

Ἀγνεῖον, Hesych. affert pro πηγαῖον, fontanum. apud quem paulo antè præcedit Ἀγνίον, καθαρόν, purum.

Ἀγνθμα, t. 1, c. 129, a

Ἀγνθυτήριον, ibidem, b

Ἀγνθυτικός, ibidem, a

Ἀγνθύω, t. 1, c. 128, e

Ἁγνίω, t. 1, c. 91, e, & g. Ἁγνεῖν, Hesych. non solùm pro ἅγιον poni Cretensium lingua ait, sed ἁγνεῖ exp. etiam λαμβάνει, accipit.

Ἀγνιὼν, t. 1, c. 128, e

Ἀγνήκαμες, vide inter Anomala.

Ἀγνής, t. 1, c. 128, d

Ἁγνίζομαι, t. 1, c. 129, b

Ἁγνίζω, ibidem.

Ἁγνῖδες, Hesychio λέαι. Vide Ἄγνυθες.

Ἁγνισμα, t. 1, c. 129, c

Ἁγνισμός, ibidem.

Ἁγνιστήριον, ibidem, d

Ἁγνιστικός, ibidem, c

Ἁγνίστης, ibidem, d

Ἀγνόβιος, Hesychio ἀγνοοῦντα δίκαιον, ignorans ius & fas.

Ἀγνοδοχεῖς, eidem Hesychio οἱ νέοι, iuuenes.

Ἀγνοέομαι, t. 2, c. 1080, g

Ἀγνοέω, ibidem.

Ἀγνόημα, t. 2, c. 1081, f

Ἀγνοητέον, Ignorandum, Nesciendum.

Ἀγνοια, t. 2, c. 1081, g

Ἀγνοιέω, poetica epẽthesi τοῦ ι mètri causa pro ἀγνοέω, Ignoro, Nescio. vel etiam Ionicè, vt πείν iidem dicunt pro πέν. ¶ Item Non agnosco seu cognosco, Non noui. Odyss. υ, de cane, Ἀλλ' ἀγνοήσασ' ὑλάει, μέμαασί τε μαίνεσθαι. Et Odyss. ω, πάντας πειρήσομαι ἠμὲν ἀνοιστοὺς Αἴκ' εἰν' ὀπηνοίν καὶ φρέσι τεῖ, ὀφθαλμοῖσιν, Ἠ κεν ἀγνοίσω. Vbi nota ἀγνοίσω Ionicam τοῦ σ paragogen habeus pro ἀγνοῖῶ.

Ἄγνον, ου, τὸ, Vlna: genus herbæ paluſtris, vt quidem tradunt vulg. lex.

Ἀγνοπολεῖσθαι, Hesychio est ὑπὸ τὸν ἥλιον θέρεσθαι, sub sole apricari & calescere.

Ἀγνοπόλος, t. 1, c. 128, d Ἀγνὸς, t. 1, c. 127, g

Ἄγνος, t. 1, c. 129, e

Ἀγνόπορος πηδαλίου, Gubernaculo purior: paræmia apud Suid. de iis qui sanctissimè & purissimè viuunt. perpetuò enim gubernaculum in mari manet, quod lustrãdi & purificandi vim habere credidit superstitiosa antiquitas.

Ἀγνότης, t. 1, c. 128, d

Ἄγνυθες, lapides quos stamini inter texendum appendunt rextores: qui & λέαι nominantur. Ita enim Poll. lib. 7, cap. 10, Ἄγνυθες δὲ καὶ λέαι, οἱ λίθοι οἱ ἐξηρτημένοι τοῦ σημόνου κατ' πλῶ δρχεμ ὑφαντικήν. Apud Hesych. verò legimus, Ἀγνύτας, λέας. οἱ δὲ πεῖ ὧας τοῦ ἱστοῦ. Vbi illud λέας non omnino suspectum haberi debet, quum paulo antè quoque apud eum reperiatur. Ἄγνθες, λέαι. Pro ἀγνύτας autem fortasse scribendum Ἄγνθας: præsertim quum paulo antè quoque legi apud eum dixerim Ἀγνῖδες, paroxytonως. Ita certè reperio in quodã lexico meo vet. Ἀγνθες, οἱ λίθοι τοῦ ἱστοῦ.

Ἀγνυμαι, t. 1, c. 93, e

Ἀγνυμι, ibidem, c

Ἄγνυς siue Ἀγνὶς & Ἀγνύσας, vide paulo antè in Ἄγνυθες: quod ἄγνυθες plurale est istius singularis ἄγνις.

Ἀγνύω, t. 1, c. 93, c

Ἀγνώδης, t. 1, c. 129, f

Ἀγνωμονέω, t. 1, c. 1843, b

Ἀγνωμόνως, t. 1, c. 1842, g

Ἄγνωμος, ibidem, e

Ἀγνωμοσύνη, ibidem, g

Ἀγνώμων, t. 1, c. 1841, g

Ἀγνωεῖζω, t. 1, c. 1867, f

Ἀγνώειστος, ibidem, d

Ἁγνῶς, t. 1, c. 1833, b

Ἁγνῶς, Purè, Castè. Hesiod. Erg. Καθ' δυώαμεν ἠ' ἔρδειν, ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς.

Ἀγνωσία, t. 1, c. 1831, f

Ἀγνωστάκτως, t. 1, c. 1834, b

Ἀγνώστως, t. 1, c. 1833, h. Ἄγνωστος, t. 1, c. 1832, d.

Ἄγνωτος, t. 1, c. 1834, e

Ἄγοβος, Hesychio σκυλοφόρος, φορτηγός, Lixa, Calo, Cuius ministerio in bajulandis sarcinis & oneribus vtimur. qualis suprà ὁ ἄγαρος vel potius ἄγγαρος.

Ἀγρόπυπος, t. 1, c. 89, e

Ἀγρόιτος, Hesychio est ὑβριστής, Qui petulanter iniuriam facit, Iniurius, Petulans. pro quo suprà ἀγρέιτης habuimus ex eodem. Idem Ἀγροιτύσαι affert, & exponit ὀχλοῦσαι. quod ambiguum est an ex illo ἀγρόιτος sit deriuatum.

Ἄγομαι, Ducor, t. 1, c. 63, a. Ἄγομαι καὶ φέρομαι, ibidem, b. Ἄγομαι, cum gen. ibidem, c. Ἄγομαι, Regor, ibidem. Ἄγομαι, Instituor, ibidem. Ἄγομαι, Oblector, ibidẽ, d. Ἄγομαι, pro ἄγω, ibidem, e. Ἄγομαι, cum præpos. ἀν, ibidem. Ἄγομαι, Veho, Traiicio, ibidem, f. Ἄγομαι, Abduco, ibidem. Ἄγομαι, Admitto, ibidem. Ἄγομαι, Foueo, ibidem, f, g. Ἄγομαι, Duco in vxorem, ibidem, g. Ἄγομαι, Do nuptum, Colloco in matrimonium, t. 1, c. 64, b, c

Ἀγόμφιος, ibidem, d

Ἀγόμφωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nullis compactus clauis: vel etiam generalius Qui coagmentatus & compactus non est. (sumpta metaphora ab iis quæ clauis sunt compacta.) Nam Græci lexicographi ἀγόμφωτον exp. non solùm ἀνήλωτον, verumetiam ἀσάρμοστον.

Ἄγον, Doricè pro ἦγον. imperf. act. ab ἄγω.

Ἀγονατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Genu carẽs: item Geniculo seu geniculis carens, Non geniculatus.

Ἀγονέω, t. 1, c. 840, f Ἀγονία, ibidem.

Ἀγονομόχθος, ibidem. Ἄγονος, ibidem, d.

Ἄγορ, Cypriorum dialecto ἀετός, aquila, teste Hesych.

Ἀγορά, Forum iudiciale, t. 1, c. 25, g. Ἀγορά, Concio, &c. t. 1, c. 26, b. Ἀγορά, Facultas concionandi, ibidem, c. Ἀγορά, Forum rerum venalium, ibidem. Ἀγορά, Annona, &c. ibidem, d. Ἀγορά, Emptio, &c. ibidem, e.

Ἀγοραζω, t. 1, c. 27, e

Ἀγοραῖος, ibidem, d. Ἀγοραῖος, ibidem, a

Ἀγοραιότερος, ibidem, c. Ἀγοραῖος, ibidem.

Ἀγορανομέω, ibidem, a. Ἀγορανομία, t. 1, c. 26, h.

Ἀγορανομικός, t. 1, c. 27, a. Ἀγορανόμος, t. 1, c. 26, f.

Ἀγορασμα, t. 1, c. 28, c. Ἀγοραστέω, ibidem, b.

Ἀγορασια, t. 1, c. 27, h Ἀγόρασις, ibidem.

Ἀγορασμα, ibidem, g. Ἀγορασμός, ibidem, h.

Ἀγορασις, ibidem. Ἀγορασικός, t. 1, c. 28, a

Ἀγοραστυπεῖς, Hesych. affert pro ἄγαν θορυβεῖς, Nimium tumultuaris. vel potius Nimias in foro turbas das. Et forsan ἀγορεστυπεῖν dicitur vt δημοκοπεῖν.

Ἀγορεύω, t. 1, c. 28, d

Ἀγορεύω, t. 1, c. 21, e

Ἀγορή, Ionicè pro ἀγορά.

Ἀγορεύθεν, t. 1, c. 26, f

Ἀγορεύσδε, t. 1, c. 26, e

Ἀγορήτης, t. 1, c. 28, c

Ἀγορητός, t. 1, c. 28, d

Ἀγορητύς, t. 1, c. 28, d

Ἄγος, Veneratio, aut res veneranda, t. 1, c. 123, a. Ἄγος, Piaculum, Scelus, t. 1, c. 123, h

Ἀγοστέω, Imm undus & sordibus inquinatus sum. Homer. Iliad. ζ, τὸν ἵππον ἀγοστήσας δόπι φάτνῃ. Ita enim legere quosdam, & intelligere ἐνπιπτοῦσι, annotat Eust.

Ἀγοστός, οῦ, ὁ, secundum quosdam est τὸ ὀπίσω τοῦ χεῖρος, interior manuum pars: aliis τὸ πλατὺ τῆς χειρός, palma: aliis τὸ ἄκρον τῆς χειρός, manus pars extrema: aliis αἴτιον, πῆχυς, ὠλέκρανον, Cubitus, Vlna. Quorum expositionem confirmare videtur locus hic Theocr. Νυμφίον ἐν μεγάροισι μιὰ ἀβροβάλετ' ἀγοστῷ. propriè enim vlnis & brachiis circumplectimur aliquem. Próque eiusmodi vlnarum seu brachiorum complexu accipitur in hoc apud Eust. hexametro, Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον ἐνὶ ξυώσοντ' ἀγοστῷ: quem ipse sic exponit, μιᾷ δρακὶ λαβόντος τοῦ κάτω ἐκοινώσαντο. & in hoc hemistichio, quod legitur apud Hom. Iliad. λ, Iliad. ν, Il. ξ, Il. ρ, — ὁ δὲ ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε χαῖαν ἀγοστῷ. Vbi tamen Eustath. ἀγοστοῦ nomine accipit τὸ πλατὺ τῆς χειρός, palmam, siue τὴν δράκα: subiungens κρεῖττον δὲ φασι τὴν δράκα οὕτω νοεῖν ἐν ᾧ τὰ ἀβρόβατα τὰ ὁσᾶ τοῦ δικτύου, ἢ ἀγκωτὰ τοῦ σκυταλίδας καμπτομένων. αἴτιον γὰρ οὐδεὶς δράκα φέρει: allusione facta ad etymon. Accusatiui pluralis ἀγοστοὺς meminit Hesych.

Ἀγουροι, Thracũ lingua οἱ ἔφηβοι dicuntur, teste Eustathio, Puberes, Qui pubertatis annos attigere.

Ἄγρα, t. 1, c. 52, d

Ἀγράσειν, Hesychio σωάγειν, συμμίσγειν, Cogere, Commiscere.

Ἄγραι, t. 1, c. 52, e

Ἀγραία dicitur ἡ Ἄρτεμις, Diana, ab oppido quodam Atticæ cui nomen Ἄγρα seu Ἄγραι, vbi coluitur, vt tradit Eustath. Alii, quoniam capturæ præses sit, ab ἄγρα significante θήρευμα, denominatam putarunt.

Ἀγράκαβος, Hesychio est σαγματὴ, vna.

Ἀγρακόμα, dicta meretrix quædam à Pamphyliis, teste eodem.

Ἀγραμμαπία, t. 1, c. 861, e

Ἀγράμματος, t. 1, c. 861, d

Ἄγραμμος, t. 1, c. 877, f

Ἀγραπτος, t. 1, c. 863, h

Ἀγραρθίες, Hesychius affert pro περιέρχη, circumis.

Ἀγραυλα, Hesychio sunt τὰ ἐν ἀθήρῳ τόπῳ, καὶ πάνυ ἀγρεύματα, Quæ sunt in loco venationi apto seu abundante feris, & plena prædæ.

Ἀγραυλέω, t. 1, c. 48, e

Ἀγραυλής, t. 1, c. 48, d

Ἀγραυλία, t. 1, c. 48, d

Ἄγραυλος, t. 1, c. 48, b. & 141, c. Ἄγραυλος, Cecropis filia, dicta est etiam Ἄγλαυρος.

Ἀγραύστης, pro Capies afferunt vulg. lex. ex Nicandro De piscibus, & Plut. Numa, tanquam à verbo ἀγραύω: sed procul dubio pro eo reponendum ἀγρεύστης, ab ἀγρεύω.

Ἀγραφα, t. 1, c. 864, e

Ἀγράφιον, t. 1, c. 864, e

Ἀγραφος, t. 1, c. 864, c

Ἀγρει, t. 1, c. 53, d

Ἀγρεῖος, t. 1, c. 46, g

Ἀγρεῖφνα, siue Ἀγρείφνη Ionicè, Rastrum: Suidæ γεωργικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ σωμάζουσι τὸν χόρτον, rusticum instrumẽtum quo fœnum cogunt seu corradunt. Alcimus δοῦπτεπκῶς eam vocat κενοδοντίδα: quia inter dentes eius vacuum est spatium. Infrà Ἀρείφν.

Ἀγρευὼ, nomen vatis apud Theocr.

Ἀγρέμων, Suidæ ὁ ἀπὸ τῆς ἄγρας, qui ex venatione & captura est: afferenti ex Epigr. Ἀγρέμων πολιαῖς ἐξ ἁλὸς ὀμφάμενος. Nisi fortè pro ἀπὸ legendum ὀπὶ, & intelligẽdum de ipso venatore & captore, vt ita dicam. & tunc idem esset cum ἀγρότης seu ἀγρότης, & cum sequente Ἀγρέμων.

Ἀγρεμων, ab Æschylo in Myrmidonibus dici τὸν κάμακα, Ridicam, annotat Hesych. vel λαμπάδα ἢ δόρυ, lampadem hastam aut: ἀπὸ τοῦ ἀγρεύειν καὶ λαμβάνειν.

Ἀγρέμων, Venator, Qui feras agrestes captat. Hesychio enim ἀγρέμονες sunt θηρευταί. qui huic expositioni subiungit, παρθηπκοὶ οἱ Βοιωτοὶ, ἢ θηρευτικοί. Innuit esse etiam locum in Ætolia. Idem ἀγρέμονα paulo antè exposuerat τὸν ὀπτιμλιῶν, menstruum. Apud Etymol. oxytonως Ἀγρεμών, expositum itidem θηρευτικός.

Ἀγρεσία, t. 1, c. 53, e

Ἀγρεστή, Suidæ λεπτή, tenuia. Apud Hesych. verò legitur Ἀγρεστᾶ, σπωφρονοῦσι: non sine mendo.

Ἀγρεστήμαπα, apud eundem Hesych. legitur, expositum τὰ ἀγρευόμενα ἢ παρθένων: sed non sine mendo.

Ἄγρευμα, t. 1, c. 53, b

Ἀγρεύμαι, t. 1, c. 51, h

Ἀγρεύς, t. 1, c. 53, e

Ἀγρευσις, t. 1, c. 53, b

Ἀγρευτής, Hesych. affert pro ὑβρείζει, Iniurius est seu Iniuria & contumelia afficit.

Ἀγρευτὴρ & Ἀγρευτής, t. 1, c. 53, c

Ἀγρευτικός, t. 1, c. 53, c

Ἀγρεύω, t. 1, c. 52, h

Ἀγρέω, t. 1, c. 53, c. Vide & Ἀγρεῦσαι.

Ἀγρεῦσαι, t. 1, c. 52, f

Ἀγρεῦσαι, Hesych. affert pro θέλοιτο, voluit.

Ἀγρεωὴν, Rete seu Reticulum. δίκτυον & ἔνδυμα δικτυοειδές. Hes. ἀγρεωὴν dici scribit δικτυοειδὲς ὃ τοῦ πίνεται ὁ βακχεύοντες Διονύσῳ: quod ab Eratosthene vocari γρεῶν siue γρεῶον. A Pollice numeratur ἄγρεων (scribitur enim apud eum proparoxytonως) inter vestes histrionum tragicorum, dicitúrque fuisse πέπλοις ἐξ ἐρίων δικτυωδὲς τοῦ πᾶν τὸ σῶμα, ὃ Τειρεσίας ἐπεβάλλετο, reticulum è lana plexum & totum corpus amiciens, quo Tiresias vtebatur. In lexico meo vet. dicitur fuisse ποικίλον, ἐρεωῶ, δικτυοειδὲς ἔνδυμα.

Ἀγρεῦσαι, Hesych. affert pro σωέπεσθαι, πείθεσθαι, Sequi, Persuaderi, Assentiri. Affert idem & ἀγρεῦσαι pro σωειλεῦσαι, Conuoluti sint. Ambo à them. ἀγρέω esse videntur: ac primum quidem, præt. perf. pass. infin. modi, carens augmento: alterum, aor. 1 pass. subiunct. modi, in quo tamen aliquis miretur τὸ σ, quum dicẽdum potius sit ἀγρεῦσαι. Vide & Ἀγρίζομαι.

Ἀγρέσκεται, eidem est πικραίνεται, Amarus fit, Amarescit. pro quo in lex. meo vet. Ἀγρέσκεται legitur, per ἰῶτα.

Ἀγρια, t. 1, c. 50, g

Ἀγρία, arboris nomen apud Theophr. esse dicitur, eámque Gaza vertisse aquifoliam, Histor. plant. lib. 1. Idem tamen & φιλύκην aquifoliam appellat. Vide & Ἄγρωστις. ¶ Alioqui ἀγρία adiectiuum est, significans Agrestis aut Syluestris, Fera: vt quum ἀγρία ἐλαία dicitur, ἀγρία πίτυς, Oliua agrestis seu syluestris, Pinus syluestris. Item ἀγρία ψώρα apud medicos, Scabies fera, vt Celsus vocat: quæ nimirum asperior est & curatu difficilior. vt animantia fera sunt cicuribus asperiora & immitiora. Eadem metaph. ἄγρια ἕλκη dicuntur, fera vlcera seu efferata, quæ manum chirurgicam respuunt.

Ἀγριάδες, Hesychio nymphæ quædam: forsan rusticæ & agrestes, In agris degentes.

Ἀγριόζεις, idem affert pro ἄγριος ἴσθι, Sis ferus & agrestis: à them. ἀγριάζω. Vide & t. 1, c. 52, d

Ἀγριαίνομαι, t. 1, c. 52, c

Ἀγριαίνω, t. 1, c. 52, a

Ἀγριαμπελος, t. 1, c. 51, c. & 401, e

Ἀγριάμπη, Bryonia herba, teste Hesychio.

Ἀγριανῆες, eidem sunt πλοῖα τῆς κούφης σκυπάξεως, ex Agrianica Pæonum regione. Suid. quoque πάζιν γραπωπικὴν esse ait.

Ἀγριανία, eodem autore sunt apud Argiuos νεκύσια, iusta funebria: & certamina Thebis.

Ἀγριανιᾶν, eidem est ἀκόντιον, iaculum, quali forsan vtebãtur leuis armaturæ milites qui Ἀγριανῆς nominabantur.

Ἀγριαὶ, t. 1, c. 51, a

Ἀγρίας, Hesychio γρουθοκάμηλος, Struthocamelus, seu Struthio: auis ingentis magnitudinis.

Ἀγρίαδεν, idem Hesych. ex Æschyli Agamemnone affert pro αἰνέκαθεν.

Ἀγριαύλη, eodem teste erat δῆμος Ἀτικός.

Ἀγριβρόξ, eidem est ὀρίγανον: herbæ nomen.
Ἀγρίδιον, t.1,c.45,g
Ἀγρίες, Hesychio λύπαι. pro quo suprà habuimus Ἄγελες.
Ἀγριελαία, t.1,c.1166,g
Ἀγριέλαιος, t.1,c.1166,f
Ἀγριδός, Hesychio ἀγροῖκος, rusticus.
Ἀγρίζομαι, Iritor. Ἀγριῶσαι apud Hippocratem Erotianus exp. ἀγρας χρίζωσι, hoc est (inquit) συλλήψεως ἀπὸ τῆς ἐμμανοῦς καθάρσεως: & ita intelligendum esse ait ὁ ἀναξιῶσαν etiam. πεπιῶσθαι autem verbum hoc ἀπὸ τῆς ἀγριοειδεστέρων ζώων. Locus Hippocr. est in Γυναικείων libro 2, ἢν ἀγριῶσαι αἱ μήτραι, ἢ γαστὴρ αἴρεται, καὶ φυσᾶ καὶ συμβαγκεῖ. Vbi tamen vulg. edit. habent ἀγριῶσαι, quod ex Hesychio suprà attuli, forsan huc respiciente. Alii codices apud Erotianum habent ἀγριῶσαι, per η, sine σ.
Ἀγριοκκίμηλα, Pruna agrestia seu sylvestria, Pruna quæ in agris nascuntur; quibus opponuntur satiua seu hortensia, quæ simpliciter κοκκίμηλα nominatur. Dioscor. lib.1,c.175, τὰ αὐτὰ δὲ καὶ περὶ τὴν ἀγριοκοκκιμήλων καρπός. Arbor horum prunorum dici potest Ἀγριοκοκκιμηλέα, vt satiuorum seu hortensium arbor vocatur κοκκιμηλέα.
Ἀγριμαῖος, t.1,c.51,b
Ἀγριμέλισσα, Apis agrestis seu sylvestris. Ita cognominatus fuit Hegesias, teste Hesych.
Ἄγριοι, eidē Hes. sunt ἀγρόνομοι. quo nomine intelliguntur ii qui in agris pascuntur & degunt, Rustici. Item sic dicuntur οἱ παγδέρται, vt idem subiungit. pro quo fortasse scribendum παγδεγέται, id est Puerarii, Pædicones, Diuisores.
Ἀγριόβιος, t.1,c.51,a
Ἀγριόθυμος, t.1,c.51,c. & 1600,e
Ἄγριοι θεοὶ, dicuntur οἱ πανοῦς, teste Hesychio: ab immani & agresti feritate.
Ἀγριοκάνναβος, Hesychio herba est: forsan canabis agrestis seu sylvestris, Canabis quæ sua sponte ruri prouenit: ad differentiam satiuæ & hortensis.
Ἀγριοκαρδάμωμον & λεπίδιον dicitur à quibusdam ἡ Γιβνελὶς βοτάνη, herba Iberis, vt tradit Paul. Ægin. lib.3,c.77: quasi Nasturtium agreste. Aetio καρδαμίνη dicitur, lib.12,c.12.
Ἀγριοκάρυον, Nux sylvestris: arbor apud Hesych.
Ἀγριοκήπιον, υ, τὸ, pro hortulo inculto affertur ex Strab. lib.10.
Ἀγρίμηλα, Mala sylvestria: quæ & ἄγρια μῆλα, extra compositionem. vtrunque apud Dioscor. lib.1,c.164. Theocritus ὀρεσμηλίδας vocat, i. Mala montana, quoniam in montibus nascuntur.
Ἀγριόμορφος, t.2,c.970,e
Ἀγριομυρίκη, Agrestis seu sylvestris myrica. Ierem.17.
Ἀγριόμωλυ, t.1,c.51,g
Ἀγριοπήγανον, Ruta agrestis seu sylvestris: apud Hesych.
Ἀγριοπηρὸν, t.1,c.51,c
Ἀγριοπιδός, t.1,c.45,i,d
Ἀγριοειρήνιος, Origanum sylvestre: herbæ nomen quam alii Panaces Heracleum, alii cunilam nominant, vt inter alia docet Dioscor. lib.1, cap.34.
Ἀγριόρριζες, t.1,c.51,e. & t.2,c.1456.
Ἀγριόρραδον, t.3,c.719,h
Ἄγριος, Agrestis, &c. t.1,c.49,d. Ἄγριος, Rustic⁹, t.1,c.49,g. Ἄγριος, Ferus, de rebus, t.1,c.49,h, & c.50,d. Ἄγριος, Ferus, de personis, t.1,c.50,a
Ἀγριοσέλινον, nominatur à quibusdam τὸ ἱπποσέλινον, id est Apium sylvestre, vt tradit Dioscor. lib.3, cap.78.
Ἀγριοσταφυλίδες, Hesychio sunt ἀγριοσταφίδες, vuæ sylvestres seu agrestes. Vitis eas producens, est ἀγριάμπελος, Latinis Labrusca.
Ἀγριοσῦκη, t.1,c.51,b
Ἀγριότης, t.1,c.51,a
Ἀγριόφωνος, t.1,c.51,e
Ἀγριοχαμαίρια, t.1,c.51,f
Ἀγριοψωλία, t.1,c.50,g
Ἀγριόω, t.1,c.51,g
Ἄγριππος, teste Suida ἡ ἀγρία ἐλαία, Oliua sylvestris, Oleaster: quæ & ἀγριελαία & κότινος nominatur. Ab eius sterilitate prouerbio dicitur Ἄγριππου ἀκαρπότερος, in homines prorsus steriles. Hesych. habet Ἄγριφος.
Ἀγρίφα, Hesychio Ἀθηνᾶ, Minerua.

A Ἀγρίφη, Suidæ δίκελλα: Ligo bidēs: σκεῦος γεωργικὸν πολύμορφον. qua posteriore expositione rastrū aut occam intelligere videtur. Et si rastrum, eadem hæc ἀγρίφη erit quæ suprà ἀγρεῖφα. Hesychio ἀγρίφη est ὑποδοχή, ἄμης, σκάφη.
Ἀγρίφος, eodem teste erat ξύλον τὸ ἀγρίας ἐλαίας Ὀλυμπιάσι, genus oleæ agrestis seu sylvestris in Olympicis certaminibus. nam & oleastro coronari solebant in illis ludis, & celebris est ὁ ἐκ κοτίνου στέφανος.
Ἀγριώδης, t.1,c.51,b
Ἀγριώνιος, ου, ὁ, Bacchus cognominabatur, à feritate fortassis. Plutarchus in Antonio, de ipso Antonio loquens, καὶ πόλις ἦν πάνυ Διόνυσον αὐτὸν εὐκαλουμένων, ὠμοειδέστατον καὶ μειλίχιον. ἐν ᾧ ἀμέλει ὀνίοις θιούσιος, ὅτε δὴ πολλοὶς ὠμότητι καὶ ἀγριώνιος. Ἀγριώνια autem festum est in honorem huius ἀγριωνίου Βάκχου: cuius meminit Plutarchus in Hellen. his verbis, γράφει παρ' ὀνιαυτὸν ἐν τοῖς ἀγριωνίοις φυγὴ καὶ δίωξις αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἱερέως τοῦ Διονύσου ξίφος ἔχοντος· ἔζεστι δὲ τοῦ καταληφθέντα αὐτὸν ἀνελεῖν.
Ἀγριωπός, t.1,c.51,f
Ἀγρίως, t.1,c.51,a
Ἀγριώπας, piscis nomen apud Athen. lib.3, & 7. sed libro 3 scriptum ἀγριοῦπας.
Ἀγριωπός, t.1,c.51,h
Ἀγροβότης, t.1,c.781,d
Ἀγροδείπνη, t.1,c.48,e
Ἀγροδίαιτος, t.1,c.48,f
Ἀγροδότης, t.1,c.48,f
Ἀγρόδρεπε, herba quædam, vt est apud Hesych.
Ἀγρόδρεπε, t.1,c.45,f
Ἀγροδρέπε, t.1,c.45,f
D Ἀγροικᾶν & ἀγροικεύεσθαι, Iniurium esse. vt est in vulg. lex. Hesych. habet ἀγροιπεῖν.
Ἀγροικεύομαι, Sum ἄγροικος, Sum rusticis & agrestibus moribus, Sum inurbanus & illepidus. Vide in Ἀγροιπᾶν.
Ἀγροικία, t.1,c.47,f
Ἀγροικίας, t.1,c.47,f
Ἀγροικίζομαι, t.1,c.48,a
Ἀγροικικός, t.1,c.47,g
Ἀγροικος, t.1,c.46,g
Ἀγροῖκος, t.1,c.47,b
Ἀγρόικος, t.1,c.47,f
Ἀγροικοτέρως, t.1,c.47,f
Ἀγροιπᾶν, Hesych. exp. ἀγροικεύεται, ὑβρίζει, Rusticè agit, Iniurius est.
Ἀγροιώτης, t.3,c.46,f. Vide & Ἀγρεώτης.
E Ἀγρολεπέσαι, Hesychio τὸν ἀγρὸν ἀπολέσασα, quæ agrum perdidit.
Ἄγρομαι, t.1,c.25,e
Ἀγρομβύης, t.1,c.48,g
Ἀγρόμβυος, t.1,c.25,d
F Ἀγρόνδυ, t.1,c.45,f,g
Ἀγρονόμης, vulg. lex. afferunt pro ὁ ἐν ἀγροῦ διαιτώμενος, In agro se continēs, nec vrbem adiens, In agro degens. Sed viderint ne scribendum sit Ἀγρομβύης. nam illius nulla mentio apud Græcos lexicographos.
Ἀγρονομία, t.1,c.49,c
Ἀγρόνομος, t.1,c.48,g
Ἀγρόνομος, t.1,c.49,b
Ἀγρόπολον Hesych. exp. ἄπορον, Inopem. Ad verbum sonat, Qui in agris versatur: idem cum ἀγρομβύης. tales autem homines esse solent inopes.
Ἀγρός, t.1,c.45,e
Ἀγρόσι, perperam in v.l. pro ἀγρώσι.
Ἀγροτέρα, t.1,c.46,c
Ἀγρότερος, t.1,c.45,h
Ἀγρότης, t.1,c.46,e,f
Ἀγρότις, t.1,c.46,e
Ἀγρούδα, t.1,c.46,g
Ἄγρωφον Galen, in lexico Hippocr. exp. ὄρεινον, montanum.
Ἀγροφύλαξ, t.1,c.49,d
Ἀγρόω, t.1,c.53,e
H Ἀγρυξία, ας, ἡ, Silentium, & tale silentium quo ne mussitare quidem audemus, hoc est ne minimam quidem vocem edere, οὐδὲ ῥοῖζον. nam inde deriuatum est. Pindarus apud Plut. in lib. Quomodo aliquis ex inimicis vtilitatem percipiat, νικῶμενοι αἰδῆρες ἀγρυξίᾳ δέδυνται, ne

A mutire quidem audent: ii nimirum ὅσοι νικωμένοις αὐτοῖς ὁρῶσιν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὅτι ἀκλεέα, χρηστότητι, μεγαλοφροσύνῃ, φιλανθρωπίᾳ, ἀνεγκλησίᾳς. ἔοικε γὰρ ἀποφέρειν τὸ γλῶσσαν, ὡς Δημοσθένης φησὶν· ἐμφράττει τὸ στόμα, ἄγχει, σιωπᾶν ποιεῖ. Quo etiam in loco nota ἀδηλότητα τῆς ἀγρυξίας. nam ἀγρυξίᾳ δέδεται is cui ἐμπέφρακται τὸ στόμα, qui ἄγχεται, qui σιωπᾶν πεποίηται.
Ἀγρυπνέω, t.3,c.1751,e
Ἀγρυπνηπικός, t.3,c.1751,g
Ἀγρυπνία, t.3,c.1751,d
B Ἀγρυπνὶς, t.3,c.1751,e
Ἀγρυπνος, t.3,c.1751,d
Ἀγρωνδός, t.1,c.46,g
Ἀγρώστα, t.1,c.53,e
Ἀγρώστη, Hesychio βοτάνη, herba: & ἄρπης πς, panis quidam. Infrà Ἀγρωστις.
Ἀγρώστης, t.1,c.53,f
Ἀγρωστίνος, t.1,c.53,f
Ἀγρωστις, Hesychio εἶδος βοτάνης, species herbæ. de qua sic Hieronym. in cap.19, proph. Oseæ, Ἄγρωστις, quam Latinè Gramen vertimus. est enim genus herbæ calamo simile, quæ per singula genicula fruticem sursum & radicem mittit deorsum, rursúsque ipsi frutices & virgulta alterius herbæ seminaria sunt: atque ita in breui tempore si non imis radicibus effodiatur, totos agros veprium similes facit. denique etiam si sicca eius aliqua pars, dummodo geniculū habeat, super cultam terram ceciderit, omnia repler gramine. Ita ferè & Dioscor. lib. 4, cap.30, ἄγρωστις καλαμώδης ἐκ γονατώδη, ἔρπουσα ὅτι τῆς γῆς καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων πανταχόθεν ῥίζας γλυκείας γονατώδεις, φύλλα ὀξέα, σκληρά, πλατέα, ὡς καλάμου μακρόν, πρέφουσα βάσις καὶ κτίνη. Vnde Homer. Od. ζ, de mulabus, Καὶ τὰ μὲν σεῦε πάντοθεν ὥστε δινήεντα Τρώϊαν ἄγρωστιν μελιηδέα. At Theocr. Idyll. 13, Καὶ ἁλλόντα σέλινα καὶ εἰλίπους ἄγρωστις. Vbi nota εἰλίπους dici quoniā in extēdendo sese cōuoluit & torquet. Et ait schol. apud rusticos vocari ἀγρέαν. Certè ὥστε ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ denominata est, quòd ibi proueniat.
Ἀγρώστωρ, t.1,c.53,f
Ἀγυιά, t.1,c.92,a
Ἀγυιάτης, t.1,c.93,a
Ἀγυιάτης, t.1,c.93,a
Ἀγυιάζ, t.1,c.92,d
Ἀγυῖται, Hesychio sunt κωμῆται, Vicini, Pagani.
Ἄγυιος, Membris carens, Membris truncus & mutilus: manibus præcipuè & pedibus. nam ea solent χεῖρα nominari. Hesychio est ἀίαρθρος. Galen. autem ἄγυια apud Hippocr. exp. ἀσθενῆ, Imbecilla, Infirma, Inualida.
Ἀγύιω, t.1,c.93,b
Ἀγυιωσία, t.1,c.888,e
Ἀγύμνασος, t.1,c.888,g
F Ἀγυμνάστως, t.1,c.888,h
Ἀγυμασμος, t.1,c.890,d
Ἀγυμαστος, t.1,c.890,e
Ἀγυιώτης, t.1,c.890,e
Ἄγυιος, t.1,c.890,e
Ἀγυρέω & Ἀγυρεύω, vide in sequ. Ἄγυρις.
Ἄγυρις, εως, ἡ, idem cum ἀγορὴς supra, & idem cum ἀγορά, atque ab eadem etiam origine, Æolicè mutato ο in υ, vt tradunt grammatici. significat enim Concio, Cœtus & multitudo collecta atque congregata: ὥσθ' τὸ ἀγείρειν, τὸ συνάγειν καὶ συναθροίζειν. Odyss. γ, Ἴξον δ' ἐς Πυλίων εὐδρῶν ἀγυρίν τε καὶ ἕδρας. Vbi nota addi εὐδρῶν. nam de quauis alia collecta seu cōgregata multitudine dicitur. vt apud eūdem poetam Iliad. ω, Ἐν νηῶν ἀγύρει. Et Iliad. π, Κείωθεν δὲ νεκύων ἀγύρει. Ab Hesychio certè exponitur & συνόδος & συναγωγή. Hinc VERB. Ἀγυρόω, Congrego, In vnum cogo & colligo. cuius meminit idem Hes. afferens Ἀγυρεῖ pro ἀθροίσματι siue συγκροτεῖ. Itē VERB. Ἀγυρεύω hinc deriuatur, idem cum præcedente significans, teste eodē lexicographo, ἀγυρεύειν exponēte συνάγειν, ἀγυρτίζειν. Ex quo VERBALE Ἀγυρεσμός, οῦ, ὁ, Cōgregatio, Collectio, συναθροισις, συναγωγή, συγκρότησις.
Ἀγυρεσμος, habes in præcedente Ἄγυρις post ἀγυρεύω.
Ἀγυρμός, οῦ, ὁ, idem cum ἄγυρις, eiusdémque originis. Hesychio enim ἀγυρμὸς est ἐκκλησία, συγκρότησις, & ἅπαν τὸ ἀγεφόρδυρον, Concio seu Cœtus, & omne id quod congre-

gatur & coit. Quum verò dicit συγκρότησις, actiuam ei significationem tribuit pro συναγωγῇ & συναθροισμῷ: (nisi συγκρότησιν pro ipso συγκροτήματι accipiat, vt ab aliis accipi cōstat) sicut Eustathius quoque ἀγυρμὸν exp. ἄθροισιν, afferēs ex Platone compos. συναγυρμὸν φρονήσεως. ‖ Ἀγυρμὸς, Circuitio quæ fit ad colligendam stipem, à verbo ἀγείρειν significante inter alia ἀθροίζειν καὶ ἀθροιστεῖν ὅπὰ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ θεούτῳ, vt apud Eustathium tradit Ælius Dionysius Halicarnasseus. Athen. lib.8, τὸν δὲ ἀγυρμὸν τοῦτον καταδείξαι πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ὢν Λινδῴῳ χορείας ῥυθμοῦ σύλλογῆς χρημάτων: loquens de χελιδονισμῷ, quo collecta quædam multitudo circumiens, & hirundinem gestans, cantilenámque quandam cantās, petebat stipem, poscens ficus, caseos, oleum, vinum, frumentum, & similia alia: qualis ἀγυρμὸς erat & ὁ καρωνισμὸς seu τὸ κορωνίζειν, id est τὸ τῇ κορώνῃ ἀγείρειν. Idem & ἀγυρμὸν ποιεῖν dicitur, Circumire & stipem petere seu mendicare, gestato simulacro aliquo aut decōtata cantilena. Hesychio ἀγυρμὸς est ἡ μυστικὴ ἡμέρα τελετῆς, prima dies mysteriorum. forsan quia & tunc eiusmodi fiebat circuitio. Sed notandum, perperam alicubi scribi ἀγειρμὸς pro hoc ἀγυρμός, vt apud Athen. quoque in loco citato.
Ἀγυρτάζω, idem quod ἀγυρέω & ἀγυρεύω & horum primitiuū ἀγείρω. hoc est Cōgrego, Cogo & colligo in vnum. Hesychius enim ἀγυρτάζει exp. συλλέγει, addens & ἐγείρει, πολίζει. Homer. Odyss. τ, ἀλλ' ὦρα οἱ πάρ κέρδιον εἴσατο θυμῷ Χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὼ ὀδὶ γαῖ' ἰόντι, pecunias cogere seu colligere: quod & ἀγείρειν dicitur. In vulg. lex. Ἀγυρτίζω quoque affertur pro Congrego: nec non pro Præstigias exerceo: non allato tamē exemplo nec nominato autore.
Ἀγυρτία, vide in sequ. Ἀγύρτης.
Ἀγύρτης, ου, ὁ, Is qui congregat & cogit in vnum. ὁ ἀγείρων. Et peculiariter qui populum congregat & cogit, Qui concionem conuocat. Hesychio ὁ ἀγείρων ὄχλον, ὀχλαγωγός: itidémque Suidæ. ‖ Ἀγύρται nominantur etiam circulatores & præstigiatores circumforanei, qui congregata coactáque multitudine pharmaca aliqua ostentant, eáque prædicantes diuendunt, miserè simplici populo imponentes. Eustath. quoque huius significationis meminit, ἀγύρτης ex veteribus exponēs non solùm ὁ ἀγείρων ὄχλον, sed etiam ἀπατεῶν, αἰκίζων. ‖ Eiusmodi porro ἀγύρται nominantur non tam quòd ἀγείρουσι καὶ συνάγουσι τὸν ὄχλον, quàm quòd ἀγείρουσι καὶ ἀθροίζουσι, nam ἀγείρειν significat etiam ἀθροίζειν καὶ ἀθροιστεῖν ὅπὰ νίκῃ, ἢ πνὶ ἑτέρῳ θεούτῳ συμβαίειν. Vnde ἀγύρται nominantur etiam qui oppida circumeunt & diuinādi peritiam iactant. Quo modo accipi potest in hoc apud Suidam loco, ἰδοῦ δὲ αὐτὸς ἀγύρτης τοῦ ὄντος καὶ φιλομαντευτής. Item, ἐμέμφετο ἀεὶ τὸ ἀεὶ παῖς μαντείας ἐπιθηρεύοντας, καὶ βουλόμενον ἀεὶ ἐοῖς ἀγύρταις ὅπὰ τρέπειν τὰ οἰκεῖα πρεσβύματα. Ipse certè Suid. hoc ἀγύρτης paulo antè exposuerat μάντης. Hic autem locus quem idem affert, δίκλιον ἀγύρτιον, ὃς ἐν ἐοῖς κέρδεσι μόνον δίδωμι, ad præcedentem potius significationem pertinere videtur. ‖ Ἀγύρτης Hesychio est etiam πρεσβύτης, ἐπαίτης, itidémque Suidæ, qui addit πτωχός. hoc est Mendicus, Qui circumit & stipem petit. Apion in Epigr. Κεκεφάλθρος γενέμιλω τις ὑπὸ φλέβα μητρὸς ἀγύρτης. nam μητρὸς ἀγύρται siue μητραγύρται dicuntur sacerdotes matris deūm galli, qui circumgestātes simulacrum deæ & tympana pulsantes, stipem ei perebant. vt hodie παρθεναγύρται cōfratriæ diuæ virginis poscunt. ‖ Ἀγύρτης est etiam nomen βόλου κυβευτικοῦ, iactus tesserarii, teste Suida, Hesych. & Eustath. ‖ Adiectiuè quoque ἀγύρτης exponitur συρφετώδης ab eodē Suida & Hesych. id est Confusaneus: ab illo præterea φιλοκερδής, ab hoc ἰδιώτης. VNDE Ἀγυρτικός & Ἀγυρτώδης, Pertinēs ad ἀγύρτην, vel Qualis est ἀγύρτου. velut ἀγυρτικὸν πλῆθος dicitur turba & multitudo τῶν ἀγυρτῶν. Plu. De orac. Pyth. τὸ ἀγυρτικὸν καὶ ἀπορῶν καὶ ἀεὶ τὰ μητρῴα καὶ σεσεμνεῖα βωμολοχοῦν καὶ πλανώμενον γῆς. Et ἀγυρτικὴς μάντις, idem qui ἀγύρτης antè: apud eūdem in Lycurgo, οὐδὲ ἐπίβαινε τῆς Λακωνικῆς οὐ σοφιστὴς λόγων, οὐ μάντις ἀγυρτικός. Et ἀγυρτικαὶ λοιδορηταί, quales sunt circulatorum. Hesych. ἀγυρτικά, exp. χρήματα ψευσμάτων, vt & lex. meum vetus,

Posterius ἀγυρτώδης à Suida exponitur συρφετώδης. Ab ἀγύρτης est præterea Ἀγυρτία, Circulatio, Præstigiæ, Impostura. A Suida exponitur ἐμιλία, in hoc loco, οἷαν ἐκεῖνος ἐθηρᾶτο τοὺς ἀγυρτίαν καὶ θραστωρδρίλω.

Ἀγυρτίζω, vide in Ἀγυρτίζω.

Ἀγυρτικός, vide in Ἀγύρτης.

Ἀγυρτὴς, οῦ, ὁ, Congregatus, Collectus. vnde comp. voce σωνάγυρτον ὕδωρ apud Plat. De leg. Hesych. ἀγυρτὴς substantiuè ex Appione exp. συναθροιστὴς μαντεῖς, cõgregatos vates, qui & ἀγύρται nominantur, vti iã docui.

Ἀγυρτώδης, vide in Ἀγύρτης.

Ἀγχαλάω, t.4, c.368, e

Ἀγχαλέη, nomen loci apud Hipponactem. Hesych.

Ἀγχαμον, ἀνωφερῆ πλὴν αἰχμιλὴ, Hesych.

Ἀγχασδέ, Doricè pro ἀγχαζε: hoc autem Æolica syncope pro αὐάχαζε, vt αἰχάσται & ἀγχάσασθαι pro αὐαχάσται & αὐαχάσασθαι, sicut inter Anomala etiam annotaui.

Ἄγχαυρος, t.1, c.619, b

Ἀγχεῖος, Suidæ ὁ πλησίον, Vicinus, Proximus.

Ἀγχέμαλαι, t.2, c.811, b

Ἀγχέμαχος, t.2, c.810, g

Ἀγχίελες, Etymol. affert pro ἐγχεῖς, propé.

Ἀγχιστῖναι, Suidæ πυκνὴ, Densi, Conferti. Pro quo rectius apud Etymol. ἀγχιστῖνοι. apud quem tamen itidem reperitur Ἀγχιστῖναι, πλησίον ἀλλήλων καὶ πυκναὶ, respicientem procul dubio ad locum Homeri in Ἀγχιστῖνος allatum.

Ἄγχι, t.1, c.54, h

Ἀγχιάλη, vrbs Ciliciæ, inde dicta quòd mari sit finitima & ἄγχι τῆς ἁλὸς, hoc est θαλάσσης. Item Attica regio dicta fuit Ἀγχιάλη ab Anchialo rege, vt Hesych. refert.

Ἀγχίαλος, t.1, c.369, b

Ἀγχιαλὸς, ibidem, c

Ἀγχιβαδὴς, Qui modò adest seu aduenit. Hesych. Pro quo legitur apud Etymol. Ἀγχιβλοὺς. Vide Ἀγχίσκως.

Ἀγχιβαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Vicinus profundo, Qui prope fundum est. id est Profundus, Altus. Homer. Odyss. ε, Ἀγχιβαθὴς δ' θάλασσα, καὶ οὔτοτε δῶμ' πόδεσσι Σπήθεσι αμφοτέροισι. id est, ἐγγὺς τῆς γῆς καὶ βαθεῖα, vt Hesych. exp. Sic ἀγχιβαθεῖς φάρυγξ in Epigr. Profundæ fauces: & ἀγχιβαθεῖς ἀγκῶνες apud Athen. lib. 8. At τὸ ἀγχιβαθὲς, substantiuè pro Altitudo & profunditas. vt τὸ ἀγχιβαθὲς τῆς ἑλῶν, altitudo paludum.

Ἀγχιβασίη, apud Heraclitum Dubitatio, ἀμφισβήτησις, vt Suid. innuit.

Ἀγχιβαπῶν, teste eodem apud Iones est ἀμφισβητῶν, dubitare. Sicque ἄγχι in hac & præcedẽte voce idem significabit quod ἀμφίς. Infrà ἀγχισβαπῶν.

Ἀγχιβάτης, Hesychio ὁ πλησίον βαίνων, Qui propius accedit: vel Qui prope aliquem incedit.

Ἀγχιβέβακε, Doricè pro ἀγχιβέβηκε, ab ἀγχιβαίνω, Propius accessit, Appropinquauit. In Epigr. Δόξα πάλαι Ἑλλὼν ἀγχιβέβακε θρόνων, gloria iam olim diuinas propius accessit sedes.

Ἀγχίβιον, vide in seq. Ἀγχίβοιον.

Ἀγχίβοιον, Hesychio μέγα, ἐγγὺς βοῶς: quibus subiungit, ἢ ὅτι τὸ σεναίξαι. Apud Etymol. ἀγχίβιον, Vi propinquum, Propè ad vim accedens: μέγα.

Ἀγχίγειος pro Conterminus afferur ex Dionysio. Ad verbum sonat, Terram nostræ terræ vicinam incolens, Qui prope terram nostram est, Terræ nostræ vicinus.

Ἀγχίγυος, t.1, c.880, b

Ἀγχιδίαι, apud Hesychium ἐν θαλάσσῃ δίαι: non sine suspicione mendi.

Ἀγχίζω, vide Ἀγχίξαι.

Ἀγχιθαλάσσιος, t.1, c.1489, g

Ἀγχιθαλάσσιος, t.1, c.1489, g

Ἀγχιθανὴς, t.1, c.1565, d

Ἀγχίθεος, t.1, c.1530, f

Ἀγχίθερμον, Hesychio χεῖμον καὶ ἀγχίθυρον. pro quo scribendum ἀγχίπτερμον. nam ἀγχίθερμον foret Vicinum calido, Propè ad calidum accedens.

Ἀγχίθροος, t.1, c.1578, d

Ἀγχίθυρος, t.1, c.1614, c

Ἀγχικέλευθος, t.2, c.111, a

Ἀγχιλά, Hesych. affert pro ἀλμυρὸν θαλάσσια, ἅβροπα, Salsa, Marina, Elui inepta.

Ἀγχίλαφ, vide infrà in Αἰγίλαφ.

Ἀγχμαρον, Hesychio ἀμφίεσμα, (sic enim pro ἀμφιεσμὸν legendum est) Indumentum, Vestimentum. forsan idem quod χείμαρον seu χίμαρον, quod est Indumentum hybernum, Vestis crassior qua hyeme vtimur.

Ἀγχιμαχητὴς, t.2, c.815, e

Ἀγχιμαχὸς, t.2, c.810, g

Ἀγχίμολος, t.2, c.964, d

Ἀγχινεφὴς, t.2, c.1048, g

Ἀγχίνοια, t.2, c.1064, g

Ἀγχίνοος, t.2. c.1064, e

Ἀγχιπόδας, ibidem.

Ἀγχίπωλ, à quibusdam nominatur φοίνιξ herba, à nonnullis ῥοῖς, vt tradit Dioscor. lib. 4, cap. 43.

Ἀγχίξαι, Cretensium lingua idem quod ἐγγίσαι, appropinquare, teste Hes. Vel potius Doricum est pro ἀγχίσαι, ab ἀγχίζω significante idem quod ἐγγίζω, appropinquo.

Ἀγχίπλοις πόρος, Nauigatio qua propinqua tantũ loca permeantur. id est, Breuis & non longinqua. Eurip.

Ἀγχίπορος, t.3, c.165, g

Ἀγχίπους, Prope nos pedem habens, Adstans, Propinquus, seu Proximus. ὁ παρεστὼς, ὁ σύνεγγυς. Eurip. in Iphigen. Taur. teste Hesychio, qui tamen addit & ὀδοιπόρος, transportatu facilis.

Ἀγχίπολις, t.3, c.479, b

Ἀγχιμαχίης, ex Sophoclis Athamante Hesych. affert pro ὁ ἐγγὺς, Propinquus.

Ἀγχίρροος, t.3, c.682, b

Ἀγχίσαως, apud Hesychium legitur, expositum ὀρθῶς παρὼν, Qui nunc primũ adest vel aderat. Sed scriptura ea mendosa est. Suprà in eadem significatione ex eo habuimus Ἀγχιβαδής. Varin. legit ἀγχίσυος. non malè, vt videtur, vt sit ex ἄγχι significante ὀρθῶς, & σοῦσθαι, quod est ὁρμᾶν, sicut ἀγχιβαδὴς ex eodem ἄγχι & βαίνω seu βάω. Et ita ambo significare videntur Is qui modò aduenit.

Ἀγχισβαπῶν, idem Varin. affert pro διαφέρεσθαι, Dissentire inter se, vel etiam Disceptare & contendere inter se. Suprà ἀγχιβαπῶν Suid. exposuit ἀμφισβητῶν. Apud eundẽ Suidam eodem modo scribitur Ἀγχισβασίη, cum σ, veruntamen post Ἀγχιβαπῶν. Ita vt hæc ex numero τῶν διπλόλογον, ὀθίων esse putanda sint.

Ἀγχίσπορος, t.3 c 933, d

Ἀγχίσυα, t.1, c.55, a

Ἀγχισυία, t.1, c.55, g

Ἀγχίσυιον, t.1, c.56, a

Ἀγχισυός, t.1, c.55, b

Ἀγχισύω, t.1, c.55, f

Ἀγχισῦνος, t.1, c.56, c. Pro eodẽ inuersis literis reperitur etiam Ἀγχισῦιος, vt suprà admonui.

Ἀγχισυὸς, t.1, c.56, b

Ἀγχισυόλιω, t.1, c.56, b

Ἀγχισῦνος, t.1, c.56, c

Ἀγχισυς, t.1, c.55, b

Ἀγχίσυφος, t.3, c.1081, h

Ἀγχισύφος, t.3, c.1082, d

Ἀγχιφὼν κεφαλὴ, in v.l. ex Homero pro Admouens caput: perperam pro ἀγχιφὼ.

Ἀγχιτάλεια; χρόνος apud Nonn. Tempus appropinquans & cuius completio propè est.

Ἀγχιτέρμων, t.3, c.1414, g

Ἀγχίτοκος, t.3, c.1533, f

Ἀγχιφανὴς, Ex propinquo apparens, Qui propè videtur, Propinquus. Nonn.

Ἀγχίων, t.1, c.55, b

Ἀγχιάσαι, Etymol. affert pro αὐαχαλάσας. Sed mendosum id est, & pro eo reponẽdum ἀγχαλάσας. Sequentes autem duæ expositiones quas illi subiungit, nimirum αὐακουφίσας, αὐαβασάσας, conueniunt potius participio αὐοχμάσας.

Ἀγχοάδιω, Hesychio est ἀμβολάδιω. quo significatur Cunctanter, Procrastinando & de die in diẽ reiiciendo.

Ἀγχοαὶ, eidem sunt πηγαὶ ὅθι Μυσίων, fontes & scaturigines in Mysia: quia nimirum ibi αὐαχέεται ὕδωρ: per syncopen pro αὐαχραί. Addit etiam, esse locum in Bœotia.

Ἀγχόθεν, E propinquo: cui opponitur πόρρωθεν.

Ἀγχόθι, t.1, c.56, g

Ἄγχομα, t.1, c.57, b

Ἀγχόμαλον, vide infrà post Ἀγχόμαλα.

Ἀγχονάω, t.1, c.58, h

Ἀγχόνη, t.1, c.58, a, b, c

Ἀγχοπὴ, t.1, c.58, a

Ἀγχονιμάτης, t.1, c.58, h

Ἀγχόρος, idem cum ἀγχιτέρμων & ὅμορος, Qui prope terminos est, Conterminus, Vicinus. vt Hesych. quoque ἀγχόρους exp. γείτονας. Vox comp. ex ἄγχι & ὅρος.

Ἄγχος, t.1, c.57, c

Ἀγχοτάτω, t.1, c.56, g

Ἀγχότερος, Vicinior, Propinquior. ἐγγύτερος. Suid. ex Herodoto, ἐνοτέρη ἐφαίνετο καὶ ἀγχοτέρη ἡ ἐσβολή.

Ἀγχοτέρω, t.1, c.56, f

Ἀγχοῦ, t.1, c.54, h. & 56, f

Ἀγχούρης, Hesychio πένης, pauper.

Ἀγχοῦρος, teste eodem, Cypris dicitur ὀρθὸς siue ὄρθρος, aut φωσφόρος καὶ οἱ σὺν ἀστρῷ.

Ἄγχουρος autem idem est quod ἄγχορος, Ionicè habens inserturn υ, vt ὅμουρος iidem pro ὅμορος dicunt, & similia alia. id est Conterminus, Vicinus. Sic Suid. ἀγχούροις exp. πλησιοχώροις, subiungens, ὥσθ' τὸ ἄγχι ὡς ὅρος ἦν. Est & nomen proprium filii Midæ apud Plutarchum in Parall.

Ἀγχυὶ, Hesychio ἡ κάλυξ: quod est κόσμημα γυναικεῖον, vt suo loco dicetur. Sed fortassis scribendum Ἄγχουσα, & κάλυκας nomine intelligenda herba est. sic enim legimus apud Dioscor. lib. 4, cap. 23, Ἄγχουσα, ὡὸ ὄνιοι κάλυκα, οἱ δ' ὀνόκλειαν καλοῦσι. De triplici autem huius specie, vide eundem ibidem.

Ἄγχουσα, herbæ nomen, vt iam dixi: quam quidam periphrasmenos ἀγχοῦσαν vocant, ad differentiam participii ἄγχουσα. Dicta autem ὥσθ' τὸ ἄγχειν videtur, quòd habeat vim suffocatoriam & strangulatoriam. Plinio cerè teste pulices necare radix eius in aqua decocta traditur.

Ἀγχουσίζω, Anchusa inficio, Anchusa fuco & coloro. tradit enim Plin. eius radicem inficiendo ligno cerisque aptam esse, cerámque anchusa admista rubere: vt Dioscor. quoque in loco paulo antè citato dicit eius radicẽ ὀν τῇ ἥρῃ ἐπιβάλλειν πυῖ χεῖρας, & rursum Plinius fundere rubentem succum, manúsque inficere sanguineo colore, & præparare lanas pretiosis coloribus. Mulieres quo que huius herbæ succo vti solent ad coloris lenocinium. vnde Hesych. ἀγχουσίζεται exp. ἐνεπλήβετο ταῖς παρειαῖς οἴονεὶ φουκάρῳ.

Ἄγχυα, Locrorum dialecto μώνα dici, Hesych. autor est.

Ἀγχιαύαδαι, idem affert pro αὐαίδαδαι, addens etiam, ἢ λουσασθαι. Sed prior expositio magis consentanea est. nã ἀγχιαύαδαι, Æolicam syncopen habẽs pro αὐαχιαύαδαι, est ab αὐαχιαίνω, hoc autem ab αὐαχείω significante Perungo, Oblino.

Ἄγχω, t.1, c.56, h

Ἀγχώμαλα, aduerbialiter positum, habes in Ἀγχόμαλος, & paulo pòst in Ἀγχόμαλον.

Ἀγχόμαλον, Hes. ἐγγὺς ἔχον τὸ ὁμαλόστομα, ἰσόπεδον. Suid. scribit ἀγχόμαλον, exponẽs & ipse ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. Idem ἀγχομάλου exponit etiam ἴσης. quæ expositio cõuenire potest huic loco quẽ affert, ἵν' πομαχία γίνεται κραπεροῦ, ἢ πλήθει ἀθρόν ἀφθονιωθέντων ἀγχόμαλος, καὶ ἀρέτας; ἐμφερής. vt idem sit quod ἰσοπαλὴς. vel anceps. Sic ibidem ἀγχόμαλα ἀφθονιστάμενοι. Alibi quoq; passim scriptum inuenitur per ω. quã etiam scripturam habet Hesych. exponens, Ἀγχόμαλοι, ὥσει μικρὸν ἴσοι. vbi reponendum est ὥσθ' pro ὥσει.

Ἀγχόμαλος, t.2, c.1288, c Suprà Ἀγχόμαλον, quod vide.

Ἀγχομάλως, ibidem, f.

Ἄγω, Duco, Abduco, &c. t.1, c.59. c, d, e. & c.60, b, c. Ἄγω, metaph. cum præposit. εἰς vel ὁδὸν, t.1, c.60, b. Ἄγω, Educo, Cieo, &c. t.1, c.60, c. Ἄγω, Induco, t.1, c.60, c. Ἄγω, cum accusat. variæ significat. t.1, c.60 g, & 61, b, c. Ἄγω, Existimo, reputo &c. t.1, c.61, g. Ἄγω, Rego, moderor, &c. t.1, c.62, b. Ἄγω, Instituo, t.1, c.62, b, c. Ἄγω, Oblecto, t.1, c.62, d. Ἄγω, Allicio, t.1, c.62, e. Ἄγω, Pendo, t.1, c.62, e. Ἄγω, pro Eo absolutè positum, t.1, c.62, f. Ἄγω, Canto, t.1, c.62, f. Ἄγω, Bibo, t.1, c.62, f, g.

Ἄγω, Frango, t.1, c.93, c

Ἀγωγεῖον, t.1, c.67, e

Ἀγωγεὺς, t.1, c.67, c, d

Ἀγωγὴ, Adductio, &c. t.1, c.64, e. Ἀγωγὴ, Mutatio, t.1, c.64, f. Ἀγωγὴ, Eductio, t.1, c.64, f. Ἀγωγὴ, Educatio, t.1, c.64, g. Ἀγωγὴ, Diæta, t.1, c.64, g. Ἀγωγὴ, Cultura, t.1, c.65, a. Ἀγωγὴ, Contextus orationis, &c. t.1, c.65, a. Ἀγωγὴ, Via, Profectio, t.1, c.65, a.

Ἀγωγία, Hesychio αὐθάδεια, Insuauitas, Iniucunditas, Molestia. ‖ Ἀγωγίαι, v.l. afferunt pro Lenocinia, Illecebræ.

Ἀγώγιμοι, t.1, c.66, f

Ἀγώγιμον, t.1, c.66, d, e, g

Ἀγώγιμος, t.1, c.66, c

Ἀγώγιον, t.1, c.67, e

Ἀγωγὸς, idem cum sequente ἀγωγὸς significante Ductor, Dux viæ. Hesych. enim ἀγωγίους affert pro ὁδηγοὺς. si tamen ita scripsisse putandus est, & non potius ἀγωγοὺς.

Ἀγωγὸν, t.1, c.67, c

Ἀγωγὸς, Dux viæ, t.1, c.66, h. Ἀγωγὸς, Aquæ ductus, t.1, c.67, a. Ἀγωγὸς, adiect. t.1, c.67, a

Ἀγὼν, Certamen, Ludi solennes: vel simpliciter Ludi, t.1, c.97, f. Ἀγὼν, Multitudo spectatorum, t.1, c.98, f. Ἀγὼν, Multitudo nauium, ibidem, g. Ἀγὼν, Locus ludorum, ibidem, h. Ἀγὼν, Templum, c.99 a. Ἀγὼν, κύκλος, ibid. b. Ἀγὼν, Bellum, Contentio, ibid. d. Ἀγὼν, Actio fabulæ, ibid. g. Ἀγὼν, Actio forensis, ibid. h. Ἀγὼν, Iudicium, &c. t.1, c.100, a. Ἀγὼν, Periculum, ibidem. Ἀγὼν, Molestia, t.1, c.100, d

Ἀγωνάρχης, t.1, c.100, f

Ἀγὼν, Hesychio ὀσκύαμος, iusquiamus herba. Sic enim apud Latinos recentiores quidam vocant, corrupta voce Græca.

Ἀγωνία, t.1, c.106, a

Ἀγωνιάζομαι, & Ἀγωνιαίζω, t.1, c.107, e

Ἀγωνιάσμαι, t.1, c.107, e

Ἀγωνιάτης, t.1, c.107, d

Ἀγωνιάω, t.1, c.106, f

Ἀγωνίδεται, vide inter Anomala.

Ἀγωνίζομαι, Certo, t.1, c.101, h. Ἀγωνίζομαι, Prælior, t.1, c.102, c. Ἀγωνίζομαι, Ago fabulam, t.1, c.102, c. Ἀγωνίζομαι, διηγοῦμαι, t.1, c.102, d. Ἀγωνίζομαι, Certo iudicio, t.1, c.102, d. Ἀγωνίζομαι, Causam dico, t.1, c.102, e. Ἀγωνίζομαι, Periclitor, t.1, c.102, f.

Ἀγώνιος, t.1, c.101, b. & 106, c. & 892, f

Ἀγώνισις, Certatio, Concertatio. Thucydides libro 5, pag. 182. καὶ πάνυ οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως, id est, quoniam ei οὐκ ἐξῶν ἀγωνίζεσθαι, Non licebat ei decertare, seu In certamen cum aliis descendere.

Ἀγώνισμα, Certamen, t.1, c.102, g. Ἀγώνισμα, Diligentia, t.1, c.102, h. Ἀγώνισμα, Ostentatio, Specimen, &c. t.1, c.103, a. Ἀγώνισμα, Actio fabulæ, t.1, c.103, c

Ἀγωνισμὸς, t.1, c.103, c

Ἀγωνιστέον, t.1, c.102, g

Ἀγωνιστέος, t.1, c.102, g

Ἀγωνιστέον, t.1, c.103, e

Ἀγωνιστὴς, t.1, c.103, d

Ἀγωνιστικὴ, t.1, c.103, h

Ἀγωνιστικὸς, t.1, c.103, f

Ἀγωνιστικῶς, t.1, c.103, g

Ἀγωνοδίκης, t.1, c.100, f

Ἀγωνοθεσία, t.1, c.101, b

Ἀγωνοθετέω, t.1, c.101, a

Ἀγωνοθέτης, t.1, c.100, g

Ἀγωνοθέτης, t.1, c.101, b

Ἄγωνος, Æoles dicunt pro ἀγὼν, teste Hesych. qui Ἄγωνος ait & fluuium esse prope Æthiopiam.

Ἀγώνυμος, eidem idem est cum φερώνυμος, Nomen cum rerum gerens, Recto nomine appellatus.

Ἀγωρεῖν, eidem est συναθροίζειν, Congregare, Cogere in vnum.

Ἀγωρέοι, idem affert pro ἠθροισμένοι, Congregati, Coacti in vnum.

Ἀγωνοὶ, Varinus affert pro οἱ ἀπόγονοι ἐθνοί. Sed videndum ne scribendum sit ἀγρυοί. At pro ὀγρεῦ, quod ex Homero affert pro ἀγκῶνι seu δρακὶ, reponendum ἀγρεῦ. de quo suprà.

¶ Ἀδὲ, Hesychio teste, est ἡδονὴ, voluptas: item πηγὴ, fons. Eodem nomine Babyloniis dicitur ἡ Ἥρα, Iuno: Tyriis, ἡ ἰτέα, salix, vt idem refert.

Ἀδαμοὺς, eidem est κνησμὸς, pruritus seu prurigo. quo significatu & ὀδαξισμὸς dicitur seu ὀδαξησμός. Sic infrà Ἀδακτῶ.

Ἀδαμοτὲ, Deus quidam apud Phrygas, Hermaphroditus, vt idem tradit.

Ἀδ᾽ ἀδὲς, t.1, c.903, h

Ἀδ᾽ ἀδούρητος, t.1, c.903, h

Ἀδαμμοτία, t.1, c.893, f. Ionicè Ἀδαμμοιτία pro eodem.

Ἀδαήμων, t.1, c.893, f

Ἀδαής, t.1, c.894, c

Ἀδάκτος, ibidem.

Ἀδαϊδαλτος, t.1, c.899, e

Ἀδαΐζω, Hesychio est αὐαστένω, Exclamo, Clamorem tollo, Eiulo, Gemitus & lamenta edo. Pro quo infrà Ἀδαΐζω.

Ἀδαΐκτον, idem affert pro καθαρὸν, Purum, Mundum, Impollutum. Alioqui significat Nõ dilaceratum seu dilaniatum: compos. ex α priuatiuo & δαΐζω.

Ἀδαΐων, eidē est ἀπόρθητον, ἀπολέμητον, Quod deuastatum & bello infestatum non est, vel etiam Quod deuastari & bello infestari nequit, nec βλαπτεσθαι τῇ δαΐ λυχνῇ. Quibus expositionibus addit has duas, ἀπρᾶς, ὀκνηρὸν, Iniucundum, Ignauum. Ad quarum vltimam quod attinet, possit esse pro δαΐ & pugnæ seu bello ineptum: quod ad priorem, possit esse pro ἀδαῆμον. quia τὸ πρὸς κόπον ἄχρον καὶ κατακορὲς (hoc enim ἀδαΐων significat) est & ἀπρᾶς καὶ ἀνδὲς. Infrà Ἀδαΐων & Ἀδεών.

Ἀδαΐς, siue Ἀδαὴς, t.1, c.1441, e

Ἀδαϊστί, t.1, c.894, c

Ἀδαΐτος, t.1, c.894, c

Ἀδαιπν, Hesych. affert pro ἄθλια, Abundè, Largè, Affatim.

Ἀδαίπρωτος, t.1, c.901, b

Ἀδαίσιον, t.1, c.901, a

Ἀδακρὴς, t.1, c.907, a

Ἀδακρυὴ, t.1, c.908, a

Ἀδάκρυτος, t.1, c.907, g

Ἀδακτῶ, Hesychius affert pro κνήθομαι, Prurio, Prurigine vexor. quo significatu & ὀδαξᾶσθαι dicitur. Habuimus itidem Ἀδαμοὺς paulo antè pro Pruritus.

Ἀδάλμιον, idem affert pro ξηρὸν, aridum.

Ἀδάλαν, idem exp. πονηρὸν, malum. Infrà Ἄδας pro eodem.

Ἀδαλὲς, eidem est ὑγιὲς, Sanum, Salubre. Infrà ἀδολὲς & ἀδόλιπτον.

Ἀδαλὸς, eidem est ἄσβολος, fuligo.

Ἀδαλπε, idē affert pro οὐκ ἄδηλα, nõ obscura & incognita.

Ἀδαλπόμαν, species herbæ, teste eodem.

Ἀδάμα, eidem est παρθενικὴ γῆ, virginea terra. Videtur esse vox Hebraica. Is enim אדמה terram significat: à qua voce dictus etiam est Ἀδὰμ primus homo, quoniam eum Deus è terra finxit.

Ἀδαμάντινος, t.1, c.909, e

Ἀδαμαντόδετος, t.1, c 909, e

Ἀδάμαστος, Hesychio ἀμαθὴς, Imperitus, Qui nil didicit. vt idem sit cum ἀδαήμων.

Ἀδάμας, t.1, c.909, e

Ἀδαμαστὶ, idem cum ἀδάμαστος, Ita vt domari & subigi nequeat, Inuictè. Apud Suid.

Ἀδάμαστος, t.1, c.908, h

Ἀδαμάστως, habes in synonymo ἀδαμαστὶ, atque illo hoc exponit Varinus.

Ἀδάμαντος, idem cum ἀδάμαστος, seu αὐτόπτακτος, teste Hesychio, id est Indomitus, Qui subigi & subiici nequit. Compos. ex α priuatiuo & δαμάω.

Ἀδαμεῖν, Cretensium dialecto τὸ ἀδικάσας φονεῦειν, Indicta causa occidere, seu Indemnatũ interficere, vt idē refert.

Ἀδάμα, Phryges τὸν φίλον appellant, amicum: vnde & Ἀδαμνεῖν dicitur τὸ φιλεῖν, amare, teste eodem. Apud eundem legitur Ἀδαμνᾶς, ἀκολαστήριος: non sine mēdo.

Ἀδαμνὴς, t.1, c.909, b

Ἀδαμνὸς, Indomitus. Hesych. enim ἀδαμνὸν exp. ἀδάμαντον, addens etiam, ὥσπερ ἀδαμνον, item ἀγώμωτα.

Ἄιδας, Doricè pro ἅιδης, seu πρὸς ἅιδην. Ad orcum.

Ἀδαοὶς, Hesychio est ἀπροσδόκητον, improuisum. Infrà Ἀδηνὲς.

Ἀδαοὶν, olim dicta fuit Molossia, teste eodem.

Ἀδαξέω, idem cum ὀδαξέω, Pruritum moueo, Prurigineṃ excito, vt Hesych. & Suid. testãtur, ἀδαξῆσαι exponentes κνῆσαι, quod æquiualet πρὸ ὀδαξῆσαι. Hesych. tamen & neutraliter Ἀδάξω affert pro κνήθομαι, ὀρθυμοῦμαι, Prurio, Appeto seu Cupio: paroxytonos illud scriptũ habens. Itidémque in Galeni lexico Hippocrateo legimus, Ἀδάξασθαι, δάκνεσθαι κνησμωδῶς, morderi more eorum qui pruriunt. quod ἐδάξασθαι erit aor. 1 med. à them. ἀδάξομαι idem significante quod ὀδαξομαι: quorum vtrunque apud Hippocr. legitur. vt Γυναικείων. lib. 2, ὁκόταν δὲ δάκνηται τὰς μήτρας γυνὴ καὶ ἄλγῃ, καὶ ἀδάξηται, & in lib. περὶ ἀδίνων dicit ὀδάξονται. Verùm & ἀδαξᾶται reperitur apud eundem, ab ἀδαξάομαι, nimirum γυναικείων lib. 1, λιθέλκεα ἤλκηται καὶ ἀδαξᾶται. Infrà etiam Ἀδηξῆσαι.

Ἀδαπάνητος, Inconsumptus, Inexhaustus: seu Qui consumi & exhauriri nequit.

Ἀδάπανον, Hesych. dici scribit τὸ ὕδωρ, aquam.

Ἀδάπαστος, t.1, c.911, d. Ἀδαπαύστος, t.1, c.911, e

Ἀδαπανόπαστος, t.1, c.911, d

Ἀδαπλον, Hesych. affert pro γυμνὸν, ἄθρμον, Nudum, Pellis carentem. Potest significare etiam Qui dilaniatus vel dilapidatus non est, Qui dilaniari & dilapidari nequit: facta compositione ex α priuatiuo & δαπίω significante Dilanio, Dilacero, Dilapido.

Ἀδάρ, Hebraicum seu Syriacum mensis nomen est, qui in lexico meo vet. Februario respondere dicitur. Erat autem duodecimus apud eam gentem: & mentio eius fit Maccab. 2.

Ἀδάρεξα. Hesychio εἰρήνη, pax.

Ἀδάρκη, eidem est herba quædam.

Ἀδάρκης, ου, ὁ, Adarces: quædam quasi concreta salsilago, humidis & palustribus locis siccitate emergens, arundinibúsque & herbis agglutinata, colore flori lapidis Asit similis, & omni forma molli alcyonio, vt tradit Dioscor. lib. 5, c. 137. A quibusdam καλαμόχυσις nominatur, quoniam in arundinibus cõcrescit veluti lanugo, & veluti spuma eis adhæret & adnata est. Plinius tamen inter ipsas arundines adarcam numerare videtur, lib. 16, c. 37. Sed rectius lib. 32, c. 10, Inter aquatilia (inquit) dici debet & calamochnus, Latinè adarca appellata. nascitur circa arundines tenues è spuma aquæ dulcis ac marinæ, vbi se miscent. Et lib. 20, c. 22, Adarca, cortice calamorum sub ipsa coma nascens.

Ἀδαρτος, Hesychio ἀμαστίγωτος, Qui flagris cæsus seu examinatus non est. Alioqui significat Non excoriatus: compositum ex α priuatiuo, & δέρω, excorio.

Ἄδας, eidem est πονηρὸς, malus. pro quo suprà Ἀδάλας.

Ἀδασαν, idem affert pro ἔβλαψαν, læserunt.

Ἄδασμος, eidem est οὐδένα δασμὸν ἀποτελοῦσα, nullum solutum tributum. Cui expositioni subiungit, ᾗ τελοῦσα ἐνοίκιον, forsan pro οὐ πλεῖσα ἐνοίκιον, nõ persoluens pretium inquilinii, si ita loqui liceret: id est, Pro cohabitatione nihil persoluens. Affert autem hanc vocem ex Æschyli Hedonis.

Ἀδασος, t.1, c.902, b

Ἀδ᾽ αὔρα, Hesychio αὐτὴ ἡ πνοὴ, Ipse flatus, seu Ipsa aura.

Ἀδ᾽ αὐχᾶ, idem affert pro κεᾶ, κνήθει κεφαλὴν, ψηλαφᾶ, id est Scalpit seu scabit caput, Leuiter tangit. At Suid. sine υ scribit ἀδαχεῖν, vt nunc dicetur.

Ἀδ᾽ αὐῶς, idem affert pro ἐγρηγόρως. sed pro ἐγρηγόρας ambiguum est legendumne sit ἐγρηγορὼς, an ἐγρηγορότως: quorum illud significat Vigilans, hoc Vigilanter.

Ἀδαχεῖν, Suidæ est κνήθειν, Pruriginem excitare, Titillare: vel etiam Scabere, Scalpere: afferenti hunc locum Aristoph. Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτὸ τὸν ἀχῶρ, ὁκλέγλ᾽ τ᾽ ἀεί. Eandem significationem habet ἀδαξεῖν sine ὀδαξεῖν.

Ἀδ᾽ δεω, Macedonica dialecto dicuntur ῥυμοὶ, temones, teste Hesych.

Ἀδ᾽ δεντιω, idem dici scribit κινάβραιον.

Ἀδ᾽ δεων, Lacones vocant ξηρὸν, siccum seu aridum, teste eodem.

Ἀδ᾽ δνε, idem affert pro ἐπείγου, Festina, Propera: à them. ἀδ᾽ δέω.

Ἀδ᾽ δηὶς, poeticè geminato metri causa δ, dicitur pro ἀ᾽ δηὶς, Intrepidus, Non timens. Item Inuerecundus, Impudens. nam in hoc Homerico, κύον ἀδ᾽ δὲς accipiunt pro αἰ᾽ αἰδὲς καὶ θρασύς: annotantes dictum quasi ἄδετος, Qui ligari nequit & compesci. Vide & t.1, c.921, e.

Ἀδ᾽ δηπόνος, eodem modo pro ἀδηκόπης, hoc est ἀνδῶς δεδωκεύθοι & quasi ἀνδιδόντες, καταπεπονημένοι, Molestia affecti, Fatigati. Homer. Iliad. κ, καμάτῳ ἀδ᾽ δηπόνες. Participip. præt. perf. actiui, à them. ἀδέω.

Ἀδ᾽ δηλος, Hesychio κόλπος, sinus.

Ἀδ᾽ δηρ, t.1, c.1440, c. Ἀδ᾽ δηραγέω, t.1, c.1441, f.

Ἀδ᾽ δηραγία, t.1, c.1441, g. Ἀδ᾽ δηράρος, t.1, c.1441, d

Ἀδ᾽ δῆξις, Hesychio μέσον πτεραλίνικον, mensura quatuor chœnices capiens. Ex Aristoph. affertur, ἀλφίτων μαλακῶν ἀδ᾽ δῆκα, à nomin. ἀδ᾽ δὴξ, cuius Etymol. meminit & Eustath.

Ἀ᾽ δοῦσι, Varin. affert pro εἰς κόρον ἐδόθησαν, ad satietatem vsque comedunt. Sed suspectum est.

Ἀδὲ, Ionicè pro ἠδὲ, detracto augmento, Placuit: aor. 2 verbi ἀδέω. Homer. Iliad. α, ἀδὲ δ᾽ Ἀκρεΐ μῦθος. Antipater Epigr. Σκῦλα μοι ἀμφιθυτῖα καὶ ὀλυμθίων ἀδὲ λύθρος. Inde in fin. ἀδεῖν.

Ἀδεάζων, Hesych. affert pro αὐαζόμενον, exclamans, & αὐαστένων, Ingemiscens, Eiulans. pro quo suprà Ἀδαΐζων.

Ἀδεέστερος, t.1, c.911, e

Ἀδεέω, Sum ἀδεὴς, Non metuo, Nõ extimesco. Vnde apud Hesych. Ἀδεῖ, οὐ φοβεῖται. Idem tamen exp. etiam οὐ δοκεῖ, non videtur.

Ἀδεὴς, t.1, c.921, d. Ἀδέπτος, t.1, c.916, c.

Ἀδεῖ, Hesychius affert pro λυπεῖ, molestia & dolore afficit: à them. ἀδέω. Idem tamen & pass. exp. αἰσχύνεται, dolore afficitur: & rectius.

Ἀδεῖα, t.1, c.921, f

Ἀδεῖα autem, Doricè pro ἡδεῖα dicitur, Suauis, Iucunda: ab ἀδὺς pro ἡδύς.

Ἀδεῖας, Hesychio εἶδος ἐρράφας. Ἀδεὴς, t.1, c.921, c.

Ἀδείμαντον, Hesychio est ὑγιὲς, sanum, pro quo suprà ὀδαλὲς. Forsan scribendum ἀδήλιπτον: quo itidem significatur ἀβλαβὲς, Illæsum, Incolume.

Ἀδειλον, idem affert pro ἀβέλπτον.

Ἀδείμαντος, t.1, c.920, a. Ἀδείμος, t.1, c.920, a.

Ἀδεῖν, Hesychio ἀκολουθεῖν, sequi: ab ἀδέω.

Ἀδεινεία, Hesych. affert pro ἀπειρία, imperitia. Sed forsan scribendum ἀδεινία, vt sit vox comp. ex ἀ & δεινός.

Ἀδεῖος, Cypria dialecto ἀκάθαρτος, Immundus, Impurus, teste eodem.

Ἀδείπνος, t.1, c.935, c

Ἀδείρεν, pro ἔδειρεν dici Hesych. tradit.

Ἀδεῖτον, idem affert pro ὠμὸν, ἀφωνὲς, Crudele, Obscurum.

Ἀδεκαστος, t.1, c.950, a. Ἀδεκάστως, t.1, c.960, b.

Ἀδεκάπυτος, Non decimatus, De quo decima dempta nõ est, seu persoluta. vt Ἀδεκάπυτος οὐσία. Sic Aristoph. Equit. Καί σε φασὶ τοῖς θρυτεῖν οὖσιν ἀδεκαπύτους τῇ θεῷ ἱερὰς ἔχοντα ποιήσας. id est, μὴ δεδωκότα ἀπ᾽ αὐτῶν τῷ δεκάτῳ μέρει τοῖς θεοῖς. quoniam videlicet moris erat vt coqui prytanibus decimas darent eorum quæ mactabantur, inquit schol. Sic Hesych. ἀδεκαπύτους exp. ὧν δεκάτῳ οὐδεὶς ἔδωκε.

Ἀδεκτος, t.1, c.955, b

Ἀδεκτὼ, nomen dæmonis cuiusdam teste Suida.

Ἀδελεῖ, Hesychius affert pro ὄρεσιν, placuit. sed suspectum est.

Ἀδελιφὴρ, Laconica dialecto ἀδελφὸς, frater, teste eodem.

Ἀδελφεὰ, Soror. Sophocl. Ex mascul. Ἀδελφεός.

Ἀδελφεὸς, t.1, c.939, h

Ἀδελφεοκτόνος, fratricida, vt Cic. loquitur: Valla tamen parricidam fratris interpretari maluit.

Ἀδελφεὸς, t.1, c.939, g. Ἀδελφὴ, t.1, c.939, b.

Ἀδελφιδέος, t.1, c.939, h. Ἀδελφιδῆ, t.1, c.940, b.

Ἀδελφιδίον, t.1, c.939, h. Ἀδελφιδιὸς, t.1, c.939, h.

Ἀδελφιζία, vide in Ἀδελφιζῶ.

Ἀδελφιζόμαι, t.1, c.939, f. Ἀδελφίζω, ibidem.

Ἀδελφικὸς, t.1, c.939, f. Ἀδελφικῶς, t.1, c.939, f.

Ἀδελφιξις, εως, ἡ, Fraterna cõmunio, Coniunctio & societas qualis fratrum est: seu Fraternitas, Germanitas. Hesych. ἀδελφιξιας simpliciter exp. κοινωνίας. Et Galenus comment. 3 in lib. Hippocr. περὶ ἄρθρων, annotat eum solere περὶ κοινωνίας καὶ τῆς συγγενείας τῶν μορίων nominare ἀδελφιξιας, quasi ἀδελφοπρεπεῖς diceret. Verba autem Hippocr. in quæ hæc annotat, sunt hæc, πολλὰ δὴ καὶ ἄλλα κατὰ τὸ σῶμα ὁμοιοπαθεῖ ἀδελφιξίας ἕνεκα καὶ κατὰ ὑδάτων ξυμπαθείας καὶ κατὰ μυῶν κρίσιας. Perperam v. l. posuerunt nominatiuum ἀδελφιξία, quòd apud Hesych. reperissent Ἀδελφιξίας, κοινωνίας. Ἀδελφιζὶς autem est verbale ab ἀδελφίζομαι, habente itidem significationem metaphoricam vt hoc verbale.

Ἀδελφόθεος, t.1, c.939, b

Ἀδελφόθερος, Patris frater: qui & πατραδελφὸς & πάτρως dicitur, vt annotat Poll. lib. 3, c. 2.

Ἀδελφοκτόνος, Fratricida. Poll. ex Herodoto. pro quo potius ἀδελφοκτόνος dicitur.

Ἀδελφοκτονέω, t.1, c.939, c. Ἀδελφοκτονία, t.1, c.939, b

Ἀδελφοκτόνος, t.1, c.939, b. Ἀδελφόπαις, t.1, c.939, c

Ἀδελφὸς, t.1, c.938, i.

Ἀδελφος autem, nomen proprium est.

Ἀδελφότης, t.1, c.939, f

Ἀδεμὰν, Cretensi dialecto est ὅταν, quando, teste Hesych.

Ἀδέματος, t.1, c.942, b. Ἀδένδρος, t.1, c.943, a

Ἀδένες, vide in Ἀδήν.

Ἀδένη, Varin. affert pro ἡ φλύαρος, nugax & garrula: addens tamen & ἡ δεῖνα.

Ἀδενοειδὴς & Ἀδενώδης, vide in Ἀδήν.

Ἀδέξιος, t.1, c.961, b

Ἀδεξιώτως, Sine dexterarum apprehẽsione, seu Sine prehensiatione. aduerbium à Budæo in epistola quadam vsurpatum.

Ἀδέομαι, vide in Ἀδόμεθα.

Ἀδεὸν, Hesych. affert pro ἀπολέμητον, Bello non vexatum: vel etiam Qui debellari nequit. Qua significatione suprà ἀδαΐων habuimus ex eodem. Exponit etiam ἀόρατον, itidémque ἀδεὸς pro ἀόρατος accipi annotat.

Ἀδέρμιος, t.1, c.944, c. Ἀδερκὴς, t.1, c.945, b

Ἀδέρκτος, t.1, c.945, b.

Ἄδες, pedes, teste Hesych. Idem pro ἀνδὲς quoque accipi à nonnullis annotat, id est Insuaue, Iniucundum.

Ἀδέσμος, Vinculis carens, Non vinctus seu ligatus. Idem cum ἄδεσμος. Ex Nonno.

Ἀδεσμος, t.1, c.963, a Ἀδεσπος, t.1, c.952, c.

Ἀδεσπότως, t.1, c.952, c

Ἄδετος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Non ligatus, Nullis constrictus vinculis, Liber & solutus. idem cum ἄδεσμος & ἀδέσμιος. Item ἄδετον ποιεῖν, dissoluere. Hippocr. De locis in hom. κακῶς τε πιπτουσα μετεωρίζει τὸ νεῦρον, οἷον τὸ ὕδωρ σειωδέδεται, καὶ ἀδ᾽ ἔτι ποιεῖ καὶ ὀξυκελευθίαν. ἢν δὲ τοῦτο χωλοὶ γένωνται.

Ἀδ᾽ δυνὴς, Nulla re indigens. αὐτάρκης, vt quosdam exponere tradit Hesychius: vt sit ex ἀ priuatiuo & δ᾽ δύομαι significante indigeo. Idem ἀδ᾽ δυνεῖ affert pro ἀπροσδεής, addens Heliodorum exponere αὐτικέρω. Eidem ἀδ᾽ δυνὴς est ἀνδὴς, πικρὸς, Insuauis, Molestus, Amarus, Acerbus. quemadmodum Etymol. quoque ἀδ᾽ δυνὲς ἄτης exp. πικρᾶς, δυσχερὲς γὲ τὸ γλυκύ. vnde & τὸ Πολυδ᾽ δυνὴν, denominatum ait, quoniam vinus fuerit ἐφεπικώτατος, & post mortem in deorum immortalium numerum receptus vnà cũ fratre nauias seruet & sospitet. Eust. quoque ἀδ᾽ δυνῆ ὄλεθρον dici ait quasi ἀγλυκῆ, amarum exitium. Certè Apollonio ἀδ᾽ δυνὴς θαλασσαι dicitur ἡ ἀγλυκὴς καὶ πικρὰ, amara & salsa. Rursum tamen ἀδ᾽ δυνὴς ὄλεθρος Eustathio est non solùm ὁ πικρὸς, verùm etiam ὁ ἀδόκητος, deriuanti hoc ἀδ᾽ δυνὴς ex ἀ priuatiuo & Ionico verbo δύνω pro δέχομαι, vt ἀδ᾽ δυνὴς φήμη quoque eidem est non solùm ἡ πικρὰ, sed etiam ἀδόκητος: itidémque ἀδ᾽ δυνὴς πότμος, ἀπροσδόκητος, inexpectatus: addita tamen & alia expositione, mirum αὐήκουστος, αὐτόπτης, De quo nihil audiuimus, De quo nihil ad nos relatum est: vt Hesych. quoque ἀδ᾽ δυνὴς exp ἄγνωστος. Eidem Hesychio ἀδ᾽ δυνὲς est ἀφόβου: vt idem etiam sit cum ἀδεής.

Ἀδ᾽ δύμεθα, idē. Hes. affert pro ἀνδιζόμεθα. quod Doricum est pro ἀδεύμεθα, ex them. ἀδέομαι, idem significante quod ἀδέω, id est ἀνδὴς ἔχω, Molestia & fastidio affectus sum, Tædium sentio.

Ἀδ᾽ δυτὸν, idem affert pro χαλεπὸν, seu ὃ οὐκ αὖ τις ὀπτὴ δεῦτεῖν,

Difficile & graue, Quo aliquis non indigeat. vt sit ex ἀ priuatiuo & verbo δέομαι apud poetas significante Indigeo.

Ἀδέκαστος, Qui muneribus non corrumpitur. Ita v.l. ex Cæl.Rhodig.Sed perperam pro ἀδέκαστος.

Ἀδέλφητος, Inelaboratus & rudis, Nondum curatus à βυρσοδέψαι & coriario seu pellione: vt ἀδέλφητος βοέη dicitur ἡ ἀμάλακτος καὶ ἀκατέργαστος βύρσα, teste Eustathio. Homer. Od. υ, Καμμορὴ ἀδέλφητον βοέην ὑπόρεσ'. Et aliquanto post, Ἀλλ' ὃν ἀδέλφητω βοέῃ κ̓ κώεσι οἰῶν Ἐδόρασεν. Hesych. ἀδέλφητον exp. non solùm ἀμάλακτον, sed etiam ῥῥόν. Compositum autem hoc vocabulum est ex ἀ priuatiuo & verbo δεφέω facto ex futuro thematis δέφω.

Ἀδέω, t.1, c.1437, g. Ἀδέω, t.1, c.1441, h. Vide & sequens Ἀδηκότες: necnon Ἀδήσαι paulo infrà.

Ἀδεῶς, t.1, c 921. f

Ἀδῆ, Macedonum dialecto οὐρανός, cælum, teste Hesych.

Ἀδηΐον, idem affert pro ἀσύρηπτον & ἀσπόλεμον. pro quo suprà ex eodē habuimus ἀδάϊον. Varin. affert præterea ἀδηΐοι pro ἄγνωστοι, ἀζήτητοι, ἀφανόχλητοι, Incogniti, Non quæsiti, Nulla molestia affecti.

Ἀδήκωρες, perperam apud Hesych. pro ἀδηκότες.

Ἀδηκότες, eidem Hes. sunt ἄδηλα ἔχοντες καὶ πεπληρωμένοι, qui satis habent & repleti seu exatiati sunt: Eustathio non solùm κορεσθέντες, sed etiam ἀπηδῶς ἔχοντες, ἀπηδήσαντες, molestia & tædio affecti. Particip. ex ἀδέω. Idem ἀδηκὼς affert pro ἡδεωθείς: itidémque ἀδηκε βουλὴ ex Hipponacte, pro ἤρεσε τὴ βούλθυμα, ex ἀδέω significante ἡδομαι vel ἀρέσκω. quod tamen potius aspiratè scribēdum est.

Ἀδηκῶς, t.1, c.906, b. Ἀδήκτως, t.1, c.906, c

Ἀδήλητος, t.1, c.967, c. Ἀδηλία, t.1, c.968, d

Ἄδηλος, t.1, c.968, b. Ἀδηλότης, t.1, c.968, d

Ἀδηλόφλεβος, Habens venas ἀδήλους & obscuras: vt cuius venæ non apparent.

Ἀδηλόω, ῶ, F ώσω, Reddo ἄδηλον & obscurum. Item, Incognitum reddo, vt Suid. ἀδηλώσαι expon. ἀγνόειαν παῆσαι, in hoc loco cuius autorem tacet, ἀδηλώσαι ἑαυτὴν πτηνὰ τὰ τολῆ, καὶ λαθὼν ἀφέπαυον ὡς αὐτῆς ἐρρώτης.

Ἀδήλως, t.1, c.968, d

Ἀδήλωτον, Hesych. exp. ἀδέξιόφορον: item δεξιὸν, πωτὸν: necnon πένητα, ἄπορον. Alioqui ἀδήλωτος est qui οὐ δεδήλωται, vel qui δηλοῦσθαι nequit.

Ἀδῆμαι, ἄδος, Hesychio ψήφισμα, δόγμα, Decretum, Scitum, Placitum. Infrà pro eodem Ἄδισμα.

Ἀδημαῖν, eidem est θαυμαζεῖν, mirari: item ἀπορεῖν, ἀδημονεῖν.

Ἀδημονέστερος, Suidas expon. ἀγωνιστικώτερος, Pugnacior, Cõtentiosior, in hoc loco cuius autorem reticet, ὧν δὲ τὸ πρεσβυτικὸς ἀδημονέστερος, αὐτοῖς ἔχει τοῦτο.

Ἀδημονέω, t.1, c.1442, c. Ἀδημονία, t.1, c.1441, b

Ἀδημονιάω, idem quod ἀδημονέω seu ἀδημονίᾳ κατέχομαι, vt ἀγωνιάω est ἀγωνίᾳ κατέχομαι. vnde particip. ἀδημονιῶν, quod Hesych. exp. ἀγωνιῶν, λυπούμενος.

Ἄδημος, t.1, c.971, f. Ἀδήμων, t.1, c.1442, b

Ἄδιλω, t.1, c.1440, c

Ἀδίλω, aspiratum, Hesych. ait significare ἡδέως, Suauiter, Iucundè: renui autem spiritu notatum, ἀδέως, Intrepidè, Tutò, Citra metum & periculum. Idem tamen paulo antè exposuerat ἀλρόως, ἀσφαλῶς, necnon ἀβαίρετος.

Ἀδίλω, ένος, ὁ, Glãdula: pars corporis simplex, spongiæ modo mollis, rara & friabilis, vt Gorr. definit, quē de duplici eius genere cõsulere poteris. Autori Definit. medic. qui Galenus esse putatur, ἀδίλω est συρροφή τις ξηρὰ καὶ σαρκώδης: quemadmodum Hesych. quoque & Etymolog. dicunt ἀδένας esse συρροφὰς σαρκώδεις κατὰ τὴν τράχηλον καὶ βουβῶνας. Ita vt ἀδένες sint conuoluta carnis durities & glandulæ circa collum, inguina, & sub alis etiam. Latini in sue glandulas dicunt, vti Plinius: tonsillas autem peculiariter in collo nominant. Pulchrè Alexander Aphrodis. explicat quid sint ἀδένες, problem. 12, lib. 2, οἱ δὲ ἀδένες, (inquit) σώματά εἰσι σμικρὰ, σφαιροειδῆ, χαῦνα, μεταξὺ τῶν μεγάλων φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν, δίκην σφιδίσκων, ἵνα μὴ τὴ ὁμιλία σπήσωσι τὰ ἀγγεῖα, ὑγρὰ ὄντα, τὴ κατεργασίᾳ τὴ αἱμάτος αὐτοὺς φλεγμαίνοντες μὴ, βουβῶνας ποιοῦσι, σκιῤῥοῦμενοι δὲ, χοιροῦδες. Itidem Poll. lib. 2, ἀδένας esse dicit ὄγκους μέσον σαρκὸς καὶ πιμελῆς συνιστα-

μένους, μάλιστα (inquit) κατὰ βουβῶνας τε καὶ μασχάλας καὶ παρότιδας καὶ μεσοπέλειον κατὰ οὐς καὶ χοιρόδες σωίζουσιν. VNDE Ἀδενοειδὴς & Ἀδενώδης, Speciem gerens eiusmodi glãdularum, Glandulosus. vt ἀδενώδης σὰρξ apud Galenū. Item ἀδενοειδὴς ἀδρεναλίνη apud medicos, glandulosum corpus ad vesicæ ceruicē situm, in quod vasa semen deferentia inseruntur, priusquam semen in meatum penis emittant, vt inter alia docet Gorr.

Ἀδήλως, Etymologo ἀπροσδόκητον, improuisum. quo sensu suprà ex Hesych. habuimus ἀδηκότες. Idem tamen ἀδήλως exp. etiam ἄκακον.

Ἀδηνέως, præcedentis significationes sequitur. exponitur enim ab Hesychio primùm χωρὶς βουλῆς, citra consilium, vt illud significat Improuisum: deinde, ἀδόλως, ἀπλῶς, Sine dolo & fraude, Simpliciter. Galenus quoq; exp. ἀφροντίστως, quod æquiualet τῇ χωρὶς βουλῆς.

Ἀδλιῶν, Hesychio ἄκακος, Simplex & malitiæ expers.

Ἀδληξήσαι, eidem est κοπῆσαι. pro quo suprà ἀδαξῆσαι.

Ἀδμήλες, t.1, c.947, a. Ἀδμήλεος, t.1, c.947, a

Ἀδμήλιτος, t.1, c.947, a. Ἀδμής, t.1, c.1110, c

Ἀδμής, t.1, c.1442, d

Ἀδῆσαι, placere: ἀδήσαι, Molestia affici, In angustiis constitutum esse. vt Hesych. quoque ἀδήσας exp. ἀρέσας, procul dubio respiciens ad hunc locum Herodoti, in Terpsichore, καὶ ποιέων ταῦτα Σπαρτιήτησι ἀδήσας, Spartanis placebis, hoc est gratificaberis. Idem verò & ἀδήσας affert pro ἀηδῶς διαθείς, ἀδημονήσας.

Ἀδηφάγες, sacerdotes quædam Argis. Hesych.

Ἀδηφαγέω, t.1, c.1441, f. Ἀδηφαγία, t.1, c.1441, f

Ἀδηφάγος, t.1, c.1441, d. Ἀδήωτος, t.1, c.905, c

Ἀδία, Hesychio ἐχάρα, βωμὸς, Focus, Ara. Quo sensu infrà ex eodem habebimus Ἄδις. In v.l. exponitur etiam ἀδημονία, λύπη, Tristitia, Molestia, Dolor, & tunc esset ab ἀδέω, seu pro ἀηδία.

Ἀδιάβαλος, t.1, c.643, e

Ἀδιαβείων, regio ante Mesopotamiam sita veluti in orientem vergens, vltra Tigrin: sic nominata διὰ τὸ ἓξ πόλεις ποταμοὺς ἐν αὐτῷ, καὶ διεχρεστέραν ποιεῖν τὴν διάβασιν. Suid. Et Ἀδιαβήνιος, Qui inde oriũduset, teste Steph. & Suida.

Ἀδιάβλητος, t.1, c.675, g

Ἀδιαβόλητος, Is apud quem calumnia locum non habet. Ita v.l. sed sine exemplo, sine etiam nomine autoris.

Ἀδιάδοχος, Successoribus seu successionibus carens, ideóque Iugis, Perpetuus. Hesychio ὁ ἔχων τέλος. Gregor. in nouam dominicam, φῶς ἀδιάδοχον καὶ ἀδιάδοχον ὁ θεὸς, οὔτε ἀρξάμενον οὔτε παυσόμενον, lumen erat inaccessum & iuge ipse Deus, quod nec cœpit nec desinet.

Ἀδιάδρασος, Qui effugi nequit, Ineuitabilis. Et τὸ ἀδιάδρασον, ipsa ineuitabilitas, τὸ ἄφυκτον, vt Suid. expon. in hoc loco, cuius autorem non nominat, κατὰ πλαγείη δ' αὖ τις τὸ ἀδρασον τῆς δίκης ὃν τῆς συμβάσης τούτῳ πωμφείας. Vbi τὸ ἀδρασον τῆς δίκης est Neminem posse effugere vltionem diuinam & pœnas sceleribus debitas.

Ἀδιάθετος, t.3, c.1491, g. Ἀδιαίρετος, t.1, c.194, a

Ἀδιαίτητος, t.1, c.985, g. Ἀδιάκλινος, t.2, c.233, b

Ἀδιακόνιστον, Hesych. affert pro αἰσθητὸν, ἀπρωθὲν, Sensu carens, Inuulneratum.

Ἀδιάκοπος, t.2, c.352, d. Ἀδιακόπως, ibidem.

Ἀδιακόσμητος, Inexornatus: vel etiam Qui compositè distinctus & distributus non est.

Ἀδιάκριτος, t.2, c.435, a. Ἀδιακρίτως, ibid. b

Ἀδιάλειπτος, Non intermissus, seu Intermissione carens. id est Iugis, Perpetuus.

Ἀδιαλείπτως, Sine intermissione, Nullo interuallo. id est Iugiter, Perpetuò. seu Indesinenter, Incessabiliter.

Ἀδιάλλακτος, t.1, c.352, b. Ἀδιαλλάκτως, t.1, c.352, c

Ἀδιαλύτος, t.2, c.754, g

Ἀδιαλώβητος, Qui mutilatus vel contumelia affectus non est: Hesychio ἀβλαβὴς, Illæsus.

Ἀδιαμύητος, t.2, c.1077, a

Ἀδιαυΐων, t.1, c.1025, a. Hesych. adiectiuè etiã exponit ξηρὸν, ἄβροχον, aridum, non madefactum. Vide & t. 4, c 641, d

Ἀδιάπλαστος, Qui formatus nondum est, Informis adhuc & rudis.

Ἀδιαπλήπτως, Hesych. affert pro ἀπληστάτως, Ita vt non ap-

propinquet nec accedas. Nisi scribendum sit ἀπλήστως, Insatiabiliter.

Ἀδιαπλώτος, t.3, c.313, h

Ἀδιαπόατος, Ita vt non intercidas: seu Sine lapsu & errore. Plut. Aduersus Color. τὸ πιστεύειν ὡς ἀληθῆ πάντα καὶ ἀδιαπόατος, οὐ διδόασιν αὐτοὺς, ἢ, τοῖς αἰσθήσεσι.

Ἀδιαρθρος, t.1, c.568, b. Ἀδιαρθρώτος, t.1, c.569, g

Ἀδιαῤῥοΐη, Quum nihil perfluit: Erotiano apud Hippocr. ἡ τῶν διαῤῥεόντων πωτελὴς ἐπαχθὴ, quum prorsus retinentur & sistuntur quæ perfluere & excerni solebant.

Ἀδιάσκευος, Qui exornatus & politus non est: Suidæ ἀκόσμητος, ἀνεπιμέλητος, in hoc loco cuius autorem non nominat, λαβὼν ἵππον ἀδιάσκευον καὶ καθοπλισμὸν ἀνεπίφορτον, βάδιζε προσπλαυνεῖ εἰς τοὺς πολεμίους. Vbi ἀδιάσκευος ἵππος intelligi potest qui suis σκεύεσι & suo apparatu instructus non est.

Ἀδιάσπαστος, Indiuulsus, Indistractus, Indiuisus. in Pand. Græcis.

Ἀδιαστάτως, Sine distractione, Nulla interueniente diuultione: Hesychio ἀδιαχωρίστως, Inseparabiliter.

Ἀδιάστατος, t.1, c.1756, g. Ἀδιαστάτως, ibidem, h

Ἀδιάστροφος, t.3, c.1104, b

Ἀδιάστατος, Qui diffissus non est, Indiuisus.

Ἀδιαπαντὸς, t.3, c.1264, a. Ἀδιάπτωτος, Inæstimabilis, v.l.

Ἀδιάτμητος, Qui dissectus & discissus non est, vel Qui dissecari & discindi nequit, Indiuisus.

Ἀδιάτμητος, idem. Est & nomen proprium apud Athen.

Ἀδιατρέπτος, t.3, c.1623, g. Ἀδιατρέπτως, ibidem.

Ἀδιατύπωτος, Qui οὐ διαπτύπωται, Qui informatus & effictus non est, Informis. Apud Ocellum De vniuerso, ὁ αἰὴρ ἀδιατύπωτος κατὰ τὸ φῶς καὶ κατὰ τὸ λέγειν καὶ κατὰ τὸ μέλος, interpr. Aer inexpressus est si cum strepitu conferatur.

Ἀδιαφθαρσία, ας, ἡ, Ab omni corruptione intactum esse, Integritas. idem cum ἀδιαφθορία.

Ἀδιάφθαρτος, Incorruptus, Integer: cui opponitur διεφθαρμένος, apud Plat. in Apolog. Socr.

Ἀδιαφθορία, t.4, c.142, f. Ἀδιάφθορος, ibidem.

Ἀδιαφορέω, t.4, c.98, c. Ἀδιαφορία, ibidem, b

Ἀδιάφορος, ibidem, a. Ἀδιαφόρκτος, t.4 c.191, c

Ἀδιαφράκτως, Sine interseptimento, si ita liceret loqui. id est Nullo interiecto septo, Nullo discludente septo. Legitur apud Theophr. Hist. pl. lib. 6, c. 5. vbi quidam interpr. Non vadiq; cingente septo. sed perperam. nam Theoph. ἀδιάφρακτα esse & ἀδιαφράκτως ἔχειν dicit quæ veluti συμφαῦσιν ἀλλήλων, vt alibi loquitur, veluti legumina quædam in siliquis interseptum nullum habentia, quale est pisum.

Ἀδιάφυκτος, t.4, c.498, c. Ἀδιαχώριστος, t.4, c.684, e

Ἀδιάψευστος, Qui falli & decipi nequit, Infallibilis. vel etiã Qui non fallit nec decipit. vt quum apud Athen. lib. 8, ἡ κατὰ λιπαρὴν φωνὴ σία dicitur ἀδιάψευστος ἦν. id est ἡ ἀδιαψευδέσθαι, non fallere nec mentiri.

Ἀδίδακτον, t.1, c.987, b. Ἀδίδακτος, ibidem.

Ἀδιεκδίκητος, t.1, c.1008, g. Ἀδιεκδίκητος, t.1, c.1063, b

Ἀδιεξέπαστος, t.1, c.1186, g

Ἀδιεξίπτωτος, Qui percursus nõ est, seu Qui percurri nequit, oratione nimirũ aut cogitatione: cui opponitur διεξιπτὸς, synonymũ est ἀδιεξέλυστος, teste Suida. Philopon. in Procl. φύσει γὰρ τὸ ἄπειρον ἀδιεξίπτον ἐστι. Sic Themist. in Physic. lib. 1, τὸ μὲν γὰρ ἄπειρον, ποσὸν ἀδιεξίπτον. τὸ δ' πεπερασμένον, ποσὸν εἰρεσμένον.

Ἀδιέξοδος, t.2, c.1170, e

Ἀδίεστον, Hesychio αὔταρχον. quo sensu rectius infrà ἀδίοπον ex eodē habebim?. Subiũgit præterea, αἰερδύνατον πέλαγος.

Ἀδιέρρασος, t.1, c.1235, e. Ἀδιερδυνής, t.1, c.1252, d

Ἀδιερδύνατος, ibidem.

Ἀδιδυκρίνητος, Indistinctus. Ex Hermog.

Ἀδιήγητος, Narrando inexplicabilis, Inenarrabilis. Xen. Pæd. 8, τὸν ὅλον πόνον τὸν τῆς κάλλους καὶ μεγέθους ἀδιήγητον.

Ἀδιήκεστον, Hesychio ἐμπορεπὲς, Decens, Decorum. Forsan idem cum ἀείδεστον, de quo infrà.

Ἀδικαιάρχος, t.1, c.1016, b. Ἀδίκαστος, t.1, c.1012, f

Ἀδικέομαι, t.1, c.1007, a. Ἀδικάω, t.1, c.1006, c

Ἀδίκημα, t.1, c.1007, b. Ἀδικητὸς, ibid. c

Ἀδικία, t.1, c.1006, a. Ἀδικοδοξία, t.1, c.1005, g

Ἀδίκιον, ibidem, f. Ἀδικοπραγέω, ibid. g

Ἀδίκος, ibid. e. Ἀδίκως, ibid. h

Ἀδινὸς, confertus, &c, t.1, c.1443, c. Ἀδινὸς, pro ἡδὺς, &c. ibidem, g

Ἀδινῶς, t.1, c.1444, a. Ἀδινώτερον ibid.

Ἀδίξις, Tarentinorum dialecto est ὁμολογία, teste Hesych.

Ἀδιόδυπος, t.2, c.1181, h

Ἀδιοίκητος, Non administratus, Administratore carens. vel etiam Non dispensatus nec distributus.

Ἄδιοπος, itidem Administratore & rectore carẽs, vel etiã custode. Hesych. enim ex Æschyli Phrygibus ἄδιοπον affert non solùm pro αὔταρχον, sed etiam pro ἀφύλακτον. quia (inquit) ἄδιοπι vocãtur οἱ τῆς νεὼς φύλακες, nauis custodes: ὡσεὶ τὸ διέπειν.

Ἀδιόρθωτος, t.2, c.1440, g. Ἀδιόρισος, t.2, c.1473, c

Ἄδιος, Decliuis, Obliquus, Inæqualis. Hesych. enim ἄδιον affert pro κάπαντες, πλάγιον, αἰώμαλον.

Ἄδις, idem ex Appione exp. ἑστία, focus. quo significatu idem suprà ἀδία attulerat.

Ἄδισκον, idem Macedonica dialecto scribit vocari κυκεῶνα, miscellam seu mixturam.

Ἄδισμα & Ἄδμα, idem affert pro ψήφισμα, δόγμα, Decretum, Scitum, Placitum. Suprà in eadem signif. habuimus Ἄδμαῖς.

Ἀδίστακτος, Indubitatus, Certus, apud Ptolem. Sic ἀδίστακτος ἐλπὶς apud Œcumen. sæpe, Spes certa, ἡ μὴ σαλευομένη. vbi tamen actiuè potius significatur ἡ μὴ διστάζουσα, quæ non dubitat.

Ἀδίστυον, Hes. affert pro οἰκτρὸν γένοντο, miserabiliter gementem seu eiulantem. Itidémque Etymolog.

Ἀδίψητος, t.1, c.1016, c. Ἀδίψος, ibid.

Ἄδμα, vide in Ἄδισμα.

Ἀδμαίνειν, Hesychio ὑγαίνειν, ζῆν, Sanum & sospitem esse, Viuere. forsan pro οὐ δεδιέναι τὴ θανάτου. Suid. & Etymol. habent ἀδμῶνεν pro hoc Hesychiano ἀδμαίνειν.

Ἀδωρίδες, Etymologo δοῦλαι, Serua, Ancillæ.

Ἀδμηλοῖ, idem affert pro ἀφανίζει, Obscurat, E conspectu seu oculis tollit.

Ἀδμής, t.1, c.909, d

Ἀδμήτης, Suidas affert pro ἀδάμαστος, Indomitus, seu Nõdum domitus & subactus.

Ἀδμῆς, ήδος, ἡ, Indomita: seu, Nondum domita & subacta. quam Homer. ἀδμήτην vocat. Apud eundẽ Suid.

Ἄδμητος, t.1, c.909, d Ἀδμωλία, t.1, c.1112, c

Ἀδμωλεῖ, ibid. d. Ἀδμωλεῖν, ibid. c

Ἀδμωλεῖ ibid. Ἀδμωλία, ibid.

Ἄδνον, Cretenses dicunt pro ἄγνον, teste Hesych.

Ἀδνάμον, lingua Romana dicit τὸν ἀπόγραφον τοῦ ὀνομάτων, tradit Suidas. Varin. scribit Ἀδνοῦμον.

Ἄδοιμι, Placeam, ἀρέσκοιμι: aor. 2. act. opr. modi, à them. ἀνδάνω seu ἀδέω. Ex Herodoto ἄδοιμι σοι affertur etiam pro Assentiar tibi.

Ἀδόκητα, t.1, c.1030, c. Ἀδόκητος, ibid. b

Ἀδοκήτως, ibid.

Ἀδοκία, Hesychio ἀπροσδοκία. qua voce videtur velle significare ἀπροσδόκητον σύμβαμα, euentum inexpectatum & inopinatum. nisi fortè ipsam non expectandi actionem intelligere voluit.

Ἀδοκίμαστος, t.1, c.1032, c. Ἀδοκιμάστως, ibid.

Ἀδοκίμως, ibid. g

Ἀδολὲς, Hesychio, ὑγιὲς, sanum. Quo sensu suprà ex eodem habuimus ἀδαλὲς & ἀδόλητον.

Ἀδολεσχέω, t.2, c.686, c. Ἀδολεσχής, ibid. c

Ἀδολεσχία, ibid. d. Ἀδόλεσχος, t.2, c.685, g

Ἄδολος, t.1, c.1040, a. Ἀδόλως, ibid.

Ἄδομαι, t.1, c.1442, g. ‖ Hesych. ἄδεται exp. non solùm πιμπράται, repletur & exsatiatur, sed etiam κοπιᾶται: vt idem sit cum ἀδέω significante Molestia & tædio afficior, Farigor.

Ἄδον, pro ἡδὸν, aor. 2 act. verbi ἀνδάνω seu ἀδέω, carens augmento. Hesiod. τῶν ἄδον θαλίαι, quibus placuere (seu placent) conuiuia festa. Ἄδον autem, pro ἥδον, est imperf. verbi ἄδω.

Ἀδονὰ, Doricè pro ἡδονὴ, t.1. c.1438. f

Ἀδοναῖος, Hesych. affert pro ὑπὸ τὴν ᾅδου, Infernalis. pro quo infrà Ἀδωναῖος.

Ἀδύνες, ex Theocr. affertur pro ἀηδόνες, luſciniæ.
Ἀδύνωτος, t.1, c.1041, b. Ἀδύνατος, ibid. a
Ἀδύξατος, t.1, c.1037, f. Ἀδοξέομαι, t.1, c.1036, g
Ἀδοξέω, ib. c. Ἀδοξία, ib. d. Ἄδοξος, ib. e. Ἀδόξως, ibid. e
Ἀδυτῶ, v.l. afferunt pro Sacrifico, Lito: quo ſignificatu ſuprà habuimus αἱβλοέω. Infrà ἀδωτῶ.
Ἀδρεχία, ας, ἡ, Quum non geſtantur haſtæ. vt quum in pace ſequeſtra ceſſatur ab armis. Inde ſit vt pro Otioſa & ignaua vita accipiatur. Suidæ certè eſt non ſolùm ἀφραστία, ſed etiam ὀρχία.
Ἀδρεῖ, t.1, c.947, g. Ἄδρος, ibid.
Ἀδρύληπτος, t.1, c.949, f. Ἀδρυφόρητος, t.1, c.950, e
Ἄδος, t.1, c.1438, e. Ἄδος, ibid. & 1442, d
Ἄδσπον, Heſych. affert pro ἄκαυστον, ἀδιάφορον, Non veſtũ, Indiuiſum. Quibus in ſign. videtur eſſe ex δαίω ſignificãte & καίω & μαείζω ſeu διαφέω. Exponit etiã ὁμολογούμενον, confeſſum. Deriuatũ hinc ſequẽs Ἀδυσπασάμενοι.
Ἀδσωίη, t.1, c.1438, f. Ἀδσωίη, ibid.
Ἀδσῶστα, Heſychio ἄκουστα, Inuita.
Ἀδύαλος, t.1, c.1045, d. Ἀδυλία, t.1, c.1043, h
Ἀδυολος, ibid. g. Ἀδύλωτος, t.1, c.1045, a
Ἀδύπνοος, Strepitus expers, vt ἀψόφητος: ſeu Strepitũ non edens. Perperã apud Heſ. ἀδύπνοιοι pro ἀδύπνοοι: & in expoſitione perperã itidẽ ἀπρεσκοποι pro ἀπρεσκοποι, nõ offendentes nec impingẽtes. ſolent autem ſtrepitũ ſeu ſonitum aliquem excitare qui impingunt ad aliquid.
Ἀδυσπασάμενοι, idẽ affert pro διελόμενοι, ὁμολογούμενοι, Partiti, Confeſſi ſeu Confitentes: ab ἀδσπον.
Ἀδυσίη, αἰσχωσίη, ἢ αἰσχύνη ἐπαφρος ἡμέρα. Ita apud eũdem, ſed non ſine mendo.
Ἀδύσπον, idẽ affert pro ἐραστὸν, σύμφωνον, Amabile, Cõſonãs.
Ἄδρα, nomẽ ciuitatis Illyricæ: ἀδρὰ autem, fœminini generis adiectiuum eſt ex maſc. ἀδρὸς.
Ἀδραιὰ, Macedonica dialecto αἰθρία, ſerenitas, teſte Heſ.
Ἄδραιον, idem affert pro ἄπρακτον, Infectũ, Non factũ: vel etiã Quod nihil fecit aut effecit, Inefficax. eas enim inter cæteras ſignificationes habet ἄπρακτον. Sed expoſitioni illi Heſ. addit præterea, οὐκ ἐδιδράσκον, nõ currebã: innuens eſſe nõ ſolùm ex δραω ſignificante τρεχέω, ſed etiam ex δράω quo declararur Fugio, vnde fit διδράσκω.
Ἀδρακὰς, t.1, c.945, e. Ἀδρακνὶς, ibid. d. Ἀδρακὶς, ib.
Ἄδραικτον, Heſychio ἴδιον, Proprium, Peculiare.
Ἀδραμύτιον, ſiue Ἀδραμύττιον, ſiue Ἀτραμύττιον, (tribus enim hiſce modis ſcribi Steph. tradit) vrbs Myſiæ quæ ad Caycũ eſt, dicta ab Adramyto conditore. τὸ ἐθνικὸν eſt Ἀδραμυττηνὸς, vt πλοῖον Ἀδραμυττηνὸν, Act. apoſt. c. 27.
Ἀδραμών, apud Lydos dicitur ὁ Ἕρμων, vt Heſych. tradit. At Stephan⁹ Ἀδραμων Phrygũ dialecto eũdẽ vocari ait.
Ἀδραύεια, t.1, c.1049, d. Ἀδραυέω, ib. Ἀδραυὴς, ibid.
Ἀδραύία, ib. Ἀδραυῶς, ib. Ἀδραστεια, t.1, c.1051, g
Ἀδραστίνη, filia Adraſti, pro quo Ionicè infrà Ἀδρηστίνη.
Ἀδραστος, t.1, c.1051, g.
Ἀδράφαξις, Etymologo λάχανόν τι ἄγριον, olus quoddã ſylueſtrẽ. id eſt atriplex. quæ & per π nominatur ἀτράφαξις. Perperam pro hoc ἀδράφαξις apud Heſych. Ἀδραφάξεις, quod & ipſe ἄγριον λάχανον eſſe ait.
Ἀδράχνη, Adrachne: arbor quædam, de qua ſic Plin. lib. 13, c. 22. Adrachnen omnes ferè Gr. ei portulacæ nomine interpretãtur, quũ illa ſit herba, & andrachne vocetur, vnius literæ diuerſitate. Cæterùm adrachne eſt ſylueſtris arbor, neq; in planis naſcẽs, ſimilis vnedoni, folio tantùm minore & nunquam decidente: cortice nõ ſcabro quidẽ, ſed qui circũgelatus videri poſſit. tã triſtis aſpectu eſt. Perperã igitur apud Theophr. ἀνδράχνη pro ἀδράχνη ſcriptũ eſt, tum alibi rum Hiſt. plã t. lib. 1, c. 7, & lib. 3, c. 16, & lib. 4, c. 4: ſimilitérq; erranit Gaza qui iis in locis portulacã interpretatus eſt. Porro in primo loco Theophr. cuius mentionẽ feci, non ſolùm pro αὐδράχνη reponendum ἀδράχνη, verùm etiam μηλέα pro νηλέα, ex Plin. lib. 10, c. 31. In ſecundo pro περιπηγνύμενος reponendum ex Plinio πεπιπηγνύμενος.
Ἀδρέπανος, t.1, c.1051, d Ἀδρεπὴς, ibid. obiter. Significat autẽ, Non carptus, vel Quem decerpere non licet.
Ἀδρόλς, Etymologo δαίμων τις περὶ τὴν Δήμητραν, denominatus ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν ἀδρότητος.
Ἀδρέω, t.1, c.108, f. Ἀδρὴς, ibid.

Ἀδρωνὴς, Varin. affert pro ἀπραξία, Nihil facere, Vita otioſa & nihil agens, Deſidia. vt ſit quaſi ἀδρωσία ſeu ἀδρασία, & τὸ οὐδὲν ὁρᾶν.
Ἀδρήστεια, Ionicè pro Ἀδράστεια. nomen deæ ſimul & vrbis.
Ἀδρηστίνη, itidem pro Ἀδραστίνη, filia Adraſti: quorum prius apud Heſych. poſterius apud Suidam legitur.
Ἄδρηστος, ὁ καὶ ἡ, Non fugax, Non aufugiens. οὐκ ἀποδιδρᾶν ſeu ἀποδιδράσκων. qua ſignificatione Iones apud Herodot. in Melpom. vocantur ἀδράποδα φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα μάλιστα. perperam enim Valla expoſuit Inſectatione digna. ‖ Eſt etiam nomen proprium apud Homerum Il. β, & apud alios. Ambo autem Ionicam τῶ πὶν τῶ ἄ habent pro Ἄδραστος.
Ἀδρὶ, lingua Pamphyliorum pro αὐδρὶ dici, annotat Heſ.
Ἀδρία, ας, ἡ, vrbs, quæ circumdantẽ ſeſe ſinum Ἀδρίαν maſculino genere, ſubaudito ſubſtantiuo κόλπῳ, à ſe denominauit. vt apud Herodot. in Terpſich. κατήκειν δὲ Βενετέων τοῖς ὅροις ἄχρι τοῦ Ἐνετῶν ὀνομαζομένου κόλπου τοῦ Ἀδρίου. nam Venetorum vrbs in ipſo Adria ſita eſt, magno miraculo. (Vbi etiam nota Ἀδρὶν Ionicè poſitum pro Ἀδρίᾳ) Et Luc. in Icaromen. ὁ ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διεκυμαίνετο. Eſt verò Ἀδρίας & fluuii nomẽ, vt ex Hecataeo tradit Stephanus Porro τὸ ἐθνικὸν eſt Ἀδριανὸς & Ἀδριάτης, vt idem teſtatur, ſicuti Ἀσπανὸς etiam & Ἀσπάτης dicitur. Heſych. quoque Ἀδριανοὺς dici ſcribit τοὺς πρὸς τῇ Ἀδρίᾳ κατοικοῦντας, annumerans eos Κελτῆς, ſiue Gallis. Verùm quod ad Ἀδριανὸς attinet, adiectiuè plerunque vſurpatum reperitur. Legitur enim Ἀδριανὸς οἶνος apud Dioſcor. lib. 5, Virum Adrianum, id eſt Proueniens ad Adriam. Et Ἀδριανὸν σίναπι apud Athen. lib. 2. Necnon Ἀδριανὴ θάλασσα dicitur, vt apud Horat. legimus Mari Adriano. Ab his verò deriuatis Ἀδριανὸς & Ἀδριάτης ſunt alia deriuata, nimirum Ἀδριανικὸς & Ἀδριατικός. vt Ἀδριανικαὶ ἀλεκτορίδες, Adrianica gallinæ, apud Ariſtot. inimo lib. 6 Hiſt. anim. quæ apud Athen. lib. 7 vocantur Ἀδριατικαί: & rectius fortaſſis. nam prioris Ἀδριανικὸς Steph. non meminit perinde vt huius Ἀδριατικός, quod frequentius eſt. Sic Ἀδριατικὸν πέλαγος, Mare Adriaticum Plinio: qui & Adriana vina dicit & Adrianus ager. ‖ Rurſum Ἀδριανὸς nomen proprium eſt imperatoris Romani, à quo denominata Ἀδριανοῦ πόλις, ſiue Ἀδριανοῦ πόλις, in Ionia: cuius ciues ſeu incolæ etiam ipſi Ἀδριανοὶ nominantur, vt tradunt v. l. ex autore περιηγητῶν in Panathenaicum Ariſtidæ, afferentia ex eo hæc verba, ἐγένετο δὴ ὁ Ἀλεξίδης ἀπὸ Ἀδριανοῦ πόλεως τῆς Ἰωνίας. Ἀδριανοὶ γὰρ οἱ πολῖται αὐτῆς λέγονται. Sed ea ſuſpecta ſunt, quod quidem attinet ad vocabulum Ἀδριανοί. Id enim non ipſorum ciuium ſed vrbis nomẽ eſſe, & quidem in Mylia ſitæ, alius prolegomenon in eundem autor teſtatur, & Suidas: necnon Philoſtratus in Ariſtidæ vita. in cuius initio quum dixiſſet, Ἀλεξίδης Ἀδριανοὺ ἤνεγκαν, ſubiungit mox, οἱ δὲ Ἀδριανοὶ πόλις οὐ μεγάλη ἐν Μυσοῖς. Huius porro vrbis eiusdem, ſeu qui ex ea oriundus eſt, nominatur Ἀδριανός. quo Suidas vtitur in Ariſtidæ vita. At Ἀδριακὸς, Adriacus, ab Adria, neſcio vnde afferant v. l.
Ἀδριακὸς, Ἀδριακὸς, Ἀδριατικὸς, Ἀδριανὸς, Ἀδριάτης, Ἀδρίας, Ἀδριάτης, Ἀδριατικὸς, vide in præcedente Ἀδρία.
Ἀδρίμας, t.1, c.1053, g
Ἀδροβατικὸν, dicitur à Platone animal terreſtre, quòd terram (ſolidum elementum) calcet. Alibi ξηροβαδικὸν appellat, opponens ei ὑγροβατικόν. Vide Ξηροβατικός.
Ἀδρίβολος, t.1, c.108, a. & 799, f
Ἀδροὶ, Heſychio σύλοι δρότρου δι' ὧν ὁ ἰσθμὸς δρμάζεται.
Ἀδρομερὴς, t.1, c.108, b. Ἀδρόμαι, ibid. c
Ἀδρὸς, t.1, c.107, f. Ἀδροπωὴ, t.1, c.108, e
Ἀδρότης, vel Ἀδροτὴς, ibid. Ἀδροχώρα, ibid. b.
Ἀδροχωρος, t.4, c.664, c. Ἀδροχῶνος, ibid.
Ἀδρόω, t.1, c.108, e. Ἀδρυα, t.1, c.1054, g
Ἀδρύμακτον, Heſychio καθαρὸν, purum & intactũ: à δρυμάσσω habente & lacerandi & futuendi ſignificationem.
Ἀδρωὸμαι, t.1, c.108, d. Ἀδρωσις, ibid. e.
Ἀδρωὸω, ibid. d. Ἄδρυς, t.1, c.1054, g
Ἀδρύφακτος, Qui munitus & circumuallatus nõ eſt, Nullis cinctus δρυφάκτοις & cãcellis. Heſ. ἀδρύφακτον exp. nõ ſolùm ἀτείχιστον, ἀφύλακτον, ſed etiam αὐθαδικαστικὸν, Iudicio

dicio carens, ſeu Carens iudicio quod intra eiuſmodi cancellos à ſenatoribus haberi ſolebat olim Athenis. erat enim locus iudicii quernis tabulis ſeptus, vnde & δρυφακτὸς ſeu δρυφάκτον nominatus fuit quaſi δρυὸς περιφραγμός.
Ἀδὺ, Doricè pro ἡδὺ, Suaue: interdum & Suauiter.
Ἀδύγλωσσος, t.1, c.855, c
Ἀδυνής, Suauia verba ſonãs: vel Suauia carmina reſonãs. vt ἀδυνὴς λύρα apud Pind. in Olymp. pro ἡδυνής.
Ἀδύθυμον, Heſychio ὄξος, acetum: forſan quia eo cõditi cibi ſunt ſuauiores. vnde & ἥδος nominatur, & Doricè ἄδος. Forſan etiam ſcribendum ἀδύθυμον, quaſi animo ſeu cordi aliquid afferat iucunditatis & ſuauitatis.
Ἀδυάμαι, idem quod ἀδυαπῶ. Nõ poſſum. Hippocr. De victu in morb. acut. ἀδυάμαται λύεσθαι, ſolui nequeunt.
Ἀδυαμία, t.1, c.1057, e. Ἀδυάμως, ibidem, d
Ἀδυνασία, ibidem. g. Ἀδυνατεῖ, t.1, c.1056, g
Ἀδυωπέω, t.1, c.1059, a. Ἀδυώπης, t.1, c.1058, g
Ἀδυώπης, ibidem, b. Ἀδυώπτως, t.1, c.1059, a
Ἀδυνέως, ex Hippocr. affertur pro Negligẽter & incuriosẽ, ἀῤῥωδήτως. Sed ſcribendum Ἀδιαφόρως, vt ſuprà vidiſti.
Ἀδύομαι, eadem vulg. lex. afferunt pro Recuſo: pro quo ſcribendum Ἀπαδυόμαι.
Ἀδύπνοος, Doricè pro ἡδύπνοος, Suaue ſpirans.
Ἀδυσώπητος, t.2, c.1406, g
Ἀδυσωπήτως, t.2, c.1407, a. Ἄδυτος, t.1, c.1060, d
Ἀδύφωνος, Doricè pro ἡδύφωνος, Cuius vox ſuauis & iucunda eſt, Suauem & iucundam vocem edens. vt Pratinas τὸν ὕστερον vocat ἀδύφωνον, apud Athen. lib. 9, qui & φωνάεις, ſiue φωνήεις, nominatur ad differentiam τοῦ ἀφώνου & mutatum auium.
Ἄδω, t.1, c.1438, e. & 1441, g. Ἄδω, Satio, & c. t.1, c.1441, g
Ἀείδω, Canto, & c. t.1, c.115, c. ‖ Ἀΐδω vulg. lex. tradunt accipi etiam pro αἰδέω, Reuereor, Veneror. Sed pro eo ſcribendum αἴδω, vel potius αἰδόμαι dicendum vt αἰδόμαι.
Ἀεδώμητος, t.1, c.941, f
Ἄδωνα pro Ἄδωνιν dici Heſychius annotat, tãquam à nom. ſingul. Ἄδων.
Ἀιδωνάριος, Suidæ ὁ ὑπὸ τὴν ἀΐδιον, Infernalis, Tartareus, Qui ſub imis tartaris eſt. Itidémque Heſychio, qui Ἀδωνάριος etiam ſcribit. Tradit idem epithetõ eſſe Neptuni, necnon ita nominari βόλον quendam.
Ἀδώνειος, Ἀδωνὴς, Ἀδωνία, Ἀδωνία, Ἀδωνιάειν, Ἀδωνιασμὸς, Ἀδωνιμαοιδὸς, Ἀδώνιον, vide in ſequente Ἄδωνις.
Ἄδωνις, ιδος, ὁ, Adonis: nomen proprium cuiuſdam ardentiſſimè à Venere adamati, eámque ob rem apud poetas celebris. Item nomen fluuii cuiuſdam è Libano profluentis. apud Lucianum: nomen etiam piſcis marini apud Clearchum & Plinium: necnon βόλου, iactus teſſerarii, vt annotat Heſychius: qui etiam addit, Ἄδωνιν à Phœnicibus nominari τὸν δεσπότην, dominum: vocabulo forſan ad Hebraicũ Adonai accedente. Vt verò redeam ad Veneris illum amaſium Ἄδωνιν, tradit Athen. lib. 4, ex Demochide, eum ab iiſdem Phœnicibus appellari γιγρῖν: & τοῖς αὐλοῖς, id eſt tibias, eiſdem dici γιγρῖνις, ἀπὸ τοῦ περὶ Ἄδωνιν θρηνοῦν. quia οὗτοι καὶ γοερὸν ἐφθέγγοντο eiuſmodi tibiæ, eam ob rem deplorationi Adonis adhiberi ſolitæ. Ab eodem prouerbialiter Ἀδώνιδος κῆποι dicuntur οἱ ἐπ' ὀστράκοις θαι πτῶνυμένοι καὶ θεραπευόμενοι, ideóque parum fructuoſi: (vnde & de rebus leuiculis parúmque frugiferis & ad breuem voluptatem idoneis prouerbiũ id vſurpabatur) quia in Adonis ſacris præter ſimulacra quædam, in pompa ferebantur etiã hortuli quidam in teſtis, conſiti fœniculo præſertim & lactuca, quòd in lactuca Adonin mortuum Venus reclinaſſe crederetur, vt Heſych. tradit. Porro ab Ἄδωνις deriuatur primùm Ἀδώνειος. vt Ἀδώνειοι καρποὶ, Fructus Adonii: prouerbialiter, vt & Ἀδώνειοι κῆποι, de reb⁹ paruam vtilitatem & breuem voluptatem afferentibus. Deinde Ἀδωνὴς, Adoneis, ſeu Adonia quo nomine dicta fuit ἡ θριδακίνη, lactuca, quoniam in ea herba Adonidem mortuum Venus poſuit, vt Athen. refert lib. 2, & Heſychius, qui & τὴν χελιδόνα, hirundinem, ita vocari addit. Tertio Ἀδωνία, Deploratio Adonis. ὁ ὅθεν Ἄδωνις θρηνοῦς. affert enim Suid. ex Pherecr. Ἀδωνίαν ἀγαλμῶν καὶ

τὸν Ἄδωνιν ἠλόλυζον. Niſi potius Ἀδωνία eſt ipſum feſtum & ipſa ſacra in honorem Adonidis inſtituta: quibus nimirum ſimulacra quædam & hortos in teſtis efferebãt, ſimul mortem eius deplorantes. Eadẽ verò ſacra nominantur etiam Ἀδώνια, plurali numero & genere neutro, ſubaudito ſubſtantiuo ἱερά. Plut. Alcib. Ἀδωνίων δὲ εἰς ταῦ ἡμέρας ὀλίγας καταβεβηκότων. Sic apud Athen. lib. 7, Ἀδώνια ἄγουσ' ἑταίρα, ex comico quodam: apud quem alius comicus dicit Ἀδωνίοισι pro ὀν Ἀδωνίοις. Singulari autem numero Ἀδώνιον dicitur τὸ εἴδωλον τῶ Ἀδώνιδος, Adonis ſeu Adonidis ſimulacrum, teſte Suida. Heſych. verò Ἀδώνιον nominatum fuiſſe ſcribit τὸ ὅθεν τοῖς Λάκωσιν αὐλητὴν ὀπτβαστήριον. Ab Ἀδωνία verò vel, Ἀδώνια, eſt Ἀδωνιασμὸς, ſignificans τὸν ὀπὸ τῆς Ἀδωνιθρῆνον, luctum illum & lamenta quibus Adonin in Adonijs ſacris proſequebantur, vt tradit idem Heſych. Habet autem hoc Ἀδωνιασμὸς formam verbalis, vtpote à verbo Ἀδωνιάζω deriuatum, ſignificãte idem quod Ἀδώνια ſeu Ἀδωνία ἄγω, Adonia agito, velut apud Theocr. Id. 15, Συεχωρούσαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι, ἔβαν τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειοῦ Πτολεμαίω Θασιλήιαι τ' Ἀδώνιν, ſpectaturæ Adonin. quẽ regina in tapete pictum propoſitura erat, ſuper aureo iacẽtem lecto & circumfuſum aliis rebus pretioſis quæ fuſè ibi commemorantur. Apud Poll. legitur etiam Ἀδωνιμαοιδὸς: quod dicit fuiſſe ruſticorum Maryandenorum cantilenam: vulgata autem lexica interpretantur Canticum in Adonidem à Maryandenis agricolis cani ſolitum. ſed ea vox ſuſpecta eſt.
Ἀδωνιστὴς, Heſychio ἔρανος, hœdus.
Ἀδωπῶ, idem affert pro ἱερῶ. ſed ambiguum eſt nomẽne an verbum eſſe velit. Si nomen eſt, ſuoſcribendum eſt vtrobique ι, & accipiendum pro Sacro: ſin verbum, intelligendum Conſecro, Dico. Vulg. lex. interpretantur Lito, Sacrifico.
Ἀδώνιος, t.1, c.1003, d. Ἀδωνεία, t.1, c.1002, a
Ἀδωροδοκήτος, t.1, c.1001, b. Ἀδωροδοκητὴς, ibidem, c
Ἄδωρος, ibidem, g. Ἀδώρως, t.1, c.1002, a
Ἀδώτης, t.1, c.989, f. Ἀδώτης, ibidem, e
¶ Ἀὲ, idem quod ἀεὶ, Semper, Perpetuo: ſed obſoletum, vt admonui t.1, c.112, e. Apud Heſych. paroxytonos ſcribitur, qui dicit vſurpari ὅθεν τὸ ἀὲ, ἕως.
Ἀέδνον, idem exp. non ſolùm ἄφερνον, ſed etiam πολύφερνον, quia nimirum ᾶ in compoſitione & στερητικὸν eſt & ὀλιγοπαικόν. Eſt porro ἄφερνος, Dotis expers, Dotem non habens: πολύφερνος, Multa dote beatus. φέρνη enim & ἔδνον, dotem ſignificant: ſed hoc peculiariter dotem qua ſpõſa à ſponſo dotatur, qualia apud Ouidium ſunt iugalia munera. Rurſum Heſychio ἀέδνος eſt δεινός.
Ἀέδνωτος, Indotatus: propriè de ſponſa aut vxore quæ à ſponſo ſeu marito nihil accepit. Exponitur etiam Innuptus, ex conſequenti. quia nimirum ſponſi & mariti ſolebant εὐνωτάδας ſuas γαμέτας.
Ἀέδοντα, Heſych. affert pro δρίσκοντα, placẽtem: tanquam à verbo ἀέδω idem ſignificante quod ἀδέω, & forſitan ex ἀδέω facto tranſpoſitis literis.
Ἀεθλοθέτης, t.1, c.109, f. Ἀεθλεύω, ibidem, e
Ἀεθλεύω, ibidem, f. Ἀεθλητὴρ, ibidem, g
Ἀέθλιον, ibidem, e. Ἀέθλιος, ibidem, d
Ἀεθλοθέτης, ibidem, c. Ἄεθλον, t.1, c.108, g. & 109, b
Ἄεθλος, t.1, c.108, f. Ἀεθλοσύνη, t.1, c.109, d
Ἀεθλοφόρος, ibidem, c.
Ἀεὶ, Semper, t.1, c.112, e. Ἀεὶ, cum articulo, ibidem, f.
Ἀεὶ, cum præpoſit. ἐς vel εἰς, ibidem, g. Ἀεὶ, Sine intermiſſione, ibidem, h. Ἀεὶ, de breui tempore, ibidem.
Ἀεὶ, reſol. per particulam: t.1, c.113, b. Vide & ſequẽs Ἀέι.
Ἄει, t.1, c.617, c. ‖ Ἄει Heſych. exp. etiam ζῆτι, quære. Idẽ ἄει à Phrynicho & Eurip. in Medea vſurpatũ tradit pro ἕως, quẽadmodũ ἄε quoq; paulo antè & pro ἀεὶ & pro ἕως vſurpari annotauit. Sed in ea ſignificatione ſcribendum potius ἀεὶ, oxytonos, atque adeo ita ſcriptũ eſt in loco Euripidis quem affert, — ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ πίνεις βίον; Vbi etiam pro ἕως accipitur nõ per ſe, ſed quia adiunctum habet δεῦρο. nam δεῦρο ἀεὶ ibi pro ἕως δρὶ poſitum eſt, Hucuſq;. Rurſum ἀεὶ oxytonõ idem lexicograph. exp. non ſolùm ἀεὶ παντὸς, Vſquequaque, Iugiter, verùmetiam ἀκούει, audit. In qua tamẽ poſteriore ſigni-

ficatione scribendum est vel ἀεὶ, vel αἴει, vel saltem αἴ. A

Ἀειβλαστέω, t.1, c.745, g. Ἀειβλαστής, ibidem, g

Ἀειβλάστησις, ibidem, h. Ἀειβολύω, t.1, c.755, g

Ἀειγθρέπης, t.1, c.819, c. Ἀειγθνής, t.1, c.826, h

Ἀειγθνής, t.1, c.837, f. Ἀειδέλιος, t.1, c.1105, a

Ἀείδελος, t.1, c.1104, h. Vide & sequens Ἀείδημα.

Ἀείδημα legitur apud Hesych. expositum λαμπρόν, Clara, Splendida, Illustria. Sed procul dubio pro eo reponendum ἀείδηλα. nam ἀείδηλος dicitur etiam Valde conspicuus & clarus: ἃ hîc significãte epitasin. vt apud Nicãdrum in Ther. de Orione, Τοῦ δ' πέρας ἀθέσπιον ὀψ ἄστρασιν ἀπλανὲς αὖτως Οἷα κωηλατέοντος ἀείδελον ἐσήλατο.

Ἀειδής, t.1, c.1104, g

Ἀειδία, Suidæ ἀμορφία, Informitas seu Deformitas: ab ἀειδὴς significante ἄμορφος, αἰσχρὸς, vt Hesych. docet. Forsitan autem scribendum potius ἀείδεια.

Ἀειδίνιπος, t.1, c.1020, b. Ἀείδιος, t.1, c.113, e

Ἀείδριες, apud Hippocr. κατὰ ἐπιδημιαίων legitur, eodem sensu quo ἀΐδριες, Imperiti, Ignari, Inscii.

Ἀειδουλία, c.1, c.1043, h. Ἀείδω, t.1, c.114, a

Ἀειεσὸς, Sempiterna substãtia, aut æternitas. Nam Hesych. ἀειεσὸν per accusatiuum ita exp. τὸν αἰώνιον οὐσίαν, ἢ ἀϊδιότητα. Sed puto scribendum ἀειεστώ. c

Ἀειεστὼ, Sempiternitas, Æternitas, apud Antiph. vt ait Suidas: & Permansio in eodẽ statu. τὸ δὴ τῶν ἀεὶ ἑστάναι, ait idem, id est, in iisdẽ semper stare. Ex ἀεὶ & ἑστὼς. (participio verbi ἵστημι) vnde fit & ἀνεστὼ, significans ἀδιαμονίαν. Affert autem vocabulũ hoc Harpocration ex Diogeniano.

Ἀείζωία, t.1, c.1388, b. Ἀείζωον, ibidem, a.

Ἀείζωος, ibidem. a

Ἀειζώων, οντος, ὁ, Semper viuens, Æternus, vt ἀειβρύων suprà Semper scaturiens. Potest & ἀεὶ ζώων scribi, dissoluta compositione.

Ἀειθαλέων, Semper virens, apud Nonn. Idem cum sequente ἀείθαλής.

Ἀείθαλής, t.1, c.1491, c. Ἀείθαλής, ibidem, d

Ἀείκαρπος, t.2, c.77, d. Ἀείκεια, t.1, c.1118, d

Ἀεικείη, Ionicè pro ἀείκεια dicitur.

Ἀεικάλιος, t.1, c.1118, h. Ἀεικελίως, t.1, c.1119, b

Ἀεικὴ, Pugna, Impetus. Hesych. enim ἀεικὰς affert pro μάχας, ὁρμὰς: addens etiã, ἢ βολὰς πᾶσιν, aut sagittarũ iactus. Infrà sine diphthongo Αἴικη.

Ἀεικὴς, t.1, c.1117, g. Ἀεικία, t.1, c.1118, d

Ἀεικίζω, ibidem, g. Ἀεικιτησία, t.2, c.216, b

Ἀεικμήνιος, ibidem, f. Ἀεικμήτως, ibidem, g.

Ἀεικμὸς, idem cum ἀμισμὸς, seu ἀεικία.

Ἀεικὼ, Attice pro ἀεικίσω: fut. 1 act. verbi ἀεικίζω.

Ἀεικροτάσασθαι, Hesychio est κεῖραι κεφαλὴν, Tõdere caput. Sonat tamen potius Semper tondere, ἀεὶ κοπτῶσαι.

Ἀεικόρστοι, sonat & ipsum Semper tonsi, seu Qui semper (aut crebrò) tonderi solent. Idem tamen exp. ἄκαρποι, Infructuosi, Steriles. forsan quia plantæ quæ semper attondentur, nihil fructus afferre possunt. e

Ἀεικῶς, t.1, c.1118, g. Ἀείλαλος, t.2, c.551, b

Ἀείλαμπής, t.2, c.588, h

Ἀείλη, Hes. πνοὴ, Flatus, seu Ventus. forsan idẽ cum ἄελλα.

Ἀειλιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Semper destillans & defluens. ὁ ἀεὶ λειβόμενος. Apud Nonn. ἀειλιβὴς ὄμφη, vox perennis: metaphoricè.

Ἀείλειν, Etymologo θωπεύειν, αἰκάλλειν, Blãdiri, & Abblandiendo decipere. Itidémq; in lex. meo vet. legitur. Infrà Ἀελεῖν, & Αἰλεῖν.

Ἀειλοχεῖς, Verbosi, Semper garrientes. ἀειλαλοιῶντες. Apud Demosth. & Isæum pro Reddendis rationibus obnoxii. Ita vulg. lex. sed perperã ex verbo facientia nomen. verbũ enim esse apertè ostendit Hesychius, apud quem legimus, Ἀειλοχεῖς, ἀεὶ λαλεῖς, ἀεὶ φερόμενοι, Semper loqueris, Semper profers.

Ἀειλοχέω, t.2, c.619, a. Ἀειλογία, t.2, c.618, g

Ἄειλος, Solis splendore seu calore carens. vt ἄειλα πεδία dicuntur τὰ ἀήλια καὶ πολύσκια χωρία, loca sole carentia & opaca. καὶ τέρηνον τῆς εἴλης, quæ est ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή. Etymol. & Hesych.

Ἀείμβαι, pro ἀείμβαια dicitur κατ' ἔκπτωσιν poeticam. ἀείμβαια autem Doricum est pro ἄειν, id est πνεῖν, Flare, Spirare.

Scribitur etiam ἀήμβαι. Vtrunque apud Hesych. qui & τὸ ἄειν meminit.

Ἀειμνήμων, t.2, c.955, a. Ἀείμνηστος, t.2, c.959, a

Ἄειν, vide in Ἀείμβαι paulo antè.

Ἀείναος, Semper fluens, Perpetuò fluens. Herodot. lib. 1, λίμνη ἣ ἔχεται τοῦ σήματος μεγάλη, πᾶσα λέγεται Λυδοὶ ἀείναον εἶναι), contiguus est sepulcro lacus, quem perpetuo fluere Lydi aiunt, seu Perennem esse. Latini enim Perennes fluuios vocant semper fluentes, & quasi per totum annum. Infrà eodem significatu habebimus Ἀένναος.

Ἀείναος, ντος, ὁ, Semper fluẽs. idem cum ἀείναος, eiusdémque originis, nimirum à νάω vel νῆμι significante Fluo. Nicander apud Athen. lib. 2, ὑδάτων ἀειναόντων νοήσεις. B

Ἀειναῶντα, t.2, c.1008, b

Ἀεινέος, Hesychius affert pro οὐ φθονερεῖς, βλαβεροὺς, Nonmites, nec benignos, Noxios.

Ἀενεφὶς, Etymologo πύρωσις, cæcitas. quum alicui oculi semper nubecula aliqua obducti sunt. Apud Hesych. verò legitur Ἀενεφεῖς, πυρώσεις. quam scripturam confirmat lexicum meum vetus, in quo legitur Ἀενεφὴς, πύρωσις. Rara tamen sunt substantiua primæ declinationis contractorum oxytona, & ἀενεφὴς significare potius videtur Semper obductus nubibus.

Ἀέηνεως pro ἀείναος, id est Qui perpetuò fluit, afferunt v.l. sed sine autore, sine etiam exẽplo. Atticum igitur est, si mendo caret, sicut Νικάλεως.

Ἀέινη, Hesychio δίνδρον μεταφορὸν: quod & δῖνες nominari dicit. Sed mendosa hæc videntur.

Ἀεινὸν, Suid. affert pro ἀείναον, Semper fluens, Perenne.

Ἀεικαθὴς, Semper patiẽs, Sempiternæ & perpetuæ passioni obnoxius. Habes in lex. meo vet. VNDE Ἀεικάθεια, Passio perpetua. Aliis, Nunquam deficiens affectio. a

Ἀεικαλὴς, Qui semper vibratur, Qui perpetuo motu agitatur & vibratur. idem ferè cum ἀεικίνητος. Cordis epitheton est.

Ἀείκαρπόνεος, Semper virgo. Dion Vestales virgines ἑστάδας ἀείκαρπόνεος vocat. Et Xiphilinus in epitome eiusdem dicit μετὰ τῶν ἀείκαρπόνεων, pro Cum virginibus Vestalibus. Soph. Erinnyas quoque seu furias ἀείκαρπόνεας appellauit, in Aiace, pag. 50.

Ἀείκαλαν & Ἀείκαλεν, t.3, c.341, c

Ἀείκω, Ἀεῖραι, Ἀείκεσθαι, Ἀείρας, aoristi sunt ab ἀείρω.

Ἀείκρακος, apud Crerenses ἡ ἔλαφος, cerua, vt annotat Suid.

Ἀείκελδας, Hesychius dici tradit κύκλους τοῦ ὅρμου, Orbes torquis, seu Circulos monilis.

Ἀείροισιν, idem affert pro ἀεὶ ῥέων, Semper fluens. pro quo scribendum potius ἀείῤῥοον aut ἀείῤῥυτον.

Ἀείρομαι, t.1, c.218, d

Ἀειρὸς, Suidæ ὁ ἄπειρος, Imperitus. Pro quo Hesych. habet ἄειρος, proparoxytonως. affert enim ἀείροις pro ἀπείροις. Forsan ex ἄ priuatiuo & ἔρω seu εἴρομαι significante Interrogo. interrogando enim doctiores fimus. Rursum oxytonως ἀειρὸς eidem Hesychio est δύστυχος, Difficili vtens fortuna, Infortunatus, Infelix. Idem ἀειρὸν affert pro ἀῤῥήτον, ἀπαράσιτον, ὅθεν κακῷ ὠνόμασμενον. pro quo in lex. meo vet. & apud Etymol. habetur proparoxytonως ἄειρον, expotitum non solùm ἀῤῥήτον, ἀπαράσιτον, sed etiam ἀτώπευτον. Paulo infrà Ἀείρων, ab εἴρων.

Ἀείῤῥοος, & Ἀείῤῥυτος, Sẽper fluens. ὁ ἀεὶ ῥέων, Suidæ in expositione posteriori, quod apud Soph. legitur. Perperam apud Hesych. Ἀείροισος pro eodem. Synonyma his sunt ἀείναος siue ἀένναος. G

Ἀείρων, t.1, c.218, h. & 1148, a. obiter.

Ἀείρων, Suidæ ἀτώπευτος. pro quo in lex. meo vet. & apud Etymol. est ἄειρος. Alioqui ἀείρων est particip. à præcedente ἀείρω.

Ἀείς, t.1, c.617, d. Ἀειοθενὴς, t.3, c.778, a

Ἄειση, Æolicè pro ἀεῖσαι, ab ἄημι, vt πθεῖσα à πθημι: apud Hesiod. in Theogon. Significat autem ἄημι, Flo, Spiro. H

Ἀείσπος, Hesychio ὁ ἐφ' ἑκάστῃ ἡμέρᾳ ἐν τῷ φρουτιεῖῳ δειπνῶν, qui quotidie in Prytaneo cibum capit. quibusdam enim ibi victus præbebatur quoad viuebant, bene meritis præcipuè.

Ἀεισκῶπες, t.3, c.887, e

Ἄεισμα, idem quod ᾆσμα, vt ἀείδω idem quod ᾄδω. id est Cantilena seu Canticum. vt οἰκτὸν ἄεισμα apud Greg.

In v.l. exponitur etiam Gloria, Laus.

Ἀεισάος, t.3, c.1225, f

Ἀέσσων, pro ἄσσων, hoc est ἐγγὺς, prope, dici Hesych. tradit.

Ἀεσθὴν, idem affert pro γνάθον, Malam, Maxillam.

Ἀέσπερος, eidem sunt ἄπειροι, imperiti: οἱ οὐδὲν εἰδότες. deriuata enim vox illa est ex ἄ priuatiuo & ἔδω. Infrà sine diphthongo Ἄεσπερος habebimus. Synonymum paulo antè habuimus ἄειρος siue ἀείρος.

Ἀεσπερφὴς, t.3, c.1080, f

Ἀείσυρος, Semper trahens: vel Qui sese semper trahit, in incessu videlicet. Æschyl. in Prometh. ὥσπερ ἀείσυροι μύρμηκες ἀνθρώων ὀψ μυχοῖς αὐηλίοις. Vbi schol. exp. συρόμενοι καὶ ἕρποντες. Infrà Ἀήσυρος.

Ἀεπαδὸς, in lex. meo vet. & apud Etymol. exponitur ἀειχρὸς. quo vocabulo quid sibi velint, nescio, nisi fortè Semper coloratus.

Ἀέτης, Suidæ ὁ ἑπτᾶρος, Sodalis, Socius. pro quo infrà Ἑτῆς.

Ἀέτον, Etymol. & Hesych. ἐχθὸ, Celer. Infrà Ἄητον.

Ἀεύσπος, t.3, c.1751, a. Ἀεφκυὴς, t.4, c.16, c

Ἀεφκυὴς, t.4, c.163, g

Ἀεφόρος, Semper ferens: & peculiariter, Semper ferens fructus. Hesych. ex Sophocl. Telepho affert pro ἀειθαλὴς, Semper virens & germinans.

Ἀεφρούρητος, Semper præsidiis & custodiis instructus, seu Semper custoditus. vt ἀεφρούρητος οἶκος apud Nonn. de carcere.

Ἀείφρουρος, idem. Apud Soph. in Antig. pag. 250, κατασκαφὴς οἴκησις ἀείφρουρος, de carcere subterraneo: nimirum ἐξὸ τὸ μὴ θεῶν κεφρὸν ἔξω) τὸν φρουρὸν, ἀλλὰ δόλον, inquit schol. Nam ibi moritura erat Antigone. Ab Hesychio & Etymologo exponitur ἀεὶ διαλύων, Semper permanens: additque Etymologus τὸ δὲ καὶ ὅτι τὸ δηνεκὲς, poni pro perpetuo etiam. Sed apud Hesych. propè ἀείφρουρος scriptũ Ἀεφρεῦρος.

Ἀείφυρία, t.4, c.130, b Ἀεφυλλία, t.4, c.248, f.

Ἀείφυλλος, ibid. e

Ἀείχλωρος, Semper virens: vel etiam Perpetuo pallore flagrans. Nicand. ἀείχλωρος μολόβδουρος, Semper virens.

Ἀείχρηστος, Hesychio οἶνος, Vinũ. Alioqui ἀείχρηστος sonat potius Cuius perpetuus vsus est: vel etiã Semper bonus.

Ἀεκάβρμαι & Ἀεκαίζω, t.1, c.1125, c

Ἀεκαστεῖ, apud Hesych. legitur, expositum τερεῖται, priuatur. Pro quo apud Varin. scriptum ἀεκαστῖ. E

Ἀεκήλια, Hesychio ἀκούσια, χαλεπὰ, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι, Inuita & inuoluntaria, Grauia & difficilia, Quæ quis non nisi inuitus patiatur. Sed addit, rectius exponi posse καὶ πεπρασμένα καὶ οὐκ εἰρωνικὰ, κατὰ τέρηνον τῆς ἡσυχίας καὶ εἰρήνης. innuens, in priore significatione deriuatum esse ab ἀέκων, vel saltem eiusdem cum eo esse originis: in posteriore, compositum ex ἄ priuatiuo & ἔκηλος significante Quietus. Eust. quoque meminit vtriusque huius significationis, exponens itidem non solùm καὶ μὴ ἑκούσια, καὶ ἃ ἄκων πάθοι τις, sed etiam καὶ μὴ ἡσυχαστικά. Itidémque Suidas & Etymologus, qui post οὐχ ἡσυχα οὐδὲ εἰρωνεῖα, ἀλλὰ καὶ χαλεπὰ ἢ. addunt etiam, ἐφ' οἷς οὐκ οἶδ' τε ἡσυχάζειν, ἀλλὰ θαυμαστὸν καὶ ἐφόβοις θαι, propter quæ non possumus quiescere sed turbamur. Verùm magis mihi placet cum Suida ἀεκήλια accipere pro ἀεικέλια, hoc est ἀπρεπὲς, Indecentia, Indigna & Minimè conuenientia: idéque δεινὰ, vt schol. Homeri quoque præter alias duas expositiones accipit Il. σ, vbi poeta ait, παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα.

Ἀέκοντι, t.1, c.1125, c

Ἀεκοντιζεσθαι, Hesych. exp. μὴ θέλοντα ἀναχωρῆσαι, Nolentem retrocedere, Inuitum regredi.

Ἀεκούσιος, t.1, c.1125, d Ἀέκων, ibid. b.

Ἀέλαπα, πολύσκια χωρία, καὶ τέρηνον τῆς ὕλης. Ita Varinus, sed perperam. primum enim pro ἀέλαπα reponendum ἄελα vel ἄειλα, deinde ἕλης siue εἴλης pro ὕλης, & illud τὸ referendum ad sequentia. Porro & εἴλη & ἕλη dicitur Solis splẽdor aut calor: & ἄειλος siue ἄελος, Carens splẽdore & calore illo solis, Opacus, Frigidus. H

Ἀέλβρος, Hesychio νοσώδης, Morbosus.

Ἀέλια, Non pacifica, Irrequieta, Turbulenta. Ita v.l. ex Varino, afferente ἀέλια pro οὐκ εἰρωνεῖα οὐδὲ ἥσυχα, ἀλλὰ χαλεπὰ ἢ. Sed perperam & hic & illa pro ἀεκήλια.

Ἀέλιοι, Qui sorores duxerunt, Mariti sororum: Hesychio οἱ ἀδελφὰς γαμοῦντας ἔχοντες, id est (inquit) σύγγαμβροι. Itidẽ Eust. exp. qui eosdẽ ἀξελίους vocari addit, assumpto ι.

Ἀέλιος, Doricè pro ἠέλιος.

Ἀελὶς, Hesychio θλῖψις, ἀθλία, Ærumnosa, Misera.

Ἀελίσπυντες, apud eundem οὐκ ἐλπίζοντες, Non sperantes, pro quo infrà ἀνελπέοντες ex eodem.

Ἀέλλα, t.1, c.1129, a. Ἀελλάδες, ibid. f

Ἀέλλεω, ibid. g. ‖ Ἀελλεῖ, Hesych. exponit etiam φιλεῖ, καλακεύει. quo significatu suprà habuimus Ἀείλειν: & forsan hîc quoque paroxytonως scribendum ἀέλλει. Sublatum autem ι est ex vocali, vt in ἔλη pro ἕλη.

Ἀελλήεις, t.1, c.1129, f. B

Ἀελλὴς, ibid. f. ‖ Hesychio ἀελλὴς est etiam συρφετὸς ἢ αἰθέμενος, substantiuè pro ἄελλα.

Ἀελλόβριξ, t.1, c.1129, c. & 1586, a

Ἀέλλομαι, Flo, Spiro. Etymol. enim ἀέλλεται exp. πνεῖ.

Ἀελλόμαχος, t.1, c.1129, c. Ἀέλλοπος, t.3, c.514, f. & t.1, c.1129, e

Ἀελλόπης & Ἀελλόπους, t.1, c.1129, d

Ἀελλὸς, Furens, μανιόμενος, Hesychio: qui & ὄρνεον τι esse dicit, auem quandam. Ἀέλλω, vide Ἀιλλέω.

Ἀελλὼ, nomen vnius ex harpyis, inde ei inditũ quòd pernicitate sua æquet ἀέλλας & ventos rapidissimos, ἀελλόπους οὖσα. Hesiod. Theog. Ἀελλώ τ' Ὠκυπέτη τε. C

Ἀελλώδης, t.1, c.1129, e

Ἀέλον, Crerensium dialecto ἔωλον dici Hesych. tradit.

Ἀελπάρεα, idem affert pro δεινὰ, Grauia & atrocia & qualia forsan præter spem accidunt.

Ἀελπέοντες, idem affert pro μὴ ἐλπίζοντες, Non sperantes. pro quo apud Suid. ἀελπτέοντες. apud eundẽ tamen Suidam itidem Ἀέλπων, οὐκ ἐλπίζων, non sperans.

Ἀελπὴς, t.1, c.1199, f. Ἄελπος, ibid. f

Ἀελπέων, Diffidendum. v.l. Potius tamẽ significaret Non sperandum, Desperandum. D

Ἀελπέω, idem cum ἀελπτέω & ἀέλπω, Non spero, Despero, teste Suida, ἀελπέοντες exponente ἀνελπιστοῦντες, afferentéque ex Herodoto, ἀελπέοντες τοὺς Ἕλληνας ζωγρήσαι. Itidem apud Hesych.

Ἀέλπιος, t.1, c.1199, g Ἀέλπιος, ibid. Ἀέλπω, ibid. f

Ἄεμμα, Neruus arcus, Chorda qua intenditur arcus. νεῦρον, vt exponit scholiastes Callimachi initio hymni in Dianam, Οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον ἐμοὶ κυκλωπὸς ὀϊστοὺς Αὐτὰρ κα πεχήσοντας, ἐμοὶ δ' ὑπάμπτες ἄεμμα. Itidémque accipit hymno in Apollinẽ, Ἠ τε κύρης, τό τ' ἄεμμα τὸ λύκτον, ἠ τε φαρέτρην. Sed rectius cum Hesychio exponemus τόξον, Arcus: à quo exponitur etiam ἱμάντον, Vestimentũ. Dici autem ἄεμμα quasi ἄμμα, καθὰ τὸ ἐκπατέρωθε δεδέσθαι, innuit schol. Callim.

Ἀέμπεδον, Hesychio βεβαιον, Stabile, Firmum. α igitur hoc loco fuerit ὀξυπαικὸν, vt sit propriè Admodũ firmum & stabile.

Ἄεν, Spirabat, Flabat: imperf. ab ἄω carens augmento.

Ἀέν, Semper. pro quo poetæ dicunt αἰέν. t.1, c.112, c. F

Ἀέναος, apud poetas pro ἀένναος. id est ἀεὶ νέων. Semper fluens, Perennibus fluens aquis. Hesiod. Κρήνης ἀενάου. Idem, — ἀενάων ποταμῶν καλλίῤῥοον ὕδωρ. Sic Theocr. — ἀπ' ἀενάου Ἀχέροντος.

Ἀενάων, οντος, ὁ, itidem est ἀενάων, Semper fluens, Perennis. Hom. Od. ν, Εὖ οἶδα τ' ἀενάων τε, aquæ perennes. Legitur apud Herod. quoque. Suprà eodem significatu habuimus Ἀείναος & Ἀείναε. Sed annotat Eust. in loco illo Homeri quosdam scribere ἀενάοντα, ad producendam primam quæ sua natura breuis est.

Ἀεννάζεσθαι, Hes. affert pro κατευτρεπίζεσθαι, Perfundi & rigari. pro quo potius dicitur αἰρεῖσθαι. G

Ἀέννεος, Semper fluens, Perennibus vndis fluens, Perpetuis aquis subsaturiens. seu simpliciter Perennis, vt suprà docui in synonymo Ἀείναος. Herodot. in Thalia, de Crathi, ποταμὸς ἀίνναός ὀξύ. Sic Greg. De theolog. ποταμοὶ καὶ πηγὰς ἀκρίβειάς τε καὶ ἀέννεους. Et Luc. in Nigr. ῥεύσης ἀέννεόν τε καὶ θολερῷ ῥεύματι. Trãsfertur ad alia etiam, & generalius ponitur pro Perennis, Perpetuus. vt apud Aristoph. ἀέννεοι νεφέλαι, perennes nubes. Sic Xen. Pæd. 4, ταῦτ' ἀέννεόστερον ἡμῖν δίναται αὐτὸν πλοῦτον καὶ πᾶσι τοῖς ἡμετέροις παρέχειν.

Ἀέννεων, idem cum ἀενάων. vnde Hes. ἀεννάοντα, ἀεὶ ῥέοντα.

Ἀεννάως, aduerbium ab ἀέναος, More eorum quæ perennibus aquis fluunt hoc est Perpetuò Iugiter.

Ἀέντες, Flantes, Spirantes: particip. plur. ex sing. ἀείς. id autem ex ἄημι, vt πθεὶς est à πθημι.

Ἀέντον, Ægyptiis τὸ σμυρνίον dicitur, teste Hesych.

Ἀεξίτικος, t. 1, c. 1375, b. Ἀεξίφυτος, ibid. c

Ἀέξομαι & Ἀέξω, ibid. b & a

Ἀέοισι, apud Hes. legitur, expositum κομήτας, crinitis.

Ἀεπέπονν, idem affert pro ἀσιδήρῳ χαίρουτα. quod fortassis est pro ἀκαπόνον.

Ἀέπθαι, apud eundem ἀκούεται. sed non sine mendo. scribendumque forsan est ἄεται, vt infrà ἄεπ affert pro ἀκούετε.

Ἄεπτος, Ineffabilis, Quem dicendo exequi non possumus. Aristoph. grãmaticus apud Hom. pro ἄκαπτοι χεῖρες legebat ἄεπτοι. Hesych. ἄεπτον exp. ἰσχυρόν, ἀείκνητον. ita enim apud eum reponendum censeo.

Ἀεργέω, t. 1, c. 1228, f. Ἀεργηλός, ibid.

Ἀέργης, ibid. e. Ἀεργία, ibid. Ἀεργὸς, ibid. d

Ἀέρυσον, Hesychius affert pro καθέδρευε: subiungens, οἱ δὲ ἄζωνα, innuens nimirum à quibusdam exponi etiam ἄζωνα.

Ἀερδάω, t. 1, c. 219, b. Ἀερέθομαι & Ἀερίω, ibid. c.

Ἄερες, in plur. num. pro aere seu cælo, apud Plut. in Solone, & in lib. De tuenda valetud.

Ἀερκῖος, t. 1, c. 132, e

Ἀέρης, Hes. affert pro ἀρὴς, βασάνης. quod est aor. 2 subiunct. modi, à them. ἀείρω, faciente fut. 2 ἀερῶ. Nisi potius est ab ἀέρω poeticè vsurpato pro ἀείρω, vt ἀγάρω pro ἀγείρω.

Ἀερήτης, in v. l. perperam pro Ἀεχέτης.

Ἀερθεὶς, t. 1, c. 219, a. Ἀερθάω, ibid. Ἀερθῶ, ibid.

Ἀερία, t. 1, c. 132, c. Ἀεριδὲς, vide Ἀερὶς paulo infrà.

Ἀερίζω, t. 1, c. 132, f. Ἀέριος, ibid. a

Ἀέριπον, apud Hesych. οὐ πθειρηρόμθον. perperam pro ἄερκῶν, vt alphabetica etiam series indicat.

Ἀεῖπτος, t. 1, c. 132, a. Ἀερὶς, ibid. e. Ἀερίπης, ibid. c

Ἀερίχων perperam pro ἀερίων legitur apud Greg. De theo log. διὰ λεπίδων οὕτω καὶ ἀερίχων ᾠδῶν ἀθθ γημάτων πτυνεῖδῶς διὰ πεπεμιδίων, πολυπόκοις ὕτις ἰστὶς ὀξυφαίνοισι, tenuibus adeo & propè aeriis filis. de araneis.

Ἀεριώδης, t. 1, c. 132, d

Ἄερκος, Non septus, Nullo septo cinctus. ἄφρακτος. Lyc. ἄερκῶν ὃ καὶ πάντα χοῦ κἀπόπτον τὸ χωρίον δῆι, no septum & vndique obtutui patens, nusquam impediente obstaculo. Perperam apud Hes. ἀέριπον pro hoc ἄερκῶν scriptum est.

Ἀεροβατέω, t. 1, c. 130, h. Ἀεροβλέω, t. 1, c. 131, a

Ἀεροειδὴς, Aeris speciem gerens, Aeri similis, Qui aeris instar est. seu Aerius. idem cum ἀερώδης.

Ἀεροδρομέω, t. 1, c. 131, a. Ἀερόεις, t. 1, c. 132, e

Ἀεροκελαδοι, Hesychio πτυοκάμπται. forsan quia aerias pinus incurvantes & iterum assurgere finentes, sonitum in aere ciebant.

Ἀεροπλέθης, t. 1, c. 131, b. Ἀερομαχέω, ibid. c.

Ἀέρομαχία, ibid. Ἀερόμελι, ibid.

Ἀερομβρέω, ibid. d. Ἀερομιγὴς, ibid.

Ἄερον, Leuaui, Sustuli, aor. 2 verbi ἀείρω.

Ἀέρονχος, t. 1, c. 131, c. Ἀέροπτος, ibid. g

Ἀεροπτὴς, ibid. c. Ἀεροπτὴς, ibid. f

Ἀεροτὴ, ibid. h. Ἀεροπορέω, ibid. f

Ἀεροπορος, ibid. Ἀεροπὸς, ibid. g

Ἀερὸς, Hesychio αὐαιδὴς, impudens. Ἀέρος autem idem innuit pisi aut erui genus esse. Alioqui hoc ἀέρος est etiã genituus casus vocabuli αὴρ.

Ἀεροσκοπία, ας, ἡ, Species dicitur τῆς μαντικῆς. id est Diuinatio ex inspectione & consideratione aeris seu aeriæ constitutionis.

Ἀεροτόμος, Aerem secans & findens. Volucrum epitheton, quia pennis aerem secant.

Ἀεροφοίτης, t. 1, c. 131, h. Ἀερόχροος, ibid. Ἀέροψ, ibid. g

Ἄερσεν Cretenses vocant πῶν δρόσον, rorem, teste Hesych. Pro quo infrà ἔέρσῃ. Ἀέρσκος quoque in v. l. affertur pro Ros: sed nescio vnde.

Ἀερτὴ λοφος, t. 1, c. 219, f. Ἀερσήνοος, ibid. g

Ἀεῦσποτης, ibid. Ἀερσιπότητος, t. 1, c. 220, a

Ἀεοσίπους, t. 1, c. 219, g. & t. 3, c. 509, c

Ἀερτίζω, t. 1, c. 219, e. Ἀερτάομαι & Ἀερτάω, ibid. f

Ἀές, t. 1, c. 122, c. Ἀέσιμι, t. 1, c. 617, e

Ἀεσίμαγνα, ibid.

Ἀέσις, Hesychio πόνος, βλάβη, Labor seu molestia, Noxa, Damnum.

Ἀεσφροσύνη, t. 1, c. 617, f.

Ἀεσφρων, t. 1, c. 598, c, obiter. & 617, e

Ἀέσκοντο, Hesych. exp. αὐξανόοντο, ἐκοιμῶντο, Requiescebant, Dormiebant: tanquam ab ἀέσκομαι, nisi malis Ionicum esse pro ἄοντο aut ἀέοντο. Infrà Ἀέσκοντο.

Ἀέσσω, poeticè geminato metri causa σ pro ἀέσω: ab ἀέω.

Ἀεσκὸν, Bœotica dialecto ἄῶλον, cras. Hes.

Ἀέτας, idem dici ait πτέρυγας, πόρπας, fibulas: à nomin. ἀέτης.

Ἀέται, est & verbis nomen, teste eodem.

Ἀεπασία, Suidæ λύπη, Dolor, Molestia.

Ἄεπε, Hes. affert pro ἀκούσατε, audite. pro quo potius ἀεῖτε dicitur.

Ἄεπα, eidem sunt τὰ αὐτὰ ἔτεα φονεύθρα, quæ eodem anno proueniunt. seu Horna. Ex ᾱ, significante ὁμοῦ, & ἔτος.

Ἀέπτιος, Aquilinus. vt ἀέπτιον πτερὸν, & ἀέπτιον κρέας apud Suid.

Ἀέτη, Fibula: vide paulo antè Ἀέτας.

Ἀετία, dicta olim Ægyptus ab Indo quodam Aeto: vnde gentile Ἀετθὺς & Ἀετήτης, vt ex Steph. tradunt v. l. Sed forsan scribendum Ἀτεία.

Ἀετθεὺς, Pullus aquilæ. dicuntur enim ἀετθεῖς, οἱ ἀετῶν παῖδες, quemadmodum πελαργιδεῖς nominantur pulli ciconiarum.

Ἀετίτης λίθος, Lapis aetites: de cuius vi & vsu Dioscor. lib. 5, c. 161. Pl. l. 10, c. 3, Tribus primis & quinto aquilarũ generi inædificatur nido lapis aetites, quem aliqui dixere gagaten. Itidemque lib. 30, c. 14, Lapis aetites in aquilæ repertus nido, custodit parturientes. Idem tamen lib. 37, c. 11, dicit, Aetites à colore aquilæ candicante cauda.

Ἀετίων, nomen proprium pictoris apud Luc.

Ἀετμα, Hesychio φλὸξ, Flamma.

Ἀετμὸς, eidem est τὸ πνεῦμα, Flatus, Spiritus. ab ἄω.

Ἀετίνυχες, herba quædam, teste eodem.

Ἀετὸς, οῦ, ὁ, Aquila: de cuius aui generibus Plin. lib. 10, c. 3, & Arist. Hist. anim. lib. 9, c. 32. Prouerbio dicitur ἀετὸς ἐν νεφέλαις, Aquila in nubibus: ὅτοι τῆς δυσαλώτου, vt Suid. vult. quoniam nimirum aquila quæ ad nubes subuolauit, capi nequit. Aristoph. tamen schol. adagium hoc dici innuit de re quæ longè cæteris antecellat. exponens enim hæc verba Aristoph. ὡς ἐν νεφέλαις ἀετὸς γενήσομαι, dicit, ἢ βασιλεὺς μέγας ὑπερέξω ἁπάντων, ὡς τῶν ἀετῶν τῆς ὀρνέων. Atque adeo ita accipiendam hanc paræmiam docet Aristid. in Panathen. his verbis, de Athenis loquens, ἀετὸν σ' ὢν νεφέλαις αὐτὴ ὁ θεὸς καθεῖ πόλει πάλαι πολίσματα. Alio prouerbio dicitur, ἀετὸν ἵπταθαι διδάσκεις, de iis qui sese peritiores docere conantur. Item ἀετὸν κάνθαρος μαθήσομαι, de iis qui sese potentiores, à quibus prius iniuriam acceperunt, vlciscuntur. Item ἀετοῦ γῆρας, de iis quæ etiam inueterata, sunt æquiparanda nouis: quoniam nimirum καὶ γηράσκων ὁ ἀετὸς ἀμείνων ὅτι πάντων ὄρνιθος, vt Suid. docet. ‖ Ἀετὸς autem τῆς οἰκοδομημάτων dicitur τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, dictum etiam ἀέτωμα, vt idem Suid. tradit. Hesych. ita vocari scribit τὸ κυμάτιον τὸ ὀν ῥοῖσις, cymation in suggrundis. forsan quia id aquilæ formam repræsentabat volantis: quamobrem & πτέρυγες eadem fastigia seu pinnaculæ nominata fuere. Allusit huc Aristoph. quum dixit πᾶς οἰκίας ἐρέψαθ' ὥστε ἀετόν. Vide & Ἀέτωμα paulo post. ‖ Hesychio est præterea τὸ ξυλοῦ τὸ κατὰ τὸν κτένα κῆμον ἕκαστον σδιέλον, vniuscuiusque radii in rota ferramentum. vt Poll. quoque lib. 1 ait, τὸ δὲ ἐφ' ἑκάστῃ κνήμῃ σδηρεοῦ, αὐτός. Obiter autem nota apud Hesych. κῆμος pro κνήμη. ‖ Item nomen herbæ in Libya nascentis, teste eodem Hesychio. ‖ Vide & sequens Ἀετοφόρος.

Ἀετοφόρος, Aquilifer, vt Bud. interpr. apud Plut. Intellige autem de aquilarum signis quibus in bello vtebantur. nam & ipsa vocabant ἀετοὺς. vt Xen. Pæd. 7, ἰὼ σ' αὐτοῦ σμικῶν ἀετὸς χρυσοῦς ὅτι δόρατος μακροῦ αἰωρεῖται μόρος.

Ἀεῦπαλέοισι, Hesych. exp. χαλεπῶς, δύνοις, Difficilibus, Grauibus, quod habet formam participii tanquam à verbo ἀεῦπαλέω.

Ἀετοιδὴς, εος, ὁ, Aquilinus. Item τὸ ἀετῶδες, Aquilarum genus, interdum etiam Mos Aquilinus.

Ἀέτωμα, ατος, τὸ, idem quod ἀετὸς peculiariter dictum de fastigio ædificiorum aquilæ volantis speciem repræsentante. Scribit enim Eust. ab aquila μέρος τῶν ναῶν vocari ἀέτωμα & ἀετὸς, διὰ τὸ ἐοικέναι πέρυξιν ἀετοῦ. Galeno in lexico Hippocrateo ἀέτωμα est τὸ εἰς ὕψος ἀνατεταμμένον τῆς ὀροφῆς ὡς ἂν τρίγωνον, illud quod triangulari forma supra tectum eleuatũ est. Suidas tamẽ dicit ἀετὸς & ἀέτωμα τε dici τὰ ἄνω ἱερῶν γράμματα καὶ πτέρυγας, vtens vocabulo generaliore ante πτέρυγας. Legitur porro hæc vox apud Hippocr. in libro De articulis, dicentem, ἀείλκειν πεῦ κλίμακα καὶ ἀετὸς τύσσιν πνὰ ὑψηλοῦ, ἢ ὥστε ἀέτωμα οἴκου. Vbi rursum Galen. τύρσεως nomine accipiẽdum ait πύργον, turrem: οἴκου autem ἀέτωμα esse τὸ ὑψηλότατον μέρος. nam ita vocari παῖς εἰς ὕψος ἀνατείνας τῆς ὀροφῆς τετραγωνοειδῆς.

Ἀετώσιον, Hesych. exp. λύπη μεμιγμένον, dolori & molestiæ mixtum.

Ἀεφαιέων, idem affert pro λαμπρῶν. forsan poeticè dempto ι, vt in ἀενάων, pro ἀεφαιῶν.

Ἀεχλῶτες. eidem sunt πένητες, Pauperes, Inopes. vel τοῦ μὴ τὸ οὐδὲν ἔχειν, quòd nihil habeant seù possideant: vel τοῦ μὴ τὸ ἀεὶ χάνειν, quòd semper hiante ore appetant opes. Infrà pro eodem ἀκτῶες.

Ἀέχοντο, idem affert pro ἄρμων, Impetum faciebant, seu Impetu currebant.

Ἀέω, Quæro. Hesych. enim ἄει affert pro ζητεῖ. Item Decanto, Laudo, Prædico. idem enim ἀείδει exp. ὑμνεῖται. quo sensu dicitur & ἀείδεται.

¶ Ἄζα, ης, ἡ, Fuligo: sordes ex ignis flammis adhærentes camino aut vasi. Hesychio non solùm ἄσβολος, sed etiam κόνις, παλαιότης, κόπρος ὑπ' ἀγγείῳ δυπμένατα, id est Puluis, Situs ex vetustate, Sordes quæ in vase remanferũt. quemadmodum Theocr. quoq; schol. ἄζαν dici scribit τὰ καταλειφθὲν ὑπ' τοῖς ἀγγείοις. Infrà Ἄζη pro eodẽ.

Ἀζαῖα apud eundem legitur, expositum φονεῦσι. Sed series alphabetica innuit scribendum ἀζηΐα. Sonat autem φονεῦσι, Inuida.

Ἀζαίνω, Arefacio, Sicco, Exicco. Suid. enim ἀζαίνεσθαι exp. ξηραίνεσθαι. Itidémque ἀζαίνθη Hesych. affert pro ἐξηράνθη quod est aor. 1 pass. augmento carens. Sed & ἀζήνασκε huc pertinet, quod idem affert pro ἐξήρανεν: (est enim aor. 1 act. Ionicus pro ἄζηνε seu ἤζηνε, vt πυφαστε pro ἔπυφε) necnon Ἀζήνησι, de quibus infrà.

Ἀζάλαι, idem Hesych. exp. νέαι, ἁπαλαί, Iuuenes, (vel Recentes) Teneræ. vt idem fit cum ἁπαλαί.

Ἀζαλέος, ου, ὁ, Aridus, Siccus. ξηρὸς, vt idem exponit. Hom. Il. λ, Πολλαὶ δ' δρῖς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ τε πθύκας Εἰσφέρεται. Et Od. ι, φέρε σ' ὄθερμον ἄχθος Ὑλης ἀζαλέης, ἵνά οἱ ποτιδόρπιον εἴη. Et Apollon. Argon. lib. 2, dixit ἰμάντας Ὠμοιὸ ἀζαλέοις, lora ex crudo & sicco corio. quemadmodum Hom. βοῶν ἀζαλέων vocat scutum sicco bouis tergore intectum: Il. η, Οἶσθ' ὅτι δεξιὰ, εἶσ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῶσιν βοῶν Ἀζαλέων. ‖ Hesychio ἀζαλέον est etiam ἄγαν ζέον, θερμόν, Admodum feruens, Calidum seu torridum. Secundum quã expositionẽ esset ex ᾱ epitatico & verbo ζέω. Est tamen potius deriuatũ ab ἀζαίνω seu ἄζω.

Ἀζάλη, eidem est νήνεμος γαλήνη, tranquillitas ventis furentibus carens. Vox compos. ex ἀ priuatiuo & ζάλη. Sed forsan pro γαλκὴν scribendum γαλκὴν, præsertim quum post νήνεμος apud eum sit hypodiaitole. Et tunc adiectiuum esset pro ἄζαλος, hoc est, Procellis & tempestatibus nullis agitatus, Tranquillus. Quidam interpr. etiam Multis procellis & ventis tempestuosis agitatus, Qui valde à tempestatibus vexatur: tribuentes τῷ ἀ ὀλίγιστον.

Ἀζανία, ας, ἡ, Locus in Peloponeso οὐ πάνυ πολύυδρος, ideóque sic denominatus ab ἄζω seu ἀζαίνω significante ξηραίνω, vt tradit Eust. Idem alibi Arcadiæ partẽ esse Ἀζανίαν ait, eiúsque incolas nominari Ἀζᾶνας. Stephanus quoque Arcadiæ partem esse scribit, denominatam ab Azane Arcade: eiúsque incolas vocari Ἀζανῆς, & Ἀζῆνας & Ἀζανίους. Ἀζανοὶ autem siue Ἀζανίοι, teste eodem Stephano, Phrygiæ vrbs est: cuius ciues Ἀζανῖται, & fœmin. gen. Ἀζανίδες.

Ἀζαίω, idem quod ἀζαίνω, sed magis poeticum. id est Arefacio, Sicco. Pass. Ἀζαίομαι, Areso seu Arefco, Siccor seu Siccesco. Hom. hymno in Venerẽ, Ἀζαίετο μὲν πρὸς πόδα τε χθονὶ δένδρεα καλὰ, Φλοιὸς σ' ἀμφιθέκ' ἠνθεῖ, πίπτοισι δ' ἄπ' ὄζοι, Τῶν δὲ χ' ὁμοῦ ψυχὴ λείπει φάος ἠελίοιο.

Ἀζάπα, Hesychio πτοιόνη, ptilana.

Ἀζαρεκπαπτὴς, teste eodem dicuntur apud Persas οἱ εἰσαγγελεῖς, qui deferunt ad regẽ nouos rumores aut crimina.

Ἀζάτη, eidem est ἐλευθερία, libertas.

Ἀζαυτὸς, ab eodem exponitur παλαιστὴς, palæstrita: item κονὶς, puluis.

Ἀζαχὴς t. 1, c. 1482, a

Ἀζεῖδὴς, patronymicum ab Ἀζελὴ, vt Ἀπρεῖδης.

Ἀζείω, Ferueo. Suid. enim ἀζεῖθαι affert pro ζέει. Vide & sequens Ἀζειρέω.

Ἀζειρέω, idem cum ἀζαίνω seu ἀζαίω, Sicco, Arefacio. Hes. enim ἀζειρεῖ affert pro ξηραίνει: addens etiam ξαίνει, Carpit. Suid. paroxytonos in hac signif. scribit ἀζήρει, simúlque per η, diuersam significationem tribuens ταῖς ἀζείρω, quod & ipsum paroxytonon apud eum est: Ἀζήρει, (inquit) τὸ ξηραίνει, ἀζείρει δὲ τὸ ζέει. Aliquanto tamen antè apud eum legitur, Ἀζείθει, τὸ ζέει· ἀζήρει δὲ, τὸ ξηραίνει. Constanter ergo scribit Ἀζήρω pro Sicco, Arefacio: inconstanter autem Ἀζείθω & Ἀζείρω pro Ferueo.

Ἄζειρος. Non variatus seu variegatus. Idem enim Suid. ἄζειρον exp. ἀποίκιλτον, eò quòd ζειρὸν dicatur τὸ ποικίλον. vel (inquit) τὸ ἄχρωστον, Non coloratum, Nullis distinctum coloribus. Apud Hesych. oxytonos scriptum ἀζειρόν, expositumque itidem ἀποίκιλτον. Idem tamẽ mox subiungit, Ἀζειροῦ, ἀζώστου ἢ πολυζώστου, Discincti, Multum cincti: id eriuans nimirum in hac signif. à ζειρῷ significante ζώνλω. Vtriusque significationis meminit Etymol. apud quem legimus non solùm, Ἄζειρον, ἀποίκιλτον· ζεῖρον γὰρ τὸ ποικίλον· οἱ δὲ τὸ ἄχρωστον: sed etiam, Ἀζείρου, ἀζώστου ἢ πολυζώστου, ἀπὸ τοῦ ζειρῷ quarum expositionum posterior habetur & in lex. meo vet. Nota autem obiter, apud Suid. oxytonos scribi ζειρὸν, apud Etymol. properispomenos ζεῖρον.

Ἀζεινον, Hesych. Phrygum dialecto vocari scribit πόῃρνα, barbam: mox tamen ἄζενον exponens γενειώνα, Cui prima lanugine obducuntur genæ. Prioris vocabuli nominatiuum Etymol. facit non ἄζενον, sed ἀζένα, vt docebo in Ἀζλώ.

Ἄζεο, Ionicè pro ἄζου: imperat. ab ἄζομαι.

Ἄζερος, Hesychio ἀγαθὸς, bonus.

Ἀζέσμοι. eidem sunt κυκνοι τῶν πτέρυξιν ὑπαπολαμβάνοντες ἀέρα. cycni alas explicantes & aerem excipientes. Pro quo infrà ex eodem habebimus Ἀζλωοί.

Ἄζετον, Siculi vocant ἄπιστον, Infidum, teste eodem.

Ἄζθυκτος, ὁ, ἡ, Nõ iugatus nec cõiũctus. idẽ quod ἄζυξ.

Ἀζεχὴς, Hesychio teste, est σκληρὸς, Aridus: vel χαλεπὸς, Difficilis & grauis. Idem ἀζεχὲς affert, pro ἀδιάλειπτον, Non intermissum, Perpetuum. Eodem significatu suprà habuimus Ἀζαχὴς, & infrà Ἀζηχὴς, ex eodem.

Ἄζη, idem quod ἄζα suprà, & Ionicè pro eo vsurpatum, vt videtur. Ab Hesychio exponitur ξηρασία, μανιορτὴς, ἀρρὼς, Ariditas, Puluis, Situs vel putredo ex humiditate. quemadmodum Homeri quoque schol. ἄζῃ exp. ξηρασία vel ἀμίωπ, in hoc loco Od. χ, σάκος ἀρὺ γεῖρον πεπαλαγμένον ἄζῃ. Vbi quidam ἄζῃ πεπαλαγμένον accipiunt etiã pro κεχρωσμένον ὑπὸ μελαγίας, vt annotat schol. Nicandri, qui itidem ab Antigono ἄζλω exponi ait τὸ ὀλίγεσθαι τῶ σώματος καὶ μελαγίαν, à Demetrio τὸν ξηρασίαν, in hoc loco Theriacõn de phalangio myrmecio, à formicæ similitudine denominato, Δείρῃ μὲν πυρόεν, ἄζῃ γε μὲν εἴσατο μορφήν. Ipse verò ἄζῃ ibi exponit τὴν ὑπὸ σήψεως μελαγίαν τῶ μύρμηκος ἢ ξηρασίαν, nigrori ex putredine orto aut squalori. Nigredinis certè aliquam significationem habet, & eius quidem quæ est eorum quæ inarescendo fiunt nigriora. vnde etiã subiungit mox, Ἀγαλέη σ' ὀλὸ τυτθὸν ἀείρεται αὐχένα κόρυν.

Ἀζηλὶς, in curru dicitur τὸ ὑπὸ τῆς ἀσπιδίσκης κατὰ τὸν τόνον κεκαμμένον, vt tradit Poll. lib. 1. Pro quo Hes. habet Ἀζῆρις.

Ἀζηλόεν, Suid. dici scribit τὸ μέλαν, nigrum. vt ἄζῃ quoque pro μελαγία accipi dictum est, & tali quidem nigredine qualis eorum est quæ inarescunt & squalescunt.

Ἀζηλος,t.1,c.1401,e. Ἀζηλοτύπτης,ibid.b.
Ἀζηλότυπος,ibid.
Ἀζήμιθρον,Suidæ & lex.meo vet. idem quod ἀζήμιον.
Ἀζήμιος,t.1,c.1405,c. Ἀζημίως,ibidem,d
Ἀζήμιοι,Hesychio πνοαί,Flatus,Venti.
Ἀζήν,ένος,ὁ, Barba.πώγων, καὶ φρύγας,inquit Etymolog.qui etiam annotat,facere genit. ἀζένος, vt ἀδιλῶ ἀδένος, αὐχλῶ αὐχένος:& à quibusdam dici hinc esse ἀίζηος, quo significatur iuuenis qui pubertatis annos attigit. Hesych.haber ἄζενος in nominatiuo casu,non ἀζλῶ,vti suprà annotatum est. Item Ἀζήν,Ionicè pro Ἀζαν,gentile seu ἐθνικὸν nomen est. Dicuntur enim Ἀζῆνες siue Ἀζᾶνες,ii qui Azaniam incolunt,vt Steph.& schol.Eurip.annotant,necnon Eust. Ἀζῆνία autem in Attica est δῆμος τῆς Ὑπποθωντίδος φυλῆς: cuius δημότης vocatur Ἀζηνιεύς,vt idem Steph. tradit,cúmque eo Hesych. & Suid.necnon Harpocr.
Ἀζήνασκε,Ionicè pro ἄζησε seu ἤζησε, vt ὤσασκε pro ὦσε, τύψασκε pro ἔτυψε:aor.primus act.verbi ἀζαίνω, vt suprà docui. Similiter ἀζήνησι poeticam & Ionicam paragogen τῆ σι habet pro ἀζήνη,vt λάθησι pro λάθῃ: apud Nicand.in Ther.ὅταν ὕδωρ Σείριος ἀζήνησι, quū aquam sirius arefacit seu exiccat. id est,facit vt loca aquosa exsiccentur & inarescant ardore illo vehementi. Sunt tamen qui ἀζήνασκε malint dicere esse præt. imperfectū thematis Ἀζηνάσκω.
Ἀζηνεχές,perperam in v.l.scriptum pro ἀζηχές.
Ἀζήνησι,vide in Ἀζήνασκε paulo anté.
Ἀζηνία & Ἀζηνιεύς,vide post Ἀζηνή.
Ἀζηνοὶ, Hesychio sunt κύκνοι παῖς πέρυξιν ἀπολαμβάνοντες ἄνεσε. quo significatu suprà ex eodem habuimus Ἀζέσμοι.
Ἀζηνοὶ, vide Ἀζόκρητος paulo infrà.
Ἀζῆνες, Hesychio est τῶ ἁρμαπόνου ξύλον, lignum quoddam currus.pro quo suprà ex Poll. ἀζηνής.
Ἀζηρος,Non siccus. Ita v.l.fortassis pro ἄξηρος.
Ἀζήρω, Arefacio,Sicco. Vide in Ἀζηρέω suprà.
Ἀζησία,dicta Ceres, ἀπὸ τῶ ἀζαίνειν τοῖς καρποῖς, quòd fructus & fruges arefaciendo ad maturitatem perducat, vt annotat Hes. At Suid. Ἀζησίαν vocari scribit Proserpinā, & Ἀμαθᾶν eius matrem Cererem: indéque prouerbio dici ἡ Ἀμαθᾶ τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν, de iis qui diu aliquid quærunt, ὅθεν ἐπὶ πολυχρονίας ζητήσεσι χρωμθίοιεν.
Ἀζῆται, Hesychio οἱ ἐγγύτατοι τῶ βασιλέως, qui proxime regem sunt.
Ἀζητητος,t.1,c.1407,a
Ἀζητός, Suidæ ὁ σεβαστός, Venerandus, Venerabilis. ab ἄζομαι significante inter alia σέβομαι & αἰδέομαι. Sunt qui hæc aspiratè proferenda dicant.
Ἀζηχές,t.1,c.1481,f
Ἀζηχεσε, Hesychio ἐκρέα, πυκνά, Velocia,Densa & conferta, seu crebra.
Ἀζῶ, Serui, Famuli.nam καλοῦσι τοὺς οἰ δοῦλοι(vt ex Clitarchi γλώσσαις refert Athen.lib.6.) ἄζοι καὶ θεραπόντες, καὶ οἰκόλουθοι ἢ ὁμόσιτοι, καὶ ὑπηρέται ἐπὶ τὴν πέλμονες καὶ λάτρεις. Ibidem Seleucus ἄζους nominari scribit παῖδας θεραπαίνας καὶ ὅσους θεραπόντας, Famulas & Famulos, Ancillas & Seruos. Itidem est apud Eust.
Ἀζόκρητος, teste eodem Eust. dicitur ἡ ξηρασία, Ariditas, ἀπὸ τοῦ ἀζῶ. Pro eodem verò & ἀζόκρητος dici testatur idem, vt αἰεὶ pro ἀεὶ, αἰέλιος pro ἀέλιος, αἰζηὶς pro ἀζηὶς. Vbi etiam nota Ἀζηὶς : pro quo tamen frequentius αἰζηὶς dicitur, id est Iuuenis: ἀπὸ τὸ ἄρον ἢ ἀεὶ ἄρμα τῆ ζέειν, facta compositione ex ἀ epitatico & verbo ζέω.
Ἀζομαι,t.1,c.122,e,f,g. Vide & Ἀζῶ infrà.
Ἀζον. Hesychio μέλαν,nigrum seu atrum. quo significatu suprà αἰζηλόεν habuimus ex Suida. Exponit etiam ὑψηλὸν, Altum,Celsum.Priore in significatione aliquid affinitatis habet cum ἀζῶ significante ξηραίνω : in posteriore,cum ἄζομαι siue ἄζομαι significante σεβομαι.
Ἀζὸξ,eidem est ὕλη,Materia vel Sylua.
Ἀζυγία,t.1,c.1393,c. Ἀζυγία,ibidem,d
Ἀζυγίν,Ionicè pro Ἀζυγία dicitur.
Ἀζυγος,t.1,c.1393,d
Ἀζυγίτης ἄρτος, afferunt v.l. ex Leuit. c.7, pro Panis infermentatus.Sed sciendū est, pro ἐπ' ἄζυμοις ἀζυμίτοις, quò respexerunt, Complutensem editionem habere ζυμίτοις,assentiente etiam versione textus Hebraici.Certè ἀζυμίτης dici non potest,sed potius ἄζυμος.
Ἄζυμος,t.1,c.1407,f. Ἄζυξ,t.1,c.1393,c
Ἀζῶ,aspiratum significat Veneror, Colo,σέβομαι: tenuatum autē, Ἀζῶ,Sicco, Arefacio, vt tradunt Etymolog. & Eustathius,deriuantes illud à ἀείζω,(quoniam videlicet ὃν σέβομεθα, ζῶντ' ὑποχωροῦμεν) hoc autem ex α priuatiuo & ζαὶ,quoniā ἐξ ἧς ἐστέρηται τοῦ ζῆν. Hesych. quoque meminit huius differentiæ.nam ἀίζετο μὲν ὀξὺ ῥαίνετο ait ψιλῶς scribi & proferri : quum verò significat ἀνῳ ἠρέτο καὶ σέβετο,efferri & σεσεῶς.similū; exempla affert vtriusq; significationis.prioris quidem,hoc ex Il.ο,de populo arbore succisa, Ἡ μὲν τ' ἀζομένη κεῖται παραμοῖο πεσοῦσα. posterioris autem,hoc,ex Il. ε,Ἀλλ' ὁ γὸ οὐδὲ θεὸν μέγαν ἀίζετο. Attamen hoc discrimen apud eum non semper obseruatū comperitur. nam aliquoties hoc posterius tenui spiritu apud eum scriptum legitur,veluti quum dicit, Ἀζέο, οὐτερέπτυ, σέβου, ὀλκαῖον ἀίρομαῖον. Et mox, Ἄζεσθαι,σεβεσθαι. Item, Ἀζομένη, ξηραινομένη,οὐρεσιφοίτη. Porro notandum est,verbi ἀζῶ rarum admodum esse vsum: ideóque Homerum pastiua semper voce vti. Sophocles tamen actiua vsus est , ex quo Eust.affert,οὐδὲν ἀζοντα,exponens itidem σεβόμενον. Hesychius certè ἀζῶ exponit tantùm ξηραίνω:(nulla facta mentione alterius significationis)cuius exemplum apud Hesiodum est, dicentem,γραῖαν σείριος ἀζεῖ,arefacit,ξηραίνει. ¶ Ἀζοίμιν,idem Hes. affert ex Eurip. Λίκτυϊ pro ἀγανακτοῦμεν. quemadmodum ἀγάζομαι quoque non solùm pro σέβομαι & θαυμαζῶ ponitur , verùm etiam pro ἀγανακτέω καὶ βαρέως φέρω. ¶ Ἀζῶ non solùm ψιλοῦται ὅθεν τὸ ἀζεν significante ξηραίνειν, verùm etiam ὅταν ἀδρμά τι δηλοῖ, καὶ τὸν εἰπόντα ὅτι Ἀζεν, τὸ εὐθρόως φερεσπνεῖ πρὸ τοῦ τι θερμοῦ,inquit Eust.pag.983. Meminit huius significationis Etym.quoquè à qua est verbale Ἄδημα. Vide & τ.1,c.122,c.
Ἀζωλεῶ,Indignor, Ægrè fero, Succenseo. Hesych. enim ἀζωλεῖ affert pro ἀγανακτεῖ. Similiter ἄζομαι pro ἀγανακτεῖν accipi,annotaui ex eodem in præcedente ἄζω.
Ἀζωνος,t.1,c.1415,b. Ἀζωος,t.1,c.1390,c
Ἀζωπος,Hesychio αἱ ξηραὶ ὀπὶ τῆς θεωρίας,siccæ ex contemplatione.compos.ex ἀζα siue ἀίη & ὠψ.
Ἀζωρος,eidem est ὁ οὔκρατος οἶνος , vinum bene temperatum.ζωρὸν enim meracum & ἄκρατον significat.Eodem nomine dictus fuit gubernator Argo nauis , teste eodem.Meminit & Suid.
Ἀζωτος,t.1,c.1410,c. Ab Hesychio exponitur etiam ἄσυλος,αὔσυλος.
Ἀζωτες,Hesychio οἱ μὴ εἰς τὸ συνεστῶτα παρόντες, qui non adsunt stato tempore. Id enim significare velle videtur iis verbis:& ita aliquid affinitatis habet cum ἄζωστος & ἄζωτος significante Imparatus,Non expeditus.
Ἄζωτος , idem cum præcedente ἄζωστος, Discinctus , Non cinctus.Etymol.& lex.meum vetus ἀζώτης dici scribit παῖς αἰσχυνομένας γυμνάκας, ἢ αἰσχυνόμενος , mulieres quæ vestimenta & velamina pudendorum sustulerunt , ideóque impudentes & inuerecundas: vel etiam παῖς ἀνεπείμενος,Non paratas,Non accinctas & expeditas.quoniam videlicet quum rei alicui exequendæ parabantur,accingi olim solebant. Ab isdem ἄζωστος τοῦς exponitur ἢ αὐτοπλίφος. quo vocabulo videntur intelligere πεῦ αὐτερμάτεον, hoc est,cui no ὑπὸ ἕρμα τι μαχεῖρα ἔνυδεν, secundum Homerum. ¶ Ἄζωστον Hesych.exponit ἀδίωστον:à ζώω seu ζάω,viuo. ¶ Ἄζωστος,est etiam vrbis nomen:cuius ἐθνικὸν est Ἀζώστος, vt Steph. tradit, & idem Hesych.
¶ Ἀη , Hesych. exp. ἔπνει, ἐφύσα, Spirabat, Flabat. Est imperf.verbi ἀημι. Hom. Μῆνα δὲ πιστὰ ἄλληκτος ἀηνόσι.
Ἀηρε,idem affert pro ἤρανθη. quod habet Ionicam resolutionem vocalis circumflexæ, qualis propemodum est in ἐάρη pro ἤρη.
Ἀηδία,idem affert pro λείαν,λάφυρα,Prædam,Spolia.
Ἀηδᾶς, Suidæ ὁ δεσπότης,dominus. quo significatu suprà habuimus Ἀέδωνις. Verùm quum non suo loco posita sit ea vox , sed post Ἄηπτος , ante Ἀέδας , suspecta est , & ambiguum scribendúmne Ἀηπτός,an potius Ἀιδᾶς. Hes. certè habet Ἀϊδᾶς .
Ἀηδέω,t.1,c.1434,c. Ἀηδής,ibid.c
Ἀηδία, ibid.d Ἀηδιζομαι,ibid.e
Ἀηδόλα apud Hesych. legitur expositū ἀδίλω,ἀφροστοιῶν: sed non sine mendi suspicione.
Ἀηδόνεσσ,t.1,c.122,c. Ἀηδονία,t.1,c.1436,h
Ἀηδονιές,t.1,c.122,d. Ἀηδονὶς,ibid.c
Ἀηδόνος,ibid.e. Ἀηδὼ,ibid.c
Ἀηδῶν,ibid.a. Ἀηδῶς,t.1,c.1434,c
Ἀήθεια,t.1,c.1098,g. Ἀήθες,ibid.f
Ἀηθέω,ibid.g. Ἀηθέω,ibid. Ἀήθης,ibid.f
Ἀήθη,Ionicè pro ἀήθεια,apud Hippocr.in lib.περὶ ἱερᾶς νόσου.
Ἀήθως,t.1,c.1098,g
Ἄηκης, Acim non habens, Cui cote non est facta acies, seu Qui cote non est factus exacutior. id est Non acutus,Obtusus,Hebes.vt Suid.ἀήκες dici ait τὸ μὴ ἠκονημένον ξίφος.addendum enim μή. nisi fortè ἄ hic velit esse epiteticon.
Ἀήκτον, apud Tarentinos συκοῦν ἐπιθέτου, teste Hesychio. Forsan Sica seu Sicula, Pugio. ea enim gladiolorum genera sunt.
Ἀημα,t.1,c.617,b. Ἀήματι,ibid.d
Ἀήνδρατι,ibid.a & d
Ἀημελία,ἀεὶ ἡ, Immitis & immāsueta animi affectio.Item Molestia animi,ἀηδὴς φορὰ seu ἀηδία, vt exponit schol. Soph. in Aiace, pag. 14, τὴ δ' ὀνομάκαστα τῆς ἀημελίας νυξ ἡδὲ βάρος; cuius loci hunc esse sensum ait , πᾶσιν βάρος ἐλαβεν αὕτη ἡ νὺξ ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἀηδίας: Verùm pro hoc ἀημελίας scribitur etiam ἀμελίας , & quidem in ipso contextu.
Ἄημι,t.1,c.617,c
Ἀίνωδ,Hesychio δένδρα μικρὰ ἄκαρπα, Arbores paruæ quæ nihil fructus ferunt , Arbusculæ infrugiferæ , Arbusta sterilia.
Ἀήναι,t.1,c.618,a
Ἀίνιές,Suidæ τὸ εἰδῆτον,τὸ λαμπρόν, Perenne,Clarum. Apud Hesych.verò legitur Ἀίνιες,αἰδῆτον,λαμπρὸν,ἄθλιον.
Ἀήπτου,eidem Suidæ τὸ μὴ καρδῶν,Immite,τὸ μὴ ἤπιον.
Ἀήρ,aer,t.1,c.129,g. Ἀὴρ,caligo,t.1,c.130,c. Ἀὴρ, halitus,ibid.g. Ἀήρ,pars balnei,ibid.
Ἀήρις, Hesychio καῦμα, ὁμίχλη, Ardor seu æstus, Nebula seu Caligo.
Ἄησις,t.1,c.617,b
Ἀήστατος,Doricè pro Ἀήστητος,Inuictus. Apud Suid.Ἐμμὶ δ' ἀήστατος πάμ τιν ἀφ' οὗ ἤλθομαν.
Ἀήσυλος, Orion apud Etymolog. pleonasmum habere τῶ σ scribit pro ἄσυλος,ab ἄσυλ significante βλάβη. exponit autem ὁ ὑλοτομήσας καὶ ἄπονος, In quo peccatum est, inconueniens. Hesych. quoque ἀήσυλα exponit,ἀβλάβεια, ἀμέρωτα, οὐ κακοῦντα, vt Etymologus rurtum ἄδικα καὶ ἀμαρτωλά, ἄτακτα, μεθύ: qui aliud etiam etymon affert , nimirum ἀήσυλα dici τὰ μὴ πεπονθότα, facta compositione ex α priuatiuo & verbo ὑήθω. vt idem fit quod ἀνδῆ, molesta & ingrata. Verisque etymi Eust. quoque meminit, exponens βλαπτικὰ, & ἀηδῆ: in hoc loco Homeri Il.ε, ἄφρονα κοὐρίδιον Οὐλοιοθρίων, τ' αἰεὶ ἀήσυλα ἔοργα μέμληλε. Vbi schol.quoque exponit,ἀδικα,ἁμαρτωλά,τὰ μὴ πρέποντα: seu τὰ μὴ ὑφαινόμενα,ab ὑήθω. Talia suprà sunt ἀεικέλια ἔοργα.& ἀνοίκεια ἔργα. ¶ Etymol.rursum ἀήσυλον exp.ἀλαμπὲς,κακὸν,ἀνόσιον.
Ἀήσυρον,Hesych.exp.κοῦφον,ἐλαφρὸν,Leuem, Agilem:Suidas præterea λεπτὸν, μανῶδον, Tenue, Sublime, ἀπὸ τὸ ἀέρα σύρεσθαι, inquit : afferens hoc hemistichium, de aurum genere,ἀήσυρον χρυσὸν κάμψῃ. Eustath. quoque ἀήσυρον exp. κοῦφον, deriuans ab ἄω significante Flo, afferensque ex Æschylo ἀήσυροι μύρμηκες : pro quo suprà habuimus Κέσυροι. Similiter Etymol. & lex. meum vetus tradunt à quibusdam hoc ἀήσυρον exponi κοῦφον, ὑπὸ ἀέρος φερόμενον, quum prius exposuissent ipsi ἀδένες , κενὸν , μάταιον,ἀνόσιον,ἀκόλαστον.
Ἀήται,t.1,c.617,b. Ἀήτη,ibid.c
Ἀήτης,ibid.b. Ἀήτου,ibid.c
Ἀήτορες, Ventis fluens, seu Ex quo flucte venti exoriuntur. Plato in Cratylo,disputās de etymo vocabuli ἀὴρ, inter alia ἀέρα nominari ait quasi ἀητόρημα, hoc est πνευματόρρυσιν, (poetæ enim τὰ πνεύματα vocant ἀέητας) quia πνεύματα δὲ ἀυτῶ γίνεται ῥέοντος. Vox est fictitia.
Ἄητος, Flatibus & ventis expositus seu peruius. Suidas enim ἄητον dici tradit τὸ καταπνεόμενον: nisi fortè scribendum ἀήτου. ¶ Eidem ἄητος est ὁ ἀκόρεστος,Insatiabilis,Inexsaturabilis. vt Hesychio quoque ἄητοι sunt ἀκόρεστοι, ἄπληστοι, inexplebiles : ἀπὸ τοῦ πνεῖν. Itidem Etymol. ἄητον expon.ἄπληστον,ἀκόρεστον,subiungens, καὶ ἀσταθὲς ὄμοιον. quibus verbis ad etymon alluisse videtur. Idem Etymol. exponit præterea δεινὸν, ἄρδυ, μέγα : Hesych. πολύ. quibus accipi potest modis in hoc loco Homeri Iliad. φ, Τίπ' αὖ ὦ κυνόμυια θοὴ τῆς ἔρεδι ξωστεκάνεις, Θάνατος ἄητον ἔχουσα; Similiter idem Hesych. ἀήτης Æschylum in Athamante pro μεγάλας vsurpasse annotat. Idem quum ἄητον exposuisset insuper ἀβλαβές, Illæsum, subiungit, οἱ δὲ ὁρμῶ : acsi substantiuum quoque esset. Nisi fortè scribendum est ὁρμῶν , vt sit tertia persona dualis in præterito imperfecto verbi ἄημι, quemadmodum ἄητο exponitur ἐπνέετο,ὥρμα, in hoc loco Homeri Iliad.φ, δύκα δὲ σφιν ὀνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο. Huc referunt v.l.& hunc locum Philippi Epigr.lib.1,pag.41, Ὅτ' ἐξ ἀήτου Λίβυος, ἐν ζαοῖς νότου Σωνεφαῦν πόντος. Est tamen genitiuus ille potius ex Ἀήτης.Infrà Ἀητής.
Ἀήτηπτος,t.1,c.1478,f
Ἄηπτος , idem cum præcedente ἀήστατος, Inuictus. Affertur enim ex Philone ἄηπτος φύσις pro Inexpugnabilis natura.
¶ Ἀθαμαρῆς, Hesychio sunt αὐθάδεις, ἀναιδῆς, item ἀκριβεῖς, Contumaces, Contemptores, Qui omnia ad vnguem exigunt & exquisitè omnia ponderant. Pro quo in lex.meo vet. Ἀθηρεῖς.
Ἀθαμείς,vide in Ἀθεμής.
Ἀθαλάσσος,t.1,c.1489,g. Ἀθαλάσσωτος,t.1,c.1490,f
Ἀθαλαττος,t.1,c.1489,g. Ἀθαλάττωτος,t.1,c.1490,f
Ἀθαλδον, Hes. affert pro ἐτύχανον: subiungens, πτὲς δὲ ἀθαλδῶνον:forsan aliam scripturam indicans.
Ἀθαλνής,Non virens,ideóque Aridus. μεμαραμμένος, καταψυχθείς.B.ex Plut.
Ἀθαλπέως , Sine calore seu æstu. Hippocr. De victu in morb.acut. ἐκκομιθείσαι τῶ μὴ χειμῶνος, ἀραιῶς, τῶ δὲ θέρους, ἀθαλπέως.Ionicum porro est hoc ἀθαλπίως pro ἀθαλπῶς,à nomine adiectiuo ἀθαλπής,Expers caloris.
Ἀθαμαντάδης, Ἀθαμαντικὸς, Ἀθαμαντὶς,vide in sequ.Ἀθάμας.
Ἀθάμας,νθος,ὁ,Athamas. nomen proprium. Introducitur is in tragœdiis coronatus, veluti victima mactandus ob filium Phryxū : ab Hercule autem interu entente & Phryxum viuere nuntiante liberatur. Vnde apud Aristoph.in Nubibus Socrati coronam offerenti Strepsiades ait δοὺ τί στέφανον; Ὦ σοφὸν με τὸν Ἀθάμαν θ' ὅπως μὴ θύσουσι: metuens videlicet ne idē sibi quod Athamanti mactando accideret. Vnde patronym. Ἀθαμαντάδης, filius Athamantis,apud Suid. Et Ἀθαμαντὶς,itidem patronymicum,sed fœminum vt Ἀθαμαντὶς κούρη apud Apollon.Rhod. Filia Athamantis, Helle nimirum. Alioqui Ἀθαμαντὶς est etiam nomen vrbis Iouicæ, ab Athamante conditore. Item in herbarum catalogo apud Dioscor.lib.1,cap.3,legitur, μεῖον τὸ καλούμενον Ἀθαμαντικόν.Itidémque apud Plin.lib.20,c.23 , de meo, Nobilius Athamanticum vocant illi, tanquam ab Athamante inuētum: hi,quoniam laudatissimum in Athamante reperiatur. Est enim Athamas mons Phthiotidis.Vnde apud Hom.πεδίον Φθίης Ἀθαμαντικόν. Marcellus tamen Virgil.opinatur legendum Ἀθαμανικόν, quòd in Athamania nascatur,regione Thessalica secundū quosdam, secundum alios Illyrica : cuius incolæ Ἀθαμᾶνες nominantur,teste Steph.
Ἀθαμβεῖ,t.1,c.1552,f. Ἀθαμβὴς,ibid.e
Ἀθαμβία seu Ἀθαμβεῖν,ib.f. Ἀθαμβος,ibid.e
Ἀθανάα,Doricè pro Ἀθηναία : hoc autē pro Ἀθηνᾶ, Minerua. Similiter δίκν Ἀθανᾶν quidam apud Athen. lib. 14 dicit pro Ἀθηνᾶν.
Ἀθανασία,t.1,c.1569,c. Ἀθανατίζω,t.1,c.1566,h
Ἀθάνατος,ibid.e. Ἀθανατος,t.1,c.1500,d
Ἀθάνεα,t.1,c.135,d. Eadem Ἀθάνη vocatur Atticè, Æolicè autem Ἀθήνεα, vt tradit scholiast. Aristophanis. Hesychio est πυρίνη πλοκάνη, seu ὁλόκυρος πλοκάνη πυροῦ,καὶ

πολτῶδες π: Suidæ ἄλδηρον ἡ μιδῶν, farina cocta.

Ἀθαρὲς autem, est species seminis, vt Varin. refert. pro quo apud Suid. legitur ἀθέρες.

Ἀθαρέως, Hesych. affert pro Ἀκριβῶς, Exactè, Ad vnguem. Pro quo in lex. meo vet. legitur ἀθειρέως.

Ἀθάρης, teste eodem Hesychio, ὅθι γυναικός, est ἄφθορος, incorrupta: (quo sensu infrà Ἀθάλεος habebimus ex eodem) ὅθι σιδήρου autem, στερεός, Firmus, Rigidus.

Ἀθαλεῖ, idem Hesych. expon. ἀδικεῖ, παρανομεῖ, Iniuria & contumelia afficit.

Ἀθάλεοι, eidem sunt οἱ μὴ δι' ἡδονὴν παρθενεύοντες, Quibus virginitas nondum rapta est, Intactæ, Inuiolatæ, Incorruptæ, Adhuc virgines: vt Ἀθάλως paulo antè. Sed addit, à quibusdam exponi etiam μὴ δεδεμένοι ἐρῶντες. quæ verba suspecta sunt.

Ἀθαρσής, t.1, c.1503, b. Ἀθαυμαστ, t.1, c.1514, f

Ἄθε, aduerbiũ ἀντὶ τοῦ σημαντικοῦ, pro οὖν, Vtinã, teste Suida. Sed forsan scribendum ἄφε.

Ἀθέαμων, t.1, c.1507, f. Ἀθέατος, ibid. h

Ἀθεή, c.1, c.1531, c. Ἀθέκα, ibid. b

Ἀθείαστος, t.1, c.1535, e

Ἀθειρεως, Exactè, Exquisitè, Ad vnguem. ἀκριβῶς, vt exponitur in lexico meo vet. & apud Etymologũ: nam ἀθειρὲς (inquiunt) dicitur τὸ ἀκριβὲς, Exactum, Exquisitum. Apud Hesych. pro eodem habetur Ἀθαρέως.

Ἀθειρὴς, siue Ἀτειρὴς, dicitur vel ὁ ἄγαν θειστικὸς, vel ὁ ὑπερόπτης, vel ὁ θαυμαστὸς, inquit Hesych. Idest, vel Qui nimis metere amat, vel Contemptus aut Contemptibilis, vel Mirabilis, Admiratione dignus. Verùm pro illo ἀπειρὴς procul dubio reponendum ἀθειρὴς: præsertim quum apud Etymol. & in lexico meo vet. reperiam, Ἀθειρὴς, ὁ ἄγαν θειστικὸς, ἢ λαμπρὸς, ἢ ὁ μὴ φροντίζων καὶ ὑβριστὴς, ἢ ὁ δι' ἡδονὴν πάθος ἀφρούμενος. Sciendum porro in illo meo lexico ver. πρῶτε in illo Ἀθειὴς superpositum esse η, ad indicandam duplicem scripturam. Et certè paulo antè ibi legitur Ἀθηρὴς, expositum θαυμαστὸς, ἀκριβὴς, ὑπερόπτης, αὐθάδης: pro quo apud Etymol. perperà scriptum est Ἀθαμὲς, apud Hesych. Ἀθαμαρής. Rursum in illo meo lex ver. ἀθειρὲς exponitur etiam Exactum, vt docui in præcedente aduerbio.

Ἀθελβάζειν, Hesychio δηνεῖν, Colare seu Percolare, Percolum transfundere. Pro eodem ἀθελβειν dicitur.

Ἀθέλβειν, idem cum præcedente ἀθελβάζειν, Colare. Idem enim Hesych. Ἀθελβεται expon. δηνεῖται. Idem præterea peri spromenos ἀθελβειν ex Nicandro affert pro ἕλκειν, trahere. Sed pro eo scribẽdum ἀθέλγειν, si vera sunt quæ in eo verbo annotabo ex Eroticano.

Ἀθέλγω, Sugo, vel Mulgeo, Suctu vel mulctu detraho. Hesych. enim ἀθέλγει exp. ἀμέλγει: & mox ἀθέλγηται affert pro θηλάζηται, addẽs etiam, ἢ θηλίζηται. Erotianus quoque pro Suctu detraho, vel Traho veluti sugendo, poni indicat. Annotat enim, Bacchium ἀθέλγηται apud Hippocratem exponere θηλάζηται ἢ ὀπταστάτα: Epiclem verò, ὀκπτιζηται καὶ ὀκθλίβεται: atque ita Nicandrũ quoque ἐξηγεῖσθαι. Vnde suspicor apud Hesych. scribendum esse, Ἀθελγηται, θηλάζηται ἢ ἐκθλίβηται. Galenus autem apud eundem Hippocr. ἀθέλγεται exp. παρεῖται, διεκλύεται, Exolutur. Legitur porro verbum hoc apud Hippocr. initio libri De humoribus.

Ἀθέλιμοι, Hesychio κακοί, Mali, Improbi: itidémq; Suidæ.

Ἀθέλιμον, idem affert pro ἄκοσμον, κακὸν, Indecorum, Malum, seu Incompositum, Improbum.

Ἀθελξις, pro attractione poni videtur in hoc loco Hippocr. De articulis, ἰῶ δὲ ἡ ἑτέρη γναθος ἀξιστίκη, ὡς ἑτέρως χρὴ τὴν ὀπὴ δεῖν ἀλγ. κἂν μὲν ὀρθῶς τις καταρθωσηται, καὶ ὀπὴ τρεμόμενον ὡς χρὴ, παχεῖα μὲν ἡ ἄθελξις, οἱ δὲ ὀδόντες ἀπνεές γίνονται· ἢν δὲ μὴ, χρόνιωτέρη μὲν ἡ ἀθελξις, διεστροφὴν δὲ ἴσχουσι, οἱ ὀδόντες δὲ καὶ σιαφεῖ καὶ ἀχρηῖοι γίνονται.

Ἀθελω, Nolo, v.l.

Ἀθεμιτέω, ῶ, Lasciuio, Intemperans sum. Hesych. enim ἀθεμιτοῦσα affert pro ἀκολαστεύουσα.

Ἀθεμέλιος, t.3, c.1530, h. Ἀθεμιλες, ibid. d

Ἀθεμιστέω, t.3, c.1529, d. Ἀθεμίστος, ibid.

Ἀθεμιτος, ibid. b. Ἀθεμιτουργία, ibid. d

Ἀθεμιτος, t.3, c.1530, c. Ἀθεος, t.1, c.1530, g

Ἀθεοτης, t.1, c.1531, b. Ἀθεοπτυσία, t.1, c.1542, f

A Ἀθεοσέπυπος, ibid. g. Ἀθερεγλυφὴς, t.1, c.134, f

Ἀθερες, vide in Ἀθήρ. Ἀθερηγλυφὴς, t.1, c.134, f

Ἀθερὴς, Exactus, Exquisitus. Item, Stultus, Inconsideratus, Impius. Hesych. enim ἀθερὲς exp. non solùm ἀκριβὲς, sed etiam αἰσχρὸν, ἀθέσμον. Idem τὸν σίδηρον ἀθερῆ dici innuit ὅταν θερίζῃ, quum metit: (vt suprà ἀθειρὴς expositum est ὁ ἄγαν θειστικὸς) exponens etiam θερεπικὸς, ἐξιά: addénque mox, ἢ ὅθι τα χρῶν: item, ἢ ὁ δι' λαμπρὸν πάθος ἀφρούμενος. Vide & Ἀθειρὴς suprà.

Ἀθερίζω, t.1, c.135, a. ¶ Ἀθερίσαι, Hesychio est non solùm ἀφρονήσαι, sed etiam καθυπνῶσαι, quemadmodum Etymol. quoque exp. non solùm ὀλιγωρῆσαι, sed etiam καθυπνῶσαι, Sopire seu Consopire. Idem Etymol. ἀθερίζειν expon. non modò ἄγαν καταφρονεῖν, ἀφρονησεῖν, (vt ἀθερὴς quoque inter alia significat ὁ μὴ φροντίζων, ὑπερόπτης) verùm etiam μεμπτεῶσαι, Conqueri vel Incusare. ¶ Ἀθέριστον Suid. expon. & ἀποδοκίμαστον. quod erit ab ἀθερὴς significante ἀκριβὴς, & declarabit Ad vnguem exige, Exactè examina.

Ἀθεριὰ, siue Ἀθερίν, & Ἀθερῖνος, t.1, c.135, c

C Ἀθερὶξ, ibid. g

Ἀθερίξαι & Ἀθερίσαι, ambo sunt ab ἀθερίζω: sed prius Doricum est, vt ἀγχίξαι iidem dicunt pro ἀγχίσαι ab ἀγχίζω, & πυκίξαι pro πυκίσαι à πυκίζω.

Ἀθεριστος, t.1, c.1549, d. Ἀθέρμαντος, t.1, c.1547, a

Ἀθερολόγος, Qui spicas seu aristas colligit, Spicilegus. dicitur enim Spicilegiũ τὸ τοῦ ἀθέρα συλλέγειν seu ἀθεροληγεῖν.

Ἀθερώδης, t.1, c.134, e. Ἀθέρωμα, t.1, c.135, f

Ἀθερώσει, Suid. exp. ἀζευγοῖ, Vigilat, Infomnis est. pro quo suprà ex Hesych. habuimus ἀγερώσει.

D Ἀθεσία, t.3, c.1475, c. Ἀθεσμία, t.3, c.1526, c

Ἄθεσμος, ibid. Ἀθεσμόβιος, ibid.

Ἀθεσμος, ibid. b. Ἀθεσμος, ibid. c

Ἄθεος ἑλληνικὴ, t.3, c.1476, f. Ἀθεσφάτος, t.1, c.1530, e

Ἀθετεω, t.3, c.1475, h. Ἀθετημα, t.3, c.1476, d

Ἀθέτητος, ibid. Ἀθετης, t.3, c.1475, g

Ἀθετῶς, t.3, c.1476, f. Ἀθεωρητὴ, t.1, c.1511, c

Ἀθεώρητος, ibid. b. Ἀθεωρήτως, ibid.

Ἄθεος, Sine Deo: seu Impiè. Idem quod ἀθεὲς suprà.

Ἀθήπτος, Ionicè pro ἀθέκτος, Non spectatus seu visus, vel

E Qui videri & spectari nequit, ideóq; Latens, Occultus.

Ἄθηλος, Vberum insuetus, Qui non suxit lac, Qui mammis labra non admouit. vt Hesych. quoque ἄθηλον exp. μὴ τιθηλακός. Exponitur etiam Vberum appetens & cupiès sugere, in hoc loco Simonidis, Ἄθηλος ἵππῳ πῶλος ἂς ἅμα πρέχῃ. quam expositionem sequendo, τὸ hîc fuerit epitaticon. potest tamen & videtur debere accipi potius pro Ablactatus, Ab vberibus depulsus, Qui non amplius sugit vbera. nam ii pulli potius cum matribus currunt. Apud Hesych. legitur & Ἀθήλως, ἄπους, γάλακτος ἄγευστος. sed non sine mendo. Nec minus suspecta sunt hæc in v.l. verba, Ἄθηλοι etiam dicuntur αὔτανδροι, neque viri neque mulieres, veluti ambiguam personam gerentes. acsi ex θῆλυς seu θήλις composita hæc vox esset.

Ἀθήλωτος, Non effœminatus. Suid. ἀθήλωτον expon. ἀδάμαστον, σκληρὸν, Indomitum, Rigidum.

Ἄθηλις, Non fœmineus, seu Non effœminatus, ideóque virilis.

Ἀθηνᾶ, ᾶς, ἡ, Minerua, Pallas. Prouerbialiter Ἀθηνᾶς τὸν ἄλουρον, l. συγκρίνεις, dicitur ὅτὰν ἢ τὸν κακῶς συγκρινόντων τὸ κρείττονα τῆς ἥττον δι' μικρὰν ὁμοιότητα, veluti si quis ob glaucos oculos felem Mineruæ comparet, inquit Suidas. Eadem dea vocatur etiam Ἀθηναία: quod vocabulum præcedente antiquius esse creditur. annotat enim Eustath. ex veteribus, ὡς ἐπειδὴ ἤρξαντο Ἀθηναῖαι γυναῖκες λέγεσθαι αἱ τῶν καὶ Ἀθηναῖοι, (qua de re infrà in Ἀθηναῖος) τότε ἤρξατο ἡ Παλλὰς λέγεσθαι περισσοτέρως Ἀθηνᾶ. Atque adeo docet non à poetis solùm ita nominari, verùm etiam à prosæ scriptoribus, afferẽs ex Demosth. orat. in Aristocr. οἱ σύμμαχοι ἀρίστιον τῇ Ἀθηναίᾳ ἀνέθεσαν. Et ex Plat. Euthyd. Βοκκίος Ζεὺς καὶ φερέπολις, καὶ Ἀθηναίη φερεπόλις. Videtur tamen hoc Ἀθηναῖον præsertim esse Ionicum potius quàm Atticum, & pro Ἀθηνᾶ seu Ἀθήνη ita dici vt σελήναια pro σελήνη: præsertim quum apud Herodot. legatur lib. 1. Apud Homerum

certè frequens est, qui Iliad. α dicit etiam, ἔγνω Παλλὰς Ἀθήνη. Dores Ἀθαναίαν dicũt. Theocr. Γόττι Ἀθαναία, τοῖαί σ' ἐπόνασαν ἔειδοι; veneranda Minerua. Appellatur & Ἀθώνη: pro quo Ἀθάνα dicunt Dores. Hom. Iliad. ο, γλαυκῶπις Ἀθώνη. Iliad. ε, παλλὰς Ἀθώνη. Et rursum Iliad. ο, Ἀλαλκομενηὶς Ἀθώνη. Itidémque alibi sæpe. Dicta autem hoc nomine putatur quasi Ἀθήλη, quòd vbera non suxerit, vtpote è capite Ionis prognata.

¶ Vt verò ad Ἀθηνᾶ redeã, tradit Hesych. ex Megaclide, ita vocari etiam εἶδος αὐλοῦ, genus quoddam tibiæ: vt & Poll. lib. 4, c.1. vbi etiam nominis rationem affert, quoniam nimirum eo inprimis Nicopheles Thebanus vsus fuerit εἰς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ὕμνον. Porro ab Ἀθηνᾶ seu Ἀθώνη, quatenus deæ nomen est, deriuatum est Ἀθήναιον, significans τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, Templum seu fanum Mineruæ, vt Ἡραῖον, Ἀπολλώνιον, Ποσειδώνιον, Διονύσιον, Δημήτριον, dicitur Templum seu fanum Iunonis, Apollinis, Neptuni, Bacchi, Cereris. (Ποσειδώνιον autem Doricum est) Herodot. in Terpsich. τὰ ὅπλα ἀνεκρέμασαν ἐνθεῦ τὸ Ἀθήναιον τὸ ὂν Σιγείῳ, suspenderunt in fano Mineruæ quod in Sigeo est. Cæterùm quoniã poetæ Græci in Athenæo sua carmina antiquitus recitabant, vt Latini in templo Apollinis & Mularum, indefactum vt Athenæon pro auditorio seu diatriba vsurpari consuerit. cuius vsus exemplum ex Hieronymo habemus: Omne Athenæum (inquit) scholasticorum vocibus consonabat. Rursum Ἀθήναιον dictum fuit promontorium quoddam, quòd ibi Mineruæ fanum esset, vt ex Strabone discimus, ex quo refert Eustath. ὅτι καὶ τὸν τῶν Καυκασίων ἐνοικεῖται θεὸν τῷ Ποσειδωνιάτῃ κόλπῳ τὸ Ἀθήναιον ἀκρωτήριον, ἐν ᾧ Ἀθηνᾶς ἱερὸν. Item Ἀθηνὴ hinc deriuatum videtur, significans oleam, quoniam eius plantæ inuentio ad τὴν Ἀθηνᾶν referetur. Ἀθηνᾶ, (inquit Etymol.) ἡ ἐλαία καὶ Ἀθηναία, ἡ ἀγελαία. pro quo Ἀθηνὴ Hesych. habet Ἀθῆναι. Sed & Ἀθηνήρων hinc nominari dicitur qui in tenebrosis literis operam nauare incipit: quia Mineruæ studius præesse credebatur. Item & propria nomina sunt hinc deriuata: nimirum Ἀθηνόδωρος & Ἀθηναῖος, & Ἀθηναῖον, de quibus vide Suid.

Ἀθηναῖος, vide in Ἀθῆναι proximè sequente.

Ἀθῆναι, nomen vrbis Atticæ clarissimæ, denominatæ ἀφ' οὗ τὴν Ἀθηνᾶν, vt Seruius apud Virgil. annotauit. notum enim est, eam præ cæteris diis deabúsque cultã in ea vrbe fuisse, & cognominatam πολιάδα ac πολιοῦχον, quasi tutatricem vrbis seu arcis, in qua & fanum ei extructum erat. ¶ Hesychio teste Ἀθηναῖ dicitur non solùm τὸ ἄστυ, verùm etiam ἐλαία. quod tamen parũ credibile videtur, ideóque rectius apud Etymol. scribi existimo Ἀθηνᾶ, ἡ ἐλαία, oliua. Ciuis Ἀθηνῶν vrbis nominatur Ἀθηναῖος, & fœm. genere Ἀθηναία. Masculinum, passim obuium est, non itidem fœmininum, cuius aliqua subiungam exempla. Pherecr. Ἀθηναίας αὐτᾶς τε καὶ τᾶς συμμάχοις. Cantharus, πρὲ γυναῖκα Ἀθηναίαν καλοῦ τε καὶ ἀγαθήν. Itidem Diphilus Themistoclis filiam appellat Ἀθηναῖν ἐν ξένῃ. Philemon quoque ita vsurpasse cõperitur & Pindarus, teste Suida. Phrynichus tamen αἰ Ἀθῆναι esse vult hanc vocem, miratúrque cur Pherecrates, quum sit Atticissimus, ea vsus sit. Itidem Megaclides apud eundem Suid. tradit, Ἀθηναίας quidem dici viros Athenienses, mulieres autem non itidem Ἀθηναίας, sed Ἀθῆναι, siue Ἀτθίδας, idque αἰδεῖ τῆς πολιούχου Ἀθηναίας, nimirum ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἰ γαμούσας τῇ φωνηρείᾳ καταισχύνωσι. Alii verò qui Ἀθηναίας dicere volunt, τὴν ὁμωνυμίαν αἰτιῶνται διὰ τὸ δεῖν ἀεὶ τοῦς θεοὺς τὴν θεὸν, vtpote quæ Ἀθηναία nominatur. Stephanus quoque annotat, non solitas fuisse nominari Ἀθηναίας, sed ἀναῖς: non quoniam Ἀθηναῖαι vocari nequirent, sed quòd viros etiam ipsos αὐτὰς appellabãt: quia primi Athenienses inuenisse πάσας τὰς πόλεις memorantur, vnde & τὴν ἀκρόπολιν suam proprio nomine πόλιν nuncuparunt. Ab eodem Ἀθῆναι sunt præterea tria adnerbia, & verbum vnum. Aduerbiorum quod ordinem alphabeticum sequendo primum occurrit, est Ἀθήναζε, Athenas: significans motum ad locum. Xen. in Polit. Athen. πλὴν ὅτι δεῦρο Ἀθήναζε. Sic Plato, ἦλθεν φερεθύμως

A Ἀθήναζε. Secundum, quo motus de loco significatur, est Ἀθήνηθεν, Athenis. οἷς Ἀθηνῶν. Tertium, habet significationem in loco, Ἀθήνησι, Athenis. ὧν Ἀθήναις. Athen. lib. 14, ἐδιδαξε δ' Ἀθήνησι τοῦ κωμῳδίας τοῦ ἑαυτοῦ. Et alibi, ἔθος ὂν Ἀθήνησι, moris est Athenis. Verbum autem inde deriuatum, est Ἀθηναιόω, ὦ, Athenas appero. Ἀθηναῖον ὅθι θυμοῦ. Meminit eius Luc. in Pseudologista, sed reiiciendum docet vt parum vsitatum.

Ἀθλωαία pro Ἀθήνη seu Ἀθλωᾶ, vt σελωαία pro σελήνη, vide in Ἀθλωᾶ. Ἀθηναία, pro fœmina Atheniensi, vide in

B Ἀθῆναι. Ἀθλωαία pro olea agresti seu sylueſtri, vide inter deriuata ab Ἀθλωᾶ sine Ἀθλών.

Ἀθλωαῖν, Ionicè pro Ἀθλωαία dicitur, vt in illa voce annotaui.

Ἀθλωαῖς & Ἀθλώαιος, vide inter deriuata post Ἀθλωᾶ.

Ἀθηναῖος, vide post Ἀθῆναι.

Ἀθήνη, vide in Ἀθηνᾶ.

Ἀθήνηθεν, Ἀθήνησι, Ἀθηναιόω, vide post Ἀθῆναι.

Ἀθηνίων, Ἀθηνογένων, Ἀθηνόδωρος, vide post Ἀθηνᾶ.

Ἀθὴρ, t.1, c.134, c. ¶ Ἄθερες, Suida teste, sunt etiam εἶδος σπέρματος, species seminis. pro quo ex Varino suprà habuimus Ἀθάρες.

Ἄθεα, t.1, c.135, d. Apud Hesych. quidem oxytonos scribitur, apud schol. verò Aristoph. paroxytonos, quæ scriptura magis placet. Æolicum enim esse tradit pro Ἀθάρη, transpositis literis, & manente accẽtu. Itidémq; apud Dioscor. scriptum legitur, lib. 2. c. 114, vbi ait ἀθήρας ὁν τῆς ἀλληλεφόρης λεπτὸν ζεσὰς σκεβάλεσθαι: esse autem ῥόφημα ὡς ἂν πολτέειον ὑγρὸν, παιδίοις ἐρμόδιον.

Ἀθήρβυτος, t.1, c.1555, g. Ἀθήρη, t.1, c.135, d

D Ἀθηριλογὸς, t.1, c.1341, f. Ἀθηρὴς, vide in Ἀθειρὴς.

Ἀθηρία, vide in Ἄθηρος. Ἀθηρίβρωτος, t.1, c.134, h

Ἀθηρόγλωσσος, Eloquens. Ita v.l. sed perperam pro ἀζυρόγλωσσος significante loquacem.

Ἀθηρολοῦν, t.1, c.134, f

Ἀθηρονόμος, perperam in v.l. pro Ἀζυρονόμος.

Ἄθηρος, t.1, c.1554, f. Item neutro genere & substantiuè τὸ ἄθηρον dicitur pro ἀθηρία. Feris & beluis carere, Beluis seu feris non infestari. Plut. De solertia anim. quã dixisset pisces marinos instante partu lacus & flumina vicina petere, subiungit, τὸ ἄθηρον ἅμα τοῖς λίμναις ἔνεστι καὶ πόπιμοις, ὥστε σώζεσθαι τὰ κυήματα, simúlque lacus & flumina feris non infestantur, ita vt partus ibi facilè possint seruari. ¶ Ἄθηρος, Expers venationis. Synes. epist. 105, τὸ δὲ καὶ πάθω, τοῖς φιλοπόνοις κύνας αὐθήρους ὁρῶν, καὶ τὰ τέξα πεσὼν δέρματα. Hesych. ἄθηρον exp. αὐθήρατον, Suid. αὐθήρατον. Vnde SVBST. Ἀθηρία, ας, ἡ, idem significans quod paulo antè τὸ ἄθηρον. Theophil. epist. 65, αἰεὶ φρίττει τὸ ἡμᾶς, ἀθηρία δὲ τοῖς θῆρας κολάζεται, vbi ἀθηρία est Penuria ferarum, seu Non inuenire feras quas comedas. Sic epist. 73, τοῖς πολύποδας φαῶν ἀθηρίας τυγχάνοντας, τοῖς ἐωνῆσθαι καπεδίων πλοκάμοις, quum nullæ occurrunt eis feræ quibus vescantur, proprios arrodere cirros. id quod Hesiodus quoque testatur & Orus Apollo ac alii, vt in Τέτθιξ annotaui. Sed sciẽdum, perperam in hoc posteriore loco scriptũ esse ἀθυρίας pro ἀθηρίας.

Ἀθήρωμα, t.1, c.135, f.

Ἀθηταύλεστος, t.3, c.1479, g

Ἀθήτευτος, Hesychio ὁ μισθενὶ ὅτὰ μισθῷ δουλεύων, qui nullã mercede seruit. ἀφ' οὗ τὸ μὴ θητεύειν.

C Ἀθίγγανος, t.1, c.1560, d. Ἀθικτος, t.1, c.1559, g

Ἀθικτωρ, t.1, c.1559, h

Ἀθλοι, Hesychio κόλχου θαλασσίου εἶδος, genus conchæ marinæ.

Ἀθνα, Hesychio ξύλα καπακαύσιμα, Ligna comburi apta, Ligna apta ad vrendum. pro quo infrà Ἀθῆνα.

Ἀθλεύω, t.1, c.111, c. Ἀθλέω, ibid.

Ἀθλημα, ibid. d. Ἀθλητὴς, ibid.

Ἀθλητὴρ, ibid. g. Ἀθλητής, ibid. e

Ἀθλητικὸς, ibid. g. Ἀθλητικῶς, t.1, c.112, a

D Ἀθλίος, ibid. b. Ἀθλότης, ibid. d

Ἀθλίως, ibid. Ἀθλοθεσία, t.1, c.110, f

Ἀθλοθετέω, ibid. e. Ἀθλοθετὴρ, ibid. g

Ἀθλοθετης, ibid. c

Ἀθλοθεσία, ας, ἡ, v.l. ex Aristoph. afferunt pro Certaminis cura. sed perperam procul dubio pro ἀθλοθεσία.

Ἀθροίζει, apud Hesych. legitur expositum σωμάζει. pro quo scribendum ἀθροίζει. nisi fortè de industria πλεωνάζειν, vt κόλαξ pro κόραξ.
Ἄθλον, t.1, c.109, g. Ἄθλος, ibid.
Ἀθλοφόρος, t.1, c.110, g
Ἀθμονίζειν, Hesychio est τὸ εἰς δῆμον ἀφικνεῖσθαι τῆς Ἀττικῆς. cui itidem Ἀθμονὶς est φυλὴ τῆς Ἀττίδος Ἀθήνησι. Apud Harpocr. verò & Suid. Ἀθμονία δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Κεκροπίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ἀθμονίδης.
Ἄθολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expers θολου, Non turbidus: ideóque Purus, Limpidus.
Ἀθόλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non turbatus. οὐ πεθολωμένος. Hesiod. Κρίνῃς εὐθείας καὶ ἀπορρύπτου, ἢ τ' ἀθόλωτος, qui turbatus non sit, sed limpidus. Itidem ἀθόλωτον Hesych. exp. καθαρὸν, Suid. ἀπέφαγον.
Ἄθος, & per synæresin Ἄθως, montis nomen, qui & Ἄθως nominatur, vt Steph. tradit.
Ἀθορύβητος, t.1, c.1581, e. Ἀθόρυβος, t.1, c.1581, e
Ἀθορύβως, Sine tumultu, Citra tumultū & strepitum: hoc est Quietè, Tranquillè.
Ἄθυρον, Etymologo ἄπλεστον, Inexplebile, Insatiabile. quo significatu ἄπυον suprà habuimus.
Ἀθραυλῶν, ης, ὁ, nomen arboris apud Theoph. Hist. pl. lib. 5, c. vltimo, ex qua optima fieri igniaria dicit, similē autē esse viti & οἰνάνθῃ τῇ ἀγρίᾳ, labruscæ: ac, vt illas, scandere arbores. Plin. vitem sylueſtrē nominare videtur. nā & ipse de igniariis loquens, & huc respiciens, lib. 16, c. 40, ait, Probatur & vitis sylueſtris, alia quàm labrusca, & ipsa hederæ modo arborem scandens.
Ἀθρόα, Hesychio ἀπειλαὶ καὶ ἀλαστούσης, minæ & insurrectiones contra aliquem.
Ἀθραυστοι, eidē sunt ἀπέφαγκτοι, Imperturbati, ideóq; Quieti, Tranquilli. pro quo paulo pòst habet Ἀθρεκτοι. Si ex α̃ primatiuo & θράττω cōpositum esset, significaret Nō puncti, Non acti stimulis. nam θράττειν Galenus apud Hippocr. exp. νύσσειν, κεντεῖν.
Ἀθράνθυπον, idem ex Eurip. Œneo affert pro ἄστρατον. pro quo ἄστρατον puro scribendū ἄστρωτον, Non stratū. Varinlegit ἀστράπευτον, Qui non militaut, A militia immunē.
Ἄθρας, Rhodiorum dialecto ἁμία, currus, teste Hesych.
Ἄθραυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infractus. hoc est, Qui fractus non est vel frangi nequit. Ideóque vel Integer, vel Firmus. vt Suid. quoq; ἄθραυστον interpr. ἀκλαστον, ἰσχυρόν. Exponitur etiam Inuulneratus, Non friabilis. Hesych. ἄθραυστον exp. non solùm ἰσχυρὸν, ὑγιῆ, ἀβλαβῆ, sed etiam ἄθραυστα ex Eurip. Iphig. Aulid. affert pro ἀπρόσκοπα. solent certè legi τὰ προσκόπτοντα.
Ἀθραύως, idem Hes. exp. ἁπλῶς, simpliciter.
Ἀθρεῖν, Videre cupio. Suid. enim particip. ἀθρεῖοντες exponit τοὺς ὁρῶντας.
Ἀθρέμβολα, eidē sunt ὄργανα πυρωτικὰ, ἀθρόας ἐμβαλλόμενα, καὶ διαπτόντα καὶ πλήττοντα. perperam pro ἀφθρέμβολα.
Ἀθρέω, t.1, c.136, d
Ἀθρίμματα, teste Hesychio, sunt δῶρα πεμπόμενα τοῖς ἐν συγενοῦσι παῖς γαμουμένοις παρθένοις τοῖς Λεσβίοις, munera quæ à cognatis mittuntur virginibus nubētibus apud Lesbios. Apud Suid. scriptum Ἀθρίμματα, expositumq; itidem δῶρα πεμπόμενα ἐγγαμουμένοις, dona quæ nuptis mittuntur. Sed mendosam eam scripturā esse puto. existimo enim ἀθρίμματα nominari dona quæ offerebātur sponsæ quum sese primùm retegebat & dempto velo sponso & cognatis præbebat cōspiciendam, τοῦτο τὸ ἀθρεῖν. Taliáq; erāt αὐκαλυπτήρια θεῶν δῶρα, eandē ob rem ita nominata: talia etiam τὰ προσφθέγματα.
Ἀθρίων, Suidæ εἶδος μελίσσης, genus apis. pro quo infrà Ἀθρίλιον.
Ἀθρίων, t.1, c.1582, g. Potest & per diphthongū scribi Ἀθρίων, sicut & ἀγέλαστος & ἀγέλαστος.
Ἀθρώνιον, Suidæ & lex. meo veteri ὁ μουσῶν τόπος, locus seu sedes musarum.
Ἀθρωπεῖν, Videndum, Considerandum. Xen. Symp. ἀθρωπεῖν δὲ καὶ πῶς ποτε Σόλων φιλοσοφήσας, νόμοις κρατίστοις τῇ πόλει κατέθηκεν.
Ἀθροῖξ, t.1, c.1586, a
Ἀθριπήδεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, A vermiculis nō arrosus seu exesus: vel etiam Qui à vermibus non arroditur seu exeditur. ὁ οὐ θριπηδεστος, ὁ οὐ θριπηδόρωτος, ὁ ὑπὸ θριπῶν οὐκ ἐδηδεσμένος. Theophr. Hist. plant. lib. 5, non procul ab initio, vtitur superlatiuo ἀθριπηδέστατος, habente syncopen pro ἀθριπηδεστάτατος: (alioquin enim esset à positiuo ἀθριπηδής) ὡράϊον δὲ τμῆσαι (inquit) τὸ δρυΐνον, ἀσταπές τε καὶ ἀθριπηδέστατον γίνεται, καὶ σκληρόν καὶ πυκνόν ὡς, ἂν πέρας. pro quo ἀθριπηδέστατον paulo antè ἄβρωτον dicit. Similiter apud Synes. legimus θριπηδέστατα, vt videbis suprà in Ἀθηρία. Apud Themist. verò in Post. perperam scriptum esse ἀπερεπηδέστον, annotatur in v.l.
Ἀθρίψ, ίπος, Vermiculus, vt cossus, vt tinea, vt teredo. Ita v.l. sed perperam pro Θρίψ.
Ἀθροίζομαι, t.1, c.138, f Ἀθροίζω, ibid.
Ἀθροίσμας, t.1, c.139, a Ἄθροισις, t.1, c.138, g.
Ἀθροισμα, ibid. & t.3, c.153, c. ob. & 1464, a
Ἀθροισμός, t.1, c.138, g. Ἀθροιστέον, ibid. f
Ἀθροιστής, ibid. Ἀθροιστικός, ibid.
Ἀθρόον, t.1, c.137, d
Ἀθρόος, t.1, c.136, h. ¶ Ἀθρόοι Hesychio sunt etiam οἱ κέραιοι: qui itidem ἀθρόον paulo pòst à Laconibus dici scribit τὸ ἀκέραιον. Idem ἀθρόος exp. ἄφωνος, ἄψοφος, Nullam edens vocem, nullum strepitum. pro quo scribendū potius ἄθροος, proparoxytonōs: quemadmodū Eust. quoq; annotat, ἄθροος proparoxytonōs dici quū significat ἀθόρυβος: ἀθρόος autem paroxytonōs, quum pro συνηθροισμένος ponitur. Veruntamen τοῦτο παροξυνέσθαι etiam vocabulum hoc in posteriore hac significatione pro Confertus, Densus, patet ex contracto ἄθροις pro ἀθρόοις, ἄθροι pro ἀθροοι. nisi potius in non contracto manet quidem accentus in sua sede, in contracto autem retrahitur. regulariter enim ex ἀθρόος dicendum erat ἀθροῖς, ex ἀθρόοι, ἀθροῖ. Contraria propemodum mutatio fit in χρυσοῖς, ὀρόροις, κεφαλοῖς, ex χρύσεος, ὀρόρεος, κεφάλεος. regulariter enim facta contractione dicendum patoxytonōs fuisset χρύσοις, ὀρόροις, κεφάλοις. Porro exempla illorum duorum contractorum ἄθροι & ἄθροις, Suidas nobis suppeditat, afferens ἄθροι καὶ παρρήσιοι pro ὁμοῦ καὶ παρρήσιοι. & ποιοῦσι μὴ ἐπιμίλλειν ἄθροις δεδιότες. vbi ἄθροις exp. συνηθροισμένοις ὁμοῦ. Meminit Eust. quoque huius contractū ἄθροις, dicens ipsum à nōnullis quidem τοῦτο λεγόμενον, sed ἐν τῇ συνηθείᾳ παροξυνόμενον, & δισυλλάβως apud Atticos.
Ἀθροότης, t.1, c.138, c
Ἀθροις, ibid. Vide & Ἀθρόος paulo antè.
Ἀθρούστερος, ibid. d. Ἀθρόως, ibid. b
Ἀθρυπτος, t.1, c.1593, c. Ἀθρύπτως, ibid. f
Ἀθρυψία, ibid. d
Ἀθύατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Profanus. v.l. Perperam pro ἀθέατος.
Ἀθυμέομαι, t.1, c.1601, g. Ἀθυμέω, ibid, c
Ἀθυμία, ibid. b
Ἀθυμήτης & Ἀθυμητής, ib. g. Ἄθυμος, t.1, c.1600, f.
Ἀθύμως, t.1, c.1601, a
Ἀθύρ, Hesychio Mensis & Bos apud Ægyptios. Mensis autem ille ἀθύρ in lex. meo vet. dicitur respondere Latinorum Nouembri.
Ἀθυρθόμαι, t.1, c.1618, e. Ἀθυρέω, ibid. f
Ἀθυεία, vide in Ἀθηεία.
Ἄθυμα, t.1, c.1618, e Ἀθυμάτιον, ib. h.
Ἀθυόγλωσσος, vel Ἀθυόγλωσσος, t.1, c.815, c. & 1614, e
Ἀθυογλωσσία, t.1, c.855, d. Ἀθυρόνομος, t.1, c.1619, a
Ἄθυρος, t.1, c.1614, d. Ἀθυροστομέω, t.3, c.1043, a
Ἀθυροστομία, t.3, c.1042, h
Ἀθυρόστομος, t.1, c.1614, c. & t.3, c.1042, g
Ἀθύρω, t.1, c.1618, b. Ἀθυρωτός, t.1, c.1617, a
Ἀθύσται, Hes. exp. μιγνύει, ῥαπίζει, Miscet, Alapis cædit.
Ἄθυτος, t.1, c.1620, g Ἀθώπτος, t.1, c.1631, c
Ἀθωΐς & Ἀθωΐτης, vide in Ἄθως.
Ἀθῶος, siue Ἀθῶος, t.1, c.1630, f
Ἄθως autem, vide paulo infrà in Ἄθως.
Ἀθωύμαι, t.1, c.1631, b. Ἀθωέω, ibid.
Ἀθώπυστος, t.1, c.1632, a. Ἀθώπυπτος, ibid.
Ἀθωρέκτης, t.1, c.1634, a
Ἀθωρήκτης, Galeno in Lex. Hippocr. μὴ μεθύων, Non ebrius seu temulentus. τοῦτο τὸ μὴ θωρήσσον. Vtitur autem hoc vocabulo Hippocr. in lib. περὶ ἐπιτηδείων, dicens, ἢ μὲν μὴ ἄσιτος ἔστω, ὁ δὲ αὖ ἀθώρηκτος, καὶ σιτηδεῖς τὰ ξύμφορα.

Ἄθως, nomen montis à Xerxe perfossi & velificati, vt prolixè tradit Herodot. lib. 7, pag. 249. Genitiuum facit Ἄθω, more Attico: accusatiuum autem duplicem, Ἄθων & Ἄθω. Quorum prior apud Herodot. aliquoties legitur in loco citato, vbi inter alia dicit, οἱ τοῦτον τὸν Ἄθων κατοικηκότες. vtitur idē & genitiuo, dicens ἔστω τῷ Ἄθω οἰκουμένῃ. Posteriore vtitur Æschines in Ctesiph. dicens, ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς ὁ τὸν Ἄθω ὀρύξας. Sic Theocr. Idyll. 8, ἢ Ἄθω ἢ Ῥοδόπαν ἢ Καύκασον ἐφικόντα. Itidémq; Virg. Georg. 1, Aut Atho aut Rhodopen aut alta Ceraunia telo Deiicit. Alioquin à Latinis vocatur etiam Athon. Cic. De fin. Athone perfosso. Sic Seru. in expositione loci paulo antè ex Virg. citati, Athon mōs est Græciæ, Rhodope Thraciæ. Idem in hunc versum Æneid. 12, Quantus Athos, aut quantus Eryx, itidem annotat, veram lectionem esse Quantus Athon. nam si Athos legeris, os breuem esse, & versum non stare. Athon autem dici, accusatiuum indicare. nam hunc Athona facere, sicut Apollon Apollona. Verùm hallucinatur ibi Seruius quum ait Athon ideo veram esse lectionem, quia si Athos legeris, os breuis esset, & versus non staret. nec enim animaduertit os in Græco per ω scribi, ideóque longum esse, vt & in hoc versu eiusdem poetæ, Androgeως offert nobis sese agmina iungēs. Rursum idem mons nominatur Ἄθος, vt Κῶς etiam Κόος: ex quo Ἄθοος contractum Ἄθοις, teste Steph. Porro τὸ πατρικὸν est Ἄθωος, sine ι. nam Ἀθώους vocant τοὺς τὴν Ἄθων οἰκοῦντας. at verò vocabulum quo significatur τὸ ἀζύμου, properispomenōs scribitur, & cum ι subscripto, deriuatum ἀπὸ τῆς θωῆς, vt idem Steph. annotat, subiungens etiam, τοῦτο τὸ ἀμφότερον, τὸ θηλυκὸν, Ἀθωΐς, quanquam πατρικὸν potius id Ἀθωΐς esse videtur, pro Oriunda ex Atho, seu Habitatrix montis Atho. ¶ Ἄθως est etiam verbs ὅτι τῷ Ἄθῳ, in Atho monte sita: cuius ciuis nominatur Ἀθωΐτης, vt tradit idem Stephanus. V.l. Ἀθῶτας etiam vocari huius vrbis incolas volunt. Est (inquiunt, de Atho monte loquentia) in eius cacumine vrbs eiusdem nominis Ἄθως, in qua homines duplo tēporis quàm alibi viuunt. hi Ἀθῶτες dicuntur ab Herodoto, quos triginta supra centum annos viuere refert.
Ἀθῶτες, vide in præcedente Ἄθως.
Ἀθωωθεὶς, t.1, c.1631, b. Ἀθῶωσις, ibid. a
Ἀθώωσις, ibid. c
¶ Αἰ, vel αἴ, pro εἰ vel εἴθε, t.1, c.139, c Vide & Αἴ.
Αἴ vel αἴ, heu, ibid. f.
Αἱ, plurale articuli præpositiui in fœm. genere, à sing. ἡ. vt αἱ γυναῖκες, mulieres.
Αἴ, plurale articuli postpositiui in fœm. genere, à sing. ἥ. Quæ. Apud poetas interdum significat etiam Hæ, vel Illæ. αὐτοῦ, ἐκεῖναι. vt Hesych. quoque annotat, αἵ tenuem spiritum habens & circumflexum. esse pro αἷτε, id est ὥφελον, vtinam: aspiratū verò, esse articulum fœm. & relatiuum, quo Homerus vtitur pro αἵτινες vel αἵτινα.
Αἶα, poeticè pro γαῖα, metri causa dēpta litera initiali ob præcedentem consonantē. id est Terra, Tellus. vt φυσίζοος αἶα apud Hom. Il. γ. At in hoc loco Il. β, οὔ κάλλιον ὕδωρ ὅστις δύναται αἶν, accipiunt αἶαν non solùm pro γαῖαν, exponentes, ὅστις κλύει καὶ ὅστις φέρει γαῖαν, sed etiam αἶα nomine intelligunt fontem quendam influentem in Axium fluuium Pæoniæ. Hesych. fontem in Paphlagonia esse ait. Alioqui Αἶα, siue Αἶα Κολχίς, nomen est ciuitatis cuiusdam Colchorum, cuius mentio crebra apud Apollon. Rhod. in Argon. vt libro 2, Ἐξ Αἴης. Et paulo antè, Αἶα δὲ Κολχίς. Sic apud Herodot. initio ferè lib. 1, καταπλώσαντα τὸν ποταμὸν ἐς Αἶαν τὴν Κολχίδα καὶ ὅστις Φάσιν ποταμόν. Est & plantæ nomē & fructus ei ὁμωνύμου, teste Etymol. qui à Cyrenæis αἶαν vocari ait & πηδὸν καὶ μεῖαν, καὶ ἀδελφὸν μήκωνος: per aphæresin τοῦ μ'. Vrbis autem Αἶα ἐθνικὸν est Αἰαῖος, teste Steph. qui & Αἰήτης inde esse ait, Ioniceè vsurpatum pro Αἰάτης: quod Αἰάτης ita deriuari ab Αἶα, vt Ἀσάτης ab Ἀσία. Ac vt Αἰήτης dictum est Ioniceè poni pro Αἰάτης, ita & Αἴη pro Αἶα. veluti paulo antè ex Apollonio habuimus ἐξ Αἴης, pro ἐξ Αἴας.
Αἴαμμα, t.1, c.140, d
Αἰάζω, ibid. c
Αἰάϊος, Oriundus ex Æa, vt dictum est in Αἶα. Vnde Medea vocatur Αἰαίη δολόεσσα: ità Κίρκη. quoniā ambæ inde erant oriundæ. Sed & Αἰαίη νῆσος dicitur ἡ τῆς Κίρκης, nomine proprio. Vide & Αἰέλιοι infrà.
Αἰακία, Hesychio ὕβρεις, Iniuria, Contumelia. seu Iniuria contumeliosa. οἰονεὶ (inquit) αἰκία. Suprà ἀείκεια eodem significatu habuimus.
Αἰακεῖον, Αἰακίδης & Αἰακὶς, vide in seq. Αἴακος.
Αἰακίζω, Verbero, v.l. Pro quo suprà ἀεικίζω, & infrà αἰκίζω. Similiter paulo antè habuimus αἰακεία pro ἀείκεια seu αἰκία.
Αἴακος, nomen proprium viri cuiusdam in Græcia præstantis iustitia & religione. vnde & iudex esse fingitur ac ianitor apud inferos, cum Minoe & Rhadamantho. Ab hoc Αἰακίδης, Æacides, filius Æaci: item generalius, Ab Æaco ortum trahens: veluti quum ab Homero & Plutarcho Achilles & Alexander nominantur Æacidæ. Ab eodem paronymos Αἰακὶς dicta κύλιξ quædā, teste Eust. & Hesych. Item Αἰακεῖον, Sedes & domicilium Æaci, οὗ φασιν Αἰακὸν οἰκῆσαι, Hesych.
Αἰακπός, t.1, c.140, d
Αἰαλλὶ ἄστας, apud Hesych. legitur, expositum οἴμοι, οἴμοι. Itáque αἰαλλὶ idem fuerit quod αἴ αἴ, seu αἴ αἴ.
Αἰαμής, t.1, c.140, f. Αἰαμός, ibid.
Αἰαντεῖος, Αἰαντία, Αἰαντιάδαι, Αἰαντὶς, vide in seqq. Αἴας.
Αἰαπνὸν, Hesychio ἁμαρτία, Peccatum.
Αἴας, αντος, ὁ, nomen proprium viri celeberrimi apud poetas præsertim. A quo possessiuè Αἰάντειος dicitur. vt Αἰάντειος οἶκος, Aiacis domus, apud Suid. & Αἰάντειος γέλως prouerbialiter ὅτι τοὺς κατηφοῦντας γελάντων. Item Αἰάντιον, substantiuè, subaudiendo μνῆμα aut tale quid, Monumentum seu tumulus Aiacis, apud Philostr. in Heroic. Dicitur Αἰάντος quoque, sine diphtongo. A quo Αἰαντία, ας, ἡ, s. ἑορτὴ, Festum in honorem Aiacis agitari solitum à Salaminiis. ἑορτὴ ἐν Σαλαμῖνι, inquit Hesych. Item Αἰαντὶς, fœminino genere, pro Αἰάντειος aut Αἰαντία. veluti Αἰαντὶς φυλὴ Athenis dicebatur ἡ Αἴαντος, teste Suida & Hesychio. Cui Aiaci Pausanias in Atticis tradit ad suam vsque ætatem Athenis ἡμιμεριδρυπεῖαν τιμάς. Alioqui Αἰαντὶς patronymicè dici posset etiam filia Aiacis, aut Quæ ortum trahit ab Aiace: sicut Αἰαντίδαι apud Demosth. in Epitaphio dicuntur Oriundi ab Aiace, Nepotes seu posteri Aiacis. Apud Suid. legitur etiam Αἴαξ, vicinum Latino Aiax. De etymo τοῦ Αἴας, vide in Αἰάζω.
Αἰαυλαῖα, Opercula. v.l. ex Hesychio. sed perperam. scribendum enim diuisim αἱ αὐλαῖαι, quod ei est τὸ καταπέλυμμα.
Αἰαφοῖ, idem Hesych. affert pro αὐτοὶ ἀκούοντες, ipsi audientes. Sed suspecta est ea vox.
Αἴαψ, idem exp. ματαίως, Frustra, vel etiam Stolidé. Pro quo alioqui μάψ dicitur.
Αἴαφος, Suidæ ποικίλος, Varius.
Αἰβάνη, Hesychio θύρα, Ianua, Porta. Pro quo apud Suid. Αἰβάλη.
Αἰβοῖ, adiuerbium θρηνητικὸν, vt οἴμοι, teste Suida & Hesychio. id est aduerbium seu interiectio indignantis. Aristoph. Αἰβοῖ, τί λυπεῖς; Idem, αἰβοῖ τάλας, hei miser. Verùm in priore loco possit esse ἐπιτατικόν. Alioqui τί ἔπαθε; etiam ὅτι θαυμαστοῦ, & admirantis est, teste eodem Hesych. Adhæc φασὶ ὅτι ἡδονῆς, vt annotat Suidas, afferens ex Aristoph. Auibus, Αἰβοῖ, οὐκ ἔχω οὐδὲν τῷ πέθεσθαι γλυκύτερον.
Αἴβον, Hesychio κάπεντες, πλάγιον, Declíue, Obliquum. forsan pro ῥαιβόν. Infrà Αἰόν.
Αἰγάγρειος & Αἰγαγρος, t.1, c.175, c. Apud Hesych. post Ἄγρειοι λιθῶνες, legitur etiam Αἰγαγρείαν, ἄγριον αἶγα, Capram sylueſtrem, seu Rupicapram, vt Plin. vocat. Sed forsan pro eo reponendum αἰγάγριον: alioqui αἰγα γρίονα esset à nom. sing. αἰγαγρίων.
Αἴγαδας. Dores vocant τὰς αἶγας, capras, teste eodem.
Αἰγαῖ, insula Euboeæ adiacens, in qua fanum Neptuni, vt Strabo & Hesych. tradunt. At Αἰγαὶ πολλαὶ, vrbis nomen est apud Steph. quam & μηλοβοτειραν nominatam fuisse ait. τὸ ἐθνικὸν, est Αἰγαῖος, siue Αἰγεάτης, teste eodem. At Αἰγαῖον πέλαγος & Αἰγαῖος πόντος, necnon Αἰγαῖον πεδίον, dictum τοῦτο Αἴγαν ποτὲ φερομένην κατὰ τοῦτο

τὸ Πύθιον ὄρος, idem tradit. Αἶγαι autem vide in Αἶγαν.

Αἰγαίων, nomen dæmonis cuiusdam, qui & Briareus nominatur, vt testatur Homer. Il. α. Hesychio ὁ Ποσειδῶν, Neptunus: qui paulo antè scripserat, Αἰγαίων, ὀθπποταμοῖιος, ὀνάλιος θεός, καὶ τὸ σῶμα τοῦ Κυκλάδας πέλαγος: innuens Αἰγαίωνα nominari nõ solùm marinum deum, Neptunum, sed etiam mare illud circa Cycladas: quod tamen αἰγαῖον potius appellatur.

Αἶγαν, apud Hesych. εἶδος ὑποδημάτων, genus calceorum. pro quo Varin. reponit Αἶγας.

Αἰγανέα, ας, ἡ, (pro quo Ionicè Αἰγανέη) & Αἰγανέον, ου, τὸ, Iaculum vel Spiculum, Tragula. Verunque apud Hesych. legitur. affert enim non solùm αἰγανέησιν ἱέντες, pro τοῖς δόρασι βάλλοντες τοῖς παῦ ὑλουμένοις, sed etiam αἰγανέα, pro ἀκόντια, addens simul etymon, ἀπὸ τῶ αἰγείοις ἱμᾶσιν ἠγκυλῶσθαι, quòd hastarum seu iaculorum aut spiculorum amenta siue ansæ fierent è loris caprinis: aliis tamen ita hæc iacula nominata dicentibus quòd δόρατῶν εἰς αἰγῶν ἄγραν, quòd apposita & apta sint capiendis capris. Hom. Odyss. ο, Δίσκοισιν πίπτοντο καὶ αἰγανέησιν ἱέντες. Apollon. Rhod. Argon. 2, ὀρέξατο Πηλιάδι Αἰγανέῃ. Suidæ αἰγανέα est ἀκόντιον μικρὸν ὀλοσίδηρον, iaculum paruum ex solido ferro: Eustathio εἶδος δόρατος ἐλαφρὸν καὶ μακρὸν, genus hastæ leue & lõgum, ὥσπερ τὸ τῶ αἰγῶν ἴσθαι, quòd in capras mitteretur.

Αἴδρον, apud Hesych. εἴδε γῆ, vtinam. perperam pro αἰ γὰρ. αἴ autem siue αἰ pro αἴθε seu αἴθε poni, suprà docui.

Αἴγδλων, c. 1, c. 233, e

Αἴγε, siue αἴ γε, interdum pro αἰ ponitur, interdum pro αἴ. nonnunquam pro αὗται, hæ, seu ὀκεῖναι, illæ.

Αἰγέη, t. 1, c. 175, f

Αἰγείδης, Ægides: patronymicum ab Αἰγεύς. hoc est Filius Ægei.

Αἰγείναια & Αἰγίνητικὰ, apud Hesych. pro Αἰγίναια & Αἰγινητικὰ, sine diphthongo.

Αἴγειος, t. 1, c. 175, e

Αἰγείπυρος, plantæ nomen, apud Theophr. Hist. plant. lib. 2, cap. 9. pro quo alibi sine diphthõgo Αἰρίπυρος, & quidem rectius.

Αἴγλρος, ου, ἡ, Populus: sed propriè Populus nigra. nam alba peculiari nomine λεύκη dicitur, vt videre est apud Theophr. Hist. plant. lib. 3, cap. 1, & De caus. pl. lib. 5, c. 8, vbi multa de earum differentia. Itémque apud Diosc. lib. 1, c. 114. vbi inter alia dicit memorari ὅτι τὸ ἐξ αἰγείρων δάκρυον καὶ τὸν Ἡείδωνὸν πατραμὸν καπαχρόμενον, πήγνυται, καὶ γίνεται τὸ καλούμενον ἤλεκτρον. vt Seruius quoque apud Virgilium, Phaëthontis (inquit) interitũ sorores flentes Phaëthusa & Lampetusa, deorum miseratione in arbores commutatæ sunt: vt hîc dicit, in populos: vt in Bucolicis, in alnos. Prior Virgilii locus, hic est, Æn. 10, Populeas inter frondes vmbrámq; sororum Dum canit. pp sterior, ægl. 6, Tum Phaëthontiadas musco circundat amaræ Corticis, atque solo proceros erigit alnos. Vnde quidam αἴγλρον interpretantur & populum & alnum. Solet porro ἡ λεύκη, id est populus alba, ἐξαχρώδεσθαι, in nigram mutari, vt testatur Theophr. De caus. plant. lib. 2, cap. 21: qui rursum τῆς αἰγείρου meminit Hist. plant. lib. 1, cap. 3: & Aristot. De gener. anim. lib. 1, cap. 18. Quod verò ad etymon attinet, schol. Homeri hoc δένδρον nominatum dicit ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως καὶ αὐτῶ αὐξήσεως, forsan quia Homerus ipsum μακρὸν & μακεδνὸν appellat. vt Odyss. κ, Μακραί τ' αἴγειροί τε καὶ ἰτέαι ὠλεκάρπαι. Odyss. η, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο. At Od. ρ, dicit αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἄλσος.

Αἰγλροπάμος, ου, ὁ, Populi seu populorum succisor. Αἰγλροπάμοι, teste Hesychio, ἰπαγῆνεῖς πινες Ἀθήνησι: forsan hoc nomen sortiti ab alno aliqua seu populo succisa.

Αἰγκλάτης, t. 1, c. 175, c. Αἴγκος, ibid. f

Αἶγες, Dorica dialecto τὰ κύματα dicuntur, id est fluctus, teste Hesych.

Αἰγῆ, t. 1, c. 175, f

Αἰγηὶς, dicta quædam φυλὴ Athenis, nimirum ab Ægeo. Hesych.

Αἰγιάλεια, t. 1, c. 375, f. Αἰγιαλὸς, ibid. g
Αἰγιαλίδες, ibid. Αἰγιαλίτης, ibid. f
Αἰγιαλῖτις, ibid. f. Αἰγιαλόνδε, Ad littus.

Αἰγιαλὸς, t. 1, c. 375, d. Αἰγιαλώδης, ibid. g

Αἰγιὰς, άδος, Membrana vel subalbida cicatrix in oculis. nam apud Etymol. & in lex. meo vet. αἰγιάδες esse dicũtur ὑμῆνες ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς: additúrque, αἰγιάδας dici etiã τὰς ὑποβλέψεις ἐν ὀφθαλμοῖς ἠλιάς. Suprà αἶλιαι eodem signif.

Αἰγιβότης, t. 1, c. 173, h. & 781, d

Αἰγιβότης, t. 1, c. 174, a. & 781, b. Αἰγίδιον, t. 1, c. 175. g

Αἰγίζω, Capras pasco, vt v. l. interpr. sed sine exemplo & sine autore etiam. ‖ Hesychio & Suidæ αἰγίζειν est δίψασθαι, dilacerare: ὀκ μεταφορᾶς· (inquiũt) παρ' ὃ ἢ τὸ αἰμάζειν ἀπὸ τῶ καταιγίδων. Additq; Varinus, Æschylũ in Hedonis dixisse αἰγίζειν νεβρίδας pro δίψασθαι καταιγίζειν.

Αἰγιθαλὸς, Parus: auis inimica apibus, apud Aristotelem Hist. anim. lib. 8, c. 3, & lib. 9, c. 15, & 40. Eadem maximo odio prosequitur carduelem, teste Plut. in lib. De odio & inuidia. Apud Athen. duplici λ scriptum αἰγιθαλλός: apud Aristot. rursum Αἰγίθαλος, proparoxytonως, vt & apud Suidam, cui est non solùm ζῶον sed etiam ὄρχησις, saltatio. In v. l. præterea herbæ nomen est.

Αἴγιθος, itidem auis nomen, de cuius simulitate odióque cum asino & antho, vide Aristot. Hist. anim. lib. 9, c. 1, & Plin. lib. 10, c. 74. Latinè non solùm Ægithus, sed etiam Salus nominatur, vt tradunt v. l. Infrà Αἰγίοθος.

Αἰγίκερας, idem quod αἰγόκερας, Fœnumgræcum: πλις, Hesych.

Αἰγίκνημος, t. 1, c. 174, b

Αἰγιμορεῖς, Caprarii, Qui capras fatiant seu pascunt: & generalius etiam aliorum pecorum pastores. Olim Athenis, quum tribus adhuc nomina gererent sumpta ἀπὸ θρεμμάτων εἰς ἃ διηρέθησαν οἱ βίοι, τὸ μὰ μεν vocabatur ὀπλῖται, τὸ ἔργα πικὸν autem, ἐργάδες: γεωργοὶ, ti qui terram colebant, & αἰγιμορεῖς, οἱ ὀπὶ νομαῖς καὶ ποιμνιοτρόφοις διαπείσοντες, vt tradit Plut. in Solone, p. 166.

Αἰγιλία, Stephano & Harpocrationi ac Suidæ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς: cuius δημότης dicitur Αἰγιαλιεύς. A duerbia autem localia inde sunt Αἰγιλιάθι, Αἰγιλιάδε, Αἰγιλοῖ, vt annotat Steph. Ab eodem δῆμῳ denominantur Αἰγιλίδες ἱππάδες apud Athen. lib. 14, quas Philemon dicit esse καλλίστας. Vide & Αἴγιλος.

Αἰγιλιψ, t. 1, c. 174, c

Αἴγιλος, herba quædã dicta est capris grata. Theocr. Idyll. 5, Καὶ μὰν ἐ μαὶ κιπσόν τε καὶ ἄγιλον αἶγες ἔδονται. ‖ Item nomen cuiusdam heroisꝭ, à quo denominata est ἡ Αἰγιλία, teste Athen. l. 14. Sed & ipsa Αἰγιλία nominatur Αἴγιλος, progenitoris nomine. vt apud Theocr. Idyll. 1, καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἱππάδα πρώτου Λδεῖαν. Vbi nota ἀδεῖαν dici, quoniam αἱ Αἰγιλίδες ἱππάδες erant καλλίσται.

Αἰγίλουρος, pleonasmo syllabæ γι pro αἴλουρος dici, annotatur apud Etymol. & in lex. meo veteri. Hesychio autem αἰγίλουρος est κάρκαρος.

Αἰγιλώπη, t. 1, c. 174, f. obiter. Αἰγιλωπόν, ibid.

Αἰγίλωψ, ibid. d

Αἴγινα, ης, ἡ, Ægina: nomen insulæ vnius ex cycladibus, quam Poll. χυδῶνιν nominatam fuisse tradit, forsan quia mulieres ibi χύσεται venderentur. Vnde Αἰγινῆς, Αἰγινήτης & Αἰγινᾶος dicitur qui ex ea oriundus est vel in ea habitat. Quorum primum Stephanus ex Strabone affert: secundum, cum apud alios legitur, tum apud Suidam, veluti quum dicit, Παῦλος, Αἰγινήτης ἰατρός. Eiusque eius fœmininum Αἰγινῆτις, vt Steph. annotat: qui rursum ab Αἰγινήτης ait esse possessiuũ Αἰγινητικός. quo Luc. in Tim. vtitur, dicens Αἰγινητικοὶ μεδίμνοι, Medimni Æginetici, hoc est Medimni apud Æginetas vsitati. Itidémq; Pausan. in Atticis dicit Αἰγινητικοῖς ἔργοις ὁμοιος. Tertium verò multo frequentius vsurpatur. vt quum Dinarchus dicit, χωὶ Αἰγιναία: quæ aliis est Αἰγινῆτις. Item Αἰγιναῖον κέρμα & Αἰγινᾶος ὀβολὸς dicitur, & Αἰγιναῖον σκῦφος, teste Stephano. Rectè. legimus enim apud Thuc. lib. 5, διδόντα ἕξότη βῆς ὀβολοὺς Αἰγιναίους τῆς ἡμέρας ἑκάστης. Itidémq; apud Athen. l. 4, εἰς ὀψωνίαν καὶ δέκα πνὰς Αἰγιναίους ὀβολοὺς. Et paulo pòst, τῶν δὲ δούλων ἕκαστος Αἰγιναῖον φέρει τὴν ἡμέρα τῶ καφαλῶ. Rursum apud Thuc. lib. 5, Αἰγιναία δραχμὴ: & alibi Αἰγιναῖον τάλαντον, Talentum Ægineticum, multa enim & varii generis numismata cudebant Æginetæ, & à multis seculis. adeo vt

Ephorus apud Strabonem libro 8, pagina 164, dicat in Ægina argentum primum cusum fuisse à Phidone. emporium enim extitisse δίχα πλοῦ λυκρέστατα τῆς χώρας ἀφθ' εὐθρώπων θαλασσουργούντων ἐμπορικῶς: indéque τὸν ἀρῶπον vocari Αἰγιναίαν ἐμπολιὼ. Quod autem hîc Αἰγιναία ἐμπολὴ nominatur, pro eo Hesych. habet Αἰγίναια. sic enim apud eum legimus, Αἰγίναια, τὰ ῥωπικὰ φορτία· καὶ οἱ πωρεύοντες αὐτὰ, Αἰγινοπῶλαι ἐλέγοντο. Itaque Αἰγίναια, vel potius Αἰγιναία, & Αἰγιναία ἐμπολὴ, dicuntur Variæ merces, Merces omnis generis: quia in Ægina eiusmodi merces diuendebantur. Ad verbum sonat, Merces Ægineticæ. Et qui eiusmodi miscellaneas merces seu Ægineticas venditat, Αἰγινοπώλης dicitur, id est Ægineticarum mercium venditor. Infrà Αἰγυπτία ἐμπολὴ de similibus mercibus.

Porro sciendum est, secundam syllabam deriuatorum ab Αἴγινα, apud Hesych. scribi etiam diphthongo. Sic enim apud eum legimus, Αἰγείναιον, νόμισμα ἀργυροῦ μέγα. Et mox, Αἰγίνηται· ἔργαι τοῦ συμβεβηκότος αὐθρωπίνου. Habetur tamen apud eum & altera scriptura, sine diphthongo.

Αἰγίναια seu Αἰγιναία, Αἰγιναῖος, Αἰγινᾶς, Αἰγινήτης, Αἰγινητικὸς, Αἰγινοπώλης, vide in præcedente Αἴγινα.

Αἰγινόεις, t. 1, c. 175, g.

Αἰγινόμαις, ibidem, a

Αἰγίοθος, siue Αἰγίοτος, apud Aristotelem Histor. animal. lib. 9, c. 15, auis nomen est, quæ Salus à Gaza Latinè vocatur. Suprà Αἴγιθος habuimus pro eodem: & quidem rectius, vt videtur.

Αἰγίοχος, t. 1, c. 175, b. Αἰγίπαν, ibidem.
Αἰγιποδῆς, ibidem, c. Αἰγίπυς, ibidem.

Αἰγίπυλ, Macedonibꝰ est ὁ ἀετὸς, aquila, teste Etymologo, & lex. meo vet.

Αἰγίπυρος, herbæ nomen apud Theocritum Idyll. 4, Αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ ἄωδὴς μελίτεια. Meminit eiusdem Theophr. quoque, Histor. plant. lib. 2, cap. 9: vbi tamen cum diphthongo scribitur. Forsan autem αἰγίπυρος quasi caprarum triticum nominatur, quòd capræ eius esu gaudeant, vt etiam τὸ αἰγίλωπ. Eupolis autem apud Aristophanis schol. τὸν τῶ Διονύσου ἱερέα dicit νομίζεσθαι αἰγίπυρον (!), pro πυῤῥὸν, rufum: quoniam ægipyrus planta florem habet ἱκανῶς ἐρυθρὸν, teste Demetrio.

Αἰγὶς, t. 1, c. 175, h. & 233, e. Αἰγίπος, t. 1, c. 175, g

Αἰγλαὴρ, Hesychio ὁ Ἀσκληπιός.

Αἴγλα, seu αἴγλη, t. 1, c. 141, a. ‖ Αἴγλη, Hesychio est non solùm λαμπηδὼν, λαμπρότης, αὐγὴ, φῶς, sed etiam χιτὼν, apud Sophoclem in Tereo: χιτὼν & πέδη, apud Epicharmum in Bacchis. ‖ Idem αἴγλας dicit esse ἀμφιδέας, καὶ ψέλια τὰ περὶ τὸν ὤνιν τῶ ὀρόβου. quæ & αἰγλία infrà appellat. ‖ Αἴγλα seu αἴγλα μυστὴ, idem quod μυστίλη, panis excauatus. quo pulmentum, legumina aut tale quid haurimus. Poll. l. 6, cap. 12.

Αἰγλίαες, t. 1, c. 141, b. In obliquis huius vocabuli crasis fit. reperimus enim αἰγλιῶτα vsurpatum pro αἰγλίεντα, vt πυμλῶτα apud Homerum pro πυμίεντα.

Αἰγλιπτὼ, epicheto dici Apollinem, annotat Hesychius. Reuera enim phœbei radii sunt fulgidissimi & nitidissimi.

Αἰγλία, eidem sunt δακτυλίδια, annuli. diminutiuum ab αἴγλη, significante itidem annulum, necnon annulum seu orbiculum quo vomer cingitur.

Αἰγοβοσκὸς, t. 1, c. 173, c. Αἰγοδίωξ, ibid.

Αἰγοθήκης, ibidem, d.

Αἰγοθὴς, Etymologo ὁ αἰγοθήλας, caprimulgus. Itidémque lex. meo vet. in quo deriuatur à γῶ significante θηλάζω.

Αἰγόκερας, vt αἰγίκερας suprà, Fœnumgræcum: quod Columella & Plinius siliciam etiam & siliciulam vocant, Græci præterea πῆλιν & βούκερας. Plin. sub finem libri 24, Nec fœnogræco minor autoritas, quod telin vocãt, alii carphos: aliqui buceras, alii ægoceras, quoniam cornículis semen est simile: nos siliciam.

Αἰγόκερως, ibid. d
Αἰγοκέφαλος, ibidem, e

Αἰγόλεθρος, herba capris noxia & exitiosa. v. l. Videndum tamen annon & adiectiuè significet Capris noxius & exitiosus, Capris perniciem afferens.

Αἰγονόμεις, t. 1, c. 173, f. Αἰγονόμιον, ibid.
Αἰγονόμος, ibid. Αἰγόνυξ, ibid. g
Αἰγοπόδης, ib. g. & 175, c. Αἰγοπρόσωπος, t. 1, c. 173, g
Αἰγὸς ἔλος, ibidem, b. Αἰγὸς ποταμοὶ, ib. obiter.
Αἰγόσθενα, ibid. obiter. Vnde ἐθνικὸν est Αἰγοθενιδὴς, apud Athen. & Steph.
Αἰγοφάγος, t. 1, c. 173, g.
Αἰγόφθαλμος, ib. h

Αἰγυλὶς, Hesychio, Etymologo & lex. meo vet. λύγος, Vitex, Salix Amerina.

Αἴγυλος, ου, ἡ, absessus inter nares & maiorem angulum oculorum, per quem pituita assiduè distillat, & si negligatur, ad ossa vsque dehiscit in fistulam. Ita v. l. sed perperam, vt opinor, pro αἰγίλωψ.

Αἰγυλώπη, perperam itidem pro αἰγιλώπη, in iisdem v. l.

Αἴγυπιος, à veteribus dicebatur qui à recentioribus γύψ, vt tradit Suidas. id est Vultur: auis prædatrix & rapax, ex aquilarum genere. Homer. Iliad. π, αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχήλαι. Soph. Aiace, παπαῖ οἷον ἀπὸ πλωῶν ἀγάλαι μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες. Herodot. αἰγυπιῶν δύο ζεύγεα. Agathias quoque Scholasticus αἰγυπιὸν & γύπα de eadem volucre dici hoc epigr. innuit, Καὶ τὸν κῦ Τιτυὸν κῦ γλῶ δύο γῦπες ἔδοισιν· Ἡμᾶς δ' ζῶντας πάντας αἰγυπιοί.

Αἰγύπλης, Hesychio σίνης, ἀσκαλαβώτης, Noxius, Stellio. Ita enim reponit Varinus pro Αἰγυπῆς, consentiente etiam serie alphabetica.

Αἰγυπιάζω, Αἰγυπιακὸς, Αἰγύπλιος, Αἰγυπλιόω, Αἰγυπλιὴ, Αἰγυπτόνδε, vide in sequ. Αἴγυπτος.

Αἴγυπτος, Ægyptus: nomen & fluuii & regionis, denominatæ ab Ægypto filio Beli, vt ex Charace refert Steph. Fluuius, idem est qui Nilus, cuius meminit Homerus Odyss. ξ, canens, Πεμπταῖοι δ' Αἴγυπτον εὐρρείτεα ἰκόμεσθα. Et alibi, Σῶσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας. Verùm quod ad præcedentem locum attinet, Αἰγύπτου nomine ibi potest accipi etiam regio, & per εὐρρείτεα intelligi Riguam, seu Pulchris aquis riguam. Nam ita à Nilo exundante rigatur vt pluuiis non indigeat. vnde meritò ποταμῶς olim nominata fuit, alio nomine dicta etiam Aeria, vt Stephanus tradit & Gellius lib. 14, cap. 6. Inde Αἰγύπλιος, Ægyptius, Oriundus ex Ægypto. Homer. Iliad. ρ, Αἰγυπλίων αὐδρῶν πθεκαλλέας ἀγρεοτές. Vbi nota αὐδρῶν, quod in prosa frequentius omittitur. vt quum dicunt Αἰγυπλίων βασιλῆς. Rursum Αἰγύπλιος cum aliis etiã substantiuis iunctum reperitur. vt quum prouerbio dicitur Αἰγύπλιος πλινθοφόρος, Ægyptius laterum baiulator, quoniam δίχβάλλονται οἱ Αἰγύπλιοι ὡς ἀχθοφόροι: Suid. Et Αἰγύπλιος δικαστὴς, de iudice integro atque incorrupto, vt annotat Cæl. Rhod. lib. 12, cap. 46. Et apud Hesychium, Αἰγυπλία ἐμπολὴ, ὁ ῥῶπος, καὶ τὰ ὀκεῖθεν φορτία, varii generis merces, & farcinæ ex eiusmodi mercibus. vt Αἰγυπλία ἐμπολὴ hîc idem fit quod suprà Αἰγιναία ἐμπολή. Affert autem id ex Eurip. Item Αἰγύπλιον ἔλαιον, Oleum Ægyptium: quod ipsi κίκι & κίκινον ἔλαιον appellant. Et Αἰγύπλιον ἔλαιον λευκὸν, quod ex liliis paratur, indéque κρίνινον & σούσινον ἔλαιον nominatur. Itidem Αἰγύπλιον μύρον, vnguentum Ægyptium, confectum ex flore spinæ Ægyptiæ, alióque nomine dictum μεπώπιον. Et Αἰγύπλιον μύρον λευκὸν, quod paratur liliis & aromatibus, ideóque κρινόμυρον nuncupatur, dictum alioquin & σούσινον μύρον & Μενδήσιον, vt annotat Galen. apud Hippocratem. Idem apud eundem Αἰγυπλίου σπίτις seu δέρματος nomine accipiendum ait τὸ δύπνόν τε καὶ μελανόν. Eidem apud eundem Αἰγυπτία συπτηρία est ἡ ὀρνὶ καὶ πεχάπς. Sed & Αἰγυπτία (Ionicè Αἰγυπτίη) dicitur pro Αἰγυπτία χώρα, Ægyptia regio: id est ipsa Ægyptus. sed apud poetas præsertim. Ab hoc porro Αἰγυπτία, vel ab Αἰγύπτιος etiam, est possessiuũ Αἰγυπτιακός. Athen. l. 4, πρέπει δὲ ἔστιν ἰδία δεῖπνον Αἰγυπτιακὸν, Ægyptiaca, Apud Ægyptios vsitata. Idem Athen. l. 14, citat Αἰγυπτιακὰ cuiusdã Lyceæ Naucratitæ, id est, libros cõscriptos de Ægypto & rebus Ægyptiacis. Præterea ab Αἴγυπτος sunt duo aduerbia. Primũ, quod qualitatem

significat, est Αἰγυπτιστὶ, Ægyptiacè, Ægyptiorum more. A Theocr. οὐδὲ ἰς κακοεργὸς Δαλέσται τὰν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί. id est Ægyptiaco astu. traduntur enim Ægyptii fuisse callidi & versuti: vnde & αἰγυπτιάζειν pro πανουργεῖν dicitur, vt paulo pòst docebo. Alterũ adverbium est locale, nimirum Αἰγυπτόνδε, In Ægyptum. Homer. Αἰγυπτόνδ' ἱέναι δολιχὴν ὁδόν. Insuper ab Αἰγύπτιος sunt duo verba. Primum est Αἰγυπτιάζω, neutralem habens significationem. declarat enim Ægyptios imitator. vt quum dicitur aliquis Αἰγυπτιάζειν τῇ φωνῇ, In loquẽdo aut dicendo Ægyptios imitari, Ægyptiacam B linguam æmulari. Item Αἰγυπτιάζειν dicũtur qui Ægyptios dolis & astu æmulantur, seu Qui Ægyptiaca astutia & versutia vtuntur, Qui dolosè & callidè agunt vt Ægyptii. nam Æschylo teste, Δανοὶ πλέκειν ἴσι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. vnde & Theocritus dixit παρέρπειν Αἰγυπτιστὶ in loco suprà citato. Meminit huius significationis Suidas Αἰγυπτιάζειν exponẽs πανουργεῖν & κακοξενεύεσθαι. quo sensu & Κιλικίζειν dicitur, vt docui initio tomi 2, col. 5, b. Alterum verbum ab Αἰγύπτιος deriuatum, est Αἰγυπτιόω, actiuè significans Ægyptium red- C do, seu Ægyptii modo nigrum atrúmve reddo. sunt enim Ægyptii ex ardore solis nigriores. Meminit huius significationis Hesychius, Αἰγυπτιῶσαι exponens μελανῶσαι, Denigrare, Atrum reddere. Sic certè accipitur in senario hoc, Χρόαν ὃ ἥ σὴν ἥλιος λάμπων φλογὶ Αἰγυπτιώσει, cutem tuam sol splendens suis flammis Ægyptiam reddet. id est atrã seu nigram more Ægyptiorum peru- storum solibus.

Αἰγύπυρος, vulg. lex. ex schol. Aristoph. afferunt perperam pro αἰγίπυρος.

Αἰγωλιὸς, nomen auis nocturnæ seu noctiuagæ. Vlulam Latini appellant. Aristot. Histor. animal. lib. 9, cap. 17, αἰγωλιὸς δὲ ὅτι νυκτόπορος, καὶ ἡμέρας ὀλιγάκις φαίνεται· καὶ οἰκεῖ οὖτος πέτρας καὶ κοιλότητας. Meminit eiusdem auis & lib. 8, cap. 3. Sed notandum est in hoc loco posteriore proparoxytonos apud eum scriptum esse, oxytonos in priore.

Αἴγων, t. 1, c. 176, g. Αἰγὼν, ibid.

Αἰγώνυχον, t. 1, c. 175, d. Αἰγωπὸς, ibidem, e

Αἴδδας, Hesychio δεσπότης, dominus. pro quo suprà ex Suida habuimus Αἰδδᾶς. E

Αἰδάνας, Tarentinis significat θεωτείβων, vt idem Hes. annotat.

Αἴδας, Doricè pro Αἴδης, vnde genit. αἴδαο, & accus. αἴδαν, apud Hesych. ‖ Capitur interdum Αἴδας pro τύμβος, τάφος, Bustum, Sepulcrum, teste eodem.

Αἰδέσπατα, idem affert pro ἠδέσθη sed non sine mendo. Si enim αἰδέσπατα vera est scriptura, legendum αἰδεσθῆ: sin ἠδέσθη, reponendum αἰδήσατο.

Αἰδεῖν, Ionicè & poeticè pro αἰδοῦν, reuerere: resoluta primùm diphthõgo οὐ in ἐο, deinde metri causa inserto ι. Hom. Il. ω, & Od. ι, Ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς. F

Αἰδεῖς, Hesychius affert pro ἄζηλοι αἰχμῇ γεγονότες. sed id suspectum est, præsertim quum non sit suo loco positum, sed post Αἴδων.

Αἰδέομαι, Veneror, t. 1, c. 146, a. Αἰδόομαι, Me pudet, ibidem, d. Αἰδέομαι, Timeo, ibidem, f. Αἰδέομαι, Placor, ibid. h.

Αἰδὲς, Suid. affert pro ἀκατάληπτον, incomprehensibile. à G masculino αἰδὴς significante Obscurus, Qui videri & cerni oculis nequit. pro quo suprà ἀειδὴς.

Αἰδέσθεν, pro αἰδέσθησαν, ab αἰδέσθω pro ἠδέσθω, t. 1, c. 146, g. Habes & inter Anomala.

Αἰδέσμιος, t. 1, c. 147, d. Αἰδεσιμότης, ibid. f

Αἴδεσις, ibid. c

Αἴδεται & Αἰδέσηται, poeticè geminatum metri causa σ habent, pro αἴδεται & αἰδέσηται. ambo aor. 1 medii, à them. αἰδόομαι, sed prius imperatiui, posterius subiunctiui modi.

Αἰδεῶς, t. 1, c. 147, g.

Αἰδέω, t. 1, c. 148, d

Ἀΐδηλος, pro Obscurus & Tenebricosus, habuisti suprà, tom. 1, col. 1109, f. quemadmodum Hesychius quoque ἀΐδηλον exponit ἄδηλον, ἀφανές, Quod non videtur: pro

quo suprà ἀείδελον habuimus: ὥστε τὸ μὴ εἰδέσθαι καὶ ὁρᾶσθαι. Significat etiam Improuisus, seu Inexpectatus, Inopinatus. ἐπροσδόκητος, vt scholiastes Nicandri accipit in hoc loco Theriacῶν, Βρύξαιτο δ' ἀΐδηλος ἐπιθρωσκῶν αἴκε φείνῃ. Habet actiuam etiam significationem pro αἰδηλοποιὸς, ἀφανιστικὸς, hoc est, Reddens ἀΐδηλον & è conspectu tollens, ideóque Noxius, Exitiosus, Pestifer: ὀλοβλαβὴς, ὀλοώλης: vel etiam ἄζηλος ἀφανισμοῦ καὶ ἀπωλείας, Dignus qui pereat & ex conspectu hominum tollatur. Quo modo accipiunt apud Homerum Iliad. ε, quum dicit, ἐγείναο πῦρ' ἀΐδηλον, filiam nocentem. Itidem Iliad. β, quum dicit πῦρ ἀΐδηλον, intelligunt ἀφανιστικὸν & edax. possis etiam Lucidum interpretari, & quod præ cæteris conspicuum est: vt sit compositum ex ἀ epitatico & ἰδέσθαι quod est videre. Rursum ἀΐδηλα dicuntur Quæ non videre licet, Quæ non omnibus conspicienda dantur, Arcana. In qua significatione accipitur in hoc loco Hesiodi sub finem libri 2 Ergon, μηδ' ἱερῶσιν ἐν' αἰθομένοισι κυρήσας. Μωμεύειν ἀΐδηλα. Ibi epim Tzetzes exponit τὰ μυστικῶς καὶ οὐ δῆλα καὶ φαύλιζε: item, οὐ μωμοσκόπει τὰ μυστικά. Itidémque Proclus & Moschopulus accipiunt. Sed iidem aduerbialiter etiam hoc ἀΐδηλα ibi posse capi annotãt pro Clam seu Clanculum & latenter, ἀΐδηλως καὶ λάθρα.

Ἀΐδηλως, Obscurè. Significat etiam ἀφανιστικῶς, ὀλεθρίως, vt ἀΐδηλος quoque pro ἀφανιστικὸς & ὀλέθριος accipi dictum est. Homer. Iliad. φ, οὐ δ' κτείνεις ἀΐδηλος, tu autem occidis obuios quosque & ἀφανίζεις, ita vt euanescant & è conspectu tollantur.

Αἰδημονέστερος, t. 1, c. 148, b. D

Αἰδημονέω, ibidem, c. Αἰδημόνως, ibidem, b.

Αἰδήμων, t. 1, c. 147, g

Αΐδης, t. 1, c. 1105, a. Vide & Ἀΐδες paulo anté.

Ἅιδης, Orcus, t. 1, c. 1109, b. Ἅιδης, Deus inferorum, ibidem. c. Ἅιδης, Mors, ibidem, f. Vide & c. x 1 1. e.

Αἰδήφρων, Hesychio αἰσχυντηλὸς, Pudens, Verecundus. Ad verbum, Qui animo seu mente est verecunda. Pro quo infrà αἰδόφρων.

Ἀΐδιον, τὸ, t. 1, c. 1123, d

Ἀΐδιος, ibidem, c. Ἀϊδιότης, ibidem, f

Ἀΐδιος, ibidem, e

Ἀϊδνὸς, t. 1, c. 1105, a. At pro πηλὸς ἀϊδνὴς, quod apud Plutarchum legitur ab ipso statim initio Thesei, quum ait, τὰ δ' ἐπέκεινα θῆνες ἀΐυδροι καὶ θηλώδεις, ἢ πηλὸς ἀϊδνὴς, ἢ πέλαγος πεπηγός: pro hoc inquam πηλὸς ἀϊδνὴς, vtpote mendoso, reponendum πηλὸς ἀϊδνὸς, ex Hesychio: qui quum ἀϊδνὸν exposuisset μέλαν ἢ ἀφανιστικὸν, subiungit, λέγουσι δὲ καὶ τὸν ὠκεανὸν πηλὸν ἀϊδνόν. Idémque postea sua serie, Πηλὸς ἀϊδνὸς, (inquit) ὥσπερ λέβιτλω Ἀιβύλω δεῖ τόπος καὶ τὸν ὀφίζοντα ὠκεανόν. Legitur tamen apud Suidam quoque ἀϊδνὴς, expositum ὁ μὴ βλεπόμενος, qui non cernitur.

Αἰδοιέστερος & Αἰδοιότατος, irregulariter dicuntur pro αἰδοιότερος & αἰδοιότατος, vt ἀφθονέστερος & ἀφθονέστατος pro ἀφθονώτερος & ἀφθονώτατος, & similia alia quorum meminerunt Eustath. & Etymol. Regulari autem comparatiuo αἰδοιότερος vsus est Homer. Odyss. λ, Καί κ' αἰδοιότερος καὶ ἐλπτερος αἰδράσιν εἴην, Venerabilior essem & maiore me reuerentia dignarentur.

Αἰδοιϊκὸς, t. 1, c. 145, g

Αἰδοῖος, poeticè pro αἰδοῖος, vt ὁμοῖος pro ὁμοῖος, Venerabilis, Reuerendus.

Αἰδοῖον, t. 1, c. 145, e. Αἰδοῖος, ibidem, c

Αἰδοιόπαλμος, ibid. h. Αἰδοιωδὴς, ibid. g

Αἰδοῖος, ibid. e. Αἰδόμαι, t. 1, c. 147, b

Αἴδος, t. 1, c. 144, b

Ἅιδος δὲ & Ἅιδος δόμον, aduerbialiter ponuntur pro εἰς ἅιδος δόμον, seu εἰς ἅδου, Ad ædes Plutonis. id est, Ad orcũm, Ad inferos. Homerus Iliad. π, Ψυχὴ δ' ἐκ ῥιθέων πταμένη ἅιδος δὲ βεβήκει. Odyss. κ, ψυχὴ δ' ἅιδος δὲ κατῆλθε. pro quo alibi dicit εἰς ἅιδος, & ἅιδος εἴσω, necnon δόμον ἅιδος εἴσω. H

Ἀϊδοφοίνης, t. 1, c. 1109, h

Ἀϊδοφόλος, ibid.

Αἰδόρρων, t. 1, c. 144, e. Αἴδρεία, t. 1, c. 1111, e

Αἴδρηκες, ibid. f. Αἴδρηλη, ibid. e

Αἴδρία, ibid. Αἴδρις, ibid.

Αἴδροι, ibid. Αἴδρον, ibid.

Αἰδροσύνη, Imperitia, Inscitia. ἀμαθία in lex. meo vet. Ab αἴδρις, quod ibidẽ exponitur ἀμαθὴς, ἄπειρος, ἀβέβηλος, ἀσυνέτος. vel potius à præcedente αἰδρός.

Αἰδροφῶν, Ignarorum peremptor. vt Hesych. αἰδροφῶνα affert pro αἰδρόων ἀναιρετικῶν.

Αἴδρυτον, Non statutum seu collocatum, Hesych. ex Cratino affert φθύρουσας αἴδρυτον κακὸν ἄλλοις, subiungens, οἷον ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ αὖ ἱδρύσαντο, τὸν φυγὼν ἂς εἴ τις ἄγαλμα ἱδρύσαιτο. Itidem in lex. meo vet. αἴδρυτον κακὸν esse dicitur. ὃς κ' αὖ τις ἑαυτῷ ἱδρύσαιτο τὸ κατάρατον. B

Αἴδρυτος, t. 1, c. 1112, f

Ἀΐδυλος, Hesychio est θρασύς, audax. Itidémque Suidæ & Etymologo.

Ἀΐδω, idem quod ᾄδω: atque adeo hoc ᾄδω ex illo factum est, subscripto ι & facta crasi. id est, Cano, Canto. Annotãtque Hesychius ἀΐδειν Atticos peculiariter de gallinaceis dicere, non autem κοκκύζειν, nisi forte extraneum quempiam irritantes. Idem prouerbialiter ἀΐδειν ὥσπερ μυρρίνεω dici scribit, quoniam moris fuerit in conuiuiis τὸν μὴ δεδωκότα ᾄσαι, δάφνης κλῶνα ἢ μυρρίνης λαβόντα, ὥσπερ αὐτῷ ἀΐδειν. Affert idem præterea, Ἀΐδειν Αἶαν παῖ Τελαμῶνος, dicens id fuisse initium scolii cuiusdam in Aiacem conscripti. Insuper ἀΐδειν ἔχων affert pro μάτην λέγας καὶ λυπεῖς. annotãtque ἀΐδειν significare etiam λέγειν, ὀνομάζειν: quemadmodum aliquanto etiam pòst ἀΐδων affert pro λέγων. C

Αἰδῶ, oxytonon, nominatiuus est singularis, vt Λητῶ, Σαπφῶ: circumflexum autem αἰδῶ, accusatiuus est singularis Atticus, contractus ex communi αἰδόα. vt Etymol. tradit, afferens ex Homero posteriori αἰδῶ exemplum hoc, — τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύψαι: priore autem Phileras fuisse vsus traditur. Porro obserua, poetam ibi αἰδοῦς nomine vocasse non ipsam actionem τὸ αἰδεῖσθαι καὶ αἰσχυνεῖσθαι, sed τὰ αἰδοῖα seu αἰδοῖα μόρια, pudenda. Plutarchus pro Reuerẽtia & Veneratio vsus est in Solone, dicens, αἰδῶ μὲν εἶχε καὶ πολὺ ὥστε πᾶσι, reuerebantur (seu venerabantur) & honorabant eum omnes. D

Αἰδῶ & Αἰδώς, Eustathio sunt ὥστε τὸ ἀείδειν, quod est μὴ βλέπειν, per crasin. Itáque αἰδῶ esset Intueri non audeo: & αἰδώς, ipsa actio. Sed rarum huius verbi vsum esse puto: vt pro quo crebrius vsurpentur αἰδόμαι & αἰδέομαι. E

Αἰδων, t. 1, c. 1110, b. Ἀϊδωνὸς, ibidem, a

Ἀϊδωνος, ibidem, c

Αἰδὼς, Verecundia, Reuerentia, Pudor, t. 1, c. 143, b.

Αἰδὼς, Inguen, t. 1, c. 144, b

Ἀϊδὼς, Inuisibiliter. Exponitur etiam ἀκαταλήπτως, incõprehensibili modo, vt αἰδὲς quoque ἀκατάληπτον. F

Αἰδῶσα, Hesychio τῆς αὐλῆς τὰ πυρία, muri quibus cohors seu cors cincta est. Quo sensu infrà Αἴθουσα.

Αἰεὶ, t. 1, c. 113, f. Αἰειγενέτης, t. 1, c. 819, c

Αἰενωῦται, iidem qui suprà Κενωῦται.

Αἰεσκῶπες, iidem itidem qui ἀεισκῶπες, Sempasiones: aues ex eo dictæ quòd omnibus anni temporibus conspiciantur & appareant.

Αἰέλιοι, iidem qui suprà ἀέλιοι, id est οἱ ἀδελφαὶ γυναῖκας ἔχοντες, qui sorores in matrimonio habẽt. quos συγγενεῖς quoque dici annotat Etymol. Perperam pro hoc αἰέλιοι apud Suidam scriptum Αἰαιοί: quod exponit itidem σύγαμβροι. G

Αἰέλουρος, pro αἴλουρος dici, non χρὴ πλεονασμὸν, sed αὐάξησιν, vtpote ὥστε τὸ αἰόλον καὶ πολὺ οὐρεῦν, tradit Etymolog. ex Herodiano ὥστε παθῶν. est certè felium cauda vtplurimum varia. Sunt qui Bœoticum esse dicant apud Aristophanem.

Αἰὲν, t. 1, c. 113, g

Αἰένοικος, Etymologo αἴδιος οἶκος καὶ ἀδιάλειπτος, domus perpetua & quæ sine intermissione habitatur. H

Αἰένυπνος, t. 3, c. 175, h. Αἰὲς, t. 1, c. 112, e

Αἰέσκοντο, Hesychius affert pro ἠυλίζοντο. Suprà ἀέσκοντο pro eodem.

Αἴεσχλος, Hesychio κλάδος δάφνης, ramus lauri. pro quo apud Suidam, αἴεσχος habetur, sine λ. Infrà, eadem signif. Αἴσακος.

Αἰετὸς, pro ἀετὸς, (Atticè vel Ionicè) Aquila: rex auium. Homer. Odyss. ο, δεξιὸς ὄρνις Αἰετός. Vtitur & Herodot. ‖ Αἰετὸς, Aquila: piscis nomen è genere cartilagineo, apud Aristotelem Histor. animalium, libro 5, capite 5. VNDE Αἰετώδες, ντος, ὁ, q. d. Aquilaceus, Qui ex aquilarum genere est, seu Aquilis similis. Oppianus De venat. libro 3, Αἰετώντα φύλα πολύζωοί τε κορῶναι, aquilarum genera.

Αἰζάνεν, Hesychio ὑπεραφὲς βλάστημα, germen lætum & cui alimentum non defit.

Αἰζαὸν, idem affert pro πλὴν μέσην ὄρκην. At αἰζάων, idem pro ὀρῶν ὑψηλῶν, montium celsorum.

Αἰζαόσια, vitis quædam sic dicta, teste eodem.

Αἰζηΐος, vide in Αἰζηὸς paulo pòst.

Αἰζηλὸς, eidem est ἀδηλος, Obscurus, Non apparens. pro quo suprà ἀείδελος & ἀΐδηλος. Apud Etymol. & in lex. meo vet. Αἰζηλον, ἄφανον.

Αἰζιωνεὺς, idem Hesychius affert pro διϊωνὲς, ἀΐδιον, Perpetuum, Sempiternum. pro quo suprà habuimus αἰηνές.

Αἰζηὸς, idem quod αἰζηὸς suprà, id est Iuuenis, Qui iuuenili robore viget. νεανίας ἀκμαῖος. Hesychio αἰζηοὶ sunt νεανίσκοι οἱ ὦ αἵματι ζέοντες, siue οἱ ἄγαν θερμοὶ καὶ θυμώδεις. Innuit igitur iuuenes dici αἰζηοὶ, seu αἰζηοὶ, ab ἀ epitatico & verbo ζέω, quoniam sanguine feruean t, seu quoniam calidiores sint & animosiores. Homer. Iliad. υ, τὸς δ' ἀρίστους αἰζηοὺς. Iliad. ξ, βοὴν θαλερῶν αἰζηῶν. Hesiod. Erg. πεντήκοντα ἔτεα αἰζηὸς ἔασιν, iuuenis quadragenarius. erant enim tunc μακροβιώτεροι. Rursum Homerus αἰζηὸς posuit pro νέος seu ἀκμαῖος, adiectiuè: Iliad. π, Κνέφ εἰσάνδρυσε αἰζηοῖ τε κρατερῷ τε, Iuueni & robusto, seu Florenti annis & valenti viribus. Dicitur Αἰζηΐος quoque pro hoc αἰζηὸς, vt ὁμοῖος pro ὁμοῖος. Hesiod. αἰζηΐος ἀνὴρ. Similiter Hesych. αἰζηΐος exp. ἀκμαῖος: & αἰζηΐον affert itidem pro νεανικῶν. A

Αἰζηπον, idem expon. πνευστικὸν καὶ πυρῶδες, flatulentum & igneum. pro quo infrà αἰηπὸν habebimus.

Αἰζ-κροπος, idem quod αἰζόκροπος suprà, Ariditas, Siccitas, teste Eustath. vt Etymol. quoque, Hesych. & lex. meum vetus αἰζόκροπον exp. ξηροσάκαν. perperam enim apud Hesych. scriptum ξηροσόπον. E

Αἰζυκτὴ, Hesychio ἡ γῆ, terra: pro quo apud Etymolog. & in lexico meo vet. habetur αἰζύπη, expositum itidem ἡ γῆ.

Αἰζωνιὰς, & plur. numero Αἰζωνεῖς, dicuntur οἱ τῆς Αἰζωνιάδος φυλῆς δημόται. est enim Αἰζωνὶς, δῆμος φυλῆς τῆς Κεκροπίδος. Porro quoniam hi Αἰζωνεῖς ἐκακηγόρουν εἰς βλασφημίας, id est à comicis taxabantur vt maledici & infamatores, inde factum est vt αἰζωνιάζειν dictum fuerit τὸ κακῶς λέγειν, maledicere. Ita Harpocration. qui etiam ex Platone ὥστε αὐδρείας hæc verba affert, οὐδὲν ἐρῶ ὥστε ἔοικα γ', ἔχων εἰπεῖν, μή με εἴπῃς Αἰζωνέα εἶναι· ne dicas Æzoneum me esse & maledicum. Infrà Αἰζωνιάς.

Αἴη, Ionicè pro αἴα: hoc autem, poetica aphærese pro γαῖα, terra. Oxytonon verò αἰὴ, idem est cum αἰεὶ, semper, sed obsoletum, vt annotaui suprà t. 1, c. 112, e.

Αἰλωὰ, dicuntur τὰ μικρὰ δένδρεα, Paruæ arbores, Arbusculæ, teste Hesychio, subiungente, ἄλλοι δ' αἰλῶες. id est, Alii verò Αἰλῶες dicunt pro hoc Αἰλωά. Suprà habuimus Αἴλωα ex eodem in eadem significatione. Vide & sequens Αἰλωές.

Αἰλωὲς, Etymologo τὸ δεινὸν καὶ πολύστονον, dirum & lamentabile: afferenti ex Archilocho, Προὔθηκε πεμσὶ, δεῖπνον αἰλωὲς φέρων: additque, deriuatam esse hanc vocem ab αἰαῖ. Verùm & pro αἰώνιον accipi posse ait, quoniam (inquit) χρὴ ζῶντα οὐκ ἐστὶ φαγεῖν τὸν ἀποθνήσκοντα. Itidémque in lex. meo vet. αἰλωὲς exp. ἀεὶ, διόλου, Sẽper, sugiter: addente tamẽ, alios αἰλωὲς accipere pro αἰώνιον, item pro τὸ κατακαῦσαι, βλαβερόν. Quibus subiũgit, καὶ Αἰλωὰ. τὰ μικρὰ τῶν δένδρων καὶ ἄκαρπα· οἱ δὲ ξύλα. Vnde fit vt suspicer apud Hesychium post ἄλλοι δὲ, in loco citato in præcedente

Αἰωνα, inserendum esse ζηνα: & subiungendum post- A
ea veluti nouum vocabulum, Αἰωνὶς, αἰώνιον, βλαβερόν.
Suprà Αἰωνές.

Αἰήσυλος, idem quod αἰήσυλος suprà. Hesychius αἰήσυλον
αἴνιμον exponit κακοποιὸν, maleficum & noxium seu
perniciosum.

Αἴνης, idem itidem quod αἴνης suprà, id est, Flatus, seu
Ventus. αἴνεμος. vt Hesychio quoque αἴνεται sunt αἴνεμοι.
¶ Rursum Αἴνης est etiam nomen proprium regis cu-
iusdam Scytharum, patris Medeæ: à quo ipsa Medea
dicitur Αἰνήνη, apud Dionys. Periheg. Ἴχνια μαιεύοντες B
ἀλήμονος Αἰνήνης.

Αἰηδὼν, Hesychio πνευστικὸν ἢ πυρῶδες· ὅθεν τὸ Ἡφαίστου, inquit.
pro quo suprà scriptum est αἰζηὼν apud eundem. Itidem
in lex. meo vet. Αἰηδὼν, ὅθεν τὸ Ἡφαίστου, πνευστὸν ἢ πυρῶδες.
οἱ δὲ, μέγα· ἄλλοι, τὸ μὴ ὀρμῆς. οἱ δὲ, ὡς αἰετός. Suprà ἄηπνον
iisdem expositum modis habuimus.

Αἰθαί, vide in Αἰθός, infrà.

Αἰθαλέος, t.1, c.150, e. Αἰθαλίς, ibidem, a

Αἰθαλίδαι, Harpocrationi δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Apud
Suidam hi φυλέται nominantur Αἰθαλῶδαι. Ipsa tribus C
Αἰθαλὶς dicitur. legimus enim apud Hesych. Αἰθαλιδ,
δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.

Αἰθαλίδες autem, eidem Hesychio sunt τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα,
quæ in frumento nascuntur. vel sic appellari ait
Ἕτερ ὅθεν τὰ ὕδατα τεταγμένα τῶν ἐλαίου, guttas olei innatan-
tes aquæ. Porro τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα ζῶα, animalcula
illa quæ in frumento nata ipsum corrodunt, indéque
τρῶγας nominantur, forsan αἰθαλίδες dicuntur à colo-
re τῇ αἰθάλῃ simili.

Αἰθάλικες, reponunt quidam pro αἰθύλικες apud Galenum D
in lex. Hippocr. pro quo apud Erotianum legitur αἰ-
θόλικες.

Αἰθαλίων, t.1, c.150, f. Αἰθαλόεις, ibidem, c

Αἰθαλοκομπία, Fumi instar vana iactantia. vt ψολοκομπία.
Suid. αἰθαλοκομπίας exp. καπνῶς καὶ ψευδολογίας.

Αἴθαλος, t.1, c.150, b. Hesychio αἴθαλος est ἡ τῆς πυρὸς ἀ-
ποφορά: & ἡ ὀν ὃ ὁρόφῳ αἰθάλη, seu τὸ ἐν καμίνῳ μέλαν,
fuligo & nigrum illud quod camino adhæret, alio no-
mine ἄσβολος & ἀσβόλη dictum. Quo modo Hippocr.
χειραγκίων lib. 1 dicit, αἴθαλον ὁσσὸ τὸ ἵππον πείλασται. E

Αἰθαλόω, t.1, c.150, f. Αἰθαλωτὸς, t.1, c.151, a

Αἰθαλωδὴς, t.1, c.150, e. Αἰθαλωπὸς, ibidem, g

Αἴθε, t.1, c.1103, c

Αἴθεα, poeticè interdum pro εἰς αἴθεα. vt apud Homer.
Iliad. σ, Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται. Iliad. ο,
φωνὴ δὲ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν. Sic Eurip. Cyclope, Ἀνέπτατ' φαίνοντος
αἰθέρ' ἐξ ωιεὶς βαρύ. Virg. dicit It clamor cælo.

Αἰθερεμβατέω, t.1, c.152, c

Αἰθέρα, poetæ aduerbialiter interdum vsurpant pro ἐν αἰ-
θέρι, vt αἰθέρα pro εἰς αἰθέρα.

Αἰθερίνη, in piscium catalogo legitur apud Aristot. Hist.
animal. lib. 6, cap. 17, vbi Gaza reponit Ἀθερίνη, de quo
suprà. Quidam codices ibi habent Αἰθερίνη.

Αἰθέριος, t.1, c.152, d. Αἰθεριώδης, ibidem.

Αἰθερίως, Purè & mundè instar τοῦ αἰθερίου, quæ terrenis
sunt puriora. In lexico meo veteri itidem exponitur
καθαρῶς.

Αἰθεροβατέω, t.1, c.152, c. Αἰθεροδρόμος, ibidem.

Αἰθεροειδὴς, ibidem.

Αἰθερώδης, Ærthereus, Ad ætherem re aliqua accedens. G
αἰθερώδες πνεῦμα τοῦ οὐσίαν, Spiritus qui substantia sua
sit ætherius, hoc est tenuis & purus vt τὰ αἰθέρια. Galen.

Αἰθή, vide in Αἰθός. Αἴθη autem, nomen equæ apud Ho-
mer. à colore ei inditum.

Αἰθήεις, idem cum αἰθός, Ex vstione niger, vel etiam ru-
ber. vt apud Nicandrum in Alexiphar. αἰθήεντας ἐχίνου
schol. exp. ἐρυθροῦ καὶ πυρροῦ τοῦ ἀφόκα.

Αἰθήρ, t.1, c.151, g. Hesychio αἰθὴρ est non solùm ὁ ὑπὲρ
πάντων πόντος, ἀήρ, (afferenti etiam αἰθένος τύμβος pro οὐ-
ρανὸς) sed idem αἴθεα dici scribit etiam ἐμπυρισμὸν,
inflammationem, ὑπὸ τοῦ αἴθειν: atque ita vsurpasse H
Eurip. in Troad.

Αἴθιψ, καπνὸς ὁ θριμύς. Ita apud Hesychium. sed perpe-
ram, vt patet ex lex. meo vet. & Etymologo, apud quos
sic legitur, Αἴθιψ ἕνεκα ξύλα, βύκωσα· καὶ καπνὸς αἴθιψ, ὁ θρι-
μύς. Itaque in priore loco αἴθιψ passiuam habet
signific. in posteriore actiuam pro Vrens & mordens,
seu Vrendo mordens, ideóque Acer, Mordax.

Αἴθιψ, t.1, c.149, a. Suprà apud Hesych. ἀθιψα scriptum
pro αἴθιψα.

Αἰθιοπαῖδα, vocat Bacchum Anacreon: alii τὸν οἶνον, vinũ,
alii Dianam, teste eodem.

Αἰθιοπεὺς, Αἰθιοπία, Αἰθιοπικὸς, Αἰθιοπὶς, deriuata sunt ex
sequenti Αἰθίοψ. Quorũ primũ Αἰθιοπεὺς, idem cum
Αἰθίοψ significat, id est Æthiops. Homer. Iliad. α, μετ'
ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. Vbi nota hoc Αἰθιοπῆας Ionicè dic-
tum pro Αἰθιοπεῖς, vt βασιλῆας pro βασιλεῖς. Secun-
dum, Αἰθιοπία, Æthiopia, Regio illa quam inhabitant
populi qui αἰθίοπες nominantur, ex eo quòd sol vici-
nior faciem eorum vrat. Subauditur autem cum hoc
Αἰθιοπία substãtiuum χώρα. est enim fœm. ab Αἰθίοπος,
à quo Αἰθιοπία ῥωνὴ apud Eurip. Tertium, Αἰθιοπικὸς,
Æthiopicus: possessiuum. vt ὄρνιθες Αἰθιοπικοὶ, Aues
Æthiopicæ, Aues quas fert Æthiopum regio, apud A-
then. lib. 9. Idem libro 13 citat Bionis cuiusdam Αἰθιο-
πικὰ, id est libros de rebus Æthiopicis & Æthiopia
scriptos. Hesychio autem Αἰθιοπικὸν est ἀκακία. Quar-
tum, Αἰθιοπὶς, idem cum fœm. Αἰθιοπία seu Αἰθιοπικὴ si-
gnificans. id est, Æthiopica. veluti Αἰθιοπὶς χώρα vel
γῆ. Αἰθιοπὶς nominatur etiam quædã βλημώδης πόα,
teste Hesychio. vt Dioscor. quoque lib. 4. cap. 105, Αἰ-
θιοπὶς (inquit) καὶ αὐτὴ τραχυπτόμενα φύλλα, ἔχουσα τὰ φύλλα,
ἀκανθώδη λίαν καὶ πυκνά. Et Plin. lib. 27, cap. 4, Æthiopis
folia habet phlomo similia, magna & multa, & hirsuta
ab radice. Porro Æthiopiæ duæ sunt, vna circa
solis ortum, altera circa occasum in Mauritania, vt a-
pud Virgilium annotat Seruius. At Αἰθιόπισσα, vi-
de t.1, c.150, a

Αἰθίοψ, t.1, c.149, g. & t.2, c.1398, f

Αἴθμα, Hesychio δέλεαρ, seu qua decipiuntur animalia.

Αἴθονες & Αἰθόλικες, t.1, c.149, b

Αἴθομαι, t.1, c.148, g

Αἴθον, Hesychio λαμπρὸν, πυῤῥὸν, μέλαν, Splendidum, Ru-
fum, Nigrum: ex masculino αἴθων. ¶ Ex Eurip. αἴθον
ἐμβαλεῖν, ignem iniecisse: substantiuè pro αἴθος.

Αἴθος, t.1, c.148, h. ¶ Αἴθος dicitur etiam πῦρ καὶ ἡ φλὸξ,
inquit scholiastes Apollonii in hoc loco Argon. 3, τὸν δ'
ἀμφί τε δῖϊον αἴθος βάλλεν ἄπτε τεροπῆ. rectè, paulo antè
enim de tauris dixerat, ἠλὼ φλόγα φυσιόωντε ἐκ τοιμέ-
πων ὀμιαδῶ.

Αἰθὸς, t.1, c.149, a. ¶ Αἰθὼ, Hesychio sunt non solùm
μέλαινα, nigræ, ex vstione nimirum: sed etiam αἱ πομ-
φόλυγες, bullæ. acsi αἰθὴ substantiuè bullam quoque
significet.

Αἴθουσα, interdum est particip. à verbo αἴθω, significans F
Splendens. vt Hesych. quoque αἰθούσης exp. λαμπούσης
& Αἰθούσῃ, λαμπρᾷ. Interdum substantiuè ponitur,
significans τοῖχ, πατάδα, porticum, cámque (vt He-
sychius innuere videtur) ἀφὸς ἥλιον αἰίροντα πεπραμμένῳ, ἢ ἀφὸς τὸν δόμον, ὑπὸ τοῦ καταίθεσθαι ὑπὸ ἡλίου. Apollon. Rhod. Argon. 3, Ἔρμεα δ' εἰσελθοῦσαι ὑπ' αἰθούσῃ θαλάμοιο Ἕζον. Et rursum, θάλαμοί τ' ἔσαν ἔνθα καὶ ἔνθα, Δεῖδελέη δ' αἰθουσα πάρεξ ἑκάτερθε πέτυκτο. id est, ποικίλη τοῖχ, inquit schol. qui αἰθούσῃ in superiore loco exp. πατάδι. Sic Hom. Il. σ, ὅφρ' ἵκετ' αὐλὴν, Αἰθούσης τε θύρας. Il. ζ. Ἕζετο δ' αἰθούσῃσι πετυγμένῃσι δόμοιο, id. δόμοιο. Et Iliad. υ, Ἕζετο δ' αἰθούσῃσιν ἐφίζ μενον. Vbi scholiastes αἰθούσησιν exp. τοῖς τοῖς καταλαμπομένοις ὑπὸ ἡλίου: dictásque αἰθούσας has ait vel δίχα τοῦ τὸ ἡλίου βολὴ, quòd soli expositæ essent vt ab eius ardore calefierent: vel δίχα τὸ αἴθεσθαι ὀν αὐτοῖς φῶς τὸ χειμῶνος. Itidem Eustathio αἰθουσαι ἔξεδραι sunt ὑπαιθροι τοῖς ὀκ λίθων ἐξεσμένοις. Idem scribit ab Homero αἰθούσας vocari τὰς συνεχεῖς ἕδρας αἰθομένας (id est καταλαμπομένας) φωτὶ. Et rursum αἰθουσαν esse ait τὸν πρὸς ἕνα τὸν ἡλίῳ αἰθομένῳ: cuius interiora dici πρόδομον, intima autem penetralia θάλαμον. Alibi tamen αἴθουσαν esse dicit αὐλῆς περίβολον, & partem domus πρὸς τοῦ τοῦ αὐλοῦ. Vide & t.1. c.148, f

Αἴθοψ, t.1, c.149, c. ¶ Hesych. αἴθοπος exp. non solùm μέ-

λανος, sed etiam λαμπρὸς, igniti & candentis. Idem αἴθο- A
πα οἶνον esse dicit τὸν μέλανα, seu λεύκιον.

Αἴθρα, t.1, c.152, e. ¶ Est & nomẽ proprium filiæ Pitthei,
matris Thesei.

Αἰθρανὸς, Suidæ τὸ γυναικῶον ὑποπόδιον, scabellum quod mu-
lieres pedibus supponunt, quod foramen habere ait, &
ei subiici carbones quibus sese calefaciãt. Dicitur θραῦος
etiam pro scabello.

Αἰθρέω, t.1, c.152, g

Αἴθρη, ibidem, e. ¶ Hesychio est non solùm αἰθρία, αὐγὴ,
λαμπρὰ, ἀὴρ καθαρὸς, sed etiam nomen proprium filiæ B
Pitthei.

Αἰθρηχρόνης, t.1, c.152, g. Αἰθρηχρόνης, ibidem.

Αἰθρία, ibidem, c

Αἰθριάζω, t.1, c.153, f. Vide & sequens αἰθριάω.

Αἰθριάω, Nocturno sereno expono, seu Sub dio per no-
ctem expono. Hippocr. sub finem libri 3 De morbis, in
descriptione medicamenti cuiusdam, καὶ ἀδιαύπνου δραχμὴ δυ ὕστερον ἐμβαλὼν, αἰθριήσας δίδου. paulo pòst dicit,
πάντα ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ τὰ αἰθριασθέντα δίδου. quod particip. est C
potius ab αἰθριάω.

Αἰθριόδος, t.1, c.152, f. Αἰθριοκοπέω, t.1, c.153, e

Αἴθριον, v.l. interpr. Atrium, afferentia ex Iosepho, αἴθριον
δίχα μετρησαι ὕψος. sed videtur.

Αἴθρος, t.1, c.152, g. & 153, a. ¶ Αἴθρια τέρη, Suidæ sunt τὰ
ἐξ Ὑπερβορέων κομιζόμενα, tanquam ἀεὶ ἐν ὑπαίθρῳ πεφυκότα, quòd semper sub dio ponãtur. Itidem Hesychius,
quum ex Cratini Iliadibus attulisset hunc senarium,
Ὑπερβορείους αἴθρια πτῶν τις τέρη, subiungit, τὰ γὰρ Ὑπερβορέων ἱερὰ, κατὰ τινα πάντων ἀγιστείαν, οὐχ ὑπὸ στέγῃ, ἀλλ'
ὑπὸ αἴθριον διφυλάττετο. D

Αἴθυιπος, Suidæ ὁ ταχὺς, Celer, Velox, Pernix.

Αἴθυος, t.1, c.152, f. Αἴθυος, ibidem.

Αἴθυλα, Hesych. affert pro σύασμα, κίνημα, Vmbra, Mo-
tus. sed suspectum est.

Αἴθυμα, t.1, c.151, d

Αἴθυια, ας, ἡ, (& Ionicè Αἰθυίη) Mergus: auis aquas subiens,
vnde & εἰναλίη κορώνη ab Homero nominatur, teste He-
sychio. Homer. Odyss. ε, Αὐτὰρ δ' ἀμφ' ἐς πόντον ἐδύσετο κυ-
μαίνοντα Αἰθυίῃ εἰκύῖα, mergo assimilata. De hac aui vide
Aristot. Histor. animal. lib. 5, cap. 60: quam Virgil. apud E
Aratum dicitur interpretatus esse fulicam, alio nomine
dictam φολίωνα. Prouerbialiter etiã αἰθυίης ὑπὸ πτερύγεσσιν
ἕλυσεν πείσματα νηός, dicitur de iis qui bonis auibus ali-
quid inceptarunt. nam quum mergi aquas subeunt, tẽ-
pestatis est signum exorticuræ. ¶ Αἰθ ῥας αὐλὸς, Hesy-
chio herbæ quædam species. At αἰθ ῥας σκόπελος, nomen
proprium loci apud Paus. in Atticis. ¶ Suidæ αἴθυια est
etiam ἡ ὕδνη, mortarium. pro quo θύα potius dicitur,
seu θυεία.

Αἰθύλικες, t.1, c.149, b. Rectius apud Erotianum, Ety- E
mologum, & in lexico meo veteri αἰθόλικες, in quo αἰ-
θόλικες esse dicuntur αἱ πρὸς τὴν ὀστοφάνειαν φλυκτίδες.

Αἰθυλικώδης, t.1, c.149, b

Αἰθυιεῦσαι, Hesychio est λαμβάνεσθαι, αἱρεῖσθαι, ἀναγκάσθαι,
κρατεῖν. quo sensu infrà αἰνεῦσαι.

Αἰθυσσω, t.1, c.151, a. Αἴθω, t.1, c.148, e

Αἰθὼ autem, nomen vrbis apud Suid.

Αἴθω, Expiro, Efflo. ὀκπνέω. v.l. ex Homero, θυμὸν αἴθων,
animam efflans. sed perperam pro αἴθω. G

Αἴθων, t.1, c.148, f. & 149, b. ¶ Est & nomen proprium, à
quo patronymicum Αἰθωνίδης.

Αἴθ & Αἴθ, t.1, c.112, e

Αἴκα, Doricè pro εἴ seu εἴκεν, si. Apud Plutarchum in Lyc.
αἴκα τύχωμι, si adepti fuerimus. Frequẽs apud Theocr.
& alios qui Doricè scripserunt.

Αἰκαίζω, Voco. Hesych. enim αἰκαίζει affert pro καλεῖ.

Αἰκάλη, Fraus: ἀπάτη, lexico meo veteri. sed de tali frau-
de dici videtur qua alicui abblandientes eum decipi-
mus, vt ἠωτεία.

Αἰκάλλω, t.2, c.41, f

Αἰκαίος, t.2, c.42, a. ¶ Αἴκαλον autem est nomen φρουρείου
cuiusdam in Italia, vt Steph. refert ex Dionysii Hali-
carn. lib. 16 Antiq. Rom.

Αἴκε, siue Αἴκεν, idem quod αἴκα suprà, id est Si, Si forte:
Doricè pro εἰκὰ. Homer. Iliad. υ, Αἰκέ σε χειρότερός περ ἐὼν
ὀπὸ θυμὸν ἕλωμαι. Iliad. ε, Ναῦ αὖτ' ἐγκείη πειρήσομαι αἴκε
τύχοιμι, si fortè nacturus sim. Item αἰκέν τι dicitur, vt
εἴ τι, siquid. Iliad. θ, Βάλλ' οὕτως, αἰκέν τι φόως Δαναοῖσι
γένηαι. Item αἴκεν πως & αἴκε ποθὶ, eodem modo vt εἴπως, εἴποτε, Si fortè, vel Siquo modo, Si tandem ali-
quando: interdum etiam An quo modo, An tandem
aliquando. Iliad. β, Ἀλλ' ἄγετ' αἰκέν πως ἀναπείσομεν ὅμμ' Ἀχαιῶν.
Iliad. α, Αἰκέν πως ἐθέλῃσιν ὅδε Τρώεσσιν ἀρῆξαι. Eo-
dem libro, αἰκέ ποθὶ Ζεὺς δώῃ πόλιν. Odyss. ξ, Εἰπέ μοι αἰκέ
ποθὶ γνώω. Rursum ex Iliad. α affertur pro Vtinam.

Αἰκελίου, apud Hesychium legitur expositum ἀπελοῦς,
ἄδικα πεφρονήσας. sed cum diphthongo potius scriben-
dum ἀεικελίου.

Αἴκιες, t.1, c.233, f

Αἰκὴ, ibidem, e. Suprà ex Hesychio pro eodem habui-
mus Ἀεικὴ.

Αἰκία, t.1, c.1118, d. & 1119, b. Apud Suidam diuisa di-
phthongo scribitur ἀϊκία, exponitúrque πληγὴ, ὕβρις, βάσ-
τασμος, μάστιξ.

Αἰκιδνὸς, ita ab αἰκίζω fieri tradit Etymol. vt ἀλαπαδνὸς ab
ἀλαπάζω, non tamen exponit.

Αἰκίζομαι, actiuè sumptum, t.1, c.1119, g. passiuè verò,
c.1120, a

Αἰκίζω, t.1, c.1119, g

Αἰκιωὸς, Contumeliosus, ὑβριστικός. vulg. lex. forsan ex eo
quòd apud Hesych. legerũt Αἴκικα. ὕβριμα. quod tamen
verbum est præteriti perfecti, ab αἰκίζω. Vel potius cor-
ruptum est ex Αἰκιστικός.

Αἰκίον, t.1, c.1119, g Αἴκισμα, t.1, c.1120, c

Αἰκισμὸς, ibid. b. Αἰκιστὴς, ibid. c

Αἰκιστικὸς, ibidem. Αἰκίστρια, ibidem.

Αἰκίστριος quoque apud Suidam legitur. forsan pro ὑβρίζων,
vt αἰκίστρια ei est ἡ αἰκίζουσα.

Αἴκλος, Hesychio ὁ ἑσπέριος, Vespertinus. Eidem αἴκλοι sub-
stantiuè sunt αἱ γραῖαι τοῦ βέλους, anguli seu cuspides ia-
culi. Neutro autem genere & substantiuè τὸ αἴκλον
est Cœna vespertina: quod vocabulum Lacedæmo-
nius peculiare fuit, vt testatur Athen. lib. 4, dicens, τὸ δὲ
αἴκλον καλοῦσθαι, (nimirum à Lacedæmonis) ὑπὸ τῶν
ἄλλων Δωριέων καλεῖται δεῖπνον. Et mox, μετὰ δεῖπνον τὸ κα-
λοῦσθαι αἴκλον. Et rursum, τῷ νέμοντι τὰς μοίρας οἰκαλεῦσθαι ὁ
δεῖπνος, κηρύττει τὸ αἴκλον. Paulo antè verò dixerat, δεῖπνον
δὲ, ἰδίως ἔχον τὴ κοπίς, καθάπερ καὶ τὸ καλούσθαι αἴκλον.
Et rursum ex Epicharmo, ἐκάλεσε τὴ τοῦτο τὴς ἐπ' αἴκλον ἐκών.
Sed notandum est, ibi nõ propertispomenos αἴκλον scri-
bi, verùm paroxytonos αἴκλον. Ex quo cõiicere quis pos-
sit diuisa diphthongo ibi legendum esse ἄϊκλον sicuti
ἐπαΐκλον reperitur apud eundem, vt suo loco docebo.
Apud Hesych. verò legitur Αἴκνον, δεῖπνον: itidémque a-
pud Etymologum, & in lexico meo veteri, Αἴκνον, δεῖ-
πνον δειλινὸν, cœna vespertina. Rectè vtrobique. vtriusque enim meminit Eustathius, nimirum & τὸ αἴκλον & E
τὸ αἴκνον: meminit τοῦ δηρηκιδῶν etiam, ἄϊκλον & ἄϊκνον:
atque ἄϊκλον ex ἄϊκνον factum esse per synæresin, vt αἴκνον
ex ἄϊκνον: item, αἴκλον & ἄϊκλον dici pro αἴκνον & ἄϊκνον:
hæc autẽ dicta esse πρὸς τὸ εἰς αὐτὰ λίαν πολὺ ἐκνέσθαι, qui
admodum lubenter eò venitur: innuens composita
esse ex ἀ epitatico & verbo ἱκνέομαι.

Αἴκολα, Hesych. exp. αἴσχη, turpia.

Αἴκουδα, Laconica dialecto αἰσχύνη, teste eodem.

Αἰκτὴ, eidem ἡ κρηπίς. cui subiungit, οἱ δὲ ἡ ἀκτή.

Αἴκτας, eidem est ἀπρόσιτος, Inaccessus, Ad quem peruenii-
ri nequit, vox compos. ex ἀ priuatiuo & verbo ἱκνέο-
μαι, seu ἵκομαι.

Αἴκτως, t.1, c.1118, g

Αἰλὰ, apud Cyprios pro καλὰ dici, tradit Etymol. & lex.
meum vet.

Αἰλεῖν, Hesychio ἠωπεύειν, Blandiri, Blanditiis demulcere,
pro quo suprà habuimus Ἀέλλειν.

Αἰλία, Ælia, dicta vrbs Solymorum, ab Ælio Adriano eius
instauratore. Incolæ eius, Αἰλιῶται dicuntur, vt te-
statur Etymol. & Steph. necnon Epiphanius. ¶ Αἰλίαι,
inter pisces numerantur apud Athen. lib. 7, sed perpe-
ram pro Αἰολίαι, vt infrà docebo.

Αἴλινα, t.2, c.712, h.

Αἴλινος, ibidem, g

Αἴλοι, Hesychio σύγγραμμροι. pro quo suprà Αἰέλοι & Ἀέλιοι.
Αἰλοκρὶς, radix quædam sic vocata, teste eodem, pro quo αἰλούρειος habetur in lex. meo ver.
Αἰλόβοπος, t.3, c.1638, a
Αἰλούρειος, radix quædam ita vocata, vt tradit lex. meum vetus. Hesych. habet Αἰλοκρὶς, perperam, vt alphabetica etiam series declarat. forsan autem sic nominatur quòd cati ea vtantur.
Αἴλουρος, ου, ὁ, Catus, Felis. Aristot. Hist. anim. lib. 5, cap. 2, οἱ δ' αἴλουροι, οὐκ ὄπισθεν συνιόντες, (ἢ. ὀχεύουσιν) ἀλλ' ὁ μὲν ὀρθὸς, ἡ δ' θήλεια ὑποπτήξασα ἑαυτόν. Vnde Plin. lib. 10, cap. 63, Feles coeunt mare stante, fœmina subiacẽte. Æsopicarum fabularum interpres αἴλουρον perperam interpretatus est ictida. nam manifestum est discrimẽ inter hæc duo animantia apud Aristot. Hist. anim. lib. 9, cap. 6. Cur autem ab Ægyptiis coli soliti sint αἴλουροι, vide apud Herod. in Eut. Denominatũ porro αἴλουρον tradũt τοῦ ἀμύνειν καὶ κινεῖν πρὸ οὐρᾶς. ‖ Αἴλουρος numeratur etiam inter pisces apud Dioscor. lib. 2, cap. 29. Vbi quum interpretes vertant Silurus, scriptura ea mutanda videtur in σίλουρος. Hinc Αἰλουροῤῥόμορφος, Habens formam cati seu felis.
Αἷμα, Sanguis, t. 1, c. 153, h. Αἷμα, Cædes, t. 1, c. 154, a.
Αἷμα, Consanguinitas, ibidem, b. Αἷμα, Genus, Semen, ibidem, c
Αἱμαβόρος, Vorator sanguinis, Sanguinarius. Apud Hesych. αἱμαβόρου legitur, & exponitur αἷμα ἐσθίοντος. verùm quum non sit suo ordine positum, sed ante αἱμοῖ, ideo puto reponendum αἱμοιβόρου.
Αἱμακοείαι, t. 1, c. 155, f. Αἱμακουείαι, ibidem, e
Αἱμακτὴς, t. 1, c. 162, f. Αἱμαλεὸς, ibidem, a
Αἱμαλέος, Sanguineus, Cruentus. vnde in Epigr. lib. 2, αἱμαλέων κρέα δ' ὄρπων legimus, Cruentarũ cœnarũ carnes.
Αἱμαλία, t. 1, c. 162, a. obiter. Hesych. αἱμαλία exp. αἱμωνία. Vide & Αἱμαπάτης.
Αἱμαλωπὴς, t. 1, c. 158, e Αἱμαλῶψ vel Αἱμαλῶψ, ib. b
Αἱμάπιστος, εος, ἡ, Sanguinis exsecratio.
Αἱμασιὰ, t. 1, c. 163, a. Αἱμαπαιδὴς, ibidem, b
Αἱμάσπραι, t. 1, c. 2, 162, f. Αἱμαῶν, ibidem, e
Αἱματικρασία, t. 1, c. 155, d. Αἱμάτης, t. 1, c. 162, b
Αἱματηρὸς, t. 1, c. 161, f. Αἱμαπὰ, ibidem, h
Αἱμαπάτης, deriuatum à præcedente αἱμαπὰ. vt apud Athen. lib. 3, leno quidam ὑπὸ κνισολοιχίας coquina iubet Χορδὴν ἐν' αἱμαπάτη αὐτῷ σκευάσαι. Vbi χορδὴ αἱμαπάτης idem est cum αἱμαπὰ seu αἱμαλία, id est Intestinum fartum sanguine.
Αἱμαπίλω, t. 1, c. 162, b. Αἱμαπιὰς, t. 1, c. 161, f
Αἱμάπνος, ibidem. Αἱμάπνον, ibidem, e
Αἱμαπὴς, affertur à Bud. ex Aristot. De color. sed sine interpretatione: φανερὸν ὅ τοῦτ' ὅτι καὶ ὅτι τῷ βαπτομένῳ αἱδῶν. τὰ μὲν γὰρ ὀρχεῖς, ὅταν βάπτοντες καθιῶσι τὰς αἱμαπάδας, ὀρφνιαι γίνονται καὶ μέλαιναι καὶ αἱρεσεδεῖς τῷ σὺν αὐτοῖς συνιστῆνθ' ὑπὸ ἱκανῶς, ἀλουργὲς ὡσὼδες γίνεται καὶ λαμπρόν.
Αἱμαπὴς, t. 1, c. 162, a. Fœmin. Αἱμαπὴς. vnde αἱμαπάδες φλέβες apud Hippocr. περὶ ἱερᾶς νόσου, & περὶ αἱμοῤῥοΐδων, Venæ sanguinariæ.
Αἱμαπόεις, t. 1, c. 161, g
Αἱμαποποιητικὸς, ού, ὁ, Sanguificandi vim habens, vt medici loquuntur. hoc est Sanguinem gignens seu generans in venis. Et ἡ αἱμαποιητικὴ δύναμις dicitur ipsa facultas sanguifica. Galen. commentr. 1 in lib. 1 Prorrhet. ἀῤῥωστία ἡ τῆς καθεκτικῆς δυνάμεως τοῦ ἥπατος, ὡς τὸ πολὺ ἡ σωὶ αὐτῇ καὶ τῆς αἱμαποιητικῆς τὸ σύμπτωμα τοῦτο γίνεται: de eo morbo loquens quem Hippocr. vocat κοιλίης πρὸς πλεῖστον ἐξέρυθρον.
Αἱμαποιητέω, t. 1, c. 154, h. Αἱμαποιὴς, ibidem, g
Αἱμαπόῤῥυπος, ibidem, h. Αἱμαπταιὴς, t. 1, c. 155, a.
Αἱμαποφαγὴς, ibidem. Αἱμαπῦμαι, t. 1, c. 162, c
Αἱμαποφλοιοτάσεις, t. 1, c. 155, b. Αἱμαποφλοιώσεις, ibidem.
Αἱμαπόφυρτος, ibidem, c. Αἱμαπτῶς, ibidem.
Αἱμαπίω, t. 1, c. 162, b. Αἱμαπῶν, ibidem, e
Αἱμαπώδης, t. 1, c. 161, g. Αἱμαπῶπος, t. 1, c. 155, d
Αἱμαπωπὸς, ibidem, e
Αἱμάπωσις & Ἐξαιμάπωσις, ex Galeno affertur pro Sanguificatio, Sanguinis generandi munus.
Αἱμευτὴς, t. 1, c. 164, c

Αἰ μὴ, Doricè pro εἰ μὴ, nisi. Theocr. Idyll. 5, ἀλλὰ φθονοῖμαν, Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελαίδιος αὖτε Κόμαιτα, nisi te contudero.
Αἰμεμμέκεον, apud Hippocr. in Epidem. lib. 5, perperam scriptum pro ἐμεμμέκεον. quod est plusquamperf. verbi ἐμέω, Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem habens pro ἠμέκεον.
Αἱμηπότης, idem cum αἱμαποπότης seu αἱμοπότης, Sanguinis potor, seu Qui sanguinis potu delectatur.
Αἱμηρὸς, t. 1, c. 163, e. Αἷμον, t. 1, c. 164, c
Αἵμιον, ibidem. Αἱμοβαφὴς, t. 1, c. 155, f
Αἱμοβόρος, ibidem, g
Αἱμοδόχον ἄγγος, Vas sanguinem recipiens, Sanguinis receptaculum. Suid. in expositione vocis Αἵμιον.
Αἱμόδωρον, Hæmodorum: genus herbæ quæ è cumini & siliciæ radice subnascens, ea suo complexu necat, vt aparine lentem, orobanche eruum, teste Theophr. Hist. plant. lib. 8, cap. 8.
Αἷμοι pro οἴμοι, etiam in admiratione vsurpari tradunt. Suprà αἰβοῖ eadem signif.
Αἱμοὶ, apud Æschyl. δρυμοὶ, Saltus, Locus arborosus. Hesych. Vide & Αἱμὰς.
Αἱμοιαίοις, apud eundem Hesych. legitur expositum κολαπευτικοῖς. Sed reponendum esse αἱμωλίοις, alphabetica etiam series arguit.
Αἱμοιβόρος, idem quod Αἱμοβόρος, metri gratia inserto ι, vt in ὀδοιπόρος & similibus. Vide Αἱμαβόρος.
Αἱμοκαρχαρον, t. 1, c. 155, g. Αἱμομίκτης, ibidem, h
Αἱμοπότης, t. 1, c. 156, a. Αἱμοποϊκὸς, ibidem.
Αἱμοποϊκὸς, t. 1, c. 155, h. Αἱμοπῶτης, t. 1, c. 156, b
Αἱμοῤῥαγέω, ibidem. Αἱμοῤῥαγία, ibidem, c
Αἱμοῤῥοέω, ibidem, g. Αἱμόῤῥοια, t. 1, c. 157, a
Αἱμοῤῥοὺς, ibidem. Αἱμόῤῥους, ibidem, f
Αἱμοῤῥοῦς, ibidem.
Αἱμορυτχία, ibidem, g. Apud Hesych. pro αἱμορυτχίαν reponunt quidam αἱμορυτχιῶν siue αἱμορυτχιῶν, præsertim quum ipse quoque per verbum exponat καθημάχθαι τὸ ῥύγχος, habere rostrum cruentatum.
Αἷμος, t. 1, c. 164, a. ‖ Est etiam nomen proprium & montis & viri apud Suid.
Αἱμὸς, t. 1, c. 164, c. Αἱμοφόβος, t. 1, c. 157, g
Αἱμοφόρυκτος, ibidem, h. & t. 4, c. 253, e
Αἱμόφυρτος, t. 1, c. 158, a. Αἱμῳδὴς, ibidem.
Αἱμῷος, t. 1, c. 163, f. Αἱμωλα, aduerb. t. 1, c. 164, f
Αἱμωλία, ibidem, g. Αἱμώλιος, t. 1, c. 165, a
Αἱμώλλω, ibidem, b. Αἱμῶλος, t. 1, c. 164, d
Αἱμῶν, ὅτις ὀδόντας ἀλῶν, Doleo ex dentibus. Ita vulg. lex. sed perperam pro αἱμωδῶν. nam αἱμῶν, contractum ex αἱμόων, est Sanguine imbuo, Sanguinolentum reddo, Cruento: vnde αἱμώθη, quod Hesych. exp. ἠμαπώθη.
Αἱμωδέω, t. 1, c. 158, f. Αἱμωδὴς, ibidem, g
Αἱμωδία, ibidem, h. Αἱμωδιασμὸς, t. 1, c. 159, c
Αἱμωδιάω, ibidem, a
Αἵμων, apharesi τοῦ δ' putatur factum ex δαίμων, idem significante quod δαήμων, Gnarus, Peritus. vt Hesych. quoque αἵμονα exp. ὅπτησίμονα, ἔμπειρον, respiciens ad αἵμονα θήρης apud Homer. Iliad. 6, v. 49. Alioqui Αἵμων siue Αἵμων est & nomen proprium viri & fluuii.
Αἱμώνια σῦκα, t. 1, c. 164, d. Αἱμωπὸς, t. 1, c. 158, a
Αἰνὰ, aduerb. t. 1, c. 165, d. Αἰναρέτης, t. 1, c. 166, e
Αἰνεῖαι, ibidem, g. Inde patronymicum Αἰνειάδης, ου, ὁ, Æneades. hoc est Æneæ, filius vel nepos. dicũtur enim Αἰνειάδαι etiam posteri Æneæ, qui ad progenitorem Æneam ortum suum referunt.
Αἰνεῖω, t. 1, c. 167, g. Αἰνελέτη, t. 1, c. 166, f
Αἰνέομαι, t. 1, c. 167, h. Αἰνεσία, t. 1, c. 168, a
Αἰνέσιμος, ibidem. Αἴνεσις, ibidem.
Αἰνέτης, ου, ὁ, Laudator, Deprædicator. Hippocr. in suo περὶ τέχνης libro, οὔτε μωμητῶν οὔτε αἰνετῶν δέονται.
Αἰνετὸς, t. 1, c. 168, a. Αἰνέω, t. 1, c. 167, c. & 180, a
Αἰνέω pro αἰνέω, t. 3, c 591, c, obiter.
Αἶνη, t. 1, c. 167, e. Αἴνημα, ibidem, h
Αἰνιάτης & Αἰνιανὸς, vide in Αἶνος infrà.
Αἰνίγμα, t. 1, c. 171, h. Αἰνιγμαπίζομαι, t. 1, c. 172, d
Αἰνιγμαπὴς, ibidem. Αἰνιγματῶδης, ibidem, c
Αἰνιγματωδῶς, ibidem. Αἰνιγμὸς, t. 1, c. 171, g

Αἰνίζομαι, ibidem, a. Αἰνικτήριος, t. 1, c. 173, e
Αἰνικτήρίως, ibidem. Αἰνικτὴς, ibidem.
Αἰνίσσομαι, seu Αἰνίττομαι, t. 1, c. 171, b
Αἰνοβάκχωτος, t. 1, c. 165, f
Αἰνοβίας, (& Ionicè Αἰνοβίης) t. 1, c. 165, f. & 732, b
Αἰνόγαμος, t. 1, c. 165, g. & 814, f
Αἰνοδοτήρες, Dirorum malorum datrix. vt Εὐμενίδες αἰνοδοτῆραι apud Orph. in Argon.
Αἰνόθεν, t. 1, c. 165, e. Αἰνοθρυπὸς, ibid. g. & 1593, g
Αἰνόλεκτρος, t. 1, c. 166, a. Αἰνολέτης, t. 2, c. 1279, g
Αἰνολέων, t. 1, c. 166, a Αἰνόλυκος, ibidem.
Αἰνομανὴς, ibidem.
Αἰνόμορος, ibidem. & t. 2, c. 842, b
Αἰνοπαθὴς, t. 1, c. 166, c. Αἰνόπαις, ibidem, f
Αἰνοπλὴξ, ibidem, c
Αἶνος, ibidem, g. ‖ Est & nomen vrbis Thracicæ: cuius ἐθνικὸν est Αἰνιάτης, ex quo Αἰνιανὸς possessiuum. Ambo apud Galen. in Lex. Hipp.
Αἰνὸς, t. 1, c. 165, b
Αἰνότης, ἡ, ἡτος, ἡ, Grauitas: interdum Diritas. δεινότης.
Αἰνότοκος, t. 1, c. 166, c. & t. 3, c. 1533, g. Αἰνοτόκος, ibidem.
Αἰνοτύραννος, t. 1, c. 166, e
Αἴνυμαι, Capio: idem quod λαμβάνω & αἱρέω. Homer. Od. φ, ὀπὸ παστάλου αἴνυτο πῆχυν, è paxillo detractum capiebat arcum. Et Od. ξ, ἀλλὰ μ' Ὀδυσῆος πῆσις αἴνυται, capit me desiderium Vlyssis. Sic Hesiod. Asp. Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυσ' ἱππόμαχα λαῶν. Vbi etiã nota κραδίην pro ἐν κραδίῃ seu κατὰ κραδίην. Affertur & αἴνυμαι καρπὸν γᾶνδε, pro Terræ sum alumnus: quum potius sonet, Fructus terræ capio, seu Percipio fructus quos terra dat.
Αἰνὸς, t. 1, c. 165, d. Αἴξ, t. 1, c. 172, h
Αἴξ, t. 1, c. 233, f. Αἰξάσκω, t. 1, c. 235, d
Αἴξω, t. 1, c. 234, b
Αἰξωνεία, Αἰξωνιόνεσσα, Αἰξωνὶς, vide in sequ. Αἰξωνιὰς.
Αἰξωνιὰς, έως, ὁ, Caprarum emptor. ὁ τὰς αἶγας ὠνούμενος, Suidæ. Alioquin Αἰξωνιὰς dicitur φυλέτης seu δημοτὴς τῆς Αἰξωνηΐδος φυλῆς. nam Αἰξωνὶς dicebatur δῆμος τῆ Κεκροπίδος φυλῆς. Porro quoniam hi Αἰξωνεῖς ἐκωμῳδοῦντο ὡς βλάσφημοι, taxabãtur veluti maledici & obtrectatores, inde factum est vt αἰξωνιόνεσσαι vocarint τὰ κακῶς λέγειν & τὰ καταγορεῖν βλασφημοῦντα: facta nimirum translatione ἀπὸ δήμου τῆς αἰξωνέων, quia vti βλάσφημοι in comœdiis perstringebantur. Itidémque Αἰξωνιὰς dicitur ὁ βλάσφημος: & Αἰξωνεία, ἡ βλασφημία, vt docet Suid. Suprà per ζ ex Harpocratione habuimus Αἰζωνιὰς & Αἰζωνιόνεσσαι. Sed præferenda hæc apud Suidam scriptura videtur, quum series alphabetica eam confirmet, habeatúrque apud Aristoph. etiam. Rursum apud Suidam prædicat quidam Αἰξωνίδα πείγειν, quoniam hæ videbantur esse κακίστα καὶ θῆλ' ἅλλων διαφέρειν. Nominatæ autem videntur Αἰξωνίδες à tribu illa Αἰξωνηΐδι, vt suprà αἰγεῖδες ἰφάδες ab Ægilia tribu.
Αἰόλα νῦξ, t. 3, c. 443, b. obiter.
Αἰολάω, seu Αἰολεύομαι, Vagor, Erro. Erotianus enim apud Hippocr. αἰολᾷ exp. πλανᾶται: & Galenus αἰολᾶσθαι itidem πλάζεσθαι & πλανᾶσθαι. Vtitur porro Hippocr. hoc verbo γυναικείων lib. 2, dicens, ὀυς θυμέει τε καὶ αἰολᾶται τῇ γνώμῃ. Deriuatum ex αἰόλος significante ποικίλος. Vide & Αἰολέω & Αἰόλλω.
Αἰολεῖαι, cur apud Bœotos mutato nomine vocatæ fuerint οἰωνολόαι, vide apud Plutarchum in Hell. pag. 534, meæ edit.
Αἰόλεως, Αἰολεῖς, Αἰολὶς vide in Αἴολος paulo infrà.
Αἰολέω, t. 1, c. 178, f. Vide & Αἰόλος infrà.
Αἰολία, vide in Αἴολος.
Αἰολίας, ου, ὁ, piscis nomen, forsan à vario colore. Philox. apud Athen. lib. 1, Ὀρφῶν, αἰολίων, σκυῤῥοντά τε καρχαρίαν τε. Idem Athen. lib. 7, dicit, ὅτι παρ' Ἐπιχάρμῳ λεγόμενος αἰολίας esse coracinos. Sed perperam apud eum alibi scriptum Αἰλίας.
Αἰολιγνὴ, Hesych. affert pro σκιὰ, ὀλίγος χρόνος, Vmbra, Breue tempus, Momentum. Sed suspectum est quum non sit sua serie, verùm ante Αἰών.
Αἰολίδης, ου, ὁ, patronymicum ab Αἴολος, vt infrà docebo. Hesych. tamen Αἰολίδας expon. ποικίλους, παχεῖς, Varios, Pernices.

Αἰολλῶ, t. 1, c. 178, f. Vide & in Αἴολος infrà post Αἰολεύς.
Αἰολὶς, Ionicè pro Αἰολία.
Αἴολος, vide in Αἴολος. Suidæ Αἴολος est nomen proprium Αἰόλου, vrbis nomen apud Steph. cuius incolas vocari Αἰολείους ait & Ionicè Αἰολήϊους.
Αἰολὶς & Αἰολίων vide in Αἴολος.
Αἴολλω. t. 1, c. 178. d. ‖ Suidas Αἴολλα exponit non solùm ποικίλα & γρέφει, sed & πλανᾶ. quemadmodum αἰολᾶσθαι quoque pro πλανᾶσθαι acceptum suprà habuimus.
Αἰολόβουλος, Varius & versutus in consiliis suis, Qui consilia sua variare & vertere nouit prout res exigit. idem cum αἰολόμητις & ποικιλόμητις. Oppianus ichneumonẽ & vulpem appellat αἰολοβούλους, quoniam callida & astuta præ cæteris sunt hæc animantia.
Αἰολόδειρος, t. 1, c. 178, g. & t. 3, c. 442, f. obiter.
Αἰολόδημος, t. 1, c. 178, g. & 947, d. & t. 3, c. 442, f. obiter.
Αἰολόδωρος, t. 1, c. 178, g.
Αἰολόδωρος, t. 3, c. 442, g. obiter.
Αἰολοθώρηξ, t. 1, c. 178, h. & 1633, d
Αἰολομήτης, t. 3, c. 442, g. obiter.
Αἰολόμητις, ibidem, obiter. & t. 1, c. 178, h
Αἰολομήτης, t. 1, c. 179, a. & t. 2, c. 952, g
Αἰολόμορφος, t. 1, c. 179, b. & t. 2, c. 9: 0, e
Αἰολόνωτος, t. 1, c. 179, b. item t. 3, c. 443, a. obiter.
Αἰολοπῖαι, vide in Αἰολοπίας.
Αἰολοπῶλω, in v. l. perperam pro Æoli pilæ. de quibus vide Vitruu. libro 1, & Cæl. Rhod. lib. 11, cap. 18.
Αἰολόπολος, t. 1, c. 179, b. & t. 3, c. 645, b
Αἴολος, t. 1, c. 177, c. ‖ Αἴολος Hesychio est non solùm ποικίλος, sed etiam δυνίνης, ab αἰολεῖν significante κινεῖν: itidémque Suidæ, addenti etiam παχύς, & deriuanti ipsum παρὰ τὸ ἀεὶ λῶν, quæ ἀπὸ τοῦ ἀεὶ καὶ ἐλεῖν dicta putantur. Idem Suid. αἴολαν χρείαν ex Aristoph. affert pro πονηρὰν. Αἴολαν præterea exp. σκοπεῖν: vt Hesych. quoque αἰόλιν νύκτα à Soph. in Trach. vocari ait vel τὸ μελάγχιον, vel τὸ ποικίλον, nimirum ὄφιν τὸ ἄστρα. ‖ Αἴολος, dicitur etiã scari piscis altera species, altera οἰνίσκος, vt Eustath. refert, ex Athenæo opinor.
Αἴολος, proparoxytonon, nomen proprium est. Tres autem fuisse perhibentur Æoli. Primus, filius Hellenis, nepos Deucalionis, pater Crethei, Athamantis & Sisyphi. Alter, filius Hippotæ, quem Ἱπποτάδην appellat Homerus, & ventorum πατέρα ac regem facit. Tertius, filius Neptuni & Arnes. Porro ex hoc nomine proprio est primùm patronymicum Αἰολίδης. Æolides, Filius Æoli. vt apud Hom. Odyss. λ, Φῦλ' δὲ Κρηθῆος γενὴ ἐμμεμαῶτα Αἰολίδαο. nam Cretheum fuisse filium Æoli, paulo antè dictum est. Alioqui Αἰολίδης dicitur etiam Nepos Æoli, seu Genus ab Æolo deuiens. vt quum Vlysses ab Virgilio vocatur Æolides, itidémque; ab Horatio, Hortator iceterum Æolides. Cretus enim erat sanguine Sisyphio, qui Sisyphus Æolo natus fertur. Deinde hinc dertuna duo possessiua Αἰόλειος & Αἰόλιος. Nam Αἰόλειοι νῆσοι, dicuntur αἱ τοῦ Αἰόλου, sitæ in mari Tyrrheno, septem numero, Æolia, Strongyle, Didyme, Hiera, Lipara, Ἐρεικώδης, Φοινικώδης. Vbi etiam nota fœmininum illud Αἰόλιαι, ex masculino Αἰόλιοι, & cum eo subaudiri substantiuum νῆσοι. Nominata autem præ cæteris Æolia fuit, quòd Æoli regia in ea erat, seu (vt Plin. refert) quòd Æolus Iliacis temporibus ibi regnabat. Vnde & Virgil. Æneid. 1, Nimborum in patriam, loca fœta furẽtibus austris, Æoliam venit. hic vasto rex Æolus antro Luctantes ventos tempestatésque sonoras Imperio premit, ac vinclis & carcere frenat. Ab hac insula Αἰολιώτης dicitur qui ex ea oriundus est, vt Σικελιώτης. Alioqui Αἰολία (vti dictum est) adiectiuum etiam est & latius patet. veluti quum idem Virg. dicit, Æoliã iuxta Liparem. Et Plinius, Hiera insula Æolia. Sunt enim Hiera & Lipare ex Αἰολείων siue Αἰολίων νήσων numero, vti suprà docui. Præterea ab Αἴολος sunt Αἰολίων & Αἰολὶς, idem significantia cum Αἰολίδης, quatenus nimirum general. us denotat eum qui ab Æolo ortum ducit. vt Hesych. quoque & Eustath. tradunt Αἰολίωνας & Αἰολεῖς esse παρωνύμους Αἰόλου τοῦ Ἑλληνίδου, quemadmodum Δωριεῖς denominati sunt à Doro filio Xuthi, vniuersi Ἕλληνες ab Hellene eorũ progenitore, filio Deu-

calionis. Alioquin Αἰολεὺς dicitur etiam ὁ κεχυλίας ἄνεμος ὁ Κιλίκων, teste Hesychio. forsan quoniam spirat ab ea parte quam Æoles incolunt. Porro ab hac Αἰολέων seu Αἰολιώνων gente sunt itidem duo possessiua, Αἰολικὸς & Αἰόλιος. vt quum Steph. dicit Αἰολικαὶ ἀποικίαι denominari ἀπὸ τῶν τῶν Αἰόλου οἰκούντων Αἰολέων, οἳ καὶ Αἰολίωνες ὀνομάζονται ἀπὸ τοῦ Αἰόλου παῖδος, ὃς Δωριεῖς ἀπὸ τοῦ Δώρου. Itidem apud Theocr. Idyllio 1, quidam legũt Αἰολικὸν τι θέημα (de poculo quodam) id est Res spectanda & admiranda, delata huc ex Æolum regione, seu Calydone. nam τὴ Καλυδῶν vocabatur olim Αἰολίς, inquit Hesych. quoniam nimirum pastor ille mox dicit sese illud emisse à quodam Calydonio portitore. (Schol. tamen non solùm Αἰτωλικὸν exponi posse ait, quoniam Αἰολεῖς dicuntur οἱ Αἰτωλοί: sed etiam ποικίλον, ἀπατηλόν, quia οἱ Αἰολεῖς ὅτι ἀπάτῃ διεβάλοντο, adeo vt Αἰολίζειν ab ipsis dicatur τὸ ἀπατᾶν) Item Αἰολικὴ διάλεκτος dicitur, & vox aliqua esse Αἰολική, quæ peculiaris est Æolum: itémque aliquid dictum esse Αἰολικῶς, id est More Æolum, Ita vt solent Æoles (Hesychius tamen Αἰολικῶς exp. etiam ποικίλως, varié) Alterum possessiuum inde deriuatum, est Αἰόλιος, idem cum Αἰολικὸς significans. vt quum Αἴολιος νόμος dictus à Terpandro fuit ille κιθαρῳδικὸς νόμος quo Æoles vti solebant: à quibus & Αἰολὶς ἁρμονία denominata est. Meminit autẽ huius νόμου Plutarch. in libro De musica, & Hesychius: apud quem tamen perperam scriptum Αἰόλις, vt alphabetica etiam series declarat. Est verò & tertium possessiuum inde deriuatum, sed fœminini tantùm generis, nimirum Αἰολὶς, idem valens quod Αἰολικὴ seu Αἰολία. veluti quum Herodot. lib. 1, pag. 39, dicit Αἰολίδες πόλεις, Æolicæ ciuitates, vt Ἑλλὰς πόλις, ciuitates Ionicæ. Sic Αἰολὶς χώρα, & interdum (omisso substantiuo χώρα) Αἰολὶς, Æolica regio, Regio quam Æoles incolũt. Thucyd. lib. 3, αἱ χώρησιν οὐκ ὀλίγῳ Πελοποννήσου, ἀλλ' ἐς τὴν Αἰολίδα, τὴν νῦν καλουμένην Καυκωνίαν καὶ Πλευρῶνα, καὶ ἐς τὰ Θοῦτα χωρία. Itidem Αἰολὶς γῆ apud Herod. rursum l. 7. Et Αἰολὶς διάλεκτος, seu Αἰολὶς γλῶσσα, apud grãmaticos. Sed & Αἰολὶς ἁρμονία dicta fuit vt Ἰαὶ, Δωριὶ. Athen. lib. 14, ἐκάλουν δὲ καὶ Αἰολίδα ἁρμονίαν, ὧν Αἰολεῖς ἥδον· Ἰαὶ δὲ τὴν τρίτην ἔφασκον, ὧν ἤκουον οἱ δόντων τῆς Ἰωνίας. Vltimum deriuatum, est verbum Αἰολίζω, significans Æoles imitor, Æolum more loquor vel ago aliquid. nec enim τῇ φωνῇ solùm, verumetiam τοῖς ἔργοις seu τοῖς ἤθεσι Αἰολίζειν quispiam dicitur. Et quoniam οἱ Αἰολεῖς ὅτι ἀπάτῃ διεβάλοντο, solet hoc Αἰολίζειν vsurpari pro Fraudulẽter & dolosè ago more Æolum: quo significatu & Αἰγυπτιάζειν dicitur & Κιλικίζειν, quoniam Ægyptii & Cilices callidi & dolosi erant. Quanquam sunt qui non à gente Æolica, sed ipso progenitore eorum Æolo hoc verbum deriuatum velint, quem astutum & vafrum fuisse perhibent, quemadmodum filius quoque ipsius Sisyphus & nepos Vlysses doli fabricatores acutissimi fuisse memorantur. Trãslitiua signif. ex Herocle affertur, μηδ' αἰόλιζε αὐτοὺς, nec decipias ipsam. At Αἰολίζειν quod Hesych. exp. ποικίλλειν, est ab adiectiuo Αἰόλος, significante ποικίλος.

Αἰολόστομος, Habens os varium. seu Vario ore loquens. Æschylus oracula vocat αἰολόστομα, quoniam vt plurimum sunt ambigua & intricata, eorũque dicta sensum habent varium & multiplicem, nec vno modo intelligenda sunt.

Αἰολοπίας, Hesychio ποικίλος, Varius. pro quo series alphabetica innuit scribendum esse αἰολοπίας, vel Αἰολωπίας.

Αἰολόθυμος, t. 3, c. 1638, a. Αἰολοχαίτης, t. 1, c. 179, c

Αἴον, Hesychio ἤκουον, ἠδανόμην, Audiebam, Sentiebam. præt. imperf. verbi αἴω, carens augmento.

Αἰὸν, eidem est πλάγιον, vel κάπαντες, aut ἐπεροκλινὲς, Obliquum, Declive, In alteram partem vergens. pro quo suprà αἰβὸν habuimus ex eodem. Exponit etiam μάταιον, vanum.

Αἰονέω, t. 1, c. 179, g. Αἰονέω, t. 1, c. 180, a

Αἴονες, Doricè ἠῖόνες, littora. αἰγιαλοὶ, Hesych.

Αἰόνησις, εως, ἡ, Perfusio. καπύτλησις, vt Erot. apud Hippocr. exponit, addens, Bacchium exponere θεόκλεισις.

Αἰόρ, vir, lingua Scythica: vnde αἰορπατεὶ, viricidæ, Amazones dictæ, vt tradit Herodot. lib. 4.

Αἰόρων θερμῶν ὕδωρ, apud Hippocr. De locis in homine, perperam pro αἰσιῶν.

Αἴπα, vide in Αἰπύς.

Αἴπια, vrbis nomen: cuius ciuis Αἰπάτης. Αἰπεῖα autẽ, adiectiuum fœm. generis, à masc. Αἰπιός.

Αἰπινός, t. 1, c. 180, d

Αἴσθ, Doricè pro ἐάσθ, Si. apud Theocr. Ab Hesych. tamen & Suida exponitur ὥσθ, tanquam.

Αἰπόνεις, t. 1, c. 180, d Αἰπόλα, vide in Αἰπολή.

Αἰπολέω, ῶ, Sum αἰπόλος, Versor circa capras, hoc est Capraspasco. Theocr. Idyll. 9, Αἱ δὲ τ' λῆς με καὶ αὐτὸν ἀμ' αἰπολέοντα διδάξαι, Τὴν αὐ τοῦ μυτύλαν δαίσω τὰ δίδακτρά σοι ἀοιδᾶς, si quid vis me & ipsũ capras vnà pascentẽ docere.

Αἰπολῆ, apud Suid. legitur, sed sine expositione: ita tamen vt videatur innuere idem esse cum αἰπόλιον. In v. l. legitur etiam αἰπόλα, expositum Captile: sed sine exemplo.

Αἰπολικὸς, t. 1, c. 177, b

Αἰπόλιον, ibid. Hesychio αἰπόλιον est nõ solùm αἰγονόμιον, (itidémque Αἰπόλια, αἱ τῶν αἰγῶν ἀγέλαι) sed αἰπολίου idem exp. etiam αἰγιδίου.

Αἰπόλος, t. 1, c. 176, h. ‖ Αἰπόλος apud Cyprios est etiam κάπηλος, teste Hes.

Αἶπος, t. 1, c. 180, c. Αἰπὺς, ibid. d

Αἰπὺ, Altum: neutrum genus masculini αἰπύς. Αἶπυ autem, nomen proprium vrbis.

Αἰπύδμητος, t. 1, c. 180, c. & 940, d

Αἰπύκα, ως, t. 1, c. 180, e

Αἰπυμήτης, Cuius consilia sunt alta & sublimia: vel etiam δεινὸ καὶ χαλεπά. Ex Æschylo affertur pro Grãdiloquus.

Αἰπύνωτος, t. 1, c. 180, e

Αἴπυος, Altus, Celsus, Excelsus: si vulg. lexicis credimus.

Αἰπύς, t. 1, c. 180, b

Αἴπυτος, idem cum αἰπύς, Altus, Excelsus. vel etiam possessiuum nominis proprii Αἴπυτος, qui filius erat Arcadis. Hesych. enim αἰπύνοιον exp. non solùm ὑψηλὸν, sed etiam τὸν Αἴπυτον, in hoc hemistichio Homerico Αἰπύνοιον θεδ' τυμβον,

Αἶρα, ας, ἡ, Malleus. σφύρα, vt Etymol. & lex. meum vet. exp. afferentes ex Callimacho, — κάθρη δὲ πυρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις Ἐρρέφον, αἱ ἔρρα ἔρρα διδοῦσ' σκόμβοι. Hesychio quoque est σφύρα, t. 1 c. 1 on αξίνη, securis: apud quem tamen paroxytonos scriptum αἶρα. Deriuatum porro dicunt hoc vocabulum Etymologus & lex. meũ vetus vel ab ἀίρω, quoniam collirur inter cudendum, vel per metathesin à ῥαίω, pro ῥαῖα, à quo ῥαίω itidem ῥαιστὴρ dicitur Malleus, θεδ' τὸ ῥαίειν καὶ διαφθείρειν τὰ τυπόμενα. ‖ Est αἶρα etiam κάθρα σπῶδες ὃν τῷ σίπυ γινόμενον, denominatum etiam ipsum à ῥαίω significante φθείρω, vt Etymol. & lex. meum vet. tradunt. id est Semen frumentaceum ex frumenti corruptione proueniens. quod Latini vocant Lolium. Suidæ est ἡ τῷ σίπυ διαφθορὰ, frumenti corruptio: Hesych. verò αἶρα exp. ἀγρίας βοτάνας, herbas agrestes seu syluestres. Vnde discimus, αἶρα vocari non semen solùm sed herbam etiam è frumento corrupto pullulantem. vnde & σῖτοι καθαροὶ αἰρῶν, apud Theophr. Hist. plant. lib. 8, cap. 5, & αἰρῶν ἄλδεσα apud Hippocratẽ. Est & aliud frumenti vitium, μελάμπυρον scilicet, quod Siculo frumento peculiare esse tradit Theophr. in loco citato: veruntamen ἀβλαβὲς καὶ οὐχ ὥσθ' αἶρα βαρὺ καὶ κεφαλαλγές. At φλοιὸν τῆς αἶρας esse μοιόλοπον, scribit idem lib. 1 eiusdem operis, cap. 8. ‖ Αἶρα. Suidæ est etiam vrbis nomen.

Αἱρέομαι, capio, t. 1, c. 182, d. Αἱρέομαι, pluris facio, ib. f.

Αἱρέομαι, eligo, t. 1, c. 183, c. Αἱρέομαι, Opinor, Cẽseo, ibid. f. Αἱρέομαι, capior, ibid. g. Αἱρέομαι, cõuincor: item eligor, ibid.

Αἱρεσπαρχέω, t. 1, c. 185, a. Αἱρεσπάρχης, ibid.

Αἱρεσπάρχος, ibid.

Αἱρέσιμος, Capi aptus, Qui capi potest. αἱρούμενος. Xen. Pæd. 5, βουλόμενος ἰδεῖν εἰ τι εἴη αἱρέσιμον τὸ τεῖχος.

Αἱρεσιομάχος, t. 1, c. 185, a

Αἵρεσις, expugnatio, t. 1, c. 183, h. Αἵρεσις, electio, t. 1, c. 184, a. Αἵρεσις, conditio, ibid. d. Αἵρεσις, γνώμη, ibid. Αἵρεσις, secta, ibid. f

Αἱρεσιώτης, t. 1, c. 185, a. Αἱρεσιῶτις, ibid.

Αἱρετέον, ibid. b

Αἱρετὸς, Capessendus, Eligendus, Expetendus.

Αἱρετίω, t. 1, c. 186, b. Αἱρεπαίω, ibidem, e

Αἱρετίζω, ibidem, d. Αἱρετικὸς, ibidem, b

Αἱρετόω, ibidem, e. Αἱρέτης, ibidem, b

Αἱρετικὸς, ibidem, e Αἱρετὸς, t. 1, c. 185, b

Αἱρεύμενος, Ionicè pro αἱρούμενος.

Αἱρέω, Capio, t. 1, c. 180, f. Αἱρέω, Deturbo, Euerto, t. 1, c. 181, a. Αἱρέω, Vinco, ibidem, d. Αἱρέω, Conuinco, ibidem. Αἱρέω, Interficio, t. 1, c. 182, b

Αἱρηστιάρχης, εος, ὁ, Murorum cãptor. fabulæ nomen à Diphilo conscriptæ, apud Athen. lib. 11.

Αἰεκὸς, οῦ, ὁ, Loliaceus.

Αἴεκνος, ου, ὁ, Loliaceus, E lolio cõfectus. vt αἴεκνον ἄλφιτον, apud Dioscor. lib. 2, quod Hippocr. vocat αἰρῶν ἄλφιτον.

Αἰεκτόλιοι δμωαί, apud Simonidem per syncopen pro αἰετοπόλιοι, vt Etymolog. & lex. meum vetus referunt ex Herodiano. sed procul dubio scribẽdum εἰεκτόλιοι, Quæ circa lanas carpendas, nendas, aut texendas versantur. θεδ' τὸ ἀεὶ τὰ ἔργα πολεῖσθαι.

Αἰεκωλαί, Varino αἱ τῶν μεγάλων αὐλήμων καπυγίδες καὶ συρογγαί: itidémque vulgatis lexicis Procellæ, Turbines. Sed perperam vtrobique pro ἐκωλαί.

Αἴερμα, t. 1, c. 207, f

Αἰρόπτιον, ου, τὸ, dicitur τὸ ἀρχαῖον κόσκινον, cribrum rarum, θεδ' τὸ τὰς ἄρας ποιεῖν ἀπῖται καὶ χωρεῖν, vt tradit Etymol. & lex. meum vetus, quod etiam addit, αἶρα δὲ ὅτι κάθαρμα σπῶδες ἐν θεδ' γεωργοῦσι τὸ σίπυ γινόμενον. Ita vt sit cribrum quo frumentum solet purgari à lolio. vt Hesych. quoque & Suidas αἰρόπτιον esse dicunt κόσκινον ἐν ᾧ πυροὶ σήθονται ὑπὲρ τὸ τὰς ἄρας διελθεῖν. Sed perperam apud Hesych. αἰρόπτιον, sine ν, vt etymon illud declarat quo αἰρόπτιον dictum volunt διὰ τὸ αἴρειν τὸν πίνον, hoc est τὸν ῥύπον: cuius meminit Etymol. & lex. meum vetus. ‖ Αἰρόπτιον Suid. & Hesych. exp. etiam σκοτεινὸν, Tenebricosum, Obscurum.

Αἴρος, ου, ὁ, Perperam nominatus Irus, Cui perperam Iri nomen impositum est: vel etiam Cui malo omine & inauspicatò indicum est nomen Iri. ὅτι κακῷ ἶρος ὀνομασθείς, vt Hesych. & schol. Homeri exp. in hoc loco Odyss. σ, Ἠτοίχα ἶρος ἄιρος ὀδυσσεὺς κακὸν ἕξει. Vbi annotat Eustath. ἄιρος vel idem esse quod κακοῖρος, vt Homerus dicit, κακοῖριον οὐκ ὀνομάσθω, & Soph. ὕπνον αὔπνον: vel accipi pro ὁ μηκέτ' ἐσόμενος ἶρος, ἀλλὰ τεθνηξόμενος.

Αἰῤῥὸν, Hesych. affert pro ἀῤῥῆτον, ἀδιάπευτον, ἀκολάκευτον. pro quo suprà habuimus ἀειρὸν, cum diphthongo.

Αἴρω, t. 1, c. 206, g

Αἰρωδὴς, εος, ὁ, ἡ, Lolio plenus, In quo multũ est lolii: seu Permixtus lolio. Theophr. Histor. plant. lib. 8, cap. 5, καθαρὸς ᾖ ὀλιγιστῶς καὶ ὁ Σικελὸς σῖτος, καὶ μάλιστα ὁ Ἀκραγαντῖνος οὐκ αἰρώδης. paulo antè dicit καθαροὶ αἰρῶν pro οὐκ αἰρώδεις. ‖ Exponitur etiam Loliaceus.

Αἴς, t. 1, c. 1109, g. Suidæ ἄϊς est ὁ μὴ βλεπόμενος, qui non videtur.

Αἶσα, t. 1, c. 225, g

Αἴσακος, Hesychio ὁ τῆς δάφνης κλάδος ὃν κατέχοντες ὕμνουν θεοὺς θεοὺς, lauri ramus quem manu tenentes hymnos in deorum laudes decantabant. pro quo suprà ex eodem habuimus αἴηρος. Idem & ἔρος est. Similiter in lex. meo vet. & apud Etymol. legitur, Αἴσακος, ὁ τῆς δάφνης κλάδος, ἢ ὁ τῆς μυρσίνης: sed additur, καλεῖται δὲ καὶ τὸ ζῶον ὁ ἑλεφαντικὸς, αἴσακος.

Αἰσάλων, Æsalo: accipitris species apud Aristot. Histor. anim. lib. 9, cap. 36. Meminit & Plin. lib. 10, cap. 8, Æsalona (inquiens) Græci vocant qui solus omni tempore apparet: cæteri hyeme abeunt. Idem tamen cap. 74, eiusdem libri, Æsalon (inquit) vocatur parua auis, oua corui frangens. Meminit rursum Aristot. lib. 9, cap. 1. Apud Hesychium legitur Αἰσδρῶν: apud Suidam oxytonos αἰσαλών.

Αἰσαντες, apud eundem Hesych. legitur expositum αἰσθόμενοι. pro quo scribendum potius αἴσαντες, ab αἴω. Rursum tamen subiungit eodem modo, Αἴσαι, βουλεύεται, αἰσθάνεσθαι, κατανοεῖς. sed & hoc ipsum mendi suspectum est.

Αἰσδρῶν, eidem εἶδος ἰχθύος: pro quo apud Aristot. & Plin. Αἰσάλων, vt paulo antè monui.

Αἰσθεῖς, apud eundem legitur, expositum ἐπιπλὴξ ἤλθε. sed suspectum est.

Αἰσθάνομαι, t. 1, c. 219, a. Αἰσθόμαι, ibid.

Αἰσθέω, pro eodẽ. vnde particip. αἰσθῶν apud Hesych. quod exp. οὐ αἰσθόμενος ἔχων.

Αἰσθάνω, t. 1, c. 230, a. Αἴσθημα, ibid.

Αἴσθησις, ibid. Αἰσθητὰ, t. 1, c. 1073, b

Αἰσθητήριον, t. 1, c. 231, b. Αἰσθητικὸς, ibid. a

Αἰσθητὸς, t. 1, c. 230, f. Αἰσθητῶς, ibid. h

Αἴσθου, Hesych. affert pro σύνιες, ἄκουσον, γνῶθι, Intellige, Audi, Nosce. tanquam à them. αἰσθόμαι. Apud Suid. verò & particip. act. αἰσθῶν legitur, expositum αἰσθόμενος καὶ βασανιζόμενος: nec non ὀκνηνόν, Efflans, Exspirans. In qua posteriore signif. suprà habuimus Αἴθω. Vtriusque significationis meminit Eustath. Tradit enim, αἰσθω significans αἰσθάνομαι, dici pro αἴθω, ex αἴω significante itidem ἀκούω, αἰσθάνομαι. At αἴσθω. significans ἀναπνέω, ex ἄω, quod est πνέω, deducit: quo etiam nota habere diæresin diphthongi & esse trisyllabon. vt apud Homer. Iliad. π, ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀείσας, exhalans animam. Et Iliad. υ, Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἀείσας καὶ ἠρυγόμενος ὅτε τῶρος Ἠρυγὼ ἐλκόμενος Ἐλικώνιον ἀμφὶ ἀείκετο. Vbi quod ἀείσας θυμὸν dicit, alibi vocat θυμὸν ἐρέχθειν.

Αἴω & Αἴσθω, vide in præcedente Αἴσθου.

Αἰσμία, t. 1, c. 227, c. Αἴσμον, ibid. b

Αἴσμος, ibid. a. Αἰσμόω, t. 1, c. 228, a

Αἰσύμμα, ibid. obiter. Αἰσύομαι, t. 1, c. 226, d

Αἴσυος, ibid. b. Αἰσύω, ib. d. Αἰσύως, ib.

Αἶσμα, t. 1, c. 228, c. obiter. ‖ Αἶσμα Hesychio est etiam ᾆσμα, cantilena seu canticum. pro quo suprà habuimus ἄεισμα. Sed potius scribendum ἄισμα, ab ἀείδειν.

Αἴσυοι, à Tyrrhenis dicuntur οἱ θεοὶ, dii, teste eodem.

Αἴσυμα, Sepio. Hesych. enim αἴσυόμενοι affert pro φραξάμενοι. Idem tamen αἴσυνται exponit etiam δεδιέσυται, μνοῦνται: (pro quo potius scribendum αἴσυνται) item, κρέμανται. Sed suspecta hæc sunt.

Αἴσυνες, eidem sunt φραγμοὶ, sepes seu septa.

Αἴσυος, idem quod αἴσυσος, Inæqualis, Impar. vt idem quoq; Hes. αἴσυον exp. αἴσυον: addens tamen etiam ἄγνωστον: quo sensu potius αἴσυον dicitur.

Αἰσυνητὴρ, in v. l. perperam pro Αἰσυνητήρ.

Αἴσυομαι, t. 1, c. 233, d. Αἴσυω, ibid. b

Αἴσυος, pro Αἴσυσος, t. 1, c. 234, b

Αἴσυν, Hesych. affert pro ἀφανῆ, ἀείδικον, Qui non videtur, De quo nihil auditur. pro quo forsan scribendum αἴσυνῆ, à nom. αἴσυνὶς vsurpato pro αἶσυος.

Αἰσυὴρ, t. 1, c. 151, a

Αἴσυς, in v. l. perperam pro αἴσυος.

Αἰσυπῶρ, Hesychio χειροβοσκὸς, Subulcus. quo sensu infrà αἰσυνητήρ.

Αἴσυτ, Suidæ ἀφανῶς, Ita vt non videatur.

Αἴσυος, t. 1, c. 1113, d

Αἰσυσωύνη, ης, ἡ, Esse vel fieri αἴσυον. In lex. meo vet. exponitur ἀπωλεια, Interitus, Exitium.

Αἰσύω, t. 1, c. 1113, d

Αἴσυωρ, Suidæ ἄπειρος, ἀμαθής, Imperitus, Inscius, Qui nihil didicit seu vidit. vt Hesychio quoque αἴσυρες sunt ἄπειροι, qui suprà αἴδρεις.

Αἰσυνητὴρ, Vel Αἰσυνητὴς, t. 1, c. 228, g. Suid. αἰσυνῆται expon. χειροβοσκοί.

Αἰσυλοεργὸς, οῦ, ὁ, Qui nefaria & flagitiosa perpetrat. ὁ αἴσυλα ῥέζων seu ἐργαζόμενος. vt ἀγαθοεργὸς dicitur Qui bona facit. Eustath. ex αἴσυλα ῥέζειν vult excogitatũ esse hoc compositum.

Αἴσυλος, ου, ὁ, Iniquus, Nefarius, Flagitiosus. vt Hes. quoque αἴσυλα exp. κακοδαίμονα, ἁμαρτήματα: respiciens forsan ad hunc locum Homeri, qui habetur Odyss. α & ε, Μή τις ἔπι φρέσφρων, ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσυμα εἰδὼς· Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι. Vbi nota tribus illis adiectiuis, φέσφρων, ἀγανὸς, ἤπιος, opponi χαλεπὸς, & τῷ φρεσὶν αἴσυμα εἰδότι, τὸν αἴσυλα ῥέζοντα. Item Iliad. υ, bis, Ἠμὲν κερτομίας νίσ' αἴσυλα μωθήσασθαι. Eustath. deriuat inter alia etyma ex ἄσυμ significante βλάβην, vnde & synonymum ἀνίσυλος deductum putatur: ita vt illud pleonasmum habeat τὸ ἵ, hoc verò τὸ ῆ.

Αἰσυμνάω, t.1, c.228, g. Αἰσυμνήτης, ibidem, f
Αἰσυμνήτη, ibidem, d. Αἰσυμνήτης, ibidem.
Αἰσυμνῆτις, ibidem, f
Αἰσύφιλος, Hesychio δειλὸς, ψευδὴς, ἀπατεών, Timidus, Mendax, Impostor. At aliquanto antè apud eum legitur, Αἰσουλιὸς, δειλὸς, ψευδής: non sine mendo. Pro hoc quoque αἰσύφηλος scribendum potius αἰσύφιλος.
Αἰόρας, idem affert pro αἰρωνώς: tanquam à nom. singul. αἰόρα aut αἰόρη.
Αἰόρεσις, εως, ἡ, Dedecus, Probrum: ὄνειδος, ὕβρις. vulg. lex. Sed perperam, vt puto: errore nato ex eo quòd apud Hesych. legerunt, Αἴορα, ὀνείδη, ὕβρεις. quod tamen αἴορα est plurale à singulari αἶορς.
Αἰρέω, t.1, c.236, a. Αἴρματα, aduerb. ibid. e
Αἴρεσις, ibidem, d. Αἰρέων, ibidem.
Αἶρος, t.1, c.235, h
Αἰρουρόμαι, οῦμαι, Turpiter ago. Ita vulg. lex. sed perperam, vt opinor, pro αἰρουργόμαι.
Αἰρεῖ vel αἴρει, t.1, c.236, f. Αἰρεόμων, ibidem.
Αἰρεοπέω, ibidem. Αἰρεοκέρδεια, ibidem, h
Αἰρεοκερδέω, t.1, c.237, a
Αἰρεοκερδὴς, t.1, c.236, g. & t.2, c.144, d
Αἰρεοκερδία, t.1, c.236, h. Αἰρεοκερδῶς, ibidem.
Αἰρεολογέω, t.1, c.237, b. & t.2, c.629, b
Αἰρεολογία, t.1, c.237, b. & t.2, c.629, a
Αἰρεολόγος, t.1, c.237, b. & t.2, c.629, a
Αἰρεοποιέω, t.1, c.237, b. Αἰρεοποιία, ibidem, e
Αἰρεοποιὸς, ibidem, b
Αἰρεορρημοσυνὴ, t.1, c.237, e. & 1152, d
Αἰρεορρήμων, t.1, c.237, c. & 1152, d. Αἰρεοῦς, t.1, c.236, b
Αἴρεος, apud Hesych. legitur, expositum αἰρεότης, κακότης, κακία, λοιδορία, μῦσος, αἰρόνη, sed perperam pro αἶρος, vt alphabetica etiam ordo docet.
Αἰρεότατος, t.1, c.236, d. Αἰρεότερος, ibidem.
Αἰρεότης, ibidem, f
Αἰρεουρόμαι & Αἰρεουργέω, t.1, c.237, c
Αἰρεουργία, ibidem. Αἰρεουργὸς, ibidem.
Αἰρεῶς, t.1, c.236, e
Αἰρωεταίνειν, Hesychio καταιρύνειν, Turpitudine afficere, Fœdare.
Αἰρῶν, t.1, c.237, d. Αἰρόνομαι, ibidem, h
Αἰρωπὸν, Verecundādū est. Αἰρωπαίας, t.1, c.239, a
Αἰρωπιλὸς, t.1, c.238, g. Αἰρωπικῶς, t.1, c.239, a, b
Αἰρωπὸς, ibidem, a. Αἰρωπρόπρος, ibidem.
Αἰρωπῶς, ibidem, b. Αἰρωπία, t.1, c.238, g
Αἰρῶπος, ibidem. Αἰρόνω, t.1, c.237, g
Αἰσωπὸς & Αἰσώπειος, t.2, c.1395, g. Αἰσώπου κελοῖα, vocabant τοῖς Αἰσώπου μύθοις, fabulas Æsopi: quibus interdum in publicis iudiciis vtebantur, teste Hesych. Αἰσώπειον αἷμα, prouerbio dicitur ὅστις τὸν ἀδίκως αὐαιρεῖ μόνον: item ὅστις τοὺς δυςαπορίποις ὀνείδεσι καὶ κακοῖς σωεχῶς: quoniam videlicet Delphi iniquè peremerunt Æsopū. Est præterea ab Αἰσωπὸς deriuatū Αἰσωπικὸς, idem cum præcedente Αἰσώπειος significās. vt enim Αἰσώπειοι μῦθοι dicūtur & Αἰσώπεια μυθάρια, ita & Αἰσωπικοὶ μῦθοι. Quin etiam Αἰσωπικὰ interpretantur Ridicula.
Αἴτα, Hesych. affert pro πνεῦμα, Flatum. pro quo forsan scribendum αἶπα, à nom. sing. αἶπα, Doricè pro αἶτα.
Αἶται, eidem sunt θυγατέρες Διὸς αἱ τοῖς δεομένοις βοηθοῦσαι, Iouis filiæ quæ precantibus seu petentibus aliquid à Deo opitulantur. nimirum παρὰ τὸ τοῖς αἰτοῦσί τι παρὰ Διὸς βοηθεῖν, seu παρὰ τὸ συμπληροῦσαι τὰ αἰτήματα τῶν δεομένων.
Αἴτας, eidem est ἑταῖρος, Sodalis: qui itidem αἴταν affert pro ἑταῖρον. Dorica autem hæc sunt pro αἶπος & αἴτεω.
Αἴτε, Doricè itidem pro εἴτε, siue. Phanias in Epigr. Αἴτε σύ γ' ὦν κύρτῳ μελανουείδες, ἀστὶ τὺ' ἀιχεῖς Μόρμυρον.
Αἰτέομαι & Αἰτέω, t.1, c.240, f, c. Αἴτημα, t.1, c.241, a
Αἴτημι pro αἰτέω apud Pindarum legitur, teste Eustath. Sic φίλημι pro φιλέω. Sed Æolica hæc esse volunt nonnulli.
Αἴτης, t.1, c.241, d
Αἴτης, ου, ὁ, Is qui amatur: amore nimirum venerio. vt olim ἐρασταὶ habebāt suos ἐρωμένους. Apud Theocritum Idyllium 11 inscribitur αἴτης, in quo introducitur amasius alloquēs amatum, exponēsque ei desiderium quo per triduum eo absente flagrauerat. nam τοὺς ἐρωμένους Thessali vocant αἴτας, (quemadmodum Alcman etiam παῖς ἐπεφέστιος κόρας appellat αἴτας) παρὰ τὸ τὸν ἐρώμενον εἰσᾶειν καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῆς ἀγαπώντος, vt annotat scholiastes Theocriti in argumento illius idyllii. vbi etiam subiūgit, quosdā αἴτας vocare τοὺς ἑταίρους, sodales, quosdam τοὺς ἀγαθοὺς, bonos, vt porro μὴ ἵπας, hoc est ἱπποτός. vel αἴτεω dici τὸν σωματῶν καὶ συμπολίτεω. Sed hæ duæ postremæ expositiones admodum friuolæ sunt, prima verior. quam ipse etiam Theocr. confirmare videtur quū in eo idyllio ait, Εἴθ' ὤφελον πνεύσαιεν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔρωτες Νῶιν, vt inam pares vtrique nostrūm ignes inspirēt Amores. Ipsum etiam eius correlatiuum εἰσπνοος idem habet etymon, dictum παρὰ τὸ εἰσπνεῖν τῆς ἐρωμένου τὸν ἔρωτα. Ideóque rectè Etymolog. & lex meum vetus, Αἴτης, (inquiunt) ὁ ἐρώμενος· παρὰ τὸ ἀεὶ, ὁ δὴ πνεῖν ὁ εἰσπνέων τὸν ἔρωτα τῆς ἐρασθῆ. φασὶ γὰρ γίνεσθαι τὸν ἔρωτα ἀπὸ τοῦ εἰσπνεῖσθαι ἀπὸ τῆς μορφῆς τοῦ ἐρωμένου· ὅθεν καὶ εἰσπνῆλαι καλοῦσιν οἱ ἐρασταὶ παρὰ τοῖς Λάκωσι. Eust. quoque huius etymi meminit. tradit enim ab αὔω deriuari etiam αἴτης per ι scriptum: quo significari τὸν φίλον, seu (secundum veteres) τὸν ἐρώμενον, διὰ τὸ οἶον πνεῖσθαι διὰ φιλίαν: quamobrem & εἴσπνοον vocari eundem apud Laconas. Clarius adhuc idem etymon exprimit ius verbis quæ in Εἴσπνοος ex eo attuli, t.3, p.414, a: quæ apud eum leguntur & p.1500, & p.1547. (vbi etiam addit, hoc αἴτης per diphthongū quoq; scribi, non esse dubitandum: sicut & p.1500 annotarat, ipsum in quodam rhetorico lexico διὰ διφθόγγου φέρεσθαι: quum tamen pag.1300, dixisset τοῖς ἀπιστοῦσι διὰ διφθόγγου γράφειν hunc αἶταν, dicentes φίλον ἁπλῶς τοῦ ζωοῦντος λέξιν δηλοῦν) Rursum Etymol. & lexicum meum vetus meminerunt posteriorum etiam duarum etymologiarum quas è Theocriti schol. attuli, nimirum αἰτέω exponi posse etiā μέσον, τὴν μήτε θρασὺ μήτε ἵπτω, hoc est, ἱπποτὸν, ἀλλὰ θυμῆρη ὡς ὁ ἔρως τοῦ. vel τὸν ἄμα νηὶ ἰόντα, quasi ὁμοῦ, ἅ hic significante ὁμοῦ. Porro Thessalicam fuisse hāc vocem Αἴτας, Amyclaicum verò τὸν Εἴσπνοον, Theocritus ipse docet, sic canens in idyllio suprà citato, Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισιν ἠγλεόθην Φοῖβ', ὁ μὲν, ὦ Εἴσπνοε, φαὶν γὰρ μυκλαῖος ἐόντα· Τὸν δ' ἕτερον πόλιν ὤκεν ὁ Θεσσαλὸς εἶπαι ἄιταν. Idem mox subiungit, Ἀλλήλοις δ' ἐφίλησαν ἰσῷ ζυγί. Et paulo pòst, Ἦ σὺ νεῦ φιλότης καὶ τὸ χαλεῦντες αἶπαι Πᾶσι δεῖ σώματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα. Quod verò attinet ad locū ex Alcmane suprà citatum, notādum in eo pro κόρας scribi etiam χορδὰς, veluti in fine argumenti scripti in idyllion illud Theocriti, Αἶπυ τὸν ἑταῖρον φασὶν. Ἀλκμὰν δ' τὰς αἶτας χορδὰς φησὶν, αὐτὴ τὰς τοῦ ἑταιρόσους. Pro quo in lex. meo vet. habetur αἶπας. Ibi enim αἶπας significare dicitur χορδὰς ἐρωτικάς, & ab Herodiano scribi proparoxytonως. facere enim eum nominatiuum singularem αἶπης, ex masculino αἶπης, vt δεκαοῦπς à δεκαοῦπης: genitiuū verò αἶπος pro αἰπόδος, abiecto δ. sed huic contradicere Orum, dicentem, fœminina illa in ις quæ fiūt à masculinis in ης, in obliquis δ non abiicere: quamobrem rectius παροξυνέσθαι, vt sit à nominatiuo sing. αἶπία. quemadmodum apud Suid. quoque legitur, Αἶπα, ἡ χορδή. ‖ Αἶπος eidem Suidæ est ὁ ὁρμητικὸς, Impetuosus, Qui impetu ferri solet.
Αἴπης, Inexplebilis, Inexsatiabilis. Hesych. enim αἴπη affert pro ἀπλήρωτον. quo sensu suprà αὔπαν habuimus.
Αἰπήσιος, t.1, c.241, c. Αἴπιος, ibid. b
Αἰπητὴς, ibid. Αἰπητικὸς, ibid. c
Αἰπητὸς, ibid. Αἰπία, t.1, c.247, h
Αἴπια autem, vide paulo antè in Αἴπης.
Αἰπάεσθαι, poetico pleonasmo τοῦ ἄ dicitur pro αἰπᾶσθαι, apud Hom. Il. κ.
Αἰπάζομαι, t.1, c.254, d. Αἰπάζω, ibid.
Αἰπαμα, t.1, c.253, b. Αἰπάομαι, t.1, c.253, d
Αἰπάσις, t.1, c.253, e.
Αἰπαπὸν, Causam seu autorem esse dicendum est, Accusandum est. Theophr. De caus. plant. lib. 6, cap. 6, αἰπαπὸν παρὰ τὸ σύστασιν, causa primæ coagmentationi affingnanda est. Sic αἰπαπὸν τὸ ἠλιόμον dicitur pro Reiicēda causa in ætatem, seu Ætas incusanda est. Et Plato De rep. lib. 2, περὶ ἀγαθῶν οὐδένα ἄλλον αἰπαπόν, bonorum nullus alius autor dicendus. Et Luc. ἐκεῖνόν μοι αἰπαπόν, ille mihi accusandus est.

Αἰπαπολογέω, t.1, c.253, f. Αἰπαπολογούμενα, ibid.
Αἰπαπικὸς, ibidem. Αἰπαπὸν, ibid.
Αἰπαπὸς, ibidem, e
Αἰπίζω, idem quod αἰπάω, vt αἰπίζομαι idem quod αἰπνέω, sed apud poetas duntaxat. id est Peto, vel etiam Mendico. Homerus enim aliquando absolutè vsurpat & neutraliter, aliquando accusatiuum ei iungit veluti actiuo. Priore modo, Odyss. ρ, ἀλλὰ πάσσατο κῦ δῆμον Βούλεται αἰπίζων βάσκειν ἐῶ γαστέρ' ἀνάλτην. Et Odyss. τ, ἀγὰ κεῖμηλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Αἰπίζων αὖτε δῆμον. Posteriore modo, Od. ρ, ὅσσον ὁ καὶ αἰπίζων κῦ δῆμον γαστέρα βοσκήσῃς. Et aliquanto antè, Ὅς πολλῆσι φιλίῃσι παρὰ τὰς θλίβεται ἄμοις, Αἰπίζων ἀκόλους. Verùm & cum accus. personæ iunxit, eodem libro, dicens, Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κῦ δῶμα Ἀνέρας αἰπίζων· ἀζηκμοσύνῃ δὲ ἀάσθη.
Αἰπίη, Ionicè pro αἰπία.
Αἰπῆται, Ionicè itidem pro αἰπᾶται. Hippocr. De diæta, lib. 3, ὅ, τι δ' αὖ τύχῃ ποιήσας κῦ τοῦτον τὸν κεφαλὸν, ἐοῦτο αἰπῆται οὐκ αἴπιον ὄν, Hoc incusat, Hoc causam esse dicit, Huic causam adscribit.
Αἴπνεος, t.2, c.1503, d. Αἰπολογόμαι, t.1, c.250, a
Αἰπολογέω, t.1, c.249, h. Αἰπολογία, ibidem, e
Αἰπολογικὸς, ibidem, f. Αἰπολόγος, ibidem, e
Αἴπον, t.1, c.247, f. Αἴπος, ibidem, b
Αἰποῦμαι, idem quod αἰτοῦμαι, Peto, Obsecro, Obtestor. Item, Postulor vt debitum soluam. Propriè est Cōmodato petere: αἰτεῖν verò simpliciter Petere. Ita vulg. lex. sed nescio qua autoritate nitentia.
Αἴπς, vide in Αἴπης. Αἰπόδης, t.1, c.249, e
Αἰπόωντο, Ionico seu poetico pleonasmo τοῦ ο pro αἰπῶντο. Itidémque αἰπόωντα, αἰπόωρο & αἰπόωτο pro αἰπῶντα, αἰπῶρο, αἰπῶτο. Homer. Odyss. α, Ὦ πόποι, ὦ δή νυ θεοὶ βροτοὶ αἰπόωνται, Iliad. λ, πάγκαν καὶ λύκαιναν αἰπόωτο. Odyss. υ, Οὐκ ἄν μιν γαῖα τέκοιν ἀθάνατον αἰπόωρο, Ne incuses eum immeritum, seu Ne causam & autorem eum dicas qui est innocens & insons huius criminis.
Αἰπόωτος, t.1, c.247, f. Αἰποῦτρος, ibidem.
Αἴτη, mons Siciliæ πυρκαιὰς: item vrbs eiusdem regionis. Vnde Αἰτναῖος dicitur qui montem illum vel vrbem colit. vt Αἰτναία πῶλος apud Soph. in Œd. Colon. quod Hesych. exp. non solùm Σικελικὴ, sed etiam μεγάλη, ὅπῃ μέρους, inquit. Itidémque Αἰτναῖον καπήριον affert pro μέγαν καπήριον.
Αἰτιαῶτος, Talis, Eiusmodi. Ita v.l. sed crasso errore, indenato (vt videtur) quòd quum incideret in αἰτιαῶτα, illud non diuidendum animaduerterunt, & διηρημένως scribendum αἰ ΓΙαῶτα, ex masculino ὁ ΓΙαῦτος, sed ita relinquendum ἀδιαίρετον, & fingendum ei nominatiuum talem.
Αἶτος, Pindarum in Olympionicis posuisse pro ἐνδιάθετον, tradit Eustath. pag. 381, afferens ex eo, διὸς αἶτοι πανδοκῶ. sed addit, esse vocabulum nouum, quemadmodum & alias λέξεις μονήρεις apud eum obseruatas esse, fortassis de industria ab eo vsurpatas πρὸς πολυμαθείας ἔνδειξιν, aut ob metri necessitatem fictas. Itidem pag. 907, ἆτος exponit ἐνδιάθετον, ibidem rursum afferens illa Pindari verba, & Διὸς αἶτοι πανδόκῳ specialius interpretans ἄλοχ κοινῷ, luco communi.
Αἰτίαω, Atticè pro αἰτάω dicitur, Impetu feror. vt Hesychius quoque αἰτίαν exponit ὁρμῶν. Idem tamen αἰτιᾶσθαι ait esse δικαίζειν vel δικαίζεσθαι, iudicare vel iudicari: quum idem etiam significet quod actiuum αἰτιᾶν, vt Suid. restatur, αἰχθήτω afferens pro ὡρμήθησαν.
Αἰτωλὴ, Αἰτωλία, Αἰτωλίζω, Αἰτωλικὸς, Αἰτώλιος, Αἰτωλὶς, Αἰτωλιτὴς, vide in sequente Αἰτωλός.
Αἰτωλὸς, Ætolus: filius Endymionis: qui Pissa eiectus à Salmoneo, σωφίσας τὸν ἀπ' αὐτοῦ κληθέντα Αἰτωλίαν, quæ Υάπης antè vocabatur. Αἰτωλὸς dicitur etiam qui ex illa regione Ætolia ab Ætolo denominata, oriūdus est. Homer. Iliad. ξ, κέκρ Αἰτωλὸς ἀγρεύων, natione Ætolus. Athen. lib. 10, γενικωτέραν τοῖς Αἰτωλοῖς. Fœmin. Αἰτωλὴ, Ætola, Fœmina oriunda ex Ætolia. Plutarch. Problem. Rom. μὴ δοῦλον εἰς τέκνα, μὴ δούλαν μηδὲ Αἰτωλὸν μηδὲ Αἰτωλάν. Doricum autem ibi est Αἰτωλὰ pro Αἰτωλή. Hinc Αἰτώλιος, possessiuè, Ætolius, Qui Ætolorum est. vel etiam idem cum ipso Αἰτωλὸς, quatenus gentile est. annotat enim Eust. p. 773, τὸν δὲ Αἰτώλιας non solùm Αἰτωλὸν sed etiā Αἰτώλιον dici. Atq; ita Αἰτώλιος ἱκτῖνος, Ætolius miluus, apud Aristot. Hist. anim. lib. 6, c. 6, nominatus videtur quòd in Ætolia præcipuè visatur. Dioscorè verò lib. 4, c. 173, fructū thymelææ, quod granū Cnidiū peculiari nomine dicitur, Αἰτώλιον ab Euhœensibus appellatū tradit. Ab eodē Αἰτώλιος est fœm. Αἰτωλία, Regio quā Ætoli incolunt: quo cum subaudiendū est substantiuū χώρα. Steph. verò & Pelopōnesi quandā vrbē nominari Αἰτωλίαν scribit. Ab Αἰτωλὸς porro est & fœmin. Αἰτωλὶς, idem significans cum Αἰτωλία. Atq; vt Αἰτωλία χώρα dicitur, ita & Αἰτωλὶς χώρα, vel interdum omisso substātiuo, subaudito tamē, Αἰτωλὶς absolutè, vt Αἰτωλία pro Αἰτωλία χώρα. Necnon Αἰτωλὶς γυνὴ, vt Αἰτωλία, teste Stephano, qui in Αἰτωλία ait, τὸ ἐθνικὸν ἡ Αἰτωλὶς καὶ Αἰτώλιος. Ab eodem Αἰτωλὸς vel Αἰτωλία est & aliud possessiuū, Αἰτωλικὸς, Ætolicus, hoc est Pertinens ad Ætolos, vel Ætolorum proprius. vt quū aliquid esse Αἰτωλικὸν dicitur, pro Ætolis peculiare vel vsitatū. Et Αἰτωλικὰ, Res Ætolicæ, hoc est Libri de Ætolia & Ætolis, seu de rebus Ætolicis conscripti: quorum autor citatur Nicander apud Athen. lib. 7. At τὸ Αἰτωλικὸν, ἓν ἔθνος, aut tale quid, dicuntur ipsi Ætoli, vt τὸ θραπωικὸν vocātur αὐτοὶ οἱ θραπῶται, velut apud Paulin Atticis, τὸ δὲ Αἰτωλικὸν παρῆκεν ἀκμῆ νεότητος τὸν χρόνον τοῦτον. Dicūtur verò & Αἰτωλιτὰ, οἱ Αἰτωλίζοντες ἡ τὰ Αἰτωλῶν φρονοῦντες, inquit Steph, hoc est, Qui Ætolos imitātur, & qui cū Ætolis faciunt. Vbi nota etiam verbū Αἰτωλίζω, quod significat non solùm Ætolos imitor, vel sermone nimirū vel moribus, sed etiā Cum Ætolis facio, Ætolorum partes sequor, vt Μηδίζω dicitur pro Medis seu Persis faueo. ‖ Cæterùm vt ad Αἰτωλὸς redeam, aliquando id esse adiectiuum sciēdum est, & deriuatū ab αἰτάω, teste Stephano: quū nimirū tecto scōmate pro αἴτης ponitur, hoc est pro mēdico qui ostiatim stipē petit. quemadmodū Eust. quoq; annotat, Homerū ὀξὺ ὀνόματος πτῶσιν παίζεσθαι ἀσεῖον νόημα ὅπου αἴθρα πέτηται ὀξὺ Αἰτωλίας τῆς πλάθει, αἰνιττόμενος ἐπιμέτρῳ ὀνείνον τῆς. hoc enim ibi significare Αἰτωλὸς, tanquā ab αἰτάω. Locus Homēri ad quem hic respicit Eustathius, est Odyss. ξ, vbi subulcus Vlyssi mēdico ait, Ἀλλ' εἰεὶ ὁ φίλον δὴ μεταλλήσῃ καὶ ἔρεσθαι Ἐξ ὀδὸ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξῆλθε μυθῶν, Ὅς τε πολλὰ πεπόνθει, πολὺν δὴ κῆρα κιχείη Ἀλληθείς, Ἠλθε δ' ἐμὰ πρὸς δώματ'. Hinc & apud Aristophanē prouerbialiter & ænigmatico scōmate dictū, Τὼ χεῖρ' ὦν Αἰτωλοῖς ὁ νοῦς σ' ὦν Κρωπιδῶν. quo innuitur ὁ πᾶς χρησμὸν αἰτῶν, πρὸ τῆς κλέπτειν. Notandúq; hic paragrammismos ille & βωλότης in voce Κρωπιδῶν pro κλωπιδῶν: qualis est & in hoc eiusdē Aristophanis versu, Ὁ λᾶς Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει, posito βωλοτικῶς λ pro ρ. In priore itaq; vocabulo ἔπαιξε παρὰ τὸ αἰτεῖν, in posteriore παρὰ τὸ κλέπτειν, vt Schol. quoq; annotat in illo ipso loco ex Equitibus desumpto, vbi Demosthenes quū dixisset Paphlagonē inspicere omnia: habere enim vnū crus in Pylo, alterū in concione: subiūgit, Τοσοῦνδε σ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος Ὁ πρωκτὸς ὅδιν αὐτὸ χεμὶ ὦν Χαόσι, Τὼ χεῖρ' ὦν Αἰτωλοῖς, ὁ νοῦς σ' ὦν Κρωπιδῶν. Quin apud Athen. lib. 6, quidā vocatur Αἰτωλικὴ σφίγξ, dicitūrq; totam Græciā circumiens, atq; petrā insidēs in modū illius veteris, omnia corpora rapere: vbi etiā subiūgitur hic iābus, Αἰτωλικὸν γὰρ ἁρπάσαι τὰ πάντ' πέλας, Ætolicum enim est rapere ea quæ vicinorum sunt.
Αἰτοῦμαι quoque pro αἰτεῖσθαι vsurpari annotat Hesych. & ex eo Budæus in suis comment.
Αἰφνὴς, t.4, c.173, b Αἰφνίδιος, ibid. c
Αἰφνιδίως, ibid. d Αἴφνω, ibid. b
Αἰχθήτω, aor. 1 pass. indic. modi à verbo ἀίσσομαι seu ἀΐσσομαι, ex quo est & infinitiuus eiusdē temporis αἰχθῆναι. Ambo apud Hesych. Affert enim non solùm αἰχθῆναι pro ὁρμησθῆναι, sed etiā αἰχθήτω pro ὥρμησαν: quod apud Hom. extat Il. ω, Ἀκτὴν δ' εἰς ἀναβᾶσαι ἐς οὖς ἀνὴν αἰχθήτω.
Αἴχματα, idem Hes. affert pro ἐγκέφαλα, καὶ κύμματα, Retinacula, Opercula.
Αἰχμαίζω, t.1, c.256, a. Αἰχμαλωσία, t.1, c.255, d
Αἰχμαλωτεύω, ibid. Αἰχμαλωτίζω, ibid.
Αἰχμαλωτὶς, ibid. b. Αἰχμάλωτον, subst. ibid.
Αἰχμάλωτος, t.1, c.254, h. Αἰχμάσσω, t.1, c.256, e

Αἰχμὴ, t.1, c.254, e. Αἰχμητὴς, t.1, c.256, a
Αἰχμητὴς, Bellatrix hastæ perita. Etymolog. in Μύσις. vbi proparoxytonon esse ait & fœmininum masculini αἰχμητὴς, vt βουλευτὴς, ὑβριστὴς.
Αἰχμίον, Hesychio δόρυ, hasta.
Αἰχμοδέπης, t.1, e.254, g. Αἰχμοφόρος, ibidem, h
Αἴκλα, t.1, c.256, d. & t.4, c.692, c. obiter.
Αἴκλα, Hesych. exp. τὰ μέλη, membra: sed annotans, quosdam scribere ἄκλα: & quidem rectius.
Αἰκμοκέλευθος, t.1, c.256, c. & t.4, c.692, c
Αἰκμὸς, t.1, c.256, d. & t.4, c.690, h. & 692, g
Αἰκμῶς, t.1, c.256, d. Αἴκμων, t.4, c.692, e. ob.
Αἴκω, t.1, c.256, f. ¶ Αἴκες, Hesych. exp. non solùm ἐπύθου, sed etiam ἐκοιμήθης, dormiebas. Et Suidas αἴκε affert pro ἔπνεε, exspirabat seu efflabat. quam τὸ αἴειν signif. deriuatum αἴσθω sequitur.
Αἰόλις, Citharœdicus quidam modulus ita dictus, vt tradunt vulg. lex. ex Hesychio. sed apud eum scribendum esse Αἰόλιος, suprà docui.
Αἰών, t.1, c.257, h
Αἰὼν autem, Doricè pro ἠϊών, littus. vnde plurale αἰόνες apud Hesych. αἰγιαλοί.
Αἰωνίζω, t.1, c.258, d. Αἰώνιος, ibidem.
Αἰωναρίος, dictus à Longino fuit Ianuarius mensis, quasi αἰώνος πατὴρ, teste Suida.
Αἰωρεῖται, c.217, a, Αἰωρέομαι, t.1, c.216, f
Αἰωρέω, ibidem, e. Αἰώρημα, ibidem, g
Αἰώρησις, t.1, c.217, a
Αἴωρος quoque pro Sublimis affertur: sed sine exemplo. pro eo enim potius dicitur μετέωρος.
¶ Ἄκα, Hesychio τὸ ὀξὺ καὶ ἄκρον ἢ φάλαγξ, (Latinis Acies) vel μάχη. Sed fortassis scribendum potius ἀκά, vt sit Doricum pro ἀκή.
Ἀκαδέω, οῦ, Dolore & molestia afficior. Idem enim Hes. ἀκαδῆσαι affert pro λυπηθῆναι, quo sensu infrà Ἀκηδῆσαι.
Ἀκαδήμεια, siue Ἀκαδημία, Athenis dictus fuit locus quidã publicus ab Academo quodam qui eum cõsecrauit, vel ab Echedemo, vt quidam volunt: vnde & Ἐχεδημία vocata fuit, & Ἐκαδήμεια siue Ἐκαδήμεια, vt Plut. in Theseo refert, & post eũ Stephanus. Constitus hic locus erat arboribus multis pulcherrimis, (vt pote lucis & templis deorum insignis) monumentis etiam fortium virorum ornatus erat, ibidémq; erat gymnasiũ in quo sese philosophi in primis exercebãt, vt & in Lyceo. Vnde Plut. in Sylla dicit δῆλον τοῖς ἐν ἡβῶσι τὸ κάλλος τῶν ἱερῶν ἄλσεσι, καὶ τὴν τε Ἀκαδήμειαν ἔκειρε δεινὸς ὁ φορφορωπὴν περιαστείων ὄζων, (vbi etiam nota fuisse locum suburbanum) καὶ τὸ Λύκειον. Et Aristoph. in Nub. non solùm arboribus consitũ hũc locum fuisse indicat, sed etiam exercitiis dicatum, seu gymnasion. ait enim, Ἀλλ' οὐδ' λιπαρός γε καὶ ὠμὸς ἐν γυμνασίοις διαπαίζεις, Οὐ τοιμῶλλον κατὰ τὴν ἀγορὰν περιδολεκτρέπῃ ὥσπερ οἱ νεῦροι, Ἀλλ' εἰς Ἀκαδήμειαν καπῶν ὑπὸ πᾶς μορίαις ἀποθρέξεις, de curres sub sacris Mineruæ oliuis. Sic apud Athen. lib. 2, quidam dicit, Πυκνὰ θαυμαίοις δ' ἰδὼν ἀγάλλω μειρακίων ἐν γυμνασίοις Ἀκαδημίας, ἡδυστα λόγων ἀφάτων ἀπόπνων. Vide & Paus. in Attic. p. 21. At Ἀκαδημία νέα dicta fuit noua secta philosophorum qui in Academiæ gymnasiis docebãt. vt apud Plut. initio Bruti, διαφερόντως οἱ ἐσπουδακότες περὶ τοὺς ἀπὸ Πλάτωνος καὶ τὴν νέαν καὶ μέσην λεγομένην Ἀκαδημείαν οὐ πάνυ τι φορετέμβρος, ἐξήρτητο τῆς παλαιᾶς. Hinc Ἀκαδημαϊκοὶ nominabãtur qui sese ibi exercebãt docendo & disputãdo, philosophi nimirum. Athen. lib. 11, Λέοντες τῶν Ἀκαδημαϊκοί. Et aliquanto pòst, τοιοῦτοι δὲ εἰσὶ καὶ οὗτοι τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τινες αὐσόνως καὶ ἀδόξως βιοῦντες. Itidem Luc. in Piscatore, δεῖξον δὲ καὶ τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐλεπκώτεροι. Facta autem est μετάθεσις στοιχείων in hoc Ἀκαδημαϊκὸς pro Ἀκαδημικός. Latini omisso α dicunt Academicus.
Ἀκαίζω & Ἀκάζομαι, t.1, c.269, a. Hinc particip. ἀκασμός, de quo infrà.
Ἀκαὶς, Non vstus, Vstionem non expertus.
Ἀκαθαίρετος, t.1, c.198, f
Ἀκαθαρσία, t.2, c.3, f. Ἀκάθαρτος, t.2, c.4, d
Ἀκαθεκτικός. οῦ, ὁ καὶ ἡ, Intolerabilis. Ita v.l. sed perperam pro ἀκάθεκτος.
Ἀκαθέκτης, t.1, c.1346, a

A Ἀκαθέρσι, ας, ἡ, Iuniperus. v.l. Eadem est ἄρκευθος.
Ἀκαθηκόσιον διαθήκη, Inofficiosum testamentũ, in Pand. Gr.
Ἀκάθομαι, Molestia seu dolore afficior: item Priuor. Hesych. enim ἀκαθέσθαι affert pro αὐτάσθαι, στέρεσθαι, sed addens, quosdam scribere ἀκαίζεσθαι, de quo suprà.
Ἀκαθὸν, idem pro ὀλαθὸν dici testatur. id est Bonum.
Ἀκαθοσύωτον, eidem est ἄκοσμον, Incompositum: Suidæ præterea ἄθομον, iniquũ, & ἀπόβλητον, Reiiculũ, Vile. Sonaret tamen potius Non consecratum, καθὸ τὸ κατωσῶσαι.
Ἀκαίη, Suidæ ῥάβδος θαλασσία.
B Ἀκαίνα, & Ionicè Ἀκαίνη, ης, ἡ, idem quod ἄκανθα, Spina, teste Hesych. ¶ Item virga pastoritia stimulo præfixa, à Thessalis primùm inuenta, vt annot. schol. Apoll. qui lib. 3, dicit, ὡ (nimirũ πάλαι) ῥ' ὑπὸ μέσσας, Ἐρατοσθένης οἷς τὴν τὴν Πελασγίδι γνῶσεν ἀκαίνῃ, Οὐτιδανὰς κορύνας. ¶ Ἀκαίνα dicitur etiã μέτρον δεκάπηχυ, (Decẽpeda, hoc est virga decempedalis, qua mensores in dimetiẽdis agrorum spatiis vtuntur, decempedatores ab ea nominati) vt idem Apollonii scholiastes tradit, addens, esse inuentum Thessalorũ, afferénsque hunc Callimachi versum quo ambas illas significationes complexus est, Ἀμφότερον κάν τῶν τε βοῶν ἠδὲ μέτρον ἀρούρης. Itidem Hesychio ἄκαινα est nõ solùm κέντρον ἐν ᾧ ἀροτριῶντες κεντοῦσι, (alio nomine dictum βουκέντρον & βουπλῆξ) sed etiam μέτρον. Et Eust. exponens hunc versum Homeri Iliad. μ, Μέτρ' ὀν κρεῖν ἔχοντες ὑπὲ ζωὸν ἀν ἀρόρη, de duobus qui de agrorũ limitibus inter se contendebant, μέτρα δέ φασιν (inquit) ὀνομάζουσι οἱ παλαιοὶ τὴν ἢ γὴν μεθοῦσας ἀκαίνας, ἀς τὰ πολεμικὰ ἑοίκασιν ἀκόντια. additq; has ἀκαίνας esse κάμακας denominatas καθὸ τὸ σκελίσκειν τὸ καίειν τοῖς ἐπιζόντας τοῦ γῆς, ὅς δ' αὐτὸν ἢ ἴσα δύεσκετο. Sed hoc etymon, quod & Etymologus affert, nimis longè petitum est. Reuera enim ἀκαίνα & ἄκανθα καθὸ πλὴν ἀκλὴ dicuntur, quia stimuli & spinæ sunt acutæ seu acuminatæ. Et quum ἀκαίνα dicatur virga pastoralis aculeo præfixa, qua boues incitantur, ab eius similitudine ἀκαίνα nominata est etiam virga illa decempedalis qua metatores in agris dimetiendis vtuntur, nulla amplius habita ibi ratione τῆς ἀκῆς, sed formæ tantùm qua est ἡ ποιμενικὴ ῥάβδος. Infrà Ἀκεινά pro eodem.
E Ἀκαμείω, t.2, c.11, h. Ἀκαμεία, ibid. g
Ἀκαμποδάας, ibidem, f. & t.1, c.757, c
Ἀκαμπολογία, t.2, c.11, f. Ἄκαμπος, ibid. e
Ἀκαμπούμαι, ibid. h. Ἀκαμπρὸς, ibid. f
Ἀκακαλὶς, Acacalis: semen fruticis cuiusdam nascentis in Ægypto, similis aliquatenus myricæ semini, vt Diosc. tradit lib. 1, cap. 119. Apud Hesych. duplici λ scriptum ἀκακαλλὶς: quo nomine à Cretẽsibus vocari ait narcissi florem. Apud schol. Apoll. Rhod. Ἀκακαλλὶς est nomen proprium fœminæ.
Ἀκάκατον, eidem Hesychio est ἀκαμπὲς, Inflexile, Quod flecti præ rigiditate nequit.
Ἀκακέμφατος, eidẽ est κακῆς φήμης ἀπηλλαγμένος, Mala fama liberatus, Qui non amplius malè audit.
Ἀκακήσιον, ου, τὸ, Vrbs Arcadiæ, ab Acaco Lycaonis filio dicta: cuius gentile Ἀκακήσιος seu Ἀκακησεύς. Steph.
Ἀκακήτης, t.4, c.315, d. Apud Suidam legitur etiam Ἀκάκητος, ὁ Ἑρμῆς.
Ἀκακία, t.4, c.325, c
Ἀκακίαγορος, apud Hesychium legitur, expositum ὁμοῦ δυναμένου: item Ἀκακίης expositum σωθεὶς. Sed hæc mendo non carent.
Ἄκακος, t.4, c.325, a
Ἀκακούργητος, A malefica manu intactus. In quod nihil maleficii admissum est. Greg. pro Nullo maleficio depravatus, quum ait, ἵνα μηδὲ ὑφὸ τὸ ἀκακούργητον ῥυῆ.
Ἀκάκως, t.4, c.325, b. Ἀκάκωτος, t.4, c.329, a
Ἀκαλὰ, vide in Ἀκαλός.
Ἀκαλαθὶς, ίδος, ἡ, Suidæ & Hesychio εἶδος ὀρνέου μικροῦ: quod nimirum ἀκανθυλὶς quoque nominatur, Latinè Carduelis. Rursum Hesychio ἀκαλαθὶς est ἀχεῖα κύων, celer canis: ἀγρυμαπκῶς, inquit. vt Suid. etiã ἀκαλαυθίδα vocari dicit τὸν κύνα, forsan καθὸ τὸ ἀηκάλμειν τοῖς γνωρίμοις, ὑλακτεῖν δὲ τοῖς ξένοις, quòd cauda abblãdiatur notis, peregrinos autem allatret. At in lex. meo veteri legitur
Ἀκαλαίθης κύων: dicitúrque esse fortassis insignis canis
nomen

nomen, καθὸ τὸ ἀκαλὸν θεῖν. Apud Etymol. Ἀκαλαίθης & Ἀκαλαίθεια pro eodẽ. Vide & Ἀκαμάθης. At pro ἀκαλακαλαθὴρ, quod (Hesychio teste) est ἀκανθυλλὶς καθὸ Δάκωσιν, series alphabetica innuit scribendũ Ἀκκαλακαταθὴρ.
Ἀκαλαυρόπτς, apud eundem legitur, expositum ἡ καλλιεγκόδος, pulchram virgam (intellige pastoritiam) habẽs. Attamen ἀκαλαυρόπτς diceretur potius ea quæ destituta est virga pastoria seu pedo. Sin diuisim scribas, ἀ καλαυρόπτς, idem significare videturquod ἡ καλαύροψ.
Ἀκαλαρρέτης, t. 3, c. 680, a Vide & Ἀκαλός.
Ἀκαλήφη, ης, ἡ, nomen herbæ vrentis tactu, vnde & nomen ei inditum volunt quòd οὐ καλὼ ἀφὴν habeat. κνίδη certè synonymos dicitur καθὸ τὸ κνίζειν, quod significat Mordere, Vrere: à quo vrendi verbo Latinè etiam Vrtica appellatur. ¶ Est & animal marinum ἀκαλήφη, quod & ipsum κνίδη nominatur, & Latinè Vrtica, vt in Κνίδῃ docui. Confirmatur hoc & Gellii testimonio, qui libro 4, cap. 11, Ἀκαλήφη autem (inquit) est animal marinũ quod Vrtica appellatur. Meminerũt huius tum alii tum Aristoteles Hist. anim. libro 4, & Athen. lib. 3. Vbi inter alia dicit, duo esse τῶν κνιδῶν genera, eásq; ἀκαλήφας etiam vocari ab Eupolide, Aristophane, Pherecrate. Ibidem Diphilus Siphnius medicus ait, ἡ δὲ ἀκαλήφη κνισμὸν ποιεῖ τοῖς σωμάτοισι, ἐπειδὰν μὴ θερμαίνωνται ὄντες γὰρ αὐτὰς τοῖς ἠηθέσι αὐτοῖς, ὑφ' ὧν ἢ καθαρὸν ἀναιρεῖται νῦν ἀκαλήφη ὀνομάζεται· πάχα δὲ ἴσως διὰ τοῦτο καὶ ἡ βατείν. κατ' ἀφηρισμὸν γὰρ τῆς αὐτοφεύστεως ὠνόμασται. οὐ γὰρ φαρεῖά ἐστι καὶ ἀπαλὴ τῇ ἁφῇ, τραχεῖα δὲ καὶ ἀηδής. Est verò & θαλάσσιον ὄρνεον quod ἀκαλήφη nominatur, si scholiastæ Nicandri credimus. Porro notandum est multis in locis scriptum reperiri ἀκαλύφη, per υ in penultima. sed eam scripturam non probo, præsertim quum Etymologus dicat, & lexicum meum verus, κνίφη & ἀκαλήφη, in penultima per η scribi, σίφη & ἀχείφη (significans σκάφη) per ι. Sed & etymon confirmat eam scripturam, quo videlicet ἡ ἀκαλήφη nominata dicitur vel παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλὼ ἀφλὼ, vel per antiphrasin καθὸ τὸ ἔχειν ἀκαλὴν πλὴν ἀφλὼ, quippe ἧς οὐκ ἔστι ἀκαλὴς (id est ἡσύχως) ἀπτεσθαι. Quinetiam in lexico quodam veteri quod apud me est, legitur, Ἀκαλήφη, τὸ μὲν φυτὸν, διὰ τὸ τὴ· τὸ δὲ ἄστρον ὑπεμβρον, διὰ τὸ ψυλοῦ. Itidémque apud Hesychium Ἀκαλυφὴ καὶ Ἀκαλυφον, ἄστρον, ὑπεμβρον. Et rursum apud Etym. legitur, Ἀκαλυφὴ, ἄστρος, ὑπεμβρος. Verũtamen pro ἄστρον & ὑπεμβρον scribendum foret potius ἀκάλυφον. nã per β scribitur ἡ καλυβὴ, quo tugurium significatur.
Ἀκαλλὴς, t.2, c.39, g. Ἀκαλλιέρπτος, t.1, c.1652, g
Ἀκαλλώπτος, t.2, c. 41, a
Ἀκαλὸς, Quietus, Placidus. Scriptum reperitur etiam Ἄκαλος, proparoxytonos. vt apud Hesychium, Ἄκαλα, ἄλφα, ἤσυχα: apud quem tamen & oxytonos, Ἀκαλὸν, ἡσυχῆ, ἠρέμα, μαλακόν, atque adeo Etymologus ὀξυνόσθαι ait, licet per systolen dicatur pro ἤκαλος proparoxytono, quod deriuatum est ex ἤκα significante ἠρέμα. Hinc ἀκαλὰ πρεσβέων aduerbialiter pro ἡσύχως, placidè & leniter fluens: quod & composito vocabulo ἀκαλαρρέπτς seu ἀκαλαρρέπτς dicitur.
Ἀκάλυβος, vide in Ἀκαλήφη. Ἀκάλυπτος, t.2, c.43, b
Ἀκαλύπτω, Detego, Reuelo. Ita vulg. lex. sed perperam pro ἀποκαλύπτω.
Ἀκαλυφὴ & Ἀκαλυφὴς cum Ἀκάλυφος, vide in Ἀκαλήφη.
Ἀκαλὴς, t.3, c.680, b
Ἀκάμαλα, Hesychius dici scribit πλὴν κάμηλον, camelum. In lexico autem meo veteri pro hoc ἀκάμαλα habetur ἀκάμαντος. Sic enim ibi legitur, Ἀκάμαντος, ἡ κάμηλος, καθὸ τὸ μὴ κάμειν, (quòd labores non sentiat nec defatigetur) ἢ κατ' ὀλίγιστον ἀκάμαντος πολυμόχθων γὰρ τὸ ζῶον. Eadem iisdem verbis leguntur apud Etymologum, nisi quòd pro ἀκάμαντος habet Ἀκάμαντος: Ἀκάμαντος, (inquiens) ἡ κάμηλος, & quæ sequuntur.
Ἀκαμαντίδαι, patronymicus, filii seu posteri Acamantis, apud Demosth. in Epitaph.
Ἀκαμαντὶς, ίδος, ἡ, φυλὴ, dicta vna ex decẽ tribub Athenienses, ab Acamante filio Thesei, teste Suida & Harpocr.
Ἀκάμαντον, apud Hesych, legitur, expositum ἀκοπίαστον, Indefessum, Laboribus non defatigatum nec fractum. sed forsan scribendum ἀκάμαντα: præsertim quum subiungat esse etiam proprium nomen vnius ex filiis Antenoris, & nomen montis in Cypro, denominati ab Acamante filio Thesei. Vide & Ἀκάμαλα. Ἀκαμάντον autem, vrbs Phrygiæ ab Acamante conditore nominata, cuius ἐθνικὸν est Ἀκαμάντιος, & fœm. Ἀκαμαντὶς. quanquam & ipsam vrbem nominari Ἀκαμαντίδα dicat Parthenius apud Steph.
Ἀκαμαντόπτς, t.3, c.509, c
Ἀκάμας, t.2, c.50, b
Ἀκάμαπα, aduerbialiter pro Ἀκαμάτως, οὐ κικμικότως, ἀδιαλείπτως, Indefessè, Indefinenter, affert Suid. ex Soph. ἀκάμαπα πρεσβεύουσα. Locus est in Electra, p. 88.
Ἀκαμαπεῖ, t.2, c.49, g. ob. Ἀκαμαπτὴς, t.2, c.51, a
Ἀκάμαπος, t.2, c.50, b & g. Vide & Ἀκάμαλα.
Ἀκαμαπχάρμας, t.2, c.51, a. Ἀκαμαπχάρμης, ibid. & t.4, c.344, a Ἀκαμάτως, t.2, c.51, a
Ἀκάμμυπος, Non conniuens, seu Inconniuens, à καμμύω habente Æolicam syncopen pro καπμύω.
Ἀκαμπὴς, t.2, c.53, c. Ἀκαμπίας, ibid.
Ἀκαμπόδρομοι, Hesychio οἱ ἀθῆς καὶ ἁπλοῖ, recti & simplices. nisi potius diuisim scribendum ἀκάμπτοι δρόμοι. nam ἀκαμπόδρομοι dicuntur potius qui rectà currunt nec pedem reflectunt. Reperio certè in lex. meo veteri & apud Etymol. ex Methodio, Ἀκάμπτος, ὁ ἐξ' ἀθλίας πεδιπαπῶν, καθὸ τὸ κάμπτειν μὴ ἐχάν· καὶ ἀκάμπτοι δρόμοι, οἱ ἀθῆς καὶ ἁπλοῖ. Ἀκάμπτος, t.2, c.53, c
Ἄκαμπος, Hesychio ἀκαμπὴς, ἀκαπίκαστος, Qui flecti frangique præ rigiditate nequit. sed forsan scribendum Ἄκαμπτος.
Ἀκαμπὴς autem, quod v.l afferunt itidem pro Inflexibilis, mendosè scriptum pro ἀκαμπὴς.
Ἄκαμπτος, ον, ὁ καὶ ἡ, Qui flecti nequit nec frangi, Rigidus. Plut. Lycurgo, τὸ πρὸς τοὺς πόνους ἄκαμπτον, In subeundis perferendisque laboribus infracta cõstantia. Hippocr. τῷ ἀκάμπτῳ opponit τὸ εὔκαμπτον, Galenus cum eo copulat πτανόν.
Ἀκαμυθίος, Etymologo & lex. meo veteri, ex Methodio, ὁ κύων καθὸ τὸ αἰκάλλειν τοὺς ἰδίους δεσπότας. Quo sensu suprà ἀκαλακαυθὴς.
Ἀκαμψία, ας, ἡ, idem quod τὸ ἄκαμπτον, seu οὐ κάμπτεσθαι, Non flecti nec frangi, Rigiditas, Constantia.
Ἄκανδος, Varin. & v.l. perperam scribunt pro ἄκονδος.
Ἀκαυθα, t.1, c.258, g. Vide & Ἄκανθος.
Ἀκανθαία, Hesychio ἀκανθοῖς ῥάμνοις: forsan pro ἄκανθαι.
Ἀκανθεὼν, t.1, c.262, c. Ἀκανθὴς, ibid. b
Ἀκανθὴς, ibid. Ἀκανθίας, t.1, c.263, a. Vide & Ἀκάνθιος.
Ἀκανθιαὶ autem vide in Ἄκανθος.
Ἀκανθίζω, t.1, c.262, e. Ἀκανθικὴ, ibid. b
Ἀκανθικὸς, ibid. a. Ἀκανθικὴς, ibid. h
Ἀκάνθινος, ibid. b. Ἀκανθινὴ, t.1, c.260, d.
Ἀκανθίον, ibid. Vide & Ἀκανίον.
Ἀκανθίος, t.1, c.263, a. Ἀκανθὶς, t.1, c.260, c. & 262, f
Ἀκανθίων, t.1, c.262, f. Ἀκανθοβάπτης, t.1, c.261, e
Ἀκανθοβάπτης, ibid. Ἀκανθόλος, ibid.
Ἀκανθοπία, ας, ἡ, in v.l. exponitur Spina topiaria. Significaret tamen potius Spinosa loquutio, Verba seu oratio spinosa. Ἀκανθολόγος, t.1, c.261, f
Ἄκανθον, Hesychio ἄγραπτον, Inflexile, Rigidum. pro quo potius Ἄκαμπτον dicitur.
Ἀκανθοπωνὸς, Hesychio echinus est. dorsum enim eius spinis horret, vnde & Ἀκανθόχοιρος & ἐχῖνος nominatur. Vide & t.1, c.261, f. Ἀκανθόρμαι, t.1, c.262, c
Ἀκανθοπλὴξ, A spina ictus, vel stimulo. In lex. Herodoteo.
Ἀκανθοπολίτης, vide in Ἄκανθος sequente.
Ἄκανθος, t.1, c.260, d. & 262, e. Hesychio est non solùm φυτὸν, & ζῶον, sed etiã πίλωμα, necnõ πρεῖσεμμα ὑφασμένον. ¶ Ἄκανθος dicitur etiã vrbs quædã Thraciæ, ἀκάνθαις περιφερομένη ὑπὸ τῶν Ἄθω, teste Steph. id est, spinis septa super Athone mõte. vnde & nomẽ inuenit. Diodorus verò in Ægypto cuiusdã Ἀκανθῶν πόλεως meminit, l. 1, p. 61. Vnde Ἀκανθοπολίτης & Ἀκάνθιος dicitur, qui nimirũ inde oriundus est: & fœm. Ἀκανθιὰς, Oriunda ex Acantho, vt idem Steph. tradit, qui etiã addit, hinc Ἀκάνθιον πόλιγα prouerbio dici ὅτι τῶν ἀφώνων. tales enim esse regionis illius cicadas. Suidas tamen aliam affert rationem, vt docui in Ἀκαγθίας. Ἀκανθοστεφὴς, t.1, c.261, f

Ἀκαυθοφόρος, t.1, c.261, g. Ἀκαυθοφορέω, ibidem, g
Ἀκαυθοφόρος, ibid. Ἀκαυθφυέω, ibid.
Ἀκαυθόφυλλος, ibid. h
Ἀκαυθοῦρος, t.1, c.262, f. Dicitur idem & ὕσπειξ.
Ἀκαυθώδ, ibid. c Ἀκαυθυλλὶς, ibid. g
Ἀκαυθώδης, t.1, c.261, h. Ἀκαυθῶν, t.1, c.262, c
Ἀκαυίζω, & Ἀκαυικὸς, vide in sequ. Ἄκαυος.
Ἀκάνιον, Hesychio ἀκάνθιον, Spinula.
Ἀκανθίνος, t.2, c.63, c
Ἄκανος, ου, ὁ vel ἡ, idem quod ἄκαινα & ἄκανθα, eiusdémque originis, nimirum ἀπὸ τοῦ πῶν ἀκμήν. Spina enim, quæ hisce vocabulis declaratur, acuta est. Hesychius duobus in locis oxytonos scribit, & Euripidem in Troadibus ita nominare ait πῶν ῥάχιν ἢ σφονδύλους τοῦ ἰχθύος, Dorsum piscis horridum spinis, seu Spinas quibus dorsum piscis horret: addens tamen esse etiam καὶ θάμνου εἶδος. ‖ Ἄκανος, est etiam herba quædam seu frutex spinosus & aculeatus, vnde & inter ἀκανθώδη & φυλλάκανθα numeratur à Theophr. Hist. plant lib. 6, cap. 1, necnon libro 1, cap. 16. in hoc enim posteriore loco ἄκανος reponunt pro ἄκανθος. Plinius lib. 22, cap. 9, Sunt qui & acanon eryngio adscribant, spinosam breuémque ac latam herbam, spinisque latioribus. Bibliorum interpretes verterunt Carduum, [redacted] ἄκανον & ἄκανον confudisse dicitur. nam ἄκανος siue ἄκανος alia est Planta Dioscoridi, & Latinè à nonnullis vocatur ocimastrum. ‖ Ἄκανος, dicitur etiam illud quod veluti malum extuberat in carduorum genere: ἡ ἀκανθώδης κεφαλή, quam ἐχῖνον vocat Dioscorides. Theophr. Hist. plantarum lib. 6, capite 4, ὅτι δὲ τῆς ῥίζης μέσης ὁ σπερματικὸς ἄκανος ὀξὺ πέφυκεν, ὥσπερ μῆλον. quem ἄκανον mox ἄκανθαν vocari ait. Deriuatur hinc Ἀκανικὸς, Acanicus, hoc est Qui acani est, vel Qualis est acani. Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 7, ὁμοία τοῖς περὶ ἀκανθῶν φύλλοις περὶ ἀκανικῶν, foliis spinarum acanicarum. Item Ἀκανώδης, q. d. Acanaceus, Speciem acani gerens, seu Qui ex acani genere est. vt quū plāta aliqua esse ἀκανώδης dicitur. Necnon dimin. Ἀκάνιον, quod Hesychio est ἀκάνθιον, Spinula. Denique & verbum Ἀκανίζω, significans Acanum imitor, Acani speciem gero. Theophr. Hist. plantarum libro 7, capite 4, de chamæleonte herba, ὁμοίως δὲ ἀφυλλάκανθος ὤν, ἀκανίζει, acanum imitatur, quum tamen sit ἀφυλλάκανθος, ἄκανος autem φυλλάκανθος. Perperā tamen ibi scriptum καὶ καυίζει.

Ἀκανώδης, vide in præcedente Ἄκανος.
Ἀκαπήλευτος, t.2, c.67, b
Ἀκάπηλος, Caupone seu cauponibus carēs. Pro Simplex, Nō asturus, affertur ex Strabone, βίος ὡσὲ τὰ συμβόλαια ἀπλοῖς καὶ ἀκάπηλος. Nisi potius ibi significet Cauponum fraudibus carens.
Ἄκαπνος, t.2, c.68, a
Ἄκαρ, pro μικρὸν vel οὐδὲν apud Antiphontem legi Suidas ait. pro quo apud Harpocr. habetur ἀκαρεὶ, forsan pro ἀκαρῆ.
Ἀκαρδᾶ, Cretenses τὰ σκέλη vocant, id est crura. Hesych. In lexico meo veteri & apud Etymolog. proparoxytonos scriptum ἄκαρδα. vbi Ἄκαρδα dicitur esse etiam vrbs Asiæ quæ nunc vocetur Nissa.
Ἀκαρδὶ, idem exp. βραχὺ, ταχύ, Breui temporis spatio, Subitò. pro quo apud Suidam scriptum ἀκαρῆ.
Ἀκαρδὶ, idem rursum Hesych. affert pro ἀκαρῆ.
Ἀκάρδιος, t.2, c.97, e
Ἀκαρεὶ, aduerbialiter pro ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ. Vide & Ἄκαρ.
Ἀκαρὲς, Suidas dicit esse aduerbiale nomen, innuens forsan vsurpari pro ἀκαρεὶ. Alioqui neutrum genus est masculini ἀκαρής. Apud Hesychium verò legitur etiam Ἀκαρὲς, τὸ ὡσὲ τὸ μικρὸν δακτυλίδιον.
Ἀκαρέως, Vno momēto, In puncto temporis. idem quod ἀκαρεὶ seu ἀκαρῆ. hoc est ἐν ἀτόμῳ, ἐν στιγμῇ. Hesychius ἀκαρέως exponit etiam ὁλοσχερῶς, Integrè. Pro eodem contractè dicitur ἀκαρῶς.
Ἀκαρῆ, t.2, c.102, c. Ἀκαρὴς, ibid, a
Ἀκάθαπος, Impurus, Immundus, Sordidus. v.l. perperam pro ἀκάθαρτος.
Ἄκαρι, Animalculū omnium minutissimum, colore albo, solens innasci ceræ & caseo inueteratis. Meminit eius Aristot. Hist. anim. l. 5, c. 32. Ἄκαρι appellāt etiam nonnulli animalculum illud quod cuti humanæ innascens, ei maximos ingenerat pruritus.
Ἀκαρίαστος, t.2, c.102, g. Ἀκαρίδιος, t.2, c.103, a
Ἀκαρνανικὸς, ἡ, Acarna: genus suffruticis apud Theophrast. Hist. plant. lib. 6, cap. 3 & 4. pro quo nonnulli reponendum censent ἄκορνα. Hesychio ἄκαρνα est δάφνη, laurus. Acarne autem à Plinio numeratur inter pisces marinos lib. 32, c. 11. forsan idem cum eo pisce qui ab Athen. l. 7 vocatur Ἀκαρναί. Alioqui Ἀκαρναὶ est ἐθνικὸν vocabulum: vnde Ἀκαρνανία dicitur Regio quam habitant Acarnanes: & fœm. gen. Ἀκαρνανὶς, ἡ, γυνὴ, fœmina oriunda ex ea regione, vt annotat Steph. Reperitur & Ἀκαρνὴς pro Ἀκαρνὴς χώρα seu Ἀκαρνανία. vt apud Athen. lib. 2, περὶ Λάμψακον ἐν τῇ Ἀκαρνίδι. sic enim scribendū, non Ἀκαρνίδ᾽ ἢ.
Ἀκάραξ, Hesychio λάβραξ, lupus piscis.
Ἄκαρον, idem affert pro τυφλὸν, cæcum.
Ἀκαρὸς autem, oxytonos, significat τὸν ἐγκέφαλον vel τὸν κεφαλὴν, cerebrum vel caput, ἀπὸ τῆς κάρη, vt tradit lexicō meum vetus & Etymol.
Ἀκαρπέω, t.2, c.77, e. Ἀκαρπία, ibid.
Ἄκαρπος, ibidem. Ἀκάρπωτος, t.2, c.82, c
Ἀκαρσίας, Hesychio ὁ ἀήκιστος, Insuperabilis, Inuictus.
Ἀκαρτέρητος, eidem est ἀνυπομόνητος, Intolerabilis, Qui sustineri & tolerari nequit.
Ἀκαρτὸς, t.2, c.100, f.
Ἀκαρφὴς, Qui arefactus non est, nec succo planè priuatus. Nicander apud Athen. lib. 4, Τμῆγε δὲ γογγυλίδος ῥίζας καὶ ἀκαρφέα φλοιόν.
Ἀκαρῶς, t.2, c.102, g
Ἀκάσασθαι τὴν ἁμαρτάδα, legitur apud Herodot. lib. 1, forsan pro ἀκέσασθαι, Mederi delicto, hoc est Expiare scelus.
Ἀκάσκα, Hes. exponit ἡσύχως, μαλακῶς, βραδέως, Quietè & placidè, Molliter, Lentè. Apud Eustath. perispōmenos ἀκασκᾶ, dicentem idem esse quod ἀκὴν, hoc est ἠρέμα. afferūque apud eum Ælius Dionysius vsum huius aduerbii ex Cratino istum, σκηπήρισιν ἀκασκᾶ πορεύεσθ᾽ ὀξέως, scipione mixum pedetentim & lentè progredientem.
Ἀκασιδία, Hesych. rursum affert pro ἀκαταπαυδία, ἡρμοσιδία, Sedata, Coagmentata seu composita.
Ἄκασος, eidem est ἡ σφένδαμνος, Acer, arbor. Est alioqui & nomen proprium.
Ἀκασόδωρον, t.4, c.198, c
Ἀκαπέλιπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui deiici non potest. Metaphor. Aristoph. Nub. ἀκαπέλιπτον λόγον vocat τὸν ἀήττητον καὶ μηδενὶ καταβαλλόμενον, translatione ab athletis vel ædificiis.
Ἀκαπάγγελτος, t.1, c.21, e. Ἀκαπάγωστος, t.1, c.1855, g.
Ἀκαταγώστως, t.2, c.557, c. obiter.
Ἀκαταγώνιστος, t.1, c.105, f
Ἀκαπαθύμιος, ου, ὁ, Qui non est κατ᾽ ψυχὴν καὶ θυμὸν, Animo ingratus. Posteri Homeri vsi sunt hoc vocabulo pro ἀπαθύμιος, quod apud eum legitur, vt testatur Eust.
Ἀκαταπάστος, t.1, c.254, b. Ἀκαταπαλυπτος, t.2, c.44, f
Ἀκατακόσμητος, Inexornatus: itē Indispositus, Decente ordine non distinctus. Apud Plut. De def. orac. πέρας οὐδὲν ἄξιον οὐδὲ ἀκατακόσμητον, Turnebus vertit, Nullæ vacabunt tanquam reliquiæ vel ordinis vel descriptionis expertes.
Ἀκατάκριτος, t.2, c.436, d
Ἀκατακρίτως, Sine condemnatione, seu Indicta causa.
Ἀκατάλληκτος, t.2, c.692, e. Ἀκαταλήκτως, ibidem.
Ἀκατάληπτος, t.2, c.574, c. Ἀκαταληπτῶ, ibidem.
Ἀκαταλυσία, t.2, c.573, h
Ἀκαταλυς, ιδος, ἡ. Bacca iuniperi: ἀρκευθίς. v.l.
Ἀκατάλλακτος, t.1, c.354, f. Ἀκαταλλάκτος, ibid.
Ἀκατάλληλος, t.1, c.363, d. Ἀκαταλλήλως, ibid. e
Ἀκατάλυπτος, v.l. afferunt pro Non absconditus, Detectus. sed perperam vel pro ἀκάλυπτος vel pro ἀκαταβάλυπτος.
Ἀκατάλυτος, t.2, c.758, b, Ἀκαταμάχητος, t.2, c.816, f
Ἀκατανύστος, t.2, c.1078, f. Ἀκαταπάλαιστος, t.3, c.27, d
Ἀκατάπαυστος, t.3, c.110, c. Ἀκαταπαύστως, ibid. d
Ἀκατάπληκτος, t.3, c.395, f. Ἀκαταφορεύτος, t.3, c.519, g

Ἀκατάσειστος, t.3, c.758, a. Ἀκατασήμαντος, t.3, c.774, b
Ἀκατασκεύαστος, t.3, c.844, c. Ἀκαταστασιάζω, ibid.
Ἀκατάσκευος, t.3, c.845, c. Ἀκαταστασία, t.1, c.1772, f
Ἀκατάστατος, ibid. g. Ἀκαταστάτως, ibid.
Ἀκατάστρεπτος, t.1, c.1348, a
Ἀκαταφρόνητος, More eorum quæ contineri nequeunt. Plut. in Cam. δόξης φερόμενος ὡσὲ τὸν κίνδυνον ἀκαταφρόνητος, gloriæ cupiditate vehementissima incensus contineri non poterat quin periculo se offerret.
Ἀκατάφρακτος, t.4, c.192, e
Ἀκαταφρόνητος, Non contemptibilis vel contemnendus. Plutarchus, τὸ ἀκαταφρόνητον videtur accipere pro Contemni nolle, quum in libro De frat. amore dicit quosdam in fratribus τὸ φιλόνεικον nominare ἀκαταφρόνητον.
Ἀκατέψδυος, t.4, c.715, h
Ἀκατέργαστος, Inelaboratus, Impolitus, ideóque Rudis. Dionys. Longin. ἀκατεργάστοις καὶ οἱονεὶ πυκνοειδεῖς τοῖς ἀνοίαις καὶ ἀμαλόκοις, metaph. à fullonibus.
Ἀκατθύνατος, t.1, c.1306, e
Ἀκατηγόρητος, Qui incusari & reprehendi nequit, Nulli accusationi nec reprehensioni obnoxius, Irreprehensibilis. Phalar. epist.
Ἀκατήχητος, Qui prima religionis Christianæ rudimenta nondum percepit, Qui nondum κατήχησιν ἀμύητος.
Ἀκάτιον, t.1, c.263, c. Ἀκάτος, t.1, c.264, d
Ἀκατονόμαστος, t.2, c.1327, b. Ἄκατος, t.1, c.263, b
Ἄκαυλος, t.2, c.92, e. Ἄκαυστος, t.2, c.178, a
Ἀκαχέατο, Ἀκαχέθετο & Ἀκαχείατο, vide inter Anomala.
Ἀκαχέω, t.1, c.615, b. Ἀκαχμαι, ibid.
Ἀκάχμη, ibid. Ἀκαχίζω, ibid. c
Ἀκαχμόεις, t.1, c.269, a. & 615, a. Vide & inter Anomala.
Ἀκάχω, t.1, c.614, h
Ἀκαῶνες, pisces vocantur ab Ampraciotis, teste Hesych.
Ἀκαυδὲς, Suidæ εἶδος ὀσπρίου, leguminis genus. Apud Eustathium proparoxytonos scriptum est ἀκάυδος, quod deriuat à verbo καίω. vt & Ælius Dionysius apud eundem, Ἀκάυδοι, (inquit) ὡσὲ ὀλιγοφάγοι τρωγυλία, καὶ δυσκάτακλοι ὅσπερεα: innuens ἀκάυδους propriè esse legumina duriora & quæ frāgi nequeunt, qualia ferè sunt τὰ ἀπεφάρμενα seu ἀπέφαμενα, quæ nimirum nonnisi ægrè possunt καίεσθαι. Iridem Etymologus ait, Ἀκάυδος, εἶδος ὀσπρίου ὅμοιον φακῇ, ὡσὲ τὸ σπληρὸν καὶ ἄβλαστον, καὶ ἑτέρωσι τὸ κάεσθαι, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς. Hesych. quoque eius etymi meminit, apud quē tamen fœm. gen. & oxytonos scriptum ἀκαυαί. id enim ἀκαυαὶ quibusdam esse ait, τὰ ἐν τοῖς φακοῖς τρωγυλία, quibusdam σπέρμα οὐχ ἑψόμενον οὐδὲ διαμουλόμενον, semen quod coctura non dissoluitur nec frangitur.
Ἀκάυστος, Qui findi & dissolui nequit. Hesychio ἄκλαστος, Qui frangi nequit.
Ἀκεντά, eidem est κέντρον βοῶν ἀρότου, stimulus quo boues aratrum trahentes incitātur. pro quo suprà habuimus ἄκαινα.
Ἀκεύνης, eidem est ἀκοινώνητος, Non communicatus: vel etiam actiuè Nihil cum alio cōmunicans, Insociabilis.
Ἀκέομαι, Ionica & poetica epenthesi τοῦ ι, dicitur pro ἀκέομαι. vnde particip. ἀκειόμενον, quod Hesych. exponit & ῥαπίζοντα & ἰώμενον, procul dubio respiciens ad hunc locum Homeri Odyss. ζ, Νῆσος ἀκειόμενον πάτι οἱ ξυνέαξαν ἄελαι, Refarciētem naues. vel etiam metaphoricè Medentem nauibus. In propria autem medendi significatione idē poeta dixit Il. π, Τοὶ μὲν τ᾽ ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται Ἕλκε᾽ ἀκειόμενοι. Rursum metaph. Apoll. Rhod. lib. 4 dicit, κακὸν κακῷ ἀκειομένῳ, pro θεραπεύουσα καὶ ἰωμένη, vt schol. exponit: qui tamen & passiue exposuerat ῥωννυμένη, vt Suid. quoque ἀκειόμενος affert pro θεραπευόμενος.
Ἀκεῖον, Hesychio τὸ φάρμακον & τὸ ἕτοιμον, Medicamentum, item Paratum, Promptum. In qua posteriore signif. infrà habebimus ἔτοιμον.
Ἀκειρεκόμης, t.2, c.100, e
Ἀκείω, Ionica & poetica epenthesi τοῦ ι dicitur pro ἀκέω.
Ἀκέλευθος, t.2, c.111, a. Ἀκέλευστος, t.2, c.1114, e
Ἀκέλυφος, Qui est sine putamine, Nullo putamine seu cortice tectus.
Ἀκενόσπουδος, Qui rebus vanis & inanibus non studet. vel etiam Vanæ gloriæ non studens. ὡσὲ Διογένους ἔμαθον τὸ ἀκενόσπουδον καὶ τὸ ἀπτοηπτικὸν, inquit M. Antoninus philosophus apud Suid. Vbi τὸ ἀκενόσπουδον est Contemptus rerum vanarum, Rebus inanibus non studere.
Ἀκέντητος, t.2, c.110, d. Ἀκέντρος, t.2, c.123, h
Ἀκένωτος, t.2, c.119, c
Ἀκέομαι, t.1, c.264, f. Ionicè pro eodem dicitur ἀκείομαι.
Ἀκέοντος, Tacitè, Quietè: Hesychio ἀσφαλῶς καὶ ἡσύχως. Sed notandum est, eum scribere ἀκέοντος, & annotare, poetæ esse familiare vt metri causa vtatur breuibus pro longis, & longis pro breuibus.
Ἀκέουσα, Tacita, Quieta. Fœm. ex masc.ul. Ἀκέων.
Ἄκεσα, eidem Hes. est indumentum quoddam pretiosum.
Ἀκεσαμαι, t.3, c.1308, g. Ἀκέσαμος, t.2, c.138, a
Ἀκεσμότης, ibid. d. Ἀκεσίμος, ibid.
Ἀκέσματος, t.2, c.127, c
Ἀκεραύνωτος, Non tactus seu ictus fulmine.
Ἀκερδεία, t.2, c.144, e. Ἀκερδής, ibid. d
Ἀκερδῶς, ibid. e. Ἄκερκος, t.2, c.146, h
Ἀκερμία, ας, ἡ, Poll. ex Aristoph. affert pro μὴ ἔχειν κέρμα, Non habere teruntios & monetam minutiorē. nisi potius sit Ne terūtiū quidē habere, & ὀλοσχερὴς ἀχρηματία.
Ἄκερος, t.2, c.127, e. Ἀκεροσεκόμης, t.2, c.100, f
Ἀκεροσκόμος, ibid.
Ἀκεροσία, Sicula dialecto ἡ μυρσίνη dicitur, teste Hesychio, id est myrtus.
Ἀκεροῦς, eidem est ἀπειθής, Luctus expers.
Ἀκερῶς, t.2, c.127, e. Ἀκεσία, t.1, c.265, e
Ἀκεσιμβροτος, ibid. f. Ἀκέσιμος, ibid. c. & e
Ἀκέσιος, ibid. e. Ἀκεσιόπους, ibid. f
Ἀκεσις, ibid. e. Ἀκεσμα, ibid. b
Ἀκέσμιος, ibid. c. Ἀκεσμὸς, ibid. b
Ἄκεσον, Hesych. affert pro ἄπονον. Ἀκεστὴ autem & Ἀκεστὰ, nomina propria sunt, illud viri, hoc mulieris.
Ἄκεστα, Suidæ ῥωμαϊκὸν τι μηχάνημα ὃν δενδροτομίας ὡσὲ ἐρυμνότητα καταστελλόμενον. pro quo suprà habuimus Ἄγκυρα ex eodem, quod vide.
Ἀκέστειος, ου, ὁ, nomen ignaui nautæ, qui quum lunam causatus nauigationem differret, locum fecit adagio illi Ἀκεστείου σελήνη, quo in comperendinatores vtuntur. Vide & Erasm. Ἀκεστόπους, t.1, c.265, f
Ἀκεστὴ & Ἀκέστη, t.1, c.266, c. ‖ Hesychio Ἀκεστὴ, sunt non solùm οἱ ὄχοι, Σικελικὰ ὀχήματα, sed etiam δίφροι, facilè sanabiles. Sed hoc posterius Ἀκεστὴ est fœm. plurale ma sculini ἀκεστής.
Ἀκέστας, Suidæ idem quod ἀκέστωρ, ἰατρὸς, medicus. Sed forsan scribendum oxytonos ἀκεστὴς, vt sit Doricum pro ἀκεστής.
Ἀκέστη, t.1, c.266, c. Ἀκεστήριον, t.1, c.267, f
Ἀκεστὴς, t.1, c.266, a. Ἀκέστης, ibid.
Ἀκεστικὸς, t.1, c.267, c. Ἀκεστὴς, t.1, c.266, d
Ἀκεστρία, (& Ionicè Ἀκεστρείη) t.1, c.267, g
Ἀκεστρικὸς, ibid. h. Ἀκεστρικῶς, ibid.
Ἀκεστρὶς, Medicatrix. Hippocr. ὡσὲ φυσᾶν, initio, πᾶσι δὲ ξυμπέοισιν αἴσκρις ἰητρικὴ θυέσκετο ἀκεστρίς. Infrà ἀκεστρὶς per syncopen pro eodem.
Ἀκεστὸς, t.1, c.265, g. Ἀκέστρα, t.1, c.267, e
Ἀκεστρία, ibid. d. Ἀκέστριον, ibid. f
Ἀκεστρὶς, per syncopen pro ἀκεστρὶς, Medicatrix. Hippocr. in lib. quem ὡσὲ ἀδικῶν inscripsit, ὡσὲ τὰς ἀκεστρίδας αἱ πάρεισι τῆσὲ ὑκπύσησι ἐλθοῦσαι, πυθέσθω, medicatrices quæ parientibus adsunt, id est obstetrices.
Ἀκεστρὸν, Hesych. ex Soph. Palamede affert, pro φάρμακον, Medicamentum. sed forsan scribendum potius ἄκεστρον, proparoxytonos.
Ἀκέστωρ, t.1, c.267, g. ‖ Ἀκέστωρ est etiam nomen proprium: vnde Ἀκεστορίδαι patronymicōs dicuntur tribules quidam insignes Argis, vt testatur schol. Callimachi.
Ἀκεσώδυνα, t.4, c.43, c. ob. Ἀκεσώδυνος, t.1, c.265, f
Ἀκέται, apud Hesych. legitur, expositū ὀδίαται, ἀκαταπάλακτοι. sed perperam. scribēdum enim Ἀκεταὶ, ὀδίαται, ἀκαταπάλακτοι, vt ex præcedentibus liquet, vbi exp. hoc Homericum, ἀκεταὶ φρένες ἐόντων.
Ἀκευμα, t.1, c.268, h
Ἀκεύομαι, & Ἀκεύω, ibid. ‖ Ἀκεύει pro πρᾶξι Cypria dialecto vsurpari tradit Hesych.
Ἀκέφαλος, t.2, c.152, c

Ἀκεφάλως, Sine capite, Sine exordio. apud Hermog.
Ἀκέω, t.1, c.265, b. Ἀκέων, t.4, c.333, a
Ἀκή, t.1, c.269, a. Vide & Ἀκλύ.
Ἀκηδεῖς, Hesychio ἀφρόνιμοι, ἄλυποι, ἄπειροι, Incurii, Nihil doloris & molestiæ sentientes, Inhumati. forsan pro ἀκηδεῖς.
Ἀκήδεια, t.2, c.185, f. Ἀκήδεσιν, aduerb. t.2, c.182, g
Ἀκήδεστος, ibidem, f
Ἀκηδέστως, t.2, c.181, e. obiter. & 182, g
Ἀκηδεύστος, t.2, c.187, h. Ἀκηδέων, t.2, c.185, d
Ἀκηδής, Nullam curam habens, &c. ibid. b. Ἀκηδής, Tristitia vacans, &c. ibidem, c.
Ἀκηδίαις, t.2, c.181, e. obiter. Ἀκηδίας, t.2, c.185, d
Ἀκηδιάω, Negligenter ago, &c. ibid. e. Ἀκηδιάω, Animo concido, &c. ibid.
Ἀκήδιστον, apud Hesychium legitur expositum ἄθελκτον, σκληρόν, Quod demulceri & deliniri nequit, Durum & rigidum. Sed scribendum potius ἀκήλητον, eo in significatu.
Ἀκηδύνως, Tutò, Sine periculo, vulg. lex. perperam pro ἀκινδύνως.
Ἀκηδῶς, t.2, c.185, d
Ἀκήδωτος, Hesychio κηδείαν μὴ ἔχων, Non curatus, Non sepultus, Inhumatus.
Ἀκήκοα, t.1, c.283, a
Ἀκηκεῖν, perperam apud Hippocr. scriptum pro ἄκηκεν.
Ἀκήλητος, t.2, c.189, e. ‖ Ἀκήλητός autem oxytonos, pro Intemeratus, nescio vnde afferant v.l. nam eo signif. dicitur potius ἀκηλίδωτος, vt nunc docebo.
Ἀκηλίδωτος, ὁ καὶ ἡ, Immaculatus, Cui macula seu labes aspersa non est. vt ἀκηλίδωτος βίος, vita immaculata, Sapient. c.4. Itidem Hesychius & Suidas ἀκηλίδωτον exp. ἄσπιλον, ἀκήρατον, καθαρόν. Sed hic, nimirum Suidas, facit mentionem comparatiui etiam ἀκηλιδότερος, quasi ab ἀκηλὶς, significante Expers maculæ & labis. At pro ἀκηλίδωτον τόξβμα, quod vulg. lex. afferunt ex Prouerb. cap. 25, pro Sagitta acuta, scribendum ἀκιδώτον, de quo infrà.
Ἀκήλιον, in lexico meo veteri ἡσύχιον, quietum. quo sensu infrà ἔκηλον.
Ἀκήμα, t.1, c.265, c
Ἀκήμων, Hesychio ἐκκεχυμένος, Effusus.
Ἀκηνὼ, t.4, c.332. g. ‖ Hesychius ἀκὴν exponit etiam ἡσυχία, Quietem & silentium: acsi nomen etiam esset.
Ἀκηνίον, idem affert pro ἡσύχιον, Quietum. At Ἀκήνιτος pro Irrequietus, nescio vnde afferant v.l.
Ἀκηξάτω, v. l. ex Hippocr. afferunt pro Cum tussi expuit. Quo sensu diceretur potius ἀνεβήξατο.
Ἀκήρατα, Hesychio ἀκρόπατα, Summæ, Extremæ. sed suspectum est.
Ἀκηρέσιμος, t.2, c.191, h
Ἀκήρεια, apud Hesychiũ legitur, expositum ἀβλαβῆ. Pro quo scribendum ἀκήρεια.
Ἀκήρατος, Immortalis, &c. t.2, c.192, d. Ἀκήρατος, Purus, &c. ibid. e. Ἀκήρατος, Integer, &c. ibid. g
Ἀκηρασία, ας, ἡ, Hesychio ἀφθαρσία, Corruptionis expers natura.
Ἀκηρᾶ, idem affert pro ἀδιαφθῆ, ἢν ὁλόκληρα μέρια. Sed forsan ἀκηρῆ legendum, quum positum sit post ἀκίονες. Ἀκηρὲ quoque, quod ibidem pro καλὸν affert, non minus suspectum est.
Ἀκήρεος, t.2, c.96, d. & 191, c. Ἀκηρυκτεῖ, t.2, c.200, f
Ἀκήρυκτος, Per caduc. non edictus, &c. t.2, c. 200, c. Ἀκήρυκτος, Præconis voce non celebratus, &c. ibid. e.
Ἀκηρύκτως, ibidem.
Ἀκήρυτος, Hesychio μέγας πς, ἀδιάλλακτος, Magnus, Irreconciliabilis. Sed forsan scribendum ἀκήρυκτος.
Ἀκῆσπερος, eidem πάλαρος, Calathus, Quasillus, Cistella.
Ἄκηστον, eidem κράτιστον, optimum.
Ἀκηχέατο, t.1, c. 615, c. Vide & inter Anomala.
Ἀκηχέδαται, ibid. Vide & inter Anomala.
Ἀκηχέδαν, ibid. Ἀκήχεμαι, ibid.
Ἀκὴ, Hesychio φυτὸν τι, planta quædam.
Ἀκιακώτερον, eidem est τὸ ἀσθενέστερον, Imbecillius, Infirmius. pro quo infrà ἀκιδνότερον.

Ἀκιδήλυπος, t.2, c.204, d.
Ἀκιδηλος, t.2, c.203, h. Ἀκιδήλως, c.204, a
Ἀκιδαλίν, vide in Ἄκις.
Ἀκιδνὸς, Infirmus, Imbecillis, Debilis. Item Vilis. Hesych. enim ἀκιδνὸν exponit non solùm ἀσθενές, sed etiam ἀτελές. Idem compar. ἀκιδνότερον exp. ἀσθενέστερον, ἐλαττωτικώτερον, ἀθλιώτερον, Infirmius, Ærumnosius, Miserius: pro cui dubio respiciens ad gnomicũ hunc versum Homeri Od. σ, Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώπειο. Sic & Hippocr. vsus est pro debili & infirmo, γυναικείων lib. 1, dicens, ἐπειδὰν ἀκιδνοὶ αἱ μῆτραι ἐοῦσαι ὑστεροῦσι τοῦ παθέος γίνονται, At pro vili, Archestr. apud Athen. lib. 3, de sparda, φαῦλον ἔφυ καὶ ἀκιδνὸν ἐδέσμα. Rursum Homero ἀκιδνότερος est Inferior, ἥσσων. Odyss. θ, Ἄλλος μὲν τοῖ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ. Et Od. ε, σεῖο, πάντ' ἀφέρων Πηλεΐδεω, Εἶδος ἀκιδνότερη μεγεθός τ' ἐς αὖτε ἰδέσθαι. Etymologus dictũ vult hoc ἀκιδνὸς pro ἀμιδνὸς, deriuato ex ἀμίζω (vt παιδνὸς à παίζω) & signif. ἀπελὴς καὶ ἐν ἀγῶσι μὴ ὤν.
Ἀκιδρωναζω, Hesychio ἀμβλυωπῶ, Obtusis sum oculis, Hebeti sum visu.
Ἀκιδωδης, t.1, c.270, b. Ἀκιδωτὸς, ibid.
Ἀκιζομαι, t.1, c.279, c
Ἄκικυς, Cui non est ἰσχὺς ἔμπεδος οὐδέ τι κικυς. hoc est Cui nullæ vires sunt, nullum robur, ideóque Infirmus, Imbecillus, Debilis: Hesychio ἀσθενὴς, ἀδύνατος, κατ' ἔρημον τῆς κικυος, quam esse dicit ἰσχὺν τοῦ πάνυ κίνησιν: itidémque Suidæ, ὁ μὴ ὀξὺς, καὶ ἐστρεμμένος δυνάμεως. Homer. Od. ι, ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς. Odyss. φ, ἢ καὶ ἔπειτα κακὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄκικυς. Sic Hippocr. De morbis lib. 4, dicit, ἄκικυς ἐών. vbi tamen scriptum ἄκικυς, perperam.
Ἀκίρδυοι, apud Hesychium legitur, exponitúrque ἰώδυοι, & dicitur metaphoricum esse ἀπὸ τοῦ θερμοῦ. Sed pro eo scribendum ἀκιδιόδυοι.
Ἀκίρμων, idem affert pro ἐπίμων, Paratorum, Promptorũ, & expeditorum: à nom. sing. ἄκιμος. pro quo suprà Ἀκίον. Suidæ ἄκμων est ἀθεραπευτον, Incuratum seu Incurabile. Significaret tamen potius Curabile, vt ἀκέσιμον. Suprà certe ἄκον etiam attuli pro θεραπευτόν.
Ἀκίναλμα, ατος, τὸ, pleonasmo τοῦ α & ὑπῆ τοῦ κ dicitur pro κίναλμα, Concullio & complotio: qua nimirum res aliquæ concutiuntur & comploduntur. Apud Etymol. Χειρῶν ἢ δὲ ποδῶν ἀκινάγματα, id est, inquit, τὰ ἀναβάματα τῶν ποδῶν κατὰ ῥυθμοὺς καὶ τῶν χειρῶν κινήματα. Perperam apud Hesychium scriptum ἀκίναλμος, pro hoc ἀκίναλμα, vel saltem pro ἀκιναλμὸς oxytono: exponit autem itidem ἀναλμὸς, κίνησις.
Ἀκίναμβος, Suidæ ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, ὁ ἀβρεῶν, Qui cinædus non est sed castus & pudicus.
Ἀκινάκης, Etymologo εἶδος ἀκοντίου Περσικοῦ, Iaculi Persici genus: τοῦτο τὸ ἀκόντιον, id est ὀξύστατα. Hesychio est non solùm δόρυ Περσικὸν, hasta Persica, (vt Suidæ quoque μικρὸν δόρυ Περσικὸν) sed etiam ξίφος, ensis. Et in ea significatione potius accipi liquet ex Herodoto, qui in Polymn. ait, καὶ Περσικὸν ξίφος, τὸ ἀκινάκιον καλέουσι. Scythis quoque peculiaris fuit hic ἀκινάκης, atque adeo pro deo eum habuerũt & per eum iurarunt. Luc. in Anacharsi. ὀίσεται ὡς οὐ μάτην διεβάσμεθα τὸν ἀκινάκην. Et in Scytha, ἐκεῖ ἀκινάκου καὶ Ζαμόλξιδος, τοῦ παρ' ἡμῖν θεοῦ. Apud Herodotũ per ω scribi ἀκινάκης, annotat Etymolog. quasi nimirum ὠκεῖαι (id est ὀξεῖαι) ἔχων τὴν ἀκίνν.
Ἀκινδυνὶ, t.2, c.208, f. Ἀκίνδυνος, ibid. d
Ἀκινδύνως, ibid. f. Ἀκινησία, t.2, c.216, b
Ἀκινητεῖ, t.2, c.217, c. Ἀκινητίζω, ibid.
Ἀκινήτιδα, ibid. Ἀκίνητος, t.2, c.216, g
Ἀκινήτως, t.2, c. 217, c
Ἄκινος, Acinus: herbæ genus quod & ἄκονος nominatur, Latinè ocimastrum, à similitudine ocimi. Dioscorides lib. 3, cap. 5, Ἄκινος, ἢ ἄκονος· πρᾶσον λεπτόκαρφος, σεφανωματικὴ, τοῦ θερμαίνοντος ὠκίμου, δασυτέρα δὲ καὶ ὀδώδης. Vnde Plinius lib. 21, cap. 27, Acinon & coronarum causa & ciborum Ægyptii serunt: eadémque erat quæ ocimon, nisi hirsutior ramis ac foliis esset & admodum odorata. Idem cap. 16, eiusdem libri, Acinos, quam epipetrõ vocant, quæ nunquam floret: ex Theophr. Hist. plant. libro 7, cap. 8, ἔτερα δὲ καὶ ὅλως ἀόσμα, καθάπερ καὶ τὸ ὀδοντῶν. Sic enim ex Plinio reponẽdum pro ὀδοντῶν, quod habent vulg. edit.

Ἀκιστίδα, Lusus quo inter se certabant qui immotus & & quietus diutius persisteret. Ita v.l. ex Poll. Sed perperam pro ἀκιστιδα.
Ἀκίονες, Hesychio ἀσηλεκτοι, Non suffulti. Ad verbum Nullis suffulti columnis: à nom. sing. ἀκίων. est enim κίων columna.
Ἄκιος, idem cum ἀθεμιτόδετος, Vermibus non obnoxius, Qui à vermibus non corroditur. κὶς enim & θρὶψ vermes sunt ξυλόβρωτες. Vnde superl. ἀκιώτατοι, quod Hesych. minus propriè exponit ἀσυτοι, subiungens, κὶς γὰρ θηρία ἡμῶν. Hesiod. Erg. Δαίρνης καὶ πλέκης ἀκιώτατοι ἰσοῦσιν.
Ἀκμεις. Hesychio λύχνος, lychnus.
Ἄκμος, Gracilis & debilis. nam v.l. ἀκμὸς Æolicè dici aiũt pro ἰσχυὴ καὶ ἀδυνὴς. Quæ expositio cõiecturam meam confirmat qua suprà dixi pro ἀκμῆ, quod apud Hesychium post ἀκίονες legitur, exponitúrque ἀδυνῆ, οὐκ ὀπτεπαμβία, reponendum videri ἀκμῆ. Eidem, tamen Hesychio ἀκμὸς est etiam ὁ βορέας, boreas ventus.
Ἀκμοῦς, idem exp. ἀλιαθοῦς, αἰσχύμας, Timidè, Quietè, seu Sentim.
Ἀκμὴ, t.1, c.269, h. ‖ Ἄκμη autem fluuii in Sicilia nomen est. Ex Ἄκμη, nomine proprio Chœroboscus apud Etym. ait deriuari Ἀκιδαλος, hinc autem Ἀκιδαλίν, quod fontis nomen est.
Ἄκμης. Suid. ex Epigr. affert καὶ ὑπὲρ ἀν' ἄκμην ἀπέπλυσον, sed sine expositione. forsan scribendum ἀκῆπν, & intelligendum Acutam: vt ab ἀκὴ fit ἀκήτης, & inde fœmin. ἀκήτις.
Ἀκίχητος, Quem assequi & comprehendere nequimus. vnde ἀκίχητα, aduerbialiter pro ἀκιχήτως apud Homer. Il. ρ, αὐ μὲν ὧδε θέεις ἀκίχητα δινώκων, curris & persequeris, sed non assequeris. vt schol. quoque ἀκίχητα exp. ἀκαταλήπτως, ἀφθάστως. ‖ Item ἀκίχητος dicitur quem mente & cogitatione deprehendere seu comprehendere non possumus, Indeprehensus seu incomprehensibilis animo. vt apud Nonn. initio paraphraseos in Euangelium Ioannis, Ἄχρονος ἦν, ἀκίχητος, ὃν οὐ ῥήτῳ λόγῳ ἀρχῆ.
Ἀκίων, Nullis fultus columnis. vnde suprà plur. ἀκίονες.
Ἀκιώτατος, superl. ab Ἄκιος, quod vide.
Ἄκλαθεν, Hesychius affert pro αὐτόκαθεν. pro quo putarim scribendum ἄξκαθεν, vt habeat Æolicam syncopen pro αὐτόκαθεν, vt ἄγκρούω pro αὐτοκρούω.
Ἀκλαίστον, eidem est ἄκαταφρόνητον, Contemptibile.
Ἀκλίμματι, t.1, c.278, c. & 279, c. Ἀκλιμός, t.1, c.279, a
Ἀκκοαζεν, pro Perdere cimices, afferur ex Epigr.
Ἄκκορ, Laconibus ἀσπὸς, Vter, teste Hesych.
Ἀκκὸς, eidem τοῦ ἀφέλιμωρος, Aliquantum fatuus.
Ἀκκὼ, t.1, c.278, c. Ἀκλαγὴς, t.2, c.220, d
Ἀκλαὲς t.2, c.123, b. Ἄκλαστος, ibidem.
Ἄκλαυστος, t.2, c.220, d
Ἀκλαυτί, Sine fletu. χωρὶς κλαυθμοῦ, Suid.
Ἄκλαυτος, t.2, c.220, d. Ἀκλεὴς, t.2, c.269, f
Ἀκλεία, ibid. h. Ἀκλεΐη, ibid.
Ἀκλεΐδας, Hesychius affert pro ἄζυγας.
Ἀκλεὴς, t.2, c.270, c
Ἀκλεὸς quoque pro Inglorius, Ignotus, afferunt v.l. Sed suspectum est.
Ἄκλειστος, t.2, c.231, b. Ἀκλειῶς, t.2, c.270, c
Ἄκλεπτος, Non furans. Item, Qui non κλέπτει νόῳ, Qui non aliud in corde occultum habet, aliud in lingua promptum. Hesych. eo signif. ex Soph. Phædra affert ἄκλεπτοι pro οὐ τοῦ λεγομένου ἀληθεῖς.
Ἀκλεὼς, t.2, c.269, h. Ἀκλιῖστος, t.2, c.235, a
Ἀκληρέω, t.2, c.244, a. Ἀκλήρημα, ibid. b
Ἀκληρία, t.2, c.243, h. Ἀκληρος, ibid. f
Ἀκλήρωμα, t.2, c.244, b. Ἀκληρωτὴ, t.2, c.248, g
Ἀκλητὶ, Sine vocatione seu inuitatione, q.d. Inuocatò. vt in prouerbiali isto senario, Ἀκλητὶ κωμάζοισιν εἰς φίλους φίλοι, cui similis hic Homeri versus, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀμαθῶν ὅδε δαῖτες ἔασιν.

Ἀκλιτος, t.2, c.17, d. Ἀκλίτως, ibid.
Ἀκλινὲς, τὸ, substantiuum, t.2, c.241, c
Ἀκλινὴς, t.2, c.251, c. Ἀκλιτος, t.2, c.252, c
Ἀκλόνητος, t.2, c.264, c
Ἀκλονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agitationis & concussionis expers. Galen. comm. 1, in lib. 3 Epidem. μή τ' ἀκριβῶς ἀκλονόν τι καὶ ἀῤῥέπες φυλάττεσθαι τὸ κῶλον. Paulo post dicit, ὁ ἐν τῇ νοσώδει ῥίγει γινόμενος κλόνος ἀθῶ μορίων.
Ἄκλοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, exponitur Furum iniuriæ non expositus: itè Non seductus aut deceptus: iterum Non furtiuus. Sed videndum annon & pro ἀκλεπτος accipiatur.
Ἀκλυδώνιστος, t.2, c.267, f. Ἄκλυστος, t.2, c.265, f
Ἀκλώνιστος, t.2, c.224, h. Ἄκλωστος, t.2, c.273, a
Ἄκμα, Hesychio ἡσυχία, ἔνδεια, Inedia, seu ieiunium, Inopia, Egestas.
Ἀκμαίζω, t.1, c.275, d. Ἀκμαὶ, vide in Ἀκμή.
Ἀκμαιος, t.1, c.275, a. Ἀκμαστὴς, t.1, c.276, a
Ἀκμαστὸς πυρετὸς, t.3, c. 128 2, a
Ἀκμαίω, t.1, c.277, f
Ἀκμαιωνὶ, Vocos in v.l. qtiia videlicet legerunt apud Hes. Ἀκμεῖ, καλεῖ. Sed perperam vtrobique. Reponendum enim, Ἀκμὴ καλεῖ, καιρὸς καλεῖ. Vbi nota etiam significationem huius ἀκμῆ pro Tempus & occasio rei gerẽdæ.
Ἀκμὴ, t.1, c.273, f. ‖ Ἀκμαὶ, dicuntur etiam Vari, quoniam tempore τῆς ἀκμῆς, i. florentis ætatis, in facie exoriuntur. vt docet Callius probl. 33, dicẽs, οἱ δοι γίνονται κατὰ τὸ πρόσωπον κατ' καιρὸν τῆς ἀκμῆς. ὅθεν καὶ ἀκμαὶ αὐτοῖς ἔνεσι τῶν ἰδιωτῶν πρόσωπον. Itidémq; apud Aet. lib. 8, caput 13 inscribitur κατὰ ἰδιῶν ἐν προσώπῳ: subiungitúrq; πινὲς δὲ ἀκμὰς καλοῦσι. Sic enim ibi reponendum pro ἀκμὰς.
Ἀκμῆλω, t.1, c.277, h
Ἀκμῆλιος, t.1, c.277, g. Ἀκμῆλιὸς, ibidem.
Ἀκμὴς, t.1, c.277, g. & t.2, c.49, c
Ἀκμητεῖ, t.2, c.49, f. Ἀκμητεῖ, ibid.
Ἀκμήτης, ου, ὁ, Qui est in vigore: Indomitus, Infatigatus. Ita v.l. sed sine exemplo, sine etiam autoris nomine.
Ἀκμητὴ, t.2, c. 49, f
Ἀκμητος, ibid. Ἀκμόθετον, t.2, c.52, a
Ἀκμονίδης, ibid.
Ἀκμὺς, υος, ὁ, Indefessus, Non laborans. vulg. lex. perperam pro ἀκμὴς.
Ἄκμων, t.2, c.51, g. ‖ Ἄκμων Hesychio est non solùm σίδηρος ἐφ' ᾧ ὁ χαλκεὺς χαλκεύει, & σύσκευος, sed etiam Κρόνος: nec non χρόνος ἀστεῖος: item ἀπαθὴς. & forsan cælum nominatur ἄκμων ob cursum indefessum & ἀκμῆτα.
Ἀκνὰ, perperam in v.l. & apud Aetium pro ἀκμαὶ, vt suprà docui.
Ἀκναπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄγναπτος suprà, Fullonem non expertus, à fullone nondum politus. vt ἄκναπτον ἱμάτιον: quod mediæ comœdiæ scriptores vocant ὀρεινὸν ἱμάτιον, tanquam ἐν ὄρεσι εἰργασμένον ἢ τοῦ ἐγκαμμένον, teste Polluce lib. 7, cap. 14. vbi tamen perperam scriptum ἄκναμπτον, vt ἄγναμπτον quoque pro ἄγναπτον reperiri, suprà monui. Hesychius ἄκναπτον exponit non solùm ἄγναφον, sed etiam ἀκατέκλαστον. Sed in hac posteriore significatione scribẽdum potius ἄκναμπτος, vt fiat discrimen inter ἄκναπτος & ἄκναμπτος, sicut suprà inter ἄγναμπτος & ἄγναπτος. Ac vt Ἄγναμπτος dicitur Qui flecti & frangi præ rigiditate nequit, ita & ἄκναμπτος: à κνάμπτω significante Flecto, pro γνάμπτω, vt ἄκναπτος à κνάπτω synonymo τοῦ γνάπτω dicitur.
Ἄκνημος, t.2, c.285, a. Ἄκνηστις, t.2, c.275, e
Ἄκνηστος, à quibusdam nominatur ἡ χαμελαία, teste Dioscorides lib. 4, c.172, quam πυρὸς ἄχυρον quoque & κόκκον κυίδειον à nonnullis vocari ait. In vulg. lexicis per i scriptum Ἄκνιστος.
Ἄκνιστος, t.2, c.282, b
Ἄκνιστος, vide in præcedente Ἄκνηστος.
Ἀκοαίζη, Hesychio ἀκούεις, audis: à verbo ἀκοαίζομαι.
Ἀκοαστῆρες, magistratus quidam apud Metapontios, teste eodem: forsan qui causas audiebant.
Ἀκοὴ, t. 1, c.287, f. ‖ Ἀκοὴ, arbor alias Thyia dicta apud Theophr. Hist. plant. libro 8, vt annotant v.l. Sed infrà scriptum ἀκόνη.

Ἀκέω, aor.2 pass. verbi ἀκούω, augmento carens.

Ἀκοήσαμαι, t.1, c.283, a. Ἄκοιλος, t.2, c.288, a

Ἀκοίμητος, t.2, c.291, c

Ἀκοίνητα, Hesych. affert pro τοῖς ἀσκάλαις, sed scribendum potius ἀξόινητα.

Ἀκοινωνησία, t.2, c.299, f. Ἀκοινώνητος, ibid.g

Ἀκοινωνήτως, t.2, c.300. Ἀκοιτέω, vide in Ἀκοιτέω.

Ἀκοίτης, t.2, c.293, a. Ἀκοιτις, ibid.a

Ἄκοιτος, t.2, c.292, h. Ἀκολάκευτος, t.2, c.313, a

Ἀκόλακος, Alienus ab adulatione, Non adulatorius. Diog. Laert. lib.2, pag.100, ψήφισμα ἁπλοῦν καὶ ἀκόλακον, simplex nec ad adulationem compositum. Hesychio ἀκόλακοι sunt οἱ οὐκ ἀν κολακεύθειεν, quibus nemo facilè aduletur.

Ἀκολασία, t.2, c.302, c. & 303, c.

Ἀκολασαίνω, t.2, c.304, d. Ἀκολαστέω, ibid.f.

Ἀκολάστημα, ibid.g. Ἀκόλαστος, t.2, c.302, c, & 303, e

Ἀκολαστόπαιν, t.2, c.304, c. Ἀκολάστως, ibid.d

Ἀκολαφάω, Lasciuio, Ad lasciuiam feror, Scortor. Ita v.l. sed perperam pro Ἀκολασαίνω.

Ἀκόλλητος, t.2, c.307, e. Ἄκολος, t.2, c.306, a

Ἄκολος, t.2, c.310, b.

Ἀκολουθεῖ, impersonale, t.1, c.280, d

Ἀκολουθέω, ibid.b. Ἀκολούθημα, ibid.f

Ἀκολουθήσις, ibid. Ἀκολουθητέον, sequendum est.

Ἀκολουθητικός, ibid.g. Ἀκολουθία, ibid.a

Ἀκόλουθος, t.1, c.279, d. Ἀκολουθότερος, ibid.g

Ἀκολυσθος, ibid.h

Ἀκόλυμβος, ὁ, ἡ, Imperitus nandi vel subeundi aquas. Strabo lib 6, de lacu Agrigentino, οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει ξύλων ὄντων ὅπου πολλοῖς, iis qui natare nesciunt.

Ἀκόμης. Hesychio οὐκ ἀδόξαστος οὐδὲ πανοῦργος. Videndum verò annon significet etiam Non comatus, Caluus, vt ἄκομος.

Ἀκομία, t.2, c.328, e Ἀκομασεῖ, t.2, c.321, g

Ἀκομιδία, ας, ἡ, pro Incommodum, nescio vnde afferant vulg.lex.

Ἀκομιστία, t.2, c.321, f. Ἀκόμιστος, ibid.

Ἄκομον, Hesychio σμοῦν, Simum, seu Resimum.

Ἄκομος, t.2, c.328, e

Ἄκομπος, Alienus ab ostentatione & iactantia. ὁ οὐ κομπηρός, seu ὁ οὐ κομπώδης.

Ἀκομψος, t.2, c.330, g. Ἀκόμψως, ibidem.

Ἄκον, pro ἀκούσιον affert Hesych. ex Soph. Œd.tyr. Est autem neutrum à masc. ἄκων. In Lex. meo vet. & apud Etym. ἄκον exponitur etiam θεραπευτόν.

Ἀκονάριος, vide in Ἀκόνιτον.

Ἀκονάομαι, t.1, c.271, c. Ἀκονάω, ibid.b

Ἄκονδος, Hesychio ἄχαρις, Ingratus. nam κονδὺς (inquit) est χάρις.

Ἀκόνδυλον, Non habens nodos digitorum. Ἀκόνδυλον adverbialiter etiam interpretantur Sine colaphis & pugnis, Impunè.

Ἀκόνη, t.1, c.270, h. Hippocr. in appendice libri De diæta ἀκόνιον nominauit πλὴν θύμον, thyiam arborem: itidémq; Theophr. Hist. pl. lib.8, vt in lexico suo annotat Galen. Pro quo suprà ex v.l. habuimus Ἀκέν. ‖ Ἀκόναι nomẽ proprium loci, vide in Ἀκόνιτον paulo infrà.

Ἀκονήλιθος, in v.l perperam pro Ἀκόνη, λίθος, & quidem δι' οὗ ὀξύνεται ὁ σίδηρος.

Ἀκόνημα, t.1, c.271, d. Ἀκονητί, t.2, c.336, g

Ἀκονίατος, t.2, c.340, a

Ἀκόνιον, ου, τὸ, Coticula, seu Cos. Diosc. lib.1, c.130, loquens de ebeni vsu in vitiis oculorum, εἰ δέ τις ποιήσας ἐξ αὐτῆς ἀκόνιον, χρῶτο εἰς τὰ καλλύσεα, βέλτιον ἐνεργήσει. Vnde Plinius lib.24, cap.11, iridem de ebeno loquens, Scobem eius oculis vnicè mederi dicunt, lignóque ad cotem trito cum passo, caliginem discutit. Rursum Dioscorides lib.5, cap.144, de hæmatite lapide, γίνεται δὲ ἐξ κολλύρια ἐξ αὐτοῦ ἐξ ἀκονίας πρὸς τὰ ὀφθαλμοῖς πεφθὲν ὀδυνηδέα. Sed videtur ἀκόνια esse adiectiuũ potius quàm diminutiuum, & cum eo intelligendum substantiuum φάρμακα. vt ἀκόνια φάρμακα sint medicamenta quæ ligno lapidéve aliquo medica vi prædito ad cotem trito cum passo, confiunt, quasi coticularia diceres. id enim ex Plinii verbis datur intelligi.

Ἀκονίτης, vide in Ἀκόνιτον. Ἀκονιτί, t.2, c.336, e

Ἀκονιτίαι, vocantur Serpentes quidam, qui & ἀκονιτίλοι, vt lex. meum vet. & Etymol. tradit. apud quem tamen ἀκονιτλαι scriptum est. Forsan autem ἀκονιτίαι nominãtur quia ocyssimè perimunt vt aconitum. nisi potius scribendum ἀκονίαι, vt apud Hesychium, Ἀκονῖαι, ὄφεις τινὲς λέγουσι καὶ ἀκονιτοί. ‖ Ἀκονιτίαι dicuntur etiam οἱ ἀθληταί, athletæ: ὧν οἱ νικηταὶ ἀήττητοι ὄντες, οὐ κονιορτοῦνται, inquit lex. meum vetus, innuens pugiles ἀκονιτίας dici qui ἀκονιτὶ vincunt.

Ἀκονιτικός, Ex aconito confectus, vel Aconiti aliquid mistum habens, Xenoph. De venat. ἀλίσκεται δὲ τὰ μὲν ὑπὸ τοῖς ὄρεσι φαρμάκῳ δηλονότι χωρίων ἀκονιτικῷ, propter asperitatem regionis capiuntur aconito.

Ἀκονῖτις, vide in Ἀκόνιτον.

Ἀκόνιτον, ου, τὸ, Aconitum: herba venenata; de qua multa Dioscor. lib. 4 & 6. Ἀκόνιτον verò nominatam volunt quoniam in cautibus seu ὀν πᾶς ἀκόνας prouenit. Quod etymon sequutus Ouid. Metam. lib.7, cecinit, Quæ quia nascuntur dura viuacia caute, Agrestes aconita vocant. Et Plin. lib.27, c.3, Nascitur (inquit) in nudis cautibus, quas aconas nominant: (& ideo aconitum aliqui dixere) nullo iuxtà ne puluere quidem nutriente. hanc aliqui rationem nominis attulere. Alii, quoniam vis eadem in morte esset quæ cotibus ad ferri aciem deterẽdã, statimq; admota velocitas sentiretur. Theophr. Hist. pl. l.9, c.16, ἀκόνιτον appellatũ scribit ab Aconis, pagoquodã Mariãdynorum, quoniam ibi præcipuè proueniat: crescere tamen & alibi passim, & præsertim in locis petrosis, Itidémque canit Nicand. in Alexiph. ὀν δ' Ἀκονάοις Θηλείῃ ἀκόνιτον αὐτοβλάστῃ ὀρέσσιν, in Aconæorum montiũ verticibus. (quãquam schol. ἀκονάοις ὀρεσσι exp. πέτραις ἐν οἷς γίνοντ) αἱ ἀκόναι: has autẽ ἀκόνας secũdũ quosdã fieri Heracleæ, secundũ alios Hermione, secundũ alios Tanagræ. Steph. περὶ Ἀκόνας esse dicit oppidum prope Heracleã ita nominatum δηλονότι τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῷ πετρῶν ἀκόνας πεποιημένων λίθων, quoniam ibi multã sunt lapides apti exacuendo ferro. Additque hinc nominari τὸ ἀκόνιτον venenũ, alio nomine dictum κύνειον: δηλονότι (inquit) πεφυόμενον ἐν τόπῳ Ἀκόνας καταυθρῶν, ὅντα πρὸς Ἡράκλειαν. Aliis nominibus dicitur παρδαλιαγχές, λυκοκτόνον, κυνοκτόνον, μυοκτόνον, θηροφόνον, quoniam eo ad necãdas pantheras, lupos, canes, mures, & alias bestias vtuntur. Item καμμορον & θηλυφόνον dicitur, quoniã malamorte perimit, & quoniã tactis quoque genitalibus fœminini sexus animalium, eodem die infert mortem. est enim omnium venenotũ ocyllimum. Testãtur hæc Nicander, Diosc. & Plin. in locis citatis. Porro ab Ἀκόναι oppido, ἐθνικὸν est Ἀκονίτης, & fœm. gen. Ἀκονῖτις, vt Steph. annotat. Quibus addere potes Ἄκοιλος in loco illo Nicandri: à cuius schol. memoratur etiam λόφος ἀκόνιτος, prope Heracleam Ponticam.

Ἀκόνιτος, t.2, c.336, d. Vide & præcedens Ἀκόνιτον.

Ἀκονίτου, ibid.g

Ἄκονος herba quædã quæ & ἄκιτος nominatur, vt suprà dixi. ‖ Exp. etiam impercussus, ἀθίγητος: pro quo scribendũ potius ἄκονος: ἢ τὸ ἄπληκτος, ἀβλαβῆς, apud Varin.

Ἄκοντες, nomin. plur. vel ab ἄκοις, & significat lacula: (Hesychio tamen exponente etiam ἀκονηζόντες) vel ab ἄκων, & sonat Inuiti, Nolentes.

Ἀκοντεῖ, t.1, c.1125, c. Ἀκεντέω, t.1, c.272, c

Ἀκεντίας, ibid.b. Ἀκοντιαί, ibid.

Ἀκοντηζόμαι, ibid.f. Ἀκοντηζός, ibid.c

Ἀκοντίζω, ibid.d. Ἀκοντικόν, ibid.c

Ἀκοντίλαι, ibid. In lexico meo veteri eo scriptum Ἀκοντίλοι, vt annotaui paulo antè in Ἀκοντίαι,

Ἀκόντιον, t.1, c.271, h. Ἀκόντισις, t.1, c.272, g

Ἀκόντισμα, ibid.f. Ἀκοντισμός, ibid.

Ἀκοντιστής, ibid.g. Ἀκοντιστικός, t.1, c.273, a

Ἀκοντιστί, t.1, c.272, h. Ἀκοντιβόλος, t.1, c.271, g

Ἀκοντεβόλος, ibid. Ἀκοντεφόρος, ibid.

Ἀκοῦν, Etymologo ἐπήκουον καὶ ἀκουστικόν. Infrà ἀκουοί.

Ἀκοῦμαι, t.1, c.283, a

Ἄκοπα, πά, apud medic. t.2, c.363, c

Ἀκοπιάστος, t.2, c.365, e. Ἀκοπάστως, ibid.f

Ἄκοπος, t.2, c.363, g.

Ἄκοπος, non lassatus, &c. t.2, c.363, b. Ἄκοπος, corruptioni nõ obnoxius, &c. c.364, a. Ἄκοπος, fructis nomen, &c. c.347, g. Ἄκοπος, t.2, c.347, e. obiter.

Ἀκόπριστος, t.2, c.345, f. Ἀκοπρεσς, t.2, c.344, g

Ἀκόπτω, t.2, c.364, a

Ἀκοραλζεσθαι, Hesych. ἀκροᾶσθαι, audire. pro quo suprà ἀκουλζεσθαι.

Ἀκοῦδης, eidem βλαβερός, ἀνωφελής, Noxius, Inutilis.

Ἀκόρεστος, t.2, c.108, d. Ἀκορέστως, ibid.e

Ἀκόρθυπος, apud Hesych. legitur expositum non solùm ἀκόρεστος, ἀπληστος, Insatiabilis, Inexplebilis: sed etiam ἀστάμπτος, Scopis non mundatus: tanquam à κορθύω significantie idem cum κορέω.

Ἀκόρκιτος, t.2, c.108, f. & 371, b. Ἀκορία, t.2, c.108, a

Ἀκορίτης, vide in Ἄκορον.

Ἄκορα, ης, ἡ, nomen plantæ quæ putatur à nonnullis esse carduus benedictus sylueſtris herbariorũ. A Theophr. certè Hist. plant. lib.1, cap.16, reponitur inter φυλλάκανθα. Itidémque lib.6, cap.3, ἀκανθώδη ab eo esse dicuntur ἄκορα, λεβιὰ κανθα, χάλκιος, κνῆκος, πολυάκανθος, ἀτρακτυλὶς, ὀνόπυξος, ἰξίνη. Vnde Plin. lib 21, c.16, Carduus (inquit) & folio & caule spinosas lanugines habet: item acorna, leucacanthos, chalceos, cnicos, polyacanthos, onopyxos, ixine. Rursum Theophr. lib. eodem, cap.4, πλὴν ἄκορον esse dicit περὶ τὴν θερινὴν καὶ πλὴν περὶ τὸν τῆς κυνὸς τὴν ἡμέρας, habere autem χρῶμα ὀπτὸν καὶ λιπαρόν. Vnde iterum Plin. lib.6, cap.21, Acorna colore tantùm rufo distinguitur & pinguiore succo. Sed notandum est, apud Theophr. in posterioribus duobus locis haberi ἄκορα: apud Plin. verò in priore loco cnidos & helxine, perperam pro cnicos & ixine. Apud Hes. oxytonous, Ἄκορα, ἀκανθώδες φυτόν.

Ἀκορτοῖ, eidem Hesychio sunt ἀθέλεοι, bruchi.

Ἄκορον, eidem est herba quædam, de qua Dioscor. libro 1, cap.1, & Theophr. Hist. plant. lib.2, & Plin. lib.25, cap.13, vbi fœm. gen. Acoros dicitur. Et sequitur, Necnon inueniuntur qui oxymyrsinæ radicem acoron vocant: ideóque quidam hanc ἄκορον ἄρκον vocare malunt. Hinc Κυρέτης οἶνος, apud Dioscor. lib.5, Vinum ex acoro confectum, seu acoro conditum.

Ἀκόρρα, Hesychio Spinæ. ἀκάνθαι. pro quo infrà ἀκάνεμα.

Ἀκόρυμβοι, Suidæ sunt οἱ ὅτι τῶν ἀκρεμόνων βοτρυδὸν μετέωροι κόκκοι, ὡς ὅτι τῶν κισσῶν ἔχει. Sed scribendum potius κόρυμβοι eo significatu. nam ἀκόρυμβοι sonat Non habentes corymbos.

Ἀκόρυφα, Hesychio ἀπαριθμητα, πολλὰ, Innumera, Multa. sonat tamen potius Verticem seu fastigium non habentia.

Ἀκόρωδον, eidem ἀκτένισον, ἄκαρπον, ἀξύλινον, Impexum, Infrugiferum, Ex quo lignari non est. Pro quo forsan scribẽdum Ἀκόρστον.

Ἄκος, t.1, c.268, a. Ἀκοσμέω, t.2, c.390, a

Ἀκοσμήσεις, idem quod sequens ἄκοσμος, Incompositus, Modum excedens decentem. Nicand. Alexiph. ἀκοσμήσεωσα, φιλοργής, id est ἄπακτος, ἡ μὴ κοσμίως κινουμένη: de mari.

Ἀκόσμητος, t.2, c.390, b. & 391, g. Ἀκοσμήτως, ibid.c

Ἀκοσμία, status perturbatus, &c. t.2, c.389, g. Ἀκοσμία, dedecus, &c. c.390, a

Ἄκοσμος, t.2, c.389, e. Ἀκόσμως, ibid.g

Ἀκοστέω, ῶ, multis modis exponitur apud Homerum Il. ζ, vbi ait, Ὡς δ' ὅτε τις τε τὸν ἵππον ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ὑπὸ ῥῆξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων, Εἰωθὼς λούεσθαι εὐρέος ποταμοῖο. Ibi enim Eustath. annotat, ἀκοστῆσαι secũdum veteres esse τὸ πολυκριθῆσαι siue τὸ κριθήσαι, abundare esu hordei: ἀκοστὰς enim vocari τὰς κριθάς: quod quidẽ Homeri autoritate nõ probari, sed Nicandri tamẽ & aliorũ. Quin veteres tradere, apud Thessalos quasuis θραῖς nominari ἀκοστάς. Alios verò ἀκοστῆσαι interpretari ἀφεῖν ἄχος ἐν τῇ ἵππῳ ὅπου: quosdam λαβεῖν ἄχθος vel potius ἄκος τῇ ἵππῳ ἐν τῇ τῆς θρᾴς ἀπολαύσει. Alios autẽ velle hoc ἀκοστῆσαι per syncopen dictũ pro ἀκολαστῆσαι seu ἀκολάστως διαπτῆναι. nõnullos interpretari ἡσυχάσαι, nimirum πρὸς τὸ ἀκὴν (ἤρεμον ἡσύχιον) εἶναι. Esse alios qui scribant ἀχεστῆσαι, & exponant ῥυπωθεὶς, sordibus coinquinatus; deriuantes nimirum hoc verbum ex α priuatiuo & χοῖτος significante ῥύπος, sordes. ideóque poetam subiunxisse, εἰωθὼς λούεσθαι, hoc est φαιδρυσάμενος τὸ σωμᾶτι λουτρά. Eædem propemodum expositiones habentur apud Etymol. & in lex. meo veteri, nimirum κριθιάσας καὶ ἀπὸ τῆς ἕδοδος ἀκραιτὴς ὤν, vel quasi ἀχεστήσας, hoc est ὅτι τέλος διεφεύγεσθαι: (ideóque poetam subiunxisse, Δεσμὸν ὑπορρήξας) vel ῥυπωθείς. quosdam verò legere ἀκοστήσας, & exponere μίξεως ὀπτῆσαι. (quum tamen ἀκοστὴν sonet potius Non habere κοίτῳ) Meminit & Hesychius harũ interpretationum, sed præfert eam quæ ἀκοστήσας accipit pro ἐν ἀχῇ γενόμενος, quasi ἀχεστήσας: quam Aristonici esse ait. alios verò glossographos exponere κριθιάσας, ἀδιάστρεπτος, ἀδόλω πληρωθείς, videlicet ἀπὸ τοῦ ἄκος τῆσαι, hoc est λαβεῖν. poni autem ἄκος ὅτι τῆς ὑποπτώσεως τοῦ π λιποῦ καὶ τῆς διψῆς, patere ex Homerico hoc hemistichio. πόνον τ' ἀκεῖσθαι τε δίψαν.

Ἀκοστή, ῆς, ἡ, Hordeum: item generalius quiuis cibus, seu quoduis alimentum, vt ex Eustath. docui in præcedente ἀκοστέω. Hesych. Cypria dialecto πλὴν κριθῶν vocari ἀκοστὴν annotat. Vtitur tamen eo vocabulo Nicander in Alexiph. v.106, Πολλάκις δ' ὀνηφύλλας ἐν ὑπαλκέσιν ἀκοστῆς. id est ἐν πεφυγμένοις κριθῆς, inquit schol. qui κριθῆλιν πλοκαίνην his verbis indicari ait, & ἀκοσταὶ dici τὰς κριθὰς, ὥστε τὸ ἄκος ποιεῖν τοῖς νοσοῦσι πινομένας; vt & lex. meum vetus ὥστε τὸ ἄκος ἐμποιεῖν τοῖς ὀστέοις. Alia verò expositio quærenda huic voci est in hoc apud Suidam loco, Τῶν πρωτῶν δόνακας καὶ ἀκοστὴν σῖτο κορωνίδας εἰς Παὶ Δεχουσιν.

Ἄκοτος, t.2, c.292, g

Ἀκουαζομαι & Ἀκουαζω, t.1, c.294, c

Ἀκουέω, Doricum est pro ἀκουειν, audire.

Ἀκουή, t.1, c.288, a

Ἀκουκα, Dorice pro ὤκουκα, apud Plut. in Lyc.

Ἀκούσμαι, t.1, c.286, b

Ἀκούδς, habetur apud Etymol. & in lex. meo vet. sine expositione, cum hoc loco Callimachi, ἀλλ' ἐπακουοὶ· Οὐκ ἔγον: quod exp. ἐπακούων τε. Innuunt igitur, quemadmodum ab ἐπακούω nominantur ἐπακοοί, οἱ ἐπακούοντες, ita ab ἀκούω ἀκοοί, audit res, οἱ ἀκούοντες. At ἀκοοι pro Aures, nescio vnde afferant v.l.

Ἄκουρος, t.2, c.101, g. Ἄκους, t.1, c.271, f

Ἄκουσα, interdum verbũ est aoristi 1 act. carens augmento pro ἤκουσα. Interdum nomen participiale fœmININI gen. ex masculino ἄκων, Inuita, Nolens. ‖ Ex Hippocr. autem Galenus in suo lexico ἄκουσα affert pro πεπληρωμένη, impleta.

Ἀκουσάζω, Cogo & adigo aliquem ad faciendum aliquid οὐκ ἐθέλοντα seu ἄκοντα. vnde ἀκουσασθείς, qui coactus est facere aliquid inuitus & contra voluntatẽ: apud Græcos Bibliorum interpretes, Numer. 15, ἐξιλάσασθαι ὑπὲρ αὐτῶν τῆς ψυχῆς τῆς ἀκουσασθείσης καὶ ἀμφοτούσης ἀκουσίως ἔναντι Κυρίου.

Ἀκουσίδιος, t.1, c.294, a. Ἀκούσιος, t.1, c.1125, d

Ἀκουσίως, ibid.e Ἀκουσμα, t.1, c.286, c

Ἀκουσμάτιον, ibid.h. Ἀκουσεῖον, ibid.b

Ἀκουσις, ibid.h. Ἀκουσιαω, t.1, c.287, e

Ἀκουστικός, ibid.d. Ἀκουστός, ibid.b

Ἀκουτζόμαι, t.1, c.294, c. Ἀκουτίζω, ibid.b

Ἀκουπιστικός, ibid.c

Ἀκουπαῖ, Atticè pro ἀκουτίσω: fut. 1 act. verbi ἀκουτίζω, significantis ἀκούσας ποιῶ, in lex. meo vet.

Ἀκούω, Audio, t.1, c.283, a. Ἀκούω, Fando accipio, t.1, c. 284, h. Ἀκούω, Sum auditor, t.1, c.285, c. Ἀκούω, Auscultro, Pareo, ibid. Ἀκούω, Intelligo & interpretor, ibid.e. Ἀκούω, Audio, id est dicor, ibid.f

Ἀκοῶ, fut.2 act. verbi ἀκούω: vnde aor.2 ἤκοον. Media autem voce ἀκοοῦμαι facit, vnde aor.2 ἠκοόμην.

Ἀκόχρηον, Hesychio ἀπλήρωτον, Inexpletũ seu Inexplebile. Pro quo scribendum potius ἀκόρεπτον.

Ἄκοψον, idem exp. ἀδρανῆ, Imbecillum, Inefficacem.

Ἄκρα, subst. t.1, c.297, h. ‖ Hesychio ἄκραι sunt κρόκαλα. ‖ Ἄκραν pro ἀκμὴν afferunt Etymol. & lex. meũ vetus.

Ἀκραίαιος, t.2, c.414, d

Ἀκράγας, ντος, ὁ, nomẽ fluuii & vrbis in Sicilia: cuius ἐθνικὸν est Ἀκραγαντῖνος. Latini vrbem Agrigentum vocant: & ciues, Agrigentinos.

Ἀκραιγὲς, Hesychio, Etymologo, & lex. meo vet. est ἀδυνές, Imbecillum: item χαλεπὸν, δυσχερές, σκληρὸν, αὐστηρὸν, Difficile, Intractabile, Durum, Austerum. Addúntque Etymol. & lex. meum vetus, ἀκραγὲς dici etiam τὸ ἀεὶ κλαῖον παιδίον, semper vagientem infantem, vt fit deriuatum ex α̃ epitatico & κράζω. Item ἀκραγῆ dici τὰ ὀξύχολα. cuius postremæ signif. meminit & Hes.

Ἀκραγὲς, Hesychio ἀδιαφόρητον, ἀστεγές, Non perflatum, Inamabile.

Ἀκράδαντον, Suidæ & Hesychio ἄσφαλτον, ἀσάλευτον, ἀκίνητον, Inconcussum, Non agitatum, Immotum: Quod nimirum οὐ κεκράδανται. vel etiam Quod nequit κραδαίνεσθαι, cõcuti & quassari. Philo De vita M. lib. 2, τὰ δ' πύτου μόνα βέβαια, ἀσάλευτα, ἀκράδαντα.

Ἀκραής, t. 1, c. 617, h. Ἀκραία, t. 1, c. 298, c

Ἀκραίνει, Hesychio ἀκραπεῖ, Incontinens est. Forsan scribendum ἀκραταίνει.

Ἀκραγίαι, eidem sunt αἱ παρῶται τῆς γαλεάνης. Sed suspecta est ea vox.

Ἀκραῖος, t. 1, c. 298, b

Ἀκραίπαλος, Crapulam non sentiens, vel etiam Alienus aut liber à crapula. Item, Crapulam non inferens, & Crapulam arcens, Crapula laborare non sinens. vt Dioscor. lib. 1, cap. 25, de croco ait, ἀκραίπαλός δὲ μετὰ γλυκέος πτισάνης. Vnde Plin. lib. 21, c. 20, Qui crocum prius biberint, crapulam non sentiũt: ebrietati eo resistunt. coronæ quoque ex eo mulcent ebrietatem.

Ἀκραιφνὴς, t. 2, c. 138, d

Ἀκράκιον, Hesychio ἀκέραιον, τελέσπαρτον, Integrum & Illæsum, Recens.

Ἀκρέλεα, Galen. in Lexico Hippocr. exp. ἄκρεα, Excarnia, Nihil carnis habentia. Sed forsan scribendũ ἀκρεάλεα.

Ἀκραμύλα, Hesychio κοχλίας, cochlea.

Ἀκρανὲς, eidem est ἀκρατὲς, Incontinens.

Ἄκρανον, eidem est τὸ μὴ κῦ νόμοις, Quod legibus consentaneum non est, Iniustum & iniquum. & forsan quod non debet κραίνεσθαι.

Ἀκρανῆς, t. 2, c. 414, c. Ἀκραξόνιον, t. 1, c. 97, e

Ἀκρασόν, Varin. affert pro ἀπίθανον, Incompletum: παρὰ τὸ κραίνω deriuans.

Ἀκρασία, t. 2, c. 134, c. & 405, h.

Ἀκράσιος, t. 2, c. 134. f. Ἀκρασία, ibid. d. & 405, h

Ἀκρατέστερος, t. 2, c. 405, f. Ἀκράτευμα, t. 2, c. 406, b

Ἀκρατεύομαι, ibid. a

Ἀκράτη, lexico meo veteri est ἡ κακομελία, itidémque Etymologo. quo verbo nescio quid sibi velint.

Ἀκρατὴς, impotens, &c. t. 2, c. 404, g. Ἀκρατὴς, incontinens, &c. c. 405, b. Ἀκρατὴς, pass. ibid. e

Ἀκρατοσία, t. 2, c. 413, a. Ἀκράτωρ, t. 2, c. 412, g

Ἀκρατίζομαι, t. 2, c. 135, c. Ἀκρατίζω, ibid. f

Ἀκράτισμα, ibid. g. Ἀκρατισμὸς, t. 2, c. 136, a

Ἀκράτιστος, ibid. b. Ἀκρατοκώθων, t. 2, c. 135, c

Ἀκρατοποσία, ibid. d. Ἀκρατοποτέω, ibid. c

Ἀκρατόστις, ibidem.

Ἄκραῖος, Merum, &c. t. 1, c. 134, g. Ἄκραῖος, Impermixtus, per metaph. &c. c. 136, d. Ἄκραῖος, Validus, &c. ibidẽ, f. Ἄκραῖος, Petulãs, &c. c. 137, b. Ἄκραῖος, Non absolutus, &c. ibid.

Ἀκραιπεωνὴς, t. 2, c. 137, c. Ἀκρατόπορος, t. 2, c. 405, f

Ἀκραιωφορία, t. 2, c. 135, d. Ἀκράτωρ, t. 2, c. 410, e

Ἀκράτως, t. 2, c. 137, d. Ἀκρατῶς, t. 2, c. 405, g

Ἀκρατωσύνη, t. 2, c. 137, c

Ἀκραχέδης, εος, ὁ ἢ ἡ, Indiuisus in cacumine. Ita v. l. sed perperam pro ἀκραχαδὴς vel potius ἀκρηχαδὴς, quod sonat In summitate seu cacumine fissus.

Ἀκραχολία, Hesychio ἡ παροξυμος ὀργὴ, Ira repentina & leui de causa, seu Pronitas in iram. sonat tamen potius ἡ ἄκρα ὀργὴ aut ὀργιλότης.

Ἀκράχολος, t. 4, c. 552, e

Ἀκρεα, Macedonica lingua παῖς θήλεια, puella: vt tradit Hesych. pro quo lex. meum vet. & Etymol. habent ἀκραία. Rursum Hesychio ἀκρέα est ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη, Minerua & Venus. pro quo infrà Ἀκρία.

Ἀκρεμονιάς, t. 1, c. 300, g

Ἀκρέμων, t. 1, c. 300, d. & t. 3, c. 992, c. obiter.

Ἀκρεμὼν, t. 1, c. 300, d

Ἄκρεος, Excarnis, Carnis seu carneæ substantiæ expers. vt τὰ ἄκρεα τοῦ σώματος μέρη apud Hippocr. & Gal. qualia sunt caput, manus, pedes, aures.

Ἀκρέατορ, t. 1, c. 1275, c. Ἀκρέατορος, t. 1, c. 296, g. obiter.

Ἄκρη, Ionicè pro ἄκρα dicitur, eóque tam adiectiuo quàm substantiuo.

Ἀκρῆτης, t. 1, c. 1445, b. Ἄκρητος, ibid.

Ἀκρὴτος, apud Hesych. legitur expositum ἄψογος, Irreprehensus.

Ἀκρηδόχη, apud eundem, κέρκος ἢ μικρόν. sed suspectum est.

Ἀκρήμονες, eidem κλάδοι καὶ βλαστοὶ, rami & germina. pro quo & ἀκρέμονες dici annotat.

Ἀκρέμορον, eidem est ἀστεγὲς, Inamabile: vel etiam actiuè Nullo amoris affectu acceusum.

Ἀκρὴς, eidem est ὁ δεῖ τινα ἔκπληξιν ἄφωνος γενόμενος, qui terrore aliquo perculsus vocem amisit.

Ἀκρησία, ης, ἡ, Ionicè pro ἀκρασία, apud Suid.

Ἀκρηστὴς, Hesychio rursum δοῦλος, Seruus.

Ἀκρῆστις, eidem ῥάχις, (quo sensu suprà ἀκμῆστις) & ἄκρα, Spina dorsi & Summitas.

Ἀκρηστόλυχος, eidem est δοῦλος: pro quo antè ἀκρηστὴς.

Ἀκρηστέρος & Ἀκρηστάτος, apud Hippocr. pro ἀκρατέστερος & ἀκρατέστατος, more Ionico: dicentem nimirum ἀκρηστέστερον ἔμετον, & ἀκρηστέστη χολή.

Ἀκρητος, t. 2, c. 135, b. & Ἀκρητον, c. 136, f. & Ἀκρητοι, c. 137, c

Ἀκρητόχολος, Qui meram bilem congerit. vt Galen. apud Hipp. ἀκρητόχολος exp. τοὺς ἄκρατον αἱροῦντας χολήν. Addúntque quædam exemplaria, ἀκρητόχολον Hippocrati eundem esse quem ἀκρόχολον.

Ἀκρὶς, t. 1, c. 298, c. Suprà Ἀκρέα pro eodem.

Ἀκριβάζομαι, t. 1, c. 303, e. Ἀκριβάζω, ibid. d

Ἀκριβασμὸς, ibid. e. Ἀκριβαστὴς, ibid. f

Ἀκρίβεια, t. 1, c. 304, g. Ἀκριβὴς, t. 1, c. 301, b

Ἀκριβοδίκαιον, t. 1, c. 303, g. & c. 1016, c

Ἀκριβοδίκαιος, t. 1, c. 303, h. & c. 1016, b

Ἀκριβολογόμαι, t. 1, c. 304, b. Ἀκριβολογέω, ibid.

Ἀκριβολογία, t. 1, c. 304, a. & c. 1671, c. obiter.

Ἀκριβολόγος, t. 1, c. 304, a. Ἀκριβόομαι, t. 1, c. 302, a

Ἀκριβόω, ibid. Ἀκριβῶς, t. 1, c. 304, d

Ἀκρίδιον, t. 1, c. 301, b. Ἀκριδοθήκη, ibid.

Ἀκριδοφάγος, ibid.

Ἄκριες, plurale nomen ex singulari Ἄκρις.

Ἀκρίζω, t. 1, c. 298, g

Ἀκρίνας, Hes. affert pro χρνία: exponens tamen etiam καθαρὸς, ἀγνὸς, Purus, Castus.

Ἀκριτόμος, teste eodem apud Laconas est ὕλης ὀπτμελητὴς, Syluæ curator, Saltuarius.

Ἄκριος, t. 1, c. 298, c. Ἄκρις, ibid. d

Ἀκρὶς, t. 1, c. 300, h. Ἀκρισία, t. 2, c. 429, d

Ἀκρισία, Phrygum dialecto Saturnus dicitur. Hes.

Ἀκρίστος, eidem est ἡ ἐπαίω τῷ ἰσοῦ καθεζομένῃ: quam esse dicit τὴν ἄπνοον.

Ἀκρίστη, idem à Phrygibus dici scribit κλέπτειαν, ἀλιτεῖδα, Furem mulierem, Molitricem.

Ἄκριστοι, eidem ἄκρα ὀρῶν, λόφοι. γρνίαι, Summitates seu cacumina mõtium, Vertices aut colles, Anguli. quo sensu ἄκρις paulo antè.

Ἀκριτάγωνον, eidem πολύγωνον, Multos habens angulos.

Ἀκριτὶ, t. 2, c. 430, f

Ἀκριτοβάται, eidem sunt δρχησταὶ τῆς αὐτῆς Ἐφεσίοις τῆς Ἀρτέμιδος θυσιῶν.

Ἀκριτόμυθος, t. 2, c. 430, d

Ἄκριτος, Iniudicatus, &c. t. 2, c. 429, g. Ἄκριτος, Indiscretus, &c. c. 430, b

Ἀκριτόφυλλος, t. 2, c. 430, c. Ἀκριτόφυτος, ibid.

Ἀκρίτως, ibid. f. Ἀκρίαμα, t. 1, c. 294, g

Ἀκροαματικὸς, t. 1, c. 295, c. Ἀκροάομαι, t. 1, c. 294, d

Ἀκροατὴς, vide in Ἀκροτὴς. Ἀκρόασις, t. 1, c. 295, e

Ἀκροατήριον, t. 1, c. 296, d. Ἀκροατὴς, ibid. b

Ἀκροατικὸς, ibid. d

Ἀκροάω, apud Etymologum legitur, sed sine exẽplo. tantùm enim dicit ἀκροῶ fieri ex ἀκοαῶ, futuro verbi ἀκούω, pleonasmo literæ ρ.

Ἀκροβαίζω, t. 1, c. 297, f. Ἀκροβάμων, ibid. e

Ἀκροβάσται, apud Hesych. legitur expositum ὑπακούειν, ὑποτυπτήθαι. pro quo scribendum potius ἀκροάσαι.

Ἀκροβατέω, t. 1, c. 297, c. Ἀκροβατικὸς, ibid. f

Ἀκροβαφὴς, ibid. Ἀκροβέλιαι, t. 1, c. 713, a

Ἀκροβελίζομαι, t. 1, c. 297, f. Ἀκροβελὶς, ibid.

Ἀκροβιμαπίζομαι, ibid. g. Ἀκρόβιαστος, ibid.

Ἀκροβόλαι, Hesychio αἱ τοῦ ἡλίου βολαὶ, ictus radiorũ solariũ.

Ἀκροβολὴς, t. 1, c. 709, c. Ἀκροβολίζομαι, ibid. d

Ἀκροβολίζω, t. 1, c. 297, f. & 709, d

Ἀκροβολὶς, t. 1, c. 297, f. Ἀκροβολισμὸς, t. 1, c. 709, f.

Ἀκροβολιστὴς, ibid. g. Ἀκροβολιστικὰ, ibid.

Ἀκροβόλος, ibid. c. Ἀκροβυσία, t. 1, c. 799, b

Ἀκρόβυστος, ibid. Ἀκροχορνεάτης, t. 1, c. 892, f

Ἀκρόχορδος, ibid.

Ἀκρόδετος, In summo ligatus seu nexus. Epigr.

Ἀκροδίκαιον, Hesychio τὸ ἔσχατον τῆς δίκης. quod interpretãtur Summum ius, vt idem sit quod ἀκριβοδίκαιον.

Ἀκρόθυμα, t. 1, c. 1054, g. Ἀκρόθεστος, t. 1, c. 1398, d

Ἀκροζύμα, dicuntur τὰ βοεικοῦ ζυροῦ τὰ μέσα, ἤγουν ζθύγλη. Hesych.

Ἀκροθαλπία, eidem sunt ἀκρόκαυτα, In summo calefacta & adusta. Ita enim reponendum puto pro ἀκροθέλυπία, quod apud eum legitur.

Ἀκροθήλιος, pro Perfectus nescio vnde afferant v. l.

Ἀκροθηλεύω, t. 1, c. 1560, d

Ἀκροθῆρες, Summis digitis. vt ἀκροθηρῶς ἅπτεσθαι dicitur Summis digitis seu suspensa manu tangere, Leuiter attingere & tantùm per summa. Et ἀκροθῆρες λαβεῖν τι παρ' apud Hesych. est λαβεῖν τι τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου, summis digitis capere: seu βραχὺ, inquit. Sic Dioscor. lib. 1, c. 105, κατὰ τὰς παρείας εἰς τὸν κηρὸν ἀκροθῆρες ἐμβάπτων, ὡς τὸ ἐλάχιστόν τι αὐτὸ ἀφέλκεσθαι, leuiter tantùm & suspensa manu intingens. Metaphor. ἀκροθῆρες βλέπειν, Bud. interpr. Summam rei cognoscere. vt Hesych. rursum ἀκροθῆρες exp. λεπτομερῶς.

Ἀκροθηριάζομαι, t. 1, c. 1561, d. Ἀκροθηριάζω, ibid. c

Ἀκροθήνιον, ibid. a

Ἀκροθίνιος autem, pro Præcipuus, nescio vnde afferant v. l.

Ἀκροθιάσας, t. 1, c. 1636, c. Ἀκροθιάρης, ibid.

Ἀκρόκαρπος, t. 2, c. 77, e

Ἀκροκελαινιόων, Ionicè pro ἀκροκελαινιῶν, pleonasmo τοῦ σ participi. à verbo Ἀκροκελαινιάω, significante Ater seu niger sum in summitate aut extremitate. Hom. Iliad. φ, οὐδέ τ' ἔλληξε μέγας θεὸς, ὄφρα δ' ἐπ' ἄκραις Ἀκροκελαινιόων. Vbi Eust. exp. τῷ ἄκρῳ ὀφφαίνεται μελαγχόβρυος, scilicet à vento: item ἄκρος πεφυκὼς: Hes. itidem τὰ ἄκρα μέλανα ἔχων, φαινόμενα τε πλῆθος ὑδάτων. solẽt enim fluctus & vndæ in superficie nigricare. Semel verò tantùm legi hãc vocem apud Hom. annotat.

Ἀκροκέραια, τὰ, dicuntur Extremitates seu (vt Virg. vocat) cornua antennarum: τὰ πολυπάλα ἀβῆ κεραῶν. Poll. lib. 1.

Ἀκροκιόνιον, ου, τὸ, Summa seu extrema columnæ pars, Fastigium columnæ. Philo De vita M. lib. 3, κατ' τὸ ἀκροκιόνιον ἐφιμοῦτο χρυσῇ κεφαλίς.

Ἀκροκνέφαιος, Vespertinus. ἀκρέσπερος. Hesiod. ὀπτέλεται ἀκροκνέφαιος, id est κατ' τὸ ἄκρον τῆς νυκτὸς, καὶ κατ' τὴν ἑσπέραν, inquit Moschop. Prima nocte, In itio noctis, Circa crepusculũ. Hesych. verò ἀκρόκνεφα exp. πρὸς ὄρθρον, Nocturnis tenebris in diluculum vergentibus, seu Circa extremas noctis tenebras quum aurora illuxura est, Circa crepusculum matutinum.

Ἀκροκνεφὴς, idem cum ἀκροκνέφαιος. Luc. in Lexiph. ἐμὲ ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μετηείλατο Δαμασίας. Vbi ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς ponitur pro Sub crepusculum matutinum, Paulo antequam repercusso nituere crepuscula Phœbo. sequitur enim, καὶ τὰ μὲν πτηνῶν, τὰ δὲ θύων διετέλεσα. ἐξοικεῖν γὰρ ἔμελλε τὴμερον εἰς αὐθρὸν τὴν δυνατέα. In v. l. Ἀκροκνέφας quoque habetur pro Diluculum, Crepusculum, Extremum noctis: sed sine exemplo.

Ἀκοκόμης, t. 2, c. 328, e. Ἀκρόκομος, ibid.

Ἀκροκορδῶν, perperam in v. l. pro ἀκροχορδῶν: itidémque apud Dioscor. aliquoties.

Ἀκροκόρυμβος, t. 2, c. 386, a

Ἀκροκυμαπὸν, ὦ, Summis innato fluctibus. Luc. in Lexiph. ὀλκὸν δὲ ἐμπεπνευματωμένον τὸ ἀκανθοῦ ἀφορῶσιν τὸ καὶ ἀκροκυμαπῶσιν.

Ἀκροκωδία, in v. l. perperam pro ἀκροκωλία.

Ἀκροκώθωνες, v. l. ex Athen. & Etym. pro Temulenti, Qui affatim bibunt. Falsò. scriptum enim vtrobique ἀκραποκώθωνες, de quo suprà.

Ἀκροκωλία, ας, ἡ, Extremitas membrorũ, hoc est brachiorum: vbi nimirum humeris inseruntur. Apud Poll. lib. 2, ἀκρωμία, ὤμου κεφαλὴ, ἐπωμὶς & ἀκροκωλία, idem sunt, nimirum τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος.

Ἀκροκώλια, τὰ, t. 2, c. 526, a. Ἀκρόλειον, t. 2, c. 652, e

Ἀκρόλιθος, In summitate seu extremitate lapidis positus: vel etiam substantiuè Summus lapis, Sũmitas lapidis. Vitruu. lib. 2, cap. 8, Martis fanum habens statuam colossi, quam ἀκρόλιθον dicunt, nobili manu Telocharis factã.

Ἀκρολίπαρος, Per summa pinguis, In summa parte seu superficie pinguis. Alexis apud Athen. lib. 9, Ἀκρολίπαροι, τὸ δ' ἄλλο σῶμ' ἐστὶν ὑγρόν: de hominibus loquens.

Ἀκρολόφος, ου, ὁ, Qui summa tãtùm colligit & manu carpit. Epinicus apud Athen. lib. 10, μελίσσης τῆς ἀκρολόφου. sic enim repono pro ἀκρολόφου. constat enim apem summis insidentẽ floribus, melleos inde elicere & colligere succos. Sic verbum Ἀκρολοχῶ significat In summitate carpo seu lego, vel Summitatem aut summa lego. ἀκρολοχεῖν στάχυας in Anthol. epigr. Lascaris exposuit Post messores legere spicas: quum potius sonet Summas spicas carpere seu colligere.

Ἀκρολοφία, t. 2, c. 716, g. Ἀκρολοφίτης, ibid. h

Ἀκρόλοφος, ibid. g

Ἀκρόμαλλος, Summè villosus. Strabo ἡ δ' ἐρέα τραχεῖα λίαν, ἀκρόμαλλος δὲ, εἰς ἃς τοῖς δικοῖς σάρτοις ὑφαίνουσιν. id est, Oblongis villis. B.

Ἀκρομανὴς, t. 2, c. 769, f

Ἀκρομόλιβδον λίνον, in Epigr. Rete habens in extrema sui parte seu ima plumbum, vt piscatoria retia.

Ἀκρομύλη, Hesychio ἡ γραῦς μύλων, vel ipse μύλος, inquit. At in lex. meo vet. legitur Ἀκρομύλη, expositum ὀπτηρευνατὴς μύων. Sed videtur rectius apud Hesych. scriptum esse ἀκρομύλη, per υ in penultima, & pro illo μύων in lexico meo reponendum μύλων. Eodémque modo apud Etymol. pro ὀπτηρευνατὴρ μύων repositum fuerim ὀπτηρευνατὴς μύλων. nam illud ὀπτηρευνατὴρ μύων, quod apud eum habetur, mendosum esse cõstat, vtpote in diuerso casu positum ab Ἀκρομύλη. At vulg. lexicis Ἀκρομύλη est pars illa quæ genua vt scutulum & operculum cõmunit, patella dicta à medicis. Sed viderint qua autoritate hanc expositionem tuebuntur.

Ἀκρομφάλιον, τὸ, subst. t. 2, c. 1312, h

Ἀκρόμφαλον, τὸ, subst. ibid. Ἀκρον, subst. t. 1, c. 297, c

Ἀκρόνοιον, t. 2, c. 1007, e. Ἀκρονύκτιον, t. 2, c. 1105, d

Ἀκρόνυκτα, t. 1, ibid. c

Ἀκρόνυξ, t. 2, c. 1103, a. & 1105, c. & 1344, f.

Ἀκρονυχία, t. 2, c. 1105, c. Ἀκρονύχια, t. 2, c. 1344, g

Ἀκρόνυχον, t. 2, c. 1105, c. Ἀκρόνυχος, ibid. b

Ἀκροξόνια, apud Poll. lib. 1 esse dicuntur τὰ ἄξονα τὰ ἑκατέρωθεν πέλη, extremitates axis quæ vtrinq; sunt. pro quo scribendum ἀκραξόνια.

Ἀκροπαγὴς, t. 3, c. 265, a

Ἀκρόπαθος, ου, ὁ καὶ ἡ, In summa parte affectus. Hippocr. in lib. quem περὶ ὀπτικῶν scripsit, ὅταν ὁ σάρκας ξηρὸς ἢ ἀκρόπαθος ἢ, ἢ ξυμμεμιγμένη, καὶ μὴ ὀρθὸς ἢ. Apud eundem sunt καρκίνοι ἀκρόπαθοι, qui esse videtur in summa cute seu superficie corporis, & oppositos habere τοῖς κρυπτοῖς siue ὑποβρυχίοις καρκίνοις. vt Prorrhet. lib. 2, οἱ δὲ καρκίνοι οἱ κενοῖοι καὶ οἱ ἀκρόπαθοι γίνονται, (ἢ, τοῖς γέροισι) καὶ ξυναποθνήσκουσι.

Ἀκρόπασσος, Per summa conspersus. Sopater apud Athen. lib. 3, Μενδήσιός θ' ὡραῖος ἀκρόπασσος εὖ, Ἑλλάδαισι ὀπῖδι κέφαλος ἀκτῖσιν συρός. solent enim pisces qui torrentur, in summa parte conspergi sale vel aliis condimentis.

Ἀκρόπιλος, t. 3, c. 278, h

Ἀκροπὶς, vocatur ab Hippocr. Epidem. lib. 7, ἡ γλῶσσα, lingua, ἡ δὲ ἄκρα ἑωυτῆς μὴ διεστυπῶσα, hoc est ἡ ἀδιάβρωτος ὑπὸ δυσκινησίας, vt annotat Galen. in suo lexico. Sed notandum, apud eum quosdam codices habere ἀκροαπὶς, quosdam ἀκρατὴς. denique quidam habet Ἀκρωπὶς, ἀδιάβρωτος ὑπὸ δυσκινησίας γλῶσσα. Hippocratis autem exemplaria habẽt ἀκροπὶς, in quibus sic legitur, γλῶσσα

ξηρὴ, ἄκροπις, ξηρότης ἐπήδει.

Ἀκροπόδιτι, t.3,c.515,g. Ἀκροποδιτὴ, ibid.f

Ἀκρόπλοος, In superficie natans, In summa parte innatans. vt Galen. quoque apud Hippocr. ἀκρόπλοα expon. ὑπόπτερα (seu ὑπόπτερα, vt quidam codices habent) ἢ ἐπ' ἄκρου ἐμπλέοντα. Locus est libro 1 De morbis, vbi ait, τὸν αὐτὸν δὲ τοῦτον τοῦτον καὶ τὰ ὀν πρὶν πλευρῷ φλέβια πάχη ὅσα ἐστὶ ἀκρόπλοα εἰσι.

Ἀκρόπολις, t.3,c.471, a. Ἀκρόπολος, t.3,c.465,a

Ἀκρόπορος, t.3,c.160,h. Ἀκροπόρφυρος, t.3,c.489,d

Ἀκροποδία, ας, ἡ, & Ἀκροπόδιον, ου, τὸ, Summa seu prominentior præputii pars: τὸ πόδιον τοῦ χοῖρος, vt Poll.exp.lib. 1, πόδιον nominari dicens τὸ ἐπ' οὐρήθρᾳ δέρμα, pellē qua integitur vrinæ meatus. Hippocr. in Coac.progn. νεῦρον δέρματόεν, ἢ γκάγγου τὸ λεπτὸν, ἢ ἀκροποδίη, οὐ συμφύεται. Gaza ἀκροποδίαν simpliciter Præputiū vertit apud Aristot. cum alibi, tum De partib.anim. lib.2,c.13, vbi philosophus ait, διὸ καὶ συμφύεται οὔτε βλεφαρὶς οὔτε ἀκροποδία, ὅτι ἄνευ σαρκὸς δέρματά εἰσι.

Ἀκροελίνιον, t.3,c.699,b. Ἀκροῤῥίζος, t.3,c.709,b

Ἀκροῤῥίνιον, t.3,c.699,b. Ἀκροῤῥύμιον, t.1,c.1263,g

Ἄκρος, t.1,c.296,e

Ἀκροσαπὴς, Quod in summa tantùm parte seu superficie putredinem contraxit, Quod leuiter putrescere & mutari cœpit. τὸ ὑπόπολλῆς (seu ὑπὸ βραχὺ, vt qua dã habent exemplaria) μεταβεβληκός, Galeno in Lexico Hippocr. Locus Hippocr. est in lib. περὶ ἕρπης, non procul ab initio: σπόνι (inquit) νέοισι ἀκροσαπὲς, χρόοισι δὲ ἐς τέλος μεταβεβλημένον, ἀκμαίοισι ἀμεταβόλησιν.

Ἀκροσαπίδια, τὰ, t.3,c.907,a

Ἀκρόσαπελος, à quibusdam dicitur ὁ βρῶμος, auena, vt est in appendice Dioscor. lib.4, c.140. sed quædam exempl. habent σπόσαπλος.

Ἀκροσκίδιον, t.3,c.1031,f. Ἀκροσχῖζα, t.3,c.983,b

Ἀκρόσχιζα, ibid.a. Ἀκροσόλιον, t.3,c.996, c

Ἀκροσόμια, t.4,c.258,d. Ἀκροσφαλὴς, t.3,c.1171,e

Ἀκρόσφυρον, t.3,c.1192,b. Ἀκρόταφος, t.3,c.1196,f

Ἀκρότατα, t.1,c.297,d. Ἀκρότατος, ibid.a

Ἀκροτελεύτιος, t.3,c.1388,b. Ἀκροτελεύτιον, ibid.a

Ἀκρότερα, subst.t.1,c.297,d. Ἀκρότερος, ibid.a

Ἀκροτελαίζειν, Extremitates truncare, v.l.perperam pro ἀκροτηρεαίζειν.

Ἀκροτήλιον, in iisdem perperam it idem pro ἀκρωτήλιον, & ἀκροατήλιον.

Ἀκρότης, t.1,c.298,d. Ἀκρότητος, t.2,c.456,g

Ἀκρόπτος, pro Leuiter coctus, Subcrudus, nescio vnde afferant.v.l.

Ἀκροτομέω, t.3,c.1391,g.& 1394,c. Ἀκρότομος, t.3,c.1391,d

Ἀκρότονος, In summo tentus. Apud Athen. verò lib.12, Demetr. Scepsius dicit Hipponactem poetam fuisse οὕτως ἀκρόδυνον ὡς ποιεῖν τοῖς ἄλλοις καὶ κενὴν λήκυθον βάλλειν μεγάλην ἢ δίφρον. innuens eum extremas partes, hoc est manus seu brachia, tantis viribus contendisse vt vacuum etiam lecythum ad locum maximo interuallo distantem coniecerit. Ἄκροτος, t.2,c.454,e

Ἀκροῦδ, Hesychio ὅριον κορυφὴ, vel ὄρος.

Ἀκρουοί, teste eodem Macedonica dialecto vocantur ὅροι, termini.

Ἀκρουρὰ, idem affert pro οὐρὰ, caudæ. At ἄκρουρον pro ἄκρον nescio vnde desumpserit.

Ἀκρωρεία, ας, ἡ, Summitas cæli, Cacumē seu vertex cæli. Luc.in Lex. καὶ γὰρ ὁ τῶν Ὁμήρου Ζεὺς ἀπὸ τῆς ἀκρουρείας ὄψομαι βλεφαρίδων σε.

Ἀκρουχεῖ, Hes. exp. ἄκρον ἔχει, subiungens, ἄκρον esse montem Argiuæ regionis in quo Dianæ fanū statuit Melampus postquam Prœti filias sanauit.

Ἀκροφαὴς, t.4,c.16,d

Ἀκροφυὴς, In summitate nascens, In cacumine proueniens. At Synes.ep.40, ἵππον ἀκροφυέστατον εἰς ἄπασαν δρεπτέω, pro Summa indole prædicum ad percipiendas omnes virtutes quæ in equo requiruntur.

Ἀκροφύλαξ, Arcis præfectus. Ex Polyb.

Ἀκρόφυλλος, t.4,c.248,f. Ἀκροφύσιον, t.4,c.258,c

Ἀκροχάλιξ, t.4,c.370,a. Ἀκροχαυὴς, t.4,c.332,c

Ἀκρόχειρ, t.4,c.444,c. Ἀκροχειρόμαι, ibid.d

Ἀκροχείρεξ, apud Hippocr. legitur in lib.2 De diæta, eadem

A significatione qua ἀκροχειρισμὸς, vt videtur. ἀκροχείρεξ (inquit) ἰσχαίνει, καὶ τὰς ἀφίκας ἕλκει αὐτῶν· ἢ κωρυκομαχὴν καὶ χρονομίη τὰ ἀθεραπήσια δέμα φύσεται. libro tamen tertio inter hæc discrimen facit, dicens, πείφασι δὲ καὶ πάλιν ὀλίγῃ, ἀκροχείρισμοῖσιν, ἀκροχείρεξι, πλὴν κωρυκομαχίης, ξυμφορώτερον χρέεσθαι.

Ἀκροχειρίς, t.4,c.444,b. Ἀκροχειρισμὸς, ibid.f

Ἀκροχειρίσης, t.2,c.409,h.& t.4,c.444,f

Ἀκρόχειρον, t.4,c.444,b. Ἀκρόχειρος, ibid.d

Ἀκροχέλιον, ibid. Ἀκροχεράτης, ibid.g

B Ἀκροχλώσιοι, t.4,c.338,f. Ἀκροχλίαρος, t.4,c.532,c

Ἀκροχολέω, t.4,c.552,c. Ἀκροχολία, ibid.

Ἀκροχολος, ibid.c. Ἀκροχορδὼν, t.4,c.564,e

Ἀκρόχωλος, Aliquantū claudus. ὁ ποδὸς ὀλίγον χωλόδων, Suid.

Ἀκρόψιλος, t.4,c.707,c. Ἀκροψώλος, t.4,c.735,f

Ἄκρυ, v.l.afferūt pro Verè, ἀληθῶς. sed viderint quàm verè.

Ἀκρύσταλλος, t.2,c.462,d. Ἀκρῶα, t.1,c.299,b

Ἀκρωβελία, t.1,c.713.a. Ἀκρωλένιον, t.4,c.774.f

Ἀκρωμία, t.4,c.776,c. Ἀκρώμιον, ibid.

Ἄκρων, t.1, c.299, b

C Ἀκρώνια, Hesychio ἀθροισμὸς, Congregatio seu Collectio. At in lexico meo veteri & apud Etymol. sic habetur, Ἀκρῶνα, τὰ ἀθροίσματα, καὶ ἡ ἀκρότης, ἢ ἡ ἀκμὴ, τὸ ὁπτὶ λεκτὸν ἀθροισμα. Ἀκρωνία autem pro Partium extremarū amputatio, affertur ex Æschyli Eumenidibus: quæ & ἀκρωτηριασμὸς dicitur.

Ἀκρώνιον, t.1,c.299,b.obiter. Ἀκρώνυξ, t.2,c.1344,e

Ἀκρωνυχία, ibid.f. Ἀκρώνυχος, ibid.e

Ἀκρωπὶς, vide suprà in Ἄκροπις.

Ἀκρώρεια, t.2,c.1462,a. Ἄκρως, t.1,c.297,g

D Ἀκρωάσθαι, Hes.exp. ἀκροᾶται, Audit, Auscultat: mox tamen subiungens, ἐκὼν οὐχ ὑπακούει, ὡς ποιεῖται, Data opera non respondet vocanti, Simulat.

Ἀκρωτηρίαι, idem affert pro κόψαι, vel ἀκρεῶσαι, sed forsan scribendum ἀκρωτηριάσαι, quod est τὰ ἄκρα ἀποτεμεῖν, extremas partes truncare.

Ἀκρωτηριάζομαι, t.1,c.300,b. Ἀκρωτηριάζω, t.1,c.299,f

Ἀκρωτηριασμὸς, t.1,c.300,d. Ἀκρωτήριον, t.1,c.299,b

Ἀκρωτήριος, apud Hes. τὰ ἄκρα τοῦ ἑτέρου, extremitates intestinorum. pro quo suprà ἀκρῶα.

E Ἀκτάμα, t.1,c.96,b. Vide & Ἀκτή.

Ἀκτιβίζων, ἀκτιβίζων, ὡς θυμούμενος. Ita Hesychius, innuens ἀκτιβίζω siue ἀκτιβίζω esse Prompto & alacri sum animo: mox tamen actiuè etiā exponens ὁρμῆς πληρῶν, Animo & impetu implens: item μετεωρίζων, In altum extollēs, In sublime euehēs. itidémq; ἀκτιβιστὴν affert pro ὡς ἠρμένον. Forsan autem ἀκτιβίζειν propriè est Altiorē reddere in modum ἠβὶ ἀκτιβίων, quæ τῆς θαλάσσης ἐπαφίεται. quo sensu & ἀκτιβίζειν dicitur, quod vide.

Ἀκτιβίνειν, eidem lexicographo est μετεωρίζειν, vti dixi. Idē tamen ἀκτιβίνουσα exp. etiam βέμουσα, & ἀσφαλῶς κρατοῦσα, Tremens, Firmiter tenēs. Suidæ autem ἀκτιβίνειν est ἀκολασταίνειν, χαυνοῦν καὶ ἀτάκτως πηδᾶν, vel ὡς θυμούσαν ὁρμᾶν, Lasciuire, Ferocire, Incompositè saltare, In venerem ruere & impetu ferri. Etymolog. quoque vtriusq; verbi meminit, & huius nimirum & præcedētis. annotat enim, ἀκτιβίνειν de equis dici & significare τὸ μετεωρίζεσθαι καὶ ἐπιβρέσθαι καὶ χαυνοῦν: deriuari autē ab ἄχθω, ex quo primùm fieri ἀκτὸς, deinde verbum ἀκτῶ, (significans κουφίζω apud Æschylum) ex hoc autem, ἀκτιβίνω. Quibus subiūgit, Καὶ Ἀκτῖνον μένος, τὸ αὐάχρον· ἢ θυμούμενον αὐθρωῦ. Alterum tamen verbum huic synonymū, nimirum ἀκτιβίζων, non ab eadē deducit origine, sed ab ἅπτω, ex quo ἁπτίζω fieri ait, indéque ἀκτιβίζω, verso τ in κ, vt Ἀτικὴ pro Ἀττική. Porrò ἀκτιβίζων exp. ἐξανιστάμενος, Exurgens, Sese eleuans. Plut. verò Symp.4, probl.4, τί δ' οἱ πολλοὶ βούλονται ὡς θεῶν, ὅταν ἡδέως ἠρμένοι τοῦ θορυβοῦσι καλοῦντες ἀλλήλους λέγοντες, Σήμερον ἀκτιβίσωμεν; οὐχὶ τὸ παρ' ἀκτῆ δεῖπνον ἥδιστον ἀποφαίνεσιν, ὥς γὰρ ἐστιν; quia nimirum piscium copiam præbet. Innuit igitur ἀκτιβίζειν esse In littore indulgere genio.

H Ἀκτῖος, t.1,c.95,h. Vide & Ἀκτὴ, infrà.

Ἀκτιάων, ονος, ὁ, nomen venatoris, à suis canibus discerpti. Vnde Ἀκτιωνὶς, possessiuum, in Epigr. Ἀκταιωνίδων ἐστὶ μία σκυλάκων, vna ex canibus Actæonis.

Ἀκταιωρέω, t.1,c.96,b. Ἀκταίωρος, ibid.

Ἀκτία, Hesych. affert pro δόρατα, hastæ: item κάμαξ, pertica. forsan Confecta ex ea arbore quæ ἀκτὴ nominatur.

A Ἀκτήμων, Pauper, Inops: Nulla habēs κτήματα, id est κτήματα. Etymol. & lex. meum ver. Sic Hesychio quoque ἀκτήμονοι sunt ἀκτήμονες.

Ἀκτένιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impexus, Qui οὐκ ἐκτένισται. Apud Poll. ex Sophocle.

Ἀκτέον, t.1,c.64,d. Ἀκτέος, t.1, c.95,f

Ἀκτηρέτος, t.2,c.473,e. Ἀκτήριστος, ibid.

Ἀκτηροὶ, Hesychio ἄφατοι.

Ἀκτὴ, Littus, t.1,c.94,h. Ἀκτὴ, Fructus, t.1,c.95,b. Ἀκτὴ, Sambucus, ibid.e

Ἀκτὴ, olim dicebatur etiam Attica regio, quoniam maior eius pars ad mare sita est. Vnde Ἀκταῖος dicitur eius incola, & Ἀκταία, fœm.gen. necnon Ἀκταίς. Ità Ἀκτῆς dicitur ὁ Ἀκταῖος: vnde apud tragicum Ἀκτῆς πέτρα, pro Ἀθηναῖος, teste Stephano. Hesychio autem Ἀκτῆς λίθος dictus est ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς. Item Ἄκτιος Λίγειος hinc nominatus est: necnon Ἀκταὶ fœm.genere, Attica. Ἄκτιον quoque hinc dictum, à quo Ἀκτιώτης: C nisi id potius sit ex fœm. Ἀκτίαι.

Ἀκτιμοσύνη & Ἀκτίμων, t.2,c.468,c

Ἀκτίνες, Etymologo & lexico meo veteri πέντητες, νηρηκότες. quo sensu suprà habuimus ἀεκῶνες.

Ἀκτῖρες, v.l. afferunt pro Splendores. perperam, vt puto, pro ἀκτῖνες.

Ἀκτήεια, Achæus in Iride nominauit τὴν Βακτρεῖαν, Bacu lum, Scipionem, teste Polluce lib. 10. qui etiam addit, eundem sic vocare etiam τὸν δυνὸν τῶν ὁρμαῖς, τὸ τῆς ἁμάξης αὐέχον ξύλον, ὅταν ἀζθυκτὸς ᾖ, temonem currus.

D Ἀκτὶς, t.1,c.95,b. Ἀκτισία, t.2,c.468,f

Ἀκτυπος, ibid.h

Ἀκτία, genus certaminis antiquum, vt Harpocr.& Suid. tradunt ex Callimachi libro περὶ ἀγώνων scripto. Sed si Stephano credimus, Ἀκτία dicta fuit vrbs quædam Acarnaniæ in qua Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν καὶ ἱππικὸς καὶ πλοίων ἅμιλλα δι' ἀειπελέδος ἰῶν. Vnde Apollinem nominari Ἀκταῖον & Ἀκτιακὸν ait. Alioquin Ἀκταῖος dicitur ci uis etiam eius vrbis, & fœm.gen. Ἀκταιῶτις, teste eodē. Quidam vrbem vocant Ἄκτιον, & festum Ἄκτια, plur. num.gen.neutro.

Ἀκτιὰς, vide in Ἀκτή.

Ἀκτιβολέω, ῶ, Radio, Irradio, v.l.perperam pro ἀκτινοβολέω.

Ἀκτικὴς, ἡς, eadem afferunt pro Actica, Littoralis. sed æquè suspectum hoc est ac præcedens.

Ἀκτὶν, t.1,c.96,e. Ἀκτινγδὶ, ibid.g

Ἀκτινοβολίομαι & Ἀκτινοβολέω, t.1,c.97,a

Ἀκτινοβολία, t.1,c.96,h. Ἀκτινοβόλος, ibid.

Ἀκτινοειδὴς, ibid.

Ἄκτιος, ου, ὁ, Sambucinus, Qui ex sambuco est. vt ἄκτινον E ξύλον apud Theophr. Hist.plant.lib.5,cap.4. Ἄκτινος autem pro ἀκτὶν dici, nescio qua autoritate vulg.lexica probatura sint.

Ἀκτίνωτος, t.1,c.96,g Ἄκτιος, t.1,c.95,g. Vide & Ἀκτή.

Ἀκτὶς, ibid.f & g.& 96, f & g. Ἀκτὶς, Hesychio teste est etiam seruì nomen, apud Syracusanos autem ὁδηρὸς, dux viæ: (pro quo suprà ἀκτεῖος) vel ναῦς, nauis.

Ἄκτισος, ου, ὁ καὶ ἡ, Increatus, hoc est Non creatus seu conditus.

Ἀκτὶς, t.1,c.95,g. Vide & Ἀκτὴ paulo antè: & Ἀκτώτης, ibidem.

Ἀκτωλίδης & Ἀκτωλέων, patronymica sunt ab Ἄκτωρ. id est, Filius seu nepos Actoris, Qui ab Actore ortum ducit.

Ἀκτωσιὼν, Hesychio ἀφρέπεια, ἀόρμισιν.

Ἄκτωρ, ορος, ὁ, Ductor. Hesychio ὁ ἀγωγεὺς, ἡμᾶς. ἡνίον, Lorum aut funis quo ducimus aliquid. Est & nomen proprium, vt iam dixi.

Ἀκτωρέω, t.1,c.96,b

Ἀκτώεια, Hesych. esse dicit ἀκτὴς vel φυλακὰς, littora vel custodias. nisi potius voluit dicere littorales custodias.

Ἀκτωροὺς, idem esse ait γεωργοὺς vel φύλακας, agricolas vel custodes. propriè enim ἀκτωροὶ sunt Qui in littore excubias agunt, Qui littora custodiūt, dicti etiam ἀκταιωροί.

Ἀκωβέρνητον, τὸ, subst.t.2,c.480,a. Ἀκωβέρνητος, ibid.

Ἀκωδνοτάρη, apud Hippocr. perperam scriptum pro ἀκω-

Δνοτάρη.

Ἀκωπήιον φάρμακον, Hesych. teste dicitur quod adhibetur ὡς τὸ μὴ κυεῖν γυναῖκα, vt mulier non concipiat. Infrà Ἀκωπήιον.

Ἄκωδος, t.2,c.488,d

Ἀκωδῶν, Hes. affert pro ἀγρυπνῶν, Vigilans.

Ἀκώλιος, t.2,c.502,c

Ἀκωλασία, ας, ἡ, in v. l. Intemperantia. perperam pro ἀκολασία.

Ἀκωλεὶς, Hesychio ἀεὶς: forsan ex Latino vocabulo Aquila.

B Ἀκώλιος, Qui non voluitur, Immotus, Rigidus. Ctesibio Chalcidensi dicenti sibi ὠφελησαντέναι ὀκ τῆς φιλοσοφίας τὸ ἀσυμβόλως δειπνεῖν, Timon, alludēs ad Homericum versum, Δειπνομανὲς (inquit) νεκροῦ ὄμματ' ἔχων, κραδίην τ' ἀκώλιον, vt refert Athen. lib.4.

Ἄκωλον, Lydis dicitur τὸ αἰδοῖον, teste Hes. pro quo in meo vet.lex.& apud Etymol. vno λ scriptum ἄκωλον.

Ἄκωλος, Glans iligna, Fructus ilicis. vt Theophr. satis clarè docet his verbis, Hist.plant.lib.3, cap.6, καλοῦσι δὲ τὸν μὲν τὸ φρύνου καὶ τὸν ζώτης (nimirum τῆς ἀείας) καρπὸν, ἄκωλον· τὸν δὲ τῆς δρυὸς, βάλανον. Et Amphis apud Athen. lib.2, Ὁ συκάμινος συκαμίνους, ὡς ὁρᾶς, φέρει Ὁ φρύνος, ἀκώλους, ὁ κόμαρος μιμαίκυλα. Itidémque Theocr. Idyll.5, Οὐδὲ τὸ οὐδὶ ἀκώλοις ὀεμαλίδες (scil. comparandæ sunt) αἱ μὴ ἔχοντι λεπίον ὑπὸ φρύνοιο λεπύλιον, αἱ δὲ μελιχραί. (Vbi nota fœminino genere vsurpari) Homerus quoque inter ἄκωλον & βάλανον discrimen facit, sic canens Od.x, ζῶιά δὲ Κίρκη Πάρ ῥ' ἄκωλον βάλανόν τ' ἔβαλε, καρπὸν πικρυνέης ἔδ' ἀδρανε: subiungēnsque, οἷα σύες χαμαιδυνάδες αἰὲν ἔδοιεν. quemadmodum Aristot. quoque Hist.anim. lib.8, cap.6, dicit παίνεσθαι τὸ ζῶον ζῶτα κριθαῖς, κέγχροις, σύκοις, ἄκωλοις, ἀχράσι, σικύοις. Ita enim potius legendum videtur quàm ἀκώλαις. ‖ Ἄκωλον à Lydis vocari τὸ αἰδοῖον, Etymol.& & lex. meum vetus testantur. pro quo Hesych. ἄκωλον habet, gemino λ. ‖ Ἄκωλον, eidem Hesychio est ἄδοξον, inglorium. Hæc porro neutralia pono sub fœminino ἄκυλος, quoniam & ipsum neutro genere effertur. legimus enim apud eundem lexicographum, Ἄκωλον, ὁ τῆς φρύνου καρπὸς: apud Suidam autem fœminino.

E Ἀκύμαντος, t.2,c.492,f. Ἀκύμων, t.2,c.486,h.& 491,f

Ἄκωνον, Hesychio ἄπκον: pro quo scribēdum potius ἄκωον.

Ἀκωνὶν, eidem est ἀπόστατον, Inaccessum.

Ἄκωνον, t.2,c.488,c

Ἄκωπον, Hesych. Etym. & lex. meum vetus afferunt pro ἀμαχὶ, παρθένιον, Cypridem non expertum, hoc est veneren.

Ἀκωρὴς, Hesychio, Etymologo & lex.meo vet. ἀτυχὴς: afferentibus itidem Ἀκώρημα pro ἀτύχημα. Dicuntur autem hæc παρὰ τὸ κωρεῖν. propriéque ἀκωρὴς est qui nil acquirit, ideoque infortunatus: & ἀκώρημα, infortunium illud.

Ἀκωρία, ας, ἡ, pro Improprietas ex Hermog. affertur.

Ἄκωρμα, ατος, τὸ, idem quod ἀκώρημα paulo antè, hoc est ἀτύχημα, ἀποτυχία, Infortunium, illud nimirum propriè quo nihil acquiritur, vt Hesych. quoque ἀκώρματα exp. ἀποτεύγματα. ‖ Ex Athen. affertur pro Reliquiæ, Exuuiæ armorum.

Ἀκωρόνατα, Hesych. affert pro αἰάρματα, ἄκωρα, Inconcinna, Impropria.

Ἀκωρολογέω, t.2,c.512,d. Ἀκωρολογία, ibid.

Ἄκωρος, ibid.a. ‖ Hesych. ἄκωρον exp. non solùm παλαιὸν, sed etiam ἄπειρον, μακρά. nam κόρος (inquit) est τέλος.

Ἀκωρόω, t.2,c.512,e

Ἀκώρωσις, εως, ἡ, Abrogatio qua aliquid ἀκωροῦται.

Ἀκωτήιον, t.2,c.487,h. Paulo antè Ἀκωπήιον.

Ἄκωτος, ibid.

Ἀκχαλίβαρ, Laconica dialecto κράββατος. Hesych.

H Ἀκχιμωνικὰ, eidem κακοπαθήματα. ab ἀχέρμα.

Ἀκχὸς, eidem est ὠμὸς, Crudus aut Crudelis.

Ἀκωδύνιστος, t.2,c.524,f. Ἀκωκὴ, t.1,c.270,c

Ἀκωλος, t.2,c.526,b

Ἀκώλυπτος, t.2,c.529,h. Ἀκωλύτως, ibid.b

Ἄκων, t.1,c.271,f. & 1125,b.

Ἀκῶναι, Supremæ & nudæ cautes. v.l.perperam pro ἀκάναι.

Ἄκωνος πῖλος, apud Ioseph. Pileus conum & fastigium nō

habens, Non fastigiatus in metam.
Ἀκώπιπος, t.2, c.538, f. Ἄκωπος, t.2, c.537, c.
Ἀκώρεια, Hesychio ἄκανθαι, spinæ. pro quo suprà ἀκορέαι.
Ἀκωρή, t.1, c.1335, f
¶ Ἄλα, Cyprius est ὁ οἶνος, Vinũ, teste Hesychio: qui exposuerat etiam ἅλαστον, mare. sed tunc est accusà nom. ἅλς. ‖ Ἄλα dici etiam τὰ κόπρια annotat Suidas, nimirum in Odyssea Homerica, vbi quidam dicit, Οὐ σύγ' αὖ ἐξ οἴκου σοῦ ὀπτεύτη οὐδ' ἄλα δοίης. Veruntamen & ibi ἄλα, ab ἅλς, accipere pro grano seu mica salis, nihil vetat.
Ἀλαβα, Hesychio μέλαν ᾧ γράφομεν, atramentum scriptorium.
Ἀλαβανδα, ης, ἡ, Alabanda: ciuitas Cariæ ab Alabãdo quodam denominata: cuius ciuitatis ciuis seu incola Ἀλαβανδεύς nominatur. Inde & possessiuum Ἀλαβανδικός, Alabandiacus, Alabandensium proprius. vt Ἀλαβανδικὸν σύγγραμμα: vnde Ἀλαβανδικὸς σολοικισμός, quo nimirum negatiua particula μὴ pro οὐ ponitur, vt Philoxenus tradit apud Stephanum, eius exemplum afferens Homericum hunc versum, Iliad. ο. Μὴ δ' ἐμὲ μὴ ἰόντα Πο σηδέων ἐνοσίχθων Πημαίνοι Τρῶας. Latini Alabandicus potius dicunt quàm Alabandiacus.
Ἀλαβαρχίη, ης, ἡ, In Epigr. l. 2, Lascaris putat accipi pro taberna quadam aut officina, alii pro figlina, vbi incertus quidam autor ait, Ἐξότε δὴ καὶ ὗτον ἄνοι χαλεπὸς χρόνος ἔφεν Ἐξ ἀλαβαρχίης, γραμματικοῦ χέρονεν. Alabarchas autẽ (nam & id vocabulum reperitur, apud Iuuenalem nimirũ, dicentem, — inter quos aulus habere Nesci quis titulos Ægyptius aut Alabarches) quidam interpr. Præfectos conuehendi salis, apud Ioseph. Antiq. Iud. l. vlt. Sed tunc aspiranda salem hæc vox esset. Alii verò dicunt eos esse qui ex Arabia merces comportabant. Videndum tamẽ ne loci potius alicuius vnde merces aduehebantur, nomen proprium sit. sonat enim aliquid peregrini, & verò etiam per κ alicubi scriptum legitur.
Ἀλαβαστίς, t.2, c.587, g & h.
Ἀλαβαστοθήκη, ibid. f. Ἀλάβαστος, ibid. c
Ἀλαβάστριον, ibid. f. Ἀλαβαστρίτης, ibid. g
Ἀλαβαστρίτης, ibid. h. Ἀλαβαστροειδής, ibid. e
Ἀλαβαστροειδῶς, ibid. Ἀλαβαστροθήκη, ibid. e
Ἀλάβαστρον, ibid. a. Ἀλαβαστροφόρος, ibid. f
Ἀλαβή, Hesychio λιγνίς, αποῦς. μαρίλη, Fuligo, Cinis, Cinis mixtus carbonibus. sed his interserit, καρβῶνος Κυπρίων, nescio quid sibi volens iis verbis. Et mox subiungit paroxytonos, Ἀλάβη, ἀθρακίς, carbones. Hinc Ἀλαβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Plenus carbonibus vel fumo, seu Fuliginosus, Fumosus. idem enim ἀλαβῶδες affert pro ἀθρακῶδες, κεκαπνισμένον.
Ἀλαβῆς, t.2, c.583, h
Ἀλάβηπι, Hesychio θόρυβοι, Tumultus, Strepitus: subiungenti mox diuersa scriptura, Ἀλαβυτῶ, θορυβῶ, tumultuor. vbi malim scribere Ἀλαβητῶ. nam υ in η vertendũ est procul dubio. Infrà ἀλαβήτης pro hoc ἀλάβηπς seu ἀλαβῆς.
Ἀλαβιόδης, vide in præcedente Ἀλάβη seu Ἀλαβή.
Ἀλαβὼς, Hesychio ποταμός, Fluuius,
Ἀλαδε, t.1, c.365 h
Ἀλαζα, Hesychio αἰσχρά, turpia.
Ἀλαζονεία, t.1, c.307, c. Ἀλαζονέστερος, t.1, c.307, e
Ἀλαζονέστερος. ibid. Ἀλαζόνθυμα, t.1, c.307, e
Ἀλαζονίζομαι, ibid. b. Ἀλαζονικός, ibidem.
Ἀλαζονοχαυνοφλύαροι, ibid. a. Ἀλαζοχαυνοφλύαρος, ibid.
Ἀλαζών, t.1, c.306, d.
Ἀλαθεὶς, Doricè pro ἀληθεὶς: particip. aor. 1 pass. à verbo ἀλάομαι, Vagor, Erro. Theocr. de Vlysse, ἑκατὸν τε καὶ εἴκατ μῆνας ἀλαθείς, vagatus centum & viginti menses.
Ἀλαθής, Doricè itidem pro ἀληθὴς, verus. Hesych. verò quum ἀλαθέας vocari τοὺς ὥρας ait, quoniam κυκλισμὸν πάντα ποιοῦσι, innuit ἀλαθέας illud esse ab ἀλάομαι.
Ἀλάθηπος, t.2, c.699, a
Ἀλαί, Hesychio δύο δῆμοι τῆς Ἀττικῆς. Vnde apud Suidam Ἀλαιεύς, qui huius δήμου δημότης est.
Ἀλαιθερὲς, Hesychio & Etymologo & lex. meo veteri τὸ χλιαρὸν, tepidum, siue ἡλιοθερὲς, solis ardore calefactum. Quo significatu & εἰλιθερὲς dicitur: hoc ab εἴλη, illud ab ἀλέα. sed perperam apud Hesych. scriptum ἀλαιθερος.
Ἀλαιγής, Suidæ μαινόμενος, Furens. forsan ab ἀλαίνω est, & significat eum qui furore percitus huc illuc vagatur.
Ἀλαιρος, t.1, c.306, b. Ἀλαίνω, ibid. a
Ἀλαῖος, idem quod ἀλαὸς infrà, Cæcus, Captus oculis. Galeno enim teste Hippocrates in lib. De locis in homine, ἀλαῖαν nominauit ῥῆσιν quæ esset ἐξ πυρετῆς αἰθεσης, veluti cæca & inuisibilis.
Ἀλαιὸς, pro παλαιὸς, ἄφρων, Vetus, Demens, Hesych. ex Æschylo.
Ἀλαιστάνομαι, apud Etymol. legitur, expositum ἀγανακτῶ καὶ δυσπαθῶ, Moleste fero. Habetur idem & in lex. meo veteri: sed ita vt alia scriptura annotetur, nimirum ἀλασταίνομαι & ἀλαιστάνομαι, necnon ἀλαστένομαι & ἀλαιστάνομαι. Subiungitúrque, ab ἀλαστῶ, verbo huic synonymo, deriuari illud ἀλαστάνω, vt ἀλαίνω ex ἀλαφάνω ex φαῦ.
Ἀλακάπα, Doricè pro ἠλακάτη, Colus. Theocr.
Ἀλάκιπος, Strepitũ non edẽs. οὐ λακῶν. Hesychio ἀψόφητος.
Ἀλάκται, eidem sunt γῆς ἔντερα, intestina terræ, id est vermes. sed addit quoidam interpretari σφῦκας, vespas.
Ἀλακῶσαι idem affert pro ἀθροῖσαι. συναγεῖσθαι, Congregare, Cogere in vnum.
Ἀλαλά, t.2, c.552, e. Ἀλαλαγή, t.2, c.553, c
Ἀλάλαγμα, ibid. d. Ἀλαλαγμὸς, ibid.
Ἀλαλάζω, Clamo alala, &c. t.2, c.553, a. Ἀλαλαίζω, Tinnio, &c. ibid. c
Ἀλαλαί, t.2, c.552, f. Ἀλαλή, ibid. e
Ἀλαλή, ibidem. Ἀλάλημαι, t.1, c.306, c
Ἀλαλήμβρος, ibid. d. Ἀλάλημι, ibid. c
Ἀλάλιπα, t.2, c.553. a. Ἀλάλιπος, t.2, c.550, a
Ἀλαλιπὸς, t.2, c.552, g. Ἀλαλία, t.2, c.551, c
Ἀλαλκέω, ῶ, t.1, c.331, c & g
Ἀλαλκομεναί, vrbs Ithacæ, denominata à Bœotorum Alalcomeneo, vt Plut. in Hellen. refert p. 537, meæ edit. afferẽs simul causam nominis. τὸ ἐθνικὸν est Ἀλαλκομεναῖος apud Steph.
Ἀλαλκομενίον, vrbs Bœotiæ, ab Alalcomeneo quodam dicta, qui & Ἀλαλκομενηΐδα Mineruam ἐθρυψε, & à se denominauit, teste Aristarcho, qui ab ἀλάλκω dictam negat: alioqui enim potius ἀλαλκηΐδα nominandam fuisse. quin & γλαυκῶπις appellata creditur à Glaucopo Alalcomenei filio, vt refert Steph. qui vrbis Ἀλαλκομενίου, (sine diphthongo enim apud eum scribitur) ἐθνικὸν esse dicit Ἀλαλκομένιος & Ἀλαλκομενιεύς: vnde Minerua Ἀλαλκομενία, quòd ibi coleretur.
Ἀλαλκομενὶς, t.1, c.332, a. Vide & præcedẽs Ἀλαλκομένιον.
Ἀλαλκτήριον, t.1, c.331, h. Ἀλάλκω, ibid. c
Ἀλαλος, t.2, c.551, b.
Ἀλαλύκτημαι, t.1, c.311, e. & t.2, c.761, f
Ἀλαλύσθαι, Hesychio φοβεῖσθαι. ἀλύειν, Metuere, Animo esse perturbato & quasi vago.
Ἀλάμενος, particip. aor. 1 med. ἠλάμην, à them. ἅλομαι, significante Salio, Salto. Synes. epist. 57, ὅτ' ἐμπνοσκοπίου δοῦ τὴν ὑφεμονικὴν ἀπήνην ἀλάμενος.
Ἀλαμπὴς, t.2, c.589, a
Ἀλαίνεια, Suidæ ἡ ἀλαζονεία, Arrogantia.
Ἀλαυὲς, Hesychio est ἀληθὲς, Verum.
Ἀλανέως, idem Tarentinorum dialecto dici scribit pro ὁλοσφρᾶς, Integré. quo significatu suprà habuimus ἀκαρέως.
Ἀλανοί, populi ad Bosporum non procul à Mæoride palude habitantes: à quibus regio quam tenent, Ἀλανία dicitur. Ab iisdem est nomen possessiuum Ἀλανικὸς, Alanicus, Ad Alanos pertinẽs, seu Alanorum proprius. Item τὸ Ἀλανικὸν ἔθνος, Tota gens Alanica, Omnes Alani. vt suprà τὸ Αἰτωλικὸν pro οἱ Αἰτωλοί.
Ἀλάομαι, t.1, c.305, c.
Ἀλαός, ού, ὁ, Cæcus, Luscus: secundum quosdam à verbo ἀλάομαι, διὰ τὸ ἀλᾶσθαι κατ' τὴν πορείαν, secundum alios ex α privatiuo, & λάειν, quod est videre, ὁρᾶν. Steph. in Od. θ. Καί κ' τὶ ἀλαὸς τοι ἔοιν ὀμμαρίνεις τὸ σῆμα Ἀμφιαρέων, vel cæcus. Itidémque Od. κ, μαντος ἀλαοῦ. Hippocr. quoque pro τυφλὸς vtitur, teste Galeno in lex. Hippocr. At Apoll. Argon. 2, ἀλαὸν νέφος dixit, Nubem obscuram, seu caliginosam & atram: quasi quæ cæcitatem & obscuritatem afferat, τύφλωσιν ἐμποιοῦσα.
Ἀλαοπόστα, t.3, c.814, f. Ἀλαοπόκος, t.3, c.1533, g

Ἀλαόω, ῶ, Cæcum reddo, Excæco. τυφλόω. vnde & comp. ἐξαλαόω. Homer. ei genitiuũ ὀφθαλμοῦ etiam addidit, dicens Odyss. ι, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν: vbi simpliciter significat ἐστέρησε, Priuauit, Orbauit. Hinc & verbale ἀλαοπὸς, de quo infrà. ‖ Hesych. ἀλαῶν expon. non solùm ἐκτυφλῶν, & στερήσων, sed etiam τρυφῶν, λακίζων, βροχίζων.
Ἀλαπαδνὸς, t.2, c.601, e. Ἀλαπάζω, ibid. c
Ἀλάπαξις, ab Atticis vocari purgationes, dicunt vulg. lex. procul dubio ex scholiaste Theocr. apud quem tamen legitur, Ἀλλάπαξις, παρ' Ἀττικοῖς τὰ κενώμαπα: subiungentem, λάπυθον quoque esse herbam quandam κενωπιῶν. Annotat autem hæc in hoc hemistichiũ Idyll. 2, αἰλά με τις καπνοῦ γόνος ἐξεφάπαξε.
Ἀλαπὸς, Hesychio ἀσθενής, Imbecillus, Debilis.
Ἀλάπης, dicitur ὁ ἐξ Ἀλάπων, vt Galen. apud Hippocr. annotat, addens, Ἀλαπία esse locum quendam Thraciæ.
Ἀλαστε, eidem Hesych. τὸ τῆς δόρατος εἰς τὸν αὐλὸν τῆς δοπιδοκαπίδος ἐμπίπτον, id est hastile quod inseritur in fistulam cuspidis. vel, inquit, κάρυα Ποντικά, εἰς ἃ ἐν ἠίπτα τὰ δόρατα, nuces Ponticæ, ex quibus fiunt hastæ. Itidẽ Etymologo & lexico meo veteri ἄλαστε sunt τὰ Ποντικὰ κάρυα, & ὁ αὐλὸς τῆς δόρατος καπεζοειδὴς. Vbi etiam subiungitur, quosdam ἀλαείαν quoque vocare arborem ὅθεν εἰς τὰ δόρατα αἰράβδοι, vnde cæduntur hastilia.
Ἀλαφαῖνω, idẽ affert pro ῥυπαίνω, Contaminare, Coinquinare: à them. ἀλφαίνω. Infrà ἄλεφον idẽ affert pro κόπρον.
Ἄλας, t.1, c.373, f. Ἀλαστέρνα, t.2, c. 693, h. Ἀλαστέω, ibid. f
Ἀλαστεία, pro Vltrix conscientia, Diræ, Intemperiæ, affertur ex Iosephi Antiqu. Iud.
Ἀλαστορεῖς ὀμμάτων κύκλοις, apud Sophocl. in Antig. pag. 253, scholiast. expon. ἀλᾶσται πεπτωκότα, vel δύστυχεῖς, Ærumnosis & infelicibus.
Ἀλαστος, t.2, c.693, e. Ἀλάσωρ, ibid. h.
Ἀλάτας, t.1, c.305, g. Ἀλατία, ibid.
Ἀλαῦπολία, t.1, c.373, f
Ἀλαπεία, Hesych. affert pro ἀμαρτωλίας, Peccata, Delicta.
Ἀλαυεῖδας, apud eundem legimus expositum ὀμίχας. Sic enim reponendum videtur pro χίσας: nisi in ipso ἀλαυείδας mendum sit.
Ἀλάω, t.1, c.305, c
Ἀλαωπὸς, ὁ, Qui est ὀλιγὸς τοῦ ὄπτου, Captus oculis, Cæcus. Apud Nonn. ἀλαωπὸς ὀμίχλη, cæca caligo, vt suprà ex Apollonio habuimus ἀλαὸν νέφος, cæca & obscura nubes. FOEMIN. Ἀλαῶπις, Cæca, vel Caliginosa, Obscura. vt Hes. ἀλαῶπιν exp. non solùm τυφλὴν βλέπουσαν, sed etiam σκοτεινήν.
Ἀλαωπὺς, ύος, ἡ, Cæcitas, Oculi seu oculorum priuatio seu orbatio. Homer. Odyss. ι, — αἴ κεν τίς σε κατα δύσῃ αὐθρόον ὄμμα Ὀφθαλμοῦ εἴρηται αἰσεκλίου ἀλαωπῶ, si quis te mortalium interroget de turpi cæcitate & luminis orbitate: Φάσθαι Ὀδυσῆα πολυπήρατον ἐξεγιαῶσαι, die Vlyssem te excæcasse. Hesych. quoque & schol. ἀλαωπῶ ibi interpr. φόρημα ὀφθαλμῶν, τύφλωσιν.
Ἀλβα, ης, ἡ, Alba: ciuitas Italiæ. Vnde Ἀλβανὸς, Albanus, Alba oriundus: interdum etiam Prouenienses in agro Albano. vt Ἀλβανὸς οἶνος, apud Dioscoridem libro 5, c. 11, de vinis Italiæ, & apud Athen. libro 1. Item fœm. gen. Ἀλβανὶς λίμνη, Albana palus. seu Lacus Albanus, apud Plut.
Ἀλγάω, ῶ, Occulo, Abscõdo. Hes. enim ἀλγᾷ affert pro κρύπτει. Infrà eadem signif. ἀλεύω.
Ἀλγεῖν, teste eodem, Laconibus est ἀῤῥωστία, Mala valetudo, Morbus. cum enim dolor sequitur.
Ἀλγηδόνες, Doloríficus, Dolorem afferens. idem cum ἀλγεινὸς & λυπηρὸς, teste Suida. sic enim apud eum scribendum esse pro ἀλγεινόεις, testantur series alphabetica & manuscriptus codex. Infrà & Ἀλγινόεις, sine diphthõgo.
Ἀλγεινὸς, substant. t.1, c.314, h. Ἀλγεῖνος, ibid. g
Ἀλγεινῶς, t.1, c.315, a
Ἀλγεθυμος, Hesychio αἰσθανόμενος τῇ ψυχῇ. videtur tamen potius esse Dolorem animo sentiens, vel etiam Dolorem animo afferens. Exponit etiam ἐλεεινὸς, (pro quo forsan ἀλεεινὸς scripsit) & θερμός.
Ἀλγίω, t.1, c.314, d
Ἀλγήεις, ης, ἡ, Dolor. Hes. enim ἀλγεῖ affert pro ἀλγηδόνας.

Ἀλγηδὼν, t.1, c.314, g. Ἄλγημα, ibid. f
Ἀλγλωδεὶς, vide paulo antè in Ἀλγηδεὶς.
Ἀλγηρὸς, t.1, c.314, g. Ἄλγιστος, ibid.
Ἀλγινόεις, ibid. c. Ἄλγιστος, ibid.
Ἄλγιον, ibid. Ἄλγος, ibid. a
Ἀλγυνόμεις, ibid. d
Ἀλγυνέω, ibid. ‖ Hes. ἀλγυνεῖ exp. non solùm λυπεῖ, βαρεῖ, sed etiam ἀφανίζει, Delet. in qua posteriori signif. ἀλεαίζει etiam accipit infrà.
Ἀλδαίνω & Ἀλδαίνομαι, t.1, c.312, b. ‖ Ἀλδαίνεται ab Hes. exponitur non solùm αὐξάνεται, nec non βλαστάνει, sed etiam πιμπλᾶται, impletur.
Ἄλδηπε, eidem Hes. sunt ἄτιμπα, Insecabilia, Indiuidua, pro quo infrà ἄλεκτα.
Ἀλδέω, t.1, c.311, g
Ἀλδήμος siue Ἀλδος Iupiter Gazæ, vrbe Syriæ, colitur: sic nominatus ὡς ἀπὸ τὸ ἀλδαίνειν καὶ αὐξάνειν τὰς καρπὸς, vt Etymol. & lex. meum vetus tradunt ex Methodio.
Ἄλδησκος, t.1, c.312, b. obiter. Ἀλδήσκω, t.1, c.311, h
Ἀλδήσκω, t.1, c.312, a. Ἀλέα, ibid. g
Ἀλεαίζω, t.1, c.313, c. ‖ Hes. ἀλεαίζει actiuè exp. θερμαίνει (vt Galen. quoque apud Hippocr.) item κρύπτει, (quo sensu suprà ἀλγεῖν) ἀφανίζει, (pro quo suprà ἀλγυνέει) necnon πεσεῖλαι & ἐπιγρᾷ. Affert etiam ἀλεαίζων pro δικαιοῦμενος: item ἀλεαίζω pro ἀθροίζω: quo sensu suprà ἀλακῶσαι: & tunc esset ab ἀλής.
Ἀλεαίνομαι, t.1, c.313, d. Ἀλεαίνω, ibid.
Ἀλέαρ, Hes. etiẽ dicit ἀλεωρίαν vel πονωρίαν.
Ἀλέαδαι, t.1, c.322, b. ‖ Hes. ἀλέαδαι exp. non solùm φυλάττει & ἀπαχωρεῖν, sed etiam πτήσσει, (pro quo scribendum potius ἀλαῶσι) item θερμαίνεσθαι. properispomenon autem apud eum scriptum est.
Ἀλεγαφὸς, t.1, c.313, f. & 315, a. Ἀλεγίζω, t.1, c.313, e
Ἀλεγαίω, ibid. ‖ Hes. ἀλεγαίνει exp. non solùm φροντίζεται, sed etiam ἐλαφύνται, ἐλαφρύνται, κακύνται.
Ἀλέγω, t.1, c.313, d
Ἀλεεινὸς, ibid. c. & 322, d. Vide & Ἀλεινὸς.
Ἀλεείνω, t.1, c.322, c. ‖ Hesychio ἀλεείνων est non solùm ὀκνλίνων, sed etiam ὀλιγοῦμενος.
Ἀλέες, t.1, c.325, f
Ἀλεέω, Iniuriam facio. Hesych. enim ἀλεεῖ affert pro ἀδικεῖ.
Ἀλέη, Hesychio θερμασία, calor: Ionicè pro ἀλέα. exponit etiam ἄλυξις, id est ἔκκλισις, Vitatio & Declinatio: quod oxytonos potius ἀλεὴ dicitur. In priore signif. Hippocr. libro 3 De diæta, τοὺς ἀφεψήματος ποιέεσθαι ἐν ἀλέῃ. Et alibi, ὅταν ἐν ἀλέῃ χρῶνται. Sic Homer. Odyss. ρ, — ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἀλέῃ τε χρίσται. Et apud Sophocl. in Philoct. pag. 414, ἀλέης ὕπνος ἐφέλος, schol. exp. ὁ ὕπνος ὁ ὑπὸ τῶν ἀλέων καὶ τῶν θέρμων τοῦ ἡλίου. ἀγαθός: addens tamen, quoniam scribere oxytonos ἀλεὴς, & adiectiuè accipere pro θερμός, Calidus seu Tepidus.
Ἀλεὴ, t.1, c.321, d
Ἀλεινὸς, Tepidus: item Calidus, Æstuosus. Hes. enim ἀλεινὸς exp. καυματηρός. suprà ἀλεεινὸς pro eodem.
Ἀλεὶς, vide in Ἀλέη paulo antè.
Ἀλεία, t.1, c.372, f
Ἀλειάδες, αἱ, Piscatoriæ scaphæ, v. l. perperam pro ἀλιάδες.
Ἀλείαντος, t.2, c.661, f. Ἀλειαρ, t.1, c.320, g
Ἄλειμμα, t.1, c.317, a
Ἀλειμματώδης, Vnguenti formam habens, Vnguento similis. Hippocr. in descriptione pharmaci cuiusdam, ὥστε ἀλειμματῶδες ποιεῖν, in vnguenti formam redige.
Ἀλεῖναι apud Hes. τὸ ἐπαλεῖψαι τοῖχον, aliquid illinere muro. Infrà Ἀλῖναι, sine diphthongo.
Ἀλειον, t.1, c.1437, d
Ἀλεῖος, siue Ἀλεὸς, Congregatus & coactus in vnum, Confertus. Galenus enim in suo lexico Hippocr. ἀλεῖον exponit πθροισμένον, αθρόον: & Hes. ἀλεῖον ὕδωρ affert itidem pro αθροῖον καὶ συλλεκτόν. quo sensu & ἄλιον paulo infrà. Alioqui Ἀλεῖος Doricè pro Ἠλεῖος dicitur. vnde Ἀλεῖος Ζεὺς apud Steph. in Ἠλις.
Ἀλεινὸν, Hes. affert pro ἀσθενὲς, λεπτὸν, Infirmum, Tenue.
Ἀλεὸς, eidem est πένης, Pauper.
Ἀλεοπήλιον, Cypriis γραφεῖον, teste eodem. Sed forsan scribendum ἀλεοπήλιον, quod propriè est Vas ex quo vnguimur: catachrysticõs autem atramentum etiam si-

gnificare potest, quoniam inde prompto atramento chartæ veluti illinuntur & inducuntur: si tamen γραφείου nomine atramentarium intellexit.

Ἀλεοτὴς, fons quidam Ephesi dictus παρὰ τὸ μηδέποτε ὀπολείπειν θέρους, vt ex Methodio tradit Etymol.

Ἀλεοπήλεον, t.1, c.317, d. Ἀλεόπης, ibid.c

Ἀλεοπὸν, Suidæ est ὀσμῶδες ἀλοιφὴν ἀρωμάτων. est tamen potius Id quo inungimur, vt χρῖσιν.

Ἀλεόπεκα, t.1, c.317, d. Ἀλεοπῆρον, ibid.

Ἀλεόπλως, Varin. affert pro ἀνενδεῶς, Sine penuria, Ita vt inopia & penuria non sit. forsan pro ἀδιαλείπτως, quod est Incessabiliter, Indefinenter & sine intermissione.

Ἀλεὶς, t.1, c.306, b

Ἀλεῖς, per syncopen pro ἀλεῖς dici Suidas annotat, afferens ἀλεῖς σφιγτά.

Ἄλεισον, ου, τὸ, Poculum. ποτήριον, Suidæ: Hesychio ποτήριον πτηρνοειδῆ, poculum torno factum, (vt Eustath. quoque ex nonnullis tradit fuisse ἀμφιφορεὺς, rotundum & circulare) vel potius cælatum, quæ interpretatio consentanea est etymo illi quo ἄλεισον nominatum dicitur quasi οὐλεῖον seu λοῦον, non læue, sed τραχὺ τῆς ἐμπαίσματος, seu ζωγραφίας διαφόλμασιν ἐμπεπαισμένον. poculata enim emblematis & cælaturis ornata sunt asperiora. Homer. ἄλεισον & δέπας pro eodem posuit. apud eum enim Odyss. γ, Pisistratus Nestorides Mineruam alloquens, quum dixisset, Τοῦδε καὶ τοι πρόσθεν δώσω χρύσεον ἄλεισον, subiungit poeta, Ὡς εἰπὼν ὁ γεραὸς πάρε δέπας ἠδὲ καὶ οἶνον. Sed & κρατῆρα & ἄλεισον pro eodem accipere videtur. libro enim sequente Menelaus Telemachum alloquens, ait, Δώσω τοι καλὸν ἄλεισον, ἵνα κατόνδῃς θεῶν θεοῖσιν Ἀθανάτοις, ἐμέθεν μεμνημένος ἡματα πάντα: & aliquanto post, Δώσω τοι κρατῆρα πετυγμένον· ἀργύρεος δὲ ἐστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ὀπὴ χείλεα κεκράανται. Dicitur verò & masculino genere ἄλεισος, vt Eustath. annotat ex quibusdam grammaticis, quos vsum quoque eius asserre ait: & sicui nouum id videatur, cogitandum ei esse dici itidem non σύμβολον tantùm neutro genere, sed masculino etiam σύμβολος. ¶ Apud Athenæum libro 11, Marsyas ait τὸν ἐν τῷ ἰχθῦ ὀστοῦ vocari ἄλεισον & κύλικα, os coxendicis: vt paulo antè dixerat τὸν τῷ ἰχθυ κοιλότητα vocari κοτύλιν.

Ἀλεῖται, Saliet seu Saltabit. fut. med. verbi ἅλλομαι. Suid.

Ἀλεπία, eidē est ἡ ἁμαρτία, Peccatum, Delictum. qui itidem ἀλείτης diphthongo scriptum ait significare ἁμαρτωλόν: ἀλήτης autem, vtrobique per η, τὸν πλανήτην.

Ἀλείτης, t.2, c.721, c

Ἀλειτουργησία, ας, ἡ, Immunitas ab obeūdis muneribus publicis. τὸ οὐ λειτουργεῖν. apud Strab. lib.13.

Ἀλειτούργητος, ου, ὁ καὶ ἡ, itidem Immunis à muneribus publicis, Qui non cogitur obire munera publica. Apud Demosthenē Pro corona, in psephismate quodam Byzantiorum, καὶ τοῖς κατοικεῖν ἐθέλουσι τὴν πόλιν ἀλειτουργήτους ἤδη πάντων ἀεὶ τῶν λειτουργιῶν. Affertur & ἀλειτούργητος οὐσία ex Isæo.

Ἀλείτου, t.2, c.719, b. Ἀλειφα, t.1, c.317, a

Ἀλειφαρ, t.1, c.316, h. Ἀλειφας, t.1, c.317, a

Ἀλειφαπῆς, ibid. Ἀλειφὴ, ibid.e

Ἀλείφιον, ibid. Ἀλειφόβιοι, ibid.

Ἀλείφομαι, t.1, c.316, f. Ἀλείφω, ibid.d

Ἀλειψίβιος, ibid.f. Ἄλειψις, t.1, c.317, b

Ἄλεκτα, Hesychio sunt ἄτμητα, Insecabilia, Indiuidua. pro quo supra ex eodem habuimus ἄλδηπα.

Ἀλεκταίνει, idem affert pro ἰσχύει, χαυνοῦται, Viribus poller, Ferocit & superbit: item μετωρίζει, Tollit in altum. Quo significatu habuimus suprà ἀκταίνειν & ἀκταίζειν seu ἀκταίζειν.

Ἀλεκτήρ, ῆρος, ὁ, idē quod ἀλεξητὴρ, deriuatúmque vt hoc ab ἀλεξέω, ita illud ab ἀλέξω: idem etiam quod ἀλκτὴρ, ab ἄλκω. hoc est, Propulsator: item Defensor. Est autem poeticum duntaxat, vsurpatum à Pindaro.

Ἀλεκτῶ, Hesych. affert pro ὁκοιμᾶται. pro quo potius ἀλεκτῶ dicendum, à λέχομαι significante κοιμῶμαι. est autem hoc ἔλεκτο Ionicum pro ἐλέλεκτο.

Ἀλεκτόρειος, t.2, c.608, e

Ἀλεκτόριος quoque inuenitur pro ἀλεκτόρειος, vt ὀρνίθιος pro ὀρνίθειος, hoc est Gallinaceus. Vnde Plin. lib.37, cap. 10, de gemmis, Alectorias vocant in ventriculis gallinaceorum inuentas, crystallina specie, magnitudine fabæ.

Ἀλεκτορίς, t.2, c.608, d

Ἀλεκτοροφορος, Gallinacei cristam habens. Nomen herbæ, de qua sic Plinius libro 27, cap. 5, Alectorolophos, quæ apud nos crista dicitur, folia habet similia gallinacei cristæ, plura: caulem tenuem, semen nigrum in siliquis.

Ἀλεκτοροφωνία, t.2, c.608, f. Ἀλεκτός, t.2, c.614, a

Ἀλεκτός, t.2, c.607, f. Ἀλεκτύαινα, t.2, c.608, h

Ἀλεκτρυονοπώλης, ου, ὁ, Gallinarum venditor, Qui gallinas & gallinaceos venditat. Poll. libro 7, annotat vsurpari posse hoc vocabulum, quum Phrynichus in Κρόνῳ vsus sit voce Ἀλεκτρυονοπωλητήριον: affértque simul Ἀλεκτρυοφόροι ex Æschinis Axiocho, quos annumerari posse ait τῆς ὀρνιθευτικῆς seu ὀρνιθοθήρας. Notanda porro diuersa scriptura in his tribus compositis, & primum syllaba νο excedere cætera, procul dubio vitio librarii qui parum fuit attentus, suáque ista ἀπροσεξίᾳ dubium nobis affert. Cæterùm vt Ἀλεκτρυονοπώλης, siue Ἀλεκτρυονοπώλης, est is qui venditat gallinas & gallinaceos: ita Ἀλεκτρυονοπωλητήριον, siue Ἀλεκτρυονοπωλητήριον, est ipse locus seu forum vbi venditantur: & Ἀλεκτρυοφόρος, siue Ἀλεκτρυονοφόρος, Is qui baiulat gallinas seu gallinaceos emptos aut vendendos.

Ἀλεκτρυών, t.2, c.608, g

Ἀλέκτωρ, Gallus, &c. t.2, c.608, c. Ἀλέκτωρ, Coniux, &c. ibid.f

Ἀλεκτωρίδες, Gemmæ quæ in gallinaceorum ventriculis inuenientur, vt volunt v.l. Sed errant. scribendum enim ἀλεκτορίδες, vt suprà docui.

Ἀλέμαλος, t.1, c.942, c. obiter. Vnde aduerb. Ἀλεμάπως, quod vide infrà in Ἀλεομάπως.

Ἀλεμός, οῦ, ὁ, Hesychio est κόμπος, Iactantia, Ostentatio.

Ἀλέν, siue Ἀλέν, t.1, c.325, g

Ἀλένη, Hesychio est νύξ, nox.

Ἀλενῶν, idem affert pro πλανώμενος, Vagans, Errans. quo significatu suprà habuimus ἀλαήτων & ἀλώμενος.

Ἀλέξαι, apud eundem legitur expositum ὀδηλέξαι, sed suspectum est.

Ἀλεξάβριον, idem ex Sophoclis Amphiarao affert pro θερμὸν σκέπασμα, tectum calidum, nimirum ad arcendum frigus nocturnum.

Ἀλεξανδρα, ας, ἡ, Alexandra: nomen tragœdiæ conscriptæ à Lycophrone de vaticiniis Cassandræ seu Alexandræ filiæ Priami. Vide & sequ. Ἀλέξανδρος.

Ἀλεξανδρεία, Ἀλεξανδρεῖος, siue Ἀλεξανδρινός, & similia alia deriuata, vide in sequente Ἀλέξανδρος.

Ἀλέξανδρος, Alexander: nomen proprium cum aliorum tum Phrygis illius Paridis, tum Macedonis illius qui Asiæ totiusque orientis subactione sibi cognomentum Magni acquisiuit. (βασιλικοῦ etiam κυβευτικοῦ nomen teste Hesych.) Hinc Ἀλεξανδροκόλακες dicūtur Adulatores Alexandri, seu assentatores. Athen. lib.12, post nuptias Alexandri illius Macedonis, Ἀλεξανδροκόλακας nominatos fuisse scribit qui Διονυσοκόλακες antè vocabantur, nimirū θαυματοποιοὺς, ῥαψῳδοὺς, ψιλοκιθαρεστὰς, κιθαρῳδοὺς, αὐλῳδοὺς, αὐλητὰς, σαλπιγκτὰς, quia in nuptiis Alexandri certabant non aliter ac in festis bacchanalibus, à quibus Διονυσοκόλακες nominabantur, alio vocabulo πρεῖται etiam dicti. Item Ἀλεξανδρώδης, Alexandro seu factis Alexandri similis: apud Plutarchum in Alexand. pag. 1236, meæ edit. Præterea Ἀλεξανδρεῖος siue Ἀλεξανδρινός, Pertinens ad Alexandrum, Alexandro proprius & peculiaris. Et Ἀλεξανδρεῖος βωμὸς, seu Ἀλεξανδρία δάφνη, Alexādrina laurus, ab eo nominata fuit quòd in certaminibus corollis inde factis gauderet redimiri, vt Steph. docet: ἔστι καὶ Ἀλεξανδρεῖα βοτάνη καὶ φυτὸν παρ' ἄλλοις δὲ Ἀλεξανδρεῖαν τὴν ἐστέφετο Ἀλέξανδρος ὡς τοῖς ἀνθρώποις. Meminit verò huius plantæ Dioscorid. lib.4, cap.147, & Plin. sub finem libri 15, vbi præter descriptionē habes & nomina alia quibus vocabatur, itidémq; apud Stephanū: Plinius verò & daphnoides appellatū fuisse φίλωνον Ἀλεξανδρου autor est. Porro & ciuitates quædā ab Alexādro denominatæ fūt Ἀλεξανδρεῖαι:

de quibus Stephanus, ex quo satis habui adscribere πολλὰ ὀνόματα. Quorum primum est Ἀλεξανδρόφυς, Alexandrinus, Alexandria oriundus: & fœm. Ἀλεξανδρίς, Alexandrina. vt Σινωπεὺς & Σινωπίς. Secundum, Ἀλεξανδρεανός, itidem Alexandria oriundus: nec non Ἀλεξανδρίτης & Ἀλεξανδρῖνος: quæ omnia probari ait Stephanus à Nicanore in libro De Alexandria, non itidem verò Ἀλεξανδρεωνίτης siue Ἀλεξανδρεώνης, licet eo vtatur Fauorinus in libro De vrbe Cyrenaica conscripto. Ita tamen ab Ἀλεξάνδρεια deriuatur vt Ἡρακλειώτης siue Ἡρακλεώτης ab Ἡρακλεία. Indéque est possessiuum Ἀλεξανδρεωνικός, quo vsus est Athen. lib.1, dicens, ὁ Μαρεώτης οἶνος Ἀλεξανδρεωνικὸς τῷ προσηγορίας ὄρον λαβὼν τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κρίνης Μαρείας. Vitis autem Alexandrinæ mētionem Plinius facit, itémque ficuum & pirorum Alexandrinorum, panis Alexandrini, & vestium Alexandrinarum. Denique ab Ἀλέξανδρος est verbum Ἀλεξανδρίζω, Faueo Alexandro, Alexandri partes sequor, Cum Alexandro facio, item Alexandro similis sum, Alexandrum similitudine aliqua refero. vt apud Athen. lib.6, Apollophanes Antigoni assentator dicit πῶν Ἀντιγόνου τύχῃ Ἀλεξανδρίζειν.

Ἀλεξ ἀγέμος, t.1, c.334, c. & 426, h. & t.4, c.487, g. ob.

Ἀλέξαντος, t.1, c.333, c. Infrà Ἀλξαντος.

Ἀλεξέειν & Ἀλεξέεμεναι, Dorica sunt pro ἀλέξειν, à them. ἀλέξω, à quo & mediæ vocis aor. 1 infin. ἀλέξασθαι.

Ἀλεξέω, t.1, c.332, b. Ἀλέξημα, ibid.f

Ἀλεξιάνειρος, t.4, c.487, g. Ἀλεξιώνη, t.1, c.334, c

Ἀλέξητος, t.1, c.332, f. Ἀλεξήτειρα, ibid.g

Ἀλεξητὴρ, ibid. Ἀλεξητήριον, subst. ibid.h

Ἀλεξητήριος, ibid.g

Ἀλεξητικὸς, οῦ, ὁ, idem quod præcedens ἀλεξητήριος, Depulsorius, Depellendi arcendique vim habens.

Ἀλεξιάρης, t.1, c.333, c. Ἀλεξιαρής, ibid.

Ἀλεξιβέλεμνος, ibid.e. Ἀλεξικακία, ibid.g

Ἀλεξίκακος, ibid.e. & t.2, c.750, c. ob.

Ἀλεξίμορος, t.1, c.333, g

Ἀλέξιον, ου, τὸ, idem quod ἀλεξητήριον, Depulsorium, & quidem Mali depellendi vim habens. Nicander in Ther. Οἶδα γε μὲν φεύγοντας ἀλέξια θῶτα βολάων. Et Alexiphar macorum suorum initio, Ῥεῖά κέ τοι πάσεαν ἀλέξια φαρμακοέσσας Αὐδήσομαι, id est ἀλεξητήρια τῶν φαρμάκων, inquit schol. qui in superiore loco ἀλέξια expon. ἰάματα. Atque adeo hinc ἀλεξιφάρμακον dicitur τὸ φαρμακοῦ ἀλέξιον seu ἀλεξητήριον, vim habens depellendi medicamenti venenati & noxii.

Ἀλεξιφάρμακον, t.1, c.333, g. Ἀλέξομαι, t.1, c.333, b

Ἀλέξω, ibid. Ἀλέομαι, t.1, c.321, d

Ἀλεομάπως, pro Stultè, affertur ex Callimacho: sed perperam. scribendum enim ἀλεμάπως, vt versum ingrediatur. significátque non Stultè, sed Frustrà: veluti hymno in Cererem, πάσ' ἐς βυθὸν οἶα θαλάσσης Ἀλεμάπως ἀχάλεστα κατέρρεεν ἔδατα πάντα, Frustrà, ματαίως, vt scholiast. exponit. nec enim satiabatur, sed quo plura ingerebantur, eo plura apperebat. Doricum autem est hoc ἀλεμάπως pro ἠλεμάπως.

Ἀλεὸς, Tepidus, Calidus, Ignitus. Hesychio χλιαρὸς, θερμὸς, διάπυρος. Interdum & pro ἠλεὸς reperitur Doricè vsurpatum, sed tunc habet ᾱ longum, à quo est ἀλεόφρων, & ἀλεόσσω. Est etiā nomen proprium apud Etymol.

Ἀλεόσσω, Ineptio, Stultesco: ab ἀλεὸς significante Stultus. Hesychio ματαιάζω. Infrà Ἀλεώσσω.

Ἀλεότης, Collectio & congeries. Galen. enim ἀλεότητα in suo lexico Hippocr. exp. ἄθροισιν.

Ἀλεόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem qui φρένας ἠλεὸς apud Homerū, indéque compositum. hoc est παραφρων, vt Hes. expon. Demens, Mente captus.

Ἀλέπεδνος, Non habens λέπεδνα, id est Lora lata quibus equi iugo alligantur. Hesychio ἄζυκτος, non iugatus.

Ἀλεπιδωτος, t.2, c.679, b. Ἀλέπιπτος, t.2, c.678, c.

Ἀλέρον, Hes. affert pro κόσμον, Vnde Ἀλεερίωσις pro Immunditia affertur ex Esdræ lib.2, cap. vltimo. vbi tamen non ἀλεερίωσις reperio, sed ἀλλοπερίωσις: circa finem, ἐκαθάρισα αὐτὴν ἀπὸ πάσης ἀλλοπερίωσεως.

Ἅλες, nomin. plur. ab ἅλς, Sales: ἅλες autē neutrum genus à masculino ἅλης.

Ἀλεσθεὶς, t.1, c.320, c

Ἀλεσύλλος, species piscis marini, qui κατ' ὄφθαλμοῦ nominatur καλλιώνυμος. est autem τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον, quod πόλυμον etiam vocatur, quasi ἁλὸς οὐλόν, ἀλοσύλλον τι ὄνομα οὐρανὸ vocare solent τὸ αἰδοῖον. Ita lex. meum vetus, & cum eo Etymol. qui etiam addit, quosdam eo nomine accipere κόχλον καὶ χυλίου. Apud Hes. neutro gen. ἀλεσύλλον, quod itidem esse dicit θαλάσσιον αἰδοῖον: item genus quoddam conchylii.

Ἀλεσέον, t.1, c.320, d.

Ἀλεστὴ, ῆς, ἡ, Acus, Gluma: vt accipiunt in hoc loco Iosephi Antiquit. Iud. φυλάσσεσθε δὲ καὶ χρόνον τὸ δράγμα, καὶ πίλησαντες, καὶ καθαρὰ ποιοῦντες ἀλεστῶν παὶ κριθῆς πυήσαντες. sic enim ea verba interpretantur, Spicarum fasciculum manualem torrent & pinsunt, hordeúmque ab aceribus & glumis repurgant. Nam dum in pila tunditur & pinsitur hordeum, suo inuolucro & ἐλύτρῳ nudatur, & decorticatur seu excastratur, vt Plin. & Scribon. Largus loquuntur. Nisi ἀλεστῶν nomine accipiendi sint potius furfures hordei moliti seu mola fracti.

Ἀλέσσω, Hesych. affert pro συστρέφω, συλλέγω.

Ἄλεσσι, vel Ἀλεσὶς, t.1, c.320, e. Ἀλεστρεβίω, ibidem, f

Ἀλεσσίαι, virgines quædam quæ παῖς ἐν θυσίαις πέσσουσα ἀλοῦσαι, quæ in sacrificiorum vsum liba molunt. Hes.

Ἀλεστεβίωνος, t.1, c.320, f. & t.3, c.1330, b

Ἀλεστεὶς, t.1, c.320, f. Ἀλεστὴν, ibid.e

Ἀλεστῶναι, Hesychio οἱ ὦτα μύροις ὀσμηθέντες. sed hæc suspecta sunt.

Ἀλεστόεσσα, eidem sunt, ἀσπεῖν, ἀθέμιστα, ἁμαρτήματα. pro quo infrà Ἀλιτόεσσα.

Ἀλθέμαμ, t.1, c.321, g. Ἀλθεέπης, ibid.a

Ἀλθμον, t.1, c.320, g

Ἀλθμοδοῶπες, apud Anticlidē genus πέμματος, teste Hes.

Ἀλθομάντις, eidem dictus fuit Apollo, διὰ τὸ καὶ ἐν ἀλθίοις μαντεύεσθαι, quòd ex farina etiam vaticinia daret.

Ἀλθροποιέω, t.1, c.321, b.

Ἀλθροπόπος, ibid.

Ἀλθίω, ibidem, g. ¶ Hesych. Ἀλεῦσαι exp. etiam ἀδυξῆσαι. Apud quē repono ἀλθίειν pro ἀλθίρειν, quod exp. ἀφιστάναι, accipiens forsan pro Abscedere & declinare.

Ἄλθυτος, Inuisibilis seu Inuisus. Hes. enim ἄθυστα exp. αἰσχρὰ, αἰσχρῶς. At Ἀλθύσορος, pro Cassus lumine, Orbatus oculis, v.l. afferunt ex Soph.

Ἀλεφάπτον, Hesych. ἀλειφὸν, Vnge, Line.

Ἀλέω, Vito, t.1, c.321, d. Ἀλέω, Molo, t.1, c.320, c. Vtriusque significat. meminit Hes. Affert enim ἀλεῖ pro φύλασσε: & ἀλεῖ pro ἀλήθῃ, & ἀλεῖτο pro ἀληθέτω. Affert tamen & ἀλεῖν pro οἰκεῖν. ¶ Ἀλέεισι Galen. apud Hippocr. exp. ἀθροίζεισι, congregant.

Ἀλεωσα siue Ἀλεωσσ, t.1, c.321, f

Ἀλεωρὴ, ibid.

Ἀλέως, Galen. apud Hippocr. exp. αὐτόρρως, Confertim.

Ἀλιώσσειν, Hesychio μωραίνειν: pro quo paulo suprà ἀλεόσσειν.

Ἄλη, t.1, c.305, g

Ἀληδὸν, Hesychio αὐτόρρως, confertim, vt Ἀλέως paulo antè: item ὀξαίφνης, Subitò, Repentè: forsan ab ἅλμαι, quasi Saltu.

Ἀλήθεια, t.1, c.323, g

Ἀληθὲς, aduerbium, ibid.d.

Ἀληθέστατος, ibid.c. Ἀληθέστατος, ibid.

Ἀληθεστερος, ibid. Ἀληθεστέρως, ibid.g

Ἀληθεύομαι, t.1, c.324, c

Ἀληθευτικὸς, ibid.d

Ἀληθεύω, ibid.b

Ἀληθέω, αῖ, pro Molo afferunt v.l. sed sine exemplo. dicitur enim potius ἀλήω.

Ἀληθέως, Verè, Reuera: pro quo contractim ἀληθῶς dicitur. Legitur apud poetas præsertim, necnon apud Herodot.

Ἀληθήης, t.1, c.323, g

Ἀληθὴς, ibidem, a. ¶ Hesychio ἀληθὴς est non solùm δίκαιος, sed etiā μνήμων: καὶ στέρεος (inquit) τῆς λήθης, Non obliuiosus.

Ἀληθίζομαι & Ἀληθίζω, t.1, c.323, a

Ἀληθιολογία, t.1, c.324, g

Ἀλληθινὸν, Hesych. affert pro κοπανιστήριον, pistillum: nimirũ ab ἀλήθω.

Ἀλληθινός, t.1, c.324, e. Ἀληθινός, ibid. g
Ἀληθογνωσία, t.1, c.323, e. Ἀληθοεπής, ibid.
Ἀληθότης, t.1, c.324, a. Ἀληθῶς, t.1, c.321. c
Ἀληθῶς, t.1, c.323, f

Ἀλήϊον πεδίον apud Hom. interpretantur quidam τὸ οὐκ ἔχον λήϊα. i. σπορὰν χωρεῖα, quidã τὸ χωρὶς βοσκημάτων: alii sic nominatum volũt ἀπὸ τῆς Βελλεροφόντου πλάνης, inquit Hesych. qui itidem ἀλήϊος exp. ἐλεεινὸς βοσκημάτων, carens pecoribus, quæ nimirũ à prædatoribus abigi possint. (addẽs tamen & ἀκαταπάυστος, ἄληκτος) Sed probabilior Stephani est sententia. eo enim teste Ἀλαὶ est vrbs Ciliciæ, sic nominata forsan à salinis: vnde Ἀλήϊον πεδίον, & τὸ ἐθνικὸν Ἀλαῖος. Perperam ergo Ἀλήϊον πεδίον τῆς Κιλικίας Valla vertit Maritima Ciliciæ planities.

Ἀλὴς, vide in sequente Ἀλήϊος.

Ἀλήϊος, Turus à prædonum & furum iniuria: Hesychio ἄκλοπος, ἀδώροδοκος. perperã enim apud eum scriptum Ἀλὴς. Nisi potius scipsisse putãdus est Ἀλής: quod Ἀλὴς est alioqui nomẽ propriũ vrbis quæ & Tiryns nominata fuit, teste Eust. Rursum apud Hes. legitur Ἀλὴς, μαινόμενος. forsan ab ἀλᾶσθαι significante Furore percitum errare seu vagari.

Ἀληκτοπέδησι, Indefinẽtib⁹ pedicis, Incessabilibus vinculis: à nom. sing. ἀληκτοπέδη. Infrà Ἀλυκτοπέδη.

Ἄληκτος, Ἀληκτῶ & Ἀλήκτως, t.2, c.692, b
Ἀλήλαμαι, t.1, c.306, c. Ἀλήλεκα, t.1, c.320, d. & 321, c
Ἀλήλεσμαι, t.1, c.320, d. Ἀλήλεμμένος, t.1, c.321, c

Ἀλήλημαι, præt. perf. pass. verbi ἀλάομαι, Atricam habens reduplicationem duarum initialium præsentis literarum, pro ἤλημαι. Vnde poetæ feciũt ἀλάλημαι, dempto augmento.

Ἀληλιμμένος, t.1, c.316, d. Ἀλήλιφα, ibid.

Ἄλημα, t.1, c.305, d. ¶ Hesychio ἄλημα est non solùm ὁδοιπορία, profectio, sed etiam ἑφθὸν ἄλευρον, cocta farina: illud ab ἀλάομαι, hoc ab ἀλέω.

Ἄλημι, t.1, c.306, b
Ἀλημοσύνη, t.1, c.305, e. Ἀλήμων, ibid. d

Ἀλημώτων, Hesyc. affert pro ἀφυλάκτων, Incustoditorum. sed suspectum est.

Ἀλιωάλως, Vtcunque. v.l. sed perperam pro Ἀλιωάλως.

Ἀλήπεδα, Hesychio τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ πεδία, Campi maritimi, Planities ad mare sita, pro quo scribendum potius ἀλίπεδα.

Ἀλήπορον, apud eundem, λευκὸν τὸ ἄνθος: sed non sine mendi suspicione.

Ἀλήπτος, t.2, c.557, d

Ἀλήπωρ, Hesychio ἱερεύς, sacerdos. qui tamen & ἀλήπορον affert per ἱερεία, à nom. ἀλήπορος. nisi potius scribẽdum ἀλήπορα. Paulo infrà ἀλήπωρ.

Ἀλήπωος, t.2, c.557, e

Ἀλήρεα, Varin. affert pro ὀστᾶ, ossa.

Ἄλης, siue Ἀλής, Condensus, Confertus, Coaceruatus. Frequentissima est hæc vox apud Hippocratem. vt in lib. De diæta in morbis acutis, συνδεδραμηκότος δὴ ἄλεος τοῦ θερμοῦ ἅπαντος αὖαν, quum calor in vnum veluti aceruũ collectus superna petierit. vel Vno aceruo. Sic γραμμικείων 1, ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄλεος ἐξαπίνης κατελθόντος. Et De morb. lib. 1, ἀπέμει τὸ πλήρωμα ἀφ' ἑωυτοῦ ἄλεος τοῦ αἵματος. Et aliquanto post, ὅταν δὲ ἄλιοθῇ ἐν αὐτῇ, ἀναδιδοῖ πάλιν ἄλες καὶ παχύ. Aliquando ei adiungit ἀθρόον vel συχνὸν, nulla interueniente copula. vt De morbis, ὅταν φλέγμα ῥυῇ ἐκ κεφαλῆς ἄλες ἀθρόον ἐς τὰ ἐνδόν κοιλίαν. Et in Coac. progn. τοῦδε κρίσιν δὴ εὖ ξύνισι φλέγμα ἄλες συχνὸν σὺν πόνῳ διέρχεται. Nõ minus frequẽs est plur. ἄλεες apud Herod. vt suprà docui.

Ἀληοδεύειν, vide in Ἀλιοδεύειν.

Ἀλήοθεν, ἡ ἀπελμὴ κτένος θῆρος. Ita apud Hes. sed non sine mendo.

Ἀλησαὶς, dicta Venus cognomento διὰ τὸ τοῦδε τοῦ ζῴου ἀλᾶσθαι τὰ θεῖα, πολλῶν ἐρασθεῖσαν καὶ πλανωμένην, vt annotat Etymol. & lex. meum vetus. Nisi potius dicta ab Alesio campo, denominato ab Alesio quodam Hippodamiæ proco. Alioquin erat & Ἀλήσιον πεδίον ὑπαιρωπόν, nomẽ sortitum ἀπὸ πηγυμένου ἑκεῖ πολλοῦ ἁλός, vt tradit Eust.

qui & Ἀλέσιον alibi scribit. Vide & Strab.

Ἀλησίας autem, Hes dici scribit ἀπονδὰς, αὐοχὰς, Fœdera, Inducias: ἀπὸ τοῦ μὴ λήθεσθαι. Et forsan ei i subscribẽdũ est.

Ἀλήσιον, eidem est πῶν τὸ ἀλληλεσμένον, omne molitum: vel potius quod moli potest.

Ἄλησος, t.2, c.793, a

Ἀλητεία, t.1, c.305, g. Suprà ἀλεητία pro eodem habuimus.

Ἀλητεῖν, Ionicè pro ἀλητεία. In v.l. tamen adiectiuè exponitur Erronea.

Ἀλητεύω, t.1, c.305, g.

Ἀλητήρ, nomen ὀρχήσεως ἀπὸ δυάδος apud Sicyonios, teste Athen. lib. 14.

Ἀλήτης, t.1, c.305, e. Ἀλητοδόρος, ibid. f

Ἀλῆτες, ιδος, ἡ, Erratrix, Vagabũda. πλανῆτις, Suid. Est & ἑορτὴ τις nomẽ Athenis, quam suo tempore vocatam fuisse ἐώραν Hes. tradit: qui etiam addit, esse nomen dieiapud Plat. comicum.

Ἄλητον vel Ἀλητὸν, t.1, c.321, c

Ἀλήτωρ, Hesychio ἱερεύς, sacerdos: pro quo paulo suprà habuimus ἀλήπωρ, ex eodem.

Ἄλθα, Hesychio teste est θερμασία ἢ θεραπεία, Calor vel Medela seu curatio.

Ἀλθαία, t.1, c.312, d. Ἀλθαίνω, ibid. g
Ἀλθεξίς, ibid. f. Ἀλθέομαι, ibid. c
Ἀλθεύ, ibid. d. Ἀλθέω, ibid. c
Ἀλθηνεῖς, ibid. d. Ἀλθήσκω, ibid. f
Ἀλθησίλεων, ibid. d. Ἄλθομαι, ibid. c
Ἄλθος, ibid. Ἄλθω, ibid.

Ἀλία, t.1, c.325, c. & 371, g. & 373, d. ¶ Ἀλία autem Suidæ ἡ πορεία, profectio. quo signif. ex Hes. suprà habuimus ἄλημα. Ἀλίας, Hes. affert pro πορφυρᾶς, πανθείας. At Ἄλια, τὰ, festum solenne apud Rhodios, teste Athenæo, lib. 13.

Ἀλιαδᾶς, t.1, c.372, h. Ἀλιάδες, t.1, c.373, b.

Ἀλιάετος, siue Ἀλιαίετος, Aquila marina. Aristot. Hist. anim. lib. 8. cap. 3, sub finem, ὁ δὲ ἀλιάετος καὶ τοῦ ἢ θαλάττου δημοτέλεσι, καὶ τὰ λιμναῖα κόπτει. Vbi commemorat alias etiam aues quæ πρὸς πτερωτὰ καὶ λίμνας βιοτεύουσι, καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν. Mentio huius auis fit & Leuit. cap. 11, vbi eius esu interdicitur Iudæis. Sed perperã apud Aristot. quidam codices habent ἀλίεπος, omisso α seu αι.

Ἀλιαῖος, t.1, c.366, b

Ἀλιαίω, Hesych. à Tarentinis dici scribit τὸ ἐκκλησιάσαι.

Ἀλιακὴ, Suidæ ἀλιβυπικὴ, piscatoria. Ἀλιακὸν quoq; Etymologo & lex. meo vet. αἰκάστον ἀλιβυπικόν.

Ἀλιακτὴ, Hesychio πόπος ἐν ᾧ ἀθροίζονται οἱ Σικελοί.

Ἀλιάπεδα, idem dici scribit τὸν κέπφον, siue θαλάσσιον ὄρνιν. quia marina loca permeat.

Ἀλιαρος, t.1, c.370, g

Ἀλιαὶ, t.1, c.373, a. ¶ Ἀλιαῖδων Hesych. exponit etiam ἐναλίων, In mari degentium, Marinarum.

Ἀλιαθη, idem affert pro ἀπῴχετο, Abibat seu Abiit. forsan autem scribendum ἐλιάθη.

Ἀλίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ineuitabilis, Quem declinare & effugere non est. ὃν οὐκ ἔστι κλίζοι siue ἐκκλίνοι. quamobrem ab Hes. quoque exponitur ἀνέκκλιτος, ἀμετάτρεπτος, ἀχωρέστος, necnon ἀνέλπιστος, Non desinens seu remittens, ex quo intelligitur Vehemens. Hom. Il. ω, ὣς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίαστον ἔθεντο. Iliad. υ, πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔχεσκε. Sic Iliad. ξ, οἱ δ' ὅτε νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίαστον ἔχεσκον. Apud Apollon. Rhod. Argon. lib. 1, νύμφ' ἀλίαστον Schol. exp. πολύ. Ex Eurip. autem φρεῖν ἀλίαστον affertur pro ἀφυκτος: quod actiuè interpretantur v.l. Mens implicita & perplexa.

Ἀλίαστον adiuerbialiter etiam capitur pro Indefinenter, seu Vehementer. Hom. Il. ω, Ἀλχεσ, μνησθ' ἀλίαστον ὀδύνης εὐ σὸν κῆρ θυμόν.

Ἀλιβεώστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui thure accenso honos non est habitus. Vide Ἀβλαβεώστος.

Ἀλίβας, αντος, ὁ, dicitur ὁ νεκρὸς, Mortuus, Defunctus, vtpote ζωπυρὴν λιβάδος ἄμοιρος ὤν, expers vitalis humoris: vnde Homerus θερμοῖς βροτοῖς contraria signif. de vinentibus dixit. Hesych. quoque ἀλίβαντας dici scribit τοὺς νεκροὺς, διὰ τὸ ξηροὶ εἶναι, ἀφῃρημένοι ὑγρασίαν πυκὰ μὴ ἔχειν ἢ λιβάδα. Aliter autem Etymol. Ἀλιβάντας dici ait τοὺς διὰ πενίαν ἀπόφρας, & τοὺς ἐν θαλάσσῃ πεπιεσμένους apud quem etiam nota paroxytonos scribi ἀλιβάντας, quasi εἰς ἅλα βεβάντας.

¶ Ἀλίβας οἶνος apud Callimachum est ὄξος, acetum: ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι, ὅπερ νενεκρωμένος οἶνός ἐστιν, inquit Suid. vt Eustath. quoque πρὸς τὸ μὴ λείβεσθαι ὁ ἀπονδᾶς, quòd libari non soleret. Verba eius apud Etymol. hæc sunt, ἔθνεζεν οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες. ¶ Ἀλίβας dicitur etiam ὁ ὀ ἀσθυ ποταμὸς, forsan eandem ob causam. ¶ Hesychio est præterea βροῦχος. A fluuio autem illo infernali dicta Ἀλιβαντὶς φυλὴ apud Luc. Tribus Stygiana, Moro interpr.

Ἀλιβαπῖ, Hesych. expon. ἀφανίζει. quo signif. & ἀλιβδύει. Foret autem propriè ἀλιβαπτῶ, Mare subire cogo, In mare demergo.

Ἀλίβαπος, Matigradus. Anaxilas apud Athenæum libro 9, τοῖς ὀρεινόμοις ὑμῶν ποιεῖ σὺ λέγραιας ἀλιβάπους, porcos marinos.

Ἀλιβδύω, t.1, c.366, d. Ἀλίβρεκτος, ibid. b
Ἀλίβρομος, ibid. Ἀλίβροος, ibid.

Ἀλίβρωτος, Suidæ ὁ ἅλας ἐσθίων, sal comedens. Scribo autem ἀλίβρωπος pro ἀλίβρωτος, quod habent vulgatæ editiones, ex autoritate vet. codicis. Item A mari exesus: quo significatu & Ἀλιβρὼς affertur ex Lycophr.

Ἀλίβυες, οἱ ζευγνῦται, apud Suidam, populi esse videntur qui ἀμίπποις, id est equis iugatis, seu συνεζευγμένοις τοῦ τραχήλου: non autem ipsi ἄμιπποι, vt v.l. interpretantur.

Ἀλιγείτων, t.1, c.366, c. & 810, d

Ἀλιγθύης, t.1, c.366, c. & 826, h. ob.

Ἀλίδικος, Similis. ὅμοιος. Homer. Iliad. ζ, Ἑκτορέδιον ἀγαπητὸν, ἀλίδικον ἀσίεν καλῷ. Alibi comp. voce ἀναλίγκιος dicit. ¶ Hesych. ἀλίγκιον expon. non solùm ὅμοιον, sed etiam καλὸν, καὶ καθόν.

Ἀλίδης, t.1, c.373, b. Ἀλιδινῆς, t.1, c.366, c

Ἀλιδίως, Hesychio ἱκανῶς, μετρίως, ἀλίς, Satis.

Ἀλιδροφῆ, idem affert pro ἀλουργῆ: quibus affine ἀλιπόρφυρον.

Ἀλίδρομος, t.1, c.366, d

Ἀλιεῦν, apud Hesych. ἀμφιπωλόν. pro quo scribendum potius ἀλιεῖν.

Ἀλιδύω, t.1, c.366, d. Ἀλιεία, t.1, c.372, f
Ἀλιδὼ, ibid. e. Ἀλιβυπικὸς, ibid. g
Ἀλιδύω, ibid. f

Ἀλίζα, Macedonica dialecto ἡ λύκη ἢ δένδρων, Hesych. Vitiligo & scabrities arborũ, nisi fortè scripsit ἡ λύκη, τὸ δένδρον.

Ἀλίζομαι, t.1, c.373, d.

Ἀλίζω, t.1, c.325, c. & 373, d. Ex Athen. lib. 2 affertur etiam pro Versor in mari. ¶ At ἀλίζειν quod Hes. exp. ἀλειφεσθαι, suspectum est.

Ἀλίζωνος, t.1, c.366, d. Ἀλίζωνες autem dicuntur Bithyni, quoniam territorium ipsorum θαλάσσῃ διέζωται & velut cherronesus est, teste Suida. Vide & Steph. & Eustath.

Ἀλίζωτις, genus herbæ marinæ, teste eodem Suida.

Ἀλίη, Ionicè pro ἁλία, eóque tam substantiuo quàm adiectiuo.

Ἀλίημαθον, Hes. dici scribit πρὸς τὰ ἅλα καὶ τὰ ἅμαθον.

Ἀλιήρης, t.1, c.366, e

Ἀλιῆτορες, Suidæ οἱ ἁλιεῖς, piscatores. Legitur in Epigr.

Ἀλιηχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Marisonus.

Ἁλῆς, Spicarum diuisiones in allio. v. l. perperam pro ἄγλιθες.

Ἀλιθὴς, t.2, c.708, d

Ἀλίθιος, Doricè pro ἠλίθιος. Theocr. ἀλιθίλω ὁδὸν ἦλθον.

Ἄλιθος, t.2, c.708, d

Ἀλικάκαβον, dicitur solani quoddam genus, vt Dioscor. docet libro 4, cap. 74, quod sic orditur, ἔστι καὶ ἕτερον φύσχον, ὃ ἴδιον ἀλικάκαβον καλοῦσιν, οἱ δὲ φυσταλίδα. Et cap. sequ. φύσχον ὑπνωτικόν· οἱ δὲ ἀλικάκαβον. Meminit & Plin. libro 21, cap. 31, Quin & alterum genus, quod halicacabon vocant, soporiferum est, atque etiam opio velocius ad mortem: ab aliis morion, ab aliis moly appellatum. Apud Hes. scriptum Ἀλικάκκαβα, quod itidem esse dicit εἶδος πάνυ & τὸν τοῦ λωτοῦ καρπόν.

Ἀλικαθὼν, Neptunus apud Sophronem, teste eodem. At Ἀλικάτης, quod expon. θαλασσομαχεῖς, suspectam habet scripturam.

Ἀλικὶς, ιδος, ἡ, Salsilago. pro quo infrà & ἀλυκὶς.

Ἀλίκλυστος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Qui mari alluitur. Sophocl. πόντου πρόβλημα ἀλίκλυστον. Interdum p ro eo qui circumluitur vel obruitur mari.

Ἀλικὸς, Maritimus. Hesychio enim teste ἀλικοὶ nominantur οἱ τὰ πρὸς θάλασσαν οἰκοῦντες μέρη τῆς Πελοποννήσου. Vide & t.1, c.373, c. At Ἁλίκας, Doricum est pro ἡλίκας.

Ἀλικότης, t.1, c.373, c. Ἀλίκρας, t.1, c.366, e
Ἀλικρέων, ibid. Ἀλικρηπὶς γαῖα, ibid.

Ἀλίκτυπος, Mari seu vndis marinis resonans, Marisonus. vt ἀλιηχὴς suprà. Quo sensu ἀλίκτυπον λίπας in Epigr. & apud Eurip. ἀλίκτυπον κῦμα. Pro piscatore etiam accipi tradunt v.l.

Ἀλικύκη, Hesychio sunt φύλλα μήκωνος μετὰ ὄξους λειαθέντα· item ὑπόπεμμα ἐκ πλειόνων κρεῶν, & forsan ἀλίμυκῶν.

Ἀλικυόδης, t.1, c.373, d. Ἀλιμέδων, t.1, c.366, e
Ἀλιεθρία, t.2, c.703, b. Ἀλίεθρος, ibid.
Ἀλιμθρώπης, ibid. c. Ἀλιμθώπης, ibid.
Ἀλιμιθής, t.1, c.366, f

Ἀλίμυκτος, Sale mistus. hoc est Salsus. Suidæ ἀλίμυκτον est τὸ πεπασμένον, Conspersum seu Aspersum, sale nimirum.

Ἄλιμος, Marinus seu Maritimus. Hesychio enim ἄλιμα sunt θαλάσσια, & Ἄλιμον eidem τὸ θαλασσῶδες θαλάσσῃ γειτόμενον, proximè accedens ad mare. ¶ Ἄλιμος siue Ἄλιμον dicitur etiam quidam θάμνος φρυγικὸς, ex eo quòd ἐν τοῖς θαλασσίοις καὶ φρυγικοῖς φύεται, vt testatur Dioscor. libro 1, cap. 121, vbi masculi. gen. vtitur. Neutrum apud Suidam legitur, quo autore ἄλιμον est itidem βοτάνη δενδροειδὴς τοῦ θάλασσαν. Theophr. quoque neutro gen. ἄλιμον vocat, Hist. plant. libro 4, cap. 20, & De caus. plant. libro 5, cap. 21. Plinius Aureonem seu Auronem Latinè vocari scribit, libro 17, cap. 24. Nec viscum (inquit) prodest, & cytisus, nec auro, quod halimon vocant Græci. Duobus modis scribitur, (inquit Gorr.) modò nudè, mirabili (vt ait Solin.) effectu, quòd admorso eo fames interdiu nulla sentiatur, ab α, priuatiua particula, & λιμὸς: quasi famem arceat: eius enim folia decocta in cibos admittuntur: modò cum aspirationis nota, quoniam maritimum olus sit, & eam ob causam ἅλμυρις à fallugine dicatur Aerio. At Ἁλιμοῖς apud Suidam & Harpocr. est δῆμος τῆς Λεωντίδος φυλῆς, vnde Ἁλιμούσιος.

Ἄλιμος, t.2, c.711, a. Ἀλιμυρήεις, t.1, c.366, f
Ἀλιμυρὴς, ibid. Ἀλινδιόμαι, t.1, c.1127, e
Ἀλινδίθρα, ibid. f. & t.2, c.335, d

Ἀλίδινος, εως, ἡ, Volutatio, apud Hippocr. De diæta. quam dicit τοῦ θερμαίνεσθαι τῇ πάλῃ δίμορφοῦ ἐστῆναι.

Ἀλινδὺς, t.1, c.1127, f. Ἀλινέω, vide in Ἀλίνω.
Ἀλινήκτιος, t.1, c.366, g. Ἀλινηχὴς, ibid. f

Ἀλίνιον, affert Gorraus, pro eo quod vulgo salpetrum vocant.

Ἀλινοῖ, Hesychio ἐπαφρόδιτι. Ἀλινὸν autem, teste eodem, τὸ ἀμωμόν vocant Cretenses.

Ἄλινος, t.2, c.712, e

Ἅλινος, ου, ὁ, q. d. Saleus. id est Qui è sale est, Confectus è sale. apud Herod. ἀλίνων χόνδρων, salis micarum.

Ἀλίντης, Hesychio est ἄμιλλα, certamen.

Ἀλίνω, siue Ἀλινέω, Illino, Inungo. Hes. enim ἀλίνει affert pro ἐπαλείφει: & Ἀλινεῖν pro ἀλείφειν.

Ἀλίξ, Paulo Æginetæ & recentioribus medicis dicitur quæ Latinis Alica, Græcis alio nomine χόνδρος.

Ἀλίξαντος, Suidæ ὁ ὑπὸ τῆς ἁλὸς ξηραινόμενος, afferenti ex Epigramm. Ἀκταίης νῆσος ἀλιξάντοιν χοτέασι. Suprà ἀλέξαντος.

Ἀλιόκαυστος, t.1, c.1454, e. Ἅλιος, aduerb. t.1, c.371, a
Ἅλιος, t.1, c.371, f. & 1454, c. Ἅλιον ὕδωρ Galeno in lex. Hippocr. τὸ ἠθροισμένον ὄμβρον ἀθρόον, collectum ex imbre denso. quo sensu suprà ἀλῆον.

Ἀλιοπορφὴς, t.1, c.366, g. Ἀλιόω, t.1, c.372, a
Ἀλίπαμπα, t.2, c.716, e. Ἀλίπαντα, ibid.
Ἀλιπαρὴς, t.2, c.717, e. Ἀλιπαχεία, ibid. a
Ἀλίπαστος, t.1, c.366, g. Ἀλίπεδον, ibid. h

Ἀλίπεσα, αὐχμηρὰ, v.l. perperam pro ἀλιπαρῆ.

Ἀλίπης, t.2, c.715, b. Ἀλίπτεα, ibid. c

Ἁλίπλαγκτος, t.1, c.367, a. Ἁλιπλανής, ibid. b
Ἁλιπλανία, ibid. Ἁλίπλοος, ibid.
Ἁλίπνοος, ibid. c. Ἁλιπόρφυρος, ibid.
Ἁλιρρόθια, ibid. d. Ἁλιρρόδιον, ibid.
Ἁλίρροθος, ibid. Ἁλίρροος, ibid. c
Ἁλίς, t.1, c.324. g. Ἁλὶς autē, ἰδος, ἡ, Eustathio est ἁλμυρίς. Vide & Ἁλίδες suprà.
Ἁλισθῆς, Hesychio ἰσχυρός, Valida, Robusta.
Ἁλίσθιος, eidem est ἀπάτη, fraus.
Ἁλιστρέω, al. Contamino, Polluo. Verbum vsitatum Græcis Bibliorum interpretibus. vt cap. 20 Ecclesiastis, ἁλισγήσῃ τῇ ψυχῇ αὐτῆς ὧν ἐδίδασαν εἰδωλοποιεῖς. Sic Daniel. cap. 2, ἁλισγηθῇ, Polluatur, Contaminetur. Et Malach. 1, ἡ ἁλισγησα, contaminaui: vbi etiam ἡλισγημένος, pollutus. Suid. verò ἁλισγηθεὶς exp. non solùm σαπηθεὶς, sed etiam ἐσταθεὶς, μισηθεὶς, λυπηθεὶς: vt Hesych. quoque ἁλισγήσῃ affert pro σωεστάσῃ: apud quem legitur & Ἁλίσγοντες, μολύνοντες, μιαίνοντες, à them. ἁλίσω.
Ἁλίσγημα, Contaminatio seu contagio ex cibo vetito. vt Hesych. quoque ἁλισγημάτων expon. τῆς μεταλήψεως τῶν μιαρῶν θυσιῶν, & Suid. τῶν μιασμάτων ὅν μυσαττε τῶν εἰδώλων θυσίας. vt quum aliquis sese idolothytorum esu polluit.
Ἁλισθένειν, Hesychio ἀδυνεῖν, Viribus destitutum & imbecillum esse. Varin. autem ἁλισθένες affert pro ἀδυνατοῦς, πρέμεις. Apud Hippocr. ἁλισθένειν eo sensu legitur, γυναικείων l. 2. Infrà Ἀλυσθένειν.
Ἁλισμίκτος, idem quod ἁλίμικτος suprà, Sale mixtus, Salsus. Hesychio ἡλισμένος.
Ἁλισήρυσον, eidem est ποτήριον ἀθεμιτερές. quale suprà ἄλεισον.
Ἁλίσκομαι, t.1, c.329, e. Ἁλίσκω, t.1, c.328, g
Ἅλισμα, ατος, τὸ, Alisma: plantæ nomen apud Dioscor. l. 3, cap. 169, & Plin. lib. 25, cap. 10.
Ἁλισμὸς, t.1, c.373, e
Ἁλίσπορος, Hesychio τὸ ἁλὶ ἐσπαρμένον χωρίον καὶ ἄλυρον, In quo sal seminatum & sparsum est.
Ἁλιστος, eidem est σοφώτατος, Sapientissimus.
Ἁλιστὸς, t.1, c.373, e
Ἁλίσφα, idem quod ἁλισθίφα & κυλίσφα, Volutabrum, Locus vbi sese volutant equi aut alia animalia.
Ἁλίσφεπτος, t.1, c.367, c. & t.3, c.1080, c
Ἁλισφερὴς, t.1, c.367, e. & t.3, c.1080, g
Ἁλισφία, ας, ἡ, Hesychio τὸ θερμοπότιμον ἀμμώδες χωρίον. pro quo forsan scribendum ἁλίσφα, & intelligendum de loco arenoso ad flumen in quo equi sese volutant quum adaquantur.
Ἁλιταίνομαι, t.2, c.721, b. Ἁλιταίνω, ibid.
Ἁλιταβύλος, t.2, c.719, b. Ἁλιτενὴς, t.1, c.367, f
Ἁλιτέρμων, ibid. g. Ἁλιτόω, t.2, c.721, b
Ἁλιτέω, Pecco, &c. t.2, c.719, b. Ἁλιτέω, Aberro, t.2, c.721, c.
Ἁλιτάω, Vagor, ibid. g
Ἁλίτημα, t.2, c.720, b. Ἁλιτήθυμος, t.2, c.719, f
Ἁλιτήμορος, t.2, c.721, f. Ἁλιτήμων, t.2, c.720, c
Ἁλιτήμωρος, t.2, c.721, f
Ἁλιτήλιος, Peccator, &c. t.2, c.720, d. Ἁλιτήλιος, Erro, &c. c.721, h
Ἁλιτηλούδης, t.2, c.720, g. Ἁλιτηρὸς, ibid. d
Ἁλίτης, Peccator, &c. t.2, c.721, c. Ἁλίτης, Peregrinus, &c. ibid. g
Ἁλιτόβιος, t.2, c.721, g. Ἁλιτόκαρπον, ibid. f
Ἁλίτομαι, Pecco, ἁμαρτάνω, Eust. Apud Homerum frequēs est cum accus. rei vel personæ pro Pecco seu delinquo in. Il. ω, Διὸς σφ' ἁλίτοιμαι ἐφετμάς, peccem in Iouis mandata. Il. τ. ὅτις σφ' ἁλίτηται ὀμόσσας, in ipsos (deos nimirū) deliquerit. Sic Od. η, μέλλω Ἀθηναίοις ἁλίτεσθαι. Et Od. ε, Ἀθηναίῃσι ἁλίτηαι. Sed possunt hi aoristi referri nō tam ad hoc ἁλίτομαι, cuius meminit Eustathius, quàm ad ἁλιταίνω aut ἁλιτέω.
Ἁλιτέμμορος, t.2, c.721, d. & 917, h
Ἁλιτραίνομαι, t.2, c.721, b. Ἁλιτραίνω, ibid.
Ἁλιτροφὴς, t.1, c.367, g. Ἁλιτρεία, t.2, c.721, a
Ἁλιτρείας, ibid. Ἁλίτροφος, ibid. g
Ἁλίτυνος, ibid. a. Ἁλίτυπος, t.1, c.367, h
Ἁλίτυς, t.2, c.720, h. Ἁλίτυσιν, t.2, c.721, a
Ἁλίτυφος, t.1, c.367, h. Ἁλίτυπος, t.1, c.368, a
Ἁλίτυρος, ibid.

Ἁλιφαέων, Hes. affert pro ἁλίων, ἁλιέων. propriè sonat In mari apparentium: à nom. ἁλιφαής.
Ἁλίφθος, Hesychio ὀχθος ὑψηλός: pro quo infrà ὑψόρεος.
Ἁλίφατα, eidem sunt ὀξύτατα seu ἄλδυκα. pro quo suprà rectius ὑψόφατα.
Ἁλιφθερῶσαι, idem affert pro ἀφανίσαι, ἀπολέσαι, quasi Mari perdere. quo sensu suprà ὀξύσαπῆν & ὑψιβόδυον.
Ἁλιφθορὴν ναυτῶν, Nautarum perditio in mari, id est Naufragium, in Epigr.
Ἁλιφθορὸς, t.1, c.368, a
Ἁλιφιλεῖς, Hesychio sunt πλωχοὶ, mendici.
Ἁλίφλοιος, t.1, c.368, a
Ἁλιφροσύνη, ης, ἡ, Hesychio ἡ καὶ φρόνησις, Tantum intellectus & prudentiæ quantum satis est.
Ἁλίχλαινος, t.1, c.368, b
Ἅλμ, Hesychio πόρα, ea forsan ex qua nihil aquæ λείβεται, dura & sicca cautes.
Ἁλίως, Fructrā. Soph. Philoct. ἐγὼ δ' ἐρᾶ σοῦνεκα θήραν τίνει· ὀξὺς ἔχομαι πόνων, ὅτ' ἂν ὧδε πολύστις. id est μάτην, inquit scholiast.
Ἁλκάζειν, Fortiter agere, Pugnare. Etymologo enim ἀλκάζειν est τὸ αἰδοῖοις προσάπτειν τι, afferenti etiam ἀλκάζουσαν pro μαχομένην.
Ἁλκαίμα, ας, ἡ, Cauda leonis: quoniam eam quatiendo sibi animos & robur excitat, vt Homerus quoque docet, quum ait, Οὐρῇ δὲ πλήσσεσκε τὰ καὶ ἰσόμα ὀμφοτέρωθεν Μαστίεται, ἐς δ' αὐτὸν ἐπιθύνει μαχέσασθαι. Apud Suidam, ἀλλ' ὁ μὲν δράκων μεγάθει μέγιστος ὢν, τῷ οὐραίῳ τὸν λέοντα κατηκίζετο· ὁ δὲ λέων, ἠλγήκει, καὶ τῇ ἀλκαίμᾳ πρὸς ἄμυναν διεγείρετο. Muscæ etiam ἀλκαίμαν tribuisse Callimachus dicitur: vbi κίνησιν potius significat quàm οὐραῖον siue κέρκον. Ἀλκαίμαν Eustath. paragogos dici ait τὴν ἀλκὴν, ὅτι λέοντος, vt σελίνωμα pro σελίνη, & similia. At Ἀλκαῖος, nomē proprium cum aliorum tum filii Herculis insigni robore præditi. Æoles exēpto ex diphthongo ι dicunt Ἀλκαῖος.
Ἁλκαιρ, t.1, c.331, b Ἁλκαίρες, vide in Ἀλκμαίρες.
Ἁλκεία, ας, ἡ, Alcea: herba ex sylue strium maluarū genere, apud Dioscor. lib. 3, c. 164, & Plin. lib. 27, cap. 4. Ἁλκεὶν autem, Hesychio ὅπλον ἢ ἀλεξιφάρμακον φυτόν: si tamē ἀλκεὶν scripsit, & non ἀλκῆσον.
Ἁλκέω, t.1, c.331, c. Ἁλκήεις, t.1, c.330, g
Ἁλκή, metaplasmo poetico pro ἀλκὴ: vel etiā à nom. ἁλξ.
Ἁλκιβιάδιος, siue Ἁλκιβίος, f. βοτάνη, dicta anchusæ quædam species, & τὶ ἔχων, ab Alcibio seu Alcibiade quodam qui quum à serpente ictus esset, eo commanducato & plagæ imposito sanatus est, vt tradit schol. Nicandri, sic canentis in Ther. Ἐσθλὼ δ' Ἀλκιβίου ἕχμος ἀθεφεάξεο ῥίζας. Meminit & Dioscor. lib. 4, c. 24 & 27: & Plin. lib. 27, c. 5.
Ἁλκίμα, t.1, c.331, a. Ἁλκίμαχος, ibid. b
Ἁλκιμος, t.1, c.330, h
Ἁλκίφρων, Eustathio ὁ αἰδοῖος καὶ φρόνιμος, qui fortitudinem cum prudentia coniunctam habet. Alioquin est nomen proprium.
Ἁλκμαῖος, Hesychio νεανίσκος. sed scribendum potius ἀκμαῖος.
Ἁλκμανικὸν dictum metrum quoddā, quia πεποιήσατο παρ' Ἀλκμᾶνι, teste Suida. Aristoph. schol. vocat Ἀλκμανικὸν, esseque dicit δακτυλικὸν ἑφθημιμερές.
Ἁλκμαρές, Hesychio est ἄλκιμον. Apud Etymol. verò & in lex. meo vet. paroxytonos scriptū ἀλκμάρες, quod esse dicūt ἀλεξητήριον, & pleonasmum habere τὸ μ. nā ἀλκάρες esse τὸ ἀλθικοῦ τῶν δρακόντων, ἢ ἀπίρατον τῶν βελῶν, Diras imprecationes & incōmoda arcēs, teste Methodio.
Ἁλκτὴρ, t.1, c.331, d. Ἁλκτηρία, ibid. e
Ἁλκτήριον, ibid.
Ἁλκυών, siue Ἁλκυδών, Halcyone seu Halcedo: auis ἀφ' οὗ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν dicta, quod in mari pariat, vt vult Etymologus: nec absurdē. nam & Plut. testatur περὶ ἀλκυόνων λοχείας ἀφορμὰς ἐξαμβίλιν τῶν θαλάσσαν ἐν χειμῶνι σώζειν καὶ συνεκτρέφειν. Qua de re vide & quæ Plin. scribit lib. 10, cap. 32, & Aristot. Hist. anim. lib. 9, cap. 14. Inde Ἀλκυόνειοι siue Ἀλκυονίδες ἡμέραι, dicuntur quatuordecim dies brumali tempore sereni cum maris etiam trāquillitate, quibus nidificat & fœtificat hæc auis. Aristot. Hist. anim. lib. 5, cap. 8. ἡ δὲ ἀλκυὼν πάντα τὰ ὠοτοκεῖ χειμαινούσας· διὸ καὶ καλοῦσται, ὅταν αἰθρίαι γίνωνται αἱ ἡμέραι,

ἀλκυόνειοι ἡμέραι. Et mox, τὰς δὲ μὴ σωθῶσι τοῖς ὀνόμασι τόποις ἐν αἰεὶ συμβαίνει γίνεσθαι ἀλκυονίδας ἡμέρας τὰς ἑπτὰ ἐν ᾧ τῷ Σικελικῷ πελάγει αἰεί. Vnde Plinius lib. 10, capite 32, Fœtificant bruma, qui dies halcyonides vocantur, placido mari per eos & nauigabili, Siculo maximē. Ἀλκυόνειον, siue Ἀλκυόνιον, dicitur etiam Spuma maris concreta, admistis sordibus tenuissimis, quòd ex eo mari innatante nidos fingunt & construunt halcedones, vt Gorr. tradit, quem consule de quinque eius generibus. Vide Diosc. quoq; lib. 5, cap. 136, & Plinium lib. 32, cap. 8, vbi inter alia hæc scribit, Fit in mari & halcyoneum appellatum, ex nidis (vt aliqui existimant) halcyonū & ceycum: vt alii, è sordibus spumarum crassescētibus: alii è limo vel quadam maris lanugine. Hesychio autē Ἀλκυόνιον est herba quædā. Rursum Ἀλκυονίς, diminutiua voce dicitur ἡ ἀλκυών, vt Etymolog. tradit. Alioquin Ἀλκυὼν est etiam nomen proprium fœminæ apud Athenæum, vt Ἀλκυὼν apud Homerum, sic canentem Il. ι, Ἀλκυόνλιν καὶ ἐέσσκον ἔπω μιν, σωῶεκ' ἄρ αὐτῆς Μήτηρ ἀλκυόνος πολυπενθέος οἴτον ἔχουσα Κλαῖ' ὅτε μιν ἑκαέργος ἀθήρασε φοῖβος Ἀπόλλων. Sed notandum est, quod ad spiritum attinet, non vbique aspirata hæc reperiri, secundum etymon suprà allatum, sed alicubi tenui spiritu notata, & quidem crebrius ferè.
Ἅλκω, t.1, c.331, c
Ἀλλά, coniunctio, Sed, t.1, c.334, e. Ἀλλά, At, Arqui, ibid. g.
Ἀλλά, Atenim, t.1, c.335, a. Ἀλλά, Imò verò, ibid. Ἀλλά, An, Vtrum, ibid. Ἀλλά, Quamobrem, ibid. b. Ἀλλά, Nempe, ibid. c. Ἀλλά, Tamen, Quanquam, ibid. d.
Ἀλλά, aduerb. adhort. ibid. Ἀλλά, pro δή, ibid. g, Ἀλλά, pro δή, seq. δέ, ibidem. Ἀλλά, vacat, ibid. h
Ἀλλά γέ, t.1, c.336, c Ἀλλά γε, t.1, c.337, a
Ἀλλά δή pro ἀλλά γέ, t.1, c.336, c
Ἀλλά δή καί, ibid. c. Ἀλλά καί, ibid. a
Ἀλλά μήν τοι, ibid. h. Ἀλλά μή, t.1, c.337, h
Ἀλλά μέν, t.1, c.336, e. Ἀλλά μέν οὐδέ, ibid. h
Ἀλλά γὴ Δία, t.1, c.337, c. Ἀλλά τοι, t.1, c.336, e
Ἀλλ' ἄρα, t.1, c.338, a. Ἀλλ' εἴθε, t.1, c.337, g
Ἀλλ' ἤ, ibid. d. Ἀλλ' ἤ, ibid. g
Ἀλλ' ὅμως, ibid. c. Ἀλλ' ἔτι, ibid. h
Ἀλλ' οὐ, & Ἀλλ' οὐκ, & Ἀλλ' οὐδέ, t.1, c.338, b. & t.2, c.1535, c
Ἀλλ' οὐ γάρ, t.1, c.336, d.
Ἀλλ' οὐ γε, t.1, c.337, a. Ἀλλαγή, t.1, c.346, d
Ἄλλαγμα, ibid. f. Ἀλλακτικὸς, ibid.
Ἀλλακτὴς, ibid. g
Ἀλλακὸς, Tutus. Idem Laconibus quod ἀσφαλής. Hes.
Ἀλλαντη, Vrbs Macedoniæ, necnon Arcadiæ. Theopompus Philipp. 1, Ἀλλάντου appellauit. Nomen ἐθνικὸν est Ἀλλάντος, ea forma qua dicitur Κυκλώιος, Steph.
Ἀλλαντοποιέω, t.1, c.338, c. Ἀλλαντοποιὸς, ibid.
Ἀλλαντοπωλέω, ibid. Ἀλλαντοπώλης, ibid.
Ἀλλαξ, t.1, c.346, g. Ἀλλαξις, ibid. f
Ἀλλαὶ, t.1, c.338, c. Ἀλλαΐδομαι, t.1, c.345, e
Ἀλλαΐδω, ibid. d. Ἀλλαχῆ, t.1, c.344, a
Ἀλλαχόθεν, t.1, c.343, h. Ἀλλαχόθι, ibid.
Ἀλλαχόσε, ibid. Ἀλλαχοῦ, t.1, c.344, a
Ἀλλεπαλληλία, t.1, c.363, a. Ἀλλεπάλληλος, ibid.
Ἄλλη, t.1, c.343, a. Ἀλληγορέομαι, t.1, c.344, g
Ἀλληγορέω, ibid. f. Ἀλληγόρημα, ibid. g
Ἀλληγορητὴς, ibid. h. Ἀλληγορία, ibid.
Ἀλληγορικὸς, t.1, c. 5, a. Ἄλληλα, t.1, c.369, c
Ἀλλήλας, t.1, c.360, f. Ἀλληλέγγυοι, t.1, c.361, d
Ἀλληλέγγυοι, ibid. d. Ἀλληλέγγυος, t.1, c.883, c
Ἀλληλεγγύως, t.1, c.361, d. Ἀλληλίζειν, t.1, c.365, c
Ἀλληλοεξαφία, t.1, c.361, e. Ἀλληλοκτονεῖν, ibid.
Ἀλλήλου, t.1, c.360, e. Ἀλληλομαχεῖν, t.1, c.361, f
Ἀλληλομαχία, ibid. g. Ἀλληλοτιμεῖν, ibid.
Ἀλληλοπομπὸς, ibid. Ἀλληλοτυπέω, ibid. h
Ἀλληλοτυπία, t.1, c.362, a. Ἀλλήλοις, t.1, c.360, e
Ἀλλήλουχέω, t.1, c.362, a. Ἀλληλουχία, ibid. c
Ἀλληλοῦχος, ibid. b. Ἀλληλουχοῦμαι, ibid.
Ἀλληλοφαγέω, ibid. d. Ἀλληλοφαγία, ibid.
Ἀλληλοφόρος, ibid.
Ἀλληλοφθορεῖν, t.1, c.362, c. & t. 4, c.140, c
Ἀλληλοφθορία, ibid. Ἀλληλοφονία, t.1, c.362, e.
Ἀλληλοφονοι, ibid. Ἀλληλοφυεῖς, ibid.

Ἀλλήλων, t.1, c.360, e Ἀλλίω, aduerb. t.1, c.343, e
Ἀλλιωάλλω, à Suida exponitur ὡς ἔτυχεν, quod loquendi genus exponitur tomi 3, col. 1440, e
Ἀλλογεῖν, Non agnoscere. μὴ ὁμογενοῦσθαι. Ita Hesych. sed fortasse ἀλλογοεῖν scriptum ab eo fuit.
Ἀλλοθρὴς, t.1, c.833, g. Ἀλλόγλωσσος, t.1, c.855, e
Ἀλλογοεῖν, apud Hippocr. Desipiens, Delirans. ὁ οἷον ἄλλα γινώσκων παρὰ τὰ ὄντα. Ita Galen. in lex. Hipp. qui addit etiam, ἀλλοφρονήσας ita dictum ab eo fuisse.
Ἀλλογνώσας, t.1, c.1835, a. Ἀλλόγνωτος, t.1, c.1834, e
Ἀλλοδαπὸς, t.1, c.1871. Ἀλλόδημα, Calceamentum. ὑπόδημα, Hes.
Ἀλλοδοξέω, t.1, c.1034, c.
Ἀλλοδοξία, ibid. d. Ἀλλοεθνὴς, t.1, c.1100, f
Ἀλλοειδὴς, t.1, c.1105, g. Ἄλλοθεν, t.1, c.343, g
Ἄλλοθι, ibid f. Ἀλλοθροος, t.1, c.1579, a
Ἀλλοπία, t.2, c.1243, f
Ἀλλοιοθετοῦ, Varie posita, Diuersè posita, Variam posituram habentia. In v. l. Aliter posita.
Ἀλλοιόμαι, t.1, c.358, d. Ἀλλοῖος, ibid. b
Ἀλλοιότρος, ibid. c. Ἀλλοιότης, ibid. d
Ἀλλοιοῦσπέω, t.3, c.1638, a. Ἀλλοιοῦσπος, ibid.
Ἀλλοιόω, t.1, c.358, d. Ἀλοίωσις, ibid. e
Ἀλλοιωπὸς, ibid. f. Ἀλλοιωνὸς, ibid.
Ἄλλοκα, t.1, c.344, e. Ἀλλόκοπος, t.3, c.1536, c
Ἀλλομαι, t.1, c.338, f. & t.4, c.575, e. obiter.
Ἄλλομος, Cæcus. τυφλὸς ab Hesychio exponitur, apud quē scriptum est ἀλόμμος. idque non eo in loco quem series alphabetica poscit: vnde suspectum redditur.
Ἀλλοπροσάλλος, t.1, c.342, b. Ἄλλος, t.1, c.340, g
Ἄλλος τις, vel ἀλλός τις, t.1, c.341, g
Ἄλλοσε, t.1, c.343, g. Ἄλλοτε, t.1, c.344, b Ἄλλοτε, t.1, c.341, g.
Ἀλλοτεροεπισκοπος, t.1, c.359, f. & t.3, c.827, b
Ἀλλοτριονομέω, t.1, c.359, f. Ἀλλοτριόομαι, t.1, c.360, a
Ἀλλοτριοπροσαγόρευτος, t.1, c.359, g. Ἀλλοτριοπροσαγορία, ibid.
Ἀλλοτριοπροσκυνοῦντα, ibid. Ἀλλόφαρμος, t.1, c.358, h
Ἀλλοτριοσπὴς, t.1, c.359, d. Ἀλλοτριοφαγέω, ibid. h
Ἀλλοτριοφάγος, ibid. Ἀλλοτριοφθονέω, t.1, c.360, a
Ἀλλοτριόω, ibid. a. Ἀλλοτριόωσις, ibid. b
Ἀλλοτριώπτατος, t.1, c.359, b. Ἀλλοῦσπέω, t.3, c.1617, d
Ἀλλοφαίζω, t.4, c.53, c. Ἀλλοφαωνὴς, t.4, c.16, d
Ἀλλόφασις, t.4, c.53, f
Ἀλλοφώσω, ibidem, e, & c.62, h. obiter.
Ἄλλοφατος, Ab alio interfectus. Eadem forma dicitur qua ἀνήφατος. quod vide in Ἄρης. Hesychio autem ἀλλοφάτοις εἴτ' ἄλλου πεφασμένοις ἢ ἀνηρημένοις.
Ἀλλοφέρμενες, Alibi nutriti seu educati, ἀλλαχοῦ τραφέντες, Hesych.
Ἀλλοσυζοῦν, vide Ἀλόφυζον. Ἀλλοφρονέω, t.4, c.214, f
Ἀλλοφυλαμὸς, t.4, c.246, b.
Ἀλλόφυλος, t.4, c.243, a. & 245, f
Ἀλλόφωνος, t.4, c.302, e. Ἀλλοχρόεω, t.4, c.630, g
Ἀλλόχρως, t.4, c.615, b. Ἀλλυδὶς, t.1, c.343, e
Ἀλλύτη & Ἀλλυτάρχη, vide infrà in Ἀλύτη.
Ἄλλυτος, t.2, c.750, d. Ἀλλύω, t.2, c.751, c
Ἄλλως, t.1, c.342, c. Ἄλλως τε καί, ibid. f
Ἅλμα, t.1, c.338, h. Ἁλμαία, t.1, c.374, f
Ἁλμαὶ, ibidem, d
Ἁλματῆραι, Maritima loca, παρὰ θαλάσσια χωρία, Hes.
Ἁλμὸς, pro Ἀλόμμος, per syncopen. Extat apud Hesych.
Ἁλμύομαι, t.1, c.374, f. Ἁλμύωσις, ibid. g
Ἁλμυτὴς, ibid. Ἁλμυόω, ibid. f
Ἅλμη, t.1, c.373, f. Ἁλμωείζω, t.1, c.375, d
Ἁλμωεὶς, ibid. Ἁλμυρὸς, t.1, c.374, h
Ἁλμυρωδὴς, t.1, c.375, c. Ἁλμώδης, t.1, c.374, e
Ἅλς, in genitiuo ἁλὸς, t.1, c.330, d
Ἁλίς, t.1, c.331, d. Ἁλοάω, t.1, c.326, h
Ἅλοσος, ου, ὁ & ἡ, Non habens λοβόν. vt ἅλοβον ἧπαρ τὸ ἱερεῖον, Hepar victimæ non habens λοβόν. Vide Λοβός.
Ἅλοια, τὰ, t.2, c.629 e. Ἁλοιόομαι, t.2, c.630, d
Ἁλογθόομαι, ibid. f. Ἁλοιέω, ibid. c
Ἁλοιία, Irrationabilitas, &c. t.2, c.629, g. Ἁλοιία, Contemptus, &c. t.2, c.630, b
Ἁλοιζόομαι, t.2, c.646, g. Ἁλοιζω, ibid.
Ἁλοιεον, τὸ, t.2, c.630, c. Ἁλοιεῖ t.2, c.646, g
Ἁλοιεῖα, ibid. Ἁλοιωτὸς, ibid. e

Ἀλογίστως, ibidem, f

Ἄλογος, Rationis expers, &c. t. 2, c. 619, b. Ἄλογος, Facultatis dicendi expers, &c. ibidem, e.

Ἀλόγως, Sine ratione, &c. ibidem, f. Ἀλόγως, Cum silentio, &c. ibidem, g

Ἀλοεύς, έως, ὁ, Triturator. in v. l.

Ἀλόη, ης, ἡ, Aloe. Herba foliis scillæ similibus, pinguibus, crassis, modicè latis, rotundis & retrorsus repandis. Illa vtrinque sunt ex obliquo spinosa, & longioribus interuallis striata, breuia, curta, atque in spinulas retusas truncásque desinunt. Caulem habet non dissimilem anthericio, in quo flos albus & semen asphodelo simile. Succum fundit qui eodem cum planta sua nomine ἀλόη appellatur: vnum arenosum, qui purissimi fæx est, & ab officinis caballinum dicitur, fortè quia veterinariis medicamentis conuenit: alterum verò lecinoris modo coactum, quem succotrinum illæ appellant. Gorr.

Ἀλόη Γαλλική à quibusdam dicitur ἡ ῥωπανή. vt habetur apud Dioscoridem, fortasse propter radicis amaritudinem, propter quam etiam Ἀλοῖης ab aliis vocata est. Gorr.

Ἀλοηδάλεον, Medicina ad ventrem soluendum, aloem habens: nec eam quidem solam, sed pluribus aliis medicamentis admistam. Est autem hoc nomen à recentioribus medicis vsurpatum. Gorr.

Ἀλοητής, t. 1, c. 327, d. Ἀλόθεν, t. 1, c. 365, h

Ἀλοιάω, t. 1, c. 327, g

Ἀλοιδόρητος, ου, ὁ & ἡ, Qui talis est vt conuitio seu conuitiis affici non possit, Conuitiis non obnoxius.

Ἀλοιητήρ, t. 1, c. 327, g. Ἀλοίμαπα, t. 1, c. 317, b

Ἀλοιμός, ibid.

Ἀλοιταί, Scorta publica, in v. l. Apud Hesych. tamen κοιναὶ ἁμαρτωλαί, πόρναι, non autem κοιναὶ πόρναι. Apud Etym. autem legitur Ἀλοῖται, κοιναὶ ἁμαρτίαι καὶ αἰσχύναι. Et subiungitur καὶ Ἀλοιτοδύειν. cui videtur itidem voluisse significationem τῶν ἁμαρτάνειν tribuere. Vt autem Ἀλοιταὶ exp. πόρναι, sic Ἀλοιτὰς, πόρνος, Puer meritorius.

Ἀλοῖτης, vide paulo antè in Ἀλόη Γαλλική.

Ἀλοιτός, t. 2, c. 720, a.

Ἀλοιφεύς, t. 1, c. 317, c. Ἀλοιφή, ibid.

Ἄλοκας, Sulci, αὔλακας. Vide Ἄλοξ.

Ἀλοκιζω, t. 1, c. 623, g. Ἄλοξ, ibidem.

Ἀλόπεδον, t. 3, c. 114, c

Ἄλοπης, t. 2, c. 1582, f

Ἀλοπεύω, Inuestigo, αἰχνεύω. Hesych.

Ἀλόπη, Ciuitas apud Argos, & fons apud Eleusinem, qui φιλότης vocabatur. Hes.

Ἀλοπήγια, apud Strab. Salinæ, Loca in quibus sal concrescit. Et Plut. in Rom. ἀλοπήγιον τῆς θαλάσσης ποταμὸν ἐκπίπτει. Affertur & singul. Ἀλοπήγιον, sed absque exemplo.

Ἀλοπηρός, οῦ, ὁ, Qui in salinis salem efficit concrescere, & cogit in glebam, quas micas à vulgo appellari tradit Plinius. vna voce Salarius. Sic enim vocatur nõ solùm salgamarius, vel salsamentarius: sed etiam qui salem conficit. Ita v. l. Legitur apud Nicandrum in Alexiph. Πολλάκι δ' ἢ ἅλα πικὴν ὁμιλαδὸν, ἢ ἁλὸς ἄχλυν Ἐμπάσῃς, πλώ τ' αἰὲν ἀνὴρ ἁλοπηρὸς ἀγείρει.

Ἀλόπηξα δένδρα, t. 2, c. 680, c. Ἄλοπος, t. 2, c. 679, h

Ἀλορόα, Aruum, Agricolatio maritima. v. l. ex Hesychio.

Ἀλοσύχη, t. 1, c. 365, h. Ἀλοσύδνη, t. 1, c. 366, a

Ἀλοσύνη, Dementia. ἀφροσύνη. Nam apud Nicãd. in Ther. ἀλοσύνη schol. exponit ἀφροσύνη. At Hesychio Ἀλοσυνία est ἡδονή, id est voluptas.

Ἀλόστριψ, t. 3, c. 1330, d. vnde accus. ἀλόστρεβα.

Ἄλουα, Horti. κῆποι, Hesych. Habet autem apud eum ἄλουα editio Aldina, altera, ἄλονα.

Ἀλούδιος, t. 1, c. 320, c. Ἀλουργής, t. 1, c. 368, e

Ἀλουργίς, ibid. f. Ἀλουργοπώλης, ibid. g

Ἀλουργοπωλική, ibid. Ἀλουργοπώλιον, ibid.

Ἀλουρός, ibid. b. Ἀλουργοειδής, ibid. g

Ἀλοῦς, t. 1, c. 329, a. Ἀλουσία, t. 2, c. 713, e

Ἀλουτέω, ῶ, ibid. f.

Ἀλουτάω, apud Poll. idem esse putatur quod Ἀλουτέω, Illotus sum, sed vide & quæ in Ἀλουσία annotami.

Ἄλουτος, t. 2, c. 723, f.

Ἀλοφάλω, Suidæ σκιρτῶ, πηδῶ, sed scribẽdum gemino λ.

Ἄλοφος, t. 2, c. 727, a

Ἀλόφυζον, Consilii inopes erant, Anxio animo erant, In angustias adducti erant, ἐν ἀμηχανίᾳ ἦσαν, vt exponit Hesychius. apud quem legitur quidem ἀλλόφυζον cum duplici λ, sed eo in loco qui vnicum posceit, sequendo seriem alphabeticam. Ponitur enim inter ἀλουσία & ἀλόχθυτον.

Ἀλόχευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Partu non editus, Ingenitus. ἀγένητος, Suidæ & Hesych. vt οὐδὲ ἀσπόρου, οὐδὲ ἀλοχεύτου παρελθόντα, apud Suidam.

Ἄλοχος, sterilis, &c. t. 2, c. 732, g

Ἀλοᾶ, Hesychio πλανᾶ, Seduco & in errorem impello: ἀπατῶ. At ἀλόω, thema inusitatum est, vnde ἄλωμι sua tempora mutuatur, nimirum præt. ὕλωκα seu ἑάλωκα, & quæ inde deriuantur.

Ἄλς, t. 1, c. 365, c

Ἀλσία, Hesych. πορεία, profectio. pro quo suprà ἀλία.

Ἀλσηΐδες, t. 1, c. 376, b. Ἀλσί, ab ἅλς, t. 1, c. 365, d

Ἀλσίνη, t. 1, c. 376, b. Ἅλσος, & Ἄλσος, t. 1, c. 339, a

Ἀλσοκομικοί, t. 1, c. 376, a. Ἀλσπόμορος, ibid.

Ἄλσος, t. 1, c. 375, g. Ἀλσώδης, t. 1, c. 376, a.

Ἀλτεῖ, Hesychio ἀπορεῖ, Indiget.

Ἁλτηρεία, eidem ἁφὴ τῆς χειρός, tactus manus.

Ἅλτηρες, οἱ, Halteres: instrumenta quædam exercitii gymnastici, massæ nimirum lapideæ vel metallicæ ansa vel manubrio addito quo commodè leuari possint ab athletis, vnde & ἁλτῆρες dicũtur. Ita nonnulli, qui similes has massas fuisse dicunt iis quibus hodie in examinandis põderibus vtuntur: nec assentiũtur Budæo qui in Pand. dixerat ἅλτηρας esse pilas siue massulas plumbeas, quibus vtraque manu se librabant qui certabant halmate, id est saltu, vt certius assilirẽt. Necenim halteribus vsos fuisse saltatores aiunt, vtpote ad saltum inepti ssimis, sed alteribus adiutos saliisse. Patet hoc ex Galeno, qui lib. 1 De sanit. tuenda ait, ὅτιοι μὴν καθαρότητος ἁλτῆρας ἐν τῇ χειρὶ φέρουσιν, διεγείρωσι τὰς ἀναπλέως ὀργυιὰ εἶναι ὑπὲρ μέσου ἱστάντες ὠθοῦσι, καὶ παρομοιοῦσι τοῖς κυβιστῶσι, τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ, τὸν ὑπὲρ τῆς ἀριστερᾶς, τῇ δὲ ἀριστερᾷ, τὸν ὑπὲρ τῆς δεξιᾶς· καὶ αὖθις ἑκάτερον εἰς τὸν οἰκεῖον καταπηγνύμενοι χώραν, καὶ ὅλον τοιοῦσιν ἑφεξῆς πολλάκις ἀπερειδόντες τῇ βάσει. Idem Gal. l. 5, inter gymnastica instrumẽta recenset halteres istos, quibus supernæ partes exercẽtur: itidémq; Paul. Ægin. l. 4, c. 1, ἢ γυμναζέσθαι (inquiẽs) πτωκίλως, τὰ μὲν ἀφαλλόμενος, τὰ δὲ πλέον ἁλτῆρσί τε καὶ κορύνῃ χρώμενος. (Sic enim reponendũ) Artemidorus ἁλτῆρας cõperitur nominasse. legimus enim apud eum lib. 1, ἁλτῆρες, ἢ τὰ ἴδια ὅπλα τοῦ γυμνάσια. ἔστι δὲ τὰ ὅλοῦτα γυμάσιον οὐδὲν ἄλλο ἢ τοξικὴ χειρών. Meminerunt & Latini horum halterum. Martial. Quid pereunt stulto fortes halterie Exercet melius vinea fossa viros. Et rursum, Halteres agili rotat lacerto. Iuuenalis massam vocat, Et lassata manu (inquit) ceciderunt brachia massa. Etymologus ἁλτῆρας fuisse dicit καταπεκόβαεμά τι ᾧ κέχρηνται οἱ σωμασκούμενοι ἐν τοῖς γυμασίοις, denominatum τοῦ τὸ ἅλλεσθαι, quoniam βαστάζοντες αὐτὰ καὶ τοῦτο φέροντες ἥλλοντο ἐν τῷ γυμνασίῳ. Philonem tamen in libro De lingua Latina dici ἁλτῆρας velle pro ἀρτῆρας κ' ὄπτῆν. Ἅλπηκὸς, t. 1, c. 339, b

Ἅλπη, t. 1, c. 338, g. Vide & inter Anomala.

Ἅλπυ, Hesychio πολὺ, ἐλαφρόν, Multum, Agile & leue.

Ἅλπις, & Ἅλπος, eidem est μισθός, Merces.

Ἀλυβαίζω, Alo. τρέφω. v. l.

Ἀλυγή, idem quod ἀλυσμὸς, vt testatur Galenus in Lex. Hippocr. Infrà Ἀλυχὴ pro eodem.

Ἄλυγρος, Hesychio αἶδυ μάστιγος: à λύγος significante μάστιξ.

Ἀλύδαιμος, Suidæ ὁ κακὸς αἴσιμος, malus ventus.

Ἀλύδιμος, eidem est ἡ οἰκουρὸς, Domus custos. Hesychius autem ἀλύδιμον apud Sophronem esse dicit πικρόν.

Ἀλυδαίνειν, eidẽ Hesychio est ἀλύειν, ἀπορεῖν, Animo esse perplexo & dubio quid agendum sit. ἀπὸ τοῦ πολὺ λύειν μὴ δυνάσκειν, inquit. Addit tamen, significare interdum etiam χαίρειν καὶ εὐφραίνεσθαι, Gaudere & lætitia perfundi.

Ἀλυέσκω, Ionicè pro ἀλύω: vnde imperf. ἀλύεσκον.

Ἄλυζον, Hesych. affert pro ἄλυπον.

Ἀλύζω, idem cum ἀλυδαίνω & ἀλύω, vt Galen. in Lex. Hippocr. ἀλύζει exp. ἀπορεῖ, ῥιπάζεται, Animo est perplexo, Modò huc modò illuc se iactat. additque, futur. quoque ἀλύξειν eandem habere significationem. Attamen codices quidam ἀλυκπεῖ habent pro isto ἀλύζει.

Ἀλύη, ης, ἡ, Lignum cui infigitur stiua. Poll. lib. 2, οὗ δὲ ἐμπήγνυται ἡ ἐχέτλη, ἀλύη.

Ἀλύω, t. 1, c. 311, b

Ἀλύκη, oxytonως & aspiratè, Hesychio est ἡ θάλασσα: ἁλὸν autem & paroxytonon, ἡ λύκως μὴ ἔχουσα. quod de ἀλυκὸς quoque & ἄλυκος dici potest. At Ἀλύκη pro Anxietas, Pandiculatio, nescio vnde afferant v. l. Potius enim ἄλις ea signif. diceretur aut ἀλυχή.

Ἀλυκίς, t. 1, c. 373, c

Ἀλυκός, Salsus, t. 1, c. 373, b. Ἄλυκος autem, Lupis carens, vt ex Hesych. docui paulo antè in Ἀλύκη.

Ἀλυκώπης, t. 1, c. 373, c

Ἀλυκρός, Tepidus. Suid. enim affert ῥῶπα ἡ ἀλυκρά, pro χλιαρά. Hesychius verò ἀλυκρὸν exponit non modò χλιαρὸν, θερμὸν, sed etiam ψυχρὸν, necnon ἀλμυρόν. Sed in hac posteriore significatione aspirandum potius esset.

Ἀλυκτάζω, t. 2, c. 761, d. Ἀλυκτάνω, ibid. e

Ἀλυκτέω, ibid. Ἀλύκτημα, ibid. f

Ἀλύκτημα, ibid.

Ἀλυκτοπέδη, ibid. b. Suprà ἀλικοπέδη scriptum habuimus per η.

Ἄλυκτος, t. 2, c. 761, a

Ἀλυκτοσύνη, Hesychio ἀκοσμία: forsan ea propriè qua ῥιπάζοντα οἱ ἀλυκτοῦντες. Vide & t. 1, c. 761, c

Ἀλυκτόφν, Hesychio ἀδιείνοῦ, Serenum.

Ἀλυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἀλυκός, vel Plenus humore ἀλυκοῦ. apud Hippocr.

Ἀλύμαντος, t. 2, c. 738, g. Ἀλυξίς, t. 1, c. 322, g

Ἀλύσιτος, t. 2, c. 741, b. Ἀλυσιτέλεια, ibidem.

Ἀλυσία, t. 2, c. 739, h. Ἀλυσιτελὲς, ibid. g

Ἄλυσιν, τὸ, subst. ant. ibid. f. Ἄλυσις, ibid. e

Ἀλυσόπεπλα, ibid. h. Ἀλύσσω, ibidem.

Ἀλυσσός, t. 2, c. 742, c Ἄλυσος, ibid.

Ἄλυς, t. 1, c. 311, c. Ἀλυσταίνω, ibid. f

Ἀλυσθένειν, Hesychio est ἀσθενεῖν, ἀπίδυπν, Viribus esse destitutum, Dolore affici. quo sensu suprà ἀλιθένειν habuimus, & modò ex Eust. ἀλυσθαίνειν, & paulo pòst ἀλυσαίνειν. Nicand. Ther. v. 427, Εἴ δὲ νόον πεδίωσιν ἀλυσθαίνοντος αὐίαις. id est ἀδημονοῦντος καὶ ἐν ἄλυϊ τυγχάνοντος, inquit schol.

Ἀλυσθαίνω, idem. Callim. hymno in Delum. Εἶπε δ' ἀλυσθαίνουσα, Τίμωτέρα κοῦρε διάκεις; Dolens. schol. verò exponit ἀδημαίνουσα, πνιγιοῦσα. Anhelãs seu Suspirans.

Ἀλυσίδετος, Hesychio ἁλύσει δεδεμένος, Catena ligatus.

Ἀλυσίδιον, ου, τὸ, Catenula. apud Suid. & Philonem.

Ἀλυσιδωτὸς, Catenatus, seu Hamatus. vt ἀλυσιδωτὸν ἔργον, Exodi 28: & ἀλυσιδωτὸς θώραξ, Thorax hamatus, Lorica conserta hamis, 1 Reg. 17. Sic Athen. ἐν θωρακίῳ ἀλυσιδωτὸς καθοπλισμὸν ἔχοντες. Vide & t. 1, c. 1737, d.

Ἀλύσιον, ου, τὸ, idem quod ἀλυσίδιον paulo antè, id est Catenula seu Catella: & propriè ea quæ ex auro circundatur collo. quamobrem ab Hesychio exponitur τὸ περὶ τὸν τράχηλον πλόκιον. Itidémque Suidas esse ait πλοκίου ῥῦσος περὶ τὸν τράχηλον, afferens ex Menandro, Περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιόν τί σοι δόσω.

Ἅλυσις, εως, ἡ, Catena: primitiuum præcedẽtium quatuor vocum, deriuatum à verbo λύω, quoniam ἅλυσις fit, vt tradit Etymologus. Luc. De conscrib. hist. ἀλύσεως δίκην σωιηρμοσμένων ὡς μὴ διακεκόψθαι. Thuc. lib. 2, ἀρίεσαν δ' δεκὸν χαλαραῖς τῆς ἀλύσεσι. Plutarchus de legatis Darii, ὃν τῆς χερσὶν ἀλύσεις ἔχοντες καὶ δεσμὰ κ' τῆν αἰχμαλώτων. Sic Chrysost. de Paulo captiuo, φορᾶν ἅλυσιν. ‖ Interdũ est verbale ab ἀλύω, veluti quum Gal. in lex. Hippocr. dicit ἀλυσμὸν esse ἅλυσιν πνα καὶ ὀπτρέλον. Notandũ verò quosdam in hac posteriore signif. ψιλοῦσι τὸ Ἅλυσις, in præcedente δασύνουσι, vt Eust. quoque δασύνεσθαι ait licet τοῦ τὸ ἄλυπον nominatum. Sed exemplaria non vbique consentiunt. alicubi enim tenui, alicubi aspero spiritu notatum reperitur.

Ἀλυσιπλὴς, t. 3, c. 1385, f. Ἀλυσιπλῶς, ibidem.

Ἀλυσκάζω, t. 1, c. 322, h.

Ἀλύσκω, t. 1, c. 311, f. obiter. & 322, e

Ἀλυσμός, t. 1, c. 311, c

Ἀλυσμώδης, dicitur is qui est in ἀλυσμῷ, ὁ ἀλύων, Hippocr.

Ἀλυσπαθείη, Hesych. affert pro κακοπαθείᾳ, Ærumna, Molestia.

Ἄλυσσον, t. 2, c. 743, c. Ἀλύσσω, t. 1, c. 311, e

Ἀλυσσάζουσα, Hes. affert pro ἀλύουσα.

Ἀλυσαίνω, t. 1, c. 311, f

Ἀλυσᾶται, Hes. affert pro θαρρεῖν, obseruat.

Ἀλύσπιον, eidem est δεινόν, ἄλυπον: item χλιαρόν. in qua posteriore signif. suprà habuimus ἀλυκρόν.

Ἄλυσον, eidem est προῦλιον.

Ἀλύται, Lictores: quorũ præfectus ἀλυπάρχης nominatur. Etymol. ἀλυπάρχω dictum fuisse scribit παρὰ τὴν τῆς ἐν πολέμῳ πάλαι ὑφῶν ἀλυσμίας ἀρχόντα. Eleos enim ἀλύπας nominare quos alii Graeci ῥαβδοφόρους siue μαστιγοφόρους appellant, & ἀλυπάρχω eum qui ὑῶν ἀρχά. Sed Hedylum ait duplici λ scribere Ἀλλύπας.

Ἄλυπος, t. 2, c. 750, d

Ἀλυχή, Fastidium & molestia animi cum crebra oscitatione. Hes. enim ὀμίχλη esse dicit ἄσιν & χάσμησιν. Idem Ἀλυχά, (Doricè pro ἀλυχή) est itidem ἀδημονία, κηδία. Suprà pro eodem habuimus Ἀλυχὴ ex Galeno.

Ἀλύω, t. 1, c. 310, b. Ἀλύων, t. 1, c. 1601, d. ob.

Ἅλφα, t. 1, c. 376, b. ob. Ἀλφαδίω, t. 1, c. 376, e

Ἀλφάδιον, Hesychio ἐχθρόν, Inimicum.

Ἀλφάζω, t. 1, c. 376, e. Ἀλφαίνω, ibid. d

Ἀλφαισις, ibid. Ἀλφαίω, ibid.

Ἀλφαίνω, ibid. c. Ἀλφεσίβιος, t. 1, c. 377, b

Ἀλφεσίοιαι, ibid. a. Ἀλφεσίβοιος, ibid. b

Ἀλφέω, t. 1, c. 376, e. Ἀλφή, ibid. g

Ἀλφηνὴς, ibid. f. Ἀλφί, t. 1, c. 377, g

Ἀλφιπαμοιδὸς, ibid. Ἀλφιτίον, ibid.

Ἀλφιτὴς, ibid. Ἀλφιτόμαντις, ibid. h

Ἄλφιτον, ibid. b. & 1815, a. ob. Ἀλφιτοπολία, t. 1, c. 378, a

Ἀλφιτοπώλις, ibid. Ἀλφιτοπώλης, ibid. b

Ἀλφιτόπωλις, ibid. Ἀλφιτοπτίω, ibid.

Ἀλφιτοσκόπαι, t. 1, c. 377, h. Ἀλφιτοσκόπος, t. 1, c. 378, a

Ἀλφιτόχρως, ibid. c

Ἀλφός, οῦ, ὁ, Albus. Hes. enim & Suidas ἀλφοὺς afferunt pro λεύκους. ‖ Alioquin ἀλφὸς vocatur albæ vitiliginis quædam species, affinis τῇ λεύκῃ. Cels. lib. 5, c. 28, Ἀλφὸς vocatur vbi color albus est, ferè subasper & non continuus, vt quædam quasi guttæ dispersæ esse videantur. Et mox, Λεύκη habet quiddam simile ἀλφῷ, sed magis albida est, altius descendit, in eáque albi pili sunt & lanugini similes. Itidem Actuarius scribit περὶ λεύκας τὸ πλέον δεῖ βαθέως χωρεῖν, καὶ περὶ ἐνιδίων τρίχας ἐκεῖσε ἀναπλεκόμενα, ὡς ἀλφοὺς verò esse ὀξὺ ὀπτικῆς: nonnunquam tamen hos quoque altius descendere, ὡς καὶ περὶ κατ' αὐτὴν τρίχας ὁμοειδεῖς φαίνεσθαι. Apud Dioscor. verò lib. 3, cap. 52, legimus etiam λεύκην ἀλφὸν ἰᾶται: ac si esset μέλας quoq; ἀλφός.

Ἄλφω, t. 1, c 376, c

Ἀλχεῖν ὑπνος, Hesychio ἀπόνοιαν, οὐκ ἔχων χαιρὸς, molestus, & qui nil gaudii admistum habeat.

Ἀλωά vel ἀλωάς, t. 1, c. 328, c. Ἀλῶα, t. 1, c. 326, d

Ἀλωαὶ, ibid. e. Ἀλωβήτος, t. 2, c. 764, a

Ἀλωενὸς, t. 1, c. 326, d. Ἀλωάζ, t. 1, c. 328, g

Ἀλωή, ibid. c. Ἀλώλω, t. 1, c. 329, d

Ἄλωθι, imper. ab ἄλωμι: vt γνῶθι. refertur ad Ἀλίσκομαι.

Ἀλῶιος, t. 1, c. 326, d. Ἀλωΐς, ibid.

Ἀλῶμαι, Vagor, Erro: contractum ex ἀλάομαι. Ἄλωμι autem inusitatum thema est, ex quo aor. 2 ἤλων, & infin. ἀλῶναι, & particip. ἀλούς: quæ omnia ad Ἀλίσκομαι referuntur.

Ἄλων, t. 1, c. 326, e.

Ἀλῶναι, t. 1, c. 329, a.

Ἀλωπάκη, Chalcidica dialecto αἰ ἄλωμα est, teste Hes.

Ἀλώπηξ, t. 4, c. 783, b

Ἀλωνία, t. 1, c. 326, h. Ἀλωνίζω, ibid. g

Ἀλωνοπεζεῖ, ibid. Ἀλωπα, t. 1, c. 308, e

Ἀλωπεκάδης, t. 1, c. 309, a. Ἀλωπεκάω, ibid. d

Ἀλωπεκιὰς, ibid. c. obiter. Ἀλώπεκες, t. 1, c. 308, c

Ἀλωπεκῶδες, t. 1, c. 309, b. Ἀλωπεκῶδες, ibid. c. ob.

Ἀλωπεκία, ibid.d. Ἀλωπεκιακός, ibid.c.ob.
Ἀλωπεκίας, ibidem, & 310, a
Ἀλωπεκίασις, t.1, c.309, f. Ἀλωπεκίζω, ibid.c
Ἀλωπέκιον, t.1, c.308, f. Ἀλωπεκίς, ibid.
Ἀλωπεκόννησος, t.1, c.309, g. Ἀλωπέκουρος, ibid.h
Ἀλωπεκώδης, ibid.a. Ἀλώπηξ, t.1, c.308, b. & 310, a
Ἀλωπός, t.1, c.308, e. Ἀλωπόχρειος, t.1, c.309, h
Ἀλωρῆται, Suidæ οἱ περὶ ἄλως φυλάττοντες, Arearum custodes. ita enim ver.cod. habet pro τοῖς ἅλας, quod est in vulgatis. eáque scriptura Etymologi autoritate comprobari potest, dicentis itidem ἀλωρήτας à Lyciis vocari τοὺς περὶ ἄλως φυλάττοντας. At lex. meum vetus vtranque habet scripturam. in eo enim duabus illis vocibus, περὶ ἄλως, superscriptum est τοῖς ἅλας. secũdum quam scripturam ἀλωρῆται sunt Salis vel salinarum custodes. sed altera magis placet.
Ἅλως, t.1, c.326, a. At ἁλοὶς, quod apud Hesych. legitur, & exponitur κρατηθείς, si mendosam scripturam non habet, (nec enim sua serie positum est) Doricum est pro ἁλοὺς.
Ἁλώπμος, t.1, c.319, f. Ἅλωσις, ibid.e
Ἁλώπος, ibid.g
Ἀλώφητος, Indefinens, Non intermitens, Assiduus. ὁ οὐ λωφῶν. Plut. ἀλωφήτοις ἀγῶσι κατατιτρώσκοντο, assiduis bellis attritus erat.
Ἀλώρυπες, t.4, c.283, g
¶ Ἅμα, aduerb. Vnà cum, t.1, c.378, d. Ἅμα cum datiuo, ibid.g. Ἅμα cum verbo, col. 379, c. Ἅμα cum participio, ibid.d. Ἅμα vel ἄμα τὸ seq. καὶ, ibid.f. Ἅμα geminatum, col.380, a. Ἅμα otiosum, ibid.
Ἅμα, ατος, τὸ, Copula, v.l. perperam pro ἄμμα.
Ἀμάδια, sunt σῦκα quædam apud Athen. lib.3, id est ficus quædam.
Ἀμάδιος, nomen aduerbiale, significans ἅμα τῷ προσελθεῖν, vt annotat lexicum meum vetus, deriuans ipsum ab ἅμα. Eadem apud Etymol. leguntur, sed perperam transposita.
Ἀμάδρυαι, Sicyonii vocant τὰ κοκκύμηλα, pruna, teste Hes.
Ἀμαδρυάδες, t.1, c.1055, e
Ἀμαζαΐδες, Hesychio αἱ μηλέαι, Mali, arbores.
Ἀμαζώνιον, τὸ, propr. t.2, c.767, b
Ἀμαζόνες, αἱ, propr. t.2, c.766, e
Ἀμαζονὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἀμαζών, nisi quòd diminutiui formam habet. Legitur autem apud Athen. & Quint. Calabrum.
Ἀμαζών, t.2, c.766, e. Ἀμαθαίνω, t.2, c.786. g
Ἀμαθεῖ, Suid. exp. ἀδιδάκτως. sed ambiguum significẽte Indoctè, Imperitè, an Nemine docente.
Ἀμάθεα, t.2, c.786, e
Ἀμαθέω, ῶ, idem quod ἀμαθαίνω, Indoctus & imperitus sum, Nihil didici. Hesych. tamen quum ἀμαθαίνει expò fusset per ἀμαθεῖ, subiungit, ἔστι δὲ ἀμαθεῖν, θερίζειν, metere.
Ἀμαθής, t.2, c.786, b. Ἀμαθία, ibid.e
Ἀμαθίνδες κόχροι, apud Athen. l.3, ex Epicharmo, Conchæ gaudentes arena littorea.
Ἀμαθοῖς, t.1, c.398, e. Ἄμαθος, ibid.b
Ἀμαθύνω, ibid.e. Ἀμαθώδης, ibid.
Ἀμαθώδες, t.2, c.786, e
Ἀμαία. Suidæ ἡ Δημήτηρ, Ceres. Vide & Ἀζησία suprà.
Ἀμαιβύτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obstetricis manum non expertus. Nonn.
Ἀμαιμάκετος, secundum quosdam est ὁ ἄγαν μαιμάων, Qui animo est in prælia admodum prono: secundum alios ἀμάχητος καὶ ἀκατατρώστος, Contra quem pugnare non est, Inexpugnabilis & indomitus: secũdum alios ὁ ὑψόμηκης, ὁ ἄγαν μακρός. tres enim illas erymologias afferunt. Quatum postrema accommodari potest loco illi Homerico Od. ξ. vbi dicit Γεὸν ἀμαιμάκετον νηός. secundũ priores autem idem dixit Il. ω, χίμαιραν ἀμαιμάκετον, & πῦρ ἀμαιμάκετον.
Ἀμακις, Cretensium dialecto est ἅπαξ, Semel. Hes. Pro quo infrà idẽ habet Ἀμαής. At Ἀμάκιον idẽ dici τὸν ἀδάκα tradit à Laconibus, nisi potius scribendum ἀδάκιον.
Ἀμαλαπίω, t.2, c.506, f
Ἀμαλαυρεῖ, apud Hesych. legitur, expositũ σήπει, μαραίνει, φθείρει. quo sensu & ἀμαυροῦ dicitur. Sed suspectum est, vtpote non positum sua serie.
Ἀμαλδύνομαι, t.1, c.506, g. Ἀμαλδύνω, ibid.
Ἀμαλή, t.1, c.384, d. obiter. Ἀμαλήκτης, t.2, c.783, e
Ἀμάλθεια, ας, ἡ, dicta fuit ἡ οὐρανία αἶξ, à qua lactatum fuisse Iouem perhibent. Vnde Callim. hymno in Iouem, τὸ δὲ θήσατο μαζὸν Δίηος ἀμαλθείης. Eius cornu omnium rerum copia abundasse fertur: vnde prouerbium, ἔλθ' ἵνα μοι βίος ἦσιν Ἀμαλθείας κέρας αἰγός. Itidémque Arsinoes statuæ sinistra manu tenebant ῥυτὸν seu κέρας πυίνων τῶν ὡραίων πλῆρες: indicantibus ea restatuariis ὡς καὶ τὸ τῆς Ἀμαλθείας ἐστὶν ὀλιγώτερον τὸ κέρας τοῦτο, vt tradit Athen. libro 11. Quid autem reuera fuerit κέρας Ἀμαλθείας, docet Palæph. in libello περὶ μύθων seu ἀπίστων ἱστορίαν. Allegoricè & translatè Cic. ad Attic. lib.1, epist.12, dicit, Cæsis apud Amaltheã tuam victimis. Ab eodẽ Cic. Ἀμάλθεια & Ἀμαλθεῖον dicitur bibliotheca omnis generis libris referta. vt epist.15, eiusdem libri, Velim ad me scribas cuiusmodi sit ἀμαλθεῖον tuum, quo ornatu, qua ποικιλίᾳ: & quæ poemata, quáisque historias de ἀμαλθείᾳ habes, ad me mittas. Itidémque epist.1, lib.2, Amaltheæ mea te expectat, & indiget tui. Est præterea verbum Ἀμαλθύνειν, significans Ditare, propagare aut nutrire in modum τῆς Ἀμαλθείας κέρατος. Hesychius enim ἀμαλθύνει affert pro πληθυνεῖ, πλουτίζει, τρέφει: itidémque Etym. pro αὐξεῖ.
Ἀμαλλα, t.1, c.384, d
Ἀμαλλάπτω, in v.l. Destruo, Depopulor: perperam pro ἀμαλάπτω.
Ἀμαλλεῖον, vide in Ἀμάλλιον paulo póst.
Ἀμαλλεύω, t.1, c.384, f
Ἀμάλλιον, ibidem, g. In lexico meo veteri scriptum Ἀμαλλεῖον, quod esse dicitur id quod οὐλόδετον & ὠρόδεσμον recentiores appellant, hoc est ὁ ὂν τῆς κελαμίνης τρεφόμενος δεσμός, Vinculum & ligamen quod ex stipulis torquent.
Ἀμαλλοδέτηρ, t.1, c.384, f.
Ἀμάλιος, Hesychio teste, perdix dicitur Polyrrheniorum dialecto. Eidem ἄμαλλοι sunt etiam φυτὰ σικύων ἢ πεπόνων, plantæ cucumerum aut eiusmodi aliorum. Ἄμαλλον autem idem affert pro ἰσχυρόν, Validum, Robustũ, Viribus pollens.
Ἀμαλληφόρος, t.1, c.384, f
Ἀμαλλόω, t.1, c.506, f.
Ἀμάλλως, ab eodem exponitur μετρίως, ὁμόλως, ἀσθενῶς, ἁπλῶς. Sed forsan scribẽdum potius Ἀμαλῶς ab Ἀμαλός.
Ἀμαλός, t.1. c.506, d. Ἀμαλῶς, ibid.f
Ἀμαμαλὶς sive Ἀμαμαλλὶς vide in sequente Ἀμαμυλίς.
Ἀμαμαξιὴ, verò in Ἀμάμυξ paulo infrà.
Ἀμαμυλὶς, ίδος, siue Ἀμάμυλις, ιδος vel ιος, ἡ, dicitur genus quoddam piri, mespili aut ficus, ex eo quòd cum malo floreat. Pausaniæ enim apud Eustathium pag. 8-8, ὁ μάμυλις ἐστὶν τῷ ἄμα μήλῳ αὐξόμενος: vt vicissim μῆλον ἀμαύσυκον, τὸ ἄμα σύκῳ αὐξόμενον. Quibus addit Eustath. alios dicere ἀμάμυλιν apud Atticos τοῖς ἀττικοῖς vocari, vt apud Hesychium quoque legimus, Ἀμάμυλος, (haud scio an mendosè pro ἀμαμυλὶς) ἀττικῶς σῦκον ἢ μῆλον ἢ μεσπίλον. Ad quorum postremum quod attinet, affertur ei Galenus in lexico Hippocratico, dicens ἀμαμυλίδας esse speciem quandam mespili quæ plurima in Italia prouenitat, teste Dioscoride: addens etiam, quosdam ἀμαμυλίδων seu ὀδαμυλίδων nomine accipere μῆλα ἀμικρὰ ἄγρια: quemadmodum infrà etiam sua serie, quum ex Dioscoride docuisset ὀδαμυλίδα esse speciem quandam mespili, alio nomine σπανίον appellatam, subiungit, ὀδαμυλίδων vocabulo quosdam intelligere τὰ μῆλα τὰ ἀμικρὰ, ἅτινα καὶ ἀμαμυλίδες ὀνομάζονται. Sed vix credibile est Hippocratẽ voluisse intelligere mala syluestria seu agrestia, quæ acerba plerumque sunt, quum ipse dicat, nimirum γυναικεῖον lib.1 τοξομαίζας καὶ μέλι ἢ ἀμαμυλίδας: innuens dulcem esse huius fructus saporem & proximè ad mellis dulcedinem accedentem, adeo vt vel mel vel hæ ἀμαμυλίδες medicamento admiscerí queãt. Ideóque Æschylides Georgicorum libro 3 ait, de Ceo insula loquens ἀστεῖα ἢ νῆσος φέρει κρατίστας, κεῖθι τὰ ἐν ἔσχατα κατουμβρίας ἀμαμυλίδας, εἰσὶ γὰρ ἀπυρλωοί τε καὶ ἡδεῖαι καὶ γλυκεῖαι: indicans Ionicas illas ἀμαμυλίδας esse ἡδείας & γλυκείας, suaues & dulces, necnon ἀπυρλωοὺς, carentes ossea seu lapidosa duritie quæ est in mespilis, cerasis & similibus, dicta πυρλώ. Quibus Æschylidis verbis adductus Athen. libro 14, dicit, αἱ δ' ἀμαμυλίδες οὐκ εἰσὶν ἄπιοι, ὡς ἔνιος οἴονται, ἀλλ' ἕτερόν τι καὶ ἥδιον καὶ ἀπύρλωον. Id tamen an inde certò concludi possit, nimirum ἀμαμυλίδας non esse ἀπίους, dubitari queat: immò esse ἀπίων genus quoddam, idque ἡδὺ καὶ γλυκὺ, iis innui videtur, & idipsum ἀπύρλωον. reperiuntur enim pira quædam in quibus est lapidosa illa duities. Aethius verò has ἀμαμυλίδας appellat ὁ μαμυλίδας, teste eodem Athenæo: rectè. nam ἄμα & ὁμοῦ, idem valent. Perperam autem apud Athenæum scriptum est Ἀμαμαλλίδες, duplici λ. nam scribẽdum est vel ἀμαμυλίδες, vt ὁμαμυλίδες & ἐπιμυλίδες, per η: vel saltem vnico λ ἀμαμαλίδες, posito δωρικώτερον α pro η. pro quo infrà ex eodẽ habebimus ἀμαμάξαι & ἀμμάξαι.
Ἀμαμύξαι, Hesychio est ἀποπνῖξαι, Suffocare, Strangulare.
Ἀμάμυξ, eidem est vitis seu vuæ genus quoddam: à cuius similitudine hoc vocabulum dici ait etiam ὅτι χωνοῦ ἔνος δύο βακτηρίαις ὑπὸ τοῦ μαρδίας ἐρειδομένου καὶ ὄκκρεμάμενον ἔχοντος τὸν πόδα ὡς βύσσεται, id est de claudo quopiam qui duobus innixus & suffultus baculis pedem veluti bottum suspensum habet: vel (vt alii interpr.) qui furculis pedem velut arbustat, & vt racemum suspendit. Apud Suidam scriptum Ἀμαμυξις, quod & ipse dicit esse πτωχοῦς ῥῆμα: secundum alios ἢ ἀκαδενδρόδα, Vitem arbustiuam, quæ arbores scandit, seu ex arboribus suspenditur: legi autem hoc vocabulum ait apud Epicharmum & Sapphonem. Apud Etymologum est Ἀμαμαξιὴ, itidémque in lex. meo vet. in quo et iam duplici accentu notatum est, Ἀμάμαξιὴ videlicet: vbi itidem dicitur esse ἀμπέλου τι ῥῆμα: à nonnullis verò sic vocatam dici πλὴν ἑτέρου παρυλίω, ab Alexandro πλὴν εἰδοῦμαι τοῦ. Quibus addit Etymologus ex Methodio, ἀμαμαξιὴ dici ἢ ἀκαδενδρόδα, nimirũ τοῦ τὰ ἀμμάξαι, ex quo fieri primùm Ἀμαξιὴ, inde autẽ pleonasmo ἀφαιρῶν ἀμαμαξιὴ, quoniã videlicet ἀκαδενδρουμένη αἱ αὐταὶ δενδρόδες & πεποδεσμωμένη τοῖς δένδροις. (vnde & maritari vitis arbores dicũtur apud Lat. (afferitq; ex Epicharmo, ὦν γᾶ καὶ θαλάσσα, οὐδὲ ἀμαξίδας (sic enim apud eum scriptum est) φέρει: addens, Sapphonem per οἱ dicere ἀμαμαξύδες. vnde agnoscimus in genitiuo facere & ἀμαμαξύος & ἀμαμαξύδος. Meminit Eustathius quoque, afferens ex quodam lexicographo, Ἀμαμαξις, παρυλίς γένος· οἱ δὲ ἀκαδενδρόδα φασί. Vbi nota scribi proparoxytonως, vt & apud schol. Aristoph.
Ἀμάνα, Hesychius affert pro ἅμαξα, currum.
Ἀμανδάλου, t.1, c.507, a. Ἀμανδαλόω, ibid.b
Ἀμανῖται, οἱ, dicuntur μύκητες quidam, id est fungi: quorum mentio apud Dioscoridem, Oribasium, Paulum Ægineta m, Nicol. Myrepsum, non solùm ὡς βρωσίμων & edulium, sed etiam ὡς φαρμακῶν & exitialium. Alioquin Ἀμανῖται dicuntur etiam οἱ τῶν Ἀμανοῦ οἰκήτορες, Amani incolæ: qui est mons Ciliciæ, ex eo nominatus quòd ibi Orestes ὑπὸ Ταύρων σὺν Ἰφιγενείᾳ ἢ ἄρτεμιν καμόντας, τῆς μανίας λύσιν εὗρεν, teste Stephano & Suida, apud quem duplici μ scriptum illud Ἀμαννῖται. Et forsan fungi quoque illi dicti Ἀμανῖται, quòd in Amano maximè proueniant. Affertur verò & Ἀμανοειδὲς pro Ad montis Amani similitudinem.
Ἀμάνορες, Eleorum dialecto οἱ δοδωνῖδες dicũtur, furunculi, teste Hesychio.
Ἀμαπύκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, exponitur non solùm Non vaticinans, sed etiam De quo nemo vaticinatus est aut vaticinatur. Et actiuè enim & passiuè accipi tradunt ex Moschop. vt ἀγήρατος, ἄπορος, & similia.
Ἀμαξα, t.1, c 380, c. Ἀμαξάα, t.1, c.382, c
Ἀμαξακάελον, diminutiua voce ἢ ἄμαξα dicitur, teste Hesychio. Ita enim apud eũ scribẽdum pro ἀμαζακάελον, vt series etiam alphabetica ostendit.
Ἀμαξεία, t.1, c.381, f. Ἀμαξιδόμαι, ibid.g
Ἀμαξίς, ibid.f. Ἀμαξιδίω, ibid.
Ἀμαξιδώνια, ibid.a. Ἀμαξιπατος, ibid.b
Ἀμαξιποδές, t.1, c.380, h. Ἀμαξήρης, t.1, c.381, b

Ἀμαξιπῆς, per η, ibid.e. Ἀμαξία, vel Ἀμαξιὰ, ibid.b
Ἀμαξιαῖος, ibidem. Ἀμαξικὸς, ibid.d
Ἀμαξίλαπος, perperam in v.l. scriptum pro ἀμαξήλατος.
Ἀμαξιον, t.1, c.381, e. Ἀμαξίποδες, t.1, c.381, a
Ἀμαξὶς, t.1, c.382, c. Ἀμαξίτης, t.1, c.381, d
Ἀμαξίτης, ibid. Ἀμαξόβιος, t.1, c.380, g
Ἀμαξοβίτης, ibid. Ἀμαξοειδής, ibid.
Ἀμαξοκωλιαῖ, ibid.
Ἀμαξοπηγός, ὁ, Sum ἁμαξοπηγός. seu ἁμαξας συμπήγνυμι, Plaustra fabricor. idem quod ἁρματοπηγέω. Poll. lib.7.
Ἀμαξοπηγία, t.1, c.380, g. Ἀμαξοπηγὸς, ibid.
Ἀμαξόποδες, ibid.h. Ἀμαξοποιὸς, t.1, c.381, a
Ἀμαξοστοιχία, Vestigium & sulcus quem terræ ὁ τῆς ἁμαξῆς τροχὸς imprimit: orbitam vocant Latini. Scribit enim Pollux libro 5, περὶ ἵππου τοῦ τροχῶν Homerum nominasse ἁρματοστοιχίας, Calliam in Cyclopibus ἁμαξοστοιχίας. Innuit igitur in hoc loco Homeri Iliad. ψ, τῷ ῥ' εἴκε Μενέλαος ἀμαξοστοιχίας ἀλεείνων, quosdam scripsisse ἁρμαστοιχίας, & de orbitis illis intellexisse, quemadmodũ Hesychius quoque duplicem illam scripturam innuit, dũ ἁμαστοιχίας exp. & περὶ ἁρμαστοιχίας τῶν τροχῶν, & ὁ μισθοφόρος, id est τῶν ἁρμάτων σωσφέστης, aut συκρούσας. Sed notãdum scribi posse oxytonως quoque ἁμαξοστοιχιά, vt ἁμαξοειδὲς.
Ἀμαξουρία, t.1, c.381, a. Ἀμαξουρὸς, ibidem.
Ἀμάομαι, t.1, c.382, f
Ἅμαρ, Doricè pro ἦμαρ, id est ἡμέρα. dies. Hesych. At Ἅμαρ, τὸ, nescio vnde afferant v.l. pro vase in quo coria aprantur.
Ἀμάρα, ας, ἡ, & Ionicè Ἀμάρη, Aquæ ductus, Sulcus in prato vel horto per quem aqua ducitur irrigandæ terræ gratia. Homerus Iliad. φ, ὡς τ' αὔτερ ὀχετηὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἀμφιτὰ καὶ κήποιο ἐὸν πόδας ὑδατι ῥοῦν ἠγεμονεύει, Χερσὶ μακέλαιν ἔχων, ἀμάρης δ' οἶδε ἕκαστα βάλλων. id est ὀχετὸ, vt paulo antè dicit, atque ita Pollux quoque libro 10, capite 5, δ' οὖ δὴ (inquit) τὸ ὕδωρ φέρεται, ἀμάραι, ὑδροῤῥοαὶ, ὀχετοὶ, σωλῆνες. Hesychio quoque ἀμάρα seu ἀμάρη est αὐλὰξ & ἡ ἐν τῇ κήπῳ ὑδροῤῥόη, itidémque Etymologo: qui etiam addunt ἀμάρας dici quasi ἀμαρόλιν, παρὸς τὸ ἅμα καὶ ὁμαλῶς ῥεῖν δι' αὐτῆς τὸ ὕδωρ, vel παρὸς τὸ ἀμὴ αἱρεῖσθαι, ligone. n. seu rutro fiunt eiusmodi sulci. Ἀμάρας à quibusdam exponitur etiã Cloaca, Meatus subterraneus: ab Hesychio & Etymologo generalius etiãm πόρος, meatus: & πάφρος, fossa. ¶ Ἀμάρας Etymologo sunt etiam αἱ ἐν τῷ ὠτὶ κοιλότητες, cauitates illæ & meatus in auricula: metaphoricè ἀπὸ τῶν ὀχετῶν δι' ὧν τὸ ὂν τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ. per eas enim, veluti canales & tubulos, sordes & retrimenta capitis deferuntur.
Hinc deriuantur Ἀμαεία & Ἀμαεὶς, idem cum suo primitiuo significantia. Lexicum enim meum vetus post sermonem de ἀμάρας habitum, subiungit, καὶ Ἀμαεία τοῦ ὀχετηγοῦ ὅλη τὸ αὐτὸ σημαινόμενον. Et Hesychio Ἀμαεὶς, est idem ὑδροφόρος, ὀχετὸς: qui præcedentis quoque Ἀμαεία meminit. Ab hoc verò Ἀμαεία, vel ab Ἀμάρας etiam, est Ἀμαεράϊος. vt ἀμαεραῖον ὕδωρ, Aqua quæ per ἀμάρας ducitur. Aqua per aquæ ductus influẽs: cuiusmodi sulci aquarii à nonnullis vocantur Colliquiæ, Incilia & Inciles, seu Inlices & Inlicia, quoniam per eos aqua illicitur. Theophr. Hist. plant. libro 2, capite 8, δένδρα ὀπῃζυπῆ μᾶλλον ἀμαεραῖον ὕδωρ ἢ τὸ ὂν Διός. Ita enim potius reponendum pro ἀμαεπαῖον, vnius literæ mutatione, quàm cum aliis ἀμαεραπαῖον, additione vnius syllabæ: præsertim quum forma hæc deriuati sit admodum insolens, illa contrà consentanea & αὐξιλογος. Præterea ab Ἀμάρα deriuatum est verbum Ἀμαρδύω, significãs Permeo more aquarum quæ per aquarios sulcos deriuantur & deducuntur. Hesychius enim ἀμαρδύων affert pro διοδεύων. Vnde verbale Ἀμαρδυμα, significans aquas aut sordes quæ per aquarium sulcũ defluunt, vt indicat idẽ lexicographus, ἀμαρδύματα exponens ἀθροίσματα βορβόρου, colluuiem cœni, seu sordium profluuia. Quidam tamẽ pro cloaca accipiunt, volentes idem esse quod ἀμάρα. Sed & Ἀμαρεῖν huc referendum videtur, quod idem Hesychius exponit ἀκολουθεῖν, πιδᾶν, Sequi: (more nimirũ aquæ quæ per aquarium sulcũ τῶν ὀχετηγῶν ductũ sequitur) addens tamẽ etiã ἀμαρτεῖν: quod forsan in eo sign. accipit quo paulo

pòst dicit ἀμαρτῶν accipi etiam pro ἀκολουθῶν: qua de re mox dicetur.

Ἀμαρακίνος, & Ἀμαρακίνης, vide in sequente Ἀμάρακος.

Ἀμάρακος, ου, ὁ, siue Ἀμάρακον, ου, τὸ, Amaracus seu Amaracum: herbæ nomẽ est, quæ alio vocabulo σάμψυχος seu σάμψυχον dicitur, vt Dioscorides testatur libro 4, capite 47, vbi de sampsuchо loquens, καλεῖται δὴ (inquit) ὑπὸ Κυζικηνῶν καὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ ἀμάρακον. Itidémque Plinius lib. 21, c. 11, Amaracum Diocles medicus & Sicula gẽs appellauere quod Ægyptus & Syria sampsuchũ. Nota autẽ Dioscor. illo in loco dicere neutro genere τὸ ἀμάρακον: vt Plinius quoque rursum capite 22, eiusdem libri, Sampsuchũ, siue amaracum, in Cypro laudatissimum & odoratissimum, scorpionibus aduersatur. Masculino autem genere ὁ Ἀμάρακος dicitur à Theophrasto, vt à Virgilio quoque mollis amaracus. Vnde Ἀμαρακίνος, η, ον, Amaracinus. hoc est, Qui est ex amaraco, Ex amaraco confectus, aut Amaraco conditus: vt ἀμαρακίνον ἔλαιον, Flos amaracinus, seu Flos amaraci: apud Dioscoridem lib. 2, c. 94. Et ἀμαρακίνον μύρον apud Athenæum lib. 5 & 12, Amaracinũ vnguentum, Seruio. Et ἀμαρακίνον ἔλαιον apud Dioscoridem lib. 1, cap. 19, quod Plinio est Amaracinum oleum, lib. 21, cap. 22: qui & vnguenti amaracini meminit. Et Ἀμαρακίνος, Amaraco similis. Nicand. Ther. Τῆς μὲν ἀμαρακίνοιο χυτὴ ἐπεδέδρομε χαίτη. Vbi scholiastes quoque exponit ἀξιοπιστία ἀμαρακίνῳ.

Ἀμαρακίνος, τ. 2, c. 792, c

Ἀμάραντος, Immarcescibilis, &c. ibidem, a. Ἀμάραντος, floris nomen, ibidem.

Ἀμαρεύσιμα, dicuntur αἱ σῦς, sues: secundum quosdam etiam Canes, teste Hesych.

Ἀμαρεκπαῖος, vide post Ἀμάρεκ inter ab eo deriuata.

Ἀμάργαρος, η, ὁ καὶ ἡ, Margaritis carens.

Ἀμάρδυμα, Ἀμαρδύω, Ἀμαρέω, Ἀμαρεύω, Ἀμαρεῖν, Ἀμαρεῖος, Ἀμαρεῖς, vide in primitiuo ipsorum Ἀμάρεκ, paulo antè.

Ἀμαρτάσομαι, τ. 1, c. 386, a. Ἀμαρτεύω, τ. 1, c. 384, g

Ἀμαρτεῖ, τ. 1, c. 386, h

Ἀμαρτέω, ῶ, idem cum ἀμαρτάνω significat: (quamobrem & hoc ex illo futurũ 2 & aor. 2 mutuatur, neenon fut. 1, & quæ inde formantur) hoc est Erro, Aberro: vt Hesychius quoque ἀμαρτεῖν exponit ἀπέτυχε, ἐξοῦδεν, afferẽs etiam ἀμαρτῶν pro ἀγνοῶν. Idem & ἀμαρτήσεσθαι affert pro δι' ἀμαρτίαν στερηθῆναι, paulo antè tamen ἀμαρτῆσαι simpliciter exponens στερηθῆναι. ¶ Alioqui ponitur etiam pro ὁμαρτῶν, Sequi, Comitari. (nam ὅμα & ὁμοῦ idẽ signif. vnde ambo hæc originẽ ducũt) Cuius signif. Hesych. quoq; meminit, afferens ἀμαρτῶν pro ἀκολουθῶν: & ἀμαρτήσαντες pro συντυχόντες, ὁμοῦ ῥυόμενοι, vel (inquit) ὁμοῦ πορευόμενοι, id est ὀκπέμψαντες. Vnde aduerb. Ἀμαρτῆ, significans apud Homer. ἅμα καὶ ἀκολουθῶς, Simul, teste eodem. Et Ἀμαρτήδην, quod itidem declarat ὁμοῦ. De quorum vtroque vide & quæ annotaui t. 1, c. 386, a. vide & Etymol. At quod idem Hesychius ex Eurip. Scirone affert, Ἀμαρτῆδ', subiungens, ὁμοῦ πορευόμενα δόρατα, huc quoque pertinet, sed mendo non caret, si expositio vera est. nam ἀμαρτητὴς diceretur ὁ ἀκόλουθος, Comes, Qui aliquem sequitur. nisi aduerbialiter accipit, vt ἀμαρτῆ & ἀμαρτήδην.

Ἀμαρτῆ & Ἀμαρτήδην, vide in præcedente Ἀμαρτέω, necnõ t. 1, c. 386, a.

Ἀμαρτικός, ῶ, ὁ, Qui offendiculis incurrere & delinquere solet, Offensator. ὁ μὴ κατορθωτικός, ὁ ἀποτυκτικός, ὁ περσπαίειν εἰωθώς. Ita v. l. sed perperam. nam scribendum est Ἀμαρτητικός, adiecta syllaba quæ omissa est.

Ἀμάρτημα, τ. 1, c. 386, e. Ἀμαρτηρός, ibid. f

Ἀμαρτητικός, ibid. g. Ἀμάρτητες, ibid. f

Ἀμαρτία, τ. 1, c. 387, b. Ἀμαρτικός, τ. 1, c. 386, g

Ἀμαρτίνοος, τ. 1, c. 387, d. Ἀμαρτοεπής, ibid. d

Ἀμαρτολόγος, ibidem.

Ἀμαρτυρήτης, pro ἀμαρτύρης, affert Suid. ex Antiphane

Ἀμάρτυρος, τ. 2, c. 794, f. Ἀμαρτωλία, τ. 1, c. 387, b

Ἀμαρτωλός, τ. 1, c. 386, h

Ἀμαρυγή, & Ἀμάρυγμα, vide in sequ. Ἀμαρύσσω. Ἀμαρυγκοῦς autem, nomen proprium est: vnde patronym. Ἀμαρυγκείδης.

A Ἀμαρυσσωσία, apud Hesychium legitur, expositum βοσκευμία: quod interpretantur quidam, Cura in calamistrandis capillis, Cura quæ adhibetur capillis in cirros & cincinnos torquendis: mihi autem suspectum est: vt & Ἀμαρύκαρ, quod apud eundẽ legitur, expositũ ἀπ' ἀρχῆς.

Ἀμαρυ, eidem est ἄπειρος, πολύς. id est Immensus, Multus. Ἀμαρυσία verò cognominata ἡ Ἄρτεμις apud Pausan. in Atticis: Hesychio autem teste ἀμαρυσία fuit festum quoddam Athenis.

Ἀμαρύσσω, Splendeo, Fulgeo: vt Hesychius etiam ἀμαρύσσει exponit λάμπει, σέλγει, ἀστράπτει. Hesiod. Theog. ὀμμὰ δέ οἱ ὄσσων Θεσπεσίης κεφαλῆφιν ὑπ' ὀρφνῇ πῦρ ἀμάρυσκε, ex oculis fulgebat seu micabat. Nonn. accusatiuo iunxit, Κιονέων ἀμάρυσσε λίθων ἐπιδρόμον ἀγχίλιν, Fulgorem emittebat, seu Fulgore nitebat columneo. Passiua quoque vocẽ vsurpatum reperitur. vt Epigramm. libro 4, ἀμαρύσσεται ἄθρει λειμών, floribus Splendet. vt λάμπεται.

Hinc duo verbalia, Ἀμαρυγή, ῆς, ἡ, & Ἀμάρυγμα, ατος, τὸ, idem significantia, nimirum Splendor, Fulgor, seu Micans fulgor, Micantes radii. vt Hesychio quoque Ἀμαρυγαὶ & Ἀμαρυγμαῖς sunt λαμπηδόνες, ἀκτῖνες. Apollonius Rhod. Argon. 2, οὐδ' ἄρ (l. ἀστέρος) κάλλιστα ἑῶιον Ἑσπερίδων ὀξὺ νύκτα φαεινομένου ἀμαρυγαῖς. id est Radii micantes, seu (vt scholiastes exponit) ἀκτῖνες, λαμπηδόνες. Idem lib. 3, Τοῖος ὑπὸ ξανθῷ καρήατος Αἰσονίδαιο Ἑσπέριον ἔρως ἠδείαν ὑπὸ φλόγα τῆς δ' ἀμαρυγαὶ Ὀφθαλμῶν ἤρπασεν. vbi ἀμαρυγαὶ ὀφθαλμῶν sunt crebræ vibrationes & micationes oculorum, seu σπινθῆρες κινήσεις. vt Suidæ quoque ἀμαρυγαὶ sunt ἀκτῖνες ὄψεως. (necnon ὄψις, vt Hesychio etiam) Et sicut in præcedente loco est ἀμαρυγὴ ἀστέρος, ita ἡλίου ἀμάρυγμα apud eundem in hoc loco Argon. 4, — ὠκυτέρη ἀμαρύγματος ἠδὲ βολάων Helioutid est λαμπηδόνος σπινθῆρες ὄρμησις, μαρμαρυγή quoque dicta. Adhæc vt idem Apollo dicit ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί, ita Hesiod. Χαίρων ἀμαρύγματ' ἔχουσι, Charitum micantes & vibrantes oculos. ‖ Minus propriè πόδων etiam ἀμαρύγματα dicuntur, & ἀμαρυγαί, pro ταχείαι καὶ ἐπάλληλοι κινήσεις, quum aliquis tam celeriter in cursu mutat pedes vt iis micare videatur, sumpta metaphora à stellarum aut oculorum vibratione quæ celerrimo motu fieri solet. Aristoph. ὠκείαις μουσῶν φάσις οἷα τῶν ἵππων ἀμαρυγά. id est, inquit Suidas, ἡ τῶν μουσῶν φάσις ταχεῖά ἐστιν ὡς ἵππος ὠκεῖα: vnde & ἵππαι πτερόεντα nominantur. Similiter Homerus Odyss. θ, dixit, Μαρμαρυγαὶ δηέοντο ποδῶν, pro τῶν κατεπάλληλον καὶ ταχεῖαν κίνησιν. nam μαρμαρυγὴ & ἀμαρυγὴ, idem sunt, vt μαρμαίρω & ἀμαρύσσω. ‖ Ἀμαρυγαί, dicuntur etiam frontis caperatæ rugæ. legimus enim apud Pollucem lib. 2, αἱ δὲ ὑπ' αὐτοῦ (l. μετώπου seu πορευόμενοι δίω) γραμμαὶ, τολίδες καὶ ἀμαυγαί: alio nomine ῥυτίδες dictæ. ‖ Ἀμάρυγμα autem Suidæ est non solùm λαμπηδὼν, item κίνησις & φέγγος, sed etiam εἴδωλον: vt ἀμαρυγαὶ quoque eidem, necnon & Hesychio, sunt ὄψις, visa. Eadem apud Etym. habentur.

Ἀμαρύδα, Hesych. dici ait τοῖς ὀφθαλμοῖς, oculos.

Ἀμαῖς, τ. 1, c. 1076, f

Ἀμαί, άδος, ἡ, Nauis. tradunt enim Etymol. & lex. meum vetus, Æschylum ἀμαΐδα dixisse πλοῖον.

Ἀμαδαμεῖν, apud Hesychium perperam pro ἀμαθαμεῖν, vt alphabetica etiam series ostendit.

Ἀμάσητος, seu Ἀμάσητος, η, ὁ ἡ, Non mãsus seu commanducatus: item Qui nihil commãducauit. Vide Ἄμαστος.

Ἀμάστης, apud Suidam legitur in manuscripto etiam exemplari, vnà cum hoc loco, πήδοιτον αἰθρα ῥηνεῖόν τε καὶ ἀμάστην εἰς ἐλθόντα ἀποπίζαι τὸν Κίμμοδον. Sed perperam. scribendum enim ἀκμαστὴν, vt Herodiani habent exemplaria, ex quo petita sunt ea verba, pag. 414, meæ edit.

Ἀμαστίγωτος, τ. 2, c. 808, f

Ἄμαστος, eidem Suidæ est ἀμάστης, ἄλουτος: quod ἄπαστος etiam dici tradit. id est Qui nihil gustauit seu commanducauit: forsan à μάστεσθαι significante ἅπτεσθαι, à quo & μαστᾶσθαι deriuant.

Ἀμασυκάδες, τ. 3, c. 1129, g. Ἀμάσυκον μῆλον. ibid. f

Ἀμαπῆος, vide post Ἀμάρεκ inter ipsius deriuata.

Ἀμαπίζει, Hesychius affert pro ἀκάρπωτα.

Ἀμαπῆς, teste eodem dicunt Tarentini pro ἅπαξ, Semel. pro quo suprà Ἀμακις.

Ἀμαῦ-

Ἀμαυβαλόω, τ. 3, c. 1056, e

Ἀμαυβεῖν, apud Hesychium legitur expositum τῷ δρέπειν ἀμάτων σωσάφεσι. Sonat tamen potius Concurrere rotis: vel etiam simul currere.

Ἀμαυβῆλος, τ. 3, c. 1669, a. Ἀμαυβηλός, τ. 1, c. 585, c

Ἀμαυπορ, τ. 2, c. 825, f

Ἀμαυρά, aduerbialiter vsurpatum pro ἀμαυρῶς, vide in Ἀμαυρώσης.

Ἀμαυρόβιος, ex Epigr. affertur pro Languidè viuens. At Ἀμαυρογάλας, ἡ, quod in v. l. legitur & exponitur Obscuritas, mendo non caret.

Ἀμαυρός, ν, aduerbialiter positum, vide in Ἀμαύρωσις.

Ἀμαυρός, ᾶ, ὁ, Obscurus, Qui non bene videtur & apparet: interdum etiam Euanidus & similis ei qui extinguitur. vt ἀμαυρὸν λυχνίδιον, apud Luc. Lychnus obscurus & parum lucis præbens & similis τοῦ σβεσθῆναι μέλλοντι. Idẽ in Tim. ὥσπερ οὖν, ὁ Λυχνὸς αὖ ἐξοῦρον ῥᾳδίως. ἀμαυρὸν οὔτω καὶ μικρὸν ὄν. Sic Philo de vita Mos. lib. 2, ἡ ἔτι αὐγὴ δι' ὀλιγῶν φλὸξ ἀμαυρὰ καθάπερ ὀξυμελαμμένου πυρὸς, obscura caligine flamma. Et Plut. de sole, φαίνεται δὲ ἡμῖν ὑπὸ ὁμίχλης δυσφαινὴς καὶ ἀμαυρὸς, caliginosus & obscurus. Idem rursum dicit ἀδινὲς ἢ ἀμαυρὸν λεύσσουν, pro Obscuræ & exiles reliquiæ. Apud Hom. autem Od. δ, ἠΐθεον ἀμαυρὸν, Spectrum obscurum, hoc est, quod oculis humanis vel obscurè vel nullo modo videtur. Metaphoricè quoque vsurpatur, itidem pro Obscurus, vel Euanidus aut Inanis. Dicit enim idem Plutar. in Public. ἀμαυρότερος ἐφεῖς δόξαν, pro Obscurior & ignobilior: sicuti contrà λαμπρὸς dicitur qui clarus & illustris est fama & virtutibus seu gestis. Itidémq; Hesiod. in Erg. Τοῦ δὲ τ' ἀμαυροτέρη γένεη, obscurior & ignobilior progenies: nisi malis Infirmior & inualidior, vt quidam interpretãtur. Necnõ γλῶσσα & φωνὴ dicitur ἀμαυρὰ, obscura, quæ vix percipitur auribus. vnde ἀμαυρῇ γλώσσῃ Hesychius affert pro ἡσύχως, quietè. Dicitur & ἐλπὶς ἀμαυρὰ, pro Spes obscura & non penitus certa. Arrianus, ἐξ ὧν καὶ τὰ ὑπολοιπὰ δι' ἐλπίδος ἔχω οὐκ ἀμαυρᾶς ὅτι καλῶς μοι ἔξει, quorũ argumẽto cætera etiã mihi rectè successura esse, nõ obscura spe confido. Quem locum Suidas afferens, dixerat & ipse ἀμαυρὸν esse τὸ σκοτεινὸν ἢ μὴ διαφανὲς, l. ὅλως. plus enim aliquanto significat quam σφαιρὴς, vt pote medium inter λαμπρὸν seu διαφανὲς, & inter ὅλως ἀδηλον. Vnde Plutarchus De def. orac. dixit, καὶ τὰ μὲν ὅλως ἀδηλα καὶ κεκρυμμένα, τὰ δὲ ἀδινῶν καὶ ἀμαυρά.

Ἀμαυρόω, ῶ, Obscuro, Obfusco seu Infusco, Oblitero, & tantumnon extinguo: idque vel in propria vel in metaph. significatione. In propria, veluti quum dicitur ἀμαυρωθὲς τοῦ ὄψας, de eo cui tenebræ offusæ sunt oculis & heberata aut; refusa acies visus. Itidémq; ἀμαυροῦται ea quæ disparere & delitescere incipiunt, paulatimque euanescunt obruta tenebris. In metaphorica, vt quum Plutarchus De Herodoto dicit, τὸ Ἀεωνίδου ἢ μεγίστην ἡμαύρωκε φορᾶξιν, obscurauit & obfuscauit. Itidémque ἀμαυροῦται quæ euanescunt & dispereunt, paulatimque in nihilum rediguntur & ἀφανίζονται. vt quum Aristoteles dicit Ethic. 10, cap. 4, διὸ καὶ ἡ ἡδονὴ ἀμαυροῦται. Et Hesiodus Erg. Ἄξονα καυαξᾶς, τὰ δὲ φορτὶ' ἀμαυροῦται, axem frangas & onera pereant. Philo autem De vita Mosis libro 1, cum accusatiuo dixit, πηχεῖα τοῖς ἀδυβόλοις τοξεύμασι ἀμαυρωθεῖσαι, pro Coniecturis sagacibus orbatam: quemadmodũ homo ἀμαυροῦται τοῦ ὄψας, cui obscuratur seu hebetatur & retunditur visus. Sic Plutarchus Pericle, ὑπὸ πλήθους ἠμαυρωμένος τὸ ἀξίωμα, A multitudine orbatos sua dignitate.

Ἀμαυρός, Obscurè & ita vt oculis vix percipi queat: metaphoricè & generalius, Ita vt vix sentiatur. Plutarchus De deo Socr. ἔπειτα καταπαύει ἀμαυρὸς ῥοῖζος πνεῦ γὰρ κεφαλῆς ἀθελεμανορρόου.

Ἀμαύρωσις, εως, ἡ, Obscuratio: metaphor. etiam Hebetatio & obtusio. Dioscorides libro 7, cap. 17, de ictis à cerastе serpẽte, ἡ δὲ ἐξάνοια ἐξίσταται, ὀφθαλμῶν τε ἀμαύρωσις ὀπτανίζεται, Mens emouetur & oculi hebetantur. seu Mens labat, & oculorum caligo oboritur. pro quo ἀμαύρωσις ὀφθαλμῶν Hippocr. & Galen. dicunt ἀμαυρούμενον ὄμμα, Galen. etiam ἀμαυρούμενα ὄψεις. Sed idem & ἀμαυρώσεως vocabulo vtitur. vt comment. 2, in Prorrhet. libro 2, ὥσπερ καὶ ἡ ἀμαύρωσις, ἀμαυρὰ τῶν ὀρατῶν αἰσθησις οὖσα χωρὶς τῆς κατὰ τὴν ἀχλὺν φαντασίας. Vbi etiam nota addit χωρὶς τῆς κατὰ τὴν ἀχλὺν φαντασίας, quoniam ἡ ἀμαύρωσις est generalius quippiam quàm ἡ ἀχλυώδης ὄψις. quũ enim vtrique videant ἀμαυρῶς, ὃν τῶν ἀχλυώδεσιν ὄψεσι πορεύεται ὡς κάμνουσιν αἰσθησις οἷον ἀχλύος ἄντος. nam οἱ ἀχλυώδεις, ἀφεῖς τοῦ βλέπειν ἀμαυρῶν, ἔτι καὶ δίφαιος ἀχλύος ὄντα βλέπειν. at verò ὁ ἠμαυρωμένος, si extrinsecus inspiciantur ipsius oculi, οὐδεμίαν ἔχων φαίνεται σύστασιν ὑγροῦ τοῦ φύσει, ἀπτόλωτα δ' ὄντα τὸ λαμπρὸν καὶ ἡλίβατον ὡς ὀξεῖς ὁρῶσιν ὀφθαλμοὶ ὑπ' ἀέρων. sunt q; οἱ ἀμαυρούμενοι similes mortuorum oculis, atque in multis morientibus, dùm adhuc viuunt, tales conspiciuntur, vt in decrepitis etiam. non autem omnibus ἀχλυώδεις sunt; sed iis solis quibus πεπολιῶσθαι φαίνεται τὸ κῦ τῆς κόρης εἶδος, quod quum sanum est, existit λαμπρὸν τε καὶ λαμπάν. Hæc ferè ibi Galenus. Vbi etiam nota βλέπειν ἀμυδρὸν, pro βλέπειν ἀμαυρῶς seu ἀμυδρῶς ὁρᾶν, vt ibidẽ loquitur: quod ibidẽ generali? vocat μηκέτ' ἐνεργῶς ὁρᾶν. Hippocrates itidem ἀμαυρὸν βλέπουσας dicit pro ἀμαυρῶς seu ἀμυδρῶς.

Ἀμαυρωπικός, ῶ, ὁ, Obscurandi vim habens: seu Obscurans, Hebetans.

Ἀμαχεῖ, τ. 2, c. 811, g

Ἀμαχηπελα, Hesychio εἶδος ἀκαίνης, spinæ genus.

Ἀμαχηπῆ, τ. 2, c. 815, f, & 817, b

Ἀμαχὶ quoque pro ἀμαχεῖ scriptum reperitur. vt apud Plutarchum De def. orac. ἀμαχὶ δὲ ἐν τοῖς φήμης σωφάσι τοῦ λόγου. quod est Sine controuersia.

D Ἄμαχος, τ. 2, c. 811, c. Ἀμάχως, ibid. g

Ἀμαω. τ. 1, c. 382, f

Ἀμβαδίως, Hesychius affert pro ἀφροντίστως, ἀπερινοήτως, Incuriosè, Inconsideratè seu Improuidè. quo sensu suprà ἀδηνέως.

Ἀμβαγια, idem Hesych. exp. αἰαδένδρα: forsan intelligens ea quæ arbores scandunt & αἰαβαίνουσι. At vulg. lex. interpr. Arbusta.

Ἀμβαίνω, τ. 1, c. 640, a

Ἀμβακεῖν, vulg. lex. ex Hesychio afferunt pro ἀμαρτεῖν. sed pro eo scribendum esse ἀμβλακεῖν, alphabeticus etiam ordo docet.

Ἀμβάλλω, Æolica syncope & poetica pro αἰαβάλλω, Homerus Iliados μ, μηδέ τι δηρὸν Ἀμβαλλώμεθα ἔργον, nec diu reiiciamus in aliud tempus & differamus. At ἀμβάλλω μέλος apud Theocritum Idyll. 5, Prælude: αἴσκρουσον seu αἰάκρουσον. Vbi etiam nota ἐμβάλλω Doricè pro ἀμβάλλω, hoc autem pro αἰαβάλλω.

Ἀμβάνω, τ. 1, c. 640, a. Ἄμβασις, ibid. b

Ἀμβατης, Æolica syncope pro αἰαβάτης, Qui ascendit seu conscendit. Apud Suidam, οἱ δὲ ἵπποι δηήσουσιν οὐκ ἐλύπουν τοὺς ἀμβάτας. ὑδῶν γὰρ ἀυπεί. Et rursum, τοὺς ἀμβατὰς δι' ἐκπηδῆν ἀποσσάμενοι. sessores. Vtitur hoc vocabulo Xenoph. quoque in lib. De re equestri.

Ἀμβαπῆς, τ. 1, c. 640, b. Ἀμβαπὲ autem pro Gradus, nescio vnde afferant vulg. lex. Potius enim significat adiectiuè Scansilia, vt in Epigr.

Ἀμβὲς, Hes. δύσκολον vel ἀδλαβὲς, Difficile, vel Illæsum.

Ἄμβη, ης, ἡ, Suidæ ἡ τῆς πέτρας ὀφρὺς, Supercilium petræ, Superciliosa eminentia petræ: vt à Galeno quoque in lexico Hippocr. exponitur ὀφρυώδης ἐπανάστασις. itidémque Hesychio in cauis clypeis ἄμβη est ἡ τῆς ἴτυος ὀφρὺς, eminentia illa veluti superciliosa quæ est in ora & extremo ambitu. rectè. nam apud ipsum Hippocratem in libro περὶ ἀρθρων legimus, ἀμβλὺ δὲ ἐχέτω μικρὸν ὑπόφαυσιν ὅλη τοῦ ὑστάτου τῶν περιφερείας. Et Galenus rursum comment. 2 εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον, scribit à fabris lignariis σκέπαρνον nominari ὄργανόν τι κοῦ τὸ πέρας αὐτοῦ, καθ' ὃ τέμνεται τὰ ξύλα, ἀκρεῖαν ὀπισθοφιλῆ ἔχον ὀφρυώδη καθάπερ ἡ ἄμβη. subiungens paulo pòst, τὸν ἄμβλυν & τὸ σκέπαρνον Hippocrati esse εἶδος τῆς πελεκίνης τοῦ ὀδόντος. Idem Galenus comment. in lib. Hippocr. De artic. meminit etiam μηχανικῆς τινος ἄμβης, alibi itidem dicens, Hippocratem non solùm ἄμβας & θάθρα, aliàque quæ habent μηχανικωτέρον κατασκεύω, sed etiam ea quæ πορευτικωτέρα

pala

vocantur ἀρθμα, complecti appellatione ἀπὸ ὀργάνων. A
Cur autem ἄμβων nominetur, idem docet his verbis, comm.1, in I. De articulis, πῶς καταστεβλοῦ τὸ ξύλον γράφων σαφῶς, ὡς κ̓ τὸ πέρας ὑπεκειμένης ὀρθοῦς ἄμβωνι παραπλησίας, ὅλον αὐτὸ φεσεαγορεύουσιν ἀμβῶνα οἱ ἰατροί. Quibus subiungit, διαύτη δὲ ἔστιν ἡ ὀφις ἣν κ̓ ἀπὸ λοπάδων πέρας τὸ αὖω γίνεται φεσὸς πῶς ὑπὸ τῆς ἐγκαμπύλου κοιλότητος: addit que comicum quendam ὑπασκώψαντα ἐπεισπεῖν, ἤνικ πολλῶν ἤδη τῶν λοπάδων ταῖς ἀμβῶσας ἀφελεῖξαι: dicere autem masculino gen. ἄμβωνας, Atticos, fœmININO verò Iones eiusmodi ῥήματα vocare ἀμβῶνας. Videtur porro Latinorum Vmbo ex hoc Ἄμβων factus, licet eum esse velint mediam partem & τὸν ὀμφαλὸν τῆς ἀσπίδος, non autem eminentiam illam superciliosam quæ est in extrema ora & circunferentia.

Ἀμβεῖξαι, Æolica syncope pro ἀνέβειξαν, Extullit, Excreauit, μετὰ βηχὸς ἀνέπτυσεν, vt Galenus exponit in lex. Hippocr. Est autem à them. Ἀμβῆπομαι seu Ἀμβῆπομαι. Quidam codices habent ἀμβρίξαι.

Ἀμβηπαῖν, Hesychio est ὁ ὑπηνῶδ ἵλιον παρεκβάλλειν τινα τῆς αὐτοῦ ἐξουσίας, Qui aliquē sua potestate dencere conatur, Qui alterius potestatem ambit: forsan ex Latino verbo Ambire.

Ἀμβίξ, ικος, ὁ, eidem est χύτρα, κάδος, Olla, Cadus. Plinius interpretatur calicem. Hæc enim Dioscoridis l.5, capite 110, de hydrargyri confectione ex minio, ὅτ̓ τὸ λοπάδος κεραμέας ἀθροίσας ὀχυρῶ σφηροῦ ἔχοντα κυνναβαρι, φεσκαταθήσουσιν ἀμβίκα φεσκαλεῖφαντες πηλῷ, εἶτα ὑποκαίουσιν ἀνθρακι. ἡ δὲ φεσεῖζουσα τῆ ἀμβικι ἀτμὶν, ὅστ̓ ἐεὐθεῖσα καὶ ὑπὸ ψηφθεῖσα, ὑδραργυρος γίνεται: hæc inquam Dioscor. verba sic interpretatur lib.33, c.8, Aut patinis fictilibus impo D
situm (i. minium) ferrea concha, calice coopertum, argilla superillita: dein sub patinis accensum follibus continuo igni, atque ita calicis sudore deterso: qui fit argenti colore & aquæ liquore. Itidem ab Athenæo numeratur in poculorum censu, libro 11, αὐτὴ δὲ (i. κύλιξ) φοξίσκος, ἢ εἰς ὀξὺ ἀπηγμένη, οἷοι εἰσὶν οἱ ἀμβίκες καλούμενοι. Vbi nota hos ἀμβίκας fuisse φοξοὺς τὰ χείλη, labris in acutum desinentibus.

Ἀμβλακεῖν, Hesychio ἁμαρτεῖν, Peccare, Delinquere. quod & ἀμπλακεῖν dicitur.

Ἀμβλάκημα, itidem eidem est ἁμάρτημα, pro ἀμπλάκημα, Delictum, Peccatum. Hieron. quoque in cap. 6 Daniel. annotat, Theodotionem & Aquilam pro Suspicione ἀμβλάκημα interpretatos esse, quū Euripid. in Medea ἀμπλακίας per π, & non per β, ἁμαρτίας, id est peccata, appellet. Septuaginta interpretes ibi per π habent ἀμπλάκημα. Sic enim apud eos legimus, καὶ πᾶσα φεφρασις καὶ ὅρασιν καὶ ἀμπλάκημα οὐχ ὑρέθη κατ̓ αὐτό.

Ἀμβλακεὸς, οῦ, ὁ, Obtusus. v.l. sed crasso errore.

Ἀμβλήσθαι, Æolica syncope pro ἀναβλήσθαι seu ἀναβολάσθαι, ex ea significatione τῆ ἀναβάλλειν qua ἀμβάλλεσθαι μάλος dicitur is qui ἀνακρούει & ordirur: vnde Eustathius quoq; ipsum exponit ἀναβλητικῶς καὶ φεσοιμιακῶς, itidémque Hesychius ἀναβολάσθαι, ἀντὶ φεσοιμίου: vterque respiciens ad locum hunc Homeri Iliados χ, Ἀμβλήσθαι γόοιο μετὰ Τρῶσι ἔειπε, Lamentorum facto exordio, Vlulatus exordiés. γόοις ἀμβαλλομένη, vt Theocritus dicit μέλος ἀμβάλλειν pro ἄπαρχεσθαι seu ἀνακρουσαι. vel (inquit Hesych.) μετὰ ὀλολυγμοῦ ἀναβάλλεσθαι. Eust. tamē exponi posse ait etiam ἁρμοστικῶς καὶ ἀθρόως. G

Ἀμβλίξ, v.l. Olla, perperam pro Ἄμβιξ.

Ἀμβλίσκον, Suidæ τὴν μανναν, manna. Meminit idem & verbi Ἀμβλίζω, sed non exponit.

Ἀμβλίσκω, t.1, c.717, d. Ἀμβλισκάω quoque pro Abortior & ἀμβλίσκω, afferunt v.l.

Ἀμβλόομαι, t.1, c.717, a.	Ἀμβλόω, t.1, c.716, g
Ἀμβλυγόνος, t.1, c.892, f.	Ἀμβλυωμαι, t.1, c.716, a
Ἀμβλυωπικός, ibid.	Ἀμβλυωπω, t.1, c.715 g

Ἀμβλυωπῶ, Obtuse video. vulg. lex. perperam pro Ἀμβλυωπῶ.

Ἀμβλυς, t.1, c.715, e.	Ἀμβλυσκιάω, t.1, c.717, e
Ἀμβλύσκω, ibid.	Ἀμβλυωπια, t.1, c.715 g
Ἀμβλύπορος, ibidem, f	Ἀμβλυπης, ibid. g

Ἄμβλυτος quoq; afferur pro Obtusus, Remissus, Debilis, Fractus, Qui est demisso animo & abiecto: item pro Cæcutiens, & Hæsitans, Balbus. sed non potest mihi non esse suspectum, vnà cum his interpretationibus.

Ἀμβλύω, Sum ἀμβλύς, id est obtusus & hebes. Hippocrates initio libri 3 De morbis, πάντα οὖν τὰ ἡρῶς πληρεα γίνεται, καὶ ἀμβλύνει ἡ ἀκοὴ. nisi potius scribendum ἀμβλύνει.

Ἀμβλυωμός, οῦ, ὁ, verbale ab ἀμβλυώσσω seu ἀμβλυώπω. id est Hebetudo & obtusio visus, Oculorum retusa acies, & veluti cæcutientia. Hippocr. Prorrh. 1, ὃν πυρετῷ καυσώδει ἤρων φεσεγγιμένων μετὰ ἀμβλυωμοῦ. Itidémq; in Progn. αὐτὴ μὴν τῶν ὀφθαλμῶν φαίνεσθαι. ἀμβλυωμὸς γίνεται, ἢ μαρμαρυγαὶ φεσφαίνονται. Alibi ἀμβλυωσμὸς apud eum scriptum est.

Ἀμβλυωπίας, ὦ, Sum ἀμβλυωπὸς, seu ἀμβλυωπής. id est Hebetibus & obtusis sum oculis, Cæcutio. quod & ἀμβλυώπω dicitur. Hipp. in Progn. ἐπωφρωτᾶν χρὴ εἰ τὰ νῦν ἡφαλῶ ἀλγέοιτο ἢ ἀμβλυωπέοιτο.

Ἀμβλυωπής, t.1, c.716, d.	Ἀμβλυωπία, ibid. f
Ἀμβλυωπὸς, ibid. d.	Ἀμβλυωπέτερος, ibid. e

Ἀμβλυωσμὸς quoque apud Hippocratem reperitur pro ἀμβλυωμός. vt Prorrh. 2, ἐρεθισμὸς δὲ καὶ ὑπὸ ἀμαυρότητος καὶ ἀμβλυωσμοῦ καὶ ἤρων. quo sensu in Progn. dicit, ἐπωφρωτᾶν χρὴ εἰ ἀμβλυωπέοιτο. Sed & Gal. testatur eū in maiore Prorrh. ἀμβλυωσμὸν potuisse pro ἀμβλυωπία: exponens tamen etiam ἐκτρωσις, Abortus seu Abortio, & deriuans ab ἀμβλωσκω. sed tunc scribendum potius ἀμβλωσμὸς foret line υ.

Ἀμβλυώσσω, idem quod ἀμβλυωπέω seu ἀμβλυώπω, Sum visu obtusus & hebes, Obtusum cerno, Cæcutio. Hippocrates De locis in hom. ὅσοι ὀφθαλμοῖσι γίνεται ἀμβλυώσσουσιν. Alibi ἀμβλυώπεον dicit, quod est ἀμβλυώπουν.

Ἀμβλυώπερος, t.1, c.716, e

Ἀμβλυωπικός, ἡ, ὁ, vulg. lex. afferunt pro Hebetans: pro quo dici ur potius ἀμβλωπικός. Eadem & Ἀμβλυωπὸς afferunt: & ἀμβλωπὸν κριτὴ, pro Obtusi iudices, pro quo itidem scribendum potius Ἀμβλωπικοί.

Ἀμβλυώπω, t.1, c.716, b.	Ἀμβλυωφίδιον, t.1, c.717, c

Ἀμβλωμα, ibidem, b

Ἀμβλῶνες, Hesychius ex Dionysio affert pro χαλβάνη, Galbanum.

Ἀμβλωπής, t.1, c.716, f.	Ἀμβλωπὲς, ibid. f
Ἀμβλώπη, ibid. g.	Ἀμβλωπὴ, ibid.

Ἀμβλωπὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀμβλωπὴς seu ἀμβλυωπὴς aut ἀμβλυωπὴς, Qui hebeti visu est, Obtusum cernens. Reperitur etiam proparoxytonos ἄμβλωπον. vt apud Athenæum libro 10, — ὥσεις δ̓ ὅμμα ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίζει.

Ἀμβλωσις, t.1, c.717, b.	Ἀμβλώσιμω, ibid. d

Ἀμβλωσμὸς, vide in Ἀμβλυωσμος paulo suprà.

Ἀμβλώσιμος, t.1, c.716, c

Ἀμβοάω, ῶ, Æolica syncope pro ἀναβοάω dicitur. Vide Ἀναβώσαντες paulo infrà.

Ἄμβολα, Media antennæ pars, vicina malo. Ita enim Pollux libro 1, τῆς δὲ κεραίας τὸ μέσον, τὸ κῆῤ καὶ ἴσον, ἄμβολα κ̓ σύμβολα. Ἄμβολα autem, Doricum est pro ἀμβολὴ, quod vide.

Ἀμβολάδλω, Æolica & poetica syncope pro ἀναβολάδην dicitur, vt ἀμβλήδην paulo antè. id est, De die in diem reiciendo, Procrastinando & differendo: ideóque interdum pro Cunctanter & segniter ponitur. μετ̓ ἀναβολῆς καὶ χρονισμοῦ. Herodotus dicit etiam ἀμβολάδην ἀναβάλλων, pro Cunctans differénsque. nisi malis Cunctanter & segniter procrastinans. ‖ Hesychius ἀμβολάδην exponit ἀναβολῆ χρώμενος, ἀναζέων, procul dubio respiciens ad locum hunc Homeri Iliados φ, Ὡς δὲ λέβης ζέῃ ὕδατι ἐπιστόμενος πυρὶ πολλῷ Κίσσῃ μελαδύμενος ἀπὸ πλοστηρόφιος σιάλοιο Πάντοθεν ἀμβολάδην. innueps lebetē ζέῃ ἀμβολάδην quum ἐπιστόμενος πυρὶ πολλῷ quasdam veluti vndas eructat & ἀναβάλλει. Sic certè Herodotus dicit fontem quendam πεῖ μέσας νύκτας ζέειν ἀμβολάδην.

H Ἀμβολαδὶς quoque eodem modo accipi potest pro Attollendo, in hoc loco Callimachi, hymno in Dianam, — ῥαιστῆρας ἀειρόμενοι ὑπὲρ ὤμων, Ἠ̓ χαλκὸν ζείοντα πεμνόθεν νὲ σιδηρον Ἀμβολαδὶς πυτύπουσι, sed Schol. ibi exponit ὅτι ἐξαίφνης, Alternis, Vicissim.

Ἀμβολαὶ, ἀδος, ἡ, Egestitia, seu fossitia: ab ea signif. τῆ ἀναβάλλειν qua fossores terram dicuntur ἀναβάλλειν ex locis cauis, aut fossatis, pro egerere & educere instrumentis fossoriis. quemadmodum Eust. quoque pag. 1240 ait, ἐνταῦθα (nimirum ἀπὸ τῆς ἀμβολαδὴν ζεόντων καὶ ἀναβεφεσόντων) καὶ ὅτι τῆς ὀρυσσόντων τὸ αὖω ῥίπτειν τὸ χῶμα, ἀναβάλλεσθαι καὶ ἀναβάλλειν φασὶν οἱ παλαιοί. καὶ πῶς διαύτων χῶμ, ἀμβολάδα. Itidémque pag. 1404, quum dixisset ἀναβάλλειν esse ἀνάγειν, educere: subiungit, οἱ γὰρ ὀρύσσοντες, ἀναβάλλειν χοῦν λέγουσι. καὶ ἡ διαύτη γῆ, ἀμβολὰς λέγεται. similitérque Suidæ ἀμβολὰς, γῆ ἡ ἐκ τοῦ ὀρύγματος ὑψω B
θεῖσα, fossura seu fossione in altum educta: afferēti hunc locum Xenophontis ex Pæd. lib. 7, p. 113, αὐτὴν δὲ καὶ ἄλλος πολλοὺς πυρὸς ὅθ̓ τῆς ἀμβολάδος γῆς, ὅπως ὁπλίσεται φυλακτήρια εἶη.

Ἀμβολή, ῆς, ἡ, itidem Æolica & poetica syncope pro ἀναβολὴ dicitur. id est, Reiectio in aliud tēpus, Dilatio, Procrastinatio, Cunctatio. Luc. in Scytha, οὐχ ἕδρας ζείνω οὐδ̓ ἀμβολὰς ἔργων, ὡς ὁ Κεῖος φησὶν· ἀλλὰ χρὴ πάντα μὴ κάλων κινεῖν, πάντα δὲ φεφέσθαι καὶ λέγ̓ ὡς φίλοι ἡμῖν διοῦσι ῥᾴστοιτο. Itidem Athen. lib. 11, ex hoc Ceo Bacchylide af- C
fert, οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ̓ ἀμβολάς. Doricū autem est hoc ἀμβολάς, pro ἀμβολῆς. vt & in hac aduersum Lacedæmonios κατάρα & imprecatione apud Suidam, Οἰκοδομά σε λάθοι ἢ ἀμβολὰ, ὅτι ἵππος, ἵππε ῥωμὰ τοι μεῖζον ἔχει. Vbi quidam ἀμβολὰ accipiūt pro aggesta seu aggere: quum tamen potius accipiendum sit pro ipsa terræ in aggerē egestione seu eductione, si pro dilatione & cunctatione accipere nolimus. Suidas hæc ipsa verbis solutis & prosa sic refert, τὸ οἰκοδομεῖν καὶ ἵππαις τρέφειν καὶ ἀμβολὰς πιεῖν, ἐδόκει τοῖς Λάκωσι δεινὰ πεφυκέναι.

Ἀμβολιεργὸς, οῦ, ὁ, Dilator operis, Qui opus de die in diem reiicit & procrastinat, & semper dicit se cras facturum. ὁ ἀναβαλλόμενος τὸ ἔργον seu τὰ ἔργα. Hesiod. Erg. Αἰεὶ σὺ ἀμβολιεργὸς ἀπὸ ἔσται παλαίει. Vnde Plut. in Consol. ad Apollon. τὸν ἐν ἑτέρῳ ἀμβολιεργὸν ἄπαγε φησὶ παλαίειν.

Ἀμβολίη, ης, ἡ, idem quod ἀμβολή. id est ὑστέρησις, vt Suidas exponit in hoc ex Epigr. pentametro, Ἡ δὲ μόνος ἀμβολίης αἰὲν ἀξιόλῃς. Sic Apollon. Rhod. Argon. l. 3, μηδέ τις ἔτω Ἀμβολίη. id est βραδυτὴς, inquit scholiastes, Cunctatio & mora.

Ἄμβοος, Hesychio ἡ ὀδήγησις πλάνη: nō sine mēdi suspicione.

Ἀμβρηξαι, quidam codices habent pro ἀμβεῖξαι apud Galenum in lex. Hippocr. vt suprà annotaui, non malé. testatur enim & ipse, indifferēter scribi & cum ρ & sine ρ βήσσην vel βήσσην, βῆσμα vel βῆσμα.

Ἀμβείζειν, Hesychio est ἀναπτύειν ἐν τοῖς βήσσοις.

Ἀμβρόσια, τὰ, t.3, c.703, b.	Ἀμβροσία, t.3, c.702, b. e. h
Ἀμβροσίη, ibid. e.	Ἀμβροσιος, ibid. a

Ἀμβροτῖν, t.3, c.701. h

Ἀμβρότη & Ἀβρότη, nescio vnde afferant v.l. pro Conticinium. Infrà Ἀμβρῶς in ea signif. habetur. F

Ἀμβρότηγον, Hesychio ἄνωρον, sed fortasis alphabetica videtur requirere vt scribatur Ἀβρότηγον, & fortasis ab ἀμβροτίζω idem significāte quod ἀβροταίζω suprà & hic ἀμβροτίω.

Ἀμβροτῖς autem, Laconibus est ἀπαρχὴ ἄμβρως, reste eodem.

Ἀμβροτος, t.3, c.700, f	
Ἀμβρότω, t.3, c.701, g	

Ἀμβρυῆοι, Hesychio sunt species echinorum marinorum: quos ab Aristotele βρυώνυς vocari ait. G

Ἀμβωμῶς, Æolica syncope poetæ, & inter eos Homerus, dicunt pro ἀνὰ βωμῶς, hoc est περὶ τοῖς βωμοῖς, Circum (seu ad) altaria.

Ἄμβων, ωνος, ὁ, idem quod ἄμβη suprà. hoc est Superciliosa eminentia. vt Hesych. quoque testatur Æschylum ἄμβωνας vocasse τὰς φεσεσαναβάσεις τῆς ὁρῶν, acclivitates & fastigia montium. Similiter Etym. & lex. meum vetus tradunt ἄμβωνας vocari τοῖς ὀρεινοῖς καὶ ὑψηλοῖς τόποις, afferentes hoc hemistichium, ἐπ̓ οὔρεος ἀμβῶνεσσι. Necnon Eustath. p. 1636, ex lexicographo quodam affert, ἄμβωνες, H
ὁρῶν λόφοι, φεσεσαναβάσεις, ὑψηλοί, καὶ αἱ τοῖς κειμένοις περικείμεναι ὀφρῦς. Et ex Ælio Dionysio, Ἄμβωνες, λόφοι ὁρῶν, καὶ ἵτυς πᾶσα καὶ ἡ ὀφρὺς καὶ ὑψηλοτέρα. Et rursum ex alio, Ἄκριες, λόφοι ὁρῶν, οἱ καὶ ἄμβωνες. Sed & τὰ χείλη τῆς λοπάδων dicuntur ἄμβωνες, inquit ibidem rursum Dionysius, afferens ex comico quopiam, πολλῶν ἤδη λοπάδων τοῖς ἄμβωσιν φεφελεῖξαι. Qui versus à Galeno quoque afferur suprà in Ἄμβη, necnon ab Etymol. & lexico meo veteri, dicentibus itidem ἄμβωνα dici τὸ χεῖλος τῆς λοπάδος, καθὸ τὸν αὐαλεῖσθαι τῆ, quasi αὐαλεῖωνα. Rursum Eustathius ibidem, ex lexico quodam, φέρεται δὲ καὶ ὅτι ἄμβων λοπάς, καὶ ἡ τῆς λοπάδος ὀνομάτι ὀφρύς. Pollux verò lib. 6, c. 6, τῶ δὲ κάθωνος (inquit) ἑκατέρωθεν πτύρναι, ὡς κ̓ καὶ τῆς χύτρας, ἄμβωνες καλοῦνται: quum ἄμβωνες in olla & cothone sint potius αἱ ἐν τῆ φεφερείᾳ ἢ τοῦ χείλους ὀφρυώδεις ἐπανατάσεις: quales in clypeis quoque cauis sunt αἱ ἄμβαι. vt quum Plutarchus in Lycurgo pag. 81, dicit Critia teste κάθωνα Laconicum fuisse aptissimum ad expeditiones, quia τὰ αὐαγκαῖος πινόμενα ἀπὸ ὑδάτων καὶ δυσωπεῖστα πλὴν ὄξινι, ἀνωκρύπτεται τῆ χρόᾳ, καὶ τῆ θολεροῦ φεσεκπίπτοντος ἐντὸς καὶ φεσεγγιμένου ὑπὸ ἄμβωσι, καθαρώτερον ἐπιπαίζει τῆ σύμπατι τὸ πινόμενον. Itidémque apud Athenæum lib. 11, idem Critias dicit Laconicū κάθωνα esse ἔκπτωμα χρησιμώτατον εἰς ὁραστείας, οὐδὲ κα ὁραστικὸν πολλάκις αὐαίκτα ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρόν. φεφῶτον μὴν ὀνομ̓ (inquit) τῆ μὴ λίαν κατάδηλον ἔτι) τὸ πῶμα: εἶτα ἄμβωνας ὁ κάθων ἔχων ὑπολείπει τὸ οὐ καθαρόν. Similiter ἄμβωνες ἀπὸ κοτυλῶν apud Galenum libro 2 De caus. morb. Vide & Erotianum, pag. 18. ‖ Pro pulpito affertur ex Concil. Laodic. can. 15, forsan quia pulpitum aliquid similitudinis habet cum cacumine & vertice montis. nam & ipsum φεσεσαναβαίνει & ἐπανίσταται atque ὑψόφρυ, veluti οἱ τῶ ὀρῶν λόφοι. ‖ Dicitur etiam ὅτι μεῖζον γωνιακίου, seu αἰθόιον γωνιακίου, vt duobus in locis annotat Eustathius: per iocum forsitan apud comicos.

D Ἀμβώσαντες, Æolica & Ionica syncope atque crasi pro ἀναβοήσαντες, tanquam à themate ἀμβοάω, significante Exclamo, Clamorem tollo. Herodot. Thal. ἀμβώσαντες μέγα.

Ἄμμε, Doricè pro Æolico ἄμμε vsurpatum aiunt ab Aristophane, ex quo afferunt παῤ ἄμμε, positum pro παῤ ἡμῶν. nisi potius scribendum παῤ ἡμᾶς. nam ἄμμε, vel potius ἄμμε, est nomin. & accus. casus in num. duali.

Ἀμεγάρτης, t.4, c.148, g.	Ἀμεγίνης, t.2, c.836, g

Ἀμέθοδος, t.2, c.1174, e

E Ἀμέθυσος, siue Ἀμέθυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non ebrius: item Ebrietatem arcens, vt ἄλιμος dicitur non solùm qui famem non sentit, sed etiam Qui famem arcet: & ἄκοπος non solùm Qui lassitudinem non sentit, sed etiam Qui lassitudinem sentire non patitur, vel Qui lassitudinem mitigat & tollit. Apud medicos ἀμέθυστα. sub. φάρμακα, & ἀμέθυστοι, sub. φαρμακεῖαι, aut πόσεις, Medicamenta quæ ebrietati obsistunt, Quæ inebriari non sinunt potorem. Plutarchus initio sui libri De aud. poematis, μηδὲν ἔτι φαυλότερος ἀπὸ ἀμεθύστων καὶ κουδίων, ἃ πινες ἐν τοῖς πότοις φεφεκαθαίρονται καὶ φεσεκαμβαίνουσι. Athenæus sub finem lib. 1. καὶ πολλοὶ εἰς τὴν κατασκευὴν ἀζωθίας ἀμεθύστης φεσεκαμβαίνουσι τὸ τῆς κράμβης σπέρμα. Sic Diosc. καὶ ἀμέθυστα φεσεκαμβαιόμενα δοσν ἑ ἢ ζ: de amygdalis. Hesychio ἀμέθυστος est βοτάνη καὶ λίθος, herba & gēma: nominata & ipsa ideo quòd ebrietati obsistant. Atque gemmæ illius ἀμεθύσου mentio Ezechielis cap 28: quæ alioqui & ἀμέθυστος dicitur, & quidem frequentius, vt Exodi cap. 28, & Apocal. cap. 21: necnon apud Plin. lib. 27, cap. 9, vbi causam nominis afferri dicit quòd vsque ad vini colorem accedēs, priusquam eam degustet, in violam desinat, fulgóque quidam ia illa sit purpuræ non ex toto igneus, sed in vini colorem deficiens. Hinc verbum Ἀμεθυσίζω, Refero colore aut alia similitudine amethystum. Idem Plinius lib. eodem, cap. 7, de carbunculis, Optimos verò amethystizontas, hoc est quorum extremus igniculus in amethysti violam exeat.

Ἀμείβομαι, t.1, c.389, h.	Ἀμείβοντες, ibid. g

Ἀμείβω, ibid. b

Ἀμειδής, ές, & Ἀμείδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non ridens, ideóque Tetricus, Vultuosus, Tristis: vt Hesychius quoque ἀμειδὲς & ἀμείδητον exponit συγνὸν, ἀχέλαστον, itidémque Suidas, addens etiam σκυθρωπὸν. afferénsque hæc exempla: Ὀργὴν οὐ φορήσουν ἀμειδέα, iram vultuosam & tetricam seda. Et ex Epigramm. Εἰ καὶ ἀμειδήτων νεκύων ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσοις Περσεφόνη. ‖ Aliquando &

actiuam habent significationem hæc duo, declarántq; Faciēs ἀμείδητον seu ἀμειδῆ, vt Tristis quoque apud Latinos vsurpatur interdum pro Tristificus. quo sensu ἀμείδητοι νύκτες Epigr. l 3, pro Tristifica & terrificæ, nec sinentes μειδιᾶσαι. Et apud Oppian. lib. 3, De venat. ἀλφηνοῖς Δάφνας τε μάτεστιν ἀμειδέα παμφὸς ἐέντων, Penitus risu carentes dapes. i. Luctificas, Tristificas. Porro ab ἀμείδητος est aduerb. Ἀμειδήτως, Sine risu, Vultu retrico & tristi, Vultu videre nescio. σκυθρωπῶς. Hes.

Ἀμειλέοις, Hes. affert pro ἀθλίοις. quo signif. & μειλέοις dicitur.

Ἀμείλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Implacabilis, Qui nescit μειλίσσεσθαι, hoc est placari, demulceri, deliniri: ideóque Durus, Immitis, Rigidus, Acerbus: ἀπλωτὸς, ἀσφαλωτὸς, σκληρὸς, πικρὸς, ἀπαύθρωπος, ἀκμαῖος, Hesychio & Suidæ. Philo De vita M. l. 1, ὀργὴν ἀμείλικτον βασιλέως ὑποδιφάσκων, implacabilem regis iram. Sic Synes. De insomn. ἡ δὲ νοῦ φύσις ἀμείλικτος· τὸ δὲ παθητικὸν, ὅθεν τὸ θελγόμενον, non demulcetur. Idem ep. 105 dicit, οὐ γὰρ πεφυκὼς μὴ παύεσθαι ὅπαπαι ἴσα καὶ θεῷ ἀμείλικτον εἶναι) καὶ, æquè ac deum immitem & inexorabilem esse oportet. Hesiod. verò dicit ἀμειλίκτων ὑπὸ δεσμῶν, metaphor.

Ἀμείλιχος, ου, ὁ ἢ ἡ, itidē Implacidus, Immitis, Durus, Difficilis: ἀτυμπαθὴς καὶ οὐ μείλιχος. Hesychio non solùm ἀπρόσοπος, σκληρὸς, sed etiam ἀπειθής. nimirum Nescius πείθεσθαι: vnde & à Suida exp. ἀκαλάκευτος, Qui sese ablãdimẽtis & adulationibus deliniri permulceriq; nõ sinit. Hom. Il. 1, Ἀμηθὴς τε ἀϊδής τε ἀμείλιχος ἠδὲ ἄδικος. Ἀμεῖναι, Hesychio πληρωθῆναι: sed suspectum est. potius enim scribendum ἀΰσαι.

Ἀμείνων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Melior: interdum & Commodior, Potior. Hom. Il. γ, ὁμόχλιν Ποιμένα οὖτε φίλιον, κλέπτη δὲ τε νυκτὸς ἀμείνω, melioré & cõmodiorem furi ipsa nocte, ad furandum nimirum. Plut. πεθῆ γὰρ ὄντος αὐτῶν δὴ τοὺς ἀμείνους ἐλπίδας, deducẽte ad meliorem spem. Homo quoq; homine dicitur ἀμείνων qui eo potior & præstãtior est, & nominatim fortitudine & robore, quemadmodum ἀγαθὸς quoque pro strenuo accipitur interdũ. Hom. Il. ε, Ταῦ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς ἔσκι, Θεσσέλεσθαι μή πῆς οἱ ἀμείνων στῖο μάχοιτο, ce valentior & fortior. Et in Odyssea. Μή πῆς τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀείρῃ. Et Il. χ, Πρόσθε, μὴ ἐσθλὸς, ἴδοιμι, δίωκε δὲ μὲν μάλ' ἀμείνων Καρπαλίμως. Porro vt ἀγαθὸς infinitiuo iunctũ significat Aptus, Idoneus, Accommodus, ita & ἀμείνων pro Commodior, Aptior, Magis idoneus. vt apud Hesiod. in Erg. τῷ δ' ὑπὸ νεώτερος ἄλλος ἀμείνων Σπέρματα βάλεσθαι καὶ ὀπασσέμεν ἀλέασθαι.

Neutro genere aliquid dicitur esse aut videri ἄμεινον, Melius, Satius, Vtilius, Cõmodius, Potius. Hom. Od. α, Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδ' ἄμεινον καὶ τετελεσμένον, Il. α. Ἀλλ' ἄγε καὶ ὡς ὑπέλω δόδυμα πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον, si hoc melius & vtilius videtur. Sic Thuc. l. 1, ὥστε ἢν ἄμεινον ἄμεινον δοκῇ εἶναι, melius esse & consultius. Et Plut. De virt. mor. οὐ βουλόμενος τὸ παθεῖν ἀπαθὲς ἀπαθὲς ἀπαθὲς. οὔτε γὰρ δυνατὸν οὔτε ἄμεινον, nec enim id fieri potest, nec etiam si posset, melius foret & vtilius. Idem De def. orac. ὧν ἀπαθὲς ἀμείνων οὐκ ἄμεινον ἐκεῖ βαδίζειν, Illuc ire non erat melius, seu Illuc ire non rerulerat, vt Turn. vertit. Cui loco similis hic Æschinis in Cref. ὡς ἔστι μὲν εἰρήνη, ἀεὶ δὲ συμμαχίας οὐκ ἄμεινον εἰς ἀεὶ πόλεσι τῶν Ἑλλήνων βουλεύσασθαι. Sed notandũ ἄμεινον ibi propemodum amittere vim comparatiui & pro positiuo accipi, velut etiam ouum Hesiod. dicit in Erg. Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν. οὐ γὰρ ἄμεινον, nec enim bonum hoc est & consultum. Rursum ἄμεινον itidẽ significans Melius, Commodius, Vtilius, datiuum habet personæ. vt apud Hom. Il. ω, — οὐ μὲν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδὲ τ' ἄμεινον. Et apud Plat. in Apol. Socr. βουλοίμην μὲν ἂν οὖν οὔπω τεθνάναι, εἰ τι ἄμεινον ἦν ὑμῖν καὶ ἐμοί, si fiat & vestro & meo commodo. Quibus addi potest hoc Thucyd. lib. 1, ἐπιτρόπων τὸν θεὸν εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσαι, melíùsne sibi belligerãtibus futurum esset. hoc est, Meliùsne habituri essent si bellũ gererent. Ponitur ἄμεινον aduerbialiter etiam, vt Latinum Melius. Isocr. in orat. ad Philippum, σκέψαι δ' ὡς αἰσχρὸν τεθεωρᾶν τὴν Κόνων ἄμεινον πρὸς ἡδονὰς τῆς Εὐρώπης, Melius habere. vt οὖ καὶ καλῶς ἔχειν dicitur Bene habere.

Ἀμείρω, t. 2, c. 839, g. Vide & Ἀμέρων paulo infrà.

Ἀμεῖς, Hes. affert pro οὐρῆσαι, Inuenies.

Ἀμεψις, t. 1, c. 391, b

Ἀμείψιχρον, Hes. affert pro μεταβάλλοντα. Sed forsan scribendum ἀμεψιχρόον, μεταβάλλοντα καὶ ἀμείβοντα τὴν χρόαν, qui colorem mutat.

Ἀμείωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non imminutus, ideóque Integer. Vel De quo nil potest diminui, Qui minor fieri nequit.

Ἀμέλαπον, Hesychio τὸ ἴσον. sed suspectum est.

Ἀμελγω, t. 1, c. 395. g

Ἀμέλδειν, Hesychio est πάκτειν, στείσειν, Parere, Priuare. in qua posteriore sign. dicitur & ἀμέρδειν & ἀμέρειν. At pro ἀμελδῆσαι, quod apud eundem legitur, & exponitur ἀφροντίσῃσι, scribendum ἀμελήσαι.

Ἀμέλει, aduerb. t. 2, c. 861, f. Ἀμέλει, 2 perf. imper. ibid. h

Ἀμέλεια, t. 2, c. 860, h

Ἀμελεῖστ, Suidæ χωλὸς βραδυτῆτος, idem quod ἀμελληστὴς βραδυμελεῖστ autem, (inquit) μελῃδὸν, καθ' μέλος. Sed viderit. potius enim significaret Incuriose, Negligenter, More eorum qui sunt ἀμελεῖς: seu ἀμελῶς.

Ἀμελετήτος, ου, ὁ, Inexercitatus. v. l. Pro quo dicitur potius ἀμελέτητος.

Ἀμελετησία, t. 2, c. 865, g. Ἀμελέτητος, ibid.

Ἀμελετήτως, ibid. h. Ἀμελέω, t. 2, c. 861, a

Ἀμελής, t. 2, c. 860, f. Ἀμελησία, t. 2, c. 861, e

Ἀμελητός, ibid. d. Ἀμελητή, ibid. e

Ἀμελία, ας, ἡ, idem quod ἀμέλεια, teste Suida, qui & cum diphthongo & per ι scribi ipsum à Græcis ait. Exponitur autem non solùm Incuria, Negligentia, sed etiam Discrepantia, Dissonantia, à μέλος significãte Carmen: à quo & oppositum huic ἐμμελής.

Ἀμελίου δίκη, Hes. affert pro ζημίου. quod interpretantur Actio de damno dato. Videtur tamen verbum illud sonare potius Actio in negligentiam aut neglectum.

Ἀμελλητί, t 2, c. 872, e. Ἀμέλλητος, ibid.

Ἀμελοῦμαι, t. 2, c 861, b. Ἀμελῶς, t. 2, c. 860, g

Ἀμεμπτος, t. 2, c 876, b. Ἀμέμπτως, ibid. c

Ἀμεμπτής, t. 2, c. 875, c. Ἀμεμψία, ibid.

Ἀμῆν, per syncopen pro ἀέμῃν: hoc autem Doricum est pro ἄειν, à them. ἀω, teste Eust. qui ipsum exponit κορέσασθαι.

Ἀμηλωδὸς, t. 2, c. 884. f. Ἀμηλωδέω, ibid. h

Ἀμηνῆ, t. 2, c. 885, a. Ἀμηνὶς, ibid. f.

Ἄμηρος, t. 2. c. 884, f

Ἀμέρα, Doricè pro ἡμέρα, eóque tam substantiuo quàm adiectiuo, apud Theocr. & Pind.

Ἀμεροβὲς, Suidæ τὸ μεσονύκτιον, Media nox, Nox concubia, Nox intempesta. Deriuat autem παρὰ τὸ ὀρφνῶ, & pro ἀμορφνὴς positũ ait exempto ρ & mutato ο in ε & φ in β. Infrà Ἀμφοβὲς pro eodem habebimus ex Etym.

Ἀμερσὴν, Cretensibus ἡ εἱμαρμένη, fatum, teste Hes.

Ἀμέρσω, t. 1, c. 393, g. Ἀμέρδω, t. 2, c. 857, h

Ἀμερὴς, t. 2, c. 850, a. Ἀμεεμμάω, t. 2, c. 856, c.

Ἀμεεμνία, ibid. b. Ἀμέεμνον, τὸ, subst. ibid, a

Ἀμέεμνος, t. 2, c. 855, g. h. Ἀμεεμνος, t. 2, c. 856, b

Ἀμεεμνοῦ, Hes. affert pro ἀποτυχόντος τοῦ νοῦ sed suspectũ est.

Ἀμέεροι, pro ἡμέροι, homines, Doricè, in Epigr. Sic apud Hes. Ἀμέερον, ἔργον τὸ ἡμερήσιον, opus diurnum.

Ἀμέλεστος, t 2, c. 853. c

Ἀμέρμερα, t. 2, c 857, c. Ἀμερμερεῖ, ibid.

Ἀμερὸς, Hes. ἄπειρος, Imperitus, Inexpertus.

Ἀμεροσύγαμος, Nuptiis priuans. Nonn.

Ἀμεροσύνος, Mẽte priuans. vt ἀμεροσύνος λύσσα: quod interpretãtur etiam Vecors & cæca rabies.

Ἀμεσόφρων, idem. Hesychio est βραδὺς, noxius.

Ἀμέρυτος, Hesychio αὐτόφυτος, ἀπελθύτητος. sed suspectum.

Ἀμεροφὲς, idem affert pro αἰσχρὸν, turpe. quo sensu & ἄμορφον.

Ἀμέρον. ex Galeni lex. Hippocrateo affertur pro ἀφαιρῶν καὶ λαμβάνων, Detrahẽs & sumens: vbi tamẽ habẽt vulg. edit. Ἀμέρων, & ver. cod. Ἀμήρων. Sed videtur ferri posse hoc ἀμέρων, vt sit pro ἀμείρων. nã & ἀμείρω eas signif. habet. vt apud Nic. in Ther. ὄφρά κε τοῖος Παιήων μέλεος ποτὰ μοῦ πεθῇ χείλος ἄμερσεν, hoc est ἔλαβεν, inquit schol.

Ἄμες, t. 1, c. 1076, d. Eust. φιλοῖς scribit ἄμες, vt ἄμμες quoque: quorum illud Doricum, hoc Æolicum esse dicit. Sunt qui properispomenos etiam scribant ἆμες.

Ἀμεσος, t. 2, c. 890, c. Ἀμέσως, ibidem.

Ἀμετάβατος, t. 1, c. 650, b. Ἀμεταβλησία, t. 1, c. 691, c

Ἀμετάβλητος, ibid. Ἀμετάβολος, ibid. e

Ἀμεταδότως, t. 3, c. 998, c. Ἀμεταδότως, ibid. c

Ἀμετάθετος, t. 3, c. 1505, d

Ἀμετακίνητος, t. 2, c. 218, e. Ἀμετακινήτως, ibidem.

Ἀμετάκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Irreuocabilis, Qui reuocari nequit. Apud Suid. ἀμετάκλητον ὁρμῶν ἔρα τὸ πλῆθος.

Ἀμετάλλητος, t. 2, c. 578, b. Ἀμεταμέλητος, t. 2, c. 860, f

Ἀμεταπόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem non pœniter, Qui pœnitẽtia non ducitur, Pœnitere nescius. vt in epist. ad Rom. c. 2, ἀμεταπόητον καρδίαν. Sic Baffert in lex. suo, ἀπὸ ἥδεν ὀκ τοῦ βίου ἀμεταμέλητος, pro Sine pœnitẽtia excessit è vita.

Ἀμεταπόστατος, t. 3, c. 137, a. Ἀμεταστέστως, ibid. b

Ἀμεταπλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non transformatus. seu Qui transfigurari nequit, Qui aliter fingi non potest.

Ἀμεταποίητος, t. 3, c. 437, h

Ἀμετάπτωτος, idem quod sequens ἀμετάπλωτος, Qui recidere nequit, Immutabilis, Constans, Certus. Gal. comm. 1, in Epidem. lib. 6. χρὴ δὲ τοὺς τοιούτους ἢ ἀμεταπτώτους εἶναι ἢ μὴ παντὸς. ἢ ἀπειράκις σφάλλεσθαι· τὸ δ' ὁλιγάκις μὲν δύνηται τυγχάνειν, πλεῖστα δὲ ἀποτυγχάνειν, οὐ τεχνικόν.

Ἀμετάπλωτος, t. 3, c. 319, e. Ἀμεταστατος, t. 1, c. 1777, c

Ἀμεταστρεπτί, t. 3, c. 1098, e. Ἀμεταστροφος, ibid. f

Ἀμετάστρεπτος, t. 3, c. 1630, c.

Ἀμεταχείριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intractabilis, Qui nequit μεταχειρίζεσθαι. Aristoph. Ab Hesych. exp. δύσληπτος, Captu difficilis & ferè incomprehensibilis.

Ἀμέτερος & Ἀμετέρα, Doricè pro ἡμέτερος & ἡμετέρα, Noster, Nostra.

Ἀμέτρος, t. 1, c. 1349, a

Ἀμετρα, aduerb. t. 2, c. 899, a. Ἀμέτρητος, t. 2, c. 903, f

Ἀμετρεῖ, t. 2, c. 899, b. Ἀμετρία, ibid.

Ἀμεθεβαθὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Immensa profunditate præditus, Immensum seu in immensum profundus.

Ἀμεθεπὴς, t. 1, c. 1222, c

Ἀμεθεκακος, Immodicè malus, Supra modum improbus. ἀμέτρως κακός.

Ἀμεθρον, τὸ, subst. t. 2, c. 899, a. Ἀμεθὺς, t. 2, c. 898, g

Ἀμεθόπαπα, aduerb. t. 2, c. 899, b. Ἀμέτρως, ibid.

Ἀμεθόρμαι, t 1, c. 393, c. Ἀμεθυστηὴς, ibid. f

Ἀμεθύσμος, ibid. Ἀμεθύω, ibid. e

Ἀμῆ, t. 1, c. 401, a

Ἀμῆ, Doricè pro ἡμῖν: hoc antè, Æolicum pro ἡμετέρα, nostra. Hom. Il. π, Πάροκλ', ἦπου ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἀμήν.

Ἄμη, t. 1, c. 383, f. Ἄμη, Falx messoria, ab ἀμάω, significãte meto: ἄμη autẽ, instrumẽtum fossorium, Sarculũ seu Rutrũ, ab ἀμάω, signif. Fodio: à quo & διαμάσθαι, quod Thuc. schol. exp. διαστάντες: p. 130. vbi ἀμᾶν esse dicit σκαπάνη τινὶ, Ligonem latum, quod Lat. est Rutrum. Alioqui ἄμη, vt σκέπη, est etiam haustorium instrumẽtum. vt apud Plut. in l. De solertia anim. ὧν ἄμας καὶ σκάφας ἡμῖν ὁ τῆς βασιλείας ἀγώνας θεάτρων ἢ καλῶν Ῥώμη περέχει. Tales & Latinorum hamæ sunt. Cato De re rust. c. 135, Hamæ, vrnæ olariæ, vrcei aquarii, vrnæ vinariæ, alia vasa ahenea, Capuæ emenda.

Ἀμῆγε, t. 1, c. 401, b. Ἀμηγέπη, ibid.

Ἀμηγέπου, ibid. c. Ἀμηγέπως, ibid. b

Ἀμηκεία, Tarentinis δεινὰ, teste Hes.

Ἄμηλον, idem Cretensibus esse dicit ἀκολάκευτον. forsan igitur idem est quod ἀμείλιχον seu ἀμείλικτον.

Ἀμήνας, Galen. in lex. Hippocr. exp. ἐκπάξας, ἀμύξας.

Ἀμιλύνω, ὑ, τὸ, Minium. vt apud Dioscor. l. 5, c. 110, de hydrargyro, σπόδιζε τοῦ κινναβάρεως ἀμιλύνου· λεγομένου· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τοῦ κινναβάρεως λεγομένου, fit ex minio quod abusiuè cinnabaris dicitur. Id quod & Plinius testatur suprà in Ἀμβύξ. Sed quidam codices ibi habent ἀμμίου.

Ἀμίλυπτος, Nulla ira percitus, Non iratus, Ira vacuus. Plut. De def. orac. τὸν δὲ θεὸν ἀμέμπτῳ φυλάττει καὶ ἀμίλυπτον, beneuolum & placatum retine. Sic idem De deo Socr. ἀμίλυπτον ὄντως τῷ δαιμόνιον.

Ἀμίλυπτος, Sine ira, Animo ab ira vacuo & libero, Animo nulla ira percito. Plut. in l. quẽ τῶν πολιτικῶν ἀρετῶν scripsit, καὶ τὴν ἡσυχίαν ὑπὸ πολιτείας ἀμίλυπτος δὲ χρῆται παρ' αὐτῷ, Εὐξελαφόλιον.

Ἀμηρον, Etym. & lex. meum vet. afferunt pro γέρον. Dicunt & montis nomen esse: addentes etiam, Ἄμηροι, οἱ ὄμηροι.

Ἀμήρυτος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Colo non deductus. Metaph. Apoll. Rhod. Arg. l. 2, γῆρας ἀμήρυτον ἐς πόλος ἕλκων. vbi scholiastes annotat, scribi etiam ἀμήρευτον, essẽque metaph. ἀπὸ τῶν μηρυθρῶν ἐρίων: significare autem ἀπάλεστον καὶ ἄλυτον πῶς ὑπηρδῆον, ἀπέραντον, καὶ πόλος μὴ ἔχον. vtpote cuius fatalia fila parcæ non absoluerint.

Ἀμήρω, vide in Ἀμέρω.

Ἄμης, ητος, vel ου, ὁ, placentæ genus lactæ. vt Aristophan. schol. cum Athen. tradit. Clearchus Solensis apud Athen. l. 14, in τραγημάτων censu, Ἄμης, πλακοῦς, ἔντατος, ἱπεουρόδα. Alexis ibidem, Τοῖς νυμφίοις μετοῦσι πῶν νυμφείῳ λέγῃς Παρέχειν ἄμητε καὶ λαγῶα καὶ κίχλας. Iones autem, vt Silenus ἐν τῇς Γλώσσαις tradit, ἀμίλλα eum vocant, inquit Athenæus.

Ἀμήτειρα, t. 1, c. 383, f. Ἀμητὴρ, ibidem.

Ἀμητήσιος, ὑ, ὁ, Partu Ἄμης. tradit. n. Silenus apud Ath. l. 14, Τοῖς μικροῖς ἄμητα vocari ἀμητήσιος ab Ionibus, afferens ex Teleclide comico, αὐτήμαιται δὲ κίχλαι μετ' ἀμητήσιον εἰς τὸν φάρυγ' εἰσεπέτοντο. Itidem Phereer. apud eundem, lib. 6, Κοτ δὲ τοῦ ἀχτὶ βοτρύων μετ' ἀμητήσιον καὶ νεοτέρων πολυτόρων ὀχετοῦσιν τὰ θερμοὶ σιῶ ἔτνει.

Ἀμητος, & Ἀμητὴς, t. 1, c. 383, b. c. & t. 3, c. 1678, f. & g. obiter.

Ἀμήτωρ, t. 2, c. 825, f. & t. 3, c. 91, g. ob.

Ἀμηχανέω, t. 2, c. 926, h, Ἀμηχανὴς, ibid. e

Ἀμηχανία, ibid. b. Ἀμήχανον ὅσον, t. 3, c. 494. f. ob.

Ἀμήχανον, τὸ, Impossibile, & c. t. 2, c. 916, b

Ἀμηχανοπεύεσθαι, Malè fabricari machinas. Hippocr. De fract. χρὴ δὲ ἢ τοὺς ἄλλας μηχανὰς ἢ καλῶς μηχανᾶσθαι ἢ μὴ μηχανᾶσθαι. αἰσχρὸν γὰρ καὶ ἄπρακτον. μηχανοποιέοντα ἀμηχανοπεύεσθαι. vel etia Ineptas & inutiles machinas fabricari.

Ἀμήχανος, act. t. 2, c. 915, a. Ἀμήχανος, pass. ibid. d. Ἀμήχανος, de re dictum, & c. ibid. g Ἀμηχανώτερος, t. 1, c. 916, f.

Ἀμία, ας, ἡ, Amia: piscis genus apud Athen. lib. 7, & Plin. lib. 9, c. 15, necnon Aristot. Hist. anim. l. 6, cap. 17. Dictas autem ἀμίας Athen. vult ὅτι οὐ κῦ μίαν φέρονται, ἀλλ' ἀναλῆθον. Sed & Aristotelẽ scribit nominatas dicere παρὰ τὸ ἅμα εἶναι τῆς τεθραμμένας. esse enim συναγελαστικὰς. Lascaris in Epigr. dicitur interpretatus esse Amentum. Hes. ἀμία affert etiam pro φυλακία. sed suspectum est.

Ἀμίαντος, t. 2, c. 930, h. Ἀμιγὴς, t. 2, c. 934, b

Ἀμέλαιος, ἡ, Sylueſtris olea. v. l. perperam pro ἀγελέλαιος.

Ἄμυτα, apud Anacreontem ἔδεσμα πολὺ καὶ ἄρτυμα, teste Hes. Infrà Ἀμμαμυθάδης de simili edulio.

Ἀμίθιος, eidem est μύλων, Pistrinum, Mola.

Ἀμιθρεῖν, idem Hesych. affert pro ἀριθμεῖν, numerare. vt Suidas etiam testatur ἀμιθρῆσαι à Callimacho accipi pro μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι, facta literarum μετάθεσι.

Ἀμιθρὸν, idem rursum Hes. affert pro ἀριθμὸν, numerum.

Ἀμικόνιος, Tarẽtinis est ἄρτος, panis, teste Hes. Infrà Ἀμμισκόμιστος.

Ἀμικτίσιος, idem affert pro χαμαιστάθμος, necnon αἰτήσιος.

Ἄμικτος, t. 2, c. 933, f. Ἀμίκτως, ibidem. g

Ἀμίλικτος, Dur, σκληρός. Hes. sed scribẽdũ potiùs ἀμείλικτος.

Ἄμιλλα, t. 1, c. 396, d. Ἀμιλλάομαι, ibid. f

Ἀμίλλημα, t. 1, c. 397, d. Ἀμιλλητὴς, ibidem, e

Ἀμιλλητέον, ibid. g. Ἀμιλλητέος, ibid. f

Ἀμίλλομαι, ibid. g. Ἀμιλλότερος, t. 1, c. 396, e

Ἀμίλλω, t. 1, c. 397, g. Ἀμμικτόβιος, t. 2, c. 940, b

Ἀμίμητον, τὸ, subst. ibid. Ἀμίμητος, ibid. a

Ἀμὶν, vel Ἀμῖν, t. 1, c. 1076, c

Ἀμινάία φυλὴ, Vna Aminæa, apud Dioſc. lib. 5, c. 6: forsan à loco quopiam denominata, vt Θασία ibidem ab insula Thaso. Meminit eiusdem Plinius lib. 14, cap. 2, 3, 4. sed apud eum scriptum Amminea. Rursum apud Dioscoridem lib. 1, cap. 78, mentio fit σμύρνης Ἀμινναίας. sic enim ibi scriptum, sine diphthongo & duplici ν. pro quo Plinius habet Minæa, lib. 12, cap. 16. Rectius verò vno ν & cum diphthongo scribi, Hesychius docet, qui Ἀμναῖον οἶνον dici ait à Peucetia dicta Aminæa.

Ἀμίνω, Adiuuo. v. l. perperam pro ἀμεύω.

Ἀμίξαι, Hes. affert pro οὐρῆσαι, mingere: addens, scribi etiã ὀμίξαι. Legitur apud Etym. quoq; & in lex. meo vet.

Ἀμιξία, t. 2, c. 933, e.

Ἄμιον, ὑ, τὸ, Etymologo & lex. meo vet. σπόρος ἀρόρου· ὡς dimin. voce ab ἄμμη. Ἀμιπτος, t. 1, c. 1706, f.

Ἀμίς, ίδος, ἡ, Matula seu Matella, Vas vrinarium. οὐρητήρ, οὐρητὸν ἀγγεῖον, Suidæ, afferenti ex Aristophane, Ἀμὶς μὴν, ὦ οὐρηπάσης, αὐτὴ Παρὰ σοὶ κρεμάσετ' ἐγὼ δὲ τὸ πωστάλιον. quã ἀμίδα ibidẽ comicus vocat σφρὸν καὶ γόρτον περίφορον φαίμακον ἀναγουείας. Et apud Athen. l. 1, Æsch. ἀφεπῶς που τοῦ χρόνου μεθιόντας τοὺς Ἕλλωας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις ἐπεκαπαγωνᾶσαι. Appellat autem Athen. ἀμίδας, quas Æschylus οὐρανίας: cuius verba habes in ea ipsa voce. Hesych. ἀμὶς exponit per ταμιεῖον. Eustathius ab antiquis Atticis aspiratum fuisse ait.

Ἀμίσαλλος, Etymologo est ὁ δυσέρεστος, Difficilis & morosus: vtpote qui ἀλλῳ οὐ μίσγεται. dici enim ait κατ' ἔνδειαν τοῦ γ pro ἀμίσγαλλος, afferens, — ἀμίσαλλοί τε γέροντες.

Ἀμίσθορος, Hesychio est ἀνάρεστος, Insatiabilis, Inexsaturabilis.

Ἀμισής, τ. 2, c. 948, c. Ἀμιδῆ, τ. 2, c. 944, h

Ἄμισθος, ibid. f

Ἀμίσυλλον ἔσθιον, Etym. dici ait τὸν μὴ κεκομμένον, τὸν ἀδιήκοπτον, qui nondum sectus est in frusta. mimirum τὸν οὐ μεμυελμένον.

Ἄμιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Carens pediculo. Vide in Μίτος.

Ἄμιτραι, Cretensibus sunt μικραὶ, parua, teste Hes.

Ἀμιτρέω, ῶ, Numero. v. l. perperam pro ἀμιθρέω.

Ἀμίτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mitram seu cingulum non habens. Callim. hymno in Dianam, Πάσας εἰνέτειας, πάσας ἐπ' παῖδας ἀμίτρους. vbi schol. exp. ἀζώστους & μὴ διζωμαρδενδυομένας. quia innuptæ (inquit) ibant discinctæ, & zonas soluunt αἱ μέλλουσαι διζωμαρδενδύεσθαι.

Ἀμιτροχίτων, τ. 2, c. 952, f

Ἀμιχθαλόεσσα, Hesychio est ἀπρεσόρμιστος ἐκ θαλάσσης καὶ δυσορμος, itidémque scholiastæ Sophoclis, afferẽti Homericum hoc hemistichium, Ἄμικτον ἀμιχθαλόεσσαν. Dicitur verò sic quoniam est ἄμικτος καὶ δυσπρόσιτος τοῖς ἁλὰ πρῶσι, seu quia οἱ πλοῖ ἁλὰ πρῶντες, ei nequeunt μιγῆναι.

Ἀμμά, Etymologo & lexico meo veteri est θρεφὸς καὶ μήτηρ κατ' ἀποκοπὴν, inquiũt: addúntque, Rheam quoque sic nominari: verùm pro eodem dici Ἀμμαὶ quoque & ἀμμία.

Ἄμμα, τ. 1, c. 494, h

Ἀμμαίθω, Hesychius affert pro μεταμέλομαι, Pœniteat me. quod forsan Æolicam habet syncopen pro αἰαμάθω, ab αἰαμαυθάνω.

Ἀμμακρὺ, idem affert pro τὸ ἀπ' ἀρχῆς. quo signif. suprà ex eodem habuimus ἀμαρύκαρ.

Ἀμμαμηθάδης, eidem est ἐδέσμα τι σκευασὸν δι' κρεῶν εἰς μικρὰ κεκομμένων, δι' ἀρτυμάτων, minutal. pro quo suprà ἄμυθα.

Ἀμμανίτης, Deuter. 22, & alibi sæpe apud Græcos Bibliorũ interpretes, Ammanites, seu Ammonites: trahens videlicet ortum ab Ammano seu Ammone filio Lothi ex filia iuniore, vt docet Steph. in Ἄμμων.

Ἀμμάζαι, Hesych. exp. αἰωρεῖσθαι, κρεμᾶσθαι, Pendere, Suspẽsum esse: vel ὑποπίζαι, inquit. In qua posteriore signif. suprà ex eodem habuimus Ἀμαμίζαι, & paulo infrà Ἀμμιάζαι.

Ἀμμαὶ, Nutrix & mater Dianæ: item Rhea, & Ceres, teste Hesych. Suprà Ἀμαία quoque de Cerere dictum habuimus. Vide & Ἀμμά.

Ἄμμας, c. 1, c. 1076, f

Ἀμμαπίζω, Nexibus & vinculis inuoluo. Hesych. enim ἀμμαπίει exp. περιπλέκει, δεσμεύει,

Ἄμμε, τ. 1, c. 1076, c

Ἀμμέγα, pro αἰὰ μέγα, affertur ex Apoll. Rhod.

Ἄμμες, τ. 1, c. 1076, d. Ἀμμέσον, τ. 2, c. 890, g

Ἀμμέων, τ. 1, c. 1076, d

Ἄμμι & Ἄμμιν, ibid. ‖ Ἄμμι est etiam nomẽ seminis cuiusdam cumino minoris, de quo Diosc. l. 3, c. 7, & Plin. l. 20, c. 15. Genitiuo facit ἄμμεως: apud Plin. verò etiam Ammii, tanquam à nom. ling. Ammium.

Ἀμμία, Hesychio μήτηρ, θρεπτὸς, mater, nutrix. quæ & μαῖα. Vide & Ἀμμά.

Ἀμμιάζαι, eidẽ est ὑποπνίζαι, Suffocare, Strangulare. pro quo suprà ex eodem habuimus ἀμαμίζαι & ἀμμάζαι.

Ἄμμιγα, idem quod ἅμα seu ὁμοῦ & veluti αἰαμεμιγδόν: id est Vnà cum. Apoll. Rhod. Arg. l. 1, de piscibus, ἄμμιγα παῦροι Ἄπλετοι ὑγρὰ κάλυπτα δίφακαίροντες ἔποντο. vbi hoc aduerbiũ resoluere queas in particip. αἰαμεμιγμένοι, mixti. Itidémque Epigr. lib. 1, ἄμμιγα νεκροῖς κείμαι, pro αἰαμεμιγμένος νεκροῖς, Mixtus mortuis. hoc est, Vnà cum mortuis, vel potiùs Inter mortuos. Eorũdem Epigrãm. l. 3, cum genitiuo legitur, Ἡσκηνον μουσῶν ὄμμιγα καὶ χαρίτων, itidem pro Inter Musas & Charitas: seu αἰαμεμιγμένος μούσαις καὶ χάρεσι.

Ἀμμίδιν quoque pro αἰαμεμιγμένως seu μικτῶς ponitur, id est Mixtim. vt apud Nicãd. in Ther. ὦν οὐ ποτ' ἀμμίγδην, ζοτὲ δ' αἰδὶς πίνεο, quæ tu interdum mixtim bibas, interdum seorsim singula.

Ἄμμιν, τ. 1, c. 1076, e.

Ἄμμιον, ου, τὸ, Minium. vide in Ἀμιλίωνι paulo suprà.

Ἀμμιρός, Hesychio πεπληρωμένος, Impletus.

Ἀμμισκόμενον, idem dici ait τὸν συγκεκυμένον δρῦν.

Ἀμμίτης λίθος, Ammites lapis: ouis piscium similis, teste Plinio lib. 37, c. 10.

Ἀμμοάπη, Suidas esse dicit serpentis speciem: forsan eandem cum ἀμμοδύτη.

Ἀμμοβάπης, τ. 1, c. 398, a. Ἀμμοδύτης, ibid.

Ἀμμιδυώτης, ibid. Ἀμμοιρία, τ. 2, c. 847, d

Ἀμμοιρος, ibid.

Ἀμμόνιτον, Arena nitro mista. Plin. l. 36, c. 17, In Vulturno mari Italiæ arena alba nascens, quæ mollissima est, pila molãque teritur. deinde miscetur tribus partibus nitri pondere vel mensura, ac liquata in alias fornaces trãsfunditur. Ibi fit massa quæ vocatur ammonitrum: atq; hæc recoquitur, & fit vitrum purum, ac massa vitri candidi.

Ἀμμοεία, τ. 2, c. 842, e

Ἀμμόθεον, Etymologo & lexico meo vet. est ἄπμον vel ἀθάνατον, Inhonoratũ vel Immortale: in illa signif. quasi ἄμοιρος, in hac à μόρος significante Fatum.

Ἄμμορος, τ. 2, c. 842, b. Ἄμμος, τ. 1, c. 397, h

Ἀμμόχρυσος, gemma in qua aurum videtur arenis mistũ esse. Plin. l. 27, c. 11, Arenarum similitudo est in ammochryso, velut auro arenis misto.

Ἀμμωχυσία, τ. 1, c. 398, a

Ἀμμωδὲς, αὶ, Lutariæ, vt Gaza vertit apud Aristot. lib. 7 De partibus anim. Forsan ἀμμίδες scribendum: quod idem valebit quod suprà ἀμαξῆδες.

Ἄμμωτις, perperam apud Poll. scriptum pro ἄμωσις.

Ἀμμωδὴς, τ. 1, c. 398, b

Ἄμμων, ωνος, ὁ, Iouis in Libya cognomentum, ab arenis eĩ inditũ, quia Libero patri, quum per Libyam exercitũ duceret, fatigato siti & eius auxilium imploranti, ostẽso prius ariete, fontem in arenis aperuit: vicissimque Bacchus ei templum ibi faciẽque arietina simulacrum statuit. Possit & alia nominis ratio afferri. Scribit enim Pompon. Mela lib. 1, in Cyrenaica prouincia esse Ammonis oraculum & rupem quandam austro sacrã. quæ quum hominũ manu attingitur, illũ immodicũ exurgere, arenásque quasi maria agentem, sic fæuire vt æquor fluctibus. Cuius rei in Σύρτις quoque facta mentio est. Frequenter porro reperitur, εἰς Ἄμμωνος, ἐν Ἄμμωνος, οἴκῳ Ἄμμωνος, subaudito accus. ναὸν, datiuo ναῷ, genitiuo ναοῦ. Athen. lib. 14, ἐν τῇ εἰς Ἄμμωνος ἀναβάσει. Plutarch. in Apoph. ἐν Ἄμμωνος ὑπὸ τῷ προσώπου πῆξις Διὸς προσεκαρδοθείς. Idem in Alex. εἰς Ἄμμωνος ἦλθεν μαντείαν. Hinc Ἀμμώνιοι dicũtur populi cam Libyæ partẽ in qua Ammonis templum est, incolentes: quorum mẽtio apud Herod. lib. 2. (Alioqui Ἄμμωνος est & nomen proprium) Ab Ἀμμωνίοις verò, sine regione ipsorũ Ἀμμωνία, est & possessiũm nomẽ Ἀμμωνιακὸς, Ammoniacus: hoc est Pertinens ad Ammonios, vel Apud Ammonios proueniens, Nascens in Ammonia. Testatur enim & Diosc. l. 3, c. 98, τὸ Ἀμμωνιακὸν, ὁ πόν ὀν καρφηκος ἐν τῇ κατὰ Κυρηναίων Λιβύῃ ἀμμωμιθίου, ideo sic nominatum quoniam ἀμμνᾶται κ' Ἄμμωνα. Et Plin. libro 12, cap. 23, Æthiopiæ (inquit) subiecta Africa Ammoniaci lacrymã stillat in arenis suis: inde & nomine etiam ab Ammonis oraculo, iuxta quod gignitur arbor quam meropion vocãt, resinæ modo aut gummi. Est & Ἀμμωνιακὸν ἅλας apud Diosc. l. 5, c. 126, nominatum & ipsum inde quòd ibi inueniatur, vt & Plin. docet, sic scribens l. 31, c. 7, Quo exẽplo postea inter Ægyptum & Arabiam, etiam squalentibus locis, cœptus est inueniri, detractis arenis: qualiter & per Africæ fitientia vsque ad Ammonis oraculum. Nam Cyrenaici tractus nobilitantur Ammoniaco, & ipso quia sub arenis inuenatur appellato. Galen. in lib. ad Glauc. meminit & Ἀμμωνιακοῦ θυμιάματος. Rursum ab Ἄμμων est Ἀμμωνεῖον, ου, τὸ, Templum seu oraculum Ammonis, Fanum Ammoni sacrum in quo responsa dat. Steph.

Ἀμμωνεῖον, Ἀμμωνία, Ἀμμωνιακὸς, Ἀμμώνιος, vide in præced. Ἄμμων.

Ἄμναμος, ου, ὁ, Nepos: ὑπόγονος Suidæ & Etym. qui ὀλίγῳ πρὸ πολλοῦ πάππου propriè dici aiunt, vtpote deriuatũ ab ἀμνός. Apud Poll. l. 3, c. 2, scriptũ ἀμναάμονες, expositũ & ipsum ab eo ὑπόγονοι, ἔκγονοι, οἱ καταβαίνοντες: sed merè poeticũ esse ait. Forsan autem ἄμναμοι & ἀμνάμονες, Doricè pro ἄμνημοι & ἀμνήμονες, dicuntur, quia seri nepotes & posteritas progenitorum non meminit.

Ἀμνᾶς, τ. 1, c. 399, g. Ἄμνατος, τ. 2, c. 959, b

Ἀμνειός, τ. 1, c. 400, a. Ἀμνέω, ibid. c

Ἀμνὴ, τ. 1, c. 399, g

Ἀμνημόνδυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immemoratus: hoc est Non memoratus, Cuius mentio facta non est, Silentio præteritus. Bud. comment. pag. 68, Senatores ἀμνημονδύτους dici ait præteritos à censoribus, quorum meminit Festus, vt ὑπὸ δὲ θοικιασμῶν sunt qui eiecti dicuntur Latinè & senatu vel ordine moti. Filium etiam præteritum & inofficioso testamento exhæredatum, ἀμνημόνδυτον vocari aiunt, vt & πρόξαμελήθετα.

Ἀμνημονέω, τ. 2, c. 955, c

Ἀμνημονὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Immemor. v. l. Sed procul dubio mendosum est. Ἀμνημόνως, τ. 2, c. 955, c

Ἀμνημοσύνη, ης, ἡ, Obliuio, seu Immemor obliuio, Non meminisse.

Ἀμνημύοντες, Hesychio αὐθυμοῦντες, Qui animis concidẽre.

Ἀμνήμων, τ. 2, c. 955, b

Ἄμνησα, ας, ἡ, Hesychio est ἡ εἰλείθυια, Lucina, quæ Ciceronii est Natio.

Ἀμνησικακία, τ. 2, c. 958, f. Ἀμνηστία, τ. 2, c. 963, g

Ἀμνήστευτος, ibid. e. Ἀμνηστεύτως, ibid.

Ἀμνηστέω, τ. 2, c. 959, g. Ἀμνηστία, ibid. c

Ἄμνηστος, ibid. b. Ἀμνηστοῦμαι, ibid. g

Ἀμνίον, τ. 1, c. 400, a. ‖ Eustath. pag. 1476, ἀμνίον dici scribit τὸ τῆς αἵματος, ὅ ἐστι τῆς ὑποσφάγματος, δεκτικὸν ἀγγεῖον, vas quo iugulati animantis sanguis excipitur, quasi ἀμφίον τι ὄν, hoc est μφίος siue αἵματος σκευοφόρον: Cretenses verò ἄμνιον dicere ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων ἐδέχοντο, ἀμνιόν τι ὄν, πρὸς τὸ αἷμα. Apud Suidam certè Αἴμνιον legi, suprà docui, & Porsilus apud Eustath. ibidem testatur Hierapytniis suis in vsu esse hanc vocem, aspiratéque & per αι proferri: necnon Apollodorus verisimile esse ait poeram ἄμνιον scripsisse, alios autem detracto ι & mutato spiritu reposuisse ἄμνιον. Nicander verò & Theodorides δάμνιον scribunt, πρὸς τὸ δάμνασθαι τὸ σφαζόμενον ζῶον, inquit Eustath. Locus Homeri in quẽ hæc annotat, est Odyss. γ. sic canentis, πόλεων δὲ μνήσατο πόλεμος Θεσσυμίδης Ὀξεῖ ἔχων ἐν χειρὶ παρέστηκε βοειῇ δηϊοτῆτος Ἕρματι δ' ἄμνιον εἶχε.

Ἀμνὶς, τ. 1, c. 399, g. Ἀμνόα, τ. 1, c. 400, a

Ἀμνοκόπος, τ. 1, c. 399, e. Ἀμνοκῶν, ibid. f

Ἀμνὸς, ibid. d. Ἀμνοφόρος, ibid. e

Ἀμογητὶ, Sine labore, Sine negotio, Citra laborem & molestiam, ἀκόπως, ἀδῦ κακοπαθείας, χωρὶς μόχθου, Suidæ & Hesych. Dicitur ὑπονηστὶ quoque & ἀμοχθὶ eodẽ signif.

Ἀμοδεν, τ. 1, c. 401, a

Ἄμοθι autem, Doricè pro Pariter accipi aiunt apud Thuc. Videndum ramẽ annon scribẽdum ἀμόθι, & intelligendum Alicubi, vt οὐδαμόθι est Nullibi.

Ἀμοῖ, τ. 1, c. 401, a. Ἀμοιβαδὶς, τ. 1, c. 392, b

Ἀμοιβαδὸν, ibid. a. Ἀμοιβαῖος, τ. 1, c. 391, f

Ἀμοιβαίως, ibid. h. Ἀμοιβαί, ibid.

Ἀμοιβάς, τ. 1, c. 392, c. Ἀμοιβὴ, τ. 1, c. 391, c

Ἀμοιβηδὶν, τ. 1, c. 392, b

Ἀμοιβηδὴς, Suidæ ὁ αὐτὸ καὶ παλαιόστατον: qui & ἀμοιβάς.

Ἀμοιβηδὶς, τ. 1, c. 392, b. Ἀμοιβηδὸν, ibid.

Ἀμοιβὸς, τ. 1, c. 391, f. Ἀμοιγέπαι, τ. 1, c. 401, c

Ἄμοιος, Siculis κακὸς, Malus, teste Hesych. At de Ἀμοῖν vide Galen. in Lex. Hippocr.

Ἀμοιρέω, τ. 2, c. 847, b. Ἀμοίρημα, ibid. c

Ἄμοιρος, τ. 2, c. 846, h. Ἀμολγάζω, τ. 1, c. 396, d

Ἀμολγάδες, ibid. b. Ἀμολγιὰς, ibid. a

Ἀμολγὴς, ibid. Ἀμολγὶς, ibid. obiter. Ἀμόλγος, ibid. c

Ἀμόλυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impolluto, Incontaminatus, Nullis inquinatus fordibus, Immunis & purus à fordibus. vt à Gregor. τὸ ἄγιον πνεῦμα dicitur ἀμόλυντον, purum ab omni inquinamento. Alexander verò Aphrod. cum genit. dixit Probl. lib. 1, ψυχὴ ἀμόλυντος οὖσα τῆς σώματος, Non contaminata fordibus corporis, Immunis & libera à fordibus corporis. Affertur & ἀμόλυντον φάρμακον ex Gal. ad Glauc. pro Medicamentum quod manus non inquinat, vtpote durusculum.

Ἀμώμυλις, Hesychio ἄπτος, ἀχρεῖος. procul dubio pro ἀμάμυλις.

Ἀμόρα, eidem est σεμίδ' ἁλὶς ἑφθὴ σὺν μέλιτι, similago cocta cum melle. vt Athen. quoq; lib. 14, ἀμόρας dici scribit μελιτώματα seu μελιτώματα πεπεμμένα, Opus pistorium ex melle, Placentas aut panes mellitos, Panes dulciarios. Hinc Ἀμορίτης ἄρτος, Panis ex similagine cocta cum melle, Panis mellitus & dulciarius. Paralipom. l. 1, c. 14, ἄρτον ἕνα ἀρτοκοπτικὸν καὶ ἀμορίτου: vbi Latina versio habet, Tortam panis & frixam oleo similã. Cõplut. autẽ editio ibi habet κολυρίτου pro ἀμορίτου. Apud Athen. quoque lib. 14, quum scribit, Ἀμορβίτης, πλακοῦντος εἶδος παρὰ Σικελοῖς, crediderim legendum ἀμορίτης, vel saltem ἀμοργίτης: quum apud Hesych. legamus, Ἀμοργίτας, πλακοῦντας.

Ἀμορβαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tenebricosus, Obscurus. σκοτεινώδης, vt schol. Nicandri accipit in hoc loco Ther. Ἀρυμοὶ καὶ λασιῶναι, ἀμορβαῖαι τ' ἀερέθραι: deriuans nimirum ab ἀμορβὸς, significante itidem σκοτεινός: quod ἀμορβὸς esse ait παρὰ τὸ ὀρνυῶ, exempto ν & verso φ in β, vel ex ἄμορφος, mutato accentu & φ itidem in β conuerso, addit tamen & aliam τοῦ ἀμορβαίου interpretationem: nimirũ βουκολικὰς seu ποιμενικὰς, ἅπερ βυκόλοι παῦσι. quemadmodum apud Oppian. lib. 3, De venat. φῶτες ἀμορβῆες sunt ἀνδρες ποιμένες, pastores. Possis accipere etiã pro Sequaces vel Rapidas.

Ἀμορβαὶ, άδος, ἡ, Pedissequa, Sectatrix, Comes. ἡ ἀκόλουθος, vt schol. Apoll. Rhod. accipit in hoc loco Argon. 3, Τῇ δ' ἅμα νύμφαι ἕπονται ἀμορβάδες.

Ἀμορβὸς, Pastor: vide paulo antè in Ἀμορβαῖος.

Ἀμορβύω, F. ύσω, Sequor, Affector. ἀκολουθῶ. Nicand. Βουκόλοι ζυγέεσιν ἀμορβύουσιν ὀρίων. Idem & pass. voce in eadem signif. vsus est, dicens in Ther. Νωθεῖ δὲ κάμοντες ἀμορβύοντο λεπάργῳ Δῶρα. annotat enim ibi scholiast. ἀμορβύειν esse ἀκολουθεῖν & ὑπηρετεῖν, sic exponẽs ea verba, δικανίζοντο φέροντες ὅτι ὄνῳ. Hes. quoque ἀμορβύειν exp. ἀκολουθῶν: addens tamen etiam ἀπαλλαττόμενος, Abiens, Discedens: afferẽnsq; itidẽ ἀμορβύσασθαι pro ὁδοιπορῆσαι & ὁρμῆσαι. Verùm & ἀμορμύειν dicitur pro hoc ἀμορβύειν, vnde in Epigr. ἀμορμύεσκε pro σωωδοιπόρει. Sed aspiranda potius hæc sunt, vtpoteex ἅμα deriuata. id quod Suid. quoque innuit in Ἀμορβός. Etymol. certè & lex. meum veteres in loco Nicandri paulo antè citato scribunt ἀμορμύοντο, vt paulo pòst docebo.

Ἀμορβὸς & Ἀμορβὲς, significat τὸ μεσονύκτιον, mediam noctem, teste Etym. qui ex ὀρφνὴ deriuatum ait, haberéq; ὀλίγῳ τοῦ ν & ὀρθῶν τὸ φ pro ἀμορφνός. quod schol. quoque Nicandri tradit paulo antè in Ἀμορβαῖος. Apud Suid. scriptum ἀμερβὲς pro hoc ἀμορβὲς.

Ἀμορβίτης, τ. 1, c. 394, a. Vide & Ἀμόρα paulo anté.

Ἀμορβὸς, Suidæ ὁ ἅμα τῇ ὁρμῶν, mutatione vnius literæ ex ἀμορμός. Callimach. hymno in Dianam, χαῖρε δὲ Τηθύς, Οὕνεκα Ἀντῆδι συναπήρας πέμπεν ἀμορβοὺς. id est ἀκολούθους, inquit scholiast. πρὸς τὸ ἅμα πορεύεσθαι. Vide & Ἀμορβαῖος.

Ἀμόργα, eidem est species coloris, ab Amorgunte insula dicta.

Ἀμοργεῖν, τ. 3, c. 787, b. Ἀμοργεὶς, τ. 1, c. 394, a

Ἀμόργη, vel Ἀμοργὴ, τ. 1, c. 393, g. & 400, c

Ἀμοργινὸς χιτὼν, Polluci idem qui ἀμόργινος.

Ἀμόργινος, τ. 1, c. 400, c. Ἀμοργὶς, ibid. d

Ἀμοργίτης, τ. 1, c. 394, a

maticus ait ὥσθαι τὸν ὀπὸ τῆς μετὰ τὸ χλωρὸν ὡς πρὲ ἀμυχαὶ ἔχειν πολλαὶ, reste eodem Athen.lib.2.Sic Etymol.

Ἀμυγδάλινος, ου, ὁ, Amygdalinus: hoc est Confectus ex amygdalis. vt ἀμυγδάλινον ἔλαιον apud Dioſc. lib.1,c.39. quod Plin. itidem Amygdalinum oleum vocat, qui & amygdalinorum prunorum meminit.

Ἀμυγδαλίς, ίδος, ἡ, idem quod ἀμυγδάλη seu ἀμυγδαλή, hoc eſt Amygdalum: fructus amygdalinæ arboris. Plutar. Symp.1, probl. 6, ἔνιοι μὲν οὖν ὥοντο τοὺς ἀμυγδαλίδας δηκτικόν τι καὶ ῥυπικὸν ἔχειν τῆς σαρκὸς, ὥςτε καὶ τοὺς ὠθοῦντας τοὺς ἐφηλίδας ἐξαίρειν. ὅταν οὖν ὥοληρῶσι, τὴν πικρότητα τοῖς πόροις ἀμύσσειν, καὶ δηγμὸν ἐμποιεῖν, ὑφ' οὗ τὸ ὑγρὸν καταπαύσαν ὀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐξαιμιζόμενον. Vbi nota & ipſum alludere ad etymō quo ὥσθαι τὸ ἀμύσσειν deducitur hæc vox. Sed videndum an ipſæ quoque αἱ ἀμυγδαλαῖ, amygdalæ arbores, nominari queant ἀμυγδαλίδες.

Ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ, Amygdalites, Aliquam ſimilitudinem habens cum amygdala. Plin.lib.16, cap.8, de tithymalli generibus, Sextum, platyphyllon vocant: alii corymbiten, alii amygdaliten, à ſimilitudine. At Dioſcoridi ἀμυγδαλοειδὴς πτόμαλμος eſt ὁ χαρακίας, vt nunc dicam.

Ἀμυγδαλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Amygdalæ ſpeciem gerens, Amygdalæ ſeu amygdalo ſimilis. Dioſcor. lib.4, cap.165, de tithymalli generibus, ὧν ὁ μὲν ἄῤῥιζος, χαρακίας καλεῖται· ἀπὸ δὲ πτῶν κομήτης ἢ ἀμυγδαλοειδής. Vbi quas characias tithymallo tribuit appellationes, Plinius aſcribit platyphyllo, vti in præcedente ἀμυγδαλίτης dixi, quod huic ἀμυγδαλοειδὴς æquiualet. Obiter verò etiam nota Plinium habere κορυμβίτην pro eo quod apud Dioſcor. eſt κομήτην.

Ἀμυγδαλοκαπάκτης, Amygdalarum ſeu amygdalorū fractor: & de homine nimirum & de inſtrumento ſigneo aut lapideo quo confringuntur. Legitur hoc vocabulū apud Athen. lib.2, vbi ſcribit Pamphilo autore Laconica dialecto μουκηρόβαλον dici τὸν καρυοκαπάκτην ſiue ἀμυγδαλοκαπάκτην: quoniam Lacones μυκήρους appellant τὰ ἀμύγδαλα. Vbi etiam nota, ſynonymos poni καρυοκαπάκτην & ἀμυγδαλοκαπάκτην: vt & Heracleon Epheſius ibidem paulo antè dicit, κάρυα ἐκάλουν καὶ τοὺς ἀμυγδάλας καὶ τὰ νῦν κατεύνεια.

Ἀμύγδαλον, ου, τὸ, Amygdalum: fructus amygdalinæ arboris, qui & ἀμυγδάλη nominatur ſeu ἀμυγδαλή, vt paulo antè docui. Diphilus apud Athen. lib.2, Τραγάλια, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμύγδαλα. Hermipp. apud eundem lib.1, Τὰς δὲ Διὸς βαθμίδας καὶ ἀμύγδαλα σταλόεντα Ῥαφανώτες παρέλοισι. τὰ δ' τ' αἰαθήματα δεῦτε. Vtitur Athen. quoque neutro gen. & Plut. itidémque ante hos Theophr. & Dioſc. qui etiam dicit ἀμύγδαλα χλωρά. Latini quoq; Amygdala dicunt & Amygdalas, imitatione Græcorum.

Ἀμύγδαλος, ου, ἡ, Amygdalus: idem quod ἀμυγδαλέα ſeu ἀμυγδαλῆ, amygdala, arbor nimirum. apud Luc.

Ἀμυγδαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Amygdalæ ſpeciem gerēs. idem enim ſignificat quod ἀμυγδαλοειδής.

Ἀμυγμα, ατος, τὸ, Laniatus & laceratio cutis, proprié. Soph. verò dixit etiam πολιᾶς ἀμύγματα χαίτας, pro Vellicatus ſeu euulſiones canæ comæ. Idem & ἀμυχὴ dicitur infrà.

Ἀμύμων, vide in Ἀμύμων.

Ἀμυνόν, apud Soph. τὸ μὴ μυσαρὸν, ἀλλ' ἁγνὸν καὶ καθαρὸν, teſte Suida, Purum ab omni ſcelere & piaculo. Pro quo infrà Ἀμιαρόν.

Ἀμυρος, vide in Ἀμύμων.

Ἀμυτίς, τ.1, c.380, a

Ἀμυδάκις, Heſych. aſſert pro κρύφα.

Ἀμυθρὸς, ου, ὁ, Obſcurus ſeu Subobſcurus, Vix apparens, Exilis, Tenuis. idem quod ἀμαυρὸς ſuprà. Nicand. Ther. τυπτῶν ἀμυθρόπτηνον ἰάπτει, obſcurioribus & exilioribus ictibus. Idem, de aſpide, ἀμυθρότηνον δάκος ἄλλων, exilius & tenuius cæteris venenatis ſerpētibus. Non minus in proſa vſitatum eſt itidem pro Obſcurus & Exilis, Vix ſeu leuiter apparēs. vt quum dicitur ἀμυθρὸν φῶς, quod & ἀμαυρὸν, pro luce obſcura & cæca, quæ non multum ab ipſis differt tenebris. Sic Thucydides lib.6, ἔπ ᾗ ὑπὸ δηλόν ἐστιν ἀμυθροῖς γράμμασι λέγοντ τάδε, obſcuris literis. quæ nimirum vetuſtate attritæ & exeſæ vix apparent.

Et Philo De mundo, τὸ ὀκμαῖον φυλάττει παρ' ἑαυτῇ μέχρις οὗ ἡ αἰπὴ πέλος τῇ μήκῃ τὸν τόπον λεαίσασα λίθη, ἀμυθρὸν ἐργάσηται ἢ πανελῶς ἀφανίσῃ. Vbi nota ὀμυθρὸν eſſe amplius aliquid quàm τὸ παντελῶς ἀφανές, vt ſuprà etiam τὸ ἀμυθρόν. Rectè itaque Plutarchus copulatè dicit ἀλαμπὲς καὶ ἀμυθρόν: itē ἀμυθρὸν καὶ δυςφάνταστον: itidém que Greg. ἀμυθρὰ καὶ ἀδηνῆ φαντασίαν. Præterea vt ἀμαυρὰ ἐλπὶς dicitur, ita ἀμυθρὰ, obſcura & cuius aliquæ adhuc extant reliquiæ. Plutarchus Alcib. ἔτι οἱ καὶ ὅμως ἐν τῷ παρόντων αὐτῷ φερή τις ἐλπὶς ἀμυθρὰ, μὴ παντάπασιν ἔῤῥειν τὰ σφέτερα πάντα, obſcura ſpes & exilis: metaphora ſumpta ab iis quorum leuia adhuc cernūtur veſtigia. Heſychius ἀμυθρόπτερα exponit non ſolùm ἀμαυρόπτερα & σκοτεινόπτερα, ſed etiam ἀδηνέστερα. ‖ At ἀμυθροι πόποι eidem ſunt οἱ κάθυγροι καὶ ἀχαρῆ ῥέοντες. ὥσθαι τὸ μυρεῖν, (inquit) ὅ ὅτι ῥεῖν. Pro quo in lex. meo vet. habetur ἀμυροι, itidémque apud Etymol. & apud eundem rurſum Heſ.

Ἀμυθρὸν & Ἀμυθρῶς, Obſcurè, Exiliter. vt quum ἀμυθρὸν ſeu ἀμυθρῶς βλέπειν dicitur, quod & ἀμαυρὸν ſeu ἀμαυρῶς ὁρᾶν. Suidas quoque ἀμυθρῶς exponit σκοτεινῶς, ἀσαφῶς, λεπτῶς.

Ἀμυθρόω, ῶ, Obſcuro, Hebeto. vnde ἀμυθρούμενος apud Dionyſ. Areop. Hebeſcens, Deficiens.

Ἀμύθρωσις, εως, ἡ, Obſcuratio, Heberatio. ἀμαύρωσις. Gal.

Ἀμύειν, Atticis ſignificare σπεύδειν, Feſtinare, Properare, & aſpirari, Suidas tradit.

Ἀμυέλος, ω, ὁ καὶ ἡ, Carens medulla, Expers medullæ.

Ἀμύζω, F. ύσω, Sugo, Lac premo, Sicco. v.l. Eo tamē ſignificatu μύζω potius dicitur.

Ἀμύητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non initiatus, Profanus: βέβηλος Heſychio. Luc. De ſalt. τῶν μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον τοῦ ἀμυήτων ἕνεκα. Plutarchus De def. orac. οὐδεὶς τοῦ βεβήλων καὶ ἀμυήτων καὶ ἄθεοι θεῶν δόξας ἀσυγκράτους ἠμῖν ἐγκόπτων πάοεστιν, nemo è profanis nec initiatis. Sic Plato, εἴρει δὴ ἀθεασκοπῶν μή τις τοῦ ἀμυήτων ἐπακούῃ. Apud Dionyſium Areop. ἀμυοτοι ſunt longè inferiores quàm hi ἀμύητοι, hoc eſt εἰδωλολάτραι, inquit Bud.

Ἀμύθητος, τ.2, c.984, e. Ἀμυθος, τ.2, c.983, a

Ἀμυκαλαῖ, Heſychio αἱ ἀκίδες τοῦ βελῶν, Cuſpides iaculorum: ὥσθαι τὸ ἀμύσσειν, inquit. In lex. meo ver. ſcriptum paroxytonoos ἀμυκάλαι: vbi itidem exponitur τοῦ ξεστικῶν βελῶν αἱ ἀκίδες.

Ἀμύκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expers mugitus ſeu mugittum. Epigrammat. Quòd ſi à μύκης eſſet, ſignificaret Carens fungis.

Ἀμύκλαι, vrbs Laconica ab Amycla conditore nomē ſortita. Vnde qui oriūdus eſt, Ἀμυκλαῖος dicitur & Ἀμυκλαιεύς, vt Κρητοῦς, Κρητιεύς. Fœm. autem g. Ἀμυκλαία, & Ἀμυκλαὶς, de fœmina inde oriunda. Maſculino rurſum Ἀμυκλαῖος, teſte Steph. qui Ἀμύκλαιον Cretæ vrbē & portū eſſe addit. Ab eadem vrbe Ἀμυκλαῖαι dicūtur crepidæ quædam ſeu calceamenta, quòd ibi conſierent, vt Poll. quoque teſtatur libro 7, capite 12, dicēs ἀμυκλαῖαι εἶναι ἐλαθερωτέρον ὑπόδημα, δηλοῦσι δὲ κλῆσιν τῶν τόπων. Apud Heſychium verò ſcriptum Ἀμυκαλίδες, perperam pro Ἀμυκλαῖαι: licet ibidem, quum Ἀμυκαλίδας eſſe diſſeruiſſet εἶδος ὑποδήματος πολυπλοῖς Λακωνικοῖς, ſubiungat itidem, καὶ πόλις Ἀμύκλαι. Præterea ab Ἀμύκλαι, ſeu Ἀμυκλαῖος, eſt verbum Ἀμυκλαίζω, ſignificans Amyclaicè loquor: in qua ſignif. ex Theocr. habes Ἀμυκλαίσδων, in Ἄτης.

Ἀμυκλὶς, Heſychius affert pro γλυκὺς, ἡδὺς, Dulcis, Suauis. afferens & ἀμύκτιον pro γλυκύ: ſed addens, οἱ δ' ἀμίκτον.

Ἀμύκαελς, eidem eſt πλῆθος, ὄθροισμα: (quo ſenſu ſuprà ἄγυελς) item πλούσιον, πολύ. ſed ſuſpecta hæc ſunt.

Ἀμυκτικὸς, ου, ὁ, Vim habēs dilacerādi & dilaniādi. ἀμυκτικὰ à Cæl. Aureliano vocari tradūt arteriaca medicamēta quæ arterias affectas exerceant, quia nimirum conſtant ex acribus, vellicantibus & lacerantibus. Verba eius hæc ſunt, Chronion l.2, c.6, Adhibenda etiam arteriaca medicamenta, & quæ partes in paſſione conſtitutas exerceant, à Græcis ἀμυκτικὰ appellata.

Ἀμυκτικῶς, τ.1, c.406, d

Ἄμυλα, Heſychio μήτρα. pro quo ſunt qui reponant ἄμυτρα, Medulla carētia. Sed tūc & ἀμύελα legendū foret.

Ἀμύλιον, ου, τὸ, Amylium. Ariſtot. pro placenta acceſſe

putatur, quum in Problem. dicit, ἀμύλιον ἐν τῷ σέαπς γίνεται, Amylium fit ex farina ſubacta. Hipp. pro ἄμυλον vſurpauit. vt χωριαίων libro 2, ἐλθόντα καθαρόπατα ἢ ἀμύλιον ἐν ἐλαίῳ ὥσεοςπιθεῖναι ὑφὸ τὸν τρίμαχον.

Ἄμυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Molam non expertus, Non molitus. Neutro genere & ſubſtantiuè, ſubaudito vocabulo ἄλευρον, dicitur Farina triticea aut alia quæ ſine mola facta eſt, vt Plin. quoque teſtatur, lib.18, cap.7. Ibi enim quum diſſeſſet amylum fieri ex omni tritico ac ſiligine, ſed optimum è trimeſtri, ſubiungit, appellatum eſſe ab eo quòd ſine mola fiat. Itidémque Dioſcor. libro 2, cap.123, ἄμυλον (inquit) ὠνόμασται δὲ τὸ χωρὶς μύλου καταπεσθὲν ἄλευρον. purgatum enim trimeſtre criticum (vt idem ibidem docet) madeſcit quinquies die, &c, ſi fieri poteſt, nocte. eo emollito, aqua ſenſim ſine agitatione effunditur, ne quid ſimul cremoris effluat. vbi molliſſimum eſſe videtur, mutata aqua pedibus calcatur: rurſus infuſa, teritur: innatantéſque ibi furfures incerniculo eximuntur, reliquúmque percolatum regulis nouis confeſtim torretur ſole ardentiſſimo: námq; ſi paulisper vdum maneat, acorem concipit. Fit ex zea quoque, quæ maceratur ac eluitur vno aut altero die, & manibus, vt in cōfectione panis fit, ſubacta preſſáq; feruentiſſimo in ſole exſiccatur. Cato verò aliā amuli conficiendi rationem docet in lib. De re ruſt. cap.87, vbi edulius ipſum annumerat & cum lacte coqui ait. Ἄμυλος rurſum adiectiuè dicitur Confectus ex amylo, Paratus ex farina quæ ſine mola confecta eſt. vt ἄμυλος ἄρτος apud Paul. Ægin. Panis amylus, Panis ex amyla farina. Itidémque ἄμυλοι μάζαι & ἄμυλοι πλακοῦντες, Mazæ & placentæ ex amylo: quæ & ſimpliciter ἄμυλοι dicuntur omiſſo ſubſtātiuo. vt apud Ariſtoph. in Pace, ἔπειτ' ἐπείσφερε τοὺς ἀμύλους καὶ τοὺς κίχλας. Sic Plato comicus apud Athen. lib.10, Πλακοῦς ἀνόρχεις, ἄμυλος, ἐγκύμων, κίχλαι. (vbi nota tria genera placentarū) Et Eubul. apud eundē, l.10, Ἀμύλων παρόντων ἑοῦσα ἑκάστοτε Ἄνηθα καὶ σέλινα καὶ φλυαρίας. Et Telechides apud eundē l.14, Χαίρω λαγῴοις ἐπ ἀμύλῳ καθημένοις. Paulo antè ipſe quoque Athen. placentis annumerarat, ſed neutro genere vſurpans: ſi tamen ita ſcripſiſſe putandus eſt. nam maſculino potius genere ἀμύλοις dici, ſubaudito ſubſtantiuo πλακοῦντας, patet ex locis iam citatis. Ariſtoph. porro ſchol. in loco ſuprà allato, quum ἀμύλους expoſuiſſet πλακοῦντας, ſubiūgit, quoſdam exponere ζωμοὺς πλακουντοῦδεις, offas placētaceas: quas ſuo tēpore dictas fuiſſe ait ἀμύλατον. Heſychio certè ἄμυλος eſt non ſolùm πλακοῦς, ſed generalius etiam βρῶμα ἐκ πυροῦ, edulium è tritico: vt & τὸ ἄμυλον cibis annumerari annotaui paulo antè.

‖ Ἄμυλον Etymol. & lex. meum vetus interpretantur στέρεον, σκληρόν, Rigidum, Infractum: mola forſan. vt ſit Durum & quod mola frangi nequit.

Ἀμύμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, dictum putatur quaſi ἀμύμων, vt ſit ὁ μὴ ἔχων τὴν μυκτῆρας, hoc eſt τὸ δεξὶ μυκτῆρον ἤχρου, quo irridere aliquem ſolemus & ſubſannare: ideóq; Nullis obnoxius ſaunis, Qui irrideri & ſubſannari nequit, Irreprehenſus, Inculpatus: aliis etiam dictum volentibus quaſi ἀμώμων. Vtut fit, ſignificat eum in quo nil culpari reprehendíque poteſt, nihil derideri & ſubſannari. vnde ab Heſ. quoque & Suida exponitur ἀμώμητος, ἄψογος, ἀμέμπτος. Hom. Odyſſ. ξ, Οὐ γίγνεται, αἶνος μέγ' ἀμύμων ὃν κατὰ λέξαι, Οὐδὲ τι τῶν ὥσθαι μοίραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες, Inculpata ſunt tua verba, Nil poteſt reprehēdi in verbis tuis. Et Odyſſ. τ, Ὅς οἱ καὶ ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ, Τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ δέχ' ἐξ ἔθνεα φορέοιτο. Apud eundē ſæpe propriis nominibus iunctum legitur, & tunc interpretari poſſumus nō ſolùm Inculpatus, ſed etiā Laudabilis, aut Laudatiſſimus, Celeber, Præclarus. vt Il. ζ, ἀμύμων Βελλεροφόντης. Odyſſ. υ, Οδυσῆος ἀμύμονος. Iliad. υ, Πηλῆος ἀμύμονος. Et alibi, ἀμύμονα Πηλεΐωνα. Quomodo accipi poteſt & Odyſſ. θ, vbi dicit, Οὐ γὰρ πυγμαχοὶ εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί, hæc enim celebres ſumus pugiles. niſi malis Egregii, Eximii, aut Strenui, quo interpretari modo poſſumus & Iliad. ε, vbi dicit, ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Opus quoq; aliquod ἄμυμον dicitur, pro Elegans, Scitum. nam & in eiuſmodi rebus nil reprehendi poteſt, nil ſubſannari & derideri. vt Iliad. ι, Δώσω δ' ἐσθῆτ' ἀμύμονα καὶ ἀμύμονα ἔργα εἰδυῖαν. Odyſſ. χ, Μεσσηνίοις τε φίλοι καὶ ἀμύμονες ἔρκος ἀυλῆς. Quibus addi poteſt hoc Il. ν, Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Ex Dionyſio quoque De ſitu orbis affertur pro pulchro & præclaro. Rurſum quum Homer. dicit θεὸν ἀμύμονι πομπῇ, interpretantur Fauſtis deorū auſpiciis, Bono ductu. Porro quod ad etymon illud attinet quo dicitur ἀμύμων eſſe ὁ μὴ ἔχων τὴν μυκτῆρας, eiuſdem cum eo originis & ſignificationis eſt ἄμυκος, Expers μυκῆς ſeu μυκτῆς. hoc eſt ἀμώμητος, ἄμεμπτος, ἀμάθος, vt Heſ. exp.

Ἀμωμώνη quoque affertur pro Inculpata: alioqui eſt nomen proprium vnius ex quinquaginta filiabus Danaj.

Ἄμωμα, τ.1, c.404, d. Ἀμωνάζω, ibid. c

Ἀμωνῆν, Ionicè pro Ἄμωμα dicitur.

Ἀμωνίας, τ.1, c.404, c. Ἀμωνόμαι, τ.1, c.403, b

Ἀμωντὴρ, τ.1, c.404, h. Ἀμωντήριον, τ.1, c.405, a

Ἀμωντήριος, ibid. Ἀμωντίας, τ.1, c.404, e

Ἀμωντικὸς, ibid.

Ἀμωντρὰς, diminutiuè & per abblanditionē apud Theocrit. dicitur ὁ Ἄμωντας.

Ἀμώντωρ, τ.1, c.404, g. Ἀμώνω, τ.1, c.402, f

Ἀμυξ, τ.1, c.406, c. Ἀμυξ, ibid. d

Ἀμυξ, τ.1, ibid. c

Ἄμυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Muſculis carens, In quo muſculi nō ſunt. vel In quo ſunt quidem, ſed prorſus non apparent. vt Galen. apud Hippocr. ἄσαρκον καὶ ἄμυον exponens, dicit ἄμυον eſſe ἐν ᾧ πανταπάσιν ἀφανεῖς εἰσιν αἱ ὥσθεν σαρκαὶ τῶν μυῶν.

Ἀμύρυπον, Etymologo eſt τὸ ἀπέλεγον καὶ πίλος μὴ ἔχον. pro quo ſcribendum potius ἀμήρυπτον, cuius & ipſe meminit ſcripturæ.

Ἄμυροι, Etymologo & lex. meo vet. necnō Heſychio, ſunt πόποι καθυγροι καὶ δεῦ ῥέοντες, dicti ὀπὸ τοῦ μυρεῖν καὶ ῥεῖν, inquiſit. pro quo apud Heſ. eſt ἀμυθροί: nō malè fortaſſis, vt ſit οἱ ἄχαρ μυδαροί ſeu μυδαλέοι. Ἄμυρος autē Theſſaliæ vrbs eſt: ex qua oriūdus, dicitur Ἀμυραῖος: vnde poſſeſſiuum nomen Ἀμυρῆιος, & fœm. gen. Ἀμυρηΐς, vt in eodē meo lexico habetur. Apud Apollon. Rhod. fluuii eſt nomen, dicti ab Amyro Neptuni filio.

Ἀμῶς, Heſychio ὁμοῦ σὺν ἀυτῷ. pro quo ſuprà ἄμυδις.

Ἀμύσσω, τ.1, c.405, h

Ἀμυσσὴν, Heſ. affert pro σωνεχῆ πόσιν. pro quo infrà Ἄμυσιν.

Ἄμυσι, Abſque labiorum compreſſu: hoc eſt Patente ore. αὐθὶ τῷ μύσει τοῖς χείλεσι. quod & χανδὸν dicitur, Aperto rictu, Ore magno hiatu diducto. Lucian. in Lexiph. ζοῤῥόμβῳ δὲ ἀμυσι, καὶ ἠδὴ ἀκροθῴσκοντες ἢ ἀδῳ.

Ἀμυσία, Heſychio μέτρον τι, menſura quædam.

Ἀμυστίζω, idem quod ἀμυστὶ πίνω, Hiante ore bibo, & largo hauſtu. Plutarch. Symp.3, probl.3, τοιεῖ γὰρ ἀθροῶν καὶ ἀπνευστὶ πίνοντας (ὥσπερ ἀμυστίζειν ὠνόμασται) οἱ παλαιοὶ φασιν ἡμᾶς τῷ ἐκπίπτειν μεθύειν. Plautus dicit Ingurgitare in ſe merum: cui opponitur apud Terentium Sorbillare.

Ἄμυστις, ιος, vel ιδος, ἡ, Largus hauſtus: quum nimirum non cōpreſſis labris ſorbillatur, ſed hiāte ore & patēte rictu merum ingurgitatur. vt Heſych. quoque ex Timarcho ἄμυστιν exp. ἀθρόων πόσιν. Vnde ἄμυστιν πίνειν & ὥσεστιν, ἐν vel οἰνοποτῶν dicitur, quod & ἀμυστίζειν, & ἀμυστὶ πίνειν ſeu χανδὸν πίνειν. Athen. lib.15, οἷ δὲ τὸ βαλαυτίον καθαρόπτιον ἔνεκα τοῦ μάχου, πίνοντες ἄμυστιν, ὀποβλύζοιτο. Apud eundem lib.10, Anacreon ait, ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ, Κελέβιον, ὄκκας ἄμυστιν Προπίω. Eodem in libro Callim. dicit, Καὶ γὰρ ὁ Θρῄκιλλος μὴ ἀπέτυχε χανδὸν ἄμυστιν Οἰνοποτῶν ὀλίγῳ σ' ἠδέπο μισυβίῳ. Qui duo verſus apud eundem leguntur libro 11: ſed ibi pro ἀπέτυχε habetur ἀπήνατο, & ζωροποτῶν pro οἰνοποτῶν. Nota autem ἄμυστιν ibi epitheticōs dici Θρῄκιλλον, vt & apud Horat. Baſſum Threicia vincat amyſtide: & apud Poll. lib.6, cap.3, ἀμυστὶ πίνειν, ἀμυστίζειν, χανδὸν πίνειν Θρᾳκία ὥσεοπτος, Σκυθικὴ πόσις. Thraces enim & Scythæ acerrimi fuere potores, adeo vt ὀποσκυθίζειν ab iis prouerbialiter dictum ſit pro Ingurgitare ſe mero.

‖ Ἄμυσις, teſte eodem Poll. lib.6, c.15, (ita enim ibi reponendum pro ἄμμυσις) dicitur non ſolùm ἡ αἰθρία πόσις, ſed etiam ἐκπόμματος ὀρῆμα. vt & paulo antè dixerat, Homericū illud ἄκεσσον fuiſſe μέγα ἔκπωμα, καὶ ἠθῆν ἐκ τοῦ ἄλις πίνειν, ὡς καὶ ἡ ἄμυσις, inquit. Itidémq; Suidas, quum diſſeſſet ἄμυσιν eſſe τὸν ἀπθυστὶ πόσιν, afferens ex Ariſtoph. ἄμυσιν ὀθόνιον, ſubiūgit, ἔστι δὲ καὶ εἶδος ποτηρίου φιαλοειδοῦς,

Grandiusculum autem fuisse verisimile est, & ita vt sude ἀμωὶ καὶ ἀθρόως bibi posset. quamobrem & in illo Callimachi loco ὀλίγον κυσθίσιον opponitur magno αἰεὶ σφ ex quo Θρῆϊκὶν ἄμυστις duci poterat.

Ἄμυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀμύητος, Non initiatus, Sacrorum impericus, Profanus. ὁ ἀμέτοχος θεῖν μυστηρίων. Ita Bud. ex Dionys. Areopag. Idem tamen suprà dixerat hos ἀμύστους inferiores longè esse quàm τοὺς ἀμύητοι.

Ἀμυγδός, (pro quo suprà ex Suida habuimus Ἀμυγνός) Etymol. & lex. meo vet. est ὁ ἀμίαντος καὶ καθαρός, ὁ μὴ μύσει χρεωθείς, Impollutus, Nullo contaminatus scelere & piaculo. ὁ δ' μυθρός. inde enim factũ volunt. Apud Hesych. sine σ scriptum ἀμυχόν: quod itidem exponit καθαρόν, ἁγνόν, necnon ὀλόχρουν, In quo vnus idémque per totum color est. Et paulo antè apud eum præcedit, Ἀμυχλῶσαι, καθάραι, ἁγνίσαι. Series tamen alphabetica poscere videtur vt cum σ scribantur, vtpote posita inter ἄμυστις & ἀμυχή. At Ἀμύσσαμα, eidẽ est οἰναθῆν ἢ ἀιαδενδρᾶς. quæ suprà est Ἀμάμυξ & Ἀμάμυξις.

Ἀμύθω, t.1, c.405, h. Ἀμυχή, t.1, c.406, e

Ἀμυχλιδῶν, ibid. g. Ἀμυχλί, ibid. Ἀμυχλός, ibid. c

Ἀμυχρός, οῦ, ὁ, vide in Ἀμυγδός.

Ἀμυχούσης, Hesych. affert pro συφούσης ὅθεν πλέον, pluscuium adstringentis.

Ἀμυχώδης, εος, ὁ ἡ, Similis τῇς ἀμυχῇς, In quo cutis veluti carpta ac vellicata vnguibus videtur. Hippocr. Coac. progn. τὰ ἀμυχώδεα ἐξιήμαλα.

Ἀμύω, in v. l. exponitur Inclino, Cado: affertúrque locus Apollonii in quo εἰ ἤμυσαν. sed hoc ἤμυσαν deducendum esse à them. ἠμύω, infrà docebo. Vide & Ἀμύειν.

Ἀμφαγαπάζομαι, t.1, c.6, e

Ἀμφαγαπάζω, ibid. e, & 4, d. Ἀμφαγαπέω, t.1, c.6, c

Ἀμφαγέρωτα, Hesychio θεωμβρίζοντα: à them. ἀμφαγείρομαι.

Ἀμφαγνοῶ, t.2, c.1082, e. Ἀμφαδὰ, t.4, c.19, e

Ἀμφαδίλω, ibid. Ἀμφαδίος, ibid. Ἀμφαδόν, ibid.

Ἀμφαεικοῖς, Hesychius affert pro κύκλῳ σφαιρῶτῆς. sed forsan scribendum ἀμφαϊκοῖς, vt sit Quæ vndique exagitatur αἴνεται.

Ἀμφαζονεῖν, vide in Ἀμφαζονεῖν.

Ἀμφαής, ἔος, ὁ καὶ ἡ, Etymologo & lexico meo veteri est οἶκος θεῖος πᾶς, Domus vndique conspicua: deóque alta. forsan tamen significat potius, Vndique perspirabilis, Vndiquaque ventis peruia, Quæ vndique afflatur à ventis. Nam in illa significatione, nimirum pro θεῖος πᾶς, dicendum foret potius ἀμφαιής, vt apud Hes. scriptum est.

Ἀμφαικτήρ, eidem Hesych. est διπλοῖς χιτῶν, Tunica duplicata, Diplois. pro quo infrà rectius ἀμφικτήρ.

Ἀμφαιρέσσται, idem affert pro θεῖος θέσσται, ab ἀμφαιρέω posito pro ἀμφιαρέω.

Ἀμφαίσσονται, Eust. exp. κύκλῳ ὁρμῶσι.

Ἀμφακής, Hesychio rursum est ἀξίνη, Securis: anceps nimirum & bipennis, & vtrinque aciem habens, quæ & ἀμφήκης.

Ἀμφαλλάξαι, eidem est δραμφοδῶσι: sed à quibusdam exponi ait ὁμοῦ βαδίζοντας ἐφ' ἑτέρας ὁδοῦ χωλωθῶσι. vt quum ii qui vnam eandémque ineunt viam, dispertiti, aliam viam sequuntur & à se invicem discedunt. quale ferè est ἀδροπαίζειν ἀλλήλων apud Hom. ‖ Est etiam Mutare. Oppian. lib. 3 De venat. Πρώτης ἀμφήλαξε Διὸς ὀρνῖθας ἀγαυοὺς, Καὶ δῶρες τοίησιν ἀμειψαμένους κούρῃσι. Vbi synonyma sunt ἀμφαλλάξαι & ἀμείψασθαι.

Ἀμφαμώτες, Cretenses vocabant τοὺς κατ' ἀγρὸν δούλους, ἑλωτοὺς οἱ δ' ὄντες, δουλωθέντες δὲ κατὰ πόλεμον, teste Athen. lib. 6. id est seruos quorum opera ruri vtebantur, indigenas quidem, sed bello captos. Meminit & Eustath.

Ἀμφαία, Hesychio μάλιστα.

Ἀμφαιής, vide in Ἀμφακής.

Ἀμφαίζονεῖν, (inquit Eust.) prouerbialiter ὅσον τὴν ἄξονος ἢ θῆλυ ἔχω τῶν αὐτῶν εἴπε δρομαίων εἴπε ἀμαξῶν, dicitur τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρθόν, non rectà incedere seu progredi: quod Augustin. vocat Exorbitare. Secũdũ Paul. verò vsurpatur ὅσον θῆλυ τὰ γόνατα ἀνδρογυνῶν καὶ ἐκλωιδῆρων, de iis quibus genua infirma & fracta sunt: vt Hesych. quoque ἀμφαίζονεῖν (perperam enim apud eum scriptum ἀμφαζωνεῖν) exp. τὸ γόνατα θεῖκικλάσθαι καὶ μὴ ὀρθοῦν. Sunt qui incurr. Genibus labare & poplitibus succidere: quod Cicero vt est Diuaricare.

Ἀμφαιρεσέω, & ἀμφαιρεσίζω, t.1, c.517, a

Ἀμφαρής, Hesychio est θεωρωμένη, καταλιγοφουμένη, Despecta, Neglecta: item γυμνὸς & ὀπτωπῆς, Nudus, Conspicuus.

Ἀμφαρίστερος, οῦ, ὁ, Lævus vtraque manu, Qui dextra vt sinistra vtitur. Ambisinister dici potest vt Ambidexter. αὐθρωπος ὁ ἀμφοτέρωθεν δεξιστερός, vt Galen. exponit, afferens ex Aristoph. Ταγηνίταις. Hesych. exponit non solùm ἀμφοτέρωθεν δεξιστερός, sed etiam οὐκ ἄφωνος, οὐ δεξιός, Non dexter, sed sinister & infelix, addens, opponi τῷ θεῖδεξίῳ.

Ἀμφαρμόν, teste eodem Hes. est δίκελλα, apud Lacones. id est Ligo bidens.

Ἀμφασίν, t.4, c.53, b

Ἀμφασμα, Hesychius Syracusanis esse ait ψωμὰ οἴνῳ ἢ ἐλαίῳ βεβρεγμένα ἐν θυσίαις. Pro quo infrà ἀμφίμασα.

Ἀμφαυγεῖ, idem exp. αἰπλάμπει: nisi potius scribendum ἀμφιλάμπει. significat enim Collucet, Vndique resplendet.

Ἀμφαυξις, εως, ἡ, dicitur truncus abietis infrà quàm rami fuere præcisæ, vt tradit Theophr. Hist. plant. lib. 3, c. 8. & vbi etiam dicit eas abietis succisæ reliquias nigrescere colore & præduras fieri, adeo vt Arcades inde crateras conficiant: alio autem nomine dici ἀμφιφύαν: procul dubio quia non in altum amplius crescit, sed in latum & circumcirca veluti augetur. Meminit eiusdem c. 10.

Ἀμφαύω, Circumsono: ab αὔω, significante sono. vnde ἀμφαῦον Hesychio itidem θεῖηχεῖν.

Ἀμφαφάομαι, t.1, c.505, b. Ἀμφαφάω, ibid.

Ἀμφαφῶν, Ionicè pro ἀμφαφῶν: optat. à præced. ἀμφαφάω.

Ἀμφελαῖς, Hesychio μάζα ἐλαίου πλήρης, Maza oleo exsaturata, quæ nimirum veluti circundata est oleo.

Ἀμφελίδιον, t.1, c.1185, d

Ἀμφεκόπας, Hesychio ὁ Κρῆπεὸς χιτών. Infrà Ἀφίκωπος.

Ἀμφέπω, t.1, c.1220, b

Ἀμφέστη, Circumsteti: aor. 2 act. verbi ἀμφίστημι.

Ἀμφέχυτο, Circumfusus erat: Ionicè pro ἀμφεκέχυτο, ab ἀμφιχέω, seu ἀμφιχόω. nisi malis esse imperfectum thematis Ἀμφίχυμαι, apud Hom. certè pro Circumfundebatur accipitur: ll. β, 96 ἢν δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή.

Ἀμφέφορμαι, Æolica syncope pro ἀναφέρομαι, Sursum feror, Attollor & subuehor in altum. Apollon. Rhod. Argon. lib. 2, ὀκταλίσιον οὐρεῖ κῦμα Ἀμφέρεται.

Ἀμφή, Hesychio est αὐλή. affert enim Ἀμφὴ pro αὐλιὰ; nisi fortè scribendum αὐχμὴ. de quo infrà in Ἀμφὴ.

Ἀμφήκης, t.1, c.269, c. Ἀμφήλιξ, t.1, c.1452, f

Ἀμφημερινὸς, t.1, c.1465, c.

Ἀμφήμερος, t.1, c.1460, g. & c.1465, c

Ἀμφὴν, Ceruix, Collum. αὐχὴν, τράχηλος, Hesychio. Forsan igitur & paulo antè pro αὐλιὰ, per quod hoc ipsum ἀμφὴ exposuerat, scribendum itidem αὐχμὴ.

Ἀμφῆρες, t.1, c.1250, g. Ἀμφηρεφὴς, t.1, c.1252, g

Ἀμφήνης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque instructus remis, A cuius vtraque parte remigari potest. vt, Hesychio quoque ἀμφήρεις νῆες sunt αἱ ἑκατέρωθεν ἐρεσσόμεναι. Verùm & aliis accõmodatur hoc vocabulum. Varin. enim ἀμφῆρες σῶμα affert pro ἀμφοτέρας γνάθους ἐσθίον, Vtrinq; comedẽs: vel potius Vtrinque instructum dentibus. Affert etiam ἀμφήρης αὐλὸς pro ἑκατέρας χερσὶ κατ' χόμενος, qui vtraque manu teneri potest: vel σύμφωνος, inquit.

Ἀμφηνεκόν, t.1, c.1150, e. Apud Hes. verò Ἀμφηνεικα legimus, expositũ ἀκάθαρτον λυχνικόν, ὃν ὦ εἰσενεγκοῦσι δύο κάππαι: quod si mendosum non est, est accus. singul. à nom. Ἀμφήρις.

Ἀμφήλμον, ου, τὸ, Nauigii genus quod vtrinque impellitur. v. l. perperam pro ἀμφηνεκόν.

Ἀμφήλιος, t.1, c.1157, a

Ἀμφής, Flos vini: οἴνου ἄνθος, Hesychio: addẽti tamen, quosdam exponere οἶνον μέλαιν.

Ἀμφί, Circa, De, t.1, c.406, h. Ἀμφὶ, cum genitiuo, t.2, c.407, a. Ἀμφὶ cũ dat. ibid. b. Ἀμφὶ cum accus. ibid. f. οἱ Ἀμφὶ πνα, αὐτὰ τὰ τῆς, ibid. g. Ἀμφὶ θεῖ, ἀν τὸ θεῖ θαλαμήλου, t.1, col. 408, d. Ἀμφὶ in compositionibus, ib. e.

Ἀμφὶ

Ἀμφὶ adverb. sine casu, ibid.

Ἀμφιαίζομαι, t.1, c.1380, a. Ἀμφίαλος, t.1, c.369, d

Ἀμφιαθάκης, t.1, c.423, h. Ἀμφιαθακτίζω, ibid.

Ἀμφιδρέως, Atticè pro Ἀμφιδόρας: nomen proprium.

Ἀμφίας, ου, ὁ, Hesychio teste vini genus est: Suidæ μέτεως οἶνος, mediocre vinum, ex Nicostrato & Sosicrate.

Ἀμφίασης, t.1, c.1380, a. Ἀμφίασμα, ibid.

Ἀμφιαχέω, seu Ἀμφιάχω, Circũsono, Clamoribus circundo. vnde præt. medii participium fœm. gen. ἀμφιαχῦια: quod Homerus pro simplici ἰαχῦια posuit, vel saltem pro μεγάλως ἰαχῦια καὶ κράζουσα, ll. β, Τλῶ δ' ἐλελιξάμενος πέρυσος λάβεν ἀμφιαχῦιαν. nisi malis cum Hesychio, θεῖ θῆν τόκων ὀδυρομένω: qui tamẽ & simpliciter exp. θρηνῶσαν, κραυγάζουσαν.

Ἀμφιβαίνω, t.1, c.641, a

Ἀμφίβαιος, dicitur Neptunus apud Cyrenæos, vt refert Varin.

Ἀμφιβάλλομαι, t.1, c.670, b. Ἀμφιβάλλω, ibid.

Ἀμφιβαῖς, Circumiens, Obambulans: particip. ab ἀμφίβημι. refertur ad Ἀμφιβαίνω.

Ἀμφιβασία, t.1, c.641, e. Ἀμφίβασις, ibid. c

Ἀμφιβατέω, t.1, c.658, e. ob.

Ἀμφιβεβάω, poeticum thema ex præterito ἀμφιβέβαα, vt κεκλήγω ex κέκληγα. vnde apud Opp. lib. 3 De venat. ἐὼν παῖν ἀμφιβεβῶσα, per contractionem pro ἀμφιβεβάουσα. id est Circumiens, Tuens & defendens.

Ἀμφιβέβηκα, Circumii: præt. verbi ἀμφιβαίνω ex inusitato themate ἀμφιβάω. Homerus eo pro præsenti vtitur, dicens, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, pro ἀμφιβαίνεις, Circumis & Instras. hoc est Tueris.

Ἀμφίβιος, t.1, c.737, c. Ἀμφίβλημα, t.1, c.670, e

Ἀμφιβληροθυπεῖν, ibid. h. Ἀμφιβληροειδής, ibid.

Ἀμφίβληρον, ibid. f. Ἀμφιβόλιπος, t.1, c.756, h

Ἀμφιβολάς, t.1, c.671, a. Ἀμφιβολία, ibid. d

Ἀμφιβολικῶς, Ambigué. ἀμφιβόλως.

Ἀμφίβολος, t.1, c.671, a. Ἀμφιβόλως, ibid. d

Ἀμφιβεσίχια, Loca circum tonsillas. Galen. enim in lexico Hippocr. ἀμφιβεσχίων exp. θῆλ θεῖ τὸ περίθημα τῶν: quia βεσίχια dicuntur fauces. Locus est in libro θεῖ θῆλ ὀντῶν παιδῶν, circa finem, νοοῦσι δὲ ἢ ἔσω κυνάγχης, ἢ ἔσω τῶν φυῶν, ἢ ἔσω θῆλ ἀμφιβεσχίων ἐμπίπτων ῥηυμάτων.

Ἀμφιβεσχίνης, t.1, c.787, g. Ἀμφιβρότη, t.3, c.700, d

Ἀμφίβοοτος, ibid. Ἀμφίβροχος, t.1, c.790, a

Ἀμφιβωτὸς, t.1, c.756, h. Ἀμφίγλυος, t.1, c.806, g

Ἀμφιγλύης, Hesychio αξίνη, Securis: anceps nimirum & bipennis, qualis suprà ἡ ἀμφακὴς seu ἀμφήκης. metaphoricè enim in hoc composito ῥῆξις significat τὴν αἰκίαν, aciem: propriè autem genam.

Ἀμφιγνήθω, t.1, c.850, e. Ἀμφιγνοέω, t.2, c.1082, b

Ἀμφίγνωος, t.1, c.840, f. Ἀμφιγνοεῖς, t.1, c.881, g

Ἀμφιγυάω, ibid. c. Ἀμφίγυος, ibid. e

Ἀμφιδαὴς, Suida: ἡ ἀμφοτέρωθεν κόπτουσα μάχαιρα, Gladius vtrinque secans. id est Anceps gladius: qui ἀμφιῤῥῆς quoque & ἀμφήκης nominari potest. Composita vox θεῖδῆ τὸ ἐμφὶ ἤτοι ἀμφοτέρωθεν δαΐειν ἤτοι κόπτειν καὶ διαιρεῖν τὰ τιμώμενα.

Ἀμφιδαίω, t.1, c.903, b

Ἀμφίδασυς, εος, ὁ, Vtrinq; asper, seu Vtrinque hirsutus, Vtrinque hirtus & villosus. Vnde fœmininum ἀμφιδάσεια, apud Homerum Iliad. ο, de Apolline, — ἐκ δ' αἰγίδα θοῦεν, Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἐρίθρεπτ'. Vbi scholiastes hoc ἀμφιδάσειαν exponit itidem παντοῖον δασεῖαν, & κύκλῳ δασεῖαν, διὰ τὴν θυσανώδη, inquiens: vt Hesychius quoque κυκλόθεν δασεῖαν, & ὀξὲ ἑκατέρου μέρους κροσσοὺς ἔχουσαν. nam θύσανοι & κρόσσοι idem sunt, hoc est fimbriæ, seu villi dependentes. Rursum scholiastes Homeri à quibusdam exponi ait ἀμφίμαλλον, Vtrinque villosum, Vtraque parte villis hirtum, quemadmodum Pollux lib. 10, τὴν ἀμφίμαλλον κρωμνὴν dici posse scribit ἀμφιδασεῖαν, quã Hom. τὴν αὐχένα appellarit ἀμφιδασεῖαν. Vbi etiam nota accentus mutationẽ: properispomenos enim ibi, vt & apud Hesych. scriptũ est: proparoxytonos verò in meo manuscripto Homeri exemplari: quomodo Eust. quoque scribendum ait, vt ἰστοπεδάσεια, χαλκοδάρεια, & similia.

Ἀμφιδέω, vide in Ἀμφιδεῖς.

Ἀμφιδέδηε, Circum accensum est, Circum ardet: vel etiam Circum diuisum est: præt. med. verbi ἀμφιδαίω.

Ἀμφιδεῖς, Hesychio ψέλια, κρίκοι, δακτύλιοι, Armillæ, Annuli: hoc est Orbiculi quibus vel manus vel pedes, brachia aut tibiæ circumligantur & circundantur, idque vel ornatus causa vel captiui alicuius retinendi gratia, vt ἀλύσεις quoque & θεῖσκελίδες. Eædem ἀμφιδεῖς dicuntur etiam ἀμφιδέαι. Teste enim Harpocr. Ἀμφιδέαι Aristophani in Thesmophoriazusis sunt θεῖσκελίδες, orbiculi qui cruribus circumligantur seu circundãtur. Itidémque Suidas ἀμφιδέας esse ait θεῖσκελίδας, ψέλια, & apud Herodotum ἀλύσεις, catenas: nimirum vbi ait, ἀμφιδέας θεῖ ποὶ πόδας δεδόντες. Solent enim captiuorũ pedes catenis circumligari, aut etiam nummis includi. Sed & Pollux lib. 5, cap. 15, quum dixisset θεῖ ποὶ καρποὶ circumponi θεῖ καρπάρια, ἐρίνοις, ἀμφιδέαις, θρῆνοι, ψέλια, χλιδῶνας, βουβάλια: subiungit, quædam ex his ἐπωμαίζεσθαι καὶ τοῖς θεῖ ποὶ βραχίονας καὶ τοῖς θεῖ τοῖς πόδας, maximè autem ἀμφιδέας & χλιδῶνας. propriè autem & peculiariter pedibus tribui θεῖσφύρια, θεῖπεδίδας, θεῖπέζια, πέζα: item ἀζῶλα & πέδιλα & θεῖσκελίδας. numerat verò omnia hæc in mundo & instrumento muliebri. At peculiari quodam modo Lysias dixisse, οὐ δυνάμενος ἐν ὀκταλοῖν δεῖ τὸ ἀμφιδέας δεδεκέναι τοὺς θύρας, testatur Harpocration. vbi aptissimè ἀμφιδέας interpretari possumus catenas: quibus obfirmari portas notum est, non item verò annulis aut orbiculis ferreis, qui κρίκοι etiã nominantur. Verùm & Ἀμφιδέα neutro genere appellantur hæ ἀμφιδεῖς vel potius ἀμφιδέαι. nã Gal. in lex. Hippocr. ἀμφιδέα appellari scribit τὰ γωνιακεῖα ψέλια, nimirum ὅσα τὰ θεῖελαμβανόμενα ἐν κύκλῳ ἢ θῆ ἀμφιδεῖν: & ab his metaphoricè ἀμφιδέων Hippocrati dici τὸ τῆ σαμὲν τῆς μήτρας τὸ ἐν κύκλῳ ἄκρον, osculi matricis circumferentiam & labri, quod cucurbitæ labris assimile esse ait: itidem in eodem lexico scribens, λέγεται Hippocrati esse τὸ ἄκρα τῆ τρμὲν τῆ ὑστέρας, alio vocabulo ab eo nominata ἀμφίδεα. Sed & ὁρῶμ quũ apud eundẽ exposuisset τῆ θεῖ τὸ τῆμα τῆ μήτρας ἐλικοειδεῖ ἐπιπαστάσι, subiungit, hoc ipsum ab eo vocari ἀμφιδέον & λέγεται. Apud Erotianum verò scriptũ est Ἀμφιδεῖον pro hoc Ἀμφιδέον, quod & ipse esse ait τὸ περὶξ τῆ τῆς μήτρας τραχήλου, circumferentiam colli matricis.

Ἀμφιδὲς verò, ab Hes. & Suida exponitur θεῖδεῖς. quod est Meticulosum, Admodum pauidum. à δέος.

Ἀμφιδίμω, t.1, c.940, g

Ἀμφιδέξιος, ου, ὁ ἡ ἡ, Ambidexter, hoc est Qui sinistra perinde vtitur ac dextra, Cui sinistra non minus agilis est quàm dextra: idẽ cũ θεῖδεξιος: quib' opposita ἀμφαιστρός. Aristot. Eth. 5, c. 7. φύσει δὴ ἡ δεξιὰ κρείττων καὶ τοῖ ὀνδέχεται πάντα ἀμφιδέξιος ἡμῶν, quãuis fortuitum sit vt omnes nascãtur ambidextri. paucos enim natura fert ambidextros. vnde & Hippocr. Aphor. 7, dixit, μωὶ ἀμφιδέξιος οὐ γίνεται & Galen. cum locũ enarrãs, ἀνδρες μὲ ὁμῶ (inquit) ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ὡς δεξιὰς χρώμενοι πολλάκις ὤφθησαν, γυνὴ δ' οὐδεμία μέχρι δεῦρο. Vbi etia ex Hippocrate affert, ἀμφιδέξιος δὲ εἰμὶ, καὶ οὐχ ἁμαρτάνω κόπτων: & Homerũ τὸ Ἀστεροπαῖον ait θεῖεδέξιον nominasse itidẽ αὐτὴ τῆ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ὁμοίως χρώμενον: Euripidem verò ἀμφιδέξιον σίδηρον, τὸν ἑκατέρωθεν τεμνοντα, metaphoricè. Eadem prorsus apud Erot. leguntur p. 13, vbi Bacchius quoque ἀμφιδέξιος exp. ἀμφοτεροδέξιος: vt & Poll. lib. 2, ἀμφιδέξιον vocari ait τὸν ταῖς δυσὶ χεροὶν ἐνεργοῦντα δεξιῶς. Porro vt Eurip. ἀμφιδέξιον σίδηρον nominauit τὸν ἀμφήκη, ἤτοι τὸν ἀμφοτέρωθεν τέμνοντα, ita ex Luc. ἀμφιδέξιον ἔπος affertur pro Anceps verbum. Sicut autem ἀμφαιστρὸς dicitur interdum qui admodum infausti est augurii, ita contrà ἀμφιδέξιος & θεῖ δέξιος, qui admodum faustí auspicii est. Ouid. quoque dixit, Dexter ades dicibus: & contrà Virg. Sinistra cornix. putabatur enim læuum faustúmque esse auspicium si à dextris volaret auis: & viceuersa infausum, si à sinistris. Vide & t. 1, c. 961, b.

Ἀμφιδεξίως, Admodum dextrè & aptè. Athen. lib. 15, διὰ τὸ παίζειν ἀμφιδεξίως.

Ἀμφίδεον, vide in Ἀμφιδεῖς paulo suprà.

Ἀμφίδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque ligatus, vel Circumligatus. vt quum lex. nouum vetus ἀμφίδεα vocari ait ἀμφιδέτους ἀλύσεις.

Ἀμφιδύπαπος, Postremus: ὕστατος καὶ ἀκρότατος. Apud Pind. in Olymp. ἀμφιδύπατα κρεῶν interpr. Minutissimæ carnium particulæ, quoniã (inquiũt) in diuisione & dissectione victimarũ quod minutissimũ est, postremũ est.

Ἀμφιδίω, Circumligo. Apoll. Rhod. Arg. 2, ὦκα δ' ἱμάντας Ἀμφέδιον.

Ἀμφιδίθερτος, t. 1, c. 947, a

Ἀμφιδίθυοι, sunt veluti κρίνοι δεδεμένοι apud Democr. teste Hes. fidem forsan qui suprà Ἀμφιδέες.

Ἀμφιδιάνιος, Circum irrigo & perfundo, in Epigr.

Ἀμφίδιον, vide in Ἀμφιδέες paulo suprà, circa finem.

Ἀμφιδιονέω, t. 1, c. 1041, b. Ἀμφιδεξίομαι, t. 1, c. 1034, g

Ἀμφιδιόξεω, ibid. f. Ἀμφίδεξον, ibid. e

Ἀμφίδεξος, ibid. d

Ἀμφιδόρος, Vtrinque excoriatus, seu Cui circumquaque detracta pellis est. vt in Epigr. Καὶ σκύτος ἀμφιδόρου τικτον ἀχαιτέων. Perperam apud Suidam ἀμφίδωρον scriptum, & expositum τὸ παντοχόθεν τεθέν χον, vndique circundãs. nec enim ferri posse hanc scripturam, ex metro liquet. Ineptius verò quidam ἀμφίδωρον ἔλαφον dici aiunt ceruum vtrinque cornibus ramosis: acti δῶρα essent cornuum rami: qui error in Ἑκκεδεκάδωρος quoque admissus est, vt docuit. t. 1, c. 1003, g.

Ἀμφιδουλος, t. 1, c. 1044, a

Ἀμφιδρομία, τό, & Ἀμφιδρομία, ας, ἡ, Circũcursatio. Ita vocabatur dies quædam qua infantem recẽs natum cursũ circum focum ferebant, vt Hes. & Suid. docent. vnde & Plato in Theæt. μετὰ δὲ τὴν τῶν ἀμφιδρόμια ὡς αὐλητὴς ἐν κύκλῳ τεθρεκτέον πολίτῃ. Vide & t. 1, c. 1050, a.

Ἀμφιδρομων, t. 1, c. 1049, h. Ἀμφιδρομος, ibid. g

Ἀμφιδρυπτος, t. 1, c. 1055, f. Ἀμφιδρυφής, ibid.

Ἀμφιδρυφοι, Hesychio πένθος ἔχουσαι. Potius sonat Quæ sese in luctu vndique carpserunt & laniarunt vnguibus. ἀμφοτέρας παῖ παρειὰς κατῆκεν ῥόθιον, Vtrasq; feissæ genas.

Ἀμφίδυμος, Qui vtrinque subiri potest, seu Geminos aditus & ingressus habens. vt ἀμφίδυμοι λιμένες apud Callimachum. Itidem ἀμφίδυμοι ἀκταί apud Apoll. Rhod. Arg. l. 1, scholiaste teste dicuntur quoniam ὁ τῆς Κυζίκου λιμὴν δύο τὰς εἰσόδους ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχει. Alibi idem Apoll. dicit ἀμφιλαφὴς ὑπνος, l. 4, itidem pro ἀμφοτέρωθεν δεδιπτυξέϊνος τοῖχος, ὅμοιον ἔχουσα. Aliis ἀμφίδυμοι sunt non solùm οἱ ἐξ ἑκατέρου μέρους εἰς πόλιν ὑπὲρ εἰσόδους ἔχοντες, verùm etiam οἱ παντοχόθεν καταδύσιν ἔχοντες καὶ σκεπὴν, Vndique habentes tecta quæ subiri queant.

Ἀμφιδύς, particip. ab inus. them. ἀμφιδύμι, habes in Ἀμφιδύω.

Ἀμφιδύω, t. 1, c. 1060, d

Ἀμφιδωρος, vide paulo suprà in Ἀμφίδορος.

Ἀμφιεθμός, particip. præt. perf. pass. ex act. them. ἀμφιέω, seu ἀμφιέννυμι.

Ἀμφιεκπος, Hesychio χιτὼν διπλοῦς: forsan τοῦ τὸ ἀμφιέχειν seu ἀμπέχειν. Minus rectè suprà Ἀμφίακπος.

Ἀμφιέκπος, t. 1, c. 1185, d. Ἀμφιέλιασος, ibid.

Ἀμφιελίσσω, ibid.

Ἀμφέλον, Hes. affert pro ἄφθονον, Copiosum.

Ἀμφίεμαι, t. 1, c. 1380, a. Ἀμφιέννυμι, t. 1, c. 1379, f

Ἀμφιεννύω, ibid. Ἀμφιέπω, t. 1, c. 1210, b.

Ἀμφίεπρος τῶ. Amphiergum solum: quod nimirum dimidia ex parte irrigatur aquis cælestibus, & dimidia ex parte solaribus incalescit radiis, velut vtrunque naturæ opus experiunt. Ita enim Theophr. De caussis plant. l. 3, cap. 28, μὴ δὲ ἡμιδεῶς καὶ ἡμιείκοντ' ὦν δὴ καλοῦσι τινες ἀμφίεπρον.

Ἀμφιέρμα, t. 1, c. 1379, g. & t. 2, c. 45, e. ob.

Ἀμφιεκεῖς, t. 1, c. 1379, g. Ἀμφιπλόκαμος, t. 1, c. 1292, g

Ἀμφιεπί, ibid. f. Ἀμφιέπεις, ibid.

Ἀμφιεπεύω, ibid. Ἀμφιεπεῖς, t. 1, c. 1295, d

Ἀμφιεπίζομαι, t. 1, c. 1292, f

Ἀμφιέρκω, Circumsedeo, seu Sedeo circum. vt & Hesych. ἀμφιέρκει τὸν ἄγκαλον exponit ἐκαθέζετο περὶ τὸν πόρον.

Ἀμφιεπκές, eidem est ἀμφοτέρωθεν κεκονιμένος, Vtrinque acutum, Vtraque parte aciem habens. pro quo suprà ἀμφαμάς & ἀμφάκης.

Ἀμφίκμι, fut. ἔσω, Iaduo. v. l. perperam pro ἀμφιέσωμι.

Ἀμφιθάλαμος, t. 1, c. 1498, c

Ἀμφιθαλασσος, t. 1, c. 1489, g. Ἀμφιθαλαττος, ibid.

Ἀμφιθαλής, t. 1, c. 1492, b. Ἀμφιθάλλω, ibid. a

Ἀμφιθέαθον, t. 1, c. 1509. b

Ἀμφιθέτης, ου, ὁ, Vtrinque positus, Circumpositus. v. l. Significaret tamen potius eum qui circumponit.

Ἀμφίθεπος, t. 3, c. 1480, b

Ἀμφιθέω, Circumcurro, In orbem curro; Cursu meo circulum efficio. Exemplum habes in Ἀμφίθεπος apud Athenæum lib. 11.

Ἀμφίθρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumquaque concretus & coagulatus: ab ea τὸ τρέφειν significatione qua ponitur pro πηγνύειν, id est Cogere & coagulare, Densare seu spissare, inquit schol. Sophocl. pag. 351, ἀμφίθρεπτον exponens πεπηγός, vbi Nessus dicit ἀμφίθρεπτον αἷμα τῆδ' ἐμῶν σταγόνων. hoc est Sanguinem qui è meo vulnere effluens circũquaque concreuit & congelauit.

Ἀμφίθυρος, t. 1, c. 1614, f. Ἀμφικαλύπτω, t. 2, c. 43, b

Ἀμφικαρίωνος, t. 2, c. 70, b Ἀμφικαρής, ibid.

Ἀμφίκαρπος, t. 2, c. 77, f

Ἀμφίκαυστις, Hordeum montanum: ἡ ὀρεινὴ κριθή, Etymologo: quam sua ætate δύσραν nominata fuisse dicit. Quosdam verò ait exponere τὴν τοῦ πυρὸς ἔκφυσιν, (prima critici germina) quam ἡλίου appellant. Ita Etymolog. & lex. meum vetus. sed addit ille, ὡ (inquit) ἡλίου τοῦ ἀναζωπυροῦντος ὠφέλιμον, διὸ τὸ τοῖς τοιούτοις κυέσιν τῆς ἀχύρου ἐπιπεδίους εἰς Θῆβας. Atque hunc vocabuli hujus vsum esse ait apud tragicos: comicos verò ἀμφίκαυστον vocare τὸ αἰδοῖον, ἀπὸ τοῦ πεκκαυθαι. Eustath. quoq; τὴν κωμικὴν ὠφέλειαν comicis vsurpari tradit: addens, Cratinum τὴν ὀσφὺν ita vocare. Annotarat verò & τὴν ὠφέλιμον κριθὴν nominari ἀμφίκαυστον, teste Ælio Dionys. Dicitur & Ἀμφίκλυστος.

Ἀμφικαίζω, Circumcirca findo seu scindo. Hom. Odyss. ξ. τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικέαστο: quod exponunt περιέσχισε.

Ἀμφικείρομαι, t. 2, c. 103, a. Ἀμφικείρω, ibid.

Ἀμφικέλευστος, Hesychio κατ' ὤμων τεθεικρέμαστος ἰσόρροπος.

Ἀμφικέλευσοι, eidem ἀμφιθαρεῖς: addenda, quosdam exponere βασταζόμενοι ὑπὸ δύο αὐθρώπων δίφρου: ab aliis ἀμφῶξυλον. qualis mox apud eundem est ἡ ἀμφίκελος κλίνη.

Ἀμφικέδυθος, t. 2, c. 111, a

Ἀμφίκελος κλίνη, Hesychio est ἡ ἑκατέρωθεν ἔχουσα ἀνακλιντήριον, lectica aut sella habens vtrinque quo reclinemur.

Ἀμφίκεστον, idem dici scribit τεθεικρέμαστον, vel τεθεικρεμόμενον.

Ἀμφικεύθω, Circumtego, Contego: seu Circumcirca occulto. τεθεικρύπτω, Hes.

Ἀμφικέφαλος, t. 2, c. 152, g

Ἀμφικινύρομαι, Circumlamentor: vel Passim conqueror. Apollon.

Ἀμφικίονες, Eustathio οἱ κίονα κύκλῳ τεθειτυλωμένοι, circumcirca columnis suffulti. vt ἀμφικίονες ναοί apud Sophoclem.

Ἀμφίκλασος, t. 2, c. 213, c

Ἀμφίκλυστις, Hesychio ἡ τροφὴ τῆς αἵματος χύσεως ἔκφυσις: quam & καῦσιν nominari ait & ἀμφίκαυστιν, forsan quoniam amburente sole exoritur.

Ἀμφίκλυστος, t. 2, c. 265, g. Ἀμφικυέσκελος, t. 2, c. 152, g

Ἀμφικυκλής, ἔος, ὁ καὶ ἡ, Circumcirca nebulosus & caliginosus, Vndique tenebris nocturnis septus seu amictus.

Ἀμφίκυκλος, t. 2, c. 288, b

Ἀμφίκυρτος, t. 2, c. 293, a

Ἀμφίκολλος, Vtrinque glutinatus, seu Vndique coagmentatus glutine. vt apud Pollucem lib. 10, cap. 7, κλίνη παρὰ τοῖχος & ἀμφίκολλος. Sic enim repono pro ἀμφίκλος, quod vulg. editiones habent, quum ipse subiungat, ita Platonem comicum ἐν τῇ Καπηλίδι nominasse τὴν κατακεκολλημένην, glutino compactam: afferẽs simul iambum in quo verbum hoc vsurpauit, ἔπειτα κλίνην ἀμφίκολλον τοῦξύλῳ, lectulum buxeum glutino compactum.

Ἀμφίκομος, Circumcirca seu vndique comans, Lacè comans. Hom. Il. p, de lepore, Θάμνῳ ἔνι ἀμφικόμῳ καθεκείθμος. Vbi Eustath. exp. παντοθεν κομῶντα καὶ δασεῖ, (quo signif. & ἀμφιλαφῆ dici ait) Hes. φυλλώδει.

Ἀμφίκοπον, Vtrinque scindens. Eust. enim tradit, quod Homerus vocat ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, (. i. ἀμφοτέρωθεν θλίβον τῇ τομῇ) dici etiam ἀμφίτομον & ἀμφίκοπον: vtpote ἀμφοτέρωθεν κόπτον.

Ἀμφίκορος, t. 2, c. 373, a

Ἀμφίκουρος, t. 2, c. 101, h

Ἀμφικραδαίνω, & Ἀμφικραδάω, Circũcirca & vndiquaq; vibro seu quatio, Vndique quasso.

Ἀμφίκρανος, t. 2, c. 70, c. & 71, e

Ἀμφικρεμής, t. 2, c. 419, d. Ἀμφίκρημνος, t. 2, c. 421, d

Ἀμφικτίονες, idem qui Homero τεθεικτίονες, id est οἱ τεθειμοκοῶντες, Qui circumcirca habitant. schol. Thuc. p. 117.

Ἀμφικτίονες quoque, Hesychio sunt τεθείοικοι Δελφοί, sed addenti, συναγορεύουσι δὲ τῶν Πυλαίας, Πυλαγόραι καὶ Ἱερομνήμονες. peculiariter enim Ἀμφικτίονες nominabantur Græcorum illi qui circum Delphos habitantes Thermopylas cõuenire solebant, & inter alia ἐκδικεῖν τὰ ἱερά: eam ob rem Πυλαγόραι nominati & Ἱερομνήμονες. Itidẽ verò Harpocration, quũ Ἀμφικτίονας esse dixisset, συνέδριόν τι Ἑλλήνων συναγόμενον ἐν Θερμοπύλαις, (vt & Plin. l. 35, c. 9, Amphictyones, quod est publicũ Græciæ cõcilium) subiungit nominis hanc causam ex Anaximenis Hellen. 1, ὅτι τὸ τεθείοικος τῆς Δελφῶν: afferens tamen & aliã appellationis rationẽ ex Theopõpo, nimirũ Ἀμφικτίονας denominatos esse ab Amphictyone Deucalionis filio, quoniã αὐτὸς συνήγαγε τὰς ἔθνη Θεσσαλίας: quæ ἔθνη ait duodecim fuisse numero, Iones, Dores, Perrhæbos, Bœotos, Magnesios, Achæos, Phthiotas, Meliẽses, Dolopes, Æanianes, Delphos, Phocenses. Qua de re vide & quæ ex Strab. annotaui in Πυλαγόραι, t. 3, c. 613, a. Sed & Suid. Ἀμφικτίονες, (inquit) οἱ ὁμόφυλοι καὶ ἔθνη αἱρετοὶ δικάζειν τῆς ἀμφικτιόνης καὶ τεθείοικοι. Vbi etiam nota, illud ἀμφικτιόνες paroxytonos scriptum ad differentiã præcedentis, appellatiuè ab eo accipi pro τεθείοικοι. Hinc Ἀμφικτυονία, ας, ἡ, dicitur Societas illa Amphictyonũ, vel etiã ius societatis illius Amphictyonũ. vt Harpocr. dicit πολεων τῶν μετεχουσῶν τῆς Ἀμφικτυονίας, Vrbium quæ ex Amphictyonica societate sunt: quæ nimirũ hoc iuris habẽt vt aliquem ex suis ciuibus legatũ mittere possint ad cõcilium & senatũ Amphictyonum. Inde & duo possessiua, Ἀμφικτυόνειος & Ἀμφικτυονικός. Quorum illud apud Suid. legitur, afferentẽ Ἀμφικτυόνειος χώρα, nec non Ἀμφικτυόνειος μάχη: hoc, apud Demosth. & alios. sicut enim Suid. affert Ἀμφικτυόνειος μάχη, ita apud Demosth. legimus Ἀμφικτυονικὸς πόλεμος, Amphictyonicũ bellũ, hoc est Quod Amphictyonũ collegium gerendũ decreuit. Itidémq; apud eundẽ legimus, Ἀμφικτυονικαὶ δίκαι ἐπιτάττειν, Amphictyonicam litẽ alicui impingere. hoc est, Vocare aliquẽ ad Amphictyonicũ iudicium. nam & causas, grauiores nimirum, ad hoc collegiũ deferebãt. vnde & Plut. in Parall. scribit Amphictyonas dictos fuisse qui ex vrbibus & populis iudices deligebantur. Itémq; apud eũdẽ Plut. in Themist. legimus Ἀμφικτυονικὰ συνέδρια. Amphictyonici cõsessus: hoc est Concilũ Amphictyonicum. in quo ex fœderatis vrbibus delecti iudices decernebãt. vt apud Herodot. quoq; Ἀμφικτυονικοὶ ἕδραι, Amphictyonum sedes, seu sedilia. Est porro & aliud inde deriuatũ fœm. gen. nimirũ Ἀμφικτυονίς, idem valẽs quod Ἀμφικτυονική. vt apud Herodot. Ἀμφικτυονίδος Δήμητρος ἱρόν, Cereris Amphictyonidis templum: forsan quòd prope Ἀμφικτυόνων ἕδρας structum erat, aut ipsorũm decreto ædificatum.

Ἀμφικύπελλον, Hesychio est τεθειφρὲς ποτήριον, poculũ rotundũ: (quale & τὸ ἄλεισον suprà) vt Homeri quoq; scholiastæ ἀμφοτέρωθεν κοῖλον καὶ τεθειφρές: Eustathio autẽ, τὸ παντοχόθεν εἰς τὸ ἔσω κεκυφός. quẽadmodum Athen. quoq; l. 11, ἀμφικύπελλα nominata ait quasi ἀμφίκυρτα, διὰ τὸ τῆς ὄψεως διὰ τὸ τοιαῦτα εἶναι καὶ τῆς καταποθείσης: & Parrhenius apud Eust. διὰ τὸ τεθεικυρτῶσθαι τὰ ὠτοειδα, καὶ τῆς πλείσας εἶναι πέλας συνηρμένας μᾶλλον εἰς τὸ κυφότερον. Quæ exposit. magis consentaneæ videtur quàm aliæ aliorũ, vt porro ex ipso etymo petitæ. Aristot. pro διώπελλον accipere videtur, quũ Hist. an. l. 9, c. 40, scribit, αἱ δὲ δυεῖδες καὶ τὸ μέλιτος καὶ τῆς ἀμφόδων. ἀμφίστομοι. τεθεῖ μὲν τὸ βάσιν δύο δυεῖδες εἰσὶν, ὥσπερ τῆς ἀμφικυπέλλου ἡ μὲν ὀπτὴς, ἡ δὲ, ὀπτός. Gaza certè ibi Geminũ poculum interpretatus est. Vtitur porro hac voce Hom. dicẽs Od. υ, Καὶ δέπας ἀμφικύπελλα πεπυκμένα. ‖ Ἀμφικύπελλον, auriũ etiam rotunditatẽ & circũ vocasse Aristarchum, referunt v. l. ex Eust. comm. in Il. α.

Ἀμφίκυρτον, t. 2, c. 511, d. & t. 3, c. 288, b

Ἀμφίκυρτος, t. 2, c. 511, d. & t. 3, c. 1393, d. & 1399, g. ob.

Ἀμφίκυρτος μίτυς, t. 2, c. 919, f. obiter.

Ἀμφίκωλος, vide suprà in Ἀμφίκολλος.

Ἀμφιλαβής, t. 2, c. 586, a. Ἀμφιλαβία, ibid. g

Ἀμφιλαγχάνω, vide in Ἀμφιλήξωτος, paulo infrà.

Ἀμφιλάδιος, affertur pro Vtraque manu lævus: quo sensũ suprà ἀμφαριστερός.

Ἀμφίλαος, t. 2, c. 551, c. Ἀμφιλάφεια, t. 2, c. 586, f

Ἀμφιλαφής, ibid. a. Vide & Ἀμφίδυμος paulo suprà.

Ἀμφιλαφία, ibid. g. Ἀμφιλαχαίνω, t. 2, c. 605, f

Ἀμφιλήγω, t. 2, c. 614, b. Ἀμφίλεκτος, ibid. c

Ἀμφιλέω, δ', v. l. afferunt pro Administro, ἀμφιέπω. sed videtur.

Ἀμφιλιξάντες, Hes. exp. ἀμφισβητήσαντες, Inter se cõtendẽtes & disceptantes: ab ἀμφιλαγχάνω mutuante sua tempora ab ἀμφιλήγω.

Ἀμφίλινα, Hes. exponit κρόκαλα. verùm quùm post hæc ex Sophoclis Captiuis verba, πατὴρ δὲ χρυσὸ εἰςθεὶς ἀμφίλινα, subiungat iterũ κρόκαλα, dubiã eam expositionẽ reddit, facit q; vt quidã suspicentur κρόκαλα non esse expositionẽ illius ἀμφίλινα, sed verbũ ex cõtexeu Sophocli; substantiuũ cui ἀμφίλινα illud tribuatur. itaq; ἀμφίλινα κρόκαλα interpretatur Soccos vtrinq; cuinctos lineis vinculis. præsertim quũ ipse Hes. κρόκαλα & κροκίζια esse dicat ξύλινα σανδάλια, ξύλινα ὑποδήματα, ligneos calceos, quas vocant sculponeas.

Ἀμφιλίπτω, idem Hes. dici scribit τὸ λιπαθυνθαι: afferẽs & Ἀμφιλιχῆ pro τεθεμάζοντα. sed id suspectum mihi est.

Ἀμφιλογέω, t. 2, c. 614, f. Ἀμφιλογία, ibid. Ἀμφίλογος, ib. d

Ἀμφίλοξος, Vtrinque obliquus, apud Luc.

Ἀμφίλοφον ζυγὸν ἄγετ', apud Soph. in Antig. p. 228, schol. expon. τεθεῖκαλῶν αὐτοῦ ζυγὸν τεθεῖ τὸν λόφον ὑπάρχειν, vt fit ἀμφιβάχιλον. vel (inquit) τὸν ἀμφοτέρωθεν πεπεγκότα ἐκ τῶν ὑποζυγίων.

Ἀμφιλύκη, t. 2, c. 736, b. Ἀμφίμακρος, t. 2, c. 914, g

Ἀμφίμαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque villosus, Vtrinque villis hirtus. ἀμφοτέρωθεν μαλλωτός: idem quod ἀμφίδασυς & ἀμφίμιτος, teste Poll. lib. 7. vt ἀμφίμαλλοι χιτῶνες, tunicæ vtrinq; villosæ: qualia apud Martial. sunt Gausapa villosa, & Gausapinæ penulæ. Sic ἀμφίμαλλοι πέπλοι dicuntur οἱ ἐξ ἑκατέρων τῆς μορφῆς δασεῖς, qui & ἀμφιπάπτοι nominantur. sunt enim & ἑτερόμαλλοι, ab altera tãtùm parte villosi, teste Eust. p. 746, vbi Pausaniam citat autorẽ. Hes. ἀμφίμαλλον à quibusdã exponi ait τὸ ὁμοῖς ἰσοῖς κεχρῆσθαι. quod est μίτον. quemadmodum Poll. synonymos ponit ἀμφίμαλλος & ἀμφίμιτος. ‖ Ἀμφίμαλλα, & Ἀμφιμάλλιον, est etiam Cretæ oppidum: quorũ illius ciuis Ἀμφιμαλλαῖος dicitur, huius autẽ, Ἀμφιμαλλίνος & Ἀμφιμαλλιάς.

Ἀμφιμάπτοις, Hes. exp. δύσμορον, κακοδαίμονα, Infelici facto mortuum: addẽs etiam, ἀμφὶ τοῖς γονεῖς ἢ ἔχων ἢ ἀπεβαλόμενος, qui vtrũque parente vel habet vel amisit. Idem à Laconibus ἀμφιμάπτοις dici ait ἄλφιτα μέλιτι δεδευμένα, farinas melle imbutas. quæ alioqui sunt ἀμφίμασα.

Ἀμφιμάσσασθαι, eidem est τεθεῖψασθαι, τεθεκαθαίρεσθαι, ἀπομάξασθαι, circumcirca abstergere seu detergere.

Ἀμφίμασα, eidem sunt ψαιστὰ, placentæ ex farina oleo subacta. Eadem & Ἀμφίπασα.

Ἀμφιμέδαλος χιτών, Tunica vtrinque manuleata: manicis nimirum ab vtraque axilla dependentibus: synonymo vocabulo dicta ἑκατερομέδαλος, oppositam verò sibi habens τὸν ἑτερομέδαλον χιτῶνα, altera tãtùm parte manuleatam tunicam: quarum hæc seruorum fuit gestamẽ; illa ingenuorum, vt Poll. & Etymol. tradunt. Aristoph. certè in Equit. dixit, οὐ πώποτ' ἀμφιμεδάλου τὸν δῆμον ἡξίωσας. vbi subauditur subst. χιτῶνος.

Ἀμφιματῶσαι, Suidæ ἀποδῦσαι, Exuere. perperam pro ἀφιματῶσαι. Ἀμφιμάτωρ, t. 2, c. 825, g

Ἀμφιμάχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod τεθειμάχητος, De quo pugnatur seu pugnandum est, Excellens. Soph. in Trach. pag. 349, periphrasticè ἀμφιμάχητον ὄμμα νύμφας dicit pro ἀμφιμάχητος seu τεθειμάχητος νυμφὴ. id est ἡ τεθεικαλλὴς νύμφη. Vbi quidam codices habẽt ἀμφινείκητον, quod illi æquipollet.

Ἀμφιμέλαιναι, Vtrinque nigræ. Apud Hom. Il. α, ἀμφιμέλαιναι φρένες quibusdam sunt αἱ ὀβελίσκοι καὶ ὀδμαὶ καὶ σωματικαὶ διάνοιαι: quibusdam αἱ πανταχόθεν ἐμπεφυκυῖαι δεξιὰ τῶν ὀρχεῶν. vt Hesychio quoque ἀμφιμέλαινα est & βαθεῖα & σωματική.

Ἀμφιμήτειον, τὸ, subst. t.2, c.819, a
Ἀμφιμήτειος, ibid. Ἀμφιμήτωρ, t.2, c.825, f
Ἀμφιμαχής, t.2, c.934, c. Ἀμφιτεικής, t.2, c.1011, h
Ἀμφισίκητος, De quo contenditur. hoc est, Tam præstans & excellens vt de eo contentiones & altercationes instituantur. Vide Ἀμφιμάχητος.
Ἀμφίνεικος, t.2, c.1011, h. Ἀμφινέμεμαι, t.2, c.1020, c
Ἀμφινέω, Ambigo. v.l. perperam pro ἀμφινοέω aut ἀμφιγνοέω. Vtitur autem verbo ἀμφινοέω in eo significatu Sophocl. in Antig. pag. 229, dicens, ἐς δεσμώτιον πέρας ἀμφινοῶ τόδε, πῶς εἶδος ἀντιλογήσω, τὸ μὴ οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην. licet schol. ibi αὐῶφι velit esse θεωνῶν.
Ἀμφιπομίζει πέρυξ, ala variat: ex Aristot. Hist. anim. l. 9.
Ἀμφιστρίζοντα, apud Hesych. legitur, expositum περιστελάζοντα, περιφερόμενον. pro quo videtur scribendum potius ἀμφινωπίζοντα, per ω: vt sit, Tergori admouentem seu applicantem. Idem & Ἀμφιώπτις χιτῶνας memorat, dicens ita Cretensibus vocari πεῖς φελλώνας: nisi potius scribendum φελόνας seu φαινόλας. Pænulas nimirum dorsum cingentes & ambientes.
Ἀμφίξ, Vterus, Matrix. Hes. enim ἀμφικας exp. ὑστέρας.
Ἀμφίξοος, & per cõtractionem Ἀμφίξοις, Vtraque parte radens. vt in Epigr. ἀμφίξοιμι τὸ σὲ ἐπαρτον. quod Suid. exp. κελεύω ξέειν.
Ἀμφίον, pro ἔνδυμα, Indumentum, Amictus, affert Hes. ex Soph. Momo.
Ἀμφιόνη, eidē est κυδάρα: forsan ab Amphione citharœdo.
Ἀμφιορνία, t.1, c.1243, h. Ἀμφιπωής, t.3, c.267, e
Ἀμφίπαστον, Hesychio Farina imbuta oleo: quod & ἀμφίμασον. Posset etiam significare Vtrinque conspersum.
Ἀμφιπάτωρ, Qui ex alio patre est, sed ex eadem matre. Vide in Ἀμφιμήτωρ.
Ἀμφιπελίη, t.3, c.194, b. Ἀμφιπελέκη, ibid. a
Ἀμφιπέλεκκος, t.3, c.195, f
Ἀμφιπέλομαι, Adsum vel Aduenio. Hes. enim ἀμφιπέλεται affert pro παρεγένετο. Ἀμφιπένεμαι, t.3, c.218, c.
Ἀμφιπεκλάω, t.2, c.224, d Ἀμφιπεστρέφω, t.3, c.1099, b
Ἀμφιπεστροφάω, ὁ, idem quod præcedens ἀμφιπεστρέφω, seu περιστρέφω, Circumuerto, Conuerto. sed Ionicum & poeticum. Vnde apud Homerum ἀμφιπεστρόφα.
Ἀμφιπεστηρίζω, t.3, c.1675, g
Ἀμφιπεσσύω, particip. aor. 2 act. ab ἀμφιπίπτω, mutuatitiũ ex ἀμφιπεσσύω. significat autem Amplexibus veluti obruens, Circumfusa humeris, amplexibus nimirum.
Ἀμφιπήχυμι, t.3, c.167, e. Ἀμφίπορος, t.3, c.281, g
Ἀμφιπίπτω, t.3, c.313, b
Ἀμφίπλεκτος, Hesychio ἐμπλεκόμενος, Amplexus seu Implexus.
Ἀμφιπλέκω, t.3, c.361, g Ἀμφίπληκτος, t.3, c.390. d
Ἀμφιπλήξ, ib. c. Ἀμφιπλήσσειν, ib. e. Ἀμφίπνοος, t.3, c.148, f
Ἀμφιποδάω, t.3, c.465, f. Ἀμφιπτολέω, ibid. d
Ἀμφίπολις, propr. t.3, c.471, f. Ἀμφιπολίτης ibid. g
Ἀμφίπολος, t.3, c.465, d. Ἀμφιπονοῦμαι, t.3, c.122, c
Ἀμφιπονεῖ, ibid. Ἀμφιπόρομαι, t.2, c.1724, g
Ἀμφιπορεῖ, t.1, c.1707, a. Ἀμφιπορεύομαι, t.1, c.1704, c
Ἀμφιπρεσβύτυλος, t.1, c.1809, c. Ἀμφιπρεστέρος, t.2, c.1502, g
Ἀμφίπρυμνον πλοῖον, Nauigium vtrinque puppim habens: ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχον, Hesychio ex Soph. Andromeda. Idē sic vocari ait τὰ δεῖπνα σωτηρία πεμπτήρια πλοίου, sospitatrices seu opitulatrices naues. Suid. quoq; ἀμφιπρύμνας esse dicit nauiũ quandam speciẽ, afferens hunc ex quodam quem non nominat, locum, ἔμπαλιν διελθεῖν περισκοπῶσα τὸν ἕρπον ὑπὸ τὰς ἀμφιπρύμνας πλοῖα θεῶν, nautibus vtrinque habentibus puppim.
Ἀμφιπτάμενος, Circũuolitans: particip. præs. vel. aor. 2 med. à them. ἀμφίπταμαι, idē significãte quod ἀμφιπετόμενος.
Ἀμφίπτυλος, t.3, c.612, b. Ἀμφίπτυρος, t.3, c.624, d
Ἀμφιεπφές, Hesych. ἑκατέρωθεν ῥιπιζόμενον.
Ἀμφιρεύς, idem dici scribit ἀμφορεύς, amphoram.
Ἀμφιρρέπης, ἐς, ὁ καὶ ἡ, In vtranque partem inclinans seu vergens. Interdũ & Ambiguus, Anceps. poni enim aiũt ὑπὸ λέξεως δηλούμενος.
Ἀμφιρρηδής, t.3, c.694, b. Ἀμφιρύσιος, t.3, c.684, f
Ἀμφιρρύξ, t.1, c.524, d. Ἀμφίρυτος, t.3, c.684, f
Ἀμφιῶπις, Hesychio θεοῖῶπος: ἢ τὸ κεφαλὴν ἔχον ἑκατέρωθεν. sed suspectam habet scripturam.
Ἀμφις, t.1, c.408, f. Ἀμφις autẽ, nomen propriũ, faciens genit. Ἀμφιδος. Ἀμφίσβαινα, t.1, c.660, f

A Ἀμφισβαίνω, t.1, c.658, c. obiter. Iones αἰγιβαταῖν dicunt, vt suprà annotaui.
Ἀμφίσβαινα, Controuersus, Ambiguus. Hes. enim & Suid. ἀμφίσβαινα exp. ἀμφισβητήσιμα. Sed perperam apud Suid. scriptum Ἀμφίσμαινα: qui Hellanicum citat autorem.
Ἀμφισβαίνη, Ionicè pro ἀμφισβήτησις, Controuersia, seu Cõtentio, Disceptatio. Herodot. l. 8, initio p. 309, ἢν δ' αὖτις ἐγένετο λόγων ἀμφισβαίνη, iterũ inter se cõtẽdebãt verbis.
Ἀμφισβητέομαι, t.1, c.660, a. Ἀμφισβητέω, t.1, c.658, e
Ἀμφισβήτημα, t.1, c.660, c. Ἀμφισβητήσιμος, ibid. e
Ἀμφισβήτησις, ibid. d. B Ἀμφισβητηπόδος, ibid. f
Ἀμφισβλησίη λόγων, ex Herodoto affertur pro Altercatio: sed perperã, vt puto, pro illo ἀμφισβησίη de quo paulo antè.
Ἀμφίσγονος, t.1, c.840, g. Ἀμφίσθμαινα, t.1, c.660, g
Ἀμφίσκιος, t.3, c.867, f. Ἀμφίσκω, t.1, c.1380, b
Ἀμφίσκωμοι, Hesychio οἱ περιοικοῦντες τοὺς κώμας, Circumuicini, Qui circumiacentes pagos inhabitant.
Ἀμφίσμαινα, t.1, c.660, g
Ἀμφίσματα, vide in Ἀμφίσβαινα.
Ἀμφίσπμαι, t.1, c.1744, d. Ἀμφιστέλλω, t.3, c.998, c
C Ἀμφίστερνον, Hes. exp. δ ἐνηλύ. significaret tamen potius Pectori circundatam, Quæ circum pectus est: vel etiam Vtrinque pectus habentem.
Ἀμφιστεφής, t.3, c.1022, f. Ἀμφίστομος, t.3, c.1043, a
Ἀμφιστροφή, Hesych. ὀκ χώρησις, ἀποστροφή, Deflexio, Reflexio. Posset & pro conuersione accipi.
Ἀμφισφαῖρα, eidem est genus calceamenti muliebris.
Ἀμφισωπός, t.2, c.1395, h. Ἀμφιτάλαντος, t.3, c.1234, d
Ἀμφιβάσις, t.3, c.1243, f. Ἀμφίτασις, t.3, c.1244, b
Ἀμφίτασις, t.3, c.1243, f. Ἀμφιτίνω, t.3, c.1285, b
D Ἀμφιτίμων, t.3, c.1397, f
Ἀμφίτρομος, Hes. exp. ἀποπτερματισμένος: afferens itidẽ ἀμφιτρομος, pro ἀποπτερματισμένος, ex Soph. Amphitruone.
Ἀμφιτθημι, t.3, c.1480, b. Ἀμφιτιάσω, t.3, c.1542, f
Ἀμφιτρέφω, t.3, c.1648, g. Ἀμφιτρής, t.3, c.1317, g
Ἀμφίτρητος, ibid.
Ἀμφιτριβεῖν, Hes. affert pro πολυπόνως πονεῖν, Admodum attritum. Ad verbum, Circumcirca attritũ seu detritũ.
Ἀμφιτριτη, cestē eodē ἡ θαλασσα dicta est ἀπὸ τοῦ φίλου πολιβαλλειν τοῖς ἐξωπλέοντας αὐτῷ: aliis, πολλὰ τὸ ἀμφιτριβεῖν πολλοῦ, quòd terram vndiq; terat suis fluctibus: aliis, πολλὰ τὸ ἀμφιτρίχειν αὐτῷ, quòd eam ambeat. est enim terra πολύδρομος ὠκεανός, teste Dionys. De situ orbis, ἢ ὁ εἰείφ. Πᾶσα γὰρ ἀπὸ νῆσος ἀπείρατος ἐσφράνωται.
Ἀμφιτρόμεω, t.3, c.1673, b
Ἀμφιτρυχής, Vndique attritus, vt ἀμφιτριβεῖς. Hes. ἀμφιτρυχή exp. κατερρωγότα, fractum: itidemque Suid.
Ἀμφιτρυωνιάδης, Filius Amphitruonis. est enim patronymicum ab Ἀμφιτρύων. id est Hercules. Itē Nepos Amphitruonis, Genus & ortum ducens ab Amphitruone, quomodo Philippus Macedo in Epigr. dicitur Ἀμφιτρυωνιάδης. erat enim ex Heraclidarum familia, hoc est originem ab Hercule trahebat.
Ἀμφίτυπα, Hesychio ἐπιαισμόνια.
Ἀμφιφάωσαι, apud Hom. perperam alicubi scriptum reperitur pro ἀμφαφάωσαι. Ἀμφιφαής, t.4, c.7, b
Ἀμφίφαλος, Hesychio κύκλῳ φαλοῦ, id est ἥλοις ἐχουσα, vndique confixa clauis seu cuneolis. Galeæ epitheton, quia circumcirca ornari eiusmodi φαλοῖς solebat.
Ἀμφιφανής, t.4, c.16, e. Ἀμφιφθίγω, t.4, c.131, d
G Ἀμφιφλοῖς, t.4, c.168, b
Ἀμφιφορεύς, ἕως, (& Ionicè ῆος) ὁ, Amphora: idem quod ἀμφοφορεύς: nomine impositio τοῦτο τὸ ἀμφοτέρωθεν κῦ τὸ ὦτα διώκεσθαι φέρεσθαι, vt Athen. tradit l. 11. vnde & Hes. ἀμφιφορῆας esse dicit ἀγγεῖα τὰ ἑκατέρωθεν ὦτα ἔχοντα, vasa vtrinq; auriculas habẽtia, quibus nimirũ gestari queãt. Hom. Iliad. φ, Ἐν δὲ τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας. Od. 1, πολλὰ δὲ τῷ ὀν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι Ἡφυσαμῆν. Est etiã certæ mensuræ genus, vt ἀμφορεύς: Hesychio autem nõ solùm ὑδρία & μέτρον τι ἐλαίου, sed etiã σωρὸς: nisi potius σωρὸς scribendum, & intelligendum de pheretro quo efferuntur defuncti. Vide Ἀμφορεῖον.
H
Ἀμφιφύα, ας, ἡ, vide in synonymo Ἀμφαυξις.
Ἀμφιφῶον, siue Ἀμφιφαῖ, dicebatur quoddam genus maræ seu placentæ sacræ, quoniam in ædē Munychiæ Dianæ ferebatur affixis circũcirca facibus ardentibus, vt Poll. docet lib. 6, c. 14, vbi legitur plurale ἀμφιφῶνες. Pro quo

A reponendum puto ἀμφιφῶτες, vt scriptum est apud Athen. lib. 14, afferentem ex Philemonis Mendico, Ἄρτεμ φίλη δέσποινα, τῶτόν σοι φέρω, ὦ πότνι' ἀμφιφῶτα καὶ ἀποδήσομα. Et certè hoc ἀμφιφῶν seu ἀμφιφόων, est participiũ verbi ἀμφιφάω, significantis Circumcirca luceo, Colluceo igni aut facibus accensis. Legitur verò Ἀμφιφόων, (quod Ionicum est vt ὁρόων) apud Hesych. cui est πλακοῦς ποιὸς Ἀρτέμιδι κατὰ δ' ἀέδων περιφερόμενος: contractum autẽ Ἀμφιφῶν iam ex Philem. habuisti, quod Athenæo est itidem πλακοῦς Ἀρτέμιδι αὐανεμόμενος, ex eo dictus quoniam ἔχει ὀ κύκλῳ κυμόρφυα δ' ἀέδα. Philochorus quoque apud eundẽ in Dianæ fana & triuia ferri ait hũc ἀμφιφῶτα, & ex eo nominatum quia ὀν ἑκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ δᾶδας λαμβάνεται ἡ σελήνη ὅτι τοῦς δυναμένους ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου αὐγῆς, καὶ ὁ οὐρανὸς ἀμφιφῶς γίνεται, quoniã illo die cælum gemino collustratur lumine, lunæ nimirum occidentis & solis exorientis. nisi malis, Dubio lumine collustratur.
Ἀμφιφῶς, vide in præcedente Ἀμφιφῶν.
Ἀμφιχαίνω, t.4, c.333, c. Ἀμφιχάω, t.4, c.474, a
Ἀμφιχαλόομαι, t.4, c.559, f. Ἀμφιχορεύω, t.4, c.576, d
Ἀμφίχροος, t.4, c.629, a. Ἀμφίχυτος, t.4, c.497, a
Ἀμφιχύω, t.4, c.496, g. Ἀμφίχωλος, t.4, c.660, b
Ἀμφόδον, t.2, c.1164, b. Ἀμφοδόν, ibid. a
Ἀμφοδος, ibid. Ἀμφόδυς, t.1, c.1079, d
Ἀμφοῖν, t.1, c.409, b
Ἀμφομοιοῦσης, Similes reddentes. vulg. l. forsan pro ἀφομοιοῦσης.
Ἀμφόνη, Hesychio ἀκρατής, μὴ δυνάμενος νικῆσαι, ἁμαρτωλός, Intemperans seu Incontinens, leiunare nequiens, Peccatrix. Infrà Ἀμφώνυξ.
Ἀμφόνον, idem affert pro πολὺ πόνον: quod Æolica syncope vsurpatum est à poeta pro αὐὰ φόνον.
Ἀμφορεαφόρος, Amphoræ gerulus, Qui amphoras baiulat, mercede conductus. Hesych. enim ἀμφορεαφόρους dici scribit τοὺς μισθωτὰ κεράμια φέροντας: itidemque Suidas. qui tamen non solùm coniunctè ἀμφορεαφόρους dici ait τοὺς κεράμια μισθῷ φέροντας, sed etiam diuisim ἢ τοὺς μισθοὺς, & ἢ τὰ κεράμια φέροντας: afferens ex Menandro, Εἶτ' ἀμφορεαφόρος τὰς ὑποφορὰν φέρων. Aristophanes & verbo Ἀμφορεαφορεῖν vsus est, & quidẽ transitiuè pro Baiulare veluti amphoram: in Heroibus, Τρέχ' εἰς τὸν οἶνον, ἀμφορέα κενὸν λαβὼν Τὸν ἐνδοθεν, καὶ χῦμα καὶ γευτήριον, Κἀπειτα μισθοῦ σωτῆν ἀμφορεαφορεῖν. Alioqui Ἀμφορεαφορεῖν, est simpliciter Amphoram baiulare seu portare.
Ἀμφορδός, per syncopen pro ἀμφιφορδός. id est τὸ ἑκατέρωθεν δίωτον σημεῖον, Vas testaceum vtrinque habens auriculas quibus portetur. Exemplum ex Aristoph. habes in præcedente Ἀμφορεαφορεῖν, hinc deriuato: apud quem in Pluto legitur etiam Ἀμφορῆς, Atticè vel Ionicè pro ἀμφορεῖς. Est etiã certæ mẽsuræ nomẽ, quæ alio nomine κεράμιον dicitur. Diosc. lib. 5, cap. 71, de vino ex saluia, εἰς γαβίκιος ἀμφορέα, ὅ δοῖ κεράμιον, κάδος. Item propriũ nomen est, teste Suida.
Ἀμφορεύω, Hes. affert pro φορεύω, pheretro seu lecticæ. quo significatu & ἀμφιφορέα dici innuit.
Ἀμφορεύδιον, ου, τὸ, diminutiua voce dicitur ὁ ἀμφορεύς, quasi Amphorula. vt Θάσια ἀμφορίδια apud Suid. ex Aristoph.
Ἀμφορεῖς, aduerbium ex verbo ἀμφορεύω, deriuato ab ἀμφορεύς, vt tradit Eust. neutrum tamen horum exponens.
Ἀμφορκία, idem quod ἀμφωμοσία, teste Hes. Pro quo suprà ἀμφιορκία.
Ἀμφότερα, t.1, c.410, b. Ἀμφοτέραις, t.1, c.409, h
Ἀμφοτεραίνις, t.1, c.410, e. Ἀμφοτέρη, ibid.
Ἀμφοτερίζω, ibid. g. Ἀμφοτερόγλωσσος, t.1, c.855, e
Ἀμφοτεροδέξιος, t.1, c.961, c. Vide & Ἀμφιδέξιος.
Ἀμφότερος, t.1, c.409, e. Ἀμφότερον aduerb. t.1, c.410, d
Ἀμφοτεροπλοος, t.3, c.369, h. Ἀμφότερος, t.1, c.409, c
Ἀμφοτέρωθεν, t.1, c.410, e. Ἀμφοτέρωθι, ibid.
Ἀμφοτέρως, ibid.
Ἀμφουδίς, aduerbium idem significans quod ἀμφ' οὖδας, H In terram, Humi. vt quum Hom. dicit Od. ρ, Ἡ τοὺς γὰρ ἐλάσασκε κάρη ἀμφουδὶς ἀείρας. Vbi Eust. quoque annotat ἀμφουδὶς ἐρῆσαι idem esse quod πρὸς τῇ γῇ ῥίψαι, seu πρὸς γῆν ἐλάσαι, Humi sternere, In terram deiicere, addens, ὃν τοῦ Καλλίμαχον hîc poni synonyma illa duo πρὸς γῆν & ἀμφουδὶς. Apud Hesych. & in lex. meo vet. scriptum properispomenos ἀμφοῦδις, quod itidẽ esse dicit τοῦ τὸ ἔδαφος: additq; Hes. ἀμφοῦδις ῥίπτων Hesiodo esse ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας εἰς οὖδας ῥίπτων, ãbabus manib' in terram deiiciẽs. Affertur & verbũ Ἀμφουδίζειν, pro In terrã deiicere: quo sensu ἐδαφίζειν etiam dicitur & καταφίζειν.
Ἀμφεσπάσθαι, Eust. exp. ἀναπνοῦσαι. Hes. verò ἀμφεσπασθαι affert pro ἐγκόψασι. Æolicam & poeticam syncopen habet vtrunque pro ἀναφεσπάσθαι & ἀνεφέσπασθαι.
Ἀμφυγία, ας, ἡ, Perpetuum exiliũ. v.l. perperã pro ἀειφυγία. Perperam itidem in iisdẽ Ἀμφυκτυνία pro Ἀμφικτυονία B scriptum est, quod interpr. Cõcilium Amphictyonum.
Ἀμφυλάω, Circumlatro, seu Circumallatro, Oblatro vndique. Iungitur accus.
Ἀμφύω, Æolica & poetica syncope pro ἀναφύω.
Ἀμφω, t.1, c.409, a
Ἀμφώδολα, apud Sophocl. αἱ δὲ τοῦ ἀλίγων μαντεῖαι, testẽ Eust. Diuinationes ex extis, forsan quum verubus suffixa torrentur.
Ἀμφωδών, t.1, c.1079, e. Ἀμφώδων, t.1, c.1080, c
C Ἀμφώνης, t.2, c.1551, g
Ἀμφωμοσία, ας, ἡ, Iuramenti vtrinque præstatio. hoc est, Quum vtraque litigantium pars iurat. idem quod ἀμφιορκία seu ἀμφορκία, teste Hes. qui & ipse ἀμφωμοσίαν esse dicit ὅταν ἀμφὶ δικαζομένων ὁ μὲν ὀμνύῃ, ὁ δὲ ἐπομόσῃ.
Ἀμφώμοις, idem affert pro ἀνεκλήμασι, ἀνεκόμασι: haud scio an intelligens Sarcinis quæ humeris suscipiuntur. Eodẽ teste ἀμφῶμος, ὀν τοῦς ὀνομασίας (nomenclaturis, seu libro nomenclaturas rerum continente) εἶπε λεξικοῦς, thus.
Ἀμφώνυξ, eidem est κορίμαργος, ἀκρατής, Ventri deditus, Intemperans. quo sensu paulo antè Ἀμφόνη ex eodem. D Alioqui videtur significare Qui circum vngues est, Vngues ambiens: vel Vtraque parte vngues seu vncinos habens.
Ἀμφωρεύς, eidem est ὑδρεῖον ξύλινον ἀγροικικὸν, Sirella lignea, seu Lignea hydria, qua in agris vtuntur: quibus additis, εἰς ὃ καὶ ἀμέλγουσι. solent enim rustici siculis interdùm vti loco mulctrarum. Eust. verò ἄμφωτις habet, & quidem rectius. scribit enim p. 1624, ἀμφωτις, paronymon τοῦ ἀμφώτου, εἶδος ξύλινον πτυελον ᾧ χρῶνται οἱ ἀμέλγοντες εἰς αὐτὴ καὶ οὕτω πίνοντες. Ἀμφωτέρωσε, t.1, c.410, e
Ἄμφωτις, Ἀμφῶτις, Ἀμφωτίς, t.2, c.1551, h. Vide & Ἀμφωξις paulo antè. Ἄμφωτος, ibid. g
Ἀμῶν, per contractionem pro ἀμάων: à them. Ἀμάω.
Ἀμώμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Irreprehensus, Inculpatus, Momi morsibus non obnoxius: idem cum ἀμύμων. Hom. Il. μ, Πουλυδάμαντ' ἀμωμήτοιο. Hesiod. Asp. Ἀμώμητος Ἰόλαος. Magis propriè Patrhas. apud Athen. l. 12, in quodam de se epigrammate, ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔχουτο βροτοῖς.
Ἀμωμίς, ίδος, ἡ, herba quædam ex eo dicta quòd amomo E similis sit, adeo vt ea verum amomum adulteretur, ait enim Diosc. lib. 1, c. 14, de amomo loquens, δολίζουσι δέ τινες τὸ ἄμωμον τῇ λεγομένῃ ἀμωμίδι, ἐμφερεῖ οὖσῃ ἀμώμῳ, ἀνόσμῳ μόνῃ καὶ ἀκάρπῳ.
Ἀμωμίτης, ου, ὁ, Amomum similitudine aliqua referens. vt λίθακος quidam ἀμωμίτης est apud Diosc. lib. 1, c. 82.
Ἄμωμον, ου, τὸ, Amomum: nomen fruticis cuiusdam & aromatis, apud Diosc. l. 1, c. 14, Theophr. Hist. plant. l. 9, c. 7, & Plin. l. 12, c. 13.
Ἄμωμος, ος, ὁ, ἡ, Reprehẽsione nõ obnoxius, Omni reprehẽsione maior. idem cum superiore ἀμώμητος. Hesiod. φυλά τ' ἔοικε καὶ εἶδος ἄμωμος, & irreprehensa quoad oris speciem. id est, forma præstans.
Ἀμῶν, t.1, c.1076, d
Ἀμώνας, Æolicè dici τοὺς ἀνεμώνας, testatur Hes.
Ἀμώντων, Ionicè pro ἀμῶν: datiuus plur. participii ἀμῶν, ex verbo ἀμάω, significante Meto.
Ἄμωρος, Hesychio species placentæ: forsan quæ suprà ἀμόβεα dicta est. Ἀμῶς, t.1, c.401, a
Ἀμῶσαι, Tarentinorum dialecto κρεμάσαι, teste Hes.
Ἀμωσγέπωι, t.1, c.401, d, Ἀμωσγέπως, ibid. c
Ἄμωτα, Agelochus vocat τὰ καταθέα, castaneas, testẽ Athen. l. 2, afferẽte hæc ex eo verba, ὅπου δ' ἀλιεῖ τὰ κάρυα τὰ Σιγωνικά, τοῦτα δένδρα ἐκάλουν ἄμωτα. Eadem καταθέα ait vocari κάστανα ἡ λόπιμα κάρυα, & Εὐβοϊκὰ κάρυα. Apud

Diosc. hæc eadem leguntur, nisi quòd μόνα eius habet exemplaria pro ἄμεινα: lib. 4, cap. 146, αἱ Σαρδιαναὶ βάλανοι, αἵ πνες λόπιμα, ἢ κάστανα κελεύουσι, ἢ μόνα, ἢ Διὸς βάλανοι.

¶ Ἂν, coniunctio interdum potẽtialis, interdum expletiua, t. 1, c. 411, d. Ἂν cum imperf. indicat. ibid. e. Ἂν cum præt. perf. ibid. f. Ἂν cum plusquam perf. ibid. Ἂν cum aorist. 1, ibid. g. Ἂν cum aorist. 2, ibid. Ἂν cum optat. præs. ibid. h. Ἂν cum aor. optat. col. 412, a. Ἂν cum opt. post relatiuum, ibid. c. Ἂν cum opt. quũ res præterita narratur, ibid. c. Ἂν cum subiunct. ib. d. Ἂν cum aduerb. temporis, ibid. g. obiter. Ἂν cum infinitiuo, ibid. Ἂν cum participiis, col. 413, e. ὁ ἂν vim habet δυνατὸν cum præterito, c. 414, c. Ἂν cum particula δὲ interrogat. ibid. d. Ἂν vim habens verbi subaudiendi, ibid. e. Ἂν cum εἰ coniunctum, col. 415, a. ob. Ἂν geminatum, ibid. e. Ἂν vacat, ibid. f. Ἂν cum ὡς, ibid. g. obiter.

Ἂν & ἰὼν, t. 1, c. 1103, e

Ἀνά, præpositio cum accus. Per, t. 1, c. 415, h. Ἀνὰ cum datiuo, col. 416, c. Ἀνὰ distributionis particula, ibid. f. Ἀνὰ vacat, col. 417, a. Ἀνὰ in compositione, ibidem b. Ἀνὰ, Sursum, ibid. c.

Ἀνὰ χεῖρα, t. 4, c. 418, b

Ἄνα, vocatiuus casus nominatiui ἄναξ, Rex. βασιλεῦ. vt apud Hom. Il. γ, Ζεῦ ἄνα, δὸς πόσιδι ὁ μὲ πρότερος κακὰ ἔοργε. Et Od. ρ, Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ὃν αὐθράσιν ὀλέσειε θεῶν. Ex Euripide affertur ἄνα etiam pro ἄνασσα, regina. ¶ Alioqui per apocopen ponitur etiam pro ἀνάστα, Surge. Hom. Od. ε, Ἀλλ' ἄνα, μὴ πάλαι κεῖσαι κεῖ χερσὶ τρίβηπαι. Sic Il. σ, Ἀλλ' ἄνα, μηδὲ τι κεῖσαι, surge, nec iaceas amplius. pro quo ἄνα paulo antè dixerat ὄρσεο. Et Soph. in Aiace, ἀλλ' ἄνα, ἐξέφανον, itidem pro ἀνάστα ὦν ἀθλίβρόνων.

Ἀνάβαί, t. 1, c. 639, g. Ἀναβάδλιμι, t. 1, c. 640, d

Ἀναβαδὸν, ibid. Ἀναβαθμ, t. 1, c. 639, g

Ἀναβαθμικὸς, t. 1, c. 640, g. Ἀναβαθμὶς, ibid.

Ἀναβαθμὸς, ibid. f. Ἀναβάθρα, ibid. g

Ἀνάβαθρον, ibid.

Ἀναβαίνω, t. 1, c. 639, d. & t. 2, c. 1064, d. obiter.

Ἀναβαίνομαι, t. 1, c. 640, a.

Ἀνάβακχεύω, Bacchicis furoribus exagito. Furip. Oreste, ματέρος αἷμα σῷ, ὦ σ' αὐβακχεύει, Bacchari facit, seu μαίνεσθαι ποιεῖ, vt schol. exp. ¶ Affertur in v. l. & pro Debacchor.

Ἀναβαλλίδες, Etymologo & lex. meo vet. sunt ταινίαι, tæniæ: sed addunt, quosdam interpretari σφαίρας, pilas seu globos.

Ἀναβάλλομαι, t. 1, c. 671, h. Ἀναβόλλω, ibid e

Ἀναβαπτισής, t. 1, c. 720, a. Ἀναβασ, t. 1, c. 640, a

Ἀναβασμὸς, ibid. e. Ἀναβασύζω, t. 1, c. 726, e

Ἀναβάσις, t. 1, c. 640, c. Ἀναβατὴς, ibid. b

Ἀναβεβιωκὼς, t. 1, c. 740, c.

Ἀναβήθφαι, Doricè pro ἀναβῆναι, ab ἀνάβημι seu ἀναβαίνω: Redire, ἀναχωρεῖν, Hesych.

Ἀναβήσασθαι, t. 1, c. 639, h

Ἀναβήσω, seu Ἀναβήθι: item Ἀναβήσομαι, seu Ἀναβήθομαι, t. 1, c. 730, g.

Ἀναβιβάζω, & Ἀναβιβάζομαι, t. 1, c. 655, a

Ἀναβιβάσω & Ἀναβιβάσομαι, t. 1, c 783. d

Ἀναβίωσις, t. 1, c. 740, b. Ἀναβιωσις, t. 1. d

Ἀναβιώσομαι, ibid. c. Ἀναβλαστάνω, t. 1. c. 746, f

Ἀναβλαστεω, ῶ, idem quod ἀναβλαστάνω, Repullulo, Regermino, Germina iterum emitto.

Ἀναβλάστημα, t. 1, c. 746, f. Ἀνάβλαστος, t. 1, c. 745, h

Ἀναβλάστημα, t. 1, c. 746, h. Ἀναβλέπω, ibid. g

Ἀναβλέψις, εως, ἡ, Redditus visus, seu Receptus visus: quũ aliquis iterum cernit oculis.

Ἀναβλιδὸς, t. 1, c. 672, g. Ἀνάβλωσις, ibid.

Ἀναβλύες, t. 1, c. 756, a. Ἀναβλύζω, t. 1, c. 755, g

Ἀναβλυσθνέω, t. 1, c. 756, a. Ἀναβλυσις, ibid.

Ἀναβλυστάνω, ibid. Ἀναβλυστανέω, ibid.

Ἀναβοάω, t. 1, c. 757, c. Ἀναβόησις, ibid. d

Ἀναβοθρίω, Effodio, seu Fodiendo egero & extraho. Hes. ἀνασκάπτω exp. Suid. verò ἀναβεβρυθίσω affert pro ἀναμαχλθίσω.

Ἀναβολαδίζω, t. 1, c. 673, f. Ἀναβόλαιον, ibid. e

Ἀναβολαίω, Induo. v. l. sed nescio quo exemplo.

Ἀναβολαδὸς, t. 1, c. 673, d. Ἀναβολὴ, t. 1, c. 672, h

Ἀναβόλιμος, Reiectitius seu Dilatitius. Hesychio ἀναβόλιμοι δίκαι sunt αἱ δεῖσαι εἰς ὑστέραν ἐμπόδιοι, quæ ob circunstantiam aliquam reiciuntur & differuntur in aliud tempus.

Ἀναβορβοείζω, t. 1, c. 763, f. Ἀναβορβορύζω, ibid. g

Ἀναβος, t. 1, c. 1445, b

Ἀναβεσίζομαι, & Ἀναβεσιζω, t. 1, c. 786, d

Ἀναβεσις, εως, ἡ, Æstuatio, Ebullitio, Aquæ æstuantis seu feruentis subsultatio: hoc est, Quum aqua feruens ebullit & subsultat: quod ἀμβολαδίζειν vocat Herodot. Idẽ in mari dicitur ἀνάχυσις.

Ἀναβεσόω, t. 1, c. 786, e. Ἀνάβεσις, ibid.

Ἀναβεσόω, ibid.

Ἀναβρέχω, t. 1, c. 790, b. ¶ Hes. ἀνέβρεχε expon. ἤχησεν, ποιῶν ἦχον ἀπτέλεσε, Insonuit, Crepitum dedit: quo sensu & αὐέβρεχε dicitur in aor. 2. nam βρέχω facit fut. 2 βρεχῶ verso ε in α, vt & in aliis. Hom. Il. 7, initio, de armis quæ in terram deponebantur, ὧν οἱ ἀνέβρεχε δαίδαλα πάντα.

Ἀναβρόχω, t. 1, c. 791, a

Ἀναβρυχάομαι, Infremo, Fremitus seu rugitus edo. idem quod βρυχάομαι. Apud Suidam accipitur pro Cum fremitu & rugitu defleo seu deploro, in hoc loco, ἀλλ' ὅσπερ πρόξενοι καὶ δημόται τε καὶ ἀναβρυχόμενοι τὸ πάθος, πᾶς ὅστις θέα κυνηγεσίων καὶ πανηγυρικῶν δήλοις θηρίοις. Ἀναβρύχω, idem quod ἀναβλύω, sed πρωτοτύπεως habens onomatopœiam. id est Scaturio, Subsilio. Hom. Iliad. ε, ἕρπος ἑλαίης Καλὸν θηλέθον, ὃ ἦ ἄλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, quum aqua sufficienter scaturit qua irrigetur. vt Eustathius quoque annotat, ἀναβεβρυχέναι hic accipi ὅτι τὸ ἀναπηδᾶν καὶ ἀναβλυσθνέν: sed addens, scribi etiam ἀναβέβροχεν. Similiter Hes. ἀναβέβρυχεν exp. ἀναβάλλει, ἀναπηδᾷ, ἀναβλύζει, ἀναβρύει. Alioqui & ἀναβέβρυκεν scribitur per κ, ab ἀναβρύω, significante idem Scaturio, Subsilio: ἀναπηδῶ καὶ ἀναβάλλομαι μετὰ ῥόφου. Vtriusque scripturæ memnit Etymol.

Ἀναβρύω, vide in præcedente Ἀναβρύχω.

Ἀναβυσσος, t. 1, c. 783, c.

Ἀναβρύσκομαι, & Ἀναβρύσκω, t. 1, c. 783, d. e

Ἀναβωμὸς t. 1, c. 783, c

Ἀναβῶδες, Hesychio βαθμοῦ εἶδος.

Ἀναβῶσαι, t. 1, c. 759, b

Ἀναγαγανδύσωσιν, Hesych. exponit ἀναβοῶσιν, exclamant. Isidemque Etymol. ἀναγαγανδύσωσι affert pro ἀνακράζουσι. Ita enim apud eum repone ex lex. meo vet.

Ἀνάγαιον, t. 1, c. 806, e

Ἀναγαλλὶς, ίδος, ἡ, Anagallis: herbæ nomen, de qua Diosc. lib. 2, cap. 209, & Plin. lib. 25, c. 13. Meminit Suid. etiam, apud quem & nomen proprium est.

Ἀναγραφείομαι, & Ἀναγραφείζω, t. 1, c. 817, g

Ἀναγραφέισμα, t. 1, c. 818, a

Ἀνάγαιος, εως, ἡ, Excelsitas, Sublimitas, Altitudo. Ita v. lex. afferentia ex Polybio, ἐσκοτοῦτο δεῖν τὸν εἰς ὕψος ἀνάγαιον, vertigine corripiebantur propter sublimitatem scalarum. Sed mendosa est ea scriptura. legendum enim ἀνάβασιν, Ascensum.

Ἀναγελάσπα, t. 1, c. 18, c. Ἀναγέλομαι, ibid.

Ἀναγέλω, ibid. Ἀνάγγελος, t. 1, c. 15, g

Ἀναγκαζοδαίζειν, t. 1, c. 68, f

Ἀναγκαιάω, t. 1, c. 823, d

Ἀναγκυνάω, t. 1, c. 839, a. Ἀναγκύνησις, ibid.

Ἀναγεσρὶς, Tarentinis μαῖα est, teste Hesych. Sed forsan pro ἀναγεσρὶς scribendum ἀναγέσεια, & μαῖα pro μαῖα. nam Ἀναγέσεια, (vt aliquanto post idem subiungit) Tarentinis dicitur ἡ παῖς πκπύσας ὑπηρετοῦσα γυνῇ, quam Attici μαῖαν vocant, id est Obstetrix.

Ἀνάγκιος, εως, ἡ, Ipsa τὸ ἀναγκάσαι actio. In v. l. tamen exp. Respectus, Repulsa.

Ἀναγκάω, t. 1, c. 850, b

Ἀναγὴς, t. 1, c. 125, g

Ἀναγνώσκω, Agnosco. t. 1, c. 1848, f. Ἀναγινώσκω pro δεῖγμα γνώσκω, Dignosco, Internosco, ibid. g. Ἀναγινώσκω pro simplici γινώσκω, ibid. Ἀναγνώσκω, Suadeo, Persuadeo, ibid. h

Ἀναγιομὸς, οῦ, ὁ, Parentatio. v. l. perperam pro ἐναγισμὸς.

Ἀναγκαζόμαι, t. 1, c. 421, a. Ἀναγκάζω, t. 1, c. 420, h

Ἀναγκαῖος, t. 1, c. 419, d

Ἀναγκαγνισμὸς, Hesychio ἀνακίνημα. Ied suspectum est.

Ἀναγκαῖον, t. 1, c. 420, c. Ἀναγκαῖος, t. 1, c. 419, f

Ἀναγκαιότης, t. 1, c. 420, g. Ἀναγκαίως, ibid. f.

Ἀναγκασίνεος, t. 1, c. 421, c. Ἀναγκαστικὸς, ibid. b

Ἀναγκαστὸς, ibid.

Ἀνάγκη, t. 1, c. 417, d. Ἀναγκη aduerbialiter, c. 418, d

Ἀνάγκης, Auis Indica, sturno similis. Hes. Sed alphabetica series Ἀνάκης apud eum reponendum esse innuit.

Ἀναγκωδφόω, t. 3, c. 1644, e.

Ἀναγκωφαγέω, t. 3, c. 1644, c. & t. 4, c. 3, c

Ἀναγκωφαγία, t. 4, c. 3, b. Ἀναγκωφάγος, ibid.

Ἀναγλυκαίνω, & Ἀναγλυκαίνομαι, t. 1, c. 852, c

Ἀναγλυπτὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, Sculptus, Cælatus, seu Sculpturis cælaturisque asper. Plin. l. 33, cap. 11, Vasa ex argento nũc Furniana, nunc Clodiana, nunc Gratiana, nunc anaglypta, in asperitatémque excisa, circa linearum picturas quærimus.

Ἀναγλυφον, t. 1, c. 851, f. Ἀναγλύφω, ibidem.

Ἀναγκάμπω, & Ἀναγκάμπομαι, t. 2, c. 55, c

Ἀναγνεία, ας, ἡ, in v. l. exponitur Scelus: quod verbale est tanquam ab Ἀναγνίω, significante Sum ἀναγνος.

Ἀναγνὸς, t. 1, c. 128, d

Ἀναγνωείζω, Noscito, Cognosco, Agnosco. Bud. ex Plat. Politico, δεῖ δὴ ὅτις συγγενὴς ἡμᾶς ἀεὶ προσθήμας δεῖ λόγων ἀναγνωείζειν.

Ἀναγνωεισμὸς, εως, ἡ, & Ἀναγνωεισμὰς, ῶ, ὁ, Ipsa τὸ ἀναγνωείζειν actio, Noscitatio, Agnitio. synes.

Ἀναγνώεισμα autẽ, Budæo est Specimen & documentum.

Ἀνάγνωσις, t. 1, c. 1849, h

Ἀνάγνωσμα, ibid. g. Ἀναγνωστέον, ibid.

Ἀναγνωστέον, t. 1, c. 1850, b. Ἀναγνωστὴς, ibid. a

Ἀναγνωστικὸς, ibid. b. Ἀνάγνωστος, vide infrà in Ἀνάεδνος.

Ἀνάγομαι, Tollor, Subuehor, &c. t. 1, c. 68, f. Ἀνάγομαι, Reducor, ibid. g. Ἀνάγομαι, Elicior, ibid. h. Ἀνάγομαι, Instituor, Educor, ibid. Ἀνάγομαι, Soluo, t. 1, c. 69, a. Ἀνάγομαι pro ἄγομαι, ibid. c

Ἀναγόρβωσις, t. 1, c. 19, c

Ἀναγορβίω, t. 1, c. 289, g. & t. 2, c. 197, b. ob.

Ἀναγραμματίζω, vide in sequ. Ἀναγραμμάτισμὸς.

Ἀναγραμματισμὸς, οῦ, ὁ, Literarum traiectio & transpositio: nomen figuræ apud grammaticos qua vocabuli alicuius literis traiectis & transpositis fit alia & diuersum significans vox. veluti quum Eustathius pag 45 ait, ὅτι δὲ Ἥρα ὁ ἀὴρ, δηλοῦται φασὶ καὶ ὁκ τῷ ἀναγραμματισμοῦ. ἐξῶν

Ἀναδενδρομαλάχη, t.1.c.942.g.
Ἀναδέομαι, t.1.c.963,f. Ἀναδέρω, t.1.c.946,h
Ἀνάδεσις, εως, ἡ, Religatio. Luc. ἀναδέσεις τῆς κόμης.
Ἀναδεσμόνιο, Religo: idem quod ἀναδέω infrà.
Ἀναδέσμη, ης, ἡ, Religaculum. seu Redimiculum: hoc est ornamentum capitis quo mulieres vtuntur in religandis capillis ne sparsi fluant. Eustathius esse dicit σταφὴ ἐπὶ κύκλῳ περὶ τοῖς κροτάφοις ἀναδούμενον, funiculi quem circum tempora religant circumcirca: Suidas autem aliquid simile diademati, vel mitram capitis. Vide Ἀμπυξ.
Ἀνάδετος, Religatus, Reuinctus: Euripides verò μίτραις ἀναδέτοις dicit vel quæ supra caput ligantur, vel quibus religantur crines, vt τῇ ἀναδέσμῃ: in Hecuba, ἐγὼ δὲ πλόκα μου ἀναδέτοις μίτραισιν ἐρρυθμιζόμαν. Quæ schol. sic exp. πυτρέπιζον καὶ πάσσον καὶ ἐκόσμουν ὑπὸ μίτραις καὶ ταινίαις ἐπάνω τῆς κεφαλῆς δεδεσμένας. Aristoph. schol. substantiuè etiam accipere videtur, quum de ἀναδεῖν significãte ῥαφανοῦν, loquens, ait, ἢ οὐ καὶ ἀνάδετος γυναικεῖος κόσμος, ὃς καὶ ἀναδέσμη λέγεται. nisi potius hæc, τρία, ἀνάδετος γυναικεῖος κόσμος, coniunctim accipiẽda sunt pro κόσμος ὢν ἀναδεῦται εἰ γυναῖκες.
Ἀναδεύω, t.1.c.953,f. Ἀναδέχομαι, t.1.c.955,e
Ἀνάδεχος, apud Dionys. Areop. in baptismo dicitur qui vulgo patrinus, quasi susceptor. Ita v.l. Sed perperam. scribendum. n. ἀνάδοχος, dicitúrque ἀνάδοχος non tam quia infantẽ è baptismate suscipit, sed etiam quia pro eo spondet fore vt in crescente ætate Christo fidem seruet quam dedit in baptismo.
Ἀναδέω, t.1.c 963,f. Ἀνάδημα, ibid.g
Ἀναδήκις, t.1.c.906,c. Ἀναδιδάσκω, t.1.c.987,d
Ἀναδίδυμα, t.1.c.990,f. Ἀναδίδωμι, t.1.c.989,h
Ἀναδικάζω, t.1.c.1012,f. Ἀναδικία, t.1.c.1007,f
Ἀνάδικος, ibidem, e
Ἀναδίκτης, vt Varin. refert, est ἕδος παγίδος, species laquei seu pedicæ: nominata παρὰ τὸ δίκειν quod est βάλλειν.
Ἀναδινέω, t.1.c.1020,c. Ἀναδινίω quoque apud Hesych. legitur, expositum ἀναπαστῶ, Obambulo, seu Deambulo: perperam forsan pro ἀναδινέω.
Ἀναδιπλασιάζω, t.1.c.489,c. Ἀναδιπλασιασμός, ibid.
Ἀναδίπλωσις, t.1.c.488,b. Ἀναδιδυβίζω, t.1.c.1018,h
Ἀναδιδυκαζω, ibid. Ἀναδιδυκίω, ibid.
Ἀναδομή, ῆς, ἡ, à Suida exponitur ἀνοικοδομός: significat tamen potius ἀνάκτησις, Reædificatio, Instauratio.
Ἀνάδοσις, t.1.c.990,c. Ἀναδοσικός, t.1.c.991,b
Ἀνάδοτος, ibid.a. Ἀναδοχεύς, t.1, 956,d
Ἀναδοχή, ibid. Ἀνάδοχος, ibid. Vide & Ἀνάδεχος paulo anté.
Ἀναδράσσω, Hesychius affert pro ἀναπαρέξαι: à δράω significante παρέχω.
Ἀναδρέμω, institutum verbum est, à quo ἀναστρέχω mutuatur fut. 2 ἀναδραμοῦμαι, aor. 2 ἀνέδραμον, præt. med. ἀναδέδρομα. Significat autem Sursum curro, vel Recurro.
Ἀναδρομή, t.3.c.1657,c
Ἀναδρύμματα, Hesychio θύματα, Ostiæ. Fortassis scribendum ἀναδράμματα aut ἀναδρύμματα.
Ἀναδρύψαι, idem affert pro ἀναξηρῆναι. pro quo reponendum putarim ἀναζῆναι. nam δρύπτειν significat ξαίνειν, carpere vnguibus.
Ἀναδυέμεναι, Doricè pro ἀναδύειν: quod Hesychius exponit ἀναβαίνειν.
Ἀναδύομαι, t.1, c.1060,e. Ἀναδύομαι, ibid.
Ἀναδυομένη, Venus, ibidem, f: quam Plin. lib. 35, c.10, appellat Venerem exeuntem è mari.
Ἀνάδυσις, t.1.c.1061,a. Ἀναδύω, t.1.c.1060.c
Ἀνάεδνος; Hesychio ἄπροικος, χωρὶς ἕδνων, Indotata, Dote carens, ἕδνα enim (inquit) dicuntur τὰ παρὰ τῶν γαμούντων τοῖς γαμουμένοις καὶ τοῖς τῶν μνηστήρων διδόμενα δῶρα. Itaque ἀνάεδνος dicitur ἡ παμπαν ἄεδνος, prorsus indotata: vt Eustathius ἀνάγνωστον dici ait τὸν λίαν ἀνάγνωστον, priore α̃ significante ὁλοτελῶς, altero autem στέρησιν: licet alibi dicat in his duobus compositis δύο κεῖσθαι στερήσεις αὐτὴ μεῖς, μεσολαβοῦντος τοῦ ν δεῖ μόνον ἀφωνίαν. Vtitur porro illo ἀνάεδνος Hom. Il. 1, vbi Agamemnon dicit, Τάων λῶ κ' ἐθέλῃσι φίλοι, ἀνάεδνον ἀγέσθαι Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ὁλοκόλιτα φέρωμαι Πολλὰ μάλ' ὅσσ' ἄποινα ἐπὶ ἐξεδώκατο συγκεί-

A vbi nota sponsam ἀνάεδνον dici tãtùm respectu sponsi à quo sponsalium munerum nihil accepit, seu nihil dotis. Alioqui & parentum, à quibus nihil dotis accepit, ratione ἀνάεδνος dicitur, vt ἄσπορος & ἄπορπας. vt Iliad. ν, Ἥτοι δὲ Πελάσγοιο συναλφῶν εἶδος ἀρίστου Καππάδοκ' ἀνάεδνον, Petebat indotatam, Petebat sine dote sibi dari, tãto enim eius flagrabat amore. Posterioris verò ἀνάγνωστος pro Incognitus seu Prorsus incognitus, hoc affert exemplum Eust. ex quodam quem non nominat, μηδὲν ἀνάγνωστον καὶ λόγῳ ἔχειν ἐθέλοιμι. Eadem compositionis ratio est in sequente ἀνάελπτος, necnon in ἀνάπτυστος, secundum quosdam in ἀνάπνευστος etiam.
Ἀναείρω, Tollo in altũ, Attollo, Eleuo. vt Il. ϛ, luctator luctatori dicit, Ἠ μὲ ἀναείρ' ἢ ἐγώ σε, aut tu me eleua, aut ego te. nitebátur enim sese mutuò eleuare & postea humi prosternere. Et Il. η, Πολλὰ κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείρω, sæpe multúmque ad deos immortales supplices manus eleuarit seu tetenderit. vt Virg. dicit, duplices tendens ad sidera palmas. Accipitur etiam pro Tollo & Aufero. vt Iliad. ϛ, Μηριόνης δ' ἀναείρε δύο χρυσοῦ πάλαντα Τέτρασσι.
Ἀνάελπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insperatus: vel etiam Prorsus insperatus, vt in Ἀνάεδνος similem habente compositionem, dixi. Hesiodus Theogon. Ἀλλ' ὅγε δὴ ἀθανάτοισι ἀμειλίκτοισι κατὰ δῆσεν Ἠλύθιοιο, Κρόνου τε παῖς, ἀνάελπτα παθόντες.
Ἀναερτίζω, Sustollo, Subleuo: seu Attollo, Eleuo, Extollo. idem cum præcedente ἀναείρω, vt ἀερτίζω idem cum ἀείρω.
Ἀναζέω, t.1.c.1388,d. Ἀναζείω, t.1.c.1398,e
Ἀναζέομαι, ibid. Ἀναζεσείς, ibid.
D Ἀναζθύγυμι, seu Ἀναζυγόω, t.1.c.1394,h
Ἀναζθύξις, t.1.c.1395,c. Ἀναζέω, t.1.c.1398,d
Ἀναζπτέω, t.1.c.1407,a. Ἀναζυγή, t.1.c.1395,d
Ἀναζυρόω, ῶ, Iugo exoluo: oppositum τοῦ ὑπεζυρόω. Apud comicos verò ἀναζυγοῦν idem significat quod ἀνοίγειν, ἀνακλίνειν, ἀναπετάνυειν: vt vicissim ὑπεζυγοῦσθαι iidem vsurpant ὀλὶ τὴν κλεῖσιν, inquit Pollux libro 10, cap. 4. vt scholiastes quoque Aristoph. tradit ἀναζυγοῦν esse τὸ ἀνοίγειν πῶν θύρον, sed addens, ὑπόθεν, Forinsecus aperire portã. Similiter apud Hesychium ἀναζυγοῦν εἶναι ἀνοίγειν κιβωτὸν, Arcam aperire, Cistam reserare & pandere: meraphorãs portis sumpta, quarum obex & pessulus ζύγοβρον nominatur: & ἀναζυγοῦσθαι ipsæ dicuntur quum temoto illo vecte pãduntur. Idem rursum Hesychius ζύγαστρον ἀναζυγοῦσθαι exponit etiam ἀνάστρεψις εἰς τὸ ἄνω φῶς: malim tamen ego & hìc interpretari Aperientes seu reseranteſ arcam.
Ἀναζυμόω, t.1.c.1408,d
Ἀναζωγραφέω, ῶ, Delineo: vel etiam Depingo.
Ἀναζωγρεω, ῶ, In vitam reuoco, Exuscito, Instauro. E pigr. lib. 3.
Ἀναζωπυρεῖ, t.1.c.1411,h. Ἀναζωπυόω, ibid.
Ἀναζωπυρέω, t.3.c.626,b. Ἀναζωπυροῦμαι, ibid.c
Ἀναζωπυρός, t.1.c.1386,e. Ἀναζωόω, ibid
Ἀναθελέω, t.1.c.1493,c. Ἀναθάλλω, t.1.c.1492,d
Ἀναθελπτω, t.1.c.1496,h. Ἀναθαρρέω, t.1.c.1505,d
Ἀναθαρσύνω, t.1.c.1506,a. Ἀναθαρσέω, t.1.c.1504,d
Ἀναθαρσυνω, t.1.c.1506,a
Ἀναθεύς, Hesychius affert pro βασιλίσκος: quo sensu & ἀνάσσος dicitur.
G Ἀναθεμαπτ, t.3.c.1483,f. Ἀναθεμαπίζω, t.3.c.1484,a
Ἀναθεμαπισμός, t.3.c.1483,h. & 1484,b
Ἀναθεμαίνω, & Ἀναθεμαίνομαι, t.1.c.1547,f
Ἀναθεσις, t.3.c.1484,d. Ἀναθέω, t.1.c.1550,c
Ἀναθεωρέω, t.1.c.1511,f. Ἀναθεωρησις, ibid.g
Ἀναθεωρισμός, t.1.c.1512,c
Ἀναθηκη, ης, ἡ, idem quod ἀνάθεσις, teste Hes.
Ἀναθηλέω, t.1.c.1495,b. Ἀνάθημα, t.3.c.1483,a
Ἀναθηματικός, ibid.e. Ἀναθλίβω, t.1.c.1562,d
Ἀνάθλος, ος, ὁ καὶ ἡ, Imbellis, Certaminibus inhabilis.
Ἀναθολόω, t.1.c.1572,d. Ἀναθόλωσις, ibid.
Ἀναθορέω, t.1.c.1575,a. Ἀναθορυβέω, t.1.c.1582,f
Ἀναθρεπτός, t.3.c.1649,b
Ἀναθρεψις, εως, ἡ, Instauratio, Reparatio, Refectio. Ad verbum Renutritio. Hippocr. Aphor. ἢν πόλιν ἀρχῇ αἷμα θρέψῃς λαβὴ τὸ σῶμα.

Ἀναθρέω, t.1.c.136,f. Ἀναθρούμβος, ibid.
Ἀναθρώσκω, t.1.c.1576,g Ἀναθυόω, t.1.c.1629,b
Ἀναθυμαίνω, t.1.c.1616,e. Ἀναθυμίασμα, ibid.g
Ἀναθυμίασις, ibid.
Ἀναθυμιάω, & Ἀναθυμιῶμαι, t.1.c.1616,e
Ἀναθυμιοστω, pro Euanesco, nescio vnde afferant v.l.
Ἀνάθυμα, t.1.c.1619,b. Ἀναθύω, t.1.c.1628,b
Ἀναθωύσσω, Exclamo, Vociferor. Hesychius enim ἀναθωύξας exponit ἀναβοήσας.
Ἀναίδεια, t.1.c.145,b. Ἀναιδής, ibid.a
Ἀναίδεστον, Hesychius exponit ἄμαιρον, ἄτιμον, Expertem, Inhonoratum. Ad verbum sonat Eum quem nemo reuerentia seu veneratione dignatur, ideóque Neglectum.
Ἀναιδιόομαι, t.1.c.145,b
Ἀναιδημόνως, Absque vlla reuerentia, & quasi dicas Irreuerenter: seu Absque vllo pudore, Impudenter. Galen. θράσος ἀναιδημόνως γινόμενον: quod esse dicit παρὰ κρουστικὸν σημεῖον, indicium mentis emotæ & delirantis.
Ἀναίδην, t.1.c.145,b. Ἀναιδής, t.1.c.144.f
Ἀναιδήντος, t.1.c.148,c. Ἀναιδῶς, t.1.c.145,b
Ἀναίη, Hesychio θρέπτρα, ἢ θάνη, Nutrix. quæ & μαῖα dicitur & ἀμμά.
Ἀναιθύσσω, t.1.c.151,f. Ἀναίθω, t.1.c.148,h
Ἀνάκλεια, Hesychio ἄδεπνα, Incœnia seu Incœnata. Malim sine diphthongo ἀνάκλια, ab ἄκλον.
Ἀναίλιπος, eidem est ἀνυπόδυτος, Qui subiti nequit: nisi potius scripsit ἀνυπόδητος, Discalceatus. Infrà Ἀνάλιπος.
Ἀναμακτὴ, t.1.c.162,g. Ἀναίμακτος, ibid.
Ἀναίμασις, εως, ἡ, Sanguinis inopia, Exanguis natura. v.l. pro quo scribendum potius ἀπαίμωσις.
Ἀναιμαπὴ, t.1.c.164,a. Ἀναίμαπος, t.1.c.159,d
Ἀναιμεὶ, ibid.f. & 164,a. Ἀναιμία, t.1.c.159,f
Ἀναιμοδοτιν, Hesychio αἰθράχνη, portulaca.
Ἄναιμος, t.1.c.159,e. Ἀναίμων, t.1.c.161,e
Ἀναιμωτεῖ, siue Ἀναιμωτὶ, t.1.c.163,f
Ἀναιρομαι, t.1.c.170,e.
Ἀναιρέομαι, Tollo, Aufero, t.1.c.187,f. Ἀναιρέομαι, Vinco, ibid.g. Ἀναιρέομαι, Suscipio, Educo, t.1.c.188,a.
Ἀναιρέομαι, Tollo ad sepeliendum, ibid.c. Ἀναιρέομαι, Sumo in manus, ibid.g. Ἀναιρέομαι, Suscipio, t.1.c. E 189,a. Ἀναιρέομαι, Excipio, ibid.c. Ἀναιρέομαι, Eligo, ibid. Ἀναιρέομαι, Concilio, ibid.d. Ἀναιρέομαι, Concipio, ibid.e. Ἀναιρεῖσθαι, pass. t.1.c.189,e
Ἀναίρεσις, t.1.c.189,g.
Ἀναιρετέος, υ, ὁ, Tollendus: interdum & Suscipiendus. Sequitur enim significationes verbi sui.
Ἀναιρετὴς, t.1.c.190,b
Ἀναιρετίζω, Tumultuor. v.l. nescio vnde.
Ἀναιρετικὸς, t.1.c.190,b
Ἀναιρέω, Tollo, Euerto, t.1.c.186,g. Ἀναιρέω, Capio in manus, t.1.c.187,c. Ἀναιρέω, Respondeo oraculo, ibid.e.
Ἀναίρω, ex ἀνά (habẽte significationem τοῦ ἄνω) & ἄρω, Sustollo, Sursum tollo. Eurip.
Ἀναισθάνομαι, Non sentio. v.l. Sed nullo exemplo.
Ἀναισθησία, t.1.c.231,d
Ἀναίσθησις, ἡ, Stupor. ἀναισθησία. v.l. sed perperam.
Ἀναισθητιόομαι, t.1.c.232,a. Ἀναισθήτωσις, t.1.c.231,h
Ἀναίσθητον, subst. ibid.g. Ἀναίσθητος, ibid.e
Ἀναισθήτως, ibid.g. Ἀναισμόω, t.1.c.228,a
Ἀναισίμωμα, ibid.c. Ἀναίσιος, t.1.c.226,e
Ἀναίστω, t.1.c.234,d. Ἀναίστω, ibid.e
Ἀναισχυντέω, t.1.c.239,d. Ἀναισχυντηλία, ibid.f
Ἀναισχυντία, ibid.c. Ἀναίσχυντος, ibid.b
Ἀναισχυντος, ibid. c. Ἀναιτολόγητος, t.1.c.250,a
Ἀναίτιος, ibid.b. Ἀναιτίως, ibid.f.
Ἀναίτος, Suidæ est ἀδλαβὴς vel ἀναιτίατος, in hoc loco Sophoclis quem affert, πόλις δέ σοι Κακῶν ἄναιτος ἥδ' ἀπαλλαχθῆ χθονός. Eam tamen scripturam non habent vulgatæ Sophoclis editiones, sed ἄλαιτος sine diphthõgo, & quidem rectius. sensui enim magis cõsentaneum est Illæsa, Incolumis, quàm Insons, Non autor nec causa: præsertim quum & aduersium ἀβλαβεῖ apud eum reperiatur pro Innocuè, hoc est Sine damno & impunè. Veruntamen & scholiastes alteram illam πῶν ἥδ' ἐπιφθόνου γεραιὸν agnouisse videtur, quum & ipse ἀπαθῆ

A ibi exponat non solùm ἀδλαβὴς, verumetiam ἀνάμπτος. Locus est in Œd. Colon. p. 297, meæ edit.
Ἀνακαλχάζω, t.2.c.63,b
Ἀνακαθαίρομαι, Depono. v.l. nescio vnde.
Ἀνακαθαίρομαι, t.2.c.4,c. Ἀνακαθαίρω, ibid.d
Ἀνακάθαρσις, ibid.g. Ἀνακαθαρτικὸς, ibid.
Ἀνακάθημαι, t.1.c.1383,f. Ἀνακαθίζομαι, t.1.c.1090,e
Ἀνακαθίζω, ibidem. Ἀνακαμπύζω, t.2.c.10,b
Ἀνακάμψις, ibidem.
Ἀνακαινόω, ῶ, Renouo, Instauro.
B Ἀνακαίνωσις, εως, ἡ, Renouatio.
Ἀνακαίομαι, t.2.c.179,a
Ἀνάκαιον, Carcer in quem coniiciebant improbos seruos, & eos qui à patronis deficiebant. Vide Harpocr. & Suidam. Sed ille dicit vocari ΕΤΙΑΜ Ἀνάκαιον à Callisthene, & quidem rectius.
Ἀνακαίω, t.2.c.179,a
Ἀνακαλεῖσθαι, Reparare, &c. t.2.c.19,b. Ἀνακαλεῖσθαι, Inclamari, &c. ibid.d
Ἀνακαλίω, siue Ἀνακαλέομαι, Inclamo, &c. t.2.c.18,e
Ἀνακαλέω, vel Ἀνακαλέομαι, Reuoco, &c. ibidem, g
Ἀνακαλινδοῦμαι, t.2.c.496,d
Ἀνακαλυπτήρια, t.2.c.43,c. Vide & Ἀβρόμαπα.
Ἀνακαλυπτήριον, t.2.c.43,c. Ἀνακαλύπτομαι, ibid.d
Ἀνακαλυπτήρια, ibid.f. Ἀνακαλύπτω, ibid.d.
Ἀνακαλυψις, εως, Reuelatio, Detectio. ipsa τοῦ ἀνακαλύπτειν actio.
Ἀνακαμπτω, t.2.c.53,g
Ἀνακάμψωνος, ibid.h. Ἀνακαμψώνος, t.2.c.54,a
Ἀνακαμψίπνοος, ibid. Ἀνάκαμψις, ibid.
D Ἀνάκανθος, t.1.c.261,c. Ἀνακαπτω, t.2.c.64,e
Ἀνάκαρ, t.2.c.70,h
Ἀνακαρδιον, siue Ἀνάκαρδος, arbor est Indica, fructu auicullæ corculo non dissimili, (vnde nomen putatur inditum) rubente intus cruore, quo veluti sanguine scatet. Gorr. Sunt tamẽ qui fructus tantùm huius arboris nominatos ἀνακάρδια dicant à recentioribus apud Græcos medicis, quòd cordis figuram colorémque æmulentur. Atque ita potius accepit Paulus Ægin. in confectione δι' ἀνακαρδίων. Memorantur & à Nicol. Myrepso aliquot ἀνακάρδιοι αἰτιόδοτοι.
Ἀνακαπάκωπος βίος, Humilis vita. Gell. ex Menandro. Ita v.l. sed non sine mendo.
Ἀνάκαυσις, t.2.c.179,a. Ἀνάκαυλος, t.2.c.64,e
Ἀνακιάσαι, (pro simplici κιάσαι, aor. isto i verbi κιάζω) Findere.
Ἀνάκεια, t.1.c.425,d
Ἀνάκειμαι, Recumbo, &c. t.2.c.160,h. Ἀνάκειμαι, Deditus sum, &c. t.2.c.161,c
Ἀνάκειον, t.1.c.425,c. Ἀνακείρω, t.1.c.103,a
Ἀνακεκαλυμμένος, t.2.c.43,c. Ἀνακεκαφώς, t.2.c.507,d
Ἀνακεκόμμυμαι, t.2.c.138,c. Ἀνακεκομμύω, ibid.
Ἀνακεκόω, ibidem.
Ἀνάκεμμα, Vasculum quo oleum affunditur: alio nomine dictum ἐλαιηρὸν ὀπίσχυρον, μακρὸν ἀγγεῖον, χελκίον. Poll. libro 10, ex Aristoph. Δαιταλῆσι. Videndum tamen ne mendosum sit.
Ἀνάκες, t.1.c.414,h.
Ἀνάκεστος, Immedicabilis, Insanabilis, Incurabilis. ἀνίατος, Erotiano apud Hippocr.
G Ἀνακεφαλαιοῦσθαι, t.2.c.138,c. Ἀνακεφαλαίω, ibid.b
Ἀνακεφαλαίωσις, ibid.c. Ἀνακεφαλαιωτικὸς, ibid.e
Ἀνακήσαι, Hesychio est ἡσυχάσαι, Quiescere.
Ἀνακηκιεῖ, idem exp. ἀναφέρεται, Sursum fertur: vt Suidas quoque ἀνακηκεῖ & ἀνακηκίει exponit ἀναπηδᾷ, Subsilit. Homerus Iliad. η, μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα. Sic Iliados ν, αἱμοῖ δ' ἀρ σφι Πριαμείοισι κεραίεται πολὺς ἀνακηκίει ἰδρώς, multus erumpit sudor. Apud Hippocr. quoque Galen. ἀνακηκίοντα exp. ἀναπηδῶντα. Legitur & apud Plat.
Ἀνακήρυκτος, t.2.c.201,b. Ἀνακηρυξις, ibid.
Ἀνακηρύττω, t.2.c.200,g. Ἀνακηρύττομαι, ibid.h
Ἀνακηκοπόμβος, pro ἀνακαλούμβος, affert Budæus ex Dionysio.
Ἀνακινδυνεύω, t.2.c.212,c. Ἀνακινέω, t.2.c.227,g.
Ἀνακίνησις, ibid.h. Ἀνακίρναμαι, t.2.c.142,g
Ἀνακλάγγω, ... 226,f

Ἀνακαλαθάμειν, καὶ αὐγαίρειν, καὶ κάθιειν τοὺς ὄρτυγας, idem Pollux est quod ὀρτυγοκοπεῖν, in ludo illo qui ὀρτυγοκοπία dicitur. Si igitur mendosum non est verbum illud, significat Ramo excitare. καλάθῳ αὐγαίρειν seu αὐερεθίζειν.

Ἀνακλαίζω, t.2, c.226, f. Ἀνακλάω, t.2, c.222, b
Ἀνακλαόμαι, t.2, c.223, d. Ἀνάκλασις, ibid.e
Ἀνακλαυθμός, t.2, c.222, c. Ἀνακλάω, t.2, c.223, c
Ἀνακλέπομαι, t.2, c.238, h. Ἀνάκλημα, t.2, c.20, a
Ἀνάκλησις, t.2, c.19, c. Ἀνακλιπτός, t.2, c.20, b
Ἀνάκλιτος, t.2, c.19, h. Ἀνακλίνομαι, t.2, c.252, f
Ἀνακλινάριον, t.2, c.253, a. Ἀνακλίνω, ibid.b
Ἀνακλίνω, Reclino, &c. t.2, c.252, c. Ἀνακλίνω, Aperio, &c. ibidem, f.
Ἀνάκλισις, ibid.h. Ἀνακλισμός, t.2, c.253, a
Ἀνακλιτός, ή, ό, Inclinatus, vel Discubitorius. v.l. sed sine exemplo.
Ἀνάκλιτος, t.2, c.253, a. Ἀνακλύζω, t.2, c.266, a
Ἀνακλύθω, t.2, c.273, b
Ἀνακοχυλίζω, sive Ἀνακοχυλίζω, idem quod ἀναγαργαρίζω, teste Hesychio, lexico meo ver. & Suida: apud quorum illos, posterius legitur, apud hunc prius. vt apud Platonem in Sympos. εἰ δὲ μὴ (ξυμπόσεται ἡ λυγξ) ὕδατι ἀνακοχυλίσον; Aqua fauces collue gargarizata. Subauditur enim accusatiuus φάρυγα. Verunque apud Pollucem, quoque legitur. vt libro 4, capite 25, θιξ, λύξ, θιήθειν, λύθειν. ἐφ' ὧν τὸ ἀνακοχυλίσαι. Et libro 6, capite 3, ὁ μὲν ἀνάτρορα εἰσαῦτις ὑπὸ λέβητιν, ἀνακοχυλίσαι δὲ ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσα ὕδωρ τῷ φάρυγγι.

Ἀνακοχυλισμός, οῦ, ὁ, Gargarizatio seu Gargarizatus. vtroque enim modo Plin. illam oris collutionem vocat. Athenæus libro 5, τὰν ὑπὸ τᾶς λυγὸς ἀγκλιδόμενον καὶ θεραπεύόμενον ἀνακοχυλισμοῖς ὕδασι, gargarizatu aquis.

Ἀνακοχυλίσαι, ῶ, ῶς, Quo fauces colluantur, Qui gargarizari solet vel, potest. Plato comicus apud Poll. l. 6, c. 3, Ἀνακοχυλίσαι ἐχθὲς ὑπὸν τὴν σκιόεσσαν.

Ἀνακοῖ, t.1, c.424, h. Ἀνάκοιλος, t.2, c.288, a
Ἀνακοιμάομαι, t.2, c.291, d. Ἀνακοινόομαι, t.2, c.297, g
Ἀνακοινόω, ibid. Ἀνακοινωνέω, t.2, c.300, d
Ἀνακοίνωσις, t.2, c. 298, b. Ἀνακοιρανέω, t.2, c.301, c
Ἀνακολπάω, t.2, c.307, f. Ἀνάκλιμα, ibid.
Ἀνακόλπωσις, ibid. Ἀνακολουθία, t.1, c.280, h
Ἀνακολουθεῖν, ibid. Ἀνακόλουθος, ibid.g
Ἀνακομψεύω, t.2, c.318, c. Ἀνακρμεῖν, t.2, c.323, d
Ἀνακομίζομαι, ibid.a. Ἀνακομίζω, ibid.b
Ἀνακομῶ, Suida: est τὸ αὐξάνω: forsan pro Iterum como, seu Repullulo: vel pro Comas seu germina emitto.
Ἀνακονεῖν, apud Hes. legitur, expositum ἀνασείειν, sed suspectum est, vtpote non positum sua serie.
Ἀνακοντίζω, t.1, c.273, a. Ἀνακοπή, t.2, c.350, e
Ἀνακόπομαι, ibid. Ἀνακόπτω, ibid.d
Ἀνακος, Non indigens medela. v.l. sed viderint.
Ἀνακουφέω, t.1, c.287, d. Ἀνάκουσις, ibid.
Ἀνακουφίζω, t.2, c.398, g
Ἀνακούφισις, εως, ἡ, Alleuatio, seu Sublenatio.
Ἀνακούω, idem quod ἐπακούω, Inaudio, vel Auscultio, ita enim Sophocles in Electra, p.83, θέλεις Μέτωιμ' αὐτὰ, κεἰκαινούσιμ' ἐρῶν.
Ἀνακραγάζειν, idem quod ἀνακράζειν seu κράζειν, indéque derivatum. hoc est Exclamare, Clamorem rollere, Vociferari. pro quo suprà ἀνακαγχάζειν. Hesych.
Ἀνακραδαίνω, & Ἀνακραδάω, Vibro, Concutio, Quasso.
Ἀνακραδαίω, idem. nam Hesychius ἀνακραδαίει affert pro σείει, σαλεύει.
Ἀνακραίζω, t.2, c.229, c
Ἀνακραῖτις, per lyncopen pro ἀνακεφαλαίωσις, teste Hesychio. Particip. ao. 1. pass. ab actiuo them. ἀνακεφαλαίνυμι seu ἀνακεφάω.
Ἀνάκρασις, t 2, c.138, f
Ἀνακρατής, Hesychio ἰσχυρὸς ὁ κεφαλὴν ἢ κεφαλὴν ἢ πανοπλίας, Firmum habens caput, vel Admodum firmus & validus. Quibus expositionibus inuitr hoc vocabulum esse vel κεφαλῆς κρατὴς, à capite: vel ἀπὸ τοῦ κράτους, quo significantur Vires & robur.
Ἀνακρατός, t.2, c.402, d
Ἀνακρείων, Ionicè pro Ἀνακρέων: nomen vnius ex poetis lyricis. vt apud Athenæum l. 13, Ἤδιστα Ἀνακρείοντα Τέως ἐς Ἑλλάδ' ἀπῆγον.

Ἀνακρέκομαι, Sono, Loquor. Ex Epigr.
Ἀνακρέμαμαι, t.2, c.419, f. Ἀνακρεμάννυμι, ibid.e
Ἀνακρεμαννύω, ibid. Ἀνακρεμασθείς, ibid.
Ἀνακρεμάω, ibid. Ἀνακρέμνημι, t.2, c.420, f
Ἀνάκρισις, εως, ἡ, Ionicè pro ἀνάκρασις.
Ἀνακρίνομαι, t.2, c.4 1, c. Ἀνακρίνω, t.2, c.430, g
Ἀνακρίς, ίδος, ἡ, loci nomen proprium, qui & Δαυλὶς, apud schol. Soph. in Œd. tyr. p.182.
Ἀνάκρισις, t.2, c.431, e. Ἀνακριτικός, ibid.
Ἀνακροτέω, ῶ, Plausum do, seu Plausum tollo, Applaudo. Aristophanes Vesp. Οἱ δ' ἀνεκρότουν πλιὼ γε Θουφρόσυνα μόνου.
Ἀνακρούομαι, t.2, c.446, f. Ἀνακροτάω, t.2, c.447, d
Ἀνάκρουσις, ibid.b. Ἀνακρούω, t.2, c.446, f
Ἀνακτάομαι, Recupero, &c. t.2, c.469, b. Ἀνακτᾶσθαι, Refocillare, &c. ibid.
Ἀνακτέον, Deducendum est, vel Referendum est: ab ἀνάγω.
Ἄνακτες, Reges: item Regum fratres vel filii, aut Domini. Aristoteles de Cypriorum politia loquens, καλοῦσι δ' οἱ μὲν υἱοὺς καὶ ἀδελφοὺς τοῦ βασιλέως, ἄνακτες· αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες, ἀνάσσας. Nomin. sing. est Ἄναξ.
Ἀνάκτησις, t.2, c.469, e. Ἀνακτητικός, ibid.f
Ἀνακτίζω, Reædifico, Instauro: vel Denuo creo, Reformo. Greg.
Ἀνακτίσειν, Hesychio αὐαπτῆσαι, Subsilire.
Ἀνάκτορα, t.2, c.424, g. Ἀνακτόρεος, ibid. d
Ἀνακτορία, ibid. Ἀνακτόριον, subst. ibid.h
Ἀνακτόριος, ibid. d. Ἀνάκτορον, ibid.e
Ἀνακτορεύτας, Hesychio οἱ τὰς τελετὰς δοκιμασθείσας ἱερεῖς, Qui sacra peragunt.
Ἀνάκτωρ, t.1, c.424, d. Ἀνακυίσκω, t.2, c.488, e
Ἀνακυκάω, t.2, c.490, d. Ἀνακυκλέομαι, t.2, c.505, h
Ἀνακυκλέω, ibid.g. Ἀνακύκλησις, t.2, c.506, a
Ἀνακυκλόω, t.2, c.505, b. Ἀνακύκλωσις, ibid.c
Ἀνακυλίω, t.2, c.493, f
Ἀνακυμβαλίζω, Cum sonitu euertor. Eustathius enim scribit currus ab Homero ἀνακυμβαλιζειν dici quum κτυπῶσι καὶ κροτοῦσιν ἀνατρεπόμενοι: respiciens nimirum ad hunc locum Iliados π, Ἐπὶ δ' ἄξονα φῶτες ἔπιπλον Πρηνέες ἐξ ὀχέων, ἅμαρτοι δ' ἀνεκυμβαλίζον. vbi iterum ἀνεκυμβαλίζον exponit ἀνεστρέφοντο ἀίσσω, κάτω γδούποντες ὁμοιότητα τοῦ πτιπόντων κυμβάλων: afferens tamen & alias expositiones, videlicet ἀνεστήδων καὶ ἀνεκρότουν, metaphora sumpta ἀπὸ τοῦ τοιούτου κυμβάλων ἅτινα ἀναστὰ ἀλλήλοις τοῦ κρούεσθαι ἀλλήλοις: vel etiam, τῷ μὴ προσεκρούοντο ἀλλήλοις, τῷ δὲ διέστασαν, μετὰ ἤχου, καθ' ὁμοιότητα κυμβάλων. Sed prior expositio magis consentanea videtur, & antiquior. nam eodem teste, veteres grammatici tradunt, verbum hoc, quum sit βαρυδόξεις, habere ὕψιστον τὸ μετὰ τοῦ ἀνὰ τὸ ἄρματος ἀνατρεπόμενος. Lucianus videtur accipere pro Collisi sonitum dabant, in Zeuxide sic scribens, τὰ δὲ ἅρματα ἀνατρέψαντα, καὶ ἐξωθοῦντα ἐκεῖνον εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναμενοῦ διέφερεν ἐν αὐτῇ, ἀλλὰ τὸ Ὁμήρου, — ἅμαρτοι δ' ἀνεκυμβαλίζον. Quibus subiungit, ἔνθα ποτ' ἀπὸ τῆς ἐς τὸ ἄλσος ὁδοῦ ἀπαντῶντα, οὐκ ἀναχρόνοι τοῦ ἐλεφάντων, τοῖς ὁπῆβάτοις ὁποβάλοντες, Κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον.
Ἀνακυπτεῖν, Hesychio est ῥέγχειν, Stertere, Ronchos edere.
Ἀνακυπτόω, ῶ, Subuerto. Hesych. enim ἀνακυπτόσαι affert pro ἀνατρέψαι, Subuertere, in dorsum reclinare & resupinare. Quo significatu apud Nicandrū sine τ legitur ἀνακυπτόσας, in Ther. v. 705, de testudine marina, Τῶν δ' ἀνακυπτόσας, κεφαλῆς ὑπὸ θυμὸν ἀράξαι Μαυλίδι χαλκείῃ. Ita enim & scholiast. hæc verba exponit, ἔστιν ὑπτιάσας πεσόντας καὶ ἀνατρέψας ὅπλ νῶτον, τῷ κεφαλῷ αὐτῆς ὑπόκοιλον χαλκῇ μαχαίρᾳ. Habet verò hanc sine τ scripturam vetus etiam & manuscriptus Nicandri codex.
Ἀνακυπτόω, t.2, c.507, c
Ἀνακυφόωσις, apud Hippocratem interpretantur Grauitas atque auoritas: qua significatione ἀνεσκύφησιν etiam vsurpasse eundem tradunt. Medico certè in libello περὶ ὀδυνῶν ἀνεσκύφησις iubet, ἐν τῇ εἰς τὸ ὦ μεμιῶσθαι καὶ καθέδρῃς καὶ κοπετοῦλῆς, ἀνεσκυφώσεις, βραχυλογίας, ἀπαρεγκλινοποιήσεις, ἀνεσκυφήσεις, ὅπῃ μελέτης, αὐτὴ πλεῖστος ἀνεῖς τὰ ἀπαντήματα: nisi potius actiuè accipienda ea vox pro Autoritatis conciliatio.

Ἀνακωφτάσαι, Hesychius affert pro ἀναστρῆσαι, ἀναπνεῦσαι, Subsultare.
Ἀνακωδώνισον, idem exp. αὐάσισον, nimirum veluti κώδωνα.
Ἀνακωκύω, Lamenta & fletus edo. Exponitur & Defleo, Deploro.
Ἀνάκωλος χιτωνίσκος, apud Plutarchum De virt. mul. interpr. Tunica breuissima. Camerarius verò, Nomen (inquit) χιτωνίσκων ἀκακώλων, legitur in Xenocrita Plutarchi, de puerili tunica.
Ἀνακωλύω, t.2, c.530, c
Ἀνακωμῳδέω, ῶ, Comicè decanto vel dico: vel etiam Comicè taxo.
Ἀνακῶφ, t.1, c.425, d
Ἀνακωφάω, ῶ, Surdū reddo. (quod compos. verbo Valer. Max. vocat Exsurdare) Suidas enim ex Aristophane affert ἀνακωφῶσαι pro αἰτεπλήρωσας βοῆς, τὰς ἀκοὰς ἡμῶν κωφὰς εἰργάσω, Exsurdasti aures nostras. hoc est, Clamoribus & vociferationibus tuis completæ aures nostræ obsurduerunt. vt Cic. loquitur.
Ἀνακωχεύω, t.1, c.270, g. Ἀνακωχεύω, ibid.
Ἀνακωχή, ibidem, e. & 1335, e, & f
Ἀνεκαθέσθαι pro ἀνακαθεῖν, &c. t.2, c.561, b
Ἀναλαμβάνομαι, ibid.a
Ἀναλαμβάνω, Resumo, &c. t.2, c. 557, g. Ἀναλαμβάνω, Repeto, &c. t.2, c.558, b. Ἀναλαμβάνω, pro Reficio, cū accus. ibid.c. Ἀναλαμβάνω, absolutè, &c. c.559, a. Ἀναλαμβάνω, Assumo mecum, &c. ibid.c. Ἀναλαμβάνω, Suscipio, &c. ibid.h. Ἀναλαμβάνω, Retineo, &c. c.560. b. Ἀναλαμβάνειν, Reprehēdere, &c. ibid.e. Ἀναλαμβάνω, Colligo, &c. ibid.f
Ἀναλάμπω, t.2, c.589, a. Ἀναλγής, t.1, c.315, b
Ἀνάλγησία, ibidem, f
Ἀναλγήσιον, apud Suidam legitur. sed sine expositione. In vulg. lex. verò affertur & Ἀνάλγησις, pro Indolentia & ἀναισθησία: propriéque pro eo vitio accipi dicitur quo aliquis dolore & sensu sui mali vacuus stupénsque in omnia alia vitia labitur, sed viderint.
Ἀναλγήτος, t.1, c.315, b. Ἀναλγήτως, ibid.e
Ἀναλδαίνω, t.1, c.312, b. Ἀναλδής, t.1, c.311, g
Ἀναλδήσκω, Succresco, Augeor. Apollon. Rhod. Argon. libro 3, πεῖρ' ἠῆν ἀστρῶν αὐδῆν' ἀναλδήσκοντες ἐοῦ φύτου ἠνοῦ χθονός: pro quo paulo antè dixerat, αὐτὰ πᾶσιν αὐξανόμενον ἀρουσεχεν. schol. quoque exponit ἀναδιδοῦν, αὐξανόμενον.
Ἄναλδη, Hesychio αὔαυξες, ἄπορφον, Non augescens ob nutrimenti penuriam: item αὐγίασον, non conualescens.
Ἀναλεαίνω, t.2, c. 662, a
Ἀναλέγω, & Ἀναλέγομαι, t.2, c.609, a
Ἀνελεημων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Immitis. vulg. lex. perperam pro ἀνελεήμων.
Ἀναλειφίν, ηος, ἡ, Non vngi, τὸ οὐκ ἀλείφεσθαι, vt quum Hippocrates De diæta ait, τῷ ἀλοιφῷ καὶ τῷ ἀλειφίῳ ξυμφαίνειν· τῷ λίπιν δὲ θερμαίνειν, καὶ ὑγραίνειν, καὶ μαλάσσειν.
Ἀναλείχω, t.2, c.672, c.
Ἀνάλεκτα, τά, substant. t.2, c.609, e
Ἀναλέκτης, ibid.f. Ἀναλεκτίδες, ibid.g
Ἀνάλεκτος, ibidem, e
Ἀναλελάφθαι, pro ἀναλελῦφθαι seu ἀειλῦφθαι, Ionicum est apud Hesych. vt & apud Hippocr. ἀναλελαμμένος pro ἀειλημμένος.
Ἀνάλημμα, t.2, c.561, g
Ἀναλημπτήρ, ῆρος, ὁ, Amula seu Hamula: vasculi genus ad aquam gettandam in sacrificiis, apud Iosephum in libris Antiqu. Iud. inter supellectilem & instrumenta templi Solomonis: forsan ex eo nominatum quòd αὐτῷ ἀναλαμβάνετο τὸ ὕδωρ, quòd eo haurretur & educeretur aqua. vnde & ἀναλυπτὴρ potius scribendum est.
Ἀνάλημψις, εως, ἡ, Ionicè pro αὔαλψις, Assumptio: hoc est ea actio qua aliquid adducimus vel attrahimus ad nos, astringendo ne elabatur. Hippocr. in libro quem κατ' ἰητρεῖον inscripsit, δεῖ δὲ τὰ ἐν ἀπλυθῶσι, ἐπαμφοτέρῳ τὰ δὲ ἐπαλυθῶσι, ἀπαμφοτέρῳ, ὑποδεδεῦ, τῷ θρεμμαλλήσῃ, ἀναλήμψει. Nisi potius hic significat Sursum versus & in altum ducendo.
Ἀναλπτέος, Assumendus.
Ἀναλπτικός, t.2, c.561, f. Ἀναλπτικῶς, ibidem, g.

Ἀναλῦσαι, Hesychius affert pro ἀνατρέψαι, Euertere seu Subuertere.
Ἀνάλψις, t.2, c.561, c. Vide & Ἀνάλημψις.
Ἀναλδής, ίος, ὁ καὶ ἡ, idem quod suprà αὔαλδος, siue αὔαλδον. nam vt αὔαλδον Hesychius exponit αὐγίασον, ita αὔαλδές idem affert i t idem pro ἀνίατον, ἀνύγιασον, Immedicabile, Insanabile, seu Irrefanabile, vt ita dicam. hoc est Quod resanari & pristinæ sanitati restitui nequit. In qua significatione legitur apud Hippocratem in libro De articulis, αὔαλδές ὄζει. Idē verò & in alia significatione vsurpauit, nimirum pro αὔαυξες, Non augescens, Non crescens: in libro De aere, aquis & locis, οἵτε καρπὸ γινόμενοι αὐτῆσι, πάντες αὔαλδέες εἰσι, καταπληνυθῶσι καὶ ἀτελέες ὑπὸ πολυπληθείης τοῦ ὕδατος. ‖ Rursum Hesychius αὔαλδές exponit αὐάζοντον. quo sensu αὐάλωτον poti dicitur.
Ἀναλίγκιον, idem affert pro ἀόμοιον, dissimile. ἀλίγκιος enim significat ὅμοιος, similis.
Ἀνάλιος, t.1, c.1455, e
Ἀνάλιπος, Discalceatus: αὐυπόδητος: Doricè pro ἀνήλιπος, ab ἥλιψ significante ὑποδημα, vt docet schol. Theocr. in hoc loco Id. 4, Εἰς ὄρος οὐκ ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο Βάσσε. Suprà ἀνάλιπος.
Ἀναλίσκομαι, t.1, c.421, b. Ἀναλίσκω, ibid.e
Ἀνάλκεια, c.1, c.330, e. Ἄναλκις, ibidem, d
Ἀναλλέξας, t.2, c.609, e. Ἀναλλοίωτος, t.1, c.358, g
Ἀναλλόμενος, t.1, c.339, c
Ἀναλλύουσα, poeticè metri causa geminato λ pro ἀνάλυουσα.
Ἄναλμα, ατος, τὸ, Insulsitas, Salsilaginis penuria. Ita quidam in vulg. lex. afferens hunc locum Theophr. De causis plant. lib. 5, capite 11, ὁ ἐρέβινθος ὁπόλυτον σφακελίσας, ὅπου αὐθέσιν ὕδωρ ὀδηγινόμενον ὁποκλύσῃ τῷ ἄλμῃν. τὸ γὰρ ἄναλμα, οἷον σφακελίζον ὄζει. Ita enim reponendum ait pro ἔφαλμα, quod in vulg. edit. legitur. Qua in re facilè ei assentior, nimirum pro ἔφαλμα reponendum esse ἄναλμα, vel potius ἄφαλμα: at hoc ἄναλμα siue ἄφαλμα substantiuum esse, pernego, dicóque vel post illam vocem addendum esse verbum γίνεσθαι, vel legendum esse ἄφαλμον aut ἄναλμον. Perperam autem scriptum esse ἔφαλμα, præcedentia verba satis declarant, & verò etiam hæc sub finem lib. 3, καταπληθείσης δὲ τῆς ἄλμης, ὥσπερ συμφύτου τινος ἐρεβίνθου, σφακελίζεται. nec non & hæc in Hist. plant. libro 8, cap. 6, ὅτοι δ' (ἐρέβινθοι videlicet) ὁπόκλυδείσης τῆς ἄλμης ὁπόλλυται σφακελίζοντες. Vnde Plinius libro 18, cap. 17, Vitium ciceris est quum salsilaginem eius abluendo imber dulcius id facit.
Ἄναλμος, t.1, c.374, b
Ἀνάλμυροι, Galen. apud Hippocratem ex Dioscoride exponit ἄναλοι, οὐχ ἁλμυροί, Nō salti, Salsilaginis expertes: annotans tamen, quosdam diuisim legere.
Ἀναλογάδην, Secundum proportionem v.l.
Ἀναλογέω, t.2, c.631, g. Ἀναλογιστικός, t.2, c.632, a
Ἀναλογία, t.2, c.631, c. Ἀναλογίζομαι, t.2, c.647, b
Ἀναλογίζω, ibidem, c
Ἀναλογικός, ή, ό, Proportionalis. Ex Luc. affertur pro Constitutus in rationum pro rata parte comparatione.
Ἀναλογισμός, t.2, c.647, c. Ἀνάλογον, aduerb. t.2, c.630, h
Ἀνάλογος, ibid.f. Ἀναλόγως, t.2, c.631, c
Ἄναλος, t.1, c.371, d. Vide & Ἀνάλμυροι.
Ἀναλόω, t.1, c.422, c
Ἄναλπος, Non augescens, vt αὔαλδές & αὔαυξές suprà. Erotianus enim αὔαλπον ἄλφιτον apud Hippocr. exp. τὸ μικρὸν καὶ αὔαυξές: quomodo Hesych. quoque hanc vocem accipi testatur, deriuans ἀπὸ τοῦ ἄλπον: Galenus autem τὸ χωρὶς ἁλῶν καὶ οὐχ ἁλμυρὸν, Salis expers, Salsilagine nulla præditum. quæ expositio verior est & conuenientior his ipsius Hippocrat. locis: De morbis libro 2, δεδόσθαι ῥυμφάνειν ἔτνος αὔαλπον. De morb. intern. ὀρτίσας πύρῳ αὐάλπῳ. Rursum libro 2 De morbis, σιτίοισι δὲ χρῆσθαι ἀναλπισι καὶ μὴ λιπαροῖσι μηδὲ πίσσι. Similiter & Dinarchum vsurpasse hoc vocabulum ἀνὶ τοῦ χωρὶς ἁλῶν, testatur Suidas. Alioqui ἄναλπος dicitur etiam Is qui non augescit nec exsaturatur alimento quod ei suppeditatur. ἀπλήρωτος. In qua significatione accepisse vocem hanc Crarinum post Homerum, idem Suidas annotauit: Homerum in-

quam, sic canentem Odyss.σ, Οἷς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν εἰσέπεμψας. Et aliquanto pòst, ἀφρ᾽ ἀν᾽ ἔχης βόσκειν κὴν γαστέρ᾽ ἄναλτον, Inexplebilem seu Insatiabilem ventrem. vt Eustathius quoque exponit ἀκόρεστον & μὴ ἀδαψιλεύομενον ὅτι αὐξομένου ὁ τῆς κοιλίας νόμος, nimirum παρὰ τὸ ἀλδαίνω: addēs etiam, μηδέποτε ἀλὶς ἔχουσαν, innuénsque ab ἀλὶς deriuari posse. Itidem Nicocles comicus apud Athenæum l.8 dicit, ἀνάλτης καὶ πατροβόρος ὢν.

Ἀναλύζω, Singultio seu Singulto. Suidas ἀναλύζουσα exponit non solùm λυπούμενος, sed etiam κλαίουσα.: additque hoc πάθος accidere iis qui μετὰ πολλῆς συμπαθείας κλαίοιεν, singultum videlicet. Vnde Cicero dicit, Multas lacrymas & fletum cum singultu. ¶ Hesychius verò ἀναλύζων exponit ἀναυδίαν. nisi potius scripsit ἀναλυδίαν: quod itidem est Singultiens, Singultibus iha pulsans.

Ἀνάλιτος, τ.2, c.751, b. & t.3, c.1514, e

Ἀναλυπιδός, τ.2, c.751, c. Ἀναλύω, τ.2, c.750, h

Ἀναλφάβητος, τ.1, c. v 111, a

Ἀνάλωκα, vel Ἀνήλωκα, τ.1, c.421, e

Ἀνάλωμα, τ.1, c.422, c. Ἀναλῶν, ibid.

Ἀνάλωσα, vel Ἀνήλωσα, τ.1, c.421, e

Ἀνάλωσις, τ.1, c.422, d

Ἀναλωτέος, Consumendus, Insumendus. Aristot. in Rhet. dixit ἀναλωτέον πολὺ σπουδαῖον, pro Insumendum & impendendum est studium.

Ἀναλωτής, τ.1, c.422, d. Ἀναλωτικός, ibid. e

Ἀνάλωτος, τ.1, c.329, g

Ἀναμαΐω, quod Hesych. exponit ὀξυχόλως μαίνω, Dentio discam, est aor.1 subiunctiuus verbi ἀναμαγάνω, ex inusitato ἀναμήω vel ἀναμαέω.

Ἀναμαμαίω, τ.2, c.819, g

Ἀναμαλάσσομαι, τ.2, c.778, h. Ἀναμαλάσσω, ibid.

Ἀναμαγάνω, τ.2, c.788, a. Ἀναμάξυπος, τ.1, c.381, g

Ἀναμαρτησία, ας, ἡ, Non peccare aut peccantiae. vel Peccare non posse. Hieron. Impeccantiam interpretatur, in proœmio quarti comment. in Hierem. Hæresis Pythagoræ & Zenonis ἀπαθείας καὶ ἀναμαρτησίας, id est, impassibilitatis & impeccantiæ, cœpit reuiuiscere.

Ἀναμάρτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non peccaut: item Qui non peccat, vel peccare nequit. (quo sensu Gellius dicit, Is erit pleraque impeccabilis) nam & actum & habitum significat. Hieron. aduersus Pelagiū, Posse hominē sine peccato esse si velit: quod Græci dicūt ἀναμάρτητον. Et mox, Simulant se sine peccato quidē dicere, sed ἀναμάρτητον dicere non audere: quasi aliud sit sine peccato, aliud ἀναμάρτητον. Galen. ad Glauc. lib. τ, μόνος αὖ οὖτος εἰς ἀνθρωπίνων δύναμιν ἀναμάρτητος εἴη τοῖς παῖς ἰάσεις, solus hic in medicando non peccauerit, quantum qui dem id ab homine fieri potest. nam teste eodem, perfecta medicæ artis scientia ἢ ἀμετάπτωτος ἐστὶ δόξα πάντης, ἢ ἀσαυνιάκις σφάλλεται. De eo qui peccare non potest dixit Plato De rep. l.1, πόπερον δὲ ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες, ἢ εἰοί τε καὶ ἁμαρτάνειν. opponitur enim ibi ὁ ἀναμάρτητος τῷ οἵῳ τε ἁμαρτάνειν. Sic aliquanto pòst, ὅτι τοῖς ἄρχοντας ὡμολόγᾳς οὐκ ἀναμαρτήτους εἶ, ἀλλά τι καὶ ἐξαμαρτάνειν. Et Xenophon Hellen. 6, ὁρῶ γὰρ τῷ ἀνθρώπων οὐδένα ἀναμάρτητον ἐξαπελεῦσα. Et Isocrates ad Philipp. εἰ τῷ μὲ ἄλλων μηδὲ τοῖς θεοῖς ἀναμαρτήτοις εἶ νομιζόντων, αὐτὸς θαυμάσιν λέγῃς ὡς οὐδέν πώποτε πεπλημμελήκαμεν. Neutro genere & substantiuè dicitur etiam τὸ ἀναμάρτητον pro ἀναμαρτησία, seu ἀναμαρτησία, Non peccatse, Non peccare, Peccare non posse. Impeccabilitatem vocare possis, vt Gellius dixit Impeccabilis. Dionys. Longin. τὸ ἀναμαρτήτου πολὺ ἀφεστῶτες οἱ πολλοῦ εἰσι, ἕμως πάντες εἴσιν ἐπαινῶ τοῦ δικαίου. Res etiam aliqua & actio dicitur ἀναμάρτητος, In qua nil peccatum est vel peccatur. Xenoph. Pæd. 8, τῷ ὅλων πλοῦτε τοῖς ξυν σωνέχουσιν ἀκριβῶς καὶ ἀκίνδυνον καὶ ἀναμάρτητον.

Ἀναμαρτήτως, Sine peccato, Ita vt non peccaris, vel non peccet, vel peccare nequeas. hoc est Rectè & iustè. Isocrates Panathen. περιόδους ἀναμαρτήτως ζῶν καὶ τοῖς ἄλλοις ἀλυπῶς. Sic Xen. dicit ἀναμαρτήτως τι ποιεῖν.

Ἀναμαρυκάομαι, ᾶμαι, Rumino, Remando. Alexãder Mynd ius apud Athenæum libro 9, de oride seu Iagodia a-

tie, φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ τὸν τῶν ἀναμαρυκᾶσθαι, ἢ δὲ δεῖ τε ἵππῳ. Sic enim reponendum est pro, ἀναγκαρυκᾶσθαι, quod habent vulg. edit.

Ἀναμασάομαι, siue Ἀναμασσάομαι, τ.2, c.799, h

Ἀναμάσσω, τ.2, c.801, h. Ἀναμασσόω, τ.2, c.768, d

Ἀναμαχαλίδες, ἡ. κόσμος, Mundus & ornamenta axillaria. Pollux libro 5, cap. 16, inter nomina mundi muliebris, quū dixisset, τοῖς δὲ τοῖς τέρνοις αἰγίδας, μαχαλιδας: subiungit, Philippidem comicum in Κόρωναζούσῃ dixisse etiam ἀναμαχαλίδας, quasi ornamentum superaxillare diceres, quod nimirum super axillas sibi circumponunt mulieres. Hesychius quoque esse ait εἶδος γυναικείου κόσμου.

Ἀνάμαστος, Fluentis carens: vt ἀνάμαστος πόσις apud Plutarchum De Herod. in epigr. quodam: cui ibidē opponitur δοῦθρον αὖτο. At Ἀνάμαστοι, apud Hesychium ἄμμαστοι μὴ ἔχοντες: perperam pro ἀνάμαστοι.

Ἀναμέτρομαι, τ.2, c.802, b. Ἀναμάσσω, τ.2, c.801, h

Ἀναμάχομαι, τ.2, c.815, g. Ἀνάμβωτος, τ.1, c.640, b

Ἀναμελγίτης, Non emulctus: vel Qui nequit mulgeri. v.l.

Ἀναμελλαίω, Hesychio ἀναβδοῦσαι, ἀρνήσασθαι, Renuere, Negare. pro quo ordo alphabeticus innuit scribendum esse ἀναμυλλαίω.

Ἀναμέλπουτες, idem exponit ἀυμνοῦντες, Decantantes: vel etiam Hymnos ordientes.

Ἀναμεμιγμένος, τ.2, c.934, d. Ἀναμεμιγμένος, ibidem.

Ἀναμεμίχατο, Ionicè pro ἀναμεμιγμένοι εἰσί: ab ἀναμίγνυμι.

Ἀναμεμνήσεται, præterit. perf. pass. verbi ἀναμιμνήσκομαι seu ἀναμνάομαι.

Ἀναμέσω, τ.2, c.878, e

Ἀναμέρος, seu Ἀνὰ μέρος, Vicissim. ἀν μέρει. Hesych.

Ἀναμετον, aduerb. τ.2, c.890, d. Ἀνάμεστος, ibid.

Ἀνάμεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plenus, Refertus, Repletus: idem cum simplici μεστός: nisi quòd præpositio significationem aliquantum auget. Aristoph. πεπίηρον ἀνάμεστε. Et Luc. ἀνάμεστον ἁπάσης τέχνης, quasi Omni refertum arte.

Ἀναμέστω, ῶ, Repleo. Aristoph. Ranis, ὦ τοῦτον ἡ πόλις ἡμῶν ὑπὸ γραμματέων ἀνεμέστη. id est ἀνεπλήρωθη, inquit schol. & suid. Repleta est scribis.

Ἀναμετρέομαι, τ.2, c.903, g. Ἀναμετρέω, ibid.

Ἀναμετρής, έος, ὁ καὶ ἡ, Immensus. vulg. lex. sed falsò, aut ego fallor.

Ἀνάμετρος, τ.2, c.904, b

Ἀναμηλῶσαι Hesychio μίλη ἀναγλύφαι. ita. n. reponendum.

Ἀναμηρύσομαι, Rumino. v.l. sed nullo testimonio.

Ἀναμηρύσομαι, Fila dilapsa seu fluentia fuso circumacto recolligo, seu Fuso circumacto retraho & renoco. Plutarchus De solert. animalium, loquens de pisce qui ἀλιεῦς dicitur, ὅταν σωῦ τι τῷ μικρῶν ἰχθυδίων ἴδῃ πλησίον, ὑπέδυσαν δικεῖν, (nimirum πλὴν πλεκταίνω ἰὼ ὥσπερ ὁρμεῖ ἀπὸ τοῦ βραχίονος ἐφίησι καὶ χαλᾷ, μηκυνόμενα πάρρω ἐῶν) καὶ κῷ μικρὸν ἀναμηρύσῃ καὶ τείνουσα, καὶ προσάγεται μέχρις αὖ ἐν ἐφικτῷ τῷ σώματος γένῃται τὸ προσχόμενον. vt Plinius de piscatrice rana, libro 9. cap. 62, Eminentia sub oculis cornicula turbato limo exerit, astuantes piscículos attrahens, donec tam prope accedant vt asiliat.

Ἀναμηχανάομαι, Rursum machinor seu molior.

Ἀναμίδην, τ.2, c.934, d. Ἀναμίγνυμαι, ibid. c

Ἀναμίγνυμι, ibid. Ἀναμιγνύομαι, ibid.

Ἀναμιγνύω, ibidem.

Ἀναμιλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo certamen & contentio non est, Non controuersus. Exponitur & actiuè, Non contentiosus: à Suida ἀφιλόνεικος: rectius ab Hes. ἀφιλοπόλεμος & ἀναμφίλεκτος.

Ἀναμμνήσκομαι, τ.2, c.959, g. Ἀναμιμνήσκω, τ.2, c.960, b

Ἀναμίμνω, τ.2, c.883, b

Ἀναμινυρίζω, Parua seu querula voce cantillo: vel simpliciter Cantillo. vt apud Athenæum libro 4, ex Protagorida, πρὶν τε ἡδεῖ μυναύλῳ καὶ ἡδίστῳ ἀρμονίας ἀναμινυρίζει.

Ἀναμίξ, τ.2, c.934, d. Ἀνάμιξις, ibid. e

Ἀναμίσγω, ibidem, d.

Ἀναμισθαρνέω, ῶ, Mercedem capio.

Ἀνάμμα, ατος, τὸ, Idipsum quod αὐτόπυρ & accensum est, Ignis seu fax accensa & ardens. Apud Suidam, πρὶν μὴ ἥλιον, ὃν μεγάλης θαλάσσης κυβρὸν ὄντα ἄναμμα. At ἄναμματα,

ματα, τὰ, significare Recordationes, vt v.l. tradunt, falsissimum est. vel enim declarantur ea voce Accensi ignes, Accensæ faces: vel, Enodia, & τὰ μὴ ἔχοντα ἄμμαστα: in illa significatione, à nom. sing. ἀνάμμα, in hac ab ἀνάμμαστον.

Ἀνάμματος, τ.1, c.495, b. Ἀναμνάομαι, τ.2, c.959, g

Ἀναμνάω, τ.2, c.960, a

Ἀναμνένος, v.l. ex Herodoto pro Amictus, Indutus: sed nō sine mendo.

Ἀναμνέω quoque falsò eadem constituunt thema fut. ἀνάμνησω, & temporum quæ inde formātur. referēda. n. ea sunt ad Ἀναμνάω.

Ἀνάμνησις, τ.2, c.960, d. Ἀναμνηστικός, ib. e

Ἀναμνή, τ.2, c.878, g. Ἀναμόργνυμαι, vel Ἀναμόργνυμι, τ.1, c.394, d

Ἀναμορμύρω, Cum murmure bullio, Bullas cum murmure eructo. Hom. Od. μ, de mari, Πᾶσ᾽ ἀναμορμύρεσκε κύκω ῥοῖσι, ὑψόσε δ᾽ ἄχνη Ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ᾽ ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν. Ibidē de charybdi dixerat, Δεινὸν ἀναβρόβδησε θαλάσσης ἀνομορμύρον ὕδωρ, comparans eam lebeti qui vndantes bullas ὀξεμεῖ ὑπὸ πυρὶ πολλῷ: quod alibi ἀμβολάδην ζεῖν ipse & Herodot. vocant. Schol. quoque ἀναμορμύρεσκε ibi exp. ἀναβλύδοτο, ἀνέζει.

Ἀναμοχλεύω, τ.2, c.1579, b

Ἀναμπέχονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non habens ἀμπέχονον, Nō togatus seu lænatus. Athen. lib. 13, ἀναμπέχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, nulla alia indutus veste nisi interula.

Ἀναμπάκιπτος, Nō errans. vt Soph. schol. in Œd. tyr. p. 172, κῆρες ἀναμπάκιπτοι exp. ἀπαλάστοι, οἱ εἰς μηδὲν ἁμαρτάνουσι, ἀλλὰ πάντων κρατοῦσι: addens etiā, ἄφυκτοι, οἱ οὐκ ἔστιν ἀποφυγεῖν, quarū manus effugi nequeunt. Sūt qui interpr. etiam, Quē fallere non possis. Quibus assentirer si ἀμπλακεῖν pass. pro Falli vsurpatū reperiretur. Notādum verò est, quosdam codices ibi habere ἀναπλάκιστοι: quod si mendo caret, significabit, Vagabundæ, Erratū dæ, πλανῶντες, à verbo ἀναπλακεῖν.

Ἀναμυρηστάλμυος, Hesychio χρεμπαστάλμυος.

Ἀναμύω, Aperio oculos: oppositū τῷ συμμύω. vnde ἀνάμυσις apud Hes. ἀνεβλέπειν.

Ἀναμφιγενής, τ.1, c.1157, b

Ἀναμφίβολος, Qui non est ἀμφίβολος, Minimè dubius, Non ambiguus seu Anceps, Indubitatus seu Indubitabilis. Vnde ἀναμφίβολος ἔχειν dicitur quod ἀμφίβολον non est, Indubitatū seu indubitabile esse, Dubium & ambiguū non esse.

Ἀναμφιδόξος, τ.1, c.1034, e. Ἀναμφιδίξως, ib. f

Ἀναμφιλέκτης, τ.2, c.614, c. Ἀναμφιλέκτως, ib.

Ἀναμφίλογος, ib. e. Ἀναμφιλόγως, ib. f

Ἀναμφισβήτητον, τ.1, c.660, d

Ἀναμφισβητήτως, Sine cōtrouersia, Citra cōtrouersiā, Procul dubio, Indubitanter. Dem. Pro cor. ὧν καταρδυμβῶν, ὃν μεγίστος ἀναμφισβήτητος τῶν ἦν ἀρχῶν τῶν.

Ἀναναίκαστος, τ.1, c.421, b

Ἀνανδές, Hesychio οὐκ ἀνδρεῖοι ἢ ἀληθές. quod videlicet οὐχ αὐδάνει θυμῷ, Non placens, Non probabile.

Ἀνανδρία, τ.1, c.436, c. Ἀνανδρόομαι, ib. d

Ἄνανδρος, ib. b. Ἀναίδρως, ib. c

Ἀνανδρωπος, Viro viduatus, Marito orbat. Soph. Tr. p. 334, ἀνάνδρ᾽ ἀκανδράπαις ζύγκλαξ. vbi sch. exp. ἐρήμας τῶν ἀνδρός.

Ἀναυαζω, τ.2, c.1035, c. Ἀναυέμω, τ.2, c.1020, d

Ἀναυόομαι, τ.2, c.1031, b. Ἀναυόω, ib.

Ἀναίτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Remissionis expers, Qui non remittitur. Porphyr.

Ἀναύθυσις, εως, ἡ, Renutus, vt Plin. loquitur. Exponitur etiā Repulsa: ab Hes. ἀνάπαυσις, nec nō ἀπάθεια, ἀπαθῶσις. in qua posteriore sign. diceretur potius ἀνάπνευσις.

Ἀναυθίω, τ.2, c.1041, d

Ἀναυέω, thema est aor. ἀναῦσαι & ἀναύσαι apud Hes. Quorū illud exp. σφάξαι, hoc Cretensibus esse ait καταῦσαι.

Ἀναυόωσις, τ.2, c.1031, d

Ἀναυπτῶσαι dixit Gaza pro eo quod Cic. Repuerascere in Cat. Maiore. Affertur & Ἀναυπτόομαι, itidem pro Repuerasco.

Ἀναύπρω, τ.2, c.1056, f. Ἀναυχμαι, τ.2, c.1052, g

Ἀναυθέω, τ.1, c.446, g. Ἀναυδής, τ.1, c.444, d

Ἀναίος, τ.1, c.456, g. Ἀναίος, quod expon. ἀδρήφαυος, Doricū erit pro αἰώνιος, Habenas respuēs, Ferox & effrænis. vt δυςιώνιος. Est & nomen proprium apud Athen.

Ἀναίσως, Sine dolore & molestia, Indolenter. ἀλύπως.

Ἀναυομηνής, ῆς, ἡ, Iterata distributio, Noua partitio. Aic. n. Hes. Euripidē in Temeno, ἀναυομὴν vocasse ἀναδασμόν: subiungens tamen, ἀναιρεῖν γὰρ τὸ μερίζειν, innuénsque simpliciter accipi etiā pro partitione & distributione.

Ἀναυοσέω, τ.2, c.1085, f. Ἀναυπα, τ.1, c.458, f

Ἀναυπαιδόπυρ, τ.1, c.1105, b. Ἀναυπαιδόπυρ, τ.1, c.993, h

Ἀναύπης, τ.1, c.458, b. Ἀναυπίβλεπτος, τ.1, c.750, b

Ἀναυπλεκτος, τ.2, c.615, c. Ἀναυπλέκτως, ib.

Ἀναυπόρρητος, τ.1, c.1154, f. Ἀναυπόρρητος, ib.

Ἀναυπφώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Responso carens, Cui respōsum non est. Cic. ad Attic. ep. 1, l. 6, Ecce autem alia pusilla epistola, quam nō relinquā ἀναυπφώνητον. Eidē ἀναυπφωνησία est τὸ μὴ αὐπφωνεῖν, Non respondere. vt l. 15, ep. 13, ad eundem, Inducias quas scribis, nō intelligo fieri posse: melior est ἀναυπφωνησία, qua me vsurū arbitror. Alioqui ἀναυπφωνησία est etiā Non contradicere, seu Cōtradictionis retentio: & Ἀναυπφώνητος, Cui nihil contradictum est: item, Cui nihil contradicitur vel contradici potest. vt ἀναυπάλεκτος & ἀναυπόρρητος.

Ἀναυπτίω, v.l. Extollo, Exero: sed nescio qua autoritate.

Ἀνάυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἀνλώπτος, & Doricè pro eo positum. Aduerbialiter Theocr. ἀνάυπτα κρεπίλουσαι, sine fine garrientes: vel etiam, Inania & vana.

Ἀναῦς, τ.1, c.423, d. Vide & Ἄνακτος. Ἀναξαίνω, τ.2, c.1113, g

Ἀναξηραίνω, τ.2, c.1145, a. Ἀναξήρανσις, ib.

Ἀναξία, ας, ἡ, Indignatfœmin. genus masculini Ἀναξίος. ¶ Exponitur etiam Indignitas, sed nullo exemplo probatur. ¶ Æschyl. verò in Litauiis ἀναξίαν vocauit πῶς βασιλείαν, regnum, teste Hesychio: nimirum ab ἄναξ.

Ἀναξιδόξα, τ.1, c.91, h. Ἀναξιοπαθῶς, τ.2, c.72, d

Ἀνάξιος, ου, ὁ, Indignus. Demosth. Philipp. 4. ἀνάξιον ὑμῶν καὶ τῶν πεπραγμένων τοῖς προγόνοις. Sic idem Pro cor. εἰκὸν ἡγοῦμαι τῷ ἀνάξιον τῆς τῶν προγόνων δόξης, indignum gloria maiorum: imò eam obscurans & fœdans. Sic ὑπὲρ τὰ ἄλλα ἀνάξιος ὑμῶν ὤν, neque alioqui indigno vestra affinitate. Herodian. verò libro 8 dixit, πλεῖν μὴ ὑπὸ τοιούτῳ ἐλεήσαντι, ἀνάξιόν τε καὶ ἀνοσίῳ, σφοῖ καὶ λόγῳ ἄξιοι πρεσβεύειν, hunc finem vitæ habuerūt indignum & nefarium.

Ἀναξιφόρμυγξ, τ.4, c.187, f

Ἀναξίως, Indignè, Secus ac dignitas & merita postulant, Immeritò, Immerenter. Isocr. in Busir. τοῖς ἀναξίως δυςτυχοῦσι. Thucyd. lib. 3, ὦ πνί πατ᾽ ἀν καὶ ἀναξίως ξυμπέσοι, Immeritò, Immerenter. Item cum genitiuo, ἀναξίως ὑμῶν, Indignè vobis, hoc est Vestro immerito, vt Plaut. loquitur, seu Non pro vestra dignitate, Contra quàm meriti estis.

Ἀναξύομαι, τ.2, c.1134, f

Ἀναξυρίς, ίδος, ἡ, Braca seu Bracca, Femorale seu Femínale, vt Hesych. Etymol. & Eust. interpr. (qui etiā addūt, habere ὕφαιν τῶν pro ἀναξυρίς, quoniam in duendo ἀναξύρεται) vt Poll. quoque ἀναξυρίδας & σκελέας idem esse ait. Xen. Pæd. 8, pag. 127, de Cyro, ἔχων καὶ τοῖς σκέλεσιν ἀναξυρίδας ὑφαινεβαφεῖς: vt apud Ouidium, Pro patrio cultu, Perfica braca regit. Et apud Suid. ἀκλελυμένον τὴν ἱμάντα τὸν ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα καὶ ἀναξυρίδας δέοντα. ¶ Hesychio ἀναξυρὶς est etiam ἐνδυμα ποδῶν, indumentum pedū: additque ἀναξυρίδας dici ἐπιδήματα βαθέα καὶ σαπικά. quales forsan sunt alti focci & ocreæ, quæ nimirum non pedem solùm tegunt, sed etiam crura & femora. ¶ Miror verò cur Poll. & capiti circumponat ἀναξυρίδα, sic scribens lib. 7, cap. 13, de Perficis vestibus, καὶ ἀναξυρὶς, ὧν καὶ κυβρασίαν καὶ κίδαριν καὶ πῖλον καλοῦσι. nam Xen. in loco antè citato manifestum inter κίδαριν & ἀναξυρίδα facit discrimen, illam capiti tribuens, hanc feminibus & cruribus.

Ἀναξύω, τ.2, c.1134, f. Ἀναῖζω, τ.1, c.91, h

Ἀναπαιστής, τ.3, c.22, a. Ἀναπαιστρίδες, αἱ, ib.

Ἀναπαίω, τ.3, c.21, h. Ἀναπαλαίω, τ.3, c.27, c

Ἀναπάλη, ης, ἡ, genus fuit tripudii & saltationis. Athen. lib. 14, εἶνα δὲ ἡ γυμνοπαιδικὴ τῇ καλουμένῃ ἀναπάλῃ τῶν

τῶς παλαιῶς. siquidem nudi pueri concinnè saltabant ad numeros, & manibus pedibúsque iocularia carmina molliter gesticulabantur, palæstræ & quinquertii formam repræsentantes spectatoribus, v.l.

Ἀναπαλείπτου, t.1, c.310, a. Ἀνάπαλιν, t.3, c.28, c

Ἀναπαλινδρομέω, ῶ, Recurro. Hippocr. De fract. ὡς τὸ ὀδόντιον ἀναπαλινδρομῆσαι κεῖθι.

Ἀναπαλλομαι, t.3, c.31, d. Ἀναπάλλω, ib.b

Ἀνάπαλσις, ib.d. Ἀναπαρείς, t.3, c.161, a

Ἀναπαιρεάζειν, esse dicunt Pactis non stare: prouerbio à Parris sumpto, qui quum bello ab Atheniēsibus oppressi promisissent se ciuitatem illis traditurosi ab armis discederent, mox nacti auxilia ab iisdem desciuerunt.

Ἀνάπας, ντος, ὁ, Omnis, Vniuersus, vt σύμπας.

Ἀναπαπάσσω, t.3, c.83, g. Ἀναπατέω, t.3, c.80, f

Ἀναπαυδήτως, apud Suid. legitur, sed sine expositione: procul dubio tamen pro More eorum quæ nondum ἀπηυδήσαν.

Ἀνάπαυλα, t.3, c.107, e. Ἀνάπαυλις, ib.f

Ἀνάπαυμα, ib.c. Ἀναπαύομαι, t.3, c.106, g

Ἀνάπαυσις, t.3, c.107, c. Ἀνάπαυστα, t.3, c.617, d

Ἀναπαυσήλεον, t.3, c.107, d. Ἀναπαυτήλεον, ib.

Ἀναπαύω, t.3, c.106, g. Ἀναπείθομαι, t.3, c.136, b

Ἀναπείθω, ib.a. Ἀναπεινάω, t.3, c.150, c

Ἀναπιέζω, t.3, c.1542, c. Ἀναπιεζόμαι, t.3, c. 156, h

Ἀναπιεχέω, ib. Ἀναπίπρημαι, t.3, c. 161, a

Ἀναπείρεω, ib. Ἀνάπεισμα, t.3, c.136, c

Ἀναπεισηλεος, ib. d. Ἀνάπεισις, ib.

Ἀναπελάσαι, Hesychio αἰαρρωδεῖς, Pristinæ valetudini restitutus: quo sensu & αἰασφήλας dicitur.

Ἀναπεμπάζομαι, t.3, c.217, c. Ἀναπεμπάζω, ibid.

Ἀναπέμπομαι, t.3, c.201, g. Ἀναπέμπτα, ib.

Ἀναπεπαιδύος, t.3, c.252, g. Ἀναπέπλω, t.3, c.229, b

Ἀναπεπλωκώς, particip. præt. perf. ex αἰαπέπλω.

Ἀναπετάζω, t.3, c.252, f. Ἀναπετάννυμαι, ib.g

Ἀναπεταύνυμι, ib.f. Ἀναπετανύω, ib.

Ἀναπετάω, ib. Ἀναπέτομαι, t.1, c.1724, b

Ἀναπέτω, t.3, c.229, b

Ἀναπέφνα, præt. med. verbi αἰαφαίνω.

Ἀναπεφλαμμένος, particip. præt. perf. pass. ex act. t. αἰαφλαύω.

Ἀναπηχίζω, t.3, c.277, f. Ἀναπήγνυμι, t.3, c.267, f

Ἀναπιδάω, t.3, c.274, a

Ἀναπίλας, particip. aor. 1 act. verbi αἰαπάλλω.

Ἀναπινίζω, idem quod αἰαμυρύομαι suprà, hoc est, fuso circumacto recolligo vel attraho. vt Suidas quoque exp. αἰαλέγομαι, αἰαχυλίω. Aristot. Hist. an. l. 5, c. 19, ὁκ ἢ ζῶῦ ζῴων καὶ τὰ βομβύκια αἰαλύουσι ἢ ἢ γυναικῶν τινες αἰαπινιζόμεναι, κἄπειτα ὑφαίνουσι. Plin. quoque lib. 11, c. 23, bombyces scribit in fila tenuari iunceo fuso: vbi etiam latè descriptam habes huius vermis historiam.

Ἀναπιεία, t.3, c.281, c. Ἀνάπιρος, t.3, c.281, g

Ἀναπιρόω, t.3, c.283, c. Ἀναπιδύω, t.3, c.276, c

Ἀναπίμπλαμαι, t.3, c.381, g. Ἀναπίμπλημι, ib.

Ἀναπίνω, t.3, c.305, a. Ἀναπιροξόω, t.3, c.241, b

Ἀναπίπτω, t.3, c.312, f. & t.2, c.1043, b. obiter.

Ἀναπιτεύω, t.3, c.143, e

Ἀναπίτναμαι, Aperior. αἰαμύω, αἰαπεπέτυμαι. Nicand. Alexiph. Γῆα καταψύχοισι, τὰ σ' ἢ ὁκ αἰαπίτνα ἢ ὄωσι. vbi & scholiast. exp. αἰοίγονται. Hesych. verò αἰαπιτνάσθαι exp. nō solùm αἰοίξαι, Aperire, sed etiam αἰοιμώξαι, In eiulatus erumpere.

Ἀναπλάζω, t.3, c.338, c. Ἀναπλανέομαι, t.3, c.343, c

Ἀνάπλασις, t.3, c.348, f. Ἀνάπλασμα, ib.

Ἀναπλασμός, ib. Ἀναπλάσσω, ib.b

Ἀναπλαστόμαι, ib.d. Ἀναπλάτω, ib.b

Ἀναπλέκω, t.3, c.361, g. Ἀναπλέω, t.3, c.370, c

Ἀνάπλεως, t.3, c.365, c. Ἀναπλήθω, t.3, c.378, a

Ἀναπλήθομαι, ib.b. Ἀναπλημμυρέω, t.3, c.384, a, c

Ἀναπλυρόω, t.3, c.385, β, b. Ἀναπλήρωμα, ib.c

Ἀναπληρωματικός, t.3, c.385, β, c. Ἀναπλήρωσις, ib.

Ἀναπλησίως, t.3, c.378, b. Ἀναπλόμαι, t.1, c.487, b

Ἀνάπλους, t.3, c.370, f. Ἀνάπλους, ib.

Ἀναπλόω, t.1, c.487, b

Ἀνάπλυσις, εως, ἡ, Ablutio, vel Elotio: à verbo Ἀναπλύω, significante Eluo, vel etiam Iterum lauo.

Ἀναπνέω, t.3, c.374, g

Ἀναπνεῖν, Ionicè & poeticè dicitur pro αὐαπνέω, Respiro. Epigr. l. 1, ἔσω μυκτῆρος αὐαπνέων, Intra nares aerem resorbens & spiritum attrahens.

Ἀναπνεύσις, t.3, c.411, h. Ἀναπνευστικός, t.3, c.412, a

Ἀνέπνευσις, t.3, c.409, f. & 412, a. Ἀναπνέω, t.3, c.411, e

Ἀναπνοή, t.3, c.412, b. Ἀνάπνοια, ib.c

Ἀναποβλητος, Qui amissus non est, vel amitti nequit.

Ἀναπόγραφος, ου, ὁ ἢ ἡ, Inscriptus, (eo sensu quo Varro dicit, Greges longè abiguntur ex Apulia in Samnium æstiuatum, atque ad publicanum profitentur, ne si inscriptum pecus pauerit, lege censoria committat mulctā. Et Lucill. Facit idem quod illi qui inscriptum è portu exportant clanculum, ne portorium dent) hoc est, Qui ad publicanū non professus est, A publicano nō census nec scriptus: qui Ciceroni est Incensus. Poll. l. 9, de publicanis & vectigalium redemptoribus, καὶ τὸ τελοῦμενον παρ' αὐτῶν, τελεῖν ἀπογραφήν· τὸ δὲ μὴ ἀπογραφέν, ἀναπόγραφον, Quod à publicano scriptum censumque non est.

Ἀναπόδεικτος, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui demonstratus nō est, Nullis probatus demonstrationibus. Item, Qui demonstrari nequit, Qui nullis probari demonstrationibus potest. Gal. τὸ δὲ ἀναπόδεικτον, ἀπίστων ἔτι δοκεῖ πᾶν ἀνθρώπις. Plut. Coriol. ἐπεῖτα τὸν τυραννίδ' ὃς ἀφέντες αἰτίαν, ἀναπόδεικτον ὄντα, ὁμείνων πάλιν ἐμμένοντα τῷ λόγῳ οὐ ὁ Μάρκιος προέτερον εἴπτω ἐν τῇ βουλῇ. Et Greg. dixit πίστεως ἀναποδείκτου φαντασίαν.

Ἀναποδείκτως, Sine demonstratione & probatione.

Ἀναποδίδωμι, Reddo, Rependo. v.l. Nisi potius scribendū ἀνταποδίδωμι.

Ἀναποδίζομαι, t.3, c.517, g

Ἀναπόδιζος, ε, ὁ, Notarius, Scriba. v.l. nescio vnde.

Ἀναποδίζω, t.3, c.517, g. Ἀναποδισμός, ibid.

Ἀναπόδοτος, ου, ὁ ἢ ἡ, Non redditus. v.l. nisi potius scribendum ἀνεκπαπόδοτος.

Ἀναπόδρασος, t.1, c.1052, d. Vide & Ἀνέκφυκτος infrà.

Ἀναποθεῖ, Lacones dicunt pro μνημονεύει, teste Hes. nisi potius scribendum ἀναπολεῖ. nam ἀναπυθεῖ esset potius Iterum desiderat.

Ἀναποιέω, t.3, c 435, a. Ἀνάποινος, t.3, c.447, c

Ἀναποκρίνομαι, Contra respondeo, v.l. Pro quo scribēdum potius ἀντιποκρίνομαι. Ἀναποκριτος, t.2 c. 433, c.

Ἀνάπολαυστος, Cui frui datum non est, Cui frui non licuit. Hesychio ἄγευστος. Qui non gustauit. Exponitur passiuè etiā Quo frui non licet, Infructuosus.

Ἀναπολέω t.3, c 466 a

Ἀναπολικοῶ εἴδωλον τῶς δακτύλοις, Suidæ κροτεῶ, ἀνακροτέλοῶ, digitis, nimirum pollice & medio, crepitū edēs. Sed scribendum potius diuisim ἀν ὀπολικοῶ, vt habetur apud eundem in voce Σαρδανάπαλος. sic. n. ibi, τὸ δὲ ἐφεξῆς τοῦ μνήματος ἄρθρον τὸ δ' κεφαλῆς ἔχον τοῖς χείρας τοῦ ποίησαι, ὡς αὐ ὀπολικοῶ τῶς δακτύλοις. vel potius ὀπτίν. In v.l. autē peius adhuc ἀναπολικοῶ: apud Athen. ἀν ὀπικροτεῶ, vt videbis in Ἐπικροτέω, t.2, c 457, f. pro quo malim ὀπικροτεῶ. idem. n. valent ὀπικροτεῖν & ὀπολικῶν.

Ἀναπόλυσις, t.3, c.466, c. Ἀναπολυπάς, ib.d

Ἀναπολογητος, t.2, c.617, f. Ἀναπόλυτος, t.2, c.753, a

Ἀναπόμικτος, ε, ὁ ἢ ἡ, Impermixtus, Impromiscuus. v.l. sed eius exemplū desidero: quin potius falsum esse iudico.

Ἀναπομπαζόμενον, Hes. exp. ὃν ἀναπλήσῃ ῥηθέμενον: pro quo suprà ἀνατεμπαζόμενον rectius.

Ἀναπομπή, t.3, c.201, h. Ἀναπέμπτιμος, t.3, c.202, a

Ἀνάπονιπος, t.2, c.1061, c

Ἀναποσκευής, ὁς, ἡ, Impedimentum. v.l. nescio vnde.

Ἀναποτάς, Qui desciscere nequit. vide in Ἀνέκφυκτος.

Ἀναποτνιασμός, οῦ, ὁ, Suspirium cum imploratione diuinī auxilii: vel simpliciter Diuini numinis imploratio. Gregor. De homine, τὸ δὲ ζῶῦ τὸν ἄθλιον, σύμπλωμα λύπης ποιούμεθα, στεναγμὸν αὐτὸ ἢ ἀναποτνιασμὸν ὀνομάζοντες.

Ἀναπότιστος, Qui deteri & detergi nequit, Indelebilis. vt Hes. quoque ἀναπότιστον exp. ἀνεξάλειπτον.

Ἀνάπραγμος, t.3, c.241, c. Ἀναπραξής, ib.

Ἀναπραξόμαι, & Ἀναπραξόω, t.1, c.534, b

Ἀναπρεγμα, per syncopen pro ἀναπτερόω, Penetro, Perforo, Perterebro. vnde apud Hippocr. ἀνάπρηστι, quod Gal. exp. ἀναπρῆσαι, ὀκτρῆσαι.

Ἀναπρήθω, t.3, c. 548, d

Ἀναπρόθυρος, ου, ὁ ἢ ἡ, Ad exitum versus, Vestibulum liménque domus aspiciens. Ita v. l. ex Hes. Sed fallō, & crasso errore. nec enim apud eum scriptum αὐαπρόθυρος, sed ἀνὰ πρόθυρον πεπραμμένον: quod exp. εἰς τὸ πρόθυρον βλέπον, Respiciens limen & aditum domus, Vestibulum versus conuersam faciem habens.

Ἀνάπτασις, t.3, c.582, e. Ἀναπτάω, t.1, c.1713, e

Ἀναπτέρωμαι, t.1, c.1719, b. Ἀναπτερόω, t.1, c.1718, h

Ἀναπτέρυξ, Alæ, v.l. ex Apocal. c.4: sed fallō. legitur enim ibi, ἓν καθ' ἑαυτὸ ἕκαστον ἀνὰ πτέρυγας ἓξ κυκλόθεν.

Ἀνάπτημι, t.1, c.1713, e

Ἀναπτηνοκέρας, Hesychio ὁ ἱκτῖνος, miluus. sed suspectū est.

Ἀναπτικός, οῦ, ὁ, Incendiarius. v.l. Significaret potius Incendi vim habens, seu Incendens.

Ἀναπτόομαι, t.3, c.589, c. Ἀναπτομαι, t.1, c.507, d. & 496, b

Ἀναπτλόμβος, t.1, c.1713, e

Ἄναπτος, ου, ὁ ἢ ἡ, Intractus. Hesychio ἄληπτος, ἀπάστος, Qui prehendi nequit, vel Non prehensus. Ἀναπτυκός autem, quod v.l. afferunt pro Explicabilis, fallum est & mendosum. Ἀναπτυξίς, t.3, c.594, f

Ἀναπτύσσομαι, ibid. c. Ἀναπτύσσω, ibid.

Ἀνάπτυστα, t.3, c.617, d. Ἀναπτυχή, t.3, c.594, g

Ἀνάπτυχος, ibid. Ἀναπτυω, t.3, c.602, c

Ἀνάπτω, t.1, c.507, c. & 496, b. Ἀνάπτωσις, t.3, c.313, b

Ἀναπωθάνομαι, t.3, c.617, b. Ἀναπυρόω, t.3, c.628, b

Ἀνάπυστος, t.3, c.617, b. Ἀναπωλέω, t.3, c.643, b

Ἀνάπωσις, εως, ἡ, (veluti ἀνάπυσις) dicitur Discetius & reciprocatio maris, quum videlicet aquas suas veluti refortbet. nam quum æstuans accedit, πλημμυρεῖς vocatur. Polyb. πρὸς δοκῶν τῆς ἀναπάσεως κ.μρῶν, expectans maris recessum. Frequentius ἄμπωσις dicitur.

Ἀναρεάδηλα, Hesychio τὰ μὴ ἠρεμρῦα, quæ rasa & polita nō sunt. ἄρδηλα enim (inquit) sunt τὰ ἄρθρωτα. Quæ ratio si vera est, scribendum foret potius ἀναρδηλα, innuente idipsum alphabetica etiam serie.

Ἀναραπαῖζω, eidem est ἀναλαφῆσαι, ἀναπηδῆσαι, Strepitum seu sonitum edere, Subsilire.

Ἀναρεχίζω, t.3, c.665, a

Ἀναρμηνικός, vide paulo infrà in Ἀναάρμηνικός.

Ἀναρακτος, Hesychio δημόσιος, Publicus.

Ἀναρεόμαι, t.1, c.510, f

Ἀναρδηλα, vide in Ἀναρεάδηλα paulo antè.

Ἀναργυρος, t.1, c.532, h

Ἀναρεῖν, Hesychio ἀμελγεῖσθαι, κωτσκεῖσθαι: qui itidem ἀμαρῦσαι affert pro κωδυσα. Ἀναρμα autem, eidem est κηρυμα. pro quo rectius infrà ἀναάρμα.

Ἀναρθρία, t.1, c.568, b. Ἀνάρθρος, t.1, c.567, h

Ἀναρθῶ, Excito, Rursus accendo. v.l. nescio vnde.

Ἀναρεθμόομαι, t.1, c.566, h. Ἀναρεθμέω, ibid.

Ἀναρεθμητος, ib.g. Ἀναρεθμον, ib.b. Ἀνάρεθμος, ibid.a

Ἀναρεπίζειν, Hesychio παρεκτείνειν, ὀκτείνειν: pro quo infrà duplici ρ scriptum ἀναρρίπτειν.

Ἀναρεστάω, vide infrà in Ἀνηρεστικός.

Ἀναρεστος, & Ἀναρέσιος, ου, ὁ ἢ ἡ, Impransus: hoc est Non pransus, Qui prandium non sumpsit. Aristoph. ἐξῶ τῆς ὠρᾶς πρότερον ἀναρεστος ὤν. Alexis, Πάντως ἀναρεστος οὐ δυνήσομαι διακαρτερῆσαι πλείστον ἡμέρων. Vtitur Antiphanes quoque apud Suidam: qui vsitatius præcedens ἀναρεστος esse ait quàm sequens ἀνάρεστος, cuius hoc vnicum ex Menandro affert exemplum, βουλόμενος ἀναρεστος ἢ πρὸς τὸ μέλλον ἀπαρασκεύους λαβεῖν τοὺς ὑπεναντίους, impransos, μήπω πρωϊνικόπους, inquit. Potest tamen hoc ἀναρεστος, & forsan rectius, exponi etiam Prandio carentes, Rebus ad prandium necessariis non instructos, Non habentes quod pranderent. Alioqui & Xenoph. dixit Hellen. 7, ὀκ ἐοικότων ὑῶν ἐπ' ὄντες ἀνάρεστοι καὶ αὐτοὶ καὶ ἵππι. Et Plutarch. De def. orac. μικρὸν εἰς τὸ σῶμα λαμβάνοντα δι' ἡμέρας ἀνάρεστον καὶ ἄδειπνον, impransum & incœnatum diem totum durare.

Ἀναρεῖτις, ου, ὁ, Hesychio ζῶον κοχλιῶδες, animal è cochleatum genere. vt Athen. quoque lib. 3, ἀναρεῖτιν εἶναι λέγει κοχλῶδες ὄστρεον, πρὸς χλίδονα τῆς πᾶσης ὡς τῶν αἱ λεπτάδες, afferens ex Heronda. Προσφῆ ὀκας τῆς χοιρείδων ἀναρεῖτις. Meminit huius ἀναρεῖτιν Ibycus quoq; & Epicharmus. Æschylus verò in Persis νήσους ἀναρεῖτιν φόρους dixit, teste eodem Athenæo, hoc est Alfrices seu nutrices anaritarum. Sunt qui κῦ τέρπον existiment ἀναρῖτιν dici quasi οὐνηλίτιν, quonium scopulis tantùm adhærescat, nec vt neritæ innatet: vt & ἀνηρίτης. Etymol. à Νηρεῖς deriuatum ait. Vocatur etiam Ἀναρίτης, vt Athen. ibidem annotat: quod Doricum est pro Ἀναρῆτης.

Ἀναειτοφόρος, vide in præcedente Ἀναειτις.

Ἀναειχάζειν, Hesychio ἀναβαίνειν ἐν πέτρᾳς, Scandere rupes: pro quo infrà duplici ρ scriptum ἀναρριχάζειν.

Ἀναρκτῆ, idem affert pro αὐτοπτέρωπον. sed suspectum est.

Ἀναρκτος, t.1, c.557, g. Ἀναρμόδιος, t.1, c.583, e

Ἀναρμόζω, t.1, c.582, c. Ἀναρμοσίω, t.1, c.581, h

Ἀναρμοσία, ibid. g. Ἀναρμοστος, ibid. f

Ἀναρμόστως, ibid. g. Ἀναρμόττω, t.1, c.581, c

Ἀναροδαιοθλῶμαι, Hesychio αἰαβλησθῶμαι.

Ἀναροιζοῖ, apud eundem legitur, expositum φρονεῖ. verùm quum ante αἰαειθμιον positum sit, existimo scribēdum αἰαειζεῖ, vt idem sit quod ἀναρίζει. Infrà αἰαρρύει eodē significatu. Ἀναρυθδέω, t.3, c.722, c

Ἄναρις, Tarentinis est ἄγγελος, nuntius, teste Hes.

Ἀναραπίζομαι, t.1, c.546, d & g

Ἀναρπάζω, ibid. d. Ἀναρπαστος, ibid. h

Ἀναραιρηκὼς στεφανηφόρος ἀρῶνας, ex Herodoto affertur pro Qui laurea fuit donatus in certaminibus, seu Qui palmam reportauit in certaminibus. sed scribendum potius αἰαραιρηκὼς vnico ρ, quod est particip. præt. perf. act. à them. αἰαιρέω, Atticam habens reduplicationem, vt ἐρράφηκα idem Herod. dicit pro ἤρηκα.

Ἀναρραπτω, t.3, c.669, b. Ἀναῤῥόω, t.3, c.685, g

Ἀναῤῥήγνυμι, t.1, c.525, c. Ἀναῤῥήγνυμι, ibid. b

Ἀναρρηγνύω, ibid. Ἀναρρηδεῖς, t.1, c.1154, e

Ἀναῤῥηματα, ατος, τὸ, καθὰ τὸ αἰαῤῥηθέντα κήρυγμα, teste Suida. hoc est, Edictum voce præconis enuntiatum: quod & αἰαῤῥήσις, vel Præconium. Apud Hes. Ἀνάρρημα pro eodem, vt suprà docui.

Ἀναῤῥηξις, t.1, c.525, e.

Ἀναρρησις, t.1, c.1154, c. & t.2, c.197, b. ob. A Suida exp. αἰαγορεύσεις, αφέρετε ἥδε λοιῷ, αἰαῤῥήσεων ἢ στεφάνων ἀξιοῖ, τοῖς δὲ, ἀλλωνεῖν τὸ θεοπέμπτοι πρωσεῖα, præconiis & renuntiationibus. Hesychio verò αἰάῤῥησις est non solùm αἰακηρυξίς, sed etiam προαιακηρυξίς, προῤῥήσις, προαγορεύσις. Vide & Ἀναῤῥῶ.

Ἀνάῤῥινον, t.3, c.698, h. Ἀναῤῥιπτέομαι, t.3, c.717, g

Ἀναῤῥιπτίζω, ibid. f. Paulo antè Ἀναειπτίζω, vnico ρ.

Ἀναῤῥίπτος, t.3, c.717, d. Ἀναῤῥιπτέω, t.3, c.712, f

Ἀναῤῥίπτω, ibid. Vide & Ἀναῤῥύπτω paulo infrà.

Ἀναρριχᾶδες, Suidæ ἐπὶ τοῦς αἰαβαίνειν, ἀμμὲ δὲ χρεὼν αἰπλαμβάνομενον καὶ πιεζόμενον, vt quū aliquis parietē, murum, aut rupem ascendens, manibus etiam firmat gradum, arrepta nimirū re aliqua cui inhærere queat: vt arborem etiam perreptat aliquis prehensis ramusculis aut cauo aliquo: quod Quintil. dicit Reptare per manus & genua. Aristoph. pro simplici Scandere vsurpatur, in Pace, Ἔπειτα λεπτὰ κλιμακία ποιούμενος, Πρὸς ἐμὲ τὸν αἰαῤῥιχᾶτ' αὖ εἰς τὸν οὐρανόν. Vbi schol. quoque annotat, αἰαῤῥιχᾶσθαι dici τοῦς τοίχους αἰαβαίνειν χαρσὶ καὶ ποσί: addens, deriuatum esse ex δράκων καθ' ὑπόβασιν quasi δραχιῶν. Suprà vnico ρ scriptum habuimus ex Hes. ¶ Suidas αἰαῤῥιχώδους exponit etiam δρασυτόδους, Atripiens, Prehendens.

Ἀναῤῥιψις, t.3, c.713, d. Ἀναῤῥοία, t.3, c.685, g

Ἀναῤῥοιζέω, t.3, c.722, c. Ἀναῤῥοιβδήσω, ibid. h

Ἀναῤῥοπία, ας, ἡ, Sursum vergere, Accluitas: cui opponitur καταῤῥοπία. Ambo apud Hippocr.

Ἀναῤῥοπος, t.3, c.677, c. Ἀναῤῥοῦς, t.3, c.685, g

Ἀναῤῥοφάω, t.3, c.723, c. Ἀναῤῥοφέω, ibid.

Ἀναῤῥύομαι, t.1, c.1266, f

Ἀναῤῥύπτειν, Hesychio διδάσκειν & αἰαδιδάσκειν: pro quo & per ι apud eundem scriptum αἰαῤῥίπτειν.

Ἀναῤῥύπτος, t.1, c.1260, c. & 1266, g. Vide & sequēs Ἀναῤῥῶ.

Ἀναῤῥύω, t.1, c.1260, c. & 1266, f. ¶ Ἀναρύει, Hes. exp. σπείρει: subiungens, Ἀναῤῥῆσαι, πλὴν πλουτῶ. pro quo itidem putarim scribendum αἰάῤῥησαι, & πλουτῶ pro πλουτεῖν: præsertim quum apud Etymolog. repetam, Ἀναῤῥῆσις, θυσία. Ἀναρύειν, θύειν. qui simul & nominis hanc subiungit rationem, ἐπειδὴ θύοντες κύκλῳ τοὺς πρόχηλις

ὅτι τὰ αὖω τρέποντες: additque, ἀνάῤῥησιν vocatam fuisse festum quoddam apud Athenienses. Suid. etiam ex Eupolide ἀνάῤῥυσι affert pro φράσει, θύει, necnon θυσίαν ὑπεπλεῖ: addens, πλὴν θυσίαν quoque dictam fuisse ἀνάῤῥησιν & ἐπανάῤῥησιν. sed ἀνάῤῥησιν dictam fuisse etiam πλὴν κωμῳδίας ἀπαντυρίων. fuisse enim tres Apaturiarum feriarum dies, δόρπειον, κουρεῶτιν, & hanc ἀνάῤῥησιν.

Ἀνῤῥῶγας, t.1, c.525, f

Ἀνῤῥωγὼς, v.l. afferunt pro Patens, Apertus, Hians, Hiulcus, seu Rimis fissus: sed scribendum potius ἀνῤῥωγός. alioqui enim augmento carerer.

Ἀναῤῥώγνυμι, t.3, c.733, g. Ἀναῤῥωννύω, ibid.

Ἀναῤσαι, t.1, c.565, c. Ἀναῤσις, ibid. b

Ἀναῤσις, ibid. c. Ἀναρπάομαι, t.1, c.570, d

Ἀναῤτις, vide in Ἀναείτης. Ἀναρτάω, t.1, c.570, d

Ἀναῤτης, ου, ὁ, vide in Ἀναείτης. Ἀναρτησις, t.1, c.571, d

Ἀναῤτος, ου, ὁ, Impar, οὐκ ἄρτιος.

Ἀναρτάω, t.1, c.575, e. Ἀναρυσκω, t.1, c.1261, f

Ἀναρύτω, ibidem. Apud Suid. duplici τ scriptum ἀναρύττω, afferetem ex Cratino, ὅτε σὺ τοῖς καλοῖς θριάμβοις ἀναρύτουσα ἐπηχθάνου: quod exp. αἰωνίζουσα.

Ἀναρχία, t.1, c.559, f. Ἄναρχος, t.1, c.552, a. & 559, f

Ἀνασιβρίσαι, Hesychio εἰς ὀργὴν ἐμπλῆξαι, non sine mendi suspicione.

Ἀνασπλθίω, Concutio, Quasso, Exagito.

Ἀνασπέρκα, t.3, c.743, f. Ἀνασπερχίω, t.3, c.754, f

Ἀνασπερχόμενοι τοῖς χιτωνίσκοις, v.l. ex Plur. De virt. mul. pro Ab inferiore parte tollentes tunicas, id est Nudantes pudenda. Sed mendosa est ea scriptura, & reponendum ἀνασυρόμενοι: ab ἀνασύρω, vnde & particip. ἀνασυρόμενος.

Ἀνασπόφαλοι, αί, t.3, c.756, c

Ἀνασείσμος, ου, ὁ, Succussio seu Succensus, Exagitatio, Quassatio. Ἀνασείω, t.3, c.756, c

Ἀνασπλγάνομαι, Petulanti iniuria afficior, Petulanter & lasciuè in me agitur. Aristoph. Vesp. Οὐδ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ὑμᾶς ἀπατόμενος, Οὐδ' αὖθις ἀνασπλγανόμενος Εὐελπίδης. vbi schol. exp. ὑβριζόμενος, καὶ κωμῳδούμενος: subiungens, κατ' αὐτὸ τὸ καθῆκε παῖς Θεσμοφοριαζούσας.

Ἀνασπικόω, t.3, c.763, h

Ἀνάσπλος, Hesychio στέφανος, Corona, Sertũ: vnde Ἀνασπαλάσθαι dicitur τὸ ἐστεμμένας ἔχειν τὰς τρίχας, habere coronãcrinibus impositam. Scriptum tamen apud eum Ἀνασπυλιάσθαι. Apud Suid. vnico λ scriptum Ἀνάσπλος, quod exp. ἀνεφαλαντίας, ἄκασμος τῆς κεφαλῆς, id est Recalualter, Recaluũ, ideóque turpe, habens caput. At pro ἀνάσπλος τείχωμα, quod apud Etym. habetur, esseque dicitur τὸ ὑπὸ μετώπου ὀδὸν τῆς κορυφῆς ἀνεστραμμένον, in lex. meo vet. & apud Hes. scriptum est Ἀνείσμον.

Ἀνάσμος, t.3, c.785, a. Ἀνασμόω, ibid. c

Ἀνασκαλύβω, t.3, c.805, d. Ἀνασκάπτω, t.3, c.808, e

Ἀνασκένισμα, Hesychio ἀγακίνημα.

Ἀνασκεπτέον, Considerandum.

Ἀνασκέπτομαι, t.3, c.825, d. Ἀνασκευάζομαι, t.3, c.839, c

Ἀνασκευάζω, ibid. Ἀνασκευαστικὸς, ibid. g

Ἀνασκευή, t.3, c.840, a. Ἀνασκήπτω, t.3, c.859, g

Ἀνασκησία, ας, ἡ, idem quod ἀγυμνασία, Non exerceri vel exercitatum esse. ideóque exponitur & Inertia & Impetitia. In præcedente signif. accipit Poll.

Ἀνάσκητος, Inexercitus seu Inexercitatus. Xen. Pæd. 8, οἷον σφίσιν ὁμοίους τοὺς ἀνασκήτους τοῖς ἠσκημένοις ἔσεσθαι. Sic Philo De vita M. l. 1, συμπαικεῖς δὲ οὐ τοῖς ἀμελετήτοις καὶ ἀνασκήτοις ἔγνω τῷ μαχῶν εὖπνοι, non sibi eum rudi tyrone & inexercitato certamen esse intellexit. Et Plut. De orac. Pyth. τὸν ὀνόμασι ἀθεώρητον καὶ ἀνάσκητον.

Ἀνασκήτως, Inexercitatorum more, Sine exercitio. vt ἀνασκήτως ἀγωνιζόμενοι: qui iidem sunt atque οἱ ἀνάσκητοι.

Ἀνασκιδνάμαι, t.3, c.813, d. Ἀνασκιδυκλίνεσθαι, t.3, c.1199, e

Ἀνασμήχω, t.3, c.874, t. & t.1, c.1629, h. obiter.

Ἀνασκολοπίζομαι, t.3, c.876, a. Ἀνασκολοπίζω, t.3, c.875, h

Ἀνασκολύψαι, Hesychio est γυμνῶσαι. Nudãs seu Renudãs. propriè de eo qui pudendi glandem nudat reracta pelle. quod & σκολύπειν dicitur, & ἀποσκολύπτειν.

Ἀνασκοπέω, t.3, c.829, c. Ἀνασοβίζομαι, t.3, c.893, f.

Ἀνασοβέω, ibid. e Ἀνασοβησις, ibid. g.

Ἀνασπάζω, t.3, c.924, e Ἀνασπασμὸς, t.3, c.918, a.

Ἀνάσπασις, ibid. Ἀνασπάω, t.3, c.917, e.

A Ἀνασπαστὴς, t.1, c.424, b. Vide & Ἀνάκτης, suprà.

Ἀνασσάπτος, t.1, c.1478, g

Ἀνασσάτδω, & Ἀνασσέμβομαι, Dorica sunt pro ἀνάσσειν.

Ἀνάσσυπτος, Erot. apud Hippocr. exp. ἀνόρμητος.

Ἀνάσσω, t.1, c.424, c

Ἀνάσσω, imper. à verbo ἀνίστημαι, Surge.

Ἀνασταδόν, t.1, c.1748, a. Ἀναστολικὸς, t.3, c.998, f

Ἀναστάσιμος, t.1, c.1747, d

Ἀνάστασις, Surrectio, &c. t.1, c.1746, h. Ἀνάστασις, Euersio, &c. c.1747, b Ἀνάστασις, Erectio, &c. ibid. c

B Ἀναστατὴρ, ibid. f. Ἀναστατέρεος, ibid. e

Ἀναστατικὸς, ibid.

Ἀναστατικῶς, Seditiosè. Polyb. ὁμιλοῦντες αὐτῷ αὐτοῖς ἀναστατικῶς πάνυ καὶ μάλα ἐθορυβώδως.

Ἀνάστατοι, t.1, c.1747, h. Ἀνάστατος, ibid. f

Ἀναστατόω, ibid. h. Ἀναστάτωσις, t.1, c.1748, a

Ἀναστειρόω, t.1, c.1805, b. Ἀναστεγνόω, t.3, c.976, d

Ἀνάστρος, v.l. interpr. Erectus, afferentia ex Polyb. ἀναστέρου τῆς νεὼς οὔσης. Videndum tamen ne ἀνάστερος ναῦς dicatur potius Quæ inuersa est, & cuius ἡ στέγη, id est carina, est ἄνω.

Ἀναστέλλομαι, t.3, c.998, c. Ἀναστέλλω, ibid. d

Ἀναστενάζω, t.3, c.1013, c.

Ἀναστεναχίζω, Ingemisco. vnde apud Hes. ἀναστεναχίζει, quod exp. ἀνιστήσει. Ἀναστένω, t.3, c.1012, g

Ἀναστέρνα, t.3, c.1023, f. Ἀναστηλόω, t.1, c.1806, e

Ἀνάστημα, t.1, c.1748, a. Ἀναστίζω, t.3, c.1035, b

Ἀναστιχόω, t.3, c.989, g. Ἀναστιχόομαι, ibid. h

Ἀναστιχόωσις, t.3, c.989, h

Ἀνάστομικὸς, perperam in v.l. pro ἀνασταμωτικός. Nec mi C nus mendosum est Ἀναστομάω, quod eadem afferũt pro Verba alienа interrumpo, Interfor.

Ἀνάστομος, t.3, c.1043, c. Ἀναστομόω, t.3, c.1049, h

Ἀναστομωσις, t.3, c.1050, c

Ἀναστομωτήριος, ου, ὁ, idem quod sequens ἀναστομωτικός. Hippoc. De nat. mul. ὑστερα ἀναστομωτήριον τὸ αὐτὸ ᾧ καθηρτικόν.

Ἀναστομωτικὸς, t.3, c.1050, d & f

Ἀναστραγαλος, Talo seu talis carens, Talum seu talos non habens. Ἀναστραποδεία, t.3, c.1065, d

Ἀναστραποδεύω, ibid. c. Ἀναστρέφομαι, t.3, c.1087, h

Ἀναστρέφω, t.3, c.1086, h. Ἄναστρος, t.1, c.594, d

Ἀναστροφέδιον, t.3, c.1088, e. Ἀναστροφία, t.3, c.1086, e

Ἀναστροφὴ, t.3, c.1088, b. Ἀναστροφαίω, t.3, c.1086, e

Ἀνασυφιζόμδιν, Hesychio ἀνερειδόμενον, Erigẽs se aut fulciẽs.

Ἀτασύφω, t.3, c.1116, g. ‖Suid. Ἀνασύρει exp. ἀναπαύσει: at Poll. ἀναπαύσει τὸ ἡδδίον, addẽs, eo in significatu veteres comicos hoc vocabulum vsurpasse. Affinem significationem habet ἀναφλᾶν.

Ἀνασωπήξας, Harpocration ex Hyperide affert pro ἄνωθεν σωπήσας: itidémque Suidas, apud quẽ & verbale Ἀνασωπήσις legitur, dicitúrque ab eo ἀνασωπήσις vocari ὅταν τὰ διαγεγραμμένα πρόσματα τῆς συμμορίας, δόξῃ τῷ δήμῳ χρήζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἐλόντες τοὺς τόπους παρέξωσι, quum decuriarum munera obeuntium censui aliquid vel addendum vel demendum esse decernit populus, eligitque qui hoc ipsum curent. Est igitur ἀνασωπήσις, Census recognitio, Census iterum habitus, Recensio: & Ἀνασωπίσασθαι, Recognoscere census, Denuo censere, Iterum constituere census.

Ἀνάσυρμα, t.3, c.1141, d. Ἀνασύρω, ibid. a

Ἀνασφαδάζω, t.3, c.1166, f. Ἀνασφάλλω, t.3, c.1175, e

Ἀνασφαγίζω, t.3, c.1187, c. Ἀνασφαλδύω, t.3, c.805, d

Ἀνασχέθω, t.1, c.1365, d. Ἀνάσχεσις, t.1, c.1335, g

Ἀναστείω, t.1, c.1336, a. Ἀναστικὸς, ibid.

Ἀναστὴς, t.1, c.1335, g. & 1336, a. Ἀναστέω, t.1, c.1336, g

Ἀναστίζω, t.3, c.1197, h. Ἀναστενδιλδύεσθαι, t.3, c.1199, e

Ἀναστὼν, particip. aor. 2 act. à verbo ἀνέστω, murmuratium ex ἀνάστεω. Ἀναστίλω, t.3, c.1222, f

Ἀνάστασις, t.3, c.1246, h. Ἀνάτασις, t.3, c.1286, d

Ἀνατάσσω, t.3, c.1261, d. Ἀνατατικὸς, t.3, c.1286, e

Ἀνατατικῶς, ibid. Ἀνατάπλω, t.3, c.1261, d

H Ἀνάτα, per syncopen pro Ἀνάστα, vt ἄνα, per apocopen pro ἀνάστα dicitur. hoc est Surgite. est enim imperat. verbi ἀνίστημι. Etymol.

Ἀτάτης, t.3, c.599, a. Ἀτείνομαι, t.3, c.1285, h

Ἀνατίνω, ibid. c. Ἀνατιτρίω, t.3, c.1359, b

Ἀνατιτρισμὸς, t.3, c.1349, c. Ἀνατίλλω, t.3, c.1366, c

Ἀνατίμνω, t.3, c.1397, f. Ἀνατίνω, t.3, c.1457, c

Ἀνατὴ, t.1, c.599, a.

Ἀνατῖσμαι, t.3, c.1480, c. & 1482, a

Ἀνατίθημι, t.3, c.1480, c. Ἀνατμάω, t.3, c.1565, g

Ἀνατμαγμὸς, t.3, c.1542, g. Ἀνατνεασμὸς, ib.

Ἀνατνάσσω, ib. Ἀνατπαίνω, t.3, c.1307, c

Ἀνατπάω, ib. Ἀνατπίδνω, t.3, c.1318, c

Ἀνατπτρόω, ib. Ἀνατπλάω, t.3, c.1130, d

Ἀνάτλημα, ατος, τὸ, Suidæ ὑπομονή, Toleratio seu Tolerãtia.

Ἀνάτλημι, t.3, c.1230, d

Ἄνατλος, Hesychio ἀκρατής: forsan pro Inualidus & qui labores tolerare nequit. ἀδρὸς τὸ οὐ τλῶν.

Ἀνατοιχάσω, t.3, c.1581, g. Ἀνατοιχέω, ib. f

Ἀνατοιμίζω, t.3, c.1536, g. Ἀνατοιμισμὸς, ib.

Ἀνατολὴ, t.3, c.1366, c. Ἀνατολικὸς, ib. g

Ἀνατολμάω, t.3, c.1585, g. Ἀνατομὴ, t.3, c.1397, h

Ἀνατμικὸς, t.3, c.1398, a. Ἀνάτονος, t.3, c.1286, f

Ἄνατος, t.1, c.599. a. Vide & Ἄνατης suprà.

Ἀνατρέπομαι, t.3, c.1620, h. Ἀνατρεπτικὸς, t.3, c.1621, a.

Ἀνατρέπω, t.3, c.1620, f. Ἀνατρέφω, t.3, c.1648, h

Ἀνατρέχω, t.3, c.1656, g. Ἀνάτρηνος, t.3, c.1318, f

Ἀνατρεβέω, t.3, c.1332, g. Ἀτάτρεπτος, ib.

Ἀνάτρεψις, ibid. Ἀνατροπιάζ, t.3, c.1621, b

Ἀνατροπὴ, ib. a. Ἀνατροφεύς, t.3, c.1649, b

Ἀνατροφὴ, ib. Ἀνατροχαλὸς, t.3, c.1656, b

Ἀνατυλίπω, t.3, c.1684, b. Ἀνατυπόω, t.3, c.1693, c

Ἀνατυπωσις, ib. d.

Ἀνατυρβάζω, Perturbo, Conturbo. Aristoph. Equit. ὦ βορβοροπέρδαξι, πῶς πόλιν ἅπασαν ἡμῶν εἰς ἀνατυρβάσεις. Vbi hoc ἀνατυρβάσεις Suidas cum schol. exponit ἀναστρέψας, D quoniam (inquit) τυρβάσαι propriè dicitur τὸ πολὺν ἐκφέρειν, rectè. vnde & per iocum poeta nomẽ βορβοροπέρδαξις finxit.

Ἀναυγὴς, Non augescens. v.l. tanquam ab ἀναυγέω, facto ex ἀναυγὴς, idem significante quod ἀγαυγὴς. sed horum exempla desidero.

Ἀναῴδυκτον, Hesychio ἀνεξήγητον, ἄλεκτον, Quod dicendo exprimi non potest, Ineffabile.

Ἀναῴδης, έος, ὁ ἡ, ἡ, idem Ineffabilis, aut Non fandus, Nefandus: item & actiuè Non loquens, Mutus. Hes. n. ἀναῴδεα affert pro ἄῤῥητα & ἄφωνα.

Ἀναῴδητος, t.1, c.611, f

Ἀναῴδία, ας, ἡ, Loqui non posse. Galen. Comm. 3 in Epidem. libri 3, τὸ ῥῆσθαι μαχθηρότερον ἢ τὸν (ὡς ἂν εἴποι τις) ἀναῴδας, hoc est τὸ μηδ' ὁμιλεῖν μηδὲ βούλεσθαι δύνασθαι, sive τὸ ἄφωνον, τὸ ἀναῴδου, ᾧ τὸ μὴ δυνάμενον ὀῤῥωδεῖν.

Ἀναῴδος, t.1, c.611, f

Ἀναῴδως, Mutè, Tacitè, ἀλόγως, ἀφώνως, vt Galen exponit, qui hæc verba Hippocr. Prorrhet. libro 2, εἰ δὲ πυρετοῖσι ὠδὶ· ὑποχόνδρου ὀδυνῶν ἀναῴδως ἰδρῶτα λύει· ἀμφὶς exponit, εἰ δὲ πυρετοῖς ὠδὶ ὑποχόνδρου ἐκ ὀδυνῶν ἀμυδρῶς ἀφωνίη, ἰδρῶτα λύει. F

Ἀναωρα, t.1, c.620, e. Ἀναωλεῖ, t.2, c.1010, e

Ἀναωρος, t.1, c.620, e. Ἀναωμάχων, t.2, c.1008, d

Ἀναῴκινος, Non succrescens: si non mentiuntur v.l.

Ἀναῴξας quoque, quod eadem afferunt pro Erumpẽs, Festinans, mendosum est. eo. n. significatu dicitur potius ἀναΐξας.

Ἀναῴξης, t.1, c.1376, e. Ἀναῴξιπος ib. d

Ἀναῴξων, ib. f. Ἀναῴξω, ib. h

Ἄναρος, t.1, c.611, b. Ἄναρος, t.1, c.619, c. ‖Est etiã G nomen proprium fluuii Thessaliæ apud Callim.

Ἀναυπάω, t.2, c.1009, h. Ἀναυπι, t.2, c.1008, c

Ἀναυτίω, t.1, c.607, d. Ἀναῦω, t.1, c.609, h

Ἀναῦω, t.1, c.611, c. Ἀναφαίνομαι, t.4, c.18, g

Ἀναφαίνω, t.4, c.18, f. & t.2, c.465, g. ob.

Ἀναφαίρετος, t.1, c.192, d

Ἀναφαλαντίας, ου, ὁ, Suidæ ὁ ἀνάσπλος, vti suprà etiam ἀνάσπλος per hoc ἀνεφαλαντίας exponit. hoc est, Caluus, seu Recaluus aut Recaluaster. Luc. Vide & t.3, c.1324, a. H

Ἀναφαλαντίασις, εως, ἡ, Caluties: & quidem propriè quæ in superciliis est, Superciliorum glabrities. Ita. n. Arist. Hist. anim. l. 3, c. 11, ἢ δ' οὖν κορυφῆς λείοτης, φαλακρότης καλεῖται· ἡ δ' κατὰ τὰς ὀφρύας, ἀναφαλαντίασις. vbi Gaza Salpiũ interpretatur, tantisper (inquit) dũ melius inueneris.

Ἀναφάλαντος, ου, ὁ ἡ, ἡ, idem cum ἀναφαλαντίας: quanquam hoc, non illud, vsurpari velit Suidas. Leuit. cap. 13. ἐὰν δὲ κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ μελάνη ἡ ἁφαλὴ αὐτοῦ, ἀναφάλαντος ὄστ, si à fronte cesiderint pili, recaluaster est, vt Hebraici etiam textus versio habet. Ibidem dixerat, ἐὰν δὲ πνι μελάνη ἡ ἁφαλὴ αὐτοῦ, φαλακρός ὄστ, si cui è capite pili defluant, caluus est. Vbi itidem nota fieri discrimen inter φαλακρὸν & ἀναφάλαντον, & ἀναφάλαντον aliquem dici ratione frontis vel superciliorum, φαλακρὸν autẽ ratione verticis cui pili defluunt.

Ἀναφαλάντωμα, ατος, τὸ, idem quod ἀναφαλαντίασις, Caluties frontis vel superciliorum, Glabrities in fronte vel superciliis. Leuit. 13. ἐὰν δὲ ᾖ ἐξῆνθε ἐν τῇ φαλακρώματι αὐτοῦ ἢ ἐν τῇ ἀναφαλαντώματι αὐτοῦ ἀφῆλθεν ἡ πυρρίζουσα, λέπρα ἐξανθίζουσα ὄστ. Nisi de ipso loco qui recaluescit intelligi malis, vt caluitium nonnulli de loco qui caluescit. B

Ἀναφανδὸν, t.4, c.19, d. Ἀναφανδὸν, ib. In vulg. l. pro his perperam scriptum Ἀναφωνὶ, & Ἀναφωνί.

Ἀναφαυπίζω, t.4, c.34, c

Ἀναφανίασις, εως, ἡ, Salitium, vulg. lex. perperam pro ἀναφαλαντίασις. C

Ἀναφέρομαι, t.4, c.91, f: pro Referri, ibidem h. pro Ad se redire, c.92, a.

Ἀναφύπτω, v.l. ex Theocr. pro Recedo.

Ἀναφέρω, Sustollo, t.4, c.90, d. Ἀταφέρω, Produco, ib. e. Ἀναφέρω, Refero, ib. f. Ἀναφέρω, Offero, ib. Ἀναφέρω, Perfero, ib. h. Ἀναφέρω, Attribuo, c.91, a. Ἀναφέρω, Refero ad aliquem, ibid. b. Ἀναφέρω, Traffero, ibid. c. Ἀναφέρω, Recreor, ib. d

Ἀναφθόγγος, t.4, c.131, c. Ἀναφύλλω, t.1, c.1379, b

Ἀνάφνειος, v.l. ἀμαχος: perperam pro ἀνάμφιεστον, vt apud Hesych. scriptum est, licet non suo loco. Alioqui ἀναμφίλεκτος dicitur per σ.

Ἀναφὴς, t.1, c.504, h. Ἀναφθέγγομαι, t.4, c.137, e

Ἀναφθείρομαι, t.4, c.141, a

Ἀναφθεὶς, Accensus: particip. aor. 1 pass. ab ἀνάπτομαι.

Ἀνάφθονος, t.4, c.149, c. Ἀναφλαμμὸς, t.4, c.161, g

Ἀναφλάω, ib. Ἀναφλεγμαίνω, t.4, c.167, a

Ἀναφλόγης, t.4, c.169, c. Ἀναφλύζω, t.4, c.174, a

Ἀναφλυστος, ου, ὁ, Masturbator, si nõ mentiũtur v.l. Alioqui .n. Ἀναφλύστος dicitur δήμοσης τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς: cuius φυλῆς δῆμος vocatur Ἀνάφλυστος, ab Anaphlysto heroe: ab eóque sunt aduerbia localia, Ἀναφλυστόθεν, Ἀναφλυστόνδε. Ἀναφλυστῆ, apud Steph. Meminit & Suid. E

Ἀναφωνέω, t.4, c.172, d. Ἀναφωβέζω, t.4, c.178, d

Ἀναφωπάω, t.4, c.185, e

Ἀναφορὰ, pro Sublatione, t.4, c.92, a. pro Relatione, ib. c. pro Criminis relatione, ib. d. pro Oblatione, ib. f. pro Prouẽtu, ib. f. pro Erectione seu Animi recollectione, ib. g. pro Cæli parte quæ triginta partibus ab horoscopo distat, t.4, c.109, d

Ἀναφορεξάντες, apud Hes. legitur, expositum ἀναπτύξαντες, ἀναπετάσαντες. pro quo repono ἀναφορεξάντες, affcientente etiam serie alphabetica: ab ἀναφορεσσω, habẽte significationem contrariam simplici φορέσσω, & synonymo verbi ἀνασῴω. hoc est Aperio & explico quod septo clausum erat.

Ἀναφορὰς, t.4, c.93, a

Ἀναφορδυτὴς ἀσκίδος, Lorum, Habena. v. lex. perperam pro ἀναφορδὰ τῆς ἀσκίδος.

Ἀναφορέω, t.4, c.93, b. Ἀναφορικὸς, t.4, c.92, h

Ἀνάφορον, t.2, c.288, h. & t.4, c.93, a

Ἀναφορτίζομαι, t.4, c.116, f

Ἀναφορύσσω, Subigo in modum farinæ: item Commisceo. eorum enim alterũ ex altero sequitur. Hippocr. Γυναικείων l. 2, νῦν πρόσθεν ἀλγήσιον ἔλαιον εἰείω μαλθακῷ ἀναφορύξαι. Et l. 1, βαλεῖν ὀθόνιον καὶ ἀναφορύξαι ὀξεῖ καὶ ἐλαίῳ, πιεῖν δὲ κυκεῶνα παχύν. Vbi nota vicinæ significationis verba, ἀναφορύσσειν & κυκεῶνα πιεῖν.

Ἀναφοξέπτε t.4, c.1, 4, c

Ἀνάφοξις, apud Theophr. Hist. pl. l. 7, c. 1, scriptum pro ἀδρόφαξις seu ἀσπάφαξις. quod est Atriplex: herbæ nomen hortensis. Ibidem aliquantò post ἀνδρόφαξις pro eodẽ, vt & apud Hippocr. Γυναικεῖα v. l. 2, bis legi, ἀσπάφαξις ἀρίστη καρπῶ.

Ἀναφεῖσσω, seu Ἀναφεῖπω, vide paulo antè in Ἀναφῶ εἴξαντες.
Ἀναφείσσω, t.4, c.224, e
Ἀναφροδισία, t.1, c.614, b. Ἀναφρόδιτος, t.1, c.613, f
Ἀναφρονέω, t.4, c.214, g
Ἄναφρος, Spumæ expers, Non spumeus seu spumosus. vt αἷμα ἄφρον ἀναχωρήματα apud Hippocratem in libro περὶ χυμῶν.
Ἀναφυζίς, t.4, c.131, d. Ἀναφυεῖν, t.4, c.255, c
Ἀναφύρω, t.4, c.254, c. Ἀναφυσάω, t.4, c.260, a
Ἀναφύσημα, ib. Ἀναφύσησις, ib. c
Ἀναφυσιόω, t.4, c.264, a. Ionicum verò est hoc αἰναφυσιόω pro αἰναφυσάω seu αἰναφυσῶ, vt ὁρόω pro ἑορόω seu ὁρῶ.
Ἀναφύω, t.4, c.285, d. Ἀναφωνέω, t.4, c.305, g
Ἀναφώνημα, t.4, c.306, a. Ἀναφώνησις, ib.
Ἀναχαίζομαι, t.4, c.319, c. Ἀναχαίζω, ib.
Ἀναχαίνω, t.4, c.333, c. Ἀναχαυτίζω, t.4, c.363, f
Ἀναχαλασμός, t.4, c.368, b. Ἀναχαλαστικός, ib.
Ἀναχαλάω, ib.
Ἀναχάνω, vulg.lex.falsò afferunt ex Aristoph. pro αἰαχάνω, decepta aoristo αἰαχάνας.
Ἀνάχαρσις, nomen piscis & viri apud Hesych.
Ἀναχάσκω, t.4, c.334, h. Ἀναχελώνη, t.4, c.465, a
Ἀναχύσημα, t.4, c.464, h
Ἀναχές, Magno hiatu diductum. Vide in Ἀβρωμεώνη, ρι.
Ἀναχέω, t.4, c.474, a. Ἀναχλαινόω, t.4, c.533, e
Ἀναχλαίνω, t.4, c.531, f. Ἀναχοαίνω, t.4, c.544, b
Ἀναχοή, t.4, c.474, b. Ἀναχορδύω, t.4, c.576, d
Ἀναχόω, t.4, c.485, a
Ἀναχρέμπω, Exscreo, seu Screatu egero. vnde compositũ συναναχρέμπομαι, Vnà cum screatu egero. Lucianus, συναναχρεμψάμενος πλὴν ψυχῆς μετὰ τῆς φλέγματος.
Ἀνάχρεμψις, εως, ἡ, Excreatio seu Screatio, aut cum screatu egestio. Hesychio est αἰάβηξις, extussitio, apud quem tamen perperam scriptum αἰάγχεψις, idque sua serie, hoc est ante ἀναχρῶν. Galenus Comment. 1 in Prorrhet. l. 1, συμβαίνει αἰάχρεμψιν γίνεσθαι συνεχῶς. Sed & Hippocr. ibidem dixerat αἰάχρεμψις συνεχή.
Ἀναχρίω, vide in Ἀλφιάω & suprà.
Ἀναχρώνυμι, t.4, c.634, g
Ἀναχρωνύω, idem quod αἰαχρώνυμι, vt ῥωνύω idẽ quod ῥώννυμι.
Ἀνάχρωσις, t.4, c.634, g
Ἀναχύρωτος πηλός, apud Pollucem libro 7 ex Aristoph. est ὁ μὴ ἀχυρωτὸς πηλός, Lutum aceribus seu paleis non subactum, Lutum non aceratum, Festo: Lutum non paleatum, Columellæ & Plinio.
Ἀναχυσις, t.4, c.497, b, Ἀναχύω, ib.
Ἀναχωματισμός, οῦ, ὁ, Suidas affert sine expositione. videtur autem esse χώματος eductio, Terræ fossitiæ egestio, Aggeris aut valli extructio.
Ἀναχωνεύω, t.4, c.480, c. Ἀναχώνυμι, t.4, c.485, a
Ἀναχωννύω, ib. Ἀναχωρέω, t.4, c.672, c
Ἀναχώρημα, ib. f. Ἀναχώρησις, ib.
Ἀναχωρητής, t.4, c.673, b.
Ἀναχωρίζω, transitiuam habet signif. pro αἰαχωρεῖν ποιῶ, Recedere facio, seu Suæ χώρα restituo. Xen. Pæd. 2, p. 28, ἐπεὶ δὲ ὁ λοχαγὸς αὐτοὺς αἰνεχώρισεν, redire in suũ quemque locum iubebat, nolens videlicet αὐτοὺς θεωρεῖν αἰ. Ibidem verbo καταχωρίζω vtitur pro colloco in suum locum & χώραν, dicens, ἐγὼ μὲν οὖν ἐνεῖκαν ἅπαντα παράλους, εἰς ἀρχὴν αὐτὰ καταχωρίσας, εἶπον μηδὲν ἄλλο ἀπόθεν κινεῖσθαι πρὶν αὖ ὁ θεὸς ἐν τῇ πόλει.
Ἀναχωρίτης, ου, ὁ, in v.l. perperam pro αἰαχωρητής.
Ἀναψαλλων, Hesychio ψηλαφῶν, βασάζων, Contrectans aut Tangens, Portans.
Ἀναψάω, t.4, c.685, f. Ἀναψηφίζω, t.4, c.728, a
Ἀναψήφισις, ib. Ἀναψήχω, t.4, c.689, c
Ἄναψις, εως, ἡ, Accensio: interdum & αἰαζωπύρησις, Ignis extincti suscitatio.
Ἀναψυκτικός, οῦ, ὁ, Refrigerandi vi præditus, Refrigerare potens: interdum & Refrigerans. velut apud Gal. αἰαψυκτικὴ δύναμις, Vis seu facultas refrigeratrix: vel Refrigeratoria, cum Plinio.
Ἀναψύξις, t.4, c.741, b. Ἀναψυχή, ib. c

A Ἀναψύχομαι, ib. b.
Ἀναψύχω, Refrigero, t.4, c.740, e. Ἀναψύχω, Refocillo, ib.
Ἄνδα, Cypriorum dialecto αὔτη, Hæc. Hesych.
Ἄνδανον, ου, τὸ, Placitum. Ita vulg. l. proculdubio cp apud Hes. legisset Ἀνδάνον, ἀρέσον, ἀναρέσον. sed non animaduerterunt id esse particip. & genit. facere αὐδάνοντος, nõ αὐδάνου: præterea & accentum depraauarunt.
Ἀνδάνω, t.1, c.1437, e
Ἀνδεικέλδες, Hesychio θεοσπαῖ, ὀκρεῖ θεοφόδεις. quæ & ἄνδηρα. Ἄνδερμα autem, eidẽ est ὁ ὅπῃ τῆς πρανοῦς πλωῖς θεοκχόμβος θεοφόκοπος.
Ἄνδημα, Æolica syncope pro αἰάδημα, Vinculum: vt αἴδεμα μίτρας in Epigr. quod tamen interpr. Vitta.
Ἀνδηρον, ου, τὸ, Hesychio ἄκρον, ἢ τὰ χείλη τῆς ποταμῶν. id est Summitas seu Cacumen: & Fluuiorum labra. Itidem verò scholiastes Theocriti, exponens hoc hemistichium Idyll. 5, de rosis & anemone, τῆς αὔδηρα παρ' αἱμασιᾶσι πεφύκει, scribit αὔδηρα ibi dici τὰ αὖθι, vel τὰ ἄκρα. flores vel cacumina: propriè verò αὔδηρα esse τὰ ἐπάνω τῆς ὀχθῆς τῆς ὀχεῶν, θεοῦ τὰ αὖω ὀχεῶν εἶ), hoc est τὰ χείλη siue τὰ αἰαχώματα (ita enim apud eum reponendum pro αἰαχωρήματα) τῆς ποταμῶν, labra seu aggeres fluuiorum: quemadmodum Erymologus quoque, αὔδηρα (inquit) τὰ χείλη τῶ ποταμοῦ, ἤγουν τὰ χώματα τὰ αἰέχοντα τὸν ποταμον. θεοῦ τὰ αὖω εἶ) τῆς ὀχεῶν, ἔστι τῆς ὀχέων. Eust. quoque ex vetereibus tradit αὔδηρα dici παρὰ τὸ ποταμοῦ ὄχθας, fluuii ripas: quas ab Homero vocari ὄχθας & κρημνοί. addique, iisdem antiquis grammaticis & lexicographis αὔδηρα esse dici etiã παρὰ τῶν τὰ φρῶν αἰαῖολαι, ἤγουν τὰ αἰαβαλλόμενον χῶμα, δ' οὐ ὀχθοῦσις αἴω ἢ θέφρος γίνεται, terram illam quæ fodiendo egesta est è fossa, & in eius margine seu labro relinquitur, facirque vt ipsa sit veluti ὀχθοῦσις. Itidemque Harpocration, quum ex Hyperidis in Cononem oratione attulisset hoc ipsum αὔδηρα, subiungit ita nominari τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. διὰ τὸ αἰεὶ ἔνικμα καὶ δίνεσθαι τῆ) : secundum alios, τὰ χώματα, διὰ τὸ αὖω καὶ καθυφῶσθαι τῶν ὀχεῶν τῆ). Quæ apud Suidã quoque legũtur: qui præterea addit, αὔδηρα esse μέρος τῆ βαθυπτοῦ, οἷον θεοσπαῖ ἢ ὀκρεῖς. afferens ex Didymo, ὅπερ τὸ αὐάμαλον τὸ χωρίον τῆ βαθυροῦ ἢ ὀχεῖ ἀφαιρῶν καθαρὸν ἢ. vt Theocr. rursũ schol. αὔδηρα vocari scribit ἢ ὕγρον τόπον, locum humectum & riguum. Eodémque modo accipi potest apud Nicand. in Ther. vbi ait, μαλα δ' αὖ καὶ αἱμάσσεσκε ἐπὶ Χραισμήεις, θεοσπαῖς τε καὶ αὔδηρον χλοαίζων: licet schol. in præcedente signif. accipiat, hemistichium illud sic exponens, ἐν ὅσοις κήποις καὶ πᾶς α' αἰαχώσεσι τῆ ποταμῶν αὐῶν. Theophrastus parietibus etiã αὔδηρα tribuit, intelligens forsan prominẽtias aliquas, sub finem lib. 7 Hist. plant. de semperuiuo loquens, φύεται δὲ ἔν τε τοῖς ἀλοπέδοις τοῖς ὅπῃ τῆ πίχων αὐδήροις, ἢ οὐχ ἥκιστα ὅπῃ τῆ κεφάλων, ὅταν ὀδηγῆται γῆς τῆς αἰμμώδους συρρόνη: si tamẽ illud, τῆς ὅπῃ τῆ πιχων, cõiungendũ est cũ αὐδήροις. nã depraauatus locus est. Dioscorides l. 4, c. 90, semperuiuum minus nasci ait ἐν τοίχοις καὶ πέτραις, καὶ βριγῶσι καὶ πάφροις ὑπεσκίοις, vt Plin. quoque l. 25, c. 13, in muris parietinisque & tegulis. Maius verò semperuiũ idem Dioscorides, cap. præcedẽte dixerat φύεσθαι ἐν τόποις ὀρεινοῖς καὶ ὀρεσκίοις, ἐνίοις δὲ φυτεύεν αὐτὸ ὅπῃ τῆ οἰκημάτων. ‖ Pollux l. 2, αὔδηρον à quibusdã vocari ait τὸ τῆς χαρᾶς εἶδος, hoc est τὸ μετὰ τὸ κοῖλον θεοῦ τῆ μετὰ καρπῆ ου: quod interpretantur terrulum manus. videtúrque esse translatum ab αὐήροις fluuiorum & fossarum.
Ἀνδίκτης, ου, ὁ, Suidæ, Etymologo & lexico meo vet. εἶδος παγίδος, θεοῦ τὸ δίκειν τὰ βάλλειν: Hesychio τὸ αἰαῤῥιπτόμενον τῆς μυάγρας ξύλον. Habet igitur Æolicam syncopen pro αἰαδίκτης, vt & sequens αὐδίκω pro αἰαδίκω, metri nimirum causa, velut in hoc apud Etymolog. & in lexico meo veteri hemistichio, — αὐδίκτιω τι μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι.
Ἀνδίκω, Æolica syncope pro αἰαδίκω, Sursum iacio. vt Hes. & lex. meum vetus αὔδικα exp. αἰαῤῥίψον, subiungentes, δίκειν γὰρ τὸ βάλλειν: vnde etiam deriuari aiunt δίσκος & δίκτυον.
Ἄνδιτον, ου, τὸ, pro Articulus, nescio vnde afferant v.l.
Ἀνδιχα, t.1, c.1022, d

Ἀνδικάδην, Hesychio ἐκ διαδοχῆς, Per successionem, Alternis, Mutatis vicibus: Æolica syncope pro αἰαδικάδδω, vt αἰμαδικάδδω.
Ἀνδικεῦς, eidem αἰάδοχος: itidem pro αἰαδοχεῦς seu αἰαδοκεῦς.
Ἀνδραγαθέω, t.1, c.435, b. Ἀνδραγάθημα, ibid. c
Ἀνδραγαθητής, ibid. d. Ἀνδραγαθία, c.1, c.434, h
Ἀνδραγαθίη, Ionicè pro αἰδραγαθία, apud Herodotum & alios.
Ἀνδραγαθίζομαι, t.1, c.435, b. Ἀνδράγελα, t.1, c.54, f. & 435, d
Ἀνδραλχος, t.1, c.435, e. Ἀνδραλχος, ibid.
Ἀνδρακαὶ, t.1, c.439, a. Vide & Ἀνδρακὰς infrà.
Ἀνδρανής, ός, ὁ καὶ ἡ, Viribus effœtus: vulg. l. perperam pro αἰδρανής.
Ἀνδραποδῶδες, t.1, c.441, d
Ἀνδραποδίζομαι, vel Ἀνδραποδίζω, ibid. g
Ἀνδραποδίσιος, t.1, c.442, f
Ἀνδραποδισμός, εως, ἡ, idem quod αἰδραποδισμός.
Ἀνδραποδιστής, t.1, c.442, b. Ἀνδραποδιστής, ibid. e
Ἀνδραποδοκάπηλος, t.1, c.441, c.
Ἀνδράποδον, ibid. b. Ἀνδραποδώδης, ibid. e
Ἀνδραποδωδία, ibid. g. Ἀνδραπωδωδῆς, ibid. f
Ἀνδράελον, ibid. b
Ἀνδραραφάειν, Hesychio est, κατ' αἶδρα ἐραφάειν.
Ἀνδρεκφερεῖς, t.1, c.435, e. Legitur apud Theophrastũ Hist. pl. l. 1, c. 23, sed perperam pro αἰτρεφαῖς seu αἰδραφαῖς: alibi verò αἰαφερεῖς apud eũ habetur pro eodẽ, vt suprà docui. Apud Erot. pag. 19 legitur etiam αἰδραπαῖ: in cuius veteri exẽplari ascriptum erat margini, ἴσως αἰδ' εφαῖ.
Ἀνδρεκχθής, t.1, c.435, f
Ἀνδράχλη, Scabellum muliebre, foramen habens & subiectos carbones: αἴθρακος etiam seu αἴθρανος dictum. Eustathius pagina 1570, πολλῶν δὲ καθεζομένων ἐν τῇ αἴθειν, θεοῦ δὲ ἔδοτο ἀπ' αὐτῆ καὶ ἡ θεοῦ τῆ Σουῖδ & Ἀθρακος, ἡ καὶ Ἀνδράχλη, ὡς ὀνεῖνος λέγα. δηλοῖ δὲ τὸ ἰδιωτικῶς γυναικεῖον πυῤῥουλιον. Apud Suidam tamen non αἴθρακος scriptum est, sed αἴθρανος, idque duobus in locis: αἰδράχλη (inquit) διὰ τὸ ἐνικῶς αὐτὰ τὸ αἴθρανος: subiungens hæc verba, γυναῖκιν ὀπτικαῖζεν αἰδράχλης. Denominata autem forsan est hæc αὐδ εφχλη θεοῦ τοῖς αὔθεσκαι. Ionicè commutatis aspirata & media ti cuti in βαθεσκας pro βάσκας.
Ἀνδεφχλος, t.1, c.435, g. Etymol.
Ἀνδεφχη, ibid. Ἀνδρεῖα, t.1, c.439 b. Vide & Ἄνδ εία.
Ἀνδρεία, ibidem. e
Ἀνδρειάπαι, Hesychio κατηῤῥοι καὶ ὅπῃ φόνῳ διώκοντες, Cædis accusatores: si tamen mendo caret.
Ἀνδρείκελον, t.1, c.435, g. Ἀνδρείκελος, ibidem.
Ἀνδρεῖον, subst. t.1, c.439, c. Ἀνδρεῖος, ibid. a
Ἀνδρειφόντης, t.1, c.434, g
Ἀνδρεῶν, ῶνος, ὁ, idem quod αἰδρεῶν seu αἰδρών. hoc est Locus seu conclaue domus in quo viri degunt, vt tradunt vulg. lex. Si igitur vox illa mendosa non est, habet Ionicam epenthesin τῶ ι, pro αἰδρεῶν, vt πνείων pro πνέων.
Ἀνδρεώς, t.1, c.439, e
Ἀνδρεφόρια, ας, ἡ, Virorum amatrix, vt Plaut. & Martial. loquuntur. Affert Poll. l. 3 ex Aristoph.
Ἀνδροβόμβος, Ionicè pro αἰδροῤῥόμβος, In virilem adolescens ætatem.
Ἀνδρεῶν, t.1, c.441, a
Ἀνδρηΐη, Ionica resolutione pro αἰδρεία, Virilitas. Apud Herodot.
Ἀνδρηΐος, itidem pro αἰδρεῖος, Virilis.
Ἀνδρηλατέω, t.1, c.436, a
Ἄνδρεκα, dicta apud Cretẽses ad imitationem Lacedæmoniorum fuere conuiuia quædam publica, qualia postmodum apud eosdem Lacedæmonios φιδίτια, apud Athenienses συσσίτια: appellatione ex eo indita quoniam soli viri eò conuenirent. Aristot. Polit. 2, cap. 8, de Lacedæmoniis & Cretensibus loquens, καὶ συσσίτια παρ' ἡμῖν μὲν τοῖς ἀνδρείοις καὶ τὸ γε ἀρχαῖον ἐκάλουν οἱ Λάκωνες οὐ φιδίτια, ἀλλ' αἰδρία, καθάπερ οἱ Κρῆτες· ἢ καὶ δῆλον ὅτι ἐκεῖθεν ἐλήλυθεν. Apud Plutarchum αἰδρεῖα scriptum cum diphthongo & properispomenos: Sympos. 7, probl. 9, τὰ θεοῦ Κρῆτες αἰδρεῖα καλοῦμεν, θεοῦ δὲ Σπαρτιᾶται φιδίτια. Apud Aristotelem rursum αἰδρεῖα cum diphthongo quidem, sed proparoxytonos. Vide & t.1, c.439, b.
Ἀνδρεία, t.1, c.439, f. Ἀνδριαντόπαις, t.1, c.442, h
Ἀνδριαντοπαίστης, ib. Ἀνδριαντοπλαστική, ibid.
Ἀνδρεικοποιός, ibid. g. Ἀνδρεικοποιία, ibid.
Ἀνδριαντοποιία, ibid. Ἀνδρεικοποιός, ibid.
Ἀνδρεικά, ibid. f. Ἀνδρείζομαι, t.1, c.440, a
Ἀνδρίζω, ib. c.
Ἀνδρίκελος, Purpuriffium, v.l. ex Hermol. Barb. cast. in Plin. sed perperam pro Ἀνδρείκελον.
Ἀνδρικὸς, t.1, c.439, g. Ἀνδρικῶς, ib. h
Ἀνδριαντίω, in vulg. lexicis perperã scriptum pro Ἀνδριαντέω.
Ἀνδρίον, t.1, c.441, b. Ἀνδρίσκος, ib.
Ἀνδριεμός, οῦ, ὁ, Polluci idem quod αἰδρία, Virilitas, Animositas. vel etiam αὐτὸ τὸ αὐδριζεῖν, & Viriliter agere.
Ἀνδρίτι, t.1, c.440, a. Ἀνδρίλιος, t.1, c.434, f
Ἀνδριόντης, ib. g. Ἀνδροβασμός, t.1, c.443, a
Ἀνδροβόρος, ib. Ἀνδροφόνεια, ib. b
Ἀνδρογόνος, ib. Ἀνδρογόνης, ib. d
Ἀνδροδείκτης, scholiastes Aristoph. exponit ἢ αὐδρῶν φόνον ποιοῦσα, Viros perimens. Nisi potius sit In qua viri perimuntur.
Ἀνδροδάμας, t.1, c.432, g. Ἀνδροδῆμος, ib.
Ἀνδρόδομος, ib.
Ἀνδρόδρομος, Suidæ ὁ πείκλινος: pro quo apud Hesychium ἀνδρόδομος, & quidem rectius.
Ἀνδρόθεν, t.1, c.438, g
Ἀνδροκάπηλος, Varino μεθοδολὰ ἀνδραπόδων. pro quo suprà rectius ἀνδραποδοκάπηλος.
Ἀνδροκαὶς, Hesychio μερίς, Pars. pro quo suprà ἀνδρακάς. nam quum ἀνδρακὰς adueribialiter primùm exposuisset κατ' ἄνδρας, subiungit, οἱ δὲ μερίδες, μοῖραι. vt & schol. Nicandri ἀνδρακάδα scribit à recentioribus vocari πλὴν μερίδα, veluti à Nicãdro quoque in Ther. v. 643, Τῶν, οἷα ἀπ' ἀνδρακάδα θεσπαμῶν ἱπήρια χεῖσμεῖν. id est ἰσόμοιρον μερίδα. ‖ Ἀνδροκαδὲς, Hesychio rursum πόα τις.
Ἀνδροκμὴς, t.1, c.432, h. & t.2, c.49, e
Ἀνδρόκμητος, t.1, c.432, h. & t.2, c.49, g
Ἀνδροκόβαλος, t.1, c.433, a. Ἀνδροκοβία, t.1, c.432, a
Ἀνδροκτονία, ib. b. Ἀνδροκτόνος, ib.
Ἀνδρολήμη, ib. c. Ἀνδρολημία, ib.
Ἀνδρολήψιον, t.1, c.433, c. Ἀνδρολογέω, ib. e
Ἀνδρολογία, ib. Ἀνδρολογίζω, ib.
Ἀνδρομαῖον, apud Hesych. legitur, expositum ἀνθρωπόνοος sed perperam procul dubio pro ἀνδρομέδου, vt alphabetica etiam series innuit.
Ἀνδρομανὴς, t.1, c.433, f. Ἀνδρομανία, ib.
Ἀνδρομάχη, ib. g. Ἀνδρομάχος, ib.
Ἀνδρόμδρον, Hesychio τὸ θῆλυ αὐδρῶν: nisi potius scribendum Ἀνδρόμεον.
Ἀνδρόμεος, t.1, c.439, a. Ἀνδρομήκης, t.1, c.433, h
Ἀνδροτίμης, perperam in vulg. lexicis scriptum pro ἀνδρωνίμης.
Ἀνδρόμαμ, t.1, c.440, d.
Ἀνδρόπαις, t.1, c.434, a. & t.3, c.13, a
Ἀνδροπλήθεια, t.1, c.434, b
Ἀνδροπωδισμός, in vulgatis lex. perperam scriptum pro ἀνδραποδισμός.
Ἀνδροποιός, t.1, c.434, b. Ἀνδροσωρεπής, ib.
Ἀνδρόσπορον, t.3, c.580, c
Ἀνδροπωδής, εος, ὁ καὶ ἡ, Obnoxius, Qui seruili animo est & vile mancipium. Ita vulg. lex. sed perperam pro Ἀνδραποδώδης.
Ἀνδροσάτης, t.1, c.434, c. Ἀνδροσάθων, ib.
Ἀνδρόσαμον, vel Ἀνδρόσαμος, ibid.
Ἀνδρόσμαις, ib. Ἀνδρόσμις, ib. d
Ἀνδροπής, t.1, c.438, h. Ἀνδροφαγέω, t.1, c.434, d
Ἀνδροφάγος, ib. Ἀνδροφονέω, ib. f
Ἀνδροφονία, ib. e. Ἀνδροφόνος, ib. d
Ἀνδρόφωνος, ib. f. Ἀνδρόω, t.1, c.440, d
Ἀνδρυεία, apud Theophrastum Hist. pl. l. 7, c. 7, in censu olerum edulium legitur: sed perperam forsan pro ἀνδρεχνη. Sunt qui putent esse anthriscum Plinii libro 21, cap. 15.

Ἀνδρωμόμαι, t.1, c.440, c. Ἀνδρῶδες, ib.f
Ἀνδρώδης, ib. Ἀνδρωδῶς, ib.
Ἀνδρών, ib.g. Ἀνδρῶν autem nomen proprium: ex quo possessiuum Ἀνδρώνιος. vt Ἀνδρώνιος κυκλίσκος apud Gal. Pastillus Andronius, nimirum ὁ τοῦ Ἀνδρωνος.
Ἀνδρωνίτης, t.1, c.441, a. Ἀνδρωνυμικός, t.1, c.436, a
Ἀνδρῶος, t.1, c.440, c
Ἀνδρότης, Virtus, Robur. vulg. lex. Sed perperam pro ἀνδρότης, seu ἀνδροτής.
Ἀνδύεται, Hesychius exponit ἀναβαίνει, item ὑπεκκλίνει, dicens esse metaphorã à iumentis quæ ἀφλωιάζει. Habet autem Æolicam syncopen pro ἀναδύεται. velut apud Hom. Iliad. ν, —οὐτέ τις ὄκνῳ Εἴκων ἀνδύεται πόλεμον κακόν.
Ἀνεβούλυτος, perperam in vulg. lexicis scriptum pro ἀνεπαβούλυτος.
Ἀνεβίω, aoristus 2 verbi ἀναβιόω: refertur autem ad ἀναβιώσκομαι.
Ἀνεγγυάω, t.1, c.884, h. Ἀνέγγυος, t.1, c.883, c
Ἀνεγείρω, t.1, c.1074, c. Ἀνέγερτος, ib.
Ἀνεγκαλύπτοις, Hesych. affert pro μὴ κεκαλυμμένοις, non intectis seu tectis.
Ἀνέγκλητος, t.2, c.21, f. Ἀνεγκλήτως, ib.g
Ἀνέγκυος, t.2, c.488, c. Ἀνεγκωμίαστος, t.2, c.537, a
Ἀνέγμα, Tarentini dicunt pro ἀήνημα, abiecto ναυ ι & altero verso in ε, teste Hes.
Ἀνέγρετον, Suidæ αὐτόσφορον. pro quo suprà ex Hes. habuimus ἀνάγρετον.
Ἀνέγρομαι, t.1, c.1074, f. Ἀνεγχώρητος, t.4, c.675, e
Ἀνεδάφιστος, t.1, c.1089, b
Ἀνέδεκτον, Impossibile. v.l. perperam pro ἀνένδεκτον.
Ἀνέδην, Hesychius exponit ὀκκεχυμένως, Effuse, afferens ex Æschylo φθόγγῳ ἀνέδην, addenque, dici κατ' ἔρισιν τοῦ ἔσω, quod est ἰδρύσει, ἀναστάσεις ῥυθμοῦ ἀκρόασις ἤτοι ὀκτὼ ἑδάφους ἀνεγκίμας. Itidémque Etymologus: qui præterea exponit ἀκλειτυμβίως, & deriuari ab ἀείνημι: vt Eustathius etiã exponit ἀνέπως καὶ ἐλευθέρως. Ab ἀείνημι certè deriuatur, quum ponitur pro Licenter, Impunè & nullo prohibẽte, ac quasi dicas Laxatis plenis habenis. velut in hoc apud Suidam Arriani loco, τοῖς φρέασι φύλακας ἐπίστευον ὡς μὴ ἀνέδην ὅπως πεῖθεν ὑδρεύεσθαι. Item in hoc ibidẽ, τὸ ἱερὸν σβεστικόν τε, οὐκ εἴων τοῖς βουλομένοις κ. θεομένοις τοῦ Πυθίου, ἀνέδην παρεῖναι. Et in hoc, οἷς ἀνέδην εβόκχευον ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα. Et rursum, ἀνέδην ξυμπορεῖν μετὰ ἀχρείστητος. Alioqui exponitur etiam Promiscuè, Nullo discrimine: item Largiter, Ad satietatem vsque, vt à Suida etiam non solùm ἀκωλύτως. & ὡς ἔτυχεν, sed etiam ἀφειδῶς, καπακόρως. Item & pro Palàm seu apertè, φανερῶς accipiunt in hoc loco Demosth. πομπείας τῆς ἀνέδην αὐτοῖς γεγενημένης.
Ἀνέεργω, t.1, c.1242, d. Ἀνέζω. f. ἔσω, vide infrà in Ἀνέω.
Ἀνεθέλητος, Inuoluntarius, Inuitus. Exponitur passiuè etiã, Improuisus, Inexpectatus: vepore quem nolumus, vel noluimus. apud Herodot. pro eo quod nobis triste & aduersum accidit. vt ἀνεθέλητος συμφορά.
Ἀνεῖ, Tanquam, v.l. Sed perperam pro ὡς περεῖ.
Ἀνείδεος, t.1, c.1105. g. Ἀνειδωλοποιέω, t.1, c.1106, h
Ἀνείκαστος, t.1, c.1122, b. Ἀνεικάστεσθαι autem Hesychius affert pro ἀνατπῶῦαι: si tamen ita scripsit.
Ἀνεικής, t.1, c.1656, f
Ἀνειλείθια, siue Ἀνειλείθυια, Lucina labores nondum experta: hoc est, Quæ nondum peperit. (parturientib' enim adesse credebatur ἡ εἰλεθυια, seu Lucina) Eustath. namque Euripidem ἀνειλείθυιαν dixisse scribit ἢ μὴ τῆν νόσησαν. itidémque Suidas πῶῦ ἄπονον: apud quem ἀνειλείθυιαν scriptum est. Sed vereor ne Hesychio potius assentiendum sit, diuisim ἀν' εἰλείθυια ex eiusdem Euripidis Ione afferenti pro αἰὼ ἄπονον. illa certè compositionis forma insolens videtur: dicendúmque foret potius ἀνειλείθυος.
Ἀνειλέω, & Ἀνειλόμαι, t.1, c.1126, b. Ἀνείλημα, ib.d.
Ἀείλημμαι, præterit. perfect. pass. verbi act. ἀναλαμβάνω.
Ἀνείλιπτος dici à Græcis, non ἀνάλιπτος, nec vllum aliud eiusmodi, annotat Suidas: sed quorsum, ipse viderit.
Ἀνειλίσσω, siue Ἀνειλίττω, t.1, c.1188, f
Ἀνείλλω, t.1, c.1127, c

Ἀνειλύσσω, Suidas affert pro ἀνέβαινον, ascendebas: à them. ἀνειλυσσόμαι. Itidémque Hesychius ἀνειλυσσᾶται pro ἀναρρίχᾶται: item ἀνειλεῖτο, pro ἀνέβαινε. propria autem hæc serpentum sunt qui sese sinuosis trahunt voluminibus in ascensu.
Ἀνείμαδος, apud Hesychium legitur, expositum ἄφθορος, ἀπλοῦς: sed suspectum.
Ἀνείμων τῶν δόξασιν, idem affert pro ἀνείλκων. Ex quo intelligimus, non solùm ἀνιμάω scribi, sed etiam cum diphthongo ἀνειμάω, vt non modò ἵλκω, sed etiam εἵλκω. Ita certè apud Hesychium quoque scribendum esse, alphabeticus ordo docet. Atque adeo scio apud Xenophontem in lib. De re equ. quædam exemplaria habere, τῇ ὁρίσευσι ἀνειμάτω τὸ σῶμα.
Ἀνειμβρός, Relaxatus, & c. t. 1, c. 1657, d, e. Ἀνειμβίος, Laxatus, & c. ibid. f. Ἀνειμβρός, Dissolute viuens, & c. t. 1, c. 1658, a.
Ἀνειμβρώς, ibidem, b
Ἀίειμι, Redeo, Ascendo, t. 1, c. 1137, g. Ἴειμι, Scateo, & c. c. 1138, b
Ἀνείμων, Nullis indutus vestimentis: quo significatu Palladius dixit, Inuestis puer. id est nudus. ὁ οὐκ ἔχων εἵματα, seu ἱμάτια. Homerus Iliados γ, ἢ ὅθεν πέμπαν αἰέμονος ἠὲ πτιχῆος. Aliquando accipitur pro κακοῖμων seu κακοείμων, Malè vestitus, Mala habens vestimenta, & propemodum nudus.
Ἀνειῶς, Hesych. affert pro οἰκτρᾶς, Miserabiliter.
Ἀνειπεῖν, t. 1, c. 1223, a. Ἀνείσπρα, t. 1, c. 1242, c
Ἀνείρετον, Hesychius affert pro ἀπαραίτητον, Inexorabilem. Idem αἰειρεσίαν οὐσίαν affert pro πολλοῦ, & quæ forsan dicendo exprimi nequeat. quo sensu ἀπειρεσίαν etiam dicunt.
Ἀνείρξις, t. 1, c. 1242, d. Ἀνείρομαι, vide in sequ. Ἀνείρω.
Ἄνειρος, Impertitus: idem cum ἄσιτος. Hes. verò ἀνείρων exp. non solùm ἀπείρων, sed etiam ἀμαρτωλῶν.
Ἀνεῖρρε, quod Hesychius exponit ἔλασιν, est præt. perf. verbi αὐέρπω.
Ἀνείρω, Annecto. Exponitur etiam simpliciter Necto: afferturque ex Aristoph. ἀνείρω στεφάνους pro Necto coronas. Vide & Ἀνέρσαι infrà. ‖ Ἀνέρω, Ionica & poetica τοῦ τ' ἐπιθέσθαι, dicitur etiam pro ἀνέρω, Interrogo. vnde imper. ἀνεῖρε apud Hesych. quod itidẽ exp. ἐρώτα, πύθου. Sed frequentior est passiuæ vocis vsus in hac significatione, vt Iliados γ, Τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾶς, quod me rogas & percontaris. Et Odyss. ο, γρᾶῦ με αἰείρεαι, de regione interrogas.
Ἀνειρώτεω, Ionicè pro ἀνειρώτων. Eust.
Ἀνεῖς, t. 1, c. 1656, f
Ἀνείσπρος, Immunis à tributis & εἰσφορᾶς.
Ἀνέκαθεν, idem quod ἄνωθεν, Desuper, E loco alto & superiore. Ex Plutarcho Numa affertur etiam ἡ ἀνέκαθεν φορὰ pro Motus supernè factus. ‖ Ἀνέκαθεν dicitur etiã pro κατὰ πῶῦ ἄνωθεν ἀκολουθίαν, & pro τὸ ἀρχαῖον. veluti, τὰ ἀνέκαθεν δοτὶ Μελάμπους γενεᾶς, Origine seu genus duces à Melampode. hoc est à Melãpode ortus. si prisciũ & summum generis autorẽ requiras. Sic Plut. rursum in Solone, Κοδρίδης ἀνέκαθεν. Et Athen. l. 1, τῶν Μιτυλήνῃσιν Λέσβος, τῶν ἀνέκαθεν Ἀθηναῖοι, qui Athenientis genere est: si progenitores ipsius spectes à quibus ortum trahit. Hes. ab ἑκαῖς deriuat, exponitque μακρόθεν, ὁπὸ πολλοῦ, item ἀπ' ἀρχῆς: Suid. autem ἄνωθεν.
Ἀνεκαῦ, idem Suidas exp. ἄνω, Sursum, In altum: afferens ex Eupol. Antolyco, ἀνεκαῦ τ' ἔπαιρε, ὦ τὸ σκέλος. & ex Cratini Heroibus, ὅπ γὰρ ἀνεκαῦ εἰς αὐτὸς βλέπων. Sic Aristophanes initio Vesp. Ἀνερπύσαντα τοῖς ἀνῷ γ' ἀεὶ ἐν ἀστρῶν ἀστίγαλον ἀνεκαῦ εἰς τὸ ὑψανές, iubet mentem ferre in cælum vsque. vt scholiastes quoque exponit, ἄνω, εἰς ὕψος, πάνυ ἑκαῦ: particula illa παῦ indicans deriuatum esse aduerbium hoc ex ἑκαῦ & ἄ epitatico.
Ἀνεκβάστος, t. 1, c. 645, b. Ἀνεκβίαστος, t. 1, c. 734, f
Ἀνεκβιάστως, ibid. g. Ἀνεκδιήγητος, t. 1, c. 973, c
Ἀνεκδιηγητός, ὁ, ἡ, ἐν, Inenarrabilis, Qui enarrari non potest. Hesychio ἀνεκλάλητος & ἄῤῥητος. Vnde aduerb. Ἀνεκδιηγήτως, Inenarrabiliter, vt Lucius loquitur.
Ἀνεκδίκητος, t. 1, c. 10 8, g. Ἀνέκδοτος, t. 1, c 995, e
Ἀνεκδρόμως, Excursum & effugium non habens. Ex Epigr.

ἀνέκδρομος θώμιγξ affertur pro Imperuius laqueus.
Ἀνεκθέμαντος, t. 1, c. 1547, h.
Ἀνέκθυτον μίασμα, Inexpiabile scelus. B.
Ἀνεκλάλητος, t. 2, c. 550, c
Ἀνέκλειπτος, ον, ὁ καὶ ἡ, Indeficiens, Indefinens: ideóque Perpetuus.
Ἀνεκλειπτός, ός, ὁ καὶ ἡ, idem.
Ἀνεκλόγιστος, A quo rationes non petuntur. vt in Pandect. Græc. ἀνεκλόγιστος tutor dicitur à quo tutelæ rationes non reposcuntur.
Ἀνέκπευστα, τά, t. 3, c. 617, c. Ἀνέκπλικτος, t. 3, c. 394, d.
Ἀνεκπλήκτως, ibidem. Ἀνέκπλυτος, t. 3, c. 404, d
Ἀνεκπόιητος, Qui non potest ὀκποιεῖσθαι, id est Educi, Extrahi, vel Expelli. Hipp. Aphor. ἀδυνάτου αἷμα ἐκποίητον ποιέει.
Ἀνεκπός, t. 1, c. 1334, h Ἀνεκπῶς, t. 1, c. 1335, b.
Ἀνέκφυκτος, Qui effugi nõ potest: itẽque qui nõ effugere. vt apud Plut. πρὸς δεισιδαιμονίας, de mancipiis, πόσῳ δὲ δεινότερον οἴεσθε πάσχειν αὐτοὺς ἀνεκφύκτους, ἀνάπο δράστους, ἀνάπο τάκτους.
Ἀνεκφοίτητος, t. 4, c. 185, h
Ἀνέκφορος, vide in synonymo Ἀνέξοιστος.
Ἀνεκφεύστος, t. 4, c. 69, h. Ἀνεκφώνητος, t. 4, c. 307, b
Ἀνέλαμπς, t. 1, c. 1167, f. Ἀνέλεγκτος, t. 1, c. 1175, e
Ἀνεν εἴκτως, ibidem, d. Ἀνελεημόνως, t. 1, c. 1177, f.
Ἀνελεύμων, ibid. Ἀνελευθερία, t. 1, c. 1178, a
Ἀνελευθεριότης, ητος, ἡ, idem quod ἀνελευθερία, Illiberalitas, Illiberalis & sordida parsimonia: apud Arist. Magn. mor. l. 1.
Ἀνελεύθερος, t. 1, c. 1178, a. Ἀνελευθέρως, ibidem.
Ἀνελευθῶ, idem quod ἀνέρχομαι, quod & tempora sua inde mutuatur: nimirum fut. ἀνελεύσομαι, & præt. med. ἀνεληλυθα. Ab eodem est verbale ἀνήλυσις.
Ἀνέλιπτον καὶ ἀνέκλιπτον, τὸ ὑγιῶς καὶ ὀρθῶς ἔχον. Ita apud Hesychium: sed perperam, opinor, pro ἀνεπίλιπτον & ἀνέγκλιτον.
Ἀνελθέμεν, Doricè pro ἀνελθεῖν, ascendisse: ab ἀνελεύθω.
Ἀνελινυω, siue Ἀνελινύω, Tẽpus tero, Otior. Apoll. Rhod. Argon. libro 1, Ἀμβολίη δ' εἰς ἦμαρ ἀεὶ ἐξ ἤματος ἦεν Ναυπλίης, ὁκφὶν δ' ἀνελίνυον ὠκὺ μόνοντες. Vbi scholiastes exponit ἡσυχάζω, Suidas αὐτεπαγορτο, διέτριβον, ἀπεκρόφυτο. Cõpos. ex ἐλινύω siue ἐλινύω.
Ἀνέλιξις, t. 1, c. 1185, f
Ἀνέλιπος, vide in Ἀνελλίπους paulo post.
Ἀνελίσσομαι, t. 1, c. 1185, c. Ἀνελίττω, ibidem.
Ἀνέλκομαι, t. 1, c. 1193, f. Ἀνελκύσμαι, t. 1, c. 1196, d
Ἀνελκύω, ibidem, & 1193, f. Ἀνέλκω, t. 1, c. 1193, f
Ἀνέλκωτος, t. 1, c. 1197, a
Ἀνελλήνιστος, Hellenismum non resipiens, Alienus à Græca consuetudine. vt ἀνελλήνιστος συνταξις apud Aretham, de barbara & incongruente constructione.
Ἀνελλιπής, t. 2, c. 670, c. At Ἀνελλιπής, pro Situm redolẽs, nescio vnde irrepserit in v.l.
Ἀνελλίπους, Hesychio ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλόδους, ἤτοι χωλός. Qui pedibus non saltat, hoc est claudus. Rectius apud Schol. Theocr. scriptum ἀέλιπος, rectius etiam expositum ὁ μὴ ἑλίσσων τὸν πόδα, non torquens seu trahens pedem. id est Non incedens. quoniam ὁ τῇ πορείᾳ ἑλίσσοντας οἱ πόδες. Dicitur autem ἀέλιπος vt ἀέλλοπος: ἀνέλιπους, vt ἀελλόπους.
Ἀνελπίζω, Despero: si non mentiuntur v.l.
Ἀνελπιστα, t. 1. c. 1198, g. Ἀνέλπιστον, subst. ibid. f
Ἀνέλπιστος, ibid. d. Ἀνέλπιστος, actiuè, & c. ibid. e
Ἀνελυπτος, ibid. g
Ἀνελυτρος, ον, ὁ καὶ ἡ, Inuolucro nullo tectus, Non habens ἔλυτρον. vt ἀνέλυτρα insecta apud Aristot. quod interpretantur Pennas nulla crusta tectas habentia.
Ἀνέμβατος, Cui inambulari insistive nequit: aliis Inaccessus, Atimus.
Ἀνεμέσητος, Carens inuidia, Nulla laborans inuidia. Hesychio ἀμεμψίμορος. Æschin. in Ctesiph. ἀνεμέσητον ἴσως ἄυτοῦ τοιοῦτόν τι συμφέρον τε, Citra inuidiam poterat, vel etiã Citra reprehentionem poterat. ἀνεπίληπτον ἴσως ἄυτοῦ. vt apud Lucian. quoque, ἔφης γὰρ αὐ ἔγω ἀνεμέσητον εἶναι, Vitio dandum non esse, Non esse ob id succensendũ. νεμεσᾶν enim dicitur ob quem indignari & succensere debemus. Sic Plato De leg. ἡμῖν πανταχῶ ἀνεμέσητον τὸ μὴ νομοθετεῖν αὐτοῖς τὰ μέγιστα, Citra reprehensionem possumus, Indignari nemo meritò nobis potest si, Nemo nos reprehendat, si, &c.
Ἀνεμεσήτως, Citra reprehensionem, Ita vt nemo tibi succenseat & indignetur. Exponitur etiã Citra invidiam.
Ἀνεμέω, t. 1, c. 1200, b
Ἀνέμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non distributus seu dispertitus. vel etiam Qui distribui & dispertiri nequit. Hesychius enim ἀνέμητα exponit ἀμέριστα. Sic Budæus ex Æschine affert ἀνέμητος οὐσία pro Patrimonium indiuisum.
Ἀνεμίαιος, t. 1, c. 427, d
Ἀνεμίδιον, diminutiua voce ὁ ἄνεμος dicitur, quasi Ventulus, affertúrque hoc eius ex Platonis Theæteto exemplũ, γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει. Sunt enim quidam venti γόνιμοι, vt boreæ illi qui equas impleſſe feruntur à poetis.
Ἀνεμίδιος, t. 1, c. 427, d. Ἀνεμίζομαι, & Ἀνεμίζω, ibid. e
Ἀνέμιος, ibid. d. Ἀνεμοδάρτης, t. 1, c. 426, e
Ἀνεμόδρομος, ibid. Ἀνεμόεις, t. 1, c. 427, a
Ἀνεμοκοίτης, t. 1, c. 426, a. Ἀνεμόομαι, t. 1, c. 427, a
Ἄνεμος, t. 1, c. 425, f. Ἀνεμοσκεπής, t. 1, c. 426, c
Ἀνεμοστροφής, ibidem. Ἀνεμοστρεφής, ibid.
Ἀνεμοφθορία, ibid. f. Ἀνεμόφθορος, ibid. e
Ἀνεμοφόρητος, ibidem, f. Ἀνεμώω, t. 1, c. 427, a
Ἀνεμοπλήκτως, t. 3, c. 394, h
Ἀνέμπλοος ναῦς, ex Nonno pro Nauis non nauigans, hoc est stans seu quiescẽs, qui non innauigatur, nimirum actu, vt philosophi loquuntur.
Ἀνεμπόδιστος, t. 3, c. 518, c. Ἀνεμπόδιστος, ibidem.
Ἀνεμπόωτος, oppositum τοῦ δυσμπόωτος. hoc est Qui incidere non potest. vt apud Diog. Laert. in Zenone, φασὶ δὲ ἀπαθῆ εἶναι τὸν σοφόν, διὰ τὸ ἀνέμπαιστον εἶναι, quoniam in ipsa πάθη incidere nequeat, Quonjam in eum non cadant πὰ πάθη. In v.l. exponitur Qui non labitur, Irreprehensus & inculpatus, Talis vt nemo de eo conqueri possit.
Ἀνέμφατος, t. 4, c. 26, e. g. Ἀνέμφατος, ibidem, e. f
Ἀνεμφάτως, ibid. e. g. Ἀνεμῴδης, t. 1, c. 427, a
Ἀνεμώλης, t. 1, c. 426, f. Ἀνεμωλία, t. 1, c. 429, a
Ἀνεμωλία, ας, ἡ, herbæ nomen apud Theophr. Hist. plant. libro 7, c. 10, quæ eadem esse creditur cum τῇ ἀνεμώνῃ.
Ἀνεμώνη, t. 1, c. 428, g Ἀνεμωρεῖν, t. 1, c. 429, a.
Ἀνεμώρεια, t. 1, c. 429, a. Ἀνεμωρεικός, ibid.
Ἀνεμώνος, t. 1, c. 428, g. Ἀνενδεής, t. 1, c. 918, e
Ἀνένδεκτος, Qui non ἐνδέχεται, Non contingens seu accidens. vel Nunquam contingens: ideóque Impossibilis, ἀδυνάτος. vt ἀνεγχώρητος. Gregor. Hesychius ἀνένδεκτον exponit ἀπροσδέκτον.
Ἀνενδεῶς, Citra indigentiam. hoc est Affatim, Largiter.
Ἀνενδιάστος, t. 1, c. 1066, f. Ἀνενδιάστως, ibidem.
Ἀνένδοτος, t. 1, c. 997, a. Ἀνενδότως, ibidem.
Ἀνενέγκω, inusitatum thema est, ex quo ἀναφέρω. sua mutuatur tempora: significans Refero, Reuecho, Reduco. Passiua & media voce vsurpatur interdum pro Redeo ad me, & veluti Mihi reducor seu reddor: vt qui ex animi deliquio in vitam redeunt. vnde & apud Hesychium ἀνενεχθεὶς, ἀναζῶσας. Et apud Herodotum lib. 1, de Croeso iam cremando, ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀφασιν ἔχοντα ὑπὸ πολλῆς λειποψυχίης: quod Budæus interpretatur. Resipiscentem & respirantem ex animi deliquio. Verùm & actiua vox eam habet significationem. Plutar. Symp. sept. sap. ὡς δὲ τὸν Θαλῆν εἶδε, μικρὸν ἀνενεγκὼν καὶ πεσών, ad se paulum reuersus. Sic apud Suid. ὁ δ' ἐλεπιψύχησεν· ἀνενεγκόντα δ' αὐτὸν δράμωμοι οἱ σύλακες, πρὸς τὸν βασιλέα φέρουσιν ὑπὸ τῆς νόσου πεφευγότα. Et vt Herod. dicit ὑπὸ λειποψυχίης ἀνενείκαντα, ita etiam ὑπὸ ἀφροσύνης ἀνενεγκεῖν dicitur. Ex delirio ad se reuerti, & resipiscere: nec nõ ὑπὸ νόσου ἀνενεγκεῖν, ex morbo ad se reuerti & conualescere. ‖ Alioquì pro Refero accipitur in alia etiam significatione, quanimirum pro Renuntio seu Defero accipitur. Herodianus libro 2, πρὸς τὴν σύγκλητον τὰ αὐτὰ ἀνενεγκάντων, iisdem ad senatum relatis. Et rursum, τῷ γραμματεῖ αὐτὰ ἀνήνεγκε πρὸς Μαρκίαν, ad Martiam retulit. ‖ Significat etiam Sursum fero, duco, vel veho. vnde ἀνενείκασθαι, quod exponitur Ascendere, veluti quum dicitur, εἰς τὸ Κωρύκιον ἀνενέγκαντο. Itidẽ verò ἀνενείκασθαι dicitur qui ex imo pectore suspiria vel spiritum trahit. vt ex Hesychio discimus, ἀνενείκασθαι exponente ἐπεναζῆν ὑπὸ βάθους. & ex

Pausania, dicente, ἔπειτα μόλις πάλιν ἀπῳκίσθη, pro Respirauit.

Ἀνενείκω, itidem inusitatum thema, vt præcedens ἀνενέγκω, eiusdémque cum eo significationis. Frequens est apud Herod. vt l. 1, de Cœsio, ἀνενείκας ἱδρῶτα λεπτοψήφης, Ad se reuersum ex animi deliquio. Et rursum ἀνενεχθέντες ἐς τὰς πόλιας, in vrbes reuersi seu regressi. Ac vt dicitur ἀνενεγκεῖν τι πρὸς τινα, sic etiam ἐς τὸ βασιλέα ἀνενείχθη, Ad regem relatum est. Vbi etiam non carere augmento. Præterea sicut ἀνενεγκεῖν est Sursum ferre seu vehere, Subuehere, ita ἀνενείκαντες αἴρω, affertur pro Tollentes. Quomodo & Apollon. Rhod. ἀνενείκατο φωνὴν, vocem sustulit.

Ἀνενεκτέον, Referendum: apud Greg. Naz.

Ἀνενεργής, ές, ὁ καὶ ἡ, Effectu carens, Inefficax, Iners. v. l.

Ἀνενέργητος, t. 1, c. 1232, a

Ἀνεπίκατο φωνὴν, v. l. ex Apollonio pro Vocem sustulit. Sed perperam. scribendum enim ἀνενείκατο.

Ἀνενηνόθει, Hes. exp. ἀνέδη & ἀπῆλθ. De cuius themate vide quæ inter Ἀνομαλα dixi in Ἐπεν ἠνόθε. & infrà in Ἀνήνοθε.

Ἀνενθουσιάστος, Non afflatus diuino numine, Non fanaticus, Non insanus seu vesanus. vt ἀνενθουσιάστος ἔρως, apud Plutarchum in Erot.

Ἀνεννέητος, t. 2, c. 1077, d.

Ἀνενόχλητος, t. 2, c. 1576, h. At Ἀνενοχλησία, à Bud. exponitur ἀσφαλισμοῦ: quum potius sit τὸ οὐκ ὀχλεῖσθαι.

Ἀνέντυκτος, Cui non est ἐντυχεῖν, Hominum congressus fugiens, Inaffabilis.

Ἀνεξάλειπτος, t. 1, c. 318, a

Ἀνεξαπάτητος, Qui nō decipitur seu decipi potest. Aristot. Polit. lib. 8.

Ἀνεξέλεγκτος, t. 1, c. 1175, h.

Ἀνεξέλυστος, vide in synonymo Ἀνεξίκτητος paulo post.

Ἀνεξεπίμονον, t. 2, c. 880, a. Ἀνεξερεύνητος, t. 1, c. 1252, d

Ἀνεξέτασος, Non examinatus, Non exploratus, Diligenti examine non cognitus seu perquisitus. vt in illo gnomico præcepto, ἀνεξέτασον μὴ κόλαζε μηδένα. Sic Æschines, ἀνέξυστον δὲ καὶ ἀξίωτον καὶ ἀνεξέτασον οὐδέν ὅτι τῆς ἐν τῇ πόλει. Et Demosthenes Philipp. 1, πότε καὶ τοῦ τὸ, καὶ τὸ λεγόμενα, τί δεῖ ποιεῖν, οὐδὲν ἀνεξέτασον οὐδὲ ἀόριστον ἐν τούτοις ἡμέλητας. At Plato in Apolog. ὁ δὲ ἀνεξέτασος βίος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ, Vita in quam non inquiritur. dicit enim paulo antè Socrates, ἐμοῦ ἠκούετε δίκαια ἀριθμοῦντος, καὶ ἐμαυτὸν καὶ ἄλλους ἐξετάζοντος.

Ἀνεξέτασος, Sine examine, Inexploratò, vt Liu. loquitur: Budæo Sine delectu, Sine discrimine.

Ἀνεξεύρετος, t. 1, c. 1309, b

Ἀνεξήγητος, Non expositus, seu Non enarratus aut explicatus. Galen. ἀνεξήγητον εἴασαν τοῦ ῥῆσιν: de iis loquens qui commentarios in Hippocr. ante se scripserant.

Ἀνεξία, t. 1, c. 1334, c. Ἀνεξικακέω, ibid. g

Ἀνεξικακία, ibid. Ἀνεξίκακος, ibid. f

Ἀνεξίκακος, ibid. g

Ἀνεξίκμαστος, t. 1, c. 1681, e

Ἀνεξικόμεν, Hes. ex Cratino pro ἧς οὐκ ἀπόδοιτο ὅλη κόμη.

Ἀνεξίλαστος, Implacabilis, Qui placari nequit. vt schol. Apollonii τὸν ἐξίλαστον χόλον τοῦ Διός, dicit pro eo quod ipse αἰμειλίκτιον Διὸς θυμαλγέα μειῶν.

Ἀνεξίτηλος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, E quo exiri nequit, Exitum non habens. vt Hesych. quoque ἀνεξίτηλον exp. ἀνεξέλυστον, μὴ ἔχον ἔξοδον, ἀδιάβατον.

Ἀνεξιχνίαστος, t. 1, c. 1819, e. Ἀνέξοδος, t. 2, c. 1169, f

Ἀνέξοιστος, Non efferendus, Quē efferre non licet, hoc est eliminare & euulgare. Eust. p. 1788, ὀκφέρει δέ τις καὶ μυσηέλιον, ὅπερ ἐκβάλλειν εἶναι ἀνέκφορον. ζωῶν δὲ εἴπεῖν ἀνέξοιστον.

Ἀνέοντα ἐς τὰ μάχιμον, rei militari vacāt. v. l. ex Herodoto.

Ἀνέορτος, t. 1, c. 1206, f

Ἄνεος, ὑ, ὁ, Mutus, Tacitus: vt Hes. ἀνέοι exp. ἥσυχοι, ἄφωνοι. Atticè Ἄνεως dicitur.

Ἀνεοπλήν, ῆς, ἡ, Hesychio θάμβος, Stupor attonitus. quum nimirum aliquis stat ἀνεὸς & velut attonitus.

Ἀνεπαγγελτος, t. 1, c. 21, a. Ἀνεπαγόμενος, t. 1, c. 232, f

Ἀνεπαγόμενος, ibid.

Ἀνεπαίτιος, Non inauditus: vel Qui inauditi nequit. Vide in Περιοιχέω, t. 2, c. 1258. Eust. exp. ἀγνωστος, ex cōsequēte.

Ἀνεπαγωγός, t. 1, c. 1240, a. Ἀνεπαγωγτος, ibid.

Ἀνεπάλληκτος, t. 1, c. 354, a. Ἀνεπαλμος, t. 1, c. 339, h

Ἀνεπαλπος, ibid. g. Ἀνεπανόρθωτος, t. 2, c. 1439, h

Ἀνέπαφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intactus. οὐ οὐδεὶς ἐφήψαι, ἀδιαφής: ideóque interdum Purus, interdum Sincerus, vel Integer, metaphoricam enim plerunque significationem habet. veluti quum Chrysostomus dicit, αὐέπαφον τοῦ ἀκολοῦ καὶ τοῦ δευτέρου πηρούνου οἱ δικασταί. Item Demosthenes αὐέπαφον τοῦ δίκου, vocat intactum pignus; & cui nemo adhuc manū iniecerit. hoc est nemini oppignerātum: iu orat. πρὸς Λακρίτου τοῦ γραφῆν, pag. 62, παρέξουσι τοῖς δανείσασιν τοῦ ἐνεχύρου αὐέπαφον. Et pagina 206, τὰ ἐπικείμενα ἐμφανῆ καὶ αὐέπαφα τοῦ γραφῆν. Suidas quoque αὐέπαφος exponit ἀνόθυνος, non obnoxius, non solùm ἀψηλάφητος, ἀδιαφής, καθαρός.

Ἀνεπαφρόδιτος, Qui sine venere & gratia est, Inuenustus, Illepidus. Suidas ὁ μὴ ὑβρίζων καὶ ἀπηνής. itidémque Etymologo, afferenti hunc locum comici cuiuspiam, κἀμοὶ τὰ, ψυχὰ ζῶτα ἢ αὐέπαφρόδιτα πρὸς τὰ ἀήθεις φιλήματα.

Ἀνεπαχθής, t. 1, c. 616, a. Ἀνεπαχθῶς, ibid. b

Ἀνεπηρέαστος, Nullis affectus iniuriis seu contumeliis: vel etiam Nullis iniuriis & contumeliis obnoxius.

Ἀνεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Nihil dicens, Mutus. ἄφωνος, Hesychio & Bryniol.

Ἀνεπίβατος, Inaccessus, Ad quem accedere non licet. Plutarchus Lyc. πᾶσι τοῖς πλεῖστον τὸ σώμασι κακωτικῶν δῆλον, μυυρροῖς ἀνεπίβατον ἐποίησε τοῦ Σπάρτου.

Ἀνεπιβούλευτος, t. 1, c. 771, c. Ἀνεπιβούλευτος, ibid.

Ἀνεπίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non habens ὀπίγραφον seu inscriptionem: vt liber ἀνεπίγραφος dicitur Cui autoris nomē inscriptum non est, vel Carēs titulo. Et epistola ἀνεπίγραφος, cui non est inscriptum nomen eius ad quem mittitur. Ἀνεπιδείκτος, t. 1, c. 918, e

Ἀνεπίδεικτος, Qui sine ostentatione est, Non ostentator. Bud. ex Greg.

Ἀνεπίδεκτος, Qui capere seu percipere non potest, vel admittere, Non capax. Bud. ex Greg. πονηρὸν καὶ ἀνήμερον καὶ ἀνεπίδεκτον παντὸς λόγου. Et ex Basil. οὐκ ἀνεπίδεκτον ὄντι καλοῦ. ‖ Idem etiam significat quod ἀείνδεκτος & ἀείχωρίστος, Qui non accidit seu accidere potest. vt apud eundem rursum Greg. τούτων δὲ πάντων ὀκτὼ τὸ πικτὸν ἀδυνάτων καὶ ἀνεπίδεκτον, ὡς πονηρὸν εἶναι τὸν θεόν. nisi malis accipere pro eo quod admitti nequit nec recipi.

Ἀνεπίδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non obligatus. Galen. ἕλκος ἀνεπίδετον εὖντες.

Ἀνεπίδικος, t. 1, c. 906, d. Ἀνεπίδικος, t. 1, c. 1009, c

Ἀνεπιδίω, Refudo, Sudorem refundo: interdum & Emano in modum sudoris. Plut. τῆς δὲ λιθίνων ἀφριείσαν ὑδρῶς ἀνεπιδίει ἡρέρας πολλάς.

Ἀνεπίδοτος, t. 1, c. 997, h Ἀνεπεικής, t. 1, c. 1121, d.

Ἀνεπείκεια, ibid. e. Ἀνεπεικῶς, ibid.

Ἀνεπίκαυστος, sive Ἀνεπίκαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non adustus, Adustionis expers.

Ἀνεπικλήρος, t. 2, c. 25, e. Ἀνεπικλήτως, ibidem.

Ἀνεπικόρητος, Hesychio ἄπληστος, Insatiabilis. Ita enim reponō pro ἄπιστος. Exponit etiam ἀνύβριστος: sed in ea significatione scribendum foret potius ἀνεπικόρεστος.

Ἀνεπίκορος autem, Varin. affert pro μὴ ὑπηθυμῶν.

Ἀνεπικούρητος, Auxilio destitutus, Cui opem nemo tulit.

Ἀνεπικρίνομαι, Respondeo: si non mentiuntur v. l.

Ἀνεπίκριτος, t. 2, c. 436, b

Ἀνεπιλήκτως, v. l. afferunt pro Intrepidé. sonat tamen potius Indelinenter.

Ἀνεπίληπτος, t. 2, c. 569, h. Ἀνεπιλήπτως, t. 2, c. 570, a

Ἀνεπίλησος, t. 2, c. 695, b. Ἀνεπιμέλητος, t. 2, c. 864, c

Ἀνεπιλόγιστον, Hesychio τὸ μὴ δεδιὸ λογισμοῦ συνιστάμενον. Vnde aduerb. Ἀνεπιλογίστως, in Axiocho, Incōsideratè: σωφρόνως ἀνεπιλογίστως τῇ αὐταρκείᾳ αὐδοῦσιν.

Ἀνεπίμικτος, t. 2, c. 934, g. Ἀνεπιμίκτως, t. 2, c. 935, a

Ἀνεπίμονος, Non permanens, Non durabilis, ὁ οὐκ ἐπίμονος. Plut. De lib. edu c. πρὸς τοῦ ἀόκνου ἀδίκαρον καὶ πάντα ἀνεπίμονον τῷ νομίζω, non permanens nec constans.

Ἀνεπιν ὀήτος, t. 2, c. 1078, b. Ἀνεπιξέτος, t. 2, c. 1130, g

Ἀνεπιπλάστος, t. 3, c. 350, f. Ἀνεπίπληκτος, t. 3, c. 395, b

Ἀνεπιπλήκτως, ibidem. Ἀνεπιπλιξία, ibid. a

Ἀνεπιπρέκτος, t. 3, c. 673, c

Ἀνεπισημάντος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Non notatus seu insignitus, nota

videlicet aliqua qua notior fiat. Polyb. οὐκ ἄξιον ἀνεπισήμαντον παραλιπεῖν τὸν Ἀσδρούβαν, αὐάρα ἀκάθον ῥυθμόν. Idem dicit, καὶ τοῦ ἐσθῆτα καὶ τοῦ ἄλλου παρεβολοῦ ἀνεπισήμαντος, vestitus habitúsque nulla nota insignis: vel etiam, Nullo vestium cæterique amictus notabilis indicio & insigniore nota.

Ἀνεπισκεπής, t. 3, c. 82, d. Ἀνεπισκέπτος, ibid.

Ἀνεπισκύθαστος, t. 3, c. 842, f. Ἀνεπιπάμβυπος, t. 1, c. 1741, a

Ἀνεπιτεσία, t. 1, c. 1765, f Ἀνεπιτάσιπτος, t. 1, c. 1767, a

Ἀνεπίσατος, t. 1, c. 1765, a. Ἀνεπιτάσιπος, ibidem.

Ἀνεπιστημόνως, Inscienter, Imperité. Plato De leg.

Ἀνεπιστημοσύνη, ης, ἡ, Inscientia, seu Inscitia, Imperitia: oppositum τῇ ὀπιστήμῃ, apud Xenophontem & Themistium ac Platonem. Rursum Xenoph. in Œcon. dicit, οὐ, μέθοι γε μανίαν τοῦ ἀνεπιστημοσυνῶν ὀνόμαζεν ἔνιαι. Addito & genitiuo, Philo De mundo, δι' ὀπιστήμης πολλῶν καὶ δευτέρων ῥημάτων εἰς ἀνεπιστημοσυνῶν ἰούσης τοῦ ἑνὸς καὶ πρεσβυτάτου καὶ ἀληθινοῦ καὶ πατρὸς ὅλου, ad inscitiam & ignorationem.

Ἀνεπιστήμων, Inscius, Ignarus: hoc est Non sciens. vt apud Thucydidem libro 3, ἀπείρων καὶ ἀνεπιστημόνων ὅσα πράττουσι, ignaris & nesciis quò se verterent. Item Inscius, Indoctus, Imperitus. 1. Nulla imbutus sciētia, vel parum certē. quo sensu dicit Plato ἀνεπιστήμων οὐδὲν εἴδη. In eiusdem Axiocho, καὶ τὸ ἀνεπιστήμων, pro κατ' ἀνεπιστημοσυνῶν, seu ἀνεπιστημόνως, Per inscitiam, Inscitè. At ἀνεπιστήμονες νῆες affertur ex Thuc. pro Naues ab imperitis insessæ.

Ἀνεπιστρεπτέω, Non conuertor. οὐκ ὀπιστρέφομαι, Bud.

Ἀνεπιστρεπτί, & Ἀνεπιστρέπτως, Ita vt non conuertaris, Ita vt nec faciem conuertas nec pedem reflectas. χωρεῖς τὸ ὀπιστρέφεσθαι. vt Hesychius quoque exponit μὴ ὑποστρέφων. Cum diphthongo etiam scribitur ἀνεπιστρεπτεί, vt apud Plutarchum De def. orac. ἀνεπιστρεπτεί φθόρισι δίχῃ τοῦ θυρῶν τὸ ἱερὸν, celerrima fuga se per fani fores proripiunt, ita nimirum vt ne respiciant quidem retrò. quo sensu & ἀμεταστρεπτεί φθόγῳ dicitur.

Ἀνεπίστρεπτος, Qui non conuertitur. Item Ita negligens & non curans vt ne respicere quidem conuersa facie dignetur. Synes. De insomn. οὔτε δὲ ἀνεπίστρεπτος ὅτι τὸ ζώου, καὶ ὅν πάντων ὑποσκοπεῖται, neque negligens est animalis.

Ἀνόπτρεπτος, vide in præc. Ἀνεπιστρεπτί.

Ἀνεπιστροφής, έος, ὁ καὶ ἡ, itidem Non curans, Securus. vt enim dicitur ἀνεπίστρεπτος τὸ καθήκοντος, ita etiam ἀνεπιστροφής τῆς ἀνθρωπίνων, non curans res humanas. Affertur & pro Inexorabilis & Ad veniam flecti nesciis, ex Iustino martyre.

Ἀνεπιστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, itidem dicitur ὁ ἀμελής, ὁ οὐκ ἔχων ἐπιστροφὴν καὶ ὀπιμέλειαν, teste Bud. Vnde aduerbium Ἀνεπιστρόφως, significans idem quod ἀμεταστρέπτως, More eorum qui non ὀπιστρέφονται nec curant. vt Bud. quoque ἀνεπιστρόφως ἔχων affert pro ἀμελῶν. Quare mirari satis non possum Herodianum hoc aduerbio in bonā partem & laudem vsum esse, lib. 7, de Maximo, τῆς τε Ῥωμαίων πόλεως ἔπαρχος καταστὰς, ἀνεπιστρόφως τε ἀρξας, καὶ ἐν ὑπολήψει τοῦ τῶν ὄχλοις φρενῶν τε καὶ ἀσχολίας, καὶ βίου σώφρονος. si tamen ita scripsisse existimandus est.

Ἀνεπίστρωτος, t. 1, c. 1344, c. Ἀνεπιτακτος, t. 3, c. 1265, b

Ἀνεπίτατος, t. 3, c. 1293, f. Ἀνεπιτεχνήτως, t. 3, c. 1437, f

Ἀνεπιτήδειος, t. 1, c. 1218, g. Ἀνεπιτηδειότης, ibid.

Ἀνεπιτηδείως, ibid. Ἀνεπιτήδευτος, t. 1, c. 1219, g

Ἀνεπιτηδεύτως, ibidem.

Ἀνεπιτίμητος, t. 3, c. 1568, c. Vide & Hesych.

Ἀνεπίτροπος, Tutela seu tutoribus carens. vt accipi videtur in hoc apud Suidam loco quem non exp. οὔτε γὰρ Ἀγαμεμνονίδας παῖς ἀνεπίτροπος.

Ἀνεπίφατον, Hes. affert pro ἀπροσδόκητον καὶ ἀμιγές, Inexpectatum & ab omni mistione purum. Itidémque aduerbium Ἀνεπιφάτως Suidas exponit ἀπροσδοκήτως, ἀμιγῶς, καταμόνας, Præter expectationem & subitò, Nullo admisto, Seorsum: afferens hunc locum sine autoris nomine, ἐντιμοτάτου ἀνεπιφάτως ἐντυχεῖν τοῦ βασιλέως, καὶ ἀναδουῆναι τοῦ ὀπτοῦ. Exponit verò etiam ἀφθόνως, Affatim, Largiter.

Ἀνεπιφθονος, t. 4, c. 150, b. Ἀνεπιφθόνως, ibid. c

Ἀνεπιχάδνη, Hesychio οὐκέτι χωροῦσα: sonat tamen potius χωρὶς τοῦ ὀπιχέοντος, & nihil cedendo.

Ἀνεπιχείρητος, t. 4, c. 458, c

Ἀνεπόπθυτος, Hyperidi in orat. pro Phryne, est ὁ μὴ ἐπόπθυσας, qui non inspexit, arcana nimirum Cereris sacra, peculiariter enim ἐπόπθυειν dicebantur qui anno post quàm initiati fuerant, ad inspiciēdos secretiores sacrorum ritus & cæremonias admittebantur. Vnde Philochorus, Δημητρείῳ, ἐφ' οὗ ἐδίδου τι ἐγίνετο τοῖς ἄλλοις, τὸ μόνον ἅμα μυηθῆναι καὶ ἐπόπθυσαι, καὶ τοῖς χείνοις τῆς τελετῆς τοῖς πατρίοις μετακινηθῆναι. Suid. verò ἀνεπόπθυτον exp. τὸ μὴ ἐπόπθυον, Non inspiciens, seu Cui inspicere non licet, arcana nimirum Cereris sacra.

Ἀνεπόπτος, eidem Suidæ est ἀθεώρητος, Inaspectabilis, Incontemplabilis, Conspectui nostro non patens.

Ἀνεπαμφίη, Ionicè vel Atticè pro ἀναπεπαμφίη: hoc autē per syncopen pro ἀναπεπταμφίη, quod est ἀνεῳγμένη. Hes.

Ἀνεπόθημα, t. 3, c. 589, f. Ἀνεπόρμω, t. 1, c. 1713, d

Ἀνέρασος, t. 1, c. 1235, f

Ἀνεραίζομαι, Molior, Efficio: v. l. sed sine exemplo.

Ἀνέρασος, t. 1, c. 1235, c

Ἀνεργίστ, Suidæ ἀναρτήσας καὶ ὀξὶ κολάσει. sed suspectum.

Ἀνέρητος, Non operans, Inefficax. vulg. lex. perperam pro ἀνενέρητος.

Ἀνερεβίζομαι, t. 1, c. 1257, g. Ἀνερεβίζω, ib.

Ἀνέρεικτος, siue Ἀνέρεκτος, dicitur ὁ μὴ ἐρεκτὸς siue ἠρεμένος, Qui fresus fractúsque non est, mola nimirum aut pistillo. Apud Hippocr. πᾶσι πεπαῶν est etiam ἀνέρεκτος ἄρτος, qui nimirū est ex tritico seu frumento ἀνερείκτῳ. ideóque ei opponitur ibidē ἄρτος ὁ καθαρὸς τοῦ ἀλεύρου, qui è pura farina est. Dicitur autē pura farina, quæ incerniculo seu cribro perpurgata est & à furfuribus secreta. Itaque in lexico Galeni Hippocrateo legendum, Ἀνερείκτων, (vel Ἀνερείκτων) ἀδιάσεστον, Non cribratorum, Non perpurgatorum incerniculo. ex consequente enim ἀνέρεικτος accipitur etiam pro Non cribratus perpurgátúsque incerniculo. quia cribrari nequit quod fresum fractúmque mola aut pistillo non est.

Ἀνερείπομαι, t. 1, c. 1247, a. Ἀνερείπω, ib.

Ἀνερεπομόφη, Hesychio χωρεῖς ὀφθῆν, item ἀναλίσκουσα. quo sensu infrà ἀνηλεπτεῖν habebimus ex eodem.

Ἀνερβίζω, t. 1, c. 1248, a. Ἀνερβυνάω, t. 1, c. 1252, c

Ἀνερβυναίμαι, ib.

Ἀνερέω, ὦ, idem quod ἀνέρομαι seu Ἀνερωτάω. Hesych. enim ἀνηρώτηκεθα, (quod illius ἀνερέω est præt. perf. pass.) affert pro ἠρωτήθημεν, Interrogati sumus. Alioqui idem est etiā quod ἀναζορθῶ: vnde apud Suid. ἀνείρηκα ἀ χρησμόν.

Ἀνερίνασος συκῆ, Suidæ est ἡ μὴ πεσεῖν βέβλωται οἱ ἑρινεοὶ, cui caprifici adhibitæ non fuerunt. nam τοῖς ἑρινεοῖς, hoc est τῆς ἀγρίας συκῆς ἢ καρπὸν ἀπαρτῶσι πᾶς ἡμέροις συκῇς ὡς αὐ οἱ ἐξ αὐθῆμ φλοῖσι εἰς τοῖς ὀλιγίστοις μετοπτάντες πλεσφορν. Διόπερ Τύπους προσκεκλίσασιν: id quod ἑρινάζειν dicitur. vt Plin. quoque libro 15, cap. 19, repertum esse scribit vt illatæ aliunde & inter se colligatæ caprifici iniiciantur fico, videlicet vt culices quos parit, fraudati alimēto in matre, cognatæ arboris fructui se insinuent, morsúque ficorū crebro, hoc est auidiore pastu, aperientes ora earum, atque ita penetrantes, intus solem primò secum inducant, cerealéque auras immittant foribus apertis, & lacteū humorem fici absumant, vt eo citius maturescat. Dicuntur & σῦκα ἀνέρινασα, incaprificatæ fici: quæ videlicet à caprifici culicibus intactæ sunt. vt apud Theophr. De causis plant. libro 2, cap. 13, ἔνιοί γ' οὐδὲ ἑρινάζουσιν, ἀλλὰ καὶ παλαιοῦσι κυρίθιον ὡς αὐξήνασα: quoniā videlicet τὰ σῦκα χείρονα ποιεῖ ὁ ἑρινεασμός. Prouerbialiter autem ἀνέρινασος dicitur ὀδὶ τοῦ ἄπερ αὐ λάβωσι μὴ δίκαια χάντων, teste Suida: (qui à quibusdam exponi ait etiam μακαιὸς καὶ ἄγονος) metaphora à ficubus quæ non caprificatæ non retinent nec maturant fructus. Infrà Ἀνηρίνασος pro eodem.

Ἀνέεστος, t. 1, c. 1257, b. Ἀνερμάπαστος, t. 1, c. 1144, g

Ἀνερμιλώδυπος, Hesychio idem cum αὐέκφραστος. nā hoc per illud exposuit, hoc est, Dicendo inexplicabilis, Ineffabilis, Qui ἑρμηνεύεσθαι καὶ ἐκφρασθῆναι nequit. vt quū Deus esse dicitur ἀσία ἀθεώρητος, νοερά τε καὶ ἀνερμιλώδυπος.

Ἀνέρομαι, Interrogo. Plato Minoe, ὥσπερ εἰ αὐπηρόμεν τί ὅτι χρυσός. Aliquando duplicem habet accusatiuum, &

personæ & rei, vt & αἰτέομαι apud poetas, & Rogo seu Interrogo apud Latinos.

Ἀνερπύζω, t.1, c.1259, f. Ἀνέρπω, ib.b

Ἀνερρήξω, t.1, c. 1154, e

Ἀνέρρισον, Non controuersum. ἀφιλονείκητον. v.l. perperã pro αὐτέριστον.

Ἀνέρρωγα, t.1, c.525, e

Ἀνέρσει, Hes. exp. αἰκαρτήσει, κρεμάσει, suspẽdet. quod est fut. a verbi αἰείρω, significantis Annecto: Æolicam habens formam, vt φθέρσει & κέρσει à φθείρω & κείρω: pro quibus Æoles primùm φθέρρω & κέρρω in præsenti dicere aiũt, deinde in fut. φθέρσω & κέρσω.

Ἀνερύσκος, floris species, teste Hes.

Ἀνερύω, t.1, c.1260, b. Ἀνέρχομαι, t.1, c.1267, g

Ἀνερωτάω, ῶ, idem quod αἰέρομαι, Interrogo: sed vsitatiùs in prosa. Atque vt illud cum duplici accusatiuo cõstrui dictum est, ita & hoc construi sciendum est. Aristoph. Pluto, μηδὲν ἐρώτα γ' αὐτοῦ, Nihil hanc interroges, Nihil ex hac quæras seu perconteris. Iones epenthe si τὸ i dicũt Ἀνειρωτάω, vt & ἀνείρομαι pro αἰείρομαι: quod crebrò legitur apud Herodot.

Ἀνεροτίζω, idem. Suid. n. Teleclidem comicum αὐηρώτιζεν pro αὐηρώτα vsurpasse testatur.

Ἀνεσίων, Hes. affert pro μυκᾶται ἐσκιρτῶν.

Ἀνεσίω, Exedo, Erodo. Hippocr. initio libri 4 Epidem. οἷα τὰ αὐεσιώδη καὶ βλεννώδεα, qualia sunt erodentia & mucosa.

Ἀνεσία, ας, ἡ, Libertas, Licentia: vt αἴτησις. testatur enim Suidas Cratinum in Bubulcis ἀνεσίαν dixisse τὴν αὐεσιν καὶ ἄδειαν.

Ἄνεσις, Liquefactio, &c. t.1, c.1658, c. Ἄνεσις, Remissio, &c. ibid. Ἄνεσις, Licentia, &c. ibid. f. Ἄνεσις, Vocis remissio, t.3, c.1293, e

Ἀνέσπορος, t.1, c.1275, d

Ἀνέσσυτο, Hes. affert pro αὐέρχετο. Sonaret tamẽ potius Sursum versus sequeretur, Ascendentem sequeretur.

Ἀνεστυκάνα, t.1, c.1771, a. ob. Ἀνέστηκα, t.1, c.1746, h

Ἀνέστην, ib.c. Ἀνέστος, t.1, c.1276, f

Ἀνεσραμμένως, t.3, c.1088, b. Ἀνεπάζω, t.1, c.1284, c

Ἀνέπαρος, t.1, c.1280, a

Ἀνεπίθη, Hes. affert pro πόρπαις ἢ φίλαις.

Ἀνετός, Remittendus, Laxandus: ab αὐίημι.

Ἀνεπροίωπος, t.1, c.1188, f. Ἀνεπκὸς, t.1, c.1659, a

Ἀνέπιμος, Qui expeditus paratúsque non est, Imparatus.

Ἄνετος, Laxus, &c. t.1, c.1658, g. Ἄνετος, Dicatus, &c. c.1659, a

Ἀνέτως, t.1, c.1659, a. Ἄνθ, t.1, c.419. a

Ἀνθαίζω, t.1, c.1298, f. Ἀνθθε, & Ἀνθθεν, t.1, c.419, c

Ἀνθθετος, Non appositus. hoc est, Non aptus seu accommodus, Ineptus. Hesychius αὐθθέτου exponit ἀχρήστου, Inutilis.

Ἀνθθωσία, t.1, c.1302, e. Ἀνθθωσος, ib.c

Ἀνθθωσος, ib.e

Ἄνθυκτος, Non optabilis, seu Non optandus. Affertur & in actiua significatione ex Epigr. pro Non optans.

Ἀνθυλαβὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Non timens seu verens, ideóque Irreuerens, Irreligiosus: vel etiam Incautus, Incircunspectus. Gregor. ἀ τῆς αὐθυλαβοῦς ὀλαβείας· εἰ δὲ τὸ εἰπεῖν. ἀ ἀθῆ τῆς πονηρᾶ σοφισμάτων. B.

Ἀνθύρετος, t.1, c.1309, a. Ἀνθύρετος, t.1, c.1308, e

Ἀνθυρίσκω, ib.g

Ἀνθύρισμα, & Ἀνθυρισμὸς, perperam apud medicos sæpissimè reperiuntur scripta pro αὐθύρυσμα & αὐθυρυσμός: de quibus t.1, c.1309, g

Ἄνθυρος, t.2, c.1046, b. Ἀνθυρύω, t.1, c.1309, g

Ἀνθύρυσμα, ib. Ἀνθυρυσμὸς, ibid.

Ἀνθυφημέω, t.4, c.59, g. Ἀνέφαπτον, t.1, c.503, b

Ἀνέφελος, Non nubilus, seu Innubilus, vt Lucr. loquitur: Innubis, vt Seneca: Serenus. Aristoteles De mundo, ἀνέφελος ἀήρ. Poetæ metri causa dicunt αὐνέφελος.

Ἀνέφικτος, τὸ, ἡ, Præstructio. vulg. lex. Sed & mendosè & falsò.

Ἀνεχέγγυος, t.1, c.883, g

Ἀνέχομαι, Attollo, &c. t.1, c.1333, g. Ἀνέχομαι, Sustineo, ib.

Ἀνέχω, Suftollo, &c. t.1, c.1333, a. Ἀνέχω, Retineo, &c. ib. d. Ἀνέχω, Promineo, &c. ib.e

Ἀνεψαυγαμένως, Hesychius exp. ἐπαυδαισθήσως, Diligenter: idem tamen ψαυσθεὶς, vnde hoc aduerbium deriuatũ est, exp. ἀριτίζων.

Ἀνέψαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incoctilis, hoc est Qui coqui nequit præ duritie. Hippocr. in libro De vulner. in cap. ἀπέσκημα τὸ καὶ αὐέψαια. paulo antè dixerat, ὁκόσα δὲ ἐστι αἰλυῶδη καὶ ἀπέσκημα καὶ σκληρά. his verò αὐέψαιος καὶ σκληροῖς ὕδασιν ibidem opponuntur τὰ ἥψεν ὀρθῶς, coctu optima.

Ἀνέψητος, t.1, c.1378, f. Ἀνεψιὰ, t.1, c.419, f

Ἀνεψιαδῆ, ibid.h. Ἀνεψιάδης, ibid. obiter.

Ἀνεψιαδοῦ, ibid.g. Ἀνεψιὸς, ibid. d. & t.3, c.91, b. ob.

Ἀνεψιότης, t.1, c.419, g

Ἀνέω, ῶ, Perpurgo. Hesychius enim αὐεῖν exponit αἰκαθαίρειν: addens tamen, quosdam accipere pro ἀθαπολεῖν κρηθὰς βεβρεμμένας, hordeum aqua conspersum agitare & versare manibus. lego enim ἀθαπολεῖν pro ἀκαπνεῖν, quod in vulg. edit. habetur. nisi malis αὐαπνεῖν, vt Eustath. habet. ferri tamen potest αὐαπολεῖν, quum Ælius Dionysius pro eo dicat αὐακνεῖν. Qua de re vide quæ ex Eustathio annotaui t.3, c.591, c. Ἀνεῖν Hesychius rursum exponit ἀκαπαύειν. Est verò & aliud αὐέω, ex quo αὐίημι sua mutuatur tempora, faciens futurum 1 non solùm αὐήσω, sed etiam αὐέσω. Significat autem Remitto, Laxo. vt Eustathius quoque Il. φ. v. 536, οἱ δ' αὐέσαν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας, exp. αὐῆκαν καὶ ἐχαύνωσαν. rectè. Sequitur enim, αἱ δ' πεπαθεῖσαι τόξα φάος. Itidémque Hesychius αὐέσαντες exponit αὐοίξαντες, & αὐεκαμβάνουσας. Significat etiam Reueho, Reduco, nò solùm Remitto. vnde αὐέσει, quod Hesychius exponit αἰκατέμψει, σώσει, & Domum reducet: procul dubio respiciens ad hunc locum Homeri Od. σ, v. 264, Τῷ ὑκ οἶδ' εἴ κεν μ' αὐέσαι θεὸς, ἢ κεν ἀλώσω Αὐτῇ ὀϊστεύσας Τροίῃ. nam & schol. ibi exp. αὐα πέμψει: item ἐάσῃ, vt Eustathius quoque ἀφήσῃ, Ἀπολύσῃ. Rursum Hesych. αὐέσαιμι exp. αἰκαπίσαιμι καὶ παρορμήσαιμι, respiciẽs ad Homericum hoc Il. ξ, Εἰ κείνω γ' ἐπίεσσι παραιπεπίθοιτο φίλον κῆρ, Εἰς ἔριδα αὐέσαιμι ὁμωδῖνάς φιλότητι. Vbi Eustathius itidem αὐέσαι εἰς ἔριδα idem significare dicit quod αὐαπεῖσαι, vel etiam αὐαζωβόσαι, αὐαθεῖναι: similem vsum huius verbi esse dicẽs & in hoc eiusdem poetæ loco Il. ν, Ἐς δίφρον σ' αὐέσαντες ἄγον θοοὶ Ἴλιον ἐρῆν: quem sic exponit, εἰς δίφρον αὐαναβιβάσαντες καὶ ἀναθέντες ἀπῆγον εἰς Τροίαν. Sed hoc postremum αὐέσαι est potius ab αὐέζω significante αὐαπαίζω, hoc est Sublatum sedere facio, Sublatum colloco & pono. Alia autẽ interpretatio quærenda huic Xenoph. loco apud Suidam, ἐν δὲ τοῖς θυσίαις οἱ ἀγαθοὶ ἔπι πονεῖν ἐθέλουσι καὶ αὐέειν: si tamen ita scripsit Xenoph.

Ἄνεω, aduerbialiter pro ἀφώνως, ἀλάλως, Mutè. Odyss. φ, de Penelope, Ἡ σ' ἄνεω ἔλεω ἦσο, πάρος δέ οἱ ἦπαρ ἴκανεν. pro ἄνεως, Muta, Tacita, & veluti attonita.

Ἀνέωρα, t.2, c.1198, b. Ἄνεως, t.1, c.611, b

Ἄνη, & Ἀνὴ, t.1, c.473, b. Doricè pro eodem dicitur Ἄνα: vnde est accus. ἄναν, quod Hesychius exponit ἄνων, itidem vt ἄνων.

Ἀνηβάω, t.1, c.1447, e. Ἀνηβητήριος, ibid.f

Ἄνηβος, t.1, c.1445, b

Ἀνηγεμόνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duce & rectore carens, Qui nullius ductu regitur. Greg. ἀνηγεμόνευτόν τε καὶ ἀκυβέρνητον: contra eos qui prouidentiam negant, nihilque prouidentia regi volunt.

Ἀνήγκακα, quidam Atticè dici volunt pro ἠνάγκακα, καθ' ὑποβιβασμόν: at Herodianus pernegat, dicens Græcis vsitatum non esse, nisi tantùm τῇ ἡβῇ Ἀλεξανδρέων δημῳδεῖ σωτηρίᾳ, vt refert Etymol. qui tamen & compositum esse posse ait, ex αἰκαίζω significante τὰ πάῃς αἰκαλαῖς λαμβάνω.

Ἀνήγεπος, t.1, c.1074, e

Ἀνήδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iniucundus: si vulg. lexicis credimus. Nõ minus vel mendosum vel falsum est Ἀνήδεστος, quod eadem afferunt pro Inconditus, Insuauis: nisi forte idem sit quod μὴ ἐδεστὸς, Non edulis, Qui esui non est.

Ἀνήδυτος, t.1, c.1437, a. Ἀνηδυτης, t.1, c.1432, h

Ἀνήδυσος, t.1, c.1433, a

Ἀνηθεῖν, Hesychio ὁμιλία: videtur tamen idem potius esse quod αὐήθεια, Ionicè nimirum pro eo positum.

Ἀνήθινος,

Ἀνήθινος, t.1, c.430, b. Ἀνηθοειδὴς, ibid.

Ἀνηθον, ibid. Ἀνηθοπώλης, t.1, c.1098, f

Ἀνηκὲς, Hesychius affert ex Sophocl. Captiuis pro αὐῆκον. Videtur tamẽ potius sonare Aciem non habens, Non acutum.

Ἀνηκέσαι, idem affert pro αὐαπαῦσαι, tanquã à them. αὐηκέω.

Ἀνήκεστος, t.1, c.166, c. Ἀνηκίστως, t.1, c.267, b

Ἀνηκόδοτα, apud Hesych. ex Æschyli ψυχοστασίαις pro αὐδὸν ἀκόδος, sed mendosam habet scripturam: dubiũmque re ponendũmne sit αὐηκιδῶτα, an αὐηκεδῶτα, an aliud simile.

Ἀνηκοῖα, t.1, c.188, d. Ἀνήκοος, ibid.b

Ἀνηκουστέω, t.1, c.287, c. Ἀνηκουστία, ibid.

Ἀνήκουστος, ibid.b. Ἀνηκόως, t.1, c.288, d

Ἀνήκω, t.1, c.1689, f

Ἀνηλάκατος, Destituta colo, quæ ἠλακάτη dicitur. vel etiam Colum non tractans. Matron apud Athen. lib.4, Σκιδαλὸς πυραλόχρους αὐηλακάτιον γυναικός.

Ἀνήλατος, t.1, c.1169, e. Ἀνηλεγέω, t.1, c.313, h

Ἀνηλεγέως, ibid. Ἀνηλεγής, ibid.

Ἀνηλεήμων, B. affert pro Immisericors, Inclemens: sed prio ri η superscripto ι, quo indicat dici potius αὐελεήμων.

Ἀνηλεὼς, t.1, c.1177, c.

Ἀνηλέητος, Non miserandus seu commiserandus, Misericordia indignus. Æschin. τοῖς ἀθεραπεύτοις.

Ἀνήλειπτον, t.1, c.320, a

Ἀνηλειψία, ας, ἡ, Non vngi, vel Non vnctũ esse, Vnctionis intermissio. aut Squalor ex diutius intermissa vnctione. Polyb. l.3, κατὰ τὴν ψύχρειν καὶ τῆς ἀνηλειψίας, ἐπὶ τῆς δίψης καὶ ἐλῶν πορείας καὶ θαλαττωείας.

Ἀνηλιὼς, t.1, c.1177, c. Ἀνηλιάζω, t.1, c.1457, c

Ἀνήλιος, t.1, c.1455, d

Ἀνήλατος, Suidæ ὁ αὐτοπόδητος, Discalceatus: non habens calceos. ἠλὶν enim calceus dicitur, vt testatur scholiastes Theocr. qui Doricè αὐέλατος dicit.

Ἀνηλιφὴς, t.1, c.320, a

Ἀνήλυσις, εως, ἡ, Ascensus: ab αὐελθόω significante Ascendo. Itidem Hesych. αὐήλυσιν exp. αὐόδον.

Ἀ ἤλωκα, vel Ἀνάλωκα, t.1, c.421, e

Ἀνήλωσα, vel Ἀνάλωσα, ibidem.

Ἀνήμελκτος, Non mulctus, vel Qui non mulgetur. Bud. ex Hom. Od. ι, Οἰνίσκοι δ' ἐμέμηκον αὐήμελκτοι πάρεξ σηκοῦ.

Ἀνήμερος, t.1, c.1467, d. Ἀνημερόω, ibid.

Ἀνημιωβόλιον, idem quod ἡμιωβόλιον, Semiobolus, Dimidia oboli pars: VNDE Ἀνημιωβολιαῖος, Semiobolaris, ἡμίσεως ὀβολοῦ ἄξιος, vt Suid. & schol. Aristoph. accipiũt, in hoc Ran. loco de Herculis voracitate, Καὶ κρέα γ' ὡς τοῦτοισιν (ἑκκαιδέκα νὴ μίτιν ἄρτοισι κατέφαγεν) αὐάβεσε' ἔπεσι. Ἀνημιωβολιαῖα, vigintí carnis partes quarũ vnaquæque valebat obolo. vt & schol. exp. αὐημιωβόλα πωλεύεθεα, ἡμιωβόλου ἄξια: afferens tamen & aliam expositionem minus consentaneam, nimirum ὡμὰ ὄντα καὶ τὴν ἥμισυ. videlicet innuens αὐημιωβολιαῖα dici τὰ καὶ τὴν ἥμισυ ἀμφ' ὀβελοῦσι νενηνεγκότα. Sed ea expositio coacta est. Itidémque αὐημιωβόλιον, quod apud eundem legitur, necnon apud Suidam, & ex quo hoc αὐημιωβολιαῖος deducũt, suspectũ videri queat propter præpositionem αὐά, quæ tamen in deriuato minus mira est, & idem valet meo iudicio quod Circiter. Potiùs igitur hoc αὐημιωβόλιον debet ὀλιγοστεμορεῖσθαι πρὸς quàm illud cum scholiaste: apud quem & αὐημιωβολιαῖον scriptum cum μ, itidémque ἡμιωβολιαῖον: apud Etym. verò αὐημιωβολαῖον.

Ἀνήμυκτος, Hesychio ὀχλαγώγητος. nimirum ὁ οὐκ ἠμωγηθώς, qui vnguibus carptus lectisúsque non est.

Ἀνηνεμία, t.1, c.417, e. Ἀνήνεμος, ibid.

Ἀνήνιος, t.1, c.456, g.

Ἀνήνοθε, secundum quosdam est præt. med. verbi αὐήνω. ego tamen puto esse potius præt. med. verbi αὐελθόω. facit enim id primùm αὐήλυθε, deinde αὐῆλθε per syncopen: hinc Dorice αὐῆνθε, ex quo αὐήνοθε, epenthesi seu pleonasmo τοῦ θ: atque adeo αὐήνοθεν exponitur ὑφεφέστο, ἀνίει, ἀνετηίδα, in hoc loco Hom. Od. ρ, Ὄφρα οἱ ἅμ' ἐπ θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς. Sic Eust. αὐήνοθεν exp. ἀνέρχεται, ἀναβαίνει in eodem libro, vbi poeta canit, πολλοὶ δ' ἀμπὶ δεῖπα πίθεντο Ἄνδρες, ἐπεὶ κνίσσῃ ῥθὴ ἀνήνοθεν, quoniam nidor carnium quæ coquũtur, ascendit seu sursum fertur.

Ἀνήνυστος, t.1, c.471, g. Ἀνήνυπτος, ibid.h

Ἀνήνωρ, idem quod ἄνανδρος, sed poeticum. hoc est, Nõ virilis, Qui est animo non virili, sed fœmineo & ignauo. Interdum etiam Inualidus & imbellis in modum fœminæ. vt Hes. quoque ἀνήνορα exp. non solùm ἄνανδρον, sed etiam ἀδύνατον: respiciens forsan ad hunc locũ Homeri Od. κ, Μή σ' ἀπορημωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη: vel ad Hesiodeũ istud hemistichium, — ἀνὲρ' ἀνήνορα ποιεῖ: vbi itidem significat ἄνανδρον & imbellem. Rursum Hesychio ἀνήνωρ est ὦ τέκνα οὐ γένεται, ἄτεκνος. forsan quoniam ἀνδρείας non leue est indiciũ ἡ παιδοποιία. Itidem Etym. & lex. meũ vet. ἀνήνορα exp. ἀδυνάσπορον, δειλὸν, item ἄτεκνον, ἡ γυνῶντα. Si de regione aliqua aut vrbe diceretur, significaret Viris destituta, ideóque imbellis: quia in virorum fortitudine & robore defensio consistit. Oppositum ei δύνωρ.

Ἀνήξεις, Hesych. affert pro κολυμβήσῃς. sed forsan gemino ν scribendũ ἀννήξεις, vt sit Æolica syncope pro ἀνανήξεις.

Ἀνηπελίη, eidem est ἀεθένεια: quæ & sine α dicitur νηπελίη.

Ἀνηπηλωθίος, t.1, c.487, b

Ἀνήπυστος, idem quod ἀνάπυστος, hoc est ἀνήκουστος, vel potius Prorsus ἀνήκουστος & inauditus. qua de re in Ἀναέδνος, vt & Varin. Ἀνήπυστον, (inquit) τὸ ἀνήκουστον· ἀνύποπτον ᾖ, τὸ ἀφόρητον ᾖ ἀνυπομόνητον, ἀξιῶ τῆς οἷ ἀληθόγνου. Vbi nota hoc ἀνύποπτος pro Non sufferendus, Intolerabilis.

Ἀνὴρ, t.1, c.430, c

Ἀνήρει, Hesychio est κουρίζει: habens Ionicã vel Atticã Ἐγκλίσιν τῶν αἰείρω, pro ἀναίρει, Sustollit, Subleuat seu eleuat in altum. Alioquì ἀνήρει est etiam præt. imperfect. verbi ἀναιρέω.

Ἀνήρεικτος, idem cum ἀνέρεικτος, Non fresus seu fractus molaut pistillo. vt Gal. quoque in lex. Hippocr. ἀνηρείκτῳ exp. μὴ δηγμεθῇ εἰς λεπίδα, ἀλλ' ἐξ ἄκρων κρίμνων συκεκιμένῳ. Sed apud eum sine diphthongo scriptum ἀνηείκτῳ.

Ἀνηρεοὶ, Hesychio κρίκοι δ' ὧν οἱ κάλοι δεδεκόντες, anuli per quos rudentes traiiciuntur. At Ἀνήρεος, Etymologo & lex. meo vet. οὐ καπέρασμος οὐδὲ ἡρμοσμένος.

Ἀνήρετον, idem Hes. affert pro ἀρεστὸν. sonat tamen potius τὸ οὐκ ἀρεστὸν, non placens.

Ἀνηρεφὴς, t.1, c.1252, g

Ἀνήρης, Hesychius ex Æschyli Salamine affert pro ἀνδρώδης, Virilis. Itidémque Etymol. qui ab aliis exponi ait etiam αὐαάμωστος. Idem tamen, vt & lex. meum vetus & Suidas, ἀνήρεις dici ait etiam ἀνάνδρους, ἢ χήρας ἢ παρθένους, viris carentes vel orbatas: sed deriuans ab ἄνω significante περιέλω.

Ἀνηελθμος, t.1, c.566, a

Ἀνηλιάστος, idem quod ἀνεείνατος suprà. ac sicut illud, ita & hoc prouerbio dicitur ὅστις μὴ κραπεώσας ἀ ἔχῃ, ἀλλ' ἀποβάλλοντος, metaphoricè ὅστ' ἐξ συκῶν ἐξῆ μὴ κραπεῶν τὸν καρπὸν δίῃ· τὸ μὴ ὀλιγοχρόνιον αὐτῆς τοῖς ὀλιγόχρονοι τοῖς ἀπὸ τῶ ἐνεκεῶν, ὅ ἐστιν ἀχρεοσυκῶν, vt refert lex. meum vet. & Etymol. apud quem vide & alia. Meminit Hesychius quoque huius vocabuli, quì à quibusdam exponi ait μαλακός, ἄργος, quum prius dixisset ἐνεκάζειν esse quum ἐνεκεῦ τὴ συκῆς τὴν ἐπιθέσθοντας ὀλιγῶνοι, ἀχρεῖσε οὔσης, ἐκφορὴ τὴν πλεκφορήσασθαι καὶ πῶ ἡμέρας. qua de re vide quæ suprà ex Plinio retuli.

Ἀνηρίπθεται, Hesychio est χωρίζεται. pro quo suprà habuimus Ἀνερέπθεται.

Ἀνηρεστικὸς, Qui pransus non est: particip. præt. perfect. ab ἀνηρεστέω, Non prandeo, Prandio abstineo. Hippocr. De diæta morb. acut. καὶ οἱ μὴ πλέοντοι τῆς ἀνηρεστικότων οὐ δυνάμενα καταδίειν τὸ δεῖπνον. Vbi & Galen. hoc ἀνηρεστικότες exp. ἀνάριστοι μένοντες. Eodem sensu ἀνεείνατος suprà.

Ἀνήρεστος, t.1, c.1257, b

Ἀνηρέτης, vt Etym. refert, καχλίδιον est, κατὰ τὴν ἐπιθέτῳ λεῖ dictũ ἀπὸ νηρέως τῆς θαλάσσης δεσμοῦ. pro quo suprà Ἀνεείνης.

Ἀνήρομαι, idem quod ἀνέρομαι, Interrogo: si non mentitur Suidas qui ἀνήρεται poeticè dici ait pro ἀνερωτᾶς. Sed potius ἀνέρεται scribitur, vt suprà. ἀνηρόμην autem, ab ἀνέρομαι est.

Ἀνηρὸς, Nicand. per syncopẽ pro ἀνιαρὸς dixit, hoc est ὀδυνηρὸς, Doloribus & ærumnis obnoxius, Ærumnosus: in Ther. ὅσσα φῶτας ἀνηροὺς Ἔρπε πὰ σίνου). Ita enim schol. exp. Etym. autẽ αὖηρον affert pro ἄλλα πθοῖ, illa: sum, Innocuũ.

Ἀνήροτος, t.1, c.543, a

Ἀνήρτημαι, t.1, c.571, a
Ἀνήρυγμαι (aor. 1 verbi αἰερύω, facientis fut. 2 αἰερυγῶ) Eructo. Metaph. Nonn. ἀνήρυγμαι αὐδήν, Emisit seu Effudit.
Ἄνησι, Hesych. affert pro αἰέρχεται. itidémque v. l. ex Aristoph. ἄνησι καὶ αἰέρχεται, quasi ab ἀνέμι. per diphthongum tamen potius scribitur αἴνεισι, ab αἴνειμι.
Ἀνησίδημος, t.1, c.910, a. & 1002, d
Ἀνησιδώρα, t.1, c.1002, d. Ἀνήσιππος, t.1, c.1478, g
Ἄνηπε, apud Theophr. Hist. plant. l.9, c.7, legitur inter herbas quibus εἰς τὰ δράματα χρῶνται: eadem procul dubio cum superiore ἀνήθῳ. Plinio enim teste, anisum & anethũ culinis & medicinis nascuntur, & in theriacam assumuntur. atque adeo anethum ob fragrantiam suam coronis adhibetur. vt Virg. etiam docet, sic canens in Bucolicis, Narcissum & florem iungit beneolentis anethi. Vnde & Ἀνήπινος στέφανος apud Theocr. Idyll. 7, Κήγὼ πάλιν κατ' ἦμαρ ἀνήπινον ἢ ῥοδόεντα ἢ καὶ λευκοίων στέφανον ἀεὶ κραδ φυλάσσων. Vbi schol. quoque annotat, magnum fuisse ἀνήπινων στεφάνων χρῆσιν, Alcæum & Sapphonẽ testes laudans: quorum verba, super hac re mox afferam. Sed parum probabile est quod subiungit, ἀνήπινον quibusdam esse πᾶν ἄνθος, ὡσεὶ τὸ ἀῶον πίνεσθαι ἠρῶον ἔεσθαι; quanuis & ἀῆθον, quod idem est cum hoc ἀνήπινον, Etymol. dictũ velit ὡσεὶ τὸ ἀῶον θεῖν, διὸ καὶ τὸν πάλαι αὔξησιν. Alioqui & ἄνηπιν reperitur, 'gemino ν. vt apud Athen. l. 15, ex Alcæo; ἀνήπιν μὲν ἀεὶ τᾶς δέρας ἀμφέπετο πλεκτά. Et ex Sapph. ibidẽ, πορφέοισ' ἐρατᾶς φόβεσσι ὄρπακας ἀνήπιν. Itidémque ἄνισον pro ἄνισον.
Ἀνήπιππος, t.1, c.1478, g
Ἀνηχέω, ῶ, Resono. vt ἀνήχει μολπὴν in Epigr. Nisi malis Cum sonitu edebat seu emittebat.
Ἀνθαμέομαι, t.1, c.190, f
Ἀνθάμιλλος, Qui alicui in contentione seu certamine adversarius est, Æmulus. ἀνταγωνιστής. Et Ἀνθαμιλλᾶσθαι dicitur qui in certamine seu contentione alicui se opponit & ἀνταγωνίζεται, vt apud Xen. Hellen. 6, pag. 343, αὐτοφόροις καταστῆσαι τοὺς πελτάσας ὅσον ἡμιέκτου, ἀφεῖσι αὐτὰ μιλλᾶσθαι εἰς τὸν γλῶ, vt inter se certarent quinam primi ad littus pervenirent.
Ἀνθαπόμαι, t.1, c.502, e
Ἀνθεία, dicitur Venus apud Cnosios, teste Hesych. Dicitur & Iunonis esse epitheton, ex eo quòd αὔξησι τοῖς καρποῖς, vt refert Etym. Alioqui & meretricis nomen est, itémque vrbis Peloponnesiacæ ac Ponticæ, necnon vici in Libya. Suidas per τ scribi ait Ἄντεια etiam, sed tum quũ meretricis est nomen. qua de re vide & Athen. lib. 13. ¶ Ἀνθεία Etymologo est etiam εἶδος ἰχθύος. sed pro eo rectius in lex. meo vet. scriptum αἰθύας. Ἀνθεῖαι autem, Hesychio sunt ὧραι.
Ἀνθεινός, t.1, c.445, e
Ἀνθέκαστον, idem Hesychius affert pro ὀξὺ ἀναπᾶς ἕκαστον, Vicissim vnumquenque.
Ἀνθεκτέον, aduerbium positiuum ex verbo ἀνθέχω. Vnde ἀνθεκτέα τῆς θαλάσσης, Atticè pro ἀνθεκτέον, Mari inhærendum est.
Ἀνθελιγμός, t.1, c.1184, g. Ἀνθέλιξ, t.1, c.1186, d
Ἀνθέλκομαι t.1, c.1194, a. Ἀνθελκύπτω, ibid. b
Ἀνθέλκω, t.1, c.1193, h. Ἀνθεμα, t.3, c.1485, e
Ἀνθέμβρος, Æolica syncope pro ἀνάθεμβος metri causa dicũt poetæ: quod est partic. aor. 2 med. ab ἀνάτιθημι.
Ἀνθεμιν, t.1, c.449, a. Ἀνθεμιζόμαι, ibid. f
Ἀνθέμιον, ibid. d. Ἀνθεμίς, ibid.
Ἀνθεμόεις, ibid. e. Ἀνθεμων, t.1, c.448, g
Ἀνθεμοῤῥοῦντες t.1, c.449, a
Ἀνθεμοῖς, per cõtractionẽ pro ἀνθεμόεις dicitur. Est verò & nomen vrbis Syriacæ & Macedonicæ: vnde Ἀνθεμούσιος dicitur qui inde oriundus est, vel ibi habitat: & fœm. gen. Ἀνθεμουσία. Inde & Ἀνθεμοιδὶς λίμνη, quam Apollonius metri causa Ἀνθεμοεσσίδα vocat Argon. lib. 2. Rursum ab Anthemunte vrbe Macediniæ, est Ἀνθεμουσία ἔξις, vt docet Hesych. quo teste Ἀνθεμοῖς nomẽ est etiam regionis & fluuii. Ἀνθέμουσα autem, olim Samus dicta fuisse traditur.
Ἀνθεμώδης, t.1, c.449, f. Ἀνθεξις, t.1, c.1338, a
Ἀνθενεών, ῶνος, ὁ, 2 Mentũ: ὁ ἄνω τὸ ἠρόειον πόπος, nomẽ fortitus ὡσεὶ τὸ ἐκεῖ πρόσπορον ὀξαθεῖν τοῦ πόχλου, vt cum alii grammatici & lexicographi tradunt, tũ Poll. l. 2. scribit enim τὸ ἄνω ὀφρύων σαρκώδες, αἰθερεῶνα nominari, ὅτι τὸ θριξὶν αὐθεῖν, quòd pili ibi efflorescant. Ideóque Eupolis reprehenditur qui dixerit, Τέκνον μὴ σύ γε μητρὸς ὑπ' αἰθερεῶνος ἀμήσῃς. quia in fœminis ea pars depilis est & glabra; nec efflorescit ibi lanugo vt in maribus. Nisi ibi fortè pro gutture acceperit hoc vocabulum. nam Suida teste αἰθερεὼν dicitur etiã λάρυγξ: quocum facit Cæl. quoque Aurelianus, sic scribens Chron. l. 1, c. 3, Ex vtra que parte gutturis, quam Græci αἰθερεῶνα vocant; nos rumam. Et Acut. morb. l. 3, c. 3, Gutturi, vel tonsillarum vicinitati, quam Græci αἰθερεῶνα vocant: Homerus tamen apertè discrimen facit inter λαρύγγα seu λαιμὸν, qui Latinis est Gula seu Guttur, Il. ν, ὁ δ' μὲν φθέμβος βάλε δουρὶ λαιμὸν ὑπ' αἰθερεῶνα. guttur seu gulam sub mẽto. Quo modo accepit & Il. γ, canens, Οἷ οἱ ὑπ' αἰθερεῶνος ὀχεῖ πίπτει περιφαλείης. Sub mento enim lorum galeæ stringi solet. ¶ Nonnus & pro ore posuit καταχρηστικῶς: dicens, ἐπέπαστο θεηγόρου αἰθερεῶνα.
Ἀνθεικός, t.1, c.136, a. Ἀνθεικκάδης, ibid. c
Ἀνθεείνης, ης, ὁ, Aristæ: sũma pars spicæ, vt αἰθέλιξ: si v. l. credimus, in quibus exp. præterea Culmus, item Virgulta.
Ἀνθέελιξ, t.1, c.135, g. ¶ Hesychio est non solùm τὸ τῶν χόρτων ἄκρον, ἴσον τὸ ἐν τῇ τάχα κάνθῳ, vt Etym. quoq; sed etiã ὁ ἀσφοδέλου καρπός, necnõ herbæ quædã species. Hesiodi verò schol. αἰθέρικα propriè esse dicit asphodeli caulẽ.
Ἀνθεπαν; Æolica & poetica syncope pro ἀνέθεσαν: aor. 2 act. verbi ἀνατίθημι. Ἀνθεσηκα, t.1, c.1744, d
Ἀνθεσηεμα, t.1, c.446, e. Ἀνθεσηεμάδες, ibid.
Ἀνθεσηεῶν, ibid. e. Ἀνθεστάω, t.1, c.1277, e
Ἀνθεσφόρεια, t.1, c.444, b
Ἄνθεπε; Æolica & poetica syncope pro ἀνέθεπε, apud Apoll.
Ἀνθέω, t.1, c.445, h. Ἀνθη, t.1, c.446, d
Ἀνθηδών, t.1, c.444, d. Ἀνθηδόνιος, ibid.
Ἀνθηλά, Hesychio ὡσεὶ δέραια. Ἀνθήλη, t.1, c.446, c
Ἀνθήλια, τά, subst. t.2, c.1397, g. Ἀνθήλιον, t.1, c.446, d
Ἀνθινιος, t.1, c.1455, e. Ἀνθημα, t.1, c.446, b. & 448, h
Ἀνθημερον, Hodie, v.l. perperam pro αὐθημερόν.
Ἀνθιλύας, Hes. ὁ φοῖνιξ φύτος σωτηρίμβλος τυρός, caseus recens, sed alphabetica apud eũ series αὐθείνας scribẽdũ innuit.
Ἀνθηνοειδής, t.1, c.445, g. Ἀνθηρεφέομαι, ibid. e
Ἀνθηρόν, subst. ibid. d. Ἀνθηρός, ibid. b
Ἀνθηρῶν, ibid. d. Ἀνθησις, t.1, c.446, b
Ἀνθηστάομαι, t.1, c.1479, a. Ἀνθηπνός, t.1, c.446, c
Ἀνθηπόρος, Floriger, in Epigr. Ἀνθίας, t.1, c.449, f.
Ἀνθίζω, t.1, c.448, a. Ἀνθίομαι autem, pro Cõfideo, nescio vnde afferant v.l. Ἀνθικός, t.1, c.445, f
Ἀνθιμος, ibid. g. Ἀνθινός, ibid. e. Ἀνθιπαίζομαι, t.1, c.1711, e
Ἀνθιστασία, ibid. f. Ἀνθιπαθύω, t.1, c.1710, c
Ἀνθίσταμαι, t.1, c.1744, e. Ἀνθίστημι, ibid. d
Ἀνθιστήεια, t.1, c.446, g. Ἀνθιστηείων, ibid.
Ἀνθλίζεσθαι, & Ἀνθλόεσθαι, v.l. afferunt pro Conspergi fouerique re aliqua humida calidâque. sed quàm verè, ipsa viderint. eo enim significatu dicitur potiõ καπυτλεῖσθαι.
Ἀνθοβόφος, t.1, c.443, d. Ἀνθοβολέω, ibid.
Ἀνθοβόλος, ibid. Ἀνθοβόσκον, ibid. c
Ἀνθοδμον, t.1, c.444, c. Ἀνθοκράκος, t.1, c.443, e
Ἀνθολκή, t.1, c.1194, b. Ἀνθολκὸν, ibid. c
Ἀνθολογέω, & Ἀνθολογόομαι, t.1, c.443, g
Ἀνθολογία, ibid. f. Ἀνθολογικὰ, ibidem.
Ἀνθολόγιον, ibid. Ἀνθολόγος, ibid.
Ἀνθομολογέω, t.2, c.636, e. Ἀνθομολογόομαι, ibid. h
Ἀνθομολόγησις, ibid. Ἀνθομολογία, ibid.
Ἀνθοπλίζω, t.2, c.1371, c. Ἀνθοπιοῦς, t.1, c.443, g
Ἀνθοπωλέω, ibid. h
Ἄνθορε, Æolica & poetica syncope pro ἀνέθορε: aor. 2 verbi ἀναθορόω.
Ἀνθορίζω, t.2, c.1470, g
Ἀνθορμεῖσμος, ibid. Ἀνθορμέω, t.1, c.1146, d
Ἄνθος, t.1, c.443, a. Ἀνθοσμίας, t.1, c.444, c
Ἀνθοστιλὴν, t.1, c.445, g. Ἀνθορρέος, t.1, c.444, a
Ἀνθὸ' ὅπου, Pro quo. id est Quamobrẽ, Qua de causa. Greg. οὐκ οἶδ' αὐθ' ὅπου. Interdum Propterea quòd, Quoniam, ὅπ. Ex Heraclito, Ζῶπυ τίνιω ἐρύσσεσθαι αὐθ' ὅτου ποτὲ τὴν αὐτὸν ἀπερηνάμων, propterea quia.
Ἀνθοφίεια, t.1, c.444, a. Ἀνθοφόρος, t.1, c.443, h
Ἀνθοφυὴς, t.1, c.444, a

Ἀνθρακάω, ῶ, In carbones muto. v.l. perperã pro αἰθρακόω.
Ἀνθρακεύς, t.1, c.451, a. Ἀνθρακιάω, ib.
Ἀνθρακιὰ, t.1, c.450, f. Ἀνθρακίας, ib. g
Ἀνθρακίζω, t.1, c.451, c. Ἀνθράκιον, ib. a
Ἀνθρακίνος, t.1, c.450, h. Ἀνθρακὶς, ib. f
Ἀνθρακόεις, ib. h. Ἀνθρακόομαι, t.1, c.451, b
Ἀνθρακοπώλης, t.1, c.450, f. Ἀνθρακώω, t.1, c.451, b
Ἀνθρακώδης, t.1, c.450, h. Ἄνθραξ, ib. e
Ἀνθρεῖ, Hes. affert pro κρύπτει, Occultat, Abscondit.
Ἀνθρηδὼν, eidem est ἡ πυθρηδών.
Ἀνθρηλόεια, idem ex Aristarcho affert pro τὸ μελίσσια.
Ἀνθρλιὴν, t.1, c.451, f. Ἀνθρλιώτον, ibid. h
Ἀνθρίωοειδής, ibid. g. Ἀνθρησκα, t.1, c.449, g
Ἀνθρίσκιον, ibid. g
Ἄνθρον, ου, τὸ, Antrum. v.l. perperam pro αὔτρον.
Ἀνθρυσκα, lexico meo vetere τὸ αὖῃν, ὡσεὶ τὸ αὖω βρώσκειν. Quibus verbis subiũgit, ita vocari etiam τὸ αὔιστον apud Cretenses. Eadem verò apud Etymol. leguntur, vt docui t. 1, c. 449, g.
Ἀνθρωποπρέσκεια, t.1, c.453, d. Ἀνθρωποπρέσκος, ib. c
Ἀνθρωποπρέσκον, t.1, c.456, b. Ἀνθρωποπέρη, ib. a
Ἀνθρώπιος, t.1, c.455, b. Ἀνθρωπίωος, ib. d
Ἀνθρωπόμαι, t.1, c.456, f. Ἀνθρωπεύομαι, ib. b
Ἀνθρωπὴ, ib. a. Ἀνθρωπῖός, t.1, c.455, d
Ἀνθρωπίζω, t.1, c.456, d. Ἀνθρωπίζομαι, ibid.
Ἀνθρωπικὸς, t.1, c.455, h. Ἀνθρωπικῶς, t.1, c.456, a
Ἀνθρώπινος, t.1, c.455, e. Ἀνθρωπινοῦστατος, ib. g
Ἀνθρωπίνως, ib. Ἀνθρώπινος, t.1, c.456, b
Ἀνθρωπίσκος, ib. Ἀνθρωπισμὸς, ib. e
Ἀνθρωποσορέω, t.1, c.452, c. Ἀνθρωποσόρος, ib.
Ἀνθρωποσίωλος, ib. & c. 855, f. Ἀνθρωποτρονία, t.1, c.452, c
Ἀνθρωποδ' αἵμων, ib. d
Ἀνθρωποδεής, ib. Suspecta est ea vox: quippe pro qua dicendũ potius vel αὐθρωποδίνης, vel αὐθρωποπόδεις, vt αὐθρωποδίνης: nisi potius ex hoc αὐθρωποδίνης detorta & deprauata est.
Ἀνθρωποδίνητος, t.1, c.452, d. Ἀνθρωποειδὴς, ib. e
Ἀνθρωποειδὲς, ib. f. Ἀνθρωποθυμος, ib.
Ἀνθρωποθυσία, ibid. Ἀνθρωποθύω, ib.
Ἀνθρωποκτονέω, ib. g. Ἀνθρωποκτόνος, ib.
Ἀνθρωποπλόκος, t.1, c.453, d. Ἀνθρωποπλόκος, t.1, c.452, g
Ἀνθρωπομορφος, ib. Ἀνθρωπομορφόω, ib.
Ἀνθρωποπαθὴς, t.1, c.453, a. Ἀνθρωποπαθέω, ib.
Ἀνθρωποπαθὴς, t.1, c.452, h. Ἀνθρωποπαθὲς, t.1, c.453, a
Ἀνθρωποπτία, ib. b. Ἀνθρωποπτος, ib.
Ἀνθρωπωπρεπὴς, ἔος, ὁ καὶ ἡ, Hominem decens, Homini cõgruens. Vnde aduerb. Ἀνθρωποπρεπῶς, Conuenienter naturæ humanæ. Bud. ex Damasc. πλὴν ζῶπυ αὐθρωποπρεπῶς ἐθρήμαπίζετο ὡσεὶ ὀσφῦ ἡ χρεία ἀπῄτει.
Ἀνθρωπος, t.1, c.452, a. Ἀνθρωπότης, t.1, c.455, b
Ἀνθρωπουργία, t.1, c.453, c. Ἀνθρωπουργὸς, ibid.
Ἀνθρωποφαγία, ib. c. Ἀνθρωποφάγος, ib. b
Ἀνθρωποφυὴς, ibid. c.
Ἀνθρωπὼ, apud Lacones ἡ γυνὴ, teste Hes.
Ἀνθρωπώδης, ος, ὁ καὶ ἡ, Humanus. vel Ad hominẽ aut humanam naturam proximè accedens.
Ἀνθρώσκω, Ionica & poetica syncope pro αἰαθρώσκω, in Epigr. Itidémque αὔθρωσκε apud Soph. pro αὖω θρῴσκε, ὀρχοῦ, Subsili, Salta.
Ἀνθυβρίζω, t.3, c.1719, c. Ἀνθύλλιον, t.1, c.449, h
Ἀνθυλὶς, ib. g. Ἀνθυπάγω, t.1, c.91, a
Ἀνθυπαγωγαὶ ὀνόματα κοινὰ γίνονται, ex Appollon. gramm. affertur pro Respondetur per nomina.
Ἀνθυπαλαγὴ, t.1, c.358, b. Ἀνθυπατεία, t.3, c.1747, h
Ἀνθυπατεύω, ib. g. Ἀνθυπατικὸς, ib.
Ἀνθύπατος, ib. f. Ἀνθυπεῖκω, t.1, c.1124, f
Ἀνθύπεξις, εως, ἡ, Ipsa τῷ αὐθυπείκειν actio: quũ videlicet alicui vicissim cedimus seu concedimus. Exponitur etiã Submissio, Obsequium: item Modestia.
Ἀνθυπηρετέω, t.1, c.1149, g
Ἀνθυποβάλλω, Vicissim seu è contrario subiicio. In sermone etiã dictis alicuius ἀνθυποβάλλειν aliquid dicimur pro Contrà seu viceuersa subiicere aut obiicere. vt apud Æsch. in Ctes. p. 79, ὅταν ὑμᾶς ἐπερωτᾷ, τοῖ καταφύγῃ αὐτὸς ἀνὴρ Ἀθηναῖος; ἀνθυποβάλλετε αὐτῷ, ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων τοῖ καταφύγῃ Δημοσθένης;
Ἀνθυποκαθίστημι, t.1, c.1775, c. Ἀνθυποκαθεστηκὼς, ib.
Ἀνθυποκρίνομαι, Vicissim simulo, Contrà præmefero.
Ἀνθυπόμνυσθαι, Hesychio est τὰ αἰαβάλλεσθαι δίκην ἢ χρεοστίαν μετ' ὅρκου, litem aut creationem differre, præstito iuramento. Itidẽ Bud. quũ ex Dem. in Olymp. p. 159, attulisset, ἐπειδὴ δὲ ἐκάλει ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον τοῖς ἀμφισβητοῦσι, ὑπομοσάμενα ἡμεῖς ζωπυρὶ δημοσίᾳ ἀπῄτει γραπτοῦ μόνον, subiungit, Vt scilicet dilationem eo nomine impetraremus. additq; hæc eiusdẽ verba, ὑπομοθέντες ὁ ζῶπυρος, (hoc affirmato) αὐθυπομόσαντο οἱ αὐτὸ δίκαι, καὶ βραβεῖόν τε τὸ Ὀλυμπιόδωρον ζωπυρὶ, ἔπεισαν τοῖς δικασταῖς ψηφίσασθαι τῆς δίκης ἕνεκα ἀπῆτει. Vbi tamen simpliciter capitur hoc αὐθυπομόσαντο pro Vicissim iuraunt.
Ἀνθυποπίθω, t.2, c.1392, a. Ἀνθυποπίθόμαι, ibid.
Ἀνθυπουργὸς, t.1, c.1233, c. Ἀνθυπούργημα, ib. f
Ἀνθυπούργησις, ib. Ἀνθυποφέρω, t.4, c.124, a
Ἀνθυποφορὰ, ib. c
Ἀνθυποχώρησις, εως, ἡ, Recessus, Regressus.
Ἀνθυφαίρεσις, Subtractio mutua: qua nimirum vicissim alicui aliquid subducimus seu surripimus. Greg. Ὡς ἡ ζῦπυρος ἀφείλκυψέ τε ἢ αὐθυφαίρεσις; de die & nocte loquens. Vbi B. quoque αὐθυφαίρεσιν esse dicit quũ quid vicissim subducitur & aufertur.
Ἀνθωδίνης, t.1, c.445, g
Ἀνθωνίομαι, Redimo, Licitor. v.l. perperã pro αὐτωνέομαι.
Ἀνθωσκίζομαι, t.4, c.794, b. Ἀνία, t.1, c.456, f
Ἀνιάζω, t.1, c.457, e. Ἀνιάομαι, ib. d.
Ἀνιαρὸς, ib. b. Ἀνιαρῶς, ib. c
Ἀνίαπος, t.1, c.1638, a. Ἀνιάσθυπος, t.1, c.1640, b
Ἀνιαθλόγηπος, t.1, c.1639, d. Ἀνιάπος, t.1, c.1638, a
Ἀνίαχος, Clamosus, Streperus. Apud Homer. Il. ν, v. 40, de Troianis, Ἕκτορ Πελαμίδη ἄμοτον μεμαῶτε ἔοντο Ἀβρομοι, ἀνίαχοι, quidam hoc αὐίαχοι compositum volunt ex α epitatico & verbo ἰαχέω, exponentes πολύηχοι, ἐκάστοτε θορυβώδεις: alii verò αὐίαχοι legunt, accipientes pro ξηρόφωνοι, ὡσεὶ τὸ αὔον ἰαχεῖν: è quorum numero est Chrysippus Stoicus & Dionysius Thrax. Vide & Ἀβρομοιπαχοι suprà.
Ἀνιάχω, seu Ἀνιαχέω, ῶ, Exclamo, Clamorem tollo. vt Hes. quoque αὐίαχεν exp. αἰεβόησεν. Apoll. Argon. l. 2, Ἥρωες μεσσηγὺς αὐίαχον. Exponitur etiam Respondeo, afferturque ex Nonno, Χείσδε αὐίαχε. Interdum & pro Resono accipitur.
Ἀνιάω, t.1, c.457, d
Ἀνιγροδέρης, Hesychio βυρσοδέψης, Coriarius.
Ἀνιγρὸς, t.1, c.457, c. Ab Hes. αὐηρὸν exponitur non solùm φαῦλον, κακὸν, sed etiam ἀσεβές: item ἀκάθαρτον, δυςῴδες.
Ἀνίδιος, (vt ἄοικος & ἄβιος) Qui nihil proprium habet. αὐτόμων. Basil. De vita solitaria, p. 17. Bud.
Ἀνιδρὴ, t.3, c.1793, f. Ἀνιδρὴ, ib. g
Ἀνιδρόω, t.3, c.1792, h. Ἀνίδρυπος, t.1, c.1093, e
Ἀνιδρωτὶ, t.3, c.1792, g
Ἀνίεμαι, Submitto, &c. t.1, c.1656, g. Ἀνίεμαι, Soluor, &c. c.1657, a. Ἀνίεσθαι, Permitti, &c. ibid. b. Ἀνίεσθαι, Dicari, &c. ib. c. Ἀνίεμαι, Dissoluitè viuo, &c. ib.
Ἀνιέρειος, t.1, c.1651, g. Ἀνίερος, t.1, c.1649, e
Ἀνιερόω, ib. h. Ἀνιέρωσις, ibid.
Ἀνιέρωται, ib. Ἀνιέω, t.1, c.1653, e
Ἀνίημι, Submitto, &c. t.1, c.1654, f. Ἀνίημι, Dimitto, &c. ib. g. Ἀνίημι, Remitto, &c. c.1655, b. Ἀνίημι, Laxo, &c. c.1656, b. Ἀνίημι, Stimulo, &c. ibid. c. Ἀνίημι, Dico, &c. ibid. f.
Ἀνιηρέστερος, t.1, c.457, c. Ἀνιηρὸς, ib.
Ἀνίκα, Doricè pro ἡνίκα, Quando. & annexa particula περ, pro eodem. αἰΐκαπέρ τι, quúmque.
Ἀνικᾶσθαι, Haurire, Soluere. v.l. perperam pro ἀνιμᾶσθαι.
Ἀνικέπυστος, t.1, c.1687, a
Ἄνικητον, herbæ nomen, vide infrà in Ἄνισον.
Ἀνίκητος, t.2, c.1059, d
Ἀνικλαῖμον, Hes. affert pro αὐακαθαίρεμον.
Ἀνικμάζω, t.1, c.1681, d. Ἀνίκμος, ib. f
Ἀνίλιτος, t.1, c.1694, g
Ἀνιλλοιδήν, Suid. exp. καθυποκρινοῦμαι: subiungens, αὐλλεσθαι propriè esse τὸ ἀπαξιοῦν, dedignari.

Ἀνίλλωμα, Polluci l.2, est τὸ ἀκάθαρτον.
Ἀνίμερος, t.1, c.1697, c. Ἀνίμερω, ib.d
Ἀνίμερος, ib.e
Ἀνίουλος, ου, ὁ, Impubes, Cui nondum effloruit prima lanugo, quæ ἴουλος nominatur.
Ἀνίπταμαι, t.1, c.1711, f. Ἀνίπτω, t.1, c.1707, c
Ἄνιπος, ib.d. Ἀνίσταμαι, t.1, c.1713, c
Ἀνίσημι, ibid. Ἀνιπόδους, t.2, c.1061, a
Ἄνιπος, t.2, c.1060, h
Ἄνις, poeticè pro ἄνευ, Sine, Absque. Nic. in Alex. de pueris loquēs, Ὀρθόποδες βαίνοντες ἄνις μετρῆσαι πτολίων. id est ἄνευ τῆς ὁδοῦ, inquit schol.
Ἀνισάζω, t.1, c.1730, c. Ἀνισάζομαι, ib.
Ἄνισον, ου, τό, Anisum: seminis cuiusdã nomen, quod à dulcedine γλυκάνισον etiam nominatur, vt schol. Theocr. tradit, qui & per ι scribi ait, ἀνῆθον autem, quod idem esse dicit cum μαλάθρῳ, per ι. Multa de hoc Dioscorides lib.3, cap.65, & Plin. libro 20, cap.17, vbi etiam scribit, à quibusdam anicetum vocari, quoniam appetentiã ciborum præstat ex quo labor delitescibos poscere. Duplici. etiam ν scribi ἄνισον, infrà docebo.
Ἀνισος, t.1, c.1729, b. Ἀνισότης, ib.b
Ἀνισόπτερος, t.3, c.1556, g. Ἀνισοφυής, t.4, c.273, a
Ἀνισόω, t.1, c.1729, f. Ἀνίσταμαι, t.1, c.1746, a
Ἀνίστημι, Surgere facio, &c. t.1, c.1745, a. Ἀνίστημι, Moueo, &c. ib.c. Ἀνίστημι, Euerto, &c. ib.e
Ἀνιά, adiuerbium excitandi, Ehodũ. Ita v.l. sed nescio quo exemplo vel auto ritate.
Ἀνιστορέω, t.1, c.1114, h
Ἀνιστορησία, ας, ἡ, Historiarum ignoratio, Malè versatum esse in historiis. Cicero ad Attic. lib.6, epist.1, Quum in turma inauratarum equestrium, quas hic Metellus in Capitolio posuit, animaduertissem in Serapionis subscriptione, Africani imaginem, erratum fabrile putaui: nunc video Metelli. ὦ ἀνιστορησίαν turpem. nam illud de Flauio & fastis, si secus est, commune erratum est.
Ἀνιστόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui historias non nouit, Historiarum imperitus, Malè versatus in historiis. Vnde aduerb. ἀνιστορήτως ἔχειν, quod idem est ac ἀνιστόρητον εἶναι, Nescire historias. Plutarch. Demetrio, pag.283, εἰ μηδὲ τῶν φαύλων καὶ ψαυόντων ἀνιστορήτως ἔχοιμεν, si ne turpium quidem & improbatorum ignoremus vitam & actiones, vt Bud. interpr. Vbi etiam nota cum genitiuo iungi. Ἀνιστόρητος, passiuè etiam exponitur, Cuius nulla in historiis memoria, Historicorum scriptis non memoratus.
Ἀνίφαλον, Suid. τὸ ἄπικον καὶ ἀθήλατον, Quod non peperit nec sugi potest. Pro quo apud Etym. & in lex. meo veteri scriptum ἀείφαλον, qui itidem exp. ἄπικον & ἀεὶ μελκόμενον, ἀθήλατον, ex Diogene.
Ἀνίσχιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Coxas seu coxendicem non habens. seu Coxarum carne in clunes extuberante carens: ideóque Depygis, ἀπύγλουτος, seu λεπτόπυξ, λίπυος. Aristoteles De part. animalium, libro 4, διόπερ αἴσχιστα καὶ σκληρὰ τὰ σπέλη ἔχουσι: de auibus.
Ἀνίσχουμαι, t.1, c.1361, g. Ἀνίσχυρος, t.1, c.1813, f
Ἄνισχις, Robore & viribus corporis destitutus, Inualidus, Infirmus. Vnde plurale ἄνισχυες, quod affertur ex Esaiæ cap.42.
Ἀνίσχω, Suffollo, &c. t.1, c.1362, e. Ἀνίσχω, Emergo, &c. ib.f
Ἀνίσως, t.1, c.1719, b
Ἀνισωσις, εως, ἡ, Adæquatio, Exæquatio.
Ἀνιχεύτης, t.1, c.1819, c. Ἀνιχεύω, ib.b
Ἀνιχιάστος, ου, ὁ καὶ ἡ, apud Æschylum idem quod ἀνεξιχνίαστος, Imperuestigabilis, Qui nullis deprehendi vestigiis potest.
Ἀνίψαιον, Hesychio & lexico meo vet. οὐ βεβλαμμένον, ἀδιάφθορον, Illæsum, Ab omni corruptione intactum. Sed addunt, quibusdam esse ἀνικίας τάξιν. Eadem apud Etymol. legunt, sed apud eum scriptum est ἀείψαιον, quod παρὰ τὸ ἀείπω deriuat, exponens ἀβλαβές, & τὸ αὐθὶς τῷ ἰσχνῷ.
Ἀνοιδής, t.1, c.457, c. Ἀνοιπος, t.1, c.1678, a
Ἀνοεμαίν, Hes. affert pro αὐαγνώσκειν.
Ἀνόεμαι, Exorior. idem enim ἀνέπτα pro ἀναπέλεται & ἀναφέρεται accipi testatur. Scribo autem ἀνέπτα, quoniã ν geminandum apud eum esse, alphabetica series arguit, atque adeo ipsa eius origo. nam Æolica & poetica syncope positum est pro ἀνανέεται seu ἀνανεέται, quod est ἀνέρχεται, ἀναστέχει, comp. ex ἀνὰ & νέομαι. Legitur autem apud Hom. Od. κ, sic canentem, Οὐδ' ὅπιν ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσιν ὑπὸ γαῖαν, Οὐδ' ὅπιν ἀνέπτα.
Ἀνυέφελος, eidem est ἄνευ νεφέλης, hoc est, inquit, αἴθρία, Innubis, seu Innubila, Nubibus non obducta: ideóque serena. Hom. Il. σ, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη Πέπταται ἀνυέφελος, λεύκη δ' ὑπὲ δέδορμεν ἀῆλαι. Metri verò gratia duplicatum hic ν est à poeta, alioqui. n. vnico ν ἀνέφελος dicitur in prosa.
Ἀνυησειδές, Hesychio est κώνειον, cicuta. sed scribẽdum potius ἀνυησειδές per ι. liquidem legimus apud Diosc. l.4, c.79, τὸ κώνειον ὑπ' ἄκρων τῶν φύλλων habere σκιάδιον, & καυρμα ἐμφερὲς ἀνίσῳ, λευκότερον δέ: vt & apud Plin. l.25, c.23, cicutam habere semen aniso crassius. A seminis igitur præcipuè similitudine ἀνυησειδὲς nominatũ τὸ κώνειον. Veruntamen & apud Nic. schol. scriptum ἀνυησειδές: dicẽtem itidem τὸ κώνειον à quibusdam vocari ἀνυησειδὲς, & κοείλιον. Idémq; Atticè geminato ν ἄνυησον dici scribit pro ἄνησον, in hoc loco Ther. v. 650, Σαῶ δὲ ᾧ ἀνυήσαιο τὸ δίπλοῦν ἄχθος ἀείρας. Fuerit itaq; ἀνυήσον idẽ quod ἀνήσον.
Ἀνυπον, vide paulo suprà in Ἄνηπος.
Ἀννιβίζω, Annibali faueo, Annibalis partes sequor. vt Φιλιππίζω & Ἀλεξανδρίζω, & similia. Fuit autẽ Ἀννίβας, Annibal, dux Carthaginensium aduersus Romanos: à quo & Ἀννιβαϊκὸς πόλεμος apud Plut. Bellum Annibalicum: quod nimirum Annibal intulit Italiæ. Et Appiani Ἀννιβαϊκά, Annibalica. hoc est Res gestæ ab Annibale. seu Libri de rebus ab Annibale gestis, & bello aduersus Romanos.
Ἀννίς, Hesychio μητὸς ἢ παιδὸς μήτηρ, Auia.
Ἄννισον, ου, τό, idem quod ἄνισον, vt ἄνηπον idem quod ἄνηπον. geminatio enim τοῦ ν discrimen hic nullum parit. Nec verò ν solùm in his geminari sciendum est, sed etiam σ & τ. vt Suid. quoque testatur, sic scribens, Ἄννιθον, τὸ ἄνισον, ὅμως δύο νν, οὐ δύο νι. Sed puto illud ι in η vertendum esse, impuēte id etiam serie alphabetica, quæ ipsum inter ἄνησις & ἀνίσῳ interiectum habet.
Ἄννος, Lignum agreste, v.l.
Ἀνωδεδής, Hesychius affert pro τρυφερῶς, ἁβρῶς, Delicatè, Molliter.
Ἄνωμα, teste eodẽ, Tarentini vocant τὰ θρυπτήριθρα, quæ friantur præ mollitie.
Ἀξηραίνω, Æolica & poetica syncope pro ἀναξηραίνω, Inarefacio, Exsicco. Hom. Il. φ, Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεφεα φοιβὸς ἀλωὴν Αἶψ' ἀξηράνῃ. ita enim Eust. legit, exponẽs τὰ χὺ ἀναξηράνῃ. Sed videtur rectus diuisim legi ἀν ξηράνῃ, vt manuscriptum etiam vetúsque habet exẽplar.
Ἀνοδία, t.2, c.1164, e. Ἀνοδμος, t.2, c.1196, f
Ἀνόδοντος, t.1, c.1079, f
Ἄνοδος, substant. t.2, c.1164, b. Ἄνοδος, adiect. ib.d
Ἀνόδους, t.1, c.1079, e
Ἀνοδοχή, ῆς, ἡ, Carrer. Polyb. ἀπαγαγὼν ἐπέλυσε τὸν Λεόντιον ὡς τὴν ἀνοδοχήν. Superius dixerat, ἐπέλευσεν ἀπαγαγὼν αὐτὸν εἰς φυλακήν. Et alibi, ὡς. ἄλλό τι τοῦ πάππου τὴν ἀναχωρήσιν τῶν Λεοντίου. Ita v.l. quæ etiam addunt, hæc tria ibi pro eodem ferè accipi, postremum verò proprie esse coniectionem in vincula. Qua in re eis assentiri nequeo, nam pro ipsa potius adductione & allectione posuit: quã postea sequitur coniectio in vincula & custodia. Quod verò ad ἀνοδοχὴ attinet, prorsus illud mendosũ esse dico, & pro eo reponendum ἀναδοχὴ, alitérque interpretandum, vt docui t.1, c.956, d.
Ἀνόδωσις, t.2, c.1186, c. Ἀνοδύρομαι, t.2, c.1189, c
Ἀνοζίστω, Hesychio τὰ μὴ ἐζεωμένα, quæ feruefacta nõ sunt. pro quo scribendum potius ἀζεστα vel ἀνεζέστα: accipendo ἀναζεστα pro ἀχαν ἄζεστα, vt ἀναπνεύστος pro ἄπνευστος ponitur.
Ἀνοζος, t.2, c.1189, c. Ἀνοίμωνα, t.2, c.1072, c
Ἀνοιπα, ib.h. Ἀνοιπος, t.2, c.1261, a
Ἀνοιπαίνω, t.2, c.1074, a. Ἀνοιπεύω, ib.b
Ἀνοιπία, ib.a. Ἀνοίπης, t.2, c.1073, d
Ἀνοίπτως, ib.
Ἀνόθευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non adulteratus, Non spurius, sed germanus, incorrupt & Purus, Sincerus. Hes. & Suid. exp. γνήσιος, ἀκαπηλευτος, καθαρός.

Ἀνόθηρον, eidem Hes. idem quod νοθρὸν, Pigrum, Ignauum.
Ἀνόθως, idem Hesychius affert pro γνησίως, Syncerè, Verè, & more eorum quæ non sunt spuria & adulterina, hoc est ἀνόθα. præcedit enim aduerbium istud nomen ἀνόθος.
Ἀνοια, t.2, c.1066, a. Ἀνοιγμα, t.2, c.1198, d
Ἀνοιγνύω, t.2, c.1197, h. Ἀνοίγω, & Ἀνοίγομαι, ibidem.
Ἀνοιδαίνω, t.2, c.1201, a
Ἀνοιδέω, Ionicè & poeticè pro αὐοιδέω, Intumesco. Nicand. Ther. de caprifici fructibus, οἵ τε θεὸ ἄλλης Τίθυλοι ὀκφαίνοισιν αὐοιδέοντες ὀπώρης.
Ἀνοιδέω, t.2, c.1200, c. Ἀνοίδησις, ibid.d
Ἀνοιδίσκω, t.2, c.1201, c. Ἀνοίκειος, t.2, c.1232, e. Apud Suidam sine diphthongo, sed perperam, scriptum est, expositúmque itidem ἀπροσπῆς.
Ἀνοικειότης, ητος, ἡ, Nulla familiaritas. seu Mores à familiaritate alieni. Synes. epist. 84, μήποις ὀπτοῦς αὐοικειότητα καταγορεῖ τῶν ὁμοκοιμώντων, prolixitas epistolæ arguit ipsam epistolam quæ perfertur, non esse familiarem sed alienam.
Ἀνοικείως, Non familiariter. Synes. ibidem, εἰ δὲ μὴ θεὸς τὸ ψεῦδος αὐοικείως εἶχε, Si non familiariter vteretur mendacio, Si à mendacio esset alienus, seu abhorreret. Et epist. 57, θεὸς γελῶ αὐοικείως ἔχει καὶ οὐκ ἐστιν ὅπως τοῦ γελᾶν τὸ σχῆμα τρέπω.
Ἀνοικεῖ, Etymol. & lex. meum vet. afferunt pro τὸν θεὸν τὸ εἰκὸς εἰρημένον, non verisimilem & consentaneum: ab εἴκω. Dicitur αὐοίκειος etiam hoc significatu.
Ἀνοικήτος, t.2, c.1212, h. Ἀνοικίζω, t.2, c.1217, f
Ἀνοικίζομαι, ibidem, g
Ἀνόμαιος, perperam apud Suidam scriptum pro αὐόμαιος, vti iam dixi.
Ἀνοικοδόμος, t.2, c.1228, a. Ἀνοικοδομέω, t.2, c.1204, f
Ἀνοικονόμητος, t.2, c.1208, g. Ἀνοίκος, t.2, c.1212, a
Ἀνοικτέω, t.2, c.1235, a. Ἀνοικτός, ibid.
Ἀνοικτή, ibidem. Ἀνοίκτος, t.2, c.1234, h
Ἀνοίκτος, t.2, c.1198, e. Ἀνοικτός, t.2, c.1236, g
Ἀνοίκτος, t.2, c.1234, h
Ἀνοιμώζω, In eiulatus & fletus erumpo, Eiulo. vt Hesych. quoque αὐοιμῶζαι exp. αὐασενάξαι, ὀλολύξαι, Ingemiscere, Vlulare. Suidas autem αὐομωζᾶσι nescio quãm rectè exp. ἀλαλάξασι. nam ὁ ἀλαλαγμὸς bellicus clamor est, αὐομωγμὸς autem vociferatio eius qui verberatur.
Ἀνομωκλεῖ, sive Ἀνοιμωκτί, Sine eiulatu & fletu. αὐδὲ οἰμωγῆς. Suidæ ἀστενάκτως, Sine gemitus emissione. aliis etiam ἀπημωρητί, impunè. quoniam videlicet pœnas sequitur ἡ οἰμωγή. vt apud Soph. in Aiace, p. 68, Ἀλλ' δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀξύλλοιδά μοι Τλίθιμ' καθ' ἡμῶν ὧδ' αὐομωκτεῖ κἀνεῖν.
Ἀνοιξις, t.2, c.1198, d. Ἀνοισις, t.2, c.1262, c
Ἀνοιστέον, Referendum: aduerbium ἀπικὸν ex inus. them. αὐοίω. Theophr. De caus. plant. l.4, c.12, ὅθεν ἢ χώρα αὐοιστέον. Ἀνοιστὸν autem, quod v.l. ex Plut. lib. De sanit. tuẽda afferunt, falsum est: próque eo legendum αὐυστόν.
Ἀνοιστρέω, t.2, c.1255, e. Ἀνοιστρεῦμα, ibid.
Ἀνοίω, inusitatũ in præsenti thema est, ex quo synonymũ ei αὐαφέρω, mutuatur fut. r αὐοίσω: indéque est αὐοισις & αὐοιστέον, quæ paulo antè habuimus. Apud Suidam αὐοίσω σοι βόας, pro αἰνεσκεύομαι, vt Hesych. quoque exponit αὐαβαστάζω: iidem tamen & per præsens αὐαφέρω exponunt.
Ἀνόκειον, eidem Hes. est ὑπόρρωον: sed addẽti, scribi etiam αὐάγκαιον. & quidem rectius.
Ἀνοκνηδὲν λόγον, idem affert pro τὸ θεῖον τὸ εἰκὸς εἰρημένον: quo significatu αἰσκεῖ habuimus paulo antè.
Ἀνοκωχή, eidẽ αὐαχώρησις, αἰσχή. pro quo suprà αὐακωχή.
Ἀνολεία, t.2, c.1269, d. Ἀνόλειος, ibid.
Ἀνολεθος, t.2, c.1268, g. Ἀνόλεθρος, t.2, c.1274, c
Ἀνολκή, ῆς, ἡ, Tractio quæ fit sursum versus: aliis Attractio, Sublatio: & apud Thuc. τοὺς λίθους ἀνολκῶ, ad tollenda saxa. At Ἀνόλκιον Hesychio est ὑφ' οὗ τι ἀνέλκεται, Id quo aliquid sursum trahitur vel attrahitur: vt sunt tractoriæ machinæ.
Ἀνολολύζω, Eiulo, Lamentor. seu Lamentis & vlulatibus æthera pulso, aut In vlulatus erũpo. Luc. in Somn. σιωπῇ τὸν αὐολολύζον, καὶ δακρύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόπλεως.
Ἀνολοφύρομαι, idem. Exponitur etiam Deploro. Xen. Pæd. 7, εἰ δὲ θρῆνος αὐολοφύραιτό τε καὶ ἀθλιεκάλυπτον ἄμφω.
Ἄνομα, t.1, c.473, a
Ἀνόμαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inæqualis, Enormis. v.l. Sed perperam proαὐώμαλος. Legitur tamen & apud Hes. αὐήμαλος, expositũ παραχίαν, & apud Aristot. in Polit. ἡ δ' οὐσιῶν αὐομάλωσις, pro Inæqualis distributio, Inæqualis partitio.
Ἀνομβρέω, t.2, c.1291, f
Ἀνομβρίειος, ειτος, ὁ, Pluuius, Pluuiosus: vel Imbricus, vt Plauto auster dicitur Imbricus pro Imbrifer. est enim hic ἀπιτατικῶς: vnde & Nicãdri schol. exp. πολύομβρος in hoc Alexiph. loco, — ὃν βροντῆσιν αὐομβρήειτος ὀλύμπου.
Ἀνομβρία, t.2, c.1290, g. Ἀνομβρίζω, t.2, c.1291, f
Ἄνομβρος, t.2, c.1290, f. Ἀνομέω, t.2, c.1025, g
Ἀνόμιμμα, ibid.h. Ἀνομία, ibid.f
Ἀνομίζω, ibid.h. Ἀνομίλητος, t.2, c.1310, a
Ἄνομμος, t.2, c.1030, e
Ἀνόμυχλος, ὁ, ἡ καὶ ἡ, Nulla tectus caligine aut nebula, Non nebulosus, sed serenus. vt αὐόμυχλος αὴρ apud Aristot. De mũdo: qui ibidem αὐέφελος, Nebulæ expers, Innubilus, Innubis.
Ἀνόμμαστος, t.2, c.1379, d
Ἀνομοθέτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nullis legibus constitutus. ex Plat. De leg. ¶ Exponitur etiam Legibus malè ordinatus, apud Aristot. Polit. l.2, vbi ait, ὥστ' ἐν ὅσαις πολιτείαις φαύλως ἔχει τὸ ἀεὶ παὶ γὰρ ἀνάγκας, τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως δεῖ νομίζειν αὐομοθέτητον. Nisi malis Exlex, Legibus positis non obediens & obtemperans. Eo enim modo & apud Athen. vsurpatum comperi, l.12, de Demetrio, ὁ ὑπὸ ἄλλοις πλείοσι θεσμοῖς καὶ ὑπὸ βίοις πολλοῖς, αὐομοθέτητον ἑαυτὸν τὸν βίον κατασκευάζων. Vbi & Bud. interpr. Illex, Sine lege viuens.
Ἀνομοιοειδής, t.1, c.1106, a. Ἀνομοιομερής, t.2, c.852, b
Ἀνόμοιος, t.2, c.1303, g. Ἀνομοιότης, ibid.
Ἀνομοιόω, & Ἀνομοιόομαι, t.2, c.303, g
Ἀνομοίωσις, ibid.h Ἀνομοιωσις, ibid.h
Ἀνομολογέω, & Ἀνομολογέομαι, t.2, c.637, a
Ἀνομολογία, ibid.e. Ἀνομόλογος, ibid.
Ἀνομολογούμενος, ibid.d. Ἄνομος, t.2, c.1025, e
Ἀνόμος, ibid.
Ἀνονδάκως, Hes. affert pro αὔων.
Ἀνόνητος, t.2, c.1318, e. Ἄνοος, t.2, c.1064, g
Ἀνόπαια, sive Ἀνοπαία, apud Homerum legitur Odyss. λ, de Minerua, Ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια δεύπατο. Vbi quidã hoc ἀνόπαια dicunt nomen & genus esse auis ἀεπόδους καὶ φήνη ἑσκίμας: quidam accipiunt pro ἀόεσπος, ἀφωνὶς, καὶ πόρρω τῆς ὄψεως. Herodianus properispomenos scribit ἀνόπαια, dicens esse neutrum plurale aduerbialiter positum pro ἀνοπαίως, hoc est ἀοεσπῶς: nimirum κῷ τέρπον τὸ ὀπιαύεδε. Alii aduerbialiter itidẽ accipiunt, sed pro ἀνὰ τοὺς ὄπας, quod est τοὺς ὀφθαλμοὺς. quorũ opinio parũ est probabilis, vt & Herodianica. nã deriuata ab ὦψ per ω potius scribũtur. Alii accipiunt pro ἀνὰ ἢ ἐπὶ πλὴν ἐν μέσῳ τῆς ὀροφῆς, quæ κάπνη & καπνοδόκη vocatur. vt Pherecrates quoq; ἀνόπαιαν esse dicit ἢ πυρομαχίλω κεκαμάδα πλὴν δθὴ τῆς ὀροφῆς. Itidémque Eustath. exponi annotat ὀξὺ τῆς ὀπαίας κεκαμάδος ἢ πλὴν κάπνιον ἔχει. Hique diuisim videtur scriptisse ἀν' ὀπαῖα, vt ii etiam qui exponunt ἀνὰ τοὺς ὄπας. Alii rursum qui ὑφ' ἓν legunt & nomen esse volunt, pro ἀνοφερὴς vsurpatum aiunt, occasione sumpta ex eo quòd apud Empedoclem de igne legerunt, Καρπαλίμως δ' ἀνόπαιον. Quidam πανόπαια scribunt, & eo nomine χελιδόνα intelligunt, id est hirundinem. Hæc ex Eustathio, breuium scholiorum autore, & Etymologo. Hesychius & alia affert, nimirum ἀνὰ ἢ ὁπὴν τῆς θύρας, sive ἀνὰ πλὴν ψυχίδα: item ἄφωνος, ab ἐξ significante vox. Eustathius montis etiam nomen esse ait apud Herodot. Esse verò & Ἀνόπαιαν quandam ἀξιάπιστον ἀεὶ πλὴν Λοκρίδα χλῶ καὶ πλὴν ἢ Μιλήσιον.
Ἀνόπιν, t.2, c.1362, b
Ἀνόπλοος, ου, ὁ, Renauigatio. v.l. perperam pro αὐάπλους seu αὐάπλοις.
Ἀνόπλος, t.2, c.1369, a
Ἄνοπλος, Non visibilis, Non conspicuus, ἀθέατος. Apud Suid. οἱ δὲ Ἕλληνες δθὴ θέτερα τῆς νήσου ὥρμησαν αὐοπλοι τοῖς πολεμίοις.
Ἀνόρανος, t.1, c.1239, a. Ἀνοργάζω, t.2, c.1430, e
Ἀνοργία, t.2, c.1432, a. Ἀνοργίαστος, t.2, c.1431, h

Ἄνορρος, t.2, c.1432, a
Ἀνορία, Doricè pro ἀνωρία, seu ἀνορίη, (quod poetis magis receptum est) Virilitas, Fortitudo, Magnanimitas.
Ἀνορεκτέω, t.2, c.1435, b. Ἀνόρεκτος, ibid, a
Ἀνορέκτως, ibid. b. Ἀνορεξία, t.2, c.1434, f
Ἀνόρεος, Virilis, Fortis. αὐόρεος πόλεμος Sophocli, αὐόρεος, ὁ ἀνὴρ ὅς ἐστι αὐόρας, teste Hesychio.
Ἀνορέχθεος, t.2, c.1435, b. Ἀνορθιάζω, t.2, c.1444, c
Ἀνορθόω, t.2, c.1439, b. Ἀνορμάω, t.2, c.1451, f
Ἄνορμος, t.1, c.1145, g Ἀνόρνυμαι, t.2, c.1493, f
Ἀνόρνυμι, ibidem.
Ἄνορον, Acutũ. τὸ ὀξύ, Suid. sed suspecta est ibi librarii fides.
Ἀνορούω, t.2, c.1494, c. Ἀνορροπύω, t.2, c.1478, b
Ἀνορταλίζω, propriè est avium alas iactantium, quum primùm iam volare gestiunt: vt quum puerosin sublime tollimus, vt procul & alcius diffita conspiciant. Inde pro Altum subtulit érque sapere, & credere, antequam compertum habeamus, accipitur. Hæc ex v.l. quæ cõferenda cum iis quæ à scholiaste Aristoph. & à Suida pariter scribuntur in istum locum Equitum, Τούτους ὁπόταν χρήστωτά τις ποιμνίοις, Ἀνορταλίζει κἀκπερουτίας. Extat apud eosdem & simplex Ὀρταλίζω, itidem de auibus volatum tentantibus. Sed apud scholiastem Aristoph. tribuitur præterea alia significatio huic verbo, nimirum τὸ αὐαρμόττειν τὰ νήπια τῷ πυθίῳ. Quod verò ex Ὄρνω deduci, vt inde sit nomen verbale Ὄρτυξ, ex quo verbum Ὀρτῶ, vnde Ὀρτίζω & Ὀρταλίζω, per pleonasmum syllabæ αλ: id mihi parum placet. potius enim sequendo illam priorem expositionem quæ auibus propriè conuenire tradit, ab ὀρταλὶς deducendum putauerim. Quinetiam deriuari fortasse posset ab Ὀρτάλιχος, vt ὀρταλίζειν esset dictum quasi ὀρταλιχίζειν.
Ἀνορύσσω, & Ἀνορύσσομαι, lingua communi, t.2, c.1480, f.
Ἀνορύττω, & Ἀνορύττομαι, ibidem.
Ἀνορχέομαι, t.2, c.1485, d. Ἀνόρω, t.2, c.1491, h
Ἀνόσιος, t.2, c.1085, f. Ἀνόσιος, t.2, c.1517, c
Ἀνοσιότης, ibid. f. Ἀνοσπουργέω, ibid. e
Ἀνοσπουργία, ibid. Ἀνοσπουργός, ibid.
Ἀνοσίως, ibid. Ἄνοσος, t.2, c.1194, d
Ἄνοσος, t.2, c.1083, f. Ἀνόστεος, t.2, c.1522, f
Ἀνόστιος, t.2, c.1087, b. Ἀνόστιμος, t.2, c.1089, a
Ἄνοστος, t.2, c.1088, a
Ἀνότωκτος, Indefletus, Non deploratus. ἀθρήνητος, Hesych. sed scribẽdum potius ἀνάτωκτος, quod est ἄταφον ἄπυκτος.
Ἀνότιστος, t.2, c.1091, h
Ἄνου, pro ἄνω, Ionicè, teste Hesychio.
Ἀνούλεθροι, Interitus expertes. ἀνόλεθροι, Hesych.
Ἄνουροι, Hesych. exp. ἄθρεκτοι, item ὑφηλοί.
Ἄνοις, t.2, c.1064, g. Ἀνούσιος, t.2, c.2132, c
Ἄνουστος, t.2, c.1086, h. Ἀνούστατος, t.2, c.1555, c
Ἀνουστί, ibid. Ἄνουστος, ibid.
Ἀνόχευτος, ου, ὁ & ἡ, Non initus, Coitum non passus. Huic opponitur Ὀχευτός, quod habes Tomi 2, c. 15. At in v.l. αὐόχευτος, exponitur nõ solùm Expers coitus, sed etiam Qui non coit.
Ἀνοχή, Toleratio, &c. t.1, c.1335, c. Ἀνοχή, Intermissio, &c. ibid. d. Ἀνοχή, Ortus, &c. ib. g
Ἀνοχλίζω, t.2, c.1577, c. Ἄνοχλος, t.2, c.1575, f
Ἀνοχμάζω, t.1, c.1367, e
Ἄνοχος, ου, ἡ, Diarrhœa & alui profluuium, quum nimis citata cõtineri non potest. Ita vulg. lex. in quibus additur, Plinium vocasse præcipitem alui inanitionem: quum lib. 3 scribit de euonymo, Lethale animalibus, necnon & in folio eadem vis. Succurrit aliquãdo præceps alui inanitio. Voluisse enim Plinium hunc Theophrasti locum explicare, De Hist. plant. lib. 3, cap. vltimo, vbi de euonymo itidem loquens, hæc tradit, Ὅυπερ ἐνδιόμενον ἰσχὺ τῷ πρεβάπαν ἀποκτίνει, καὶ τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός· καὶ μάλιστα τοῖς αἴραις, ἐὰν μὴ καθαρσεως τύχῃ. καθαρσεῖται δὲ αὐόχω. Sed mendi suspectum esse potest hic vocabulum istud αὐόχω, vt apud hunc autorem mendosa esse quamplurima, satis constat. Atque adeo in hoc ipso loco vel pluralis τοῖς αἴραις in singularem mutandus est, vel τύχωσι pro τύχῃ, & καθαιρεῖται pro καθαρσεῖται reponi deber. Na transitus à plurali ad singularé, aut vicissim à singulari ad pluralé, hoc modo non fit.

A Ἀνοψία, t.2, c.1590, h
Ἀνοψιεῖν, Cæcutire. Hæc enim vera scriptura esse videtur, nõ αὐοψφιεῖν, vt apud Hesych. legitur in Ald. editione. In German. autem magis etiam depranatè, ἀοψφιεῖν.
Ἄνοψος, t.2, c.1590, g
Ἄνωθ, Si quidẽ, vel simpliciter Si. vt dicitur ἤνωθ. Demosthen. p.193, ἀλλ' ἴσμεν ὁποῖόν ἐστιν, ὃν λειτουργήσοντα ἢ αὐτὸν ἢ πόλις ἢ, πολλοί. Greg. αὐτὸν ἢ μὴ ψευδόμενος, Si quidem non sit. Interdũ verò αὐτὸν μὴ est potius reddendum Nisi.
B Ἀνταί, Ἀνίστασο, Ἀνεστήτην, per syncopẽ apud poetas: pro Ἀνάστα, Ἀνάστησον, Ἀνεστήτην, ab Ἀνίστημι.
Ἀνερέφω, t.3, c.1088, f. Ἀνερέφομαι, ibid
Ἀνγρο, t.1, c.1334, d.
Ἀνγρόμο, pro Ἀνιγρόμο, Tolerarer. Apoll.
Ἀνπα, t.1, c.457, e
Ἀνπαδάτης, Qui hostem aduersum inuadit. Id enim Erasmus significari hoc vocabulo existimat, nõ quod v.l. habent, Qui clausis oculis aduersarium adoritur. Sequẽdo autẽ illam interpretationem, erit ex ἀνπα & βάτης. Sed suspectam mihi reddunt hanc vocẽ plurimi qui ab eo afferuntur loci, in quibus omnibus Andabata scriptum est, non Antabata. Ex iisdem discimus Andabatas (quicunque essent) clausis oculis pugnare fuisse solitos. Vide Andabatæ apud eum in Chiliadum opere.
Ἀνπαρρεῖζω, Vicissim emo. In v.l. Permuto.
Ἀνθαρρθίω, Contradico seu Obloquor. Aristoph. ἀνπαρρθίειν τοῖς ἄρχοσι ὃς ἂν θέλοι.
Ἀνπαρνίζομαι, t.1, c.1042, h. Ἀνπαρνισής, t.1, c.105, a
Ἀνπάδελφος, t.1, c.939, c. Ἀνπαδικέω, t.1, c.1007, d
D Ἀνπάδω, & Ἀνπαδομαι, t.1, c.116, d
Ἀνπαείρω, & Ἀνπαείρομαι, t.1, c.219, b. Ἀνπαῖος, t.1, c.458, g
Ἀνπαίρομαι, t.1, c.210, b. Ἀνπαίρω, ibid.
Ἀνπακεῖοι, siue Ἀνπάκαιοι potius, Cete ingentia spinis carentia, quæ præber Borysthenes fluuius. Est autem Scytharum hoc vocabulum, teste Herodoto, à eorum peculiariter qui fluuiũ illum accolũt. Locus est in Melpom. pag. 151, meæ editionis. Hesychius habet, Ἀνπακαοὶ, ἰχθῦς κητώδεις. Sed apud Eustath. in Dionys. legimus Ἀνπακαοι, afferentem itidem ex Herodoto.
E Ἀνπακαλουθέω, t.1, c.281, a. Ἀνπακαύω, t.1, c.289, f
Ἀνπαλαλάζω, Vicissim vel contrà clamorem attollo: clamando videlicet Alala. Vide Ἀαλαλάζω, t.2, col.553.
Ἀνπαλαγή, t.1, c.347, a. Ἀνπάλαισμα, ibid. b
Ἀνπαλαίσμαπιός, ibid. c. Ἀνπάλαγος, ibid. b
Ἀνπαλλάσσω, siue Ἀνπαλλάττω, & Ἀνπαλλάσσομαι, siue Ἀνπαλλάττομαι, t.1, c.346, h
Ἀνπαμείβομαι, Gratiã rependo, Compenso, sicut & simplex Ἀμείβομαι, quod habes t.1, col.390.
Ἀνπάμειψις, εως, ἡ, Compensatio.
F Ἀνπαμιλλᾶσθαι, Contendere aduersus quempiam. Vide Ἀμιλλᾶσθαι, quod quum aspiretur, (sicut & ἅμιλλα, vnde originem habet) potius Ἀνθαμιλλᾶσθαι scribendum fuerit.
Ἀνπαμοιβή, idem quod proximè præcedens ἀνπάμειψις.
Ἀνπαμυνομαι, t.1, c.405, d. Ἀνπαμφοδόω, t.2, c.1181, g
Ἀνπαναγνώσκειν, q.d. Vicissim legere. Hesychius exponit ἀνπβάλλειν βιβλίον: intelligẽs, vt opinor, Exemplar vnum cum altero conferre legendo. Sic Ἀνπαναγνώστης esset Qui confert exemplar vnum cum altero. At in v.l. Qui relegit, Recognitor, ex Eud. prior. epist.
Ἀνπαιάζω, & Ἀνπανείομαι, t.1, c.70, d
Ἀνπαιρεῖσθαι, Vicissim sumere seu accipere, aut recipere. In v.l. exponitur ἀνπλαμβάνειν. tanquam ex Hesychio: apud quem tamen expositionem istam minimè reperio: sed Ἀνπαιρεθῆ, ἀφαιρεθῆ. Apud Suid. verò, Ἀνπαιρεῖται, κτίνεται. item Ἀνπαιρεθῆ, ἀπορριφθῆ.
Ἀνπαιάρω, Contrà attollo, seu sustollo, aut erigo. Vulg. lex. exponunt Contrà destruo, Perimo, Demolior. Afferuntque ex Psalmo 46, ἀνπαιάρων πολέμους, Auferens bella. Sed Compl. editio habet ἀνπαιρῶν. In isdem Ἀνπαιάρομαι, Aufero, Demolior: sed absque vllo testimonio.
Ἀνπανάκλασις, t.2, c.223, f. Ἀνπανακλασμός, ibid.
Ἀνπανακλαστικός, ibidem, g
Ἀνπανακλάω, & Ἀνπανακλάομαι, ibidem, f
Ἀνπανακοπή, Repercussio, Repercussus: ex Ἀνπανακόπτω,

Repercutio. Ἀνπανακυμβόω, t.2, c.878, g
Ἀνπαναφέρω, Vicissim refero: aut etiam aliter pro loco, sequendo significationes quæ composito ἀναφέρω datæ fuerunt.
Ἀνπανδρος, ου, ὁ & ἡ, In alius viri locum substitutus, Succedaneus, vt Vlpianus dixit, Succidaneos alieni periculi.
Ἀνπανεμι, Ex aduerso insurgo, seu surgo. αὐτανίει αὐτῷ, Ex aduerso surgebat, vel Eregione eius surgebat. v.l. ex Thucydide.
Ἀνπανεψιός, t.1, c.430, a. ob.
Ἀνπανίστημαι, Contrà insurgo, Aduersus quempiam insurgo, Resisto, Repugno, Reluctor. Sic & aor. 2, actiuus, αὐτανέστη. vt αὐτανοστῆσαι ἔρωτι, repugnare amori, ex Plutarchi Numa.
Ἀνπαίσωμα, ατος, τὸ, q.d. Adæquamentum. Illo enim vocabulo significatur æqualis seu par numerus militum qui in locum cæsorum sufficitur. Affertúrque huius significationis istud exemplum ex Iosepho De antiq. ὡςπ αὐτανίσωμα τῶν πύτων ποιήσασθαι πλήθους τῶν ἀποθανόντων. Sed animaduertendum est, αὐτανίσωμα hic significationem istam per se non obtinere, verùm cum adiectione.
Ἀνπαξ, Alternis, Vicissim. ἐν μέρει, Hesych.
Ἀνπάζιος, t.1, c.479, c. Ἀνπαζιόω, t.1, c.483, a
Ἀνπάομαι, t.1, c.459, b. Ἀνπαπεμπάω, t.1, c.241, g
Ἀνπαπαμείβομαι exponitur Respõdeo, sicut Ἀνπαμείβομαι.
Ἀνπαπαροράπτω, t.1, c.595, a
Ἀνπαποδείκνυμι, Vicissim demonstro, Contrà demonstro. In v.l. Alternfecus demonstro.
Ἀνπεναγωγή, t.1, c.75, b
Ἀνπεναντίωσις, εως, ἡ, figuræ nomen esse dicitur, quum videlicet negationis oppositione atque per contrarium dicimus quod velut per affirmationem dictum volumus intelligi: vt, ἴσως οὐ τῷ πολλὰν ἐγχρίμψω φαυλότερος.
Ἀνπενδείκνυμαι, t.1, c.929, d. Ἀνπένδειξις, ibid.
Ἀνπενδύομαι, Vicissim induor seu induo me.
Ἀνπενέδραι, Mutuæ insidiæ: quibus nimirum ei qui nobis insidiatur, vicissim insidiamur. Polyb. ἐνέδραις, ἀνπενέδραις, δοκιμάζεσθαι.
Ἀνπενεξις, εως, ἡ, verbale ex verbo ἀνπενέχω seu ἀνθαιρέω: quod B. ex Arethæ cõm. in Apoc. affert, sed nõ exponit.
Ἀνπενεργέω, t.1, c.1232, a. Ἀνπεξάγω, t.1, c.75, g
Ἀνπεξαιτέω, ῶ, Contrà seu vicissim exposco.
Ἀνπεξελαύνω, t.1, c.1170, b. Ἀνπεξεπίζομαι, t.1, 1186, e
Ἀνπεξεπίζω, ibid. c. Ἀνπεξέπασις, ibid. f
Ἀνπεξέτασμος, ου, ὁ, idem cum præcedente ἀνπεξέπασις.
Ἀνπεξίσταμαι, t.1, c.1763, b. Ἀνπεξορμάω, t.2, c.1451, c
Ἀνπεξόρμησις, ibid. c
Ἀνπεπαινέω, ῶ, Vicissim laudo. Xen. Pæd. 8, ἐώσας τοῦ ἐπαγουρδμοῦ ὑπό τινος, ἀντεπαινῶν τοῦτο τῷ ψευδόμενος.
F Ἀνπεπαιάω, Vicissim seu è contrario reduco & reueho. Pass. ἀντεπαιάομαι in v.l. exponitur Concurro, procul dubio respicientibus ad hunc locum Thuc. lib. 4, p. 129, ἰωὰ καὶ ὀθόπτα καὶ μαχῆσαι, ἀντεπαιαχθέντες ἀθηναῖοι πρὸς ἀθηναίων ναῦς ἑκκαίδεκα. Vbi tamen potius significat Occurrere, seu Ex aduerso inuehi.
Ἀνπεπτω, t.1, c.1139, f
Ἀντεπεισάγω, Vicissim seu è cõtrario introduco. In v.l. exponitur Reduco, Reueho.
Ἀντεπείσοδος, t.2, c.1167, c. Ἀντεπεξάγω, t.1, c.76, e
Ἀντεπέξειμι, t.1, c.1139, c. Ἀντεπεξελαύνω, t.1, c.1170, c
Ἀντεπεξέρχομαι, t.1, c.1170, d. Ἀντεπιχέω, t.1, c.1484, a
Ἀντεπιβαίνω, Vicissim inscendo: vel Cõtrà conscendo. Exponitur etiam Aduersor: quum potius significet In ascensu aduersor.
Ἀντεπιβουλεύω, t.1, c.771, c
Ἀντεπιγράφω, Vicissim seu loco alterius inscribo.
Ἀντεπιδείκνυμι, t.1, c.930, a
Ἀντεπιθυμέομαι, & Ἀντεπιθυμέω, t.1, c.1611, b
Ἀντεπικουρέω, ῶ, Vicissim auxilior, Cõtrà opem fero. Xen. Hellen. 6, εἰ μὴ αὐτῆς ἀντεπικουρήσουσι.
H Ἀντεπιλαμβάνομαι, t.2, c.570, d
Ἀντεπιμελέομαι, οῦμαι, Vicissim curã gero. Xen. Pæd. 5, οἰκ ἀχάριστον οὖσαι, ἀλλ' ἀντεπιμελουμένω δῆλ' τῷ αὐτῆς οἰκετῶν ὡς καὶ εἰσόκτ ἀυτῷ τὰ δέοντα. paulo antè enim dixerat, ἐπιμελοῦ αὐτῆς.

A Ἀντεπισέρχομαι, t.1, c.1269, c
Ἀντεισῆλθε, In prioris locum successit. v.l. ex Greg. Naz.
Ἀντεισφέρω, t.4, c.101, c
Ἀντεκθρομόντες, Qui contrà excurrerunt.
Ἀντεκπλέω, t.3, c.371, f. Ἀντέκπασις, t.3, c.1291, f
Ἀντεκπίνω, ibid. d
Ἀντεκπίπτω, Contrà expono.
Ἀντεκπίνω, t.3, c.1572, g. Ἀντέκπησις, t.3, c.1571, g
Ἀντεκτίω, ibid. f. Ἀντεκτρέφω, t.3, c.1649, d
Ἀντεκφέρω, t.4, c.103, f. Ἀντελιμώς, t.1, c.1184, g
B Ἀντελλω, t.3, c.1367, a. Ἀντελπίζω, t.1, c.1199, a
Ἀντεμβάλλω, t.1, c.680, g
Ἀντεμβιβάζω, Vicissim seu in locum alterius impono, Substituo. Demosth. Philipp. 1, καὶ μετὰ ταῦτα, (hoc est, post constitutos triremium præfectos & classem comparatam) ἐμβαίνειν τοὺς μετοίκους ἐὰν δέῃ καὶ τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας, εἴτ' ἐκείνοις πάλιν αὐτεμβιβάζειν.
Ἀντεμβολή, t.1, c.681, a
Ἀντεμβελαζειν, Hesychio est αὐτεξεπάζειν.
Ἀντεμμάσσαθαι, idem ex Eurip. affert pro ἀνταποδοῦναι & ὀπτπλῆξαι.
C Ἀντεμπλήω, t.2, c.362, f
Ἀντεμπλῶσαι, Vicissim implere: à them. ἀντεμπίμπλημι, vel ἀντεμπλήθω. Xen. apud Suid. Ἀ τ' οἰκίαν αὐτὸ ἀντεμπλήσαντες τῷ ὀπτπνδείων. hoc est Implẽtes loco liberorum quos lugebat. Suid. tamen exp. ἀνθαποδόντες.
Ἀντεμπλοκή, t.3, c.362, f
Ἀντεμφανίζων, Hesychio ἀνπαδείκνυ, Vicissim demonstrans, seu E contrario demonstrans & ostendens.
Ἀντεναγωγή, t.1, c.75, b
Ἀντεναντίωσις, εως, ἡ, figuræ nomen esse dicitur, quum videlicet negationis oppositione atque per contrarium dicimus quod velut per affirmationem dictum volumus intelligi: vt, ἴσως οὐ τῷ πολλὰν ἐγχρίμψω φαυλότερος.
D Ἀντενδείκνυμαι, t.1, c.929, d. Ἀντένδειξις, ibid.
Ἀντενδύομαι, Vicissim induor seu induo me.
Ἀντενέδραι, Mutuæ insidiæ: quibus nimirum ei qui nobis insidiatur, vicissim insidiamur. Polyb. ἐνέδραις, ἀνπενέδραις, δοκιμάζεσθαι.
Ἀντενεξις, εως, ἡ, verbale ex verbo ἀνπενέχω seu ἀνθαιρέω: quod B. ex Arethæ cõm. in Apoc. affert, sed nõ exponit.
E Ἀντενεργέω, t.1, c.1232, a. Ἀντεξάγω, t.1, c.75, g
Ἀντεξαιτέω, ῶ, Contrà seu vicissim exposco.
Ἀντεξελαύνω, t.1, c.1170, b. Ἀντεξεπίζομαι, t.1, 1186, e
Ἀντεξεπίζω, ibid. c. Ἀντεξέπασις, ibid. f
Ἀντεξέτασμος, ου, ὁ, idem cum præcedente ἀντεξέπασις.
Ἀντεξίσταμαι, t.1, c.1763, b. Ἀντεξορμάω, t.2, c.1451, c
Ἀντεξόρμησις, ibid. c
Ἀντεπαινέω, ῶ, Vicissim laudo. Xen. Pæd. 8, ἐώσας τοῦ ἐπαγουρδμοῦ ὑπό τινος, ἀντεπαινῶν τοῦτο τῷ ψευδόμενος.
F Ἀντεπαιάω, Vicissim seu è contrario reduco & reueho. Pass. ἀντεπαιάομαι in v.l. exponitur Concurro, procul dubio respicientibus ad hunc locum Thuc. lib. 4, p. 129, ἰωὰ καὶ ὀθόπτα καὶ μαχῆσαι, ἀντεπαιαχθέντες ἀθηναῖοι πρὸς ἀθηναίων ναῦς ἑκκαίδεκα. Vbi tamen potius significat Occurrere, seu Ex aduerso inuehi.
Ἀντεπτω, t.1, c.1139, f
Ἀντεπεισάγω, Vicissim seu è cõtrario introduco. In v.l. exponitur Reduco, Reueho.
Ἀντεπείσοδος, t.2, c.1167, c. Ἀντεπεξάγω, t.1, c.76, e
Ἀντεπέξειμι, t.1, c.1139, c. Ἀντεπεξελαύνω, t.1, c.1170, c
Ἀντεπεξέρχομαι, t.1, c.1170, d. Ἀντεπιχέω, t.1, c.1484, a
Ἀντεπιβαίνω, Vicissim inscendo: vel Cõtrà conscendo. Exponitur etiam Aduersor: quum potius significet In ascensu aduersor.
Ἀντεπιβουλεύω, t.1, c.771, c
Ἀντεπιγράφω, Vicissim seu loco alterius inscribo.
Ἀντεπιδείκνυμι, t.1, c.930, a
Ἀντεπιθυμέομαι, & Ἀντεπιθυμέω, t.1, c.1611, b
Ἀντεπικουρέω, ῶ, Vicissim auxilior, Cõtrà opem fero. Xen. Hellen. 6, εἰ μὴ αὐτῆς ἀντεπικουρήσουσι.
H Ἀντεπιλαμβάνομαι, t.2, c.570, d
Ἀντεπιμελέομαι, οῦμαι, Vicissim curã gero. Xen. Pæd. 5, οἰκ ἀχάριστον οὖσαι, ἀλλ' ἀντεπιμελουμένω δῆλ' τῷ αὐτῆς οἰκετῶν ὡς καὶ εἰσόκτ ἀυτῷ τὰ δέοντα. paulo antè enim dixerat, ἐπιμελοῦ αὐτῆς.

Ἀντεπιμέλω, Contrà cunctor aliqua in re, seu Vicissim cũ actor. Thucyd. lib. 3, εἰ γὰρ δυνατοὶ ἦμεν ὁν τῷ ἴσου καὶ ἀντεπιβουλεύσομ καὶ ἀντεπιμελήσομ.

Ἀντεπιμετρέω, t. 2, c. 905, c. Ἀντεπιτιμᾶ, t. 2, c. 1078, c

Ἀντεπιπλέω, t. 3, c. 373, a.

Ἀντεπίρρημα, ατος, τὸ, in comicis fabulis dicitur vltima τῆς διηγήσεως pars, opposita seu respondens τῷ ἐπίρρημα, Poll. libro 4, cap. 16: quod περὶ χρείας ἁρμάτων inscribitur. Vide & Etymol.

Ἀντεπιστέλλω, t. 3, c. 1005, h. Ἀντεπιστρέφω, t. 3, c. 1096, d

Ἀντεπιστροφή, ibid.

Ἀντεπιτάττω, Contrà iniungo seu impono, Vicissim impero. Thuc. l. 3, ἀντεπέταξαν τῶν Λακεδαιμονίων ἐλάυειν αὐτά.

Ἀντεπιτρίζω, t. 3, c. 1361, c. Ἀντεπιτίθημι, t. 3, c. 1500, g

Ἀντεπιχειρέω, t. 4, c. 458, c. Ἀντεπιχείρησις, ibid. d

Ἀντεξαιτίζω, Fut. σω, Vicissim corrogo, Vicissim exigo vel emendico, Vicissim mihi contribui peto. Vnde pass. τὸ ἀντεξαιτιζόμενον, Id quod ita exigitur: aliis minus propriè Repensum, Retributũ, Relatũ. nam hæc dicũtur potius ratione τῶ αὐτοδιδόντος, hoc autem respectu τῶ αὐτοπαραδιδόντος.

Ἀντεξέομαι, t. 1, c. 1226, a. Ἀντεξαιτῆς, ib. b

Ἀντεξέω, ibidem, a.

Ἀντεξολαβέω, ῶ, Cum alio contendẽs ἐξολαβέω, Æmulus alic ui sum in operis faciẽdi redemptura. Posidippus apud Athen. lib. 14, de coquorum inter se inuidia & æmulatione, Ἀντεξολαβεῖτος, ἐλέξαμεν ὡς οὐκ ἔχ ἕνα Κρητικὸν πρὸς τοῦτον.

Ἀντερείδω, t. 1, c. 1245, f. Ἀντέρεισις, ibid. g

Ἀντέρεισμα, ibid. Ἀντερετῆν, t. 1, c. 1248, g

Ἀντερέτης, ibid. f

Ἀντερέω, ῶ, aliquando fut. est Ionicam habens resolutionem vocalis circunflexæ pro αὐτερῶ, Vicissim dicam, Contradicam: aliquando præsens, sed inusitatius, ex quo præt. perf. ἀντείρηκα.

Ἀντεφιάλνω, t. 2, c. 1256, c. Ἀντεφίζω, t. 1, c. 1257, d

Ἀντέφυς, t. 1, c. 1256, a

Ἀντέρεισμα, ατος, τὸ, Fundamentum, Sedes. v. lex. perperam pro αὐτέρεισμα. nam ἀντέρεισμα esset potius Contentio è contraria parte.

Ἀντέρομαι, t. 1, c. 1150, a

Ἀντερῶ δίκως, in vulg. lex. affertur pro E cõuerso. sed vnde & quàm rectè, ipla viderint.

Ἀντερῶ, t. 1, c. 1149, b. Ἀντέρως, t. 1, c. 1226, c

Ἀντερωτάω, ῶ, Vicissim interrogo. Pausan. Vnde verbale Ἀντερώτησις, εως, ἡ, Interrogatio quæ vicissim fit, Mutua vel alternata interrogatio.

Ἀντέσω, t. 1, c. 1744, d. Ἀντεφαρμόζω, t. 3, c. 1089, c

Ἀντετοῖς, Lacones dicunt pro τοῦ αὐτοῦ ἕνες, si non mentiuntur Hes. exemplaria. Ἀντεταῖς quoque, quod pro αἱ γραμμάτων affert, non minus suspectum est.

Ἀντθυεργετέω, t. 1, c. 1231, a. Ἀντθυεργετικὸς, t. 1, c. 1230, e

Ἀντθυνοέω, t. 2, c. 1078, c. Ἀντθυπάρχω, t. 3, c. 79, a

Ἀντθυπνιέω, t. 3, c. 437, e

Ἀντθύφεσμα, ατος, τὸ, Suidæ τὸ ἐναντίον τῆ ἀφροσύνη ἀγαθόν. Sonat tamen potius Gaudium vel delectatio quæ vicissim accipitur: à verbo Ἀντθυφαίνομαι, Vicissim lætitia afficior, Vicissim delector.

Ἀντφεστῶ, t. 1, c. 1277, c. Ἀντιφορμῶ, t. 1, c. 1146, e, & g. Item c. 1147, a

Ἀντέχομαι, Retineo, &c. t. 1, c. 1337, e. Ἀντέχομαι, Vendico, &c. ibid. g. Ἀντέχομαι, Sufficio, &c. t. 1, c. 1338, a

Ἀντέχω, Retineo, &c. t. 1, c. 1337, a. Ἀντέχω, Possum, &c. ibid. d. Ἀντέχω, Duro, &c. ibid. e

Ἀντέω, Ionicè pro αὐτάω, ῶ, Occurro, Obuiam fio. Homer. Il. η, οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισι.

Ἀντήδω, t. 1, c. 459, d. & 461, b

Ἀντήλιος, t. 1, c. 1455, e. Ἀντῆω, t. 1, c. 457, f. & h

Ἀντήωτις, Etym. & lex. meum vet. dici scribunt ἐπὶ τῆς δόξης ὀρθῆς ἀντήωτις ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ἱερῶν ἱεραμβίδες, ramos lauri qui præ foribus ponuntur.

Ἀντηωνείδης, Antenorides, id est Filius Antenoris. patronymicum ex nomine Ἀντήωρ.

Ἀντῆον, Hesychio δῶρον ἱκέσιον, donum quod à supplice offertur.

Ἀντήρεις, t. 1, c. 1245, h

Ἀντήρεπον, ἴσον. Ἀπὸ τῆς ἐξ ἴσου ἐρεπόντων, ἤγουν κατηλαπιῶντων. Ita Varinus, reponens nimirum αὐτήρεπον pro αὐτήρεπω, quod apud Hes. legitur, & distinguens post ἴσον, quod apud eũdẽ sine interpunctione sequentibus iungitur.

Ἀντήρης, t. 1, c. 1245, h. & 248, f

Ἀντήλιος, Hesychio σῆμον καὶ ὁ κανὼν τοξοκείμενος τῆ θύρα: quẽ nonnulli καυλοῦῆρα vocant, inquit idem. quod interpretantur Stamen, & Regula, quæ à tergo ostii posita, ipsum apertum renixu suo repellit & claudit.

Ἀντηλεῖς, siue Ἀντηλεὶς, t. 1, c. 1245, h

Ἀντηρότης, ητος, ἡ, Renixus, Luctamẽ, Cõflictus. Ita quidã, qui in hoc Theophr. loco De caus. pl. l. 1, c. vlt. οὐκ αὐτὸς φαίη θερμότητος ἀλλ' ἀνθρώπου τῆ σημεῖον, reponit ἀντηρότητος pro illo αὐθρώπου τῆς. Sed bonus vir dum voluit διορθῶσαι, ἔλαθε παρεδιορθώσας. Quis enim vsquam ἀντηρὸς reperit vsurpatum pro Renitens, Reluctans?

Ἀντῆρρησις, εως, ἡ, Controuersia, Altercatio. v. l. perperam pro ἀνθῆρρησις, quod sonat Contradictio.

Ἀντῆσις, t. 1, c. 459, b. Ἀντῆτις, ibid.

Ἀντηχέω, t. 1, c. 1482, g. Ἀντὴ, t. 1, c. 461, c

Ἀντία, t. 1, c. 462, d. g

Ἀντίαν, Ionico & poetico pleonasmo τῶ α pro αὐτῶν. Hes. exp. μεταλαβεῖν. quo modo & αὐτόωσι accipit.

Ἀντιάζω, t. 1, c. 57, g Ἀντιάζω, t. 1, c. 463, c

Ἀντίαιον, Varin. affert pro ὀναντίον ἀλλήλων: ex Hesych. nimirum. apud quem tamen ordo alphabeticus postulat vt ἀντίθιον scribatur. Ἀντιαίνεις, t. 1, c. 437, d

Ἀντιάζων, ονος, ὁ, Axis seu polus qui nostro oppositus est: qui ἀντιαρκτικὸς quoq; dicitur. Budæo. Ora australis nobis ignota, ex Cic. Tusc. quæstion.

Ἀντιάσμαι, t. 1, c. 463, b. Ἀντιαῖς, t. 1, c. 462, d. Ἀντίας, ibid. f

Ἀντιαχέω, ῶ, Reclamo, Contradico. Nonn.

Ἀντιάω, t. 1, c. 462, h. Ἀντιβαίνω, t. 1, c. 641, c

Ἀντιβάλανος, Hesychio est ἡ κυκὶς, Galla, quoniam videlicet eam fert ἡ δρὺς ἀντὶ βαλάνου, loco glandis. Qua de re vide Plinium l. 16, cap. 6 & 7.

Ἀντιβάλλω, t. 1, c. 673, f

Ἀντιβαλμοὶς, Hesych. affert pro ἀντιτρόφοις. Ἀντιβαρικὰ autem, quo nomine idem vocari scribit πᾶν καταῖαν, planè barbarum est. Ἀντιβασιλεῖς, t. 1, c. 724, d

Ἀντιβασις, t. 1, c. 636, b. & 641, f.

Ἀντιβάσις, ibid. Ἀντιβατικὸς, ibid.

Ἀντιβίω, t. 1, c. 731, h. Ἀντιβιαζόμαι, t. 1, c. 734, b

Ἀντιβίλω, t. 1, c. 731, h. Ἀντίβιον, ibid.

Ἀντίβιος, ibid. g

Ἀντιβλάπτω, Vicissim lædo seu noceo, Læsus lædo.

Ἀντιβλέπω, t. 1, c. 750, a. Ἀντιβλεψις, ibid. b

Ἀντιβοάω, t. 1, c. 757, d. Ἀντιβοηθέω, t. 1, c. 761, b

Ἀντιβοιον, Hes. affert ex Sophocl. Meleagro pro ἴσοβοιον, Bouis pretium æquans, Pretio cum boue certans: seu (inquit) ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον, Quod loco bouis consecratur.

Ἀντιβολέω, t. 1, c. 710, b. Ἀντιβολέομαι, t. 1, c. 709, g

Ἀντιβολὴ, t. 1, c. 673, h

Ἀντιβολὴρ, Laconibus est φρυκτὴρ μικρὸς, teste Hesych.

Ἀντιβόλησις, t. 1, c. 710, b. Ἀντιβολία, ibid.

Ἀντιβροντέω, t. 1, c. 789, d

Ἀντιγεγωνέω, ῶ, Reclamo. ἀντιαχέω. vnde in aor. 2 vel in præt. med. Ἀντιγέγωνε, reclamauit, in Epigr.

Ἀντιγεγαιαρχέω, t. 1, c. 836, d

Ἀντιγλυφίδιος, Ὄπτος, apud Plut. De musica dicitur concentus quidam musicus: procul dubio ab Antigenide inuentore: quem Suidas dicit fuisse μουσικὸν αὐλῳδὸν Φλοξένου.

Ἀντιγιγνοσκοφέω, t. 1, c. 848, f. Ἀντιγνωμονέω, t. 1, c. 1843, f

Ἀντιγνώμων, ibid.

Ἀντιγονεῖς, possessiuum nomẽ à proprio Ἀντίγονος, vt Ἀντιγόνειος κλίνη apud Suidam, ἡ τοῦ Ἀντιγόνου, lectica Antigoni. Sine diphthongo etiã Ἀντιγόνιος scribitur, vt Ἀντιγόνιος βόλος apud Hesych. Iactus in ludo tesserario Antigonius dictus, ab Antigono inuentore. Apud eundẽ & Ἀντιγόνιον, nomen herbæ & floris. Est ab Ἀντίγονος & aliud deriuatũ, sed fœm. gen. nimirũ Ἀντιγονίς, idem valens quod Ἀντιγένειος siue Ἀντιγονία. veluti Ἀντιγονὶς ναῦς, Athẽnis inter sacras naues, vt Demosthenis enarrator docet: proculdubio in honorẽ Antigoni regis, qui ob beneficia nominatus ab vniuersa Græcia fuit Σωτὴρ & σωτὴρ, vt tradit Suid. Sed & Ἀντιγονὶς quædã φιάλη est apud Ath. l. 11, vt Σελευκίς: forsã à similitudine eius qua

Antigonus delectabatur. Ab Ἀντίγονος est etiam Ἀντιγόνεια, vrbis nomẽ: vt Ἀντιόχεια ab Antiocho. Item verbum Ἀντιγονίζω, Antigono faueo, Antigoni partes sequor. vt Ἀλεξανδρίζω. Rursum apud Hesychium legitur Ἀντίγονον, ἀκανθίαν: quod vulg. lexicis puto præbuisse occasionem Ἀντίγονος interpretandi Sine malitia, ; itémque Beneficus. Sed videndum ne Ἀντιγόνιον scripserit, & ἀκακίαν plantam intelligi voluerit. At Ἀντιγόνειαι, quod apud Suidam legitur, exponitúrque οἱ ὀρχεῖς τῆ ἀρμάτος, mendosum est, próque eo scribendum Ἀντυγόχειαι.

Ἀντίγραμμα, t. 1, c. 871, b. Ἀντιγραφεύς, ibid. e

Ἀντιγραφὴ, ibid. b. Ἀντιγράφομαι, ibid. a

Ἀντιγραφὴν, ibid. d. Ἀντιγραφὸς, ibid.

Ἀντιγράφω, ibid. a. Ἀντιδικάω, t. 1, c. 906, d

Ἀντιδείπνος, t. 1, c. 935, c. Ἀντιδεξιόομαι, t. 1, c. 962, e

Ἀντιδέχομαι, t. 1, c. 956, d. Ἀντιδιαίρεσις, t. 1, c. 194, d

Ἀντιδιαιρέω, ibid. c. Ἀντιδιαιρέομαι, ibid.

Ἀντιδιήκονος, t. 2, c. 343, c

Ἀντιδιαλαπτῶ, & Ἀντιδιαλαπτόμαι, t. 1, c. 352, c

Ἀντιδιαστέκω, t. 3, c. 361, c. Ἀντιδιαστέλλω, t. 3, c. 1002, b

Ἀντιδιαστολὴ, ibid. c. Ἀντιδιαστάσμαι, t. 3, c. 1264, a

Ἀντιδίδυμος, t. 1, c. 991, b

Ἀντιδιεπαίρω, Irritum facere, Cessare. v. l. nescio vnde.

Ἀντιδικαζόμαι, t. 1, c. 1012, g. Ἀντιδικάω, t. 1, c. 1007, g

Ἀντιδικία, t. 1, c. 1008, a. Ἀντιδίκος, t. 1, c. 1007, g

Ἀντιδολιμαίζω, t. 1, c. 1030, c. Ἀντιδουλόω, ibidem.

Ἀντιδοξάζω, t. 1, c. 1037, f. Ἀντιδοξέω, t. 1, c. 1034, g

Ἀντίδοξος, ibid.

Ἀντίδορον, Suidæ τὸ τῆ δέρματος δέρμα, afferenti hunc ex Epigr. pentametron, Καὶ κάρυον χλωρῆς αὐτίδορον λεπίδος. Interpretantur cuticulã tergori seu pelli oppositam & subiectam. Sonat tamen potius δέρματος loco intectũ χλωρᾶ λεπίδι.

Ἀντίδοσις, t. 1, c. 991, d.

Ἀντίδοτος, ibidem. Est etiam nomen proprium apud Plin.

Ἀντιδράω, t. 1, c. 1049, b. Ἀντιδωρεά, t. 1, c. 1002, h

Ἀντιδωρεόμαι, t. 1, c. 1003, d. Ἀντιδωνοῦν, t. 1, c. 1001, a

Ἀντίδωρος, ibid. Ἀντίζηλος, t. 1, c. 1401, e

Ἀντίζυγος, t. 1, c. 1393, f. Ἀντίθεμα, t. 3, c. 1485, e

Ἀντίθεος, t. 1, c. 1531, c

Ἀντιθεραπεύω, Vicissim colo & obseruo, Mutua obseruantia colo. Xenoph.

Ἀντιθερμαίνω, t. 1, c. 1547, f

Ἀντιθέπον, à nonnullis dicitur herba quæ alio nomine ξαίσιον vocatur & φάσγανον, teste Dioscor. l. 4, c. 138.

Ἀντιθεσις, t. 3, c. 1485, h

Ἀντιθετικὸς, ὁδ, ὁ, Habens αὐτιθέσεις. Ex Hermog. αὐτιθετικὴ στάσις pro Status assumptiui, rectè, nam ipsa assumptio seu assumptiua qualitas, αὐτίθεσις nominatur & ab ipso & à Quintil.

Ἀντίθετος, t. 3, c. 1486, b. Ἀντιθεσις, ibid. d

Ἀντιθέω, Contra currentem curro, Occurro. vt Hesychius quoque αὐτιθέοντας exp. ἐναντιοῦντας.

Ἀντιθλίβω, t. 1, c. 1562, d. Ἀντιθρόνος, t. 1, c. 1578, d

Ἀντιθρόος, t. 1, c. 1579, b. Ἀντιθυμίαστρος, t. 1, c. 1617, f

Ἀντίθυρος, t. 1, c. 1614, f. Ἀντικαθεζόμαι, t. 1, c. 1081, h

Ἀντικαθεύδω, Vicissim dormio, Redormio. Affertur enim ex Epigr. αὐτικαθεῦδε πάλιν pro Iterum redormiuit.

Ἀντικαθήμαι, t. 1, c. 1384, a. Ἀντικαθίδρυσι, ibid.

Ἀντικαθίζω, t. 1, c. 1090, f. Ἀντικαθιστάμαι, t. 1, c. 1773, c

Ἀντικαθιστάδρυσι, ibidem, d

Ἀντικαθίστημι, Contrà statuo, &c. ibidem, c. Ἀντικαθίστημι, Substituo, &c. ibid.

Ἀντίκαμνον, Hesychio ἰσόκαμνον, Simile & par nouo. Ad verbum, Quod noui loco est, Noui vicem implens.

Ἀντικαλέω, ῶ, Vicissim voco seu inuito.

Ἀντικαρῶ, Hesychio πόστος ὁ μετὰ τὴν κλῖδα, Locus qui post clauiculam est. forsan quia capiti est oppositus.

Ἀντικάδιον, t. 2, c. 98, d

Ἀντικαπαλαχεῖν, Hesychio est τὸ αὐτικαχεῖν δίκλω: ab αὐτικαπαλαζαίνω, mutuaritium ex inuf. them. αὐτικαπαλῶ.

Ἀντικαταλλαγὴ, t. 1, c. 355, c. Ἀντικαταλλάττομαι, t. 1, c. 354, g

Ἀντικαπόρος, t. 1, c. 1347, g. Ἀντικαταπτίω, t. 4, c. 1295, d

Ἀντικατηγορέω, t. 1, c. 33, b. Ἀντικατηγορέομαι, ibid.

Ἀντικατηγορία, ibid. Ἀντικατάδυσι, t. 1, c. 1384, a

Ἀντίκεμαι, t. 2, c. 161, f. Ἀντικεμβύω, t. 2, c. 161, a

Ἀντικέλευθος, t. 2, c. 111, b. Ἀντικελεύω, t. 2, c. 114, b

Ἀντικελεύομαι, ibidem. Ἀντικενέω, t. 2, c. 718, a

Ἀντικηρεάω, ῶ, siue Ἀντικήρεμι, Vicissim commodo seu vtendum præbeo. Paul. Ἀντικηρεόμαι, ῶμαι, & Ἀντικήρεσμαι, Vicissim commodatur mihi. vel Vicissim vtendum accipio aut peto.

Ἀντικλαίω, t. 2, c. 226, f. Ἀντικλειδες, t. 2, c. 233, f

Ἀντίκλημα, ατος, τὸ, vulg. lexicis idem quod ἀντίκλησις seu ἀντικατηγορία, Criminis relatio, & quam Quintil. vocat Concertatiuam. Sed exemplum huius signif. desidero. Sonat enim potius Reuocamen, seu Reuocatio.

Ἀντικλίνω, t. 2, c. 253, c. Ἀντικνήμιον, t. 2, c. 285, d

Ἀντικολάζω, Vicissim punio. vel Contrà supplicio afficio. vt si loco præmii, quod promeruit, aliquis puniatur.

Ἀντικολακεύω, Vicissim adulor, Assentãdo par pari refero. Plut. Alcib. de Tisapherne Persa, πάλιν ὡιὰς ὧν καὶ μισέλλιω, οὕτως ἐνεδίδου τῆ Ἀλκιβιάδη κολακευόμενος, ὡς τὴν Ἑλλὰν αὐτὸν, κολακεύων ἐκεῖνος, ita vt eum ille vicissim adulando seu mutua adulatione superaret.

Ἀντικομίζομαι, t. 2, c. 323, a

Ἀντικόντωσις, εως, ἡ, Renixus qui fit conto. hoc est Conto inniti, Conto fulcire gradum. quum videlicet aliquis loco cruris conto corpus fulcit. Hippocr. De artic. τῆ ξύλῳ αἰωρεῖζόντας ἀντερείδεσθαι πλάγιοι κὴ τὸ ὑγιὲς σκέλος. Δέονται γὰ αὐτικοντώσιος ἑαυτῆ. Aliquanto post pro αὐτικοντώσει χρῆσθαι dicit, αὐτὴ τῆς τῆ μηροῦ δίπλαιας ὑπὸ τὴν μασχάλιν πλὴν κὴ τὸ σταρὸν σκέλος ὑποπιθέμενον σείσαι αὐτερείδειν, corpus fulcire scipione axillis suppositò ea parte qua crus est læsum. Rectè itaque Galen. in suo lexico Hippocr. quum αὐτικοντώσιος expoluisset τῆς δεξῆ τῆ κοντοῦ αὐτερείσεως, subiungit ὅπερ καὶ σκίπωνα καλοῦσαι: vel potius σκίπων, scipio, & fulcrum corporis in incessu. quãquam αὐτικοντωσις sit proprie ipsa actio τῆ σκίπωνι αὐτερείδεσθαι.

Ἀντικοπὴ, t. 2, c. 350, f. Ἀντικόπλω, ibid.

Ἀντικορυσσομαι, t. 2, c. 285, b

Ἀντικοσμέω, ῶ, Vicissim orno, seu Contrà orno.

Ἀντικρίσις, εως, ἡ, Anaxilæ comico idem quod ἀπόκρισις, teste Suida. hoc est Responsio.

Ἀντικρουσὴς, t. 2, c. 448, a. Ἀντικρούω, t. 2, c. 447, g

Ἀντικρὺ, t. 1, c. 466, b. Ἀντικρὺς, ibid. d

Ἀντικτείζω, Vicissim funero seu sepelio. seu Contrà funero.

Ἀντίκτυπος, t. 3, c. 1697, b

Ἀντιμαίνομαι, Vndabundus iactor. Vulg. lex. Budæo: in qua tamen interpretatione non exprimitur vis præpositionis αὐτὶ.

Ἀντιμυρία, ας, ἡ, Potestas. ἐξουσία. Suidas enim hæc verba affert, ἀντιμυρίας σοι δίδω exponens ἐξουσίας.

Ἀντικύρειον, vocarunt quidã eam herbam quæ vulgò helleborus dicitur, seu veratrum. Vocarunt autem ἀντικύρειον nomine ab Anticyra deducto, quæ est vrbs in qua prouenit. Stephanus tamen duas Anticyras esse tradit, & in harum altera nasci. Extat porro hæc appellatio ἀντικύρειον apud Hesychium. Sed & apud Plinium legimus. Est etiamnum aliud sesamoides Anticyræ nascẽs, quod ideo aliqui Anticyricon vocant.

Ἀντικυρὼ, t. 2, c. 515, e Ἀντικύων, Vulpes. ἀλώπηξ, Hes.

Ἀντιλαβεῖς, t. 2, c. 583, h. Ἀντιλαβὴ, ib. f.

Ἀντιλαζάνω, t. 2, c. 546, a

Ἀντιλάζομαι, Prehendo, aut etiam Ἀντιλάζυμαι, si quidem sequamur Hesychium: qui habet infinitiuũ ἀντιλάζυσθαι, quem exponit ἀντιλαβέσθαι. Affertur verò & ex Euripide, Τίν' ὄθιν οὔ σοι κμερὸς ἀντιλάζυται. Sed hic ἀντιλάζυται videtur eam verbi Ἀντιλαμβάνεσθαι significationẽ habere, qua pro opitulari & auxiliari ponitur. Quidam interpr. Quid autem est quod tibi occasio temporis commodat.

Ἀντιλακτίζω, t. 2, c. 596, g

Ἀντιλαμβάνω, t. 2, c. 562, c. Ἀντιλαμβάνω pro Ἀντιλαμβάνομαι, ib. d. Ἀντιλαμβάνομαι, Prehendo, cũ gen. &c. ib. Ἀντιλαμβάνομαι, Capesso, &c. ibid. f. Ἀντιλαμβάνομαι, Opitulor, &c. ibid. h. Ἀντιλαμβάνομαι cum accus. &c. c. 563, a. Ἀντιλαμβάνομαι, Corripio, &c. ibid. b

Ἀντιλάμπω, t. 2, c. 589, a

Ἀντιλαυὶ, Panis fragmenta, seu frusta. Hes.

Ἀντιλέγω, t.2, c.614, f. Ἀντιλέγομαι, t.2, c.615, a
Ἀντίλεκτος, t.2, c.615, b
Ἀντίλεξις, Contradictio. ex Hippocr. περὶ ὀξυμελιτίας affertur, ἀντίλεξις ἀφὸς τὸ ἀπωτάτω μέρος, pro responsione.
Ἀντίληξις, apud Athenienses veluti παλινῳδία erat huiusmodi, quum quispiam in iudicium vocatus non respoderat, aut vadimonium promissum deseruerat: aut quũ per præconem inclamatus, ad nomen non responderat, eremodicio damnabatur, vt hodie fit. Quod ἐρήμῳ ἁλίσκεσθαι & ἁλῶναι dicitur, necnon ἀφεῖσθαι. Huic porro sic causa lapso intra duos menses licebat iudicium illi resortiri secũdũ quẽ causa indicta iudicata fuerat: alioquin tãtæ pecuniæ dãnabatur quãtã pecuniæ summã in intẽtione sua actor petendã cẽsuerat: iudiciũq; ex eo tẽpore in rem semel iudicatam transisse cẽsebatur. Hæc Bud. in Comm. postquã dixit ἀφαλῶνεν esse Vicissim litem intendere, Actori & victori quæstionẽ referre. quod iuris studiosi hodie reconuenire dicunt.
Ἀντιλαμβάνω, Apprehendere oportet, vel suscipere oportet, seu capessere, &c. sequendo significationes quæ verbo ἀντιλαμβάνεσθαι datæ fuerunt.
Ἀντιλαμβανός, t.2, c.563, f. Ἀντιλήψωρ, ib.
Ἀντίληψις, Apprehensio, &c. ibid. c. Ἀντίληψις, Opitulatio, &c. ib. e. Ἀντίληψις, Præmium, ib. f
Ἀντιλίβανος, q.d. Qui est ex aduerso Libani, vel Oppositus Libano. Mons excelsus ad septentrionem Iudææ ex aduerso Libani. Eius meminit Plinius lib. 5, cap. 20. Loquutus enim de Libano, subiungit, Huic par, interiacẽte valle, mons aduersus Antilibanus obtendit, quondam muro coniunctus. Ab eodem, vniuersa regio supra Libanum ad orientalem plagam respiciens, Antilibanus appellatur, citra regionem Damasci. Quidam verò putarunt non esse montem diuersum à Libano, sed iugum aut cornu in occasum brumalem protensum, iunctum huic circa Cæsaream Philippi: sed tanta magnitudine vt per se quoque mons dici possit. At in v.l. αὐτιλίβανος quidem pro quodam Arabiæ loco, ex Plutarcho: at verò αὐτιλίβανον genere neutro, pro monte illo qui eregione Libani est situs, ex Deuteron. c. 1. Sed ibi accuf. αὐτιλίβανον nihilo magis neutrius generis quàm masculini esse potest.
Ἀντιλογία, t.2, c.615, f. Ἀντιλογία, ib. d
Ἀντιλογίζομαι, t.2, c.647, c. Ἀντιλογικός, t.2, c.615, e
Ἀντίλογος, ὁ, ἡ, ὁ, Qui contradicit. ὁ ἀναπτίως λέγων. Et αὐτιλογα, Contradicta, v.l. ex Fab.
Ἀντιλοιδορέω, t.2, c.723, a. Ἀντιλυπέω, t.2, c.741, b
Ἀντιλύπησις, ib. c. Ἀντιλυπῶν, t.2, c.760, e
Ἀντιλυπῶω, ib. f. Ἀντιμαρτάνω, t.2, c.788, a
Ἀντιμαρτυρέω, t.2, c.798, c. Ἀντιμαρτύρομαι, t.2, c.796, f
Ἀντιμάχησις, t.2, c.816, b
Ἀντιμαχία, ας, ἡ, Antimachia, oppidũ Coi insulæ, vbi Herculis sacerdos veste muliebri indutus rem diuinam faciebat. v.l. ex Plut. Probl.
Ἀντιμάχομαι, t.2, c.816, a
Ἀντίμαχος, q.d. Qui pugnat aduersus aliũ: sed est potius nomen proprium, apud Aristoph. quidem cuiusdam cinædi: apud Plutarchum verò & alios plerosque, cuiusdam ἐποποιοῦ Τηΐου. Sed & alii nomine eodem dicti cõperiuntur.
Ἀντιμεθέλκω, t.1, c.1195, a. Ἀντιμετίσημι, t.1, c.1777, d
Ἀντιμετακινέομαι, t.1, c.1150, g. Ἀντιμελίζω, t.2, c.874, h
Ἀντιμέλλω, Vicissim cunctor. vel Contrà cunctor. vt in vulg. lex.
Ἀντιμεμφομαι, t.2, c.876, e. Ἀντιμέμφω, t.2, c.878, h
Ἀντιμέρεια, vel Ἀντιμερεία, t.2, c.850, b
Ἀντιμεσουρανέω, t.2, c.1543, g
Ἀντιμετάβασις, Obluctatio in transitu. In v.l. affertur hic locus sine autoris nomine, ἀντιμετάβασις γενομένης πρὸς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ μεταβαλλόμενος, cũ hac interpr. Quũ ad fluminis ostium obluctantibus vndis spem erumpẽdi abiecisset.
Ἀντιμεταβολή, t.1, c.691, e. Ἀντιμεταλαμβάνω, t.2, c.578, c
Ἀντιμετάληψις, ib.
Ἀντιμεταμφιέσαι θεοῖς, Contrà seu loco alterius induere. Vide in Μεταθέμενος, t.3, c.1505, a.
Ἀντιμεταῤῥέω, ὁ, Refluo. Affertur enim ἀντιμεταῤῥεῖ pro Refluit.
Ἀντιμετέπεσις, t.1, c.1777, d
Ἀντιμετέρχομαι, Vicissim seu contrà ambio.
Ἀντιμετρέω, t.2, c.904, b. Ἀντιμέτωπος, t.2, c.1399, f
Ἀντιμηνίω, Vicissim irascor, Irascor ob illatam iniuriam. Apud Suid. ὁ δὲ, παρὰ τὴν ἀνίκητα, καὶ τὴς πτῶσας ἑστίας διωχθεὶς τοῦ πολεμίου ἀνήκεστον, οὐκ ἀντιμηνίσιον. id est ἀντιμαχόμενον.
Ἀντιμηχανάομαι, t.2, c.929, g. Ἀντίμμορος, t.2, c.941, c
Ἀντιμύμων, ib. d. Ἀντιμωλία, t.2, c.944, h
Ἀντιμωλωπός, t.2, c.947, b. Ἀντιμωλέω, t.2, c.965, d
Ἀντίμωλος, Scholiastæ Euripidis est ἀντιφθογγος, & ὀνειδος τῇ μωλῇ, in hoc loco Medeæ, Εἶτ' ἀντίμωλον ὄλολυγὴν κέκευ ὀλολυγὴς μέγαν Κωκυτόν. Vbi ἀντίμωλος ὀλολυγὴς κωκυτὸς, est Fletus loco vlulatus, seu κωκυτὸς ὃν ἀντὶ ὀλολυγῆς οἱονεὶ ἐμέλπε. paulo antè. n. dixerat, eam ἀνολολύξαι, In vlulatus erupisse, Vlulatibus æthera pulsasse. rectius igitur ἀντίφθογγον exposuit quàm ὀνειδος μοι πῆς.
Ἀντιμυκτηρίζω, Contrà seu vicissim naso suspendo & irrideo.
Ἀντιναυπηγέομαι, Contrà seu vicissim naues fabricari. Item Contrà machinari in nauiũ fabricatione & instructione. Thuc. lib. 7, p. 214, θύρητα δὲ ἡμῶν ὅσα χρὴ ἀντιναυπηγεῖσθαι, quæ nobis necessaria sunt vt nos contra ipsos in nauium fabricatione & apparatu armemus.
Ἀντινήχομαι, Nato contrà seu aduersum. Plutar. De solert. anim. ἀεὶ πρὸς κῦμα καὶ ῥοῦν ἀντινήχονται.
Ἀντινομία, t.2, c.1026, a
Ἀντινομικός, ὁ, ὁ, Pertinens ad ἀντινομίαν, seu Antinomiam habens. vt ἀντινομικὸν ζήτημα, apud Plutarchum Sympos. 9.
Ἀντινουθετέω, ὁ, Vicissim admoneo.
Ἀντίνωτος, t.2, c.1110, a. Ἀντιξοεῖν, t.2, c.1129, h
Ἀντίξοος, ib. f. & 1191, f. Ἀντίξοος, ibid.
Ἀντιξύω, t.2, c.1134, f
Ἀντιοδικεῖν, Ad iudicium occurrere. vulg. l. perperam pro αὐτιδικεῖν.
Ἀντίον, t.1, c.462, f. ‖ Ἀντίον est etiam nomen, significans Liciatorium. hoc est Lignum teres quo circumacto textores licium intendunt. ὁ ἰσουργικὸς καλεῖν. vt Poll. quoque docet, lib. 7, cap. 10. vbi quum dixisset ἰσουργία, ἰσουργεῖν, subiũgit mox, κανὼν εἰς ὃν, καλούμενος ἀντίον. In qua significatione vocabulum hoc legitur lib. 2 Reg. cap. 21, τὸ ξύλον τῆς δόξης αὐτοῦ ὡς ἀντίον ὑφαντῶν. Itidémq; Paralip. lib. 1, cap. 11, vbi eadem historia repetitur. Vetus interpres vertit, Vt liciatorium texentium. Dicitur ἀντίον etiã ὁ μέγας ἰσὸς, magnus malus. malus. n. nauticus teres est & crassus perinde vt ἰσουργικὸς ille κανών. Varin. refert præterea ἀντίον nominari τὸ ἐν ἀκατίῳ ἱστίον, velum nauis: necnon πλοῖ ναῦν ἤγουν πλοῖον: item & φιάλιον, fortaflis (inquit) ὅθεν τὸ ἐοικέναι τρομύλῳ πλοίῳ: vt σκάφαι etiam dicta sunt vasa quædam potoria à scapharum similitudine. sed & τὰ διοπθίοντα πλοῖ πόλιν ὀρχεῖν τὰ τὸν δίκαιον ita nominari. Quod nescio quibus probari testimoniis possit. nulla enim inter hæc conuenientia est.
Ἀντιόμαι, t.1, c.463, f. Ἀντίος, t.1, c.462, a
Ἀντιόφρων, ib. d. Ἀντιοχέω, ibid.
Ἀντίοχος, ου, ὁ, nomen proprium filii Herculis: vnde Ἀντιοχίδαι dicuntur posteri ipsius serique nepotes: & Ἀντιοχὶς φυλὴ Athenis tribus Antiochidarum, cuius mentio apud Platonem. Dicit verò & Demosth. in Epitaph. οὐκ ἠμνημόνευον Ἀντιοχίδαι Ἡρακλέους ὄντα Ἀντίοχον. δεῖν οὖν ἠγήσαντο τὴ ζῆν ἀξίως τῆς ἐπιφανοῦς, ἢ τεθνάναι καλῶς. ‖ Est etiam nomen regis cuiusdam Assaticiã quo vrbs quædã denominata Ἀντιόχεια, vt Ἀντιγόνεια ab Antigono. Cuius vrbis ciuis dicitur Ἀντιοχεύς, & Ἀντιόχειος: fœm. gen. Ἀντιοχίς: vt Steph. testatur, qui & alias Ἀντιοχίας memorat, duodecim videlicet. At Ἀντιοχεύομαι, pro Fio Antiochensis, Dunos cuiitate Antiochiæ: item, Sequor partes Antiochi, nescio vnde afferant v.lex. Fuerunt porro & alii Antiochi, de quibus Suidas qui præterea annotat, Ἀντιόχειαν vrbem dictam fuisse Ἀντιοχίδα quoque.
Ἀντιόω, t.1, c.463, f
Ἀντιόω, & Ἀντιόωσα, Ionicum & poeticum τῷ ο pleonasmum habent pro Ἀντιῶν & ἀντιῶσα. quod ἀντιόωσα Hesych. exp. non solùm ἀπαντῶσα & τοῦ ἐναντιουμένη, sed etiã

μεταλαμβάνουσα & ἀντιστοιχοῦσα: procul dubio respiciẽs ad hemistichium hoc Iliad. α, ἐμὸν λέχος αὐτόωσιν. Vbi schol. quoque exponit τῆς ἐμῆς κοίτης αὐτὴ λαμβανομένη & μετέχουσαν, & ὑπηκοεῖσαν.
Ἀντιπαγής, t.3, c.267, c. Ἀντιπαθεία, t.3, c.70, g
Ἀντιπαθέω, t.3, c.71, a. Ἀντιπαθής, t.3, c.70, f
Ἀντιπαιδία, t.3, c.13, c
Ἀντιπαίζω, Obludo, Ludo contra ludentem. vel etiam Vicissim ludo, idque interdum verbis, quod est Vicissim iocor.
Ἀντιπαις, t.3, c.13, b. Ἀντιπαίω, t.3, c.12, b
Ἀντιπαλαιός, adverb. t.3, c.25, b. Ἀντιπαλαίω, t.3, c.27, c.
Ἀντιπάλαιος, τὸ, absolutè. t.3, c.25, a
Ἀντίπαλος, t.3, c.24, f. Ἀντιπαλόω, t.3, c.25, b
Ἀντιπαλαβάλλω, t.1, c.694, f. Ἀντιπαλαβάλλομαι, ib.
Ἀντιπαλαβολή, ib. g
Ἀντιπαλαγγελία, ας, ἡ, Ipsa τὸ ἀντιπαλαγγέλλειν actio. Exponitur etiam Contraria petitio magistratus. Vide tom. 1, col. 23, c.
Ἀντιπαλαγγέλλω, t.1, c.23, b. Ἀντιπαλαγραφὴ, t.1, c.875, d
Ἀντιπαλαγράφομαι, ib. Ἀντιπαλαγρᾶν, t.1, c.82, b
Ἀντιπαλαγωγὴ, ib.
Ἀντιπαλαθέσις, ἡ, Oppositio seu collatio: qua nimirum aliquid alicui ἀντιπαλαθέσθαι & cum eo contendimus. idem acque ἀντιπαλαθέσεσις.
Ἀντιπαλαθικαλέω, t.2, c.27, c.
Ἀντιπαλαθικαλίζομαι, t.2, c.1163, e
Ἀντιπαλαθυπνέω, Vicittur molestia afficio seu ango.
Ἀντιπαλαθλέω, t.3, c.373, d
Ἀντιπαλαθλαστικίζομαι, Vicissim instruor. seu Paro me & ipse, E contrario me instruo. Aliis, Do operam vt par sim. Thucyd. lib. 1.
Ἀντιπαλαθλαστικὴ, ἡς, ἡ, Apparatus qui fit ex parte contraria. Thucyd. lib. 1, πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς ὁμοίαν ἀντιπαλαθλαστικὴν ἀδύνατοι, non possunt bellum gerere aduersus disparẽ apparatum.
Ἀντιπαλαθλαστὴς, t.1, c.1782, c. Ἀντιπαλαθλαστικὸς, ib. d.
Ἀντιπαλαθλαστρατοπεδεύω, Contrà seu è contrario castra pono, Castra metor & ipse. vel etiam Castra oppono.
Ἀντιπαλαθλάτλιξις, t.3, c.1266, c. Ἀντιπαλαθλάτωσις, t.3, c.1297, e
Ἀντιπαλαθλατίλω, t.3, c.1266, e. Ἀντιπαλαθλατίνω, t.3, c.1297, d
Ἀντιπαλαθλαπήμη, t.3, c.1507, g. Ἀντιπαλαθλεχωρέω, t.4, c.677, b
Ἀντιπαλαθλεχώρησις, ib. c. Ἀντιπαρέκτασις, t.3, c.1291, g
Ἀντιπαρεξάγω, t.1, c.76, c. Ἀντιπαρέξειμι, t.1, c.1139, c
Ἀντιπαρεξεπείζω, t.1, c.1286, g. Ἀντιπαρέρχομαι, t.1, c.1272, a
Ἀντιπαιέχω, t.1, c.1350, g. Ἀντιπαρηορέω, t.1, c.34, a
Ἀντιπαρήκω, t.1, c.1691, e
Ἀντιπαρῆσαίζομαι, Vicissim & ipse liber sum in loquẽdo, Libertatem libertati oppono.
Ἀντίπαστον, apud Hesych. φιλήματος εἶδος. sed pro eo scribendum αὐτόπαστον, vt alphabetica series docet.
Ἀντιπάσχω, t.3, c.78, a. Ἀντιπατρέω, t.3, c.84, g
Ἀντιπατέω, t.3, c.80, f. Ἀντιπείθω, t.3, c.136, d
Ἀντιπεισμός, ibid.
Ἀντιπελαργεῖν, Gratum esse, Beneficium rependere: metaphora à ciconiis, quæ parentes senio iam confectos alis suis impositos vehunt, aluntque: nec solùm genitricũ senectam nuicem educant, sed etiam duces fessos ad terga recipiunt, vt Plin. testatur, & Suid. ‖ Etymol. verò & lex. meum vet. ἀντιπελαργεῖν exp. ἀντιτρέφειν.
Ἀντιπελαργήσις, ἡ, & Ἀντιπελαργία, ας, ἡ, Beneficii relatio. Pro eodem Ἀντιπελαργήσις legitur apud Suidam in manuscripto etiam codice.
Ἀντιπέμπω, t.3, c.202, b. Ἀντιπενθύπατος, t.3, c.78, c
Ἀντιπεραιος, t.3, c.237, b. Ἀντιπέραν, t.3, c.236, d
Ἀντιπέρας, ib. Ἀντιπέρυθεν, t.3, c. 237, e
Ἀντιπέρωθεν, ib. Ἀντιπελαγεῖν, t.1, c.83, d
Ἀντιπαθείσημι, t.1, c.1787, a. Ἀντιπαθείσαμαι, ib.
Ἀντιπαθελαμβάνω, t.2, c.579, d
Ἀντιπαθελαχεῖν, apud Hesych. legitur, expositũ αὐτιπερέφειν. Pro quo apud Etym. αὐτιπελαργεῖν.
Ἀντιπαθεισασμα, t.3, c.923, c. Ἀντιπαθεισάω, ib.
Ἀντιπαθείσασις, t.1, c.1787, c. Ἀντιπαθεισρέφω, t.3, c.1099, c
Ἀντιπαθεισροφὴ, ib. Ἀντιπαθεψύχω, t.4, c.744, d
Ἀντιπαθεωθέω, t.4, c.770, c. Ἀντιπαθείωσις, ib.
Ἀντιπαφάσσω, Etymologo est ἀντιπαθαίω: ab ἀπτάω.
Ἀντιπήγνυμι, t.3, c.267, c. Ἀντιπηδάω, t.3, c.274, b
Ἀντιπηξ, Hesychio κιβωτὸς, Arca, Cista: qui ἀντιπηγα itidem pro κίστη, siue ἀγγεῖον, posuisse dicit Euripid. in Ione. Sic & Suidas, & Eust.
Ἀντιπηρόω, t.3, c.283, c. Ἀντιπτέζω, t.3, c.288, a
Ἀντιπιμπρημι, t.3, c.549, b. Ἀντιπίπτω, t.3, c.313, c
Ἀντιποφάσκει, Hesychio αὐτοποδίδωσι, Reddit, Retribuit.
Ἀντίπλαστος, Similiter seu è simili materia fictus. vel Ad exẽplar alterius fictus. Hesychius Sophoclem ἀντίπλαστον pro ἰσόπλαστον & ὅμοιον accepisse scribit, ex quo hæc verba affert, πατὴρ δὲ πατρὸς ἴναρος τὸν αὐτίπλαστον ἔχει νέμον κεκμηκότων.
Ἀντιπλέω, Contrà nauigo, Naui occurro.
Ἀντιπληρόω, t.3, c.385, d. β
Ἀντιπλήσσω, Repercutio, Referio. vnde ἀντιπληξία, Repercuti.
Ἀντίπλοια, ας, ἡ, esse dicitur nauigatio quæ fit auerso vtrinque remorum actu & impulsu: metaphoricè autem accipi pro æquabilitate atq; parilitate, vt in hoc Polyb. loco in epitome, ὡς μηδεμιᾶ δόξῃ μικρὰ ἀπὸ πολὺ καταῤῥέπειν, ἀλλ' ἰσορροπεῖ καὶ ζυγοστατοῦμενον ἀπὸ πολὺ διαμένῃ κατὰ τὴν τῆς αὐτιπολίας λόγον ἀεὶ τὸ πολίτευμα.
Ἀντιπνεέω, t.3, c.412, e. Ἀντιπνέω, ib.
Ἀντίπνοια, ib. f. Ἀντίπνοος, ib.
Ἀντίπνοος, ibid.
Ἀντιποθέω, & Ἀντιποθέομαι, t.3, c.423, e
Ἀντιποιέω, & Ἀντιποιέομαι, t.3, c.435, b
Ἀντίποινος, t.3, c.447, b. Ἀντιπολεμέω, t.3, c.462, d
Ἀντιπολέμος, t.3, c.459, d. Ἀντιπόλεμος, t.3, c.457, f
Ἀντιπολιορκέω, t.3, c.470, f. Ἀντιπολιτεία, t.3, c.478, a
Ἀντιπολιτεύομαι, t.3, c.477, g. Ἀντιπορθύομαι, t.3, c.181, f
Ἀντίπορθμος, t.3, c.186, f. Ἀντίπορος, t.3, c.181, f
Ἀντίποιος, t.3, c.509, d. Ἀντιποφόρος, t.3, c.534, d
Ἀντιποφόσσω, ibid. c
Ἀντιποφέω, & Ἀντιποφέομαι, ibidem.
Ἀντιπρεσβεύομαι, t.3, c.544, a. Ἀντιπροβάλλομαι, t.1, c.699, g
Ἀντιπροβολὴ, ibid. Ἀντιπρόειμι, t.1, c.1140, h
Ἀντιπρόικα, Hesychio sunt τὰ ἐπώνυμα καὶ ἰσόφροικα. Sed pro eo ἐπώνυμα, reponẽdum δῶρα vel ἐπευωιερδία, ex Polluce, qui libro 7, c. 3, synonymos ponit δῶρα, & ἐπευωιερδία, καὶ αὐτὴ πρόικα. Itaque quæ αὐτίπροικα vendi dicuntur, intelligendum est vendi vili pretio & tantumnon πρῖκα καὶ αὐτ' οὐδενός, vt ibidem loquitur. veluti apud Xenoph. in Agesil. αὐτίπροικα τὰ πάντα ἐπωλοῦντο, omnia vilissimo pretio & propemodum gratis venundabantur. Suid. αὐτίπροικα exp. ὅμοια, afferens hunc sine autoris nomine locum, αὐτίπροικα ὁ δῆμος ἠγανάκτησε, καὶ θροῖς ἐπεξῴρη.
Ἀντιπροσῆγν, apud Hesychium legitur, expositum ἀντιδοῦναι, Vicissim dare, Reddere, Retribuere. quod aliàs ἀντιπαρέχειν dicitur.
Ἀντιπροσκαλέομαι, t.2, c.29, b
Ἀντιπροσκίλησις, t.2, c.29, b
Ἀντιπροσπίνω, t.3, c.308, d. Ἀντιπροσπίνομαι, ib.
Ἀντιπροσταγορεύω, t.1, c.31, b. Ἀντιπροσταμάομαι, t.1, c.384, d
Ἀντιπροστερνῆσθαι, t.1, c.31, b. Ἀντιπρόστατος, t.2, c.1402, g
Ἀντιπρόσταις, t.3, c.1300, d. Ἀντιπροσπίνω, ib.
Ἀντιπροφορον, t.3, c.580, g. Ἀντιπροφορος, ib. d
Ἀντίπωμα, ατος, τὸ, nescio vnde afferant vulgata lex. pro Ruina.
Ἀντίπωσις, t.3, c.312, a. Ἀντίπυρος, t.3, c.604, a
Ἀντίπυλος, t.3, c.612, b
Ἀντίπυξ, υκος, Scrinium. v.l. sed perperam pro αὐτίπυξ. per η enim scribendum esse, apertè docent Suid. & Etymol. qui dictam αὐτίπυκα aiunt ex præp. αὐτὶ & verbo πύσσω significante πυγεύω. Itidémque Eust.
Ἀντίπυρος, Qui turri opponi & comparari possit altitudine. Hesychio ἰσόπυργος, ἴσον καὶ τὸ ὕψος τῷ μήκει τὸ αὐξημα ἔχων.
Ἀντίρριζος, ἡ, Renixus. αὐτιρρόπης, αὐτίκαλος. In Epit. Polybii, ἕτεροι δὲ καθαπηνίσας ἐν ταῖς πρόραις ἐξεριδίδοντες τοῖς αὐτίρριζον, αὐτοκαλίζοιτο πλοῖ ὅρον τῷ μηχανήματος, elatam machinam renixu obfirmant rudentibus distinentes. Ita quidam, qui & αὐτίρριζον legi posse ait. Ego contrà

nec ἀνήρεισιν nec ἀνῆρεισιν legedum dico, sed ἀνήρεισιν, à nomin.plur.ἀνήρεισις: falsumque ait thema esse ἀνήρεισις, fictitium itidem ἀνηρόπης, nec minus suspectum αἰπύκαλος. Si enim ab ἀνήρεισις esset, dicendum foret αἰπείσσειν: at ἀνήρεισιν quomodo cum articulo πᾶς iungi posset

Ἀνῆρόπτω, t.3,c.678,d

Ἀνήρρεπον, t.1,c.1543,h. Ἀνῆρρόησις, ibid.e

Ἀνῆρρόπιμος, ibid.f. Ἀνήρρινον, t.3,c.699,a

Ἀνῆρόποος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deuergentia & pondere respondens. ἴσος τῇ ῥοπῇ. idem enim valet quod ἰσόῤῥοπος. propriéque ἀνῆρόπα & ἰσόῤῥοπα dicuntur quæ lancibus imposita, ob par & æquale pondus neutram degrauant, sed à quilibrium faciunt: metaphoricè autem Paria, Æqualia, Æquipollentia: more videlicet eorum quæ alteri lanci imposita aut appensa, alteram vergere & ad solum retellere non sinunt, sed ponderis sui pari & æquali momento τῇ αὐτῆς ῥοπῇ veluti resistũt, qua metaphora αἰπεταθμος etiam & αἰπέζυγος seu ἰσόταθμος & ἰσόζυγος vsurpantur. Dicitur igitur non solùm ἀνῆρόποον ἄχθος, pro Par & æquale pondus: sed etiam ἀνῆρόπον ἀξίωμα, par dignitas & æqualis momenti. Itidémque apud Chrysost. De sacerdotio legimus, δοιῶν ἀλλ' ἁμαρτημάτων ἡμωειλε ἀνῆρόπον, pœnam quæ peccatis grauitate respõdeat. Apud Demosth. verò Olynth.1, πεφηνέναι τί ἔνα τῶν ὑμῖν συμμαχῶν τούτων ἀνῆρόπον, Parem his, nimirum detrimentis bello acceptis. hoc est, ea compensantem & non minus iuuantem quàm illa nocuerunt.

Ἀνῆρόπως, Æquali seu pari pondere, Æqualiter, Æquipollenter. Xen. Hell 5.p.322, ὃν δὲ τοῦ πολέμου μᾶλλον ἀνῆρόπως ἔχοντα ὁρᾶν τοῖς ὁρατοῖς φεύγοντες οἱ Λακεδαιμόνιοι.

Ἀνησεμνυόομαι, Grauitatem præ se ferenti occurro pari grauitate. Grauitatem grauitati oppono: vel etiam Vicissim glorior & iacto me: nimirum ad frangendum animos & spiritus eius quocum certo. Aristoteles in Polit. ὁ δ' αὖ πεπιεμνωμένος ἐλευθεραίζων, ἀφαιρεῖται τὴν ὑποφορὰν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος.

Ἀνησυχόω, t.3,c.764,a. Ἀνησυχάω, ibid.c

Ἀνησυχαίνω, t.3,c.771,h. Ἀνησυχία, t.3,c.888,c

Ἀνησυφίζομαι, t.3,c.905,d. Ἀνησυφήσις, ibid.

Ἀνησύω, & Ἀνησύομαι, t.1,c.1729,h

Ἀνήσασεν c, t.3,c.918,d. Ἀνήσασμα, ibid.& 923,f

Ἀνήσασιος, t.3,c. 918,e

Ἀνήσιστος, ibid. Vide & Ἀνήστον paulo suprà.

Ἀνησταίω, t.3,c.918,b. Ἀνησπούδε, t.3,c.944,g

Ἀνησταῖος, t.3,c.960,b. Ἀνήσαθος, ibid.a

Ἀνησταθμίζω, t.1,c.1741,f. Ἀνήσταθμος, ibid.c

Ἀνησταθμῶ, t.1,c.1743,d. Ἀνησυσπάζω, t.1,c.1802,f

Ἀνήσασις, ibid.

Ἀνήσασις, Resistentia, &c. t.1,c.1744,f. Ἀνήσασις, Comparatio, &c. ibid.g

Ἀνησασώτης, t.1,c.1802,a

Ἀνήσασον, Resistendum, Obsistendum, Stãdum aduersus.

Ἀνησαστέω, t.1,c.1744,h. Ἀνησαστής, ibid.

Ἀνήσαστος, t.1,c.1745,a. Ἀνήστερνος, t.3,c.1021,c

Ἀνησίεγμα, t.1,c. 1811,c Ἀνησιεῖζω, ibid.

Ἀνησιχέω, t.3,c.985,c. Ἀνησυχία, ibid.b

Ἀνησυχος, ibid. Ἀνησυχιος, t.3,c.1045,c

Ἀνησραστύω, t.3,c.1073,g

Ἀνησρατηγέω. t 3,c.1066,l.& 1070,f.

Ἀνησρατηρος. t.3,c.1066,f. Ἀνησρατοπεδεύω, t.3,c. 1065,d

Ἀνησρέφω, t.3,c.1089,b. Ἀνησροφή, t.3,c.1090,b

Ἀνήσροφος, t.3,c. 66.d.ob.& 1089 f.& 1090,c

Ἀνησροφῶς, t.3,c.1090,b. Ἀνησυλλογίζομαι, t.2, c.65,a

Ἀνησυμφωνέω, t.4 c.309,h

Ἀνηφαδὸς, apud Hesych. legitur, expositum τὸ οὐδενὸς ἄξιον, Nullius pretii. Pro quo si non scripsisse putandus est αὐηφαδόν, scripsit δυρηφαδίας saltem αὐτ' ἰφαδος. quod nimirum pro carica, re vilissimi & penè nullius pretii, reperitur.

Ἀνηφέω, insuratum thema est, à quo synonymum eius αὐήχω mutuatur vtrunq; futurũ & quæ ab his oriũtur.

Ἀνήφομαι, t.1,c.1362,g. Ἀνηφομείζομαι, t.1,c.1814,a

Ἀνηφομεῖζομαι, ibid. Ἀνηφόω, t.1,c.1812,d

Ἀνήφω, t.1,c.1362,g. Ἀνηφοίζω, t.3,c.1223,h

Ἀνῆπα ἔφεγα. vide infrà in Ἀνῆπας.

Ἀνηπαλαστύω, t.3,c.1236,b. Ἀνηπάλαστος, t.1,c.1234,c

Ἀνηπαξίς, t.3,c.1262,c. Ἀνήπασις, t.3,c.1287,c

Ἀνηπάσσω, siue Ἀνηπαίω, t.3,c.1262,a

Ἀνηπεέω, t.3,c.1287,b. Ἀνηπεκίζω, t.3,c.1359,c

Ἀνηπείχεμα, ibid. Ἀνηπέρπω, t.3,c.1416,c

Ἀνηπεχεάω, t.3,c.1437,d. Ἀνηπεχνέω, t.3,c.1431,f

Ἀνηπέχησις, t.3,c. 1437,d

Ἀνήπεχος, t.3,c.1431,d. Ἀνηπίθημα, t.3,c.1485,f

Ἀνηπμάω, t.3,c.1565,c. Ἀνηπίμημα, ibid.f

Ἀνηπμησις, ibid. Ἀνηπμος, t.3,c.1577,f

Ἀνηπμωρέω, ibid.e. Ἀνήπνοος, t.3,c.1570,c

Ἀνήπνος, ibid. Ἀνηπίω, ibid.

Ἀνηπολαὶ τοῦ ἡλίου, ex Plut. Rom. affertur pro Ortus solis. quod poeticum esse videtur pro ἀνατολαί: alioqui itidem poetæ αὐτολαί dicunt.

Ἀνηπολμάω, t.3,c.1585,g

Ἀνήπυον φάρμακον, Hesychio ἀνηπαδές, ὅσαφ ὀπιῶν ἐβλαβέσιν τῷ ὑπὸ ἔχος, ἀλεξιφάρμακον: qualia sunt antidota & amuleta.

Ἀνήπυος, t.3,c.1287,c. Ἀνηπρέω, t.3,c.13:4,c

Ἀνήπυος, t.3,c.1570,f. Ἀνήπραρος, t.3,c.1348,g

Ἀνηπσέφω, t.3,c.1649,b. Ἀνηπσέχω, t.3,c.1657,c

Ἀνηπυξεω, t.3,c 1442,f. Ἀνηπυτέω, t.3,c.1689,a

Ἀνηπυσις, t.3,c.168..,b. Ἀνηπυτία, ibid.f

Ἀνηπυοι, t.3,c.818,t.ob.& 1691,c

Ἀνηπυος, t 3,c.1688,b.& 1691,d

Ἀνηπύπλω, t.3,c.1688,b. Ἀνηπύπας, t.3,c.1689,a

Ἀνήφασις, verbale ab ἀνηφαίνω, Poll. ex Platone affert, sed non exponit.

Ἀνηφαρὲς, Hesychio ὀθεστόν. pro quo fortasse scribendum ἀνηφερές. Ἀνηφαλὲς autẽ, quod apud eundẽ exponitur ἀνηλογία, μάχη, ζήλη, item μωρία secũdum quosdam, magis suspectam habet scripturam, vtpote ante ἀνήφασις positum: idcóque pro eo ex Etym. repone Ἀνήφασις quià Syracusanis ita vocari scribit πλὴν ζήλου, nimirum ἀφ' τὸ ἀνανίσις φέρεσθαι. Dores enim φαῦ pro φέρω dicere, vt πίμνω pro πίμνω, πράσπω pro πρέπω. sed à quibusdam exponi παμμανία, ab aliis μωρία.

Ἀνηφαρμακοι, ων, τὸ, idem quod ἀλεξιφάρμακον & ἀλεξιπήριον seu ἀλεξίον. hoc est Pharmacum & remedium quod cõtra venena sumitur aut gestatur, seu quod venenis resistit: vt sunt antidota & amuleta. Dioſc.l.2,c.96, φασὶν ἀνηφαρμακον εἶναι τοῖς δηκνουλβύσιν, aiunt aduersus insidiantes amuletum esse. Sic Cebes Thebanus dicit eos qui à vipera morsi sunt, à reliquis serpentibus non lædi, ὅσοι τὸ ἔχοιν ἀνηφαρμακον τοῦτο. Vide & t.1,c.335,h.

Ἀνήφασις, t.4,c.61,b Ἀνηφαπιδὸς, ibid.

Ἀνηφερίζω, Oppono me, Obsisto, Concerto, Cõtendo: aut Æquo me, Æquiparo me. vt Hes. ἀνηφερίζειν exp. nõ solùm ἀνησῆναι, sed etiam ὀξιτοῦδχ. Hesiod. Erg. Κέρδεα δ' ὅς κ' ἐθέλοι τῷ θεῷ κρείσσονας ἀνηφερίζειν. Idem in Theogon. de eo qui prudentem & castam vxorem nactus est, Τῷδε ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλαῖ ἀνηφερίζει Ἔμμεναι, huic malũ cũ bono pari cõtentione nititur adesse. Vbi nota cũ infinitiuo etiam construi præter datiuum. Cum datiuo Aristoph. quoque, ἀνηφερίζεις σὺ Θεμιστοκλεῖ; Contendis tu cum Themistocle? Themistocli re æquiparas? Sic ἀνηφέρομαι accipitur, ex quo hoc ἀνηφερίζειν Eust. deriuatum ait.

Ἀνήφερια, τὰ, esse dicuntur Quæ vicissim à marito sponsæ loco dotis dantur, Quæ pro dote redduntur. Significare posset etiam Quæ loco φέρνης dantur, Dotis vicem supplentia.

Ἀνηφέρομαι, idem quod ἀνήφ' ὀκειπίας φέρομαι, hoc est ὀκειπούμαι, vt tradit Eust. Obuiã me fero, Offero me in certamine, Occurro, Obsisto. Hom. Il.α, ἠρμαλέος δὲ ὀλύμπῳ ἀνηφέρεσθαι, Difficile enim est Ioui obsistere seu offerre se & opponere, Difficile est contendere cum Ioue. Sic Iuno Il.ο, Dianæ dicit, Ἠΐδι δέ σε νῶϊ μάχεσθαι, νῶϊν ἀδελφεὸς, ὅτι ἔμεῖο Σπίσασθαι χαλεπὸν ἐπεὶ ἐγὼ μόνος ἀνηφέρεσ' ἔξοχα πᾶσι θεοῖσι, licet arcũ geras, tamẽ difficile tibi erit viribus mecum cõtendere. Magis propriè Il.ε, Οὔπω πω ἀνηφέροντο μάχῃ, neque occurrebant seu aduersus eum ferebantur pugna. Hes. quoque ἀνηφέρεσθαι exp. ἐρεστικῶς ἢ ἀνηπλέγη ἢ ἀνηπίσασθαι, & ὀκειπόδεσθαι, afferens præterea ἀνηφέρειν pro ὀξισοῦν. Ἀνηφέρω autem vide in Ἀνηίω paulo infrà.

Ἀνήφημι, t.4,c.61,b

Ἀνηφήζομαι

Ἀνηφθέγομαι, t.4,c.137,f. Ἀνήφθογος, ibid.g

Ἀνηφιλέω, t.4,c.160,d. Ἀνηφίλησις, ib.

Ἀνηφιλοδοξέω, t.1,c.1037,d. Ἀνηφιλονεικέω, t.2,c.1012,g

Ἀνηφιλοσοφία, t.3,c.900.a. Ἀνηφιλόσοφος, ib.

Ἀνηφιλοτιμέομαι, t.3,c.1560,c. Ἀνήφλος, t.4,c.160,d

Ἀνηφολκὸς, Hesychio μέρος τῆς πολεμικῆς νεώς, bellicæ nauis pars.

Ἀνήφονος, Qui pro cæde rependitur, Cædem compensans. vt Sophocl. αὐηφόνους δίκας vocat pœnas pro cæde patrata.

Ἀνηφορτίζομαι, t.4,c.126,h. Ἀνηφεσίζω, t.4,c.70,b

Ἀνήφεσις, ib.

Ἀνηφεσσω, seu Ἀνηφεσήω, t.4,c.190,d

Ἀνήφουρος, t.2,c.1500,b. Ἀνηφυλακή, t.4,c.240,a

Ἀνηφυλάσσω, seu Ἀνηφυλάήω, t.4,c.239,h

Ἀνηφυτεύω, t.4,c.297,a. Ἀνηφωνέω, t.4,c.306,b

Ἀνηφώνησις, ib.c. Ἀνηφωνητής, ib.d

Ἀνήφωνος, t.4,c.302,e

Ἀνηφωτισμός, οῦ, ὁ, exponitur Oppositum lumen, significat tamẽ potius Illuminatio quæ fit ex opposito.

Ἀνηχαλε παίνω, t.4,c.375,f

Ἀνηχάλημα, ατος, τὸ, Hesychio μέρος τι τῆς μακρᾶς νεώς.

Ἀνηχαλεπτίζομαι, t.4,c.358,b. Ἀνηχαλίζομαι, t.4,c.361,c

Ἀνήχαλις, t.4,c.353,f. Ἀνηχασμαίομαι, t.4,c.332,b

Ἀνήχρη, t.4,c.438,g. Ἀνηχρονέω, t.4,c.427,d

Ἀνηχρεοτονία, ib.c. Ἀνήχθων, t.4,c.518,g

Ἀνήχθωνες, οι, propr. t.3,c.509,d.ob.

Ἀνήχορδος, t.4,c.565,a. Ἀνηχορηγέω, t.4,c.573,c

Ἀνηχόρηγος, ib.b. Ἀνηχρεία, ib.c

Ἀνήχρεος, t.4,c.625,b. Ἀνηχρόνισμα, t.4,c.647,b

Ἀνηχρονισμὸς, ib.

Ἀνηχρότης, Hes. affert pro σωφρόνος. sed suspecta hæc sunt.

Ἀνήχρησις, εως, ἡ, Mutuus vsus: vt quũ ei à quo res aliqua vtenda accipitur, alia vicissim vtenda datur: itẽque pignus aliquod pro pecunia mutuò accepta tandiu vtẽdũ creditori datur, donec pecunia soluatur. vt si domũ oppigneratã creditor vsurarũ vice inhabitet. Apud Constãtin. Harmen. in Prochiro legum est titulus περὶ ἀνηχρήσεως.

Ἀνηψάλλω, t.4,c.696,d

Ἀνηψαλμοις, Hes. ex Euripid. Iphig. Taur. affert pro αὐηρόφοις.

Ἀνήψυχρος, t.4,c.753,c. Ἀνηψύχω, t.4,c.741,d

Ἀνήτλαω, t.1,c.467,c

Ἀνήτλεία. apud Hes. bis scriptũ pro αὐτλία, exponitúrq; καθίσκος, σκάφη, ἢ πλοῖς τὸ σκαφίδιον. Intellige autem σκάφης & σκαφίου nomine, Vas haustorium, seu haustrum.

Ἀνήτλεω, t.1,c.467,c. Ἀνήτλημα, ib.c

Ἀνήτλητὴρ, ib.f. Ἀνήτλητήριον, ib.g

Ἀνήτλητὸς, ib.f. Ἀνήτλία, t.1,c.466,g. & 467,a,c

Ἀνήτλιαστλητὴρ, t.1,c.467,c & f. Ἀνήτλιόνη, ib.c

Ἀνήτλον, t.1,c.466,g. Ἄνήτλος, ib.

Ἀνήτικος, t.1,c.1212,f. Ἀνήτικτίζω, t.2,c.1235,e

Ἀνήτοῖω, inus. thema, ex quo synonymũ αὐήτφέρω mutuatur fut.1. Vnde apud Hes. αὐήτφοῖσθαι, quod exp. αὐηπδύσασθαι, Reddemus. Sonat tamen potius Referemus.

Ἀνήτολή, t.3,c.1367,b. Ἀνήτολίη, ib.

Ἀνήτολίηθεν, ib.c. Ἀνήτολιος, ib.

Ἀνήτομαι, t.1,c.461,a. Ἀνήτόμυμι, t.2,c.1297,a

Ἀνήτομύω, ib.

Ἀνήτόμοις, Siculi vocant σκόλοπας, teste Hes. & forsan præacutos palos, qui κρὶ τὰ αὔω τέμνοισι.

Ἀνήτομόω, ῶ, idem quod αὐήτμυμι seu αὐτομύω: sed inusitatius, nisi in fut. & temporibus inde formatis.

Ἀνήτον, t.1,c.458,a

Ἀνήτοναὶ, Hesychio αἱ ἄθρ χειρῶν φοραί: per syncopẽ pro αὐήτοναὶ, hoc est αὐήτάσεις, quum in altum tenduntur seu porriguntur.

Ἀνήτονομαίζω, t.2,c.1326,b. Ἀνήτονομασία, ib.

Ἀνήτρυσσω, t.2,c.1480,g. Ἀνήτρχόομαι, t.2,c.1485,d

Ἄνης, Hes. ex Eurip. affert pro οὖρος, Latitudo, Spatiositas.

Ἀνήτφείλω, t.2,c.1561,b. Ἀνήτφθαλμόω, t.2,c.1409,g

Ἀνήτφθαλμος, ib.

Ἀνήτφορις, Hesychio herbæ species.

Ἀνήχοδὸ, eidẽ. est πόρπαξ ἀσπίδος: forsan quia ipsa αὐήχα ἐστὶ τὴν ἀσπίδος: vt ἀχαὶς clypei itidem dicitur quoniam eo tenetur.

Ἀνήχῃ, t.1,c.1338,b

Ἀνήχεμα, Planè. αὔηκρις: si vulg. lex. credimus.

Ἀνήχυρόω, t.1,c.1373,h

Ἀνήχαῖος, ου, ὁ, nomen τοπικὸν ex αὔηχον significãte σπήλαιον, teste Steph. qui Eurip. in Capris eo vti scribit, afferens & fœmin. αὐηχαία. Sed & αὐηχείτης inde dicendum esse tradit.

Ἀνηχέσαι, Hesychio ἀλαφοβιθεὶς: quod συγκόπτεται ex αἰαχέσαι participio aor.1. à verbo αἰαχέω, Tremo, Intremisco. Sic Ἀνηχέειν apud Soph. pro αὐαχρέπειν.

Ἀνήχιας, t.1,c.469,g

Ἀνηχείτης, vide in Ἀνηχαῖος.

Ἀνήχεοιδὴς, t.1,c.469,g. Ἀνήχον, ib.f

Ἀνηχύσσω, E diuerso fodio. v.l. perperam pro αὐηχρύσσω.

Ἀνηχώδης, t.1,c.469,g

Ἀνηχών, ῶνος, siue Ἀνηχων, ωνος, vrbs quædam Thessaliæ, ex eo nominata φοῖ ὀκεῖ πάνυ αὐηχώδεις εἰσὶν, hoc est σπηλαιώδεις καὶ ὑπόνομοι: atque adeo ὑφυεῖς πόδες μύλωνας ἔχει λίθοις. Dicuntur igitur hinc Ἀνηχώνιοι ὄνοι prouerbialiter οἱ πόδας ἔλεπον δεξιοί. Ita Steph. & Eust. At Suidas Ἀνηχάνιον ὄνον dici vult ὡς μεγίστων γινομένων ἐν Λιβύῃ. Vnde prouerbialiter Ἀνηχώνιος ὄνος dici putatur de magno & stolido, quòd Antrone magni reperirentur asini, ioco petito ex homonymia vocabuli ὄνος. Vide & Etymol.

Ἀνήυα, Hesychio τὸ ὑποπόδιον, Scabellum.

Ἀνηυχόμαι, vide paulo suprà post Ἀνηρόνεος. Dicitur & citra compositionem αὐηυχεν χρεαί, quod Hes. exp. ἢ πόδεφέρεια τὸ θρῆμα τοῖς ὀχοῖς.

Ἀνηυχωτὸς, t.1,c.470,d. Ἀνηυξ, t.1,c. 469,h

Ἀνήυτος, Hesychio ὀκαινός: item ἴσος, ὅμοιος: per syncopen videlicet pro αὐήτυτος: si tamen mendo caret.

Ἀνηυπουργέω, Vicissim inseruio: Ionicè apud Herodot. pro αὐθυπουργέω, gaudent enim Iones τοῖς ψιλοῖς.

Ἀνήπω, t.1,c.461,a. Ἀνηφδὴ, t.1,c.116,c

Ἀνηφδὴς, ib. Ἀνηωθέω, t.4,c.766,d

Ἀνηωμοσία, t.2,c.1197,b. Ἀνηωνέομαι, t.4,c.783,g

Ἀνηωμοσία, t.2,c.1326,b. Ἀνηωνυμία, t.2,c.1336,c

Ἀνηωνυμικὸς, ib. Ἀνηωνυμικῶς, ib.

Ἀνηωπέω, t.2,c.1396,b. Ἀνηώπτος, ib.a

Ἀνηωπὶς, ib.

Ἀνηωπὸν, aduerbialiter positum, habes ib.

Ἀνηωπὸς, t.2,c.1395,h. Ἀνηωσις, t.4,c.766,g

Ἀνηωφελέω, t.2,c.1566,a. Ἀνὑβρεστος, t.3,c.1719,b

Ἀνυγαίνω, t.3,c.1719,a. Ἀνύδρυπρς, t.3,c.1787,d

Ἀνυδρόω, ib.e. Ἀνυδρία, t.3,c.1783,a

Ἀνύδρωνος, Hesychio ἄπαφος, οὐ λελουμένος, οὐδὲ ἐθῶν νομιζομένων τυχὼν, Inhumatus, Illotus, cuique iusta facta non sunt.

Ἄνυδρος, t.3,c.1782,g. Ἄνυλος, t.3,c.1740,g

Ἀνυμβίαμος, t.3,c.1734,c

Ἄνυμι, idem quod αὔω, Perficio, Ad finem perduco. Vnde αὔυμι, quod Hes. exp. πλειοῦμαι.

Ἀνυμνέω, t.3,c.1732,b

Ἀνύμπαρκτος, ῳ, Ficus, nescio vnde irrepserit in v.l.

Ἀνύμφυτος, t.2,c.1098,d. Pro hoc αὐύμφυτος perperam in v.l. habetur etiam αὐύμφεπς.

Ἀνυμφος, t.2,c.1096,a

Ἀνύξιον, Hesych. ex Euclide affert pro ἄβρωτον, Non adesum seu corrosum. Pro αὐύξαν autem, quod idem exponit αὐάρμοσον, scribendũ est αὐῆξαν, ab αὐαίσσω pro αὐαίσσω.

Ἀνύομαι, t.1,c. 471,d. Ἀνυπαίτιος, t.1,c.252,c

Ἀνυπαντέω, t.1,c.461,a. Ἀνύπαρκτος, t.1,c.556,g

Ἀνυπαρξία, ib.e & g

Ἀνυπέκαστον, Hes. affert pro αὐυπέρβλητον. Sonat tamen potius Quem non est ὑπωκάσασθαι.

Ἀνύπικτος, Non cedens nec remittens. αὐένδοτος, Suidæ: αὐυπαχώρητος, Hesychio.

Ἀνυπέρβλητος, t.1,c.708,c. Ἀνυπερβλήτως, ib.

Ἀνυπέρθετος, t.3,c.1519,b. Ἀνυπόθετος, ib.c

Ἀνυπεύθυνος, t.1,c.1302,h. Ἀνυπευθύνως, t.1,c.1303,a

Ἀνυπήκοος, t.1,c.294,a

Ἀνύπινος, ου, ὁ, Imberbis, Non habens ὑπολῶν. Suidæ ἀ-
γένειος, itidémque Hesychio.
Ἀνυπόβλητον, Suidæ παρεῦχον: quo sensu Hesychius ἀνυπομόνητον affert.
Ἀνύποδες, vide paulo infrà in Ἀνύπους.
Ἀνυπόδετος, pro γυμνόπους, dici negat Suidas, sed ἀνυπόδητος per η.
Ἀνυποδησία, t.1, c.965, d. Ἀνυποδητία, ib.
Ἀνυπόδητος, ib. c. Ἀνυποδητος, t.3, c.1523, b
Ἀνύποιστος, t.2, c.1262, c. Ἀνυπόιστος, ib.
Ἀνυποκρίνομαι, v.l. ex Herodoto afferunt pro E contrario respondeo. sed viderint quàm veré.
Ἀνυποκριτος, t.2, c.439, a
Ἀνυπομόνητος, Non sustinendus: vel Qui sustineri & sufferri nequit, Intolerabilis. Hesychio ἀνυπομόνητον est παρέδοξον, ἢ βάλος πῆς.
Ἀνυπονόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non suspectus: seu Quem suspicati non fuissemus, Quem suspectum non habuissemus. vt Budæus annotat Polybium hoc vocabulo vsum pro παρέλπιδοξος. Alioqui actiuè etiam pro Non suspicans vsurpatur ab eodem scriptore, & quidem cum genitiuo. vt lib. 4, pag. 66, ἀκμὴν ὀλίγοις οὖσι, καὶ τῶ μέλλοντος ἀνυπονοήτοις, nec suspicantibus quod euenturum erat. Et lib. 5, pag. 95, παρέκκαλῶν μὴ ῥαθυμεῖν μηδ' ἀνυπονόητον τῆς Ἑρμείου πόλεως, nec non suspectum habere Hermeum audaciæ.
Ἀνυπονοήτως, Non suspicioſé. Item passiua significatione Non suspecté. Polyb. ὅθεν παρεπορεύετο αὐτῆς ἀνυπονοήτως ὑπ' οὐδενός ἀφυέσι, Tunc quum nulla de eo esset suspicio, vel Non suspicantibus, Inopinantibus: quod Inopinatò dicunt Latini.
Ἀνυπόπτευτος, t.2, c.1392, a
Ἀνύποπλος, t.2, c.1391, d. Ἀνυποπόνητος, ib. e
Ἀνυποστάτως, t.1, c.1800, b
Ἀνυποστόλως, Hesych. exp. ἀνυπόπτως: forsan quia in loco aut re periculi suspecta ὑποστελλόμεθα & gressum reflectimus. Budæus certè interpr. Sine præuaricatione, Nihil remittendo: ex Arethæ. Eidem B. ἀνυπόστολος ῥήτωρ, est ὁ παῤῥησιαστικός, Non præuaricans. qui nimirum in dicendo non ὑποστέλλεται φόβῳ, nec quicquam veretur timetve.
Ἀνυπόστατος, t.3, c.1269, g
Ἀνυποτίμητος, Non census, Non æstimatus. & peculiariter Cui lis æstimata non est. Vnde aduerb. Ἀνυποτιμήτως, Sine censura, seu Sine vlla litis æstimatione: ideóque Sine condemnatione, Sine mulcta, Sine pœna. vt apud Ioseph. De antiq. Iud. λῦσαι τὸν λογισμὸν τῶν πεπραγμένων αὐτοτιμήτως.
Ἀνύπουλος, t.2, c.1484, c
Ἀνύποις, ὀδος, ὁ καὶ ἡ, Qui pedibus celeriter conficit iter. dicuntur enim αὐτόποδες, οἱ ταχύποδες, ἀπὸ τῶ ποῦν αὐέειν, teste Hes. Ab Aristoph. philosophi dicuntur αὐτόποδες, quod interpretantur Nudipedes: quasi Nihil habentes sub pedibus. αὐτοπόδηται.
Ἄνυρις, & Ἄνυρος, Hesychio ἄδικος, ἀσεβής, Iniustus, Impius.
Ἀνυσθείς, t.1, c.471, b. Ἀνύσιμος, ib. f
Ἀνυσίμως, Suidæ ἐνεργῶς, παρακτικῶς, τελείως, Efficaciter, Perfectè, Absoluté.
Ἄνισις, t.1, c.471, c. Ἀνύσαιμι, ib. d. ob.
Ἀνυσέα, ib. g. Ἀνυσέον, ib. ob.
Ἀνυστικός, ib. Ἀνυστὸς, ib. f
Ἀνυπκὸς, οῦ, ὁ, Efficax. vulg. l. sed perperam, vt opinor, pro αὐστικός.
Ἀνύτω, t.1, c.470, d. Ἀνύπω, ib.
Ἀνύραμμος, t.1, c.398, b. Ἀνυψόω, t.3, c.1772, c
Ἀνύω, t.1, c.470, d. Ἀνφάδος, t.1, c.1437, f
Ἀνω, aduerb. t.1, c.473, c.
Ἄνω, pro αὐτω, t.1, c.472, h. ¶Ἄνεπεμ Hesych. exp. nō solùm αὐτεπεμ, sed etiam αὐαλοῦπεμ: afferens præterea αὔεδεμ pro αὔξαίνεδ, sed addens, ab aliis exponi φθείνειν.
Ἄνωγα, t.1, c.475, a. Ἀνώγαον, t.1, c.806, d
Ἀνωγέω, t.1, c.475, b. Ἀνωγεων, t.1, c.806, d
Ἀνώγεως, ib. Ἀνωγὴ, t.1, c.475, b
Ἀνώγη, t.1, c.474, h
Ἀνώδυνα, Innocué. v.l. Sonat tamen potius Sine dolore: & quidem peculiariter in partu.

Ἀνωδυνία, t.2, c.1188, a. Ἀνώδυνος, t.2, c.1187, g
Ἀνωδοι, οἱ, Gazæ apud Aristot. Hist. anim. l.1, sunt Inoscines: vbi etiam ὦ αἰωδικὰ, quæ ex genere τῶ αὐώδων sunt.
Ἀνωδόρκας, Thebanis dicitur ὁ βείγκας: piscis quidam cetacei generis. Hesych.
Ἀνωδυνία, t.2, c.1186, c
Ἀνώδυνος, t.2, c.1185, g. Ἀνωδύνως, t.2, c.1186, c
Ἀνωθεν, t.1, c.474, b. Ἀνωθέω, t.4, c.766, a
Ἀνώθησις, ib. d
Ἄνωθον, Hes. exp. ὀξύ. hoc est Celerem seu agilem, καὶ οὐ νωθρόν.
Ἀνωϊστὶ, t.2, c.1260, g. Ἀνώϊστος, ib. f
Ἀνωΐστως, ib. g. Ἀνωΐστως, ab Hes. exponitur non solùm ἀπροσδόκητος, Inexpectatò, Inopinatò: sed etiam ἀνυπομόνητος. itidémque à Suida. Sed puto eos scripsisse ἀνυπονόητος: præsertim quum idem Suid. αἰώϊστος exp. ἀνυπονόητος. atque adeo ad significandum ἀνυπομονήτως, dicendū foret potius ἀΐδίως vel ἀνυποίστως.
Ἀνωκτὶ, t.1, c.475, a. Ἀνώλεθρος, t.2, c.1274, c
Ἀνώλτος, Hesychio ἰσχυρὸς, Validus, Robustus.
Ἀνωλόφυκτον, idem affert pro ἀδάκρυτον, Indefletum, Nullis vlulatibus defletum.
Ἀνωμαλὴς, t.2, c.1188, f. Ἀνωμαλία, t.2, c.1189, a
Ἀνωμαλοκρὼς, apud Hes. legitur, expositum κακαρμόνη. sed puto reponendum ἀνωμαλοκρὰς, & κακαρμόνη: vt sit Inæqualiter mixta seu temperata, quemadmodum νεοκρὰς est Recens mixtus seu temperatus.
Ἀνώμαλος, t.2, c.1188, f. Ἀνωμάλως, ib. g
Ἀνωμαλώσης, εως, ἡ, Inæqualis partitio seu diuisio. vt ἡ σῆς οὐσίας ἀνωμαλώσης, apud Aristot. in fine l.2 Polit. Cui ibidem opposita ἡ τῆς οὐσίας κοινότης. Sed perperam ibi Flor. editio habet ἀνωμάλωσις.
Ἀνωμεὶ, Non nominatim: si non mentiuntur v.l. In iisdem perperam scriptum Ἀνωνομερὲς, & Ἀνωμολογεῖδες, pro ἀνομοιομερὲς & ἀεὶομολογεῖδες, per o simplex.
Ἄνωμος, t.4, c.777, f.
Ἀνωμοτὶ, t.1, c.1195, f. Scribitur & Ἀνωμοσὶ sine diphthōgo.
Ἀνώμοτος, ib.
Ἀνωνόματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non nominatus: Suidæ οὐκ ἔχων ὄνομα, Non habens nomen.
Ἀνωνυμεὶ, t.2, c.1328, c. Ἀνωνυμὶ, ib.
Ἀνώνυμος, ib. d. Ἀνωνύμως, ib. e
Ἀνωΐς, t.1, c.475, b. Ἀνώπια, τὰ, t.2, c.1397, a
Ἀνώπτεον, αἰόρεκτον, ἀπόρεκτον, αὐτεπίτροφον. Ita apud Hesych. Sed mendosam scripturam habent priores duæ expositiones: & forsan reponēdum αἰόρεκτον, ἀπόρεκτον. Quatenus verò exposuit αὐτεπίτροφον, deriuauit ab ὀπίζομαι, quod significat ὀπτρίφομαι, Respicio, Reuereor, Curo.
Ἀνωρασμίδιον, Galeno apud Hippocr. αὐαμεμαλαγμένον: ab αὐοραίζω significante αἰαμαλάσσω: hoc autē ex ὀραίζω, quod idem est ac μαλάσσω, Malacisso seu Commalasso: vt Plaut. & Varro loquuntur. hoc est Emollio, seu Subigendo emollio.
Ἀνωρέας, Hes. affert pro οὐκ ὀπτιλυμβίους.
Ἀνωρία, t.4, c.789, f. Ἄνωρος, ib.
Ἀνωρόθια, t.3, c.695, h. Ἀνώρατος, t.3, c.677, e
Ἀνωρτο, t.2, c.1491, h. Ἀνωρύομαι, t.4, c.799, e
Ἀνώσμον, ου, τὸ, Refimum. v.l. Pro quo puto scribendum αὐάσμον.
Ἀνωσὸν, t.4, c.766, d. Ἀνωπάτω, t.1, c.473, h
Ἀνωτέρω, ib. Legitur apud Hippocr. quoque αὐωτερικὸς pro Superior, Altior.
Ἀνώτερον, t.1, c.473, g. Ἀνώτερος, ib. h
Ἀνωτερω, ib. g. Ἀνωφελὴς, t.2, c.1565, g
Ἀνωφέλητος, t.2, c.1565, d. Ἀνωφελῶς, ib. g
Ἀνωφέρεια, t.4, c.84, b. Ἀνωφερὴς, ib. a
Ἀνώφλιον, ου, τὸ, Suidæ τὸ ὑπέρθυρον, limen superius.
Ἀνώφοιτος, t.4, c.185, c. Ἀνώφορος, t.4, c.84, c
Ἀνώφυτος, Desuper natus. v.l. Sonaret tamen potius In supernis natus, aut etiam Qui sursum versus creuit.
Ἀνωφύω, Renascor, Repullulo, Regermino. Hes. enim αὐεφύουσα affert pro αὐαβλαστάουσα. quo significatu alioqui dicitur αὐαφύουσα.
Ἀνωχὴ, ἧς, ἡ, Induciæ, Pax sequestra. v.l. pro quo aliàs αὐαναχὴ dicitur.
Ἀνωχμεω, t.1, c.475, b

Ἀνώχυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex Xenophonte affertur pro Immunitus, Intutus. Sic apud Plut. in lib. περὶ δυςωπίας legimus, αὐώχυρα πάντα καὶ ἄκλειστα καὶ καταῦτα παρεδίδοσαν τοῖς ὁλοπαθεμένοις: metaphoricè ab immunitis arcibus.
¶ Ἄξενος, t.2, c.1119, a
Ἀξενία, ας, ἡ, Inhospitalitas.
Ἄξενος, t.2, c.1119, a. Ἄξεστος, t.2, c.1129, e
Ἀξίας, t.1, c.480, a. Ἀξιάσεστος, t.1, c.478, g
Ἀξιάκουστος, t.1, c.287, a. & 478, h
Ἀξιακρήπτος, t.1, c.479, a. Ἀξιακροατόπτος, ibid.
Ἀξιαπηγητὴς, Ionicè pro ἀξιαφήγητος, Memoratu dignus, Memorabilis. Vnde superlat. ἀξιαπηγητόπτατος apud Herodotum.
Ἀξιαφήγητος, t.1, c. 479, a. & 1426, a
Ἀξιεπαίνετος, t.1, c.479, b. Ἀξιέπαινος, ibid.
Ἀξιεπιθύμητος, ibid. Ἀξιέρκεστος, ibid. c. & 1225, f
Ἀξιάελιον, t.1, c.475, d. Ἀξίνη, ibid. b
Ἀξινίδιον, idē quod ἀξινάελιον. ambo enim diminutiua sunt ab ἀξίνη, teste Suida.
Ἀξινομαντεία, t.1, c.475, d. Ἀξιοβίωτος, t.1, c.476, c
Ἀξιοζήλος, t.1, c.1401, e.
Ἀξιοζήλως, t.1, c.476, f. & 1401, e
Ἀξιοζήλωτος, t.1, c.476, f. & 1404, a
Ἀξιοθαύμαστος, t.1, c.476, f. & 1514, f
Ἀξιόθεατος, t.1, c.476, f. & 1508, b
Ἀξιοθέητος, t.1, c.476, g. & 1510, b
Ἀξιόθρλιος, t.1, c.476, g. & 1582, h
Ἀξιοκοινώνητος, t.1, c.476, g. & t.2, c.300, d
Ἀξόκτιστος, t.1, c.476, g. Ἀξιόλεκτος, ibid. h
Ἀξιόλογος, t.1, c.477, a. & t.2, c.632, b. Ἀξιολόγως, ibid.
Ἀξιομακάριστος, t.1, c.477, b. & t.2, c.774, d
Ἀξιομακαριστότατος, t.1, c.477, b
Ἀξιόμαχος, t.1, c.477, b. & t.2, c.812, a
Ἀξιομίσητος, t.1, c.477, c. & t.2, c.949, d
Ἀξιομνημόνευτος, t.1, c.477, d
Ἄξιον, vel ἄξιόν ἐστι, t.1, c.475, g. & 476, c
Ἀξιόνικος, t.1, c.477, e. Ἀξιόσμαι, t.1, c.481, e
Ἀξιοπενθὴς, t.1, c.477, f. & t.3, c.211, h
Ἀξιοπιστία, t.1, c.477, h. Ἀξιόπιστος, ibid. f
Ἀξιόπιστος, ibid. g
Ἀξιόπονος, t.1, c.478, a. & t.3, c.446, g
Ἀξιοπρέπεια, t.1, c.478, b. & t.3, c.538, c
Ἀξιοπρεπὴς, ibid.
Ἀξιοπρεπῶς, t.1, c.478, b. Ἄξιος, t.1, c.475, d
Ἀξιόσκεπτος, t.1, c.478, c. Ἀξιοσπούδαστος, ib. & t.3, c.951, f
Ἀξιοτέκμαρτος, t.1, c.478, d. Ἀξιούτης, t.1, c.480, f
Ἀξιοφίλητος, t.1, c.478, d. Ἀξιόχρεων, ibid. g
Ἀξιόχρεως, ibid. d. Ἀξιοχρέως, ibid. g
Ἀξιόω, t.1, c.480, f. Ἀξίωμα, t.1, c.481, g
Ἀξιωμαπκὸς, t.1, c.482, c. Ἀξιωματικῶς, ibid. f
Ἀξίως, t.1, c.479, e. Ἀξίωσις, t.1, c.482, g
Ἀξιώσαπτον, t.1, c.476, e. Ἀξιωτίον, t.1, c.483, a
Ἀξιώτερον, t.1, c.476, e. Ἀξόανος, t.2, c.1130, e
Ἄξον, Frange. vt ἄξον ἔγχος, Frange lanceam, Hom. Ab ἄγω, Frango: pro quo ἄγω dicitur potius ἄγνυμι.
Ἄξονες, t.1, c.97, b. Ἀξόνιος, ibid. e
Ἄξος, t.2, c.1129, h
Ἀξυγῆς, (Atticè pro ἀσυγῆς) Nihil affinitatis habens, Alienum genere, seu quod ad genus attinet. ἀλλόφυλον καὶ ἀγνῶς, Hesych.
Ἀξυγχρόπτης, t.2, c.459, e. Ἀξύλοτος, t.2, c.1141, h
Ἀξυλία, t.2, c.1140, d. Ἀξύλιστος, t.2, c.1142, a
Ἄξυλος, t.2, c.1140, c
Ἀξύμβατος, vide Ἀσύμβατος.
Ἀξυμβλητος, vide Ἀσυμβλητος, item Hesych.
Ἀξυμμέτρος, vide Ἀσύμμετρος.
Ἀξυμφορος, vide Ἀσύμφορος.
Ἀξωνεσία, t.1, c.1673, f. Ἀξωνέτης, t.1, c.1674, d
Ἀξύντακτος, vide Ἀσύντακτος.
Ἀξυρὴς, t.2, c.1135, c. Ἄξυρος, ibid.
Ἀξύστατος, vide Ἀσύστατος.
Ἄξω, t.1, c.91, g. Ἄξων, t.1, c.97, a
¶ Ἀὸδ μος, t.2, c.1196, f.
Ἀοζέω, siue Ἀοξέω, t.2, c.1190, h. Ἄοζος, ibid. f
Ἀοζοι, siue Ἀοξοὶ, ibid. h

Ἀοῖ, Doticè pro ἠοῖ, in datiuo, Auroræ. Sic ἀὼς nomin. pro ἠώς.
Ἄοιρος, Perniciosus, ὀλέθριος, Hesych.
Ἀοιδὴ, t.1, c.114, b. Ἀοιδίζω, t.1, c.115, c
Ἀοίδιμος, ibidem, b
Ἀοιδοθέτης, Poeta, ex Anthol. epigr. Ea forma dictum quà νομοθέτης & θεσμοθέτης, atque alia.
Ἀοιδοπόλος, t.1, c.114, d
Ἀοιδὸς, Poeta, ibid. e. Ἀοιδὸς, Canorus, ibid. f. Ἀοιδὸς, Celeber, ibid. g. Ἀοιδὸς, Philosophus, ibid. h. Ἀοιδὸς Eunuchus, t.1, c.115, a.
Ἀοιδοσυνὴ, ibid. b. Ἀοίκητος, t.2, c.1223, a
Ἄοικος, t.2, c.1212, a
Ἄοιμος, ου, ὁ & ἡ, Carens via, Inuius, ab οἶμη, quod est via. Sed Hesychius (quem vide) tribuit ei significationes quæ aliam deriuationem poscunt.
Ἄοινος, t.2, c.1243, f
Ἄοιος, pro ἕως, v.l. ex Aristoph. Sed in hac significatione scriberem potius ἀοῖος, pro ἠοῖος: vt ἀὼς pro ἠὼς dicitur.
Ἀοκνία, t.2, c.1266, g. Ἄοκνος, ib. subst. ibid.
Ἄοκνος, ibid. f. Ἀοκνόπτατος, ibid. g
Ἀόκνως, ibid.
Ἀολλεῖν, vide in Ἀολλίζω.
Ἀολλὴς, έος, ὁ & ἡ: cuius pluralis ἀολλέες, Conferti, Densi. Sic ἀολλέα, Odyss. ξ, Cōferta, Multa simul: βάλλωσ' ἀ' εἰν ἑλεῖν ἀολλέα. Etymolog. ἀολλέες exponit σωωθροισμένοι, Cōgregati. & fieri dicit παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι. Eustathius vult in hoc nomine α esse vel ὀπτατικὸν, vel αὔξοιστικόν. qui ἀολλέες exp. οἱ ὁμοῦ ἠθροισμένοι καὶ σωωεκιμμένοι. nisi potius scribendum est σωωειλημένοι simplici μ, à verbo σωωειλεῖσθαι.
Ἀολλίζω, Confertos reddo, Cōgrego. Hom. Il. ζ, — ἀολλίσσασ' γεραιάς. Hesychius habet etiam Ἀολλεῖ, quod exponit σωωάγαγε, id est Cogit in vnum, Congregat.
Ἀοξέω, t.2, c.1190, h. Ἀοξοὶ, ibid.
Ἄοξος, ου, ὁ & ἡ, Impolitus. ἀδόλωτον autem Hesych. Sed videtur perperam scribi pro ἄξοος. Cujus neutrum ἄξοον habet idem lexicographus, exponens ἄτριπτον.
Ἄοπλος, t.2, c.1369, a. Ἄοπτος, t.2, c.1583, d
Ἄοπτος. t.2, c.1382, b. Ἄορ, vel Ἄορ, t.1, c.483, d
Ἀορασία, t.2, c.1418, b. Ἀόρασπος, ibid. d
Ἀόρατος, t.2, c.1427, d. Ἀόρατος, ibid. e
Ἀορήτως, ibid. f. Ἄορες, vide post Ὅαρ, ἄορες.
Ἀοριστάνω, t.2, c.1470, e. Ἀοριστέω, ibid. d
Ἀοριστέομαι, ibid. Ἀοριστία, ibid.
Ἀοριστικὸς, ibid. f. Ἀοριστολογικὸς, ibid.
Ἀόριστος, ibidem, b
Ἀορίστος, Suidæ ἐστὶ ὁμικία, & σωωκαστροφή, & ita idem significabit quod ἀαρίστος. quam vocem habes post Ὅαρος.
Ἀορίστως, t.2, c.1470, d. Ἀορνεῖς, propriū, t.2, c.1456, d
Ἄορνος, ibid. b. Ἄορνος, proprium, ib.
Ἀορτεῖς, vide Ἀορτήρ.
Ἀορτὴ, Arteria magna, quæ à sinistro cordis sinu exoritur: apud Aristot. De part. anim. l. 3. qui minorem venam vocat, eam cum vena cava comparans. Sic autē appellata fuit quòd ἀορτὴ significet ἀγγεῖον, id est vas. Est enim sanguinis conceptaculum, vt ibidem Aristot. scribit. Hæc ex Gorr. In v. liex Poll. annotatur, ὀσοφαγὸν καὶ τὸν βρόγχον in tenues apophyses disparari, quas Græci σύριγγας & βεκτρία & ἀορτὰς appellant. Ibidem traditur, Galenum De anatomia arteriarum, & l. 16, De vsu partium, τὸν ἀορτὴν vocare arteriam omnium maximam, quæ ex sinistro cordis ventriculo exoritur, & spiritum vitalem in totum animantis corpus defert, natiuúmque calorem per diastolen & systolen temperat.
¶ Ἀορταὶ, sunt etiam Vestium conditoria, & arculæ: χιτλοὶ, κιβωτοὶ, κίστας. Vide Poll.
Ἀορτὴν λέγουσι οἱ παλαιοὶ τὴν ἀόρτην, vt apud Suidā legimus, in vulg. editionibus: sed in meo veteri exemplari habetur, λέγουσι τὴν ἀόρτην. Et subiungitur, Μακεδονικὸν ὄνομα.
Ἀορτηνὶς, vide post nomen ἀορτὴρ, quod proximè sequitur.
Ἀορτὴρ, ῆρος, ὁ, Lorum seu funis quo ensis appenditur, vel clypeus, aut etiam pera. Hom. Od. λ, Σμερδαλέος δὲ οἱ

εἰμὶ τοῦ τ' σήματος ἀορτήρ Χρύσεος ἰῶ πελαμών. Idem Od. ω, — δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀσπίδα πήρινον, Πυκνὰ ῥαιομένην. ὁ δὲ φόρβειν ἀορτήρ. Existimatur autem esse à verbo ἀείρω: vt inde primùm factum sit Ἀορτήρ, deinde Ἀορτήρ per pleonasmum literæ ρ. Hinc verbum Ἀορτεῖσθαι, cuius particip. ἀορτηθεὶς in Anthol. epigr. Appenius loco, Affixus. Ab hoc autem verbo deriuatum videri potest nomen Ἀορτηρον, quo appellatur ab Hippocrate pars pulmonis vtrinque suspensa & separata. quam & ἀορτεὼν dictam fuisse discimus ex Dioscoride. Sed & Ἀορτός est φορετὸ τοῦ ξίφους, Hesychio. Nisi potius scripsit αὐταφορετός.

Ἀορτηρον, vide cum præcedente nomine Ἀορτήρ.

Ἀ'ος, Spiritus, Medela. πνεῦμα, ἴαμα. Hesych.

Ἀ'ασμία, t.2, c.1194, d. Ἀ'ασμος, ibid.

Ἀ'ασσεῖν, & Ἀ'ασσητήρ, vide cum Ὀσσα.

Ἀ'ουτος, ου, ὁ & ἡ, Inuuineratus. Hom. Il. σ, Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον. quem versum protuli & in vocabulo Ἀγούταρος, post verbum Οὐτάω. quod vide t.2, c. 1554.

Ἀ'οχλησία, t.2, c.1576, d. Ἀ'οψ, t.2, c. 1381, a, & 1398, f

Ἀ'ὸω, Cano, apud Pindarum. v.l.

Ἀπαγγέλλεσθαι, pro ἀπαγγέλλειν, t.1, c.18, d

Ἀπαγγελία, ibid. g

Ἀπαγγέλλω, & Ἀπαγγέλλομαι, ibid. c, g

Ἀπαγγελτέον, ibid. g Ἀπαγγελτήρ, ibid. h

Ἀπαγγελτικός, ibid. Ἀπαγε, t.1, c.71, c.

Ἀπαγείρω, Excito, in v.l. Sed pro hac signif. scribendum potius esset Ἀπεγείρω.

Ἀπαγής, t. 3, c. 265, a.

Ἀπαγινέω, t.1, c.91, f. Ἀπαγκωνίζομαι, t.1, c.43, d

Ἀπαγλαΐζω, Dehonesto, ex Anthol. Epigr.

Ἀπάγομαι, t.1, c.71, a. Ἀπαγόρευμα, t.1, c.19, f

Ἀπαγορεύομαι, ibid. d. Ἀπαγόρευσις, ibid. g

Ἀπαγορευτικός, t.3, c.1267, c. Ἀπαγορεύω, t.1, c.29, d

Ἀπαγρεύω, Spolio, v.l. Ab Hesychio autem pass. ἀπαγρευθεὶς exponitur ἀφαιρεθείς.

Ἀπαγρεύω, t.1, c.51, h. Ἀπαγρεύσις, t.1, c.52, a

Ἀπαγρευτίζομαι, t.1, c.48, a.b

Ἄπαγρος, Infelix circa venationes, Infelix venator, seu infortunatus. ἄτυχης περὶ τὰς ἄγρας, Hes.

Ἀπάγχομαι, t.1, c.57, c. & t.3, c.421, f. ob.

Ἀπαγχονίζω, t.1, c 59, a. Ἀπαγχονίζομαι, ibid.

Ἀπαγχονῶ, t.1, c.59, a. Ἀπάγχω. t.1, c.57, c

Ἀπέγω, t.1, c.70, g. Ἀπαγωγή, t.1, c.71, e

Ἀπαγωγός, ibid. f

Ἀπαδία, in v.l. ex Pindari Olymp. ἡ δίανοια, Mens, Cogitatio, Intellectus. Sed valde suspectum est hoc vocabulũ.

Ἀπάδω, t.1, c.116, c. Ἀπαδωνατίζω, t.1, c.1567, d

Ἀπαθία, t.3, c.71, e. Ἀπαθής, ibid. b

Ἀπάθητος, t.3, c.66, b. Ἀπαθῶς, t.3, c.71, e

Ἀπαί, poeticè pro ἀπό. Homerus Iliados λ, Γῶ ἀπαὶ νθυῆς βεβλημένον. Hesiodus, ἐδέμαοντ βαλὼν αἰζηὸς ἀὴρ Γῆ ἀπαὶ νθυῆς.

Ἀπαίζειν, Hesych. exp. παρεῖσθαι & ἀφελεῖσθαι.

Ἀπαιθρῶν, Hesychius exponit συκοφαντῶν, quem vide. Rectius autem ita scribi videtur, quàm distinctim ἀπ' αἰθρῶν, vt apud Varinum habetur: nisi συκοφαντῶν cenſeamus esse gentilium pluralem nominis συκοφαντής, non autem participium: quòd præcedat articulus τῶν apud Hesychium.

Ἀπαιδαγώγητος, t.3, c.12, a. Ἀπαιδεύτερος, ibid. b

Ἀπαιδευσία, t.3, c.18, c. Ἀπαίδευτος, ibid. g

Ἀπαιδεύτως, t.3, c.19, a. Ἀπαιδία, t.3, c.13, e

Ἀπαιδοῦν, & Ἀπαιδεύειν, t.1, c.145, h. & c.146, a

Ἀπαιδευτοέλεγκτος, Qui sub magistro exercitatus non fuit. Itẽ simpliciter Inexercitatus: ἀγύμναστος, Hesychio.

Ἀπαιθαλόω, t.1, c.150, g. Ἀπαιθαλόομαι, ibidem.

Ἀπαιθριάζω, t.1, c.153, g

Ἀπαιθριοῦμαι, Crassitudinem capio, Crassesco. Ita v.l. sine vllo testimonio. Ego pro ἀπαθρεῖσθαι suppositum esse suspicor.

Ἀπαίνυμαι, Aufero, Detraho. ἀφαιρῶ.

Ἀπαιρεθέω, t.1, c.192, c. Ἀπαιρεθρηνῶδος, ibid. ob.

Ἀπαίρω, t.1, c.210, c. Ἀπαίρομαι, ibid. g

Ἀπαίς, t.3, c.13, c. Ἀπαίσιος, t.1, c.226, c

A Ἀπαίσιος, t.1, c.234, c. Ἀπαιτέω, t.1, c.241, d

Ἀπαιτέομαι, ibid. c. Ἀπαίτησις, ibid. f

Ἀπαιτητέον, Repetendum est, Reposcendum est, Repetere oportet, seu reposcere.

Ἀπαιτητικός, t.1, c.241, f. Ἀπαιτητής, ibid.

Ἀπαιωρέομαι, t.1, c.217, e

Ἀπαώρησις, εως, ἡ, Suspensio: qua aliquid suspenditur & dependẽre finitur.

Ἀπακανθίζω, t.1, c. 273, b. Ἀπακριβόω, t.1, c.302, f

Ἀπακριβοῦμαι, t.1, c.303, a

B Ἀπακρούομαι, Repulso. v.l. sed mendosè.

Ἀπακτέον, Abducendum: vel Retrahendum.

Ἄπακτος, t.1, c.71, g. Ἀπακτόω, ibid.

Ἀπαλαιστρος, t.3, c.27, b

Ἀπαλαιόω, Antiquatum est. v.l. perperam pro ἐπαλαιώθη.

Ἀπαλάλκω, t.1, c.332, b. Ἀπάλαμνος, t.3, c.32, c

Ἀπάλαμος, ibid. c

Ἀπαλάομαι, ῶμαι, Deerro, Vagor. Hesiod. in Clypeo Herculis. αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἀλλὴ Χώρου ἀΐδρις ἐών. id est ἀποπλανήσεται.

C Ἀπαλαισθασαι, Hesychio φτελιάσασα: ab ἀπαλαστέω, significante Indignor, & ἄλαστα me pati clamo.

Ἀπαλγέω, t.1, c.316, b

Ἀπαλέγω, Deuito, Euito. vnde ἀπαλέξασθαι, quod Hesych. ex Soph. affert pro ἀποφυλάξασθαι. Nisi potius ad ἀπαλέξω referendum sit, quod significat Propulso.

Ἀπαλεῖν, t.2, c.862, d. Ἀπαλείφω, t.1, c.317, f

Ἀπαλείφομαι, ibid. g. Ἀπαλεξέω, t.1, c.334, d

Ἀπαλεξικακεῖν, t.1, c. 334, d.

Ἀπαλέξω, idem quod ἀπαλεξέω, Propulso, Depello. vnde

D particip. ἀπαλέξοντες apud Suidam, pro κωλύοντες. Media voce in actiua significatione vsus est Sophocles in Aiace, pag. 11, χ' ἡμεῖς οὐδὲν δίνωμεν πρὸς θεῶν ἀπαλέξασθαι, σοῦ χωρεῖς. Vbi schol. & Suid. exp. αἰνιπάξασθαι.

Ἀπαλύομαι, Deuito, seu Euito, Effugio. Nicand. Ther. — οὐδ' ἀπὸ δῆγλος ἀλθέτεται ἰερὴν πᾶν. Vbi scholiastes quoque exponit, ἐκκλίνει καὶ ἵσταται τὴν δῆγλαν αὐτῆς. Sed notãdum in textu Nicandri haberi ἀλέξεται: secundum quã scripturam ἀπαλέξεται est Depellit, Profligat.

E Ἀπαλίω, ῶ, per syncopen pro ἀπαμαλέω. vide t.2, c.862, d

Ἀπαληθεύω, Verum dico, Vera prædico: seu Veritatem enuntio & prodo. Apud Suidam, ὁ δὲ χρόνῳ ὕστερον ἐφωράσθη, τοῦ πάντα ἀκριβοῦντος καὶ ἀπαληθεύοντα. Vbi Suidas exp. τὰ ἀληθεστέρα ἐκφαίνοντα: quum dixisset ἀπαληθεύειν esse etiam τὰ ἀληθῆ ἐξεύρισκειν.

Ἀπαλιμμενθής, t.1, c.317, g. Ἀπαλθέομαι, t.1, c.322, c

Ἀπαλίας, ου, ὁ, Hœdus tenellus seu delicus, Hœdus adhuc mollis & tenera ætatis. vt Diogenes Laert. tradit, apud quem Pythagoras dicitur in sacrificiis vsus esse ἀλέκτορι μόνον καὶ ἐρίφοις γαλαθηνοῖς, οἷς λεγομένοις ἀπαλίαις· ἤκιστα δὲ θρίσαι. Sed ibi quidam codices ante γαλαθηνοῖς habent interiectam particulam καί. quæ scriptura si vera est, intelligi potest de porcis delicis seu nefrendibus, quos ἀπαλοστόρκους esse notum est.

Ἀπάλιον θῦμα, Hesychio δελφάκιον, Porcellus, Porcus delicus, vt Varro appellat. ea enim victima est tenerrima & delicatissima. vnde & apud Hom. ἀπαλοστρεφὲς σάλειο κνίσσῃ.

Ἀπαλλαγή, t.1, c.350, a. Ἀπαλλακτικός, ibid. c

Ἀπαλλακτικῶς, ibid.

G Ἀπαλλάξ, Vicissim. v.l. Vide & t.1, c. 352, h.

Ἀπαλλαξεῖω, t.1, c.350, g. Ἀπαλλαξέω autem, pro Adiuuãdo remoueo afferunt v.l. procul dubio ex Hesychio, apud quem legerunt ἀπαλλαξήσειμι, ἀποστήσειμι. sed videdum ne pro eo reponendum sit ἀπαλεξήσειμι.

Ἀπάλλαξις, t.1, c.350, b

Ἀπαλλαττόω, Hesychio est ἀπαντλῶν, Haurire seu Hauriendo demere.

Ἀπαλλάττω, t.1, c.347, c. Ἀπαλλάττομαι, t.1, c.349, b

Ἀπαλλοτριόω, t.1, c.344, c. Ἀπαλός, ibid.

Ἀπαλός, ibid. Ἀπαλοσπελεύω, t.1, c.360, b

H Ἀπαλοσπελεύομαι, ibid. d Ἀπαλοσπελεωστς, ibid. e

Ἀπαλοάω, t.1, c.327, d. Ἀπαλοάσμαι, ibid. e

Ἀπαλόβεγχρα, Hesychio ἀπαλοαιθία, ἀπαλῶς θαλλουσα: haud scio an καθὰ τὸ ἀπαλοῖς ὕδασι βρέχεσθαι, seu βρέχεσθαι ὑπὸ τοῦ ἀπαλοῦ.

Ἀπαλοιάω, t.1, c.328, b

Ἀπαλοῖξαι, Laconibus esse ὁμόσαι, tradit Hes.

Ἀπαλοιφή, ῆς, ἡ, Litura, Deletio.

Ἀπαλόν, ου, τὸ, Hesychio αὐλὴ τοῦ παλαίειν. q.d. Induciæ palæstricæ: quum nimirum palæstra aliquantum differtur, vt respirent athletæ.

Ἀπαλόν, ἄ, duerb. t.1, c.506, a. Ἀπαλός, t.1, c.505, e

Ἀπαλοσπόρος, t.1, c.506, b. & t.3, c.743, b

Ἀπαλότης, t.1, c.506, a

Ἀπαλοτρεφής, ibid. c. & t.3, c.1643, b

Ἀπαλοφόρος, t.1, c.506, c

Ἀπαλόχροος, vel Ἀπαλόχροιος, t.1, c.506, d. & t.4, c.638, d

Ἀπαλόχροος, t.1, c.506, d. Ἀπαλωόω, ib. a

Ἀπαμαλδύνω, t.1, c.507, a. Ἀπαμάω, t.1, c.384, a

Ἀπαμάομαι, ibid.

Ἀπαμβλακέω, ῶ, Deerro, vel Aberro: ab ἀμβλακέω significante Erro. Genitiuo iungitur vt ἀφαμαρτεῖν.

Ἀπαμβλόω, t.1, c.716, h

Ἀπαμβλώσω, Hebeto, Obtundo: seu Hebetiorem & obtusiorem reddo. vnde passiua voce dicitur aliquis ἀπαμβλωθεῖναι εἰς πᾶν πρόσημα, quum eius veluti acies ad res

c gerendas necessaria obtunditur. hoc est quũ fit languidior & ineptior ad res gerendas, animo nimirum aut vtribus hebetatis. Sic Plutarch. ὑπὸ χρησμοῦ τινος ἀπαμβλωθῆ τὴν ὁρμήν. Ἀπὸ in hoc composito στέρησιν etiam significat, vt Suidas indicat dũ ἀπαμβλωθεῖν exponit ἀκκαθαίρει σκώπτις καὶ ἀλοιώσεως. significat ergo & Acuo id quod obtusum fuerat, Acutum reddo quod fuerat hebetatũ: seu τὴν ἀμβλύτητα ἀφαιρῶ, hebetudinẽ demo.

Ἀπαμβροτέω, seu Ἀπαμβρότω, Deerro, Aberro.

Ἀπαμείβομαι, t.1, c.392, c. Ἀπαμείρω, t.2, c.840, h

Ἀπαμείρομαι, t.2, c.841, a. Ἀπαμελέω, t.2, c.862, c

Ἀπαμελέομαι, ib. Ἀπαμέρδω, t.2, c.858, d

Ἀπαμέδων, ὄνος, ὁ, Oriundus ex ea vrbe quæ Ἀπαμεια dicitur. vt apud Luc. Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, Oriundus ex Syriæ vrbe quæ Apamea nominatur. sunt enim & aliæ vrbes eiusdem nominis aliis in regionibus sitæ, vt Stephanus docet, qui etiam addit, Ἀπάμειαν illam denominatam ab Apame Seleuci matre.

Ἀπαμένος, t.1, c.496, g. Ἀπαμώω, t.1, c.405, d

Ἀπαμώομαι, ib. e

Ἀπαμφιέζω, Ἀπαμφιέννυμι, Ἀπαμφίσκω, idem significant quod ἀφιματίω, Vestimenta detraho, Exuo, Nudo, & polio. Quorum primum apud Hes. legitur, afferentẽ particip. ἀπαμφιάσαντες, quod exp. ἀποδύσαντες. Secundi participium legitur apud Suidam, nimirum ἀπαμφιέσαντες, quod exp. ἐκδύσαντες. nam ἀπαμφιέννυμι futurum facit ἀπαμφιέσω, ex inus. them. ἀπαμφιέω. ex quo mutuatur & fut. 2 ἀπαμφιῶ, quod apud eosdẽ legitur, expo nitúrq; ab illo ἀποζωνύσῃ, ab hoc, ἀποκαλύψει, reteget, seu deteget, afferẽre hos duos senarios, Ἀπαμφιῶ γὰρ τὸ κεφάπαστον τοῦτο μου Καὶ λαυκάνειν βουλόμενον ἡ μέθη ποτέ. Tertii meminit idem Suid. ἀπαμφίσκων afferens itidẽ pro ἀποκαλύπτων, Reuelans, Reregens, Deregens.

Ἀπαμφοτερίζω, Sum naturæ ancipitis: si vulg. lexicis credimus. Eo tamẽ significatu dicitur potius ἐπαμφοτερίζω.

Ἀπαναβαίνω quoque, quod eadem afferunt pro Inscendo, in ἐπαναβαίνω mutandum suspicor.

Ἀπαναίνομαι, t.1, c.170, g. Ἀπαναιρούμαι, t.1, c.239, f

Ἀπαναιρωτέω, ib. c. Ἀπαναλισκόμενος, t.1, c.422, f

Ἀπαναλίσκω, ib. e. Ἀπαναλόω, ib. f

Ἀπανάστασις, t.1, c.1748, e

Ἀπανάω, sive Ἀπανέω, Voco. Hes. enim ἀπανῶν affert pro καλεῖν: & ἀπανεῖ pro καλεῖ: itémque ἀπάνεσον pro κάλεσον. quod Laconicum esse dicit.

Ἀπανέστω, t.1, c.1748, d

Ἀπαίθυδε, & Ἀπαίθυδεν, t.1, c.429, d

Ἀπαυέω, vide paulo antè in Ἀπανάω.

Ἀπαυθέω, t.1, c.446, g. Ἀπαύθεστος, t.1, c.447, a

Ἀπαυθίζω, t.1, c.448, b. Ἀπαυθακίζω, t.1, c.451, d

Ἀπαυθαστίς, ib. e. Ἀπαυθάκισμα, ib. d

Ἀπαυθακάω, & Ἀπαυθακόομαι, ibid. b

Ἀπαυθρωπεύομαι, t.1, c.453, f. Ἀπαυθρωπία, ib. e

Ἀπαύθρωπος, ib. Ἀπαυθρώπως, ib.

A Ἀπαυηδόμοι, Hesychio ξηραυηδόμοι.

Ἀπαυίσταμαι, t.1, c.1748, c. Ἀπαυιστάω, ib. b

Ἀπαυίστημι, ibid.

Ἀπαυορθόω, ῶ, Emendo, Corrigo: si non mentiuntur v.lex. nam eo sensu dicitur potius ἐπαυορθόω.

Ἀπαυταχῆ, t.3, c.543, g. Ἀπαυτοχόθεν, ib.

Ἀπαυτοχθί, ib. Ἀπαυτοχόσε, ib. h

Ἀπαυτοχοῦ, ib. g Ἀπαυτάω, t.1, c.459, d

Ἀπαυτῆ, t.3, c.55, a Ἀπύτημα, t.1, c.460, c

Ἀπύτησις, ib. Ἀπαυτήσομαι, t.1, c.459, d

B Ἀπαντητέον, Obuiandum seu occurrendum est. vt apud Aristot. ἀπαντητέον πρὸς αὐτόν, ei occurrendum est.

Ἀπαντίοφα, apud Hes. legitur, expositum ἐναντία, quo sensu & αὐτίξοα dicitur.

Ἀπαντιζω, t.1, c.461, c. Ἀπαυτνά, Hesychio αὐτόματα.

Ἀπαντικρύ, t.1, c.466, c & g. Ἀπαντίον, t.1, c.462, g

Ἀπαντλέω, t.1, c.467, g. Ἀπαντλέομαι, t.1, c.468, a

Ἀπύντλημα, t.1, c.468, b. Ἀπύντλησις, ib.

Ἀπύτημαι, t.1, c.461, b

Ἀπαντωματα, apud Hippocratem legitur in loco quodam suprà in Ἀναχυρίσεως citato: sed perperam, vt opinor: & pro eo reponendum vel ἀπαντήματα vel ἀπαντώμενα: errore nato ex compendio scripturæ.

Ἀπαξ, t.1, c.483, f. Ἀπαξάπας, t.1, c.484, c

Ἀπαξαπλῶς, ib. d Ἀπαξία, t.1, c.479, d

Ἀπαξιος, ib. Ἀπαξίωσις, t.1, c.483, a

Ἀπαξίωσις, ib. c

Ἀπαξοί, Hesychio μοναχοί, solitariam degentes vitam. forsan quia se ἀπόροισι & segregant à cæterorum commercio.

D Ἀπαπαί, in vulg. lex: dicitur apud Aristoph. esse vox approbantis, vt φεῦ. pro quo Suidas habet ἀπαπαί.

Ἀπαρέλασις, t.1, c.651, a. Ἀπαθρόλλυσις, t.1, c.747, f

Ἀπαθρόλυπος, t.1, c.693, d. Ἀπαθρεγγέλτως, t.1, c.22, h

Ἀπαθρόδεκτος, Non receptus: vel Qui recipi seu accipi nequit. Interdum etiam actiuè, Non recipiens.

Ἀπαυρῆσθαι, Ionicè dicitur pro ἀφυρῆσθαι. est enim præt. perf. pass. verbi ἀφαυρέω, seu ἀπαυρέω, vt ipsi loquuntur: habens Atticam reduplicationem & abiectionem augmenti. Sic ἀπαραμημῶος dicitur pro ἀφυρημῶος. Exem

E pla vtriusque habes tomi 1, c.192, e.

Ἀπαραίτητος, t.1, c.246, b. Ἀπαραιτήτως, ib. g

Ἀπαθρόκαλυπος, t.2, c.45, c. Ἀπαθρεκαλύπτως, ib.

Ἀπαθρόκλυπτος, t.2, c.27, b

Ἀπαθρελέπτως, in v.l. affertur pro Abundé. Sonat tamen potius Ita vt nihil omissum sit.

Ἀπαθρέλεκτος, Cui superflui crines dempti & velut ablecti non sunt. nam ἀπαθρελεχθῆναι τὰς τρίχας dicitur τὸ τὰς θριξὶ ἀφαιρεῖσθαι, inquit Poll. l. 2, qui ex Pherecr. hoc vocabulum affert. Sunt qui interpr. Hispidus & nouéiuς. Idem infrà ἀπαθρέπλεκτος.

F Ἀπαθρέμακτος, t.1, c.356, g. Ἀπαθρεμάκτως, ib. h

Ἀπαθρεμαξία, ας, ἡ, Non mutari. seu Immutabilitas, Constantia.

Ἀπαθρεμόγιστος, Qui decipi nequit. Item actiuè, Non decipiens, Non confictus ad decipiendum. vt Hes. ἀπαθρεμόγιστον exp. ἀψευδές, ἀληθές. Vnde aduerb. Ἀπαθρεμογίστως, Ita vt non decipiaris vel decipi possis. Aliis, Non præter institutum, Non improuidé.

Ἀπαθρεμύθητος, t.2, c.985, e. Ἀπαθρεμυθήτως, ib.

G Ἀπαθρείνυκτα, Extra tempus. Ita v.l. sed non sine mendo.

Ἀπαθρεπίδιστος, Non præpeditus, Liber ab impedimentis, apud Heliodorum. Suid. ἀπαθρεπίδιστον exp. ἀπταιστον. Vnde aduerb. Ἀπαθρεπιδίστως, Sine impedimentis.

Ἀπαθρεπόνητος, t.3, c.438, c. Ἀπαθρεποίητος, ib.

Ἀπαθρεσκέλυτος, Non concussus, Non quassatus.

Ἀπαθρεσίμαντος, t.3, c.774, e. Ἀπαθρεσιμείωτος, t.3, c.770, a

Ἀπαθρέσιμος, t.3, c.766, f. Ἀπαθρεσθύστερος, t.3, c.848, e

Ἀπαθρέσκυδος, ibid. Ἀπαθρεσκύδως, ib. g

Ἀπαθρέσσω, t.1, c.517, e

H Ἀπαθρετήρητος, Non obseruatus. vel Qui obseruari nequit, Inobseruatus seu Inobseruabilis. Ita enim Lat. loquũtur. Vnde aduerb. Ἀπαθρετήρητος, quod nominis sui signif. sequitur.

Ἀπαθρέπλεκτος, Qui vulsus non est, Hirsutus. ὁ οὐ ἀπαθρεπλε-

μθος. Luc. De salt. ἔστ' αὖ δασύς τε εἶλω τὰ σκέλη καὶ τὸ γένειον ἀπαρκτικός.

Α'πάεσπος, Execrabilis, Execrandus: vel Deprecandus, ἀπευκτός. Ex Plut. Apophth. Ab Hes. exp. nō modò ἄπυκτος, sed & ἀπέρατος.

Α'παθερατρέπτος, Qui peruersus seu detortus aut depraua tus nō est. vt Basil. dicit κρίσις ἀπαθερατρέπτοις ποιεῖν, pro Recta iudicia. Vnde aduerb. Α'παθερατρέπτως: quod Budæus interpr. Rectà, Nullo diuerticulo, afferens ἀπαθερατρέπτως σωέπειθαι. Eidémq; ἀπαθεράτρεπτοι κρίσεις in præcedente loco sunt αἱ ἀκλινεῖς ζητησεις μθων.

Α'παθεφυλάκτως, Incauté. in fab. Æsopicis.

Α'παθέχυτος, t. 4, c. 501, e

Α'παθεχώρητος, Nihil cedens, Pertinax.

Α'παργία, ας, ἡ, Apargia: herba ex genere θῆ δ' ὀπτηφορύλλων, apud Theophr. Hist. pl. l. 7, c. 9.

Α'παρμαι, t. 1, c. 558, c. Α'παργυέζω, t. 1, c. 534, h

Α'παργυεισμός, ib. Α'παργυρόω, ib. a

Α'παρεμπόδιστος, Non impeditus: vel, Qui impediri nequit. Vnde aduerb. Α'παρεμπόδιστος, quod Hes. exp. αὐεμπόδιστος, Sine impedimento. Sed ordo alphabeticus poscit vt pro eo ibi scribatur ἀπαθεμπόδιστος.

Α'παρέμφατος, t. 4, c. 28, c. Α'παρεμφάτως, ib. d

Α'παρενόχλητος, t. 2, c. 1577, b

Α'παρές, Hesychio ὑγιές, ἀπλήρωτον, Sanum, Inexplebile.

Α'πάρεσις, εως, ἡ, Discessus. v. l. perperam pro ἄπαρσις.

Α'παρίσκω, t. 1, c. 578, b. Α'παρέσκεμαι, ib. c

Α'πάρεσις, ib. g. Α'παρηρόρητος, t. 1, c. 33, f

Α'παρηρορήτως, ib. Α'παρηρῶ, t. 1, c. 514, h

Α'παρθένδυτος, Non deuirginata, Pura & Intacta. ἀκέραιος, καθαρά. Hesych. ex Soph. Hippono. Idem ex eiusdem Sophoclis Iphig. Aulid. ἀπαρθένδυτα affert pro ἁ πρόπαντα παρθένοις, Non decentia virgines, Non decora virginibus. Sic schol. Eurip. in Phœn. ἀπαρθένδυτ' ἀλωμβία exp. κακοπαρθένδυτος πλανωμένη.

Α'παρθενδύω autem, pro Non congruo virginibus, nescio vnde afferant v. l.

Α'παρθένος, Non amplius virgo, Deuirginata. Nonn.

Α'παρεθμέω, t. 1, c. 567, a. Α'παρεθμέομαι, ib.

Α'παρεθμησις, ib. c

Α'παρίνη, ης, ἡ, Aparine: herba quæ alio nomine ὀμφαλόκαρπος dicitur, à feminis figura, quod è medio subcauum esse dicitur velut vmbilicus. Dicitur & φιλαίθρωπος & φιλετάιρος ac φιλίστον, quoniam amare homines videtur dum prætergredientium vestimentis adhæresci t. Multa de hac Theophr. Hist. plant. lib. 7, c. 14, Dioscor. lib. 3, cap. 92, Plin. lib. 27, c. 5: qui quam Theoph. in loco iam citato ἀπαείνλω vocat, l. 21, c. 17, Latino vocabulo appellat lappam: eandem tamen lappam annumerās frugum morbis lib. 18, c. 17.

Α'παρκέω, t. 1, c. 537, c. Α'παρκής, ib.

Α'παρκίας, t. 1, c. 540, h

Α'παρκπῖν, Hesychio ἀποτυγχάνειν.

Α'παρκτίας, t. 1, c. 540, h. Α'παρνέομαι, t. 1, c. 542, a

Α'"παρνος, ib. b. Α'πάρνυμαι, t. 1, c. 548, b

Α'παρρενόω, t. 1, c. 547, g. Α'παρρησιάσης, t. 1, c. 1153, a

Α'παρρησιάστως, ib. Α'παρπος, t. 1, c. 210, h

Α'παρπάω, t. 1, c. 571, d. Α'παρπάομαι, ib. f

Α'παρπέω, Ionicè pro ἀπαρπάω, vt αὐπέω pro αὐπάω.

Α'πάρτησις, εως, ἡ, Appensio seu Suspensio.

Α'παρή, t. 1, c. 574, a

Α'παρπα, ας, ἡ, idem quod ἀποσκευή, vt Suid. docet. hoc est Supellex qua sese instruunt οἱ ἀπαίροντες. vt sunt sarcinæ & vasa quæ secum ferunt ii qui alicunde proficiscū tur: quæ in exercitu vocantur impedimenta. Exodi 37, αὐεζεύγνυσαν σὺν τῇ ἀπαρπᾳ αὐῆθῆ, cum sarcinis & impedimentis suis. Sic in libro Iudith, ἔλαβε καμήλους καὶ ὄνους εἰς τὴν ἀπαρπᾶν αὐῆθῆ, ad ferendas sarcinas & vasa itineri necessaria. Ita nominatur etiam supellex & instrumentum domus: vt Hes. quoque ἀπαρπᾶν dici scribit τὰ ἔπιπλα: itidémque Etymol. τὰ κατ' οἶκον κόσμον, τὰ λεχόμενα ἔπιπλα: & Poll. τὰ ἔπιπλα ὀνομαζόμενα, & τὰ κοῖλα σκεύη, Vasa leuia, seu instrumentum & supellectilem leuiorem, ideóque aptiorem faciendo itineri: qui etiam Ionicum esse hoc vocabulū annotat. Suo autē tempore aliter vsurpatum fuisse indicat, nimirum pro venditione eiusmodi instrumenti quæ sub præcone fiebat. ἔπιοις α' αὖ (inquit) τὴν πρᾶσιν τῆῦ δοτίπλου, τὴν ὑπὸ κήρυκι γιγνομένην, ἣν νῦν ἀπαρπᾶν καλοῦσιν, ἀγοραῖ καὶ πανηγύρεσι. Rursum Hesych. ἀπαρπᾶς exp. non solùm ἀποσκευὴν, item μισθόσαιν, (quo signif. & ἄπαρσις dicitur) sed etiam τέλος, ἀπαρπισμόν: & Suid. ἀπαρπᾶν non tātùm ἀποσκευὴν, verùm etiam τέλος ἀπαρπισμοῦ. Nota porro apud Hes. & Etymol. scriptum esse etiam Α'πάρπα, τὰ ἔπιπλα: iacsi plurale esset à sing. ἀπάρπον.

Α'παρπᾶς, t. 1, c. 574, a. Α'παρπίζομαι, t. 1, c. 573, g

Α'παρπίζοντος, ib. h. Α'παρπίζω, ib. g

Α'παρπιάς, Hesychio πρὸς ἄπαρσιν καὶ ἀποδημίαν ἕτοιμος, Ad profectionem paratus, Paratus itineri.

Α'παρπιλορία, t. 1, c. 573, c. & t. 2, c. 631, d

Α'πάρπιον, t. 1, c. 573, c. Α'παρπισμός, t. 1, c. 574, a

Α'παρπιστικός, ός, όν, Cui τὸ ἀπαρτίζειν vis inest: Absolutorius, Ad perfectionem & consummationē rei alicuius conducens.

Α'παρτίως, t. 1, c. 573, c

Α'παρυσέον, Haustu demendum est, Exhauriendum est. In Suidæ manuscripto exemplari exponitur ἀφαιρετέον.

Α'παρύτω, siue Α'παρύθω, (vtroque enim modo scriptū reperitur, vt αὐύτω & αὐύθω) t. 1, c. 1261, f.

Α'παρύω, & Α'παρύομαι, ib. Α'παρχαΐζω, t. 1, c. 553, e

Α'παρχαΐσω, & Α'παρχαΐσομαι, ibid. c

Α'παρχή, t. 1, c. 558, b. Α'πάρχημα, ib. c

Α'πάρχης, vel ἀπ' ἀρχῆς, t. 1, c. 550, e

Α'πάρχομαι, t. 1, c. 557, g

Α'πάρχων φραπεμῆς, Præfectus militiæ. v. l. sine exemplo & vlla autoritate.

Α'παρωῆς quoque, quod eadem afferunt pro Opitulator, in ἐπαρωῆς mutandum esse arbitror.

Α'πας, t. 3, c. 54, d. Α'πασβολόομαι, t. 1, c. 587, a

Α'πασπῶν. Hesychio δεσμωτήριον, Carcer.

Α'πασκαρίζω, Defilio, seu Desalto. Aristoph. Ταλωιεῖς, Α'πασκαρίζειν ὡς περεὶ πέρκην χαμαί. Menander, Α'πασκαρίζῶ ἐρῶν γέλωτα πήμερον, Exiliam risu, seu Ad satietatem vsque desaltabo præ gaudio & risu: quod & emori risu seu gaudio dicitur.

Α'πασκιοῦντα, Hes. exponi ait à quibusdam παμποίκιλον, ab aliis λινοῦῶ, ab aliis μαλλωτὴν χιτῶνα.

Α'πασπήιδυος, v. l. ex Hom. afferunt pro ἀπαλλαστόδυος, ἀπερχόμενος. Sed mendosissimum est, & pro eo reponendum (vt puto) ἀπεσσύιδυος.

Α'πασεύων, Hesychio ψευδόμενος, Mentiens: sed puto scribendum ἀπατεύων, fallens: non reclamante serie alphabetica. Affert & Α'πασακῶς pro ἁμαρτῶν. quod non minus est suspectum.

Α'πασή, t. 3, c. 113, e. Α'πασία, ib.

Α'πασος, ibid. d. Α'πασπάω, t. 1, c. 594, h

Α'πασχολέω, t. 3, c. 1209, a

Α'πατεῖ, Suidæ αἰθὸ ψόφου, Sine strepitu seu crepitu, qui πάταγος dicitur.

Α'πατέω, ῶ, cum comitatu, vide infrà sub finē tomi 1, post deriuata ex Ἀάπεδον.

Α'πάτερθε, & Α'πάτερθεν, comp. ex ἀπὸ & ἄτερθε, significat ἄπωθεν, χωρὶς, Seorsum ab. Homer. Iliad. ε, Αἰνεία σὴ ἄπατερθεν ὁμίλου δῖκεν Α'πόλλων. Idem & priore vtitur ll. β.

Α'πατεών, Α'πάτη, Α'πατήλιος, Α'πατηλός: item Α'πατηλιωῆς, & Α'πάτημα & Α'πατηπιός, vnà cū verbo Α'πατέω, vide infrà sub finem t. 1 post deriuata ex Ἀάπεδον.

Α'πάτητος, t. 3, c. 80, c. Α'πατητὸν quoque Hesych. ex Democrito affert pro αὐομάλως συνειλεῦμενον. Sed pro eo puto scribendum ἀπάτητον proparoxytonos, & intelligendum de eo quod calcando complanatum & pauitum non est.

Α'πατμίζω, t. 1, c. 618, e.

Α'πατπύελα, vide inter deriuata ab Α'πάτη.

Α'πάτωρ, t. 3, c. 91, g

Α'παυαίνω, Reficco, Arefacio. v. l. pro quo dicitur potius ἀφαυαίνω, vel ἀπαφαυαίνω.

Α'παυαΐζω & Α'παυαζόμαι, t. 1, c. 601, b.

Α'παύγασμα, ib. Α'παύγαος, ib. c

Α'παυγη, ib. b. Α'παυδάω, t. 1, c. 611, g

Α'παυθαβίζομαι, t. 1, c. 1440, a.

Α'παυθμεεῖζω, t. 1, c. 1461, a. Α'παυλία, t. 1, c. 626, b

Α'παυλίζομαι, ibid. Α'παυλισηεία χλανίς, ibid. c

Α'παυλόσπιστος, ib. d

Α'παυρόω, ῶ, Eripio, Aufero. Iliados α, Τλῶ μὰ βίη ἀέκοντος ἀπαύρων. Apud eundem non semel ἀπαύρα θυμόν, quod exponitur ἀφέλετο. vt Iliad. ζ, circa principium, — ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπαύρα. Sic apud Hesiodum, μελίφρονα θυμὸν ἀπαύρα. vel ἀπαῦρα cum circunflexo, vt ab aliis scribitur. At verò in hoc versu eiusdem poetæ, Πολλάκι δὴ ξύμπασα πόλις κακοῦ οὐδρὸς ἀπαύρα, aliam significationem habet. Vt enim annotat Eustathius, ἀπαυρεῖν hic idem valet quod ἐπαυρεῖν, id est ἀπολαύειν. Sed quanuis hanc lectionem vnà cum Eustathio agnoscat & Tzetzes in illo Hesiodi versu, vulgatæ editiones tamen habent ἐπαυρεῖ, eodem alioqui sensu. Significat enim poeta, contingere fæpenumero vt ciuitas vniuersa ex viro improbo damnū capiat, siue ex vni⁹ viri improbitate. id est, ob improbum virum seu viri vnius improbitatem pœnas luat, eodémque cum illo inuoluatur exitio. Sciendum est porro præter secundum illud thema Ἐπαυρῶ, quod constituitur ab Eustathio, afferri & tertium, quod est barytonum: videlicet Ἀπαύρω.

Α'παυσι, t. 3, c. 106, e. Α'παυστος, ibid. d

Α'παύστως, ibidem, e. Α'παυτομαΐζω, t. 1, c. 607, a

Α'παυτομολέω, ῶ, Transfugio, Sum perfuga.

Α'παυχενίζω, t. 1, c. 608, d. Α'παρίσκω, Decipio, Fallo.

Α'παφος, Vpupa. ἔπος, Hesych.

Α'παφεῖζω, t. 1, c. 613, b

Α'παφῶ, (idem quod ἀπαφίσκω, quod paulo antè habuisti) Decipio, Fallo.

Α'παχθής, t. 1, c. 615, h. Α'παχθίζω, ibid.

Α'πεβήσετο, Abibat, Iliad. α. Imperf. temp. ex ἀποβήσομαι futuro, in præsens transeunte.

Α'πεβίω, t. 1, c. 740, d

Α'πέγγονος, Pronepos. in v. l.

Α'πεγγυαλίζω, t. 1, c. 882, c

Α'πεγκωῶ, & Α'πεγκωμβός, & Α'πεγκωάτως, vide post Α'πεγκυόσκω.

Α'πεδανός, Imbecillis, pro ἠπεδανός.

Α'πέδεις, t. 1, c. 916, h. Α'πεδίζειν, t. 3, c. 1214, e

Α'πέδιλος, Calceis carens, Excalceatus.

Α'πέδος, t. 3, c. 114, d

Α'πέδρα, vide inter anomala, & in themate ἀποδράω, t. 1, c. 1052. Apud Sophoclem in Aiace, τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδρας, exponitur ἀπέστησας τῆς σῆς ὄψεως.

Α'πέδω, t. 1, c. 1078, d

Α'πείατον, poeticum pro ἀπεῖπον. Vide Α'πειπεῖν, t. 1, c. 1223, d.

Α'πείδωρος, t. 1, c. 1412, b.

Α'πέθηλε, Defloruit, ab Α'ποθάλλω, Defloresco, Defloreo, vel Deuiresco. In Epigr. transitiuè, ἀπέθηλε χάριν, q. d. defloruit gratiam: pro Amisit gratiam tanquam suum florem: vel Gratiæ florem amisit.

Α'πεθίζω, t. 1, c. 1097, b

Α'πι, ab Α'πιμι, significante Absum, item ab Ἄπειμι significante Abeo. quæ habes t. 1, c. 1132, & 1138. Sed ἄπει existimatur non solùm esse Abes, vel Abis, Discedis, (siue Abibis, Discedes) sed etiam in imperatiuo vsurpari pro ἀπιθι, Abi, Discede. Sic certè ἄῖσει pro ἄξει θε, ex Aristophane affertur. Cui simile est δίει pro δίεθε. Esse autem Atticorum & Æolum hanc terminationem grammatici quidam annotant.

Α'πείθεια, t. 3, c. 130, e. Α'πειθέω, ibid. f

Α'πειθής, ibid. d. Α'πειθικώς, t. 1, c. 1097, c

Α'πεικάζω, t. 1, c. 1122, c. Α'πεικασία, ibid.

Α'πείκασμα, ibid. Α'πεικονίζω, t. 1, c. 1123, e

Α'πεικόνισμα, ibid. Α'πεικότως, t. 1, c. 1117, f

Α'πεικώς, ibid. Α'πειλεξιβόροι, οἱ, t. 2, c. 609, h

Α'πειλέομαι, t. 1, c. 485, a. Α'πειλέω, t. 1, c. 484, f

Α'πειλή, ibid. d. Α'πειλημιβόρος, t. 2, c. 564, g

Α'πειλήπιεσα, t. 1, c. 485, b. Α'πειλητήρ, ibid.

Α'πειλητήριος, ibid. c. Α'πειλητικός, ibid. b

Α'πείληφα, Atticè pro ἀπολέληφα: præt. perf. verbi ἀπολαμβάνω ex inusitato them. ἀπολήβω.

Α'πειμι, Absum, &c. t. 1, c. 1132, g. Α'πειμι, Abeo, &c. t. 1, c. 1138, b

Α'πειπεῖν, t. 1, c. 1223, c. Α'πειρέκυς, t. 3, c. 235, d

Α'πείρετος, t. 3, c. 159, b

Α'πείρατος, Intentatus, &c. t. 3, c. 156, e

Α'πειρεχώς, t. 3, c. 235, d. Α'πειρέθω, t. 1, c. 1242, b

Α'πείρξω, ibid. c. Pass. Α'πείρομαι, ibid. h

Α'πειρέσιος, t. 3, c. 235, g

Α'πάρηκα, & Α'πείρημαι, vide infrà in ipsorū them. Α'πείρω.

Α'πείρητος, t. 3, c. 156, f. Α'πειείλα, t. 3, c. 152, e. & 235, d

Α'πειείδιος, t. 3, c. 235, g. Α'πείεκτος, ibid. f

Α'πειρόγαμος, t. 3, c. 151, f. Α'πειροθέλασσος, ibid.

Α'πιροθαλάσσιος, ibid. Α'πειροκακέω, ibid. g

Α'πειρόκακος, ibid. Α'πειροκαλύομαι, t. 3, c. 152, b

Α'πειρόκαλία, ibid. Α'πειρόκαλος, t. 3, c. 151, g

Α'πειροκάλως, t. 3, c. 152, a. Α'πειρολεχής, ibid. c

Α'πειρονίκης, ibid. Α'πειροπάθεια, t. 3, c. 72, a. & 235, c

Α'πειροπαθής, t. 3, c. 72, a. Α'πειροπλάσιος, t. 3, c. 235, d

Α'πειρόπλους, t. 3, c. 152, c. Α'πειροπόλεμος, ibid. d

Α'πειρος, t. 1, c. 1472, f. & t. 3, c. 151, e. & 235, a

Α'πειροσυνή, t. 3, c. 152, e

Α'πείρητον, Hesychio ἄῤῥητον, ἀδιεκλάλητον, Infandum, Ineffabile. sed suspecta est ea scriptura.

Α'πειρωδίν, t. 3, c. 152, d. Α'πείρων, t. 3, c. 235, e

Α'πείρως, t. 3, c. 152, d. Α'πειστιγγελία, t. 1, c. 19, d

Α'πειστυπῆς, Hesychio σκόλοψ.

Α'πειστέω, ῶ, in v. l. idem esse dicitur quod ἀπειθέω. hoc est Non sino me persuaderi, Morem non gero.

Α'πειστος, ὸ, ὁ καὶ ἡ, Qui sese persuaderi non sinit, Nulla persuasione flexibilis. ideóque Pertinax. vnde τὸ ἄπειστον, Pertinacia.

Α'πεκβάλλω, in v. l. exponitur Soluo.

Α'πέκγονος, ὸ, ὁ, Abnepos.

Α'πεκδέχομαι, t. 1, c. 958, b. Α'πεκδοχή, ibid.

Α'πεκλανθάνω, Obliuiscor. Vnde aor. 2 med. ἀπεξελαθόμην, mutuatitius ex inus. them. ἀπεκλήθω. Pro eo poetæ dicunt ἀπεκλελαθόμην. Ionica reduplicatione. vt Homer. Odyss. ω, Ὀλίγον, ἦ' δὴ δεῖπνον, ἀπεκλελάθετε δὲ πάμβυες, obliuiscminique stuporis quo perculsi estis.

Α'πεκλέγομαι, In electione reprobo & reiicio: seu Non eligo. habet enim ἀπὸ in hoc compos. σύνθετον. vt apud Dioscoridem lib. 3, cap. 25, de aloe. Ibi enim quum dixisset, ἐκλέγου δὲ τὸ καθαρὸν καὶ διάθρυπτον, subiungit paulo post, τὸ μὴ μέλαιναν καὶ δυσκάπεκτον ἀπεκλέγου.

Α'πεκλούω, Abluo, Eluo. vel Eluendo abstergo.

Α'πεκλύω, t. 2, c. 755, h. Α'πέκπαγκα, t. 2, c. 472, g

Α'πέκπακα, ibid. Α'πεκπαμμόρος, ibid.

Α'πέκπατο, t. 2, c. 471, g

Α'πεκτείνομαι, Extendor, Prolator vel Prolongor.

Α'πέκτητος, t. 3, c. 147, g. Α'πέκτονα, t. 2, c. 472, c

Α'πεκτος, t. 3, c. 147, h

Α'πελαΐζειν, Laconibus ἐκκλησιάζειν, Concionari. Hesych. Apud Plutarchum duplici λ scriptum Α'πελλαΐζειν, in Lycurgo nimirum, pag. 78, meæ editionis. vbi & ipse quū hæc oraculi verba attulisset, ὥραι δὲ ὥρας ἀπελλαΐζειν μεταξὺ Βαβύκας τε καὶ Κνακίωνος, subiungit aliquanto pòst, τὸ δὲ ἀπελλαΐζειν, ἐκκλησιάζειν, conciones habere. De hac verò scriptura vide in Α'πελλαί.

Α'πελασία, ας, ἡ, Abactio, Profligatio. Hesychio διωγμός.

Α'πέλαστος, Cui appropinquare nō est, Inaccessus. ἀπρόσιτος.

Α'πελαύνω, t. 1, c. 1169, e. Α'πελαφρυύω, t. 1, c. 112, f

Α'πελαύω, idem quod ἀπελαύνω, sed inusitatius in præsenti. Xenophon, ἐγὼ μὲν ἀπέλα αὐαδὰ ὅθεν τὸν ἵππον, eo quo meo conscenso, abi.

Α'πελεγμός, t. 1, c. 1175, f. Α'πέλεγμα quoque, pro refutatione accipi dicitur, seu refutatu. vt Lucr. — refutatu conuincere falsum.

Α'πέλεγξις, εως, ἡ, itidem Refutatio seu Confutatio & Redargutio.

Α'πελέγχω, t. 1, c. 1175, f

Α'πέλεθρος, ὸν, ὁ καὶ ἡ, Immensus. Hesychius enim ἀπέλεθρον dici scribit ἀμέτρητον, quia πλέθρον est mensuræ genus: afferens & ἀπέλεθρον ἴνα pro ἀμέτρητον δύναμιν, Immensum robur, Immensas vires: respiciēs nimirum ad hoc Homeri. Il. ε, Ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντας. quia dixerat in præcedente versu, αὐῆρε κραιπνῶ. Sic Odyss. ι, Ἠὲ δόδωνίσας, ἐπέρησε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον. Ab eodē Homero aliquis dicitur ἀπέλεθρον πρήξας, sub. ὁδόν, vel tale aliquid, pro Procul

currere, seu Longè, & vsqueadeo vt immensum penè esse interstitium videatur. Iliad. λ, Ἔκτορ δ' ὦκ' ἀπέληθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ. vbi schol. exponit ὁ οὐκ ἐστ πλέθρῳ μετρῆσαι. Sunt qui ἀπέληθρον pro πολυπέληθρον accipiant, τῷ ᾶ tribuentes vim epitaticam.

Ἀπελέκητος, t.3, c.194, h

Ἀπελέδω, Ionicè pro ἀφελέδω, Abstulisse: ab ἀπαιρέω Ionicè itidem pplito pro ἀφαιρέω.

Ἀπελευθερία, ας, ἡ, Manumissio, Assertio in libertatem, vulg. lex. Intellige autem passiuè pro Factum esse ἀπελεύθερον, Manumissum esse.

Ἀπελευθερικός, t.1, c.1178, c. Ἀπελευθερωτής, ib.

Ἀπελευθερος, ib, b. Ἀπελευθερόω, ib.

Ἀπελευθεροῶσις, ib. Ἀπελευθεροῶτης, ib.c

Ἀπελεύθω, inusitatum thema est, ex quo ἀπέρχομαι, sua tẽpora mutuatur, nimirum fut. 1 ἀπελεύσομαι, aor. 2 ἀπῆλθον, & præt. med. ἀπελήλυθα. Significat autem Abeo, Discedo: & peculiariter Discedo ex hac vita, Exeo ex hac vita: quo significatu Latini dicũt Decedere & Obire. vnde ἀπελθών, de eo qui decessit seu defunctus est, apud Gregorium frequentissimẽ. Sic Diogen. Laertius in Platone, ἐκείνου δὲ ἀπελθόντος, μετοικῶν Κρατυλῳ, Quũ verò ille decessisset.

Ἀπεπήλακα, Abegi, Profligaui: Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum ab ἀπελαύνω dicitur pro ἀπήλακα. vnde in pass. signif. ἀπεληλαμμένοι τῆς πόλεως, Pulsi & profligati ab vrbe.

Ἀπελθών, vide in Ἀπελεύθω paulo ante.

Ἀπελίμπαυος, Relictus, vulg. lex. sed falsò, aut ego valde fallor.

Ἀπελλαζω, vide in Ἀπελάζω paulo suprà: vide & in sequenti Ἀπελλαί.

Ἀπελλαί, Hesychio σύκλησίαι, ὁμηγυρεσίαι, Fana & sacraria, Conciones, Cœtus, Comitia. Vnde verbum Ἀπελλάζειν, quod à Plutarcho dictum est exponi ὁμιλησάζειν & scribi gemino λ rectius quàm simplici, vt ex alio etiam deriuato, nimirũ Ἀπέλλακες, manifestum fit. nam teste eodem Hes. ἀπέλλακες vocant ἱεραὶ κοινωνοί, qui sacrorum participes sunt. Aliquanto autem suprà idem attulerat Ἀπέλλακες, itidem pro ἱεραὶ κοινωνοί.

Ἀπελλαῖος, & Ἀπέλλειος, ου, ὁ, possellius nomina ex proprio pictoris cuiusdam qui Ἀπελλῆς dictus est. vt Ἀπελλαῖν παλάμη in Epigr. Manus Apellis. Et Ἀπέλλειος γραφίς, ibidem. ¶Ἀπελλαῖος est etiam mensis cuiusdã apud Macedonas nomen, quem Suid. esse dicit Decembrem. Vide & Tractatulum de mensibus.

Ἀπέλλακες, vide in Ἀπελλαί paulo anté.

Ἀπελλόν, Hesychio ἄρδρος, Populus seu Alnus: species arboris.

Ἀπέλλω, Excludo, Secludo, Arceo. vnde ἀπέλλειν, quod Hesych. exp. ἀποκλείειν. Posset & ἀπείλειν scribi & ἀπίλειν. nam & ἔλλειν dicitur, & εἴλειν & ἴλλειν.

Ἀπέλλων, Doricè ὁ Ἀπόλλων dicitur, Apollo. Eust.

Ἄπελος, dicitur τὸ ἕλκος ἢ τραῦμα, Hulcus & Vulnus: ἀφ' οὗ τὸ μὴ προσπελάζειν τῷ σάρκα, ἀλλὰ διηθεῖσθαι: quemadmodum ἕλκος quoque denominatum ἀφ' οὗ τὸ διελκῶσθαι τὴν σάρκα ὑπὸ τῆς ῥινῶς. Vel τὸ ἀφελόμενον, Ionicè φ verso in π. Vel ita dicitur ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κλινῶν ἀπέλων, ἀφ' οὗ πολυφαίρμακα. vt significet τὸ ἀθεράπευτον, Incurabile. Hæc Etymol. Sic Eust. pag. 842, ὅτοι δὲ τὰ παρελκωσθέντα οὐ πελάζει, διὸ τοῦτο ἐπόλμησε τῆς καὶ ἄπελος τὸ ἕλκος εἰπεῖν, διὸ στέρησιν τοῦ πελάζειν. Itidémque alibi duobus in locis, vbi etiam indicat quis ille sit qui hoc vocabulo ita vsus est, nimirum Callimachus.

Ἀπελπίζω, t. 1, c.1199, a. Ἀπελπίω, actiuum, ib, c. Ἀπελπίω pro ἐλπίζω ὑπό, &c. ib, d.

Ἀπελπισμός, ibid. Ἀπεμέω, t.1, c.1200, b

Ἀπεμπολάω, t.3, c.643, h. Ἀπεμπολέω, ib.

Ἀπεμπολή, t.3, c.644, c. Ἀπεμπόλησις, ib.

Ἀπεμπολητής, ib. Ἀπεμφαίνω, t.4. c.27, g.

Ἀπεμφερής, t.4, c.104, d. Ἀπένειμι, t.1, c.465, e

Ἀπενειπία, ib. f. Ἀπεναντίας, ib.

Ἀπεναντίον, ib. Ἀπενάντιος, t.2, c.997, c

Ἀπένασα, ib. d. Ἀπενασπάμην, ib. c

Ἀπενέγκω, inusitatũ thema, ex quo ἀποφέρω mutuatur sua

tempora, vt præt. perf. act. ἀπενήνοχα, & aor. 1 pass. ἀπενέχθην, & aor. 2 act. ἀπήνεγκον, aor. 1 ἀπήνεγκα, irregulariter pro ἀπήνεγκα.

Ἀπενενοημένως ἔχειν, Despondere animum. vulg. l. perperam pro ἀπηνεμωμένως.

Ἀπενέπω, t.1, c.1224, a. Ἀπενθής, t.3, c.211, h

Ἀπένθητος, t.3, c.213, f. Ἀπενιαυτίω, t.1, c.1641, d

Ἀπενιαυτισμός, ib. Ἀπενιαυτίζω, ib. c

Ἀπενιαυτισμός, ib. d. Ἀπεννέπω, t.1, c.1224, a

Ἀπεξαμαρτάνειν, Peccare. Delinquere.

B Ἀπεξένευν, Vindicare: si non mentiuntur v.l. nam eo significatu dicitur potius ἐκπεξένευν, nimirum pro Exite adversus aliquem ad sumendas de eo pœnas.

Ἀπέοικα, t.1, c.1116, b. Ἀπέοικε, imperf. ib, c

Ἀπεοικότως, ib. d. Ἀπεοικός, ib. c

Ἀπέπαυτος, t.3, c.231, h. Ἀπέσαιρος, t.3, c.1232, b

Ἄπεπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peplo carens, Peplo non amictus. Eurip. verò in Phœn. dicit ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, pro αἰεὶ μων λευκῶν ἱματίων, candidos exuta peplos.

Ἀπέπος, t.3, c.228, g. Ἀπερ, Quæ, t.1, c.1502, d

Ἀπερ, pro καθάπερ, t.2, c.1506, a

Ἀπεραντολογία, t.3, c.1234, a. Ἀπεραντολόγος, ib.

Ἀπέραντος, t.3, c.233, h. Ἀπεραίντως, t.3, c.1345, a

Ἀπέρασις, t.3, c.238, e. Ἀπέρασος, t.3, c.1345, b

Ἀπεραστος, t.3, c.232, e. & 238, f

Ἀπεράτωτος, t.3, c.233, c

Ἀπεραίομαι, t.1, c.1255, d. Ἀπεράω, autem pro Detego, nescio vnde irrepserit in v.l.

Ἀπεραθῶ, t.1, c.1242, b. Ἀπερασία, t.1, c.1235, d

Ἀπερής, Hesychio ἀργός, Qui ab opere & labore alienum gerit animum, Piger, Ignauus.

Ἀπέργω, t.1 c.1241, e ¶Ἀπέργω, (ab ἔργω significante Facio, ῥίζω) est etiam Conficio. Affertur enim ex Herodoto, ἀπέρξαντες ἱερηΐα ἄλσεα, pro Vbi cætera solennia cõfecerint.

Ἀπερεί, Indefesso & infatigabili tenore. v.l.

Ἀπερείδω, t.1, c.1246, a. Ἀπερείδομαι, ib.

Ἀπερείσος, t.3, c.235, g. Ἀπέρεισις, t.1, c.1246, c

Ἀπερύθρομαι, t.1, c.1248, a

Ἀπερέω, ῶ, thema est in præsenti inusitatum, vsitatissimũ in præterito perfecto act. & passiuo, & in fut. 2 act. quod est ἀπερῶ, & Ionicè ἀπερέω, resoluta vocali circũflexa in έω. Significat porro interdum Denuntio, Renuntio, Indico. Herodot. ἀπερέων Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆσιν, renuntiaturus Cyro quæ Lacedæmonii dixerant. ¶Item Dico non esse faciendum, Interdico, Veto. In qua significatione aliquando cum particula μὴ construitur. vt apud Thucydidem lib. 1, pag. 10, κίρυκά τε προσέπεμψαν αὐτοῖς ὃν ἀκούσαντα ἀπερεῶντα μὴ πλεῖν ὅθεν σφας. nisi & hic malis simpliciter accipere pro Renuntiaturũ seu Denuntiaturum. schol. exponit ἀπαγορεύσοντα, ἀποτρέψοντα, τὸ ὀνειδίσα ἐροῦντα. Frequentius accusatiuo iunctum reperitur. vt apud Aristot. Politic. libro 2, cap. 3, ἅλλα ταῦτα τοῖς δούλοις ἀφέντες, μόνον ἀπερήκασι τὸ γυμνάσια καὶ τὸ ἅπλων κτῆσιν, solis gymnasiis armisque eis interdixerunt. Itidémque aliquid vicissim dicitur ἀπεροῦσθαι. vnde ἀπερημένος τόπος, Locus vetitus, Locus ad quem accedere interdictũ est. & τὸ ἀπερημένα, prohibita. Dicitur verò & ἀπέρηται sequente infinitiuo, aut ὅπως μή. Plutarch. Apophth. ἀπέρητο αὐτοῖς ταύταις τοῖς, Vetitum eis erat nautis esse, Interdictum eis erat re nautica. Sic alibi, ἀπέρηται αὐτοῖς πέλειν ἐργάζεσθαι, Vetitum eis est artem exercere. Cum particula ὅπως, sequente μηδέν: Plato De republ. libro 1. ἀπεροημένον ἀπεῖπεν ὅπως μηδὲν ἐρεῖ ὧν ἤκουσε περὶ τούτων, ἵνα αὐτὸς οὐ φαύλου, ei sit à viro non contemnendo prohibitum ne, quod de his sentit, proferat. ¶Significat etiam Dico me non facturum, seu Nego, Renuo, Recuso, Detrecto: aut etiam Contradico. Thucyd. libro 1, pag. 39, ἢ δεινὸν αὖ εἴη εἰ οἱ μὲν ὀκείων ξύμμαχοι ὅθεν δουλείας τῇ αὐτῇ χρήματα φέροντες οὐκ ἀπεροῦσιν, ἡμεῖς δ' ὅθεν τῷ πεμασοῦμενοι τοῖς ἐχθροῖς, καὶ αὐτοὶ ἅμα σώζεσθαι, οὐκ ἄρα δικαιήσομεν. (nisi hic malis accipere pro Non despondent animum. de qua significatione mox dicam) Herodot. ἀπερέοισι τῇ τῶν Ἑλλήνων ξυμμαχίαν, auersabuntur & renuent Græ-

A corum societatem. Et apud Suidam, τῷ δὲ τοῦτο ἀπειρήκασι Μῆδοι τῷ Περσικῷ ἀμάχῳ πόλεμον, καὶ πάλιν αὐτοῖς αἰαλῶν ῥέτα τὸ φιλοπόλεμον. In pass. & voce & signif. Thuc. l. 5, p. 181, αἱ δὲ σπονδαὶ καὶ αἱ ξυμμαχίαι οὗτος ἐγίγνοντο, καὶ αἱ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων οὐκ ἀπέρητο τοῦτο ἕνεκα οὐδὶ ὑφ' ἑτέρων. ¶Dicitur præterea aliquis ἀπειρηκέναι pro Animo concidisse, Animum despondisse: vel etiam Viribus concidisse, & fatigatus esse. Xenophon enim dixit λαγῶν ἀπειρηκότα, leporem fatigatum & cursu exanimatum. Et Plutarchus, ἐκομίζοντο οὐ φορείοις, ἀπειρηκότες ὑπὸ λύπης, animo præ tristitia collapli. Frequẽter addito datiuo rei, pro Confectum seu fractum esse. Plato De leg. ἀπειρηκότες γήρᾳ, Confecti seu fracti senio. Sic apud Suidam, ἐγεγηρακέναι, καὶ ἀπειρηκέναι τοῖς πόνοις εἴδοκει. Ac Demosthenes, ἀπειρηκότων χρήμασι Φωκέων, Phocensibus pecuniæ inopia fractis exanimatisque. In Thuc. quoque loco suprà citato, χρήματα φέροντες οὐκ ἀπεροῦσιν, accipi potest pro Animum non despondebunt in conferendis pecuniis: & in illo apud Suidam, ἀπειρήκασι τῷ Περσικῷ πολέμῳ, desperarunt fore vt pax & fœdus interetur. Affertur verò & in pass. signif. ἀπειρημένον πεποιῆσθαι, pro Desperatam rem tentare.

Ἀπερίκω, Depello. v.l. perperam pro ἀπεούκω.

Ἀπερμιάσαι, apud Hesychium legitur, expositum ἀποκιῆσαι. Vnde ἀπερμιάζειν dici videtur qui in loca sola seu solitudines se subduxit à cæteris hominibus.

Ἀπερμόνω, & Ἀπερημόναμαι, t.1, c.1255, c

Ἀπερυπτόω, Reprimo, Cohibeo. Apoll. Rhod.

Ἀπεσκέπτος, Incircunspectus, Non circunspectus. Idque vel passiuè pro Cuius non facilis circunspectus: vel actiuè pro Non cautus & consideratus. Suidas ἀπεσκέπτου exponit αὐτονόητον, quod sonat potius Id quod luspicari non essemus.

Ἀπεσκέλαπτος, t.1, c.695, h. Ἀπεσκόραπτος, t.1, c.875, g

Ἀπεσκέρρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non exquisitus: vel Non supertluus & superuacaneus. Athen. l. 6, βροτὰ καὶ πάντα πάντων ἀπεσκερρότατα. Itidémque alibi, ἀπεσκέρρος δ' ἀγὰ pro λιπὴ καὶ ἀφελής. Vnde aduerb. Ἀπεσκέρρως, Non exquisitè, Non superflue. vt apud Ceb. Theb. ἀπεσκέρρως κεκοσμημένος, ornatus cultu corporis non exquisito sed simplici.

Ἀπεσκύρητος, Quem ἀπεικάζειν nemo potest, Inenarrabilis, Inexplicabilis.

Ἀπεσκεάθατος, t.2, c.5, c

Ἀπεσκυτύπτιος, Qui nullis strepitibus circumsonat seu circumsonatur. Suidæ ἀπέσκυρος, ἀπαρεύσκλητος.

Ἀπεσκλάλητος, t.2, c.550, c. Ἀπεσκλήπτος, t.2, c.59, d, & e

Ἀπεσμάρεσμος, t.2, c.856, d. Ἀπεσμεσμένος, ibid.

Ἀπεσνόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui mente seu cogitatione comprehendi nequit. Damasc. de Deo.

Ἀπεσόπος, t.2, c. 1388, b

Ἀπεσίστος, Qui circumfinitus non est, Non terminatus nec definitus. Varin. tamen ἀπεσίστος nescio vnde affert pro ὁ μὴ καθαρῶς ὁπφωτῶν: subiungens, ἀφεσίζειν δὲ τὸ ἀπεκαθαίρειν.

Ἀπεσίλωτος, t.3, c.321, a

Ἀπεσάλπικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tubarum clangore non circumsonatur seu circumsonat. Suidæ ἀπεσιγήτος, ἀκατήχητος, generalius.

Ἀπεσπεέπλος, t.3, c.818, e. Ἀπεσπεέπλως, ibid.

Ἀπεσπάστος, t.3, c.923, d. Ἀπεσπαστός, ibid. e

Ἀπεσσία, ας, ἡ, Natura superfluitatis immunis, puráque recrementorum. φύσις ἀπεσσιώματα οὐκ ἔχουσα. Ita quidam reponunt pro ἀπεσία, apud Theophrast. De caus. plant. l. 2, c. 12.

Ἀπεσσοῦ χρόνος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Qui tempore seu annis impar non est, Suppar ætate. Ex Theoph. De caus. plant. lib. 1, capite 12, ἀπεσσοῦ χρόνα κοῦ affertur pro Pari tempore in vtero ferunt.

Ἀπεσσία, ας, ἡ, Rerum felicitas. ἀπὸ τοῦ ἐξία. v.l. sed viderint, dicendum enim foret potius ἀπεσσία, pro ἀπείσια (τῷ), & nullis circunstari periculis seu casibus aduersis

Ἀπήνιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Foliis carens, in Epigr. vbi & compar. ἀπετυλοτέρη legitur pro Minus foliosa, seu Minus frondosa.

Ἀπίσαγον, t.3.c.1346, d.

Ἀπιθής, t.3, c.616, b.

Ἀπιθαίω, t.1, c.1303, a.

Ἄπυκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tædæ inutilis, Ex quo tædæ fieri nequeunt: vt sunt arbores quæ non sunt pingues nec resinosæ, vt Plin. loquitur. Theophr. Hist. plant. l.3, c.10, ἀπυκοτέρας καὶ ἧττον ἐνδαδάς.

Ἀπυκτεῖος, t.1, c.1311, g.

Ἀπυκτός, ibid. f.

Ἀπυκτῶς, ibid. g

Ἀπυναίζω, t.1, c.1306, c

Ἄπυστος, idem cum Ἄπυθος: vnde vtrunque Hesych. exp. per ἀνήκοος, quod est Inauditus, seu De quo nil auditu cõpertum habemus. quo sensu Hom. dicit ἀεὶ ἄπυστος.

Ἀπυτελέωμαι, Hes. exp. ἀπάρξασθαι, primitias offerre. Sonat tamen potius Vilipendi seu Vilescere.

Ἀπύχρωμαι, t.1, c.1311, e.

Ἀπωθοῦμαι, t.1, c.1378, b. & t.4, c.686, e. ob.

Ἀπωθέω, Hesychio ἐχθροποιός, Inimicum & odiosum reddens.

Ἀπεχθαίρω, t.1, c.1314, a

Ἀπεχθαίνομαι, t.1, c.1313, e.

Ἀπεχθής, ibid.

Ἀπέχθημα, ibid. e.

Ἀπεχθῶς, ibid. d. Apud Hesych. legitur & Ἀπεχθῶς, quod exp. ἐχθρῶς.

Ἀπέχρεμαι, t.1, c.1338, h.

Ἀπέχρα, t.1, c.1338, b.

Ἀπεψία, t.3, c.277, h.

Ἀπεψα, t.1, c.1379, b

Ἀπεών, Ionicè & poeticè pro ἀπών, Absens: item Mortuus, vt ἀπεληλυθὼν quoque: & cõtrà ἐωεὼν, viuus seu superstes.

Ἀπεωρούμθον, t.1, c.1177, d. f. ob.

Ἀπεώφιτον, Hesychio ἀμπεώνιον. Fuerit itaque ἀπὸ in hoc compos. priuatiuum.

Ἀπεωτόν, ei dem est ἀπόθητον: si tamen non potius scripsit ἀποθητόν.

Ἀπηθηκώς, t.1, c.1447, g

Ἀπηγέομαι, Ionicè pro ἀφηγέομαι, Narro. apud Herodot.

Ἀπήγημα, ατος, τὸ, & Ἀπήγησις, εως, ἡ, Narratio: Ionicè pro ἀφήγημα & ἀφήγησις. Sed ἀφήγησις est ipsa potius actio narrandi, ἀφήγημα autem res quæ memoratur.

Ἀπηγόρευμα, ατος, τὸ, Hesychio ἀπολόγημα, defensio. Exponitur etiam Negatio. Pro eodem dicitur Ἀπαγόρευμα.

Ἀπηγορέω, t.1, c.31, f.

Ἀπηγορία, ας, ἡ, v.l. interpr. Negatio, vt Ἀπηγόρευμα.

Ἀπηγορευσμός, vide Ἀπαγορεύομαι.

Ἀπήδαλον πλοῖον, Gubernaculo carens nauis.

Ἀπηθέω, t.1, c.1449, a.

Ἀπήθημα, ibid.

Ἀπήα, Abii, præt. med. verbi ἄπειμι. Plato in Apolog. ἀπῆα οὖν ὀπτεῦθεν.

Ἀπήκοοι, Hesychio οἱ μὴ ὑπήκοοι, Dicto non audientes, Inobedientes.

Ἀπηκριβωμένος, t.1, c.303, a.

Ἀπήκοτος, t.3, c.263, d.

Ἀπηνής, t.3, c.1458, b

Ἀπηνιδιόω, ῶ, Facio ἠλίθιον & fatuum. vnde ἀπηνιδιωμένος, Qui ad fatuitatem est redactus, & mente captus. Dioscorides libro 5, cap. 25, de aceto scillitico, σκοπεῖν νιῶντες, μελαγχολικοῖς, ἀπηνιδιωμένοις.

Ἀπηνικώτερος, t.1, c.1452, g.

Ἀπήμαντος, t.3, c.281, b

Ἀπήμαρτε, Ionicè pro ἀφήμαρτε. quod est ἀπέτυχε, Aberrauit. Suid.

Ἀπημελημένος, t.2, c.862, d.

Ἀπήμων Ζεύς, t.3, c.280, c.

Ἀπήμων, ibid. b

Ἀπηνάδιος, Hesychio ἀπάνθρωπος, σκληρός: Inhumanus, Durus. seu Immitis. idem atque ἀπηνής.

Ἀπήνεια, ας, ἡ, Suidæ ἀπανθρωπία, Inhumanitas.

Ἀπήνεμος, t.1, c.427, f

Ἀπηνεύθη, Suid. affert pro ὠμὸς ἐγένετο, immitis & crudelis factus erat: à them. ἀπηνεύω, significante Reddo ἀπηνέα. Exp. etiam Obstupuit, & tũc est ab ἀπηνέομαι.

Ἀπήνη, ης, ἡ, Rheda, Vehiculum mulare, Vehiculum quod muli iuncti trahebant. vt Pausan. docet, sic scribens in Eliacis, ἰωὶ δὴ δὴ ἀπήνη κτ' τὸ σιωωεῖδα ὄνοις αὐτὴ ἵππων ἔχουσα. Sed & Homerus eam vocat ἡμιονείου ἁμαξαν, Odyss. ζ, Οἱ δὲ ἐκ πάντες ἁμαξαν ἐὐτροχον ἡμιονείου Ὄπασον, ἡμίονοι δ' ὑπαγον, ζόῦξαν δ' ὑπ' ἀπήνη. Idem Iliados ω dicit, Πόθεν μὲν ἡμίονοι ἕλκον περάκυκλον ἀπήνην.

Ἀπηνηγάμενος, t.1, c.170, g

Ἀπηνής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Immitis, Inclemens, Sæuus, Crudelis. Hesychio σκληρός, ὠμός, κακός. Homerus Odyss. τ, Ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηνέα εἰδῶ. Idem Iliados α, βασιλῆος ἀπηνέος. Et Iliados ψ, ὅπ τοι νόος ἔσθν ἀπηνής. Iliados ο, ἀπηνέα μῦθον dicit. At Aristophanes Nub. ὅπτω τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δεῖξεται ἀπηνές: quod exponũt αὐθάδαρον, ἄκοσμον, Acerbũ seu asperũ, Insolens. Dictum porro τὸν ἀπηνέα volunt quasi ἀπωθὲν ὄντα τῶν ἀρετῶν, vel quasi ἡνίας μὴ ἔκοντα, metaphoricè ἀπὸ τῆς δυσηνίου ἵππων.

Ἀπήνηπον ἀγώνισμα, Certamen quod fit τῇ ἀπήνῃ: quum nimirum mulis rhedæ iunctis certatur, seu quũ certatur vehiculo mulari. Sic enim Poll. libro 7, καὶ τὸ μὲν τῶν νεοτέων ἡμιόνων ἀγώνισμα, ἐκαλεῖτο κάλπη· τὸ δὲ τῶν ζευγλῶν, ἀπήνηπον. Suspectam tamen vocabulum hoc terminationem habet.

Ἀπῆλθον, Abii, Discessi: Doricè apud Theocr. pro ἀπῆλθον.

Ἀπηθραίνομαι, Ardeo, v.l. perperam pro ἠθεάκνομαι: quod est, ita carbones redactus sum, à verbo αὐθεμερόν.

Ἀπῆξεν significans ἀφόρμησεν, est aor. 1 ab ἀπαγάομαι.

Ἄπηορος, ου, ὁ ἡ, Ex alto dependens: item simpliciter Altus, Sublimis, In alto situs. vt Hesychius quoque ἄπηορα exponit μετέωρα, ὑψηλά. Idem ἀπήορον affert pro ἀπέχον, Distitum & remotum. vt & Suidæ ἄπηορος est & ὁ ἀπηρτημένος, & ὁ ἀπεχής. Hesychio rursum ἀπήορα sunt non solùm ἀποκρεμές, sed etiã ἀπηρτηζόμενα: si tamen ita scripsit, & non potius ἀπηρτημένα.

Ἀπηόρεος, ου, ὁ, idem. vt in Epigr. κλῶνες ἀπηόρεοι.

Ἀπηρίμβον, t.1, c.558, b

Ἀπηρεία, ας, ἡ, Improbitas. vulg. lex. Sed perperam. dicitur enim ἐπήρεια.

Ἀπηρής, t.3, c.282, d.

Ἀπηρόσως, apud Hippocratem legi dicunt pro Accuratè. ἀπηρεμόμβως, ἀκριβῶς. pro quo reponunt ἀπαρεμῶς.

Ἀπηρτημένον, Suspensum, Pendens: item Longè situm & remotum: Hesychio μακρὰν ὄν. Ἀπηρτημένον autem Absolutum, Perfectum: τέλειον, eidem.

Ἀπηρτισμένος, t.1, c.573, g.

Ἀπηρτημένος, t.1, c.574, a. ob.

Ἀπηρυθεασμένος, t.1, c.1251, e.

Ἀπηρυθεασμένος, ibid.

Ἀπήρωτος, t.3, c.283, c

Ἀπήτεια, Hesychio ἀνάῤῥια, Sarctrix, seu Sarcinatrix. quæ & ὑπήτεια dicitur, si bene memini. atque ita Doricum fuerit hoc Ἀπήτεια.

Ἀπήχεια, t.1, c.1482, b.

Ἀπήχεμα, ibid. d

Ἀπηχημένον, Suidæ ἀπόβλητον, ξένον τῶν κατ' πάντων ἤχου. Sed mihi equidem suspecta est hæc vox, licet & in manuscripto habeatur codice. & scripserim potius ἀπηχθημένον, quod tum ab ipso tum ab Hesychio exponitur ἀπόβλητον, Abiectum: item μεμισημένον, Odiosum, seu Inuisum. ab ἀπεχθάνομαι.

Ἀπηχής, t.1, c.1481, a.

Ἀπήχησις, t.1, c.1483, c

Ἀπηχώς, t.1, c.1482, c.

Ἀπήωρος, t.1, c.2175, f

Ἀπία, ας, ἡ, Apia: dicta olim quæ nunc Peloponnesus vt refert scholiastes Thucydidis. Quomodo accipiunt nonnulli apud Homerum Iliados α, dicentem, Τηλόθεν εἰς Ἀπίης γαίης. Alii tamen appellationem esse volunt, exponentes ἀλλοδαπῆς καὶ μακρὰν ἀπηχούσης. ¶ Ἀπία Scythis dicitur Tellus, dea, apud Herodotum libro 4. Vide & Ἄπιος.

Ἀπιακὸς ἄρτος, Hesychio ὁ Μεμφιτικός: quoniam fortassis ibi colebatur Apis.

Ἀπιδίω, Dimitto. vnde fut. ἀπιαλεῖς, quod Hesych. itidem exponit ἀποπέμψῃς.

Ἀπίαλος, Hesychio ῥῖγος, Rigor, Frigus. Dicitur & ἠπίαλος febris quædam.

Ἀπιδανεῖς, dicti sunt antiqui Arcades, vt schol. Callim. & Eust. referunt. Ἀπιδανὸς autem pro Peloponnesio accepit Mimnermus apud Athen. l.13, canens, Ἀπιδανῆς Λαΐδος ἠρέσατο. erat enim Lais Corintho oriunda: quæ vrbs est Peloponnesi.

Ἀπίη, Ionicè pro Ἀπία. vnde ἀπίης γαίης apud Homerum, quod Hesychius exponit τῆς μακρὰν ἀπηχούσης, afferẽs similiter ἀπίη pro ἀλλοδαπή, ἀλλοτρία. Itidemque Suid.

Ἀπίημι, Ionicùm est pro ἀφίημι: itidemque ἀπίεμαι pro ἀφίεμαι, & similia: quæ passim occurrunt apud Herodotum. Idem in imperfecto dicit ἀπίεις, pro ἀφίει, ex inus. them. ἀφιέω. Significat autem Dimitto, Missum facio, Sino: item Emitto. Falsò in vulg. lex. exponitur etiã Abeo, Proficiscor, Secedo, Recedo, Transeo, Prodeo, Prouenio.

Ἀπίθανος, t.3, c.135, f.

Ἀπιθάνως, ibid.

Ἀπιθής, Suidæ ὁ δυς χρῆς καὶ δυς ἐπίβατος τοῖς βαίνειν θέλουσι, Arduus, & Ascensu difficilis: afferenti hunc locum sine autoris nomine, de Alalcomenis vrbe, ἀκούω αὐτῶν μήτ' ἐφ' ὑψηλοῦ κείσθαι καὶ ἀπιθοῖς τόποις. Sed notandum, in manuscripto codice vtrobique scribi cũ diphthõgo, ἀπειθής & ἀπειθοῖς, licet non sua serie.

Ἀπιθῶ, t.3, c.130, g.

Ἀπίκια, placentarum quædam genera, denominata ab Apicio quodam Romano, homine qui ἀσωτίᾳ καὶ τρυφῇ πάντας τοὺς ἄλλους ὑπερβεβηκότα, vt post Athenæum testatur Suidas. vnde & à Plinio vocatur altissimus nepotũ gurges. Sub eiusdem nomine editus est libellus quidã de re culinaria, vt Archestratus ἡδυπαθείας, seu δειπνολογίαν, seu ὀψοποιΐαν, disceptatur enim de inscriptione eius libri.

Ἀπικμῶντο, Hesychio ἀπεφύοντο. Videtur tamen propriè esse Exiccabantur expresso aut exucto humore: vel Humor eis exprimebatur.

Ἀπικόμιλω, Ionicè pro ἀφικόμιλω, Veni.

Ἄπικρος, Non amarus, Amaritudinis expers.

Ἀπικρόχολος, Qui biliosus non est, Expers amari fellis seu Flauæ bilis, quæ omnium amarissima est. vt Hes. ἀπικρόχολον exp. τὸ οὐκ ἔχον ξανθὴν χολήν.

Ἀπίλεον, Lysias in orat. contra Theomnestum (si tamen ei us est) pro ἀποκλείειν posuit, teste Harpocr. quod est Excludere, Arcere. sed videtur ordo alphabeticus poscere vt apud eũ scribatur cum diphthongo ει in penultima, vtpote ante ἀπειπεῖν positum. quanquam & altera ferri scriptura potest. Hesych. ἀπέλειον quoque eo significatu habet, vt suprà docui. Sed perperam vulg. lex. scripserunt ἀποκλαίειν pro ἀποκλείειν, exposuerũntque perperam Deflere.

Ἀπίμαλος, Pinguedinis expers, Non pinguis: ideóque macer. Athen. l.3, ἢν δὲ ἐλέχων ἢν ἀπιμέλων κράσπεδα τὰ ὁρᾶμα. pro quo aliquanto post dicit ἀπίονων. Affertur ε τ Ἀπιμελὴς pro eodem.

Ἀπινδάκωτος, apud Poll. & in v.l. perperam scriptum pro ἀπευνδάκωτος.

Ἀπινής, t.3, c.300, d

Ἀπινόω, ib.

Ἀπινύσσω, t.3, c.418, g

Ἀπίνυστος, t.3, c.419, b.

Ἀπίξις, εως, ἡ, Ionicè pro ἀφιξις. hoc est Abitus, Discessus. Item Reditus, Aduentus. dicit. n. Herodot. ἀπίξιν ποιέομαι pro Aduenio.

Ἀποιδής, t.1, c.494, d

Ἄπιον, ου, τὸ, Pirum: fructus τῆς ἀπίου arboris. Ita enim Suidas, Ἄπιον, οὐδέτερον· Ἄπιος θηλυκῶν. Veruntamen & fœmininum ἄπιος pro ipso fructu vsurpatum reperitur: veluti quum Athen. libro 14 dicit, πλὴν ἀμαμυλίδα εἶναι ἕτερόν τι τῆς ἀπίου καὶ ἥδιον: & Æschylides ibidem, ἀπίοις ἢ νῆσος φέρει κρατίστας. Et Alexis paulo antè, εἴδες ποτε Πειρηνοῦσιν αἰθριάσκοις ἀπίους ἀποδεκαιμόρους. Ibidem legitur, πολὺ ἀπίοις ὢν ὕδατι εἰσέφερον εἰς τὰ συμπόσια: idque sine vllo mẽdo. nam schol. Aristoph. apertè testatur masculino etiã genere ἄπιος dici, autores citans Platonem in legibus, Alexidem, & Pherecratem, ex quo affert hunc iãbum, Πελὴν ἀκοκυκήσω τοῖς ἀπίοις ὀρπαζέτω. sed & ipse dicit, ὁ λεξιθήρας παρ' ἡμῖν ἄπιος γένωσιν τῇ γαστρὶ πυρέχει.

Ἄπιος, t.1, c.494, a. ¶ Ἄπιοι dicũtur οἱ Ἀχραΐδες à Peloponneso olim dicta Apia. vt refert Plutarch. in Hellenicis, his verbis, allata simul ratione nominis, ἀχραΐδας δὲ καλοῦσιν, ὧν Πελοποννήσου φυλαὶ τοῖς Ἕλλησιν, ἐπὶ τῆς χώρας ἐκείνης ἀπίας προσαγορευομένης. ὅθεν ἄπιοι ἀχραΐδες μετωνομάζοντο. Apud Athenæum tamen contrà, libro 14, Peloponnesus Ἀπία olim vocata dicitur ἀπὸ τῆς ἀπίου, ὅθεν τὸ δαψιλθεν ὀνεῖ τὸ φυτόν.

Ἄπις, nomen regis & dei apud Ægyptios: de quo sic Lucianus De sacrif. ἔστι δὲ ὁ Ἄπις δεῖ αἰγύπτιος θεός, ὅπῃ τοῦ πρόσω χειροτονούμενος πολὺ καλλίων καὶ σεμνότερος ἢ ἰδιωτικὸς βοῦς. Multa de hoc bubulo eorum deo Herodot. Meminit & Diog. Laert. in vita Eudoxi, & Plin.

Ἀπισόω, t.1, c.1719, h

Ἀπίσωτος, Non picatus: pro quo Atticè ἀπίπωτος.

Ἀπισεῖν, pro ἀπισῖν, t.3, c.139, g

Ἀπιστέω, & Ἀπιστέομαι, t.3, c.140, b & d

Ἀπιστία, t.3, c.139, g

Ἄπιστος, Incredulus, &c. ib. b.

Ἄπιστος, Infidus, &c. ib. d

Ἀπιστοσύνη, t.3, c.140, a.

Ἀπιστοσύνος, ib. e

Ἀπίστως, t.3, c.139, f.

Ἀπιτραίνω, t.1, c.1364, d

Ἀπιτραίνομαι, ib. e.

Ἀπιτρεύομαι, t.1, c.1814, b

Ἀπίσχω, idem quod ἀπέχω, Abstineo. Ioseph. De bello Iudaico, πάντῃ ἔρου χεῖρας ἀπίσχοισι. Significat etiam Auersum teneo seu Amoueo, & q.d. Abhibeo. vt apud Homerum Odyss. λ, Ἀλλ' ἀποκαίεο θύβρου, ἀπίσχε δὲ φάσγανον ὀξύ.

Ἀπίσωνις, t.1, c.1730, a.

Ἀπίτης, t.1, c.494, d

Ἀπίθωτος, t.3, c.332, d.

Perperam in v.l. pro hoc ἀπίπωτος scriptum Ἀπίδιος.

Ἀπῖχθες, t.1, c.1816, f.

Ἀπίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Non pinguis. οὐ πίων. Athen. libro 3, κρέπτε ἢ ἀπίονον (ἐλθεῖχον) κιβῖα pro quo paulo antè dicit ἀπιμέλων, vt suprà docui. ¶ Est etiam nomen proprium, diminutiuè factum ex Ἄπις. Suid.

Ἀπλαῖ, (sub. κρηπῖδες aut tale quid) Calcei simplices. hoc est, Simplex habentes solum, seu simplicem soleam. scribit. n. Callistratus apud Suid. ἁπλᾶς dici τὰ μονόπελμα ἢ ἐπιδήματα.

Ἀπλάκητον, Hesych. ex Sophoclis Trachin. affert pro ἀκαμάρτητον: pro quo vulgatæ editiones habent ἀμπλάκητον, vt suprà videbis. Est autem ἀπλάκητον, Non erans seu aberrans. Vide & t.3, c.339, a.

Ἀπλαίνεια, t.3, c.341, e.

Ἀπλανής, ib. c

Ἀπλανῶν, Hesychio ῥυθμῶν. Sed forsan ἄπλανῶν scripsit, Illota: à verbo πλανῶ.

Ἄπλατος, t.3, c.347, f.

Ἀπλάτως, ib. g

Ἀπλατής, t.3, c.353, f

Ἄπλατος, idem quod ἄπλητος, Cui πλᾶν siue πελάζειν tutum non est: à verbo πλάω per syncopen facto ex πελάω. Interdum etiam Immensus. exponitur enim non solùm ἀπρόσιτος, Inaccessus, sed etiam ἄμετρος, πολύς. Hesiodus Theogon. Γῆχυ δ' ἄπλατος, Robur inaccessum & immensum. Sic ex Epigr. affertur ἄπλατος βότρυς, pro Racemus sacer & inaccessus: hoc est (inquiunt) Cæsaries non tangenda. tactu enim alicui rei πελάζειν & appropinquamus. Itidem apud Athenæum lib. 3, Archestratus dicit, ἔχῃ δὲ τῶν χρόνῳ ἀμμὲν ἄπλατον, per longissimũ temporis spatium & quod attingere propemodũ nequeas. Sophocli autem ἄπλατος ἀοιδὰ seu μοῖρα, est μανία μεγάλη. nam & ad ipsam accedere propius, tutum non est.

Ἄπλετος, t.3, c.381, e

Ἄπλουρος, Latus non habens: vel Latus nullo auxilio stipatum habens. Hesychio enim ἄπλουρος est οὐ μὴ ἔχουσα βοήθειαν ἢ πλευρόν: aliis Fulcro carens.

Ἁπλῆ, in vulg. lex. affertur pro Simpliciter, ἁπλῶς.

Ἀπλήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, Inuulneratus: si vulg. l. credimus. Dicitur potius ἀπλῆξ.

Ἀπλήγιος, ου, ὁ, Simplex. idem cum ἁπλοῦς, ex quo & deriuatum est, & propterea aspirandum, vt illud. Eupolis, Vrbibus, Οὔτ' ἀρ' πολυπραγμόνων ἔδει ἀλλ' ἀπλήγιος.

VNDE Ἀπληγίς, ίδος, ἡ, idem cum ἁπλῆς significans, hoc est Simplex: seu Non ampla admodum, ita vt du-

plicari seu corrugari nequeat. vt Suidæ ἀπλῆς χλαῖνα A
est ἱματίδιον σύμμιξον, in hoc loco Aristoph. Anagyro,
ὃν δὲ τῆς ἐμῆς χλαινίδος τρεῖς ἀπλῆς ἀδας ποιῶν, ex mea læna faciens alias tres læna simplices. Itidem Poll.lib.7, quum lænarum seu chlænarum dixisset alias esse ἁπλοῦς, vt apud Homerum, Χλαῖνας τ' ἠδ' ἐφέσσας οὐλας καθύπερθεν ἔσεσθαι: quasdam duplices, vt apud eundem, Διπλῶ, ἐκπαλίω, subiungit, ὡῶνας δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἁπλῆς καὶ διπλῆς ἀδας, (pro quo malim διπλῆς καὶ διβόλους ὠνόμαζον. Vbi nota has duas voces esse Atticas. Apud Hesychium scriptum ἁπλόπους pro illo ἁπλήλιος, & ἁπλῆς pro ἁπλῆς. Ita enim apud eum legimus, Ἁπλόπους, ἁπλοῖς. & Ἁπλῆς, σύμμιξος χλαῖνα, οὐ δυναμένη διπλωθῆναι. Superiorem autem scripturam habent Suidæ exemplaria, non excusa solùm, verùm etiam manuscripta: sed & Etymol. & lex. meum ver.

Ἁπλικεύω, apud Suidam legitur, sed sine expositione. tantùm enim ei subiungit, καὶ ἄπλικτον, (ita enim vetus codex manuscriptus habet) τόπος ἔνθα καταλύουσι τὰ ὁδοιπορεῖα τὰ τραπέζας, locus in quem exercitus ex itinere diuertit. Varin. habet Ἄπλικτον, quod exp. κατάλυμα, diuersorium. & Ἁπλικεύω, μίμω, Maneo.

Ἄπλικτος, t.3, c.390, f. Ἁπλίμων, t.3, c.381, d
Ἁπλῆς, t.3, c.390, c. Ἁπλόωτος, t.3, c.385, a & b
Ἁπλοτεύομαι, t.3, c.377, d. Ἁπλοτία, ib.
Ἁπλοῦς, ib.b. Ἁπλότης, ib.c
Ἁπλόπους, & Ἁπλῆς, vide paulo antè in Ἁπλήλιος.
Ἁπλοῦς, t.3, c.381, c. Ἁπλόω, t.1, c.486, a
Ἁπλόθριξ, t.1, c.1586, a. Ἁπλοῖα, t.3, c.369, f
Ἁπλοίζομαι, t.1, c.487, a. Ἁπλοϊκός, t.1, c.486, f
Ἁπλοϊκᾶς, ib.g. Ἁπλοϊκόπατρος, ib.

Ἄπλοιοι, Hesychio οἱ μὴ δυνάμενοι πλεῖν. Sonat tamen potius Destituti nauigio. nam οἱ μὴ δυνάμενοι πλεῖν dicũtur ἄπλοι.

Ἁπλοΐς, t.1, c.486.g
Ἄπλοκος, Plexibus seu nexibus carens, Non implicatus.
Ἁπλοκόω, t.2, c.521, c. Ἁπλόομαι, t.1, c.487, a
Ἄπλοος, t.3, c.369.d. Ἁπλόος, t.1, c.485, e
Ἁπλότης, t.1, c.486, a. Ἄπλους, t.3, c.369, d

Ἁπλούστερος, aspiratum, compar. ab ἁπλοῦς, Simplicior: φιλὸν autem ἁπλούστερος, ab ἄπλους, Minus potẽs nauigare. veluti quum Suidas à Thucyd. ἁπλουστέρας ναῦας vocari ait οὐ τὰς ἄπλοις παντελῶς, ἀλλὰ τὰς ὀλιγοπληρώματος εὐδιείας καὶ ἁπλόους ἱστιαμένας. locus est p.253, vbi scholiast. quoque idem annotat, sed habens ἁπλοώτερας, qui compar. est ab ἄπλοος.

Ἁπλουπος, t.3, c.399, a
Ἁπλόπεχις, vide in Ἁπλόριξ paulo anté.
Ἁπλόω, t.1, c.487, a
Ἁπλοώτερας ναῦς, t.3, col.369, c. Vide & in Ἁπλούστερος paulo anté.
Ἁπλυσία, t.3, c.403, f. Ἁπλυσίας, αἱ, ib.
Ἄπλυτος, ib.e. Ἁπλοῦς, t.3, c.486, a
Ἄπλωτος, t.3, c.374, d
Ἁπνεής, ές, ὁ καὶ ἡ, (ex ἀ epitatico & verbo πνέω) Valde spirans. Affertur enim eo in signific. ex Epigr. ἀπνεὲς πύρ. Alioqui quum ἀ est στερητικὸν, sonat Non spirans, Spiritu destitutus.

Ἀπνεύματος, t.3, c.407, c. Ἀπνευστί, t.3, c.409, f
Ἀπνευστία, ας, ἡ, idem quod ἄπνοια, Spiritu destitutum esse, B
Non spirare. seu Spiritus retentio.
Ἀπνευστιάζω, t.3, c.409, h. Ἄπνευστος, ib.f
Ἄπνοια, t.3, c.410, c. Ἄπνους, ib.a
Ἄπνοις, ib.

Ἀπό, præpositio, cum gen. A, vel Abs, t.1, c.489, g. Ἀπό, Post, c.490, d. Ἀπό, E, vel Ex, ibid.g. Ἀπό, De, col. 491, c. Ἀπό, Per, ibid.d. Ἀπό, Abique, ibid.f. Ἀπὸ cum articulo, ibid.h. Ἀπὸ redditum per aduerbium, c.492, b. Ἀπὸ redditum per ablat. ib.c. Ἀπὸ admittit tmesin in compositione, ibid.d. Ἀπὸ vacat interdum, ib.e. Ἀπὸ nonnunquam deest, ib.f.

Ἀπὸ aduerbium, t.1, col.492, f. Ἀπὸ cum ἐκ & ὑόσφιν, col.493, f

Ἀποαίνυμαι, Aufero, Adimo, Detraho, idem quod sequens ἀποαιρέομαι. Hom. Il. ν, Τρῶϊα, τά κε μιν ἀποαίνυμαι, quæ interfectis adimo, seu detraho: arma nimirum. Et Od. ξ, Κύμασιν ἐμφορέουσι θεὸς οἱ ἀποαίνυται νόστον, reditum adimebat. ἀφῃρεῖτο.

Ἀποαιρέομαι, t.1, c.192, d. Ἀποβαδίζω, t.1, c.661, d
Ἀποβάθρα, t.1, col.640, g. & 641, h
Ἀποβαίνω, t.1, c.641, g
Ἀποβαλλω, t.1, c.674, a. Ἀποβάλλομαι, ib.e
Ἀποβάπτω, & Ἀποβάπτομαι, t.1, c.719, a
Ἀποβασις, t.1, c.642, c
Ἀποβάτη, perperam in vulgat. lex. pro Ἀποβάσις positum thema est.

Ἀποβατήριος, t.1, c.642, h. Ἀποβάσις, ib.g
Ἀποβαπτιδός, ib. Ἀποβεβρεγμένος, t.1, c.790, b
Ἀποβήσσω, seu Ἀποβήττω, Extussio, Tussiendo ejicio. Hippocr. Progn. μετὰ πύον ἀποβήσσει.

Ἀποβιβίζομαι, t.1, c.734, c. Ἀποβιβάζω, t.1, c.655, e
Ἀποβιόω, t.1, c.740, d. Ἀποβίωσις, ib.e
Ἀποβλαπτω, & Ἀποβλάπτομαι, t.1, c.744, c
Ἀποβλαστάνω, t.1, c.746, g. Ἀποβλαστέω, ib.
Ἀποβλάστημα, ib. Ἀποβλάστησις, ib.
Ἀποβλεμμα, t.1, c.751, d. Ἀποβλέπομαι, ib.c
Ἀποβλεπτος, ib.d. Ἀποβλέπω, t.1, c.750, b
Ἀποβλημα, t.1, c.674, c. Ἀποβλητικός, ib.f
Ἀποβλητος, ib. e

Ἀποβλίττω, propriè significat Exprimendo aufero, more eorum qui mel aut lac è fauis aut vberibus pressis auferunt: vt scholiastes Aristophanis in hoc loco Auium, λοιποὺς πάρει μοπάλιμ με τὸ κέντρον, Κόρῃ πτίττω, μέλλω τε βοᾶν. ὁ δ' ἀπίβλιττ βοιμκπόν μου, exponens ἀφείλετο, dicit metaphoram esse ἀπὸ τῆς κηρίου, vel ἀπὸ τῆς γάλα ἄμελγόντων. Itidémque Suid. Sed & Hes. ἀπίβλιττεν exp. ἀπεπίασεν, expressit: itẽ ἀπέδυσεν, exuit. eodémque modo ἀποβλίσσω, ἀποθλίψω. D

Ἀποβλύζω, t.1, c.756, b. Ἀποβολός, t.1, c.674, g
Ἀποβολή, ib. Ἀποβολιμαῖος, ib.

Ἀπόβολον, Hesychio ἀποβεβλημένον, Abiectum.

Ἀποβόσκομαι, t.1, c.782, c
Ἀποβουκολέω, & Ἀποβουκολέομαι, t.1, c.775, b
Ἀποβουκόλημα, ib.e. Ἀποβουκολίζω, ib.f
Ἀποβρεχίω, t.1, c.786, f. Ἀποβρεγμα, ib.g
Ἀποβρεχόμαι, ibid.f
Ἀποβρέχσω, vel Ἀποβρέχω, ibid.
Ἀποβρεχεῖς, t.1, c.790, b. Ἀπόβρεγμα, ib.
Ἀποβρέχω, ib.

Ἀπιβείζω, A cibo dormio: vel A pastu aliquantillum dormio. vt Hes. ἀποβείξαντες exp. μετὰ βορὰν ἀπονυστάξαντες, expresso simul etymo, quod in Βείζω infrà afferetur. Opp. De venat. l.3, ὑ ποτε γὰ δὴ Ὑπνον ὅθι θλεφαρόεσσιν ἀποβείξαντες ἔλοντο. In Epigr. ἀποβείζει ὕπνον. Suid. ἀπίβεξεν exp. ἀφύπνωσεν, edormiuit.

Ἀποβείω, Degrauo: vel Præ pondere & grauitate deuergo. vt βείλω quoque actiuè & neutraliter vsurpatur.

Ἀποβροχή, t.1, c.790, c
Ἀποβροχθίζω, Deglutio, Deuoro, Per guttur deiicio. vt Hesych. quoque ἀποβρόχθισον exp. κατάπιε.

Ἀποβροχίζω, Illaqueo, Laqueis implico. Affertur enim ἀποβρόχισε ex Epigr. pro Illaqueauit.

Ἀποβρύκω, Demordeo, vel Abedo. Eubulus comicus apud Athen. libro 13, de meretricibus ἀκάσμοις & inscitis, ἢν τοιαῦτα ποιοῦνται Τολύπας, ἔσται τοῖς γάμοις, ἢν δὲ κρεῶν Κπίβρυκον ἀγρᾶς.

Ἀποβρώσκω, t.1, c.783, f
Ἀποβύω, Obstruo, Obthuro. Vnde particip. ἀποβύσαντες, Suidæ ἀποκλείσαντες. Synonymum est ἀποφράττω.

Ἀποβώμα, t.1, c.800, g. Ἀποβωμος, ib.
Ἀπόγαια, t.1, c.807, a. Ἀπογαίομαι, t.1, c.803, e
Ἀπόγαιος, t.3, c.1617, f. Ἀπογαλακτίζω, t.1, c.812, c
Ἀπογαλακτισμος, ibid.

Ἀπόγαια, t.1, c.807, a. & t.3, c.1617, e
Ἀπογεία, t.1, c.807, b. Ἀπόγαιος, t.1, c.806, g
Ἀπογιάσαι, Suidæ ἀποθεμελιῶσαι, Fundamenta destruere.

Ἀπογλαύω, t.1, c.810, a. Ἀπογλαίζω, t.1, c.843, g
Ἀπογέμω, Depleo, Demo ei quod plenum est. vnde imper. Ἀπόγεμε, quo Hesych. Cyprios vti dicit pro ἀφελκε, Detrahe.

Ἀπογλυ-

Ἀπογλυκάω, t.1, c.839, b
Ἀπογλυκόμενοι, Defuncti, Qui decesserunt. οἱ ἀπελθόντες, ὁ ἀποθεβιωκότες, seu οἱ ἀποθανόντες, Hes. & Suid. Alioqui sonat etiam li qui abfuerunt, vt ἀπορίτεδαι est Decedere, Abesse.

Ἀπόγεως quoque in v.l. habetur pro Abterraneus, A terra prodiens. afferturque ex Aristot. Probl. ἀπόγεω ἀάκκασις pro Abterraneus reflexus. Et ἀπόγειοι ἀέμοι pro Venti qui à terra consurgunt, ex eodem Aristot. De mundo. Sed cum diphthongo ει potius hæc scribuntur.

Ἀπογεύομαι, t.1, c.850, b
Ἀπογεφυρόω, ὦ, F. ώσω, Ponte seu pontibus iungo.
Ἀπογηράσκω, t.1, c.848, b
Ἀπόγηρομαι, vel Ἀπογήρομαι, t.1, c.837, a
Ἀπογηώσκω, seu Ἀπογηώσκω, t.1, c.1850, c. Ἀπογιώσκομαι, seu Ἀπογηώσκομαι, t.1, c.1851, g
Ἀπογλαυκόω, t.1, c.858, f. Ἀπογλαύκωσις, ibid.

Ἀπόγλυποι, Qui clunibus videntur destituti esse, Qui exilibus sunt natibus, Depyges.

Ἀπογλυκαίνω, & Ἀπογλυκαίνομαι, t.1, c.852, e
Ἀπόγνοια, t.1, c.1852, b
Ἀπόγνοιτ, particip. aorist. 2, ex inusi. them. ἀπόγνωμι, ad ἀπογνώσκω refertur.

Ἀπογνώμων, t.1, c.1848, c
Ἀπόγνωσις, t.1, c.1851, g
Ἀπόγνωσ' ἐόν, Suidæ δεῖ ἀπογνώσκειν.

Ἀπογνώσις, t.1, c.1852, b. Ἀπόγνοια, t.1, c.840, h
Ἀπωγνωή, ibid. Ἀπόγνοος, ibid.g
Ἀπογραφή, t.1, c.870, f. Ἀπογράφομαι, t.1, c.868, a
Ἀπόγραφος, t.1, c.870, e. Ἀπόγραφος, ibid.

Ἀπογράφω, t.1, c.869, d
Ἀπόγυιοι ἀόχαι, Hesychio σιωπῶμενοι, tacitæ.

Ἀπόγυιός, t.1, c.881, d. Ἀπογυμνάζομαι, t.1, c.889, a
Ἀπογυμνόω, t.1, c.888, b. Ἀπογύμνωσις, ibid.c
Ἀπόγωμαι ἀκωσις, εως, ἡ, Effœminatio.

Ἀπογωνιόομαι, t.1, c.894, b
Ἀπόδα, Pedibus carentia, Nullis pedibus innitentia. Ex masc. ἄπους.

Ἀποδαίομαι, t.1, c.902, e. Ἀποδαμονίζω, t.1, c.899, a
Ἀποδάκνω, t.1, c.906, d. Ἀποδακρυπκά, t.1, c.908, b
Ἀποδακεύω, ibid.
Ἀποδάπλω, Auello. vt Hes. quoque ἀποδάψαι exp. ἀποκόψαι.

Ἀποδαρδεῖν, t.1, c.912, a, Ἀποδάσμος, t.1, c.902, f
Ἀποδαμος, ibid.

Ἀποδαυλίζω, Titione contundo. δαυλὸς enim idẽ est quod δαλός. Eurip. dixit etiam ἀποδαυλίζω ξύλῳ, Fuste contundo. vbi Ἀποδαυλίζω simpliciter pro Contundo seu Percutio, propter datiuum ξύλῳ.

Ἀποδεδειλιακότως, More eorũ qui ἀποδεδειλίκασι, hoc est qui præ metu concidẽũt animo & viribus. i. Timidè, Meticulosè. δειλῶς, καταδεῶς. Affertur à Poll. sed διέφθεγκτον esse dicitur.

Ἀποδέειν, t.1, c.917, e. Ἀποδέεν, ibid.
Ἀποδεὴς, ibid. Ἀποδεῖν, t.1, c.916, f
Ἀποδείνυμι, t.1, c.926, h Ἀποδείνυμαι, t.1, c.917, e
Ἀποδεικνύω, t.1, c.927, b. Ἀποδεικπικός, t.1, c.928, e
Ἀποδεικτέ, ibid.

Ἀποδειλαίω, t.1, c.923, c. Ἀποδειλάω, ibid.
Ἀποδεῖν, t.1, c.917, c. Ἀποδεξίς, t.1, c.917, g
Ἀποδεπτέω, t.1, c.935, c. Ἀποδεπτός, ibid.

Ἀποδεροπμέω, t.1, c.948, c. Ἀποδεκατόω, t.1, c.937, g
Ἀποδεκάτωσις, εως, ἡ, Decimatio, Decimarum exactio. apud Epiphanium.

Ἀποδεκτάοι, οἱ τὸν ὄπισθε ἐξιόντες· οἱ δὲ, οἱ σωωρούμενοι. Ita apud Pollucem legimus, lib.8. Sed puto scribendum Ἀποδέκτα. Testè enim eodem, Ἀποδέκτα Athenis dicebantur οἱ ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ εἴσφορας καὶ τὰ τέλη ὑποδεχόμενοι: quos decem numero fuisse ait, & controuersias de tributis & vectigalibus ortas iudicasse: si autem maius aliquid sese offerret, id ad iudicium detulisse. Nec obstat quod dicit, ἢ ὅπου ὄπισθε ἐξιόντες. idem enim id valet acsi dixisset, οἱ τὸν ὄπισθε ἐξιόντες ὅπου ὑποδεχόμενοι, qui frumentum demensum recipiunt, nec frumentum solùm, sed alia etiam tributa & vectigalia.

Ἀποδεκτέος, t.1, c.957, a. Ἀποδεκτὴρ, ibid.d
Ἀποδέκτης, ibid. Vide & Ἀποδεκτάοι paulo anté.

Ἀποδεκτὸς, ibid. Ἀποδενδρόομαι, t.1, c.944, b
Ἀπόδεξις, εως, ἡ, Ionicè pro ἀπόδειξις, frequens apud Herodotum. vt ipso statim initio, ἱστορίης ἀπόδεξις, historiæ editio. Et lib.2, pag.79, ἔργων ἀπόδεξις. vbi etiam dicit, ὧν μὴ ὡσαῦτα ἀπόδεξαδε, & ἀπόδεξαδε μνημόσυνα αὐτῶν. Itidémque alibi, ἀπόδεξις μεγάλων ἔργων, Patratio seu effectio. Ad verbum Demonstratio, Ostensio: vel Talis effectio qua omnibus conspicuum fiat ipsum opus.

Ἀποδέομαι, t.1, c.963, h
Ἀπόδερμα, ατος, τὸ, Cutis seu pellis detracta, Spoliũ, Exuuiũ. Afferur ex Herodoto.

Ἀποδερματόω, t.1, c.947, c. Ἀποδέρω, t.1, c.946, h
Ἀπόδες, hirundines pedibus carentes: vide in Ἄποις.

Ἀπόδεσις, t.1, c.963, h. Ἀποδεσμεύω, t.1, c.964, a
Ἀποδεσμός, t.1, c.963, h. Ἀποδέχομαι, t.1, c.956, e
Ἀποδέω, t.1, c.963, h
Ἀποδήκω, Amordeo, seu Demordeo, hoc est Morsu demo seu aufero. Inusitatum thema ex quo ἀποδάκνω mutuatur sua tempora.

Ἀποδημέω, t.1, c.972, c. Ἀποδημητής, t.1, c.973, a
Ἀποδημία, t.1, c.972, d
Ἀποδήμος, ibid. Ἀποδία, t.3, c.509, h
Ἀποδιαπάω, t.1, c.984, d
Ἀποδίδοσθαι ἐπιστολὰς, Dimitti datis comitibus. Ita v.lex. sed perperam & scribentia & interpretantia, vt cognosces ex iis quæ in Ἀποδοσωμπέω dicta sunt. Pro Ἀποδίδοσθαι ἐπιστολὰς quoque, quod eadem afferunt pro Reiciendum est, scribendum Ἀποδοσωμπιτόν.

Ἀποδίζω, ἔλκω, t.3, c.1002, c. Ἀποδιζαφείδω, t.3, c.1337, b
Ἀποδιεκάσκω, & Ἀποδιδάσκομαι, t.1, c.987, e
Ἀποδίδομαι, t.1, c.992, h
Ἀποδιδρασκίδα, nomen lusus cuiusdam puerilis, ab aufugiendo ei impositum. in eo enim ὁ μὲν, ὃν μέσῳ παπαμῶν κάθηται, ἢ καὶ ἐπὶ ἐφθαλμοὺς αὐτοῦ τὰς λαμβάνει. οἱ δ' ἀποδιδράσκουσι. διεκπαίσας δ' ὅτι τὸν ἐξερεύνησιν, ἔρχον ἐπὶ τὴν ἐκάστου εἰς τὸν τόπον ὁκείνου φθάσῃ, vt Poll. docet l.9.

Ἀποδιδράσκω, t.1, c.1052, c. Ἀποδιδόω, t.1, c.991, f
Ἀποδιέκτημι, t.1, c.1757, d. Ἀποδιϊσῶ, ibid.
Ἀποδικαίζω, t.1, c.1012, g. Ἀποδικάω, t.1, c.1008, a
Ἀποδινέω, t.1, c.1020, d. Ἀποδίομαι, t.1, c.1017, d
Ἀποδιοπομπέω, & Ἀποδιοσωμπέομαι, t.1, c.1024, c
Ἀποδιοπόμπησις, ibid.f
Ἀποδιοείζω, Suis limitibus finitum separo & segrego.

Ἀποδισκύω, & Ἀποδισκύομαι, t.1, c.1018, e
Ἀποδιφθογγόω, ῶ, Conflo in diphthongum. Verbum grammat. Ex quo VERBALE Ἀποδιφθόγγωσις, εως, ἡ, significans itidem Conflatio in diphthongum, seu Confectio diphthongi, apud Gaz. l.b.2.

Ἀποδιώκω, t.1, c.1028, e. Ἀποδίωμαι, t.1, c.1027, d
Ἀποδίωξις, t.1, c.1028, c. Ἀποδοκίω, t.1, c.1030, f
Ἀποδοκιμάζω, t.1, c.1032, d. Ἀποδοκιμάζομαι, ibid.e
Ἀποδοκιμασία, ibid.f
Ἀποδοκιμαστέος, Reprobandus, Reiiciendus.

Ἀποδοκιμάω, t.1, c.1032, f. Ἀποδόκιμος, ibid.h
Ἀποδόντωσις, t.1, c.1080, e
Ἀπόδοξις, siue Ἀποπολάυσις, Reiectio vel reprobatio rerum quarundam quasi in quæstionem venire non dignarum. Ita v.l. sed perperam. scribendum enim ἀποδίωξις.

Ἀπόδος, t.2, c.1164, g. Ἀποδόσμος, t.1, c.993, e
Ἀπόδοσις, ibid.d. Ἀπέδου, ibid.c
Ἀπόδουλος, t.1, c.1044, a. Ἀποδοχεῖον, t.1, c.957, c
Ἀποδοχή, ibid.b
Ἀποδοχμόω, ῶ, Obliquo, Incuruo. vt schol. quoq; Hom. & Hesych. ἀποδοχμώσας exp. πλαγιάσας, in hoc loco Od. 1, de Polyphemo inebriato, Ἡ, καὶ αἰακλυθεὶς πίσεν ὕπνος, αὐτὰρ ἔπειτα Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺ αὐχένα. AT Ἀποδοχμὴ pro Extrendens, nescio vnde afferant v.l.

Ἀποδραγμα, t.1, c.1046, f. Ἀποδραίλιω, t.1, c.1051, e
Ἀποδραίω, ibid.f. Ἀποδρασ, ibid.e
Ἀπόδρασις, t.1, c.1052, c
Ἀποδράπω, & Ἀποδράπομαι, t.1, c.1046, f
Ἀποδράω, t.1, c.1052, c
Ἀποδρέπω, & Ἀποδρέπομαι, t.1, c.1051, a
Ἀπόδρομος, t.3, c.1657, c. Ἀποδρύπτω, t.1, c.1055, g
Ἀποδρύω, idem quod ἀποδρύπτω, vnguibus carpo, vel rado. Hesych. enim ἀποδρύοι exponit ξαίνοι ἢ ἀπξέοιμ

procul dubio respiciens ad locum hunc Homeri Il.ψ, & ω, ἵνα μὴ μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάων. Vbi signif. Dilacerat. Suida: ἀποδρύφω est ἀκιδέρω, Excorio, Pellem seu corium detrabo.

A Ἀποδρώλιω, Atticè pro ἀποδρῶμι, ab ἀποδράω. Aristot. Œcon. 2, εἰ δέ τ' ἀποδρῶν αὐδράποδον, si quod mancipium aufugisset.

Ἀποδύρομαι, t.1, c.1061, d. Ἀποδύρομαι, t.2, c.1189, f
Ἀπόδυσις, t.1, c.1062, c. Ἀποδυσπετέω, t.3, c.3243, b
Ἀποδυσπέτησις, ibid.e. Ἀποδυτήριον, t.1, c.1062, d
Ἀποδύω, t.1, c.1061, c
Ἀπέειμι, Absum. poeticè pro ἄπειμι. vnde imperf. ἀπέσσαν, quod Hes. exp. ἀπῆσαν, poeticum itidem vt ἔσαν pro ἦσαν. Ἀποειπεῖν, t.1, c.1223, c
Ἀπένιυμι, Exuo, Spolio. vnde pass. ἀπένυται, quod Hesychius exp. ἀφαιρεῖται.
Ἀποεραίνω, t.1, c.1142, b. Ἀπέρρηξ, t.1, c.1241, f
Ἀπέρρω, ex ἔρρω significante φεύγω, est Abreptum aut deglutitum perdo. vt fluuius rapidus aliquem ἀπέρρει dicitur quem abripuit & vndis suis obrutum exitio dedit: quod Herodotus συμφῆσαι vocat, & Hes. exp. ἀπωτέρω ἠφανίζει, ἀποπτίξαι, ποτὲ μὲν ἀφόρητον ποιῆσαι. Hom. Il. φ, Ὃν ῥά τ' Ὠκεανὸς ἀπόρσε χλωρὸν ἀφῆσε. Ibidem, Μή μιν ἀπόρσῃς μέγας ποταμὸς βαθυδίνης. Et Il. ζ, ἐς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, ὅθι σε κῦμ' ἀπέρρει πάρος τόδε ἔργον ἰδέσθαι. Eust. exp. ἀποφέρειν.
Ἀποζέω, t.1, c.1388, c. Ἀπόζεμα, t.1, c.1398, f
Ἀποζέννυμι, Feruefacio, seu Decoquo ita vt feruear. Diosc. l.1, c.125, ἀποζεννύμενον ἐν οἴνῳ καὶ πινόμενον, feruefactum in vino & potum.
Ἀποζέομαι, t.1, c.1398, f
Ἀποζθίγγομαι, & Ἀποζθίγγομαι, & Ἀποζθιγνύω, t.1, c.1395, f
Ἀποζέω, t.1, c.1398, f
Ἀποζῖν, Doricè pro ἀποζᾶν, ab ἀποζάω: vsitatum tamen apud Atticos quoque & cæteros Græcos.
Ἀπόζω, t.2, c.1193, h
Ἀποζωγραφέω, ὦ, Depingo, seu Effingo.
Ἀποζωννύμι, & Ἀποζωννύω, t.1, c.1412, a
Ἀποθέλλω, t.1, c.1492, c. Vide & Ἀπέθηλε, suprà
Ἀποθαυμάζω, t.1, c.1567, d
Ἀποθαυμοῦμαι, Moriar: & Ἀποθανεῖν, Mori. referuntur ad Ἀποθνῆσκω: mutuatitia autē sunt ab inus. them. ἀποθνεῶ.
Ἀποθαρρέω, t.1, c.1505, d. Ἀποθαρσῶ, ibid.
Ἀποθαυμαΐζω, t.1, c.1515, c. Ἀποθεάομαι, t.1, c.1508, f
Ἀποθηλάζω, t.1, c.1535, e
Ἀποθεμελιόω, ὦ, Fundamenta destruo: vel Fundamentis eruo.
Ἀπόθεν, t.1, c.493, g. Ἀπόθεος, t.1, c.1521, d
Ἀποθείω, t.1, c.1533, c. Ἀποθεραπία, t.1, c.1543, b
Ἀποθεραπευτική, ibid.c
Ἀποθεραπεύω, Medeor, &c. t.1, c.1542, h. Ἀποθεραπεύω, Colo, &c. c.1543, a
Ἀποθεριζω, t.1, c.1549, f. Ἀπόθεπις, t.3, c.1487, c
Ἀποθεσπίζω, t.1, c.1536, h. Ἀπόθεος, t.3, c.423, c
Ἀποθεία, t.3, c.1483, a. Ἀποθεπιδός, t.3, c.1487, e
Ἀπόθετος, ibid.
Ἀποθέω, t.1, c.1550, c. Inde fut. Ἀποθευσούμεθα: quod Etymol. exp. Ἀποδραμούμεθα, cursu nos proripiemus: annotárque dici etiam ὀπὶ πλοῦ.
Ἀποθεωρέω, t.1, c.1511, h. Ἀποθέωσις, t.1, c.1533, e
Ἀποθήκη, t.3, c.1487, a
Ἀποθηλαμόω, ὦ, Exuctio. seu Suctus, vt Plin. loquitur.
Ἀποθηλιόω, Effœmino.
Ἀποθηλόω, & Ἀποθηλόομαι, t.1, c.1559, e
Ἀποθησαυρίζω, t.3, c.1479, h. Ἀπόθητος, t.3, c.423, c
Ἀποθιάω, t.1, c.1560, h
Ἀποθλασμός, ὁ, Defractio. Exponitur etiam Fractura.
Ἀποθλίβω, t.1, c.1562, d
Ἀπόθλιμμα, ibid.c. & t.3, c.1875, f. ob.
Ἀπόθλιψις, t.1, c.1562, c
Ἀποθνήσκω, Morior, &c. t.1, c.1569, d. Ἀποθνήσκω, Interimor, ibid.e
Ἀποθορέω, t.1, c.1575, b. Ἀποθρασύομαι, t.1, c.1507, a
Ἀπόθρασις, t.1, c.1563, d
Ἀποθραύω, ibid.c. Ἀποθραύομαι, ibid.d
Ἀποθρέπω, apud Hesych. legitur, expositum ἀπόρρυπτα, Fugienda, seu Aufugienda, Declinanda. sed perperā procul dubio pro ἀποθρέπτα, ab ἀποτρέχω.

A

Ἀποθρέξαι, ab ἀποτρέχω, reuersa tenui in aspiratam, quæ in ἀποτρέχω admitti nequit ob aliam sequentem.
Ἀποθριώω, t.1, c.1583, f
Ἀποθριόζειν, propriè τὸ ἀφαιρεῖν φύλλα συκῆς, Folia fici decerpere: abusiuè autem τὸ ὁποιοῦν ἀφαιρεῖν, quiduis aliud auferre aut adimere, vt docet Hes. Apud Aristoph. in Acharn. Τίς δῆθ' ὁδομώντων τὰ πέος ἀποθριάκειν; Suid. exp. ἀπέπιλεν, auulsit: nisi fortè sit euulsis pilis denudauit.

B

Ἀποθρίζω, t.1, c.1549, g.
Ἀπόθριξ, Hesychio ἄμηθος, ἄθριξ, Impuber, Depilis, Glaber. vnde plur. Ἀποθρίχες apud Etymol. quod itidem exp. ἄμηθοι, dicens ἀπὸ hic significare σέρησιν.
Ἀπόθρονος, t.1, c.1578, e.
Ἀποθρύπτω, & Ἀποθρύπτομαι, t.1, c.1594, a
Ἀποθρώσκω, t.1, c.1576, g
Ἀποθύειν, Hes. affert pro ἀποτυγχάνειν. quod Ionicam habet commutationem tenuis & aspiratæ pro ἀποτύχῃ seu ἀποτυχεῖν, Non adipisci seu assequi, Destitui, Frustrari.

C

Ἀποθυμέω, ὦ, idem quod ἀθυμέω: Budæo in epist.
Ἀποθυμίασις, t.1, c.1617, a. Ἀποθυμιάω, ibid.
Ἀποθύμιος, t.1, c.1609, f. & 1596, d. ob.
Ἀποθωυπζω, t.1, c.1630, b
Ἀποθυρόω, ὦ, Excludo, seu foràs eiicio. vnde particip. Ἀποθυρούμενος, quod Hes. exp. ἀποκεκλεισμένος, exclusus.
Ἀποθυσάνιον, ου, τὸ, Vas potorium aut libatorium esse videtur apud Athen. lib. 11, vbi in instrumento templi Metapontinorum numerantur φιάλαι ἀργυραῖαι, οἰνοχόαι ἀργυραῖαι, ἀποθυσάνιον ἀρύτρωιδ. Et mox, χύτροι ἀργυραῖαι, ἀποθυσάνιον χρυσοῦν, κρατὴρ χρυσοῦς. Sunt qui ita dictum existimet quòd aliquem vsum haberet in sacrificiis: quum tamen à θύσανος potius derinatum esse videatur.

D

Ἀποθύω, t.1, c.1621, e
Ἀποίζειν, Hesychio ἀπομωκᾶσθαι, Illudere.
Ἀποίητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non factus, seu Nondum factus, vt apud Athen. lib. 4, ex Menandro, πλάσματα, ἀποίητα, Τῶν ἰύκτα τ' ἠγρυπνήκαμεν. καὶ γὰρ ἐπ' Ἀποίητα πάμπολλ' ὄδιν ἠμᾶν. Affertur & pro Sine arte factus, ex Dionys. Halicarn.

E

Ἀποικεσία, t.2, c.1223, d. Ἀποικέω, ibid.b
Ἀποίκησις, ibid.d Ἀποικία, t.2, c.1213, a
Ἀποικίζω, t.2, c.1228, a. Ἀποικίζομαι, ibid.d
Ἀποικίς, t.2, c.1213, a. Ἀποικισμός, t.2, c.1228, f
Ἀποικιστής, ibid. Ἀποικεδημέω, t.2, c.1204, h
Ἀποικονομέω, t.2, c.1208, g. Ἀποικονόμησις, ibid.
Ἀποικονομία, ibid.h. Ἄποικος, t.2, c.1212, g
Ἀποικίζω, & Ἀποικίζομαι, t.2, c.1235, e
Ἀποιμώζω, Eiulo, Lamentor. Item Defleo, Deploro. Antiphon, καὶ τὸ πελιδνὸν ἀπόμοξον ἐμὲ τε ἠ αὐτὸν, ὡς ἀδίκως ἀπεμυδρόις.
Ἀποινάω, t.3, c.447, d
Ἀποινέω, idem quod ἀποινάω, vt Etymol. innuit, ἀποινῶσθαι exponens ἀφαιρεῖσθαι & χρηματίζεσθαι, sicut ἀποινᾶν, χρήματα εἰσπράττεσθαι, οἷον ἄποινα λαμβάνειν.
Ἄποιν, t.3, c.447, c. Ἄποινος, t.3, c.450, c. & 1775, f
Ἀποίχομαι, t.2, c.1257, b
Ἀποίω, inusitatum thema ex quo ἀποφέρω mutuatur fut. τὸ ἀποίσω, significat autem Aufero, Asporto.

G

Ἀποκαθαίρω, t.2, c.43, g. Ἀποκαθαίρομαι, ibid.h
Ἀποκάθαρμα, t.2, c.5, a. Ἀποκάθαρσις, ibid.
Ἀποκαθαρτικός, ibid.b
Ἀποκαθεύδω, Secubo, Seorsim cubo: item Obdormio. vel Dormito, Somniculosus sum.
Ἀποκαθηλόω, t.1, c.1680, e. Ἀποκαθήλωσις, ibid.
Ἀποκαθημαι, t.1, c.1384, a. Ἀποκαθίζομαι, t.1, c.1090, f
Ἀποκαθίσταμαι, Restituor, &c. t.1, c.1773, h. Ἀποκαθίσταμαι, Redigor, &c. c.1774, b. Ἀποκαθιστάω, t.1, c.1773, f

H

Ἀποκαθίστημι, Restituo, &c. t.1, c.1773, e. Ἀποκαθίστημι, Restituo sanitati, &c. ibid.f. Ἀποκαθίστημι, Efficio, &c. ib.g. Ἀποκαθίστημι, Dissoluo, &c. ibid.
Ἀποκαίνυμαι, Vinco. Hesyc. n. & Suid. ἀπεκαίνυτο exp. ἐνίκα, respicientes procul dubio ad hoc Hom. Il. ψ, Τῆλ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πυγμῇ ἀρίστῳ. Hes. exp. præterea ἀφῃρεῖτο, auferebat. Ἀποκαίρω, t.2, c.13, e

Ἀποκαίω, t.2, c.179, a. Ἀποκακέω, t.4, c.328, a
Ἀποκαλίζω, Malus fio, Degenero. vnde ἀπεκάλισε, quod Hesych. exp. ὅπῃ ἐφθάρη, factus est amarus.
Ἀποκαλέω, t.2, c.20, d
Ἀποκαλύπτω, Detego seu Retego, Reuelo, Sublato velamine conspiciendū præbeo. Vnde particip. med. ἀποκαλυψάμενος, quo Plut. in Coriolano vsus est pro Retegēs se, seu Detecta facie. nam paulo antè dixerat τῷ κεφαλῷ ἐκκαλυψάμενος, intecto capite, veste nimirū. Apud eūdē ἀποκαλύπτει τοῦς πνα is qui animū suum detegit & aperit seu patefacit alicui. nam in Alexādro, quū verba epistolæ cuiusdam recitasset, subiungit, ἄπικρις ἐν γὰ Τύπις ἀποκαλυπτόμενος τοῦς Ἀριστοτέλω. ¶ Significat interdum etiam Obtego, Obuelo, præpositione significante αὔξησιν τῆς καλύψεως. Affertur enim ex Psalmis Dauidicis, ἀπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι, pro Tecta sunt peccata. Hinc duo verbalia sunt NOMINA, Ἀποκάλυψις nimirum, ET Ἀποκαλυπτικός. Est autem Ἀποκάλυψις, Detectio, Reuelatio, Patefactio rerum opertarum antè seu occultarū. Vox apud Græcos Bibliorum interpretes & Noui testamenti scriptores vsitata, significans reuelationem illam qua res occultæ diuinitus alicui patefiunt. Paulus epist. ad Corinthios 2, cap. 10, ἐαβύσσομαι γὰ εἰς ὀπῆσσιας καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου. Et epist. 1, cap. 14, ἀποκάλυψιν ἔχῃ. Sic Iohannes theologus suam Apocalypsin orditurs, Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει. Vbi etiam nota exprimi quàrūmnam rerum propria sit ἡ ἀποκάλυψις, earum videlicet quæ breui euenturæ sunt. vnde & ab Hesychio exponitur προέγνωσις, προθεωρία. Ἀποκαλυπτικός autem, Qui reuelare seu patefacere solet aut potest. vt à Greg. Nazianz. τὸ ἔγκλημα Πνεῦμα dicitur ἀποκαλυπτικόν. Præterea ex participio præt. perfecti passiui ἀποκεκαλυμμένος, est ADVERB. Ἀποκεκαλυμμένως, significans Detectè, Apertè, Palām, & q.d. Detracto velamine. vt apud Isocratē De pace ἀποκεκαλυμμένως ὁρμημαι λέγειν. pro quo antè dixerat, σοῦ δὲ τῶν ἄλλων οὐδεὶς ὑποστελλόμενος μέλλω ποιεῖσθαι τοὺς λόγους.

A

Ἀποκαμνω, t.2, c.48, f
Ἀποκάμπτω, Fut. ψω, Deflecto. Item neutraliter ἀποκάμπτειν dicitur pro Deflectere sese, nimirum à recto cursu. vt apud Xenoph. De re equestri, pag. 551, dicit, ἥδιον μὲν γὰ οὕτως αἰσχρέφοιτο ἵππος, ἢ ἐν πλήρει ὢν τὸ δόθεος τῇ πάτῃ ὀρθοδρομεῖν καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετᾷν αὖ. Vbi nota synonyma αἰσχρέφεσθαι & ἀποκάμπτειν: & oppositum eis ὀρθοδρομεῖν. Ibidem eques equum στρέφειν dicitur, vt Flectere equos apud Virgilium. Hinc porro est VERBALE Ἀπόκαμψις, εως, ἡ, Deflexus, vt Columella loquitur.

B

Ἀποκαπτίζω, t.2, c.68, d. Ἀποκαπνισμός, ibid.
Ἀποκαρδοκέω, t.2, c.70, e. Ἀποκαρδοκία, ibid.g
Ἀπόκαρμα, t.2, c.103, e
Ἀποκαρπόω, ὦ, Fructum edo seu emitto. Item, Emitto veluti fructum, Genero, Pullulo. vt Galenus apud Hippocratem, ἀποκεκαρπωκὼς exponit ἀποβεβλαστηκὼς: itidémque Erotianus ἀποκεκάρπωκε, ἀποβεβλάστηκε, ἀπογεγόνασι: respiciēs opinor ad hunc locum in libro De natura ossium, ἀποκεκάρπωκε δὴ καὶ ἐς τὰς ἰγνύας πολυπλόκους φλέβας.
Ἀπόκαρσις, t.2, c.103, e
Ἀποκαρτερέω, cum verbali suo Ἀποκαρτέρησις, vide infrà sub finem tomi 2, inter deriuata à Καρτερ.
Ἀποκαρφολογέω, t.2, c.84, g. Ἀποκαταβαίνω, t.1, c.649, d
Ἀποκαπελλάτω, t.1, c.355, c
Ἀποκατάστασις, Restitutio, &c. t.1, c.1774, b. Ἀποκατάστασις, Circuitio, &c. ibid.c. Ἀποκατάσασις, πελείωσις, ibid.e
Ἀποκατοῖναι, t.1, c.1773, g. Ἀποκαυλέω, t.2, c.94, f
Ἀποκαύλησις, ibid.g. Ἀποκαυλίζω, t.2, c.95, b
Ἀποκαύλισις, ibid.c. Ἀποκαυλόομαι, t.2, c.94, g
Ἀπόκαυλος, t.2, c.92, f. Ἀπόκαυσις, t.2, c.179, b
Ἀποκαύω, ibid.a
Ἀποκίλλω, aor. 1 act. infin. modi ab Ἀποκίλλω.
Ἀπόκειμαι, Repositus sum, &c. t.2, c.162, b. Ἀπόκειμαι, Immineo, &c. ibid.f.
Ἀποκείμενον, τὸ, destinatum, &c. t.2, c.162, f
Ἀποκείρω, t.2, c.103, b

A

Ἀποκεκαλυμμένως, vide paulo antè in Ἀποκαλύπτω.
Ἀποκεκεῖσθαι σπίων, Hes. exp. αἰσχρέκτας ἔχειν θῆρας, Non appetere cibum. Ad verbum sonat Exclusum esse à cibis.
Ἀποκεκνῖσμένος, t.2, c.235, e. Ἀποκίλλω, t.2, c.1089, a
Ἀπόκενος, t.2, c.117, g. Ἀποκενόω, t.2, c.119, d
Ἀποκηρυδαίνω, t.2, c.146, b. Ἀποκαρδέω, ibid.
Ἀποκαρμαπτω, t.2, c.104, e
Ἀποκεῖν, Hesychio ἀποκομίζων.
Ἀποκεφαλέω, t.2, c.156, a. Ἀποκεφαλίζω, ibid.
Ἀποκεφάλισμα, ibid. Ἀποκηδέω, t.2, c.185, g
Ἀποκήλειν, Hesychio ἀποδιώκειν, Profligare.

B

Ἀποκηρυκτος, t.2, c.202, c. Ἀποκηρύξις, ibid.b
Ἀποκηρύσσω, seu Ἀποκηρύττω, Præconio vendo, &c. t.2, c. 201, c. Ἀποκηρυττόμαι, ibid.e, & g. & 202, a. Ἀποκηρύττω, Abdico, &c. ibid.f. Ἀποκηρύττω, Per præconium interdico, &c. c.202, a
Ἀποκίδνημι, t.3, c.814, a.
Ἀποκικνήσκω, Auoco: idem quod ἀποκαλέω, sed Ionicum.
Ἀποκιλίνδω, Deuoluo, vel perperam pro Ἀποκυλίνδω.
Ἀποκινδυνεύω, t.2, c.212, c. Ἀποκινδυνεύομαι, ibid.e

C

Ἀπόκινος, t.2, c.218, a. Ἀπόκινος, ibid.b
Ἀποκισσοῦσθαι, seu Ἀποκιττοῦσθαι, In hederam verti seu abire, Degenerare in hederam, Fieri hederam. velut apud Theophrast. Hist. plant. lib. 3, cap. 18, ἡ ἐλιξ dicitur ἀποκιττοῦσθαι τελειουμένη. Vnde Plin. lib. 16, cap. 34, Primóque esse helicem putant, fieri hederam vetustate.
Ἀποκλάω, t.2, c.226, g. Ἀποκλάω, t.2, c.221, c
Ἀποκλαίει, Hesychio ἀποκάμνει, Laborе frangitur, Viribus concidit.
Ἀποκλάω, t.2, c.223, g. Ἀπόκλεισις, t.2, c.233, a
Ἀπόκλεισμα, ibid. Ἀπόκλεισις, ibid.

D

Ἀποκλείω, Excludo, t.2, c.232, e. Ἀποκλείω, Includo, ibid.g
Ἀποκλέπτω, t.2, c.239, a. Ἀποκλιζω, t.2, c.235, f
Ἀποκλιζω, & Ἀποκλιζομαι, ibid.e
Ἀπόκλιμος, t.2, c.244, c
Ἀποκλιρόω, ibid.c. & 248, g. Pass. Ἀποκληροῦσθαι, t.2, c.249, a
Ἀποκλήρωσις, ibid. Ἀπόκλητος, t.2, c.20, f
Ἀπόκλιμα, t.2, c.253, e. Ἀποκλίνω, ibid.c
Ἀπόκλισις, ibid.f. Ἀποκλύζω, t.2, c.265, h
Ἀπόκλωμα, Ἀπολογία ὅθεν τὸ χεῖρον, Hesych.
Ἀποκναίομαι, t.2, c.276, f. Ἀπόκνεισις, ibid.g
Ἀποκναίω, ibid.d. Ἀποκναίω, t.2, c.275, h
Ἀποκνέω, t.2, c.1268, a. Ἀπόκνησις, ibid.c
Ἀποκνίζω, t.2, c.279, b. Ἀπόκνισις, ibid.c
Ἀπόκνισμα, ibid.
Ἀποκοχύζω, Concha demo seu depleo. Diosc. l.1, c.33, de oleo Sicyonio, ὅταν δὲ ἀναζέσῃ δίς, ὑπόσπασον τὸ πῦρ, καὶ ψύξας ἀποκόχυσον τὸ ἔλαιον, oleum concha depleto. Sed videtur per ι scribendum Ἀποκοῖζω.
Ἀποκοιμᾶσθαι, t.2, c.191, d. Ἀποκοιτέω, t.2, c.293, b

F

Ἀπόκοιτος, ibid.a. Ἀποκολάπτω, t.2, c.305, a
Ἀποκολούω, t.2, c.315, h
Ἀποκολπίω, t.2, c.317, e. Pass. Ἀποκολποῦσθαι, ibid.
Ἀποκολυμβάω, Enato. seu Natando aufugio, Natando euado seu elabor. vt apud Thuc. lib. 4, p. 130, μίαν ναῦν αὐτοῖς ἀπώλεσαν, καὶ αὐδρῶν ἀποκολυμβησάντων.
Ἀποκομάω, ὦ, Comis nudo, Tondeo, vt accipitur in hoc loco Luc. in Lexiph. καὶ γὰ σκαφίον ἐκκάρμιον, ὡς αὖ οὐ πεὶ πολλοῦ τὸν κόνιν καὶ πῶν κορυφαῖαν ἀποκεκομμένος.
Ἀποκομιδή, t.2, c.323, g. Ἀποκομίζω, ibid.e
Ἀποκομίζομαι, ibid.g. Ἀπόκομμα, t.2, c.351, d

G

Ἀποκομπίζω, t.2, c.371, d. Ἀποκοπή, t.2, c.351, d
Ἀποκοπησαμβύη, Hesychio σφηνοκοπησαμβύη, ἀποκοψαμβύη, Plāgens tundénsque pectus.
Ἀπόκοπος, t.2, c.351, e. Ἀποκόπτω, t.2, c.350, g
Ἀποκόπομαι, ib. & 351, c. Ἀποκορσόω, t.2, c.106, b
Ἀποκορυφόω, t.2, c.387, h. Ἄποκος, t.3, c.148, f
Ἀποκοσμέω, t.2, c.391, g. Ἀποκόσμος, ibid.a
Ἀποκοτταβίζω, In κότταβον defundo, & quidē ita vt sonitum reddat. Xen. Hell. 2, de Theramene, ἐπί γε τὸ κώνειον ἔπιε, τὸ λειπόμενον ἀπεκοτταβίσας. Vnde Cic. Tusc. quæst. l. 1, Quū venenū vt sitiēs obbibisset, reliquū sic è poculo eiecit vt id resonaret. Metaph. autem Theophyl. ep. 9, ἀπεκοτταβίζειν δὴ καθημέραν τὰ δάκρυα. Aliquādo absolutè & sine casu ponitur pro ἀποκοτταβίζειν τὸ λειπόμενον, seu (vt

H

Euripides loquitur, Πυκνοῖσι βάλλειν Βακχίου τοξεύμασι Κάδμου γέροντες. quum videlicet ὁ κάδαβος veluti ἀκοντὸς quispiam τοῖς ἄθλ λαπαγῶν τόξοις βάλλεται. vt apud Athen. lib. 11, ἐκπώματα ἤτοι, καὶ τὸ τοῖς ἀποκαθαίρουσι δὲ ἐξεύδαιμον πηλίδιον, εἰς ὃ πᾶς λαπάγας εἰγρέοισι. VNDE Ἀποκαθαίρισμός, dicitur certamen illud potorum, quo nimirum postquam biberunt, reliquum sic è poculo eiiciũt vt id resonet. vt apud Athen. l. 15, ὅθ' ἀπαῖκυλοῦσ' πλῶ δεξιοῦ χείρα ἐν τοῖς ἀποκαθαίρισμοῖς. Ibidem, ὁ ἀποκαθαίρισμὸς ἀρχαῖος.

Ἀποκουρίζω, t. 2, c. 398, h

Ἀποκραδίζω, E ramo ficulno, qui κράδη dicitur, aufero seu detraho. Nicand. Alexiph. Τῷ μὲν τ' ἢ ὀπόεντος ἀποκραδίσῃς ἐρινοῦ. vbi itidem schol. exp. ἀπὸ τῆς κράδης κάψειας, οἷον ἀποσυκίσῃς. hoc est, (inquit) λάβοις.

Ἀποκραιπαλίζομαι, Crapulam edormio seu exhalo: vel Expergiscor à crapula. Vnde particip. ἀποκεκραιπαλισμένος, quod Suid. exp. τῆς κραιπάλης ἀπαλλαγεὶς καὶ μέσης. Inde & VERBALE Ἀποκραιπαλισμός, οῦ, ὁ, Crapulæ exhalatio: eidẽ Suidæ κραιπάλης ἀπαλλαγὴ ἢ μέθης, quũ exhalata crapula ad sobrietatem reditur. Dicitur verò ET Ἀποκραιπαλάω, pro ἀποκραιπαλίζομαι. Plut. Ant. μόλις οὖν ὥσπερ ἐξυπνισθεὶς καὶ ἀποκραιπαλήσας, ὥρμησε Παρθοῖς ἐωίσωσαι. Vbi B. quoque ἀποκραιπαλῆσαι interpr. Crapulam edormire & discutere.

Ἀποκραυίζω, t. 2, c. 72, b. Ἀποκρατέω, t. 2, c. 413, b

Ἀποκρέμαμαι, t. 2, c. 419, g. Ἀποκρεμάομαι, ibid. f

Ἀποκρεμασθείς, ibid. g. Ἀποκρεμάω, ibid. f

Ἀποκρεπασμός, Hesychio ἀπαυθρακισμός.

Ἀπόκρεως, t. 2, c. 417, c. Ἀπόκριμνος, t. 2, c. 421, e

Ἀποκρίδων, t. 2, c. 433, e

Ἀποκριθεύω, idem quod ἀποκρίνω, Secerno vel Excerno. Galen. ad Glauc. lib. 2, de αὐστηρῷ pane loquens, τὸ μὲν καθαρὸν ἄρτον ἄλευρον οὐχ οἷόν τε ὄντ' τῇ φύσει, ποιοῦσιν εἰς τὸν ἄρτον ποίσιν λαμβάνοντες, ἀλλὰ τοῦθ' ἡθῶντες ἀποκριθεύουσι τὸ πίτυρον, sed prius incerniculo furfures secernunt.

Ἀπόκριμα, t. 2, c. 432, h

Ἀποκρίνομαι, Separor, &c. ibid. c. Ἀποκρίνομαι, Decumbo, &c. ibid. e. Ἀποκρίνομαι, Respondeo, &c. ibid.

Ἀποκρίνω, Secerno, &c. t. 2, c. 431, f. Ἀποκρίνω, Incerno, &c. c. 432, a. Ἀποκρίνω, Reticio, &c. ibid. b

Ἀπόκρισις, Responsio, &c. t. 2, c. 433, a. Ἀπόκρισις, Excretio, &c. ibid. c

Ἀποκριτικός, ibid. d. Ἀπόκριτος, ibid.

Ἀποκροτέω, t. 2, c. 457, a. Ἀποκρότημα, ibid.

Ἀπόκροτος, ibid. b. Ἀποκρούομαι, t. 2, c. 448, a

Ἀπόκρουσις, ibid. d. Ἀποκρουστικός, ibid. e

Ἀπόκρουσις, ibid. Ἀποκρύω, ibid. a

Ἀποκρύπτω, & Ἀποκρύπτομαι, Abscondo, &c. t. 2, c. 464, b. Ἀποκρύπτομαι, Celo, &c. ib. d. Ἀποκρύπτω, Obscuro, &c. c. 465, b. Ἀποκρύπτω, Vinco, &c. ibid. d. Ἀποκρύπτω, Conrego, &c. ibid. f. Ἀποκρύπτειν γῆν, de nauigant. ib.

Ἀποκρυφή, t. 2, c. 466, a. Ἀπόκρυφος, ibid. b

Ἀπόκρυψις, ibid. a. Ἀποκτᾶμαι, t. 2, c. 473, b

Ἀποκτέμαι, t. 2, c. 469, f

Ἀποκτείνω, t. 2, c. 472, e. Ἀποκτίνομαι, ibid. g

Ἀποκτίνω, t. 2, c. 471, h. & 472, c. Ἀποκτένω, ibid.

Ἀποκτῖμι, t. 2, c. 473, b. Ἀποκτιννύομαι, t. 2, c. 471, d

Ἀποκτίνυμι, t. 2, c. 472, h. Ἀποκτινύω, t. 2, c. 473, a

Ἀποκτενέω, ibid. Ἀποκτυπέω, t. 3, c. 1697, c

Ἀποκυέω, & Ἀποκυέομαι, t. 2, c. 487, d

Ἀποκύησις, ibid. e

Ἀποκυίσκω, t. 2, c. 488, e. Ἀποκυΐσκομαι, ibid. f

Ἀποκυλινδέω, t. 2, c. 495, a

Ἀποκυλίω, t. 2, c. 493, f. Ἀποκυλίομαι, ibid. g

Ἀποκωφῶ, t. 2, c. 521, d. & t. 1, c. 1702, c. ob.

Ἀποκυπαρίττω, Hesychio est ἀποκτεῖναι, Occidisse aut Occidere, qui itidem ἀπεκυπάρισσεν pro ἀπέκτεινεν attulerat.

Ἀποκυεμάζω, t. 2, c. 515, b

Ἀποκυρόω, ῶ, Abrogo, Autoritate priuo, Irritum facio.

Ἀποκωλύω, t. 2, c. 530, c

Ἀποκωφόω, ῶ, Exsurdo. hoc est Surdum reddo. Ita enim Valerius Max. vtitur eo verbo. Exponitur etiam Mutum reddo.

Ἀπολαβάνω, t. 2, c. 546, b. Ἀπολαμβάνω, t. 2, c. 549, b

Ἀπολαμότμος, ibid. a. Ἀπολαμοτμέω, t. 2, c. 549, b

Ἀπολάκημα, Hesychio ῥάπισμα ἀπὸ τοῦ ψοφεῖν, inquit. Est tamen potius Crepitus, à verbo ἀπολακέω, idem significante quod ἀπολικέω.

Ἀπολακτίζω, t. 2, c. 596, h. Ἀπολαλέω, t. 2, c. 550, b

Ἀπολαμβάνομαι, Recipior, &c. t. 2, c. 564, g. Ἀπολαμβάνομαι, Deprehendor, &c. ibid. h. Vide & Ἀπολελαμμένος paulo infrà.

Ἀπολαμβάνω, Recipio, &c. t. 2, c. 564, a. Ἀπολαμβάνω, Intercludo, &c. ibid. d

Ἀπολάμπομαι, t. 2, c. 589, c

Ἀπολαμπρύνω, & Ἀπολαμπρύνομαι, t. 2, c. 595, d

Ἀπολάμπω, t. 2, c. 589, b. Ἀπολάμπω, t. 2, c. 599, e

Ἀπόλαυσις, t. 2, c. 605, a. Ἀπόλαυσμα, ibid.

Ἀπολαυστικός, ibid. c. Ἀπολαυστός, ibid.

Ἀπολαύω, Fruor, in bonam partem, &c. t. 2, c. 604, c. Ἀπολαύω, in malam partem, &c. ibid. g

Ἀπολαχθύω, In λαχεῖν absumo. Hesych. enim ἀπολελοχθύτα affert pro εἰς λαχεῖαν αὐάλωτα.

Ἀπολαύω, In lapidem verto seu commuto. vnde particip. ἀπολελασμένος, quod idem exp. ἀπολιθωμένος. Quidam interpr. Lapido.

Ἀπολεάνω, t. 2, c. 662, a

Ἀπολέγομαι, Repudio, &c. t. 2, c. 616, a. Ἀπολέγομαι, Deligo, &c. ibid. b

Ἀπολέγω, t. 2, c. 609, h, & 615, f

Ἀπολεθῶ, & Ἀπολεθόομαι, t. 2, c. 656, a

Ἀπόλειπτος, vsurpatum pro ἀπολειπόμενον seu ἀπολελειμμένον, in hoc loco Hippocratis De natura infantis, ἐλθόσομαι δὲ αὖθις εἰς τὸ ἀπόλειπτο τοῦ λόγου. Sed videtur potius ἐξωστέον.

Ἀπολείπομαι, Relinquor, &c. t. 2, c. 665, c. Ἀπολείπομαι, Absum, &c. ibid. f. Ἀπολείπομαι, Non assequor, &c. c. 666, c

Ἀπολείπω, Relinquo, &c. t. 2, c. 664, e. Ἀπολείπω, Excello, &c. ibid. g. Ἀπολείπω, Absum, &c. c. 665, b. ‖ Ἀπολιπόντα Erot. apud Hippocr. exp. διεξῶντα.

Ἀπολείχω, t. 2, c. 672, e. Ἀπόλειψις, t. 2, c. 666, d

Ἀπόλεκτος, t. 2, c. 610, a

Ἀπολελαμμένος, Ionicè pro ἀπειλημμένος seu ἀπολελημμένος, à themate ἀπολαμβάνω. Frequens hoc participium est apud Hippocratem, apud quem Bacchius ἀπολελαμμένον exp. πλήρεις ὄντες, Epicles autem itidem ἐφῆς γέμοντες: sed & καθηρημένοι & ἀπειλημμένοι. Erotianus verò nõ vno eodémque significatu ab eo vsurpari tradit, nam ἀπειλημμένα λίθια libro 1, vbi dicit ἀπολελαμμένα κοιλίαι, idem valere quod ἀπειλημμένα καὶ ἐστεγνωμένα: at in libro De articulis, quum de spondylo dicit ἀπολελαμμένον, idem significare quod ἀπειλημμένον καὶ ἐστριμωμένον. Galenus quoque ἀπολελαμμένα κοιλίαι apud eum exp. ἐπηρμένα, astrictæ. Nõ solùm verò dicit κοιλίαι ἀπολελαμμένα, (vt & κοιλίης ἀπολελαμμένης, Prorrh. 1) sed etiam κοιλίαν ἀπολελαμμένον, itidem pro Astrictum habentes aluum. Itidẽ verò οὔρων & ἀμαχωρημάτων ἀπόληψιν dicit, pro ἔλληψιν, vt Galenus pluribus in locis annotauit. Idem Galenus ἀπολήψεις πυθμάτων ab eodẽ vocari scribit τὰς οἷον καταικλίσεις καὶ ἡσυχίας: & ἀπολήψεις φλεβῶν, τὰς πλησιόσης ἀλλ' φλεβῶν ἐπὶ πλήθει γινομένας, nimirum ὅταν ἐμφαρμακωθῶσι. Sed notandũ, eum ἀπόληψις dicere Ionicè, vt αἰφνίδιος, pro ἀπόληψις, & αἰφνίδιος. vt in Coac. progn. οὐρων ἀπόληψιν ἐπόδυνον σημαίνει.

At ἀπολελαμμένα, quod ex eodem Hippocrate affert Hesych. pro κοιλίαι, suspectum est: nec admodum probabilis est opinio eorum qui à λαιὸς ipsum deriuari putant, ideóque interpr. Quasi in populum distributæ, vulgatæque.

Ἀπολελογισμένος, t. 2, c. 647, f

Ἀπολελοιπότες, participium præt. perf. med. ab ἀπολείπω. Isocrates pro γενικικότες vsurpauit, metaphora à cursoribus, qui quum vincunt, victos post se relinquunt in cursu.

Ἀπολελυμένος, Solutè, Liberè. seu Absolutè. Hermog.

Ἀπολέμητος, t. 3, c. 462, c.

Ἀπόλεμος, t. 3, c. 457, f. Ἀπολέμιος, ibid.

Ἀπολεπίζω, t. 2, c. 678, c. Ἀπολεπαίνω, t. 2, c. 684, f

Ἀπολέπω, t. 2, c. 677, h. Ἀπολέπομαι, t. 2, c. 1276, c

Ἀπολέσκω, & Ἀπολέσκομαι, t. 2, c. 1275, b.

Ἀπολθυκαίνω, t. 2, c. 690, e

Ἀπολεύω, idem quod ἀπολέπω, à quo & deriuatum est. Vnde particip. ἀπολελευμένου, quod Hesych. exp. ἀπολελεμμένου: addens exempli loco, ἀπολελευμένου τὰ καλά.

Ἀπολιαίω, t. 2, c. 1275, b. Ἀπολίγω, t. 2, c. 692, c

Ἀπολικέω, ῶ, idem quod ἀποκροτέω, Crepito seu Crepo, Crepitum do. vnde ἀπελικησεν quod Hes. exp. τῆς δακτύλοις ἐψόφησεν, item ἀπεδήμησεν. Vide Ἀγαπολικοῶ suprà.

Ἀπολιμβίζω, t. 2, c. 677, c.

Ἀπόλιμψις, vide in Ἀπολελαμμένοι paulo antè.

Ἀπολιρέω, t. 2, c. 701, c

Ἀπόλιρος, Tarentinorum dialecto ἡ τῆς θαλάσσης ἀφή, teste Hes. forsan ὡς ἐκ τὸ ἀπολέσαι.

Ἀπολιφθείς, t. 2, c. 564, g

Ἀπόλιψις, ibid. a. Vide & Ἀπολελαμμένος paulo antè.

Ἀπολιβάδες, Aristoph. vsurpauit pro σταγόνας ἀναχωρήσας, quoniam τῆς λιβάδος, id est τῆς σταγόνος, οὐδὲν ἐφέρετο ἐν τῇ πίθῳ. celerrimè enim decidit. In auibus, Οὐκ ἀπολιβάδες, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενος. Ita Suidas, necnon ipsius comici schol. qui tamen & aliam affert expositionem & etymologiam, nimirum οὐκ ἐς κόρακας λιβύης ἀποφθείῃς innuẽs ἀπολιβάδες esse Apagere se in remotissimam Libyam in malam rem. Vide præterea Etym.

Ἀπολιγαίνειν, Etym. & lex. meum vetus interpr. ἀφηδύνειν, item ἀποφαίνεσθαι, & βιάζεσθαι: Hesych. ἀφηδύνειν itidem & ἀποφέρεσθαι, sed & ὀξέως ἀποτρέχειν, celeri cursu aufugere.

Ἀπολιδόω, t. 2, c. 709, c. & 1457, g. Ἀπολιθόομαι, t. 2, c. 709, c

Ἀπολικός, οῦ, ὁ, Ciuilis gubernationis expers: si non mentiuntur v. l.

Ἀπολιμπαίω, & Ἀπολιμπαίομαι, t. 2, c. 666, f

Ἀπολινόω, t. 2, c. 714, e. Ἀπολίνωσις, ibid.

Ἀπόλιον, Hesychio θαῦμα, Miraculum.

Ἄπολις, t. 3, c. 471, g

Ἀπολισθαίνω, Delabor: seu Lapsante gressu (vt in loco lubrico) aberro ab eo quod petebam: ideóque etiam generalius, Non attingo, vel Non adhæresco. Affertur certè ἀπολισθαίνει τῶ Σωκράτους pro A Socrate dilabitur. Futurum & tempora quæ inde formantur, mutuatur à them. Ἀπολισθέω. vnde est in Epigr. ἀπωλίσθησε πέσημα, quod interpretantur Lapsum lapsa est.

Ἀπολιπαρεῖν, & Ἀπολιπαρίζειν, Celeri saltu se proripere. λιπαρισμοὺς enim vocabant τὰ σκιρτήματα. vt tradit scholiastes Aristophanis, qui ἀπολιπαρεῖς exponit ἀποδραμεῖν, ἀποσκιρτήσας, in hoc loco Nubium, Οὐκοῦν αὐτοὺς τὴ θᾶττον ἀπολιπαρεῖς ἀπὸ τῆς ὁδοῦ. Prius autem ἀπολιπαρεῖν legitur apud Etymol. & in lexico meo veteri, dicitúrque deriuatum esse ἀφ' τὸ λίαν καὶ τὸ ἀρχαῖον, quod est παχύ, ἀφεστῶτος τοῦ τ: exponitúrque itidem ἀπελθεῖν παχέως.

Ἀπολίπευτος, Alienus à reipubl. administratione & negotiis ciuilibus: vel etiam Non ciuilis. Plut. De educ. lib. ἢ μὲν γὰρ ἀφρόσυνος, (scil. λέξις) ἀπολίπευτος ὄσα.

Ἀπολίπης, t. 3, c. 474, f. Ἀπολίπικος, t. 3, c. 475, e

Ἀπολιχμάω, t. 2, c. 673, d

Ἀπολλείαι, αἱ, ἡ, Perditio: à præs. temp. ἀπόλλυμι, vt vulg. lex. tradunt ex Gazæ Gramm. lib. 3. Dicitur tamen potius ἀπώλεια.

Ἀπολλήγω, poeticè metri causa geminatum λ habet, pro ἀπολήγω, Desino. vt Odyss. τ, Οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόον ἐξερέουσα; Et Iliad. ο, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπάτων, vt à fraudibus desistas.

Ἄπολλον, vocat à nom. Ἀπόλλων, O Apollo: interdum & Per Apollinem. Vide & Ἀπόλλων.

Ἀπολλύασι, tertia persona plur. verbi ἀπόλλυμι, Attico more apud Thuc. vt lib. 8, πεντεκαίδεκα ναῦς ἀπολλύασι.

Ἀπολλύω, & Ἀπόλλυμι, & Ἀπόλλυμαι, t. 2, c. 1274, h

Ἀπόλλω, t. 2, c. 1276, c

Ἀπόλλων, ωνος, ὁ, Apollo: Iouis & Latonæ filius, Dianæ frater. quem poetæ cognominant φοῖβον, χρυσοκόμην, χρυσάορα, ἀργυρότοξον, ἑκηβόλον: item μάντιν, μουσικόν, ἰαχέτην, λοξοσύνον, ἀπόλλωνα, πυθοκτόνον. Porro notandum est in accusatiuo casu dici non solùm Ἀπόλλωνα, sed etiam Ἄπολλω, vel facta apocope, vel contractis ω & α post eiectum ν. Legimus enim apud Demosthenem Pro corona, τὸν Ἄπολλω τὸν Πύθιον. Vocatiuus est Ἄπολλον: qui interdum admirationi seruit, vt Ἡρακλεῖς quoque & similia. Deriuata inde sunt, Ἀπολλωνόπολις, seu Ἀπόλλωνος πόλις: cuius τὸ ἐθνικὸν est Ἀπολλωνοπολίτης, teste Stephano: apud quem est & Ἀπόλλωνος νῆσος cum suo gentili Ἀπολλωνησίτης. Ab eodem dicta ciuitas Ἀπολλωνία: ex qua qui oriundus est, Ἀπολλωνιάτης vocatur, & fœmina Ἀπολλωνιάτις. At Ἀπολλωνιδῆς esse ex Ἀπολλώνιον, tradit Stephanus, vt Δουλιχιεῦς ex Δουλίχιον. Alioqui Ἀπολλώνιον dicitur etiam Templum Apollinis, seu fanum, vt Thucydidis scholiastes testatur & Stephanus quoque. Præterea est inde possessiuum nomen Ἀπολλώνειος: vt Ἀπολλώνεια ἔργα apud Suidam, τὰ τῶ Ἀπόλλωνος. Item aliud possessiuum fœminini generis, Ἀπολλωνιαὶ: quo vocabulo τὴν δάφνην vocari, autor est Hesychius. vt Ouidio quoque laurus dicitur Apollinea, Claudiano præterea fatidica & venturi præscia: & Statio, amantes carmina laurus. Sunt verò & propria inde nomina, vt Ἀπολλόδωρος, Ἀπολλοκράτης, Ἀπολλοφάνης, Ἀπολλώνιος, Ἀπολλωνίσκος: item fœmin. Ἀπολλωνία & Ἀπολλωνίς. Sed & Ἀπολλὼς quidam dictus est, cuius mentio Act. Apost. c. 18, & alibi: at Ἀπολλύων, Apoc. c. 9.

Ἀπολογαειάζω, t. 2, c. 643, f. Ἀπολογέομαι, t. 2, c. 616, h

Ἀπολόγημα, t. 2, c. 617, e. Ἀπολογητικός, ibid. f

Ἀπολογία, t. 2, c. 616, g

Ἀπολογίζω, t. 2, c. 647, g. Ἀπολογίζομαι, Rationem ineo, &c. ibid. c. Ἀπολογίζομαι, Enarro, &c. ibid. f

Ἀπολογισμός, ibid. g. Ἀπόλογος, t. 2, c. 616, d

Ἀπολοιπάδες, t. 2, c. 664, d

Ἀπολὸν, Hesychio ἀσκεφές, βαρύ, Inflexile, Graue.

Ἀπολούμβος, pro Perditus, &c. t. 2, c. 1276, e

Ἀπολούω, t. 2, c. 725, d

Ἀπολοφύρομαι, Eiulatibus prosequor, Deploro, Lamentor. Xenophon Hellen. lib. 1, ἀπολοφύρεσθαι τὸν ἑαυτοῦ συμφορὰν, ὡς ἀδίκως φεύγοιεν. ‖ Item Eiulare & lamentari desino. Testatur enim scholiastes Thucydidis, ἀπολογήσασθαι dici τοῖς παυσαμένοις τοῦ κλαίειν, vt ἀπολοφυρεσθαι τοῖς τοῦ ὀλοφύρεσθαι.

Ἀπολοχμόομαι, t. 2, c. 732, g

Ἀπόλυμα, ατος, τὸ, Cypriis ἀπογύμωσις, Denudatio. Hes.

Ἀπολύματα, scholiastes Nicandri exponit ἀφοδεύματα, Excrementa, Sordes, in hoc loco Ther. v. 578, Ἠ τοιοῦδε ἢ νεβροῦ πάρος ἀπολύματα κάψας. Rectius tamen ibi legendum videtur diuisim ἀπὸ λύματα, vt nimirum ἀπὸ referatur ad κάψας, à quo per tmesin est seiunctum.

Ἀπολυμαίνομαι, Purgor, &c. t. 2, c. 737, b. Ἀπολυμαίνομαι, Corrumpo, &c. t. 2, c. 738, g

Ἀπολυμαντήρ, ibid.

Ἀπολυμαίνω, Diluo, &c. t. 2, c. 752, b. Ἀπολύομαι, Soluor, &c. ibid. c. Ἀπολύομαι, Discedo, &c. ibid. d

Ἀπολυσιμος, ibid. f. Ἀπόλυσις, ibid. e

Ἀπόλυτος, ibid. g. Ἀπολυθῶ, t. 2, c. 760, f

Ἀπολυτρωσις, ibid. g. Ἀπολυτωσις, t. 2, c. 752, h

Ἀπολύω, Soluo, &c. t. 2, c. 751, d. Ἀπολύω, Libero, &c. ib. g

Ἀπολωδάω, & Ἀπολωδόομαι, t. 2, c. 764, a

Ἀπολωπίζω, t. 2, c. 681, f

Ἀπολωπίζω, ex Eur. affertur pro Traho, Distraho, Separo.

Ἀπολωφάω, t. 2, c. 729, d

Ἀπόλωψεν, Hesychio teste idem est quod ἀπόλεσε.

Ἀπομαγδαλία, siue Ἀπομαγδαλιά, t. 2, c. 803, a

Ἀπομαγδαλίς, ibid. Ἀπόμαγμα, ibid.

Ἀπομαθόμαι, t. 2, c. 769, f. Ἀπομάθησις, t. 2, c. 788, h

Ἀπομάκολον, Fructus arbuti: Latinis Vnedo: si non mentiuntur v. l. Dicitur enim potius μμακυλον.

Ἀπομακρόθεν, E longinquo, Eminus, Deprocul. Ex lib. 4 Regum, cap. 19, affertur εἰς ἀπομακρόθεν, pro Ab initio. pro quo Complur. editio habet simplex μακρόθεν. sic enim ibi legitur, ἠκήκοουσας ὅτι μακρόθεν ἔφθ' ἐπόησε αὐτήν. Eodem significatu αὐέκαθεν dicitur.

Ἀπομάκτης, t. 2, c. 803, g. Ἀπομακία, ibid.

Ἀπομάκτειαι, αἱ, ibid. Ἀπόμακτον, ibid.

Ἀπομαλακίζομαι, t. 2, c. 782, c.

Ἀπομαλθακίζομαι, t. 2, c. 784, c

Ἀπόμαμμα, ατος, ἡ, Abauia. vulg. lex.

Ἀπομανθάνω, t. 2, c. 788, a

Ἀπομαντεύομαι, Diuino. Galen. οἱ ἀπομαντευόμενοι τῆς γραμμῆς αὐτοῦ: de iis qui commentarios scripserunt in Hippocr.

Ἀπόμαξις, t.2, c.803, g.
Ἀπομαραίνω, t.2, c.792, e. Ἀπομαραίομαι, ibid.
Ἀπομαρτυρέω, t.2, c.798, d. Ἀπομαρτύρομαι, t.2, c.796, f
Ἀπομάσσω, t.2, c.802, d. Ἀπομαστιόω, t.2, c.808, f
Ἀπομαστίζω, t.2, c.810, d
Ἀπομαστιῶσαι, (ita enim reponunt pro Ἀποματαίσαι) Hesychio est ἐξευτελίσαι, Vilipendere.
Ἀπομάττω, t.2, c.802, d. Ἀπομάττομαι, ibid. e
Ἀπομαχέομαι, t.2, c.816, b. Ἀπίμαχος, t.2, c.812, b
Ἀπομείλιττω, seu Ἀπομειλίττω, Placo, Demulceo.
Ἀπομείραμαι, exponitur Distribuo, Præbeo. sonat tamen potius Partitione demptum alicunde, tribuo. Apud Hesiod. verò in Erg. quum dicit, Ὅφρα οἱ αὐτάμυθος, ἵνα τοι φίλος ἔρκος ἔῃσι. Ἠὼς γὰρ τ' ἔρχοιο τεῷ ἐπὶ μείρετο αἶσαν, exponunt ἐφαίνετο: alii Sumit.
Ἀπομελαίνω, Denigro, Nigrum reddo, Nigrefacio.
Ἀπόμελιττος, τό, Galen. suo tempore vocatum fuisse scribit quod Hippocr. vocauit ὀξύγλυκυ. esse autem πόμα ἐκ μέλιτος καὶ ὄξους καταπεσταλαγμένον, in Græcia nimirum. ὧν ὑπὸ τοῖς ἄλλοις ἐθνέσιν (inquit) ἀπὸ κηρίων σκευαζομένου ἡμεῖς αὐτὸ, μεγιστοῦντες ὄξος μέλιτι καὶ σπανιζόντες, ὡς ἐνωθεῖσαί τε πως ποιότητας αὐτῶν, θραυσθεῖσαί δέ πως τὸ ὄξος δύναμιν. vnde pater ἀπόμελι esse cremorem & decoctum fauorum aceto mixtorum. Idem lib. 4, De tuēda valetudine, postquàm exposuisset rationem conficiendi ὀξυμέλιτος, subiungit aliquanto pòst, ἀπόμελι δὲ κάλλιστον ὕδατι σκευάζεται: inniuens non acetum solùm & mel seu fauos affuni solere ad coctionē huius potionis, sed etiam aquā. atque adeo dixerat ibidem, ἔστω δὲ ἓν μὲν ὄξους μέρος, τὼ δὲ μέλιτος, ὕδατος δὲ πέντε καὶ τῶν ἑφθεῖσιν μέχρι τοῦ τρίτου μέρους. Eiusmodi aquam mulsam ὑδρόμελι etiam appellant. vt enim Dioscor. testatur libro 5, ὑδρόμελι vocant nonnulli τὸ ἀπὸ μέλιτος σκευαζόμενον τῷ κηρίῳ ὕδατι σκευαζόμενον. Itaque ἀπόμελι sub se veluti species complectitur τὸ ὀξύμελι siue τὸ ὀξύγλυκυ, & τὸ ὑδρόμελι: à melle autē denominatur, quia fit ἀπὸ μέλιτος ἐκπιεζομένου τῷ κηρίῳ ὕδατι ἢ ὄξει.
Ἀπομεμιμνημένος, t.2, c.940, e. Ἀπομέμφομαι, t.2, c.876, e
Ἀπομένω, t.2, 878, h. Ἀπομειρίζω, t.2, c.853, d
Ἀπομεμνημείζω, t.2, c.857, c. Ἀπομετρέω, t.2, c.904, c
Ἀπομηκύνω, t.2, c.913, c. Ἀπομηκύνομαι, ibid. d
Ἀπομνίω, Iram corde premo ab aliis secedens: vel Irasci desino, vt Suid. Ἀπομνίσας exp. ἀποχωρήσας δι' ὀργήν, ἢ παυσάμενος ἐρᾶν: procul dubio respiciens ad hunc locū Hom. Il. β, Κεῖν' Ἀπομνήσας Ἀγαμέμνονα. vbi tamen alii præpositioni ἀπὸ non volunt inesse vel ἀποχωρήσαν vel παύσαν, sed ὀλίγον, exponentes ὀλιγόνους ὀργίσας: quidam etiam simpliciter χρωθεὶς interpretantur. Sed rectius sentire eos qui epitasin ei volunt inesse, alii loci Homerici docent, vt hic Odyss. π, οὐ γάρ τι μεθοπτεύθαί μιν ὀΐω, (ἵ. χόλον) Ἀλλ' Ἀπομνίσῃ, sed iram aduersum nos fouere perget. Hesych. Ἀπομνίσαι exp. πάνυ μνίσαν ἀπαγγέλλειν. Vide & t.2, c.922.
Ἀπομίγνυμι, t.2, c.934, c. Ἀπομιμόομαι, t.2, c.940, d
Ἀπομίμησις, ibid. e. Ἀπομνησίκομαι, t.2, c.960, e
Ἀπόμοξις, t.2, c.934, e. Ἀπόμωδος, t.2, c.945, a
Ἀπομωλύω, t.2, c.947, c. Ἀπόμωμα, ibid. e
Ἀπομνάομαι, t.2, c.960, c. Ἀπομνημόνυμα, t.2, c.956, h
Ἀπομνημονευτέος, Commemorandus.
Ἀπομνημονεύω, t.2, c.956, d. Ἀπομνησκαπέω, t.2, c.958, f
Ἀπομνησέω, Obliuiscor: si non meminerint v. l. quæ & cum genitiuo cōstrui aiunt. Alioquin ἀμνησέω dicitur eo significatu.
Ἀπόμυομαι, t.2, c.1295, h
Ἀπόμυσμι, Abiuro, ibid. Ἀπόμυμι, Eiuro, t.2, c.1296, c.
Ἀπόμυμαι, Iuro, ibid. e
Ἀπομύω, t.2, c.1295, h. Ἀπόμυσις, t.2, c.846, g.
Ἀπομυόω, t.2, c.969, c. Ἀπομυόομαι, ibid.
Ἀπόμυρμα, t.1, c.395, c. Ἀπομύργυμαι, t.1, c.394, f
Ἀπομύργυμι, vel Ἀπομυργύω, ibid. d
Ἀπόμυρζις, t.1, c.395, d
Ἀπτεόσ, Statim, Sine consideratione: si vulg. l. credimus.
Ἀπέλευστος, t.2, c.831, a
Ἀπέμπτοι, Hesychio sunt αἱ ἀποφράδες ἡμέραι, dies nefasti. sed alphabetica series iniuit scribendum Ἀποπέμπτοι.
Ἀπεμύζουσις, t.2, c.1541, d. Ἀπεμυθέομαι, t.2, c.984, e

Ἀπόμυος, t.2, c.987, c
Ἀπορακόομαι, ὀρᾶν, Mugio.
Ἀπερίστρεφω, Intorqueo, Incuruo. nam μυλὼν significat τροχιλὸν, σκολιόν. Ita cerè Erotianus accipit. qui quum ex Hippocr. attulisset ἀπομυλήνη, subiungit, hoc fieri ὅταν δίφορος καὶ ἐν σπάσμα τοῦ τῶν ὀφθαλμῶν μετὰ παρέσεως ἀνῶ μάλιστα ἢ ἐκ πληγῆς. Galenus verò ἀπομυλήνας apud eundem exp. τοὺς ἐκ λαῶν τὰ χείλη στιγμωμένους. Etymol. autē ἀπεμύλαινον exp. διεφαύλιζον, ἐξευτέλιζον σαρκάζοντες. Forsan autem est Distortis aut in acutum protensis labris illudebant.
Ἀπερμαίω, Arceo. Ita v.l. afferentia ex Homero, ἀπόμεινε Αἰτωλοῖς κακὸν ἦμαρ. sed perperam. scribendum enim ἀπίμωνε ab ἀπαμυνῶ. Locus est Il. ι, v. 543: eiq; similis hic in eodem libro, v. 251, Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.
Ἀπμυξία, Hesychio ἀκαθαρσία, Impuritates, Sordes.
Ἀπμυείζω, Suidæ est ἀποσμίζω.
Ἀπερίοιδα, vide inter deriuata à Μύθω, sub finem t.2.
Ἀπεμφολύγραπτος, ὁ καὶ ἡ, Bullas non excitans, seu Non erumpens in bullas. Dioscor. l. 5, c. 116, de psorico, τὸ ἀπεμφολυγῶτον καὶ κακῶς ξηρὸν ἠμέλησας, definere bullas excitare & perfectè inarescere.
Ἀπεμωρωῦ, Demētare, Infatuare, Reddere μωρὸν & fatuū, Redigere ad μώρωσιν.
Ἀπίμωσις, εως, ἡ, Abiuratio, Inficiatio. Ita v.l. Sed scribendum potius Ἀπόμωσις, vt robique per ο. Prō Ἀπομωτικὸς quoque, quod eadem habent, & exp. Inficialis, Ἀπομωτικὸς potius dicitur. Idémque scribendum Ἀπόμωσις pro Ἀπόμωτος, quod eadem afferunt pro Abiuratus.
Ἀπὸν, Suidæ non solùm τὸ μὴ παρόν, sed etiam τὸ ἀσφρεῦν, Indecens.
Ἀπονα, τά, dicuntur medicamenta quæ dantur ad leuandam lassitudinē vel dolorem. Vide in Ἄπονος, vel Ἄκοπος.
Ἀπονείατο, Ionicè pro Ἀπόναιντο: optat. ab Ἀπόνεμαι.
Ἀπονάω, Migro, Aliò habitatum abeo.
Ἀπόνιαμαι, t.2, c.1318, f
Ἀπονάω, insitatum thema in præsenti est, vsitatum in aoristo 1. Inde enim est subiunct. ἀπονάσσω, metri causa geminatum habens σ pro ἀπονάσω. vt apud Hom. Il. κ, ἀλλ' ἢ τοῦδε καὶ ἄλλα κούρῳ ἐφ' ἀπονάσσωσιν, πόνῳ σ' ἀλλαὸ δ' ἔφερε πόρωσι. Vbi schol. exp. ἀποκαταστήσωσιν, ἀποδώσωσι: Eust. ἀποφέρωσι: malim ego μετοικίσωσι καὶ ἀπίγωσι, abductā alio habitatum mihi in reditu suo adducant. vt ἀπονάσαι idem sit quod μετοικίσαι, aliò habitatum abducere. Passiua & media vox neutraliter accipiuntur pro μετοικίσαι, vt testatur Eustath. hoc est Aliò habitatum abire. quanquam ἀπενάσσατο dicitur actiuè etiam vsurpari pro Eiecit, E sede migrare fecit. Vide & t. 2, c. 997, c.
Ἀπονέμωσις, t.2, c.1020, g. Ἀπονεμητέον, Tribuendum.
Ἀπονέμω, & Ἀπονέμομαι, t.2, c.1020, f
Ἀπονενοημβύος, οῦ, ὁ, dicitur Is qui ἀπονενόηται, Qui mentem ac intellectum amisit, Qui nihil pensi habet: ideóque Vecors, Amens, vel Inconsideratus, Stultus. Interdum etiam Qui de salute sua desperauit, Deploratus, Perditus, Profligatus: cuius significationis exempla vide t. 2, c. 1075, a. Interdum Qui & diuinorum & humanorum curam abiecit, Qui deploratæ improbitatis est, seu Perditus & Deploratus. (nam & ita hæc vsurpantur vocabula apud Latinos) Isocrates De pace, πολὺ εἰ μή τις παυέσεται ἀπονενοημβύος ὤν, καὶ μήθ' ἱερῶν, μήτε γονέων, μήτε πατέρων, μήτ' ἄλλου μηδενὸς φροντίζει. Vnde ADVERB. Ἀπονενοημβύως, Amēter, Nulla habita ratione seu cura. vt Galen. quoque apud Hippocr. exp. αὐτοπροέπως. Vide & t. 2, c. 1075, d.
Ἀπονέομαι, Abeo: vel Redeo, Reuertor. vt Hesych. quoque ἀπονέονται exponit. ἀπίασι καὶ ἀπονέεσθαι, ἐπανελθεῖν. Hom. Il. β, Ἴλιον εἰς ἀπέρχεσθαι τ' ἀπείρονα καὶ ἀπονέεσθαι.
Ἀπονεοσθίω, t.2, c.1040, b. Ἀπονθυρέω, t.2, c.1047, c
Ἀπονθύρωσις, ibid. Ἀπνυθύω, t.2, c.1041, g
Ἀπονέω, exponitur nō solùm Abeo, Redeo, sed etiam Destruo. Sed in priori significe, non nisi pass. & med. vox vsitata est. Ac passiuæ quidem exempla habes iii Ἀπονέομαι paulo antè: mediæ autem, est aor. 1 ἀπνήσασθαι, quē Hes. exp. ἀφίξεσθαι, ἀπελθεῖν. Idem & posterioris significemuit, afferens ἀπνησαμένη, quod exp. ἀποφρόδεσσα. Meminit verò & tertiæ significationis, afferēs nimirū

ἀπονήσεται pro ὄνησιν λήψεται: quod pertinet ad ἀπόναμαι seu ἀπόνημι.
Ἀπόνημαι, t.2, c.1318, f. Ἀπόνημι, t.2, c.1319, a
Ἀπόνητος, t.3, c. 2253, c.
Ἀπονηστιάσθαι, Hes. τὸ ἀπὸ νηστείας ὅλῃ ἀφεστάναι ἐλθεῖν.
Ἀπονητι, t.3, c.222, b. Ἀπόνητος, ibid.
Ἀπονητότατα, aduerb. ibid.
Ἀπονήχομαι, t.2, c.1053, a. Ἀπονία, t.3, c.219, c
Ἀπονίζω, t.2, c.1061, e. Ἀπονίπτω, t.2, c.1059, e
Ἀπόνιμμα, t.2, c.1061, b. Ἀπονίνημι, t.2, c.1319, a
Ἀπόνιπτρον, t.2, c.1061, b. Ἀπονίπτω, ibid. a
Ἀπονοέομαι, t.2, c.1074, f
Ἀπονοητέω, ὦ, transitiuè pro νοεῖν ἀκαθαιρέομαι καὶ φωτίζω videtur vsurpatum, Ecclesiastici cap. vlt. τὰ ἀγνοήματα αὐτῆς ἀπονοήσατε. Ibi enim interpretantur, Et ignorantias meas illuminaui. Sed Complut. editio ibi habet ἐπενόησα, intellexi.
Ἀπόνοια, t.2, c. 1075, e. Ἀπονομή, t.2, c.1020, g
Ἄπονος, t.3, c.219, a. Ἀπονοσέω, t.2, c.1089, b
Ἀπονόσησις, ibid. Ἀπονοσφίζω, t.2, c.1091, b
Ἀπονοοῦμαι, t.2, c.1074, f
Ἀπονοῦμαι, Hesychio sunt οἱ οὐμνησθέντες. sed suspecta ea vox est.
Ἀπονυκτερίω, t.2, c.1104, d. Ἀπονύμφης, t.2, c.1097, b
Ἀπόνυμφος, ibid. Ἀπονυστίζω, t.2, c.1108, e
Ἀπονυχίζω, t.2, c.1346, g. Ἀπονυχίσματα, ibid.
Ἀπόνως, t.3, c.219, b
Ἀποξαῦν, Hesychio κακοποιεῖν.
Ἀποξαίνος, t.2, c.1119, c. Ἀποξενόομαι, ibid.
Ἀποξένος, ibid. b. Ἀποξενόω, ibid. e
Ἀποξένωσις, ibid. h
Ἀποξέω, & Ἀποξέομαι, t.2, c.1130, f
Ἀποξηραίνω, & Ἀποξηραίνομαι, t.2, c.1145, a
Ἀπεξίνυται, Hesychio est ἀποβέβηνται, extinguitur.
Ἀποξιφίζω, t.2, c.1148, c. Ἀποξυλίζω, t.2, c.1142, b
Ἀποξωίω, v. l. afferunt pro Abrado: sed viderint quàm verè.
Ἀποξωόω, & Ἀποξωόομαι, t.2, c.1355, a
Ἀποξυρσόω, & Ἀποξυρσόομαι, t.2, c.1137, a
Ἀποξυρέω, & Ἀποξυρέομαι, ibid.
Ἀποξύρομαι, ibid. Ἀπόξυρος, ibid. b
Ἀποξύρω, idem quod Ἀποξυρσόω seu Ἀποξυρίω. Vnde pass. Ἀποξύρομαι, quod habes t.2, c.1137, a. Exponitur verò nō solùm Abrado, sed etiam Detergo, Abstergo.
Ἀπόξυς, t.2, c.1353, c. Ἀπόξυσμα, t.2, c.1134, h
Ἀπόξυσρόω, t.2, c.1133, f. Ἀποξύω, t.2, c.1134, g
Ἀποπαγήσομαι, Concrescam: fut. 2 pass. verbi Ἀποπήγνυσσω seu Ἀποπήγνυμι.
Ἀποπαίζω, t.3, c.21, c. Ἀποπαλαίω, t.3, c.24, d
Ἀποπαλεύω, t.3, c.313, e
Ἀποπαλλάω, ibid. d. Ἀποπάλλομαι, ibid. e
Ἀποπαλώσῃ, Hes. exp. ἀποπαλαιώσῃ: item ἀποκρούσεται.
Ἀπαπάξ, y (nisi forte scripsit ἀπόπαν) eidem est ἐξόμπαν siue σύμπαν.
Ἀποπαπτος, t.3, c.35, e
Ἀποπαπτόω, ῶ, In pappos verto. Vnde pass. Ἀποπαπτοῦσθαι, Verti seu abire in pappos, apud Theophr. Hist. plant. lib. 7, cap. 11.
Ἀποπαπωθοῦσιν, Hesych. affert pro ἀφελεπόισιν ὅπως φύγῃσι, circumspiciunt vt fugiant. Posset & Ἀποπαπλαίνουσι dici.
Ἀποπάρδης, Crepitum ventris emittens, apud Alexand. Aphrod. in Probl. Est aor. 2 subiunct. à them. Ἀποπέρδω. Ab eodem Ἀποπαρδεῖν dici Ἀποπερδακῶ, tradit Hesych. sed non exponit.
Ἀποπαρθενόω, seu Ἀποπαρθενοῦσθαι, Deuirgino, Virginitate priuo.
Ἀπόπαυος, apud Oppian. idem quod ἄπαυστος, Ieiunus.
Ἀποπαστέω, t.3, c.80, g. Ἀποπάτημα, ibid. a
Ἀπόπατος, ibid.
Ἀποπαύω, t.3, c.108, f. Ἀποπαύομαι, ibid. g
Ἀποπειρᾶ, t.3, c.1543, c. Ἀποπειράζω, t.3, c.159, c.
Ἀποπειρῶ, t.3, c.1573, a. Ἀποπειρόομαι, ibid. e
Ἀποπέκω, Detōdeo. vnde præt. pass. Ἀποπέπκται, quod Hes. exp. ἀποκέκαρται.
Ἀποπεκτικάω, t.3, c.195, a

Ἀποπεμπαῖος, apud Hesychiū ὁ ἀποσφραγὶς ἄτρακτος, καὶ ὁ κακοθαρρῆς. sed perperam, vt opinor, pro Ἀποπομπαῖος: vt alphabeticus etiam ordo arguit.
Ἀποπέμπομαι, t.3, c.202, d. Ἀποπεμπαῖος, t.3, c.203, a
Ἀποπεμπόω, t.3, c.217, f. Ἀποπέμπτω, t.3, c.202, b
Ἀπόπεμψις, t.3, c.203, a. Ἀποπεύθω, t.3, c.213, g
Ἀποπεραίνω, t.3, c.234, b. Ἀποπεραπόω, t.3, c.233, c
Ἀποπερᾶσμα, t.3, c.238, h. Ἀποπέρδω, t.3, c.243, e
Ἀποπεσσεύω, t.3, c.913, g
Ἀποπεσσόω, inus. them. à quo Ἀποπέσσω mutuatur fut. 2 Ἀποπεσῶ, & aor. 2 ἀπέπεσον: ex quo imper. Ἀποπεσόντων in Epigr. Decidant.
Ἀποπέτομαι, t.1, c.1724, b. Ἀποπεφασμένως, t.4, c.10, h
Ἀποπήγνυμι, & Ἀποπηγνυμαι, t.3, c.267, f
Ἀποπηδάω, t.3, c.274, b
Ἀπόπημα, ατος, τό, Stercus. v.l. perperam pro Ἀποπάτημα.
Ἀποπιέζω, t.3, c.288, a. Ἀποπίεσμα, ibid.
Ἀποπιμπλάω, & Ἀποπίμπλημι, t.3, c.381, h
Ἀποπινύω, t.3, c.300, d. Ἀποπτίσσω, t.3, c.313, d
Ἀποπτοιόω, t.3, c.143, e
Ἀποπλαίζω, t.3, c.338, c. Ἀποπλαίομαι, ibid. d
Ἀποπλανάω, t.3, c.343, c. Ἀποπλανάομαι, ibid. f
Ἀποπλαυήσις, ibid. g. Ἀπόπλαυος, t.3, c.341, b
Ἀποπλάσσω, t.3, c.348, g. Ἀποπλάττω, ibid.
Ἀποπλέω, t.3, c.370, f. Ἀποπλήγω, t.3, c.378, c
Ἀποπληκτικός, t.3, c.393, f. Ἀπόπληκτος, ibid. d.
Ἀποπλήκτος, ibid. f. Ἀποπληξία, t.3, c.392, h
Ἀποπληρόω, t.3, c.385, g, e. Ἀποπλήρωσις, ibid.
Ἀποπληρωτής, ibid.
Ἀποπλήσσω, seu Ἀποπλήττω, t.3, c.391, g. Ἀποπλήσσομαι, sic Ἀποπλήτομαι, ibid.
Ἀποπλώσομαι, seu Ἀποπλίσομαι, Abfilio, Saltu me proripio seu aufugio. Aristoph. Acharn. ἐγὼ δ' ἐμοῦ πάνυ διωκόμενος ἐξέφυγον, οὐδ' αὖ ἐλαφρὸς ἀπεπλίξατο. Vide & schol. ibi & Suid.
Ἀπόπλους, t.3, c.370, g. Ἀπόπλοις, ibid.
Ἀποπλουτέω, t.3, c.400, d. Ἀπόπλυμα, t.3, c.404, a
Ἀποπλυνόω, ibid. Ἀποπνεόω, t.3, c.412, f
Ἀποπνέω, t.3, c.412, f. item 243, f. & 418, b, ob.
Ἀπόπνοια, t.3, c.413, a.
Ἀποπνιγής, t.3, c.411, e
Ἀποπνίγω, & Ἀποπνίγομαι, t.3, c.411, d.
Ἀποπνοή, t.3, c.413, b. Ἀπόπνοια, ibid.
Ἀποποιέομαι, t.3, c.435, d. Ἀποποίησις, ibid. f
Ἀποπομπαῖος, t.3, c.203, d. Ἀποπομπεύω, ibid.
Ἀποπομπή, ibid. b. Ἀποπονέω, t.3, c.221, c
Ἀποπορδή, t.3, c.243, g. Ἀποπορεία, t.3, c.182, a
Ἀποπορεύομαι, t.3, c.181, h. Ἀποπορευτέον, ibid.
Ἀπόπορεμα ουτυυτέρα, t.3, c.537, b
Ἀποπορισβεύω, t.3, c.544, b. Ἀποπορίαμαι, t.3, c.551, c
Ἀποπορίω, t.3, c.554, c. Ἀποπορίω est etiam imper. Atticus pro ἀπόπορίασον, eme, ab ἀπόπορίαμαι.
Ἀποπρεῦ, t.3, c.556, d
Ἀποπρεσβαίνω, Longè progredior, & abeo ab. Eurip.
Ἀποπροέηκε, Ionicè & poeticè pro Ἀποπρεσβύκαιον. 1 ab ἀποπροέσθαι, Dimitto.
Ἀποπρεσηνεία, t.1, c.84, g
Ἀπόπρεσθε, t.3, c.556, f. Ἀπόπρεσθεν, ib. Ἀπόπρεσθι, ib.
Ἀποπρεσθίμι, t.1, c.1671, f
Ἀποπρεσλείπω, (vel etiam Ἀποπρεὸ λείπω) Relinquo longè.
Ἀποπρεσφρίζω, t.2, c.1091, b
Ἀποπρεσωπίζομαι, t.2, c.1404, f
Ἀποπτέμβρος, particip. aor. 2 med. ἀπεπτάμην, ex actiuo ἀπέπτω. Id autem à them. ἀφίπτημι, Auolo. Hom. Ὣς ἄρα τ' Ἀποπτάμβρος. Eodem pertinet optat. Ἀποπτάιη, apud Hesych.
Ἀποπτερίζω, t.3, c.585, a
Ἀποπτερύσσομαι, Alas pando & quatio. Hes. enim Ἀποπτερύσσεται exp. Ἀποπτανύσσεται πτέρεσι: addens tamen etiam πλαγιάζει, sternuit, seu sternutat.
Ἀπόπτης, t.2, c.1844, a. Ἀποπτοέω, t.3, c.589, g
Ἀπόπτολις, t.3, c.479, b. Ἀπόπτομαι, t.2, c.1383, g
Ἄποπος, t.2, c.1384, a. Ἀποπτυσμήρ, t.3, c.602, h
Ἀπόπτυστος, ibid. g. Ἀποπτύω, ibid. d
Ἀπόπτωσις, t.3, c.313, d. Ἀποπωτάνομαι, t.3, c.617, d
Ἀποπυελίας, t.3, c.626, e
Ἀποπυελίτις, ibid. f. Ἀποπυρίζω, ibid.

Ἀποπυρόω, & Ἀποπυρόομαι, t.3, c.628, c

Ἀποπυτίω, Respuo, seu Spuendo eiicio vel eructo. vt Aristot. Hist. anim. lib. 4 dicit, ἀποπυτίζει πλὴν θαλασσαίων, respuit marinam.

Ἀποεραφαιδώπις, εως, ἡ, Raphani in podicem intrusio, seu Raphani per podicem traiectio. pœna qua pauperes in adulterio deprehensi afficiebantur, prius euulsis pilis. Aristoph. enim schol. quum φθειρόμενος in Pluto exposuisset πεῖρας τῶν ἀποεραφανίζεται, subiungit, αὐτὴν δὲ ἔλεγον δίκην τοῖς μοιχοῖς πένταν, ἀποεραφαιδώσης χρὴ παρὰ πλυμός.

Ἀποεραχίζομαι, t.3, c.671, b

Ἀποεραω, ῶ, Ionicè pro ἀφορῶ, Despicio.

Ἀπορής, t.2, c.1426, c

Ἀπορηΐζω, & Ἀπορηΐζομαι, t.2, c.1427, a

Ἀπορέγω, Præbeo, seu Partem alicunde do. vt Suid. Ἀπορέξαιτο, (pro quo manuscriptus codex & Harpocr. habet Ἀπορρέξαιτο) exp. Ἀπομερίσαιτο, Ἀπόμοιραι δίδοτο. Significat etiam Extendo, Porrēdo. Apud Hippocr. enim Ἀπορέγει Erot. exp. Ἀποτείνει, Galen. ἀποτείνει.

Ἀπορεύχω, t.3, c.672, c. Ἀπόρδυπος, t.3, c.180, g

Ἀπορδύω, Prohibeo. v.l. Sed & mendosè & falsò.

Ἀπορέω, Hæsito, &c. t 3, c.168, d. Ἀπορέω, Quæro, &c. c.169, f

Ἀπόρημα, ibid. g. Ἀπορηματικός, ibid. h

Ἀπορηματικός, ibid. Ἀπόρητος, t.3, c.245, a

Ἀπορθόω, t.2, c.1439, h. Ἀπορία, t.3, c.167, d

Ἀπορνείω, t.2, c.1457, g. Ἀπορνιθόω, ibid. c

Ἀπορνίθωσις, ibid.

Ἀπόρυμι, & Ἀπόρυμαι, t.2, c.1493, f

Ἄπορος, Transitum non habens, &c. t.3, c.166, a. Ἄπορος, de homine dictum, &c. ibidem b. Ἄπορος, Inops, &c. c.167, a

Ἀποροῦμαι, pro Ἀπορῶ, t.3, c.169, c. Ἀποροῦμαι, pass. ibid. f

Ἀπορούω, t.2, c.1494, c. Ἀπόρραγις, t.1, c.526, a

Ἀπόρραγοι, (ita enim reponunt pro Ἀπόρραγις, quod in vulgatis edit. legitur) Hesychio sunt καθαρμοί, Purgationes seu expiationes.

Ἀπορραγυμέω, t.1, c.1609, c

Ἀπορραίζω, Hesychio τὸν πολλὰ ὀλίγα διδόναι, Ex multis pauca dare. Pro quo forsan scribendum Ἀπορέγω.

Ἀπορραῖδες, Murices, affertur ex Aristot. Hist. anim. l.4, vbi de conchis loquitur.

Ἀπορραίνω, t.3, c.692, c. Ἀπορραίω, t.3, c.666, f

Ἀπορραίς, t.1, c.518, c. Ἀπόρραξις, ibid.

Ἀπορραπίζειν, t.3, c.718, a. Ἀπορραίπω, t.3, c.669, c

Ἀπορράσσω, seu Ἀπορράπτω, t.1, c.518, c

Ἀπορραψῳδέω, t.1, c.121, f

Ἀπορρήξαντες, vide paulo antè, in Ἀπορέγω.

Ἀπορρέω, t.3, c.685, b

Ἀπόρρηξις, ἡ, Effluxus: v.l. perperam pro Ἀπόρροιαι.

Ἀπόρρημα, t.1, c.526, g.

Ἀπορρηγνύω, t.1, c.525, f. Ἀπορρήγνυμαι, t.1, c.526, a

Ἀπορρήγνυμι, t.1, c.525, f. Ἀπόρρηθες, t.1, c.1154, h

Ἀπόρρημα, t.1, c.1155, a

Ἀπορρησία, ας, ἡ, apud Suidam ex Eubulo pro ἀπορία. Sed puto scribendum ἀπορνησία & ἀπορία: nam ἀπόρρησία geminò scriptum, esset potius idem quod ἀπόρρησις, hoc est ἀπαγόρευσις, ἀποκήρυξις.

Ἀπόρρησις, t.1, c.1155, a. Ἀπόρρητος, ibid.

Ἀπόρρητος, Secreto, Occultè. Hesychio ἀφανέως, quod etiam significat ira vt dici nequeat.

Ἀπορρίγεω, ῶ, Exhorreo, seu Exhorresco: vel Extimesco, Metuo. vnde præt. med. ἀπόρρηγα, præsentis habens significationem: vt apud Hom. Od. β, Οἵ πᾶσ' μὲν ἐς οἶκον ἀπορρίγαν νέεσθαι. At ἀπορρίγει, pro Timorem incutio, nescio vnde sublegerint v.l.

Ἀπορρίζω, t.3, c.711, b. Ἀπορρεπίζω, t.3, c.717, h

Ἀπορρεπέω, t.3, c.713, e. Ἀπορρίπτω, ibid.

Ἀπόρριψις, ib d.h. Ἀπόρρυσις, t.3, c.686, c.

Ἀπόρροια, t.3, c.686, d

Ἀπορροιάζ, Rivus alicunde manans. Hesych. per hoc Ἀπορροιάς exponit Ἀπόσπασμα.

Ἀπορροιβδέω, ῶ, Cum sonitu eructo seu emitto. Nonn. dixit etiam Ἀπορροίβδησεν ἰωλὴ pro Vocem eructauit seu emisit. vt & Soph. in Antig. p.256, Οὐδ' ὄρνις ἀσήμοις ἀπορ-

A ροιβδεῖ βοαῖς: quod schol. exp. ἀπηχεῖ, ἀφίησιν.

Ἀπόρρυον, Hesychio est πάλιν. qua sign. aliàs ἄψορρον dicitur.

Ἄπορρος, ου, ὁ, ἡ, Inuentu difficilis, Dubius: item Indigēs, Pauper, Impotens. Ita v.l. afferentia etiam ἄπορροι λόγοι ex Gell. l.8, cap. penult. pro Inexplicabiles. Sed perperā. scribenda enim hæc vnico ρ.

Ἀπόρροιες, t.3, c 686, c. Ἀπορροφάω, t.3, c.723, c

Ἀπορροφέω, ibid. Ἀπόρρυσις, t.3, c.686, b

Ἀπόρρυξις, εως, ἡ, Fluxus, Riuus: si v.l. credimus.

Ἀπορρύπτω, Abluo, Sordibus expurgo. vnde Ἀπορρυφθεῖς,

B Suidæ Ἀποιφθεῖς: apud quem & Ἀπόρρυψις & Ἀπορρυφθῶμεν ab eodem them.

Ἀπόρρυπτος, t.3, c.686, f

Ἀπορρύω, non solùm Defluo, sed etiam Abluo. nam à Suida Ἀπόρρυσις exponitur etiam Ἀπόρρυψις.

Ἀπορῳωλὰς, άδος, ἡ, Abrupta, seu Rupturâ auulsa. vt Macab. lib. 2, cap. 14, ὅθι τινὸς πέτρας Ἀπορῳωλάδος. quæ & Ἀπόρρωξ dicitur, Latinis Rupes, Prærupta petra.

Ἀπόρρωξ, t.1, c.526, c. Ἀπόρυξ, t.2, c.1480, h

Ἀπορύσσω, seu Ἀπορύττω, ibid.

C Ἀπορφανίζω, Orbo, Destituo: seu Orphanum reddo. Paul. epist. ad Thessal. 1, c.2, Ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν πρὸς καιρὸν ὥρας. hoc est Disiuncti à vobis, Vestra consuetudine orbati, ideóque facti veluti orphani.

Ἀπόρφυρος, t.3, c.489, e. Ἀπορχέομαι, t.2, c.1485, d

Ἄπορυς, t.3, c.167, c

Ἄπος, εος, τὸ, Eust. ex Eurip. affert pro κάμπης, Labor. Sed semel tantùm apud eum reperiri ait. Locus est in Phœniss. vbi Cræsiæ ad se peregrè festinanti ait, ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος, Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, κἄπος ὀκβαλὼν ὁδοῦ, vires collige & spiritum, deponéque ex itinere cōtractam lassitudinem. schol. quoque ibi exp. κάμπον: alios tamen pro ὦλος accipere annotans, addénque abusiuè hic dici posse pro μῆκος quoque positum.

Ἀποσαλεύω, t.3, c.739, g

Ἀποσαρκόω, & Ἀποσαρκόομαι, t.3, c.744, e

Ἀποσείω, t.3, c.746, c. Ἀποσαφέω, t.3, c.747, e

Ἀποσβεννύω, t.3, c.748, f. Ἀποσβεννύομαι, t.3, c.749, a

Ἀποσβέννυμι, t.3, c.748, f. Ἀποσβέννυμαι, t.3, c.749, a

Ἀποσβέω, inus. them. ex quo Ἀποσβέννυμι sua repora mutatur. Facit fut. non solùm Ἀποσβέσω, sed & Ἀποσβήσω, vnde

E præt. ἀπέσβηκα apud Plat.

Ἀποσβόλμβος, t.3, c.756, g

Ἀποσίω, & Ἀποσιόομαι, t.3, c.756, e.

Ἀπόσμος, ibid. g. Ἀποσμύω, t.3, c.753, d

Ἀποσμυώω, & Ἀποσμυώομαι, ibid. f, & h

Ἀποσήθω, t.3, c.761, c. Ἀποσκάω, t.3, c.764, c

Ἀποσημαίνω, t.3, c.772, a. Ἀποσημαίνομαι, ibid. c

Ἀποσμικρύνομαι, t.3, c.769, c & h

Ἀποσπάω, t.3, c.776, h. Ἀποσφθεὶς, t.3, c.777, a

F Ἀποσοβέω, Hesychio ἀποδιώκειν, Abigere, Profligare.

Ἀποσβόμβος, t.2, c.1519, f

Ἀποσκοπεύω, Depeculor. v.l. sed perperam pro Ἀποσυλεύω.

Ἀποσκώω, t.3, c.785, c

Ἀποσόομαι, Ionice pro ἀφοσοῦμαι.

Ἀποστάω, t.3, c.792, d. Ἀποστία, ibid.

Ἀποστικός, ibid. Ἄποστος, ibid. b

Ἀποσωπάω, t.3, c.798, a. Ἀποσώπησις, ibid. b

Ἀποσκαμμυζέειν, Hesychio est ἀδρομικρεῖζειν, Illudere.

Ἀποσκαπάω, t.3, c.808, e. Ἀποσκαρίζω, t.3, c.803, b.

G Ἀποσκεδάζω, t.3, c.812, f. Ἀποσκεδάννυμι, ibid.

Ἀποσκεδαννύω, ibid. Ἀποσκεδάω, ibid.

Ἀποσκελῆσαι, Hesychio est παιδικὴν ὄρχησιν ὀρχήσασθαι.

Ἀποσκεπάζω, t.3, c.833, c

Ἀποσκεπαρνισμός, οῦ, ὁ, species est vna fracturæ cranii, quā tertiam constituit Galenus, quum ipsum finditur, oíq; rumpitur, & à reliquo osse discedit, sic vt in eo teli vestigium relinquatur. hoc leui telo fit & acuto, quod interdum summam partem, interdum altè os diuidit, nōnunquam ita vt testam resoluat, perinde acsi ascia ligni fragmentum abscindatur, præsertim si ictus à latere fuerit. Ideóque à quadam similitudine Ἀποσκεπαρνισμὸν iuniores appellarunt: siquidem σκέπαρνον, asciam significat. Gorr.

Ἀποσκέπλομαι, t.3, c.815, e. Ἀποσκέπλως, ibid.

Ἀποσκέπω, Detego. Vtitur hoc verbo Hesych. in exponen-

do Ἀποσκολύπτειν.

Ἀποσκυδάζομαι, t.3, c.840, b

Ἀποσκυδαλίζω, Vasa aufero, &c. t.2, c.840, b. Ἀποσκυδάζω, Reiicio, &c. ibid. f. Ἀποσκυδαίζω, Demolior, &c. ibid. h

Ἀποσκυδάστος, Inextructus: si non mentiuntur v.l.

Ἀποσκυθή, t.3, c.841, c

Ἀποσκυθίω, F. Αὐτω, Considero: & ὁ Ἀποσκυθίων, quasi Explorabundus. Ita vulg. lex. sed & mendosè & falsò.

Ἀπόσκημμα, t.3, c.864, h. Ἀποσκιμπτίω, ibid.

Ἀπόσκηνος, t.3, c.853, d. Ἀποσκηνίοω, t.3, c.856, b

Ἀποσκηπτίω, t.3, c.859, g. Ἀπόσκιψις, t.3, c.865, b

B Ἀποσκιάζω, & Ἀποσκιάζομαι, t.3, c.871, a

Ἀποσκίασμα, ibid. b. Ἀποσκιασμός, ibid.

Ἀποσκιδνάμαι, t.3, c.813, e

Ἀποσκωπτίζομαι, Recalcitro: si non mentiuntur v.l.

Ἀποσκιρρόω, t.3, c.874, a. Ἀποσκιρρόω, ibid.

Ἀποσκίρρωμα, ibid. Ἀποσκιρτάω, ibid. f

Ἀποσκιρωδεῖν, ibid. a. Ἀποσκλήμμα, t.3, c.816, a

Ἀποσκληρόω, t.3, c.818, g. Ἀποσκληρωτίω, ibid.

Ἀποσκυβίης, Hesychio idē quod Ἀποσκορακίσης, Ἀποῤῥίψης, Ἀποδιωμαίσης.

C Ἀποσκολύπτω, Decortico, Excorio, Pelle detracta nudo: vt Hesychius quoque testatur dum Ἀποσκόλυψε exp. Ἀπολέπιξε: addens tamen & Ἀποκόψε, Detruncat, Amputato membro mutila. Quibus subiungit, ἀπεσκολυμμένον dici præterea τὸν ἀφεπιμηνιθέν τὸ αἰδοῖον, Cui penis circumcisus est, Cui glans præputio detracto nudata est: & ita vsurpasse hoc verbum Sophoclem in Momo. Sed & paulo antè attulerat ἀπεσκόλυπε pro ἀπέκοψε τὸ δέρμα: (nisi potius ἀπίλεψε scripsit) addens, inde esse σκολοδέφης. Pollux quoque ἀπεσκολυμμένον dici ait τὸν πόδης ἔρημον, qui

D caret præputio: & hoc τὸ ἀπεσκολυφθαι ab Æolēsibus vocari ἀπυῤῥοιδῶδες. Ita porro intelligendum videtur hoc Archilochi apud Athen. l.3, πάντ' αἰδῶ' Ἀποσκολύπτειν.

Ἀποσκοπεύω, t.3, c.829, f. & 832, a. Ἀποσκοπέω, ibid.

Ἀπόσκοπος, t.3, c.825, c. & 831, c

Ἀποσκορακίζω, Detraho. Hes. enim ἀποσκορακίζει affert pro ἀπεκτόνεσε.

Ἀποσκορακιλίζω, t.2, c.381, b. Ἀποσκορακισμὸς, ibid. d

Ἀποσκοτάζω, t.3, c.881, b. Ἀποσκοτίζω, ibid. a

Ἀποσκοτόω, ibid.

Ἀποσκυβαλίζω, Reiicio seu Abiicio vt rem contemnendā & vilem. propriè enim sonat Reiicio veluti stercus: quo nihil est abiectius.

Ἀποσκυδμαίνω, & Ἀποσκύζομαι, idem quod σκυδμαίνω & σκύζομαι, vt Ἀπομηνίω quoque idem esse volunt quod μηνίω: nisi quòd præpositio significationē hic aliquantum intendit. hoc est Irascor, Succenseo. Hom. Iliad. ω, Ἠ μὴ δὴ πάμπαν Ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν, id est ὀργίζου ἢ ὀλιγωρέμφου. Posterioris Ἀποσκύζομαι seu Ἀποσκύζω meminit Hesychius, afferens Ἀποσκύζει pro ἀπωμέμφεται. Meminerat idem & alterius Ἀποσκύδμαινε, exponens ὀργίζει, χολοῦται, μέμφου.

Ἀποσκυθίζειν, Scythico more tondere: hoc est Turpi & contumeliosa tonsura alicui illudere, aut alicui crines euellere: prouerbio à Scythis desumpto. nam quoniam καταχρυσῶν αὐτοὺς πλείστων συμφορῶν, διὸ τὸ πένθος ἅμα πάντα θυσίαις ὅλοις, καὶ τὰς κόμας ἀφελεῖν παιδεύσειν πιστὰς ἔθνεσι, οἱ ἔξω τοῦ ἐφ' ὕδρει κουρᾶν Ἀποσκυθίσαι ἀφεσιν ἠρέθισαν, inquit Athen. lib. 12. Sunt qui dicant esse Curim capitis vnà cum pilis detrahere. quæ opinio non videtur contemnenda. legimus enim apud Herodot. lib. 4, pag. 152, Scythas captorum hostium capita amputare & excoriare: ac pelle quidem eius subacta emollitáque mantilis loco vti, cranio autem loco poculi, obducto ei extrinsecus crudo bouis corio. Suidas certè propriè Ἀποσκυθίζειν esse dicit τὸ ὀλιγωρεῖν τὸ ὀλιγωρέμφαιρον δέρμα σὺν θριξὶ: abusiuè autem τὸ ἀπωκείρας: Hesych. ἀφελεῖν. At ἀποσκυθίζειν aliam habet significationem, vt suo loco docebo.

Ἀποσκωμμα, t.3, c.888, c. Ἀποσκωλόω, ibid. d

Ἀποσμαίω, t.3, c.889, a

Ἀποσμήχω, pro Separare afferunt v.l. ex Dionys. poeta: sed suspectum est.

Ἀποσμικρύνω, Ad paruitatem redigo vel paucitatem, Im-

A minuo. Pass. Ἀποσμικρυνόμενος exponitur etiam Deteriorfactus.

Ἀποσμιλεύμα, t.3, c.890, h. Ἀποσμιλεύω, ibid. f

Ἀποσμύχω, t.3, c.891, c. Ἀποσοβέω, t.3, c.893, g

Ἀποσοβήτης, t.3, c.894, a

Ἀποσυίζω, Laconibus idem quod Ἀποσώζω. tradit enim Hesych. eos ἀπέσυιζεν dicere pro ἀπέπεσεν.

Ἀπόσυος, t.3, c.493, d. Ἀποσπάδης, t.3, c.925, e

Ἀποσπάδιον, ibid. Ἀποσπάδων, ibid. d

Ἀποσπάζω quoque dici videtur pro Ἀποσπάω. vt patet ex

B Ionico præt. plusquamperf. pass. ἀπεσπάδατο, quod Hesych. exp. ἀφέστηκεν. Id enim ex Ἀποσπάζω ita formatum est vt περεσάδατο ex περεσάζω.

Ἀποσπάομαι, t.3, c.918, h

Ἀποσπερκάω, vide in sequente Ἀποσπαρθάζω.

Ἀποσπερχνόω, t.3, c.913, g

Ἀποσπαρθαζω, seu Ἀποσπαρτάζω, Palpito, Vibro, Pulso. Galenus enim in lexico suo tradit Hippocr. lib. 2 Demorbis, Ἀποσπαρθάζουσιν pro σπαρασσουσι sive σφύζουσι. Verba Hippocr. hæc sunt, ἅμα τῶν δὲ, ἐὰν μὴ ὀρθῶνται τάμνῃς, ἀθροχρῶμα Ἀποσπαρθάζουσι. Quidam codices Galeni habent Ἀποσπαρτάζουσι per τ: quæ scriptura videtur non prorsus reiicienda. Perperam verò apud Hesych. pro eodem scriptum Ἀποσφθαίνουσι. nam id sonaret potius Lacerando auellunt.

Ἀποσπάς, t.3, c.915, d. Ἀπόσπασμα, t.3, c.919, a

Ἀποσπασμάπον, ibid. b. Ἀποσπάω, t.3, c.918, c

Ἀποσπείρω, t.3, c.935, b. Ἀποσπένδω, t.3, c.941, e

Ἀποσπερμαίνω, t.3, c.932, d. Ἀποσφραγίζω, ibid. b

Ἀποσπεύδω, t.3, c.944, g. Ἀποσυγγίζω, t.3, c.959, e

D Ἀποσυγγισμα, ibid.

Ἀποσφάλω, t.3, c.961, f. Hesych. ἀπεσφάλθαι exp. ἀπερρίφθαι, item ἀποθανεῖν. Apud eundē legitur & Ἀπεσφαλικότων, expositum φλεγμαίνων ἐν τῇ πέρᾳ. sed suspectam id habet scriptura.

Ἀπόσπονδος, Excludendus arcēdúsque Ἀπὸ τοῦ σπονδῶν, Qui ad τὰς σπονδὰς nō debet admitti: vel etiam Alienus Ἀπὸ τοῦ σπονδῶν. Suid. certè Ἀπόσπονδον exp. ἐνδρῶν, μισητὸν, in hoc loco Pisidis, Τοῦτον ἀφέντες τὸν Ἀπόσπονδον μέλον, Καὶ πᾶσιν ἰκὼ ἀλκυόνων ἁμάτων. In hoc verò loco quē Bud. affert ex Plut. Pelopida, pag. 91, ἀφεῖς Ἀποσπόνδους τοὺς ἄνδρας, cum hac interpretatione, E præsidio abire permisit, fide publica data: scribendum potius Ἀποσπόνδους. Apud Xenoph. itidem quædam edit. perperam habebant Ἀποσπόνδους pro Ὑποσπόνδους, Hellen. lib. 1, pag. 254, vbi de Athenienſibus dicit, τοὺς νεκροὺς Ὑποσπόνδους ἀπολαβόντες, ἀπέπλευσαν. nam Ὑποσπόνδους ἀπολαμβάνειν seu ἀναιρεῖν τοὺς νεκροὺς dicuntur victi, quum Ὑποσπονδάς eos tollunt. hoc est, quum pactis cum victore induciis & fide publica ab eo accepta, cæsos humant.

F Ἀπόσπορος, t.3, c.935, b. Ἀποσπυδαίζω, t.3, c.951, g

Ἀπόστυπος, t.3, c.760, d. Ἀπόστυρμα, t.3, c.965, c

Ἀποσυδάω, t.1, c.1754, c

Ἀποσυδίου δίκη, Hesychio ἡ κατὰ τοῦ ἀπελευθέρου, ὅτε ἀποδοθῇ τοῦ ἀπελευθεροστάτου, actio in libertos quum defecerint ab iis à quibus manumissi sunt. Alii hanc Ἀποσυσίου δίκην appellant.

Ἀποσυδόν, t.1, c.1754, c. Ἀπόσυδον, ibid.

Ἀποσυζω, t.3, c.965, c. Ἀποσυθμάω, t.1, c.1743, e

Ἀποσάω, Impedio: si vulg. lexicis credimus.

Ἀποσυλάζω, t.3, c.966, c

Ἀποσυλάω, ibid. d. Ἀποσυξις, t.3, c.965, c

Ἀποσυσία, t.1, c.1753, d. Ἀποσύσιον, ibid.

Ἀπόσυσις, t.1, c.1752, g. & c.1750, d. ob.

Ἀποσυπέον, Desistendum est: item Declinandum & fugiendum est. vt Ἀποσυπέον πολέμου affertur pro A bello abesse decet. Admittere potest & alias signif. vt primitiuū eius ἀφίσημι.

Ἀποσυπάω, t.1, c.1754, a. Ἀποσυπηρ, t.1, c.1753, f

Ἀποσύπης, ibid. g. Ἀποσυπικός, ibid. h

Ἀποσυπικός, t.1, c.1754, a. Ἀποσυρίς, t.1, c.1753, g

Ἀποσυρόω, t.1, c.1805, c. Ἀποσυφιδόω, t.3, c.966, g

Ἀποσεγαζω, t.3, c.977, b. Ἀποσέγασμα, ibid.

Ἀποσεγνόω, t.3, c.976, d. Ἀποσέγω, t.3, c.972, c

Ἀποσείχω, t.3, c.981, f. Ἀποσελεγγίζω, t.3, c.1038, e

Ἀποσέλλω, t.3, c.998, f. Ἀποσεύω, t.3, c.1010, f

Ἀποτελικός, t.3,c.1023,g. Ἀποτέρπω, t.3,c.1015,b
Ἀποτερέω, t.3,c.1019,g. Ἀποτέρησις, t.3,c.1020,b
Ἀποτερητής, ibid. Ἀποτερητικός, ibid.c
Ἀποτερητίς, ibid.b. Ἀποτεφροῦω, t.3,c.1030,g
Ἀποτέφω, t.3,c.1023,f. Ἀποτηβίζω, t.3,c.1032,b
Ἀπότημα, t.1,c.1754,d. Ἀποτημάτιος, ibid.f
Ἀποτηματίζω, ibid.g. Ἀποτηματικός, ibid.
Ἀποτηματεύω, ibid. Ἀποτήκεσμα, t.1,c.1811,e
Ἀποτηκίζω, & Ἀποτηκίζομαι, ibid.d
Ἀποτήκεις, ibid.e.
Ἀποτῆσαι, & Ἀποτήσασθαι, t.1,c.1752,c.
Ἀποτιλόω, t.3,c.1037,c. Ἀποτίλω, ibid.d
Ἀποτίχω, t.3,c.981,f. Ἀποτελεγίζω, t.3,c.1038,g
Ἀποτελεγισμα, ib.h. Ἀποτολός, t.3,c.999,d
Ἀποτολή, ibid.c. Ἀποτολικός, t.3,c.1000,b
Ἀποτολιμαῖος, ibid.c. Ἀπότολος, t.3,c.999,d
Ἀποτόμαος, t.3,c.1050,f. Ἀποτομαπίζω, ibid.g
Ἀποτομίζω, t.3,c.1051,f. Ἀποτομόω, t.3,c.1050,d.
Ἀποτέμωσις, ibid.e. Ἀπότορος, t.3,c.1015,d
Ἀποτραχίζω, & Ἀποτραχίζομαι, t.2,c.1326,d
Ἀποτρακόω, & Ἀποτρακόομαι, t.2,c.1526,b
Ἀποτραπύω, t.3,c.1073,h. Ἀποτράπηρος, t.3,c.1066,g
Ἀποτραππεύω, t.3,c.1065,d
Ἀποτρελλόω, t.3,c.1103,d. Ἀποτρέφω, t.3,c.1090,d
Ἀποτρόφεια, ας, ἡ, Asperula. v.l.
Ἀποτροφή, t.3,c.1091,d. Ἀποτροφία, t.3,c.1092,c
Ἀπότροφος, ibid.a. Ἀποτυρόω, t.3,c.1112,f
Ἀποτύῤῥω, ibid.h. Ἀποτυπίζω, t.3,c.1120,b
Ἀποτυθελίζω, t.3,c.1121,a. Ἀποτύφω, t.3,c.1116,g
Ἀποτυκαίζω, t.3,c.1130,c
Ἀποτυκίζω, idem quod ἀποτυκαίζω: vtitúrque eo schol. Nicandri in exponendo ἀποκεφαλίζω: si tamen librarii fides ibi non suspecta habenda est.
Ἀποτυλάω, t.3,c.1133,d. Ἀποτυμβολάω, t.1,c.705,g
Ἀποτυμβουλεύω, t.1,c.772,g
Ἀποτωώγων, t.1,c.88,h. Ἀποτωώγων, ibid.c
Ἀποτούομαι, t.3,c.760,d. Ἀποτυελιγγόω, t.3,c.1139,a
Ἀποτυείζω, t.3,c.1137,b. Ἀποτυείδω, t.3,c.1136,h
Ἀπότυρμα, t.3,c.1141,e. Ἀποτύρω, ibid.
Ἀποτυωτίω, t.3,c.794,e
Ἀπότυπος, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀποτυέω, dicitur Is qui abit seu abiit. pro quo poetæ metri causa geminato σ dicunt ἀπόσυπος.
Ἀποσύω, siue Ἀποσεύω, idem quod ἀφορμῶ. Vnde paff. ἀπόσυπο, quod Suid. exp. ἐξέλιπε. Potest tamen idem & ab ἀπόσυμαι deriuari, & pro imperfecto haberi. Ita enim Suidas, σεύω, τὸ ὁρμῶ, καὶ σύω, ἀφ' οὗ τὸ σῦμι. ἔνθεν τὸ ἔσσυτο, καὶ ἀπόσυτο καὶ ἀπόσυτος. Inde & ἀπέσσυτεν apud Hesiodum, Bœotica syncope pro ἀπεσύθησαν, Cum impetu eruperunt aut abiuerunt.
Ἀπόσφαγμα, t.3,c.1158,g. Ἀποσφάζω, ibid.
Ἀποσφαγείζω, t.3,c.1164,c. Ἀποσφακελίζω, t.3,c.1167,f
Ἀποσφάλλω, t.3,c.1175,f. Ἀποσφαλμέω, t.3,c.1170,h
Ἀποσφαῖξ, t.3,c.1158,h. & 1159,b
Ἀποσφάτλω, t.3,c.1158,g. Ἀποσφενδονάω, t.3,c.1178,b
Ἀποσφενδονέω, ibid. Ἀποσφενδόνητος, ibid.
Ἀποσφήλωσις, t.3,c.1176,f. Ἀποσφιγγόω, t.3,c.1183,d
Ἀποσφραγίζω, t.3,c.1187,d
Ἀποσφραγισμα, Naribus admoueo, Olfacio.
Ἀποσφεγγίσμα, t.3,c.1187,c. Ἀποσχαίζω, t.3,c.1194,f
Ἀποσχαλίδωω, ὦ. Plagas erigo, furcisq; venaticis iulcio, quæ σχαλίδες Græcis, Latinis dicuntur Vari seu Varri: vt Lucano, — dum dispositis attollat retia varis Venator.
VNDE Ἀποσχαλίδωμα, ατος, τὸ, dicitur Id quo ἀποσχαλιδοῦται τὸ δίκτυον. id est Furca venatica, Varus. idē quod σχαλίς, seu σχαλίδωμα, σκέλιξ, vt Pollux testatur: qui & σκέλιγγας vocat has furcas, quoniam nimirum iis in terram depactis fulciuntur plagæ. Xenoph. in Cyneg. pag. 579, εἰς τοὺς ὅρμους ἐμβάλλεται πεῖρκις, ὑπεβάλλουσι τοῖς βρόχοις ὑπὸ ἀποσχαλιδώματα τῆς ὕλης δίκρανα, super bifurcos è ligno varos. vel etiam, In stipites sylvæ bicipites, qui varorum vicem præstant in condensis nemoribus, vt Budæus interpr. Hesych. per σκ scribit, dicens à Xen. ἀποσκαλιδώματα vocari τὰ σκαλίκων τὰ ἀνθρωποειδῆ ἄκρα. ex quo colligimus summis horum varorum cacuminibus imponi solita aliqua humana specie terriculamenta ad expauefaciendas magis feras.

Ἀποσκαείζω, putatur in v.l. thema esse aor. 1 ἀποσκάεισε, qui ex Epigr. affertur pro Decessit à lare seu foco suo, Domum suam reliquit, id est obiit. sed falsum hoc thema est, verum autem ἀποσκαείζω, deriuatum à nomine ἑσκάεω.
Ἀποσκάνω, t.3,c.1194,g. Ἀποσκαδιαίζω, t.1,c.1366,d
Ἀπόσκησις, εως, ἡ, Abstinentia.
Ἀποσκήω, inus. thema, ex quo synonymum ἀπέχω mutuatur vtrunque fut. & tempora inde formata. significat autem Abstineo: item Abstinere facio, Inhibeo ne accedat, & veluti Abhibeo. vt Il. ζ, Αἴκεν Τυδέος υἱὸν ἀποσκῇ Ἰλίου ἱρῆς, Arceat, Auertat. seu Cohibeat ne ad Ilium perueniat.
Ἀποσκίζω, t.3,c.1197,h
Ἀπόσκισις, t.3,c.1198,a. Ἀποσκοπίζω, t.3,c.1204,f
Ἀποσκολαίζω, t.3,c.1212,b. Ἀποσκολέομαι, t.3,c.1209,b
Ἀποσκώζω, t.3,c.1222,h. Ἀποσαγή, t.3,c.1263,a
Ἀποτάδην, t.3,c.1288,c
Ἀποτακής, Liquefactus. v.l. perperam pro ἀποτακείς: quod est particip. aor. 2 paff. ab act. th. ἀποτήκω.
Ἀπότακτος, t.3,c.1263,b. Ἀποταμιεύω, t.3,c.1240,g
Ἀποτάμνω, t.3,c.1409,c. Ἀποταμύω, t.3,c.1240,h
Ἀπόταξις, t.3,c.1263,a. Ἀπότασις, t.3,c.1288,b
Ἀποτέσσω, seu Ἀποτείνω, t.3,c.1262,d
Ἀποτέπω, Longissimé. v.l. perperam pro ἀπωτέπω.
Ἀποταῦρος, t.3,c.1271,c. Ἀποταυρόω, t.3,c.1273,f
Ἀπότασις, t.1,c.1501,a. Ἀποτέφρωσις, t.1,c.1502,f
Ἀποταφρόω, ibid. Ἀποτεθρυμμένος, t.1,c.1594,a
Ἀποτείνω, t.3,c.1287,c. Ἀποτυχίζω, t.3,c.1359,d
Ἀποτείχισις, ibid.h. & c.1360,a
Ἀποτείχισμα, t.3,c.1359,h. Ἀποτειχισμός, ibid.
Ἀποτέλειος, t.3,c.1374,g. Ἀποτελειόω, t.3,c.1375,h
Ἀποτελεώ, t.3,c.1376,g. Ἀποτέλεσμα, t.3,c.1381,f
Ἀποτελεσματικός, t.3,c.1382,a
Ἀποτελεσμός, t.3,c.1381,f. Ἀποτελεστικός, t.3,c.1382,e
Ἀποτελοῦπάω, t.3,c.1389,g. Ἀποτελόω, t.3,c.1381,c
Ἀποτελέω, t.3,c.1376,g. Ἀποτέμνω, t.3,c.1398,c
Ἀποτένυμαι, Decoquo. v.l. Sed depraua et vox hæc, forsan ex ἀποξένυμαι, quod est Feruefio, seu Decoquor feruefactus.
Ἀποτέξις, t.3,c.1531,g. Ἀποτερμαπίζω, t.3,c.1413,h
Ἀποτερμασμός, t.3,c.1414,a. Ἀποτερμίζω, ibid.
Ἀπότερος, Longinquus. Et Ἀποτέρω, Longius. vt, ἀποτέρω τῆς πόλεως, longius ab vrbe. Ita v.l. sed perperam. per ω enim hæc scribenda sunt, ἀπωτέρω, vt ἀπωτέπω.
Ἀποτεπλημμένον, t.3,c.1586,a. Ἀπότευγμα, t.3,c.1443,e
Ἀποτευκτικός, ibid.f. Ἀπότευξις, ibid.d
Ἀποτεφρόω, t.3,c.1455,c. Ἀποτηγανίζω, t.3,c.1460,h
Ἀποτήκω, t.3,c.1457,f. Ἀποτῆλε, t.3,c.1462,f
Ἀποτηλοῦ, ibid.h
Ἀπόπηξις, εως, ἡ, Destillatio quæ fit humore liquefacto. Hippocr. De sacro seu comitiali morbo, ἢν δὲ πλείων ἀπὸ παντὸς τοῦ ἐγκεφάλου ῥύσιν ἡ ἀπόπηξις. Ibidem dixerat, ἢν μὲν καλὸς καὶ μαστείως καθαρθῇ, καὶ μήτε πλεῖον μήτε ἐλάσσον τοῦ δέοντος ἀπορρυῇ.
Ἀποπίβαστος, vide infrà in Ἀποπίμαστος.
Ἀποπήμι, & Ἀποπέημαι, t.3,c.1486,d
Ἀποπίκτω, t.3,c.1531,f. Ἀποπίλλω, t.3,c.1540,h
Ἀπόπλυμα, ibid.
Ἀποπίμαστος, Hesychio αὐθάδιστος, Iniuriam seu contumeliam non passus. Infrà pro eodem ἀπωσήμαστος. Quæ ambo Dorica sunt pro ἀπωσέμαστος, à verbo μάσσεσθαι significante ἅψασθαι. ITIDEM Ἀποπίβαστος dicitur pro ἀπρόσβατος, Inaccessus, Qui adiri nequit. ἀπρόσπελαστος. Soph. Trachin. pag. 368, ἀποπίβαστος ἀγρία νοῦσος.
Ἀποπιμάω, t.3,c.1565,g. Ἀποπίμπλα, t.3,c.1566,a
Ἀποπίμωσις, ibid.d. Ἀποπιπτοῦ, ibid.b
Ἀπόπιμον, ibid.a. Ἀπόπιμος, t.3,c.1552,e
Ἀποπιμόω, t.3,c.1565,g. Ἀποπίνακα, t.3,c.1541,h
Ἀποπνάσσω, ibid.g. Ἀποπίνυμι, t.3,c.1573,b
Ἀποπνέω, t.3,c.1572,c. Ἀποπόπλασος, t.3,c.191,g
Ἀπόπτυος, t.3,c.1467,h. Ἀποπόω, t.3,c.1570,g
Ἀποτμήγω, t.3,c.1408,f. Ἀπότμημα, t.3,c.1398,h
Ἀποτμήξ, t.3,c.1408,g. Ἀποτμήσσω, ibid.f
Ἀποτμήσιον, t.3,c.1398,h

Ἄποτμος, Infelix, Infortunatus. ἀτυχής, δυστυχής. Hom. Il. ω, Ὀϊζύ μοι καὶ ἐπὶ τῷ ὅτῳ ἀπότμῳ παιδὸς ἔειπες. Pro misero & calamitoso idem accepit Odyss. υ, de Vlysse loquens, — ὅν τε πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ ἄποτμος, Οὐκ ἔθελεν λέκτροισι χαὶ ἐν μεγάροισι καθεύδειν. Idem τὸν ἄποτμον opponit τῷ μακάρεϊ, apud eum enim Odyss. α, Telemachus ait, Ὡς δὴ ἔπειθ' ὅδε μακάρεσσι νύ περ ἔμμορε τοῖο ἄνερος, ὃν κτείνεσκον ἐν εὐρείῃ δόξῃ γήρας ἐπεμέ· Νῦν δ' ὃς ἀποπτότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων, Τόν μ' ὄν φασι θανέεσθαι. Affertur & πότμος ἄποτμος pro Sors misera.
Ἀποτόβιος, ου, ὁ, Abortiuum. v.l. forsan ex eo quod apud Hesych. legerunt Ἀποτόκιος expositum παῖς ἀποθνήσκων πρὸ ἡμερῶν τεσσαρακοντα.
Ἀποτραλάω, t.3,c.1585,h. Ἀπότελμος, t.3,c.1583,b
Ἀποτραλής, t.3,c.1399,a. Ἀποτμεύς, ibid.b
Ἀποτμή, t.1,c.1663,d.ob. & t.3, c.1198,c.ob. c.1399,a
Ἀποτμία, t.3,c.1399,d
Ἀπότμιος, ibid.b. Hesychio ἀπότομοι sunt οὐκ ὀνειροπολοῦντες, afferenti etiam ἀπότομον pro μὴ ἄξιον θεραπείας, indignum aspectu.
Ἀποτόμως, t.3,c.1399 c. Ἀποτεβόω, t.3,c.1591,c
Ἀποτρηθόω, t.3,c.1316,g. Ἀπότος, t.3,c.303,a
Ἀποτραχεῖν, t.3,c.1346,d. Ἀποτράγημα, ibid.
Ἀποτραχηλίζω, t.3,c.1600,c. Ἀποτραχαιόω, t.3,c.1601,f
Ἀποτρέπομαι, t.3,c.1611,d. Ἀποτρεπτικός, t.3,c.1622,a
Ἀποτρεπτός, t.3,c.1611,b. Ἀποτρεχόω, t.3,c.1657,e
Ἀποτεκαίω, t.3,c.1612,d. Μεμνῆσθαι τοῦ τοῦ ἔπους ἐν τῷ Πολυβίου ἀναγνώσματι, ἀποτεκαίω φερόντων τῶν ἀντιγράφων τὸ πληρὲς τρεῖς δυοῖν. Ἀποτεκαίωσις, t.3,c.1612,d. Ἀποτεκεῖν, t.3,c.1333,d
Ἀποτελέω, t.3,c.1332,h. Ἀποτεμμα, t.3,c.1333,d
Ἀπότελεξ, ιχος, ἡ, pro Impuber afferunt v.l. ex Poll. lib. 2: sed falsò. legitur enim ibi, Ἀποτέκχες, οἱ αὐτοῖοι. qui nomin. plur. est à singul. ἀπότρεξ, ἀτρεῖς enim cum suis compositis quæ eandem retinent terminationem, in obliquis & propter immediatè sequentem aliam aspiratam mutat in τ.
Ἀποτεκτόω, t.3,c.1610,e. Ἀπότεκχες, t.1,c.1516,b
Ἀποτέμπτος, t.3,c.1622,d. Ἀποτεμπόομαι, t.3,c.1620,d
Ἀποτέμνω, t.3,c.1622,b. Ἀποτεμπόομαι, ibid.h
Ἀποτέπασμα, t.3,c.1623,a. Ἀποτέπασμός, ibid.b
Ἀπότρωτος, ibid. Ἀπότροφος, t.3,c.1644,f
Ἀποτρυσῶν, Hesychio λάθρα ἀξιῶν: sed suspectum.
Ἀποτρυίχω, t.3.c.1324,a. Ἀποτρύω, t.3,c.1323,d
Ἀποτρωγῶν, t.3,c.1346,d
Ἀπότρωκτον ἄλφιτον, Suid. affert, sed sine expositione. Tantùm enim annotat Epicharmum primum reperisse hoc ἀπότρωκτον, significat autem Abesum, Abrosum: seu Adesum & Arrosum.
Ἀποτρωπάω, t.3,c.1619,h. Ἀποτυχάνω, t.3,c.1442,g
Ἀποτυλόω, t.3,c.1683,c. Ἀποτυμπανίζω, t.3,c.1696,e
Ἀποτυπόω, t.3,c.1693,d. Ἀποτύπλω, t.3,c.1689,b
Ἀποτυφλόω, t.3,c.1704,c. Ἀποτύχημα, t.3,c.1443,f
Ἀποτυχία, ibid. Ἀποτυχίζω, t.3,c.1426,b
Ἀποτυρόω, t.3,c.1443,d. Ἀπουλόω, t.2,c.1284,d
Ἀπούλωσις, ibid. Ἀπουλωπικός, ibid.
Ἀπουεχνάω, t.2,c.1540,c
Ἀπούρα, t.2,c.14-6,a. Sunt qui ἀπούρα & ἀπούρας dictum volunt κατ' ἔκτασιν pro ἀπαύρας: alii per syncopē pro ἀφουείσας Ionicè posito pro ἀφουείσας. quorum opinio non reiicienda est, quum ἀπουείω quoque reperiamus eadem significatione vsurpatum qua ἀπούρω. Vt enim Hesychius ἀπούρας exp. ἀφαιρήσας, ita ἀπουείσαι affert pro ἀφαιρήσαντα, hoc est Auferent, Adiment: vel potius A suis veluti limitibus & terminis auulsas adiment & auferent, Alienabunt. vt quum Achilles Iliad. α Agamemnoni obiicit quòd Briseidem bello à se captam ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. Itidémque Od. 1 dicit quidam, κεῖνον δέ ἑ θυμὸν ἀπούρας, clam ei ademi animam seu vitam. id est clam eum peremi. cæde enim seu morte anima & vita è corpore exterminantur. Media vox ἀπουράμενος paff. habet significationem. vt quum Hesiod. dicit, Δοιοὶ ἀπουρεχέδροι ψυχάς, Duo quibus adempræ animæ. seu Duo priuati orbatique animabus.
Ἀπουρροὶ γανίαι, Suidæ ἀπελεῖς, εἰς αὐτὰ σπερώματα σωθῆναι, angui viles & contempti in quos purgamenta sordéſque scopis corrasas coniiciebant. Hesych. eodem modo exponit, ἀπουρροὶ νιπιῶν ἀπόρρητοι νιπιῶν exponens γραῖαι ἀπελεῖς καὶ ὅπου τὰ περιττώματα σωθήσεται. Videtur ramē adiectiuū potius esse, & ex eo nominatū hoc vocabulum quoniam ibi nemo ἐρᾷζεται.
Ἀπουρέω, & Ἀπουρέομαι, t.2,c.1548,c
Ἀπουεία, Suidæ ἡ ἐξ αἰσίων γάμων ἀποφεύ, ἀπὸ δούλης ἢ δούλου γιγνομένη, proles ex imparibus parentibus, veluti seruo aut serua.
Ἀπουείζω, vide paulo antè in Ἀπούρα. Vtitur autem eo Homerus Iliad. χ, vbi Andromache Hectorem de Astyanacte filio alloquens ait, Αἰεί πι τοῦτο γε πόνος καὶ κῦδος ἀπούσω Ἑσσονα· ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπουείσουσιν ἀρούρας, alii enim arua ei adiment suis ea adiungentes terminis & à nostris auellentes. vt Eustath. quoque ἀπουείσαι ἀρούρας ibi exp. ἀφορίσαι καὶ ἀφελέσθαι, hócque ἀπουείσαι esse prototypon ait τῆς ἀπούρας. Inde deriuatum ADVERB. Ἀπουεικτικῶς, quod Hesych. exp. ἀφελομένως, Adimēdo seu auferendo.
Ἄπουρος, t.2,c.1475,e
Ἀπουρόω, ῶ, Destituor vento secūdo, qui οὖρος nominatur. Polyb. apud Suid. πότε μὴν εἰς πλῶ Μυσίας ἀπουρώσαντας καθορμιεῖσθαι, id est, μὴ χρωμένους οὐείῳ πνεύματι. omnino enim puto hæc verba Suidæ esse, adiecta ad exponendum τὸ ἀπουρώσαντας: quanquam in manuscripto etiam exemplari sine vlla distinctione verbis Polybii annectantur.
Ἄποτε, t.3,c.509,e
Ἀποῦσα, Absens: fœm. gen. ab Ἀπών. Dici πλῶ ἀποῦσαν aiunt etiam terram peregrinam: quia videlicet à nostra diffita est & remota, ab eáque longè abest.
Ἀπουσία, t.1,c.1321,h. Ἀπουσιάζω, ibid.g
Ἀποφαίνω, t.4,c.19,f. Ἀποφαίνομαι, t.4,c.20,e
Ἀπόφασις, t.4,c.21,d. Ἀποφαντικός, t.4,c.22,d
Ἀποφαντικῶς, ibid.f Ἀποφαντής, ibid.c
Ἀπόφαρσις, Hesych. ex Hegesandro affert pro ἡ ἑταῖρα, meretrix.
Ἀπόφαδα, t.4,c.61,d
Ἀπόφασις, t.4,c.13,b. & 21,d. & 61,f
Ἀποφάσκω, t.4,c.66,b
Ἀποφασμόν, Varin. affert pro ἀποδεδειγμένον: & Ἀποφασμένως pro φανερῶς, subiungēs hoc ex Demosthene in Neæram exemplum, ἀποφασμόν πωλοῦσιν. Sed parum fideliter hæc ex Suida & Harpocr. exscripsit. apud eos enim scriptum ἀποπεφασμόν & ἀποπεφασμένως, vt scribi etiam debet. Notandū porro ἀποπεφασμόν ab iis exponi etiam ἀπεφηνμόν, Vetitum, Interdictum, tūquam ab ἀπόφημα.
Ἀποφαπκός, t.4,c.13,b. & 62,a. Ἀποφαυλίζω, t.4,c.50,g
Ἀποφάω, inus. thema est, ex quo deriuatum ἀπόφημι, quod & tempora sua inde mutuatur, nimirum fut. ἀποφήσω & quæ inde formantur. significat autem Nego, Dico non ita esse.
Ἀποφέρομαι, ex Euripide affertur pro καρποῦμαι. Ad verbum sonat Pascor seu alor ex, aut Pasco seu alo me ex.
Ἀποφεροίατο, Ionicè pro ἀποφέροιντο, Auferant, Reportent.
Ἀποφέρω, pro Tollo, t.4,c.93,b. pro Refero præmium vel mercedem vel laudem, ib.d. pro Persolvo, ibid.e. pro Affero, ib.f. pro Renuntio, ib. pro In album refero, ib.g. Ἀποφέρω γραφῆς, ibid. Ἀποφέρω λόγον, ib.h
Ἀποφέρομαι, act. signific. t.4,c.94,a. paff. signif. ib.c
Ἀποφεύγω, t.4,c.131,d. Ἀποφευκτικός, ibid.h
Ἀπόφευξις, ibid.
Ἀποφιλοκίζει, propriè significat Decerpit seu deligit ficos immaturas. φίλικας ἀφαιρεῖ. metaphoricè autē Vim affert. Nam Suid. & lex. meum vetus Ἀποφιλοκίζει expon. βιάζεται, addentes, ἀπὸ τῶν σύκων τῶν ἀγρίων καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα μετῆλθαι. Sed notandum in lexico illo meo veteri super ει esse superscriptum ετι, ad annotandum diuersam γραφήν, nimirum scribi etiam Ἀποφιλοκίζετι. Apud Etymol. perperam pro eodem scriptum Ἀποχυλοκίζει.
Ἀπόφημι, t.4,c.61,c. Ἀπόφημος, t.4,c.56,c.
Ἀπόφησις, εως, ἡ, Sententia: γνῶσις: li v.l. credimus.
Ἀποφθαρίζαθαι, Hesych. esse dicit τὸ ἐκ μυκτῆρος εἰς τὸ ἔξω ἡχον φερόμενον, Naribus sonitū reddere, Naribus sonum

foràs emittere.quale paulo infrà est Ἀποφλάσαι.

Ἀπόφθαρμα, vide paulo pòst in verbo Ἀποφθείρω.

Ἀποφθεγγόμαι, t.4,c.137,g. Ἀποφθεῖκτος, t.4,c.138,c

Ἀπόφθεγμα, ibid. a. Ἀποφθεγματικός, ibid.b

Ἀποφθείρομαι, t.4,c.141,b. Act.autem Ἀποφθείρω peculiari modo dicitur pro Ἀποθείρω τὸ ἔμβρυον, Corruptum edo seu emitto fœtum,hoc est Abortum pario, Abortio seu Aborto.Hippocr.Epidem.l.1,ὧν δὲ σπωεκύρησε ὀν χαρὴ ἐχούσην νοσῆσαι, πᾶσαι ἀπέφθειρον. VNDE Ἀποφθαρμα, ατος, τὸ, dicitur Id quo Ἀποφθείρεται τὸ ἔμβρυον, Pharmacum abortũ faciens. Hippocr. Epidem.lib.5, τῇ κζ' τὸ εἶκοσιν τῆς ἡλικίης ἀπόφαρμα πούσῃ, ξωιδεῖ πόνος, ἐμετος χολωδέων. ET Ἀποφθορεύς, αῦ, ἡ, Abortus,hoc est Editio seu partio fœtus in vtero corrupti.Pro quo Hippocrates Ionicè dicit Ἀποφθορή. vt Epidem. lib. 3, ἐπέρω δὲ Ἀποφθορὴς ἀδεὶ πεντάμηνον ὠῦς ἔλαβεν. Galen.quoque initio comment.in lib.6 Epidem.vbi itidem dicit δὲ Ἀποφθορὴς, annotat, quod Attici vocant ἀμβλωσιν, hoc ab Hippocr.σωνῆσις nominari Ἀποφθορεῦ.

Ἀποφθίλμος, t.4,c.146,f. Ἀποφθινύθω, t.4,c.147,d

Ἀποφθίνω, Intereo, Pereo, Hippoc. De aere, aqu.& loc. πάντ δὲ νοσεύμενα μάλιστα ὀν ἐωὐτῆσι τῆσιν ἡμέρῃσι κρίνεται· καὶ τὰ μὲν, Ἀποφθίνει, τὰ δὲ λήγ4.Nisi potius significat Interimũt, Perimunt, Ad orcũ demittũt. Ἀποφθίω, t.4,c.146,f

Ἀποφθορεῦ, vide in Ἀποφθείρω paulo anté.

Ἀποφιλοκαλημα, t.4,c.687,d. Ἀποφιμόω, t.4,c.162,a

Ἀποφλάσαι, Hesychius Cretensibus & Samiis esse dicit ῥεγχάσαι, ronchos edere : quale paulo antè apud eum est Ἀποφθαράξαδαι.

Ἀποφλαυρίζω, t.4,c.51,b. Ἀποφλεγμαίνω, t.4,c.167,a

Ἀποφλεγμαπίζω, t.4,c.165,b. Ἀποφλεγμαπεμός, ibid.

Ἀπόφλημα, ατος, τὸ, Ex Demosth. affertur pro Debitum.

Ἀποφλοιόω, t.4,c.176,d

Ἀποφλύειν, Hesychio est ἀποβρύκεδαι, Eructare. pro quo & Ἀποβλύειν seu Ἀποβλύζειν dicitur.

Ἀποφοιβάζων, Suid. esse dicit vel Ἀποκαθαίρων, Expurgans, vel χρησμῳδῶν seu μαντευόμενος, Oracula edẽs & vaticinia.

Ἀποφοιτάω, t.4,c.1873,e. Ἀποφοίτησις, t.4,c.185,f

Ἀπόφονος φόνος, Iniusta cædes & non conuenienS . seu ἄπορος φόνος, vt quidam accipiunt in hoc Eurip. Oreste loco, vbi Electra dicit, ἃ ἀ, ἀδίκως ἀδίκα πρ' ἀρ' ἔλακεν, ἀπόφονον ὅτ' ὀρθὰ πεῖσοδι Θέμιδος εδίκασε φόνον· λεξίας ἐμᾶς ματέος, quum super tripode Themidis Apollo iudicauit matris meæ cædem iniustam esse. Ita enim interpretandus iste locus, quem schol. haud scio quo exponat modo, mirè se in eo torquens.

Ἀποφορὰ pro Ablatione,t.4,c.94,d. pro Lucro,ibid.e. pro Pẽsitatione,ib. pro Exhalatione,ib,f. pro Suaueolentia,ib.g. pro Graueolentia,ib. Vide & sequ.

Ἀποφοράν.

Ἀποφοραῖν, Suidas Isæum vsurpasse scribit pro ἀπενεγκεῖν καὶ δόσιμα ποῖσαι μεταξύ.tãquam sit infin.ab Ἀποφορέω.nã & in manuscripto codice circũflexo notatum est. Harpocration autem habet Ἀποφορεῦ: quod & ipsum ab Isæo vsurpatum ait ὀλὶ τῶ ἀπενεγκεῖν καὶ δόσιμα ποῖσαι μεταξύ. atque ita eum scripsisse, patet ex Isæi verbis quæ subiũgit: εἰ δὲ χρεὼ ὠφλεν τοῖς Ἀποφορᾶς ὠῶτας ἐξ ποδῶν ἀλλοτρεῶν ἢ τὰ χωρίον, hisce distãtis seu interstitiis pedũ.

Ἀποφρὴν, apud Herodot. ἡ πλουσίην ἐξ ἐξ δ' οὐλων ὀῖς δεσπότας, vt testatur Suid.Ionicè autẽ positũ est pro Ἀποφορὰ, quod itidẽ significare pensitationẽ, docui t.4,c. 94,e. In Herodoteo lexico nõ Ἀποφρὴ scriptũ, SED Ἀποφρὴ, per syncopen, ibi enim annotatur Ἀποφρὴν ab eo vocari τὴν πλουσίην· πλὴν ὑπὸ ἐξ δ' οὐλων ὀῖς δεσπότας.

Ἀποφρὸς, Hesychio ἀσθενέστερος, Infirmior, Imbecillior, Inualidior: ex eo forsan quòd oneri ferendo non sufficiat.

Idem Ἀπὸ φορᾶ δείδρα dici indicat ὀῖ μὴ φέρουσι καρπόν: præpositione Ἀπὸ posita hic pro ἀ στερητικῶ. Videtur & pro Non sufferendus seu Auersandus positũ in hoc loco ep.Phalar.ad Agemortũ, quæ est numero 139, ὡς πάρ τ' ἀγὼς ἡ μίασμα ἐξ ὧν Ἀποφροι, αὐτόθεν ἀπεστρέφης ὡς εἰπός.

Ἀποφρήγνυμι, t.4,c.127,a

Ἀποφράγνυμι, seu Ἀποφραγνύω, Obstruo, Obsepio . vt apud Eust. locus suis Vlysses cera aures Ἀποφραγνύει & obthurat, ne sirenum cantum audiant.Soph.pass. voce in act. signif.vsus est pro Communio veluti septo : in Antig.

pag.124, dicens, κἀποφεράγνυσαι κύκλῳ Τὸ σῶμα. vbi schol.exp.ἀσφαλίζῃ.

Ἀποφρὰς, t.4,c.69,c. Ἀποφρεάσω, t.4,c.190,e

Ἀποφραγμ, teste Eust.dicitur ἡ δούλη, serua, κξ' γλῶσσα.

Ἀποφρεάσω, t.4,c.190,e

Ἀποφρὴ, vide in Ἀποφορὴ paulo suprà.

Ἀποφυὰς, t.4,c.285,f. Ἀποφυγὴ, t.4,c.132,a

Ἀποφυλακίζει, vide in Ἀποφυλακίζε paulo suprà.

Ἀποφύλιος, t.4,c.243,b.301,a

Ἀποφυλλὰς, t.4,c.250,f. Ἀποφυλλίζω, ib.c. Ἀποφύλλωσις, ib.

Ἀπόφυμι, idem quod Ἀποφύω: vnde infin. Ἀποφῦσαι, quẽ Hesych.exp.δῆσῆναι.

Ἀποφυσάω, t.4,c.262,g. Ἀπόφυσις, t.4,c.285,f

Ἀποφυτία, t.4,c.298,b. Ἀποφυτεύω, ibid.a

Ἀποφύω, t.4,c.285,e. Ἀποφώλιος, t.4,c.300,e

Ἀποφῶρας, Hes. affert pro κλέπτας, fures.

Ἀποχαίζω, & Ἀοχαίζομαι, t.4,c.319,c

Ἀποχαλάω, t.4,c.368,e. Ἀποχαλινόω, t.4,c.372,b

Ἀποχαλκεύω, t.4,c.386,b. Ἀποχαλκίζω, ibid.b

Ἀποχαρακόω, t.4,c.400,d. Ἀποχάρακις, t.4,c.395,e

Ἀποχαρόω, ibid. Ἀποχαρίζομαι, t.4,c.361,d

Ἀποχεμαζεῖ, t.4,c.490,c. Ἀποχειρίζω, t.4,c.454,b.

Ἀποχειροβίος, t.4,c.419,h.& 449,d Ἀποχειροβιωτος, ib.

Ἀπὸ χειρὸς, t.4,c.412,c. Ἀποχειροτονέω, t.4,c.427,e

Ἀποχειροτονία, ας, ἡ, Reiectio à magistratu, Abdicatio: quũ nimirum populus sublatis manibus aliquem magistratu abdicat.

Ἀποχετεύω, t.2,c.1571,h. Ἀποχέω, t.4,c.474,b

Ἀποχὴ, t.1,c.1339,d. Ἀποχλωείας, t.4,c.541,e

Ἀπόχρη, Hes.exp.Ἀπόπχων: addens a quibusdam reddi ἄχρεον, ab aliis μάτμον, Alienũ ab arte, Rusticum, Vanum.

Ἀποχόω, t.4,c.485,b. Ἀποχρῶ, t.4,c.618,g

Ἀποχραίνειν, Colorare, Colorẽ dare, seu Floribus colorũ ornare: verbũ ad picturã pertinens, vt & simplex χραίνειν. Pla.l.6 De rep.οἶδ' ὅτι καθάπερ ζωγράφων οὐδὲν πέρας ἔχειν ἡ ποικιλία δ' οὐδὲ πᾶσι ἑκάστων ἐξ ζώων, ἀλλ' ἢ τὸ χραίνειν ἢ Ἀποχραίνειν, ἢ ὁ, τι δήποτε καλοῦσι τῶν οἱ ζωγράφων πτίζες, οὐκ εἰ ποτε δ' ὀκῆ παύσεται κοσμοῦσα, ὡς τ' ὀλίγ' ὅσα μικρὰ ἔχειν εἰς καλλὸς καὶ φανερώτερα γίγνεσθαι τὰ γεγραμμένα. Et lib.9, ἑσκιαγραφηδῶμας ὑπὸ τ' παρ' ἀλλήλας θεσεως Ἀποχραινομένας, id est, contentione comparationẽque & applicatione rerum colorem emẽtientes, vt Bud.interpr.qui etiam addit, quod hic Ἀποχραίνει dicit, paulo pòst ὀλίγ χρωματίζειν vocare.dicere.n.οὐτω ἐξ τ' πανπικὸν φύσομεν χρώμα τα ἅπαι ἑκάστων ἐξ πηγῶν τοῖς ὀνόμασι ἐξ ῥήμασιν ὀλίγχρωματίζειν, αὐτὸν οὐκ ἐπαίοντα ἀλλ' ἢ μιμεῖσθαι. Similis locus quem ex Aristot.l.De color.affert, τὰ ἐξ πελοπόνησον ὑδὴ χρωματιζομένων ἐν αὐ πῖς ἐξ χυλῶν ὑπὸ τ' πέψεως, Ἀποχραίνεξ καὶ μεταβάλλει εἰς τὸ τῆ αἰλουργοῦ χρῶμα. Videtur porro præpositioni Ἀπὸ hic inesse perfectionis significatio. Ideóque Hes.dicit Ἀποχραίνειν esse τὰ Ἀπελειφθὲν ἐξ χρωμάτων ἐξ τοῖς ζωγράφοις, I.addere:hoc est, adiectis colorũ floribus qui deerant, exornare. Ita. n.potius interpretãda ea verba quàm cum aliis legendum ἀπόχραινον, intelligendúmque colorum reliquum & residuum.

Ἀπόχρεως autẽ affert idẽ Hes.pro ἀκάλυπτος & ἀπροφάσιστος.

Ἀποχρεώω, t.4,c.615,e. Ἀποχρέωμαι, t.4,c.614,f

Ἀποχρεμπομαι, Exscreo, Screatu eiicio. VNDE Ἀπόχρεμμα, ατος, τὸ, dicitur Id quod exscreatũ seu screatu eiectũ est, Sputũ.vt Hes.quoq; Ἀποχρέμματος exp.Ἀποπτύσματος. ITEM Ἀπόχρεμψις, εως, ἡ, Exscreatio.Hippocr. Aphor. sect.4, art.46. αἱ Ἀποχρέμψιες αἱ ὀν ὦσι πυρετεῖσι μὴ ἀξιλείπωσι αἱ πτιλναί. vbi Ἀποχρέμψεις pro Ἀποχρέμματα dixit. Affertur ET Ἀποχρεμπτικός, exponitúrque Exscreabilis: vt Plin.dicit, Pulmonum exscreabilia vitia.

Ἀπόχρη, t.4,c.618,g. Ἀπόχρησις, t.4,c.615,d

Ἀποχρίω, t.4,c.625,f

Ἀποχρυσόω, ῶ, Deauro, Auro perlino.

Ἀποχρῶ, t.4,c.619,c. Ἀποχρώντως, ibid.d

Ἀποχωλίζω, t.4,c.511,e

Ἀπόχυμα, t.3,c.330,g.ob.& t.4,c.497,d

Ἀποχυρόω, t.1,c.1373,h. Ἀπόχυσις, t.4,c.497,d

Ἀποχύω, t.4,c.497,c. Ἀποχωλεύω, t.4,c.660,f

Ἀποχωλόω, ibid.h

Ἀποχωνεύω, & Ἀποχώνευμα, t.4,c.485,b

Ἀποχωρέω, t.4,c.673,f. Ἀποχώρημα, ibid.g

Ἀποχώρησις, ibid. Ἀποχωλίζω, t.4,c.684,d

Ἀπόχρωσις, t.4,c.485,b. Ἀποψαλίζω, t.4,c.698,c

Ἀποψάλλω, t.4,c.696,d. Ἀποψάω, t.4,c.685,f

Ἀποψάδδομαι, t.4,c.715,a. Ἀπόψημα, t.4,c.689,d

Ἀπόψημα, t.4,c.686,c. Ἀπόψησις, ib.

Ἀποψηφίζομαι, Suffragio meo absoluo, t.4,c.718,b. Ἀποψηφίζομαι, Suffragio meo antiquo, ib.d. Ἀποψηφίζομαι, Abrogo, ib.f. Ἀποψηφίζομαι, Censeo aliquid non faciendum, ib.g

Ἀποψήρισις, t.4,c.729,d. Ἀποψήχω, t.4,c.689,c

Ἀποψιλόω, t.4,c.708,d. Ἀποψίλωσις, ib.

Ἀποψις, t.2,c.1383,g. Ἀποψοφεῖν, t.3,c.243,f. & t.4, c.737,c. Ἀπόψυγμα, t.4,c.742,h

Ἀποψύχομαι, actiuè, t.4,c.741,e. Ἀποψύχομαι, passiuè, t.4,c.742,a

Ἀποψύχω, Refrigero, t.4,c.741,d. Ἀποψύχω, Expiro, t.4, c.742,c.& t.3,c.415, b.& 418,b.ob. Ἀποψύχω, Aluum exonero, ib.f

Ἀπωλεόω, t.4,c.735,f. Ἄππα, t.3,c.34,c

Ἀππελλάζειν, Hes. Ionibus esse dicit ὀμωληπάζειν: pro quo suprà habuimus Ἀπελλάζειν, è Laconica dialecto.

Ἀππαπαῖ, Suid. esse ait συκοφαντικὸν ὀνόμα apud Aristoph. quũ.n.dixisset Hercules, αὐδηρὸς ἡσχῶς, hoc subiunxisse.

Ἄππαλος, apud Hes. legitur, exp. ἀκαθάρατος. forsan pro ἄπιλος & ἀσπαρώνοτος.

Ἄππαρ, eodem teste Laconibus est ἱππεῦς.

Ἀπραγμάτευτος, t.3,c.533,h. Ἀπραγμόνως, t.3,c.531,c

Ἀπραγμοσύνη, ib. Ἀπραγμων, ib.a

Ἀπραγόπολις, t.3,c.534,a

Ἀπραγκτέω, ῶ, Nihil efficio seu proficio. Xen.Pæd.1,p.16, τοῖς δ' ἀθέμιστοι ὀλιγόμυοις ὁμοίως ἐφυσδε εἰκὸς ἐξ ἀπραγκτεῖν τοῖς ἀθρόνομα δεομένοις. Vbi nota affinis signif.verbũ ἀτυχεῖν, non obtinere, seu assequi. Exponitur etiã Nihil ago, Sũ sine actione, Otior.vt ἀπραγκτος quoque (vnde hoc verbum deriuatum est) significat eum qui nihil agit.

Ἀπραγκτος, t.3,c.527,d. Ἀπραξία, ib.g

Ἀπραξία, t.3,c.526,c. Ἀπραξία, t.3,c.240,e

Ἄπραπτος, t.3,c.241,a. Ἀπρεπεία, t.3,c.538,e

Ἀπρεπέστερον, ib. Ἀπρεπέως, ib.

Ἀπρεπὴς, ib.d

Ἀπρηκτος, t.3,c.536,d. Ἀπρήκτως, ib.e

Ἄπρηστον, Hes.exp.ἀφλόγιστον, Nõ inflammatũ seu incẽsum. à πίμπρημι significante Incendo, Inflammo.

Ἀπριάτῳ, Sine emptionis seu redẽptionis pretio, Gratis. Hom.Od.ξ, Ὑγθὲ με Θεσπρωτῶν βασιλὲ ἐνάμισπο Φείδων Ἥρως ἀπριάτῳ, gratis me tractauit, nec vllũ à me sumptuũ exegit pretiũ. Vbi aduerbiale est.pro nomine autẽ accipi potest Iliad.α, ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρῃ Ἀπριάτῳ, αἰώπινον, nullo redemptam pretio nec vllo persoluto lytro.

Ἀπρὶξ, t.3,c.554,f. Ἀπρεπάρεπος, t.1,c.204,g

Ἀπρεπαρέπτως, ib.h. Ἀπρεβκλόυπος, t.1,c.771,h

Ἀπρεβόλόυπος, ib. Ἀπρεβκλόυπος, t.1,c. 772,a

Ἀπρεβουλία, ex Plat.De leg.affertur pro Inconsultõ, ἀπρεβυλία igitur significat Non esse consultum, Non deliberare prius.

Ἀπρεθέτως, Sine animi proposito & cõsilio. ἀνὸν πρεθέσεως, vt Suid.exp.in hoc Polyb.loco, ἐξ μὲν ἀπρεθέτως ὀν ἐξ πολεμικοῖς συμβαίνοντα, φεαξεῖς μὲ οὐδαμῶς ὁρμόζει λέγειν, φεπετείας δὲ καὶ συπωρύσης μᾶλλον.

Ἀπρεθυμος, t.1,c.1606,c. Ἀπρεθύμως, ibid.

Ἀπρεϊδὴς, ἐος, ὁ ἢ, Improuisus, Nõ præuisus, ἀπρεόσπος, ἀπρεόσπος. Nic.initio suorũ Ther. Ῥεῖά κέ τοι μορφαί τ' ἀνὴρ τ' ὀλοφῶϊα ῥηξεῖν Ἀπρεϊδὴ τύψαιλα, Quæ improuisa percusserint, seu Quæ homines incautos nec opinantes percusserint. Sic in Epigr. Κίδος ἀπρεϊδὴς ἀμφεκάλυψε μυρός, Improuisus & nec opinantẽ inuadẽs. Actiuè etiã interdũ capitur pro Imprudẽs, Nõ prospiciẽs quod eueniturũ est.vt in Epigr.apud Suidam, ἀπρεϊδὴς ὁ Ἐγκέφαλον πλίξας, Imprudens nec opinans.

Ἄπρεικος, Dotis expers, Indotata. vt ἄπρεικον λαβὼν apud Lys.Indotatã ducere. Sic Ath.l.13, Ὕμνον ἀπῆνον ἄπροικον.

Ἀπρεῖτος, Non prodiens. ὁ τῆς οἰκίας μὴ ἐξερχόμενος, Suidæ. At ADVERB. Ἀπρεῖτος, Hes.exp.αἰεξόχως, Non excellenter, Non magnos faciendo progressus.

Ἀπρεκαλύπτως, t.2,c.45,f

Ἀπρεκρίνω, Separo, Segrego.v.l.perperã pro Ἀποκρίνω.

Ἀπρεμβία, ας, ἡ, Imprudentia, Inconsulta temeritas.v.l.

Ἀπρεγνοησία, ας, ἡ, Imprudẽtia seu Improuidẽtia.B.ex Alex.

Ἀπρεγνόητος, Non prouisus, vel Qui prouidẽtia nõ regitur, Sine prouidentia gubernatus. B.ex Phil.De mundo, μὴ ἀπρεγνόητα ἢ τὰ παρόντα νομίζωμεν δίχ θεῶν. Et rursum, δίχ θεῶν πολλοὶ ἀπρεγνόητον ἢ τὸν κόσμον νομίζουσι. Itẽ act.signif. Improuid⁹, Imprudẽs, Futuri nõ prouidẽs.vt quũ Xen. Hel.l.4,& in Cyneg.dicit, ἀπρεγνόητον γὰρ ἡ ὀργή. subiũgit .n.illic, ἡ ἢ γνώμη σκοπεῖ ὑ δὲν ἥδιον μᾶλ ἢ πολὺ, ἢ ὅπως βλάψῃ τοὺς πολεμίους . hic verò, ὥςτε πολλάκις ἐξεργάζε ὧν μεταμελεῖν αἀάγκη. Vnde ADVERB. Ἀπρεγνόητως, Improuidè, Imprudenter, Incauté, Non præuiso euentu. Xen. Pæd.1, ὥςπερ ἡνίων ἡγεμόνες ἄπειρος, ἀπρεγνοήτως φέρεται πρὸς κάμνον. Et Pæd.4, ὅπως ἀπρεγνόητος πρὸς ἐμοὶ βουλεύεσθαι, adeo imprudenter & temeré.

Ἀπρεγνόμευτος, ὑ, ὁ, ἢ, In quẽ excursiones à militib⁹ pabulatũ egressis factæ non sunt, Non deprædatus. πρεγνομὴ enim dicitur ἡ δὴ τῆς χώρας ἁρπαγή. Hesych.

Ἀπρεόσπος, t.2,1388,f. Ἀπρεόσπιος, ib.

Ἀπρεπον, Hesychio ἄπροπον, ἀπρεπές: à verbo πρέπω.

Ἀπρεπαύδητος, t.1,c.612,d

Ἀπρεσβάπης, t.1,c.651,g

Ἀπρεσβλητος, Suidæ γενναῖος, ᾧ ὑδὲις δύναται πρεσβεύειν, ἢτὲ ὑκ ἔχων λόγον μεθοδικόν. Hes.quoq; ἀπρεσβλητον exp.γενναῖον.

Ἀπρεσβύλευτος, Inconsultus, Non antè deliberatus, Temerarius. ET Ἀπρεσβυλεύτος, Inconsultò.v.l.sed perperam pro Ἀπρεβούλευτος & Ἀπρεβυλεύτος.

Ἀπρεσδεὴς, t.1,c.919,a

Ἀπρεσδίδυνος, Qui nihil ad rẽ facit, Qui nõ est ad rẽ. prouerbialiter.n.dicebãt ὑ δὲν πρὸς Διόνυσον quũ aliquid ad rẽ propositã non quadraret. Athen.l.15, οἱ δηῶν γὰρ ἔλεγον ἀπρεσδίδυνοσ πτα εἰρήκασι πρὸς τ' πρεκειμένων, nihil ad propositũ faciẽtia, Absurda. Et l.11, ὡς σπουδὴ πλεῖστ' ἐξίσκη, ἀπρεσδίδυνοσις λύσεις πρεγματωδέμενος. Cic.epist.ad Attic.l.16, Sed nihil tã ἀπρεσδίδυνον mihi primò videbatur quàm ad has literas, quibus ego à te consiliũ petieram, te mihi ista rescribere.

Ἀπρεσδιδείστος, t.2,c.1473,d. Vnde ADVERB. Ἀπρεσδιδείστως, quod Hes.exp.ἀδείστως, μὴ πρὸς τ' δίωξισθῶσι.

Ἀπρεσδόκητος, t.1,c.1038,g. Ἀπρεσδοκήτως, ib.

Ἀπρεσέλυος, vide paulo infrà in Ἀπρέσελλος.

Ἀπρεσέλθυστος, Inaccessus, Ad quẽ veniri nequit: ex Hesychio. Sic etiã Suid.exp.ἀπρεσπέλαστος, item & ἀδιεξίτητος, afferens hunc sine autoris nomine locũ, τὸ δὲ ἀξόπτον, καὶ ἀπρεσέλθυστον ὡὸ ἄξῳ τὸν πρεσρρέοντα ποταμόν.

Ἀπρεσεξία, t.1,c.1352,a. Ἀπρεσηγορητος, t.1,c.34,b

Ἀπρεσηγορία, ib.d. Ἀπρεσήγορος, ib.

Ἀπρεσθίκει, Hes.affert pro ἄδει, canit: sed suspectum est.

Ἀπρεσθίκλος, dicitur ὦ οὐδὲις πρεσκλεῖται, ἀλλ' ἀθέως πίπτει, vt Hesych.exponit, addens etiam, ἢ ἀκαυμάτιστος, ἀπὸ τῆς εἴλης, citánsque Eurip.autorem. Sed secundum posteriorem expositionem scribendum fuerit potius ἀπρέσεικος per diphthongum ει : forsan etiam secundum priorem, quum alphabetica series hoc ipsum innuat. ideóque & πρεσεικέπαι scribere malim, quod est πρεσελαστεῖ καὶ πρεσπίκαι.

Ἀπρέσπης, t.1,c.1141,f

Ἀπρεσπικλίτος, t.3,c.818,f. Ἀπρεσπικέπιος, ib.

Ἀπρεσκλητος, t.2,c.29,g

Ἀπρεσκοπέω, ῶ, Sum ἀπρεσκοπος & improuidus, Sum incõsultus & incõsideratus, Rerum euentus non præuideo: Hesychio μὴ πρεσορῶ. Posset poni etiã pro Non impingo seu offendo, ab ἀπρεσκοπος significante ἀσκανδάλιστος, vt Hes.& Suid.exp.

Ἀπρεσκόπος, t.2,c.360,g. Ἀπρεσκόπως, t.2,c.361,a

Ἀπρέσμαστος, vide in Ἀπρεσήμαστος paulo infrà. Meminit verò eius & Hesychius.à quo exponitur ἀπρεσθίκτος, ἄψαυστος: deriuante ipsum à μάσσαδαι significante ἅψασθαι.

Ἀπρέσμαχος, Aduersus quem pugnare tutum non est, Quocum conserere manus in pugna seu prælio nõ est, & Inoppugnabilis seu Inexpugnabilis : Suidæ ἀκατοπόνητος, Inuictus in certamine, Pugna non superabilis. Hoc autẽ affert exẽplũ, αἰσθόπεδ' ἐπ' ὑκ ἀπρέσμαχοι εἶεν

Γαλβοι. Itidē ἀπρόσμαχος τοῖς ἐχθροῖς affertur pro Hostibus inexpugnatu difficilis.

Ἀπροσμάχατος, Contra quem nullæ valent machinæ, Inexpugnabilis. Bud.

Ἀπρόσμικτος, t.2, c.935, g

Ἀπροσόδευτος, Qui nullis aditi viis potest, Inaccessus. Diod.

Ἀπρόσοιστος, idem quod αὐθύπτιστος, Non ferendus, Intolerandus. (nam οἴω, vnde hæc deriuata sunt, Fero significat) Hesychio αὐτοπρόνητος: apud quem tamē sine σ scriptū est ἀπρόοιστος. Inde ADVERB. Ἀπροσοίστως, Intolerabiliter, Ita vt sufferri nequeat. Apud Isocr. in Euag. ἀπροσοίστως καὶ χαλεπῶς ἔχον interpr. Feri & immanes erant: quia subiungit, ὥστε καὶ τοὺς ἀρχόντων τούτους ὑπόπτους εἶναι βελτίστους οὔτινες αὖ ὑμᾶς πάλιν ἀπροσόστους τοῖς Ἕλλησι διεκείμησαν τυγχάνοντες. Bud. exp. ἀμίκτως καὶ ἀδιαριθμήτως ἔχον, Commercii ignari & efferati erant.

Ἀπροσπίλαστος, t.3, c.191, b

Ἀπροσπόρευτα, τά, dicuntur quæ patrifamilias per filium non acquiruntur, vt bona aduentitia. B. ex Pand.

Ἀπροσπλωσία, t.3, c.321, f. Ἀπροσπλωτος, ib. g

Ἀπροσρήτος, ὁ, ἡ, Inaffabilis, seu Nō affabilis vlli, vt Virgil. loquitur. idem cum ἀπροσιήρος seu δυσπροσήγορος. vt Poll. testatur l.5, c.31. vbi & alia synonyma affert. Ibidē est ἀπρόσρητος ἡ μέρα, In qua alloquiis & salutationibus supersedetur. ἢ ἡ λόγῳ μέρα (inquit) ὃν ἢ γίγνε ἀπαρωμός, ἀπροσρητὴ καὶ ἀπροσρήτεον ἢ δὲ μὴ ἠθέλοιτο, ἀπρόσρητος.

Ἀπροστάσιος, t.1, c.1790, d. Ἀπροστάπυτος, ib.

Ἀπροστίμαστον, apud Hes. legitur, expositum ἀπροσδόκητον: sed forsan scribendum ἀπροστίμαστον.

Ἀπροστυμος, t.3, c.1046, e. Ἀπροσφορος, t.4, c.110, a

Ἀπροσφύλακτος, Improuisus. v.l. sed perperam, vt opinor, pro ἀπροφύλακτος.

Ἀπροσωπολήπτως, t.2, c.1402, d. In v.l. affertur & Ἀπροσωπολήπτης pro Respectu personarum carēs: sed nullo nec exemplo nec autoritate probatur.

Ἀπρόσωπος, t.2, c.1402, h. Ἀπροστίμαστος, t.2, c.805, e

Ἀπροσώπτος, Hesychio ἀπρονόητος, Improuisus.

Ἀπροσώπωπος, t.2, c.1388, h

Ἀπροφάσιστος, ὁ, καὶ ἡ, Prætextu & excusatione carēs. Itē, Qui nullo prætextu & sine vlla simulatione aliquid agit, sine tergiuersatione. X. Pæd. 2, φίλοις γὰρ, οὐκ ἐχθροῖς, δεῖ τῷ τοῖς μέλλοντας ἀπροφασίστως συμμαχεῖν ἐστόν, καὶ μήτε δόλῳ τοῖς ἀγαθοῖς τῶν ἄρχοντας φθονήσοντας, μήτε ἐν τοῖς κακοῖς προδώσοντας. Itidem Demosth. in Epitaphio, δύναμιν λαβόντες ἔχουσαν θυμὸν αἰήσαντο καὶ ἀπροφάσιστον, καὶ φιλοτιμίαν ἐφάμιλλον. Vnde ADVERB. Ἀπροφασίστως, Sine prætextu & excusatione, X. Pæd. 2, καὶ ὃς αὖ φαίη τὸν ἀπροφασίστως ποιοῦν, τόπον ὁρᾷ τοῦτο Κύρῳ πολῖται τυγχάνοντα. Sic l.8 eiusdē operis dicit, εἰ τοῖς ἀπροφασίστως πιθανοῖς φανεροῖς εἶν μᾶλλον τιμῶν ἢ τοῖς μαγίστοις ἀφανεῖ καὶ δοκοῦντα πάντες δοκοῦντα παρέχεται. Apud Thuc. lib. 1, schol. ἀπροφασίστως exp. αὐθαδιάστως, εὐέγκλητος.

Ἀπρόφατος, ὁ, ἡ, idē cū præced. ἀπροφάστος, Nullo nitēs prætextu, sed subitò & ex improuiso accidēs. vt schol. Apoll. Arg. l.1, Ἀχρόντος Δίνας ἀπροφάτοις exp. ἀπροφαστοις, itē ἀπροφωνήτοις, nō prædictas. Itidē accipit in hoc loco Arg. l.2, Αἱ δ' ἀφαρ ἠὺτ' ἄελλαι ἀδευκέες ἠέρομαι ὤς, Ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλληται ἐστόνοντο: exponēs nimirū ἀπροφάστοι, itē & ἀπροόπτοι: innuénsque non ex φάω solùm seu φημὶ deriuari posse: sed etiā ex φαίνω, & rūc idē esse ac ἀπροσδοκήτοις. Inde ADVERB. Ἀπροφάτως, Nullo allato prætextu, seu Ex improuiso, & Repentē. Apoll. Arg. l.2, Τοὶ δ' ἔλεν ἀπροφάτως.

Ἀπροφύλακτος, ὁ, ἡ, exponitur Incustoditus. Sonat tamē potius Non præcautus, Nulla cautione præuisus.

Ἀπταισία, t.3, c.581, e.

Ἄπταιστος, t.2, c.347, c.ob. & t.3, c.581, d. Ἀπταίστως, t.3, c.581, d

Ἀπταρύστατα, Hesychio est πεπτα: sed suspectam habet scriptura. videtur enim potius ἀπαπερύστατα scribendum, aut ἀποπερύστατα.

Ἄπτερα, t.1, c.1715, e. Ἀπτεραῖος, ib. f

Ἀπτερός, ib. Ἀπτερέως, ib.

Ἄπτερος, ib. e. Ἀπτέρυγος, t.1, c.1720, h

Ἀπτέρως, t.1, c.1715, f. Ἀπτέρωτος, t.1, c.1718, g

Ἁπτίλω, t.1, c.1713, b. Ἁπτικός, t.1, c.502, e

Ἀπτικώπατος, ib. Ἁπτίλος, t.1, c.1713, a

Ἄπτιστος, t.3, c.591, d

Ἀπτοήτης, έος, ὁ, ἡ, Qui in dicēdo est intrepid?, ὁ ὢν τοῦ εἰπεῖν ἠ πλοῦ ἄμυος: ideóq; liberior & παῤῥησιαστικώτερος. Hom. Il. θ, Ἥρη ἀπτοήτης, πλοῦν τὸν μῦθον ἔειπε; Vbi schol. quoq; exp. ἀπτόητε & ὢν τοῦ λόγου θρασεῖα: sed annotās, quosdā δασέως scribere ἀπτοήτες, vt sit καθαπλοῦν λόγοις, mordacior in dicēdo: quēadmodū Hes. quoq; ἀπτοήτες exp. nō solùm ἀπτόητον τοῖς ἔπεσιν & ἠ σκαῖον, sed etiā κακολόγον, maledicū.

Ἀπτόητος, t.3, c.590, c. Ἀπτοίητος, ib.

Ἀπτόλεμος, Imbellis, seu Belli inexpertus: πολέμου ἄπειρος, Hesych.

Ἀπτόμαι, t.1, c.501, a. & 507, b

Ἀπτόρθυος, t.1, c.494, f. Ἁπτός, t.1, c.501, b

Ἅπτω, Necto, t.1, c.494, d. Ἅπτω, Accendo, t.1, c.507, b

Ἁπτῶς, t.3, c.312, a. Ἀπτώτως, ib. b. Ἄπυρος, t.3, c.604, a

Ἄπυθεν, Hesychio est Ἄποθεν: vel potius ἄπωθεν.

Ἀπυθόστομος, idem affert pro ἐξιλασκόμενα & ἀποπνθόστομος.

Ἀπυκνος, t.2, c.599, e

Ἀπυλέπω, Hes. affert pro αἰνέω: sed suspectum est.

Ἀπύλωτος, t.3, c.614, a.

Ἀπύλων τόμα, t.1, c.1617, h. ob. & t.3, c.1039, d

Ἀπωδόκωτος, Fundo nullo instructus, Fundū nō habens. ἀπύθμενος. vt ἀπωδόκωτος κύλιξ. quod ex Soph. habes in Τραπεζίῳ, t.2, c.121. Hes. quoq; tradit Sophoclē in Triptolemo ἀπωδόκωτος posuisse pro ἀπύθμενος: in Iphig. autē πωδόκα τὸ ξίφος vocasse ἢ λαβίδα, ansa seu capulū. nam vt calix fundo, ita gladius manubrio teneri solet.

Ἀπωξίνου, idē ex Timocle affert pro ἀποπνθόρευ: sed non sine mendi suspicione. Forsan. n. ἀπωξίνου & ἀπωθόρυ scribendum: ab ἀπωξινόω, & ἀπωθυρόω significante Enerue. ἴνες enim dicuntur τὰ ἑδρεῖα.

Ἀπυος, t.3, c.609, b. Ἀπυρος, t.3, c.635, g

Ἀπύρωτος, t.3, c.636, d

Ἀπυρέκτος, Non febricitans. Vnde ἀπυρέκτως ἔχων, quod B. ex Celso interpr. Integer, εἰλικρινής.

Ἀπυρεξία, t.3, c.634, h. Ἀπύρετος, ib. d

Ἀπυρλωία γῆ, pro solo defatigato & effœto accipiunt apud Theophr. De caus. pl. l.3, c.25, vbi de terræ mixtionibus loquēs ait, ἔστι δὲ καὶ ἡ ἀπυρλωία καὶ μὴ δυναμένη φέρειν ἑτέρα μίξεις, πάλιν φέρει, καὶ καθαρθεῖσα καὶ γεγυμνασθεῖσα. sed vereor ne mendosa sit ea vox.

Ἀπυρλωος, t.3, c.637, c. Ἀπύρενος, t.3, c.638, b

Ἀπυρομήλη, t.3, c.637, f. Ἄπυρος, t.3, c.624, e

Ἀπύρωτος, t.3, c.628, b

Ἀπυρω ἔφθη, ἴης, ἡ, Crudus cib?: v.l. perperā pro ἄπυρος ἔφθη.

Ἀπυσδέον, Hes. exp. δυσοδδές: quòd Æolicè forsan pro ἀπόσδον seu ἀπόζον positum est.

Ἀπύσιον, Hes. affert positū pro ἀπόπυον: & Ἀπυσρόπεον pro ἀπέγρεφον, quæ forsan dialecti alicuius propria sunt.

Ἄπυστος, t.3, c.616, g

Ἀπύω, Sono, Sonitū reddo: interdū & Vociferor, Clamo. In priore signif. Epigr. l.1, p.10, de hirco vitis palmites rodēte, Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης πόσιν ἄπυε, Τεῖρε κάκιστε Γαθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα. In posteriore, apud Hesiod. Κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἄπυον. Interdū accipitur pro Sono. i. Loquor. vt apud Herodot. πνεῦσα δὲ ἀπεῖπε τοῦτο ἀπύσα. i. φθέγγου. Aliquādo verò significat etiā Dico. vt apud Soph. in Aiace, p.52, chorus Aiacē inuestigās ait, τίς αὖ δέ μοι τῶν ὠμόθυμόν γε, εἰ τοῦδε πλάζοιτ' αὖ, πρὸς βλέπων, ἀπύοι; quis mihi dicat immitē Aiacē sicubi errantē videritē vt schol. quoq; exp. εἴποι. Et forsan hæc primaria est signif. siquidē ex ἔπω derivatū volūt κατ' ἔκτασιν, vt ὀρχαλέον ex ἔρχον. HINC Ἀπύτης à vetere quodā (Alexādro nimirū, Vranopolis cōditore, vt refert Athen. l.3) ἀποθεωτικῶς dictus est ὁ κήρυξ, teste Eust. vtpote cuius propriū sit φωνεῖν & clamare seu vociferari.

Ἀπφί, dicitur ὁ πατήρ, Pater, καὶ ἡ ἀποκορισμῶν, idq; à pueris. vt ex Theocr. discimus. Apud eūn. Idyll. 15, Gorgone monēte Praxinoam, Μὴ λέγε τὴν πόν αἰδρα φίλα Διοῖ τὰν Διώνα Τᾶς μικκᾶς παρεόντος. ὄρη γύναι ὡς ἀθορῆ σε; cōuersa illa ad filiolū, Θαῦρε (inquit) Ζωπυρέον, γλυκερὸν τέκος, ἠ λέγει ἀπφῦν. Et Gorgo subiūgit, Αἰδαῖε τὸ θρέψος καὶ τοῦ πόνου καλὸς ἀπφί. Schol. quoq; ibi annot. ἀπφῦν ἀποκορεστικῶς dici τὸν πατέρα, nimirum ἀφ' ἃ τις πέφυκε: ab hoc autem, τὸ προσφύτιον. SED ET Ἀπφά, teste Suida est ἀδελφῶς καὶ ἀδελφῆ ἀποκόρισμα: pro quo Hes. habet Ἀπφία, Eust. ἄπφα, qui hoc ἄπφα secundū quosdā esse ait ἀποκόρισμα, Ἀπικόν. Ἄπφαν (inquit idem) ἢ ἀδελφὴ Ἀπικῶς

μόνη ἢ ἀδελφὴ εἴπει αὖ καὶ πάππαν, τὸν πατέρα μόνος ὁ παῖς, ὡς ἄρα καὶ μαμμίαν τὴν μητέρα. Meminit verò & nominis Ἀπφί ibidem, ὁ, ἡ, ὀπφί (inquit) ὥστε Θεοκρίτῳ πατέρ ἔος κλῦσε, ὦ βρέφος αὖ ὠφεσείπει πατέρα, τὸν ἀρ' οὔ ἔφυ. ὦ πόνον γὰρ τὴ λέξις ἀποδέλλει νοεῖν. Porro ex illo ἄπφα fieri dicit Ἄπφίον, estque ἀποκόρεσμα ἐρωμένης. Fit verò inde ET Ἀπφάειον. quod ἐρωμένου est ἀποκόρεσμα. veluti in hoc Xenarchi comici loco, apud Athen. lib. 13, de meretricibus, Αὖται βιάζονται τὸ εἰσελκυσί τε, Τοὶς μὴ γέροντας ὄντας, ὅπτ' καλοῦμεν Παπείδῃ, τοὶς δ' ἀπφάειαι τοὶς νεωτέρους. id est ἀδελφιαι, fraterculos, vt Eust. tradit quosdam exponere: ipse tamen censens potius esse veluti πατέρια, à Dorico illo ἀπφὶ significante patrem. Ἀπφὼ quoque pro πατέρος accipit Hesych. in hoc loco lib. 4 Reg. c. 2, vbi Elisæus quum ascendisset Iordanis pallio Heliæ percussisset, ipsæque duisæ nō essent, ait, ποῦ ἐστι θεὸς Ἠλίου ἀπφώ: forsan quia paulo antè idem Heliam vocarat πατέρα. Suidas autē interpr. τὸν ἀποκρύφου, siue τὸν ἀποκρυβέντος: rursum Hesych. δίπλασα χάρις, & ἡ ἠθύμασις ἀγίου δι' τὴν ἐνέργεια. Est tamen non Græcum vocabulum illud ἀπφὼ eo in loco, sed retentum ex textu Hebraico, in cuius versione exponitur Etiamnunc. vt Suid. quoq; iterum ἀπφὼ positum annotat αἰνὶ τῶ ἰωῦ.

Ἀπώαρα, t.3, c.641, c. Ἀπωθέω, t.1, c.117, a

Ἀπωδύν, ibid. Ἀπωδός, t.1, c.116, h

Ἀπῶθεν, t.1, c.493, g. Ἀπωθίω, t.4, c.766, g

Ἀπώλεια, t.1, c.1277, e. Ἀπώλυτος, t.3, c.634, g

Ἀπωμοσία, t.2, c.1296, g. Ἀπωμοσιακός, t.2, c.1297, a

Ἀπώμοτος, t.2, c.1296, g. Ἀπών, t.1, c.1132, h

Ἀπωνάμιον, vide in Ἀπόναμαι.

Ἀπώνυμόν σοι, v.l. afferunt pro Tui nominis: sed procul dubio perperam pro ἐπώνυμον. Ἀπώρυξ, t.2, c.1480, h

Ἀπῶρωπος, t.3, c.649, d. Ἀπωσις, t.4, c.767, f

Ἀπωσμιός, ibid. Ἀπωσιακός, ibid. Ἀπωσός, ibid.

Ἀπώπατος, t.1, c.493, h. Ἀποπάτω, ibid.

Ἀπώτερος, ibid. Ἀπωτέρω, ibid.

¶ Ἄρ apud poetas idem quod ἀρα. Vtique, Profectò: item Itaque, Igitur: sæpius particula expletiua, vt ἄρα quoq;.

Ἄρα, t.1, c.507, f. Ἄρα γε, t.1, c.508, e

Ἄρα, ib, g. Ἄρεγε, ib.

Ἄρα μοῦ, ibid. h. Ἄρα οὖν, ibid. e

Ἄρ' οὐκ, ibid. h. Ἄρ' οὖν, ibid. g. Ἄρά ποτε, ibid.

Ἀρά, t.1, c.509, a. Ἀραδός, t.3, c.662, d

Ἀραβες, vide in Ἄραψ paulo intrà.

Ἀραβέω, t.1, c.516, h

Ἀραβήνης, ου, Erotiano apud Hippocr. est βλάβη, Noxa, Damnum.

Ἀραβίσσειν, Ionicum esse verbum & significare ὀρχεῖσθαι, Saltare, annotat Varin. Ἀραβίσα, vide in Ἄραψ.

Ἀραβίας, t.3, c.1392, a. Ἀραβίδες, t.1, c.516, h

Ἀραβίζω, vide in Ἄραψ.

Ἀραβικός, t.1, c.516, g. Vide & Ἄραψ.

Ἀραβίνος, vide itidem in Ἄραψ. Ἄραβος, t.1, c.516, f

Ἀραβύλαι, Hesych. esse dicit calceamenti barbarici genus: idem procul dubio quod περισκελίδας vocatur ἀρβύλαι.

Ἀραβῶν, apud Suid. perperā vnico ρ scriptum pro Ἀράβων.

Ἀραγμός, t.1, c.517, c

Ἀεράγη, Discerpo, Dilacero. Hes. enim ἀεράγη affert pro σπαράσσω.

Ἀραδές, apud Aristot. Hist. anim. lib. 6, c.15, in piscium censu numerantur, vbi ait, ὁκ δὲ τῆς φαληρικῆς γίνονται μὴν ἄραδες· ὁκ δὲ τούτων, πελχίδες. Sed pro illo μὴν ἄραδες reponendum μαμβράδες, vt Athen. habet lib. 7, in sermone de apua: quam Gaza quoque in sua interpretatione lectionem sequitur.

Ἀραδέω, ῶ, Turbo, seu Cōmoueo & conturbo. vnde præt. perf. pass. ἀεράδηται quod Hes. exp. κακίνται, συγκέχυται, commotum & confusum est. Apud eundem legitur ἀεράδει, expositum θορυβεῖται, πεφόβηται: sed suspectam id scripturam habet. saltem enim circunflexo accentu vltima notanda esset.

Ἀραδός, eidem est ἡ ἀπὸ τῆς γυμνασίου τῆς καρδίας κίνησις, Motus & palpitatio cordis ex gymnasticis exercitiis, Cordis pulsus post vehemens exercitium, vt Nicandri quoque scholiastes in hoc Theriac. loco de scorpione, ἀραδὸν κακὸν ἄπασι τύψας, annotat ἄραδ' ὃν dici κίνησιν σώματος μετὰ γυμνασίας καὶ ἀλγηδόνος. Erotianus autem in lex. Hippocr. ἀραδὸν dici tradit παραχώδη κίνησιν καὶ σάλον. quemadmodum Galen. quoque comm. 1 in lib. De victu in morb. acut. annotat, νόημα ἀραδὸν significare παραχήν τινα καὶ οἷον μάχην ὀν τῇ καρδίᾳ γινομένῳ ὑπὸ τῆς θερμοῦ καὶ ψυχροῦ τῆς δυνάμεσι σπίωνι. & comm. 1, τὸν ὀν τῇ κοιλίᾳ γινομένῳ παραχήν: quum nimirum cibi dum concoquuntur, in stomacho turbas dant & tumultuantur; aut cum murmure agitantur. Hippocr. verba posteriore in loco hæc sunt, de ptisana, οὔτε σύφλιν ἔχει οὔτε ὀραδὸν κακόν. In posteriore, hæc, φακὸς δὲ σύφλιν καὶ ἀραδὸν ἐμποιεῖ, μὴ μετὰ τῶν φλοιῶν. Vicina porro signif. habet ἀράδος, & ambo ab ἀεράσσω deriuata videntur, significavéque strepitum seu crepitum eorum quæ inter se colliduntur. qualis est etiam ἀραγμὸς δεσμῶν apud Eurip. Fragor vinculorum. ¶ Ἀεράδοις Hesych. rursum exp. λεπίδας, βλαβερεῖς.

Ἀεράζειν, & Ῥύζειν, canum propria vox, diuersa autem à latratu & clangore, vt in Κραυζεῖν infrà docebo.

Ἄραι, aor. 1 act. infin. modi, à them. ἄρω.

Ἀραιά, t.1, c.528, d

Ἀραιωτή, Hesych. affert pro ἁρμοσὸν ποιήσαι, aptabit & quadrare faciet: à them. ἀραιέω vel ἀραιάω deriuato ex ἀρόω.

Ἀραιόπορος, t.3, c.171, d. Ἀραῖος, t.1, c.509, e

Ἀραιός, t.1, c.528, b

Ἀραιόσαρκος, Raram seu laxam carnem habens. Athen. l.7, ἀραιοσαρκωτέρους τε καὶ ἀσθενεστέρους.

Ἀραιόσυλος, t.1, c.1808, d

Ἀραιοσύβκριτοι, dicuntur quibus libera corporis transpiratio est: alio nomine ἀδιάπνοοι appellati: nomine indito à corporis raritate quæ plurimùm valet ad transpiratum. Gorr. Ἀραιόπορος, t.1, c.528, c.

Ἀραιότης, ibid. d. Ἀραιόω, ibid. e

Ἀραίρηται, Ionica reduplicatione loco augmenti Herodot. dicit pro ἤρηται, itidémque ἀφαιρεθῆναι pro ἠφαιρέθη: ab act. them. αἱρέω.

Ἀραιπαστοειδής, Etymol. per syncopen dici scribit pro Κραιπαστοειδής, vt Σιειδής pro Σιοειδής. Videntur autem hæc esse nomina propria.

Ἀραίωμα, t.1, c.517, e. Ἀραιῶδες, ibid.

Ἀραίωσις, ibid. f. Ἀραιωτικός, ibid.

Ἀεράκη, siue Ἀεράκτη, Hesychio est φιάλη, phiala.

Ἀρακίδας, Galen. in lex. Hippocr. esse dicit πυρίνους ἀρακίσκους: seu (vt quidam codices habent) εἶδος ὀσπρίου, speciem leguminis. ἄρακος certè, ex quo ἀρακὶς hoc diminutiua forma factum est, legumen est, vt nunc dicam.

Ἄρακος, ου, ὁ, in leguminum censu ponitur à Galeno De aliment. facult. lib. 1, c.17. Ibi enim quum ὀσπρία nominari dixisset ἐκείνα τῶν Δημητρείων σπερμάτων ἐξ ὧν ἄρτος γίνεται, has eorū species enumerat, κυάμους, πισσοὺς, ἐρεβίνθους, φακοὺς, θέρμους, ὀροβοῦς, λαθύρους, ἀεράκους, ὄρυζας, φασήλους, πλὴν, φακῆν. Capite autem 27, quod περὶ ἀράκων inscripsit, docet σπέρμα hoc esse περιπλήσιον τῷ τῶν λαθύρων: imo esse qui putent ipsum non esse diuersum & aliud ab illo, quum vsum & vim habeat eandem quàm οἱ λάθυροι, nisi quòd durius sit & coctu difficilius, ideóq; & in ventriculo concoquatur ægrius. Ibidem annotat, apud Aristoph. in Holcadibus & alibi per κ efferri: sua autem ætate ἄρακον per χ vocatum fuisse ἄρχιον πι καὶ στρογγύλον καὶ σκληρόν, ὀρόβου μικρότερον, ὃν τοῖς Δημητρείοις καρπεῖς δὲ ἐσκόμβρυον: hùncque ἄρακον ῥιπίδας ὀκλεροβίθους, ὥσπερ καὶ τὸν πελεκῖνον. Theophr. quoque Hist. plant. l. 8, c. 8, ἄρακον dici scribit τὸ ὀν τοῖς φακοῖς γινόμενον τραχὺ καὶ σκληρόν. Vide & Ἀραχίδνα paulo infrà. ¶ Ἄρακος Tyrrhenorum dialecto dicitur ὁ ἵῤῥαξ, accipiter, teste Hes. Ab Ἄρακος porro sunt DIMIN. Ἀεράκιον ET Ἀρακίσκος, NECNON Ἀρακίς. Quæ omnia apud Gal. leguntur. Is enim in Hippocr. suo lexico ἀρακίδας vocari scribit πυρίνους ἀρακίσκους: intelligens, arbitror, semina aliqua quæ ἀεράκων specie tritico innascuntur, vt vicia & similia. Et l. 7 τῶν κοινῶν τόπων, dicit, δίδου ἡλίκον ἀράκιον εἰς κοίτιον, araci magnitudine da cubitū iturisi: pro quo apud Paul. Ægin. legim?, δίδου ἀράκι ἴσον εἰς κοίτην. quod ἄρακι, si mēdo caret, est à NOM. ἵῤῥαξ, idē significāte quod ἄρακος.

Ἀράκτη, vide in Ἀράκη paulo antè.

Ἀρακτῆρα, Hesych. dici scribit ἀμελκτῆρα, mulctram.

Ἀεράκτη, atramenti sutorii species quædam. Dioscorides

enim lib.5,c.11.4, tradit τὸ κῦ πολακμὸν δι᾽ηθουμένων ὑπὸ γῆς ὧν εἰς πινὰς ὑποτυπώσεις σωιτεμένων χάλκωθον, ideóque nominatum πολακικόν, à Perseesio vocari πυάρριον, ab aliis πυκνὸν, ἐρῶδον, ἀρακιν, λοξωτόν.

Ἀέρμα, Hesychio est βόρβορος, Lutum, Cœnum.

Ἀεράμιν, & Ἀεράμεται, eidē est μένειν, ἢ συγκλίζειν, Manere, Quiescere.

Ἀεράμιν, idem esse dicit τὸ ὑπόχυτα ὕδατα.

Ἄεραμος, eidem est ἐρωδιός, Ardea: auis.

Ἀεράνη, eidem est μεσοπίνυλον.

Ἀεραὶς, eidem est ἔλαφος, cerua.

Ἀεξῆς, ου, ὁ, Araxes: fluuius quidam ex eo nominatus quoniam ὑπὸ τῆ Καυκάσου καταρρήγνυται, id est, magno cum βράσμῳ & strepitu delabitur è Caucaso monte: παρὰ τὸ ἀεξάνειν. Etym.

Ἀεξὶς, panis nomen apud Athamantes. Athen.l.3.

Ἀεξόϊς, Etymologo herba quædam.

Ἀεόμαι, t.1,c.509,g. ‖ Ἀεστάνομαι, Hes.exp.non solùm πεινῶσαι δρᾶν, sed etiam ἀλειφόμενοι.

Ἀεσεν, t.1,c.564,a.c.e. Ἀεσηνόμενον, ibid.f

Ἀεσεῖν, Athenienses ὅτι κυνῶν dicunt, ὅσα τῆς ἀρ φωνῆς, inquit Ammonius in verbo φωνεῖν, subiungens, παρ᾽ ἡμῖν δ᾽ ὑλακτεῖν λέγεται, innuēnsque idem hæc valere. Qua in re ei non assentior. dicóque βραμεῖν, seu βράζειν (vt Pollux habet) propriè canes dici quum irritati τὸ ἀρ φωνοῦσιν, at verò ὑλακτεῖν quum latrant. illúdque fieri ore clauso & lingua vibrata, hoc autem, aperto ore & plenam palato vocem effundente.

Ἀεσεμηδίος, pro ἠεμηδίος, ab ἀεικὸ dicitur Attica loco augmenti reduplicatione duarum initialium præsentis literarum: ἀείω autem per systolen pro ἀρείω, ex nomine Ἀρείν. Ita Etym. sed non exponens.

Ἀεσεινοὶ, Hesychio sunt ὅσα τοῖς σφηνοῦνται λιθάρια εἰς τὰ ῥωγάδας, lapilli qui in fissuras rimásque parietum indunturvt cuneoli.

Ἀεσεις, eidem est ἔνορκος: afferenti & ἀρᾶν pro ἀράχειν.

Ἀεσεύσκω, t.1,c.564,c. Ἀεσρόιατο, ibid.

Ἀεσρὸν, eidem est non solùm πάχυον, βέβαιον, bene compactum & stabile: sed etiam κατάρατον, execrandum.

Ἀραρίμα, t.1, c.563, h. & 564,c

Ἀεσρωτ, t.1,c.564,c. Ἀεσρωὸς, ibid.a

Ἀραρῶς, Hesychio ἀρμοδίως, τοῦσυμμεμιγμένως, ἀρμοζόντως, ἀσφαλῶς, Aptè, Conuenienter: item Firmiter. Habet tamen non Ἀραρῶς, sed ἀραρῶσα: quod verbū est, & signif. Aptare vel Firmare.

Ἄρας, ἄδος, ἡ, Membras, vt Gaza vertit apud Aristot. Ita vulg.lex. Sed vide quæ in Ἀεραὶς supra annotaui. Ἄρας alioqui est particip. etiam mascul. gen. faciens genitiuum ἀράντος: temporis aor.1 act. à themi. ἄρω.

Ἀεσίσμος, Suidæ ὁ καταρασμός, derestabilis.

Ἀεσόσω, idem quod ἀράσσω. hoc enim Atticum tantùm est, illud linguæ communis. Hesychius porro ἀράσσῃ exponit non solùm σωιτείβει & τύπτει, sed etiam ἀμέλγει, mulget: vt ἀρακτῆσα quoque exponit ἀμελκτῆσα. Idem præterea ἀρασσόμενα affert non solùm τοῦσρηνούμενα & πληττόμενα, sed etiam φορυβούμενα. Affert & ἀραχθεὶς pro διωχθεὶς.

Ἀεσωτὴν, eidem est πύελος, solium in quo lauatur.

Ἀεσωχάδες, eidem sunt τὰ ὀστρυκὰ κλήματα.

Ἀεσωχεύειν, idem affert pro καταρᾶσθαι: addens tamen, à quibusdam exponi σραπυέσθαι.

Ἀεσῶλον, ου, τὸ, Laus: ab ἀρᾶ, quod est Imprecatio. Ita v.l. sed nescio qua autoritate.

Ἀεσίσφορέω, t.1,c.543,e. Ἀεσίπω, t.1, c.517,a

Ἀεαχίδνα, ης, ἡ, planta quædā ex genere ὀξῦ ἀμφικάρπων, sub terra spargens duo radicum genera. vnum, crassum & in profundum descendens: alterum verò, tenue & per summa multipliciter sese diffundens, in quo fructus nascitur: folis autem caret nec quidquam supra terram emittit, vt Theophrastus docet Historiæ plantarum lib.1,cap.1 & 11. Vnde Plinius lib.21, cap.15, Aracidna quidem (inquit) & aracos, quum habeant radices tamosas & multiplices, nec folium nec herbam aut quidquam aliud supra terram habent. Vbi miretur aliquis cur Aracos dixerit, quum Theophrastus non τῦ ἀεάκου sed τῦ ἀρακοειδοῦς mentionem faciat. dicit enim cap.11, τῆς ἀραχίδνης καὶ τῦ ὁμοίου τῆ ἀράκῳ, arachidnæ & eius quod araco simile est. Atque adeo aracus legumen est non sub terra nascens sed supra terram, folia etiam supra terram emittens contrà quàm ἡ ἀραχίδνα.

Ἀεαχίδνα tamen hæc ab ἄρακος denominata videtur ob similitudinem aliquam, seminis fortasse: ideóque per κ quàm per χ scribere malim, vt apud Plin. quoq; habetur non Arachidna, sed Aracidna.

Ἀεαχαῖος, t.1,c.529,a. Ἀεάχειος, ibid.

Ἀεάχνη, t.1,c.528,g. Ἀεαχνεὰς, ibid.h

Ἀεαχνὴς, ibid.f. Ἀεαχνία, ibid.h

Ἀεαχνιὰς, t.1,c.529, a. Ἀεαχνιον, ibid.b

Ἀεαχνιόω, & Ἀεαχνιόομαι, ibid.c

Ἀεαχνιώδης, ibid. Ἀεαχνοειδὴς, t.1,c.528,h

Ἀεαχνοῦφης, t.1,c.529,a. Ἀεαχνώδης, ibid.

Ἀεαχος, vide in Ἀεακος suprà.

Ἀεαψαῖος, ὁ καὶ ἡ, Arabs: & plur.num. Ἀεαβες, Arabes: populi nomē quorū ἡ χώρα DICITVR Ἀεαβία, possessiua forma pro Ἀεαβικὴ χώρα seu Ἀεαβία γῆ. Est enim Ἀεαβία fœmin. generis nomen ex MASCVLINO Ἀεάβιος, quod possessiuū est & significat τὸν ἢ Ἀεάβιον seu τὸν ὦ Ἀεαψ, vt quum Athen. lib. 4 dicit φρουροὶ οἱ Ἀεάβιοι pro Struthiones qui apud Arabas proueniunt. seu Struthiones Arabici. nam ET Ἀεαβικὸς dicitur alia forma possessiua. vnde apud Steph. Ἀεαβικὴ θάλασσα. Itidémque apud Plin. non solùm Arabicum mare, sed etiam Arabicæ alites, Arabicæ arbores laniger æ, Arabica resina, Arabicæ gemmæ, Arabicum linū. At Ἀεάβιος αὐλητὴς, prouerbialiter dictum ὅτι ἢ ἀπὸ τῶς ἀραβίων, ab Arabio & barbaro mancipiorum genere, quod tibiis inflatis Δεαχμῆς μὲν ἠύλει, πεπαφὼν δ᾽ ἐπαύετο, teste Stephano, Hesychio & Suida. qui & ipse dicit Græcos olim vsos ad tibiarum cantum mancipiis Arabicis & barbaris, quæ quum semel incepissent inflare tibias, nonnisi iussa vel coacta desisterēt. Eodémque sensu Cantharum dixisse, μεθαρμόδν ἀξιωγίεται Ἀεάβιος: & Menandrum, Ἀεάβιον δρ᾽ ἐγὼ κεκίνηκα αὐλόν. Sed & ἄγγελον Ἀεάβιον dici ὅτι τῶ ἀκαπεπαύσου, innuunt iidē, qui nimirum à loquendo desistere nequeat. Apud Suidā rursum οἱ Ἀεάβιοι pro οἱ Ἀεαβες, Arabii, seu Arabes, Gēs Arabica: οἱ δὲ Ἀεάβιοι ὀρθῆ πολλῆ ἢ ἄλλων διαφέρουσι. Poetæ metri causa geminato ρ DICVNT Ἀρράβιοι, ET Ἀρράβιος, ET Ἀρραβικός. vt Dionys. Afer in sua perihegesi, Ἀρράβιον κόλπου μύχατον ῥόον, ὅστε μεσηγὺ Τιλῆται Συρίης τε καὶ Ἀρραβίης ἐφαπτεῖ ἧς. Et rursum, Ἀρραβικοῦ κόλπου καὶ Αἰγύπτοιο μεσηγύ, quanquam & simplicip eadem reperiātur scripta in quibusdam codicibus, tam manuscriptis quàm impressis. Rursum ab Arabibus deriuata & alia duo possessiua fœminini tantùm generis, NIMIRVM Ἀεαβὶς ET Ἀεαβίσσα, idem valētia quod Ἀεαβικὴ seu Ἀεαβία. quæ enim Ἀεαβικὴ πανοῦ dicitur, eadem & Ἀεαβὶς, nimirum ἡ τυφωνικὴ καὶ ἡ μετὰ κονιορτοῦ, quoniam typhonicus ventus est qui ab Arabia spirat & pulueres. Inde & VERB. Ἀεαβίζω, Arabes imitor, lingua nimirum aut moribus: vel Arabibus faueo, Ab Arabū partibus sto: παρὰ τῶς Ἀεάβων φρονῶ, Suidæ.

Ἀεάω, ῶ, F. ἄσω, Iuro: item Ligo. Hesych. enim ἀράσαι affert pro ὀμόσαι & ὄμνυαι. At ἀράομαι diuersas ab his sign. habet, vt suprà docui.

Ἀρβαῖος, Hes.exp. ὀλιγάκις, Rarò seu Paucis vicibus.

Ἀρβάλη, teste eodem, Tarentinis est πήλινον ὀστράκινον, sartago testacea seu fictilis.

Ἀρβέλα autem, oppidū Siciliæ, cuius incolæ simplices & ἀδεξιοπάτητοι fuisse perhibentur, adeo vt prouerbio dictū sit τὸ ἠθρύσθαι ἰῶν ἐς Ἀρβέλας; quo vtebātur in eos qui alios veluti simplices & deceptu faciles fallere conabātur, sed in fallaciis suis deprehendebātur. Arbelas.n.iretūc iubebātur & ibi dolis suis imponere simplicioribꝰ.

Ἀρβηλίδης, in v.l. ex Theocr. affertur pro calceamēti genere. sed falsò. dicitur. n.id ἀρβυλὶς, vt paulo pòst docebo.

Ἄρβηλος, Scalper sutorius, seu Scalprū sutoriū. schol. enim Nicandri ἀρβήλοις dici scribit τὰ κυκλοτερῆ σιδήρια οἷς οἱ σκυτοτόμοι τεμνοῦσι καὶ ξέουσι τὰ δέρματα: qui hæc in Theriacis verba, v.423, Γιαπόμβροι μυδόωσιν ὑπ᾽ ἀρβήλοισι, sic exponēdum οἷς ἀρβήλοις, ἢ σμίλαις ἢ ξύσροις. Etymol. & lexicū meum vetus nominatiuum singul. nō ἄρβηλος ponunt, sed ἄρβηλον. Ita enim apud eos legitur, Ἄρβηλον, σμιλίον σκυτικὸν, ἀξιφερές. ἔστι δὲ καὶ ὅπλον. ‖ Ἄρβηλα, τὰ, est etiam nomen loci apud Plut. & Suid.

Ἀρβίννη, Siculis est κρέας, Caro, Hesych.

Ἀρβυλὴ, ης, ἡ, calceamenti quoddam genus ἀξιοκαὶ ἐφαστρῶν, denominatum ἀπὸ τῶ ἀρμόζεσθαι τοῖς ποσὶ, quasi ἁρμύλη, vt vult Etymologus. Pollux verò non ἀξιοκαὶ ἐφαστρῶν ὑπόδημα fuisse dicit, sed ὅπλον τῶν ἐφαστῶν. Eurip. Orefte, Σίγα σίγα τὸ λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης Τιθεῖσ᾽, μὴ κτυπεῖτε, μὴ σ᾽ ἕστω κτύπος. Vbi scholiastes esse dicit calceamenti genus κοίλου καὶ βαθὺς. rectè. Nam & Galenus hoc ipsum attestatur, comment. nimirum 4 in lib. Hippocr. De articulis. vbi exponens hæc verba Hippocratis, ὅταν σ᾽ ἐς ὑποδήματος λόγον ἴῃ, ἀρβύλαι ὅπῃ πιθεῖσθαι τῶν αἱ πιλοπάδες καλοῦσθαι: annotat, ἀρβύλας esse κοῖλον ὑπόδημα. καὶ ἀξιεσφιγμένον ἀκριβῶς ὅλῳ τῷ ποδὶ μέχρι τῆς σφυρῶν: idque manifestum esse ex ipso etiam Hippocr. dum dicit πιλοπάπδας seu πιλοβάπδας, nimirum διὰ τὸ πατεῖσθαι τὸν πιλὸν ὑπ᾽ αὐτῆς, seu quoniā βαίνειν ἀσφαλῶς ὧν πιλῷ δυνατὸν ὅτι τοῖς ὑποδεδημένοις τοῖς τῶν ὑπόδημα. Tales apud Latinos sunt Perones. Inde DIMINVT. Ἀρβυλὶς, ίδος, ἡ, idem cum suo primitiuo significans: vt apud Theocr. Idyll.7, ὡς τεῦ ποσὶ νεοτευμένοι Γᾶσσε λίθοι πλεῖσα ἐνεσα ποτ᾽ ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει, ita ad tui incedentis calceos lapilli resonant. SED ET Ἀρβυλόπερος inde dicitur Perseus, quoniam iuxta poetarum fabulas fuis ἀρβύλαις habebat affixas alas: Eustathio πτερόπους, vt Catullo quoque Pennipes. Sed & Valer. Flacc. dicit Aerei Perseōs plantarta: innuens & ipse eū habuisse plantaria alata quibus aera more auium tranaret. ‖ Rursum Ἀρβύλη est etiam μέρος τῆ ποδὶ τῶν αὐτυχῶν τῶ ἅρματος, nimirum ἔνθα τὸ ἰσόχρον σάμς δεῖ. vt Eustathius accipiendum ait in hoc loco Euripidei Hippolyti, Μαρῦπεῖ ὁ χρόσιν ἰωΐας ἀπ᾽ αὐτυχος, Αὐτῆσιν ἀρβύλησιν ἁρμόσας ποδὸς. Etymol. tamen ibi pro calceis accipit, & reuera non video quid obstet quominus ita accipiendum sit.

Ἀργάνω, t.1,c.530,d.

Ἀργαλέος, t.1,c.1139,c.& t.4,c.430,f. Ἀργαλέως, t.1,c.1139,f

Ἀργανθών, SIVE Ἀργανθώνη, nomen montis in Mysia. VNDE Ἀργανθώνειος, SIVE Ἀργανθώνιος, forma possessiuorum. vt, Ἀμφ᾽ Ἀργανθώνειον ὄρος τοῖς χοαὶ τὴ Κίοιο. Item, Χθιζὸν μοι κνώσοντ᾽ ἀπὸ τῶν Ἀργανθώνιον αἰπὸς, iuxta culmen montis Arganthonis. ‖ Simylus & fluuii nomen esse indicat hoc versu, Μυσίον ἀπὸ νάπα τοῦδε ῥόον Ἀργανθώνης. Hæc Etymol. & lex. meum vet.

Ἀργᾶντες Θῶροι, t.1,c.529,g

Ἀρᾶς, Hesychio ὄφις. vt Harpocration quoque annotat, Dores, maximè autem Argiuos, ἀργῶν vocasse τὸν ὄφιν, veluti Achæum in Adrasto: Timarchum tamen Rhodium scribere non κῦ γλῶσσαν ita vocati τὸν ὄφιν, sed ἀρᾶς esse χθόνιος τὶ ὄφεων: quosdam verò draconis epithetō esse velle τὸ ἀρᾶς. Nominari porro Demosthenem ab Æschine ἀρᾶν & ὄφιν, forsan διὰ τὸ θηριώδες, vtpote qui ὅπῃ τοῦ τῆς ὅπῃ τρόπους δίκας ἔλαχε. Suidas verò addit, ἀρᾶν dici τὸν δεινόπαπον παρ᾽ ἡλικιώτῃ, seu τὸ δεινόπαπον τῶ θηριώδη τὸν τρόπον, nimirū instar ἀρᾶς καὶ ὄφεως. Hesychi ἀρᾶν dictum fuisse ait etiam τὸν μοχθηρὸν ποιητὴ: secundū alios autem, tyranni nomen esse. ἀοιδοῦ nomen proprium est apud Athenæum l.4, qui & l.14 Ἀρᾶν tradit fuisse ποιητὴ μοχθηρῶν νόμων. Hæc ipsa & Plutarchus confirmat. Nam in vita Demosth. pag.1554 meæ edit. tradit ἀρᾶς (scribitur enim paroxytonōs eo in loco) fuisse Demostheni paronymon, idque πῆδεν vel ἀπὸ τὸν τρόπον, ὡς θηριώδη καὶ πικρόν, (nam τὸν ὄφιν à poetarum quibusdam nominari ἀρᾶν) vel ἀπὸ τὸν λόγον, ὡς αὐλῶπα τοῖς ἀκροωμένοις, ab Arga poeta νόμων ποιητῶν καὶ ἀρχαιόων. Sed verisimilius meo iudicio est, ἀρᾶν siue ἀρᾶν appellatum fuisse διὰ πῶ ἢ ὅπῃ τρόπων θηριώδη πικρίαν, quum ipse Demosth. Pro corona sese defendens contra Æschinem dicat, βάσκανον ὄ καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδὲν δεῖ πολίτευμα ἐμόν. Quod porro ad accentum attinet, dico Ἀρᾶς paroxytonon non esse damnandū, quum & Ἄρης dicatur ὁ ὄφις, vt paulo pòst docebo: pro quo ἀρᾶς Doricè positum illud Ἄρας.

Ἀργίαι, Hesychio ὑποδήματα πολυτελῆ γυναικεῖα, calcei muliebres pretiosi: proculdubio quia Argis confici solerent, vt Ἀμυκλαίδες, quia Amyclis. Est enim Ἀργεία fœminini generis nomen gentile ex Ἄργος deriuatum, vt quinn dicitur Ἀργεῖν Ἑλένη, & Ἀργεῖν Ἥρη, Ionicè pro Ἀργεία, Argiua: item Ἀργεία ὁδὸς apud Plutarch. Via Argiua, hoc est Via quæ Argos fert. Notādum verò, quum Ἑλένη dicitur Ἀργεῖν, accipiendum latius pro Peloponnesia, vel Græca, vt Argiuorum quoque nomine Latini interdum vniuersos Græcos intelligunt, quòd Argos olim in Græcia nobilissima & princeps vrbs esset. Quum verò luno dicitur Ἀργεία, accipiendum pro Argis coli solita. fanum enim ibi eius erat & lucus. Sed & absolutè Ἀργεῖν siue Ἀργεία positum reperitur, pro Ἀργεῖν χθὼν & Ἀργεία γῆ, vt Λακωνία, pro Λακωνία γῆ. Porro dicuntur οἱ Ἀργεῖοι ὅτι κλοπῆ soliti esse κεκωμῳδῆσθαι: adeo vt Ἀργεῖοι φῶρες prouerbio dictum fuerit ὅτι ἢ τῶν ποιητῶν ποιηταὶ, teste Suida, qui & alius parœmiæ meminit, nimirum Ἀργεῖος ὁρᾶς, vsurpatam eam dicens ὅτι ἢ τῶν αὐτῶν καὶ καπηλικῶν ὁρώντων. Apud Hesychium verò est Ἀργεῖα συφὰ prouerbialiter itidem dictū. Argiuos enim à comicis fuisse taxatos ait ὡς φιλοδίκους καὶ συκοφάντας. pro quo Eustath. habet Ἀργεῖα φορᾶ ex Pausania, prouerbialiter & ipso hoc dictum referēte, quoniam ἐσκώπτοντο οἱ Ἀργεῖοι εἰς συκοφάντας. ‖ Idem Hesych. quum Ἀργεῖν exposuisset Πελοποννησία, subiungit, Hesiodum posuisse etiam pro λευκὸ, alba. quemadmodum & Ἀργεῖοι quum exposuisset οἱ Ἕλλωνες, καὶ ὧν ἢ εἰλάπτων οἱ πιστευόμενοι, addit, ἢ λαμπροί. id est Clari, Splendidi.

Ἀργεῖν, Suidæ ὁ λευκὸς, Albus, Candidus. sed suspecta mihi est ea scriptura, quantumuis in manuscripto etiam codice habeatur: atque omnino puto reponendum Ἀρχῆνες, innuente id alphabetica quoque serie. Apud Hes. verò Ἀργεῖς est nomē κυβευτικοῦ βόλου, iactus tesserarii.

Ἀργάνος, t.1,c.529,h

Ἀργαῖοι, vide paulo antè cum Ἀργεῖαι.

Ἀργαφόντης, ου, ὁ, Argicida: Mercurii epitheton ab occiso Argo illo πολυοφθάλμῳ ὑῷ πανόπτῃ. Nisi Pausaniæ potius credimus, qui in suo lexico ἀργαφόντης exponit ὀφιοκτόνος, rationis loco subiungens, quòd ἀρᾶν quidam appellant τὸν ὄφιν, vt refert Eustathius. Nota igitur hîc illud ἀρᾶς, pro quo suprà habuimus Ἀρᾶς. Meminit verò eius & Hesych. nam ἀρᾶν ἔπφιον affert pro ὄφιν, addens, draconis esse epitheton. Vide apud eundem plura de Ἀργαφόντης.

Ἀργείωνγος, ὁ, idē ac Ἀργεῖος. Hes.n. Ἀργείωνας exp. τοὺς Ἀρμένιος.

Ἀργεῖα, t.1,c.530,d. Ἀργεμοι, ib.f

Ἄργεμον, vel Ἄργεμος, ib.d

Ἀργεμώνη, ib.e. Apud Hes. per ᾶ μικρὸν scriptū Ἀργεμόνη.

Ἀργῆνος, t.1,c.529,g

Ἀργῆσσαι, vide in Ἀρνεῦσσαι, infrà, item apud Steph.

Ἀργεφάντης, ex Epigr. affertur pro Argiuorū sacerdos seu pontifex: ea forma dictum qua ἱεροφάντης.

Ἀργὶς, έτος, per μεταβολὴν & συστολὴν dicitur pro ἀρχὴς. vnde dat. ἀργέτι, & accus. ἀργέτα, quibus Hom. vsus est. vt Il.λ, Ἐν Τροίῃ ἄστυ ἔσχεν κύνας ἀργέτι δημῷ. id est λευκῷ πιμελῇ, λευκῷ λίπει, Alba pinguedine, Candido adipe. Et Il.φ, Γλῆθι, ὡς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.

Ἀργεῖς, t.1,c.529,h. Ἀργέτος, t.1,c.530,a

Ἀργῆτος, ib.c. Ἀργεύομαι, t.1,c.1229,g

Ἀργέω, ibid.e

Ἄργη, ης, ἡ, Captura, Venatio. v.l. perperā pro ἄρση. At Ἀργὴ est adiectiuum fœm. gen. ex masc. ἀργός.

Ἀργήεις, t.1,c.530,c

Ἀργὴς, ib.b. Ἄργης autē, vide paulo suprà in Ἀργαφόντης. Meminit verò eiusdē ἄργης Gal. quoq; in lex. suo Hipp. dicēs ὄφιν quendā ita nominari. Locus ad quē respicit, hic est, Epid. lib.5, de iuuene quodā ebrio & dormiente supino, οὕτω ὄφις ἐς τὸ σῶμα παρεισεδύετο ἀργής. Vbi nota adiectiuè positū esse & ὀξυτονεῖσθαι. Apud eundē Gal. legitur cōpar. ἀργέστερον, cōment. 2 in l. Hipp. De fracturis, ἐκ ἀρέσκει (inquit) τῇ χρήσει τῶ τοιούτου ξύλου πρὸς τοῖς ἄκμοις ἢ ἀπηνὲς ὄντος· τὸ γὰρ Ἀργέστερον, οὐ ἀπηνέστερον ἢ ἀηδέστερον, δῆλον, διὰ τὸ μηδὲν εἴκειν. Sed mendosum est illud ἀργέστερον, & pro eo scribendum ἀστεγέστερον, vt est in textu Hippocratis, & vt ipsa expositio declarat. quod enim Inamabile est, (nam id propriè sonat ἀστεργὲς) idem & immite & iniucundum. ‖ Ἀργὴς, ός, ὁ ἢ ἡ, v.l. afferunt pro Ortosius, Feriatus: sed nescio vnde.

Ἀργησῖρ, t.1,c.530,c. Ἀργῆτες σκυτῆοι, t.3,c.858,b

Ἀργία, t.1, c.1219, d

Ἀργιάφης, Hesychio ὁ ἀπιστοπερβίος τοῦ λόγου.

Ἀργιλλιψῆν, Hesychius affert pro γλῦ μὴ βλασφέμεστόν τι: sed suspectum est.

Ἄργιλλος, t.1, c.530, g. Ἀργιλλώδης, ib.h

Ἄργιλος, ib.g

Ἀργίλοφοι, Hesychio λαπάραι κοδίων: addenti, alios exponere τραχηλικὴς & μηλωτάς.

Ἀργιλώδης, t.1, c.530, g

Ἀργιμήτας ταῦρος, Hesychio ὁ ἐκχυμήτης, siue λαθικὰς τραχηλοῦχος. dici autem tradit de tauro qui Europam transfretauit.

Ἀργινόεις, t.1, c.530, d. Hinc Ἀργινοῦσαι, per contractionē pro Ἀργινόεσσαι, dictæ insulæ quædam, ob terram argillaceam. In lexico meo vet. & apud Etymologū hæc leguntur, Ἀργινοῦσαι. (simplici enim σ ibi scriptum) Ἀργιλώδεις. εἰσὶν αἱ ῥιπτοῦσαι εἰς καρπῶν αὐξήσεις φαῦλαι καὶ οὐ δύνασθαι εἶναι μηλόβοτοι. καὶ πάλαι ἡ Σικελία καὶ αἱ λεγόμεναι Ἀργινοῦσαι. Vbi etiam notandum in priore Ἀργινοῦσαι τοῦ ι superscriptum esse ᾳ, ad indicandam diuersam scripturā, nimirum Ἀργιοῦσαι, vt apud Etym. habetur. Rursum in lex. illo meo legitur, Ἀγινοῦσαι, ὅθεν ἡ λιθική.

Ἀργινομία, ας, ἡ, Legum contrarietas. vulg. lex. perperā pro ἀνομία.

Ἀργιόδης, t.1, c.1079, f. Ἀργιόδων, t.1, c.1080, d

Ἀργιόπους Macedonibus ὁ ἀετὸς, aquila, teste Hesychio. Forsan qua est ὀξύπτερος ἢ πετεινῶν, perniciissimus auiū. sonat enim Ἀργιόπους, celeripes.

Ἄργιος, t.1, c.530, d. Ἀργίππη, t.3, c.509, h

Ἀργιτᾶν, Hesychio sunt ὃν ἢ τεμμάτων μέρη ὡς ἐξηπεπλεγμένον δίκτυον.

Ἀργιφόντης, idem exp. καθαρφόνου, vt suprà Ἀρχιφόντου quoque exposuerat.

Ἀργμὰ, t.1, c.5573, f

Ἀρμένος, ex Herodoto affertur pro Initium habēs. quod Ionico more caret augmento pro ἠρχμένος ex ἄρχομαι.

Ἀρόλαι, à Suida dicuntur fuisse species serpentum quos Alexander Macedo Argis (vrbe Pelasgica) Alexandriam trahatos iniecit in fluuium ad permendas aspides. Dicti sunt igitur τραχὺ τὸ Ἄρος: ex quo deriuatum & possessiuum NOMEN Ἀρολικός, æquiualens τοῦ E Ἀργεῖος. Vnde fœm. genere ἡ Ἀρολικὴ, ῆς, seu χώρα, Argolicus ager. Item aliud possessiuum fœm. duntaxat generis, NIMIRVM Ἀρολὶς, ίδος, ἡ, itidem significans Argolica, apud Herodot.

Ἀρολοκόω, t.1, c.1229, c. & t.2, c.632, c

Ἀρολοκία, ibid.

Ἀρολοκάτης, vide post Ἀρῶ.

Ἀρολοποιός, t.1, c.1229, c.

Ἀρός, Albus, t.1, c.529, d. Ἀρὸς, pro ἀεργὸς, Cessans ab opere, Otiosus, &c. t.1, c.1228, g. At Ἄρος, εος, τὸ, vrbis Pelasgicæ nomen, clarissimæ olim per totam Græciā & principis: vnde & pro Græcia vniuersa interdum ponitur, vt quum Theocr. dicit Ἄρεος ἄκρα Πελασγοί, id enim interpretantur, Græciæ culmina Pelasgi. F

Ἀρόπρος, t.1, c.1229, c. Ἀρόῦμαι, ib.f

Ἀρυεσάζω, t.1, c.57, g. & 5325, f

Ἀρυεσμοιβικός, t.1, c.5323, g. Ἀρυεσμοιβός, ib.

Ἀρυεσάπιδες, ib. Ἀρυέσαπις, t.1, c.590, g

Ἀρυρεῖοι, t.1, c.5344, c

Ἀρυρέος, t.1, c.5333, e. Afferitur & Ἀρυρέος pro Argenteus: quod Ionicam epenthesin τοῦ ι habere dicetur, vt χρύσειος, metri gratia.

Ἀρυριβύω, t.1, c.5344, c. Ἀρυρηλάτης, t.1, c.5323, g

Ἀρυρείτου, t.1, c.5355, a

Ἀρυρείω, & Ἀρυρείζομαι, t.1, c.5344, g

Ἀρυρεικός, ib.c. Ἀρύρμενον, ib.d

Ἀρυροθήκη, ib.g. Ἀρυροκόπος, ibid.

Ἀρύρεον, ib.f. Ἀρυρείπτη, t.1, c.5323, g

Ἀρυρεὶς, t.1, c.5344, d. Ἀρυρεισιεὺς, ib.h

Ἀρυρείτης, ib.c. Ἀρυρεῖπις, ibid.

Ἀρυρόεσσα, t.1, c.5331, c. Ἀρυροχοῶν, ibid.

Ἀρυροδίνης, ib.d. Ἀρυρεοειδὴς, ib.

Ἀρυρόπλοκος, ibid.e. Ἀρυριθήκη, ibid.

Ἀρυροκαπίον, ib.f Ἀρυροκοπέω, ib.

A Ἀρυροκαπιστῆρες, ibid.g. Ἀρυροκόπος, ib.e

Ἀρυρολεχέω, t.1, c.532, a. Ἀρυρολόγητος, ib.

Ἀρυρολογία, t.1, c.531, h. Ἀρυρολόγος, ib.g

Ἀρυρομυῆς, t.1, c.5324, a

Ἀρυρόπεζα, ibid.b. & t.3, c.117, g. & 122, c

Ἀρυρόπεζος, t.3, c.117, g. Ἀρυρόπους, t.1, c.5324, b

Ἀρυροπῶλεκάτη, ib.c. Ἀρυροπωλεκτική, ib.d

Ἀρυροπωλεκάτιδες, ib. Ἀρυροπωλέστα, ib.c

Ἀρυροπωλέω, ib.e. Ἀρυρος, t.1, c.531, b

Ἀρυρόπτεξος, t.1, c.5324, e. Ἀρυρυκόπος, ib.f

B Ἀρυροφάλαρος, ib.e. Ἀρυροφεγγὴς, ib.f

Ἀρυροχάλινος, ib. Ἀρυροχόος, ib.

Ἀρυρόω, t.1, c.5333, b. Ἀρύρωμα, ib.

Ἀρυρώδης, t.1, c.5324, g. Ἀρύφεος, t.1, c.519, e

Ἀρυφος, ib. Ἀρυφεὶ, ib.f

Ἀργὼ, Nauis illa Iasonis à poetis celebrata, apud Latinos itidem Argo. Genit. Ἀργοῦς, apud Euripidem initio Medeæ: Accepisse autem puratur hoc nomen ab Argo, eius fabricatore: vel quòd ἐν Ἀργῷ (quod est vrbis nomen) fabricata fuerit, teste Hegesippo historico: vel à voce ἀργὸς, qua significatur Velox. Ἀργὼ est etiam signum cæleste. Apud Hesych. autem est εἶδος φυτοῦ, à quo ipsa nauis Argo.

Ἀργῶος, Argous. vt Horatius dixit Argoum remigem. Ἀργῶν Ὥπης, Epigr. lib. 1, Argoa carina, Carina Argus. Ἀργῶν ναῦς, Apoll. libro 2, Argoa nauis, id est Argo. Sic apud Eurip. Ἀργῶν σκάφος, in Medea, Τῶνδ' ἐπιωείσθησαν Ἀργῶν σκάφος.

Ἀργωναύτης, vel potius Ἀργοναύτης, Argonauta. Nam in v.l. quidem legitur Ἀργωναύτης per ω, sed alibi nusquā hanc scripturam inuenio. Quinetiam Horatium syllabam secundam corripuisse videmus, vbi canit, Vt Argonautas præter omnes, candidum Medea mirata est ducem. HINC Ἀργωναυτικὰ, Poema de Argonautis: cuiusmodi est Apollonii Rhod. poema, & id quod Orpheo adscribitur. Fuerunt verò & alii Ἀργωναυτικῶν ποιηταὶ apud Græcos: apud Latinos cum alii, tum Valerius Flaccus.

Ἀωρὸς, t.1, c.1229, c

Ἄρδα, Inquinamentum: μόλυσμός, Hesychio. Apud Galenum autem in Lex. vocum Hippocr. legitur Ἄρδις, & exponitur ῥύπος τῆς καὶ ἀκαθαρσία. Habetur ET Ἄρδαλος apud Hesychium & Erotianum, & ille quidem exponit μόλυσμα, (sicut Ἄρδα ei est μολυσμός) hic ῥύπον siue μολυσμόν. sed addens, dici etiam hominem ἀρδαλον, qui mundè non viuit. Est porro & VERB, Ἀρδαλόω, οῦ, hinc deductum, si significans Inquino, Conspurco: apud eundem Erotianum necnon Galenum. At Hesychius particip. passiuum Ἀρδαλωθέντος exp. βεβρασμένου. Apud eundem legimus Ἀρδαλοις, εἰκαμένοις. Itē Ἀρδαλίδες, Musæ. Est autem Ἄρδαλος & nomen proprium viri Trœzenii musici, apud Plutarchum De musica.

Ἀρδάλια, τὰ, Vrceorum vasorúmque figlinorum fundi: quos & χορτόρους vocari tradit Hesych. v.l. Apud eundē Ἀρδαλίαι, αἱ ἢ κερμίων γάστραι.

Ἄρδαλος, & Ἀρδαλόω, vide in Ἄρδα.

Ἀρδάνιον, t.1, c.535, c

Ἀρδέυεται, Irrigabat, Herodot. Ionicè.

Ἀρδεία, t.1, c.5355, d. Ἄρδευσις, ib.

Ἀρδεύω, ib. Ἀρδηθμὸς, ib.b

G Ἄρδην, t.1, c.209, g

Ἀρδηθὸς, vide in Ἀρδιθος.

Ἄρδις, Cuspis teli. Redditur & Aculeus sagittæ. Afferitur & plur. Ἄρδεις ex Herodoto pro Pharetræ. (quum Hesychio Ἀρδικὸς sit pharetra, vt modò dictū fuit) Deducit autem Etymol. Ἄρδις ab ἄρω, quod est ἁρμόζω. Hesych. habet ἄρδιας, quod exp. τὸ ἐν χρῷ ὅπλα.

Ἀρδιθὸς, Locus quidam Athenis, ab Arditto heroe, qui Athenienses seditione laborantes ad concordiam cum iureiurando adegit. In eo iudices iureiurando iudiciali se adstringebant. Et Ἀρδιθοὶ, Periuri. Etymol. At verò Hesychio Ἀρδηθοὶ per η, sunt qui facilè ad iusiurāndum veniunt. Vide & alia apud Pollucem. H

Ἀρδμὸς, t.1, c.5355, a

Ἄρδω, & Ἄρδομαι, ibid.

Ἀρέθω, Irrigo, in vulg. lex. perperam pro ἐρέθω.

Ἀρειά, t.1, c.511, d. Ἀρειάω, ib.f

Ἀρεὴ, ib.d. Ἀρεικάτορες, t.1, c.512, f

Ἀρειμάνιος, ib.d. Ἀρειμανὴς, ib.d & f

Ἀρειομαγίτης, ib.f

Ἄρειον, Melius, Præstantius. (vt ἀρείων, Melior, Præstātior) vel Martium, Bellicosum. vt ἄρειος, Martius.

Ἀρειόπαγος, vel Ἀρειοπάγος, secundum alios, Vicus Martis, Vicus Martius. vt in vulgar. lex. redditur. Sed rectius videtur verti Collis Martis. Erat autem locus in quo iudices, ab eo Areopagitæ dicti, iudicia exercebant: in arce, si Hesychio credimus. Pausanias in Atticis ita vocatum scribit, ὅπερ τραῦτης Ἄρης ἐνταῦθα ἐκρίθη. Alia autem apud Etymologum vide. Sed apud eum, sicut alibi passim, scriptum est Ἄρειος πάγος, disiunctim. Hinc Ἀρειοπαγίτης, Iudex qui in Areopago iudicia de causis capitalibus exercebat. Sed magis vsitatum est Ἀρεοπαγίτης, cum ε solo. Horum seueritas in prouerbiū abiit, vt videbis apud Suidam, & Erasmum in Adag.

Ἀρειοπέδιον, Martius campus. v.l.

Ἄρειος, t.1, c.512, g. Ἀρείπολμος, ib.f

Ἀρείρατος, ib.c. Ἀρειὼ, vide Ἀρειάω.

Ἀρείων, t.1, c.513, a

Ἀρεκτός, Amicitia & harmonia animæ, ab ἀρῶ. Etym.

Ἄρεν οὐῶ, pro ἄρα οὐῶ. Hesych.

Ἀρέπτομαι, t.1, c.546, d. Ἀρέσσω, t.1, c.576, b

Ἀρέσσεται, ib.c.

Ἀρέσθαι, Adipisci, Consequi: ab ἄρομαι. Hom. Il. η, Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀλλαὸν θῦρος ἀρέσθαι.

Ἀρεσθὶς cum datiuo, ita dicitur vt ἀρέσκομαι.

Ἀρέσκεια, t.1, c.579, c. Ἀρέσκεθμα, ib.d

Ἀρεσκεθόμαι, ib. Ἀρέσκομαι, t.1, c.576, f

Ἀρέσκων, ibid. Ἀρεσκόντως, ib.

Ἀρεσκος, t.1, c.579, a. Ἀρέσκω, t.1, c.576, b

Ἀρεστὴρ, t.1, c.578, b. Ἀρεστήριον, ib.

Ἀρεστὸς, t.1, c.576, h. Ἀρετάινω, t.1, c.516, a

Ἀρετάω, t.1, c.515, g. Ἀρετὴ, ib.a

Ἀρετὴς, t.1, c.577, a. Ἀρὴ, accus. t.1, c.512, e

Ἀρὴ, Ionicè pro ἀρὰ, quod vide.

Ἄρηαι pro ἀρῆ, ab ἄρομαι. Hesiod. Ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι, vt bonam famam reportes, vel consequaris.

Ἀρήγω, t.1, c.514, d. Ἀρηγὼν, ib.e

Ἀρηΐθοος, t.1, c.512, c. Ἀρηΐος, ib.g

Ἀρηϊφατος, ibid.c. & t.4, c.71, g. ob.

Ἀρηϊφίτιος, t.1, c.512, d. Ἀρηιθόος, t.1, c.510, a

Ἄρλω, accus. t.1, c.512, c. Ἀρλὼ, t.1, c.548, a

Ἀρλώστρ, Custos. φύλαξ. Suidæ.

Ἄρπρα, t.1, c.563, g. & 564, f. Ἄρπρε, t.1, c.564, b

Ἄρπρει, ib.a. Ἀρπρὴν, t.1, c.564, b

Ἀρπροβόυος, t.1, c.542, c. Ἀρπόω, t.1, c.564, f

Ἀρπρὼς, t.1, c.563, h. & 564, b. Ἄρπης, t.1, c.511, f

Ἀρπτείρα, t.1, c.510, c. Ἀρπτήρ, ib.d

Ἀρπτάδης, t.1, c.512, b.

Ἀρπταὶ, ἀδος, ἡ, Martia, Bellicosa. ex Apoll. Arg. 2, — Ἀρπτάδα Μεναλίαπτιν.

Ἀρπτὼν, t.1, c.512, b. Ἀρπτὸς, t.1, c.510, c

Ἄρπτος, genit. t.1, c.512, b. Ἄρδεν, t.1, c.563, g

Ἀρθμέω, t.1, c.565, d. Ἀρθμία, ib.

Ἄρθμιος, ib. Ἀρθμὸς, ib.c

Ἀρθρέμβολα, t.1, c.567, g. Ἀρθρέμβολος, ib.

Ἀρθριὸς, t.1, c.568, g

Ἀρθρίναι, αἱ, Crabrones. ex Aristot. Hist. anim. l.5, & l.3, De gen. anim. cap. 9. Sed dicitur potius αὐθρῶναι.

Ἀρθριτικὸς, t.1, c.569, a. Ἀρθρῖτις, ib.

Ἄρθρον, t.1, c.567, d. Ἀρθρόω, t.1, c.569, c

Ἀρθρώδης, ib.b. Ἀρθρωδία, ib.

Ἄρι, vocula quæ præfixa vocabulis apud poetas, est epitatica, id est significationem augeti: sonans Valde: ἄριον, seu (vt scribit Hesych.) μεγάλως. Exempla habes in proximè sequentibus compositis. At quod apud Etymol. habetur, ἀρὶ δωρικῶς αὐτὶ, si verum est, videtur intelligendum non de ἀρὶ præpositione, sed de particula ἀρὶ, quæ itidem vocabulis nonnullis præfixa eundem vsum præstat. H

Ἀεία, siue Ἀγεία, apud Theophr. arbor perpetuæ frondis,

A ineer robur & ilicem media, quam Theodorus Latinè Aquifoliam reddit.

Ἀείγνωτος, t.1, c.1835, c

Ἀριγνώτη, ib. Ἀείγνωτος, ib.b

Ἀειδάκρυος, t.1, c.907, d. Ἀείδακρις, ib.b

Ἀειδάκρυτος, t.1, c.908, a. Ἀειδείκτος, t.1, c.931, d

Ἀείζηλος, t.1, c.1401, e. Ἀειζήλως, ib.f

Ἀειζήλωτος, t.1, c.1404, a. Ἀεικάκοος, t.1, c.189, e

Ἀεικής, οῦς, ἡ, Difficilis. v.l. ex Theocrito. Apud Hesych. δύσκολος, χαλεπός.

Ἀειθμέω, & Ἀειθμέομαι, t.1, c.566, e

B Ἀείθμητος, ib.f. Ἀείθμητικὴ, ib.g

Ἀείθμητικὸς, ib. Ἀείθμητὸς, ib.f

Ἀείθμὸς, t.1, c.565, d. Ἀεικύμων, t.2, c.487, b

Ἀεὶν, t.3, c.698, b. Ἀεινος, ib.d

Ἀεινὸς, t.1, c.1072, g

Ἀειοβαρζάνιος, nomen emplastri quo Paul. Ægin. parotidas iam induratas emollit. lib. 3, cap. 23. Describitur ab eodem libro 7, cap. 17: & plenissimè à Galeno, lib. 1 περὶ κῶν πάσεων.

Ἄειρις, t.1, c.513, a. Ἀειωρέπεια, t.3, c.538, f

C Ἀειωρεπὲς, ib. Ἀειωρεπὴς, ib.e

Ἄειρς, t.3, c.698, b

Ἀεὶς, ίδος, ἡ, Scobina fabri, Plin. Suidas esse dicit τεκτονικὸν ἐργαλεῖον. meminit & Pollux, lib. 7. Hippocr. De articulis, vbi de humero luxato loquitur, ἢ δὲ αὖ ἀρίδα ἐλκύσαιεν ἢ τορίνα. Galenus verò annotat, non modò esse instrumenti nomen, sed & herbam quandam ita vocari. Apud Plinium quoque, lib. 24, cap. 16, nomen est herbæ: tribuentem ei quæ Dioscorides arisaro. v.l. Vide

D Ἀείσαρον, quod proximè sequitur. Apud Hesych. Ἀεὶς (non Ἀεὶς) εἶδος βοτάνης.

Ἀείσαρον, herba pusilla, eiusdem ferè cum aro generis, radice acri, bulbosa, & oliuæ magnitudine. Verùm vt aro acrior est, sic eo minor est: vt non ab re dubitauerit Barbarus in Plinianis castigat. num herba hæc ἀεὶς ab Hippocrate dicta sit diminut. forma, quasi aron paruum. Gorr.

Ἀείσημος, Illustris vel celebris in bellis. φανερὸς ἐν πολέμοις, Suid. Est alioqui φανερὸς significatione magis vsitata Manifestus, sed quæ hic locum habere non videtur.

E Ἀεισκύθης, Iracunda, ex partic. ἀρι, & verbo σκυζᾶσθαι. vt sit ἡ ἄγαν σκυζομένη. Etymologus ex quodam Artemidoro.

Ἀείστα, t.1, c.513, d

Ἀείσταθλος, Præstantissimus in certaminibus. In epigr. de Hercule.

Ἀεισταθμία, t.1, c.312, d.

Ἀεισταθμέω, οῦμαι, Optimè impero. vel Optimè gero magistratum. Bud. ex Aristot. Polit. 2. At Ἀειστατρχεῖον, templum Dianæ sacrum.

F Ἀειστάω, vide in Ἄειστον.

Ἀειστεία, t.1, c.514, b. Ἀειστεῖον, ib.c

Ἀειστεροστάτης, t.1, c.961, b. ob. & t.1, c.1736, a

Ἀειστὸς, ib.b. Ἀειστυπκὸς, ib.a

Ἀειστύω, t.1, c.513, f

Ἀειστῖον, Herodot. Ionicè pro ἀριστεῖον.

Ἀειστὴρ, in v.lex. malè pro ἀρύστης, quod vide suo loco. At verò Ἀειστῆρα Hesych. exp. δοῦλα, id est seruæ.

Ἀειστίζω, Prandio excipio, Prandium præbeo. Aristoph. in Equit. ἃς ὑπὸ μικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀρίστιζον ἀπέπεμπεν.

G Ἀειστίδιον, t.1, c.513, c

Ἀειστοβουλος, t.1, c.768, d. Ἀειστοβύβλος, t.1, c.836, f

Ἀειστόγονος, t.1, c.8405, h

Ἀειστοδειπνοῦον, τὸ, Prandium cœnæ cōiunctum. v.l. Poll. Menandrum vsum esse tradit, sed nō addens in qua significatione.

Ἀειστόδμος, pro podice. vide Hesych.

Ἀειστοκρατία, Optimatum principatus, Reipublicæ status quæ gubernatur ab optimatibus.

H Ἀειστοκρατέω, οῦμαι, Optimè impero, in vulg. lex. At verò Ἀριστοκρατοῦμαι, Sum seu viuo sub optimatum imperio, Ab optimatibus regor seu gubernor. Plato De republ. ἔτ' οὐκ οἶσθ', ἔφη, ὅτι τοὺς πόλεων οἱ μὲν τυραννοῦσι, οἱ δὲ δημοκρατοῦσι, οἱ δὲ ἀριστοκρατοῦσι; Hinc ET Ἀριστοκρα-

πικός, Ad aristocratiam pertinens, id est ad optimatum principatum. ἀριστοκρατικὴ πολιτεία, idem quod ἀριστοκρατία, apud Aristot. Politic. 2. Affertur & ἀριστοκρατικοτέρα πολιτεία. Interdum Ἀριστοκρατικός, Aristocratiæ studiosus, id est principatus optimatum, Aristocratiæ fauēs, seu Aristocratiæ fautor. A quo nomine est ADVERB. Ἀριστοκρατικῶς, Vt cōuenit Aristocratiæ, vel Vt fit in aristocratia: More optimatū penes quos est principatus, siue Vt decet optimates &c. Apud Ciceronem autem ad Attic. epist. 12, lib. 1, Tum Pompeius μάλ' ἀριστοκρατικῶς loquutus est, sonat potius ἀριστοκρατικῶς, vt decet eum qui aristocratiæ fauet. vel, Fauendo aristocratiæ.

Ἀριστολοχία, τ. 2, c. 733, f

Ἄριστον, ου, τό, Prandium. Est autem valde controuersum huius nominis etymum. Sic dictum putatur (vt v. lex. ex Etymol. annotant) quasi ἀφιστὸν τ' ὄν. vt pote ἀφιστον κατ' καιρόν. Vel quòd φεῦ τὸν ὄρεα proficiscentibus, id est ad martem, appararetur. Athenæus & Plutarch. nihil interesse putāt inter ἄριστον & ἀκράτισμα, nisi quòd hoc à meracius potandi consuetudine nomen accipere suspicentur, quòd panis buccella mero tingeretur: hoc autem, ὅθεν τοῦ ἐωθινοῦ ὤφειν, id est propter matutinam horam. Vnde Homerus scribit Eumæum ἄριστον parasse ἄμ' νόῳ φαινομένῳφι, id est in auroræ exortu. Alii à nomine ἀρᾶ, dictum putant, quod preces significat: quia veteres nisi deos precati ad prandium non accedebant. Ita vulg. lex. Vide Plut. Sympos. lib. 8, cap. 6. vbi hæc inter alia leguntur, καὶ πηλινὸν ἐδόκει, ὅθεν τοῦ ἐωθινοῦ ὥρων ἄριστον ὠνομάζεται, καθάπερ τὸ ἄμυρον. Quidam apud eum in Apophthegm. dicit τοῖς ἄριστον ἐπὶ Ὁμήρου loco esse τοῦ νυκτοπόλου, ἀτ' φεῦ ἄριστον, τοῦ ἡλικιεύεται. Apud Thucydidem ἄριστον ποιεῖσθαι, pro Prandere. Est alioqui multo frequentius in hac significatione verbū COMPOS. Ἀριστοποιοῦμαι. Xenoph. ἀνάβ. lib. 4, οἱ δὲ θρᾶτται ἀπαρήγγειλαν τῇ φρατᾷ ἀριστοποιεῖσθαι. Idem Hellen. libro 1, ἐν τῇ γῇ ἀριστοποιούμενοι. Affertur verò & actiua vox ex Pæd. libro 2, ὡς οἱ θρᾶτται ὁμοῦ ἐκβάντες, ἀριστοποιῆσαι παρήγγειλε. nisi potius & hic legendum sit ἀριστοποιεῖσθαι. Inuenitur autem & passi. significatione positum particip. ἀριστοποιούμενα apud Xenophontem pro iis quæ parātur in prandium: tanquam videlicet ab actiuo Ἀριστοποιῶ significante Prandium apparo: vt Δειπνοποιῶ est Cœnam apparo. Ἀριστάω, ῶ, idem quod illud ἀριστοποιοῦμαι, Prādeo. Athen. l. 4, ἀρίστᾳ δὲ δειπνεῖ. Apud Plut. ἀριστικόπτας οὐχ ἁπλοῦν ἄριστον.

Ἀριστονομία, Optimatum regimen. ἡ ἄρχουσα τῶν ἀρίστων, Suid. Νομία, Hesych.

Ἀριστόνοος, τ. 2, c. 1066, a

Ἀριστοποιῶ, & Ἀριστοποιοῦμαι, vide in Ἄριστον.

Ἀριστοπόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius optimus est labor, Optimè laborans. Apis epitheton apud Phocyl.

Ἄριστος, τ. 1, c. 513, b. Ἀριστοσαλπιγκτής, τ. 3, c. 741, d

Ἀριστοτέχνης, τ. 3, c. 1431, d

Ἀριστότοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui optimos parit.

Ἀριστοφόρον, ου, τό, Vas in quo prandium fertur.

Ἀριστοφανέιον, ου, τό, nomen emplastri emollientis, quod cō stat picis libris quatuor, apochymatis lib. duabus, ceræ libra vna, opopanacis vncia vna, aceti hemina.

Ἀριστόχρη, τ. 4, c. 439, a

Ἀριστώνυες Athenæ, ex Epigr. Quarum partus sunt optimi, Quæ pariunt optimos seu præstantissimos.

Ἀριστῶν, Prandens, partic. ab ἀρίστάω, ῶ. Inde. n. ἀρίστάων, & per contractionem ἀρίστων. At verò Ἄριστων, ωνος, ὁ, proprium nomen.

Ἀριστωτὸς, ου, ὁ, Prandii tempus. Hes.

Ἀρισφαλὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Valde lubricus, In quo valde facilis est lapsus. vt ἀρίσφαλέα οὐδὸν dixit Homerus.

Ἀρισφαλεῖς, οί, Facilè decepti, vel decipiendi. v. l.

Ἀρισφραδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Valde manifestus, Qui valde facilè cognosci seu internosci potest. σῆμα ἀρισφραδές. Homer. Iliad. ζ.

Ἀρίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Cui est mala mens, Malè animatus, Maleuolus. ὁ κακῶς φρονῶν, Suid. Est alioqui nomen proprium.

Ἄρκειον, herba palustris, latis foliis. vt personæ loco esse possint. ideóque eam Latini personatam appellarunt. Sunt autem eius folia cucurbitæ similia, sed maiora, duriora, nigriora, & hirsutiora. Caulis subcandidus: quanquam etiam interdum nullus reperiatur. Radix magna, intus candida, foris nigra. Officinæ lappam maiorem appellant. Vires habet discutiendi, siccandi & adstringendi. A plerisq; Ἄρκτιον scribitur. Gorr. Etiā φεσσωπίδα & φεσσώπον vocatam tradit Dioscor. quod nomen respondet Latino Personata.

Ἄρκειος, τ. 1, c. 541, a Ἀρκεόμαι, τ. 1, c. 536, d

Ἀρκέσιον, ib. f. Ἄρκεσις, ib.

Ἀρκεσμα, ib. Ἀρκετὸς, ib. g

Ἀρκεῶς, ib.

Ἀρκεύθινος, & Ἀρκευθὶς, vide in Ἄρκευθος.

Ἄρκευθος, ου, ἡ, Iuniperus. dicta φεὸ τὸ πῶ ἀρᾶν κεύθειν, id est βλάβειν. eius enim odorem omnia reptilia auersantur. Vel, ὅθεν τὸ ἔχειν πᾶν ἑρπετὰ κακουμένας. Vide Etymol. A Nicandro autem in Theriacis, Μηδὲ σέ γε χρείσμη πολίου λάθοι ἡ ἐ κέδροιο Ἄρκευθος, vocatur ἄρκευθος ὁ καρπὸς τῆς κέδρου, (si scholiastæ credimus) quoniam & ipsa arbor dicitur ἄρκευθος. Quibus addit, ἔστι δὲ καὶ εἶδος βοτάνης. Sed à Marcello Virgilio ibi legitur ἀρκευθὶς, non ἄρκευθος: nullāque fit huius lectionis mentio. Ἀρκευθὶς (inquit) in communi significationis æstimatione iuniperi bacca nunc est: & nihilominus ille quum cedrum dixisset, à iuniperi appellatione, baccam intulit, quam cedrida dicturus erat. Quo fit vt pro comperto habendum sit, cedrum iuniperumque natura alioqui diuersas arbores, mutatā inuicem appellatione quondā dici & signari solitas. Quinetiam ex interprete illam ipsam lectionem affert: apud quem tamen vulg. editiones habēt itidē ἀρκευθος, nō ἀρκευθὶς. Ego certè Marcelli lectionē potius sequendam esse, ipsumq; emendatiore exemplari vsum fuisse existimo. Sed quid si non iungamus hanc vocem, siue ἀρκευθὶς siue ἀρκευθος, cum κέδροιο, sed separatim legamus, & verba illa μηδὲ σε λάθοι repetita nominatiuo ἀρκευθὶς præfigamus? Nihil insolens, meo quidem iudicio, habebit hæc lectio, vel potius interpunctio: de qua tamen alii potius iudicent. Cæterùm ἀρκευθὶς, quum alioqui sit bacca seu fructus iuniperi, Dioscoridi est etiam ipsa arbor, lib. 1, cap. 104, ἔστι ἀρκευθὶς, ἡ μὲν μακρά, ἡ δὲ μεκράλη. Ab Ἀρκεύθος est etiam adiectiuū nomen Ἀρκευθινος, Iuniperinus. vt ἀρκεύθινος οἶνος, Dioscor. lib. 5, Iuniperinum vinum, Vinum ex iunipero confectum. Sic ἀρκεύθινα ξύλα, iuniperina ligna, ex lib. 3 Reg. c. 6.

Ἀρκέω, τ. 1, c. 535, d

Ἀρκὴς, Velox. ὠκὺς, Hesych. Ἄρκιλοι, τ. 1, c. 541, a

Ἄρκιος, τ. 1, c. 536, g. & 541, a

Ἀρκὸς, τ. 1, c. 536, g. Ἄρκος, τ. 1, c. 540, g

Ἀρκουώτως, τ. 1, c. 536, e. Ἀρκτεία, τ. 1, c. 540, f

Ἄρκτιον, vide in Ἄρκτον & Ἄρκειον.

Ἀρκτῖος, τ. 1, c. 540, e. Ἀρκτέον, τ. 1, c. 557, g

Ἀρκτύω, & Ἀρκτεύομαι, τ. 1, c. 540, f

Ἀρκτῶν, ib. e. Ἀρκτικὸς, ib.

Ἄρκτον, herba similis verbasco foliis, nisi quòd hirsutiora rotundioráque sunt: radice tenera, dulci albáque: caule molli, longo: semine cumini paruo. Vis eius est tenuis, siccans, & mediocriter adstringens. Herbarii lappam minorem vocāt. Hæc ex Dioscoride Gorræus, à quo scribitur Ἄρκτιον. Dioscorides libro 4, cap. 106, Ἄρκτιον habet: eámque ἀρκτοῦρον ab aliis vocari tradit. Vide & Gal. Simpl. 6. & Plin. l. 27, c. 5.

Ἄρκτος, τ. 1, c. 540, a. Ἀρκτοῦρος, ib. d

Ἀρκτοφύλαξ, ib. c. Ἀοκτύλοι, τ. 1, c. 541, a

Ἀρκτῶος, τ. 1, c. 540, e. Ἄρκυα, & Ἄρκυες, τ. 1, c. 541, b

Ἀρκυοστάσια, ib. c. Ἀρκυοστάσιον, ib.

Ἄρκυς, ib. b. Ἀρκυστάσιον, ib. c

Ἀρκύσταπι, ib. d. Ἀρκύσταπος, ib.

Ἀρκυωρέω, ib. e. Ἀρκυωρὸς, ib. d

Ἄρμα, τ. 1, c. 584, f

Ἁρμακία, Porticus. ἁρμακίας, ταὶ, Hesych.

Ἁρμαλα, dicta est à quibusdam ruta sylueſtris: quæ Græcis πήγανον ἄγριον. Vide Dioſc. lib. 3, cap. 53.

Ἁρμαλιὰ, vel Ἁρμαλιὴ, τ. 1, c. 584, e

Ἁρμαλιὰς ὄχος, vel Ἁρμαλιαὶ ὄχος, vt apud Heſych. ſcriptum eſt, Vehiculum quod exercitui commeatum circumuehebat, vt dictum fuit τ. 1, c. 584, e. Sed ibi mentio alterius ſcripturæ, videlicet ἁρμαλίας, facta non eſt. quæ in v. l. habetur. quam ſequendo, fuerit ἁρμαλίας adiectiuū. Sed fortaſſis temerè aliquis ita ſcripſit: quum Etymologus autor nominetur, apud quem tertia ſcriptura extat in vulg. editionibus, nimirum ἁρμαλιάς. Ibidem craſſus eſt, ſed manifeſtus, error, ὄγχλος pro ὄχος. ita enim legitur, ἁρμαλιαὶ, ὄγχλος ὁ σκευοφόρος. quem tamen errorem v. l. retinuerunt: interpretantur enim, Turba portans arma.

Ἁρμαμαξα, τ. 1, c. 585, f. Ἁρμαξοικοι, ibid. g

Ἁρμαίειον, Arcula: aut potius Ἑρμαίειον, diminutiuę. ἑρμᾶς enim arcas vocabant antiqui in quibus idola collocabant. V. l. ex Etymol. apud quem tamen hæc nondum inueni. Videtur certè eſſe Latinum vocabulum Armarium, ideóque aſpiratione opus non habere.

Ἁρμάπιος, τ. 1, c. 585, h. Ἁρματεύω, τ. 1, c. 586, b

Ἁρματηλασία, τ. 1, c. 585, d. Ἁρματηλατέω, ibid.

Ἁρματηλάτης, ibid. Ἁρματήλατος, ibid. e

Ἁρμάτον, τ. 1, c. 586, b. Ἁρμάπος, ibid. a

Ἁρμάπται, ibid. b. Ἁρματοδρομία, τ. 1, c. 585, a

Ἁρματοῖς, τ. 1, c. 586, b. Ἁρματοπρεπέω, τ. 1, c. 585, a

Ἁρματοπηγέω, ibid. Ἁρματοπηγός, ibid.

Ἁρματοποιός, ibid. b. Ἁρματοσφρέω, ibid.

Ἁρματοσφία, ibid. Ἁρματοσχία, ibid.

Ἁρματοσχία, ibid. c. Ἁρμαοσχιά, ibid.

Ἁρματωλία, ibid. e

Ἁρμβιακὰ μῆλα, Armeniaca mala: eadē quæ Latinis Præcocia, teſte Dioſcor. l. 1, cap. 166. Eſt autem hoc Ἁρμενιακὸς nomē poſſeſſiuum ex gentili Ἁρμβία ſeu Ἁρμβιος, vt Αἰγυπτιακὸς ex Αἰγύπτιος ſeu Αἰγυπτία. Ab eodē Dioſcoride, lib. 5, c. 105, memoratur & quoddam Ἁρμβίνον, ſ. χρῶμα: quod Plin. quoque Armenium appellat & inter colores numerat lib. 35, cap. 6. Nominis rationem idem eodem lib. cap. eodē his verbis explanat, Armenia mittit quod eius nomine appellatur. Lapis hic quoq; chrysocollæ modo infectus. Idē meminit & corum Armeniacarum, & aluminis Armeniaci: ſed & prunorum Armeniacorum, quæ ab externa gente denominata ait. Arborem quoque ea ferentem, Armeniacam vocat, quòd ex Armenia aduecta ſit. Ab Ἁρμβίνος eſt & ADVERB. Ἁρμβινιστί, quod Latini dicunt Armeniacé.

Ἁρμβινον, τ. 1, c. 564, h. Hippocrati Ἁρμβινον idē eſt quod ὄρμανον, vt quum dicit ἁρμβινα μηχανᾶσθαι & φαρμακεύειν: intelligens non ſolùm σμίλας, τρύπανα, ἀλκιστρα, ξυστῆρας, μιωνιγοφύλακας, ſed etiam ἔγχελεις, λεκάνας, πυέλους, & ſi qua alia inſtrumenta aut vaſa chirurgo ad curanda corpora ſunt neceſſaria. ¶ Heſychio ἁρμβινον eſt φιάλιον.

Ἁρμβινος, τ. 1, c. 564, f

Ἁρμὴ, Hippocrati dicitur πᾶσα σώδοδος τραυμάτων, teſte Erotiano, qui ipſum φεὸ τὸ ἡρμόσθαι deriuatum air, ego potius ab ἁρῶ. Galen. apud eundem ἁρμὴς exp. τῆς ὀν κεφαλῆ ῥαφῆς, ſuturæ in capite. Heſychio verò ἁρμὴ eſt non ſolùm σώοδος, σώματος ἁρμογὴ, Coitus ſeu Commiſſura, Corporis compages, ſed etiam ἦχος τόνου καὶ φωνῆς, item λβυκὴ.

Ἁρμηλατέω, τ. 1, c. 585, e. Ἁρμηλάτης, ibid. d

Ἁρμήλατος, ibid. e

Ἁρμίως, Galen. apud Hippocr. exp. φεὸ χεῖμα, Doricam eſſe vocem annotans. Eadem ſignificatione ἁρμοῖ dicitur.

Ἁρμόαλα, Tarentini vocant τὰ ἀρτύματα, condimenta, teſte Heſych. qui ἁρμύματα paulo poſt eodē modo exp.

Ἁρμογὴ, τ. 1, c. 581, b. Ἁρμοθέτος, τ. 1, c. 583, d

Ἁρμοδιοτυπὴς, ibid. e

Ἁρμοζόμαι, τ. 1, c. 580, e. & 581, a

Ἁρμοζόντως, τ. 1, c. 581, b. Ἁρμόζω, τ. 1, c. 580, a

Ἁρμοῖ, τ. 1, c. 579, g. Ἁρμολογέω, ibid. h

Ἁρμονία, τ. 1, c. 583, f. Ἁρμονίαι, τ. 1, c. 1675, a, ob.

Ἁρμονίδης, τ. 1, c. 584, c. Ἁρμονικὸς, ibid. a

Ἁρμόνιον, ibid. c

Ἁρμὸς, τ. 1, c. 565, c. & 579, e. Ἁρμοσία, τ. 1, c. 581, c

Ἁρμοστὴρ, ibid. e. Ἁρμοστὴς, ibid. c

Ἁρμοστὸς, ibid. f. Ἁρμόστωνοι, ibid. c

Ἁρμόπω, τ. 1, c. 580, a. Ἁρμόπωμα, τ. 1, c. 581, a.

Ἁρμύματα, Heſychio ἀρτύματα, Condimenta.

Ἁρμῶν, τ. 1, c. 579, h

Ἁρμωλα, & Ἁρμόμαλα, Arcadibus ſunt ἀρτύματα, condimenta, teſte Heſ. pro quo paulo antè ἁρμύματα.

Ἄρνα, τ. 1, c. 541, g. Ἀρνακὶς, τ. 1, c. 548, c

Ἀρνεῖον, ibid. Ἄρνειος, ibid.

Ἀρνεῖος, ibid. e. Ἀρνειὸς, ibid. d

Ἀρνεοθοίνης, ibid. b. Ἀρνεόμαι, τ. 1, c. 541, f

Ἄρνες, vide in Ἄρς paulo infrà.

Ἀρνθυτὴρ, τ. 1, c. 548, e. Ἀρνθυτήεια, ibid. f

Ἀρνθυτὴς, ibid. Ἀρνησίθεος, τ. 1, c. 541, g

Ἄρνησις, ibid. Ἀρνησόθεος, ibid.

Ἀρνιπκὸς, ibid. h

Ἀρνιφόρος, ἡ, Agnifera eſſe videtur apud Athen. lib. 3, vbi dicit, τὸν ναῦον καλούμενον, ὃς πᾶς ἀρνιφόρος γίνεται. Sed ſcribendum potius ἀρρηφόρος, de quo paulo infrà.

Ἀρνικὸν, τ. 1, c. 547, g. Ἀρνίον, τ. 1, c. 548, e

Ἀρνόγλωσσον, ibid. b. Ἀρνόγλωσσος, ibid. c

Ἀρνορκίν, (ita enim reponendum pro ἀρνοφίν) Heſychio ὁ μετὰ τῆς ἀρνὸς αἱρουμένου γινόμενος ὅρκος, iuramentum quod fit in aleum ſublato agno. Niſi fortè ſcripſit αὐαιρεμένου, cæſo. nam cæſo agno fœdus cum iuramento inire ſolebant, vt diſcimus ex Hom. Il. γ, & Virg. Æn. 12.

Ἀρνὸς, τ. 1, c. 548, a. Ἀρνοφάγος, ibid. b

Ἀρνόφυλλον, ibid. c. Ἄρνυμαι, ibid. f

Ἀρνωδὴ, τ. 1, c. 122, a

Ἀρνυτὴς, Heſychio οὔπνος.

Ἀροάπις, idem exp. ἀοῴδπνος καὶ ἀθαρσής. ſed ſuſpectum eſt.

Ἄρομα, τ. 1, c. 542, e

Ἀρόμμεναι, Doricè & poeticè pro ἀρῶν, Arare. Heſiod. Erg. αὐτὰρ ἐπὴν μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν.

Ἄρον, ου, τὸ, Arum: herba ex dracunculi generibus apud Theophr. Hiſt. plant. lib. 2, cap. 20, & Dioſc. lib. 2, c. 197, Plin. lib. 24, c. 16. Vnde & Athen. lib. 9, δρακόντιον (inquit) ὁ ἔνιοι ἄρον, φρωνία. Vide & Ἀείσαρον. ¶ Heſychio ἄρον eſt non ſolùm βοτάνης εἶδος, ſed etiam πτυελίον μεγα.

Ἀροῦσαι, Cretenſibus eſt πατῆσαι, Calcare. Heſ.

Ἄρος, τ. 1, c. 565, a. Ἀρὸς autem, Locus irriguus, Pratum: aut Guttula etiam. Heſych. enim ἀρὸς affert pro τὰ λιβάδια, quod illas habet ſignif.

Ἀρόσιμος, τ. 1, c. 542, e. Ἄροσις, ibid.

Ἀρόστο, τ. 1, c. 543, c. Ἀροτὴρ, ibid. b

Ἄροτις, ibid. c. Ἀροτήσιμος, ibid.

Ἀρότησος, ibid. Ἄροτος, τ. 1, c. 542, f

Ἀροτὸς, ibid. g. Ἀρότρεια, τ. 1, c. 543, c.

Ἀροτρεῖος, ibid. e. Ἀροτρεὺς, ibid. f

Ἀροβόλιτὴρ, ibid. Ἀροβόλιος, ibid.

Ἀροτειάζω, ibid. Ἀροτειάσις, ibid.

Ἀροτειάω, ibid. Ἀροτειόω, ibid.

Ἀροτείωσις, vide in Ἀρόωσις paulo infrà.

Ἀροθῶν, τ. 1, c. 543, d. Ἀροθῶπις, ibid. e

Ἀρόθεια, ibid. c. Ἄρου, genit. τ. 1, c. 511, b

Ἄρουρα, τ. 1, c. 543, f. Ἀρουραῖος, τ. 1, c. 544, b

Ἀρούειον, ibid. c. Ἀρουροπόνος, ibid. a

Ἀρόχεται, Heſychio eſt γλίχεται, ἐπιθυμεῖ, Appetit.

Ἀρόω, τ. 1, c. 542, e

Ἀροωσις, Heſychio ἀροτείωσις, Aratio. Vbi etiam nota ἀροτείωσις ab ἀροτεύω, Aro, Aratro findo.

Ἀρπάγδην, τ. 1, c. 545, a. Ἁρπάγλον, ibid. e

Ἁρπαγὴ, ibid. c. Ἁρπαγὴ, ibid. b

Ἁρπάγια, ibid. d. Ἁρπαγμαία μανία, τ. 2, c. 919, f

Ἁρπάγμος, τ. 1, c. 545, c. Ἁρπάγιον, ibid. d. e

Ἁρπαγμα, τ. 1, c. 544, h. Ἁρπαγμὸς, ibid.

Ἁρπάζω, ibid. f. & τ. 2, c. 235, g. ob.

Ἁρπάκτιες, τ. 1, c. 545, a. Ἁρπακτὴρ, ibid.

Ἁρπακτὴς, ibid. Ἁρπακτικὸς, ibid. b

Ἁρπαπκῶς, ibid. Ἁρπακτὸς, ibid. a

Ἁρπαλέων δίκα, ibid. g. Ἁρπαλέος, ibid. f

Ἁρπαλέος, ibid. g. Ἁρπαλίζομαι, ibid.

Ἁρπάλιμος, ibid. Ἁρπάλιθος, τ. 1, c. 544, f

Ἁρπαίαι, Heſychio μάστιγες βοσκημάτων, Caulæ.

Ἁρπαξ, τ. 1, c. 545, e. Ἁρπαξίδιος, ibid. f

Ἀρπάομαι, t.1, c.544, f. Ἅρπασμα, ibid. g

Ἅρπασος, Cariæ fluuius, à prærapido impetu sic nominatus quum Daphnus prius appellaretur: ab eo autem Ἅρπασα ciuitas dicta. Etym. & Steph.

Ἁρπαστὸν, t.1, c.544, g

Ἁρπαστὸς, ibid. & t.3, c.1161, g. & 1162, a. ob.

Ἁρπάω, t.1, c.544, f

Ἁρπεδὲς, Huino æquale, Planum. Apud Nicandr. verò in Ther. de dryino seu chelydro, καίρῃ γε μὴν ἁρπεδὲς αὐτῶς ὑφῳ εἰσκύδιμον, schol: exp. οἷον δόπιπλατον καὶ ὁμαλόν: (significari ea voce dicens, eum non esse ὀξυκάφαλον πνα) item κῆ πὼ ἁρπεδόνα λεπίδν. Vide Ἁρπεδίες quoque.

Ἁρπεδίζω, Solo æquo, Complano, Pauio. Hesych. enim ἁρπεδίσῃ exp. ὁμαλίσῃ, ἐδαφῆσῃ: vel potius ἐδαφίσῃ.

Ἁρπεδίες, ωνος, ὁ, idem ac præcedens ἁρπεδὶς. Vnde fœm. ἁρπεδέεσσα, quod Etym. ait esse epitheton ὁδοῦ, haberéque syncopen pro ἀεκπεδέεσσα. ex ἀεὶ enim compositũ esse. Sed mirror cur exponat ἢ ἄρον πελιδνὴ: & cur, postquam dixit esse κῆ σύκοπὴν ἐπὶ τὸ ἀεὶ σύκεα ὀφίλω λέξιν, subiungat, πίπονθε δὲ, ἵνα μὴ σημαίνῃ ἢ ἀγαν ὁμαλὴ ὁδὸς. ὁδοῦ γὰρ δεῖν δοῦ ἔχειν. Meminit ibidem & superiorus ἁρπεδὲς, annotans Nicãdrum eo in loco videri αἰπὴ δόπιπέσως μόνης πὼ λέξιν ἐπιφερομένην. Hæc. Etymol. & lex. meũ vetus ex parte: apud quos nota paroxytonos scriptum esse ἁρπεδὲς: apud vtrosque autem ψιλῶς, secundum etymon quo ex ἀεὶ & πέδον esse deriuatum dicitur. ἀδασὺς tamen apud Hesych. scriptum ἁρπεδύεσσα, (quod itidem exp. ἰσοπεδὸς, ὁμαλὴ) & ἁρπεδὺς, (itidem ὁμαλόν) necnon ἁρπεδίσῃ: vt Nicandri quoque vulgata exemplaria scriptũ habẽt ἁρπεδὲς.

Ἁρπεδὺνη, t.1, c.546, a. Ἁρπεδονίζω, ib. b. Ἁρπεδὼν, ibid. a

Ἁρπεζα, Nicandri scholiastæ est τὸ κάτω καὶ ἓν χαπον τῶ ὕρους. id est ἡ ἔσω ὀφρεια, ἢ πέζα τῶ ὄρους, veluti ὀρόπεζα: in Theriacis, v. 393, ἀλλ' ἢ ἁρπέζαις τε καὶ ἐν τεμέεσσι πεσοῦσα, Φωλεύει βαθύδυπνος. Et v. 647, χλοάοντος ὑν ἁρπέζαισι ἑρέλιον. Apud Hesych. SCRIPTVM Ἁρπεσι pro illo ἁρπέζα. Dicit enim ἁρπέσας esse πυὶ αἱμασιόδ'εις τὸ πος: ab aliis autem exponi πέζῃ καὶ σβεδόλοις: item & τὸ κλῆμα καὶ ἀν χωρία. Ex Herodoto autem AFFERTVR Ἁρπεζον pro Murus ex silicibus & lapillulis, sine cæmento & luto constructus. Apud Nicandrum quoque ἁρπεζῶν interpretari Maceriam, Sepem seu septum, nihil vetat: sed intelligendo de septo seu maceria humiliore & deprefiore. Rursum apud Hesych. LEGITVR Ἁρπεσσῃ, expositum itidem αἱμασιᾷ ἢ πάφρει, sepes vel fossæ.

Ἁρπεσὸς, t.1, c.544, e. Ἁρπῃ, ibid. c

Ἁρπίαθος, ET Ἁρπαλος, Hesychio est φαίνιξ. Scribẽdũ autem esse ἁρπίαθος pro ἁρπίδος, & alphabetica series & accentus arguunt: errore nato ex cópendio scripturæ.

Ἁρπίδες, Hesychio teste Laconibus sunt κρηπῖδες ἢ ὑποδήματα: item & ὁμαλά. Etym. quoque huius vocabuli meminit, qui etiã à Tryphone δασύνεσθαι ait, addẽs, κῆ μαπάδεσν seu ὑποβιβασμὸν dici pro ῥαπίδες, ὡς ἀπὸ τὸ ῥάπτω, quoniam τὰ ὑποδήματα sunt πολυράφῃ, teste Salustio. Exponit autem hoc ἁρπίδες itidem ὑποδήματα, addẽs, ἀ δὴ καὶ κρηπῖδας καλοῦν, afferẽnsque exempli loco hunc versum Callim. Ἐν γὰρ μὲν Τροιζῆνι σοῦ ἁρπίδεσσιν ἔθηκε.

Ἁρπὶς, eodem teste est εἶδος ἀκαίνης apud Cyprios.

Ἁρπὶς, vide Ἁρπίδες paulo anté.

Ἁρπισσῃ, vide in Ἁρπίζα.

Ἁρπῃα, t.1, c.546, d. Ἁρπαις, ibid. b.

Ἁρμαδάζ, Saltatorã: VERBO Ἁρμαδίσσῃν significãte Saltare. Hesych. enim ἁρμαδαίνα dici scribit τὸν ὀρχηστὴν, ἀπὸ τῶ ἁρμαζάσσῃν, quod est ὀρχεῖσθαι. Sed addit, à quibusdam exponi βλάσφημον. Eadem tradit Eust. ex Pausania.

Ἁρμαδίδια, τὰ, t. 3, c. 662, g

Ἁρμαξὴν, ὑπόχρ, οἷον χέρσον, Hes.

Ἁρμαδὼν, Ἁρμαδικὸς, & Ἁρμαδὶς, vide suprà in Ἁρμαξ.

Ἁρμαδὼν, ῶνος, ὁ, Suidæ, Etymologo, & lex. meo veteri, ἢ ἢ ὠνὴ ἀπὸ τῶ ὠνουμένων ἢ ἱδρυθῆν ἐπὶ τὸ ἀσφαλείας, Pecunia quæ in emptionibus primò dependitur ad fidem maiorẽ faciendam iis quæ empta sunt persoluendis: seu Pars solutionis quæ fidem facit totius summæ persoluendæ. qua etiam re differt à pignore seu hypotheca, vt Hieron. quoque annotauit. Exponens enim hæc verba Pauli in ep. ad Ephes. c. 1, ὅς ἐστιν ἀρραβὼν τῆς κληρονομίας ἡμῶν, Pignus (inquit) Latinus interpres pro arrhabone posuit. Non idipsum autem Arrhabo quod Pignus sonat. Arrhabo enim, futuræ emptionis quasi quoddam testimoniũ & obligamentum datur: pignus verò, hoc est ὑπέχυρον, pro mutua pecunia opponitur, vt quũ illa reddita fuerit, reddẽti debitum pignus à creditore reddatur. Latini nõ solùm Arrhabonem vocant, vt Plaut. & Terent. sed etiam Arham, vt Plin. Plut. Galba, ἐφθάκει ἐπειληφὼς ἀρραβῶσι μεγάλοις τὸν Οθῆνιον, Ouiniũ iam præoccuparat seu præceperat magna arrhabonis loco numerata pecunia: pollicitus nimirũ, se ei re perpetrata reliquã quam pepegerat persoluturum. Rursum Paul. ep. ad Cor. 2, c. 1 & 5, δοὺς ἡμῖν τὸ ἀρραβῶνα τῶ πνεύματος. Ab Hes. verò ἀρραβῶν exponitur non solùm ἐπὶ τὸ δῶμα, sed etiam ἔπιεκρον: qui præterea ἀρραβῶνα Σίφνιον prouerbialiter accipi docet pro infami arrhabone, ὡς τὸ Σιφνίων ἀστεγῶν ὄντων. Hinc VERB. Ἀρραβωνίζω, Arrhabone cõfirmo contractum emptionis. Hesych. ἀρραβωνίζεται exp. ἀρραβῶνι δίδοται. Meminit Etymol. quoque huius verbi, sed non exp.

Ἀρραγὴς, t.1, c.521, b

Ἀρραχίδες, Hesychio σήμονες, κρόκαι, Stamina, Tramæ.

Ἀρραδιουργὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, Non temeratus.

Ἀρρακτήνεν, Hesychio ἐψόφησεν, Crepitũ seu strepitũ dedit.

Ἄρραθος, Inuiolatus, Inuictus, Robustus. v. l. Sed perperã, opinor, pro Ἄρρατος.

Ἄρραιστος, t.3, c.666, e. Ἀρραίζει, t.1, c.517, c

Ἄρρατος, t.3, c.666, c. Etymologo est non solùm ἄφθαρτος, οἷον ὁ μὴ ῥαιόμενος, item ἀκατηγόνητος & ἰσχυρὸς, ac δεμένος, sed etiam αὐέκφευκτος, Ineffabilis: Doricè pro ἀῤῥήτος. Quibus addit, proprium esse nomen.

Ἄρραφος, Non sutus, seu Non sutilis, Sutura carens. Ioann. Euang. c. 19, de tunica Christi, ἰδοὺ δὲ ὁ χιτὼν ἄρραφος.

Ἀρρηθὲς, Hesychio ἀσώματον, Intelligẽtia carẽs, Stolidum.

Ἀρρήκτος, t.3, c.672, f.

Ἄρρεν, Masculum: neutrum genus masculini ἄῤῥιν, quod vide. Hesychio ἄῤῥενα sunt non solùm ἄρσενα, sed etiã ὀβελοὺς κονδύλων τὰ ὑπέρχοντα καὶ τὰ εἰς κοιλότητα ἐμπίπτοντα.

Ἀρρενικὸν, t.1, c.547, f Ἀρρενικὸς, ibid. Vnde ADVERB. ἀῤῥενικῶς, pro Masculino genere, apud grãmaticos. Athen. lib. 13, ἀῤῥενικῶς εἰρηκυῖαν τὸν Τίγειν.

Ἀῤῥενωνία, t.1, c.841, a. Ἀῤῥενωνὸς, ibid.

Ἀῤῥενοθήλυς θεὸς, Deus promiscui sexus, fœminei nimirum & masculi: qualem finxisse Marcionẽ discimus ex Greg. Ex quo affertur & ἀῤῥενοθήλεος σωματότητος.

Ἀῤῥενοκοίτης, t.2, c.29, b. Ἀῤῥενόμαι, t.1, c.547, g

Ἀῤῥενόπης, in malam partem accipitur vt ἀῤῥενῶψ seu ἀῤῥενώπας infrà. Fust. enim p. 1490, quũ attulisset hoc hemistichium, — γυναικανδρεσσι πεφῆνόν, idémq; valere indicasset γυναικανδρεσσι quod αὐδρογύνοις, subiungit, οἱ δὲ ἀῤῥενόπαιδες λέγονται. Ἀῤῥενοτυπέω, t.3, c.1533, h

Ἀῤῥενοπίκος, ibid. Ἀῤῥενόω, t.1, c.547, g

Ἀῤῥενοῤῥής, ibid. Ἀῤῥενωδὴς, ibid.

Ἀῤῥενωπὸς, ός, ὁ, Qui virili facie est, Qui facie sua seu aspectu prodit sese virilem esse & fortem, Ipso aspectu masculum se esse ostendens. Luc. in Hermot. ἀῤῥενωπὸς, ὦ χρῆ κουρέας. Idem in Scytha dicit, οὔπω μέγας δεῖ καὶ καλὸς ἀῤῥενωπὸν πα ἢ ὄμορφίαν. Syn. simpliciter pro virili seu forti posuit, dicens ep. 140, ἀῤῥενωπότερον ἡμῖν τὸν φίλον ἀπαδείκνυε. At τὸ Ἀῤῥενωπὸν, ET ἡ Ἀῤῥενωπία, substãtiuè significant Mascula seu virilis facies: interdum etiam Animus virilis fortisq; & generosus. is enim sub mascula facie latet. Plur. De fort. Alex. οὐ δ' ἀφύλαπτον ἀυτῶ τὸ ἀῤῥενωπὸν ἢ λεοντῶδες. Plato, τοῦ θαῤῥοῦς καὶ αὐθρείας καὶ ἀῤῥενωπίας. Quibus exemplis addi potest & hoc ex Synes. ep. 56, ἢ εἴπ φιλοσοφίας ὄφελος, εἰς ἀῤῥενωπότερον αὐξανόσῃμαι, exponique In virilioré naturã reuocabo. Apud Hesych. legitur ETIAM Ἀῤῥενωπάδες, expositum αὐδρόγυνοι. Qua voce haud scio an intelligat Fœminas quæ mascula seu virili sũt facie, Quarã facies virilitatis aliquid præ se fert, Viragines, vt ex Aristot. quoque De gener. anim. l. 2, c. 5, ἀῤῥενωπὸς γυνὴ affertur pro Virago. Apud Eust. habetur præterea ETIAM Ἀῤῥενῶψ ET Ἀῤῥενώπας, sed in malam partem vtrunque. Nam p. 817, ait, ἢ δὲ ζωῦπα νομοθετήσασα βλασφημία καὶ τὸν ἐπαγγελτὴς

ἀῤῥενωπὸν ἀῤῥεῦπα ἔφη παρονομάσασα ψογερῶς, καὶ οὕτω σκώψασα τὸν αὐθρόγυνον καὶ ὡς εἰπεῖν ἀῤῥενοπίπην πρὸς ὁμοιότητα τῶ παρθενοπίπης καὶ πυῤῥοπίπης. Et pag. 1452, ὁ γόνυς, ἀλλ' ὁ π ὢν αὐτὸς πρὸς τὸν παρθενοπίπην καὶ τὸν ἀῤῥενῶπαν, ὃς ἐδήλου τὸν αὐθρόγυνον. Videtur Luc. quoque in loco illo quem in Ἀῤῥενωπὸς primum citaui, ad hanc signif. alludere voluisse.

Ἀῤῥεπὴς, t.3, c.676, d. Ἀῤῥεπῶς, ib.

Ἀῤῥεψία, ib. d

Ἀῤῥέω, vide paulo pòst Ἀῤῥῆσῃ.

Ἀῤῥήθιν, Hes. ὁ καταπθέμβρος τῆ ῥήσῃ.

Ἀῤῥηκτος, t.1, c.510, h

Ἀῤῥημόβιος, ὅ, Lælus. v. l. Suid. habet vnico ρ scriptum ἀρημόβιος, quod itidem exp. βεβλαμμένος.

Ἀῤῥηνοσιῶν, t.1, c.1152, d. Ἀῤῥῆμων, ib.

Ἀῤῥῶν, t.1, c.547, d

Ἀῤῥῶνεν, Hesychio est λοιδορεῖν, καὶ γυναικὶ πρὸς ἀὐθρα διαφέρεσθαι. Innuit igitur de vxore propriè dici, quum marito conuitia dicit, & verbis cum eo contendit.

Ἀῤῥωδὲς, eidem est ἄγριον, δυςχερὲς, Agreste seu ferum, Difficile.

Ἀῤῥωσφορεῖν, vide Ἀῤῥηφορεῖν.

Ἀῤῥῶσῃ, Hesychio est ἀβουλήσῃ, ἀπαγορεύσῃ: à verbo ἀῤῥέω, facto κῆ ἔρησιν ex ῥέω significante Dico seu loquor.

Ἀῤῥησία, t.1, c.1152, f. Ἀῤῥηποποιΐα, t.1, c.1153, e

Ἀῤῥήσπιος, ib. Ἀῤῥήτος, ib. d

Ἀῤῥηπυρία, ib. e. Ἀῤῥήπτος, ib.

Ἀῤῥηφόρος, Hesychio ὁ μυσταγωγός. Qua expositione sua innuit ἀῤῥηφόρον dici pro ἀῤῥηπτοφόρον, id est τὸν τὰ ἄῤῥητα ἢ μυστήρια φέροντα. VNDE Ἀῤῥηφορία, ας, ἡ, pro ἀῤῥηπτοφορία, dicitur ἡ ὑπὸ ἀῤῥήτων φορὰ, Gestatio arcanorũ: nomen festi apud Athenienses, ex eo nominati quoniam ἀῤῥήτοις σιωπῇ, teste eodem Hesychio. ET Ἀῤῥηφορεῖν pro ἀῤῥηπτοφορεῖν, Secreta illa & arcana sacra gestare. τὸ τὰ ἄῤῥητα φέρειν. Affert hoc verbum Harpocration ex Dinarcho cõtra Pytheam: ita autem explicat, πάνταρες μὲν ἐχειροτονοῦντο δι' ἀνῆρ ἑκάστου ἀῤῥηφόροι, δύο δὲ ἐκρίνοντο αἱ τῆς ὑγιοῦς τὸ πέπλου ὕφχον καὶ ὑπὸ ἄλλων ὑπὸ πρὸς αὐτὸν, λθυκὴν δ' ἐσθῆτα φόρουσ· καὶ εἰ χρυσία πρὸς ἐνεγκεῖν, ἐκεῖ ζῶντα ἐγίνοντο. Leguntur eadem hæc isdem verbis apud Suid. nisi quòd apud eum in vetusto etiam & manuscripto codice, idq; sua serie, SCRIPTVM Ἀῤῥωσφορεῖν. Atque adeo ita eum scripsisse patet ex eo quod infrà etiã suo ordine affert Ἀῤῥηφορεῖν. Dicit, ὅτι ἀῤῥηφορία θυσία nominati quoniam ὡς ἄῤῥητα ἐν μύσαις ἔφερον τῇ θεῷ αἱ παρθένοι: & Ἀῤῥηφόροις, πᾶς τὰ ἄῤῥητα φερόσαις μυστήρια. Veruntamẽ nescio quibusnam superior illa scriptura probari possit modis, quum posterior hæc multo sit receptior, vt quæ non apud Harpocrationem solùm habeatur & ipsum Suidam ac Etymologum Hesychiúmque, sed etiam in lexico meo veteri. In eo enim annotatur, ἀῤῥηφορίαν fuisse ἑορτὴν ὀλιγανθρώπου τῆ Ἀθηνᾶ ἐν πρόσει φορουσῶν μόνοι: dictam veluti ἀῤῥηποφορία, διὰ τὰ ἄῤῥητα καὶ μυστήρια φέρειν. Aliquantóque pòst additur, ἀῤῥηφορίαν fuisse τὸ χρυσῶν ἐσθῆτα φορεῖν καὶ χρύσεα· πάσαρας δ' παῖδας κεχρόνον ἢ θεῷ κατ' ὀνῆρίαν ἀῤῥηφόρους οἷπ' ἐνῆν ζ μέχρι ιά. Quibus subiungit lexicum, ζωῦπα δὲ ἐβ' ἐκρίνοντο, οἱ δὲ διὰ τῆς ὑγιοῦς τὸ ἱεροῦ πέπλου ὕφχοντο ἢ ὑπὸ ἄλλων ὑπὸ πρὸς αὐτὸν. λθυκὴν δ' ἐσθῆτα φόρουσ ἢ χρύσεα.

Eadẽ habet Etym. isdẽ penè verbis, nisi quòd pro posteriore ἀῤῥηφορία apud eũ legitur ἀῤῥηφορεῖν, eodẽ alioqui sensu. nã ἡ ἀῤῥηφορία & τὸ ἀῤῥηφορεῖν idem sunt. Idẽ porro lexicographi omnes mentionem faciunt & aliùs scripturæ. per ε enim aiunt scribi ETIAM Ἐρσηφορία pro ἀῤῥηφορία, nimirum διὰ τὸ τῆ Ἕρσῃ ὀλιγανθρώπου πλὴν τὸν πομπὸν, τῆ Κέκροπος Συγατεῖ, seu quoniam τῆ Ἕρσῃ ἑπόμενοι in hoc festo. Etymologus verò non solùm HABET Ἐῤῥηφορία. SED ET Ἐρσηφορία. Annotat enim, scribi etiam διὰ τὸ ἐ Ἐρσηφορία, πρὸς τὸν Ἕρσῃν, πλὴν Κέκροπος Συγατέρας, quoniam ζωῦπη ἦν ὁ πλὴν ἑορτῶν. Ea tamen mihi scriptura non probatur, immò & præcedens mira videtur, ideóque malim per η scribere in secunda syllaba, videlicet Ἐῤῥηφορία, vel Ἐρσηφορία, mutato solùm α in ε: vtpote quum nullarum aliarum literarum murationis mentionem faciant prædicti lexicographi.

Ἀῤῥηχος, ὅ, καὶ ἡ, Admodum aptus sepimentis, Sepibus valde idoneus. nam schol. Nicandri in Theriacis exponens ἀῤῥήχου πελιούρου, dicit ἄῤῥηχος compositum esse ex α epitatico, & ῥῆχος, quod est φραγμὸς, significaréq; πρὸς φράγματα δυσπροσβάτου, & veluti ἀφεφρόνου υσα.

Ἀῤῥίγηπος, ὅ, ἡ, Exhorrescere nescius: seu Non exhorrescens, Impauidus. vt ἀῤῥίγηπος θὴρ in Epigr.

Ἄῤῥιγος, Non frigens: seu Frigori non obnoxius. Aristoteles De sensu, καὶ δὴ δοῦπο τὸ σώματος ἀῤῥιγάπατον ὁ ἀφῆλα μὸς θῆ.

Ἄῤῥιζος, t.3, c.709, b

Ἀῤῥίζωτος, idem quod ἄῤῥιζος, Radice carens, seu Radices nullas agens. Ex Theophr. De caus. pl. l. 5, c. 1.

Ἄῤῥιν, & Ἄῤῥις, t.3, c.698, b

Ἀῤῥιχάσσω, Hesychio εἰς ὕψος ἀναβαίνειν χεροὶν καὶ ποσὶν, in altum scandere manibus & pedibus: quod & ἀναῤῥιχᾶσθαι dicitur.

Ἄῤῥιχος, eidem Hesychio est κάφινος seu ἀγγεῖον λύγινον, Cophinus, seu Vas vimineum, Vas ex vimine: vt Etymologo quoque & Eustathio ἄῤῥιχοι sunt κόφινοι οἰσύϊνοι. Nõ idem tamen prorsus esse ἄῤῥιχον & κάφινον, ex Aristoph. patet, dicente in Auibus, Ἀλλ' ὡς ζῶμα σὺ μὴν ἰὼν πυὶ ἀῤῥίχοις Καὶ ζωὶ κοφίνοις ἀπωτὰς ἐμπίπλη πλέφῶν. Putandum igitur est, ex eodem quidem genere esse ambo, habere tamen aliquid differentiæ, vt scholiast. ibi annotat: qui præterea ibi notãdum ait eũ fœminino genere dixisse πυὶ ἀῤῥίχοις: nimirũ Ionicè. nã Eust. & Etymol. tradũt Atticos masculino genere dicere ζωὶ ἀῤῥίχοις, Iones autem fœminino πυὶ ἀῤῥίχοις, Plutarch. sub finem lib. quẽ πρὸς φιλοπονίας scripsit, ἄλλος ἰφὰ δὼν ἀῤῥίχον ἡκολούθη κομίζων. Rursum Aristoph. schol. & Suid. tradunt suo tẽpore ἀῤῥίχοις vocatos fuisse σκεῦκων τι εἴδος: apud quos legitur & fœmininum NOMEN ἡ Ἀῤῥίχη: dicitque Suidas præterea πυὶ ἀῤῥίχας esse εἴδος κοφίνων οὐ ἐώθασ ἐξ ἀρχαίων αἰτιμᾶν. Vide & t. 3, c. 1311, a. Dicitur etiam Ἀῤῥιχος.

Ἀῤῥοῦθος, Adiutor. Varin. & vulg. l. perperam pro ἀῤῥωθος.

Ἄῤῥοια, siue Ἄῤῥοιν, t.3, c.681, g

Ἄῤῥον, alicubi scriptum reperitur pro ἄῤῥυ: de quo suprà.

Ἄῤῥοπος, Non deuergens, seu Sine vlla deuergentia immotus permanens. vt ἀῤῥεπὴς. Aliis simpliciter Immotus.

Ἄῤῥω, Hesychio teste est ὀπτῆθμα κωπηλατῶν, vox seu acclamatio qua remiges incitantur, vt ὀπτάζειν venatorũ est, σίπα pastorum.

Ἀῤῥυθμέω, t.3, c.725, g. Ἀῤῥυθμία, ib.

Ἀῤῥυθμοπότης, ου, ὁ, Qui non bibit ad rhythmum & certam mensuram, sed plenis poculis merum in se ingurgitat. Testatur enim Athenæus lib. 10, Timonem Phliasium ἀῤῥυθμοπότας vocare ζωὶ τὸν πολὺν ἀπαθῶντας οἶνον ἄκρατον, libro 2 σίλλων, ex quo hæc affert, Ἡὲ βαρὺν βουπλῆγα ζωμώτερον ἢ Λυκόῤῥυς, Ὅς ῥα Διονύσου ἀῤῥυθμοπότας ἐπέκοπε.

Ἄῤῥυθμος, t.3, c.715, e. Ἀῤῥυθμος, ib. g

Ἀῤῥυομεῖ, Hesychio ἀκοσμεῖ, ἐθρμονεῖ. Pro quo infrà ex eodem habes ἀρυσμεῖ.

Ἀῤῥύπαντος, t.3, c.719, b. Ἀῤῥύπαρος, t.3, c.728, e

Ἀῤῥυσίαστος, ὅ, καὶ ἡ, Qui oppignerari seu pignori opponi non potest: apud Dionys. Halicarnas. libro 6. Hesych. verò ἀῤῥύσιαστον exp. non solùm αὐεγχυρίαστον, (ita enim apud eum reponunt pro αὐεχυρίαστον) sed etiam ἄσυλον.

Ἀῤῥυπίδωτος, t.1, c.1264, c. Ἀῤῥωδεῖν, t.2, c.1479, b

Ἀῤῥωδία, ib. d. Ἀῤῥώδης, t.1, c.524, d

Ἀῤῥωστέω, t.3, c.733, b. Ἀῤῥώστημα, ib. d

Ἀῤῥωστία, ibid. a

Ἄῤῥωστος, t.3, c.731, h. Ἀῤῥώστως, t.3, c.733, a

Ἄῤς, t.1, c.547, g

Ἄρσῃ, Hesychius exponit non solùm ἀρμόσῃ, σκευάσῃ, sed etiam ποίσῃ. quorum prius est ab ἀρῶ Æolico more formatum, vt κέρσω, φθέρσω: posterius autem ab ἀρόω: à quo ἀρόω est & ἀρόσμαι, quod idem exp. ἀλειφῆναι, ποιῆσῃ.

Ἄρσαι, eidem sunt οἱ βασιλῆς Περσῶν. Vnde patronym. Ἀρσακίδαι apud Maronem.

Ἀρσεκόδουος, t.1, c.563, f. Ἄρσας, ib.e
Ἄρσεα, vide in Ἄρσος paulo infrà.
Ἀρσενίκιον, t.1, c.547, f. Ἀρσενικὸν, ib.
Ἀρσενικὸς, ib.
Ἀρσενικῶς, Atticè pro ἀῤῥενικῶς, Masculino genere: vt quũ Athen. l.3 dicit apud Atticos ἀρσενικῶς dici ὁ ἥλιος: & ab Homero non solùm ἀρσενικῶς ἀρὸν χλῶα, sed θηλυκῶς etiam ἀρὸν χλῶα.
Ἀρσενόθηλις, Atticè pro ἀῤῥενόθηλις dicitur. Hermol. Barbar. Castigation. in Plin. libro 7, cap. 3, annotat Theodorum Gazam ἀῤῥενοθήλεις apud Aristot. vertisse Masculofœminos: sic autem à philosopho vocari animalia quæ ipsa se ineunt, vt inter pisces trochus. Seruius deorum quoque epitheton esse dicit Æn. 10, teste Bud.
Ἀρσενοκοίτης, t.2, c.293, b. Ἀρσενόπαις, t.3, c.13, e
Ἄρσην, t.1, c.547, d. Ἄρσιον, t.1, c.565, c
Ἄρσις, t.1, c.209, d. ¶ Hesych. ἀρσεις exponit non solùm βασάλωμα, (vt & ἄρσεων affert pro βασανισμάτων) sed etiã ἀρσενιάσεις: quod συγκεκόφθαι videtur ὀκ τῆ ἀρσεῖς. Idẽ ἄρσις est etiam ζύμη, fermẽtum: forsan quia pastam inflat & attollit aliquantum: quamobrem & leuatum Itali hodie appellare videntur. Ἄρσον idem affert pro ἀφανισμὸν, vt sit etiã Sublatio ex oculis, Extinctio. At libro 2 Regum, cap. 10, ἄρσις pro cibo poni videtur, inquit Bud.
Ἄρσιχος, ὑ. ὁ, vulgò exponitur Loculus, Arcula, Crumena: vt apud Diod. Siculum de Lamia, ὅθ᾽ ὑπὸ ἐμυθολόγησάν τινες ὡς εἰς ἄρσιχον ἐμβάλοι τοὺς ὀφθαλμοὺς. Politianus certè hucrespexisse creditur, quum Lamiæ tribuit oculos emissitios & exemptiles, quos sibi affigat vt oscillaria, ac vicissim detractos in loculum coniiciat. Locus est editionis meæ pag. 754: vbi τὸ ἄρσιχον etiam μάρσιπον. Sed magis placet ἄρσιχον: quod Atticum esse dico pro ἀῤῥίχνον, vt ἄρσενα pro ἄῤῥενα: addóq; accipi posse nõ solùm pro Cista viminea, Cista vitilis, seu Cista de vimine texta, (vt loquuntur Columella, Plin. & Ouid.) sed etiam pro Cista lignea & Arcula seu Capsula. nam schol. Aristoph. & Suid. ἀῤῥίχοις & ἀῤῥίχας suo tempore nominatũ fuisse σωφρόνων τι εἶδος tradũt: σωφρόνων autem nomine Hesychius vocari ait ἀγρίδια εἰς ἃ σῦκα βάλλεται, siue ξυλοκαρδήλια, Vascula in quæ coniiciuntur ficus, (vt sunt cistæ seu ciftellæ viminea, lento de vimine calathi, sportulæ vitiles, οἰσύϊνοι κόφινοι seu σπυρίδες) Cistas ligneas, seu Loculos è ligno. vt Vabrius quoque apud Suidam dicit πίθοις σύκων, σωφρόνας τε φοινίκων, doliola ficuum & palmarum cistas. Porro quod Diodor. specialiori vocabulo ἄρσιχον dicit, Plut. generaliori vocat ἀγγεῖον, initio sui περὶ πολυπραγμοσύνης libelli, ὥςπερ ὀν τῆ μύθῳ τῆς Λαμίας λέγουσιν οἴκοι μὲ οὐδὲν τυφλῶ, ὀν ἀγγείῳ τινὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἀποκειμένοις, ὅθεν ὃ περὶ τοὺς παθεῖν καὶ βλέπειν.
Ἄρσος, Pratum. Hesychio enim ἄρσεα sunt λειμῶνες. Nisi fortè idem potius sunt quod ἄλσεα, Nemora, Luci.
Ἄρσω, t.1, c.563, a. Hesychio ἀρσω non solùm futurũ est, sed etiam thema præsentis temporis. nec enim tantùm ἄρσω exponit ἀρμόσω, verùm etiam ἄρσει affert pro μίμφεται.
Ἀρτομίδες, eidem Hes. sunt ὑπόδημα γυναικεῖον.
Ἀρτάβη, ης, ἡ, Artaba: mensura Persica, tribus chœnicibus Atticis capacior quàm Atticus medimnus, teste Herodoto, libro 1, pag. 49. Apud Ægyptios autem artabã facere modios viginti, scribit Hieron. in c. 5 Esaiæ. Vide & libellum De mensuris sub finem tomi 4 huius operis.
Ἀρτάδες, Hesychio teste dicuntur οἱ δίκαιοι à Magis: pro quo suprà ἄρσοι.
Ἀρτᾶοι, eodem teste dicuntur οἱ ἥρωες apud Persas.
Ἀρτάκης, eidẽ est αὐτάρκης. At ἀρτακία, teste eodem fons est: item vrbs de qua Herodot.
Ἀρταμέω, t.1, c.576, b. Hesych. diuersis modis exp. hoc ἀρταμεῖν. Primùm enim ex Eurip. Poliadibus ἀρταμεῖν affert pro κατακόψειν: deinde ἀρταμῶσαι pro κρεμάσαι, suspendere. Affert verò & ἀρτάμενοι pro ἐκδίοιτοι, tanquam ab ἀρτάμω.
Ἀρτάμος, t.1, c.576, b

A Ἀρτάνη, t.1, c.570, d. Hesychio ἀρτάνη est non solùm ἡ δεῖ καλωδίων ἀγχόνη, & αἰχμαλώτου δεῖ δεσμοῦ, sed ἀρτανὰς idem affert etiam pro βασανίσεις & σύσεις.
Ἀρταξέρξης, Persis sonat μέγας ἀρεῖος, Magnus bellator, teste Herodoto, libro 6, pagina 231, vbi & nomen proprium est.
Ἀρτάομαι, t.1, c.570, b
Ἀρτάεια, Suidas sua ætate vocata fuisse scribit τοὺς ἐξ πεδῶν πίλους, soccos laneos è lana subcoacta. Pro quo memini me legere ὀρτάεια apud Tzetzen scholiasten Lycophronis.
B Ἀρτοῦ, Hesychius ex Thucydide affert pro μέγας καὶ λαμπρός.
Ἀρτιχάλας, idem dici scribit τὸ χίλη: nisi fortè τοὺς χίλας.
Ἀρτάω, t.1, c.570, b. Ἀρτεμέω, t.1, c.576, a
Ἀρτεμὴς, ibid. Hes. ἀρτεμῆ exp. non solùm σῶον, ὑγιᾶ, sed etiam σώφρονα.
Ἀρτεμία, ας, ἡ, Incolumitas, Salus seu Sanitas. Epigr. l.4.
Ἄρτεμις, t.1, c.576, b. Ab Artemide DICTVM Ἀρτεμίσιον, Templum Artemidis, Fanum Dianæ, quæ Ἄρτεμις Græcè nominatur. vt quum Plut. in Quæst. Rom. quærit cur τοῖς μὲν ἄλλοις Ἀρτεμισίοις soleant ἐλάφων κέρατα περιπαίειν, Romæ autem τῆ ἐν Ἀβεντίνῳ, βοῶν κέρατα. Hyperides verò peculiari quodam modo Ἀρτεμίσιον appellauit τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἄγαλμα, simulacrũ seu statuam Dianæ, idque non semel, vt testatur Harpocration & Suidas: qũ & Euboæ promontorium esse dicunt Ἀρτεμίσιον, proculdubio & ipsum Dianæ sacrum. Item plur. numero τὰ Ἀρτεμίσια dicitur festum in honorem Dianæ. Athen. lib. 12, Ἀρτεμίσια, μεγάστη ἐν Κυρίῃ ἑορτή. Inde & ἡ Ἀρτεμισία, non tantùm fœminæ, sed & herbæ nomen. Plinius lib. 25, cap. 7, Mulieres quoque hanc gloriam affectauere, in quibus Artemisia vxor Mausoli, adoptata herba quæ antea parthenis vocabatur. Sunt qui ab Artemide Ilithyia cognominatam putent, quoniam priuatim medeatur fœminarum malis. Est autem absinthii modo fruticosa, maioribus foliis pinguibúsque. Hæc ille ibi inter alia, duo eius recensens genera, vt & Dioscorides libro 3, c. 127 & 128. De Artemisia autem Cariæ regina, vide Suid. & multa apud Herodotum. At Ἀρτεμίσιος μὴν Mace donibus is est qui Romanis Maius, si Suidæ credimus. Galenus verò comment. in Epidem. libri 1, in huius mensis initio æquinoctium vernum ponere dicitur: quod in Martium Romanorũ incidit. Porro Ἄρτεμις genit. cas. habere dicitur, Doricè Ἀρτέμιτος, Æolicè Ἀρτέμιος: communiter autem facit Ἀρτέμιδος.
Ἀρτέμων, ονος, ὁ, Artemo: hoc est Velum nauis maius: quod Iabolenus iurisconf. De verb. significationibus, magis additamentum quàm partem nauis esse dicit. Græcia lio nomine ἀκάτιον vocant. Lucas Act. Apost. cap. 27, καὶ ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα τῆ πνεύσῃ, κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλόν, sublato artemone ad auræ flatum. ¶ Ἀρτέμων dicitur etiam trochlea quædam in illo tractoriæ machinæ genere quod πολύσπαστον nominatur. Vitruu. libro 10, c. 5, In radice autẽ machinæ collocatur tertia trochlea. eã autem Graeci ἐπάρονθα, nostri artemonem appellant. Eã trochlea religatur ad machinæ radicem, habens orbiculos tres, per quos traiecti funes traduntur hominibꝰ ad ducendũ. Proculdubio autem vterque ἀρτέμων dicitur ὡς ἀπὸ τὸ ἠρτῆσθαι: nisi fortè posterior dicitur ὡς ἀπὸ τὸ ἀρτῆσαι, quoniam eo ingentia pondera tolluntur, vt Alciatus sentit. ¶ Est etiam nomen propriũ cum aliorũ tum ὠφιοφόρου cuiusdam, de quo multa Athen. & Plut. & Suid.
Ἀρτέομαι, t.1, c.575, h. Ἀρτεπίβουλος, t.1, c.225, e
Ἀρτέω, t.1, c.575, h. Ἄρτημα, t.1, c.570, d
Ἀρτήρ, calceamenti genus apud Pherecr. in Γραῶσι, teste Suida. Hesychio quoq; est ὑπόδημα, sed addenti, quosdam exponere ξυστῆρα, radulam vel strigilem. At Bud. affert ex Neem. 4, οἱ αἴροντες ἐν τοῖς ἀρτῆρσιν ἔνοπλοι, pro Onera portantes armati.
Ἀρτηλία, t.1, c.549, b
Ἀρτηλαίειν, in Hippiatr. de equo hydrope laborante, ὅτεν δὲ ὑπορρυῆ τὸ ὑγρὸν, ἀρτηλαίειν, καὶ ἀναπυέειν ὡς πραῦμα.

πραῦμα. Ita Bud. sed sine interpr.
Ἀρτηλακὸς, t.1, c.549, d. Ἀρτηλοπίμια, ib.
Ἀρτηλιώδης, ib.e
Ἀρτηπά, Hesychio sunt non solùm κρεμασά, Pensilia seu Suspensa, sed etiam θαυμασά, Admiranda seu Mirabilia.
Ἄρτι, t.1, c.549, e. Ἀρπαίζω, t.1, c.573, e
Ἀρπάκις, ib.
Ἀρπάλα, τά, Æolica lingua dictas fuisse inaures quasdam, tradit Pollux, qualia esse dicit, ἔρματα, δίσπας, ἑλικας.
Ἀρπασμὸς, t.1, c.573, e
Ἀρπέλασης, t.1, c.745, h.
Ἀρπβρεχὲς, t.1, c.549, h.ob. & 789.g
Ἀρπάχαμος, t.1, c.549, h.ob. & 814, f
Ἀρπηγύθλος, t.1, c.836, f
Ἀρπηγυειάζω, ex Theophrasto affertur pro Recẽns pubescо, Non ita pridem barbam emisi. Sed vereor ne diuisim scribendum sit.
Ἀρπηγύεος, t.1, c.844, g. Ἀρπηχὴς, t.1, c.827, a
Ἀρπηγύνητος, t.1, c.839, a. Ἀρπήρονος, t.1, c.841, a
Ἀρπηδαὴς, t.1, c.894, c. Ἀρπήδακρυς, t.1, c.907, b
Ἀρπηδάκτης, Non ita pridẽ doctus seu edoctus, Qui nuper seu recẽns didicit. Appian. l.3, Bell. ciuil. οἱ Ἕλληνικῶν ἀρπηδάκτης ὤν.
Ἀρπήδιον, Paruus panis: Suidæ μικρὸς ἄρτος, in hoc loco cuius autorem reticet, πινὰ τῆ βασιλικῶν παίδων αἰτήσας ἀρπήδιον.
Ἀρπήδομος, t.1, c.940, e
Ἀρπεπὴς, t.1, c.1222, c. Dicitur & Ἀρπέπεια, fœmin. gen. pro ἀρπεπὴς, hoc est ἄρπα καὶ πέπεια κέρουσα, seu ἀρποῖς ἔπεσι χρωμένη, Vtens verbis absolutis numero suo & perfectis. seu Disertè articulatéque loquens, nec truncans aut mutilans verba. vt apud Hesiod. in Theog. κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρπέπειαι.
Ἀρπίζω, & Ἀρπίζομαι, t.1, c.573, f
Ἀρπίζωος, t.1, c.1388, b. Ἀρπιθελὴς, t.1, c.1491, e
Ἀρπιθενὴς, t.1, c.1565, d
Ἀρπίκολλα, Hesychio ἡρμοσμένα, compacta. Sonat tamen potius ἄρτι ἢ ἀρτίως κεκολλημένα, nuper aut absolutè glutinata.
Ἀρπικρατέω, t.2, c.457, d. Ἀρπολόχευτος, t.2, c.733, d
Ἀρπμαζὲς, Hesychio νέον: sed mendosum videtur.
Ἀρπμαθὴς, t.2, c.786, h
Ἀρπμελὴς, ἔος, ὁ καὶ ἡ, Qui membris est integris & absolutis, Nulla parte mutilus aut distortus. Aliis, Rectus in membris: ex Plat. De rep. l.7.
Ἀρπμόνιον, à Nicol. Alexandrino pyrethrum herbam dici aiunt.
Ἀρποπέλοπος, t.1, c.573, e. Ἄρπος, t.1, c.572, f
Ἀρππαχὴς, t.3, c.265, a. Ἀρπάπαις, t.3, c.13, e
Ἄρππος, t.3, c.514, e. Ἀρπίπυς, t.3, c.510, a.573, f. ob.
Ἀρπίσκαπος, t.3, c.807, c
Ἀρπίσκος, ὑ, ὁ, Paruus panis: aliis Pastillus. Athen. l.4, ἀρπίσκος ἐγκρίδι ἐφθαπτήσας.
Ἀρπσμέω, t.3, c.1046, c. Ἀρπίσμος, t.3, c.1043. d. & 1046, c
Ἀρπτελὴς, Recẽns initiatus, νεοτελὴς. Plato in Phæd.
Ἀρπτίμιον, ὑ, τὸ, Budæo βρέφος, Infans recẽns natus.
Ἀρτίπκος, ὑ, ὁ ἡ, Recenti partu editus, Non ita pridẽ natus, Nuper in lucem editus. Metaph. autem ἀρτίπκος σελήνη dicitur de noua luna: quæ & ἀρτιφανὴς dici queat. ¶ At paroxytonos Ἀρτιτόκος, Quæ nuper peperit, Quæ recentem edidit partum, Non ita pridem enixa.
Ἀρτίπμος, & Ἀρτιπόμος, t.3, c.1391, g
Ἀρτίπνον, Hesychio βύπνον. ἀκάθαρτον. Positum igitur pro ἀρτίως καὶ βύπτεμβρον.
Ἀρτίτυπος ὀπωπὴ, ex Nonno affertur pro Aspectus recẽns formatus.
Ἀρτιφαὴς, t.4, c.7, c
Ἀρτιφανὴς, Nuper in lucem editus, Qui non ita pridẽ apparere cœpit. vt in Epigr. legimus ἀρτιφαεῖς κράμβης.
Ἀρτίφατος, Hesychio νεωστὶ πεφονευμένος, Nuper interẽptus, Recẽns seu non ita pridem peremptus.
Ἄρτιφος, eidem est ἐείανον: herbæ nomen.
Ἀρτίφρων, t.4, c.198, d. Ἀρτιφυὴς, t.4, c.285, b
Ἀρτίφυτος, Nuper plantatus vel natus. Ex Nonno.
Ἀρτίφωνος, Cui vox est integra & perfecta, quique verba

A & sonos profert ἀρτίως καὶ ὁλοκλήρως. vt suprà ὁ ἀρτιπὴς
Ἀρτίχειρ, Cui manus sunt perfectæ nec vllo laberãr vitio. seu Qui vtraque manu æquè vtitur, vt οἱ ἀμφιδέξιοι, ambidextri. Plato De leg. lib. 7, morem improbans eorum qui dextris sinistrisque partibus non æquè vtuntur, ὥσπερ ἐκεῖ πόδες καὶ ἀρτίχειρες πάντες καὶ πᾶσαι γίγνονται.
Ἀρτιχείλης, Hesychio ὁ ὑφεῖχον τοῖς χείλεσιν, ὑπόμακρος.
Ἀρτιχόρυπος, t.4, c.576, a. Ἀρτίχυτος, t.4, c.495, e
Ἄρτιος, t.1, c.550, a. & 573, e
Ἀρτιπτὰ, Hesychio sunt βραχυπάτω χρόνῳ σωπεπεπεσμένα.
B Breuissimo tempore perfecta: ab ἀρτίως significãte ὡς μικρού.
Ἀρτόδειγμα, t.1, c.224, d. Ἀρτοδοτέω, ib.e
Ἀρτοθήκη, ib. Ἀρτοκοπεῖον, ib.f
Ἀρτοκοπέω, ib. Ἀρτοκοπικὸς, ib.
Ἀρτοκόπος, ib.e. Ἀρτόκρεας, ib.f
Ἀρτολάγανον, panis genus delicatum. Athen. libro 3, εἰς δὲ τὸ καλούμενον ἀρτολάγανον ἐμβάλλεται οἰνάριον ὅλιγον καὶ πέπονα, γάλα τε καὶ ἔλαιον ὀλίγον ἢ σταφ. Plin. quoque artolaganos esse dicit panes à deliciis appellatos. Tridémque Cicero dicit, Dediscendæ tibi sunt sportellæ & artolagani tui.
Ἀρτολαχανος, t.1, c.224, g. Ἀρτοποιέω, t.1 c.125, b
Ἀρτοποιία. ib. Ἀρτοποιικὸς, ib.
Ἀρτοποιὸς, ib.a. Ἀρτοπήδιον, ib.b
Ἀρτοπίπης, ib.c. Ἀρτοπίπικος, ib.
Ἀρτοπωλεῖον, ib.e. Ἀρτοπωλέω, ib.
Ἀρτοπωλὴς, ib.d. Ἀρτοπωλία, ib.e
Ἀρτοπώλιον, ib. Ἀρτοπῶλις, ib.d
Ἄρτος, t.1, c.224, b. Ἀρτοσιτέω, ib.g
Ἀρτοσπέω, ib. Ἀρτοτρόφεω, ib.h
Ἀρτοφαγέω, t.1, c.225, a. Ἀρτοφάγος, t.1, c.224, h
Ἀρτοφόρος, t.1, c.225, a. Ἀρτοχαείτες, t.4, c.353, f
Ἀρτυλία, ας, ἡ, Suida teste est ὑπόδημα: itidémque Hesychio: qui & ἄρτυμα affert pro ὑπόδημα, δίκη.
Ἀρτύλλω, idem Hesych. dici tradit λόγχαω, ἀγκύλλω.
Ἄρτυμα, t.1, c.575, c. Ἀρτυματοδὴς, ib.
Ἀρτυνεῖ, ib.d. Ἀρτύνομαι, ib.b
Ἀρτυνος, ib.d. Ἀρτύνω, ib.b
Ἄρτυς, ib.d. Ἄρτυσις, ib.c
E Ἀρτυπκὰ, ib.
Ἀρτυπὴς, Condimentarius, seu Conditaneus. vt Cato Conditaneas oleas dicit quæ solent condiri. Diosc. l.5, c.180, ἀρτυπῆς ἁλοῖ, Conditaneo seu condimentario sale.
Ἀρτύω, t.1, c.575, b
Ἄρυα, Hesychio sunt τὰ Ἡρακλεωτικὰ κάρυα, Heracleoticæ nuces, seu Nuces auellanæ, vt alii interpr.
Ἀρυβαλὶς, t.1, c.1261, c. Ἀρύβαλλος, ib.d
Ἀρυβάσαλλος, ib.f.
Ἀρυομαι, t.1, c.1260, g
F Ἄρυπες, Pherecydes τοὺς πλουσιόμους ἃ ἄ dixit pro ῥύπες, quod est Ἑλλῆνες, Græci, vt tradit Etym.
Ἀρυσπάνη, t.1, c.1261, f
Ἄρυσις καὶ ἄρυσις, coniunctim apud Etymol. leguntur, sed sine expos. Hesych. ἀρύσεις dici scribit τὰς ἀπηθυσμὸς. Significabit igitur & ἄρυσις magnum eiusmodi meri haustum, vt ὄμωσις.
Ἀρυσμεῖ, Hesych. affert pro ἀσημονεῖ, ἀκοσμεῖ: vt Etymol. quoque ἀρύσμους pro ἀσχήμονας. Suprà gemino ρ, sed perperam ο posito pro σ, ex eodem Hesychio habuimus ἀῤῥυσμεῖ, eodem expositum modo. SED ET Ἀρυσμίνη eidem est ἀκοσμία, ἀῤῥυθμία. pro quo scribendũ potius ἀρυσμίη, sine ν.
Ἀρύσεις, t.1, c.1261, b. Ἀρυσὴρ, ib.a
Ἄρυσις, ib. Ἀρύστιχος, ib.
Ἀρυσρὶς, ib.b. Ἀρύπαινα, ib.c
Ἀρυπαινοειδὴς, ib.d. Ἀρυπὴρ, t.1, c.1260, h
Ἀρύπμαι, ib.g. Ἀρύπω, ib.f
Ἀρυφλῶα, Hesych. affert pro ῥυπίδα, rugam: sed etiam ἀρυφλῶ pro eodem dici innuit.
H Ἀρύω, t.1, c.1260, f
Ἄρφα, & Ἄρχα, Hesychio ἀῤῥαβών, Arrhabo seu Arrha.
Ἀρχαγέτας, t.1, c.560, g. Ἀρχαὶ, vide in Ἀρχὴ.
Ἀρχαΐω, t.1, c.553, c. Ἀρχαϊκὸς, ib.d
Ἀρχαϊκὸς, ib. Ἀρχαϊκὸς, ib.e

Ἀρχαιογονία, t.1,c.552,h.& 841,b. & 841,a
Ἀρχαιολογέω,t.1,c.553,a.& t.2,c.632,c
Ἀρχαιολογία,t.1,c.553,a.
Ἀρχαιόπλουτος,t.3,c.399,b.
Ἀρχαιότης,t.1,c.553,c.
Ἀρχαιότροπος,ib.a.
Ἀρχαιρεσία,ἡ, & Ἀρχαιρέσια,τὰ,t.1,c.559,d
Ἀρχαιρεσιάζω, ib.e
Ἀρχαιρεσίη,ης,ἡ,Ionicè apud Herodot.pro ἀρχαιρεσία.
Ἀρχαϊσμός,Veterum seu priscorum imitatio: quum aliquis ἀρχαΐζει & veteres aliqua in re sequitur, in primis autem in sermone seu dictione. vnde figuræ nomẽ est apud grammaticos. veluti Donatus apud Terentium annotat,ἀρχαϊσμὸν esse quòd dixerit Plerique omnes. neque enim Plerique hîc παρέλκειν aut subdistinctione auellendum ab Omnes, sed pro vna parte orationis hoc dixisse veteres, vt Graeci πάμπολλα, Latini rursum Plussatis. Itidem ἀρχαϊσμὸν,esse dicit apud eundẽ Nihil ornati,pro Nihil ornatus:vt apud Salustium,Senati decreto pro Senatus decreto : item quum dicit Ludum ludere,Furere furorẽ,Facere facinus. Et rursum, Quod autem addidit Malo,(dicens videlicet Dolo malo) ἀρχαϊσμὸς est : quia sic in XII tabulis à veteribus scriptum est. Item,Quanuis per Nemo,homo intelligatur, tamen addidit Homo, vt veteres solent , τοῦ ἀρχαισμοῦ. Item, Praeterea autem, ἀρχαϊσμὸς est figura,nã veteres libenter cõiunctiones multiplicabant. ¶V.l. ex B.ἀρχαϊσμὸς interpr.etiam Antiquitas, & Inueterata ac deplorata ignorantia.
Ἀρχάω,t.1,c.553,c
Ἄρχαμος,idem qui ἄρχαμος:ambo autem ab ἀρχός. Eust.
Ἀρχάνη,piscis, meminit Aristot.Hist.anim.l.8,c.2,vbi dicit τὸν θῆν κατρίων γίνεσθαι αὐξηθῶσι, πότε καταδήλεται ὑπὸ θῆν ἄλλων ἰχθύων καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ ἀρχάνου. Gaza eum archanum vocat:v.l.etiam ἀρχάναν, à nom.ἀρχάνας.
Ἀρχέγονος,t.1,c.552,h. Ἀρχεγόνως,t.1,c.841,b
Ἀρχεῖον,t.1,c.561,a
Ἀρχιῶται,Alciato sunt Qui publico archiuo præerant:v.l. Custodes tabulariorum:dicti ἀπὸ τοῦ ἀρχεῖα.
Ἀρχέκακος,t.1,c.554,a. t.4,c.325,e
Ἀρχέλαος,t.2,c.598,c. Ἀρχέλαος,proprium,ib.
Ἀρχέλας, ου,ὁ, Populi princeps seu præfectus. aut Rector populi.ὁ ἄρχων τοῦ λαοῦ aut δημαγωγός. Aristoph.in Equit. dixit etiam,Τούτων ἀπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσῃ,simpliciter accipiens ἀρχέλας pro ἡγεμὼν seu ἔξαρχος,propter geniuium Τούτων, per quem intelligit quasdam θῆν λαῶν σίχας. Hes. verò tradit ἀρχέλαον ἀστῶν ἢ ἀρχὼ nominatum fuisse ἢ ὀπτάτιον τοῦ Λυκείου: quosdam alios eo nomine intelligere τὸν ἄρχοντα τοῦ ἐλαίου.quorum sententia mihi equidem parum probatur.
Ἀρχελαΐνης,t.2,c.654,c. Ἀρχένεως,t.2,c.1006,g
Ἀρχενόμβρα, Hesychio ξύλα,ligna.sed suspecta vox est.
Ἀρχέπλουτος,t.3,c.399,b. Ἀρχέπορος,t.1,c.1275,d
Ἀρχετυπία,t.1,c.552,a. Ἀρχέτυπον,t.1,c.551,f
Ἀρχεύω,t.1,c.563,b
Ἀρχέχορος, Qui præest choro, Choragus: seu Qui choros inchoat.In Epigr.
Ἀρχή,Principiũ,t.1,c.550,b. Ἀρχή, Principat°, t.1,c.559,b
Ἀρχηγετεύω,t.1,c.560,g. Ἀρχηγετέω,ib.
Ἀρχηγέτης,ib.f. Ἀρχηγέτης,ib.g
Ἀρχηγέτεω,ib. Ἀρχηγικός,ib.f
Ἀρχηγός,ib.e. Ἀρχῆθεν,t.1,c.551,c
Ἀρχίω, aduerb.ib.a
Ἀρχία, pro Principatus affertur in vulg.lex. ex Pollucis libro 8.Sed suspectum est. Mendosissimum autem est Ἀρχιώτας quod in iisdem v.l. exponitur Iamprimum.
Ἀρχίαθος, t.1,c.563,c.
Ἀρχιβούκολος, Bubulcorum princeps.
Ἀρχιδεσμοφύλαξ, Præfectus custodum carceris: seu Qui præest iis qui vinctos in carcere custodiunt.
Ἀρχιδικαστής,οῦ,ὁ,Iudicum præfectus seu præses:magistratus Alexandriæ qui iudicibus præerat,autore Strab.
Ἀρχίδικος,Qui præest causis & iudiciis. Poll.ex Demosth.
Ἀρχίδιον,t.1,c.561,c

Ἀρχιερεσίαις,ἡ,Suidæ est κωπηλασία,Remigatio.sonat tamen potius Principatus inter remiges.
Ἀρχιεφέσιμος,t.1,c.1650,g. Ἀρχιεφεπεύω,ib.h
Ἀρχιεφεπικός,ib.g. Ἀρχιεφός,t.1,c.1651,f
Ἀρχιεροσυνή, t.1,c.1650,d
Ἀρχιεταῖρος, Sodalium princeps, Qui principem inter sodales locum obtinet.vt Chusi dicitur ἀρχιεταῖρος Dauidis,2 Reg.c.16.
Ἀρχιευνοῦχος, Eunuchorum præfectus seu princeps, Ezechielis cap.2.
Ἀρχίζωος, Vitæ initium præbens, Vitæ autor.vt Dionys. Areopagita baptismum vocauit ἀρχίζωον & ἀρχίφωτον. Sic Gregorius ἀρχηγόνον ὕλαν dixit Primordialem materiam ex qua omnia genita sunt: & Oceanus ἀρχηγόνος πάντων dicitur, φ ex eo omnia esse nata crederẽtur. Affertur ex eodem Dion.& Ἀρχιζωΐα, sed fine expos.
Ἀρχιθεωρος, Præfectus eorum qui θεωροὶ dicebantur , Qui principem locum obtinet inter θεωροὺς, Qui præest τοῖς θεωροῖς, hoc est iis qui scisciratum oracula mittuntur. vt Demosthenis quoque comment. scribit ἀρχιθέωρον dici τὸν ἀρχόντα θεωρῶν : θεωροὺς autem fuisse τοὺς ὀλίγους τοῖς θεοῖς ἀποφέροντας. Budæus interpr.etiam Præfectus sacrorum : quoniam videlicet θεωροὶ dicuntur etiam οἱ θῆν θείων φροντίζοντες,quibus sacrorum & rei diuinæ cura cõmissa est. Minus rectè Argyropylus vertit Præfectus ludorũ & spectaculorum,vt idem Budæus annotauit. Dinarchus in Demosth.pag.90, ἐπεὶ δὲ Νικάνωρ εἰς Ὀλυμπίαν ἦκεν,ἀρχιθέωρον αὐτὸν ἀπέδωκε τῇ βουλῇ.Vbi quẽ ἀρχιθέωρον vocat,paulo antè πρεσβευτὴν etiam nominarat,dicens,πρεσβευτὴν αὐτὸς αὐτὸν ἐφεβαλόμην.nam & οἱ θεωροὶ sunt ex genere θῆν πρεσβευτῶν. Ibidem vtitur SVBST.Ἀρχιθεωρία pro munere seu dignitate architheorica: Νικάνωρ εἶχε τὴς ἀρχιθεωρίας ἐυτυχῶν ἐβούλετο, id est petebat vt sibi ἀρχιθεωρία decerneretur,vt eo pacto Olympiam profectus commodius cum eo colloqui posset. Est porro ab Ἀρχιθεωρὸς etiam VERB. Ἀρχιθεωρέω, ῶ, significans Sum ἀρχιθεωρὸς , Theoris præsum,Principem locum teneo inter eos qui scisciratum oracula ablegantur. Demosth.ἔπεισε δὲ ἀρχιθεωρῆσαι ἀγαχῶν τοῦ Διὸς τοῦ Νεμείου τοῦ κοινοῦ ὑπὸ τῆς πόλεως θεωρίαν. VNDE Ἀρχιθεώρησις, εως,ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ ἀρχιθεωρεῖν, seu ἡ ἀρχιθεωρία , Munus illud architheoricum. Citat Poll.ex Hæo, ex quo & ἀρχιθεωρία affert & ἀρχιθεωρεῖν. Sed notandum est, scribi apud eum oxytonos ἀρχιθεωρός,retento primitiui accentu, vt ἀρχιεφεσίας quoque φυλάσσειν τὸν νῆον τοῦ ἐφεσίας tradit Bud.ipse tamen scribens proparoxytonos ἀρχιθέωρος , vt & in Dinarchi loco habet editio Aldina.
Ἀρχίκλοπος,Suidæ ὁ ἀρχαῖος κλέπτης, Antiquus fur.Sonat tamen potius Princeps & præfectus furum, Qui furum turbæ præest. habẽt enim & ipsi sui gregis duces. Sic certè Ἀρχικλῶψ exponitur Princeps furum,vt ἀρχιλῃστὴς princeps & dux latronum.
Ἀρχικυὰς,t.1,c.560,g. Ἀρχικύπερος,t.1,c.561,a
Ἀρχιλῃστὴς,t.2,c 654,c
Ἀρχιμαῖ, Cæetenibus dici ἢ ἀρχιποίμενα, Pastorũ principem,Hesych.tradit.
Ἀρχιμαγίρος, t.2,c.807,d
Ἀρχιμανδρίτης, ου, ὁ, Qui pluribus monachis præest , quum per turmas in monasteriis diuidebantur, teste Budæo: qui & Abbatem interpretatur. Metaphoricè igitur cœnobium μάνδρα dicitur, quod est Ouile:& inde ἀρχιμανδρίτης,Qui præest iis qui in cœnobio viuũt monachis .
Ἀρχίμμορος,t.2,c.941,d. Ἀρχιοινοχοεία,t.2,c.1242,f
Ἀρχιοινοχόος, ibid.
Ἀρχιπαπεωΐαι, Principes familiarum.ex Iosue c.21.
Ἀρχιπεφεστής,t.3,c.159,h
Ἀρχίπολοι, dicti apud Lucianum Principes Scytharum, eorum nimirũ qui πολωνται & ex eo Νομάδες dicũtur.
Ἀρχιπρίμμυς,t.3,c.445,a. Ἀρχιπρόσια,t.3,c.302,c
Ἀρχιρόδς, t.1,c.1653,c
Ἀρχισιτοποιός,οῦ,ὁ, Panificum seu pistorum princeps, Qui pistoribus præest seu præfectus est:vt in aulis regum & principum.

Ἀρχισφάγης,t.3,c.1066,g. Ἀρχισωσόφρων,t.1,c.88,d
Ἀρχισωματοφύλαξ,t.3,c.1214,c. Ἀρχιτεκτονέω,t.3,c.1428,e
Ἀρχιτεκτόνημα,ib.f. Ἀρχιτεκτονία,ib.e
Ἀρχιτεκτονικὴ,ib.d. Ἀρχιτεκτονικός,ib.c
Ἀρχιτέκτων,ib.b. Ἀρχιτελώνης,t.3,c.1386,b
Ἀρχιτρίκλινος,Architriclinus,Triclinii præfectus : hoc est Cui cõmissa est cura adornandi cõuiuii, Qui apparando conuiuio præest.solebãt.n.in tricliniis instrui cõuiuia,quæ loca sunt cõstrata tribus ad discũbendũ lectis.
Ἀρχὺπαρασπιστὴς , Primarius & princeps inter ὑπασπιστάς. Plut initio Eumen.
Ἀρχφυλοι, Principes tribuum,seu Præfecti tribuum.Deuteron.c.29.
Ἀρχίφωτος,Initiũ & autor luminis.Dion. Areop.baptismũ ita vocat,quoniã post eũ animæ initiatorũ Christianæ religioni solent φωτίζεσθαι & illuminari. Vide Ἀρχίζωος.
Ἀρχιμθος,t.1,c.562,a. Ἀρχιλυπάδης,t.1,c.559,c
Ἀρχοειδέστερον,t.1,c.551,f. Ἀρχοειδής,ib.
Ἀρχολάδος,t.1,c.559,d. Ἀρχολίπαρος,ib.
Ἀρχραμεῦ, t.1,c.557,d. & 561,d & f. Ἀρχός,t.1,c.562,a
Ἀρχύω,Sepelio, Humo.Hesych.n.ἀρχύσωσι affert pro θάψωσι.Alioqui ἀρχύω dicitur hoc significatu.
Ἀρχῶν,t.1,c.553,f.& 561,c. Ἀρχὼν,t. 1,c.561,e
Ἀρχώνης,t.1,c.559,d. Ἄρως,t.1,c.563,d
Ἀρώ,ib.g. Ἀρωγή,t.1,c.514,g
Ἀρωγεωΰτης,ib. Ἀρωγός, ib.f
Ἄρωμα,t.1,c.586,b. Ἀρωματίζω,ib.d
Ἀρωματικός,ib.c. Ἀρωματίτης,ib.d
Ἀρωματοφόρος,ib.c. Ἀρωματοῦδης,ib.d
Ἀρωνία,ας,ἡ,à quibusdã dicitur mespilus arbor, teste Dioscoride l.1,c.171.
¶Ἄς, Hesyc.affert pro ἕως, ὅπως, μέχρις οὗ.sed suspectũ est.
Ἀσάζω,t.1,c.1443,c
Ἄσαι,Satiare,κορέσαι,πλησθῆναι.vt apud Homerum Il.ε, Αἵματος ἄσαι Ἄρηα,sanguine exatiare Martem.Iteidémque alibi ἄσαι χροός. ¶Significat etiam Requiescere, Respirare. Eustath.enim ἀσαιμὶν exponit αὐεπτυσαμὶν,ἀνεπνεύσαμὶν,deriuans ex ἄω significante Spiro. ¶Item Lædere,Nocere.Idem enim ἄσαι pro βλάψαι accipi tradit,contractum ex ἀάσαι. ¶At verò ἄσαι cum subscripto,est Canere seu Decantare,à them.ᾄδω.
Ἀσαίνω,t.1,c.1443,c. Ἀσακτος,t.3,c.745,h
Ἀσαλαμίνιος,Hesychio est ἄπειρος ναυπηγίας, Inexpertus aut imperitus maris & rei nauticæ:sed addit, quosdam interpretari ἢ κοινωνικὸς τοῦ Σαλαμινίων. At prior expositio est magis cõsentanea . notum enim est Salaminios fuisse rei nauticæ peritissimos. Aristoph.certè dicit in Ran. κἄπα πῶς δυνήσομαι Κἄπειρος , ἀθαλάττωτος, Ἀσαλαμίνιος ὤν, ἐτ' ἐλαύνειν ; quomodo potero remos impellere quum Salaminius nõ sim nec rei nauticæ marisque expertus?
Ἀσάλλαν, Hesych.dici ait ὕδειν, (quo sensu & ἀσέλλαν dicunt) item ἀμέλειαν & πενίαν. Ἀσαλλανεῖν autem affert pro φοβερός:addens,dictum esse aliquantũ barbaré.
Ἀσαλέα,t.3,c.738,d. Ἀσάλυτος,t.3,c.739,g
Ἀσαλής,t.3,c.738,c. Ἀσάλλειν, ib.
Ἀσάλπικτος,t.3,c.741,e. Ἀσάλπικτος,ib.
Ἀσάμινθος,t.1,c.586,f
Ἀσάμιος quoque in vulg.lex.affertur pro Balneum domesticum, Labrum & Omne concauum:sed perperam pro ἀσάμινθος, vt ex Hesychio patet, vnde eæ expositiones desumptæ sunt.
Ἀσάνδαλος,Sandaliis carens:ideóque αὐσπάδηπος.
Ἀσάνδιον,ου,τὸ,Puppis meditullium.τὸ μέσον ἢ πρύμνης,Pollux lib.1.
Ἄσαντος,Hesychio ἡ σαίνων,Non abblandiens.vt ἀκολάκευτος.Sed propriè canum est blandas mouẽtium caudas.
Ἀσάομαι,t.1,c.1443,b. Ἀσαπὴς,t.3,c.776,d
Ἀσαρέτης,vide paulo pòst in Ἄσαρον.
Ἀσαρκία,t.3,c.743,c. Ἄσαρκος,ib.b
Ἄσαρον,ου,τὸ , Asarum: herba quæ & ναρδος ἀγρία dicitur,i. nardũ sylueſtre , quia nardi vim habet, vt post Dioſc. teſtatur Plin.l.12,c.13. Alii eſſe Virgilianum baccar volunt : quia & ipſum appellari nardum ruſticum Plin. teſtatur. Sed iis ipſe nõ aſſentitur.nam l.21,c.6,Sed eorum quoque(inquit) error corrigendus eſt,qui baccar rusticum nardum appellauere. eſt enim alia herba ſic cognominata,quam Græci ἄσαρον vocant: cuius speciẽ figurámq; diximus in nardi generibus. Idem ibidẽ addit, Quinimmo (inquit)aſaron inuenio vocitari,quoniam in coronis non addatur. Quod etymon mihi equidem mirũ videtur:potiúſq; ita appellatũ dicerem quoniam in ſcopis non addatur: præſertim quũ Dioſcor.quoque contra Plin.eſſe πόαν στεφανωματικὴν dicat, l.1,c.9. INDE Ἀσαρίστης οἶνος,Vinum aſaro conditum,apud eundem Dioſc.l.5,c.60.

Ἄσαρον,Hesychio est ἐρια ἀσάρωτον,Scopis non mũdatũ:seu Quod ſcopis mundari & verri non poteſt vel nõ ſolet aut debet. NAM Ἀσάρωτον pauimenti genus dictum aiũt,φ ſcopis non verreretur, ſed manibus purgamenta inde colligerẽtur,& ſpõgiis mũdaretur.Ego potius,quia ſimile erat ἀσαρώτῳ &ſcopis nõ mundato.Ita enim Plin.l.36, c.25, Pauimenta apud Græcos habent elaborata arte,picturæ ratione,donec lithoſtrota expulere eam. Celeberrimus fuit in hoc genere Soſus, qui Pergami ſtrauit quem vocant aſaroton œcon, quoniã purgamenta cœnæ in pauimento,quæque euerri ſolẽt, veluti relicta fecerat paruis è teſtulis tinctiſque in varios colores.Meminit horum aſarotorum & Stat.lib.5, Sylu.3,— varias vbi picta per artes Gaudet humus,ſubeántque nouis aſarota figuris.
Ἀσαρωτί,t.1,c.598,b. Ἄσαπο, ib.
Ἀσάφεια,t.3,c.747,b. Ἀσαφὴς,ib.
Ἀσαφῶς,ib.
Ἄσβαλος,υ,ἡ, Fuligo.v.l.perperam pro ἄσβολος.
Ἀσβέστη,t.3,c.748,c. Ἀσβεστος,ib.
Ἀσβολάω,t.1,c.587,a. Ἀσβόλιος,t.1,c.586,g
Ἀσβολόεις,t.1,c.587,a. Ἄσβολος, t.1,c.586,g
Ἀσβολόω,t.1,c.587,a. Ἀσβολώδης, ib.
Ἄσε,t.1,c.598,b.
Ἀσεβέω,cum verbali suo Ἀσέβημα,vide in sequ.Ἀσεβής.
Ἀσεβής,έος,ὁ ἢ ἡ, Qui non colit nec veneratur cæleſte numen:ideoque Irreligioſus,Impius. Porro abſolutè interdum dicitur ἀσεβής,& ſine vlla adiectione:inter dum addita particula εἰς vel πρὸς,cum accuſ.εἰ? rei cuius neglectus eſſe cultus & veneratio dicitur. vt apud Xen. Præd.8,ἀσεβεστερος πρὸς θεοὺς. Et in fab.Æſop.ἀσεβὴς πρὸς φύσιν. Res quoque aliqua & factum ἀσεβὲς dicitur,cuius videlicet admiſſione ſpernitur religio,cultúſque & veneratio diuini numinis: Impium, Irreligioſum,Nefarium.Xenoph.Præd.8.Θύσας φοβοῦ,μὴ ποιήσῃς ἀσεβὲς μηδὲν μηδὲ αἰσχρὸν , μήτε πείσῃς μήτε βουλεύσῃς. Et mox, ὅτι τὸ ἀσεβὲς καὶ τὸ ἄδικον πεπραγμένοι εἰσί. Vbi τὸ ἀσεβὲς & τὸ ἄδικον poſita ſunt pro ſubſtãtiuis ἡ ἀσέβεια & ἡ ἀδικία. Adiectiue rurſum Plato dicit omnium ἀσεβέστατον eſſe τὸ εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἁμαρτάνειν. Inde SVBST. Ἀσέβεια,ας,ἡ,Neglectus eiuſmodi diuini numinis: quo nimirum ſpernitur cultus eius & veneratio, Impietas. Plut.περὶ δεισιδαιμονίας, de Anaxagora, ὀνόματι ἐφυβρίζει ἀσεβείας,ὅτι τὸν ἥλιον εἰπεῖν τὸν ἥλιον. Athen.lib.13,de Aſpaſia.φθορὰς ποτὲ αὐτῆς κατηγορῶν ἀσεβείας. Et Greg.ὑπεκθεῶν τὴς ἀσεβείας, reuocari & prohiberi ab impietate. Inde & VERB.Ἀσεβέω,ῶ,ſignificans Sum ἀσεβὴς, Cultum venerationémque diuini numinis negligo abiicióque,Irreligioſus & impius ſum:interdum etiam Impiè ago. Atque vt ἀσεβὴς dictum eſt poni interdum abſolutè, interdum cum præpoſ.εἰς aut πρὸς,cũ accuſ.rei cuius cultus & veneratio eſſe neglecta dicitur, ita ἀσεβέω quoq; vſurpari ſciendũ eſt. Dem.in Mid.τῶν ἄλλο τί ἢ ἀσεβεῖν φήσομεν ; Idem, ἀσεβῶν εἰς τὴν πόλιν, Impietatis manifeſtus eſt & damnatus. Athen.l.13,ὡς ἀσεβοῦντα καὶ θύοντα κατὰ πάτρια ἐκολάσατο. Nõ minus frequẽs eſt cũ præp.εἰς vel πρὸς. Herodot.ἀσεβέων εἰς ἢ θεά. Herodian.θεοὺς ἐχόντες βοηθοὺς,εἰς οὓς ὁπορκήσασι ἠσέβησε. Rurſũ Herodot.ἀσεβῶν εἰς τὰ ἱρὰ,piaculum in ſacra committens.vt Xenoph.Hellenic.1,ἀσεβεῖν εἰς τὰ μυστήρια. Rurſum ex Herodiano affertur,εἰς ἢ ὅρκον ἀσεβεῖν,pro Iuſiurãdũ violare. Ex Æſ.autẽ fab.ἠσέβησεν εἰς ἢ μητέρα,Impius in matrem fuit, Impiè ſe erga matrem geſſit. Interdum accuſatiuo ſoli iungitur, rei nimirum quæ impiè

fieri seu geri dicitur. Xenoph.Præd.8, οἱ πλεῖν αἱρούμενοι μετὰ τῆς ὀσιότητος μᾶλλον ἢ μετὰ τῆς ἡσυχίας τὴν δικαιοσύνην. Itidémque aliquid dicitur ἀσεβεῖσθαι pro Impiè & nefariè committi. Æschin.in Cresiphontem, ὦ τοῦ, τοῖς Ἀμφικτύσι ἠσεβημένα σοι, καὶ ὦ τοῦ πῶς Εὐβοιεῖς δωροδοκοῦντα σοι. HINC Ἀσέβημα, ατος, τὸ Facinus irreligiosum & impium, Facinus nefarium, & ὕβρις εἰς τοὺς θεούς. Æsch. in Cresiphontem, ἐξελεγχθεὶς ὑπ' ἐμοῦ καὶ κλοπὴς ξενοκτόνος, οὐ τὸ ἀσέβημα ἠρνήσατο; Habes & apud Thuc.l.7.p. 206. Affertur ETIAM Ἀσέβημα ex Plut.quod potius de actione impia & nefaria dicitur.

Ἀσιόλγαι, ex Etymol.affertur pro αἱματαί, Sepes: sed suspectum est.

Ἄσειρος, t.3,c.754,e. Ἀσιτος, t.3,c.756,a

Ἄσκητος, Hesych.affert ex Rhinthone pro ἀγαθός, Bonus.

Ἀσελγαίνω, Ἀσέλγαια, Ἀσελγάω, vide in sequ. Ἀσελγής.

Ἀσελγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Petulans, Insolens, Proteruus, Improbus: seu Petulanter & proteruè iniurius. idē enim prorsus est atque ὑβριστής. Isocr. Panathen. τοῖς μὴ δικαίοις καὶ σεμνοῖς τοῖς ἢ ἀσελγεῖς καὶ λίαν φιλαπχήμονας. Demosth. in Mid. ἀσελγὴς καὶ βίαιος εἰς ἐμέ. Vbi nota cum βίαιος cōiungi. vt Pollux quoque annotat Eupol. ἀσελγὴ ἄνεμον vocasse τὸν βίαιον, ventum violentum. Interdum, vt ὑβριστὴς quoque, specialiter pro lasciuo ponitur, & eo qui petulanter indulget libidinibus, stuprisque violentis. Athen. sub finem lib.11, πολυτελὴς ἠσκωῦτο, καὶ τῆς ἀμορφίας τῆς καθ' ἡμᾶς ἀσελγῶν πλείονα τρόποις ἐποιοῦτο. Sic Lucianus dicit ἀσελγάστερα τῆς ὄνων, asinis lasciuiores. libidinosissimum enim hoc animal est. Itidē Bud. Comment. pag.1075, scribit τὸ ἀσελγὲς poni pro obscœnitate & stuprorum flagitiosa consuetudine: & Demosth. comment. τὴν ἀσελγείαν accipi pro αἰσχρουργίν. Denominatum porro volunt τὴν ἀσελγείαν ab vrbe quadam Selge, aiūntque α̃ hic esse στερητικὸν, quòd omnes eius vrbis incolæ probi & modesti essent, aliis contrà epitaticon τὸ α̃ esse dicentibus, omnésque illos ciues fuisse improbos & petulantes. Deriuatum inde primùm ADVERB. Ἀσελγέως, SEV Ἀσελγῶς, significans Petulanter, Proteruè, Improbé. Plutarch. Hellen. ὥστε ἄλλα τοῖς πλουσίοις μέσελγῶς προσεφέροντο, καὶ πολιτόπτες εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν, ἠξίουν ἐπᾶδειν καὶ δεῖπνεῖν πολυτελῶς· εἰ δὲ μὴ τυγχάνοιεν, τοῦ βίου καὶ μεθ' ὕβρεως ἐχρῶντο πᾶσι. Vbi nota idem esse ἀσελγῶς προσφέρεσθαι τινὶ quod μεθ' ὕβρεως χρῆσθαί τινι. Atque vt ibi copulantur τοῦ βίου & μεθ' ὕβρεως, ita Demosth. quoque in Mid. dicit ἀσελγῶς καὶ βιαίως χρήσασθαί τινι. Isocr. verò dixit, κλιδεῦσι λίαν ἀσελγῶς καὶ θρασέως καὶ τὸν ἄλλον βίον τὸν παρόντα, proteruè & audacter. Deinde SVBST. Ἀσελγία, ας, ἡ, Petulantia, Proteruia, Improbitas, seu Lasciuia: aut Petulans & proterua iniuria. Demosth. Philipp. 4, ἢ μὲν ὑπὲρ ἀσελγείας καὶ πλεονεξίας, ἢ τοῖς ἄπασι τοῖς ἀνθρώποις Φίλιππος χρῆται, τοσαύτη τὸ πλῆθος ὅσην νικᾶτε. Idē in Pantæn. ἀξιῶν αὐτὸς βασανίζειν τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὀθνεῖον δρῶμος εἶναι, καὶ ἐνέλιπεν ὑπὲρ ἀσελγείας. Æschin. verò dixit etiā ὑπὲρ τῆς ἀσελγείας τῆς δαπάνης, quasi Ob petulantes sumptus: quibus nimirum pecuniæ veluti petulanter effunduntur. pro Immodicos sumptus. vt idē τὴν ἀσέλγειαν opponit τῇ μετριότητι καὶ σωφροσύνῃ. Pro lasciuia & proterua libidine Philo De vita M.l.1, ὑπὲρ τῆς γυναικῶν ἀσελγείας καὶ ἀκολασίας, per mulierum obscœnā libidinem & proteruā petulantiā. Est præterea deriuatū inde VERB. Ἀσελγέω, ῶ, Sū ἀσελγής, Petulanter & insolēter ago, seu Proteruè & improbè ago. Dicitur etiā ἀσελγεῖν εἰς τινα, pro Petulanter in quempiā esse iniuriū, Per petulantiā aliquē pulsare aut conuitiis proscindere. vnde τὸ εἰς τινα ἠσελγημένον dicitur illa ipsa petulans & proterua iniuria quæ alicui illata est. vt apud Demosth. in Mid. ὦ εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς φυλέτας ἠσελγημένα. i. ὑβρεις. Et vt ἀσελγὴς pro lasciuo petulantérque libidinoso poni dictū est, ita Plato quoq; in Symp. ἀσελγεῖν vsurpauit pro Petulanter & libidinē se agere, Lasciuire. Dicitur ETIAM Ἀσελγαίνω pro ἀσελγάω. eadē signif. Dem. in Mid. ὃν αὐ λάθωσιν ἀσελγαίνοντ' ὦ, πάντ' κολάζειν. Apud eūdē in ep. Philippi, τοῖς ὕπνοις ὑποπιφαίνω ἀσελγαίνοντας. In posteriore signif. pro Lasciuire & Proteruis libidinibus indulgere: Æsch. in Timarch. τὸ ἀσελγαίνειν δρῆν μεθυόμενον: quod B. interpr. Stupri consuetudinē habere cum catamito

pretio conducto. Idē B. passiuum ἀσελγαίνεσθαι etiam affert pro Petulantem iniuriam vel contumeliam pati: quod & ὑπασελγαίνεσθαι dicitur voce comp.

Ἀσελγόκερως, τ 2,c.127,c. Ἀσελγομανέω, t.2,c.769,f

Ἀσελγῶς, vide in Ἀσελγής paulo anté.

Ἀσέλλιος, t.1,c.1183,f. Ἄσεμνος, t.3,c.752,g

Ἄσεπτος, apud poetas, in primis tragicos, idē quod ἀσεβής, Irreligiosus, Impius. vt Hes. ex Soph. Capt. ἀσεπτον affert pro ἀσεβῆς. Ἄσῃ, t.1,c.1443,a

Ἀσηκοεία, Hesychio ἀκηδία: ET Ἀσήκορος, ἀκηδεστής. Itidém que Suid. apud quē paroxytonως scriptū ἀσήκορος. Sed notandum in manuscripto eius exemplari pro ἀκηδεστὴς haberi τροποδικαστής.

Ἀσήμωπος, t.3,c.771,g. Ἀσημείωτος, t.3,c.769,g

Ἄσημος, t.3,c.765,c. Ἀσήμως, ib.e

Ἀσήμωπος, ὁ, ὁ, Ignobilis. δυσγενής. v.l. perperā pro ἀσημείωτος.

Ἄσηπτος, t.3,c.776,d

Ἀσηπῆ, Suidæ ἀκαθαρτα, Impura, Sordida. ab ἄσῃ, quo significatur ῥύπος.

Ἀσηρὸς, t.1,c.1443,b.

Ἄσηρος, Suidæ ὁ μὴ ἔχων σκώληκας, Immunis à vermibus. Quæ expos. si vera est, scribendū est ἄσηπος, à σῆς significante Vermis. Eandem tamen scripturam habet vetus quoque & manuscriptus codex.

Ἀσηρὸς, t.1,c.1443,b. Ἀσθαίνω, vide infrà in Ἀσαίνω.

Ἀσθένεια, t.3,c.778,e. Ἀσθενέω, ib.g

Ἀσθένημα, ib. Ἀσθενής, ib.a

Ἀσθενίν, ib.f. Ἀσθενικός, ib.

Ἀσθενόῤῥιζος, ib. Ἀσθενόω, t.3,c.779,a

Ἀσθενὴς, t.3,c.778,a. Ἀσθμα, t.1,c.618,a

Ἀσθμαίζω, ib.c. Ἀσθμαίνω, ib. Ἀσθματικὸς, ib.

Ἀσία, ας, ἡ, Asia: tertia orbis terrarū pars, denominata secūdū quosdā ab Asia Promethei matre, secundū alios ab Asio quodā Lydo, secundū alios ἀπὸ τῆς πολλῶν ἄσιν ἔχειν. i. ἰλιοῦ, vt Steph. annot. qui & insulæ Æthiopicæ & oppidi Lydiaci nomē esse tradit. INDE Ἀσιαρχής, έος, ὁ, ἡ, Natus in Asia, Ex Asia ortus siue oriūdus. Ath. l.12, ὁμοίως τοῖς Ἀσιαρχεῖς τοὺς πολυτελῶς ἠσκημένους. Idē dicit eriā l. 14. δεκεῖτις τοῦ ὀνόματος Ἀσιαρχοῦ τῷ, quū vocabulū illud in Asia natum videretur. i. Esse Asiæ incolis peculiare. Inde ET Ἀσιάρχης, Princeps seu præfectus Asiæ. Actor. Ap.c.19. Præterea inde sunt varia nomina ἐθνικά. Quorū primū, sequēdo alphabeticā seriē, est Ἀσιάδες, idē cū Ἀσιαρχὴς significans. Secundū, Ἀσιανὸς, Asianus. vt apud Strab. l.10, ἰωνῶν ὁ ἐμπόριον κοινὸν τῶν τε Ἀσιανῶν καὶ τῶν Εὐρωπαίων καὶ Νομάδων. Lat. quoq; dicūt Asianos: Ouid. Asiacos etiā, vt — Asiacas casuras aspicis arces. Tertiū, Ἀσιάτης, ιδος, ὁ, Asiata: cuius fœm. Ἀσιάτις. Ex hoc verò est posteū. Ἀσιατικὸς, Latinis itidē Asiatic?: vnde apud Cic. Asiatica oratio, & Asiaticæ pecuniæ. Præter hæc sunt duo fœmin. tātùm gen. nimirū Ἀσιὰς & Ἄσις, idē significātia ac Ἀσιανὴ, Ἀσιάτις, seu Ἀσιατική. Quæ. n. Ἀσιανὴ γαῖα dicitur, eadē & Ἀσίς. Dionys. Afer in sua Periheg. Γῆμος αὖ τόπος τοῦ τῆς ὑποπτας Ἀσίδος αἴης Κασσίης τ' μεσογύ. Et Ouid. — In Aside terra Mœnia cōstituis. Itē vt Ἀσιάτις dicitur ἡ κάθεδρα, sic etiā Ἀσιὰς, vt apud Aristoph. Ἀσιάδες κεκμῶτες. Vocatā autē Ἀσιάδα siue Ἀσιάτιδα aiūt τὴν πείχωρδον κιθάραν, quoniā in Asia, Lydiæ ad Tmolum oppido, inuenta sit, vt Suid. & Etym. tradunt: vt alii, quoniam in Lydia primùm reperta sit quæ Asia olim dicebatur: vel ab inuentore Asio. Ex insula autem Ἀσία esse ἐθνικὸν nomen Ἀσιάδες, tradit Steph. qui eiusdem ciuem vocari Ἀσιάτην quoque ait.

Ἀσιαρχὴς, Ἀσιᾶος, Ἀσιαῖος, Ἀσιδίχης, Ἀσιὰς, Ἀσιάτης, Ἀσιατικὸς, Ἀσιάτης, vide in præcedenti Ἀσία.

Ἀσιγησία, t.3,c.779,h. Ἄσιγητος, t.3,c.780,a

Ἀσιγωπιέω, t.2,c.x,g. Ἄσιγμος, ib.f. Ἀσίδηρος, t.3,c.782,a

Ἀσιδὶς, vide paulo antè in Ἀσία.

Ἀσιήτης, Ionicè pro Ἀσιάτης dicitur. Vnde fœm. Ἀσιήτις, Ionicè itidē pro Ἀσιάτις, Asiatis seu Asis. vt Ἀσιήτις γῆ apud Suid. ἡ Ἀσίας. At Ἀσιήτης ὕμνος ex Eurip. affertur pro hymno luctuoso, nisi potius sit Asiaticus, aut Qui Asiatide cithara canitur.

Ἄσκχος, Qui non est σκχὸς seu ἀηδής. Plut. in Præc. sanit. de vino, ποτῆρ' ὠφελιμώτατον ὄντ' ἐν φαρμάκων ἤδιστον ἐν ὄψων ἀσκχότατον. Et in Lyc. de Spartanis nutricib?, σκυθρωπὰ

τὰ βρέφη εὔκολα πᾶσι διαίτῃς ἐν ἀσκχοῖς, καὶ ἀδαμβῆ σκέπτοι. id est οὐχ ἁψίκορα, Non fastidiosa in cibis. seu Facilia in victus ratione. sunt enim qui delicatis tantùm assuēfunt, cætera fastidiant.

Ἀσίλλα, Eustathio σκεῦός τι ἰχθυηρόν.

Ἀσίνη, ης, ἡ, Asine: apud Theophr. De caus. plant. l. 2, cap. 25, herbæ nomen est quæ sese aliis implicat. Sunt qui clematitidem & conuoluulum vocent: Gaza volucrum. ‖ Est alioqui & vrbis nomen apud Hom. Il. β.

Ἀσινὴς, t.3,c.786,d. Ἀσιναὶς, ib.

Ἀσπογία, ας, ἡ, Sepes. v.l. Pro quo suprà Ἀσπογία.

Ἄσπος, t.1,c.586,f

Ἀσπεχκος, apud Diosc. l.2,c.57, locustæ genus est pinnis carens & prælonga habens crura.

Ἄσπς, t.1,c.586,e. Ἀσπῶν, t.3,c.792,f

Ἀσπία, ib.c. Ἄσπος, ib.

Ἀσκαθὴς, Doricè pro ἀσκηθὴς dicitur.

Ἀσκαίεχε, alicubi pro ἀσκέθε scriptum reperitur: sed perperam, vt Gaza suæ Gramm. l.3 annotauit.

Ἀσκάλαβος, SIVE Ἀσκαλαβώτης, Hesychio est χαλεὸς, Suidæ χαλεώτης: qui & καλαβώτης nominari ait, esse autem animalculum simile lacertæ, domus parietes perrepans: vt Aristot. quoque Hist. anim. l. 9, tradit τὸν ἀσκαλαβώτην ascēdere summas arbores non aliter atque οἱ δρυοκολάπται. Plin. Stellionē vocat multis in locis, & cū alibi, tum l.29, c.5, de stellione loquens ait, Hunc Græci coloten vocant & ascalaboten & galeoten. Vbi etiam addit, in Italia non nasci.

Ἀσκάλαφος, Ascalaphus: auis nomen, apud Aristot. Hist. anim. l.2. Item nomen proprium apud Hom. Il. β. Suidas dictum ait παρὰ τὸ ἀσκαλὲς τῆς ἀῴας, & significare λίαν σκληρόν. Itidémque Etym. Vbi etiam nota Ἀσκαλής.

Ἀσκάλθυπος, t.3,c.804,h

Ἀσκάλμον dici τὸ πεπεκαρδιωμένον τῶν καυλῶν κάκπου, tradit Athenæus lib.2.

Ἀσκαλιάζοντες, Hesychio sunt χωλαίνοντες, ἐφ' ἑνὸς κώλου βαδίζοντες. Pro quo dicitur potius ἀσκωλιάζοντες.

Ἀσκαλος, t.3,c.804,e. Ἀσπαλιπος, ib.

Ἀσκάλων, oppidū Syriæ: ex quo Ἀσκαλώνια κρόμμυα apud Theophr. Hist. pl. l.7, & Ἀσκαλώνια σῦκα apud Athen. l.3. Inde ET Ἀσκαλωνίτης, Ascalonites: id est Ascalone oriundus.

Ἀσκαλώπας, Gallinago: auis gallinæ magnitudine, apud Aristot. Hist. an. l.9.

Ἀσκανδὴς, Hesychio ἄγγελος, Nuntius.

Ἀσκαίνη, eidem est ἀχανάκτησις, Indignatio.

Ἀσκάντης, eidē est κράβαττος, κλινίδιον ἀτελές, Grabatus, Vilis lectulus: vt Suidæ quoque ἡ μικρὰ κλίνη, τὸ πλεῦρον κλινίδιον. Idem cum schol. Aristoph. esse dicit σκίμποδα seu δίφρον τι εἶδος, in Nebulis. ὀλίγον τὸν ἀσκάντιον καθῶν. Addūt tamen, & hic quosdam pro grabato accipere. quemadmodum Poll. quoque ἀσκάντιον numerat inter ea ἐφ' ὧν δεῖ κατακεῖσθαι, vt sunt κλίναι, σκίμποδες, σπιβάδες. In Epigr. pro sepulcro etiā poni tradunt. Doricè Ἀσκάντας dicitur. Callim. apud Etymol. ἐν τῷ κλέτ' ἀσκάντα κάθηνεν.

Ἀσκαρδαμυκτὶ, t.3,c.804,a. Ἀσκαρδαμυκτεῖ, t.3,c.803,h

Ἀσκαρδαμυκτὶ, t.3,c.804,a. Ἀσκαρδαμυκτος, t.3,c.803,g

Ἀσκαρδαμύκτης, ib.a. Ἀσκαρὴς, t.3,c.802,f

Ἀσκαρδμος, ib.e.

Ἀσκαρίδιδης, Scatens ascaridibus. Hippocr. ἀσκαρίδιδες ῥυθμοῦμενοι.

Ἀσκαρίζω, t.3,c.803,a Ἀσκαρίς, ib. Ἀσκάρισος, ib.b

Ἀσκαρὶς, teste Hesychio sunt genus calceorum seu sandaliorum: secundum alios κρόταλα, crepitacula, vt Pollux quoque ἄσκαρον tradit crepitaculi quoddam genus esse, lib.4, c.9. fuisse enim πλιθίον πεφαπτυχυῖον, habuisseque δεικνυμένθια πτυία, ἃ τοῖς ἀστεροτρόμοις ἦχον ἐποίει, τοῦ δὲ πλίσσα κροτάλων: putare autem quosdam cum hoc ἀσκάρῳ candē esse πλὴν ψιθύρων. INDE Ἀσκαροφόρος, Qui gestat ἀσκαρίς. Hes. tamen ἀσκαροφόρον exponit φορτηγόν, Baiulum.

Ἀσκηθὴς, έος, ὁ, ἡ, Illæsus, Innocuus, Incolumis. ἀβλαβής. Hom. Od. ξ, — ἠδέ τε καὶ μοι μὴ Νηῶν πημαίνῃ, ἀλλ' ἀσκηθέες ἐν κύματι Ἠμαθόεν, τοὶ δ' αὐτόμοι τε κυβερνῆται τ' ἴδμονες. Dicitur & Ἀσκηθής.

Ἀσκηία, Hesychio κόσμησις: item θρησκεία, δυσσέβεια, Cultus.

Ἀσκηλὲς, aduerb. t.3,c.814,e. & 819,g

Ἀσκηλέως, ib. Ἀσκηλὴς, ib.

Ἀσκήρμαι, t.1,c.587,e

Ἀσκέπαρνος, A securi intactus, Securi non politus: seu Non exasciatus, vt Plaurus loquitur. Sic schol. quoq; Soph. in hoc loco Œdip. Colon. p.274, καὶ τὸν σεμνὸν εἴδομεν Βαθρον πολὺ ἀσκέπαρνον, exp. ἀπελέκητον, ἄξυστον, ἀγλυφον, item generalius οὐ εἰργασμένον, Non elaboratum.

Ἀσκέπαστος, t.3,c.833,d

Ἀσκεπτὴς, t.3,c.832,g. Ἄσκεπτος, ib.

Ἀσκεπὴς, t.3,c.823,c. Ἀσκέπλος, ib.

Ἀσκέρα, ας, ἡ, Attici calceamenti genus, vt testantur Suid. & Hes. & Eust. Item Poll. tradit fuisse ὑπόδημα λάσιον χειμῶνι χρήσιμον, calceamentum hirsutum, vtile hyemali tempore. vt sunt οἱ πίλοι.

Ἀσκευὴς, t.3,c.837,b. Ἄσκευος, ib.a

Ἀσκευώρητος, t.3,c.836,f. Ἀσκέω, t.1,c.587,b

Ἀσκηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem ac ἀσκηθὴς paulo suprà, id est Illæsus, Incolumis. ἀβλαβής. Hom. Od. ε, Ὡς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἐλθοῖ ἐς ἡμέτερον δόμον Ἀσκηθησί. Et Od. ο, ὅθι γυὸς ἔβαινεν Ἀσκηθὴς, οὐ τ' ἀρ' βιβλήμβιος ἐξέφαλκεν, Οὔτ' αὐτοπρόβολος ὑπασπίδιος.

Ἀσκήμα, t.1,c.587,g. Ἀσκηνος, t.3,c.853,d

Ἀσκήνος, ib.e

Ἀσκηρεῖ, Hesychius esse dicit genus quoddam castanearum. Sed videtur apud eum scribendum esse ἀσκιρεῖ, sequendo alphabeticam seriem.

Ἄσκησις, t.1,c.587,g

Ἀσκητέος, Exercendus. Et Ἀσκητέον, Exercendum est.

Ἀσκητήριον, t.1,c.588,c. Ἀσκητὴς, ib.a

Ἀσκητικὸς, ib.b. Ἀσκητὴς, ib.c

Ἀσκήτεια, ib.b. Ἀσκίδιον, t.1,c.589,c

Ἀσκίον, ib. Ἄσκιος, t.3,c.867,g

Ἀσκίπων, t.3,c.864,d. Ἀσκίπα, t.1,c.589,a

Ἀσκίπης, t.1,c.588,h

Ἀσκίπης ὕδρωψ, t.3,c.1781,f. & 1782,a

Ἄσκλη, Hesychio teste idem quod ἄσκησις, Exercitatio.

Ἀσκλήπιον, t.1,c.1474,c. Ἀσκληπιεῖον, ib.

Ἀσκλήπια, ib. Ἀσκληπιάδης, ib.

Ἀσκληπιάς, ib. Ἀσκληπιεῖα, ib.

Ἀσκληπιείος, ib. Ἀσκληπιός, ib.d

Ἀσκληρὲς, apud Democritum idem quod ἰσόπλευρον: si non mētiuntur vulg. Hesychii exēplaria. Alphabetica enim series pro eo poscit ἀσκελές: quod & ipsum pro ἰσοσκελὲς ponitur interdum.

Ἀσκόλαξα etiam, quod eidem Hes. est ἀκαλαβώτης, suspectum est.

Ἀσκοπα, aduerb. t.3,c.815,a. Ἀσκεπτέος, t.1,c.588,g

Ἄσκοπος, t.3,c.831,c. & 824,g

Ἀσκοπυτίνη, t.1,c.588,g. Ἀσκόπως, t.3,c.831,h. & 815,a

Ἀσκορδίνωπος, Hesychio ἀσάλθυπος, μὴ κινῶν τὰ μέλη, Non agitans membra. nam σκορδινᾶσθαι (inquit) dicitur τὸ τῷ θεῷ φύσιν ἐκπίνειν, vt faciunt οἱ ἐγκράδιοι ἐξ ὕπνου, Pandiculari.

Ἀσκὸς, t.1,c.588,g

Ἀσκόπονοι, Hesychio sunt κυνοῤῥάφαι, κρόπινες, ricini.

Ἀσκοτὸς, dicitur ὁ αἰθαλεὺς ἐν ὑγιεῖ, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἀσκοῦ, ὃ Etymologo credimus.

Ἀσκυρδᾶς, Hesychio δρῦς ἡ μικρὰ, Vrsa minor.

Ἀσκοφλυείζειν, t.1,c.588,h. Ἀσκοφορέω, ib.

Ἀσκοφόρος, ib.

Ἄσκρα, Hesychio δρῦς ἄκαρπος, Quercus infructuosa. Est & vrbis nomen: ex qua oriundus Heliodus, Ἀσκραῖος inde dicitur. At Ζοῖλος Ἀσκραῖος, fortitā qpibi coleretur.

Ἀσκύλπιος, idē sonat quod δίκαι τῶν σκόλοπας ἐν ὀνοχοῖσι, seu ἀσαλόυπτος, ἀσκοῤῥόκπτος. vt apud Euseb. Hist. Eccl. l.4, Polycarpus ministris carnificis dicit, ἀφετέ με ὕπνος. ὁ γὰρ δι' ἐμοῦ ἐπιμένει τὸ πῦρ, δώσει ἐν χωρὶς τῆς ὑμετέρας ἐκ τῶν ὕλων ἀσφαλείας ἀσκύλπιος ὑπομείναι τὴν πυρᾶ.

Ἄσκυρον, SIVE Ἀσκυροειδὲς, hyperici genus est, ab aliis dictū αὐδρόσαιμον, vt testatur Diosc. l.3, c.172, vbi latius ipsum describit. Itidem Plinius libro 27, cap.4, Androsæmon, siue (vt alii appellauere) ascyron, non est absimile hyperico. Idem discrimen facit inter ascyron & ascyroides. nam capite sequ. Ascyron (inquit) & ascyroides, similia sunt inter se & hyperico: maiores habet ramos

quod ascyroides vocatur, ferulaceos, omnino rubentes, capitulis paruis, luteis. Hesychio Ἄσκυροι sunt βοτάνας πινές.

Ἀσκωλία, t.1, c.589, a.

Ἀσκωλιάζω, t.1, c.589, b. & t.3, c.1350, c

Ἀσκωλιασμός, t.1, c.589, c

Ἄσκωλον, Suidæ τὸ λεῖον, Læue, Non asperum.

Ἄσκωμα, t.1, c.589, a. Ἄσμα, t.1, c.115, e

Ἀσμάτιον, ibid. f.

Ἀσμαπκάμπης, ibidem g. & t.2, c.52, f

Ἀσμαποιός, t.1, c.115, g

Ἀσμυφάπτω, t.1, c.1437, d

Ἀσμυφέστερος, irregul. compar. ab ἀσμυφος, pro ἀσμυφώτερος: itidémque in superl. Ἀσμυφέσπατος, pro ἀσμυφώπατος. Vnde aduerbia Ἀσμυφέστερον, Libentius, & superl. Ἀσμυφέσπατα, Libentissimè, Cupidissimè, apud Platonē. Pro quo & ἀσμυφαίπτω paulo antè habuimus.

Ἀσμυρίζω, Fut. ίσω, Libens suscipio, & comiter accipio: idē quod φιλοφρονοῦμαι. vt apud Æschinem epist. 5, οὐ ἀθεπτῶς ἠσμύριστν ἡμᾶς, de Iuliade: de Philocrate autem dicit, οὐ δυνάμην αὖ αὐπάρκως ὀλπτεῖλαι πλὴν ὑαφβολὴν πῆς φιλανθρωπίας ὅσην πέχρηπται πφὲ ἐμέ. Idem in eadem ep. accipit pro Acquiesco, cum datiuo construens, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀσμυρίζω πῇ συμφορᾷ, καὶ ἀρχή μοι δοκεῖ πῆ βίου ἡ ἀπαλλαγὴ πῆς αὐπῆι πολιπείας. Ibidem pro σφόδρα ἀσμυρίζω πῇ συμφορᾷ, mox dicit, ὑαφαρκαπῶ πὰ παρόνπα. Hesychius quoque ἀσμυρίζει exponit χαίρει, ἀγάλλεπαι. Ac vt illa interdum participium sibi iunctum habent, ita & hoc apud Plutarch. dicentē ἀσμυρίζω ἑκόνπι pro Libens comedo. Inde ἡλικὼν ADVERB. Ἀσμυρέστερον, Acquiescendum est, apud Hippocr.

Ἄσμυρος, t.1, c.1437, c. Ἀσμύρως, ib. d

Ἀσμώς, ου, ὁ, Cantio. Annotat Poll. l.4, c.9, Platonem comicum τὸ ᾆσμα vocasse etiam ἀσμάπον & ἀσμόν. Ita enim potius scribendum quàm ᾄσμον. nam solent verbalia in μος finita ὀξυπονεῖσθαι.

Ἀσύλοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non solœcus nec barbarus. (perhibētur enim οἱ Σόλοικοι fuisse barbari) vt ἀσύλοικος λόγος apud Diogenē Laert. quod Budæus interpr. Oratio vitio carens. Idem Diog. ἀσύλοικον hominem vocat qui in oratione non σολοικίζει: in Zenone, ἔγασκε δὲ πινὰ μὴν πῆν ἀσυλοίκων λόγων καὶ μὴ ἀπηρπισμένων ὁμοίως ᾗ πῆ Ἀρχεσίλαῳ Ἀλεξανδρινῷ· δυσπάλμοις μὴν καὶ πεπεγναμένοις καὶ πὴ νόμισμα, οὐδὲν δὲ δῆλ ᾧππε βελπίονας. Vbi nota πὸν ἀσύλοικον λόγον comparari numismati δυσπάλμῳ & speciosō: eum autem qui σόλοικος est, πῇ εἰκῇ κακομμένῳ καὶ σολοίκως. Dicitur etiam aliquid esse ἀσύλοικον quod non solùm non est barbarum, sed etiam ἥμερον, πεφεῖωές, teste Hesychio: qui Sophoclem in Troilo sic vsurpasse tradit. Pro eo quod modum non excedit & immane non est, accipi poteſt in hoc Eubuli comici senario apud Athenæum libro 2, Κρέας βόειον ἑφθὸν ἀσύλοικον μέγα. ADVERB. Ἀσυλοίκως Suidas exponit ἀφελῶς.

Ἀσύρ, Phœnicibus dicitur ὁ κρατήρ, teste Hesychio & Etymologo.

Ἀσφία, t.3, c.899, a. Ἄσφος, ibid. Ἀσόφως, ib.

Ἀσπίζομαι, t.1, c.589, c

Ἀσπίθηπες, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non ἐσπάθηπαι: verbum textorum. apud quos lignum illud quo tramam stamini inculcant, σπάθη dicitur: & σπαθᾶν, tramam stamini illa spatha inculcare. Sic Hesychius ἀσπάθηπα ἱμάπια dicit πὰ μὴ ἐκρουσμένα πῇ σπάθῃ. Idem ἀσπάθηπον χαλᾶναν vocari ait πὼ δορκάν, pellem seu exuuiū: nimirum παρ' ὅσον οὐχ ὕφαπαι.

Ἀσπαίρω, Palpito, Vibro, Tremo: propriè ὀλὶ πῆ ψυχορραγούπων, quum morti obluctantur. Homerus Odyss. θ, — θυήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐςιδοῦσα. Iliad. κ, Αἴ φαμ' ἀσπαίροντε ὑπ' ἀγχεπέωσι φονῆσι. Iliad. μ, — δράκοντα φέρων ὀνύχεσι πέλωρον, Ζωὸν ἔτ', ἀσπαίροντα. Idem addit datiui πόσι siue πόδεσι. vt Odyssea τ, de hirnulo qui suffocatur, Αὐπὰρ ὁ σπερχνὸν μεμαὼς ὑπαπρε πόδεσι. Odyssea χ, Ἀσπαιρον δὲ πόδεσι μίγνωθ' ἁρ, οὔπι μάλα δήν, Palpitabant pedibus, Vibrabant seu iactabant pedes. quod & σφαδάζειν dicitur. Cor quoque ab eo dicitur ἀσπαίρειν, quum vibrat seu pulsat. vt Iliad. ν, — δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει· Ἣ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρέαχον πελέμιζεν ἔγχος. Idem & πάλλεσθαι dicitur & σφύζειν. Carnes etiam aut pisces in fartagine ἀσπαίροισι dum à feruente oleo succutiuntur, vt palpitare & tremere videantur. Athenæus libro 3, οἱ ἰχθύες ὀλὶ πῆ πυεὶ κείμενοι ἐπάλλονπο καὶ ἠσπαίροον.

Ἀσπαζόμαι, Hesychius per iocum & πεπαιμένως dici ait pro ἀσπάζομαι, Amplector. Affert tamen & Ἀσπαπῶς pro φιλοφρόνως, Humaniter, seu Humaniter amplectendo.

Ἀσπάλαθος, ου, ὁ, Aspalathus: frutex multis spinis horrens, detracto cortice rubens aut in purpuram vergens, odoratus, sed gustatu amarus, flore rosæ. Radix eius vnguentis expetitur: vnde (puto) & Galen. apud Hippocr. γυναικείων lib. 2, πλὴν μέλαιναν ῥίζαν interpretatur radicem aspalathi aromatici. Prolixiorem eius descriptionem habes apud Dioscoridem lib. 5, cap. 19, & Plin. libro 12, cap. 24: l. 24, cap. 13. Theocriti quoque scholiastes esse spinæ genus ait, sed venenatæ: quippe quo percussi cerui emoriantur�: dictum autem πφὸς πὸ μὴ ῥαδίως ὑπὸ πῆς πηνῆς ὀσπᾶσθαι ἢπαι ἀφαιρεῖσθαι, quòd non facilè euelli siue eximi queat è corpore eorum qui in eam impegerunt. Plato etiam & Theocr. spinosam esse plantam testantur. Ille enim lib. 10 De republica refert tyrannos aspalathi spinis apud inferos laniari: apud hunc verò Idyll. 4, Corydon Batto, quem ἄκανθα ἀρμοῖ ἐπύπλεξε, dicit, Εἰς ὄρος οὐκ ἔρπεις, μὴ αὐάλιπτος ἔρχεο βάτᾳ. Ἐν γὸ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κεκόμασι. Vbi etiā nota syluestribus & montanis spinis eum annumerari.

Ἀσπάλαξ, ακος, ὁ, Talpa: si Etymologo credimus, πφὸς πὸ σπᾶν dicitur, quoniam semper terram vnguibus suis vellicat & perforat. Quia verò cæcum est hoc animal, prouerbio dicitur ἀσπάλακος πυφλόπερος, de eo qui visu supramodum hebeti est & obtuso, vel etiam prorsus cæcus.

Ἀσπαλία, Ἀσπαλιάς, Ἀσπαλιόπης, Ἀσπαλιόω, vide in sequente Ἄσπαλος.

Ἄσπαλος, Piscis: & quidem Athamanum dialecto. eos enim Hesychius scribit ἀσπάλους nominare πὸς ἰχθύας: (ἄσπαλος tamen exponens etiam σκύπος, corium) VNDE Ἀσπαλία, ας, ἡ, Piscatus: Hesychio & Suidæ ἀλιείας ἐργασία: sed illi præterea ὁρμιὰ & ἁλία: si tamen ita scripsit. Inde & VERBVM Ἀσπαλιόω, Piscor, Pisces venor. Cujus pass. quoque vox in eadem significatione (actiua nimirū) accipitur. Suida enim teste, Ἀσπαλιόεσθαι φασὶ ῥίππρσι, πὰ ἁλιόσθαι παρ' ἡμῖν. Ab eo porro verbo sunt duo VERBALIA, Ἀσπαλιαός, & Ἀσπαλιόπης, ambo significantia eum qui pisces venatur, hoc est piscatorem. Ambo apud Hesychium: qui illud exponit ἁλιαός, hoc autem πῇ ὁρμιᾷ χρώμενος. Sed addit, ἀσπαλιός non solùm ab ἄσπαλος deriuari, quod est ἰχθύς: verùm etiam, secundum alios, ἀπὸ πῆς σπάλης πῆς λίνου, id est πῆ ὁρμιᾷ, quoniam filo seu seta equina è calamo seu arūdine suspensa hamóque præfixa piscē è mari extrahit. Quod etymon πῆς Ἄσπαλος etiam accommodari poteſt, vtpote qui πῆς λίνου αὐοσπᾶπαι.

Ἀσπαφαγία, vide in sequ. Ἀσπάραγος.

Ἀσπάραγος, ου, ὁ, SIVE Ἀσφάραγος, (Atticè) Asparagus. Ita dicitur quod primùm in lucem prodit oleris germen priusquam in folia explicetur: siue recentissimus turio qui edendo est. Galenus enim De aliment. facult. libro 2, cap. 58, scribit ἀσπαφαγοῖς ab omnibus fermè Græcis nominari ὑπὸ ἀπαλοῖς καυλοῖς ὅπαι αὐξανόνπ πφὸς πὴ καρπεῦ πε ἢ πάρμαπος ἐκβολώ: cuiusmodi ἐκβλάσημα in brassica peculiariter nominari κῦμα quasi κύημα. Ibidem verò & alia recenset λάχανα quæ eiusmodi ἀσπάραγον ferunt, nimirum lactucam, atriplicem, blitū, betam, maluam: rhaphanum quoque, rapum, sinapin, nasturtium, pyrethrum: sed & bulbum, apium, sium, ocimon, lapathū, oxylapathum: omnes deniq; herbas λαχανώδεις dicit ὑιὸν πὶα πιεῖν καυλὸν πῶν ὀκκαρπεῖν. Omniū verò (inquit) eorum quæ θριμέα sunt & θερμά, πὸν ἀσπάραγον ᾗ ὑγρόπερον συμβέβηκε. Et Athenæus lib. 2 ex Diphilo medico refert, ὡς ὁ πῆς ἡμέρας ἀσφάραγος, λεπόμυθος ἰδίᾳ ὄρυθος, ἄσωμα χώπρος ὄζει καὶ ἀνεκκριπόπρος. Vbi etiam nota per φ scribi, more Attico: vt Gal. quoque & Athen. in locis prædictis annotant, cæteros Græcos per π dicere ἀσπάρεγγος, Atticos autē per φ. Verùm & planta quædam (fruticis ea modo ramos plures emittit, cacumine in torulos turbinato, caule exili, in spinosam aristam fastigiato, foliis fœniculi) appellatur ἀσπαφάγου siue ἀσφαφάγου nomine, velut à parte potiori. nam eius asparagus seu caulis tenellus præ cæterorum olerum asparagis in cibos maximè expetitur. Isque vel κηπεύσιμος est & altilis: vel sylueſtris, quem à locis in quibus nascitur, πεφαῖον & ἔλειον vocant, Latini corrudam. Mentio vtriusque apud Dioscoridem l. 2, cap. 15: Galenum De aliment. facult. libro 2, cap. 9: & Simpl. medicament. lib. 6: item Plin. libro 19, cap. 4 & 8, & lib. 20, cap. 10. Sed & Athen. libro 2, vtriusque meminit, illum vocans σπαρπόν, satiuum: hunc autem, ὄρειον & ἔλειον, montanum & paluſtrem. Vbi etiam Attici ἀσφάραγος hoc ex Theopompo comico affert exemplum, Κόπειπ' ἰδὼν ἀσφάραγον ὀν πάμνω πινι. Meminit Theophrastus & alius asparagi, quem in censu πῆς ἀκανθικῶν ponit, & quidem eorum quæ ἁπλοῦς εἰσιν ἄκανθα, οὐδὲ φύλλον ἔχοισιν οὐδὲν πφὸς πὴν ἄκανθαν, vt plenius apud eū videbis Hist. plantarum lib. 1, cap. 16, & lib. 6, cap. 1 & 3. Vnde & Plinius lib. 21, c. 15, In totum spina est asparagus. nullum enim folium habet. Arbitor verò & hunc à parte potiore asparagum esse denominatum. Theophr. enim in loco postremo quem citaui, nimirū Hist. plantarum lib. 6, cap. 3, testatur eum κορυφὰδες πι μικρὸν ἐκφύειν πφὸς πὴς ἀκάνθας, illúmque ipsum turionem esse ἐδώδιμον. Porro ab Ἀσπάρεγγος & Ἀσφάρεγγος DERIVANTVR Ἀσπαφαγία, ET Ἀσφαφαγωνιά. Est autem Ἀσπαφαγία, ipsum asparagi plantarium: hoc est ipsa asparagi plāta cum sua radice aut etiam cæspite, sicut χοινία dicitur iunci plāta cum suo cæspite. Theophrast. Histor. plantarum libro 6, cap. 3, αὐξάβλασταίνει δὲ ὁ καυλὸς ὃν πῆς ἀσπαφαγίας πῶ ἤρος, καὶ ἐδώδιμός ὄζιν· ὥδ' οὐπως ὑποπραχωίσεται καὶ ὀξεῖδεῖπαι φεοίσης πῆς ὥρας. Ἀσφαφαγωνιὰ verò idem est cum spinoso illo Theophrasti asparago. vt ex Plutarchi Connubialibus præceptis patet. Ibi enim quum dixisset, ὦ Βοιωπία πὼ νύμφιον κοῦφα καλιψαπες, ἀσφαφαγωνιᾷ (antiqui codices nonnulli habent ἀσπαφαγωνιᾷ) σφαιφόνων: subiungit, ὀκείνῃ γὰ ἥδιςον ὀκ πφαχυπάπης ἀκάνθης καρπὸν αὐαδιδόωσιν. vt Theophr. suum ἀκανθώδη ἀσπάρεγγον dicit αὐαδιδόναι ὀκ πῆ ἀσπαφαγίας καυλὸν ἐδώδιμον: quem καυλὸν vocat etiam κορυφὴν à forma claux. Nisi fortè peculiariter ἀσπαφαγωνιὰ, siue ἀσφαφαγωνιὰ, dicitur Ramusculus aut frons ex asparago illo spinoso.

Ἀσπαιρίζω, Palpito, Tremo. idem cum σπαιρίζω, vt ἀσπαίρω idem cum σπαίρω, & ἀσπαίρω seu ἀσπαιρίζω idem cum σπαίρω & σπαρίζω. Aristot. de piscibus in sicco relictis dicit, quum nimirum aquæ defectu mortem sentientes subsultant. in libro De respir. ὡδὲν γὰ φαίνονπαι κινουῦπες πῆς πφὲ πὼ κοιλίαν, ἀλλ' ἢ πφὸς βφόχχια μόνον καὶ ἐν πῆ ὑγφῇ καὶ εἰς πὸ ξηρὸν ἐμπεσόνπες, ὅπαν ἀσπαιρίζωσι.

Ἀσπαρπος, t.3, c.935, b. Ἀσπάρπος, ib. c

Ἀσπασίως, adueriualiter pro Ἀσπασίως dici testatur Etymol.

Ἀσπασίη autem, Ionicum est pro ἀσπασία, ex mascul. ἀσπάσιος. Interdum & fœminæ nomen proprium.

Ἀσπάσιος, t.1, c.590, b. Ἀσπασιός, ib.

Ἄσπασις, Sorbitio. v. lex. Pro quo diceretur potius σπάσις. nam ἄσπασις idem sonat quod ἀσπασμός. Verò ergo ne mendosum sit.

Ἄσπασμα, t.1, c.589, h. Ἀσπασμός, ib. g

Ἀσπαστέος, t.1, c.590, a

Ἀσπαστός, t.1, c.589, h. Ἀσπαστός, t.1, c.590, b

Ἀσπαστός, ib. a. Ἀσπαστός, t.3, c.938, b

Ἀσπερμος, t.3, c.930, d

Ἀσπερχές, aduerb. t.3, c.943, a

Ἄσπετος, Quem assequi nequeas, Immensus, Ingens. vt Hesych. ἄσπετα exponit δυςφόρκολόθηπα, πολλά: innuens deriuari à poetico ἀσπέδειν significante ἐπιπεδεῖν. quemadmodum Etymol. quoque tradit ex ἔπιω significante ἀκολουθῶ, fieri σπῶ, vt χῶ ex ἔχω: inde esse verbale nomen ἀσπετος, ex quo deriuari ἄσπετος: exponēs & ipse οὐ οὖν ἄσπετος ἐφίκοιπο δυςφόρκολουθήπου δῆλ πὸ μέγεθος, ideóque πολύς, μέγας. Homerus Iliad. ω, de lupis, — Ὧδίν πε πφὲ φρένας ἄσπετος ἄλκή. Iliad. ν, Ὑψόθεν ἀσπέπῳ ὄμβρῳ αἰειδέος ἐκχυμένα πέπρης. Lycophron apud Etymologum, Ἀλλ' ἄσπετον χέα σπα πιμμιῆν βολῶν. Rursum Homer. ἄσπετον οὖδας dicit de immensa ariſta & ἄσπετον οὖδας de paumento seu solo in immensum patente. quo modo & ἄσπετος αἰθήρ. Idem & ἄσπετα κρέα dicit, & ἄσπετος ζωή pro Multæ admodum carnes, Ingentes opes. Odyſſeæ κ, Ἤμεθα δειπνήσαντες κρέαπ' ἄσπετα. Et alibi, πφὸς δ' ἄσπετα κεῖπαι, appositæ sunt multæ epulæ. Et Odyſſ. ξ, Ἦ γὰρ οἱ ζωή γ' ἐῶ ἄσπετος, vtique enim ei erant ingentes seu immensæ opes. nam paulo pòst dicit, οὐπὲ ξωεείκοσι φωῆῶν Ἐς' ἄφενος ποιοῦσα. ¶ Ἄσπετος dictus fuit Achilles in Epiro, teste Hesychio & Plutarcho initio Pyrrhi.

Ἀσπιδαπολής, t.1, c.590, g. Ἀσπιδεῖα, t.1, c.591, c

Ἀσπιδηφία, ib. Ἀσπιδής, ib. b

Ἀσπιδηφόρος, t.1, c.590, f. Ἀσπίδιον, t.1, c.591, c

Ἀσπιδίσκη, ib. d. Ἀσπιδίσκιον, ib.

Ἀσπιδίσκος, ib. Ἀσπιδιώπης, ib. b

Ἀσπιδόδακπος, t.1, c.592, b. Ἀσπιδών, t.1, c.591, c

Ἀσπιδωπηρίον, t.1, c.590, e. Ἀσπιδωπία, ib.

Ἀσπιδωποιός, ib. Ἀσπιδόφορος, t.1, c.592, b

Ἀσπιδυλόρος, t.1, c.590, g. Ἀσπιδοφέρμων, ib. f

Ἀσπιδοφόρος, ib. Ἀσπίζω, t.1, c.591, d

Ἄσπιλος, t.3, c.954, g. Ἀσπίλωπος, t.3, c.955, b

Ἀσπίς, t.1, c.590, c. & 592, b. t.3, c.952, e

Ἀσπιστὴρ, t.1, c.591, d. Ἀσπιστής, ib. e

Ἀσπαλιωαγών, Odora. v. l. sed falsò.

Ἀσπαλίαγος, t.3, c.956, b

Ἀσπαλιωαγών, Odora. v. l. sed falsò.

Ἀσπαλιῶις, Hesychio herba est: eadem procul dubio quæ ἀσπαλιωον.

Ἀσπαλιωον, πό, t.3, c.957, f. & 877, b. ob.

Ἀσπαλιωος, t.3, c.957, f

Ἀσπαλίπον, υ, πό, in Colchide & Galatia dicitur πὸ ἄκορον, vt refert Dioſc. l.1, c.2.

Ἀσπονδεί, t.3, c.940, a. Ἀσπονδέω, ib.

Ἀσπονδός, t.3, c.939, c. Ἄσπορος, t.3, c.933, d

Ἀσπούδαιος, t.3, c.951, f. Ἀσπουδεί, t.3, c.947, g

Ἀσπουδή, ib.

Ἄσπρεος, ου, ἡ, apud Theophrastum Hist. plant. lib. 3, c.10, quercus species est, Cerrus, vt putatur. Sunt qui ἄσπρεος legendum dicant.

Ἄσπρα, t.2, c.1505, b. Ἄσπρα, ib.

Ἀσπάριον, υ, πό, Minutus assis: vox à recentioribus Græcis formata ex Latino Assis. Hesych. idem esse dicit quod λεπόν: duo autem λεπὰ conficere quadrantem, hoc est tres nummulos. Vtitur verò eo vocabulo Matth. Euang. cap. 19, dicens, οὐχὶ δύο σρουθία ἀσσαρίου πωλεῖπαι; Et Plut. in Camillo, p. 245, meæ edit. ἀφαιρεῖ δὲ δίκην ἐρίμωνπίμμια μυρίων καὶ πενπακιςχιλίων ἀσσαρίων ἔχουσαν. quod πφὸς ἀργυρίου λόγον dicit fecisse drachmas mille quingentas. ἀσσάριον enim fuisse πὸ ἀρχύριον.

Ἀσσέο, pro δεῖ σοῦ dici tradit Hesych.

Ἄσσος, eidem est πφεσκόλπος, sinui prætentus. Alioqui Ἄσσος est ἐθνικὸν ex Asso oppido Troadis, vt in Ἄσσος dixi.

Ἄσσον, idem ex Æschyli Hedonis affert pro ἔγγιον, Proximè. Sic ET Ἄσσον dicitur pro ἐγγὺς seu πλησίον. i. Propè, seu Propius. Homerus Iliad. ζ & υ, Ἄσσον ἴθ' ὥς κεν ἴδῃσθον ὀλέθρου πείρατ' ἴκηαι, Propius accede vt eo citius ad exitii metam peruenias. Iliad. ψ, Ἄσσον ἴπω ὥρας δίπας οἴοπαι ἀμφιπύπελλον. Et initio eiusdē lib. Ἀλλ' αὐπῆς ἵππωσι ᾗ δρόμασιν ἄσσον ἰόντες, Πάπροκλε κλαίωμεν, sed vnà cum ipsis equis & curribus propè accedentes ad cadauer, ipsum defleamus Patroclum. Cum genitiuo etiam construit. vt Iliad. χ, initio, Τείχεος ἄσσον ἴσαν πάκε ὤμοιοι κλίνανπες. Itidémque ex Hesiodo affertur, ἔρχεπαι ἄσσον βρώσιος, pro Ad pastum propius accedit. Ex hoc porro ἄσσον est COMPAR. Ἀσσότερος, & SVPERL. Ἀσσότατος. Athen. lib. 13, πφεσαγαγόντες δ' ἄσσπ πὸ πφόσωπον πφὸς πὴν κύλικα, ἐγγυπέρω πὴν κύλικα πῆς ἑαυπῆς σόμαπος ἤγομ, ἵνα δὴ ᾗ κεφαλὴ πῆ κεφαλῆ ἀσσοπάτη ἐκ ηθμῆπαι. Quibus verbis subiungit, ὡς δὲ ὦ κάρβα πλησίον, πφεσλαβὼν πῆ χειρὶ, ἐφίλησεν. Vbi

tria habes synonyma, ἐγγυτέρω, πλησίον, ἀσυτέρω. Nam & Ἀσυτέρω in compar. dicitur aduerbialiter & Ἀσύτερον, vt ἐγγυτέρω & ἐγγύτερον. Homer. Odyssea τ, Ἀὐτὰρ ἐπ' ἀσυτέρω πυρὸς ἔλκετο δίφρον Ὀδυσσεύς Θεσσαλὸς, propius ignem trahebat sellam sese calefacturus. Et in Epigr. ἀσυτέρω πελάσσαι, propius accedere. Itidem in superlat. dicitur Ἀσυτάτω, vt ἐγγυτάτω, Proximè. velut in Epigr. ἀσυτάτω νεφέων, proxime nubes.

Ἄσυν, Ἀσύτερος, Ἀσυτέρω, Ἀσύτατος, Ἀσυτάτω, vide in præced. Ἄσσσα.

Ἀ.σσω pro ἀΐσσω dicitur, apud tragicos præsertim. Soph. Aiace, pag. 3. Καὶ τοῦς τ' δυελόγιστον ὧδ' ἦξεν χέρα; Impulit. Et in Trachin. pag. 345, Ὡς ὃν ἐκ χέρας σοῦ χρόνῳ βεκδεῖν μολὼν Ἀσσοις; Itáne citò abis qui tam tardè adueniſtis Schol. quoque ibi exp. ἄσσοις: atque adeo quidã codices habent ἄσσοις, sublata diæresi. Asciribo autem seu subscribo ι, quoniam id ex contractione habet vt ᾄδω, ᾠδῆς, & similia.

Ἀσσωδής, ex Dioſc. afferturpro Faſtidioſus, Faſtidium inducens. Sed id ſimplici potius σ ſcribitur.

Ἀσταγής, τ. 3, c. 965, a. Ἀστεθής, τ. 1, c. 1738, a

Ἀστεθμευτος, τ. 1, c. 1740, c. Ἀστεθμητος, τ. 1, c. 1743, b

Ἀσταινεῖ, Hesychio est δυσπαθεῖ, μοχθεῖ, ὑμαρτάνει. Pro quo ſuprà ἀλασαίνει. Niſi fortè eſt Anhelat ex labore & laſſitudine: ab ἀάω ſignificante Spiro. Apud Etymol. legitur Ἀσθμαίνω, expoſitum itidem δυσπαθῶ, καταπαθῶ, μοχθῶ, παλαιπωρῶ: item χαλεπαίνω & ἀδικεῖν. ὦ. ſed ſeries alphabetica pro eo poſtulat ἀσταίνω.

Ἀσταχύς, οῦ, ὁ, Aſtacus: ex genere τῶν καρκίνων apud Ariſtot. Hiſt. animalium lib. 4, cap. 2, vbi eum à carabo diſtinguit. Plinius quoque aſtacum in cancrorum genere poſuit l. 9, cap. 31. Gaza verò Gammarum interpretari maluit. ¶ Ἀστακος, ὁ, vrbis nomẽ: cuius ciuis Ἀστακήνος, apud Plin. Vide & Steph.

Ἀστακτὶ, τ. 3, c. 964, f. & 965, b

Ἀστακτος, τ. 3, c. 964, e. Ἀσταλακτος, τ. 3, c. 966, a

Ἀστέλη, Hesychio eſt πολύποδι ὁ ἐν μυκτῆρι, polypus narium. ſed addit idem, ſecundum quoſdam eſſe vermem caudatum.

Ἀστελής, τ. 3, c. 994, f.

Ἀστελύχειν, Hesychio eſt σαλεύειν, κλαίειν, Scaturire, Flere.

Ἀστένδης, eidem eſt ἡμεροδρόμος, Curſor diurnus: addenti, Tarẽtinos ita vocare τὸν ἄγγελον, Nuntium. Suidas Perſicum eſſe vocabulum ait, vt & ſynonymum ἄγγαρας. Ita enim ab iis nominari ὅτι ὁ ἱππεὺς γραμματοφόρος, tabellarios qui per ſucceſſiones literas ferunt, certis nimirũ itinerũ interuallis mutari ſoliti. (Rurſum Heſych. tradit quoſdã eo nomine κρόβαστον accipere: atq; ita idẽ foret quod ἀσκάντης ſuprà) Idem cum hoc, aut ſimile certè quiddam, ſonat Ἄσαρος apud Athenæum libro 3: (ſi tamen ita ſcripſiſſe putandus eſt) nam & ipſum ait Perſicum eſſe vocabulum à Græcis ſcriptoribus vſurpatum ob crebrum in quotidiana conſuetudine vſum. καὶ τὸ τοῦ τῶν ὀρνέων (inquit) ποιητοῦ, καὶ συγγραφεῦσι τοῖς παρ' ἡμῖν Ἑλληνίζοσιν, ἔστιν θυρεὸν καὶ Περσικὰ ὀνόματα καὶ ἔθνη ἀξιῶ τοῦ χρήσεως σωνήθων, ὡς τοῖς τοῦ βασιλέως, καὶ τοῖς ἀσάροις, καὶ τοῦ κρίνου καὶ τὸν κρίνον.

Ἀσαία, τ. 1, c. 1734, g

Ἀσάσσατος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Seditione carens, Seditionibus nullis turbatus, vt Heſych. quoque ἀσασσατον exp. ἀθόρυβον. Populi quoque ſeu ciues vrbis alicuius ἀσασσατοι dicũtur, qui nulla diſſident ſeditione, ſeu qui nullas mouent ſeditiones. Iſocrates Panegyr. ἄπιστοι μὲ τοροννίδων, ἐλθόντεροι δὲ τοῦς τοῖς βαρβάροις, ἀσασσατοι δὲ τοῦς σφᾶς αὐτοῦς.

Ἀσατίω, τ. 1, c. 1735, h Ἄσατον, τὸ, ſubſtant. ib.

Ἀσατος, ib. g. Ἀσάτως, ibid. h

Ἀσαφὴς, τ. 3, c. 966, g. Ἀσαφύλινος, τ. 3, c. 968, g

Ἀσαχὴς, τ. 3, c. 970, a. Ἀσέβαστος, τ. 3, c. 977, a

Ἀσεβὴς, τ. 3, c. 973, g. Ἀσεγνος, ib. f

Ἀσεγὴς, ib. e. Ἀσεθύμαιμ, τ. 1, c. 597, c

Ἀσεῖόρμαμ, ib. b. Ἀσεῖλοχία, ib. a

Ἀσειολογία, ib. Ἀσειφρόμονέω, ib.

Ἀσεσφόρμεσιῶν, ib. Ἀσεῖος, τ. 1, c. 596, e

Ἀσεσσιῶν, τ. 4, c. 597, a. Ἀσειοπατος, τ. 1, c. 596, h

Ἀσειόπορος, ib. g. Ἀσειόνης, τ. 1, c. 597, a

Ἄσειπος, Qui non ἔσειπαι vel σείβεται, Nullis calceatus pedibus: ideóque vel Non frequentatus, vel Intitus, Inaccessus. Soph. initio ſui Philoct. Ἀκτὴ μὲ ὕδε τῆς ἀθερόπου χθονὸς Λήμνου, βροτοῖς ἄσειπος, οὐδ' οἰκουμένη. Vbi ſchol. exp. ἀπάτητος, ἀδιόδευτος.

Ἀσείσμός, τ. 1, c. 597, b. Ἀσεῖος, ib. a

Ἀσεκπος, τ. 3, c. 973, g. Ἀσέκπος, ib.

Ἀσέλφος, Heſychio eſt τὸ τοῦ τῶν κιθάρας δέρμα, Pellis ſeu corium quo cithara obducitur ſeu integitur. Cui ſubiungit, Ἀσελφοῦν, δέρμα τοῦ τὰ ἄκρα: ſed non ſine mẽdi ſuſpicione.

Ἀσελέκης, τ. 3, c. 992, d. Ἀσέλεχος, ib.

Ἀσέμβακτος, Contumeliis probriſque carens: κατ' ἀπόφασιν τὸ σεμβαζεῖν, quod eſt ὑβρίζειν, inquit Etym. qui etiã addit, Lycophr. ἀσέμβακτα vſurpaſſe pro πολυσέβακτα, μεμιᾶδι: afferens ex eo hos duos ſenarios, Διὶ τῆλος ἀσέμβακτα πεμπουσῶν, Lamentabiliter, Flebiliter. Niſi malis βαρέα, χαλεπά. quam ſignific. Heſychius τὰ ἀσεμφῆ quoque tribui docet.

Ἀσεμφὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Immotus: ἀμετακίνητος, ἀκίνητος, βέβαιος, Heſychio & Suidæ. Homer. Iliad. γ, Σκῆπτρον δ' οὐ τ' ὀπίσω ὕπο φοῖτ' ἀμφοτέρω ἐνείμα, Ἀλλ' ἀσεμφὲς ἔχασκεν, Iliad. β, — ὡς πολὺ ἔχων ἀσεμφὲς βυκλιύ. Heſychius ἀσεμφῆ exponit non ſolùm ἀκίνητον, ſed etiam βραχὺ, χαλεπὸν, Aſperũ, Difficilem: forſan eo ſenſu quo Latini Rigidum dicunt. Ad quã ſignificationem ſunt qui referant hunc ex Epigr. libro 1 pentametrum, Νυκτὶ σοὶ ἀσεμφὲς πεύκα κατηλύσαμι. Inde ADVERB. Ἀσεμφέως, SEV Ἀσεμφῶς, Immotè, Rigidè, Firmiter. Hom. Od. δ, Ἀτμεῖς δ' ἀσεμφέως ἐχέμην, μᾶλλόν τε πίεζον, ſed vos firmiter eum tenete, magiſque premite. Reperitur porro & per β SCRIPTVM Ἀσεμβὲς apud Heſych. expoſitum ἀπέραστος, ἀθαμβὲς, Non perturbatus, Stupore non attonitus nec metu perculſus. Itidémque apud Etymolog. qui ἀκίνητος exponit, deriuans à verbo σείειν ſignificante κινεῖν σωεῖν.

Ἀσενακτὶ, τ. 3, c. 1013, c

Ἀσέκακτος, ibid. b. Ἀσενάκτως, ib.

Ἀσέον, τ. 1, c. 115, e

Ἀσεῤῥὴς, τ. 3, c. 1015, b. Cõpar. Ἀσεῤῥέστερον, vide ſuprà in Ἀῤῥής.

Ἀσέρεος, τ. 1, c. 592, f. Ἀσεῖα, ib. g

Ἀσεῖαι, ib. Ἀσεῖν, ib.

Ἀσεῖλον, ib. Ἀσεῖλος, ib. f

Ἀσείσκος, ib. h. Ἀσεμώτης, ib. g

Ἀσεμοειδὴς, ib. d. Ἀσεμοειδεῦς, ib. e

Ἀσερόεις, τ. 1, c. 593, a

Ἀσεροπαῖος, ὑ, ὁ, nomen proprium apud Hom. Quem quia ἀμφιδέξιον vocat, id eſt ἀμφιδέξιον, Ambidextrum, Athenæus initio ſui Dipnoſophiſtici Larentium Romanum alterum Ἀσεροπαῖον vocat, vtpote δοῦσιν ἀμφοτέρων ὁμοῦ φωνῶν πρεσεύοντα.

Ἀσεροπὴ, τ. 1, c. 595, e. Ἀσεροπῆς, ib.

Ἀσεροσκόπος, τ. 1, c. 592, c. Ἀσεροπὸς, ib.

Ἀσέφανος, τ. 3, c. 1028, c. Ἀσεφείοντος, τ. 3, c. 1030, f

Ἀσὴ, τ. 1, c. 596, c. Ἀσὴ ἐλαία, τ. 1, c. 595, g

Ἀσῆλος, τ. 1, c. 1806, c

Ἀσλῶ, λῶος, ET Ἄσλωος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Infortunatus, Infelix, Ærumnoſus, Calamitoſus. Ambo apud Heſychium. primùm enim ἀσλῶες affert pro πολυπόνοι, δυστυχεῖς: deinde ἄσλωον pro δύσκηον, ſed exponens etiam χαλεπὸν, Difficile. Poſterioris meminerunt Etymolog. quoque & Suidas. ἀσλώσις enim dici tradunt τοῦς δυστυχεῖς καὶ πένητας, τοῦτο τὸ σῖτον μὴ ἔχειν μήτε οἶνον: derinatores nimirum τοῦτο τὸ σῖτον. Rurſum Heſychius affert ET Ἀσλυεῖ, quod exponit ἀδυνατεῖ, Non poteſt, vel Viribus deſtitutus eſt.

Ἀσὴρ, τ. 1, c. 592, b. Ἀσήρεμπος, τ. 1, c. 1811, b

Ἀσπαικὸς, τ. 1, c. 596, c. Ἀσῆβος, τ. 3, c. 977, h

Ἀσῆμπος, τ. 3, c. 978, e. Ἀσῆβος, ib. d

Ἀσκὲς, τ. 1, c. 596, d. Ἄσκπος, τ. 3, c. 1034, f

Ἀσκῶς, τ. 1, c. 696, e

Ἀσφαλτος, Vas rotundum quod infuſa pice, ſulphure & ſtuppa iniectóque igne eiaculabantur, & ſic obuia quæq; inflammabant, vt tradit Heſ. qui & lapidis genus eſſe dicit, lignique aridi pice infecti.

Ἀσφαμὸς, τ. 1, c. 597, b

Ἀσφέλικτος, Inconcuſſus. v. lex. perperam pro ἀσυφέλικτος.

Ἀσυγχώπαστος quoque, quod eadem afferunt pro Carens elementis & principiis, ſuſpectum eſt, & forſan pro eo reponendum ἀσυγχώστος.

Ἀσυζκος, τ. 3, c. 985, d. Ἄσυλος, τ. 3, c. 997, b

Ἀσυμαχμὸς, Is cuius ſpiritus requieſcere nequit. Ita vulg. lex. afferentia id ex Hieron. commẽt. in Iobi cap. 9. ſed perperam. Scribendum enim ἀσθμαικὸς, vt quædã habent editiones, & rectè. Exponens enim hæc verba, Nõ concedit requieſcere ſpiritũ meum, Aſthmaticon (inquit) ſe dicebat effectum. infirmitas enim eſt quæ in pulmonibus generatur. Obſtruuntur aditus quidã pulmonum, & ita conſtringuntur atque concluduntur in pulmonibus, vt reddere ſiue recipere ſpiritum pulmones coanguſtati non ſufficiant: nimio etiam dolore cum feſtinato ſuſpirto repetitur, & conciſus flatus emittitur.

Ἄσυμοι, populi ſic dicti, & c. τ. 3, c. 1043, g

Ἄσυμος, ib. e. Ἀσύμωτος, τ. 3, c. 1049, h

Ἀσυνόμος, ὑ, ὁ, Ædilis. v. l. Sed potius ſcribendum ἀσυνόμος.

Ἀσύξενος, τ. 2, c. 1120, a. Ἄσυρτος, τ. 3, c. 1015, d

Ἀσὺς, τ. 1, c. 596, c. Ἀσυχέω, τ. 3, c. 991, d

Ἀσύχημα, ib. e. Ἀσυχία, ib. d

Ἄσυχος, ib. c. Ἀσύχως, ib. d

Ἀσραβαυλίειν, Heſychio ὀλυνίειν, ὀμαλίζειν, Corrigere ſeu Dirigere, Complanare. ἀσραβῆ ποιεῖν.

Ἀσραβίειν, vide in ſequente Ἀσράβη.

Ἀσράβη, ης, ἡ, Heſychio eſt τὸ ὀλὶ τῶν ἵππων ξύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. id eſt lignea ſella ſeu ephippium ligneum quod manu tenent ſeſſores: cuiuſmodi apud Latinos ferè ſunt Clitellæ. Sunt enim & ipſæ ex ephippio rum genere, ſed ſarcinis potius quàm ſeſſoribus imponendis factæ. Euſtathius etiam interpretatur Sellam & σκαμνόριον in hoc loco Machonis comici, qui ab Athenæo quoque citatur, lib. 13. ὦ πεῤῥαθλιε Οἰνηλάτ', εἰ μὴ θᾶττ' τὸν ὀκτίσιον ποτὲ Ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ γύναικ' τοῦτο καταβαλεῖ Σὺν τοῖς ὀναρίοις (φησὶ) καὶ ταῖς ἀσράβαις, Vnà cum asinis & ſellis ſeu clitellis. Verba ſunt athletæ occurrentis in γυνοχοΐα quadam Gnathænio meretrici, quæ Εἰς Πειραιᾶ καταβαίνε τοῦτο; ξένον πνὰ Ἐμπορον, ἐρεῖτε, ὁ πλοῦς ἐπ' ἀσράβης, Τὰ πάντ' ἔχουσ' ὀνάρια μετ' αὐτῆς πεῖα. Καὶ τρεῖς θεραπαίνας. Sed addit rurſum Heſychius, poni vocabulum hoc etiam ὅτι τῶν αἰσαβατικῶν ὄνων: maiorem verò partẽ ita vocaſſe τὸν σωματηρὸν μίσθον, interdum etiam πάντα ἁπλῶς τὸ σωματηρούντα ὑποζύγια, Mulos aut alia iumenta doſſuaria, Mulas clitellarias. vt Euſtathius quoque alio in loco tradit ἀσράβας vocari τοῦς κατὰ μόνας σωματηροῦντας ἡμιόνους. Quomodo accipi poteſt in hoc loco Dem. in Midiã, ἐπ' ἀσράβης ὑ ὀχούμενος ὀξὺ Ἀρχούσας τῆς Εὐβοίας. Et Alciphr. ἐπ' ἀσράβης φέρου. INDE Ἀσραβιλάται dicuntur οἱ τοῦ ἀσράβας ἐλαύνοντες, Qui agitant aſinos clitellarios ſeu mulos doſſuarios, Agaſones, Muliones. vt apud Lucianum in Lexiph. τὸ ἀμφὶ τοῦ τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀσράβης ὀχηθείς. ὁ δὲ ἀσραβιλάτης ἐπέστρεφε. Paulo pòſt dicit, αὐτοπθεῖς ὅτι τοῦ ἀσράβου, ἐδάκρυον τὸν ὄρνον. Eſt inde & VERB. Ἀσραβεύειν, quod Poll. vnà cum præcedente ἀσραβιλάτης ex Platone comico affert, ſed nõ exponit. Ambiguum itaque eſt ſignificẽtne Mulum doſſuarium ſeu aſinum clitellarium agito, ἀσραβιλατέω, an ὀδηγέω, Impono ſellam mulo doſſuario, Mulũ doſſuarium clitellis inſterno. Dictam porro τοῦ ἀσράβου volunt τοῦτο τὸ μὴ σοβεῖσθαι, μηδὲ τρέφεσθ, vt Demoſthenes comment. ſcribit, qui fuiſſe ait genus καθέδρας vtplurimum εἰς ὕψος ἀνῆκον, ὥστε τοῦ καθεζομένου κατέχειν τὰ νῶτα.

Ἀσραβιλάτης, vide in præc. Ἀσραβεύειν.

Ἀσραβῆς, τ. 3, c. 1104, a

Ἀσραβιστὴρ, Heſych. eſſe dicit inſtrumentum quoddã veluti ὄνοπρον: forſan τοῦτο τὸ ἀσραβίζειν ſignificante ἰδύνειν, & reddere ἀσραβῆ.

Ἀσραγάλας, Heſych. dici ſcribit περὶ πυγμαχῆς ſeu περὶ κακοήθους κύνας: afferens etiam ἀσραγάλη pro ἡ τῆς ἱερᾶς ῥίζα. Euſt. verò annotat ex veteribus in Hom. comment. pleroſq; ἀσραγάλους ſcripſiſſe pro ἀσραγάλοισι in loco quem in Ἀσράγαλος ſignificante talum luſorium, afferam: eſſéque Ionicum.

Ἀσραγαλίζω, Ἀσραγάλιον, & Ἀσραγαλισμὸς, vide in ſequente Ἀσράγαλος.

Ἀσράγαλος, ὑ, ὁ, idem quod σφόνδυλος ſeu σφονδυλος, Homer. Il. ξ, Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ χέρες ἐν σωειοχμῷ Νείατον ἀσράγαλον, Ad imum ſpõdylum, Ad imam vertebrã. Et Odyſſ. λ — πόρος πέσον, οὐδ' δέ μοι αὐχὴν Ἀσραγάλων ἐάσῃ. Pollux quoque libro 1, teſtatur Homerum τοῦς σραγίλον καὶ σφονδύλους nominaſſe ἀσραγάλους, alio vocabulo dictos σροφεῖς, & à Pherecrate σροφιγγας. ¶ Ἀσράγαλος dicuntur etiam τὰ ὀστᾶ κρυπτόμενα ὑπὸ τῶν σαρκῶν, εἰς ἃ καταληγοῦσιν αἱ τῶν ἰσχίων, vt idem Pollux tradit eodem lib. Gorræo eſt officulum propè quadratum intra infimos tibiæ & ſuræ proceſſus comprehenſum, & quidem ita comprehenſum vt neque videri neq; tangi poſſit. Talum Latini appellant. Xen. De re equeſt. ὀκνάζειν μὲν τὰ ὀπίσθια ἐν τῆς ἀσραγάλοις. Sic apud Dioſc. lib. 2, cap. 62, ἀσράγαλος ὀῦς, talus ſuis. Et Luc. τῇ ὀκ τῶν ἀσραγάλων μάστιγι παίοντες, ſcutica implicitos habente aſtragalos. ſolebant enim flagris implicare eiuſmodi officula ad dutiores incutiendas plagas. vnde & ἀσραγαλωτοὶ εἰς μάστιγες nominantur. At pro tormẽti genere quæſtionibus peculiari, accipiunt in hoc Diodori loco de Agathocle, ὑῶνος δὲ ἀσραγάλοις βαιοτέροις, δεινοῖς θῦνοῦσι τοῦς ἐβαλλεν. ¶ Item ἀσράγαλοι quidam luſorii ſunt, quos Latini itidem Talos, & diminut. voce Taxillos appellant: ſunt autem officula illa ὀκ τῶν σαρκῶν carnis nudata inuolucro: diuerſa à teſſeris, quæ κύβοι Græcis appellantur. Homerus Iliad. φ, Ἤμαρ τοῦ ὅτε παῖδ' ἃ κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος Νήστος, ὑκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀσραγάλοισι χολωθεὶς, ob talos, ſeu in talorum luſu, ira in eum accenſus. puerorum enim luſus hic eſt τῶν ἐν τυτθοῖν ὄντων. Plut. Alcibiade, ἔπαιζεν ἀσραγάλοις ἐν τοῦ γειτονικῷ. Apud eundẽ in lib. De fort. Alexandri, Dionyſius tyrannus iubet τοῦς μὲ παῖδας ἀσραγάλους, τοῦς δ' ἀνδρας ὅρκους ὀξαπατᾶν. Apud eundem rurſus Philippus Macedo de Athenienſibus dicit, δικαῖοι νομίζειν ἐν ἀσραγάλοις ὑφ' ἡμῶν γεγενῆσθαι. Apud Athenæum verò lib. 12, Anacreon τὸν ἀθεριφόρητον Ἄρ πέμωνα quum pauper adhuc eſſet, dicit habuiſſe ξυλίνους ἀσραγάλους ἐν ὠῷ, ligneos talos. forſan quòd mancipiis ii ſolerent appendi. nam mox de eo dicit, πολλὰ μὲ τοῦ δυο εἰ πῆεις αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν ὀφθαλμοῖς, πολλὰ δ' ἐν κόσσῳ σκυτίνῳ μάστιγα θωμυχθείς. quæ ſeruis præcipuè adhiberi ſolent tormẽta. ¶ Sunt & apud architectos ἀσράγαλοι quidam, procul dubio à ſimilitudine τῶν τοῦ σφυρῶ & eorum quibus pueri ludunt. Vitruu. libro 3, cap. 3, de Ionicis columnis loquens, Et vna pars fiat cum ſuis aſtragalis & ſupercilio ſuperior trochilus. Aliquanto pòſt, Capituli autem craſitudo ſic eſt facienda vt ex nouem partibus & dimidia tres partes præpendeãt infra aſtragalum ſummi ſcapi. Et libro 4, cap. 6, de antepagmentis ſacrarum ædium, Sculpendum eſt cymatium Leſbium cum aſtragalo. ¶ Denique ἀσράγαλος dicitur frutex quidam paruus ramo & folio ciceris: vnde & rura Gallica montanum vel ruſticum cicer nominant: Latini autem, talum, glandulam & ficum terræ, vt Gorræus refert, qui & addit, videri ἀσραγάλου nomen illi inditum fuiſſe propter radicem rotundam durámque, & ob id animalium talo ſimilem. Vide & Dioſcoridem libro 4, cap. 62, & Plin. lib. 26, cap. 8. ¶ Theocritus Ἀσράγαλος adiectiuè etiam vſurpauit, Idyll. 10, — οἱ δὲ ὀπόδες ἀσράγαλοί τευ. Vbi ſchol. exponi poſſe ait vel δύρυθμοι ἢ ὀρθοί, vel λδυκοὶ ὡς οἱ ἀσράγαλοι.

Porro ab Ἀσράγαλος DERIV. Ἀσραγαλίτης, ὑ, ὁ, Aſtragalo ſimilis, Aſtragalum ſimilitudine referens. Fœminino genere ἀσραγαλίνη dicitur à quibuſdam ἡ ἴρις quam aliqui Ἰλλυριὴν appellant, vt refert Gorr. ex Galeni lib. 1 τῶν κῆ πόπις. Item DIMINVT. Ἀσραγάλιον, ὑ, τὸ, Taxillus, Paruus talus. Et VERB. Ἀσραγαλίζω, idem ſignificans quod ἀσραγάλοις παίζω, Talis ſeu taxillis ludo, vt teſtatur Pollux libro 9. (vbi & ἀσείζειν dici ait τὸ ἀσραγαλίζειν: poetâlque quoſdam τοῦς ἀσραγάλους vocaſſe ἀσείας, Ariſtoph. verò ἀσείζοις) Plin. libro 34, capite 8, de Polycleto, Fecit & diſtringentem, & nudum talo inceſſentem: duóſque pueros, item talis nudos ludentes, qui vocantur ἀσραγαλίζοντες.

Cratinus verò comicus apud Athenæum libro 6 dicit, Τοῖς δ' ὄμοις ἠσεραλίζον, panibus loco taxillorum ludebãt. Pro quo ἀσεραλίζειν Teleclides αὐασεραλίζειν dicit ibidem paulo post, Μήτραις δ' ὄμοις καὶ χραμαπίοις οἱ παῖδες αὐησεραλίζον. Propriè autem αὐασεραλίζειν esse videtur τὸ τοῖς ἀσεραλόλοις αὐαρίπτειν, seu τὸ τῆς ἀσεραλόλοις αὐαρριφτεῖσι παίζειν. Ex verbo ἀσεραλίζω est VERBALE Ἀσεραλισμός, Lusus taxillorum. vt Sueton. dicit Lusus aleæ. Aristot. τῶν Rhet. l. 1, Est & aliud VERBALE, Ἀσεραλωτὸς videlicet, tanquam ex verbo ἀσραγαλοδίδω. Significat autem Talos implicitos habẽs. vt ἀσεραλωτὴ μάστιξ dicitur Flagellum cui ossicula eiusmodi implicita sunt ad duriores incutiendas plagas: quod Lucianus vocat μάστιγα ὀστῶν ἀσεραλῶν, vt suprà docui. Itidémque Eustath. ἀσεραλωταὶ μάστιγες dici scribit ταῖς ὀστῶν ἀσεραλῶν ὠνειρωμένων καπεκρατουμένων. Plut. in libro aduersus Coloten, οὐδὲ μάστιγας ἑλδυθέρας δεδέμενος, ἀλλὰ τὰς ἀσεραλωτὰς ὀκείνης, ἢ τοῖς γαλοῖς πημμελῆντες ὑπὸ τῆς μητρῴας κολάζοιτο. Poll. quoque teste apud Cratetem in Ἑορτᾷς, ἀσεραλωτή τις μάστιξ dicta est. ¶ Et apud Athen. l. 4, quidam ἡμᾶσιν ἀσραγαλωτοῖς, μαστιροῦσιν. At de ἀσεραλωτῇ συπηνείᾳ, vide t. 3, c. 1118, b.

Ἀσεραγνπκὸς, Ignarus ducendi exercitus. v. l. perperam pro ἀσεραπηγικὸς vel ἀσεράπηρος etiam.

Ἀσεραῖος, t. 1, c. 594, d. Ἀσεραλεῖν, Hesychio αἰδωματεῖν, Non posse.

Ἀσεραπυλίδες, Enodes: si non mentiuntur v. l.

Ἀσεραλὸς, à Thessalis dicitur ὁ ψαρὸς, teste Hes.

Ἀσεραπαῖος, t. 1, c. 594, g

Ἀσεραπηφορέω, ῶ, Fulgura fero, seu Subseruio in baiulandis fulguribus. Aristoph. Pace, τί φ' ἁμματ' ἐλθὼν Ζεὺς, ἀσεραπηφορεῖ. quod exponunt ταῖς ἀσεραπαῖς ὑπηρετεῖ.

Ἀσεραπὴ, t. 1, c. 594, f

Ἀσεράπω, & Ἀσεράπομαι, ibid. e

Ἀσεραπ, pro ἄστροις, t. 1, c. 593, b. Ἀσεραπία, t. 3, c. 1073, f & g

Ἀσεράπυπος, t. 3, c. 1072, g. Ἀσεραπηπία, t. 3, c. 1070, e & f

Ἀσεραπήπηπος, ib. e. Ἀσεραπηπικός, t. 3, c. 1068, b

Ἀσεραφὴς, t. 3, c. 1080, h

Ἀστρεκίας, Hesych. affert pro ἀστροφανίας.

Ἀστρεπὸς, t. 3, c. 1080, c

Ἀστρωνὲς, Hesychio δύσδετον, σκαιὸν, ὀξύ.

Ἄστρπα, currus pars est seu additamentum. vt ex Polluce discimus, qui libro 1 ait, τὰ δ' ἐγγώνια καὶ ὀπτὸς τὸ δίφρου, γραφίαι ἢ αἰκῶνες ἢ ἄστρπα.

Ἀστέμα, SIVE Ἄστεμς, Taxilli: illud, à nominatiuo sing. Ἀστέμς, hoc verò ab Ἄστεις. Vtriusque meminit Eust. pag. 1289, vbi quũ de lusoriis ἀσεραλοις loquutus esset, addit, καὶ τὸ οὕτω παίζειν, Ἀστείζειν ἔλεγον· καὶ τοὺς πιούπτας ἀσεραλόλοις, ἀστέμς ἢ ἄστεμς. Καλλίμαχος οὑῶ Ζορκός που λέγ ἀδωπιδῶά τινι πέπτ νεοσμήκπτις ἄστεμς. Hesychius & Etymol. posterioris tantùm meminerunt. Sic enim ille, Ἄστεμς, ἀστεραλοι. Ἄστεμοι, τὸ αὐτό. Hic verò, allato hoc ex Callimacho hemistichio, — δίκα σ' ἄστεμς αἴνυτο λάσθον, subiungit, ἄστεις ex ἀστεράλος dictum esse ὑποκοριστικῶς, diminutiua forma, vt λάστεις ex λάστωρος, Κμφις ex Ἀμφιάραος, Χαῤῆς ex Χαλδαῖος. Prioris tamen ἀστεία & Pollux meminit. nam libro 9, τὸ μὴν οὑῶ (inquit) ἀστραγάλοις παίζειν, Ἀστραγαλίζειν καὶ Ἀστείζειν αὐ ἔνι. ἔνιοι δ' ἀπὸ τοῦ τοῖς ἀστραγάλοις καὶ Ἀστείαις ὠνόμαζον, Ἀλεξφαίνης δὲ καὶ Ἀστείχοις. Quibus in locis nota diminut. illud Ἀστεχος, idẽ cũ ἄστεις significans, & ab eadem profectũ origine: nota & verbum Ἀστεῖζειν, ita ex ἄστεις deriuatũ, vt synonymum ei ἀστραγαλίζειν ex ἀστεράλος.

Ἀστεῖζω, vide in præcedente Ἀστεμς.

Ἀστεικὸς, t. 1, c. 594, d

Ἄστεις, & Ἀστεχος, vide paulo antè in Ἀστεία.

Ἀστρίβακος, t. 1, c. 593, b

Ἀστρβαλίζειν, apud Hes. legitur, expositum ὁμαλίζειν, ζωβύνειν. Sed pro eo alphabetica series postulat vt reponatur ἀσραβαλίζειν: quam etiam scripturam suprà sequutus sum, confirmante eam Etymologo.

Ἀστρβλὴς, t. 1, c. 593, b. Ἀστρβλησία, ib. e

Ἀστρόβλητος, ib. c

Ἀστρβλον, Hesych. dici scribit τὸ ξυλόδον: ab aliis τὸν σωεσραμμένον aut δεδονημβίον: mimirum ex στρέφομαι.

Ἀστρβέας, t. 1, c. 593, f. Ἀστρβολέομαι, ib. e

Ἀστρβολησία, t. 3, c. 1167, d. Ἀστρβόλητος, t. 1, c. 593, e

Ἀστρβολία, ib. d. Ἀστρβόλιον, ib. f

Ἀστρβολισμὸς, ib. e

Ἀστρβολίως, & Ἀστρβόλως, ib. f: & apud Etymol.

Ἀστρθεσία, ib. g

Ἀστρόθεσμα, ατος, τό, Positus stellarum: seu Stellæ simul positæ, Sidus. Affertur ex schol. Hom. Iliad. ο.

Ἀστρόθετος, t. 1, c. 593, g. Ἀστροθύτης, ib.

Ἀστρόκυνος, ib. Ἀστρολογέω, t. 1, c. 594, a

Ἀστρολογία, ib. Ἀστρολογικός, ib.

Ἀστρολίγος, t. 1, c. 593, h. Ἀστρομυέω, t. 1, c. 594, a

Ἄστρον, t. 1, c. 593, a. Ἀστρονομέω, t. 1, c. 594, b

Ἀστρονομία, ib. Ἀστρονομικός, ib.

Ἀστρονόμος, ib. Ἀστροπολέω, ib. c

Ἀστροῦθιος, ου, ὁ, καὶ ἡ, dicitur ὁ οὐκ ἐστρουθισμένος, Qui radiculæ succo elotus purgatúsque non est. Vide tom. 3, c. 1111, f. & 1112, a.

Ἀστροφαὴς, t. 1, c. 594, c. Ἀστροφόρος, ib.

Ἀστρόχιτων, ib. Ἀστρῶδες, ib. d

Ἀστρωσία, t. 3, c. 1061, f. Ἀστρωτος, ib. e

Ἀσυ, t. 1, c. 595, f

Ἀσυαίαξ, priscis cuiusdam nomẽ & filii Hectoris, teste Hesychio. Dictus autẽ iste Ἀσυαίαξ fuit à populo Troiano, mutato priore Scamandrii nomine, in gratiã Hectoris, quum enim Troiam ab eo fortissimè propugnari viderent, desiderabant filium quoque patrem suum virtute æquare, & Τλίου ἴᾳ αὐάσσειν. Comico autẽ ioco quidã ex veteribus ἀσυαίακτα se esse dixit ὡς μὴ σύοντα, hoc est μὴ πφυκότα ὀκτένειν τὸ αἰδοῖον κ' ἔρωτα: vt tradit Eust. pag. 656: qui itidẽ p. 1283, annotat, τὸν Ὁμηρικὸν ἀσυάκατα ὀρμιέως πεπαίχθαι καὶ ὀπί πνος δυςκινήτου τὰ εἰς λαγνείαν, ὑπὸ τοῦ σύειν. quasi ἄσυπν αὔακτα seu ἀδύνατον σύειν αὔακτα. Porro ab Ἀσυαίαξ est POSSESS. Ἀσυαιάκτιος. vt Ἀσυαιακτείη δυςμενείη in Epigr. de infelici fato quale fuit Astyanactis. Ἀσυαίακτα autem, teste Hesych. fuit Helenæ famula, quæ prima dicitur ἀκόλασα ᾠμεῖα reperisse.

Ἀσυβεώτης, ου, ὁ, In vrbe clamans: vel Per vrbem clamans. Epitheton esse κύκνος apud Hom. Il. ω, tradit Etymol. ὡς ἀπὸ τοῦ ἀστεῖ βοᾶν.

Ἀσυγκοινωνός, t. 1, c. 595, h. Ἀσυγκίνητος, ib. g

Ἀσυκὸς, t. 1, c. 596, d

Ἀσυλαίζει, Hesych. exp. λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ, Fletu molestiã exhibet, Eiulatu molesta est.

Ἀσυλὶς, t. 1, c. 597, c

Ἄσυλος, idem cum ἄσπλος seu ἀκίων, Columnas non habẽs. vt Amphidromion astylon apud Plin. l. 34, c. 8. Ἀσυλὰν autem ab Hesesse dicitur τὸ ῥαχὺ ἡμάτιον καὶ φαῦλον μηλίπον καὶ αἰναῖ δῆς.

Ἀσυνομία, t. 1, c. 596, a

Ἀσωνομικὸς, Ad astynomos seu ædiles pertinens, Ædilitius. vt ἀσυνομικὰ ἰόμμα apud Aristot. Pol. 2.

Ἀσωνόμος, t. 1, c. 596, a

Ἀσύζηνοι, Tarentinis dicuntur Qui proprias in vrbe ædes non habẽt. quasi hospites vrbani, seu peregrini in vrbe commorantes. Hesych.

Ἀσυολογία, t. 1, c. 597, a. Ἀσύοχος, t. 1, c. 596, b

Ἀσυπολέω, ib. c. Ἀσυπρεῖ autem, Etym. affert pro σλλοφωνεῖ, τυροποιεῖ.

Ἄσυρον, Hesychio πόλισμα, Oppidum. Apud Etym. scribitur oxytonos ἀσυρὸν, qui diminut. esse ait ex ἄσυ, afferẽs ex Callimacho ἀσυρὲν εἰσιβαγνεν.

Ἄσυπς, t. 1, c. 597, c. Vide & sequens Ἄσυπος.

Ἄσυπος, ου, ὁ, dicitur ὁ σύων ἀδύνατος, Qui intendere priapũ nequit: vt Eustarhius exponit, qui νωθρουρον quoque dici scribit τὸν νωθῆ ἐχοντα πῶ οὐραῖ ὀν τῆ συγίνεσθαι: addens, comico ioco quendam eo significatu dixisse Ἀσυαίαξ γέροντα, & alium, Οὐ δύναμαι πεύσαι. Itidem alibi rursum idem dicit ἄσυπν γέροντα & ἀσυαίακτα scommate comico dici τὸν οὐκ ἔχοντα σύεσθαι πείμβολον, vt Aristophanes loquitur. Et ἄσυπν οἶκον dici τὸν μὴ ἔχοντα ἀνδρα, seu ἄκαρπον, ἄγονον, vt apud Xenarch. Πελοπιδῶν ἄσυπς οἶκος. Et, φθίνει δόμος ἀσύποισι δεσποῖν κεχρημένος τύραις. Sed & βρίσκει πῶ ὀν ῥμύσεως πλατύφυλλον καὶ πεπαιῶ

καὶ ἄκαυλον, à mulieribus vocari ait ἀσύπεδα, à Pythagoræis ἄγνοῦλον, quoniam ἀσυνεῖς πρὸς τὰ κατὰ τὴν ἀφροδίτην esse feruntur ii qui crebrò lactucis vtuntur in cibis. Qua de re vide & t. 1, c. 597, c. Sed notandum, apud Eust. proparoxytonos scribi ἄσυπς: nimirum pag. 1283, δοκεῖ δ' καὶ ἡ πεύκη ἄσυπς εἶ), vepote de qua dicatur, οὐκ ἐθέλει νθῦρον ὀλπήσκειν εἶ). Et, — σύμπα μισῖ.

Ἀσύπειν, Hesychio est ὁ ὀν ἀστει διφπείδων, ὁ ὀν πόλει αὐασρέφων, Qui in vrbe versatur.

Ἀσυφέλικτος, t. 3, c. 1121, a. Ἀσύρτελος, t. 3, c. 1110, d

Ἀσυφίη, t. 3, c. 1116, g. Ἀσυφία, ib.

Ἀσυγγενὲς, vide in Ἀξυγγενές.

Ἀσυγγνώμων, t. 1, c. 1864, b. Ἀσύγκωτος, ib. g

Ἀσυγνώστως, ib. h

Ἀσύγκλειστος, Non conclusus, Non clusilis. vel etiam Qui concludi nequit.

Ἀσύγκλωστος, t. 2, c. 273, g. Ἀσυγκόμιστος, t. 2, c. 327, c

Ἀσύγκριτος, t. 2, c. 437, f. Vnde ADVERB. Ἀσυγκρίτως, Citra σύγκρισιν, seu More τῶν ἀσυγκρίτων.

Ἀσυγκρότητος, t. 2, c. 459, e. t. 3, c. 385, b. ob. Vnde ADVERB. Ἀσυγκροτήτως, quod nescio vnde v. l. afferãt pro Negligenter.

Ἀσύγχυτος, t. 4, c. 504, e. Ἀσυγχύτως, ib. f

Ἀσυγχώριστος, t. 4, c. 681, f. Ἀσυγχώρητος, ib. e & f

Ἀσυγχωρήτως, ib. Ἀσυκοφαντήτος, t. 3, c. 1128, c

Ἀσυκάρδιος, t. 3, c. 1132, d. Ἀσυλαίρχης, ib. c

Ἀσυλεῖ, ib. e. Ἀσύλητος, t. 3, c. 1133, c

Ἀσυλία, t. 3, c. 1132, f.

Ἀσύλληπτος, t. 2, c. 581, a. Vnde ADVERB. Ἀσυλλήπτως, More τῶν ἀσυλλήπτων & eorum quæ comprehendi vel comprehendere nequeunt aut retinere. Affertur certè ἀσυλλήπτως ἔχειν τοῦ, pro Cohærere non potest cum.

Ἀσυλλογία, t. 2, c. 580, h

Ἀσυλλόγιστος, t. 2, c. 650, g. Ἀσυλλογίστως, t. 2, c. 651, a

Ἄσυλος, t. 3, c. 1131, f. Ἀσύμβωνος, t. 1, c. 653, c

Ἀσυμβάτως, ib. Ἀσύμβατος, ib. b

Ἀσυμβάπτος, ib. c. Ἀσύμβλητος, t. 1, c. 703, b

Ἀσύμβολος, ib. e. Ἀσυμβόλως, ib. f

Ἀσύμβουλος, Consilio vacans, Inconsultus. vulg. lex. Idem igitur erit quod ἄβουλος, vt συμβουλὴ idem quod βουλή.

Ἀσυμμετρία, t. 2, c. 902, a. Ἀσύμμετρος, t. 2, c. 901, f

Ἀσυμπαγὴς, t. 3, c. 270, b. Ἀσυμπαθὴς, t. 3, c. 77, g

Ἀσύμπλεκτος, t. 3, c. 364, f

Ἀσυμπλήρωτος, Non completus. vel Qui non completur, Qui non potest compleri, Incompletus, Incõplebilis.

Ἀσύμπωτος, t. 3, c. 323, a. Ἀσυμπόωτος, t. 3, c. 649, f

Ἀσυμφανὴς, Non conspicuus seu perspicuus. vt Bud. quoque ex Aristotele affert ἀσυμφανὴς ὑπόνομος pro Occultus cuniculus. Hesychius ἀσυμφανὲς exp. πεκαλυμμένον, Obtectum. Vnde ADVERB. Ἀσυμφανῶς, quod idẽ & Suid. exp. ἀδήλως, αἰνιγματωδῶς, ὑπικκαλυμμένως, Obscurè, Ænigmaticè, Tectè.

Ἀσύμφορος, t. 4, c. 122, c. Ἀσυμφόρως, ib.

Ἀσυμφυὴς, Non coalescens. Suid. ἀσύμφυῆ exp. ἀσύοικεια, αὐόμοια, in hoc loco cuius autorem reticet, ὑπὸ τῶ ἀσυμφυῆ τὰ ὑποκείμενα ἔσεσθαι τοῖς ὑποπτεμένοις. Hes. verò ἀσυμφυὲς κτίσμ affert pro ὀκτὸς κτίσεως.

Ἀσύμφυλος, t. 4, c. 244, d. Ἀσύμφυρτος, t. 4, c. 254, e

Ἀσύμφωνος, Non consonus, Dissonus, Discrepans: interdũ etiam Non consentiens, Discors. vt apud Lucam in Actis Apost. cap. 28, ἀσύμφωνοι ὄντες πρὸς ἀλλήλους. At apud Naz. οἱ δ' ἀσύμφωνοι, τῇ ἑρμαῖα πρεσβῆλθον, interpretantur, Absque conuentione, Priusquam inter eos cõuenisset. ¶ Item ἀσύμφωνοι dicuntur Quorum linguæ discrepant inter se, Qui diuersarum sunt linguarũ, qui non vtuntur iisdem φωναῖς: apud Plat. l. 5 De leg. Vnde ADVERB. Ἀσυμφώνως, Discrepanter, seu (vt Gell. loquitur) Inconcinniter. Et SVBST. Ἀσυμφωνία, ας, ἡ, Discrepantia, Dissonantia.

Ἀσυνάγωγος, A synagoga alienus: seu A synagoga motus, A synagoga exclusus, Cui synagoga interdictum est.

Ἀσυναρέτος, t. 1, c. 206, e. Ἀσυνάκτος, t. 1, c. 88, g

Ἀσυνάλλακτος, t. 1, c. 357, f

Ἀσυνάπτος, Non coniunctus, Non cohærens: vel Qui cõiungi & cohærescere nequit, Incoibilis, Insociabilis.

Ἀσυναρμοστος quoque dicitur Non connexus, Non cohærens: seu Qui connecti & cohærescere nequit. Suidæ ἀσυναρμοστος, Non cõgruens. Ex Greg. certè affertur pro Non consentaneus, Non conueniens, Ineptus.

Ἀσυνδέτως, t. 1, c. 965, a. Ἀσυνδέτος, ib.

Ἀσυνδέτως, ib.

Ἀσυνδήλως, Non manifestus nec cognitus. vt ἀσυνδήλοι τόποι apud Plut. in Lycurgo, Incognita loca.

Ἀσυνδύαστος, t. 1, c. 1066, b. Perperam in vulgatis lex. Scribitur etiam Ἀσυνδίαστος, quod exponitur Sine coniuge, Vitam cœlibem ducens.

Ἀσυνειδήτως τῆς δόξης, Plut. Apophth. quod Liuius dicit Aliis inconscius.

Ἀσυνεσία, t. 1, c. 1673, f. In v. l. Ἀσύνεσις quoq; affertur pro Stultitia. sed fictitium esse puto.

Ἀσυνέτων, t. 1, c. 1674, d. Ἀσύνετος, ib.

Ἀσυνηγόρητος, Patrocinio destitutus. Basil. p. 283, ἀσυνηγόρητος. ἀνάπολόγητος, ἔρημος. Bud.

Ἀσυνήθεια, t. 1, c. 1099, g. Ἀσυνήθης, ib.

Ἀσυνθεσία, t. 3, c. 1514, h. Ἀσυνθετέω, t. 3, c. 1515, c

Ἀσυνθέτος, ib. c

Ἀσυνοσίας, Commercium & consuetudinem non habens, Cum nemine versans. Chrysost. De sacerdotio.

Ἀσυντακτος, t. 3, c. 1268, g. Ἀσυνταξία, ib. f

Ἀσυντελὴς, έος, ὁ ἢ, ἡ, Imperfectus. seu Nihil conducens, Inutilis. ἀσυμφορος. quomodo Bud. interpr. in hoc loco Synesii, οὐ μὴν δῆθ' ὅτι ἀσυντελῆ με τῆς ἀνθρωπίνης πεπίστευκεν: propter philosophiam nimirum. Itidem accipiunt apud Greg. vbi dicit, θυσίας οὐδὲ παντελῶς ἀνέφαις ἀφῆκε, οὐδὲ ἀσυντελεῖς.

Ἀσυντόνως, t. 3, c. 1302, d. Ἀσυτόνως, ib.

Ἀσυρὲς, Hesychio ἀκάθαρτον, βδέλυρὸν, ἀσεσπὲς, βλοσυρὸν, θρασὺ, Impurum, Execrabile, Temerarium, Tetrum, Audax. Quomodo accipi potest in hoc loco Polybii l. 4, pag. 65, ὧν δέ τις κατ' ὀκείνους τοὺς καιροὺς ἀνθρωπος ἀσυρὸς ὢν τὴν Μεσσήνην ἐπὶ δεξιρίδων τὸν ἄνδρα κ' πάντα θῆσαν. Vbi tamen quidam accipi putarunt pro Abiectus, Infimæ sortis. Sed pro scelesto aut temerario positum esse patet ex eo quod addit, ἐπὶ δεξιρίδων τὸν ἄνδρα κ' πάντα πρόπον. quo significatur, insigni eum fuisse improbitate seu audacia, ita vt omnes homines ea superaret.

Ἀσύελκτος, t. 3, c. 1136, g

Ἀουσκεύαστον, Non complicatum vt sarcina, Inconditum, Non digestum. Xenoph. ὥσπ ἀσυσκεύαστα εἰσιν, ὥσπ δυςλύπως ἔχῃ. Bud. Itidem Poll. lib. 10, inter deriuata à σκεῦος, ait, ἀσυσκεύαστον, ὡς ὁ Ξενοφῶν. Ita enim reponendum.

Ἀσυστασία, ας, ἡ, dicitur τὸ ἀσίστατον, Non consistere seu cohærere, stare non posse. aliis est Inconstantia.

Ἀσύστατος, τος, t. 1, c. 1795, b. Ἀσυστατος, ib. a

Ἀσυστολος, Citra συστολή. id est Citra contractionem aut correptionem. apud grammaticos enim id sonat, Non correpta vocali.

Ἀσύφηλος, Hesychio est ἀδόκιμος, μηδενὸς ἄξιος, ἄτιμος, Reprobus seu Reiiculus, Nullius pretii seu vilis & abiectus, Inhonorus vel etiam infamis. Quæ expositiones optimè conueniunt huic loco Homeri Iliad. 1, vbi Achilles ait, ἀλλά μοι οἴδωνται κραδίη χόλῳ ὀππότ' ὀκείνου Μνήσομαι, ὡς μ' ἀσύφηλον ὀν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρεΐδης. subiungit enim, αἰεί τιν' ἀτίμητον μετιὼν ἀστιν. Cicero sanè eo modo accepit, dum sic vertit illos versus, Córque meũ penitus turgescit tristibus iris Quum decore atquẽ omni me orbarum laude recordor. Sunt tamen qui interpretentur etiam αὐόκιμον, ἀπαίδευτον, deriuantes ipsum ex σφῶς facta Æolica ὥσπ τοῦ εἰς υ. Vtraque expositio quadrat, imò posterior potius, huic Iliad. ω, Ἀλλ' ὄπ σοῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον, Neque stolidum seu insipiens. vel Neque indecens, Neque indecorum & te indignum.

Ἀσυφήμων, cassiæ quædam species ita dicta nomine barbarico apud Dioscoridem lib. 1, cap. 12. vbi Ruell. habet Aphemum.

Ἀσυχα, Doricè pro ἡσυχα, Tranquillè, Quietè. Sic ET Ἀσυχία, Doricè pro ἡσυχία dicitur, Quies, Tranquillitas.

Ἀσφάδαστος, t. 3, c. 1156, e.

Ἀσφαδέστης, ibid. Ἀσφάδεος autem, quod in v.l. expo A
nitur Manens, Quietus, procul dubio fictitium est.

Ἀσφαλείλιστον, Hesychio est ἀσφείστατον, οὐ μελαιτῆν ἀσφάλτῳ. Sed videndum ne pro ἀσφάλτῳ scribendum sit σφαλείῳ. sonat enim potius τὸ ἐκ ἐσφαλειείμενον. comitari au tem τὸν σφάλειον seu πῶν χάλβανον, μελανεμόν, notum est.

Ἀσφάλαξ, ακος, ὁ, pro ἀσφάλαξ dici μετὰ θέσεῖ τοῦ π εἰς φ, testa tur Etym. & lex. meum vetus. Sic ἀσφάφαρος pro ἀσπάφαρος dicitur Atticè, & σφόνδυλος pro ἀσπόνδυλος.

Ἀσφάλεια, t.3, c.1173, a. Ἀσφαλέως, t.3, c.1172, f B
Ἀσφαλίς, t.3, c.1171, h. Ἀσφαλίζω, t.3, c.1174, a
Ἀσφάλιος, t.3, c.1175, a. Ἀσφάλισμα, t.3, c.1174, g
Ἀσφαλίων, t.3, c.1175, a

Ἀσφαλτίζω, Ἀσφάλτιον, Ἀσφαλτῖτις, vide in sequ. Ἄσφαλτος.

Ἄσφαλτος, ου, ἡ, Bitumen: pinguis & oleosus succus, plurima aerea & ignea substantia temperatus, ideóque flam mam promptissimè concipiens. Duûm generum est: vnum, liquidum, alterum fossile. Liquidum, ceu spuma quædam est aquis innatans, præsertim in mari mortuo: molle quidem dum innatat, postea verò reficcatũ, pice durius euadens. Innatat verò & fontibus quibusdã C
tam crassum vt limus videri possit: quod & ipsum spis sescit vel affernando vel coquendo. Fossile autem, ficcum è terra eruitur, lapidum aut carbonum modo nigrum, splendénsque picis instar. Porro liquidum alii ἔλαιον vocarunt, ab oleacea pinguedine: alii πετρέλαιον, quòd effluat è saxis: alii νάφθαν, alii κάδουραν: alii ποσάσφαλτον. Fossile verò, alii μελάνθαν appellarunt, alii Σαμοθρᾴκιον seu Θεφλιον λίθον: alii ἀΰθρακα ὀρυκτὸν, id est fossilem carbonem: alii ἀμπελίτιδα, γιῶ siue φαρμακίτιδα. Hæc inter alia Gorræus. Vide & Dioscoridem libro 1, D
c.100, Plin. libro 35, cap.15. Meminit Vitruuius quoque lib.8, cap.3, & Ioseph. Capt. Iud. libro 4. Alex. Aphrodis. Problem. libro 2, neutro genere extulisse ἄσφαλτον dicitur. Porro hinc DERIV. Ἀσφαλτίτης, ου, ὁ, cuius fœmin. Ἀσφαλτίτις, vt ἀσφαλτίτις λίμνη, Lacus bitumen fundens: Suidæ ἔνθα ἡ ἄσφαλτος γίνεται, quo nomine dici mare mortuum vulgò appellatum, testatur Hieronymus. Plinius quoque asphaltiten lacum vocat. vt lib.7, E
c.15, de menstruo mulierum profluuio loquens, Quin & bituminum sequax alioquin ac lenta natura, in lacu Iudææ qui vocatus asphaltites, certo tempore anni supernatans, nequit sibi auelli, ad omnem contactum adhærens, præterquam filo quod tale (mẽstruum nimirũ mulierum) virus infecerit. Alioqui ἀσφαλτίτης dicitur etiam ὁ πελθυταῖος τῆς ἐσφύος σπόνδυλος, vltima lumborũ vertebra, vt Pollux tradit libro 2: si tamen ita scripsit. mira enim hæc appellario est, nisi sit τῷ ὀ σφαλεῖσθαι. ITEM Ἀσφάλτιον dicitur ab ἀσφαλτος quoddã πείφυλλον seu ὀξυπείφυλλον, quoniam eius foliorum, vbi F
adoleuerunt, ἀσφάλτου ὀσμὴ ἔδει, teste Dioscoride libro 3, cap.123. Plinius quoque asphaltii meminit inter trifolii genera, libro 21, cap.9. Sunt inde & duo verba. Quorum PRIMVM Ἀσφαλτίζω, significat Bitumen refero, Bitumini similis fum. vt apud Dioscor. libro 1, ἀσφαλτίζει τῇ ὀσμῇ, Bitumen odore refert. id est Bituminis odorem reddit, Bitumẽ redolet. ALTERVM, Ἀσφαλτόω. ὦ, Bitumine illino. Genes. cap.6, καὶ ἀσφαλτώσεις αὐτὴν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τῇ ἀσφάλτῳ, bitumine ipsam & foris & intus illines. Vbi etiam nota datiuum ἀσφάλτῳ. G
Xenoph. eo significatu dicit ἀσφάλτῳ κεχρισμένοι. Inde VERBALE Ἀσφάλτωσις, Bituminis illitus. Bituminatio dici queat, vt Picato vocatur ἡ πίσσωσις seu πισσωσις. Cæterùm dici πῶν ἄσφαλτον τῶν τὸ σφαλλεσθαι Suid. innuit, dum eã scribit ὥσπερ τὸ ἀσφάλειαν ποιεῖν τοῖς κάσμασιν, ὥσπερ τῇ ὀπῇ τὰς πλινθοις καὶ τοῖς λεπτοῖς λίθοις συμμιγνύουσιν, ἰσχυροτέραν γίνεσθαι πάντος σιδήρου.

Ἀσφαλτόω, & Ἀσφάλτωσις, vide in præced. Ἄσφαλτος.

Ἀσφαλὲς, t.1, c.1172, g

Ἀσφαραγέω. ῶ, ex Theocr. affertur pro Strepito. Qua signif. dicitur potius σφαραγέω.

Ἀσφάραγος, ου, ὁ, Gula, Guttur: λαιμὸς, φάρυγξ: secundum quosdam, παρὰ τὸ σφαραγεῖν, quod εἰς ἠχεῖν, quoniam διὰ αὐτοῦ ἡ φωνὴ φέρεται. Homerus λευκὰ, ἴλιν & ἀσφάραγον pro eo dem ponit, sic canens Iliad. χ, Φαίνετο δ' ἦ κλῄδες ἀπ' ὤμων Αὐχὴν ἔχοντι λευκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος. Τῇ ῥ' ὀβελὸς δι' μεμαὼς ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς. Ἀντικρὺς δ' ἀπαλοῖο διὰ αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. Οὐδ' ἄρ' ἔτι ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβαρείη. Vbi annotat Eustathius, quoddã ex veteribus scribere non ἀπ' ἀσφάραγον, sed ἀπὸ σφάραγον, dicerêque σφάραγον esse λαιμὸν seu βρόχον, ἀπὸ τῶ σφὲ τὸν τόπον ψόφου. nam quadrisyllabum ἀσφάραγον esse κανλὸν ἀκεῖνον, qui & ἀσπάραγος dicitur per π. vt & pag. 1220, ex vetere quodam grammatico refert ὅτι ἀσφάραγος ἐν τῷ φ, τὸ ὂν ἀπὸ ἀκανθῶν αὐαφυόμενον τὸ δὲ ὂν ἀπὸ κραμβης, ὀρόμενον. Quorum ἀσφαράγων seu ἀσφαράγων meminit & pag. 899, vbi eos esse dicit vel ὀρείους aut ἐλείους, vel ἀπαρπεῖ, & hos quibusdam in locis prouenire magnarum ferularum aut Cypriæ arundinis crassitudine, altitudine cubitali aut duodecimpedali. Suidas quoque vtriusque ἀσφαράγου meminit. quum enim ἀσφάραγον exposuisset φάρυγγα, λαιμὸν, σύναγον, subiungit, ita dici etiam τὸ ἀκανθῶν ἀποφυόμενον βλάστημα & βοτάνης τι εἶδος: & ἁπλῶς ἀσφαράγους seu ἀσφαράγους nominari τὰ τῶν λαχάνων ὀνώμενα κοφῶτα. Qua de re suprà in Ἀσπάραγος. Forsan etiam ὁ κατ' αὐθρωπον ἀσφάραγος dicitur ab illo τῶν ἀκανθῶν, ob similitudinem, vterque enim est oblongus, teres, cauus.

Ἀσφαραγωνιὰ, vide suprà in Ἀσπάραγος.

Ἀσφεῖε, apud Herodotum v.lex. dicunt poni pro ἀφεῖς, Obscenum, Tenue, Imbecillum. Sed videtur.

Ἀσφηλεὶς, Hesychio sunt ἀσθενεῖς, Inualidi, Imbecilles. σφηλὸν enim (inquit) τὸ ἀρμοῦν, Validum, Firmum. Idem, Σφηλὸν, (inquit) ἀκίνητον. ἄσφηλον δὲ, τὸ ἀκίνητον. quod magis probo. Sunt enim hæc παρὰ τὸ σφῆλαι, quod est κινῆσαι, σαλεῦσαι & labefactare. Atq; ita ἀσφηλὸν idem erit quod ἀσφαλές.

Ἀσφιγκτος, Non constrictus. vel Qui stringi aut constringi nequit.

Ἀσφίσβαινα, Aspis vna: venenata bestiola. Ita vulg. l. sed perperam pro λίμφισβαινα: quod serpentis genus est, vt suprà docui.

Ἀσφόδελος, ου, ὁ, Asphodelus: plãta ex genere τῶν βολβωδῶν, πολλὰ εἰς ἔδαφος παρεχομένη χρῆσιμα. καὶ γὰρ ὁ αὐθέρεκος ἐδόδιμος τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὸ σπέρμα φυομένων. πάντων δὲ μᾶλλον ἡ ῥίζα κατεψημένη μετὰ σύκου, καὶ πλεῖστη ὄνησιν ἔχει, καθ' Ἡσίοδον, inquit Theophr. Hist. plantarum lib.7, cap.12, vbi fusius eum describit. Vnde Plinius lib.21, cap.17, Asphodelus manditur & semine tosto & bulbo: sed hoc in cinere tosto, deinde sale & oleo addito: præterea tuso cum ficis, præcipua voluptate, vt videtur Hesiodi verba ad quæ respicit vterque, hæc sunt in Ergois, Νήπιοι οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς, Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Rursum Plin. ibidem, Radix eius (inquit) papis modicis similis est, neque alia numerosior, LXXX simul aceruatis sæpe bulbis. Theophrastus, & ferè Græci, prinoépsq; Pythagoras, caulé eius cubitalem, & sæpe duum cubitorum, foliis porri sylue stris, πυθέρικον vocauere: radicem verò, id est bulbos, ἀσφόδελον. Nostri illud, allium vocant, & asphodelon hallulam regiam. Eadem ferè habet Dioscor. l. 2, cap. 199. ¶ Oxytonos autem Ἀσφόδελος, prati epitherum est apud Hom. vt Od. λ. ἐῶν, — κατ' ἀσφόδελον λειμῶνα: in quo defunctorum animas agitare dicit. Etymol. de ἀσφόδελος & ἀσφοδελὸς loquens. ἀβαρμώτερα (inquit) ὁ καρπὸς, ὀξυόνεται ὁ τόπος ὁ παρέχων αὐτὸν: qui etiam addit, dici σφοδελὸς quoque. ἀφαιρεσεῖ τῶ α. Eadem tradit Eust. addẽs simul, ἀσφοδελὸν λειμῶνα, id est ἀσφοδέλων πλεκτικὸν, fingi esse apud inferos δίχα τὸ τῶν ἀσφοδέλων ἄκαρπον. Hesychius substantiuè quoque accipere videtur pro prato seu horto. de ἀσφόδελος enim loquutus, subiungit, Ἀσφοδελὸς δὲ ὀξυτόνως, λειμὼν, παρὰ δεῦσις: atque adeo in v.l. exponitur Herbosus hortus, Pratum vbi asphodeli prouenient.

Ἀσφοδελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Asphodelo similis, seu Qui de asphodeli genere est.

Ἀσφοδέλιστος, t.3, c.1187, c

Ἀσφυκτὶς, Lutosus agger: quales in fluuiis coaggeruntur. ὁ ἰλυώδης συρφετός. v.l.

Ἀσφυκτόω, t.3, c.1190, a. Ἄσφυκτος, ib.

Ἀσφυξία, t.3, c.1189, g

Ἀγαθὸς,

Ἀγαλλὰς, idem Hes. exponit δυςαναχρεῖ. Poeticum autem A
pleonasmum τὸ ἄ habet pro ἀγαλῶ, ab ἀγαλάω significante Indignor.

Ἀγαλλόω, t.1, c.615, d. Ἀγαλόω, ibid. e

Ἀγαθαρρος, t.3, c.1145, f. Ἀγχέλιον, Crete nsibus est βα-
χὺ, asperum. Hesych. Ἀγχέτης, t.1, c.1331, h

Ἀγκυλοπόδης, t.1, c.1329, e. Ἀγκύλοπους, t.1, c.1330, d

Ἀγκυλοτόξ, ib. Ἀγκυλότοξος, ib.

Ἄγκυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deformis, Turpis. v.l. sed sine vlla auctoritate.

Ἀγκυλοσιδήρος, ὁ, ἡ, Deformitas, Turpitudo.

Ἀγκύλος, t.1, c.1330, d. Ἀγκυλὴς, t.3, c.1196, g

Ἀγκύλη, t.3, c.1197, f

Ἀγόνη, ἃ quibusdam dicitur τὸ ὕδνον, tuber terræ, vt Theophr. docet Hist. pl. l.1, c.10.

Ἄγρος, t.3, c.1196, d. Ἀγρολέω, t.3, c.1208, e

Ἀγρόλημα, ib.h. Ἀγρολία, t.3, c.1207, f

Ἀγρολος, ibidem. d

Ἄγρυ, τὸ, succus esse dicitur Ponticæ arboris: seu Quod à nucleo Pontici fructus defluit crassum & nigrum.

Ἀγώδης, t.1, c.1443, b. Ἀγώματος, t.3, c.1215, a C
Ἀγωμάτος, ib. Ἄγωμος, ib. f

Ἀγωνὸς, Asopus: fluuius Bœotiæ, dictus παρὰ τὸ ἄσιν, quod est ῥύσις, καὶ τὸν ὦσα, vt Etymol. tradit, forsan quia limosus, aspectu erat. Est & nomen proprium viri.

Ἄγωνος, SIVE Ἄσωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui seruari seu sospitari nequit, De cuius salute spes nulla est. Aristot. Probl. l.2, διὸ καὶ τοὺς ἐκδυήσοντας κινοῦσι πλαμμικῶ, ὡς ἐὰν μὴ ὦσιν διλιώντας πεφῶν, ἀσώτους ὄντας. Item Perditus, Deploratus, Profligatus, Calamitosus. Plutarch. Alcibiade, nõ procul ab initio, εἰ μὴ πέπηγεν, ἡμέρᾳ μιᾷ δῆλον τὸ κήρυγμα φανεῖσθαι πρότερον εἰ δὲ σῶς ὄντι, ἀσώσων αὐτῷ τὸν λοιπὸν βίον ἔσεσθαι, fore eum in reliquo vitæ curriculo profligatũ seu afflictũ & miserum. Rursum pro Perditus & Profligatus accipitur & in alia signif. nimirum pro Perire dignus, Indignus salute. vt apud Soph. in Aiace pag. 12, τοῖς ἀσώτοις Σισυφιδῶν ὀμφεῖς. vbi tamen schol. & Suidas cum eo exp. τοῖς ἀμόλοις καὶ σωζεσθαι μὴ δυναμένοις.

Ἀγωνεία, t.1, c.1382, e. Ἀγωνεύω, ib. f

Ἀγωνθόμαι, ib. g. Ἀγωνία, ib. a

Ἀγωνοδιδάσκαλος, t.1, c.1881, f. Ἀγωνοποιία, ib.

Ἄγωνος, t.1, c.1880, d. Vide & Ἄγωνος paulò antè.

Ἀγώνος, t.1, c.1881, g. Ἀγωνοθέτης, t.4, c.205, d

¶ Ἄδα, Tarentini dicunt pro ὦτα, teste Hesych. id est Aures. Sed malim Ἄτα, vt Doricum sit, quemadmodum θορῦτα pro θορῦτα.

Ἀδαβέες, idem affert pro ἀφεῖσον: sed metuo ne perperã pro ἀπιβέες scriptum sit.

Ἀδαὴς, eidem est ἀγύμναστος, Inexercitatus.

Ἄδαμ, eidem est πληρῶσαι, Impletur. contractum ex ἄσαται.

Ἀδαῦα, idem affert pro λαμυρά.

Ἀδαύω, Obstupesco, seu Stupeo: hoc est Cum stupore admiror. Etymologo θαυμάζω καὶ ἐκπλήττομαι, afferenti hoc hemistichium, in quo tamen passiuæ tantùm vocis exemplum est, ἀδαυμθῆναι κακὰ ἔργα.

Ἀδικτέω, t.3, c.1260, a. Ἀδίκτημα, ib. d

Ἀδικηδικερύω, t.1, c.908, c. Ἀδίκτος, t.3, c.1258 g

Ἀδίκτως, t.3, c.1259, f

Ἀδιλαίπωρος, Qui non est ἀδιλαίπωρος, Carens laboribus & ærumnis, Laborum molestiarumque expers. vt Ælian. apud Suid. dicit ἀπαλαιπώρῳ τῆς ἀληθείας ἀκοῦν. vbi & ipse Suidas ἀδιλαίπωρον esse dicit ἄπονον, ἀδιάφορον, ἀτῆ & τὸ ἐξ ἐπίπονον λεγόμενον: Etymol. præterea, ῥᾴθυμον, ὀλιγόπονον: quoniam nimirum τὸ κακοπαθεῖν significat etiam ἐνεργεῖν. Itidem certè ADVERB. Ἀδιλαιπώρως Suidas exp. ῥαθύμως, ὀλιγόπονως, Seguiter, seu Negligenter, Incuriosè: afferens ex Aristoph. Danaidibus, Οὕτως αὖτοῖς ἀδιλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο. Itidémq. Hesych. ἀπαλαιπώρως affert pro αἰδῶ κόπου, ἀκοπιάστως. Vt plurimum fanè negligenter & incuriosè fiunt quæ fiunt sine labore & vllo studio: diligenter autem & accuratè, quæ multo cum labore. Sed & Thuc. schol. libro 1, ἀπαλαίπωρος exponit αὐξέπιπτος, hoc in loco, pag. 8, οὕτως ἀπαλαίπωρος τῆς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας, καὶ δηλῶ τὰ ἔτοιμα μᾶλλον τρέπουσα, adeo paruo cum labore inquiritur veritas.

Ἀδιλαίπωρος, t.3, c.1234, g. Ἀδιλαίπωρη, ib. f

Ἀδιλαίπωτος, ibid. e. Ἀδιλαίφρων, t.1, c.597, d

Ἀδίλλω, ib. c. Ἀδίλματα, ib. g

Ἀδιλὸς, ibid. d. & t.3, c.1238, b

Ἀδιλόφρων, t.1, c.597, d. & t.3, c.1238, c

Ἀδιλόψυχος, t.1, c.597. e. & t.3, c.1238, c. & t.4, c.753. f

Ἀδιμάντος, t.3, c.1240, b. Ἀδιμυθύτος, ib. d

Ἀδιξία, t.3, c.1257, a. Ἀδίομαι, t.1, c.597, g

Ἀδιπείνωτος, Qui non πεπείνωται, Qui animũ non abiecit, seu Cui animus deiectus non est. Plutarchus Coriol. αὐέκπληκτος καὶ ἀδιπείνωτος, καὶ ὀλίμαστ καὶ βαθύθυμαστ καὶ ὕβριν καθεπικός.

Ἀδιπρ. t.1, c.600, e. Ἀδιεφκτοποιοῦν, t.3, c.1245, g

Ἀδιεφκτος, ibid. Ἀδιεφξία, ib. f

Ἀδιεφχος, t.3, c.1246, h. Ἀδιεφόχως, ib.

Ἀδιρβὴς, t.3, c.1248, a. Ἀδίρβωτα, ibid. b

Ἀδίρβητος, ib. a. Ἀδιρβήτως, ibid. b

Ἀδιρβίζομαι, ib. Ἀδιείχευτος, t.3, c.1252, a

Ἀδίπερμυκτον, Etymologus propriè esse dicit τὸ μὴ μύειν, ἀδιφνές: παρὰ τὸ ἄπερ καὶ τὸ μύειν, vt apud Euphorionẽ, ἀδίπερμυκτον πρέπον ὄμμα. Sed verisimilius & magis consentaneum est alterum etymon quod idem affert, nimirum ἀδίπερμυκτον dici τὸν ἄφοβον, παρὰ τὸ θαρμύσσειν, τὸ φοβεῖν. Idẽ igitur est quod ἀδιπρβὲς seu ἀδίπρβυτον, Intrepidum, Imperterritum, Impauidum. vt schol. quoque Nicandri ἀδιπερμύκτῳ exp. ἀφόβῳ in hoc Alexiph. loco, Ὀξὺ μέλος βοόωσιν ἀδιπερμύκτῳ φρένας οἴστρῳ. Significat etiam τὸν θρασὺν, vt Etym. addit.

Ἀδίρνη, Hesychio βρόχος, Laqueus. καθ' ὑπόβιβασμὸν igitur pro ἀρτάνη dictum est. eo enim significatur Restis aptæ suspendio.

Ἄδιρνον, ου, τὸ, Ferrum in modiolo rotæ quod axem teritur. τὸ ὀνὸς τῆς πλήμνης σιδήρεον ὃ τρίβει τὸν ἄξονα: alto nomine dictum χάλινον aut δίσκον, teste Poll. l. 1.

Ἀτερπὴς, SIVE Ἀτερπὴς, ῆς, ἡ, poetica metathesi dicitur pro ἀτραπὸς siue ἀτραπιτὸς, hoc est Callis, Semita: seu Via recta & diuerticulis carens. Hesychio ὁδὸς ἀτρεπὴς. dicunt enim sic nominari τὴν ἀθείαν ὁδὸν, ἧς οὐκ ἔστι τραπῆναι siue ἐκτραπῆναι, alludentes ad etymon. Hom. Il. ρ, Ἑλκεσ' ἐξ ὄρεος κῆρ πεφ πολύεσσαν ἀπερπὴν. Il. σ, — μίαν δ' οἴη ἀπερπὴς ἥεν ἐπ' αὐτῷ. Od. ρ, οὐδὲ μιν ὀκνὴς ἀπερπὴς ἐνυφέλιξεν, Ἀλλ' ἐιδὼ ἀσφαλέως.

Ἀτερπάτας, t.1, c.599, c. Ἀτερπηδὸς, ib. b

Ἀτέρπιος, t.1, c.599, e. Ἀτέρπομαι, ib.

Ἀτενὲς, t.3, c.1284, f. Ἀτενὴς ibid. c

Ἀτενίζω, ibid. h. Ἀτενισμὸς, t.3, c.1285, a

Ἀτενῶς, t.3, c.1284, f

Ἄτερ, Sine, Citra, Absque. idem quod ἄνευ & χωρὶς: sed poetis familiarius. Ac vt illa genitiuum sibi iunctum habent, ita & hoc. vt apud Hom. Od. μ, — ἄτερ καμάτοιο

κα.ὶ

τέλεωτον. Il.ο, ἄτερ πολέμου εἰςἴλθε. Sed & postponitur interdum suo genitiuo. vt apud Apoll. Rhod. Arg. l.2, πόλου ἄτερ ἐγχυαλίζω. Porro licet poetis sit familiari, vti dixi, prosæ tamen scriptores quidam id vsurparunt, si bene memini. Affertur certè ex eorum aliquo, non nominato tamen, ἄτερ πολιτείας pro Semotus à reip. negotiis. Quemadmodum verò poetæ rursum αὖθι dicunt pro αὖθι, ita ETIAM Ἄτερθε SIVE Ἄτερθεν pro ἄτερ, cum genitiuo construentes iridem vt illud, & in eadem signif. nimirũ pro Sine, Absque, Citra, Præter: interdum etiam Seorsum ab. Sed illo vtuntur sequente consonante: hoc autem, sequente vocali. Soph. Aiace, pagina 39, ἄτερθε τοῦδε, præter hunc.

Ἀτεραμνία, ας, ἡ, Incoctilis natura. Hippocrat. De vuln. in cap. περὶ ὑδάτων τῆς σκληρότητος καὶ ἀτεραμνίης.

Ἀτέραμνος, τ.3, c.1310, c. Ἀτεραμνότης, ib.e

Ἀτεραμνώδης, Qui ex genere τῶν ἀτεράμνων est, Natura incoctilis. Galenus comment. in Epidem. librũ 6, περὶ λαπαρῶν ἀκαθαρσίων τε καὶ ἀμεταβλήτων ὄντων, ὁποῖα καθ' ἡνιν πηγὰς ὕδατα γίγνεται τὰ καλούμενα τῶν ἀρχαίων ἀτεραμνώδη. Ἀτεράμων, τ.3, c.1310, b

Ἀτέργατις, dea quædam Syrorum, tellus videlicet, vt tradit Macrob. Saturn. libro 1, capite 23. Athen. verò Syrorum reginam fuisse ait, adeo ὀψοφαγον & piscium delicatorum amantem vt præconio edixerit, Ἀτεργάτιδος μυθέυεται ἰχθῦσι ἐοθέειν. Vide librum eius 8.

Ἀτεριδόνιος, A teredinibus non erosus: vel etiam Teredinem non sentiens, Teredinibus non obnoxius. Dioscor. lib. 2.

Ἄτερθε & Ἄτερθεν, vide paulo antè in Ἄτερ.

Ἀτερμάτιος, τ.3, c.1413, g. Ἀτέρμων, τ.3, c.1414, h

Ἀτεροῖον, Hesych. exp. τὸ ἑτέρωθεν καὶ χωρίς. idem procul dubio est quod ἑτεροῖον.

Ἀτεροκοπία, τ.3, c.1600, b. ob. Ἄτερος, τ.1, c.1289, e

Ἀτερπής, τ.3, c.1415, h

Ἄτερπνος, quasi ἀτέρυπνος, Insomnis: si non mentiuntur v.l.

Ἀτέρπος, τ.3, c.1416, a. Ἀτερψία, ibid.c

Ἀτεπὴν, Hesychio λεύκον, album. Ἀτεπῶς tamen idem exp. ἀφρονεστέρως, Incuriosè, Negligenter: cui affine est ἀτεπτον quod exp. ἀκαρεμηδές, Inconsultum.

Ἀτευκτέω, τ.3, c.1442, f

Ἄτευκτος, ibid. Ἄτυπος autem pro Iniucundus nescio vnde afferant v.l.

Ἀτευχής, τ.3, c.1427, c. Ἀτεχνής, τ.3, c.1432, b

Ἀτεχίας, ibid.a. Ἄτεχνος, τ.3, c.1431, f

Ἀτέχνως, ibid.g. Ἀτεχνάς, τ.3, c.1432, b

Ἀτέω, τ.1, c.597, g

Ἀτεωρόχροι, Hesychio sunt ἄχαν αὐθάδεις, Nimium præfracti & arrogantes. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro ἀγέρωχοι.

Ἀτή, τ.1, c.598, d

Ἀτηκόπρον, Seuerius. v.l. sed non sine mendo.

Ἄτηκτος, τ.3, c.1456, c. Ἀτημέλεια, τ.2, c.865, a

Ἀτημελέω, siue Ἀτημελαῖ, τ.2, c.864, g

Ἀτημελέως, Incuriosè, Negligenter. ἀμελῶς. Ionicum & poeticum est: in prosa ἀτημελῶς dicunt. Hesych. exp. ἀνεπιμελῶς.

Ἀτημέλητος, τ.2, c.864, g. Ἀτημελής, τ.2, c.865, a

Ἀτημέλητος, τ.2, c.864, g. Inde ADVERB. Ἀτημελήτως, idem cum ἀτημελῶς significans. hoc est Incuriosè, Negligenter: interdum & Incultè, Inscitè. Xenoph. Pæd. 8. τῶν οἰκείων ἀτημελήτως ἔχῃ, res suas negligere & non curare.

Ἀτημελία, τ.2, c.865, a. Ἀτημελῶς, ibid.

Ἀτιμάειν, Hesychio est μοχθεῖν, Laborare.

Ἀτιμᾶς, Hesychio Ἀκαταπόνητος. pro quo scribitur potius ἀτέρης.

Ἀτιμία, Suidas in Ἀτιμᾶν, quod exp. βλασφημεῖν, affert ex Platonis comici Phaone: indicans ab eo deriuatum esse & eius significationem sequi.

Ἀτιμᾶς, τ.1, c.599, b

Ἄτης, Bacchi esse epitheton dicitur in v.l.

Ἀτθίς, ίδος, ἡ, idem quod Ἀττικὴ, Attica. vt apud Mus. legimus Ἀτθίδος νύμφης. Sic Ἀτθὶς γαῖα dicitur, & Ἀτθὶς δίαλεκτος. At verò ἡ Ἀτθὶς absolutè & substantiuè ponitur pro ἡ Ἀτθὶς γῆ, seu ἡ Ἀττικὴ χώρα. Item Ἀτθὶς dicta fuit

A vna filiarũ Cranai, vt testatur Pausan. in Attic. Vocat. casum facit Ἀτθῖ, vt Epigr. l.1, p.86, Ἀτθὶ κόρε, μεκλίθρεπε.

Ἀτίζω, τ.3, c.1549, g. Ἀτιτάσυτος, τ.3, c.1466, b

Ἀτιθάσσυτος, ibid. Ἀτιθασσος, τ.3, c.1465, e

Ἀτιμαγέλας, τ.3, c.1550, b. & 1554, f

Ἀτιμαγελέω, τ.3, c.1554, g. Ἀτιμαίζω, ib.d

Ἀτιμαλφέω, τ.3, c.1552, d. Ἀτιμασμός, τ.3, c.1554, f

Ἀτιμάω, ibid.b. Ἀτιμέω, ibid.c

Ἀτίμητος, τ.3, c.1564, g. Ἀτιμία, τ.3, c.1553, d

Ἀτιμοποιός, ibid.c. Ἄτιμος, τ.3, c.1552, g

B Ἀτιμόω, τ.3, c.1553, f. Ἀτιμωρητὶ, τ.3, c.1577, c

Ἀτιμώρητος, ibid.c. Ἀτιμωρήτως, ibid.e

Ἀτίμως, τ.3, c.1553, c. Ἀτιμωσις, ibid.g

Ἀτιμωτικὸς, τ.3, c.1554, a. Ἀτιμωτικῶς, ibid.

Ἀτίνακτος, τ.3, c.1542, f

Ἀτόλοφος, dictum fuit olim Ilion, teste Hes. forsan quòd ab Ati in colle ædificatum esset.

Ἄτις, τ.2, c.1503, a. Ἀτσαυδρῶν, τ.3, c.1550, b

Ἀττάλλω, τ.1, c.597, f. Ἀττιμῆ, τ.3, c.1550, d

Ἀττῖν, ibid. Ἀττις, ib.

C Ἄττος, ibid. b. & 1570, c. Ἀτλαγῆνὴς, τ.3, c.1233, d

Ἀτλαπία, ibid.c. Ἀτλαπικὸς, ib.

Ἀτλαπὴς, ibid.d. Ἄτλας, τ.3, c.1232, e

Ἀτλατίω, seu Ἀτλατῶ, τ.3, c.1229, f

Ἄτλαπος, ibid. Ἀτλησία, ib.g

Ἀτλητίω, ibid.f. Ἄτλητος, ibid.

Ἄτμαπα, Hesychio sunt καθάρματα, Purgamenta, Sordes.

Ἀτμβία, & Ἀτμβίος, vide in sequ. Ἄτμβος.

Ἄτμβος, συνὸ, ET Ἀτμὴν, ένος, ὁ, Famulus, Seruus. Quorũ illud apud Hes. & Eust. legitur, hoc apud Etym. & Suid. & in lex. meo vet. vtrunque expositũ δοῦλος. Sed quod ad ἄτμβος attinet, tradit Eust. ita vocari non solùm τὸν δοῦλον, sed etiam τὸν τεταμένον ἐλεύθερον: quemadmodum οἰκεῖς quoque ab Homero vocatur non modò ὁ δοῦλος, verùm etiam ὁ κατ' οἶκον φίλητος. Hesych. ἄτμβον exp. nõ οἰκέτιον tãtùm, sed & ἄπαυστον. Quod ad etymõ attinet, verisimilius illud apud Etymol. est, dici ἀτμὴν per syncopen pro ἀπιμὴν, à πιμὴ: quoniã videlicet οἱ δοῦλοι sunt ἀπίμητοι & inhonorati. INDE Ἀτμβία, ας, ἡ, Seruitus: interdum etiam Infortuniũ, Calamitas: (in infortunio enim ponitur seruitus) Hesychio δουλεία, & ἀτυχία. Ex Epigr. affertur etiam pro Administratio. ITEM Ἀτμβιώνιον huc pertinet, quod Hes. exp. δουλικὸν, & μωρὸν, Seruile, Fatuum. SED ET Ἀτμβιος hinc originẽ habere testatur schol. Nicandri. exponens enim ipsum πολυκαπέρασος, πολυδούλευτος, μετὰ κακοπαθείας ῥυόμενος, subiungit, quia ἀτμβίες dicuntur οἱ δοῦλοι, οἷς ἔπεται τὸ κακοπαθεῖν. Vocat autem Nicander τὸ ἔλαιον epitheticũ ἀτμβίον, quoniam multo & ferè seruili labore confit: idipsum eandem ob causam appellans etiam ἀτμβίον λίπος, in Alexiph. v. 178, & 456. vel etiam quoniam conficiebatur à seruis & rusticis. Denique hinc deriuant VERBVM Ἀτμβύω. Sic enim Etymol. ἀπὸ γεωῦ τῆς Ἀτμῆν, Ἀτμῶ, καὶ Ἀτμβύω, τὸ δουλεύω: itidẽque lex. meũ ver. ἀπὸ δὲ τῆς Ἀτμὴν γίνεται Ἀτμῶ καὶ Ἀτμβύω. Sed & Nicandri schol. ἀτμβύειν esse dicit δουλεύειν, quia ἀτμβίες dicuntur οἱ δοῦλοι: in Alexiph. v. 172, Ἡ τε καὶ ἀτμβύων αἰέν μόρος πόρεν Ἐγκελάδοιο: de mari loquens. vt mox dicit, — ἠχαύνεται ὕστερον ὕδωρ Ἀρχέναις, metuit ventos sicuti serui suos dominos. Mira tamẽ hæc deriuatio videri meritò potest nisi ἀτμβύειν dicamus συγκεκρθαι ἐν τῷ ἀτμεύειν, quod ita ab ἄτμβος formatum est vt δουλεύειν à δοῦλος.

Ἀτμβώνιος, & Ἀτμβύω, vide in præced. Ἄτμβος.

Ἀτμὴ, τ.1, c.618, d. Ἀτμὴν, vide in Ἄτμβος.

Ἄτμητος, τ.3, c.1408, b.

Ἀτμιάω, αῖς, Vaporo, Vapores emitto. Hippocr. de morb. l.4, οὐ δύνατον κατα λεπαίνεσθαι οὐδὲ ἀτμιᾶν ὁμοίως τῷ ὕδατι.

Ἀτμιδῶχος, τ.1, c.618, d. Ἀτμίζω, ib.e. Ἀτμὶς, ib.d.

Ἄτμισις, εως, ἡ, Vaporatio, Vaporũ emissio. vt ἀτμισμός.

H Ἀτμισμός, τ.1, c.618, c.

Ἀτμωιδὴς, ib.d. Vnde ADVERB. Ἀτμωιδῶς, In modum vaporũ, Vaporũ similitudine. Gal. Cõm. 2 in Hippocr. Aphor. δεῖ δὲ τὴν ὑγρότητα διαφορεῖν ἀτμωιδῶς ἢ δύνασθαι.

Ἄτμος, τ.1, c.618, c. Ἀτμῶ, vide in Ἄτμβος.

Ἀτμώδης, τ.1, c.618, d. Ἀτόμιος, τ.3, c.1534, b

Ἄτοκος, ib.a. Ἀτολμάω, τ.3, c.1583, e

Ἀτολμέω, ib. Ἀτόλμητος, τ.3, c.1585, g

Ἀτολμία, τ.3, c.1583, d. Ἄτολμος, ib.c

Ἄτομος, τ.3, c.1391, h. Ἀτονέω, τ.3, c.1280, h

Ἀτονία, ib.f. Ἄτονος, ib.e

Ἀτόνως, ib.f. Ἀτοξότης, τ.3, c.1591, b

Ἀτοξος, τ.3, c.1588, g. Ἀτόπαιος, τ.3, c.1597, b

Ἀτόπημα, τ.3, c.1594, f. Ἀτοπία, ib.d

Ἄτοπος, τ.3, c.1593, f. Ἀτόπως, τ.3, c.1594, d

Ἄτος, υ, ὁ, ἡ, Infatiabilis: ἀκόρεστος: per crasin pro ἄαπτος, ex ἀ B priuat. & verbo ἅσαι, quod est κορέσαι. Hom. Il. χ. Ἔκτορα δ' ἠνώπαπε μάχης ἄπυν ὄφρ' ἐόντα. Et Il. ε. — πόσον ἔβεσχ' Ἄρης ἄπυς πολέμοιο. Itidémque Hesiod. Asp. Αὐτὰρ καὶ πατὴρ ὃν Ἄρης ἄπυν πολέμοιο.

Ἀτραβαπκός. Apud Suid. ὃν ἡ πᾶς κοινᾶς σωιδὴς χλαμύδας ὀνεδύοντο ξυμπεπλίναι, αἃς ἐκάλουν Ἀτραβαπκὰς ἀπὸ τῆς χρώματος. τὸ δὲ μέλαν, ἄτρον καλοῦσι. Sed parũ mihi probabilis est ista opinio: putóque Ἀτραβαπκὰς scriptum esse pro Ἀτρεβαπκὰς: & Ἀτρεβαπκὰς χλαμύδας esse C quos Fl. Vopisc. in Carino vocat birros ab Atrebaticis petitos. Donati sunt (inquit) ab Atrebaticis birri petiti. Sũt. n. hodiéq; Atrebates aulæis texẽdis percelebres.

Ἀτραγῳδὴς, τ.3, c.1553, a. Ἀτραγῴδητος, τ.3, c.1352, h

Ἀτράγῳδος, τ.3, c.1353, g

Ἄτρακτος, ὑ, ὁ vel ἡ, Fusus. Plut. in Probl. Rom. de sponsa, εἰςφέρει μὲν ἡ λακωνικὴ καὶ ἄτρακτον, ἐείῳ τῷ ἀριστέρῳ ἅψασα τὸ αὐδρός. Vbi nota fœm. genere vsurparum: masculino autem apud Aristot. De mundo, ὡς ἀεὶ πᾶς μόρος καὶ τὸν ἄτρακτον, εἰς πάντας ἔθνεα, quæ de parcis & fuso ferũtur, huc tendunt. Itidem apud Suid. ex Epigr. Φραγκαῖοι μέν ποτ πολυδίνεα λάπεσι Ἄτρακτον, δολιρᾶς οὐκ ἄπερ αλακάτας. Et rursum, καὶ δακτυλόπεπλον Σφενδυλοδινήτου νήματι πηγόμενον. Ibidem, Τίν τε καρηβαρέοντα πολυρόιβδητον ἄτρακτον Κλωθῆς ἐρεπᾶς δύσφορον ἀρπεδόνας. Vbi apertè accipitur pro fuso. Vt enim ibi vocatur πολυδίνης & δακτυλόπεπλος, ita Ouid. — teretem versabat pollice fusum. Item, — versato ducentem stamina fuso. Et Plinius, Mulieres per itinera ambulãtes torquent fusos. Idẽ Plin. ἄτρακτον interpretatur non fusum sed colum, vt videbis t.3, c.958, g. Et forsitã nõ malé. ¶ Metaphoricè certè à fusi aut colus similitudine ἄτρακτος dicitur τὸ βέλος, Iaculũ seu sagitta. perinde enim vt illa teres est & oblongum, torno etiam vt illa factum. Soph. Philoct. ὤμοι βάλοι Νάυροπαιδὴς ἄτρακτος. Menander apud Suid. ἐπεξάλετο κἀν τῷ βαρβάρου, καὶ μάλα ἀστοχήσαντα τὸ κέρας ἀνεπίλεα, ἀφίησιν ἄτρακτον κἀν τῷ Κώκ. Et Procop. πνοὺς δὲ ἐν τῇς ἐπαλξεσιν ἀμυνομένων ἀστοχήσαντα ἀφιέντος τὸν ἄτρακτον, αἰωρηθὲν βλαβείς. ¶ Ita etiam nominatur malo nautici pars quædam, nimirum τὸ ὑπὲρ ἡ κεραία ἐν, quod supra antennam est. Porro deriuatur INDE Ἀτρακτοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Fuso similis. ITEM Ἀτρακτυλὶς, inde dicitur spina quædam cnico similis, quoniam antiquæ mulieres fusos inde aut colos fabricabantur. qua de re vide quæ ex Theophr. & Dioscor. & Theocr. schol. ac Plinio attuli t.3, c.958, f. Theocr. metri causa dicit Ἀτρακτυλίδες gemino λ, Idyll. 4. quomodo & apud Diosc. scriptum est.

Ἀτράνωτος, τ.3, c.1310, d. Ἀτράπελος, τ.3, c.1640, h

Ἀτραπὸς, SIVE Ἀτραπιὰς, οῦ, ἡ, dicitur ὁδὸς πτεμμιδώη, μὴ ἔχουσα ὀκτοπὰς, ἀλλ' ἀδεία. Via trita, non habens diuerticula, sed recta, inquit Hes. etymon simul afferens & rationem nominis, quoniam videlicet ἐξ αὐτῆς οὐκ ἔστι βαπίδαι siue ὀκβαπίδαι. Latinè Callis dicitur, Semita, Trames. diuersa enim est à via plaustrorum quam regiã vocãt. vt patet ex Herodiano. Is. n. l.8 dicit, αἵ τε λεωφόροι ὁδοὶ καὶ ἀτραποὶ πᾶσαι ἐφυλάττοντο, ὡς μηδεὶς βλαβείη, viæ regiæ omnésque calles obseruabãtur. Sed & ex aliis patet pro recta & compendiaria via accipi. Arist Nub. Νῦν οὖν ὅλιν ἡ νύκτα ὁρωντῶν ὁδοῦ. Μίαν δύρον ἀτραπὸν δαιμονίως ἐσφρυᾶ. Et in Ranis, Ἀλλ' ὅστις ἀτραπὸς σώτηρος τετεμμένη Η δὲ θυείας, compendiaria & trita ad inferos via est per mortarium, trita pimirum in eo cicuta & hausta. Generalius apud Philonẽ De vita M. l.1, ἡ ὀνειαίαν τῶν εἰκότος ἀτραπὸν ἤλαυνε. Et apud Plut. De deo Socr.

A Ἀυρεῖαι μὲν δὴ ἀτραπὸ βίοιο, ὀλίγαι δὲ τε, δαίμονες αἰθρώποις ἄροιτο. Posterius autẽ ἀτραπὸς poeticum dũtaxat est. Hom. Od. ν, Ἀτραπιτά τε δινηνέκες. ¶ Ἀτραπὸς dicitur etiã εἶνός τις: is nimirum qui sponte fluit vua nondum calcata. τραπεῖν γὰρ (inquit Etymol.) ὅτι τὸ πατῆσαι, ὅθεν καὶ τὸ τρὲν τῶν πατηθέντων γινόμενον ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς, ἀτραπὸς οἶνος καὶ ἀπόβροπος λέγεται. Quæ ad verbũ legun tur & in lex. meo veteri, omissis tantùm illis tribus, οἶνος καὶ ἀπόβροπος, sed additis præterea his, ἀπὸ τῆς ἀ στερήσεως καὶ τῆς τραπεῖν ἤτοι πατῆσαι. Ac sanè quod ad ἀπόστροπος illud attinet, suspectum mihi est, nec dubitarim pro eo reponere ἀποστρόπος, de quo vide quæ annotaui t.3, c.1633, a. & 1665, e. Cæterùm à superiore Ἀτραπὸς est VERB. Ἀτραπίζειν, significans Viam carpere, Iter facere: Hesychio βαδίζειν, ὁδοιπορεῖν.

Ἀτράφαξις, SEV Ἀτράφαξις, ἡ, oleris genus est quod Romanis Atriplex dicitur: Græcis alio nomine χρυσολάχανον, teste Dioscor. l.2, c.145, vbi duo eius esse genera dicit, τὸ μὲν ἄγριον, τὸ δὲ κηπευτόν. Et ἄγριον forsan id est quod Aristoph. ἡδυδεβάφαξιν nominauit. Scribendum porro videtur per υ potius in vltima syllaba. Ita enim manuscriptus Suidæ vetustus cod. habet: quẽadmodũ apud Hes. quoque & in lex. meo vet. ἀδράφαξις legitur. (nã ita scribitur, tenui cum media commutata) apud Theophrast. verò & Hipp. αἰδράφαξις etiam, vt suprà docui.

Ἀτρείδης, & Ἀτρεΐων, patronym. ab Ἄτρεύς, Atrides, Atrei filius.

Ἀτρέκεια, τ.1, c.1879, f. Ἀτρεκέω, ib.

Ἀτρεκέως, ib.e. Ἀτρεκής, ib.a

Ἀτρεκίη, ib.f. Ἀτρεκῶς, ib.e

Ἀτρέμα, τ.3, c.1673, f. Ἀτρέμας, ib.d

Ἀτρεμέω, τ.3, c.1674, a. Ἀτρέμη, τ.3, c.1673, h

Ἀτρέμητος, τ.3, c.1674, b. Ἀτρεμία, τ.3, c.1673, g

Ἀτρεμίζω, τ.3, c.1674, c. Ἄτρεπτος, τ.3. c.1616, b

Ἀτρέπτως, ib.c. Ἀτρεστίδες, τ.3, c.1671, e

Ἄτρεστος, ib.d. Ἀτρέστως, ib.

Ἄτρυπτος, τ.3, c.1317, g. Ἀτρυπτος, τ.3, c.1318, b

Ἀτρυκτος, τ.3, c.1612, c. Ἀτρύβωτος, τ.3, c.1329, f

Ἀτευβὴς, ib.e. Ἀτειβὴ, ib.f

Ἀτείζεται, Hes. affert pro πένεται, Pauper est.

E Ἄτειρον, ὑ, τὸ, eidem est ὕφος λεπτὸν, Textum tenue & subtile: & Εὐάτειρον, ἐὐῤῥῆς, Bene texti.

Ἄτειπος, τ.3, c.1328, g

Ἄτειχες, Depiles, Glabri. id est Qui pilos non habent. vt ἄτειχα πρόσωπα in fab. Æsopicis, de ore imberbi, seu læuibus genis. Est à nom. sing. ἄθριξ. Is enim per θ scribitur, obliqui autem per τ, ob sequentem aspiratam: excepto dativo plur. ἀθριξί.

Ἀτεὶψ, τ.3, c.1329 f. Ἀτρόμητος, τ.3, c.1673, b

Ἄτρομος, τ.3, c.1672, c. Ἀτρομος, ib.d

Ἀτροπία, ας, ἡ, exponitur Malè morata natura, Improbitas, Temeritas. Possit etiam significare τὸ οὐ τρέπεσθαι, Verti flectique non posse, Immutabilitas, Rigiditas. Ionicè dicitur ἀτροπίη, quod Hes. exp. ἀκοσία, μεσονύκτιον, Nox intempesta, Media nox. Idem tamen Ἄτροπος attulerat pro ἀμετάτρεπτος.

Ἄτροπος, τ.3, c.1617, b. & t.2, c.272, d. ob.

Ἀτροφέω, τ.3, c.1645, c. Ἀτροφὴς, ib.f

Ἀτροφία, ib.b. Ἄτροφος, τ.3, c.1644, g

Ἀτρυγέτος, τ.3, c.1679, c. Ἀτρυγὴς, ib.b

Ἀτρύγητος, ib. Ἀτρυγηφάγου, τ.3, c.1676, h

Ἄτρυγος, τ.3, c.1681, g

Ἀτρυῶων, Hes. affert pro ἐγείρων, Excitans. Sed scribitur potius ὀτρυῶων.

Ἀτρύπητος, τ.3, c.1321, d. Ἀτρύπνος, τ.3, c.1323, b

Ἄτρυτος, τ.3, c.1322, f

Ἀτρυτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indomitus. vulg. lex. Sed fictitium esse puto.

Ἀτρυτώνη, τ.3, c.1323, c. Ἀτρύφερος, τ.1, c.1595, b

Ἀτρύφητος, ib.f

H Ἄτρω, Exilio. v. lex. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro ἄττω.

Ἀτρωὸς, τ.3, c.1343, g. Ἄτρωπος, ib.f

Ἀτρωτος, ib.g. Ἄττα, τ.2, c.1505, b

Ἄττα, ib. & t.3, c.34, d. Ibidem obiter mẽtio facta est vo-

catiui ἄπια, qui προσφώνημα est νεωτέρων πρὸς πρεσβυτέρους, Thessalicæ dialecti proprium, vt Eust. tradit ex veteribus grammaticis, dicens ipsum esse πρωτότυπον, ἄκλιτον & ἀμετάληπτον, hoc est μὴ δυνάμενον μεταληφθῆναι εἰς ἑφερμηνευτικὴν ἑτέραν λέξιν. Alibi esse dicit προσφώνημα ὂν νεωτέρου ὡς πρὸς Ἕφέα, & προσφώνημα ἀδελφοῦ νέου πρὸς πρεσβύτερον. Et pag. 658, ἔστι δ' (inquit) τὰ μὲν πάπα, φίλου· τὸ δὲ ἄπια, Ἕφέως· τὸ δὲ πάππα, πατρὸς· τὸ δ' ἠθεῖε, ἀδελφοῦ. Ac Ἕφέως quidem προσφώνησις κλητικὴ dici potest Odyss. π, vbi Telemachus Eumæo dicit, Ἔασεπαῖ οὔτως ἄπια· σέθεν ἕνεκ' ὀφθαλμὸ ἱκάνω. Erat enim Eumæus Telemachi veluti nutricius. Generalius autem γέροντος προσφώνησις: Il. ρ, vbi Menelaus Phœnici dicit, — Φοῖνιξ ἄπια γεραιὲ παλαιγενές.

Ἀπιαγὰς, SIVE Ἀτπαγὰς, auis nomen est, quam Alexander Myndius apud Athen. libro 9, dicit esse paulo maiorem perdice, rotam verò καταγράφων ὥδε τὰ ἀπια, κεκραμελῶ πῶ χρόα, ἐπαπυελίζουσα μᾶλλον, id est picto dorso, colore testaceo, sed magis rutilo. Vnde seruos stigmaticos, seu Threciis notis compunctos, Aristophanes per iocum ἀτπαγὰς nominat in Auibus. Εἰ δὲ πυγάνει τις ὑμῖν θρασύτης ἐστιμένος, Ἀτπαγὰς ἔᾶτε παρ' ἡμῖν ποικίλος κικλήσεται. Multa alia de aui ista vide apud Athen. in loco suprà citato, vbi etiam annotat, Atticos πρὸς τὸν ὀρθὸν λόγον πεκιεσᾶν ὀνόματα. ea enim quæ in ας desinunt, si vltra duas syllabas extendantur, & α habeant in penultima, esse barytona, vt ἀκάμας, ἀθάμας, ἀδάμας. Apud Suid. manuscriptum etiam exemplar habet Ἀτπαγὰς, oxytonos: quod ὄρνεον & ipse dicit esse κατάσικτον ποικίλοις πτεροῖς, ideóque ita etiã nominari ὡς κατεσκευασμένης δούλους. quoniam verò τὰ λιμνώδη χωρία καταβόσκεται, ideo Aristoph. dixisse, τὸν πηλὸν ὡς ἄβ' ἀτπαγὰς τυρβάστ' βαδίζων. vulgò βαλανάγρον appellari. Sed mirum quod Athenæus subiungit loco quem suprà attuli, Λεκτέον δὲ (inquit) καὶ Ἀτπαγᾶ, καὶ οὐχὶ Ἀτπαγῆνες. Nam illud Ἀτπαγᾶ non solùm apud Aristotelem legitur, (Hist. anim. lib. 9, c. 26, vbi ait ἀσκεδῶνται εἶναι τὸ μέγεθος ὅσον ἀλεκτορίδα, τὸ χρῶμα ὅμοιον ἀτπαγᾶνι) sed à Latinis etiam vsurpatur, ac interalios à Plinio, qui lib. 10, cap. 48, Attagen (inquit) maximè Ionius celebratur, vocalis aliàs, captus verò obmutescens, quondam existimatus inter raras aues. Quinetiam Eustathius pag 854, τὸ παλαιὸν (inquit) Ἀτπαγᾶ μὲν Ἀτπικῶς, Ἀτπαγῶνες ὁ κοινῶς: indicans in communi Græcorum cæterorum dialecto fuisse vsitatum. Et paulo antè, πεθεικασθεν οἱ Ἀτπικοὶ τὸ Ἀτπαγᾶς ὁ Ἀτπαγῶ κοινότερον λέγεται, κλινόμενος ἀτπαγῶνος. Item schol. Aristoph. ὁ ἀπαγᾶς ὄρνεόν ἐστι περπόμενον ἔλεσι καὶ πηλώδεσι τόποις καὶ τέλμασιν· ὃν ἡμεῖς φαμὲν ἀτπαγῆνα. Porro Lat. nõ Attagenẽ solùm vocãt, sed etiam Attagenam. Martialis, Inter sapores alitũ fertur primus Ionicarum gustus Attagenarum. Valla Francolinum vulgò nominari tradit.

Ἀτπαγνός, nominatur à quibusdam ὁ σκεπτὸς, vt Dorion refert apud Athen. l. 7, in piscium censu. scepini autem meminit Plin. l. 22, c. vlt.

Ἀπαγῶ, vide in Ἀπάγας paulo antè.

Ἀπάκης, ι, ὁ, Leuitici 11, numeratur inter reptilia volucria, quæq; quatuor ingredientia pedibus saltitant: καὶ βαῖνα (inquit) φύγεται ἀπ' αὐτῶν τὰ βράχον, καὶ βαῖ ὅμοια ἀπτ· καὶ τὰ ἀτβάκων, καὶ βαῖ ὅμοια ἀπτ· καὶ τὰ ὀφιομάχων, καὶ τὰ ὅμοια ἀπτ· καὶ τὰ ἀκρίδα, καὶ βαῖ ὅμοια αὐτῆ. Sed Cõplut. edit. ibi habet ἀπακὸν: vt & in Hebraici textus versione est Attacum. Forsan idem est atq; ἀπέλεβος.

Ἀπακίτα, εἰ, ex placentarũ genere sunt. Ita. n. Athen. l. 14, ἀῶα πλακόεντα γλῶν, ὀρακάκτης, ἀπακίτα. Sed vereor ne ἀτβαίνα scripserit. vt aliquãto antè in placentarũ itidẽ censũ, ex Pamphilo retulerat, τὰ ἀπανίτα καλούμενον vocari ὀλίγχυτον, allato simul ex Hippon. hoc senario, Οὐδὲ ἀπανίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων. Sicut. n. ὀρακάτα nominabantur οἱ ἐπ' ὀρακῶν σκεβαλῶδροι, ita ἀπανίτα, οἱ ἐπ' ἀπανῶν, hoc est πηλῶνων, qui in sartagine conficiebant. Ita enim Hes. ἀπαῖα, βαῖ τήγανα· καὶ πλακοῦς ὁ ἐπ' αὐτῆς σκεβαλῶδρομος, ἀτπανίτης. Id. n. ἀπανίτης supplendum esse, patet ex eo quod paulo pòst sequitur, Ἀπανίτας, τηγανίτας.

Ἀπαλίδες, eidem Hesychio sunt πλακοῦντες ὀνθρυπηροὶ: forsan ab Attalo quopiam denominati qui vel eos appararet scilicè, vel in deliciis haberet. Ab Attalo certè Ἀτάλεια dicta ciuitas Pamphyliæ maritima, vt Ἀτάλεια ab Antiocho, Ἀλεξάνδρεια ab Alexandro.

Ἀπαλίζομαι, Siculis idem quod πλανᾶμαι, teste Hesychio.

Ἀπάλλω, t. 1, c. 597, e

Ἀπανίτης, & Ἀπανον, vide in Ἀπακίτης, paulo antè.

Ἀπάεγχος, Hesychio est τὸ ἐλάχιστον, res minutissima: qui etiam addit, quosdam ita vocatas dicere παῖ καλουμένας ψίχας, id est, Minutissima panis fragmenta quæ decidũt dum scinditur aut frãgitur, Micas: alios autem παῖ ὅσα τῶν ἄρτων φλυκταίνας, i. pustulas quæ sunt in panibus, seu quæ erumpunt in summa panis parte dũ in furno coquitur: quas pusulas Latini appellant hettas. scribit enim Festus, hettas dici quibusdam pusulas quæ in coquendo pane solẽt assurgere, à quibus accipi rẽ nullius pretii, vt quũ dicimus Nõ hettæ re facio. Poll. quoque l. 7, c. 5, τῶ γε μὴν ἄρτου (inquit) αἱ μὲ κ' τὸ αὖω μέρος οἰονεὶ φλύκταιναι, ἀπαράγος· αἱ δ' ὀκ τῶ κάπνου, ἐφηθίαι. αἱ δὲ ἀπεσόγκαν εἰώθασι παῖ κριθείνου ἐπόρπωμεναι. Nota autem apud eũ scribi per γ, sicut apud Athẽn. quoque & Eust. Ille. n. l. 14. ex Apollodoro & Theodoro tradit φύθια vocari τῶ ἄρτου τὰ ἀπεφυσώδρα, quæ à nonnullis nominari ἀτβεφόρους. Hic autem, p. 1631, eadẽ refert ex eodẽ Athen. & p. 1817, quũ ex Paus. docuisset, φύθια esse ἐπόρπωμα τῶ ἄρτου θραύσματα, siue τὰ ὑποκάπνα τῶ ἄρτου, subiungit, τὰ δ' ὑπὸ φύθια, καὶ ἀπάεγχοι ἐκαλοῦν τινές. Sunt igitur ἀπάεγχοι pusulæ seu minuta fragmenta quæ pani nimiũ cocto deraduntur aut sponte decidunt. Pro illo verò ἐφηθίαι, in loco Poll. ex Eust. repone φύθια, seu φυθία, vt apud Athen. scriptum est.

Ἀπαταῖ, interiectio est, quæ idẽ valere dicitur quod Atat apud Latinos, & βαβαῖ seu φεῦ apud Græcos. ἀτβεπαῖ autem, flentis interiectio seu exclamatio est.

Ἀπτέλαβος, SIVE Ἀπτέλεβος, Hesychio est εἶδος κνωδάλου, ζῴου μικροῦ καὶ λεπτοῦ, seu species ἀκρίδος, & quidẽ ἀκρὶς μικρά. vt Suidæ quoque ἀκρὶς τις, locusta quædã. Sic Hieron. etiam comment. in Nahum proph. c. 3, Locustæ (inquit) & bruchus & parua genimina locustarũ, quæ vocantur attelabi. Et mox, Porro attelabus, quem significantius comessorẽ interpretatus est Aquila, parua locusta est inter locustã & bruchum, & modicis pẽnis reptans potius quàm volans, sempérque subsiliẽs: & ob hanc causam vbicunque orta fuerit, vsque ad pulverem cuncta consumit: quia donec crescant pennæ, abite non potest. Et rursum, Confertur exilienti attelabo & locustæ, quæ in die frigoris eo φαυλότερα nõ possit, resideat in sepe, & postea orto sole & illius ardore calefacta exiliat, & ad alias regiones auolans, nequaquã meminerit sepis in qua tempore frigoris fœderat. Verba Prophetæ secundũ LXX interpretes hæc sunt, βροῦχος ἄρμησε καὶ ἐξεπετάσθη· ἐξήλατο ὡς ἀτπέλαβος ὁ σύμμικτός σου, ὡς ἀκρὶς ὀπηνοβεβηκυῖα ὀπὶ φραγμοῦ ἡμέρα πάγους· ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ ἀφήλατο, καὶ οὐκ ἔγνω τὸ τόπον αὐτῆς. Videtur porro ὁ ἀτπέλεβος siue ἀτπέλαβος dici ἀπὸ τὰ ἄπτειν, quoniam partuas habens pinnas subsilit potius quàm volat. Nota autem per α in penultima scribi & in loco illo Prophetæ, & apud Hieron. per ε apud Suid. & Hesychium: quanquam apud eum & altera habeatur scriptura, ἡ δὲ τὰ α, extans & apud Plin. l. 29, c. 5, vbi ait, Locustarum minimæ sine pennis, quos attelabos vocant.

Ἄτπις, ι, ὁ, dicitur nominatus fuisse puer quidam Phrygius à Rhea adamatus. Pro quo apud Suidam scriptum Ἄτπης in manuscripto etiam & veteri codice, sed non serie sua, verùm post Ἀτπρόπατον, ante Ἀπθαιωνος: vnde suspicari queamus eũ per η scripsisse, vt scripsit apud Dem. Pro cor. βοαὶ δ' ὀλοὶ σαβοῖ, καὶ ἐπορχουμένος ὑπὸ ἄτπις, ἄτπις ὑπὸ. Veruntamẽ & apud Harpocr. scriptũ Ἄπις per ι: qui eum dicit φθορὰ θ. υξι μαίνεσθαι ὡς πρὸς πολλὸν τῆ μητρὸς τῆ θεῶν. Additq; rursũ Suid. dici Ἄτπιν no Ἄτπα, afferẽs ex Theopõpo comico, Κολάσομαί γ' ἐγώ σε καὶ τὸν ἄτπιν. Affert & Demosth. locum suprà citatum, sed paulò aliter, ita nimirum, καταρᾶς ὀλοῖς σὺν ὀλοῖς, Ἄπις ὤς Ἄπις. quomodo in manuscripto etiam codice legitur. Legitur porro superius Ἄπις apud Hesyquoque, sed sine expos. tantùm enim ei subiungit, τὸν Ἄπιν φασὶ Λάκωνες.

Ἀπικὴ, Ἀπικίζω, Ἀπικισμὸς, Ἀπικιστὴς, Ἀπικουργὴς, Ἀπικωνικοὶ, – cum primitiuo eorum Ἀπικὸς, vide in sequ. Ἀπίς.

Ἀπίς, ίδος, ἡ, Hesychio sunt Ἀθῆναι, Athenæ. Idem igitur Ἀπὶς hîc est quod Ἀτθὶς suprà, Athenienses regio vnà cum vrbe. (De paroxytono autem Ἄπις, vide quæ in Ἄπης dixi paulo antè) Inde POSSESS. Ἀτπικὸς, ου, ὁ, Atticus. hoc est Pertinens ad Athenienses, seu Athenienses proprius & peculiaris. vt Ἀπικὴ λέξις, & Ἀπικὴ πεσσοῦσα, & Ἀπικὸν σῆμα apud grammaticos: & alibi Ἀπικαὶ ἰᾶδες, Ἀπικαὶ πύλαι, Ἀπικὸς κέκραμος. Itidẽmque apud Athenæum libro 9, Ῥαφανῶ τε δεῖπνον ὅλον αὔεσε Ἀπικῆς: apud quem & deridentur τὰ Ἀπικὰ δεῖπνα, lib. 4, nimirum vt parciora. Et apud Lucianum De conscrib. histor. θύμου τῶ Ἀπικοῦ ἀποπνέουσαν. Apud eundem, Ἀπικὴ δριμύτης τῆς σκωμμάτων: qui itidem dicit, ὥρα μὴ τις εἰρωνείαν φῇ, καὶ μυκτῆρας ὡς τὸν Ἀπικὸν, πρεσβεῖναι τῆ ἐπαίνῳ. Vbi μυκτὴρ Ἀπικὸς prouerbialiter dicitur de falsa irrisione. Manarunt verò ab eis & alia prouerbia. vt Ἀπικὴ πίστις, Attica fides: ὅτι τῆς βεβαίας φυλαττόντων πίστιν, de iis qui inuiolatam fidem seruant, teste Suida, afferente & Ἀπικὸς μάρτυς. In vituperio autem, Ἀπικὸν βλέπος, Atticum os, pro Impudens os, (quoniam nimirum ἐπ' ἀναιδείᾳ διεβάλοντο οἱ Ἀθηναῖοι) seu πανοῦργον, vt annotat schol. Aristoph. in hoc loco Nubium, Ἐπὶ τῆ πρεσβύτου τ' ὄζῃν Ἀπικὸν βλέπος. Idem schol. Ἀπικὰς exp. etiam βραδυνούσας καὶ ὑστεριούσας τῆ καιροῦ, siue μελλούσας ὁν τῆ πραγματι, vt idem comicus dicit, ἀλλ' ἐμοὶ σπόδρα κωπαῖ Ἀπικαὶ: taxans nimirum tarditatẽ & cunctationem Athenienſium. Ἀπικαὶ γράμματα autem Hesych. τὰ ἀρχαῖα ὅτι χώρια vocari dicit: itidẽmq; Harpocr. quem vide. Dicitur præterea aliquid esse Ἀπικὸν, Atticis peculiare, ideóque elegantius. Lucian. in Soloec. πεδιεῖτεῦόν τινος εἰπόντος, ὡς δὴ Ἀπικὸν. At τὰ Ἀπικὰ substantiuè pro Attica elegantia. Plut. ἐν Πλάτωνι καὶ Ξενοφῶντι χρωμένοις δεῖ πῶ λέξιν, ἕτερον ὁ μισθὸν ἀλλ' ἢ τὸ κεφαλαιῶτε καὶ Ἀπικὰ ὠνεῖσθαι δρόσον καὶ χρυσῶ ἀποδιαστοῦντος. Fœmin. ἡ Ἀπικὴ, absolutè sæpe dicitur pro ἡ Ἀπικὴ χώρα, Attica regio, seu Atticus ager. vt apud Athen. παρεγένετο εἰς τὴν Ἀπικὴν. &, εἰς κόρακας ἄφεν ὀκ τῆς Ἀπικῆς. Plurale itidẽ οἱ Ἀπικοὶ substantiuè ponitur pro οἱ Ἀπικοὶ αὐδρες & Atticæ regionis incolæ. Athen. l. 3, Μακεδονίζοντας οἶδα πολλοὺς τῆς Ἀπικῶν. Et l. 9, οὐδεὶς ὁ Ἀπικὸν Σίκαπ ἔφη. Dicitur aliquis etiam ob sermonis elegantiã leporésque Ἀπικὸς esse, licet ex Attica non oriundus. Lucian. De histor. scrib. ὑπὲρ τῆ κομῶδη Ἀπικὸς ἦν). Athen. libro 13, De Lamia, ὦ σφόδρα θυθικτὴς καὶ Ἀπικὴ πρὸς τὰ ἀποκρίσεις. id est, responsionibus eius inerat Ἀπικὸς μυκτὴρ & Ἀπικὴ δριμύτης τῆς σκωμμάτων, vt Lucian. suprà loquitur. Porro est inde ADVERB. Ἀπικῶς, Atticè, More Atticorum, seu More Attico. vt quum grãmatici dicunt aliquid Ἀπικῶς enuntiatum esse. Lucian. verò dicit etiam Ἀπικῶς σολοικίζειν, de iis qui quum Atticam affectent elegantiam, in solœcismos incurrunt. Dicitur ET Ἀπικηρὰς pro Ἀπικῶς: sed ioco potius. Antiphanes apud Athen. lib. 4, Μέλλοντα δειπνίζειν δὲ αὔριον Θεσσαλὸν, Οὐκ Ἀπικηρὰς οὐδὲ ἀπακριβωμένος, sed μαχαλεῶς. taxãtur enim τὰ Ἀπικὰ δεῖπνα vt parciora & macriora, laudãtur Thessalica vt lautiora. Inde est SCOMP. Ἀπικουργὴς, significans In Attica factus, vel Factus more Attico, Qui Attici operis est, idcóque elegantioris. Vitruu. l. 4, c. 16, Genera sunt enim thyrsomatum hæc, Doricũ, Ionicum, Atticurgẽs. Synes. ep. 74, ἐπεμψά σοι τὸν λόγον Ἀπικουργὴ τῆς ἀκριβοῦς ἐργασίας, Orationem Attici operis. id est Attica lingua scriptam. Et epist. 52, κομίζοντα σταλὰ Ἀπικουργῆς. Item VERB. Ἀπικίζω, Atticisso. hoc est Atticos sequor, Atticos imitor seu æmulor: & peculiariter in dictione. Lucian. in Solœcista, Ἀπικίζοντος δέ τινος καὶ Τεθνηξεῖ εἰπόντος ὅτι τῆ πεῖπω. Demetrius Phal. De eloquut. διὸ καὶ οὐδὲ ἐκωμῳδοῦσιν Δωριζοντες, ἀλλὰ πικρῶς Ἀπικίζον. Lynceus verò Samius apud Athenæũ l. 14, dicit παῖ Βεργιδαρείδας καλουμένας ἰᾶδας τῆς μὲ ὀνόματι βαρβαρίζειν, πῶς ὑπὸ νεᾶς οὐδὲν ὕπιον τῆς Ἀπικῶν Ἀπικίζειν, pro Suauitate Atticis non esse inferiores, præ cæteris enim Atticæ caricæ à saporis iucunditate & gratia commendabantur. Dicitur Ἀπικίζειν etiam is qui τὰ τῆς Ἀπικῶν φρονεῖ, Qui Atticis studet. hoc est Qui Athenienſium partes sequitur, Qui ab Athenienſiũ partibus stat. Thucyd. libro 3, μόνοις οὖν Βοιωτῶν Ἀπικίσαι. Sic Xen. Hellen. 6, p. 346, ὀνεκάτερη πόλει οἱ μὲν Λακωνίζουσιν, οἱ δ' Ἀπικίζουσιν. pro quo antè dixerat, εἰσὶ μὲ δήπου πασῶν τῆς πόλεων αἱ μὲν τὰ ἡμέτερα, αἱ δὲ τὰ ὑμέτερα φρονοῦσαι. Inde VERBALE Ἀπικισμὸς, ου, ὁ, Atticismus, Atticorum imitatio: & quidẽ peculiariter in dictione. vnde & exponitur Sermo Atticus, Atticum loquẽdi genus, ideóque lepidius. Quintil. In tragœdiis grauitas, in comœdiis elegantia & quidam velut Atticismus inueniri potest. vbi ὅδε δριμύτης τῆς σκωμμάτων seu ὅδε Ἀπικοῦ μυκτῆρος accipitur, vt loquitur Lucianus. Alioqui Ἀτπισμὸς dicitur etiam Studium partium Atticarũ. Thucyd. lib. 3, ἐς τὸν ἡμέτερόν τε ἀκούσιον Μηδισμὸν, καὶ τὸν ὑμέτερον ἑκούσιον Ἀτπισμόν. Et libro 4, ὀδήκα λέπωτες Ἀπικισμόν, Crimini dantes quòd cum Athenienſibus fecissent. ITEM Ἀπίκισις, εως, ἡ, significans idẽ quod Ἀπικισμὸς, Imitatio Atticorum, seu Atticæ elegantiæ. Luc. in Lexiph. ὀφελος ἐσμὴν τῆς Ἀπικίσεως ἄκρον. ET Ἀπικιστὴς, οῦ, ὁ, Atticæ linguæ studiosus: seu Atticæ dictionis & elegantiæ affectator. Postremum deriuatũ EST Ἀπικωνικοὶ, per contemptum & derisum vsurpatum pro Ἀπικοί. testatur enim schol. Aristoph. quosdam ita vocasse ὑπὸ Ἀθηναίοις, ἀπεπλέοντας καὶ ὀνοβελίζοντας: in hoc nimirum loco Pacis, Εἰ δ' αὖ τι πρεσβεύετ' ἀγαθὸν Ἀπικωνικοί.

Ἀπίζει, Hesych. exp. δεῖπνοῦσι, πρεσβεύουσι, item ἀπολεῖ: afferẽs & pass. Ἀπίζεσθαι, itidem pro φοβεῖσθαι, πρεσβεύεσθαι. Similiter Ἀπίζηλον affert pro φοβερὸν, addens etiam ἀφανὲς, ἄσημον. Sed hæc per geminum τ scriptura mihi admodum suspecta est, atque adeo ipse eam Hesychius suspectiorem reddit dum ἀπὸ τῆς ἄπης illa deriuari annotat. Quinimo vnico τ apud eum scriptũ est Ἀτυζομένη & Ἀτυζόμενος. quorum illud exp. φοβουμένη, θορυβούμενη, πρεσβευομένη: hoc autem, λυπούμενος, ὀκπληττόμενος. Atque adeo vnico τ scribi apud Homerũ & alios poetas non solùm ἀτυζω, sed ἀτυζηλὸς etiam, mox docebo exemplis ex iis allatis. Nisi itaque metri causa geminatum illa habeant τ apud Hesychium, mendosè scripta esse arbitror.

Ἀτύζηλον, vide in præcedenti Ἀπίζει.

Ἀτυλλα, Hesychio est εἰδώλα. Ἄτλω, t. 1, c. 235, d

Ἀτυζηλὸς, ου, ὁ, Terribilis, Terriculs. ὀκπλακτικός. Apollon. Rhod. Argon. l. 2, αἱ δὲ φέβοντο Τηλοῦ ἀτυζηλοῦ ὑπὸ δείματι κακληγῦσαι. Apud Hesych. scriptum ἀπύζηλον geminato τ & proparoxytonos: sed tollendum esse alterum τ, ex metro hîc apparet: oxytonos autem efferẽdum esse, schol. Apollonii refert ex Herodiano.

Ἀτύζω, F. ύξω, Terreo, Metu percello: vel etiam Perturbo. exponitur enim non solùm φοβέω, ὀκπλήττω, sed etiam πρεσβεύω. Item, Obstupefacio, Stupore percello, Attono. Theocr. Idyll. 4, Αἰπολικὸν τὸ θέημα· πάρας γέ τυ θυμὸν ἀτύξαι, animum tibi percellat & obstupefaciat. vt scholiast. quoque exp. τῶτο τὸ θέαμα περὶ πολὺ ὄν, τοῦτο σὴν ὀκπλήξαι δύναται, τοῦ σὴν ψυχὴν καταπλῆξαι δι' ὑπερβολὴν κάλλους. Passiuum Ἀτύζομαι, Terreor, Metu percellor: vel etiam Metuo, Horreo. Homerus Iliad. ζ, ἀλλ' σ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον εὐζώνοιο πιθήσας Ἕκτορ, ἵα μὴ σῆς φίλης ὀδύνας ἀτυχθείς, Territus conspectu patris, Exhorrescens conspectum patris. Frequentissimus apud eundem est vsus participii ἀτυζόμενος pro Pauefactus, Attonitus, Consternatus: seu (vt Hesychius exponit) ὀκπλαγόμενος, θορυβούμενος, πρεσβεύόμενος. Odyssea λ, Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἰῶν οἰωνῶν ὡς, Γαίης ἀτυζομένων. Iliad. ζ, de equis Adrasti, qui aurigam excusserant & currum fregerant, — αὐτὰρ ἐπὶ ἑβήτην Πηλεῖδε πόλιν, ἦμαρ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο, quò alii metu consternati seu attoniti fugiebant. Et paulo antè, de iisdem equis, ἔπαρω γὰρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο, Ὀζυ ὀνοβλαφθέντι μελαίνης ἐγείλον ἅρμα

Ἄξαντ', in campo consternati & attoniti pauore, vtpote qui in ramum myricæ incurrissent & sese læsissent. At Il.σ, initio, Νηυσὶν ὀπτικλονέοντες ἀτυζόμενοι πεδίοιο, significat Fugientes per campum præ timore quo consternati sunt. id enim sonat ἀτύζεσθαι πεδίοιο, id est φεύγειν δεῖσ' πεδίοιο ἀτυζόμενον. Porro vt Metuere & Timere aliquando infinitiuũ sibi iunctum habẽt apud poetas, ita & hoc ἀτύζεσθαι. Homerus Iliad.χ, sub finem, Αἴ κ' μετὰ σφίσιν ἔλθῃ ἀτυζομένῳ ἀπολέσθαι, metuẽtem interire. hoc est metuentem sibi ab interitu. Contrà aliquis οὐδ' ἡβαιὸν ἀτύζεσθαι dicitur quum ne tantillum quidẽ metuit, seu, ne tantillum quidem solicitus est aut curat. Apoll. Argon. libro 2, Εἴ κεν, φίλε, οὐδ' ἡβαιὸν ἀτύζομαι. Ibidẽ, οὐδ' ἡβαιὸν ἀτυζόμενοι παρεόντας. ¶ Apud Nicand. verò in Alexiph. vbi de eo loquens quem hausta cicuta suffocat, ait, ὁ δ' ἠέρα πᾶσαν ἀτύζει, Οἷα κατηβολέων, schol. expon. ἔλκει, ἀσῷ, & ὅλεθρον ἀναπνεῖ: sed annotans, scribi etiam ἀλύζει. Ἄτυκτος, t.3, c.1425, e

Ἀτυλὸν, Hesychio μικρὸν, ἀζήμιες, Paruum, Degener.

Ἄτυμβος, ος, ὁ ἢ ἡ, Busto carens, Inhumatus, Insepultus.

Ἀτυπῆδες, Hesychio κρίβανοι ἀπίτυροι, λεχρόμυκοι ἀλέπυροι, Hordea sine furfure seu sine cortice. vel etiam Hordea non acerosa, Non habentia acus & glumam.

Ἄτυπος, t.3, c.1691, f. Ἀτυραήθυπος, t.3, c.1700, b

Ἀτυέφωνος, Cui festinata nimis in loquendo celeritas est. Ita v.lex. addentia, eundem & Ἄτυρον dici. Sed viderint quàm verè.

Ἀτύρωπος, t.3, c.1702, c, Ἀτυφία, t.3, c.1707, a

Ἄτυφος, ib. Ἀτύφως, ib.

Ἀτυχέω, t.3, c.1452, b. Ἀτυχημα, ib.f

Ἀτυχής, t.3, c.1451, h Ἀτύχηστος, t.3, c.1452, f

Ἀτυχθεὶς, Perculsus, Auersatus: ὀκπλαγεὶς, ὀκπος εφθεὶς, Hesychio. Vide in Ἀτυζομαι.

Ἀτυχία, t.3, c.1452, a

Ἀτυχὲς, Hesychio μέτριον, Moderatum, Mediocre.

Ἀτυχῶς, t.3, c.1452, a. Ἄτω, t.1, c.597, h

¶ Αὖ, t.1, c.599, f. Αὖ αὖ, ib.h

Αὔα, Æolicè dicitur ἡ ἠώς, aurora, vt tradit Etymol. & lex. meũ vet.

Αὐαίνω, & Αὐαίνομαι, t.1, c.610, b

Αὐαλέος, t.1, c.609, h

Αὐαλὸς, Hesychio ὁ Διόνυσος, Bacchus.

Αὔαιος, dicitur panis quidã ad placentarum genus proximè accedens, & placenta potius quàm panis. Poll. lib.6, αὔαιος ὁ ἄρτος, ἐγγυτέρω πλακοῦντος.

Αὔαιος, t.1, c.610, b.

Αὐαιτὴ, morbus quidam desiccans apud Hippocratẽ, teste Gorræo. Αὐαιτικὸς, t.1, c.610, b

Αὐαιρὲ, Hesychio sunt τὰ Ποντικὰ κάρυα, Ponticæ nuces, seu Auellanæ. Pro quo suprà ex eodẽ habuimus Ἄρυα.

Αὐασμὸς, t.1, c.610, b

Αὐαΐζω, t.1, c.602, d. Αὐαΐζομαι, ib.b

Αὐαλέος, apud Theocritum pro αὐαλέος, i. Siccus, Aridus, vt annotant vulg.l. Sed procul dubio ea scriptura mẽdosa est.

Αὔγαρος, à Cypriis dicitur ὁ ἄσωτος, teste Hes. Apud Suid. verò est nomen proprium regis Edessæ.

Αὐγασμα, t.1, c.602, b. Αὐγασμὸς, ib.

Αὐγάω, ib.

Αὐγεῖν, Hesych. exp. αἰγεῖν, Dolere.

Αὐγὴ, t.1, c.600, g. Αὐγὴ, t.1, c.601, a

Αὐγήεις, ib.h. Αὐγὴς, t.1, c.602, a

Αὔγιον, à quibusdam dicitur Ruta, vt tradunt v.l.

Αὐγοειδέστερος, t.1, c.601, a. Αὐγοειδὴς, ib.

Αὐγουστῖον, locus quidam sic nominatus in honorem Augusti. Vide Suid.

Αὐδάζεσθαι, Loquutos esse, vel Loqui, apud Herodotum: ex quo Camer. & αὐδάζειν affert, itidem pro Vocem emittere seu loqui.

Αὐδάω, & Αὐδάομαι, t.1, c.611, f

Αὐδὴ, ib.d. Αὐδήεις, ib.

Αὐδησασκε, Ionicè pro ηὔδησε, Vocem emisit: nisi malis ab αὐδησάσκω deducere, & pro imperfecto accipere. Hom. Il.ε, de χαλκεοφώνῳ Stentore, Ὃς τόσον ηὐδήσασκ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα.

Αὐδήρια, t.3, c.1783, b. Αὔδηρος, ib.

Αὐέλαι, pro ἄελαι dici tradit Hesych.

Αὐερύοντα, idem affert pro εἰς Τυφῶνα ἔλκοντα, in auersum seu retrò trahentem. Legitur apud Homerum. Sed pro eo quidam codices habent αὐερύοντα, vt αὐΐαχοι pro αοΐαχοι.

Αὐεσῆ, idem dici scribit ἡ αὐπνεῖν.

Αὔη, t.1, c.611, a

Αὔηλαι, eidem est ὦσαι, Catare. quod videtur esse ex them. αὐάλλω, deriuato ex αὔω significante φωνέω.

Αὐήπων, idem affert pro ἔπνεον. habet igitur epenthesin & pleonasmum τοῦ ῡ pro ἀήπων, ab ἄημι.

Αὐθαδεία, t.1, c.1439, c. Αὐθάδης, t.1, c.1438, f

Αὐθαδία, t.1, c.1439, c. Αὐθαδιάζομαι, t.1, c.1440, a

Αὐθαδιζομαι, ib.c. Αὐθάδισμα, ib.d

Αὐθαδύστομος, t.3, c.1044, a. Αὐθαδοῦς, t.1, c.1439, c

Αὐθαιμος, t.1, c.159, f

Αὐθαίρετος, t.1, c.185, c. Αὐθαιρέτως, ib.g

Αὐθέκαστος, t.1, c.1163, d. Αὐθεκάστως, ib.e

Αὐθεντέω, vide in sequ. Αὐθέντης inter ab eo deriuata.

Αὐθέντης, idem quod αὐτοέντης: ex quo & factum est. id est αὐτόχειρ, Qui sua manu perimit, Qui sua ipsius manu cædem infert. seu ὁ ὑφ' ἑαυτῷ ὑπό τινος φόνον ἰέμενος, veluti αὐτοέντης τις ὤν, inquit scholiast. Apollonii: vt Thuc. quoq; schol. propriè ita dici scribit τὸν αὐτόχειρα, & Phrynich. τὸν αὐτόχειρα φονέα. Euripides Androm. Ἢ πεισθὲ τοῖς, ὃς σὸν ὤλεσεν πόσιν, Τολμᾷς ξυναυδεῖν, καὶ τέκν' αὐθέντου τέκη τίκτειν, ex homicida parere liberos. Et alibi, Καὶ τοῦς με κινδεύσουσιν αὐθεντῶν χέρες; manus eorum qui illis ipsis manibus cædem patrarunt. Apollon. Argon 2, αὐθέντας Ἀμύκοιο, Amyci percussores. Thucydides quoque vsus est hoc vocabulo in eadem significatione. libro 3, pag. 103, τί ἄλλο ἢ ὀν πολεμία τε καὶ ἀφιλὲ τοῖς αὐθέντας πατέρας τοῖς ὑμετέροις καὶ ξυγγενεῖς καταπλεῖστε; in hostili solo & apud interfectores. Alia exempla habes apud Budæum Comment. pag. 813, ex Herodoto, Antiphonte, Appiano & aliis. ¶ Porro vt αὐτόχειρ dicitur aliquis etiam sui ipsius respectu, is nimirum qui ipse sibi manus infert, ita Etymologo αὐθέντης ἐστὶ ὁ φονεὺς ὁ ἑαυτὸν κτείνων, seu ὁ ἑαυτῷ βάλλων τοῖς ἐνέπτοις, τοῖς βέλεσι: & Euripid. schol. ὁ δι' αὐτῆς ἱεὶς τὸ ξίφος. Dicitur adiectiuè & φόνος αὐθέντης de cæde quæ propria manu fit. Æschyl. Eumen. Οὐκ αὖ θρόοι δ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος, consanguineorum cædes propria manu patranda non est. ¶ Apud recentiores verò aliam significationem & longè diuersam habet. Nam scholiast. Thucydidis, quum dixisset αὐθέντας propriè vocari τοὺς αὐτόχειρας, subiungit, οἱ δὲ νῦν, αὐθέντας τοὺς κυρίους καὶ δεσπότας: vt Hesychio quoque αὐθέντης est non solùm αὐτόχειρ, φονεὺς, sed etiam ὑφαιρετής: & Etymologo ὁ ἑαυτὸν ἐπαφεὶς εἰς πτῶσιν, καὶ ὢν αὐτεξούσιος, καὶ μὴ ἄλλου ἀλλ' ἑαυτῷ ὤν: qui & ipse τῇ σημασίᾳ hunc huius vocis vsum tribuit, deriuans ipsam ἀφὸ τοῦ αὐτὸ καὶ τὸ ἕστης, vt & lexicum meum vetus. Est igitur αὐθέντης etiã Dominus, Qui pro arbitrio & autoritate sua quiduis agendi potestatem habet: Budæo αὐτοκράτορος, δεσπότης, vt Gaza quoque in libro De mens. annotauit olim hoc vocabulum significasse ἡ αὐτοχεῖρα, postea verò significare cœpisse id quod Autor apud Latinos. Agnoscit Phrynichus quoque hunc eius vsum, sed damnat. Αὐθέντης (inquit) μήποτε εἴπῃς δοῦλ' τοῦ δεσπότου, ὡς οἱ ἀφελεῖ τὸ δίκαιον ῥήτορες, ἀλλ' δοῦλ' αὐτόχειρος φονέως. INDE Αὐθεντία, ας, ἡ, Potestas, Autoritas. Basil. ἐκκλησιάσαντες μετ' αὐθεντίας: eo significatu quo Matthæus cap. 7, de Christo dicit, διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων. Synes. epist. 66, αὐτὸ δὴ τοῦτο δεῖ τὸ ἐρώτημα φέρειν ὃ δεῖ τῶν αὐθεντίαν τῆς ἀποκλινοῦς διαδοχῆς ἀποκρίνασθαι ἁπλῶς καὶ σαφῶς. Gaza quoque dixit, αὐθεντίαν διεσείζετο εἰς τοὺς οἰκείους, pro eo quod Cicero De senect. Tenebat autoritatem in suos. Inde & ADVERB. Αὐθεντικῶς, Cũ autoritate. Cicero ad Attic. lib.9, epist.18, Atque eum loqui quidam αὐθεντικῶς narrabat, se pœnas persequi eorum in quos Sylla crudelis hoc socio fuisset. Et libro 10, epist.10, Erat illud etiam persuasum, Pompeium cum magnis copiis iter in Germaniam per Illyricum fecisse. id enim αὐθεντικῶς nuntiabatur. id est certo autore. Quomodo & apud iurisconsultos authentica instrumenta & scriptæ dicuntur quæ certam & iustam habent autoritatem. Iulian. in Tract. De fide instrum. Quicunque à fisco cõuenitur, non ex indice & exemplo alicuius scripturæ, sed ex authentico conueniendus est. Item VERB. Αὐθεντέω, ῶ, Autoritatem meam accommodo, seu Autoritate mea probo, aut Autorem me præbeo. Basil. ἀποστελλόμενά τινας καὶ αὐθεντῶ σοι τὸν τοῦ φόβου. Alibi cũ genitiuo, ἢ αὐτὸς καταπράττω καὶ αὐθεντῶ τὸ θελήματος. Budæus Comment. pag. 814. Apud Paulum verò in ep. 1 ad Timoth. c. 2, vxor vetatur αὐθεντεῖν ἀνδρός, pro Autoritatem sibi in virum vsurpare, Non sibi sumere potestatem in virum. vt & Philemon dicit ἀγαθὴς γυναικὸς εἶναι Μὴ κρείττον' τοῦ παιδός, ἀλλ' ἴσον κόσον.

Αὐθημερεῖζω, t.1, c.1461, a

Αὐθημερινὸς μισθὸς, Mercenarius diurnus. Ex Iobi c.7.

Αὐθήμερον, t.1, c.1460, h. Αὐθημερὸν, ib.

Αὐθήμερος, ib.g. Αὐθι, t.1, c.600, b. & 605, a

Αὐθιγενὴς, t.1, c.827, a. 833, g. ob.

Αὐθιμβρὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, Indigena, Natiuus: αὐτόχθων: si non mentiuntur v.l.

Αὔθιν, t.1, c.600, b

Αὐθίζας, Hes. exp. κινήσας.

Αὔθις, t.1, c.600, b. t.3, c.566, g. ob.

Αὐθομαμος, t.1, c.159, g. & 161, a

Αὐθομολογέομαι, Vltrò & mea sponte profiteor. Passiua significat. Lucianus dixit αὐθομολογούμενον πρᾶγμα καὶ γνώριμον ἅπασι, pro Res confessa & minimè controuersa.

Αὐθόπου, Fortasse: si vulg. lex. credimus.

Αὐθρίζειν, Cypriis est ῥιγοῦν, Hesych. Horrere frigore.

Αὐθυπόπτακτον, Per se subsistens. αὐθυποστατον. Hesych.

Αὐθυποπάκτα ῥήματα, t.3, c.1169, f

Αὐθυποπάκτως, ibid.

Αὐθωρὸν, t.4, c.791, h. Hesych. αὐθωρόον exp. etiam σιωπῶν, afferens itidem Αὐθωείπας pro σιωπῶμις.

Αὐΐαχοι, idem Hes. exponit αὐδὴ βοῆς, accipiens nimirũ pro αἴαχοι: sed addit etiã, αὐλοὶ ἡρωῖνες, acsi significarentur ea voce etiam οἱ ἰάχοντες αὐλοί. Vide & Αἰάχοι suprà.

Αὐΐδετον, idem affert pro ἀφανοῖς, ἀοφάτου, Obscuri, Inuisibilis: innuens pleonasmo seu epenthesi τοῦ υ dictũ pro αἴδηλον seu αἰδοῦς.

Αὐκάν, eodem teste Cretenses dicunt pro ἀλκὰν seu ἀλκὴν, λ verso in υ: vt Αὐκώνα quoque dicere eosdẽ pro ἀλκύονα tradit.

Αὐκηρεσίν, eidem est ἀφθήρτη: pleonasmo itidem seu epenthesi τοῦ υ pro ἀκηρεσίν seu ἀκηρασίν.

Αὐλὰ, eidem est παυδίκτης.

Αὐλαία, t.1, c.625, d

Αὐλαῖον, Stragula, Velum picturis intertextis variegatũ: πᾶσά τε ποικίλη, πᾶσ' ἐπίστρωμα, ζωπτής. v.l. ex Bud. Annot. in epist. post. Sed vox ea Latinis quàm Græcis eo in signif. vsiratior est.

Αὐλακεργάτης, t.1, c.623, h. Αὐλακίζω, ib.

Αὔλαξ, ib.f

Αὔλαρος, Hesychio est αὐλωρὸς, οἰκοφύλαξ, Aulæ seu domus custos.

Αὔλαχα, eidem est ἡ ὕννις, Vomer.

Αὐλεία, eidem est ἡ τῆς αὐλῆς θύρα, Aulæ seu cohortis porta. quam Homerus & alii vocant αὐλείαν θύρην, nõnulli αὔλειον quoque subaudito nom. subst. θύρα. Αὔλεια autem vide in Αὐλία paulo pòst.

Αὔλειος, t.1, c.625, b. Vide & Αὐλία paulo pòst.

Αὐλεύτης, ib.f. Αὐλεόμαι, t.1, c.622, c

Αὐλέω, ib. Αὐλὴ, t.1, c.614, a

Αὔλημα, t.1, c.622, d

Αὐλήρας, Hesych. exponit μάνδρας, Ouilia, Caulas. Item ἰωΐας, Habenas, Lora fræni. Affert porro & αὐληρὸν pro χαλινὸν, Frænum: sed addens, χοινίον, Funem: item κοῖρον, Spiram.

Αὔλησις, t.1, c.622, d. Αὐλητὴρ, ib.

Αὐλητρία, ib. Αὐλήτης, t.1, c.625, g

Αὐλητὴς, t.1, c.622, d. Αὐλητικὴ, ib.e

Αὐλητικὸς, ib.d

Αὐλητικῶς, More auletarum, More tibicinũ, seu More eorum qui tibias inflare norunt. Apud Athen l.15, Αὐλητικῶς ὑπὸ καρκινοῦ τοῦ δακτύλου.

Αὐλητρεῖδιον, vide in Αὐλητρίδιον.

Αὐλητρὶς, t.1, c.622, d

Αὐλία ας, ἡ, Stabulum, ἔπαυλις: Aula. v.l. ex Isocr. Apud Suidam quoq; legitur, Αὐλία, αὐτὴ τοῦ ἔπαυλις· ἢ ἡ μικρὰ αὐλή. Sed notandum est, veterem eius codicem, eumque manuscriptum, habere itidem, Αὐλία, αὐτὴ ἔπαυλις, verùm subiungere, ἢ αὐτὴ τοῦ τὰ μικρὰ αὐλά. Innuit igitur pro ἔπαυλις etiam scribendũ esse ἐπαύλεις, & accipiendum αὐλία pro neutro plur. non pro fœm. singulari. id quod confirmat Harpocration, αὐλία (proparoxytonos enim apud eum scriptum est) ex Lysia & Æschine afferens ἤτοι αὐτὴ τοῦ ἐπαύλεις, ἢ αὐτὴ τὰ τοῦ μικρὰ αὐλά. nimirum diminutiua voce ab αὐλή. Rursum in vet. illo Suidæ codice αὐλία affertur pro θύρα, πυλών. pro quo vulgatæ Suidæ editiones & Hesych. habent αὐλεία per diphthõgum, sed reclamante apud vtrunque serie alphabetica. Quemadmodum igitur αὐλεία suprà habuimus pro αὐλεία θύρα, ab αὔλειος: ita sciendum est hoc αὐλία quoque vsurpari pro αὐλία θύρα, ab αὔλιος. Alioqui & αὔλειος absolutè dicitur pro αὔλειος θύρα seu αὐλεία aut αὐλεία. Vnde Harpocration ait, Αὔλειος, ἢ ἀπὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας: Menandrum citans autorem. Meminit Suidas quoque τῆς αὐλείου: sed exemplum quod affert, ipsi minimè conuenit, sed potius plurali τὰ αὐλεῖα. Ita enim habet, ἢ τὰ αὐλείων καὶ παθμῶν τοὺς θύρας ἑξακόσιον: αὐλείων nomine idem hic significante quod paulò antè τὰ αὐλεία seu τὰ αὐλία. i. ἐπαύλεις seu μικρὰ αὐλαί. Meminit verò & ipse paulo pòst neutrius αὔλειον. ait enim, αὔλειον ὑπὸ τοῦ προαύλειον, φύδεστρος.

Αὐλιάδες νύμφαι, ex Epigramm. pro Nymphæ incolæ seu inhabitantes.

Αὐλίζομαι, t.1, c.615, h. Αὐλικὸς, t.1, c.622, a. & 625, c

Αὐλίκουροι, Suidæ & Hes. sunt φύλακες: pro quo suprà ex Hesychio habuimus etiam Αὐλαφοι.

Αὐλὶξ, Hesychio est φλὲψ, Vena: fortitan ex eo quòd αὐλὸς formam imitetur. At Αὐλίξαι, eidem est φασιανοί.

Αὔλιον, t.1, c.625, e. Αὔλιος, ib.f

Αὐλιος ἀστὴρ, t.2, c.1279, c. ob.

Αὔλις, t.1, c.625, f. Αὐλὶς autem dictum Bœotiæ quoddam oppidum, ex eo quòd Græci ibi stabulati seu castra metati fuerint.

Αὐλίσκος, t.1, c.622, b. Αὐλισμὸς, t.1, c.626, a

Αὐλητικὸς, in vulg. lex. perperam pro αὐλητικὸς scriptũ, expottumque non solùm Tibialis, sed etiam Auletes.

Αὐλητρεῖδιον itidem perperam in iisdem v.lex. pro Αὐλητρεῖδιον, Tibicinula. est enim hoc αὐλητρεῖδιον diminutiuum ab αὐλητρεὶς. vt apud Athen. l.13, Περιαίου φοῦδε τὸν αὐλητρεῖδιον φριαμῶμου. Idẽ l.12 dicit, Τοῖς νέοις ὧν τοῖς αὐλητρεῖδιοις καὶ φοῦδε τοῖς ἑταίραις διαφεῖσεν.

Αὐλοειδὴς, t.1, c.620, b. Αὐλοθετέω, ib.c

Αὐλωνίσκος, Parua vallis. vulg. l. ex Theophr. Hist. plantarũ, libro 9, cap. 7. Sed perperam. scribendum enim αὐλωνίσκος per ω, quemadmodum αὐλὼν quoque, cuius hoc est diminutiuum, ω retinet in obliquis. Quod verò Theophrastus ibi dicit, calamum odoratum nasci μετὰ ξυῦ τοῦ τε Λιβανίου καὶ ἄλλου τινὸς ὄρους μικροῦ ὃν αὐλωνίσκῳ τινὶ, Plin. l.12, c.22, nasci inter Libanum montem aliumque ignobilem, in conuallemodica.

Αὐλοπίας, ιος, ὁ, piscis qui & αὐθίας dicitur. Ita. n. Aristot. Hist. an. l.6, c.17, τίκτει ὑπὸ ὁ αὐλοπίας, ὃν καλοῦσιν αὐθίαν, τοῦ θέρους. Sed puto & hic reponendum esse ω pro ο: quum Oppian. eum vocet αὐλωπόν.

Αὐλοποιὸς, t.1, c.620, c

Αὐλοπρεπὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Aulæ conueniens. v.l.

Αὐλὸς, t.1, c.619, f. Αὔλος, t.3, c.1740, g

Αὐλοστρούπης, t.1, c.620, c

Αὐλουρὸς, Hesychio est οἰκοφύλαξ, Domus custos.

Αὐλῳδία, t.1, c.620, c. Αὐλῳδικὸς, ib.

Αὐλῳδὸς, ib.

Αὐλωλαῖζειν, Hesychio est τὸ συελίσσειν διὰ τοῦ δακτύλων. ita enim reponunt pro σύρειν, interpretantes In volam manus per compressos digitos sibilare.

Αὐλῶν, ῶνος, ὁ, paronymum est τοῦ αὐλοῦ, significãs ὀπημόνα

seu πεφυσημένη τόπον, vt Eustathius tradit. Sic πονῆς αὐλῶνας Schol. Sophoclis esse dicit τὸ ἐνέμακρον πέλαγος, Mare longum & arctum: seu Tractus maris longos & angustos, vt freta sunt, exponēs tamen etiam τοὺς πεφυσημένους τόπους, loca maritima angusta, vt sunt isthmi: in Trachinis pag. 334. Hesychio quoque αὐλών est στενὴ ἀνάφορος τοῦ ὕδατος: qui etiam addit, Æschylū αὐλῶνα vocasse πᾶν ῥεῦμα, fossam: vt Eust. quoque pag. 1157. Sunt enim fossæ oblongæ, angustæ, cauæ in modū τῶν αὐλῶν. Sed & τὰ μεταξὺ φαραγγῶν καὶ ὅσα μῆκος φερόμενα, dicuntur αὐλῶνες: eæ sunt valles seu conualles. referunt enim & ipsæ sua figura αὐλοῦ, vt quæ sint arctiores cæteris campis & oblongiores, non nimium tamen arctæ, sed mediocri latitudine patentes. Theophrast. Hist. plantarum lib. 9. c. 7. μεταξὺ δ' ὄντων (Λιβάνου nimirum καὶ ἄλλου τινὸς ὄρους μικροῦ) ὅζιν ὄν αὐλῶνα καλοῦσι, πεδίον πολὺ καὶ καλόν. Plutarch. Fabio, pag. 322, de Campania, ἔστι δ' ἡ χώρα τὰ μὲν ἄλλα πεδιοειδὴς ὀρέσι, αὐλῶν δ' αἰωνίσματα πολλὰ τῶν θαλάσσαν. vt Strabo quoque lib. 5, pag. 106, Campaniam esse dicit πεδίον ὀλόκληρον ἐστιν, ᾧ πεδίκλινται γεωλοφίαι τε οὔκαρποι καὶ ὄρη πάντα τὰ τῶν Σαυνιτῶν καὶ τὰ τῶν Ὀσκῶν: & Plin. libro 18, cap. 11, Campaniam esse campum subiacentem montibus X L. M. passuum planitie. Αὐλῶν Hesychio est præterea λειμών, ἔφυδρος τόπος, Pratum, Locus aquis irriguus. Sed proprè de eo prato seu loco riguo dici puto qui inter montes est interiectus, longus & arctus. In vulg. lex. exponitur non solùm Fretum, Angustia, sed etiam Canalis, Tractus strictus & longus per quem aqua ducitur. nā & eiusmodi aquæductus seu sulci aquarii ad formam τοῦ αὐλοῦ accedunt. Porro notandum est, prosa quidem scriptores masculino genere dicere τὸν αὐλῶνα, poetas autem πᾶν αὐλῶνα, fœmININO, vt Athen. docet lib. 5, hæc afferens exempla. Cratinus, Βαθείας εἰς αὐλῶνα τεθέφραμαι τρατῶ. Sophocl. Κρημνοί τε καὶ σκεμναγκαὶ ἡδ' ἐπακτίας Αὐλῶνας. Itidémque apud Eratosthenem, vbi ait, βαθεῖ δίῃφύετο αὐλῶν, hoc βαθὺ pro fœmININO accipiendum ait, sicut θῆλυς apud Hom. quū dicit θῆλυς ἔφυσα. Quemadmodum autem epitheta ἀλὸς ibi ὁ αὐλὼν dicitur βαθύς, ita Euripides dicit κοῖλον αὐλῶνα βάθος. cauæ enim & profundæ sunt valles propter montes ab vtroque latere in altum assurgentes. Cæterùm ab αὐλῶν est COMPOS. Αὐλωνοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Habens speciē seu figuram αὐλῶνος: alias Anfractuosus: quippe qui αὐλῶνα anfractum etiam interpretentur. Diod. Sicul. Est inde & DIMINVT. Αὐλωνίσκος, quod vide in Αὐλονίσκος paulo suprà. Item VERB. Αὐλωνίζω, significans In conualle dego. nam Suidas αὐλωνίζουσα exp. ἐν αὐλῶνι διάγουσα.

Αὐλωνίζω, Αὐλωνίσκος, Αὐλωνοειδής, vide in præced. Αὐλών.

Αὐλωπίαις, Hesychio αὐλοὺς ἔχουσαι: pro quo infrà habet αὐλώπιδες. Αὐλῶπιν (inquit) αὐλοὺς ἔχουσαν.

Αὐλωπίας, t. 1, c. 620, d

Αὐλῶπις, ib. Hesych. αὐλῶπιν exp. non solùm αὐλοὺς ἔχουσαν, sed affert etiā αὐλώπιδ' pro στενῇ πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Idem tradit Sophoclem ἐν λόφῳ τὸν μακρὸν, vocasse αὐλῶπιν.

Αὐλωπὸς, t. 1, c. 620, d

Αὐλωσις, εως, ἡ, Munitio, Vallum in angustiis & faucibus alicuius loci. Polybius, ἅμα συμβαίνει τὰς αὐλώσεις γίγνεσθαι κατὰ τοὺς ὀχυρωματικοὺς τόπους. Ita vulg. lex. Sed suspecta vox est.

Αὐλωρὸς, Custos domus seu cohortis domus. Vide suprà in Αἰλαρός.

Αὐλωτὸς, ὀν, ὁ, Tibiatus seu Fistulatus, Instructus tibiis seu fistulis. vt αὐλωτοὶ φίμοι, Cami fistulati, quo nomine ἵππους κυμοὺς dici tradit Hesychius. ἅμα τὸ αὐτοῖς κάδωνας προσεῖφθαι, εἰς οὓς ἐμβυσθέντες οἱ ἵπποι φωνὰς σαλπιγκτὰς ἀφιᾶσι, quoniam camis appendebantur tintinnacula quæ ab equis inflata tibiæ sonum emittebant. debuisset enim αὐλοῦ dixisse. vt Pollux libro 10. cap. 13, scribit φίμοις φοσδὰ vocatos funiē αὐλωτοὺς, ἅμα τὸ κάδωνας ἐχεῖν ἀστραγαλίσκους, οἷς ἀναχρεμπτόμενοι οἱ ἵπποι ὦχον ἐποίουν πρὸς τὸν μόνον αὐλοῦ. Veruntamen & Eustath. pag. 1157, αὐλωτοὺς φίμοις ab Æschylo vocari dicit ἅμα τὸ κάδωνας προσεῖφθαι αὐτοῖς, οἷς ἐμφυσάντες οἱ ἵπποι ὡς φωνὴν σαλπιγκτὸν ἀφίεσαν. Verba Æschyli ibidem hæc affert, Οἷς εἶχε πώλοις πᾶν ἅμαξα ζυγηφόρος φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστεμμένον.

Αὖμα, Cretenses pro ἅμμα dicere tradit Hes. vt & αὐκαὺ pro ἀλκυὼν, verso λ in υ.

Αὐξάνω, & Αὐξανόμενος, t. 1, c. 1376, c

Αὔξη, ibid. a

Αὐξήμερος, Idoneus ad alendum. v. l. perperam pro αὐξίμος.

Αὔξησις, t. 1, c. 1375, g. Αὐξητικὸς, ib.

Αὐξίδες, t. 1, c. 1376, a. Αὔξιμος, ib. b

B Αὐξίς, ib. a. Αὔξω, t. 1, c. 1375, c

Αὐξῶμαι, ib. f

Αὐόν, Siccitas, Ariditas. Etymologo ξηρότης. qui ipsum ab αὔω, significante ξηραίνω, ita deriuari ait vt ἐχόνη ab ἔχω, πυρόνη à πύρω, βελόνη à βάλλω. A Varino exponitur nō solùm ξηρασία & αὐχμός, sed etiam φθορά, κακοπάθεια, λύπη: item κραυγή, ab αὔω significante Clamo.

Αὔονον, Hesychio est ξύλον ξηρόν, Lignum aridum: apud quem legitur & Αὔονα, αὐλόν, ξηρόν, νεκρόν: à nomin. sing. Αὔων.

Αὔος, t. 1, c. 609, f. Αὐότης, ib. g

Αὐπνία, t. 1, c. 1751, c. Κύπνος, ib. b

Αὖρα, t. 1, c. 619, a. Αὐρίζω, t. 1, c. 628, d

Αὔρειον, ib. b

Αὖροι, Suidæ οἱ λαγῶοι, Lepores. itidémq; lexico meo vet. Apud Hesych. verò legitur, Αὐροὶ, λόγοι ἰσάυροι: sed non sine mendo.

Αὐρόχη, eidem Suidæ est ἡ ἄμπελος, Vitis. Itidémque lex. meo ver. Apud Etymologum verò legitur Αὐρόχας pro illo αὐρόχη, cum eadē tamen expositione: qui etiam ex Parthenio affert, — αὐτόχαρα βότρυσι γεκαινόνης: additque, Eratosthenem in Epithalamio ita vocare τὰ κλῆματα βότρυσι κλῆμα. ita verò nominari quoniam sit ἐπαυρηθῆναι τῆς ἰσχύος, id est ἐπαυρηθῆναι τὴν κλῆμα. ἰσχὺς enim dici τὸ κλῆμα.

Αὐρότερον, Hesychio ἀσθενέστερον, Inualidius, Infirmius. Forsan pro εὐρώτερον. nam quæ εὐρῶ sunt, eadem & imbecillia. Vulgata lex. autem αὐρὸς afferunt pro Diues, Abundans.

Αὖς, Laconica & Cretica dialecto est αὐτὸς, Ipse. Hesych.

Αὐσάν, eidem affert pro πνοαῖς, κραυγάς. ab αὔω.

Αὐσον, eidem est ξηρὸν, Aridum.

Αὔσονες, Suidæ οἱ βασιλεῖς· παρὰ τὸ αὔειν τὸ θέρμαν· οἱ πάντα ὀλοκαυτοῦντες τῇ θερμασίᾳ: itidémque lexico meo veteri. Alii qui Αὔσονες dicuntur οἱ Ἰταλοὶ, Itali, vel potius gens quædam Italiæ: à quibus possess. forma Αὐσόνιον πέλαγος seu Αὐσόνιος πόντος dicitur ἡ Σικελικὴ θάλασσα, mare Siculum: quia nimirum Italiam alluit. Regio eorum Αὐσονία dicitur, Inbaudito subst. χώρα seu γῆ. Ipsi etiam Αὐσόνιοι. vt apud Strab. τῇ τῶν Αὐσονίων γῇ. Vide & Steph.

Αὐσταλέος, t. 1, c. 609, h. Αὐστερία, t. 1, c. 610, e

Αὐστηρὸς, t. 1, c. 610, c. & t. 3, c. 1117, d. ob.

Αὐστηρότης, t. 1, c. 610, e. Αὐστηρῶς, ib. d

Αὔστα, Audeo. πολμῶ, lex. meo vet. Vide & Αὔσονες.

Αὐτάγγελος, t. 1, c. 15, c. Αὐτάγγελτος, ib. d

Αὐταγκαὶ, Suida & lex. meo vet. αἱ αὐτὰς ὀγάλλεσθαι, Quæ sibi ipsis admirationi sunt. Apud Hesychium scriptum αὐτάγκαι expositum itidem ἀγαλλόμεναι ἑαυταῖς, θαυμαστῶς ἔχουσαι ἑαυτῶν. Sed addit Hesychius, quosdam exponere αὐθάδεις. Affert autem ex Ione, & Anacreontem itidem vsurpasse ait. Eadem habet Etymol. sed scribens αὐτάγκαιος, & rectius.

Αὐτάγκαιος, idē cum αὐθαίρετος, Quē ipse quis pro suo arbitrio elegit & capit. Hom. Odyss. ξ. εἰ γάρ τινας εἶη αὐτάγκαιος πάντα βροτοῖσιν, Π. ὅθεν κεν τὸν πάντα ἐλοίμεθα νόστον ἡμαρ. id est, si liceret hominibus pro suo arbitrio αἱρεῖσθαι quæ vellent. ita enim accipiendum esse, indicat verbo ἐλέσθαι in sequenti versu. Sic Apollon. Argon. libro 2. μὴ δ' αὖτος αὐτάγκαιον οἶκον ὀλώνδε, exitio quod ipsi vobis accersistis. id est Ne vltrò & voluntaria morte eatis. Ex Nonno autem affertur, ἔχων αὐτάγκαιον ἀλκὴν, pro Vires ex se collectas. Possis etiam reddere, Ex se sumptas, non aliunde inspiratas seu additas.

Αὐτάδελφος, t. 1, c. 939, d

Αὐτάδης, Hesychio est αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ. Ionicè forsan pro αὐτάδης. A

Αὐτεμόρφιος, eidem est ὁ ὑφ' ἑαυτῷ μετεωριζόμενος, Qui à seipso in sublime euehitur, Qui per sese in altū fertur.

Αὐτεσφαλὴς, t. 1, c. 436, c. Αὐτεσφορος, ib. d

Αὐτεσφορος, ib. d. Αὐτεκεφαλὶς, t. 1, c. 429, h

Αὐτεύτης, Hesychio est ὁ προστάς τινος πράγματος καὶ αὐθέντης. Idem ligitur est ac αὐθέντης seu αὐτόεντης.

Αὐτεπάδεια, apud Poll. l. 7, c. 22, inter ὑποδήματα numerantur, id est calceamenta.

Αὐτάρ, t. 1, c. 600, e. Αὐτάρετος, t. 1, c. 577, b

Αὐτάρκεια, t. 1, c. 539, e. Αὐτάρκεις, ib. a

Αὐταρκέω, ib. e. Αὐτάρκης, t. 1, c. 538, f

Αὐτάρκως, t. 1, c. 539, d. Αὔτε, t. 1, c. 599, h

Αὐτενέργητος, Ipse per se operans seu efficiens. vt αὐτοκίνητος. Dionys. Areop.

Αὐτεξούσιος, t. 1, c. 1133, g

Αὐτεξουσιότης, Libera potestas, Potestas quæ sui iuris est suique arbitrii. Iosephus in Maccab. historia, αὐτεξουσιότητι κοσμήσας.

Αὐτεπάγγελτος, t. 1, c. 21, b C

Αὐτεπίβουλος, Suis ipsius captus insidiis: Hesychio αὐτοπροδός, Ipse sui peremptor.

Αὐτεπίσπαστος, Quem sibi ipse quis attraxit seu accersiuit.

Αὐτεπιτακτὴς, Qui ipse per se aliquid iniungit. Qui iure suo iussa imponit, vt rex: non qui ab alio iussus imperat, vt præco. Plato in Polit. p. 159. Vnde ADVERB. Αὐτεπιτακτικῶς, More eorum qui per sese iubendi potestatem habent.

Αὐτεπώνυμον, Schol. Eurip. exp. ὁμώνυμον τοῦ αὐτοῦ ὀνόματι καλούμενον ἐν Παρθενίῳ τὸν ἔρωτα τὸν Μενοικέα, σοῦ πατρὸς ὠπεπωνυμον. Dicitur ergo αὐτεπώνυμος, Cognominis, Cui idem nomen vel etiam cognomen est impositum.

Αὐτέρετμος, t. 1, c. 1248, f. Αὔτεκνος, t. 1, c. 611, c

Αὔτη, t. 2, c. 1555, g. Αὐτὴ autem, est fœmin. ex mascul. αὐτὸς, Ipsa.

Αὕτη, t. 1, c. 611, c. Αὐτὴ, t. 2, c. 1558, g

Αὐτήκοος, t. 1, c. 288, g. Αὐτήμαρ, t. 1, c. 1466, f

Αὐτήνης, t. 1, c. 1294, n

Αὖτη, pro αὐτοῦ vsurpari tradunt v. l. Sed in eo signif. scribitur potius αὕθι.

Αὐτηκα, t. 1, c. 605, a

Αὐτηκμαίνω, Vndabundum per se esse, vt quidem volunt v. l.

Αὔτης, t. 1, c. 600, b. Αὐτήσας, t. 1, c. 1293, b

Αὔτμη, t. 1, c. 618, g. Αὔτμιος, t. 1, c. 619, a

Αὐτὸ, Atticè pro αὐτὸν, Ipsum. vt οἰκεῖνο, τοῦτο, & alia similia iidem efferunt sine ν, quod tamen interdum addi comperitur, sed rarius. Aliquando habet adiunctum τοῦτο. vt αὐτὸ τοῦτο δυρραμόμαι, hoc ipso nomine lætor. Et, αὐτὸ δὴ τοῦτο, ὅδε, Hoc ipsum est, Ita se res habet. Rursum αὐτὸ solum, exponitur etiam Res ipsa. vt αὐτὸ δείξει, es ipsa indicabit. Αὐτὸ συμβαίνει, pro ἀκριβῶς συμβαίνει, Omnino congruit, & à recta ratione ita deprehenditur & exacto numero. Bud. ex Demosthene. Αὐτὸ præmissum habens articulum τὸ, significat Idem. vt εἰς τὸ αὐτὸ, & ὅδε τὸ αὐτὸ, In idem, seu In vnum eundémque locum. Et κατὰ τὸ αὐτὸ ἐγένοντο, In eundem locum congressi sunt. Interdum verò κατὰ τὸ αὐτὸ est Eodem modo, itē, Eodem tempore, Vnà, Simul.

Αὐτοάγαθος, Ipse per se bonus. Greg. Naz. de Deo.

Αὐτοαλήθεια, Ipsa veritas: de Deo itidem, apud eūdē Greg. & Plat. in Phædro.

Αὐτοανθρωπος, t. 1, c. 453, g

Αὐτοαπλότης, Ipsa simplicitas: ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν τρόπον τῶν αὐτοαπλότης, ἡ σωφροσύνη τῆς ὑπεικείας. Bud.

Αὐτοβοεὶ, t. 1, c. 757, c. Αὐτοβοεὶ, ib. c

Αὐτοβόητος, ib. e

Αὐτοβορέας, Ipse boreas.

Αὐτοβουλος, Sua sponte, Suo instinctu: Ipse nimirum per se volens, non ab alio vt id vellet, instigatus.

Αὐτοβρέθλος, t. 1, c. 836, f. Αὐτοβρῶς, t. 1, c. 827, b

Αὐτοβρῶτα κοιμήματα ἀμοῦ πατρὸς δυσμόρου μητρός, dixit Sophocl. in Antig. p. 249, pro Infelicis matris meæ concubitus cum parente nostro ex ipsa genito. B

Αὐτογεμανέω, t. 1, c. 1844, a. Αὐτογνώμων, t. 1, c. 1843, g

Αὐτόγνωτος, SIVE Αὐτόγνωτος, in v. l. exponitur Spontaneus: quū sonet potius Ipse per se notus. Verūtamen & Schol. Soph. αὐτόγνωτος ὁρᾷ, exp. αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων βότρυς, in hoc loco Antig. pag. 248, σὲ δ' αὐτόγνωτος ὧλεσ' ὁρᾷ.

Αὐτόγονος, t. 1, c. 841, b

Αὐτογραμμὴ, ῆς, ἡ, dicitur ἡ ἁπλοῦς γραμμὴ καὶ οὐκ ἀφαιρέσεως, vt est mathematica linea. Bud. ex Philop. comment. in 1 Poster. analyt.

Αὐτόγραφον, t. 1, c. 864, f

Αὐτόγυον, siue Αὐτάγυον, t. 1, c. 880, a. & t. 3, c. 262, d. ob.

Αὐτοδαής, t. 1, c. 894, d. Αὐτοδαίκτος, t. 1, c. 901, d

Αὐτοδαξ, t. 1, c. 1080, g. Apud Suidam legitur etiam αὐτόδαξον τρόπον, expositum δίκαιον καὶ ἐμπρόσθεν καὶ ἀναίλον, cum hoc loco Aristoph. παῖ φύσει Ἡμῶν δεδικαὶς καὶ τὸν αὐτόδαξον τρόπον. Sed perperam scriptum est pro αὐτοδαξ, vt metrum quoque indicat. Dicitur autem ὁ αὐτοδαξ τρόπος de ingenio præfracto & cōtumaci, quódque ipsis dentibus retinet quæ semel induxit animum.

Αὐτόδεκτος, t. 1, c. 935, d. Αὐτοδέκαστος, t. 1, c. 1293, c

Αὐτοδεμονία, t. 1, c. 343, c. Αὐτοδέμονος, ib.

Αὐτοδιδακτος, t. 1, c. 987, b. Αὐτοδιδάκτος, ib. c

Αὐτοδιηγούμενος, Ipse ex sua persona narrans & commemorās. hoc est, αὐτοπροσώπως διηγούμενος. vt in μονοπροσώπῳ ποιήσει fit. Bud. ex Diog. Laertii Tim. AT Αὐτοδιήγητος, Ab ipso seu per se narratus, Ab ipso autore commemoratus, nullis aliis interloquentibus. Diog. Laert. ibidem, πρῶτον δὲ τῶν βιβλίων αὐτοδιήγητον ἐκ τῆς ἐρημίας· τὸ δὲ δεύτερον καὶ πεῖον ὑπὸ βιβλιόφου γράμματι. ex autoris personā res indicat. Bud.

Αὐτοδίκαιος, t. 1, c. 1008, b. Αὐτοδίκη, ib.

Αὐτόδικος, ib. a

Αὐτόδιον, Hesych. exp. ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἐλήλυθότα, Ex ipso itinere appulsum. id est Statim, Extemplo, Euestigio. Homerus Odyssea θ, Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν Τεμέη λούσασθαι ἀνώγει.

Αὐτόδρομον, Per se & sua natura currēs. Gal. apud Hippocr. generalius exp. αὐτοκίνητον.

E Αὐτοδύναμος, t. 1, c. 1057, f

Αὐτοεθείρας, Hes. dici tradit κόμας vel etiam κόσμους.

Αὐτοεῖναι, Ipsum esse, vel etiam Per se esse. Deus à theologis vocatur τοῦ αὐτοεῖναι & τῆς αὐτοζωῆς nomine, ὡς ὁ αὐτὸ τὸ εἶναι παρὰ θεολόγοις καὶ ὑποστήσας, vt. Bud. p. 462, tradit ex Dionys. Areop.

Αὐτοέκαστος, Pro se quisque.

Αὐτοέλικτος, t. 1, c. 1195, a. Αὐτοενεργητικὸν, t. 1, c. 1232, a

Αὐτοέντης, Hesychio est αὐτόχειρ, Qui sua ipse manu perimit, Qui propria manu cædē patrat. id est Interfector, Percussor. idem quod αὐθέντης suprà, atque adeo αὐθέντης illud ex hoc αὐτοέντης factum est. Sophocl. Œdipo tyr. pag. 154, Τοῦτον θυνόντες, κοὐδὲν ἔλλει σαφοῦς Τοὺς αὐτοέντας χθὲς πιμπρεῖν πατρί. Inde ADVERB. Αὐτοεντὶ, Suis ipsius manibus, Propria manu, seu Sibiipsi allatis manibus. vt quum Dion Cocceius dicit, ἀνάγκῃ οἱ προσήκαν αὐτοεντὶ ὀλέσθαι, coegit eum vt sibiipsi manus interret.

Αὐτοεπὴς, Aberrans in dicendo. v. l. sed perperam. eo enim signif. dicitur ἁμαρτοεπής.

G Αὐτοεπὲς, t. 1, c. 1293, a. Αὐτοεπὴς, ib.

Αὐτοζωὴ, Ipsa vita. Ita Deus nominatur à Dionysio Areopagita, quoniam ipse per se viuit, & aliis viuendi autor est. Vide Αὐτοεῖναι.

Αὐτοζωος, t. 1, c. 1387, b. Αὐτοθάνατος, t. 1, c. 1567, d

Αὐτοθελὴς. Quem ipse quis vult, Voluntarius. Epigramm. lib. 2, Αὐτοθελὴς ἡδίστος ἀεὶ πόνος. ingratum enim est cogi ad bibendum.

Αὐτοθεμέθλος, Per se habens fundamentum. Ex Nonno.

Αὐτοθεν, t. 1, c. 6043, f. Αὐτόθι, ib.

Αὐτοθροος, t. 1, c. 1579, b.

H Αὐτὸς. pro σαυ αὐτοῦ, t. 1, c. 603, f

Αὐτοκαίδαλος, propriè de farina dicitur, teste Suida. nam τὸν ἐν τῇ χερσὶν ἄθυρον, vocatur αὐτοκαίδαλον, id est farina vtcunque subacta, & vt vulgò dicitur, rudiore seu

crassiore Minerua. Transfertur & ad alia. nam αὐτοκαβδαλος ναῦς seu αὐτοκαβδαλον σκάφος dicitur τὸ αὐτοφόβητον, ratis tumultuariè & ex tempore facta. Itidémque αὐτοκαβδαλα ποιήματα vocantur τὰ αὐτοφάδα καὶ ἄσπονδα, teste Hesychio, poemata extemporalia & tumultuariè facta. Athen. verò libro 14, αὐτοκαβδάλους à quibusdam nominatos fuisse ait eos quos Sicyonii φαλλοφόρους appellabant, Itali φλύακας.

Αὐτοκαθαρσις, t.2, c.3, f. Αὐτοκασιγνήτη, t.2, c.86, c
Αὐτοκασίγνητος, ib.b. Αὐτοκατάκριτος, t.2, c.436, d
Αὐτοκέλευθος, t.2, c.111, b. Αὐτοκέλευστος, t.2, c.114, f
Αὐτοκέρας, t.2, c.133, c. & 137, f. Αὐτοκέφαλον, t.2, c.154, f
Αὐτοκινησία, t.2, c.216, c. Αὐτοκίνητα, t.2, c.1045, e.ob.
Αὐτοκίνητος, t.2, c.217, d
Αὐτόκλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ipse cum suis ramis. vt apud Lucian. αὐτόκλαδοι καὶ αὐτόκομοι κυπάρισσοι, cupressi cum suis ipsarum ramis & comis, id est Non truncatæ ramis nec comis nudatæ.

Αὐτόκλητος, t.2, c.17, e. Αὐτοκλήτως, ib.
Αὐτόκομος, t.2, c.328, f. Vide & Αὐτόκλαδος paulo antè.
Αὐτόκοπον ἱμάτιον, comicis dicta ea vestis quæ vulgò σουΐα, vt Poll. tradit l.7.
Αὐτοκράνης, t.2, c.137, g
Αὐτόκραναι, Hes. dici scribit τὰ αὐτόδηλα, τὰ ἑαυτὰ δηλοῦντα, aut τὸν μονόλιθον κίονα: Etymol. autem αὐτόδηλα, αὐτοκράαντα.

Αὐτοκρας, t.2, c.133, d. & 137, g. Αὐτοκρατής, t.2, c.411, c
Αὐτοκρατεία, ib.c. Αὐτοκρατορικός, ib.f
Αὐτοκραπελικός, ib. Αὐτόκρατος, t.2, c.133, d. & 137, e
Αὐτοκράτωρ, Qui sui iuris est, &c. t.2, c.410, h Αὐτοκράτωρ, Imperator, &c. c.411, d
Αὐτοκρινής, t.2, c.137, g
Αὐτόκτιστος, Per se conditus, Sua sponte structus. Soph. αὐτοκτίστοις δόμοις vocat οἷς οὐ κατεσκευασμένοις ἀλλ' ὁπ ̓ ἔωτοῦ τοῦ γεγενημένοις, teste Hes. vt sunt antra quæ arte facta nõ sunt, sed sua natura extiterunt.

Αὐτοκτόνος, t.2, c.472, c.
Αὐτοκύλιστος, Per se volutus. seu Suapte natura volubilis.
Αὐτοκύρος, t.2, c.514, e
Αὐτόλαβον, Hesychio est ἑαυτῷ λαβὼ ἔχον.
Αὐτόλεον, eidem λιπὸν, Tenue, Vile.
Αὐτολεξεί, t.2, c.613, h. Αὐτολίκυθος, t.2, c.676, d
Αὐτολόχευτος, t.2, c.733, d
Αὐτόλυκοι, dicuntur folertes fures ac depeculatores: ab Autolyco Vlyssis auo qui πᾶσι κλεπτόδημα ζῶσα μετεχόντων.
Αὐτολυείζω, t.2, c.742, f
Αὐτόλυσις, Hesychio est δέσμα ἐφ' ᾧ ἀγκύλη ἐρῆπται καὶ οὐχ ἅμμα γόρτιον.

Αὐτομαθής, t.2, c.787, a. Αὐτομαθῶς, ib.
Αὐτομαρτυρέω, t.2, c.798, d. Αὐτομάρτυς, t.2, c.794, f
Αὐτόματα, t.2, c.1045, e.ob.
Αὐτομάτιον, ε τ Αὐτοματί, ς ε ν Αὐτομάτη, Sua sponte, Vltrò.
Αὐτοματόπεπτες, apud Hesychium legitur, expositum ἀφ' ἑαυτοῦ πεφέψαντες, ab αὐτοματέω. Idem certè & infinitiuo αὐτοματεῖν vtitur infrà in exponendo αὐτοφαρίζειν.
Αὐτόμαντα, idem affert pro ἀπόρημα ἀνδρὸς, Semen viri.
Αὐτομαπία, t.1, c.606, g. Αὐτοματίζω, ib.h
Αὐτομασμὸς, t.1, c.607, a. Αὐτόμαθον, t.4, c.284, f.ob.
Αὐτόματος, t.1, c.605, g. Αὐτοματουργοί, t.1, c.606, h
Αὐτόματος, ib.g
Αὐτομαχεῖν, Per se pugnare, non per alium. Hesychius αὐτομαχεῖν exponit αὐτοδικεῖν, vt Suidas quoque δι' ἑαυτοῦ δικαίζεσθαι ἀλλὰ μὴ δι' ἑτέρου. Plura vide apud eũdẽ Suid. & Harpocr.

Αὐτομολέω, t.2, c.965, b. Αὐτομολία, t.2, c.964, h
Αὐτομολίαι, ib Αὐτόμολοι, ib.g
Αὐτόμολος, ib.f. Αὐτομόλως, ib.
Αὐτομορφον, t.4, c.284, f. Αὐτονομέομαι, t.2, c.1026, c
Αὐτονομία, ib. Αὐτόνομος, ib.a
Αὐτονόμως, ib.c
Αὐτοπεμφορούμενος, Seipsum puniens. Nomen fabulæ Menãdri apud Athen. quam imitatus est Terent.
Αὐτονυχί, t.2, c.1105, d. Αὐτονυχί, ib.
Αὐτοξενεῖν, idem quod προξενεῖν, teste Hes.
Αὐτοξυλος, t.2, c.1240, d. Αὐτοσυδέτερον, t.1, c.1289, d

A Αὐτοπάθεια, t.3, c.72, b. Αὐτοπαθὴς, ib.a
Αὐτοπαθητικὸν, Per se & sua natura passiuum. Vox grammaticorum.
Αὐτοπαθῶς, t.3, c.72, d. Αὐτόπαις, t.3, c.13, e
Αὐτόπαστα, Hesychio sunt πύλαι παστάδας ἔχουσαι, ποικίλαι.
Αὐτοπάτωρ, t.3, c.92, a
Αὐτοπέλις, Hesychio κλίμαξ, Scala.
Αὐτόπιστος, Per se probabilis seu credibilis, Cui per se fides adhibetur, sine argumentis. vt αἴξιωμα αὐτόπιστον καὶ αὐταπόδεικτον apud Philopon. Sic αὐτόπιστος πρότασις, apud eũdem, Propositio quæ per se fidem meretur.

Αὐτοποδητὶ, t.3, c.5153, g. Αὐτοποδία, t.3, c.5103, b
Αὐτοπόδια, ib.g
Αὐτόποδον, Hesychio τὸ ὀκ ποδὸς βαδίζον. seu Suis ipsius pedibus incedens aut iter faciens.
Αὐτοποίητος, t.3, c.4355, a
Αὐτοπόκιον ἱμάτιον, Hesychio est τὸ μὴ κεκαρμένον: addenti, alios interpretari ὀπτελές.
Αὐτόπολις, t.3, c.4712, g. Αὐτοπόνητος, t.3, c.222, b
Αὐτόποιος, t.3, c.510, b
Αὐτοπροαιρεσία, ας, ἡ, Per se & pro suo arbitrio facere. vt apud Diogenem Laertium in Stoicis dogmat. ἐλευθερία, ἐστὶν ἐξουσία αὐτοπροαιρεσίας· δουλεία, στέρησις αὐτοπροαιρεσίας. Quæ Cic. sic vertit, Quid est enim libertas? potestas viuendi vt velis. Seruitus, obedientia fracti animi & abiecti, & arbitrio carentis suo.

Αὐτοπορευμένος, t.3, c.537, b. Αὐτοπροαίρετος, t.1, c.2043, h
Αὐτοπροαιρέτως, t.1, c.2052, a
Αὐτοπροσωπος, t.2, c.1403, a. Αὐτοπροσώπως, ib.d
Αὐτοπτέω, t.2, c.1381, d
Αὐτόπλις, t.1, c.288, h.ob. & t.2, c.1381, c
Αὔπτολος, t.2, c.1382, d. Αὐτόπλως, t.4, c.312, b
Αὐπτυελίτης ὄρτος, t.3, c.639, d.
Αὐτόπυρος ὄρτος, ib. & 336, b.obiter. & 761, b.ob.
Αὐτοπώλης, t.3, c.642, c
Αὐτορέγμων, Hesychio est ἑαυτῷ ἐρχαζόμενος, quem ipse sibi struit siue conciliat aliquis. qui itidem αὐτορέγμονος πότμου apud Æschylum dici ait ὅσον ἑαυτὸν ἔρξε. Sed ἑαυτορέγμονος ab eodem dici πρὸς τὸ ὀρέγειν τοῦ χείρα.

Αὐτόρεκτον, Etymologus dici tradit τὸν ἑαυτὸν ἀποκτίναντα, Suis ipsius confectum manibus, Propria interfectum dextra.

Αὐτόρροφος, t.1, c.1253, f. Αὐτόρρυζος, t.3, c.709, c
Αὐτόρρυπος, t.2, c.67, h
Αὐτὸς, relatiuum, t.1, c.602, d. Αὐτὸς, demonstratiuum, ib.h. Αὐτὸς, Solus, t.1, c.603, e
Αὐτόσε, t.1, c.604. e. Αὐτόσπορος, t.3, c.792, f
Αὐτοσκεύος, t.3, c.837, d. Αὐτόσυτος, t.3, c.760, a
Αὐτοστασία, Statio in loco proprio. v. lex. Homerus αὐτοστασίαν vocat Pugnam stataria: qua nimirum pede cum hoste collato pugnatur. Iliad. v, de Aiace Telamonio, Οὐδ' ἀν' Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν Ἐγγ' αὐτοστασίῃ. id est ἐν τῇ συστάδην μάχῃ, inquit schol.

Αὐτοστέλφον, Hesychio ἰσχυρόν, αὐτάφυές.
Αὐτόστοιχος, t.3, c.985, e. Αὐτόστολος, t.3, c.996, a
Αὐτόστυλον, Hesychio αὐτοσκεύασον. Ad verbũ, Per se & suapte natura columnis fultus.

Αὐτοσφαγὴς, t.3, c.1158, f
Αὐτοσχεδὰ, vt αὐτοσχεδὸν, aduerbialiter ponitur pro αὐτοσχεδίως, Illico, Ex tempore, Tumultuariè. Item, Cominus, Ex propinquo. ἐκ τοῦ σωέγγυς, vt Etym. exp. afferens hoc hemistich. — Μάχης δ' αὐτοσχεδὰ δουεῖ.

Αὐτοσχεδὲς, Hesychio est muliebris calceamenti genus. Poll. meminit eiusdem. dicit enim Hermippum αὐτοσχεδὲς ὑπόδημα vocasse τὸ ἁπλῶς εἰργασμένον, crassiore Minerua factum. Sed perperam apud eum scriptum αὐτοσχεδίς.

Αὐτοσχεδία, ς, μάχη, Pugna quæ ex propinquo fit & cominus, seu qua pede cum hoste collato decernitur. Hom. Iliad. v, Ἠμὲν δ' οὔτις τῆδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων Ἠ' αὐτοσχεδίῃ μίξαι χεῖρας τε μένος τε. vbi schol. exp. τῇ ἑαυτῇ σωέγγυς μάχῃ. Simile est αὐτοστασία.

Αὐτοσχεδιάζω, t.1, c.1366, e
Αὐτοσχέδιασμα, ατος, τὸ, Opus ex tempore & tumultuariè factum. Affert Pollux ex Platone comico, sed non probat.

Αὐτοσχεδιασμὸς, t.1, c.1366, f. Αὐτοσχεδιστὴς, ib.
Αὐτοσχεδιστὶ, ib. Αὐτοσχεδιστικὸς, ib.
Αὐτοσχεδιστὸς, ib.
Αὐτοσχεδίη, Ionicè pro αὐτοσχεδία, quod vide.
Αὐτοσχέδιλα, t.1, c.1366, e. & t.3, c.153, d.ob.
Αὐτοσχέδιος, t.1, c.1366, e. & t.3, c.153, d.ob.
Αὐτοσχεδίως, ib. Αὐτοσχεδὸν, t.1, c.1365, f
Αὐτόπαγος μύλη, Hesychio teste αὐτόματος, παρόσον οὐδεὶς ἥμαλαξεν αὐτὴν· nam ὀπταγοὶ vocabãt οἱ ἠγορυμβοῖοι. Sic αὐτόπαγα μέλη apud Etymol. αὐτόματα, οὐκ ἔχοντα ὀπτάσαντας. perperam tamen apud eum scriptum est αὐτόπατα.

Αὐτόπαγος, t.1, c.603, c. Αὐτόπυρος, t.3, c.1277, f
Αὐτοπέλεια, t.3, c.1372, d. Αὐτοπέλεστος, t.3, c.1380, c.g
Αὐτοπελὴς, t.3, c.1371, h. Αὐτοπελὰς, t.3, c.1372, c
Αὐτοπτερος, t.3, c.1432, f
Αὐτοπραγικὸς πίθηκος, ex Demosth. affertur pro Tragica simia.

Αὐτόβοτος, Eius generis & naturæ. Theophrast. Hist. pl. l.1, c.8, βοῦν δ' αὐτόβοτον, hoc verò est eius modi atque naturæ. Ita quidam, qui Gazam minus aptè & expressè hoc modo vertisse ait, Ab his proximũ vel illud quodammodo est. Sed miror quo modo iste putarit legendum αὐτόβοτον contrà quàm vulg. edit. habẽt, & cõtrà quàm sequentia ferunt. Ita enim ibi legitur, βοῦν δὲ αὐτόβοτον πενέ καὶ τῆς θρεπτικὰ ἢ ἀπροβόλαστα ἢ, f. διαφέρουσι τὰ φυτά.

Αὐτοῦ, aduerb. t.1, c.604, e. Αὐτοῦ, t.1, c.1071, f
Αὐτυρχάω, t.1, c.1233, a. Αὐτύρχυπος, ib.b
Αὐτυρχία, ib.a. Αὐτυρχὸς, t.1, c.1232, g
Αὐτοφαεῖ ἔειν, Hesych. idem esse dicit quod αὐτοματεῖν.

Αὐτόφλοιον, idem exp. αὐτόδερμον.

Αὐτοφονδυτὴς, Αὐτοφόνος & Αὐτοφόντης, Suimet peremptor, Qui seipsum perimit vel peremit, Propriæ cædis autor. Leontius Epigr. lib. 3, de Aiace Telamonio, Τόσσον δὲ χρόνος ἄλλον ἐπάξιον αὐτέος πόλεμης Οὐχὶ δι' ἀνὸς παλάμῃ ἤκεν ἐπ' αὐτοφόνῳ. Euripides αὐτοφόντιν vocat eum etiã qui propria manu alii infert cædem, qui αὐτοέντης quoque seu αὐθέντης dicitur & αὐτόχειρ: in Medea, χαλεπὰ δὲ βροτοῖς ὁμογνῶν μιάσματ' ὅταν χεὶρ αὐτοφόντις ξυνοικῇ. verba chori sunt dehortantis Medeam à cæde liberis suis inferenda.

Αὐτοφορβὸς, Hesych. ex Æschyli Circe affert pro αὐτοφάγος.

Αὐτοφορτος, t.4, c.125, d. Αὐτοφυὴς, t.4, c.284, b
Αὐτοφυτος, t.4, c.2833, g. Αὐτοφυὰς, t.4, c.284, h
Αὐτόφωνος, t.4, c.302, f. Αὐτοφωεὶ, t.4, c.312, c
Αὐτοφωία, ibid. Αὐτόφωρος, ibid.
Αὐτοφώρω, ibid. f

Αὐτοφὼς, Ipsa lux. Greg. Naz. ita vocat Spiritum sanctum, quoniam ipse vera lux est & vnica, & sine eo nemo φωτίζεται.

Αὐτὰρ, t.4, c.439, b. Αὐτοχειρὶ, t.4, c.440, e
Αὐτοχειρία, ibid. Αὐτοχειρία, ibid.
Αὐτοχείρος, ibid. c. Αὐτοχειρίστατος, ib.d
Αὐτόχειρος, ib.c

Αὐτοχειροτόνητος, Suo ipsius suffragio electus, Per se creatus. vt in argumento orationis πρὸς τὸν δημοκρατικὸν, legitur, αὐτοχειροτόνητος πρεσβευτὴς ἀπήλθε.

Αὐτόχθων, t.4, c.519, a
Αὐτοχόλωπος, ex Epigr. affertur pro Iracundus. videtur tamen sonare potius Qui sua sponte bilem concipit, vel Sibiipsi iratus.

Αὐτοχόωνος, Rudi seu crassa Minerua fusus, & veluti sua sponte fusus. Homer. Il. φ, Αὐτὰρ Πηλείδης Σπῆκεν σύλον αὐτοχόωνον. Vbi exponunt, ὀκ χρυσῆς ὕλης κεχωνευμένον, οὐκ ἔχοντα καταστολὴ περιπλῶ, ὀκ μόνης χωνείας ἀναληφθέντα: Budæus αὐτοχώνευτον, & rudem à fornace: vt Eustath. quoque τὸν αὐτῶς καὶ εἰκῇ κεχωνευμένον: Hesychius verò non solùm αὐτοχώνευτον & αὐτόχυτον, sed etiam ἀπ' αὐτῆς τῆς χωνείας τὸ τέλειον ἔχοντα καὶ μὴ προσδεόμενον ἄλλου πρὸς εἰς συμπλήρωσιν, ὅλον σερέμνιον, οὐ κοῖλον.

Αὐτόχημα, t.4, c.605, b
Αὐτοχοῖνδον, Hesychius exponit πρὸς τὸν χρῶτα, ad ipsam cutem.

Αὐτόχρονος, t.4, c.619, a
Αὐτόχρυσα, Hesychio sunt τὰ ἥμια, Pretiosa. Forsan Ex solido vel puro auro.

A Αὐτόχυτος, t.4, c.495, e
Αὐτόχωνον, Hesych. exponit αὐτοχώνευτον. Vide Αὐτοχόωνος
Αὐτοψεί, t.2, c.1380, h. Αὐτοψία, ibid. & t.3, c.153, e.ob.
Αὐτῷ, pro ἑαυτῷ dicitur, Sibiipsi. Interdum etiã pro σεαυτῷ, tibiipsi. vt apud Hocratem ad Demon. καὶ γὰρ αὖ οἷς ἄλλοις λεθῆς, αὐτῷ γε σεωυτῷ δήσῃς, tibiipsi saltem conscius eris.

Αὐτῷδης, Hesychio est ὑπόφρων, ἰδιογνώμων. Per contractionem ex Αὐτοάδης, pro quo αὐτάδης dicitur, Sibi ipse tantùm placens, Præfractus.

Αὐτῶλης, eidem est ὑβριστὴς, αὐτόχειρ. nimirum ὁ αὐτὸν ὀλλύων aut ὀλέσας.

Αὐτωνυμὴς, t.4, c.782, h
Αὔτως, siue Αὕτως, idem quod οὕτως, Sic, Hoc modo. Soph. ῥίζαν ὀξημμένῳ Λὐτὼς ὅπως ἄφ πτεῷ ἐγὼ τέμνω πλέκον, ita vt ego incido hunc cirrum. Itidem Hom. Iliad. σ, Ἀλλ' αὔτως δὴ πάφρον ἰὼν Τρώεσσι φαείνῃ. id est οὕτως ὡς ἔχει. Itidem Hesychius accipit in hoc loco Odyss. π, Οὔπω μιν φασὶν φαεινὸν καὶ πτέρδν αὔτως: exponens nimirum ὁμοίως & ὡςαύτως. Quo in loco nota etiam illud ὡςαύτως ex hoc αὔτως & ὡς compositum. Homer. rursum interuenière particula δὲ dicit ὡς δ' αὔτως. vt Od. υ, Ὡς δ' αὖ πως Εὔμαιος ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσι. Interdum est Eodem modo, Itidem, Pariter. ¶ Significat etiam ἁπλῶς, ὡς ἔτυχεν, Vtcunque: item εἰκῇ, ἀδικεκνῆς, μάτην, Temerè, Frustrà. Quo modo Hes. accipit in hoc loco Hom. Αὔτως γὰρ ἐπέεσσ' ἔεδ' ἀγορῇφ. Porro quod ad spiritum attinet, annotat Eust. Æolicè aspirari aliquì φιλοῦσται, vt pote ex pronomine αὐτὸς deriuatum. atque adeo tenuari, patet ex eo quòd tenues literæ ipsum præcedentes in aspiratas non vertuntur. vt Il. γ, Φαίης κεν ζείκοτόν τε πυρ' ἔμμεναι, ἀφρονά τ' αὔτως. Et Odyss. ξ, Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὔτως μοθήσομαι, ἀλλὰ σεῦ ἔρκω, Ὡς νείτας Ὀδυσεύς. Veruntamen sciendum, in veteri meo Iliadis exemplari in loco præcedente quantumuis antecedente tenui, tamen aspirari, sicut apud Herodotum quoque legitur ἀπ' οὗ, & similia.

Αὐφιὼ, Æolicè pro αὐχιὼ dici tradunt. id est Ceruix.
Αὐχαλέοι, Hes. sunt σεμνοί, Gloriosi. vel etiam Iactabundi.
Αὐχαΐειν, Hesychio est ἀέαχωρεῖν καὶ τὰ ἐμμένειν. Dicitur & αἰαχαίζειν pro αἰαχωρεῖν.

Αὐχενίζω, t.1, c.608, c. Αὐχένιον, t.1, c.607, c.ob.
Αὐχένιος, t.1, c.608, a. Αὐχενιστὴρ, ib.d
Αὐχέω, ib.c. Αὐχέομαι, ib.f
Αὐχὴ, ib.g. Αὐχήεις, ib.h
Αὐχμα, ib.g. Αὐχὴν, t.1, c.607, b
Αὐχὴς, Iactabundus. vulg. l. Sed metuo ne perperam pro αὐχήεις.

Αὐχμηρὸς, t.1, c.608, h.
Αὐχμάω, & Αὐχμάω, t.1, c.610, h
Αὐχμὴ, ibid. g. Αὐχμήεις, ib.
Αὐχμηρὸς, ib. Αὐχμὼς, ib.e
Αὐχμώδης, ib.g
Αὔω, vel Αὕω, t.1, c.609, f. & 611, a. Hesychius αὖς, scriptum φλαῦς, significare ait ἐφώνει, ἐβόα: διὰ τοῦτο autem, ὀξέκαιρε αὐγῆπε πῦρ. Aliquanto pòst tamen αὔσαι exp. non solùm βοῆσαι, sed etiam καῦσαι, φλέξαι, nulla facta mentione diuertitatis spiritus. & forsan vtrunque tenuari posse videatur, quum reperiamus καταῦσαι pro καθαῦσαι seu καταπαῦσαι: nisi Ionicè positum dicamus vt καταύδαι & similia. ¶ Eustathius αὔσαι ait significare etiam θιγεῖν & ἅψασθαι, tangere: vnde esse χραῦσαι, significans χροὸς αὔσαι. Hesych. quoque αὐῆψαι. ¶ Rursum Hesych. αὔω exponit θερμαίνω & διαχέω. ¶ Etymolog. αὔω ait significare quatuor: τὸ λάμπω, vnde esse αὔγελον: τὸ ξηραίνω, vnde αὔος, ὁ ξηρός: τὸ καίω, vnde βαύσσος, ὁ πρόσφατος πῦρ ἐξαλόμενος: τὸ βοῶ, vnde apud Homerum, Αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν. Esse verò & αὔω significans καθεύδω: cuius hoc exemplum affert ex Ther. Nicandri, ὀν δ' ὀμάθοισιν Ἠ' ἐ ἀμα ἐοχῖσι κ' ἐίζον ὀνδυκὲς αὔει. i. καθεύδει ἢ δ ἰατρεῖ. Vbi scholiastes quoque hoc αὔει positum ait pro ἰαύει, & significare κοιμᾶται aut δέφγα.

Αὔω, t.1, c.611, b
Αὔως, Æolicè pro ἠὼς, id est ἡμέρα, vt Etymol. & lex. meum vetus tradunt, afferẽtes ex Sapphone, ποτὶ κὰ αὔως. Ἔσπερα πάντα φέρων ὅσα φαινόλις ἐσκέδασ' αὔως.

¶ Ἀφάδρωμα, Megaris dicta fuit ἡ πολις, ab Abrota Nisi vxore. eam enim defunctam, ob prudentiam & castitatem singularem Nisus maritus æterna nominis memoria celebrare volens. ἐκέλευε τὰ ὀστᾶ φορεῖν ἐν ὀμείνῃ πολεῖ ἐφόρει, καὶ πᾶν πολεῖ ἀφάδρωμα δι' ὀμείνεν ὠνόμασεν, vt refert Plutar. in Qu. eſt. Græcan. p. 525, meæ edit.

Ἀφαγνίζω, t. 1, c. 129, d

Ἀφαγνισμός, οῦ, ὁ, Purificatio vel Conſecratio. Exponitur etiam Sanctimonia.

Ἀφαδία, t. 1, c. 1437, f. Ἀφάδιος, ib.

Ἀφαδδός, Etymologo eſt ἐχθρός· ἀφ' ᾧ τὸ ἀφαιδανεῖν. pro quo lex. meum vetus habet ἀφάδιος, itémque Heſychius & Suidas.

Ἀφάζει, Heſychio eſt ἀπαδέχεται, ἀπὸ τῆς ἀφῆς. Aſpirandum igitur fuerit.

Ἀφαία, teſte eodem eſt ἡ Δίκτυννα καὶ Ἄρτεμις, Diana.

Ἀφαιάσαι, idem exponit ἀπαλλῆναι, ἀπολειτουργῆσαι καὶ ἀπολέσαι.

Ἀφαίμαξις, t. 1, c. 162, g. Ἀφαιμάσσω, ib. g

Ἀφαίρεμα, t. 1, c. 191, f. Ἀφαιρεμαπνός, ib. h

Ἀφαιρεμαπνῶς, ib. & 192, a. Ἀφαιρέμαμ, t. 1, c. 191, a

Ἀφαίρεσις, t. 1, c. 192, a. Ἀφαιρετής, ib. d

Ἀφαιρέω, t. 1, c. 190, g

Ἀφαίρημα, Heſychio eſt αἰάθημα, δῶρον, Donarium. Infrà Ἀφέρεμα pro eodem. Vide & t. 1, c. 191, f.

Ἀφακα, Syriaca vox, idem ſignificans quod vulgo βέλημα ſeu βέλημα, teſte Etymol. Meminit & Suid.

Ἀφάκη, ἡς, ἡ, Aphaca ſeu Aphace: inter fruges reponitur ac legumina, viciæque ſpecies eſt. vt & Galen. De aliment. facult. libro 1, cap. penultimum inſcribens περὶ ἀφάκης καὶ βικίου, dicit τὸ ῥᾶμα ἢ ἀπερμάτων τούτων εἶναι ὑπόπικρον μᾶλλον ὁμοίως τοῖς φακοῖς: cendi autem hæc ab agricolis σὺν αὐτῆς τοῖς λεβοῖς ἅμα τοῖς φυσῖς ὅλοις ἕνεκα τῆς ἢ ἀλόγων βρεμμάτων τροφῆς. Sed addit, βικίου appellationem ſuis tantùm Aſianis familiarem eſſe: apud Articos verò ipſum vocatum fuiſſe ἄρακον. Plinius lib. 27, cap. 5, Aphace tenuia admodum folia habet: puſillo altior lenticula eſt, ſiliquas maiores fert, in quibus terna aut quaterna ſemina ſunt nigriora & madidiora & minora lēticula: naſcitur in aruis. Quæ mutuatus eſt ex Dioſcoride lib. 2, cap. 178. Rurſum Plinius libro 21, capite 17, Amara & aphace & quæ picris nominatur. At quæ cap. præcedente de aphace ſcripſerat, deſumpſit ex Theophr. Hiſt. plant. lib. 7, cap. 8. ¶ Ἀφάκη dicitur etiam eſſe Libyæ oppidum: INDEX. Ἀφακῖτης, ciuis ſeu incola eius oppidi.

Ἀφάκης, Stultus. ἄρακες enim Heſych. affert pro βῦνῆς.

Ἀφάλομαι, t. 1, c. 339, d

Ἀφαλος πεκιφαλαία Heſychio eſt ἡ μὴ ἔχουσα φαλοὺς: hoc eſt λαμπρεῖς ἵππους ſiue πικίλματα. quemadmodum Suidas quoque φαλοὺς dicta fuiſſe ſcribit τὰ ὅπλα τῆς πεκιφαλαίας λαμπρὰ καὶ ἀπαστράπτοντα: λόφους autem τὰς περικόμας. Vnde conticere eſt, ἀφάλους galeas dictas fuiſſe quæ clauis ſeu ſcutulis ex auro ſplendentibus inſignes non eſſent. Rurſum Heſych. ἄφαλον affert pro φαλὸν μὴ ἔχον μή τε πεκιλματωτόν. Vtitur autem eo vocabulo Homerus Iliados κ, dicens, ἀμφὶ δὲ οἱ κορυθεὶς κεφαλῇφιν ἔθηκε Ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄκρον

Ἄφαλος, t. 1, c. 339, d. Ἄφαλτος, ib.

Ἀφαμαρτόω, t. 1, c. 387, e. Ἀφαμαρτετής, ib. f

Ἀφάμαστον, ibidem.

Ἀφαμιῶται, Heſychio ſunt οἰκέται ἀγρόικοι, πάροικοι, Famuli ruſtici, Accolæ. Pro quo ſupra ex Athen. & Luſt. habuimus Ἀμφαμιῶται.

Ἀφανδαίω, t. 1, c. 1437, f

Ἀφάνεια, ας, ἡ, Obſcuritas. Aſſertur ex Thucydide. Vide Ἀφαυία.

Ἀφανής, t. 4, c. 16, e

Ἀφανίζω, Heſychius affert pro σκοτοῦμαι ἐπάσσω. Aliquì ſignificat Obſcuritatem, vt apud Thucydidem libro 2, pag. 60, ἔχω δέ τι εἰκάσαι δράσαι πολὺ πλείω, ἀξιώματος ἀφανίᾳ κεκοσμῆσθαι. Vbi metaph. ſignif. habet vt & contrarium et λαμπρεστής, Splendor.

Ἀφανίζω, t. 4, c. 17, f. Ἀφανισμός, ib. d

Ἀφανισμός, ibid.

Ἀφανιστέος, Obſcurandus: item Delendus, Tollendus è medio.

Ἀφανιστής, t. 4, c. 18, e. Ἀφανιστικός, ibid.

Ἀφάνεια, fertur fuiſſe locus in Sicilia ignobilis: indéque prouerbialiter de rebus incertis dictum fuiſſe ὁ Ἀφάνταις. Inde eſt Ἀφανάρας, Oriundus Aphannis.

Ἀφανταστόωτος, t. 4, c. 37, c. Ἀφάνταστος, ibid. g

Ἀφαντος, t. 4, c. 14, c. Ἀφαιῶς, t. 4, c. 17, a

Ἀφάπτω, t. 1, c. 496, g

Ἄφαρ, Statim, Continuò. ἐφεξῆς, ἀδίκως, Heſychio. vt & apud Homerum in Odyſſ. vbi dicit, ἄφαρ κεφαλὴ πεπέδησται, exponunt ἀδικῶς. Sunt qui ab ἅπτομαι deriuent, exponentes ἐφεξῆς καὶ ἅμα τῇ ἁλώσει. Etymologus quatuor ſignificare ait: τὸ ἐφεξῆς, vt — ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἔχει ἐμῷ: item τὸ ἀφέγγιστον καὶ ἀδηλοποίητον, vt, — ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμυνέουσι καὶ ἡμῖν: necnon τὸ αἰφνίδιον, vt, Ὡς σ' ἄφαρ ὀξὺ Τρώων ἐκαστοῖο μένος λύσει ἵππος: denique τὸ ῥᾳδίως, vt ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθε. Inde COMPAR. Ἀφαρότερος, Celerior, Velocior, Pernicior. vt Etymologus quoque & lex. meum vetus ἀφαρότερον exp. in hoc loco Homeri Iliad. ψ, Τῶν σ' ἦ ἵππου μὲν ἔκαστον ἀφαρότερον. rectè. præcedit enim, ἀλλά τοι ἵππου Βορέοιο θέειν, πᾶν τ' οἶον λοίγε ἔασον, equi ſunt tardiſſimi. Inde & ADVERB. Ἀφαρεὶ, idem cum ſuo primitiuo ſignificans, vt Etymologus docet: qui de ἄφαρ loquutus, ſubiungit, ὃ οὗ καὶ οἱ Ἴωνες καὶ Ἐφέσιοι Ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ ἐφεξῆς καὶ ἀσκόπως ποιεῖν τὴ φθέγγεσθαι. Et paulò pòſt, quum dixiſſet compar. ἀφαρότερον eſſe ab aduerbio ἄφαρ ſignificante τὸ ἐφεξῆς, addit, ἐνθεν οἱ Ἀλεξανδρεῖς Ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ ἐπαυτοδιακόνως καὶ ἐφεξῆς καὶ ἀκαθεκτέπτως ποιεῖν τι ἢ λέγειν. Itidem & Suidas. Apud Euſtath. verò ſine diphthongo SCRIPTVM Ἀφαεί: pag. 158, τὸ δὲ Ἄφαρ, ὁ μέχρι καὶ ἐς δῆν ἀφεφέρεται ἀφ' οἷς λέγουσιν Ἀφαεὶ τὸ αὐτικα. Dicit porro & ipſe ἄφαρ ab ἅπτομαι deriuari, & tenuari veluti Æolicum.

Ἀφαιβον, Heſychio ἐλεύθερον.

Ἀφαρεὶ, vide in præced. Ἄφαρ.

Ἀφαρὸς, Heſychio teſte eſt Pinna quam thynnus fœmina ſub vētre habet: τὸ θήλεος θυνίου τὸ ὑπὸ τῇ γαστρὶ πεφυκός, vt Athen. quoque l. 7, ex Ariſtot. refert πολὺ θυνιάδα τὸ ἄρρενος διαφέρειν τῷ ἔχειν ὑπὸ τῇ γαστρὶ πτερυγιον, ὃ καλεῖται ἀφαρέα. Eſt & nomen proprium herois apud Hom.

Ἀφαρέω, Sudo, item Haurior. Heſychius enim ἀφαρεῖ affert pro ἱδρῶ, αἱμάσσω.

Ἀφαεὶ, vide in Ἄφαρ paulo anté.

Ἀφαρκία, ας, ἡ, Apharca: arbor ſemper virens, apud Theophr. Hiſt. pl. l. 5, c. 15, & l. 3, c. 4.

Ἀφαρκιδεύτον, Heſychio eſt ἀχρεῖον, ἀθυμάστον.

Ἀφαρκτος, eidem eſt ἀφύλακτος.

Ἀφάρμακος, t. 4, c. 45, c. Ἀφάρμακτος, t. 4, c. 47, g

Ἀφάρμαρτι, legi in Epigramm. pro ἀφόρμαρτι, tradunt v. l. Quòd ſi ἀφάρμαρτι ſcriptum eſſet, foret μεταθέσις ſeu ὑπερβιβασμὸς, vt quū Homerus dicit βορόδισοι pro βοροδίσοι, & δραυθεῖν pro δραρθεῖν.

Ἀφαρμάζω, t. 1, c. 582, c. Ἀφαρμίζω, ib.

Ἀφαρόζωμος, Iuſculum ex tempore factum. Euſtathius pagina 1191, τὸ δὲ Ἄφαρ, ὁ δὴ τοῦ καὶ Ἀλίου, οὕτως ἐφεξῆς πεφῦς κειόσπαρ πῶς ἀπὸ σωνθείας, ὡς τε πυρὸς ἢ πολλῶν τὸν αὐτοσχέδιον ζωμὸν, ἀφαρόζωμον φασὶ, ὡς ἐν τῇ ἐπιτ. ἐφεξῆς ζωμὸν ἀβυζόμον.

Ἀφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuestis: item Inaratus. Heſychius enim affert non ſolùm ἄφαρον pro ἀνέμαστον, αὐτόβυστον, ſed etiā ἄφαρον pro ἀνήρωτον, vt Suidas quoque ἄφαρον ζῦν dici ſcribit πολὺ λιπαρὰ, τὴν πολλὰ μὴ πω δεῖ πεποιθέναι. Etymologus quoque ita dici tradit πολὺ ὀλιγόχρωμον ζῦν καθόλου τὸ φέρον, afferens hoc ex Callimacho l. Hemiſtichium, ἠὲ ἄφαρον φαιδόεσσα.

Ἀφαρόδος quoque, Etymologo & lexico meo veteri eſt ἡ ἀφροδισιάστρια, addentibus, φαρὸς γὰρ ἡ ἄρρενος, deriuantibuſque hæc à φαρὸς ſignificante χρῶσιν, findere. Sunt qui Ἀφαρόδος ſcribant & pro ἀγνοῖς accipi dicant, vt φαρὸς ἐστιν quoque pro χρῶς ἐστι.

Ἀφαρόω, t. 1, c. 543, d

Ἀφαρπάζω, t. 1, c. 547, a. Ἀφαρπάζομαι, ibid.

Ἀφάρτερος, vide paulo antè in Ἄφαρ.

Ἀφαρτος, Heſychio eſt πολὺς, ἄριστος, βοηθός.

Ἀφάρωτος, eidē eſt αἰσθρεόπτερος. Vide & Ἀφάρωτος paulo anté.

Ἀφασία, t. 4, c. 53, a. Ἀφάσατος, t. 1, c. 505, b

Ἀφαστῆλες, Heſychio μαστοὶ, θηλαὶ, Mammæ, Vbera. Infrà Ἀφαλεστῆρες pro eodem.

Ἄφατος, t. 4, c. 54, a

Ἀφάτως, Ineffabiliter. ἀδιηγήτως.

Ἀφαυαίνω, & Ἀφαυαίνομαι, t. 1, c. 610, b

Ἀφαυρὸς, ib. h. Ἀφαυρότατος, ib.

Ἀφαυρότερος, ib.

Ἀφαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Illibatus. v. l. forſan ab αὔω ſignificante ψύω καὶ θιγγάνω, vt idem ſit cum ἀψαυστος, Intactus.

Ἀφαύω, t. 1, c. 609, h

Ἀφάψαι, Heſychio eſt non ſolùm σωδῆσαι, (vt Suidæ quoque πεφεκολῆσαι) ſed etiam μύξαι.

Ἀφάω, t. 1, c. 505, a. Ἀφεγγής, t. 4, c. 75, g

Ἀφέδιμος ἡμέρα, apud Lacones eſt ὃν ᾔδουσι, teſte Heſychio. Si ἀφείδιμος ſcriberetur, eſſet ea in qua ἀφειδεῖν non celebrantur.

Ἀφεδήλιος, idem affert pro αἰσχρόδη, Impudentem.

Ἀφεδρεία, t. 1, c. 1083, c. Ἀφεδρόω, ib. b

Ἀφεδρος, ib. a. Ἀφεδρῶν, ib. b

Ἀφεῖπε, Ionica dialyſi pro ἀφῆκε dicunt poetæ: à them. ἀφίημι, à quo eſt & particip. aor. 1 paſſ. ἀφεθείς.

Ἀφειδέστερον, t. 4, c. 77, d. Ἀφειδέως, ib. e

Ἀφειδὴς, ib. b. Ἀφειδία, ib. e

Ἀφειδωλία, ib. b. Ἀφειδῶς, ib. c. & c. 592, c. ob.

Ἀφεῖκα, præt. perf. act. verbi ἀφίημι: ex quo paſſ. ἀφεῖμαι.

Ἀφεῖμεν, aūt, eſt aor. 2 act. ab eodē. cuius infin. eſt ἀφεῖναι.

Ἀφειμβίος, t. 1, c. 1660, a

Ἀφεκτέον, Abſtinendum eſt. Genitiuo iūgitur, vt & primitiuum eius ἀπέχομαι. Iſocr. τῷ συμβουλεύειν ἀφεκτέον.

Ἀφεκτος, Varin. affert pro ἱερὸς, ὅσιος αἰέσιμος ἀκαπάστατος. forſan eſt ab ἀπέχομαι, & ſignificat eum à quo abſtinetur.

Ἀφελγόνω, Lædo, Malum importo. Heſych. enim ἀφελγόνησα exp. κακοῦσα.

Ἀφέλεια, vide in ſequente Ἀφελής.

Ἀφελέον, Varin. affert pro σωνηκμένον, κοινόν: ſed ſuſpectū eſt.

Ἀφελής, έος, ὁ καὶ ἡ, Simplex. Lucian. ὡς ἀφελὴς πᾶς ὅστις καὶ ἁπλοῦς. Item ἀφελὴς διάπτα καὶ λιτὴ dicitur quæ eſt ἀπαθέστερος, ſimplex ſeu tenuis & frugalis, omnique luxu carens. vt & ἀφελὴς λόγος apud rhetores, Oratio ſimplex & fuco carens. Heſychio ἀφελὴς eſt ἀπονὴς, κατηφὴς, ὁλόκληρος, ὁ μήτε πλεονάζων μήτε δέων τὴ τοῦ σώματος, Illæſus, Purus, Integer, Cui nec ſuperfluum quippiam in corpore eſt nec deeſt. Idem πεδία ἀφελῆ dici ſcribit τὰ σωιδένδρα, arboribus conſita: procul dubio reſpiciens ad hunc locum Ariſtoph. Equit. de Cratino, — ὃς πολλοῖς βίβλοις πυτ' ἐπαίνῳ, διὰ τὴν ἀφελῆν πεδίων ὀρέων. ſubiungit enim, καὶ τῆς εὐπειθοῦς τοῖς ἀγαθοῖς ἐφόρει τὰς φρὶς καὶ τοὺς πλατείους καὶ τοὺς ἐχθροὺς τοῖς ἐναντίοις. Schol. verò ibi ἀφελῆ πεδία allegoricè dictum ait τὸ ὅλον τῆς φράσεως ἄκομψον καὶ ἁπλοῦν. id eſt ἡ ἀφελῆ λέξιν, ſeu τὸ ἁπλοῦν ἐρεῖν. qui & ἀφελῆ γυναῖκα dici ſcribit τὸν ἀπόνηρον καὶ δοσπυρον, vt in hoc gnomico hexametro, Μισῶ τὸν ἀφελῆ, μισῶ τὸν σώφρονα λίαν, odi quæ ſimplex nimiū eſt, odi & nimis caſtam. Inde ADVERB. Ἀφελῶς, Simpliciter, Nudē. ἁπλῶς. vt τὰ ὅπλα τὰ ἀφελῶς χάφειν, apud ſchol. Ariſtoph. & Suid. In v. l. exponitur Simpliciter, Ingenuē: item Incuriosè, Inconſideratè. Inde & SVBST. Ἀφέλεια, ας, ἡ, Simplicitas. Damaſcius apud Suid. de Iſidoro, ὡς τῇ ἀφελείᾳ καὶ ἀφυΐδειαν ἠράσθη ἀφερόντως. Plur. Symp. ſept. ὅλων εἰκὸς ὅτι καὶ τὴ Ἡσίοδον ἐξενεῖν ἡμῖν ἢ λιτότητα καὶ ἀφέλειαν. Apud eūdē reperitur ET Ἀφελία pro eodē. vt in l. De deo Socr. αὐδρὸς ἀτυφίᾳ καὶ ἀφελίᾳ μάλιστα δὴ φιλοσοφίαν ἐξηνεβρωπήσαντος. At Ἀφελότης, ητος, ἡ, neſcio vnde acceperint v. l. itidem pro ἀφέλεια, Simplicitas.

Ἀφελία, vide in præcedente Ἀφελής.

Ἀφελκόω, & Ἀφελκόομαι, t. 1, c. 1197, b

Ἀφελκύω, t. 1, c. 1196, e. Ἀφέλκω, t. 1, c. 1194, c

Ἀφέλκωσις, t. 1, c. 1197, b

Ἀφελλίαν, Vitligines nigræ. Heſych.

Ἄφελμα, c. idē eſt τὸ καλλωπισμὸν, Scopa. Dicitur idē & ὄφελμα.

Ἀφελότης, & Ἀφελὴς, vide paulo antè in Ἀφελής.

Ἄφεμα, t. 1, c. 1660, g. Ἀφέμβος, ib. a

Ἄφενος, ὁ vel τὸ, Diuitiæ, Opes: ſeu Reditus, Cenſus, & quidem propriè vnius anni, vt volunt grammatici. dicunt enim eſſe τὸν ἀπὸ ἑνὸς ἔτους (ἔδειν ὀνιαυτὸ) συνηκμένον πλοῦτον, ſeu τὸν ἀπὸ τῶν ὀνιαυσίων γεγενημένῳ πλοῦ ἀφ' ἑνὸς ὀνιαυτοῦ παρουσίας: πλοῦτον verò, τὸν ἀπὸ πολλῶν. Hom. Odyſſ. ξ, οὐδὲ ἔμοιγε ἐκόσι φρονεῖν Ἐν' ἄφενος ὠπόνοι: quū prius dixiſſet, Ἕ γάρ οἱ ζωὴ γ' ἰῶν ἄκαστος, οὐπνὶ πάσι Ἀνδρῶν ἠνέων: pro eodē accipiens ἄφενος & ζωὴν, opes nimirum & copias ad vitam ſuſtentandam neceſſarias: in quarum cenſu ponit armenta, ouium & capranum porcorúmque greges. Idem rurſum Homer. Iliad. ψ, Ἀλλ' αὖτε πέρποιτο βοῶν μέγα μάρ οἱ ἔδωκε Ζεὺς ἄφενος καὶ πλοῦτον ἐν ἀρούρῃσιν. Sic Heſiod. Οὐκ ἄφενος φθόνῳ, οὐδὲ πλοῦτον τε κ' ὄλεσσον. Idem maſculino vtitur, in Ergon initio, ζῆλοῖ δὲ τε γέ τοκα γείτων Εἰς ἄφενον κατιόντα.

Ἀφεντίνδα, lusus nomen eſt apud Poll. l. 9, dicti ἀφ' ᾧ τὸ ἀφιέναι. eo enim oportebat ὄρκον ἀφέντα ἐς κύκλον, συμμετρήσασθαι ὡς ὀνῆς τῆς κύκλου σῆ.

Ἀφεξεῖ, apud Heſ. legitur, expoſitum ἀποστήσει, ἀποκωλύσει, ἀπορκίσει, Arceat, & Prohibeat. Videtur eſſe Ionicum pro ἀφέξει, à them. ἀπέχω: id eſt habere Ionicum pleonaſmum τὸ ε.

Ἄφεος, eidem eſt ἄφωνος, Mutus: quo ſignificatu ſuprà habuimus ἄνεος ſiue ἄνεως.

Ἀφέρεμα, eidem eſt αἰάθημα, δῶρον, ξένιον, Donarium, Xenium. pro quo ſuprà ex eodem habuimus ἀφαίρημα.

Ἀφέρεται, eidem ſunt ἄχρηστα, Inutilia. Varino autem teſte ἀφέρεστος τόπος eſt ὁ ἀκαλλώπιστος.

Ἀφερμηνεύω, Enarro, Explano, Expono. Bud. ex Platone.

Ἀφερπύζω, Abrepo, Repens abeo: interdum & generatim Abeo, Diſcedo. vt ἀφέρπω quoque. Item ſimpliciter pro Eo, vt Suidas ἀφερπύσαι exponit βαδῆσαι, in hoc loco Ariſtophanis, Ἐφ' ᾧ ἐπιθύμησα δαιμονίως ἀφερπύσαι: addens metaphoram eſſe ἀπὸ τῆς ἑρπετῆς.

Ἀφερπυλοιδέω, t. 1, c. 1259, h. Ἀφέρπω, ib. c

Ἀφέρτερος, & Ἀφέρταρος, irregulariter formata ſunt ex Ἄφερτος ſignificante ἀφόρητος, Non ferendus, Intolerabilis. αὐτόπιστος. vt ἀφέρταρος πόνος apud Gregor. in Tragœd. Labor minimè tolerabilis, ſeu Intolerabiliſſimus. Heſych. verò ἀφέρτερος affert non ſolùm pro ἀφόρητος, ſed ἀφέρτερα etiam pro ἥσσονες: innuēs actiuè etiam accipi pro Inferiores & oneri ferendo impares. Adhæc ἀφέρτερος affert pro πολυφέρτερος, ἰσχυτέρους: in quo α epitaticum eſt, non priuatiuum, vt in præcedentibus.

Ἄφες, Dimitte: imper. aor. 2 act. ab ἀφίημι. Dicitur & ἄφες ζεύγνυς, pro Deſine iungere.

Ἄφεσος, t. 1, c. 1661, b. Ἄφεσις, t. 1, c. 1660, g

Ἀφεσμὸς, t. 1, c. 1681, a

Ἀφέστατε, & Ἀφεστάσι, per ſyncopen pro ἀφεστήκατε & ἀφεστήκασι, teſte Etymologo, qui illud exp. ἀπόθεν καὶ χωρεὶς ἑστήκατε: hoc, πόρρωθεν ἐστέ σφιν. Ambo ſunt ab ἀφίστημι: ambo etiam apud Homer.

Ἀφέστηκα, idem quod ἀφίσταμαι: thema ex præt. perf. actiuo eiuſdem verbi. Xenoph. Anabaſ. 2, Ἀλλὰ Λεπάδιος ἀφεστήκει ὥστε φίλος ἡμῖν οὐδεὶς λελείψεται). id eſt ἀποστήσεται, Deſiſcet, Deficiet.

Ἀφεστικὼς, t. 1, c. 1752, g

Ἀφεσῖρ, dictus apud Cnidios fuit magiſtratus quidam, nimirum ὁ τοῦ γνόμας ἐρωτῶν, qui ſententias rogabat, teſte Plut. in Hellen. quæſt. p. 520, meæ edit.

Ἀφέστιος, t. 1, c. 1276, g. Ἀφεστιὴ, t. 1, c. 1662, a

Ἀφεσταῖος, ib. b

Ἀφέταροι, Sodalibus priuati, vel etiam A ſodalitio amoti. Poll. l. 3, ex Theopompo hiſtorico affert ἀπολίτευτοι, ἀφέταροι, ἀπαθεῖς: ſed παμπόνηρε hæc eſſe dicit.

Ἀφετέον, Dimittendum: aduerb. poſitionis, à verbo ἀφίημι, retinens accuſ. vt & primitiuum ipſius. Plato De rep. l. 2, ζεῦτέον πῶς σκέψιν οὐκ ἀφετέον.

Ἀφετηρία, Heſychio ἀρχὴ, ἡγεμονία, Imperium, Principatus. Apud Suid. verò Ἀφετηρία, ἀρχὴ: ſed ſubiungentem, θύρα τῆς ἱππεδρόμου. i. Ianua hippodromi, ex qua nimirum emittuntur equi ad ineundum curriculum.

Ἀφετήρ, ῆρος, ὁ, Dimiſſor. Legitur apud Erym. & in lex. meo vet. ſed ſine expoſitione.

Ἀφετηρία, t. 1, c. 1661, g. Ἀφετήριος, ib. f

Ἀφέτης, ib. h. Ἀφετηὴς, t. 1, c. 1662, b

Ἀφεῶς,t.1,c.1661,c. Ἀφθύκτως,t.4,c.1219,a
Ἀφθίς, Hesychio ἀδιώκτως.
Ἀφθίω, Accẽdo, Inflammo. vnde apud Aristoph. est ἀφθιθεὶς τὴν πορφυκτὴν, quod Suid.exp. φλογιζθείς. A Apud eundem legitur hic iambus, Ἄφθιε φθὶ φασὶ κλῶν ὦ γυῖα σφεῖς χείνκας: defumptus ex eiusdẽ comici Pace. Sed vulg.edit. ibi habent ἄφαυε: quod schol.exp. φρύξον, torre: addens quosdam scribere ἀφαυσον, exponeréque ζέσον, Feruefac, seu In feruida coque.
Ἀφεψάλου, Hesych.exp. ἄνθυ σπινθῆρος λαμπροῦ. nã φέψαλος dicitur Scintilla.
Ἀφεψάω,t.1,c.1378,g. Ἀφέψημα,t.1,c.1379,a
Ἀφεψαστάμην, Hesych.ex Soph. Antenoridis affert pro ἀφωμίλησα.
Ἀφεψός,t.1,c.1378,h. Ἀφέψω,ib,g
Ἀφέωκα, pro ἀφεῖκα dicitur, ἐλλείψει τοῦ ι, & pleonasmo τοῦ ω, vt tradit Etym.ex Herodiano, qui & Atticum esse dicit. itidémque in tertia plur.præt.pass.dici ἀφέωνται pro ἀφεῖνται, & in prima sing. ἀφέωμαι pro ἀφεῖμαι. Suid. ἀφέωκα Doricum esse scribit, ἀφεῖκα autem Atticum: veruntamen eo & Iones vti, & inter eos Herodotum. Idẽ meminit & passiui ἀφέωνται, dicens esse αὐτυπάκτου, Ionicè nimirum pro ἀφεῶνται. sed miror cur hæc verba in exemplum afferat, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ibi enim ἀφέωνται non est subiunct. modi, sed indicatiui, positum pro ἀφεῖνται, remissa seu dimissa sunt.
Ἀφεώσας, Atticè pro ἀφώσας: præter. imperf. verbi ἀφοσάω.
Ἀφή,t.1,c.504,e. Ἀφηδάω,t.1,c.1447,g
Ἀφηβος,t.1,c.1445,b
Ἀφηγέομαι, seu Ἀφηγοῦμαι, Duco, Præeo,t.1,c.1415,f. Ἀφηγοῦμαι, Narro,ib.h
Ἀφήγημα,t.1,c.1416,a. Ἀφηγηματικός,ib.
Ἀφηγήμων,t.1,c.1415,h. Ἀφήγησις,t.1,c.1416,a
Ἀφηγητής, Ductor, Dux viæ. Hesychio idem est cum ἀφηγήμων, id est ὁ ἀφηγούμενος ὁδοῦ, ὁδηγός.
Ἀφηδύνω,t.1,c.1433,f. Ἀφηκές, Hesychio βλῆδες
Ἀφήκω, vt ἀφικνέομαι, Peruenio: apud Plat.l.7 De rep.
Ἀφῆλιξ,t.1,c.1451,g. Ἀφηλιώτης,t.1,c.1456,g
Ἀφήμβρος, Hesychio ἄπωθεν καθήμενος, Sedens procul ab, seu seorsum ab. Ἀφημερβίω,t.1,c.1465,h
Ἀφημίζεσθαι, Hesychio est ἀπεκίζεσθαι.
Ἀφήμος,t.4,c.56,d. Ἀφήμων,ib,
Ἀφήμων, Tacitè. Hesychio ὁ κάσμω, ἡσυχῆ.
Ἀφῆνται, Hesychio est τὸ παρ' ἐπιθυμίας κριθὰς τῇ χερσὶ θίψαι, hordea decorticata vel tusa manibus terere. Apud eũdem legitur ἄφλωα, expositum ἔκφλα.
Ἀφηνιάζω,t.1,c.1470,b. Ἀφηνιασμός,ib.e
Ἀφηνιαστής,ib. Ἀφηνιάω,ib.
Ἀφηνοειδής,t.3,c.1178,h. Ἀφηπορέω,t.1,c.1662,c
Ἀφηπόδελος,ib. Ἀφήπωρ,ib.
Ἄφθαι, sunt in oris superficie vlcera maligna & serpentia, ignea quadam caliditate prædita, quæ præcipuè teneros adhuc pueros exercent & sæpe consumunt: interdum verò etiã viris & mulieribus accidunt, sed in his idẽ periculũ non est. Incipiunt à gingiuis, deinde palatũ totúmque os occupant, tum ad vuam faucésq; descẽdũt: quibus obsellis non facilè fit vt puer conualescat. Sunt autẽ modò subalbida, modò subrubra, modò nigra velut eschara: pessima & maximè lethalia sunt quæ nigra sunt. Hæc Gorr. ex Celso, Gal. & Polluce. Quanquã verò (inquit idem Gorr.) nomen hoc propriè de vlceribus oris dicatur, aliquando tamẽ & in aliarũ partiũ vlceribus vsurpatur, veluti testum: vt videre est apud Gal.l.9 περὶ κατ' τόπους, & apud Paulum l.3, c.54, vbi ἀφθῶντες διδύμοις curant, hoc est, testes veluti aphthis exulceratos. Hippocr. & de fistula pulmonis dixit l.2 De morbis, ἢν ἀφθώδης ἡ σύριγξ τοῦ πνεύμονος, πυρετὸς ἴσχει βληχρός. Vbi nota VERB. Ἀφθάω, significans Aphthis laboro, Laboro vlcere illo quod aphtha dicitur: vel etiã Laboro vlcere aphthæ simili. Hippocr. χωλαγκ.1, ἢν παιδίον ἀφθᾷ τὰ αἰδοῖα. Et rursum, ἢν ἀφθήσῃ τὰ αἰδοῖα. ¶ Rursum ἄφθα est nomẽ ἀνέμαπος, descripti à Gal.l.9 περὶ κατ' τόπους, quod idẽ est, paucis variantibus, cũ pastillo qui ab Aetio & Paulo ἀμφιφαῆς appellatur, propterea q̃ subere cõstet. Gorr. A superioribus verò ἄφθαις, præter ἀφθάω deriuatur DERIVATIVM Ἄφθιφος, idẽ cũ ἀφθῶν significans.

A Nã Cæl. Rhod. l.16, c.20, quũ dixisset aphthas medicis dici vlcera oris quibus præcipuè infestentur infantes, subiungit, Vnde ἀφθιφον corriuari placet eruditis, quẽ eiusmodi vexet affectio. Inde ET Ἀφθώδης, significans itidem Aphthis laborans. Hippocr. Epid.3, τόματα πολλοῖσιν ἀφθώδεα. Idem dicit ἀφθώδεα ῥθύματα ἐπώδυνα, in Coac. progn.
Ἀφθαρσία,t.4,c.139,e. Ἀφθαρτίζω,ib. Ἄφθαρτος,ib,
Ἀφθάς, Suida teste est ὁ Διόνυσος, Bacchus.
Ἀφθάω, vide in Ἄφθαι paulo anté.
B Ἀφθέγκτος,t.4,c.136,f
Ἀφθίβορος, Hesychio ὁ βορὰς ἐδίων, Auidè vorans.
Ἀφθίτμητος, Cuius cõsilia non intereunt, sed immota manent. Sic Soph. ἀφθίτοις γνώμαις dixit παὶ ἀμεταστρέπτοις.
Ἄφθιτος,t.4,c.146,c. Ἄφθιφος, vide paulo antè in Ἄφθαι.
Ἀφθονίος,t.4,c.137,b. Ἀφθόνητος,t.4,c.151,f
Ἀφθονία,t.4,c.149,c. Ἄφθονος,t.4,c.148,e
Ἀφθόνως,t.4,c.149,c. Ἀφθονία,t.4,c.140,d
Ἀφθορος,ib.c
Ἀφία,ας,ἡ, planta quædam quæ ἀδθὺς ἅμα τῇ βλαστήσῃ τὸ ἄνθος ἀφίησι, vt ex Theophr. discimus Hist.pl.l.7,c.8. Sunt qui putent esse βήχιον Dioscoridis, Tussilaginẽ Plinii.
C Ἀφῖμαι,t.1,c.1683,a
Ἀφιδήσεις, Hes. affert pro ἀφρονήσεις. Sed scribendum potius ἀφειδήσεις per diphthongum.
Ἀφιδρόω,t.3,c.1793,a. Ἀφίδρυμα,t.1,c.1093,f
Ἀφιδρώω,ib. Ἀφίδρισις,ib.g. Ἀφιδρύω,ib.f
Ἀφίδρωσις,t.3,c.1793,b. Ἀφίεμαι,t.1,c.1660,d
Ἀφιερίζω,t.1,c.1650,a. Ἀφιερισμός,ib.b. Ἀφιερόω,ib.a
Ἀφιέρωμα,ib. Ἀφιερωμένον,ib. Ἀφιέρωσις,ib.
D Ἀφιέω,t.1,c.1653,e. Ἀφικάνω,t.1,c.1091,g
Ἀφίζω,t.1,c.1089,e
Ἀφίημι, Dimitto &c. t.1,c.1659,a. Ἀφίημι, Omitto, &c. ib.h
Ἀφίημι, Remitto, &c. c.1660,c. Ἀφίημι, Permitto, &c. ib.
Ἀφίημι, Emitto, &c. ib.e. Ἀφίημι, Trãsmitto, &c. ib.f.
Ἀφίημι, Proiicio, &c. ib.g.
Ἀφικάνω,t.1,c.1682,c.
Ἀφικνέομαι,t.1,c.1683,a. de quo etiam obiter c.1682,e
Ἀφικτῶν, Hes. exp. ἀκαθαρτον, μοσκῶν: mox afferens Ἀφικτός, exponẽque itidem ἀκαθαρτος, μιαρός.
E Ἀφίκτωρ, veteribus dicitur ὁ ἱκέσιος, teste Eust.p.1458: vbi ipsum ab ἵκω deriuat. Hes. quoque ἀφίκτορα dici scribit ἱκέσιον: proculdubio quoniam ad eum veniũt supplices opem petitum.
Ἀφιλάγαθος, Qui nõ est φιλάγαθος, i. amans bonorũ. Exponitur etiam Benignitate carens.
Ἀφιλαυθρωπία,t.1,c.4544,f. Ἀφιλάυθρωπος,ib.
Ἀφιλαυθρώπως,ib. Ἀφιλδέγυρος,t.1,c.533,d
Ἀφιλέπαιρος,t.1,c.1280,b
Ἀφίλης, Hesychio καθαρὸς, ὑγιὴς, ὁλόκληρος. Quo modo & ἀφελὴς suprà expositum habuimus ex eodem.
Ἀφιλία,t.4,c.153,d. Ἀφιλίωπος,t.4,c.157,b
F Ἀφιλόδοξος,t.1,c.1037,d
Ἀφιλοικτίρμων, Qui non amat misereri. ideóque, Immisericors, Immitis. Hesychio quoque ἀφιλοικτίρμονες sunt ἀνελεήμονες.
Ἀφιλόκαλος,t.2,c.38,g. Ἀφιλόνεικος,t.2,c.1012,b
Ἀφιλονείκως,ib. Ἄφιλος,t.4,c.153,b
Ἀφιλοσόφητος,t.3,c.901,e. Ἀφιλόσοφος,t.3,c.900,a
Ἀφιλόστοργος, Destitutus affectu illo amoris qui peculiariter φιλοστοργία & στοργὴ nominatur. Aliis generalius etiã Non amans.
G Ἀφιλοπωλία,t.3,c.1538,g. Ἀφιλοπμία,t.3,c.1560,g
Ἀφιλόπμος,ib.d
Ἀφιλοχρημαπία, Pecuniarum nullus amor. i. Neglectus cõtemptúsque pecuniarum.
Ἀφιμαπόω,t.1,c.1382,d
Ἄφιξις, Aduẽtus, &c. t.1,c.1683,e. Ἀφιξις, Discessus, &c. ib.f
Ἀφιππαζω, & Ἀφιππάζομαι,t.1,c.1711,g
Ἀφιππία,t.1,c.1708,a. & 1710,c. Ἀφιππεύω,t.1,c.1710,c
H Ἀφιππία,t.1,c.1707,h. Ἄφιππος,ib.e
Ἀφιππορέτεαι,t.1,c.1704,c. Ἀφίπλαμαι,t.1,c.1713,f
Ἀφιπάιδιος,ib. Ἄφις, Cimex. v.l.
Ἀφίπαμαι,t.1,c.1752,c
Ἀφιστάναι, idem quod ἀφίημι, Absistere seu discedere facio. id est Amoueo, Tollo. Diosc.l.3,c.101, ἀφιστάνει λειχῆνας.

Ἀφιστάω, ὦ, idem. Basil. χωρίζειν αὐτὸν καὶ ἀφιστᾶν ἔμελλε τῆς κοινῆς συναυλίας, seiũgere ipsum & abducere à communi significatione. Ἀφίστημι,t.1,c.1751,f
Ἀφλάσσω, Hesychio est ἀπολέσαι, Perdere.
Ἄφλαστον,ου,τὸ, Summa puppis pars. Poll. enim lib.1, τὰ ἄκρα τῆς πρύμνης vocari ἄφλαστα dicit: ὧν ὀπτὸν ὀρθὸν ξύλον πεπηγῶμαι, & vocari σπιλίδα. Itidem Pausan. ex Didymo refert ἄφλαστον nominari τὸ ὄπτι πρύμνης αἰωρούμενον, ὀθόνιον εἰς ὕψος ὀκ κανονίων πλατέων ὀπτικεκαμμένον, ὀνίκοντος δ' αὐτῷ πλατέος κανονίου, ἐπιπρεσβύτερον τούτῳ σπιλάδιον ὀπτόθεν ὁ κυβερνήτης, vt testatur Eust. p.1039, qui etiam addit, ὀκ τῷ κανονίων καὶ τῷ θρανίου suspendi tæniam, nimirum εἰς κοσμούμενον τῆς νηός: denominatum esse κοσμῶν τὸ μὴ ῥαδίως φλᾶσθαι, id est θλᾶσθαι. Ibidem ex eodem Didymo tradit ἄφλαστον diuersum esse ab ἀκροστόλιῳ, vt & schol. Apollonii. Apollonius tamen in suo lexico hoc ἄφλαστον per ἀκροστόλιον exposuit, vt Etym. quoque ἄφλαστα vocari αὐτὰ ἀκροστόλια τῆς νηός: itidémque Hesych. & Suid. τὸ ἀκροστόλιον & τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης, ὑποπεπαμένον εἰς ὕψος. Sed aliam, imò contrariam ii rationem nominis afferunt ei cuius ex Eustathio paulo antè meminimi: nimirum ἄφλαστα dici κατ' ἀντίφρασιν, quoniam sunt οὐ φλαστα seu οὐθλαστα. Sed miror cur scholiastes Apollonii ἄφλαστον esse voluerit σανίδιον κατ' πλοῦ πρῶραν, quum in puppi ei locum tribuat Hom. Il.o, vbi canit, Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν, ἑταῖ λάβεν, οὐδὲ μεθίει, Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. Itidémque Germanicus Cæsar, Fulgẽt Argoæ stellis aplustria puppis. (Latini enim paucis immutatis literis Aplustre vocãt hoc ἄφλαστον: licet Festus Aplustria dicta velit quia erãt amplius quàm essent necessaria vsu) Quin & Etym. ἄφλαστα dici ait τὰ πρυμνήσια, κόρυμβα autem τὰ πρωρήσια. Veruntamẽ ipsi etiã ἀφλάστῳ tribuit κόρυμβα Apollonius, sic canens Argon. l.2, ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα. Cui loco similis hic Lucani, — validis aplustre lacertis, Aualsáque rotant excusso remige sedes. huic autem Lucani, ille Silii, Et transtra & mali, laceróque aplustria bello. Cicero verò & ante eum Lucr. dixit etiam Aplustra pro Aplustria, teste Prisciano.
Ἀφλεβός,t.4,c.175,f. Ἀφλέγματος,t.4,c.164,h
Ἀφλεγματος,ib. Ἄφλεκτος,t.4,c.167,g
Ἀφλεκτῆρες, Hesychio sunt μαστοί, θηλαί, Mammæ, Papillæ. Pro quo suprà ἀφαπῆλες.
Ἀφλόγιστος,t.4,c.168,g. Ἄφλοιος,t.4,c.176,b
Ἀφλοισμὸς, οῦ,ὁ, Etymologo est ψῶρος πυός, seu ἀφρός, nimirum παρὰ τὸ ἀφρὸς dictus pro ἀφεψισμός, mutatione literæ ρ in λ & pleonasmo τοῦ σ. Eust. hæc eadem tradit, qui etiam addit Æolicum esse pro ἀφρός: apud Homer. nimirum Iliados o, de Hectore pugnare gestiente, Ἀφλοισμὸς δὲ πεῖρ ἐνὶ ἐνὶ ῥίνεσι. Apud Hesych. nõ Ἀφλοισμὸς solùm legitur, expositũ ἀφρὸς, sed etiã Ἀφλοισβὸς, expositũ ἀφρὸς ὁ ἐκ πυός: forsitã ex φλοίσβος. Apud Suid. verò, in manuscripto etiam codice, Ἀφλυσμὸς, ἀφρός. sed ea scriptura nõ placet, siquidem eam expos. sequamur.
Ἀφλοῖς, ἀφλοῖο, apud eundem Hes. legitur, sed sine expositione. Puto idem esse quod ἄφλοιος. nam φλοὸς dicitur pro φλοιὸς cortex. ex φλοὸς autem contractum φλοῖς.
Ἀφλυκταίνωπος,t.4,c.173,e
Ἀφνειός, siue Ἄφενος, per syncopen ab ἄφενος dicitur, Dives, Opulentus. Hom. Od.ρ, Ἤτοι δὲ δ' μοῖραν μέλα μυρίοι, ἀλλά τε πολλά, Οἷσίν τ' βίβρώσκουσι καὶ ἀφνειοὶ κελεύουσι, quibus beatam opibus vitam degunt & opulenti nominãtur. (Vbi nota idem ferè esse βίβρωσκω & ἀφνειὸν εἶναι, vt suprà ζωὴ ἄπαυστος & μέγα ἄφενος) Od.λ, ἐν ἀφνειοῦ αὐδρὸς μέγα δῶμα ἐλθόντα Ἢ γάμου ἢ ἐρανου ἢ εἰλαπίνης πεπαλάγη. Hesiod. Erg. πολλοὶ μὲν τοι ἀφνειοὶ π. Et in Theog. Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολλῷ τε οἱ ὤπασεν ὄλβον. Phocyl. Οὐ δὲ χρὴ κακὸν αὐδρ' ἀπαναίνεσθαι ἀφνεὸν ὄντα, qui quidem dives sit & opulentus. Nec verò homo solùm, sed δόμος etiam ἀφνειὸς dicitur. vt apud Hom. Od.ρ, Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν αὐθρώποισιν ἔναιον Ὄλβιον ἀφνειόν. Construitur porro ἀφνειὸς modò cũ genitiuo, modò cum accus. Cum genit. vt ἀφνειὸς βιότοιο, apud Hom. Il.ζ, Diues opum quas vitæ vsus requirit. Itidémq; Od.α, Ἦ' ἀφνειότερος χρυσοῖό τε ἠδὲ σιδήρου. vt Virgil. quoque dicit Dives opum, Dives pecoris, Diues pictai vestis & auri. Cum accus. vt apud Hesiod. αἰνὴρ ἀφνειὸς λειμῶνας, Vir diues pectoris. id est Prudens & consultus. (pectoris enim opes & diuitiæ, prudentia) sed per antiphrasin pro μωρὸς dixit, id est Fatuus, Stultus, teste Eust. qui etiam addit, κοινότερον dici ἀφνειὸς βίοτον, quàm ἀφνειὸς βιότου, cũ genitiuo. quæ in re haud scio an assentiendum ei sit. Comparatiuum ἀφνειός facit ἀφνειότερος: vt paulo antè ex Homero, ἀφνειότερος χρυσοῖο, ditior auri. Superlatiuum verò duplicem habet. vnum, regularẽ: vt apud Hom. Il.υ, Ὃς δὴ ἀφνειότατος ἡμῖν ἐνὶ θνητοῖς αὐθρώποις, ditissimus mortalium. alterum, irregularem, vt apud Antimach. — ἀφνειότατος ἔσκεν. Habet verò & Ἀφνεὸς (cuius exemplũ habuisti suprà ex Phocyl.) suũ cõparatiuum, sed regularem. vt apud Soph. χρεῶν ἀφνεωτέρας. Eodémque modo in superl. dici potest ἀφνεώτατος. Est porro & VERB. Ἀφνεόομαι, significans Ditesco. πλουτίζομαι. Cratin. ῥυδὸν ἀφνεόνται.
Si quis verò ἀφνειὸς nolit ex ἄφενος deriuare, saltẽ deriuabit ex NOM. Ἄφνος per syncopen facto ex ἄφενος, & idem significãte cum illo ipso ἄφενος. Vsus autem eo Pindar, dicẽs, οἱ δ' ἄφνεα πεποίθασιν: vt testatur Etym. qui & VERB. Ἀφνῶ inde fieri dicit, & ab eo VERBALE Ἀφνῆμων, cuius ex Antimacho hoc affert exemplũ, sed mutilũ, Πολλὰ δὲ μῆλα, τά τ' ἄρ ἀφνῆμονας αἰθόρας. Deriuatum verò inde & aliud VERBVM, Ἀφνύω nimirum: cuius Hesych. meminit, ἀφνύει afferẽs pro ἀφενωΐσεις ὀλίζει. Sed pro illo ἀφνύει putarim reponendum ἀφνύεις, innuente id ἀφενωΐσει quod sequitur. ex eo enim per syncopen factum est ἀφνωΐσει, vt ἄφνος ex ἄφενος. Itaq; ἀφνέω seu ἀφνῶ, idem significabit quod πλουτέω, Ditesco vel Diues sum: Ἀφνῶω autem, idem quod πλουτίζω, Ditos Locupleto, Opibus cumulo, Opibus beatum reddo.
Ἀφνειόπατος, Ἀφνέω, Ἀφνεώτερος, Ἀφνῆμων, item Ἄφνος, vide in præced. Ἀφνειός.
Ἄφνω, vt tradit Etym. factum est ex ἀφανῶς, per syncopen & abiectionem literæ σ: significat autẽ idem quod ἀφνῴως seu ἐξαίφνης, Subitò, Derepente, Ex improuiso: Demosth. in Mid. αὖ πῆς ἄφνω τὸν λυγισμὸν φήσας, ὀξαχθῆναι παρῆξαι. Plut. Alcib. ἄφνω γὰρ αὐτοῖς καὶ ἀπροσδόκητος τῶν Μυσῶν πρεσβευτὴς. Sic idẽ in Cort. l. dicit ἄφνω καὶ μηδενὸς προσδοκῶντος. Apud Hesychium legitur ET Ἀφνὸς, expositum itidem ἐξαίφνης.
Ἀφόβητος,t.4,c.74,h. Ἀφοβία,t.4,c.73,f
B Ἄφοβος,ib.e. Ἀφοβοπαλίγκιος,ib.g
Ἀφόβως,ib.f. Ἀφόδευμα,t.2,c.1165,d
Ἀφοδευτήριον,ibid. Ἀφοδεύω,ibid.
Ἀφόδιοι, Hesychio sunt ἐχθροί, Inimici.
Ἀφόδιον,t.2,c.1165,c. Ἄφοδος,t.2,c.1164,f
Ἀφοίβαστον, apud Hesychium legitur, expositum ἀνακάθαρτον, ex Æschyli Νεανίσκοις sed vtrũq; mẽdosè. pro priore enim reponendũ puto ἀφοίβαστον seu ἀφοίβαντον: pro altero autẽ, ἀκάθαρτον. nã φοιβάσαι & φοιβαίνω est τὸ καθαίρω.
Ἀφοιδεῖν, idem affert pro μὴ φροντίζειν, Non curare, Negligere. sed forsan scribendum ἀφειδεῖν potius.
F Ἀφοίνιοι, idem affert pro ἀφόνοις, ὑγιεῖς, A cæde liberos, Sospites, Incolumes.
Ἀφόμοιος,t.2,c.1304,a. Ἀφομοιοῦμαι,t.2,c.1305,f
Ἀφομοίω,ib.e. Ἀφομοίωμα,ib.f. Ἀφομοίωσις,ib
Ἀφοπλίζω,t.2,c.1371,c. Ἀφοπλίζομαι,ib.
Ἀφορέω,t.2,c.1419,a. Ἀφόρβη, τὰ,t.2,c.1165,c
Ἀφόρητος,t.4,c.90,c. Ἀφορήτως,ibid.
Ἀφορία,t.4,c.85,g. Ἀφορίζω,t.2,c.1470,h
Ἄφορος, Hesychio est θρασύς, ἄπιστος, Audax, Infidus.
G Ἀφόρισμα,t.2,c.1471,g. Ἀφορισμός,ibid.
Ἀφορμάω,t.2,c.1451,g. Ἀφορμάομαι,ib.h
Ἀφορμεῖν,ib. Ἀφορμέω,t.1,c.1146,e
Ἀφορμή, Resilientia, &c. t.2,c.1453,b. Ἀφορμή, pro ὁρμή, ibid.d. Ἀφορμή, Occasio, &c. ibid.h
Ἀφορολόγητος,t.4,c.87,g. Ἄφορος,t.4,c.85,g
Ἀφόρτιον, apud Hesychium legitur, expositum ἄχρηστον, ἀκάθαρτον, Inutile, Impurum. Idem & Ἀφορτος affert pro οὐκ ἠρδῆς πλὴν Λυκουργίειον ἀγχιγλύ.
Ἀφόρυκτος,t.4,c.253,e. Ἀφοσπόμαι,t.2,c.1519,b
Ἀφοσιόω,ib. Ἀφοσίωμα,t.2,c.1520,g. Ἀφοσιωσις,ib,g
Ἀφοῦ, imper. aor. 2 medii, ab act. themate. ἀφίημι: Dimittere, ἀπολύσῃ, vel etiam Dimitte. ἄφες. Exponitur etiam ἀφίστασο, Absiste, Abscede. At verò ἀφ' οὗ, est Ex quo, Postquam: subaudito genitiuo χρόνου. Sophocles,

παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος, Antiquum tempus est ex quo. id est Diu est ex quo. Demosth. ἀφ' οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι, Ex quo tempore extiterunt homines. hoc est Post hominum memoriam, seu Post homines natos. vt Cicero dicit, Homini post homines natos turpissimo. Et, Res post homines natos pulcherrima. Item Quandoquidem seu Quando. Philo De mundo, ἀρκεῖον γὰ τῆς εὐπρεπείας, ἀφ' οὗ καὶ τῆς ἀπάτης οἱ σοφισταὶ, ordiendũ à refutatione, quando captionis artifices ab impostura auspicantur. Itidem ἐπεὶ & ἐπειδὴ, id est Postquam, accipitur interdum pro Quoniam.

Ἀφόν, Ionica dialysi vel pleonasmo dicitur pro ἀφῶν ab ἀφέω. id est Contrectans, seu Tractans manibus. nam ἀφὴ dicitur ἡ ψηλάφησις, contrectatio. Hom. καὶ δεξιόλα πᾶς ἀφόωντα. Sed Etymol. innuit legi etiam πᾶς ἀφόωντα. nam hoc φόωντα exp. λαμπρυνόντα, καθαίροντα, Purgantem extergentémque vt lucidiora fierent. Ionicum verò & ipsum est pro φῶντα seu φαίνοντα à φάω.

Ἀφεαδέω, t.4, c.68, h. Ἀφεαδέως, ibid. g
Ἀφεαδὴς, ib. f. Ἀφεαδία, ib. g
Ἀφεαδίη, ib. Ἀφεαδμων, ib. c
Ἀφεάζω, t.4, c.69, a. Ἀφαίνω, ib. & 198, e
Ἀφεακτος, t.4, c.190, c. Ἀφεόμων, t.4, c.68, c

Ἀφεάσσῃ, Hesychio est ἀπωτέρω. idem igitur ἀφεάσσῃν est quod ἀφαίνειν, & μωραίνειν, Dementem & fatuum esse.

Ἄφεατος, Non dictus, vel Non dicendus. vt Suidæ ἄφεατον est ἄῤῥητον, Hesychio ὁ μὴ φεαζόμενος, ἄλεκτος. Item Qui dici nequit, Qui verbis exprimi nequit, Ineffabilis. vt idem Hesych. ἀφεατον exp. ἀνεκλάλητον, ἀδιήγητον. Soph. Trachin. p. 355 Εἴσω σ' ἀπωτέρ' ἐνεγκε, δέρκομαι φάτιν ἄφεατον, ἀξυμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν. Vbi schol. quoque exponit ἀνεκδιήγητον. Et pag. 368, διέφθαρμαι δέμας Τὸ πᾶν, ἀφεάτῳ τῆδε χειμῶνι πεδὶ ἢ. id est ἀλέκτῳ, τῷ δὲ ἢ οὐκ ἔχει τις φεάσαι τῷ τίς εἰν πλὴν θεῶν, inquit scholiastes, afferens tamen & aliam expositionem, nimirum ἀνεννόητῳ & ἀπροσδοκήτῳ. Nam ἄφεατος vsurpatur etiam pro Incogitatus, Improuisus, Inexpectatus. vt scholiast. Euripidis ἄφεατος κυλὶς in Hippolyto exp. ἀπροσόεαστος καὶ ἀπροσδόκητος ἀπίνης καὶ ἀόρατος. Itidémque scholiast. Apollonii ἀφεάτοιο accipit pro ἀνέστηγεώτου, ἀπροσοεάστου, ἀδόλου, in hoc loco Argonaut. 2, 1. κ. πόθεν ἀφεάτοιο καὶ πάσσυμα ὀλέθρου. cui similis est hic eiusdem eodẽ libro, ὁ δ' ἀφ' ἐκ πόθεν ἀφεάτοιο Υψι μάλ' ἐν δενάκων ἀνέπεσ' μέγας ἤλασε μηδὲν Αἴγιδι. vbi itidem scholiastes exponit ἀπροσδοκήτου, Ex improuiso, Inopinato, Præter expectationem. Apud Nicandrũ verò ἄφεατοι γελόωσι, Scholiastes exponit ἀλογίστως, Dementer. Inde ADVERB. Ἀφεάτως apud Soph. Ex improuiso, Præter expectationem: item Inconsideratè.

Ἀφεατὺς, ύος, ἡ, idem atque ἀφεαδίη, Suidæ ἀσωτεία, afferenti in exemplum hoc hemistichium, Σχέτλιαι αἰθρῶπων ἀφεατύες, Incogitantiæ, Inconsiderantiæ, Dementiæ, vel etiam Insciti.

Ἀφεέω, t.1, c.613, b. Ἀφεήτωρ, t.3, c.100, b
Ἀφεῖζω, t.1, c.613, b
Ἀφεικὴ, dicta est ἡ Λιβύη, Libya, ab Aphro seu Afro quodam. vt Ioseph. & Solin. testantur: licet Seruius vocatam ita putet quasi expertem frigoris horridi seu φρίκης, cò quòd inter meridiem & ortum sit interiecta. Suidas strictius accipit hoc nomen, dicens, Καρχηδὼν, ἡ καὶ Ἀφρικὴ καὶ Ἰωσπετρόειδη. Sed latius distendit eam Plinius libro 5, c. 4: qui in procemio lib. 3, dixerat, terrarum orbem vniuersum in tres diuidi partes, Europã, Asiam, Africam: & initio lib. 5, Africam Græci Libyã appellauere. INDE Ἀφρικανὸς, Aphricanus seu Africanus: vel Apher aut Afer. id est Ex Africa oriundus. vel In Africa nascens & proueniens. vt Ἀφρικαὶ σῦκα apud Athen. lib. 13. At P. Corn. Scipio Ἀφρικανὸς cognomentum vel agnomen meruit ob res pra clarè in Africa gestas. Est & nomen proprium apud Plut.

Ἀφελόμυς, t.1, c.613, a
Ἀφεῖνον, Hesychius dicit scribit πάλαιον, τὸ ὂν ἢδὺ ἐλκυσμάτων ἢδὺ ἥδιον.
Ἀφελέης, t.1, c.613, b.
Ἀφέλεις, Hesychius dicit scribit ἀῤῥέας, Aristas.
Ἀφελὶς, eidẽ est μύρτον, myrti bacca, nisi fortè sit ἡ κληθρίς.

Ἀφρέπης, t.1, c.613, c
Ἀφρίγαλα, ακτος, τὸ, Spuma lactis, seu Lac spumosum: hoc est, Tantopere agitatum vt rotum in spumam versum sit: remedium aduersus calidam ventriculi intemperiẽ præstantissimum, & inter laudatos cibos à Romanis habitum. Gorr. Meminit Galen. Methodi med. lib. 7, & Aëtius. Vide Μέλκα.

Ἀφροβρύεια, t.1, c.612, f. Ἀφροβρυὴς, ib. & 827, c. ob.
Ἀφροδίσια, t.1, c.613, h. Ἀφροδισιάζω, t.1, 614, c
Ἀφροδισιάζομαι, ibid. Ἀφροδισιακὸς, ib.
Ἀφροδισιαστὴς, ib. Ἀφροδισιασμὸς, ibid. d
Ἀφροδισιαστικὸς, ibid. Ἀφροδίσιον, ibid. b
Ἀφροδίσιος, t.1, c.613, g. Ἀφροδίτη, ibid. d
Ἀφρόκομος, t.1, c.612, f
Ἄφρων, Demens, Insipiens. addito articulo τὸ, substantiuè pro Dementia seu Insipientia ponitur.
Ἀφρονέω, ῶ, Amens seu demens sum, Sum insipiens, Desipio. seu Stulteseo, Ineptio.
Ἀφρόνεῶν, t.1, c.612, f
Ἀφροντίζω, Negligo, Non curo: vt quidem tradunt v. l.
Ἀφροντις, t.4, c.219, a. Ἀφροντιστέω, t.4, c.221, a
Ἀφροντιστὴς, ibid. Ἀφρόντιστος, t.4, c.220, g
Ἀφροντίστως, ibid. h
Ἀφρὸς, Amentes, Dementer, Stultè, Insipienter. Soph.
Ἄφρος, Apher seu Afer: filius Saturni, rex olim Libyæ, à quo posteri eius & vniuersi Libyes postmodum Ἄφροι dicti sunt, & Ἀφεικὴ ab ipsis regio. Suid. At Hesychius ἄφρον propriè esse dicit θάλλον.
Ἀφρὸς, t.1, c.612, e. Aristoph. ἀφρὸν vocat etiam τὸ ἀφρῶδες ὑδρόχρωμα, spumeum seu spumosum excremẽtum, teste Hesych. qui ἀφρὸς ex p. etiam μορφὸς, ἀφρον, ἀνοῖς.
Ἀφροσέλινον, t.1, c.1184, c. Ἀφροσέλινος, t.1, c.612, g
Ἀφροσκόροδον, t.1, c.613, a. Ἀφροστιῶν, t.4, c.198, e
Ἀφρούρητος, t.4, c.873, h. Ἀφρουρηθὸς, t.2, c.1501, h
Ἄφρουρος, ibid. a. Ἀφροφυὴς, t.1, c.613, a
Ἀφυὴς, ibid. c. Ἀφυὼ, ib. f
Ἀφρώδης, ibid. b. Ἀφῶν, t.4, c.198, e
Ἀφύα, Hesychio est μαμβρᾶς, mẽbras. Videtur tamen μαμβρᾶς esse species potius τῆς ἀφύας seu ἀφύης.
Ἀφυβείζω, t.3, c.179, c
Ἀφύλιον, t.1, c.613, d. Ἀφύη, ibid. c
Ἀφυὴς, t.4, c.268, h. Ἀφυΐα, t.4, c.269, f
Ἀφυκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fuco carens, Non fucatus. Hesych. enim ἀφυκα exponit ἀκαλλώπιστα· ἀφῶν τὸ μὴ ἔχειν φυκάλιον ἢ βάλλουσιν αἰγιωλῶπες ἀφῶς φιλοκαλίαν.
Ἄφυκτος, t.4, c.128, g. Ἀφύκτως, t.4, c.129, a
Ἀφυλακτὴς, t.4, c.239, c. Ἀφύλακτος, ib. b
Ἀφυλάκτως, ibid. d. Ἀφυλαξία, t.4, c.236, c
Ἀφυλίζω, Defæco. Vnde infin. ἀφυλίσαι apud Etym. sed sine expositione. tantùm enim dicit esse compos. ex ἴλιγξ per metathesin verso in ὕλις. Ego ab ὕλη potius deriuãdum censeo, vt & simplex ὑλίζω.
Ἀφυλλος, t.4, c.248 f. Ἀφύλλωτος, ib.
Ἀφυξὶν, Hesych. affert pro ἀπαίσιον. sed vereor ne perperam pro ἀφῦξιν scriptum sit.
Ἀφύομαι, Haurio. Vnde particip. ἀφυσάμενος, pro quo poetæ dicunt ἀφυσάμενος, metri gratia geminato σ. Hom. Il. Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφισσάμενοι δεπάεσσι Ἔκχεον. id est ἀποτληψάμενοι, haustu depromentes seu expromentes.
Ἀφυπνίζω, t.3, c.1754, c
Ἀφυπνόω, ῶ, ibid. a. Vide & Ἀποβείζω suprà.
Ἀφύσσεθον, Hesych. exp. συρφετὸν, ἀκαθαρσίαν, πόσφριον. Etym. verò & lex. meum vet. oxytonos habent ἀφυσσετόν, expositum τὸ ἐλυῶδες καὶ συρφετόν: deriuatum dicentes vel ab ἀφύω, vt sit τὸ ἀφυωδὲς ὑπὸ τῆς ἑθύμαθος: vel à φύσσω, vt sit τὸ μὴ ἀποφθὸν τῆς καταφορᾶς τῆς ἑθύμαθος. Hom. Il. λ, de torrente montano, Πολλαὶ δὲ δρῦς αἰζαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας Εἰς ἅλα φέρεται, πολλὸς δέ τ' ἀφυσσετὸν εἰς ἅλα βάλλει. Vbi Eust. quoque hoc vocabulum significare ait τὸν ἰλυώδη συρφετὸν, ellegque ὡς ὁμαθοπαμβῶν εἰς ὑπὸ τῆς ἀφύσσω: & à Tyrannione quidem βαρυνόθεν vt ἀσχέτος, ab Aristarcho autem ἐζωίσθαι vt ἔκπτος. Nicander adiectiuè vsurpauit ἀφυσσετὸν pro ἀφύσσμον καὶ ἀφύσσμον, seu πολὺ καὶ δαψιλὲς, in hoc Alexiph. loco, v. 584. Ναὶ μὴν ὅς τε νέκταρ ἀφυσσετὸν ἐν δεπάεσσι Χεύοις, Haustum nectar. vel Nectar largo haustu.

Ἀφυσμὸς, Suidæ ἀπωτλησις, Exhaustio. vel Haustio.
Ἄφυσος, SIVE Ἄφυστος, Expers φυσῶν siue φυστῶν, id est flatuum: item ὁ φύσας μὴ ἐρεζόμενος, Nullos generãs flatus, Non inflans. vt ἄφυσος δίαιτα apud Gal. περὶ κρίσεως l. 1, c. 6, Victus qui nullos generat flatus: cui opponitur ἡ φυσώδης. Itidem ex Diosc. lib. 2, ἀφυσώτερος affertur pro Minus inflans: pro quo alibi scriptum reperitur ἀφυσώτερος. Galen. rursum τὸ πνευτελὲς ἄφυσον dicit pro Natura flatuũ prorsus expers: opponens ei τὸ πνεῦμα τῶνδε: comment. 3, in l. 3 Epidem. πνεῦμα πολὺ δεύτερον ἢ ὁ μὲν ὁ ἀναῤῥόμμα. κρὶν γὰρ τὸ πνευτελὲς ἄφυσον, εἰς τὸ κάτω περὶ ἀγγείων φέρεται τὰ ὀναῤῥήματα. Verùm ἄφυσα dicuntur non solùm Flatus expertia & Flatus non generantia, sed etiam Quæ flatus generatos discutiunt propellúntque, seu (vt Cels. loquitur) Inflationes leuantia: vt ὄλμα non ea solùm quæ famem non ingenerant, sed etiam quæ tollunt, itidémque ἀδίψα, ἄκοπα & ἀφεύσματα. Eo signif. ἀπόρματα ἄφυσα afferunt ex Act. l. 10, c. 21.
Ἀφύσσαν, teste Hes. Tarentini vocant ἢ κοτύλιν, cotylam: procul dubio παρὰ τὸ ἀφύειν seu ἀφύσσειν. Mox & Ἀφύσσα affert, exponens itidem κοτύλιν, item σκύφος.
Ἀφύσσω, idem quod ἀφύω, vnde & detruatũ est. i. Haurio, Promo hauriendo. Hom. Il. α, Οἰνοχόει γὰρ μιν νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων. id est ἀρύόμενος, ἀπωτλῶν. Et metaphor. eodem lib. v. 171, οὐδέ σ' ὄἶω, Εὐῆτα, ἀπμὴς ἐόν, ἄφρενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, hausturum esse. i. Acquisiturum esse. λήψεσθαι. Hes. ἀφύσσειν exp. non solùm ἀπαρύεσθαι, ἀπωτλεῖν, sed etiam ψηλαφᾶν. eo tamen signif. dicitur potius ἀφάσσειν.
Ἀφύστε, vide paulo antè in Ἄφυστα.
Ἀφυστερέω, t.3, c.1763, f. Ἀφυστερίζω, t.3, c.1764, d
Ἀφυτάμης, dicta vitis quædam species, apud Theophr. De caus. pl. l. 3, c. 10, vbi ait, ἡ ἀφυτάμης καλουμένη ἄμπελος, Vitis quæ aphytæa vocatur.
Ἀφύτευτος, t.4, c.297, h
Ἀφύω, Fύσω, Haurio, Hauriendo promo. Hom. Od. ι, πολλὸν δ' (scilicet οἶνον) ἀμφιφορεῦσιν ἐκασταὶ Ἠφύσαμεν, hausimus. Hesiod. εἰς ἄγγε' ἀφύσας Δαΐδεσσι Διωνύσου, exhauri & refunde. Sic Nonn. ἠφυσεν ὕδωρ, hausit aquam. Non minus creber vsus est vocis medræ in act. signif. Hom. Od. ι, & κ, Εὐῆτα, ἡ ἐπ' ἠπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ. At Od. η, minus propriè dicit, — ὃν θέμεσσι κατέθραθον, ἀμφὶ δ' φύλλα Ἠφυσάμην, pro πεσεῖν φυλλόμην, veluti hausta mihi circumposuerã. Abusiuè itidem Il. ρ, Γῆξε δ' θώρηκος γύαλον, δῆσε δ' ἐπ' ἐγκεφαλὸς Ἠφυσ'. id est Penetrans hausit, Trajecto pectoris cauo exprompsit. Eas enim ibi significationes habet propter præpos. ἀμφὶ & δῆσε, à quibus pertmesin est auulsum. ¶ Alioqui ἀφύω, ab ἀφυὴς (. i. apuæ piscis) colore significat etiam Dealbor, ἀπολευκαίνομαι, vt testatur Gal. in lex. suo Hippocr. respiciens forsan ad hunc locum in l. De morb. intern. ἢ τὸ πρόσωπον ἀφύει, ἢ ἐς τοὺς πόδας οἰδήμα κατέρχεται. vt fit, Apuam colore refert, Apuæ in modum est albidum. Γωνικεῖον certè lib. 2, idem Hippocr. dicit, τὸ χρῶμα ἀφυῶδες, Apuæ modo albidum, Apuam referens.
Ἀφυώδης, t.1, c.613, d. Ἀφυὼς, t.4, c.269, e
Ἀφώνητος, t.4, c.305, g. Ἀφωνία, t.4, c.303, a
Ἄφωνος, t.4, c.302, g. Ἀφώνως, t.4, c.303, a
Ἀφωρισμένως, Determinatè, seu Separatè, Seorsum.
Ἀφώστος, t.4, c.39, f. Ἀφώσεστος, t.4, c.313, f
¶ Ἀχαὴ, Supplicationes, Oratæ, vt quidem v. l. tradũt: sed metuo ne perperã scriptum sit pro ἀχαί. At ἀχαὴ verò, Hesychio sunt ἐλάφων ἠλικίαι.
Ἀχαία, ας, ἡ, Cereris epitheton, ἀπὸ τοῦ πεῖν πολὺ κόρλω ἄχρις, ὅπερ ἐποιεῖτο αἰαζητοῦσα αὐτὴν, vt tradit Hes. Aristoph. schol. Cererem ita vocatam fuisse dicit vel ἀπὸ τοῦ πεῖν ἢ ἀγαπᾶσα ἄχρις, vel ἀπὸ τοῦ κύπου τοῦ κυμβάλων καὶ τυμπάνων ὅσ' θορυβοῦσι καὶ ζήτησιν τῆς κόρης. Eadẽ tradit Etymol. quoque, afferens & tertiã nominis rationẽ, quoniam videlicet Ceres Tanagræis ex Tanagra migrãti[b] in somnis apparẽs, iussit ipsos ἀκολουθῆσαι παρ' ὀρυμβόῳ ἤχῳ, & ibi condere vrbẽ vbi sonitus ille desisset. inde in eos statuisse fanum Cereri Ἀχαΐᾳ. Aristoph. Acharn. Οὐδ' αὖ αὐτὴν ἢ Ἀχαΐαν βαδίως ἰωὴ θρεῖν.
Ἀχαΐα, Ἀχαΐδες, Ἀχαΐζω, Ἀχαΐς, vide in Ἀχαιὸς paulo post.
Ἀχάκη, Hes. affert pro λύπας, Dolores, Molestias, à nomin. sing. Ἀχαὴ vel Ἀχάκη.
Ἀχαμένης, dictus fuit rex quidã Persarum ex Persei prosapia, quoniã videlicet ὁ πρωτόπατωρ αὐτοῦ fuit ex Achaia, vt Etym. refert ex Nicol. historico. Inde Persæ patronymicũ dicuntur Ἀχαμενίδαι, Nepotes & posteri Achæmenis: & αἱ Περσίδες, Ἀχαμενίδες.
Ἀχαΐναι, Achainæ: cerui quidã dicti ab Achainea vrbe circa quam magnorum ceruorum genera fuisse perhibẽtur, vt lex. meum vet. tradit & Etymol. Apollonii autẽ schol. ab Achæa vrbe Cretæ. Dicuntur Ἀχαΐναι quoq; genere non tantùm masculino, sed fœm. etiam. Masculino, vt in Epigr. Καὶ σκύπος ἀμφιδόρου τοκτὸν ἀχαΐνεω. Ibi enim illud ἀχαΐνεω Ionicum est ab ἀχαΐνης, vt Ῥηπιάδεω apud Hom. pro Πηλειάδου à Πηλειαδὴς. Fœminino etiam, subaudito subst. αἱ ἔλαφοι. Ita enim ET Ἀχαΐνη ἔλαφος dicitur, forma possessiuorum. Apoll. Rhod. Arg. l. 4, ἢ ἐλάφοιο Γίγνεται ὡς τ' ἀχαΐνη καὶ λέοντος. Meminit ἢ ἀχαΐνεω Eust. quoque pag. 71 i. afferens hæc ex lexicographo quodã verba, εἰ μὴ ὁρᾶ οἱ ἀχαΐναι ἢ οἱ ἀπαθίναι λεῤῥόμενοι, ἡ ἡλικία τινὶ διῃρέθησαν ἢ εἴδει, ἢ κεφάτων ἰδιότητι ἢ μεγέθει. Aliter verò Vahrius accepisse videtur apud Suid. hic canens, Τοιαῦτα κωπίλευσεν ἢ ἀχαΐνεω, Ἔπισεν ἐλθεῖν δὲς τὸν αὖτις εἰς ἄδην: nisi fortè fabulam aliquam recitat in qua cerua aliquid loquuta esse fingatur. alioqui enim pro Ἀχαΐδα accepisse putarim. ¶ Est & Ἀχαΐναι ἄρτοι apud Athen. l. 3, quem Semus dicit fieri παῖς θεωροφόροις: esse autem magnum, adeo vt festũ illud quo fieri solet, μεγαλαρτα appellẽt: cóque quã ferunt, dicere sese ferre Ἀχαΐνεω σκαπτὸς ἔμπλεον σφάγον. Vbi nota nõ simpliciter ἀχαΐνεω dici, sed adiecto substant. ἄρτον: forsan ab achæinarum seu achainarũ ceruarum magnitudine.
Ἀχαΐνει, Hes. affert pro σαίνει, παίζει, κολακεύει.
Ἀχαιὸς, ού, ὁ, Achæus seu Achiius. Peculiari nomine Ἀχαιοὶ dicuntur Peloponnesi quidam incolæ, vt Hes. tra dit: generaliore autem, vniuersi Græci synecdochicãs, apud Homer. passim. Ab iis est nomen POSSESS. Ἀχαϊκὸς, Achaicus, Pertinens ad Achæos. vt Ἀχαϊκὸν Ἄρρος apud Hom. qui itidem λαὸν Ἀχαϊκὸν vocat ὅλῳ Ἀχαιοῖς. Item aliud possess. fœminini duntaxat generis, NIMIRVM Ἀχαϊὶς, ίδος, ἡ, idem valens quod Ἀχαϊκὴ. vt quũ idem Hom. Ἀχαϊὶς δὲ γαῖα vocat ἢ Ἀχαϊκὴν γῆν seu πᾶν Ἑλλὰδα, territorium Achæorum seu Græcorũm. Idem Il. β dicit, Ὦ πέπονες, κακὸ' ἐλέγχε', Ἀχαϊδες, οὐκέτ' Ἀχαιοὶ, subaudito subst. γυναῖκες. i. Non amplius Achiui & viri, sed Achiuæ & fœminæ abiecti ignauique animi. exprobrat. n. eis fœmineam timiditatẽ & ignauiã. Eædẽ verò Ἀχαϊδὲς dicuntur ETIAM Ἀχαϊάδες. vt apud Apoll. Rh. Argon. l. 1, ἢ τὸ πάροιθεν Ἀχαϊάδεσσιν ἀγωνὶ. Est inde & VERB. Ἀχαΐζω, idem significãs quod Ἑλλωΐζω, Græcisso, Achæis seu Græcis faueo. Sed poetis dũtaxat hæc deriuata in vsu sunt. nã prosæ scriptores vtũtur quidẽ iisdẽ, sed exẽpto ι ex diphthongo. Pro Ἀχαϊκὸς enim DICVNT Ἑλλὰς. vt & Latini Achaicus. Xen. Hell. 4. Λακεδαιμόνιοι τὸ Ἀχαϊκὸν ἢ Φθίας ἔρη. Sic schol. Apoll. Ἀχαϊκὸν Ἄρρος appellari πολὺ Πελοπόννησον dicit. Item pro Ἀχαὶς DICVNT Ἀχαΐς vt schol. Apollonii, Ἀχαΐ δὲ, μέρος τῆς Θεσσαλίας: vbi nimirũ Apollon. dixerat, Πελλιώνης ἀφίκανον, Ἀχαΐδος, veniebãt ex Pellene Achaide. i. Achaica. SED ET Ἀχαΐζειν pro Ἀχαΐζειν, quod Hes. exp. Ἑλλωΐζειν. Dicitur verò ET Ἀχαΐα pro Ἀχαΐς, subaudito substantiuo γῆ, ex masculino Ἀχαΐος pro Ἀχαϊὸς. id est Achaium territorium, Terra seu regio quam incolunt Achæi. quam fuisse δωδεκάπολιν tradit schol. Thuc. Porro dicti ferunt Achæi ab Achæo filio Xuthi eorum progenitore, ¶ Ἀχαιομαίντεις autem, Hesychio sunt οἱ πολὺ ἢ θεῶν ἔρωτες ἱεροστοίλοι ἐν Κύπρῳ.

Ἀχάλινος, t.4, c.371, g. Ἀχαλίνωτος, t.4, c.372, a
Ἀχαλκέω, t.4, c.381, b. Ἀχαλκος, ib. a
Ἀχανὲ, Hesychio sunt κλήματα.
Ἀχάνη, eodem teste est mensura frumenti in Bœotia capiens medimnum vnum. Paulo antè tamen dixerat ἀχάνας secundum quosdam esse Περσικὰ μέτρα, Phanodemũ verò dicere esse κίστας εἰς ἃς καταπίθεντο τοῖς δεῖπνοις οἱ δὴ θεωρίας ἰόντες, Liue οἱ εἰς θεοὺς τελοῦντες. Eust.

quoque pag.1446, scribit ἀχάνας, id est κίσσας, fuisse Πέρσικα μέτρα ἐν οἷς ἀπενίζοντο ὀβολοστησμοὶ τοῖς θεωροῖς. Itidémque pag.1854, Περσικὰ δὲ φασι μέτρα αἱ ἀχάναι, αἳ ἦ κίσσας εἶπόν τινες, εἰς ἃς ἀπενίζοντο ὀβολοστησμοὶ οἱ ὀβολὸν θεωρίας τελοῦμενοι. Dixerat ibidem, ἀχάνιον fuisse μέτρον Βοιώτιον πολλῶν πυῶν μεδίμνων. Vtitur porro hoc vocabulo Aristophanes in Acharn. dicens, — ἀχάνας ὀδίγε χρυσίου λέγε. Ex eadem fabula Eustath. citat & DIMINVT. Ἀχανίδες. Nam in loco proximè citato de ἀχάναις loquutus, λέγονται ᾗ (inquit) καὶ Ἀχανίδες παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὧν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν. Suidas cum Aristophanis schol. referūt ex Aristotele hoc μέτρον capax fuisse XLV medimnorum Atticorum: sed vterque subiungens, quosdam dicere esse κίστην εἰς ἣν καταπίνεν τοὺς ὀβολοστησμοὺς οἱ ὀβολοὶ παρὰ θεωρίας τελοῦμενοι.

A Ἀχανής, t.4, c.332, c

Ἀχάνθιον, ου, τὸ, pro ἀκάνθιον dici tradunt vulg. lex. Sed scribendum existimo potius Ἀχάντιον, mutata nimirū sede aspiratarum & tenuium. vt in κισσόγιον pro χισσόγιον, in κύθρα pro χύτρα.

Ἀχανὶς, vide in Ἀχάνη.

C Ἀχανώσαν, Hesych. exp. ὀβολοῦμοῦσαν. quo sensu & ἰφανώσαν dici idem testatur. Ionicum autem est hoc ἰφανώσαν, pro ἰφανοῦσαν ab ἰφανέω.

Ἀχαρακτος, t.4, c.395, d

Ἀχαρακώνιος τόπος, apud Polybiū, Locus vallo non munitus.

Ἀχαρὲς, t.4, c.354, g. Ἀχαρεὶς, t.4, c.353, g

Ἀχαρείστερον, t.4, c.361, g

Ἀχαρεστέω, & Ἀχαριστεῦμαι, ib.d

Ἀχαριστία, ib.c. Ἀχάριστος, ib.b

D Ἀχαρείστως, ib.c & g. Ἀχάριστος, t.4, c.355, a

Ἀχαρίστως, t.4, c.354, h

Ἀχάρνα, Hesychio est piscis species. Ab Athenæo libro 7, Ἀχαρνος quoque in piscibus numeratur, idem forsan qui Ἀχάρνα Hesychiana. Meminit idem libro 8 & Ἀκαρναῖος piscis. quem esse ἰλυῶν ait & παρὰ Σφόρνῳ, Σφίμον δὲ ᾗ δείκνυται. Plinius Acarnen memorat libro 33, cap. vltimo. Peculiaris autem (inquit) maris accipenser, aurata, asellus, acarne. Ἀχάρνη verò est δῆμος τῆς Ἀττικῆς: cuius οἱ δημόται DICVNTVR Ἀχαρνεῖς, E Acharnenses, à nomin. sing. Ἀχαρνεύς. Hos Acharnenses Aristoph. in comœdia cui eorum nomē inscripsit, deridet vt carbonarios & πολυανθρακας, ideóque inter eos fingit μελιτοπώλας & πριτοπώλας, ἀπὸ τῆς μελιτῆς καὶ πρίνου denominatos. Ab iisdē est ADVERB. Ἀχαρνῆσι, positū pro ἐν Ἀχαρνῆσι. ET Ἀχαρνῆθεν, pro εἰς Ἀχαρνέων. Ab Ἀχάνη autē sunt ET Ἀχαρνῖτις ET Ἀχαρνάδες ET Ἀχαρνικὰς, idem significantia cū Ἀχαρνεύς. Steph. enim ita vocari ait τὸν δημότην illius δήμου qui Ἀχάρνα dicitur. Rectē. Nam Athen. libro 9, ex eo quod comicus quidam dixerat, ὁ Ἀχαρνικὸς Τηλέμαχος, dicit & ipse τὸ δῆμον Ἀχαρνεῖς ὁ Τηλέμαχος. Itidémque apud schol. Aristoph. sunt Ἀχαρνικοὶ γέροντες. Hesych. verò & Ἀχαρνικῶν ὄνων meminit, ita vocatos dicens prægrandes asinos: quales suprà sunt οἱ Ἀνθῶνοι.

Ἀχάτης, Achates: sub. λίθος. est enim gemmæ nomen, teste Suida: ita dictæ quòd in Sicilia primùm iuxta flumen eiusdem nominis reperta fuerit, vt ex Plinio discimus lib. 37, cap. 10. vbi inter alia dicit eam esse numerosam, G varietatibus diuersis mutantibus cognomina eius. vocatur enim (inquit) φασιαχάτης, κεραυχάτης, σπερδαχάτης, αἱμαχάτης, λευκαχάτης, δενδραχάτης, velut arbuscula insignis: αὐτὰ χάτης, quū vritur, myrrhā redolens: κορακοχάτης, guttis aureis sapphiri modo distincta, qualis copiosissima in Creta, sacra appellata. Memoratur Achatæ nomen & inter fidos Æneæ comites à Marone.

Ἀχειλος, t.4, c.407, d

Ἀχείμαστος, Nullis tempestatibus agitatus, Tranquillus, H Qui non χειμαίνεται. vt ἀχείμαστος ἀὴρ apud Theophr. De caus. plantarum lib. 2, cap. 17, quem ἀιδιῶν esse dicit τοῖς φυτοῖς.

Ἀχείματος, t.4, c.490, b. Ἄχειρ, t.4, c.440, g

Ἀχειρὶς, ib.h

Ἀχειροκόμη, Intonsa coma, vulg. lex. Sed deprauata vox est ex ἀκειρεκόμης.

Ἀχειροποίητος, ου, ὁ ἢ, Qui non est χειροποίητος, id est manu factus, Qui manu fabricatus non est. vel etiam Qui nō fit manibus.

Ἀχειρος, t.4, c.442, c

Ἀχειροτόνητος, Qui nullis electus seu creatus est suffragiis, idem propemodum atque αὐτοχειροτόνητος, nisi quòd generalius est.

Ἀχειροῦς γητον, t.4, c.460, a. Ἀχείρωτος, ib.

Ἀχήλιον, Hesychio est τὸ λεπτομερές.

B Ἀχελῶος, eodem teste dicitur παῦ ὕδωρ non solùm ὁ τῆς Ἀρκαδίας ποταμός: qui à poetis dicitur Ἀχελῶος. Idipsum tradit Etymol. qui ex eo colligit omnium eum Græciæ fluuiorum fuisse maximum.

Ἀχέομαι, t.1, c.614, f

Ἀχερδὸς, eidem est ἄκαρθα ποιά, Spina quædam: afferenti hoc hemistichium ex Hom. Odyss. ξ, — ἐθρίσκωσιν ἀχερδῷ. vbi & schol. dicit ἄχερδον esse ἀκανθώδες φυτὸν ὃ ᾧ πυῖ αἱμασιαὶ ποιοῦσιν: quosdā verò exposuisse φῆ ἀγρίαν ἄπιον, sylueſtrem pirum seu pirastrum. quōniā videlicet & ipsa esse soleat ἀκανθώδης, spinosa. Idem tradit Etymolog. qui eam pleonasmo τοῦ δ᾽ dictam fuisse ait quasi ἄχερον, vt pote δυσχερὴ πᾶσι χερσὶ λαβέσθαι. Apud eundem legitur, Μοχθηρὸς ὢν καὶ πᾶν γώμμιν ἀχερδούσιος, exponitúrque σκληρός: ego Spinosus potius vel Intractabilis verterim, aut Horridus, Asper. talis enim est ἡ ἄχερδος, vnde deriuatum est.

Ἀχερουσία λίμνη, Acherusia palus: quæ ET Ἀχεροῦσις dicitur: ambæ à fluuio illo infernali qui Ἀχέρων vocatur.

Ἀχερωὶς quoque, id est ἡ λεύκη, Populus alba, ab eodem D Acheronte denominata putatur. dicitur enim Hercules, quum ad inferos descenderet Cerberi causa, vidisſétque hanc arborem iuxta Acherontem, ea mirè delectatus fuisse, ideóque eam secum asportasse, indéque eam vocatam Ἀχερωΐδα fuisse παρὰ τὸν Ἀχέροντα. Homerus Iliad. ν, Ἤειπε δ᾽ ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ἀχερωὶς Ἠὲ πίτυς βλωθρή.

Ἀχέται, t.3, c.1423, c.ob. Ἀχέτης, t.1, c.1486, g

Ἀχέω, t.1, c.6143, f. Ἀχέω, ib. & 1486, g

Ἀχθω, t.1, c.1326, g. Ἀχθω, ib.

Ἀχθωῖς, Hesychio sunt κενοὶ, Vacui, Inanes.

Ἀχθωια, t.1, c.1326, h. Ἀχθωία, ib.g

Ἀχθιωος, ib.h

Ἀχθεγες, siue Ἀχθέγας, Suidæ est ὁ σκώληξ: item & nomen proprium.

Ἀχθεὶς, t.1, c.614, f

Ἄχθιον, Creenses dicunt ἢ ἀκρίδα, Locustam. Hes.

Ἀχθος, t.1, c.1326, h

Ἀχθῆς, Hesychio sunt αἴδοῖοι, ἀσυνέτοι, ἄποροι.

Ἀχθεινὸς, t.1, c.616, d. Ἀχθεινόπαπος, ib.

F Ἀχθέομαι, inus. thema est, ἀ quo ἄχθομαι mutuatur futurū ἀχθέσομαι, quēque inde formantur. Ἀχθέω autem nescio vnde afferant v.l. pro Gemo: item Grauo, Grauitatē facio, Molestus sum: nisi fortè ex Hesychio qui ἀχθήσας exp. βαρυώσας, sed addens, ἢ ὀφειλήσας.

Ἄχθη, Hesychio ἀκαθαρσία, ἀφρὸς θαλάσσης, Sordes, Spuma maris. quod & ἄχνη infrà.

Ἀχθηδὼν, t.1, c.616, h. Ἀχθηρὸς, ib.e

Ἀχθηρὸς, ib. Ἀχθηφορέω, t.1, c.615, g

Ἀχθομαι, t.1, c.616, c. Ἄχθος, t.1, c.615, f

Ἀχθοφορέω, ib.g. Ἀχθοφορία, ib.

Ἀχθοφόρος, ib.

Ἀχθὼν, Laconibus dicitur κοπρὸς ὑπὸ λιτραροῦ δ᾽ ἀδίν. Hesych.

Ἀχι. Suid. tradit accipi pro ῥᾳδίως, Facilè.

Ἀχιὰ, Hesychio ἔρια μαλακὰ, Molles lanæ, seu Lanugines.

Ἀχμυπα, idem affert pro ἀκαπαλπία. Videtur Ionicam habere commutationem tenuium & aspiratarum, vt κιθὼν, pro ἀκίχιτα.

H Ἀχίλλειος, t.4, c.524, b. Ἀχιλλεὺς, t.4, c.523, f

Ἀχιλλὶς, t.4, c.524, f. Ἀχιλλος, t.4, c.523, f

Ἀχίτων, t.4, c.527, h. Ἀχλαινος, t.4, c.533, c

Ἀχλαξ, Suidæ & lexico meo veteri est ἡ λιθώδης καὶ ψαμμωδὴς ἄμμος, vel ὁ μικρὸς λίθος. id est Arena lapidosa, Sabulum, seu Silex. quo significatu & κόχλαξ dicitur & κοχλὴξ. Apud Etymologum perperam scriptum

Ἀχαλὶξ pro hoc ἄχλαξ.

A Ἀχληρὸν, Hesychio ἐπαχθές. forsan pro ὀχληρόν.

Ἀχροος, SIVE Ἄχροος, Virore destitutus, Non virens: apud Hippocr. in Coac. progn. vbi ei iungitur ξηρόν.

Ἀχλυδιᾷν, Hesychio est θρυπτεσθαι. pro quo & χλιδᾶν dicitur.

Ἀχλύμβος, t.1, c.614, g

Ἀχλὺς, ύος, ἡ, Caligo, Nebulosa quædam obscuritas. Galen. comment. 2 in Prorrhet. librū 2, ἀχλὺν nominari dicit ὑπόλωσιν ἀέρος ὀνομαζομένου τε καὶ ὁμίχλης ἔχουσαν τὸ πάχος, ὡς ὁμίχλης μᾶλλον πεπτωκέναι, νέφους δ᾽ ἧττον, B aeris perturbationem cuius crassamentum fit medium inter nubem & nebulam, nebula spissius, tenuius autē nube. A cuius similitudine ἀχλὺν dici oculi quoddam πάθος, in quo nimirum ὑπό τινος ἀχλύος οἰόμενοι βλέπειν. dicunt enim istam oculi ἀχλὺν esse cicatriculam à superficiaria exulceratione contractam: seu superficiariā & tenuem exulcerationem, quæ totum ferè nigrum oculi cōprehēdat, aeri caliginoso assimilis & coloris cærulei. quomodo autem ab ἀμαυρώσει differat, saprà in illo ipso vocabulo ex eodem docui. Hesychius quoque vtriusque significationis meminit. Ἀχλὺς, (inquit) ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς λεπτὴ ὕλη, (nisi potius οὐλὴ scripsit) ὁμίχλη, σκοτία, ἀμβλυωπία: &c. ἀχλὺν, σκοτίαν, ἀυρόεσσαν. Vbi etiā nota generaliora illa σκοτία & ἀυρόεσσα, ticut Suidæ quoq; ἀχλὺς est non solùm ὁμίχλη & ἀμβλυωπία, sed etiā σκότος, ζόφος. Homerus sanè & ipse generalius interdū accepit pro Tenebræ, Obscuritas, non tantùm pro Caligo, seu Nebulosa obscuritas. Odyssea υ, — ἠέλιος δὲ Οὐρανῷ ἐξαπίνας, κακὴ δ᾽ ὀπὶ δόρπον ἀχλὺς. sole enim operto nubibus, subsequuntur tenebræ & caligo. Idem Iliados υ, Καὶ ῥ᾽ οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ᾽ ἀχλὺς. Itidémque Iliad. ε & π, — κὴν δ᾽ ὀφθαλμῶν κέχυτ᾽ ἀχλὺς. Et Odyss. χ κατ᾽ ὀφθαλμῶν δ᾽ ἔχυτ᾽ ἀχλὺς, offundebatur caligo oculis. Rursum Iliad. υ, dicit idem, Αὐτίκα παρὰ ῥὰ ἔπειτα κατ᾽ ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν. Et Odyss. η, — ἦ ῥα οἱ ἀχλὺν Θεαιπόιλιν κατέχευε. At Iliad. ε, Ἀχλὺν δ᾽ αὖ τοι ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν ἕλον. Quo significatu dicit Iliad. ο, Τοῖσι δ᾽ ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη Θεαιπόιον. Vbi nota νέφος ἀχλύος dixisse pro ἀχλυῶ, seu νεφέλῃ, vt alibi loquitur. Virg. modò caliginem dicit modò nebulam. Æn. 12, - solum densa in caligine Turnum Vestigat. Æneid. 1, At Venus obscuro gradientes aere sepsit, Et multo nebulæ circum dea fudit amictu. INDE Ἀχλυόεις ET Ἀχλυώδης dicitur Caliginosus, Nebulosa obscuritate tectus, Nebulosis tenebris offuscatus. Galen. comment. 1, in Epidem. librū 1, ὅθεν τὸ πεῦ εἰρημένον καπίσαιν ὑγρὸν οὖσαν, ἐπὶ ᾗ μᾶλλον ἀχλυώδη τε ᾗ ὁμιχλώδη ηρῶσθαι, caliginosam & nebulosam. Apud eundē fūt ἀχλυώδεις ὄψεις seu ἀχλυώδη ὄμματα. eorum nimirum οἷς πεῦ πολλοῦ φαίνεται τὸ κῷ πῦ κόρῳ ὑγρόν: seu eorum quibus πρὸς ὄμμ᾽ ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίζει, vt quidam loquitur apud Athenæum lib. 10. Hippocrates verò ἀχλυώδεα dicit pro ἀχλυώδη ὄμματα, seu ἀχλύας: in Coac. progn. τὰ ἀχλυώδεα γωμικείων συγχῶν ὀπφωνέντων λύεται. Ab eodem οἱ νότοι dicuntur ἀχλυώδεες, quoniam solent inuehere ἀχλύας τοῖς ὀφθαλμοῖς. Alioqui & aeri iidem ἀχλύας inferunt. vt apud Strabonem lib. 6 quidam dicit, εἰ νότος μέλλει πνεῖν, ἀχλὺν ὁμιχλώδη φαίνεσθαι. Prioris autem ἀχλυόεις Hesychius meminit, ἀχλυόεσσαν afferens pro σκοτομήνιον, de nocte forsan dictum. ea enim est caliginosa & tenebricosa quum est illunis. Est ab ἀχλὺς & VERBVM Ἀχλύω, Caligo, Obtenebror, Offuscor. Homer. Odyss. μ & ξ, — ἤχλυσε δ᾽ ὀφθαλμὼ τὰ᾽ αὐτῆς: de atra nebula. Sic apud Suidam, Ἥρως ἀχλύσαντος: quod exponit σκοτισθέντος. Gregor. actiuè etiam vsurpauit pro Obtenebro, Offusco caligine nebulosa, sic canēs, Νὺξ ἡμαρ κατέπαυσε, τὸ δ᾽ ἤχλυσεν νέφεσι χείμα.

Ἀχλύω, vide in præcedente Ἀχλύς.

Ἄχρα, SIVE Ἄχνη, ἡ, Gluma, Acus: tenue illud spicæ inuolucrum, aut tenues paleæ quæ frumēto permixtæ dum trituratur, ventilādo ab eo segregantur. Hesychio ἄχυρον, ἢ ὅπερ τῷ σίτῳ λεπτὴ καλάμη: scholiastæ Aristoph. τὸ λεπτομερὲς τῶν τύχυος. Homer. Iliad. 6, Ὡς δ᾽ ἀνέμος ἄχνας φορέῃ ἱερὰς κατ᾽ ἄλωας Ἀνδρῶν λικμώντων. Et mox ibidem, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κείνῳ ἐπιτρομέοντι ἀνέμων καρπόν τε ᾗ ἄχνας. Eidem ἁλὸς ἄχνη est Spuma maris quæ ei fluctuāti innatat: Hesychio ὁ ὀβολοπαλίζων ἀφρὸς τῆς κύματος ἢ θαλάσσης. Iliad. λ, — ὑψόσε δ᾽ ἄχνη Σκίδ᾽ κατ᾽ αὐτῆς αὐέμοιο πολυπαλίκτοιο ἰούσης. Odyssea μ, ὑψόσε δ᾽ ἄχνη ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ᾽ ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν. Quod Virgil. generalius dixit, -falsa spumant aspergine cautes. Et rursum Homerus Iliad. δ, de littore, ἀποπτύει δ᾽ ἁλὸς ἄχνας, spumam maris sibi ingestam respuit. Vbi quam ἁλὸς ἄχνας appellat, Aristot. & alii composita voce ἁλοσάχνας dicunt, sed aridam maris spumam intelligentes. vt quum philosophus ille in Hist. animalium dicit, ἅμα δ᾽ κόπτοντι ᾗ ταῖς χερσὶ θραύοντι ἔχυ δ᾽ βραθαύεται ὡς τῆρ ἢ ἁλοσάχνη. Indéque Plin. Franguntur ictu valido vt spuma arida maris: Gaza autem, Vt aridus maris flos. Sophocles & δακρύων ἄχνας dicit in Trachin. pag. 361, ἀδίνων χλωραὶ πέγγει δακρύων ἄχναι. Eurip. verò οἰνωπὸν ἄχναν, vinum spumans dum patera libatur. Sophocl. rursum pro rore vsurpasse dicitur: Æschylus autem πυρὸς ἀχνὰς dixisse fumum. Denique & alia λεπτὰ ξύσματα ὑπὸ θραύσματα dicuntur ἄχνης nomine, id est tenuissima ramenta aut frustula. C vt χαλκίπτοις ἄχνη dicuntur minutissimæ particulæ & veluti flos aut enam fauilla. Plut. Symp. l. 3, sub finem ἡ ἀπόδοσις τῆς χαλκίπτοις ἄχνη, καὶ παρεκπίπτουσα τοῖς βλεφάροις ἀδήλως. Pro lanugine, Epigramm. libro 7, Μῆλον δ᾽ ἡδύπνοον λεπτῇ πεποκωμένον ἄχνῃ. At ἄχναν pro οἴκνον, nescio vnde afferat Hesych. Inde DERIV. Ἀχνώδης, ος, ὁ καὶ ἡ, Similis τῇ ἄχνῃ. vt idem Hes. ἀχναῖδες exp. ἄχνῃ ὅμοιον.

Ἀχαίζει, eidem Hesych. est ἀχθεται, μισεῖ, ψέγει.

D Ἄχνη, vide paulo antè in Ἄχρα.

Ἀχνήμος, Hesychio est νῆστις, leiunus.

Ἀχνῶν, idem affert pro δακρυῶν, ἄφαυνον, πολὺ, ἄφθονον.

Ἀχροος, t.4, c.543, f. Ἄχροιος, ib.

Ἀχρυλα, eodem teste Cretensibus sunt κάρυα, Nuces.

Ἀχρυμαι, t.1, c.614, g. Ἀχυὶς, ib.

Ἀχυώδης, vide in Ἄχνη paulo antè.

Ἀχρεία, t.4, c.552, g. Ἄχρεος, ib.f

Ἄχρεμαι, t.1, c.614, g. Ἀχρόδος, t.4, c.565, b

Ἀχρόβυτος, t.4, c.576, a. Ἀχρονήματος, t.4, c.572, c

E Ἀχρηστία, ib.d Ἄχρεος, t.4, c.573, g

Ἀχρυπαπος, t.4, c.579, f. Ἄχρος, t.1, c.614, e

Ἀχραδάμωνος, Tarentinis est ὁ κοχλίας, teste Hes.

Ἀχραδινος, vide paulo infrà in Ἀχρας.

Ἀχραὶς, t.4, c.641, d. Ἀχραιὶς, ib.c

Ἀχραιπος, ib.

Ἀχραὶ, αδος, ἡ, Pirus sylueſtris: quam sunt qui pirastrum vocent. Columella libro 10, Palmitibúsque feris lætatur, & aspera sylus Achrados, aut pruni lapidosis obrura pomis Gauder. Itidémq; Aristot. Hist. animalium lib. 9, conducere ait si ἀχραδες plantentur prope apum aluearia, id est ἄπιοι ἄχρειαι. ¶ Dicitur ἀχραὶ de fructu quoque pirastri, id est de piro sylueſtri. vt quum idem Aristot. Hist. animal. lib. 8, cap. 6, dicit ἀχράδα πιαίνεσθαι τὰς ὕς, id est pinguefieri seu laginari piris sylueſtribus. Sic apud Athenæum lib. 14, quidam Φιλεῖ πλακοῦντα θερμὸν, ἀχράδ᾽ ἀς οὐ φιλεῖ. Et apud Aristoph. in Concion. τωὶ δέ μου Ἀχραὶ τις ἐγκλείσας ἔχει τὰ σπία. nam teste Dioscoride lib. 1, c. 169, ἡ ἀχραὶ εἶδος ἀχρείου ἀπίου, βραχέδεσι πεπαγωνιῶν, δύναμιν δὲ ἔχουσα συπικὰ παραπίνειν. INDE Ἀχράδινον ξύλον, apud eundem Dioſc. libro 6, cap. 14. Lignum piraſtri, Lignum è piro ſylueſtrica. Forſan inde dictæ ET Ἀχραδῖναι, Hesychio ζωάρια ξυλοφάγα: quoniam forsan ταὶς ἀχράδας imprimis infestant.

Ἄχραποι, Hesychio sunt οἱ πολέμιοι, Hostes.

Ἀχρεία, t.4, c.611, b. Ἀχρεία, t.4, c.611, g

Ἀχρεόγελως, ib.h. Ἀχρεῖος, ib.e

Ἀχρειόω, t.4, c.612, a. Ἀχρεῖως, ib.

Ἀχρεῖοις, ib.b. Ἀχρεῖος, ib.

Ἀχρεῖος, t.4, c.622, g. Ἀχρηματίω, t.4, c.604, b

Ἀχρηματία, ib.a. Ἀχρήματος, t.4, c.609, h

H Ἀχρήματος, t.4, c.604, a. Ἀχρηματέω, ib.c

Ἀχρηματοπώλης, ib.b. Ἀχρήμων, ib.

Ἀχρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Inutilis, Molestus. v.l. procul dubio ex Hesychio, ἀχρεία exponente ἀχρεῖον, λυπηρόν: sed addēte,

βλαίσφημον, ἄμορφον.
Ἀχρωτία, t.4, c.595, g. Ἀχρήσμος, t.4, c.596, d
Ἀχρωτέω, t.4, c.599, d. Ἀχρωτία, ib.c
Ἀχρωτος, ib.a. Ἀχρωτόμαι, ib.d
Ἀχρώτως, ib.c. Ἀχρι, t.2, c.909, b
Ἀχρεῖος, t.4, c.625, f. Ἀχρις, t.2, c.909, b
Ἀχρεῖος, t.4, c.625, f. Ἀχρεόω, t.4, c.629, d
Ἀχρεία, ib.c
Ἀχρειέω, ω, idem quod ἀχρεόω, sed Ionicē: apud Hippocr.
Ἀχρείλιω, Hesychius exponit ὁμόχροια, καὶ συγχρωματισμόν, Concolorem. à masculino ἄχροος, idem significante quod ὁμόχροος.
Ἀχρονος, t.4, c.643, g. Ἀχρονοπειθής, ib.f
Ἀχρόνως, ib.h
Ἄχροος, siue Ἄχροις, t.4, c.629, a
Ἀχρυοῦς, ib.d. Ἄχρυσος, t.4, c.656, a
Ἀχρωματίζω, t.4, c.634, f. Ἀχρώματος, ib.a
Ἄχρωμος, t.4, c.633, h
Ἀχρωνυχία, Vltima noctis excubiæ, v.lex. perperam pro ἀκρονυχία.
Ἄχρωστος, t.4, c.631, h
Ἄχυ, ab Arabibus dicitur cassiæ quædam species: quam Alexandrini mercatores ἀκαφίτην appellant, teste Diosc. lib.1, cap.12.
Ἄχυλος, t.4, c.510, a. Ἄχυμος, t.4, c.512, c
Ἀχυώδης, t.1, c.XII, a. & t.4, c.495, f.
Ἀχυρμιά, t.1, c.1374, g. Ἀχυροδόκη, ib.f
Ἄχυρον, ib.e. Ἀχυρόπεμπ, ib.g
Ἀχυρόω, ib. Ἀχυρώδης, ib.h
Ἀχυροειδής, ib.g. Ἀχυρών, ib.
Ἀχύρωσις, ib.h. Ἀχώ, t.1, c.614, g
Ἀχώ, Doricè pro ἠχώ dicitur, Echo, Sonus repercussus, Vox responsans.
Ἀχώνθυτος, t.4, c.480, d
Ἀχών, ῶνος, ὁ, Manans capitis vlcus Celso & Plinio. id est tumor præter naturam in ipsa capitis cute excitatus, tenuissimis eam foraminibus exulcerans, & saniem viscosam lentámque effundens: παρὰ κηλῶ, i. fauo, non multum absimilis, nisi quòd hic maiora habet foramina humore melleo referta, ille autem perexigua, quamobrem inde nomen habuisse Galen. prodidit φ non amplum locum (i. χάφος) occupet, sed angustis spatiis conclusus, tenuem etiam humorem contineat. Gorr.
Ἀχώρητος, t.4, c.672, a. Ἀχώριστος, t.4, c.684, c
Ἄχωρος, Hesychio ὁ καπάρα λέγεται ὁ μήτε ζῶν βίου μήτε καταστῶν οἰκίας ἔχων, Extorris, & cui interdictū est igni atque aqua.
¶ Ἀψ, Retrò, Retrorsum, In auersum. vt ἀψ ἴεναι, Regredi, Reuerti. Hom. Od. ο, οὐδὲ σε φημὶ ἀψ ἴεναι κενεόν. Item, Rursus, Iterum. vt Hes. quoque exp. non solùm εἰς τὰ ὀπίσω, sed etiam πάλιν, ὀπ δευτέρου. Hom. Il. α, ἀψ ἐς κουλεὸν ἆψε μέγα ξίφος, Iterum in vaginam inrusit, In vaginā reposuit seu recondidit. Et alibi, ἀψ δ' αὖθις, rursus autē, ὀπ ἀθροιζόμενα positis his duabus particulis synonymis.
Ἀψάκειν, Hesychio est ἀποτυχεῖν. Pro Ἄψαλα autem, quod apud eundem legitur, exponitúrque ἀψοφητὶ προβάνεται, Varin. habet ἀψαλᾶ.
Ἀψάλακτος, t.4, c.699, g
Ἄψαλτος, Fidium pulsu carens.
Ἀψάμαθος, siue Ἄψαμμος, Arenis carens, Nō arenosus seu fabulosus. Hesych.
Ἀψαυστέω, t.4, c.693, c. Ἀψαυστ, ib.
Ἄψαυστος, ib.b. Ἀψαύστως, ib.c
Ἀψεγής, t.4 c.710, h. Ἀψεκτος, t.4, c.711, b
Ἀψελές, Hesychio ὑγιές. pro quo suprà ἀφελές.
Ἀψίδεια. t.4, c.721, f. Ἀψιδεύω, ib.
Ἀψιδής, ib. Ἀψιδεύω, t.4, c.714, h
Ἄψυστος, ib.
Ἄψερον, idem affert pro ὕστερον, πάλιν: forsan ab ἄψ.
Ἀψεφές, idem ex Soph. Phædra affert pro ἀφρόνιστον.
Ἀψικτος, t.4, c.689, c
Ἀψηλάφητος, Intactus. ἀνέπαφος, Hesych.
Ἀφήφιστος, t.4, c.727, g. Ἀψηφος, t.4, c.724, d
Ἀψηφοφόρητος, t.4, c.727, h. Ἀψικορία, t.2, c.106, g
Ἀψίκορος, τό, Iubit. ib. Ἀψίκορος, ib.f

A Ἀψικόρως, ib.g. Ἄψικος, t.4, c.707, c
Ἀψιμαχέω, t.2, c.812, d. Ἀψιμαχία, ib.c
Ἀψιμαχος, ib. Ἀψιμάχως, ib
Ἀψιμισία, t.2, c.948, c
Ἄψινθος, υ, ἡ, ET Ἀψίνθιον, υ, τὸ, Absinthium: herba summæ amaritudinis, vnde & βαθυπίκρη nomen inuenit. de cuius generibus multa Diosc. l.3, c.25, 26, 27: Plin. l.27, c.7. Porro prius vocabulum posteriore minus est vsitatū: legitur tamē in Apocal. Ioann. c.28, vbi dicit πίνεται τὸ πεῖον εἰς ἄψινθον, aquarum pars tertia versa est in absinthium. id est in amaritudinem summam qualis est absinthii. Meminit Steph. quoque huius plantæ, quī etiam addit non per ι solùm, sed & per υ scribi: & Ἄψωθον esse vrbem quoque Thraciæ: Ἀψωθίδα verò τὴν χώραν: τὸ ἐθνικὸν esse Ἀψωθιος, & fœm. gen. Ἀψωθιάς. Etymol. scribit comicos quosdā vocare ἀπίνθιον: alludentes forsan ad etymō. ita enim nominatum putatur quasi ὃ οὐκ ἂν τις πίοι δίψῃ πικρότατα. vt Gorr. quoque scribit veteres Græcos τὸ ἄψινθιον vocasse ἀπίνθιον, quasi impotabilem. Ἀψίνθιον (inquit idem) à quibusdā dicitur etiam τὸ ἀβρότονον, vt autor est Dioscorides: forte ob amaritudinem quam similem absinthio habet: eādémq; ob causam & ἀψινθιόμηνον à nonnullis dicitur, vt idē Diosc. scripsit. ¶ A superiore absinthio DICITVR Ἀψινθίτης οἶνος, Vinum absinthio conditū. de quo Dioscor. l.5, c.49, Columella l.12, c.35, & Constant. Cæs. Geopon. l.8, c.20.
Ἀψίρροος, Retrò fluens, Refluēs. v.lex. ex Hom. & Gorr. ex Hippocr. Alioqui dicitur ἀψόρροος.
Ἄψις, vel ἀψίς, t.1, c.495, c
Ἄψις, t.1, c.502, a. ¶ Ἄψις φρενῶν dicitur ab Hippocr. ἡ ὠδραφροσυνη, vt interpretatur Galen. comm. 3 εἰς τὸ περὶ διαιτης ὀξέων. Gorr. Sonat Tacta mens, id est Læsa.
Ἀψίζηλος, t.4, c.552, h
Ἄψορρον, aduerb. r.3, c.682, c. Ἀψόρροος, t.3, c.682, b.
Ἄψορρος, t.2, c.1491, f. t.3, c.682, c
Ἄψος, t.1, c.495, h. Ἀψοφητί, t.4, c.737, c
Ἀψόφητος, ib.a. Ἀψοφος, t.4, c.736, c
Ἀψυδρακιώτης, Pustulis illis quæ ψυδρακια dicuntur, non infestatus, Liber à pustulis illis albis per summa scatentibus: seu Feruentibus illis vlcusculis quæ per summa erumpunt, non obnoxius. Dioscor. ἀψυδρακιώτην τηρεῖ τὸ σῶμα.
Ἄψυκτος, t.4, c.740, a
Ἄψυρος, Purus, Illimis. nam ψυελς idem est quod ῥῆ, terra. vulg. lex.
Ἀψυχέω, t.4, c.754, b. Ἀψυχία, ib.a
Ἄψυχος, t.4, c.753, f
¶ Ἄω, Splendeo, t.1, c.628, a. Ἄω, vel Ἀῶ, Flo, t.1, c.617, a. ¶ Pass. ἄετο Hes. exp. non solùm διέπνει, sed etiam ἐσίετο. ¶ Ἄετο idem affert pro ἀκούετο. quo significatu aliqui dicitur ἀΐετο.
Ἀώδης, t.2, c.1195, f
Ἀωδυνεῖν, Hesychio ἀπονεῖν, ὑγιαίνειν: ad verbum Non dolere, Doloris esse expertem.
Ἀῶθεν, Doricè pro ἠῶθεν dicitur, De mane, Vnà cum aurora. ITEM QVE Ἀῶος pro ἠῶος, Matutinus. Ex Epigr. παρ' ἀῶον pro Ad auroram, Ad orientem. Pro eodem verò ET Ἀωΐος dicitur, quod Hesych. itidem exp. πρωϊνός, ὀρθρινός. SED ET Ἀὼς dicitur pro ἠώς, Aurora.
Ἀώλυπον, Hesych. τὸ οὐκ ἀπολυόμενον. forsan ἀώλυπον scripsit.
Ἀών, eidem est ἰχθὺς ποτὴς, piscis quidam.
Ἄωρ, Enis, Mulier. v.l. sed scribitur potius per ο.
Ἀωρέω, t.4, c.796, c
Ἀώρησις, Suidæ ἡ κρέμασις, Suspensio: qua significat. dicitur potius αἰώρησις.
Ἀωρία, t.4, c.790, d. Ἀωρία, ib.b
Ἀώριος, t.4, c.791, e. Ἀωρόλεθος, t.4, c.790, b
Ἄωρος, t.4, c.789, g. & c.795, f
Ἀωρότοκος, t.4, c.790, b
Ἄωρος, ex ἠώριος factum existimatur per syncopen, & mutationem literæ ι in α breuem. At si scribatur ἄορτος, per ο in media syllaba, ex οἴειρω esse poterit, vt restatur etiā Eustathius in hunc locum Iliadis γ, Ἠ οἱ πὰρ ξίφος

μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, suspensa erat seu pendebat: ἐκρέματο. Sed contextus commentarius ipsius Eustathii insertus, habet ἄορτο: quam scripturam magis probo.
Ἀώς, t.1, c.628, a. ob. Vide & Ἀῶθεν paulo antè.
Κωτθύω & Ἀωτέω, vide in sequente Ἀῶτος.
Ἀωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auribus carens. ὁ ὦτα μὴ ἔχων. vt Eustath. pagina 1419, ἄωτον ποτήριον ex Athen. affert pro οὐ οὖς ἔχον, non habens auriculam seu ansam. Ibidem tradit ἄωτον quosdam dixisse ἀθρόα τέρπειν τὸ ὠτὸς veluti τὸ μὴ ἀκουόμενον δι' ἀπαλότητα ὦ τῆς πτήσεως: quod nouum quidē videri, ratione tamen non carere. nam in lexico quodam veteri, ordine alphabetico digesta vocabula habente, reperiri Ἄωτοι expositum οἱ νεκροί. quod sumptum esse ex Homerico illo, κωφὼ δὴ ἔασι ἀεικέλιοι. ¶ Alioqui ἄωτον propriè significare τὸ ἀΰτης, deriuatum ex ἄω significante πνέω, nimirum οὐ ἡδὺ τ ἄποπνεῖ. inde verò ἄωτον nominari πολλὰ τῶν ἀνθηρῶν πεφυκότων: veluti τὸ ἀπὸ λίνου κάλυκον ἔρριον vocari λίνοιο λεπτὸν ἄωτον. similitérque οἷος ἄωτον dici τὸ ὀξὺ ἐέλιον ἀπαυθιζόν, seu τὸ ὀξὺ ἐέλιον ὑφασμα ἀνθηρόν, Odyss. α, sub finem, παπυρος κεκαλυμμένος οἷος ἀώτῳ. at verò vbi de Cyclope sermo est, τὸ ἀπλῶς ἔειον à poeta appellari ἄωτον, sic canente, — ἀώτου Θεσσαλικοῦ ἐρόμεν. non abs re verò ita vocari, quoniam τὸ ἔειον est ἄνθματος οἷον ἀΰτης. Idem Eustath. Il. ι, vbi poeta dicit, ξωὶ δ' ἔπειν εὐσταφύλῳ οἷος ἀώτῳ Σφενδόνη, notandum esse scribit quòd quum οἷος ἄωτον simpliciter vocarit τὸ ἔειον, adiecerit εὐσταφυλῶν ἵνα μὴ (inquit) ἄωτον οἷος ὀρπ νοήσωσιν τὸ ἀκαπόρατον ἔειον, sed τὸ ὀξὺ ἔειον νῆμα. Rursum pagina 1419, tradit quendam ex prosæ scriptoribus ἄκρον ἄωτον ὀν λογίοις vocasse ὀξὺ ἐν λόγοις οἷον αὐθωῦ τὰ: & Theocritum θεῖον ἄωτον ἡρώων dixisse de Argonautis: Pindarum verò πῶν μουσικὴν ὀβτεσήμεν ἢ ὅλι λυρικὸν appellasse μουσικῆς ἄωτον. Eodem modo Theocritus rursum Herculem nominauit ἄωτον ἡρώων: & Pindarus ἄωτον patriæ suæ, athletam quendam. Hesychius non neutro solùm genere ἄωτον accipi indicat pro ὠῦτος & ἔειον, sed masculino etiam. Ἄωτος, (inquit) τὸ ἄτος, ἀρσενικῶς· ἢ ὁ μὴ ἔχων ὦτα. Suid. neutrius tantùm meminit. sic enim scribit, Ἄωτον, αἶτος, κόσμος, στέφανος, ἀθελόβολον ὀξὺ ἀπαλῶν ἐέλιον. Porro ab hoc ἄωτον siue ἄωτος significante florem, sunt duo VERBA, Ἀωτέω ET Ἀωτθύω: ambo significantia Flores carpo seu decerpo. vt testatur Hesychius, ἀωτεῖς enim affert pro ἀπανθίζεις, addens etiam κομᾷς: & ἀωτθύειν pro ἀπανθίζεσθαι. Suidas quoque ἀωτῶ exponit ἀπανθίζω. vt & Eustathius ὕπνον ἀωτεῖν apud Homerum esse ait τὸ ὑπνοῦν ὕπνον ἡδὺν καὶ ἀφρόντιστα, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀΰπνον, dormire somnum suauem & curis solutū ac veluti floridum: respiciens ad hunc locum Il. κ, βῆρεα Τυδέος υἱ. π. πολύυχον ὕπνον ἀωτεῖς: & ad hunc Od. κ, Μηκέτι νῦν θύδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺ ὕπνον. Idem rursum Eustathius pagina 1429, posterius ἀωτθύειν ex lexico quodā veteri exp. ὑφαίνειν καὶ ὑπνοῦν, Texere & Dormire. quorum hoc, sumptum esse dicit ex Homerico illo, πολύυχον ὕπνον ἀωτεῖς: illud autem, ὡς τῷ ὑφαινομένῳ ἀώτου, ἐέλιον δηλαδὴ ἢ λίνου. Hesych. & passiuæ vocis meminit: afferens ἀωτεῖται pro ἀπανθίζεται τὸν ὕπνον: nisi potius scripsit ἀωτεῖτε & ἀπανθίζετε, respiciens ad locum illum Homeri posteriorem quem ex Od. κ citaui. At Ἀωτημένη, quod apud Suidam legitur, expositum itidem ὑφαίνεν, texere: vereor ne mendosam scripturam habeat, pro ἀωτεῖν vel ἀωτθύειν potius.

B

B Nota est secundæ apud Græcos & Latinos pariter literæ: quā illi βῆτα appellant, hi be nominant: vtriq; procul dubio ex Hebraico Beth. Ea Delphos pro πνεῖν, dicentes βατεῖν & βικρὸν pro πικρόν: Macedones autem pro φ, dicentes Βίλιππον, Βερονίκιον & βαλακρὸν, pro Φίλιππον, Φερονίκιον & φαλακρὸν, testatur Plutarchus in Hellenicis quæst. non procul ab initio. Est B seu β numeralis etiam nota, significans duo: idque vel sola, vel iuncta alii, significanti nimirum decadem, hecatōtadem, chiliadem aut myriadem. at si acutum accentum præfixū habeat ima tiniftri lateris parte, διχίλια notat, id est duo millia, seu bis mille, hoc modo β.
Βὰ, t.1, c.635, b. Βᾶ, c.1, c.632, f
Βάαξ, Mollis. μαλακός, Suid. pro quo infrà βλαξ.
Βαδφας, radix quædam apud Iosephum De captiu. Iudaica, nomen habens loci in quo nascitur. Cuius mirabilē naturam ipse Iosephus describit, & ex eo Leonicenus in libris de varia historia, suppresso tamen nomine. Colorem flammæ referre traditur, & vesperi fulgorem emittere. Cætera apud eos vide.
Βάβα, t.1, c.630, b. Βαβάζω, t.1, c.631, a
Βαβαί, t.1, c.632, g. Βαβαιάξ, ib.
Βαβακοι, ab Eleis dicuntur πέπονες, cicadæ: à Ponticis, βάτραχοι, ranæ, teste Hesych.
Βαβάκτης, t.1, c.631, b. Vide & Βάβαλον.
Βαβάλιον, ET Βαβαλιστήρια, Cunæ, Incunabula. In v.l. sed non addito autoris nomine. Videtur autem ita vocari ἀπὸ τοῦ βαβάζειν: quia infantes in illis βαβάζουσι.
Βάβαλον, Pudēdum, seu Pudenda. αἰδοῖον, Hesych. Sed Laconibus significare ait κραύγασον, quod est Vociferatorem. Itáque idem erit cum βαβάκτης. id enim idem Hesych. exp. non solùm ὀρχηστὴς, ὑμνῳδὸς, item μαινάδης, (vt βάβαξ quoque affert pro ὀνθουσιῶν) sed etiam κραύγασος. ὅθεν (inquit) καὶ βάκχος.
Βάβαξ, t.1, c.631, b. Ab Hesychio exponitur μάτεμος, λάλος, φλύαρος: item ὀνθουσιῶν, αὐλῳδής.
Βαβάζειν, eidem est ὀρχεῖσθαι, saltare. Vnde est βαβάκτης quo significatur ὁ ὀρχηστής. Thema eius est βαβάζω: quod pro βάζω etiam poni crediderim: quum βάβαξ, quod inde deriuatum est, significet τὸν λάλον: & βαβάκτης τὸν κραύγασον.

B Βαβῶ, eidem Hesychio est ὁ Ἄρης, Mars.
Βαβλίδες, pro βαλβίδες (trāspositis literis) eodem teste dicitur. Sunt autem αἱ θύραι τῶν ἱππικῶν, fores è quibus equi in curriculum emittuntur: quos Latini carceres appellant.
Βαβρίζω, eidem est κεκραυγὼς σωπώνως, Contentissima voce clamans. Sed forsan scribendum βαβάζων. nam & βαβάκτης dicitur ὁ κραύγασος, vociferator.
Βαβρὶω, eodem teste Macedonibus est Fæx olei.
Βάβεικες, eidem sunt τὰ οὖλα τῶν ὀδόντων, gingiuæ: sed addenti, quosdā interpretari σαγήνας, quosdam τὰ ὀν πῖς ὀδοῦσιν ἀπὸ τῆς ἔξωθεν καταχύδρα. Sed videtur scripsisse βάβρικες, quum ipsum præcedenti βαβρὶν anteponat. Infrà Βάρικες pro eodem.
Βαβύας, eidem est βόρβορος, πηλὸς, Cœnum, Lutum. Pro quo infrà ex Etymol. habebimus βαικία.
Βαβὶν, eidem est χείμαρρος, torrens: sed addit quosdam dicere esse ciuitatem.
Βαβύκα, eidem est γέφυρα, pons.
Βαβυλώνιοι, eodem teste apud Articos dicuntur οἱ βάρβαροι. Alioqui Βαβυλώνιοι sunt οἱ τῆς Βαβυλῶνος πολῖται: quæ vrbs Assyriæ est dicta à Belo per reduplicationem & transmutationem literarum, vt quidem vult Etym.
Βαβύρτης, eidem est ὁ ἀσβεβήμωρος, Aliquantum fatuus.
Βαγᾶος, eidem est ὁ μάταιος: vt & βαγαία ex Lysicrate afferr pro ματαία. sed addit, ἢ Ζεὺς Φρύγιος: & μέγας, πολὺς, παχύς. afferens & Βάγιον paulo pòst pro μέγα: vt & Suid.
Βαγαρὸν, Lacones vocant τὸ χλιαρὸν, tepidum: eodem teste.
Βαγεῖσαι, idem affert pro εἰσελθοῦσαι, ingressæ.
Βαγδίει, Suidæ est πλαυπτίει. Βάγιον, vide in Βαγᾶος.
Βάγος, Hesych. teste est κλάσμα ἀρτου ἢ μάζης: item βασιλεὺς & φραπάτης apud Lacones.
Βαδὰς, idē ex Ameria comico affert pro κίναιδος, cinædus.
Βαδελεγεῖ, eidem Hesychio est ἀμέλγει, mulget.
Βαδδὶν, eidem est βύσσινον ἔνδυμα εἰς ἱερεῖα, byssina stola qua vtebātur quum rem diuinam facerent. Suidæ quoque βαδδὶν est ἱερὰ στολὴ, sacra stola: afferenti ex Daniele, ἔπεμψα πρὸς ὀφθαλμοὺς μου, καὶ ἔδον, καὶ ἦν αὐτὸν ἐνδεδυκότος βαδδὶν. Peregrina igitur vox est, non Græca.
Βάδδομαι, Diligo. v.l. pro quo Hesych. habet βάδδομαι.
Βάδιν, t.1, c.638, d. Βαδίζω, t.1, c.660, g

Βάδιλλος, Suidæ βάδιας ὑός: qui etiam addit significare & ἵππου χρόαν.
Βάδισις, t.1, c.661, c. Βάδισμα, ibid.
Βαδισμός, ib. Βαδισία, & Βαδιστίον, ibid. b
Βαδιστής, ibid. c. Βαδιστικός, ib. d
Βαδιστύς, ib. Βάδυς, t.1, c.638, e. & 661, b
Βάδυς, siue Βάτος, dicitur esse mensura 1. sextariorum, seu holcarum MMMMXXXXVIII, teste Hesych.
Βάδρυα, dicuntur apud Athen. quæ à Galeno βράβυλα, pruna scilicet (vt putant) Damascena, Gorr.
Βάδω, t.1, c.638, e. & 661, b. Βαΐζω, t.1, c.629, b
Βαθεῖς αὐλοὶ ex Homero affertur pro βαθείης positum. At Βάθειος, quod in v.l. affertur pro Profundus, Altus, cõmentitium esse puto.
Βαθέως, t.1, c.633, g. Βάθη, t.1, c.635, b
Βάθιον, Profundius: ex masculino βαθίων, Profundior. hoc autem irregularis est compar. pro βαθύτερος.
Βάθιστος, t.1, c.633, g. Βαθίων, ibid.
Βαθμηδόν, t.1, c.639, a. Βαθμίς, t.1, c.638, f
Βαθμός, ibid. e. Βάθος, t.1, c.633, a
Βάθρα, ας, ἡ, Scala domus. v.l.
Βάθρον, t.1, c.639, a. Βαθυδίνης, t.1, c.38, c
Βαθύγλυος, t.1, c.807, c. Βαθυγλύφειος, t.1, c.844, h
Βαθύγεως, t.1, c.806, f. Βαθύγηρως, t.1, c.847, h
Βαθύγλωσσος, t.1, c.855, f
Βαθύγοφος, Altis demersus tenebris. Greg. Naz.
Βαθυγνώμων, Qui consilia sua alto pectore abstrusa habet. vt apud Suidam, βαθυγνώμων ἄνθρωπος καὶ κρυψίνους: de Rufino.
Βαθυδίνης, t.1, c.1019, f. Βαθύζωος, t.1, c.141, c
Βαθυκαμπής, t.2, c.53, d
Βαθυκήπα πόντου Luc. dixit: vel quòd in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quòd habeat cete ingentia. est enim & piscosum mare & profundum.
Βαθύκλαρος, idem cum βαθυπλούσιος seu βαθύπλουτος. hoc est μεγαλόπλουτος, Qui immensæ veluti profunditatis opes fortitus est. i. ingentes. Prædiues. Hom. & Herod.
Βαθύκολπος, t.2, c.315, e. Βαθυκρηνής, t.2, c.423, b
Βαθυκτήμων, Profundas possidens opes, id est magnas. ideóque Prædiues: vt βαθύκλαρος. Legitur in Epigr.
Βαθυκύμων, t.2, c.491, f
Βαθυλέμων, ονος, ὁ, SIVE Βαθύλεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Profunda habens prata: ideóque Compascuus. Homerus Iliados 1, ἠὲ Ἄνθειαν βαθύλειμον. id est βαθεῖς λειμῶνας ἔχουσαν, πολύχορτον. Prius apud Etymologum extat & in lexico meo veteri.
Βαθυλήϊος, Profundas segetes ferens. vel etiam multas. nam Hesychius βαθὺ λήϊον exponit πολύκαρπον πεδίον, Feracem campum, Fertile solum. Apud Apollonium certè βαθυλήϊος χῶρα exponitur Terra ferax: itidémque ex Epigr. afferunt βαθυλήϊοι ἀρούραι pro Arua fertilia.
Βαθύμαλλος, Profunda seu promissa habens vellera seu villos. Hes.
Βάθυνος, Fouea. vulg. lex. ex Reg. lib. 2, cap. 18: sed perperam pro βόθυνος.
Βαθυώδω, t.1, c.633, g. Βαθύξυλος, t.2, c.1140, e
Βαθύπιπρος, t.3, c.292, b. Βαθυπλούσιος, t.3, c.401, c
Βαθύπλουτος, t.3, c.399, c
Βαθυπτωμος, Infelix. v. l. ex Epigr. sed perperam fortassis pro βαρύπτωμος.
Βαθυρρέκτης, t.3, c.682, d. Βαθυρόειον, ib.
Βαθυρρεύμα, t.3, c.709, d. Βαθυδίβρος, ibid.
Βαθυρρίζοντας, ibidem Βαθυρόοος, t.3, c.682, d
Βαθύς, t.1, c.633, d. Βαθυσκαφής, t.3, c.808, e
Βαθύσκιος, t.3, c.867, h
Βαθυσμα, ατος, τὸ, Profunditas, Altitudo. Theophr. Hist. pl. l.4, c.12. βαθυσματα τῆς λίμνης.
Βαθυσπέλεξ, t.1, c.1811, b. Βαθύστρωτος, t.3, c.1061, g
Βαθύστροφος, t.3, c.1203, a. Βαθύπους, t.1, c.633, g
Βαθύπρος, ibid. Βαθύπης, ib.
Βαθύρρεων, t.4, c.198, f. Βαθυχαίτης, t.4, c.363, c
Βαθύχειλος, t.4, c.407, d
Βαθύχρους, seu Βαθύχρους, t.4, c.629, d
Βαία, dicitur esse mõs Cephaleniæ: & Βαιάπαι, eius incolæ.
Βαίνω, t.1, c.634, a. Βαίνομαι, ib. h
Βαίνομαι, apud Hesychiũ legitur, expositum βιώσομαι. pro quo apud Hom. scribitur βείομαι.
Βαιὸν, aduerb. t.1, c.661, e. Βαῖον, vide in Βαΐς.
Βαιὸς, t.1, c.661, d
Βαΐς, SIVE Βαῖον, Ramus palmæ arboris. Prius apud Hesychium legitur, expositum ῥάβδος φοίνικος, posterius apud Etymolog. qui ipsum esse dicit κλάδον φοίνικος. Ioann. Euang. c.12. ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων, καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ. (pro quo Marc. cap. 11 dicit, στιβάδας ἐκόπτον ἐκ τῶν δένδρων. Et Matth. cap. 21, ἔκοπτον κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων) Sic Maccab. lib. 1, c. 13, μετὰ αἰνέσεως καὶ βαΐων, cum laude & ramis palmarum. INDE Βαϊοφόρος dicitur Qui ramum palmæ gestat. at βαϊοφόρος ἑορτὴ festum quo gestantur illi palmei rami.
Βαιωνὸν, Hesych. esse dicit βάθος: quod & βυθὸν dicunt.
Βαίτα, siue Βαίτη, ης, ἡ, Læna consuta ex corio seu pellibus. Aristoph. n. schol. βαίτας esse dicit ἀπὸ δέρματος συρραπτομένην χλανίδα, & eandẽ cũ Aristophanica σύρραν. Poll. l.10, βαίτας esse dicit τὰς τῶν αἰγείων διφθέρας. itidémq; l. 7, loquẽs de coriaceis vestibus, βαίτας esse ait πεποιημένας ἀπὸν, ἤ δέρματος, tunicam promissam ex corio. Hesychio itidem βαίτη est δερματίνον ἐνδυμα, quod ab aliis σύραν & διφθέραν nominari ait. sed addit, quosdam interpretari σκυτίνον δερματίνῳ, tentoriũ ex corio seu pellibus. Prius βαίτα apud Varia. legitur. refert enim βαίταν dici τὴν μηλωτὴν siue διφθέραν: id est τὸ ἐκ κωδίων συνῤραμμένον πεῖσμα: quod ab Atticis vocari σισύραν. Vide & Βαίτυλος paulo post.
Βαιτάζ, Hesychio ἄπελης ζωνὴ. qui antiquã vocem esse ait.
Βαίτη, vide in Βαίτα paulo ante.
Βαίτον, herba similis dictamno vel pulegio, teste Hesych.
Βαιτύκη, Suidæ τὸ τύμπανον.
Βαίτυλος, dictus fuit lapis ille qui Saturno pro Ioue porrectus fuit, teste Hesychio. Etymolog. quoque ita tradit dictum fuisse saxum quod Saturnus pro Ioue deuorauit: sic verò appellatum esse quoniam ipsum ἡ Γῆ α βαΐτη αἰγὸς ἀπεσφαγιάσασα, τῷ Κρόνῳ δέδωκε: βαίτυλα autẽ vocari τὰ διφθέραν seu σάγαγον πεσεβάτιον ἢ αἴγλον. Idem dixerat Βαίτυλον esse & montis nomen.
Βαίτυξ, Hesychio est βδέλλα, Hirudo, Sanguisuga.
Βαιτῶνα, idem Hesych. dici scribit τὸν ἄπελῆ αὐδρα.
Βαιών, ὄνος, ὁ, piscis gobio assimilis, alio nomine dictus βλένος, vt refert. Etym. Vilis autem pisciculus est & in cibis ingratior, vt non solùm ex Epicharmo patet qui propterea dicit ἀχαρίστους ζωΰνας: sed etiã ex prouerbiali illo hemistichio, μή μοι βαιών, κἀκὸς ἰχθύς: cuius post Athen. meminit Eust. & Etym. qui Atticos scribit hoc adagio vsos ὅτι τὸ φιλησόνου. Apud Hesych. paroxytonos scriptum Βαίων: quod & ipse dicit piscis esse nomẽ & mensuræ apud Alexandrinos.
Βάκαινον, apud Alexand. Trall. & P. Ægin. dicitur in v.l. esse raphani, i. brassicæ semen, seu ἡ πυρίνη. Apud eundem P. Ægin. l.7, cap.11, est medicamentum quoddam hepaticon διὰ βακαίνου: quod & à Nicol. Alex. describitur.
Βακάντης, Suidæ ὁ ῥαλαστής. Itidémque Βακαΐπιθος, ῥαλαστής, μὴ ἀδιαιρούμενον τῷ πεφάγμαπι αὐτῶ.
Βακέω, Inebrior. μεθύσκομαι. v.l.
Βάκη, Pons. v.l. ex Arriani Alexandri expeditione, βάκας φέρειν ὅπη τὴν πορείαν τῶν πετρῶν κελεύσειε.
Βάκηλος, Suidæ & Hesychio est ὁ μέγας μὲν, αὐόπτης δὲ καὶ γυναικώδης, qui magnæ quidem staturæ est, sed stultus & mulierosus. Menandrum certè in Hymnide pro mulieroso posuisse testatur idẽ Hesych. Idem tradit quosdam exposuisse αὐθρόωνον, quosdam περιεμβόν: vt Suidas quoque βάκηλός ὅτι prouerbio dici scribit ὅπη τῶν ἐκλύπων καὶ αὐανδρων, de effœminatis. Iidem exponunt ὀνοῦχος, ἀπόκοπος, vt Phrynichus quoque τὸν βάκηλον significare ait τὸν ἀποπεπτημένον τὰ αἰδοῖα, quem à Bithynis & Asianis vocari χάλον: sed reprehendit eos qui ipsum vsurpãt ὅτι βλακός. Etymolog. ipsum pleonasmo τοῦ β dici tradit pro ἀκηλον, id est ἐπ' ἀφρεδίσια τὰ αἰδοῖον μὴ ἔχοντα. nam κήλων (inquit) τὰ αἰδοῖον dicitur. Talis apud Latinos est Euiratus, Castratus, Exectus, Spado: item & Ignauus. Antiphan. apud Athenæum l.4, — οὐχ ὁρᾶς ὁρχούμενον πῶς χρηστὸν τὸν βάκηλον; οὐδὲ ἀφρώεπα.
Βακίας, à Tarentinis dicitur ὁ βίβρορος seu πηλός, Cœnum, Lutum, vt tradit Etymol. pro quo suprà ex Hesychio

habuimus βαθύας.
Βακίζειν, Bacidis meminisse, De Bacide loqui, seu Bacidem crepare. Aristoph. Pace, Ἐξώλης ἀπόλοι' εἰ μὴ παύσαιο βακίζων. verba sunt ζυγαίου ad ἱερέα qui dixerat, Εἰ γὰρ μὴ νύμφας γε θεᾶς βάκων ἠξιωπάπασιν, Μηδὲ βάκης ἀνῆτις, μηδ' αὖ νύμφας βάκων αὐτόν. Fuit autem βάκις, quidam χρησμολόγος, de quo multa ibi scholiastes & Herodot. pluribus in locis.
Βάκκαεις, SIVE Βάκχαεις, Baccar, seu Bacchar: Baccaris siue Baccharis. herba odorata & coronaria, cuius radix odoris fragrantia cinamomum refert, ideóque vnguẽtis olim expetita fuit, vt interalia tradit Dioscorides libro 3, cap. 51. Sic Plin. lib. 21, cap. 6, Baccar quoque radicis tantùm odoratæ est, à quibusdam nardum rusticum appellatum. vnguenta ex ea radice fieri solita apud antiquos, Aristophanes priscæ comœdiæ poeta testis est. vnde quidam errore falso barbaricã eam appellabant. odor est ei cinamomo proximus. Hesychio βάκκαεις est μύρον πιὸν ἀπὸ βοτάνης ὁμωνύμου. Quibus verbis indicat, βάκκαρις dici non solùm herbam, sed vnguentũ etiam quod inde fit. Verùm addit, quosdam βάκκαειν dictum velle τὸ ἀπὸ μυρσίνης μύρον, alios verò μύρον Λύδιον: (vt Galen. in lex. Hippocr.) esse verò & ξηρὸν δῆμα πεφυκὸ τὸ ἀπὸ τῆς ῥίζης. Hippocrates oleum seu vnguentum illud, non βάκκαειν vocat herbæ nomine, sed βακκάλειον siue βακχάλειον ἔλαιον, nomine inde deriuato, vt in lib. De nat. mulierum, ἔλαιον Λιβύλιον λευκὸν ἢ βακκάλειον. Et Γυναικείων lib. 2, βάλλαι ἢ λευκῷ, ἢ Λιβυλίῳ, ἢ μυρσίνῳ, ἢ βακχαλείῳ, ἢ ἀμαρακίνῳ. Vbi etiam nota scribi non solùm per duplex κ, vt apud Hes. & Athen. & Plin. sed etiam per κχ, vt apud Dioſc.
Βάκκα, τὰ, scholiast. Aristophanis & Suidas vocant quæ veteres τύμπανα voce (vt puto) formata ex Latino Bacula. Latini. n. Bacula seu Baculos vocant τὰ τύμπανα.
Βάκται, Hesychio sunt ἰσχροὶ, Fortes, Robusti.
Βακτηρδεῖν, Baculo inniti, Scipione se fulcire. σκήπωνι ἐρείδεσθαι seu σηείζεσθαι. Gregor. Naz. de baptismo, βακτηρδοῦντες πρεσβυτικῶς, senum more baculis innitentes.
Βακτηρία, ας, ἡ, Baculus, Scipio. Plutarch. Lycurgo, φέρειν βακτηρίαν ὀκκλησιαζοντες αἰπέμαρον, baculũ gestare. Thucyd. βακτηρίαν ἐπαυήεστο, id est ἐπαυετεῖτο πολλῷ. Xen. Hellen. 6. τὸν μὲν πίνα βακτηρίας, τὸν δ' τοῦ σύφαμα ἐπάπαξεν. Idem De re equ. dicit βακτηρία πυρεῖν. Item βακτηρία γεροντική apud Theophr. Scipio senilis, Baculus quo senes innituntur. Reperiri tradunt ET Βακτήριον, neutro genere, apud Aristoph.
Βακτηρδίω, idem quod βακτηρδοῦν: Suidæ σηείζομαι. VNDE Βάκτηρδμα, ατος, τὸ, Nixus ille in baculum. αὐτὸ τὸ βακτηρδεῖν, seu αὐτὸ τὸ βακτηρία ὑποβείδεσθαι. Item, Baculus ipse quo nititur & quo fulcimus nos. vt Hesych. βακτηρδήματα exponit τοῖς ἐρείσματα τοῖς σηειζοῦσι. Vtitur Euripides in Phœniss. sic introducens Œdipum alloquentem suam Antigonam, ἦ μ' ὦ παρθένε βακτηρδήματα πόδοῖν πυρὸν δ' ἀκάματος ἐς φῶς; Et mox dicit Antigona de se & sorore, ἃ τῶδε βάκτοις πόδοιν σὸν πυρὸς πόνον θεραπεύμασιν αἰὲν ἐμόχθει, πάτερ.
Βακτηριασμός, οὗ, ὁ, genus lasciuæ saltationis apud Poll. l.4: forsan ex eo sic nominatum quòd Bactris vsitatũ esset. Bactra autem, vrbs quædam Asiæ, cuius incolæ dicuntur Βάκτριοι & Βακτριανοί: & Βακτριανὴ, regio quæ circa eam vrbem est.
Βάκτρον, ου, τὸ, idem quod βακτηρία seu βακτήριον, ex quo & per syncopen factum est. id est Baculus, Scipio. Eurip. Phœniss. πόδι γεραιὸν ἴχνος πθηρεῖ βάκτρα πεσεφερ' ὦ τέκνον, baculum seu scipionẽ mihi affer, quo nitar & quo cæcos regam gressus. Et in Epigr. γηρελέον νῦν Ἀνὴ πανοπλίης βάκτρον ἀμειψάμενος. Βακύλιον, Suidæ κύμβαλον, Cymbalum.
Βάκχαι, t.1, c.631, e
Βάκχαεις, & Βακχάλειον ἔλαιον, vide in Βάκκαεις.
Βακχάω, Bacchor, seu Bacchantium more ex hedera coronam gesto. Hesychius etenim βακχᾶν esse dicit ἐστεφανῶσθαι κισσῷ.
Βακχεῖος, t.1, c.631, f. Βακχεῖα, ib. g
Βακχία, t.1, c.632, a. Βακχίειον, t.1, c.631, g
Βακχῖος, ib. Βακχιωδέστατος, ib.
Βακχεύμα, t.1, c.632, b. Βακχεύομαι, t.1, c.631, h
Βακχεύτης, t.1, c.632, b. Βακχεύτικός, ib.
Βακχεύτωρ, ib.
Βακχεύω, t.1, c.631, h. V. lex. ET Βακχέω tradũt pro Bacchor seu Bacchanor & Bacchanalia agito, vsurpati, nullo tamen allato exemplo.
Βάκχη, t.1, c.631, e & f
Βακχία, Hesychio est μανία, Insania, Furor: Bacchicus nimirum. Sed forsan scribendum βακχεία.
Βακχιάδαι, Bacchiadæ, dicuntur nõ solùm Milesii, sed etiã Corinthii, à Baccho, inquit Hesych. Iidem certè Plutarchus in Amat. narrat. pag. 1376, dicit καπεῖόα τῶν Βακχιαδῶν, pro τῶν Κορινθίων, vt antecedentia & sequentia ostendunt.
Βακχιακός, t.1, c.631, g. Βακχίδες, ib. f
Βακχίδης, Bacchi filius. Suid.
Βακχικός, t.1, c.631, g
Βακχίν, ex Eurip. affertur pro Villi, seu Vini.
Βάκχος, t.1, c.631, c
Βακχεύεια. Ex Eustrat. lib. 2, cap. vltimo, affertur, τὸ δῶρον τῶν ξυλοφόρων ἐν κεμροῖς ἀπὸ χρόνων ἐν τοῖς βακχευείοις, cũ hac interpretatione, Oblatio ligniferorum in temporibus constitutis & in primitiis. Sed suspecta est ea vox, præsertim quum Complutensis editio ibi habeat πεφωπορφυρημένον.
Βάκχυλον, Elei vocant τὸ ἀπονδίτιον ὄρπον, testè Hes.
Βάκχων, diminut. à Βάκχος, quasi Bacchulus diceres. Eust. καθ' ὑποκορισμὸν dici scribit pro Βακχυλίδης.
Βάλαινες, & Βαλαινάκαις, Hesychio δεσμωτήριον, Carcer.
Βαλαιόν, eidem est μέγα, πολύ: sed addit quosdam interpretari ἀχρὸ, Celer, Pernix, Velox.
Βαλακρός, t.3, c.292, b. Βαλανάγρα, t.1, c.662, d
Βαλανεοκλέπτης dicendum esse, non βαλανοκλέπτης, tradit Phrynich. sed non exp. Videtur esse is qui balnea furãdi causã frequentat.
Βαλανεόμφαλος, t.1, c.662, g. Βαλανεῖον, ib. f
Βαλανείτης, t.1, c.663, a. Βαλανδίς, t.1, c.662, h
Βαλανβύω, ib. Βαλανεύτης, t.1, c.663, a
Βαλανηφαγεῖ, t.1, c.662, e. Βαλανηφάγος, ib.
Βαλανηφόρος, ib. Βαλανίζω, ib. c & f
Βαλανίνος, ib. a. Βαλανίς, t.1, c.663, a
Βαλανίσκος, ib.
Βαλανίτης, Balanum seu glandem referens. vt βαλανίτας λίθος apud Plinium lib. 37, cap. 10, in gemmarum censu. Ab eodem & balanitis castanea memoratur lib. 15, cap. 23. Rotundior (inquit) quæ βαλανίτης vocatur, purgabilis maximè & sponte profiliẽs. Paulo antè dixerat, Sardibus eæ prouenêre primùm: ideo apud Græcos Sardianos balanos appellant.
Βαλανοβόρος, t.1, c.662, c. Βάλανος, t.1, c.661, f
Βαλανώδω, t.1, c.662, d. Βαλανωτίδιον, t.1, c.714, g
Βαλανωτόμος, ib. f. Βαλανῶτον, ib. c
Βαλανοποιέω, ib. f. Βαλανοποιμός, ib.
Βαλανώδης, t.1, c.662, f
Βάλαρες, Hesychio sunt οἱ βλαισοὶ, Blæsi.
Βαλαρίς, à Cernis vocari exules, tradunt ex Pausania.
Βαλάσσω, Hesychio est ἀγορεύω.
Βαλαυστίον, eidem est mali Punici species, cuius florẽ medicinæ esse vtilem tradit. Dioscor. verò & Plin. non ipsum malum Punicum sic vocari tradunt, sed eius florem, & quidem sylnestris. Ita enim ille, lib. 1, cap. 155. βαλαύστιον ἔστιν ἄνθος ἀγρίας ῥοιᾶς. Et hic, lib. 13, cap. 19, de malo Punico seu granato loquens, Flos balaustium vocatur, & medicinis idoneus & tingendis vestibus, quarum color inde nomen accepit. Et libro 23, cap. 6, In hoc ipso cytino flosculi sunt, antequam scilicet malũ ipsum prodeat, erumpentes, quos balaustium vocari diximus.
Βαλιδοῦχος, Hesychio πρεμπόδιον.
Βαλλίς, t.1, c.713, h
Βάλε, Iace: imper. aor. 2 à βάλλω. Trãsit idem imperatiuus (vt ἄγε quoque) in aduerbium ῥητορικῶν, idem significans quod φεῦ. vt βάλε βάλε κύρυκος φωνῶ. Idipsum & Ἀβάλε dicitur, per compositionem ex ἀ & βάλε: quorũ vtrũq; ἀθλιαστικὸν est, & vnũ idémque significat, nimirum φεῦ, vt tradit Etymol. & lex. meum vet. sed in hoc

βάλλε scriptum, in illo βάλε, vt apud Suid. quoque, qui pro οἶνε, id est vtinam, vsurpari innuit.

Βαλέειν, Ionicè & poeticè pro βαλεῖν dicitur. id est iacere.

Βαλία, Hesychio est ὀφθαλμία, Morbus oculorum. qui ET Βάλιον à Cretensibus vocari dicit τὴ πηρὸν, Orbum, sc. oculis.

Βαλικώτης, Cretensibus est σωιέφηβος, Æqualis, Hesychio teste. pleonasmo igitur τοῦ β dicunt pro ἡλικώτης.

Βαλιὸς, οῦ, ὁ, nomen equi Achillis apud Homerum. significat etiam τὸν ποικίλον, vt quum βαλιαὶ ἔλαφοι dicunt. Ita lex. meum vet. in quo etiam additur, βαλιὸν dici quasi φαλιὸν, hoc est λευκομέτωπον. In eodem mox paroxytonon βαλίαι exponitur ἐφίππιαι, & deriuatur à βάλλειν, quia scilicet ἐχὺ φέρονται τὰ βαλιόειδα: affertúrque in exemplum, βαλίαις ἀσκιάρων ἀρπάζας. Eustath. contrà βαλιὸς, quum appellatiuum est, scribit ὀξυώτονον, significatéque ἐφιππὺ vel ἱππικὸς: quum est proprium equi apud Homerum, paroxytonωs efferri, sicut ξανθὸς quoque appellatiuum acutetur, proprium autem παροξύνεται. Itidē certè vetus meum Iliadis exemplar habet Il. π, de Achillis equis, Ξάνθον καὶ Βαλιὸν, τὼ ἅμα πνοιῆσι πετέσθην. Et Il. τ, Ξάνθε τε καὶ Βαλιὲ, πολίκλυτα τέκνα Ποδάργης. Veruntamē paroxytonωs rursum scriptum reperitur appellatiuum. vt Epigr. l. 6, βαλίαις ἐλάφοις: itidémque apud Plut. βαλίαις ἐλάφοις ἐγκεκριμένος: & alibi βαλιοὶ ἀνεμοι. Vbi significat ἐφιππὺς & rapidi: quum verò de cerui dicitur, interpretatur etiam Varii, Maculosi, Variis maculis distincti. At Βάλιος vide paulo antè in Βαλία.

Βάλις, vide in Βάμις.

Βαλιόται, Hesychio sunt πρόγονοι, Progenitores, Maiores.

Βαλλάντιον, t. 1, c. 714, c

Βαλλαχράδες sese Argiuorum pueri per locum in quodā festo vocabant, vt Plutarchus refert in Hellen quæst. pagina 540: forsan quoniam ii qui primi ab Inacho ex agris in planitiem deducti sunt, ferunturἀγρόσε διαπεφευγότες. Ad verbum sanè βαλλαχράδες dicuntur Qui pira sylualica iactu decutiunt.

Βάλλε, vide in Βάλε paulo antè.

Βαλλέω, ῶ, inusitatum in præsenti thema est: sed eius futuro βαλήσειν Aristophanes vsus est: ex quo est aor. 1 ἐβάλησεν.

Βαλλιτὶς, ίδος, ἡ, Iactus. vt λίθινη βαλλιτὶς apud Athen. l. 9, Iactus lapidum. vbi etiam festum quoddam panegyricū Eleusine agitari solitum, dicitur vocatum fuisse βαλλιτίς. Meminit & Hesych.

Βαλλίζω, Tripudio, Pedibus plaudo, Tripudiantium more salto. κωμάζω καὶ χορεύω, Eustathio, qui dubitat an cum βαλιὸς à βάλλω deriuatum sit. Itidem apud Athenæū quoque libro 8, quum quidam dixisset ὅτι βαλλίζουσιν οἱ κατὰ πόλιν ἅπαντες τῇ θεῷ, Vlpianus ridens, Quis (inquit) Græcorum hoc βαλλισμὸν vocauit, quū oporteat dicere, κωμάζουσιν οἱ κατὰ πόλιν ἅπαντες, ἢ χορεύουσι, ἢ τι ἄλλο τοῦτο εἰρημένων: indicans & ipse βαλλίζειν idē esse quod κωμάζειν seu χορεύειν, festas choreas ducere & tripudiare. Ibidem tum alia huius verbi βαλλίζειν exempla afferuntur, tum hoc ex Sophrone, βαλλίζοντες τὰ θαλαμεῖα σκιάσεις ἐνέπλησαν. Legitur idem & in can. 52, Concil. Laodicenſis. Indéque puto esse Italorum Ballare, & nostrum Baler. Rursum apud Athenæum in loco paulo antè citato affertur & VERBALIS Βαλλισμὸς hoc exemplū ex Antiphane, ὀβολοῦμεν αὐθρώποις ὁμῶ Πλήθος ποεσιὸν, ὡς τοῦ καλοῦ τε κἀγαθοῦ Εὐθὺς δεῦρο σπουδάσωμεν μὴ χρόνιτόμεν μόνῳ Νύκτωρ ἀπιστήσῃ καλὰς παρεκελεύσαν γὰρ ἀεὶ τὰ βαλλισμόν. Innuitúrque ibi βαλλισμὸν esse tripudiationem seu choream ad tympanorum & cymbalorum crepitum tibiarúmque bombos, qualis Romæ agitabatur Palilibus seu natali vrbis. vt & Suidas βαλλίζειν esse dicit τὰ κύμβαλα κτυπῶν, καὶ ἀεὶ τὸν ἐν εἴνοι ἦχον ὀρχεῖσθαι.

Βάλλις, planta seu floris species quæ reducere in vitam mortuos videtur, dicta nimirum ὡς βίον ἄλλον ποιοῦσα. Ita Etymol. & lexicum meum vet. in quo vnico λ scriptum est, at gemino apud illum. Apud Plinium quoque vnico duntaxat l. scripta ea herba est: libro 25, cap. 2, Xanthus historiarum auctor, in prima earum tradit, occisum draconis catulum reuocatum ad vitam à parēte herba quam balin nominat: eadémque Thylunē, quem draco occiderat, restitutum saluti.

Βαλισμὸς, vide in Βαλλίζω.

Βάλμω, t. 1, c. 663, a. Βάλομαι, t. 1, c. 664, h

Βαλνοτῆς, ῆς, ἡ, dicitur τὸ μέλαν φοῖνικος, marrubium nigrū, teste Dioscoride libro 3, cap. 117. Sic Plin. l. 27, c. 8, Balloten alio nomine μελανοφοῖνικον Græci vocant.

Βαλυὸς, Hesychio est ἡσθὸς, lætus: itidémque Suidæ.

Βαλὸν, Hesych. dicit esse οὐδὸν καὶ ὑφεκτὸν, limen & cælū: Doricè nimirum pro βηλόν.

Βάλσαμον, ου, τὸ, idem esse dicit ἀρωματικὸν ἄνθος: est tamen potius liquor aromaticus quàm flos, vt fusius docent Theophr. Hist. plantarum lib. 9, cap. 6: Dioscor. libro 1, cap. 18: Plin. lib. 12, cap. 25: Galen. De antidotis, libro 1: Strabo Geogr. lib. 16, Iustinus histor. lib. 36, & Pausanias in Bœoticis. Sed & ipsa planta aromaticū istū & fragrantissimum liquorem fundens, βάλσαμον nominatur, vt Dioscorides docet in loco antè citato: ideóque ipse liquor inde exstillans ad differentiam interdum DICITVR Ὀποβάλσαμον, interdum ET Βαλσαμέλαιον. quorum illud legitur in eodem Dioscoridis loco, & sonat Succus seu liquor balsami: hoc verò apud Simeonem Zethi, & sonat Balsamineum oleum, vt Plin. loquitur. Inde Βαλσαμώδης appellata est κασία quædam, ab odore simili, teste Plin. l. 12, c. 19. AT Βαλσαμίνη dicitur à quibusdam τὸ βούφθαλμον, vt Gorr. refert ex Dioscoride.

Βάμα, Hesychio est βάσις: Doricè nimirum pro βῆμα.

Βαμβαίνω, t. 1, c. 632, d

Βαμβακινόπειρα, Hesychio sunt μαγγανεύματα: addenti, quoddam exponere φαρμακίστριαν: alios κακοδοῦν. Itidē Βαμβακίαις χαίειν affert pro φαρμακίαις χαίειν.

Βαμβάκινον, & Βαμβακοειδής, t. 1, c. 1899, e & h

Βαμβάκια, Hesychio sunt χειμερινὰ ἱμάτια, vestes hybernæ. Mox tamen βάμβακον generalius exp. ἱμάτιον: addens, Phrygas ita nominare τὸ αἰδοῖον. pro quo suprà habuimus βαβάλον.

Βαμβάλειν, idem esse dicit τρέμειν, ψοφεῖν τοῖς χείλεσι, Tremere, Sonitum labris edere. vt faciunt ii quibus trigore succutiuntur labia. Affert & Βαμβαλύζει, quod itidē exponit τρέμει, τοῖς ὀδόντας συκρούει, ῥιγᾷ σφόδρα. Sed scribendum potius βαμβαλίζει, vt apud Eust.

Βαμβαλίζω, t. 1, c. 632, e

Βάμβαξ, t. 1, c. 1899, d. Βῶμες, t. 1, c. 635, b

Βάμμα, t. 1, c. 717, g

Βαμμάτιον, ου, τὸ, diminutiua voce τὸ βάμμα dicitur. vt apud Athen. l. 9, πτηνῶν ἰχθύων τοῦ ποικίλου ὃν βαμμασίοις γλαφυρῶσι.

Βαῦ, t. 1, c. 635, b.	Βαυαυσία, t. 1, c. 727, a
Βαυαυσκὸς, ib. b.	Βαυαυσὸς, t. 1, c. 726, g
Βαυαυσόπαπς, ib. h.	Βαυαυσυργία, t. 1, c. 727, a
Βαυαυσυργὸς, t. 4, c. 419, f.	Βαυαύσιος, t. 1, c. 727, a
Βαῦκι, t. 1, c. 630, d.	Βάφαι, t. 1, c 718, c
Βαφίζω, t. 1, c. 719, c.	Βαφικὸς, t. 1, c. 718, d
Βάφισις, t. 1, c. 719, h.	Βάφισμα, ib. g
Βαφισμὸς, ib.	Βαφιστήριον, ib. h
Βαφῆς, ib.	Βάφημα, t. 1, c. 717, e
Βαφὶς, t. 1, c. 718, b.	Βάφεια, ib. c
Βάφλω, t. 1, c. 717, e	

Βάφος, Hesychio νόσημά τι καρυβαρικὸν, Grauedo nimirum capitis. Sed addit, Lacones ita vocare βρέμματα, Pecora.

Βαφάγγα & Βαφαχάν, vide in Βαφέχρια paulo post.

Βαφέθρον, ου, τὸ, ab Hesych. exponitur ὄρυγμα βάθος, ἢ βόθρος, Fossa, Profunditas, Fouea in terra excauata. Sed peculiariter dicitur de fossa aut hiatu terræ profundiore, vt & apud Latinos Barathrum. Athenis peculiariore adhuc nomine βάραθρον dictus fuit πόπος βαθὺς ὅπου οἱ κακοῦργοι ἐνεβάλλοντο καὶ οἱ ζῶντες θανάτῳ, vt Spartæ εἰς τὴ κεάδα, teste Suida. Sic Harpocration quoque tradit fuisse ὄρυγμα εἰς ὃ ὁ τῆς Ἱππιθεωνίδος δῆμος ζῶντας ἔβαλε θανάτῳ κατὰ κρίσις ἐνέβαλλον, fossam profundā in quam Hippothoontidis tribus δῆμος coniiciebat eos qui morti essent adiudicati. vt & apud Xenophontem Hell. 1, p. 264, legimus, ἐὰν καταγνωσθῇ ἀδικῶν, κατοθανεῖται ἐς τὸ βάραθρον ἐμβληθεῖσα. Et apud Aristoph. Nubibus, Οὐδέν σε κωλύσει σαυτὸν ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους. Et in Pluto, Οὐκοῦν ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίγνεται, igitur superest tibi hoc vnum vt in barathrum deturbere. Vbi scholiastes quoque tradit, βάραθρον Athenis fuisse χάσμα τῶν φρεατοῦδες καὶ σκοτεινὸν ἐν ᾧ τοῖς κακοῦργοις ἔβαλλον: ipsúmque habuisse ὀγκίνους τοῖς μὲν ἄνω, τοῖς δὲ κάτω, πάντα δὲ τὰ ἐκεῖ βαλλόμενα ἀφανῆ ποιῆσαι. Vnde & Plutarch. in Coriolano dicit, αὐθρώποις πέντητας ὥσπερ εἰς βάραθρον ὠθοῦν, ὁκτὲμ πόντας εἰς πόλιν αἔρος τε νοσερὸ καὶ νεκρῶν ἀπιφοιν γέμουσαν. Demosthenes metaphoricè pro exitio seu pernicie hoc vocabulum vsurpauit, vt Harpocration annotat. Sed & pro herba accipi tradunt: quæ de re in Βεφέθυ infrà dicetur. VNDE Βαεφεθρώδης dicitur Qui barathro similis est, profundæ nimirum altitudinis & voraginosus. Plut. Lycurgo, ἀπέπεμπον εἰς τὰ λεγόμενα ἀποθέτας, καθὰ Ταύγετον, τὸν βαεφεθρώδη τόπον.

Βάεφκες, Hesychio τὰ περιφερόμενα τῆς μάζης: quos ab Atticis βήρηκας dici tradit. significare verò & θλύπλω. Meminit eorundem βαεφέκων Athenæus quoque libro 3, & vtriusque expositionis, sed neutram probans. nam allato quodam Epilyci loco in quo βαεφέκων illorum mentio fit, subiicit, ἀξιοῦν λέγοντα μαζας ὧν τῆς κοπίδος καθαρπάσεσθαι. τῶν τὸ οἱ βαεφέκες δηλοῦσιν, οὐχὶ θλύπλας, ὡς φησὶ Λυκόφρων· ἢ τὰ περιφερόμενα ἀπὸ μαζῶν, ὡς Εὐφορίων.

Βαεφκυθῶν, idem Hesychius exponit ἀκαίθαις, σκόλοψι. Apud Suidam verò in manuscripto etiam codice legitur, Βαεφκυνίς, ἢ ἄκανθα. Itaque apud Hesychium quoque scribendum foret βαεφκυνίαι.

Βαεφκὶς, eidem Hesychio est ἱλαύκινον ἱμάτιον: procul dubio à Βάεφκος, quod exponit βάτραχος. ita enim & βατραχὶς dicitur vestis quædam καθὰ τὸν βάτραχον. Non verò solùm βάεφκος ei est ἰχθὺς πυδός, sed βάεφκον dici scribit etiam τὸν αὐτὸν καὶ βαβάρον.

Βαεφόγια, idem vocari tradit τὰ βεγχία τοῦ ἰχθύου, piscium branchias & spiracula. Sed puto scribendum potius Βαεφίγια. Etymologus enim tradit Hipponactem βαεφίγος pro βεφίγος dixisse pleonasmo τοῦ α. à quo βάεφιγος fit postea βαεφίγιον. & ab his verbum Βαεφιγκᾶν, quo Atticos vti pro βεφιγκᾶν testatur apud eundem Herodianus. Meminit eiusdem verbi & lexic. meum vetus, in quo exponitur ὑποσάλπιγξ καὶ βεφιγία κληθῆναι φωνῆ.

Βαρβαειζω, t. 1, c. 721, a.	Βαρβαεικὸς, ib. c
Βαρβαειμᾶς, ib. d.	Βαρβαεισμὸς, ib. b
Βαρβαεισ, ib. c.	Βαρβαιόομαι, t. 1, c. 720, h
Βάρβαρος, ib. c.	Βαρβαροτεμέω, t. 3, c. 1046, c
Βαρβαροτομία, t. 1, c. 720, g. & t. 3, c. 1046, b	
Βαρβαρότμητος, t. 3, c. 1046, c.	Βαρβαρυφωνέω, t. 1, c. 720, g
Βαρβαρόφωνος, ibid. & t. 2, c. 430, e. ob	
Βαρβαρόω, t. 1, c. 720, h	

Βαρβίλος, propriè vocatur τὸ ἀπὸ ὀστέου Περσικοῦ φυόμενον δένδρον, arbor ex osse mali Persici nata, vt tradit Florent. Geop. l. 10. Apud Eust. p. 1657, legitur neutro gen. τὸ βαρβίλον: quo nomine à quibusdam dici scribit τὴ τῆ κρανείας καρπὸν, fructum corni arboris, quem ab aliis nominari ait πίπλαξιν, ab aliis μάρκον.

Βαρβιπζειν, vide in sequenti Βαρβιτος.

Βαρβιτος, ου, ὁ vel ἡ, ET Βαρβιτον, ου, τὸ, Barbitus seu Barbitū: instrumētum musicū multis intentū chordis. vnde & Theocr. dixit Βαρβιτον ἐς πολύχορδον. Neanthes apud Athen. l. 4, Ἀνακρέοντος θύρσα εἶναι τὸν βαρβιτον: Pind. autē apud eundē l. 14, Terpandrū, qui Anacreontē ætate præcessit, dicit αὐτὸν φθόγγον θυρεῖν τῇ καθὰ Λυδοῖς πικτίδι τὴ βαρβιτον. Hoc sanè constat, Anacreontē plurimū eo instrumēto delectatum fuisse. Sic. n. ipse εἰς λύραν canit, Θέλω λέγειν Ἀτρείδας, Θέλω δὲ Κάδμον αὖδειν· Ἀ βαρβιτος δὲ χορδαῖς Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ. Ἡμεῖς δὲ νῦν ἐρῶ, καὶ τὸν λύριν ἀπαστεν. Κεχρὶ μὲν ἤδον ἄθλοις Ἡρακλέος· λύρῃ δὲ Ἔρωτας αὐτὸν ὑμνεῖ. Vbi nota λύραν & βαρβιτον pro eodē dixisse: itē & fœm. gen. ἡ βαρβιτος. Latini quoq; triplici genere efferūt imitatione Græcorū. Horat. — nec Polyhymnia Lesboū refugit tēdere barbiton. Et, — age dic Latinum barbite carmen. Ouid. Non facit ad lacrymas barbitos vlla meas. Ausoni, Hoc genere & chordas & plectra & barbita cōde. Poll. quoque neutro gen. dicit τὸ βαρβιτον, numerans ipsum inter τὰ κρουόμενα ὄργανα, addénsq; idē & βαρύμιτον vocari. Itidē certè Etymol. scribit βαρβίτιον dici quasi βαρύμιτον, vtpote qui βαρείαν ἢ φωνὴν καὶ ἢ φθόγγον ἀφιησι. μίτος. n. dictas fuisse παῖ ὑδραὶ, quoniam ante neruorū vsum vtebātur λινοῖς νήμασι, lineis staminibus seu filis. Quamobrē (inquit) & Æolēses ipsum βαρμιτον appellant, ὅθεν τὸ μ. INDE Βαρβιτίζειν dicitur τὸ βαρβιτον κρουειν seu ψάλλειν, Barbitum pulsare, seu Barbito canere. vt λυείζειν & κιθαιζειν. Poll. ex Aristoph. Perperam. n. apud eum scriptum βαρβαπίζειν. ITEM Βαρβιτῳδὸς, Qui barbito canit. Vide in Χοιρόσοφος, t. 4, c. 425, g.

Βαρδίνης, Suidæ & Etymol. πόωμος, dictus quasi βαρυδίνης, καθὰ τὸ βαρείας καὶ ἐπιπόθεις δίνας ἔχειν.

Βαρδισκυνος, Suidæ est ὁ παῖ γυναῖκας βιαζόμενος, Qui mulieribus vim facit, Qui mulieres violat & per vim stuprat. Hes. quoque Ampraciotas Βαρδῶν dicere scribit τὸν βιαζόμενον γυναῖκας. Forsan igitur βαρδίσκυνος scribendū foret καθὰ τὸ βαρδίσκυ παῖ ἀγκὰς γυναῖκας. veruntamen & manuscriptus Suidæ codex habet per ι βαρδίσκυνος.

Βαρδιστος, t. 1, c. 786, a. Vide & in Ἀφαρίστερος.

Βαρδοι, poetæ qui cum cantu laudes dicebant apud Celtas in conuiuiis. Ita. n. Posidon. apud Athen. l. 6 de Celtis loquens, παῖ δὲ ἀκούσματα αὐτῶν εἶσιν οἱ καλούμενοι βαρδοι, ποιηταὶ δὲ ὕμνοι πιγκάνοισι μετ' ὠδῆς ἐπαίνους λέγοντες. Apud Hes. paroxytonωs scriptum Βαρδοὶ, cū hac. expos. αἱ ὁδοὶ καθὰ τὸ Θεσσαλικόν: sed procul dubio perperā pro ἀοιδοί.

Βαρεα, ας, ἡ, Suidis. vt Polit. interpr. in hoc loco Herodiani l. 8, βαρέας τε παῖ ἐμπεσούσας πρὸς τὴ μονῆς, καὶ ξύλα καταθρίσαντες εἰς παῖ καθὰ τὸ χρόνου σχήματα, ὡς ἕκαστος ἐδύνατο, πρὸς βλήματα τῶν σωμάτων ἐποιοῦντο. Sic enim vertit, Præsultas sudes, vt quisque poterat, acuminatas, ad tuēdum corpus extulerat. Sed suspectū videri possit vocabulū illud.

Βαρεω, t. 1, c. 721, f. Βαρόμαι, ib. Βαρύω, t. 1, c. 722, c

Βαρζύλη, Orci tunica dicitur ab aliquibus. v. l.

Βάρκες, Etymologo sunt παῖ οὖλα καθὰ ὀδόντων: sed addenti, quoddam exponere σαγόνας: alios, παῖ ἐν τοῖς ὀδόσιν ὀστὰ ἢ ἐφῆς ὀνομάζομεν. id est Gingiuas, Malas: vel Quæ ex cibo sumpto dentibus inhærent. significat verò & ἢ θλύπτην, teste eodem: quo significatu suprà βάεφκες: in priore autem, βάβεκες: quæ vide.

Βάρημα, ατος, τὸ, Grauitas: seu Grauamen, Pondus.

Βαρῖνος, Barinus: piscis genus quod nec ouum parit, nec semen genitale seu fœtificum habet. Aristoteles Hist. animal. l. 6. c. 4.

Βάρις, ιος vel ιδος, ἡ, Nauigium, Nauis: vox Ionum propria. eos. n. peculiariter βαρεῖς vocare παῖ ναῦς, testatur Corinthus. Herodotus verò Ægyptiacum quoddā fluuialis nauigii genus ex spina, βάριν nominari autor est. cuius descriptionem apud eum habes pag. 78 meæ editionis. Atque adeo apud Euripidem legimus βαρβάροις βάρισιν appellat Argoam nauem, quam & αὐτοκαβδαλον σκάφος nominat. ¶ Suidæ & Hesychio βάρεις sunt non solùm πλοῖα, sed etiam πύργοι, σταῖ, αὐλαῖ, πύλαι: item & σταθμα. Hieronymus certe in Hieremiæ caput 17, βάρεις dicit esse Turritas domos: & in Oseæ c. 9, Magnas & in modum turrium ædificatas domus. Idem in Explanatione Psalmi 44, Pro eo (inquit) quod nos transtulimus Domibus eburneis, quia in Græco scriptum est ἀπὸ βαρέων ἐλεφαντίνων: quidam Latinorum ob verbi ambiguitatem, A grauibus interpretati sunt: quum βάρεις verbum sit ὁλοκόρινθον Palæstinæ, & vsque hodie domus ex omni parte conclusæ & in modum ædificatæ turrium ac mœnium publicorū, βάρεις appellentur.

Βάεικοι, Hesychio βάρεις, Agni.

Βάρμιτον, Æolenses vocant τὸν βαρβιτον, quasi βαρύμιτον, vt suprà in Βαρβιτος docui ex Etymologo. Quamobrem apud Athenæum quoque lib. 14, vbi vulgò legitur, καὶ δὲ βαρβιτος ἢ βαρμος καὶ ἄλλα πλείονα, pro illo βαρμος non dubitarim reponere βαρμιτος. Non minus suspectum est βαρωμος quod apud eundem legitur sub finem libri 4, vbi nimirum ex Eupolide refert τὸν βαρωμον καὶ βαρβιτον (ὧν Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι) καὶ πῶς μαίαδιν καὶ πὲ πείγονα καὶ τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶ.

Βαρον, quidā herbam Sabinā vocāt, vt docebo in Βεράσιν.

Βαῖος, t.1, c.721, d
Βαϊάζειν, Hesychio est ἠχεῖν, σειρτᾶν, Sonare, Saltare.
Βαϊεῖ, idem Hes. affert pro ἀνοικεῖ.
Βαΐ, sunt qui dicant esse θυμίαμα ἡδύδες, Suffimentum odoratum: alioqui significat χαλεπὸν, μέγα, ἰσχυρὸν, αἰσιμὸς, Hesych. In vulg. lexicis exponitur etiam Nauicula. sed ea significatione dicitur potius βάις, vt suprà docui.
Βαιναλγής, t.1, c.315, g. Βαιναλγητος, ib.
Βαΐαρος, Hesychio ἰσχυρὸν, στερέμνιον, Firmiter compactum & coagmentatum, ita vt dissolui difficulter possit.
Βαιναχθής, t.1, c.1482, c
Βαιβόας, Graui clamore boans. Pind. apud Plut. βαιβόαν πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος.
Βαίβρομος, t.1, c.788, h. Βαιγνδυπος, t.1, c.1045, e
Βαιγνάτας, Hesychius dici scribit, βαῖος μὲν ἔχοντας, γάτας δὲ ὄντας: innuēs dici pro Difficiles Getas. Vide & Βουβαῖας.
Βαίγλωσσος, t.1, c.855, f
Βαιγλωσσος, Graui habens genua & non agilia in cursu.
Βαιδαιμονέω, t.1, c.896, g. Βαιδαιμονία, ib. f
Βαιδαίμων, ib. Βαιδάκρυος, t.1, c.907, d
Βαιδάκρυς, ib. c
Βαιδάνιλω, & Βαιδάνη, Hesychius dici scribit τὸν ναυσιβάτλων, τὸν ὲν ναυσὶν ἐλθόντα, qui in nauibus venit. Sed suspectum videtur, quum non sit sua serie positum, sed post βαιδυσμοφορώτατος.
Βαιδέσμος, t.1, c.963, a. Βαιδέδυπος, t.1, 1045, e
Βαιδες, Hesychio δένδρα sunt. id est Arbores.
Βαιδῆλος, t.1, c.1401, f. Βαιδικία, t.1, c.289, b
Βαιδικοος, ib. a. Βαιδυχής, t.1, c.1482, c
Βαιδυμέω, & Βαιδυμέομαι, t.1, c.1601, a
Βαιδυμία, ib. Βαιδυμος, t.1, c.1601, h
Βαιδύμος, Grauato animo. Reiicit hoc aduerbium Poll. vsurpandum pro eo dicens ἀχθηρᾶς & ἀσπρᾶς.
Βαιδῶν, t.1, c.722, g
Βαΐκαν, Hesychius dici scribit σφύραν, Malleum.
Βαιυκάρδιος, t.2, c.97, f. Βαιυκέφαλος, t.2, c.152, g
Βαιύκτυπος, t.3, c.1697, c
Βαιβύλικα, saltationis genus, quo mulieres iunctæ choreas exercebant in honorem Apollinis & Dianæ: dictū ab inuentore Baryllicho, teste Poll. l. 4.
Βαιβύλλιον, t.1, c.721, h. Βαιβύλυπος, t.2, c.740, a
Βαιμμένος, t.2, c.912, c. Βαιμμενη, τὸ, subst. ib. b
Βαιμμένιος, ib. c. Βαιμμενις, ib. a
Βαιμοχθος, t.2, c.979, f. Βαιυομαι, t.1, c.722, e
Βαιεύοντος, t.2, c.1083, g. Βαιεύουσος, t.2, c.1086, g
Βαιεύω, t.2, c.722, e
Βαιωπος, Graui tergore (seu testa) onustus: apud Empedoclem de ostreo.
Βαιόδμος, t.2, c.1196, g. Βαιόλος, t.2, c.1197, a
Βαιόπημαι, in v.l. statuitur thema aor. ἐβαιοώπησαν: sed crasso errore. is enim est à them. βαιοωπέω.
Βαιόργιτος, t.2, c.1427, f. Βαιόσσμος, t.2, c.1194, e
Βαιυπειθής, t.3, c.130, g. Βαιυπένθεια, t.3, c.212, a
Βαιυπενθής, ib. Βαιόπενθος, ib.
Βαιυπήμων, Suidæ ἄθλιος, βεβαρημένος, κακὸς, Miser, Grauatus, Malus. Significat tamen potius Grauibus detrimentis afflictus: vel Grauia afferens detrimenta.
Βαιυπτέζω, Grauiter pecco. v.l. sed mendosè.
Βαιόπτυμος, Cuius sors grauis seu difficilis est, id est misera. Infelix. vnde superl. βαιυπτυμόπατος, Infelicissimus, Infortunatissimus.
Βαιυπρεπής, t.3, c.538, f. Βαιόπυκνος, t.3, c.599, f
Βαιύῤῥοος, q.d. Grauifluus. v.l. Sed videndum ne perperā scriptum sit pro βαθύῤῥοος.
Βαιῆς, t.1, c.721, h. Apud Hieronym. βαριῆ perperā scriptum pro βάεις: itidémque βαρέων & βαρεῖς pro βάρεων & βάρεις. quid autem βάεις sit, suprà docui.
Βαεὶς φθόγγος, t.3, c.1293, e.ob.
Βαεοσίδηρος ῥομφαία, Grauis ferro ensis.
Βαυσαθμέω, t.1, c.1741, d. Βαυσαθμίζω, ib.
Βαόσαθμος, ib. c
Βαυσεναίχω, Grauiter suspiro. βαρέως σεναίζω, μεγαλοσεναίζω. vulg. lex. ex Homeri Iliade. Sed compositio hæc istorum duorum verborũ, βαυσεναίχω & μεγαλοσεναίχω, mi-

A hi equidem noua est & insolens: nec dubito quin perperam coniuncta compositáque sint pro βαρὺ σεναίχω & μεγάλως σεναίχω. Certè Odyss. θ, Hom. dicit, βαρὺ δ' σεναχοντο ἀκουσεν.
Βαρύσενος, t.3, c.1012, b
Βαρυσύμφορος, Graui implicatus infortunio; Graui calamitate pressus. Suidæ δυςτυχὴς, afferenti hunc fine autoris nomine locum, νομίζων ἑαυτὸν βαρυσυμφορώτατον γεγονέναι πάντων ἀθρώπων. Vtitur Herodotus quoque. Hesychio βαρυσυμφορώτατος est βαρέως φέρων τοὺς συμφοραὶς,
B Qui grauato animo & ægrè fert calamitates & infortunia.
Βαρύτης, t.1, c.721, d. Βαρυπμέω, t.3, c.1555, a
Βαρύπμος, ibid.
Βαρύπω etiam dicitur τὸ βεαδυ, vt infrà docebo.
Βαρυπενέω, t.1, c.1281, a. Βαρύπνος, ib.
Βαρυπνόος, ib. Βαρυόμων ἀωτέων, t.3, c.1731, a
Βαρυφθογγος, t.4, c.137, b. Βαρυφορτος, t.4, c.125, e
Βαρυφρονέω, t.4, c.198, g. Βαρυφροσύνη, ib.
Βαρύφρων, ib. Βαρυφωνέω, t.4, c.306, d
C Βαρυφωνία, t.4, c.303, c. Βαρύφωνος, ib.
Βαρύψυχος, t.4, c.754, c
Βαρυώδινος, Qui graues in partu dolores patitur aut facit. apud Nonn. Ὥρλιν γὰρ θεμέει βαρυώδινον. Vbi malim scribere βαρυώδυνον per υ: quia τὸ ῖ in ὠδὶν produci solet. βαρυώδυνος autē est Qui graues dolores patitur vel affert.
Βαρωπόω, ὦ, Visu fum grauato. id est Ægrè & difficulter cerno. Visu fum hebetiore & obtuso. idem quod ἀμβλωπόω. Genes. c. 48, de Iacobo sene, οἱ ὀφθαλμοὶ δ' ἀπὸ ἐβαρωπόησαν ὑπὸ τῆ γήρους, καὶ οὐκ ἠδύναντο βλέπειν.
D Βαῖ, particip. ex aor. 2 ἔβλω, referuntur ambo ad βαίνω.
Βασά, Hesychio est αἰρῶν. Idem tamen & Βασεῖ affert pro αἰρῶν, vt Suidas quoque. Sed parum ad rem est quod Suid. ex Psalmis Dauid. affert, εἶπε Κύριος, Ἐκ βασὰν ὑπεστρέψω, ὑπεστρέψω ἐν βυθοῖς θαλάσσης. ibi. n. omnes interpretes vno consensu Basan accipiunt pro proprio nomine loci cuius fit passim mentio in Bibliis. Locus est Psalmi 68, v. 23.
Βασαεῖ, idem H. affert pro ἀδυλεγεῖ, Garrit, Nugatur.
Βασαγικάρος, teste eodē, Hipponacti est ὁ ἡδὺ σωυσπαίζων.
E Βασανιζέται, eodem teste dicitur pro βασανίζεται, διελέγχεται seu διακρίνεται, Exploratur, Probatur aut Discernitur. ab act. themate βασανιζω, idem significante quod βασανίζω.
Βασανίζω, & Βασανίζομαι, t.1, c.722, c
Βασανισμος, ib. f. Βασανιστήριον, ib.
Βασανιστής, ib. Βασανίστρια, ib.
Βάσανος, t.1, c.722, h. Βασαρά, vide in Βασταρά.
Βασυδμαι, t.1, c.635, b. Βασίλεια, t.1, c.724, g
Βασιλεία, t.1, c.725, g. Βασιλειαίω, t.1, c.726, a
Βασιλείδης, t.1, c.724, g. Βασίλειον, ib. f
F Βασίλειος, ib. e. Βασιλδόμαι, t.1, c.725, e
Βασιλδός, t.1, c.724, b. Βασιλδύπειος, ib. e
Βασιλδύπρος, ib. d. Βασιλδυπὴς, t.1, c.725, e
Βασιλδύω, ib. d. Βασιλὴ, t.1, c.724, g
Βασιλὴ, t.1, c.725, h. Βασιλῆον, t.1, c.724, g
Βασιλῆος, ib. f. Βασιλῆς, ib.
Βασιλιάω, Regnum appeto. v.l. perperam pro βασιλειάω.
Βασιλίδες, vide infrà in Βασιλίς.
Βασιλίζομαι, t.1, c.726, a. Βασιλικὴ, t.1, c.725, a
G Βασιλικὸς, t.4, c.45, f. ob. Βασιλικὸς, t.1, c.724, g
Βασιλικῶς, t.1, c.725, b. Βασιλίδα, ib.
Βασίλιγγα, ib. c. Βασιλὶς, ib.
Βασιλίσκος, ib. d. Βασίλιστα, ib. c
Βάσμος, t.1, c.636, b. Βάσις, t.1, c.635, e
Βάσκα, t.1, c.1885, d
Βασκαίνω, t.1, c.1883, d. & 1884, b & f
Βασκαίνομαι, t.1, c.1884, a. Βασκανία, t.1, c.1885, d
Βασκανίον, ib. e. Βάσκανος, t.1, c.1884, g
Βασκαίως, t.1, c.1885, d
H Βασκαρίζειν, Cretenses dicere pro σκαιρίζειν, tradit Hesych. Dicitur & ἀσκαιρίζειν pro eodem.
Βάσκας, t.1, c.1885, e
Βασκιδυπὴ, Hesychio sunt φασκίδες, αἴγκαλαι.
Βάσκιλλος, eidem est κίσσα, Pica.

Βάσκιοι, eidem sunt δέσμαι φρυγάνων, Sarmentorũ fasciculi. A
Βασκισμός, οῦ, ὁ, Saltatio. vulg. lex.
Βάσκον, Hesychius affert pro χῶρον.
Βασκοσύνη, t.1, c.1885, g
Βάσκω, t.1, c.654, c. ‖ Βάσκειν, Hesychius exponit non solùm πορεύεσθαι & εἰσέρχεσθαι, sed etiam λέγειν & κακολογεῖν, quod tamen φάσκειν potius dicitur. Idem & pass. βάσκομαι affert, vsurpatum pro πορεύομαι.
Βασμός, t.1, c.638, e
Βασσάρα, & Βασσάρα, vide in Βάσσαρος paulo post.
Βασσάρα, SIVE Βασσάρη, ης, ἡ, nomen ἐπωνυμίας cuiusdam, ita dicti παρὰ τὴν βάσιν ὀρχήσεως. vt lexicum meum vetus & Etymolog. tradunt. Hesychio verò autore βασσάραι fuerunt χιτῶνες οἷς ἐφόρουν αἱ Θρᾶκιαι βάκχαι, tunicæ quas gestabant Thracicæ bacchæ. (forsan è vulpinis pellibus: quia βασσάραι dicuntur etiam αἱ ἀλωπέκες, seu ἀλωπέκων πνὰ εἴδη, vt Lycophronis scholiast. tradit) Pro quibus apud Etymologum hæc inuerso ordine leguntur, λέγονται Βασσάραι αἱ Θρᾶκιαι βάκχαι. χιτῶνες οἷς ἐφόρουν ἀπὸ τοῦ βάκχου Διονύσου, ἀπὸ τοῦ βησσᾶν. Sed nō sine mēdi suspicione: quantū quidem attinet ad postrema illa verba, ἀπὸ τοῦ βάκχου Διονύσου, ἀπὸ τοῦ βησσᾶν. nam quod ad prius attinet, βασσάραι dici πὰς βάκχας, confessum est. paulo antè enim & ipse ex Orione annotarat βασσάραν propriè significare τὴν βάκχλω: & Lycophronis scholiastes eodē modo. Quinetiam ex Athenæo idipsum patet. is enim libro 5, in Bacchicæ cuiusdam pompæ descriptione, μετὰ δὲ ταῦτα (inquit) μακέται, αἱ κελεύμεναι μιμαλόνες, καὶ βασσάραι καὶ λυδαὶ, καπηκεχυμένοι πὰς τρίχας, καὶ ἐστεφανωμένοι, πινὲς μὲν δόρασιν, αἱ δὲ σμίλαξι καὶ ἀμπέλῳ καὶ μυρσῷ. καπήλον δὲ πᾶς χρόαν, αἱ μὲν, ἐγχρίσεσι, αἱ δὲ, ὀφρεῖς. Eustathius verò βασσάρας esse dicit πὰς ἐρημίας τῶν Διονύσου θεραπείας, ita nominatas ἀπὸ τὸ βάσσον ἐπ' ἀρᾶς πορεύεσθαι ἀπὸ τὸ μαινόμενος. vt & paulo antè dixerat πὰς ἀεὶ βάκχον, seu πὰς τοῦ βάκχου πομπείας, dictas fuisse βασσάραι, λυδαὶ, μακέται, & μιμαλόνες: allegoricè autem πὰς ἀμπέλους. Propriè itaque βασσάρα significat πὴν βάκχλω: ex hoc verò βασσάρα dicta est ἡ καπηφερὴς καὶ πόρνος γυνὴ, vt Etymologus & lexicum meum vetus tradunt, sed ille gemino σ scriptum habens eam vocem, hoc simplici. Ita verò Lycophronem vsum esse dicunt. cuius verba ad quæ respiciūt, hæc sunt in Alexandra, de Penelope Vlyssea, — ἡ δὲ βασσάρα Σεμνὸς καταρβοῦσα κοιλαίει δόμοις Θοίναισιν, ὄλβον ἐκχέασα τλήμονος. Vbi Tzetzes quoque annotat, βασσάρα altàs dici τὸν βαλβὸν καὶ τὸ οὖδον, καὶ εἶδος ἀλωπέκος καὶ πὴν βάκχλω: hoc autem in loco πὴν πόρνην. quod patet etiam ex sequenti καταρβοῦσα, quod est πορβοῦσα. vt & Duris Samius scribit πὴν Πηνελόπην συγγενέσθαι πᾶσι τοῖς μνηστῆρσι. Vocat igitur eam βασσάραν quòd veluti furore quodam in libidines rueret, vt αἱ βάκχαι, quæ βασσάραι dicuntur, Bacchico quodā & lymphato furore perhibentur agitatæ fuisse. Rursum Etymologus & hunc senarium affert, sed sine autoris nomine, Τῆς παντομόρφου βασσάρας λαμπυρίδος. Vbi βασσάραν pro vulpe accipi patet ex duobus illis epitheris παντομόρφου & λαμπυρίδος: quorũ illud ei ab omniformi versutia, hoc verò ab albicante & nitente cauda (à qua & λαμπυρὶς nominatur) inditū est. Nec verò βασσάρα solùm nominatur illa ipsa vulpes, SED ET Βάσσαρος. nam, vt Etymol. refert, λέγεται Βάσσαρος ἡ ἀλώπηξ κῦ Ἡσόδοτον. Itidémque Suidas, Βάσσαρος (inquit) ἀλώπηξ κῦ Ἡρόδοτον. Pro quo Βάσσαρος Hesychius HABET Βασσαρὶς: sic nimirum scribens, Βασσαρὶς, ἀλώπηξ, καὶ Βασσάρη (ita enim pro βασσάρη reponendum videtur, quod in vulg. eius editionibus legitur) παρὰ Κυρηναίοις. Ac præterea apud eundem Hesychiū est POSSESS. Βασσάρειος ab eodem βασσάρα seu βασσάρη significante vulpem. Βασσάρεια, (inquit) τὰ ἀλωπέκεια οἱ Λίβυες λέγουσι, i. Vulpina. Vt verò AD Βασσαρὶς redeā, sciendū est ipsum diminut. voce significare non solùm πὴν βασσάραν πὴν ἀλώπεκα, sed etiam πὴν βασσάραν πὴν βάκχλω. vt Etymolog. & lex. meum vet. testantur. Βασσαρίδες, (inquit) αἱ βάκχαι· παρὰ τὸ δέρειν ὀνθρώπους, (ὃ ἔστιν ὀρεινοὺς πόπους) ἢ παρὰ τὸ βασσαρὴ τὸ λεγόμενον ὑποδήμα: sed

B praposterè etymologias has accommodantes deriuato βασσαρὶς, quum primitiuo ipsius βασσάρα deferre eas debuissent. Adhæc vt βασσάρα dicitur ἡ πόρνη, ita & βασσαρὶς à Suida exponitur ἑπαίρα, πόρνη, afferente hos ex Epigramm. versus, Βασσαρὶς Εὐφωνίμη σκοπελοδρόμος, ἡ ποτὲ Τῶρον Πολλὰ τεινυκάρηνον τέρια χαρεξαμένη. Præterea à βασσάρα significante Baccam, est POSSESS. Βασσαρικὸς, significans idem quod Βακχικὸς, Bacchicus. vt accipi videtur in hoc ex Epigramm. hexametro, Σπερεπὸν βασσαρικοῦ ῥόμβου θιάσου μύωπα: vbi tamen Suid. exp. πορνικοῦ. Idē sanè Suid. βασσαρικὰ idem esse dicit quod Διονυσιακὰ, quū tradit Soterichum sub Diocletiano imperatore scripsisse Βασσαρικά. Sed & Dionys. Afer, cuius περιήγησις etiamnum extat, Βασσαρικὰ scripsisse fertur, vt Eustathius in eius vita refert. Atque adeo Stephanus ea Dionysii Βασσαρικὰ citat in voce Εὐρύθεια, & in voce Μαλοί. Ibi enim ex Dionysii Βασσαρικῶν libro 1 refert Μαλοὶ τοῦσσε Υδικὸν ἀθεσπεσίοιν παρ' Διονύσῳ μετὰ Δηναιάδου. Ex quibus verbis satis liquet Βασσαρικῶν argumentum esse res à Baccho gestas: de quibus & Nonni Διονυσιακά.

C Βάσσος, εος, τὸ, neutro genere, idem quod βήσσα fœminino, vt Hesychius & Etymolog. testantur. VNDE Βασσαίας (ita enim malo quàm βασσάας, assentiente serie alphabetica) idem Hesychius dici ostendit πὰς ἐν βήσσῃ γεγονυίας: addens, βήσσαι dixisse τοὺς κοίλους καὶ δενδρώδεις τόπους, seu τοὺς βαθμοὺς τοῦ ὄρους. id est loca caua & arboribus densa, vel loca in montibus per quæ gradi possumus.

D Βάσσων, irregularis comparatiuus est à βαθὺς, vt θάσσων à ταχὺς, βράσσων à βραδὺς vel βραχὺς. vnde apud Epicharmum βάσσον χωρὶς pro βαθυπρον seu βάθιον, hoc est βύθιον. Etymol.

Βασταὶ, Itali vocant ὑποδήματα, vt tradit Hes.

Βασταὶ, Hesychio βάρος: forsan pro onere quod baiulatur.

Βάσταμα, t.1, c.716, d. Βασταζω, ib. c

Βάσταικας, Hesychius dici scribit τοὺς πλουσίους καὶ ἀνθρωεῖς, Diuites & nobiles, Opibus & genere claros. Itidémque Etymol.

E Βασραχηλίζει, idem Hesychius exponit τραχηλίζει, subiungens, Βοῶτος βάσραικας dicere τοὺς τραχήλους. Eadem tradit Etymologus. at lexicum meum vetus sic habet, Βασραχηλιάσαι, τραχηλιάσαι. Βάσραχας γὰρ τοὺς τραχήλους λέγουσι.

Βασωνίας, sub. ἀρὴς vel πλακοῦς, dicitur ἐφθὸν πύελον τᾶς σὺν μέλιτι, vt Athenæus refert libro 14, in sermone de placentis: vbi etiam hæc verba affert ex Semo, Deliadis libro 2, ἐν τῇ τῆς Ἐκάτης νήσῳ τῇ Ἑρεσὶ θύουσι Δήλιοι τοῖς βασωνίας καλουμένοις, placentas quæ basyniæ dicuntur. id est placentas ex massa farinæ triticeæ cum melle.

F Βάτα κάρα, prouerbialiter ὀλὶ ἀνθ' πεχέων καὶ δυναθῆ' dici Suidas ait, qui & καπὶ ἀβαστολὶ legenda hæc duo vocabula addit. Erasmus ἀδυνάτων legit, vt qui de pinguibus & impotentibus dictum esse scribat. Idémque putat vocem esse compositam ex βατὶ, quod Hesychius apud Tarentinos significare pronum indicat, & κάρα, quod est caput: atque ita dici in hominem tardi ingenii: quia capite esse deiecto, hebetioris ac segnioris animi signum esse solet. Forsan aliquid huc confert βάτα κάρα apud Hesych.

G Βάπελος, eidem Hesychio est καπνόφρον καὶ αἰδρόμους, κίναιδος, ἔκλυτος: quæ fermè significationes & τοῦ βάκελος suprà datæ fuerunt. Harpocration scribit Æschinē in oratione περὶ παραπρεσβείας hoc nomine Demosthenem vocare, quoniam κακωμόδυτον ὀλὶ μαλακία. Eupolidem verò τὸν τρυφηκὸν dicere βάπελον: indéque forsitan τοὺς κινάδους appellari βαπέλους. Meminit Suidas quoque. ita enim vocitatum fuisse Demosthenem tradit, quum inuenis adhuc esset, veluti γυναικώδη: ætate autem prouectum, dictum fuisse ἑρπῶν, à serpente sic nominato. vterque autem exponit βιβλιοῤῥός, αἰῤῥός. Plutarchus in vita Demosthenis, pag. 1554, meæ editionis, scribit eum ab initio fuisse κάπηλον καὶ νοσώδη, dicique eum πὰν λοιδορημάτων ἐπωνυμίαν τὴν βαίπελον εἰς τὸ σῶμα σκωπτόμενον ὑπὸ τοῦ πολλοῦ, λαβεῖν. fuisse autem

H

Batalum, vt quidam perhibent, αὐλητὴν τῆς καπηλίδος, & ob hoc ipsum ab Antiphane comœdia quadam taxatum. sed videri & τῆς οὐκ ὑφειμένης τὴν σώματος μορφὴν apud Atticos tunc nuncupatum fuisse βάπαλον. vt Etymologus quoque tradit βάπαλον secundũ quosdam nominatum fuisse apud veteres τῆς μαλακιζομένης τὴν φύσιν: qui & ipse dicit hoc fuisse Demosth. ἐπώνυμον. antiquos autem ita vocasse τὸν μαλακὸν καὶ βδελυρὸν καὶ αἰσχρόν, à Batalo quodam tibicine, qui quum μαλακὸς esset, (id est mollis & effœminatus) talia etiam αὐλήματα repererit. Meminit ipse etiam Demosth. B huius conuitii in oratione περὶ στεφάνου. conuersa enim ibi ad Æschinem oratione dicit, ἐμαυτὸν μὲν, ὃν αὐ σὺ λοιδορούμενος καὶ δεμύρων καλέσας βάπαλον. INDE Βαπαλίζειν dicitur τὸ μαλακῶς καὶ αἰσχρῶς δεδιέναι, mollem effœminatámque & turpem vitam ducere. quam ob rem & βάπαλον appellatum fuisse Demosthenem Plutarchus rursum in vita decem oratorum tradit. ait enim esse qui dicant eum ἀσώτως βιῶναι, γυναικείας τε ἐσθῆσι χρώμενον καὶ κομαίζοντα ἐκείνῳ: vnde Βαπάλου cognomen ei impositum fuisse. Quosdam tamen velle C eũ ὑποκοριστικῶς à nutricis nomine ita κεκλεισθῆναι. Sed hoc Æschines negat, ab ipsa re eũ hoc cognomen inuenisse dicens. nam in oratione contra Timarchum pag.21, de hac ἐπωνυμίᾳ loquens, οὐ κακῶς (inquit) ὑπὸ τῆς φήμης, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τῆς πίστης, (vbi notandum hoc πίστης, pro quo Plutarchus habet ὄφεως) βάπαλος προσαγορεύεται, ἐξ αὐτοφώρου τινὸς καὶ κατεφανοῦς ὀνειδιζόμενος ἔκκαλμος ἔκκαυμα: apertè explicans quo modo ipsum intelligi velit, nimirum effœminatum hominem esse & cinæ D dum. quamobrem ei etiam exprobrat τὰ κομψὰ χλανίσκια καὶ ἔτι μαλακοὺς χιτωνίσκους: quæ si ei detraheretur, dicit dubitaturos iudices εἴτε ἀνδρὸς εἴτε γυναικὸς εἰλήφασιν ἐσθῆτα. Veruntamen & ipse Demosthenes apud eum pag. præcedente dicit, εἰ μὴ δ' ἐμὲ δεῖ ὑπακούειν τοῖς ὀχλοις μὴ Δημοσθένη καλούμενον, ἀλλὰ βάπαλον, ὅπ ἔφυτ' ἐξ ὑποκορίσματος τινος πίστης πλὴν ἐπωνυμίαν ἔχω.

Βαπαία, Hesychio sunt τὰ λοπάδια: qui Siculis peculiare esse hoc vocabulum addit. vt & apud Athenæum libro 1, laudantur Κνίδια κεράμια, Σικελικὰ βαπαῖα, Μεγαρικὰ πιθάκνια. Et Alexis apud eundem libro 4, οὐτος σ' ὁμοιοποιεῖν δυφυᾶς τῶν Σικελίων αὐτὸς ἤμαρον, ὥστε τοῖς Δεπτοκωπαῖς ἐς βαπαῖα γ' ἐμβαλεῖν ποτ' Ἔνιοι τοῖς ἐδόντας ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Ibidem ex Antiphane, πολύπους πεπαμμένος Ἐν βαπαιοῖσιν ἐφθός. Ita enim reponendum pro βαπαίοισιν, (quod vulgatæ editiones habent) postulãte metro. Ibidem & per π dici παπαία tradit, afferens eius exempla ex Antiphane & aliis. At lib. 12, apud eũdem, Alexis βαπαῖα edulis annumerare videtur, quũ ait, ἀλλ' ἀπαλλάγηθί μου Καπδαύλοις λέγων ἢ χόρδαι καὶ βαπαῖα. nisi intelligas Patellas cum incoctis oplonijs. F

Βαπαιζω, cum suis deriu. vide in Βαπαρίζω.

Βαπαὶς, Tarentinis ὁ καπαφορὴς, teste Hesychio.

Βάπε, Vadite, Ite: ex 1 perf. βάω: ambo ex βαίνω.

Βαπεῦται, t. 1, c. 638, a. Βαπεύω, ib.

Βαπέω, ib. & t. 3, c. 292, b. ob. Βαπῶν, Hesychio est πορεύειν, πορεῖν.

Βάπτω, t. 1, c. 635, b

Βαπὴρ, t. 1, c. 636, c

Βαπηρίαν, Hesych. pro βακτηρίαν poni dicit, id est ῥάβδον.

Βαπήλος, t. 1, c. 636, d. Βάπτης, ib. G

Βαπία, Hesychio ὁ τῆς καλάμης καρπός: quem & ἄβρωμα & μορέα vocari tradit. Sed suspectum est illud καλάμης. nam βαπία propriè sunt τὰ βατώδη μόρεα, mora sylue stria quæ rubi ferunt, vt Athenæus quoque docet libro 2, apud quem tamen proparoxytonως scriptum βάπα. Quin & pro μορέα apud Hesychium reponendum μόρεα ex Athenæo.

Βαπάκη, ης, ἡ, poculi genus, teste Athenæo libro 11, afferente hunc ex Diphilo locum, Τεχνίλαφος, φρίστε, βαπάκη, λαβρώνιος. Idem ET Βαπάκιον vocatur per diminutionem. Philemon ibidem, ἱπποτραγίλαφοι βαπάκια, σπανάκια. Ibidem Didymus τὴν λαβρώνιον dicit ὁμοιον τῷ βομβυλίῳ ἢ βαπακίῳ. Aliquanto antè Βαπάκιον legitur de vase icidẽ: κρατὴρ χρυσοῖς, Κυρίλλαίων ἀνάθημα, βαπακίειον ἀργυροῦν.

Βαπίδες, & Βαπιδοσκόποι, vide in Βατὶς paulo post.

Βαπίνα, apud Homerum Iliad. β, in Bœotia, collis quidam circa Troiam, dictus ἀπὸ τῆς τοῦ αὐτοῦ βάπου, quasi Rubetum diceres. Eandem ob rem Campaniæ quoddam oppidum dictum fuit Rubi.

Βάπινος, vide in Βάπος.

Βάπιον, ου, τὸ, per diminutionem pro βάπος dicitur, vt Aristophanes docet in Pluto, vbi anus de adolescente amasio suo loquens ait, εἰ λυπουμένου γ' ἀφοιτᾷ με, Νιπίειον αὖ ἢ βάπιον ὑποκορίζετο, abblãdiens mihi me appellabat νιπίειον & βάπιον. Vbi scholiastes quoque annotat hæc ὑποκορίσματα habere φιλοφρονητικὴν προσφώνησιν: νιπίειον autem esse qui exponant νεόπλουτον, vt sit pro κορέσιον: βάπιον autem, pro βατύλλιον, id est μικρὰ θηλεῖαν, fœminam pusillam: alios dicere esse diminutiua ex propriis nominibus Νίπαρος & Βάπος, quorum ille sit πολὺς ὑπὸ μαλακίας, hic verò & ipse ὠνειδιζόμενος ὑπὸ τῆς κωμῳδίας. Addit etiam, βάπαλον vocatam fuisse τὴν ἔδραν, παρ' ὃ καὶ τὸ βάπιον. vel βάπιον accipi posse pro τρυφερὸν καὶ μαλακὸν, οἷος ὁ βάπος τὸ ἰχθύδιον. Sunt alii qui putent esse diminutiuum illud à νίπερον, hoc à βάπος: vt dicat, eam si quando ægro animo esset, & doleret, amariorem fuisse in modum nitri & rubi. ambo enim ea adstringunt & offendunt linguam. Rursum scholiastes Aristophanis addit, αὐόπιον esse τὸ σπανεπιλήψιος ἀπαγινώσκειν: innuens duplici π scribendum νιπίειον & βάπιον: quam scripturam si sequamur, erunt potius ex propriis nominibus Νίπαρος & Βάπος. quàm ex νίτρον & βάτος. Suid. quoq; gemino π ea scripta habet. Vide & Βατία suprà.

Βαπὶς, ίδος, ἡ, diminutiua itidem voce dicitur βάπος ὁ ἰχθὺς, quem mollem esse & delicatum, tradit Aristophanis scholiastes, vt in præcedente Βάπιον docui. Idipsum patet ex COMPOS. Βαπιδοσκόποι, nam eo nomine dicuntur qui auidius inhiantes ταῖς βαπίσι, vt pote opsonio delicatiori, eas in foro piscario intentiore oculo persequuntur, modò huc modò illuc respectantes. Aristophanes Pace, Γοργόνες, ὀψοφάγοι, βαπιδοσκόποι, ἰχθυοτύμαι. Et Vespis, Οὐδὲ χαίρω βαπίσι, οὐδ' ἐγχέλεσι, ἀλλ' ἡδίον αὖ Δικίδιον σμικρὸν φέρομ' αὖ, ὃν λοπάδι πεπαγμένον. Plinius libro 32, cap. vltimo, anguillam & batidem inter peculiares mari pisces numerat. Mentio eiusdem piscis apud Athenæum libro 4 & 7. ¶Est verò & auis nomen, quam Gaza rubetram vocat apud Aristotelem Hist. animalium libro 8, cap. 3, vbi inter aues σκωληκοφάγους recensetur. ¶Sed & herbæ nomen est βαπὶς. Plinius libro 25, cap. 15, loquens de herbis sponte nascentibus quibus vtuntur in cibis, In Italia paucissimas nouimus, fraga, tanum, ruscũm, batin marinam, batin hortensianam: quam aliqui asparagum Gallicum vocant. Meminit eiusdem & cap. 27, eiusdem libri. Procul dubio autem à rubi similitudine aliqua hoc nomen inuenit.

Βάπος, ου, ἡ, Rubus, Sentis. Homer. Odysseæ ω, Χειρὸς τ' ὀδὴ χροὶ (sub. δέδετο) βάπου ἕνεκα, propter rubos. ne videlicet ab iis vellicaretur & pungeretur. Plutarchus in suo περὶ πολυφιλίας libello, βάπου ὀδὴ λαμβανομένου ὑπὸ βαύτης καὶ δίωσαμένου, βαδίζομεν ὀδὴ πλὴν ἐλάφου καὶ ἄμπελον. Apud Dioscoridem libro 4, cap. 39, est βάπος Ἰδαία, rubus Idæus: sic dictus ab Ida monte in quo frequens est. Fructus huius arboris, Βάπινον dicitur, teste Galeno De alimentorum facultatibus lib. 2, cap. 13, vbi ait, τὸν ἢ βάπον καρπὸν ὀνομάζουσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἄνθρωποι βάπινον, καθάπερ μόρεα τε καὶ συκάμινα. καλοῦσι γὰρ ἑκατέρως αὐτά. Quibus verbis innuit, non βάπινον solùm dici τὸν ἀπὸ βάπου καρπὸν, sed etiam μόρον & συκάμινον. quemadmodum Athenæus quoque lib. 2, scribit Salmonium βάπα vocare quæ Parthenius ἄβρωμα nominari dicit, συκάμινα nimirum seu μόρεα. Phænias certè ibi σφαίρας συκαμινώδη vocat τὰ μῶρον τὰ βατώδες. id est τὸν τῆς ἀγρίας συκαμίνου καρπὸν, fructum mori sylue stris: quæ est ἡ βάτος. Sed rectè addit βατῶδες nomine μῶρον seu μόρον, & ἀγρίας nomini συκαμίνου, ad differentiam nimirum hortensium & satiuarum. Nam

quum absolutè συκάμινον & μόρον dicitur, hortense illud seu satiuũ intelligi solet. vt & Gal. in loco citato dicit, ἔστι δὲ συνηθεστέρα τὰ βάπινα τῆς μόρων. Vbi etiã nota illud βάπινα. quo cum intelligi puto substantiuum συκάμινα vel μόρα: aut legendum esse βάπα. vt apud Athenæum. Nam masculin. βάπινος, ex quo neutrum illud βάπινα, significat Rubeus, id est Qui è rubo est. Meminit porro & Ouidius horum rubi mororum, sic canens Metamorphos. libro 1, Cornáque & in duris hærentia mora rubetis. ¶Βάπος est & piscis nomen, qui diminutiuo vocabulo βατὶς etiam dicitur. Eius meminit scholiast. Aristophanis paulo suprà in Βάπιον: & Plinius libro 32, cap. 7, Autibus vtilissimum bati piscis fel recens. Sunt qui raiam interpretentur. Hesychius tamen dicit πλὴν βατίδα εἶναι ἰχθύος πλατύ, & διφορεῖν τὴν βάπου ἰχθύος: idque manifestum esse ex Aristotele. ¶Βάπος est & mensuræ genus, Hebræis peculiare. vt Lucæ cap. 16, ἑκατὸν βάπους ἐλαίου. Vbi vetus interpres vertit, Centum cados olei: forsan sequutus ea exemplaria (reperiuntur enim quædam) quæ ibi κάδους habent. nisi fortè βάπον & κάδον pro eodem accepit. nam C vt apertè probat Georg. Agricola, apud Hebræos בת mensura fuit rerum liquidarũ, prorsus respondẽs Atticæ amphoræ, quæ Græcè non modò μετρητὴς, sed etiã κάδος & κεραμὶς dicitur. Hieron. cõment. in Esaiæ c. 5, tradit & ipse batũ in liquidis speciebus dici, sed capere decimam partem cori: æqualisque mensuræ esse ephi in aridis. Itidémque lib. 14 commentarii in Ezech. cap. 45, Porro Batus (inquit) qui Hebraicè appellatur בת, eadem mensura est quæ & ephi: & in speciebus tantùm liquidis, vini & olei & huiusmodi. Corus triginta D habet modios, & in vtraque mensura, hoc est tam aridarum quàm liquentium, tenet principium. Decima pars cori in his quæ modio mensurantur, appellatur Epha, id est tres modii: & decima pars cori in speciebus liquidis vocatur Batus siue Vadus: vt eiusdem mensuræ sit epha & batus. Rursum in loco paulo antè citato dicit batum facere tres amphoras, vt hic epha seu ephi facere tres modios: amphoram & modium pro eadẽ & æquali mensura accipiens, sed illam in liquidis speciebus, hũc in arentibus. Hesychius βάπον siue βάδον esse dicit πεντήκοντα ξεστῶν, vt suprà ex eo docui: Erasmus verò sextariorum LXXII, ex Iosepho Antiquit. Iudaicarum lib. 8, cap. 2. ¶Dicitur Βάπος & viri nomen esse: sed is frequentius nominatur Βάθος gemino τ. Porro à superiore βάπος significante rubum, DERIVAT. Βαπέις ET Βαπώδης, Rubeus. hoc est Rubo assimilis, Qui est rubi è genere: seu Qui est ex rubo. vt Rubeam virgam Maro dixit πλὴν ἀπὸ βάπου seu ἐκ βάπου: Nunc facilis rubea texatur fiscina virga. Legitur autem βαπέις apud Theocritum: βατώδης apud Athenæum libro 2, vbi Phænias dicit βατῶδες μόρον, Morum rubeum, hoc est Morum duris hærens rubetis, vt Ouidius loquitur, qui & rubum vocat idipsum, sed addito epitheto puniceo, coloris nomine ab arbore discriminans: Illis (inquit) pompa fuit decussa Cydonia ramo, Et dare puniceis plena canistra rubis.

Βαπὸς, t. 1, c. 636, e

Βάτρα, Hesychio est βάσις βασιλίως.

Βατράχος, t. 1, c. 761, h G

Βατραχίζω, t. 1, c. 762, b. Βατράχιον, ib. a

Βατραχὶς, ib. Βατραχίσκος, ib. b

Βατραχίτης, ib. Βατραχομυομαχία, t. 1, c. 761, h

Βάτραχος, ib. f

Βαθλαρίζειν, & Βαθολογία, vide in sequ. Βάθος.

Βάθος, nomen cuiusdam Cyrenæorum principis: quem in maximo honore habuerunt, ideóque ei ἐξαίρετον ἔδοσαν τὸ σίλφιον, & in numismatum altera parte Ammonis effigiem cuderunt, in altera silphii, in ipsius honorem: quæ planta erat pretiosa & valde odorata. Inde proH uerbialiter Βάθου σίλφιον dicitur ὀδὴ τῆς ἀπορίας ἡμᾶς λαβόντων, vt prolixius docet Aristophanis scholiastes, & Suidas & Erasm. in Adagiis. Ab eobem & Βάθου σκοπιὰ, id est Batti specula, nominatus est locus quidam in Libya, vt testatur Hesych. Meminit Suidas & Batti cuiusdam ἰχνοφώνου καὶ τραυλοῦ, id est exili voce præditi & balbi. Sed idem is est cum priore, vt ex Herodoto patet, libro 4, pag. 171 & 172. Ibi enim de Cyrenaici illius Batti genere loquens, inter alia & ipse dicit, χρόνου δὲ παρελθόντος ἐγένοντο οἱ παῖς ἰχνόφωνος καὶ τραυλὸς, τῷ οὔνομα ἦν Βάθος. Ipse verò Herodot. eũ post adeuentum in Libyam ait transnominatum esse Βάττον, quoniam Λίβυες τὸν βασιλέα βάθον καλέουσι, ipsêque Libyæ regnum obtinuit. Ab hoc porro Βάθῳ ἰχνοφώνῳ τε καὶ τραυλῷ dictum putatur VERBVM Βαθολογέω, & significare Loquor ἰχνοῦς & τραυλοῦς, vt Battus ille. id est Exili voce balbutio, Exili voce sum & lingua impedita balbáque, Lingua titubo & hæsito, Impediẽ loquor & balbutio veluti Battus ille ἰχνόφωνος καὶ τραυλός. Sunt qui velint esse Vnum idémque verbum bis térve repeto inter hæsitandum & titubandum lingua: à Batto quodam poeta inepto qui in hymnis suis eadem crebrius iterabat. indéque poni pro Nugari seu Nugas deblaterare, Garrire, Multa inaniter garrire quæ vix intelligi queant, vt nec ὁ τῆς ἰχνοφώνου καὶ τραυλοῦ λόγος facilè percipitur. nam vt ipsi loquũtur impeditè, ita aures audientis eorũ verba percipere expeditè & facilè non possunt. Itidem certè ET Βαθολογία exponitur non solùm Titubantia & offensio in loquendo, Hæsitantia, sed etiam Multiloquium. Hesychio ἀρρολογία & ἀκαμπολογία. Sanè accipi pro πολυλογία coniuncta cum ἀκαμπολογία & ἀρρολογία, discimus ex Matth. cap. 6, vbi Christus quum dixisset, προσευχόμενοι δὲ μὴ βαθολογήσητε, ὥς περ οἱ ἐθνικοὶ, subiungit, δοκοῦσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται: damnans preces non simpliciter longas, sed quæ & prolixæ simul sunt & inanes. vanum enim pleruque est multiloquium seu loquacitas. vnde & Theophylactus ibi βαθολογίαν esse dicit πλὴν φλυαρίαν: (quale in precibus esse ait τὸ αἰτεῖν τι παρὰ γνίνων, δόξαν, πλοῦτον, νίκην) & βαθολογεῖν, τὸ φλύαρον εἶπ. Etymologus quoque βαθολογίαν significare ait πλὴν πολυλογίαν. Sed aliam nominis rationẽ afferens, nimirũ ἀπὸ Βάθου πινὸς Ἑλλήνος, μακροῖς καὶ πολυμύθοις ἔπεσι πιπίσκοντος εἰς τὰ εἴδωλα, θεωπολογίαν ἔχοντος. Ab eodem Batto est & aliud verbum, NIMIRVM Βαθαρίζω, idem cum βαθολογέω significans. hoc est Titubanter & inconstanter loquor, Impeditè & hæsitanter loquor, Balbutio, Offendo fæpius in loquendo, Lingua impingo & impeditus sum, atque ita inter titubãdum repeto verbum vnum aut alterum quod impeditus mutilaueram & truncaueram: ideóque Inarticulatè loquor & ita vt difficilius intelligar: in modum Batti illius ἰχνοφώνου καὶ τραυλοῦ: licet Hesychius κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς πεποιῆσθαι ipsum velit, vt ποππύζειν. Cic. ad Atticum libro 6, epist. 5. τῆς ξυναίρου τῆ ἐμῆς ὁ ὀξέλεβόρος ἔδοξέ μοι θαμὰ βαθαρίζων καὶ ἀλίων ἐν τοῖς ξυλλόγοις. pro quo epist. præcedente dixerat, τῆς δὲ μαρτὸς μου ὁ ἀπελεβόρος ἔδοξέ μοι πορφύλιω, ἐξ ὧν ἀλογευόμενος παρεφθέγγετο, περιεφαίνετο τὰ φύφρις. Vbi nota vicinæ significationis verba, βαθαρίζειν, ἀλύειν, ἀλογευόμενον παραφθέγγεσθαι. & βαθαρίζειν optimè respondet τῷ παραφθέγγεσθαι, id est perperam voces & sonos efferre, lingua nimirum impedita, seu titubante & hæsitante, vt πρὸς τραυλὸν lingua impingere sæpe & offendere in loquendo solet nec expeditè enuntiare animi sensa. Bud. interpr. ibi, Visus est mihi præ timore & conscientia vix effari posse. rectè. significat enim μόγις λαλεῖν & hæsitare. vt & apud Lucianum in Ioue tragœdo de Timocle quodam dicitur, ὃν πλήξας δὲ εἰπεῖν ἀπολιθωτὴς ἔδει, καὶ πλὴν φωνὴν ἰδιώτης καὶ μιξοβαρβάρου· ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν δεῖ τῶν ὀν τῆς σωφροσύνης, οὐ σωφέρων ἀλλὰ βατταείζων καὶ τραυλίζων. Vbi apertè indicatur quid sit βαθαρίζειν, nimirum οὐ σωφέρειν, sed τραυλίζειν in dicendo. hoc est non perpetuo & æquali tenore quasi nexa proferre verba, sed in iis turbari ac hæsitare, eásque ista hæsitatione & titubatione intercidere & à se inuicem diuellere. Etymologus quoque & ipse à Batto illo Cyrenes principe, μογιλάλῳ ὄντι, tradit βαττεείζειν dictos fuisse τοὺς μὴ ἀδυσώπους, μηδὲ τραυῇ κεχρημένους τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ὀδυσπερυθρίους φθεγγομένους καὶ παραστόμους. Annotat tamen & ipse hoc βαθαείζειν,

vt βαρβαρίζειν & παπτίζειν, dictum videri καὶ μίμημα τῆς φωνῆς. idque videri verisimilius. nam ὁ Βάπτης (inquit) ὥσπερ τὸ ἐπιχρώσας ἢ φωνὴν ὠνόμασεν, τραυλίζων καὶ τὸν ὦτον ἦχον ὥσπερ ἐρεθόμενος. Nec verò pro Balbutire solùm ponitur, sed etiam pro Blaterare, Garrire, Inanes nugas deblaterare, Effutire meras nugas: quibus nimirum aures audientium non minus offenduntur quàm balborum titubantia. INDE Βαπταρισμὸς, οῦ, ὁ, Titubãtia & hæsitantia, Linguæ impedimentum & offensio in loquendo. Theophylact. discriminare βαπταρισμὸν videtur à βαπτολογία. quum enim βαπτολογίαν esse dixisset πλὴν φλυαρίαν, subiũgit paulo pòst, βαπταρισμὸς δέ ὅταν ἡ αὐταρθρος φωνὴ, ὡς ἡ τῶν παιδίων. Hesychius tamen pro vno eodémque accipit βαπταρίζειν & βαπτολογεῖν, itidémq; βαπταρισμὸν & βαπτολογίαν. Nam vt βατολογία ei est ἀργολογία & ἀκαιρολογία, ita βαπταρισμοῖς quoque exponit φλυαρίαις. Notandum verò apud eum simplici τ scribi βατολογία, vt Βάπς quoq; pro Βάπτης vnico τ scriptum reperiri suprà docui. Sed & Βαπταρισταὶς itidem vno duntaxat τ scriptum habet, quod exponit τοῖς βαπτιζοῦσι. nam & hoc vnico apud eum τ exaratum est. (vt apud Eustathium quoque pag. 367, vbi βαπτίζειν & τραυλίζειν dici ait ὅτι τῶν δυσεκφόρως καὶ σκληρῶς καὶ τραχέως λαλούντων). Est autem huius nominatiuus SINGVL. Βαπτιστὴς, SIVE Βαπταριστὴς, significans Is qui solet βαπτίζειν, id est Titubator, Hæsitator, Qui impediтè loquitur, Qui in loquendo sæpe impingit & offensat: vel etiam Nugator, Blatero.

Βατύλη, ης, ἡ, Fœmina pusilla, Pusio fœminini sexus, Nana. Scribit enim schol. Aristoph. in Pluto, παῖς μικραὶ ἡλικίας dictas fuisse βατύλας: & Theopompi quoddam δρᾶμα esse inscriptum βατύλη. Reposui autem βατύλας pro βατύλους, (vt apud eum scriptum est) quòd sic apud Suidam reperiam in Νυκτάλεον, & ea scriptura rationi sit magis consentanea.

Βατώδης, vide in Βάπς.

Βαυβᾶν, pro κοιμᾶσθαι dici καὶ γλῶσσαν tradit Eustath. velut, (inquit) ἡ ὃ ὥσπερ καλεῖτο μὲ βαυβᾶν μετ' αὐτῆς. Addique, inde esse illud apud Cratinum, λόγος τις ἐστὶν ἡ μᾶς ἀμαθὴς συβαῖβαλος: sed non exponit quonam significatu id vsurparit. Meminit verò & Hesych. verbi βαυβᾶν, exponens etiam ipse καθεύδειν: quum tamen paulo antè βαυβᾶ exposuisset κοιμᾶται, Sopit. Procul dubio autem inde DICTA Βαυβὼ, πλείων Δήμητρος, Nutrix Cereris, quòd eam infantem adhuc ἐβαύβα & ἐκοίμιζε: quanuis idipsum & κοιμᾶν significare apud Empedoclem dicat idem Hesych. ITEM ET Βαυκαλᾶν huc pertinet, id enim idem Hesychius esse tradit καὶ τὸ κοιμίζειν, πλείων, Sopire, Curare nutricis modo: & παιδία μετ' ὠδῆς κοιμίζειν, pueros cantu sopire: Suidas verò πλείω ἐστὶ μετ' ὠδῆς τὰ παιδία. Aliter autem Luc. in Lexiph. vsus est, vbi dicit, ὀπτνύοντων τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν καὶ ὀξυκωδωνίζων, μὴ πῃ ἐπ' σωεχῆς εἴη πλὴν φάρυγγα.

Βαύζω, Latro. ὑλακτῶ. verbum fictum ex canum voce quã latrando edunt, nimirũ βαῦ βαῦ, vt & Baubari apud Latinos. dicit enim Lucr. Et quum deserti baubantur in ædibus. Dores Βαύσδειν dicunt. Theocr. Idyll. 6, Ἀ' πὶ πῶν οἴων ἕπται σκοπὸς· ἁ δὲ βαύσδει Εἰς ἄλα δερκομένα. id est ὑλακτεῖ εἰς πλὴν θαλασσαν βλέπουσα, inquit schol. qui propriè dici βαύζειν ait ὅτι τῶν σκυλακίων: at ὅτι τῶν πολέων κυνῶν dici τὸ ὑλακτεῖν. Dicit tamẽ & Plut. in lib. An seni cap. resp. κύνες γὰρ καὶ βαύζουσι τοὺς οὐ μὴ γινώσκωσι, καθ' Ἡράκλειτον. Suidas quoque βαύζων ex Aristoph. affert pro ὑλακτῶν. Hesychius verò βαύζειν exponit non solùm ὑλακτεῖν, sed etiam ἀσαφῶς λέγειν. latrare enim videntur qui non clarè sonant verba, sed ea in cauo oris recessu videntur veluti resorbere, κοιλοστόμῳ ea proferentes.

Βαυθεῖ, Hesych. exp. μασᾶται, Mandit.

Βαυκαλᾶν, vide paulo antè in Βαυβᾶν.

Βαυκάλιον, ου, τὸ, Baucalium: dicitur vas angusti oris, à sono quem edit dum aqua ei infunditur. tunc enim veluti βαύζει & baubatur. Alex. Aphrod. Probl. 94, lib. 1, περὶ τὰ λεχώρια βαυκάλια ἐν τῷ πληροῦσθαι ὕδατος ψόφον τινὰ ἀποτελεῖ; Vbi hæc de nomine quoque verba subiicit, ὅθεν καὶ ἡ φύσις καὶ τὸ πιὸν τοῦ ψόφου εἰς ὄνομα αὐτῆς μετενήνεκται· ὡς καὶ τὸ φλοῖσβος καὶ βορβορυγμὸς καὶ τὰ λοιπά. Notandum verò est, ibi vulg. edit. habere καυκάλια: veterẽ autem codicem βαυκάλια, vt Gaza quoque in sua versione Baucalia. Atque adeo ET Βαύκαλις, Baucalis, in Epigr. pro vase ad refrigerandum reperitur positum, lib. 2, vbi Nicarchus ait, Εἰς τὸ θέρος χαλκῆν βαύκαλιν ἠρόγασαι, æreum vas frigidarium.

Βαύκαλος, Βαυκίδες, Βαυκίζω, Βαυκισμὸς, vide in sequ. Βαυκός.

Βαυκανήσεται, Hesychio est βοήσεται, βοήσῃ. forsan à βαυκάνη quod idem significet atque βυκάνη, Buccina.

Βαυκανιζόντων, idem exponit πτηνούντων. Idem igitur βαυκανίζειν est quod βαυκαλᾶν paulo antè: si tamen mendo caret scriptura. forsan enim scribendum βαυκαλιζόντων, à βαυκαλίζω, idem significante quod βαυκαλάω, Sopio. vnde composita voce apud comicum, καταβαυκάλισέ με.

Βαυκοπαυσόγροι, sunt qui interpretandum censeant Gloriosi veteratores, apud Aristot. Ethic. 4, c. 7, vbi ait, οἱ δὲ τὰ μικρὰ δὲ τὰ φανερὰ ὥσπερ πιεύδροι, βαυκοπαυσόγροι λέγονται. quos esse dicit ὀλιγοφρονήτους, vtpote qui res parvas & in promptu positas dissimulent.

Βαυκός, lucundus: vel etiam Delicatus. Hesychio enim βαυκοὶ sunt ἡδέα: Etymologo autem βαυκὸν, τὸ τρυφερόν: qui inde DERIVAT Βαύκαλον, quod exponit τρυφερὸν καὶ ὡραῖον. Sed est inde & VERBVM Βαυκίζεσθαι, quòd idem Etymologus cum Hesych. exp. βρυπιάσθαι, Deliciari. cuius particip. βαυκιζόμενον Hesych. rursum exponit itidem τρυφερὸν & ὡραῖον, Delicatum seu molle & comptum. Ex eo autem verbo est VERBALE Βαυκισματα, quod idem Hesychius exponit τρυφερόματα. ET Βαυκισμὸς, eidem Ἰωνικὴ ὄρχησις, & εἶδος ᾠδῆς ὥσπερ ὄρχησιν πεποιημένον. cuius Etymol. quoque meminit, exponens simpliciter ὄρχησις. Item & Pollux βαυκισμὸν inter τὰ ὀρχήσεων εἴδη recenset, sed denominatum dicens ἀπὸ Βαύκου ὀρχηστοῦ. Quin ET Βαυκίδες putandæ sunt ab eadem profectæ esse origine: quas idem Poll. fuisse dicit ὑποδήματα πολυτελῆ, κροκωτοὺς, χιωνικῆν. his enim omnibus epithetis notatur τὸ τρυφερὸν καὶ καλλωπιστόν.

Βαύνη, τ. 1, c. 726, f. Βαῦνος, ib.

Βαυρωνία, apud Aristoph. schol. cognominari dicitur ἡ Ἄρτεμις ὑπὸ τῶν Φιλιαστῶν. Sed perperam, vt opinor, pro Βραυρωνία. Stephano enim teste Βραύρων est δῆμος τῆς Ἀττικῆς, à Braurone heroe denominatus: à quo Βραυρωνία nominatur ἡ Ἄρτεμις. Ab eodem hæc ὀπτικὰ adverbia esse dicit, Βραυρωνόθεν, Βραυρωνάδε, Βραυρῶνι. Atque adeo hæc ita scripta leguntur apud Plut. & Pausan. & Suidã aliósque.

Βάφα, Laconibus sonat ζωμὸς, Iusculum, teste Hes.

Βαφάλ, τ. 1, c. 719, a. Βαφὴ, τ. 1, c. 718, d

Βαφικὸς, τ. 1, c. 719, a

Βάφιον, Tarentinis est ὀξύβαφον, teste Hes. id est Acetabulum in quod intingitur panis aut caro.

Βάψις, τ. 1, c. 718, a. Βάω, τ. 1, c. 635, a

Βδάλλω, & Βδάλλομαι, τ. 1, c. 717, f

Βδελοὶ, Hesychio ῥαφίδες θαλάσσιαι, aciculæ marinæ: pisces. Item & φλέβες κροσσώδεις. Ita enim apud eum reponendum pro κροσσώδεις, ex Galeno. Nam is in lex. Hippocratico tradit, Dioscoridem βδέλλαν in Prorrhetico maiore (qui secundus inscribitur à quibusdam) ab Hippocrate dicere nominari τὴν κροσσώδη φλέβα. Ipse tamen in propria potius significatione accipiendum ait de ipso animali: id est de hirudine seu sanguisuga. Verba Hippocr. ad quæ respiciunt, hæc sunt, Prorrhet. l. 2, ὧν ἕλκος ἂν ἔχῃ φαίνεται ἐν τῷ χοείῳ τούτῳ ἡ βδέλλα. loquitur autem de faucibus & naribus.

Βδέλλης, τ. 1, c. 727, f

Βδέλλα, ib. g. Vide & Βδελοὶ paulo antè, & Βδέλλιον quod sequitur.

Βδέλλιον, ου, τὸ, Bdellium, arbor Saracenica seu Bactriana, fundens cognominem sibi succum seu lacrymam. Qua de re prolixè Dioscorides libro 1, c. 81, & Plin. lib. 12, c. 9. vbi & alia eius nomina referunt. Galen. & Σκυθικοῦ βδελλίου meminit in libris ad Glauc. Idem & Βδέλλα dicitur, vt ex Hesychio pater. ei enim βδέλλα non solùm

est εἶδος σκώληκος, sed etiam βδέλλιον. Nec verò ex Hesychio tantùm, verùm & ex Arriano & Galeno. Ille enim in suo περίπλῳ maris rubri, φέρεται δὲ (inquit) ἀπὸ τῆς πάνυ τραχύς, κοῖλος, βδέλλα, ἐλέφας. Hic verò De composit. medicam. κατὰ τόπους, meminit βδέλλης ὄνυχος, & De antidotis libro 2, βδέλλιόν ὄνυχος. Putatur autem βδέλλα seu βδέλλιον ὄνυξ nominari, quoniam vnguis humani colorem imitetur, vel quòd vnguis odorati odorem referat in suffitu.

Βδέλλος, ου, ὁ, Fœtor extinctæ lucernæ: Crepitus vẽtris. v. l. Pro eodem βδόλος dicitur.

Βδέλλω, τ. 1, c. 727, g. Meminit Etymol. quoque τοῦ βδέλλειν significantis ἀμέλγειν, deriuans inde βδέλλα. Suid. verò & βδέλλεται ex Plat. Theæt. affert pro ἀμέλγει. ¶ Sed habet & alia significationem, quatenus nimirum à βδέω deriuatum est. Hesych. enim βδέλλων exponit ῥέμων ἢ βδέων: qui & βδέλλεσθαι affert pro κοιλοῦσθαι, id est Aluum soluere, seu Crepitum ventris emittere, aut Pedere.

Βδέλλων, τ. 1, c. 728, c. Βδέλυμα, ib. e

Βδελυγμία, ib. Βδελυγμίας, ib. f

Βδελυγμὸς, ib. e

Βδελύζη. apud Hes. βδέλυγμα, μίσος, αἰσχία.

Βδελυκτὸς, τ. 1, c. 728, f. Βδελυρία, ib. h

Βδελυρὸς, ib. g. Βδελυρῶς, ib. h

Βδελύσσομαι, vel Βδελύττομαι, ibid. c

Βδέλυττομαι, ib. b. Βδέννυσθαι, ib.

Βδέω, τ. 1, c. 727, h. Βδόλος, τ. 1, c. 728, a

Βδύλλω, ib. b. Βέβαα, τ. 1, c. 635, a

Βεβαία, ας, ἡ, dicta πηγὴ quædam, id est Scaturigo seu fons in Bœotia, ex eo quòd, vt Etymol. refert ex Teucro, ἡ ὂν τῇ νήσῳ πηγὴ ὑδάτων ὀκλαπόντων καὶ πτερῶν καὶ πτηνῶν, μόνη αὕτη ὁμοίως διέμενε πολύῤῥους: nimirum ἀῤῥοῦν τὸ βέβαιον καὶ ἀνέλιπές. Βεβαιόμαι, ib. h

Βέβαιος, τ. 1, c. 719, d. Βεβαιότατος, ib. f

Βεβαιόν, ib. c. Βεβαιοτέρως, ib.

Βεβαιότης, ib. Βεβαιόω, ib. g.

Βεβαιος, ib. f. Βεβαίωσις, τ. 1, c. 730, a

Βεβαιωτὴς, ib. Βεβαιωτικὸς, ib. b

Βεβαιῶν, τ. 1, c. 635, a. Βεβάιωμ, ib.

Βεβαὺς, ib. Βέβηκα, τ. 1, c. 634, f

Βεβηκεναι, ib. Βεβηκὸς, ib. g

Βεβηκὼς, ib. f. Βέβηλος, τ. 1, c. 730, d

Βεβηκόσι, ib. f

Βεβιημένον ὕδωρ, Nonn. dixit de aqua quæ vi hausta est & extracta: vt & βεβιημένον ἄδωρ dicitur Anhelitus vi ductus, Spiritus vi attractus. ab act. rhem. βιάω, vnde & βεβίηκα apud Homerum. Sed poetis duntaxat hæc vsitata sunt. prosæ enim scriptores βιαζεσθαι dicunt.

Βεβιωμένος, τ. 1, c. 738, f

Βεβλασφῆσθαι, Virgeri, Torqueri. v. l. sed non sine mendo.

Βεβλεσθαι, siue Μέμβλεσθαι, Hesychio est μέλειν, φροντίζειν, Curam gerere, Curæ habere, Curare. Infrà Βέμβλεσθαι.

Βέβληκα, præt. perfect. verbi βάλλω, ex inus. them. βλέω.

Βεβοάσται, Ionicè dici pro βεβόλωται, ab act. them. βοάω, tradit Constant. Lascaris.

Βεβολήσαι, poetica ectasi pro Βεβολέσαι dicitur: quod Ionicum est præt. plusquamp. pass. vocis pro βεβόλωτο seu ἐβεβόλωτο: ab act. themate βολέω. vnde & particip. βεβολημένος.

Βεβοσκουχωμένος, τ. 1, c. 1589, f

Βέβουλα, præt. med. verbi βούλομαι, ex inus. them. βούλω vel βουλέω. Ex quo est & pass. βεβούλημαι.

Βέβεμδα, Hesych. esse dicit ἀθεείλω. Sed forsan ἀθεείλω scriptit & βεβεμδα, quorum vtrunque piscis nomẽ est. Ac de posteriore quidem ἀθεείλω suprà dictum est, de priore autem nunc dicere series alphabetica monet. Meminit igitur βεβεμδῶν in piscium catalogo Athen. lib. 7, vbi inter alia hæc leguntur exempla. Phrynich ὦ χρυσοκέφαλοι βεβεμδῶν θαλάσσιαι. Dorion, βεβεμδὰ ἀποκε φαλίσας, ἐὰν ἡ ἀθροτέρα. Easdem Epicharmus & Sophrõ VOCANT Βεβεμδύνας, à nomin. singul. Βεβεμδὼν, vt idem Athen. ibidem docet, exemplis ab iis petitis. Ibidem Dorion tradit ἐν μόνῃ τῆς βεβεμδοῦς γένεσι σκώληκα σάν τινα quæ APPELLETVR Βεβεμφύη. cuius mentionem facere Aristonymum dicit in ἡλίῳ ῥητοῦν, ex quo hæc verba affert, ὁ γέ τοι Σικελὸς Ταῖς μεμβεσφύαις ὥσπερεὶ κεκαινοδάπης. Vbi nota scriptum esse μεμβεσφύαις pro βεβεσφύαις. Nam ET Μεμβεσδὲς dicuntur iidem pisces, vt idem ibidem annotat, afferẽs hoc ex Alexide testimonium, Ὁς τοῖς πεπραδισᾶς μὲ παρέθηκεν ἐσθίειν Πρώλιν λέκιθον καὶ μεμβεσίδας καὶ σέμφυλα. SED ET Βεμβεσίδας nominari scribit, & quidem Atticé. vt apud Antiphanem, Μέλιτος γλυκυτέρας βεμβεσίδας φάσκων ἔχειν. Et rursum, Πωλοῦσι τὸ μέλι σαμψεστέρον ἢ βεμβεσίδων. Ibidem rursum sine μ, ex Aristophane, Ταῖς πολιόχροσι βεβεσίσι πεφαρμεμένη. Vilem autẽ fuisse piscium, ex eo patet quòd Aristomenes ibidem dicit, βεβεσίδας φέρων ὀβολοῦ. Et Aristonymus, Οὔτ' ἀφίνω τοῦ δεῖ σταφὰς, οὔτ' αὖ βεβεσὰς καταφαγεῖν. Vbi etiam nota eam copulari cum τῇ ἀφύῃ. nam apuæ ex membradum genere sunt, vt testatur Aristot. apud Athen. paulo ante locos citatos, in sermone de apua. Ibi enim de apuarũ genere & origine loquens, καὶ ὅλλη δ', inquit, (γίνεται) ὃν τῆς μεμβεσίδος, καὶ ἐπ' ὀκ ἢ μικρῶν κιρρέων ἢ ὀκ τῆς ἄμμου καὶ τῆς ἰλύος γινομένων. Quamobrem ILLVD Μεμβεσφύαις in loco Aristonymi suprà citato existimo esse non σκώληκας πινὰ & ὀφιώνιον, sed apuas ex membradum genere: præsertim quum ibi dicat, ταῖς μεμβεσφύαις ὥσπερεὶ κεκαινοδάπης: loquens de vino adhuc puticulo. Et fortassis καρκινοδάπης dicit quoniam Epicharmus ὃν μεμβεσσὰ καὶ καμμαρίς (qui ex geniere ἢ καρκίνων sunt) ταῖς ἀφύαις ἀριθμεῖται, vt idem Athen. tradit. Veruntamen & Etymol. vult μεμβεσφύαν esse σκώληκα σάν τινα γινομένων ὀκ τῆς μεμβεσίδος seu βεμβεσίδος, afferens & ipse in testimonium illum Aristonymi locum. Dicit verò & ipse βεμβεσίδα esse εἶδος ἰχθύος ὀπτοῦ: ab Epicharmo autẽ eas VOCARI Βεσεδύνας: ex quo hæc in testimonium affert, βεσεδύνες τε καὶ κάχραι, λαγοὶ, θρίκοντες ἅλμιοι. quæ & in lexico meo vet. eodem modo leguntur.

Βεβρεγμένος, τ. 1, c. 789, f

Βεβρεχυόμενον, Hesych. ex Hipponacte affert pro ὀργιζόμενον. quod & βεκεχυόμενον dicitur dempta initiali syllaba βε.

Βεβρηκας, eidẽ sunt τὰ ἔνδον ἢ σαγόνων μέρος, pars illa quæ intra maxillas est. Suprà βαῤῥηκας & βάῤῥηκας eodem penè significatu. Meminit Etymologus quoque, sed non exponit.

Βεβριθὺς, Hesych. exp. βαρυνόμενος, Grauatẽ, quod aduerb. originem habet ex præt. medio βέβριθα, significãte βεβαρημένος εἰμὶ, à them. βείθω: ex quo & partic. præt. pass. βεβριθόμενος.

Βεβροντῶσθαι, τ. 1, c. 789, d

Βεβρὸξ, Hesychio ἀγαθὸς, χρηστὸς, καλός. At Βεβρὸς, eidẽ est ψυχρὸς, πεπυρωμένος. pro quo infrà Βεμβρός.

Βεβρωτωνόμος, τ. 3, c. 707, e. Βεβρώσθαι, τ. 1, c. 781, e

Βεβυσσόμος, τ. 2, c. 1070, f. ob.

Βεβῶ. participe ex βέβαα: ac vt βέβαα per syncopen pro βεβηκα positũ dicitur, ita βεβῶς pro βεβηκὼς. Citat Poll. ex Plat. & Xen.

Βέη, Ionica dialysi seu διαιρέσει dicitur pro βῇ, id est πορεύσῃ, & βιώσῃ seu ζήσῃ, vt videbis in Βείομαι paulo infrà.

Βεῆρον, vide in Βέωρον paulo infrà.

Βεῖδιος, Suidæ ὁ ἔνδοξος. Eust. apud Laconas refert βειδίους δὲ οἱ τοὺς ἄρχοντας.

Βειελόπτες. Hesychio sunt ἱμάντες οἷς αὐαδοῦσι Λακεδαιμόνιοι τοὺς νικηφόρους, Lora quibus Spartani redimiunt victores. Suidæ simpliciter sunt οἱ λῶροι, & Eustathio ἱμάντες, qui & ipse Laconicum esse tradit.

Βεικάδες, eodem H. teste sunt Laconibus δέρματα θρεμμάτων νόσῳ θανόντων, morticinarum pecudum pelles.

Βείκας, eidem est μακραὶ. malim βεικαὶ, vt sit pro ἑκάς. Ita sanè paulo pòst βεκὰς scriptum.

Βεικάδων, eidem est κατ' ὀλίγον πορευταί, Paululum aut pedetentim progressus.

Βείκαπι, eodem teste Lacones dicunt pro εἴκοσι, Viginti.

Βεικλᾶ, idem Laconibus esse dicit γαγγρήνη, σάρκεια.

Βεικοὺς, idem dici scribit τοῖς πίθοις, Dolia.

Βειλαρμόστας, idem Tarentinis esse dicit βειλαίχας. pro quo scribendum potius βελαίχας, vt sint Qui telis & armis publicis curandis præfecti sunt.

Βείνειν, idem apud Solonem esse dicit τὸ βίᾳ μίγνυσθαι, per vim coire cum aliqua. (seu Per vim inire. putatur enim deflexum esse παρὰ τὸ βαίνειν, quod & ipsum significat Inire, vt docui t.1, c.634, h) At τὸ κατ' νόμον μίγνυσθαι, Legitimè coire, Ita vt legibus permissum est cum aliqua congredi, dicit ab eo vocari ὀπύειν: pro quo apud Homerum ὀπύειν, non vno in loco. Idem E T Βεινηπᾶν affert, exponens πασχητικὴν καὶ ὄρεξιν ὑπὸ σωφροσύνας ἔχειν, Prurire libidine, Coitum appetere. Sed notandum hæc & sine diphthongo ει scribi per ι solùm, & pro ζείειν circunflexè potius dici βινεῖν.

Βείομαι, Hesychius exponit non solùm ζήσομαι, (cuius exemplum habes t.3, c.1546, a) sed etiam πορεύσομαι: vt & act. βείωμεν non solùm ζήσωμεν, verùm etiam πορευθῶμεν: afferens tamen etiam βείονται pro καταπατήσουσι. Sed & βείω affert pro πορευθῶ: procul dubio ex Il. ζ. Ibi enim, v.114, Hector dicit, Ὄφρ' αὖ ἐγὼ βείω ποτὶ Ἴλιον. ibi enim significat πορευθῶ. Porro notandum est, quod ad hoc βείω attinet, habere poeticam epenthesin τοῦ ι, metri causa, pro βέω: hoc autem βέω, Ionica διαιρέσει seu δίχρονον vocalis circunflexæ factum esse ex βά. quod de βείωμεν quoque & βείονται intelligendum est. At βείομαι habet præterea poeticâ systolē τοῦ ω, pro βείωμαι: vt στείομεν, θείομεν, εἴομεν, & similia iidem poetæ vsurpāt pro στείωμεν, θείωμεν, εἴωμεν: hæc autē pro στέωμεν, θέωμεν, ἕωμεν: & hæc ipsa pro σταῖμεν, θαῖμεν, ἑαῖμεν, à themat. ἵστημι, τίθημι, ἵημι. Sed & βέομαι dicunt pro βίωμαι seu βαίωμαι, id est βίωσω vel ζήσω. vt Iliad. ο, Neptunus dicit, Τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν, ἀλλὰ ἕκηλος, Καὶ κρατερὸς περ ἐὼν, μενεαίνε τε πειρήτω ἐνὶ μοίρῃ, Quamobrem etiam non est quod Iouis arbitrio regam gressus & vitam meam. seu Non est quod incedā & vjuam vt Iupiter vult. Dicunt & βέῃ pro βῇ, Ionica resolutione seu διαιρέσει. vt Iliad. π, circa finē, Οὐ μὲν οὐδ' αὐτὸς ἐμὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη Ἄγχι παρεστήκει θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Itidemque Iliad. ω, οὐ γὰρ μοι ἐμὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη Ἄγχι παρεστήκει θάνατος, Non diu mihi in vitæ curriculo progrediaris. seu Non diu mihi in vitæ curriculo progrediaris. id est Non diu viuas. vt scholiastes quoque exponit non solùm ἀποθνήσῃ, sed etiam παρελθήσῃ καὶ τὸ ζῆν, βιώσῃ.

Βιέσσακες, Hesychio ἱέρακες, Accipitres.

Βιεσσάκη, eidem ἡ ἁρπακτική, Raptrix.

Βιεσσέ, eidem ἔλαφος, Ceruus.

Βειρόν, eidem est δασύ, Hirtum, Villosum: vel Asperum.

Βείω, Βείωμεν, Βείονται, vide in præced. Βείομαι.

Βεκάς, eidem est μακραί: pleonasmo τοῦ β pro ἑκάς. Affert verò E T Βεκᾶς pro μακρόθεν.

Βεκκασέλλιος, t.1, c.1183, h. Notandum est, vnico etiam κ scribi apud Suidam, idque in manuscripto etiam codice. vt & non solùm Βέκκος ibidem scribitur, sed Βέκος etiam: dicitúrque id Phrygum antiquissima lingua significasse ἄρτον, panem: vt Herodot. quoque docet initio libri 2: apud quem codices nonnulli scriptum habent κεκὰς pro βέκκος: sed perperam fortassis κ cum β commutato ob affinem figuram. nam ω, quo veteres librarii vsi sunt interdum pro β, figuræ similitudine proximè accedit ad κ. Itaque Βεκασέλλιος siue Βεκκασέλλιος de antiquissimo dicitur, quiq; annis antecedit αὐτὸ τὸ βέκκος & αὐτὸ τὸ σελλίον, vt οἱ παρασέλλιοι Ἀρκάδες. Et quoniam antiqui feruntur fuisse simplicissimi, immò etiam stulta quadam simplicitate præditi, sit vt plerūque accipiatur & pro annoso & pro stolido. exponi enim solet ἀρχαῖος & αἰώνιος: à nonnullis etiam σελιδωμήκης & ἀπόμηκης. Sed ea expositio aliud etymon requirit. Apud Hes. Βεκὰς est scriptum oxytonως, quod non solùm dicit Phrygibus significasse panē, sed exp. etiam αἰώνιος, Demens, Amens, Stolidus.

Βέκκος, siue Βέκος, & Βεκάς, vide in præced. Βεκκασέλλιος.

Βέκυλος, Suidæ παραπαίδης, Ouinus.

Βεκᾶς, Eminus, E longinquo. vide in Βεκάς.

Βέλα, Laconibus ἥλιος καὶ αὐγή, teste Hesychio. pleonasmo videlicet τοῦ β & Ἑστῆ Dorica τοῦ η εἰς α, pro ἕλη.

Βελαί. eidem Hesychio est ἔρων καὶ καταγελαστής, Irrisor.

Βελέβαπος, Babyloniis ὁ τῶν πυρὸς ἀστήρ, teste eodem.

Βελεβέκη, eidem est βελόνη, Acus.

Βέλενος, Suidæ ὄστρεον ἐοικὸς τοῖς λεθάροις, legumē simile cicerculæ. pro quo Hes. habet Βέλεκυ. Est enim ei Βέλεκυς, ὅπερ οἱ τέμφερες λαθύρῳ, μέγεθος ἐρεβίνθου ἕνον.

Βελεμνοτ, t.1, c.712, d. Βελεγίνης, ib.

Βέλεννος, ου, ὁ, piscis καθὸ τὴν ἰδέαν παραπλήσιος, teste Athenæo l.7, vbi eius mentionem fieri apud Sophronē docet allato testimonio. Forsan παρὰ τὴν βλέννα denomi natur, pleonasmo τοῦ ε.

Βελεαστρικής, t.1, c.711, h

Βέλλαι, Hesychio sunt ῥαφίδες θαλάσσιαι, Acus marinæ: pro quo suprà βελόνοι seu βελίναι.

Βελλάσσαι, eidem H. est ἠλιωθήσεται. geminato forsan metri causa λ pro βελάσσαι, à βέλα.

Βέλλειν, idem pro μέλλειν dici testatur.

Βέλλερα, si Etymologo credimus, dicuntur τὰ κακά: vnde Βελλεροφόντιν, mutato priore Hipponi nomine, dictum ait ὡς περιτρεπόμενον πάντων τὰ κακά. Sed multo verisimilē est quod addit, eum denominatum ita fuisse ab occiso à se Bellero quodam Corinthio. Fingitur idem prodigiosam quandam χίμαιραν occidisse: quem sunt qui fuisse dicant Chimarrum quendam piratam in Lycia. Vide Plut. De virt. mul.

Βέλλιαι, Hesychio δικίνητοι. Βέλλιον autem, idem Cretensibus esse dicit ἀτυχές, Infortunatum.

Βέλλιρ, eodem teste Laconibus est τριφαλία.

Βελλοκύνης, iisdem Laconibus est πειρίχης, teste eodem.

Βελόακον, t.1, c.711, c. Βελοδικτη, ib.

Βελομαντία, ib. Βελόνη, t.1, c.712, d

Βελονίς, ib. f. Βελονειδής, ib. e. & t.3, c.391, c. ob.

Βελοποιοπωλίστης, t.1, c.712, f. Βελοποιοπώλης, ib.

Βελοποιός, t.1, c.711, f. Βέλος, ib. a

Βελόστασις, ib. f. Βελοσφειδύνη, ib.

Βελόστικον, ib. Βελικείον, ib. h

Βελικλία, ib. g. Βελικικός, ib.

Βελικλάς, ib. Βέλπερος, t.1, c.710, b

Βέλπιον, Melius: non nomen solùm est, sed aduerbium etiam, vt quum dicitur βέλπιον ἐμπολᾶν, Melius vendo. id est Pluris vendo. πλείονος πωλῶ. melius enim esse putatur quod maius vel plus est.

Βελπόνως, t.1, c.710, g

Βελπίους, contractè pro βελπίονες & βελπίονας, exempto ν.

Βελπόω, t.1, c.710, g. & t.2, c.37, b. ob.

Βέλπιστα, aduerb. pro Optimè.

Βέλπιστος, t.1, c.711, a

Βελπώ, contractè pro βελπίονα, exempto ν.

Βελπίων, t.1, c.710, g. Βελπίωνας, ib. h

Βελπόνταις, Telesilla poetria vsurpauit pro τοῖς βελπίοις, teste Hesychio.

Βεμβέω, ῶ, Circumago, In gyrum ago. V N D E Βεμβεύω, idem significans. Meminit vtriusque Hesychius. Et βεμβεῖ enim affert pro δινεῖ, & βεμβεύει pro δινεύει.

I N D E E T Βεμβικῆς, ικος, ἡ, dicitur ὁ ξύλινος τρόμβος, seu ἐρμαλέιον ὃ μάστιγα τρέφουσιν οἱ παῖδες, vt Suid. expon. quod ἀπὸ παίδων παίγνιον alio nomine dicitur δίνος, τρόχιλος, Ὀχός, Latinis Turbo & Trochus itidem. Apud Suidā, Οἱ δ' ἀρ' ὑπὸ πληγῆσι θοαὶ βεμβικιαὶ ἔχοντες, Ἔστρεφον ἀμφὶ πεῖραρ ἐν ἠιόδι. Idem ex Aristophane affert, βέμβικος οὐδὲν διαφέρειν δεῖν: quod exponit ἀκίνητον καὶ ἀνόρθωτον ἔτι δεῖ, nimirum in modum βέμβικος ἡ μάστιγι ἀνακινούμενον τρέφεται. Ex hoc autem βεμβικῆς est V E R B. Βεμβικιάω, ῶ, significans Circumeo, aut In gyrum eo in modum turbinis. vt idem Suidas βεμβικιᾶν esse dicit περιστρέφεσθαι, circumuerti & circumagi. I T E M Βεμβικίζω, actiuam habēs significationem, nimirum Circumuerto & circumago in modum βέμβικος, In gyrum ago velut turbinem. Apud eundem Suidā ex Aristoph. Vespis, συγχορήσαιμι ἅπαντες Ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πεῖσθαι βεμβικίζωσιν ἑαυτοί. vbi schol. exp. δίκαιον ἡσῶσι. Porro notandum est, non per η solùm βεμβικῆς scribi, S E D E T Βεμβίξ, per ι. vt apud Hesychum βεμβικος δίκλω, quod exponit ῥόμβου δίκην, in modum rhombi. nam & ipse εἰλεῖται vt βεμβῖξ περιστρέφεται καὶ δινεῖται. Eidē βεμβῖξ est non solùm ῥόμβος, sed etiam σφῦρα, item δίνη, & ἡ συρροφὴ τοῦ ἀνέμου. Innuit igitur dici non solùm de trocho & turbine quem verbere rotant pueri, sed etiam de turbine aereo & de aquarum vortice. Est verò & insectū quoddam volucre quod βέμβιξ nominatur: scholiast.

Nicandri esse dicit σφηκοειδές, μέλαν κατὰ πᾶν χρόαν, κέντρῳ ἀκρεώμενον οἱ σφῆκες: alibi annotans πᾶν πυθρολίον, siue πυθρεώδη, à quibusdā vocari βέμβικα. Nicander in Ther. Οἶδά γε μὲν φράσασθαι ἀλιδίας ἔσσι βοτάνας Οἷά τε δὴ καὶ βέμβικος ὀρεσκόου ἠὲ μελίσσης. Et in Alexiph. μέλισσαι, Πεμφρηδών, σφῆκές τε καὶ ἠὲ βέμβικες ὄρεσσι Γλαῦκος ἀλις δάμνασι. Vbi schol. videtur legisse βεμβιδές. Nam E T Βεμβὶς idipsum animalculum appellatur. καὶ αἱ βεμβιδίδες ἤ (inquit) ἢ σφηκοειδῶν εἶσι εἶδος μελισσῶν, ἃς ἔνιοι βέμβικας καλοῦσι: indicans βέμβικας siue βεμβιδίδας esse apum speciem quandam ex vesparum genere: quam etiam nota à Nicandro vocari ὀρεσκόαν & ὀρείαν, montanā. Forsitan est bombyx Plinii. Is enim lib. 11, cap. 22, loquutus de apibus, vespis & crabronibus, Quartum (inquit) inter hæc genus est bombycum, in Assyria prouenientes, maius quàm suprà dicta. Nidos luto fingunt, salis specie, applicatos lapidi: in iis & ceras laborant quàm apes faciunt, deinde matorem vermiculum. Ex illo potro βεμβὶς est D I M I N V T. Βεμβίδιον, quod tamen Hesychius esse dicit ἰχθύδιον λεπτόν, tenuem & minutum piscículum. Præterea vt dictum est apud eundem Hesych. scribi βεμβῖξ pro βέμβηξ, S I C E T Βεμβικίζει habetur apud eundem pro βεμβικίζει: quod exponit ῥομβεῖ, στρέφει, item δίκαι: quum potius sit εἰς κύκλον διώκει.

S E D E T Βεμβεῖξ dici pro βέμβιξ idem docet: quū hoc βεμβεῖξ, perinde vt illud βεμβῖξ, exp. κῶνος, ἰόμβος, Ὀχός, στρόβιλα, συρροφὴ αὐέμου. Adhæc vt βεμβεῖ, S I C E T Βεμβρεῖ exp. βεμβρίζει, δινεῖ. Vbi etiam N O T A Βεμβρίζειν pro βεμβίζειν dici.

Βεμβηκιάω, Βεμβηκίζω, Βέμβηξ: item Βεμβικίζω, Βέμβιξ, Βεμβὶς & Βεμβίδιον, vide in præced. Βεμβεῖω.

Βέμβλεπο, Hesych. exponit ἐφρόνησε. Idem igitur est quod μέμβλεπε.

Βεμβλωκεν, idem exp. πάρεστιν, ἐντυγχάνει, ἔσηκε. quod & μέμβλωκε dicitur.

Βεμβεσᾶς, idem ac βεβραδὺς suprà: quod vide.

Βεμβροθίω, Βεμβρέω, Βεμβρεῖς, vide paulo antè in Βεμβέω.

Βεμβρὸς, Hesychio est πτυφωλιδῶν, πάρεπης. pro quo suprà Βεβρός.

Βένδις, Thracum lingua dicitur ἡ Ἄρτεμις, Diana, teste Hesychio. Lucianus inter barbarorum deas hanc refert, apud quem scribitur paroxytonως Βενδίς, in Ioue tragœdo. I N D E Βενδιδία ἑορτὴ quædā dicta Athenis, in honorem eius agitari solita. quam & Βενδίδεια appellant numero plurali, subaudito substantiuo ἱερά. Plato Polit. 1, sub finem, ζοῦπα δή σοι εἰστάδεω ἐν τοῖς Βενδιδείοις. At singul. num. τὸ Βενδίδειον, subaudito itidem substantiuo ἱερόν, dicitur Fanum Bendidis, Templum Bendidis. Xenoph. Hellen. 2, ἣ φέρει πρὸς τὸ τὸ ἱερὸν τῆς Μουνυχίας Κρόμμυδος καὶ τὸ Βενδίδειον.

Βέρθος, εος, τὸ, Profunditas, Fundum: Hesychio βάθος, πυθμήν. Homer. Odyss. α, — θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν. Il. ν, ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης. Odyss. ρ, Οὐ μὲν γὰρ τ' φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης Κνώδαλον. Etym. deriuari ex βάθος scribit, vt πένθος ex πάθος, pleonasmo τοῦ ν, & προσθῆκῃ τοῦ ε.

Βέντιστος, Doricè apud Theocr. pro βέλπιστος, Optimus.

Βέομαι, poeticè pro βαίομαι: vide in Βείομαι paulo suprà.

Βέρβεις, Indica lingua dicitur ὄρακον φέρον τὸν θαυμαζόμενον μαργαρείτην λίθον, teste Eustathio, qui ipsum esse dicit κτενὶ παραπλήσιον, λεῖον. Sic Athen. lib. 3, γίνονται δὲ πορφύραι τε καὶ ὀστρέων πολὺ πλῆθος ἀμφὶ λοιπῶν· ἐν δὲ ἔδεσι, ὃ καλοῦσιν ἑκαίνοι βέρβεις, οὗ καὶ μαργαρίτης λίθος.

Βερβίνια, Hesychio sunt ξύλα καθηλωμένα οἷς ὧν πᾶς λυκοῦσις ἐκρέμων, ligna clauis parieti affixa è quibus lecythos suspendebant.

Βέρεθρον, ου, τὸ, Atticè pro βάραθρον dici tradunt. id autem est Locus profundus, Locus profundo hiatu patens: & vsplurimum cœnosus. Hom. Iliad. Δ, Ἡ μὲν ἐλὼν ῥίψω εἰς βάρπαρον ἠερόεντα Τῆλε μάλ', ἦχι βαθύτατον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, vbi terra profundissimo hiat barathro. Sic Apoll. ὁ δὲ ἀΐδαο βερέθροιο. Vtitur & Theophr. Hist. plant. libro 3, cap. 1, de inundatione quadam loquens, φερεχθέντων ἐπὶ βερέθροιο, obstructis barathri faucibus, nimirum ὑπὸ τοῦ καταποθέντος πόπου. D I C I T V R Βέθρον quoque pro βεράθροιν, per syncopen, teste Etymol. qui Cratetem & Euphor. autores citat.

Βερεκυνδεύ, Hesychio sunt δικέμονες πτῆνες καὶ ῥόμβοι. At Βερεκύντια, teste eodem, sunt Phrygū quoddā genus, à quo Phrygia olim dicta Βερεκυντία, & Βερεκύντιος αὐλός. Idem tradit Sophoclem in Pastoribus Βερέκυντα βρόμον dixisse τὸν Φρύγιον αὐλόν. At Βερεκυντίας eodem teste est ventus quidam sic nominatus: forsitan φ spirei à Berecyntia, id est Phrygia.

Βερκνίς, eidem H. est ἀκρὶς, Locusta.

Βερονικίδες, eodem Hesychio teste, genus calceamenti muliebris: procul dubio à Beronice regina: cuius πλόκαμον quoque dicit inter astra relatum esse. Sed & Βερονίκιον; quod esse dicit genus herbæ, ab eadem denominatum fuisse verisimile est. Dicta autem Βερονίκη, siue Βερενίκη, Macedonicè pro Φερονίκη seu Φερενίκη, vt Βίλιππος pro Φίλιππος, teste Plut. initio Quæst. Græc.

Βερούμεθα, Lacones dicunt pro κληρωσώμεθα, teste eodem Hesychio, qui & Βερρέαι mox affert pro κληρῶσαι.

Βέρρης, eidem est δραπέτης, Fugitiuus: V N D E Βερρίδιει, eidem est δραπετεύει, Fugit seu Aufugit. At Βερρόν, ει est δασύ, pro quo suprà Βειρόν.

Βέσκεροι, eodem teste dicuntur ὄρτοι τοῦ Λακώνων.

Βέσθρον, apud eundem legitur expositum βαθος: haud scio an mendosè pro βέρεθρον. nam serie sua positū est, & paulo antè τοῦ βέρεθρον quoque facta ab eo mentio.

Βέτης, eidem est τὸ ἀπόκρυφον μέρος τοῦ ἱεροῦ, Secretior tēpli pars, Adyta.

Βέτιον, herba dicitur quæ alio nomine δίκταμνος vocatur, vt tradunt ex Diosc. l. 3, c. 37.

Βεῦδος, vestis genus varium aut purpureum. Etymolog. enim & lex. meum vet. βεῦδεα esse dicunt ποικίλα ἢ πορφυρᾶ ἱμάτια, afferentes in testimonium hunc locum Callimachi, Εἴ τοῖ Πόρω κάλα τε καὶ ποικίλα βεῦδε' ἔχουσα. Didymus verò, vt tradunt iidem, exponit δέρματα, dici scribens quasi βοεῖδεα, vt sint βόεα δέρματα in quibus est βοῦδειν: vel etiam τὰ ὀδόντα παρέχοντα ἡμῖν. Herodian. pleonasmo τοῦ β παρὰ τὸ βοῦδειν dici autumat. Etymol. verò rursum annotat esse non solùm γυναικὸς ἱμάτιον πολυτελές, sed etiam vrbis nomen: apud Hermionenses verò etiam ἄγαλμα: vt Hesychio quoque βεῦδος ἔστι γέμμα τῆς ἐν Μεσσήνῃ γυναικείου, καὶ πόλις, καὶ ἄγαλμα. Apud Poll. verò l. 7, scriptum βεῦδος: quod itidem inter ἑωθινῶν εἰδῶν numerat, ex Sapphone afferens βεῦδος κιμβαλικόν, dicénsque id esse διάφανον χιτωνίσκον.

¶ Βῆ, t.1, c.635, b. Ionica augmenti detractione à poetis vsurpatur pro ἔβη. vt Il. α, Βῆ δ' ἀκέων. Apud eūdem Hom. sæpe legimus, βῆ δ' ἴμεν, vacāte illo infinitiuo: nisi βῆ accipiamus pro Cœpit aut Perrexit.

Βῆ, Suida teste est τὸ μιμητικὸν τῆς τραβάπων φωνῆς apud Atticos, non autem βαί: vt apud Cratinū in Dionysalexandro, Ὁ δ' ἠλίθιος ὡς ἀπ' τραβαπον, βῆ βῆ λέγων βαδίζει. Inde puto esse V E R B. Βήζει, quod Hesychius exponit φωνεῖ. vt idem sit quod βῆ βῆ λέγει. S E D E T Βηβάω, idem Hesychius dici testatur πραβαπον: forsan ab hoc βῆ βῆ quod balando sonat. Q V I N E T Βήλγα A C Βηλνάστι, quod idem Hesych. exponit βλητέα, ab eadem profectum esse origine existimo. quemadmodum ipsum quoque βλητέον & balare apud Latinos videntur eadem vocis μίμησιν ficta esse. Vnde etiam colligi potest quæ vera fuerit τοῦ η pronuntiatio, medium nimirum sonum habens inter α clarum & ε, proximè accedentem ad αι.

Βῆμα, vide in Βῆμα.

Βῆζει, vide in præced. Βῆ.

Βηθυλος, Suidæ εἶδος ὀρνέου: cuius Etym. quoque meminit. In lex. meo vet. scriptum Βηθύλλος: paroxytonως & geminato λ, dicitúrque Ἑστῆ τοῦ ῆ vocari quasi δηθύλλος.

Βηθί, Hes. exp. non solùm βαδίζε, sed etiam μέπρει.

Βήκη, Hesychio χίμαιρα: Capra: forsan ὠνομασπε ποιητικῶς & κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς quam ἐν τῇ μηκᾶσθαι edit. Βῆκα quoque παρὰ τὸ βῆ βῆ λέγειν dicta sunt τὰ πρόβατα, teste eodem Hes. cui tamen βῆκα est etiam αἰγοκέφαλος. Sic Βηκίοις Galenus ex Hippocrate affert pro πρόβατοις vsurpatum.

Βηλαῖος, Cælestis: vulg.lex. sed sine vllius autoris testimonio.

Βήλαφν, Hesychio est βληχᾶσθαι, vt annotaui in Βή paulo suprà: forsan per syncopen dictum pro βή λέγων.

Βηλήσαι, vide in Βή paulo anté.

Βηλός, t.1, c.730, d. Βῆμα, t.1, c.635, b

Βημαπίζω, ib.c. Βημαπιστής, ib.

Βήμβραι, Doricè pro βλῶναι: à βαίνω seu βῆμι.

Βῆμι, t.1, c.635, b

Βλῶσς, Hesychio κιβωτός, Cista, Arca.

Βλωσσα, eidem est ἡ φωὴ ἡ τῶν θεσβάτων.

Βῆξ, t.1, c.730, f

Βηραίθεμον, Hesychio est ἀαρίωνος: pleonasmo forsan τοῦ β pro ἠραίθεμον.

Βήσσξ, eidem est μάζα μεγάλη.

Βήσκας quoque, teste eodem, nonnulli esse dicunt μάζας αἴωθεν κέρατα ἔχουσας: Poll. μάζας μεμαγμένας δινηθεὶς ὑπὸ ἀλφίτων, factas è farinis percolatis. Athen. quoque lib.3, inter μάζας numerat καρδαμύλλω, καὶ βήσκα, καὶ Τλύπας καὶ Ἀχίλλειον: & ex eo Eustathius p.1414. qui ibidē & hæc affert ex lexicographo quopiam, Βήσκας, φυράματα μαζῶν, καὶ αἱ Τλύπαι τῶν ἐείων. Rursum Hesychio βήσκας sunt μάχαιραι ὀρθαί: sed addenti, quosdā simpliciter dicere esse μαχαίρας, Gladios.

Βηλίδες, eidem sunt ὑποδήματα: quæ à suæ gentis hominibus ἐμβάδας vocari dicit.

Βηλοτινεύειν, eidem est σπείρειν, Seminare.

Βήρυλλος, ου, ὁ vel ἡ, Beryllus: gemmæ seu lapidis pretiosi nomen. Tryphod. in poemate de excidio Troiæ, Γλαυκῆς βηρύλλοιο καὶ ἀμαλέης ἀμεθύστου. vbi nota Γλαυκὴν vocari hanc gemmam, quoniam, vt Plinius testatur libro 38, cap.5, Probatissimi beryllii sunt qui viridi tatem puri maris imitantur. Sic & Dionysius Afer, Τῆρῆς βηρύλλου Γλαυκὴν λίθον. Legitur ET Βηρύλλος λίθος pro βήρυλλος, Ezech. c.28. Vulg.l. verò & Βηρύλλιον pro eodem dici tradunt. ¶ Est aliquoi Βήρυλλος & herbæ genus, teste Hesych.

Βῆσα, vt Eustathius ex Athenæo refert, dictū fuit quoddam ποτήριον τῶν Ἀλεξανδρῶν, πλατύτερον ὂν τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν. ¶ Est verò & vrbis nomen apud Homer. in Bœotia. Apud Hes. est ET Βησόν nomen ποτηρίου.

Βησασᾶ, Syriaca voce dicitur Agrestis ruta, teste Dioscor. lib.3, cap.53.

Βήσσμαι, t.1, c.634, a. & 635, a

Βῆσσ, εος, τὸ, Vallis, Concauitas. v.l. ex Hom.

Βῆσσαι, vt Græci lexicographi & schol. tradunt, dicuntur οἱ βάσμοι ὁπόσοι τῶν ὀρέων, Loca in montibus per quæ gradi possumus: seu οἱ σειδήνδροι καὶ φυμῶδεις ὁπόσοι, Loca arboribus fructeisq; condensa: qui Latinis dicuntur Saltus, forsan quoniā nonnisi saltu maxima ex parte trāsiri possunt. Sunt qui non solùm νάπη interpretetur, sed etiam κοιλάδας, Convallés, Valles profluas. Homer. Iliad.ρ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν ἐλιξάμενος δόρυ βήσσας. Et Iliad.γ, Οὔρεσ' ἐν βήσσῃς. Et Od.κ, Εὑρομεν ἐν βήσσῃσι πετυγμένα δώματα Κίρκης Ἕστοῖσι λάεσσι τεθεσπέσιον ἐνὶ χώρῳ: postquā nimirū ἤτορεν ἀλὰ φυμά. Vbi nota addi τεθεσπέσιον ἐνὶ χώρῳ, in loco cōspicuo: ideóq; vel eminēti vel certè ampla planitie patēti. Itē Sophocl. ἐν ὠκείαις βήσσαις dixit. INDE Βησσήεις, Saltuosus: vel Flexuosus, Habens multas semitas. volunt enim βήσσας dici Loca in montibus quæ diuersis semitis seu callibus peruia sunt. Hesiodus Ergᵒ. — ἄγκεα βησσήεντα. Et alibi, — αἰνὰ φυμὰ βησσήεντα. Hesych. affert ET Βησσῆς pro πόποις βασσόμοις τῶν ὀρῶν. Sed suspectum est.

Βηπάρμονες, eidem Hesychio sunt ὀρχησταὶ οἱ δεῖ ποδῶν ὀρχούμενοι, dicti nimirum ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαίνειν: quoniam apto & cōcinno gressu incedentes saltāt, seu quoniā apto & decēte gradu pedes mouentes tripudiant. Hom. Odyss.θ, Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βηπάρμονες ὄσσοι ἄριστοι Παίσατε. AT Βηπαρμὸς dicitur Saltatio ista quam οἱ βηπάρμονες desaltant, apto & concinno incedentes gressu. Apollon. Rhod. Argon. lib.1, — ἀμφὶς δὲ νέοι Ὀρφῆος ἀείδοντος Σκαίρουσ' ἠπαρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο, Καὶ σάκεα ξιφέεσσιν ἐπέκτυπον. Vbi scholiastes quoque annotat, βηπαρμὸν dici τὴν ὄρχησιν, τῶν δεῖ τὴν ἁρμόδιον βάσιν αὐτῶν: propter epithetōn verò ἐνόπλιον, intelligi τὴν πυρρίχην. ea enim est ἐνόπλιος ὄρχησις.

Βήσσω, Tullio. frequens apud Hippocr. & apud communis linguæ scriptores: pro quo Attici βήττω dicunt.

Βηπίζειν, apud Phœnices Saturnus dicitur, teste Etymol.

Βήτω, t.1, c.730, g

Βηχία, Eroriano apud Hippocr. est herbæ species, quā sua ætate βηκίαν & βήκιον vocatam dicit. Procul dubio eadem est atque τὸ βήχιον.

Βηχικός, t.1, c.730, f. Βήχιον, ib.g

Βηχίον, Hesychio νόσος ἐν λαρύγγι. Tussicula.

Βηχμός, Etymologo ῥυσμός.

¶ Βία, t.1, c.731, a

Βιάζω, & Βιάζομαι, t.1, c.732, f

Βιάθω, Proficiscor. ὁρμῶμαι, v.l. Sed metuo ne perperam pro βιβάδω.

Βιαιομαχος, Violentus pugnator, Violentus præliator. idcóque Strenuus bellator. Vel etiam Qui vi ac robore corporis in pugna certat, non dolis: vT Βιαιομαχεῖν est Vi roboréque corporis pugnare, non arte dolisque & strategematicis astutiis. Polyb. libro 5, ἔπ τὸ καλλίω τῶν θηείαν, βιαιομαχοῦσθαι καὶ συμπίπτοντα κατ' ἀνδρεῖον αὐτοῖς. Idē in primo, ἀνδρ τὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ θεῖον ὅπως θεωθήλωται καὶ βιαιομαχῶσι, vi cum tempestatibus certant. Hom. hoc dicit μαχεσθαι ἀρετῇ τε βίῃ τε: item βίῃ καὶ κάρτει: & βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἐγχεῖ: alibi autem ἢ δόλῳ ἢ βίῃφι. nam dolus aut virtus quis in hoste requirat?

Βίαιος, t.1, c.732, b. Βιαιότερον, ib.c

Βιαίως, Violenter: seu Vi, βίᾳ.

Βιάομαι, t.1, c.732, e. Βιαρκής, t.1, c.736, f

Βιαρόγλρος, t.1, c.793, h. Βίαρχος, t.1, c.736, f

Βιαύσκομαι, Vituo. vulg.l. Sed perperam, ni fallor, pro βιαῦσκομαι.

Βιασμός, t.1, c.734, a. Βιαστής, ibid.

Βιαστικός, ib.

Βιαστωρ, Hesychio κυάθιον μικρόν, ἤτοι κοχλιάριον, Cyathus paruulus siue cochlear.

Βιάω, t.1, c.732, e

Βιβάζω, & Βιβάζομαι, t.1, c.654, g

Βιβαὼ, participium præs. ex themate βίβημι: idēm signif. quod βαίνων.

Βιβάσθω, t.1, c.654, f. Βίβασις, ib.h

Βιβάσσω, Hesychio est βίᾳ βαίνω, Violēto pede gradiēs.

Βιβαστής, οῦ, ὁ, Admissarius. ὀχευτής.

Βιβάω, t.1, c.654, e. Βίβημι, ib.

Βιβήξωπες, Suidæ ἐμβιβάσαντες.

Βιβλαρίδιον, t.1, c.797, a. Βιβλάριον, ib.

Βιβλιακός, ib.c. Βιβλιακόπωλις, ib.

Βιβλίδες, Etymologo sunt τὰ βιβλία, Libri seu Libelli. Itē ῥοιζία τὰ ὀν βίβλα πεπλεγμένα, funes è byblo seu papyro nexi. Sed tunc scribendum foret potius βυβλίδες.

Βιβλίδιον, t.1, c.797, c. Βιβλίδριον, ib.

Βίβλινος οἶνος, Vinum Biblinum: nascens nimirum in Biblinis Thraciæ montibus: à quibus & Βιβλίνη ἄμπελος dicta, Biblina vitis: quæ nimirū vel ibi prouenit, vel ob fœcunditatem inde tralata est, vt prolixius tradit Etymol. & Athen. lib.1. Hesiod. Erg. lib.2, ἀλλὰ τότ' ἠδη (sub æstus nimirum caniculæ) Εἴη πετραίη τε σκιὴ καὶ βίβλινος οἶνος. Achæus apud Athen. l.1, Ἐδεξιοῦτο βιβλίνῃ μέθης ὀκπώμασι. Suidæ βίβλινος οἶνος est ὁ αὐστηρὸς, ἀπὸ βιβλίνης καλουμένης Θρᾳκίας ἀμπέλου, affertque in exemplū hunc senarium, Ὕδωρ δὲ πίνει, τὸν τε βίβλινον συγεῖ. Scribitur & Βίμβλινος cum μ.

Βιβλιοθεφίκα, t.1, c.797, a. Βιβλιοθέφρος, ib.

Βιβλιοθήκη, ib.b. Βιβλιοκάπηλος, t.2, c.66, c

Βιβλίον, t.1, c.796, g. & 797, a. Βιβλιοπώλης, t.1, c.797, b

Βιβλιοπάφος, t.1, c.1501, b. Βιβλιοφόρος, t.1, c.797, b

Βιβλιοφυλάκιον, ib.

Βιβλὶς, Libellus: aut funiculus è papyro plexus. Vide in Βιβλίδες.

Βίβλος, t.1, c.796, c. & h. Βιβλοφόρος, t.1, c.797, b

Βιβοῦσπε, Hesych. exp. δῃελαμβανόντα.

Βιβρώσκω, t.1, c.782, e

Βιγῆναι, Hesychio sunt κοῖται, βιβάδες.

Βίη, Ionicè pro βία dicitur, id est Vis, Violentia.

Βιήμαχος, t.1, c.731, e

Βίηφι, poetica paragoge pro βίῃ seu βίᾳ dicitur. Hom. Od. α, — ὅστις ἀέκοντα βίηφι Κτήματ' ἀποφράσῃ. Od.ν, — βίηφι ὃ κάρτερος ἦσεν.

Βίκος, Hesychio est σάμνος ὦτα ἔχων, Vas aut vrna habens ansas. Aut etiam Doliolum. Hieronymus enim, quod LXX interpretes apud Esaiam cap.19, vocant βίκον ὀστράκινον, reddit Doliolum testeum. Eubulus sanè apud Athenæum libro 1, σαμιαρία & βίκους pro eodem accipit. Nam vt ibi dicit, Σαμιαρικὰ τ' οἴνου τὸ φοινικίνου: ita etiā Φοινικίνου βίκος τις ὑπωνεώνητο. Sic Xenoph. apud Suidā, ἔπεμπε βίκους ὀπτὰ δεῖς οἴνου. Rursum apud Athenæū lib.3, ex Archestrato, καὶ Σικελοῦ θύνου τέμαχος Τμηθὲν, ὅτ' ἂν βίκοισι θεερχθεῖσαν ἐμέλεν. Eustathius quoque βίκοις esse dicit οἰνοδόχα ἀγγεῖα, apud Xenophontem & alios, sed in illo Archestrati loco dici ὀπὶ μειζόνων ὀστρακίνων σκευῶν: viderique hunc θεερχθεντικὸν βίκον eundem esse cum ἀμφορεῖ, quum mox de scombro dicat idem Archestratus, πρὶν ἐς ἁλμυρὸν ὕδωρ Ἑλθεῖν ἀμφορέως, vulgò eum βιτίνεον dici. INDE Βικίον ET Βικίδιον diminutiua voce Vrnula, Vrceolus, Doliolum: vel Lagunculæ. aut etiam generalius Vasculum. Dioscorides lib.1, c.96, de felle, βάλε εἰς βικίον ὑέλινον, ἔχον μέλι καὶ πιδάρχῳ τῶ λίνου θεῤῥιθέντος τοῦ σώματος τῶ βικίου, πωμάσας ὀπτῷ. Apud Suidam verò alterum diminutiuum, βικίδιον videlicet, legitur. ¶ Sed eodem lexicographo teste, βίκος est etiam κύπρια quoddam: idem procul dubio quod pecu liariter Asianos appellare βικίον tradit Galen. Latinis Vicia. Vide Ἀφάκη.

Βικρός, t.3, c.192, b. Βίλιπτος, ib.ob.

Βιμβικίζεται, ab Hes. exponitur θεκιρούεται: à Suida θεθρικρούεται.

Βίμβλινος οἶνος, Vinum Bimblinum: & Βιμβλίνη ἄμπελος, Bimblina vitis: dicuntur ἀπὸ ὄρους Βιμβλίνου Θράκης, vt Hesych. ex Epicharmo tradit. Etym. ita nominari scribit à Bimbline Naxi fluuio ad quem prouenunt. atq; ita vnum eundémque esse οἶνον Νάξιον & οἶνον Βίμβλινον. Hesychio est etiam ὁ ἀπαλὸς οἶνος.

Βινέω, ῶ, idem quod βείνω suprà, hoc est Ineo seu Coeo, vt βαίνω, à quo hæc ambo deriuata putantur. ὀχεύω, συνουσιάζω. Aristoph. Ranis, πῶς γὰρ οὐχὶ ῥηνοῦδες. Ὅς τις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνος; INDE Βινηπάω, ῶ, Intre seu coire cupio, Coitus libidine prurio. Legitur apud Lucian. itidémque apud Athenæum libro 13, Phryne meretrix dicit, ἕως αὖ οὐ βινηπάσω. Vtitur verò & Aristoph.

Βίξ, idem quod σφίγξ. Hesychius enim βίκας esse dicit σφίγγας. Lycophron autem sub finem suæ Alexandræ πῶς σφίγγα vocat φίκιον πέρας.

Βιοδότης, t.1, c.736, d. Βιοδῶρος, ib.

Βιοδώτης, ib. Βιοδώτωρ, ib.

Βιοθάλμιος, ib. Βιοθρέμμων, ib.

Βιομηχανία, ib.c. Βιομήχανος, ib.

Βιόομαι, t.1, c.738, d. Βιοπλανής, t.1, c.736, f.

Βιοπελεκτικός, ib. Βίος, t.1, c.735, c

Βιός, οῦ, ὁ, Hesychio est τόξον, Arcus: ἀπὸ τῆς κῦ τῶν ἔνπαιον βίας. vi enim intendendus est. Aliis verò est ἡ τοῦ τόξου νευρά, deriuantibus & ipsis τῶν βίαν, quoniā vel vim arcui addit, vel vi contenditur. Sed probabilior videtur Hesychii expositio, quum apertè Homerus distinguat inter βιὸν & νευρὴν, Iliad.α, sic canens, Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλότερὲς μέγα τόξον ἔτεινε, Λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἰαχεν, ἄλτο δ' ὀϊστὸς. etiamsi enim & τόξον ibi dixerit, tamē βιὸν ibi interpretari τόξον nihil vetat: quū indicare voluerit poeta arcum primùm intentum fuisse, deinde eundem λίγξαι, id est ὀλιδῆσαι ἢ ψοφῆσαι dum remitteretur, simúlque τὴν νευρὴν μεγάλα ἰαχεῖν. Apertius adhuc Iliad.ο, hæc ipsa discriminat, dicens, ὅπ μοι βιὸν ἔκβαλε χαλκός, Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον. Adhæc vt τόξον πανύσαι & ὀκπανύσαι dicit, ita & βιόν. vt Odyssea τ, Ὃς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι, Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων. Sed & βιὸν & φαρέτρην copulatè dicens, pro neruo arcus sese non vsurpare manifestè docet. vt Iliad.α, Μηδόνης δ' Οὐδοῦ βιὸν ἠδὲ φαρέτρην, arcum & pharetram. Et Odyss.ζ, Οὐδ' Φαήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη.

Βιοπόνος, t.1, c.736, f. Βιοπτία, t.1, c.741, f

Βιοπτύου, ib. Βιοπτὴ, ib.d

Βιότης, ib.e. Βιοτήσιος, ib.

Βιότιον, ib. Βίοτος, ib.c

Βιοτὴ, t.1, c.738, g. Βιοφθόρος, t.1, c.736, f

Βιόχρηστος, ib. Βιόω, t.1, c.638, d

Βιόωνται, Ionicè pro βιῶνται, à them. βιόομαι. Hes. exp. κατοπτυοῦσι, βιάζονται, Delassant, Cogunt.

Βιπάζειν, Hesychio est ὀπτᾶσθαι.

Βίρρη, eidem est πυρέκτη. Forceps: sed addit, quosdam exponere φρέπανον, Falcem. Pro quo mox Βίσβη affert. Βίσβίω, (inquit) φρέπανον, ἀμπελοτόμον. Quibus addit, Messapios ἑορτὴν Βισβάμας vocare quæ sui temporis hominibus κλαδευτηρία diceretur.

Βίρροξ, eodem teste Macedonibus est δασύ. pro quo suprà βερρόν. At Βίρρον Suidas esse dicit ἱμάτιον Ἑωμαϊκόν: de quo suprà in Ἀστραβαδικός.

Βιρρωθῶναι, eidem H. est τεπινωθῶναι.

Βισβαία, & Βίσβη, vide paulo antè in Βίρρη.

Βίσκαρις, herbæ species, teste Hes.

Βισάκια, Posidonius vocat quæ alii πισάκια, vt ex Athen. refert Eust. & Suid.

Βισμὼ, Hesych. dici scribit ἰσχνὸ, pleonasmo τοῦ β: item σφόδρα ὀλίγον, Laconicè.

Βιτίνεον dici τὸν βίκον seu τὸν ἀμφορέα ὑπὸ τῶν κοινολεκτούντων, testatur idem Eust. pag.1163. Βίπινα autem, Suidæ sunt σανδάλια, Sandalia, afferenti hæc ex Epigr. opinor, καὶ πὸ πολῶν θαλπήρια τῶν βίπινα Εὐτέρχων ἔφερεν σκυτοτόμων καμάτων.

Βιῶπο, Ionicè pro βιῶντο, id est βιάζοντο, à βιάομαι. Eust.

Βιῶλω, Atticè vel Doricè pro βιοῖλω seu βιοῖμι: à themate βιόω.

Βιῶναι, t.1, c.738, g. Βιώνης, t.1, c.736, g

Βιώσιμος, t.1, c.738, h. Βιωσίμως, t.1, c.739, a

Βίωσις, t.1, c.738, g. Βιώσκομαι, ib.f

Βιωτεύω, t.1, c.739, a. Βιωτικός, ib.h

Βιωτικῶς, t.1, c.740, b. Βιωτὴς, t.1, c.739, b

Βιωφελὴς, t.1, c.736, g

¶ Βλάβεν, Bœotica syncope pro ἐβλάβησαν poetæ dicunt in aor.2 pass. indic. modi: interdum & pro ἔβλαψαν, in aorist.2 act.

Βλαβερός, t.1, c.744, c. Βλάβεται, t.1, c.743, d

Βλαβὴν, ib.f

Βλαβόεις, εντος, ὁ, idem ac βλαβερὸς, Noxius, Nociuus, Nocens, Perniciosus, Exitialis. Nicand. Alexiph. — κωνείου βλαβόεν πῶμα.

Βλάβος, t.1, c.743, g

Βλαβυείαι, Hesychius affert pro εἰκαιολογίαν, Vaniloquiū.

Βλαβύσσειν, eodem teste est βλαπτεῖσθαι.

Βλαδίω, t.1, c.743, a

Βλαγὶς, Laconibus est κηλὶς, Macula, teste Hesych.

Βλαδὰ, eidem Hesychio sunt ἄωρα, ὠμὰ, μωρά, Immatura, Cruda, Fatua, quomodo ET Βλαδαρὰ ex p. afferens tamen & βλαδαρὸς pro ὀκλελυμένος, χαῦνος, Exolutus, Laxus, Flaccidus. vt Βλαδὺν quoque esse dicit νωθρὸν, ἀδύνατον. Affert ET Βλαδεῖς pro ἀδύνατοι, Impotentes, Imbecilli. Procul dubio autem hæc deriuata sunt à VERBO Βλάζειν, quod idem esse dicit μωραίνειν, Fatuum esse: ex qua origine βλαξ quoque cum suis deriuatis deduci potest.

Βλάθρον, SIVE Βλάχρον, eodem teste φυτὸν πτερίδι ὅμοιον, planta similis filici, quæ infrà Βαῦχρον.

Βλαῖκος, Etymologo est δαλὸς, κλάδος, ἅζος, Titio, Ramus.

Βλαμμάζειν, Hesychio est ψηλαφᾶν, δοκιμάζειν, περιάζειν, Contrectare, Contrectando explorare & tentare. pro quo infrà βλιμμάζειν & βλιμαζειν.

Βλαίνα, & Βλαγνώδης, vide in Βλένναι.

Βλαῖσα, in apibus Aristoteli sunt eadem quæ βλαισά. blæsa. Hist. animalium lib.9, cap.40. de apibus, τοῖς ὀ μέσοις (ἐ πόδας ὀμμὰ πίπτει) εἰς τὸ βλαισα τῶν ὀπισθίων καὶ οὐτω γεμοδίσιν ἀπὸ πόνων. Plin. l.11, c.10, de iisdē dicit, Prioribus pedibus femina onerāt, propter id natura scabra:

pedes priores rostro: totæque onustæ remeant.

Βλαισοπόδης, t.3, c.514, f

Βλαισός, t.1, c.744, h. & t.3, c.510, c

Βλαισός, t.1, c.744, d. Vide & Βλεσός.

Βλαισότης, ib.d. Βλαισόω, t.1, c.745, a

Βλαισωσις, ib. Βλαιπόνος, t.3, c.744, h

Βλαψία, piscis nomen, vt annotant v.l. Sed perperā, nisi fallor, scribentia pro βλεψίας.

Βλακεία, t.1, c.742, g. Βλακείας, ib.d

Βλακεννόμιον dictum fuit πίλος quoddam Alexandriæ quod οἱ ἀστρολόγοι ἐπίλεον, διὰ τὸ τοῖς μωροῖς εἶναι πρὸς αὐτοῦς, id est tributum quod persoluebant astrologi, eo quòd fatui & stulti eos accederent, teste Suida. Quoniam videlicet in legibus erat vt οἱ βλακῶν nomine id penderent, qui scisciratum eos adibant.

Βλάκευμα, t.1, c.742, g

Βλακεύω, & Βλακεύομαι, ibid.f & g

Βλακικός, ib.e. Βλακικῶς, ib.

Βλακικώτερος, ib. Βλακίστατος, ib.c

Βλακώς, ib.d. Βλακωδέστερος, ib.e

Βλακωδῶς, ib. Βλάμμα, t.1, c.743, e

Βλαύος, Hesychio πυφλώδης, Cæcutiens, vel Lippus.

Βλαξ, t.1, c.743, g. Βλαπικός, t.1, c.743, e

Βλάπτω, & Βλάπτομαι, ib.a

Βλάσκει, Hesychio est λέγει, καπνίζει.

Βλασκίας, eidem est piscis quidam: idem forsan qui βλακείας (vel potius βλακίας) & βλαξ.

Βλαστέειν, idem scribit Siculos dicere pro βλιμάζειν.

Βλαστένω, t.1, c.745, a

Βλαστεμίζουσα, Hesychio est ὀπτικροτοῦσα. forsan à βλάστον.

Βλαστίον, t.1, c.745, d. Βλάστη, ib.

Βλάστημα, ib.b Βλάστησις, ib.

Βλαστικός, ib.c. Βλαστικός, t.1, c.746, e

Βλαστικώτατος, ib.f. Βλαστοκοπέω, t.1, c.745, e

Βλαστολογέω, ib.f. Βλαστολογία, ib.

Βλάστον, ου, τὸ, idem quod βλαστὸς seu βλάστημα, Germen. Hes. enim βλάστα exp. βλαστήματα: addens, Siculos ita vocare & τὰ πλατανόφυλλα.

Βλαστὸς, t.1, c.745, e. Βλαστρεμέω, t.4, c.57, b

Βλαστρεμία, t.4, c.56, g. Βλάστρεμος, ib.e

Βλαστρεμοσύνη, ib.f

Βλάθιον, Hesychio χόρτος ἢ λάχανον.

Βλάθιον Βυζαντινὸν, apud Actuarium & recentiores medicos Græcos dicitur os anterius narium purpuræ. vt & apud Nicol. Alex. in quorundam vocabulorum expositionibus legitur, Βλάθιον Βυζαντινὸν, ὀστοῦν τῆς ῥινὸς τῆς πορφύρας. Diuersum est ab onyche. is enim conchylii est tegumentũ. Causam appellationis huius exposuit Leon. Fuchs. De compos. medic. l. 1.

Βλαπῆ, Hesych. exp. παιδαγωγεῖται.

Βλαῦδες, eidem sunt ἐμβάδες, κρηπῖδες, σανδάλια, Sandalia seu Crepidæ. genus quoddam ὑποδήματος.

Βλαῦταις, αἷς, itidem genus sunt, calceamenti, & idem (vt opinor) atque αἱ βλαῦδες Hesychianæ. Athen. libro 3, κόμιζέ μοι ὅδε τὸ γυμνάσιον ταῖς βλαύταις ταῖς ἀφορίσμασι. verba heri ad famulum. Plato Symp. ἔφη γὰρ οἱ Σωκράτη ὀπτυχεῖν λελουμένον τε καὶ ταῖς βλαύταις ὑποδεδεμένον· ἃ ὀκνεῖνος ὀλιγάκις ἐποίει. καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸν ὅποι ἴοι, οὕτω καλὸς γεγυμνάσθαι. Rursum apud Athenæum lib. 12, ex Anaxila, μύρεις χρῶτα λιπαίνων, χλανίδας σὺ ἕλκων, βλαύτας σύρων. Et aliquãto antè, χρυσοῦς τε ἀνάσασθαι ἐπεσφιγξε τὴν βλαυτὴν ἐκ ἀπαρασχίδος. Inde DIMINVT. Βλαυτίον, ου, τὸ, Crepidula seu Sandaliolũ. pro eodẽ enim accipi βλαυτίον & σανδάλιον docet Athen. l. 8. nam ibi Dorion quidam, κυλλόποις ὤν, quum in conuiuio quodam perdidisset τοῦ χωλοῦ ποδὸς τὸ βλαυτίον, dicit sese οὐδὲν πλεῖον κατηρέσκεσθαι τῆς κλέψαντος ἢ ἀφιέσθαι αὐτῷ τὸ σαυδάλιον. Legitur apud Aristophanem quoque & in Epigr. Est inde & VERB. Βλαυτιῶ, Hesychio teste significans ὑποδέειν ἢ πλησιάζειν σανδαλίζω, induere aut verberare sandalio. ‖ Βλαύτη rursum eidem est locus quidam Athenis.

Βλαχεὶν, Hesychio ὁ βάτραχος, Rana.

Βλαχὴ, t.1, c.754, f

Βλάχοι, t.1, c.755, d.ob. Apud Hesychium & βλάχεον est herba quædam. eadem procul dubio quæ βλῖχον dicitur seu βλῖχον. vt & paulo antè scripserat βλέθρον esse φυτὸν πλειδὶ ὅμοιον, quod à quibusdã nominari βλόχον.

Βλαψιγονία, ας, ἡ, (quasi Fœtus seu partus læsio) dici fertur quum apes morbo, ignauia aut infœcunditate naturali fœtum non peragunt.

Βλάψις, t.1, c.743, e

Βλαψίφρων, ονος, ὁ ἢ ἡ, Cui mens læsa est, Stolidus.

Βλέιο, & Βλεῖς, vide inter anomala.

Βλεκέμυξος, Hesychio βλακώδης, μυξώδης, ἀναπάντης: Mucosus, Ignauus seu Stolidus, Deceptu facilis.

Βλέκωλες, vide in Βλέπυες.

Βλεμεαίνω, t.1, c.748, g.

Βλέμμα, ib.f

Βλέννα, ης, ἡ, Mucus: frigidus humidusque succus quem omnes homines φλέγμα vocant, vt scribit Galen. libro 1 De facult. natur. Hippocrates ita nominare consueuit crassiorem pituitam, qualis è cerebro per palatũ & nares descendit, alio vocabulo μύξα dictus. vt sub finẽ libelli quem περὶ διαίτης ὑγιεινῆς inscripsit, καὶ ἢν μὴ ῥαγῇ κατ' τὰς ῥῖνας ἢ κατ' τὰ ὦτα ὕδωρ ἢ βλέννα, ἀπαλλάσσεται τοῦ νούσου. Quæ ad verbum leguntur & libro 2 De morbis apud eũdem, verùm ibi non βλέννα scriptũ est, sed Βλέγνα, vt vicissim apud eum βλεωὸς legitur multis in locis pro βλαισός, vt apud Galenum & Aristotelẽ & alios scribitur. SED ET Βλεγνώδης apud eum scriptum reperitur PRO Βλεννώδης, Mucosus, Muco similis: libro 2 De morb. ἐπὶ δὲ οἱ ῥαγῇ κατ' τὰς ῥῖνας τὰ βλεγνώδεα, καὶ εὑρέῃ πυρέα. ADHAEC Βλενώδης ET Βλέγος vnico γ scripta reperiuntur, pro βλεγνώδης & βλέγνος, velut apud Aristotelem Hist. animalium l. 8, οἱ δὲ κεφαλαὶ νέμονται πλὴν ἰλιοῦ. διὸ καὶ βαρεῖς καὶ βλεγνώδεις εἰσὶ, graues & mucosi. Et rursum, ἀνακολυμβῶσι πολλάκις, ἵνα περιπλύνωνται τὰ βλένος, vt mucum seu limosas corporis sordes circumabluant. Vbi etiam nota hoc βλένος siue βλέγνος vsurpatum pro βλέννα. AT Βλενὸς adiectiuum est, significans idem quod βλεγνώδης, Mucosus, peculiariter de homine iguano & stulto, seu ſegni & fatuo, teste Hesychio, qui βλεγνὸν exponit γωφῆ, μωρόν. sic Festus, Blennos (inquit) stultos esse Plautus ait, qui ait, Stulti, stolidi, fatui, fungi, bardi, blenni, buccones. Rursum Hesychius per π hæc proferri docet, πλένα nimirum & πλεννὸς, addens πλεννὰ dici τὰ ἀδενῶν ἢ δυσκίνητα. Itidémque Etymol.

Βλέορον, eidem Hesych. est βάθος, δεσμωτήριον, Locus profundus, Carcer.

Βλεπάζοντες, eidem Hesychio sunt βλέποντες.

Βλεπεδαίμων, t.1, c.749, e. Βλεπετύζω, ib.f

Βλέπησις, ib.g. Βλέπομαι, t.1, c.748, a

Βλέπος, t.1, c.749, e. Βλέπω, t.1, c.748, a

Βλεσὸς, Hesychio est παθοκλυπκὸς, Cui membra sunt resoluta. pro quo & βλαισὸς scribitur. Gotræus itidem βλαισὸν siue βλεσὸν à plerisque vocari ait cui membra resoluta sunt, hoc est τὸν παθοκλυπκόν. Sic verò dici & cui lingua impedita est, & literam aliquam exprimere nõ potest: quem propriè τραυλὸν, id est balbum, appellari. Referri etiam ad alia membra, vt manus, pedes, brachia, vt qui gressum habet mancum vel depranatum, cuique suræ sunt in diuersum actæ: quem propriè à Latinis valgum & varum nuncupari. Et Galenus, εἰς τὰ κατ' ἰητρεῖον comment. 3, καὶ γὰρ ἔστω (inquit) καὶ ὄξω πλὴν ῥοπῆς ἴσως πολλάκις ἡ δι' ἡμιβρώσης ὅλη, καὶ μάλιστα ἐν σκέλεσι κατ' χρόνου καὶ κατ' σπουδή. καὶ καλεῖται τὰ κὰν ὄξω ῥέποντα βλεσσὰ· τὰ δ' ἔσω, ῥαιβὰ καὶ κυλλά. Eodem modo Hippocr. De artic. εἰ παθοῖ τὸ σπυρὸν ἐξαμβήσειν, ἰλὺ ἐλθὲς τὸ ὄξω μέρος, κυλλοὶ γίνονται, ἐξαίφνα δὲ δύνανται· ἰλὺ δὲ εἰς τὸ ἔσω μέρος, βλεσσοὶ γίνονται, ὥσπερ δὲ ἐξαίφνα δυνάνται. Et aliquanto pòst, ἰλὺ δὲ ἐς τὸ ἔσω, βλεσσόποροι· ἰλὺ δὲ ἐς τὸ ὄξω, χαυσόποροι, χωλοὶ δὲ ἤστον. Idem in eodem libro dicit, ὅκως ὁ πυὶς ὀλίγον μᾶλλον ἐς τὸ βλεσσὸν ῥέπων φαίνηται. Alexander Aphrod. in Problem. hoc vitium ex imbecillitate fieri scribit. Quum enim (inquit) eorum partes inferiores nequeant sustinere superiores, facilè peruertuntur, indéque vitium quod pedum blæsitatem vocamus, prouenit. cui opponitur ἡ ῥαιβότης. Notandum porro apud Hippocratem passim gemino σ scribi Βλεσσὸς, vt apud Pollucem quoque libro 2, vbi ῥαιβοὶ vocari ait οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλεσσοὶ δὲ autem, οἷς τὸ ἄκρον ἐπὶ πολὺ ῥοπάσιμον εἰς τὸ ὄξω ἀπέστραπται.

Βλέτυες, SIVE Βλέκωλες, Hesychio φλυαρίαι, Nugæ.

Βλέτυες, eidem sunt αἱ βδέλλαι, Hirudines.

Βλεφαρίζω, t.1, c.753, g. Βλεφαρὶς, ib.e

Βλέφαρον, ib.a. Βλεφαρόξυσον, ib.b

Βλεψίας, t.1, c.749, c. Βλέψις, ib.c & g

Βλήδων, t.1, c.666, g

Βλῆθα, Hesychio ἄρτος ἐνπυρυμμένος, Panis intritus.

Βληθρόω, idem exp. πραχεῖαι: alii ἀπαλιώ.

Βλῆμα, t.1, c.665, h. Βλημαίζειν, t.4, c.420, b

Βλήμβυος, ου, ὁ, Ionicè & poeticè pro βέλημβυος, dempto augmento, & retracto accentu ex penultima in antepenultimã. Apoll. βλήμβυος ἰοῦ, sagitta ictus seu percussus.

Βλὴρ, Hesychio δέλεαρ, Esca: itidémque Etymol. qui Æolicum esse dicit, haberéque ὥσπερ τὸ δ', & lyncopen, pro δέλεαρ, contractis nimirum ε & α in η. Suid. verò habet δηρὸν, exponens & ipse δέλεαρ. Rursum Hesych. addit, τὸ δὲ αὖτο καὶ ἄθημα: sed non sine mendi suspicione. Apud Alcmæonem verò extare hanc vocem ait.

Βλῆραι, Hesychio αἱ κνίδαι, vrticæ. Sed addit, alios interpretari χόρτον, alios δὲ ἀστεῖον πλὴν καλάμην.

Βλήσσαν, idem Hesych. esse dicit βότρυα ἡμιπέπειρον, Botrũ semimaturum.

Βλήσσαον, eidem est φυτὸν ῥοίνῳ ὅμοιον, plãta lẽtisco similis.

Βλήσσας, eidem est ὁ χερσαῖος σκορπίος, Terrestris scorpio.

Βλησπεδὶ χειὶ, in Epigr. legitur, sed perperam, vt notatur, pro βλυσπεδὶ, id est scaturienti & fluenti. βλησπεδὶ autem, pro βλιτπεδὶ seu βλιτεδὶ, significaret Iaculatoria vel Percussoria.

Βλησσίζειν, Hippocrates accipere videtur pro ῥιπίζειν, id est iactare, in hoc loco lib. 3 De morb. καὶ δημῶδες ἰχῶρος ἐμπίπτει καὶ ὀπυεὶ ἠῶς τε οὔτε ἑσπέρας, οὔτε καθεύδει, οὔτε κατακείσθαι οἷός τε ἐστὶν, ἀλλ' ὧδε ἀπορέων βλησσίζει ἑωυτόν. VNDE Βλησσισμὸς, οῦ, ὁ, Iactatio. Hippocr. Epidem. 1, ἀκρεα ψυχρὰ, πελιδνὰ· πολὺς βλησσισμός.

Βλήσσω, Iaciam, Percutiam. fut. verbi βάλλω ex βλαῦ.

Βλησκός, t.1, c.666, f

Βλήσσον, & Βλῆσσον, perperam alicubi scriptũ reperitur pro βλίτον: illud, apud Theophr. Hist. plant. l. 7, c. 1: hoc apud Diosc. l. 2, c. 143.

Βλῆτος, t.1, c.666, c. Βλῆσσον, ib.f. & 755, d

Βλητρώσας, t.1, c.666, g

Βλήτυες, est χορδῆς μίμημα, vt ex Iuba refert Suid. quẽ vide. Hesychius habet Βλίτυες.

Βληχὸ, Doricè in Epigr. pro βληχὴ, Balatus.

Βληχέομαι, t.1, c.754, d. Βληχὴ, ib.f

Βλήχημα, ib. Βληχμὸς, ib.

Βλήχων, t.1, c.755, e

Βλῆχων, à quibusdam dicitur ἡ πλέκις, Filix, vt docui t.1, c. 1722, d, ex Dioscoride & Plinio. At Blechon diuersa herba est, dictamnus videlicet seu pulegium sylueſtre. Idẽ enim Plin. l. 20, c. 14, scribit sylueſtre pulegiũ à quibusdã dictamnum vocari: gustatũ à pecore caprisque, balatum concitare, vnde quosdam Græcos, literas mutantes, blechon vocasse. alioqui enim γλήχων dicitur. Sed vereor ne scribendum potius sit Blechonẽ. NAM Βληχὼ ET Βλήχων, à Theophrasto & aliis nominatur ἡ γλήχων. Sic enim ille, lib. 9 Hist. plantarum, cap. 16, ἔστι δὲ τὸ μὲν φύλλον (videlicet τοῦ δικτάμνου) παρόμοιον τῇ βληχοῖ. (Vnde Plin. lib. 25, cap. 7, de dictamno itidem, Ramis prætenue, pulegio simile) Et schol. Theocriti Idyllio 5, Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον. Atque adeo, vt schol. Aristoph. tradit, Atticè βληχὼ dicitur pro βληχὼ, & βλήχων pro γλήχων. VNDE Βληχωνίας κυκεὼν dicitur Potio cui pulegium admistum est: vt apud Aristophanem Pace, Οὐκ, εἰ γὰρ κυκεὼν' ὀπτοῖος βληχωνίαν. aiunt enim τοῖς ὑπὸ τῆς ὀπώρας βαρυωρυμένοις ἐᾶν εἰ ὀπυβρόξαντες γλήχωνα εἰς ὕδωρ, πίοιεν. nam cardiacis doloribus hanc medelam prodesse. Inde & DIMINVT. Βληχώνιον, quod habes paulo antè in loco schol. Theocr. ‖ Βλήχων rursum ab Aristoph. dicitur τὸ ἐρίβαιον, teste Hesychio & Suida.

Βλήχρα, t.1, c.755, d. Βληχρὸν, ib.e

Βλῆχρον, ib.d. Βληχρὸν, ib.e

Βλῆχρος, ib.d. Βληχρὸς, t.1, c.754, g

Βλῆχω, vide paulo antè in Βλῆχον.

Βληχώδης, t.1, c.754, f

Βληχῶν, Βληχωνίας & Βληχώνιον, vide in Βλῆχον.

Βλίαρ, Suidæ Folium ficus. vnde & βλίφυλλον dici scribit pro σύκινον. Sed suspicione mẽdi hæc non carent. Hesychio verò Βλικὰς est σύκου φύλλον. pro quo Etymol. habet βλίκας.

Βλιαρὸν, eidem H. ἀβλαβές. Βλιβρὸν, eidem λαχαρόν.

Βλίδες, eidem sunt ἑκάδες, Rores.

Βλίκανον, (vt & Etymol.) ET Βλίκαν, idem dici scribit βάτραχον, Ranam. Apud Suid. Βλίκαρος est ὁ βάτραχος.

Βλικχώδες, idem apud Hippocratem esse dicit λελεπισμένον καὶ καθαρὸν, decorticatum & purum. Erot. habet γλιχώδες, annotans quosdam pro eo scribere γλιγκώδες: & ab Epicle quidem exponi λελιπασμένον μετὰ γλυκώδους ὑγρασίας ἀκαθάρτου: ab Euphorione verò, ὀλιγεπιεσμένον καὶ καπέζηρον.

Βλιμάζειν, t.4, c.420, b. Βλιμάξαι, ib.d

Βλιμασὶς, ib.

Βλίμη, Hesychio est φυσηπλακισμὸς, ὕβρις. Itidémque Etymologo.

Βλιμάσθρυθρ, t.4, c.420, c

Βλινὸν, Hesychius esse dicit σκελὸν, Titionem. pro quo suprà βλαῖκον.

Βλὶξ, idem esse dicit συνεχὴς, Continenter, Assiduè.

Βλίσαι, t.4, c.420, d

Βλίτα, ET Βλίτωνας, Hesych. dici scribit τοὺς ἀνήθους, Stultos. AT Βλιτέδας Suidas à veteribus ait vocatas τὰς ὀπτὰς γυναῖκας, viles mulierculas, procul dubio ab insipido & vili blito. Vide Βλίτον.

Βλίπαχος, Hesychio βάτραχος, Rana. Βλιπάχεα verò apud Epicharm. idem ait quibusdam esse τὰ κογχύλια, aliis τὰ σελάχια.

Βλιτμάμας, dicitur ὁ μωρὸς, Fatuus. à blito olere insipido & fatuo. Aristoph. Nub. Τοῖς Ἱπποκράτης ἡδέως εἴζυγα, καί σε καλοῦσι βλιτμάμαν. Vbi potius legendum, καὶ λέγουσι τί σε βλιτμάμαν, postulante metro.

Βλίτον, ου, τὸ, Blitum: genus oleris insipidum & vile: vnde prouerbio dicitur Blito despectior. Plin. lib. 20, c. 21, Blitũ iners videtur ac sine sapore aut acrimonia vlla. Vnde conuicium fœminis apud Menandrum faciunt mariti. Vbi videtur alludere ad Βλιτέδας. Apud Suidam scribitur βλίθον: (vt & βλιθομάμμας, sed contra metrũ) apud Diosc. βλῖθον, & apud Theophr. βλῖτον. sed hæ duæ posteriores scripturæ omnino sunt mendosæ.

Βλίθειν, t.4, c.420, d

Βλίτυες, Hesychio & Suidæ χορδῆς μίμημα. suprà βλήτυες.

Βλοσιμὸς, in v.l. exponitur ὀπωρία: (item ὀπχύμωμα) sed perperam scriptum opinor pro βλησισμὸς.

Βλοσυρὸς, t.1, c.753, g

Βλοσυρῶπις, Terribilis aspectu: seu Truces & horribiles habens oculos: Hesychio καθεπλυκτικὴ ὀφθαλμοῖς ἔχουσα. MASCVL. Βλοσυρωπὸς, eodem signif. in Epigr.

Βλύδλον, Suidæ ὑγρόν: itidémque Hes. qui exp. etiam ζέον: addens esse & ὑπόδημά τι.

Βλύζω, t.1, c.755, e. Βλύσσω, ib.f

Βλυσηλὸς, ib.g. Βλύω, ib.e

Βλωθρὸς, ᾶ, ὁ, Altus, Celsus, Procerus: vt Hesychio βλωθρὴ est ὀλοξὴς, ἢ πρὸς θαίνουσα καὶ ἀνωθρόσκουσα, itidémq; schol. Apoll. ἄχρι τοῦ αἰθέρος μολίσκουσα: dernantibus nimirum πρὸς τὸ βλώσκω. Hom. Il. v & πῆλεπεν ἰὸς ἀ χερσὶν Ἥ πίτυς βλωθρή. Od. ω. Σπεῖ δ' ὑπὸ βλωθρῷ ὄγκῳ. Apud Nicãd. in Ther. βλωθροῖο πυείπδος, schol. exp. nõ solùm μακρὸς & μεγάλης, sed etiam χλωρὸς & ἀπαλῆς: malim ἀναξοῖς.

Βλωμίλιος, t.1, c.666, a

Βλωμὸς, ib. ‖ Βλωμοὶ Hesychio sunt etiam γραβοί.

Βλωρὸς, Hesychio Folium fici: pro quo suprà βλικάς.

Βλῶσις, eidem est παρουσία, Aduentus: procul dubio ex VERBO Βλώσκω, significante idem quod Aduenio, vel Eo. vt & scholiastes Nicandri βλώσκοντα exponit μολοῦντα, ἀναστρεφόμενον, in Theriacis, versu 460, — ὅταν βλώσκοντα καθ' ὕλιν Δέρκηται. Hesychio βλώσκει est ἕρπει, αἰωρεῖται: item βοᾷ, κραυγάζει. Meminit Etymologus quoque, exponens αὐξάνει, & deriuatum ex μολέω dicens ὑπὸ & συγκοπῆ. Idem & verbalis βλῶσις meminit, significare ipsum dicens τὸ περιπατόν. id

est μόλιστα. at in hoc semiiambo, Δίφρου πίτυκται βλῶπες, A exponit ἕδρα.

Βλωψ, Fictitius sonus clepsydræ. vulg. l. ex Eust. commẽt. in Iliad. ι.

¶ Βοάω, poetico & Ionico pleonasmo dicitur pro βοᾷ. Et Βοάσκε, Ionicè itidem pro ἴβόα, dempto augmento, & annexa Ionica paragoge σκε.

Βοάγρεια, τ. ι, c. 543, g. Βοάγριον, τ. ι, c. 777, f

Βοάγριος, ib.

Βοαδεῖ, Hesychio est ὀκνεῖ, Pigratur.

Βοαδρόμος, τ. ι, c. 759, c. Βόαμα, vide in Βόημα. B

Βοαθέμιον, τ. ι, c. 777, g

Βόαξ, τ. ι, c. 761, e. Βαάριον, τ. ι, c. 779, f

Βοαρμία, τ. ι, c. 777, g. Βοαύλιον, ib.

Βοάω, τ. ι, c. 756, d

Βοέη, & Βοείαι, τ. ι, c. 779, h

Βοειακός, τ. ι, c. 780, b. Βοείη, τ. ι, c. 779, h

Βοεικός, τ. ι, c. 780, c. Βοεικός, ib. b

Βόειος, τ. ι, c. 779, f. Βέεος, ib.

Βοᾶζ, τ. ι, c. 780, c. Βοῆ, τ. ι, c. 756, h

Βοηθυής, τ. ι, c. 777, g. Βοηδρομέω, τ. ι, c. 759, d C

Βοηδρόμια, ib. c. Βοηδρόμος, ib.

Βοηδρομιών, ib. Βοηδρόμος, ib. c

Βοήθεια, τ. ι, c. 760, a

Βοηθέω, ib. c. Βοηθέομαι, ib. f

Βοήθμια, ib. g. Βοηθημαπιδής, ib.

Βοηθητέον, τ. ι, c. 761, b. Βοηθητικός, τ. ι, c. 760, g

Βοηθός, τ. ι, c. 759, f. Βοηθός, ib.

Βοηθύς, ύος, ἡ, Clamor. βοὴ, κραυγή. v. lex. Sed perperam pro βοωτύς.

Βοηλασία, τ. ι, c. 777, g. Βοηλατέω, ib. h D

Βοηλάτης, ib. g. Βοηλατική, ib. h

Βοηλάτης, ib.

Βόημα, ατος, τὸ, Clamor. Pro quo Doricè βάαμα dicitur. vt apud Aristoph. Nub. σηλέπορόν τε βάαμα.

Βόηξ, τ. ι, c. 761, c. Βόης, τ. ι, c. 757, b

Βοητύς, τ. ι, c. 756, g

Βοθρίζω, Obruo. B. ex Cyrillo, de diabolo, κενοδοξίᾳ καὶ γαστριμαργίᾳ βοθρίσας αὐτός. potius sonat, Implicitum traho in foueam.

Βόθριον, ου, τὸ, Parua fouea seu scrobs. à cuius cauitate, dentis alueolus & cauitas βόθριον nominatur, teste Galeno. Item βόθριον in oculo nominatur vlcus cornea tunicæ cauum, angustum, puncturæ rotundæ simile: differens ἀπὸ τῦ κοιλώματος, quòd hoc amplius & rotundius sit bothrio, sed minus profundum. Gorr. E

Βόθρος, ου, ὁ, Fouea, Scrobs: cauitas profundior in terra aut lapide. Od. ζ, Σπῆϊον ἀ' ἐν βόθροισι: de lotricibus quæ in saxorũ scrobibus vestimenta calcabant. Et Od. κ, Βόθρον ὀρύξας ὅσσον τε πυρήσιον ἔνθα καὶ ἔνθα ἀμφ' ἄκρῳ ἐν χείλεσι πᾶσι γενέσθαι. Ion trag. apud Plut. in Conf. ad Apoll. — βόθροις λιπόδυσα πενθημερίοις. ‖ Est etiam tormenti genus apud Basil. p. 373, & alibi, teste Bud. F

Βοθρούδης, tumor dicitur apud Galen. quum pressus digito in modum scrobis relinquit cauũ & lacunosum vestigium. ἐμφυσήματα δὲ (inquit) οὐ βοθροῦ πιεζόμενα, digito pressa non cedunt lacunam facientia. Idem, τὰ βοθρούδη κρ' ἢ πίεσιν. Sic alibi dicit, ὥστ' εἰ πέσοις τὸ οἴδημα τῇ δακτύλῳ, κοιλαίνεσθαι καὶ βοθρούδεσθαι τὸν τόπον, εἶτ' ὀλίγον ὕστερον εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἐπανέρχεσθαι καταστάσιν.

Βόθυνος, ου, ὁ, idem quod βόθρος, sed Ἀττικώτερον. Xenoph. περὶ φυτείας loquens, πεδιαίοις βοθυνοῖς, pedales scrobes. Et, βοθυνοῖς βαθυτέροις τετραπόδου, scrobes sesquipedes altiores. Βόθυνοι apud Aristot. De mundo numerantur etiam inter figuras quæ in elemento ignis apparere solẽt. Meminit eorum & Suid. in Κορυνήτης.

Βοΐδάριον, τ. ι, c. 780, c. Βοΐδιος, ib. e

Βοΐδιον, ib. c. Βοΐκλεψ, τ. ι, c. 778, c

Βοϊκός, τ. ι, c. 780, c

Βοιωτός, οῦ, ὁ, Bœotus. Sunt autem Bœoti populi quidam Græciæ, à Bœoto progenitore denominati, quem Neptuni & Arnes filium fuisse perhibent, ex eo sortitum id nominis quòd mater eum πατρώιον βοῦν ἀπηνήκατο κόμεσις, teste Euphorione: vt & Euripides ait, Τὸν δ' ἀμφὶ βοῦν ῥαφέντα Βοιωτὸν καλεῖν. Alii Bœotos ἀπὸ τῆς βόας denominatos volunt ὡς οὖν ὄντας τῆς διανοίας ἀγαν δυκνήτες. crassis enim fuisse ingeniis, constat ex prouerbio, Βοιωτία τῆς, & restatur Plutarchus, qui περὶ παραφανείας libro 1, ἔτι δὲ Βοιωτοὺς ἡμᾶς (inquit) οἱ Ἀθηναῖοι καὶ πικρῆς καὶ ἀναισθήτους καὶ ἠλιθίους, μάλιστα δὲ πρὸς ἀδικίας, προσεπόρευον. οὐδὲ οἱ αὐτοί. Et Horatius, Bœotum in crasso iurares aere natum. INDE Βοιωτάρχης, siue Βοιωτάρχης, dicitur Imperator & princeps Bœotorum. seu Prætor Bœotorũ. Plutarch. in Apophthegm. ὁπότε Βοιωτάρχης αἱρεθεῖν: de Epaminonda Thebanorum duce: qui ibidem τοῖς Βοιωτοῖς ὑπὸ φρόνης ἀκλινομένοις ἀεὶ βουλεύεται ὧν τοῖς ὅπλοις συνέχειν. Et Thucyd. lib. 4. pag. 151, τῶν ἄλλων Βοιωταρχῶν, οἱ εἰσιν ἕνδεκα, οὐ ξυνεπαγινουσῶν μάχεσθαι, ἐπὶ οὐκ ὢν τῇ Βοιωτίᾳ ἔτι εἰσί. Idem Thucyd. ibidem vtitur VERBO Βοιωτάρχειν, significante τῶν Βοιωτῶν ἄρχειν, Imperatorem seu prætorem esse Bœotorum, Imperare Bœotis, Principem in Bœotis esse. Παγώνδας (inquit) ὁ Αἰολαΐδου Βοιωταρχῶν ὢν Θηβῶν μετ' Ἀγεσιβοτίδου τοῦ Δισταμαχίδου. Qui Pagondas, ἡγεμονίας οὔσης αὐτῷ, ἔπεισε τοῖς Βοιωτοῖς ἰέναι ὅθι τοῖς Ἀθηναίοις. nam cõuenerant οἱ Βοιωτοὶ eo tempore in Tanagram, καὶ ἀπὸ πασῶν τῶν πόλεων παρῆσαν. Et initio libri 2, ἡγεμόνα δὲ αὐτῶν Βοιωταρχοῦντες, Πυθάγγελος καὶ Διέμπορος. At SUBSTANT. Βοιωταρχία, quo significatur Principatus Bœotorum, seu Imperatoria & prætoria apud Bœotos dignitas, legitur apud Plut. in Polit. præcept. στρατηγίας (inquit) Ἀθήνησι καὶ πρυτανείας ἐν Ῥόδῳ καὶ Βοιωταρχίας παρ' ἡμῖν. quas dignitates numerat inter τὰς μείζονας ἀρχάς. Ab iisdẽ Bœotis fuit dicus POSS. Βοιωτικὸς ET Βοιώτιος. vt Βοιωτικὴ σμύρα, Bœotica myrrha, apud Dioſc. l. 1, c. 79, quam esse dicit radicem arboris in Bœotia nascentis. Et ἐγχέλεις Βοιώτιαι apud Athen. l. 1, Anguillæ Bœotiæ siue Bœoticæ. Et Βοιωτία ῥαφανίς, Bœotia radicula, apud Theophr. Hist. plant. lib. 7, c. 4. Dicitur & Βοιώτιος αἰήρ, Vir Bœotius, Qui oriundus ex Bœotia est. Nõ tantùm verò ob natalitium solum, verùm ob mores etiam aut studia nominatur aliquis Βοιώτιος. vt apud Athen. lib. 10, Οὔπω σφόδρ' ὀξὺ τοῖς ὅπωσ Βοιώτιος, Ὡς οὐδὲ δεῖ πίνειν ὡς λέγουσ' ἐμπίπτεται. voraces enim fuisse ferũtur Bœotii. Et lib. 12, de Alcibiade, ὃν Θηβαῖος δὲ σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος, τῶν Θηβαίων αὐτῶν μᾶλλον Βοιώτιος. Quoniã verò crassi & insulsi fuerunt οἱ Βοιώτιοι, inde Βοιώτιον μέλος dicitur de crasso itidem & insulso carmine. vt apud Aristoph. in Acharn. Δεξίτεος εἰσῆλθ' ἀσάμβρος Βοιώτιον. Sic Βοιωτία ὗς, Sus Bœotia: de rudi & insulsa imperitia: quam Pindarus, Bœotus & ipse, se effugisse dicit. ITEM Βοιωτία dicitur absolutè, sed subaudito substantiuo γῆ seu χώρα, vt apud Latinos quoque Bœotia pro Terra seu regio Bœotia. id est Territorium quod Bœoti incolunt: Ouidio Bœota tellus. Æschin. τὴν Βοιωτίαν ἄπτεσθαι, totam Bœotiam. Athen. lib. 1, ἐν Βοιωτίᾳ. Porro ex Βοιώτιος DERIV. Βοιωτιακός, ET Βοιωτής, ET Βοιωτίδιον. Quorum primum, Βοιωτιακὸς, significat Pertinẽs ad Bœotios, seu Bœotiorum peculiaris. vt Αἰγυπτιακός. Et vt Αἰγυπτιακὰ dicuntur libri de Ægypto & rebus in ea memorabilibus scripti, ita & Βοιωτιακά. quorum autorem Athenæus Nicandrum citat, qui & Κολοφωνιακὰ & Αἰτωλικὰ edidit. Βοιωτὴς autem, adiectiuum est fœmin. gen. idem cum Βοιωτία significans. vt quum Βοιωτὴς γυνὴ vel γῆ dicitur pro Βοιωτία. At Βοιωτίδιον per iocum Aristophanes forma diminutiua vocat Bœotum seu Bœotium, alludens ad diminut. βοΐδιον à βοῦς: in Acharn. ὦ χαῖρε καλλικαφάγε Βοιωτίδιον. Præterea à Βοιώτιος, aut Βοιωτία, est COMPOS. Βοιωτουργές, significans In Bœotia factum, seu Bœotico more factum, aut Bœotico artificio elaboratum. Xen. De re equ. κρείττος γε μὴν κράτιστον εἶδ' νομίζομεν τὸ Βοιωτουργές. dicitur vt Ἀθηνουργές. Item VERBUM Βοιωτάζω, Bœotios imitor: & peculiariter in loquendo. vnde exponitur Bœotica lingua loquor. vt Ἀττικίζω. Sicut verò Ἀττικίζω significat interdum Atticis studeo seu faueo, Atticorum partes sequor, ita & Βοιωτάζω. vt apud Xenophontem Hellenicõn 5, τῶν Ἀθηναίων οἱ Βοιωτάζοντες. id est τὰ τῶν Βοιωτίων φρονοῦντες. H

Βολᾶος, τ. ι, c. 669, g. item τ. 3, c. 1105, a. ob.

Βολακρίαι, τ. 2, c. 989, e

Βολβάριον, τ. ι, c. 715, d

Βολβῶπαι, Varin. affert. pro μεγαλορρήμονες, Grandibus verbis loquitur.

Βολβίνης, τ. ι, c. 715, c

Βόλβιον, seu Βολβίον, Paruus bulbus, Bulbulus. vt βολβάριον. Erot. βῶ μικρὰ βόλβια. Legitur & apud Hippocr. Γυναικείων libro 2 βόλβιον, vnà cum sua expositione, teste Galeno, qui perperam quosdam interpretatos esse dicit ῥόδιον, δῆλον τὸ βολβόν.

Βολβιτία, teste eodem Galeno, Hippocrati sunt quæ vulgò βομβύλια appellantur: nimirum ῥοῦς μικρῶν πολυποδῶν. Idem βολβοῖνν nominatur. B

Βόλβιτον, seu βόλβιτος, τ. ι, c. 715, a

Βολβοειδής, ib. c. Βολβοὶς, ib. b

Βολβοῖνν, ET Βολβῖτς, apud Athen. lib. 7, species sunt τῶν πολυποδῶν. Apud Aristot. verò Hist. animal. lib. 4, cap. 1, βολίταινα esse dicitur polypodis species, & quidem δικότυλος: quam Gaza itidem Bolitænam appellat. Sed for sitan scribẽdum Βολβίταινα in illo Aristot. loco, & apud Athen. Βολβοῖνν pro βολβοῖνν: vt sit denominata ἀπὸ τῦ βόλβιτον, quòd odorem ei similem emittat. nam & ὀζολεν eam vocari à quibusdam, Aristot. in loco suprà citato tradit, procul dubio ob grauiorem odorem. Hippocr. βολβοῖνία sanè vocat hoc polypodum genus, vt ex Galeno paulo antè annotaui.

Βολβώδης, τ. ι, c. 715, d. Βολέω, τ. ι, c. 670, b

Βολεών, τ. ι, c. 714, g. Βολή, τ. ι, c. 666, g

Βολίζω, τ. ι, c. 670, a. Βολὶς, τ. ι, c. 669, h. & τ. 3, c. 156, h

Βολίταινα, vide in Βολβοῖνν paulo antè.

Βολίπος, τ. ι, c. 715, a

Βολίπς συπηλία, apud Dioſc. l. 5, c. 125, perperam in quibusdam codic. ſcriptum pro βολίπς, id est gleboſa, ſeu Ad D glebam ſimilitudine aliqua accedens: quam ibidem dicit πεπιεσμένῳ βωλησδεν, glebæ in modũ compreſſam.

Βόλιτον, vel Βόλιτος, τ. ι, c. 714, g

Βόλλας ab Ælolenſibus vocari quas Romani bullas vocãt, id eſt ἀναθέματα quædam, Plut. in Probl. Rom. ex Varrone tradit, p. 514, meæ edit.

Βολοκτυπίη, τ. ι, c. 667, d

Βόλος, ib. ‖ Βόλοι Heſychio ſunt etiam βολβοί. Eidem βόλος eſt non ſolùm δίκτυον, ſed etiam θύρεος, πηλός.

Βόλυνθον, Heſychio eſt Stercus ſeu fimum bubulum.

Βολώδης, τ. ι, c. 799, g

Βολωσία, teſte Etymol. dicitur ἡ εἰλείθυια, Lucina: quoniã βολαὶ dicebantur αἱ ὠδῖνες, partus dolores: quas ipſa amoliri & ὠδῖν credebatur.

Βομβάζειν, Suidas eſſe dicit φθέγμα ὅτι τοῦ δῆμοῦ καὶ πωθεῖν λεφύμενον. vt Heſych. quoq; βόμβαξ ſignificare ait δῆμοῦ πωλόν.

Βομβαίνω, τ. ι, c. 762, g. Βομβαλοβομβάξ, ib. f

Βομβάξ, ib.

Βομβαύλιος, Heſychio eſt ὁ αὐλητὴς, ἀπὸ τῦ βομβεῖν. dicuntur enim οἱ αὐλοὶ βομβεῖν quum inflati ſonãt. Pro βομβαύλιος autem, quod in poſterioribus Etymologi editionibus eſſe dicitur εἶδος μελίσσης, denominatũ & ipſum ἀπὸ τῦ βομβεῖν, reponendum βομβύλιος.

Βομβέω, τ. ι, c. 762, d. Βομβηδὼν, ib. f

Βομβήνες, ib. c. Βομβητὴς, ib.

Βόμβος, ib. c

Βομβρύζων, Heſychio eſt ὑδροῦζων, βοῶν: qui & βομβρυνάζειν affert pro βρεῖν θύεσθαι.

Βομβυκίας κέλαμος, autore Theophraſto Hiſt. plantarum libro 4, cap. 12, dicitur ᾧ αὐ μὴ συμβῇ μένειν τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης, καὶ δὴ τοῦτο οὐκ ἀδρυόμενος: cui opponitur ὁ ἑδυζίτης. Plinius Bombyciam arundinem vocat: Contrà (inquit, l. 16, c. 36) bombyciæ maturius reciproco, (ſ. inundationis fluore) graciles.

Βομβύκιον, τ. ι, c. 762, a. & τ. 3, c. 1402, c. ob.

Βομβύλη, τ. ι, c. 762, g. Heſychius βομβύλιον dici ſcribit λήκυθον, Ampullam oleariam.

Βομβυλία, teſte eodem eſt ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Βοιωτίᾳ.

Βομβυλιάζω, τ. ι, c. 763, a

Βομβύλιος, vel Βομβυλὶς, τ. ι, c. 762, h

Βομβυλὶς, Bulla. Heſychius enim βομβυλίδας expon. πομφόλυγας.

Βομβυλοῖς, Suidæ σκεῦος χρυσοειδές: idem forſan ac βομβυλὶς. A

Βόμβυξ, τ. ι, c. 763, a. ‖ Βόμβυκες Heſychio ſunt non ſolùm εἴδος ζώου πτερωτοῦ κρ' σφῆκα, ſed etiam ῥοῦς αὐλῶν, nimirum ἀπὸ τῦ βομβεῖν. Vide & Βόμβυρ apud eundẽ: niſi potius ſcribendum βόμβυξ.

Βομβωλίας, idem Heſych. dici tradit βουβῶνας, Bubones.

Βόναασος, ſiue Βόναωνος, animal ſylueſtrium & cornigerum eſt, teſte Ariſtot. Hiſt. animaliũ lib. 2, cap. 1. de quo multa idem eiuſdem operis libro 9, cap. 45, & ex eo Plinius lib. 8, c. 15. Sed notandum eſt, apud hunc Bonaſus ſcribi, apud illum Βόναωνος: alibi verò & Βόνασος & Βόνασσος reperiri aiunt.

Βοοβοσκός, οῦ, ὁ, Boum paſtor, Bubulcus, Suidæ.

Βοόγλωσσος, τ. ι, c. 777, c. Βοοζύγιον, ib. f

Βοοβύσης, ib. Βοοκτασία, ib.

Βοοσκέρως, Heſychio τὸ ἀφειδέμβρον τῇ ὁρμῇ κέρας κρ' τὸ ἄγνισρον. ſed addit, alios dicere τεῖχα.

Βοοστάω, idem exp. μάστιγι & βούτῃ. vterq; enim illorum agitat boues.

Βοοσφαγία, τ. ι, c. 777, f. Βοοφόρος, ib.

Βοῦων, Ionica dialyſi ſeu diæreſi vocalis circunflexæ pro βοῶν dicunt poet. vt ὁρόων, χαυλιόων & ſimilia. C

Βοεγ, τ. ι, c. 763, b

Βόεγθρον, vide in Βεγθυ.

Βόεγκαυσις, vide Βούεγκαυσις.

Βορβορέη, Cœnoſa, Lutoſa.

Βορβοριζω, τ. ι, c. 763, f. Βορβορίτας, ib. e

Βορβοροκοίτης, ib. c. Βορβορομαι, ib. e

Βορβορόπη, ib. d. Apud Suid. in manuſcripto codice legitur, Βορβόροπον, κόπον. σημαίνει δὲ καὶ αἰδοῖον.

Βορβορος, τ. ι, c. 763, c. Βορβοροπὶ εκζῆς, ib. d

Βορβορόω, ib. e. Βορβορυγὴ, ib. g

Βορβορυγμὸς, ib. Βορβορύζω, ib. f

Βορβοτεάδης, ib. e. Βορβοτῶνον, ib. d

Βορεάδες, τ. ι, c. 764, c. Βορέας, ib. a

Βορεασμοί, Athenis erant ἑορταί καὶ θυσίαι αἷς ἔθυον τῷ βορέᾳ, ἵνα ἀέσται πλέωσιν, teſte Heſychio, id eſt Feſta & epulæ inſtituræ in honorem boreæ, vt eo propitio & ſecundo ſilerent auſtri in nauigatione.

Βορέθεν, τ. ι, c. 764, b

Βορένης, Ionicè pro βορέας dicitur apud poetas imprimis.

E Βορεῆς, τ. ι, c. 764, b. Βορεαῖος, ib. c

Βορειαί, apud poetas pro ἡ βόρειος. Ionicè pro eodem Βορηΐαι dicitur. vnde in Epigr. Βορηΐαδαι, Borealem.

Βόρειον, τ. ι, c. 764, b

Βορεῖον, Heſychio κεκθυασμένη πως.

Βόρειος, τ. ι, c. 764, b

Βορέω, poeticè pro βορέαω ſeu βορέεω, Boreæ. Hom. Odyſſ. ζ. v. vlt. βορέω κατ' ἰωγῆ.

Βορή, Ionicè pro βοεγ, Cibus. βρῶσις, τροφή.

Βορηΐαι, vide Βορειαί. Βορήϊος, τ. ι, c. 764, c

F Βορῆς, Ionicè pro βορᾶς ſeu βορέας. Herodot. lib. 2, περὶ τὸν βορῆν ἄνεμον.

Βορθαγορείσκια, Heſychio χοίρεια κρέα, Porcinæ carnes: & μικροὶ χοῖροι, Laconibus βορθάκιοι. Infrà ὀρθαγορίσκοι dicuntur iidem porcelli.

Βόρμαξ, eidem eſt μύρμηξ, Formica. Infrà Βόρμαξ.

Βόρμος, eodem teſte idem ac βρόμος. quod eſſe dicit τετραπόδων, τὸ πολλαχοῦ μὲν ἀπιρόλιθον, ὀνίσπε δ' ἐν αὐπμάτων φυόμενον. Auena, aut Fœnum etiam.

Βορὸς, vel Βόρος, τ. ι, c. 763, b

G Βορράζων, Heſychio eſt ψοφῶν, Strepitans.

Βόρραθεν, τ. ι, c. 764, d. Βορρᾶς, ib.

Βορρέιον, apud Xenophontem in Cyneg. legitur poſitum pro βόρειος κατάστασις τῦ ἀέρος, Borealis conſtitutio aeris, Boreale cælum. vel potius pro βόρειον πνεῦμα. p. 577, ὅπερ μὲ ὀπνίφη, καὶ ἡ βορρέιον.

Βορσον, Heſychius Eleis eſſe dicit σαυρὸν, Palum.

Βόρτακες, Heſychio βάτραχοι, Rana. Galenus verò in ſuo lexico Hippocratico βατράχου ex Hippocrate affert pro βατράχου poſitum: ſed addens, quoſdam ſcribere H apertè βατράχου.

Βόρυες, Boryes: animalia quædam in Libya bouis magnitudine, teſte Herodoto lib. 4, pag. 179. Haud ſcio an eadem quæ ὄρυες.

Βορύπαπς, τ. ι, c. 763, b

Βόσις, τ. ι, c. 780, g. Βοσκάδιος, τ. ι, c. 781, h

Βοσκαί, ib.g. Βοσκή, ib.
Βόσκημα, t.1, c.782, b. Βοσκηματώδης, ib.
Βόσκησις, ib. Βοσκητέον, ib.c
Βοσκίς, ίδος, ἡ, exponitur Auis altilis apud Columell.lib.8, cap.15, vbi dicit, Clausæ pascũtur anates, querquedulæ, boscides, phalerides, similésque volucres, quæ stagna & paludes rimantur. Sed verior ne ibi scribendum sit boscades: à nom. sing βοσκαί, de quo paulo anté.
Βόσκομαι, t.1, c.781, f. Βοσκὸς, ib.g
Βόσκω, ib.f. Βοσπέλος, t.1, c.778, d
Βόσπορος, ib.c. Βόσγυξ, t.1, c.1589, b
Βόσγυλα, τά, ib.d. Βοσγυλιδὼν, ib.e
Βοσγυλιδὴ, Hesychio sunt πολυκαμπῆ, Flexuosa.
Βοσγυλίζω, t.1, c.1589, e
Βοσγύλιον, ib.f. Βοσγύλα Hesychio sunt σέμφυλα, Fraces.
Βόσγυλός, t.1, c.1589, b. Βοσγυλοῦμαι, ib.f
Βοσγυλώδης, ib.e. Βοσῖμα, t.1, c.781, e
Βοτάνη, ης, ἡ, Herba, Gramen. Hom. Od. κ, de vitulis, — ἐπὶν βοτάνης καρέσωνται. Et Il. υ, μήλα Πιόδων' ὅκ βοτάνης. Vuntur & prosæ scriptores. VNDE Βοτανολογέω, ῶ, Herbas lego seu colligo. Hippocr. in epist. ad Crateuam, βοτανολόγησον ὁκόσα τε καὶ ὁκοῖα ἐθέλεσθαι. ITEM Βοτανώδης, Herbaceus, vel Herbosus. i. vel Ad herbarũ genus accedens: vel Herbis abundans, Herbidus. ET Βοτανικὸς, Herbarius, Ad herbas pertinens, seu Qui de herbis est. vt βοτανικὴ τραγήδησις apud Diosc. quod exponunt Herbarum tractatio & Herbarum doctrina. In præfat. lib. 1, τῶν βοτανικῶν πανταχῶς ἐπιστήμη τραγήδησιν. Ibidem paulo post dicit βοτανικὰ φάρμακα, medicamenta herbacea seu herbaria. id est ex herbis confecta. quæ & absolutè βοτανικὰ dicuntur, subaudito substantiuo. vt apud Plutarch. Symp. 4, Probl. 1, ὁμοῦ μεταλλικὰ καὶ βοτανικὰ καὶ θηλακὰ καὶ τὰ ἀπὸ γῆς καὶ θαλάσσης εἰς τὸ αὐτὸ συμπεφαρμακευμένα. Inde & DIMIN. Βοτανίον, ου, τὸ, Herbula, Herba pusilla seu parua. Item VERBVM Βοτανίζω, significans Herbas carpo seu vello: quod Columella Exherbare dicit & Runcare. VNDE Βοτανισμὸς, Euulsio herbarum, Runcatio.
Βότειρα, t.1, c.780, h
Βοτέω, Pasco. Hesychius enim βοτεῖν affert pro βόσκειν.
Βοτὴρ, t.1, c.780, h. Βοτῆρες, t.1, c.781, a
Βοτηλικὸς, ib.
Βότις, piscis apud Athen. l.7.
Βοτὸν, t.1, c.781, a. Hesychius βοτὲ exp. βοσκήματα, dici annotans κατ' πάντων καὶ χερσαίων καὶ πλωτῶν, καὶ ἐνύδρων, καὶ ἀερίων ζώων.
Βότρακχος, vide paulo antè in Βάτραχος.
Βοτρυδὸν, t.1, c.765, c
Βοτρυηρὸς, t.1, c.764, h
Βοτρυηφόρος, ib.g. Βοτρυῶτις, ib.h
Βοτρυῶτις, ib. Βοτρυωμὸς, t.1, c.765, b
Βοτρυόδωρος, t.1, c.764, g. Βοτρυόειδὴς, t.1, c.765, a
Βοτρυόνες, οἱ, Condititi racemi. v.l.
Βοτρυόομαι, t.1, c.765, c. Βοτρυοσαγὴς, t.1, c.764, g
Βοτρυοστέφανος, ib. Βοτρυοχαίτης, ib.h
Βότρυς, ib.e. Βότρυχος, t.1, c.765, b
Βοτρυώδης, ib. Βοτρυὼν, ib.
Βοῦ, t.1, c.780, f
Βοῦα, Hesychio ἀγέλη παίδων, Grex puerorum.
Βοαγαθὴν, t.1, c.773, c. Βοαίγφορα, ib.
Βουβάλιον, Pudendum muliebre: & Cucumis syluestris apud Hippocr. teste Hesychio. Apud Galen. verò in lex. Hippocr. legitur Βουβάλιος, ἄκυος ἄγριος. Citat Gorr. & Diosc. autorem. Βουβάλια, Poll. numerat etiã inter τὰ περικάρπια & brachialia ornamẽta, vt Etymol. quoq; refert βουβάλιον esse κόσμον χρυσοῦν περιτιθέμενον τῇ καρπῷ, afferens hunc Diphili senarium, Βουβάλια καρπῶν, παρθένου φρενήματα.
Βουβαλὶς, t.1, c.780, d. Βούβαλος, ib.
Βουβάραι, Hesychio μεγάλαι: afferenti & βούβαρα pro μεγάλα, Grandia.
Βουβάρας, eidem est μεγαλοαυτὴς: nimirum τὸ μεγάλου βάρον ἢ μέγα βαρὸς ἔχειν. Sed addit dici etiam de homine qui μέγας est & αὐταιδὴς, Magnus & stupidus seu stolidus. Meminit Etymol. quoque huius βουβαρας, dictum scribens δίχα τοῦ ἔχειν ὅτι τὸ ἄκρον πεφυσημένον τινα βουβάλου ὀξέρουσαν: exponénsque etiam μεγαλοαυτὴς & μεγάλως βαρύ. vt illa in signif. sit ex βοῦ epitatico & βάρος, quod est πλοῖον: in hac, ex βοῦ & βαρὺς. Exponit etiam καυχησὴν. nam τὸν ἀλαζόνος dici ait, quem & βαρυγάστορα dictum fuisse.
Βουβαρὴς, eodem H. teste, nauis nomen est apud Philistũ.
Βουβαστιὼν ἕλκος, Vlcus præhumidum, quod puetis maximè in superficie oritur. Gorr. ex Act. l.4, c.11.
Βουβαστὶς, in Epigramm. dicitur Isis, quæ & parturientibus aderat.
Βούβελα, t.1, c.780, d
Βουβιλὶζ, Hesychio σπανοφαγία, Abstinentia à cibo.
Βουβὸς, οῦ, ὁ, Mutus. v.l.
Βουβόσιον, t.1, c.773, c. Βούβοσις, t.1, c.780, g
Βουβῶνες, t.1, c.773, c. & 781, b. Βούβρωσις, t.1, c.782, g
Βουβὼν, ῶνος, ὁ, Inguen. Sunt qui definiant esse femoris cũ ischio iunctura: alii esse locum ad latera pubis, vbi femur & coxendix coeunt: alii verò esse glandulas in inguinibus vtrobique sitas, teste Gorræo. Homer. Iliad. ν, Βεβλήκει βουβῶνα νέκυν ἐπὶ πρῶτ' ἐρύσσα. Lucian. ὅσον εἰς βουβῶνας, vsque ad inguina. Alex. Aphrod. lib. 2, probl. 12, φλεγμαίνει περὶ βουβῶνα. ¶ Βουβὼν dicitur etiam τὸ περὶ βουβῶνας οἴδημα μετὰ φλεγμονῆς, teste Poll. l.2, vt etiam Alex. in loco suprà citato quærit, διὰ τί ὅκ περὶ πᾶν σῶμα βουβῶν γίνεται, quamobrem ex offensione pedis, tumor in inguine oriatur. Et Gorr. verbis suprà allatis addit hæc, Quũ autẽ glãdulæ omnes (inquit) propter sui imbecillitatem omnium maximè opportunæ sint fluxionibus, potissimùm tamen illæ quæ sitæ sunt ad inguina, quòd præter natiuam imbecillitatem accedat etiam motus huius partis in qua sitæ sunt, vehemens, situs decliuis, & redundans iis in partibus semper humiditas: quorum occasione prompte decurrũt in tumores, quos eodem cum ipsa parte nomine βουβῶνας nuncupant. Quod nomẽ quãquam propriè iis quadret qui in inguinib' consistũt, vsurpatur tamẽ etiã in iis qui in alia quauis corporis parte oriuntur, vt in axillis & collo. INDE Βουβωνοκήλη, Inguinis ramex: prolapsus intestini vel omenti in inguen, sic tamen vt in ipso inguine consistat, nec descendat in scrotum, vt scribit Paul. l.3, c.53. Vide & t.2, c.189, h. ITEM Βουβώνιον, ου, τὸ, Bubonium, dicitur after Atticus, quoniam (vt testatur Diosc. l.4, c.120) καὶ πλασσόμενος ὑγρὸς ἁρμόζει περὶ βουβῶν· καὶ ἐλεγμοναί· ἤκρας δὲ τὰ περὶ τὴν βουβῶνα, ἀπαλλάσει τῆς ὀδύνης. Vnde & Plin. l.27, c.5, After ab aliquibus bubonion appellatur, quoniam inguinũ præsentaneum remedium est. Et mox, Sed ad inguinũ meditianã sinistra manu decerpi iubent & iuxta cinctus alligari. Inde & VERB. Βουβωνιάω, ῶ, Bubone laboro, Laboro tumore circa inguina. vel simpliciter Tumore laboro. vt βουβῶν dicitur non inguinum solùm tumor, sed aliarum etiam partium. Aristoph. Ran. Ἢ τὸν κόπον γὰρ τοῦ νεφροῦ βουβωνιῶ, tumores & inflammationem in renibus sentio. Apud Suid. idẽ locus extat, qui βουβωνιῶ exp. φλεγμαίνω περὶ βουβῶνας. Apud Hes. verò haberur ET Βουβωνιασκόπος, expositũ ὁ βουβῶν ἐπῳδῶν, Qui bubones incantat. hoc est Qui bubones inflammatos inspiciens, carmine aliquo eos incantat, & malunt se amoliturum eo pollicetur.
Βουγάϊος, t.1, c.810, g. & 803, f
Βουγλῶν, t.1, c.773, d. & 817, c.ob.
Βούγλωσσος, t.1, c.773, d. Βουδάκη, ib.e. Βουδέλιον, ib.
Βουδόρας, t.1, c.773, f. Βούδορος, & Βουδόρος, ib.e
Βουδρομέω, t.1, c.1050, a. Βουδρομία, ib.
Βουζυγία, t.1, c.773, f. Βουζύγιον, ib. Βούζυγον, ib.
Βουθρὴς, ib.g. Hesych. βούθροι quoque dici innuit pro οἱ βόες θροῦς ὥρα νέμονται. Nisi potius βουθρεῖ aut βουθρεῖ scriptit, respiciens ad Sophoclis locum quem in Βουθρὴς citaui.
Βουθοίνας, t.1, c.773, g. Βουθοίνης, ib.
Βούθος πεφυκὼς, prouerbio dicitur ὅδε τοῦ ἀνίγων seu ἀσωτέων καὶ πολυφρόνων, teste Hesychio & Suida, à Butho quodam qui in Pythicis ludis vicit.
Βουθυσία, t.1, c.773, h. Βουθύσιος, ib.
Βουθυτὼν, t.1, c.774, a. Βουθύτης, ib.
Βουθυτὴς, ib.a. Βουϊερεύω, ib.c

Βουκᾶιος, t.1, c.780, e. Apud Hesych. diuisim βουκᾶιος, expositum itidem βουκάλος: secundum alios autem, θεριστὴς.
Βουκανῆς, Cypri αὐλέμων ἢ ὕδωρ vocant, teste Hesychio.
Βουκανιστήριον, τὸ, Buccina. v.l. quæ & Βουκανιστὴς afferũt pro Buccinator.
Βουκάπη, t.1, c.774, c. Βουκάρδιος, ib.
Βουκέντης, ib. Βούκενθον, ib.
Βουκέρως, ib.d. Βούκερας, ib.
Βούκερως, ib.c. Βουκεφάλας, ib.e
Βουκεφαλεὼν, ib. Βουκεφαλίτης, ib.
Βουκέφαλος, ib.d. Βουκινέω, ib.e
Βούκλεψ, ib.
Βουκόλεια, Hesychio ἀγέλη βοῶν, Grex boum, Armentum. quod & βουκόλιον dicitur. In v.lex. Βουκολεῖον, Locus & sedes boum.
Βουκολέω, t.1, c.774, g. Βουκόλημα, t.1, c.775, b
Βουκόλησις, ib. Βουκολητὴς, ib.
Βουκολία, t.1, c.774, f. Βουκολίη Hesychio est κακολογία.
Βουκολιάζω, t.1, c.775, f. Βουκολιασμὸς, ib.g
Βουκολιαστὴς, ib. Βουκολίζω, ib.f
Βουκολικὸς, t.1, c.774, f. Βουκόλιον, ib.
Βουκόλιον, Hesychio est cinclus auis: procul dubio quoniã boues in modum pastoris consectatur.
Βουκολὶς, Pastoria seu Bobus pascendis apta. nam v.l. βουκολίδα interpr. Bobus pascendis aptam.
Βουκολισμὸς, t.1, c.775, f. Βουκλὸς, t.1, c.774, e
Βουκράνιος, Admodũ mucosus, ideóque Stolidus. Hesychio εὐαίσθητος, ἀστεῖος, vt βλεκέμυξος suprà.
Βῦκος, t.1, c.780, e. Βυκραίνον, t.1, c.775, g
Βύκρανον, ib. Βυκᾶλος, t.1, c.768, g
Βυκαρχάω, t.1, c.767, h
Βούλβιν, & Βούλβιον, apud Alexãd. Trallianum legitur pro Latino Vulua.
Βυλεία, t.1, c.768, g. Ionicè Βουλεὴ dicitur.
Βυλεύμα, t.1, c.769, g. Βουλθυμάπον, ib.
Βουλθύμαι, ib.c & d. Βούλθυσις, ib.g
Βουλθύσεως ἕκμη, t.4, c.720, d
Βουλθυτέον, Consultandum, Deliberandum. Thuc. βουλθυτέον ἐδόκει αὐτοῖς.
Βουλθυτήριον, t.1, c.770, a. Βουλθυτὴς, t.1, c.769, h
Βουλθυτικὸν, t.1, c.770, a. Βουλθυτικὸς, t.1, c.769, h
Βουλθυτὸς, ib. Βουλθύω, t.1, c.768, h
Βουλιέων, ὁ, Locus quò fimus cõgeritur agri stercorati. v.l. perperam pro βολεών.
Βουλὴ, t.1, c.767, b
Βουληφόρος, idem ac βουληφόρος, vt annotant v.l.
Βούλημα, t.1, c.766, d. Βουλῆς, t.1, c.768, g
Βούλησις, t.1, c.766, d
Βουλητέος, Volendus, Quem velle oportet seu decet.
Βουλητικὸς, ῆ, ὁ, In quo sita est ἡ βούλησις. seu Voluntarius.
Βουλητὴς, t.1, c.766, d. Βουληφόρος, t.1, c.767, h
Βουλία, Consilium. Affertur enim ex Herodoto ὀκ βουλίης, pro, Consilio. Ionicè itaque dicitur pro βουλεία.
Βουλιμία, t.2, c.711, a. & t.3, c.149, c.ob.
Βουλιμιάω, t.2, c.711, f
Βούλιμος, ibid. a. & t.3, c.149, c.ob.
Βουλιμώδης, t.2, c.711, f
Βουλίτης, est ἀρὸς quidam, de quo vide Athen. l.3.
Βούλομαι, t.1, c.765, d. & t.3, c.481, a.ob.
Βουλυτὴς, t.1, c.775, h
Βουμανὲς, Hesychio est herbæ species: forsan cuius amore boues veluti insaniunt. nisi fortè sit quæ bobus insaniam inferat, vt τὸ ἱππομανὲς equis.
Βύμαθος, t.2, c.767, g. Βύμασος, t.1, c.776, a. & t.2, c.767, g
Βουμελία, t.1, c.776, a. Βουμέλιος, ib.
Βουμέστης, apud Ætolos ὁ ὅδε θυσιῶν πεζομένος, teste Hes. Qui nimirum boues mactandos velut admetitur.
Βουμολγὸς, t.1, c.776, b. Βουμυκῆ, ib.
Βύμυκοι, ib.
Βύνασσος etiam in v.l. affertur pro Βύνασσος: sed sine autoris vllius testimonio.
Βύνεβρος, Magnus hinnulus, Grandis & adultus hinnulus. In fab. Æsop. βουνίβρῳ πεπιτυρόντες.
Βουνιτῆσι, apud Suid. in manuscripto etiam codice legitur expositum τοῖς βουκόλοις, τοῖς βοηλάταις, Bubulcis, Boum agitatoribus. Infrà Βωνίτησι, Doricè.
Βουνιαί, Βύνιον, Βυνὶς, Βυνίτης, Βουνοβατέω, Βουνοειδὴς, Βουνοπαπῶν, vide in sequ. Βουνός.
Βύνομαι, t.1, c.776, b. Apud Hesychium legitur & βουνόμαι, expositum ἐλώδεις.
Βουνὸς ὁ, Collis, Tumulus, Cliuus. Epigr. lib. 2, In deformes, — ὦ σὺ δὲ βουνὸν ὑψηλὸν τῶμεθ', κἀμὲ τὸν ἐσοῦμενα. Exponitur etiam Cumulus, Aceruus. Hesychio verò βουνοὶ sunt βωμοὶ, Aræ seu Altaria: quo teste βουνὸς Cypriis dicitur πίβαξ. INDE Βουνοβατέω, Per colles gradior seu incedo. ET Βουνοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, Collinis, Tumuli speciẽ gerens, Cliuosus. vt βουνοειδὴς πόνος. ET Βουνοπατέω, ῶ, Colles calco, id est Per colles gradior seu incedo. vnde in Epigr. infin. βουνοπαπῶν: pro quo aliqui βουνοβατῶν legunt. Deriuatum inde PRAETEREA Βουνώδης, significans Collibus seu tumulis frequens, Cliuosus: vel etiam idem cum βουνοειδὴς.
ITEM Βύνιον ET Βουνιαί: quorum vtrunque napi genus est. Ita enim Plin. l.20, c.4, Naporum duas differentias & in medicina Græci seruant, Angulosis foliorum caulibus florens, bunion vocant. Alterum genus buniada appellant, & raphano & rapo simile: seminis præclari contra venena. Meminit vtriusque horum & Dioscorides: bunii, lib.4, c.124: buniadis, l.2, c.136. Sed ti ei credẽ mus, bunion ex naporum genere non est. quamobrem & à buniade ipsum, veluti longè diuersum, separauit: buniadem autem, veluti affinem, inter γογγυλῶν & ραφανίδων genera interiecit. quemadmodum Athen. quoq; lib.9, dicit τοῦ ῥαφανοῦ εἴτε ῥάπου & τοῦ γῦν πεφυσαρμένου βουνιάδος, similes inter se esse: afferens & Nicandri quẽdam ex Georg. locum in quo βουνιαὶ inter γογγυλίδας & ῥαφανίδας ponitur media: addénsque, Theophrastum βουνιάδα quidem non nominare, sed quandam γογγυλίδα vocare ἄρρενα, & fortassis hanc esse τοῦ βουνιάδος. Gorræus buniadem esse dicit napi alteram speciem, olim omnibus, nunc paucis notam. cuius radicem dicũt in altum valde crescere, & in rotundum extuberare: vnde nomen Græcos ei indidisse, qui βωμοὺς appellent colles & loca verrucosa. Idem Gorr. ex Diosc. refert βύνιον à quibusdam vocatum fuisse etiam ἡ πεδιεραῖα. A superiore verò bunio DICTVS Βουνίτης οἶνος apud Diosc. l.5, c.56 quem ibidem vocat οἶνον δίχα βουνίου, vtpote δίχα βουνίου σκιαζόμενον. Hoc vinũ intellexisse videtur Plin. quũ l.14, c.16, scripsit, E napis quoque vinũ fit XII denariorum pondere in sextarios binos musti addito. Nam bunion esse napũ vult, seu napi speciẽ, vt suprà docui. atq; adeo pro eo quod Diosc. l.4, c.125, dicit ψευδοβύνιον habere φύλλα βουνίῳ ὅμοια. ipse lib.24, c.16, sic interpr. Pseudobunion napi folia habet. Rursum à Βουνὸς EST Βουνὶς γῆ apud Æschyl. teste Hesych. quod interpretantur Terra collibus frequens, vt idem sit ac βουνωδὴς γῆ.
Βύπαις, t.1, c.776, c. & t.3, c.13, f
Βύπαλις, Multam luctam habens. vt in Epigr. legimus ἀεὶ θλοσιωνὴς βυπάλεως, Certaminis multæ luctæ, Certaminis in quo maximopere luctandum est. At Βυπαλίδες, Hesychio sunt πεδικελίδες, tibialia.
Βύπαλος quoque, significare videtur Magnum luctatorẽ. Hesych. tamen βύπαλον generalius exp. μέγα: at Suid. βύπαλον interpr. ὄνον, in hoc loco Aristoph. εἰ μὴ Δία τις παρῴδηκε Τέκτων δίς ἢ τρὶς ἔκαψεν ὥσθ' βυπάλου, φανὶ αὐτὸν οὐκ εἶχον. Cui loco subiungit & hunc Hipponactis, λάβετέ μου θοιμάτιον, κόψω βυπάλου τὴν ὀφθαλμόν. Poffis & Bonis modo stupidum interpretari, vt βυβαρὰν. At Βυπαλίων est nomen proprium.
Βυπαμμὼν, t.1, c.776, d. Βύπινα, t.3, c.149, c
Βυπλαστὴς, t.1, c.776, d. Βυπλάστης, ib.
Βύπλευρον, ib.e. Βυπλικτὸν, ib.
Βυπλικῆς, & Βύπληξ, ib. Βυποίμην, ib.f
Βυπόλος, ib. Βυπόρος, ib. Βύπωρις, ib.
Βυπωρίονες, Hesychio sunt κρημνοὶ μεγάλοι καὶ κάφοι, Præcipitia magna & colles. Sed scribendũ forsan βυπωρώνες.
Βούπωρος, t.1, c.776, h. Βούπωρος θυσία, t.3, c.1608, f.ob.
Βούπλινον, herba dicta trifolium, teste Hesychio.
Βούρακος, SIVE Βόρακος, Fructus qui clauditur spathe siue elate, id est Palma suo inuolucro inclusa. Diosc. lib.1, cap.151, ὁ πεφυκὼς χόμβος οἱ ὑπὸ αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτη καλ-

λεῖται, ἐπ' ἐλίων δὲ βόεσσος. Pro quo Βόρασσε paulo pòst scriptum βούεσσος in Ald.editione, πιεῖ φρὲς ὅσα ᾗ ὁ βούεσσος.

Βουρίνα, Burrhina: fons in insula Co, fluens è petra quadã longè spectantibus narem bouis præferente. Meminit Theocr.& Eust.comment.in Dionys. Afri βοεκίγνιον, vbi simplici ρ scribitur.

Βούμυλος, Hesychio ἰχθὺς κητώδης: forsan à bubulo aut magno rostro. Infrà Βείγκος quoque est cetaceus piscis.

Βούρυτος, eidem est ποταμὸς μέγας ῥοῦμα ἔχων, nimirum παρὰ τὸ βοῦ ῥέειν, quoniam vehementi & magno cursu fluat.

Βοῖς, t.1,c.772,g. & t.3,c.230,a.ob.

Βουσὴ, Hesychio δούλη, Serua, Famula. Βουσία, vide apud eundem.

Βουσάδιον, t.1,c.777,a. Βούσαθμον, ib.& 1740.b.ob.

Βουσίνη, Stabulum boum, Bubile. Hesychio βουσπάσα, ἡ τῶν βοῶν τάπης: item μάστιξ & πληγή. vt βουσεὶν quoque ei est μαστιξ.

Βουσάσιον, t.1,c.777,a. Βύσσασις, ib.

Βούσυκα, Hesychio sunt τὰ μεγάλα σῦκα, Fici bouis instar magnæ.

Βουσοφηδὸν, t.1,c.777,a

Βούπαλις, Buralis, in Fab.Æsopi. At Βουπαλίων, nomen proprium.

Βούπαμος, t.3,c.1392,h

Βουπαίη, Hesychio est μέρος τῆς μακραῖς νεώς, nimirum τοῦς ὁ τὴν πηδάλιον δεσμεύεται, pars nauis longæ ad quam gubernaculum religatur. Item μάστιξ, & ταύτης τῆς βοείας, scutica & bouinæ pellis tensio. Significat verò & μάχην & ἀπάτην, teste eodem.

Βούπαρος, eidem est ὁ ἔρχης ἢ ὁ παχής.

Βουπαι, Doricè pro βουτῆς dicitur. Suidæ est βοονόμος, Bubuleus. vt Hesychio quoque Βουτᾶι sunt βουκόλοι, νομεῖς, βοῦπρες.

Βουπλέειν, t.1,c.777,b

Βούπις, t.1,c.780,d. ‖ Hesychius βούπας exponit non solùm βουκόλοις, sed etiam βοσκήματα. Eidem βούπις est non tantùm ὁ βουκόλος, verùm etiam ὁ ἐν Διὶ πόλει τὰ βωμῶνια δρῶν. Eodem teste βούπις à Cydoniatis dicitur ὁ εἰρήσιος. Est alioqui & nomen proprium cuiusdã qui Athenis πὼ ἱερωσύνῃ ἔφη: cuius nepotes & posteri dicuntur Βουπάδαι & Ἐπεβουπάδαι, quasi ἀληθινοὶ Βουπάδαι, nam τὸ ἐπὸν significat ἀληθές, verum. Suidas ex Harpocratione.

Βουπαίνεσα, apud Hes. est ἔφρω αὐδράσι παρέχουσα. sed perperam (opinor) pro βωπαίνεσα.

Βούπμας, t.1,c.777,b

Βυπὶ, Hesych. teste sunt Loca apud Ægyptios in quibus mortui ponuntur, Mortuorum conditoria.

Βούπμον, t.3,c.1392,g. Βούπμος, ib.

Βούπορος, t.1,c.777,b. Hesych. βούπορον exp. etiã ὁδὸν, ἀπραπὸν, Viam, Semitam.

Βουθῶρος, t.1,c.777,b

Βούτρωκτον, Hes. esse dicit ὄρεβον: forsan quia bubus comedendus apponitur.

Βούτυπος, t.1,c.777,b. Βουτύεντος, ib.c

Βούτυπον, t.1,c.777,c.

Βύτυρος, herbæ genus, vt Hes. tradit ex Dionysio

Βουφάγος, t.4,c.3,d.

Βουφαρε t.1,c.777,c. Apud Hes. legitur, Βουφῶρας, γεφύρας.

Βουφθαλμον, t.1,c.777,c. Βουφοιέω, ib.d

Βουφονία, ib. Βουφόνες, ib.

Βουφοιβέω, ib.e. Βουφόβια, ib.

Βουφεβίος, ib.

Βουφόρτων, in Epigramm. pro πολυφόρτων: apud Suidam, βουφόρτων κοίρανοι εἰκοσόρων, Onustarum valde grauibus farcinis.

Βουχανδὶς, Bouis capax, βοῦς χωρῶν. Suid. ex Epigr. Βουχανδὶς ὁ λέβης. Hesych. βουχανδία generalius exp. πολυχώνη. quæ enim bouem capere possunt, eadem & multa capere. Apud eundem legitur, Βουχάνδα, ἢ μέγαν λέβητα: sed vereor ne mendosè pro βουχανδία.

Βούχαμα, apud eundem legitur expositum φρόγμα.

Βόω, t.1,c.780,g

Βοάω, Attice pro βοῶμι seu βοάομι.

A Βοών, in vulg.l. dicitur esse Custodia apud Alexandrinos. Hesychius verò βοῶνα exponit ὁδὸν: afferens & βοῶνας pro ἀγρεικίας.

Βοώνης, t.1,c.778,a. Βοώνιος, ib.

Βοωνία, Cretensibus est αὔλιος θύρα, teste Hesych.

Βοώπις, t.1,c.778,a. & t.2,c.1394,e

Βοῶπις, ibid.

Βοωτῶν, Laconibus est ἀρότευαν ὑπὸ Ὠλείων δύνῃ, teste Hesychio. Simpliciter pro Arare, seu Iunctis agitatisque bobus arare, Hesiodus accipit, quùm in Ergois iubet — ζυμὸν ἀτρεκὲς ζυμοῦν ἢ βωοῦν. Vbi tamẽ Proclus βωοῦν accipi posse ait non solum pro ἀρότευαν seu βοηλασίαν, sed etiam pro βοῖς βοσκειν.

Βοώτης, t.1,c.778,b. Βοῶψ, t.1,c.761,f

Βόωψ, t.1,c.778,b.

¶ Βεβεία, t.1,c.785,b. Βεβεῖον, ib. Βεβεβύομαι, ib.a

Βεββελς, t.1,c.784,d. Βεββυτὴς, t.1,c.785,a

Βεββύω, t.1,c.784,f. Βεβῆυς, ib.e

Βεββυλα, τὰ, scholiastes Theocriti esse scribit τὰ κοινῶς κοκκύμηλα ἤγουν Δαμασκινά, Pruna Damascena: vt Suidas quoque τὰ καλούμενα Δαμασκινά. Clearchus apud Athen. lib. 2, dicit Rhodios & Siculos βεββυλα nominare τὰ κοκκύμηλα. Theocr. certè ita vocauit Idyll.7, sic canens, Ὅππακες βεββύλοισι καταβεβίθοντες ἔεσσδε. Et Idyll.11, Ὅσσον ἔαρ χιμῶνος, ὅσον μᾶλον βεββύλαιο ἥδιον. Quos duos locos Athen. quoque ibi affert, addens & hæc, hoc ἀκρόδρυον esse quidem μικρότερον τῇ τοῦ φορᾶ τῶν κοκκυμήλων, τῇ δὲ ἡδυδῆ τὰ αὐτὰ, πλὴν δριμύτερον. Ibidem ex Seleuci Γλώσσαις refert, βεββυλα ἤλα. κοκκύμηλα. μάδδυα, eadem esse ac τὰ μάδρυα quidem dici veluti μαλόδρυα: τὰ βεββυλα autem dicta quòd sint ἀκυλία & τῶν βοσκῶν ἐπιβάλλοντα ἤλα autem, veluti μῆλα, teste Demetrio Ixione in Ετυμολογίᾳ. Eadem propemodum ex Athenæo referunt Suidas, Etymol. & Eust. apud quos notandum est scribi βρύβλα per iota penultima: existimantes procul dubio sic nominata quòd τῶν βοσκῶν ἐπιβάλλοντα ἤλα, i. μῆλα. sed eam scripturam non vsquequaque veram esse, Theocriti verba docent. At Βεβίβυλος Hesychio est εἶδος φυτῶν κακοῦ. Plin. quoque brabylam plantis annumerare videtur, quum lib.27,c.8, dicit, Brabyla spiflandi vim habet, cotonei mali modo: nec amplius de ea tradunt autores.

Βεκγός, Hesychio ἕλος, Palus.

Βεκγαλέος, t.1,c.791,g. Βεκγαίω, ib.

Βεκγία, Hesychio ἡ τῶν τράχηλος ἀλγηδών: nimirũ Raucedo seu Raucitas.

Βεκίχνιος, ἡ, est πάθος περὶ τὴν γλῶσσαν: ἔστι τε μέρος τῆς σώματος, quo malo correptis subꝰ τῶν τραχεῖαν τὰ τοῦ στόματος, vt Suid. tradit in voce Διάρροια. Hesych. id βεκγχος vocat.

F Βεκγχὰ, t.1,c.791,f & h

Βεκγχάζομαι, ib.h. Βεκγχάω, ib.g

Βεκγχάς, Branchilæ, Raucæ. v.l.

Βεκγχωδὴς, t.1,c.792,a

Βεκγχος, Hesychio τῆς καταφερόντου νεὼς τὸ κύπος. Habes proparoxytonum βρέγχον in loco quedam Theophr. quem in Καταβεκεμαστῶν attuli t.2,c.420,d, vnà cũ Plinii interpretatione. sed id suspectum est. At plur. τὰ Βράγχια, siue Βραγχα, vide paulò antè sua serie.

Βράγχος, t.1,c.791,g. Hesychius βρόγχος esse dicit suis νόσημα τῆς τοῦ σώματος γιγνομένων, ὅπερ τῶν μάλιστα δημοθέρμιον, quod βράγχιον appellat Suid.

Βεκγχω Laqueis irretitus capriusque hæreo. Hesychius enim βεκγχόντες exp. βρόχοις ἁλόντες.

Βεκγχωδὴς, t.1,c.791,g

Βεκδαμανθὶς, Æolico pleonasmo pro Ῥαδάμανθις.

Βεκδαιλέει, Hesychio ῥιπίζει, πνεύσει. forsan ex κραδαίνω.

Βεκδεῖα, Tarda: ex mascul. βεκδύς. Significat etiam Tarditas, si vulg.lex.credimus.

Βεκδέως, t.1,c.785,f. Βεκδίον, ib.

H Βεκδίστος, Tardissimus: irregul. superl. ex βεκδύς, pro βεκδύπατος. poetæ pro eodem & βεκδίστος dicunt, metri causa traiectis literis.

Βεκδος, t.1,c.785,h

Βεκδὺ, Tardum. τὸ βεκδὺ, substantiuè interdum pro ἡ βεκδυπὴς, Tarditas, Cunctatio, Mora: apud Thucyd,

& Plat. De leg.

Βεκδύγλωσσος, t.1,c.855,g. Βεκδυδινὴς, t.1,c.1019,f

Βεκδύκαρπος, Tardos seu seros reddens fructus.

Βεκδύνοια, t.2,c.1066,b.

Βεκδύνοος, siue Βεκδύνους, ib.

Βεκδύνω, t.1,c.785,h

Βεκδυπειθὴς, Qui tardè, ideóq; ægrè, sibi persuaderi sinit: seu Tardè ægréque parens. Ex Nonno & Βεκδυπειθὴς φωνὴ affertur pro Vox quæ tardè auditur. quam nimirum aliquis βεκδέως πείθεται & persuadetur.

B Βεκδυπεπέω, ὁ, Tardè coquo: & peculiariter Tardè concoquo cibum in ventriculo. vt apud Dioscl. l.5, c.49, de vino absinthite, χρήσιμος βεκδυπεπῆσαι. tardam enim concoctionem accelerare putatur.

Βεκδυπεψία, t.3,c.228,b

Βεκδυπλοῦ, Tardè aut vix nauigo. vt vento contrario. Ita v.l. sed tribendum potius βεκδυπλοῦ.

Βεκδυπορέω, t.3,c.171,e. Βεκδύπορος, ib.d

Βεκδύπους, Tardipes, Catullo: Tardigradus, Ciceroni. id est Tardo & lento pede progrediens. vt βεκδύπους βουλὴ in Epigr. Affertur & βεκδύπουν ἀπύσω ex Euripide pro Tardum accelerabo pedem. Sed ibi substantiuum aliquod desideratur, vt πόδα, βάσιν, ἴλιγγα, aut aliud simile.

Βεκδὺς, t.1,c.785,d. Βεκδυσκελὴς, t.3,c.819,h

Βεκδυσκελὸς, ib.& 820,b

Βεκδύπαλα, aduerb. Tardissimè, Lentissimè. apud Aristot. ex superl. masc. generis Βεκδύπατος, Tardissimus, Lentissimus.

Βεκδύπερος, Tardior, Serior. Βεκδύτερον ἕλκειν aduerb. apud Plat. epist.7, pro Lentius trahere.

Βεκδυτὴς, t.1,c.785,g.

Βεκδυτόκος, Tardè seu serò pariens, Partu tardus.

Βεκδῶν, Hesychio est ἀδύνατος, Impotens.

Βεκίω, t.1,c.786,b. ‖ Hesychius βεκίζειν esse dicit τὸ ἡσυχῇ ὀδύρεσθαι, Tacitè lamentari.

Βεκθυ, S I V E Βεκθυς, herba quæ Sabina siue Sauina dicitur Latinis: Græcis alio nomine Βάρβαρον, Βάρον, Βάρυπον, vt est apud Dioscoridem lib.1, cap.105, & apud Apuleium in lib. De nomin. & virtut. herb. Quidam & βόεκθρον vocari aiunt. Plin. libro 24, cap.11, Herba Sabina, brachy appellata à Græcis, duorum generum est: altera tamarici similis folio, altera cupressio. Quare quidã Creticam cupressum dixerunt.

Βεκίκαλον, Hesychio ῥόπαλον, Fustis.

Βεκίκανα, eidẽ ἄγρια λάχανα, Sylueſtria olera. Suidæ ἄγρια ἢ δίψυπα λάχανα.

Βεκκιὰς, idem Hesych. dici scribit τραχεῖς πόροι, Loca aspera.

Βεκκεῖν, eidem est συνιέναι, Intelligere: afferenti & mox βεκκεῖς pro συνεῖς. Sed suspectius hoc est.

Βεκίκες, eidem sunt σύαζυγλῶδες, Bracæ.

Βεκίκιον, eidem Hes. δρέπανον, κλαδευτήριον, Falx putatoria.

Βεκίκος pro ῥάκος, t.3,c.718,c. At Βεκκὸς, Hesychio est καλαμος & ἱμάτιον πολυτελές.

Βεκμέομαι, Iraſcor, Per iram clamo: Mugio vt vnda maris. v.l. Sed sine vllius autoris testimonio.

Βεκμμα, in iisdem vulg.lex. affertur cum hoc Nicandri ex Alexipharm. testimonio, — χαμελαίης Βλάσλω πηγάνιόν τε πίοις ὀνὶ βεκμμασι σίμβλων. Sed reponendum est βάμμασι, ex ver. etiã & manuscripti codicis autoritate.

Βεκίξαι, Hesychio συλλαβεῖν, δακεῖν, καταπεῖν.

Βεκίξις, Vox, Fama. Ex Lamp. Fortunati à βεκίζω significãte ἠχῶ, nisi potius scribendum βάξις.

Βεκίπεν, Hesychio ἐδικεν, κρύψειν, ἀφανίζειν, τῷ σώματι ἕλκειν, ἢ σκάζειν. Edere, Occulere, Ex oculis tollere, Ore trahere, aut Ingemiscere.

Βεκίπη, eodem teste Italis est κράμβη, Brassica.

Βεκσμα, t.1,c.786,c

Βεκσμαίας, Qui fit cum βεκίσματι, aut Βεκίσμαι similis. vt βεκεσμαῖαι σφαμοὶ, qui & Βεκεσαι.

Βεκσματοδὴς, t.1,c.786,d. Βεκσμὸς, ib.c

Βεκσοτω, t.b. Βεκσοπον, t.1,c.785,g

Βεκεσι σφαμοὶ, Aristoteli de mundo sunt οἱ ἀῶν ῥιπθεῶτες καὶ κάτω κατ' ὀρθὰς φορίας. Pro quibus Bud. Sursum verò deorsumque ad angulos rectos iactantes, βεκεσαι vocatur, à similitudine aquæ efferuescentis. Iidẽ & Βεκεσματίαι dicuntur, quia βεκεσμῷ modo fiunt.

Βεκπίδαν, Elei Τρύπαν vocant, teste Hesych.

Βεκπάνεν, idem iisdem esse dicit ῥαίζει ὑπὸ νόσου, Conualescit, Meliusculè habere incipit.

Βεκπάχεις, idẽ Hesych. dici tradit τοῖς βαπτάχοις, per metathesin.

Βεκπέειν, eidẽ πληθύνειν, βαρύνειν. Atticè etiam dicitur pro βεόεσιν.

Βεκκαιτάδεω, idem dici tradit ὅτι τῶν κλαιόντων παγίδιον, ὡς μίμημα φωνῆς. Latini id Vagire dicunt.

Βεκόκας, idem esse ait ἀκρίδας, Locustas.

Βεκῦλα, eidem φρεῖρ, Pediculus.

Βεκῦλον, eidem est κάλαμος, Caulum.

Βεκῦλα, eidem est κάλυψις, ὀντεροκήλη, Ramex, Vesica. At Βεκυλία, κοιλώματα τῆς γῆς, eidem Hes. Cauernæ, Cauitates terræ.

Βεκυρῶν, vide in Βεκρωνίς suprà.

Βεκωλέα, Hesych. κεκραγῶς, Vociferans.

Βεκχαλόω, ὁ, Resono, Strepo. βεκχόω. v.l.

C Βεκχαλον, Hesych. exp. χρεμετισμὸν, Hinnitũ. forsan τοῦ τὸ βεκχεῖν.

Βεκχέα, & Βεκχα, t.1,c.787,f

Βεκχεῖν, vide in Βεόχω. Βεκχεὶς autem, à βρέχω est.

Βεκχέως, t.1,c.787,h. Βεκχίνιος, t.1,c.788,b

Βεκχιόν, ib.

Βεκχιος, Breuissimus. Interdum & Minimus. ἐλάχιστος.

Βεκχίων, t.1,c.788,a

Βεκχιαζίνεια, Hesychio χρεμετίζουσα, Hinnientes.

D Βεκχμᾶνες, gymnosophistæ quidam apud Indos. de quibus Suidas, item Strabo, Philostr. & Porphyr. Platonicus. Meminit & Plinius.

Βεκχυβιος, t.1,c.737,g. Βεκχυβιότης, ib.

Βεκχυβιωτὸς, ib. Βεκχύβολος, t.1,c.799,f

Βεκχύδρομος, t.1,c.1050,a. Βεκχυκαπελικτέω, t.2,c.692,f

Βεκχυκαπέλικτος, ib. Βεκχυκωλία, t.2,c.626,c

Βεκχύκωλος, ib.b. Βεκχυλογέω, t.2,c.632,c

Βεκχυλογτῶν, Breuibus verbis, seu breui oratione vtẽdũ.

Βεκχυλογία, t.2,c.632,d. Βεκχυλόγος, ib.

E Βεκχυλὸν, Hesychius exponit βεκχυτελῆ, μικρὸν, Breuem, Parvum. At Βεκχύλη, oppidum Cretæ: cuius ciuis Βεκχυλάδης.

Βεκχυμέρεια, t.2,c.850,b. Βεκχυμερὴς, ib.

Βεκχυμονὴς, Breui temporis spatio laborans. ὁ βεκχὺ μονῶν. Hippocr. Epidem. lib.2, οὕτοι καὶ πέπονα αἰεὶ πάσχοντες ἢ βεκχυμονήσε ἥσαν.

Βεκχυμυθία, Breuiloquentia. βεκχυλογία.

Βεκχυνοὸς, Breuiandi seu abbreuiandi vim habens.

Βεκχυνόω, t.1,c.788,a

F Βεκχύνωτος, Breuis tergo, Breue dorsum habens.

Βεκχυόειρος, t.2,c.1306,c. Βεκχυοβόλικτα, t.2,c.692,h

Βεκχυοβόλικτα, ib.

Βεκχυπόρος, S I V E Βεκχύπους, Breues simul tardósque spiritus ducens. Galen. enim apud Hippocr. Epidem.3, annotat, βεκχυπόρεω propriè dici eum qui κατ' ἐπιτέλεια ἐκπνεῖ τὸ βεκχὺ μόνον ἀλλὰ καὶ δεῖ πολλοῦ χρόνου τὸν ἔξωθεν ἀέρα δεῖ τὸ λαμπρὸς ὅλον παρέπειν: seu qui ὑ μόνον μικρὸν, ἀλλὰ καὶ δεῖ πολλοῦ ἀέαπνεῖ. cui opponitur ὁ μακρόπους apud eundem Hippocr.

Βεκχύπορος, t.3,c.171,e

G Βεκχυπόται, Breui tractu bibentes, Parum potantes. Hippocr. Prorrhet. l.1, οἱ φρενῖτικοὶ βεκχυπόται. Iidem & Βεκχυπόποι dicuntur. Galen. commen. 3, in Epidem. l.3 βεκχυπόποι ἑρεῖς ἐσι. ἢ βεκχὺ ἢ δεῖ πολλὰ πίνοισιν· εἰ δὲ τις βεκχὺ ἢ, ἀλλὰ σιωπῶς πίνει. πίνων ἁπλῶς οὐκ αὐ εἴποις βεκχυπόνος, ἀλλὰ μετὰ βεκχὺ πίνοιτο.

Βεκχυρρίζία, t.3,c.709,d. Βεκχυρρίζος, ib.

Βεκχυὲ, t.1,c.787,a

Βεκχυστελχὴς, Qui breui seu paruo caudice est.

Βεκχύστομος, Qui breui ore est, vel paruo orificio. Plut. De aud. ἀγγείοις τε βεκχυστόμοις καὶ πινακίσι χαλκοῖς ἀπεικάζοντες ἑαυτοὺς, οὓς μόλις μὴ τοῦ βεδεχέδροι ὑπὸ λοιμοῦ, ὁ σφαλλὸς ἢ καὶ βεβαίως πιρούντες: de Cleanthe & Xenocrate, qui τῷ συφλαστῶν videbantur esse βεκὸ ὑπροὶ ἐν τῷ μανθάνειν.

Βεκχυσύμβολος, t.1,c.703,f

Βραχύπαπης, Breuissimus. Xen. ὁ βραχυπάτῳ (l. λόγῳ) δηλοῦν dicit pro Breuissimis verbis declarare.

Βραχυτελής, t.3, c.1372, c. Βραχύτης, t.1, c.788, a

Βραχυτμάω, t.3, c.1393, a. Βραχύτμος, ib.

Βραχυτράχηλος, Qui breui collo est.

Βραχύπους, t.3, c.1751, h

Βραχυφεγγίτης, Breue vel exiguum lumen præbens: ὀλιγοφαὴς Suidæ, afferenti hoc hemistichium, Καὶ βραχυφεγγίτου λύχνου σέλας.

Βραχύφυλλος, t.4, c.248, g. Βραχυχρόνιος, t.4, c.644, g

Βραχύωτος, Breues habens auriculas. vt βραχύωτος κώθων apud Athen. l.11.

Βεάχω, verbum ὀνοματοποιηθὲν, significans ἠχῶ, Sono, Sonitum seu crepitum edo, teste Etymologo. Frequenti apud poetas in vsu est aor. 1 βεάχε pro ἔβραχε, id est ἤχησεν, ἐθόρυβησεν. Hesiod. ἀμφὶ δὲ οἱ βεάχε πύκα. pro quo & ὀρέβοιτο dicunt eadem in re. Hom. Iliad. ε, – μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων Βεροσωίῃ, crepuit gemuitq; sub pondere. Inde infin. βραχεῖν: quem Hesychius exp. ἠχῆσαι, ψοφῆσαι, Sonare, Strepitare, Crepitare.

Βρέμα, t.1, c.790, f

Βρέκλω, Hesychius dici scribit τὸν Βρέκυντα, τὸν Βείχα. hoc est τὸν Φρύγα, nam Βείχας dici ὑπὸ Φρύγας. At Βρεκώνδαι eodem teste apud eosdem Phrygas, dæmones sunt qui & Βερεκώνδαι.

Βρέμβος, eidem est ὄμβρυον: forsitan pro βρέφος.

Βρεμεῖ, idem exp. ἠχεῖ, φωνεῖ, σίζει: item ἀπειλεῖ & παπάσσει. à them. βρεμάω.

Βρέμω, t.1, c.788, b. Reperitur & pass. βρέμομαι. Hesychius enim βρέμεται affert pro ἠχεῖ, ψοφεῖ: addens etiã ψοφεῖσθαι.

Βρένδ'ον, Hesychius esse dicit ἔλαφον, Ceruum. Vide & in Βρεντήσιον.

Βρενθινῷ, idem Hes. exponit αὐθινῷ, Florido. Sed Βρενθινὰ esse dicit ῥιζαρίά τινα οἷς ἐρυθραίνονται αἱ γυναῖκες τὰς παρειὰς, radiculas quasdam quibus mulieres ruborem conciliant genis pallidioribus, vt sunt anchusa & φύκος. i. fucus. Etymol. habet Βρενθία. ITEM Βρένθιον esse tradit μύρον τι, ὡς βάκκαις: nonnullis αὐθινὸν μύρον, Floridum seu Floreum vnguentũ. pro quo infrà ex Eust. Βρένθον, in Βρένθος.

Βρένθιξ, eodem Hesychio teste, Cypriis est θριδακίνη. Athenæus verò lib. 2, ex Nicandri Colophonii Γλωσσῶν 2, βρένθιν dici refert apud Cyprios τὸν θρίδακα, Lactucam.

Βρένθος, vt idem Hes. tradit, est auis quædam quam nonnulli κόσυφον vocant. Sunt qui anatem esse putant, Plinium fortassis sequuti. Is enim hæc Aristotelis, Hist. animalium lib. 9, cap. 8, ἐπὶ οἱ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ζῶντες, πολέμοι ἀλλήλοις· ὅθ' βρένθος καὶ λάρος: sic vertit lib. 10, cap. 74, Dissident inter se aquaticæ, anates & gauiæ. ‖ Βρένθος dicitur etiam ὁ τύμβος, vt est apud Hesychium: vel potius ὁ τύφος, Fastus, Arrogãtia. nam Eustath. pag. 695, τὸ βρένθος ὅθεν ὑφηφανίας accipi apud comicum tradit: indéque βρένθον dici μύρον τι ἀθεμιτόδυμον. Sic sanè is etiã vsurpauit qui apud Athenæum sub finem lib. 13 dicit, ἀπομνημονεύσω δ' ἐγὼ, εἰ καὶ πολλὰ δεῖ τὰ λεχθέντα, ὅθ' ὁ βρένθος ὑμῶν τὸν πολιὸν, ὦ φιλόσοφοι, ob fastum & arrogantiam vestram. taxantur enim multi philosophi δεῖ τύφω καὶ ἀλαζονείᾳ. Indéque est VERBVM Βρενθύεσθαι, significans Fastuosum & arrogantem esse, Superbire: vt Hesychius quoque βρενθύεται exponit ὑφηφανεύεται, μέγα φρονεῖ, ἐπαίρεται. Aristoph. Nubibus, Ὅτε βρενθύη τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ θεῤῥιμμένα. id est ἀποστομούμενος σεσωτὴν τῇ ὀγκίᾳ, inquit schol. seu Fastuose incedis, Superbè te infers, Superciliosa grauitate te infers. Cuius loci meminit & Plato in Symposio suo, sub finem. Ibi enim Alcibiades dicit sese Socratem ἐν τῇ ἀπὸ Δηλίου φυγῇ κάλλιστα θεάσασθαι. nam illic cum Lachete, insidentem equo, fuisse ἔμφρονα ac animosum: deinde (inquit) ἔμοι γε ἐδόκει, ὦ Λάχητες, τὸν δὴ τῶν καὶ ὧδε βεβαδικότα, οὕτω καὶ ὧδε, βρενθυόμενος καὶ τὼ ὀφθαλμὼ θεῤῥιμμένα ἀλλων, οὐδὲν ἀφεστηκότων καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς πολεμίους, οὕτως ὥστε παντὶ γε παντὸς πόρρωθεν, ὅστις εἴ τις ἀφικοίατο τοῦτο τὸ ἀνδρεῖον, μάλα εὐρώστως ἀμυνεῖται. Rursum Aristophanes Pace, τοῦτο δὴ ὑπὸ φρονήματος, βρενθύεταί τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ. Vbi possis etiam interpretari Ira tumet, Indignatur: nimirum superborum more, quibus facilè κραδίη οἰδάνεται χόλῳ, putãtis iniustè se lædi & contemptos fuisse. vt Hesychius quoque βρενθύεσθαι exponit θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, δυς χεραίνεσθαι: addens etiam ψεσπαίδευμ. Videtur verò & fremitus quandam ac murmuris significationem habere. vt Erasmus quoque apud Lucianũ βρενθυόμενος τι vertit Magnum quiddam secum murmurans. atque adeo in vulg. lex. exponitur non solùm Superbio, Extollor, sed etiam Fremo, Grauiter mecũ immurmuro, & Minabundè irascor. ‖ Rursum Hesych. βρενθυόμενοι exponit ἐναβρυνόμενοι, θυμούντες: Eustathius autẽ βρενθύεσθαι, κατὰ τρυφὴν ἀλαζονικῶς. Meminit Etymol. quoque harum huius verbi significationũ, βρενθύεται enim exponit non solùm μεγαλοφρονεῖ & ἐπαίρεται, sed etiam θρύπτεται: addens ex Bisantini Χρυσομαθίᾳ, βρένθιον esse vnguentum quoddam. quoniam autem οἱ ἀλαζόνες καὶ τρυφεροὶ solent μύρῳ χρίεσθαι, factum esse vt inde ἁπλῶς βρενθυόμενοι dicerentur οἱ δὴ πάντ' τῷ θρυπτόμενοι. Addit & hæc, βρενθυεσθαι esse τὸ δὲ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, ὀργίζεσθαι, θυμοῦσθαι, δυς χραίνειν· ὅθεν τὸ μετὰ βάρους θύειν, ὁ δὴν ὀρμᾶν. Apud Hesychium rursum legitur etiam Βρενθωύεται, expositum ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται, σεμνωύεται: à them. Βρενθωόμαι, idem significante quod βρενθύομαι.

Βρειθωόμαι, & Βρενθύομαι, vide in præced. Βρένθος.

Βρενδός, Hesychio est πυθμὴν, Fundum: item τύμβος: & auis quæ & βρένθος nominatur.

Βρεντὰ, eidem sunt βροντὰ, Tonitrua. At Βρεντήσιον, Italiæ oppidum est ad Adriam: ex eo nominatum quoniam ἔχει λιμένας πέρασιν ἐλάφου ὑποκειμένοις. nam βρένδον Messapii appellant τὸν ἔλαφον: & βρένσιον idem τὸν κεφαλὸν τῆς ἐλάφου, teste Etymologo, qui tamen prius dixerat denominatum esse à Brẽto Herculis filio: mutuatus ea à Stephano. Sed prius etymon eo confirmari videtur quòd Stephanus τὸν Βρεντέσιον siue Βρεσσίαν νῆσον (quæ & ipsa fira est in Adriatico mari) à Græcis vocari scribat ἐλαφοδοῦς: cuius incolas à Polybio Βρεσσιανοὺς nominari ait, ab aliis Βρεσσίους, vt à Strabone quoque. Latini Βρεντήσιον appellant Brundusium: Βρεντέσιον, siue Βρεσσίαν, Brutiam.

Βρέτας, Simulacrum: εἴδωλον siue δίκελον, dictum ὑποκ τὸ βροτοῦ ἐοικέναι, teste Hesychio, & Ammonio, vt videbis t. 2, c. 1130, d. Aristoph. Equ. Θεῶν ἴσον τὸ πρεσβεύειν τοὺς βρέτας. Menodorus Samius apud Athen. lib. 15, αἰθρίου ὄντος τότε τοῦ τεῦ, ἔχω αὐτὸ τὸ βρέτας, καὶ δεμονιάσαντας εἰς τὸ σκάφος ἐμβαλέσθαι. Repetit ibidem aliquoties hoc vocabulum. Pollux tamen ipsum non admittit, vt nec δίκελον. Apud Hesychium legitur & dat. cas. βρέτοῖ expos. ἀπεικονίσμαν.

Βρέττανα, Hesychio φοβερά: quo teste & Parua locusta sic nominatur à Cretensibus. Βρεττανοὶ autem, siue Βρεττανοὶ, populi quidam sunt ad Oceanum insulares: quorum regio Βρεττανία siue Βρεττανία dicitur & Βρεττανὶς νῆσος, à nonnullis etiam Πρεττανὶς. per π. Latini Britannos dicunt & Britanniam. Ab his & Βρεττανικὴ herba quædam apud Dioscoridem lib. 4, cap. 3, & Plin. lib. 25, cap. 3, vbi & nominis rationem affert.

Βρεττία, ab Hesychio & Etymologo exponitur μέλαινα & βαρίβαρος: addentibus sic denominatam ἀπὸ τῶν Βρεττίων ἔθνους ac quantum ex Etymologo coniicere est, est epitheton picis. Brutiam picem appellat Plin. lib. 16, c. 11, vbi etiam describit qua re ab alia pice differat. τῶν Βρεττίων autem mentio facta paulo antè in Βρεντήσιον: quos Plur. vocat Βρεττίους.

Βρεφοκτονία, t. 3, c. 1651, c. Βρέφος, t. 3, c. 1650, f

Βρεφοτροφεῖον, t. 3, c. 1651, c. Βρεφουργέω, ib.

Βρεφύλλιον, ib. d. Βρέχμα, t. 1, c. 790, f

Βρεχμός, ib. Βρέχω, t. 1, c. 789, f

Βρῆμα, ατος, τὸ, Id quod tussiendo expuitur & screatu eiicitur: τὸ μετὰ βηχὸς εἰαπτόμενον, Galeno in lexico Hippocrateo, vbi ipsum citat ex libro 1 De morbis. SIC Βρήσσειν (cuius verbale est superius βρῆμα) esse dicit τὸ μετὰ βηχὸς εἰαπτύειν, Tussiendo expuere & screatu eiicere seu Exscreare. sed addit, quosdam hæc sine ρ scribere, nimirum Βῆμα & Βήσσειν. Hes. quoque Βῆμα apud Hippocratem esse dicit ἀπόπτυσμα ἀπὸ θώρακος: verùm

βρήσσουσιν exponit βλησσῶνται, φωνοῦσι: de ouibus dici addens. quo signif. & Βρωθίομαι accipi innuit. Et ab illo βρήσσειν est deriuatum βρησσαδίδμοι, quod idem exp. φωνοῦντες ἢ χασμώμενοι.

Βρωθίομαι, vide in præced. Βρῆμα.

Βρῆσσαι, Hesychio βῆσσαι. Βρησσαῖος, eidem ὁ Διόνυσος. forsitan quoniam παῖς βρήσσας ἤγρευε παῖς βήσσας amat, vt αἱ βασσάραι quoque ἀπὸ τῆς βασσῶν ἤτοι βησσῶν denominari putantur.

Βρίσσω, vide in Βῆμα paulo anté.

Βρυκὸς, Hesychio ἀλεκτρυὼν ἐνιαύσιος, Gallus anniculus.

Βρυχανᾶδαι, vide in Βῆμα paulo anté.

Βεί, t. 1, c. 793, f

Βείαν, Hesych. esse dicit τὸν ἐπ' ἀγροῖς κώμυλ.

Βειαγχάνω, Phocenses Ranam dicunt, teste Hesychio.

Βειάγχος autem, idem exponit βειαρῶς, Validè, Fortiter: item βεαδέως ἰαγχάζουσα. Sed pro hoc posteriore scribendum potius βείακχος, & exponendum βειαρῶς ἰακχάζουσα, ex Etymologo: qui ipsum τῆς βάκχης esse epitheton ait, afferens hoc ex Soph. testimonium, ἐγὼ δ' χερσὶν ἄγεαν βείακχον. Pro Βείαχος autem, quod in v. l. exponitur Hastæ cuspis, scribendum foret potius οὐειλαχος. Nam βείαχος esset potius ὁ βειαρῶς ἰαχῶν, idem cũ præcedente βείακχος & cum sequente βειήπυος.

Βειαρὸς, t. 1, c. 793, h

Βειαρόχειρ. Qui manibus est robustis & validis, seu Fortis manu.

Βειάω, t. 1, c. 793, g

Βείγας, vide in Βείξ.

Βείγκος, Brincus: Hesychio est ἰχθὺς κητῶδης, Piscis cetaceus. id est è cetorum genere.

Βειγχόμδμον, idem exp. ὀργιζόμδμον, μυκώμδμον, Irascentem, Mugientem.

Βείζα, pro ῥίζα, t. 3, c. 718, c

Βείζω, F. ἴσω vel ἴξω, Post cibum somno grauatus dormio aliquãtillum. propriè enim βείζει esse tradunt τὸ μετὰ βάρους ὕπνου ἀποκοιμᾶσθαι, generalius autem καθεύδειν. Homer. Il. α, Ἐνθ' οὐκ ἀν βείζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον. id est νυστάζοντα, καθεύδοντα, inquit Hesych. qui βείζει tamen exponit non solùm καθεύδει, sed etiam ἐνδίει, πτέζει, κωεῖ. Affert idem & pass. βειόσεις pro ἐπιγνώσεις: & βείζω pro κοιδεύω: si tamen non καθεύδω potius scripsit. INDE Βειζὼ dicitur ἡ ἐν ὕπνῳ μανία, teste Athenæo lib. 8: quoniam (inquit) βείζειν οἱ ἀρχαῖοι λέγοισι τὸ καθεύδειν. Ex Semo Delio, ὅταν θύωσι τῇ Βειζοῖ, προφέροισιν αὐτῇ σκάφας πάντων πλήρεις ἀγαθῶν, πλὴν ἰχθύων. Etymol. esse dicit θεὰν δι' ἐνυπνίων μετὰ δορυφόρων. ITEM Βειζομάντις hinc dicitur, qui Hesychio est ὀνειρομάντις, Qui ex somniorum interpretatione aut visione futura prædicit.

Βειήπυος, dicitur ὁ βειαρῶς ἠπύων, Vehementer clamans aut sonans. Hesychio μεγαλόφωνος, item μέγας, δεινός. Martis epitheton est apud Homer. Il. ν, quem alibi χαλκεόφωνον vocat.

Βειθὺς, έος, ὁ καὶ ἡ, Pondere grauis. v. l. Sed metuo ne perperam pro βειθύς.

Βείθομαι, t. 1, c. 792, b. Βείθος, t. 1, c. 793, a

Βειθοπώνη, ib. Βειθυίδος, ib. & t. 2, c. 1066, b

Βειθὺς, t. 1, c. 793, a. Βειθυσπνοπάτης, ib.

Βείθω, t. 1, c. 792, b. ‖ Hesych. βείθει exp. etiam διαφέρει, αὔξει, θαῤῥύνει, ἐθύνει.

Βείκαλα, t. 1, c. 794, d. Βείκαλος, ib.

Βεικίσμαπα, Hesychio sunt ὄρχησις Φρυγική.

Βεικοὶ, eidem sunt πονηροὶ, Mali, Improbi. Βεικὸν idem Hes. à Cyrenæis dici ait ὄνον, exponens etiam βαρβαρον.

Βειμὰ, t. 1, c. 794, a. Βειμάζω, ib. h

Βειμαίνω, & Βειμαίνομαι, ib. g

Βειμάομαι, ib. f. Βείμη, ib. a

Βειμηδὸν, ib. f. Βείμημα, ib.

Βειμόομαι, ib. e. Βειμὸς, ib. a

Βειμὼ, ibid. g

Βειυδεῖν, Hesychio θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν, Irasci, Irritare.

Βείνια, Hesychio sunt τὰ ἀρνεα κρέα, Agninæ carnes.

Βείξ, eidem Hes. est θριδακίνη: (pro quo suprà βρένθιξ) item εἶδος ἀσίου, alias autem ἀστερεῶν, teste eodem. ‖ Itẽ Βείξ dicitur ὁ Φρύξ: vnde Βείγας eidem sunt οἱ Φρύγες. Stephanus Macedonicè Βείγας dici ὑπὸ Φρύγας ait, & Βείγας τὸν Φρυγίαν: ab Herodiano & Βείγαντας nominari. apud Herodotum verò lib. 7, Βείγας esse gentẽ Thracicam. Rursum Hesychio teste Βείγες sunt nonnullis Φρύγες, nonnullis βάρβαροι, aliis σπλοικοὶ. Iuba autem tradit Βείγα à Lydis dici τὸν ἐλθθερον. Apud Plut. verò pag. 1838, meæ editionis, Brutus ὑπὸ γραπτομθρίοις οἰκέτας Βείγας ὠνόμαζεν.

Βείος, Pes gallinaceus à Democrito dicitur. v. l.

Βείσαι, Nymphæ: à quibus ὁ Διόνυσος dicitur Βεισάϊος. putãtur autem βείσαι dictæ ὑποκ τὸ βείζαι ἢ καταποιμᾶσαι ἢ καταβαυκαλῆσαι αὐτὸν ὅτε ἐπθύνοιεν αὐτόν. Plura vide apud Etymol.

Βειστάμαπος, t. 1, c. 793, e

Βείωσς, Brissus: echini marinigenus est apud Aristot. Hist. animal. l. 4: cuius mentio apud Athen. quoque l. 3. Pro eo apud Hesych. scriptum βρύσσος.

Βεπόμαρπις, Britomartis: Diana & Nympha quædam: dicta ὑποκ τὸ πᾶς βείσιμος νύμφας ὁμαρτεῖν, vt tradit Etymolog. qui tamen & aliam ex Neanthe causam nominis affert, ex eo nimirum dictam quoniam quum in lucem ederetur, αἱ συμπαροδσαι κάραι τῇ λοχοῖ, αὐτίβοσταν βέπτον, hoc est ἀγαθόν: significantes illo ὀπφθεγμαπ bonum & prosperum esse partum. nam Ioui oraculo responsum erat, fore vt si masculus partus esset, ab eo pelleretur regno. Hesych. à Cretensibus sic nominari Dianam tradit. Callimachi schol. dicit proprium nomen esse nymphæ: à qua & Dianam Βεπόμαρπιν in Creta coli. Scholiastes Eurip. fuisse nympham Dianæ in venationibus sociam: à qua Dianam nominatam fuisse Δίκτυναν, quòd eam sese in mare præcipitantem è monte (in quo Minos eam persequebatur & ad concubitum rapere volebat) seruasset ὑπὸ δικτύοις, id est retibus, piscatorum. Idem tradit Callimachus ipse hymno in Dianam, v. 185.

Βρίπος, Hesychio ἔπος. Βεθὺ autem, Cretensibus γλυκὺ, teste eodem.

Βρόαγχος, eidem H. βάτραχος: pro quo suprà βειαγχάνω habuimus.

Βρόγχια, t. 1, c. 791, f

Βρογχαίει, Hesychio καταπίνει, Deglutit, Deuorat. Ad verbum, Per guttur deiicit seu transmittit.

Βρογχοκήλη, t. 1, c. 791, e. & t. 2, c. 189, h. ob.

Βρογχὸς, t. 1, c. 791, d. Βρογχωπὴρ, ib. f

Βροδοῦν, pro ῥόδον, t. 3, c. 718, c

Βρόκοι, Hesychio ἀθέλεοι, ἀκρίδες: pro quo infrà βροῦκοι & βρουχοι. At Βροκὰς, eidem est μωρὸς, ἔκλω. Aliquanto post apud eundem Βρόκων, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος.

Βρομέον, eidem Hes. est ὀζόμδμον. Sed perperam forsan pro βρομόεν.

Βρομέω, t. 1, c. 789, a. Βρομιάζομαι, ib.

Βρόμιος, ib. Βρόμος, t. 1, c. 788, e

Βρομώδης, t. 1, c. 784, b. Βροντᾶ, imperf. t. 1, c. 789, d

Βροντιζων, Hesychio βροντῶν, Tonans.

Βροντάω, t. 1, c. 789. b

Βροντεω, ib. c & 1581, g. ob. Βροντεῖον, t. 1, c. 789, c

Βροντὴ, ibid. b

Βρόντημα, Hesychio ὁ ἐμβρόντητος, Attonitus.

Βροντησικέραυνος, t. 1, c. 789, b. Βροντία, ib. c

Βροντηποιὸς, ib. b

Βρόσμος, Hesychio est βαχύπτερος, Breuior. Dicitur & βρόσσοσ.

Βρόσσος, Fimbria tunicæ. v. l. Dicitur potius κρασσός.

Βρόπιχος, Ionicè ὁ βάστραχος dicitur, καθ' ὑπβιβασμὸν & ἐκπτῶσιν τοῦ α, teste Etymologo, qui Aristoph. & Xenophanem autores citat. Dicunt & βόστραχον iidem Iones, ac inter eos Hippocrates.

Βρόπτιος, t. 3, c. 707, b. Βρόπος, ib.

Βροτήσιος, ib. c. Βροτίγηρις, t. 3, c. 700, a

Βροτοδείμων, Hesychio est ἡμίθεος, Semideus: vtpote qui βροτὸς est ex parte, & ex parte δαίμων.

Βοτοειδὴς, t. 3, c. 700, b. Βροτόεις, t. 3, c. 707, d

Βροτοκέρδεια appellauit τὴν κουρέα Alexarchus Vranopolis cõditor, qui διὰ γέκτης ἰδίας εἰς ἰώνειαν, teste Athen. l. 3. Ad verbum sonat, Mortalium tonsor. ὁ ὑπὸ βροτῶν χείρων.

Βροτοκτόνος, t. 3, c. 700, b. Βροτολοιγὸς, ib.

Βροτὸς, t. 3, c 699, g. Βρότος, t. 3, c. 707, c

Βροτόφηκος, t.1, c.700, b

Βροτόω, ῶ, Inficio βρότῳ & cruore, Cruento. vnde βεβροτωμένα πύρκα apud Homerum, quæ & βροτόεντα ἔναιρα appellat, id est infecta βρότῳ αἱματόεντι, vt idem loquitur. Ὀδύσσ. λ, Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι καὶ κηλέκρεσιν εἰλχέϊσιν Κείατο δρηστοφάτοι, βεβροτωμένα πύρκα ἔχοντες. ¶ Βροτόω significat etiam Facio βροτόν, Reddo hominem mortalem. vnde apud Greg. Naz. in Trag. βροτωθεῖσα, Hominem mortalémque fieri. Et βροτωσάμενος, Factus homo.

Βρουΐκας, Ionibus est ἀκρίδων εἶδος, species locustarum, teste Hesychio, qui etiam addit, Cyprios viridem locustam vocare βρουΐκαν: Tarentinos autem, ἀπέλεβον: alios, δρουμαίαν μάντιν. Apud Suidam scriptum βροῦχος per χ, expositúmq; κάμπη, Eruca. Scriptum itidem per χ apud Erymolog. & in lex. meo vet. Sed ab iis rectius esse dicitur εἶδος ἀκρίδος, ac deriuatur παρὰ τὸ βρύκειν τὸ ἐσθίειν, pleonasmo τοῦ ο & ὥσπερ τοῦ κ, quasi βρύκος. non absurdé. nam & μάσταξ σπουδαῖος à Nicandro vocatur, παρὰ τὸ μασᾶσθαι: referente & Clitarcho, Ampraciotarum dialecto μάστακα appellari πᾶν ἀκρίδα. Vide & Ἀπέλεβος suprà.

Βρουῶδος, Hesychio est ἀνοὺς ἢ μαινόμενος, Mutus, Furens. At Βρουλὸς, eidem est πονηρός, Malus, Improbus. pro quo suprà Βελκός.

Βροῦξ. eidem est τράχηλος, βρόγχος, Collum, Guttur.

Βρούσδες, Suida teste, mulieres sunt quædam sic nominatæ, veluti σιβύλλαι καὶ προφήτιδες. omnes autem παῖς ὀνειροπώλας vocabant σιβύλλας, numine afflatas & futura prædicentes.

Βρουῖτης, apud Hesych. legitur, ac dicitur esse πόμα ἐκ κριθῶν, potio ex hordeo. pro quo infrà Βρύτης seu βρύτον. Apud Rom. autem βρουῖτης sonat ὁ ἡλίθιος: apud quos & nomen proprium est.

Βρούχτης, Hesychio βάτραχος: Cypriis βάτραχος.

Βρουχέως, teste eodem H. Æoleuses dicunt pro βραχέως, σπουδαίως, σταφῶς.

Βροῦχος, vide in Βρούκας. At Βρουχὸς, οῦ, ὁ, Præco. v. l. pro quo infrà Βρύχος ex Hesychio.

Βρυχή, t.1, c.789. g

Βρύχηθος, t.1, c.791, c. Βραχθίζω, ib.

Βραχθώδης, ib. d. Βρύχιος, t.1, c.791, b

Βραχίς, ib.

Βραχμός, Hesychio τὸ βρέγμα. Βραχμώδης idem ex Democrito affert pro ἡ νοτερὰ καὶ ἁπαλή, Humida & tenera. humecta enim teneriora sunt: duriora, quæ arida.

Βοῦχος, t.1, c.792, a. Βρύχω, t.1, c.791, a

Βρυάζω, t.1, c.795, c. Hesychius βρυάζει exponit θάλλει: (afferens & βρυαζούσης λειμῶνος ex Athamante pro ἀκμαζούσης aut ἐγκύμονος) item τρυφᾷ. Affert & βρυάζειν pro γαυριᾶν, ἡδέσθαι.

Βρύαθον, idem Hesych. exp βρυασμόν.

Βρυαλιχιδὴν, idem esse dicit ψάφον, ἦχον: & Βρυαλίκπαι, eidem sunt πολεμικοὶ, ὀρχησταί, ex Ibyco & Stesichoro. At Βρυαλύζων exp. διῤῥηγνύων, Perrumpens.

Βρυαιίων, eidem est μετεωρολέσχης καὶ κορωνίς.

Βρυάσσομαι, idem Hesych. exponit αἰαβαιχρύσσομαι μετὰ πνος κινήσεως.

Βρύγδην, ex Epigr. affertur pro Strictim, Stringendo. Videtur tamen potius esse Compressis dentibus, seu Cum stridore dentium.

Βρυγκὸς, Hesychio est ἄφωνος, νεκρός. Βρυγχὸς autem, βρόγχος.

Βρύγμα, ατος, τὸ, Morsus. δῆγμα. Nicand. Ther. Ἔνθα καὶ οὐπιδεινοῦ τῶν ἀπειθέα βρύγματ' ἔασι Ἀθηναίβου. Nisi malis Rosiones.

Βρυγμὸς, t.1, c.795, a. Hesychio βρυγμὸς est non solùm πεινῶντος ὀδόντων, sed etiam ἀκόνησις μύλων: item καταπάλωσις καὶ νόσος, ἀπὸ τοῦ βρύχειν, (inquit) quod est τοῖς ὀδοῦσι πέζοντα ψόφον ἀποτελεῖν, ὡς ὑπὸ ῥίγους συμβαίνει.

Βρυδακίζειν, Hesychio ἐκτείνειν, Extendere.

Βρυδαλίχα, Hesychio γυναικῶν μαιωτικῶν, Persona seu larua muliebris: qui βρυδαλίχας vocari ait etiam παῖς μαχλάδας à Laconibus. Sed ordo alphabeticus pro eo scribendum innuit βουλλίχα. nam mox subiungit, Βρυλλιχισταί, οἱ αἰσχρὰ προσωπεῖα περιπεθέμενοι γυναικεῖα, καὶ ὕμνους ᾄδοντες. Paulo infrà sine ρ.

Βρύθακας, eidem sunt χιτῶνες βομβύκινοι, Tunicæ bombycinæ. At Βρυπτοὶ, eidem Hes. simpliciter χιτῶνες, Tunicæ.

Βρύκαι, eodem teste dicuntur αἱ ἱεραὶ, à Dorienfibus.

Βρυκανήσομαι, eidem βούσομαι, Clamabo, Vociferabor.

Βρυκεδανὸς, eidem Hesychio est πολυφάγος, Edax, Vorax: à βρύκω. Sed addit, quosdam exponere μακρός, Longus.

Βρυκετὸς, idem quod βρυμός, teste eodem: qui etiam addit, Dores pro eodem dicere βρυκθμός. nisi fortè scribendum βρυκηθμός.

Βρύκας, eidem est κήρυξ, Præco: (afferenti paulo pòst & Βρύκαν pro κήρυκα) sed addit, quosdam exponere βαρύβαρος: alios ἀπέλεβος. de qua posteriore expositione vide Βρυκὰς paulo suprà. At Βρυκὰν, oxytonè, vide t.2, c.1577, f.

Βρύκω, Dentibus collisis strido. Hesych. enim βρύκων exponit πωιωρεῖσθαι τοῖς ὀδόντας μετὰ ψόφου, & βρύκειν esse dicit πρίζειν τοῖς ὀδόντας. exponens tamen etiam κλάβρως ἐσθίειν & μασᾶσθαι, Auidè vorare, Mandere: itidémque βρύκειν afferens pro δακνῖν & καταπτεῖν. Ac pro δάκνειν seu τρώγειν ἢ μασᾶσθαι, Mordere, Rodere, Mandere, accepit Aristoph. initio Auium, dicens Βρύκουσ' ἀπτεσθαι φησὶ μου τοῖς δακτύλοις. Et Athen. libro 3, ὀνθίαι δ' εἰς τὸ σῶμα πᾶν πρὶν κελύφειν, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον, mandentem seu mordentem dentibus. Pro Deuorare autem, seu Deglutire & καταπιεῖν, apud eundem Athen. libro 7, μεγάλειον ἐρᾶν πάλιν, τὸ πατροῴα βρύκει καὶ ἀπαθῆ. Et libro 8, βρύκει δὲ ἄπαν τὸ παρόν. Eustath. βρύκειν esse dicit πᾶν χάος καὶ μετὰ ἦχου πιεῖν ἐσθίειν.

Βρύλλα, Hesychio βρύμματα. μορήμματα.

Βρύλλον, Iuncus. φοῖνος. v. l. ex schol. Theocr.

Βρυλλοχισαὶ, (vel potius Βρυλλιχισαὶ) vide in Βρυδαλίχα.

Βρύλλω, Potito, seu Subbibo. Aristoph. Equ. Λύπῃς τι δὲ ἥδομαι Βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν. Ibi n. Symmachus exp. ὑποπίνων, dicens hoc vocabulum factũ esse ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς. nam apud Græcos, infantes potũ petentes, βριττὶ dicebant. Apud Hesych. perisphomenos scriptum βρυλλῶν, expositúmque itidem ὑποπίνων. Idẽ tamen & βρύλλα affert pro πεῖν.

Βρυῶ, t.3, c.33, g

Βρυωθαλλὸν, Hes. exp. βρύσμα, Scaturiginem. Infrà sine ρ.

Βρύνιοι, vide suprà in Ἀμβρυῶτοι.

Βρύον, t.1, c.795, e. Βρυονία, vide Βρυωνία.

Βρυοφόρος, t.1, c.795, f

Βρύοχος, vide in Βρύκας. Βρυόω, t.1, c.795, g

Βρύσις, ib. d

Βρύσαι, Hesychio κρημνοὶ, & πόλις κρημνώδης.

Βρύπεια, idem exp. κοιλόλιθοι.

Βρύπια, Athenæus libro 2, ab Atheniensibus vocata scribit quæ suæ ætatis homines σέμφυλα nominarent, id est τὰ ἐκπτέσματα τῆς σεμφυλῆς: vocémque hanc factam esse παρὰ τὴν βύσταν: quia videlicet sunt βοτρύων ἐκπτέσματα. Eadem ex eo refert Eustath. pag. 1963. Apud Suidam in manuscripto etiam codice habetur Βρύπια, exponitúrque itidem τὰ τῆς σεμφυλῆς πτέσματα· ἃ πνεῦ σέμφυλα λέγουσι. Apud Hes. verò gemino τ & paroxytonos Βρυττία, qui Βρυτίαι quum & ipse esse dixisset σέμφυλα, addit, quosdam velle esse εἶδος σκορόδου, speciem alli.

Βρύτειον, vide in Βρύτον paulo pòst.

Βρυτὴρ, t.3, c.718, c. Βρύπια, vide in Βρύπια.

Βρυτηγοὶ, Tunicæ, vide Βρυθακες.

Βρύτινος, vide in sequ. Βρύτον.

Βρύτακοι, Hesychio βάτραχοι μικροὶ ἔχοντες οὐρὰς, Ranæ paruæ caudatæ.

Βρύτον, ου, τὸ, SIVE Βρύτης, ου, ὁ, Genus potionis ex hordeo, Vinum hordeaceum, Ceruisia. Athen. enim lib. 10, τὸν κρίθινον οἶνον à nonnullis vocari βρύτον ait, nimirum Æschylo, Sophocle, Archilocho. Idem ibidem ex Hellanico tradit ὃν ῥίζαν quoque καταπασσυλίζεσθαι τὸ βρύτον, quippe qui sic scribat, πίνουσι δ' βρύτον ἐκ τῆς ῥιζῶν, καθάπερ οἱ Θρᾶκες ἐκ κριθῶν. Ibidem Hecatæus Paeonas dicit πίνειν βρύτον ἀπὸ κριθῶν. vt Theophrastus quoque Hist. plant. libro 4. cap. 10, ὃν βρύτῳ τῷ ἀπὸ τῆς κριθῶν ἕψουσι, in bryto hordeaceo decoquunt. Rursum Athen. ibidẽ & πῖνον vocari dicit hunc κρίθινον οἶνον. Eustathius verò inter hæc poni ab eo hoc discriminis ait, quòd τὸ πῖνον fiat ex hordeo duntaxat, ὁ βρύτης verò ex radicibus etiã. Porro masculino genere τὸν βρύτην Sophocles dicit, neutro ipse Athenæus τὸ βρύτον, vt τὸ πῖνον. Apud Hesychium habetur Βρύτιον, πόμα ἐκ κριθῶν. Apud Gazam Gramm. lib. 3, Βρύτιον etiam, itidem pro potione hordeacea. ¶ Βρύτον, Hesychio est etiam ζαλον ὅμοιον καυθαρῷ: à quo fieri Βρύτινον πίνισμα dicit, quod à nonnullis βομβύκινον nominari. Affert & hunc ex Μαλθακοῖς (Cratini puto) senarium, Ἀμορὸν ἔνδον βρυτίνλω νήδην πινάι: dicénsque comicum ibi allusisse ὡς τὸ πίνισμα τὸ βρύτινον, mox etiam βρυτίνλω exponens βυσσίνλω.

Βρυτινία, eodem teste est radix quædam sic vocata.

Βρυτίαι, eidem Hesychio sunt τὰ λείψανα, Reliquiæ.

Βρυτία, vide in Βρύπια. Apud Dioscoridem libro 1, cap. 98, est & Βρυτία πίσσα, quam alii Βρετίαν vocant, Latini Brutiam.

Βρύπος, Hesychio ex Aristot. referente, est εἶδος ἐχίνου θαλασσίου, species echini marini. Suprà Ἀμβρυῶτος, & Βρίσσος. At Βρυτὸν idem esse dicit παῦν τὸ ὀκ πρωῒ τῆς ποτόν: nisi potius βρύτον scribendum, & κριθῆς.

Βρύθω, idem quod βρύκω, Edo, Deuoro: seu Cum sonitu quodam labiorum & dentium colliforum voro. Hesychius βρύθειν simpliciter exponit ἐσθίειν. Itidémque Etymol. ¶ Βρυθόντες, teste eodem Etymol. & lex. meo vet. Athenis dicebãtur οἱ πυρέθοντες. vnde βρυχητὴς, ὁ πυρετὸς. Sed addit Etymologus, in Rhetorico lex. exponi etiam ὀρυθόντες.

Βρυχαλέος, t.1, c.795, b

Βρυχένα, Hesychius exp. σαλπιγγι καμπύλη, Tubæ incurua. qualis est Lituus apud Latinos & Buccina. Ouid. — caua buccina sumitur illi Tortilis in latũ, quæ turbine crescit ab imo. Forsan igitur βρυχένα est ἡ βυκάνη.

Βρυχανόμαι, t.1, c.795, b. Βρυχάομαι, ib.

Βρυχὰς, ib. a. Vide & Βρύθειν.

Βρυχετὼ, Hesychius exp. πυρετὸν, Febrem. Forsan quoniam in horrore seu rigore febrili βρύχοιτο τοῖς ὀδοῦσι. Vide Βρυμός.

Βρυχή, t.1, c.795, b. Βρυχηδὸν, ib.

Βρυχηθμὸς, ib. Βρύχημα, ib.

Βρύχος, t.1, c.790, f

Βρυχὶς, Hesychio est κλῆμα, Palmes.

Βρυχμοὶ, eidem sunt ψόφοι, Strepitus. Apud Nicandrum βρυχμὸς legitur etiam vsurpatum pro βρυγμὸς seu βρύγμα, hoc est δῆγμα seu δῆγμα, Morsus aut Rosio. In Theriacis, Ἔστι δὲ τοι σίνεται πάθεα ἐφίζοιο φάλαγγος, Σήματά τ' ἐν βρυχμοῖσι.

Βρυχὸς, eidem Hesychio est κήρυξ, Præco. pro quo suprà βρύοχος & βρύκας. At Βρύχος, eodẽ teste, est fluuius circa Pallenen.

Βρύχω, t.1, c.794, h. Vide & Βρυμός. ¶ Pass. βρύχεται Hes. exp. μαίνεται, Furit, Insanit.

Βρύω, t.1, c.795, b. Βρυάδης, ib. f

Βρυωνία, ας, ἡ, Bryonia: hoc est Vitis alba. Ita enim Dioscorides lib. 4, cap. 184, ἄμπελος λευκή· οἱ δὲ, ὁ φοινικόφυλλον. Idem & βρυωνίαν μέλαιναν commemorat, eandem esse dicens cum vite nigra. ἄμπελος μέλαινα. (inquit, in initio cap. sequ.) οἱ δὲ βρυωνίαν μέλαιναν, οἱ δὲ Χειρώνειον ἄμπελον. At Plinius lib. 23, cap. 1, Vitis alba est quã Græci ampeloleucen, alii ophiostaphylon appellant. Et aliquanto pòst, Ossa infracta extrahit in aqua imposita, vt bryonia: quare quidam hanc albam bryoniam vocant. Alia verò nigra efficacior in eodem vsu. Et mox, Est ergo & nigra, quam propriè bryoniam vocant, alii Chironiam, alii gynæcãthen, aut aproniam: similem priori, præterquam colore. Forsitan autẽ βρυωνία dicitur, quoniam (vti ἀγρία ἄμπελος apud Dioscor. quam Crateuas quoque βρυωνίαν appellat) fert αἶθος ὡς πέτρας βρυώδεις. Rursum Dioscorides lib. 3, cap. 140, tradit τὸ φύλλον siue ἑλαιόφυλλον à nõnullis βρυωνίαν vocitari: (pro quo perperam βρυονίαν habent vulg. edit.) & quod in eius genere θηλυτρόνον vocatur, φύεσθαι ἐν πέτραις ὡς σφαῖρα βρύον. vnde & nomen ei impositum esse existimo. Plin. verò & aliam bryoniam memorat lib. 24, cap. 9. At superior Βρυωνία DICITVR Βρυωνὶς quoque à Nicandro in Theriacis, sic canente, Δαύκειον, ῥίζας τε βρυωνίδος. Ibi enim schol. annotat eum πλὴν βρυωνίαν ὑποκοριστικῶς dixisse βρυωνίδα: à Crateua autem eam σφόλιον nominari & ἄμπελον ἀγρίαν & Χειρώνειον.

Βρῶμα, t.1, c.782, e. Βρωμαόμαι, t.1, c.783, h

Βρωμαπίζω, t.1, c.782, f. Βρωματώδης, t.1, c.784, b

Βρωμέω, ib. Βρώμη, t.1, c.782, f

Βρωμήεις, t.1, c.784, a. Βρώμησις, ib.

Βρωμηστὴς, ib. Βρωμήτωρ, ib. b.

Βρῶμος, ib. Βρωμώδης, ib.

Βρωσείω, t.1, c.782, g. Βρώσιμος, ib.

Βρῶσις, ib. f. Βρώσκω, ib. e

Βρωτὴρ, ib. h. Βρωτικὸς, t.1, c.783, a

Βρωτίμη, ib. Βρωτὸν, ib.

Βρωτὸς, ib. Βρωτὺς, ib.

¶ Βύας, ου, ὁ, Bubo: auis nocturna, πλὴν μόνον ἰδεῖν ὁμοία γλαυκὶ, τὸ δὲ μέγεθος οὐδὲν ἀετοῦ ἐλάττων, vt tradit Arist. ot. Histor. anim. lib. 8, cap. 3. Dion in Historia Rom. βύας ὠφθῆναι Romæ ἐν τέχνῃ λόγῳ fuisse ait. vt Plin. quoque lib. 10, cap. 11, Bubo (inquit) funebris & maximè abominatus, publicis præcipuè auspiciis. deserta incolit: nec tãtùm desolata, sed dira etiam & inaccessa. noctis monstrum: nec cantu aliquo vocalis, sed gemitu. Itaque in vrbibus aut omnino in luce visus, dirum ostentum est. Sic Ouidius, Ignauus bubo dirũ mortalibꝰ omen. Et, ter omen Funereus bubo lethali carmine fecit. Et, Triftia mille locis stygius dedit omina bubo. Item Virg. Soláque culminibus ferali carmine bubo Visa queri. Et Seneca, Illic luctifer bubo gemit. Quod verò hi eum dicũt Queri & gemere ferali carmine, id Græci vno verbo βύζειν seu βύσσειν dicunt, & autor Philomelæ Bubulare.

Βύβα, Etymol. ex Sophrone affert pro μετὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα: Conferta, Plena: procul dubio ex βύω significante Confercio. Infrà Βυζός.

Βυβλάειον, t.1, c.796, g

Βυβλινος, ibid. f. Suidæ Βύβλινος οἶνος est ὁ ἐκ Βύβλου πόλεως. pro quo suprà Βίβλινος & Βιβλινος: vbi & aliam nominis rationem attuli.

Βυβλίον, t.1, c.796, g

Βύβλιοι, apud Cyprios οἱ τῆς πόφων φύλακες. Alioquin & ciues vrbis Βύβλου nominantur Βύβλιοι, teste Hesychio.

Βύβλος, t.1, c.796, e

Βύβος, vide in Βύβα.

Βυδαὶ, οἱ μυστικοὶ, ἢ κρυφαῖ τι, Hesychius ex Sophocl. Cretensibus.

Βύζαντες, apud eundem legitur, expositum πλήσαντες. Sed metuo ne perperam pro βύζοντες, à them. βύζω. Alioqui Βύζαντες & Βυζάντιοι sunt Libyæ populi, qui à recentioribus Βυζακλωοὶ appellantur, teste Stephano, apud quem vide & alia. Βύζαντες & Βυζάντιοι dicuntur etiam qui Thracicum Byzantium incolunt, quod postmodum Κωνσταντινούπολις & Νέα Ῥώμη mutato nomine dictum fuit. Vnde fœminino genere Βυζαντὰς & Βυζαντὶς dicitur pro Βυζαντακὴ siue Βυζαντινὴ seu Βυζαντία, possessiuè, vt fulius ducet idem Steph.

Βυζαντία, Hesychio εἶδος ὁρμιᾶς.

Βυζίζω, Confertim, Densè: more τῆς βυζομένων seu βεβυσμένων. Suidæ ἀθρόως, πυκνῶς, παπυκνωμένως, ἐπαλλήλως. Arrianus, κατὰ τόμα τὸ λιμένος ἢ γειράπαν ἐῶ, βυζίζω τὰς πειρήσεις ὁρμίζοντες. Item, τὰ φρέατα φορτοῦ καὶ τῇ δόπτυχούσῃ ὕλῃ ἐνέπλησε. Sic Thuc. lib. 4. pag. 123, τοῖς ἕρκεσι τῶν ἱκωσῶν αὐτοφόροις βύζιζω κλῆσιν ἐμάλλον. Habes ex Luc. quoque in Σύρραξ & Ὠτίζω.

Βυζὸν, Hesychio πυκνὸν, σωρόν: item χοῦρον καὶ μέγα: forsitan à βύζω seu βύω. Eadem significatione suprà βύβα.

Βύζω, idem quod βύω, vnde & deriuatum est. hoc est Confertim impleo & veluti intrudendo. Meminit Etymol. huius βύζω ex βύσσω deriuati, dicitque βύκτας αὐέμους quosdã velle inde dici παρὰ πλησιάσεις, qui velum implẽt & distẽdũt turgido suo flatu. Hesychio verò βύζειν est τὸ πιπασμένον μετέχειν. Vide & Βυζάντης. ¶ Budæus βύζειν tradit esse etiam τῆς βρεφυλλίων, nimirum Vagire. Alioqui βύζειν seu βύσσειν est & τοῦ βύου, id est bubonis: quem Queri & Gemere ferali carmine dicunt Latini poetæ: autor Philomelæ Bubulare: Bubulat (inquiens) horrendum ferali carmine bubo. Dion, βύας γὰρ αὐτὸς καθήμενος ἐβύζε. Arbitror & πτὶ βύκτας αὐέμοις hinc dici qui ἦχον quendam edunt, & βοῦ sonare videntur, assentiente mihi Erymologo quoque.

Βύθαλον, Hesychio βύσμα. pro quo suprà βρυθαλόν.

Βυβίζω, t.1, c.797, f

Βύβιος, ib. e. Βυβίως, ib.

Βυβμήν, sive Βυβμός, Hesychio πυθμὴν & αὐλῶνα, Fundum, Antrum seu Specus.

Βυβός, t.1, c.797, d. Βυθοτρεφής, ib.

Βυκάνη, ης, ἡ, Buccina. Suidæ ὄργανον μουσικόν: qui Mosen dicit βυκανίζειν τὴν ἀρχόρου θίρειν. Suprà βυχάνα pro eodẽ. INDE Βυκανίζω, Buccinam inflo, Buccina cano. Latini Buccinare dicunt. Varro, Quum buccinatum est. Hinc VERBALE Βυκανιστής, οῦ, ὁ, Buccinator: apud Dionys. Halicarn. Apud Polybium verò legitur ET Βυκανίστης, haud scio an sine mendo, lib. 2, pag. 28, sub finẽ, αἰκαιεθίμηνον γὰρ τὸ τῆς βυκανιστῆς καὶ σαλπιγκτῆς πλῆθος. quibus dicit ἅμα πᾶν τὸ θραπόπεδον συμπαραλίσαι.

Βυκήνη, Hesychio ὑπνηλός. At Βυκηνεαί, eidem εἰκαταί.

Βυκίον, ου, τὸ, Vasculum quoddam, vulg. lex. perperam pro βικίον.

Βυκὰς, Hesychio δυσμορφος, Tributarius.

Βύκτης, eidem est ὁ ὀκ βυθοῦ παρέρχομε. & φυσαῖν: qui & βυκτάων affert pro πνεόντων, φυσιῶντῆ, respiciens procul dubio ad hunc locum Homeri Odysseæ κ, de Æolo, Ἔνθα δὲ Βυκτάων αὐέμων κατέδησε κέλευθα. ad quem Lycophrõ quoque allusit, quum in sua Alexandra de eodem Æolo dicit, Βύκτας ὀ ἀσκῷ συγκατακλείσας βοός. Sed Etymologo potius hic assentior, βύκτης exponenti ἠχητικὸς & μεγάλα ἠχῶν, vt sit à βύζειν seu βυόειν significante τὸ βδελέγν. Sunt enim venti qui mugire & murmurare videntur: quamobrem & loquaces ventos dixit Lucan[9]. Apud Virgilium sanè Æneid. libro 1, — vasto rex Æolus antro Luctantes vẽtos tempestatẽsque sonoras Imperio premit, & vinclis ac carcere frenat. Illi indignantes magno cum murmure montis Circum claustra fremunt. Ipse quoque Homer. τοὺς βύκτας αὐέμους vocarat paulo antè λαφρον αὐέντας, plenis buccis spirantes, ideóque cum strepitu quodam. Ἔκετο δ' Αἰολίδῃ, (inquit) αὐέμων ὀδ' λάβρον αὐέντων Κῦρε πέλει.

Βυκτής, Miser. Hesychio enim βυκτὰ sunt ὀφέλια, δείλαια.

Βύκχις, Æolicum nomen à Βάκχης, vt βυθὸς à βαθὸς, teste Etymol. qui tamen non exp.

Βυλλίχα, apud Lacones χοροί τινες ὀρχησαῖ, teste Hesychio, cui Βυλλίχης est & χορευτής. Suprà Βρυλλίχα & Βρυλλιχιστής.

Βυλλιχίδες, eidem H. ῥαψῳδές.

Βυλλός, Confertus vel Oppletus. nam idem Hesych. βυλλὰ exponit βεβυσμένα. INDE Βυλλόω, ῶ, Oppleo vel obstruo. idem quod βύω, teste eodẽ lexicographo, qui βεβυλλῶθαι exp. βεβύσθαι.

Βεωθὸς, eidem Hes. est σκεύασμά τινος κριθίνου, Compositio quædam ex hordeo: quæ aliis DICITVR Βωΐη. Aetius enim libro 10, cap. 29, βωΐην esse dicit κοιθὴν βεβρεγμένην καὶ βλαστήσασαν καὶ πεφρυγμένην μετὰ τῆς γλωσσείας, hordeum madefactum quod germen emisit: deinde cum ligulis enatis tostum est. Coctores cerusiarii hordeum ita præparatum maltiam vocant, ex qua τὸν βρύτον seu τὸν ζύθον aut τὸ πῖνον coquunt, quod byrum vulgò nominant, voce fortassis ex βρύτον corrupta. ¶ Alioqui Βωΐη dicitur etiam ἡ Ἀθυκοῖα seu ἡ Ἰνὼ, per syncopen pro βωθεδύνη, seu per ἔστιν pro δύνη, παρὰ τὸ εἰς βυθὸν τῆς θαλάσσης δύναι, teste Etymologo, afferente hoc hemistichium, — βωΐης καταλέκτειαι αὐδηέσσης. Sed addit, alios exponere etiam θαλαμη & πυκνὴ apud Lycophronem. quarum expositionum Hesych. quoq; meminit.

Βωνεῖν, eidem H. est τὸ ὀν τῆς τόμαιν κατέχειν τι.

Βῦξ. eidem est βυθὸς, Fundum maris.

Βυπλεῖν, Hesychio βαπτίζειν, Mergere. βυθίζειν.

Βύρθακος, eidem est βάτραχος, Rana.

Βυρκόδεμος, eidem est πνιγόδεμος, τραχηλιόδεμος, Qui strangulatur, Qui obrorto collo trahitur.

Βυρεῶν, eidem est οἰκοδομὰ βύρειον quod exp. οἴκημα, Domicilium, Domus.

Βύρμακας, idem dici tradit μύρμηκας, Formicas.

Βυρμὸς, eidem est σταθμὸς, Stabulum: aut Pondus.

Βυῤῥὸς, eodem teste Tyrrhenis est καθαρὸς.

Βύρσα, t.1, c.798, f

Βυρσαίστης, ab Aristophane dicitur Cleon, ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ δρᾶπέζειν, teste Hesychio: quasi Aquila raptrix τῆς βύρσης. per iocum autem βύρσαν vocat Athenarum vrbem, teste eodem.

Βυρσατόνος, Hesychio τύμπανον. nam byrsa seu pelle intenta obductum est. Infrà plenius βυρσότονον κύκλωμα.

Βυρσεῖς, t.1, c.798, h. Βυρσεύω, ib.

Βυρσιμώλοις, Hes. exp. βυρσοδέψιμοις.

Βυρσίνη pro μυρσίνη dici tradit idem Hes.

Βύρσινος, t.1, c.798, g

Βυρσὶς, Hesychio δέρμα, Pellis, Corium: dimin. ex βύρσα.

Βυρσοδεψάω, t.1, c.798, g. Βυρσοδέψης, ib. f

Βυρσοδεψικὸς, ib. Βυρσοπαγὶς, ib. g

Βυρσοτομὸς, ib. Βυρσοπώλης, ib.

Βυρσότονον κύκλωμα, ab Eurip. dicitur τὸ τύμπανον, quoniam rhombus est orbicularis, vtrinque pelle intenta obductus.

Βυρσόω, t.1, c.798, h

Βύρτη, Hesychio λύρα.

Βυσαύχλω, t.1, c.607, d

Βυσσος, apud Delphos mensis quidam dictus quasi φύσσος, vt volunt nonnulli, quoniam nimirum ἔαρος ἀρχὰ, καὶ πολλὰ φύεται πλουκαῦτα καὶ ἀβλαβέστατα, vt fit mense Anthesterione & Aprili. Sed his non assentitur Plutarch. negans Delphos (vt Macedonas) φ in β vertere, verùm in π. ideóque dici παρὰ τὸ πύσσειν seu πθύσειν, quoniã videlicet in eo πυσθάνεται καὶ πανθάνοντα τὸ θεοῦ, vt fusius docet initio Hellenic. problem.

Βύσμα, t.1, c.799, b

Βύσσα, ης, ἡ, Fundum, βυθὸς. vnde ἄβυσσος. Ita v.l. sed sine vllo testimonio. quamobrem & suspecta est ea vox. ἄβυσσος autem, à βυσσὸς deriuatum est.

Βύσσαλοι, Hesychio βοῦροι. Foueæ. forsan παρὰ τὸν βυσσόν. Idem certè Βυσσαλοῦν affert pro τῷ βυθῷ ἐφικνεῖσθαι.

Βυσσαύχλω, apud Eust. scriptum pro βυσαυχλω, vt habent Suid. & Hes.

Βύσσινος, Byssinus, Qui ex byisso est. ὁ ὀκ βίσσου. vt πορφυρᾶ φάλαια βύσσινα παρὰ Ἡροδότῳ apud Athenæum libro 6. Sic βυσσίνη σινδὼν apud Herodotum, Byssina findon, Byssinum linteum. Et βύσσινον φᾶρος apud Plutarchũ: apud quem in Apophthegmatis, Παρυσάτις ἐκέλευε τὸν βασιλέα μέλπειν μετὰ παῤῥησίας διαλέγεσθαι, βυσσίνοις χρῆσθαι ῥήμασι: admonens liberiatem in loquendo temperandam esse lenitate quadam, & asperitatem mollitie, nisi potius βυρσίνοις legendum, vt quidam habent codices. vt velit regem à verbis liberioribus ad scuticas & flagra deuenire, id est verbera fuit enim Parysatis animo iracundo & fero vindictæque cupidissimo, vt patet ex historiis. Cælius Rhodig. lib. 12, cap. 39, βυσσίνοις λόγοις esse ait Verba quæ sublimitatem habent ac nitorem. vt Philelph. quoque βυσσίνοις ῥήμασι in illo Plut. loco interpr. Graubus atque ornatis verbis.

Βυσσοβαφὴς, t.1, c.798, d. Βυσσοδρομεύω, ib.

Βυσσόδη, t.1, c.797, f. Βυσσος, ib.

Βύσσος, ου, ἡ, Byssus: lini quoddam genus apud Indos, teste Pollux libro 7. ex quo τὰ βύσσινα φᾶρη, maximo habita in pretio. Teste enim Plinio, lib. 19, cap. 1, Asbestino lino principatus in toto orbe datur: proximus byssino, mulierum maximè delicius circa Elim in Achaia genito, cuius scripula quaternis denariis, vt auri, quondam permutata se reperisse ait. Hesychius tamen βύσσον esse ait χρῶμα αἰπὸ τῆς ὕαινης παρὰ Λαμβαίνοι ὁμῶν, qui βύσσινα quoque exponit πορφυρᾶ, purpurea. vt Suidas etiam βύσσον significare ait βαφὴν ὀκ πορφύρας: & βύσσινον, τὸ βύσσῳ βεβαμμένον. Sed perperam vterque. nec enim coloris genus est, sed delicatissimi lini & diuersi à purpura. vt ex Luca etiam patet, apud quem ὁ πλούσιος ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον. Sic Exodi cap. 25 & 26, αὐλαίας ὀκ βύσσου κεκλωσμένης, aulæa ex byssino stamine. ¶ Aristoph. schol. βυσσὸν vocatum fuisse scribit τὸ γυναικεῖον ἐνδύσιον. pro quo Suid. habet μύρσιν, in Κεφθ. Infrà βύτης.

Βυσσοφαρῆ, Hes. exp. μεγαλοφαρῆ. forsan tamen sonat potiùs βύσσινον φᾶρος ἐνδεδυμένῳ.

Βυσσόφρων, t.1, c.798, e.

Βυσσῶσι, apud Hesychium legitur, expositum φεφίλωσι: tanquam à themate βυσσῶ. nisi forte scribendum βύσσωσι, quod est aor. 1 subiunct. modi à them. βύω, metri gratia geminatum σ habens.

Βύσσωμα, t.1, c.798, f

Βυσσῶν, Hesych. esse dicit πάχνια. sed forsan scribendum βύσσακα, vt idem sit quod μύσακα. Antiphanes sanè apud Athenæum libro 4 dicit, βαδίζε ὅδε σῖτον εἰς τὸ φρέαρ δίπα. Ἀπόλαυε τοῦ ζωμοῦ, φόρει τοῖς βύσσακας, pro μύσακας, vt videbis in Μύσαξ, t.2, c.800, d.

Βυστικὸς, t.1, c.799, c

Βυστίχοις, Hesych. exp. τοῖς ὀν θαλάσσῃ βρόχοις.

Βύσραι, t.1, c.799, b. Βύσραι, Hesychio sunt αἱ τῆς λαχάνων ὀνθέσεις: addenti tamẽ quosdã exponere τοὺς ὀν τῆς λαχάνων ὀψωμῶνος. Sed prior expositio est conuenientior: quoniã πᾶς ὀνθέτεται βύσσ᾽ τὸ σῶμα, vt videbis in Ἀσπαβρύκω.

Βύτανα, sive Βρύτανα, Hesychio sunt κάνδυλοι.

Βύτηρον, idẽ Hes. esse dicit τὸν ψάφον, Sturnum. Βυτῆον autem, πλῆθος.

Βυτίνη, eidem Hes. est λάγυνος vel ἀμὶς, Lagena vel Matula: Tarentinorum dialecto. Exponit etiam σταμνίον, Doliolum. βικίον.

Βύτιος, eidẽ est γυναικὸς αἰδοῖον. pro quo paulo antè βύσσος.

Βύω, t.1, c.799, a. & t.2, c.1070, g. ob.

Βυοῦ quoque dicitur pro βύω, id est Confercio, Oppleo, Obstruo. Aristophanes Pace, Χρυσίῳ τῆς ὦτα πειοιῶν ἐβύουν τὸ τόμα. Etymol. quoque meminit huius them. βυοῦ, dicens ex futuro trãsisse in præs. & declinari βυοῦ, βυεῖς. affert & particip. βυοῦν.

¶ Βοῦβος, Hesychio πιρὸς, Murilus, Mancus. qui & βωβοὺς affert pro χωλοὺς, Claudos.

Βουβύζειν, eidem σαλπίζειν. vel potius Buccinare.

Βούβιον, Bucula. per synæresin pro βοΐδιον, Hes.

Βωθεῖν. eodem teste pro βοηθεῖν dicitur, Ionicè nimirũ cõtractis ο & η: vt & Βωθεοντες pro βοηθοῦντες seu βοηθεῶντες. Exponit tamen illud βωθεῖν etiam ὁμιλεῖν.

Βωθύζειν, eidem est βοᾶν, θεοῦσθαι, Clamare, Vociferare.

Βωκαβυνον, eidem est βωκὸς, τρυφερὸς χιτών.

Βώκαρος, à Τροεζηνίοις dicitur τὸ ἔαρ, Ver: παρὰ τὸ τοῦ βίου χαρὰν φέρειν, teste Etymologo, qui & fluuiũ in Salamine sic vocari ait, forsitan quòd βοείου καρὸς, boumi capitis, similitudinem aliquam præferat: quasi βούκαρος, vt suprà ἡ βούῤῥινα.

Βῶκες, pisces sunt quos alii βόακας alii βόγκας appellant παρὰ τὴν βοήν. quam etiam ob rem sacri esse feruntur Mercurio, vt Apollini οἱ κιθαῳοὶ dicati sunt. Herm. Barb. ex Speusippo tradit βῶκας esse τοὺς λευκομαγίδας, hoc est menas candidiores, quos vulgo girros siue girrulos vocari. Nomin. sing. est Βῶξ, de quo t.1, c.761, f.

Βωκολιάσδω, Doricè pro βουκολιάζω dicitur. vnde apud Theocritum βωκολιάσδεν & βωκολιασδύμεσθα, pro βουκολιάζω & βουκολιαζόμεθα, Bucolicè seu pastorum more cane, Bucolicè canamus. Habes & alia ex eo exẽpla tomo 1, c.775, f.

Βωκολιαστὴς, Doricè itidem pro βουκολιαστὴς dicitur. hoc est Bucolici carminis cantator. vel etiam Bubulcus, Pastor. Quintum Theocriti Idyllion inscribitur Βωκολιαστά, quoniam in eo introducit duos pastores παρὰ ἀλλήλους ἀείζοντας.

Βωκολικὸς, t.1, c.774, f. Βωκόλος, ib. e

Βῶκος, t.1, c.780, e

Βωλὰ, Doricè Cretenses dicunt pro βουλὴ, Consilium.

Βωλάκιον, t.1, c.799, g. Βώλαξ, ib.

Βωλάριον, ib. Βωλιδὰν, ib. h

Βωλιῆνος, apud Athenæum libro 3, dicitur vocari ἄρτος quidam, & σκυβάλεσθαι eodem modo quo ὁ βουλίτης. Videtur autem Latina esse vox, quum ibidem in eius cõficiendi ratione vtatur vocabulo Materiæ, Furni, Remi. forsan quòd boletorum figuram imitaretur, aut inde fieret.

Βωλία & Βωλὶς, Hesychio teste est μαζὴς εἰδὸς τι ὀν ταῖς θυσίαις: forsan à βώλου aliqua similitudine sic dicta.

Βωλιμῶδες, apud Hieronym. in comment. in Iobi cap. 3, perperam scriptum pro βουλιμῶδες. Inter cæteros cruciatus (inquit) etiam hanc ei diabolus infirmitatem inflixerat, quam medici βουλιμῶδες appellant. quæ infir-

mitas talem habere dicitur pœnam, vt ante cibum torqueatur ægrotus, & sint ei post cibum indefinẽtes dolores. Βούλιμος quoque dicitur & βουλιμία.

Βωλίνας κελιὰς, Hes. dici scribit πλινθίνας οἰκίας, lateritias domos. coquuntur enim lateres è gleba, quæ βῶλος dicitur. Ad verbum sonat Glebaceos nidos, Domicilia è gleba.

Βωλίον, t.1, c.799, h

Βωλίτης, ib. Fœm. Βωλίτις, vide suprà in Βολίτης.

Βωλόναι, apud Soph. quibusdã sunt κολῶναι, aliis τὸ Κίλικιον, διὰ τὸ αὐξικαρῶδες. Hesych.

Βωλοειδὴς, t.1, c.799, e. Βωλοκοπέω, ib.

Βωλοκοπία, ib. Βωλοτόμος, ib. f

Βῶλος, ib. c. Βωλοφορία, ib. f

Βωλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Glebosus seu Glebaceus, & Glebæ speciem gerens, Glebæ assimilis. vt βωλοειδὴς.

Βωλώρυχα, à Laconibus vocari τὴν σῶν testatur Hes. nimirum παρὰ τὸ τοὺς βώλους, ὅπου τὴν γῆν, ὀρύσσειν. Solet enim rostro suo fodicare & vertere glebas ac terram.

Βωμάκαυμα, t.1, c.802, b. Βώμαξ, ib. a

Βωμβυοι, Hesychio sunt οἱ παρὰ τοῖς βωμοῖς λόφοις καλουμένοις κατηκοῶντες. Idem tamen Βώμβυος exponit simpliciter βωμός.

Βώμειοι, t.1, c.802, a

Βωμηνεῖν, Hesychius exp. ὤμοσεν, Iurauit. Forsan Æolicum habet pleonasmum τοῦ β pro ὤμηνεν: à them. ὀμόω, facto ex ὀμῶ.

Βωμίνας, Hes. dici ait ἀναβάσεις, Ascensus, Accliuitates.

Βώμιος, t.1, c.801, b. Βωμὶς, t.1, c.802, a

Βωμίσκοι, Hesychio ἀριθμοὶ ἄνισοι, Numeri impares.

Βωμίσρια, t.1, c.802, a

Βωμοειδὴς, t.1, c.800, c. Βωμολόχευμα, ib. f

Βωμολοχεύομαι, ib. e. Βωμολοχία, ib.

Βωμολοχικὸς, ib. Βωμολόχος, ib. c

Βωμολοχόω, ib. f. Βωμολόχως, ib. e

Βωμονείκης, ib. f

Βωμὸς, ib. a. ¶ Βωμοὶ dicuntur etiam quidam λόφοι Αἰσπαλίας, de quibus vide Steph.

Βωμοσεῖαι, Ab aris famulæ. v.l. Vide t.1, c.802, a.

Βωμύκας, ου, ὁ, dictus fuit olim ὁ Εὐρώτας fluuius, παρὰ τὸ βοὸς μυκηθμοῦ παραπλήσιον ἔχειν, vt tradit lex. meum vet. Murmur itaque eius, bouis mugitum imitabatur.

Βῶν, vide in Βῶς paulo post.

Βωνίτης, t.1, c.780, e. Etymol. quoque βωνίτιν significare ait βουκόλον, afferens hoc ex Callim. exemplum, Οἷοι βωνίταιον οἰ κρύπιοιτ γαυλῆκες.

Βωνυσοι, Suidæ ἄποικοι, βουκόλοι, Coloni, Bubulci.

Βῶξ, t.1, c.761, f

Βωτιδία, Hesychio teste pro ὀρθία dicitur, Recta, Frecta.

Βώκλμος, Polluce autore fuit Μαρυανδινῶν γεωργῶν ἆσμα, rusticorum Maryandenorum cantilena: in honorem nimirum Bormi adolescentis, qui æstate in venatione perierat, filius autem erat Vpii regis, Iollæ & Maryandeni fratrer. Hesych. Βῶρμον dicit fuisse βρεῶον ὅθεν Βώρμου νυμφολήπτου Μαρυανδινοῦ.

Βῶροι, eidem Hesychio & Suidæ sunt ὀφθαλμοὶ, Oculi. At Βῶρος, iisdem testibus est nomen proprium.

Βώς, t.1, c.772, g. Hesychio βὼς est etiam βύρσα, ἀσπὶς, πέλτη: vt βῶν quoque dixerat esse non solùm βοῶ, sed etiam ὅπλον. Suid. Argiuos βῶν vocare dicit τὰς ἀσπίδας & βύρσαν, pro βοῶ. Rursum Hesychio teste βὼς est pícis quidam, vt βοῖς quoque.

Βώσκες, t.1, c.759, a. Βώσκεσθαι, ib.

Βῶσκες, Boscæ pisces: forsan iidem qui βῶκες suprà. Ita v.l. Sed procul dubio scriptura illa mendosa est.

Βώσμαι, t.1, c.759, a. Βῶσον, ib. b

Βωσοῦσι, Hes. exp. βομβοῦσι, ἠχοῦσι. vnde forsan πθαγβώσοντοι.

Βωτῆρες, Hesychio νομεῖς, Pastores: qui βωτῆρες potius dicuntur.

Βωτρὰξ, t.1, c.759, c

Βωτπάζειν, Hesychio βάλλειν, Iacere vel Icere.

Βώτης, t.1, c.781, c. Βωτιανέιρος, t.1, c.437, e

Βωτίον, Hesychio σταμνίον, Doliolum. quod suprà βικίον.

Βωτῶ, t.1, c.759, b. Βώτωρ, t.1, c.781, e

Γ

Γ Tertiæ apud Græcos literæ nota est, signũ item numeri ternarii: at præfixam à sinistri lateris ima parte habens acuti accentus notam, ternarium millenarium significat, hoc modo, γ, seu γ.

Γά, Dorice pro γέ dicitur: vt apud Aristoph. in Acharnēs. ἐγὼ γά, pro ἐγὼ γέ, Ego quidem, Ego equidem. Γᾶ autem, iidem Dores dicunt pro γῆ, terra: itidémque γᾶν pro γῆν.

Γάαθον, Hesychio ἥττον, Minus.

Γαβαθόν, eidem est τρυβλίον: qui ET Γάβενα esse dicit ὀξύβαφα ἤτοι τρυβλία.

Γαβαλαὶ, idem dici tradit κιβαλὶὼ & ἐγκέφαλον. Gabalium autem, aromatis Arabici nomen apud Plin. lib. 12, c. 21.

Γαβεῤῥός, eodē H. teste Laconibus est ἔρρον μιθωτής. Qui mercede opus aliquod faciēdũ suscipit, vt οἱ ἐρρολάβοι.

Γαβιρέα, Gabirea: myrrhæ quædam species apud Dioscoridem, l. 1, c. 78.

Γάβις, apud LXX interpretes, Iobi c. 28, μετέωρα καὶ γάβις οὐ μνησθήσεται. Sed Hebraicum vocabulum est, quod interpr. Eminentia.

Γαγάτης λίθος, Gagates lapis: nomen habet loci & amnis Gagis Lyciæ, teste Plin. lib. 36, c. 19, vbi fusius eum describit. De eodem multa Dioscl. 5, c. 146, & Orpheus in poematio περὶ λίθων: item Alex. Aphr. Probl. l. 2, quæst. 64. Vnde autem Γάγας dictus sit Lyciæ iste locus, vide apud Etymol.

Γαγαίειν, Hesychio τὸ μετὰ γέλωτος παίζειν, Risu ludere & iocari cum aliquo.

Γαγγαλός, vide Γαγγαμός in Γαγγέμη.

Γαγγαλίζειν, Hesychio est γαγγαλίζεσθαι, ἥδεσθαι, Titillari, Lætitia seu voluptate affici. Vbi etiam VERB. Γαγγαλίζεσθαι positum pro γαργαλίζεσθαι. Infrà Καγγαλᾶν.

Γαγγαλίδες, eidem sunt γελασινοί: pro quo infrà γελασῖνοι. Vide & Γαγγίας.

Γαγγαλίζω, idem quod γαργαλίζω, Titillo, Voluptate afficio: seu Facio γελᾶν aut καγγελᾶν. Legitur in lex. meo vet. & apud Etymol. à quibus exponitur εἰς γέλωτα ἄγειν, deriuantibus nimirum à γελάω.

Γαγγάλιον, ι, τὸ, Hesychio est ὑδρῶν συστροφή. VNDE Γαγγαλιειδῶν idem exp. γαγγαλίοις οἰκοῦσιν. Sed notandum est pro illo γαγγάλιον apud medicos SCRIBI Γαγγλίον. vt apud autorem Definitionum medic. qui Galenus esse creditur, γαγγλίον ἔστι νεῦρον τῶν τῷ φύσει συνεφῆ σωματοποιηθέν. quo modo & Paulus definit hoc γαγγλίον lib. 6, c. 39, & Actuar. περὶ διαγνώσεως παθῶν lib. 2, c. 28. vbi iidem addunt γίνεσθαι ἐκ πληγῆς ἢ κόπου, vt plurimùm καὶ καρποῖς καὶ σφυγμοῖς, seu καὶ ὀδύναις καὶ ταῖς χείρασι, quoniã ibi nerui plures sunt & magis περιφανεῖς: comitari autē ipsum ὄγκον ὁμόχρωον, ἀνώδυνον, ἀψαλῆ. Eodem propè modo Pollux lib. 4, γαγγλίον esse ait ἀπόστημα ἄπονον ὑπὸ λευκοῦ καὶ νευρώδους χιτῶνος ὀνόμασται δ' αὐτοῦ ὑγρὸν ἀγεροῦδες ἢ ῥιγίας ἢ ἐλμινθίας· γένεσθαι δὲ περὶ κρᾶσιν καὶ κεφαλαίω. Gorræus esse dicit nerui nodosam & renitentem contractionē, nullo præter naturam colore, doloris expertem: possēque in multis corporis partibus accidere, sed in manibus & talis frequenter, rarius in cubito & capite oriri. plerunque ex plaga aut lassitudine, rarò sponte prouenire, nec in alto, sed sub cute radices agere, neque in orbem vel ad anteriora posteriorāque trãsferri. sicut melicerides & atheromata, sed si vim facias, ad latera tantùm, hoc est ad dextram vel sinistram, pro nerui situ moueri & flecti. Meminit eius Celsus quoque l. 7, c. 6, dicens in capite multa variāque tubercula oriri, ganglia, meliceridas, atheromata. INDE Γαγγλιώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Ganglio similis, Qui è gãgliorum genere est. Hippocr. De artic. ἐπεὶ καὶ ἦν γαγγλιωδέων ἐνιαι, ὅσαι αὐτοπαθέα ἐν καὶ μυζώδεα, σπέρκα ἐχί.

Γάγγαλος, eidem H. est ὁ ἀμεταθετος καὶ ἀνέστιος τῇ γνώμῃ καὶ ἀμεταβολος, Mutabilis, Inconstans.

Γαγγαμη, eidem Hesychio est σπλὴν, siue δίκτυον ἐγιβυπτόν, Sagena seu Rete piscatorium. sed addit, esse etiam πλέξις γεωγραφικὴν ὁμοιον τῇ κρεαγρᾷ: furcam fortassis aut tridentem intelligens. Idem ET Γάγγαμον dicitur. Nã idem Hesychius γαγγαμον dici tradit δίκτυον: item τὸ περὶ τὸν ὀμφαλὸν ὑποχονδρίον. Pro quo apud Etymol. & in lex. meo vet. SCRIPTVM Γαγγαμών. Est enim γαγγαμὼν εἰς δίκτυον seu τὸ λαμβανόμενον δίκτυον: afferentibus ex Æschylo, γαγγαμόνα τῆς παγκλώπου. Vtrunque vocabulum apud Poll. quoque legitur, & γάγγαμον nimirum & γαγγαμὼν, idque vno & eodem in loco. nam lib. 10, cap. 3, quædam ἀλιέως σκεύη enumerans, vt σαγήνιδον, ἑρκη, πορκοις, λίνον, πόσαχρον, δίκτυον, ἀμφίβληστρον, iisque subiungens γάγγαμον, scribit ab eo Æschylum τὸ δύσλυπον ἢ δυσέλικτον καὶ κακὸν appellasse γαγγαμόνα τῆς παγκλώπου. Sed meminit & metaphoricè significationis quam τὸ γάγγαμον seu ὁ γαγγαμὼν habet, sic scribens lib. 2, τὸ δὲ καὶ μέσον κατέχει κοῖλον, ὁμφαλὸς καὶ μεσομφάλιον· καὶ ὁ περὶ ἐκείνῳ τόπος γαγγαμών. ἐπεὶ ὑδρὸν δεῖ πάχεμα, καθάπερ τὸ δίκτυον δὲς ὃ καλεῖται καὶ γαγγαμών, ἢ, ὡς οἱ πολλοὶ, σαγλίν. innuēs omentum dici γαγγαμόνα, quoniam neruorum plexu refert piscatorii γαγγαμόνος seu σαγλίνης figuram, vnde & vulgo reticulum appellatur. Porrò à piscatoria illa γαγγάμῃ, seu piscatorio illo γαγγάμῳ, DICITVR Γαγγαμευλκος. qui nimirum ipsum in aquã iniectum extrahit, pisces videlicet venans: ET Γαγγαμός, (idem. ἔστι κυείας (inquit Etymol.) γαγγάμη, σαγλίνη ἢ δίκτυον· ὅθεν καὶ Γαγγαμευλκοί, οἱ σαγλευόμενοι· καὶ Γαγγαμεύς, ὁ τῇ γαγγάμῃ ἁλιεύων.) Hesychio itidem γαγγαμευλκοὶ sunt σαγλευόμενοι: & Γαγγαμεύς, (perperam enim apud eum scriptum γαγγαλεύς, vt & alphabeticus ordo & expositio docet) ἁλιεὺς ὁ τῇ γαγγάμῃ ἐργαζόμενος.

Γαγγάνη, ης, ἡ, Scrofula, Tuber. v. l.

Γαγγίας, SIVE Γαγγαλίας, nonnullis est γελασινός: alii ἢ ἥδιον ἐείων συστροφῶν. lanas conuolutas, eo nomine vocari tradũt, alii ὑποστάθμιον, sedimentũ & fæces, teste Hes.

Γαγγίτης νάρδος, Nardus Gangitis: dicta à Gange fluuio: apud quem nascitur, teste Dioscl. l. 2, c. 6.

Γαγγλίον, & Γαγγλιώδης, vide paulo antè in Γαγγάλιον.

Γάγγραινα, ας, ἡ, Gangræna: partis alicuius mortificatio & extinctio, prouenienS à magnitudine inflammationis, quæ neque digeri neque in pus mutari potuit, sibique coniunctas partes in affectionis consortiũ pertrahens, & ne ab ossibus quidem abstinens quæ vitioso humore perfusa imbutáque, quo caro circumposita madet, putrescunt emoriuntúrque. Non est autem γάγγραινα perfecta νέκρωσις, sed adhuc fit, sic tamen vt nisi opportunè succurratur, non modò pars ipsa quæ laborat, sed & aliæ vicinæ partes, ipsēque totus homo denique intereat. Quum verò sensum affectæ partes penitus amiserunt, iam non γάγγραινα sed σφάκελος appellatur. Est enim per gangrænam via ad sphacelum, qui perfecta νέκρωσις est. Verùm (vt ait Galen. commẽt. 4 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων) abutimur interdum vicinorum affectuum nominibus ad eos significandos ad quos proximè accedũt, quanquam nondum ex toto ipsorum speciem & naturam habeant. Sic nanque & Hippocr. ingentem inflãmationem, quum non amplius suum colorem tuetur, dolorique est, interdũ γάγγραιναν appellauit. Hæc Gorr. Plura si requiras, consule Gal. comm. 7 in Aphor. Hipp. sect. 7, artic. 50: De tumoribus, c. 8: Paul. Ægin. l. 4, c. 9: Actuar. περὶ διαγνώσεως παθῶν l. 1, c. 30: Celsum l. 5, c. 26. Plut. dicit γαγγαινας καὶ καρκινώματα διαβρωθεῖς. vt Etym. quoque γάγγραιν α esse dicit πάθος διαβρωπιῶν σαρκῶν, deriuatum esse tradens ex γράω significante ἐσθίω, per diplasiasmum. INDE Γαγγραινικός, ε, ὁ, Gangrænicus, Gangrænæ similis. & γαγγραινικαὶ νοσοι apud Dioscl. l. 2, c. 119, Nomæ quæ in gangrænam euaserunt, seu Depascentes gãgrænæ. ITEM Γαγγραινεδής, Gangræna laborare, aut Gangræna corripi. Dioscl. l. 1, c. 187, de cinere ficulno, ἀρμόζει καὶ πρὸς γαγγραινούμενα· αἱ κανθάρεις γάρ. VNDE Γαγγραιωσις, εως, ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ γαγγραινοῦσθαι, Gãgrænæ vitio corripi, seu In gangrænã transire. Hippocr. De fract. γαγγραιώσις φλεβῶν vocat τὸ δι' ὑπερβολὴν τῆς φλεγμονῆς αὐτῆς ἀκολουθοῦσας νεκρώσεις, vt testatur Galen. comment. 2 in eum librum.

Γαδεῖ ᾶ, Hesychio est χαίρειν, Gaudere, Lætari.

Γάδειρα, teste eodem Phœnices vocant τὰ περιφερέσματα, Septa. Alioqui Γάδειρα appellant insulã & vrbem in Oceano vltra columnas Herculis, angustam admodũ & veluti χῶς ἠειρεών, vt Steph. & Etymol. tradunt. Vnde Γαδειροδής, Γαδειρίτης, Γαδειραῖος, Γαδειρανὸς, dicitur qui inde oriundus est, aut illic habitat. Inde & possess. forma Γαδειρικὸς dicitur. vt Γαδειρικὸν πάτριον apud Eupolidem, τὸ ἀπὸ Γαδείρων κομιζόμενον, teste Hesychio, itémque Stephano, qui & Γάδειραν fœminino gen. ab Erato sthene vocari ait. Latini Gades dicunt, & Gaditani pro Γάδειρα & Γαδειρανοί.

Γαδέω, Gratificor. Hesych. enim γαδεῖν exp. χαρίσασθαι. At Γαδεώ, eidem est χαρεώ, Gaudium, Lætitia.

Γαδή, Cista, Arca. Hesychio κιβωτός.

Γαδίξ, eidem est ὁμολογία.

Γάδομαι, Gaudeo, Lætor: vel Gaudio & lætitia afficior, Voluptate afficior, Delector. Idem enim Hesych. γάδεσθαι exp. ἡδέσθαι, afferens & γάδονται pro ἀγαθύνονται.

Γάδος, piscis qui alio nomine ὄνος dicitur. Ita enim Doriõ apud Athen. lib. 7, ὄνος, ὃν καλοῦσί τινες γάδον. Vide & Γάδος paulo infrà.

Γάζα, ης, ἡ, Persica vox est, teste Hesychio, significãs apud eos τὸ βασίλειον, seu ὅτι ὂν πολλῶν φορομένων φόρους, aut τὸ ἅμα. id est, Regiam cum supellectile & instrumento suo, seu Tributa & reditus, aut Res pretiosas. Idem γάζαν exp. etiam πλοῦτον, Opes, Diuitias: Suid. θησαυρὸν, Thesaurum. id est Supellectilem & opes pretiosiores quas recondimus. Diodor. πολλὰ δὲ οὖν ἀφθονίαν ὕδατος καὶ γάζαν βαρβαρικὴν, ἀργυρίου δὲ τάλαντα γ'. Et rursum, ὁ δὲ Πτολεμαῖος βασιλεὺς τοῦ ἀγῶνος ἐπεδείκνυτο καὶ πολὺν ἄλλον βασιλικὴν γάζαν. Et Theophr. Hist. plant. lib. 8, cap. 11, τὰ ἱμάτια καὶ πολὺν ἄλλον γάζαν κόσμεσθαι. VNDE Γαζοφύλαξ, Custos gazæ seu thesauri. Nonn. dixit etiam χῶρος γαζοφύλαξ, PRO Γαζοφυλάκιον, id est, Locus in quo custoditur gaza: vt sunt conclauia vel arcæ in quibus pretiosius instrumentum & opes reconduntur asseruãtúrque. quod θησαυροφυλάκιον quoq; dicitur, teste Suida. Ita vocabatur etiã in tẽplo Hierosolymitano locus quidam in quem conferebantur pecuniæ: quia erat templi veluti thesaurus & ærarium. vt cum alibi, tum Lucæ 21, βάλλοντας τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον. Nonn. hoc γαζοφύλακα χῶρον appellat, vt dixi, Γαζοφύλαξ (inquit) ἔθι χῶρος ἀκούεται, ὅπαθι πολλοὶ ποικίλα δῶρα φέροντες ἐπεστέφοντο πολῖται. ‖ Rursum Γάζα, vrbis Asiaticæ nomen est: cuius ciuis Γαζαῖος dicitur.

Γαθεω, ῶ, Doricè pro γηθέω dicitur. vnde infin. γαθεῖν.

Γάθκυδον, Hesychio ἐκ τῆς γέου. Γαθία, eidem ἀλλαντία.

Γαθυλλίς, ίδος, ἡ, idem quod γηθυλλὶς seu ὀπηθυλλίς: deriuatũ ex γήθυον, teste Eust. qui ipsum esse dicit ὅμοιον ἀμπελοφασήνῳ: innuens cæpæ genus esse. vt apud Nicandrum quoque schol. γηθυλλίδας esse dicit εἶδος κρομμύων, alius νέον κρόμμυον: in Alexiph. nimirum, vbi dicit, Ἐν δὲ τε νάπεσι, ῥάφανόν θ' ἅλις, ἐν δέ τε λεπτὰς Κύμικα κρομμύων γαθυλλίδας. sed addit prior scholiastes, posse eo nomine accipi etiam τὰς κεφαλὰς ἢ τὰς ῥίζας τῶν κρομμύων, vel τὰ ἐπὶ τῶν ὀνίων λεγόμενα ἀγριόφυτα. Vide Γήθυον infrà.

Γαία, t. 1, c. 801, c

Γαιάλοχος, In terra habens sua cubilia. Hesychio ἠπειρώτης, In terra seu continente degens, Terrestris.

Γαιάορος, t. 1, c. 803, c. Γαιᾶτα, t. 1, c. 810, g

Γαίεσκον, Ionicè pro ἔγαιον, id est ἐγαίρον. Hesych.

Γαίη, t. 1, c. 801, c. Γαίηθεν, t. 1, c. 803, e

Γαιήϊος, ib.

Γαιηΐς, Terrestris. γαιηΐδα Antimachus vocat ἢ φοίβιον, teste Hesychio.

Γαιήορος, t. 1, c. 803, b. Pro eodem ET Γαιηοῦχος dicitur. affert enim Hesychius γαιηούχῳ pro τῷ πολὺ γῆν ὀχοῦντι καὶ συνέχοντι.

Γαιηφάορος, t. 1, c. 803, c

Γαιθυλάδη, Hesychio ἀμπελόφασα. pro quo paulo antè γαιθυλλίδες, & infrà γηθυλλίδες.

Γαίνομαι, idem quod αὐαίνω. idem enim Hesychius γαίνεται exp. αὐαίνει.

Γαῖνα, eidem sunt καθαρὰ χρεα, Viscera. pro quo infrà γῆνα.

Γαιοβάφος, t. 1, c. 803, b. Γαιοδότης, ib. Γαιομωρία, ib.

Γαῖος, ib. f. Hesychius & Etymolog. oxytonos habent γαιὸς, exponentes itidem ὁ ἐρχάτης βοῦς, καὶ ὁ κόπτων αὔλακας. sed addit Etymologus, Italos & Tarentinos γᾶιον dicere τὸν μυῶνα. Suidas γαῖον exponit etiam γαίνων περιγραμμάτων.

Γαΐος, t. 1, c. 803, f. Γαιοῦχος, ib. c

Γαῖσα, ET Γαισὸς, Suidæ est κοντὸς, Contus: εἶδος ἀμυντηρίου, ἢ δόρατος. Hesychio quoque γαισὸς est ὅπλον ἀμυντήριον vel ἐμβόλιον ὀλοσίδηρον: Polluci itidem δόρυ ὀλοσίδηρον, qui Libycum esse ait. Legitur in libro Iudith, c. 9, ἤλπισαν ἐν ἀσπίδι καὶ γαισῷ καὶ τόξῳ καὶ σφενδόνῃ. Reperitur vero & paroxytonos scriptum. vt Iosue. cap. 8, εἶπεν πρὸς Ἰησοῦ σου ὁ τὸν γαῖσον τὸν ἐν τῇ χειρί σου ὅτι πρὸς πόλιν. Et apud Athenæum libro 6, de Romanis, καὶ τοῦτο Σαυνιτῶν δὲ ἔμαθον θυρεοῦ χρῆσιν· τοῦτο δὲ Γῆρων, γαῖσον. Latini neutro gen. Gæsum seu Gesum dicũt. Liuius, Leues aurē, qui hastam tãtùm gæsáque gererent, vocabãtur.

Γαῖται, Hesychio γεωργοί, Agricolæ, Rustici: vt βοῦται dicũtur Bubulci, Pastores.

Γαΐω, t. 1, c. 810, f. Γαιώδης, t. 1, c. 803, e

Γαιωμωία, ας, ἡ, ex Epigr. affertur pro Agricultura. Dicitur alioqui & γαιομωία, per ο in secunda syllaba.

Γακίνας, t. 1, c. 808, f. & 1205, h

Γακινία, t. 1, c. 808, f. Γάκινος, ib.

Γακτής, Hesychio est κλάσμα, Fragmentum.

Γάκυ, Idem Hes. exp. ἡδύ, γλυκύ, Suaue, Dulce: afferens & Γακούδη, pro ἡδύσματα: & Γακουτάκης pro ἡδυποιός. sed valde peregrinum hæc sonant.

Γάλα, t. 1, c. 811, d

Γαλάδες, conchæ quædam sic dictæ à nonnullis, ex genere τῶν λειοστράκων, teste Aristotele Hist. anim. l. 4, c. 4.

Γαλαθιώδες, t. 1, c. 812, d. Apud Hesych. scriptum γαλαθινόν per ι, quod exp. ὑποπάθιον, νέον.

Γαλακτοπόω, t. 1, c. 812, d. Γαλακτίζω, ib. c

Γαλακτικός, ib. d. Γαλάκτινα, ib.

Γαλάκτινος, ib. Γαλακτίνης, ib.

Γαλακτοειδής, t. 1, c. 811, d. Γαλακτοκόμος, ib. e

Γαλακτόομαι, t. 1, c. 812, c. Γαλακτοποιέω, t. 1, c. 811, e

Γαλακτοπώνης, ib. Γαλακτοτροφέω, ib. f

Γαλακτουργός, ib. Γαλακτουχέω, ib.

Γαλακτοῦχος, ib. Γαλακτοφάγος, ib. f

Γαλακτόχροος, ib. Γαλακτώδης, t. 1, c. 812, c

Γαλάκτωσις, ib.

Γαλαξία, Hesychio ἑορτὴ ὃν ἢ ἥρωσι γαλαξίαν. id est πόπανον κριθινον ἐν γάλακτι, Festum in quo pultem hordeaceã in lacte coquunt.

Γαλαξίας, t. 1, c. 812, d

Γαλαεάς, Hesychio ἰχθὺς ὁ οἰκικός. pro quo infrà Γαλαεάς.

Γαλάπον, vide in Γάλιον.

Γαλατμὸν, idem Hesych. esse ait λάχανον ἄγριον, Olus syluaticum.

Γαλεαύη, t. 1, c. 812, f

Γαλβάνη, Galbanum, Toga Phrygia. Ita vulg. lex. sed sine vllo testimonio. Fortitan quòd apud Iuuenalem legerunt, Cærulea indutus sculculata aut galbana rasa. Sed apud Græcos nulla huius mentio, qui & lactymam illam quam Latini Galbanum vocant, χαλβάνιον ipsi appellant, per χ non per γ.

Γαλέα, t. 1, c. 813, b. Γαλεάγρα, t. 1, c. 812, h

Γαλέη, ibid. g

Γαλεόβδελλον, vide in Γαλίοψις.

Γαλεοειδής, t. 1, c. 813, b

Γαλεὸς, ibid. ‖ Γαλεοὶ Hesychio sunt ἡρῴοι π & μάντεις: Siciliæ olim incolæ.

Γαλερὸς, t. 1, c. 824, d. INDE Γαλεροπὸς, Qui est γαλερὸς τὴν ὄψιν, Serena facie & hilari: (γαλερὸς. n. Hesychio est γαλιωδὸς, ἱλαρὸς, ἥδιστος) Etymologo ὁ γαλερὸν καὶ ὀπτερὸς βλέπων.

Γαλεώδης, t. 1, c. 813, b. Γαλεώνυμος, ib. c. Γαλεώτης, ib.

Γαλῆ, t. 1, c. 812, g. Γαλῆ Ταρσικία de prægrande fele dicitur, quoniã Tartesi μέγιστα γίνονται γαλᾶι, teste Suida & H.

Γαλῆδ ἁς, vide in Γαλιδ ἁς paulo post.

Γαλιωεία, t. 1, c. 824, c

Γαλιωάω, ῶ, idem quod Γαλιωιάω, teste Suida.

Γαλιωεία, Tranquillitas. γαλιωεία χρηστάμβροι, Tranquillæ fruentes cõsuetudine, Ita v. l. sed metuo ne error subsit.

Γαλιώη, t. 1, c. 824, a

Γαλιώιω, Tranquillé. pro Γαλιωῶς. v. l.

Γαλιωῆς, t. 1, c. 824, d. Γαλιωιάω, ib. b. Γαλιωιάος, ib. b.

Γαληνίζω, t.1, c.824, b

Γαλλωϊόων, Ionica dialysi vocalis circunflexæ pro γαληνιοῦν dicitur, à them. γαλλωϊάω. vnde γαλλωϊόωντες in Epigramm. Sereni, Tranquilli.

Γαλλωδς, t.1, c.824, c. Γαλλωδτης, ib.

Γαλλωδω, ib. Γαλληρὸς, ib. d

Γαλληραωδς, ibid.

Γαλιάγκων, vel Γαλιαγκὼν, t.1, c.43, c

Γαλιάζρας, ας, ἡ, legitur apud Theophr. Hist. plant. libro 5, cap. 8. Ibi enim ἡ ἠλελέα dicitur esse vtilis τοῖς θυροπηγέων καὶ γαλιάζραις. Pro quibus Gaza habet. Vlmus vtilis ad fores, prela & torcularia: aliam procul dubio lectionem sequutus. Si γαλεάζραι reponendum censeas, interpretaberis Feliscipulas.

Γαλίαι, Hesychio οἱ ὀνίσκοι, Aselli. Forsan autem intelligit pisces illos qui γαλλαρίαι dicuntur. nam & ii vocantur ὀνίσκοι.

Γαλιάω, ῶ, Libidinosus & incontinens sum. Hesych. enim γαλιώσης exp. ἀκολασαινούσης. forsan τοῦτο ἀπὸ γαλῶ: quoniam id animal est libidinosissimum.

Γαλιδεὺς, έως, ὁ, Catulus felis. Hesychius γαλιδεὰ à Cratino dici innuit τὸν ὁπτηῶς γαλεῶν παῖδα. Dicitur vt ἀλωπεκιδεὺς, λυκιδεὺς, πεπαρδιδεὺς, & huiusmodi alia. Sed apud Hesych. scriptum γαληδεὺς per η in penultima, at contra seriem alphabeticam quæ ι requirit.

Γάλιθοι, Hesychio ἐρέβινθοι.

Γάλιον, ου, τὸ, Galium: herba quædam sic nominata ἀπὸ τοῦ γάλα πηγνύειν αὐτὴ πητύας, teste Dioscoride lib. 4, cap. 96, vbi & γαλόπον nominari ait & γαλλέριον. Plinius cum galiopsi confundit. Sed notãdum est, apud Dioscoridem scriptum esse γάλλιον, gemino λ: perperã autem, vt ex etymo patet.

Γαλιὸς, Hesychio est τοῦτο ἐστιν, Hortus.

Γαλιόψις, εως, ἡ, frutex vrticæ similis: qui alio nomine dicitur γαλεόβδολον, teste Dioscoride lib. 4, cap. 95, procul dubio quoniam folia eius manu trita γαλέης siue γαλῆς βδόλον odore suo referunt. nam Dioscor. ea esse ait ἱκανὰς δυςόδμη ὀν τοῦ δῆκτοῦ. Itidémque Plin. lib. 27, cap. 9, Galiopsis, aut (vt alii) galeobdolon vel galion, caulem & folia habet vrticæ, læuiora, & quæ grauem odorem trita reddant. At felis pedorem esse tetrum, ex Aristophane pater, qui dicit βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.

Γαλις, ιδὸς ac γαλεὸς, teste Hes. At Γαλὶς, vide in Γαλοῦς.

Γαλλᾶος, vide in Γάλλος.

Γαλλαρίας, ου, ὁ, piscis nomen, qui & ὄνος seu ὀνίσκος dicitur: ab Hesychio vno λ γαλαρίας, ab Archestrato & Plinio καλλαρίας: ab aliis γαλλεοιδὰς & χελλάρης, vt docui in Ὄνος, t. 3, c. 1337, e & f.

Γαλλεοιδὰς, vide in præced. Γαλλαρίας.

Γαλλέριον, vide in Γάλιον.

Γάλλια, Hesychio ὄπερα, Intestina. At Γάλλιον, vide in Γάλιον paulo suprà.

Γαλλιδῶν, Laconibus sunt ἀσκαλαβῶται, Stelliones, teste Hesychio. Iidem suprà γαλεῶται.

Γάλλος, ου, ὁ, Hesychio ὁ ἀπόκοπος ἤτοι ὁ ἀνοιδᾶς, Cui amputata sunt virilia, Exectus, Euiratus, Spado. Peculiariter ita dicebatur ὁ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ὀργιαζόμενος, quasi ἀνὴρ τις γυναικίζων καὶ μεταβαλὼν τὴν φύσιν ἐξ ἀνδρὸς, καὶ οὔτε αὐτὴν ὧν οὔτε γυνὴ. nam ἐξετέμνοντο οἱ τελούμενοι τῇ θεῷ. vel etiam à Gallo flumine Phrygiæ, apud quem initiabantur. Etymol. Exemplum huius vsus ex Plut. habes suprà in Ἀφροδιγαλοῦς. Sic in Epigr. γάλλος πεπόμος. Et apud Suid. τοῦτο καλοῦντας γάλλους τοὺς ἀπὸ Ἀτίδος καὶ Βαττάκου, τοῦ ὃν Πεσσινοῦντος ἱερέων τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἔχοντες τοὺς τῆ ἰδέᾳ καὶ τύπῳ. Et rursum, ἀπέκλεισε γεωνίσκοις, δῆμα βαδιάσας εἰς γάλλους, μετ' αὐλητοῦ, ὃν μωαικίαις τολαῖς, ἔχοντας τύμπανα καὶ τύπους. Itidem Plinius libro 11, cap. 49, de genitalibus loquens, Neenon aliqua gentium quoque in hoc discrimina, & sacrorum etiam, citra perniciem amputantibus matris deûm gallis. Et l. 35, c. 12, Samia testa matris deûm sacerdotes, qui galli vocãtur, virilitatem amputant: nec aliter citra perniciem, si M. Cælio credamus. VNDE Γαλλᾶος, ου, ὁ, Pertinẽs ad gallos, Qui gallorum est. vt γαλλαῖη Κυβέλη apud Naz. quoniã videlicet ei οἱ γάλλοι ὀργιάζονται. Sic apud Suid. Γαλλαίῳ Κυβέλης ἰλαλύμασι πολλάκις δοῦσα τὸν βαρεῦ εἰς ἀκοὰς ἦχον ἀπὸ σαμβύκης. ‖Rursum Γάλλος est nomen proprium apud Plut. Est verò & gentile nomen apud eundem. Γάλλοις enim vocat qui & Γαλάται dici à Græcis solent & Κέλται. Itémque Suidas Γαλλογραικίαν nominari tradit πλοῦτον Ἑλληνογαλατῶν χώρων, qui vulgò Βουκολλέοντες appellentur. Latini tamẽ potius quàm Græci hoc gẽtis vocabulo vtuntur. ‖Γάλλοι, Hesychio sunt etiam ἥλοι, Claui.

Γαλοῦς, Hesychio est χρῶμα ἵππου τὸ ὀτοειδές: pro quo apud Etymol. scriptũ Γάλωνες: (qui etiam addit, à Phœnicibus sic vocari τὰ ἀθεριφόρματα, Septa, Claustra) quam scripturam, per ω videlicet, alphabeticus etiam ordo apud Hesych. postulat. positum enim est post γάλως.

Γαλουχάω, t.1, c.811, f. Γαλουχία, ib.

Γαλόως, t.1, c.812, f

Γαλοῦς, (ita enim pro γαλῆς scribendum esse, alphabetica series innuit) Hesychio est ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὴ, Mariti soror. vt Casandra Andromachæ. Eadem γάλως dicitur.

Γάλωνες, vide in Γαλοῦς paulo antè.

Γάλως, t.1, c.812, f

Γαμάλη, apud Chaldæos dicitur ἡ κάμηλος, Camelus, Hes.

Γαμβρδῶ, t.1, c.815, f

Γαμβρεῖον, ib. At Γάμβρειον, Hesychio est πρυβλῖον.

Γαμβρὸς, t.1, c.815, c. Γαμέομαι, t.1, c.813, c

Γαμέσαι, ib. f. Γαμετὴ, t.1, c.814, a

Γαμέτης, ib. Γαμέτης, ib. b

Γαμέω, t.1, c.813, c. Γαμηλία, ib. g. Γαμήλια, ib. h

Γαμήλιος, ib. g. Γαμηλιῶν, ib. h

Γαμῆσαι, ib. f. Γαμησεῖν, ib.

Γαμητὸν, Vxor ducenda: vel Nubendum.

Γαμίζω, & Γαμίζομαι, t.1, c.815, c

Γαμικὸς, ib. Γάμος, ib.

Γαμίσκω, & Γαμίσκομαι, ib. d

Γάμμα, Gamma: nomen tertiæ apud Græcos literæ, quæ Latinis Ge dicitur. Xenoph. Pæd 7, ὥσπερ ὦν τοῦ Γάμμα ἑκατέρωθεν πλὴν ἑαυτοῦ τάξιν ποιήσαντες ποιοῦσι ἅμα μάχεσθαι. Et apud Plut. in Probl. Romanis, Romani οὐδὲ ἐξηύρισκον τοῦ Γάμμα.

Γάμμορροι, Hesychio sunt ἀμέτοχοι, ἐστερημένοι: quo significatu poetæ dicunt etiam ἄμμορροι pro ἄμοροι seu ἄμοιροι. At κάμμορροι ab isdem dicuntur οἱ κακόμορροι.

Γαμοκλοπέω, t.1, c.814, d. Γαμοκλόπος, ib.

Γάμορροι, Hesychio sunt οἱ τοῦ πλὴν γῆς πονουμένοι, siue μοῖραν εἰληχότες τῆς γῆς, siue οἱ ἀπὸ τῆς ἐγκείων πεμμάτων τὰ κοινὰ διένοντες. Syracusis γάμορροι fuerunt pars quædam ciuitatis aut tribus, vt Herodot. docet lib. 7, pag. 275. Ibi enim tradit, ὅτι γάμορροι καλεόμενοι τῆς Συρακουσίων, ὁκόσοι πονοῦντες ὑποτὸν τῶν δήμου καὶ τῆς σφετέρων δούλων, κατοικῆσαι ὑπὸ Γέλωνος. Iidem forsan sunt qui Athenis olim γεωργοὶ aut κληροῦχοι, Agricolæ vel Coloni.

Γάμος, t.1, c.814, c. Γαμοσολέω, ib. e

Γαμοσόλος, ib. d. Γαμοπλέω, ib. e

Γαμφαὶ, Hesychio sunt αἱ γνάθοι seu αἱ γνάθοι, Maxillæ: qui etiam addit, Homerum eas tribuere ὅσοις ἀλόγοις, animãtibus ratione carentibus: quibus & γαμφηλαὶ tribuit.

Γαμφηλαὶ, eidem Hesychio sunt itidem γνάθοι, σιαγόνες, Malæ, Maxillæ. Homer. Iliad. π, ἐλέπε τε σενάχων ὑπὸ γαμφηλῆσι λέοντος. Iliad. υ, — μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντες: de leonibus itidem. Et Iliad. τ, — ὃν δ' χαλινοὶ Γαμφηλῆσ' ἔβαλον: de equis. Aiunt & pro rostro vsurpari ab Aristoph. in Equit. & Apollon. Arg. 2.

Γαμψὸς, ῶ, ὁ, Inflexus, Incuruus, Aduncus. vt γαμψῶν δρεπάνων, in Epigr. At γαμψοὶ οἰωνοὶ vocat Aristoph. Nub. quos Hom. γαμψώνυχας ἀγκυλοχείλας. Hippocr. quoq; γαμψοὶ dixit τοὺς καμπὺς ἔχοντας πάντας, teste Gal. in Lex. Hippocr. Ab Hes. verò γαμψὸν exponitur non solùm καμπύλον & ὀδηκαμπὲς, sed etiam ποικίλον, Varium. INDE Γαμψότης, ητος, ἡ, Curuitas: vel etiam Curuatura, Flexura seu Flexus. SED ET Γαμψωλὴ Suidas affert pro ὀδηκαμψὶς, Inflexio. Apud Hesych. verò SCRIPTVM Γαμψώλα, expositumque καμπὴ, Flexus seu Flexura. Sed addit, alios exponere ἄκρον ἢ ἀθεριφόρεια, Sũmitas vel Circumferentia.

Γαμψώνυξ, t.2, c.55, b. & 1345, a

Γαμψώνυχος, t.2, c.55, c. & 1345, a

Γαία, Hesychio est ἀγνεῖον σκύφῳ τοιοῦτον: item χέρσος, ἠπείρος, Continens, Terra.

Γανυγίας, idem esse dicit πλείοις ἐν πυρὶ ὁρᾶν. Videtur tamen sonare potius ὅτι τῇ αὐγῇ γανόωντες.

Γανάω, ῶ, Luceo, Splendeo, Niteo. Hesychius enim γανᾶν siue γανδᾶν esse dicit λάμπειν. At γανάσαι, eidem est σμῆξαι, ἡδῦναι, afferenti in exemplum γανάσας καλῶς. procul dubio à them. γανάω, significante idẽ quod γανόω, Splendidum & nitidum reddo, Detergo, & Iucũdiorem efficio.

Γανδᾶν, eidem Hesychio est δρέπειν, Placere. pleonasmo igitur τῶ γ pro αὐδᾶν dicitur.

Γανδάω, t.1, c.816, a

Γαδίον, Hesychio est κιβώτιον, Arcula, Cistula.

Γανδὸς, eidem est ὁ πολλὰ εἰδὼς καὶ πανοῦργος, Multa sciens, Versutus. Sed addit, quosdã scribere γάδος. Infrà Γάσος.

Γαῦδμα, eidem sunt πυροὶ, Triticum.

Γαυῶν, eidem est λευκαίνειν, Album reddere. Γαυῶσαι quoque & Γαυάσαι, significat Nitidũ ac splendidũ reddere.

Γαυὴ, Sicuti dicunt pro γυνὴ, Mulier.

Γαυπαὶ, t.1, c.816, c. Γαύρμαι, ib. b

Γαῦος, t.1, c.815, h. Ab Hesychio exponitur non solùm χάρμα & ἡδονὴ, sed etiam φῶς, αὐγὴ, λαμπηδὼν, λευκότης: item τοῦτο ἀθέσιμος. sed addit idem, ita vocari & πῶν ὄμμα: à Phrygibus & Bithynis. Fœm. ἡ Γαῦος, mons est Thraciæ, teste Suida: qui & γάνος ἀμπέλου affert pro οἶνος.

Γαυόω, t.1, c.815, h. Γαυόωντες poetæ dicunt Ionica dialysi pro γανόωντες, à themate neutrali γανάω, vt ὁράωντες pro ὁρῶντες ab ὁράω.

Γαύρμαι, t.1, c.816, b. Γαυόρμαι, ib. c

Γαύρματα, ib. Γαυρὸς, ib. Γαυόσκομαι, ib.

Γαυστελεῖν, Hesychio est γανοποιεῖν, (ita enim reponendum puto pro γανοπτεῖν) ἡδύσματα ποιεῖν. Idem igitur quod γανάσαι.

Γαυώδης, t.1, c.816, a. Γαύωμα, ib.

Γαύωσις, ibid.

Γάπεδα, Hesychio ὄχεοικοι, ἢ οἰκίαι. Doricè pro γήπεδα.

Γαπελεῖν, eidem est ἀμελεῖν, Negligere. Idẽ suprà Ἀπαλεῖν.

Γάπος, teste eodem, Tyrrhenis est ὄχημα, Vehiculum.

Γαρ, t.1, c.816, h. Γαρ τ' αὖ pro γάρ τοι αὖ, t.1, c.412, c. ob.

Γαρβαῖος, Hesychio est ὁλολυγών.

Γαργαίρειν, eidem est λάμπειν, κινεῖσθαι, σείειν: item πληθύειν, hoc est, Splendere, (quod & μαρμαίρειν dicitur) Moueri seu Vibrare, Palpitare: item Multiplicare. Significat tamen neutraliter potius πληθύειν seu πλήθειν, Plenum & refertum esse, Abundare. vt apud Cratinum, Ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργαίρει πόλις. id est πλήθει. Et apud Sophronẽ, ἀ ἢ οἰκία τοῦ ἀρτυροπωλοῦντος γαργαίρει. Itidem verò ET Γαργαίρει ponitur ὅτι πλήθους. vt in Λίμναις, Ἀνδρῶν ἐπακτοῦ πᾶσα γάγαρ' ἐστί. Et in Βοιωτοῖς Aristomenis, ἔνδον δὲ ἡμῖν γαργαίρει. Et in tragœdia, — χρημάτων τε γαργαίρει. Itidẽ verò Aristophanes γραμμακοσπουδαργαίρει dixit pro ἀφάτως πολλὰ καὶ ἀναρίθμητα, compositis duobus vocabulis quorum vtrunque πλῆθος denotat, nimirum γραμμακόσπα & γαργαίρει. Sũt verò & qui Homericum illud κάρκαιρε, quum dicit, κάρκαιρε δὲ γαῖα ποδεσσιν, significare velint πῶν πολλὼ κίνημα τοῦ ποδοῦς, διὰ τὸ συγγένειαν τοῦ γ πρὸς κ: dicentes & τὸν καρκίνον ita nominari διὰ τὸ πλῆθος τῶν ποδῶν. Hæc ferè Aristoph. Schol. & Suid. in Ψαμμακοσπουδαργαίρει. Hesychio verò ET Γαρβαλα sunt πλῆθος, πολλά.

Γαργαλίζω, & Γαργαλίζομαι, t.1, c.818, a

Γαργαλισμὸς, ib. b. Γάργαλος, ib.

Γαργαίρει, pro multitudine excellenti positum, vide in Γαργαίρω paulo antè. Est alioqui & vrbs Troadis, quæ Γαργαρος quoque dicitur fœminino genere. At Γαργαρον, neutro genere, promontorium Idæ. Inde Γαργαρεὺς dicitur ciuis eius loci, & Γαργαρεῖς, fœm. gen. teste Stephano.

Γαργαρεὼν, t.1, c.817, f. Γαργαρίζω, ib. g

Γαργαρισμὸς, ib.

Γαργάρται, Hesychio λίθοι αὐτοφυεῖς.

Γαρέλον, eidem est γάρος ἢ ἔλαιον, Garum oleo mistum.

Γαρκαν, idem à Macedonibus dici scribit πῶν ῥάβδον, Virgam: afferens paulo pòst & Γάρκα pro ῥάβδος.

Γαρμαφὼν, eidem Hesychio Ἡλεκτρὸς, λαμπηδὼν. quo significatu & γάνος dicitur.

Γαρνὸν, eidem est τὸ ἔσω τῆς πλήμνης σπήλαιον, ὃ τὴν ἄξονα τρέφει. Pollux paroxytonos habet γάρνον, qui & ἄπαρνον nominari ait & δέρρον.

Γαρὸν, ου, τὸ, STVE Γαρὸς, οῦ, ὁ, Garum: liquamen seu sanies piscium sale conditorum & maceratorũ: primùm è garo pisce fieri solitum, vnde & nomen habet: deinde ex scombro, intestinis eorum, cæterisque quæ abiicienda essent, sale maceratis: postremo verò & priũatim ex inutili quodam pisciculo minimóque cœpit cõfici, & ex qualibet etiam materia diuersis modis præparari. Veràm Dioscorides non è salsis modò piscibus, sed animalium etiam carnibus garum fieri solitum scribit. Quo verò modo fieret, nemo veterum prodidit, quibus nimirum additis saporibus & qua muria (diuersum enim fuisse à muria seu salsugine piscium, intelligi potest ex Gal. lib. 11 De simplic. medicamentorum facult. & Martialis etiam Xeniis de garo & muria) conditetur, quæque tam diligens purgatio & lotura eius esset, vt sordidum alioqui & fæculentum poculum grato sapore bibi potuerit. nam Galenus & dulcis gari meminit, idémque scripsit plurimùm facere ad delectationem. Constantinus quidem Cæsar extremo libro 20 De agricultura, aliquot gari parandi rationes commemorat, sed ambiguum sintne illæ eædẽ quæ superioribus seculis fuere. Variæ enim gari differentiæ & nomina memorantur: vt Carthaginense, Hispanum, sociorum, nigrum, αἱμάπον, φωρπήϊον, οἰνόγαρον, ὀξύγαρον. Ac Carthaginense quidem & Hispanum dictum est quòd è finibus Carthaginis & Hispaniæ lautissimum deferretur. Sociorum verò, quòd ganeones & gulæ dediti sociatim eo vterentur, & ob præcipuam quæ inter socios eo vescentes caperetur, voluptatem. Nigrum verò & fæcosum & αἱμάπον, hoc est sanguineum, quòd veluti fæx esset piscium, quódque eorum cruor ad confectionem eius adhiberetur. intestinis enim thynni cum branchiis cruoréque ac sanguine in vase aliquo sale asperfis, post bimestre vase illo perforato, effluit illud αἱμάπον γαρον dictum: quod videtur esse id quod Paul. Ægineta γάρον φωρπήϊον, id est garum primarium siue excellens, nominat. Quod verò οἰνόγαρον atque ὀξύγαρον appellatur, iam simplex non est, sed illud quidem vino mistum, hoc verò aceto conditum: vt & χάρελον suprà, cui admistum oleum. Similiter & ὑδρόγαρον, quod aqua dilutũ est. de quibus apud Aetium libro 3, cap. 84, 85, 86: qui eiusdem libri cap. 82, descriptionem etiam τοῦ γάρου καθαρποῦ explicauit. Hæc inter alia Gorr. Porro masculino quoque gen. dici γάρον, testatur Athen. l. 2, hoc ex Æschylo hemistichiũ testimonii loco afferens, — ἢ τ' ἰχθύων γάρον. Sic verò & Alex. Aphr. Probl. l. 1, dicit ὁ γάρος. Apud Poll. verò gemino ρ SCRIPTVM Γάῤῥος, afferentem hunc ex Soph. iambum, Οὐδὲ ἡ πάλαιν δοῦσα θεοῖς γοῦ γάῤῥους: vt apud Diosc. quoque lib. 2, cap. 39, γάῤῥον τὸ ἐν θεοῖς ἰχθύων καὶ κρεῶν. Sed eam scripturam nullo modo probare possum, quũ metrũ quoque in illo Sophocleo iambo eã non admittat. Passim verò & in aliis apud Athen. poetarũ locis prior ei syllaba corripitur, vt apud Martial. quoque in Xeniis, Exspirantis adhuc scõbri de sanguine primo Accipe fæcosum, munera chara, garũ. Et l. 7, Vnguentũ fuerat, quod onyx modò parua gerebat: Nũc postquã olfecit Papilus, ecce garũ est. Vbi etiã nota Garum esse dici pro Ingrati odoris est modo gari, ſ. σαπρεοῦ. vt Plin. quoque l. 31, c. 7, dicit florem salis esse rem odore quoq; ingrato, ceu gari. Idem Plin. de vtroque garo, & liquamine nimirũ & pisce, lib. 31, c. 7 & 8.

Γαρύω, Doricè apud Pind. pro γηρύειν, Canere, Loqui, Sonare. Ex Theocr. verò γαρύσαιντο affertur pro Garriant, Garriendo decertent.

Γαρυεῖν, Gestire & gloriari. v. l. parperam pro γαυεῖν.

Γάσος, Hesychio ὁ ἀπαπτὼν, ὁ πολλὰ εἰδὼς καὶ πανοῦργος, ex Hesiodi Theogonia. Suprà Γαῖδος pro eodem.

Γαστρες, t.1, c.818, e. Γαστελον, t.1, c.820, g

Γαστροπληξ, t.1, c.819, b. Γαστρόχειρ, t.1, c.818, h

Γαστὴρ, t.1, c.818, b. & 820, g. Γαστρεὶς, t.1, c.818, c. & 820, g.

Γάστρα, t.1, c.820, g.

Γαστραία, t.1, c.818, c. & 820, g. Γάστρη, t.1, c.820, g

Γαστρίδες, t.1, c.820, f. Γαστρίδιον, ib.
Γαστρίζω, & Γαστρίζομαι, ibid.d
Γαστριμαργέω, t.1, c.819, b. Γαστριμαργία, ib.
Γαστρίμαργος, ib.a Γάστριον, t.1, c.820, f
Γάστριος, Gulosus, Ventri deditus: item Qui lumbricis laborat. v.l. sed sine vllo testimonio.
Γάστρις, t.1, c.820, d
Γαστρισμός, οῦ, ὁ, Ventris impletio: seu Ingluuies.
Γαστρίστεος, t.1, c.820, d. Γαστροβόρος, t.1, c.818, e
Γαστροειδής, ibid.f
Γαστρονομία, t.1, c.818, f. & t.2, c.285, e
Γαστρονόμος, t.1, c.818, f. Γαστρολογία, ib.g
Γαστρολόγος, ib. Γαστρομαντεύομαι, ib.
Γαστρομία, ib. Γαστρουδής, ib.f
Γαστροῤῥαφία, ib.h. Γαστρόφιλος, ib.
Γαστρόχρι, ib. Γαστρώδης, t.1, c.820, f
Γάστρων, ibid.
Γαπμέω, ῶ, Doricè pro γηπμέω dicitur: quod vide.
Γαυλικός, t.1, c.812, f. Γαυλός, ib.e
Γαῦλος, ib.f. Γαύρη, t.1, c.811, b
Γαύρης, ib. Γαυριάμα, ib.
Γαυριάω, & Γαυριόομαι, ib. Γαυρικός, ib.
Γαυροειδής, ib.a. Γαῦρος, t.1, c.810, h
Γαυρόω, t.1, c.811, a
Γαυσάτας, Hesychio Ψευδής, Mendax.
Γαυσὸν, idem exponit σκαμβόν, στρεβλόν, Curuum, Tortuosum: vt Galenus quoque apud Hippocratem κυρτόν. Patet verò ex ipso Hippocr. qui quum in lib. De fract. dixisset, μηρὸς γαυσὸς ὅταν ἐς τὸ ἔξω μέρος ᾖ ἐς τὸ ἔσω, καὶ ἐς τὸ ἔμπροσθεν μᾶλλον ᾖ ἐς τοὔπισθεν, subiungit mox, ἐς τοῦτο τοῖνυν τὸ μέρος καὶ διαστρέφεται ἐπὶ πλεῖστον μὴ καλῶς ἱστηριγμένον: apertè indicans τὸ γαυσὸν idē esse ac τὸ διεστραμμένον, peruersum ac intortum. atque adeo ὁ μηρὸς (inquit ibi Galenus) οὐκ ἀκριβοῦς ἐστιν ἀλθὺς, ἀλλὰ εἰς τὸ ἔξω κυρτότερος, ὡς ἂν καὶ κατ' ἐκείνα μέρη κοιλότερος, vt Hippocrates rursum De artic. dicit, μηροὶ φύσει γαυσοὶ περύκασιν. Ex eodem Hippocrate habes compar. γαυσότεροι suprà in Βλεσός.
Cæterùm annotat Galenus, vocem illam non esse vsitatam Græcis, ideóque ambiguum esse debeáne ἀξιοῦσθαι an πρεσβεύειν ἀξιοῦσθαι, quosdam enim dicere πρεσβεύειν ἀξιοῦσθαι secundum analogiam, vt κρούσος, μαῦρος, γαῦρος: alios autē, ὀξυπειθοῦσι, quoniam omnia bisyllaba quæ πάθος denotant, oxytonos proferuntur, vt χωλός, λοφδός, στρεβλός, κυρτός, βλαισός, ραιβός: nec verò bisyllaba tantùm, sed etiam omnia ferè τὰ κατ' πάθη λεγόμενα, velut δριμύς, πλουρισμός, ἡπατικός, & similia. Quorum opinio mihi sanè probabilior videtur: ipse verò non referre ait vtro accentu proferatur, ac cum ὀξυπνοῦσιν esse ὀξυπνητέον, εἰ πρεσβεύειν ἀξιοῦσι πρεσβεύειν ἀξιοῦσιν. Est porro hinc VERB. Γαυσόω, significans Γαυσὸν reddo, In curuo, Intorqueo. Hesych. γαυσοῦσαι exp. non solùm κάμψαι, sed etiā πρεσκελάσαι.
Γάφυτον, E terra ortum: Doricè pro γήφυτον. Hesych. exp. γηγενές. Idem huic subiungit Γάφυτον pro ὃν γῆς ῥύον, è terra manans. Sed forsan Γάχυτον scriptsit, quod sonat E terra effusum.
Γάω, inus. thema, ex quo præterit. med. γέγαα, apud poetas. Inde & subiunct. præt. perf. act. γεγάκω, Hesychio γεγηθώς ὤν.
¶ Γέ, t.1, c.820, h. Γέα, t.1, c.801, c
Γέγαα, t.1, c.824, g
Γεγαρωμένος τῇ δυνάμει, Prosperitate elatus. Ita v.lex. ex Maccab. l.3. Sed perperam pro γεγαυρωμένος.
Γέγαι βύες, Suidæ αἱ ὀρχᾶαι, Antiquæ, Priscæ: & forsitan γηγενεῖς. Nam & Etymol. γέγας ex χέα deriuatum ait, diplasiasmo facto, exponens & ipse ὀρχᾶας, afferénsque ex Hecataeo, ὥσπερ ὁ γέγας ἔχει λόγος.
Γεγήρακα, t.1, c.825, a. Γεγηθα, t.1, c.850, d
Γεγηθότως, ib. Γεγηθώς, ib.
Γεγηροκωμῳδός, Senio confectus. v.l. sed sine exemplo. At Γεγηροκωμῳδὸν Hesychius esse dicit κεκωμῳδὸν, ἡ πανηκόπα τῷ σώματι.
Γεγωθότι, eadem vulg. lex. ex Hippocrate afferunt pro ἀσθενεῖς καὶ ἀδύνατι, Viribus defecti & inualidi, velùtque depositi. Sed id non minus quàm præcedens suspectum est.

A Γέγρονα, t.1, c.825, a
Γέγρονα, præt. med. verbi γεύω, metathesin habens pro γέγωα. significat autē illud γεύω, licet inusitatum sit, γεύσῶς βοᾶν, seu ἐξάκουστον βοᾶν, teste Eustathio. id est Ita clamo seu vociferor vt intelligar, seu vt audiatur & intelligatur clamor ille meus. ideóque Clarè vociferor. Homer. Iliad. ω, Κώκυσέν τ' ἀρ' ἔπειτα, γεγρόνέ τε πᾶς κλῦε. Idē dicit γεγρονε βοήσας, pro ἐξάκουστος ἐγένετο seu ἠκούσθη. vt Odyssea ε, Ἀλλ' ὅτε δὴ ἀπίκοντο ἐπὶ τοῦ τε γεγρονε βοήσας. Et Od. ζ, sub finem, Τόσσον ὅσον τε πόλιος ἔσσον τε γεγρονε βοήσας, tanto ab vrbe spatio quanto vox eius vociferantis exaudiri potest. Vtitur idem particip. γεγρονώς. vt Il. θ & ρ, Ἡῦσεν δ' ἀλιαστρύνων Δαναοῖσι γεγρονώς. Porro vt ex κέκληγα fit κεκλήγω, ita E T Γεγρόνω ex hoc γέγρονα, præt. medio in præsens transeunte. Affert enim Eustath. ex Sophocle τί γεγρόνω; qui & in Philoct. pag. 385, dicit, Γεγρονέ μοι πάθ' ὅπως εἴδω τίς εἶ. pro εἰπέ μοι. Dicitur verò E T I A M Γεγρονέω, ῶ, eodem prorsus significatu quo γεγρόνω. Homerus Odysseæ μ, Οἰμώξαι δ' θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγρονεν: Ionicè pro ἐγεγρόνουν seu ἐγεγρόνεν. Et Il. χ, — μέγα δ' ὀιμώξας ἐγεγρονέει. Et Il. μ, — ἀλλ' οὔπως οἱ ἔῃν βώσαντι γεγρονεῖν. Sic in Epigr. γεγρονεῖ σε φθίσας. At Eurip. γεγρονῶ ὄπα. Rursum Hom. γεγρονέμεν dicit, Ionicè seu Doricè pro γεγρονεῖν seu γεγρονεν. Iliad. Ψ, — γεγρονέμεν ἀμφοτέρωσε. id est ἐξάκουστον βοᾶν, in quit Eustath. Verùm & Xenophon hoc verbo vsus est, licet ποιητικωτέρῳ: in Cyneg. pag. 576, ἐὰν δὲ ἐς τοὺς ὄρκους ἐμπέσῃ, ὁ ἀμύωρος γεγρονεῖτο, Vociteretur, Clamitet, seu Alta voce significet. Thuc. verò VERBO Γεγρονίσκω vtitur, deriuato inde & eādem retinente significationem: lib. 7, pag. 260, βουλόμενος δὲ πλεῖστον γεγρονίσκων ὠφελεῖν: de Nicia qui in præsenti calamitate milites ἐπαρσωνέ τε καὶ παρεμυθεῖτο βοᾷ χρώμενος ἐπιτιωτέρᾳ. A priore autem γεγρονέω est VERBALE Γεγρόνωσις, εως, ἡ, Vociferatio, Alius clamor: apud Plutarchum. Reperitur verò E T Γεγρονός, ὀῦ, ὁ, pro Alto clamore enūtiatus seu Clarus, Ita pronuntiatus vt audiri & intelligi possit. vt γεγρονὸς λόγος apud Philonē: qui & σφαιὴς dicitur & πρεσβευτικός. Itidemque Hesych. γεγρονὸν exponit μεγαλοφωνον, ἐξάκουστον: vt γεγρονεῖν quoque ἐξάκουστον φωνεῖν & μεγαλοφωνεῖν. (At Γεγρονεῖ, eidem sunt αἱ ὀμυλίαι) ITEM Γεγρονοκώμη, Quæ suis vociferationibus vicum impler. Suidæ enim γεγρονοκῶμαι sunt γυναῖκες αἱ τοῖς κώμοις ἐμπιπλᾶσαι βοήσεων. Itidémque Eustathio & Etymologo. Hesychio autem, γεγρονοκώμη ἐστὶ ἡ μέγα κεκραυγᾶσα.
Γεγρὼς, ὤσης, ὁ, pro γεγραὼς dicitur, vt ἑστὼς pro ἑστεώς. Soph. ὦν βαρβάρου μητρὸς γεγρὼς, ex barbara matre natus. Sic fœmin. gen. γεγῶσα dicitur pro γεγραῦσα.
Γέεννα, vocabulum Hebraicum, ex duobus compositum, vallem Hinnon declarat, in qua olim Israelitæ superstitionibus vicinarum gentium addicti, filios suos diis adolebant, inaudita quadam immanitate. Inde factum vt acciperetur pro loco cruciandis in æternum reprobis destinato, atq; adeo pro ipso supplicio & cruciatu quo afficiuntur cum Satana & angelis ipsius, sicut Erasmus & alii multi annotarunt. Vtuntur Noui testamenti scriptores & theologi hac voce: de qua vide & Ierem. cap. 7.
Γεηποτία, t.1, c.806, b. Γεηπότης, ib.
Γεηρός, t.1, c.808, c. Γεηροτής, t.1, c.806, c
G Γέθρον, Hesychio est εἴδυμα, Indumentum.
Γειεᾶς, idem exp. γηγενής. Ionicam igitur habet epenthesin τοῦ ι pro γηεᾶς.
Γείνω, & Γείομαι, t.1, c.814, d
Γειοκάμων, t.1, c.806, b. Γειοκόμος, ib.
Γειομόροι, ib. Γειοπόνος, ib.c
Γειοτόμος, ib. Γειοτέμος, ib.
Γείσα, t.1, c.809, f. Γείσον, & Γεισόν, ib.h
Γειοποδίζω, ib.g. Γειοστόδισις, ib.
Γειοστόδισμα, ib. Γειοστοις, ib.f
Γέσσν, ib.e. Γέσσος, t.1, c.808, d. & 809, f
H Γέσσον, t.1, c.809, e. & t.2, c.1568, c.ob.
Γεισοῦμαι, t.1, c.809, h
Γείσωμα, t.1, c.810, a. & t.2, c.1568, e
Γείσωσις, t.1, c.810, a. Apud Hesych. vnico σγείσωσις, qui exp. τὸ σ' στέρης ὀξέχρον. quod γείσσον etiam dicitur.

Γείσωμα, t.1, c.810, d. Γειτνία, ib.e
Γειτνιάζω, ib.f. Γειτνίασις, ib.
Γειτνιάω, ibid.e
Γέκτον, Hesychio ἐγγὺς, qui & γείτης ita accipi ait.
Γεκτονδύω, t.1, c.810, e. Pass. γεκτονδύομαι, idem cum actiuo γεκτονδύω. Hippocrates De fracturis, ἅμα δὲ τὸ ἄλλο ἥμισυ τοῦ σώματος γεκτονδύεται ἕωθεν μᾶλλον τῇ ἕξει, ἀλλ' οὐχὶ τῇ ἑσπέρῃ.
Γεκτονέω, t.1, c.810, e. Γεκτόνημα, ib.
Γεκτόνησις, ib. Γεκτονία, ib.d
Γεκτόπωσις, ib.e. Γείκτων, t.1, c.801, b
Γηθέρας, t.1, c.806, c
Γελᾶν, Æolicè pro γελᾷν dicitur. id est Ridere.
Γέλαν, Hesychius exp. ἀστεῖον ἥλιον: pro ἕλιον.
Γελασίων, Ridere cupio seu gestio. verbum ἐφεπτικόν.
Γελάσμορος, t.1, c.821, f. Γελασινοῖ, t.3, c.1396, c.ob.
Γελάσπνος, t.1, c.821, g. Apud Hesych. legitur etiam Γελασινὸς, in Γαγγαλίδες & Γαγγίας.
Γέλασμα, t.1, c.821, f. Γελαστὴς, t.1, c.822, b
Γελαστικός, ib. Γελαστὸς, t.1, c.821, g
Γελαστὴς, t.1, c.822, b. Γελάω, t.1, c.821, b
Γέλγη, ης, ἡ, idem ac ῥῶπος, vt docui t.3, c.735, c. id est Variæ & omnis generis merces: vel etiam Sarcina variarum mercium. Hesychio itidem ῥῶπος, καὶ βάμμασι, καὶ ἀτραπτοῖς καὶ κτένες. Qui E T Γελγοπωλεῖν affert pro ῥωποπωλεῖν, πωποπωλεῖν, Omnis generis merces vendere. Pro quo forsan scribendum γελγοπωλεῖν. NAM Γελγοπώλης dicitur ὁ ῥωποπώλης, vt docui t.3, c.735, c. Poll. sanè l.8, γελγοπωλεῖν citat ex Hermippi comici Ἀστροπολίσι, qui & substantiui γελγοπώλης meminit, afferens eriā fœmin. γελγοπωλὶς ex Cratini Διονυσαλεξάνδρῳ. significatur autem eo Fœmina quæ omnis generis merces venditat. Ab eodem Γέλγη est forsitan E T Γελγηθεύειν, quod Hesychius exponit ἀπατηλογεῖν, Decipere in sermone, seu Verbis fallacibus vti. sunt enim illi ῥωποπῶλαι & circumforanei institores peritissimi fallendi artifices. Porro vt γέλγη Hesychio sunt etiam βάμματα, ITA E T Γέλγη idem exponit βαπτίζει, γραμματίζει, Tingit, Colorat: à THEMATE Γέλγω.
Γέλγος, ιος, E T Γελγὸς, ίδος, ἡ, Allii caput: seu Nucleus allii, aut Spica allii, vt Plin. & Columella vocāt. Posterioris, Hesychius meminit, cui γελγίδες sunt αἱ ἐκ σκορόδων κεφαλαί. Prius, apud Theophrastum legitur, Hist. plant. lib. 7, cap. 4, itidémque posterius. Sed videtur discriminis aliquid facere inter γελγίδα & γέλγος, illóque nomine caput totum allii vocare, hoc autem nucleos eius & spicas. Οὗ τε σκορόδου, (inquit) ὅταν αὐοιδήσῃ, ἡ γελγὶς κυρτοῦται πᾶσα καὶ ὀνομάζεται αὐξηθεῖσα, διαῤῥήγνυται πάλιν εἰς τὰ γέλγη καὶ ἐξ ἑνὸς πολλὰ γίνεται, τοῦ τελεῖσθαι τὸν κεφαλιόν. Idē ibidem vtitur VERBO Γελγιδοῦσθαι, significante In γελγίδας euadere, seu In γελγίδας διαῤῥεῖσθαι, In nucleos diuidi, In spicas discerni. nam de allio quod semine proueniat, loquens, ait, τοῦ πρώτου δὲ ἔτει κεφαλιὸ ἥλικον πρεμάσον, λαμβάνει, τοῦ δ' ὕστερον γελγιδοῦται. καὶ τοῦ τούτου τέλειον γίνεται. Plinius lib. 19, cap. 6, dicit allium tenuissimis & quæ separantur in vnguersum, velari membranis, mox pluribus coagmentari nucleis, & his separatim vestitis. Quos nucleos & γελγίδας Diosc. vocat etiam ῥᾶγας & ἀγλίθας, alii ὄψυγας, σκελλίδας seu σκελλίδας, ac δαιτίδας, in cæpis quidam γηθυλλίδας vocari τοῖς κεφαλαῖς aiunt.
Γελγοπωλέω, Γελγοπώλης, & Γελγοπωλὶς: item & Γέλγω, vide in Γέλγη paulò antè.
Γελεῖν, Hesychio est λάμπειν, αὐδᾶν. forsan à γέλα.
Γελίων, Æolicè pro γαλίων, Tranquillitas.
Γελλίζειν, Hesychio est χαταείζειν τὰ γελλίζει, σωωειλῆσαι.
Γελλὼ, eidem est δαίμων, ἢ γυναῖκες τὰ νεογνὰ παιδία φασὶν ἁρπάζειν: item εἴδωλον ἐμπουσίης.
Γελοιάζω, t.1, c.823, c. Γελοιασμὸς, ib.
Γελοιαστὴς, ibid. & t.4, c.172, a.ob.
Γελοῖος, t.1, c.823, b. Γελοῖον, ib.a
Γελοῖος, t.1, c.823, h. Γέλοιος, t.1, c.823, b
Γελοίσος, ibid.
Γελόων, Ionicè pro γελῶν, à γελάω, vt ὁρόων & similia, poetis imprimis familiaria.
Γελῶος, t.1, c.823, d.
Γέλων, Æoles pro γέλωτα dicunt, & Attici interdum.

A Γέλως, t.1, c.822, b
Γελωπῖνος, Hesychio est καταγέλαστος. g
Γελωποιέω, t.1, c.822, f. Γελωποιία, ib.g
Γελωποιός, ib.f. Γεμίζω, t.1, c.843, g
Γέμισμα, ib. Γέμος, ib.f
Γέμω, ib.e. Γεναρχὴς, t.1, c.833, e
Γένεαρχος, ib.f
Γενεὰς, Nobilis. v.l. Sed sine vllo testimonio.
Γενεά, t.1, c.835, f. Γενεαλογέω, t.1, c.836, b
Γενεαλογία, ib. Γενεαλογικός, ib.
B Γενεαλόγος, ib.a
Γενεάπις, vide in Γενεήτης.
Γενεὴ, Ionicè pro γενεά dicitur: quod vide.
Γενέθλα, t.1, c.836, c. Γενέθλια, ib.g
Γενεθλιακός, t.1, c.837, a. Γενεθλιαλογία, ib.
Γενεθλιαλόγος, t.1, c.836, h. Γενεθλιὰς, t.1, c.837, a
Γενεθλίδιος, ib. Γενεθλιοδόρος, t.1, c.836, h
Γενέθλιος, ib.g. Γένεθλον, ib.c
Γενειάζω, t.1, c.845, b. Γενειὰς, ib.c
Γενειάσκω, ib. Γενειαστὴρ, t.1, c.844, e
C Γενειάω, t.1, c.845, b
Γενεήτης, ibid. Ionicè dicitur pro γενειάτης, cuius fœminā est γενειάτις. Legitur & sine ι γενεάτης apud Athen. l.7. Dicit enim ibi ἡ πείγλιω à Sophrone vocari γενεάτιν, quoniā αἱ τὸ γένειον ἔχουσαι ἡδίονες εἶαι μᾶλλον τῶν ἄλλων. Latini mullos barbatos dicunt.
Γένειον, t.1, c.844, c. Γενέσια, t.1, c.829, a
Γενεσιακὸς, ib. Γενεσιάρχης, t.1, c.828, f
Γενεσιουργὸς, ib.g. Γένεσις, ib.d
Γενέτας, ab Hesychio exponitur ἑκγονος, Gnatus, Nepos. significat tamen potius Genitor, Parens, vt & ipse Hesychio antè γενέτιν exposuerat πατέρα: Doricè positum pro γενέτειν.
Γενέτειρα, t.1, c.829, b. Γενετὴ, ib.c
Γενετὴρ, ib.b. Γενέτης, ib.
Γενετυλλὶς, ib.d. Γενέτωρ, ib.
Γένη, t.1, c.833, e
Γενηΐδα, Hesychius exp. ἀξίνιον, πέλεκυν, Securim. quo significatu tragici γένυν dicunt.
Γεννᾶμαι, t.1, c.835, d. Γεννᾶς, t.1, c.829, e
E Γενιαὶς, t.1, c.835, f. Γενικαὶ, ib.c
Γενικὸς, ib. Γενικοφανὴς, ib.f
Γενικῶς, ib. Γέννα, t.1, c.837, a
Γεννάδας, ib.f. Γενναῖον, t.1, c.838, a
Γεννάδος, t.1, c.837, g. & 838, a. Γεννεμόσυνος, t.1, c.838, a
Γεννάομαι, ib.c. Γεναρχὴς, t.1, c.837, b
Γέννας, t.1, c.838, b. Γεννάω, ib.
Γέννημα, ib.d. Γεννηματικὸς, ib.e
Γέννησις, ib. Γεννῆται, ib.b
Γεννήτειρα, ib.f
F Γεννητὴ, ῆς, ἡ, Generatio, Procreatio. vulg. lex. Sed perperam pro γενετή. nam γενετὴ, significat Generata, Procreata.
Γεννητὴς, t.1, c.838, f
Γεννητικὸς, ὀῦ, ὁ, Generandi vim habens, Cui gignendi vis inest, Genitalis. vt ἀφέλκωμα τὸ γεννητικὸν τῶν σπερμάτων apud Alexand. Aphrodiseum Excrementum gignendi seminis vim habens. vel etiam Fœcundum seminis, vt Plinius loquitur. Item γεννητικὴ δύναμις, Facultas generādi, seu Vis genitrix.
G Γεννητὸν, t.1, c.838, g. Γεννητὴρ, ib.f
Γεννητωρ, ib. Γεννητὸς, ib.g
Γεννικὸς, ib.b. Γεγυκῶς, ib.
Γένος, t.1, c.833, a. Γεουσῆς, t.1, c.835, f
Γέντα, Hesychio sunt κρέα, σπλάγχνα, Carnes, Viscera. Nic. Alexiph. Ἀλθαίνει καὶ γέντα σύος. Sic Callim. Γέντα βοὸς μέλδοντες. Vbi exp. etiam Artus, μέλη.
Γεντιανὴ, ῆς, ἡ, Gentiana herba insignis amaritudinis: denominata à Gentide seu Gentio inuentore, teste Dioscor. libro 3, cap. 3, & Plin. libro 25, cap. 7. Rursum Dioscor.
H lib. 2, cap. 12, dicit, γεντιανῆς ῥίζης, Gentianæ radicis.
Γέντο, Ionicè dempto augmento & per syncopen exemto ε, pro ἐγέντο dicitur: vt quum Hesiod. in Theogon. v. 196, τὴν Ἀφροδίτην dicit Κυπροογενῆ nominari ὅτι γεντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ. Alioqui significat etiā ἔλαβεν, seu ἀνέλαβεν, ex εἵλετο, vt docui in Anomalis. Hom. Iliad. Ψ,

ῥῆτορ δ' ἡμάσθλιον Χρυσίππου, ἐὐπεκτον.

Γένυξ, Hesychio πέλεκυς, Securis: quod & ῥῆξις.

Γένις, t.1,c.843,h

Γεοῦχος, Hesychio ὁ πλὴν ἑνὸς ἔχων. itidémq; Suidæ, qui Neptuni epitheton esse ait. Suprà γαιοῦχος.

Γέρα, per contractionem pro γέραπα ex γέρας.

Γέρδος, Hesychio αἰγιαλός, Littus.

Γεραίζω, t.1,c.845,g. Γεραιὸς, ib.

Γεραίρω, ib.f. Γεράπαης, ib.g

Γεραίπορος, ib.

Γεραίω quoque pro γεραίρω dici videtur. nam schol. Nicandri in Alexiph. v.396, τήν γεραιόμενα μνίοισι, exp. κοσμούμενα βρύοις: addens tamen & alias expos. nimirum αὔξων ὁ μένα, γηγενόμενα, item ἀχεβυόμενα.

Γεραλέος, t.1,c.848,a

Γεραίδρυες, Hesychio αἱ παλαιαὶ δρύες: qui etiã addit, Γεραίδρυα nominari τὰ παλαιὰ δένδρα.

Γεραένδρυον, t.1,c.1054,h

Γεραίνεια, & Γεράνιον, vide in sequ. Γέρανος.

Γέρανος, ου, ἡ, Grus: auis vigilans & prudens. vnde γέρανοι λίθοις καταπιπτωκῶμι, prouerbialiter de prouidis hominibus dicitur: quoniam grues quum tempestates præsagiunt, lapillis se saburrant vt à ventis non abripiantur vel deiiciantur. qua de re Suidas ex Aristoph. schol. itémque Plinius ex Aristotele. ¶ Γέρανος θαλασσία, Grus marina: piscis quidam est apud Ælianum. ¶ Γέρανος est etiam εἶδος ὀρχήσεως, genus saltationis seu choreæ, teste Polluce lib.4, cap.14. quam Thesea primùm cum suis ducibus saltasse scribit circa Deliam aram, repræsentantem imaginem exitus è labyrintho. Saltabant autem eam κατὰ πόδας ἕκαστος ἐφ' ἑκάστῳ κατ' τίχον, ὧν ἄκρα ἑκατέρωθεν τῆς ἠκμάκων ἐχόντων. Procul dubio verò γέρανος dicta est quòd volantium gruum similitudinẽ haberet. INDE Γερανουλκὸς, οὗ, ὁ, dicitur ὁ τῶν χορευτῶν ὁν ἀνίλῳ ἐξάρχων, teste Hesychio. quoniam videlicet trahit sequentes sese. vt & in gruum agmine dux trahere cæteras videtur, quæ & præeuntium tergoribus colla imponere feruntur. ¶ Γέρανος dicitur etiam scenica quædam machina ἐκ μετάφορου καταφερομένη ἐφ' ἁρπαγῆ σώματος: velut illa qua aurora vtitur in rapiendo Memnone, teste eodem Polluce cap.19, eiusdem libri. vt Etymologo quoque γέρανος est ὁ ὀν τῇ σκευῇ ἁρπαζ. Sed & aliæ machinæ subuehendis attollendisque oneribus comparatæ, γεράνων nomine vocãtur, itémque gruum apud Latinos. Sic Bud. Annot. in Pand. Tympanũ, (inquit) rota est quæ à calcantibus versatur: qualem passim videmus in ea machina qua saxa subuehuntur in magnificis ædificationibus. Verbo Græco DICITVR Γεράνιον, id est Grus: quo vocabulo etiã lingua vulgari appellatur. Vitruu. lib.10, cap.18, coruũ demolitorem, à Diade inuentum, & κόραξα dictum Græco nomine, à nonnullis gruẽ appellari tradit. Hes. verò γέρανον esse dicit ὄργανον ξύλινον ἐν ᾧ κάθηται οἱ ἀλφιτοπωλοὶ τὰ ἄλφιτα, pilam ligneam in qua farina pinsatur seu tunditur. Etymol. quoque huius signific. meminit, qui etiam addit, hinc τὰ ἄλφιτα vocari γεράνεια. Eustathius verò γεράνειον à quibusdam dici tradit τὸ ὕδωρ. ¶ Γεράνιον dicitur etiam herba quædam, quoniam ἐπ' ἄκρων τῆς μαραθῶν ἔχει ὀξυχάς τινας αἰκανεοειδεῖς ὡς γεράνων κεφαλὰς σὺν ὀξεῖ ῥάμφει, teste Dioscoride lib.3, c.131. vt Plinius quoque lib.26, cap.11, tradit inter geranii folia in cacuminibus capitula esse gruum. Ab Hesychio hæc herba dicitur γεράνιος, fœm. gen. Est à gruibus denominatus ET Γερανίτης λίθος. Ita enim Plinius lib. 37, cap.11, Ab animalibus cognominantur, carcinias, marini cancri colore: & à gruis collo geranites: hieracites, accipitris. At Γεράνεια SIVE Γερανία, montis & vrbis nomen: cuius ciuis Γεραναὸς dicitur & Γερανειάτης. Steph.

Γέρανος, à Cyrenæis vocatur ὁ ὄμβρος, Imber: ἀπὸ τοῦ πλὴν ἔχειν, id est πλὴν χλῦν, ῥαίνειν, vt Etymol. tradit ex Herennio Philone. Idem & πλὴν γέρανον auem dictam vult quasi γήρυνον, ἀπὸ τοῦ τῆς γῆς ἐρευνᾶν σπέρματα. est enim καταμολόρος hæc auis.

Γεραιώτερος, Præstantior, Vetustior. v.lex. perperam pro γεραρώτερος.

A Γεραὸς, t.1,c.845,g. Γεραρὸς, ib.f

Γέρας, ib.d. Γεράσμιος, ib.e

Γεράστος, ου, ὁ, mensis quidam dictus Spartæ, apud Thucydidem libro 4, pag.159: μιλιὸς (inquit) ὃν Λακεδαιμόνιοι γεραστίου δωδεκάτῃ.

Γεραπόρος, t.1,c.845,e

Γεργέλμοι ἐλαῖαι, eædem sunt quæ & αἱ δρυπεῖαι, teste Eustathio. id est αἱ ἐν τῇ ἐλαίᾳ δρυὶ πεπαυκεῖσαι καὶ αὐτομάτως καταποσθοῦσαι, quæ in oleagina arbore maturuerũt & sua sponte deciderunt. Idem rursum Eust. pag.1726, δρυπεῖαι ἐλαῖαι αἱ ἐν τῷ δένδρῳ πεπαγιόμεναι, αἱ καὶ γεργέλμοι. Eodem modo Suid. exp. Athen. verò & τὰ δρυπεῖα ἰκάδας nominatas fuisse γεργέλμοις innuit.

Γεργένεως, ET Γέργινος, Hesychio δίβολος & δίφορος.

Γέγερος, eidem est βρίγχος, pro quo & γαργαρεὼν dicitur.

Γέργιθες, in Milesiorum republica vocabantur olim οἱ δημόται, teste Eustathio. pro quo apud Athenæum l.12, Γέργιθες. Sed præferenda est huic illa scriptura, vt quæ apud Suidam quoque in manuscripto codice habeatur. qui dicit & ipse γέργιθας à Milesiis diuitibus vocatos fuisse διὰ χειμώνακτας siue ἀ τύφλω, turbam plebeiã & eos qui manuariis artibus victum quærerent.

Γερύγεα, A quæ ductus, Cuniculi acti subtus terram. v.lex. At Γέργυγα, Hesychio αὐλὴ, δεσμωτήριον.

Γέρδιος, Suidæ ὑφάντης, Textor: qui etiam addit sua ætate dictum fuisse Γερδία. Apud Hesych. scriptum oxytonως Γερδιὸς, expositumque itidem ὑφάντης.

Γέρια, τὰ, Dignationes, Dignitates. v.lex. ex Herodoto. Si mendo carer, est ex nom. sing. γέρας, idẽ significante ac γέρας. Sed vereor ne scribendum γέρεα.

D Γεραιαὶ, αἱ, Primariæ atque honoratiores matronæ, Homero. Item Mulieres Baccho sacrificantes, Demostheni. Ita eadem v.l. sed perperam pro γεραιαί: vt Hes. & Suid. habent.

Γέρλιν, Hesychio ἔνπμος. sed addit, ab aliis exponi γέρανος, Grus. vt & Ælio Dionysio apud Eust. γέρλιν εστ ἡ θήλεια γέρανος, grus fœmina.

Γερλώιος, ου, ὁ, Nestoris est epitheton apud Homerum Il.β, vbi ait, — γερλώιος ἱππότα Νέστωρ. Exponitur à nonnullis ἔνπμος, γέρων. ἀπὸ τοῦ γέρας. Alii verò Γερλώιον dictum volunt à Gerena seu Gereno oppido, in quo profugus fuit educatus. vnde & Hesiod. ait, Κτείνε δ' Νηλῆος θαλασσόφρονος υἷας ἑνδεκα· οἳ δ' ἔνδεκατος δ' γερλώιος ἱππότα Νέστωρ Ξείνος ἐων ἐτύμησε παρ' ἱπποδάμοισι Γερλώοις. Et rursum, Νέστωρ οἷος ἄλυξεν ὀν αὐθεμάεντι Γερήνῳ. Plura super hac re Eust. & Strabo.

Γεροντοφρέω, t.1,c.846,a. Γεροντοφρὴς, ib.

Γερόντιαι παλαίστραι, apud Poll. ex Aristoph. Seniles palæstræ, seu Senum palæstræ: quas & γεροντοφαῖς vocat.

Γεροντοῦς, t.1,c.841,c

Γεροντίας, t.1,c.846,d. & t.3,c.35,f.ob.

Γεροντιάω, t.1,c.846,d. & t.3,c.1699,c.ob.

F Γεροντικὸς, t.1,c.846,c. Γεροιδικῶς, ib.

Γερόντιον, ου, τὸ, Senecio: diminutiuum à γέρων, apud Aristophanem in Nub.

Γεροντοδιδασκαλὲς, t.1,c.846,b. Γεροντοκομεῖον, ib.

Γερουσία, ib.d. Γερουσιαστὴς, ib.

Γερούσιος, ib.

Γερρὸν, ου, τὸ, Scutum Persicum è vimine textum. Ælio enim Dionysio apud Eustathium γέρρα sunt ἀσπίδες Περσικὰ ἐκ λύγων καὶ οἰσυΐνου. Apud Xenophontem in Pæd. Cyri crebrò occurrit hoc vocabulum. vt pag.25, διώκαξ δὲ τοὺς τὰ τέρνα ἀρμόζων ἕκαστῳ ἵσαι, γέρρον δὲ ὂν τῇ ἀριστερᾷ πάντες εἰθίσμεθα φορεῖν μάχεσθαι ὃ ἡ σάγαρις ἐν τῇ δεξιᾷ. Itidémque pag. præced. διώκαξ μὲν τοὺς τὰ τέρνα, γέρρον δὲ εἰς τὰ ἀριστερὰν, κοπὶς δὲ ἡ σάγαρις εἰς τὰ δεξιά. Et p.33, γέρρον καὶ πέλτα δύο. At pag.71, οἱ τὰ τῆς ἱππέων γέρρα καὶ τὰς κοπίδας ἔχοντες. Apud Herodotũ quoque, Arrianũ, & Plutarch. de eiusmodi scuto Persico legitur hoc vocabulum. Sunt qui crates interpretentur. nam reuera erant è vimine textæ crates quibus clypeorum seu scutorum loco vtebantur. vnde & generalius quidã exp. ἀσπὶς, θυρεὸς, περιβόλαιον. Eustathius huius γέρρου σχῆμα dicit fuisse πετράγωνον οὐκ ὀρθογώνιον. Per καταχρησιν autem γέρρον nominatur ἅπαν σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον εἴη, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης, teste Harpocratione, qui à

Demosthene γέρρα vocari scribit τὰ τῆς σκευῆς σκεπάσματα καὶ τὰς κατακλείδας: in orat. Pro Ctesiph. vbi ait, ὃς τὸν τῆς σκευῆς, τῆς κατ' τὴν ἀγορὰν, ἐξέβαλον, καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. Idem affert hæc verba ex eiusdem oratione in Neæram, τὴν ψῆφον διδόναι παρεσιόντι τῷ δήμῳ πρὶν ἢ τοὺς ξένους εἰσιέναι, καὶ τὰ γέρρα αἰωρεῖν: exponens, πρὶν αἰωρεῖν θύραι τὰς ἀναφερόμενα. Strabo quoque ligneas laminas, aut crates vimineas, quibus veluti fornicatis seu concameratis currus teguntur, γέρρα appellat: ὧν ἃ τοῖς ἁρμασιν (inquit, de Cimbris loquens) ἔτυπτον πυκὰ βύρσαις πυκὰ ἀναπεπαμένας τοῖς γέρροις τῆς ἁρμαμαξῶν, ὥστ' ἀστραπεῖσθαι φόβον ἀξιόλογον. Hesychio γέρρα sunt τὰ ἀπὸ καλάμων ἢ πατύρων ἐργασθέντα: item τὰ δερμάτινα σκεπάσματα: (vt apud Suidam, γέρρα δασέων βοῶν ὠμοβοΐνα) item πάντα τὰ σκεπάσματα: præterea αἱ σκευαὶ. vt Eustathius quoque γέρρα ex Pausania exp. σκεύωματα & ἀναφερόμενα, at ex Ælio Dionysio ἀναπεφερομένοι τάπητες. Idẽ lexicographi γέρρα vocari traduntà comicis τὰ τῆς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μέρεα. Suidas apud Siculos γέρρα vocari αἰ τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρεῖα αἰδοῖα: Hesychius verò & Γέρρας ea nominari innuit. vt apud Festũ quoque fœm. gen. Gerræ in superiore significatione legitur, nimirũ pro Viminæ crates. INDE Γερροφόροι, οἱ, dicuntur οἱ τὰ γέρρα, ἤτοι ξυλίνας καὶ ποδήρεις ἀσπίδας, φερομεῦντες, teste Suida: ET Γερρόδλξ, eidem, vt & Hesychio, σφηνειδὴς, Storeæ ex vimine aut iunco.

Γέρωνος, Stephano in Βιθυνίᾳ est ὁ μικρὸς βάτραχος, Parua rana, Ranunculus. Iidem ranunculi γυεῦνοι etiam dicũtur: ab Ionibus autem Γελῆνοι, teste Eust.

Γέρης, ET Γερύπας, Hesychio γέρων, Senex.

Γεράω, Hesycho γερόντια: vel potius γεροντία.

Γέρων, t.1,c.845,h. & t.3,c.1119,c.ob. Γέρων πέπλος, t.3, c.1330,h.ob.

Γερωνία, Laconibus & Cretensibus est γερουσία, teste Hes. Apud Aristoph. quoq; in Lysistrata, pro γερωνία, quod in vulg. edit. legitur, quidam reponunt γερωνία. vbi nimirum ὁ κήρυξ dicit, Πᾶ πᾶν ἀπεναῦ ἔστιν ἀ γερωχία Ἤτοι φρυτανεῖς; λῶ πιμυθῆξαι νέον. Quo in loco illud γερωνία, siue γερωχία, idem esse videtur quod γερουσία, Senatus, Seniorum concilium.

Γεῦσπωος, t.1,c.810,e. Γεύθμος, t.1,c.849,f

Γεῦμα, ib.e. Γεύμαιζω, ib.f

Γεύομαι, ib.c. Γεῦσις, ib.f

Γεῦσηλον, t.1,c.850,a. Γεύστικὸς, ib.

Γεῦσδς, t.1,c.849,g. Γεύω, ib.e

Γέφυρα, t.1,c.1885,h. Γεφυραῖος, t.1,c.1886,c

Γεφυρὸς, ib. Γεφυρασμὸς, t.1,c.1887,d

Γεφυεῖς, ib.b. Γεφυεὶς, ib.

Γεφυεισμὸς, ib.c. Γεφυεισὶς, ib.d

Γέφυροι, t.1,c.1886,c. Γεφυροποιὸς, ib.d

Γεφυρίτης, ib. Γεφυρόω, ib.e

Γεφύρωμα, ib.h. Γεφυρωτὴς, t.1,c.1887,a

Γεωγραφέω, t.1,c.803,g. Γεωγραφία, ib.f

Γεωγραφικὰ, ib.g. Γεωγραφικὸς, ib.f

Γεωγράφος, ib. Γεωδαισία, ib.g

Γεώδης, t.1,c.808,c. Γεωλεφία, t.1,c.804,a

Γεώλοφος, t.1,c.803,g. Γεωμετρέω, t.1,c.804,c

Γεωμέτρης, ib.b. Γεωμετρία, ib.

Γεωμετρικὸς, ib.c. Γεωμετρικῶς, ib.

Γεωμγὴς, ib.c. Γεωμορία, ib.

Γεωμορεῖον, ib. Γεωμόρος, ib.

Γεωνόμος, ib. Γεωπίνης, ib.f

Γεώπονδες, ib.g. Γεωπονέω, ib.f

Γεωπονία, ib. Γεωπονικὸς, ib.

Γεωπόνος, ib. Γεωπὸς, t.1,c.806,a

Γεώπυις, οδος, ὁ, Agricola. Herodot. ἀπὸ γεωπόνων μοι βίος ἐστὶ, Ex agricolis mihi vita suppetit. Ita v.lex. sed meruo ne perperam scriptum sit pro γεωπόνων.

Γεῶραι, t.1,c.806,a. Γεωργέω, t.1,c.805,d

Γεώργημα, ib.h. Γεωργήσιμος, ib.

Γεωργία, ib.b. Γεωργικὸς, ib.a

Γεώργιον, ib.d

Γεωργίτης, Hesychio γεωργός.

Γεωργὸς, t.1,c.804,h. Γεωγράφης, t.1,c.805,d

Γέωρες, vel Γεῶρες, t.1,c.806,a

Γεωρυχέω, ib.b. Γεώρυχος, ib.a

A Γεωτόμος, t.1,c.804,g. Γεωφάνιον, ib.

¶ Γῆ, t.1,c.801,c. Γηγενὴς, t.1,c.808,f

Γηγενὴς, ib.e. & 827,c

Γηδειρα, Ionicè pro Γάδειρα, Gades. Herodotus, πρὸς Γηδείροιν.

Γήδιον, t.1,c.809,b. Γήθεν, ib.c

Γηθέω, t.1,c.850,c. Γηθυμὸς, ib.d

Γῆθος, ib.e. Γηθοσύνη, ib.

Γηθόσυνος, ib. Γηθοσύνος, ib.

Γήθυον, SIVE Γήπειον, ου, τὸ, est φυτὸν quoddam simile ampelopraso, teste Eustathio pag.1155: vbi ipsum numerat inter composita ex γῆ, eiúsque etymologiam esse dicit τὸ ὂν γῆς αὐξάνον, seu τὸ γῆθεν θύειν ἤγουν ὁρμᾶσθαι: addit etiam, vocari ET Γηθυλλίδα SIVE Γαθυλλίδα, ET Ἐπιθυλλίδα. Etymol. γήπειον esse ait χλωρὸν κρόμμυον, dicique quasi ὂν γῆς ἔπειον, vt pote αὐτόθετες ὂν τῆς γῆς ὄν: qui & ipse priorìs γήθυον meminit. Theophrasto autore, Hist. plant. libro 7, cap.4, γήπειον est κρόμμυον quoddam εἰκάφαλον καὶ ὡς ἄρτι αὐχένα μακρὸν ἔχον: quod dicit ὀπτηθέν τε θαλλὸς πολλάκις ὡς ἄρτι τὸ πρασον, διὸ καὶ καπίρεσθαι, οὐ φυτεύεται. Vnde Plin. lib.19, cap.6, loquens & ipse de cæpis, Gethyum penè sine capite est: ceruicis tantùm longæ, & ideo totum in fronde: sæpiúsque resecatur vt porrum. ideo & illud serunt, non deponunt. Epænetus tamẽ in Opsartyticῷ, teste Athen. lib.9, τὰ κεφαλωτὰ vocari ait γηθυλλίδας: vbi Didymus dicit τὰ γήθυα esse ὅμοια τοῖς λεγομένοις ἀμπελοπρασάσις, eadémque ὀπτηθυλλίδας etiã nominari. Porro legitur γήπειον apud Aristoph. dicentem in Ranis, — πλὴν πρασέῳ Μὴ τυφλὸν ὄπτον, μήτε γηπείῳ νέῳ. Apud eundem & γήθυον, dicentem, τῆς δ' γηθύου Ῥίζας ἐχούσας σκορόδυμμον (forsan σκορδυμμόμορφον) φύσιν. Tertium γηθυλλὶς apud Epicharm. in Philoctete, ἐν δὲ σκόροδα δύο καὶ γηθυλλίδας δύο. Et apud Athenæum libro 9, Polemon dicit se vidisse γηθυλλίδα οὐκ ἐλάττω γραγυλίδος καὶ τῆς σφογγύλης ῥαφανίδος: & πλὴν Δηλῶν κύουσιν τὸν Ἀπόλλωνα κιθῆσαι γηθυλλίδες.

Γήθω, t.1,c.850,d. Γήϊνος, t.1,c.809,b

Γήϊος, ib. Γηΐτης, ib.

Γήκινος, t.1,c.808,f. Γηλεχής, ib.g

Γήλοφος, ibid.

E Γῆμαι, vide in Γαμέω.

Γηοῦχος, t.1,c.808,g

Γηπαίδαλος, Paxillus terræ. Luc. in Lexiph. σκόροδά τε ἄβρον ὂν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ γηπαίδαλος τινας αὐρούσας. Vbi raphanos intelligere videtur. quoniam eorum radices oblongæ sunt, & formam paxillorum seu clauorum ligneorum imitantur. vel generalius alias etiam quasi uis radices intelligit oblongas. sunt. n. eæ veluti paxilli in terram depacti. Sed fictum ioco hoc vocabulum existimo, vt in illo dialogo alia multa.

F Γήπεδον, t.1,c.808,g. Γηπονία, t.1,c.809,a

Γηπόνος, t.1,c.808,h. Γημαιὸς, t.1,c.848,a

Γηραλέος, ib. Γήρεμα, ib.

Γηραιὰς, ib.c

Γηρένιον, Hesychio γήρας, Senecta seu Senectus, Senium.

Γηρέντατι, t.1,c.848,c

Γηρὸς, ibid. Γῆρας, t.1,c.847,b

Γηρασκω, t.1,c.848,a. Γηράω, ibid.

Γήρειον, ib.

G Γῆρες, Pollen. v.l. perperam pro γύρες.

Γηροβοσκέω, t.1,c.814,d. Γηροβοσκία, t.1,c.848,d

Γηροβοσκὸς, ib. Γηροκομεῖον, ib.e

Γηροκομέω, ib. Γηροκομία, ib.

Γηροκομικὸς, ib. Γηροκόμος, ib.d

Γῆρος, ib.c. Γηροβοσκεῖον, ib.f

Γηροβοσκέω, ib. Γηροβοσκία, ib.e

Γηροβόσκος, ib.

Γηρυγλεῖται, Hesychius expon. ὑπὸ γήρως ὀχεῦται: item γέρας τῆς ἀρχῆς ἔχει.

H Γῆρις, εος, ἡ, Vox: φωνή. Homer. Iliad. η, Οὐ γὰρ πάτριον ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἰαγῆρις, nec vna vox. Plutarch. De orac. Pyth. οὐ γὰρ ὅτι θεοῦ ἡ γῆρις οὐδὲ ὁ φθόγγος, οὐδὲ ἡ λέξις, οὐδὲ τὸ μέθεον, ἀλλὰ τῆς γυναικός. VNDE Γηρύω, Sono, Loquor, Dico. vt Hesych. quo que γηρύοντες exponit φωνοῦντες, λέγοντες. Idem & pass. γηρύεσθαι affert pro φθέγγεσθαι, λέγεσθαι: quo Hesiodus vsus est, dicens in Erg. de Iustitia,

Αὐτίκα παρ' Διὶ πατρὶ κα θεζομένῳ Κρονίωνι, Γηρυόνη τ' ἀνδρῶπον ἄδικον νόον. Dictus porro & ὁ Γηρυόνης est ὡς ὁ πολὺ γήρων, vt volunt nonnulli: qui Γηρυόνης quoque & Γηρυονεὺς nominatur. Fingitur autē is gigas quidā τεικέφαλος seu τείκερανος, ab Hercule peremptus. Latinis itidem Geryon dicitur, Geryones & Geryoneus: à poetis Tricorpor & Triplex.

Γῆς ἔντερα, Terræ intestina. Ita medici in primis Græci vocant quos Plin. Vermes terrenos appellat, alii lumbricos. Apud Athen. lib. 7, οἱ ἴουλοι etiam dicuntur γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης.

Γηροβοσκὸς, τ, ι, c. 848, g

Γήτειον, vide paulo suprà in Γήθυον. Apud Hesychium & sine diphthongo scriptum γήτα: quæ esse dicit κρόμμυα ἃ καὶ γήθυα καλοῦσιν. Etymol. cum diphthongo esse scribendum tradit.

Γήτης, τ, ι, c. 809, b. Γηπμέλα, ib. a
Γηπόμος, ib. Γηφάρος, ib.
Γήχυπν, ib. Γηᾶραι, ib. b

¶ Γιγαντάδος, & cætera deriuata, vide in sequ. Γίγας.

Γίγαρτον, ου, τὸ, Acini vinacei lignum seu nucleus. i. Quod in acino vinaceo lignosum, osseúm ve aut lapidosum est, vt in cerasis, prunis, oliuis. Athen. lib. 14, ἔζελε μετὰ τοῦ βοτρυδίου ὡς τὸ γίγαρτον ἐξαφεῖναι. Sic Geopon. lib. 4, Democritus docet quomodo ἀγίγαρτον τὴν φυτὸν πνέῃ ποιοῦσι: vt & Columella apud Plinium lib. 17, cap. 21, cuiusnam vuæ acini nihil intus ligni habituri sint. Vbi nota acinum dici ipsam veluti baccam vuaceā seu pomulum. vt & libro 15, cap. 24, Acinorum quoque (inquit) magna est differentia: primum inter vuas ipsas callo, teneritate, crassitudine, interiore ligno aliis paruo, in aliis etiam gemino, qui minimè feraces musti. plurimùm verò differunt hederæ sambucique acini: etiam figura punici, angulosi quippe soli. totisque succus & caro est iis præcipuè quibus paruulum inest ligni. Rursum Democritus in illo Geoponicoū loco tradit quomodo κάρυον καὶ κεράσιον fiat ἀγίγαρτον. ¶ Γίγαρτον dicitur etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, vt schol. quidā Aristophanis annotat in Acharnēs. vbi comicus dicit, Τὶν Σφυμεδούσου Θρᾶττα ὀκ τῶ Φελλέως Μέσην λαβόντα κατα γιγαρτίσειν. sed ibi assentior potius alteri scholiastæ qui exponit κ' τὴν γιγάρτου βαλεῖν καὶ διαμησᾶσαι: dicens & ipse γίγαρτα esse τὰ τῆς φυσικῆς ὀστάδη. exponitur idem κατα γιγαρτίσειν etiam καταβλίψαι, in modum τῆς γιγάρτου: dicitúrque ex cõsequẽte significare σωνουσιάσειν, ἵνα ἀπὸ τῆς γιγάρτου τὸ μόλιον ἢ πεπλασμένον. A γίγαρτον dicitur ETIAM Γιγαρτώδης, significans vel Plenus γιγάρτων, Multa habens γίγαρτα: vel Similis γιγάρτοις, Proximè accedens ad γίγαρτα.

Γίγας, αντος, ὁ, Gigas: immanis inusitatæque proceritatis homo. quales olim Terra filios genuisse dicitur, vel Iouem ipsum oppugnare ausos. Homer. Odyssea ι, — κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα γιγάντων. Et Odyssea κ, — οὐκ ἄνδρεσι γε ἐοικότες, ἀλλὰ γίγασι. Et apud Athenæum lib. 6, μέγα χῆμα γιγάντων. vt Hesiodus quoque in Theogon. dicit μεγάλοις τ' γίγασι. INDE Γιγαντολέτης, ου, ET Γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ, Iupiter dicitur, quòd perdiderit & extinxerit gigantas: ac fœm. gen. Minerua VOCATVR Γιγαντολέτις, Gigãtum perditrix: quia Ioui in delendis exitiosæ dandis gigantibus opem tulit, vtpote dea bellicosa & fortis. Dicitur ET Γιγαντολέτειρα, Suida teste, ἡ τοὺς γίγαντας ὀλοῦσα. INDE ET Γιγαντομαχία apud Platonem libro 2 De rep. Pugna seu bellum gigantum. ITEM Γιγαντῶος ET Γιγάντειος, ου, ὁ, Gigantæus seu Giganteus, Qui vel qualis gigãtum est. vt γιγαντιαῖος χεσὶν in Epigr. Et apud Ouid. gigantei prælia belli. Apud Suid. & Γιγαντῶον ὄνομα: quod exp. μέγα. NECNON Γιγαντώδης, Gigantum similis, Qualis est gigantum. Philo De vita Mos. libro 1, ἑώρων ἀστίους τὸ πλῆθος ὡς μηκιστότατοι γίγαντας, ἢ γιγαντοειδεῖς τὰς τῶν σωμάτων ὑπερβολαὶ ἔν τε μεγέθεσι καὶ ῥώμαις, enormi facie magnitudinis & roboris ad gigantes accedentes. Itidem apud Suid. ἐδόκει γὰρ τὸ σῶμα γιγαντώδης εἶναι, καὶ τὸν θυμὸν θηλώδης. Est inde & VERB. Γιγαντόω, significans Gigantes imitor, Gigantum similis sum: corporis videlicet immani mole vel feritate. ferà enim & ἄγρια φῦλα τῶν γιγάντων fuere. Suid γιγαντῶ exponit τὰ τῶν γιγάντων φρονεῖν, in hoc Pisidis senario, de Chosroe, Γιγαντῶ δ' καὶ πυραυνῶσα θέλει. Dicuntur porro γίγαντες ὡς τὸ ὀνομα γῆς ἱέναι, vt etymologi tradunt, assentiente ipsis Orpheo, ἱεροῦ λίγου lib. 8, vbi sic canit, Οἱ καλέουσι γίγαντας ἐπώνυμον ὀν μακάρεσσιν, Ὠιώνεκα γῆς ἐνέρωντο καὶ αἵματος οὐρανίοιο. Alioqui Γίγαντες dicũtur etiam Lyciæ incolæ, & Γιγαντία ipsa Lycia ab ipsis nominatur, teste Etymol. & Hes.

Γιγγίδιον, ου, τὸ, Gingidium: herbula ex olerum genere, sylue stri pastinacæ similis, sed tenuior, & amariore radice, vt inter alia tradit Dioscl. lib. 2, c. 167, vbi & λεπίδιον vocari annotat. Idem ex eo refert Plin. l. 20, c. 5.

Γιγγισμός, οῦ, ὁ, Hesychio est γαργαλισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλως, Titillatio, Risus manu excitatus. qui & ζαγγαλιζᾶν attulerat pro ζαργαλίζεσθαι & ἡδέσθαι. At Γιγγισμοῖς, idem exponit κυχλισμοῖς. Apud Suid. Γιγγισμὸς καὶ κυκλισμὸς, ἀπὸ χειρῶν γέλως, ζαργαλισμός. Vide & Γίγγλυμος, initio sequentis col.

Γίγλαρος, teste Poll. lib. 4, cap. 10, fuit μικρός τις αὐλίσκος, Δι γυπτιος. μονωδία θεσφορος, tibia paruula, Ægyptia, accommoda monodiis. Non multum absimilis est apud eundem ὁ γίγρας.

Γίγλος, Nanus, Pumilio, teste Hes. Infrà γίνος.

Γιγγλυμὰς, eidem Hes. est ὁ τρεφόμενος γόμφος ὀξὺ τῆς θυρᾶς, Cardo portæ qui cum ipsa porta vertitur. vel potius Ferramenta illa duo quæ per commissuram inter se coeuntia clauo traiecto portam sustinent, & in quibus ipsa ceu cardinibus vertitur. Inde ad διαφθρωσιν transfertur. Γιγλυμὰς enim, siue γίγλυμος, (inquit Gorr.) dicitur tertia species διαφρώσεως, per quam ossa sese inuicẽ ingredientia, ita secum coniunguntur vt vnius caput in alterius cauitatem condatur, & vicissim huius caput in illius sinum excipiatur. Est enim hæc διάρθρωσις plerisque ostiorum cardinibus similis, in quibus ferramẽti vtriusque, (quod propriè à Græcis γίγλυμος appellatur) tum eius quod parieti infixum est, tum alterius quod ostio adhæret, pectines mutuo implexu sese subeunt. In quibus verò ostiis clauus crassior parieti affixus ostii verticillum subit, nó γίγλυμος, sed verius γόμφωσις dicitur. Plura autem ossa in corpore τῷ γιγγλίμῳ connectũtur, vt cubitus cum brachio, crus cum tibia, tibia cum astragalo, astragalus cum pterna, vertebræ similiter inuicem. Sic sanè Hippocr. De locis in hom. τῷ δὲ δικρανῷ ὧν τὸ ὀστέον, ἡ κνήμη καὶ ἡ λεκάνη, ὧν ὁ γιγλύμῳ ἀνάρμοσται. VNDE Γιγλυμοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Figuram habens γιγλύμου, Similis τοῖς γιγγλύμοις. Hippocrates De fract. τὰ γὰρ βραχίονος τὸ γιγγλυμοειδὲς ἐν τῷ τῆς πήχεος βαθμίδι, ὃν τυπᾶ τοῦ σχήματος ἐρεῦδον, ἰθυωρίῃ πτέρνῃ τοῖσιν ὀστέοισιν τῶν πήχεος καὶ τῶν βραχίονος. Vbi Galen. annotat τὸ γιγγλυμοειδὲς τῶν βραχίονος nominari τὸ κατὰ πέρας ὁ διαφρύεται ὡς τὸν πῆχυν, ἐπειδὴ καὶ οἱ γιγγλυμοὶ τῶν μὴ πινακοῖνα, τὰ δὲ ἔχοντα κεκτημένοι, τοῖς μὴ κοίλοις ὑποδέχονται τὰς ἄκρας τῶν πλησιαζόντων, τοῖς δὲ ὑφίστασιν εἰς τὰς ἐπαίνων ἐμβαίνουσι κοιλότητας. Inde & VERB. Γιγγλυμοῦσθαι, quo idem Hippocr. vtitur in libro De artic. ὧν δὲ τῷ ἐπίκεινα (inquit) ὀξύφορον γεγιγλύμωται ὡς πρὸς ἀλλήλους οἱ σφόνδυλοι. Vbi Galen. rursum annotat, γεγιγλυμῶσθαι dici τοὺς σφονδύλους ὡς πρὸς ἀλλήλους, quoniam πέφυκασι ὑποφύσεις ἔχοντες εἰς διαρθρωθῆναι, τὰς δύο μὴν γὰρ (inquit) ὑποδέχονται τὰς ἄκρας τῶν πλησιάζοντος σφονδύλου, τὰς δύο δὲ ὑπεβαίνουσι καὶ ἀπρα. ὡς ἀρθρωθῆναι δὲ πως δεῖ καὶ ἡ τῶν γιγγλυμῶν ὡς ἀρθρωσεβύη. In lexico quoque suo Hippocr. γεγιγλυμῶνται (ita enim reponendum est pro γιγλύμασι, quod in vulg. edit. legitur) exponit αἱ πεπεβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους, ὡς πρὸς καὶ ἐν τῆς θύρας οἱ γιγλυμοί. Gorr. interpr. Per ginglymon iuncti sunt: Galenus verò, Structuram habent ginglymo similem: vt ostendar in iis non verum esse ginglymũ, quia non sit in eodem mutuus ossium duorum ingressus, inquit idem. Gorr. Notandum porro & per simplex γ REPERIRI Γίγλυμοι: ITEMQVE Γιγλυμώδης pro γίγλυμοι & γιγλυμωδὴς. vt apud Aristot. Hist. animal. lib. 4, cap. 4, τὰ δὲ δίθυρα (sub. κοχλία τὰ μὴ κωνα ἔχει) ὀν τῷ γιγλυμώδεσι. quod Gaza vertit, Ad partē quæ mutuo testarum complexu continetur. Similiter apud Suidam γίγλυμοι in manuscripto etiã exemplari vnico γ & proparoxytonως. ¶ Rursum γιγλυμὰς Hesychio est φιλήματος εἶδος: pro quo Eustath. ex Pausania habet γιγλισμός. Sunt qui ex Catullo interpretentur Oscula columbatim data.

Γίγγρα, ου, ὁ, dictus fuit αὐλίσκος τις ῥωδὴν ἢ θρῆνητικὴν φωνὴν ἀφιεὶς, Parnula quædam tibia lamentabilem flebilémque emittens vocem, teste Polluce lib. 4, cap. 10. vbi dicit Phœnicum quidem eam esse inuentum, Cariæ autem musæ ἀποφόρου. denominatum verò esse ab Adonide, quem γίγγραν Phœnices sua lingua appellant. Tryphoni quoque apud Athenæum lib. 14, γίγγρας est αὐλήσεως ὄνομα. Ab eodem Athen. libro 4, eædem tibiæ VOCANTVR Γίγγροι etiam. Ibi enim quum dixisset Phœnices χρήσασθαι αὐλοῖς ἀστιθαμαίοις τὸ μέγεθος, ὀξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένοις: sed & Caras iisdem vsos fuisse ὀν τοῖς θρήνοις: subiungit mox, ὀνομάζονται δ' οἱ αὐλοὶ, γίγγροι ἀπὸ τῶν Φοινίκων, ἀπὸ τῶν ἀδωνιν θρήνων. τὸν γὰρ Ἄδωνιν, Γίγγραν καλεῖτε ὑμεῖς οἱ Φοίνικες. Addit etiam, τῶν γίγγρων meminisse Antiphanem in Ἀστρῷ, & Amphidem in Dithyrambo. In Amphidis tamen loco, quem solum citat, non γίγγρος est, sed γίγγραι. Ἐγὼ δ' (inquit) τὴν γίγγραν τὴν σοφώτατον. Et rursum, Τίς δ' ἐστὶ ὁ γίγγραν; κεφτὸν ἐξαύρημα τὴ ἐν συμποσίοις ἡδίστον. Veruntamen γίγγρος illud mendo carere, ex Hesychio patet: qui & ipse tradit γιγγρὸν siue γίγγρον, esse αὐλημά τι & εἶδος αὐλοῦ. Idem Hesych. habet ET Γιγγρίαι pro γίγγραι seu γίγγροι: eóq; autore γιγγρίαι sunt αὐλοὶ μικροὶ ὀν οἷς ὡς ὄπτον μαιμάνουσι. Eustath. verò γιγγραῖνοις habet pro illo quod Athenæ γίγγροις. Sic enim scribit, pag. 1157, Ξενοφῶν δὲ ἱστορεῖ γιγγραῖνοις αὐλοὶς ἀστιθαμαίοις ὡς τὸ φοίνικῶν, ὀξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένοις, οἷς καὶ Κᾶρες ἐχρῶντο, ἢ χρῆσις τοῖς γίγγροις ὀν τῷ ὡς τὸν Ἄδωνιν θρήνων, ὃν Γίγγραν ἑκάλουν οἱ Φοίνικες. Vbi etiã nota eum Γίγγραν habere pro Γίγγρῳ, quod Athenæi codices. ¶ Rursum Γίγγραι, vt refert Poll. fuit quoddam ὡς: αὐλὸν ὄρχημα, ἐπώνυμον τῶ αὐλήματος. Et tibia igitur, & cantilena quæ ea canitur, & saltatio quæ ad cãtum eius defaltatur, γίγγρας nominatur. Cæterùm à γίγγρα tibia est VERBVM Γιγγραίνω, Tibia illa quæ gingras dicitur, cano. vt apud Athenæum lib. 4, γιγγραίνουσι τὸ οἱ Φοίνικες. hoc est τοῖς γίγγραις ᾠδοῦσι. VNDE Γιγγραστὴ μέλη dicuntur Carmina quæ ad gingras cantãtur. Axionicus apud Athenæum libro 8, Οὔτω δὲ δὴ τοῖς μέλεσι τοῖς Εὐριπίδου Ἄμφω νοσοῦσιν, ὥστε τὴν αὐτοῖς δοκεῖν εἶναι μέλη γιγγραστὰ καὶ κακῶν μέγα. Vbi γιγραστὰ μέλη dicit eo penè sensu quo dicitur Καρικὴ μοῦσα, & Καρικὰ αὐλήματα, de cantu & tibiarum modulis qui obstridulum lugubrémque & querulum sonum molestiores auribus sunt, non aliter ac illa carmina quæ γίγραις seu γίγγροις decantrabantur, tibiarum genere stridulo & lugubri, vt dictum est. Ab eodem Γιγγραίνω, est & aliud VERBALE, Γιγγρασμὸς, quod Hesychius exponit ἦχος. significat tamen potius Cantum seu sonũ exiguæ illius tibiæ stridulum & lugubrem. Forsitan ab iisdem gingris est Latinum verbum Gingrire, idem cum τῷ γιγγραίνειν signifi ans. Festo tamen autore, Gingrire anserum vocis proprium est: indéque genus quoddam tibiarum exiguarum gingrinæ. cui & Gingrinator est tibicen.

Γίγρει, Hesychio teste est ὀλιφώνημα τι ὀδὴ κατὰ μυκήσεις λεγόμενον. pro quo Eust. ex Rhetorico lexico habet Γιγρί. Indéque secundum quosdam Γιγεῶν dicitur quidã ἀφροδισιακὸς δαίμων, qui & Martí videtur fuisse δίμορφος τὴ μοιχείας, teste eodem Eust.

Γίγλοφ, Auena. vulg. lex. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro αἰγίλοφ.

Γίγλυμοι, & Γιγλυμώδης, vide paulo antè in Γίγλυμος.

Γίγομαι, τ. ι, c. 814, h. Γιγόμβια, τ. ι, c. 816, g

Γιγνώσκω, vide Γινώσκω.

Γιγρὶ, & Γιγρὸν, vide paulo antè in Γίγγρι.

Γίνος, τ. 3, c. 1155, a. Γίνομαι, τ. ι, c. 814, h

Γινώσκω, Nosco, τ. ι, c. 1827, a. Γινώσκω, Censeo, Existimo, &c. c. 1828, b. Γινώσκω, Cõsuetudinem cum aliqua habeo, c. 1829, e.

Γινώσκομαι, τ. ι, c. 1829, h.

Γιχὼ pro ἰσχὼ dici tradit Hesych. ITEMQVE Γιὰ pro ἰσία. pleonasmus igitur in his est τὰ γ, vt & in aliis.

¶ Γλαγίας, Hes. exp. μελαγκτωβύας.

Γλαγεράς, τ. ι, c. 812, e. Γλαγόεις, ib.
Γλάγος, ib. Γλαγόων, ib.

Γλάζει, Hes. exp. πτερύσσεται, κέκραγε, Alas explicatas quatit, Clamat seu vociferatur.

Γλαιοὶ, Hesychio sunt τὰ λαμπρύσματα τῶν ὠφελιμαζαλαῖων, ἢ ἀστέρες. Pro quo Etymol. habet Γλαῖνοι. At Γλαισμοὶ, Hesychio rursum sunt λόφοι.

Γλάμματα, eidem H. sunt ἀστράζαλοι, Tali.

Γλαμάω, ῶ, Laboro vitio illo oculorum quod glamæ seu seu gramiæ dicitur. hoc est Laboro pituita oculorum. Festo enim autore, Gramiæ, vitia sunt oculorum quas alii glamas vocant. Et Nonio, Gramiæ sunt oculorum pituitæ: vnde Gramiosi oculi. Hesychius γλαμᾶν exponit λημᾶν: & γλαμῶντες itidem λημῶντες, rectè. nam & ἡ λῆμη significat Oculorum sordes & pituitam. Verùm ET Γλάμα pro λῆμη dici putatur: indéque esse verbum Γλαμάω, vt λημάω à λῆμη. Dicitur certè vt λημῶδης à λῆμη, ITA ET Γλαμώδης à γλάμα, de gramioso & lippo. id est eo qui oculorum fordibus ac pituita laborat: qui ET Γλαμωρὸς AC Γλάμων nominatur. Quorũ posteriore γλάμων vtitur Aristoph. teste Suida: qui ex eius Ranis affert Ἀρχέδημος ὁ γλάμων, exponens ὁ λημῶν τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ δύσγρος αὐτοὺς ἔχων. Vtitur idem comicus eodem vocabulo in Concion. dicẽs Νεοκλείδης ὁ γλάμων. vbi schol. itidem exponit ὁ ἔχων τοῖς ὀφθαλμοῖς μετοῖς ἀκαθαρσίας, ὁ λημᾶν, Gramiosus Neoclides: seu Lippus. Prius autem γλαμρὲς legitur in prouerbiali illo hemistichio apud schol. Hom. ll. ψ, — ὀ τυφλὸν πόλεῖ γλαμωρὸς βασιλεύει, In cæcorum vrbe lippus rex est. Vtitur eodem Hippocrates quoque, dicens ὀφθαλμοὶ λαμπροὶ pro γλαμώδεις καὶ ὑγροὶ, (vt Galenus exponit in suo lexico Hippocrateo) Γαλαικεῖων libro 2, καὶ γλαμωροὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἢ ἀμβλυώσοιντες. Et aliquanto pòst, οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγροὶ, γλαμροί. Etymol. γλαμρὸν καὶ γλαμῶδες exponit ὑγρὸν ἢ κεκυφὸν δακρύοις ὄμμα: exponens tamen γλαμροὶ etiam ὀνυχοβοῖς. Suidas Sophoclem de aubus quoq; dixisse scribit γλαμρουὶ κῆ φορβαί: quod videtur exponere ἀκαθάρτις. Porro pro γλάμων seu γλαμώδης aut γλαμρὸς, dicitur ET Γλάμυξος. quod apud Etymol. legitur, annotantem, γλαμυξὰ ὄμματα nominari ὧν οἱ καθοὶ φεράδεις, quorum anguli scabri sunt, seu scabra lippitudine laborant. INDEQVE Γλαμυξᾶν dici τὸ γλαμᾶν, quod est λημᾶν, lippire: vel etiam ῥωφθαλμᾶν. Apud Hesychium legitur, Γλαμυξίαν, γλάμαν, λήμαν: sed perperã forsan pro γλαμυξιᾶν, γλαμᾶν, λημᾶν. quanquam & γλαμυξία dici poreſt pro γλάμα seu λῆμη. Infrà hæc per η scripta habebis, nimirum γλήμη, γλημώδης, & similia.

Γλανὶς, Hesychio ἀργὸς, Iners, (qui & Γλανοὶ affert pro ἀχρεῖοι, Inutiles) Sed addit, esse etiam piscis genus: qui γλανὶς potius dicitur paroxytonως, vt apud Athen. & Suid. ac Aristophanem quoque. Dicit enim Athen. libro 7, τὸν λάπον esse ὡς ἀρχαῖόν τῷ κ' τ' ἔτερον γενομένῳ γλανίδι. Aristoph. verò per iocum γλανίδα seu γλανὶν esse dicit ἀδελφὸν τὸ Βάκιδος γεραίτερον, ludens in καταλήξει horum duorum nominum. Meminit Plinius quoque glanidis inter pisces asturiores, dicens eum aturfos mordẽre hamos, nec deuorare sed esca spoliare. ¶ Γλανὸς dicitur etiam ἡ ὕαινα, Hyæna, teste Aristotele Hist. animal. lib. 8, c. 5.

Γλαξ, teste Etymol. est βοτάνης εἶδος γαλακτοποιητικῆς, dictὰ κ' συγκοπὴν ὡς ἀπὸ τὸ γάλα. quasi γάλαξ. est enim αὐξητικὴ γάλακτος πᾶς εἰδοποιοῦσας. A Dioſc. l. 4, c. 141, γλαξ nominatur hæc herba, itémque à Plinio l. 27, c. 9: si tamẽ non γλαξ potius scripsisse putandi sunt: præsertim quã Plin. antiquitus eugalacton eam vocatam fuisse scribat, addátque, coqui in sorbitione similaginis, ad excitandam vbertatem lactis. quemadmodum Dioscorides quoque tradit eam ἐψωμένῳ μετὰ ἀλθύρου κριθίνου καὶ ἁλὸς καὶ ἐλαίου, καὶ ῥοφηθεῖσαν, γάλα σβεννύμενον αὐξανόμενον.

Γλάπλω, τ. ι, c. 850, f

Γλαφίδες, & λεῖαι, apud Sophoclem in Priamo sunt οἰκοδόμου σκεῦη, teste Pollucelibro 10, capite 21. Etymologo quoque & lexico meo vet. γλαφὶς est λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον

κοιλωτικὸν τῆ λίθῳ, ἀ Γλάπτω significãte κοιλάνω, per syncopen pro γλαφυείς. Exponit tamen Etymologus etiã σμίλιν, ῥίνη, ὀρυγμα, afferens hunc ex Callimacho versum, Καὶ γλαφείσης παφυλήτι καὶ θιερδῆτι μολιβδίς. Latini cælũ dicũt seu scalprum, quia eo scalpuntur & poliuntur lapides.

Γλαυκιάω, t.1, c.858, f

Γλαυκίζω, Etymologo est ἀμβλυόπτω, Obtusum video. signif. tamẽ potius Glaucus sum, seu In glaucum vergo.

Γλαυκίον, t.1, c.858, g

Γλαύκιος, Glaucus: idem quod γλαυκός. Affertur enim ex Theophr. Hist. plant. lib. 2, cap. 2, γλαυκίων κόκκων pro Acinorum glaucorum. sed suspecta hîc esse potest exẽplarium fides.

Γλαυκιόων, Ionica dialysi pro γλαυκιῶν dicitur: à verbo γλαυκιάω, quod vide.

Γλαυκίπικος, t.1, c.858, g. Γλαυκόμμανος, ib. c

Γλαυκὸς, ib. a. Γλαυκότης, ib. e

Γλαυκόφθαλμος, ib. c. Γλαυκώδης, ib. h

Γλαύκωμα, ib. e. Γλαυκώπης, t.2, c.1394, g

Γλαυκώπιον, t.1, c.858, e

Γλαυκῶπις, t.1, c.858, c. & t.2, c.1394, g

Γλαυκωπὸς, t.1, c.858, d. Γλαύκωσις, ib. e

Γλαυκὼψ, ib. d. & t.2, c.1392, d

Γλαῦνος, teste Poll. l.7, est εἶδος χιτῶνος.

Γλαῦξ, t.1, c.858, g. Vide & Γλάξ.

Γλαυρὸν, Hes. exp. σμυὸν, Graue.

Γλαυσὸν, idem exp. λαμπρόν: item θρασυὸ, ἰσχυρόν.

Γλαύσσω, t.1, c.858, a. Etymol. habet & γλαύσσει pro λάμπει: sed pro illo lexicum meum vetus scribit γλαύσσεται, afferens hunc versum, Ἐκ πετρέτης αἰνοῦσσε δῆμ' γλαύσσεται σὴ ἀπερτοῖ.

Γλάφυ, t.1, c.850, g. Γλαφυέλα, t.1, c.851, b

Γλαφυρὸς, t.1, c.850, g. Γλαφυρὸς, t.1, c.851, b

Γλαφυράπτης, t.1, c.850, h. Γλάφω, ib. f

Γλάχων, vide in Γλήχων.

Γλεῖνος, vide in Γλῖνος.

Γλθυκαρφὸς δύρσα, apud Poll. l.7, pro vtre coriaceo in quo vehitur mustum.

Γλθύκινος, t.1, c.852, a. Γλεῦκος, t.1, c.851, g

Γλεῦξις, ib.

Γλέφαρα, Eustathius Doricè pro βλέφαρα dici tradit. Hesychius verò exponit non solùm βλέφαρα, sed etiam ὀφθαλμοί.

Γλήμη, ης, ἡ, pleonasmo τῆ γ pro λήμη dicitur, vt γισχὺς & ἰσχὺς pro ἰσχὺς & ἰσχύς. Significat autem Lippitudo, Glama seu Gramia: vitium oculorum quum pituita laborant & sordidi sunt. VNDE Γλημώδης, Gramiosus, Lippus: & VERBVM Γλημάω, ῶ, Gramiosus sum, Lippio. Dicitur pro his & γλάμα & γλαμώδης & γλαμάω: quæ Dorica esse videntur: licet Hippocr. qui Ionica lingua scripsit, vtatur adiectiuo γλαμυρὸς deriuato ex γλάμη, idémque cum γλάμων seu γλαμώδης significante.

Γλιώτα, apud Homerum Il. ψ, vbi de thalamo dicit, — ὃς γλιώτα πολλὰ κεχάνδει, nonnulli adiectiuè exponũt ἀξιοθέατα, πολλῆς θέας ἄξια, item ποικίλα: alii substantiuè κόσμια πολλῆς θέας ἄξια, ἀξιοθέατα χρήματα: itẽ ποικίλματα, ζωάγρια, ἀγάλματα, κύκλα πλάσματα ἀξιοθέατα. Sed verisimilior eorum expositio qui substantiuum esse volunt, & significare mundũ visendum, aut imaguculas: quẽ Cic. quoque apud Aratum πόσμεα γλιώτα substantiuè verterit Quadruplices stellas, pag. 80 & 81 mei Lex. Cic.

Γλιώπ, ης, ἡ, Pupilla oculi: ἡ τὸ ὀφθαλμοῦ κόρη, vt volunt nõnulli: secundum Pollucem verò est ἡ τῆς κόρης αὐγή. Sic enim ille libro 2, ὀμμάτων δὲ (inquit) τὸ μὲν ἐν μέσῳ μέλαν, κόρη, ἡ δὲ αὐγὴ, γλιώπ. quæ expositio optimè conuenit etymo. nam παρὰ τὸ γλαύσσειν deriuant, quod est λάμπειν: alii παρὰ τὴν αὐγλίν, τὴν λαμπρότητα. Interdum pro toto oculo accipitur. vt Odyssea 1, Γαῦπα δὲ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας δῦσεν αὔτη μὴ Γλήνης καμόῃς. Sũt qui exponant etiam πεπαυμένον κόρῃ, παίζοντα, puppam. Ac forsitan Iliad. θ, vbi Hector Diomedi fugienti dicit, Ἐκφὲ κακὴ γλήνη, interpretari possimus Timida puella, vel cum schol. ἀσθενὴς κόρη: præsertim quum præcedenti versu dixerit, γυναικὸς ἀπ' αἰπήτυξο, pro Mulier fa-

ctus es, In fœminam degenerasti. Nonnulli tamen exponunt etiam κακὸν θέαμα, κακὴ φρόνησις. Præterea sunt qui γλήνλω siue κοτύλω ab Hippocr. nominari dicant τὴν ἐπιφάνειαν ὀστέου κοιλότητα, cauitatem illam ossis quæ aliud os in suum sinum recipit: quæ commissura seu iunctura γίγγλυμος etiam vocari solet. Ab Hippocrate inquam, in lib. De artic. vbi dicit, ἔνιαι δὲ τῶν χονδρέων γλίωσειδέες εἰσίν. Denique γλήνας nominari etiam τὰ κηρία τῶν μελισσῶν, apum fauos, testantur Etymolog. & Hesych.

Γλίωνα, idem H. exp. κνηκὸν, Mala.

Γλήχων, ωνος, ἡ, Pulegium: herba quam nonnulli βλήχωνα appellant, quoniam τὰ κνυπόμενα καὶ πλὴν αὐτῆς τῶν πεπιμένων, βλαπτῆς ὑποπίμπλανται, teste Dioscoride l.3, c.36: qui cap. sequente πλὴν δίκταμνον à quibusdã vocari γλήχωνα ἀγρίαν tradit. Plinius quoque lib. 20, cap. 14, scribit sylueſtre pulegium à quibusdam dictamnum vocari: gustatúmque à pecore caprísque, balatum concitare. vnde quosdam Græcos, literas mutantes, blechona (ita enim reponendum pro blechon) vocauisse. Rursum Dioscorides lib. 3, cap. 43, ait calaminthæ quoddam genus γλήχωνι simile esse: ideóque quosdam ipsum ἀγρίαν γλήχωνα nuncupare. Porro ἀπὸ τῆς ἡμέρου γλήχωνος DICITVR Γληχωνίτης οἶνος, Vinum è pulegio confectum, seu Vinum pulegio conditum: de quo idẽ Diosc. libro 5, cap. 62. Inde ET Γληχωνοειδὲς dicitur τὸ δίκταμνον, teste Hesychio, quoniam videlicet pulegio nõ absimile est: vnde & ἀγρίαν γλήχωνα ipsum à nonnullis vocari testatur Dioscorides. Doricè autem ἡ γλήχων VOCATVR Γλάχων, vt βλάχων quoque pro βλήχων dicunt iidem. Aristoph. Acharn. πάνθεα τὰ γλάχωνος. Sic & Theocr. Adhæc vt βλαχὼ quoque pro βλάχων dicitur, SIC ET Γλαχὼ pro γλάχων, vt testatur scholiastes Aristophanis: qui ET Γληχὼ pro γλήχων dici tradit, & κλίνεσθαι ὡς Σαπφώ.

Γλία, Suidæ κόλλα, Gluten seu Glutinum: itidémque Etymologo & Eustathio. Hesychio verò γλοῖα est κόλλα.

Γλιᾶσθαι, vide in Γλιόω paulo post.

Γλίνη, Suidæ & Eust. ῥύπος, Sordes: pro quo & γλοιός. Etymol. habet γλίνα.

Γλῖνον, à quibusdam vocari τὸν πεδινὸν σφένδαμνον, tradit Theophr. Hist. plant. lib. 3, cap. 11. Vbi quidam codices γλεῖνον habent, vt in Basil. editionis margine annotatur. quam scripturam Gorræus quoque sequutus, Γλεῖνος, (inquit) est genus aceris campestre, præcipuo candore ac crispum. Sunt qui Gallicam interpretentur, vt Theod. Gaza.

Γλίον, Hesychio οὖπνον, ἰσχυρόν. itidémque Eust.

Γλιόω, Ludo. Etymolog. enim Γλιῶσαι esse dicit τὸ παίζειν. Apud Hesychium verò Γλιᾶται, παίζει, ἀπατᾷ. Et rectè forsan: quia & apud Eustathium legitur γλιᾶσθαι, τὸ παίζειν ἢ φεύδεσθαι.

Γλίσχρος, ου, ὁ, Lentus, Viscosus, Tenax. Hesychio & Etymologo κολλώδης. vt Etymol. rursum γλίσχρον dici annotat ἰσοπεκτῶς τὸ ἐχέκολλον καὶ μὴ διαπτώμενον, glutinis modo cohærens nec distrahi se sinens. Vnde & Gorr. γλίσχρον, (inquit) Glutinosum: dicitur & de solidis corporibus & de humoribus. In solidis quidem, est id quod fractu contumax est, humore videlicet multo & qui tẽ sioni cedit, terrenas partes glutinante, sicut in salice & coriis. Huic contrarium est τὸ κραῦρον, quod plerique friabile interpretantur. In humoribus verò, dicitur quod quidquid tetigerit, huic ægrè dissolubile adhæret, vel quod, dum trahitur aut tollitur, continuitatem longissimè seruat, vt oleum, mel & adeps. Huic Gal. libro 11 Meth. med. scribit oppositum esse τὸ ῥυπικὸν, quasi detersiuum dicas. Hippocr. De nat. hom. τὸ φλέγμα γλιχρότατον ὄντα, καὶ βίᾳ μάλιστα ἀγεται μετὰ χολῆς μελαίνης. nam ἡ μέλαινα χολὴ τῶν ἐν τῷ σώματι ἐνεόντων χυμῶν γλιχρότατον, teste eodem Hippocr. in eodem libro. Athen. l.2, τῶν ἐχόντων ὀλκιμόν τι καὶ γλίσχρον: de eduliis. Et apud Plat. in Crat. γλίσχρα ὀλκή. ‖ Exponitur & Lubricus: vt γλίσχρος quoque ab Hesychio ὀλισθηρῶς. ‖ Γλίσχρος, Etymologo & Hesychio est etiam φειδωλὸς, σκνιφός, Parcus: quo significatu Latini quoque tenacem hominem dicunt qui pecunias nonnisi coactus è manibus dimittit.

mittit. Sic sanè dicitur γλιχρότερος παῖδ' πὰ δωρεά. Nec de homine solùm in hac significatione γλίσχρος dicitur, sed de re etiam: at tunc Latinè Parcus potius aut Strictus quàm Tenax redditur. Plutarch. Lycurgo, γλίσχρον δ' αὐτὸς ὄτι τὸ δεῖπνον. Idem in Pericle, φύσει δ' ἀπανταχοῦ ὢν χαλεπῶς ἔφερε πλὴν τῶν πανῶς ἀκριβείαν, γλίσχρα καὶ μικρὸν ἀπτῷ χρηστοῦ. (Vbi tamen & γλίσχρος habent quidam codices) At γλίσχρα πόχνη ex Luciano affertur pro Artes parum suppeditãtes ad victum, Artes iejunæ. vt & apud Suidam, χωρὶς γλίσχρων καὶ μικρὰ ὀνείρων πρόφρων ἱκανὰ ὄντων. ‖ Γλίσχρος, ab Hesychio exponitur etiam λίαν ῥυπαρὸς, Valde sordidus. vt ab Etymologo quoque παῦν ὑπαρός. ‖ Γλίσχρος, Etymologo est & ὁ λίχνος καὶ ὀπτυμῶν ἐφυβρίστως: quasi ὁλίαν ἐχόμενος, vel ὁ γλιχόμενος τροφῆς παρὰ τὸ θέον. Exponitur ab eo & αὐτυχὴς: vt γλίσχρον quoque apud Aristophanẽ à nonnullis accipitur pro ὀπτίνος, Ærumnosus. Notãdum porro est, alicubi reperiri & γλιχρὸς, oxytonos, itidémque Γλιχρὸς, in aduerbio. Sed eam scripturam superiori esse præferendam minimè censeo, quum illa non apud Eustathium solùm & Etymologum extet, sed reperiatur etiam in manuscriptis codicibus Suidæ & Lex. mei vet.

A superiore Γλίσχρος significante Viscosus, Glutinosus, Lentus, Tenax, COMPOS. Γλισχρόλεως, significãs & Biliosus & Lentus. vt apud Hippocratem Epidem. l. 4, ἡ μετὰ δίψει πολλὰ γλισχρόλεα. Nisi potius LEGENDVM Γλισχρόλεα, vt Erotianus habet in suo lexico, qui exponit μετὰ πνος κολλώδους ἐπαφῆς καθαρπτηριδίας ἢ ἀρχαὶ ὀπὸ τὸ λαλεπώτερον. Deriuatum inde ET Γλισχρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, significans, Assimilis τῆς γλίσχρου, Lentus tenáxque & viscosus in modum eorum quæ γλίσχρα nominantur. Hippocrates De vulner. in capite, τὸ φλεγμαῖνον ὀπόσον ἂν ἅπτῃ αὐτῷ, καὶ γλισχρώδες γίνεται. Vide & in Βλιχρώδες suprà. Item ADVERBIVM Γλίσχρως, Tenaciter, seu Morè eorum quæ viscosa & glutinosa sunt. Quo modo accipiendum videtur in hoc apud Suidam loco, ἀλλ' ἐγώ τις ἀρὰ δυςαπάλλακτος ὢν ὑπὸ τῆς Τιοῦτων, καὶ γλίσχρως ἐπ' εἰχόμην τῆς αὐτῆς ἀληθείας, ἀπὸ ὡς ἀληθῶς ὄναρ πλουτήσας. Alioqui significat etiã Lubricẽ, ὀλισθηρῶς, vt Hesych. & Suid. exponũt. Significat verò & Parcè: de qua significatione dicam in sequenti tmematio. Præterea SVBSTANT. Γλισχρότης, ητος, ἡ, Viscositas, Lentor tenacitásque glutinosa. In qua significatione apud Galenũ & medicos in primis reperitur. Vide in sequ. tmematio. Necnõ VERB. Γλισχαίνω, significans Γλίσχρον reddo, vt ἰσχαίνω significat ἰσχνὸν reddo. Cuius passiuum γλισχαίνεσθαι, Viscosum seu glutinosum fieri, Lentescere & tenaciorem reddi. Hippocrates De artic. ὅταν μὴ οὖν πείβον λείβῃ τὸ ἄρθρον ἐν τῇ σαρκὶ εἰς ἰῶ ὀξυκοιλόσῃ, ἡ δὲ σὰρξ γλισχαίνῃ, αὐξάνουσιν τῷ χρόνῳ γίνεται. id est Fiat γλίσχρα τε καὶ μυξώδης. Vtitur idem & VERBALI Γλίσχασμα, in libro De victu in morbis acutis, loquens de ptisana, τὸ δὲ γλίσχασμα αὐτῆς λεῖον, καὶ ξυνεχὲς, καὶ πεπτικωτέρη ὄν καὶ ὀλιγόθρυον. Significat verò hoc verbale idem quod substant. γλισχότης, vt Gal. quoque eo in loco exp.

A tertio Γλίσχρος, significante Tenax, Parcus, est ADVERB. Γλίσχρως, Tenaciter, Parcè, Tenuiter. Arrianus apud Suidam, τὰ ὀπτικὰ γλίσχρως τῇ φραπῇ ἐπειζοντο. id est φειδωλῶς. Sic Plut. Alcibiade, γλίσχρως χορηγοῦντα βλίβειν καὶ ἀπικνάζειν ἀτρέμα. Et in Camillo, τῶν στίνων γλίσχρως καὶ μόλις αὐτοῖς διαρκούντων. Et in Solone, χώρα τοῖς γεωργοῦσι γλίσχρως διαρκοῦσα, ager cultoribus suis tenuẽ admodum & parcum præbens victum. (nisi malis interpretari Vix, Ægrè: de qua significatione mox dicetur) Sic aliquis γλίσχρως ζῶν dicitur pro Tenuiter & parcè viuere: cui oppositum πρυφῶν. Aristot. Politic. 2, συνέβαινε ἢ πλὴν οὐσίαν ἢ λίαν ὀλίγιον, ὥστε ζῆν γλίσχρως. Significat etiam Vix, Difficulter, Ægrè: vt apud Plutarchum, οὐδὲν ἄρρεν πλέον οἰκήματος ἑνὸς γλίσχρως ἕνα δέξασθαι δυναμένου. nisi malis Vix & tenuiter, Nonnisi parcè. Pro Ægrè & Grauatè accipi potest in hoc eiusdem loco, ἀρξαμένου δὲ Πομπήιου καταλέγειν, οἱ μὲν, οὐχ ὑπεμένουν, ὀλίγοι δὲ γλίσχρως καὶ ἀπρεπῶς ἀπιόντες. Ab eodem Γλίσχρος est & SVBST. Γλισχρότης, ητος, ἡ, Tenacitas, Parcitas. (Alioqui significat etiam Viscositas, Lentor: seu Lubricitas. in qua significatione Athenæus libro 5 dicit, ὡς πάντας ἀπαχρῶντας κυλίεσθαι λουομένους τῷ μύρῳ, καὶ δῆθεν τὴν γλισχρότητα καταπίπτοντας γέλωτα παρέχειν. oleum enim & vnguenta inde confecta, sunt γλίσχρα, hoc est naturæ viscosæ, effusáque alicubi, eum locum lubricum reddunt, vt facilimè in eo lapsent vestigia) Est inde & VERB. Γλισχρόομαι, significãs Parcus & restrictus sum, Tenax sum & γλίσχρος: more nimirũ τῶν ὀμικρολογουμένων. Bud. & Eustath.

A posteriore γλίσχρος, quo significatur ὁ λίχρος & ὁ λαίμαργος, DERIV. Γλισχρὸν. Exponitur enim ὀπτυμῶν, vnáque cum γλίσχρος deriuatur à γλίχομαι, significante Appeto. Aristoph. Pace, ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες; ὦ γλίσχρον. Ibi tamen scholiastes, quum exposuisset ὀπτυμῶν, ἀπὸ τῶν γλίχεσθαι, subiungit, γλίσχρους dici solere τοὺς ἀτυχεῖς: ET Γλισχρίων, ὁ ἀτυχίων: hoc verò in loco γλίσχρον significare ὀπτίνος, Ærumnose. Sic sanè & γλίσχρος ab Etymol. exponitur ἀτυχὴς, Infortunatus, Infelix, Miser. At in Acharn. eiusdem Aristophanis, vbi Dicæopolis dicit, Ὦ θυμὲ, ὁρᾶς δ' ὡς ἀπωλόμεθα, δόμων, Πολλῶν δεδόθθος σκευαρίων. νῦν δὴ ἡμῶν Γλίσχρος, πρεσβεῖν λιπαρὸν τ' Εὐριπίδιον, paulo aliam significationem habet à superioribus. ibi enim à schol. & Suida exponitur ταπεινὸς, κόλαξ. vt sit Is qui ad miserias & inopiã redactus, aliis sese insinuat, & adhærens eis adulatur. Idẽ comicus per iocũ finxit COMPOS. Γλισχραυπλοχξεπίπεσθος in Nub. dicens ὀπὶ γραμματίου γλίσχρου καὶ αἰπνοχίαν ἔχοντος ἢ ὀπτιπείπου, vt post schol. annotauit Suidas.

Γλίσθον, ου, τὸ, Sordes ex ablutione manuum, pedum aut totius corporis. Eust. enim tradit τὸ ἀπὸ λουομένου ἀ quibusdã nominari γλίσθον, afferens hæc ex lexicographo quopiã verba, Γλίσθον, ὁ ὃν τῆς ἐμβάσεσι γινόμενος ῥύπος. Hesych. verò oxytonos habet γλισθὸν, exponens γλοιόν.

Γλίχομαι, Cupio, Affecto, Appeto. ὀπτυμῶ. Interdum cum infin. construitur. Isocrates Panath. ζηλοῦσι πάντες ἐμὲ καὶ μιμεῖσθαι γλιχόμενοι. Sic Demosth. Philipp. 1, πάντες μὲν ἀεὶ γλίχονται λέγειν, οὐχίας δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται. Et Pro corona, τῆς μὲν εἰς παρὸν πᾶσι ἐμὲ ἀποστρέφεται γλίχεται. Itidémque Plutarch. in Numa, γλιχόμενος ἐξελιμοῦσθαι θοῦμα, cupiens è Græco deducere. Interdum cum accusatiuo. Philo De mundo, αἰκὰ ἡκίστον οὖν πὰ τὸ κόσμου φύσιν γλίχεσθαι πὰ ὅλου ἐξαμοιβὰ, cupere & velle vniuersi incolumitatem. Sic apud Suidam, καὶ ἀεῖπε τὸ ἀεγλίχεσ. Aliquando cum genitiuo. Aristot. De mundo, τῶν ὠκεανῶν ἡ φύσις γλίχεται, contraria apperit natura. Sic Aristoph. Τί δῆτα πῶνδε τῶ κακῶν ὦ παῖ γλίχῃς; Diuerla constructione ex Herodoto affertur, γλίχομαι τῶν τῆς ἐλευθερίης, pro Sum studiosus libertatis. ‖ Hes. γλίχεται exp. non solùm ὀπτυμεῖ & πεφυκυῖα, sed etiam παίζει. quo significatu & γλιᾶσθαι dicitur.

Γλιχὸς, eidem Hesychio est γλίσχρος καὶ φειδωλός. Sed addit, ab aliis exponi πολυφαγοῦμαν & πεφείσεγος. Sic γλιχὼ.

Γλιχύπης, eidem Hesychio est ἀτυχὴς ἢ ὀπτίνος ἢ ἐρωτικὴ: itidémque Etymologo. Suspectam tamen terminationem habet.

Γλιχὼ, Etymologo est ἡ φειδωλὸς ἢ πεφείσεγος. quo significatu & γλιχὸς paulo ante.

Γλοιάζειν, Γλοιαὶ, & Γλοῖος, vide in sequ. Γλοιός.

Γλοιός, Hesychio est νωθὸς, ἀσθενὴς, Segnis, Inualidus: item ῥυπαρὸς, Sordidus. ITIDEM Γλοῖος Etymologo est ὁ νωθρός: qui γλοίπα dici addit τὸν λιπαρὸν, καὶ μοχθηρὸν παῖ ἢ ἕξι: vt & Hesychius rursum γλοίπα exponit κακοήθη, Malignum, Malis imbutum moribus. NECNON ET Γλοιὰ à Sophocle dicitur ἡ κακοήθης ἵππος, teste eodem Hesychio. id est Equa maligno ingenio & praua indole. SEDET Γλοιάζειν Etymol. esse dicit τὸ τοῖς ὄμμασιν ὀπτμύοντα μυκτηρίζειν καὶ κακοηθεύεσθαι, seu διεγγελᾶν: ipse verò esse dicit τὸ καταφερόμενον εἰς ὕπνον ὀπτμύειν τοῖς ὄμμασι καὶ καπλωπεῖν. Gal. in lex. Hippocr. γλοιάζειν esse ait τὸ ὀπτμύοντας πεφυκέναι τοῖς ὀφθαλμοῖς

ET Γλοιωδῶς huic esse ἀνάλογον, idémque valere acsi νυστακτικῶς diceres. Apud Hes. verò LEGITVR Γλοιός, pro hoc γλοιωδῶς, expositum itidem νυστακτικῶς, More eorũ qui νυστάζειν & nuunt capite inter dormiendũ. A

Cæterùm vt ad Γλοιὸς redeam, Aristophanis scholiastes in hoc Nubium loco, κίναδος, τρύμη, μαλάθλης, ἔρρων, γλοιός, annotat γλοιὸς idem propemodum valere quod μαλάθλης, translatúmque esse ab oleo quod in balneis effusum conereuit. nam vt id ὑπὸ λαμβανομένου ὀλισθαίνειν πέφυκε, ita & γλοιὸν hic dici qui tali præditus est ingenio vt ὀλισθαίνειν elabique possit è creditorum B manibus, atque adeo ad suam vsque ætatem γλοιὸς vocatos fuisse τοὺς τῇ γνώμῃ σκαίροντας, καὶ μὴ δὲν πιθανὸν φρονοῦντας, ἀλλὰ ἄλλα μὲ ἕπαν ἐπιχειροῦντας, ἄλλα δὲ πραττόντας, δηλ. τὸ τῆς γνώμης ὀλισθηρὸν καὶ ἄπιστον. Ad mores itaque translatum γλοιὸν significare τὸν ὀλισθηρὸν καὶ ἀμεταβόλον, Qui mente seu ingenio est lubrico & mutabili. exponit tamen & μοχθηρὸν, vt Hesy. ib. suprà κακοήθη. Sed affertur & alia expositio: γλοιὸν nimirum dici τὸν ῥυπαρὸν τοῖς τρόποις, qui sordidis est moribus: seu τὸν ῥυπαρὸν καὶ σμικρολόγον. quia videlicet ὁ ῥυπαρὸς δηλ. πολὺ ἄσκησαν C σπάνις ἐστὶ τοῦ γλοιοῦ, id est τοῦ ῥύπου τοῦ ἐλαίου. Verùm ea expositio à scopo poetæ longius abit: superior magis quadrat. Venio nunc ad substantiuum Γλοιός, quo significatur ὁ τοῦ ἐλαίου ῥύπος, vt idem Aristophanis scholiastes testatur. hoc est Sordes quæ in balneis atque etiam palæstra ab hominum oleo vnctorum cute deradebantur: Græcis alio nomine ῥύπος dictæ, teste Paulo Ægineta: Latinis Strigmenta, & Sordes etiam. Sed & aliæ sordes oleo permixtæ ac lubricæ hoc nomine dicuntur. Simonid. apud Athen. lib. 7. ὥσπερ ἔγχελις τῷ γλοιῷ. VNDE Γλοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Strigmentrosus, Strigmentorum similis, Strigmenti modo crassus & glutinosus seu viscosus. Dioscorides libro 2, cap. 102, de scilla, αὐχὴ δὲ γλοιώδης τῷ κοινίας. Athenæus libro 7, de anguillis, ὀγκλίονται δὲ συμπηκνόμενοι, κάτ' ἀφῆσιν γλοιώδες ὀξὺ αὐθῆ, ὁ γενόμενον ὀν τῇ ἰλὺϊ ζωογονέται. Plinio verò autore, libro 9, cap. 51, Anguillæ atterunt se scopulis, eáque strigmenta viuiscunt. Itidem Theophrastus Hist. plantarum libro & cap. 5, dicit ὑγρότητα καὶ ξηρότητα καὶ τοῦ γλοιώδη. Est inde & VERBVM Γλοιώδω, significãs Lentescere ac viscosum reddi in modum strigmenti. Dioscor. lib. 5, cap. 92, de scolecia, πείθει ἕως οὗ γλοιωθῇ. pro quo paulo pòst dicit, ἕως τῇ συκάσει γλοιώδης γθνήται.

Γλουτὸς, οῦ, ὁ, Hesychio, Etymol. & Suidæ est τὸ τῆς κοτύλης σφάιρωμα. seu τὸ ἄθροισμα τὸ ἰσχίου σφάιρωμα: vt Polluci quoque γλουτοὶ sunt τὰ ὑπερέχοντα ἀπὸ τοῦ ἰσχίου. Et Latinis Nates seu Clunes sunt: carnes nimirum in summa femoris parte protuberantes, quæ sedẽtibus pulvini vicem præstant. Hom. Il. φ, v. 338, Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος Ἅπτηται κατόπισθε Ἰσχίε τε γλουτοί τε. Herodot. ἀπὸ τοῦ γλουτέων τὰ εἴω. quod generalius interpretantur Supernè femorum tenus. Γλουτὸς (inquit Gorræus) dicitur apophysis externa eadémque maior offis femoris, quam & τροχαντῆρα μέγαν appellant. Ea in femoris superiori ceruice exterius apparet, ampla multúmque gibbosa. Sic autem dicta est vel à similitudine quam habet cum natibus, vel quòd musculi quibus nates constant, ei præcipuè inserantur.

AT Γλούπα, Naticulæ, dicuntur corpora duo dura in cerebro eminentia, ad latera meatus illius sita, nam perinde ac nates prominent, seséque contingunt, vocantur à quibusdam & διδύμα siue δίδυμοι. Nonnulli verò ea parte qua conarium contingunt, διδύμα, conario ipso penem repræsentante: altera autem qua ipsum conarium non est, γλούπα, hoc est clunes natésque, appellant. Hæc inter alia idem Gorr.

Γλύζω, Glutio. v. l.

Γλυκάζω, τ. 1, c. 852, g. Γλυκαίνω, ib. e

Γλύκαινος, ib. f. Γλύκασμα, ib.

Γλυκασμὸς, ib.

Γλυκία, τά, per antiphrasin Fella dicũtur. Cæl. Aurelianus Chroniõn libro 3, cap. 1, Multa enim contrariæ interpretationis vocabulum sumpserunt, vt fella, quæ Græci γλυκέα vocant, velut dulcia, quum sint amarissima. Quibus verbis declarantur hæc Plinii, libro 27, cap. 10, Holosteon sine duritie herba, ex aduersò appellata à Græcis, sicuti fel dulce.

Γλυκία, ας, ἡ, absolutè & subaudito substantiuo dicitur ἡ γλυκόρριζος, teste Hesychio, necnon Theophrasto, Hist. plant. lib. 9, cap. 13. prædulcis enim est, vt Plin. quoque prodidit lib. 25, cap. 8. Ab Hippocr. eadem VOCATVR Γλυκύμη, vt Gal. in suo lex. Hippocr. annotauit. Hesychio verò ET Γλυκὴ est βοτάνη τις ἐδώδιμος, herba quædam edulis: si nõ eadem ac Scythica glycyrrhiza, saltem à prædulci gustu quem vescentibus præbet, denominata. Idem γλυκὴν exp. etiam τὸ γάλα & ἡ χολὴ, lac & fel. quorum illud reuera, hoc ex aduersò sic appellatur, vt in Γλυκέα paulo antè annotaui.

Γλυκερὸς, τ. 1, c. 852, e

Γλυκερώτερος, ibid.

Γλυκὴ, vide paulo antè in Γλυκία.

Γλυκίνας, Hesychio δηλ. γλυκὺς οἴνου πλακοῦς, Placenta è vino dulci: seu subacta & condita vino dulci. Apud Athenæum lib. 14, simplici r scriptum γλυκίνας, ibique ex Seleuci Glossis esse dicitur ὁ δηλ. γλυκὺς καὶ ἔλαιον πλακοῦς, apud Cretenses.

Γλυκισμὸς, τ. 1, c. 852, f

Γλύκιστος, ου, ὁ, irregularis superl. ex γλυκὺ pro γλυκύτατος, Dulcissimus: vt & in compar. gradu pro γλυκύτερος DICITVR Γλυκίων. Hom. Il. α, μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή, melle dulcior vox.

Γλύκκα, Hesychio ἡ γλυκύτης, Dulcedo. Idem ET Γλυκὸν affert pro γλυκὺ, Dulce.

Γλυκόεις, τ. 1, c. 852, e

Γλυκὺ, ib. b. Vide & Γλυκία paulo antè.

Γλυκυαχὴς, in Epigr. Doricè pro γλυκυηχὴς, Dulcisonus.

Γλυκυδακρὴς, τ. 1, c. 907, c. Γλυκυθερπὴς, τ. 1, c. 944, f

Γλυκυηχὴς, τ. 1, c. 1482, c. Γλυκυθυμία, τ. 1, c. 1602, b

Γλυκύθυμος, ib. a. Γλυκυκαρπία, τ. 1, c. 77, g

Γλυκύκαρπος, ib.

Γλυκυμείλιχος, Dulcis simul & mitis seu placidus, Dulci quadam benignitate ac clementia præditus. In v. l. exponitur Dulciloquus.

Γλυκύμη, vide paulo antè in Γλυκία.

Γλυκύμηλον, siue Doricè Γλυκύμαλον, dicitur malum quoddam prædulce, quale est τὸ μελίμηλον, à mellea dulcedine appellatum. Apud Theocritum verò Cyclops amasiam suam γλυκύμαλον vocat: dictam alioqui Galatean: Τὶν τὸ φιλὸν γλυκύμαλον (inquit) ἁμὰ κἠμαυτὸν ἀείδων. Solent enim, vt scholiastes ibidem annotat, οἱ ἐρῶντες πρὸς τοὺς ἐρωμένους λέγειν, Γλυκύ μου μῆλον. qui ibidem ex Sapphone quoque affert γλυκύμαλον ἐρεύγεται, innuens esse melilotum.

Γλυκύπικρος, τ. 1, c. 852, c

Γλυκύρριζα, siue Γλυκύρριζον, τ. 3, c. 709, d. Dicitur & Γλυκύρριζος eadem herba, substãtiuo βοτάνη seu πόα subaudito, vt & in Γλυκία, quod vide. INDE Γλυκυρρίζινος οἶνος, Vinum è glycyrrhiza, Vinũ glycyrrhizo conditum. de quo Columella lib. 1, c. 35.

Γλυκὺ, τ. 1, c. 852, a

Γλυκυσίδη, ης, ἡ, Glycyside: Hesychio φυτὸν ποιόν σπυρηδὸν πρὸς ἀπόπτημα τοῦ χωματοῦ. Athen. lib 3, ex Seleuci Glossis tradit γλυκυσίδην quandam nominari σύκῳ πολὺ μορφῇ μάλιστα ἐοικυῖαν: à cuius esu sibi cauere mulieres δηλ. τὸ τοῦ εἰν ματαίσμοιός. Dioscor. & Plin. Pæoniam vocari γλυκυσίδην tradunt, alio nomine πεντόβολον dictam: sed illius rei nullam faciunt mentionem. Hunc vide lib. 25, c. 4, & l. 27, c. 10: illum, lib. 3, c. 157.

Γλυκυσφυρος, τ. 3, c. 1118, h. Γλυκύτης, τ. 1, c. 852, d

Γλυκυτράχηλος, τ. 3, c. 1598, g

Γλυκυφαιον, Crerensibus τὸ ἐρυθροδάνον, teste Hesychio.

Γλυκύφρουροι, eidem sunt τὰ ἐν οἴκῳ φρουρεοῦντες καὶ ἔνδον μένοντες ὕπνος. Sonat Dulcium custodes.

H Γλυκύφωνος, τ. 4, c. 303, c. Γλύμμα, τ. 1, c. 851, c

Γλυπὴρ, ib. Γλύπης, ib.

Γλυπὸς, ibid.

Γλύσπων, à γλυκὺς pro γλυκύπρας dicitur, vt βρέσπων à βρεσδὺς pro βρεσδύπρος, teste Etymol. afferẽte ex Aristoph.

γλύσπια σῦκα, Dulciores ficus. A

Γλύπεις, vocatur οἶνος ὁ τὸ ἕψημα ἔχων, Vinum cui sapa admista est: teste Athen. lib. 1.

Γλύφανος, τ. 1, c. 851, d. Γλυφεῖον, ib.

Γλυφὸς, ib. Γλυφὴ, ib. c

Γλύφιον, ου, τὸ, Celte, vulg. lex. Sed meruo ne perperam pro γλυφεῖον.

Γλυφὶς, τ. 1, c. 851, d. Γλύφομαι, ib. c

Γλύφω, ibid.

Γλῶσσα, τ. 1, c. 852, g. & τ. 2, c. v 1, b. ob.

Γλωσσαλγία, τ. 1, c. 854, g. Γλωσσαλγία, ib. B

Γλωσσαργία, ib. h. Γλώσσαρχος, ib.

Γλωσσάλογον, τ. 1, c. 857, d. Γλώσσακοις, τ. 1, c. 855, a

Γλωσσημαγπικὸν, τ. 1, c. 853, e. Γλωσσημαπικὸν, ib. d

Γλωσσὶς, τ. 1, c. 857, d. Γλωσσοφάγορ, τ. 1, c. 853, f

Γλωσσοφόρος, ib. d. Γλωσσοπεδίς, ib. g

Γλωσσοκάπηλος, ib.

Γλωσσοκηλοκόμπης, ibid. Puto scribendum potius Γλωσσοκηλοκόμπης.

Γλωσσοκομεῖον, vel Γλωσσοκόμιον, τ. 1, c. 854, b

Γλωσσοκόμος, τ. 1, c. 853, g. Γλωσσοκραπέω, τ. 1, c. 854, c C

Γλῶσσος, Extrema pars puppis. v. l.

Γλωσσοτροφέω, τ. 1, c. 854, d. Γλωσσότμητος, ib.

Γλωσσοτμέω, ib. e. Γλωσσοχαιρίτω, ib.

Γλωσσοπδὴς, τ. 1, c. 857, d. Γλῶσσα, τ. 1, c. 852, g

Γλωσσιὰς, τ. 1, c. 857, c. Γλωσσὶς, ib. d

Γλωσσισμὸς, ib. e. Γλωσσοχάσορ, τ. 1, c. 853, f

Γλωσσοδεψέω, ibid.

Γλωσσόκομον, Hesychio est nõ solùm ἐν ᾧ οἱ εὐλογεῖ ἀπεπήγεσαν τοὺς γλωσσίδας, sed etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

Γλωσσόκομον, τ. 1, c. 853, g. Γλωσσοπτέω, τ. 1, c. 854, c D

Γλωσσοπτὸς, ib. Γλωσσοτροφέω, ib. d

Γλῶχες, Spicæ vel Aristæ, vt exp. schol. Hesiodi in hoc loco Asp. Τῆμος δὴ κέγχροισι τοῦ γλῶχες πελέθωσι. Sic enim interpr. ea verba, ὅτε δὴ οἱ κέγχροι ἀρχὴν αὐθεκκαιε πιεῖν, ἤγουν κάχυας. Sed quidam codic. ibi coniunctim habent τοῦ γλῶχες.

Γλωχὶς, VEL Γλωχὶν, Angulus, Acies, Cuspis. Hesych. enim γλωχῖνα exp. τὴν ἀγκίνα τοῦ βέλους, item γλῶσσαν καὶ ἄκρον: propriè γλωχῖνες nominari addens, τὰς τοῦ ἀκίδων ὀξύχρας καὶ τὰς τοῦ ζυγοῦ ἀγκίνας. Poll. γλωχῖνας esse dicit τὰς πρὸς τῇ ἀκῇ προεξοβολὰς, distinguens ipsas ἀπὸ τοῦ ἀκίδων & ὀγκίων: alibi tamen scribens τὰς ἀκίδας ab Homero nominari γλωχῖνας, à comicis πώγωνας. Epigr. l. 1, πλατὺς γλωχῖνα σιδήρου, lati ferri cuspidem. Inde & apud Hom. παντυγλώχινες & περιγλώχινες ὀϊστοί. E

¶ Γναθμὸς, τ. 2, c. 55, c. Γνάθος, ib.

Γναθόω, τ. 2, c. 56, f

Γνάθων, Parasitus, &c. τ. 2, c. 56, f. Γνάθων, proprium, &c. τ. 2, c. 57, a.

Γναμπὸς, τ. 2, c. 55, a

Γναμπὼ, Inflecto, &c. τ. 2, c. 54, g. Γνάμπω, Vellico, &c. τ. 2, c. 55, a.

Γναπτὸς, οῦ, ὁ, Flexus seu Flexilis. Hesych. enim γναπτὰς ἕλικας exp. καμπύλας πτελλία: afferens etiam γνάπτει pro κάμπτει. Vnde intelligitur eum γνάπτω cum γνάμπτω confundere: quum non solùm γνάμψαι exp. κάμψαι, κλάσαι, πεῖσαι: sed γνάμψεν etiam ἔδεσεν, ἤμυξεν. Veruntamen in flectendi significatione γνάμπτω potius dicitur: in carpendi autem, seu vellicandi aut radendi, γνάπτω, sine μ, de quo hunc dicetur.

Γνάπτω, SIVE Γνάφω, Carpendo vellicandóque expolio: fullonum proprium, quos interpolare & polire vestes dicunt Latini. Dioscor. lib. 4, c. 162, de hippophae, ᾧ γνάφουσι τὰ ἱμάτια, Quo vestes poliunt fullones, carpendo nimirum seu vellicando. VNDE Γνάφις, εως, ἡ, Politio illa seu interpolatio fullonũ quæ fit carpendo ac vellicando. vt φαῦλος γνάφις apud schol. Aristoph. Inde ET Γνάφος dicitur ἄκανθα illa qua γνάπτεται seu γνάφεται τὰ ἱμάτια, Spina fullonica qua vestes poliũtur vellicando & carpendo. vt Aristoph. quoque schol. & Suidas γνάφον à recentioribus vocari aiunt ἀκανθώδες τι ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια, ὥσπερ τὸ φαῦλος γνάφιν. quod à veteribus Atticis nominari κνάφον per κ, ὥσπερ τὸ κνᾶν τὸ ξύειν. ITEM Γναφεύω, Fullonicam exer- H

ceo: ab vsu τοῦ γνάφου: nisi malis deriuare ex NOMINE Γναφεὺς, quo significatur Fullo, qui nimirum γνάφει τὰ ἱμάτια, seu τοῖς γνάφοις eas polit, carpendo pectendóque illo carduo: simul etiam eas lauando subigendóque à sordibus purgans. Athen. lib. 11, τοῦ γραῦ ἱμάτια τοῦτο χρῶνται ῥύμματα πλυνοῦσιν οἱ γναφεῖς: de vrina humana, quam esse ῥυμμαῖαν ait. {Est alioqui Γναφεὺς piscis etiam species, ex eo dicti quoniam eius decocto eluuntur sordes & maculæ perinde vt fullonico lixiuio. Dorion enim apud Athen. lib. 7, τὸν τῆς ἐψήσεως τοῦ γναφέως ὑγρὸν dicit παῦτα ἀσίλων καθαίρειν. Vtriusque meminit Hesych. quoque. A γναφεῖον porro seu γναφεὺς, EST Γναφεῖον, ου, τὸ, Officina fullonis, quæ ab Vlpiano Fullonica dicitur. hoc est locus in quo γνάπτεται καὶ καθαίρεται τὰ ἱμάτια ὑπὸ τοῦ γναφέως. A γναφεὺς est ET Γναφικὸς, οῦ, ὁ, vt βαπτικὸς à βαπτεὺς. hoc est Fullonicus seu Fullonius. vt γναφικὴ τέχνη, Ars fullonica, Plauto. Sic γναφικοὶ κτένες apud schol. Aristophanis, Pectines fullonici, seu Cardui quibus fullones pannum pectunt. Itidémque ἄκανθα γναφικὴ, Spina fullonica, qua fullones vtuntur πρὸς τὸ τοῦ ἱματίου γνάψιν. Dioscor. lib. 4, cap. 163, de hippophæsto, καὶ αὐτὸ γναφικῆς ἀκάνθης εἶδος ὑπαρχον, nimirum perinde vt τὸ ἱπποφαές quo γνάφουσι τὰ ἱμάτια. Sic Plin. sub finem lib. 16, Quod in spina fullonia hippophaston vocatur. Præterea τοῦ τὸ γνάφειν seu γνάφω DICITVR Γνάφαλον, Tomentum. id enim est lanugo illa quæ τῇ γνάφει & vellicatione detrahitur pannis, quáque postea inferciuntur culcitræ. Apud Suid. ἐδδῇ τις ἐν τῇ τύλῃ πυρεῖ ἔχειν αὐτὴ γναφάλων. Sic Pollux l. 10, κνέφαλον esse dicit τὸ ἐμβαλλόμενον πλήρωμα, ὁ γνάφαλον καλοῦσι. Apud Hesych. gemino λ scriptum γνάφαλλον, expositúmque τύλη. VNDE Γναφαλώδης dicitur Qui similis est τοῦ γναφάλῳ, Mollis & lanuginosus in modum τοῦ γναφάλου. vt apud Dioscor. l. 3, c. 37, dictamnus dicitur habere folia ὅμοια γλήχωνι, μείζω δὲ καὶ γναφαλωδῆ καὶ τομώδη ἢ δοτίφυσιν. Vbi Ruell. vertit, Quæ tomento quodam spissáque lanugine pubescunt. Alii Tomentosa, Mollia tomenti modo. Inde ET Γναφάλιον dicitur herba quædam, quoniam eius foliis πυκνὲς αὐτὰ γναφάλου χρῶνται, λόμοις οὖσι καὶ μαλακοῖς, teste Dioscoride lib. 3, cap. 132. Sic Plin. l. 27, c. 10, Gnaphalion alii chamæzelon vocant, cuius foliis albis mollibúsque pro tomento vtuntur. Apud Hesych. scriptum Γναφάδιον & Γναφάλλιον pro hoc γναφάλιον.

Γναφαλος, ου, ὁ, Gnaphalus: auis est, de qua Aristoteles Histor. animalium libro 9, cap. 16. Hesychio autem γνάφαλος est πηλός.

Γναφαλώδης, & Γναφάλιον cum Γνάφαλον, vide in γνάφω.

Γναφεῖον, Γναφεὺς, Γναφεύω, Γναφικὸς, Γνάφος, Γνάφις, cum primitiuo eorum Γνάφω, vide in eodem Γνάπτω.

F Γνησιος, τ. 1, c. 843, c

Γνησιότης, ib. c. Γνησίως, ib.

Γνοῖσω, τ. 1, c. 1827, a

Γνόμελλον, ου, τὸ, apud Athenæũ libro 10 legitur in eadem significatione qua γνάφαλον, Tomentum, seu Pulvinar tomento fartum: in hoc Alcæi loco, ἀμφὶ κάρᾳ μαλθακὸν γνόφαλλον.

Γνοφέω, τ. 1, c. 1914, f. Γνόφος, ib. c. & 1913, c

Γνοφόω, τ. 1, c. 1914, f. Γνοφώδης, ib.

Γνοῦ, τ. 1, c. 1830, c

G Γνύξ, τ. 1, c. 1893, d. Γνῦξ, ib. c

Γνυπετὴς, ib. g. Γνυπετὴς, ib. f

Γνυπωτὴς, ib. e. Γνυπῆτης, ib. g

Γνύπων, ib. Γνυπῶνες, ib. f

Γνύω, ibid. g

Γνῷ, τ. 1, c. 1829, g

Γνῷ, τ. 1, c. 1827, a. & 1829, g

Γνῷθι, τ. 1, c. 1827, a

Γνῶμα, ατος, τὸ, Id quo aliquid cognoscitur. Aristoteles Histor. animalium libro 6, cap. 23, ἐὰν τέκνῃ πρὶν τὸ γνῶμα λεῖπειν. Sed quidam ibi reponunt τὸν γνώμονα pro τὸ γνῶμα, quod bis etiam eo in capite legitur in veteri Aldina editione. Intelligit autem γνώμονος seu γνώμονος nomine dentem ætatis indicem. hoc est dentem ex cuius inspectione & consideratione co-

gnoscitur quot annorum equus sit vel asinus. hos autem γνώμονας esse dicit πτάρτους, quartos, hoc est quarta vice natos: Plin. postremos vocat, quoniam post eos non renascuntur alii: sed immutabiles. Vide librum eius 11, cap. 37.

Γνώμα autem, Suida teste, dictus locus quidam extra imperatoris tentorium veluti forum, vbi legationes & nuntios audiri solitos ait, & fieri alia negotia imperatoria. Sed metuo ne peregrinum sit vocabulum illud, non Græcum.

Γνωμόπυμα, t.1, c.1841, c. Γνωμαπύω, ib.b

Γνώμη, Sententia, Opinio, &c. t.1, c.1835, f. Γνώμη, Decretum, Senatusconsultum, c.1838, f. Γνώμη, Consilium, Prudentia, ibid. Γνώμη, Ingenium, ibid.g. Γνώμη, Mens, Animus, ibid.h. Γνώμη, Iustitia, c.1839, e. Γνώμη, Sententia, siue dictum aliquod insigne ad mores instituendos conducens, ibid.f. ‖Suid. γνώμας exp. etiam δημηγορίας, in hoc loco, ἀπὸ τοῦ νεῦ Ἐν τῇ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικᾷ πλέονας ἢ σύ. Forsan igitur concionem significat qua sententiam suam aperit aliquis.

Γνωμηδὸν, Per sententias. vt apud Dionys. Halic. lib.8, γνωμηδὸν πυθανέσθαι, quū videlicet senatores in senatu singulatim rogantur sententias.

Γνωμίδιον, t.1, c.1847, c. Γνωμικὸς, t.1, c.1840, g

Γνωμικῶς, t.1, c.1841, a. Γνωμοδοτέω, ib.d

Γνωμολογέω, t.1, c.1840, f

Γνωμολογηπέον, Sententiis vtendum est.

Γνωμολογία, t.1, c.1840, c. Γνωμολογικὸς, ib.d

Γνωμολογικῶς, ib.f. Γνωμολόγος, ib.c

Γνωμονικὸς, t.1, c.1848, d

Γνωμοτυπία, Hesychio γνωμολογία ἀκριβής. Affert & alia quædam de huius vocis significatione: sed suspecta.

Γνωμοτυπικὸς, t.1, c.1841, f. Γνωμοτυπικῶς, ib.g

Γνωμοτύπος, ib.e

Γνώμων, Cognitor seu Cognitrix, Index, t.1, c.1847, c. Γνώμων, Stylus horas indicans, ibid.e. Γνώμων, Dens pullinus, ib.h. & t.1, c.667, e. Vide & Γνῶμα.

Γνωείζω, Agnosco, t.1, c.1864, f. Γνωείζω, Cognosco, t.1, c.1865, f. Γνωείζω, Notum facio, t.1, c.1866, c. PASS. Γνωείζομαι, t.1, c.1866, g.

Γνώεμον, τὸ, subst. t.1, c.1868, c

Γνώεμος, Notus, particip. t.1, c.1867, h. Γνώεμος, Notus, nomen, t.1, c.1868, d.

Γνωείμως, Plane.

Γνώεισις, t.1, c.1867, e

Γνώεισμα, Indicium, t.1, c.1867, a. Γνώεισμα, Insigne, Ornamentum, ibid.b. Γνωείσματα, plur. num. Monumenta, ib.c.

Γνωειστικὸς, t.1, c.1867, g

Γνωσμαχέω, t.1, c.1830, g

Γνῶσις, Cognitio, ibid.d. Γνῶσις, Cognitio, de iudice, ibid.f. Γνῶσις, Scientia, Doctrina, Sapientia, ib.g.

Γνώσσω, t.1, c.1834, a

Γνωστέον, t.1, c.1832, a. Γνωστὴρ, ib.b

Γνώστης, ibid.a

Γνωστικοὶ hæretici, t.1, c.1835, e

Γνωστικὸς, ib. Γνωστικῶς, ib.f

Γνωστὸς, t.1, c.1831, c. Γνωτὴ, t.1, c.1834, d

Γνωτίδια, t.1, c.1835, d. Γνωτὴς, t.1, c.1834, b

Γνώω, pleonasmo τοῦ ω dictum volunt pro γνῶ in subiunctiui modi tempore præsenti: apud Hom. Od. ζ, Εἰπέ μοι αἴκε παθὼν γνώω. Alioqui & thema esse dicitur futuri γνώσω, & cæterorum quæ inde formantur temporū: sed inusitatum id est, quippe pro quo γινώσκω vsurpari soleat, quod & ipsum inde deriuatum est.

¶ Γνοάω, & Γνοάομαι, t.1, c.858, h

Γόγγρος, ου, ὁ, Congrus seu Conger: piscis αἱμαξιαῖος sæpe ob magnitudinem, vt plurimùm αὐθαχθὴς, vt tradit Athenæus libro 7, vbi & χρύλλον nominari refert ex Nicandri Γλώσσαις. Meminit eiusdem Aristoteles Hist. animalium lib.8, & Plinius lib.9, cap.10. ‖ Γόγγρος dicitur etiam vitium quoddam arborum, præcipuè oleæ, teste Theophrasto Hist. plantarum 1.1, cap.13, hoc est, Eminentia quædam rotunda in trunco arboris. à cuius similitudine DICITVR Γογγρώνη, ἡ βρογχοκήλη, Tumor gutturis. veluti quum Hippocrates Epidem. libro 6, dicit τὸ ψυχρὸν esse συγκριτικὸν, ideóque huchere φήρεα & γογγρώνας. Vbi Galenus annotat, videri sibi Hippocratem φήρεα appellasse τοὺς πεφυσημενέστερας ὀν τοῖς νεύροῖσι μηρίοις πάσης: γογγρώνας autem, τοὺς προγυλωτέρας. Mox γογγρώνας esse dicit τοὺς πεφυσημενέστερας ὀξυχρὰς μετὰ σκληρότητος, οἷαί περ εἰσὶν αἱ γενόμεναι ὑπὸ τῶν δένδρων ὀδηρῶν αὖ καλοῦσι γόγγρους. Allatoque illo Theophrasti loco cuius suprà facta est mentio, addit, esse quosdam qui suo etiam tempore audierint Thessalos eiusmodi σκληρότητας, ὅταν ἐν πραχήλῳ συσῶσι, γογγρώνας nominare. In lexico quoque suo γόγγρωνα exponit βρογχοκήλιον, nominatam sic esse addens ἀπὸ τῶν ὀδηρῶν ὀδηγουμένων προγυλῶν ὀξυχρῶν. Vbi itidem verba Theophrasti citat. Sed suspectum videtur illud γόγγρωνα, quum apud Hippocratem sit γογγρῶναι: legatúrque apud Hesychium quoque γογγρώνη, quod esse dicit ὄπτημα ἐν φάρυγσι. Porro quod ad γόγγρον piscem attinet, si Etymologo credimus, dictus est παρὰ τὸ γραῦ, τὸ ἐθίω, facto diplasiasmo, quoniā ἀπιθίει τῶν πολυποδῶν τοὺς πλεκτανίας.

Γογγύζω, t.1, c.859, f

Γογγυλιόμαπα, t.3, c.1110, b. Γογγυλίω, ib.

Γογγυλέω, ib. Γογγύλη, t.3, c.1109, e

Γογγυλίδιον, t.3, c.1110, a. Γογγυλίζω, ib.b

Γογγύλιος, t.3, c.1109, f. Γογγυλὶς, ib.g

Γογγύλος, ib.d. Γογγυλόσκιλλος, ib.

Γογγυλωτὸς, ib.e

Γόγγισις, idem ac γογγισμὸς, Murmuratio vel Grunnitio.

Γογγυσμὸς, t.1, c.859, f. Γογγυστὴς, ib.

Γογγυστικὸς, ib. Γυερὸς, ib.b

Γοήθεια, ib.a. Γοήμων, ib.

Γόης, ib.b. Γοητία, ib.e

Γοήτευμα, ib. Γοητεύω, ib.d

Γοητικὸς, ib.

Γοΐδημι, Hesychio δοῖσαι: pro εἴδημι, seu ἐγὼ εἴδημι, Scio.

Γοῖνος, eodem teste pro οἶνος dicitur, pleonasmo τοῦ γ. Idem & Γοιναῦτης affert pro οἰνοχόη.

Γοῖσον, SIVE Γεῖπον, Etymologus dici scribit ῥύπον, Sordes. Vtriusque horum vocabulorum mentio apud Hesychium quoque fit. Γοῖτης enim ab eo exponitur μέλαν, πλατύ: & Γοῖτος, ῥύπος, πάθος. de quo & in Ἀκοστέω suprà dictum est. At Γοιναῦ, eidem Hesychio sunt κριθαὶ, ῥάστις, Hordeum, Gramen.

Γοιτοῦται, ab Etymologo exponitur πλατυνέται, ἐλαύνεται, χαλκεύεται, κάμπτεται, κοιλαίνεται, μελαίνεται, Dilatatur, Cuditur, Flectitur, Canatur, Nigratur.

Γοῖτες, vide in Γοῖσσος paulo anté.

Γόμος, t.1, c.843, g. Γομόω, ib.

Γομφίασις, t.1, c.860, a. Γομφιασμὸς, ib.b

Γομφιόδουσις, ib.a. Γομφίος, ib.

Γομφοπαγὴς, t.1, c.859, g. Γόμφος, ib.f

Γομφόπτερος, ib.g. Γομφοῦν, ib.

Γόμφωμα, ib.

Γόμφωσις, ibid. Vide & Γιγγλυμὸς suprà.

Γομφωτὴρ, ib.h. Γομφωτήριον, ib.

Γομφωτὸς, ibid.

Γόνας, t.1, c.1887, g. Γοναπίζω, t.1, c.1892, f

Γοναπόημα, ib. Γοναποῦκις, ib.

Γονεία, t.1, c.843, c. Γονεῖς, ib.b

Γονεύς, ib. Γονεύω, ib.c

Γονὴ, t.1, c.839. d. & c.1575, g. ob.

Γόνιμος, t.1, c.843, a

Γονοειδὴς, t.1, c.840, d

Γονόεις, ενος, ὁ, Fœcundus, Fertilis.

Γονόομαι, affertur ex Gazæ Grammat. libro 3, pro ὀκλιπαρῶ, ἱκετεύω, Genibus aduoluor, Ad genua accido. Sed pro eo γονυποδοῦμαι potius dicitur, & quidem peculiariter apud poetas.

Γονοποιία, t.1, c.840, d

Γονόῤῥοια, ib. Γονόῤῥοιος, ib.

Γονοῤῥύα, ib. Γονοῤῥυέω, ib.

Γονορρύης, ibid.

Γόνος, t.1, c.839, g. Γονὰς, t.1, c.840, b

Γόνυ, t.1, c.1887, f Γόνυγρος, t.1, c.1891, a

Γονυκλινέω, t.1, c.1890, d. Γονυκλινὴς, ib.

Γονυκλισία, ib. Γονύκροτοι, ib.f

Γονυκρούπος, t.1, c.1891, a. Γονυπετέω, t.1, c.1890, g

Γονυπετὴς, ib.

Γονώτερος, Fertilior, Fœcundior: compar. à γονιμός.

Γοοπλαν̃ής, t.1, c.859, a. Γόος, ib.

Γοόωσα, Ionica dialysi dicitur pro γοῶσα, id est βριμωδῶσα, à them. γοάω.

Γορράδων, Hesychius ex Sophoclis Dædalo affert pro δῖαδων, Marinarum. Affert idem ET Γορράδες pro αἱ ὠκεανίδες.

Γόργα, & Γόργας, vide in Γοργῶ.

Γοργαίω, vide in Γοργός.

Γοργίδες, vide in Γοργάδων.

Γοργολόφα, Γοργολόφας, Γορόνεος, & Γορόνωπος, vide in Γοργῶ.

Γοργὸς, οῦ, ὁ, Velox, Citus: vel Agilis, Facilè mobilis, Versatilis. Hesychio ὀχυὸς, ἀκίνητος: vt Hermog. sanè copulatè dicit ἀκίνητος καὶ γοργὸς λόγος: apud quem est & γοργὸς ῥυθμός. Frequentius rebus animatis tribuitur, exponitúrque non solùm Velox, Citus, Agilis, sed etiam Viuidus, Acer: & quidem ita vt simul sit terribilis. In Epigr. γοργὸς ὀφθῆς. Euripid. γοργὸς ὀπλίτης. Xenoph. Pæd. 4, μείζοις φαίνεσθε καὶ καλλίοις καὶ γοργότεροι ἢ πρόσθεν ἰδεῖν. Idem in Symp. πρὸς τὸ γοργότεροί τε ὁρᾶσθαι καὶ φοβερώτερον φθέγγεσθαι καὶ σφοδρότεροι εἶναι. Idē De re equestri, ἵππον ἅμα ἡδὺν τε καὶ ἅμα γοργὸν ἰδεῖν. Et τὸ γοργὸν, Motus citatus, Agilitas: vel etiam Acrimonia & viuacitas. vt ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες. Idem ET Γοργῶν dicitur vocabulo substantiuo. Hermog. δυκῶ μὲν λέγω καὶ νὴ Δία ταχὺς ἀφ' ἑκάστου αὐτῶν ἀπαλλάττεται· ὁ δὲ γοργὸς τοῦτο ἔχει ὁ λόγος καὶ ζωὴν ἐμφαίνει. vbi satis clarè exponit sese γοργότητα & ταχύτητα pro eodem dicere, nimirum Celeritatem, Velocitatem, Cursum citatum. Ab eodem γοργὸς est VERBVM Γοργόομαι, significās Fio γοργὸς, seu Agiliorem & viuaciorem me præbeo, Agilius & viuacius me infero: aliis Ferocio. Xenophon De re equ. μάλιστα δ' ὅταν παρὰ γηλείας ἔλθοι, τότε ἄρτι τῶ ὠώχρα, καὶ κυρτὸ μάλιστα τὴν κεφαλὴν, γοργοτέρους. ITEM Γοργεύω, Gradū cito, Velocius gradior, Festino. Hesych. enim γοργεύουν, exp. τάχυνον, σπεύδουν. Est inde & ADVERB. Γοργῶς, Velociter, Agiliter.

Γοργύρα, Hesychio est ὑπόνομος δι' οὗ τὸ ὕδατα ὑπέξειν, Canalis subterrāneus per quem aqua effluit. Harpocration quoque huius vocabuli meminit, dicens esse τὸ κυρῆς ὄρυγμα, foffam subterraneam, apud Dinarchum, Æschinem & Herodotum libro 3. Eadémque ex eo refert Suidas, apud quem tamen in manuscripto etiam codice proparoxytonōs scriptum γόργυρα. Apud Eustath. rursum paroxytonōs γοργύρα, qui lonicè γοργύρλω eam nominari ait, esseque ὑπόνομον βορβορώδη, meatum sub terra cœnosum. vt apud Herodotum ἐν γοργύρῃ ἐδέδετο. Apud Suid. rursum ET Γοργόνη pro δεσμωτήριον ὑπόγαιον, Carcer subterraneus: in manuscripto etiam codice: sed metuo ne perperam pro hoc γοργύρη.

Γοργῷ, οῖς, ἡ, Hesychio est γοργότης, Velocitas, Agilitas. Alioqui Γοργὼ fingitur filia quædam Phorcys & Ceti, horrenda facie, & qua visa lapidescerent ii qui vidissent: vnde & in clypeis scutisque eius imago pingebatur, vel in thoracibus, ad territādos hostes. Hesiodus in Scuto Herculis, Γοργὼ δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου Γοργοῖς. Sic Homerus Iliad. λ, de scuto Agamemnonis, Τῇ δ' ἐν ὅτι ὠὴ Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐτέφαικτο, Δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε. Ab eodem Homero Iliad. Φ. Hector memoratur Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος. Rursum Hesiod. in Theogonia tres Γοργοῖς numerat, Σθενὼ, Εὐρυάλη & Μέδουσαν: quarum tamen postrema, à Perseo δειροτομηθεῖσα, præ cæteris duabus κατ' ἐξοχὴν nominari Γοργὼ solet, ET Γοργὼν etiam. Alexander verò Myndius apud Athenæum sub finem libri 5, cōficta hæc de Gorgonibus ait à poetis: reuera enim gorgona esse animal quoddam Libyæ fronte iubata, & habitu perimens & visu, siquem discussa iuba aspexerit. Porro παρὰ τὴν Γοργὼ seu Γοργόνα (quæ, si Suidæ credimus, vocatur ETIAM Γοργόνη) dicta Γοργολόφα & Γοργολόφας: Γοργόνωπος & Γοργωπὸς cum fœmININO γοργῶπις. Quorum PRIMVM, Γοργολόφα, epitheton est Palladis apud Aristophanem in Equitibus, quam ibidem & φοβοπτοραόπτιν nominat. Fingitur enim ex capite Gorgonis habuisse galeam: vel potius caput Gorgonis in cono. SECVNDVM, Γοργολόφας, apud eundem comicum epitheton est Lamachi, in Acharnens. Τὼ Λάμαχ', (inquit) ὦ βλέπων ἀστραπαῖε, Βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανεὶς. id est, ὁ ὅθεν τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας καὶ τῆς ἀσπίδος Γοργόνα ἔχων, vt Hesych. exponit, attestante & scholiaste comici Lamachum habuisse ὑπτιοπαρῴδιον ἐν τῇ ἀσπίδι Γοργόνα. atque adeo ipse Lamachus ibi exauditis verbis eius qui opem ipsius implorat, inter alia dicit, Τίς Γοργόν' ἐξήγαρεν ὁν τῇ σάγμα τος; nimirum γοργόνα appellans τὴν γοργολόφαν περικεφαλαίαν, quam per iocum poeta paulo pòst μορμόνα vocat. TERTIVM, Γοργόνωπος, In tergore Gorgonis caput pictum habens. Lamachus in eadem Aristophanis fabula puero suo dicit, Φέρε δεῦρο γοργόνωπον ἀσπίδος κύκλον: quoniam, vt dictū est, habuit ὑπτιοπαρῴδιον ἐν τῇ ἀσπίδι Γοργόνα, sicut Agamemnon apud Homerum, & Hercules apud Hesiodum. QVARTVM, Γοργωπὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Gorgūs oculos seu faciem habens: Γοργοῖς ὄμματ' ἔχων βλοσυρῶπιδος, vt Homerus loquitur. hoc est Horrendus aspectu, vt Gorgo. Ita Suidas quoque & Hesychius γοργωπὸν ἔδραν exponunt φοβερὸν καθέδραν: sed hic γοργωπὸν expon. etiam πικρὸν τῷ βλέμματι, quum potius debuisset φοβερὸν reddere: quemadmodum FOEMININ. Γοργῶπις exp. φοβεροόφθαλμος, Suidas γοργόφθαλμος, qui & ipse γοργὸς pro φοβερὸς accipi testatur. Præterea παρὰ τὴν Γοργὼ DICITVR Γόργαρος, Qui est Gorgūs. Homerus Odysseæ λ, Γοργείειν κεφαλὴν, δεινοῦο πελώρου, Gorgonis caput, monstri horrendi. Sic Hesiodus Aspide, ὅθι δὲ δεινοῖσι κατειλίοις Γοργείειος ἐδόκεῖτο μέγας φίβος. AT Γόργαρα, Hesychio sunt περικεφαλαία, Laruæ & μορμολύκεια: procul dubio ab efficto in ipsis capite Gorgonis. Dicitur ET Γορόνεος forma possessiua παρὰ τὴν Γόργαρα, vt Latinè quoque Gorgoneus. veluti γοργόνειοι ἀστέρες, Stellæ Gorgoneæ, apud Proclum in Sphæra: in sinistra nimirum Persei manu, qua Gorgonis à se occisæ caput tenet. Apud Plutarchum verò in Themistocle, vbi legitur, τὸν γοργόνειον ἀπολέσθαι ἀπὸ τῆς θεοῦ τὸ ἀγάλματος, puto scribendum potius τὸ γοργόνειον, quod est Γορόνος seu Γοργοῖς ὀκτύπωμα. id enim ὅθι τὸ δῆθος ἐκχαλκεύθον τὸ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ πολεμικῆς δόξης καὶ φοβερᾶς. nisi fortè cum τὸν Γορόνειον subaudiendum sit substātiuum λόφον. nam & in vertice seu cono galeæ quæ ei imponebatur, caput Gorgonis effingebatur: vnde & γοργολόφα ab Aristophane cognominatur. Alioqui γοργόνειον, vt μορμολύκειον generalius pro περικεφαλαίαν etiam ponitur, vt γόργαν suprà: quum propriè larua sit Gorgonis caput effictum habens. Apud Suidam in manuscripto etiam codice properispōmenōs scriptum Γοργονεῖον, περικεφαλαίαν: sicut & γοργεῖα nonnulli scribunt pro γόργαι, & μορμολυκεῖα pro μορμολύκεια.

Γορδελίζειν, Hesychio ἀσελγαίνειν, Nugari.

Γόρδυλον, à Paulo Ægin. l.6, in serie τοῦ γ, vocatur id quod ab aliis πόρδυλον & Ὀρδύλιον.

Γορπαῖος μὴν, Macedonibus est qui Romanis September, vt tradit Suid. Meminit eius Plut. in Theseo. Vide & Tractatum De mensibus.

Γόρτυξ, pro ὄρτυξ dicitur, teste Hesychio, vt γηΐα pro ἠΐα.

Γοῦν, pro γε οὖν dicitur: non tamē vtriusque simul significatū retinet, sed modò pro γε solo, modò pro οὖν solo ponitur. Aliquando igitur significat Certè, Quidem, vel coniunctim Certè quidem, Equidem. Sophocles, ἐπαίρου πύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ, A me quidem, seu A me quidem certè, A me equidem. Sic Lucianus, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσι. Alia huius significationis exempla vide apud Budæum comment. pag. 905.

‖Significat etiam Quippe, & Siquidem. cuius exemplū habes ibidem apud eundem. cui simile & hoc, πρὸς ἣν γοῦν ἄκλητος ἧκον, Quippe qui nō accersitus venerim. seu Vt qui nō vocat venerim. Nisi malis ibi interpretari Nam, Enim, nam & pro γὰρ interdum ponitur, sicut γε,

vt idem Bud.ibidem docet, exemplo ex Xenophonte allato. atque adeo idem propemodum significant Siquidem, & Quippe quod, Nam. ‖ Interdum pro γε δή ponitur, seu ἀλλά γε, hoc est Saltem. Demosth. καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τοῦτόμα γοῦν ἔχει φιλαίδρωπον, saltem nomen. Ita Bud.ibidem, afferens & aliud exemplum ex Galeno, & μειωτικὴν particulam hanc appellans in hac significatione. ‖ Habet & vim definitiuam & circumscribentem sicut Duntaxat. Galen. in 1 Methodi, τὰ γοῦν ἁπλᾶ, Duntaxat simplicia. Bud. ibidem. ‖ Interdum significat Etiam, Quoque. Demosth. ἀλλ' ἡ ὑμῶν ἃ ἂν λάβῃ τις, ἔχειν ὑπῆρξεν τὸν γοῦν ἄλλον χρόνον, Alio quoque tempore, Alio etiam tempore. (vel etiam, Et quidem Alio tempore: id est, καὶ δὴ τὸν ἄλλον χρόνον) Luc. εἶνοι γοῦν αὐτῆς καὶ προσκαλεῖν οἴονται, Aliqui etiam, Quin & nonnulli. Idem, ἑώρακας γοῦν κἀκεῖνα προσθήσειν, Videris denique. Hæc Bud. ibid. ‖ Nonnunquam significat οὖν, Igitur, Itaque, Idcirco. Plutarch. λέγεται γοῦν, Fertur itaque. Idem, ὥσπε γοῦν, Hæc igitur. Hesychius quoq; γοῦν exp. δήλω. ‖ At εἰ γοῦν, exponitur Alioqui si.

Γοῦνα, poetica metathesi pro γόνυα dicitur seu γόνατα, à γόνυ: itidémq; γούνασι pro γόνασι, & γουνοῖ pro γόνυσι, itidémque γούνων pro γονύων: quorum exempla habes in Γόνυ, ex Hom. t.1, c.1888.

Γουνοῦμαι, t.1, c.1892, a

Γούνατα, poetica epēthesi pro γόνατα dicitur, ab inusi. nom. γοῦνας. refertur ad γόνυ, quod vide.

Γουνὶς, ίδος. Arat. Ἄγχι δὲ οἱ σκαῖος ὅθι γουνίδος. Hæc v. lex. sine vlla expositione. sed perperam scribunt diuisim ὅθι γουνίδος pro composito ὅθιγουνίδος. quod vide t.1, c.1891, d & f.

Γουνοσπαγής, ib.b

Γουνός, ου, ὁ, t.1, c.840, b. At γουνὸς, poetica metathesi positum pro γόνυος, vide in γόνυ, t.1, c.1887, g.

Γοώδης, t.1, c.859, b

¶ Γεδόδην, t.1, c.864, a

Γεῖβιον, ου, τὸ, dicitur ilignum quernúmve lignum, quod fractum fissimve & accensum iter facientibus lucem præbet, teste Athenæo lib.15. Apud Etymol. verò & in lex. meo vet. Γεῖβλις esse dicitur λαμπὰς, & quidem ἡ κατεξυσμένη seu διεσχισμένη, à γράφω significante ξέω. Sed γεῖβλον meminit Eust. quoque pag.1571, Athenæi illa verba referens, dicénsque videri esse δᾴδων εἶδός τι, siquidem πίσσαν καπαίζειν ἔχει, vt patet ex Theoridā Syracusano, sic cauente, Πίσσα δὴ ὑπὸ γεῖβλον ἔκαιεν.

Γραδίον, per synæresin pro γραΐδιον dicitur, Anicula. Eust.

Γραῖα, t.1, c.848, g. Γραῖαι, ib.h

Γραΐδιον, t.1, c.849, c

Γραϊκὸς, οῦ, ὁ, Anilis. At Γραικὸς, Græcus, Ἑλλὴν: vnde ADVERB. Γραικιστὶ pro Ἑλληνιστὶ, Græcè. Etymol.

Γραῖς, t.1, c.849, c

Γραίνειν, Hesych. ἐσθίειν, Comedere. quod & γράειν.

Γραιωλέας, idem esse dicit πυκνοῖς ἢ ὀλεθρίας γραίας, Improbas aut pestiferas anus.

Γραιόομαι, οῦμαι, Anus fio, Senesco.

Γραιωπίας, Qui anili facie est. Hesychio γραῖα ἐμφερής.

Γραμμα, t.1, c.861, d

Γραμμαγηπὰ, Hesych. exp. γραμμαπυπέ.

Γραμμάδιον, t.1, c.863, g. Γραμματία, ib.d

Γραμματίδιον, ib.c. Γραμματῖον, ib.a

Γραμματεὺς, t.1, c.862, g. Γραμματεύω, t.1, c.863, d

Γραμματηφόρος, t.1, c.862, d

Γραμμαπὰς, t.1, c.878, c. Apud Hes. verò legitur γραμμαπαὶ expositum πολεμασταμβόοις.

Γραμμαπίδιον, t.1, c.863, e. Γραμμαπίζω, ib.f

Γραμμαπκύδομαι, t.1, c.862, g. Γραμμαπκὴ, ib.

Γραμμαπκὸς, ib. Γραμμαπκῶς, ib.

Γραμμάπιον, t.1, c.863, f. Γραμμαπικὴς, ib.

Γραμμαπικὸς, ib.g

Γραμμαποδιδασκαλεῖον, t.1, c.862, b

Γραμμαποδιδασκαλίδης, ibid.

Γραμμαποδιδάσκαλος, ib. Γραμμαπειςαγωγεὺς, ib.c

Γραμμαπκιφῶν, ib.

Γραμμαπλικριφίδες, Qui literas obliquè & perplexè tractant, seu literarum depravatores. Epigr. l.2, Τοῖς ἀπ' Ἀριστάρχου γραμμαπλικριφίσι.

A Γραμμαπήμῳ μελάσμαῳ, in vulg. l.ex Epigr. affertur pro Atramento quo fiunt literæ. Sed forsan scribendum γραμμαπτήκῳ, aut γραμματήκῳ.

Γραμμαπφόρος, t.1, c.862, d. Γραμμαπφυλάκιον, ib.

Γραμμὴ, t.1, c.877, c. Γραμμίζω, t.1, c.878, d

Γραμμικὸς, ῆ, ὁ, Linearis. vt γραμμικαὶ ἀποδείξεις apud Quintil. l.1, c.10, Demonstrationes seu probationes geometricæ per lineas. ‖ Γραμμικὸς pro Linearum peritus, affertur ex Plut. De exilio.

Γραμμισμὸς, t.1, c.878, e. Γραμμοειδὴς, t.1, c.877, f

B Γραμμοειδῶς, ib.

Γραμμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lineæ similis. Theophr. Hist. plān. libro 4, cap.13 ὥσθ' μιᾷ τὴν ἀρχὴ γραμμώδεις ἔχει τοῖς πόδας χωδεῖς μόριον. Ibidem dicit, ὡς αὐτὸ τὸ γραμμώδεις ὀξυδίσται. At quod lib.7, cap.3, de feminum differentiis dicit, ὡ ἢ γένα ἢ γραμμώδη, καθάπερ κυμίνου, Plinius lib. 19, cap.7, sic reddidit, Quibusdam angusta & canaliculata, vt cumino.

Γραοσσβαι, οἱ, dicuntur οἱ ἀπὸ τῆς ἰχθύων ἀποσβοῶσης γραΐδας ὡς μὴ αἱρεῖν: vel γραυσὶ συγκεκομμένοι, γραῶν ὀχήματι, ab ea significatione τὸ σβεῖν à quà σβάδες dicuntur αἱ πόρναι. Ita scholiastes Aristophanis in hoc Pacis loco, Γοργόνες ὀψοφάγοι, βαπδοσκόποι δόρπναι, γραοσβαι μαροὶ, πραγματα χαλοὶ ἰχθυοκόμαι. Vbi procul dubio in ãbiguo lusit poeta, intelligi volens simul & Vetularũ ab emendis piscibus abactores seu depulsores, ideóque piscium auidissimos voratores: & Vetularum amatores, γραοφίλοις.

Γραπιν, Hesychius dici scribit γῆρας πάλαιον ἢ ὄφεως καὶ τῆς ἐκδυομένων. id est Senectam seu exuuium cicadæ aut serpentis & aliorum quæ pelle & senecta sese exuere solent tempore verno. vnde & Vernatio dicitur exuuium illud & squallentes anni, sed addit Hesychius esse etiam εἶδος ὀρνέου, & ῥυσὸν, rugosum: ἀπὸ τῆ γραμμὰς ἔχειν παίρ πόδας: deriuari innuens à γράφω. Etymologo verò & lex. meo vet. oxytonus Γραπὶς est ὁ ἐρύπιδωμένος, ἀπὸ τῆ καπαγεγράφθαι πᾶς ῥυπίσι.

Γραπιὴς, eidem H. & Etym. est οἶνός τις τραχύς.

Γραπὶον, Scribendum.

Γραπῖνος, t.1, c.863, g. Γραπῖνος, ib.h

E Γραπὸς, ib. Γραπὶς, t.1, c.864, a

Γραῦς, teste Etymologo & lex. meo vet. propriè est ὁ ἐν τοῖς ἑρίοις τῆς προβάτων συναγόμενος ῥύπος, Sordes quæ in ouium lanis colliguntur. quæ οἰσύπος etiam dicuntur. Γραῦς, vt iidem tradunt, dicitur ἡ τῆς μαλακῆς δυσωδία, Alarum fœtor, Axillarum grauis odor. vt Pollux quoque libro 2, dicit, πλὴν ὁ τοῖς περάσι δυσωδίαν, ὥσπερ καὶ πλὴν ὁ μασχάλας, nominari καναύραν, & γράυσιν, tum ab aliis tum ab Eupolide. Sic Aristot. in Probl. τὸ καλουμένον γράυσον ὄζειν, hircí vtus olent. Ita enim Latini illũ alarum pedorem appellant, à grauiore hircorum fœtore. Suidæ quoque γράυσος est ἡ δυσοσμία τῆς πράσου: ET Γράυσον αὔβρωπος, ὁ δύσοσμος: vt in hoc, τῷ γράυσον μὴ ὀρύττου, Hircum olenti, Hircoso. id est Cui fœtent alæ. ‖ Γραῦς Etymologo est etiã ὁ μωρὸς καὶ ἀνόητος: quo significatu Hesych. γράυσον accipi tradit, exponens μωρὲ, ἀνόητε, Fatue, Demens. Hoc ipsum γράυσον Etymologo rursum est ἡ χλωρὰ κρίθη, à verbo γράω significante ἐσθίω. Sed pro eo lex. meum vet. habet Γράστις, & quidem rectius, meo iudicio.

C Γράσσος, ου, ὁ, pro ἀλαλαγμὸς accipitur, quod est Clamor seu vociferatio militum in cõgressu acierum: Vegetio Barritus. apud Plut in Apophth. θαύμαζε δὲ μὴ φοβοῦ τὸ πλῆθος τῆς πολεμίων. αὐτὸ γὰρ ἡμῶν τὸν γράσσον οὐχ ὑπομενοῦσιν. verba militum ad Alexandrum.

Γράστις, εως, ἡ, Gramē: quod & κράστις. Vide Γράσσος & Γράω.

Γράσσον, vide in Γράσσος paulo anté.

Γραῦκαλος, Hesych. ὀρνις πορφυρὸς, auis cinerei coloris.

Γραῦς, t.1, c.848, g. Γραφιδίδιον, t.1, c.866, f

Γραφεῖον, ib.c. Γραφὰς, ib.

H Γραφίω, t.1, c.861, d. Γραφὴ, t.1, c.864, a

Γραφικὴ, t.1, c.866, h. Γραφικὰς, ib.f

Γραφικῶς, ib.h

Γραφιοειδὴς, t.1, c.867, b. & t.3, c.391, c.ob.

Γραφίον, t.1, c.867, b. Γραφὶς, b.a

Γραφίσκος, ibid.b

Γράφομαι, t.1, c.860, b. Γράφομαι, ib.e

Γράω, Comedo. ἐσθίω. vnde apud Callimachũ ἔγραε, Comedebat. Sic Hesych. Cyprios ait γρᾶ dicere pro φάγε, Comede. Etymol. & perispomenos γρᾶ dici innuit, cuius fut. esse γράσω. Inde Eustath. deriuat πλὴ γράσιν, vtpote ἀπὸ τῆ ζώων χλωρὰ ἐσθιομένῳ: deducens inde & πλὴ χρόνῳ διεφθαρμένῳ γραῦν & πλὴ γράσιν πόραν. Deriuat inde Etymol. γράφειν quoque, vtpote significante illo γράειν etiam ξύειν. At quod ad γράσπε attinet, Ælius Dionys. apud Eust. ipsum prorsus reiicit, & inusitatum esse ait: tantùm enim per κ dici κράσπε.

Γρεωδὴς, τος, ὁ καὶ ἡ, Anilis, Senilis.

Γρηγορέω, t.1, c.1075, b. & t.3, c.674, c.ob.

Γρηγόρησις, t.1, c.1075, b. Γρηγορητὸν, Vigilandum.

Γρηγορεικὸς, t.1, c.1075, b. Γρηγόρσιος, t.3, c.105, h

Γρηγορώτερον, Vigilantius. Ex Gaza in Somn. Scip.

Γρηΐος, Anilis, Antiquus. παλαιὸς, Etym. & Hes.

Γρῆνη, iisdem sunt αἴνη σύμμικτα, Miscela florum.

Γρηΐκιος, dictus fluuius quidã putatur quasi Γραικιος, quoniam ibi οἱ Γραικοὶ ὠνίκησαν τοὺς βαρβάρους. Idem & Γρένικος nominaturtum ab aliis tum à Plutarcho, qui & ipse apud eum testatur fusum & deuictum ab Alexandro Darium.

Γρῆϊος, & Γρῆϊος, vide in Ἀγρίωνος.

Γρηπίζω, t.1, c.878, g

Γρῆπις, Suidæ ὁ βυρσεὺς, Coriarius. pro quo apud Hes. scriptum Γρηπής.

Γρῆϋς, t.1, c.848, g. Scribitur & oxytonos γρηΐς. vt Etymol. dicit γρηῦν à Nicandro in Alexiph. dici τὸ ὀλιγοπλάζον τῆ γάλακτος: nimirum v.90, vbi dicit, φιαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποφύσει γρηῦν. Verùm ibi & manuscriptus cod. properispomenos habet γρῆϋν. Notandus porro ibi vsus iste huius vocabuli. γρῆϋς enim seu γρῆυς dicitur ὁ ὀλίγος τῆ γάλακτος γνήσιος πάχος, seu ὁ ὀλιγοπλάζων τῆ γάλακτι πεπηγὼς ἀφρὸς, quoniam ῥυπδοῦται ὡ. ὥσπ τὸ τῆ γραῦ δέρμα. Indéque comp. verbo ἀπογεράζειν dicitur τὸ ἀποαίνοσθαι πλὴ γρηῦ, vt Nicander loquitur. schol. enim hæc eius verba, φιαρὴν δ' ἀποαίνοσο γρηῦν, sic exponit, ἢ πεπηγότα ἀφρὸν τῆ γάλακτος ἀπογεάσιον.

Γρηῦς, t.1, c.848, g

Γεῖλον, à quibusdam dicitur τὸ ἱππόσελινον. Dioscorides lib.3, cap.78.

Γείνος, Hesychio δέρμα, Pellis, seu Cutis.

Γεμπὶς, t.1, c.878, e. Γεμπύω, ib.f

Γεμπὶς, ib. Γεμπίζω, ib.g

Γείπσμα, ib. Γείπος, ib.e

Γεμπόμβα, Hesychio & Etym. τὰ σωκελκόμβα, τὰ ἀπασμοῖς σύμπαθοῦσα, seu ἐγκίζοντα. Vide & Γεμβᾶσθαι.

Γέπων, t.1, c.878, f

Γεμβᾶσθαι, Hesychio γράφειν, Scribere. Sed addit, quosdam dicere à Laconibus vsurpari pro ξύειν ἢ ἀμύσσειν, Carpere & vellicare vnguibus, seu Laniare vnguibus. Idem mox γεμβόμβα exponit non solùm γραφόμβα, sed etiam ἐπωνειλούμβα: quod paulo antè γεμπόμβα. Apud eundẽ legitur Γεμβοῶς, expositum ὁ πᾶς χεροὶν ἀλοιῶν.

Γεμβόω, t.1, c.879, a. Γεμφοειδὴς, t.1, c.878, h

Γέμφος, ib. Γέμφος, ib.g

Γεμφοώδης, t.1, c.879, a

Γρομφὰς, siue Γρομφὶς, Porca vetula, Scrofa. Hesych. Apud Suid. verò scriptum, Γρομφαὶ ἰς, ἡ παλαιὰ σκρόφα. At Γρομφῆς, Hesychio rursum teste dicuntur οἱ ζωγράφοι: qui & γεγφῆς.

Γρόνθων, Hesychio αὐαφύσημα ἢν ποιοῦσιν μανθάνοντα αὐλεῖν καὶ κιθαίζειν, Primum rudimentum tibicinũ, Modulus quem primùm docẽtur qui tibias inflare discunt. vt & Poll. autore, l.4, τὰ ποιοῦσι τῆ αὐλητῆ μαθήματα dicũtur πῖσα & γρόνθων. AT Γρονθονθύεται, Hesychius exp. θυμοῦται: quod & βρενθύεται dicitur.

Γρόσφος, ου, ὁ, apud Polybiũ & Plutarchum teli genus est, quod interpretantur Pilum, Hastæ cuspis quam terræ infigimus. Polyb. καὶ τοῖς μὲν νεωτέροις παρήγγειλε μάχαιραν φορεῖν καὶ γρόσφους. Sunt qui Glandes interpretentur γρόσφοις, vt videbis in Βελοσφενδόνη, t.1, c.711, f. INDE Γροσφομάχος, Qui γρόσφοις in prælio vtitur, Qui γρόσφοις pugnat. ET Γροσφοφόρος, Qui γρόσφον seu γρόσφοις gestat. Apud Polyb. in Epit. vtrũque legitur, & expositum Veles qui pilis vtitur, Pilanus.

A Γρούμος, Hesychio γρόμβιλος. Latinis verò Grumus est θρόμβος.

Γρυνὸς, οῦ, ὁ, Torris, Truncus. Vide Γρωνός.

Γρούσσεται, Hesychio est μηρύεται siue ὀκτίνεται.

Γρυ, vel Γρύ, t.1, c.879, a

Γρύζω, ib.c. Γρυκτὴν, ib.e

Γρυλλάζειν, ibid. Γρύλλη, ib.

Γρυλλίζω, ib. Γρυλλισμὸς, ib.

Γρυλλίων, ib. Γρύλλος, ib.

B Γρυμαία, ib.f. Γρυμαιοπώλης, ib.

Γρυμπάνειν, Hesychio est χρυσοῦσθαι & συγκαμπτεῖσθαι. Infrà Γρυπαίνειν.

Γρωνός, eidem est ὁ ῥάψ. Γρωνοὶ autem, Suidæ sunt κορμοὶ δρυΐνοι, seu τὰ τῆ γεραιῶν ξύλα, Trunci querni, seu Vetustarum quercuum, aliarúmve arborum veterum, ligna. κατ' ἀναπαλιν τὸ τῆ εἰς γ pro δρυνοί. Etymol. quoque hoc tradit, qui etiam addit, γρωνὸν dici quasi γέρων καὶ γέρον τέλεχος. Sed & γρωνὸν dici testatur, afferens hunc versum, Γρουνοὶ μὲν δεῖονται, μέγας δ' ὄφαιστος αὐέξει. Citat & Lycophr. autorem.

Γρυξ, t.1, c.879, c

Γρυπαὶ, siue Γυπαὶ, dicuntur αἱ νεοσσιαὶ τῆ γυπῶν, Vulturũ nidi, teste Hesychio. Forsitan tamen potius sunt Gryphum nidi: nisi gryphes & vultures easdem esse velit aues.

Γρυπαίετος, à nonnullis exponitur Aduncaquila apud Aristophanem in Ranis, vbi Æschylus memorat in nauibus Persicis σημεῖα ὀνειρεύεσθαι ἐπαλεξεύοντας & γρυπαίετος ἑλκηπλάτους. Ego potius monstrosam auem interpretandum censeo mixtam ex aquilarum & gryphũ genere, vt γυπαίετον.

Γρυπάλιον, siue Γρυπάνιον, Hesychio γερόντιον, Senecio: procul dubio ex VERBO Γρυπαίνω, significante Incuruor: quoniam senum corpora incurtuari crescentibus annis solent. Verùsque verbi Harpocration quoque meminit, & ex eo Suidas. Annotat enim Dionysium, filium Tryphonis grammatici, Ὀνομάτων libro 2, dicere γρυπαίνειν esse τὸ γρυποῦσθαι, quemadmodum (inquit) τὰ ἀπαλὰ ξυλίφια, ὅταν κάμψωσι ἀφαμμῶν. Deinde allato hoc loco Antiphontis ex Ἀληθείας lib.2, καίων γὰρ πλὴ γῆν καὶ σωτήκων, γρυπαίνον πιεῖ: & hoc Melanthii, ex Aethidos lib.2, σφαμὸς γέγονε, καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ: subiungit, videri his in locis scriptores illos ostendere ὡς γονοῦμένης κᾷ τοῖς σεισμοῖς γρυπούσης τινος τοῦ πλὴ γλῦ. Indicat igitur & lexicographus ille Γρυπάνιον esse Incuruũ: & Γρυπαίνειν, Incuruari: & Γρυπᾶσθαι, itidem Incuruari, Inflecti. est enim illud ἔγρυπεν aor.2 verbi γρυπᾶσθαι, quod Hes. & ipse exp. γρυποῦσθαι. συγκαμπτεῖσθαι. Sed γρυπᾶσθαι idē exp. ἠρέμα κράξαι, vel ἠρέμα φθέγξασθαι, vel ὀλακῆσαι. In l. meo v. & apud Etymol. ETIAM Γρυπαίζειν esse dicitur οἷόν τε πλὴ γλῦ παλαιοῦσθαι καὶ ὥσπερ ῥυαυοῦσθαι ὑπὸ σεισμοῦ: additque Etymologus, Antiphontem ita vsurpasse. Paulo pòst tamen meminit & τῆ γρυπαίνειν, & Antiphontis locum suprà citatum affert.

Γρυπνὸν, eidē H. συγνὸν, κατηφὲς, Triste, Demissum. quo modo & γρυπὸν exp.

Γρυπὸς, οῦ, ὁ, Hesychio est τὸ ἄκρον τῆ στόματος καμπυλόῤῥις, ὁ ὀξυκαμπὴς πλὴ ῥίνα ἔχων, Qui naso vel rostro est adunco & inflexo, Qui naso est aquilino. vt apud Xenophontẽ Pæd. 8, pag. 132, Cyrus Chrysantæ dicit optimè conuenire vxorem σμικὴ, quoniã ipse γρυπὸς εἶτ. Et Plutar. in Apophth. dicit Persas τῆ γρυπῶν ἐρᾶν, eósque pro pulcherrimis habere, quoniam Cyrus, qui omnium regũ maximè ab eis fuit amatus, fuerit γρυπὸς τὸ εἶδος. Ideóque Socrates τὸν γρυπὸν vocare solebat βασιλικὸν, teste eodẽ. Apud Athenæum est ὁ γρυπὸς ὀξυκαλούμενος Ἀετός. ‖ Significat γρυπὸς etiam τὸν συγνὸν καὶ κατηφῆ, teste Etymologo & Hesychio, pro quo Hesych. habet & γρυπόν. ‖ Non de homine verò solùm dicitur qui habeat τὰ ῥίνα ὀξυκεκαμμένα, sed de parte etiam eius aliqua vel re inanima, itidem pro Incuruus, Inflexus, Vncus. vt apud Xenophontem Pæd. 8, pag. 132, τῆ μὲν γὰρ μεσῶν χρυσὴ ἡ χαλκὴ γίγνεται, τῆ δ' ἀδείπνων, σμή. VNDE Γρυπώσης, ητος, ἡ, Incuruitas, Aduncitas, & peculiariter nasi vel rostri. Xenoph. ibidem, ὡς ἐν τῷ σιμότητα ἡ γρυπότης ἀ-

εἶτα σιωαρμόσιε. ET Γρυπόω, ῶσ, Aduncum reddo, Incuruum & inflexum reddo. Alex. Aphr. & Harpocr. suprà in Γρυπαίνω. VNDE Γρύπωσις, Incuruatio, Inflexio. δόπκαμπή.

Γρυσμός, τ.ι, c.879, d

Γρυτάρις, vide in Γρυποπώλης.

Γρυτάρια, τ.ι, c.879, e

Γρυτδύεται, Hef. exp. ῥαψῳδοσκυλαίζεται.

Γρύτις, τ.ι, c.879, e

Γρυποπώλης, dicitur ὁ γρύτιω, id est λεπτὰ σκύλη, πωλῶν. quo tamen vocabulo veteres non esse vsos tradit schol. Aristophanis: sed dixisse pro eo ῥυποπώλης, (forsan ῥωποπώλης scripsit) & γρυτάρης. Interpretantur etiã Scrutarius, Friuolorum supellectilium venditor.

Γρύψ, υπός, ὁ, Gryps seu Gryphus. Plinius enim & Gryphas dicit & Gryphis. Sunt autem gryphes seu gryphi, aues quadrupedes, lupi magnitudine, cruribus & vnguibus leoninis, pennis in pectore rubris, in reliquo corpore nigris. De bello autem cum eis Arimasporum ob auri custodiam, multa Herodot. lib. 3, & Pausan. in Atticis: & Plin. libro 7, cap. 2, & ipse Ctesias in Persicis. Hesychio γρύπες sunt non solùm εἴδος ζώων πτερωτῶν, sed etiam μέρος τῆς τῶν γεῶν σκύλων & ἀγκύρας, forsan quoniam ancoræ adunco rostro sunt vt aues illæ fabulosæ.

Γρωθύλοι, Hesychio γελοῖοι, σπήλαιαι, Spelunca.

Γραῦσιν, eidem est παρφῳδ γραῦς, Emarcida vetula. Sed addit, à quibusdam exponi παλαιὰν ὄνον, Vetulam asinam.

Γρουάδες, eidem Hes. ἡλικιαι σύες, Porcæ, Scrofæ. Suprà γρομφάδες.

Γρῶνη, ης, ἡ, Cauerna. γρώγλη, quod vt à γρώγω deriuatum, ita illud à synonymo γρόω. Nicand. Theriacis, ὀνὴ γρώνησιν ἔδυκεν Μυοδόκοις. Etymologo & lexico meo vet. Γρώνη est ἡ κοίλη ᾗ πετρηνδὴν πέτρα. ἡ δὲ γρωνδὴν τὰ ῥωγία: Hesychio itidem ἡ ὀπὴ τῆς πέτρας δ' ἧς τὰ ῥωγία ῥεῖ πλὴν ἢ γεῶν τῶν ἠσφαλίζοντο. Sed idem Hesych. γρώνιω esse dixerat etiam παλαιὸν ἀγγεῖον σκύπινον, & πάνινον τὸ δίφρου ὑπόλοχα κεῖνται. Eust. quoque huius ῥήματίου γρώνης meminit, ὁμωνύμου τῇ ῥῳδᾷ Λυκόφρονι θαλασσίᾳ γρώνῃ, dicens esse locum in curru in quo scuticæ ponebantur, teste Ælio Dionysio. is enim γρώνιω esse tradit τὸ κοῖλον τοῦ ῥηματίου Ὅμηρον εἰς ὃ τὰ μάστιγας οἱ ἱππόται ἀπέτιθεντο: quod & κλωὼν vocari à nõnullis. Nicander γρώνῃσι adiectiuè vsurpauit pro Canis, Profundis & capacibus: in Alexiph. v. 77, Πελλίσιν ἐν γρώνῃσιν, ὅτ' ἔδαρε πῶν ἀμέλξαις. schol. enim ibi exp. κοίλαις καὶ βαθείαις καὶ δεκτικαῖς. AT Γρόνοις, Hes. dici scribit τοῖς ἀκούοντας καὶ τοῖς μὴ λαλοῦντας, qui audiũt & non loquuntur.

¶Γύα, τ.ι, c.879, f. Γύαμα, τ.ι, c.880, c

Γυάλαι, τ.ι, c.881, d. Γύαλον, ib. b

Γύαλος, ib. c

Γυαίη νῦξ, Hesychio ἡ σκοτεινὴ γῆ. At Γυάδας χρυσὸς, Aurum à Gyge ditissimo Lydorum rege Delphis oblatum: de quo, & de annulo eius, vide Herodotum libro 1, & Suidam.

Γύη, τ.ι, c.879, f. Γύης, ibid. g

Γυῆτης, τ.ι, c.881, b

Γύα, τ.ι, c.879, f. Γῦαι, ib. g

Γυαλκὴς, τ.ι, c.880, f. Γυβόρος, ib.

Γυακόρος, ib. Γῦον, ib. d

Γυόμαι, τ.ι, c.881, c. Γυοπίδαι, τ.ι, c.880, f

Γυός, τ.ι, c.881, g. Γυοπικὴς, τ.ι, c.880, g

Γυοῦχος, ib. Γυόω, τ.ι, c.881, c

Γυλιαύχλω, τ.ι, c.607, d

Γυλιὲς, Etymologo est εἶδος πήρας γραπωτικῆς, ἐν ᾧ ἦν σκόροδα & κρόμμυα: Diogeni apud eundẽ est ἀγγεῖον ὁδοιπορικὸν εἰς ὁποθεσιν τοῦ αἰαγκαίων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ γραπῶται, vasculum militare quo milites in itineribus vtebantur ad reponenda sibi necessaria. At proparoxytonon Γύλιον (nã præcedens ὀξυνόεται dicit) exp. χοῖρον ἢ λέοντα: addens, significare etiam Herculem. Eadem ferè Hesychius: sed scriptum habens Γύλλιος, qui etiam addit, γύλλιον esse ἀγγεῖον πλεκτόν. quemadmodum Aristoph. quoque schol. γύλλιον dicit fuisse σπυριδῶδες πλέγμα ἐν ᾧ τὰς τροφὰς ἔχοντες οἱ γραπῶται ἐβάδιζον ὅτι πόλεμον. Vnde Lamachus dux in Acharn. puero suo dicit, Παῖ παῖ φέρ' ἔλκω δεῦρο τὸν γύλλιον ἐμοί. Item in Pace, ὅμοιον γυλίου γραπωτικοῦ, quod γραπωτικὸν πλέγμα scholiastes ibi dicit esse ὀθνείας καὶ γενόσιμον.

Γυλλαὶ, eidem Hes. est genus poculi à Macedonibus sic dictum.

Γυλλίσκοι, eidem H. sunt pisces quidam.

Γυλλὸς, eidem est κύβος ἢ πυραμοειδὴς λίθος, Cubus aut quadrangulus lapis. At Γυλλοὶ, eidem κυλμοί.

Γυμαίζω, & Γυμαίζομαι, τ.ι, c.888, c

Γυμαιὰ, τ.ι, c.889, a. Γυμασία, τ.ι, c.888, c

Γυμασιαρχέω, ib. f. Γυμασιάρχης, ib.

Γυμασιαρχία, ib. Γυμασιάρχης, ib.

Γυμνάσιον, ib. e

Γύμνασις, εως, ἡ, idem quod γυμνασία, Exercitatio.

Γύμνασμα, τ.ι, c.888, e. Γυμναστὴς, ib. f

Γυμνασικὸς, ib. Γυμνικὸς, τ.ι, c.889, d

Γυμνῆς, ib. c. Γυμνησία, ib. d

Γυμνητεύω, ib. c. Γυμνήτης, ib.

Γυμνητία, ib. Γυμνητικὴς, ib. d

Γυμνικὸς, ib. c. Γυμνοδερκόμαι, τ.ι, c.887, f

Γυμνοδέρκομαι, τ.ι, c.945, c

Γυμνόκαρπος, τ.ι, c.887, f. & τ.ι, c.77, g

Γυμνόμαι, τ.ι, c.888, a. Γυμνοπαιδία, τ.ι, c.887, g

Γυμνοπαιδία, vel Γυμνοπαιδία, ib. f

Γυμνοπαιδικὴ, ibid. g

Γυμνοποδέω, ibid. h. & τ.ι, c.510, d

Γυμνοπόδης, τ.ι, c.887, g. & τ.ι, c.514, f

Γυμνοποδία, τ.ι, c.887, h. & τ.ι, c.510, c

Γυμνοπόδων, τ.ι, c.510, d

Γυμνόπυς, τ.ι, c.887, g. & τ.ι, c.510, c

Γυμνὸς, τ.ι, c.887, e. Γυμνοσοφιστὰ, τ.ι, c.888, a

Γυμνοσπέρμας, τ.ι, c.930, e

Γυμνόσπερμος, τ.ι, c.888, a. & τ.ι, c.930, e

Γυμνότης, τ.ι, c.888, a. Γυμνόω, ib.

Γύμνωσις, ib. b

Γυῖαι, Mulier: in vocat. casu, à nom. γυνὴ. nisi malis peraphæresin τοῦ ξ esse ab inus. nomine γυναῖξ, vnde γυνὴ suos obliquos mutuatur.

Γυναικάνηρ, τ.ι, c.890, c. Γυναικάλεκτρον, τ.ι, c.891, d

Γυναικεῖα, τ.ι, c.890, h. Γυναικεῖον, ib.

Γυναικεῖος, ib. g. Γυναικεῖν, τ.ι, c.891, a

Γυναικεῖος, ib. Γυναικίας, ib.

Γυναικίζω, ibid. d

Γυναικικὸς, ib. b. Γυναίκισις, ib. e

Γυναικισμὸς, ib. Γυναικιστὶ, ib.

Γυναικοειδὴς, τ.ι, c.889, f. Γυναικόθυμος, ib.

Γυναικοθύμως, ib. Γυναικοίδεσκες, ib.

Γυναικοκόσμοι, ib.

Γυναικοκρασία, ας, ἡ, Intemperantia in mulieres, Mulierositas. Ita v. l. Sed vereor ne perperam.

Γυναικοκρατέομαι, τ.ι, c.889, g. Γυναικοκρατία, ib.

Γυναικοκρατοῦμαι, ib. Γυναικομανέω, τ.ι, c.890, a

Γυναικομανὴς, τ.ι, c.889, h. Γυναικομανία, τ.ι, c.890, a

Γυναικόμιμος, ib.

Γυναικογίνης, perperam alicubi pro γυναικωνῖτις.

Γυναικονομία, τ.ι, c.890, b. Γυναικονόμοι, ib. a

Γυναικοπαθέω, ib. b. Γυναικοπληθὴς, ib.

Γυναικοφρετὴς, ib. Γυναικοφρεπῶς, ib.

Γυναικοφίλης, ib. c. Γυναικόφωνος, ib.

Γυναικόω, ῶ, vnde γυναικωμῦα vocata sunt πέμματα quædam ὧν γυνὴ ἥψατο, teste Hesychio.

Γυναικώδης, τ.ι, c.891, b. Γυναικῶν, ib.

Γυναικωνῖτις, ib. Γυναικωνῖτις, ib. c

Γυαμανὴς, τ.ι, c.89, c. Γυαμανία, ib. a & c

Γυάφον, τ.ι, c.891, c. Γυαῦρεθρος, τ.ι, c.890, c

Γυνὴ, τ.ι, c.889, d. Γυῶς, τ.ι, c.891, f

Γυῶνις, ib.

Γύον, in vulg. lex. dicitur esse terræ mensura, à qua πετράγυον χωρίον vocetur apud Hom. sed perperam. scholiastes enim πετράγυον esse dicit πόσπερας ἔχον γύας, deriuatum indicans à γύαι, quod Hesych. quoque exp. πλέθρα, item & ὁδοί.

Γύπαι, Γυπαίετης, Γύπαιον, Γυπάρλον, Γύπη, Γύπινος, vide in Γὺψ paulo póst.

Γυπαίνειν, Etymologo est τὸ συνπᾶσθαι, & φείδειν & ὑμαίνειν: & σείεσθαι ἢ μὴ πολλοῦ, & ὡς ἂν ἄλλεσθαι ὑπὸ σφοδρ. pro quo suprà γειπᾶσθαι & γυπαίνειν. Sed perperã apud

eum SCRIPTVM Γωπαίνειν.

Γυπὸν, Hesychio μακρὸν, Longum.

Γύπωνες, teste Polluce libro 4, dicti saltatores quidam, qui ξυλίνων κάλων ὀθπιβαίνοντες, ὠρχοῦντο ὀξυφανεῖ Ταραντίδι ἀμπεχόμενοι.

Γυραὶ πέτραι, rupes quædam sic dictæ in Icario mari. Hes.

Γύραθον, idẽ Hesych. esse dicit σκεῦος πλεκτὸν ἐν ᾧ βάλλουσιν τὸν ἄρτον οἱ ἀρτοκόποι, Canistrum panarium è vitili, Cistam panariam è vimine plexam. vt apud Lucianum, ἄρτις ὀκτὼ ναυτικοὶ ἐν γυράθῳ ἔκειτο. Verùm & alia ὀκ λύγων πλέγματα in alios vsus contexta, γύραθοι nominantur. Athenæus libro 5, Θύπνος οἱ ἐν πλεκτοῖς γυράθοις ὑφ' ἡμῶν λίθοι εἰς τὰ θωρήκια λίθοι παρεβάλλοντο, in qualis è vimine plexis. Vbi vt πλεκτὰ γύραθοι dicuntur, ita & apud Pollucem γύραθον πλέκειν. Suidas verò, γύραθον esse dicit κάλαθον ἐν ᾧ τοῖς παρέσι καὶ σταμνοιώδεις θροῦδοι σαυρι, vt in prouerbiali illo dicto γύραθον φυσᾷς, quod ὅθεν τῶ μάτιω πονοιωῦτον vsurpari, nihil tamen vetat & hîc γύραθον accipere pro cista seu qualo vimineo, quoniã & ipsum inflare conari non minus vana opera est quàm σφενδόνη πίθον cribro hausta aqua implere.

Γυρεία, τ.ι, c.892, c. Γυρόω, ibid. b

Γυρήσιμος, ib. Γυεῦνοι, ib. c

Γύρλος, Orbicularis & in gyrum se reuoluens. ῥοιφερὴς Suidæ in hoc senario, Ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦλθον γυρλοῦ. Itidem verò γυρῶν exponit ῥοιφερῶν. At Γυρία, Hesychio est πέλη καὶ σολίς.

Γύρις, εως, ἡ, Pollen. Ita autem appellant (inquit Plinius libro 18, initio cap. 10) in tritico quod florem in siligine. Dioscorides, ἡ ἐξ αὐτοῦ τοῦ πυροῦ γύρις. Athenæus libro 3, οἱ δὲ ὀκ γύρεως ἄρτοι ἠλιβατοφώτατοι καὶ ἀναεέδοῦσι. VNDE Γυρῖται vocant ἕξ αὐτοπύρου ἄρτους, teste Hesychio, Panes ex ipso tritici flore, seu Epolline. sicut in Geopon. lib. 10, legimus ἄρτον γυρίτην, καὶ πυρὸν αἴγιον, panem è polline. Notandum porro, apud Dioscoridem & alibi scriptum reperiri ETIAM Γύρις, vtrobique per υ, sed perperam, vt patet non solùm ex genit. γύρεως, quo idem Diosc. vtitur, l. 3, c. 48, sed etiam ex deriuato γυρίτης.

Γυρόδρομος, τ.ι, c.892, a. Γυροειδὴς, ib.

Γυροειδὸς, ib. Γυρόομαι, ib. b

Γυρὸς, τ.ι, c.891, f. h. & τ.ι, c.509, d. ob.

Γῦρος, τ.ι, c.892, a. Γυρόω, τ.ι, c.891, h. & 892, b

Γυρτὸν, Hesychio σκυφόν. Γύρις, vide in Γύρις.

Γύρωμα, τ.ι, c.892, b Γύρωσις, ib.

Γὺψ, υπὸς, ὁ, Vultur: qui & αἰγυπιός. Homer. Iliad. χ, — πάχε πένε ἑ κύνες καὶ γύπες ἔδοντο Κείλιθυον. Plutarch. οἱ γύπες ὅθεν ταῖς ὀμμαῖς τοῦ διεφθορότων σωμάτων φέρονται. Idem dicit διαβόητον εἶναι τὸν γύπα τοῦ σαρκοφάγον ἀπαντῶν. At γυπὸς σκιὰ dicitur prouerbio ὅτι τοῦ μηδενὸς λόγου ἀξίων, teste Suida: Hesychio autem, ὅτι τοῦ μηδὲν ἄξιον ὑπὸ φθόνου προσπίπτοντων. INDE Γυπαίετος, Aquila vulturis specie referens. Aristot. Hist. animalium lib. 9, cap. 32, de quarto aquilarum genere quod περιωπέτερον vocari ait, γυπὶ ὅμοιος, ὀρειπελαργὸς καλεῖται καὶ γυπαίετος. Vnde Plinius lib. 10, cap. 3, Quarti generis est percnopterus: eadem oripelargus, vulturina specie. ITEM Γύπινος, Vulturinus, Qui è vulture est. cuius fœminiuum γυπίνη, Vulturina. Est inde ET Γυπὴ, SEV Γύπη, significans Vulturis nidus. Hesych. verò γύπας vocari dicit non solùm τὰς τοῦ γυπῶν νεοσσιὰς, vt γρυπὰς τὰς τοῦ γρυπῶν, verùm etiã καλύβας καὶ θαλάμας, & τὰς κοῦ γλῶ οἰκήσεις, σπήλαια, Tuguria, Lustra, Domicilia subterranea, Speluncas. Quas ET Γυπέια nominari addit, voce nimirum diminutiua ex præcedente γύπη. velut apud Aristophanẽ in Equitibus, — οἰκοῦσ' ἐν ταῖσι πιθήκαις καὶ γυπείοις καὶ πυργαδίοις. Vbi scholiastes quoque γυπείοις exponit φωλεοῖς καὶ καλιαῖς καὶ σεσοῖς χωρείοις: addens, Cratino teste πᾶσαν σεσιὼ κατὰ δῦσιν sic nominari. potissimùm verò ibi intelligi cauernas in muris, quoniam in eiusmodi latibulis habitare illæ aues soleant. Possis etiam interpretari Latibula in rupibus & montiũ locis inaccessis. nam teste Plinio libro 10, cap. 6, vultures in excelsissimis rupibus nidificant, adeo vt nidos eorum nemo attingat. Affertur verò ET Γύπανον ex Gazæ Grammat. lib. 3, itidẽ pro rugurio & spelunca seu cauernis: sed videndum ne forsan perperam scriptum sit pro γυπείον. Hesych. rursum non solùm. γύπη exp. κοίλωμα γῆς, θαλάμη, χωνία, sed etiam γύπας innuit à quibusdam exponi αἰζοῦσις, εὐεστοσυρριφίας.

Γύψος, ου, ἡ, Gypsum: cognata calci res: & è lapide coquitur & è terra foditur: maximi & gratissimi vsus in albariis, figillis ædificiorum & coronis, teste Plinio. Vnde apud Pausaniam ἄγαλμα ὀκ γύψου: & apud Athenæũ ἀλεῖψαι γύψῳ. Apud eundem libro 1, vinum Zacynthiũ, ὅθεν τὸ γύψον λαβεῖν, κεφαλῶν ἀδικεῖ: vt apud Dioscoridem quoque l. 5, c. 9, ὁ τοῦ γύψου ἔχων οἶνος est καρηβαρικός. Africa autem potissimùm gypso mitigat asperitatẽ vini, necnon aliquibus sui partibus calce. INDE Γυψόω, ῶσ, Gypso illino, Gypso induco & dealbo. γύψῳ ἀλείφω, vt Athen. loquitur.

¶ Γῷ, Hes. exp. ἐωυτῷ, ἑαυτῷ & σοῦ.

Γωγγάμη, eodem teste pro γαγγάμη dicitur, id nimirum ἐν ᾧ οἱ ἁλιεῖς σωσάγουσι τὰ ὄστρεα. Verriculum quo piscatores conchas capiunt.

Γωγόν, Hesychio φάρυγξ, Guttur, Fauces.

Γωλιοὶ, eidem sunt σπήλαια καὶ αἱ κοῖλαι θαλάσσαι κατὰ δύσεις, Speluncæ & latibula seu lustra ad mare. Pro quo apud Nicand. LEGITVR Γωλεὰ, in Theriacis, v. 125, Ἢ ὅτε σεῦ τέκνοισι θρεπτοβιόωσιν ἀβοσκὴς Φωλεοῦ λοχεὰ δὲ λοχεὰ ὑπὸ γωλεὰ δῦμαι ἐκοῦν. Vbi schol. quoq; γωλεὰ dici scribit τὰς κατὰ δύσεις τὰς ἐν τοῖς κοίλοις τόποις γινομένας.

Γῶν, Doricè & Ionicè pro γοῦν dicitur, vt ὦν pro οὖν. Vtitur Herodot.

Γωνία, τ.ι, c.892, c. Γωνιαῖος, Angularis.

Γωνιασμὸς, τ.ι, c.894, c. Γωνίδιον, ib. b

Γωνιοειδὴς, τ.ι, c.892, c. Γωνιόομαι, τ.ι, c.894, b

Γωνιόφυλλος, τ.ι, c.892, c. Γωνιωδὴς, ib.

Γωνιωδῶς, ib.

Γῶνυρ, Lacones pro γωνία dicunt, teste Hesychio.

Γωνοείσματα, eidem sunt γνωείσματα & ὑποθέσεις.

Γῶνος, eidem γονυὸς ἕδος: item παιδιά τις παλαιστρικὴ, aliis κόπτα. Sed hæc suspicione mendi non carent.

Γώνυμος, eidem est φερώνυμος. Γῶς, eidem μνημεῖον.

Γωραῦται, idem Hesych. Lacenibus esse dicit σαρκοῖ.

Γωρυτὸς, SIVE Χωρυτὸς, eidem est θῆκη, θύλακος, Theca sagittarum seu arcus, (quæ & pharetra) Saccus. Etymologo quoque γωρυτὸν dici ait quasi χωρυτὸν, παρὰ τὸ χωρεῖν τὰ ῥυτὰ, id est τὰ ἔλκοντα τὰ ἢ τὰ βέλη. Homer. Od. φ, — ἀπὸ πασσάλου αἶψα τόξον Αὐτὰρ γωρυτὸς οἱ πάρκειτο φαεινός.

Δ

Δ Quartæ apud Græcos literæ signum est, numeri etiam quaternarii nota: acuti autem accentus apice præfixum à sinistri anguli ima parte, quaternarium millenarium denotat, hoc modo, ͵Δ, seu ͵δ. Dores, & in primis Bœoti, ea geminata vtuntur in medio dictionum loco τῦ ζ, dicentes θελίδδειν pro θελίζειν.

Δα, intensiua particula, t.1, c.1870, e

Δᾶ, Doricè pro γῆ, ibid.c

Δάβελος, pro δελὸς dicunt Lacones, teste Hesychio.

Δάγκολον, eidem, est δρέπανον: quod & ζάγκλη.

Δᾶμα, ατος, τὸ, Doricè pro δῆμα, Morsus: apud Nicand.

Δαγών, Hesych. esse dicit πυκνόν: quod & δασύ.

Δαγύς, ύδος, Crystallus, vel Glacies. Sunt enim qui δαγύδι interpretentur κρυσάλλῳ in hoc loco Theocriti Idyll.2, Ἀλλ' ἐπάγλω δαγύδι καλὸν χρόα πάσσοθεν ἦσε: præsertim quum præcedat paulo antè, Πᾶσα μὲν ἐψύχθη χθὼν πλέον. Alii verò esse volunt κορυκόσμον τι quod νύμφη dicitur alio vocabulo & πλαγών, ὥσπερ τὸ ὀκτωπόδιον, εἴδωλόν τι Ἀφροδίτης κτένιον intelligentes, seu κόσμον ἐγκάρδιον γυναικῶν: alii τέφρον ἀθεμιστίγγοντα τῶν κεφαλῶν καὶ πτωχόν τε ἐσθ' αὐτῶν. Infrà Δατύ.

Δαδ' αίνειν, Hesychio est αὐτάχθ, ἀπνίζειν, μεριμνᾶν, φροντίζειν. Infrà Δαιδαίνειν.

Δάδιξ, Polluci l.4, est μέτρον ὀξυχοίνικον, Mensura sex chœnicum capax. Ἀδὶξ verò, Eust. & Etym. testibus, est μέτρον τετραχοίνικον apud Aristoph.

Δαδίον, t.1, c.904, c.	Δαδιώδης, ib.
Δαδοκοπέω, t.1, c.903, d.	Δαδουχέω, ib.e
Δαδουχός, ib.	Δαδουχία, ib.g
Δαδουχίς, ib.f.	Δαδοῦχος, ib.
Δαδοφορέω, ib.d.	Δαδοφόρος, ib.

Δαδόω, t.1, c.904, a

Δαδύσσεσθαι, Hesychio est ἕλκεσθαι, σπαράσσεσθαι, Trahi, Dilacerari. quo fermè significatu & λαφύσσειν. Infrà δαιδύσσεσθαι & δατύσσεσθαι.

Δαδώδης, t.1, c.904, a.	Δάδωσις, ib.b

Δαεγῶ, Hesychio δίπταμαι, οἶδα: forsan pro δαίω seu δαῶ ἐγώ.

Δάειον, apud Hesychium legitur expositum καύσιμον. pro quo infrà δαϊόν. Scribendum igitur potius δαεινὸν oxytonως.

Δαείλω, significans μάθοιμι & Scirem, est à δαίω, vt καείλω à καίω. Vnde particip. δαείς, Sciens, vel Doctus, vt apud Theocr. δαέντες ἔργα.

Δάειρα, Hesychio δαήμων, ἔμπειρος, Gnara, Perita. Videtur velle & fœmininum esse masculini δαήρ, acciperéque pro sorore mariti. Etymologus verò Δάειρα ab Atheniẽsibus τῶν Περσεφόνην dici tradit, παρὰ τὸ δᾷδα, quoniam μετὰ δᾳδῶν δίπτυειν αὐτῇ τὰ μυστήρια, vel quia δᾷδα φορεῖ.

Δαείω, t.1, c.893, d

Δάελον, Hesychio δῃώδημον: forsan Ionica δῃωλύσει pro δῆλον, vt ἐάγη pro ἔγη.

Δαεσόν, t.1, c.903, b.	Δαέω, t.1, c.893, c
Δαίζομαι, t.1, c.901, c.	Δάη, t.1, c.904, d

Δαηθμός, t.1, c.903, b

Δαήλης, Hesychio est Sacerdos Dianæ.

Δαήδραι, t.1, c.893, d. Hesych. δαήδραι exp. etiam ἔμπειροι γυναῖκες: innuens esse particip. fœmin. generis à verbo δάιμαι, idem significante quod δαέω, atque adeo inde deriuato.

Δαημοσύνη, t.1, c.893, f.	Δαήμων, ib.
Δαῆν αι, ib.d.	Δαήρ, t.1, c.899, c

Δαηρός, t.1, c.903, b

Δαί, t.1, c.913, f. Δαὶ autẽ, poetica apocope pro δαΐδι dicitur, à nom. δαΐς, Pugna: quod vide. Hesych. verò rectum eius casum statuit δάς.

Δαιάζω, Hesychio est αὐαθοῶ, γναίζω, Exclamo, Ingemisco. forsan pro αἰάζω.

Δαιδαλέος, vel Δαιδάλεος, t.1, c.899, d. Dicitur pro iisdem & Δαιδάλειος cum diphthongo: vt apud Hesych.

Δαιδάλλω, t.1, c.899, d.	Δαίδαλμα, ib.e
Δαίδαλος, ib.c.	Δαιδαλόχειρ, ib.d
Δαιδαλόω, ib.e	

Δαιδίωσι, Hesychius affert pro βασιλίσσι.

Δαιδύσσεσθαι, eidem est ἕλκεσθαι: pro quo suprà δαδύσσεσθαι.

Δαίελε μῦθον, idem Hesychius affert pro δίελε καταλύσατε.

Δαιεμῶν, apud Hes. legitur expositum δαμιόων.

Δαιέω, Hesychius affert pro διαμερίζω, Dispertiatur, In partes dissecet: à themate δαίω. VNDE Δαιτμός, eidem διαίρεσις, μερισμός, Diuisio, Partitio. | Eidem Hes. δαιῦσαι, (aor. 1 infin. modi ab eodem δαιέω) est διδάξαι, Docere.

Δαΐζω, t.1, c.901, b. Hesychio δαϊζόμενος est non solùm κατακοπτόμενος, sed etiam κατακεντούμενος: necnon τῶν γάμων διαιρούμενος. In vulg. lex. verò δαΐζομαι exponitur Inquiro.

Δαϊκταμένων, Hesychius affert pro ὧν πολέμῳ εὑρεθέντων. Pro quo diuisim potius scribendum δαΐ κταμένων. Legitur tamen apud Suidã quoque in manuscripto cod. Δαΐκταμένοις, οἱ αἱρεθέντες.

Δαῖμα, & Δαιμοὶ, vide apud Hes.

Δαιμονᾶ, eidem Hes. est τὸν δαίμονος κατέχεται. Vide & t.1, c.899, b.

Δαιμονιπᾶ, eodem teste, Cretensibus est δαιμονίζει.

Δαιμονιακός, Dæmoniacus, A dæmone inspiratus vel afflatus. vt δαιμονιακὰς φθόνος apud Plut. in Pericle.

Δαιμονίζομαι, t.1, c.899, b	
Δαιμονίζω, ibid.a.	Δαιμονίζειν, Hesychio est τὸ δαίμονα ὑγιεῖσθαι καὶ ὑπνοῦσθαι.
Δαιμονικός, t.1, c.899, a	
Δαιμόνιον, t.1, c.898, f. & 896, d. ob	

Δαιμόνιος, t.1, c.897, f.	Δαιμονιώδης, t.1, c.899, a
Δαιμονίως, t.1, c.898, c.	Δαιμονοκάστης, t.1, c.896, e
Δαιμονομανία, ib.	Δαιμονοφόρητος, ib.

Δαιμός, Cuius bona in fiscũ seu ærarium regis relata sunt. Hesychio enim δαιμοὶ sunt οἱ κατεδικασθέντες τοῖς οὐσίας εἰς βασιλέως.

Δαίμων, t.1, c.894, d

Δαιννυσθαι, & Δαιννυτο, apud Hes. gemino ν scripta sunt, apud alios simplici.

Δαίνον, eidem est πυκνόν, καύσιμον. pro quo suprà δαγὼν & δαεινόν.

Δαίνυ, t.1, c.900, a.	Δαίνυμαι, ib.b
Δαίνυμι, ibid.	
Δαίομαι, Diuido, t.1, c.899, f.	Δαίομαι, Epulor, ib.g
Δαΐον, t.1, c.904, g.	Δαΐος, ibid.f

Δαΐεται, Hesychio eadem cum δαίεται: per syncopen vel crasin.

Δαίω, t.1, c.947, a.	Δαὶς, t.1, c.900, c
Δαὶς, Tæda, t.1, c.903, c.	Δαΐς, Pugna, t.1, c.904, e

Δαίσμιον, t.1, c.900, c. In v.l. affertur ETIAM Δαίσιον pro Esui aptum, Vescum: sed sine exemplo.

Δαιπελδὲς, t.1, c.900, c.	Δαιπελουργία, ib.
Δαιπελόω, ib.f	

Δαίτη, ibid.d. Hesychius non solùm δαίτησιν exp. ὀψοφαγίας, sed affert etiam δαίτας pro μερεστὰς: quo significatu oxytonως potius dicendum esset δαιτά. At oxytonως δαιτὰ eidem sunt λαμπάδες: quæ & δαΐτιδες & δετταί.

Δαίτηθεν, t.1, c.900, c.	Δαῖτες, t.1, c.903, b

Δαῖτες quoque ab Hesychio affertur pro ὀψοφαγία & ὄψεφασία: pro quo alioqui δαὶς & δαίτη dicitur.

Δαιτρεύω, t.1, c.901, a.	Δαιτὼν, t.1, c.900, h
Δαιὼ πτόδιος, t.1, c.901, a	
Δαὶς, t.1, c.900, g. & t.2, c.416, f. ob.	
Δαιτσύνη, t.1, c.901, a.	Δαιτυμετὸς, t.1, c.900, g
Δαιτυμὼν, ib.f.	Δαιτύς, ib.

Δαιφρων, t.1, c 904, e

Δαίω, Disco, Doceor, t.1, c.893, d. Δαίω, Diuido, Partior, t.1, c.899, f. Δαίω, Epulum præbeo, ib.g.

Δαίω. Comburo, Incendo, t.1, c.903, a.

Δάκαρ, genus quoddam cassiæ ab Arabibus sic dictæ: pro quo Ruell. habet Darca, apud Dioscoridem lib.1, cap.12. Probat verò & Hermolaus illud Δάρκα, vtpote quod in antiquis codicibus legatur.

Δακεδαιμος, t.1, c.905, f.	Δακετὸν, ib.g

Δακια, Hesychio τὰ ἄγρια ὀρνιθάρια. videntur tamen potius

ita dici τὰ ἰοβόλα ἑρπετά, quæ & δάκια seu δάκετα.

Δακνὶς, eidem est auis species.

Δάκνω, t.1, c.905, c. & t.3, c.1117, d. ob.	
Δακνώδης, t.1, c.905, f.	Δάκος, ib.
Δάκρυ, t.1, c.906, c.	Δακρύγελως, ib.g
Δακρύδιον, t.1, c.907, f.	Δάκρυμα, ib.g
Δακρυόεις, ib.d.	Δάκρυον, t.1, c.906, g
Δακρυοποιός, t.1, c.907, a.	Δακρυόφι, t.1, c.906, g
Δακρυπλόω, ib.h.	Δακρυῤῥοέω, ib.
Δακρυχέω, t.1, c.907, a.	Δακρύω, ib.f
Δακρυώδης, ib.e.	Δακρυώπετον, ib.f

Δακπᾶσαι, apud schol. Callimachi legitur, expositum δραξασθαι, δαγκάσαι, sub finem hymni in Delum. Sed ibi textus habet ὀδ' ἀκπᾶσαι, & quidem rectius: σφὶν σφέμενον ὀδ' ἀκπᾶσ' ἀγνὸν ἐλαίης.

Δάκτυλα, t.1, c.931, f.	Δακτυλός, t.1, c.933, a
Δακτυλήθρα, t.1, c.932, f.	Δακτυλιαῖος, ib.h
Δακτυλίδιον, t.1, c.933, a.	Δακτυλικός, t.1, c.932, g
Δακτυλιογλυφία, t.1, c.933, d.	Δακτυλιογλύφος, ib.
Δακτυλιοθήκη, ib.	Δακτύλιος, ib.b
Δακτυλιουρὸς, ib.d.	Δακτυλὶς, ib.a
Δακτυλίτης, ib.	Δακτυλιώτης, ib.e
Δακτυλοδεικτέω, t.1, c.932, b	
Δακτυλοδείκτης, ib.	Δακτυλόδεικτος, ib.
Δακτυλοδύκμη, ib.	

Δάκτυλον quoque neutro gen. pro δάκτυλος dici putatur, quum in plur. num. reperiatur vsurpatum δάκτυλα, cũ alibi tum in Epigr. δάκτυλα χειρός. sed id est potius metaplasmus poeticus pro δάκτυλοι, vt ζυγὸ pro ζυγοὶ, σταθμὸ pro σταθμοὶ, & similia.

Δάκτυλοι ἰδαῖοι, t.1, c.931, g.	Δάκτυλος, ibid.e
Δακτυλωτά, t.4, c.458, g	
Δακτυλωτὸς, t.1, c.933, a	
Δαλάγχαν, Hes. dici scribit θάλασσαν, Mare.	
Δαλήσασθαι, eidem est λυμήνασθαι, ἀδικῆσαι: Doricè pro δηλήσασθαι: itidémque δαλῆ, quod exp. κακουργῆ, positum pro δηλῆ, à them. δηλέω.	
Δαλίδας, idem esse dicit τοὺς μεμνησευμένους.	

Δάλιον, idem exponit δαλόν. Aliquanto pòst δαλίον exp. ἡμίφλεκτον.

Δαλιοχεῖν, idem Ampraciotis esse dicit τὸ πυῤῥὸν σιωπᾶν: ab aliis verò exponi μοιχεύειν. vt Δαλιοχὸς quoque idẽ exp. μοιχός. pro quo infrà Δάοχος.

Δαλὸς, t.1, c.904, c.	Δαμάζω, t.1, c.908, e
Δαμάλη, t.1, c.909, g.	Δαμαλήβοτος, ib.h
Δαμαληφάγος, ib.	Δάμαλις, ib.g
Δάμαρ, & Δάμαρς, ibid.	
Δαμασίβροτος, t.1, c.908, g.	Δάμασις, ib.
Δαμασίφρων, ib.	Δαμασίφως, ib.
Δαμασήλιον, ib.	

Δαμασώνιον, ου, τὸ, dicitur à quibusdam herba illa quæ ab aliis ἄλισμα, teste Dioscoride lib.3, cap.169, vbi ἄωρον quoque & λύρον nominari tradit. Sic Plin. l.25, c.10, Itẽ alisma, quam alii damasoniũ, alii lyron appellant. Apud Hesych. scriptum Δαμασόνιος.

Δαμάτηρ, Doricè pro Δημήτηρ, Ceres: itidémq; Δαμάτειος pro Δημήτειος. At Δαμάτειον, Hesychius esse dicit florem similem narcisso. Idem Δαματείζειν, Cypriis esse scribit τὸ σιωπᾶν τὸν Δημητειακὸν καρπόν, Colligere Cereales fruges.

Δαμάω, t.1, c.908, e

Δάμεια, festum apud Tarentinos, teste Hes.

Δαμεὶς, t.1, c.908, c. & 909, b

Δαμιοργοὶ, Hesychio οἱ πόριαι. Doricè pro δημιουργοί. Ioco autem ita vocantur à comicis.

Δαμιόω, & Δαμιόομαι, t.1, c.909, a

Δαμνεῖ, Hesychio idem quod δαμάζει.

Δάμνημι, t.1, c.909, a

Δαμνῆτις, Hesychio est δαμάζουσα, πιμωρός.

Δάμνια, eidem sunt θύματα, σφάγια, Victimæ, Pecudes sacrificio destinatæ. Vide & Ἄμνιον.

Δαμνὸν, eidem est δεινόν. Δάμνος autem, Tyrrhenis, teste eodem, Equus.

Δάμνω, idem quod δαμάζω, vnde & per syncopẽ factum est, teste Etymologo.

Δᾶμος, Doricè pro δῆμος dicitur, Populus, Plebs.

Δαμάτης, i. t. idem Doricè pro δημότης, Plebeius, Popularis.

Δαμοδόχος etiam, pro δημοδόχος Doricè dicitur. Sunt autẽ δαμοδόχοι, siue δημοδόχοι, Hesychio οἱ τὸν δῆμον ἔχοντες.

Δαμώματα, eidem sunt κωμώματα, δημοσιώματα. Schol. Aristoph. exp. τὰ δημοσία ἀδόδιμα, in hoc loco Pacis, Θαλὲ δὲ χρὴ Χαείτων δ' αὐμώματα καλλικόμων τ' σοφὸν ποιητὴν ὑμετέων, Vulgaria carmina, seu Publicè cani solita. Doricè pro δημώματα.

Δαμώσας, δημόσαι ἢ οἱ ἀπελεῖς, apud Lacones: si non mentiuntur Hes. exemplaria. nam, nisi fallor, δ' αμώσεις scribendum est. δ' αμώσεις enim essent αἱ δημώσεις seu αἱ δημοῦσεις, Publicationes.

Δαὺ, t.1, c.1023, h. | Δαὺ, Doricè pro δὴν etiam dicitur, hoc est μακρὰς siue πολὺ χρόνον. Hesych.

Δαυά, vide paulo pòst in Δαυός.

Δαυάη, ης, ἡ, à quibusdam dicitur Laurus Alexandrina, teste Dioscoride lib.3, cap.147. Δαυάη alioqui nomẽ est proprium. | Δαυάη, Hesychio est etiam numulus barbaricus aliquanto plus valens obolo. Eodémq; teste ita dicebatur & ille qui mortuis dabatur, obolus. Sed mẽdosa est ea scriptura, & REPONENDVM

Δαυάκιον ex Suida, Etymologo & lex. meo vet. Ille enim δαυάκιον esse tradit numismatis nomen quod mortuis dabant olim, συγκηδεύοντες οἷς Ἀχεροντίας λίμνης ὀβολὸν βαθρον: vt hi quoque, esse nomen barbarici numismatis, paulo plus obolo valentis, quod defunctis in os poneretur vt τὸν Ἀχεροντίαν λίμνην εἰς ἅδου διαπορευόμενοι, ipsum darent τῷ πορθμεῖ. Dici autem δαυάκιον quasi ὅσοι δ' αὐαοῖς ἐμβαλλόμενον, hoc est ὅσοι νεκροῖς. δ' αὐαοὶ enim ὥσπερ τὸ δ' αὐά, τὸ ξηρὸ, vocari τοὺς νεκροὺς, vtpote ξηροὺς.

Hæc Etymologus ex Heraclidis Perficon libro 2. Ex Plutarcho quoque referunt δαυάκιον nominari numum, ἢ ἓν ἢ ἓν siue obolum qui Charonti persoluitur pro Stygiæ paludis transmissione. Notandum porro suprà ILLVD Δαναοὶ pro defunctis: alioqui enim Δαναοὶ dicuntur οἱ Ἕλληνες à progenitore ipsorum Danao, filio Beli, qui Argis olim regnauit, antiquissima & principe vrbe totius Græciæ. Ab eodem patronymicos Δαναΐδας dicuntur Argiui vel cæteri etiam Græci, vtpote nepotes & posteri eius. Itẽ fœm. g. Δαναΐδες, eius filiæ.

Δαύας, Carystii μελίδας vocant, teste Hesych. Quo significatu & δαυές.

Δαυδ' αίνειν, eidem est ἀπνίζειν, φροντίζειν, μεριμνᾶν. pro quo suprà δαδ' αίνειν.

Δαυδ' αλίδες, eidem sunt κάχρυες, κριθαί, ἢ ὅσπος πεφρυγμένος: Polluci autem, μάζαι μεμαγμέναι πεφρυγμένων κριθῶν, mazæ ex hordeo tosto. Infra Δειδαλίδες.

Δαύδαλος, Hes. teste dicitur Erithacus auis.

Δαυειακὸς, t.1, c.910, c	
Δαυείζω, ibid.	Δαυείζομαι, ib.d
Δαύειον, ib.b.	Δαύεισμα, ib.e
Δαυεισμὸς, ib.	Δαυειστὴς, ib.
Δαυειστικὸς, ib.f	

Δαυὲς, Hes. esse dicit ἀληθές: vel δῶρον, χάρις: vel μελίδα, (quod suprà δ' αὐα seu δαὺη) vel ἰσχὺν, aut δάνειον. Vide & Δαύος.

Δαυήλοφα, eidem sunt μακροστάχυα, ὀκτωπαμβόνας ἔχοντα τοῖς λόφοις: vel ὑψηλοστάχυα, μετώπους ἔχοντα τοῖς λόφοις.

Δαυίζω, idem est quod δαυείζω suprà. vnde participium δαυίσας in Epigr. & fut. Atticum δαυεῖν apud Hesychiũ pro δαυίσειν.

Δαύγαυτο, Hesychio ὀψοφαγῶν. pro quo suprà cũ diphthõgo δαψαυτο siue δαψωτο.

Δαύος, t.1, c.910, a. Δαυὸς autem, significat Aridus, Siccus. vt Etymolog. & Hes. δαυὰ exponunt ξηρά: quorum ille deriuat à Dorico δαὺν posito pro δὴν, hoc est ὅλῃ πολὺ χρόνον: vt sint τὰ ἀπὸ τὸν χρόνον ξηρά: afferens tamẽ & aliud etymon & expositionem, nimirum δαυὰ dici τὰ καύσιμα, τὰ εἰς καῦσιν δίπτυήσεια, ὀλκαῖα, à δαίω significante καίω. Affert prærerea hoc hemistichium in exemplum, — ἀπὸ τι ξυλὰ δ' αὐὰ κάοντα. Inde superl. δαυόπαλα, Suidæ ξηρόπαπα.

Δαξισμὸς, Morsus, Rosio, Vellicatio. Apud Suidam in manuscripto etiam codice, ὑπὸ τῷ πόνου πνὸς δαξισμοῦ τῆς καρδίας, παύσασθαι ἐπιμέρφον. Alioqui ὁ δαξισμὸς dicitur.

Δάον, Hesychio πολυχρόνιον, Diutinum, Diuturnum.

Δάος, eidem φῶς, φέγγος, αὐγή, φλὸξ, πῦρ, δᾳός. A Phrygibus autem τὴν λύκον ita vocari ait. Etymologo quoque δάος est λαμπές, ὡς ἀπὸ τοῦ δαίω, quod est καίω: vt in hoc hemistichio, — δάος μετὰ χρυσὴν ἔχουσιν. vbi correptū α, vt in φάος & χάος. Rursum Hesychio Δάος est ἀγγάρειος: nomen serui, inrerdū & liberi, in comicis fabulis. vnde proculdubio Dauus Terentianus dictus est.

Δάοχος, eidem est μοιχός: pro quo suprà δαλιοχός.

Δαπανάω, & Δαπαναόμαι, t.1, c.911, a

Δαπανή, ib.e. Δαπάνημα, ib.c

Δαπανηρὸς, ib.e. Δαπανηραί, ib.f

Δαπανητικός, ib.c

Δάπανος, ibid.d. Apud Hesychium oxytonως Δαπανά, expositum αἰκαλωπικά: item τὸ δαπανόμενα.

Δάπεδον, t.1, c.1869, b. Δάπης, t.3, c.1244, d

Δαπίδιον, ib. Δάπις, ib.c

Δάπλης, Hesychio δεινός. sonat potius Laniator.

Δαπλὸς, t.1, c.910, h

Δάπεξος, ου, ὁ, Lacerator, Edax: affertur ex Epigr.

Δάπλω, t.1, c.910, g

Δάρκης, à Nicandro in Γλώσσαις dicitur ὁ ἄζυμος ἄρτος, teste Athen.l.3. Pro quo infrà δαρός.

Δαρδάφει, Hesychio μολύνει, Inquinat, Contaminat.

Δαρδάπτω, t.1, c.911, a

Δαρδοῦσι, Hesychio ῥίψαι, ἀπορρίψαι.

Δαρεικοί, seu Δαρεικοὶ στατῆρες, nummi quidam aurei, à prisco Dario primùm cusi, qui rex fuit Persarum. Valebat autem eiusmodi Daricus stater aureus, viginti drachmas: atque ita quinque Darici vnam faciebant argenti minam, quippe quæ centum drachmis constaret. Suid.

Δαρίσσεται, fut.2 pass. à them. act. δέρω.

Δαρδάνως, t.1, c.912, a. Δαρδῶ, ib.

Δάρκα, vide in Δάκαρ suprà.

Δαρὸν, Hesych. exponit μακρὸν χρόνον καὶ ὀλιγπολύ: Doricè pro δηρὸν, Diu. Sed addit, quosdam dicere esse etiã festum quoddam, & ἄρτον τὴν ἄζυμον, panem non fermentatum: qui suprà δάρκης.

Δάρπη, eidem est σαρώνη, κόφινος.

Δάρσις, Excoriatio: à δέρω. Galen.

Δαρτὸς, οῦ, ὁ, Excoriatus, Pelle nudatus, Cui cutis detracta est. Item, Qui excoriari solet seu pelle nudari. vel, Qui potest pelle exui. Athenæo libro 7, δαρτὰ sunt genera quædam piscium: τὰ δὲ καλούμενα δαρτὰ (inquit) τὸ μὲν ὅλον δεῖν ἴσα πεφυκέναι ἔχει τὴν ὀλίφισιν τῶν δερμάτων, οὐ λεπίσιν, ἀλλ' ὑμῖν ἔχουσιν αἱ βαπτὰς καὶ ῥίναι. Sunt qui θερμοχρῶν generi eos annumerent, vtpote qui pelle nudati solent macerari & condiri sale. Apud medicos sunt etiam δαρτὰ χιτῶνες siue ὑμένες testium. Rufus Ephes. ὡδὶ δὲ τοὺς ὀνομάζουσι οἱ χιτῶνες ἐρυθροειδεῖς καὶ δαρτά. Et Cels. libro 7, cap.18, Hæ autem tunica conteguntur tenui, neruosa, sine sanguine, alba, quæ ἐρυθροειδὴς à Græcis nominatur. super eam valentior tunica est, quæ interiori vehementer ima parte inhæret: δαρτὸν Græci vocant. Quatuor enim (inquit Gorr.) membranæ testes inuolunt: quarum prima & intima, ὀλιγοδόμὰς est: post eam ἐρυθροειδὴς: tertia δαρτὸς, carnosa, erythroide multo valentior: quarta & extima, scrotum est. Vide & Paulum Ægin. l.6, c.61.

Δαρχμὰς pro δραχμὰς dici tradit Hes.

Δαὺς, t.1, c.903, c

Δαυσίκετο, Ionicè pro ἐδάυσατο. id est ἐμειδίασατο: à δαίζω.

Δαυσαῦται, t.1, c.901, f

Δαυσία, seu Δαυσία περιφωδία, Accẽtus aspiratus, Aspiratio: apud grammaricos, & Eust. in primis.

Δαυσιοῦς, Densé. vel Aspiratè: apud gramm.

Δαυσκάζει, Hesychio est ὑποφθύγγ. quod potius δραυσκάζει dicitur.

Δάσκιλλος, Dascillus: piscis apud Aristotelem Histor. animalium lib.8, c.2.

Δάσκιος, t.3, c.868, a. Δάσμα, t.1, c.902, b

Δάσμιος, ib. Δασμοφόρος, t.1, c.901, h

Δασμολογέω, & Δασμολογόομαι, t.1, c.902, a

Δασμολογία, ib. Δασμολόγος, t.1, c.901, h

Δασμὸς, ib.g. Δασμοφορέω, t.1, c.902, b

Δασμοφόρος, ib. Δάσσος, t.1, c.912, e

Δασπίτελον, apud Hesychium legitur, expositum πολύφυλλον. Videtur per syncopen pro δασύφυλλον positū, id est Densum foliis.

Δάσπιον, peculiari nomine folium silphii dicitur, teste Polluce.

Δασσῶς, à nonnullis exponitur μεγάλων κακῶν αἰσπιμπλάμενος, deriuātur à πλάω seu πιμπλάω: ab aliis δυς χρὴς ὅσις φεσπιλάζοιτο, δυς φεσπέπαστος, ideóq; χαλεπὸς vel δεινός, à πλάω per syncopen posito pro πλαῶ. Latinè satis benè redditur Difficilis, Grauis, vel etiam Atrox. Nonn. δασσῶν μοῖς ὀνὶ νυκτὸς ἀνάγκη. Sic Epigr. libro 7, quidam τὸν θάνατον vocat δασσῶν δίφεσιν, grauem disiunctionem seu diremptionem, animæ videlicet à corpore.

DICITVR Δασσῶν πᾶσα, quoque, sed fœm. tantùm genere. Hom. Od. o, — θεὰ δασσῶν, ἐλεινή. Sic δασσῶν νόσος apud Nonn.

Δασυθρὶξ, t.1, c.1586, b

Δασύκαρκος, t.1, c.912, c. & t.2, c.147, a

Δασυμαλλος, t.1, c.912, e

Δασυῶν, ibid.g. & t.3, c.416, a. ob.

Δασυπέδιος, t.1, c.912, f

Δασύποις, ib.e. & t.3, c. 510, e. & t.2, c.547, a. ob.

Δασυπώγων, t.3, c.641, c. Δασὺς, t.1, c.912, c

Δασυσκιος, t.3, c.867, h. Δασυσμὸς, t.1, c.912, g

Δασύστερνος, t.3, c.1021, d. Δασύστης, t.1, c.912, f

Δασύσπερχος, t.1, c.1586, g

Δασυφλοιος, Densum, vel hirsutum & asperum habẽs corticem. Castaneæ epitheton apud Nicandrum in Alex. v.269, Καστωσὸ καρύοιο δ' ἀσυφλοίσιο κάλυμμα. armatum enim huic nuci echinato calyce vallum est, teste Plinio. Sed annotat schol. scribi etiam χαλυφλοίσιο. i. ἐλάχιστον φλοιὸν ἔχοντα.

Δαπὲν. pro ζητεῖν positum esse testatur Hesych. Bœoticeè forsan ζ verso in δ, η in α. & exempto ι è diphthõgo.

Δαπόμαι, t.1, c.902, g

Δάπσις, Hesychio διάρεσις, μερισμὸς, Diuisio, Partitio.

Δαπτὴς, t.1, c.902, g

Δαπσμὸς, οῦ, ὁ, Datidis imitatio: de dictione plurib⁹ verbis idem repetẽte, & quidem solæcous, prouerbio sumpto à Datide quodam Persa, qui quum satrapa esset in Græcia, Græcéque loqui affectaret, dicebat ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι: pluribus super eadem re coaceruatis synonymis, & barbarè posito χαίρομαι pro χαίρω, ingrato simul sono ἅμα ὁμοιοκαταλήκτων. Huic Δάπσμιον Aristophanes Δάπδος μέλος vocat: in Pace, Νῦν δ' τ' ὀκεῖν' ἥκει τὸ Δάπδος μέλος, Ὁ δεξιδιὸς πάντ' ἦδε τῆς μεσημβρίας, Ὡς ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι. Non multum absimile huic Datismo est prouerbium illud, Κῦμας ἀπήπνευσοι σὺ τ' ἀπηρνοῦτο σκάφας. idem enim ibi poscitur & negatur, sed diuersis verbis, synonymis tamen. vt si tu ἀμίδα ab aliquo peteres, ille se οὐ χέλιν habere negaret.

Δάπς, Hesychio ὁ τρυγητὴς, Vindemia: item vrbis nomen apud Laconas. Δαπὶς autem, Varin. affert pro δόλοις, πανουργήμασι.

Δατὺς, eidem H. est κουφόλλιον, item νύμφη λυκόκηρος, Coralium, Puppa è cera alba. pro quo suprà δαγύς. sed hæc Hesychiana scriptura melior.

Δατύσατο, t.1, c.903, a

Δατῦναι, Hesychio ζεῦαι, Zea.

Δαῦρος, eidem est δασὺς, Hirtus, vel Densus. Infrà Δαυλός.

Δαυεῖν, eidem Hes. est κοιμᾶσθαι, Dormire: quod & δαυεῖν.

Δαύκαλις, Pes gallinaceus.

Δαῦκος, eidem est ὁ θρασὺς, Audax: & βοτάνη τις Κρητική. Quã herbam Creticam Theophr. Hist. plantarum lib.9, sub finem cap.15, neutro gen. δαῦκον appellat, Paulus Ægineta masculino, vt & Dioscor. lib.3, cap.83, Δαῦκος, (inquit) ὃν καὶ δίκαιον καλοῦσι. Tria autem eius genera statuit idem Dioscorides, vt & Plin. lib.25, cap.9. vbi tertium dauci genus ait simile esse staphylino, & pastinacã erraticam vocari. vt & libro 19, cap.5, de staphylinis siue pastinacis loquens, Est & quartum (inquit) genus in eadem similitudine pastinacæ, quam nostri Gallicam vocant, Græci verò δαῦκον: cuius genera etiam quatuor fecere. Itidem verò Galen. simpl. medic. lib.6, tradit

tradit τὸν δαῦκον à quibusdã σταφυλῖνον vocari, duo eius genera faciens, ἥμερον & ἄγριον. INDE Δαυκίτης οἶνος apud Dioscor. lib.5, cap.70, Vinum è dauci radice contusa & in mustũ iniecta, Vinum dauco conditum: quod etiã Δαύκειον οἶνον nominari tradunt à Nicãdro: qui alioqui δαύκειον appellat τὴν δαῦκον, in Ther. v.858, Δαύκειον ῥίζας πεβρωνίσδος: vocãs tamẽ & δαῦκον, v.94, καρπὸν νεοθηλέα δαύκου. Vbi schol. annotat, scribi ETIAM Δαύκου, referẽs ex Antigono, δαῦκον ὁμοίως δάφνῃ πικραὶ εἶναι. item esse ipsam præditã vi acri & ignea, in nonnullis verò generibus gustu etiam dulci. Vbi etiã nota fœm. gen. ab eo dici τὸν δαῦκον.

Δαῦλον, Hes. exp. δάσυ: item ἡμίφλεκτον ξύλον. Etym. quoque δαῦλον esse dicit δασὺ, hirtum seu hirsutum & hispidũ: afferens hoc ex Æschylo testimoniũ, Δαῦλος. ὁ ὑπαλὼν καὶ ῥηνεάδης πυθμὴ. Sed & ipse exponit etiam ἡμίφλεκτον, deriuans à δαίω significante καίω. inde enim fieri primùm δαιλὸς, deinde προσῆ τοῦ ι, δαυλὸς, quod sit ὁ κομόμβρος καὶ δασύς, quoniam τὰ δασέα ἀκρόνυχα καίονται. Vbi etiam nota ab eo non ampliusφεσπαλαμᾶσθαι, sed ὀξυμέσθαι, sicut δαλός. nam Eustath. teste, ex hoc δαλὸς factũ illud δαυλὸς, pleonasmo Æolico τοῦ υ. qui alterum δαῦλον, significans δασὺ, scribit solitum fuisse φεσπαλαμᾶσθαι, apertè id attestante Pausania, qui sic ait, Δαῦλον, τὸ δασὺ ἡ φεσπέρα φεσπαλᾶται. Porro à posteriore δαυλὸς est apud Euripidẽ VERBVM Δαυδαυλίζειν, significans Titione dedolare, Torre batuere. A priore autem DICTA Δαυλὶς, vrbs quædam Phocidis, ab aliis nominata Δαύλεια & Δαυλία, teste Eustathio, quoniam videlicet σύμφυτος fuit & δασεῖα: licet alii à nympha quadam Daulide denominatam velint. Ac à Δαυλὶς quidem, ciuis eius vrbis dicitur Δαυλίδιος: à Δαυλία autem, Δαύλιος seu Δαυλιάδ, & fœmin. gen. Δαυλιάς. Et quoniam in hac Daulide τὰ φεῖλ Φιλομήλου καὶ Πρόκνης μυθεύονται γενέσθαι, inde ἡ φιλομήλη siue ἡ ἀηδὼν vocatur Δαυλιὰς ὄρνις, à Sophocle, si memoria me non fallit: & Δαυλία κορώνη ab Aristophane. Vnde & Ouid. Deflet Threïcium Daulias ales Itys.

Δαῦχος, vide paulo antè in Δαῦκος.

Δάφνη, ης, ἡ, Laurus. Homerus Odyssea ι, Ἥλιον, δάφνησι κατηρεφές. Hesiodus Theogonia, Καί μοι σκῆπτρον ἔδων δάφνης ἐρεθηλέος ὄζον. Athenæus libro 2, δάφνης κλάδοι. Et libro 4, φύλλα δάφνης: & alibi, σέφανον δάφνης χρυσῆς ἐστεμμένος. Ab Aristophane dicitur Πυθικὴ δάφνη: quoniam Pythio Apolloni sacra est. A Latinis quoque poetis vocatur Laurus Delphica, Apollinea, Phœbea, Gratissima Phœbo: item Fatidica, Venturi præscia: & à Statio, — amantes carmina laurus. Vel etiam Πυθικὴ dicitur ἡ δάφνη, quoniam in Pythicis certaminibus ea coronari solerent victores: vt Delphicam laurum appellatam Plinius innuit, quòd ea Delphis victores coronarentur. At δάφνη Ἀλεξανδρεία, Laurus Alexandrina, dicta fuit herba quædam lauro assimilis, quoniam Alexander ex ea coronas gestare solebat: de qua Dioscor. l.4, c.147. Δάφνη est & loci nomẽ: cuius incola, Δαφναῖος & Δαφνίτης: à quo possess. Δαφνητικός. Steph.

Porro compositorum à superiore δάφνη hæc series est. PRIMVM, Δαφνηφάγος, Lauri comestor. dicuntur autem ita vaticinantes, quoniam comesta lauro numen haurire credebantur: vnde & fatidicã eam & venturi præsciam vocant Latini poetæ, asseuerantibus etiam nonnullis, vera somnia visurum qui lauri frondes sub puluillo capiti subiectas habuerit. Inde sanè & Iuuenalis dixit, — lauúmque momordit. Lycophron initio suæ Alexandræ, Ἀλλ' ἄστοτον χέασα παμμιγῆ βολὴν, Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐν λαμπῶν ὄπα. SECVNDVM, Δαφνηφόρος, Lauriger, Qui laurum seu coronam è lauro gestat, Laureatus. Herodianus libro 1, δαφνηφόροι τε καὶ πώπαι ὅθεν φερόμενοι αὖθις ποτὲ ἀκμάζοντα. Et libro 8, ἄγγελοι καὶ κήρυκες δαφνηφόροι ἀνεπέμποντο. Et apud Plutarchum in Pericle, δαφνηφόρος Ἀπόλλων: quoniam laurum gestare amat. Rursum apud Herodianum libro 1, Laurentum ex eo nominatum dicitur quòd esset χωρίον μεγίστης κατάσκιον δαφνηφόροις ἄλσεσι, Lauriferis lucis, Nemoribus laurum ferentibus. Vsitatur idem Herodianus & VERBO Δαφνηφορέω. vt

libro 3, ὁ δὲ δῆμος αὖθ' δαφνηφορῶν μετὰ πάσης τιμῆς καὶ δόξης μεγάλης ἐστεφέτο, Laurum ferens, Laureatus. Et libro 2, αὐτοὶ δ' ἐν μόναις τῶν πομπικῶν ἐσθῆσι δαφνηφορῶντες ἠπείροντο. TERTIVM, Δαφνεφόρος, Lauro gaudens. vt δαφνεφόρος Ἀπόλλων in Epigramm. QVARTVM, Δαφνοειδὴς, Lauri speciem gerens, Lauro similis. Plantæ aliquot huius nominis sunt. Dioscorides lib.4, c.148, δαφνοειδὲς appellari scribit quod alii χαμαιδάφνιλλα, ὑπέπλον & πέπλιον nominãt: quòd habeat φύλλα δάφνῃ ἐοικότα, δάκνουσα καὶ πυροῦσα τὸ σῶμα καὶ φέρουσα. Vnde Plinius libro 15, cap. vltimo, Id quoque quod daphnoides vocatur genus, in nominum ambitu est. Alii enim Pelasgum, alii eupetaloi, alii stephanon Alexandri vocant. Et hic frutex est ramosus, crassiore ac molliore quàm laurus folio, cuius gustatu accenditur os atque guttur, baccis è nigro ruffis. Idem libro 23, cap.8, Daphnoides interpretatur sylueſtrem laurũ. Est verò & clematis, (inquit idem, lib. 14, cap. 15) Ægyptia cognomine, quæ ab aliis daphnoides, ab aliis polygonoides vocatur, folio lauri. Eodem teste, libro 12, cap.20, mangones & casiam quandam daphnoiden vocant, isocinnamomon cognominatam: quam Dioscor. δαφνίτην appellat. Theophrastus & δαφνοειδὲς κροκέον memorat, Hist. plant. libro 9, cap.15, quam nonnulli volunt esse τὸν χαμαιδάφνιν Dioscorideam. quippe cuius fructus croceus sit: alii laurum Alexandrinam. QVINTVM, Δαφνόκομος, Lauricomus, Lauro comans, Laureatus: à Lascari vsurpatum. SEXTVM, Δαφνόσκιος, Lauris vmbrosus, Lauris opacus. δάφνας κατάσκιος. Diogenes tragicus apud Athenæum libro 14, Δαφνόσκιον κατ' ἄλσος Ἄρτεμιν σέβειν. Septimo loco affertur ET Δαφνοφόρος, Lauriger, Laureatus: cum ADVERBIO Δαφνοφόρως, quod exponitur Cum lauru seu laurea. VLTIMVM, Δαφνέλαιον, Oleum laurinum, Oleum è lauri baccis expressum: quod & δάφνινον ἔλαιον dicitur. de quo Dioscorides libro 1, cap.50, & Plinius libro 15, cap.7: item libro 23, cap.4. Meminit δαφνελαίου Nicandri quoque schol.

Habet & alia deriuata hoc δάφνη, sed simplicia: quæ & ipsa ordine alphabetico recensebo. PRIMVM, Δαφνεῖος, Apollinis est epitheton in Epigramm. quoniam laurum peramat: vnde & Δαφνεφόρος & Δαφνοφόρος, necnon δαφνίτης dicitur: aliis tamen volentibus à Daphne puella sic denominatum, quam vnicè amasse perhibetur, & mortuam in cognominem arborem vertisse. SECVNDVM, Δαφνῆνες, (pro quo ET Δαφνῖς dicitur per contractionem) Laureus vel Laurinus. TERTIVM, Δαφνιακὸς, itidem pro Laureus, ex Epigramm. affertur, cum hoc hemistichio, Δαφνιακῶν βίβλων. QVARTVM, Δαφνινὸς, οῦ, ὁ, itidem Laureus. QVINTVM, Δάφνινος, significat & ipsum Laureus, Laurinus, E lauro cõfectus. vt δάφνινον ἔλαιον, Oleũ laurinũ, Confectum è baccis lauri: quod & δαφνέλαιον dicitur: Dioscl. l.1, c.50. Et δάφνινος οἶνος, Vinum laurinũ, apud eundẽ, l.5, c.37. Itidẽ δάφνινον φύλλον, foliũ laurinũ seu laureũ. Et δαφνίνη βακτηρία: vt in illo prouerbiali apud Suid. dicto, δαφνίνῳ φορεῖ βακτηρίαν: quo vti solebãt qui insidiis se appeti significare volebant, quia laurus ἀποτρόπαιος esse credebatur. SEXT. Δαφνὶς, ίδος, ἡ, itidem Laurina seu Laurea: & peculiariter Laurea seu Laurina bacca, Fructus quẽ laurus fert. Theophr. Hist. pl. l.1, c.18, ἧ ὃν πυρῆνα τὸ σπερκάδες ἔχει), καθάπερ ἐλαίας καὶ δαφνίδος. Et Dioscl. l.1, c.50, τὸ δὲ δάφνινον ἔλαιον σκευάζεται δηλονότι τῆς δαφνίδος, ὅταν ὦσι δρυοπτυεῖς, ἐφομοιῶν μεθ' ὕδατος. Vnde Plin. l.15, c.7, Fit & è lauro, admisto druparum oleo: quidámq; è baccis exprimũt tãtùm, alii foliis modò, aliqui folio & cortice baccarũ. SEPTIMVM, Δαφνίτης, Apollinis apud Syracusios cognomentũ, teste Hes. de quo suprà ī Δαφναῖος. Alioqui δαφνίτης dicitur qui laurũ similitudine aliqua refert. vt fœm. g. δαφνίτις vocatur plãta quæ alio nomine δάφνη Ἀλεξανδρεία, teste Plin. l. 15. c. vlt. quoniã videlicet figurã aliquã laurinæ arboris præfert. Et Dioscl. l.1, c.12, scribit casiã quãdã ab Alexãdrinis mercatorib⁹ nominari δαφνίτιν: quippe διοικεῖν ἐν τῇ γεύσει καὶ σύφει μετὰ πολλῆς πυρώσεως, vt foliũ & bacca lauri, quamobrẽ & daphnoidem eam appellari à mango-

nibus testatur Plinius, isocinnamomon cognominatam. VLTIMVM, Δαφνεών, ῶνος, ὁ, Lauretum. hoc est Locus consitus lauris. Δαφνηφόρον χωρίον, δαφνόσπορον ἄλσος.

Δαφνῆεις, & Δαφνῆς, vide inter deriuata à Δάφνη.

Δαφνηφάγος, Δαφνηφορέω, Δαφνηφόρος, vide inter compos.

Δαφνικὸς, Δαφνικὰς, Δάφνινος, Δαφνίς, Δαφνίτης, cum fœmin. suo Δαφνίτις, vide inter deriuata à Δάφνη, suo quodque ordine.

Δαφνογηθὴς, Δαφνοειδὴς, Δαφνόκομος, Δαφνόσκιος, Δαφνοφόρος, cum aduerbio suo Δαφνοφόρως, vide inter composita à Δάφνη.

Δαφνῶν, habes vltimo loco inter deriu. à Δάφνη.

Δαφοινὸς, SIVE Δαφοίνεος, ου, ὁ, Hesychio λίαν φοίνιος. hoc est, vel Cædis valde auidus, Cruoris admodum auidus, vel Cruore ex cæde valde conspersus, Supra modum cruentus seu cruentatus. Priore in significatione accipi potest apud Homerum Iliad. λ, vbi dicit, Ἀμφὶ δ' ἀρ' αὐτὸν Τρῶες ἔπον θ' ὡς εἴτε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν Ἀμφ' ἔλαφον κερασὸν βεβλημέθον. Et apud Hesiodum in Asp. Δεινωπὸ βλοσυρώ τε, δαφοινό τ' ἄπληστό τε. Itémq; in Epigr. Δαφοινὸς Ἄρης. Potest tamen iis locis & posterior significatio tribui, quæ sola conuenit huic versui apud Homerum Il. σ, & Hes. in Asp. Εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὠμοῖσι δαφοίνεον αἵματι φωτῶν. nam quod hic δαφοίνεον αἵματι vocant, alibi βροτόεν appellant & βεβροτωμένον, infectum videlicet βρότῳ αἵματόεν τε. Sic alibi Homerus δαφοινὸν δέρμα λέοντος. Exponitur etiam ἐρυθρὸς, Rubeus, Maculis rubris ac veluti sanguineis distinctus. quo modo accipiendum quod Homerus Iliad. β dicit, — δράκων δεινὸν γένος δαφοινόν.

Δαψίλεια, t. 1, c. 911, h. Δαψιλεύομαι, ib.

Δαψιλέως, ib. g. Δαψιλὴς, ib.

Δαψιλὸς, ib. Δαώς, t. 1, c. 893, d

¶ Δέ, t. 1, c. 912, h. Δέ γε, t. 1, c. 913, c. Δέπου & Δέπτι, ib.

Δέα, à Tyrrhenis dicitur ἡ Γέα, teste Hesychio. qui exponit etiam δείματα, φόβοι, Metus, Terrores. Est autē hoc posterius δέα positum pro δέατα, vt κρέα pro κρέατα, à nom. SINGVL. Δέας: à quo est & gen. δέατος, quem idem Hesych. ex Sophoclis Acidalio affert pro δέους.

Δέαται Ionicè pro δέδενται: itidémque δέατο pro ἐδέδεντο, à themate δέω, abiecto simul augmento. Etym. Meminit Hesychius quoque huius δέατται, sed aliter atque Etymologus exponens, nimirum φαίνεται, δοκεῖ: afferens ἐδεάμην quoque pro ἐδοκίμαζον, ἐδόξαζον. Atque ita sanè accipiendum est in hoc hemistichio apud Etymologum, — πεῦθεν δέ μοι αἰεικέλιος δέατ' εἶδος, id est ἐδόκει.

Δέμενος, pro δεδεκμένος vel δεχόμενος, vt δρῦμενος, teste eodem Etymol.

Δέδαα, t. 1, c. 893, e. Δεδαημένος, ib.

Δεδαΐαται, t. 1, c. 899, f

Δεδάλας, Hesych. exp. δεσμαὶ, Fasciculos.

Δεδαρθαι, Excoriatum esse: à them. δέρω.

Δεδαυμένον, Hes. exp. πεπυρωμένον, Ambustum. quod particip. à δαίω, significante Vro, Accendo, ita deriuari potest vt κεκαυμένον à καίω.

Δεδέαται, Ionicè pro δέδενται: à them. δέω, Ligo.

Δεδεῖται, t. 1, c. 920, g. Δέδεκε, t. 1, c. 921, b

Δεδέκελος, ib. Δεδεῖσαι, ib.

Δεδεῖσθαι, ib.

Δέδεμαι, pro δέδεσμαι: à them. δέω, Vincio, Ligo.

Δεδήεις, t. 1, c. 903, a

Δεδήμεναι, Hesychio δεδαμασμένοι aut καπνοβυασμένοι εἰσὶ: Ionicè pro δεδημασμένοι ἴσαν, à them. δημάζω, idē significante quod δαμάζω.

Δέδια, t. 1, c. 919, c. & 920, a

Δεδίθι, imperat. ex præt. med. δέδια, metaplasmum habēs pro δέδιτε: à them. δίω significante φοβοῦμαι. Plut. Cæs. πάλαι, ᾖ δέδιθι μηδέν, aude, nec quidquam metue. At Δέδιμεν & Δέδιτε, vide in Anomalis.

Δεδίσκομαι, Terreo seu Territo. Hesychius enim δεδίσκετο exponit ἐκφοβεῖ: vel potius ἐξεφόβει: vt δεδιδίσκετο quoque Eustathius exponit ἐξεφόβει, Exterrebat. Alioqui δεδίσκεσθαι, siue δεδιδίσκεσθαι, (metri gratia inserto ι) est δεξιοῦσθαι, φιλοφρονεῖσθαι, Humaniter excipere. vt apud Homerum Odyss. σ, Καὶ δέπας χρυσέῳ δεδίσκετο, φώνησέν τε, Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε. Aliquando verò significat non tantùm Humaniter excipere, verùm etiā Humaniter præbere, Beneuolo animo porrigere. vt Hesychius quoque δεδίσκετο exponit δίδοτο. Homerus Od. υ, Ἦ, καὶ δεξιτερῇ δεδίσκετο χειρὶ θοῇσι, Καὶ μιν φωνήσας ἔπτα πτερόεντα προσηύδα, Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε. Et omisso datiuo δέπας vel χειρί. vt Odysseæ γ, — ὦν σ' οἶνον ἐνῶμεν Χρυσέῳ ὦν δέπαϊ, δεδίσκόμενος δὲ προσηύδα. Et Odyss. ο, Οἶνον ἔχων ὦν χειρὶ μελιφρονα δεξιτερῇφι Χρυσέῳ ὦν δέπαϊ, ὄφρα λείβωμεν ἀοιδῇ. Ἀτὰρ σ' ἵππων προσπάροιθε, δεδισκόμενος δὲ προσηύδα. Idem poeta δεκαπάσθαι quoque & δέκασθαι hoc dicit. Iliad. ο, Παῖπαι αὐτίκα καὶ δεκαπάσσασθαι δέπαστον. Iliad. ι, Τοὺς μὲν ἄρα χρυσείοισι κυπέλλοις ἥες ἀχαιοὶ Δειδέχατ' ἀλλήλους αἴσαιμ' ἀδόν. Itidémq; Il. λ, δι χρυσείοις δεπαεσσι Δειδέχατ' ἀλλήλους. hoc est, (inquit Athen. l. 1) ἐδεξιοῦντο, προπίνοντες ἑαυτοὺς ταῖς δεξιαῖς. Et alibi quidam δείδεκτ' Ἀχιλῆα, pro ἐδεξιοῦτο, hoc est, προέπινεν αὐτῷ τῇ δεξιᾷ δίδους τὸ ποτήριον, inquit idem Athenæus ibidem, afferens hos duos locos ad probandum τὸ δῆλον προπόσεως ἀσπασμόν.

Δεδίσκομαι, siue Δεδίδομαι, t. 1, c. 920, g

Δεδμήατο, Ionicè pro ἐδέδμητο, vt docui inter Anomala. Homerus Iliad. γ, Ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν. id est ὑποπτακμένοι εἰσὶ, Subiecti tibi sunt, Tibi parent. Porro δεδμῆσθαι, vt Hesychius quoque annotauit, est non solùm κρατεῖσθαι & ὑποτετάχθαι, sed etiam οἰκοδομεῖσθαι. Illius significationis hæc exemplum sunt: Odysseæ ξ, Λίθῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον, domitum seu enectum. Odysseæ ο, — δεδμημένος ὕπνῳ, Somno domitus seu correptus. Et alibi δεδμημένος γήρᾳ, edomitus seu confectus senio. Huius autem, apud eūdem poetam hoc exemplum legitur, ὀβὸ οἱ θαλαμος δέδμητο, extructus seu ædificatus erat. Verùm refertur hoc posterius ad δέμω, prius ad δάμνω seu δαμάω.

Δέδμηκα & Δεδμηκώς, t. 1, c. 909, c

Δεδόμαι, Visus vel decretus fuit: à δοκέω, quod vide.

Δέδοικα, t. 1, c. 919, c

Δεδόμω, Suidæ οἰκοδομοῦμαι, vt Οἰκίου θύπο δέδομι. Ita & manuscriptus eius codex: videtur tamen scribendum potius δέμομι.

Δεδοκηνωμένος, idem quod δοκῶν seu δοκεύων, hoc est ὑποπτεύων, ἐνεδρεύων, vel etiam ὀκδεχόμενος, Obseruans, Insidians, Excipiens. Hesiodus Aspide, Ἤτοι σ' αὐτὰρ ἀλιοῦ δεδοκημένος. Apollon. Rhod. Argon. libro 2, Ἀμφὶς ὀπιπεύων δεδεκηνωμένος. Deriuant nonnulli à δοκέω, sed à δοκάω quoque deduci queat, vnde compos. προσδοκάω. Vide & t. 1, c. 1038, b.

Δέδορκα, t. 1, c. 944, d. Δεδορκὼς, ib.

Δεδράμηκα, t. 1, c. 1049, e. Δέδρομα, ib.

Δεεῖλαι, vide infrà in Δείελος.

Δεενὸς Suidæ ὁ δειλός. Δέελον, t. 1, c. 1182, c

Δέημα, t. 1, c. 916, d. Apud Suid. ὦ γελοῖον, ὦ θεοὶ, τὸ δέημα τῆς νύμφης ὁ δεῖπνός μου σφόδρα.

Δεήσῃ, t. 1, c. 913, f

Δέησις, t. 1, c. 916, d. ¶ Δέησις, est etiam Indigentia, Egestas. Harpocr. enim tradit Antiphontem Ἀληθείας l. 1, δέησις posuisse pro ἐνδείας.

Δεῆσαν, t. 1, c. 913, h. & 914 a. Δεηπνὸς, t. 1, c. 9 6, d

Δεῖ, t. 1, c. 913, f. ¶ Interdum δεῖ est à δέω pro δέει seu δεε, vt apud Aristophanem, ὀπίσω τὼ χεῖρε δεῖ, retro manus liga.

Δεία, Hesychio est ἔνδεια, Inopia, Egestas, Penuria, Indigentia.

Δείαωδεν, idem affert pro ἐδόκουν. quod ab eadem esse videtur origine à qua δέατται suprà.

Δεῖγμα, t. 1, c. 926, b

Δειγματίζω, Ostendo in exemplum: vel Traduco aut παραδείζω. Paulus in epist. ad Colos. cap. 2, ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παῤῥησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ. Idem & παραδειγματίζειν dicitur. Vide & t. 1, c. 931, a.

Δείδεκτο, Ionico seu poetico pleonasmo τοῦ, pro δέδεκτο.

ITEM Δειδέχατο, Ionicè itidem & poeticè pro δεδέχατο, seu δεξιοῦντο & ἐδεξιοῦτο. quorum exempla habes in Δεδίσκομαι paulo suprà.

Δειδήμονες, Hesychio φοβεροὶ, δειλοὶ, ὀκναβεῖς, αἰσχυντηροὶ, Meticulosi, Timidi, Religiosi, Verecundi. Vide t. 1, c. 920, f.

Δείδια, t. 1, c. 919, c

Δειδία, t. 1, c. 920, g. Vide & Etymol.

Δειδίζω, & Δειδίζομαι, ibid. Hesychius quoque δειδίζεσθαι exp. φοβεῖσθαι.

Δείδιθι, poetica epenthesi τοῦ ι, metri gratia pro δέδιθι: itidémque δείδιμεν pro δέδιμεν. Apollon. in Arg. βασιλῆος Μυκήνη δείδιθι, Time, Metue. Homerus Il. ζ, Οὐδ' ἀρετῆς πόθ' ὅδε γ' ἐδείδιμεν, Ita formidamus, Ita timemus. Porro sunt qui hæc à themate δείδιμι derinent, idem significante quod δείδω, Metuo, Timeo, Formido. alii volunt esse præteriti medii, ac illud quidem μεταπεπλασμένον ex δείδε, hoc verò συγκεκραμμένον ex δεδίαμεν: qua de re & in anomalis.

Δειδίσκομαι, t. 1, c. 920, g. Vide & Δεδίσκομαι paulo suprà. Actiuū Δειδίσκω Suidas exponit δείκνυμι, Ostendo, Monstro.

Δειδίσσομαι, vel Δειδίττομαι, t. 1, c. 920, h. Hesych. Δειδίσσετο exponit etiam ἐδεξιοῦτο: quo significatu & δεδίσκετο dicitur, vt docui in Δεδίσκομαι paulo anté. ¶ Act. Δειδίσσω, Suid. exp. ἐκφοβοῦ, Terreo, Exterreo.

Δειδιώς, t. 1, c. 919, c. Δείδω, ib.

Δειελήσαι, & Δειελινός, vide in sequ. Δείελος.

Δειελίης, Fraudulentus, Maleficus. Varin. δειελίτλω affert pro δόλιον, κακόφρον, & πανοῦργον.

Δείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pomeridianus, & quidem in vesperam vergens, Vespertinus. vt δείελος ὤρη apud Apollonium Rhod. pro ἑσπερινὴ, Vespertina. Itidémque apud Homerum sub finem Odysseæ ρ, subulcus sumpto cibo, Βῆ ῥ' ἴμεναι μετ' ὗας, λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρόν τε: quoniam ἤδη ἐπήλυδε δείελον ἦμαρ, serum diei. Aliquando δείελος seu δείελον absolutè ponuntur pro ἕωσπερος, seu ἡ ὀψινὴ καταστροφὴ τοῦ ἡλίου. vt apud Homerum Iliad. φ, — εἰς ὅκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων. id est ἕωσπερος seu δείλη ὀψία. (nam ab hoc δείλη fieri volunt δείελος, pleonasmo τοῦ ι, vt ἕωσπερος ab ἑωσφόρος.) Sic Apollon. Rhod. dicit ὑπὸ δείελον, Sub vesperam. Δείελον dicitur etiam τὸ δείλινον seu δειλινὸν βρῶμα, Merenda vel Cœna. Callimach. Δείελον αἰπήλοισιν, ἄλοισι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔρρου. Etymolog. ETIAM Δείελη pro Δείλη dici tradit, NECNON Δείλη: quod postremum proximè ad etymon accedit. nam δείλη dicta putatur παρὰ τὸ δεῖν καὶ ἐλλείπειν τῇ ἕλῃ siue εἵλῃ, quasi δείλη, nam à meridie ἀμυδρότερα γίνεται ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης, quæ ἕλη seu εἵλη nominatur. Porro ab hoc Δείλη, siue Δείελος, DERIV. Δειείλινος siue Δειείλινός, (hoc enim modo apud Etymol. & Eustath. scriptum est, illo, in lexico meo veteri) vt δείλινος siue δειείλινος à δείλη: significans idem quod adiectiuum δείελος, Vespertinus. vt in hoc apud Etymologum versu, Apolloni puto, Δειείλινὸν κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο, sole in vespertinam inclinante caliginem. INDE ET Δειειλήσαι est, significans μεσημβριάσαι, Meridiari. Apud Homerum enim sub finem Odysseæ ρ, δειειλήσας veteres grammatici exponunt πλὴν δειειλινὴ ἤτοι πλὴν ἑσπερινὴν ὥραν δεῖπνείσας, seu πλὴν δειειλινὴ ὥραν παρεγγυόμενος: reprehendentes eos qui exponendum censebant βρωματισάμενος πλὴν δειειλινὴ προφῆ, vt Athenæus quoque libro 5, dicit ridiculos esse eos qui veteres quater in die sumpsisse cibum putent quòd Homerus dicat, σὺ δ' ἔρχεο δειειλήσας. nec enim eos animaduertere quòd dicat, τὸν δειειλὶν δεῖπνείσας χρόνον. Veruntamen siue quater, siue ter, siue bis etiam tantùm cibum sumpserint veteres, nihil impedit illud δειειλήσας eo in loco interpretari Cœnatus, τὸ δειείλινον βρῶμα λαβών, Vespertino cibo sumpto. Nam quum Eumæus subulcus Telemacho dixisset sese abire castoditum porcos, rogassétque vt & domus & sui ipsius curam gereret ne quid damni accipiat à procis, respondet Telemachus, Ἔσται μὴ οὕτως ἄπιε, σὺ δ' ἔρχεο δειειλήσας, Fiet ita pater, tu autem abi sumpta cœna. Et subulcus hoc accepto responso αὖτις ἄρ' ἕζετ' εὐζέσου ὀπὶ δίφρου· Πλησιάσας δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος, Βῆ ῥ' ἴμεναι μετ' ὗας, λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρόν τε. — ἤδη γὰρ καὶ ἐπήλυδε δείελον ἦμαρ. Quibus ex verbis satis liquet, eum, vt à Telemacho iussus fuerat, prius δειειλήσαι, id est ὑπὸ πλὴν δειειλινὴν ὥραν πλήσασθαι θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, cœnasse: deinde ad porcos se cōtulisse relicta domo, quoniam vespertinum diei tempus aduenerat. Atque adeo idem Athenæus libro 1, hoc hemistichium attulerat vt probaret quarti etiam, hoc est τοῦ δειλινοῦ, pastus mentionē ab Homero fieri. Vide & t. 1, c. 1182, a. d.

Δειαυλέομαι, t. 1, c. 959, g. Vide & in Δεδίσκομαι paulo suprà.

Δεικελίστης, t. 1, c. 931, d. Eustathius habet Δεικηλίστης: Plutarchus δεικηλίκτας in Apophthegm. Laconicis, & in Agesilao. ibi enim Agesilaus Callippidæ τῷ τῶν παγκρατιαστῶν ὑποκριτῇ insolentius se ingerenti in comitatum ipsius, & interroganti an se non nouisset, respondet, Ἀλλ' οὐ νύ γ' ἐσσὶ Καλλιππίδας ὁ δεικηλίκτας; Vbi & Plutarchus subiungit, ita à Lacedæmoniis vocari τοὺς μίμους.

Δείκελον, t. 1, c. 931, d

Δεικὲς, Hesychio & Etymologo λαμπρὸν, πεφανερωμένες. Sed hic addit, scribi etiam δθυκές.

Δεικηλίκτας, vide in Δεικελίστης.

Δεικηλίστης, t. 1, c. 931, d. Δείκηλον, ib.

Δείκνυ, vide inter Anomala.

Δείκνυμαι, t. 1, c. 926, a

Δείκνυμι, vel Δεικνύω, t. 1, c. 925, h

Δεικτέον, Demonstrandum, Ostendendum.

Δεικτέλιον, t. 1, c. 926, e

Δείκτης, ib. d. Δεικτικὸς, ib. e

Δεικτικῶς, ib.

Δειλαίνω, siue Δειλαίνομαι, Timeo, Timidè ago. v. lex. At Hesych. δειλανθεὶς exp. κεφθεὶς, ἀπατηθείς.

Δείλαιος, t. 1, c. 922, h

Δειλακρίων, ib. f. Δείλακρος, ib.

Δειλανδρέω, ib. g. Δειλανδρία, ib.

Δειλάσθαι, t. 1, c. 923, d. Δείλη, t. 1, c. 1181, c

Δείληθι, t. 1, c. 923, d. Δειλήμων, ib. a

Δείληος, t. 1, c. 1181, g

Δειλία, t. 1, c. 923, a. Δειλιάζω, ibid. d

Δειλιαίνω, ib. Δειλίασις, ib. c

Δειλιάω, ib. b. Δειλιὸς, t. 1, c. 1181, g

Δειλοκοπήσας, apud Hesych. legitur, exposituṁ δεξαπατήσας, ὀκφοβήσας. pro quo Varin. habet Δειλοκομπήσας: & rectius, vt sit ὁ ὅς ἑαυτὸν κόμπους δειλαίους, Sua iactantia metum incutiens.

Δείλομαι, t. 1, c. 1181, h

Δειλόμαι, t. 1, c. 923, a. Δειλὸς, t. 1, c. 922, b

Δειλότης, ητος, ἡ, Timiditas, Pauor. idem quod δειλία.

Δεῖμα, t. 1, c. 919, f

Δειμαίνω, t. 1, c. 920, a. & 923, a. Δειμαίνομαι, t. 1, c. 923, a

Δειμαλέος, t. 1, c. 919, g

Δειμαίομαι, t. 1, c. 920, c. At Δειμᾶν, in vulg. lex. ex Herodoto affertur pro Ædificare, οἰκοδομεῖν: dicitúrque inde esse δείμασα, Extruxi, Ædificaui. Alioqui δείμασα, est participium fœminini gen. ex masculino δείμας: quæ ambo sunt ex ἔδειμα, aoristo x actiuū verbi δέμω: cuius aoristi tertia persona δεῖμε est apud Apollonium: & media voce δείμαντο in Epigrammatis. cuius participium δειμάμενος, Qui ædificauit seu extruxit.

Δείμας, t. 1, c. 940, c

Δείματο, ib. d. Δειματοῦις, t. 1, c. 919, h

Δειματόω, t. 1, c. 920, b. Δειματώδης, t. 1, c. 919, h

Δειμάω, t. 1, c. 940, h. Δεῖμβος, ib. c

Δειμώς, t. 1, c. 919, g. Δειμῳδὴς, ib. h

Δεῖν, t. 1, c. 913, f. & 915, f. Δεῖνα, t. 1, c. 933, e

Δειπαίζω, t. 1, c. 925, h

Δεῖναι, Hesychio αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαὶ, Aquarum vortices. quæ & sine diphthongo δίναι. Sic verò ET Δεῖνη affert pro συστροφὴ, Conuersio. VNDE Δεινήεντα, eidem περιστροφόμενα, φοβερὰ, Vorticosa, Terribilia. qua

posteriore expositione à δεινὸς quoque hanc vocē deriuari posse indicat. Inde & VERBVM Δεινοῦειν, quod idem non solùm exponit κυκλοῦειν, In orbem torquere, Circumagere, sed etiam βουλεύεσθαι κακά, Mala machinari animo. Dicitur inde ET Δεινέω, Circumago, In orbem gyro: VNDE Δείνησις, quod idem Hesych. exponit στροφεῖν, item generalius κίνησιν, Cōuersionem, Motum. Dicitur verò ET Δεῖνος pro δ'εἶνη, vt δῖνος pro δῖνη. cuius idem Hes. meminit, exponens δίνησις & κίνησις, addens, esse etiam poculi genus & saltationem: quum paulo antè δεῖνον esse dixisset τὸ στρεφόμενον, turbinem seu vorticem. At δεῖνος quod idem esse dicit δέοις ἄξιος, potius oxytonōs scribi & pronuntiari debet: licet idem rursum hoc oxytonon δεινὸς exp. etiam ἐσταλμένος, πανοῦργος: innuens esse τοῦτο τὸ δεινεῖν, vt γρόφις τοῦτο τὸ γρέφειν. A superiore δεῖνος significante πῶς δεῖνα siue δῖνησιν, est VERBVM Δεινόω, Contorqueo, In orbem circumago. idem quod δεινέω siue δεινεύω. VNDE Δείνωσις, quod ab Hesychio exponitur συστροφή, Conuersio: à Suida σπότωσις, Oculorum caligo cum vertigine capitis, quæ & σκοτοδινία dicitur. ITEM Δεινωτής, οῦ, ὁ, Tornatus. Hes. δεινωθῆ exp. πεποικιλμένῃ ὀν κύκλῳ, πεπρισμένῃ: afferens & δεινωτὸς pro κυκλοτερές, πεποικιλμένος. Sed hæc, vti suprà dixi, sine diphthongo etiam per ι solùm scribuntur, vt suo loco videbis.

Δείνακρος, Budæus vsurpauit pro δεινὸς ἄκρως, Summopere acutus.

Δεινεύω, Δεινέω, Δείνη, Δεινήσεις, Δείνησις, vide paulo antè in Δεῖναι.

Δεινιαδ, t.1, c.1021, a. Hesychio verò Δεινιάδες sunt species virilium calceamentorum.

Δεινολογέω, t.1, c.925, b.

Δεινολογέομαι, ibid. & t.2, c.632, f

Δεινολογία, t.1, c.925, c. & t.2, c.632, e

Δεινοπαθεία, t.1, c.925, c. & t.3, c.72, c

Δεινοπαθέω, ibid.

Δεινοπαθής, t.1, c.925, c. & t.3, c.72, b

Δεινοποιέω, t.1, c.925, d

Δεινοπροσωπέω, ibid. & t.2, c.1404, f

Δεινός, t.1, c.923, d

Δεῖνος, t.1, c.1021, f. Vide & in Δεῖναι paulo antè.

Δεινόστης, t.1, c.925, a. Δεινότερος, ib.

Δεινόστης, ib. e

Δεινόω, ibid. g. Hesychius δεινοῦσαι exponit φοβεροῦσι. At δεινουμβίλιον, quod Suidas exponit πανουμβίλιον, in hoc loco, Δεινουμβίλιον ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ἄλωα, ad δεινέω potius referendum est: si tamen ea scriptura mendosa non est. nam corripienda videtur secunda huius participii syllaba vt fiat hexameter.

Δεινοῦς, t.1, c.925, d. Δεινοῦς, ib.

Δείνωσις, ib. g. Vide & in Δεῖναι paulo suprà.

Δεινωτικῶς, ib. h

Δεινωτὸς, vide paulo suprà in Δῖναι

Δεινῶψ, t.1, c.925, d

Δεῖξις, t.1, c.926, d. & t.2, c.1484, b. ob.

Δεῖξω, t.1, c.925, h. Δεῖος, t.1, c.921, c

Δειπάριον, t.1, c.936, b. Δειπνεῖς, ib. a

Δειπνέω, ib. b

Δειπνήστρα, Hesych. exp. δειπνοφόρα, Cœnifera.

Δείπνημα, t.1, c.936, c. Δειπνικὸς, ib. e

Δειπνιστὴ, ib. Δειπνητικὸς, ib. d

Δειπνητὴς, & Δείπνητος, ibid. e

Δειπνίαι, ib. a. Δειπνίδιον, ib. b

Δειπνίζω, ib. g. Δειπνοκλέπτωρ, t.1, c.934, c

Δειπνολογία, ib. d. Δειπνολόγος, ib. c

Δειπνολόχης, ib. d. Δειπνολόχος, ib.

Δειπνομανὴς, ib. Δεῖπνον, ib. a

Δειπνοποιέω, & Δειπνοποιέομαι, ib. e

Δειπνοποιὸς, ib. Δειπνοσοφιστὴς, ib. f

Δειπνοσωίνη, t.1, c.936, a. Δειπνοτέλεον, ib. b

Δειπνοφορεία, t.1, c.934, g. Δειπνοφόρος, ib. f

Δείρεα, t.1, c.948, b

Δειρεαίειν, Hesychio κλέπτειν, Furari.

Δειρεὰς, t.1, c.948, h

Δειρεαχθὴς, Collo onerosus. ὁ τῷ δειρῷ ἀλγύνων, Suidæ in hoc loco, δειρεαχθὲς εὔβροχον ἄμμα πεπτωῶν.

Δειρὴ, t.1, c.948, a

Δειρεῖν, Laconibus est λοιδορεῖσθαι, Conuitiari, Probris seu conuitiis proscindere: ET Δειρῆσαι, iisdem λοίδοροι, Cōuitiatores. Hesych.

Δειρῆται, ab Eleis dicuntur οἱ γρυφοῖ, Passeres, vt refert Athen. l. 9; ex Nicandri Colophonii Γλωσσῶν lib. 3.

Δειροκύπελλον, t.1, c.948, b. Δειροπέδη, ib. c

Δειρὸς, ib. g. Δειροτομέω, ib. c

Δεῖσα, Suidæ ἡ ὑγρασία καὶ κόπρος, Humor & Stercus: VNDE Δεισαλέος, eidē est κοπρῶδης, Stercorosus seu Stercoreus. Apud Eustathium gemino σ scriptum δεῖσσα, qui itidem exponit ὑγρασία, deriuans à δεύω. In lexico meo veteri habetur vtraque scriptura, & simplici nimirum & duplici σ, simplici videlicet superposito duplici. Etymologo est non solùm ἡ ὑγρασία, verùm etiam ὁ ὑγρώδης καὶ βοτανώδης τόπος: item δυςωδία: ipsíumque deriuat non à δεύω solùm, sed etiam à δέω: vt δῖσα fit ἡ δυςωδία ἀῶ φεύγομεν. Vbi nota etiam per ι scribi.

Δεισδαιμονέω, t.1, c.920, e. Δεισδαιμονία, ib. c

Δεισδαίμων, ib. Δεισίθεος, ib. e

Δείσομαι, t.1, c.919, c. Δεῖσος, t.1, c.921, b

Δείτης, ου, ὁ, in vulg. l. ex Poll. affertur pro Timidus & Metuendus. sed apud eum scribendum esse δὲ ἴτης, docui in ἴτης.

Δειφάω, ῶ, idē ᾧ διφάω, Quæro, Inuestigo. Hes. δειφῶν exp. ζητῶν δίκλιν τὸ πρεσβύτατον: qui & δειφήσαντες affert pro ψηλαφήσαντες. Apud eum legitur & δειφόμενος, ψηλαφήσας. sed id suspectam habet scripturam.

Δέκα, t.1, c.936, g. Δεκάζοιος, t.1, c.778, e

Δεκαγονία, t.1, c.841, c

Δεκαγραμματος, Decem literis constans. Athen. l. 10, τῶν πεδῶν ἕκαστον, ὃ δὴ δεκαγράμματος.

Δεκαδάρχης, SIVE Δεκάδαρχος, ου, ὁ, Decem militibus præfectus, Decurio. Xenoph. Pædiæ 8, ὡς γὰρ τὰ πολλὰ δεκάδαρχοι μὲν, δεκάδων ὄντες μέλοντα, λοχαγοὶ δὲ, δεκαδάρχων· χιλίαρχοι δὲ, λοχαγῶν· μυριάρχοι δὲ, χιλιάρχων. Et Pædiæ 4, οἷς δὲ δεκαδάρχοις τῇ δεκάδι ἕκαστον τοῦτο ποιοῦμεν. VNDE Δεκαδαρχία, ας, ἡ, eiusmodi præfectura dicitur. Alioqui δεκαδαρχία est etiam Decemuiratus, hoc est Decem virūm collegium & potestas. Plutarchus Problem. Rom. ὑπὸ τῆς δεκαδαρχίας αὐθυπατικῆς, A decemuiris qui consulari potestate erant, seu Per tribunos consulari potestate. Isocr. Panathenaico, ὑπὸ τῶν μὴ τοιούτων, ὀλιγαρχίας γιγνομένης, τυραννούντων κακοῖς τὸ μέγεθος πόλεως ὅθεν ἔτι δεκαδαρχιῶν καὶ τῆς δυναστείας τῆς Λακεδαιμονίων. Sed ibi quidam codices habent δεκαρχιῶν. Non malè, nam & apud Dionysium Halicarnas. passim legimus δεκαρχία pro Decemuiratus. vt libro 10 Rom. antiq. ἐδόκει τε κρίνειν τὸν ὀνειρον ὀνεῖνον ἡ Ῥωμαίων πόλις ὑπὸ τῆς δεκαρχίας ὅθεν τοιοῦτον ἔτι. Idem tamen & δεκαδάρχους vocat decemuiros, ὡς δεκάρχους. vt sub finem eiusdem libri, οἷς τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν δεκαδάρχων αἰνιττόμενος. Item VERBVM Δεκαδαρχεῖν, Decurionem vel decemuirum esse: apud Hesych.

Δεκάδελτος νόμος, Lex decem tabularum. Ex Dionysio Halicarnasseo.

Δεκαδικὸς, Decurialis. Ex Xenoph.

Δεκαδικὸς ἀριθμὸς, Denarius numerus. Greg. Naz.

Δεκαδοῦχος, idem qui δεκάδαρχος, Decemuir. Harpocration enim, & ex eo Suidas, tradit decemuiros post triginta Athenis imperium tenuisse, quorum vnumquēque nominatum fuisse δεκαδοῦχον. Autorem citat Lysiam in orat. περὶ τῶν Διογείτονος κλήρου.

Δεκαδύο, t.1, c.937, a. Δεκάδωρος, t.1, c.1003, f

Δεκαέδρ, t.1, c.937, a. Δεκαεπλὰ, ib.

Δεκαέτηρος, t.1, c.1295, d

Δεκαετὴς, t.1, c.937, a. & 1291, c. Δεκαετία, t.1, c.1293, c

Δεκαίζω, t.1, c.937, g. & 959, g. Δεκάκις, t.1, c.937, b

Δεκακισχίλιοι, t.4, c.522, b

Δεκακυμία, Decumanus fluctus, id est magnus. vt βικυμία.

Δεκαλιτρον, Qui decē librarum est. Item, Qui decē obolorum. Nā, vt Aristot. refert in Himeræorū politia, Siculi

τὸν ὀβολὸν vocant λίτραν: & τὸν Κορίνθιον ταῦτα appellāt δεκαλιτρον, quoniam δέκα ὀβολοὶ εἰσιν. Vnde Sophron, ὁ μωδὸς δεκαλίτρου, merces est decem oboli. Poll. lib. 4, c. 24. & lib. 9.

Δεκαλίκορος, t.2, c.632, f. Δεκαμιλιάριος, t.2, c.919, a

Δεκάμιλος, t.2, c.916, d

Δεκαμναῖος, ου, ὁ, Qui decem minarum est: pro quo ET Δεκάμνοις dicitur, vt σταθμὸς δεκάμνοις apud Eustath. Δεκαμναῖον autem, substantiuè pro δέκα μναῖ, Decem minæ. vt Suid. accipit hoc in loco, ὁ ψιάνιον αὐτοῦ ἐξέγησεν ὁ βασιλεὺς ἑκάστης ἡμέρας δεκαμναῖον· ὅτι ὅπτα τινος ἠγεμονίας τεταγμένοις, μεταμάθον.

Δεκαναδοῦσθαι, Humaniter excipere, Amplecti. δεξιοῦσθαι. Hesych. enim δεκαναῦται exp. ἀσπάζεται. Suprà δεκαναδοῦσθαι, poetica epēthesi τοῦ ι. dicitur enim τοῦτο τὸ δέκεσθαι, quod Ionibus est δέχεσθαι.

Δεκαοκτὼ, t.1, c.937, a. Δεκάπαλαι, t.3, c.23, b

Δεκαπέντε, t.1, c.937, a. & t.3, c.214, a

Δεκάπηχυς, t.3, c.284, g. Δεκαπλάσιος, t.1, c.937, b

Δεκάπληθρος, Qui decem plethrorum seu iugerum est.

Δεκαποῖζ, t.1, c.937, b. Δεκαπόδης, t.3, c.511, a

Δεκάπολις, proprium, t.3, c.472, a

Δεκαπολίτης, propr. ib. b. Δεκάπυλ, t.3, c.510, h

Δεκατεσσαρία, t.3, c.566, c. Δεκάτεσσαρα, ibid.

Δεκάρχης, SIVE Δέκαρχος, ου, ὁ, idem ac δεκαδάρχης siue δεκαδαρχος suprà, Decurio, Decanus: interdum & Decemuir. Priore vtitur Herodot. pro decano seu decurione. INDE Δεκαρχία, ας, ἡ, Decemuiratus, Decemuirūm imperium seu dominatus. Apud Suid. παῖς ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατατεθείσας ἐν ταῖς πόλεσι δεκαρχίας. Vide & in Δεκαδαρχία paulo suprà.

Δεκαῦ, t.1, c.937, c. Vide & in Δευτεροδεκάτη.

Δεκάσκαλμος ναῦς, Decem scalmis instructa nauis. Suid.

Δεκασμὸς, t.1, c.960, a. Δεκάσπορος, t.3, c.933, e

Δεκαστάτηρος, Qui decem stateri est, Decem stateribus valens. Perperam in v.l. exponitur Decurio: qui δεκάδαρχος dicitur & δεκάρχης.

Δεκάστυρος, t.3, c.973, h. Δεκάσυλος, t.1, c.1808, e

Δεκαφοίνος, t.3, c.1103, b. Δεκαπᾶς, t.1, c.937, d

Δεκαβελαυνία, t.3, c.1234, g. Δεκαπέλεκυς, ib.

Δεκαπόταμος, t.1, c.936, h. & t.3, c.1417, c

Δεκάτδουσ, t.1, c.937, f. Δεκατθυτήριον, ib.

Δεκατδοῦς, ib. Δεκατδῶα, ib. e

Δεκάτη, ib. c. Δεκατολογία, ib. d

Δεκατηλόγιον, ib. Δεκατηλόγος, ib.

Δεκατμήριον, ibid. c. & t.2, c.855, c

Δέκατος, t.1, c.937, c. Δεκατῶν, ib. g

Δεκατόνης, t.4, c.783, d

Δεκατώνια, τά, Decimæ, vt tradunt v.l.

Δεκαφυία, Hesychio δεκαπλασία, Decuplex.

Δεκάφυλος, t.4, c.244, c. Δεκάχαλκον, t.4, c.382, f

Δεκάχειλον, Hesychio est τοῦς ὀπτοδόχοι ὀστρακήριον. Sonat tamen potius Decem habens labra.

Δεκάχαλοι, t.4, c.522, c. In v.l. affertur & Δεκαχίλιοι αἰθῆρες pro Decem millia virorum.

Δεκάχοια, Decupla. Hesychio δεκαπλᾶ. Sed in hac significatione scribēdum forsan δεκάχεα, vt intelligātur Quæ decuplo auctum refundunt quod acceperunt.

Δεκάχορδος, t.4, c.565, b. Δεκέμβολος, t.3, c.1603, e

Δεκατὲς, Hesychio δεκαετὴς, Decenne seu Decennale.

Δεκάτηρος, t.1, c.1295, d. & t.1, c.937, a. ob.

Δεκάτης, t.1, c.937, a. Δεκάτης, t.1, c.1250, d

Δέκομαι, Ionicè pro δέχομαι, Accipio, Recipio. Apud Herodot. frequens, qui & pro Expecto vsurpauit.

Δεκόργυια, t.2, c.1481, g

Δεκτέος, Accipiendus vel Excipiendus aut Recipiendus. sequitur enim significationes sui verbi δέχομαι.

Δεκτὴ, Hesychio est χλαῖνα, χλανὶς, Chlæna seu Læna.

Δεκτῆρες, eidē sūt ὑποδοχεῖς, Suidæ ὑποδοχεῖς, Receptores.

Δέκτης, t.1, c.955, c. Δεκτικὸς, ib. b

Δέκτο, Ionicè pro δέδεκτο seu ἐδέδεκτο. Homer. Iliad. β, — ὅ γε δ'ἔκτο μὴ ἰεῖ.

Δεκτὸς, t.1, c.955, b

Δέκτειος, ibid. c. Fœmin. Δέκτεια, Acceptrix seu Exceptrix, Receptrix. id est Quæ accipere seu excipere & recipere solet. vt apud Athenæum libro 13, Εὐήθης πάντων δ'ἔκτεια Παισφίλη.

Δέκω, t.1, c.959, d

Δεκῶν, Hesychio est ὁ δεκαζόμενος. Sed forsan scribendum δέκων, vt sit ὁ δωροδοκῶν, Qui munera accipit.

Δεκώρυγος, t.2, c.1481, f

Δελαστοδὸς, έως, ὁ, Inestator, Illex: piscatoris epitheton: vt qui soleat δελεάζειν τοὺς ἰχθύας. Vide t.1, c.1040, g

Δελεάζω, & Δελεάζομαι, t.1, c.1040, d

Δέλεαρ, ib. Δελέασμα, ib. f

Δελεασμάτιον, ib. Δελεασμὸς, ib.

Δελεάστρα, ib. Δελέαστρα, ib.

Δελεδόνη, Hesychio ὁ μυλῶν ἰχθύς.

Δέλεβον vocari τὸν φανὸν, autor est Timachidas Rhodius apud Athenæum libro 15. Id autem est Laterna, vel Fax. Sic Hesychio quoque δέλεβον est φανὸς ὃν οἱ νυκτεπιβοῦντες φαίνουσι: itidémque Eust. qui esse dicit φανὸν ὃν οἱ δεῖπνον νυκτεπιβοῦντες νέοι ἔχουσι.

Δεληπτήριον, Suidæ τὸ δέλεαρ, Esca.

Δέλητ, t.1, c.1040, g. Δεληπτον, ib.

Δελία, Hesychio δάφνη, Laurus.

Δέλιχα, eidem sunt τὰ ἡμίχοια.

Δελκαιὸς, piscis quidam à Delcone fluuio denominatus: de quo Athen. l. 3.

Δέλλιδες, Hesychio sunt σφῆκες vel ζῶον ὅμοιον μελίσσῃ. Suidæ autem Δέλλιδες sunt σφηκία, Vesparum cellæ. Rursum Hesych. Δελλίβια affert pro πυθρωῖα & κηφία, Faui.

Δέλλω, Voco. Hesych. enim δέλλει exp. καλεῖ.

Δέλος, pro δῆλος. v.l. Suprà δέλεος.

Δέλτα, t.1, c.937, g. Δελτάριον, t.1, c.938, e

Δέλτον, ib. Δέλτος, ib. b

Δελτωτὸς, ib. Δελφάκιον, t.1, c.940, c

Δελφακόομαι, ib. b. Δέλφαξ, ib.

Δελφὶν, SIVE Δελφὶς, ῖνος, ὁ, Delphin seu Delphinus: piscis φιλανθρωπότατος & ἱερὸς, vt & ὁ πομπίλος. de quo multa Athen. libro 7 & 13: Aristot. & Plin. in Hist. animal. Homerus Iliad. φ, — ὑπὸ δελφῖνες μεγακήτεος. Δελφῖνες, Hesychio sunt etiam πολεμιστήριον μηχάνημα ὃν ναυμαχίαις: INDE QVE Δελφινοφόρος dicitur nauis quæ illud habet. Alii verò (inquit idem) δελφινοφόροις ναῦς dici volunt διὰ τὰ κρεμαστὰ ἐν ἄρῃ δελφίνων σχῆμα ἔχοντα, ἃ ταῖς ληστρικαῖς ναυσὶν ἐμβάλλεται. Pollux in rostro nauis huiusmodi delphinem collocari solitum indicat: ὑπὸ δὲ τὸ ἔμβολον (inquit lib. 1) δελφὶς ἵσταται, ὅταν ἡ ναῦς δελφινοφόρος ᾖ. At schol. Thuc. dicit hos delphinas fuisse plūbeos & ex antēnis suspēdi solitos, vt si hostilis nauis adnauigaret, in eam demitterentur, eámque pertuso fundo mergerent. Id quod ex Thuc. quoque verbis patet, lib. 7, p. 246: ἔπειτα αὖτις (inquit) αἱ κεραίαι ὑπὸ τῷ ἐπιπλοῦ αἱ ἀπὸ τῶν ὀλκάδων δελφινοφόροι ἠρρύθμιζον ἐκώλυον. δύο δὲ ἢ τρεῖς τῶν Συρακουσίων ἐπιπρόμνιαι τῇ νίκῃ τοῦς ἐμέλλον αὐτῶν ἐγκείσεσθαι. Sic verò & Aristoph. in Equit. dicit, ὡς δελφῖνας μετωρείους, καὶ πῶν ἀκατον περιβάλλου. A δελφὶς seu δελφὶν est & DIMIN. Δελφινίσκος, ου, ὁ, Delphinulus, Paruus delphin. Inde ET Δελφίνιον dicta herba quædam quòd habeat φυλλάρια ἐπιμηκῆ, λεπτὰ, ὀπτικὴν, δελφινοειδῆ, teste Diosc. lib. 3, c. 84. (Vbi etiam nota COMPOS. Δελφινοειδὴς, Delphini speciem gerens, Delphini effigiem repræsentans) Alioqui Δελφίνιον dictum fuit etiam fanum quoddā Apollinis Athenis, & in hoc Delphinio quoddam δικαστήριον, teste Harpocr. & Suida: qui & in Chio insula φρουρεῖον quoddam hoc nomine fuisse addunt, cuius Steph. quoque meminit.

Δελφὶς, ίδος, ἡ, idem quod Δελφικὴ, Delphica: hoc est Delphis orta vel habitans: aut etiam Quæ Delphorum est. Δελφοὶ autem vocarunt olim vrbem quandam in Parnasso sitā, cuius ciues quoq; Δελφοὶ nominantur, vt Λεοντίνοι' etiā vocarūt & vrbē & eius incolas. Aristoph. Nub. Βάκχαις Δελφῖσιν ἐμπρήσειν. Eurip. Δελφὶς πέτρα. Et apud Suid. Δελφὶς γὰρ φάμα πεῖν' ἐθέσπισεν, Delphicum oraculum. Celebre enim olim Delphis fuit oraculum Apollinis, qui & Delphicus inde nominatus est quòd ibi responsa scisciantibus daret. AT Δελφὶς, ῖνος, ὁ, cum suis deriuatis, habes in præced. Δελφὶν.

Δελφωνής, ου, ὁ, Delphynes: draco ab Apolline Delphino interemptus. vt Apollon. Rhod. Argon. libro 2 testatur his verbis, Ὡς ποτε πισσαίης ὑπὸ δειρῇδι Παρνησσοῖο Δελφωνεύων πᾶσιν πολύφορον ὀξὺ κατέκηρεν. Vbi scholiast. annotat, quosdam masculini generis esse dicere hoc δελφωνεύων, subaudientes δράκοντα: alios fœminini, subaudientes δράκαιναν: testari verò & Leandrum ac Callimachum δελφωνεύων vocatum fuisse δράκοντα ἢ φύλακα τοῦ τοῦ Δελφοῦς χρηστηρίου. Vide & t.1, c.938, f.

Δελφωνεύ, t.1, c.938, e. Δελφωνωδήσω, t.1, c.940, b

Δέμα, t.1, c.963, d

Δέμας, t.1, c.942, a. ‖Hesychio est εἰκὼν σῶμα, (vt δέμνιον) & σοινίον.

Δεμαίπον, t.1, c.942, a. & 963, e

Δεμβλεῖς, Hesychio βδέλλαι, Hirudines, Sanguisugæ.

Δεμνίαις, idem affert pro κοίταις, σφραγῖδες: tanquam à nominativo singulari Δεμνία. sed forsan scribendum δεμνίοις.

Δέμνιον, t.1, c.941, f. Δεμνιοτήρης, ib.g

Δεμω, & Δέμομαι, t.1, c.909, b. & 940, c

Δενδαλίδες sunt qui velint esse εἶδος πταλιῶν πολυθυκαὶ κάρηξ, alii πᾶν λεπτοσωμίας κριθὰς ὡς τῶν φρυγάνων: alii πᾶν ὃν κριθῶν μάζας φυσιώσας, teste Hesychio: qui δενδαλίδας quoque suprà pro eodem attulerat. Vtitur autem hoc vocabulo Eratosthenes apud schol. Apollonii, sic canens, Ἡ χερνῆπις ἑέλδος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δενδαλίδας πύκνουσα κεκλοιὸς ἠϊθέων ἰούλους.

Δενδίλλω, t.1, c 1922, e. Schol. Apollonii Rhod. Argon. lib. 3, ὀξέα δενδίλλων exponit ὀξέως συρεύμενα ἑαυτοῦ. ὀξέως παρεπιστροφόμενος, καὶ εἰς αὐτὴν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὀπτιάζων: addens Homero δενδίλλειν esse τὸ ἐν ὀπισθοφορᾷ τὸ πρόσωπον παρεκκλίνοντα τοῖς ὀφθαλμοῖς ὀπτιάζειν, Sophocli τὸ πρὸς ὀλέθριον. quæ posterior expositio optimè quadrat illi Apollonii loco. nam ibi Amor ædes ingressus & acutũ circumspiciẽs, vestigánsque Iasonem, εἰ ὑπὸ βαρὺς ἐλυθεῖς, γλυφίδας μέσην ἐνικάτθετο γδυπῇ, Medeámque emissa fagitta fixit. Nec enim pro Collimans accipi potest, quum subiungat, eum, postquã ὀξέα δενδίλλεσκε, tum primùm arcui imposuisse sagittam.

Δένδρεον, t.1, c.942, d. Δενδρηέης, t.1, c.943, d

Δενδριάζω, ib.h. Δενδρίζω, ib.g

Δενδρικός, ib.e

Δένδριον, ου, τὸ, Arbuscula, Parua arbos. Vide t.1, c.943, g.

Δενδρίτης, ibid.e. Δενδροβαπέω, t.1, c.942, e

Δενδροειδής, ib. Δενδρόκομος, ib.

Δενδροκοπέω, ib. Δενδρολάχανα, ib.f

Δενδρολίβανος, ib. Δενδρομαλάχη, ib.g

Δενδρον, ib.d. Δενδρόομαι, t.1, c.944, a

Δενδροπήμων, t.1, c.942, g. Δένδρος, ib.d

Δενδρότης, t.1, c.943, f. Δενδροτομέω, t.1, c.942, g

Δενδροφόρος, ib.h. Δενδροφυτὲς, ib.

Δενδρυάζω, t.1, c.943, g. Δενδρύδιον, ib.

Δενδρύφιον, ib. Δενδρώδης, ib.f

Δενδρώεις, ib.d. Δενδρῶν, ib.g

Δένδρωσις, t.1, c.944, a

Δέοθις, Laconibus οἶνος, teste Hesychio. Est autem genus quoddam vini ἐκ Δενδιάδων, ἐύμαπος πιδὸς, vt tradit Athenæus l.1, afferens hæc ex Alcæo verba, οἶνον δ' Οἰνεωπαδ' ἴω ἢ Δέοθιν.

Δεναίζω, & Δεναστὸς, vide in sequ. Δένος.

Δένος, ου, ὁ, Probrum, Contumelia. Herodot. in Calliope, ὡδρὸ ἐῶ τῶς Πέρσας γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι, δένος μέγιστὸ ὄν, maximum apud Persas probrum est muliere ignauiorem vocari. Δεινὸν autem, Hesych. exponit κακολόγον, Maledicum. INDE Δεναίζω, Maledico, Probris & contumeliis incesso. Sophocles Antigone, pag. 244, ἀλλ' εὖ Χαίρων ὅστ' ἐφόρουν δεναάσας ἐμέ. Vbi schol. exp. ὑβρίσας: item λυπήσας. sed hoc posterius nimis generale est. Rursum Soph. in Aiace, pag. 16, παῖε νηυρᾶ μάστιγι δυσπῆ, κακὰ δεναίζων ὄνμα δ' ἀ δαίμων κούδεὶς αἰδρῶν ἐδίδαξεν. Vbi exponas Maledicis & probrosis incessens verbis. schol. exponit βλασφημῶν: qui à δενὸς derinatũ hoc δεναίζειν ait & dici quasi δεναίζειν, vt ex φαενὸς fit φαενός. INDE Δεναστὸς, Conuitiis & maledictis obnoxius, Qui probris incessi solet vel debet.

Δεξαμενὴ, t.1, c.954, h. Δεξία, t.1, c.960, b

Δεξιὰ δρῦς, t.3, c.1393, f. ob. Δεξιάδλω, t.1, c.960, e

Δεξιάομαι, vide paulo infrà in Δεξιόωπο.

Δεξιδωροι, iidem sunt qui δωροδόκοι, Qui munera accipiunt, Qui muneribus & largitionibus corrumpi se sinunt. Suid.

Δεξίμηλος, t.1, c.954, g. Δεξιοβόλος, t.1, c.667, f

Δεξιοκλάβος, t.1, c.961, a

Δεξιὸν ἀκρωτήριον, t.3, c.1393, f. ob.

Δέξιον κέρας, ib.ob. Δεξιόομαι, t.1, c.962, b

Δεξιός, t.1, c 960, f

Δεξιόσειρος, t.3, c.755, a. Vide & in Δεξιόχειρος.

Δεξιοτάτης, t.1, c.961, a. & 1736, a

Δεξιότης, t.1, c.962, b. Δεξιότοιχος, t.1, c.961, b

Δεξιόφι, poetica paragoge pro δεξιοῦ seu δεξιᾶς. Hom. Il. 1, Δδυκαλίδη, σῶν τ' ἐν μέμονας καὶ πόδας ἠμὲν. Ἢ ὅσσε δεξιόφιν πωτᾶς σφαῖρα ἢ καὶ ἀ μέσαν, Ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; an à dextro exercitus latere.

Δεξιόχειρος, Manibus dexter & agilis, Ambidexter. Sophocles in Antigone, pag. 220, ἄλλα σὺ ἐπ' ἄλλοις ἐπνεῦμα συφελίζων μέγας ἄνης δεξιόχειρος. Ita enim etiam legi pro δεξιόσειρος, annotat scholiastes, exponens ὡς δεξιός: alterum autem δεξιόσειρος exponens κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος κέρας, metaphoram esse dicens ab equis qui in curru ὡδρόσειροι εἰσί.

Δεξιόωπο, Ionica vocalis circumflexæ dialysi pro ἐδεξιώσω, abiecto simul augmento: imperf. verbi δεξιάομαι idem significantis quod δεξιόομαι, Dextra prehenso, seu Dextra prehensum amplector & excipio comiter. Apoll. Rhod. Arg. l.2, Πολυδεύκεα δεξιόωπο. Afferunt & χερσὶ δεξιόωπο pro Manibus dextris accipiebant.

Δεξίπυρος, t.1, c.954, h

Δεξὶς, Hesychio est Pars illa hepatis quæ à sacrificis δοχὴ vocatur.

Δεξιπερὴς, t.1, c.962, e. Ionicè Δεξιπρὴ dicitur.

Δεξίωμα, ib.d. Δεξιὰς, ib.a

Δεξίωσις, ib.d. Δεξιώπτεια, ib.a

Δεξιώτερος, Dexterior. vt ἄρειλεν ἢ δεξιώτερος.

Δέομαι, t.1, c.915, g. Δέον, ib.b

Δεοντως, ib.f. Δέος, t.1, c.921, b

Δέπας, αος, τὸ, Poculum: vel etiam Patera. Hesychio πόμειον, ὡδρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ πῶμα. Homer. Odyssea σ, Καὶ δὲ πεῖ χρυσέῳ δειδίσκετο. Iliad. ο, Πάντες ἀπὸ ἔξαν καὶ δεκαγόωντο δέπασιν. Od. γ, Δὸς δ' ἢ τοῦτῳ ἔπιτα δέπας μελιηδέος οἴνου. Odyssea π, Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα πτυμένα. Et apud Athen. l.11, Ἡραιστοπυγὰς δέπας. Et in Epigr. δέπας ὁ κεραμίου, poculum fictile.

Δέπαστρον, ου, τὸ, itidem Poculum. Silenus enim & Clitarchus in γλώσσαις tradunt τὰ πόμεια nominari δέπαστρα, & quidem peculiariter à Cliteriis, teste Athenæo libro 11, vbi ex Antimacho affert, Νάμησεν ἢ δέπαστρα θοῆς βαπλοῦσιν Ἀχαιοῖς. Item, κρητῆρα πεταίγυρον ἠὲ δέπαστρα Οἰσόντων χρυσέα. Sic apud eundem Athen. lib. 9, οἴνῳ δέπαστρον. Etymolog. in Θαίμακος derivat hoc nomen à VERBO Δεπάζω, significante πίνω, Bibo. Deriuatum verò ab eo EST Δεπάστρεον, significans τὸ ὃν ποτηρίου πῶμα, teste Eust. p. 1914.

Δέπλω, Paro vt tullones. κνάπλω. vnde βυρσοδέψης. Ita v. lex. Dicitur tamen δέψειν potius, idque de coriariis.

Δέρα, t.1, c 948, a. Δέρα. Hesychio ὑπὸ βολὴ ὄρους: sed addenti, alios exponere τὰ σημεῖα τῶν ὀρέων.

Δεραγχὴς, t.1, c.948, b. Δεραίαμβος, ib.e

Δεραιὼν, ib.d. Δεραιοπόδη, ib.e

Δέρκες, t.1, c.946, f. Δερβιστὴς, ib.g

Δέρμα, t.1, c.945, a. Δερμὸς, ib.b

Δέρη, t.1, c 948, a

Δερία, Hesychio λοιδορία, Conuicia, Maledicta.

Δερίπτοι, idem exp. φλοιόν, Corticem.

Δέρις, eidem est πρόχαλος, Collum. Idem δέρη.

Δερκάσκω, seu Δερκάσκομαι, t.1, c.944, e

Δερκόδυνος, ib. Δερκιάομαι, t.1, c.945, a

Δέρκομα, Vinum dicitur à vulgo Celtico. Athen. l.4.

Δέρκομας, t.1, c.945, a

Δερκύλλειν, Hesychio est αἱμοπεπῖν, Sanguinem potare. Sed addit, alios per μ scribere δερμύλλειν.

Δέρκα, t.1, c.944, b. Δέρμα, t.1, c.947, b

Δερμαπκὸς, ib.c. Δερμάπνος, ib.

Δερμάπνον, ib.d. Δερμαποφορέω, ib.c

Δερμαπόδης, ib.

Δέρμη, Hesychio ὁδὸς, Via: Suidæ autem πόλις.

Δερμηνὴς, t.1, c.947, e. Δερμόπεζα, ib.d

Δερμόπηρος, t.1, c.1715, g

Δερμύλλειν, Etymologo & Hesychio est αἱμοποπῖν, Sanguinem potare: sed addentibus, nonnullos expon. ὀκδέρειν, Excoriare, Pelle nudare. Sic & Suid. δερμύλλοντα esse dicit αἱμοποτοῦντα ἢ ὀκδέροντα. Ex Aristoph. schol. exponitur etiam Pudendum membrum attrectare & glandem detegere. quod infrà δέρειν.

Δέρξις, t.1, c.945, b. Δέρος, t.1, c.946, g

Δερόδιον, ib. Δερόδιόγομφος, ib.

Δέρρον, ib. Δέρρις, ib.

Δερρίστηρ, ib. Δερρίστης, ib.

Δέρτρη, t.1, c.947, f. Hesychio δέρτρον est δέρμα, ὑμένι: item λαπάρα, ἧπαρ, ὑποχόνδριον: sed addit, esse potius τὸ κοιλιόνειον, siue ὑμένα ὀπίσθιον. Idem δέρτρα exponit τύμπανα.

Δέρω, t.1, c.946, h

Δεσαύχενες ἀσκοὶ, dicuntur teste Hesychio, δέσι τὸ ὀκ ἄνω αὐχένων δεδεδῶσι, quoniã è collis ligantur. vel potius quia eis colla obligantur. Perperam apud Etym. scriptum Διεσαύχενες.

Δέσιος, apud Macedonas dicitur Iunius mensis, vt Suidas tradit. Legitur sanè in titulo Concilii Niceni, ὀν μὴν Δέσιον ὀνομαζομένου τῶν δεκαπεμπῶν Καλανδῶν Ἰουλίων, Mense Desio decimanona die ante XIII Kalend. Iulias. Vide & Tractatum De mensibus.

Δέσις, t.1, c.963, e

Δέσμα, ατος, τὸ, Vinculum, Ligamen. Hom. Odyssea θ, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἥρωσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἀπάντῃ. Odyss. α, — οὐδ' ἐπάρτε σθένρεα δέσματ' ἔχησι. Iliad. χ, Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σκηλόεντα. Α Τ Δεσμὰ, metaplasmo poetico pro δεσμοὶ dicitur, vt δάκτυλα pro δάκτυλοι. Vtuntur tamen eo & prosæ scriptores, vt videbis t.1, c.962, g.

Δεσμευτικὸς, t.1, c.963, c. Δεσμεύω, ib.

Δεσμέω, ib. Δέσμη, ib.d

Δέσμιος, ib.c. Δεσμὶς, ib.d

Δεσμὸς, t.1, c.962, g. & c.963, d

Δεσμοφύλαξ, t.1, c.962, h. Δεσμόω, t.1, c.963, a

Δεσμωτήριον, ib.b. Δεσμώτης, ib.

Δεσμῶπς, ib. Δεσπολοιῶ, t.1, c.951, f

Δεσπόζω, & Δεσπόζομαι, ib.

Δέσποινα, t.1, c.952, c. Δεσποσυνοῦχος, ib.a

Δεσπόσος, ib. Δεσποσύνη, t.1, c.951, h

Δεσποσύνος, ib.g. Δεσποτία, t.1, c.953, a

Δεσποτεία, t.1, c.952, c. Δεσποτέω, ib.h

Δεσποτὴς, ib.a. Δεσποτία, t.1, c.953, a

Δεσποτικὸς, t.1, c.952, g. Δεσποτικῶς, ib.

Δεσπότης, ib.c. Δεσποτὸς, ib.a

Δέστρον, vide in Ἄπαστρον & Γαστρον.

Δεπὴ, t.1, c 963, c. Δέπης, t.1, c.903, b

Δεπὸς, t.1, c.963, e

Δέστρον, Hesychio δέρρα τὸ ἵππου: quod suprà δέρτρον. Exponit verò & δέρμα πυρὸν, δέρμα φανὲς, Ignitum, Pellucidum.

Δεῦρς, eidem est μάκρος: qui rectius δαμῶς.

Δεῦας, à Magis dici τοῖς αἰάκοις θεοῖς, Hesych. tradit: quo teste Δεῦάδαι dicuntur οἱ Σάτυροι apud Illyrios. Sed & Δεῦαλίδαι eidem sunt οἱ Σάτυροι.

Δεῦαδαι, idem esse dicit γεύσασθαι, Gustare.

Δεῦκει, eidem est φροντίζει, Curat.

Δεῦκὲς, eidem λαμπρὸν, ὁμοιον: pro quo suprà δεικές.

Δεῦλὸν, eidem est πονηρὸν, ἀχρεῖον, Malum, Inutile.

Δεῦμα, t.1, c.953, c

Δεῦοίατο, Ionicè pro δεύοιντο, hoc est ὀπιδίοιντο, ὀπιδεῖς γένοιντο, Homer.

Δεῦομαι, t.1, c.919, b. & 953, b

Δεῦρὶ, Atticè PRO Δεῦρο dicitur, Huc. Homer. Iliad. σ, Ταλθύβιε ὄπι πάντα Μαχαόνα δεῦρο κάλεσσον, huc voca seu accerse Machaonem. Odyss. ρ, Ἔρχεο δεῦρο, Veni huc. Sic Iliad. γ, Δεῦρ' ἴθι, Huc ades, id est εἰς τόνδε τὸν τόπον. Demosthenes De falsa leg. δεῦρο ἤδη τὸ γράτειμα ἀγὼν ἐβάδιζε. Plutarch. Galba, δεῦρο κἀκεῖ δεῦρ' ἀφερόμενος, huc & illuc iactatus. Idem vtitur altero δεῦρὶ, vt in Coriolano, δεῦρὶ πρὸ πόδων ὡς ὑμᾶς, huc ad vos me conuertere. Et Aristoph. in Nubibus, βλέπε ποῦ δεῦρὶ, Huc respice, Huc cõuerte oculos. Dicitur etiam μέχρι δεῦρο, vt Latinè Vsque huc & Hucusque. Ac vt hæc non loci solùm, sed temporis etiam significationem habent, ita & illud. Loci, vt apud Æschinẽ, μέχρι δεῦρο εἰρήκεσθαι μοι, Hucusque, seu Hactenus. Temporis, vt apud Platonem lib. 7 De legibus, οὐ δὲ ἔωσιν μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεπαλούμεθα. Id est ἕως τοῦτου, Hucusque, Ad hanc vsque horam. Eurip. sine μέχρι, in Medea, ἅπας γὰρ δεῦρ' ἀεὶ πόνοις βίου; vsque adhuc. vt Plaut. dicit, Quod celatum est vsque adhuc. Aliquando ei præmittitur & articulus τό. Eurip. Phœniss. — ὀμμα πωπεχῆ δυοῖν ἔτον, Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, & illuc & huc. Aliquanto pòst, ὀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο ἀφικοῦ τυπε. Sic Thucyd. dicit μέχρι τοῦ δεῦρο, in hunc vsque diem. Absolutè etiam nonnunquam ponitur, omisso imperatiuo ἴθι, ἐλθὲ, aut simili: pro Adesdum. Aristoph. Pace, δεῦρο σύ, huc adsis tu. Musæus, Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα, huc ades mihi. Ab hoc vsu translatum est ad hortationes, & ex aduerbio vocandi seu accersendi factum aduerbium adhortandi, idem significans quod φέρε, ἄγε, Age, Agedum. Plato in Apol. καί μοι δεῦρο εἰπέ, Agedũ dic mihi. Itidem verò & δεῦρὶ Nonn. pro ἄγε posuit. Idem δεῦτε dicitur. ‖ Vsurpatur interdum & pro Hic. Apollon. Arg. l.2, δεῦρο δεκέμονες αἵδρες ἔασιν. Id enim exponunt Hic adsunt.

Δεῦρω quoque pro δεῦρο dici tradit Hesych.

Δεῦς, eidem Hesych. Ζεῦς, Iupiter.

Δεῦσοπαῖος, t.1, c.953, e

Δεῦτατος, Vltimus, Postremus. Hesychio ἔσχατος, ὕστατος, μετ' ὃν οὐκ ἔστιν ἕτερος. Hom. Iliad. τ, Αὐτὰρ ὁ δ' ὕστατος ἦλθεν αὖτε, ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, Ἄλκος ἔχων. Et Od. α, — ὡς γὸ δ' ὕστατος ἦλθεν Ἀχαιῶν.

Δεῦτε, Huc agite: aduerbium hortantis simul & accersentis. Homer. Iliad. χ, Δεῦτε δύω μοι ἕπεσθον. Odyss. θ, Δεῦτ' ἴνα ἔρρα γελασῶ καὶ οὐκ ὀπτεικτὰ ἴδηαι, huc adeste. Hesiod. initio Ergων, Δεῦτε Δί' ὀγγέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Rursum Homer. ἐν ὠδρομήλου dicit Δεῦτ' ἄγετε, vacante altero illorũ: Iliad. γ. Vtuntur eo & prosæ scriptores. Plutarch. Coriol. δεῦτε πρὸς Μάρκιον ἰόσαι μετ' ἡμῶν σωαίφαεδε τῆς ἱκετείας. Frequens in Nouo Testamento. Atq; interdum quidem absolutè & sine verbo, vt δεῦρο. Matth. 4, δεῦτε ὀπίσω μου. Matth. 11, δεῦτε πρὸς με πάντες. Matth 22, δεῦτε εἰς τοὺς γάμους. Interdum sequente verbo, idque vel intercedente copula: vt Apocalyps. cap. 19, δεῦτε καὶ σωάφαεδε. Vel sine copula, Matth. 21, δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτόν. Matth. cap. 28, δεῦτε ἴδετε τὸ πόπον ὅπου ἔκειτο.

Δεῦτερα, τὰ substantiuè Secundæ. id est Fœtus in vtero inuolucrum, quoniam veluti secundus partus est. Dioscor. lib. 1, cap. 87, ἐμβρυά τε καὶ δεῦτερα ὀκβάλλει. Et cap. 59, ἐμμηνά τε καὶ δεῦτερα καὶ ἐμβρυα ὀπισθάπτει. Alii δευτέρα vocant. ‖ Item τὰ δεῦτερα dicuntur Secundæ, id est Secundæ partes, Secundus locus. τὰ δεῦτερεῖα. cuius signif. exemplum habes t.3, c.565, h. & 568, d.

Δεῦτεραχωρισία, t.1, c.1104, e. Δεῦτεραχωρισὴς, ib.d

Δεῦτεραῖος, ου, ὁ, exponitur Secundarius: malim ego interpretari Secundanus. id est Secunda die (τῇ δεῦτερα) aliquid faciens. vt δεῦτεραῖοι ἤλθομεν, Secũdo die venimus, seu Postridie. Sic Xen. Pæd. 5, δεῦτεραῖοι ὁ ἀμφὶ Δείλιον γίγνονται πρὸς τῷ Γωβρύου χωρίῳ.

Δεῦτερεῖα, τὰ, Secundæ, hoc est Secundæ partes, Secunda palma, vel Secundum præmium. id quod datur τοῖς δεῦτερεύοισι. Cuius significationis exemplũ habes t.3, c.568, d. Sic Plutarch. Artoxerxe, οἱ τοῦτο δίδοσι βασιλεῖς εὐαγγελίων δευτερεῖα. At Phalar. in Epist. dicit, δευτερεῖα χρυσῆς φέρεται τῆς κακόητος, pro δεῦτερεῦει, Posthabetur. Δεῦτερεῖα, Hesychio οἶνος ἀπελής: qui δευτερίας potius dicitur.

Δεῦτερεῦω, Secundus sum, Secundas fero, Secundum obtineo locum. Dioscor. lib. 3, cap. 47, σάμψυχον κράσπεδον τὸ Κυζικηνὸν καὶ Κύπριον· δευτερεῦει ὁ τοῦτου τὸ Λιγύπτιον. Cap. 68 dicit, Κύμινον τὸ ἥμερον αὔτομον, καὶ τοῦτου μᾶλλον τὸ Λιβυστικόν· δεῦτερον τὸ Λιγύπτιον. Plutarch. cum dat. in Eumene, δεῦτερεῦειν ἀυτῷ ἀπαξιοῦντες, Secũdi ab eo esse, Primas ei concedere.

Δυτερεύειν, Suidæ τὸ ὕστερον διαφορεῖ πίεσθαι, in hoc loco, ἐγὼ ἡ ἤδη διαφορεῖ ἔφιδρος, ἀδιάφορόν σοι δευτερεύειν. Bud. interpr. Secundas agere, q.d. Lampada tibi trado vt mihi in actu succedas.

Δευτερείας εἶνος, t.3, c.1681, d

Δυτέρειον, ου, τὸ, Secundæ: id est Partus inuolucrum, & veluti secundarius partus. Paul. Ægin. libro 6, cap. 75, πολλάκις μετὰ τὸν τῆς ἐμβρύου καμεῖν ἐγκαθέζεται κ᾽ τὸν ὑστέρειον τὸ χορίον, ὃ δὴ καὶ δευτέριον καλεῖται. Verùm ibi Basil. editio habet δεύτερον: vt & Aldina paulo post, ἰσοπεσὸν τὸ δεύτερον ἐκβαλεῖν. Atque adeo & Diosc. δεύτερα dicit, non δευτέρια, vt patet ex exemplis suprà allatis, & ex hoc, l.3, c.69, ἀλλ᾽ ὃ ἐμμένωα ἐν δεύτερα. Affertur porro ET Δυτέριος pro Secundarius.

Δυτρόβολος, t.1, c.667, f

Δυτεροαμεῖν, Secundò nubere, Secundas nuptias celebrare. in Pand.

Δυτροδεκάτη, Secunda seu secundaria decima. Hieron. in Ezech. c.45, δεκάδα, hoc est decimam partem, omnium frugum Leuiticæ tribui populus ex Lege debebat. Rursum ex ipsis decimis Leuitæ, hoc est inferior ministrorum gradus, decimas dabat sacerdotibus: & hæc est quæ appellatur δευτροδεκάτη. Vbi etiam nota Δεκὰς pro Decima: si tamen non potius scribendum est δεκάτη.

Δυτρόζυγος, Qui est secundæ cõiugationis. Vox gramm.

Δυτερόκλιτον ὄνομα, iisdem grammat. est Nomen secundæ declinationis, Nomen per secundam inflexionem declinatum.

Δευτεροκοιτέω, ἀῖ, Secundus vel secunda cubo, Lecti socium habeo. Athen. libro 13, εἰ μὴ ἑδευτεροκοίτουν, τῷ λιμῷ ἂν ἀπέθανες, ni socium lecti & concubinum te haberem. Verba vetulæ ad adolescentem parasitum quẽ alebat.

Δυτερολογέω, t.2, c.632, g. Δυτερολογία, ib. f

Δυτερος, vide in Δύτερος.

Δυτερονόμιον, ου, τὸ, Secunda seu secundaria lex. Ita inscribitur quintus liber Mosis, quoniã in eo à Mose repetitur lex in Sina accepta, coram iis qui in ipso monte Sina priorem non audierant. Atque adeo ipse Moses cap. 17 eius libri eam vocat Secundam legem, pro quo Septuaginta habent δευτεροῦμον. Sic enim ibi, καὶ γράψει ἑαυτῷ τὸ δευτερονόμιον τοῦτο εἰς βιβλίον παρὰ τῶν ἱερέων τῶν Λευείτων, καὶ ἔσται μετ᾽ αὐτοῦ. Hieronym. in epist. ad Paulinum, Deuteronomium quoque, secunda lex, & Euangelicæ legis præfiguratio, nonne sic ea habet quæ priora sunt, vt tamen noua sint omnia de veteribus?

Δυτρόπτυμος, idem qui ὑστερόπτυμος. hoc est, Is qui quum mortuus esse putaretur, ideóque iustis & exequiis de more honoratus esset, è bello aut peregrinatione contra omnium expectationem redit, veluti è mortuis rediuiuus.

Δυτεροπροσωπέω, t.2, c.1403, e

Δυτεροπρόσωπος, ibid.

Δυτερόπρωρον σάλπιγγα, t.3, c.566, e

Δύτερος, ου, ὁ, Secundus. Apud Athenæum l.13, ἐξώλης ἀπόλοιτο ὅστις ποτὲ πρῶτος ἐῶ ὁ γήμας, ἔπειτ᾽ ὁ δεύτερος, εἶτ᾽ ὁ τρίτος. Thuc. lib. 6, p. 202, νίκησα δὴ καὶ δεύτερος καὶ πέμπτος ἐγενόμην. Et Plutarch. δεύτερον ἀγαγέσθαι γυναῖκα, secundam vxorem duxisse. Aliquando aliquis δεύτερος dicitur præstantia & virtute: vt Secundus quoque & Alter apud Latinos. Epigr. libro 2, Ζεῦ πάτερ εἴπεν ἐγὼ δεύτερον Ἡρακλέα, Secundum Herculem. vel etiam Alterum Herculem. Sic etiam vitio: vt Agis apud Athenæum libro 9, de Lysandro dicit ὅτι δεύτερον τῶν ἡ Σπάρτη φέρει Παυσανίαν, secundum seu alterum Pausaniam: quòd videlicet ambo illi essent διαβόητοι δὴ τρόφῃ. Sic dicitur aliquis ἄλλου esse vel non esse δεύτερος, Secundus, pro Inferior. Athen. de Clearcho Solensi, οὐδενὸς ὢν δεύτερος τῶν τοῦ Ἀριστοτέλους μαθητῶν. Et interdum quidem cum infinitiuo. vt Galen. ad Glauconem, εἰς ὅσον τῆς μεθόδου χρὴ τὸν ἰατρικὸν τέχνῃ ἀσκεῖν, οὐδενὸς δεύτερον εἶναι δεῖ τῶν ἄλλων. Interdum verò cum datiuo veluti instrumentali. Thucyd. libro 2, μεγίστοις ἐχρήσατο χρημάσιν τοῦ πολέμου καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχύϊ δὲ μάχης καὶ γνώμῃ πλήθει, πολὺ δεύτερα μετὰ τῶν Σκυθῶν. Dignitate etiam & honore aliquis dicitur esse δεύτερός τινος, itidem pro Secundus, Inferior. Plutarch. δεδωκότι σοι δεύτερα μεθ᾽ ἑαυτὸν θρόνῳ, ve secundus à se sis. Sic & res aliqua δεύτερα ἄλλης esse dicitur quæ ei postponitur seu posthabetur. Demosthenes, πάντα τὰ πάλαι δεύτερα τῶν τῆς ἀποκαμόντων πολεμικῶν καὶ τῆς ἐλπίδος. Et aliquis aliquem vel aliquid δεύτερον ἄγειν, ποιεῖν vel τίθεσθαι, pro Posthabet & postponit. Luc. εἰ μὲ δεύτερον ἄγεις Ἑρμωνος, Si Hermoni me posthabes, Si Hermone me inferiorẽ ducis. Plutarch. Sympos. sept. sap. ἅπαντα δεύτερα τῶν ζητεῖν φόνον ἐποιοῦτο, omnia posthabebant inquisitioni cædis. Synes. epist. 99, αἱ δὲ τῶν μουσῶν τοῖς ἱεροῖς αὐτῶν ἄξιον παρεπαίνουν, καὶ μὴ δεύτερος τίθεσθαι τῆς κολακείας πάσας εἰδόσιν. Dicitur in eodem significatu etiam ἐν δεύτερῳ τίθεσθαι pro δεύτερον τίθεσθαι. Plutarchus Fabio, ἐν δεύτερῳ τῶν γονέων τῇ τιμῇ δεῖν ἀεὶ τῆς παιδείας καλῶν τιθέμενοι, postponẽtes. Quũ verò aliquid dicitur temporis ratione esse δεύτερον, exponitur non solùm Secundus, sed etiam Posterior vel etiã Iteratus. vt quũ δεύτερα φροντίδες esse dicũtur σοφώτερα. At δεύτερος χρόνου, vt ὕστερος χρόνου, venire dicitur qui venit post tẽpus statũ: & δεύτερος ἄλλων, Post alios, Aliorum omniũ postremus & vltimus. Ac vt dicitur τῇ ὑστέρᾳ, pro Postero die, Die insequente, Postridie: ita etiam Aristot. in Œcon. τῇ δευτέρᾳ. Herodot. verò δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμφορήσιος, Altero die ab incensione, Postridie quàm incensus fuit.

NEVTR. Δύτερον, præmisso vtplurimum articulo, sæpe substantiuè ponitur, & modò in sing. numero, modò in plurali. Apud medicos enim τὸ δύτερον & τὰ δύτερα dicuntur Secundæ, id est Fœtus inuolucrum & veluti secundus partus. Cuius significationis exempla habes suprà sua serie in Δύτερα & Δυτέριον. Dicitur etiam ἐν δευτέρῳ τιθέναι pro Secundo loco ponere, Secũdo ordine collocare. vt apud Philonem in vita Mosis libro 2, ἐνθένδε τῆς νομοθεσίας ἀρξάμενος, τὰ μὲν πολὺ πρωτοτάξεις καὶ ἀπαρρεψάσας ἐν δευτέρῳ θείς. At metaphoricum illud, ἐν δευτέρῳ τίθεσθαι pro Postponere & posthabere, habes in præced. mmemate. Plur. num. δύτερα seu τὰ δύτερα, Secundæ partes, Secũdi gradus præmia. Hom. Iliad. ψ, Λοῖσδος αὖθ᾽ ἅρματος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους· Ἀλλ᾽ ἄγε δὴ οἱ δώμεν ἀέθλιον ὡς ὀπόταν ἔλθῃς Δύτερ᾽, ἀπὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός. Xenoph. Hellen. 6, οἷον ἢ πρωτομάτων ἐγὼ τὰ δύτερα σοι δίδωμι. Herodot. τὰ δύτερα τῶν εὐνούχων οὐ φερόμενος, Eunuchorum nulli secundus. Rursum singul. num. dicitur ἐκ δυτέρου pro Iterum, Secundò, Alia vice. Marci cap. 14, καὶ ἐκ δευτέρου ἀλέκτωρ ἐφώνησε. Matth. cap. 26, πάλιν ἐκ δευτέρου ἀπελθὼν προσηύξατο. Eadem significatione dicitur δεύτερον & τὸ δύτερον. Hom. Iliad. ψ, ἐπὶ εὖ μ᾽ ἔπ δύτερον ὧδε Ἴκετ᾽ ἄχος κραδίῃ. Hesiod. Erg. σοὶ δ᾽ οὐκέτ᾽ δεύτερον ἔσται ὧδ᾽ ἔρδειν. Rursum Hom. Iliad. α, — καὶ ἤρετο δεύτερον αὖτις. Et Odyssea 1, ἵσταο δ᾽ αὖτις Ἠδὺ ποτὸν πίνων, καί μ᾽ ἤρε δεύτερον αὖτις. Vbi nota ἐν τῷ βεβαιήλου posita δύτερον & αὖτις, vt in præced. ἔπ & δύτερον, & πάλιν & ἐκ δευτέρου, vacante illorum altero. Cum artic. τὸ, vt τὸ δύτερον ὑπατεύειν, Secundùm consul, Iterum consul. Aduerbialiter itidem δύτερα dicitur pro Secundo loco, Post. Xen. Hell. ἐπεμᾶτο δύτερα μετὰ τὸν Πελοπίδαν.

Δευτερόχρεος, ου, ὁ, Secundo loco sequens, Secundarius: & veluti τῶν δευτέρου ἐρόμενος.

Δευτροτόκος, & Δευτεροτόκος, t.3, c.1534, b

Δευτρουργός, Qui secundas actionis partes obtinet, Secundum in agendo locum obtinens, & q.d. Secundario operans. Plato De leg. libro 10. πρωτουργοὶ κινήσεις, τῆς ψυχῆς· αἱ δὲ τῶν σώματος, δευτρουργοί. At δευτρουργοὶς τέχναις ex eodem Platone dici posse τοὶ χάρου, γικαὶ sive βαναυσικαὶ tradit Pollux: hoc est Artes manuarias. vt πρωτουργοὶς intelligamus τοὶ ἐλευθέριοι, liberales artes, quippe quæ animi ductu, qui primas in homine obtinet, opus aliquod faciãt. Idem Poll. libro 7, cap. 17, tradit δευτρουργὸν χλαῖναν vocatam fuisse olim quæ suo tempore ὑπόπτερος nominaretur: & δευτρουργοὶς dictos fuisse τοὶς ζωτῶν ποιοῦντας. Forsan autem intelligit acu pictam & variegatam non à textore, sed post textorem à phrygione.

Δευτερόω, ῶ, Secundò facio, Itero, Repeto. Verbum frequẽs apud Græcos Bibliorum interpr. vt non solùm in

Eccles. sed etiam l.3 Regum, c.18, καὶ εἶπε, Δευτερώσατε, καὶ ἐδευτέρωσαν· καὶ εἶπε, Τελειώσατε, καὶ ἐτελείωσαν, Secundò facite, Iterate. Idẽ dicunt δευτερῶσαί τινι pro Secundum ictum ingerere. vt lib. 1 Reg. cap. 26, καὶ νῦν παπάξω δὴ αὐτὸν τῇ δόρατι ἅπαξ εἰς τὸν γῆν, καὶ οὐ δευτερώσω αὐτῷ. Ex secundo Reg. lib. Bud. diuersa constructione affert, καὶ οὐκ ἐδευτέρωσεν αὐτὸν, Non eum feriit secundo ictu, sed vno ictu interemit. Vide & Δευτέρωσις.

Δευτέρωμα, ματος, τὸ, Secundus actus. Bud.

Δευτέρως, Secundo loco, Secundo ordine: seu Secundò. Aristot. Ethic. l. 10, c. 5, αἱ θῶπτας τελειοῦσαι ἡδοναὶ, κυρίως λέγονται· αἱ μὲν ἀνθρώπου ἡδοναὶ τῶν· αἱ δὲ λοιπαὶ, δευτέρως. Et c. 8, καὶ τῷ ἀνθρώπῳ δὴ ὁ κατὰ τὸν νοῦν βίος, εἰ δὲ μονέστατος· δευτέρως δὴ, ὁ κατὰ τὰς ἄλλας ἀρετάς.

Δευτρώσις, εως, ἡ, idem quod δευτέρωμα, Secundæ partes vel vices: vel etiam Secundus ordo. Regum lib. 4, c. 23, τῷ ἱερεῖ τῷ μεγάλῳ καὶ τοῖς ἱερεῦσι τῆς δευτερώσεως, Sacerdotibus secundi ordinis: vt Hebr. etiam textus versio habet. Complut. verò editio pro τῆς δευτερώσεως habet τοῖς δευτερεύουσι: quod melius est. Δευτερώσεις dicuntur etiam Traditiones hominum & veluti secundariæ leges. Hieronym. in Esaiæ caput 59, Cõtemnentes legem Dei, & sequentes traditiones hominum, quas illi δευτερώσεις vocant. Idem in Ezech. caput 36, Iuxta Iudaicas fabulas, quas illi δευτερώσεις appellant, gemmatam & auream Hierusalem. Idem in Matth. caput 22, Pharisæi traditionum & obseruationum, quas illi δευτερώσεις vocant, iustitiam præferebant. Et in epist. ad Algasiã, Quantæ traditiones Pharisæorum sint, quas hodie vocant δευτερώσεις, & quàm aniles fabulæ, euoluere nequeo. Quibus ex locis intelligitur quo modo accipiẽdus sit hic in Epist. eiusdem ad Damasum, Ne videremur aliquid præteriisse eorum quas Iudæi vocant δευτερώσεις, & in quibus vniuersam scientiam ponunt. Itẽ hic in Catalogo script. Eccles. de Papia, Hic dicitur mille annorum Iudaicam edidisse δευτέρωσιν. Quem locum Sophronius sic interpretatus est, ὅσα λέγεται χιλίων ἐνιαυτῶν τῶν Ἰουδαϊκῶν ἐκδεδωκέναι δευτέρωσιν. Dicitur porro ET Δευτρώσιμος pro Eiusmodi traditiones docere. vt idem Hieron. testatur in Epist. ad Algasiam, Videntur igitur (inquit) obseruationes Iudaicæ apud imperitos & vilem plebeculam imaginem habere rationis humanæque sapientiæ. Vnde & doctores eorum, σοφοὶ, hoc est sapientes, vocantur. Et siquando certis diebus traditiones suas exponunt discipulis suis, solent dicere, οἱ σοφοὶ δευτρῶσι, id est, Sapientes docent traditiones. ET Δευτρωτής, οῦ, ὁ, Eiusmodi traditionum doctor. Idẽ Hieron. in c. 2 proph. Abacuc, Audiui quendam Liddæ de Hebræis, qui sapiens apud illos & δευτρωτὴς vocabatur, narrantem huiusce modi fabulam.

Δεύω, t.1, c.953, a

Δέρω, Excorio, Pelle nudo. Pass. δέρεσθαι dicitur Is qui sibi ἀποδέρει τὸ αἰδοῖον, id est pelle nudat penem. Aristoph. Equit. Ὅπῃ τὸ δέρμα τῶν δεροδύων ἀπέρχεται. Id est, τὸ δέρμα τῶν ἀποδεροδύων τὸ αἰδοῖον ἀποχωρεῖ ὅπισθεν, inquit schol. Vide & in Δαπανᾶν paulo suprà.

Δεχαμμαπος, t.1, c.495, b. Δεχήμερος, t.1, c.1463, d

Δέχιδος, per syncopen pro δεχάδιος dicitur ab Hesychio verò exponitur πρεσβύτατος δεχάδιος: QVI ET Δέχμα affert pro νόμμον, Legitimum & vsu receptum. Sed hæc per γ etiam scribuntur.

Δέχθαι, per syncopẽ pro δεδέχθαι vel etiam δέχεσθαι. Apud Hom. enim Il. α, ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα, exponitur λαμβάνειν, Capere seu Accipere.

Δέχυμαι, idem quod δέχομαι, Accipio. Epigr. l. 6, Δέχυσο μαρτυρίλιν. Sic alibi quoque.

Δέχομαι, t.1, c.953, f

Δέψα, Suidæ βύρσα, Pellis: forsan ἡ δεδεψημένη.

Δεψέω, ῶ, Subigo & emollio coriaria mora. vnde δεψῆσαι, Hesychio μαλάξαι, Suidæ ἀπαλῶσαι. Inde βυρσοδέψης etiam & σκυτοδέψης dicitur ὁ τὰς βύρσας καὶ τὰ σκύτη δέψων, Qui pelles & coria subigit, emollitque, Coriarius.

Δέω, t.1, c.914, e. & 962, f

¶ Δή, t.1, c.965, e. At Δῇ, pro δέῃ.

Δηλῆρες, Hesychio φρουροὶ: pro quo apud Suid. Δήμρες.

Δῆμμα, t.1, c.905, g. Δημιός, ib.

Δηεῖν, Hesychio πολεμεῖν, φονεύειν, Bellare, Occidere.

Δήεπ, t.3, c.1362, g. ob.

Δηθέ, Diu: idem quod δὴν & δηρόν. Homer. Odyss. η & θ, — ἐπεὶ δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχεις. Et Iliad. κ, Ἔρρε σὺ ἔρεξ ὅσα φημὶ μελησόμεθ᾽ Ἀργείοισι Δηθὰ τε καὶ δολιχόν. Hesiod. Δηθὰ μάλ᾽ ἀχνύμενος, Diu admodum. Apollon. Argon. lib. 2, ὁ μετὰ δηθὰ, Non diu pòst, Non ita post longum tempus. i. Paulo pòst. Ab Hesychio exponitur non solùm πολὺ χρόνον, sed etiam σωρηδόν, Continuo tẽporis spatio, Perpetuò.

Δηθαγόρον, idem exp. δὴν πολὺ λέγουσαν. ab ἀγορεύω & δηθά. id est Diu loquentem.

Δηθαίων, t.1, c.258, f

Δηθαίνω, siue Δηθαίνεις, idem quod δηθέ, vnde & deriuatum est. A Suida exponitur πλειστάκις, Sæpissimẽ. vt ab Hesquoque πυκνὰς, πολλάκις, Crebrò, Sæpé.

Δῆθεν, t.1, c.966, g

Δηθεύω, Suidæ ἐγχρονίζω, βραδύνω, Tempus duco, Moror seu Tardo. Hom. Il. α, Μή σε γέρων κοίλῃσιν ἐπὶ θοῇσι νεῦσι κιχείω Ἢ νῦν δηθεύοντ᾽ ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Et Il. ζ, μή μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον καταπύκνω Δηθεύειν. Et Od. ρ, Μὴ δέ σου δηθεύειν, Ne diu moreris. Sic Apoll. Arg. lib. 2, Οὐδέ μιν εἴα Δηθεύειν. ITEM Δηθυρεῖν pro θελάζειν & διαπειράζειν Hesych. affert: sed haud scio an mendo careant eius exemplaria.

Δηϊαάσκω, & Δηϊάω, t.1, c.905, c

Δηϊάλωτος, t.1, c.904, h Δηϊαίνεις, t.1, c.437, e

Δηΐζω, t.1, c.905, c. Δηΐος, t.1, c.904, h

Δηϊότης, t.1, c.905, a. Δηΐόω, ib. b

Δηΐς, t.1, c.904, g. Δηΐω, t.1, c.905, c

Δήκοπα, Decocta, sub. aqua: legitur aliquoties apud Galenum & recentiores medicos Græcos: vt & apud Athenæum libro 3, πεῖν ἤπισε δήκοπα. Similiter verò & alia multa vocabula Latina in Græcam linguam trãstulerunt, vt δξύγγιον, οὐγγίαν. Solebant autem Romani decoquere aquam & vitro demissam in niues refrigerare, atque ita bibere minore cum noxa & maiore cum voluptate.

Δηκτήριος, t.1, c.906, b. Δήκτης, ib.

Δηκτικός, ib.

Δήκω, inus. thema à quo δάκνω mutuatur fut. 1 δήξω, & 2 δακοῦ, quæque inde formantur.

Δηλαδή, t.1, c.968, a. Δηλαίνω, t.1, c.967, f

Δηλαγνή, Hesychio ἐλεεινὴ, Miserabilis.

Δηλαωγός, idem exponit ἄγων φανερῶς. Dicitur & πλαωγός. sed illud sonat Eiusmodi cum αὐγῇ quæ omnibus fit δῆλα.

Δήλεσθαι, eidem θέλειν, βούλεσθαι, Velle: VT ET Δηλή, εἰδὲ βουλή, Voluntas.

Δηλέω, t.1, c.967, b. Δήλημα, ib. c

Δηλήμων, ib. d. Δήλησις, ib. e

Δηλητήρ, ib.

Δηλητήριον, ibid. c. & t.4, c.43, b. ob.

Δηλητηρίος, t.1, c.967, e

Δηλητηριώδη φάρμακα, t.4. c.44, f.

Δήλια, Δηλιακὸς, Δηλιάς, Δηλιασταί, Δηλιάς, Δήλιον, Δήλιος, vide paulo pòst in Δῆλος.

Δήλιοι, Hesychio οἱ ἀδελφαὶ γραμματικάτες: qui suprà ἀέλιοι & αἰέλιοι. Est & ethnicon nomen in Δῆλος infrà.

Δήλομαι, Volo. Vnde apud Hesychium δήλονται, quod exponit θέλουσι: item δήλεσθαι & δηλεῖ, de quibus suprà.

Δηλοτόπη, t.1, c.968, a. Δηλοτοιέω, ib. b

Δῆλος, t.1, c.967, f. At Δῖλος, ου, ἡ, Delus: insulæ nomen, quam Aristot. ita appellatam prodidit, quoniam repentẽ apparuerit enata, teste Plinio lib. 4, cap. 12, vbi & alia eius nomina refert. Etymol. quoque Δῆλον nominatam tradit ὅτι ἐξ ἀδήλου βάσεως ἐρρίζωθη, seu quoniam eam κρυπτομένην ὁ Ζεὺς ἀνέδησε καὶ δήλην ἐποίησε. INDE Δήλιος dicitur Qui ex ea oriundus est: & Apollo Δήλιος, quoniam ibi eum peperit Latona vnà cum sorore ipsius Diana. Et in prouerbio Δήλιος κολυμβητής, de peritissimo natatore: quoniam tales Delus ferebat. Et FOEM. GEN. Δηλιὰς, άδος, ἡ, pro Δηλία, Delia, Oriunda ex Delo. vt Δηλιάδες γυναῖκες, vel simpliciter Δηλιάδες, Mulieres Deliæ, Delum incolen-

tes fœminæ. Athen.lib.8, ὥωτη ὅταν θύωσιν αἱ Δηλιάδες. Idem aliquoties citat Semi cuiusdam Delii Δηλιάδα, s. βίβλον, id est librum de Delo & rebus in ea memorabilibus scriptum. Dicta verò & nauis quædam Δηλιάς, qua nimirum theori in Delum nauigabant Delii Apollinis oraculum consulendi gratia: qui theori INDE Δηλιασταὶ dicti, quòd naue Deliade consultum Apollinem mitterentur, teste Hesychio & Harpocr.ac Suida. A Deliis, id est Deli incolis, est POSSES S. Δηλιακός, Deliacus. hoc est Qui Deliorum est, Ad Delios pertinens. apud Thucyd. NEVTR. Δήλιον, Delium, id est Apollinis Delii templum, teste Stephano: qui Δήλιον & Δηλίαν locorum etiam nomina esse tradit: VNDE Δηλιάς dicatur qui inde oriundus est. AT Δήλια, τὰ, sub. ἱερά, Sacra quæ Delio Apollini peragebantur, Polluci lib.1.

Δηλόω, t.1,c.968,e. Δήλωμα, ib.g
Δήλως, ib.b. Δήλωσις, ib.g
Δηλωτέον, Ostendendum, Ob oculos ponendum.
Δηλωτικός, t.1,c.968,g
Δῆμα, ατος, τὸ, idem esse dicitur quod δέσμα, Vinculum.
Δημαγωγέω, t.1,c.970,e. Δημαγωγία, ib.
Δημαγωγὸς, ib.d
Δημακίδιον, ab Aristophane per derisionem dicitur ὁ δῆμος, Populus: quasi Popellus, seu Plebecula, δημίδιον.
Δημάσκαπτος, t.1,c.510,e. Δημάρητος, ib.
Δημαρχάω, t.1,c.971,b. Δημαρχία, ib.a
Δημαρχικός, ib.b. Δήμαρχος, t.1,c.970,h
Δημεῖται, Hesychio αἱ τῶν δήμων συστάσεις.
Δημελέητος, eidem ἐλεεινός: sonat tamen potius Cuius populum misertum est aut miseret.
Δημεκτής, t.1,c.971,b. Δημεκτία, ib.
Δημεθυσία, t.1,c.977,h. Δήμεισις, ib.g
Δημεθύω, ib.
Δημεχθηλὸς, Populo inuisus & exosus: μισοῦμενος ὑπὸ τοῦ δήμου, Hesych.
Δημηγορέω, t.1,c.971,d. Δημηγορία, ib.c
Δημηγορικός, ib.d. Δημηγόρος, ib.b
Δημήτηρ, t.1,c.809,c. Δήμητρα, ib.
Δημήτεια, ib.d. Δημητειακὲς, ib.
Δημήτειον, ib. Δημήτειος, ib.
Δημητεῖόυλος, ibid. & t.2,c.1286,d
Δημήτριουλος, t.2,c.1286,d. Δημήτριον, t.1,c.977,h
Δημίζω, ib. Δημίνη, t.1,c.976,h
Δημιεργὸς, ib. Δημιόφαρατος, ib.
Δήμιος, ibid.g. Hesychio δήμια sunt δημόσια & δημόσιαφαρα.
Δημιουργεῖν, t.1,c.977,d. Δημιουργέω, ib.
Δημιούργημα, ib.e. Δημιουργία, ib.c
Δημιουργικός, ib.c. Δημιουργικῶς, ib.
Δημιουργὸς, t.1,c.976,h
Δημοῖν, Hesychio est ὁ τῶν δῆμον διοικῶν, Qui populum regit, Populi rector seu gubernator.
Δημοκλῆς, idem Hesych.exp. κλεβόπαν, Celebrem.
Δημοβορέω, t.1,c.969,c. Δημοβόρος, ib.
Δημογέρων, ib. Δημοδιδάσκαλος, ib.d
Δημοειδέος, Hesychius exponit δημώδους, ὀχλικῆς, Popularis, Plebciæ.
Δημόθεν, t.1,c.976,f. Δημοδοσία, t.1,c.969,d
Δημόθυσα, Hesychio ἡ τοῦ δήμου θυσία, Sacrificium populi.
Δημοκαπάρατος, t.1,c.511,d. & 969,c
Δημοκηδὴς, t.1,c.969,c. Δημόκοινος, ib.
Δημοκολαξ, ib.f. Δημόκομπος, ib.
Δημοκοπέω, ib.g. Δημοκοπία, ib.
Δημοκοπίδες, genus quoddam calceamenti, teste Polluce libro 7, cap 22.
Δημοκόπος, t.1,c.969,f
Δημοκραπάμαι, t.1,c.970,a. Δημοκραπία, t.1,c.969,h
Δημοκραπίζω, t.1,c.970,a. Δημοκραπικὸς, t.1,c.969,h
Δημοκολάκων, t.1,c.970,a
Δημοκονέστερον, Hesychio ἀοχλοκονέστερον, διὰ τὸ ὀν ὄψει πεπτῶν γινόμενον.
Δημόρμαι, t.1,c.976,g. Δημοπίθηκος, t.1,c.970,b
Δημοπόθητος, ib. Δῆμος, t.1,c.968,g
Δημὸς, t.1,c.969,b. ¶ Δημὸς significat etiam Pingue seu Pinguedo, Adeps: Hesychio τὸ λίπος & ὁ δόπτος τοῦ ἱερείου. Homer. Iliad.φ, Τρώων κατέρεψε κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ θ' στέατι. Et Iliad.φ, Τὸν ῥ' ἐν γόνατα πεσὼν ἐλεεινὰ κλαῖε τοκῆας ἐμφαπέωντα, Δημῷ ἐρεπόμενοι δόπτοιο κείοντες. Alia ex eodem exempla habes in Ὁμοιοτέλευτα & Ἀγρός.

Δημοσθενίζω, Demosthenem imitor vel æmulor. vel Demosthenem sector. ET Δημοσθενικὸς, ον, ὁ, Qui vel qualis est Demosthenis. vt Δημοσθενικὸν θεώρημα apud Isocratem.
Δημοσία, t.1,c.975,e
Δημοσιακὸς, ib.f. Δημοσιεύω, ib.g
Δημόσιον, ib.d. Δημόσιος, ib.b
Δημοσιόω, ib.g. Δημοσιώνης, ib.e
Δημοσιώνιον, ib.f. Δημοσίως, ib.e
Δημοσιώτερος, ib.
Δημόσιος, (per contractionem pro Δημόσιος) Hesychio ὁ τοῦ δήμου σώζων, vel ὁ δημοδίωκτος: à σόω.
Δημοσορόφω, t.1,c.970,c. Δημοτελέω, ib.
Δημοτελὴς, ib. Δημότροι, t.1,c.976,d
Δημοτερπὴς, t.1,c.970,d. Δημοτρόμαι, t.1,c.976,d
Δημότης, ib.b. Δημοτικὸς, ib.c
Δημοτικῶς, Populariter, More popularium seu plebeiorũ. Exponitur etiam Humaniter: quoniã οἱ ὁπλεῖς sunt minus comes & affabiles.
Δημοτικώπαπος, t.1,c.976,d. Δημοτικώπρος, ib.
Δημόφαστον, Hesychio δημόσιον, Publicum.
Δημοχαρὴς, t.1,c.970,d. Δημώδης, t.1,c.976,e
Δημώμαπα, ib.g. Vide & Δαμώμαπα suprà.
Δημωφελέω, t.1,c 971,f Δημωφελὴς, ib.
Δίω, Diu: idem quod δηθὰ & δηθάκις suprà. Hom. Odyssea π, Ἔπασαρον δὲ πόδεσσι μίνεω πάρ, οὔπι μάλα δήν. Et Od. ο, Τηλέμαχ', οὐκέπι καλὰ δόμων ἄπο δήν ἀλάλημαι. Et Odyssea ξ, Ἦδη δὴν ἀπέων, Qui iam diu abest. Ὀλὶ πολὺ χρόνον. Item Dudum, Pridem. Od.σ & υ, Ὀδυσῆος δὴν οἰχομένοιο, Vlyssis qui iam pridem decessit.
Δίωαιος, ον, ὁ, Diuturnus, Longæuus, Vetus: Hesychio πολυχρόνιος, παλαιός. Hom. Iliad.ε, — οὐδὲ τὸ δὲ κῆρ φρένα Τυδέος υἱὸς Ὀδῖ μάλ' ὀὺ δίωαιος ὃς ἀθανάτοισι μάχηται, Non diuturnum & longæuum esse, Non diu viuere. Οὐδὲ τὸ (inquit idem Iliad.ζ) οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόοργος Δίω ἤν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζε. Apollon. Rhodius Arg.lib.2. γῆρας κεν ὀλὶ δηὶ δίωαιον ἔασκεν. Idem lib.1, δίωαιον aduerbialiter posuisse dicitur pro δὴν, Diu.
Δίωαιος dicitur etiam anteacti temporis ratione pro Qui iam pridem vel iam olim fuit, Vetus, Antiquus. Callim. hymno in Iouem, Δίωαιοὶ δ' οὐ πέμπαν ἀλήθεες ἦσαν ἀοιδοί. id est οἱ ἀρχαῖοι, Veteres, Antiqui, Prisci. Hesychius δίωαιαὶ exp. ἀχρεῖα καὶ ἄφορα δένδρα, inutiles & infrugiferæ arbores. Videndum tamen annon potius sint Quæ præ vetustate sunt inutiles & steriles.
Δίωάριον, ου, τὸ, Denarius: genus numismatis Romani, valens tres obolos & semissem, vt in Pandect. tradit Bud. Vide & in Λεπτάριον. Nonn. secundam huius vocis syllabam corripit.
Δῖνος, εος, τὸ, Consilium: βούλευμα, Hesychio & Etymologo, qui ex δὴν deriuatum ait, eo quòd χρόνου δεῖται ἡ βουλή: iubente & poeta Δηρὸν βουλεύειν ἵν' ἔχῃ καὶ πολλὸν ἀμεινον: vel à δίνω significante εὑρίσκω. Homer. Il.ο, ὡς τε θυμὸς ὀὶ σὺν θεοῖσι φίλοισι Ἴλιον ἀνέα οἶδε. Apud Suid. legitur ETIAM Δίνεον, τὸ βουλεύμα, idque in manuscripto quoque codice.
Δῖξ, t.1,c.906,a. & t.3,c.1345,b. ob.
Διξίθυμος, t.1,c.906,a. Δῖξις, t.1,c.905,h
Δίξομαι, ib.c. Δίξω, ib.
Διόω, ibid.b
Δίπειτα, apud Hom. pro δὲ ἔπειτα. Alii disiunctim scribunt δὶ ἤπειτα, quum & ἤπειτα pro ἔπειτα vsurpatum comperiatur à poetis.
Δίπη, t.2,c.1510,f
Δίπολεν, t.2,c.1506,d. Δίπολα, t.2,c.1512,c
Δίπολε, t.2,c.1511,h. Διπολεῦ, t.2,c.1512,a
Δίπολυ, vel Δὶ πολυ, t.2,c.1507,g
Δίπολυξεν, t.2,c.1508,a
Διρεάδες, Hesychio βακχοί: quæ suprà δειρεάδες.
Διρὴ, eidem est μάχη, Pugna, Certamen: item πρόχυλος. in hac tamen posteriore significatione dicitur potius δειρή.

Διελάω, & Διελάομαι, t.1,c.947,b
Διελαθίομαι, ibid.
Διελόωντες, Ionica dialysi pro διελῶντες dicunt poetæ, à them. διελάω. Sic διελόωντο pro ἐδιηλῶντο. vt, Δὶ πάντ' διελόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.
Δῖεις, t.1,c.947,a. Διείσαθαι, ib.b
Διείδειν, Hesychio ἐρίζειν, Contendere, Concertare.
Διείω, Contendo, Certo: à δῖεις, vt κονίω à κόνις. Etymol.
Διρὸς, ον, ὁ, idem cum superiore δίωαιος, Diuturnus, Diutinus, Longæuus. Sophocles, πολλῷ μὲν δ' ἀρόν τε δὴ κατέστρεπ' ἀμφὶ Τροίᾳ χρόνον, multum & diutinum tempus. Doricè autem ibi δαρὸν ponitur pro δηρόν. Sicut verò δίωαιὸν alicubi dicunt pro δίωαιον χρόνον, ita & δηρὸν, aduerbialiter vsurpantes pro δὶ ὠὴ seu δηθὰ, Diu, Longum tempus. Hom. Odyssea ω, Δηρὸν γὰρ σέτ' ὀδυρόμεθ' ἀμμορίοισιν μνησάμενοι. Μίμνομεν ὀν μεγάροις. Odyssea τ, οὐδέ τ' ἔτι φίλων καὶ πατρίδος αἴης Δηρὸν ἀπεστείπαι. Apollon. dicit etiã ὅτι δηρὸν, sub. χρόνον, pro ὅτι πολὺ χρόνον, ad longum tempus: & μετὰ δηρὸν, l. χρόνον, Post longum tempus. Apud Hesych. legitur & Διρότης aduerbialiter expositũ δηρὸν, ὅτι πολὺ καιρόν: quum potius substantiuum sit, & significet Diuturnitas.
Δῖσαι, Ligare vel Alligare: à δέω. Plutarch.
Δισμοεία, ας, ἡ, Defensio. v.l
Δῖπα, t.1,c.967,a
Δὴ τοι, Sané. Aiunt & pro δέπει accipi, id est Porro, apud Plat. libro 2 De republ. vbi ait, ὡς δὴ τοῖ τις οὐχὶ ψιλοδὴ ἀποφῆναι.
Διπος, Hesychio ὕστερος, Posterior.
Δίω, Inuenio. διεύρισκω, Etymol. Sed crebrius futuri habet significe. δίωεπε enim exponitur διεύρισεπε, vt videbis t.3, c.1362, g. Sic δίωσιν apud Apollonium διεύρησιν: apud quem & δίωεμεν pro διεύρομεν. INDE Διὸ dicta putatur ἡ Δημήτηρ, quoniam filiam Proserpinam diu & diligenter quæsiuit. aliis tamen à δείω nominatam putantibus, eóque significante νεῖν, quoniam ardentibus facibus filiam quæsiuit: vel κάσθαι, quoniam aratro scinditur ipsa tellus. Sed verisimilior eorum videtur sententia qui diminutiuum esse volunt à Δημήτηρ. Apud Athenæum libro 10, εἰς πᾶσαν Σπάρταρον ἀγνὴς παρθένου Διοῖς κόρης. Apud Aristophanem, Διοῖς καρπὸς, Cereales fruges. Et apud Sophocl. Διοῖς ἐν κόλποις pro ἐν πεδίοις.
¶ Δία, accus. à nom. sing. Ζεὺς, seu Δίς. At Δία, ας, ἡ, nomen proprium: δία verò, fœmin. ex masc. δῖος.
Διὰ cum genitiuo, Per, t.1,c.978,a. Διὰ. In, ib.g. Διὰ, Inter, t.1,c.979,c. Διὰ pro ἐπὶ, ibid. Διὰ apud medicos, ibid.f. Διὰ apud musicos, ibid.g. Διὰ de interuallo loci, t.1,c.980,a. Διὰ, de interuallo temporis, ibid.d. Διὰ redditum Lat. per ablatiuum, t.1,c 981,d. Διὰ cum accusatiuo pro κῆ, ibid.e. Διὰ, Propter, Ob. ibid.g. Διὰ cum accusatiuo, loco genitiui, Atticè significat. Per. t.1,c.982,b. Διὰ, Dis. ibid.d. Διὰ in compositione, ib. Διὰ ἕκαστος, t.3,c.1275,f. Διὰ ἕκαστον, ibid. Διὰ χάος, t.4,c.412,d. Διὰ χάος, ib.g.
Διαβαδίζω, t.1,c.661,d. Διαβάθρα, t.1,c.643,g
Διάβαθρον, ib. Διαβαίνω, ib.b
Διαβάλλω, & Διαβάλλομαι, t.1,c.674,h
Διαβαπαίνω, Respecto, Circumspecto. v.l. Sed perperam pro διαπαπαίνω.
Διαβαπλίζομαι, t.1,c.726,b
Διαβαπὸς, t.1,c.643,e. Διαβάσκω, t.1,c.654,d
Διαβαστίζω, t.1,c.726,e. Διαβατήεσσα, t.1,c.643,f
Διαβατήριος, ib. Διαβάτης, ib.e
Διαβατικὸς, ib.f. Διαβατὴς, ib.e
Διαβεβαιόομαι, t.1,c.730,c
Διαβεβοηρυχωμένος, t.1,c.1589,f
Διαβήμα, t.1,c.644,a. Διαβηπίω, ib.
Διαβήτης, ib. Διαβιβάζω, t.1,c.734,d
Διαβιβάζω, t.1,c.655,f. Διαβιβρωσκω, t.1,c.783,f
Διαβιόω, t.1,c.740,e
Διαβίτης, Circinus. v.l. perperam pro διαβήτης.
Διαβλαστάνω, t.1,c.746,h. Διαβλάστησις, ib.
Διαβλέπω, Perspicio: vel Dispicio, Visu penetro.
Διαβροάω, t.1,c.757,e. Διαβρῶσις, ib.f
Διαβολὰς, t.1,c.676,b. Διαβολὴ, t.1,c.675,h
Διαβολία, t.1,c.676,d. Διαβολικὸς, ib.c
Διάβολος, ib.b. Διαβόλως, ib.
Διαβομβέω, t.1,c.767,f. Διαβορβορίζω, t.1,c.763,f
Διάβορος, Perefus seu Exefus: vel Qui peredit seu exedit. Sophocl. Trachiniis, διάβορον πρὸς οὐδενὸς Τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὐτῆς φθίνει. Idem actiua etiam signif. vsurpat pro Peredens, Exedens. Initio Philoct. Νόσῳ καταπτίζοντα διάβορῳ πόδα. id est τῇ διαβιβρωσκούσῃ: quæ inde & φαγέδαινα nominatur.
Διαβουκολέω, t.1,c.775,e
Διαβουλεύομαι, exponitur Delibero, Decerno, διαγινώσκω.
Διαβολία, t.1,c.770,b. Διαβόλιον, ib.
Διαβόλομαι, Persuadeo. v.l.
Διάβολος, t.1,c.770,c. Διαβρέχω, t.1,c.790,d
Διαβρίθω, Graue, Onero. Hesychius enim διαβρίθει exponit βαρυνεῖ. Idem Διαβριθοῖς affert pro ἰσχυροῖς, Robustæ, Validæ.
Διαβροχὴ, t.1,c.790,d. Διάβροχος, ib.
Διαβρωσις, t.1,c.783,f. Διαβρώσκω, ib.
Διαβρωπικὸς, ibid.
Διαβυσσόομαι, Traiicio, Penetro. Afferetur enim ex Herodoto, διαβυσσόνται διὰ τῆς ἀριστερῆς οὖτοι, pro Sagittis dextram traiiciunt.
Διαγαλωΐζω, t.1,c.824,c
Διαγανακτέω, ῶ, Petægrè fero, Indignor.
Διαγγέλλω, t.1,c.19,a. Διάγγελος, ib.
Διάγε, Doricè pro δίωγε: à δίωγω.
Διαγείρω, Colligo, Congrego. v.l.
Διαγελάω, t.1,c.823,d
Διαγθὴς, Hesychio ὀνθρωπὶς: pro quo infrà Διονθὴς.
Διαγίγνομαι, seu Διαγίνομαι, t.1,c.850,c
Διαγιγνώσκω, seu Διαγινώσκω, t.1,c.183,2,c
Διαγκυλέω, & Διαγκυλίζω, & Διαγκυλόω, idem significant, & παρὰ τὸ ἀγκύλιον dicuntur, quod est λαβὴ ἀκοντίου, Ansa iaculi, hoc est Lorum in media hasta qua iacitur. Sunt enim quædam iacula seu hastæ quæ ἐξ ἀγκύλης ἀφίενται, οὐκ ἐκ χειρός. Porro dicitur διαγκυλίδες, teste Hesychio, τὰ ἐνέβραι ἕως δ' ἀκτύλος τῇ ἀγκύλῃ τοῦ ἀκοντίου, digitos amento iaculi inseruisse: & generalius etiam τὸ ἐπιμον ἕτοιμον, paratum esse, more nimirum iaculatorum qui immissis in amẽtum hastæ digitis, iaculari parati sunt. Xenoph. Anab. libro 4. p.192 κελεύει ἐνβαίνειν ὡς διαβησομένους διαγκυλισμένους ἕως ἐξ ἀκοντιστὰς, καὶ ὑπεβεβλημένους ἕως ἕζόμενος, iaculatores quidem, traiectis per amentum digitis & ad iaculãdum paratis: sagittarios verò, impositis arcui sagittis. Sic l.5, p.205, ἕως πελταστὰς πᾶσι παρήγγελλε διαγκυλισμένους ἱέναι. ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, ἀκοντίζειν δεῦρον· καὶ ἕως ἕζόμενος ὑπεβεβλήκει ὑπὸ τὰς ἱππάδας ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, ἕζεσθαι δεῦρον. In quorum locorum posteriore Suidas habet διαγκυλημένους: in priore verò quidam codices διαγκυλωμένους: rectè vtrique. Reperiuntur enim ea & apud alios scriptores, additis accusatiuis τόξον, λόγχαν, κεραυνόν. Herodian. l.1, de Commodo, αὐτὸν τοῦ τῆς συγκλήτου σταυεδρίου ἔστησεν αὐθαιρετὶ τόξον διαγκυλημένον: quippe qui vellet suas εἰκόνας φόβον ἀπειλεῖν. Vbi Polit. vertit, Statuam pro curia statuit quæ arcum contenderet. Chion epist. 4. κεῖνε τὴν βεβεχίονα ἐλίπον δομάπον, καὶ πολὺ λόγχαν διαγκυλωμένος, ἐλέβον. Luc. p.258, δοκεῖς εἰκόπως μου κατεφρόνεῖν, ὅπ κεραυνὸν, ὡς ὁρᾶς, διαγκυλημένος, αἰέχρμαι σου ἕσαυπε καὶ ἡ ἡμῶν διοξεύοντες.
Διαγκωνίζομαι, t.1,c.43,d. Διαγκωνισμὸς, ib.
Διαγλαίνειν, Hesychio διαλυμαίνεσθαι.
Διαγλάπίω, t.1,c.850,f. Διαγλαύκιον, t.1,c.858,g
Διαγλάφω, t.1,c.850,f. Διαγλύφω, t.1,c.851,f
Διαγνοέω, ῶ, Ignoro. At διανοέω, Cogito.
Διαγνώμη, t.1,c.1852,g. Διαγνώμων, ib.
Διαγνωρίζω, t.1,c.1870,a. Διάγνωσις, t.1,c.1852,e
Διαγνώστης, ib.f. Διαγνωστικὸς, ib.
Διαγογγύζω, t.1,c.859,f. Διάγορμαι, t.1,c.712,d
Διαγράπας, t.1,c.1892,d. Διαγραθυῆς, t.1,c.30,b
Διαγραθύω, t.1,c.29,g. & c.30,a
Διάγραμμα, t.1,c.872,b. & t.1,c.876,c.ob.
Διαγραμμίζω, t.1,c.878,e. Διαγραμμισμὸς, ib.
Διάγραπος, t.1,c.872,c. Διαγραφὴς, ib.

Διαγραφή, ῆς, ἡ. Διαγραφικὴ, ib.d
Διαγράφω, t.1, c.871, g. Διαγηγορέω, t.1, c.1075, b
Διαγριαίνω, & Διαγριαίνομαι, t.1, c.52, c
Διαγυμνέω, t.3, c.1751, g
Διαγυμναζόμαι, Exercendo me agito. Galen. De parua pila, μὴ πολλὰ διαγυμναζόμενον.
Διάγχω, Suffoco seu Offoco, Strangulo.
Διάγω, Traiicio, Traduco, &c. t.1, c.72, a. Διάγω, Rego, &c. ib.c. Διάγω, Abduco, Diduco, &c. ib.e.
Διαγωγή, ib. Διαγωγικὸς, ib.h
Διαγωνίαω, t.1, c.1107, d. Διαγωνίζομαι, t.1, c.1105, c
Διαγώνιος γραμμή, Linea ab angulo ad angulum perducta. Vitruuius libro 9, cap.1, Quæ fuerit linea, ab angulo ad angulum diagonios perducatur, vti diuidatur in duo trigona æqua magnitudine. Mox dicit, Ad eius lineæ diagonalis longitudinem locus quadratus paribus lateribus describatur. Et rursum, Ita quum magna duo trigona in minore quadrato quinquagenûm pedum linea diagonia fuerint designata. Idem libro 4, cap.1, Abaci latitudo ita habeat rationem, vt quanta fuerit altitudo, bis tanta sit diagonios ab angulo ad angulum. Et libro 6, cap.3, Latitudo in quadrato paribus lateribus describatur, inque eo quadrato diagonii linea ducatur. Idem sub finem eiusdem lib.6, memorat etiã diagonias structuras.
Διαδίδομαι, Dispertior, Diuido, Distribuo. διαδόμενοι. vt διεδάσαντο ἐς φυλάς.
Διαδαίπω, t.1, c.910, h. Διαδαπέομαι, t.1, c.902, h
Διαδείκνυμι, t.1, c.918, f. & t.4, c.12, g. ob.
Διαδέλλειν, Hesychio διαπαῖν, Diuellere, Distrahere. Sed si alphabetico ordine niti velimus, legendum apud eum διαδδλλειν.
Διαδέξιος, Dexter, Strenuus, Industrius. Herodotus, διαδέξιον ποιούμενοι καλλιστεύοντα ἔσραξαν, strenuissimum quenque deinceps mactant. Ita vulg.lexica. Sed suspecta hæc sunt.
Διαδέρκω, & Διαδέρκομαι, t.1, c.945, c
Διάδεσμα, dicta est à Zoroastre ἡ κυπριστὴ μαλάχη, Malua hortensis, vt est apud Dioſc.
Διαδεσμάω, t.1, c.964, c. Διαδεσμαι, t.1, c.957, f
Διαδέω, t.1, c.964, a. Διαδηλέω, t.1, c.967, e
Διάδηλος, t.1, c.968, d. Διάδημα, t.1, c.964, a
Διαδηματοφόρος, ib.b
Διαδημούμενος, in vulg.lex.exponitur Diadematus: dicitúrque fuisse nomen non tam speciosi iuuenis quàm facti. Sed perperam. scribendum enim διαδεδούμενος. hoc nanque & diadematum significat, & nomen est filii Maximini imp. adolescentis venustissimi.
Διαδίδομαι, t.1, c.994, d. Διαδιδράσκω, t.1, c.1052, e
Διαδίδωμι, t.1, c.994, b. Διαδικάζω, t.1, c.1012, h
Διαδικάζομαι, t.1, c.1013, a. Διαδικαιόω, t.1, c.1017, c
Διαδικασία, t.1, c.1013, a. Διαδίκασμα, ib.
Διαδικασμὸς, ib.b. Διαδικέω, t.1, c.1007, d. & 1008, c
Διάδικος, t.1, c.1008, b
Διάδιπλος, Duplex. nam apud Dioſc. lib.2, c.105, ἀσπιδίσκια διάδιπλα interpretantur Duplicia scuta, Duplices peltæ, Duplices clypeoli.
Διαδιδυκίζειν, Hesychio est ὀρχεῖσθαι ἀσχημόνως, Indecenter saltare. In lexico meo vet. διεδιδύκισε exponitur διέσχαψε τῇ χειρὶ, σρογγύλω αὐτῷ ποιήσας ὡς δοίδυκα: item διέσεψε. Quæ Etym. quoque refert ex lex. Rhetorico. Hes. verò exp. διέσεσφε πῶ χεῖρα σρογγύλω.
Διαδοκιμάζω, t.1, c.1032, g. INDE Διαδοκιμαστικὸς, Cui internoscendi & diiudicandi vis inest. Aliis, Probandi vi præditus.
Διαδόκις, nonnullis est ἡ πᾶς ἄλλας δοκοὺς ἀνασεχομένη: aliis δοκῶν πλάγιον ὑπόθεμα, teste Hesychio. Videtur igitur esse Tignum transuersarium cæteras trabes sustinens.
Διαδονέω, t.1, c.1041, b
Διαδοσκοπίζομαι, Hasta dimico: vt διεξιόμενος gladio. Polybius libro 5, οὐκ χειρὸς πᾶς χερσὶ διαδοσκοπούμενοι, καὶ πίπτοντες ἀλλήλοις. Dionys. Longin. ἴσως μὲ φιλονεικότερον ἢ οἱονεὶ διαδοσκοπιζόμενος.
Διαδόσμος, t.1, c.994, e. Διάδοσις, ib.d
Διαδοτέος, Didendus, Diuulgandus.

A Διαδοχή, ῆς, ἡ. Successio: vt διαδοχαὶ κλήρων, Successiones in hæreditatibus. Item ὁ διαδοχὴς & κατ' διαδοχὰς dicitur Per successionem, Alii succedente alio, seu Per vices, Vicissim, Per manus. Aristoteles De mundo, ἐκ φρυκτωριῶν κατ' διαδοχὰς πυροδουσῶν, Speculis per vices tollentibus accensas faces: seu, Ex specula alia atque alia deinceps sublatis ignibus. Qualis etiam ἐκ ἀγγαρῶν cursus erat.
Διάδοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Successor. Isocr. ἡγούμενοι διαδόχους αὐτοῖς τῆς κληρονομίας. Plutarch. Lycurgo, διαδόχων τῆς βασιλείας.
B Sic διαδόχοι dicuntur qui in imperio & prætura succedunt. Xenoph. Hellen. 1, ὧν τοῦτο ἦν ἔργον οἱ διαδόχοι ἐκ Συρακουσῶν ἐς Μίλητον, καὶ παρέλαβον παῖς παῖς καὶ τὸ ἐρᾶν τιμᾶν. id est οἱ αὖτ' ὀκείνων ἐρασταὶ, vt paulo antè loquitur. Sic affertur διάδοχοι ἐφοίτων pro Per vices succedebant. Et apud Thuc. διαδόχοι νῆες, Naues succedentes. At ἔργα διαδόχα, Opera quæ per successionem & per vices fiũt.
Διαδραίω, t.1, c.1051, c
Διαδράκοι, Peruideat, Perspiciat: à διαδέρκω.
Διαδραμαπίζω, t.1, c.1049, b
C Διαδραμεῖν, à διαδρέμω est: quorum vtrunque ad διαθρέχω referunt.
Διαδρανάω, t.1, c.1051, e. Διαδραὶ, ib.
Διαδραπετοπῖται, t.1, c.1052, e. Διαδράω, ib.d
Διαδρέμω, t.3, c.1657, h. Διαδρώσκω, t.1, c.1051, f
Διαδρομάω, t.3, c.1658, c. Διαδρομὴ, ib.a
Διάδρομος, ib.c
Διαδύνω, t.1, c.1062, f. Διάδυσις, ib.
Διαδύω, & Διαδύομαι, ib. Διάδω, t.1, c.117, a
Διαείδω, Perspicio, Dignosco. Homerus Iliad. ν, Ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἄρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, Perspicitur & cognoscitur.
D Διαεμδρὸς, Transmissus: poeticè pro διεμδρὸς à δίημι. Apoll. Rhod. Argon. l.2, de Thermodõte fluuio, — ἀφρόεις διαεμδρὸς ὑπείροιο. id est διαφερόμενος.
Διαεπέδω, Hesychio est διαλεχθῶμεν.
Διαέρας, t.1, c.132, c
Διαευτυχῶν, Perfruẽs felicitate: seu Vsque feliciter agẽs.
Διαζάω, t.1, c.1388, f. Διάζβαμα, t.1, c.1395, g
Διαζβύγνυμι, ib.f. Διαζβυγόω, ib.
E Διαζβυκτικὲς, t.1, c.1396, a. Διάζβυξις, t.1, c.1395, h
Διαζηλευτοπέομαι, t.1, c.1401, c
Διαζόμαι τὸν σῆμονα, apud Suidam legitur, in manuscripto etiam codice, sed sine expositione. Pollux suo tempore διαζίζειν dictum fuisse tradit quod Attici dixerint ἐπῶσι τὸν σῆμονα καὶ ἀποφορεῖν: afferens eius ex comico etiã exemplum hoc, Ὁ δ' ἐξυφαίνεθ' ἱστὸς, ὁ δ' διαζίζεται. Ita enim legendum videtur, reponendo ἱστὸς pro ἱστὸ, quod metro repugnat: nisi ἱστὸν forsan cum Erasmo legendum, qui & διζίζετο pro διαζίζεται legi posse existimat: & si διαζίζειν sit Stamini addere quod deest, hunc esse verborum illorum sensum, Alter orsus est telam, alter perfecit. At si ἱστὸς legamus, & διαζίζεται passiuè accipiamus, fortassis erit, Vna absoluta tela altera inchoatur. Hesychius sanè imperfect. διζίζετο passi. exponit διεσχίζετο. Vide & Δίασμα paulo infrà. At act. διαζίζει Varin. affert pro φλυαρεῖ, ἀλογεῖ, Nugatur, Ineptit.
Διαζυγία, t.1, c.1396, a. Διαζύγιον, ib.
Διαζωγραφέω, t.1, c.865, b. Διαζῶμα, t.1, c.1412, c
G Διαζωννύω, & Διαζώννυμι, ibid.b
Διάζωσμα, ib.c. Διαζωστὴρ, ib.e
Διαζώω, t.1, c.1388, g. Διάημι, t.1, c.617, d
Διαήσει, Transmittet: à διαΐημι poetis vsurpato pro διήσει. At Διάησι est Perflat, Perspirat seu Transpirat, à præcedente διάημι.
Διαθαλασσεύω, & Διαθαλασσεύομαι, t.1, c.1490, g
Διαθαλπω, t.1, c.1496, h. Διαθεάομαι, t.1, c.1508, f
Διαθερμαίνω, t.1, c.1547, g. Διαθερμασία, ib.
H Διάθερμος, t.1, c.1545, f. Διάθεσις, t.3, c.1489, e
Διαθεσμοθετέω, t.3, c.1525, d. Διαθετὴρ, t.3, c.1491, e
Διαθέτης, ib. Διαθετικὸς, ib.f
Διαθεπκῶς, ib.g. Διαθέω, t.1, c.1550, c
Διαθήκη, t.3, c.1492, e
Διαθηλαίω, Effœmino. seu Prorsus effœmino.
Διαθηλόω, ῶ, Effero: seu Prorsus effero & exacerbo.
Διαθηρόω, ῶ, Venori vel etiam Venando indago. Vnde
οἱ διαθη-

A οἱ διαθηρεῦντες dicuntur Venatores.
Διαθλάω, ῶ, Perfringo: seu Contusione penetro. Bud. enim διαθλασθέντα ἕλκη καὶ διαθραυσθέντα apud Galenum esse dicit quæ contusione facta sunt: & differre ἀπὸ τῶν διατμηθέντων, id est ab iis quæ ferro acuto facta sunt, quũ nimirum vnitas ferri acie soluitur.
Διαθλέω, ῶ, Certo seu Concerto: aut Laboro. Hesychius enim διαθλεόμεθα exponit non solùm διαγωνιζόμεθα, sed etiam κάμνομεν & ἐρραιζόιμεθα: quoniam videlicet ἄθλος fit & τὸ ἔργον & τὸ ἀγώνισμα. Suidas quoque διαθλοῦντες exp. πονοῦντες, addens, διαθλᾶ cum accus. construi.
Διαθμίζω, Euaporo. v.l. perperam pro Διαλμίζω.
Διαθολόω, t.1, c.1572, e. Διαθορυβέω, t.1, c.1582, f
Διαθραύω, Confringo. Exponitur etiam Lacero.
Διαθρέω, t.1, c.136, g. Διαθροέω, t.1, c.1579, e
Διαθρυλλέω, t.1, c.1580, e
Διαθρύπω, & Διαθρύπτομαι, t.1, c.1594, b
Διάθρυψις, ib.d. Διάθυρον, t.1, c.1615, f
Διαθρία, ας, ἡ, Serenitas, v.l. Idem & αἰθρία.
Διαθριαίζω, t.1, c.153, g
Διάθρος, Purus, Perspicuus, Serenus. Hesychius διάθρον exponit διαφανὲς, καθαρὸν δίϋγρον: subiungens ei & διάθρον, exponens etiam ipsum διαφανὲς, διάφορον.
Διαιμος, t.1, c.159. g. Διαίω, t.1, c.1025, h
Διαιρόομαι, t.1, c.192, c
Διαίρεσις, t.1, c.1γ5, d. Διαιρετέος, Diuidendus.
Διαιρέτης, t.1, c.193, g. Διαιρετικὸς, ib.
Διαιρετικῶς, t.1, c.194, a. Διαιρετὸς, t.1, c.193, e
Διαιρετῶς, ibid. g. Διαιρεῶν, t.1, c.192, f
Διαίρω, t.1, c.211, a. Διαιωδάνομαι, t.1, c.232, c
Διαΐσσω, t.1, c.234, f
Διαΐσσω, ῶ, Deleo & extinguo. αἴσσον πυῖ. Sophocl. Trachiniis, pag.363, αὐτῷ δηΐσσοι. id est αὐτὴ ἑαυτὴν ἠφάνισεν, inquit schol. & ἀφανῆ ἀπὸ τοῦ βίου ἐποίησεν.
Διαιωρόομαι, exponitur Vereor, Erubesco: vt αἰσχύνομαι.
Δίαιτα, t.1, c.981, c. & t.4, c.433, c. ob.
Διαιτάω, t.1, c.984, d. Διαιτάομαι, ib.f
Διαιτόομαι, Ionicè pro διαιτάομαι, vt apud Luc. διαιτᾶτο ἐδιαιτοῦντο, Vitam agebant. At διαιτᾶν apud Hes. legitur, expositum διατρίχειν & διαιώνιον.
Διαίτημα, t.1, c.985, g. Διαιτήσιμος, t.1, c.984, d
Διαιτητήριον, t.1, c.985, b. Διαιτητὴς, t.1, c.984, d
Διαιτητικὴ, t.1, c.985, a
Διαιτὴς, Hesychio κριτὴς. Pro quo putarem reponendum διαιτητὴς vel διαιτητὸς, nisi illorũ ipsorum ante hoc mentionem fecisset.
Δίαιψον, vide in Δίαυρος.
Διαιωνία, ας, ἡ, Æuum, si non mentiuntur v.l.
Διαιωνίζω, t.1, c.278, c. Διαιώνιος, ib.
Διακαής, t.2, c.179 d. Διακαθαίρω, t.2, c.5, b
Διακαθαρίζω, t.2, c.7, c. Διακάθαρσις, t.2, c.5, c
Διακαθίζω, t.1, c.1090, g. Διακαίω, t.2, c 179, b
Διακαλαμάσσειμι ἔειφοι, apud Rhodios in lege quadã dicuntur οἱ πῶ καλάμην ἐξυφασμάτων ὀδηΘεβοσκημένοι, teste Hesychio.
Διακαλύπω, & Διακαλύπτομαι, t.2. c 43 g
Διακάμπτω, t.2, c.54, c. Διάκαμψις, ib.
Διακάρδιος, t.2, c.97, f
Διακαρθαίρω, Perpurgo. vulg.l. perperam pro Διακαθαίρω. Perperam itidem eadem habent Διακάρθασις, Purgatio, pro διακάθαισις.
Διακαρπόομαι, t.2, c.82, c
Διακαρτερέω, vide post καρτερέω.
Διακατέχω, t.1, c.1348, a. Διακαυτηρὶ, ib.b
Διακαυλίζω, t.2, c.95, c. Διάκαυμα, t.2, c.179, d
Διακαωνίσαι, Hesychio est διακινεῶσαι: à καῦνος, quod est ὁ κλῆρος. Eadem tradunt Suidas, Etymolog. & lexicũ meum vetus: sed ille habet Διακαωνίσαι: Etymologus Διακαωνεῦσαι, lexicum meum vetus Διακαωνῶσαι: quod cæterorum omnium proximè accedit ad καῦνος. Primum tamen διακαωνίσαι apud Aristoph. legitur in Pace, Ἢ διακαωνίσαι ὅπερι κλαυσούμεθα μείζω. vbi schol. quoque exp. διακληρωσόμεθα.
Διάκαυσις, t.2, c.179, d
Διακεδάω, poeticè pro διακεδάω, Dissipo, Disiicio. A-

A pollon. Rhod. Arg. libro 2, διὰ δούρατα πάντ' ἐκέδασσαν.
Διάκειμαι, Constitutus sum, &c. t.2, c.162, g. Διάκειμαι οὕτως, Hoc in statu sum, &c. t.2, c.163, a. Διάκειμαι, pro διατίθεμαι, &c. ib.c.
Διακείρω, t.2, c.103, c. Διακεκριμένως, t.2, c.434, g
Διακελεύομαι, t.2, c.115, a. Διακελευσμὸς, ibid. d
Διακελευστέον, Præcipiendum, Iubendum. Plato libro 1 De leg. παῖς ἄλλας παρεσκευάζεις τοῖς πολίταις εἰς τοῦτο βλεπούσας αὐτοῖς τοῖ διακελευστέον.
Διακενὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, idem cum διάκενος, Inanis vel Superuacaneus. Affertur enim ex Thucydide διακενὴς ἐπανάστασις, pro Inanis crepitatio. At in hoc adespoto, διακενὴς ἐπορεύετο πῶ ἔνδεια καὶ ἡσυχίαν, quod exponitur Præter necessitatem abstinere à cibo, & quietẽ agere, scribendum forsan διακενῆς.
B Διάκενος, t.2, c.117, g. Διακενόω, t.2, c.120, e
Διακένως, Vacuè, Inaniter. Ioseph. in Antiquit. Iudaicis, ζώνη διάκενος ὑφασμένη, ὥσπε λεβηνεῖα δοκεῖν ὄρθιος, Zona intus inanis & caua, quam sacerdotalem zonam Suid. σρόφιον nominat.
Διακένωσις, Euacuatio, Inanitio. Exponitur & Inanitas.
Διακεραύνωμι, t.2, c.138, g. Διακερεχάω, ib.
Διακεροπαίω, ῶ, Conuitiis proscindo.
Διακεχλιδὼς, t.4, c.535, f. Διακεχηνδήος, t.4, c.618, e
Διακηρυκεύομαι, t.2, c.198, c
Διακίγκλισον, Hesychio & Etymologo est διάσεισον, à κίγκλος, quod est auicula quædam quæ & σεισοπυγὶς dicitur, Latinis Motacilla: quoniam caudam perpetuò ferè motitat & quatit.
D Διακινδυνευτέον, Periclitandum, Alea subeunda. Item Audendum. Affertur enim ex Plat. Tim. διακινδυνευτέον φάναι pro Non dubitandum affirmare. hoc est Audendũ.
Διακινδυνεύω, t.2, c.212, e. Διακινέω, t.2, c.218, c
Διακλάω, ῶ, F. άσω, Frango: vel Diffringo. Hesychio & Suidæ διακλᾶν est διαθρύπτων.
Διακλείω, & Διακλείομαι, t.2, c.233, b
Διακλέπτω, & Διακλέπτομαι, t.2, c.239, a
Διακληδονίζομαι, t.2, c.271, h
Διακληρόω, Sorte distribuo, &c. t.2, c.249, b. Διακληρόω, Sorte lego, &c. ibid. e. Διακληροῦμαι, ib.b.
Διακλήρωσις, ib.f
Διακλησάδες, αἱ, Deriuationes. v.l.
Διακλιμακίσαις, Hesychio est διαπαλαίσας. eodem enim teste κλίμακες & κλιμακισμοὶ sunt genus παλαίσματος, Luctæ. Idem tradunt Etymol. & lex. meum ver. Διακλιμακίζειν igitur est Luctari cum, In lucta certare cum.
Διακλοιόω, t.2, c.264, d
Διακλύζω, & Διακλυζομαι, t.2, c.266, a
Διάκλυσμα, ib. Διακλυσμὸς, ib.b
Διακναίω, t.2, c.276, g. Διακνίζω, t.2, c.279, a
F Διάκοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caulis: at διάκοιλη ὁδὸς nomen propriũ viæ cuiusdam prope Athenas, teste Herodoto.
Διακοιρανέω, ῶ, Regis seu domini more obeo vel administro. Hes. enim διακοιρανέοντα exp. βασιλικῶς ἐξαρχόμενον: & ὡς καίριον διὰ πορθυόμενον seu διέποντα.
Διακολαάω, t.2, c.307, h. Διακολλητικὸς, ib.
Διακολυμβάω, ῶ, F. ήσω, Trano, Transnato, Nando transeo.
Διακομιδὴ, t.2, c.324, c
Διακομίζω, t.2, c.313, b. Διακομίζομαι, t.2, c.324, a
G Διακομιστὴς, ib.c
Διακονάω, ῶ, F. ήσω, Peracuo seu Exacuo.
Διακονέομαι, t.2, c.343, b. Διακονέομαι, t.2, c.340, g
Διακονέστερος, t.2, c.342, a. Διακονέω, t.2, c.340, e
Διακόνημα, t.2, c.341, c. Διακονία, t.2, c.342, b
Διακονίζω, & Διακονίζομαι, t.2, c.341, b
Διακονικὸς, t.2, c.342, g. Διακονικῶς, t.2, c.343, b
Διακονίομαι, t.2, c.336, h. Διακόνιον, t.2, c.343, b
Διακονὶς, ib.d. Διακονίω, t.2, c.336, h
Διάκονος, t.2, c.341, e. Διακονπίζω, t.1, c.273, b
H Διακονπούμβιος, ib. Διακοπὴ, t.2, c.352, b
Διάκοπα, ib.d. Διάκοπτεσθαι, t.2, c.344, g
Διακοπάω, & Διακόπτομαι, t.2, c.351, g
Διακορεύομαι, t.2, c.377, d
Διακορδύσις, t.2, c.375, g. Διακορδύω, ib.f

Διακορέω, ib. Διακορής, t.2, c.106, h
Διακόρησις, t.2, c.375, g. Διακοείζω, t.2, c.377, d
Διακορκορυνέω, t.1, c.763, h. Διάκορος, t.2, c.106, g
Διακόρεος, t.2, c.107, a. Διακόσιοι, t.1, c.1164, e
Διακοσοσδε, ib. f. Διακοσμέω, t.2, c.390, c
Διακόσμησις, ib. c Διάκοσμος, ib. c
Διακούομαι, t.1, c.290, a. Διακουεχέως, t.2, c.377, e
Διακοῦω, t.1, c.289, f. & 285, c. ob.
Διάκοψις, εως, ἡ, Intercisio. Item Dissectio.
Διακραδαίνω, Quasso, Cõcutio, Cõmoueo. Hes. διακραδαίνουσι το exp. κινοῦσι: Suid. διακραδαίνων, σείων.
Διακρανίω, ῶ, Refundo veluti è fonte: Doricè pro διακρηνόω. Theocr. Idyll. 7, Οἷον δὴ πόκα πῶμα διεκρανώσατο νύμφα, i. e. ἐπηνάσατο, inquit schol. qui exp. etiã ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσατο: itẽ διεκεράσατο, Miscuistis, per antiphrasin. Amarãtus autẽ in suis in hoc Idyll. cõment. (vt refert Etym.) exp. αὐξήσατο, quoniã videlicet ἡδυπίνων ἀμφορὴ videtur κάρα ἔχειν): syncopen esse volẽs pro διεκεραυνώσατο.
Διακρατέω, Pertinaciter obtineo vel retineo, Cõseruo & dilabi vel elabi è manib⁹ nõ sino. Philopon. in Proclũ l. 9, τοῦ ἡ φυσικὴν ἐξαδυνεῖν δύναμιν, ἢ μὴ διακρατεῖν τὸ ὑποκείμενον ἀκριβῶς. Greg. ψυχὴς διακρατούσης τὸ σῶμα. Sic & Dion. Areop. teste Bud. διακρατεῖν sæpe posuit pro Tueri in rerũ natura & in esse cõtinere: σωιζειν: itidémq; διακρατεῖν & διασώζειν pro eodem, hoc est Incolume seruari & retineri. Appian. verò pro Manũ iniicere & retinere: de Cæsare loquens à creditoribus retento ne iret in Hispaniam. INDE Διακράτησις, εως, ἡ, Retentio seu Cõseruatio. Aliis etiam Detentio.
Διακρέκω, Citharam pulso. Ex Epigr.
Διακριβολογόομαι, οῦμαι, Exquisitè discutio. Exponitur & Exactè & enucleatè differo.
Διακριβόω, t.1, c.302, g. Διακριβόομαι, t.1, c.303, a
Διακριδόν, t.1, c.435, a
Διακρινθήσομαι, Ionicè seu Doricè pro διακρισθῶμαι: & Διακρινθεῖτε, per syncopen Atticam pro διακρισθεῖτε. ambo à them. act. διακρίνω.
Διακρινίζω, Elimo, Expolio. v. l.
Διακρίνω, Discerno, &c. t.2, c.433, f. Διακρίνω, Dissipo, &c. t.2, c.434, d. Διακρίνω, Diiudico, &c. ib.
Διακρίομαι, t.2, c.433, h. & 434, c.
Διάκρισις, t.2, c.434, g
Διακριτέον, Discernendum, Distinguendum. At διακριτέα δίκας αὐτοῖς, ex Thuc. affertur pro Iudiciis eos discutere decet.
Διακροβολίζομαι, Velitor. Aliis, Prælium capesso.
Διάκροκος, t.1, c.979, f
Διακρότως, Duriter. σκληραῖς, ἀποκρότοις, Hesych.
Διακρύομαι, t.2, c.448, g. Διάκρυσις, t.2, c.449, e
Διακρυστικός, ib. Διακρούω, t.2, c.448, g
Διακτερία, t.1, c.73, b. Διάκτορος, ib. a
Διακτόρως, ib. b. Διάκτωρ, ib. a
Διακυβερνάω, ῶ, Guberno, Rego.
Διακυβεύω, t.2, c.483, c. Διακυκάω, t.2, c.490, d
Διακυκλόω, ῶ, exponitur Voluto: sed sine exemplo.
Διακυλινδέω, t.2, c.495, a. Διακυμαίνω, t.2, c.492, g
Διακυνοφαλαμίζομαι, t.2, c.520, h
Διακυπτέω, t.2, c.507, e
Διακυρτέω, propriè dicuntur arietes inter se dimicantes: metaphoricè autem hoc verbum significat αἰτιᾶσθαι, teste Hesychio.
Διακωδωνίζω, t.2, c.524, f. Διακωδωνιωθέντες, ib.
Διακώλυμα, t.2, c.530, d. Διακωλυτής, ib. e
Διακωλυτικός, ib. Διακωλύω, ib. c
Διακωμωδέω, t.2, c.535, e
Διακωπῶσαι, Hesychio est διακλαῦσαι. pro quo forsan scribẽdum διακαῦσαι, quũ subiungat, ὑπὸ τὸ καυθῆναι, ὥσπερ ὅτι πίσσῃ χρίσαι. Vt sit Pice oblitum accendere vel deurere.
Διακωχή, Suidæ est διάλειψις, Intermissio. Aliis Cessatio, Inducias, vt ἀπακωχή.
Διακωχεύω, t.2, c.546, d
Διακωχίω, ῶ, Disrumpor. schol. n. Aristoph. διαλακήσασα exp. διαῤῥαγεῖσα, deriuãs à λακὴς significante σῶμα: in Nub. vbi πεῖ ὀπωρινῆς γαστρὸς poeta dicit, Ἡ δ' ἀῤῥέφυσ-

A σαν, εἶτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτὸ Τὸ θρῦλλμῶ μου πρωϊσπήσειν. Possis διαλακεῖν interpretari etiam Cum sonitu seu crepitu diffilire, Crepare. λακεῖν. n. φωνεῖν est seu ἠχεῖν.
Διαλαλέω, t.2, c.550, b
Διαλαμβάνω, in corporeis, t.2, c.565, c. Διαλαμβάνω, ad animum relatum, t.2, c.566, b
Διαλαμπής, t.2, c.589, d. Διαλάμπω, ib. c
Διαλαυλαγω, t.2, c.699, b
Διάλας, Hesych. exp. παῖς ἡλικιας καὶ φανερᾶς: itidémque διάλον, φανερόν.
B Διάλαυρος, t.2, c.543, g
Διαλγέω, ῶ, Perdoleo, Vehementi dolore discrucior. Plut. De discernendo amico ab adul. ἐπήμων πικρᾶς, ἕκαστον ὧν περεῖδεν ἐξονειδίζοντες, ἄχρις οὗ διαλγήσας ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ λύπης καὶ ὀργῆς, ἀμφοτέρους τοῦ ξυμποτοῦ παῖων ἀπέλειν. Sic Cic. Contupratum iudicium dicit, teste Bud.
Διαλγής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui perdolet & vehementi dolore excruciatur. Plut. Alex. διαλγὴς γηρύσας.
Διαλεγδόν, Hesych. exp. διαφερόντως, Insigniter, Eximiè.
Διαλέγομαι, t.2, c.610, b. & 617, g. Διαλέγομαι, Colloquor, &c. t.2, c.610, b. Διαλέγομαι, Cogito, &c. ibid. c.
Διαλείβομαι, t.2, c.656, b. Διάλειμμα, t.2, c.668, a
Διαλείπω, Interrelinquo, &c. t.2, c.666, f. Διαλείπω, Desino, &c. t.2, c.667, f. Διαλείπω, Disto, &c. ib. g
Διαλείφω, exponitur Deleo. vt ἐξαλείφω. Alioqui significat etiam Perungo vel Perlino. Hes. n. particip. paff. διαλιπλιμένην exp. ἠλιμμένη & κεχρισμένη. Prioris signif. exemplum hoc est apud Athen. l. 9, βρέξας ἡ δάκτυλον ἐν τῷ σώματος, διήλειψε ἡ δίκλιν τῷ ἡγεμόνος.
Διαλείχω, t.2, c.672, f. Διάλειψις, εως, ἡ, Intermissio.
D Διαλεκμᾶσθαι, Hesychio est διασύρειν, διαμωκᾶσθαι. Eust. verò ex Æl. Dionys. Διαληκᾶσθαι affert pro διαμωκᾶσθαι καὶ διαπαίζειν.
Διαλεκτική, Τέχνη, & c. t.2, c.619, c. Διαλεκτικός, ib. a
Διαλεκτικῶς, ib. d. Διάλεκτος, t.2, c.618, e
Διαλελαμμένος, Ionicè apud Herodot. & Hippocr. pro διαλελημμένος seu διειλημμένος, à διαλαμβάνω.
Διαλελυθότος, t.2, c.754, c. Διάλεξις, t.2, c.618, c
Διαλεπτολογόομαι, t.2, c.684, c. Διάλεπτος. ib. d
Διαλθυκαίνω, t.2, c.690, c. Διάλθυκος, t.2, c.688, f
E Διαλικᾶσθαι, vide in Διαλεκμᾶσθαι paulo antè.
Διάλιμμα, Hesychio διάστημα, Interstitium, Interwallum.
Διάλυξις, t.2, c.546, e. Διάλυψις, t.2, c.566, e
Διάλυσος, t.2, c.708, d. Διαλυμπάω, t.2, c.668, b
Διαλυνέω, t.2, c.714, f. Διαλυχμαίζω, t.2, c.673, e
Διαλλαγή, t.2, c.351, f. Διαλλακτή, t.1, c.357, a
Διαλλακτήρ, ib. Διαλλακτήριος, ib. b
Διαλλακτής, t.1, c.351, b. Διάλλαξις, ib. g
Διαλλάττω, t.1, c.350, b. Διαλλάττομαι, t.1, c.351, f
Διάλλομαι, t.1, c.339, d
F Διαλλυος, Hesychio est ὁ αὐτὴ ἄλλου διακονῶν: pro quo paulo pòst habet διάμοιρος.
Διάλμα, ατος, τὸ, Saltus: vel potius Transultus.
Διαλογή, t.2, c.610, c. Διαλογίζομαι, t.2, c.648, b
Διαλογικά, τά, t.2, c.619, f. Διαλογικός, ib.
Διαλογισμός, t.2, c.648, c. Διαλογιστικόν, τὸ, subst. ib. e
Διαλογιστικός, ib. Διάλογος, t.2, c.619, e
Διαλοιδορέω, t.2, c.723, a. Διαλοιδορέομαι, ib.
Διαλοιδόρησις, ib.
Διάλος, Manifestus, Perspicuus, Apertus. Vide Διάλας.
G Διαλύσιμα, Hesychio est διαπλοκή. à VERBO Διαλυζίω, cuius particip. διαλυζίσαντες idem exp. κάμψαντες, περικλάσαντες.
Διαλυμαίνομαι, t.2, c.739, a. Διαλύομαι, t.2, c.752, b. c
Διάλυσις, Dissolutio, &c. t.2, c.754, d. Διάλυσις, Compositio, &c. ib. f.
Διάλυσις χρεῶν, t.4, c.581, b
Διαλυτής, t.2, c.754, g. Διαλυτικός, ib. h
Διάλυτον, τὸ, substant. ibid. g
Διάλυτος, Dissolutus, &c. ibid. Διαλυτός, Dissolubilis, &c. ib. d.
H Διαλυω, t.2, c.752, b. c Διαλφιτόω, t.1, c.378, d
Διαλωβάω, ῶ, Mutilo, Depraua, Fœdo. vt διαλελωβημένας γνώμας esse dicuntur Mutilæ opiniones. Et διαλελωβημένος ἀπαιδευσίᾳ, Corruptus imperitia.
Διαμαδάω, ῶ, Irrigo, Humecto. Suidas enim διαμαδῶντες

exponit διαβρέχοντες.
Διαμαλάττω, t.2, c.778, h. Διαμαρτάνω, t.1, c.387, g
Διαμάομαι, t.1, c.384, a. Διαμαρτύρομαι, t.2, c.798, c
Διαμαρτάω, t.1, c.388, c. Διαμαρτυρέω, t.2, c.795, f
Διαμαρτυρόομαι, ib. f. Διαμαρτυρία, t.2, c.795, f
Διαμαρτύρομαι, t.2, c.796, f. Διαμασάομαι, t.2, c.800, a
Διαμάσησις, ib. b. Διαμασσόομαι, ib. a
Διαμάσημα, ibidem.
Διαμάσσω, sive Διαμάττω, Subigo, Pinso. Hesychius διαμάττειν exponit διαβρυῶν τὰ ἄλφιτα πρὸς τὸ ποιῆσαι μάζας.
Διαμαστόω, t.2, c.808, f. Διαμαστίγωσις, ibid.
Διαμαφροπτύω, Produco: (ea signif. qua filiam pater aut meretricem leno producere dicitur) vel Lenocinii concilio. Plutarchus in Cæs. de nupciis Pompei & Iuliæ, Cæsaris & Calpurniæ, μαρτυρομένου Κάτωνος καὶ βοώντος οὐκ αἰσχυνόμενος ἐπὶ γάμοις διαμαφροπτυομένης τῆς ἡγεμονικῆς τῆς ἡγεμονίας. Sic Cic.
B Διαμαχόω, t.2, c.816, e. Διαμάχομαι, ib. c
Διαμαχαλδύω, Hesychio διασκευάζω, διέφθειρα, διέφθειρα.
Διαμάω, t.1, c.384, a
Διαμείβω, & Διαμείβομαι, t.1, c.392, d
Διαμειδιάω, ῶ, Subrideo, Aliquantum rideo.
Διαμειγκαθύομαι, t.1, c.1150, f. Διάμειψις, t.1, c.392, f
Διαμελανάω, Denigro, Nigrefacio, Nigro induco.
Διαμελεϊστί, t.2, c.872, h. Διαμελίζω, t.2, c.873, a
Διαμελισμός, ibidem.
Διαμέλλησις, εως, ἡ, Cunctatio, Mora. Thuc. l. 5, p. 194, πολλῷ πλῷ διαμέλλησιν τῆς πρὸς ἡμᾶς φυλακῆς ποιήσωνται.
Διαμελλητής, οῦ, ὁ, Cunctator, Procrastinator.
Διαμέλλω, t.2, c.872, f. Διαμέμφομαι, t.2, c.876, e
Διαμόβω, t.2, c.879, a.
Διαμερής, ές, ὁ καὶ ἡ, Bipertitus. v. l. sed perperam, vt videtur, pro δίμερής. Nam διαμερὴς sonaret Diuisus.
Διαμειείω, t.2, c.853, d. Διαμειείομαι, ib. e
Διαμειεισμός, ib. Διάμεσος, t.2, c.890, g
Διάμεσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plenus, Refertus. ET Διαμεστόω, ῶ, Impleo.
Διαμεστέω, t.2, c.904, d. Διαμέστωσις, ibid. g
Διαμεστωτής, ibid. Διαμεῖον, t.2, c.899, e
Διάμεσος, ibidem, c
Διάμιλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bimestris. v. l. perperam pro δίμηνος.
Διαμηκίζω, Femora diduco. Item Femoribus diductis ineo. dicitúrque & de fœminis & de maribus, teste Hesychio. Aristoph. Auibus, Ἐγὼ διαμηκίζομαι αὐτὴν ἡδέως. Vide & Γήρατον. INDE Διαμηκισμός, οῦ, ὁ, Femorum diductio: & Coitio quæ fit diductis femoribus: aliis Interfemineus congressus. Plut. Symp. 3, probl. 6, τὸν Ζήνωνος διαμηκισμόν.
Διαμηχανόομαι, t.2, c.929, g
Διαμικρολογόομαι, οῦμαι, Admodum μικρολογόομαι.
Διαμιλλάομαι, ῶμαι, Decerto & contendo cum. Plutarch. Themist. διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι πρὸς δεῖπνα.
Διαμισέω, t.2, c.951, c
Διαμνημονεύω, In memoriam reuoco, Memoria repeto, Recordor, Reminiscor. Luc. λόγους εἰρηνικοὺς αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, verba sibi dicta in memoriam reuocant. Xenoph. Τούτων δὴ χρείαν ὅπαν περὶ αὐ διαμνημονεύσαι, quæ mihi in mentẽ venerint, Quorum recordatus fuero. Itẽ Commemoro. Ex eodem enim affertur διαμνημονεύσαι ἔχων, pro, Traditur habuisse.
Διαμοιράομαι, t.2, c. 849, b. Hesych. & act. διαμοιράσαι affert pro διαμερίσαι.
Διαμονή, t.2, c.879, b
Διαμονομαχόω, ῶ, Singulari certamine decerno. Plutar. De frat. am. ὑπὲρ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦσι.
Διαμορφοσκοπέω, t.2, c.970, d. Διαμορφόω, t.2, c.972, a
Διαμοτόω, t.2, c.979, b
Διαμπαξ, Hesychio & Suidæ ὁλόκληρον, καθόλου, διαπαντὸς, In

A totũ. Exponitur etiam vtrinque. Luc. διελαύνεται διαμπαξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυλίδα. Idem διαμπερὲς & διαμπερές.
Διαμπέρω, t.3, c.161, b. Διαμπερές, ib.
Διαμπερέος, ibid. Διαμπερωνήσω, t.3, c.162, d
Διαμωραίνειν, Hesychio διαπορῆσαι, Deuastare. Poeticè pro διαναισχαλεῖν seu διασφαλεῖν, à διαπίπτω.
Διαμυδαίνεται, Suidas exponit διαπηδᾷ & διαῤῥεῖ, Transilit, Perfluit: item διηθεῖ, Percolat, Per colum transfundit. Pro quo posteriore Etymologus rectius habet διηθεῖται, Percolatur, Per colum transfunditur.
B Διαμύθησις, Hesychio est πολυλογισμός, Deceptio.
Διαμυθολογέω, seu Διαμυθολογόομαι, Confabulor. Plato in Apolog. οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους. Bud. interpr. Differere, Disputare, apud eũdem in Phæd. ἢ πολὺ αὐδῶ Τοῦτον θέλει διαμυθολογῆσαι ἐπὶ εἰκὸς ὕπνος ἔχειν ἐπὶ μή. Affertur ET Διαμυθολογικῶς, pro Fabulosè.
Διαμυλλάνω, Scindo seu torqueo labra: item Irrideo & Illudo tortis labris. Hesychio enim διαμυλλάνειν est χλευάζειν, διαμωκᾶσθαι, τὰ χείλη διαστρέφειν, vt & schol. Aristophanis διεμύλλαινε exponit τὰ χείλη διέστρεφεν ὡς χλευάζων, in hoc Vesparũ loco, Οἱ δ' αὐκρότουν πλείω γε Θευφράστου μόνου. Οὗτος δ' διεμύλλαινεν ὡς δὴ δεξιός. Infrà Διμυλάνω.
Διαμυττάω, Disseco in frusta. Herodot. l. ix.
Διαμφάδιον, Hesych. ἀλλοῖον. quo modo & διαμφίδιον exp.
Διαμφίδιος, t.1, c.409, a. Διαμφὶς, ibidem.
Διαμφισβητέω, ῶ, Controuertor, Disceptoⁿ. vt διαμφισβητεῖται, Controuertitur, In disceptationem venit. seu Dubitatur & ambigitur passim. (VNDE Διαμφισβήτησις, εως, ἡ, Altercatio: vel Dubitatio) Pro Disceptare & cõtẽdere apud Demosth. Pro cor. αὐτοῖς μὲν πρὸς ἀλλήλους διαμφισβητεῖν περὶ τῆς ἡγεμονίας.
D Διαμφοδήσαι, Deuiare. seu In biuiis à sese diuelli. Eust. διαμφοδῆσαι veteribus esse dicit ὧδε ἢ ὧδε πορεύεσθαι, καὶ ἀστοχῆσαι τῆς ὁδοῦ εἰμφόδου. Vide & Ἀγροικίαν suprà.
Διαμωκάομαι, ῶμαι, Illudo, Irrideo. seu Deludo, Derideo. VNDE Διαμώκησις, εως, ἡ, Irrisio, Illusio. Athen. lib. 5, πρὸς ἔγχος ἢ Προδίκου καὶ Ἀναξαγόρου τοῦ σοφιστῶν διαμώκησιν.
Διαμώμαι, per contractionem pro διαμάομαι.
Διαναβάλλεται, Differre, Prolatare, Procrastinare, Dilationes quæritare. Suid. in Διακρούεται.
E Διαναγκάζω, Inuitum cogo.
Διανακάω, ῶ, Reflecto, Refringo.
Διαναπαύω, Interquiescere iubeo, Interposita quiete refocillo & recreo, Reficio. Plutarchus, πρὶν διαναπαῦσαι πόνον ἑκατὸν ὀκτακοσίων χιλίων ὑπερβυχωρήσαν πορείας. Gregor. ὡσπερ οἱ μακρὰν ἐδόν τιμωντες, καταπλύσαι τοῖς πόνοις διαναπαύουσι, Laboribus defessum corpus reficiũt. seu Labores cessare faciunt, interposita quiete. Vbi nota de re inanimata etiam dici. Rursum de re animata pro Sedere & tacere iubeo: Bud. ex Plat. διαναπαύσασθαι μὴ αὐτόν. PASS. Διαναπαύομαι neutraliter accipitur pro Interquiesco, Quiete interposita cesso, Paulùm intermitto. Appian. ὥσπερ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν οἱ διαναπαυόμενοι. Sic & med. vox. Ceb. Theb. καὶ δύουσιν αὐτοὺς διαναπαύσασθαι. Vide & t.3, c.107, g.
F Διαναπείρω, t.3, c.161, b. Διαναυμαχέω, t.2, c.1003, e
Διαναῦσαι, Hesychio διαπλεῦσαι, naui transire. quod infrà 1 διανεῦσαι. Alioqui est etiam Perfluere: à them. διανέω: quod vide in Ἀναπεύσειν, t.3, c.276, c.
G Διαέδρα, t.1, c.1022, c.
Διανεκές, Hesych. exp. διαπαντὸς. Idẽ igitur quod διηνεκές.
Διανέμησις, t.2, c.1021, a
Διανεμητικός, ibid. Διανέμομαι, t.2, c.1020, g.
Διανεμέω, t.1, c.427, b. Διανέμω, t.2, c.1020, g
Διανεμωθός, t.1, c.427, b
Διανεύω, Innuo, Nutu indico. Athenæus lib. 2, ἐκεῖ λαλῶν ἅμα καὶ διανεύων. Et διανεύομαι pro eodem. Affertur enim ex Epigr. διανεύομαι ἔρῳ pro Innuens, Nutibus indicans. ¶ Διανεύει ab Hesychio exponitur στρέφει, κυκᾶ, Vertit, In orbem agit, Circumagit. Diodorus fanè etiam διανεύειν vsurpasse dicitur. vt in libro De reb. gestis Philippi, διὰ πνεῦμα μηχανῆς διανεύοντες. Et rursum, διὰ πολλῶν ὀργάνων διανεύοντες, quibusdam machinis versantes. Mihi tamẽ ea scriptura nõ probatur.

Alioqui διανθῦσαι est διαμαλακῦναι, Tranare, Transnatare. vt in hoc apud Suidam loco, καὶ διανθῦσαι ἐθέλοντες ἐξαπίξιον τὰ τῆς παιανίας. Sic idem Suid. διανενθύκαμεν exp. διεπεσαιώθημεν. Sed hoc διανθῦσαι est à THEM. Διανέω, Trano, Transnato.

Διανεωγώς, ότος, ὁ, Apertus: à them. διανοίγω.

Διανηστιμός, οῦ, ὁ, Ientaculum: seu Ientaculi sumptio, Ientatio. Athen. lib. 1, πεν μὲν οὖν ἀκρατισμὸν, διανηστιμὸν ἔλεγον τὸ σὺν ὄψῳ, δορπεῖν τὸ δὲ δεῖπνον, ὅσπερ δορπίδα.

Διανήχομαι, t. 2, c. 1053, a. Διανέω, ῶ, Perfloreo.

Διανθῆ, t. 1, c. 444, e. Διανθίζω, t. 1, c. 448, c

Διανιζόμαι, ibidem.

Διανίζω, Perluo seu Eluo aut Abluo. Hesychio διακλύζω, πλύνω, διακαθαίρω. Apud Athenæum libro 3, τὸ διανίζειν λοπάδας.

Διανίπλω, E. ῶ, idem. Eubul. apud eundem Athenæũ l. 11, Διένιψα δ' οὐδὲν σπεῦδος οὐδεπώποτε. Καθαρώτερον γὰρ τὴν κύλικα, ἐγὼ ἐξαιρούμενα Ἐθηναικῆς πᾶς κύλικας.

Διανίσταμαι, t. 1, c. 1748, e. Διανίσημι, ib.

Διανοέομαι, t. 2, c. 1075, g. Διανόημα, t. 2, c. 1076, f

Διανόησις, ib. Διανοητέον, Cogitandum.

Διανοητικός, t. 2, c. 1076, g. Διάνοια, t. 2, c. 1066, b

Διανοίγω, Adaperio, Patefacio, seu Aperiendo diduco.

Διανομαί, t. 2, c. 1021, a. Διανομή, ib.

Διανομοθετῶν νόμοις, Plato De leg. dicit pro Ponere seu statuere leges. Alioqui & solum διανομοθετεῖν id signif.

Διανοσφίζω, t. 2, c. 1091, b

Διαντάιος, Aduersus: seu Ex aduerso penetrans. Diodorus Sicul. De reb. gest. Philippi, διὰ τῶν πλευρῶν διαντάια ἐν ἕλκας πληγῶν, aduersò vulnere traiectis lateribus. Hippocrates verò διαντάιος vocat Transeuntes à summo vsque ad imum: vt in l. De artic. ἄλλοι δέ τινες τόποι ὑδρωδέες, διαντάιοι, ὡς ὀφθαλμοῖσι, ὡς δὲ πάντα τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτῆς, ἢ τῆς σφονδύλων. Ibi enim Galenus διαντάιον nomine intelligendos esse ait ὅσα κατὸ διήκοντες ὅπῃ πολὺ μακρότ. Sed apud hunc sine diphthongo per e scriptũ est, apud Hippocr. per αι diphthongum.

Διαντλάω, seu Διαντλέω, ῶ, Exhaurio, Exantlo.

Διαυκτερόω, t. 2, c. 1104, d. Διαυγάμαι, t. 1, c. 472, b

Διαύσασις, ib. b

Διάνυσμα, ατος, τὸ, Iter: seu Itineris confectio, Iter quod conficitur & διανύσεται. Polyb. ὡς τῆς ἡμερῶν καὶ τῆς νυκτῶν λόγον συμμετρεῖσθαι τὰ διανύσματα καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν. Idem, πῶς γὰρ ἂν τις εὐτυχήσαι πορείας καὶ διανύσματος ἡμερησίου, πῶς δὲ νυκτερινοῦ, μὴ καταγνόντας τὰς τῆς ἀστρονομίας διαφορά. Sunt qui interpr. Progressum. vt Pompeius apud Ciceronem dicit, Audiui Cæsarem firmo progressu in castrum Truentinum venisse. Et Cæsar, Maximo progressu. Pro quo alibi dicit, Magnis itineribus.

Διαυτέον, Perficiendum, Exequendum.

Διαυτῶ, t. 1, c. 472, b. Διαυάω, ib.

Διαξαίνω, & Διαξαίνομαι, t. 2, c. 1113, g

Διαξήρανσις, t. 2, c. 1145, a. Διαξηρίζω, t. 2, c. 1148, d

Διαξύω, t. 2, c. 1135, a

Διαπαλαιπαίω, Pancratio certo cum.

Διαπαιδαγωγέω, t. 3, c. 12, c. Διαπαιδεύω, t. 3, c. 19, a

Διαπαίζω, t. 3, c. 21, c

Διαπαλαίω σοι, Tecum luctor, Lucta tecum certo. Philostr. Heroic.

Διαπάλησις, ἡ, Lucta seu Colluctatio. vt ἐν διαπάλαις γηρύμενοι, quũ iam colluctari cœpissent. Dicitur vt διαμαχη.

Διαπάλλω, Quasso, Concutio. διακραδαίνω.

Διαπανυστίζω, t. 2, c. 1106, e

Διαπαντός, Per omnia, Vsquequaque. seu In totum. Affertur & Διά παντος, ex Xenophonte pro Semper, Perpetua serie. Sed hæc & diuisim scribuntur διὰ παντὸς, & διὰ ἅπαντος.

Διαπαπαίνω, Circumspecto per. Ex Plutarchi Fab. αὐτῶν τῶ Μινουκίου τὸ θεῖον καταπλαγεὶς, καὶ πρὸς ἄλλον ἄλλοτε βλέπῃ χρεμετῶν διεπαπᾶτο, οὐδενὸς ἐν χώρᾳ κοῦφον ὀμμάτων, pro Oculis lustrabat. ma'im ego t. n. cum spectans oculos conuertebat, seu Respectabat.

Διαπαρακύπτω, Obliquè aspicio per. At pro eo quod septuaginta interpr. Reg. l. 3, cap. 6, dicunt, ἐπίσης τῶν οἴκων συνέδας διαπαρακυπτόμενας, Hebraici textus versio habet, Fecit templo fenestras obliquas. Vbi Cõplut. editio pro διαπαρακυπτομένας habet δεικτυωμένας, Reticulatas, Cancellatas.

Διαπαρθενεύω, t. 3, c. 1337, g. Διαπαρεῖς, t. 3, c. 161, d

Διαπαρθενεύω, idem quod διαφθείρω seu διαπορεύω, Deuirgino, Virginitate priuo, Stupro. Athenæus lib. 3, de Hercule, ὃν ἐπὶ μόνῃ γε ἡμέρᾳς πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεσπίου κόραι. Inde pass. Διαπαρθενεύθεῖσα, Stuprata. ITEM Διαπαρθένια δῶρα Argias comicus vocauit τὰ ὑπὲρ τῶ τῶν παρθενίων ἀφελέσθαι διδόμενα, teste Polluce libro 3. id est Dona quæ pro virginitate adempta dantur, Munera quæ dantur τῆ διαπαρθενευθείσῃ, deuirginatæ seu stupratæ.

Διάπασμα, t. 3, c. 58, c. Διαπαστάλεύω, t. 3, c. 273, a

Διαπάσσω, t. 3, c. 58, d. Διαπαπάω, t. 1, c. 1876, f

Διαπαπταλεύω, t. 3, c. 273, a. Διαπτύπτω, t. 3, c. 58, d

Διάπαυμα, t. 3, c. 109, c. Διαπαύομαι, ib.

Διάπαυσις, ib. Διαπαύω, ib. b

Διάπεζον φόρημα, Eust. ex πέζα compositum esse dicit, sed non exponit, afferens tantùm hæc verba, ἄγαλμα Διονύσου ἱμάτιον ἔχων πορφυροῦν διάπεζον, καὶ ἐπ' αὐτῶ κρόκωτόν. forsan Ad pedes vsque defluens.

Διαπειλέω, ῶ, Interminor, Interpositis minis territo: vel etiam simpliciter Minitor. Æschin. in Timarch. p. 12, διαπειλησαμένων τῶ Μιτρόλα καὶ τῶ Φαίδρου τῆς ξένοις.

Διαπειράω, t. 3, c. 150, d. Διάπειρα, t. 3, c. 154, d

Διαπειρεχίζω, t. 3, c. 159, c

Διαπειρέω, t. 3, c. 157, e. Διαπειρόομαι, ib

Διάπειρος, ου, ἡ, Ignotus. Ita v. l. sed non fine mendo. forsan autem scribendum Διάπυρος, Ignitus. Nam si vel maximè διάπειρος retineamus, sonaret Prorsus ἄπειρος: vel etiam Expertus, à διαπειρα. Similiter mendosum est Διαπειρόω, quod eadem afferunt pro Transfigo, Trajicio. nam in hac significatione, διαπειρόω dicitur: in illa, διαπείρω.

Διαπειρω, t. 3, c. 161, d. Διαπλεκίζω, t. 3, c. 195, d

Διαπέμπω, t. 3, c. 203, e. Διαπέμπομαι, ib. f

Διαπεθέω, t. 3, c. 213, g. Διαπεπασμένος, t. 3, c. 58, e

Διαπεπεισμένος, t. 3, c. 554, d. Διαπέπλω, t. 3, c. 229, c

Διαπεραίνω, & Διαπεραίνομαι, t. 3, c. 234, c

Διαπεραιόω, t. 3, c. 237, d. Διαπεραίωσις, ib.

Διαπέρασμα, t. 3, c. 239, a. Διαπεραω, t. 3, c. 238, h

Διαπερδικίσαι, Hesychio est διαλαλῆσαι & διαφυγεῖν. Itidémque Etym. Infrà δικεκπερδικίσαι.

Διαπεσθαι, t. 3, c. 244, d. Διαπεραάω, t. 3, c. 162, c

Διαπέω. E. ῶ, Transeo, Traiicio. Plut. Themist. διαπέρασε εἰς νῆσον, In insulam trãseunres. Ita v. l. sed perperam, procul dubio pro διαπερῶντες, à διαπεράω.

Διαπέσαιμι, Excidem, Frustrarer, à διαπίπτω. Aristoph.

Διαπετάσμαι, Pando, Aperio. v NDE Διαπετάσματα πόρων dicitur quum sese meatus aperiunt. Nam Eustathius, pagina 1842, Homericum illud πεπάσθαι θυμὸν μενεαίνων exponens διαχεῖσθαι, dicit esse metaphoram ἀπὸ τῶν διαπετασμένων σωμάτων: vnde esse & πόρων διαπέτειαν, τῶν τῶν πόρων.

Διαπεπαμαι, t. 1, c. 1714, c.

Διαπεττεύων, Hesychius exponit μεταφέρων, Transferens: dicens esse metaph. ἀπὸ τῶν πεττῶν. Sed idem Διαπεττεύεσθαι exponit etiam πεττοῖς ἀποπαίζειν, tesseris ludere: addens, vsurpari etiam pro σωπλεκειν.

Διαπεχωνιωμένον, t. 4, c. 306, f. Διάπεγα τὸ, t. 3, c. 267, g

Διαπηγνυμι, ib. Διαπηδάω, t. 3, c. 274, d.

Διαπήδησις, ib. e

Διαπηδύω, Hesychio est διαπηδᾶ, Dissilit vel Trãsilit. Significat alioquin etiam Scaturit, vt διαπηδύει.

Διαπηνικίζω, t. 4, c. 79, a. Διαπηνικίζω, ib.

Διαπήρωμα, ατος, τὸ, Id quod mutilatum est.

Διαπιάνω, Pinguefacio, Pinguedine distendo.

Διαπιδύω, Scaturio, Perfilio seu perfudo in modum saliẽtium fontium. Aristot. in 2 De gener. anim. διὰ μὲν οὖν τῶν φλεβῶν ἀφ' ἑκάστου τόπου διαπιδύεται ἡ ἐφῆν, καθάπερ ἐν κεκμηκοτι ὠμοῖς τὶ δῶρ γίνεται σάρκες.

Διαπθικιάσαι, Suidæ est τὸ διαπαίζειν, Colludere, Ludere inter se. metaphora à limis qua animal iunt φιλοπαιγμονέσαιν.

Διαπιτνεῖν, t. 3, c. 549, b

Διαπίνω, t. 3, c. 305, f, Διαπορεύσκω, t. 3, c. 241, c

Διαπτίσσω, t. 3, c. 213, e. Διαπτεθύω, t. 3, c. 143, e

Διαπτεθύομαι, ib. Διαπτεύω, t. 3, c. 140, f

Διαπτασσάω, Duplico, Gemino. vulg. lex. perperam pro διπλασιάζω.

Διάπτασις, t. 3, c. 349, b. Διάπλασμα, ibid.

Διαπλασμός, ib. Διαπλάσσω, t. 3, c. 348, h

Διαπλαστικός, οῦ, ὁ, Effingendi formandique vi prædius.

Διαπλάτυνω, t. 3, c. 348, h. Διαπλατύνομαι, t. 3, c. 349, a

Διαπλέκω, t. 3, c. 361, h. Διάπλεος, t. 3, c. 365, d

Διαπλέω, t. 3, c. 370, h. Διαπλήθω, t. 3, c. 378, c

Διαπληκτίζομαι, t. 3, c. 390, h. Διαπληκτισμός, t. 3, c. 391, a

Διαπλήσσω, Ictu perfringo: vel Diffringo, Diffindo. Eustathius enim διαπλήσσειν esse dicit τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν, in hoc loco Homeri Il. ψ, de Græcis in syluã profectis cæsum ligna, πολὺ δὴ ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ Ἐκάδεον ἡμόνων. Sed addit, quosdam scribere διαῤῥήσσοντες, Diffissione rumpentes. Rursum Διαπλίσσω exponitur etiam Dissipo.

Διαπλίσσω, Discedo, Dehisco, Dissilio. Vnde διαπέπλιγε, quod Hesychio est διαβέβηκε: & Διαπεπλιγός, eidem diεστώς, κεχηνώς. qui etiam addit, πλήματα εἶναι τὰ βήματα. Sed perperam apud eum scriptum est διαπέπληγε, per η: itidémque διαπεπληγὼς & πλήματα, vt ex ipsomet Hesychio patet in serie τῶ π. Eust. διαπεπλιχθαι esse dicit τὸ ἀξεκπέκλειν ἐοῖς πόδας.

Διαπλεκή, t. 3, c. 362, b. Διάπλοκος, ib.

Διάπλους, t. 3, c. 371, b. Διάπλοις, ibid.

Διαπλεωω, t. 3, c. 404, b. Διαπλόω, t. 3, c. 374, g

Διαπνεω, t. 3, c. 413, b. Διαπνέω, ibid.

Διαπνοη, ib. e. Διαπνοίζω, t. 3, c. 517, h

Διαπνοισμός, ibid. Διαποικίλλω, t. 3, c. 444, d

Διαποικίλλομαι, ibid. Διαποίκιλος, t. 3, c. 443, c

Διαπολεμεω, t. 3, c. 462, d. Διαπολέμησις, ib. e

Διαπολιορκέω, ῶ, Obsideo: seu Constanter obsideo.

Διαπολιτεία, t. 3, c. 478, b. Διαπολιτεύομαι, ibid. a

Διαπόλυμι, Perdo, seu Interimo.

Διαπομπεύω, t. 3, c. 201, b. Διαπομπή, t. 3, c. 204, a

Διαπόμπιμος, ibid.

Διαπονηθείς, Hesychio λυπηθείς, Molestia affectus.

Διαπονέω, t. 3, c. 222, d. Διαπονέομαι, ib.

Διαπονηθείς, t. 3, c. 223, b

Διαπόνημα, ατος, τὸ, Labor & exercitatio. Plato De leg. ἄπαντα τοῖς σώμασι διαπονήματα.

Διαπόνησις, εως, ἡ, itidem Labor, Exercitatio.

Διάπονος, t. 1, c. 1708, d. Διάπονος, t. 3, c. 219, c

Διαπόνησις, t. 3, c. 487, f. Διαπόνως, t. 3, c. 219, d

Διαπορεία, t. 3, c. 182, c. Διαπορεύομαι, ibid. a

Διαπόρευσις, ib. c. Διαπόρεύω, t. 3, c. 180, b

Διαπορέω, t. 3, c. 170, a. Διαπόρησις, ib. f

Διαπορητικῶς, ibid. b. A nomine Διαπορητικός, Dubitans, vel Dubius.

Διαπορεύω, t. 3, c. 245, b. Διαπορθμεύω, t. 3, c. 188, f

Διαπορεία, t. 3, c. 182, c. Διαπορεύομαι, t. 3, c. 170, d

Διαπορπακίσαι, Hesychio est τὸ δεῖ πόρπακος, ἤτοι τὸ λαβεῖν, διενεῖραι.

Διαπόρφυρος, t. 3, c. 489, e. Διαπτέλλω, t. 3, c. 1000, c

Διαπτυλοῶ, pro Ad cicatricem perducere, affertur ex Dioscoride lib. 5, c. 79. Id tamen ibi nõ reperio: sed aliquãto pòst, cap. 84 ἀπτυλοῶ & καπτυλοῶ.

Διαπραγματεύομαι, Negotior. Διαπραγματεύω, t. 3, c. 244, d

Διάπραξις, εως, ἡ, ὄφectio: vel etiam Negotii confectio, aut Negotium. Plato Sympos. ἀνεργοτοῦμεν εἰς χρήματα ἢ εἰς διάπραξεις πολιτικάς.

Διάπρασις, t. 3, c. 241, c. Διαπρεσσόω, t. 3, c. 534, d

Διαπρεσβεύω, ibid. Διαπρεπής, t. 3, c. 541, a

Διαπρέπω, t. 3, c. 540, f. Διαπρεπῶς, t. 3, c. 541, b

Διαπρεσβεία, t. 3, c. 544, c. Διαπρεσβεύω, ib.

Διαπρεσβεύομαι, ibid. c. Διαπρήθω, t. 3, c. 549, b

Διαπρήσσω, t. 3, c. 239, f. & 536, e

Διαπρησεύω, Indicium defero. Affertur enim ex Herodoto, διεπρήσευσε πρὸς τοὺς Σκύθας, pro Indicium detulit Scythis, Iudicauit.

Διαπτέω, t. 3, c. 554, d

Διὰ πρὸ, vel Διαπρὸ, t. 1, c. 982, d. t. 3, c. 249, f. & 556, e. ob.

Διαπρεφέσαιτο, Pertransibat. Scribitur etiam diiunctim: à διὰ πρὸ & εἶμι.

Διαπυρόσος, ου, ὁ, Penetrabilis, Penetrans. vt διαπρύσσοι κίρυκες apud Greg. qui & διάπυροι nominantur: quoniam videlicet voce sua, vt pote alta & clara, penetrant aures. Vnde & διαπρύσσον γεγωνεῖν dicitur qui vocem ita intendit vt ea aures etiam remotissimorum penetret. Homerus Iliad. θ & ρ, Εὔσσε δὲ διαπρύσσοιο Δαναοῖσ' γεγωνώς. id est, διάπυρον & ὀξάκουστον. Idem Hom. Il. ρ, dicit, ὥσπερ τε σφῶν ἰαίνει ὕδωρ Τλίης πεδίοιο διαπρύσσοντ τετυχηκώς, pro παρ' ὅλον τὸ πεδίον τῶν πεπαμένος ἀνήκουν, vt scholiast. exponit. At διαπρύσσεις πόλεμος exponi potest Vehemens: in quo nimirum ferrum & flamma omnia διαπορθοῦντες.

Διαπαίω, t. 3, c. 581, e. Διαπλάω, t. 1, c. 1713, g

Διαπερόω, t. 1, c. 1719, d. Διάπημι, t. 1, c. 1713, g

Διαπίσσω, t. 3, c. 591, d.

Διαπνέω, & Διαπνεόομαι, t. 3, c. 589, g

Διαπνοηθείς, ib. h. Διαπνόησις, ib.

Διάπυντος, Stellæ micantes. v. l. perperam pro διάπτοντες.

Διάπτυξις, t. 3, c. 595, b. Διαπτύσσω, ib. a

Διάπτυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ventilatus & sparsus. vt accipiunt apud Soranum in Vita Hippocr. τῆς δίξης αὐτῶ μέχρι Περσῶν διαπτύστου γνωμῆς. Sed suspecta hæc vox est, & puto scribẽdum esse διάπυστος. Alioqui διάπτυστος est Despuẽdus, Despui dignus, vt καπτύστος, à VERBO Διαπτύω, idem significante quod καταπτύω, Despuo: & metaphoricè Contemno, Fastidio. Demosthenes Pro cor. σὺ μὲν ὁ σεμνὸς ἀνὴρ καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους. Chrysost. μᾶλλον διαπτύεσθαι.

Διάπτωμα, t. 3, c. 313, g. Διάπτωσις, ib.

Διαπτύεω, t. 3, c. 610, d. Διαπτύημα, ib.

Διαπύησις, ib. e. Διαπυητικός, ib. d

Διαπύθω, t. 3, c. 606, a. Διαπυήσω, t. 3, c. 610, c

Διαπυκτεύω, t. 3, c. 597, g. Διαπύλιος, t. 3, c. 612, c

Διαπωγωνομαι, t. 3, c. 617, d. Διάπυος, t. 3, c. 609, b

Διαπυοεύω, & Διαπυοεύομαι, t. 3, c. 615, b

Διάπυρος, ib. a. Διαπυρόω, t. 3, c. 628, c

Διαπυροεύω, t. 3, c. 631, e. Διάπυτος, t. 3, c. 617, c

Διαπαλαίω, t. 3, c. 643, b

Διαραίνω, Aspergo, Irrigo. Scribitur & gemino ρ.

Διαραίρηται, Atticè seu Ionicè pro διήρηται apud Herodotum, Diuisus est: ab act. them. διαιρέω.

Διαρεμβῶν, t. 1, c. 211, a. Διαρεόστα, t. 1, c. 517, d

Διαρεγκεω, t. 1, c. 530, f. Διαρέω, t. 1, c. 535, c

Διαρθρόω, & Διαρθρόομαι, t. 1, c. 569, c

Διάρθρωσις, ib. e. Διαρθρωτικός, ib. g

Διαεριθμέω, & Διαεριθμόομαι, t. 1, c. 567, d

Διαεριθμησις, ibidem.

Διαεριθοῦσθαι, interdum ponitur ὅλη ἡδωμαπε ὀρχηστικοῦ, interdum ὅλη τῶ σωεσεράφθαι, teste Hesychio. Infrà gemino ρ.

Διάρινον, idem dici scribit τὸ σίνηπι, Sinapi: forsan quoniam sua acrimonia naves vellicat & mordet.

Διαεπιζεσθαι, idem exp. διαφωνιζεσθαι. Infrà gemino ρ.

Διάρκεια, t. 1, c. 538, a. Διαρκέσαπα, ib.

Διαρκέω, t. 1, c. 537, c. Διαρκής, ib. g

Διαρκῶς, t. 1, c. 538, a. Διάρμα, t. 1, c. 211, e

Διαρμόζω, vel Διαρμόττω, t. 1, c. 582, d

Διαοθεωῦπα, Hesych. affert pro διαπθοῶπα.

Διαρπαγή, t. 1, c. 547, b. Διαρπάζω, ib.

Διαῤῥαίνω, t. 3, c. 692, d. Διαῤῥαίω, t. 3, c. 666, h. & 692, d

Διαῤῥαντίζω, t. 3, c. 692, b

Διαῤῥέω, & Διαῤῥέομαι, t. 3, c. 687, a

Διαῤῥήγνυμι, t. 1, c. 516, h. Διαῤῥήγνυμι, ib.

Διαῤῥήγνυω, ibid. Διαῤῥηδέω, t. 1, c. 1155, b

Διαῤῥήκτης, t. 1, c. 517, b. Διαῤῥησις, t. 1, c. 1155, b

Διαῤῥήσσω, t. 1, c. 527, b

Διαῤῥικνοῦσθαι, Etymologo est τὸ πλὴν ἐσφῶ φορτικῶς ᾠδάσθαι, afferenti in exemplum hunc iambum ex Cratetis Trophonio; Σίφιζε δ' ἀσδίζε καὶ διαῤῥίκνου. Suprà διαεικνοῦσθαι vnico ρ.

Διαῤῥιμμα, t. 3, c. 714, a. Διαῤῥιπίζω, t. 3, c. 718, a

Διαῤῥιπέω, & Διαῤῥίπτω, t. 3, c. 713, h

Διάῤῥοδον, t. 1, c. 979, f. Διαῤῥόδος, t. 3, c. 719, h

Διάῤῥοια, t. 3, c. 687, c. Διαῤῥοίζομαι, ib. g

Διαῤῥυέω, ῶ, Diffluo. vnde apud Plut. διεῤῥυηκὼς ἀπὸ μαλακίας, Qui mollitie diffluit. At infinitiuus passiuus

διῤῥυλῶω, cum participio διῤῥυεὶς, non tam hinc deduci potest quàm à διῤῥέω seu inus. them. διῤῥόω.

Διῤῥυθμέω, ὦ, Compingo, Concinno. vulg. l. Videtur tamen potius dicendum διῤῥυθμίζω.

Διῤῥύσκεσθαι, pro Diffluere & dissipari affert Budæus ex Aretha.

Διῤῥύσλω, t.3, c.729, h. Διῤῥῦπος, t.3, c.687, c

Διῤῥώξ, r.1, c.527, b. Διάρσις, t.1, c.211, e

Διαρταμέω, t.1, c.576, b. Διαρτάω, t.1, c.571, f

Διαρτηδὶς, ib. Διαρτήω, t.1, c.215, f

Διαρύω, seu Διῤῥύω, Traduco, trahendo nimirum. Herodot. διαρύσαι τὰς νέας τὸν Ισθμὸν, per Isthmum traducere naues.

Διάρχαι, Hesychio teste sunt οἱ Ἑλληνοδίκαι.

Διαρωχμίας, idem esse dicit διβασάνας: intellige autem τοὺς διεῤῥωγότας, quæ à se inuicem dirupta hiascunt.

Διασκακώνισον, idem potitum esse dicit pro διβασκαλακώνισον, hoc est πυρῤῥὸς βιάδισον. nam τοὺς ἐρυθροὺς dictos fuisse σκαλάκωνας, fortsitan ἀπὸ τοῦ σκυλόδειν, quod est ἐρυθραίνειν. Et σκαλάκωνα dici τὸν οὐ μὴ δεῖ δὲ παντῶς. Hæc ille, proculdubio respiciens ad hunc locum Aristophanis in Vesp. Κἀνσὸν ποθ' ὑποδυσάμενος, εἶτα πλουσίως ὡδὶ τρεφθεὶς, πυῤῥὸν τὴν διβασκαλακώνισον. Ita enim habent comici exemplaria, & non solùm eius schol. sed etiam Suidas & Etymol. Quorum hi duo illud διβασκαλακώνισον exp. διβαθρυψαι, διβαχανείασον: quorum videlicet σκαλάκωνες olim dicebantur οἱ διβαθρυπτόμενοι, à verbo σκαλοῦσθαι quod est ἁβρὸς βαδίειν & velut σείεσθαι, καθὰ τὸ σάλον. Scholiastes quoque ipsius comici exponit ἁβρωστὴν & διβαθρυφῆν: dictum addens à Salacone quodam Autolyci patre, qui fuerit μαλακὸς, mollis & effœminatus. Addit etiam, videri hoc verbo significari τὸ σκαλακωθεῖσθαι, hoc est τὸ σκαλεῖσθαι τὸν τρόχιν, agitare seu iactitare nates. Sed in quibusdam codicibus scribi διβαλυκώνισον: in Artemidori autem σκαλαγωγῆ, legi δεσλακώνισον. quorum illud esse à Lycone quodam pentathlo, qui fuisse μαλακώτερος videatur. Deinde ad prius διβασκαλακώνισον reuertens, ipsum exponit ἁβρὸς καὶ μαλακὸς σαυτὸν διβαχανίσας, à Salacone quodam πυρῤῥυλῷ. additque quosdam σκαλακωνίσαι esse dicere τὸ τὴν τρόχιν αἰσχρὰς κινῆσαι. Rursum Hesychius διβασκαλακώνισον exponit διβάσασον, ἀπὸ τοῦ ἐξακκεῖσθαι τὸν Σαλακωνα.

Διασκελύω, t.3, c.740, c.

Διασκαπτίζω, & Διασκαπτίζομαι, t.3, c.741, a

Διασκαπὶς, t.3, c.777, a

Διασδρκώνισμα, Hesychius esse dicit ἀστεῖός τρόπον. Cui subiungit Διασδρκωνίσαι, esse dicens τὸ τρεχεσκωπτῶς γελάσαι: quod ipsum & Σαρκωνίσαι dici. Sed sunt qui reponendum censeant Διασδρδωνίσαι & Σαρδωνίσαι, interpretantes, Sardonium risum ridere, Subsannare. In his tamen τὸ ω suspectus est. Apud Etymol. & in lex. meo vet. legitur διεσπαδάνωσε, expositum διεχέασεν, οὐκ ὅλῃ διαχύσει, ἀλλ' οἷον εἰ Σαρδάνιον γέλωτα.

Διασπαυλούδμον, idem Hesychius exponit διβακινούδμον καὶ ἐνοβρεωύδμον: item διβασφήδμον: respiciens forsitan ad hunc Aristoph. locum qui ab Etym. citatur, Ὁραῖ δ' ὡς ὀμεφακα διβασπαυλούδμον. Atque adeo idem ille Etymologus διβασπαυλούδμον esse dicit ἀβεμωνίδμον καὶ διβαθρυπτόμενον: nimirum τὸ δὲ τὴν σπῦλον, τὴν τρυφερὸν καὶ χαῦρον, vt apud Simonidem in Iambis, Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίς.

Διασαφεῖν, t.3, c.747, c.

Διασαχλιῴζω, Declaro, Explano. Polyb. τῶν ποῦ διεσαφλίσαν. Idem signif. διβασαφέω & διβασαφίζω.

Διασάφησις, t.3. c.747, f

Διασαφητέος. Explanandum, Declarandum. Ex Theophr. pro Perspicuè differendum est.

Διασαφηνὴς, t.3, c.747, f. Διασαφίζω, ibid.

Διασφαμὸς, t.3, c.757, a. Διαστίω, t.3, c.756, g

Διασείηω, t.3, c.761, c. Διασκόω, t.3, c.764, c

Διασημαίνω, t.3, c.772, c. Διείσεις, t.3, c.765, e

Διασήπω, t.3, c.777, a. Διάσια, t.1, c.1025, a

Διασλλάττω, t.1, c.1921, d.

Διασμλόω, ib.

Διασμοῦσι, Hesychius exp. διβακρωμφδοῦσι: qui & Διασλλοῦν

exposuerat διβαύρειν.

Διασωπάω, t.3, c.798, d. Διασκαλιδεύω, t.3, c.806, a

Διασκαρδυκίσης, Hesychius exp. διβλεκπιδίσης: quoniam vi delicet Euripidis mater scandicas venditarit, quod est genus syluestris oleris. Respexit autē ad hūc locum Aristoph. in Equit. vbi dicit, Μὴ μοί γε, μὴ μοι, μὴ διβασκαρδυκίσῃς. Vbi schol. quoque eandem expositionem affert, sed exponens etiam ἀπὸ δειλιάσης & μεταμελήσης, dicens Euripidem hic derideri vt filium λαχανοπώλιδος, venditricis olerum.

Διασκάπω, t.3, c.808, c.

Διασκελφῶσαι, propriè de auibus dicitur quæ τοῖς ὄνυξι σκαλβύουσι τὴν γῆν, vnguibus terram fodicant seu scalpunt. Etymolog. διεσκελφῶσάμεθα exponit διελυσιμῆν. σκάψαν enim esse τὸ κάψας καὶ φύγανον ὀδὶ τάλυπον. Atque ita vsurpasse Isocratem, nimirum in Areop. vbi dicit διασκελφῶσαθαι καὶ διαλύσασθαι τοὺς ἀτυχίας. Vel σκαλφῶσαθαι esse τὸ ὑπασυρμῶς τι ποιεῖν καὶ μὴ μετὰ τῆς προσηκούσης ὑπομελείας.

Διασκεδάζω, t.3, c.812, g. Διασκεδάνυμι, t.3, c.813, a

Διασκεδαννύω, ibid. Διασκεδαστὴς, ib.b

Διασκεδαστικὸς, ib. Διασκεδάω, t.3, c.812, g

Διασκεπτέον, t.3, c.815, f. Διασκέπομαι, ib.c

Διασκεδάζω, t.3, c.841, d. Διασκεδὴς, ibid.g

Διασκεδυωρέω, t.3, c.856, g. Διάσκεψις, t.3, c.815, f

Διασκέω, t.1, c.588, d. Διασπλωάω, t.3, c.855, e

Διασκλωέω, ib. Διασκηνητέον, ibid.f

Διασκινόω, t.3, c.856, d. Διασκιδάνυμαι, t.3, c.813, f

Διασκιδάνυμι, ib.c. Διασκιρτάω, t.3, c.874, f

Διασκοπέω, t.3, c.829, f. Διασκοπιόομαι, t.3, c.814, e

Διασκορπίζω, t.3, c.888, d. Διασκορπισμὸς, ib.

Διασκοπάω, t.3, c.888, f

Δίασμα, Etymologo est ἡ τροφὴ τοῦ ἱματίου ἐρασία, subiungenti hoc Callimachi hemistichium exempli loco, — διβάσματα φαέρος ἀρχῷ. Deriuari autem dicit ἀπὸ τοῦ δίσσως, τοῦ μεσισμοῦ, quoniam τοὺς τόμους διβαμεῖζιστα: pleonasmo nimirum τοῦ ι pro δίσμα. Est tamen potius à διβίζομαι: hoc autem, à δίζομαι. Videtur itaque rextor δίζεν τὴν ἰσὸν dici quum filis diuisis explicatisque telā orditur. Legitur porro illud δίασμα & apud septuaginta Bibliorum interpretes, in libro Iudicum cap. 16, vbi Sampson dicit Dalilæ fuæ, ἐὰν ὑφάνῃς τὰς ἑπτὰ σειρὰς μετὰ τοῦ δίσματος, καὶ ἐγκρούσῃς ἐν τῷ παστάλῳ εἰς τὴν πήχυν, ἔσομαι ἀσθενής. Et mox ipse Sampson διέσπασεν τοὺς πασσαλοὺς ἐν τῷ ὑφάσματι ἕως τοῦ πήχυος καὶ τὸ δίασμα. Hebraici textus versio ibi habet Licū. rectē. nā licia dicūtur stamina seu fila serie quadā deducta & explicata æquali, quibus trama intexitur per transuersum. Ibidem legitur verbum διβάσει σου, de Dalila: ἐδίβασε τὸ τοῦ ἑνὸς βοστρύχους τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ κατήκρουσεν ἐν τοῖς πασσάλοις εἰς τὸν τοῖχον: posito ibi illo διβασθῶσι pro διβάσματι seu licio implicare.

Διασμάω, t.3, c.889, a. Διασμέω, ibid.

Διασμήχω, t.3, c.890, a. Διασμυλύω, t.3, c.891, a

Διασμύχω, ib.c. Διασσείω, t.3, c.894, a

Διασφιζόμαι, Astu vtor, Sophisticè ago. Aristoph.

Διασπαθάω, t.3, c.909, a. Διασπασάλω, t.3, c.911, g

Διασπαρὲς, Dispersus, Dissipatus: à διβασπείρω.

Διασπάσιμος, t.3, c.919, g. Διάσπασις, ib.

Διάσπασμα, ib.f. Διασπασμὸς, ib.g

Διασπάσσειν, ib. Διασπάω, ib.g

Διασπίρω, & Διασπίρομαι, t.3, c.935, c

Διασπικνόω, t.3, c.359, d

Διασπεύδω, exponitur Excito. Esset tamen potius Excito & festinare iubeo, Incito ad properandum.

Διασπορὰ, t.3, c.935, d. Διασπορὲς, ib.e

Διασπουδάζω, Expeto, Do operam. Ex Demosth.

Διασταδὸν, t.1, c.1757, a. Διασταλμάομαι, t.1, c.1743, e

Διάστασις, t.3, c.1001, f. Διαστλητὸν, ib.

Διαστασιάζω, t.1, c.1802, f. Διάστασις, t.1, c.1756, b

Διαστασμὸς, ib.a. Διασταφὴ, t.1, c.1757, a

Διαστικὸς, t.1, c.1756, h. Διαστικὸς, ib.g

Διαστίχω, t.3, c.981, g. Διαστλλω, t.3, c.1000, f

Διαστιλμὸς, ibid.f.

Διάστερος, Stellis distinctus, Stellatus. Metaphoricè Luc. dicit στεφὰν λίθοις Ἰνδικοῖς διάστερος, pro Corona gemmis

Indicis stellata: seu Veluti stellis distincta.

Διάστιμα, t.1, c.1757, a. & 1796, b. ob.

Διαστιμαπίζω, t.1, c.1757, d. Διαστιμαπικὸς, ib.c

Διαστιλέω, t.1, c.1811, e.

Διαστήτω, pro διεστήτω, Discesserunt seu dirempti sunt à se inuicem. aor. 2 à δίστημι.

Διαστίζω, t.3, c.1035, d. Διάστιξις, ib.

Διαστοιχίζω, exponitur Instipo, Constipo.

Διαστοιχίζω, Ordine colloco & dispono. Vnde particip. διαστοιχισταιδμος, Hesychio ἀκολούθως διβεξῆδμος, διβεξεῆδμος.

Διαστολὴς, t.3, c.1002, a. Διαστολὴ, t.3, c.1001, f

Διαστομόω, t.3, c.1050, f. Διαστόμωσις, ib.

Διαστωμωτεῖς, ib.g

Διαστχαίζομαι, Coniector, Coniectationibus auguror.

Διασρατηγέω, t.3, c.1070, g

Διασρεβλόω, t.3, c.1103, e. Διασρέφω, t.3, c.1092, d

Διασρεβέω, t.3, c.1105, a. Διασροφέω, ib.

Διασροφὴ, t.3, c.1093, a. Διάσροφος, ib.b

Διασρώνυμι, t.3, c.1061, g. Διασρωνύω, ib.

Διάσυλος, t.1, c.1808, e. Διασυλόω, t.1, c.1810, a

Διασύφεσκοι, Hesychio sunt οἱ τοῦ κόρου quidem & τοῦ ἄλου (pupillam & areolam) nigram habent, at τοῦ ἴριν ἔνυχρον, iridem viridantem.

Διασυκάσαι idem Tarētinis esse dicit Διασκεδάσαι, Dispergere, Disicere, Dissipare.

Διατιθήσιμι, t.1, c.1796, e. Διατόμαι, t.3, c.760, e

Διατυλίζω, t.3, c.1137, b. Διατυρμὸς, t.3, c.1141, h

Διατυρτικὸς, t.3, c.1142, b. Διατύω, t.3 c.1141, f

Διαφαγὴ, t.3, c.1159, a. Διαφάζω, t.3, c.1158, h

Διαφακτὴρ, ib. Διαφαλίζω, t.3, c.1174, h

Διαφάλλω, t.3, c.1176, a. Διαφαῖζ, t.3, c.1159, b

Διαφράττω, t.3, c.1158, h. Διαφενδονάω, t.3, c.1178, c

Διαφενδονέω, ib. Διαφενδονίζω, ib.c

Διαφρετεύεσθαι, Sibi vendicare seu retinere, In suos & proprios vsus conuertere. Philo in Vita Mos. lib. 1, πολέων μόνοι διαφρετεύεσθαι δίκαιοι τῆς. Vbi Turn. vertit Intercipere prædam.

Διαφρικόω, t.3, c.1181, f. Διαφρωνόω, t.3, c.1179, h

Διαφρίγγω, t.3, c.1183, d. Διαχρηματίζω, t.1, c.1329, f

Διαχάζω, t.3, c.1198, b.

Διαχρίω, t.3, c.1198, c. & t.1, c.1663, d. ob.

Διαχρέω, ὦ, Negotiis distineo, Occupo. Pass. διβχρεόομαι, Negotiis distineor, Occupor. Herodianus lib. 7, διβχρεωμένῳ δ' ἐκείνῳ τρὸς τὴν ἦβῆ σπεραγίδων ὑπήγετο, occupato illi signis agnoscendis.

Διαχωζω, t.3, c.1223, c. Διαπγὴ, t.3, c.1263, g

Διάπαιος, ib.e. Διαπίκτης, ib.g

Διαπικτικὸν, ib.h. Διαπίκτορ, ib.g

Διαβλεπτωπέω, t.3, c.1647, f. Διαταμεῖνω, t.3, c.1240, h

Διαπεμπω, t.3, c.1409, c. Διαπεῖς, t.3, c.1263, e

Διαπεραίνω, t.3, c.1247, a. Διαπερεκνὴ, ib.

Διάπεσις, t.3, c.1289, c. Διαπέωτα, t.3, c.1263, b

Διαπεπκὸν, ibid.h. Διαπαῖω, ib. b

Διαπεφυῦω, t.1, c.1502, g

Διαβεχρὸν, & Διαπέχοις, Celeriter, Citò. Ambo apud Suidam, prius verò apud Platonem in Apologia Socrat. Apud Hesychiū autē scriptum διβαπέχοις, expositumque itidem σπεύδωμι: sed id suspectus est. At superiora sunt qui diutiùs citari scribant, nimirum διβεχρὸν & διβαπέχοις, vt videbis t. 3, c. 1275, e. f

Διαπήγνω, t.3, c.1277, c. Διαπθυλλωνιδῆς, t.1, c.1580, f

Διαπθυμμένως, t.1, c.1594, d. Διαπτέω, t.3, c.1288, c

Διαπιχίζω, t.3, c.1360, a. Διαπήχεσι, ib.c

Διαπκμαίρομαι, t.3, c.1364, f. Διαπελεω, t.3, c.1382, c

Διαπίλεις, t.3, c.1370, f. Διαπέμπω, t.3, c.1399, d

Διαπνοὴς, t.3, c.1289, c. Διαπεσαίρω, t.3, c.1310, h

Διαπνοῶν, nonnulli coniunctim legunt pro διβῆ ποιούμενον. quod symphoniæ seu harmoniæ genus est, de quo in Τέσσαρες, t.3, c.1416, h

Διαπτοιεῖν, t.3, c.1289, c. Διαπτεραίνω, t.3, c.1318, g

Διαπθύοντο, Hesych. affert pro ἐμαειζῶντο: itidemque διβεθύοντο pro μαειζόμενοι. scribūtur tamē hæc sine ι potius.

Διατήκω, t.3, c.1457, g. Διαπτρέω, t.3, c.1464, c

Διατήσεις, εως, ἡ, Obseruatio, vel etiam Conseruatio.

Διάτηθον, perperam alicubi pro Διάτρητον scriptum reperitur. id est, Perforatum, Perterebratum.

Διατὶ, alicubi cōiunctim legitur pro διβὸ τί; Propter quid? id est, Quamobrem? Qua de causa? Et τὸ διὰ τί, causa cur. Ad verbum id propter quod: pro τὸ διότι.

Διαπθεμαι, t.3, c.1488, e. & 1489, c

Διαπθημι, t.3, c.1488, b. Διαπλάω, t.3, c.1541, h

Διαπλόω, ib.a. Διάπλαμα, ib.

Διαπμαίω, t.3, c.1566, d. Διαπήμησις, ib.

Διαπμηπικὸς, ib. Διαπνέοσω, t.3, c.1543, a

Διαπθαλεὸς, Hesychio διβέαυρος, Ignitus, Candens. vt & scholiast. Aristoph. Διαπθαλέω exp. διβεθέρμω, Calido seu Feruido, in hoc Vesp. loco, ἢ μὴ κεραυνῷ Διαπθαλέῳ κατοδίσον παχύς.

Διαπτραίνω, t.3, c.1318, g. Διαπτρέω, ib.

Διαπτάσω, t.3, c.1230, e. Διάτλημι, ib.

Διατμήγω, t.3, c.1408, g. Διατμήσσω, ib.

Διατιχέω, t.3, c.1582, f. Διάτιχις, ib.d

Διάτομος, t.3, c.1393, d. & 1399, c

Διατοιαία, t.3, c.1588, f. Διατοῖα, t.3, c.1290, b

Διάτονος, t.3, c.1289 f. Διαπξθλόω, t.3, c.1591, d

Διατρέθυμα, t.3, c.1315, f. Διατρεθω, ib.

Διατρεω, t.3, c.1314, c. Διάτρος, ibid.g

Διατρεγεῖν, t.3, c.1346, e

Διατρῶμις, Hesychio est ὁ διερχόμενος τὴν τραῦμν, id est (inquit idem) τὸ ἀπὸ ὁρᾶν ὅτι τὰ ἰχία πόνον. Meminit Pollux quoque huius vocabuli, sed paulo aliter exponens. nam lib. 2, titulo De lateribus & natibus, quum dixisset τοὺς ὀνθεῖς τὴν γῆν ἔχοντας vocari λίαστοι & ὑπολίαστοι & λιαστοπύγους, subiungit, à Strattide τὴν ὧδε ἔχουσαν nominari διβατράμνι: innuens esse Depygem, Depressas nates habentem.

Διατρανόω, t.3, c.1320, e. Διατραχηλίζω, t.3, c.1600, c

Διατρέπω, t.3, c.1623, c. Διατρέφω, t.3, c.1649, c

Διαῤῥέχω, t.3, c.1657, g. Διαῤῥέω, t.3, c.1671, e

Διαῤῥίω, ex Oppiano affertur pro Diffipo, Confringo. Sed videndum ne sit aor. 1, contract. modi, à them. διβῥαίω posito pro διβεῤῥαίω, id est, Perforo, Perterebro.

Διάῤῥυπτος, t.3, c.1318, h. Διῤῥύπτες, ib.

Διαῤῥιβὴ, t.3, c.1335, a. Διαῤῥίβω, t.3, c.1333, c

Διαῤῥίβομαι, t.3, c.1334, f. Διάτεμμα, t.3, c.1335, a

Διάπειρος, à Gorræo exponitur Triduo inedia: qui empiricorum esse inuentum ait, à Thessalo primùm excogitatum. totum autem fuisse in victus ratione, quam ita instituerint in omnibus ægris vt primùm in quarto die ipsos cibarent, pòst in sexto, mox in octauo, deinde in decimo: prima quidem cibatione post primam diarrhœn instituta, reliquis autem, alternis diebus sed hæc vt nugas & deliramenta à Galeno irrideri multis in locis. Budæus quoque verbum esse medicinale dicit, sed exponens ὁ διβεῖπος παρεξισμὸς, accessio morbi seu febris tertia die afferens hæc ex Gal. verba, ἢ δεῖ τρόπον τοῦτο, διβ' τὴν τρόπον διβεῖπεν, αἱ δ' ἄλλαι, καθὰ μίαν. Alibi idem Galenus dicit, τὴν διβεῖπεν ὑποβάλλοντες.

Διάπειλα, t.3, c.1610, g. Rhodum autem v. l. traduunt ab Homero in Catalogo nauium διβεῖπλα appellari quasi Capilli studiosam. Sed crasso errore, nato ex vitiosa connexione eorum quæ disiungi debent. Sic enim ibi Homerus, Οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διβεῖπλα κομοιόντες: posito διβεῖπλα pro εἰς πεῖα μέρη. vt scholiastes quoque exp. πεῖχος διβαπχόντες, Triuariam, Triplicem.

Διαβρῶσι, t.3, c.1623, h. Διαβρῶπες, t.3, c.1624, a

Διαβρᾶαι, Hesych. exp. βρώματα, Cibus, Alimenta.

Διατρυγίς, t.3, c.1677, a. Διατρυπάω, t.3, c.1311, f

Διατρυφάω, t.1, c.1595, f.

Διατρυφὴ, Diffractum, Diruptum, In frusta diminutum: à Διαθρύπτω. Hom. Il. γ, Τρὶχθὰ τε καὶ πτερυγὰ διβῥυφὲν ἔκπροθεν χειρός: de gladio.

Διατρύφων, t.3, c.1346, e.

Διαῤῥᾶν, Hesychio est διβασίειν, Percribrare. Cui ET Διαῤῥὸς est ἡ ἀλθυρότης, τὸ κόσκινον. Meminit Etymolog. quoque, exponens itidem διασίειν, dicēnsque Atticum esse pro διασᾶν, deriuatum nimirum à σᾶς. Vtitur autē eo Galenus, ex quo habes & compos. τρεῖς διαῤῥᾶν suprà in Ἀποκριθῶν. Itidem διαῤῥάψαν reponunt apud eundem libro 3 περὶ κρίσεων, vbi vulg. edit. habent, κολλύριον καλοῖς κεκολλημένον τε καὶ διβεκολόμενον καὶ

λειούμθνον.

Διάπλομαι, t.1, c.235, c. Διάπλομαι, ibid. f

Διατυπόω, t.3, c.1693, c. Διατύπωσις, ib. f. & 1595, d

Διατὸς πλὼ δίκην, in v. l. affertur pro Pœnas euadens: sed perperam, forsitan pro δίκης.

Διατύλαι, Hesychio est δίκῃ γενοῦ δι' ἐλεγχῶν.

Διαυαίνω, Perarefacio, Desicco. vnde Διαυανθῆναι, quod Suidas simpliciter exponit ξηρανθῆναι.

Διαυγάζω, & Διαυγάζομαι, t.1, c.602, b.

Διαυγασμός, ib. c. Διαύγασμα, t.1, c.601, d

Διαυγέστερος, t.1, c.601, d. Διαυγής, ib. c

Διαυγία, ib. d. Διαυλακίζω, t.1, c.613, h

Διαύλειον, t.1, c.620, e. Διαυλία, ib. f

Διαυλίζω, Produco, Profunda facio, Augeo. v. l.

Διαύλιον, t.1, c.620, e. Διαυλίσκος, t.1, c.623, e

Διαυλοδρομέω, ib. d. Διαυλοδρόμος, ib.

Δίαυλος, ibid. b

Διαυλωνία, ας, ἡ, Eustathio est τοπικὴ γενότης καθ' ἣν ὄρυγες ἢ ἁπλῶς ἀφειδόρυνδες ἀγεθάνονται, locus angustus in quo cuniculi aut generaliter aues sylueſtres capiuntur. Dicit autem ἐθνικὴν esse hanc λέξιν, & γνώριμον τῆς τῶν Σιναίτην αὐτοῦ τρόφου οἰκοῦσι πρὸς βορᾶν. Dici verò τὸν αὐλῶν, à quo esse ETIAM τὸ Διαυλωνίζοντα πνεύματα: vt & p. 1107, τῶν τὸν αὐλὸν esse dicit τῆς αὐλῶνας & τὸν ἐθνικὸν πνεύματων εἰσακαμπτικὸν διαυλωνισμόν. Indicat tamen ab αὐλὴν quoque hæc deriuari posse, vt Athen. etiam l. 5. Et hic enim & ille αὐλὼ vocari tradit τὸν δεξιπεόμενον τόπον: & Διαυλωνίζειν dici χωρίον τὸ δεχόμενον ἐξ ἑκατέρου πνεῦμα, Locum qui vtrinque ventum excipit: in modum nimirum tibiæ. nam & ipsam vtrinque poteſt perträsire flatus. Suidas verò Διαυλωνίζειν esse dicit δίκῃ γενοῦ ῥεῖν, fluere per angustias. Et sic δεξιαυλωνίζειν esse τὸ αὐλῶνα διέρχεσθαι, Budæus sanè ex Basilio διαυλωνίζειν affert pro Meatus longos transire. dicique tradit de aqua marina terras subeunte & in fontes percolata.

Διαυχενίζομαι, t.1, c.608, d. Διαυχένιος, ib. b

Διαφάγω, t.4, c.4, d. Διαφαίνω, t.4, c.12, g

Διαφαινομαι, ib. h. Διαφανεία, t.4, c.24, a

Διαφανής, t.4, c.23, d

Διάφανον, Cæl. Rhodig. ex Prisciano & Iuliano affert pro δίφανες positum: esseque tradit non in æthere solùm, igne, aëre, aqua, vitris, sed & in terra ipsa, compositisque corporibus omnibus. item esse vehiculum τοῦ φωτός, & id quidem incorporeum, neque permixtum corporeis qualitatibus, quàuis per ea diffusum omnia. Sonat autem Translucidum seu Pellucidum.

Διάφασις, t.4, c.23, c. Διαφαῶς, t.4, c.24, a

Διάφασις, t.4, c.23, c.

Διαφάσσειν, Hesychius esse dicit διαπλαίνειν.

Διαφαυλίζω, t.4, c.50, g. Διαφαύκω, t.4, c.40, b

Διαφαύω, ib. Διαφέρεις, t.4, c.96, d

Διαφέρομαι, t.4, c.97, c. Διαφερότητος, ib. a

Διαφέρω, Distraho, t.4, c.94, g. Διαφέρω, Antecello, t.4, c.95, g. Διαφέρων, t.4, c.96, h

Διαφεύγω, t.4, c.132, b. Διαφθικτικός, ib. d

Διαφημίζω, t.4, c.54, g. Διαφθείρω, t.4, c.141, d

Διαφθείσθαι, pro Inuidere affertur ex Chrysostomo.

Διαφθορά, t.4, c.142, b. Διαφθορέομαι, ib. c

Διαφθορεύς, ib. d

Διαφίημι, Dimitto. Basil. Homilia 9, ἐαὶ γὰ ὑμᾶς δίφρω, καὶ δι' αὐλύω τὸν σύλλογον, si vos dimittam. Sic Xenoph. Hell. 4. οὕτω δίφρῦκε τὸ πρᾶγμα. Inde & ὁ διαφεμδρός, dimitus, apud Phil. in Vita Mos.

Διαφιλοπαμέομαι, t.3, c.1560, c

Διαφοιβάζει, Hesychio sunt πεπαρεσκευμένοι.

Διαφοιβάζεσθαι, Ad furorem agi, more videlicet eorum qui Phœbæo numine afflati sunt. Soph. Ajace, p. 20, δεινὰ λέγε Ἥμῖν, τὸν αὐδρα διαφοιβάζεται κακοῖς, malis & rebus aduersis ad furorem actum esse. ἐκμαινομένου, vt scholiastes exponit, dicens metaphoram esse ἀπὸ τῶν φοιβολήπτων καὶ ἐνθουσιώντων, quippe qui & ipsi πόρρωθεν ὁμοιόν τι μανίᾳ. Potiis & à διαφοιβάω deducere, sed tunc πρωταθεσιπαρεῖον.

Διαφοιτάω, Diuagor, Peruagor seu Peruado. id est, Percrebresco. Herodian. lib. 7, ὡς δὲ διεφοίτησε τοῦτο. Et alibi sæpe, ἐπειδὴ διεφοίτησεν ἡ φήμη. Et l. 2, ἐπειδὴ τὸ κήρυγμα διεφοίτησεν. Sic Plutarchus Fabio, τοῦ δὲ τῶν ἔρρον λόγος μᾶλλον διεφοίτησεν εἰς Ῥώμην. At in Coloten dicit idem, ὥσπερ ἐλεγκέραμεν τοῖς Ἐπικούρου λόγοις, καὶ διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ τῆς φιλοσοφίας, pro Vagantur per, seu Crebra sunt in.

Διαφοιτήσοντες, Ionicè apud Herodot. pro διαφοιτάοντες, Peruagantes, seu Passim vadentes.

Διαφορεύω, t.4, c.98, d. Διαφορεύμενος, t.4, c.142, d

Διαφορέω, t.4, c.98, f. Διαφόρημα, t.4, c.99, b

Διαφόρησις, ib. Διαφορητικός, ibid.

Διάφορος, t.4, c.97, f. Διαφορότης, t.4, c.98, e

Διαφόρως, ibidem.

Διαφεύγειον, Hesychio ἀλλοῖον καὶ διάφορον.

Διάφεγμα, t.4, c.190, g. Διαφεγγύω, t.4, c.193, a

Διάφεκτος, Interseptus. Διαφεσσω, t.4, c.190, f

Διαφεσίω, ibidem.

Διαφρενέων, Hesychio est διανοούμενος, Cogitans, Animo volutans.

Διαφρονίζω, exponitur Curo, Curam suscipio & habeo. quod & δι' φρονίδος ἔχειν dicitur: vt vicissim aliquid alicui δοῦναι διὰ φρονίδος, pro Curæ est.

Διάφυκτος, Hesychio est κλῆρος, sors. quoniam videlicet iudices in fortibus vtebantur fabis, quæ ab Atheniensibus φυκτοῖ nominantur. qua de re & t. 4, c. 227, a. b.

Διαφυκτοῦν, t.4, c.227, a. Διαφυβάω, t.4, c.132, c

Διαφυγαπῖν, Hesychio est παρ' ἐλπίδα σωθῆναι, præter spem seruari è periculo. id est, Elabi & effugere è periculo.

Διαφυγή, t.4, c.132, d. Διαφυή, t.4, c.286, c

Διαφυλακτός, t.4, c.240, c. Διαφυλακτικός, ib.

Διαφυλάσσω, ibid. a. Διαφυλάττω, ib.

Διάφυμα, t.4, c.286, c.

Διαφυσάω, ώ, Subigo, Pinso.

Διαφυσαω, t.4, c.260, d. Διαφύσησις, ibid. e

Διάφυσις, t.4, c.286, d

Διαφύσσειν, Hesychio est διαντλεῖν & χωρίζειν, Exhaurire, Separare.

Διαφύω, t.4, c.286, a. Διαφωνέω, t.4, c.306, d

Διαφώνησις, ibid. f. Διαφωνητικός, ibid. g

Διαφωνία, t.4, c.303, d. Διάφωνος, ib.

Διαφώσκω, t.4, c.39, h. Διαφωτίζω, ib. g

Διαχαίνω, t.4, c.333, d. Διαχαλάω, t.4, c.368, e

Διαχαράσσω, Hesychio ξέω, Incido, Sculpo.

Διαχάσκω, t.4, c.334, h. Διαχειμαζόω, t.4, c.490, c

Διαχείρησις, t.4, c.450, f. Διαχειρίζω, ibidem, b

Διαχειρίζομαι, ib. d. Διαχείεσις, ibid. f

Διαχειεσμός, ibidem.

Διαχειρὸς ἔχειν, Hesychio διαφυλάττειν, Custodire & conseruare. Quidam coniunctim scribunt διαχειρὸς ἔχειν.

Διαχειροτονέω, t.4, c.428, a. Διαχειροτονία, ib. c

Διαχέω, t.4, c.474, d. Διαχλιδάω, t.4, c.535, e

Διαχρεω, t.4, c.485, c. Διαχρέομαι, t.4, c.615, e

Διαχεσμα, t.4, c.625, g. Διαχεόω, ib.

Διαχθὸν, Hesychio χλιαρὸν, tepidum.

Διαχόω, t.4, c.635, b. Διάχυσις, t.4, c.656, a

Διαχρονίω, t.4, c.635, b. Διάχυσις, t.4, c.497, g

Διαχυτικός, t.4, c.498, b. Διαχωπαλίζω, t.4, c.506, e

Διαχόω, t.4, c.497, e. Διαχώνυμι, t.4, c.485, c

Διαχωνύω, ib. Διαχωρέω, t.4, c.673, h

Διαχαρημα, t.4, c.674, d. Διαχώρησις, ib. e

Διαχωείλω, t.4, c.684, d. Διαχώεσις, ib. e

Διαχωεισμός, ib. Διαχωεστικός, ib.

Διάχωσις, t.4, c.664, c. Διαψαπάλλω, t.4, c.699, h

Διαψαίρω, t.4, c.690, f. Διαψαλαστήμαι, t.4, c.699, g

Διαψαλίζω, t.4, c.698, d. Διαψάλλω, t.4, c.6[illegible]6, e

Διαψαμμα, ib. Διαψαύω, t.4, c.686, f.

Διαψηφω, t.4, c.711, f. Διαψεύδομαι, t.4, c.715, a

Διαψηείζομαι, t.4, c.719, c. Διαψήφισις, ib. f

Διαψιθυρω, t.4, c.705, d. Διαψύχω, t.4, c.743, b

Διαίω, Perflo, Perspiro. διαπνέω. Homer. Od. ε, Τοὺς δὲ ἄρ' οὔτ' ἀνέμων δ' ἐάει ῥόος ὑγρὸν ἀείτων.

Δίδαμος, t.1, c.638, c. Δίδαφος, t.1, c.718, e

Διδολία, t.1, c.667, g. Δίδυλος, ib. & 768, d

Δίδροχος, t.1, c.790, a

Διγαμία, ας, ἡ, Secũdæ seu iteratæ nuptiæ. ὁ δεύτερος γάμος.

Δίγαμμα, Digãma, Duplex gãma. Æolica litera, & figura & vi similis Latinæ F: sic dicta quòd duorum r sibi superpositorum formam gerat. Priscian. l. 1, cap. 3, a. F, Æolicũ digamma, quod apud antiquissimos Latinorum eandem vim quam apud Æoles habuit: eum autem propè sonum quem nunc habet F, significabat p cum aspiratione. sicut etiam apud veteres Græcos pro φ, π & ϝ. Vnde nunc quoque in Græcis nominibus antiquam scripturam seruamus, pro φ p & h ponentes, vt Orpheus, Phaethon. Postea verò in Latinis verbis placuit pro p & h, f scribi, vt Fama, Filius, Facio: loco autem digamma, v pro consonante, quòd cognatione soni videbatur affinis esse digamma ea litera. Sic apud Quintil. quoque lib. 1, cap. 4, quidam grammatici in his Latinis Seruus & Vulgus volunt desiderari Æolicum digamma: innuentes scribendum esse Servus, Fulgus. Et Donatus de v loquens, Huic etiam (inquit) digamma adscribi solet, vt quũ sibi ipsa præponitur, vt Servus, Fulgus. nam literã geminari in vna syllaba posse plurimi negant. Eundem Donatum non rectè digammum posuisse Priscianus tradit, literarum enim nomina ram in α quàm in alias quascunque literas desinentia, & apud nos & apud Græcos indeclinabilia esse. vt ἄλφα, βῆτα, γάμμα.

Διγδυοιος, t.1, c.844, c

Διγδυής, εος, ὁ καὶ ἡ, Qui duorum generum est. Item Qui duplicis sexus est. vide in Τερατοῦς, t.3, c.1437, c

Δίγνος. Hesychio sunt γρουθοί, passeres: pro quo suprà δίγνιες. Apud Suidam in manuscripto etiam codice, Διγνῆς, οἱ λαμπροὶ, ἢ οἱ γρουθοί.

Δίγλυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bis insculptus: vel Gemina scalptura incisus.

Δίγλωσσος, t.1, c.855, g

Δίγνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duplicis seu dubiæ est sententiæ, Anceps. vt δίγνωμος λόγος. Si de homine etiam dicatur, significabit ὁ ἐπαμφοτερίζων τῇ γνώμῃ, cui nondum stat sententia sed alternat.

Διγόνατος, t.1, c.1892, d. Διγονία, t.1, c.841, c

Δίγονος, ib. Hesychio δίγονος est etiam πρωτόγονος.

Δίγυος, vel Δίγυος, t.1, c.880, b. Δίδαγμα, t.1, c.986, g

Διδακτήριον, ου, τὸ, Documentum, Hippocr. De victu in morb. acut. Τοῦτ' ἂν ἡδύμαι μάλιστα διδακτήριον. Et paulo ante, ὀδηκαμρόπτον δεῖ διδακτήριον.

Διδακτικός, t.1, c.987, b. Διδακτός, ib. a

Διδακτός, t.1, c.986, h. Διδακτοῦν, t.1, c.987, d

Διδασκαλος, t.1, c.932, c. Διδαξις, t.1, c.986, h

Διδασκαλεῖον, ib. g. Διδασκαλία, ib. d

Διδασκαλικός, ib. f. Διδασκαλικός, ib. e

Διδασκαλικῶς, ib. f. Διδασκαλον, ibid.

Διδάσκαλος, ib. b. Διδασκέω, t.1, c.938, a

Διδάσκω, t.1, c.985, g Διδασκομαι, t.1, c.986, a.

Διδαχή, t.1, c.987, d.

Διδέω, idem quod δίδημι, Ligo. Vnde apud Hesych. δδεῖ, quod exp δεσμεῦει. At διδέιων & διδεῖναι, quæ idem affert, exponens δεσμεῦσαι & δῆσαι, fuat à δίδημι, & pleonasmum seu epenthesin τοῦ ι habent.

Δίδη, t.1, c.965, d. At Δίδη, ης, ἡ, quod apud Athenæum legitur lib. 14, dicitúrque esse planta malo Punicæ similis, nascens in Orchomeno lacu: perperam scriptũ pro σίδη, vt non solùm ex Theophr. paret, Hist. plant. lib. 4, sub finem cap. 13, sed etiam ex Hesychio.

Δίδημι, t.1, c.965, d.

Διδήμονες, Hesychio δειλοὶ, ἄθλιοι, Timidi, Miseri: pro quo suprà δειδήμονες per diphthongum.

Διδόκατο, idem exp. παυλῦτο: ET τ Διδόσκατο, φοβεῖτο: quæ itidem cum diphthongo supra scripta habes.

Δίδυμα, t.1, c.989 a. Διδόω, ib.

Διδράσκω, t.1, c.1052, e. Διδραχμος, t.1, c.1047, b

Διδυματοκέω, Διδυματόκος, Διδυμαων, Διδυμεύω, Διδύμη, Διδυμόθροος, vide in sequ. Διδυμος.

Δίδυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Geminus, Duplex. Homerus Od. 7, Αὐλοῖσιν δίδυμοισι, duplicibus fistulis. Sophocles, δίδυμαιν χεροῖν, duplicium manuum: Ægisthi nimirum & Clytæmnestræ. Greg. Naz. ἡ δίδυμος ἀκτίς, geminus radius. Et δίδυμον ξύλον apud Suidam de furca: vtpote gemino & bicornii ligno. Item δίδυμοι dicuntur duo qui vno partu editi sunt. vt apud Homerum Il. ψ, de duobus Actoris filiis, Οἱ μὲν ἔσαν δίδυμοι. Ita enim quidam accipiunt: alii autem simpliciter pro δύο: quod est probabilius. nam, vt sequitur, eorum ὁ μὲν ἵππεδον ἠγεμόνευεν, ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευε, ideóque vincebãt, aliàs palmam non reportaturi si alter alteri non adfuisset) Itidémq; Castor & Poll. vocantur δίδυμοι & à poetis & ab astronomis. Aratus, Κεκλῆ δὲ (ὑπὸ φέροντα) οἱ δίδυμοι. Pro quo Cic. Et natos geminos inuises sub caput arcti. Et Festus Auienus, — ipsius autem subiectos capiti geminos tibi cernere fas est. Putatúrq; hæc significatio præ cæteris esse propria: δίδυμον nomine vocatis iis qui δυσὶ τῆς γαστρὸς ἐξεδύσαν, seu συὶ ἑτέροις, vno nimirũ eodémque partu. Alioqui & οἱ ὄρχεις, testes, honestiore (vt ait Gal.) vocabulo δίδυμοι appellantur, quiã gemini sunt. Vnde διδύμων σκληρίαι, & διδύμων φλεγμονὰι apud Dioscoridem. Itémque Didymon quidam tibicen per iocum ἐκ τοῦ ὀνόματος κρεμασθῆναι dicitur, pro ἐκ τῶν διδύμων, è testibus. Sed & in cerebro δίδυμοι siue διδύμια dicuntur, de quibus suprà in Γλουτὰ. Dicitur porro & NEVTRO GEN. Δίδυμα, de gemino partu, seu gemina prole vno partu edita. Plutar. in Consol. ad Apollon. τὸ δίδυμα πῶς ὁμοιότατα μάλιστα παρεμφαίνει. At FOEM. GEN. Διδύμη dicitur radix eius herbæ quæ & ὄρχις nominatur, vt testatur Galenus in Lex. Hippocr. Traditur enim herba illa habere radicem βολβοειδῆ, διπλῆ, ὀρχιδίοις ὁμοίαν. Vnde ET Διδύμιος seu Διδύμων nominatur. Hesych. enim διδύμιον ῥίζα afferens, dicit herbæ genus esse quæ ὄρχις etiam nominatur. Alioqui Διδύμη est etiam nomen vnius Æolidum insularum, ἀπὸ σχήματος ei inditũ: nam διττὴ πως φαίνεται. Etymol. Cæterùm à δίδυμος COMPOS. Διδυμόθροος ἠχὼ apud Nonn. pro Duplex sententia: vtpote duplici voce resonans. ET Διδυμόχροος, Bicolor, Qui gemini coloris est. A plurali δίδυμοι, seu δίδυμα, COMPOS. Διδυματόκος, Geminos pariens, Geminam prolem partu edens. VNDE Διδυματοκέω, ῶ, Geminos pario. Cuius pass. participium Διδυματοκούμενος, Qui gemini vno partu eduntur. ET Διδυματοκία, ας, ἡ, Geminorum partus. Affertur ETIAM Διδυματόκος, pro δίδυμα τόκος, Geminos pariens, Geminos enixa. ITIDEMQ; Διδυμαπκέω pro δίδυμοτοκέω, Geminos pario. Præterea à δίδυμος est SVBST. Διδυμότης, ητος, ἡ, Duplicitas, Gemina natura, seu Geminitas. Alius Geminatio. ITEM Διδυμάονες inde dicuntur, iidem qui δίδυμοι, Gemini seu Gemelli, Gemina proles vno edita partu. Hom. Iliad. π, Υἱὸν καὶ θανέοντα, δίδυμάονα. fingitur enim somnus esse frater & imago mortis. Idem Hom. Iliad. ε, Ἐκ δὲ Διοκλῆος δίδυμάονε παῖδε γενέσθην, Κρίθιον Ὀρσίλοχόν τε. Vbi simpliciter etiã pro δύο accipi potest, vt δίδυμοι quoq; accipi suprà docui. dicunt enim tragici δίδυμος αἰετὸς, δίδυμων πελειάδων, pro δύο, vt & Latini poetæ Duplices & Geminos pro Duos. Itémque in fing. num. δίδυμον Ἐρινῦν, duplicè seu geminam Erinnyn, pro duas Erinnyes. Nonn. sanè δίδυμάονες ἰχθύες dixit pro δύο ἰχθύες, Duo pisces. Denique inde est VERB. Διδυμεύω, significans Geminos seu gemellos habeo, Geminam habeo prolem. vt in Cantico cantic. c. 4, ἀρέλαι σοῦ κεκαρμένων, πᾶσαι δεδυμεύουσαι. A τ Διδυμεύς & Διδυμεύς Iupiter & Apollo dicuntur ἀπὸ τοῦ ἐν Μιλήτῳ Διδύμων, teste Etym. NAM Δίδυμα, τά, locus in Mileto fuit Ioui & Apollini sacer, vbi & oracula seu responsa consulentibus dabant. Steph.

Δίδυμα, t.1, c.989, a. Δίδυος, t.1, c.1003, g

Διεγγυά, t.1, c.884 h. Διεγγυάω, ib.

Διεγγυάομαι, t.1, c.885, b. Διεγγυησις, ib.

Διεγείρω, t.1, c.1074, d. Διεγνωτίζω, ib.

Διεγεσις, ib. Διεκπτικός, ib.

Διεκπεπαιγμένοι, Hesychio sunt διεκχρίνοντες. Infrà δίδυκριμασμένοι.

Διεκπορεύω, t.1, c.1075, a

Διέδεξε, apud Herodotum alicubi Ionicè pro Διέδειξε: interdum verò à δεξιόω. ad quod posterius pertinet ὡς δ' ἐδέξε, quod ex eo affertur pro Vt accepit. seu Vt cognouit & intellexit.

Διεθρα, t.1, c.1083, c. Διεθνία, ib. d

Διέθ' ἕλον, ib. e. Διεθρος, ib.

Διέθρος, ib. d. Διεζευγμένη, t.3, c.1746, f

Διέῤῥωω, Διεῤῥώσω, Διεῤῥεῖς, sunt aor. 2 pass. ab act. them. διίημι significante inter alia Dissoluo, Diluo.

Διεῤῥύη, quod Hes. exp. διεκλάσθη, διεπρήσθη, est aor. 2 pass. ab act. them. διῤῥήσσω, Diffringo, In frusta diminuo.

Δίει, Atticè pro διΐσῃ, id est διεῖδε, ab inus. them. διέω, pro quo δίεμι vsurpatur.

Διειδέναι, Bud. ex Platone affert pro Dignoscere, Pernoscere: exponens etiam Perspicere. Alioqui significat etiam Pernouisse, Probè scire.

Διειδὴς, Perspicuus, Pellucidus, Limpidus, Clarus. hoc est Qui perspici & perualeri oculis potest, vt puræ & limpidæ aquæ. Theophr. enim De caul. plant. lib. 6, cap. 28, τὸ ὕδωρ vocat διειδὲς eam ob rem. Sic Philostr. epist. 23, ἀλλὰ πῖς μὴ ἄγχοιον καὶ ἀκίνητον τὸ διειδὲς, καθάπερ ἐῤῥῦ ὑδάτων πῖς ἐστήκασι: posito τὸ διειδὲς substantiuè pro Perspicuitas, Pelluciditas, Limpiditas. Hesychio διειδὲς est ἐῤῥωγὸς, λαμπρὸν, δῆλον.

Διείλγμαι, Atticè pro ἐῤῥαλέλεγμαι, à ἐῤῥαλέγομαι.

Διειλημμένος, t. 2, c. 565, f. Διειλημμένως, t. 2, c. 566, e

Διείλησις, t. 1, c. 1126, c

Διειλιπῤῥῆρος, ὁ, Colum. v. l. perperam pro διὐλιστήρ.

Διείληπται, Atticè pro ἐῤῥαλέληται, à ἐῤῥαλαμβάνω.

Διειλοκομπάσας, Hesychius affert pro σκιᾷ καὶ κόμπῳ ὀξαπατήσας. quo significatu suprà διειλοκομπήσας.

Διειῤῥός, t. 1, c. 1663, a. Διέιμι, t. 1, c. 1138, c

Διείῤῥις, εως, ἡ, Hesychio ἐῤῥήσεις: forsitan qua duæ res à se inuicem discedunt.

Διειπεῖν, Enuntiare, Exponere: Hesychio διηγήσασθαι. vt apud Homerum διειπέ μοι, expone & enarra mihi. Itidē pro Exponere & Declarare accipi potest in hoc loco Aristot. Œcon. 2, διειπόμενος ἐν ᾧ χρόνῳ πάλιν αὐτοῖς ἐπιδώσῃ. At διεῖπε, significans Administrauit, Exequutus est, est ab altero διέπω. vt διεῖπε πόλιν ἀρχῇ, administrauit imperium. Itidémque apud Plutarchum in Pericle πάντα διεῖπε, καὶ πάντων ἐπήσκησε τῷ ἀστῷ Φειδίας. vt apud Hom. quoque Il. λ, Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διειπόμεν. Vide & t. 1, c. 1220, d.

Διείρηρ, t. 1, c. 1143, a

Διείρηκε, Renuntiauit, Dixit. vnde Διειρημένος, Dictus. Est etiam Differuit: vnde est διείρηται, quod exponitur Disputatum est.

Διείρομαι, t. 1, c. 1149, h

Διειρύσαι, Hesychio est ἐῤῥῆσαι, διελκύσαι: forsitan poetica epenthesi τῶν, pro διερύσαι, Distrahere.

Διείρω, t. 1, c. 1142, c

Διειρωξένος, ου, ὁ καὶ ἡ, Simulato hospitio fallens: seu Sub hospitalitatis specie fallēs. Spartani hoc epitheto notantur à comicis, vt pote apud quos lex esset τῆς ξενηλασίας. Aristoph. Pace, de Laconibus, Οἱ δ', ἅτ' ὄντες ἀῤῥενοπρεπεῖς καὶ διειρωξένοι, Ἰωνὶ' ἐπῤῥήμαντες, ἀῤῥῶς τὸν πόλεμον αὐτῆπασαν. vbi scholiastes quoque exponit ὀξαπατῶντες τοὺς ξένους, καὶ ψευδόμενοι δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως.

Διείς, t. 1, c. 1663, a. Διεῖσθωσ, t. 1, c. 1062, g

Διεκβάδίζω, Hesychius affert pro διοδεύω, Transitum.

Διεκβάλλω, t. 1, c. 678, a. Διεκβολὴ, ib.

Διεκδικάω, t. 1, c. 1008, g

Διεκδρομὴ, ῆς, ἡ, Excursus: vel Percursus.

Διέκδυσις, t. 1, c. 1663, a. Διεκθέω, t. 1, c. 1550, d

Διεκπαίω, t. 3, c. 22, d

Διεκπατέω, ῶ, Ε via seu semita digredior. vt Suidas διεκπατῶσιν exp. τῷ πάτῳ παρεξελεῖν, in hoc loco, λέγουσιν Ἕπμε τίθωμι γὰρ ἑνὰ διεκπατῶσαι, ἀγρολαύλιφον τοῦδε ῥιζοτομίαν. Quæ verba ex Diog. Laertio desumpta sunt, pag. 43, meæ edit. Vbi tamen simpliciter habetur ἐκπατῶσαι, & πνὰ rectius pro ἑνα.

Διεκπεραίνω, t. 3, c. 234, d. Διεκπεράω, t. 3, c. 239, b

Διεκπρὸ ἰκίσω, Suidæ est ἐξαφανῶ, ἐκφυγεῖν, ἐξαπατῶσαι, Effugere. Decipere: ἀπὸ τῶ πρὸ ἰκος (inquit) παιεύρου ὄντος καὶ ἀπὸ ἰσρόκοντος. Suprà διεκπεῖσ ἰκσαι.

Διεκπίπτω, t. 3, c. 315, d. Διεκπλέω, t. 3, c. 371, f

Διέκπλους, ib. Διέκπλοις, ib.

Διεκπνέω, t. 3, c. 375, a. Διεκπνεῶ, t. 3, c. 414, d

Διεκπνοὴ, ib. Διεκπερόμαι, t. 3, c. 182, f

Διεκπίσω, t. 3, c. 315, e

Διεκρίδεν, Bœotica syncope pro διεκρίθησαν, à διακείνω.

Διέκρους, Meatus per quem aliquid effluit: à VERBO

Διεκρέω significante Perfluo, Effluo, seu Effluo per.

Διεκτελέστερον, Absolutius, Perfectiō: Hesychio ἀκριβέστερον, Exactius: pro quo & διεκθέστερον habet.

Διεκτέμνω, Disseco, Execo: vel Penetrans execo.

Διεκπδέναι, Diuidere, Partiri. Bud.

Διεκφαίνις, t. 4, c. 24, h. Διεκφεύγω, t. 4, c. 132, g

Διελαφὰ, t. 1, c. 1169, g. Διέλασις, ib.

Διελαύνω, ibidem. Διελέγχω, t. 1, c. 1175, g

Διελεεινολογῶν, Misericordiam oratione captans. seu Misericordiam verbis captare pergens.

Διελεύσω, inus. thema à quo διέρχομαι mutuatur vtrūque futurum. Significat autem Transeo, Pertranseo, Percurro.

Διελικωπίδα, t. 1, c. 1196, c. Διελκύω, ib.

Διέμαι, secundum Sudam est passiua vox actiuæ δίημι, deriuatæ ex δίω significante διώκω, Fugo, Persequor. vt, Ἀτὰρ οἱ ἐρυσάμενος μέγα φάσγανον ὤρτο διέσθαι. Pass. voce & signif. Il. ψ, αἱ δέ τ' ἀθοῦσι Ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο διέντες. pro Fugitantes currunt. Est verò & aliud διέμαι significans Madefacio, seu Perfundo. nam scholiastes Aristoph. in Pluto, ὀζεῖ δ' ἐμέμβρωτο exp. δῆῤῥαίνων, addēs, id suo tempore dictum fuisse χρωματῖζειν. Sed hoc διέμβρωτο potest esse etiam aor. 2 med. à them. act. δίημι: præsertim quum apud Dioscoridem legamus non solùm διεῖς, διέμβρωτο, sed etiam διεμβρῶτο in particip. præt. perf. passiui, quod esse ab act. them. δίημι, negari nequit: vt quū dicit, οὕνῳ διεμβρῶτο πολυπτελῆς, Maceratas, Madefactas. Atque adeo idem & verbali eius præteriti vtitur, nimirum διέσης. vt, βεβάπτων ἐν διέσῃ πυὶ χῆρας.

Διεμβάλλω, Iniicio, seu Iniicio per.

Διεμβίνω, Permaneo in, Constanter maneo in.

Διεμπαπτάω, seu Διεμπιπτάω, aut Διεμπίπτημι, Impleo, Differcio. vnde pass. præt. διεμπλωτο, Hesychio ἐνεφόρησε, sibi ingerebant.

Διεμπολάω, t. 3, c. 644, d. Διεμφαίνω, t. 4, c. 28, a

Διεμφέκω, verbum inusitatum à quo ἐῤῥφέρω mutuatur sua tempora. Significat autem Differo. interdum etiā Præsto. At pass. voce & signif. διενεχθέντες ταῖς γνώμαις, Sententiis inter se discrepantes, Dissidentes. Vide Διαφέρω.

Διενεανῶτο, t. 2, c. 177, d

Διενιαυτζω, t. 1, c. 1641, e. Διενίσταμαι, t. 1, c. 1759, a

Δίενος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem ac διετὴς, Biennis, Bimus. vt διένα σπέρματα, Semina bima, Duorum annorum. Theophr. Hist. pl. l. 7, cap. 1.

Διεντέρωμα, t. 1, c. 1202, a. Διεξάγω, t. 1, c. 75, H

Διεξαγωγὴ, t. 1, c. 76, b. Διεξάπτω, t. 1, c. 235, g

Διέξειμι, t. 1, c. 1138, d. Διεξελαύνω, t. 1, c. 1169, g

Διεξελθὼν, Pertranseo, Percurro. Inus. thema est à quo διεξέρχομαι sua tempora mutuatur.

Διεξερέσθαι, Hesychio est διερωτᾶσθαι, Interrogare.

Διεξερευνάω, & Διεξερευνάομαι, t. 1, c. 1252, e

Διεξεστύζω, t. 1, c. 1259, f. Διεξέπω, ib. c

Διεξέρχομαι, t. 1, c. 1268, h. Διεξεπίζω, t. 1, c. 1286, g

Διεξῆλθε, per syncopen pro διεξῆιεν, Percurrēdo enarrabamus. Plato epist. 7, πλειστάκις οὐ διεξῆλθε.

Διεξίημι, Dimitto, vel Emitto. aut Emitto per. Particip. διεξιεὶς Bud. interpr. Perrumpens. Irrumpens, in hoc loco Thuc. ποταμὸς ῥέων ἐκ Πίνδου, καὶ ἐς θάλασσαν διεξιείς. At particip. διεξιὼν, & infin. διεξιέναι quum significat Percurrere, Percurrendo explanare, à διέξειμι deriuata sunt.

Διεξιέναι, seu Διεξέναι, Ionicè seu Doricè pro διεξέναι, quod est διεξέρχεσθαι, Pertransire.

Διεξιτέον, Pertranseundum seu Percurrendum. Item Percurrendo exponendum.

Διεξοδεύω, t. 2, c. 1182, a. Διεξοδικός, t. 2, c. 1170, c

Διεξοδικῶς, ib. d. Διεξόδος, t. 2, c. 1169, g

Διεορτάζω, t. 1, c. 1206, g. Διέπαρθον, t. 3, c. 244, d

Διέπω, t. 1, c. 1220, d. Διεραζόμαι, t. 1, c. 1235, e

Διερεθίζω, Irrito. Appian. VNDE Διερεθισμὸς, Iritamentum. Bud.

Διερείδω, & Διερείδομαι, t. 1, c. 1246, d

Διερέπω, t. 1, c. 1248, c. Διερευνάω, t. 1, c. 1252, c

Διερευνάομαι, ib. Διερευνητὴς, ib. d

Διερμηνεύω, t. 1, c. 1151, h Διερός, t. 1, c. 1026, a

Διερχῶθη, t. 1, c. 1155, b.

Διερῶν χὼς, t. 1, c. 527, b

Διεῤῥυηκότα χράμματα, t. 3, c. 688, a

Διεῤῥωγὰς, t. 1, c. 527, b. Διεῤῥωγὼς, ib.

Διεῤῥυθρὸς, t. 1, c. 1251, c. Διεῤύκω, t. 1, c. 1167, d

Διέῤχομαι, t. 1, c. 1268, e. Διεῤῶ, t. 1, c. 1149, d

Διεῤωτέω, t. 1, c. 1906, b. Διεδίω, t. 1, c. 1910, c

Δίεσις, t. 1, c. 1663, b

Διεσκεμμένος, Consideratè, Circūspectè, Prudenter. Xen.

Διέσπαμαι, Vsque ero. seu Perseuerabo esse, Pergam esse, Constanter ero. Xen. Apomn. l. 2, σκοπούμενος διέσῃ τὴ αὖ κακοεργοῦντόν ὅπου ἢ ποτ' ἄῤῥοις, Considerare perges, σκοπῶν διαπελέσῃς. Thema est δίεμι.

Διεσφαρμένος, t. 3, c. 935, d

Διέσπλους, Atticè pro διείσπλους, Aditus per quem naui intratur. Schol. Thuc. l. 4, p. 123, διέσπλοις à Thuc. nominari ait τὸ στόμα τῶ λιμένος, ostia & aditus portus. Legitur tamen ibi in textu ipsius Thucyd. διάπλοις tantùm & ἔσπλοις.

Διέσυτο, Cum impetu pertransibat seu peruadebat, Ruebat per. Homerus Iliad. β, — διέσυτο λαὸν ἀγαυῶν. Sic Iliad. ο, Δίχμῆ δ' ἐστρυνὸ διέσυτο μαιμώσσοντε, Πρόσσω ἰεμένω. At Odyssea η, ὁ δ' ἐν μεγάροιο διέσυτο, est Proruebat, Prorumpebat. Et alibi διέσυτο θέῳρε. Thema est Διασύομαι: vnde & διεσσύετο apud Hesychium, quod exponit διῤῥιχετο.

Διεπαείσεται, Hesychio sunt γυναῖκες αἱ πεῤραμμέναι πρὸς πὰς ἑταίρας δηλὶ σωωσσὰ ὡς οἱ ἄνδρες, veluti πεῤβάδες. Scribendum forsan διεπαμείσεται: licet & alterum ferri possit, vt poeticum.

Διεπής, t. 1, c. 1293, d. Διεπήσος, t. 1, c. 1296, c

Διεπίας, t. 1, c. 1293, c. Διεπίζω, t. 1, c. 1296, d

Διέπμαχθε, t. 3, c. 1408, h. Διεῤῥυθτέω, t. 3, c. 1477, b

Διεῤῥυωμόμαι, Pergaudeo, Perquam lætor ac hilari animo sum. præpositio enim vim addit maiorem huic composito. Basil. ᾧ ὦν χαίρειν καὶ διεῤῥυωμόδζ πλέον ἀδύνατον.

Διεῤῥυντὴς, οῦ, ὁ, Director, Gubernator.

Διεῤῥύτω, & Διεῤῥύτομαι, t. 1, c. 1303, c

Διεῤκεανέω, ῶ, idem quod διακρίνω, Discerno, Distinguo. Luc. in Hermot. de Hercule, ὀστοβαλῶν ὁπόσον αὐθρώπειον εἶχε σῶμα τῆς μυθῶς, καὶ καθαρὸν τε καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, αὐτὴ ἀπαπτὸ ἐς τοὺς θεοὺς, διεῤκεανῆν ὑπὸ τῶ πυρὸς, vi ignis discretum, ab humanitate videlicet. Diog. Laert. in Zenone, de dialectica, πόπτε ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος διαγνώσκειν ὑπ' αὐτῆς, καὶ τὸ πιθανὸν πόπτε, πῶς ἀμφιβόλως λεγόμενον διεῤκεανῆσαι. Itémque διεῤκεανῆμένοι, Distincti, Distinctè & ordine positi. Xenophon, πῶς ὦ οὐκ ἂν πολεμίοις φαβῆθεῖν, ἰδὼν διεῤκεανῆμένες ὁπλίτας, ἱππέας, πελταστὰς, τοξότας; ordine distinctos & digestos. Item διεῤκεανῶ est Diiudico, Discepto, Disputo, Discutio, Exactè examino. Bud. ex Polyb. libro 3, ὑπὲρ δὴ τοιούτων ὑπαρχόντων, λοιπὸν διεῤκεανῆσαι δεῖ καὶ σκέψασθαι πῶς τὰ κατ' Λιβύῃ πολέμου πότερος αὐτῶν τῶν αἰτίαν ἐπάθετον. A Greg. quoque in libro De homine idem Bud. hoc verbū accipi tradit pro Disputādo explico, Explano. vt & in hoc loco Cic. ad Attic. Simul illud πρόβλημα διεῤκεανήσεις σὺ πολιτικόν. Et in hoc Xenophontis, ἀκεῤβέστερον ὁ κῦ φύσιν μεταβολῆς τῶν πολιτειῶν πρὸς Πλάτωνι διεῤκεανῆσαι λόγος, Discutitur, Enucleatur, Explicatur. Itidémq; διεῤκεανῆμένον ex Dionysio Areop. affert pro Discussum, Disputatum, Explicatum: ἀδιορίστως καὶ σαφῶς διαπραγματευόμενον. vt Hesych. quoque διεῤκεανῆν expon. σαφηνίζειν, διαπραγματεῦσθαι. INDE Διεῤκρίνησις, εως, ἡ, Discretio, Discussio, Explicatio.

Διεῤλαβέομαι, οῦμαι, Metuo, vel Caueo. vt διεῤλαβοῦμαι κινεῖν, Mouere vereor: sic Mouere tempero, vt Gaza vertit. Plato Epist. διεῤλαβούμενος μὴ πάθοιν, cauens ne sibi accideret. Hesychius quoque διεῤλαβοῦσθαι exponit ἐφοβοῦτο. Dicitur accipi etiam pro Reuereor, Colo. Cuius vsus exemplum Plato nobis suppeditat, tum alibi tum libro 9 De rep. πᾶς οὖν (inquiens) αἰδεῖσθαι τὸν ἑαυτῶ φροσβύτερον, ἔργῳ τε καὶ ἔπεσι τὸν ὃ φεν ἔχοντα εἴκοσιν ἡλικίας ἔτεσιν ἄρσενα ἢ θῆλυν, νομίζων ὡς πατέρα ἢ μητέρα, διεῤλαβεῖσθαι.

Διεῤλαπίζω, Huc & illuc vagor in modum Euripi. Gaza διεῤλαπίζει ὁ ἀὴρ, vertit Aer ventilatur ac reciprocatur.

Διεῤμιλύω, t. 1, c. 1370, a. Διεῤπνέω, t. 3, c. 1281, f

Διεῤπυγόω, t. 3, c. 1454, c. Διέῤῥοφα, t. 4, c. 142, a

Δίεῤῥος, t. 1, c. 1378, a

Διέῤρεψαι, pro Διέῤραψαι vsurpauit Ibycus, exempto ῥ, & transposito ρ, teste Etymologo. Pertinet igitur ad διαῤῥέπω.

Διεχῆς, t. 1, c. 1340, b. Διεχθρεύω, t. 1, c. 1314, e

Διέχω, Perrumpo, &c. t. 1, c. 1339, e. Διέχω, Disto, &c. t. 1, c. 1340, a.

Δίζα, Laconibus est ἀῖξ, Capra. Hesych.

Δίζημι, Quæro. Frequentior vsus est pass. vocis in act. significat. itidem pro Quæro, Indago, Inuestigo. Hom. Il. ν, Ἔνθα γὰρ ἐρτάνου ὑὸν Φοίπε αὐὰ πεσμάχοις διζήμενος ὅπου ἐφθόρει. Et Iliad. ρ, πλὴθωὶ δ' διζήμενος. Vtitur idem futuro διζήσομαι, mutuatitio à διζέομαι. Odyssea π, Φραζόμεθα εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθ' αὐηφέρεσθαι Μούνω αὐδὸ δ' ἄλλων, ἢ καὶ διζησόμεθ' ἄλλοις, an etiam alios quæremus. ζητησόμεθα. VNDE Διζήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Quæsitor, Vestigator. Nonn.

Δίζοος, t. 1, c. 1191, b. Δίζυγος, t. 1, c. 1393, d

Δίζυξ, ibid.

Δίζω, & Δίζομαι, idem cum διζήμαι & δίζημαι. Nonn. Τιμὴν δ' ἡμετέρῳ οὐ δίζομαι. id est, πῶ δόξαν πῶ ἰδ ἴαν οὐ ζητῶ, non quæro gloriam & honorem meum. Dicitur & δίζομαι ποιεῖν. vt ζητῶ ποιεῖν, Quæro facere, pro Studeo, seu do operam vt faciam. Homerus διζῶ accipit pro Quæro seu disquiro mecum, Animo agito & discepto mecum. Iliad. τ, Ἕκτορ δ' ὀν Σκαιῆσι πύλης ἔχε μώνυχας ἵππους. Δίζε δὲ νὺ μάχοιτο κῦ κλόνον αὖτις ἐλάσσας, Ἢ λαοὺς εἰς πύργος ὁμοκλήσειεν ἀλώσαι. Hesych. διζεῖν exp. τὸ οὐ τὸν ζητεῖν, ἐρεδυᾶν, sed etiam φροντίζειν.

Δίη, Ionicè pro δία, à δῖος. vt Il. π, Διὶ θέοος ἐν δίης.

Διηγέομαι, t. 1, c. 1416, a. Διήγημα, ib. b

Διηγηματικός, ib. Διηγηματικῶς, ib. c

Διηγεμόνιον, ib. Διήγησις, ib.

Διηέρια πετόωντα, Per aerem volant, Apollon. Argon. lib. 2. Sic Oppian. l. 3 De venat. ὁπότ' ἰδυὸ δ' ἐπεῖλω φορέοντ', per aerem ferri. Vide & t. 1, c. 134, b.

Διηθέω, t. 1, c. 1449, b. Διήθησις, ib. c

Διηθητέον, Percolandum, Per colum transfundendum.

Διήθω, t. 1, c. 1449, b

Διήϊον, Percurri, Percurrendo exposui & explicaui. aor. 2 ab inus them. διείω posito pro δίεμι.

Διήκοντος, t. 2, c. 341, a. Διηκεβωμένος, t. 1, c. 303, a

Διηκεβωμένος, ib. c. Διήκω, t. 1, c. 1689, c

Διηλασίω, Hesych. exp. διόδον, Transitum.

Διηλίω, t. 1, c. 1457, b

Διηλίτης, Hesychio est κακοῦργος, ἀπατεών: pro quo suprà Δεκεῖσης.

Διήλισις, eidem est διόδος, ἐκφορμὴ, Transitus, Excursus. Itidem apud Apollonium Argon. libro 4, πόντοιο διήλασις scholiast. exponit διεξέλευσις καὶ ὁδὸς: vbi pro loco ipso ponitur.

Διημερεύω, t. 1, c. 1466, a. Διημερέω, t. 1, c. 1467, f

Δίημι, c. 1, c. 1663, a

Διϊωνεκὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Continuus, Perpetuus: hoc est Perpetua & continua serie in longum tendens. vt Liu. dicit, Saltus perpetuis montibus inter se iuncti. Homerus Odyssea ν, Ἀγραπαῖ τε διϊωνεκέες. Iliad. μ, — ῥάβδοισι διϊωνεκέεσσι. Odyssea ξ, νώτοισι διϊωνεκέεσσι. Dicitur aliquid & temporis ratione esse διϊωνεκὲς, vt apud Latinos Perpetuus, Continuus, Iugis. vt διϊωνεκὲς ὅτι πᾶσιν αὐθρώποις ἡ τῶ πλούτου ὄπωρμία. Itidémque εἰς τὸ διϊωνεκὲς & διϊωνεκὲς dicitur pro In perpetuum, Perpetuò, Iugiter. At Gregor. πρὸς τὸ διϊωνεκὲς τῆς πηγῆς, pro Ad perpetuam seu perennem fontis scaturiginem. ADVERB. Διϊωνεκέως, Continua & perpetua serie, Iugi & interrupto tenore: seu Continuò, Perpetuò. Hom. Odyssea δ. Οἱ μέντοι κεῖνόν γε διϊωνεκέως ἀγορεύουσι. Et Odyssea η, Ἀγραλέον βασίλειαι διϊωνεκέως ἀγορεύουσι. Sic Hesiod. ἀπὸ τοῦ διϊωνεκέως κατέλεξε. (quod exponunt etiam Prolixè, vt apud Apollonium quoque, Argon. libro 3, τὸ καὶ ἓξ ἑκατὸν δ' μηνεκέως ἀγορεύεις; schol. expon. μακρηγορεῖς.) In prosa

DICITVR Διλωνῶς, interdum pro Continuè, interdum pro Assiduè seu Identidem.
Διλωυμένας, Peregisse seu Perfecisse. à διαυύω.
Διωπειρόω, t.1,c.1473,c
Διήρεσε, aorist.1 act. verbi διερέσσω.
Διηρημένως, Diuisim, Separatim. vt διηρημένως καταικοδόμν. Aduerb. ex particip. præt. pass. à διαιρέω.
Διηπορημένος, t.3,c.170,d
Διήρης, t.1,c.1249,h. & t.2,c.1217,h.ob.
Διηρθρόω, t.1,c.211,b
Διῆρξα, apud Lysiam pro δίδω τέλος ἦρξα, teste Harpocr. & Suida: à them. διάρχω. At διήρθλω, quod Hes. exp. ὁκωλύθλω, est à διέρχω, Et scribitur etiam per diphth. ει.
Διῆσω, aorist.1 act. infinitiui modi, significans vel Percolare, Per colum transfundere, à διήθω: vel Transmittere, à διήμι.
Διησκημένος, t.1,c.588,d
Διηυνές, Hesychio λιπὴν, διαιπεταμένον.
Διηύα, eidem ἡμιμέδιμνον, Semimedimnus.
Διηύλητω, idem quod ἐξηύλητω, id est ἠχεῖσθαι: metaphora ἀπὸ τῆς γλωττίδων τῆς ἐν τοῖς αὐλοῖς. Hes. Apud eundem legitur διηυλίσθη, expositum διεφθάρη.
Διήρυσεν, idem exponit ἐξιώτλησεν, Exhausit: Etymol. verò διέκωψε. quoniam ὁ ἀφύσσων καὶ αὐτὸλν διεκόπτει τὸ αὐλούμενον. vterque procul dubio respiciens ad hunc locum Homeri Odysseæ τὸ δέ μιν φθαίνθυος ἔλασεν σὺς Γουνὸς ὕσσῳ, πολλὸν δὲ διήρυσε σαρκὸς ἀδόντα. id enim est, Dente multum carnis exhausit seu extraxit veluti haustu, vel Discidit. Apud Nicandr. verò in Theriacis, Ῥηγνυμένων ὀλοφυγδὸν διήρυσε πολὺ χίμετλα, scholiastes nimis longè petita expositione interpretatur ἰάσατο, ἐθεράπευσε: malim ego Sustulit.
Διηχέω, t.1,c.1483,f. Διηχή, ib.
Διηχήτας, panis species, teste Hesychio.
Διηχηπκῶς, t.1,c.1483,f. Διθάλασσος, t.1,c.1489,h
Διθαλαθος, ib.
Διθαλος, Qui gemini victus est. vt Gaza interpr. apud Aristotelem Hist. animalium lib.9, cap.17, vbi ἡ αἰγίθαλος esse dicit διθαλον. Sed suspecta videtur hæc vox.
Διθεία, t.1,c.1531,d. Διθέτμη, ib.
Διθυμία, t.1,c.1602,d. Δίθυμοι, ib.
Διθυραμβικός, t.1,c.1615,b. Διθυραμβικῶς, ib.
Διθυραμβογράφος, ib.d. Διθυραμβοδιδάσκαλος, ib.a
Διθυραμβοποιέω, ib.b. Διθυραμβοποιία, ib.
Διθυραμβοποιός, ib. Διθύραμβος, t.1,c.1614,g
Διθυραμβώδης, t.1,c.1615,c. Δίθυρος, t.1,c.1614,f
Δίκαμβος, υ, ὁ, Duplex seu geminus iambus: pedis genus apud metricos, è duplicato iambo constans.
Δίδρος, Galen. in suo Lexico Hippocr. exp. νοτερὸν καὶ διδροῦσα, humecta & persudans. Vbi etiam nota participium διδροῦσα, à VERBO Διδρόω, significante Persudo. vt apud Hippocratem De loc. in homine, ὡσπὲρ διαρρήσῃ, ὡσπὲρ διδρώσῃ.
Διέναι, Pertransire, Percurrẽdo exponere: vnde particip. διών: ambo à them. δίειμι. At Διέναι, Transmittere, est à δίημι, vnde particip. διείς.
Δίεμαι, t.1,c.1661,f. Διθωνὴς, t.1,c.1918,c
Διθωνόω, & Διθωνόομαι, ibid.b
Διθυνὴς, Suidæ ὁ διθυνῶν. quæ scriptura in vet. etiam codice extat. Alioqui διθωνὴς dicitur.
Διθκμάζω, t.1,c.1681,d. Διθνέομαι, t.1,c.1683,f
Διθκπκος, ib.g. Διζόομαι, ib.
Δίθς, Ioualis. vt Δίθς ἀρχὴ, & Δίθς βωμὸς, apud Suid.
Διθπτὴς, t.1,c.1024.b
Διθπλία, t.1,c.1025,a. Apud Suidam in manuscripto codice est Διθπολεια.
Διθπολιόδη, t.1,c.1025,a. Διθπασία, t.1,c.1712,a
Δίθπμι, t.1,c.1713,f
Διθθμόω, & Isthmum traduco. Suidas enim διθθμήσαντα exponit τὸν Ισθμὸν διαβιβάσαντα, in hoc loco, παρεκάλει αὐτὸν βοηθεῖν τοῖς λέμβοις διαβιβάσαντα. Idem Suid. ET Διθθμωνίσαι esse dicit τὸ διὰ τῆς Ισθμοῦ ἕλκειν τὰ ναῦν: idque Corinthios facere solitos in Isthmo.
Δίεπμαι, Seorsum sto, &c. t.1,c.1755,d. Διήεπμαι, Discrepo, &c. t.1,c.1756,a

Διϊστάω, & idem quod διέστημι, Dirimo, Seiungo. Interdũ verò & Διϊστάνω dicitur pro eodem.
Διέστημι, t.1,c.1755,b. Διϊστοιζόμαι, t.1,c.1814,d
Διϊστχύω, t.1,c.1812,d. Διέστχω, idem quod διέχω.
Διϊχνεύω, Inuestigare, Perueſtigare. Ex Galeomyomachia.
Δικάζω, t.1,c.1012,a. Δικάζομαι, ib.c.
Δικαιαρχία, ας, ἡ, Hesychio ἀρχὴ δικαία, Iustum imperiũ. Possit etiam Iustorum imperium significare. Suidæ autem est ἡ δικαίως ἀρχουσα. At Δικαιάρχεια est nomen proprium vrbis Italicæ, quæ & Puteoli. Vnde Δικαιαρχεῖς & Δικαιαρχεῖτης, Puteolanus. Steph.
Δικαιοδοσία, t.1,c.1015,c. Δικαιοδοτέω, ib.d
Δικαιοδότης, ibid.
Δικαιοκρισία, ibid.e. & t.2,c.429,g
Δικαιοκρίτης, t.1,c.1015,e
Δικαιολογήομαι, ibid.f. & t.2,c.633,a
Δικαιολογέω, t.1,c.1015,g. Δικαιολόγημα, ib.
Δικαιολογία, ibid.e. & t.2,c.632,g
Δικαιολογικὸς, t.1,c.1015,f. & t.2,c.633,a
Δικαιολόγος, t.1,c.1015,e. & t.2,c.632,g
Δίκαιος, t.1,c.1014,c. Δικαιόομαι, t.1,c.1016,g
Δικαιοπραγέω, t.1,c.1015,h. Δικαιοπράγημα, t.1,c.1016,a
Δικαιοπραγία, t.1,c.1015,h. Δίκαιος, t.1,c.1014,a
Δικαιοσύνη, t.1,c.1016,d. Δικαιόσυνος, ib.
Δικαιοφανὴς, ibid.a
Δικαιόω, & Δικαιόομαι, ibid.d
Δικαίωμα, ib.h. Δικαίωσις, t.1,c.1017,c
Δικαιωτήριον, ibid.e
Δικαμπίας, Hesychio οἶνος ὁ δύο ζωπὶς ὑπομείνας.
Δίκαια, eidem Hesychio πυμίλια ἱμάτια, Variæ vestes.
Δικαικὴ, t.1,c.1011,g. Δικαικὸς, ib.
Δικαιὸς, ib.
Δικαίζειν, Hesychio idem est quod δικάζειν, Iudicare. Vulg. lex. ETIAM Δικανόω afferunt pro Iudico, sed nescio vnde.
Δικάρλωος, ουὸ & ἡ, Biceps, Geminum habens caput.
Δικαρπόω, t.2,c.77,h. Δίκαρπος, ib.g
Δικάσμος, t.1,c.1012,c
Δικαστολίη, ης, ἡ, Ionicè pro δικαστολία, Iuris dictio & Iudicium. Exponitur etiam Lis, Causa, Controuersia. vt Epigr. libro 2, in Rhetores, pag. 171, Ἡρετὸ μὴν Θῆς ἀμφὶ δικαστολίης. qua causa seu lite exposita, causidicus illi dicit, Δίζεο σὴ ὀμφὴ ἐοῦσα δικαστόλον. αὖφα σὴ ὀπόσον ῥηφὸν ἀρετοτέρωλ, ὡῶ τὰ δίκαια λέγοις, benignum iudicem.
Δικαστόλος, t.1,c.1005,d. Δικαστήλων, t.1,c.1012,e
Δικαστὴς, ib.d. Δικαστικὸν, ib.e
Δικαστικὸς, ib.d. Δικαστικῶς, ib.e
Δικαίρια, ib.d
Δικαπίληκτος, ου, ὁ & ἡ, Dupliciter desinens.
Δικαόω, t.1,c.1011,h
Δικελισαὶ, dicebãtur apud Lacones qui comicos ludos obibant. v.l. ex Cæl. Rhod. Sed scribitur potius Δεικηλισαὶ, seu Δεικελισαί.
Δίκελλα, t.1,c.109,c. Δικελλίτης, ib.
Δικάντρων, iactus quidam in taxillorum ludo sic dictus. Hesych.
Δικέραμος, t.2,c.130,g. Δικέρκος, t.2,c.127,e
Δίκερος, ib. Δίκερως, ib.
Δικέφαλος, t.2,c.153,a. Δίκεω, t.1,c.1004,a
Δικωρός, Caudicus. διὸ κολόκτης. Bud.
Δίκελα, Suidæ sunt μιμήματα, εἰκάσματα, Imagines, Simulacra: addẽti, propriè esse τὸ ὁμοίωμα ἢ εἴκελον τῆς Διὸς, abusiuè autem παῦ ὁμοίωμα. Sed miror cur in hac serie posuerit, quum subiungat, τὸ δ εἶ δ ἰρθθηρν: nisi fortè iis verbis indicare velit scribi etiam per diphthongum. Apud Hesychium sanè & ipsum sua serie legitur Δίκελον, expositum itidem ἄγαλμα αὐθριαίτης, εἰκτύπωμα, ὁμοίωμα, εἴδωλον, μίμημα, αὐθριαίς, ζῷδ ιον, φάσμα, θῆις. Quibus addit, Laconicum esse vocabulum, indéque τὸν μολόλον apud Laconas DICI Δικηλίτειν. vt Suid. quoque, postquam attulit, Δικηλιστὰν ἢ μιμηλὸν, subiungit esse comœdiæ speciem, teste Sosibio Lacone. Meminit Athenæus etiam huius vocis, libro 14. Ibi enim quum ex Sosibio retulisset, fuisse quendam apud Lacedæmonios κωμικὴς παιδιᾶς τρόπον παλαιὸν, in quo aliquis ἐν ὑπελῇ

ὑπελεῖ τῇ λόβῃ ἐμμείνῃ κλέπτοντας ἄνας ὑπὸ θρόνῳ, aut alios huiusmodi: subiungit, ὅτι μετόντας πὼ ὅτιαύτω παιδιαὶ apud Laconas vocatos fuisse δικηλιστὰς, ὡς αὖ τῆς σκιδοποιὸς εἴποι ἢ μιμηταί: horúmq; δικηλιστῶν esse multas pro variis locis appellationes. à Sicyoniis enim φαλλοφόροις nuncupari, ab aliis αὐτοκαβδάλοις: ab Italis φυλακάς, vulgò πορφιτάς: à Thebanis ἐθέλοντας. Dicebãtur igitur δικηλισταὶ, siue δικηλίται, histriones qui in scena improbos traducebant & mores eorum prauos & facies laruarũ similitudine spectatoribus ostendentes. Suprà per ει diphthongum hæc scripta habes.
Δίκλω, aduerb. t.1,c.1004,d
Διμίδιον, t.1,c.1017,f. Δικλεῖδες, t.2,c.234,e
Δίκλειδος, ib.g. Δικλίδος, ib.
Δικλὶς, ib.d
Διοπτεφία, t.1,c.864,g. & 1005,b
Διοπτεφικῶς, t.1,c.1005,b
Διοπτεφίφος, t.1,c.864,f.g. & 1005,b
Διοδοσία, t.1,c.1005,b
Δίκκκος, dicitur à quibusdam ἡ ζεια, quòd duplici grano prædita sit. Gorr.
Δικολέκτης, t.1,c.1005,c. Δικολοφέω, ib.
Δικολόρος, ib. Δίκολπος, t.2,c.315,f
Δικόνδυλος, t.2,c.332,e. Δικορραφέω, t.1,c.1005,d
Δικορράφος, ibid.c. Δίκορυφος, t.2,c.105,g
Δικόρυμβος, t.2,c.385,b. Δικόρυφος, ib.g
Δικότυλος, t.2,c.395,e
Δίκωρος, Hesychio δικέφαλος, Biceps.
Δικώω, t.1,c.1017,f
Δίκρα ὄψις, Æschylo in Ἐφοῖς est ἡ δικῆλῆ. Hes.
Δικρὰ, & Δικρᾶ, vide initio sequ. col.
Δικράδεσος, Hesychio ξένος δύο κλάδους ἔχων: nimirũ à κράδυ, quod est Ramus ficulnus.
Δικρανὴς, t.2,c.71,e. Affertur à Suida & Eust.
Δικραία, esse dicitur Cauda Tritonis: forsan quia bifurca. NAM Δίκραιος dicitur Bifidus, Bicornis, Bifurcus. vt apud Hippocr. De loc. in homine, ὥσπὲρ δὲ τὸ ὀστέον τὸ μηροῦ ὑόνοῦ ὑδὶ δίκραιον. τῷ δὲ δικραίῳ ὑύτῳ τὸ ὀστέον ἡ κνήμη καλεομένη ὀξὺ ἐν γγλυμῳ ὀνήρμοσαι. VNDE Δικραιότης, ητος, ἡ, q.d. Bifiditas, Bicornitas. διφυΐα. Hippocr. ibidem, ὁ δὲ μηρὸς, αὖθεν μὲν ἐξ τὸν κοτύλεω ἐμβάλλει, δίκραιος ὑδὶ ὑιῆδε δικραιότητι.
Δίκραιρος, Bicornis. Suid. ex Epigr. Δικραίρῳ διὰ κέρατα, δίκαυκαίρῳ δαυχαίτῃ.
Δίκραιον, t.2,c.71,f
Δικραιὴς ῥίζα, Bifida radix. B.ex Theophr. apud quem & πεκραιὴς legi tradit.
Δίκραιος, t.2,c.71,f. Δικραιόω, ib.
Δικρατὴς, t.2,c.406,b
Δίκρατον, Hesychio νόμισμα ἢ δίκρατον. Innuit igitur significare vel Mixtum ex duobus, ὅτι δύο κεκραμένον, & dici de numismate subærato: vel significare Biceps: illud, à κεράω seu κεράννυμι: hoc, à κρᾶ.
Δικρόα, vide in sequente Δίκροος.
Δίκροος, & per contractionem Δίκρους: item Δικρόος, & per contractionẽ Δικροῖς, (omnibus enim hisce modis scripta reperiuntur, vt videbis in sequent.) Biceps, Bifidus, Bifulcus, Bifurcus. Xenoph. in Cyneg. ὀπιβάλοντα τοῖς βρόχοις δὲ ὑπὸ τὰ δικρόα τῆς ὕλης δικρᾶ, in stipites lyluæ bicipites. Aristoteles, ἴδιον δὲ ἔχουσιν οἱ ὄφεις καὶ οἱ σαῦροι τὸ δικρόαν αὐτῶν ἔνιαι πὼ γλῶσσαν ἄκραι. At Plin. l.11, cap.37, Tenuissima (inquit) lingua serpentibus & trifulca, vibrans, atri coloris: lacertis bifida & pilosa: vitulis quoque marinis duplex. Hippocrates in in Coac. progn. γλῶσσα τῶν ὄφεων τὸ δικρόον. id est, τὸ ὄφ δικρόον ἢ δισχιδὲς, vt Galenus in suo Lexico Hippocrateo exponit, apud quem paroxytonos scriptum δίκρεων, vt & apud Theophrastum in 4 De caus. legimus, σωεχὲς ὀωῦ καὶ δίκρεων. At Aristophanes Pace, Δικροῖς ἐώθεων πὼ θεὸν κεκράγμασι, pro δικροῖς ξύλοις, bifurcis lignis, seu furcis. FOEMININ. Δικρόα, substantiuè alicubi ponitur. Aristoteles Hist. animalium libro 6, ἡ δικρόα ἑκατέρα τῆς οὐρέσεως: quod exponitur, Vterque vuluæ sinus. (Alibi dicit quædam animalia habere δικρόας παὐ ὑστέρας, bifurcas seu bicornes. vt in r. De generatione animalium, ἔχουσι δὲ δικρόας καὶ πὲ μελανόφραγκα πὼ ὑστέρας. Et rursum, δικρόαι δ καὶ αἱ ἥβὶ ὀπόμων εἰσὶν ἐν τοῖς μέχθος ἔχουσι) Xenophon quoque substantiuè δικρόας dicit, sed intelligens Bifurcos stipites, Truncos arborum bifidos. vt in Cyneg. de ceruo tendiculam trahente, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς δικρόας τῆς ὕλης ἐμπίπτει. appellans hîc δικρόας quæ suprà ὀπτεραλιδύματα δικρᾶ. Easdem bicornes furcas, seu bifurca ligna, neutro genere appellat ETIAM Δικρᾶ pro Δικρόα. vt, αἱ δὲ ἥβὶ δικτύων φελλίδες δικρᾶ ἔχουσι μικρὰ, πὼ ὀντμήματα μὴ βαθέα. id est (inquit Budæus) Bifurcata vel Crenata ad retinenda retia. Suidas quoque δικροῖς affert pro διφυέσι ξύλοις, bifurcis seu bifidis lignis. vt Hesychio quoque δικρόα sunt ξύλα ὁμοίως δισχιδῆ, quales furcæ sunt & tridentes, quæ δίκραια etiam nominantur. Sed notandum est, alicubi SCRIBI Δικρὰ, oxytonos, quasi à nomin. singulari Δικρός. Apud Hesychiũ verò & Δίκρα ὄψις ex Æschylo pro διπλῆ, tanquam à nom. sing. Δίκρος. Cuius δίκρος meminit Etym. quoque & lex. meum vet. vterque annotantes δίκρον per syncopen dici pro δίκαρον seu δικάραυον, Biceps.
Δίκρος, & Δικρὸς, vide in proximè præcedentibus.
Δίκρωτος, Geminam seu duplicem habens fimbriam, Duas habens fimbrias. vt δίκρωτον πεβεβόλαμον apud Poll. l.7. Quidam interpr. Vtrinque fimbriatus.
Δίκρωτος, t.2,c.454,e
Δίκρωσος, ου, ὁ & ἡ, Duos habens κρωσοὺς. Apud Athen. l.11, ῥυτὸν Δίκρωσον ἡλίκον τὴ τρεῖς χοροὺς χόας.
Δίκταμον, ου, τὸ, Dictamum: herba quam extrahẽdis sagittis cerui mõstrauere, percussi eo telo, pastúq; eius herbæ electo, vt tradit Theophrast. Hist. plantarum libro 9, cap.16: & ex eo Plinius libro 8, cap.27: necnon Dioscorides libro 3, cap.37, qui & αἰγείαν γλήχωνα eam nominari tradit, vtpote ὁμοίαν γλήχωνι: cuius rei Theophrastus quoque & Plinius meminerunt. Sed notandum, Theophrastum sine ν dicere τὸ δίκταμον, Dioscoridem cum ν πὼ δίκτμνον, fœminino gen. Alexandrum Aphrodiseum τὸ δίκτμνον, neutro. Apud Latinos quoque diuersis modis scriptum enuntiatúmque reperitur. Dictamus apud Ciceronem: Dictamum apud Plinium, apud quem tamen & Dictamnum scribũt nonnulli. Forsitan autem nominatur à Dicta seu Dictomõte Cretæ, à quo Iuppiter Δικτῖος vocatur, vtpote ibi natus. Nam Theophrastus ipsum esse dicit ἴδιον τῆς Κρήτης φυτὸν, vt Dioscorides quoque πόαν Κρητικὴν: & Plinius, non esse alibi quàm in Creta. Vnde & Virgilius, Dictamum genitrix Cretæa carpit ab Ida. Et Statius, — Idæa profert quam Creta sub vmbra Dictami florentis opem. Dictam autem seu Dictum Cretæ Idæ vicinum esse testatur Aratus hoc versu, Δίκτῳ ἐν ὀωῦδει ὄρεος ῥεῖδον Ἰδαίοιο: appellans ὀωῦδη hunc montem ob herbarum in eo nascentium fragrantiam. Porro à dictamno DICITVR Δικταμνίτης οἶνος, Vinum dictamno conditum, apud Dioscoridem libro 5, cap. 57. Sed & ἡ γλήχων, pulegium, à quibusdam hinc VOCATVR Δικταμνοφδὲς, teste Hesychio. similes enim herbæ sunt pulegium & Dictamnum, adeo vt & dictamnum nonnulli ἀγρίαν γλήχωνα nominarint.
Δικτατωρεύω, Dictator sum: ET Δικτατωρεία, Dictatura, id est αὐτοπτίθωνος μοναρχία, Absoluta potestas & liberum imperium. Vtuntur his verbis vnà cum primitiuo eorum τῆς Δικτάτωρ, recentiores Græci qui Romanas historias scribunt.
Δίκτυ, υος, τὸ, Rete. Ita vulg. lex. deriuantia inde plur. τὰ δίκτυα, item & cætera composita. Sed perperam: dicitur enim δίκτυον.
Δικτυάλωτος, t.1,c.1019,b
Δικτυβόλος, Piscator qui retia iacit. Per syncopen dici puto pro Δικτυοβόλος.
Δικτυδίον, t.1,c.1019,c. Δικτυοειδὴς, ib.
Δίκτυνα, ibid. Vide & Βρεκτόμαρτης suprà.
Δικτυοβόλος, t.1,c.1018,g. Δικτυοειδὴς, ib.
Δικτυόεσσα, ibid.h
Δικτυόκλωστος, t.1,c.1019,a

Δίκτυον,t.1,c.1018,e. Δικτυοπλόκος,t.1,c.1019,a
Δικτυοπιός,ib.b. Δικτυελκός,ib.
Δικτυόω,ibid.
Δίκτυς,à Laconibus dicitur ὁ ἰκτῖνος,teste Hesych. Apud Herodot.verò lib.4,pag.179,δίκτυες sunt feræ quædam Libycæ. Alioqui Δίκτυς est & nomen proprium Cretensis cuiusdam scriptoris:de quo Suid.
Δικτυώτος,t.1,c.1019,b
Δίκυμα,Suidæ sunt τὰ δίδυμοτόκα πρόβατα,Oues quæ gemellos pariunt vel pepererunt.
Δίκωα,t.1,c.1017,g. Δίκωλος,t.2,c.526,c
Δικωπία,t.2,c.537,d. Δίκωπος,ib.c
Δίλαξ,Laconibus est φυτὸν quoddam quod aliis ἀρία. Hes.
Διλήνιον,τὸ,t.2,c.676,h. Δίλημμα,t.2,c.556,g
Διλήμματος,t.2,c.557,a. Διλογία,t.2,c.633,b
Δίλογχος,à Cratino in Θρᾴττῃς dicitur ἡ Βένδις dea, vel quòd duplices honores sortita sit,cælestes nimirum & terrestres:(λόγχαι enim vocabãt τοὺς κλήρους, Sortes)vel quoniam δύο λόγχας φέρει,vt pote κυνηγετικὴ οὖσα,quoniã vt venatrix duas gestat lanceas. aliis ita nominatam volentibus quòd duplex habeat lumen, suum propriũ, & quod à sole accipit,lunam enim esse Βένδιν & Ἄρτεμιν putant.Ita Hesych.
Διλοχία,t.2,c.720,g. Διμάτωρ,t.2,c.825,h
Δίμαχαι,t.2,c.812,e
Διμέδιμνον,Hesychio μέτρον χωροῦσι δύο μοδίους, mensura capiens duos modios. Vbi nota μέδιμνον interpretari Modium.
Διμερής,t.2,c.850,c. Διμεραής,ibid.
Δίμελφος,t.2,c.898,f
Διμέτωπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Bifrons. At διμέτωπος πρόσωπον ex Appiano affert Bud.pro Anceps munitio. Vbi metaph.est:de qua vide in Μέτωπον.
Διμηλάνειν,apud Poll.libro 2,esse dicitur τὴν δρεπανεῖν τὰ χείλη.nam τὸ χείλη appellari μῆλα.Suprà δρεμμηλάνειν eo significatu habuimus.forsan & δρεμμηλαγνεν scripsit.nam μύλας vocari τὰς σιαγόνας,Hesych.autor est.
Δίμηνος,t.2,c.916,d. Διμήνωρ,t.2,c.825,h
Δίμιτον,ου,τὸ,exponitur Duplex Ligamen. Sonat tamen potius Duplice zona vel tænia vinctum.
Διμναῖος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui duarum minarum est, Duarum minarum pretium æquans.AristotelesŒconom.libro 2,τὸ σῶμα δίμναῖον πριπίσεσθαι, corpus duabus minis taxari. Dici potest & Δίμνουν,vt δεκάμνουν & πεντάμνον pro δίμναῖον,δεκαμναῖον,πενταμναῖον.
Διμοιρικὴ,t.2,c.848,b. Διμοιρέα,t.2,c.847,f
Διμοίρων,ibid.h
Διμοιρεύς,Hesychio διμοιραῖος:forsan pro Duplaris, Qui duas sortitur portiones.qui & διμοιρίτης.
Διμοιρίτης,t.2,c.847,h.& 730,h.ob.
Δίμοιρος,t.2,c.847,d. Δίμορφος,t.2,c.971,a
Δίμυξος λύχνος,dicitur ὁ δύο μύξας,ἤτοι δύο μύκητας,ἔχων,teste Eustachio. Id est Duos habens fungos seu duo ellychnia. Plato in fabula quæ Νοῦς μακρὰ inscribitur, Ἐνταῦθ' ἐπ' ἄκρων τῶν κροτάφων ὄζει λύχνον Δίμυξον. Meminit verò & Metagenes τὸ δίμυξον λύχνου,& Philonides & Philyllius,teste Athen.l.15, & Eust.p.440.
Διηνεύω,t.1,c.1020,a. Διήνεω,t.1,c.1019,g
Δίνη,ib.d Δινῆνες,ib.g
Διηθμός,t.1,c.1020,b. Δίνης,ib.
Διηοβίας συμβάσης εἰς τὸ Καλλικλέους χωρίον, dicit Libanius in argument.orat.Demosthenis πρὸς Καλλικλέα, pro ἐμβολῆς ὕδατος ἐπομβείου, vt ex oratione ipsa apparet. B. Forsan igitur διηοβίαν vocat δίνλω βιαίαν, violentũ vorticem aquæ pluvialis. Vide & Χαρόβδρα.
Δινὸς,t.1,c.1021,b. Δίνος,t.1,c.1020,g
Διοεχλέω,t.1,c.1019,f. Διοίω,t.1,c.1021,e
Δίνω,ib.f. Διωδής,ib.e
Διωπὸς,ib. Δίξοος,t.2,c.1191,f
Δίξός,t.1,c.1022,b.& t.3,c.1608,g.ob.
Διό,t.2,c.1505,d. Διοδὴ,& Διὸ καὶ,ibid.
Διόβλητος,t.1,c.666,f. Διόβολος,t.1,c.667,g
Διοχῶνες,t.1,c.1025,c. Διοχῶνς,t.1,c.827,c.& 1025,c
Διοχῶντος,t.1,c.829,g.& 1025,c

Διογνῆται,Diogenis sectatores. Athen.l.5.
Διογκόω, t.2,c.1158,d. Inde VERBALE Διόγκωσις,εως,ἡ,Tumefactio. Methodici sic vocabant corporum distentionem vel à coaceruatis excrementis factam,vel à diffusis humoribus,ac veluti inundantibus. Galen.
Διόγνητος,ου,ὁ καὶ ἡ, A Ioue genitus, A Ioue genus & ortum ducens, ideóque Nobilis, Generosus. Hesiodus Aspide, — διόγνητος Ἡρακλῆς. Per syncopen dicitur pro Διογενής.
Διοδόθισμος,t.2,c.1181,h. Διοδόθιον,ib.g
Διοδοιπορέω,t.2,c.1163,f. Δίοδος,t.2,c.1165,e
Δίοζος, t.2, c.1191, a. Inde Διοζοῦσθαι dicitur quod in duos veluti ramos finditur seu diuiditur. Hippocrates De nat.infant.ᾗ δὴ καὶ διοζοῦσθαι (sub.τὰ ὀστέα) ὡς δίνδρον, id est,fiunt δίοζα.
Διόθεν,t.1,c.1025,a. Διοίγνυμι,t.2,c.1198,e
Διοιγνύω,ib. Διοίγω,ib.
Δίοιδα, Pernoui,Perspexi, Cognitum habeo. Aristophanes Nubibus,Οἷος δίοιδε θωὐπερον τῆς ἐμπίδος. Est præt. med.à δίνεῖδω.
Διοιδαίνω,t.2,c.1201,a. Διοιδέω,t.2,c.1200,e
Διοικέω,t.2,c.1223,d. Διοίκησις,t.2,c.1224,b
Διοικητὴς,ib.c. Διοικητικὸς,ibid.d
Διοικίζω,t.2,c.1228,f. Διοικισμὸς,ib.g
Διοικοδομέω,t.2,c.1205,a. Διοικονομέω,t.2,c.1209,
Διοινοδόσθαι,t.2,c.1247,c
Διοινοχοεῖ,affert B. pro Vinum fundo,Misceo:vnà cũ hoc loco Athenæi, ex l.3, διοινοχοῦσι τὸ οἰνόμελι.
Διοιγνόω.t.2,c.1247,c. Δίοιξις,t.2,c.1198,f
Διοίσεται, apud Sophoclem Deportabitur: à themate δίφερω, mutuante futurum 1 ab inus.verbo δίοιμι. Actiuo fut.vtitur Aristoph.Nub.dicens, Οὐδὲν δ' ἀοίσεις Χαιρεφῶντος τοῦ φύσιν, pro Nihil ingenio differes à Chærephonte.
Διοϊστεύω,t.2,c.1262,f. Διοιχέω. t.2,c.1258,e
Διοίχομαι,t.2,c.1257,c. Διοκωχή,t.2,c.1335,f
Διολέσαι,aor.1,infin.modi,à διόλλυμι, mutuãte fut.1 & 2 ab inus.them.διολέω.
Διολίγου, pro δι' ὀλίγου διαστήματος, Non longo interuallo, Propè.Thuc.τῷ πύργῳ ὄντων διολίγου καὶ ἀνωθεν. Hesych. diuisim habet δι' ὀλίγου,exponens μετ' ὀλίγον. vbi subaudiur substantiuum χρόνου.
Διολισθαίνω,siue Διολισθέω,αῖ.Labor per. Greg.Nazianz. νῆκτω φύσιν τῆς ὑδάτων διολισθαίνουσαν,naratilem naturam per aquas labentem. Significat etiam Dilabor seu Elabor è manibus, vt res lubricæ quum stringuntur. Quomodo Aristophanes Nubibus dicit, χρεοφοδικῆσαι καὶ οἷς χρῆσθαι διολισθεῖν,creditoribꝰ elabi, ὅτε δὲ κινεῖσθ' ὀκφυγεῖν,inquit scholiastes.Sic Synes.De insomn.οὐδενὸς ἡμῖν ἐκ τῆς μνήμης διολισθαίνοντος. Idem dicit διολισθαίνοντα πάσεως, delabentem & excidentem à statione seu quiete. Herodian.simpliciter pro Labi. libro 5. πρὸς τὸ μὴ πλάσαι αὐτὸν ἢ διολισθαίνειν,οὐχ ὁσιῶσα ὅπου βαίνει, ne caderet laberetúrve,ignarus quò tenderet.
Διολκὴ,ῆς.ἡ, Distractio,vel Tractio per.
Δίολκος,ου,ὁ, Tractus per spatium inter duo littora, vt in Isthmo. Ita Budæus, asserens hoc e duos locos Strabonis:libro 8,pag.146.ὁ δ' ἰσθμὸς κατ' τὸν δίολκον δι' οὗ τὰ πολεμικὰ ὑπορνεωλκοῦσιν,ἀπὸ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν θάλατταν πεντήκοντα σταδίων ὄντι. Et p. 165, κοίλη δ' ἐστὶ,(sub.ἡ νῆσος) καὶ ποιεῖ τὸ δίολκον πρὸς τῷ ἑπέρᾳ νῆσον ἡ κατ' Χερρονῆσον. Dicitur igitur δίολκος eiusmodi tractus, quia per eum αἱ νῆες ὑπορνεωλκοῦνται.Sed notandũ est,in posteriore loco πρὸς παροξυτόνως scriptũ διολκός, qui ita vocari ait locum qui à Lechæo est Cenchreas vsque.
Διόλλυμι, & Διόλυμαι, t.2,c.1277,g
Διολλύω, ibid.
Διολουφεῖν, Hesychio est δρεπανεῖν ἢ δρεπαλαίνειν, Pequellere vel Subfannare. vt & aliquanto suprà extra seriem, nimirũ post Διάλον,δρεπανοφῶν exp. δρεπανῶν, subiungẽs, Atticis λουφεῖν esse τὴν πλεκτὴν,seu(vt alii volunt)τὸ ὀκλάζειν τῶν ἀνερέμων τοῦ πόδα.

Διόμαι,t.1,c.1017,c. Διομαλίζω, t.2,c.1290,b
Διομαλωίω,ibid.c
Διομανεῖς,Hesychio sunt ὑπὸ Διὸς μαινόμενοι,à Ioue in furorem actæ. vel παρὰ Δὶ δουλόμενοι μάχεσθαι δεδμανίαν, furore aduersus Iouem incitatæ.
Διομβρος,t.2,c.1290,g
Διομήδεια,ας,ἡ,Sententia Iouis.v.l.Sed sine exemplo. At Διομήδειος αἰάγκη,vide apudHesych.& Suid.item apud Erasm.in Adag.chiliad.
Διόμυμμα,t.2,c.1297,b. Διόμυμι,ib.
Διομολογόμαι,οῦμαι,Confiteor.Quomodo accipiunt hoc Hermogen.ex libro De inuent.ἀρίστον ἐν τοῖς διομολογησάσθαι μαθὼν ἔχειν. Item Fateor,hoc est Caueo instrumento & acceptum fero,inquit Budæus. Significat etiam Paciscor,Conuentum eo,Ex pacto promitto. Demosth.διομολογησάμενοι τοῖς πόκοις. Isæus pag. 38, εἰ μηδεμίαν ποιήσα διωμολογήσατο ὅρκον ἐπ' αὐτῇ. pro quo paulo antè, φησὶν αἰδῶ ὁμολογίας ποιησὰς πῶς ἀδελφὴν ἐγγυῆσαι. Paulo post dicit,ἐπεὶ καὶ οἱ δὴ παλαικαὶ διδόασι τὰ ἐκαστοῖ, πῶς ποιήσαι διωμολογοῦσι καὶ τοῦ δοθησομένου πᾶς παλαιστής. Et pag.præced.εἰ μηδεμίαν ποιῆσα καὶ μήτ' ὁ διδοὺς μήτ' ὁ λαμβάνων διωμολογήσαιτο ὅρκον ἐπὶ τῇ γυναικί. Itidémque passiua voce & significatione apud Æschinem διωμολόγηται,Pactum est, Conuentum est,Pacto promissum est. In disputatione etiam qui inter se disceptant,dicuntur διομολογήσασθαί τι pro Constituere inter se, seu Ponere aut fateri ita esse. Plato in Philebo, ὦ οὐχ οὕτω διωμολογησάμεθα; nónne ita inter nos conuenit? Et rursum, ἴθι δὴ πρὸς Ζῆνα διομολογησώμεθα καὶ πάντα. Item idem,σμικρὰ ἄπαξ ἐθέλω ἐμπροσθεν διομολογησώμεθα,pauca igitur prius cõstituamus.Sic in Euthydemo,πῶς οὖν ἡμῖν ἐπὶ σκεπτέον ἢ ὅπῳ διωμολογημένον ἐμοί τε καὶ σοί, nondum constitutum & ratum.Bud. Significat etiam(inquit idem Bud. pag.775) Stipulor, Paciscor, A te hoc contendo vt fateare.vt lib.6 De republica,ἀλλὰ μόνον λέγε,διομολογησάμενος,ἔφην ἐγώ,καὶ αὐαμνήσας ὑμᾶς τὰ ἐμπροσθεν ῥηθέντα,dicam equidem, inquam, si hæc à vobis dicta sunt vt scilicet rata maneant nec in controuersiam referantur. Hic enim διομολογεῖσθαι non spondentis est,sed stipulantis καὶ προς διομολογουμένου. VNDE Διομολογία dicitur Huiuscemodi constitutio atque προς διομολογεσμός. Item Sponsio,Pactum: Aristot.Ethic.lib.9.
Διομοσία, t.2,c.1299,c. Δῖον,t.3,c.199,a
Διονομαζῶ,& Διονομαζόμενος,t.2,c.1326,c
Διονυσιὰς, Διονύσια, Διονυσιάζω,Διονισιακὸς,Διονισιαὶ, Διονύσιον, Διόνυσος, Διονυσιακὸς, Διονυσοκόλακες, vide in sequenti Διόνυσος.
Διόνυσος,ου,ὁ, Dionysus,Bacchus: qui à poetis ETIAM Διώνυσος dicitur seu Διώνυσος,metri gratia producto ο. Homerus Iliad.ζ, — μαινομένῳ Διωνύσοιο πτολίεσσι. Odyss. ω,Χρύσεον ἀμφιφορῆα,Διωνύσοιο δὲ δῶρον. Hesiod.Aspide, Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάλκεα καὶ ἄχθος. INDE Διονυσοκόλακες,Dionysi seu Bacchi adulatores. quo nomine vocabantur οἱ Διονισιακοὶ τεχνῖται,seu οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται,id est histriones & theatrici:quoniam in Bacchanalibus ludis præcipuè artem suam exercere solebant.qua de re & suprà in Ἀλεξανδρος, col.3512,f: & t.3,c.1436,b.c. Inde ET Διονύσος,ου,ὁ, Bacchicus. vt Διονύσος κισσὸς apud Dioscoridem lib.2,Bacchica hedera. Sic Bacchylides apud Athenæum l.2,Διονύσια δῶρα vinum appellat: qui apud eundem libro 1 dicit etiam Διόνυσον ζέοντα. (Alioqui Διόνυσος est nomen proprium cùm aliorum tum Siculi cuiusdam tyranni: cuius sodales, vsque adeo & ipsum & tyrannidem κολακεύοντας, vt quum ipse obtusis esset oculis, ipsi se nihil videre simularent, Theophrastus tradit fuisse appellatos Διονυσοκόλακας, teste Athenæo libro 6, & lib. 10) NEVTR. Διονύσιον,ου,τὸ, subaudito substantiuo ἱερὸν, est Dionysi fanum, Bacchi templum. Pausan.Atticis,ἐγγυτάτω τῆς κοιλάνης, ἵνα τὸ Διονύσιον ἐστί. Ex Thucydide quoque Διονύσιον affertur pro Bacchi ædes. PLVR. NVM. τὰ Διονύσια, subaudito substantiuo ἱερά,Bacchica sacra, Festum in honorem Bacchi:quæ Latinis sunt Bacchanalia. Athenæus libro 4, πᾶσαν τὴν πόλιν ἐθεασάμην ᾠδὴν τὰ Διονύσια μεθύουσαν.Plutarchus Alexandro, de Athenodoro histrione, ζημιωθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων ὅτι πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς Διονυσίων οὐκ ἀπήντησε. Apud eundem quidam Menandro comico dicit,ἐγὼ τὰ Διονύσια,καὶ σὺ τὴν κωμῳδίαν οὐ πεπαύκας.Solebant enim comici, tragici, eorúmque histriones & tibicines ludis Bacchanalibus certare: vnde & Διονυσιακοὶ τεχνῖται nominantur. Sic Lucianus, ἀχθῶμαι δὲ διὰ αὐτὸν δεῖ τίμερον τὰ Διονύσια. Rursum Plutarch.sub finem sui περὶ φιλοπλουτίας libelli, ἡ πόσεως τῆς Διονυσίων ἑορτὴ τὰ παλαιὰ ἐπέμπετο δημοτικῶς καὶ ἰκαρῶς· ἐμαρφορεῖς εἶνεν καὶ κλιμακίς· ἔπι τραύγον τις εἶκεν,ἄλλος ἰρείδων ἄρρηχον ἠκολούθει κρεμίζων· ὅθὴ πᾶσι δὲ ὁ φαλλός. ἀλλὰ νῦν τοῦτα παρεῴκται καὶ ἠφάνισται, χρυσωμάτων περιφερομένων καὶ ἱματίων πολυτελῶν, καὶ ζθυγῶν ἐκανονομένων καὶ πρεσωπείων. Idem dicit Διονυσίοις pro ἐν τοῖς Διονυσίοις, ludis Bacchanalibus:in libro De exilio,Διονυσίοις ἐν Κόρᾳ πανηγυρίζειν. Et Athenæus libro 7, κῶμος τῶν Διονυσίων,sub.ἑορτῶν, pro eodem. INDE Διονισιάζειν dicitur pro τὰ Διονύσια ἄγειν, Bacchanalia agitare, Bacchicum festum celebrare. Athenæus lib. 10, de Anthia Lindio poeta, παίπαι τὸν βίον ἐδιονυσιάζειν, ἐόθπα Διονισιακὴν φορῶν, καὶ πολλοὺς πρέφων ξυμμαχίας. ὀθὴ πεκῶμον ἀεὶ μεθ' ἡμέρην καὶ νύκτωρ. Alibi Διονισιάζοντες dicuntur Liberalia celebrantes,& agona spectantes in Liberalibus spectaculis.Bud. Solebant autem Διονισιάζειν,seu τὰ Διονύσια ἄγειν,ineunte vere. Præterea à Διονύσος est POSSESSIVVM Διονισιακὸς,ου,ὁ,Bacchicus vel Bacchanalis. vt Διονισιακοὶ ἀγῶνες, Athen.libro 11: & Διονισιακοὶ χοροὶ,apud eundem libro 4. Sic idem libro 14, dicit Διονισιακὴ πυρίχη: & Διονισιακὰ ἀδύρματα, lib. 4, τύμπανα καὶ νεβρίδας καὶ παυπεδπαὶ ἄλλα ἀδύρματα Διονισιακά. Et libro 10, Διονισιακὴ ἐσθής. Itidem Plutarch. αἰνίγμαθ' ἱερὰ καὶ Διονυσιακῆς πευγὸς ὀδωδίας.Item Διονισιακὸς νόμος apud Æschinem: & Διονισιακὸν θέατρον apud Thucydidem libro 8,pag.193. Sunt & Διονισιακοὶ τεχνῖται,qui Διονυσοκόλακες vocantur, vt paulo suprà docui. Est INDE ET Διονισιὰς, άδος,ἡ,idem significans quod Διονισιακὴ,Bacchica,Bacchanalis. Sed Διονισιάδες appellant nonnulli eriam herbam illam quæ αἰδροσαμμον alio nomine dicitur, teste Dioscoride libro 3,cap. 174:forsitan quia folia eius trita οἰνώδη χυλὸν ἀφίνει. vt apud Plinium libro 37,cap.10, Dionysias gemma,nigra ac dura, rubentibus maculis, ex aqua trita saporem vini facit,& ebrietati resistere putatur. Idem Plinius libro 14,cap.18,sissitietæridem herbam nominari Dionysonymphadem refert,quoniam vino mirè conueniat. Demique à Διόνυσος est DIMINVT.Διονυσίσκος, Bacchulus. Autor Definit.medic.Διονυσίσκους vocari dicit osseas eminentias quæ prope tempora nascuntur, alio nomine dictas κέρατα, id est cornua, detorta à cornigeris animalibus appellatione. Numerantur autem inter affectus præter naturam, & ita dicuntur à Baccho, quoniam eum poetæ cornutum fingũt.Gorr. Est verò & aliud à Διόνυσος DIMINVTIVVM, Διονυσὶς nimirum:quod ab Hesychio exponitur γυναικίας καὶ ἀθεμίτους, mulierosus & effœminatus.pro quo Etymologus habet, Διομυσὶς, ὁ γυναικίας καὶ παίθηλις: perperam posito μ pro ν. Eustathius verò muliebrem vestem ita nominari scribit. Exponens enim hæc verba Homeri Iliad.ζ,Διώνυσος δὲ φεβηθεὶς Δύσετ' ἔλης κατὰ κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κάλπῃ Δεδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος εἰσόρόωντα: hæc, inquit, verba exponens, dicit Homeri posteros inde sumpta occasione, δειλόν τε τὸν Διόνυσον πλάττειν καὶ θηλυδρωῶτα: subiungens,ὅθεν καὶ Διονυσὶς παρ' αὐτοῖς ἡ γυναικεία καὶ θῆλις ἐκλήθη, ἢ ἄλλό τι.

Διόνυχον, t.2,c.1345,g
Διόπαιος,t.1,c.1024,a. Διόπεμπος,ib.b
Διόπαρ,t.2,c.1505,d. Διοπετὴς,t.1,c.1024,b
Διοπεύω, t.2,c.1385,d
Διόπη, Inauris genus est: secundum alios calceamenti. Hesychio enim διόπαι sunt εἴδος ὑποδημάτων, alius autem

ὑποδημάτων: forsan quòd duobus essent pertusa foraminibus.

Διοπετεύω,ῶ,t.1,c.1024,c.& t.3,c.199,a

Δίοπος,t.1,c.1220,d. ‖ Δίοπος dicitur etiam Qui habet duo foramina: δύο ὀπάς. vt Athenæus libro 4, tradit apud Alexandrinos esse quosdam διόπους αὐλοὺς, & quosdam dictos ὑποστρόπους.

Διοπτεύω,t.2,c.1385,b. Διοπτήρ,t.2,c.1384,e

Διόπτης,ib. Διόπτομαι,ib.c

Δίοπτος,t.2,c.1385,b. ‖ Διόπτρα,t.2,c.1384,f

Διοπτεισμὸς,t.2,c.1385,b. Διοπτικὸς,t.2,c.1419,c

Διορᾴω,ib.b. Διορατάνωσις,t.1,c.1139,a

Διοργίζω, & Διοργίζομαι,t.2,c.1427,a

Διόργυιος,t.2,c.1436,b. Διορθόω,t.2,c.1440,a

Διόρθωμα,ib.f. Διόρθωσις,ib.

Διορθωτὴς,ib.g. Διορθωτικὸς,ib.

Διορία,t.2,c.1466,c. Διορίζω,t.2,c.1472,b

Διορίζεσθαι,Sereſcere,&c.t.2,c.1476,g

Διορισμὸς, t.2,c.1473,a. Διόρυμαι,t.2,c.1493,g

Διόρυμα,ib. Διόρυξ,t.2,c.1466,b

Διόροφος,t.1,c.1253,f. Διορόω,t.2,c.1476,g

Διορρόω,ib. Διορυγὴ,t.2,c.1481,c

Διόρυγμα,ib. Διορυκτὴς, ib.h

Διόρυξ,ib.d. Διορύσσω,ib.a

Διορχόομαι,t.2,c.1485,f. Διόρωσις,t.2,c.1477,a

Δίος,t.1,c.1025,a

Διοσδότης, Heſychius affert pro ὑπὸ Διὸς δεδομένοις, à Ioue datos.

Διοσημεία, t.1,c. 1024,g. Διοσημία, ib.

Διόσκορος,ib.a. Διοσκουρεῖον,ib.

Διοσκουρίδαι,à Plut.in Theſeo nominantur οἱ Τυνδαρίδαι, Tyndari filii, nimirũ Caſtor & Pollux: quos alii Διοσκούρους ſiue Διοσκόρους appellant.

Διόσκουροι,t.1,c.1024,a

Διόσκω,Oculos huc illuc circunfero. Heſych.διόσκων eſſe dicit τὸ δίκην ἐπεῖν σωφρόνως πλὴν ὅταν μεταβάλλοντα: ſed poni etiam ὅτὰν τὸ διαφορεῖσθαι τῶν σώματα καὶ τὴν ψυχὴν: eſſe etiam τὸ διαπολεῖσθαι καὶ τὸ διαφθείρεσθαι.

Διοσκώλιον,idem dictum fuiſſe ſcribit ἱερεῖον ἐφ' οὗ οἱ καθαιρόμενοι ἐστήκασιν τῶν ἀρίστερὰ ποδί: Polemon τὸ Διὶ πεπυμμένον ἱερεῖον: alii τὸ μέγα καὶ τέλειον.

Δίοσμος,apud Theophr.eſſe dicitur vis illa quæ odorum ſenſum ad odoratum tranſmittit: δυνάμις παρέμπτωσις τῆς ὀσφρήσεως. non eſſe autem odorandi inſtrumentum καὶ αἰσθητήριον naris, ſed cerebri ἡ μαστοειδὴς ἀπόφυσις.

Διοσπολιτικὸν, dicitur medicamentum quoddam à Galeno & Paulo Ægineta, forſan quòd Dioſpoli primùm inuentum ſit aut fieri ſolitum. Fuit autem Διὸς πόλις Ægyptiæ Thebaidis vrbs maxima, alio nomine Ἑκατόμπολις dicta: cuius ciues Διοσπολῖται.

Διόσπυρον,genus eſt ceraſi ſeu fructus ceraſo ſimilis.vt ex Theophraſto patet Hiſt.plantarum libro 3,cap.13. Ibi enim de ceraſo loquens, ὁ δὲ καρπὸς (inquit) ἐρυθρὸς, ὅμοιος διοσπύρῳ τὸ σχῆμα· τὸ δὲ μέγεθος ἡλίκος κύαμος· πλὴν τῆς διοσπύρου ῥᾴστη ὁ πυρὶ σκληρὸς, τῷ δὲ κερασίνῳ μαλακός. Meminit Galenus quoque huius fructus, lib.2 De aliment.cap.8,vbi ipſum numerat inter fructus ſylueſtriũ arborũ.Ibi tamen non διόσπυρα ſcriptũ, verùm διόσπυρα: ſed perperam procul dubio. Apud Plin.verò l.27, c.11,lithoſpermon aliqui ægonychon vocant,alii Dios pyron,alii Heracleon.

Διόστεος,t.2,c.1522,g

Διότι,pro διὰ ὅτι,Propter quid.διὸ τί. apud Ariſt. ſæpe,teſte B. Xen.quoq; pro Propter quid vſurpauit,ſed citra interrogationẽ, pro Quare, Qua de cauſa,Quamobrem, Cur. Itidémque apud Proclum & alios philoſophos τὸ διότι,Cauſa cur:τὸ ἄπειρον.vt & Diogen.Laert.τὸ ὅτι καὶ τὸ διότι. Alioqui ſignificat etiam Quoniam,Qua,Propterea quòd: veluti quum Ariſtoteles in Probleu. propoſita quæſtione quapiam, reſpondet per διότι. Itidémque Xenoph.& Lucian.vſi eſſe comperiuntur,necnon Demoſthenes,teſte Budæo:qui & pro Propterea vſurpari nonnunquam tradit ex Argyropylo & Beſſarione, Lucian.etiam autorem citans. Interdum & pro ſimplici ὅτι ponitur, ſignificante Quód.Demoſth.Pro cor.πεισθεὶς ὁρῶν διότι πᾶσιν ὑμῖν Ἀθηναῖοι φοβερόν τοῦτο φιλοτιμίαν. Sic Crito comicus apud Athen.lib.4, Γαύτων ἀκούων διότι τοῦθ' οὗτος πάνυ οὔτος τεῖα μόνον ἀγαθὰ κακοῖσιν δοκεῖ. Et Xen.λόγῳ διότι ἀφανίζοιεν, dico quòd obtruunt.id eſt ὡς ſeu ὅτι.

Διοστρεφὴς,t.1,c.1024,f. Διουρεῖδαι,t.2,c.1498,e

Διουρέω,t.2,c.1548,c. Διουρητικὸς,ib.

Διουρίζω,t.2,c.1476,a. Διοχετεύω,t.2,c.1572,a

Διοχλὴς,t.2,c.1580,d. Διοχλέω,t.2,c.1576,d

Διοχλίζω,t.2,c.1577,e. Διοχλοδομαι,t.2,c.1576,e

B Διοχυρόω,t.1,c.1373,h. Δίοψις,t.2,c.1385,c

Δίοψις,t.2,c.1384,c

Διπάλαιστος,Qui duorum palmorum eſt,Bipalmis.

Δίπαλπος,t.3,c.303,e. Διπαλπὸς,ib.f

Διπηχαῖος,t.3,c.284,h. Διπηχυαῖος,ib.

Δίπηχυς,ib.

Διπλάζω, Duplex ſeu geminus ſum. vt apud Sophoclem in Aiace,pag.17, chorus interroganti ſe Tecmeſſæ malitne Φίλοις ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν, ἢ κοινὸς ὢν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνῶν,reſpondet, Τὸ τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακόν, maius' ſanè malum eſt quod duplex eſt: hoc eſt τὸ ἀμφοτέρους λυπεῖσθαι. Exponitur etiam Duplico,Gemino,vt διπλασιάζω:ſed ſine exemplo.Id autem nobis ſuppeditat Menander apud Athen.l.8,dicẽs, Παῖς οὐχὶ τὸ κακὸν τῆς ἱερᾶς διπλάζεται;

Δίπλαξ,t.3,c.344,f.& 489,f. Διπλασιάζω,t.1,c.489,c

Διπλασιασμὸς,ib. Διπλασιολογία,ib.b

Διπλάσιος,t.1,c.488,h. Διπλασίων,ib.

Διπλασίως,t.1,c.489,b. Διπλῆ,t.1,c.487,f

Διπλῆ,t.1,c.488,a

D Διπλοΐδες, I.χλαῖναι, eædem ſunt quæ δίβολοι ſeu διπλαῖ, Duplices lænæ, vt reſtatur Poll. Sed ſcribendum potius διπλωΐδες,vt in Ἀπλώϊος docui ſuprà,c.491,a.

Διπλόη,t.1,c.487,f. Διπλοΐζω,t.1,c.488,b

Διπλοῖς,ib.a. Διπλόομαι,ib.b

Διπλόος,ſeu Διπλοῖς,t.1,c.487,c

Διπλοσήμαντος,ὁ,ἡ,Duplicem habens ſignificationẽ. Ariſtot.

Διπλόω,t.1,c.487,c. Δίπλωμα,t.1,c.488,b

Διπόδης, t.3,c.514,f

E Διποδία,t.3,c.510,f. Διπόδια,τὰ,ib.g.& 516,e

Διποδιάδος, t.3,c.516,b

Διπόλια,τὰ, eadem quæ Διιπόλια: feſtum quoddam Athenis,teſte Heſychio, qui & Laconicæ ſaltationis genus eſſe tradit.

Δίπολις,εως,ἡ,Lemnus dicitur,à duabus quas habet vrbibus,Hephæſtia & Myrina.Etymol.

Δίπορος,t.3,c.465,b

Διπόταμος,ὁ,ἡ,Duos habens fluuios.

Δίπους,t.3,c.510,f. Διπρόσωπος,t.2,c.1403,e

Δίπυρμος,t.3,c.575,d. Δίπτερος,t.3,c.580,h

F Δίπλερος,t.1,c.1715,g. Διπέρυξ,t.1,c.1720,f

Δίπλυξ,t.3,c.594,a. Δίπλυχα,aduerb.t.3,c.593,g

Δίπλυχος,t.3,c.594,a. Διπλυχίζω,ib.

Δίπλυχος,t.3,c.593,g

Δίπυλον, Heſychio eſt ὑπαθρον. Sonat tamen potiùs Duas portas habens. Alioqui eſt nomen propriũ loci prope Athenas in Plut.Pericle.

Διπύρλιος,t.3,c.637,g

Δίπυροι ἄρτοι, Heſychio ſunt οἱ δυὸ πεπυρωμένοι, Qui ſecundò aſſantur, Qui recoquuntur & ſecundos experiũtur ignes, Bis ignem experti. Athen.libro 3,dicit eſſe ἄρτους πυρὰς τετραφάνους: afferẽs hoc hemiſtichium ex Eubuli Ganymede, Διπύροις τε θερμοῖς. vt Gorr.quoque δίπυρον & διπυρίτιον ἄρτον apud Hippocr.eſſe dicit panis genus delicatum, & ad aquam intercurem cibo vtile. Alii tamen panem nauticum interpr.& ſanè non eſſe ex delicatioribus panibus patet ex hoc apud Suidam loco, σιτοῦσας ὅτὰν τῆς ὥρας φέρωσιν, ἐν αἷς δὴ ἄλλο οὐδὲν ἢ μὴ διπύροις ἄρτοις οἴκοθεν ἐμβεβλημένοι ἀφίκοντο. Suidas à Romanis παξαμάδι vocari tradit hûc panem. At Ariſtoph.Ranis dicit,Διπύροις αὐτὸ χρῶτο λαμπαδίαις,pro διπλαῖς, Duplices, ſeu Duplici lucentes igni.

Διεκμαία,ας,ἡ,à nonnullis dicitur quæ ab aliis Κιρκαία,teſte Dioſcoride lib.3,c.134. At Δίρκαιον vocari à nonnullis

τὸν δεῦκον,idem teſtatur cap.83.eiuſdem libri.

Δίρκοι,οἱ,dicuntur τὰ ἔκκαθήματα τῆς πτύου, quæ & φθίρες, quoniam ſunt ὅμοια φθειρσίν. Ita Euſt.p.368,vbi ex Pauſaniæ quoque lexico affert, Δίρκοι,οἱ φθεῖρες.

A Δὶς,Bis,t.1,c.1021,g. Δὶς,Iupiter,t.1,c.1023,g

Δίσαλα, Heſychio ἀκαθαρσία, Immunditia, Sordes: ET Δισαλέος,eidem ῥυπαρὸς,Sordidus. Suprà per ει.

Δίσδημα,eidem eſt ζητῶ: Doricè pro δίζημα,Quæro.

Δισεγγόνη,t.1,c.841,d. Δισέγγονος,ib.

Δισεγγυάω,ῶ,Fidem ſponſione libero.v.l.

Δίσεκτος, Biſſextus. Ita dicitur ἡ ἐμβολιμαία ἡμέρα,intercalaris dies, qui ſingulis quadrienniis intercalatur poſt VI Kal.Mart. & duo illi pro vno habentur.

Δισεξάδελφος,Fratris ſororiſque abnepos: ſexto gradu eſt cognationis. Bud.

Δισεφθος,ου,ὁ καὶ ἡ,Bis coctus,Recoctus. δίπυρος.

Δισθανὴς, t.1,c.1565,d

Δισθεπύμβυος, Animi anxius,Perplexus. v.l.ex Polyb.Epit. ſed perperam pro δυσθεπύμβυος.

Δισκαίζεται, Heſychio eſt δίφρεύεται.

Δίσκειος,t.3,c.290,a

Δισκέλλα,Heſychio καυνές:Latinis Fiſcella.

Δισκάζ,t.3,c.290,a. Δισκιδίω,t.1,c.1018,d

Δισκέω,ib. Δισκοβόλος,ib.b

Δισκοειδὴς,ib. Δίσκος,t.1,c.1017,g

Δίσκουρος,t.1,c.1018,c. Δισκούρια,ib.d

Δισκοφόρος,ib.c

Δίσκω,Iacio.βάλλω,δίκω.vulg.lex.ſine vlla autoritate.niſi fortè ex Varino, qui pro his Heſychii, Δίσκω,δίκην ὑποβάλλειν,reponit,Δίσκειν τὸ δίκειν, ὑποβάλλειν.

Δισμόλιοι, t.2,c.990,h. Δίσπαπος,t.3,c.35,e

Διαστήματος,t.3,c.953,e. Διασταθμαῖος,ib.g

Διαστήμος,ib.b

Διασσία,Saltationis ſpecies. Suid.ex Ariſtoph.

Διασπονδεῖος,t.3,c.941,d. Διασῖκις,t.1,c.1022,b

Διοστέρας βασιλεῖς, vocat Sophocles Menelaum & Agamemnonem: quoniam illi duo reges erant & imperatores Græcarum copiarum.Eandem ob rem & δικραταῖς nominat.

Διοσδόω,t.1,c.1022,b. Διοσολογέω,t.2,c.633,b

Διοσὸς,t.1,c.1022,a

Διοσύλλαβος, Qui duarum eſt ſyllabarum.

Διοσύμφωνος, Qui duarum eſt conſonantium. VNDE Διοσυμφωνεῖν, Eſſe duarum conſonantium. Voces grammat.

Διστάζω,Fut.άσω,vel άξω,Dubito.διχῶ: βουλεύομαι, καὶ οἰονεὶ δύο στάσεις ἔχω κατ' διάνοιαν, inquit Erymologus. Syneſ. epiſt.44, τῶν ἐκείνο μηδὲ ἐπαινέρη,μηδὲ δισταστῶ, nec dubites. Paſſ.τὸ διαβόλιμον, De quo dubitatur,Dubium.

VNDE Δισταγμὸς,οῦ,ὁ,Dubitatio. Plut. ET Δισταστικὸς,οῦ,ὁ, Dubitatiuus. vt apud grammat.δισταστικὸν ὀπτάρημα: & δισταστικὸς σωδέσμος. SED ET Δίσταστις,εως,ἡ, affertur pro Dubitatio: necnon pro Diſſenſio.ſed in hac poſteriore ſignificatione diceretur potius διάστασις. In priore autem Demoſth.dicit, αὐτὸν δισταστῶν ἐψηφίσαντο.

Διστάτον,Duplo pondere rependendum: vel Qui duplum ponderat.Bud.

Δισταπὸς,οῦ,ὁ,Diſcretiuus.vt à Gaza,Gramm.lib.4,ἡ ὑποπεπτωκὴ ἔγκλισις dicitur δισταπὴ,pro Modus diſcretiuus G ſeu conditionalis. Signif.etiam Dubitatiuus.

Δισταφὲς,Bis ſepulti.à nom.ſing.δίσταφὴς.

Διστεγία,ας,ἡ,Duplex tectum.Aliis,Domicilium duas contiguationes ſeu tecta habens.

Δίστεγος,t.3,c.973,h. Διστιχία,t.3,c.983,d.

Διστιχίασις,ibid. Δίστιχος,ibid.

Διστιχία,t.3,c.985,f. Δίστιχος,ib.e

Δίστικος,t.3,c.1534,c

Διστιχίασις, in v.l.perperam pro διστιχίασις.

Δίστομος,t.3,c.1044,a. H

Δισύλλαβος,t.2,c.581,a

Δισύπατος,Bis ſeu iterum conſul,Secundùm conſul.

Δισφαῖξ,t.3,c.1159,c

Δίσφορος, ου, ὁ καὶ ἡ , Moleſtus. vulg.lexica perperam pro

A Διτίφορος.

Δισχιδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Bifidus.Suprà in Δίκροος.

Δισχιλιας,t.4,c.522,h. Δισχίλιοι, t.4,c.521,h

Δίσχωλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Vtroque claudicans pede.

Δισώματος,t.3,c.1215,h. Δίσωμος,ib.

Διτάλαντος,t.3,c.1234,g. Διτοκέω, t.3,c.1534,c

Δίτοκος,ib. Διτεκχίασις, t.3,c.983,d

Δίτεχνος,t.3,c.1654,e

Διτλαχῶς,Heſychio διπλῶς,Dupliciter,Bifariam.

Διτλογλωσσία,t.1,c.855,h

B Διτλόγλωσσος, ib. Διτροχανέω,t.1,c.841,c

Διτολογέω,t.2,c.633,b. Διτολογούμενα,τὰ,ib.d

Διτὴς,t.1,c.1022,a. Διϋχαίνω, t.3,c.1719,b

Δίϋχρος,t.3,c.1728,c. Διϋλαίζομαι,t.3,c.1741,h

Διϋλίζω,t.3,c.1741,b. Διΰλισις,ib.c

Διϋλιστὴρ,ib. Διϋπνίζω,t.3,c.1754,c

Διϋφαίνω,t.3,c.1768,g

Διφαλαγγία,ας,ἡ, Duplicata phalanx. ſeu Duæ phalanges. Ælianus,καὶ ἀξιῶ τῶν γένοντα αἱ πορείαι ποτὲ μὲν μονοφαλαγγίαι, ποτὲ δὲ διφαλαγγίαι ἢ τεῖφαλαγγίαι ἢ τετραφαλαγγίαι.

C Ibidem dicit αὐτόνομος διφαλαγγία. INDE Διφαλαγγάρχης, ſeu Διφαλάγγαρχος, ου,ὁ, Præfectus duarum phalangum. ET Διφαλαγγαρχία, ας,ἡ, eiuſmodi præfectura. Ælian.αἱ δὲ δύο φαλαγγαρχίαι,διφαλαγγαρχίαι, αὐέδραν ὀκτακισχιλίων ἑκατὸν ἐνενηκοντα δύο. Vide & Suid. de αὐτόνομῳ διφαλαγγίᾳ.

Διφασία,t.4,c.53,c. Διφάσιος,ib.

Δίφαστος, t.4,c.54,b

Διφαόω,ῶ, Quæro. vt Heſychius διφᾶν exponit ζητεῖν,ψηλαφᾶν,ἐρευνᾶν. Heſiodus,πεῖω διφᾶσα καὶ ἰλίω,tuam quærens domum. Hom.Il.π,πάθεα διφᾶν Πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι.

VNDE Διφώτωρ,ορος,ὁ, Quæſitor,Indagator.

Διφέρουσα δέϊδφα, vide paulo pòſt in Διφορέω.

Διφθέρα,ας,ἡ, Pellis ſeu Exuuium.vt διφθέρα λέοντος, Pellis ſeu exuuium leonis. Quomodo & Plutarchus in Problem.διφθέραν de pelle canis dixit. Membranæ etiam in quibus ſcribitur,διφθέραι appellantur. ſunt enim & ipſæ ex animantium pellibus confectæ,ouium, caprarum,vitulorum etiam.vnde prouerbium,Ὁ Ζεὺς κριοῦ δὲ χρόνος εἰς τὰς διφθέρας. fingitur enim è pelle Amaltheæ capræ habere membranas in quibus facta hominum noter, & tandem aliquando ea inſpiciens, beneficio vel pœna rependat. Itidẽ Herodot.l.5,p.194,τὰς βίβλους ab Ionibus priſca conſuetudine διφθέρας nominari tradit, quia aliquando ἐν σανίσι βίβλων ἐγράφοντο διφθέρησι αἰγείῃσί τε καὶ οἰείῃσι, quoniam aliquando in penuria papyri vrebantur membranis ſeu pellibus caprinis & ouinis. ἔτι δὲ (inquit) καὶ τὸ κατ' ἐμὲ πολλοὶ τῶν βαρβάρων εἰς ζωόνας διφθέρας γράφουσι. Theodoritus quoque in Hiſt.Eccleſiaſtica ita vocat membranas, teſte Budæo. Itidémque quum Socrates apud Plutarchum in Hellenicis quæſt.pag.529, dicit,ζῶσα ἐν διφθέραις χαλκαῖς γεγράφασι,intelligendæ videntur laminæ ſeu tabulæ æreæ quæ membranarum vicem præſtarent. Adhæc διφθέρας nominant pelles tentorias, ſeu pelles quæ in caſtris σκηνῶν loco ſunt.vt apud Athenæum libro 12, Perdiccæ & Cratero φιλεγκμιαστοῦσιν ἠκολουθοῦσαι διφθέραις σαδιαῖαι τοῖς μεγίθεσιν, ὑφ' αἷς τοῦ λαμβάνοντες τόπον ἐν ταῖς καταστρατοπεδείαις ἐγυμνάζοντο. Bulga etiã διφθέρα dicitur. id eſt Saccus coriaceus ſeu pelliceus. Quomodo accipiunt in hoc loco Plutar. Symporſ.ſeptem ſapientum,ἐνταῦθα γεωίσπεις,ὡς ἔφαμεν, νομοθετικὸς, αἰσαπόζας πνὰ διφθέραν, ἐδείξεν ἡμῖν βρέφος γεγονὸς ἐξ ἵππου.in bulgam enim ſeu ſaccum coriaceum inuoluerat, niſi malis ſimpliciter In pellem. Denique διφθέρα dicitur Coriacea veſtis, Tunica è pellibus, quales fiunt paſtoritii rhenones, ſeu Saga pellicea. Ariſtophanes in Nub.Ὥς καὶ ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος: de caprario. Lucian.in Timone, αὐτὴ μαλακῆς χλαμύδος τοῦτο τὸ διφθέραν ἡ πυκνοπάτη σοι πενία ἀθέριτέθηκεν, hanc pellem. Ex Arriani quoque libro 6, pagina 195, Budæus διφθέραν affert pro rhenone ſeu veſte paſtoritia. INDE Διφθεριλαιφος apud Cyprios dicitur ὁ γραμματοδιδάσκαλος,teſte Heſ.quoniam videlicet membranas inſcribendo,literis exaratis veluti inducit & illinit. ET

Διφθερέας, ου, ὁ, dicitur διφθέραν ἐνημμένος seu πεπιθεμένος, Qui gestat eiusmodi pelliceã seu coriaceam tunicã. Lucian. in Tim. διὰ τοῦτο δικαλίτης καὶ διφθερέας, οὐ ὁρᾶς, μισθοῦ γεωργεῖ. pro quo paulo suprà dixerat ὑποδιφθερος & διφθέραν πεπιθεμένος, pelle amictus. Varro sub finẽ lib. 2 De re rustica, Neque non quædam nationes harũ (sub. caprarum) pellibus sunt vestitæ, vt in Cetulia & in Sardinia. cuius vsum apud antiquos quoque Græcos fuisse apparet, quòd in tragœdiis senes ab hac pelle vocantur διφθερέαι, & in comœdiis qui in rustico opere morantur, vt apud Cæcilium in Hypobolimæo habet adolescens, apud Terentium in Heautontimorumeno senex. Itidem Poll. libro 4, inter personas tragicas numerat seruum διφθέραν, & γραῦν διφθερέπιν. Vbi nota fœmin. hoc διφθερέπις, ex MASCVL. Διφθερέπης, idem significante quod διφθερέας. Annumerat verò & hanc διφθερέπιν γραῦν τοῖς οἰκετικοῖς προσώποις τραγικοῖς. ITEM Διφθέριον hinc dicitur vlcus quoddã, in Hippiatr. γίνεται διφθέριον ὑπὸ βύρσαν λοιδόρον, ὡς μυδᾶν τὸν τόπον. perperam enim ibi scriptum διαφθέριον. Bud. NEC NON Διφθερόω, & Καταδιφθερόω, ῶ, Pelle obtego, Corio intego. Plutarch. Symp. 4, probl. 2, τὸ δέρμα τῇ φύσει καὶ τὸ τῆς ὑαίνης, οἷς τὰ ἄκρα θᾶττον ἱστῶν οἱ ναύκληροι καταδιφθεροῦσι.

Διφθογγος, c. 4, c. 137, c

Δίφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Biferus, Bis anno fructum ferens. vt δίφορον συκῆς apud Aristotelem, Biferæ ficus. Et Ephorus Cumanus δίφορος dictus fuit, quoniam Isocrati præceptori suo δὶς ἐτέλεσε τοῖς τῆς παιδεύσεως μισθοῖς. Hesych. At Leuit. cap. 19, vbi quædam edit. habent, τὴν ἀμπελῶνά σου οὐ καταπατρεῖς δίφορον, Complut. exemplar habet δίφορον: rectius. nam & Hebraici textus versio habet, Agrũ tuum non conseres diuerso semine. INDE Διφορέω, ῶ, Biferus sum, Bis fructum fero. Δικαιοπόλιδος. Theophr. in 2 De caus. καὶ δίφορουσιν ἔνιοι δὲ καὶ τριφορουσιν αὐτῶν διὰ πλῆθος ὑφῆς. Et alibi δίφορουσα δένδρα dicit, Arbores biferæ. pro quo & διφέρουσα apud eum legitur, teste Budæo. Affertur certè ex eo hic locus, τὰ δ' ὅσα τῶν δενδρῶν, ὅμοιόν τινα τοῦτον ὅσι τῇ ὅσα τῶν τρεβάτων ῥοδοειδῆ. Sed suspecta est hæc scriptura, & reponendum videtur potius διφορουσῶν. At διφορεῖσθαι dicitur λέξις aliqua apud grammaticos pro Duobus modis efferri vel scribi, vt παρδικὴς dicitur διφορεῖσθαι, quoniã & πάρδικὴς dicitur. Itidémque εἰμὶ διφορεῖται, quoniam dicitur etiam εἶμι. Et διφορεῖται δίνη, quoniam dicitur & δεῖνη. qua de re vide & t. 1, c. 1927, d. e. Apud Alexandrum verò Aphrod. in Topic. est etiam διφορούμενος συλλογισμός, teste Bud.

Δίφρα, metaplasmo generis poetæ in primis dicunt pro δίφροι, à δίφρος. Eust.

Διφρεύγες, Hesychio teste sunt πολῖται τῆς Πάρου Παρίοις Ἕλληνες.

Δίφρεξ, t. 1, c. 1023, f. Διφρεία, ib.

Διφρεύτης, ib. Διφρεύω, ib. e

Διφρηλασία, ib. d. Διφρηλατέω, ib.

Διφρηλάτης, ib. Διφρηφόρος, ib. b

Διφρεὺς, ib. f. Διφρίσκος, ib. g

Διφρωτηγία, ib. b. Δίφρος, t. 1, c. 1012, g

Διφρουλκέω, t. 1, c. 1023, d. Διφρουργία, ib.

Διφροφορέω, & Διφροφορέομαι, ibid. c

Διφροφόρος, ib. b

Διφρυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Bis tostus, seu Qui bis torretur. Medici & metallici διφρυγὲς vocant perfecti æris veluti fæcem subsidentem & cohærentem imæ fornacum parti. Fit enim è luto quod è specu quodam Cypri sublatum primò arefit sole, mox circundatum sarmentis vritur: atque ex eo διφρυγὲς nomen inuenit, quoniã bis torretur, & solis nimirum ardore & calore ignis, vt testatur Diosc. lib. 5, c. 120, vbi tria eius genera facit. Itidémque Plin. l. 34, c. 13. vbi inter alia dicit, Facilè ab ea discernitur quam in isdem officinis diphrygem vocãt Græci, ab eo quòd bis torreatur.

Διφυὴς, t. 4, c. 273, f. Διφυία, ib. h

Δίφυλλος, t. 4, c. 248, g. Δίφυον, t. 4, c. 274, a

Δίφωνος, Duplicem edens vocem. Item Duplici voce loquens, Bilinguis. Hesychius enim διφώνοις exponit δίγλωσσοις.

Δίχα, t. 1, c. 1022, b. Διχᾷδε, ib. d.

Διχάζω, ib. e

Δίχαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bipertitus. v. l. sed sine exemplo.

Δίχαλκος, t. 4, c. 382, e. Δίχαλος, t. 4, c. 514, h

Διχεσπὴρ, t. 1, c. 1022, e. & t. 3, c. 1396, c. ob.

Διχῇ, t. 1, c. 1022, f. Διχηλεύω, t. 4, c. 515, b

Διχηλέω, ib. a. Δίχηλος, t. 4, c. 514, h

Διχήμερον, apud Pollucem l. 1, cap. 7, perperam scriptum pro δεχήμερον, vbi nimirum dicit, διελόντι δὲ εἰς τεία τὴν μῆνα, τὸ τέλειον αὐ αὖτ' καλοῖτο δεχήμερον, si in tres partes diuidas mensem, tertia eius pars δεχήμερον nominari queat: vt pote decem diebus constans. ter autem decẽ faciunt triginta: qui numerus est dierum mensis.

Διχθᾶ, t. 1, c. 1022, f. Διχθάδιος, ib.

Διχθαὶς, ib. Διχίτων, t. 4, c. 528, a

Διχογωμέω, ῶ, idem quod διγωμέω seu διχογωμονέω: tanquam ex διχόγωμος, idem significante quod δίγωμος seu διχογώμων. Sed nulla horũ afferuntur exẽpla.

Διχογωμονέω, t. 1, c. 1844, b. Διχογώμων, ib.

Διχθὲν, t. 1, c. 1022, f. Διχόθυμος, t. 1, c. 1602, d

Διχοίνικος, t. 4, c. 545, c

Δίχολος ἔκφυσις, ex Dioscor. lib. 3, cap. 158, affertur pro Bifidus exortus, Biforcipes seu diuaricati cauliculi. Sed mendosa ea scriptura est, & reponendum δίκλωος, vt quædam edit. habent.

Διχόλωτος ἀνάγκη, ex Epigrammat. pro Necessitas duplicis iræ.

Διχόμην, t. 2, c. 920, c. Διχομηνία, ib. a

Διχομηνιαία ἡμέρα, ib. b. Διχόμηνος, t. 2, c. 919, g

Διχόμυπς ἔρις, Contentio duplicis consilii. pro Anceps & dubia.

Διχονοέω, t. 2, c. 1066, f. & 1077, b

Διχόνοια, t. 2, c. 1066, f. Διχόρειος, t. 4, c. 574, g

Διχοεία, t. 4, c. 573, f. Διχοελάζω, ib.

Διχοπασία, t. 1, c. 1734, g. Διχοπατέω, t. 1, c. 1736, f

Διχοτομέω, t. 3, c. 1393, c. Διχοτόμημα, ib.

Διχοτομία, ibid. f

Διχότμος, ibid. b. d. & t. 3, c. 1399, g.

Διχότμος μλείν, t. 2, c. 919, f. ob. Διχοτόμος, t. 3, c. 1393, e

Δίχοις, t. 4, c. 481, h

Διχοφορεῖ, affertur pro In duo scinditur.

Διχοφοτοῦν, t. 4, c. 198, g. Διχόφρων, ib.

Διχοεία, t. 4, c. 629, c. Διχεονέω, t. 4, c. 644, a

Διχρονοκατάληκτος, ib. Δίχρονος, ib.

Διχρεος, t. 4, c. 629, c. Διχρωμος, t. 4, c. 634, a

Διχῶς, t. 1, c. 1022, f. Δίψα, t. 1, c. 1026, b

Δίψαι, Hesychio βλάψαι: fortàn à themate δίπτω idem significante quod ἴπτω. Affert idem & δίψιον pro βλαπτικόν.

Διψακὰς, t. 1, c. 1027, b. Διψαλέος, t. 1, c. 1026, f

Διψάεα, idem quod διψέεα, hoc est δέλπος. Hesych.

Διψαὴς, t. 1, c. 1026, f. Διψάω, t. 1, c. 1027, a

Διψέω, ibid. Δίψη, Ionicè pro δίψα, Sitis.

Διψηρὸς, t. 1, c. 1027, g

Διψητικὸς, ibid. b. & t. 3, c. 1750, c. ob.

Διψηπκώπαπος, t. 1, c. 1027, b. Διψηπκώπρος, ib.

Δίψιος, t. 1, c. 1026, d. Vide & Δίψαι paulo antè.

Διψοποιὸς, t. 1, c. 1026, c. Δίψος, ib. b

Διψυχία, ας, ἡ, Hesychio ἀπορία, Dubitatio, Hæsitatio, quum nimirum animus in dubio est & velut in duas partes scinditur.

Δίψυχος, t. 4, c. 754, d. Διψυάδης, t. 1, c. 1026, h

Δίω, Timeo, t. 1, c. 921, a. Δίω, Persequor, t. 1, c. 1027, c.

Διωβόλιον, ου, τὸ, diminutiua voce pro διώβολον, Duo oboli. Aristoteles Politic. 2, cap. 5, τὸ πρῶτον μὲν ἱκανὸν διωβόλια μόνον.

Διώβολον, t. 1, c. 713, d. & t. 3, c. 1605, a. ob.

Διωγκέω, ῶ, Pertumeo. vulg. lex. Sed viderint. nam pertãtùm ὄγκος dicitur Tumor: & Διοιδόω, Pertumefacio, Tumore distendo.

Δίωγμα, t. 1, c. 1028, b. Διωγμὸς, ib.

Διωθέω, t. 4, c. 767, g. Διωθίζω, t. 4, c. 771, g

Διωθισμὸς, ib. Διωκαίθω, t. 1, c. 1028, f

Διωκτέος, Persequendus, Insectandus.

Διώκτης, t. 1, c. 1028, d

Διώκτος, ου, ὁ, Persequẽs, Vrgens. Greg. Naz. πλὴν σκυθρωπὸν καὶ διωκτὸν ἀμαρτάνει, horrendum & persequens peccatũ. Ita v. l. Sed hæc mendi suspicione non carent.

Διωκτὸς, t. 1, c. 1028, d. Διωκτύς, ib.

Διώκω, t. 1, c. 1027, c. & t. 4, c. 128, c. ob.

Διωλύμιον, Hesychio est ἠχοῦ ὀπὸ πολὺ, μέγα καὶ φοβερὸν, δεινοπαθὲς, Longè latéque sonans, Magnum & vehemens, Longè latéque se extendens. vt Suidas quoque exponit μέγα καὶ ὀπὸ πολὺ δῆκον, addens, διωλύγιον κακὸν prouerbialiter dici ὀπὸ τοῦ μέγα τι καὶ δεινὸν ὑφισταμένων, de iis qui magnum aliquod & atrox malum sustinent. Idem Suid. ex Damascio affert, ὥσπερ οὐ διωλύγιος φλυαρία δόξειεν αὐ εἶ, καὶ δικαίως οὐ κ' γραῶν θθλον λεγόμενον, ἀλλὰ πέρα τοῦ μεγίστου φλυαρίου. Item in Epigr. διωλύγιον πνεῦμα, Flatus magnus & vehemens. Et διωλύγια παραλήματα Etymologo τὰ μεγάλα καὶ χαλεπά, Res arduæ.

Διώμυπται, Hesychio est ὀμνύει: quod & per o μικρὸν.

Διωμοσία, t. 2, c. 1297, d. Suidas tradit Simocatum διωμοσίαν vsurpasse pro ὅρκον, quum dicit, οἱ Μαυρούσιοι διωμοσίαν κ' τοῦ Ῥωμαίων ἐποιήσαντο. Apud eundem Suidam LEGITVR Διώμοτος, cum hoc exemplo, διωμότοις συνίσταται τοῖς διαφερομένοις ἐκέλευε τοὺς ῥήτορας. vbi significat iuratos. διωμομοκότας.

Διωναίη, dicitur Venus à matre Dione. Dionys. Af.

Διωνυμία, t. 2, c. 1328, h. Διώνυμος, ib. g

Διώνυσος, siue Διόνυσος, vide in Διόνυσος.

Διωξικέλυθρος, t. 1, c. 1028, d. Διώξιππος, ib.

Διώξις, ib. c

Διωσία, Suidæ est ἀπάκωχή, Dilatio, hoc in loco, δόξαν τῇ ἐπανείναι τὴν πολιορκίαν, καὶ διωσίαν βουλὴν τοῖς τυραννικοῖς παραχρῆν. Alii interpr. Spatium, Interuallum.

Διωρισμένος, Definité. seu Seorsim, Particulatim.

Δίωρον, Hesychio est ἀσύμφωνον: aliis διάφωνον, ἀνόμοιον, Dissonum, Dissimile.

Διώροφον, dicitur τὸ οἴκημα τὸ δύο ἔχον στέγας, Domus quæ duo tecta seu duas cõtignationes habet. Suid. Reperitur & per o μικρὸν.

Διώρυξ, t. 2, c. 1481, f. Διώρυξ, ib. d

Διωρυχὴ, ib. Δίωσις, t. 4, c. 768, d

Διωστὴρ, ib. Διώτη, t. 2, c. 1552, c

Δίωτος, ib.

Διώτιδας, Hes. affert pro ἐρυθροδιώκτας. Sed videtur scribendũ potius διώκτας.

Διωφέλειν, eidem est διορύσσειν, Perfodere.

Δίωχος, eidem est δίφρος δυνάμενος δύο χωρεῖν, Vehiculum quo duo vehi possunt. Apud Etymol. verò scriptum διώχης, dicitúrque esse δίφρος ὅρμπος ὁ δύο οἴους ἔχων: nisi potius scribendum ὀχεῖν.

¶ Δμαπέα, Hesychio δμωαία, Domanda. Doricè pro δμηπέα. à themate δαμάω, per syncopẽ. nam HOC Δμάω syncopẽ passum, facit fut. δμήσω, præt. perf. act. δέδμηκα, pass. δέδμημαι.

Δμῆσις, t. 1, c. 909, d. Δμήτειρα, ib.

Δμητὴρ, ib. Δμητὸς, ib.

Δμήτρα, Hesychio δαμάστρα, Domitrix, Subactrix. per syncopen pro δμήτειρα.

Δμωάδες, αἱ, Ministræ, Famulæ. v. l. sed haud scio an perperam pro δμωΐδες.

Δμωὴ, t. 1, c. 910, a

Δμωΐος, Seruilis. Epigr. l. 1, tit. εἰς βρέφη, legitur δμωΐον βρέφος pro Infans ex serua natus.

Δμωὶς, t. 1, c. 910, a

Δμῶν, Hesychio γυνὴ μεγάλη, Magna mulier.

Δμωὸς, t. 1, c. 909, h. Δμωΐς, ib.

¶ Δνοπαλίζειν, Hesych. exponit δεῖν τῇ χεῖρῶν ἐδόνει καὶ ἐκίνει αἴφνιδα: addens, poetam bis esse vsum hoc verbo, semel nimirum Iliad. σ, non procul à fine, οἱ δ' λύκοι ὡς ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, αὐτὰρ ὁ' ἀνδρ' ἐδνοπάλιζεν. Et iterum, Od. ξ, v. 501, αὐτὰρ ἠώθεν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίζεις. quod δνοπαλίζεις idem Hesych. exponit δονήσεις τῆς χερὸς καὶ ὀκνηδίζεις, agitabis manibus & excuties. vt Eustath. quoque τῆς παλάμας δονήσεις ἢ δινήσεις, οἷα συρόκτιον ἢ καὶ ἄλλως μεταχειρίζόμενος: alludens ad etymõ, innuénsque δνοπαλίζειν dici pro δονεῖν τῆς παλάμας. vt & superius δνοπαλίζειν exp. ἐδόνει τῆς παλάμας: item ἐδόνει καὶ ἔπαλλε: indicãs cõpositum esse vel ex δονεῖν & παλάμη, vel ex δονεῖν & πάλλειν. quorum vtrúnque non est dissentaneum. Et δνοπαλίζειν enim expones Agitabat & percutiebat manibus: & δνοπαλίζεις, Agitabis & excuties manibus. Etymol. affert & VERBALE Δνοπαλίζις, exponens ἡ διὰ χειρῶν κίνησις καὶ ὀκπίναξις, Motus & excussio quæ manibus fit. vt Suidas quoque quum δνοπαλίζεις exposuisset διὰ τοῦ χειρῶν κινήσεις καὶ ὀκπινάξεις, addit, esse à nom. ἡ δνοπαλίζις.

Δνόφεος, t. 1, c. 1914, e. Δνοφερὸς, ib. c. & 1913, f

Δνοφόεις, εντος, ὁ, idem cum δνόφεος & δνοφερὸς, Tenebrosus, Obscurus. Vnde fœm. δνοφόεσσα.

Δνόφος, t. 1, c. 1913, c

¶ Δοάζει, Hesych. exponit ἀμφιδοξεῖ, διστάζει, Dubitat. (quo significatu & διαίζει siue ὀνδιαίζει dicitur) Item δικάζει, Iudicat. vt & δοάσσατο idem affert pro δοξάζει, συμφέρον καταφαίνει: & δοάσσατο pro διενοήθη, ἐβουλεύσατο: item ἔδοξε. quarum significationum vtriusque exempla habes t. 1, c. 1038, d.

Δόμα, t. 1, c. 1030, c. Δομαπίζω, ib. d

Δομαπιός, ib. Δομαπιστὴς, ib. e

Δομαπποιέω, ib. d

Δόσπρα, ας, ἡ, Potio seu iusculum ex eo dictum quòd ex nouem speciebus fieret, vt Ausonius indicat hoc epigramate, Δόσπρα ποτὸς καὶ δρίμμός· ἔχω μέλι, οἶνον, ἔλαιον, ἄρτον, ἅλας, βοτάνας, ζωμὸν, ὕδωρ, πάσσελι. quod quidam tic interpr. Dodra vocor. quæ causã nouem species gero. quæ sunt: Ius, aqua, mel, vinum, panis, piper, herba, oleum, sal. Dicitur igitur à dodrãte. dodrans enim dicuntur nouem vnciæ.

Δοθιλὼ, λῶος, ὁ, Furũculus: tumor ὑποσηματώδης, ex crassis humoribus in carnosis plerunque partibus consistẽs, mitis quidem quum solam cutem occupat, sed peruicax & malignus vbi subter actis radicibus eum pit: vt Gorr. inter alia ex Galeno tradit, qui geminam eius differentiam facit libro 5 περὶ κατ' πόπυς. Dioscor. libro 1 cap. 184, de ficubus, καταπλασθέντα ὑ ἑφθὰ λεῖα διαφορεῖ παρωτίδας, δοθιλῶας μαλάσσει, φύγεθλα πεπαίνει. Vnde Plinius lib. 23, cap. 7, Ad furunculos, panos, parotidas decoctæ illinuntur. Aristot. Hist. animalium libro 3, δοθιλῶν καὶ φυμάτων μετέχει. Apud Pollucem legitur Δαθὴ πέρμηθος, φῦμα φλυκταίνων ἔχον. Apud Suidam verò, in manuscripto etiam exemplari, Δοθίων, φῦμα φλυκτάνῃ ἐοικός: cum hoc exemplo, ἔχουσα δοθίωνα ὑποφυόμενον ὀφθ. Sed valde suspectum mihi est illud Pollucis δοθὴ πέρμηθος, quum δοθιλῶα diuersum esse tumorẽ à προμύθῳ pateat, ex his verbis Hippocr. in lib. περὶ χυμῶν, & Epidem. l. 6, οὔτε φαγεδαίνῃ οὔτε δοθιῶσιν οὔτε περμύθοισιν αἱλίσκοντας. Vbi notandum est, Aldinam editionem habere δοθιῶσιν: sed perperam procul dubio: quum alibi apud eum legatur δοθιλῶες, vt in lib. περὶ παθῶν, Χοιρεμάδες, καὶ φύγεθλα, καὶ δοθιλῶες Alioquì si subscriptum haberet, esset à nom. sing. δοθίν.

Δοιὰ, ᾶς, ἡ, idem quod δυὴ: at δοιὰ, τὰ, sunt δύο: vt δοιαὶ, δύο, δυοῖν, à nom. sing. δυιός.

Δοιάζω, t. 1, c. 1066, c. Δοιδυκοποιὸς, t. 1, c. 1028, h

Δοίδυξ, ib. f. Δοιὴ, t. 1, c. 1066, c

¶ Δοιήμασιν, Hes. exp. ὑποφάσεσι, γνώμαις.

Δοιοὶ, t. 1, c. 1066, b

Δοῖτρον, Hes. exp. πύελον, σκάφιον, Solium, Alueum.

Δοιὼ, t. 1, c. 1066, b. Δοκάζω, t. 1, c. 1038, c

Δοκαλία, Hesychio καλὰ, ἀγαθά, Pulchra, Bona.

Δοκάνιον, idem Hesych. exponit ψήκιον, Loculum, Conditorium. mox tamen subiungens, δοκάνας εἶπε τὰς σάλικας αἷς ἵπτανται τὰ λίνα, ἢ καλάμους, varos quibus erigũtur & tolluntur retia, vel arundines.

Δόκανα, in agro Lacedæmonio πάφοι quidam dicti fuerũt παρὰ τὸ δέξασθαι τοὺς Τυνδαρίδας, teste Suida & Etymologo. Sed hic affert & aliud etymon, nimirum δόκανα dicta παρὰ τὸ δοκεῖν, vtpote φανταστικὰ ἔχοντα πάφων αἰνιγμένων. verùm ea nominis ratio minus est cõsentanea. Meminit Plutarchus quoque horum δοκάνων in suo περὶ φιλαδελφίας libello: καὶ παλαιὰ τοῦ Δικαιάρχου (inquit)

ἐφιδρύματα Σπαρτιάται δόκανα καλοῦσι· ἔστι δὲ δύο ξύλα παρεγκλίνα δυεῖ πλαγίοις ἐπιβυμένα· καὶ δοκεῖ τῷ φιλαδέλφῳ τῶν θεῶν οἰκεῖον εἶναι τὸ εὐεξιάματος πάνοιον καὶ ἀδιάφορον.

Δοκάω, t.1, c.1038, e. Hes. δοκάειν exp. τηρεῖν, φυλάσσειν, ὅσπερ τηρεῖν, ὡς καὶ δοκᾶν, Obseruare, Expectare.

Δοκέομαι, t.1, c.1029, h.

Δοκέω, t.1, c.1029, a

Δόκη, t.1, c.1030, b. Hesychio δόκαι sunt ὀνείδεα, ὡς ἀποτηρήσεις, Insidiæ, Obseruationes.

Δόκησις, t.1, c.1029, h. Δοκῆσαι, ib.

Δοκησιδέξιος, t.1, c.1030, b. Δοκησίνοος, ib.a

Δόκησις, ib. Δοκησισοφία, ib.

Δοκησίσοφος, ib. Δοκήσω, t.1, c.1029, h

Δοκίδιον, ου, τὸ, Trabecula.

Δοκιμάζω, t.1, c.1031, g. Δοκιμάζομαι, t.1, c.1032, a.

Δοκιμασία, ib.b

Δοκιμαστέον, Probandum, Explorandum, Examinandum.

Δοκιμασταί, Suidæ οἱ ἐπασταί, Examinatores, Probatores.

Δοκιμαστής, t.1, c.1032, c. Δοκιμαστικὴ, ib.

Δοκιμή, t.1, c.1031, f. Δοκίμιον, ib.

Δόκιμος, ib.d. Δοκιμώτατος, ib.e

Δοκὶς, vide paulo post in Δοκός.

Δόκος, t.1, c.1030, b

Δοκὸς, οῦ, ἡ, Trabs seu Trabes, Tignum, τὸ πρὸς στίχλω αἰέρον ξύλον, dictum ἀπὸ τὸ δέχεσθαι, vtpote δεχόμενον τὸ ὀπηρείδμα βάρη. Homerus Iliad. ρ, Ἡ δοκὸν ἠὲ θόρυ μέγα νηΐον. Odyssea χ. Κίον' αὐ ὑψηλὴν ἐρύσαι, πελάσαι τε δοκοῖσι. Aristophanes Nub. Διαλεπτολογούμεθ' ἀνὰ τὰς δοκοῖς τῆς οἰκίας. Idē δοκὸν vocat etiam trabem qua portæ obsirmantur: in Vesp. Καὶ πρὸς βάλανον ἔμβαλε πάλιν εἰς τὴν μοχλόν, Καὶ τῇ δοκῷ θεσεῖς τὸν ὅλμον τὸν μέγαν, Κἀνυσάς τι θεσκωλιέγ'. ibi enim schol. exponit τὴν ἀπηβάτιδα: intelligens non vectem seu obicem, sed trabem quæ vecti supponitur.

¶ Sunt & in meteoris δοκοὶ, à trabis figura dictæ. Plin. libro 2, cap. 26, Emicant & trabes simili modo, quas δοκοὺς vocant: qualis quum Lacedæmonii classe victi imperium Græciæ amiserē. Meminit & Hesych. ¶ Δοκὸν, idem Hes. exponit πρὸς ἀγχόνιον: quoniam forsitan is qui se strāgulare vult, nodum informis lethi trabe nectit ab alta, secundum Maronem: vnde & Ouid. dicit sublimi à trabe pendēre. ¶ Eidem δοκὸς est σκοπὴ, ὡς δοκία, Speculatio, Expectatio: pro quo alii paroxytonos δόκας. INDE Δοκὶς, ίδος, ἡ, Trabecula, Parua trabs seu trabes, interdum etiam simpliciter Trabs seu Trabes. Hippocr. De fract. δοκίδα ὑποτείνας ὑπὸ τὸν κλίνοντα μετεῖλε. Vbi Galen. annotat δοκίδα nominari τὸ ὑποτεινόμενον κῶλον τὸ μῆκος τῆς κλίνης ξύλον, εἰ καὶ μικραὶ εἴπε δοκία. Rursum Hippocr. ibidem, ὡς τῆς δοκίδος ἔνθεν καὶ ἔνθεν πρὸς κεφαλὴν σπεῖρον. Suidæ δοκίδες sunt etiam ἕτερον εἶδος, vt Hesychio αἱ δοκοί. Hesychio δοκίδες sunt etiam numeri quidā: de quibus t.3, c.396, g. Præterea à δοκὸς est VERBALE Δόκωσις, quod Hesych. exp. στέγη, Tectum, Contignatio.

Δολαία, eidem Hesych. est μαστοπὸς.

Δόλαντον, vide paulo infrà in Δόραντον.

Δολερὸς, t.1, c.1040, c. Δολεροῖς, ib.d

Δολέω, Hesychio ὁ δόλιος, Furunculus.

Δολιβόμαι, t.1, c.1040, c. Δολίζω, ib.

Δολιόπους, ib. Δόλιος, ib.b

Δολιότης, ib.c. Δολιόφρων, ibid.

Δολιόω, ibid.

Δολίσκος, Hesychio δόλων, ὡς ἐξιφὶς, Dolon, Pugio.

Δολίφονον, Hes. tradit πεπαίχθαι ὡς τὸ δολοφόνιον.

Δολιχαυλὸς, t.1, c.623, c. & t.2, c.92, g

Δολιχαύχαιν, t.1, c.607, e

Δολιχεγχὴς, ές, ὁ, ἡ, Longam hastam habēs. Apud Eust.

Δολιχεύω, t.1, c.1039, d. Δολιχήποις, t.3, c.511, a

Δολιχηφετεῖον, t.1, c.1248, h

Δολιχογραφία, t.1, c.864, g. & 1039, c

Δολιχόδειρος, t.1, c.948, d. Δολιχοδρομέω, t.1, c.1050, b

Δολιχοδρομος, ib.a. Δολιχόκαυλος, t.2, c.92, g

Δολιχόουρον, dicitur quoddam πάθος ἱππικὸν, quod & ὑπόμηκες nominatur: vt apud Homerum Iliad. γ, Κάππρε δ' ἱππόδαμον καὶ πυδ ὠκαθον Πολυδεύκεα. Sunt qui hypermetros vocent eiusmodi versus, quoniam metri mensuram vna syllaba excedūt, & caudā habent longiorem.

Δολιχόπους, t.3, c.511, a

Δολιχὸς, t.1, c.1039, b. & 1701, f. ob.

Δόλιχος, t.1, c.1039, d. Δολιχόσκιον, t.3, c.868, a

Δολιχόσκιος, t.1, c.1039, c. Δολιόπους, t.1, c.1040, c

Δολόεις, ib.a. Δολομήδης, t.1, c.1039, f

Δολομήτης, ib. Δολόμητις, ib.

Δολομήχανος, ib. Δολοπλοκία, ib.g.

Δολοπλόκος, ib.f. Δολορράφης, ib.g

Δολορράφια, ib. Δολορράφιος, t.3, c.667, b

Δόλος, t.1, c.1039, e

Δολοφονέω, & Δολοφονέομαι, ibid.g

Δολοφονία, ibid.

Δολοφραδμων, Doli machinator, Dolos agitans animo. ideóque Fallax, Insidiator.

Δολοφρονέω, t.1, c.1039, h. Δολοφροσύνη, ib.

Δόλοψ, Speculator: item Leno. Hesych. enim δόλοπα exponit κατάσκοπον, μαστροπόν. (Alioqui Δόλοπες sunt etiā populi extremæ Thessaliæ incolæ, teste eodem. Meminit autem eorum Hom.) Sed & δολομᾶν à Laconibus dici τὴν μαστροπὸν tradit.

Δόλων, ωνος, ὁ, Sica, Gladiolus seu pugio occultus: quo nimirum dolose aliquem petimus. Plut. Tiberio, οὕτε κάθοπλον οὐδένος ἀγνοοῦντος ὑποζώννυται ξιφίδιον ληρωδῶν, ὃ δόλων καλοῦσι. Sic Virgil. Æn. 7, Tela manu sæuóque gerūt in bella dolones. Vbi Seru. tradit dolonem esse flagellum intra cuius virgam lateat pugio. sicut Hesychio quoque δόλωνες sunt ξιφίδια ἐν ξύλοις ἀποκεκρυμμένα. Eidem Hesychio δόλωνες sunt οἱ μικροὶ ἱστοὶ τῶν πλοίων, parua vela in nauibus. vt & Poll. libro 1 autor est, τὴν μέραν καὶ γνῆσιον ἱστὸν nominari ἀκριβέστερον κατάπυστον, δόλιον δὲ τὸν ἐλάσσονα, δόλωνα, minus nauis velum. Sic sanè Liuius dicit Belli Macedonici lib. 4, Erat secundus petentibus Ephesum ventus: capessunt fugam sublatis raptim dolonibus. Et libro 6, Dolonibus erectis altum petere intendit.

Δόλωσις, t.1, c.1040, b. Δολόω, ib.a

Δόμα, t.1, c.940, f. & 989, b. Δομεῶς, t.1, c.940, f

Δόμεν, & Δόμεναι, Doricè pro δοῦναι apud poetas, Dare.

Δομεὸς, t.1, c.940, f. Δομέω, ib.

Δομὴ, ib.d. Δόμησις, ib.f

Δόμοιδε, t.1, c.941, a. Δόμος, t.1, c.940, h

Δονακεῖον, t.1, c.1041, f. Δοναικὸς, ib.

Δοναικόθορος, ib. Δοναικόδης, ib.

Δόναξ, ib.b. Δονέομαι, t.1, c.1040, h

Δονεῖω, t.1, c.1041, b. Δονέω, t.1, c.1040, h

Δούημα, t.1, c.1041, a. Δόνησις, ib.

Δόξα, t.1, c.1033, c. Δοξάζω, t.1, c.1037, d

Δόξαι, t.1, c.1029, d. Δοξάριον, t.1, c.1037, d

Δοξασία, ib. Δόξασμα, ib.e

Δοξαστὴς, ib. Δοξαστικὸς, ib.

Δοξαστὸν, ib. Δοξοκαλία, t.1, c.1034, b

Δοξοκομπία, ET Δοξοκομπέω, alicubi reperiuntur pro δοξοκοπία & δοξοκοπέω, Ostentatio, Popularis auræ captatio: iactito & ostento me. Popularem auram capto. vt apud Plutarchum in Pericle, ὃς δὲ τοῦ Περικλέους τὴν σεμνοτάτην δοξοκομπίαν καὶ τὸν ὑποκαλεῖται, ὁ Ζήνων παρεκαλεῖ καὶ αὐτὸς ποιοῦσαν δεξοκομπεῖν. Sed notandum est quosdam codices ibi habere δοξοκοπίαν, vt Suid. quoque sine μ, qui esse dicit δημοκοπίαν. Videtur tamen & altera ferri posse scriptura, vt δοξοκομπεῖν fit τὸ κομπάζειν πρὸς αὐτὸ δόξαν.

Δοξοκοπία, t.1, c.1036, b. Δοξολογέω, ib.

Δοξολογία, ib. Δοξομανέω, ib.c

Δοξομανὴς, ib. Δοξομανία, ib.

Δοξοματαιόσοφοι, apud Athen. lib. 4, dicuntur οἱ φιλόσοφοι ob inanem de sua sapientia conceptam opinionem.

Δοξοσοφία, t.1, c.1034, c. Δοξόσοφος, ib.b

Δοξοῦδαι, Hesychio est καταπλήξεσθαι, φαντάζεσθαι.

Δοεσὶ, t.1, c.947, g. Δορεσίζω, t.1, c.951, c

Δόρατον, Hesychio est κέρας ἐν ᾧ τὴν γλοιὸν φέροισιν οἱ ζευγηλάται ὑπὸ τῇ ἀμάξῃ, cornu seu pyxis in qua aurigæ sub curru axūgiam ferunt. Paulo antè habet Δόλαν ὃν pro eodem, nam & ipsum esse dicit cornu habēs γλοιὸν quo vtuntur ad inungendos curruum axes.

Δορεσπάρος, t.1, c.951, c. Δορεσπίζομαι, ib.

Δορεσπίον, ib.b. Δορεσσεμὸς, ib.c

Δορεσπόδικη, t.1, c.950, e. Δορεσπαχὴς, ib.

Δορεσπόφορος, ib.

Δόρη, Hesychius pro δόρεσσι dici tradit, à δόρυ.

Δορεῖ, poeticè pro δόρεσσι, it idem à δόρυ.

Δορειλάνασσ, t.1, c.950, e. Δορεῖθεσσι, ib.f

Δορείκτης, ib. Δορείληθος, ib.

Δόρειλος, ab Aristophane vocatur Pudēdum muliebre ἐφ' ὕβρει Dorilli tragici, vt Suidas tradit. Apud Hesychium scriptum Δόραλλος, expositúmq; itidem τὸ τῶν γυναικῶν μόριον: cum duplici nominis ratione, nimirum vel ἀπὸ τὸ δέρειν, vel ἐφ' ὕβρει τῶν τραγῳδοποιοῦ Δορύλου, cuius mētio fit in Lemniis.

Δορεμανὴς, t.1, c.950, f

Δορεπὴς, Qui hasta cecidit. id est Hasta peremptus. Euripid. Androm. — οὗ πεσήματα Ἑλένης Ἑλλάδος πέπλωκε δορεπὴ νεκρῶν. Sed scribitur ibi etiam δουρεπὴς: rectè vtrunque.

Δορεπόνος, t.1, c.950, g. Δορὶς, t.1, c.947, h

Δορίπλομος, t.1, c.950, g

Δορκάδ'εος, Δορκαδίζω, Δορκάδιον, vide in Δόρξ.

Δορκάζων, Hesychio est ἀναβλέπων, Circumspiciens.

Δόρκαι, eidem sunt κόνιδες, Lendes.

Δορκαλὶς, vide in Δόρξ cum δορκάς.

Δόρκανα, Hesych. Cretensibus esse dicit ἀκριβῶς, Exactè. forsan à δέρκω, vt sit Intentis oculis.

Δορκάς, Δορκὶς, Δόρκος, Δόρκων, vide in sequ. Δόρξ.

Δόρξ, κὸς, ἡ, Caprea, Capra syluestris, Dama: quæ & ζόρξ. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, ἡ τῶν δορκῶν κόπρος ῥῶμαπίζει, damarum stercus aromata redolet. Dicitur ETIAM Δόρκος, ET Δόρκων, ET Δορκάς. quorum illa duo masculina sunt, hoc fœmininū. Leguntur verò duo posteriora in Cantico cantic. c. 2, ὁμοιώθητι σὺ ἀδελφιδὲ μου τῇ δόρκωνι ἢ νεβρῷ ἐλάφων. Et paulo antè, ὁμοιός ἐστιν ἀδελφιδός μου τῇ δορκάδι ἢ νεβρῷ ἐλάφων. In quorū locorū vtroque Hebraici textus versio habet Capreæ: indicans δόρκωνα & δορκάδα idem esse, licet nonnulli δόρκωνα esse velint capreolum: & δορκάδα, capream. Dioscorides sanè & ipse inter δορκάδα & δόρκον aliquid discriminis ponit, quum libro 2, cap. 85, de coagulo dicit, νεβροῦ καὶ δορκάδος ἢ πλατυκέρωτος καὶ δόρκου ἢ ἐλάφου, sed quidquid differentiæ est, exiguum id esse puto, vel ætatis nimirum, vel sexus, vel speciei. Porrò à Δορκὰς est ADIECT. Δορκάδεινος, Qui dorcadis est seu è dorcade, vt δορκάδ'εοι ἀσφάλαλοι apud Athen. lib. 5. Itidémque δορκάδ'εια κρέα, carnes dorcadis seu capreæ aut damæ. Et DIMINVT. Δορκάδιον, ου, τὸ, Damula, Parua caprea seu dorcas. Esaiæ c. 13. Item VERBVM Δορκαδίζω, vnde est δορκαδίζων σφυγμὸς apud Galenum in Isagoge pulsuum: quem idem in Defin. med. sic definit, δορκαδίζων δὲ σφυγμὸς ὅταν ἡ ἀρτηρία δόξασα διεστάλθαι, μὴ παντελῶς διεσταλμένη ἐφ' ἑπτέρου ἐπιπτήσῃ ἀθρόον πρὶν ἔμφασιν συστολῆς παρέχειν, βιαιοτέρα ἢ ἡ δευτέρα ἠρέμηται πληγή. Dicitur autem pulsus hic δορκαδίζων, à dorcadum similitudine, vt testatur idem Galen. De differ. pulf. libro 1, cap. 29, quoniam videlicet hæc animātia ὅταν φαίνεται πηδῶντα ἢ θέοντα, οὐ δι' ἀτελοῦς πινα κίνησιν ποιούμενα. etenim ὡς βραχὺ ὑψώσαντα ἑαυτὰ, καὶ πνὰ δόκησιν ὡς αὐτὰ τοῦ πεῦ κίνησιν καταπαύσοντα ὡθεῖσθαι ὀρτα, δεύτερον ἀδύκιμον ὁρμὴν κινήσεως ποιεῖται, πολὺ τῆς πρόσθεν ὠκυτέραν, ὡς οὐ ἐπεμπηδῶντα ἑαυτοῖς. Ex eo igitur δορκαδίζων σφυγμὸς dicitur, quoniam dorcadum saltum imitatur. ITEM ET Δορκαλίδες inde dicuntur. Suidas enim tradit δορκαλίδας esse ὀβελόν τι καλαστικὸν, seu μάστιγας παρὰ τοῦ ἱμάντων ἢ τῶν δορκάδων, flagra ex loris è pelle dorcadis. Meminit autem huius tortorti instrumenti Gregor. Naz. Inuect. 2 in Iulianum: ἅ πεῦ (inquit) τὸ σῶμα δορκαλίσι καταξανθεὶς ἐς βάθος, καὶ μικρὰ πνέων ἐπ' τοῖς φραύμασι. Budæus vngues esse vult, idque patere ait ex his illic sequentibus verbis, ὡθεῖσθαι ἅμα πεῦ κνήμην ὡς μόγλιν δῃφυρόσαν τοῖς ὄνυξας. forsan igitur sunt vncini è cornibus dorcadum. A δόρκας autem seu δόρξ, DICTA Δορκὶς herba, eadem cum dictamno apud Aet. vt tradunt nonnulli. Dioscor. sanè lib. 3, cap. 37, testatur πὰς αἶγας ἐν Κρήτῃ τοξευθείσας ἢ νεμηθείσας πεῦ δίκταμνον ἐκβάλλειν τὰ τοξεύματα: intellige autem montanas seu syluestres capras, πὰς ἀγρίας ἤτοι ὀρφνὰς αἶγας, vt idē Dioscor. alibi vocat τὰς δορκάδας. Porro animātia hæc δόρκες, δόρκοι, δορκάδες, δόρκωνες, dicta sunt ἀπὸ τὸ δέρκω, quod est βλέπω, quia sunt ὀξυδερκῆ, acuto visu prædita. atque adeo teste Plin. l. 28, c. 11, Capras negant lippire, quoniam eæ quasdam herbas edant: item dorcades.

Δοροδόκος, Suidæ est τὸ ὑποδεχόμενον τῆς οἰκίας τὴν ὄροφον. vt sunt columnæ vel trabes, quæ & δοκοὶ nominantur.

Δορὸς, οῦ, ὁ, Saccus, Culeus: nimirum è pelle seu corio factus. dicitur enim ἀπὸ τὸ δέρειν seu πεῦ δορέν. Hom. Odyssea β, Ἐν δέμοι ἀλφίτου χεῦαι εὐῤῥαφέεσι δοροῖσιν. id est συκάκεσι, siue κορύνοις δερμαπίνοις. vnde etiam dicit εὐῤῥαφέεσι, bene seu scitè consutis, è corio videlicet. Alioqui δορὸς apud poetas est etiam genitiuus συγκεκομμένος pro δόρατος, à δόρυ.

Δόρπα, ῶ, metaplasmo poetico dicitur pro δόρπου à δόρπος, vt δέσμα, σεῦθμα, & similia. Eust.

Δόρπεια, t.1, c.1042, a. & 1877, e

Δορπέω, t.1, c.1042, h. Δόρπη, t.1, c.1041, h

Δόρπηστος, t.1, c.1042, h

Δορπία, ib.a. Hesych. quoque cum Poll. δορπίαν esse dicit primum diem Apaturiorum.

Δόρπιστος, seu Δορπιστὸς, t.1, c.1043, a

Δόρπιον, t.1, c.1041, f. Δορπορὴ, t.1, c.1042, a

Δόρπος, t.1, c.1041, f. Δόρυ, t.1, c.949, a

Δορυαλλὸς, vide paulo suprà in Δόελλος.

Δορυάλωπος, t.1, c.330, a. & 949, c

Δορυδρέπανον, t.1, c.949, d. Δορυδραπὴς, ib. & 1503, b

Δορύκειον, Hesychio sunt δουροδόκαι, Hastarum repositoria seu receptacula.

Δορύκλειοι, t.1, c.949, e. Δορύκλυπος, ibid.

Δορύκνιον, ibid.

Δορύκραανον, ex Strab. affertur pro Galea ex pellibus ferarū. In qua signif. scribendum foret potius δορήκραανον, illud enim significat Caput hastæ.

Δορύκτιπος, t.1, c.949, f. Δορύλιπτος, ib.

Δορύμαχος, ib.g. Δορυμήστορ, ib.

Δορύξενος, ib. & t.2, c.1110, a. Δορύξεον, t.1, c.950, a

Δορυξόος, ib. Δορυπόλιπος, ib.

Δορύπυρος, ib. Δορυδενὴς, ib.

Δορυσσὸς, ib.b. Δορύσσω, t.1, c.951, b

Δορυφορέω, t.1, c.950, c. Δορυφόρημα, ib.d

Δορυφορία, ib.b. Δορυφορικὸς, ib.

Δορυφόρος, ibid.

Δορύχειον quoque dici pro δορύκειον testatur Suid.

Δόρων, per syncopen pro δόρατων, à δόρυ. Hesych.

Δὸς, Da: pro δοῦθι, à δίδωμι.

Δοσιέειν, Libenter dare, Gaudere dando. δοσιηῶς ἔχειν. Hes.

Δοσίδικος, t.1, c.989, g. Δόσις, ib.b

Δοσκον, Hesychio ἐδίδουν: à them. δόσκω, Do.

Δόσιεσε, t.1, c.989, d

Δοσίον, Dandum. vt δοσία χρήματα, Dandæ pecuniæ.

Δοσὶρ, t.1, c.989, c. Δόσις, ib.

Δοσκὸς, ib.d. Δοσκαφεκὴς, ib.e

Δοσὸν, ib.d. Δοσὸς, ib.

Δουλαγωγέω, t.1, c.1043, f. Δουλαγωγούμενος, ib.

Δουλαπατία, ib.g. Δουλέειον, t.1, c.1044, g

Δουλεία, t.1, c.1045, d. Δούλειος, t.1, c.1044, f

Δουλέκδουλος, t.1, c.1043, g. Δούλθμα, t.1, c.1045, d

Δουλυτέον, Seruiendum, Famulandum, Ancillandum.

Δουλεύω, t.1, c.1045, c. Δούλη, t.1, c.1043, d

Δουλιὴ, Ionica dialysi pro δουλεία, Seruitus: ITIDEMQVE Δουλιῶς pro δούλειος, Seruilis.

Δουλικὸς, t.1, c.1044, f. Δουλικῶς, ib.

Δοῦλος, ib.g. Δουλὶς, ib.

Δουλιόδιφρος, t.1, c.948, d. Δουλοχεάφιον, t.1, c.1043, d

Δουλοδιδάσκαλος, ib.c. Δουλοκρατία, ib.

Δουλόμαι, t.1, c.1044, g

Δουλόπολις, seu Δοῦλων πόλις, dictum oppidum quoddam, quoniam si seruus, etiam peregrinus, lapidem eò ferat, manumittitur & liber fit. VNDE Δουλοπολίτης, Dulopolitanus, Dulopoli oriundus vel habitans. Vide Steph.

Δουλοφρένεια, t.1, c.1043, f. Δουλοφρενής, ib.d
Δοῦλος, ib.a. Δουλοσύνη, t.1, c.1044, e
Δουλοσύνος, ib. Δουλοσώματος, t.3, c.1215, b
Δουλοφανὴς, t.1, c.1043, f. Δουλόω, t.1, c.1044, g
Δούλωσις, t.1, c.1045, a. Δοῦμος, t.1, c.941, a
Δυπέω, t.1, c.1045, h. Δοῦπος, ib.d
Δουβεα, t.1, c.951, d. Δύεαται, ib.c
Δουφόπος, ib.d. Δούρες, ib.
Δούρειος, ib.e. Δουρίωκεκής, ib.a
Δουελ, ib.d. Δουελάνης, t.1, c.950, f
Δουελκεπὸς, ib.g. Δουελκυπὸς, ib.
Δουέλλιπος, ib. Δουεμικής, ib.
Δούεος, t.1, c.951, f. Δουεπεπὴς, t.1, c.950, h
Δουεπυπὴς, ib. Δουοδίκη, t.1, c.951, a
Δουοδίκη, ib. Δουόκτιπος, ib.
Δουοπαγὴς, ib.e. Δουρὸς, ib.d

Δῶσα, particip. fœm. gen. interdum quidem præf. temp. à δίδωμι, Ligo: interdum aor. 2, à δίδυμι, Do.

Δοχεῖος, Capax, Capere potens. vt schol. Nicandri in Theriacis, v.618, σκαφίδεσι δοχείαις exponit ἀγγείοις δεκτικοῖς. At in Alexiph. v.21, pro δοχείῳ Κλείσιτι σημάχειο paulo antè dixerat σῆμα ῥωφοῦ, os ventriculi: quoniam videlicet id cibum ingestum recipit.
Δοχεῖον, t.1, c.955, c. Δοχή, ibid.
Δοχεῖόν, ibid.

Δόχμιος, Dochimus: pes in quinque syllabas excurrens, vt est apud Quintil. libro 9, c.4. Sed mendosa est ea scriptura, & reponendum Δόχμιος: VNDE Δοχμαϊκὸν μέτρον dicitur Metrum dochmio pede constans. Hephæstion, πενθημιμερὲς καὶ τὸ καλούμενον δοχμαϊκόν. vt, Κλύει μάτερ Τὸ ἔγχωρίον. Scholiastes tamẽ Hephæstionis epitritum primùm nominari δόχμιον ait, constantem vna breui & tribus longis. Etymol. δοχμαϊκὸν esse tradit speciem antispastici metri: esseque μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, vt, Ἐῤῥοῦ σ' οὔτε σοι, apud Eurip. in Phœniss. Acalios quidem rhythmos, iambum, dactylum, pæonem, epitritum, esse ὀρθοὺς, vt qui ἐν ἰσότητι κίνται: hunc verò non potuisse ὀρθὸν vocari: dictum igitur fuisse δοχμαϊκὸν, quia in eo τὸ τῆς αἰσότητος μεῖζον κατὰ τὴν ἀθέσιν κρίνεται.

Δοχμαλὸν, Hesychio χαμαίζηλον, ταπεινόν, Humile.

Δοχμὴ, ῆς, ἡ, eidem Hesychio est σπίθαμη, παλαιστὴ, Spithama, Palmus: itidémque Suidæ. Sed & Aristoph. schol. δοχμὴν esse dicit παλαιστὴν, in hoc loco Equit. μεῖζον ἢ δοχμαῖν δυοῖν, duobus palmis maius erat. Poll. quoq; δοχμὴν & δακτυλοδόχμην vocari tradit τοὺς πόντε σὺν δακτύλοις συγκλεισθέντας, quatuor digitos iunctos & veluti conclusos seu coarctatos. hoc est, spatium illud & mensuram quam quatuor digiti coarctati explent: idque & παλαιστὴν nominari. hoc est Palmum. Quod si verum est, vt est, diuersa hæc mensura est à spithama. Atque adeo & Eust. cum Pausan. δοχμὴν esse ait τὸν παλαιστὴν, ἤγουν τὸ πετραδάκτυλον τῆς χειρός: deriuari autem παρὰ τὸ δέχεσθαι, & paroxytonως etiam efferri. vt & Etymol. esse dicit τὸ δεκτικὸν μέρος τῆς χειρός.

Δοχμὸς, ET Δόχμιος, ου, ὁ, Obliquus. Hesych. enim δόχμια exponit πλάγια, λοξά: & Δοχμὸν, πλάγιον. rectè. vt ex Nicandro patet, qui in Theriacis dicit, Φεύγε δ' ἀεὶ σκολιὴν τ' οὐκ ἰθέαν ἀτραπὸν ἴλλων, Δοχμὸς αὐακρούων ἠπὸς δρόμον. nam synonymus ibi ponit δοχμὸς & σκολιὸς, & mox καμπὸς ac πολύστροφος: opponens his ἰθὺς, Rectus. Sic Theocr. δοχμὸς ἀπὸ τρεβόλης κλινθείς. Eurip. δοχμίαν κέλευθον dicit, & δίχα δοχμίων κριτῶν: Nonnus autem δόχμιον ὁμφὴν, vt σκολιὴν, pro Perplexam & ambiguam: quo sensu & Apollinis responsa dicuntur λοξά. At de dochmio pede vide paulo antè in Δόχμος. Rursum Nicander δοχμαὶ, & Homerus δόχμια, aduerbialiter ponunt pro Obliquè. Ille, in Ther. Δοχμὰ ὀπισκαίζων, pro πλάγιος πορεύόμενος. Hic, Iliad. ψ, Πολλὰ δ' ἄνευπε κάπεπτά τ', πάρεστά τε δόχμα τ' ἤλθον. nisi malis, Per multa loca obliqua, Per multas vias obliquas. Porro à δοχμὸς COMPOS. Δοχμόκαρσοι, Hesychio οἱ πλαγιοκάρται, Qui coma sunt obliqua seu tortuosa: ad differentiã τῶν ἰσοπείκων. ET Δοχμολόφοι, eidem Hes. οἱ ἐκ πλαγίου τοῖς λόφοις ἔχοντες. Inde & VERB. Δοχμόω, ὦ, Obliquo, Incuruo. Nonn. Αὐχένα δοχμώσαντες. Et rursum, Αὐχένα δοχμώσαντο. Item Hesiod. Aspide, de apro, Θῆρά δέ τε λυκὸν ὀδόντα δοχμωθεὶς, sese obliquans seu incuruans. Porro Etymol. δοχμὸς deriuat παρὰ τὸ δέχεσθαι, vt sit ὁ ὀχώρητος καὶ ὃν δεῖν ὀχεῖσθαι διὰ τῆς εἰσόδου.

Δοχὸς, t.1, c.955, c. ¶ Hesych. δοχεῖ exp. δοχεῖα, λυπήσει.

¶ Δράβη, Draba: herba, de qua Dioscor. l.2, cap.187. Gorr. tradit ab aliis vocari orientale nasturtium, ab aliis nasturtium Babylonium: semen autem eius, piperis vicem supplere. Plin. dryophonon vocat.

Δράγμα, t.1, c.1046, c
Δραγμάνας, Hesych. exp. Cauitatibus in cerebro.
Δραγματεύω, t.1, c.1046, d. Δραγματικὸς, ib.
Δραγμοῦω, ib. Δραγμὴ, ib.
Δραθεῖν, t.1, c.912, b. Δραίω, t.1, c.1051, d
Δράκων, t.1, c.1049, c. Δράκαινα, t.1, c.946, f
Δρακοειδὲς, ib.
Δράκατον, dictum fuisse à quibusdam τὸ ἐρυθρόδενδρον refert Gorr. ex Dioscor.
Δράκεα, Oculi: παρὰ τὸ δέρκειν τὰ βλέπειν. Nicand. Alex. Πᾶς ὃ παρὰ δρακέεσι φαεὶς ἐνθάρρεται ἔλλοψ. Vide Δράκος.
Δρακεῖν, Videre: à δέρκειν, vt παρὰ θεῖν à πέρθειν, trãspósito ρ. At pass. voce δρακεὶς, Qui vidit: Pind. apud Athen. l.13.
Δρακόντειος, t.1, c.945, f. & 946, b
Δρακοντιάς, t.1, c.946, d. Δρακόντιον, ib.b
Δρακοντοθηρὴς, ib.a. Δρακοντοπάτης, ib.
Δρακοντόμμορος, ib. Δρακοντόπους, ib.
Δρακοντοτόδης, ib.e. Δράκων, t.1, c.945, d. & 1046, g
Δράκων, t.1, c.945, e. Δρᾶμα, t.1, c.1048, e
Δραμαπὴς, t.1, c.1049, b. Δραμαπικὸς, ib.a
Δραματοποιέω, t.1, c.1048, g. Δραματοποιία, ib.
Δραματοποιὸς, ib. Δραματουργέω, ib.h
Δραματούργημα, t.1, c.1049, a. Δραματουργία, t.1, c.1048, h
Δραματουργὸς, ib. Δράμημα, t.1, c.1049, f
Δράμικες, siue Δράμιδες, panes quidam sic dicti, teste Athenæo lib.3.
Δραμὼν, t.1, c.1049, e. Δραξὶς, t.1, c.1046, e
Δραξῶν, ibid.
Δρανεῖς, Hesychio δρασικοί. vnde ἀδρανεῖς.
Δράνον, eidem est ἔρον καὶ παρόξυσις, ἄρεσμα, κατασκεύασμα, ὄργανον, δύναμις.
Δραπετύω, t.1, c.1051, h. Δραπέτης, ib.f
Δραπετίδας, ib.g. Δραπετίδης, ib.
Δραπετικὸς, ib. Δραπετίδα, ib.
Δραπέτης, ib.f. Δραπέτισσος, ib.g
Δρασείω, t.1, c.1048, b. Δρᾶσις, ib.
Δρασκαίζω, t.1, c.1052, f
Δρασκασία, ας, ἡ, Hesychio δρασμὸς, δίμδρασις, δραστεπία, Fuga.
Δράσμαπα, t.1, c.1048, b. Δρασμὸς, t.1, c.1051, f
Δράσσομαι, t.1, c.1046, c. Δράσσω, ib.b
Δραστέρας, Hes. dici ait παὶ θεραπαίνας καὶ δρακόνους.
Δραστέον, Faciendum, seu Perficiendum.
Δραστὴρ, t.1, c.1048, b. Δραστικὰ, Hesychio δραστικά.
Δραστήριος, t.1, c.1048, c
Δράστης, ib. Hesychius δράσιν exp. etiam κόφινον.
Δραστικὸς, t.1, c.1048, d
Δράστος, Hesychio ἡ βύσσος, Byssus, Byssinũ linum: VNDE Δραστηρίοι dicuntur οἱ ἐρκεζόδυροι αὐτοί.
Δρασύφακος, Pollux libro 10, cap. 29, ex Alexide affert, vsurpatum pro σώφακος: quod esse dicit ἀγγεῖον ὃν ᾧ τὰ σκεύη τῆς ὑποκριτῆς.
Δραπὸς, t.1, c.947, f. Δρεπίω, t.1, c.1046, b
Δρέπεται, ibid. c
Δραχανεύ, Aristophanes per iocum dicit pro δρῦϊνε Ἀχαρνεῦ. taxantur enim Acharnenses vt ἄγριοι καὶ σκληροί. Suid. Rectius apud Hesych. Δρυαχαρνεῦ: itidémque apud Etymol.
Δρέπεται, Hesychio sunt συνθήματα. Idem δρέπεται esse dicit τὸν τῆς παφλῆς βόστρυχον καὶ τὰς φοινικινὰς βακάνας.
Δραχμὴ, t.1, c.1046, g. Δραχμιαῖος, t.1, c.1047, f
Δραχμίδιος, ib.g. Δρεκὼ, ib. & 1051, f
Δρέμωνες, Hesychio sunt οἱ νεβροὶ, Hinnuli.
Δρέμμα, eidem est κλέμμα: (nisi potius scripsit λέμμα)

aliis κλάσμα, Frustum: quod videlicet ablatum est παρὰ δρέπειν.
Δρέμω, t.1, c.1049, e. & t.3, c.1653, d
Δρεπανὴς, t.1, c.1051, b
Δρεπανηφόρος, Falcem gestans, Falcatus. vt δρεπανηφόρα ἅρματα, apud Luc. & δρεπανηφόρα τέθριππα apud Suid. Falcati currus, Falcatæ quadrigæ. quibus vti in bello solebant ad perturbandos & disiiciendos hostiũ ordines. Meminit que huiusmodi δρεπανῶν Xen. cum alibi, tum Pædiæ 6, pag. 90, & 97. necnon Plutar. in Artox. p. 1855. Hesych. δρεπανηφόροις exp. ξιφηφόροις: intellige autem qui falcatos gladios seu enses gerunt.
Δρεπανοὶς, t.1, c.1051, d. Δρεπανοειδὲς, ibid. c
Δρέπανον, ib.b. Δρεπανουργὸς, ib.c
Δρεπὶς, Etymologo οἱ τρυγητά: pro quo Hesych. δρεπεῖς.
Δρέπομαι, t.1, c.1050, g. Δρεπεῖς, t.1, c.1051, a
Δρεπεῖός, ib. Δρέπω, t.1, c.1050, g
Δρῆμυς, t.1, c.1051, d
Δρησμὸς, οῦ, ὁ, Ionicè pro δρασμὸς, Fuga: Herodot.
Δρησμοσύνη, ης, ἡ, Ministerium: Hesychio θεραπεία: Etymologo etiã ὑπηρεσία. Vel potius Strenuitas & sedulitas in ministrando, vt δρησοσύνη.
Δρήστειραι, Ionicè pro δραστειραι, vt δρησμοσύνη pro δρασμοσύνη, id est Strenuæ actrices, seu Sedulæ factrices operis. famularum epitheton. Hom. Od. κ, Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο Τέσσαρες, αἱ οἱ δῶμα κατὰ δρήστειραι ἔασι.
Δρηστῆναι, Hesychio δεξάκοναι, θεραπαναι. sed suspectum.
Δρηστὴρ, t.1, c.1048, a. Δρηστήριον, ib.
Δρήστης, idem ac δρηστὴρ. Vnde plur. δρῆσται, quod Hesychius exponit non solùm δυνατοὶ, f. παρὰ τὴν, (& Suid. οἰκέται) sed etiam δραπέται.
Δρηστοσύνη, t.1, c.1048, a
Δρία, Δριάεις, Δριάω, vide in Δρίον.
Δρῖλος, υ, ὁ, ex Epigr. affertur pro Lumbricus. AT Δρίλακες, Eleis sunt ὀδέλλαι, Hirudines, teste Hesychio.
Δρίμαι, Hesychio ψύχος, Frigus. sed suspectum.
Δριμεία, Suidæ est ἡ δριμύτης, Acrimonia. Sed eius signif. exemplum desidero. Alioqui enim δριμεῖα est adiect. fœm. gen. ex masc. δριμύς.
Δριμέως, t.1, c.1053, e
Δριμὺ, aduerbialiter pro δριμέως, vt quum Aristoph. dicit, δριμὺ ἐνιδὼν, & δριμὺ βλέπων, Acre & torum cernes. quod alibi vocat κρόμμυα βλεπεῖν, ὀπὸν βλέπειν.
Δριμύλος, t.1, c.1053, g. Δριμὺς, ib.a. & t.3, c.1117, d. ob.
Δριμύστομος, t.1, c.1053, g
Δριμύτερον, Actius, Aristoph. Pluto, ὑπὸ τῆς δίκης βλέψασι δριμύτερον γελᾶς. Aduerb. compar. gr. à δριμεῶς.
Δριμύτης, t.1, c.1053, e. Δριμυφαγέω, t.4, c.3, f
Δριμυφαγία, ib.d. Δριμυφάγος, ib.
Δρίον, Hesychio σύμφυτος πόπος καὶ συῶδες ὕδρος καὶ χλοώδης ὕλη, δρυμὸς, Locus consitus arboribus & virens gramine, Sylua, Saltus. vt & δρία exp. πόπι συῶδενδρον καὶ χλοώδες: procul dubio desumptum ex hoc Heñodeo hemistichio, αὐτὰ δρία βιοστήνατα. ita enim & Etymol. scribit, addens, ipsum esse non per syncopẽ positum pro δρίεα, sed à nom. sing. δρίον. Suid. ET IAM Δρίος affert pro συῶδενδρος πόπος, & id quidem neutri generis: Οὐκέτ' ἀν' ὑλῆεν δρίος δύσμιον ἀχόπα πεφυῖς Ἠρήσας αἰνεὶς γῆρως ὑπὸ σώματος. Legitur apud Homerum quoque δρίος, sed ambiguum quo genere. Porro deriu. HINC Δριάεις, Arborosus, Virens. vnde δριάεντα (nisi δρυόεντα scripsit) Hesychio χλωρά. Et VERB. Δριάω, Arboribus & herbis vireo. cuius particip. δριάωσαν idẽ H. exp. πάλλουσαν.
Δρίος, t.1, c.1055, f
Δρίς, Hesychio est δύναμις, Vis, Potentia.
Δριτὴ, eidem est πύελος, σκάφη: (qua significatione suprà δοῦπορον) item εἶδος ὀρχήστου. Mox δροῖτη per diphthõgũ.
Δρίφον, eodem teste Dorienses & Eustochius dicunt pro δίφρον. vt Etym. quoque δρίφον Syracusanos dicere ait ἢ δίφρον. vt, φέρ' ὦ παῖ τὸν δρίφον.
Δροίτη, Etymologo est ἡ πύελος, Solium, Scapha seu alueus balneatorius. vt apud Nicandr. in Alexiph. Ἄλλοτε δ' ὅν δροίτῃ κεφάων ἐμβάπτεο σάρκα, Αἷμα δὲ πυθαλέοισιν ἐπιμορυάσσω λοεῦσις. Ætolus autem (inquit Etymol. rursum) esse dicit τὸν σκάφον ὃν ἡ πηνεῖται παὶ βρέφη: Parthenius τὸν σορὸν, vt & Æschyl. in Agamemn. ἢ λαρνακα in qua conduntur efferuntúrque mortui. Porro secundum Hermippum per υ scribitur, παρὰ τὸν δρυὸ τὸν ξυλίνεον. quam scripturam Etymol. dicit esse veriorem & magis consentaneam: tum quum significat τὸν σορὸν declarat, scribendum potius per οι. esse enim tunc veluti οὐκ δρυὸς εἰς οἶνον (i. θάνατον) πεποιημένον, seu δόρυ εἰς οἶνον δοπηνδέιον, & δεκτικὸν τῶν σκεύεων.
Δρομάδιον, t.1, c.1050, f. Δρομαῖος, ib.d
Δρομαίως, ib.c. Δρομαλὸς, ib.f
Δρομὰς, ib.e. Δρομάσσω, ib.f
Δρομὰς, ib. Δρόμημα, ib.
Δρομικὸς, ib. Δρομικῶς, ib.
Δρομιχαίτης, t.1, c.1049, g. Δρομοκηρυξ, ib.
Δρόμος, ib.f. Δρόμων, t.1, c.1050, g
Δροπὸ, Hesych. ex Æschyli Palamede affert pro δρεπτά.
Δρόπης, eidem H. est τρυγητὴς, Vindemia. in ea enim οἱ καρποὶ τῶν δένδρων δρέπονται.
Δροπίσκος, eidem est κάλαθος: forsan quia in eum δρέπονται οἱ καρποὶ, seu decerpti imponuntur.
Δροσερὸς, t.1, c.1054, b
Δροσέω, ῶ, F. ήσω: vnde præf. pass. δροσούμαι. Ita Etym. sed sine expositione & exemplo. forsan idem est quod δροσίζω. hoc enim illi præmiserat.
Δροσίζω, t.1, c.1054, b
Δροσὶν, pro δρόσους, id est Ros, accipi traditur in vulg. l. Sed sine exemplo.
Δροσοβόλος, t.1, c.1054, a. Δροσόεις, ib.b
Δροσοπαχὴν, ibid. a. & t.3, c.171, g
Δρόσος, t.1, c.1053, h. Δροσοφόρος, t.1, c.1054, b
Δροσώδεις, ib. Δρυάδες, t.1, c.1055, e
Δρυάζειν, Hesychio φλυαρεῖν: pro quo Varin. suprà δίζειν. Rursum Hesychio δρυάσαι καπακολυμβῆσαι, Subire aquas & mergi. Vnde forsan est δρυαταὶ quod exp. δίψιοι, ψάυσαι: in hac significatione, à priore δρυάζειν, quoniam οἱ φλυαροῦντες solent ψαύειν: in illa, à posteriore, quia non sitiunt quæ aquis merguntur. At Δρύακες eidem sunt Ligna quæ carinam nauis baiulant: pro quo infrà δρύοχοι.
Δρυαχαρνεύ, vide paulo suprà in Δραχανεύ.
Δρυΐδαι, Druidæ: apud Gallos οἱ φιλόσοφοι καὶ σεμνόθεοι. Suid.
Δρύϊνος, ου, ὁ, Quernus, Roboreus, Qui è quercu seu robore est. vt δρύϊνον ξύλον: & in Epigr. δρύϊνον μέλι. ¶ Est δρύϊνος, siue δρυΐνας, etiam serpens quidam, de quo t.4, c.464, c: item Dioscl. l.7, c.12.
Δρυῖπες, Hesych. herba quædã, forsan à similitudine aliqua quercus. At Δρυῖπες λίθος, Dryites lapis seu gemma, est è truncis arborum, ligni modo ardẽs. Plin. l.37, c.11.
Δρύκαρπα, τά, eadem quæ ἀκρόδρυα. id est οἱ τῆς τροφοφόρου δρυὸς καρποί. intellige autem δρυὸς nomine non quercum solùm, sed alias etiam in genere arbores fructuosas. Eustath.
Δρυμάζεις, Hesychius propriè quidem esse ait σαθρόξεις, Lacerabis, Laniabis: sed vsurpari etiam pro συνέχει καὶ παρομιλήσει, consuetudinem & commercium habebis. Eidem δρυμάσαιν est non solùm τὸ τύπτειν ξύλοις, sed etiam πρέχειν.
Δρυμοὶς, idem esse dicit τοῖς κθ' ἢ χώραν κακοποιοῦσας: forsan ob succisionem quercuum seu arborum.
Δρυμὸν, t.1, c.1055, d. Δρυμὸς, ib.
Δρυμῶδης, ib.c. Δρυμὼν, ibid.
Δρυοβαφὴς, t.1, c.1054, e
Δρυόεντα, Hes. affert pro δρυώδη: à nom. δρυόεις.
Δρυοκοΐτης, t.1, c.1054, e. Δρυοκολάπτης, ib.
Δρυοκόπι, ibid.
Δρυοπαγὴς τόλον vocat Soph. in Philoct. ἢ πάσσαλον, vt tradit Hes. Vel potius Classem è quercubus compactam.
Δρυοπρὶς, herba filici similis, in arboribus nascitur, tenui foliorum subdulcium incisura, radice hirsuta, teste Plinio lib. 27, cap. 9. vt & Dioscorides lib. 4, cap. 189, δρυοπρεὶς φύεται κατὰ τὰ βρυώδη μέρη τῶν παλαιῶν δρυῶν, ὁμοία πτερίδι, ἐλάττων δὲ πολλῷ τῇ σχίσει. Apud Hes. est δρυοπρίεις.
Δρυὸς, t.1, c.1055, f. Δρυοπρία, t.1, c.1054, f

Δρυοπαμικὴ, ib. Δρυοπάμος, ib.e

Δρυοφόνον, herba apud Plin.l.27,cap.9: eadem cum draba Dioscoridea l.2,c.187.

Δρύοχος, t.1,c.1055,b. Δρύοχοι Hesychio sunt τῶν σιδηρῶν πελέκεων αἱ ὀπαὶ εἰς ἃς τὸ ξύλον ἐνείρεται.

Δρύοψ, nomen auis apud Aristoph.in Auibus.diuersa est à δρυοκολάπτῃ, vt tradit Hes. Alioqui Δρύοπες sunt etiã populi quidam, de quibus Etym.& Steph.

Δρυπέτης, t.1,c.1054,f

Δρύπεψ, πος, ὁ ἢ ἡ, In arbore coctus seu maturatus. ὁ ὅτι τῶν δένδρων πεπεψείς. vt apud Suid. πῶ δ' ἀλίπασιν δρύπεπα: de olea.quam alti δρυπέτη & δρυπεπῆ appellãt. id est ἀπὸ δένδρου πεπωκῶμεν. Apud Eustath.scriptũ etiam Δρυπέπτης & Δρυπεπεῖς.

Δρυπὶς, à Theophr.Hist.plant.lib.1,c.16, numeratur inter φυλλάκανθα υλήματα, inter fructices qui pro foliis spinas habent, vt ἄκορτα & ἄκανθα.

Δρυπολεῖ, Hesych.exponit θελκπτορεῖ, ὀρειβατεῖ, ἀδεπολεῖ ὄρη. vt propriè δρυπολεῖν sit Vagari in montibus & circa quercus versari, vescentem nimirum earum glandibus vel in eis succidendis se fatigantẽ. Suidæ autem est τὸ ξύλοις πολιορκεῖν, lignis circumuallatum obsidere. vt Eustath.quoque ex veteribus esse dicit τὸ ξύλοις ἁπλῶς πολιορκεῖν, ἢ κακοπθίζεσθαι.

Δρύπα, apud Suid.legitur, cum hoc exemplo, α' τ' ἐριουλκὶς Δρύπα, καὶ τυρσὸ δρύψια κικιλιάσθαν, addita hac expos. ἐλάα ἢ τυρσὸ ξύσματα ἀφεφρεῖς. Sed manuscriptus codex ibi habet δρύσπα pro δρύπα, & δρυψία pro δρύψια: & tunc esset idem quod Latinum Druppa. id est δρυπετὴς ἐλάα.

Δρυπέρεις, Hesychio herba quædã similis ἀθέρι, filici: quæ Dioscoridi & Plinio est δρυοπτέρις.

Δρυπίλω, idem H.esse dicit ἀλιήπλω, pro quo infrà Δρώπλω.

Δρυπίω, t.1,c.1055,f. Δρῖς, t.1,c.1054,b

Δρύπτ, Eustathio πύελος ξυλίνη, ὡς ἀπὸ δρυὸς, apud Æschyl. in Agamemn. Scribitur & per ει diphthongum testẽ eodem, & tunc per syncopen dicitur veluti δρυοίπτ, ac propriè est πύελος siue λοράξ ὅτι πεπτεῶσι.

Δρυτόμος, t.1,c.1054,e

Δρύφακτον, & Δρυφακτὴς, t.1,c.1055,c

Δρυφαξ, άδος, ἡ, Vnguis vel Laniatus. Hesychio enim δρυφάδες sunt ὄνυχες, καθεξύσματα: item & λύπαι, ὀδύναι: vel ἀπὸ τῶν πληγῶν πελιώματα. Dicitur καθεξῆς τὸ δρύψαι.

Δρυφὴ, eidẽ est ἀμυχὴ, καθεξυσμὴ, Carptio & laceratio quæ vnguibus fit. Apud Suid.verò in manuscripto etiã codice, Δρύφη, ξέσματα: tanquam à nomin.singulari τὸ δρύφος. Rursum apud Hesych.Δρυφὴ, ξέσματα, à nom. sing.ὁ δρυφός.

Δρύφειν, Hesychio est ἀφαίνειν: forsan in obscœna significatione. Eidem δρυφόμενοι sunt φθειρόμενοι.

Δρύψαλα, Hesychio sunt μέπελα δρυώδη. Pro quo Etym. habet Δρύψελα, esse dicens, λέμματα, φλοιοὺς, seu ὅτι ἀπὸ δρυοποιούμενοι φλοιοὺς, καθὸ τὸ δρύψαι, quod est λεπίσαι. vt apud Parthen. Οὐδὲ τὸ σοι ῥίζης δρύψελα Ποντιάδος. sed abusiuè & φύλλον δρύψελον dixisse eundem Parthenium ὅτι τῶν σελίνου.

Δρυψόπεμδα, Hesesse dicit πῶ λαμυσαί: alii ἀπαλόπεμδα.

Δρυψορόφοπας, eodem teste vocant ὅτι ἀπὸ πρεσβύτας καὶ οἰονεὶ ἀήμους.

Δρύω, Abscõdo, Occulo. idem enim δρύεται exp.κρύπτεται.

Δρυώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, Roboreus, Quernus.

Δρωκπίζειν, Hesychio est ἐμβλέπειν, καταβλέπειν, Inspicere, seu Inspectare, Intueri: & Circũspicere. forsan à δέρκω.

Δρωμάω, ῶ, Curro. Hesych.n. δρωμᾷ affert pro τρέχει. Affert idẽ & δρωμάσουσα pro τρέχουσα, à VERBO Δρωμάσσω significante Curro seu Cursito.

Δρώσιμα, Ionicè pro δρῶμι: itidémque δρώσω pro δρῶσι. Hom.Od.o, δρώσιμα μετὰ φῶτα ὅπῃ θέλοιεν.

Δρώπαξ, ακος, ὁ, Dropax. medicamenti species apud medicos. Ac simplex quidem dropax est, qui & πίλωσις, hoc est picatio, appellatur: quum nimirum pix arida oleo liquatur, cutique dum calet, illinitur, & prærasis locis agglutinatur, auellitúrque antequam omnino refrigescat. Compositus, cui præterea adiiciuntur alia ad diuersos vsus, vt ad excitandum calorem, piper, pyrethrum, semen rosmarini, bitumen: ad deficcandũ verò, sulphur viuum, sal, cinis sarmentorum: ad lancinandum autẽ, limnestis aut euphorbium. Plura vide apud Aet.lib.3,cap.190: & Paul.Ægin.lib.7,cap.19. Sed & medicamenta depilatoria, φίλαθρα propriè dicta, δρώπακες appellãtur, vt constat ex versibus Martialis qui habentur libro 10, Læuis dropace tu quotidiano: Hirsutis ego cruribus genísque. Et lib.3, Psilothro faciémque lauas & dropace caluã. Sic etiã videntur intelligẽda hæc apud Suidam, πολλοὶ ὁρῶ δίψῳ πῶ ὑγίειαν ὅτι τὸ ξυρὸν καὶ δρώπακα καθφίστοντας, multos video sanitatis gratia ad nouaculam & dropacem confugere. ipse tamen nescio cur exp.ὁ κακαλωπτοβόλος αὐτὸς. VNDE Δρωπακίζειν dicitur τὸ μετ' ἀλοιῶς πινὸς χρῖσιν τὸ σῶμα καὶ φίλωσιν τῆς τῆς σαρκὸς περιχῶν, καὶ μεκιλῶ πινα κίνωσιν τῆς ζώτης καὶ ῥυθμῶν αἰτῶν, teste eodem Suida. Demonax apud Luc. δρωπακιζόντων τὸν αὐτὸν κέλευσον: obliquo scomate mordens proconsulem quendã qui erat τῆς τῆς ῥυθμῶν τὸ σκέλη καὶ τὸ σῶμα ὅλον. Vnde clarum est δρωπακίζειν & πτίλοῦν idem esse, hoc est agglutinatione picis calidæ euellere pilos & deglabrare cutem. vt Etym.quoque δρωπακίζεσθαι idem esse dicit quod πτίλοῦσθαι, hoc est τὸ τὰς τρίχας τῶ παντὸς σώματος μαδᾶν χρίσμασι. Ac fortasse est καθὸ τὸ δρέπειν dictus ὁ δρώπαξ, quoniam eo veluti δρέπονται & euelluntur pili. Suidas sanè rursum δρωπακίζω exp.σωιάζω, ῥυθῶ, quoniã VIDELICET Δρωπὰ, (ita enim ver.codex habet pro δρωπὰ, quod in vulg. edit.legitur) sunt τὰ δρέπανα, Falces. A superiore porro δρωπακίζω est VERBALE Δρωπασμὸς, οῦ, ὁ, Dropacis applicatio. vt apud Dioscoridem libro 7,cap.4, δρωπασμὸς τι καὶ σινωπισμὸς κατὰ μέρος ἐφ' ὅλου τῶ σώματος.

Δρώπης, Suidæ πλανήτης, πτωχὸς, Erro, Mendicus: pro quo Hesych.habet Δρώπτης & Δρύπτης. AT Δρώπτειν, eodem Hes.teste Æschyl.in Ψυχαγωγοῖς posuit pro ἀμφικόπτειν vel ἀμφασκοπεῖν.

Δρῶψ, eidem H.est αὔθρωπος, Homo. qui & μέροψ.

¶ Δυάζω, t.1,c.1065,d. Δυαὶ, ib.

Δυασμὸς, ib.

Δυάω, Nugor, Ineptio. Hesych.enim δυάει exp.φλυαρεῖ, ἀλογεῖ: pro quo habet etiam δυάζει, vt & Suid. Alioqui Δυάω, deriuatum à δύη seu δύα, est In miseries & calamitates cõiicio, Infortuniis & ærumnis implico. vt apud Hom.Od.υ, Ἀλλὰ θεοὶ δύωσι πολυπλάγκτοις αἰθρώπους Ὁππότ' κεν βασιλῆσιν ὀδυκλύσωνται ὀίζυῖ. Ionico enim ibi pleonasmo τῶ ο dicit pro δυῶσι.

Δυγνὶς, vide t.4,c.383,a

Δύγνωστος, Cognitu difficilis. v.l.perperam pro δύςγνωστος.

Δυεῖν, t.1,c.1664,f

Δύερον, Suidæ βλαβερὸν, ὀδυβλαβές. Apud Hesych.oxytonως Δυερὸς, expositum non solùm ὀδυπονος, sed etiam Θλιμερὸς. à δύη.

Δύη, eidem H.est δυστυχία, ἀνδρεία, πόνος, θλαιπωρία, Infortunium, Inopia, Labores, Ætumnæ. Suidæ quoque κακοπάθεια, δυστυχία, afferenti ex Callim. δύλω τ' ἀπόθεν ἀλάλκοι, Ἡν οὐδὲὶς πθέη. Et ex Fabulis, Τοιῶδε κα πῶ ἰδίλω οὔπῃ ὄπωτε δύλω. Itidem apud Homer. Odyssea ξ, ἢ γάρμε δύη ἔχει ἠλίθα πολλὴ. Et Nicand.in Alexiph.dicit δύη δὴ ὀδυδάκνεται ἄκρον Νειαίρης, pro τῇ θλαιπωρίᾳ τῶ πάθους. Et rursum, Ὀφρα δύλω ὀλοοῦ καὶ πάτμον ἥρδε ἀλύξῃς, pro βλαβίλω, Noxam. INDE Δυηπαθὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Laborum ærumnarúmque patiens: Suidæ καρτερικὸς, in hoc Epigr. Αὐτῶ σοι παρ' ἄλωνι δυηπαθὲς ἐρέπα μύρμηξ Ἠέλιον ὀμβόλου δηλάδος ὀπιπάσμαν. Ex quo SVBST. Δυηπάθεια, ας, ἡ, Laborum & ærumnarum perpessio. Apud Hes.scriptum Δυηπαθία, quod ex Epigr. quoque affertur pro Dolor, Cruciatus. Etymol. etiam δυηπάθεια affert pro κακοπαθεια, δυστυχία.

Δυθίναι, Hesychio sunt θαλάσσαι, κατὰ δύσις. At pro δυθμέσι, quod idem exponit δύσεσι, καταγροφαῖς, ambiguũ reponendũmne δυθμοῖσι an δυθμοῖσι. Sunt autem hæc à δύω.

Δυϊκὸς, t.1,c.1065,d. Δυϊκῶς, ib.

Δύκλω, Cyrenæi appellant erythrinum piscẽ. Athen.l..

Δύκωμος, ex Poll.affertur pro saltatione quadam. locus est lib.4,cap.14: sed perperam ibi eius codices habent ἢ δύκωμος pro ἢ δύκωμος, vt Athen.l.14.

Δύμβαι, Doricè pro δύσεν seu δῦναι.

Δύμι, t.1,c.1059,g. Δωάζομαι, t.1,c.1056,f

Δώαμαι, t.1,c.1055,h. Δωαμικὸς, t.1,c.1057,f

Δώαμαι, ib. Δωαμόω, t.1,c.1057,g

Δώασις, t.1,c.1056,g. Δωαστεία, t.1,c.1059,d

Δωάστομαι, ib. Δωαστεύομαι, ib.

Δωαστυπὸς, ib.c Δωαστεύω, ib.c

Δωάστις, ib.b Δωαστικὸς, ib.c

Δωάστις, ib.b. Δωαπέω, ib.a. Δωαπὴς, t.1,c.1057,g

Δωαπὴς, Potenter, Validè, Firmiter. ἰσχυρὸς, ἀσφαλὴς, δυναμικὸς. Hes. Dicitur etiam δυνατὸς ἔχω pro δυνατὸς εἰμὶ, δύναμαι, Potis sum, Possum.

Δωὴν pro δύνασαι, vt κάθῃ pro κάθησαι, ὀδήσῃ pro ὀδήσασαι.

Δωηρὸς, t.1,c.1057,g. Δωίω, t.1,c.1059,g

Δύο, t.1,c.1064,f

Δυοδέκα, Duodecim. VNDE Δυοδεκάμηνος, Qui duodecim mensium est. ET Δυοδέκατος, Duodecimus. à cuius fœmin.δυοδεκάτη, ἡ, ἡμέρα, EST Δυοδεκαπαῖος, Duodecim dies natus, vel Duodecimo die. item general. Qui duodecimo die aliquid facit.

Δυοῖν, t.1,c.1064,f

Δυοῖς, Duobus: ἐοῖς δύο, Hesych. tanquam à nom.δυοί.

Δυοκαίδεκα, t.1,c.937,a.& 1065,a

Δυοκαιδεκάς, άδος, ἡ, Duodenarius numerus. Areop.

Δύμαι, t.1,c.1059,g. Δύοσι, t.1,c.1065,c Δυοπκίω, ib.a

Δυοχῶσαι, Hesychio est πωμάσαι: qui itidem ex Democrito δυοχῶ affert pro πωμάζει, πωμαπίζει, σκεπάζει, Operculat, Integit.

Δύπλω, Aquas subeo. vnde particip.δύπλοντες, Hesychio καλυμβῶντες. Et δύψας pro eodem, vt apud Apoll.Rhod. Arg.l.1, Ἤ, καὶ κῦμ' ἁλίασιν ἐφέστατο νειόθι δύψας. Idẽ aliquãto antè dicit, εἰς ἀλμυρὸν ὕδωρ Δύπλοντες κεραλαὶ pro Mergentes. Inde & VERBALE Δύπλης, eidem H.καλυμβῶτης, δύπτης, Mergus, Vrinator, Qui aquas subit. Callim. Δυπλαὶ τ' ὀξὺ ἄλος ἐρχόμενοι Lycophr. δύπλω ἐμπεπλεκμένον κάλοις. id est αἰθέμενον, vt lex.meum vet.exp.

Δύρεσθαι, Hesychio & Etym. ὀδύρεσθαι, κλαίειν, θρηνεῖν, Lamentari, Flere, Plorare.

Δυρράχιον, Dyrrhachium: vrbs olim Epidamnus dicta. ex eo autem Δυῤῥαχίου nomen inuenit, quoniam ibi κῦ τὸν πόνον ἐφευρεῖσθαι ἄκρας γεωλόφου, τὸ κῦμα ἐφεστῆκον καὶ σχιζόμενον, ῥαχίαν ποιεῖ μεγάλην καὶ δύςορμον, vt Suid. & Etymol.tradunt. Stephanus sanè eã ab Alexandro in Europa per ο vocari Δυεράχιον testatur: eiúsque ciuem Δυεράχιον dici, nec non Δυῤῥαχλεών.

Δύς, particula nonnisi in cõpositione vsitata, significánsque interdũ Ægrè, Difficulter: interdũ Infelicitèr, Malè. Interdum etiam per IN Latinorũ redditur, quod alioqui respondet τῷ ἀ στερητικῷ. Alicubi verò eriã epiticon est & significationem intendit. Est Δύς etiam particip.aor.2 ἔδυ ω, à them.δύμι.

Δύαγνος, Malè castus. hoc est Impurus, Spurcus. ἀκάθαρτος.

Δυαχρέω, ῶ, Infelicì captura vtor, Malè & infeliciter venor. Plur.in Anton.de ipso Antonio Alexãdriæ piscãte, ἐπεὶ δ' δυαχρέων ἤλθετο, ἐκέλευσε τοῖς ἁλιεῦσι ὑποπτέρυξιν κρύφα, τῷ ἀγκίστρῳ ἀφεκαθαπέειν ἰχθῦς ἢ ἀφεσαλεκόπτειν. ET Δυαχρεία, ας, ἡ, Mala seu infelix captura & venatio.

Δυαχρὴς, t.1,c.66,b

Δυάερος, ω, ὁ ἢ ἡ, Malum habens aerem. Strabo. VNDE Δυαερεία, ας, ἡ, Malus aer, Aeris intemperies. Idem Strabo, de Rauenna, καὶ ὑπὸ ποταμῶν εἰσκλυζόμενον τὸ βορβορῶδες πᾶν, ἰᾶται τῶ δυαερείαν.

Δυαὴς, t.1,c.617,f. Δυαήακτος, t.1,c.140,d

Δυαισθησία, ας, ἡ, Vix sentire, Sensuum labefactatio. Inter morbos ponitur à Galeno vt αἰσθησία, quæ est totalis sensuum priuatio.

Δυαίσθητος, t.1,c.232,b. Δυαίων, t.1,c.258,f

Δυακὴς, vide infrà in Δεινὴς.

Δυαλγὴς, Grauẽ & difficilẽ afferens dolorẽ, ideóq; Ægrè tolerabilis. Plur.τὰ γὰ τῶ θανάτου μὴ ποτὲ καὶ λίαν ὄντα ἡμῖν σωιῶθη καὶ συμφοῦ, πάλιν οὐκ οἶδ' ὅπως δυαλγῆ δοκεῖ εἶ. Itidémque Philo dicit ἀρέιαν καὶ δυαλγῆ ἔλκωσιν. Hesychio verò Δυαλγὴς est ἀσυμπαθὴς, Qui ægrè afficitur dolore alterius: SIC VT Δυάλγητος quoq; exponitur Difficilis ad dolendũ: significans alioqui Difficilẽ dolorẽ afferens, vt δυσαλγὲς. Poll.n.quũ ex Eupolide δυσάλγητον attulisset, ei vt synonyma subiũgit, δυσανέκτον, δυσανόητον, Ægrè tolerabile.

Δυάλθεται, apud Hesych.legitur, expositum δυσίατα, ἀπεκάπυτα: sed haud scio an perperam pro δυσάλθητα.

Δυαλθὴς, t.1,c.312,c. Δυάλθητος, ib.f

Δυαλοίωτος, t.1,c.358,g. Δυάλυκτος, t.1,c.322,h

Δυαλῶτος, η, ὁ ἢ ἡ, Difficilis captu, Qui ægrè capitur seu capi potest. vt δυσάλωτον χωρίον apud Plut. Et δυσάλωτος ἢ νόσος apud Diosc.l.7,c.1, Qui difficilè morbis corripitur seu tentatur.

Δυαμεείαν σφίγγα Aristoph. Doricè dicit pro δυσημεείαν, Infelicem afferentem diem, seu Infaustam.

Δυάμμορος, t.1,c.842,c

Δυάμμορος, Hesychio κακάμμορος: quod & δυσάμμορος.

Δυαυάγωγος, t.1,c.70,c. Δυαυάδυτος, t.1,c.991,b

Δυαυάκλητος, t.2,c.19,h

Δυαυακόμιστος, Qui ægrè reducitur seu reuocatur.

Δυαυακτέω τοῦς ἢ θαλάσσαν, ex Plut.Rom.affertur pro A mari abhorreo. Sed puro scribendum potius δυσαναικτέω vel δυσανεκτέω, quod erit Ægrè fero, Succenseo.

Δυαυάλυπτος, t.2,c.562,a

Δυαυάλυτος, Ægrè resolubilis seu dissolubilis. Greg.Naz.

Δυαυάπειστος, Qui vix dissuaderi potest & ab opinione deduci. B.ex Plat. Parmenide, καὶ ὅσα λέγοντα αὐάξιν δοκεῖν τι τὶ λέγειν καὶ θαυμαστῶς ὡς δυσαυάπειστον εἶ, necesse est iudicare eũ qui ideas neget per se subsstãtes, scitũ quippiã dicere, vixq; ab opinione illa dissuaderi ac deduci posse.

Δυαυάπνοδυτος, t.3,c.412,a. Δυαυαοχέτω, t.1,c.1332,b

Δυαυάοχετος, ib.a. Δυαυαοχέτως, ib.b

Δυαυατρεπὴς, Subuersu seu euersu difficilis. Plut.

Δυαυαφορεικὸς, Qui difficulter αὐαφορεῖ & excreat. Hesychio δυσκόλως αὐαφερόμενος. AT Δυαυάφορος ὕπνος B.ex Atticis affert pro ὁ δυςβάστακτος: addens, oppositum ei esse τὸν εὔφορον.

Δυαυέκτος, t.1,c.1335,c. Δυαυτάω, t.1,c.457,a

Δυαυίης, t.1,c.456,g Δυαύιος, ib.

Δυαυόδυς, t.2,c.1164,d Δυαυπαγωνιστὴς, t.1,c.1105,c

Δυαύπτης, vel Δυαυπτὴς, t.1,c.459,c Δυαύπτης, ibid.b

Δυαυπίβλεπος, Obtutu difficilis. id est Terribilis. Plut.

Δυαυπλεκτος, t.2,c.615,d

Δυαυπρόπτως, Ita vt vix cõtradici queat. Polyb. θαῦμα δ' ἐξαλεχθεὶς, καὶ δόξας αὐαυπρόπτως εἰρηκέναι, κατέπαυσε τὸν λόγον. SIC Δυαυπρόπτος, Cui ægrè contradici potest.

Δυαξίωτος, Qui non facilè exoratur. Bud.

Δυαπαλλακτος, t.1,c.350,f. Δυαπάλλακτος, ib.c

Δυαπάπτος, t.1,c.1874,d

Δυαπέω, ῶ, Ægrè diffido. hoc est Facilè credo.

Δυαπόκριτος, Cui difficulter respõderi potest, Cui respõdere difficile est. Luc.in Hermor. δυσαπόκριτον ἔστω ἐρωτᾶς. Vnde ADVERB. Δυαπόκριτως, Ita vt ægrè respõderi queat, veluti quũ dicũt, δυσαπόκριτος ἔχοιον αἱ Βρεττανοὶ ὀδυσολαί, Ita se habẽt Bruti epistolæ vt nonnisi difficulter eis respõderi queat. hoc est, Difficile est eis respõdere.

Δυαπολύπτος, t.2,c.617,g

Δυαπολυτως, Ita vt difficulter absolui & auelli queat. Galen. ἐμπεπλασμένον δυσαπολύτως τοῖς χιτῶσι σῶκοιλίας.

Δυαπόπαυστος, t.3,c.109,b.

Δυαποπαύστως, ib. Δυαπόπλυτος, t.3,c.404,a.

Δυαπόπλωτος, t.3,c.313,e. Δυαπόσασεος, t.3,c.919,b

Δυαποσαάσεως, ib. Δυαπόστρεπτος, t.3,c.1612,a

Δυάπυλος, υς, ὁ ἢ ἡ, Difficulter cicatricẽ cõtrahẽs. Philop. τὰ ἀθεφρῆ τῶ ἑλκῶν δυσαπυλότερα τῶ ὀνόμοις σχήμασιν ὄντων. DICITVR ET Δυαπύλωτος, Qui ægrè ad cicatricem perduci potest.

Δυαρέσκομαι, t.1,c.578,g. Δυαρέσκος, t.1,c.579,b

Δυαρεσέω, & Δυαρεσέομαι, t.1,c.577,c

Δυαρέσκος, ib.f. Δυαρέστον, ib.b

Δυαρέστος, ib. Δυσαρέστως, ib.c. Δυσαρέπης, ib.b

Δυαεισοπόκεια, ας, ἡ, Hesychio est ὀδὶ κακῶ ὄρνιον τεκοῦσα ἢ ἢ δ' ὀρνίσεια δύσλωον, quæ optimam quidem prolẽ edidit partu, sed infelici fato, vt Helena Hectorem, & Thetis Achillem. Dicit enim hæc apud Hom.Il.σ, Ὦ μοι ἐγὼ δειλὴ, ὦ μοι δυσαρισοπόκεια, conquerens sese fortissimum & præstãtissimum peperisse heroem, sed infelici fato,

Δυςαρκης, ου, ὁ καὶ ἡ, Imperii habenas difficulter admittēs, Qui regi sese imperio vix finit, Contumax. Plutar. Lucullo, οὐδὲν γὰρ δυςαρκέστερον ἀθρόπου δεσποτείας ὀνοκοιοῦντος, nihil contumacius homine rebus secundis elato. Bud. Sic idem B. Δύςαρκης δῆμος. interpr. Cui difficulter imperatur; subiungens hunc eiusdem Plut. locum, οὐδὲν γὰρ οὕτω χαλεπὸν καὶ πρακτὸν ὡς αὐτὴν ἔφυ ἀνθρωπίνας ἀνοκοίας δυκούσης ὅπλα μεβαιούμενος.

Δυςαρμοσία ἡδῶν, apud Plutarch. de viro & vxore discordibus. Bud.

Δυςαρχία, ας, ἡ, Difficultas imperandi, Quando imperatori milites vix obediunt. Appianus Bell. ciuil. libro 5, οὕτω μὴν ἐς τάσας πόνε πάντα καὶ ἐς δυςαρχίαν τοῖς ταπαρχαις τὰ θραπόπεδα ἐνέτραπε: de militum licentia post bellum Pharsalicum. Bud.

Δυςάθρεπτος, Intolerabilis. idem quod ὄφρατος, particula δυς vel vacante vel significationem intendente. Apollon. Rhod. Arg. lib. 2, οὐδ' μὴν δυςάφρατος.

Δυςαυλος, t. 1, c. 620, f. Δυςαυξής, t. 1, c. 1376, f

Δυςαύξητος, ib. e

Δυςαυχής, Difficilis gloriator, Molestus sese iactitando. Apollon. Rhod. Argon. libro 3, Οὔπω ἔγωγ' οἷοί τε δυςαυχέες ἄλλοι ἔασιν Δνέρες. vbi schol. exp. καυχώμενοι ἀλαζονικῶς ἐνέτρων δίβολαῖς.

Δυςαφαίρετος, Ablatu difficilis, Qui ægrè adimi potest.

Δυςαχθής, Onerosus, Molestus, Grauis: & ita quidem vt nonnisi ægrè & difficulter sufferri queat. Hesychio & Suidæ βαρὺ, ἀβάσακτος, πάνυ ἀνιηρόν, ὀμβρούμενος.

Δυςβάσακτος, t. 1, c. 726, c. Δυςβαπάκτος, ib.

Δυςβαθυς, t. 1, c. 637, c. Δυςβαθυπέομαι, ib. f

Δυςβαπος, ib. e

Δυςβῆρες, Suidæ οἱ δύςβαθοι πόδες. Apud Hesychiũ verò, Δυςβηρὲς, δύςβατον, δυςχερές. Apud Erymol. & in lexico meo veteri rectius, Δυςβήρης, ὁ δύςβατος, per syncopen pro δυςβατήρης.

Δυςβλαστέω, t. 1, c. 746, a. Δυςβλαστής, ib.

Δυςβοήθητος, t. 1, c. 761, a. Δυςβόηθος, t. 1, c. 760, a

Δυςβόλος, Cui iactus malè cedit. vt cui alea infelici iactu cecidit, velut ei cui apud Martial. damnosi exibere canes. Pollux enim libro 9, tradit ὀν τοῖς κύβοις δικὶ τὸ δυςκυβεῖν & δύκυβεῖν: item τὸ δύςβολον & τὸ δίβολον. A T Δυςβόλαιον pro Iniquus contractus & obligatio, nescio vndenam afferant v. l.

Δυςβυηλία, t. 1, c. 768, e. Δυςβυλος, ib. d

Δυςβωμόκοιτον, Cratinus vsurpauit pro δυςκατεύνῳ seu δυςνόῳ, δυςχερὲς, teste Hesychio & Suida. quoniam videlicet (inquiunt) βωμόκοιτα sunt ἄχρια κάκατα δύςπνοια.

Δυςγάρραλος, siue Δυςγάρραλις, & Δυςγαρράλιστος, Qui sese titillari & contrectari manibus ægrè sinit, vt equus qui nonnisi difficulter finit se fricari manibus vel destringi strigili, Qui grauatè fert strigilem seu contactum manuum. Hesychio δυςωφούντες, δυςωφόστοι: qui primi meminit & postremi: secundo autē vtitur Xen. in lib. De re equ. εἴ πνα (inquiens) χαλεπόπνοα ἔχοι ὁ ἵππος, καταμαγάλευε, εἴτε ωφὸς ἵππους εἴτε ωφὸς ἀθρώπους, καὶ εἰ δυςγάρραλίς γε εἴη. A Poll. quoque δυςγαρράλιστος ἵππος numeratur inter vitiosos equos.

Δυςγήρεια, t. 1, c. 833, h. Δυςγηρής, ib. g

Δυςγνώριστος, t. 1, c. 1867, f. Δύςγνωστος, t. 1, c. 1833, b

Δυςγοήτβυπος, t. 1, c. 859, e. Δυςγοήτιπτος, t. 1, c. 878, g

Δυςδαιμονία, ας, ἡ, Infelicitas. δυς ωφοιξία. Andocid.

Δυςδαίμων, t. 1, c. 896, g

Δυςδήλιδες, Hesychio κακοῦντες: quia videlicet δηλήσεως est τὸ κακοῦσθαι. Significat potius Valde seu grauiter noxii.

Δύςδηλος, t. 3, c. 1181, f

Δυςδιάθετος, Dispositu seu compositu difficilis. Plut. Cæs. ὡς ἰδὼν δυςδιάθετον αὐτοῦ τὸ ωφὸς τοὺς δανειστὰς, ὅλῃ κρείττον κατέφυγε, quum res suas cum creditoribus componere ægrè posset.

Δυςδιαιρέτος, t. 1, c. 194, b. Δυςδιαίτητος, t. 1, c 984, e

Δυςδιαβάμωτον, Transportatu difficile: Hesychio δυςδάσκλον, Ægrè portabile.

Δυςδιάκριτος, Qui diiudicari & discerni difficulter potest. Athen. l. 14, ωφοπτήσαι δ' εἰσὶν αἱ θήλειαι τοῖς ἄρρεσιν διὸ καὶ δυςδιάκριτον ὅτι τὸ ἦθος μελευκρίδων ἠθος.

Δυςδιάλακτος, t. 1, c. 352, c

Δυςδιάλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ægrè dissolubilis, Qui difficulter potest dissolui. Galen. δυςδιαλύτους καὶ δυςμαοκήτους. Item Ægrè reconciliabilis, Difficulter iram deponens. Aristot. Ethic. 4, οἱ ὀξυθυμοι, δυςδιάλυτοι, καὶ πολὺ χρόνον ὀργίζονται.

Δυςδιάπτωτος, t. 3, c. 413, f

Δυςδιαστόλεος δοῦλος, Seu qui ægrè ad bonos mores formatur. Bud. ex Chrysost.

Δυςδιαφύκτος, Qui vix effugi potest, Ægrè euitabilis. A Suida δυςδιαφύκτος exponitur δυςχερῶς λαυθανόν.

Δυςδιαφόρητος, t. 4, c. 99, d

Δυςδιαφυλακτος, ὁ, ἡ, Custoditu difficilis: vel Qui difficulter caueri potest. Hesychio δυςχερῶς λαυθανόν.

Δυςδιαχώρητος, t. 4, c. 674 f

Δυςδιέγκρτος, Excitatu seu expergefactu difficilis. vt quum Gal. apud Hippocr. βαρὺ κῶμα esse dicit τὸ δυςδιέγκρτον.

Δυςδιεξίτητος, Qui difficulter transiri vel percurri potest. Item Qui percurrendo vix exponi potest & explicari. In priore signif. Synes. καὶ γὰρ εἰςελθόντα λαβυεινθῶδές ὄν καὶ δυςδιεξίτητον.

Δυςδιεξόδευτος, t. 2, c. 1170, e

Δυςδιερεύνητος, Perscrutatu difficilis.

Δυςδιηγητος, Pernarratu seu enarratu difficilis.

Δυςδιήλυτος, Difficulter peruius. δυςδιόδευτος, Hesych.

Δυςδιοίκητος, Difficilis dispensatu seu administratu.

Δυςδιόρθωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vix corrigi potest, Penè incomendabilis. Suidæ ἀδιόρθωτος, Inemendabilis: rectius Hesychio δυςχερῶς διορθούμενος.

Δυςδοκίμαστος, Probatu perspectúque difficilis.

Δυσέβημα, & Δυσεθὴς, perperā v. l. pro δυσέθημα & δυσεθὴς.

Δυσείδεια, t. 1, c. 1105, g. Δυσειδὴς, ib.

Δυσείκαστος, t. 1, c. 1122, b. Δυσειματέω, t. 1, c. 1381, c

Δυσείμαστος, ib. Δυσειμονία, ibid.

Δυσείμων, ib. b

Δυσειρεσία, Difficilis vel mala remigatio, aut etiā infausta: Suidæ τὸ κακῶς ἐρέσσειν.

Δυσείςβολος, In quem irrumpi ægrè potest, Inuasu difficilis: vt regio inaccessa exercitui. Plut. de Germania.

Δυσείςπλωτος, In quem nauigari seu naue intrari ægrè potest, Ægrè patens nauibus.

Δυσεκβίαστος, t. 1, c. 734, g. Δυσέκδυτος, t. 1, c. 995, e

Δυσεκθέρμαντος, Qui ægrè potest excalefieri seu incalescere. vt δυσεκθέρμαντοι πυρετὸς apud Galen. de febri in qua calor cum difficultate accenditur.

Δυσέκθυτα σημεῖα καὶ πονηρὰ, apud Plut. pro Tristia exta. id est ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα. Bud.

Δυσεκκαθαρτος, vide in Δυσβυκάθαρτος.

Δυσέκλειπτος, Ægrè deficiens. Aliis Indefinens.

Δυσεκλογιστος, Qui exputari seu computari ægrè potest, Ferè inexputabilis. (vt Gell. dicit Inexputabilis numerus) ideóque Cognitu & perspectu difficilis. Suidæ δυσδιέγνωστος, hoc in loco, ἀδήλων δὲ ὄντων καὶ δυσεκλογίστων τῆς τῶν πόλεμον ἔργων.

Δυσέκλυτος, Ægrè exolubilis, Qui vix exolui potest. Hesychio non solùm δυςχερῶς λυόμενος, sed etiam δυςδιόρατος, Inuentu difficilis.

Δυσέκπιπτος, t. 2, c. 1061, c. Δυσεκπέφαντος, t. 3, c. 234, d

Δυσέκπλυτος, t. 3, c 404, e. Δυσέκπλυτος, ib. d

Δυσεκπύητος, t. 3, c. 610, b

Δυσέκπων, Suid. affert pro δυςγνώμων. qua expositione nescio quid sibi velit. δύσεκτος enim esset ὁ δυςκάθεκτος.

Δυσελένα, Infausta Helena: apud Eurip. vt δύςπαις apud Homerum.

Δυσέλικτος, t. 1, c. 185, a

Δυσελκὴς, Laborans vlceribus curatu difficilibus. Item δυσελκὴς ἕλκος dicitur Vlcus malignum & curatu difficile. Hippocr. De diæta in morb. acut. ἕλκος λαβὼν ὀνυμῆ μήτε λίθῳ ὀλίγῳ, μήτε λίθῳ ὀλίγῳ ὄν, καὶ μήτε ἄχαν δυςελκὲς ὄν μήτε ἀχαὶ ὀλκὲς. Idem Epidem. libro 2, dicit δυςελκίαι ἢ ὀκλεθύκων pro ἕκλεθυκα καὶ δυςελκὴ ἕλκη, vlcera albida & curatu difficilia, seu maligna.

Δυςελπία, ας, ἡ, affertur pro Desperatio, Diffidentia: sed sine exemplo.

Δυςελπὴς, t. 1, c. 1198, a. Δυςελπιστέω, t. 1, c. 1199, a

Δυςελπιστία, ib. Δυςέλπιστος, ib.

Δυσέμβατος, Cui inambulari seu in quo incedi ægrè potest. Hesychio ἀτριβὴς, ἀπάτητος, τραχὺς, Qui teri pedibus & calcari nequit, Asper. Aliis Inaccessus, Inuius.

Δυσέμβολος, t. 1, c. 679, g

Δυσέμετος, Ægrè vomēs, idem cum δυσεμής. Synes. epist. 120, οἱ Ἀσκληπιάδαι τοῖς δυσεμέτοις ὕδατος χλιαρὸν διδόασιν ὄπορροφεῖν. V N D E Δυσεμετεῖν, Ægrè vomere. Areth. in Apocal. οἱ ἰατροὶ παῖδες τοῖς δυσεμετοῦσιν ὕδατος ἀναρροφῆσαι τὴν ἔμετον ἀσαυτοῦσιν. Bud.

Δυσεμής, Ægrè vomens. Idem Bud. ex Gal. ad Glauc. εἰώθασι γὰρ οἱ δυσεμεῖς πεφυλαγμένοι. Legitur & apud Diosc. l. 4.

Δυσέμφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malæ significationis. Idem Bud. ex Damasc. ἐπειδὴ δυσέμφατόν ἐστι τὸ τῆς κακίας ὄνομα, δύνοσημαίνον, id est (inquit) Primore significatu auersandum.

Δυσεντερία, t. 1, c. 1202, c. Δυσεντερικὸς, ib.

Δυσέντερος, ibid. Δυσέντευκτος, t. 3, c. 1446, a

Δυσεξάγωγος, t. 1, c. 75, g. Δυσεξάλειπτος, t. 1, c. 318, b

Δυσεξάλακτος, Ægrè mutabilis seu cōmutabilis, Qui in aliam naturam verti vix potest. At pro Δυσεξάλακτα, quod Hes. exp. δυςέκφυκτα, scribēdū poti' δυσεξάλυκτα.

Δυσεξαπάλωτος, t. 1, c. 421, g. Δυσεξαπάτητος, t. 1, c. 1877, d

Δυσέξαπτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Qui ægrè accenditur.

Δυσεξέλικτος, t. 1, c. 1185, h

Δυσεξερεύνητος, Inuestigatu seu perscrutatu difficilis. Aristot. Polit. 7, δυσεξόδευς τὸ ὁπόκεινα τῆς οἰκήσεως διξθέσης καὶ δυσεξερεύνητος τοῖς ὁπηνθεμένοις.

Δυσεξεύρετος, Inuentu seu adinuentu difficilis.

Δυσεξήμερος, Qui difficulter ἐξημεροῦσθαι & cicurari potest, Difficilis cicuratu seu mansuefactu.

Δυσεξιλύυτος, t. 1, c. 472, e

Δυσεξίπλους, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Qui difficulter dilabitur seu euanescit. Diosc. l. 7.

Δυσεξίπτητος, Difficilis exitu. vt Hes. quoque δυσεξίπτητα exponit δυσκάλους ἐξόδους ὑδρα.

Δυσέξοιστος, Elatu seu expositu difficilis. Hes. enim δυσέξοιστον exp. οὐ τὸν δὲ τὸν κακῶς ἐρέσσειν. Δυσεπέκτατος, Qui difficulter extendi potest.

Δυσεπίβολος, Conectu difficilis, Quem attingere & assequi difficile est. vt accipiunt in hoc loco Suidæ de Agapio philosopho, ὁ θαυμαζόμενος ὅτι φιλομαθὴς καὶ ὀπτελῶν ωφοβολὴ δυςεπιβόλων.

Δυσεπιβούλευτος, Qui insidiis peti circumuenirive difficulter potest, Cui insidiari difficile est. Budæo, Cui non facilè fiunt insidiæ: ex Xenoph.

Δυσεπίγνωστον εἴδωλον, Simulacrũ difficile cognitu. Synes. De insomn.

Δυσεπικούπτητος, t. 1, c. 1215, a. Δυσεπίκριτος, t. 2, c. 436, b

Δυσεπίρρετος, Qui difficulter inhiberi seu cohiberi potest aut retineri. vt δυσεπίρρετος αἱμορραγία.

Δυσεπιχώρητος, t. 4, c. 458, a

Δυσεπούλωτος, idem ac δυσαπούλωτος. vt δυσεπούλωτα ἕλκη, vlcera quæ cicatricem ægrè recipiunt. Verùm quum & τὰ κακοήθη eam non admittant, hæc differentia est quòd δυσαπούλωτα appellentur quum locus affectus eiusmodi dispositionem non contraxerit vt quod ad ipsum influit bonum probúmque, corrumpat: κακοήθη autem, quum locus affectus corrũpit quicquid influit.

Δυσέρανστος, t. 1, c. 1235, d

Δυσέρημα, ατος, τὸ, exponitur Molestia: sed sine exemplo.

Δυσερεγὴς, t. 1, c. 1229, g. Δυσερεγία, ib.

Δύσερρος, ib. Δυσερεθύνητος, t. 1, c. 1252, b

Δυσέρημος, Desertus, Desolatus: vel Difficilis ob solitudinem. Δύσερις, t. 1, c. 1256, a

Δυσέριστος, t. 1, c. 1257, b. Δυσερμολίθυτος, t. 1, c. 1151, h

Δυσερμία, Hesychio κακὴ τύχη, Mala fortuna, Infortunium. A T Δύσερμος, Suidæ est δύςελπις: aliis Infelix.

Δύσερως, t. 1, c. 1226, e. Δυσερώτος, ib. f

Δυσέςβολος, Atticè pro δυσείςβολος. Thuc. ταύτῃ γὰρ δυσεςβολωτάτη ἡ Λοκρίς.

Δυσετηρεία, ας, ἡ, Malus annus, seu Sterilitas anni.

Δυσετυμολόγητον ὄνομα, Nomen cuius etymologia vix reddi potest, seu Cuius cur ita nominatum sit vix reddi ratio potest. quale esse dicitur Ἀθηνᾶ.

Δυσβυκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in v. l. affertur pro Ineluibilis. sed puto scribendum δυσεκκάθαρτος, Expurgatu difficilis.

Δυσθύρετος, Inuētu difficilis. vt δυσθύρετον χρῆμα apud Luc.

Δυσέφικτον, t. 1, c. 1685, a.

Δυςζηλία, t. 1, c. 1401, g. Δύςζηλος, ib. f.

Δυςζήτητος, Quæsitu vel peruestigatu difficilis.

Δύςζωος, t. 1, c. 1388, b

Δυςιάτη, Hes. exp. δυςακῆ, δυςίατον, Curatu seu sanatu difficilem. ab ἀκέομαι.

Δυςκοέω, t. 1, c. 188, f. Δυςκοία, ib. Δυςήκοος, ib. e

Δυςήλατος, locus dicitur per quem difficulter agitari possunt equi. vnde δυςηλατώτερον πεδίον, Campus equitatu difficilior. Curt. Inequitabilem locum dicit.

Δυςηλεγὴς, t. 2, c. 607, b. Δυςήλιος, t. 1, c. 1455, g

Δυςημερέω, t. 1, c. 1461, h. Δυςημερία, Infaustus dies, Infortunium, Fortuna aduersa. Synesius epist. 8, δυςημερία, ωφῶγμα δεινόν.

Δυςημής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum δυςεμὴς seu δυσέμετος, Difficulter vomens. vnde apud Hippocr. in Aphor. τοὺς δυςημέας. Idem vtitur V E R B O Δυςημέω, significāte idem quod δυσεμέω seu δυςηματέω, Ægrè vomo: in lib. De nat. mul. εἴνεα τε καὶ δυςεμεῖ μᾶλλον ἢ ωφὸς ἐν φαγεῖν.

Δυςήνεμος, t. 1, c. 427, f. Δυςηνίαστος, t. 1, c. 1470, b

Δυςηνιάστος, ib. Δυςήνιος, t. 1, c. 457, a, & 1469, g

Δυςηνιόχητος, t. 1, c. 1469, c. Δυςηνίοις, ib. h

Δυςλιύτος, t. 1, c. 472, b

Δυςῆρες, Suidæ est δυςχερὲς, Difficile.

Δυςήριστοι, Hesychio sunt δυσέριστοι, φιλόνεικοι, ἀμφίβολοι, Cōtentiosi: vel potius Difficiles in contentione, Infestis inter se contendentes animis.

Δυςήροτος, Aratu difficilis.

Δυςήπορ, Tristis; Qui est animo molestiis affecto. Hesych. enim δυςήπορος exp. δυςθύμου.

Δυςηχὴς, t. 1, c. 1482, d. Δύςηχος, t. 1, c. 1481, c

Δυςθαλὴς, t. 1, c. 1491, c

Δυςθαλπὴς, Calfactu difficilis, Ægrè incalescens.

Δυςθανατάω, t. 1, c. 1567, c. Δυςθάνατος, ib. d

Δυςθανὴς, t. 1, c. 1565, c. Δυςθανών, ib.

Δυςθέατος, t. 1, c. 1508, b

Δυςθενέω, Infirmis inualidisque viribus sum. Hippocr. De morb. οὐκ αἐέχεται οὔτε καθήμενος οὔτε κείμενος οὔτε ἑστὼς, ἀλλὰ δυςθενέει.

Δύςθεος, t. 1, c. 1531, d.

Δυςθεράπευτος, t. 1, c. 1542, g. Δυςθερὴς, t. 1, c. 1544, c

Δυςθετέω, ῶ, Malè affectus sum, seu Sum animo malè affecto & alienato. Et pass. δυςθετέομαι, οῦμαι, pro eodem. vt & Suid. δυςθεοῦμαι exp. κακῶς διαθήκεμαι, in hoc loco, καὶ δυςθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν, ἀντὶ δυςπιστοῦσι. Idem actiuæ vocis hoc affert exemplum, ὁ δὲ Νάξιος δυςθετήσας τὴν συνθήκας, οὐ ωφοσέθρε τοῖς γεγραμμένοις, exponens, μὴ γράψας καὶ μὴ ἐμμείνας. Ex Polybii epitome affertur δυςθετούμενος pro Animi anxius, Perplexus, cum hoc exēplo, ἔως ὁ Μάρκος δυςθετούμενος ἠναγκάζετο λάθρα νυκτὸς ἐπιπεσεῖν πεῖν τοῖς ωφοφυλακαῖς.

Δυςθεώρητος, t. 1, c. 1511, d.

Δυςθηρατος, t. 1, c. 1557, a Δύςθηρος, t. 1, c. 1556, b

Δυςθησαύριστος καρπὸς, Fructus reconditu asseruatúq; difficilis: quales sunt qui fugaces dicuntur.

Δυςθνήσκω, Ægrè vel infeliciter morior, Mala vel ingloria morte decedo. vnde δυςθανὼν apud Eurip.

Δύςθραυστος, Ægrè fragilis, Qui difficulter frāgi potest vel frangitur, Fractu peruicax.

Δυςθυμέω, t. 1, c. 1602, g. Δυςθυμέομαι, ib.

Δυςθυμία, ib. f. Δύςθυμον, τὸ, sub. ib. c

Δύςθυμος, ib. d. Δυςθύμως, ib. e

Δυσὶ, t. 1, c. 1064, g. Δυσίατος, t. 1, c. 1638, b

Δύσιδρος, t. 3, c. 1792, c. Δυσιερέω, t. 1, c. 1652, b

Δυσηθάλασσης, t. 1, c. 1490, a. Δυσηθάλασσος, ib.

Δυσίμερος, Ægrè amabilis, vel Ægrè cupitus. Ex Nonno affertur pro Improbus & proteruus amator.

Δύσιππος, Equis difficilis, Equitatui minus idoneus. Xen. Hellen. 3, πρὶν ἐς τὰ δύσιππα ἱκέσθαι.

Δύσις, t. 1, c. 1060, c

Δυσίχθυτος, Inuestigatu difficilis, Ægrè inuestigabilis.

Δυσκαής, t. 2, c. 178, g. Δυσκαθαίρετος, t. 1, c. 198, g

Δυσκάθαρτος, t. 2, c. 4, d. Δυσκαθεκτος, t. 1, c. 1346, a

Δυσκαμπὴς, t. 2, c. 53, d. Δύσκαπνος, t. 2, c. 68, a

Δυσκαρτέρητος, Ægrè tolerabilis, Penè intolerabilis.

Δυσκαταχώνιστος, t. 1, c. 105, f

Δυσκατάκλαστος, Fractu seu confractu difficilis.

Δυσκάτακτος, t. 1, c. 94, f. Δυσκατάλακτος, t. 1, c. 354, g

Δυσκατάλυτος, Dissolutu vel destructu difficilis.

Δυςκαταμάθητος, t.2, c.788, d. Δυςκαταμαθήτως, ibidem.
Δυςκαταμάχητος, t.2, c.816, c. Δυςκατεύθητος, t.2, c.1078, f
Δυςκατέπωτος, t.3, c.110, d. Δυςκατεπώτως, ibid.
Δυςκατέπωτος ᾧφῃ, Cibus qui ægrè deglutitur. Aristot.
Δυςκατέρητος, in Hippiatr. ὅσοι δὲ δυςκατέρητοι ὦν τῇ ὀσφύϊ βάσῃ ἢ κωχλεῖς. Vbi videtur significare eos qui cõceptum non perficiunt. Bud.
Δυςκατασκεύαστος, t.3, c.844, d. Δυςκατέπαστος, t.1, c.1772, h
Δυςκατεφρόνητος, Qui contemni despicique vix potest.
Δυςκατέρκεστος, t.1, c.1237, a
Δυςκατέχητον, ου, τὸ, Quod difficulter continetur. ita vulg. lex. Sed perperam procul dubio pro δυςκατόρατον vel δυςκάθεκτον.
Δυςκάτοπτος, Hesychio δυςθεώρητος, Qui spectari vix potest.
Δυςκατόρθωτος, t.2, c.1442, f. Δυςκατούλωτος, t.2, c.1284, f
Δυςκέλαδος, t.2, c.116, h. Δυςκηδής, t.2, c.185, f
Δυςκήμων, Hesychius exponit ἄφρων, ἀδιανόητος, Dementem, Inauspicatum.
Δυςκηνοία, t.2, c.216, c Δυςκίνητος, t.2, c.217, d
Δυςκλεής, έος, ὁ καὶ ἡ, Inglorius, vel Infamis. apud Suidam μὴ γὰρ οὕτως ἐφ' ἡλίῳ δυςκλεὴς εἶεν ὥςτε τὸν ἐμὲ σώσαντα μὴ αὐδᾶσθαι. Homerus Iliados β, καί με κεκλύοι Δυςκλέα Ἄργος ἱκέσθαι ἐπεὶ πολὺ φέριστος λαῶν. Hesychius quoque δυςκλέα exponit ἄδοξα, κακόδοξα: quod videtur esse ex contracto δυςκλεής, vt Ἡρακλῆς. VNDE Δύςκλεια, ας, ἡ, Obscura fama, Gloria penè nulla. Demosth. in Epitaph. ὁν σκότει καὶ πολλῇ δυςκλείᾳ πᾶς ὁ πρεσβῦς ζῆλος τῆς Ἑλλάδων χώρας. Hesych. δύςκλειαν exp. κακοδοξίαν.
Δυςκλησόνιστος, Suidæ δυςφήμιστος, Malè ominatum.
Δυςκλιπέω, t.2, c.244, e. Δυςκλινέω, ib. Δύςκλιπος, ibid. d
Δυςκλυτος, idem ac δυςκλεής: Hesychio ἄδοξος, ἄτιμος.
Δυςκλυδώνιστος, Suidæ δυςέκβατος. Δυςκοίλιος, t.2, c.289, d
Δυςκοιτέω, apud Hipp. Ægrè cubo, Molestè iaceo. hoc est Non sine molestia cubo. vt libro De victu in morb. acut. δυςκοιτοῦσι πολὺ μᾶλλον ἢ εἰ ᾖ πρωϊεγείρεσθαι. Et alibi, δυςκοιτοῦσί τε καὶ ἀνυπνίζονται τῶν εχθρῶν καὶ θορυβώδεα. id est μοχθηρῶς ἔχοντες ὑπὸ τῆ κοίτῃ ἀγρυπνοῦσιν, vt Gal. exp.
Δυςκοιτία, t.2, c.293, c. Δύςκοιτος, ib.
Δυςκολαίνω, t.2, c.311, b. Δυςκολία, ib. a
Δυςκόλυπτος, t.2, c.307, c. Δυςκολόκαμπτος, t.2, c.52, f
Δυςκολόφωνος, t.2, c.293, c. Δύςκολος, t.2, c.310, e
Δυςόλως, ibidem, h
Δυςκάμισος πότμος, Sophocli in fine Antigon. ἀφόρητος seu δυςφόρητος, Ægrè tolerabilis.
Δυςκρασία, t.2, c.1343, f. Δύςκρατος, t.2, c.1373, f
Δύςκριτος, t.2, c.430, g. Δυςκρίτως, ib.
Δύςκτητος, Ægre parabilis, Comparatu difficilis. Polyb.
Δυςκωδεῖν, Infelicè esse in ludo tesserario, Infelici successu ludere tesseris. Vide Δύςζωος.
Δύςκωφος, Surdaster, Aurium gravitate laborans. Suidæ ὁ δι' ἀβαρίας ἀκούων. Aristot. De insomn. γίνονται δὲ καὶ ὑπὸ τῆς μεγάλων ψόφων δύςκωφοι· γίνονται καὶ ὑπὸ τῆς ἰχῶρῶν ὀσμῶν δύςοδμοι.
Δύςλυπτος, t.2, c.557, f. Δυςλόγιστος, t.2, c.646, h
Δύςλφορ, Hesychio δύςλυσον, οὐχ ἁρμόζον: alis τὸ χαλεπῶς φερόμενον, mirum ὑπὸ τῆς λόφων, qui sunt πρόχειλοι: vt δύςλφων rursum exp. δυςχερῶς. Est igitur δύςλφος Ceruici gravis & difficilis, f. porcatu, Onerosus, Molestus. citatur ex Æschylo.
Δύςλυτος, t.2, c.750, e. Δυςλύτως, ib.
Δυςμαθεία, t.2, c.787, b. Δυςμαθής, ib. a
Δυςμαθία, ibid. b. Δυςμαθέω, ib. a
Δύςμαιναι Hesychio sunt αἱ ἐν Σπάρτῃ χωρίσπδες βάκχαι.
Δυςμαῖν ὕδατα, apud Theophr. Hist. pl. l. 7, c. 5, interpretantur Aquæ rarefactu difficiles.
Δυςμαχέω, t.2, c.812, f. Δυςμάχητος, t.2, c.815, f
Δύςμαχος, t.2, c.812, e
Δυςμείλικτος, Ægrè placabilis & penè inexorabilis. Plut. Artox. εἰδότ' τὸ ἠπιόθυμον αὐτῆς καὶ δυςμείλικτον.
Δυςμεναίνω, t.2, c.885, c. Δυςμένεια, ib.
Δυςεθέω, ib. d. Δυςεθής, ib. a
Δυςεθής, ib. b. Δυςμεταβλητος, t.1, c.691, c
Δυςμετάδοτος, t.1, c.998, c
Δυςμετάθετος, Transpositu vel mutatu difficilis.
Δυςμετακίνητος, t.2, c.218, e. Δυςμετάπειστος, t.3, c.137, c
Δυςμετάχειρος, t.4, c.453, c. Δυςμετάχειστος, t.4, c.454, a
Δυςμάτρητος, t.2, c.903, f

A Δυσμὴ, ῆς, ἡ, Occasus: à δύω. Propriè de solis occasu seu obitu: (vt apud Xen. μικρὸν πρὸς ἡλίου δυσμῶν. Et Aristot. πρὸς δυσμὰς ἡλίου καὶ αὐσταπαύς: pro quo paulo antè δύσιν dicit) metaphoricè verò apud Hes. & Suid. δυσμαῖς βίου pro τῇ τέλει τῆς ζωῆς. Vnde Δυσμικὸς, οῦ, ὁ, Occidentalis. Apud Suid. πρεσβύτερος δὲ καὶ τοῦ τῆς δυσμικῆς ἀμαχμίας, ἐπείπερ κατοπτρεύσας πυρὰ τῆς δεινοτάτου. quod exp. τῆς τῆς δύσεως. Itidem Prolem. δυσμικὸς dicit pro Occidentalis, quod Strabo δυτικός.
Δυσμιλῶ Hesychio ἐχθρὸς, Inimicus, Infestus: qui & δυσμῆνις.
B Δύσμινις, t.2, c.922, c. Δυσμήτηρ, t.2, c.816, a
Δυσμήτης, Hesychio κακόπεχνος VT ET Δύσμητος, Suidæ ὁ κακόβουλος, Mala meditans & machinans.
Δυσμινὸς, vide in Δυσμὴ paulo antè.
Δύσμικτος, t.2, c.933, g. Δυσμίκτως, ibid.
Δυσμίμητος, t.2, c.940, c
Δυσμίσητος, Exosus, ὁ παῦν ἀπεχθανόμενος. Suid. ex Epigr. Δέσποτα δυσμίσητε. Δυσμοιρος, t.2, c.848, b
Δυσμοεία, t.2, c.842, c. Δύσμορος, ib. d
Δυσμορφία, t.2, c.971, b Δύσμορφος, ibidem, a
C Δύσνητος, Qui ægrè lauari vel eluí potest, Penè illuibilis seu ineluibilis, vt Plaut loquitur. Metaphor. Sophocl. Trach. p. 355, Χαλκῆς ὅπως δύσνητον ὦν δέλτου γράφῳ, veluti scripturam quæ è tabula ærea eluí deleríque ægrè potest. δυςαπάλεπτον, vt schol. exp.
Δυσνοέω, t.2, c.1077, b. Δύσνοιος, t.2, c.1066, g
Δυσνοήτως, ibid. Δύσνους, t.2, c.1066, g
Δυσνομία, t.2, c.1027, a. b. Δύσνους, t.2, c.1066, f
Δύσνοστος νόσος, apud Eurip. Reditus difficilis & gravis: vel etiam Reditus infaustus, Reditus infelix.
D Δύσνοτος, t.2, c.1066, f. Δυσνυμφόλυπος χθών, t.2, c.1098, d
Δύσνυμφος, t.2, c.1097, c
Δυξήρατος, Qui ægrè siccatur, Exsiccatu difficilis.
Δυξύμβολος, t.1, c.705, c
Δυξξωέτης, Hesychio ἀσώτης, Non intelligens vel Imprudens. Passiuè etiam significat Difficilis intellectu. Bud. ex Xen. τὸ δὲ μέχρι τῆς δυξξωέτου δίψης γεωμετρεῖν μαθεῖν ἀπεδείμαζε. Itidémque Eurip. in Phœn. dicit δυξξωέτου σφιγγὸς: quippe cuius ænigmata erant obscura & difficilia intellectu.
E Δύσλοιος, Malè seu valde grauis & onerosus.
Δυσοδέω, ῶ, Ægrè iter facio: seu Malam & difficilem viam nactus sum. Δυσοδία, t.2, c.1165, h
Δύσοδος, t.2, c.1196, g. Δύσοδος, t.2, c.1165, g
Δυσοίζειν, Hesychio est φοβεῖσθαι, ὑποπτεύειν, Timere, Suspectare: qui δυσοίζει Laconib. esse dixerat δυςχερῶς, ὑπονοεῖ.
Δυσοίκητος, Habitatu difficilis, Propemodũ inhabitabilis. Xen. Pæd. 8, Οὗτοι δὲ τὰ πέρατα τῆς μὲν θάλασσα τὰ δεξιὰ ψυχρὰ τὰ δεξιὰ ὕδωρ τὰ δεξιὰ δι' αὐδηρίαν δυσοίκητα.
Δυσοικονόμητος, Dispensatu difficilis. Item cibus δυσοικονόμητος dicitur pro Digestu difficilis. Athen. l. 3, de cucumere, δυσοικονόμητος ὅτι καὶ δυσπεπέστατος. Sic & l. 2.
F Δύσοικτος, Hesychio est δυςθρήνητος: alis Immisericors. Apud Suid. verò legitur Δυσοίκτρον, expositũ δυςθρήνητον.
Δύσοιμος, t.2, c.1237, c. Δύσοιος, t.2, c.1243, g
Δύσοιος, t.2, c.1262, b. Δυσείστως, ib.
Δυσοιώνιστος, Inauspicatus, Qui sinistri auspicii est. Luc. δυσοιώνιστοι ἀποφάσεων καὶ δυςαίσιον. Sic Hermog. ἐρεῖ τὸν πωμετατεῖν, ὅτι αὐβουλεύεται δυσοιώνιστος εἶ μετ' ἡμέρας πρεσβυτῶν, τοῖς εἰ τυχεῖν ὁσίοις.
G Δύσοκνος, t.2, c.1266, h. Δυσόκνως, ib.
Δυσόλεθρος, Difficulter interiens, Qui ægrè perit seu moritur. vt quum Theophr. Hist. pl. l. 3, τὸν κόκκον μηλέας τὸ ξύλον εἶναι δυσόλεθρον καὶ δυσόλεθρον.
Δυσόμαι, t.1, c.1060, c
Δυσόμιλος, Cum quo consuetudinem habere & colloqui difficulter possumus, Ægrè affabilis. δυςπρόσοδος. Plut. in Demetr. ἀλλὰ καὶ τὸν πρεσβύτερον ἐν τῇ δίαιταν ἐθαρρύνετο, μάλιστα δὴ τὸ δυσόμιλον αὐτοῦ καὶ δυςπρόσοδον, quòd alloquũ & accedere sese volentibus tam difficilem se præberet.
H Δυσόμοιος, t.2, c.1304, a. Δυσαίειρος, t.2, c.1316, e
Δύσοπον, Hes. exp. δέφημον δυς ῥῆτον: afferens & Δυσοπάστατα (si tamen non potius scripsit δυσοπέστατα) pro δυςτυχοῦντα, κακῶς ἔχοντα.
Δυσοπτος, Qui ægrè videtur, Perspectu difficilis. Hippocr. ἔστι γὰρ ὧδε τοῦτο τὸν πόρον ἰκανὸς εἶδον τὰ μὴ τῶν νοσημάτων οὐκ ὄν δυσόπτῳ κείμενα τὰ δὲ οὐκ ὄν ἀδήλῳ.

Δυσόρεκτος, t.2, c.1418, f
Δυσορμία, Difficilis ira, Hippocr. De succ. λύπῃ, δυσόρμοι, δύσθυμοι.
Δυσόρρος, t.2, c.1426, a. Δυσόρυστος, t.2, c.1470, f
Δυσόρμος, t.1, c.1145, g. Δύσορυς, t.2, c.1456, a
Δυσόρφνα, Hesychio μέλαινα, ἀφανῆ, Nigra, Obscura. seu Tenebricosa, Caliginosa. ὀρφνώδη.
Δυσοσμία, t.2, c.1194, c. Δύσοσμος, ib.
Δυσουρέω, t.2, c.1546, f. Δυσουρία, ib. b
Δυσφελάω, ib. f. Δυσφελκὴς, ib. c
Δυσφεύστος, t.2, c.1498, a. Δύσφορος, t.2, c.1499, e
Δυσφάθεια, t.3, c.72, f. Δυσπαθέω, ib. h Δυσπαθής, ib. e
Δυσπάλαιον, Hesych. affert pro δύςβατον, σκολιὸν, δυςκατάβατον, Tortuosum, Inambulatu seu ascensu difficile. vt Suidæ quoque δυςπάλαιος est πρόχειος, Aspera.
Δυσπάλαυστος, t.3, c.26, a.
Δυσπάλαμον, Hesychio δυςχερές, κακόπεχνον, Difficile & Malis instructum artibus.
Δυσπαλὲς, eidem δυςχερὲς, σκληρὸν, δύςκινητος: Suidæ δυςχερὲς, δυςκατηχόητον, Quo cum luctari difficile est.
Δυσπαλὴς, t.3, c.25, b
Δυσπαράβλητος, Penè incomparabilis, Cui difficile est cõparare aliquid. Plut. τὸ κάλλος οὐ πάνυ δυςπαράβλητον οὐδ' ᾗ ὀκνῆσαι τοῖς ἰδόντας.
Δυσπαράδεκτος, Difficilis admissu seu perceptu.
Δυσπαρείτητος, t.1, c.246, h. Δυσπαρακολούθητος, t.1, c.282, f
Δυσπαρόμενος, Qui difficulter vehitur equo vel gestatorio. hoc est Qui difficulter viam facit. Plut. de Antigono, μεγάθει δὲ καὶ βαρύτητι σώματος μᾶλλον ἢ δι' ἀκρίβειαν τῆς τεχνικῆς τῆς πρὸς τὴν ἱππασίαν ἐχθρὸν τῷ παιδί. Bud. Ex Polybio autem affertur πολὺ μακρὸς καὶ δυςπαρόμενος, pro Nauigatio longa atque difficilis, vt pote in qua πολυκοπιάζεται sit δυςχερές.
D Δυςπαρεμύθητος, t.2, c.985, f. Δυςπαρηόρητος, t.1, c.33, g
Δυςπαρηόρητος, ib.
Δυςπάρθενος, Virgo misera. Ex Epigr.
Δύςπαρις, Infaustus & infelix Paris: seu Inauspicato nomine dictus Paris. vt Hesych. δύςπαρι exponit δυςώνυμε, Πάρι δὴ κακῷ ὀνόματι ὠνόμασε, δύςωνε, in hoc loco Homeri Iliad. γ, Δύςπαρι εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά. Eurip. Αἰνόπαριν dicit & Αἰνελένιον.
Δυςπάρυτος, Prætergressu vel transitu difficilis. vt δυςπάρυτον χωρίον apud Suid. ex Xen. quod exp. δυςπόρευτον.
Δυςπείθεια, t.3, c.131, a. Δυςπιθής, t.3, c.130, h
Δυςπειθῶς, t.3, c.131, a. Δύςπειστος, ib. e
Δυςπείστως, ibid.
Δυςπέμφελος, ου, ὁ καὶ ἡ, à poetis dicitur ὁ πόντος & ἡ θάλασσα, quoniã δι' αὐτῆς δυςχερὴς ἡ ναῦς πέμπεται: vt fit Traiectu difficilis. Homer. Iliad. ω, Νῆας ἀπηβρώσπων (sub. εἰς πόντον ἰχθυόεντα) εἰ καὶ δυςπέμφελος εἴη. Itémque ἡ ναυπλία dicitur δυςπέμφελος, quoniam fit in mari δυςπεμφέλῳ. Hesiod. Erg. lib. 2, Εἰ δέ σε ναυπλίης δυςπεμφέλου ἵμερος αἱρῇ. vbi generalius etiam exponitur Difficilis. Itidẽ certè quum homo quispiam δυςπέμφελος vocatur, accipiunt pro χαλεπὸς, δυςάρεστος, μεμψίμοιρος: vt Eustath. quoque in hoc Hesiodeo præcepto, Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυςπέμφελος εἶναι, expon. δύσκολος, δυςμετάπεμπτος: vt Scholiastes etiam σκληρὸς καὶ δυςάγωγος, δυςάρεστος καὶ ἀσπασδύαστος. Sunt enim qui fugitent τοὺς ἐρανοὺς, quos hîc πολυξείνου δαιτὸς nomine intelligit. atque ita δυςπέμφελοι sunt οἱ δυςμετάπεμπτοι, qui difficiles se præbent iis à quibus accersuntur ad collatitias epulas. Proclus tamen & actiuã ei significationem tribui posse existimauit, exponens δυςαρέστοις καὶ δύσκολον, intelligénsque eum qui inhospitalis est, atque ita difficilis ac morosus vt neminem epulatum secum accersat.
Δυςπενθέω, t.3, c.212, a. Δυςπενθής, ib.
Δυςπεπέω, t.3, c.229, a. Δύςπεπτος, t.3, c.228, g
Δυςπέρεκτος, t.3, c.238, f. Δυςπέρκτος, ib.
Δυςπεκαθαίρετος, Qui difficulter detrahi seu demi potest. Theophr. in titio lib. 5 Hist. pl. πῶς δὲ ἀνεκαίρετος ὁ φλοιὸς, δῆλον τοῦ ὑγρὸν τοῦ ὑπογινομένου ἀπὸ· μετὰ δὲ τοῦτο, δυςπεκαθαίρετος. perperam enim ibi vulg. edit. habẽt δυςπεκαίρετος, vt ex opposito ἀνεκαίρετος patet, & ex
I Plinio, qui lib. 16, c. 39, interpr. Cortex inextricabilis.
Δυςπεκαίρετος, t.2, c.5, f. Δυςπείληπτος, t.2, c.579, f

A Δυςπθίλυκτος, t.4, c.744, d
Δυςπετὴ, quasi à δυςπετέω, t.3, c.229, b
Δυςπέτυμα, t.3, c.314, b. Δυςπετέω, ib. a
Δυςπέτυμα, ib. b. Δυςπετὴς, t.3, c.323, h
Δυςπεφία, t.3, c.228, c. Δυςπνοὴς, t.3, c.300, d
Δύςπιτος, t.3, c.140, f. Δυςπλεκτος, t.3, c.390, f
Δυςπλήρωτος, Impletu vel perfectu difficilis.
Δυςπλοῖς, apud Suid. legitur sine expositione, forsan pro δυςχερὴς πλάσιν: qua signif. & δυςπλοῖς suprà.
Δύςπλοος, Nauigatu difficilis, Malè fidus nauibus.
B Δυςπνοέω, t.3, c.411, a Δυςπνοία, t.3, c.410, e
Δυςπνοέω, Ionicè pro δυςπνοέω. Hippocr. πνίγεται τε καὶ δυςπνοεῖ ἀεὶ ὅτι μᾶλλον, καὶ ῥέγκει αὐαπνέων.
Δυςπνοϊκὰς, t.3, c.411, a. Δύςπνους, t.3, c.410, e
Δύςπνοις, ib. Δυςπολέμητος, t.3, c.462, c
Δυςπολιόρκητος, t.3, c.470, e
Δυςπονὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Laboriosus, Ærumnosus: hoc est Graues & difficiles afferẽs labores, χαλεπαὶ πόνοις δοκοῦσαν: Hom. Odyssea ε, — ἥκε μὲν παύσασθαι τέλεσσι Δυςπονέος καμάτοιο φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας. ITIDEM Δυςπόνητος Σοφῇ dicitur Nutritio quæ difficili labore fit: vt apud Sophocl. pag. 323, Œdipus filiabus suis dicit, κούκέτι τῶν δυςπόνων ὄψεσθ' ἀμφ' ἐμοὶ Σοφοῖ: nimirum δυςπόνητον Σοφῷ appellans ἡ γηροκομίαν, teste schol. vt sensus sit, Non amplius laborabitis in me alendo & curando.
C Δυςπονέω, t.3, c.171, e. Δυςπόεστος, t.3, c.178, b
Δύςπορος, t.3, c.171, e
Δύςπτοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum βαρύπτοτος, Infortunatus, Miser, Calamitosus: non tam de homine quàm de re animata. ac quum de homine dicitur, modò significat eum Cui mala fors obuenit, Aduersa fortuna vtẽs, modò specialius δυςθάνατος, Mala seu graui morte peremptus. At δύςπτοτος χλιδὴ ex Sophocle affertur pro ἀόσσος τρυφὴ, & pensanda videlicet βαρεῖ πότμῳ. Inde ADVERB. Δυςπότμως, Infeliciter, Miserè, Calamitosè. Pl. Fab. ὡς αὖ τις ἄθυμα καὶ δυςπτοτόπολε πεφαρμακὼς ἐπαινεῖ: de Varrone, qui aduerso marte prælatus fugerat. Itẽ SVBST. Δυςπτοτμία, ας, ἡ, Sors seu fortuna aduersa, Infelicitas. αἰτυχία. ET VERB. Δυςπτοτμέω, ῶ, Aduersa fortuna vtor, Infelici fato afflíor. Polyb. ἐς πολυπτοτμίαν δεῦρεν ἦλθον τοῖς ὑπὸ τῆς πολυχρονίας ἀρρωστίας δυςπτοτμοῦσι.
Δυςπρεγκίω, t.3, c.527, a. Δυςπρεγής, ib. c
Δυςπρεγία, t.3, c.526, h
Δυςπρεγμάπυτος, Difficulter tractabilis: seu Cum quo rẽ habere difficile est. ideóque Difficilis, Morosus. Plut. δορυφόρων δυςπρεγμάπυτος λαός.
Δυςπρεκτος, t.3, c.528, b. Δυςπρεκτία, t.3, c.526, h
Δυςπρεπὴς, t.3, c.538, g
Δύςπριστος, Serra ægrè secabilis: seu Sectu difficilis.
F Δυςπρόσπτωτος, t.3, c.321, b
Δυςπρόσδεκτος, Qui ægrè admittitur seu recipitur, ideóq; Ingratus, Molestus. Plut. initio libelli De virt. & vit. λυπεῖ καὶ καταπόδη καὶ δυςπρόσδεκτα παρέχει τοῖς κεκτημένοις, parum accepta & grata.
Δυςπρόσηγορος, Ægrè affabilis, Quem affari vix potes, Qui sese difficilem præbet in alloquiis. VNDE Δυςπρόσηγόρως, Ita vt alloqui difficile sit. Ambo apud Poll. lib. 5.
Δυςπρόσπτος, t.1, c.1141, f. Δυςπρόσπτως, ib.
G Δυςπρόσοδος, t.2, c.1179, e. Δυςπρόσοπος, t.2, c.1388, h
Δυςπροςπέλαστος, t.3, c.191, c. Δυςπρόσωπος, t.2, c.1403, f
Δυςπτύπτος, t.3, c.610, a. Δυςεχής, t.1, c.521, c
Δύςριπτος, Qui ægrè dici potest. vel Difficulter dicẽdus, Nõ facilè dicendus. vt apud Demetr. Phal. ἐπαί τις αἰηρὰ καὶ δύςριπτα αἰφαρεῦδν λέξῃ. Pro Difficilis enũtiatu seu prolatu apud Galenũ, quum dicit, δύςριπτα φωνὰ, quales sunt τράγξ, τρίγξ.
Δυςρυής, έος, ὁ καὶ ἡ, Alsiosus: vel A graui frigore illatus. vt quũ Aristoph. schol. dicit pastores vti stercore humano, πεφραγμένοι τὴν δυςρυῆ τῆς τράγου πλαρμὰ, ἐπειδὰν οἱ τράγοι ψυμὰ πεπιόσωσι.
Δύςρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui frigus ægrè tolerat, Qui frigus statim & vehementius sentit & ferè semper. Poll. n. lib. 4, Τοὺς ἀεὶ ῥιγοῦντας τραδιτ ab antiquis nominatos fuisse ῥιγοσῶντας, ab hominib. sui tẽporis δυςρυῆς. Latini Alsiosos

vocant qui facilè læduntur à frigore, eiúsque sunt impatientes. vt quum Plinius dicit Alsiosis dari rutam in cibo. Aristot. Hist. animalium lib.8, cap.25, δυςερώτατον δὲ ὄζει ὅσπ τὰ ζῶα τε asino, de quo Plin. lib.8, cap.44, Ipsum animal frigoris maximè impatiens. Theophr. Hist. plant. lib.6, cap.5, δύςερον γὰρ σφόδρα καὶ ὅλως ὀπῶκαρπον ὅπου καὶ ὁ ἥλιος σφόδρα λάμπει: de abrotono, de quo Plin. lib.21, cap.10, sub finem, Alsiosum admodum est, & sole tamen nimio læditur. Rursum Aristot. Probl. sect.8, quæst.2, διὰ τί οἱ χειμωνιαζόμενοι δυςερώτεροι πρὸς ἀφυμνάσιον; facilius sentiunt frigus. Apud Suid. per o scriptum δυςερώτερος, quod exp. ὁ φρικωδέστερος.

Δυσεβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui ægrè colit & veneratur Deũ. hoc est Irreligiosus, Impius. ἀσεβής. VNDE SVBST. Δυσέβεια, SIVE Δυσεβίη, poeticè, Irreligiositas, Impietas. Nonn. εἵνεκα δυσεβίης. Item VERB. Δυσεβέω, ῶ, Irreligiosus & impius sum, seu Irreligiosè & impiè ago. VNDE Δυσέβημα, ατος, τὸ, Impium facinus: interdum & Impietas. ἀσέβημα.

Δυέγτος, t.3, c.756, a

Δύσομαι, poeticè geminato σ metri causa dicitur pro δύσομαι, quod ex futuro transiit in præsens, significans idem quod δύομι seu δύω. Ac primùm quidem Subeo aquas, Mergor: vt sol dicitur mergi Oceano quũ occidit. Hom. Odyss. o, Δύσετο δ' ἠέλιος. Et Hesiod. — ἀρότοιο δ' δυσομένοιο, Occidentium. Deinde Induo. vt quũ idẽ Hesiod. dicit, ἀλλ' ἄγε δύσετο τεύχε' ἀρήϊα, age induе arma martia. Vbi Ionica est dialysis τοῦ ε pro δύσετο.

Δύσπος, dicitur vel ὁ δυςκόλως σαλόμενος, ideóque ὁ κακοδαίμων: vel ὁ δυςχερὴς διωκόμενος: à σόω significante & σαίζω & διώκω. Theocr. Idyll. 3, Ὦ μοι ἐγὼ τί πάθω, τί ὁ δύσπος οὐχ ἰσανοεῖς; Et Idyll. 4, τοῖς δ' ἐλάμας τὸν ἅπαντα πρόσωντι τὰ δύσπα, ἢ μοσχία. Vbi interpretari queas non solùm Misera, sed etiam Perdita, Improba. vtpote quæ vix abigi & depelli à carpendis ramis queant.

Δυσύμβατος, Ægrè coiens seu cõueniens, Ægrè sociabilis. Plut. Symp. 4, ἐ ῥᾳδίως μίαν οὐδὲ ὁμοπαθοῦσ' ἐχουσαι κατέσπασαν, ἀλλ' ἐκάστη πρὸς τὸ οἰκεῖον αὐτὴν πτήνουσα, ἢ δυσύμβατος οὖσα πρὸς τὸ ἀλλόφυλον.

Δυστωύακτος, Qui difficulter cogi seu colligi potest.

Δυσπίζω, Parum statuere scio. Ita v.l. Sed metuo ne perperam pro διστίζω, quod est Dubito.

Δύσπικτος, Ordinatu difficilis: ex Platone De leg. Hesychio δύσπικτον est κακόπικτον, malè collocatum seu ordinatum. Idem δύσπικτον affert pro κακοδάκρυτον, procul dubio à σαίζω, quod est interdum Lacrymas fundo, Lacrymis stillo.

Δυσπάλας, Miser, Ærumnosus. seu Gmuibus ærumnis & miseriis afflictus. vnde fœmin. genere apud Sophocl. Ὦ δυσπάλαινα.

Δυσπαλέος, Hesychio ῥυπαρὸς, Sordidus: pro quo suprà δ' εἰσαλέος & δύσαλέος.

Δύσπνος, Doricè pro δύσλωος, quod vide.

Δυσπέκμαρτος, Coniectu auguratúque difficilis. Soph. Œdipo tyr. pag. 154, ποῖ ποῖ δύρεθήσεται ἴχνος παλαιᾶς δυσπέκμαρτον αἰτίας; Vbi Suidas cum schol. exponit δυσεύρετον. δυσκατάληπτον: afferẽs & δυσπεκμαρτότερον pro δυσκατληπτότερον.

Δυσπνία, t.3, c.1538, d. Δύσπνοος, ib.

Δύσλωος, ου, ὁ ἡ, Infortunatus, Infelix, Miser: δυσυχὴς, κακοδαίμων, ἄθλιος, ἀλαίπωρος: secundũ nonnullos πρὸς τὸ στένειν, vt fit Grauiter gemẽs: secundum alios πρὸς τὸ θνῆσκειν, vt sit Qui vix locum inuenire potest vbi consistat. quod etymon verisimilius est & synonymo ἄστεγος cõuenientius. Homer. Iliad. χ, Πρὸς δέ με τὸν δύσπνον ἔπι φρονέοντ' ἐλέαιρε. Apud Plutarch. Τοιοῦτοι δ' οὐ δύναμαι πρεσβυτέρῳ δύσπνον ὄντα. Et apud Demosth. δύσπνα λοιδορεῖν. ‖ Alicubi etiam significat Perditus, ὀλώλως: hoc est Perdendus, Pernicie dignus. Soph. Electra, ἰὼ παῖ δύσπνοε πάτερ Ηλέκτρα μητρὸς perditissimæ matris. VNDE Δυσπνία, ας, ἡ, Miseria, Ærumnæ, Calamitas. Ab Hesychio exponitur μοχθηρία, Improbitas, vt δύσλωος idem exponit non solùm παλαίπωρον, sed etiam μοχθηρόν. Nisi fortè μοχθηρὸν quoque hîc pro Laboriosо & Ærumnoso accipere velis.

Δυσπίκτος, t.3, c.1456, d. Δυσπήρυτος, t.3, c.1464, c

Δυσβάβυτος, t.3, c.978, c. Δυσπλοκος, t.3, c.1219, g

Δυσπολέω, t.3, c.1534, c. Δυσπολία, ib.d

Δύσπονος, ib.c. Δύσπορος, t.3, c.1044, a

Δυσπαίζω, t.3, c.1597, c. Δυσπόπαστος, ib.

Δυσπόπαστα, Suid. exp. δυςχρέστατα, Difficilima: quidam etiam Absurdissima, vt idem sit quod ἀπόπαστα.

Δυσύχαστος, t.3, c.991, c. Δυσπραπλία, t.3, c.1640, h

Δυσπράπλος, ib.g. Δυσπραπέλως, t.3, c.1641, a

Δυσβοπία, t.3, c.1638, c. Δύσπρεπος, ib.b

Δυσβόπος, ib.c

Δύσπρος, apud Macedonas est Martius mensis, vt Suidas tradit. Vide & Tract. De mensibus.

Δυσπροφος, t.3, c.1645, g. Δυσπρόσπτος, t.3, c.1321, d

Δυσπυχέω, t.3, c.1452, h. Δυσπύχημα, t.3, c.1453, b

Δυσπυχὴς, t.3, c.1452, g. Δυσπυχία, ib.

Δυσπυχῶς, ib.

Δύσπατος, Bis consul. v.l. perperam pro δύσπατος.

Δυσπνέω, t.3, c.1751, h. Δύσπνος, ib.

Δυσποβίβαστος, Subductu difficilis. Cibus δυςυποβίβαστος dicitur qui ægrè per aluum subduci potest. Vide Δυσοικονόμητος.

Δυσπόστος, Qui ægrè sufferri potest, Ægrè tolerabilis. idẽ quod δύςοιστος suprà, & δυςφόρητος paulo póst.

Δυσυπόστατος, t.1, c.1800, c

Δύσφαλτον, Labefactu & subuersu difficile. τὸ δυςχραῆς σφαλόμενον: Hesychio δύσμαχον.

Δυσφανὴς, έος, ὁ ἡ, Vix apparens, Obscurus. Plut. de sole, ἔστι μὴν ἀεὶ φαίνεται ἢ ἡμῖν ὑπ' ὀμίχλης δυσφανὴς καὶ ἀμαυρός.

Δυσφαίπτος, t.4, c.37, g

Δύσφατος, exponitur Tacẽdus, Nefandus. vt suprà δύσρητος.

Δυσφημέω, t.4, c.58, b. Δυσφημία, t.4, c.57, g

Δύσφημος, ib.f. Δυσφήμτος, t.4, c.139, e

Δυσφόρεστος, apud Suidam, in manuscripto etiam codice, exponitur δυσκόλως ἐλεγχόμενος, Qui difficulter deprehenditur & arguitur: item actiuè ὁ κακῶς ὑποφαίνομενος καὶ ἰσανοεῶν.

Δυσφορέω, t.4, c.84, f. Δυσφορὴς, ib.e

Δυσφόρητος, Latu toleratúque difficilis, Penè intolerabilis. idem cum δύσοιστος. Hesychio δυσβάστακτος. At ex Galeni lib. 2 ad Glauc. δυσφόρητος ὄγκος affertur pro Tumore qui non facilè resoluitur.

Δυσφορία, t.4, c.84, f. Δύσφορος, ib.d

Δυσφορούμαι, ib.g. Δυσφόρως, ib.e

Δύσφρεστος, t.4, c.69, b. Δυσφροσύνη, t.4, c.200, a

Δυσφυὴς, t.4, c.172, f. Δυσφυία, ib.

Δυσφύλακτος, t.4, c.239, f. Δύσφυσις, t.4, c.281, c

Δυσφωνία, t.4, c.303, f. Δυσφωνος, ib.d

Δυσχώνως, ib.e. Δυσχώρεστος, t.4, c.313, g

Δυσχαλέα, Hes. exp. ἄκρατον, κακὸν λίαν: addens etiam, Δυσχαλέες, βλάσφημοι, χαλεποί: procul dubio à χαλᾶν.

Δυσχάριστος, Parum gratus: eidem H. ἀχάριστος. Apud Plut. Ὦ δυςχάριστε πρὸς πυκνὰς φιλημάτων.

Δυσχειμελνὸς, t.4, c.491, g

Δυσχείμερος, t.4, c.488, b. & 491, g

Δύσχιμος, t.4, c.488, b. Δυσχειρωτος, t.4, c.459, g

Δυσχεραίνω, t.4, c.447, d. Δυσχεραίνομαι, ib.h

Δυσχέρεσμα, t.4, c.448, a. Δυσχέρεια, t.4, c.447, a

Δυσχερὴς, t.4, c.446, g. Δυσχεραὴς, t.4, c.447, a

Δυσχήμαστος, t.1, c.1329, f. Δύσχιστος, t.3, c.1196, e

Δυσχλαυία, t.4, c.533, d. Δύσχλαινος, ib.c

Δυσχρὴς, Hesychio δυςχερὴς, δυςχραὴς, αὐχμηρός: quæ sonant, Difficilis, Malè coloratus, Squalidus.

Δυσχρηστέω, t.4, c.600, b. Δυσχρήστημα, ib.d

Δυσχρηστία, t.4, c.599, g. Δύσχρηστος, ib.d

Δυσχρηστόμαι, t.4, c.600, b. Δυσχρίστως, t.4, c.599, f

Δυσχρόια, t.4, c.629, f. Δυσχροος, ib.e

Δυσχρυὴς, ib. Δυσχυλία, t.4, c.510, b

Δύσχυλος, ib.a. Δυσχυμος, t.4, c.512, e

Δυσχωλος, simpliciter exponitur Claudus: sonat tamẽ potius Grauiter seu valde claudus.

Δυσχωρία, ας, ἡ, Difficultas regionis seu locorũ, Loca difficilia, vt quæ salebrosa sunt & confragosa. Xen. Pæd. 1, εἰς δυςχωρίαν φυγὴ ἐπαιρόμενος. Et rursum, ἐν δυςχωρίαις αὐτοὺς γιγνωσκόμενος ἐν ἐρημίᾳ αὐτὸς ὢν ἐπεδείξω.

Δυσχώριστος, t.4, c.6843, d. Δυσχώδης, t.2, c.1195, f

Δυσωδία, ib.g. Δυσωλέθρος, t.2, c.1274, c

Δυσωνέω, t.4, c.783, e. Δυσώνης, ib.d

Δυσώνυμος, t.2, c.1328, h. Δυσωπέω, t.2, c.1406, c

Δυσωπήσις, ib.g. Δυσωπία, t.2, c.1405, f

Δυσωπικὸς, οῦ, ὁ, exponitur Grauis, Acerbus, Durus: itidémque δυςωπικῶς ex Aristoph. affertur pro Grauiter, Durè, Acerbè. sed sine verbis ipsius comici.

Δυσωποδύρμαι, t.2, c.1406, d

Δυσωρέω, t.4, c.796, d. Δύσωρος, ib.c

Δυσωρεῖν, Hesychio δυςχραίνειν, Indignari, seu Ægrè ferre. Ab eadem procul dubio origine à qua δυςανασχετεῖν.

Δύπης, t.1, c.1060, c

Δυπικὸς, οῦ, ὁ, Qui solet seu amat subire aquas. vt δυπικὰ ζῶα, apud Aristot. Animantia quæ sese demergunt in aquas, veluti mergi, anates. Significat etiam Occidẽtalis. vt ὁ δυπικὸς ἀέλιος, apud Alex. Aphrodis. Vide & synonymum δυσμικός.

Δύω, verbum, t.1, c.1059, g. Δύω, Duo, t.1, c.1064, f

Δυώδεκα, t.1, c.1065, a. Δυωδεκάμηνος, t.2, c.916, e

Δυωδεκάπαις, t.3, c.13, g. Δυωδεκάπηχυς, t.3, c.285, a

Δυωδεκάρυθμος, t.1, c.1065, a. Δυωδεκὰς, ib.

Δυωδεκαπάτος, ib.b. Δυωδέκαπος, ib.a

¶ Δώ, t.1, c.941, d. Δώδεκα, t.1, c.937, a. & 1065, a

Δωδεκάβοιος, t.1, c.778, f. Δωδεκαδάκτυλον, t.4, c.287, d

Δωδεκαδάκτυλος, t.1, c.932, c

Δωδεκάδαρχος, ET Δωδεκαδάρχης, ου, ὁ, Qui duodecim viris præfectus est, Duodenari' præfectus. Posteriore vtitur Xen. prius apud Hesych. legitur, exponitúrq; δωδεκάδος ἡγεμών, Dux duodecim virũm.

Δωδεκαέδρος, t.1, c.938, e

Δωδεκαδωρος, in Epigr. Qui duodecim palmorum est: vt δωδεκάδωρα κέρα, qualia apud Hom. sunt ἑκκαιδεκάδωρα. nam δῶρον est ἡ παλαιστὴ, Palmus. Suid.

Δωδεκαέτερος, t.1, c.1083, f. Δωδεκαετὴς, t.1, c.1293, e

Δωδεκάθεον, dicitum medicamẽtum quoddam apud Paulum Ægin. lib.7, compositum ex duodecim rebus: apud Aet. autẽ & alios δωδεκάθεος ἅλς, de sale quodam è multis speciebus cõposito. Est verò & herba quædam quam dodecatheon vocant, omnium deorũ manifestatem commendantes, teste Plinio lib.25, cap.4, cuius à moly maximam autoritatem esse dicit, eámque in aqua potam tradi omnibus morbis mederi. Cæterùm οἱ δώδεκα θεοὶ sunt, Iupiter, Iuno, Neptunus, Ceres, Mercurius, Vulcanus, Minerua, Apollo, Diana, Vesta, Mars, Venus: qui à Latinis dicuntur Dii maiores, seu Dii maiorum gentium.

Δωδεκαλὲς, t.1, c.1065, b. • Δωδεκάμις, ib.b

Δωδεκάπροωος, t.2, c.461, b. Δωδεκάμηνος, t.2, c.916, e

Δωδεκαμήχανος, Duodecim instructus machinis. Ita cognominata fuit quædã Cyrene meretrix, διὰ τὸ ἰβ' σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν, vt testatur schol. Aristoph. & post eum Suidas: necnon & ipse comicus, in Ranis dicens, κἀπὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρίλλης ποιῶν, pro μελετοιῶν ἀπὰ τὰς ἰβ' Κυρίλλης αἰχμὰς μηχανὰς: alludens videlicet ad hæc verba Euripidis in Hypsipyle, κἀπὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄγαλμα. Suid. addit, dici etiam ὅτι ἀπὸ πανοπλιῶν καὶ ποικίλοις ὑφέσι χρωμένων.

Δωδεκαμοιρος, t.2, c.848, c. Δωδεκάπηχυς, t.3, c.285, a

Δωδεκάπους, Qui duodecim pedũ est. Olim σωνεπίκειτο ὅτι δεῖπνον ἤζειν τοῦ τοιχείου ὄντος δωδεκάποδος, teste Hesychio. nam ex vmbrarum ratione horas diei notabant: vmbras autem pedibus metiebantur. vnde & Luc. in Gallo dicit, σωνεχὲς δότι σοπᾶν ὁπόταν πρῶω τὸ τοιχεῖον εἶη. Verũtamen & δεκάπους σκιὰ præstitutam cœnæ horam indicabat, vt ex Aristophane patet, qui in Concionãt. dicit, σοὶ δ' μελήσει Ὅταν ἡ δεκάπους τὸ τοιχεῖον, λιπαρὲς χωρεῖν ὅτι δεῖπνον.

Δωδεκάσκιον σφαῖρα, Sphæra è duodecim coriis cõfecta. Plato in Phædro.

Δωδεκαπαῖος, t.1, c.1065, b. Δωδεκάπη, ib.

Δωδεκαπήχεον, t.2, c.855, d. Δωδεκαπὰς, t.1, c.1065, b

Δωδεκάφυλος, t.4, c.249, a

Δωδεκέτης, Qui duodecim annorum est.

Δωδεκὰς, Hesychio est χοῦς, Congius: quoniam videlicet capit duodecim cotylas Atticas.

Δωδεκηδὲς, t.1, c.1065, c. Δωδεκὴς, ib.b

Δωδεκήρης, t.1, c.1250, d. Δωδεκίδες, t.1, c.1065, c

Δωδώνη, Dodona: vrbs Thesprotiæ, in qua Iouis templũ & oraculum erat & vaticina quercus. vnde ipse Iupiter Δωδωναῖος dicitur, & fatidica illa quercus Δωδωναία: item χαλκεῖον Δωδωναῖον dicebantur ærei quidam lebetes sese mutuò contingentes & ex ordine sonantes si vnus ex illis impelleretur. vnde prouerbio in loquaces dicitur & qui verborum finem inuenire nequeunt. quasi de re Suid. Apud Herodot. etiam Δωδωνίδες ἱρῆαι, Sacerdotes Dodonæ.

Δώη, & Δώησι, poetæ dicũt pro δῶ, vel δοίη. Hesiod. κεῖνα μέγα δώη. Hom. Il. a, Εἰ δέ κεμὴ δώῃσι, Dederit.

Δωλοδμεῖς, Hesychio οἰκοφθορεῖς, Vernæ. Videtur sonare Serui seu famuli domestici, Doricè pro δουλοδμεῖς.

Δῶμα, t.1, c.941, c. Δωμάπον, ib.d

Δωμάω, ib.e. Δώμησις, ib.f

Δωμητὸς, ib. Δωμήτωρ, ib.

Δώρῳν, Ionico seu poetico pleonasmo τῷ ο pro δῶρῳν, Demus. Homer. Iliad. η, Δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι πέμπετον, δῶρα δόμεν ἄμφω.

Δωρεὰ, t.1, c.1002, f

Δωρέω, t.1, c.1003, a. Δωρέομαι, ib.b

Δώρημα, ib.c. Δωρηματικὸς, ib.

Δωρητὸς, ib.d

Δωεειάζειν, Δωεειακὸς, Δωεειδὴς, Δωεείειν, Δωεειῶς, Δώειον, Δώειος, Δωεὶς, Δωειτὶ, Δωείων, vide in sequ. Δώρος.

Δωείτης, t.1, c.1002, f

Δωροβόρος, t.1, c.1000, e. Δωρογραφὴ, ib.d

Δωροδοκέω, t.1, c.1000, g. Δωροδοκέομαι, t.1, c.1001, a

Δωροδόκημα, t.1, c.1001, b. & t.2, c.556, c. ob.

Δωροδοκία, t.1, c.1000, e. Δωροδόκος, ib.

Δωροκοπέω, t.1, c.1001, d. Δωρολόπης, ib.

Δῶρον, Donum, t.1, c.1000, b. Δῶρον, Palmus, t.1, c.1003, e

Δωροξενία, t.1, c.1001, d

Δῶρος, ὁ, Dorus: filius Xuthi. à quo Δώειον dictum oppidũ quoddam Peloponẽsi: cuius incolæ, posteri & nepotes Dori, VOCANTVR Δωεείς, à Latinis Dorienses & Dores. Hom. Odyss. τ, Δωεείές τε τριχάϊκες δῖοί τε Πελασγοί: à nom. sing. Δωεειός. Ab his autem Doriensib' sunt POSSESS. Δώειος, & Δωεικὸς, Dorius, Doricus: hoc est, Qui vel qualis Dorum seu Doriensium est, vt quum Athen. lib.14 scribit Δώειον ἁρμονίαν vocatã fuisse πιὼ ἀγροῖκοι τῆς μελῳδίας ὑπὸ οἱ Δωρεῖς ἐπιτιμῶντο. Sic apud Suid. Δώειος αὐλὸς, quam esse mediam dicit inter Phrygiam & Lydiam: alii σεμνὸν & ἄθρυπτον. vnde & Aristot. Polit. 8, ait τὰ Δώεια μέλη φρέπειν παρὰ θέσιν μᾶλλον τοῖς νεωτέροις. Sic Δώειος τόνος apud Plut. De musica: & prouerbialiter apud Suid. ἀπὸ Δωείου ὅτι Φρύγιον. (Sed & Δώειοι, ac Δωρίωνες, dicũtur Dori posteri & Dorii incolæ, vt tradit Steph. Alioqui Δωείων est & nomen proprium apud Athen.) Item Δωρικὰ πρὸς κεφάλαια apud Athen. libro 6, Dorica puluinaria. Et Δωρικὴ ὅπλισις, Dorica armatura, Quali Dores vtebantur. Rursum à Δώριος DERIV. Δωριακὸς, οῦ, ὁ, Doriacus. vt apud Thucin oraculo, Ἥξει Δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ, Bellum Doriacum seu Doricum. Item FOEMIN. Δωεὶς, ίδος, ἡ, idem significans quod ἡ Δώριος, ἡ Δωριακὴ seu Δωρικὴ. vt Δωεὶς ἐσθὴς apud Herodot. Dorica vestis. Et Δωεὶς ὅλπη apud Theoc. Sic ἡ Δωεὶς διάλεκτος apud grammaticos & schol. Dorica lingua. hoc est idioma illud linguæ Græcæ quo Dores vsi sunt. Necnon Δωεὶς γαῖη, Dorica fœmina. Plutar. Δωείδος ὀνομῆος. Et ἡ Δωεὶς, sc. χώρα, Ager Doricus, Regio Dorica. (Alioqui Δωεὶς substantiuè dicitur etiã Doricus culter euiscerandis coriandisque victimis accõmodus: vt apud Eurip. in Electra, Ὁ δ' ἀκρότομον δωείδ' ἁρπάσας χεροῖν. ‖ Item Doris dicta herba quædam. Plinio enim teste, lib.22, cap.20, ἡ ὑδυάγχουσα ἐ nonnullis Δωεὶς appellatur: teste Paulo τὸ ἔχιον siue Ἀλκίβιον. Est verò & nympha quædã Δωείδος nomine celebrata ab Hesiodo in Theog.) Inde & VERB. Δωριάζειν, significãs Dorias puellas imitari. Etymologo enim teste mulier aliqua aut puella Δωριάζειν dicitur pro πρόσφαίνειν καὶ πρόσχυμοῦσθαι πολὺ τὴν σώματος, quoniam αἱ Δώριαι siue αἱ Δωεειδὲς πόραι ἱμάτιον μόνον ὅτι τριτεταρτὸν ὅπτι πορφυρὶς ὠφαῖ, ἀζῶσαι καὶ ἀχίτωνες οὖσαι, παρέφαινον πολὺ τὴν σώματος. Quod iisdem penè verbis Eust. ex Æl. Dio-

nysio refert, & confirmat cum Hesychio Suidas, qui etiam addit, Spartæ nonnunquam solitas τοῖς κόραις γυμνοῖς φαίνεσθαι. Est ab eadem origine & aliud VERBVM, Δωείζειν videlicet, significans itidem Dorienses imitari, linguæ nimirum idiomate aut harmoniæ genere aut moribus. Vnde ADVERB. Δωεϊστί, Dorū imitatione, Dorum modo, Dorum more, Doricè. vt quum grammatici πολλαὶ & καθαρὰ τὰ τραδουσι Δωεϊστὶ dictum pro πολὺς τῶν & καθαρῶς. Itidem ἡ Δωεϊστὶ ἁρμονία apud Aristot. Polit. lib. 8. quam ab omnibus commendari ait ὡς σωφροσυνῶν καὶ μάλιστ' ἤθος ἔχουσαν αἱρετέον. Vnde Plato in Lachete dicit, οὐκ ἀρά που κατὰ τὸν τόν λόγον Δωεϊστὶ ἡμῶν μεθα ἐγὼ τε καὶ σύ. τὰ γὰρ ἔργα οὐ συμφωνεῖ ἡμῖν τοῖς λόγοις. At quum Aristoph. in Equit. dicit Cleonem τὴν Δωεϊστὶ μόνην ἁρμονίαν ἁρμόσθαι ἡμᾶς τὴν λύραν, ἀλλὰ σὺ οὐκ ἐθέλεις λαβεῖν, taxat eum vt ἀωροδόκον, alludens vocis similitudine ad τὰ δ' ὦρα, ac Δωεϊστὶ dicens pro ἀωροδοκεῖν.

Δωροφάγος, t.1, c.1001, e. Δωροφορέω, ib. g
Δωροφορία, ib. Δωροφόρος, ib. f
Δωρύπημα, Doricè pro δωρόημα, Dono.

A Δώς, t.1, c.989, e
Δωσπάρας, Hesych. exp. κακὰ διδούσας, Mala seu dira dantibus, Malorum seu dirorum datricibus.
Δωσίδικος, t.1, c.989, g. Δώσων, ib. f
Δώτειρα, Datrix: Hesychio παρεκτική.
Δωτή, eidem est θρυτή: pro quo suprà δινωτή.
Δωτὴρ, t.1, c.989, e. Δώτης, ib.
Δωτικάζω, ib. f. Δωτίνη, ib.
Δῶτορ, ibid. e
Δωτύς, Cib⁹. Suid. enim δωτύος exp. θρῶς. Videtur significare potius Datio, vel Donū, vt δῶς & δωτίνη. Apud Hesych. verò Δῶτις legitur, expositum δῶς, φέρτη. Sed id scripturam habet valde suspectam.
Δώτωρ, (vt βώτωρ) Dator, Donator. δώτης. cuius vocatiuus δῶτορ. Suid. tradit esse & nomen proprium.
Δωχεῖον, Hesychio χωρεῖον δεκτικὸν, Loculus, Receptaculum. quod suprà per ο μικρόν.
Δώω, pleonasmo poetico pro δῶ: itidémque δώῃ pro δῷ: & in plur. δώωσι pro δῶσι. Homer. Il. α, Εἰ δὲ κε μὴ δώωσι, Non dederint.

E

E Nota quintæ apud Græcos literæ, quam ἐψιλὸν vocant: signum etiam numeri quinarii: cui si à sinistro imo angulo præfigatur acuti accentus nota, quinquies mille denotat, hoc modo, ͵Ε, ͵ε. Eust. ab antiquis hoc ἐψιλὸν tradit vocatum fuisse etiam εἶ, sed in versu, vt in argumento libri quinti Iliados Homericæ, Εἶ, βάλλει Κυθέρειαν Ἄρηά τ' Τυδέος υἱόν: metri gratia adiecto ι vt produci posset.

Ἔ, aduerb. t.1, c.1067, a. Ἔ, pronomē, Se, t.1, c.1068, b
Ἔ, ibid. c
Ἔα, aduerb. t.1, c.1073, d. Est ἔα interdum pro ἔασε, idq; vel in imperfecto, Ionicè dempto augmēto, vel in imperatiuo: interdum etiam per apocopē pro ἐάσε in tertia sing. præs. indic. vt apud Hom. Iliad. ε, Ἀντίον εἶμ' ὠφρῦ, τρεῖε μ' οὐκ ἔα Γαλαξ' Ἀθήνη, non sinit me tremere. Ita eam veteres scribere testatur Eust. Alioqui enim faciēdam esse σωιζιστον, si perispōmenως scriberetur εᾶ. ¶Interdum Ionica resolutione pro ἐῶ. vt Iliad. γ, Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ. ibi enim α metri causa ablatum est. Et Il. ο, τότε κούρος ἔα, tunc iuuenis eram. Et Il. ε, Ἦ κεν ζὼς ἀμφηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι. At ἔα δὴ aduerbialiter apud poetas vsurpari dicitur pro ἄγε δή. Vide & in Anomalis.

Ἑά, Sua: à nom. sing. ἑός, deriuato ex ἑ seu ε. Hom. ἑά τε δώματ' ἕκαστος, suas ad ædes quisque. Item ἑά, Sua, dicuntur quæ vnusquisque possidet seu habet veluti sua & sibi propria, hoc est Bona. vt quum dii dicuntur δωτῆρες ἐάων, bonorum. qua de re vide & t.1, c.1069, a. & & 1297, f.

Ἐάα, pleonasmo poetico pro ἐᾷ dicitur, vt ὀφέλα, βοάα, ἰχαράα, & similia.

Ἔαγα, ab ἄγω, Frango, t.1, c 93, c
Ἐάδα, Placui: vide in Anomalis. vnde particip. ἑαδώς, Qui placuit, Gratus, Acceptus. Homer. Iliad. ι, — πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν.

Ἔακεν, Hesych. exp. ἀλγεῖ, Dolet: afferens & ἑακόπε pro ἀλγοῦντες, Dolentes: nec non ἑακώς ἔχων, αἰνεμένως ἀλγῶν. At ἑακόπε, quod exponūt ἀναπεπαυμένοι, παρηκμακότες, est ab ἐάω, significāte Sino, Dimitto, Intermitto.

Ἐάλη, exponitur σωιήχθη, σωιεστάλη, σωιεγράφη, de quo in Anomalis. Hom. Il. υ, ἐάλη τε χανών, de apro qui à venatoribus premitur. Et Il. ν, Τῷ δ' ὑπὸ πᾶς ἐάλη: de Diomede contrahente se sub clypeum. Inde particip. ἑαλεὶς, Hesychio συναλεὶς, συγραφείς, Qui se contraxit seu contorsit. quod ε contra regulam retinuit. debebat enim dici ἁλείς.

Ἐαλόν, eidem H. est λυπηρόν: afferenti & ἑαλὸς pro πεπαυσμένος, sed idem ἑαλὸν exposuerat etiam λυπηρόν.

Ἐάλωκα, t.1, c.328, g. Ἑάλων, vide in Anomalis.
Ἑαύ, cum subiunct. t.1, c.1103, c. Ἑαύ, cum optat. ib. d.
Ἑαύ, geminatum, ibid. Ἑαύ, triplicatum, ibid. e.
Ἑαύ, pro αὖ, ibid. Ἑαύ τ' οὖν, t.4, c.820, c

Ἑαύδανον, Ionicè pro λωΐδανον, vt docui in Anomalis. Herodot. ἑαύδανέ οἱ ἁπτόμενα, ei hæc placebant.
Ἑαυκφόρος, apud Antimachum dicitur ἡ ἠώς, Aurora, teste Hesychio: forsan quòd ferat tenuem & splendidam vestem.
B Ἑαυτὸς, εδ, ό, Indutu pulcher. traduntur enim ἑαυτὸν πέπλον dici τὸν καλὸν καὶ ἄξιον ἐνδύσασθαι, ὥσθ' τὸ ἔνυσθαι τὸ ἐνδύεσθαι. vt apud Homer. Iliad. ε, & Iliad. η, Πέπλον μὲν κατέχυτο ἑαυτῷ πατρὸς ἐπ' οὐδεῖ. Alicubi substantiuè pōnitur ἑαυτὸς pro ἑαυτὸς πέπλος, seu generalius ἕμα, ἔνδυμα, ἱμάτιον, ἀμφίβλημα: veluti quum ei epitheton aliquod adiungitur, omisso substantiuo πέπλος. vt apud Homerum Iliad. φ, Ἀμφὶ δὲ ἀμβρόσιος ἑαυτὸς τρέμε. Et Iliad. φ, Νεκταρέου ἑαυτοῦ ἐπιτάξε λαβεῖσα. Iliad. ψ, Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑαυτὸ λίπ κάλυψαν, peplo tenui & subtili. id est linteo. vt & Hesychius exponit, λεπτὸν ἢ λιπὸ ἀμφιβολάριον: qui paulo antè ἑαυτὸν esse dixerat ἔνδυμα γυναικεῖον λαμπρόν. Pollux annotat quosdam differentiam facere inter ἑαυτὸν & πέπλον. nam τὰ αὐτὸν ποικιλματῶν ἐσθήματα ab eis vocari ἑαυτούς: τὰ δὲ σκεῦ ποικίλματα, πέπλους. Rursum ἑαυτὸς adiectiuum de cassitero etiam seu stanno dicitur, significātque Fusilis. Nam Hesychius ἑαυτοῖο κασσιτέροιο exponit δυσήχυτου. quemadmodum Eustathius quoque pag. 1146, annotat, ἑαυτὸν interdum esse epitheton ὑφάσματος, ab ἑῶ, significans videlicet τὸ ἄξιον φορεῖσθαι: interdum κασσιτέρου, veluti ῥεαυὸς, significans δύρυπος καὶ ῥοφδίως χυτός. Quosdam tamen putare ὑπὸ τοῦ ἑαυτοῦ κασσιτέρου vocem hanc ad vestes transfiatam, volētes χιτῶνα vel πέπλον ἑαυὸν dici τὸν λευκὸν ὁμοίως τοῦ κασσιτέρου, ὃς ὂν τοῦ χανώματος ὅσπερ ἔχει λευκός. id est Vestem seu peplum candidum & stannea splendentem albedine. Apud Diosc. verò ἑαυὸς legi dicitur pro Mollis & delicatus. Rursum Hesych. ἑαυὸν exp. non solùm ἱμαπίων λεπτῶν, sed etiam ἀγαθῶν, καλῶν.

Ἑαύσῃ, Si: item Licet, cum subiunct. apud Plat.
C Ἑαυτεῖ, & Ἑαυτὸ, vide in Anomalis.
Ἑαῦξα, ab ἄγω, Frango, t.1, c.93, c
Ἑάομαι, t.1, c.1073, d. Ἑᾶρ, t.1, c.1071, g
Ἑαρίδας, Hesych. dici tradit παῖς καὶ θεὰ εἰδαίας: forsitan quòniam verno tempore præcipuè reperiuntur.
Ἐαρίζω, t.1, c.1072, c. Ἐαρινὸς, ibid. b
Ἐάριον, ibid.
Ἐαρὸν, Hesych. dici ait λυπηρὸν καὶ πρόχειρον.
Ἐαρτήρος, t.1, c.1072, b. Ἐαρτῆρος, ib.
Ἔασας, t.1, c.1434, g. Vide & in Anomalis.
H Ἔασι, Ἔασκε, Ἔασαι, vide itidem in Anomalis.
Ἐαστέον, Sinendum, Dimittendum, Omittendum.
Ἑαυτὸν, t.1, c.1071, c. Ἑαυτοῦ, ib.
Ἑαυτοῖς, ib. f. Ἑαυτῷ, ib. c
Ἐάφη, vide in Anomalis. Ἑάω, t.1, c.1073, c
Ἑάων, t.1, c.1069, a. Ἑάων, t.1, c.1297, f

¶ Ἔβαν, t.1, c.635, b
Ἔβασαν, Ἔβαστι, & Ἔβαφον, vide in Anom.
Ἑβδομαδικὸς, Ἑβδομαῖος, Ἑβδομάς, Ἑβδομαστὸς, Ἑβδομήκοντα, Ἑβδομηκοντάκις, vide in sequ. Ἑβδομος.
Ἑβδομηκονταέτης, t.1, c.1193, e. Ἑβδομηκοντούτης, ib. e
Ἕβδομος, ου, ό, Septimus: pro quo poetæ DICVNT Ἑβδομάτης. Homerus Iliad. τ, ὁ δ' ἕβδομος εἰστήκει μέσος, septimus mensis. A Plutarcho verò ἕβδομος μὴν dicitur September mensis, quoniam septimus ordine est, inchoando annum à Martio, vt fiebat olim Romæ. Sic ἑβδομη ἡμέρα, septima dies. At ἕβδομον ἡμιπέλαστον antiquo loquendi genere dicebatur pro ἕξ πέλαστα, vt docet Pollux libro 9, vel potius τὰ ἕξ ἡμίσεια πέλαστα, vt vult Hesych. & ex eo Bud. De asse. Fœmin. gen. ἡ ἑβδόμη, & poeticè ἡ ἑβδομάτη, sub. ἡμέρα, Septima dies. veluti quum Suidas dicit τῇ ἑβδόμῃ nomina imposita fuisse infantibus, Septimo die, à partu videlicet Sic Hom. Od. ξ, Ἑβδομάτῃ δ' αὖ καθαρὸν ἄνθος Κρήτης ἀρείης Ἐπτὰ ὀλῳ, Septimo die. Athen. verò l. 12, περὶ ἀρχῆς τῶν ἑβδομαῖς τοῖς βωμοῖς, septima quaque die. INDE Ἑβδομαῖος dicitur qui τῇ ἑβδόμῃ aliquid facit, vt ἑβδομαῖος πυρετὸς, apud Alex. Aphrod. Febris septima quaque die recurrens: Septimanam medici vocāt, vt Tertianam, Quartanam. Et Luc. dicit ἑβδομαίοις ἰδεῖν αὐτοὺς, pro, Eos septimo die vidisse. Itidem ἑβδομαῖος ἦκε, qui septimo die venit. Et ἑβδομαία ἔπεκε, quæ septimo die peperit. Præterea ab ἑβδομος seu ἑβδόμη est SVBST. Ἑβδομαὶ, significans numerum septenarium. Interdū ἑβδομαὶ dicitur Spatium septem dierum, seu Septem dies, vt Latinis Septimana. veluti quum mensis dicitur in quatuor ἑβδομάδας diuidi, in quatuor septimanas: hoc est in quater septem dies. Sic Galen. ὡς τοῖς τρεῖς ἑβδομάδας εἴκοσιν ἡμέρας ἀφεγράφεσθαι. Et Cicero, Ne in quartā hebdomadem incideres. Alioqui ἑβδομαὶ dicitur etiam pro ἑβδόμη. s. ἡμέρα, Septima dies, seu Septima quæque dies, vt Macch. l. 2, ἄγων τὴν ἑβδομάδα, Septimam quāque diem celebrare & festam habere. id est diem Sabbati, ex instituto Mosis. INDE Ἑβδομαδικὸς, quod ex Greg. Naz. affertur pro Septenarius, Septimanus. Sic Galenus μετὰ δὲ ἑβδόμας, ἐκλύεσθαι, ἀφ' τοῖς πυρετάδας, ἑβδομαδικὰς γίνεσθαι κρίσεις, Septimanarias, i. Singulis hebdomadibus repetētes, Septima quaque die faciēdas. Præterea ab hac origine EST Ἑβδομήκοντα, Septuagintā. Vnde ADVERB. Ἑβδομηκοντάκις, Septuagies: & nomen ORDINALE, Ἑβδομηκοστὸς, Septuagesimus.

Ἔβενος, ή, ὴ, SIVE Ἔβενος, (vtrunque enim Suidas affert) Ebenus, siue Ebenum: lignum ex omni materie spississimum & grauissimum, cariem non sentiens, nigrum, politi cornus lævore, mordentis subastringētisque gustus, & dum fuitur odoratum: de quo plura vide apud Dioscoridem lib. 1, cap. 130, Galen. in simpl. medic. Plin. l. 12, c. 4: nec non Seruium in Georg. Virg. lib. 2, item Theocr. Idyl. 15, & Herodot. lib. 3. Apud Latinos interdum cum aspiratione scriptum reperitur, vsurpatúmque (teste Seruio) & fœm. & neutro gen. INDE Ἐβένινος, Ebeninus, Factus ex ebeno. AT Ἐβενόσεχρον dici à quibusdam τὸ ἐλέφαντον, refert Gorr. ex Diosc.

Ἔβη, t.1, c.635, b. Ἔβησε, vide inter Anomala. vtitur autē eo Hesiod. dicens, ἐς δίφρον ἔβησαν, in currum ascendit.
Ἐβίσκος, secundum medicos ἡ μαλάχη, quæ & ἀλθαία, inquit Suidas. Galenus Simpl. medic. l. 6, ἐβίσκον siue ἀλθαίαν esse dicit μαλάχην ἀγρίαν, maluam sylueſtrem. Diosc. ἰβίσκον appellat, per ῖ, vt Plin. quoque & Virg. Hibiscum, præfixa etiam aspiratione.
Ἐβίων, t.1, c.738, g
Ἑβραῖος, ή, ό, Hebræus: idem qui Iudæus, ab Hebro progenitore. vt quum Pausan. in Attic. dicit Adrianum imp. Ἑβραίοις τοῖς ἄνω Σύρων χειρώσασθαι κατεσκεύασε. INDE Ἑβραϊκὸς, ή, όν, Hebraicus, Qui vel qualis Hebræorū est. vt Ἑβραϊκὴ διάλεκτος, Lingua Hebræa: quæ ET Ἑβραΐς, vt Ἑλληνὶς pro Ἑλληνική. Inde & VERB. Ἑβραΐζω, Hebræos imitor, Hebraico more loquor aut viuo. VNDE Ἑβραϊστὶ, Hebræorum imitatione, More Hebræorum, Hebraicè. hoc est, Ita vt solēt Hebræi. Sunt qui sine aspiratione hæc scribant: Hesych. & Suid. cum aspiratione, & rectius.

A ¶ Ἐγγαγὶς πέτρα, eadem quæ γαγάτης λίθος, seu γαγίτης, Gagitis gemma, quæ videlicet in Gange fluuio Lyciæ reperitur, viridi colore. Nicand. Ther. Ἄλλοτε δ' αἰζηλέλιον κεῖνον ἐγγαγίδα πέτρῳ. De hac verò gemma plura ibi Schol.

Ἔγγαιος, t.1, c.803, d. & t.3, c.372, e. obiter.
Ἐγγαλακτόομαι, t.1, c.812, c. Ἔγγαλον, ib. b
Ἐγγαμίζω, t.1, c.815, d. Ἐγγαστρίμαντις, t.1, c.820, b
Ἐγγαστρομαίχαιρα, ib. d. Ἐγγαστρίμυθος, t.1, c.819, h
Ἐγγαστρίτης, t.1, c.820, d
B Ἔγγαυρον, Hesychio ποτηρὸν, ὑγρὸν, ἄωρον, τοῦ σπρωτον, ἀπλεῦ ῥόμον, αἴκιμον.
Ἐγγαυστον, eidem est ἔνσκαμμον. à γαυστός.
Ἐγγέγαα, idē quod γέγαα. Hesychius enim ἐγγεγάασιν simpliciter exponit γεγάασιν, εἰσίν: itidémque ἐγγεγαῶτα, γεγηθυῖα. Sic sanè Homerus dicit, Ἄμφω δ' ἐγγεγάασι φαεσιμβρότου ἠελίοιο, pro ἐγήθουσι, vel etiam ἠγεγήθουσι. Alioqui ἐγγεγάασι significat Insunt. vt apud Homerum Il. ζ, πᾶσιν τοὶ Ἴλιῳ ἐγγεγάασιν, omnibus qui sunt in Ilio. Est præt. med. tanquam ab ἐγγάω, refertur autem ad ἐγγίνομαι.
C Ἐγγεγόνκε, t.1, c.884, c.
Ἐγγεγρωνὸς, Hesychio est βοῦσας, Vociferatus.
Ἐγγείδατα, τά, hydraulica organa quæ aquâ bibentia tandem mouent sigilla cæteráque quæ delectationibus oculorum & aurium sensus eblandiūtur, teste Vitruuio libro 10, cap. 11. vbi à Ctesibio hæc inuenta ait. Forsan autem inde dicta quòd faciant hæc sigilla seu iconculas ὑπὸ τῇ γῇ βαίνειν.
Ἐγγείωνται, Hesychius exponit ἐγγενήσωσιν, Ingenerēt: à them. ἐγγείνομαι, Ingenero. Hom. Il. ζ, Μῆ καὶ δ' ὧδε κατ' χαλκοτύποις ὠτειλαὶ Εὐλαὶ ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν.
Ἔγγειος, t.1, c.807, c. & t.3, c.372, e. obiter.
Ἐγγειόπονος, t.1, c.807, d. Ἐγγειόφυλλος, ib. e
Ἐγγελάω, t.1, c.813, c. Ἐγγενὴς, t.1, c.834, a
Ἐγγενόδμων, t.1, c.830, e. Ἐγγενὴς, t.1, c.834, a
Ἔγγεον, idem quod ἔγγειον, Terrestre. Suidæ τὸ ἀσπαρές. Vnde ἐγγεόπονος, idem cum ἐγγειόπονος.
Ἐγγήσαμα, t.1, c.848, b Ἐγγηρόσκω, seu Ἐγγηράω, ib.
Ἐγγίγνομαι, t.1, c.830, c. Ἐγγίζω, t.1, c.887, c
F Ἐγγίνομαι, t.1, c.830, c. Ἐγγιον, t.1, c.887, a
Ἔγγισα, ibidem.
Ἐγγίσαμα, ατος, τὸ, dicitur cranii fissura in qua os affectum loco naturali dimouetur & desidet, atque ad inferiorem cerebri membranam pertingit, quam etiam vrget premitque. Est autem in eo fissuræ genere omnino ossis fragmentum grandius. nam si os in plura fragmenta perruptum est, ἐκπίεσμα appellatur. Sic dicitur ὀστὸ τῷ ἐγγὺς, id est prope, quòd os fractum ad subiectam membranam appropinquet. Ita Gorr. Meminit Galen. Therap. l. 6, & in Defin. medic.
G Ἐγγλαυκῶσαι, Hesychio est ἐμβλέψαι, Intueri.
Ἐγγλάφω, Insculpo. idem quod ἐγγλύφω. vnde pass. ἐγγλαφῆναι, quod Etymologus exponit ἐγγλυφῆναι, ac proprie de pullis auium dici ait, ὥσθ' τὸ λέπος. quod mihi equidem parum sit verisimile. hoc enim potius ὀκλαφῆναι diceretur, vt ὀκολαφθῆναι.
Ἐγγλιχρὸς, ή, ό καὶ ὴ, Cui inest τὸ γλίχρον, id est Viscosus, Glutinosus, Lentus, Tenax.
Ἔγγλυκος, t.1, c.852, c
Ἐγγλύσαι, Hesych. exp. ἐγγλυκάζει, procul dubio respiciens ad hunc locum Herodoti lib. 2, pag. 77, de loto, ἔστι δὲ καὶ ἡ ῥίζα τοῦ λωτοῦ τούτου ἐδώδιμον καὶ ἐγγλύσαι δυνατόν, εὖν στρογγύλον, μέγαθος κυάμου. id est Indulcat, Dulcedinem ori infert. nam & infrà, lib. 4, p. 176, ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπὸς ἐστὶ μέγαθος ὅσον τὸ τῆς σχοίνου, γλυκύτητα δὲ τοῦ φοίνικος τοῦ καρπῷ παρεσείκελος. Quæ verba indicant superius ἐγλύσαι intelligendum esse non amplius de radice, sed de fructu, præsertim quum subiungat, orbicularem esse & pomi magnitudine. Sed & Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 4, testatur loti fructum esse γλυκὺ καὶ ἡδύ: & ante eum Homerus Odyss. ι, socios Vlyssis reditus fuisse oblitos postquam λωτοῦ φάγον μελιηδέα καρπόν. Vnde Plinius lib. 13, cap. 17, Nascitur densus in ramis, myrti modo, non, vt in Italia, cerasi, tam dulci in cibo vt nomen etiam genti terræque dederit, nimis hospitali

aduenarum obliuione patriæ. Perperam itaque intellexerunt verba Herodoti illi qui sic interpretantur, Ad gluticndum facilis, quia teres: longè rectius Valla, qui vertit, Suauitate præstanti.

Ἐγλύφω, t.1, c.851, f. Ἐγλωσσοτοπέω, t.3, c.1697, e
Ἐγλωσσοπάτωρ, t.1, c.853, f. Ἐγλωσσοπυπτέω, t.3, c.1697, e
Ἐγόμφωσις, εως, ἡ, dicitur Compages dentium, quæ & γόμφιασις: quoniam videlicet dentes gingiuis veluti γόμφοι & claui impacti sunt serie quadam continua. Galenus lib. 5 ἥθικῆς τέχνης, de dentibus loquens, καταπαράς ἐγγομφώσεως ἡνωμένης. Dioscor. l. 2, ὀξυκυλόνδρου παρηγορεῖ γομφιάσεις, collutum dentium compagines mitigat.
Ἐγγονέω, t.2, c.343, h. Ἐγγόνη, t.1, c.841, d
Ἔγγονον, ib.d. Ἔγγονος, ib.
Ἐγγόργυρον, Hesychio φοβερὰς βλέψας. Terribilis aspectu, seu Intuitu suo terrens. Sequitur apud eum Ἐγγοργύλον, (haud scio an perperam pro ἐγγοργύλον) expositum γοργὸν καὶ φοβερὸν βλέψον.
Ἐγγεδεμματος, t.1, c.862, f
Ἔγγεκτος, in antiquis lex. Græcol. exponitur Cõscriptus, sicut ἔγγραφος. Sonat tamen potius Inscriptus, vel Qui inscribi potest: & potest etiam ἐξωνεῖσθαι.
Ἐγγραυλις, vulgo dicitur pisciculus ille qui à spuma ἀφύη seu ἀφρὸς nominatur, teste schol. Aristophanis: voce forsan corrupta ex εἰκρασίχολος, quæ species quædam est τῆς ἀφύης.
Ἐγγραφή, ῆς, ἡ, Inscriptio. Vide ἐγγράφω.
Ἐγγεγράφομαι, t.1, c.872, e. Ἐγγεγραφος, t.1, c.864, g
Ἐγγεγράω, t.1, c.872, d
Ἐγγεγράφως, Scripto, seu In scripto: aut Cum scriptis.
Ἐγγεκμάσσω, Hesychio est ὀκαίσω τοῖς πεπλυτικόσι.
Ἐγγεκμὸς, eidem est παροξυσμός.
Ἐγγύαν, idem Laconibus esse dicit ὁμωνίαν.
Ἐγγυαλίζω, t.1, c.882, d. Ἐγγυάω, t.1, c.884, b
Ἐγγυάομαι, ib.c. Ἐγγύδιον, t.1, c.887, c
Ἐγγύη, t.1, c.882, e. Ἐγγυήσικη, t.1, c.883, b
Ἐγγύησις, t.1, c.884, f. Ἐγγυητὴς, ib.g
Ἐγγυητὸς, ib. Ἐγγύθεν, t.1, c.887, c
Ἐγγυθετος, ib.a.
Ἐγγυθήκη, t.1, c.24, b. & 883, b. Ἐγγύθι, t.1, c.887, c
Ἐγγυίω, t.1, c.881, e. Ἐγγυμαλίζω, t.1, c.889, a
Ἐγγυοθήκη, t.1, c.883, b. Ἔγγυος, t.1, c.882, g. Hesychius ἔγγυον exponit non solùm ἐγγυοπλῶν, sed etiam neutraliter ἀσφαλές: pro quo suprà ἔγγυον.
Ἐγγὺς, t.1, c.886, d. & t.3, c.43, h. obiter.
Ἐγγύπαπα, t.1, c.886, g. Ἐγγύπαπος, ib.
Ἐγγυπάπω, ib. Ἐγγύπορος, ib.f
Ἐγγυτέρω, ib.g. Ἐγγύτης, t.1, c.887, c
Ἐγγύτιος, t.1, c.891, g. Ἐγδούπησε, t.1, c.1046, a
Ἐγεκτάμλω, t.1, c.824, c. Ἐγείρω, t.1, c.1073, g
Ἐγθυμήν, t.1, c.825, a. Ἐγθύμλω, ib.
Ἔγκυπτε, per syncopen pro ἐγκύψετο à γκυμαι. Significat etiam ἐλαθεν, teste Hesych. de quo in Γέντο.
Ἐγεγρεῖ, eidem Hesychio est γρηγορεῖ, Expergiscitur, vel Vigilat.
Ἐγεσοβόπτες, t.1, c.1074, a. Ἐγεσόγελως, ib.b
Ἐγέρσιμος, ib. Ἐγεσίνοος, ib.
Ἔγερσις, ib.a. Ἐγεσφανὴς, ib.b
Ἔγεσι, Vigilanter. Eurip. Ἐγερπικὸς, t.1, c.1074, b
Ἔγεσι, à Suida esse dicitur πολεμικὸν μηχάνημα ἐκ λίθων καὶ ξύλων καὶ χοῦ ἐφερόμενον, bellicum machinamentum è lapidibus, lignis, & terra fossitia excitatũ. Vox est à Latinis sumpta, significans terram egestam seu aggerem qui propugnaculi loco est. Agger enim, teste Vegetio, ex terra lignisq; extollitur contra murum de quo tela iactantur. Suprà habuimus Ἄγεστα & Ἄγεσι: quibus itidem denotatur terra aggesta. Græci id χῶμα dicunt vocabulo suo.
Ἐγήλαστος, Suidæ ὁ ὀθηχαρὴς, Lætus, Hilaris: Hesychio non solùm ὀθηχαρὴς, sed etiam ὀθήχρηστος.
Ἐγκαγχαλᾶν, Irridere, Illudere. vel potius Petulãtibus cachinnis illudere.
Ἐγκαθίζομαι, t.1, c.1082, a. Ἐγκαθείργυμι, t.1, c.1242, a
Ἐγκαθειργύω, ib. Ἐγκαθείργω, ib.
Ἐγκαθελεῖν, Hesychio καταβαλεῖν, Deiicere: à themate ἐγκαθαιρέω.

Ἐγκάθετος, t.1, c.1667, f. Vnde ADVERB. Ἐγκαθέτως, quod ex Diod. Siculo De reb. gest. Phil. afferitur pro Insidiosè & fraudulenter.
Ἐγκαθεύδω, Indormio, Incubo. Apud Plutarchum in Apophth. Lysander militibus suis dicit, τοιούτοις φοβοῦσθαι πολεμίους ὧν οἱ λαγοὶ δι' ὀρφνίας ἐν τοῖς τείχεσιν ἐγκαθεύδουσι; ob quorum pigritiam vel lepores muris incubant. id est Tam ignauos vt lepores quoq; in muris suis niduläri & indormire sinant.
Ἐγκαθεψόμενος, Incoctus, Qui incoquitur. ἐγκαθέψω enim est Incoquo, seu Decoquo in.
Ἐγκαθηδάω, t.1, c.1447, g. Ἐγκάθημαι, t.1, c.1384, b
Ἐγκαθίδρυμαι, t.1, c.1094, b. Ἐγκαθιδρύω, ib.
Ἐγκαθίζω, & Ἐγκαθίζομαι, t.1, c.1090, g
Ἐγκαθίημι, t.1, c.1667, f. Ἐγκάθισμα, t.1, c.1090, h
Ἐγκαθίστημι, t.1, c.1774, f
Ἐγκαθορμίζομαι, Subeo portum: vel etiam In portu mé contineo. Budæus sanè ἐγκαθορμίζεσθαι afferens ex Basilio p.245, exp. & In portum ingredi, & In portu stare.
Ἐγκαίνια, τὰ, Festum dedicationis cuiuspiam rei. vt apud Danielem cap. 4, Nabuchodonosor iubet satrapas suos & præfectos εἰσελθεῖν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς εἰκόνος ἣς ἔστησεν, conuenire ad dedicationem statuæ quam erexerat. Itidem ἐγκαίνια Hierosolymis dicebatur festum illud quod agitabatur in memoriam templi post diutinam in Babylonia & Perside captiuitatem instauratì: vel potius festum illud quod Iudas Macchabæus pulso Antiochi præsidio Hierosolymis instituit in memoriam templi cultúsq; diuini à sese instaurati ac veluti renouati. nam, vt legimus Macchab. lib. 1, cap. 4, constituit Iudas & fratres eius, totàque Israëlis cõcio, vt dies dedicationis altaris suis temporibus agitarentur singulis annis. Ioann. cap. 10, ἐγένετο δὲ ἐγκαίνια ἐν Ἱεροσολύμοις. Suid. ἐγκαίνια esse dicit ἑορτὴν καθ' ἣν ἔκαινουργήθη, festum in quo aliquid innouabatur: schol. Eurip. ἑορτὴν τὴν ἐγκαινισμῶν. Sunt qui ἐγκαίνιον pro tyrocinio etiam accipiãt in hoc loco Quintil. l. 7, c. 3, Nec pro encænio ducendum scelus primum. Ita enim reponendum iudicant, quum vulg. edit. habeant Per ἐγκαίνια.
Ἐγκαινίδες, pars quædam nauis sunt, teste Suida, afferente hæc verba, ξύλα ἰσχυτιῆ καθ' πυζυγὸ ἢ ἐγκαινίδας ὕπερθε κῆ τὸ ἐγκάρσιον ἐνθέντες, οὐ δεῖ παντὸς εἰπὰ μόνον ἀμφὶ τὰ ἄκρα ἢ τὰ μεσαίτατον δεσμοῖς πεδεισφίγξαντες. Apud Etymologum ἐγκανίδες per ι, vt infrà docebo.
Ἐγκαινίζω, t.2, c.10, b. Ἐγκαινισμὸς, ib.
Ἐγκαινόω, ῶ, Innouo. Exponitur etiam Initio, Dedico, vt ἐγκαινίζω.
Ἐγκαιρεία, t.2, c.11, h. Ἔγκαιρος, ib.
Ἐγκαίρως, t.2, c.12, a. Ἐγκαίω, t.2, c.179, e
Ἐγκαικοῦδω, Hesychius exp. ὑλοῦδω.
Ἐγκαλέω, t.2, c.20, f. Ἐγκαλέομαι, t.2, c.20, g. & 21, a
Ἐγκαλινδέω, t.2, c.496, d. Ἐγκαλινδέομαι, ib.
Ἐγκαλλωπίζομαι, t.2, c.41, d. Ἐγκαλλώπισμα, ib.
Ἐγκαλοσκελεῖς, dicuntur qui habent τὰ σκέλη ἐν τοῖς κάλοις, Qui crura habent inclusa lignis seu numellis. Affertur hæc vox ab Hesych. qui dicit τοὺς μὴ ἔχοντας τὰ χρέα solitos fuisse ἐν κάλοις δεσμεύεσθαι τοὺς πόδας.
Ἐγκαίλυμμα, ατος, τὸ, Velamentum, Quo aliquid integitur.
Ἐγκαλυπτέος, t.2, c.44, b. Ἐγκαλυπτέρα, ib.
Ἐγκαλύπτω, & Ἐγκαλύπτομαι, t.2, c.43, g
Ἐγκαλυψις, t.2, c.44, b
Ἐγκάμπτω, Inflecto. Gal. in Lex. Hipp. ἐγκεκαμμένοι exp. ὀνομαστικοῖς καὶ γενικοῖς, de vnguibus dici annotans.
Ἐγκαναχᾶσθαι, Cum cachinno insonare, seu Cachinnos emittere ob. vt apud Theocr. idyll. 9, Menalcas κάχλω à Daphnide sibi donato ἐγκαναχήσατο, pro τῷ κάχλον λαβὼν ἐπ' ἀπτῆνὴ θέως ἐγέλασεν, vt schol. exp. Vel etiam Præ lætitia insonuit, Lætus inflauit & resonare fecit.
Ἐγκαίναξον, Cum sonitu infunde: μετὰ ψόφου ἔγχεον: videlicet ὥσθ' ἢ καναχὴ, quæ est ἦχος. Aristoph. Equit. Ἴδε νῦν ἄκρατον ἐγκαίναξόν μοι πολύ. Etym. quoq; ἐγκαναξαῖ esse dicit τὸ ἐγχεαι μετὰ ψόφου, id est πολὺ ὥστε ἠχεῖν: deriuans scilicet ὥσθ' ἢ καναχὴ, ἢ σημαίνει κτύπον. Sed idem dicit τοὺς γραπτοῦντας ὅτι τὸ θορυβῶδες ἠχεῖν τῶν λέξιν. Eurip. verbo ἐξεκαναξαν vtitur in re simili, in Cyclope. Ibi enim

Vlysses Sileno qui merum gustarat, eóque ad saltandum incitabatur, dicit, Μῶν τὸν λαγῳὸν ἐκκαναξὲ σὺ κακῶς; Nunquid pulchrè tibi per guttur cum murmure descendit?
Ἐγκανθίδες, t.2, c.57, b. Ἐγκάνθω, t.2, c.64, f
Ἔγκαρ, αρος, ὁ, Cerebrum, vel Pediculus. vt quidam acceperunt apud Homerũ Iliad. 1, vbi Achilles de Agamemnone dicit, πίθι δέ μοι ἔγκαρος ἀίσῃ, vt sit, Non pluris eũ facio quàm pediculum aut cerebrum. nõ minus enim cerebrum olim fastidiebant in cibis quàm pediculum. quod cerebrum à Lycophrone quoque ἔγκαρος dicitur eadem compositionis forma qua ἐγκέφαλος, videlicet ὥσθ' τὸ ἐν τῇ κάρᾳ ὕπνῳ τῇ κεφαλῇ ἔχ. (quemadmodũ & Alcæus Epigr. lib. 2 dicit, οἷς ὀφελόν γε καὶ ἔγκαρον ἐκθρόον ἀμάξας, βρέγμα Φιλιππίης ἔθεπον κεφαλῆς, pro Cerebrum inimici frangẽs) Sed rectius ii qui scribunt diuisim ὀν Κάρος, & interpr. Habeo eum pro Carico mancipio. Vtriusq; exp. meminit Eust. Apud Hes. ἔγκαρος legitur, expositũ ἄθημος, positúmque Doricè forsan pro ἔλκηρος.
Ἐγκάρδιον, t.2, c.98, e
Ἐγκαρπαδένται, Hesych. exp. ἐγκριθέντας, ὀντυχέντας.
Ἐγκαρπὶς, t.2, c.78, c. Ἔγκαρπος, ib.a
Ἐγκάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obliquus, seu In obliquum porrectus, Transuersus. Aristot. De mundo, ὧν μέσος ὁ ζωοφόρος κύκλος ἐγκάρσιος. nam iste ἐστὶ β' ζωδίων κύκλος λοξός: est & dicitur, quoniam ἡμῖν τοῖς ἀρκτικοῖς κύκλοις, teste Proclo. Sic Philostr. in Heroic. ἐγκάρσιοι ἐμβολαί. Obliquæ, seu Quæ obliquè fiunt. Et Philo in Vita Mos. lib. 1, ὁκτὰπηχυς ὢν τῆς ἐπὶ ἀλθείας ἐγκάρσιον ἀστραπὴν ὑρῶν, relicta via recta nactus callem transuersam. Vnde ADVERB. Ἐγκαρσίως, Obliquè, Transuersè. Thuc. l. 2, ὑφ' ἢ τὴν πλοῦς αἰνελκύσαντες ἐγκαρσίως.
Ἐγκαρσίχολος, exponitur Iracundus: sed sine exemplo vel autoritate. Infrà ἐγκαρσίχολος.
Ἐγκαρπα, Hesych. exp. τοῖς κακοφορυδιδῆς σίπους, Detonsa frumenta. Verùm & ἔγκαρπα dixit Phrynich. Δικίνοις, teste eodem.
Ἐγκαρτερέω, t.2, c.1599, b
Ἔγκας, Galen. in Lex. Hippocr. exp. ἐν βάθει, In profundo.
Ἔγκατα, ῶν, Intestina, Interanea, Viscera. τὰ ἔντερα, τὰ σπλάγχνα. Homer. Odyss. 1, Ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα. Iliad. λ, — αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. Luc. in Caucaso, γύπας αὖ ἐπίσησί σοι τὰ ἔγκατα ἐξαμησόμενοι. Reperitur & datiuus ἔγκασι pro ἐν τοῖς σπλάγχνοις, apud Hes. & Suid. quem Etymol. vult συγκεκριθῆναι ὀνόματι τῷ ἐγκάτοισι, vt πεσεῖσθαι ex πεσεῖσθαι τοῖσι. Vsus autem eo est Homer. Iliad. λ, dicẽs, ἀμφὶ δὲ μοι ἔγκασι φυσᾶς. Etym. annotat in singnum. dici quidem ἔντερον, at non ἔγκαρ.
Ἐγκαταβιόσαι, Vitam consumere in. vt apud Plut. tyrãnus quidam arci ἐγκατεβίωσε.
Ἐγκαταγέλαστος, Qui irridetur, Ridiculus. Æschin. in Ctesiph. ἐγκαταγέλαστον τῷ πόλει ποιῶν.
Ἐγκαγηρασκάω, Confenesco in. Particip. ἐγκαταγηρασκὼς Bud. ex Dinarcho affert pro Inueteratus.
Ἐγκαταδέω, Illigo. Plat. in Phæd. de anima loquens, ἢ λύπαις ἑαυτὴν πάλιν ἐγκαταδεῖν.
Ἐγκαταδοῦσαι, exponitur Dimittere.
Ἐγκαταδύω, seu Ἐγκατάδυμι, t.1, c.1064, e
Ἐγκαταζεύγνυμι, t.1, c.1396, f. Ἐγκατάκειμαι, t.2, c.167, d
Ἐγκατακεφάνυμι, t.2, c.139, g
Ἐγκατακλείω, Includo, seu Concludo in. Aliis Intercludo. Apud Hippocratem De victu in morb. acut. ὁκόσοισι σῖτος ἐγκατεκέκλεισται, Galen. exponit ὀν πολλοῦ χρόνου μὴ βεβηκχωρήκει.
Ἐγκατακλίνω, t.2, c.256, f. Ἐγκατακλίνομαι, ib.g
Ἐγκατακρούω, ex Aristoph. affertur pro Pulso, Moueo.
Ἐγκαταλαμβάνω, t.2, c.574, f. Ἐγκαταλαμβάνομαι, ib.g
Ἐγκαταλέγω, t.2, c.611, e. Ἐγκατάλειμμα, t.2, c.670, h
Ἐγκαταλείπω, ib.
Ἐγκατάληψις, Comprehensio. Moschop. πάχυν τοῦ σύσημα ἐγκαταλήψεων ἐγκεκυμασμένων ὥσθ' τὸ πέλος οὐχρῆσιν ἐστὶ ὀν τῆς βίᾳ. Ita Bud. Alii verò simpliciter legunt καταλήψεων.
Ἐγκαταλιμπάνω, t.2, c.671, a
Ἐγκατολογίζομαι, Computo, Adnumero. B. ex Isæo p.80.
Ἐγκαταμένω, Permaneo in: vel Infideo.

Ἐγκαταμίγνυμι, t.2, c.935, c. Ἐγκαταμιγνύω, ib.
Ἐγκαταπήγνυμι, t.3, c.268, g. Ἐγκαταπλέκω, t.3, c.362, h
Ἐγκαταῤῥάπτω, Infuo, vel Desuo in. Xen. ἐγκατεῤῥαμμένοι ἐν ἐκκαυστείδες, ἵνα τὰ ὄμματα φυλάττωσι, Infuti aculei.
Ἐγκατασκευάζω, & Ἐγκατασκευάζομαι, t.3, c.845, d
Ἐγκαταβένυσθαι, Extingui in. vnde ἐγκαταβεσθῆ.
Ἐγκατάσκιος, t.3, c.845, b. Ἐγκατασκιάζω, t.3, c.863, c
Ἐγκατάσκιψις, ib.d
Ἐγκαταστέρνω, Spargo seu semino in. Bud. interpr. Semen alicuius rei ingenero, in hoc loco Plut. ὧν ὁ θεὸς ἐγκατέστερνεν ἀφ' ἑαυτῶ τῇ ὕλῃ ἢ κατέμιξε. At Herodian. dicit, φήμιλιν ἐγκαταστέρνει ὀν δὴ αἰφνιδίως τετελευτήκει, rumorem disseminare in vrbe.
Ἐγκαταστυγνόω, t.3, c.990, a. Ἐγκαταφαίζω, t.3, c.1195, a
Ἐγκαταπάτω, t.3, c.1265, c. Ἐγκαταπήγνυμι, t.3, c.1502, f
Ἐγκαπήτως, perperam alicubi pro ἐγκαθέτως.
Ἐγκατειλεγμένος, Attice pro ἐγκατειλελεγμένος.
Ἐγκατειλέω, t.1, c.1216, f
Ἐγκατεύνη, Ionibus esse δεύκειν, tradit Corinth.
Ἐγκατέχω, t.1, c.1348, b. Ἐγκαθήθω, t.3, c.1502, g
Ἐγκατηλαφᾶν, Hesychio est ἐγκαταμυκτηρίσαι, Irridere.
Ἐγκαθοικέω, ῶ, Inhabito. Affertur & ἐγκαθοικῶν ὀν αὐτοῖς, pro Inter illos habitans.
Ἐγκαθοικίζω, t.2, c.1230, b. Ἐγκαθοικοδομέω, t.2, c.1205, d
Ἐγκαθος, ου, ὁ ἡ, exponitur Interior: sed sine exemplo.
Ἐγκαυλέω, t.2, c.94, g. Ἐγκαυμα, t.2, c.179, e
Ἔγκαυσις, ib.g. Ἐγκαυστὴς, t.2, c.180, a
Ἐγκαυστικὴ, ib.b. Ἐγκαυστικὸς, ib.
Ἐγκαυστὸς, ib.a. Ἐγκαυχάομαι, t.1, c.609, e
Ἔγκαφος, t.2, c.64, g. & 310, c. ob.
Ἐγκείμαι, Iaceo in, &c. t.2, c.1641, f. Ἐγκειμαι, Inuado, &c. ib.g. Ἐγκείμαι, Insto, &c. ib.h
Ἐγκεκαυδιῶς, t.2, c.179, c. Ἐγκεκωφότες, οί, t.2, c.507, f
Ἐγκέλαδος, t.1, c.1900, c. & t.2, c.117, a
Ἐγκελδόμαι, t.2, c.1153, d. Ἐγκέλδυσμα, ib.
Ἐγκελδυσμὸς, ib.c. Ἐγκέλδυστος, ib.
Ἐγκελδύω, ib.d
Ἐγκέλλω, Insisto, Incumbo. Hippocr. De fract. ὀλπιεκλεόμενος ὄκως τὰ ἄκρα τῶν ῥάβδων μὴ ἐς τὴν χεῦπα, ἀλλ' ἐς τὰ ἄκρα τῶν σφαιρέων ἐγκέλοιτο. ibi enim Galen. exponit ἐνερείσῃ, ἐνσπερίξῃται.
Ἐγκινίδες, Etymol. esse dicit πλαγίας σανίδας, Tabulas obliquas. pro quo Suid. habet ἐγκαινίδας per αι diphthongũ.
Ἐγκεντὶν, t.2, c.1293, g. Ἐγκεπεία, t.2, c.122, b
Ἐγκεπείζω, ib.f. & 1293, g. ob. Ἐγκεπεὶς, t.2, c.122, a
Ἐγκεφρισις, ib.g. Ἐγκεφὴς, ib.a
Ἐγκεφόω, ib.e. Ἐγκεφωθεὶς, ib.
Ἐγκεφαινυμι, t.2, c.138, g. Ἐγκεφαω, ib.
Ἐγκεφόμεω, Conuiua ingero, Probris incesso. Ex Eurip. affertur pro Illudo.
Ἐγκέφαλος, Qui in capite est, &c. t.2, c.153, a. Ἐγκέφαλος, Medulla, &c. ib. Ἐγκεφαλὸς, Cerebrum, &c. ib.d.
Ἐγκεχεδὰ, t.4 c.405, h
Ἐγκεχεία, Suid. affert pro ἐγκεχείεκα.
Ἔγκηροι, Hesychio sunt οἱ θνητοί. Mortales: obnoxii videlicet τῇ κηρὶ, fato seu morti. Sic idem ἔγκηρος μοῖρα affert pro ὀθανατόσιμος μοῖρα.
Ἐγκηρόω, ῶ, Incero. Ex Hippocr.
Ἐγκηρὸς, t.2, c.141, d. Ἐγκηρικαύομαι, t.2, c.v, c
Ἐγκηρικίζω, ib.c. Ἐγκηρικίζομαι, ib.b
Ἐγκηρικίσρια, Hesychio est ἀθεμιστοσία.
Ἔγκηλον, & Ἐγκίλλαφος, eidem Hes. est ἀρὰ, Cauda.
Ἐγκινούμβρος, exponitur Turbans, Impediens: sed sine exemplo. Id autem nobis suppeditat Aristoph. Ex eius enim Babyloniis Etymol. & lexicum meum veteris afferunt, Αἴκρ τῆς ἡμῶν ὄβιν ἐγκινούμβρος, exponentes τὰ ἐναντία καὶ ἐμποδίζων.
Ἐγκὶς, vide infrà in Ἔγκυπτε.
Ἐγκιωτῶν, Coitum appetere, vel Concipere. Suid. enim ἐγκιωτῶσιν exp. non solùm ὀθυμοῦσιν, sed etiam συλλαμβάνειν: procul dubio desumptum ex hoc loco Genes. c. 30, ἵνα ὦσιν τὸν τῷ ῥάβδων ἐλθόντων αὐτῶν εἰς τὸ πιεῖν, ἐγκιωτῶσι τὰ πρόβατα εἰς τὰς ῥάβδους. Vbi Hebr. textus versio habet, Vt ante oculos haberent virgas, & in aspectu earum conciperent. Paulo pòst dicitur ibidem, ὀν τῷ κοιμᾶσθαι ὦ ἐνεκίωτον τὰ πρόβατα ἐν καρδίᾳ λαμβάνοντα ἐγκιωτ

Γακῶς τοῖς ῥάβδοις ἐκκεκοπτον τοῦ τῶν λινοῦς, τοῦ ἐν-
κοπτοῦσι αὐτὰ κατὰ τὰς ῥάβδους. Itaque ἐγκισσᾶν εἰς τὰς ῥά-
βδους, & ἐγκισσᾶν κατὰ τὰς ῥάβδους, dicuntur oues quum
in virgarum inspectione concipiunt, seu quum iuxta
virgas stantes eásque intuentes, concipiunt.

Ἐγκισσόβλεπτος, esse dicitur ἐπιλαπτεῖν δίκλινα κισσοῦ, hederæ
modo conuolui atque implicari. vt apud Hippocr. De
nat. offi. ἔνθετα δὲ δεῖ τοῦ σφονδύλου πυκνοῦσι φλεβίοισι ἐς τὸν
κοπτῆρα μυελὸν ἐγκισσόβλεπτα. Vtitur & Galenus hoc ver-
bo in lib. περὶ ὀστέων. Hesych. ἐγκισσόβλεπτα exponit ἐμ-
φύτευτα, πλέκτα.

Ἐγκίστησις, Suidæ est ἡ ὄρχεως, Initus. vt Plin. dicit, Quæ
primo initu generare cœperit. Est ab ἐγκισσᾶν.

Ἐγκλαιρίδια, τά, genus ornamenti muliebris. v. l.

Ἐγκλείω, & Ἐγκλείομαι, t. 2, c. 233, b

Ἐγκλεπὶς, Hesychio ὀπθυμία: & Ἐγκλεφὲς, eidem est ὀπθυ-
μητικόν. sed suspecta hæc sunt.

Ἐγκλέφωνος, eidem est ἐρεθιστὴς, ἢ ἐρεθισμός.

Ἐγκλημα, t. 2, c. 21, c. Ἐγκληματοῦω, ib. e

Ἐγκληματικὸς, ib. Ἐγκληματικῶς, ib.

Ἐγκληματοῦσθαι, Sarmentis sylueſcere. Theophr. De cauſ.
plant. lib. 3, c. 20, διὰ τὸ πλῆθος, οὐ πεπόυσας τοῦθ', ὑσελέγειν,
ἀλλὰ καὶ ἐγκληματοῦσθαι. At pro ἄμπελος ἐγκληματοῦσα Ι-
σραὴλ, quod affertur ex Hoseæ proph. cap. 10, pro Vitis
frondosa Israel, repone ἄκλημα πτοῦσα, ex Complut. edit.
autoritate.

Ἐγκληρος, t. 2, c. 244, c. Ἐγκλησις, t. 2, c. 21, f

Ἐγκλητὸς, t. 2, c. 21, b. Ἐγκλωπος, t. 2, c. 22, e

Ἐγκλιζε, Varin. affert pro τὸ ἑτέρου ἑτέροις ἐδίδου.

Ἐγκλιμα, t. 2, c. 254, c. Ἐγκλίνω, t. 2, c. 253, f

Ἐγκλίνομαι, ib. Ἐγκλισις, t. 2, c. 254, d

Ἐγκλιτικὸς, ib. idem, e

Ἐγκλοιόω, ῶ, Includo seu illigo τοῖς κλοιοῖς. Prouerb. cap. 6,
ἐγκλοίωσον τοῖς σῷ τραχήλῳ, redditur, Circũda collo tuo.

Ἐγκλυδάζομαι, Intus fluctuo. Hippocr. De morb. Coῦτο οὐδ'
δεσπόσιεται καὶ ἐγκλυδάζεται τὸ πῦος εἰς τὰ πλευρὰ τοῦς πίπτον.
VNDE Ἐγκλυδαστικὸς, οῦ, ὁ, Intus fluctuare & velu-
uti æstuare solens. Idem Hippocr. in libro De victu in
morb. acut. loquens de aqua quæ bibitur, ἐγκλυδαστικόν
τε καὶ ὀπτοπλαστικὸν, βραδυπόρον τε. paulo antè dixerat,
πλημμυελὰ τὸ πνα ἐμπίνει.

Ἐγκλύζω, t. 2, c. 266, b. Ἐγκλυσμα, ib. c

Ἐγκνίσσω, Intero, radendo nimirum. Nicand. Alexiph. ποτῷ
ἐγκνίσσε ῥίζας, id est ἔντεμε. Infrà dicit ὀνικνήσε.

Ἐγκρισμα, ατος, τὸ, Argiui appellant carnem quam in luctu
ab Apollinis sacerdote pro hordeo sibi datam igne
ab aliis mutuato torrent, vt fusius docet Plut. in Hel-
len. pag. 529.

Ἐγκοακίσω, Hesychio est ἐχέσαι λάβρα, clàm infundere.

Ἐγκοιλαίνω, t. 2, c. 288, c. Ἐγκοίλια, τὰ, subst. t. 2, c. 289, c

Ἐγκοίλιος, ib. Ἐγκοιλος, t. 2, c. 288, b

Ἐγκοιλόω, ib. c. Ἐγκοίλωσις, ib.

Ἐγκοιμάομαι, t. 2, c. 291, e

Ἐγκοισυροῦσθαι, Cœsyræ moribus imbui: vel Cœsyram imi
tari, luxuriosa nimirum & voluptuosa vita. fuit enim
Cœsyra Athenis fœmina quædam nobilis & diues, ta-
xata à comicis ob luxum insignem. Apud Aristoph.
in Nub. Strepsiades dicit se duxisse Megaclis neptem
Σεμνοῦ, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένον. vbi scholiastes expo-
nit πολυτελῶς κεκοσμημένον, exquisitiore cultu se exornã-
tem. id est ambitiosius sese exornantem.

Ἐγκόλαμμα, t. 2, c. 305, b. Ἐγκολαπὸς, ib. c

Ἐγκολάπτω, ibid. b

Ἐγκολεήσατο, Hesychio & Suidæ εἰς τὴν κολεὸν κατέθετο, ſcil. τὸν ξίφος, ensem in vaginam reposuit.

Ἐγκολλαβίζω, t. 2, c. 309, g. Ἐγκολπίας, t. 2, c. 315, f

Ἐγκολπίζω, t. 2, c. 317, f. Ἐγκολπόω, ib.

Ἐγκομβόω, ῶ, Illigo, Inuoluo. Hesychius enim ἐγκομβωθεὶς
exponit δεθεὶς, & ἐγκεκόμβωται affert pro ἐνείληται. Vtitur
hoc verbo Petr. apost. epist. 1, c. 5, dicens, τὸν ταπεινοφρο-
σύνην ἐγκομβώσασθε: quod interpr. Modestia estote in-
tus ornati. Alii, Vobis insinuate & veluti innodate.
Possis etiam reddere, Modestia vos incingite seu in-
duite. NAM Ἐγκόμβωμα, vestimenti genus est. Scribit
enim Pollux lib. 4, cap. 18, τῇ δὲ δούλων ὀξωμίδι τοῦς κεῖ-
σθαι καὶ ἱματιδίον τι λευκὸν, quod ἐγκόμβωμα (perperam

A vulg. edit. habent ἐγκίβωμα) siue ὀπθίλημα nominari.
Atque ita & Hesych. dicit κατυμβον sine κατυμβίλω fuiſ
se ἐγκόμβωμα καὶ τοῦείλωμα λίνοπλον: κομβόσασθαι exponens itidem τυλίσασθαι. Etym. quoque & lex. meum ve-
tus ἐγκόμβωμα esse dicunt τὸν δεσμὸν τῆς χειρίδων, quod
ab Atheniẽsibus ἔγκυβιστον vocari, ab aliis κατυμβίλω: di-
ci autem τοῦ τὸν κόμβον, τὸν ὑμηλὸν τόπον, vnde nonnul-
los deriuare etiam τὸ κομπάζειν. Sed notandũ, Cõplut.
edit. in illo loco Petri Apost. habere ἐγκομπάσασθε: vt
apud Suid. quoq; ἐγκομπάσασθε legitur expositũ τυλίσασθε.

B Ἐγκομμα, t. 2, c. 352, f

Ἐγκομπέω, ῶ, lactito me in, seu Ostento me inter. vt apud
Plutarchum De deo Socr. κατὰ τὸ Καφεισίου σῶμα, καλῆς
ἐδόπης δεόμενον ἵνα τοῖς ἐρασταῖς ἐγκομπήσηται, Θορύβοις οὖσι.
Ita enim legendum videtur pro ἐγκομπήσηται: nisi ma-
lis ἐγκομπάσηται, eodem manente sensu.

Ἐγκονέω, t. 2, c. 343, f. Ἐγκοπὴ, t. 2, c. 336, h

Ἐγκονίομαι, t. 2, c. 337, b. Ἐγκόνιος, t. 2, c. 334, h

Ἐγκονίς, t. 2, c. 344, a. Ἐγκόνυς, ib.

Ἐγκοπάζ, t. 2, c. 352, g. Ἐγκοπὴ, ib. f

C Ἐγκόπτησις, ib. g. Ἐγκοπος, t. 2, c. 364, c

Ἐγκόπτω, t. 2, c. 352, d

Ἐγκορδυλᾶσαι, Hesychio est ἀνειλῆσαι, Inuoluere. Vnde apud
Aristoph. initio Nubium, Εν πίνῃ σούρας ἐγκεκορδυλη-
μένος, Inuolutus. schol. exponit ἐγκεκυμμένος, Intectus:
quia videlicet Cypriì κορδύλλω vocitent τὸ πεπείλημα τῆς
κεφαλῆς.

Ἐγκορύπτω, Obarieto, seu Arietis modo impeto cornibus.

Ἐγκοσμέω, t. 2, c. 391, b. Ἐγκόσμιος, ib. a

Ἐγκοσμωδεῖς, Hesychius esse dicit τοὺς ἅμα τῷ κόσμῳ ἐγ-
κρίθεντας.

D Ἐγκοτέω, t. 2, c. 393, e. Ἐγκότημα, ib.

Ἐγκότησις, ib. Ἔγκοτος, t. 2, c. 392, g

Ἐγκοτύλη, t. 2, c. 395, d. Ἐγκύπτω, t. 2, c. 393, a

Ἐγκουρεῖδες, Hesychio teste sunt τὰ ἐν τῷ προσώπῳ στίγματα,
stigmata & notæ in facie: item οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ὀρφανῶν χρωτικὸς
προσώπων πίνακες. nam κουρεὰ est ἡ κορυφὴ & ὁ χρωτὸς πί-
ναξ: & ἐγκούρεα apud Æschyl. ὁ χρωμωδὸς, pictus. Pro
quo posteriore videtur ἐγκουρεὰ potius scribendum,
nisi sit primæ simplicium declinationis. Videtur etiã
ἐγκουρεὰ dici posse τοῦ τῶν κόρων, vt sit, Quæ in sese
τῶν κόρων imagines pictas habet, Puellarum puerorúm-
ve imaginibus exornata.

Ἐγκραγχάω, t. 2, c. 229, e. Ἐγκράζω, ib. c

Ἐγκεφάλολος, t. 2, c. 139, a. Etymologo ἐγκεφάλολοι sunt
ἐξύλολοι, κεκραμένοι χολῷ ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχοντες: vt & lexi-
co meo ver. nisi quòd in eo transposito ρ scriptum ἐγ-
καφάλολοι: additque vterque, οἱ δ' ἰχθύες ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχο-
ντα τὸν χολόν. innuentes, dici de quodam piscium ge-
nere qui τὸν χολὸν habeant ἐν τοῖς κρανίοις, id est κεφαλᾷς.
De his autem piscibus vide quæ dixi in Thesauro.

F Ἐγκράτεια, t. 2, c. 407, a. Ἐγκρατοῦημαι, t. 2, c. 407, b

Ἐγκρατέω, ib. c. Hesychio ἐγκρατῆσαι est καρτερῆσαι.

Ἐγκρατὴς, t. 2, c. 406, b. Ἐγκρατὴς, ib. g

Ἐγκρεμάνυμι, t. 2, c. 419. g. Ἐγκρεμαννύω, ib.

Ἐγκρεμάω, ibidem.

Ἐγκρικαδία, Hesychio est σπαρὴ χειρὸν εἰς τύπτω: forsan
quum manus annulo ferreo infertæ à tergo vinciun-
tur. Idem ἐγκρίκω affert pro κείλω καὶ κειῶ, cauo & ina-
ni. Affert & ἐγκρίκια pro ξύλα κεκαυμένα, ligna vsta.

Ἐγκρίνω, t. 2, c 435. b

G Ἐγκρὶς, ίδος, ἡ, Hesychio est γλυκὺ ἐξ ἐλαίου ὑδαρές: Suidæ
γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρές. Rursum ab Hesychio ἐγ-
κρίδες esse dicuntur πέμμα ἐλαίῳ ἐψόμενον καὶ μελιτούμε-
νον, libum quod oleo incoquitur & melle indulcatur.
quemadmodum Athenæus quoque lib. 14, esse ἐγκρί-
δας dicit πεμμάτιον ἐψόμενον ἐν ἐλαίῳ καὶ μετὰ τοῦτο μελιτού-
μενον. Sic sane & Exodi cap. 16, vbi mannæ gustus fuiſ-
se dicitur ὡς ἐγκρὶς ἐν μέλιτι, Latina versio habet, Gu-
stus eius, quasi simila cum melle. Et Numer. cap. 11, ὡς
ἡδονὴ τοῦ μάννα ὡς εἰ τοῦμα ἐγκρὶς ἐν ἐλαίῳ, erat sapor mã-
næ quasi panis oleati. Fuit igitur opus pistorũ & dul-
ciarium è simila quod oleo incoquebatur & melle in-
dulcabatur. cuius Simonides quoq; meminit, dicens,
χρύσφορον τε καὶ ἐγκρίδας ἄπλατ' πέμματα καὶ μέλι χλωρόν.
VNDE Ἐγκριδοπώλης, ου, ὁ, Qui venditat ἐγκρίδας. Athe-
næus

næus lib. 14 ex Aristoph.

Ἐγκρισις, t. 2, c. 435, c. Ἐγκριτος, ib.

Ἐγκριωροῦσθαι, dicitur vt ἐγκοισυροῦσθαι suprà. vnde est par-
ticip. ἐγκεκριωρωμένη, quod Hesychius exponit ἀνειλημένη
καὶ κεκαρδυλημένη καὶ ἐγκεκαλυμμένη, inuoluta & intecta: itẽ
σεμνυνομένη καὶ ἡδομένη, videlicet διὰ Κελόσεων τῆς Μελακλέους
μητέρος τῶν Ἀλκμαιωνίδων.

Ἐγκροτέω, t. 2, c. 457, d. Ἐγκρυόμβοι, t. 2, c. 449, f

Ἐγκρούω, ib.

Ἐγκρυμμα, ατος, τὸ, idem quod λόχος seu ἐνέδρα, teste Euſt.
id est Milites qui aliquo in loco occuluntur ad circum-
ueniendos hostes incautos.

Ἐγκρυπὸς, Hesychio est πέμματος εἶδος: idem procul dubio
quod ἐγκρυφίας.

Ἐγκρύπτω, t. 2, c. 466, b. Ἐγκρυφιάζω, ib. d

Ἐγκρυφίας, ib. c. Ἐγκτέμμα, t. 2, c. 469, h

Ἐγκτημα, ibid.

Ἐγκτῶνες, & Γάωνες, dicebantur olim Βοιωτοὶ, διὰ τὸ κτιωῶ-
δεις τῆ & χοιρώδεις, teste Etymol.

Ἔγκτησις, t. 2, c. 469, h. Ἔγκτητος, ib.

Ἐγκτίζω, Condo in seu intus. vt quum aliquis regioni ali-
cui dicitur ἐγκτίζειν πάλιν. AT Ἔγκτησις ab Hesych.
esse dicitur τὸ εἰς χρῶτα κικάρδια: pro quo suprà attule-
rat ἐγκτίε. Infrà Ἐγκωπῆ.

Ἔγκυα, Hesych. exp. ἔγκυον: sed suspectum.

Ἐγκυδὸν, idem exp. εὐδόξον, Magna gloria præditum, Ce-
lebrem, Clarum.

Ἐγκυκάω, t. 2, c. 490, c. Ἐγκυκλέω, t. 2, c. 506, b

Ἐγκυκλίωρον, ib. Ἐγκύκλιμα, ib.

Ἐγκύκλιος, t. 2, c. 502, f. Ἔγκυκλον, τὸ, subst. t. 2, c. 501, d

Ἔγκυκλος, ib. c. Ἐγκυκλούμβρος, t. 2, c. 505, d

D Ἐγκυκλόω, ib. Ἐγκυλινδέω, t. 2, c. 495, a

Ἐγκυλίνδησις, ib. Ἐγκυλίω, t. 2, c. 493, g

Ἐγκυμονέω, t. 2, c. 487, a. Ἐγκύμων, ib.

Ἔγκυος, t. 2, c. 488, c. Ἐγκύπτω, t. 2, c. 507, f

Ἐγκωφόσαι, Erot. in suo Lex. Hippocr. exp. ἐπουλωθεῖν, κατου-
λωθεῖν, Ad cicatricem perducatur.

Ἐγκωρέω, vide paulo pòst in Ἐγκύρω.

Ἐγκώρια, τὰ, t. 2, c. 511, d. Ἔγκωρος, ib.

Ἐγκύρω, Fut. ύρσω, & Ἐγκυρέω, Fut. ήσω, Incido, Incurro. idẽ
quod ἐντυγχάνω. Hesiod. Erg. Ἐγκύρσας ἄτησι, quum in
E infortunia seu incommoda incurrerit. Herodotus, ἐνέ-
κυρσαν τοῖς ὁκείνοις, Inciderunt in illos, Offenderunt il-
los. Ex eodem affertur ἐνεκύρησε ἀλογίᾳ, pro Contem-
ptui habuit, Neglexit. Vtitur Arrianus quoque hoc
verbo, licet Ἰωνικωτέρῳ, libro 5, ἀμφὶ τὸ πῦν δευτέρεον φυ-
λακὴν ὀκτὼ ὀπτῶντες ὀν τὸ τείχεος οἱ πολλοὶ αὐτῶν, ἐνέκυρσαν τοῖς
φεφυλακῆς τῶν ἱππέων.

Ἔγκυσις, t. 2, c. 488, a

Ἐγκυσίχολος, Hesychio est ἀπὸ τοῦ κύσου χολός, vt Ety-
mologo quoque ὁ ἀπὸ τοῦ κύσου χολὸς ἢ ἀπὸ τῆς κοτύλης.
F nam κύσον à comicis nominari solere tradit etiam τὸν
φεφοκτόν, τοῦ ὃν ἡ κοτύλη.

Ἐκυτήλεον, t. 2, c. 488, a

Ἐγωπὶ, Ad curim vsque. Etymol. enim dicit esse aduer-
bium, significans τὸ ὀν χρῶ. vt apud Archiloch. Χαίτω
ἐπ' ὤμων ἔκωπὶ κεκαρμένος. id est (inquit) φεῦς αὐτοῦ τοῦ
δέρματος. τοῦ τὸ κύπος, quod & σκύπος vocatur. Apud
Hesych. ἐγκὶς & ἔγκπσις hoc significatu legitur.

Ἔγκωπον, (ita enim legendum esse alphabetica series decla
G rat) idem Hesych. Laconibus esse dicit ἔγκαπον, Intesti-
num, Interaneum. quod videlicet est ἐν τῷ κύτει τοῦ
σώματος.

Ἐγκωμάω, t. 2, c. 488, a. Ἐγκωμάζω, t. 2, c. 536, g

Ἐγκωμαστὴς, ib. h. Ἐγκωμαστικὸς, ib.

Ἐγκωμιαστικῶς, t. 2, c. 537, a

Ἐγκώμιον, t. 2, c. 536, b. & t. 4, c. 666, c. ob.

Ἐγκώμιος λόγος, t. 2, c. 536, c

Ἔγκωπὶ, Hesychio ἐμπόδιον: quod suprà per ο μικρόν.

Ἔγκωπον, τὸ, substant. t. 2, c. 537, d

Ἔγμα, Hesychio ὀχύρωμα, εύλος: probul dubio τοῦ τὸ ἔχειν.
Eidem ἔγματα sunt τύποι.

Ἔγμεν, idem esse dicit ἔχειν: Ionica procul dubio sync-
pe pro ἐχέμεν.

Ἐγνωκὼς, t. 1, c. 1828, b. Ἔγνων, t. 1, c. 1827, a

A Ἐγνωσμένος, t. 1, c. 1830, a

Ἐγξέω, Intus rado. Item Insculpo seu Inscalpo.

Ἐγρεκύδοιμος, t. 1, c. 1074, e. Ἐγρεμάχης, ib.

Ἐγρεο, Ionica syncope pro ἐγείρεο seu ἐγείρου.

Ἐγρεσίκομος, t. 1, c. 1074, c. Ἐγρήγορεσ, ib. f

Ἐγρηγορέω, ib. Ἐγρήγορθα, ib. h

Ἐγρηγόρθαι, ib. Ἐγρήγορθε, ib.

Ἐγρηγορικός, t. 1, c. 1075, a. Ἐγρήγορος, ib.

Ἐγρηγορότης, t. 1, c. 1074, h

Ἐγρηγόρσος, Vigilias citans, Vigilare faciens & somnum
B arcens. vide tomo 3, c. 105, g.

Ἐγρήγορσις, t. 1, c. 1075, a. Ἐγρηγορτὴ, ib.

Ἐγρηγορώς, t. 1, c. 1074, g. h

Ἐγρήσασα, Hesych. affert pro μαθοῦσα.

Ἔγρησις, Gal. in suo Lex. Hippocr. exp. ἐγρήγορσις, Vigilia.

Ἐγρήσω, t. 1, c. 1075, b

Ἔγρηπα, Hesych. exp. τοῦ κατακοιλῶ ἢ δίκης ἢ κρίσεως.

Ἐγρόμαι, t. 1, c. 1074, e

Ἐγρυπνεῖ, idem quod ἀγρυπνεῖ. Hesych.

Ἐγχαδὲς, eidem est νέον, ἄκρατον.

Ἐγχαίνω, t. 4, c. 333, d. Ἐγχαλινόω, t. 4, c. 372, b

Ἐγχαλκος, t. 4, c. 381, c. Ἐγχάρασμα, t. 4, c. 395, g

Ἐγχαράξις, ib. h. Ἐγχαρασσόω, ib. e

Ἐγχάσκω, t. 4, c. 335, a. Ἐγχέζω, t. 4, c. 405, h

Ἐγχείαι, ας, sive Ἐγχείη, ης, ἡ, idem quod ἔγχος, (vnde & deri-
uatum est) Hasta. vt Hesychius quoque ἐγχείη exponit
δόρατα: Etymol. verò esse vult πῶν ὀπτὸν ἀκόντιον
seu ferrum hastæ. Homer. Iliad. ε, Ναῦν αὖτ' ἐγχείῃ πιρήσο-
μαι ἀῖκα τύχοιμι. Et apud Athenæum lib. 15, Βάλλον δ' ἀλ-
λήλοις χαλκήρεσι ἐγχείῃσιν. Rursum Homer. Iliad. ζ, Μα-
κρῆς ἐγχείῃσι μαχήσοντες. Item, Σείοντ' ἐγχέας ἀλλήλοισι κο-
πέοντε. Et Iliad. φ, ἐγχείη δ' ἀρ' ἀφ' ἑοῦ τοῦ νῦ γαίῃ ἔστη ἱεμένη
χροὸς ἄμμεναι αὐθομέοιο. Idem ἐγχείω vocat etiam pe
ritiam certandi hastæ, seu torquendi hastam. vt Iliad. β,
D Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο. quod scholiastes exponit τῇ δεξιᾷ δόξαν-
τος μάχῃ.

Ἐγχειράστωρ, t. 1, c. 1373, a. Ἐγχειπέραυνος, ib.

Ἐγχειμαίζω, t. 4, c. 490, d. Ἐγχείμαρρος, t. 1, c. 1373, a

Ἐγχειρεῦσθαι, t. 4, c. 455, b. Ἐγχειρέω, t. 4, c. 454, c

Ἐγχείρημα, t. 4, c. 455, b. Ἐγχείρησις, ib. c

Ἐγχειρητὴς, ib. Ἐγχειρητικὸς, ib. d

Ἐγχειείδιον, t. 4, c. 448, f. Ἐγχειεῖζω, t. 4, c. 450, g

Ἐγχειείθετος, t. 4, c. 449, d. Ἐγχείεσις, t. 4, c. 451, e

Ἐγχειεσμός, ib. Ἐγχειεστὴς, ib. f

Ἐγχειροτάστωρ, t. 1, c. 819, d. Ἐγχειροτονία, t. 4, c. 418, d

Ἐγχειρουργέω, t. 4, c. 433, a. Ἐγχέλεος, t. 1, c. 1933, a

Ἐγχαλεόξυφος, t. 1, c. 1932, g. Ἐγχελεών, t. 1, c. 1934, a

Ἐγγχελὶς, t. 1, c. 1932, b. Ἐγχελυόξυφος, ib. g

Ἐγχελὶς, t. 1, c. 1931, d. Ἐγχέλυς, t. 1, c. 1932, c

Ἐγχελυωπὸς, ib. h. Ἐγχεσίμαρος, t. 1, c. 1373,

Ἐγχεσίμωρος, ib. b. Ἐγχεσίπαλλος, ib. c

Ἐγχέσπαλος, ib. b. Ἐγχέω, t. 4, c. 474, g

Ἔγχιλος, Hesychio ὀπίδεσμος ἱππικός.

Ἐγχημώδφοι, eidem sunt ἐγχάσκοντες.

Ἐγχθόνιος, t. 4, c. 519, g

Ἐγχίλιον, Hesychio est ἔγγιον, Propius.

Ἐγχλίω, t. 4, c. 534, h. Ἐγχλοᾶσθαι, t. 4, c. 538, c

Ἐγχλωρος, t. 4, c. 541, c

Ἔγχνοος, sive Ἔγχνος, Lanuginem in se habens, In quo inest
lanugo, Lanuginosus.

Ἐγχορδεῖζω, t. 4, c. 562, h. Ἐγχορδρος, ib. e

Ἐγχορεύω, Choros duco in, Salto seu tripudio in.

Ἔγχος, t. 1, c. 1372, h

Ἔγχουσα, ης, ἡ, Atticè dicitur ἡ ἄγχουσα, Anchusa: herba qua
sibi mulieres ruborem faciei conciliant affricta.
VNDE ET Ἐγχουσίζεσθαι dicuntur αἱ γυναῖκες pro τὴν
ἐγχούσῃ χρίεσθαι τὸ πρόσωπον, vt testatur lexicum meum
vetus cum Etymologo: qui hæc affert exempla. A-
H mipsias, δυοῖν ὀβολοῖν ἔγχουσαν καὶ ψιμμύθιον. Item, κο-
σμεῖσθαί τε τῇ ἐμῇ τυλῇ, καὶ ψιμμυθιοῦσθαι, καὶ ἐγχουσίζεσθαι τὸ
πρόσωπον.

Ἐγχρὼ, t. 4, c. 485, c. Ἐγχρεώω, t. 4, c. 640, a

Ἐγχρέω, t. 4, c. 639, g

Ἐγχρεμπόμαι, Insputo, Exscreo in. VNDE Ἐγχρεμμα,
ατος, τὸ, dicitur Quum alicui insputimus, seu in aliquem

exscreamus. Plut. ἐγχρέμπτεσθαι ἢ φθόνοις ἢ κακοηθείαις.

Ἐγχρίμπτω, τ.4, c.627, g. Reperitur & sine μ.

Ἐγχρίνος, τ.4, c.626, a. Ἐγχρινος, ib.

Ἐγχρίψαι, alicubi scriptum reperitur pro ἐγχρίμψαι, Appropinquare, Incidere.

Ἐγχρίω, τ.4, c.625, g. Ἐγχρωνίζω, τ.4, c.647, b

Ἐγχρονος, τ.4, c.644, b. Ἐγχρόω, τ.4, c.635, b

Ἐγχρυσος, τ.4, c.656, b. Ἐγχρῶ, τ.4, c.638, d

Ἐγχρυσόω, τ.4, c.635, b. Ἐγχρώνυμα, ib.

Ἐγχυλίζω, τ.4, c.511, e. Ἐγχύλισμα, ib.

Ἐγχυλος, τ.4, c.510, b, Ἐγχυμα, τ.4, c.498, d

Ἐγχυματίζω, ib. f. Ἐγχυματισμός, ib. g

Ἐγχυμος, τ.4, c.512, e. Ἐγχύσαμα, τ.4, c.513, f

Ἐγχύμωσις, ib. Ἐγχυσόζωμα, τ.1, c.1374, d

Ἐγχυσόζω, sive Ἐγχυσαίζω, Pignero, Oppignero, Pignori pono. Interdum etiam Pignus accipio seu aufero. vnde ἐγκεχυσασμένον dicitur ἡ ὑποθήκη, teste B. Posterioris ἐγχυσαίζειν pro Pignora auferre, hoc affertur exemplum ex Ios. Antiqu. Iud. αὐ δὲ αἰκιζόμενοι τοὺς τῶν ὑπόδικον, μὴ πρὸς ἢ οἰκίαν βαδίσαντες ἐγχυσαίζειν πρὶν ἢ δίκην λαβεῖν τῶν χρόνων.

Ἐγχυρον, ἢ τό, affertur pro ὀνέχυρον, Pignus.

Ἐγχυτος, τ.4, c.498, d. Ἐγχυτεύ, ib.

Ἐγχυτός, ib. Ἐγχυτεία, τ.4, c.508, f

Ἐγχυτεύω, ibid. e

Ἐγχυτεισμός, οῦ, ὁ, dicebatur ἡ τῶν βρέφους ἔκθεσις. Bud.

Ἐγχυτείστρια, τ.4, c.508, f. Ἐγχύω, τ.4, c.498, d

Ἐγχώνυμα, τ.4, c.485, c. Ἐγχωνύω, ib.

Ἐγχωρέω, τ.4, c.674, g. Ἐγχώριος, τ.4, c.666, g

Ἐγχώριος, ibid. c

Ἐγχωρος, τ.4, c.541, c. & 664, f. & 666, g

Ἐγχωστος, τ.4, c.485, d. Ἐγχωστιεύος, ib.

Ἐγώ, τ.1, c.1075, c. Ἐγωγε, ib.

Ἐγωγυον, Hesychio & Suidæ τὸ ἀρχαῖον, Antiquum: pro quo & ὠγύγιον dici testantur.

Ἐγῶδα, vel Ἐγῴδα, τ.1, c.1075, e

Ἐγῶμαι, vel Ἐγῶμαι, ib. & τ.2, c.1260, e

Ἐγών, τ.1, c.1075, c. Ἐγώνη, ib. & τ.3, c.1121, d

¶ Ἐδάλω, τ.1, c.893, d. Ἐδαέντο, τ.1, c.903, a

Ἐδάμην, τ.1, c.908, d. & 909, b. Ἐδανός, τ.1, c.1437, f

Ἐδαπέδων, τ.1, c.1870, f. Ἐδαρ, τ.1, c.1077, h

Ἐδαφθον, τ.1, c.912, a

Ἐδάς, nomen Mercurii apud Gortynios, παρὰ τὸ ἑαυτὸν δοῦναι εἰς, pleonasmo τῆς δ, quasi ἔας, si Etymologo credimus, & lex. meo vet.

Ἐδαφίζω, τ.1, c.1089, b. Ἐδάφιον, ib. Ἔδαφος, τ.1, c.1088, h

Ἔδδεισεν, poeticè metri causa geminato δ pro ἔδ εισεν, à δείδω. Hom. Il. α, Ἔδ δεισεν δ' ὁ γέρων, Timuit.

Ἐδέαίνω, τ.1, c.1078, a. Ἐδεδίει, τ.1, c.919, c

Ἐδεδοίκειν, ib. Ἐδέμνος, τ.1, c.913, f

Ἐδέθλιον, τ.1, c.1088, d. Ἐδέθλον, ib. c

Ἐδέι, τ.1, c.913, f

Ἐδεῖς, Hesychio ἱερεῖς, Sacerdotes.

Ἐδελώνη, eidem est αἴθος, Flos.

Ἐδεσμα, τ.1, c.1077, g. Ἐδεσμαπθήκη, ib.

Ἐδεστέον, Edendum. Ἐδεστής, τ.1, c.1077, h

Ἐδεστός, ib. Ἐδηδεσμένον, ib. c

Ἐδηδόκα, ib. Ἐδήδοται, ib.

Ἐδηδώς, τ.1, c.1078, b. Ἐδηδωὼς, τ.1, c.1077, f

Ἐδηνής, τ.1, c.1078, b

Ἐδηνιάω, ας, ἡ, Iustitia, Actio bona. v. l. mendosè.

Ἔδηον, τ.1, c.1078, c. Ἐδίπα, ib. b

Ἐδήρμαι, τ.1, c.1077, e

Ἐδνα, πα, sive Ἔδνα, (& tenui enim & aspero spiritu notatum reperitur, sed rectius aspero, si Etymologo & Eustath. credimus, qui παρὰ τὸ ἥδνα dici volunt, quasi ἥδανα, quòd iis exhularetur & concilietur sponsa sponso, vel παρὰ τὸ ἕζω, quasi ἕδρανα & στερέωματα τῶν γάμων) Dos, Munera quæ sponsus sponsæ dat, seu ii qui sponsi nomine eam ambiunt. Hes. enim propriè ἔδνα esse vult τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων πᾶς μνηστευομένας διδόμενα, vt & Etym. τὰ παρὰ τῶν γαμοῦντος ὑπὸ τῶν νυμφίου διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. Atq; adeo id ex Hom. quoq; patet, quippe apud quē Od. λ, Χλωρὴν παρὰ καλέα Νηλεὺς Γῆμε ἑὸν μετὰ κάλλος, ἐπὶ πόρε μυρία ἕδνα. Et Il. π, Actorides Echeclis filiam Ἠγάγετο πολλὰ δώματ', ἐπὶ πόρε μυρία ἔδνα. Itidem paulo antè

dixerat idem poeta, Ὅς ῥ' ἀλαφαιδὸν ὄπιθεν πορὼν ἀπερείσιον ἔδνα. Et Odyssеæ λ ac γ, Μνώμενοι αὐτὴν ἀλόχου ἢ ἔδνα διδοῦντες. Item & αὐτόεδνον vocat cui talia munera non data sint à sponso vel amicis sponsi: interdum tamen etiam eam quam parentes dote non donarint, vt suprà docui. Ouid. Dona iugalia vocat hæc sponsalia munera. INDE Ἑδνᾶς, Hesychio dicitur ἡ ὑπὸ τῶν ἐδνῶν ἐδωδή, epulum quod acceptis muneribus sponsalibus paratur. ET Ἔδνιος κιθών, ὃν παρεῖχον ἡ νύμφῃ τῷ νυμφίῳ δίδωσι, tunica quam primam sponsa sponso dat. Tunicam iugalē & sponsalem nominare queas, vel etiam nuptialem. ITEM Ἑδνωτὴ, idem Hesych. dici tradit ἐγγαμετὴν νυμφίῳ, quæ sponso iam nupta est vel desponsata: nimirum donata ab illo τοῖς ἔδνοις & donis iugalibus. Est autem hoc verbale à VERBO Ἑδνοῦσθαι, quod esse dicitur Dotem dare vxorem tradendo, in hoc loco Epigramm. πᾶς ἑδνώσατο γαμβαῖκα; Verūtamen potius esse videtur Datis iugalibus donis ducere. A priore autem significatione DICITVR Ἑδνωτὴς, Socer: Etymologo κηδεστὴς, πενθερός. Qui filiam elocat addita dote. At VERB. Ἐδνοῦν, Hesych. exponit ἐνεχυράζειν: forsitan quoniam τὰ ἔδνα sunt veluti pignora contrahendi connubii.

Ἐδνάμα, Suidæ est ἡ καθέδρα: nimirum ab ἕζειν.

Ἔδναι, Ἐδνοῦνειν, Ἔδνιος, Ἐδνόμαι, Ἐδνωτὴ, Ἐδνωτὴς, vide in Ἔδνα.

Ἐδόμαι, Edam: peculiari quodam more pro ἐδοῦμαι, vt φάγομαι, πίομαι: Attico videlicet. Aristoph. οὐκ ἔσχ' ὅθεν γ' ἐμοὶ ἔδοι, non de meis comedes. Sic Plato De rep. ἀμφοτέρα δὲ ἢ μὴ ἐκπαρπίν.

Ἔδον, per syncopen pro ἔδοσαν, Dederunt: aorist. 2 act. indicatiui modi, à them. δίδωμι. Hesiod. Theogon. Καί μοι σκῆπτρον ἔδον.

Ἐδόντες, τ.1, c.1079, a. Ἔδος, τ.1, c.1087, h

Ἐδός, τ.1, c.1078, c. Ἑδραῖα, τ.1, c.1082, d

Ἑδραῖζω, τ.1, c.1087, c. Ἑδραῖος, ib. d

Ἑδραιόω, ib. e. Ἑδραίωμα, ib.

Ἑδραιος, ib. d. Ἑδραιονος, ib. f

Ἑδρωιός, ib. Ἑδραιτός, ib.

Ἑδρασμα, ib.

Ἑδρδόω, exponitur & Sedeo & Sisto: sed sine exemplo.

Ἑδρήεις, τ.1, c.1087, f. Ἑδριόομαι, ib. g

Ἑδρικός, ib. Ἑδριον, ib.

Ἑδριόωντο, Ionico pleonasmo τῆς ο pro ἑδρίωντο, Sedebant, ἀναβεβηκότες: à them. ἑδριάομαι.

Ἑδρίς, τ.1, c.1087, g. Ἑδρῖτας, ib.

Ἑδροβλεφαρίς, τ.1, c.1081, h. Ἑδρω, τ.1, c.1077, d

Ἑδωλαφή, Hesychio ἡ ὕφη, Cibus, Esculta.

Ἐδωδή, τ.1, c.1078, c. Ἐδωδίμος, ib. d

Ἐδωδός, Edax. Hippocr. De vuln. in cap. ἐδωδοὺς τε τῇ τοῖς τοιούτοις ἢ διψήσεις. Et aliquanto antè, ἐδωδοὺς δὲ αἰνάλιμα πᾶς τοιαῦτα φύσας τῇ. Itidem in lib. De aere, aqua & loc.

Ἐδωλιάζω, τ.1, c.1088, g. Ἐδωλιάω, ib.

Ἐδωλιον, ib. d

Ἐδώλιος, Hesychio teste auis species est: cuius & Aristoph. schol. meminit, innuens dici etiam ἐδώλιον. In textu verò ipsi comici legitur ἐρωδιός. vnde suspicor ἐδώλιον & ἐρωδιὸν eandē esse auē, Ardeā. AT Ἐδωλὸς, dicebatur λόχος quidam Lacedæmoniorum, teste Hesychio.

Ἐδωρὰ, eidē H. sunt ζυγὰ ἢ ζῶμα νηός: quæ suprà ἐδώνια.

¶ Ἐέ, Suidæ est δῴρημα θετταλικόν: quod & ἑέ scriptum legitur διασέως, vt videbis τ.1, c.1067, a

Ἑέ, Hesych. expon. αὐτὸν, ἑαυτὸν, Ipsum, Se: item αὐτῷ subiūgens etiam ἑέ ᾧ pro ἑαυτῷ ᾧ, Se verò. Poeticum igitur habet pleonasmum τῆς ε, pro ε.

Ἔεδνα, sive Ἑέδνα, itidem pleonasmo τῆς ε dicitur pro ἔδνα seu ἐδνα: quæ sunt Dona iugalia, Dos. hoc est Munera quæ sponsus vel amici sponti dant sponsæ. Homer. Odyssеæ ζ, Οἵ κέ σ' ἐέδνοισι βεβάσιν οἶκονδ' ἀγάγηται. Odyss. π, — ἀλλ' ἐν μεγάροισι ἕκαστος Μνάσθω ἐέδνοισι διζήμενος. Et Odyss. ο, de Eurymacho proco Penelopes, ὁ δὲ πᾶσιβάλλει ἀπάντας Μνηστῆρας δώροισι, καὶ ἐλπόμενος ἔεδνα. Sic Odyss. φ, Εἰ δὴ μοι μάλα πάντα πατὴρ δοῖ δώματα ἔεδνα, Ὅσσα τε κτήματα κουρίδιος εἵνεκα κούρης. Idem poeta ἐέδνα vocat etiam dotem quam pater dat filiæ nubenti. vt Odyssеæ α, de parentibus Penelopes, Οἱ δὲ γάμον τοῦ μὲν

καὶ ἀρτιωνύμοισι ἔεδνα πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης θυγατρὸς ἀπαίνοις ἐπιδοῦναι. VNDE ET Ἐδνοῦσθαι pater filiam dicitur pro Dote data elocare. vt Od. β, de procis Penelopes, Οἱ πᾶσ' μὲν ἐς οἶκον ἀπερίβρομον ἐκτέατο, Ἰκαρίου, ὡς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα, Δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι, vt ipse dote donatam filiam det cui vult. Hic enim ἐεδνώσαι θυγατρα vocat quod in præcedente loco ἀρτιωνύμοις ἔεδνα. vnde & schol. ad ἔεδνα θέτο δίν: catachrēticè & vsurpatam hanc vocem annotans, quum ἔδνα propriè sint τὰ διδόμενα ὑπὸ τῶν γαμουσῶν τῇ γαμουμένῃ. Sic sanè & VERBALE Ἐεδνωτὴ, idem schol. exp. παρεκαδέτη in hoc loco Il. ι, vbi Idomeneō Othryoneo dicit, Δοίρεθ' δ' Ἀβείδαιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, Ἄργος ἐξαιρέτους, ὀπτήρεθρον. — Ἀλλ' ἔπεν ὄφρ' ὅτι νισὶ σεωώμεθα πουτοπόροισιν Ἀμφί γάμῳ ἔπεσι οὔτοι ἐεδνωτὴ κακοὶ εἰμεν. Hesychius exponit πενθεροὶ, κηδεσταί: sed perperam apud eum scriptum ἐεδνωτή.

Ἐέδω, poetico itidem pleonasmo pro ἔδω dicitur. vt in Epigr. ἐέδετο μήπω ἐλίωνιν, videbatur. Hes. ἐεσιδόμενος affert pro ὁμοιούμενος. vt & ἐεσιάδμενος pro ὁμοιωθεὶς, assimilatus, Il. β, Τῷ μὲν ἐεσιάμενος προσεφώνεε.

Ἐεικοσάζοιος, τ.1, c.778, f

Ἐείκοσι, poetico pleonasmo τῆς ε pro εἴκοσι, Viginti. Homerus Il. γ, εἴπερ μοι ἐείκοσιν αὐτὸδ' ἀλήσειε. SIC Ἐείκοσι πέντε pro εἴκοσι πέντε, Vigintiquinque. ET Ἐεικοσὰς pro εἰκοστὸς, Vigesimus. Hom. Odyss. ρ, ἐείκοσῷ ὀνιαστῇ. NECNON Ἐεικόσορος, dicitur pro εἰκόσορος, f. ναῦς, Navis quæ viginti remis impellitur. vt Hes. quoque ἐεικοσόρου exp. εἰκοσακώπου, & φορτηγοῦ πλοίου.

Ἐείκω, τ.1, c.1123, f. Ἐεῖπα, τ.1, c.1221, e

Ἐείπον, ib. e. Ἐείρω, τ.1, c.1148, a

Ἔεις, poetico pleonasmo τῆς ε pro εἷς, Vnus. Hesiod. Theogon. de Cyclope, ὀφθαλμὸς ἔεις.

Ἐεισάθω quoque, quod Hesychius exponit ὥρμησαν, ἐπῆλθον, pleonasmo τῆς ε dicitur pro εἰσάθω: vt & ἐεισάτλω pro εἰσάτλω, in aor. 1, à them. ἔιμι, Eo, Vado. Itidémque ἐείσατο & ἐεισάμενος, pro εἴσατο & εἰσάμενος, ab ἔιδω, vt docui paulo antè in Ἐείδω.

Ἐείσω quoque, quod est ὁμοιώθης, est ab eodem ἐείδομαι per pleonasmum poeticum τῆς ε positum pro εἴσω, in aor. 1 med. At Ἐείσκω, quod v. dex. afferunt pro Assimilo, mendosam habet scripturam. scribendum enim sine diphthongo εἴσκω, quod vide.

Ἐέλδομαι quoque poetico pleonasmo τῆς ε dicitur pro ἕλδομαι, Cupio, δεσιδεριῶ: Desidero. Homerus Odyss. ω, ἐπεὶ νόσφιν ἐέλδομαι ἀμφὶ γυναικὸς ἡμῶν, nobis maximopere cupientibus & desiderantibus. Sic Odyss. φ, Γνῴσκω δ' ὡς σφῶϊν ἐέλδομαι ἀμφὶ γυναικὸς. Et Il. η, Iupiter νείκεσσεν ἐέλδομένοισιν ἀκαίνω. Et Il. η, Iupiter νείκεσσεν ἐέλδομένοισιν ἀκαίνω. Et Il. η, Iupiter νείκεσσεν ἐέλδομένοισιν ἐέλδωρ Οὔρον, ἐπεὶ κεκάμοιμεν ἐύξέστου ἐλάτησι. Porro iungitur hoc ἐέλδεσθαι interdum infinitiuo. vt Od. δ, ἐέλδετο δὲ τοῦ τε ἰδέσθαι, cupiebat seu desiderabat te videre. Itidémque Od. ο, θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἱκέσθαι. Interdum cum genitiuo, vt Odyss. ζ, ἐέλδεο δόμοιο τοῦ ἐσθλοῦ, Cibum appetens, Cupiens comedere. Et in Erg. Hesiodeis, Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ὃν φρεσὶ ᾗσιν. Item & accusatiuo iūgitur, vt Γλίχομαι quoque & infinitiuo & genitiuo & accusatiuo. Odyss. α, v. 409, Ἠ ἔσθ' αὐτῇ χρεῖος ἐέλδομαι πόδ' ἱκάνει. vbi scholiastes itidem exponit δεσιδεριῶν vt in locis præcedentibus. Latinè tamen potius reddas, Aut res suas agens, Aut suorum ipsius negotiorum causa. Veràm & in pass. significatione vsurpatum à poeta reperitur hoc verbum. Il. π, v. 494. Νῦν τι ἐέλδεσθω πόλεμος κακὸς εἰ θοὸς ἔασι, nūc tibi appetatur seu desideretur bellū, pro νῦν ἔέλδου πολέμοιο seu πολεμίζειν. INDE Ἐέλδωρ, Res cupita, Desiderium. Hom. Il. α, πόδ' μοι κρήηνον ἐέλδωρ. Iliad. π, πόδ' ὄπκρήηνον ἐέλδωρ. Odyss. γ, Καρπαλίμως μοι τέκνα φίλα κρήηνατ' ἐέλδωρ. Hesiod. Asp. Εὐνῇ δ' φιλότητι μίγη, πίλεσεν δ' ἀρ' ἐέλδωρ. Rursum Hom. Odyss. φ, Ζεῦ πάτερ, αἴ τοῦ τοῦτο πολυπήσας ἐέλδωρ. Quibus in locis ἐέλδωρ κραίνειν, ὀπκραίνειν, πελεῖν, τελεῖν, τελευτᾶν, vel sibi vel alii dicitur is qui desiderio & voto satisfacit, Perficit seu complet desiderium. Sed & ipsum ἐέλδωρ dicitur τελευτῆσδ' & ὀκπλεῖσθαι quum perficitur & completur. vt Iliados ο, Πρίν γε τὸ Πηλείδαο τελευτήσῃ ἐέλδωρ. Et Odyss. π, Νῦν δ' ἤδη πάδε μακρὸν ἐέλδωρ ὀκπεπέλεται.

Ἐέλπω, poetico pleonasmo τῆς ε dicitur etiam ipsum pro ἕλπω, Coercere, Concludere: vel etiam Compellere. volunt enim ἔλπω alii esse pro ἐέλπω & σωείρξαι, alii pro ἐλάσαι per syncopen. Homerus Iliad. φ, Πρίν κ' Τλιόφιν κλυτὰ πύργα λαὸν ἐέλπω Τρωϊκὸν, antequam intra Ilii muros populum Troianum compuleris seu concluseris. Vnde præterit. pass. Ἐέλμαι, Compulsus seu Conclusus sum. Iliad. ω, Οἶδα γὰ ὡς κ' ἄτυ ἐέλμαθε. Iliad. σ, Ἠ οὐ πω κεύρηαθε ἐέλμβιοι ἐνδοθι πύργων. Iliad. χ, de Græcis, Νυνὶ δὲ γλαφυρῇσιν ἐέλμβιοι ἰσχανόωντο Δίος μάστιγι δαμέντες. Metaphor. verò quidam in Epigrammat. dixit, Ἀμφασίης πεπλάγεαν ἐέλμβιος, Conclusus seu compulsus intra dubitationes, pro Nescius quid diceret. In iisdem epigrammatis Lascaris dicitur ἐέλμβιον exposuisse Speratum, quasi ab ἐέλπομαι.

Ἐέλπομαι, τ.1, c.1199, f

Ἐένδυνεν, poetico pleonasmo τῆς ε pro ἔνδυνεν, induit, ab ἐνδυόω: vnde & Hes. exp. ἐνεδύσατο.

Ἐέρραθεν, poetico pleonasmo τῆς ε pro ἔρραθεν, seu ἔρραθεν: Prohibebar, Arcebatur à them. ἐέρραθω.

Ἐέργυμι, τ.1, c.1239, g. Ἐέργω, ib. f

Ἐέρση, pleonasmo poetico τῆς ε pro ἕρση, Ros. Hesiod. Asp. de cicada, ὦτα πάσης καὶ βρῶσις δηλεῖ ἐέρση. Homerus Iliados ξ, Σταγόνες δ' ἀπέπεσον ἐέρσαι, lucidæ roris guttæ. Il. λ, ἀμφὶ δ' ὑψόθεν ἤκεν ἐέρσας Αἵματι μυδαλέας δεῖ αἰθέρος. VNDE Ἐέρσηεις, ἐεντος, ὁ, Rorulentus, Roscidus, Rore conspersus, seu madefactus. Homerus Iliados ω, de Hectore peremptor, Οἷον ἐέρσηεις κάτα: quod exponunt κάθυγρος, νεαρός: videlicet vt τὰ δεδροσισμένα αὐτῇ.

Ἐέρτο poeticè itidem pro ἔρτο seu ἕρτο, ab ἔρω, Nexus erat: alias σωείλκηθο, σωειπέπεκτο. Odyss. ο, Χρύσεον ὅρμον ἔχων μετὰ δ' ἠλέκτρεσσιν ἐέρτο. Itidémque Odyss. σ, ὅρμον Χρύσεον ἠλέκτροισιν ἐέρτο, Nexum seu confertum. Hesych. ἐέρτο ex. ἐκρέμετο.

Ἐέρχατο, itidem pro ἔρχατο: hoc autē Ionicè pro εἰργμένοι ἦσαν, Conclusi erant, ab ἐέργυμι seu ἐέργω. Homerus Odyss. κ, Ὧδε οἱ μὲν κλαίοντες ἐέρχατο. nam eos Circe Ἑλλάδα πεπληγέα μετὰ συφεοῖσιν ἐέργω.

Ἐέσατο, τ.1, c.1379, e

Ἐέσω, poeticè pro ἕσω, indutus erat: ab ἕννυμι seu ἕω. Itidémque ἐέσθω pro ἕσθω, seu ἀμφιέσθω.

Ἐεσῶς, Hesychius affert pro ὀλιγοῦς, ὀκνηρῶς, forsitā poeticum est pro ἑπῶς seu ἀφέτως, ab ἵημι. vt sit Liberè & Remisso seu laxato freno.

Ἑός, Suus: ab ἑοῦ. vt alii volunt, Bonus, Mitis, ἀγαθὸς, πρᾶος: poetico pleonasmo τῆς ε pro ἑός: secundum quos tenuatur hæc vox. Vtroque modo accipiunt hoc in loco Apollonii Argō. lib. 1, Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο παῖς μενέαινεν Ἄκαστος Ἰφῆμου Πελίαο δόμοις ἐνὶ πατρὸς ἑοῖο Μιμνάζειν: exponentes videlicet & Boni seu Benigni, & Sui. vt apud Homerum quoque Iliad. α, vbi Achilles Thetidi matrisuæ dicit, Ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, παρίζεο παιδὸς ἑοῖο, accipiunt & pro σοῦ & pro ἀγαθοῦ. At in sequentibus duobus locis ἑοῖος accipi tantùm potest pro ἀγαθοῦ καὶ πρᾶος τε, boni & benigni: vnde & tenuatur. Odyss. ξ, φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑοῖος. Et Odyss. ο, Παῖδα γὰ αὐτοῦ ἑοῖος ἐνὶ μεγάροις ἀπέπλω, filium viri boni.

Ἐεχρίμη, quod Hesychius exp. σωεχρίμη, habet primùm pleonasmum τῆς ε, deinde syncopen pro ἐχρίμη.

¶ Ἔζη, Ionicè pro ἔζα, à ζάω. Sophocl. Οὔτος δ' οὐ' αὖ ἔζη, hic si viueret. Demosth. οὐδ' αὖ ἔζην, ne viuerem quidem.

Ἐζημιωμένος, τ.1, c.1405, g

Ἑζηῶν, Hesychius affert pro νέων καὶ ἀκμαίων, Iuuenum. quod suprà αἰζηῶν per αι diphthongum.

Ἑζόμαι, τ.1, c.1081, f

Ἑζω, Sedere facio, seu Colloco, Pono.

¶ Ἔη, Ionica dialysi pro ἦ, Sit, ab εἰμί. At ἑή, pronomen est fœm. gen. à masculino ἑός, Suus.

Ἔηκα, τ.1, c.1654, b

Ἑῆν, Ionica dialysi pro ἑῶν, eram: ab εἰμί. At ἑῶν, Suam, est pronomen accus. caf. & fœm. gen. à masc. ἑός.

Ἔης, τ.1, c.1297, c. Vide & Ἑός, paulo antè.

Ἔηςθα, poetico pleonasmo τῆς ε pro ἦςθα: hoc autē Æolica paragoge pro ἦς, eras, ab εἰμί. At ἔηςθα est subtūct. præs.

pro ἤς, Sis, ab eodem. vtiuhoc loco qui ex Hesiodo affertur, Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα, pro Cuiuscunque sis conditionis.

Ἔησι, pro ἦ, itidem ab εἰμί, dicitur poetico pleonasmo τῷ ε, & Ionica paragoge τῷ σι. Hom. Od. λ & ω, ἢ κ' ἄνερος ἔνισι.

Ἔνισον, Hesychius affert positum pro ἔασον, Ioniceforsan: ab ἐάω.

Εὐπής, eidem Hesych. est ἀγαθότης, Bonitas: forsan ex gen. ἔους, quem & ipse exp. ἀγαθοῦ.

¶ Ἐπιχθυής, eidem Hesych. est ἐγχώριος, ὀνωπόπους, Indigena: Suidæ ὁ ἐγχώριος καὶ ὁ ὀνωπόπους ἰδίῳ γενομένῳ. pro quo infrà ἐπιχθυής.

Ἐθειρα, t.1, c.1096, e. Ἐθειρεα, t.1, c.1100, a

Ἐθειρεμάδης, ib.b. Ἐθειρεσίζω, ib.

Ἐθείρω, ib.a. Hes. ἐθείρῃ exp. ὀδῃ μελέαι αἰξιώσῃ: afferens & ἐθειρόμενον pro κοσμούμενον, ἀγαλλόμενον.

Ἐθελεχθρος, t.1, c.1314, d. Ἐθελεχθρως, ib.

Ἐθελημός, t.1, c.1094, f. Ἐθελημων, ib.g

Ἐθελημῶς, ib.f

Ἐθέλης, ου, Ionica paragoge pro ἐθέλῃς, Velis. Hom. Iliad. ο, ὀφρα μὲν ἐθέλῃσθα.

Ἐθελοδουλεία, vel Ἐθελοδουλία, t.1, c.1044, b

Ἐθελόδουλος, ib.a. & 1094, c

Ἐθελοθρησκεία, t.1, c.1094, e. & 1584, f

Ἐθελοθρησκεῖ, t.1, c.1584, g

Ἐθελόκακος, Qui de industria malus seu improbus est. Item Qui studio & data opera segnior est & ignauior. Hes. ἐθελοκάκῳν exp. τῷ κακὰ θελόντων, maleuoluorum. vt & τὸ ἐθελόκακον accipiunt pro Maleuolentia. Inde ADVERB. Ἐθελοκάκως, Deliberatâ malitiâ, vel Consultâ ignauiâ: vt quum milites studio & de industria segnius pugnant. Appian. apud Suid. τοῖ δὲ φραστικῶν φραστὴς ὢν ἐθελοκάκως, ἐθελοκάκως τε ἡγεμονίζοντο καὶ ἔφυγον, ὅθεν δηοπάλιμοι τὰ σώματα ὡς πεπτωκότες. Et SVBST. Ἐθελοκακία, ας, ἡ, Deliberata malitia: vel Consulta ignauia. ITEM VERB. Ἐθελοκακέω, ῶ, Sponte malus sum, De industria improbe ago. vt & Suid. ἐθελοκακοῦσα exp. ἑκουσίως ἐλέδια τὰ κακά, afferens hunc locum, ἐθελοκακοῦσι τε αὐτὸν ἀεὶ τὴν πορτείαν καὶ καταληφθεῖσαι ἀποθνῄσκουσα. Bud. interpr. Sponte deteriora consector & capesso, in hoc loco Luciani, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ φεύγει τὰ ὕπνα ἀποκλίνει. Idémq; addit, Pausan. vsurpasse etiam pro κακουργεῖν καὶ τῆς πόλεως, id est Malè cogitare, & reip. mala moliri, σκευωρεῖσθαι. Itidem & Polyb. l. 5: pro quo & κακοβουλεύσαι dixisse. Locum Polybii vide apud eum in Comm. p. 25. ¶ Milites verò ἐθελοκακῶν dicuntur quum non pleno conatu pugnant, sed consultò vires submittunt vt vincantur. id est De industria ignauius pugnare, Consultò sese ignauos & instrenuos præbere, Sponte cedere. Cuius significationis exempla habes ibidem ex Pauf. & Herodiano. Et apud Suid. ex Appiano, ἐθελοκακοῦντες ἀπὸ δόξης πλείους αἰτίας. VNDE Ἐθελοκάκωσις, εως, ἡ, apud Polyb. idem quod ἐθελοκακία: vt quum ii qui pugnant, nolunt vincere ob indignationem vel proditionem. Consultam ignauiam vocare queas, seu Deliberatâ victoriæ proditionem.

Ἐθελοκίνδυνος, Qui sua sponte se periculis obiicit, nulla necessitate postulante, ideóque Temerarius, Audax. Synonymum τῷ θρασὺς & ῥιψοκίνδυνος apud Poll.

Ἐθελοκωφῶν, Hesychio ὁ ἐθελοντὴς κωφεύων, Qui sponte surdus est, Qui consultò & dedita opera non audit. hoc est Qui audire non vult. vt qui simulat se non audire quũ tamen audiat. Idem DICITVR Ἐθελόκωφος. Suid. enim ἐθελοκώφων affert pro μὴ βουλομένων ἀκουειν, θελήσει κωφακουόντων.

Ἐθελοντές, Histriones: vide in Δικηλιστά.

Ἐθελοντηδόν, t.1, c.1095, c. Ἐθελοντῶν, ib.b

Ἐθελοντήρ, ib.a. Ἐθελοντής, t.1, c.1094, g

Ἐθελοντί, t.1, c.1095, c. Ἐθελόντος, ib.a

Ἐθελοντής, ib. Ἐθελοντός, ib.c

Ἐθελόξεινος, t.2, c.1122, c

Ἐθελόπονος, idem ac φιλόπονος, Cupidus laborum, Strenuus laborator, Qui libẽter laborat: ideóq; Impiger. seu Qui nunquam non vultlabores, Semper promptus paratúsque ad subeundos labores. Xen. Pæd. 2, ἑαυτὸν παρέχει δυνατὸν πρὸς τὰς ἀρχαῖς καὶ ἐθελόπονον καὶ φιλοκίνδυνον.

Ἐθελόπορνος, Qui sponte sua corpus suum prostituit & quæstui habet, Qui consultò meret corpore, nulla compulsus necessitate. Athen. l. 12, ex Anacr. ἐρῶ πωλοῖσιν καὶ ἐθελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πυνηρὸς Ἀρτήμων. perperam enim ibi scriptum ἐθελοπόροισι.

Ἐθελοπρεπέστερος, t.2, c.1122, d

Ἐθελότρεπτος, Cuius voluntas mutabilis est. Damasc. p. 24, de angelis, φύσις τοιαῦτα ἐξ αὐτεξούσιος, τρεπτὴ καὶ γνώμιμος, τοι ἐθελότρεπτος.

Ἐθελουργός, ός, ὁ καὶ ἡ, Qui sponte opus subit, Promptus & impiger factor operis. ὁ φιλεργὸς καὶ προθυμος, Polluci. Xen. in equi laude, ponit τὸ ἐθελουργὸν, sic scribens in libro De re equ. καὶ οἱ ἱππῶνες τὸν ἵππον ὁ Ἰοῦτον, ἀποκαλοῦσιν ἐλεθέρον τι καὶ ἐθελουργὸν καὶ ἱππικὸν καὶ θυμοειδὲς καὶ σοβαρὸν, καὶ ἅμα ἡδυὸ τι καὶ ἅμα ὀργὸν ἰδεῖν. Hesychio ἐθελουργὸς est ἔτοιμος, ὁ καὶ θέλων ἐργαζόμενος.

Ἐθελούσιος, t.1, c.1095, c. Ἐθελοισίως, ib.d

Ἐθελυμνοί, Suidæ πυκνοί, Densi, Spissi.

Ἐθέλω, t.1, c.1094, c

Ἔθεν, Hesychius exp. ἐκεῖς, ἀπῶθεν: item αὐτοῦ, αὐτῆς. Sed tunc potius δασυνέται.

Ἔθεν, t.1, c.1069, c

Ἐθηέτο, & Ἐθηεῦτο, Ionicè pro ἐθεᾶτο & ἐθεῶτο apud Herodot. passim.

Ἐθηεσάμην, t.1, c.1096, f. Ἐθήμων, ib.

Ἐθίζω, ib.h. Ἐθίζομαι, t.1, c.1097, a.

Ἔθικος, t.1, c.1096, f. Ἔθισμα, t.1, c.1097, a. Ἐθισμός, ib.

Ἐθιστέον, Assuefaciendum. Xen. τῷ γνάθῳ ὑποπρεπεῖν ἐθιστέον τὸ σῶμα, corpus assuefaciendum vt animo seruiat.

Ἐθνός, t.1, c.1097, b

Ἐθμή, Hesychio ἀτμὴ, ἀτμὸς, καπνὸς λεπτός. id est Vapor, Tenuis fumus.

Ἔθμοί, eidem sunt πολλοί, δεσμοί, πλόκαμοι. Sed illud πολλοὶ valde malè conuenit cum cæteris.

Ἐθναγοί, t.1, c.1100, f. Ἐθναρχής, ib.

Ἐθναρχία, ib. Ἐθνικός, ib.g

Ἐθνικῶς, More τῶν ἐθνικῶν, id est gentilium. Ex Corn. Tacito interpretantur More gentico.

Ἐθνιστά, Hesychio sunt οἱ ὀκ τῶ αὐτοῦ γένους: pro quo apud Suid. in manuscr. etiam cod. scriptum ἐθνῆται, cum eadem expositione.

Ἔθνος, t.1, c.1100, b. Ἔθος, t.1, c.1096, e

Ἐθρέφθω, & Ἐθρεῦα, sunt à them. τρέφω, Alo.

Ἐθρὶς, Hesychio ὁμῖας κριὸς, Aries exectus, Veruex.

Ἔθω, t.1, c.1096, f. & 1907, f. Hes. ἐθῇ exp. φθείρει, ἐρεθίζει, ἐθέχει: afferens mox ἐθῇ pro οἷς ἔθος ἐρχεσθαι, & ἔθοντες pro ἐθιζόμενοι.

Ἐθώκαπι, idem Hes. affert pro εἰώθασι, Consueuerunt.

¶ Εἰ, cum optat. t.1, c.1100, h. Εἰ, sequente αὖ, t.1, c.1101, b

Εἰ pro Αἰ, t.1, c.1102, b. Εἰ pro ὅτι ibid. c. Εἰ, pro Νε, ibid. d. Εἰ pro εἴθε, t.1, c.1103, c

Εἴγε, t.1, c.1101, g. Εἰγὲ μὴ, t.1, c.1102, e. Εἰ δὲ, t.1, c.1101, f.

Εἰ δὴ, ib. Εἰ καὶ, t.1, c.1102, a. Εἰ μὴ, t.1, c.1101, f. Εἰ μὰ, t.1, c.1102, d. Εἰ γὰρ, t.1, c.1101, f. Εἰ ποτε, t.3, c.651, c

Εἴποτε, ibidem, e

Εἶ, interdum significat πορεύου: interdum ὑπαίρθε, teste Hes. Illud, ab εἶμι, Vado, Eo: hoc, ab εἰμι, Sum, pro quo & εἰς dicitur. At Εἶ Suid. esse dicit ἀκλινῶν, & κατ' ἐπέκτασιν dici etiam εἴθε. vt apud Pisidem, εἶ γὲ αὖ τὸ Περσίδος ἔσβεσε θράσος. Sic Hes. εἶ δὲ affert pro εἴθε τὸ. Sunt qui sine accentu scribant.

Εἶα, t.1, c.1073, f. VNDE Εἰάζων, significans εἶα ὀδυκαλούσης. Hes. ex Eurip. Chrysippo.

Εἴα, Suidæ & Hesych. est χόρτος, Gramen: item τὸ ἀκαλεύσεως ὀνόματος, quod properispomenos etiam effertur. Est etiam verbum tertiæ pers. sing. præt. imp. pro σειωχώρει, à them. ἐάω, Sino.

Εἰαί, Leguminum purgamenta, vt Hes. innuit.

Εἰαμβύη, eidem Hes. est τόπος ὅπου πόα φύεται τὸ ἀμφοῦ ὑποβαίνος, vel ἕλος τὸ ἀναπεπαμένον καὶ ὑγρὸν: aut αἰαβολὴ ποταμοῦ φυτὰ ἔχουσα: afferenti & εἰαμβαὶ pro τόποι καὶ ὑγροὶ, Loca humecta & vliginosa. Homer. Iliad. ο, de populo arbore, Ἡ ῥά τ' ἐν εἰαμβῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφυκὼς. Et Iliad. π, de bobus, Αἱ ῥά τ' ἐν εἰαμβῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμοντο. Sic Apoll. Argon. libro 2, βαθυβρεῖόντος ὑφ' εἰαμβαῖς τ' ἠΐοιο, Locis irriguis & herbosis, Viretis seu Pratis. Videtur porro εἰαμβὴ dici vel quasi εἰαμβύη, ab ἐάω, vt sit Locus quem aqua reliquit, post inundationem videlicet: vel ab εἶα significante χόρτος, Gramen, Herba. Apud Suidam paroxytonos scriptum εἰαμβύη, expositúmque itidẽ κάθυγρος τόπος: vt apud Hesych. rursum Εἰαμβύον, νεωλεμον, νοῖλον, βοτανώδη.

Εἰαυδὴν, Suidæ τὸ λεπτὸν, Tenue, Subtile. Hesychius verò εἰαυδὸ affert pro ὀξύχυτον, Fusilis. Epenthesin igitur poeticam τῶ ι habet pro ἑαυδός. Ac vt idipsum ἑαυδὸς (solet enim potius δασυνέσθαι) interdum substantiuè ponitur pro ἑαυδὸς πέπλος, ita etiam hoc εἰαυδός. velut apud Hom. Il. σ, de puella, ἡ δ' ἄμα μητηρ θεοῖσ' ἀνελεύετο αὐδῶσ', Εἰαινὴ ἀθορύβῃ, καὶ τ' ἐστυφέλιξε κατρύκει.

Εἴαρ, t.1, c.1072, a.d. Εἰαρινὸς, ib.e

Εἰαεῖς, t.1, c.1072, b. & 162, a.ob.

Εἰαρόμασος, t.1, c.1072, c. Εἰαροπόπης, ib.a

Εἴαρες, ου, ὁ, Vestis. v. l. Metuo ne perperam pro εἰαυός.

Εἴασκον, Ionicè pro ἔειον, ab ἐάω.

Εἴατο, poetica epenthesi τῶ ι pro ἔατο: itidémque ἔαται pro ἑαται. hæc autem Ionicè pro ἕωντο & ἕωται, ab ἧμαι. Homer. Iliad. γ, Εἵατο δημοτέροντες, Sedebant. Iliad. γ, Εἵαται ὀν μεγάροις, Sedent. Ex Luc. autem, εἵαται τὰ ἕδεα, pro Positæ sunt ædiculæ.

Εἰάω, itidem poetica epenthesi τῶ ι metri causa dicitur pro ἐάω, Sino, συγχωρῶ. Affertur ex Hom.

Εἴβομαι, t.2, c.656, g. Εἴδομαι, ib.e

Εἴβω, t.2, c.656, c. Εἴβων, pro λείβων, t.2, c.655, e

Εἴγε, sive Εἰ γε, t.1, c.1101, g. Hes. εἴγε exp. εἴωθ.

Εἴγμα, ατος, τὸ, Imago, Similitudo: ab εἴκω.

Εἴδ' ἄγε νῦν, Hesychius affert pro ἄγε δὴ ὄρτι: & Εἴδε ἄγε pro ἄγε δή. Vbi εἴδε ἄγε quidam volunt esse εἴα δὴ ἄγε, positis ὀκ τῶ θρυλλήλων synonymis aduerbiis εἴα & ἄγε. Qua de re vide quæ dixi in meis in librũ De dialectis animaduersionibus, in artic. seu tmem. 15, p. 24. Vide & t.1, c.1101, f.

Εἰδαίρομαι, t.1, c.1106, b. Εἰδάλιμος, ib.d

Εἰδάλις, Hesychio teste est auis quædam.

Εἰδάλλομαι, t.1, c.1106, c. Εἴδαρ, t.1, c.1077, h

Εἴδας, Hesychio εἰς αὔριον, In crastinum, seu Cras.

Εἴδαυλος, eidem H. est λόγιος: Suidæ σωεὶς λόγος: si tamen non potius scripsit σωεὶς, λόγιος. Etymolog. habet Εἰδύλος.

Εἰδέα, t.1, c.1106, h

Εἰδέλλω, præs. opt. act. ab εἴδομαι, vt πθέλλω à πθημι: itidémq; εἰδέται in præs. infin. ab eodem, vt πθέναι à πθημι. Alii tamen illud volunt μεταπεπλάσθαι ex εἴδομαι: hoc verò, συγκιμάσθαι ex εἰδικέναι.

Εἰδὴ χθὲς, t.1, c.1105, f. & 1314, a

Εἰδῆν, t.1, c.1110, e. ¶ Εἰδεῖ ab Hes. exponitur ἐλαύνει, κωλύει, κλείει, κατέχει.

Εἶδη, Hesychio est εἶδος, καῦμα, χρῶμα, σῶμα, ὄψις, προσώπον, Species, Ardor, Color, Corpus, Aspectus, Facies. Idem εἴδη παντοῖα affert pro ὕλη παντοία, addens, Æoles & Iones εἴδας vocare τὰς ὕλας.

Εἰδὴ, eidẽ est ὁμοῦ, ἅμα, Simul, Vnà. Homer. tamen ὁμοῦ ei subiungit Il. α, v. 61, Εἰδὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ ἠδ' λοιμὸς Ἀχαιοῖς. quare nonnulli positum esse volunt pro ἐπειδή. Sunt etiam qui diuisim scribant εἰ δή.

Εἰδήθμιος, Hesychio συγροφὴ, φυγὴ. Conuersio, Fuga.

Εἰδημόνως, t.1, c.1111, a. Εἰδήμων, ib.

Εἰδήματο aor. 1 med. à them. εἰδαίνομαι, vt ἐφήνατο à φαίνομαι. Nicand. Alex. γαλαξαπ Παίσθεν ἀφεῖζον νέην εἰδήματο χρεῶ ἰῶ. id est ὡμοιώθη. Vide & t.1, c.1106, b.

Εἴδησις, t.1, c.1111, a. Εἰδικὸς, t.1, c.1106, b. Vnde ADVERB. Εἰδικῶς, Specialiter, Speciatim.

Εἴδιον, Hesychio νευστὸν, ψῶν, ὑγρὸν, Humectum, Vdum.

Εἰδίω, eidem est ἱδρῶ, ἀγωνιῶ, Sudo, Sum in agone. Quod & per simplex ι scribitur.

Εἰδοζαφία, t.1, c.1105, e

Εἰδοὶ, Idus: pars mensis apud Romanos. vtpote qui mensem diuidãt in Calendas, Nonas, Idus. Sunt autẽ octo dies qui nonas sequuntur. Plut. Publ. εἰδοῖς Σεπεμβρείαις, Idibus Septẽbribus. Idẽ in Camillo, ἀεὶ τοῖς Φεβρουαρίαις εἰδαῖς, circa idus Februarias. Et rursum, ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερον Κοϊντιλίων εἰδῶν, paucis diebꝰ post Quintiles idus, seu Iulias. Itẽ in Geop. ἄρχει δὲ τοῦ ἐξδόμης εἰδῶν Φεβρουαρίων, vsq; ad tẽpus illud quod est ante diẽ septimũ Id. Febr.

Εἴδομαι, t.1, c.1103, g

Εἰδομαλίδης, dicitur ὁ καλλωπίζων τὰ μέλα τῆ ὄψεως, vt Eust. refert ex veteribus.

Εἶδον, t.2, c.1416, g. Εἰδοποιέω, t.1, c.1105, f

Εἰδοποιὸς, ib. Εἶδος, ib.b

Εἶδος, pro εἴδησις, ib.e. ¶ Hes. εἶδος testatur accipi non solùm pro Species, Forma, sed etiam Ardor, Æstus, nec.n. τάτῳ εἶδος ἥκε σέλας affert pro μορφῆς ἀφῆκε φῶς, sed etiã εἶδος ὀνδιοιο pro κάμματος μεσημβρινῆς: itidémq; εἶδος exp. & σῶμα, χρῶμα. & καῦμα: necnõ εἶδος rursum afferẽs pro κάμματος, τὰ λοιπὰ. Sed in hac posteriore signif. etiam sine diphthongo scribitur ἶδος, vt videbis t.3, c.1793, c

Εἰδότως, Scienter: ex particip. εἰδώς.

Εἰδοφορέω, t.1, c.1105, f

Εἰδυλίσα, Suidæ ἡ ὀδυνήμων. pro quo Etym. habet εἰδυλὶς, exponẽs & ipse ἐπτείμων, dicénsq; ex partic. fœm. εἰδυῖα (quod est à verbo εἴδω significãte γιγνώσκω) fieri εἰδυλὶς: cuius paronymũ esse hoc εἰδυλίς. Idẽ ET εἴδυλος affert pro λόγιος, σωεὶς. pro quo Hesych. habet εἴδαυλος.

Εἰδύλλιος, t.1, c.1105, d

Εἰδύω, Dormio. Hesych. enim εἰδύει affert pro καθεύδει.

Εἴδω, t.1, c.1103, g. & 1110, e

Εἰδὼ, Hesych. exp. φρόνησις, ὄψις. Schol. Aristoph. Εἰδὼ diminutiuè dici vult τὴν Εἰδοθέαν, vt Ψὼ τὴν Ψιτυλλιν. Est autẽ Εἰδοθέα filia Protei apud Hom. Od. δ. quæ & Εἰδοθέεια dicitur Ionicè, teste Eust.

Εἰδωλεῖον, t.1, c.1106, h

Εἰδώλιον, Effigies idoli. Suidas enim quum εἰδωλεῖον esse dixisset τὸ ναὸν τῶν εἰδώλων, subiũgit, εἰδώλιον δὲ τὸ ὁμοίωμα τῶ εἰδώλου: addẽs, significare etiam τὸ ζωγρὸν τῆς νηός. quod suprà εἰδώλιον sine diphthongo.

Εἰδωλοθυτον, t.1, c.1106, g. Εἰδωλολατρεία, ib.

Εἰδωλολάτρης, ib. Εἰδωλολατρεῶ, ib.

Εἰδωλομανία, siue Εἰδωλομανίας, ας, ἡ, Insanus idolorum cultus. Prius in vita Dionysii Areop. legitur, posterius apud Basilium: ὁ λαὸς (inquit) ὡκείνος ὁ τὸν θεὸν δόξῃ τῶν μεγίστων τεχεστῶν ἀνδιδαχμένος, εἰς τὴν Αἰγυπτίων εἰδωλομανίαν ἐξεκυλίσθη.

Εἰδωλον, t.1, c.1106, d. Εἰδωλοποιέω, ib.g

Εἰδωλοποιία, ibid.

Εἰδωλοφανοῦντες, οἱ, exponitur Simulacri speciem habẽtes.

Εἰδὼς, cũ genit. t.1, c.1110, h. Εἰδὼς, pro ἡ μέσα, t.1, c.1111, a

Εἴελος, Hesychio εἰλιγγος, Vertigo seu Vortex. Infrà εἴλτος.

Εἶεν, aduerb. t.1, c.1131, b

Εἴεσθαι, Hesychio est ἀκολουθῆσαι, ὁμοιωθῆναι, Sequi, Similem esse. Idem εἴεσο exp. ἐπεθύμει, ἐῶμαι: quod & ἵεσο sine ἵεσο per simplex ι.

Εἴζει, Hes. affert pro καθέζεται: & εἴζεο pro καθέζου. quæ tamen potius per simplex ι scribuntur & δασεῶς.

Εἴη, præs. opt. interdum ab εἶμι, vt Odyss. ξ, v. 496, ἀλλά τις εἴη Εἰπεῖν Ἀτρείδῃ, eat dictum. πορεύοιτο. Interdum ab εἰμὶ, & significat Sit vel Esto. Hesych. esse ἄφεσιν dicit.

Εἴημι, eidem H. est πορεύομαι, Eo, Proficiscor.

Εἴθαρ, Statim, Confestim. Hom. Iliad. ε, εἴθαρ ἐ δόρυ χροὸς ἀπεπέρησε. id est ὀξέως ἐξ αὐτοσχεδίου. Hesychius exp. non solùm ταχέως, ὀξέως, ἠδὴ κατ' ἀθῶ, ὀξέως, sed etiam χθὲς, Heri.

Εἴθε, t.1, c.1103, b

Εἰθεία, Hesychio δικαιοσύνη, Iustitia. Videtur tamen sonare potius Recta, ἰθεία.

Εἰθεῖν, eidem H. est μαθεῖν, Discere, Cognoscere.

Εἴθεσις τὸ δράμαπος, perperam in v. l. pro εἴσθεσις.

Εἰθισμαι, Assuefactus sum: seu Consueui, Soleo. ab εἰθίζω: vel etiam ab εἰθίζομαι. nam & hoc vruntur in carmine, addito ι metri causa. Pythag. — κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶν δὲ, hæc cohibere assuesce.

Εἰθαιόδμον, Hesychius exp. ὀδοιπόρον, Laboriosum. Videtur tamen positum pro ἰθυωόδμον.

Εἰθυπλόκα, idem exp. ἐπ' ὀδείας φερόμενον, Qui rectà fertur. afferens & Εἰθὺ pro ἐπ' ὀδείας.

Εἰθύφαλλον, idem Hes. esse dicit τὸ ὀπτομένον εἰδ οἶον, Penem tentum: Demosthenem verò adolescentes quosdam ἀσελγεῖς nominasse εἰθυφάλλους: ita verò dici & poemata quædam ὅτι τῷ ἰσθμῷ φαλλῷ ἀδόμενα. Infrà per simplex ι.

Εἰθύω, Impetu feror, vel Appeto. vnde εἰθύσσω, eidem

ὁρμῶντα. Infrà & ipsum per simplex ι.

Εἰκαδάρχης. Viginti virûm præfectus. Hesychio εἰκαδάρχαι sunt πρεσβύται πιὸς συνήματος.

Εἰκάδιος, nomen proprium cuiusdam viri, ex eo ei inditum quòd τῇ εἰκάδι ἐγένετο, quæ festa erat Apollini. Etymol.

Εἰκαδίζω, dicebantur Epicurei, quoniam πὼ εἰκάδα cuiusque mensis colebant, qua Epicurus esse natus credebatur. Athen. Ἐπικούρειος δέ τις εἰκαδιὴς ἐξ ὧν συνδειπνοῦντων, ἐγχέλυος προσφερθείσης ἡμῖν, Παφάσιος, ἔφη, ἐξ ὧν δεῖπνον Ἑλένη.

Εἰκάζω, Assimilo, &c. t.1, c.1121, e. Εἰκαζω, Figuratè loquor, &c. ib.g. Εἰκαίζω, Coniicio, &c. ib.

Εἰκαθω, t.1, c.1124, f. Εἰκαμβουλία, t.1, c.768, e

Εἰκαμμυθέω, t.2, c.983, b. Εἰκαμμυθία, ib.

Εἰκαμορρήμονέω, ῶ, idem quod εἰκαμμυθέω: ITEM Q. Εἰκαμορρήμοσυνη, idem quod εἰκαμμυθία. Vtrunque apud Suidam legitur. Affert enim εἰκαμορρήμονεῖ pro μάταια λέγει: & Εἰκαμορρήμοσυνη pro ματαιολογία.

Εἰκῇος, ου, ὁ, Temerarius, Qui temerè & εἰκῇ aliquid facit. vt Alcibiades apud Athenæum lib. 11, τὸν Ἀθηναίων δῆμον εἰκῇον εἴρηκε κριτὴν, ἐπὶ πρεσκωπῶν. Vnde τὸ εἰκῇον, Temeritas: Hesychio τὸ μωρόν. Dicitur εἰκῇον etiã id quod εἰκῇ & temerè factum est vel fit. vt εἰκῇα κόμης σκύλματα in Epigramm. Comæ temerè discerptæ. Item, Qui temerè & fortuitò se offert. ὁ τυχών. Quò referri potest εἰκῇος αὐταγγώσης, quod exponitur Lector vulgaris & trivialis doctrinæ. Alioqui exponitur etiam Leuis, Vanus, Futilis. vt Hesych. quoque & Suidas εἰκῇον exponunt μάταιον, ἠρῴον, αὐτοφελὲς, μωρόν. Affertque Suidas in exemplum hæc verba adsepota, μὴ δὲν γὸ εἰκῇον Πλάτων λέγῳ φησί.

Εἰκαμοσύνη, ης, ἡ, Temeritas: vel Futilitas, Vanitas.

Εἰκαμότης, ητος, ἡ, idem. Apud Suidam, θεραπεία δὲ τῶν ἐν ἑκάστῳ ἡμῶν δαίμονος, πάντα καθαρὸν παθοῦς τηρεῖν, καὶ εἰκαμότητος, καὶ δυςαρεσκείας τῆς πρὸς τὰ ὄν θεοῦ καὶ αἰθρώποων γινόμενα.

Εἰκάς, άδος, ἡ, Vicenarius numerus, Viginti. Item εἰκὰς dicitur Vigesima mensis dies. Aristoph. Nubibus, Ὁρῶν ἄρτυσιν πὼ σελωῖον εἰκάδας, lunam agere vicenarios dies. hoc est Agere tertiam decadem & inclinare εἰς ἧ πεμπάδα, ideóq; τὸν μῆνα φθίειν. Sic Etymol. dicit ἐν τῇ εἰκάδι τῇ μηνὸς ἑορτὴν solitam διὰ πελέδας πὼ Ἀπόλλωνι: addens, πὼ ἱέρειαν quoque dictam fuisse εἰκάδα. Hesychio εἰκάδες sunt μέρη πινὰ φυλῆς, partes quædam tribus: à quibus forsitan οἱ εἰκαδάρχαι dicuntur.

Εἰκασία, t.1, c.1122, a. Εἴκασμα, t.1, c.1121, h

Εἰκασμὸς, t.1, c.1122, a. Εἰκαστὴς, ib.

Εἰκαστικὸς, ib. b. Εἰκαστὸς, ib. a

Εἴκαπι, Doricè pro ἔοικε, Viginti. ¶ Exponitur etiam Gratia, Causa: assertúrq; ex Lasc. εἴκαπι Καλλιόπης pro Beneficio Calliopes. Sed scribendum foret potius ἕκαπι in hac signif. vt fit pro ἕκητι.

Εἴκε, apud Hom. per syncopen pro ἔοικε: interdum & pro σιωε χώρει, ab εἴκω. At εἴκε seu εἴκει, est ἐαύ πως, Hesych.

Εἰκελόνεφος, t.2, c.1316, e. Εἴκελος, t.1, c.1122, e

Εἰκῆ, Temerè, Casu fortuito & sine consilio. Isocr. Panathen. ἕοις εἰκῆ καὶ χύδην ὅ, τι κὲ ἐπέλθῃ, λέγοιτον. Idem, λίαν εἰκῆ, Valde temerè & inconsulto. Ceb. Theb. πλανᾶται εἰκῆ, temerè & fortuito casu vagantur huc illuc. Plura exempla vide apud Suidam. Affertur & τὸ εἰκῇ pro Temerarium, Fortuitum: item pro Temeritas, Casus. Rursum εἰκῇ exponitur Fruftrà: ab Hesychio ὡς ἔτυχεν, ἀνημέρως, μάτην.

Εἰκλεῖ, Hesychio est δεῖπνεῖ, Cœnat: afferenti & Εἰκλὸν pro δεῖπνον, Cœna. quæ suprà per αι. AT Εἰκεῖται, eodem autore est ἄλλος αὐτὸν εἰςφέρει.

Εἰκεβολεῖν, Etymolog. Athenienſibus esse dicit τὸ εἰκάζειν, Conticere seu Conectari: πρὶν τὸ εἰκαίοις ἢ ὡς ἔτυχε βάλλειν. Suid. quoque exponit εἰκάζειν & εἰκῇ καὶ ματῆν βάλλειν, afferens hunc locum Polybii, φᾶς ἑαυτοῖς παρεσκευάζον εἰς τὸ μὴτε σφάλεσθαι μητ' εἰκεβολεῖν. Meraph. ex Aristoph. εἰκοβολοῦντες ἢ πλοῖοντες, cõiectantes: ab iis qui temerè & prout casus fert tela coniictunt.

Εἴκαμαι, t.1, c.1115, b. vide & in Εἴκω.

Εἰκονίζω, t.1, c.1123, d. Εἰκονικὸς, ib.c

A Εἴκόνιον, ib.d. Εἰκονισμὸς, ib.

Εἰκονογραφέω, ib.b. Εἰκὸς, t.1, c.1117, a

Εἰκοσάβοιον, Viginti boum pretium æquans.

Εἰκοσαίδεφος, t.1, c.1083, f

Εἰκοσαετὴς, t.1, c.1293, c. Fœmin. Εἰκοσαετὴς, Plato lib. 5 De republ. γυναικὶ μὲν ἀρξαμένῃ ἀπὸ εἰκοσαετοῦς μέχρι πεντηκονταετοῦς τίκτειν τῇ πόλει. Vbi de muliere dixit, nõ de annorum numero. B.

Εἰκοσάκις, Vicies. Εἰκοσάκωπος, t.2, c.537, d

Εἰκοσάμιλιος, t.2, c.916, e. Εἰκοσάπηχυς, t.3, c.285, a

B Εἰκοσαπλάσιος, Vigeculplus, Vicies auctus. Plato Tim.

Εἰκοσαπρεσβεία, t.3, c.566, c. Εἰκοσάπρεσβυς, οῖ, ib.

Εἰκοσάτρυλλος, t.4, c.249, a. Εἰκοσέτης, t.1, c.1293, f

Εἰκοσήρετμος ναῦς, Nauis habens viginti remos.

Εἰκοσήρης, t.1, c.1250, d

Εἴκοσι, Viginti. Hom. Od. π, πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι, Viginti & quatuor. εἰκοσιπέσσαρες.

Εἰκοσίβοιος, t.1, c.778, f. Εἰκοσιεῖς, Vigintisex.

Εἰκοσιετὴς, Quæ est viginti annorum.

Εἰκοσιμέδιμος, Viginti mensuras capiens, Viginti mensurarum capax. Hom. Iliad. ψ, Ὠτώεντα λέβητα δύω καὶ εἰκοσιμέδιμον, i. δύο καὶ εἴκοσι μέτρα χωροῦντα.

C Εἰκόσιμνος, t.3, c.215, e. Lysias, πεντήκοντα δέ μοι καὶ εἰκόσιμνος ἔφερνος. Sic ex Herodoti l. 5, affertur πεντάδιμνος pro Quinque minarum.

Εἰκοσιπήχεις, t.1, c.1257, c

Εἰκοσόκτω, Viginti octo. Εἰκοσπέντε, t.3, c.215, c

Εἰκοσίπηχυς, t.3, c.285, a

Εἰκοσιτέσσαρες, & Εἰκοσιτέσσαρα, Vigintiquatuor.

Εἰκοσιτρία, t.3, c.1603, b. Εἰκόσορος, t.1, c.1250, g

D Εἰκοσᾶος, Vigesimanus: Qui τῇ εἰκοστῇ, vigesima die, aliquid facit. vt qui vigesima die nascitur seu prouenit.

Εἰκοστολόρος, Qui πὼ εἰκοστὴν, id est vigesimam, s. partem, colligit: vt δεκατολόρος qui decimam. Aristoph. Ran. Θωρακίων ὧν εἰκεστολόρος, κακοδαίμων. vbi schol. exp. τὰ εἰκοστὰ ἐν τῇ κρίσει σωιόντων.

Εἰκοστὸς, ου, ὁ, Vigesimus.

Εἰκοστόφυρος, t.2, c.1481, f. Εἰκοστολογέω, t.1, c.1117, e

Εἰκόστος, ib.

Εἴκτω, Similes erant: ὡμοιώθησαν, per syncopen pro ἐοικέτην, dissoluta diphthongo: præt. pluſquamperf. ab ἔοικα. Hom. Il. α, ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντε εἴκτω.

E Εἰκπάδε, t.1, c.1124, b

Εἴκτο, poetica dialysi pro ἔοικτο: præt. pluſquamperf. paſſ. ab ἔοικα. Epigr. l. 3, ἀλλ' ἐπὶ βουλαῖς Σκεπτοδόμῳ ἔοικτο, similis erat. Significat etiã Videbatur. ἐνομίζετο, ἐδόκει. Apoll. Arg. l. 2, Γαίης ἐξ ἔοικτο πέλωρ τέκος.

Εἴκω, Similis sum, t.1, c.1115, b. Εἴκω, Cedo, t.1, c.1123, g. Reperitur & ἔοικω pro ἴκω positum. vnde apud Hesych. εἴκεν expositum ἦλθεν: & Εἴκετο, ἦλθε, παρεγένετο: necnon

F Εἰκέδιαι, πρεσβυτέδες. Εἰκὼ, t.1, c.1123, b. Εἰκὼν, t.1, c.1122, g

Εἰκῶς, t.1, c.1116, g

Εἴλα, Hesychio ὅσπριον, καλάμη, Legumẽ, Stipula, Culmus.

Εἰλαδὸν, Caterratim, Turmatim, pro ἰλαδὸν. Hesychio ἀθρόως, καὶ συνεφοῖω, Confertim, More eorum quæ conglobata sunt.

Εἰλαμός, t.1, c.1128, f. Εἰλαπαίζω, t.2, c.603, a

Εἰλαπιαστὴς, ib. Εἰλαπίνη, t.2, c.599, c. & 602, g

Εἴλαρ, t.1, c.1128, e. Εἴλαρ, ib.f

G Εἰλαρχαι, idem qui ἰλαρχαι, Turmarum præfecti: Suidæ ταξιαρχαι, Ordinum præfecti.

Εἰλάπιος, t.1, c.1171, d

Εἴλαπ, quod Hesych. exponit ἔλαβον, ἠθέλησεν, videtur esse aorist. 1 med. inus. them. ἑλω à quo αἱρέω mutuatur futurum 2 & aor. 2.

Εἰλέαθαι, idem qui ἐλέαθαι, Vocatores regii. δεῖπνοκλήτορες: & cibario ministerio præfecti. πρὸς τὸν εἰλεὸν, τὸ μαγίρειον τραπέζιον.

Εἴλεγμαι, Atticè pro λέλεγμαι, à λέγω.

H Εἰλεδανὸς, Suidæ δεσμὸς, Vinculum.

Εἰλεθυια, t.1, c.1179, f. Εἰλείθυιον, ib.f.

Εἰλεὸς, t.1, c.1126, g. & 1128, b. Hesychio est ἡ τῶν θηείων κοῖτος & τρόφος: Etymologo ἡ μαγειρικὴ τράπεζα: pro quo infrà ἐλεός.

Εἰλεσαὶ, eidem H. est εἶδος καλάμου.

Εἰλέπης, eidem est Θλαστήρμος, Maledicus, Obtrectator.

Εἰλέω, t.1, c.1125, e. Εἰλέω, ib. & c.1181, a

Εἰλεώδης, t.1, c.1127, b. Εἴλη, t.1, c.1128, f

Εἴλη, t.1, c.1180, d. Εἰλημένος, t.2, c.545, a

Εἰλιδδὺς, t.1, c.1126, b. Εἰλιθερέω, t.1, c.1180, e

Εἰλιθερὴς, ib.

Εἴλιθι, Hes. exponit ἵλεως ἴθι: quod infrà ἵληθι, per ι simplex, & δασέως.

Εἰλιθυια, t.1, c.1179, f

Εἰλίθιον, Hesychio est ὃν ἥλιος θερμαθὲν, in sole calefactũ: ab εἴλιν, quod eidem est ἡ τὸ ἥλιε αὐγὴ ἢ θερμασία: ità τὰ ἄχυρα & τῷ ὀσπείῳ ἢ καλάμῃ.

Εἰλιλουθα, pro ἐλήλυθα seu ἤλυθα, ab ἐλύθω seu ἔρχομαι. Hom. Od. ο, ὀΐω Πύλου εἰλιλουθας, venisti.

Εἰλίμμαι, t.1, c.1126, a. Εἰλιμμαι, t.2, c.556, a

Εἰλιμμάτος, ib.b

Εἴλιος εἶ, Hesych. affert pro ἵλεως εἶ, Propitius es.

Εἴλιπας, t.3, c.1181, a. Εἴλιπτος, t.1, c.1126, a

Εἰλιπτικὸς, ου, ὁ, Qui sese εἰλεῖ. vt εἰλιπτικὰ ζῶα dicuntur Animantia quæ tractim ambulãt. i. quæ sese voluunt & trahunt inter incedendum.

C Εἰλυπὸς, ου, ὁ, Conuolutus, vel Conuolubilis. vt quum Aristophanis schol. dicit, ἡ εἴλιπος ἢ τῷ ὑπτέρων, ὅτι χρῆται ἐν εἰλιπῶ καλοῦμεν.

Εἴλιφα, t.2, c.553, f.

Εἴλιχα, præt. perf. verbi λαγχάνω ex λίχω.

Εἰλιγγιάω, t.1, c.1188, h. Εἴλιγγος, ib.g

Εἴλιγγος, ib.h. Εἴλιμα, ib.c

Εἰλιματόδης, ib.

Εἰλιδὺν, pro Conuolutim & Implicatim affertur ex Epigr. Suprà εἰλιδὺν pro συνεχραμμένως.

D Εἰλιθυόπης, Hesychio est ἡ παντελὴς ἀπόγνωσις. Infrà autem ἠλιθιότης est Dementia.

Εἰλικοειδὴς, t.1, c.1188, f. Εἰλικόεις, ib.

Εἰλικρινὴς, Distinctus, Non permixtus. Xen. Pædiæ 8, καὶ δῆλα τὸ εἰλικρινὲ ἕκαστα τῇ τῶ φῶτα, πολὺ μᾶλλον ἢ δῆλα καὶ ὁπόταν τις ὑπακούῃ, καὶ εἴ τις μὴ προσέχοι τὸ φεγγοπαῖδόμενον. Significat præterea Impermixtus, Purus, Sincerus, Merus, Verus, Non fucatus: item & Apertus, Manifestus, Perspicuus. & quasi dicas τῇ εἴλῃ κρινόμενος, quoniam ad splendorem solis, id est πὼ εἴλιον, τὰ μεμιγμένα ἢ τὰ ἀμυγῆ facilè διῃρεῖνται. Autor Axiochi, οὐδὲ ἀφαίρεσιν ὄξεις τῷ ἀγαθῶν, ἀλλ' εἰλικρινεστέραν πὼ ἡδονὴν, Veriorem & sincertorem fruitionem. Xen. εἰλικρινής τις ἂν ἀδικία ἢ ἀγαθοεργία, mera & indubitata. Inde ADVERB. Εἰλικρινῶς, Sincerè, Purè, Verè, Aperté. Et SVBST. Εἰλικρίνεια, ας, ἡ, Sinceritas, Puritas. Suidæ καθαρότης.

Item VERB. Εἰλικρινέω, ῶ, Sincerum reddo. Aristot. De mundo, γῆς δὲ πεφυκυῖᾶς αὐραις, πέπτει ὑπ' αὐτὸν καὶ τὰ ὑπὸ αὐτὸν εἰλικρινεῖται, quũ tellus auris perspiratur, ad sincertiorem statum reducuntur quæ tum subter tũ supra eam sunt. Apud Suid. legitur & COMP. Εἰλικρινοειδὲς, sonans Simile puro & sincero.

Εἰλινδέομαι, t.1, c.1127, e

Εἰλινύω, Quiesco. v.l. pro quo infrà ἐλινύω.

Εἴλιξ, t.1, c.1188, f

Εἰλίονες, vt Poll. tradit, apud poetas sunt οἱ σύγγαμβροι siue συζηνδεραὶ, id est οἱ δύο ἀδελφὰς γήμαντες. qui suprà ἀέλιοι & αἰέλιοι.

Εἰλιπόδης, t.1, c.1188, d. Εἰλίπους, ib.c

Εἰλιπόδωνος, Hesychio est φόφος, Vertigo: quæ & σκοτοδινία. Sonat autem vertiginem coniunctam cũoculorum offuscatione.

Εἰλίσσω, t.1, c.1188, b. Εἰλιπεὴς, ib.e

Εἴλλω, t.1, c.1127, b. Εἰλόμαι, t.1, c.182, d

Εἴλον, t.1, c.180, c. Εἰλόπεδον, t.1, c.1180, c

Εἰλὸς, Hesychio est πᾶν τὸ ὀλοπτόλιον βαρὸς, & τὸ ἐν τῇς πάγας ὀλοπτόλιον ξύλον. quod infrà ἕπος. At Εἶλος, εος, τὸ, v.l. afferunt pro Frænũ, Habena, Vinculum: nescio vnde.

Εἰλοῦμαι, siue Εἰλοῦμαι, t.1, c.1125, h

Εἴλοχα, præt. Attic. à them. λέχω.

Εἰλτῆρες, Hesychio ὠνῶνται, Inaures. pro quo alphabetica series postulat εἰλκτῆρες. sunt & εἴλικες ex inauriũ genere.

Εἰλυθμὸς, t.1, c.1128, a

Εἰλυῶς, Hesychio est θηείον ἀπὸ φρυγανῶν σκωληκοειδὲς, ᾧ χρῶν τῶν φῶς δέλεαρ.

A Εἴλυμα, t.1, c.1127, h. Εἴλυμι, ib.g

Εἴλυὸς, t.1, c.1128, b. Εἴλυς, t.1, c.1918, f. & 1930, d

Εἴλυσις, t.1, c.1128, a

Εἰλυσσάω, & Εἰλυσσάομαι, t.1, c.1128, c. & 1929, d

Εἰλύσσωμα, t.1, c.1128, d. Εἰλύσσω, ib.c

Εἰλυφάζω, t.1, c.1128, d. & 1931, c

Εἰλυφάω, t.1, c.1128, d. & 1930, d. & 1931, c

Εἰλυφόεν, Hesychio est πανάσσῃ τὸ φλόγα: item γρέφει, ζητεῖ. At Εἰλυφόων, poetico & Ionico pleonasmo τῷ ο, vel dialysi τῷ ω, dicitur pro εἰλυφῶν, ab εἰλυφάω.

B Εἰλύω, t.1, c.1127, g. Εἴλω, ib.b

Εἵλως, ωτος, ὁ, SIVE Εἰλώτης, ου, ὁ, Helos siue Helota. Ita apud Lacedæmonios dicebatur Seruus, Minister: quoniam totum ferè seruitium quo vtebantur, erat ex Helotis captis. etenim quum diu & infestis animis oppugnarent Helos, vrbem Peloponnesi ipsis vicinam, quoscunque inde caperent, in seruitutem sibi redigebant, & retento gentis nomine εἵλωτας vocabant, non δούλους, in maiorem ipsorum contumeliam. aliis tamen quæuis mancipia sic ab iis appellata volentibus in cõtumeliam Helotarum quibuscum semper eis bella erant & diffidia. Sed verior est prior opinio. legimus enim apud Plutarchum initio Lycurgi, ὧς Εἵλωτας ἐποιήσαντο δούλους οἱ Σπαρτιᾶται. Itidémque apud Athen. lib. 5, Lacedæmonios & Thessalos κατασκευάσασθαι ἐξ δουλείαν ὁν τῷ Ἑλλήνων τῷ οἰκούντων πρότερον πὼ χώραν: illos, ex Achæis: hos, ex Perrhæbis & Magnesiis: ac illos, ὧς κατὰ δουλωθέντας appellasse εἵλωτας, hos autem, πενέστας. Porro οἱ εἵλωτες (inquit rursum Plutarchus in Lycurgo) αὐτοῖς εἰργάζοντο πὼ γῆν, ἀποφερόντες πὼ ἐρισμένον πελοῦτος. Nec verò in agris solùm colendis eos occupabant, sed etiam opera eorum in bellis vtrebantur, ac si strenuos sese præstitissent, manumittebant, vt discimus ex Thucyd. lib. 4, pag. 148. Quoniam verò πολὺ ὑβριστικῶς αὐτοῖς ἐχρῶντο οἱ Λάκωνες, ideo sæpe ἀνεωπέλλον καὶ ἀφίσταντο: quamobrem & ferè semper suspecti erant. Qua de re Athen. libro 14, & Thuc. in loco proximè citato: item Plut. in Lycurgo, & Paus. in Attic. Rursum teste Plut. initio Demetrii, οἱ παλαιοὶ Σπαρτιᾶται ὧς εἵλωτας ἐν τῇς ἑορτῇς πολλὰ κάταγκαζοντες πίνειν ἄκρατον, τίς ἦν ὀνῶν εἰς τὰ συμπόσια, ὧς νέοις, οἷον ὅτι τὰ μεθύειν, ὅτ' τὰ εἰκοκαίνοντες. Inde POSSESS. Εἰλωτικὸς, ου, ὁ, Heloticus, Què vel qualis helotum est. vt εἰλωτικὸς πόλεμος, Bellum heloticum, apud Plutarch. De virt. mul. Quale apud Romanos fuit Bellum seruile. Apud eundem in Solone, τὸ εἰλωτικὸν πλῆθος, Multitudo helotarum. id est οἱ εἵλωτες. Dicitur & τὸ εἰλωτικὸν, pro τὸ εἰλωτικὸν πλῆθος, id est οἱ εἵλωτες: vt τὸ εἰλωτικὸν ἀφιστάντες, Helotas ad defiscendum solicitantes. quemadmodum & τὸ σραπωτικὸν dicuntur οἱ σραπῶται. Item fœm. gen. DICITVR Εἰλωτὶς, interdum pro εἰλωτικὴ, interdum pro Serua, Ancilla. Est inde & VERB. Εἰλωτεύω, significans Sum εἵλως, Heloticum ministerium præsto, Seruio. Isocr. Paneg. de Lacedæmonius, τῇ αὐτῇ πόλει ὅτι ὁμόρους εἰλωτεύειν αἰαγκάζοιτο. Vnde VERBALE Εἰλωτεία, ας, ἡ, Helotici ministerii præstatio, Seruitus. δουλεία. Ex Plat. autẽ De leg. affertur εἰλωτεία ἡ Λακεδαιμονίων, pro Seruilis turba, Seruitia. Macipia: quemadmodum Steph. εἰλωτείαι (nisi forte per simplex ι scriptit εἰλωτίαν) vocari ait πὼ ὑπὸ εἰλώτων χώρεν.

C Εἶμα, t.1, c.1380, h

Εἰμάδες, Hesychio sunt ποιμένων οἰκίαι, Pastoritiæ casæ, Tuguria.

Εἵμαι, Indutus sum, &c. t.1, c.1379, c. Εἵμαι, Collocatus seu statutus sum, &c. t.1, c.1382, h

Εἰμαρμένη, t.2, c.840, c. Εἱμαρμένος, ib.

Εἵμαρται, ib.a. Εἱμαρτὸς, ib.b

Εἱμείρεται, Hesych. affert pro ἐπιθυμεῖ. quod infrà per simplex ι & δασέως.

D Εἰμὶ, poeticè pro ἐσμὶ, Sumus. Homer. Odyssea ο, — ἀπὸ καὶ ὁμήλικες εἰμὶ. At εἰμὶ, est ὑπάρχομαι, Sumus, teste Hesychio: videlicet per syncopen pro εἰμέθα, vt ἐθέμεθα pro πθείμεθα.

Εἰμόρος, t.1, c.1379, e

Εἰμὶ, Sum, &c. t.1, c.1129, g. Εἰμὶ, cum genit. t.1, c.1130, b

Εἶναι, cum dativo, ibid. e. Εἰμὶ, cum præpos. ibid. h

Εἶμι, Eo, &c. t.1, c.1137, e

Εἰμίν, Hes. affert pro ἑαυτῶν, Seipsum.

Εἱμαρος, eidem est πεπρωμένος, Fatalis.

Εἶν, t.1, c.1200, b. At ἐν, Hes. teste pronomen est, idem cum ἐκεῖνος. Est alioqui & præt. imperf. verbi εἶμι, significans Ibam.

Εἰνάετες, t.1, c.1193, f. Εἶναι, pro ἐστί, t.1, c.15, b. ob.

Εἰνάκις, t.1, c.1205, e. Εἰνακλία, t.1, c.372, b

Εἰναλιος, ib. c. Εἰναλίφοιτος, t.1, c.371, e

Εἰνάνυχες, t.2, c.1105, e. Εἰναὸς, t.1, c.1205, d

Εἰνάπτρες, vt refert Æl. Dionys. apud Eustath. pag. 648, sunt B αἱ ὅσαι ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμηκυῖαι, quas συνύμφας dicunt: vt & Poll. lib. 3. εἰνάπτρας (sic enim apud eum scriptum est) vocari tradit παῖς ἀδελφοῖς δύο συνοικούσης. Hom. Iliad. ζ, Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐν μεγάροισ; Ἠέ πη ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων ἐυπέπλων; Et Iliad. χ, de Andromache itidem, Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνάτερες ἄλις ἔσαν. id est Fratriæ. Nonio enim teste, Fratriæ vocantur fratrum inter se vxores: vt & Festus tradit fratriam esse vxorem fratris. Apud Eust. legitur nomin. sing. Εἰνάτηρ, pag. 648, ἡ δὲ εἰνάτηρ (inquit) παρὰ συνύμφοις δηλοῖ ὁπόταν ἡ Ἕλενη τῇ Ἀνδρομάχῃ. (Vbi etiam addit, γίνεσθαι καθεξῆς τὸ ἀναίζειν, vt sit οἰονεὶ ἡ συνδυάπτεια περὶ ἄλλο) Apud Suid. verò Εἰνάτηρ.

Εἰνάπες, t.1, c.1205, d. Εἶνεκα, t.1, c.1204, a

Εἶνες, Hesychio ὀδόντες, Nerui: qui infrà ἶνες sine diphthongo per simplex ι.

Εἰνεσίαι, eidem sunt ὅπλοταί.

Εἰνί, poeticè pro ἐνί, In. vt εἰνὶ θρόνῳ.

Εἰνόδιος, t.2, c.1166, a

Εἰνοσίγαιος, idem ac ἐνοσίχθων, Motor seu quassator terræ. D Neptuni epitheton, qui & ἐνοσίχθων dicitur.

Εἴνοστος, ἐνοστός, ἡ, Motus, Quassatio: pro ἔνοσις.

Εἰνοσίφυλλος, t.1, c.1205, h

Εἴνυω, & Εἰνύω, ab ἔω, significante καλύπτω: vnde compos. κατατείνυον, in Iliade. Eust.

Εἴξαστι, Similes sunt, pro ἐοίκασι. Vide in Anomal.

Εἶος t.1, c.1069, c

Εἶοι, Hesychio sunt ὀρόφων τὰ καθάρσια: cui suprà εἴαι fuerant τῶν ὀροφῶν τὰ ἀποκαθάρματα, purgamenta legumi num, vt sunt glumæ & acera: & εἴαι pro eodem.

Εἴον, ου, τὸ, Malum citreum, Malum Medicum seu Persicū. Ita vulg. lex. ex Macrob. Saturnal. libro 3, cap. 19. Sed sciendum est mendosa esse ibi Macrobii exemplaria, & pro εἴον reponendum esse θύον, vt Turnebo etiam videtur. Nam & Homerus, (inquit) qui citreum εἴον appellat, ostendit esse odoratum pomum: εἴου δὲ καλὸν ὀδώδει. Et quod ait Oppius inter vestem poni citreum, idem significat & Homerus, quum dicit εἴματα. Hinc & Nævius poeta in Bello Punico ait Citrosam vestem. Hæc ille, vel potius vulg. eius edit. Sed perperam, vti dictum est. Posterior enim locus sic restituendus, ex Odyss. lib. ε, v. 264, de Calypso, Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, λούσασά περ. Prior quoq; ex eodē lib. desumptus videtur, vtpote in quo, v. 59, legatur, πολύσσε δ' ὀδὼ μὴ Κέδρου τ' ἀκεάσασα θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει Δαιδαλίων. licet ibi θύου nomine non pomum odoratum, sed lignum intelligatur, thyinum videlicet.

Εἶπα, t.1, c.1221, d. Εἴπαρ, seu Εἴ περ, t.1, c.1101, h

Εἶπον, t.1, c.1221, d. Εἶπος, t.1, c.1725, d

Εἴπως, seu Εἴ πως, Si quo modo, Si forte. Hom. Od. ξ, Εἴπως G οἱ ὀμβρὸς χλαῖναν πόροι. Plato, εἴ πως εἰς ὄψιν ἔλθοι τῆς φιλοσόφου ζωῆς, Si forte.

Εἴρ, Suida teste est λαίλαψ ἢ λαμπηδών.

Εἴρα, t.1, c.1653, a. Εἰραφιώτης, t.3, c.668, h

Εἰργάθω, t.1, c.1242, b. Εἰρμὸς, t.1, c.1240, b

Εἴργυμι, ib. a. Εἴργω, t.1, c.1239, g

Εἴργω, t.1, c.1240, a

Εἰρέα, exponitur Concio, Cœtus, in hoc loco Hesiodi Theog. v. 801, Ἐνιάεσι δὲ θεῶν ἀπαμείρεται αἰὲν ἐόντων, Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ὀπηδήσεται, οὐδ' ὀπὶ δαῖτες, Ἐννέα πωτ' ἔπα· δεκάτῳ δ' ὀπηδήσεται αὖτις Εἰρέαι ἀθανάτων. Vbi etiā ex præcedentibus subaudiendum ὀπί.

Εἰρεβάδε, Hesychius expon. εἰς ἔρεβος. Habet poeticam epenthesin τοῦ ι.

A Εἰρεναρχὴς, esse dicitur Magistratus: quū Vlpian. in Pand. dicat, Irenarchæ sunt qui disciplinæ publicæ & corrigēdis moribus præficiuntur. Sed videtur scribendum potius εἰρηναρχαὶ cum Budinā εἰρεναρχαὶ forent οἱ τοῦ εἰρένου ἄρχοντες.

Εἰρεθύρη, t.1, c.1615, e

Εἴρετον, Hesychius affert pro δουλείαν, αἰχμαλωσίαν, Seruitutem, Captiuitatem: afferens etiam εἴρετον itidem pro δουλείαν: procul dubio ex hoc loco Odysseæ ϕ, v. 328, Κόσσοντες δ' οὐρεσι μετέφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους, Εἴρετον εἰς ἀνδρῶν πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν. nam & schol. ibi εἴρετον exp. αἰχμαλωσίαν, δουλείαν τῶν ὤμῶν τὰ ἔργα. itidémque Eust. qui ab εἴρειν ipsum deriuat, quoniam οἱ ἐν δουλείᾳ καὶ τὸ εἴρειν, id est λέγειν, στέροντες, μὴ παρόντες ὀξύμοροι.

Εἰρεσία, t.1, c.1248, d. Ionicè εἰρεσίη dicitur.

Εἰρεσώνη, ης, ἡ, Ramus oleaginus lana obuolutus: quē, circumpendentibus arborum fructibus, ante ianuas ædium suspendere solebant ad famem arcendam ex oraculi præcepto, vt fusius tradit schol. Aristoph. & ex eo Suidas. Aristoph. Pluto, Ἐαὰν γὰρ αὐτὸν εἰς μόνος σωτὴρ λάβῃ, Ὥς ἄρ' πάλαιαι εἰρεσώνιον, κἀύσεται. Idem in Vesp. ἢ τῆσι φυλλάσι πάτε Ἢ τοῦ πόρυμναι εἰκαταρύσηται, πλυκὴς τοῦς εἰρεσώναις. Eandem εἰρεσώνιον festo quodam circumferre solebant, accinentes versus quosdam πρὸ ἀφορίων deprecantes. vt videre est apud Plutarch. in Theseo, & apud eundem schol. Aristoph. Dicitur autem εἰρεσώνη δῆλον τὰ ἔρια, teste Suida.

Εἰρέω, Dico. vnde particip. Ionicum εἰρεύσαι, significans λέγουσαι, apud Hes. in Theog. v. 38, de Musis, Εἰρεσσαι δέ τ' ἔον τε, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. Significat etiā Interrogo. Hesychius enim εἰρεῶντα (quod Ionicum itidem est pro εἰρωτῶντα) exp. ἐρωτῶντα. Idem εἰρεῖς affert pro πνίγας, Suffocas, Strangulas.

Εἴρη, eidem Hes. est ἐράπτης, ἁμμη, κλήδων: ab εἴρέω.

Εἴρημα, eidem Hes. est ἐρωτῶ, Interrogo. Deriuatum igitur ex præcedente εἰρέω, quod itidem ἐρωτᾶν significare dictum est.

Εἴρλω, t.1, c.1150, d. Εἰρλωαῖος, t.1, c.1148, e

Εἰρλωάων, ib. Εἰρλωαρχὴς, ibid. d

Εἰρλωαρχία, ib. Εἰρλωαρχὸς, ib.

E Εἰρλωβύω, & Εἰρλωβύομαι, ibid. f

Εἰρλών, ib. b. & 1905, a. b. Εἰρλωπὰς, t.1, c.1148, e

Εἰρλωπῶς, ib. Εἰρλωπίκαι, ib. c

Εἰρλωποιὸς, ib. Εἰρλωποιοῦ, ib. d

Εἰρλωφύλαξ, ib. Εἰρίλεος, t.1, c.1898, h

Εἰρίον, ib. f

Εἰρκτέον, Arcendum, Prohibendum. Soph. Ἀλλ' εἰρκτέον ἔοικ' ὄδῃ, prohibenda & vetanda hæc sunt.

Εἰρκτὴ, t.1, c.1240, c. Εἰρμὸς, t.1, c.1142, c

Εἰρμοφύλαξ, t.1, c.1240, b. Εἰρομάμος, t.1, c.1897, f

Εἴρομαι, t.1, c.1142, b. & 1149, g

F Εἰροπόκος, t.1, c.1897, g. Εἰροπύνος, t.1, c.1898, f

Εἰρόπυς, ib. Εἶρος, t.1, c.1897, d

Εἰρύαται, Ionicè pro εἴρυται: in præterito perfecto pass. verbi ῥύομαι seu εἰρύομαι. Homerus Iliad. α, — θεμιστὰς Πρὸς Διὸς εἰρύαται. id est φυλάττεται, ῥύονται, Conseruantur, Tuentur.

Εἰρύομαι, idem quod ῥύομαι, seu ἐρύομαι, ex quo & factum est, poetica epenthesi τοῦ ι, metri causa. hoc est Seruo, Conseruo, Custodio. vt Iliad. φ. Οἴ κεν τοῦδε φίλων τοῦδέ τε κόρον τε καὶ ἄλοχον τε καὶ ἄλοχ Ἴλιον εἰρυσόμεσθα, Conseruabimus, Custodiemus: seu Protegemus, Tuebimur, Defendemus. Il. π, Οὐ Λυκίων εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο. Dicitur etiam animo aliquid εἰρύσασθαι aliquis pro Seruare & custodire, f. reconditum, pro Non effutire. Od. π, μηδὲ γέφυρον Ῥίψας λοπέϊ Ἐλθοῦ ἀπαχθέλλων, μηδὲ φρεσὶ εἰρύσαιτο. Dicitur etiam βουλαὶ vel ἔπος alicuius εἰρύσασθαι, qui ipsum obseruat & non transgreditur. vt Il. φ, v. 235, Scamander Apollini dicit, οὐ σύ γε βουλὰς Εἰρύσαιο Κρονίωνος, ὅ τοι μάλα πολλὰ ἐπέπλειν Τρωσὶ μενεπτολέμοισι. Et Iliad. α, Χρὴ δὲ θοῶς σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσασθαι, Καὶ μάλα τῷ θυμῷ κεχολωμένῳ· ὡς γὰρ ἄμεινον Ὅς γε θεοῖς ὀπιπείθηται. At εἰρύσασθαι, significans ἐλκύσαι vel κωλύσαι, vide in Εἰρύω.

Εἰρύω, t.1, c.1260, a

Εἴρω, Necto, &c. t.1, c.1142, b. Εἴρω, Dico, &c. t.1, c.1148, g

Εἴρων, t.1, c.1150, a. Εἰρωνεία, ib. b

Εἰρωνθύομαι, ib. Εἰρωνθυτὴς, ib.

Εἰρωνικὸς, ib. Εἰρωνικῶς, ibidem.

Εἰρωπέω, t.1, c.1908, b

Εἰρωτῶντες, apud Herodot. Ionica dialysi pro ἐρωτῶντες, Interrogantes: itidémque Εἰρωτώμενοι pro ἐρωτώμενοι.

Εἰς, vel Ἰές, Ad, &c. t.1, c.1155, g. Εἰς, In, &c. t.1, c.1136, b.

Εἰς, Aduersus, &c. ib. f. Εἰς, Ob, &c. ib. g. Εἰς, Circiter, &c. t.1, c.1157, a. Εἰς, Apud, &c. ib. b. Εἰς, Vsque ad, &c. ib. Εἰς, Quod attinet ad, &c. ib. c. Εἰς, cum adiuncto nomine per aduerb. redditur, ib. d

Εἰς ἅπαξ, vel Εἰς ἅπαξ, t.1, c.484, a. Εἰς ὅπ, pro ἕως ὅπ, t.4, c.819, d. Εἰς χείρας, t.4, c.416, e

Εἶς, Es, ὑπάρχῃς ab εἰμί, Sum. Item Is, Vadis, Venis. πορεύῃ. Hom. Il. φ, Odyss. η, & Od. ξ, Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; quisnam & vnde nam gentium es vel venis? Accipiunt etiam pro Ibis, Venies, apud Hesiod. in Erg. vbi accipiter lusciniæ captæ dicit, Τῇ δ' ἐς ἔς τ' αὖ ἄγῳ. Ibi tamen & pro Is seu Vadis accipere nil vetat.

Εἷς, Vnus, &c. t.1, c.1158, a

Εἷς, Lascar. in epigr. quodam pro εἷς vsurpauit, id est Vnus. Aliud eius exemplum non affertur.

Εἷσαι, Posui, Collocaui, Statui: ab ἕζω. Hom. ἕσσαν λόχον. Herodot. ἕσας ἄγκυρα ἐς θρόνον, perductum in solium posuit.

Εἰσαγγελδὸς, t.1, c.19, e. & 16, g. obiter.

Εἰσαγγελία, t.1, c.19, c

Εἰσαγγέλλω, & Εἰσαγγέλλομαι, ib. b. c

Εἰσαγγελικὸς, ib. f. Εἰσαγείρω, t.1, c.25, f

Εἰσάγω, t.1, c.73, c Εἰσάγομαι, ib.

Εἰσαγωγὸς, ib. g. Εἰσαγωγὴ, ib.

Εἰσαγωγικὸς, q. d. Introductorius. Liber aliquis seu tractatus dicitur εἰσαγωγικὸς, ad verbum Introductorius: quo aliqui adhuc rudes ad aliquam disciplinam velut introducuntur. Item τὸ εἰσαγωγικόν, Quod datur pro importatione.

Εἰσαγωγίμως, t.1, c.73, h

Εἰσαεὶ, t.1, c.112, g. & 113, a. Dicitur & εἰς αἰεί.

Εἰσαίρω, t.1, c.211, f. Εἰσαίρομαι, ib.

Εἰσαιστοῦ, & Εἰσαίστου, t.1, c.234, f

Εἰσαΐω, t.1, c.257, b. Εἰσακοντίζω, t.1, c.273, b

Εἰσακούω, t.1, c.290, a. Εἰσακούομαι, ib. b

Εἰσάλλομαι, (cuius aoristus 1 medius εἰσηλάμην) Insilio.

Εἰσαναβαίνω, Inscendo, Ascendo. Hom. ἐμὸν λέχος εἰσαναβάσθω. Idem, Ἀλλ' τοὶ εἰσαναβάσαι ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ἵκοντο.

Εἰσαναστέλλω, t.1, c.421, c. Εἰσανέχω, t.1, c.1336, c

Εἰσάπαξ, t.3, c.50, g

Εἰσάπαξ, Semel, Simul & semel. Quod Gallicè dicitur *Tout en une fois*, vel *Tout à la fois*. Vide Εἰς ἅπαξ, t.1, c.484, a. Εἰσαπάω, t.1, c.235, f

Εἰσαῦθις, t.1, c.600, d. Εἰσαῦμαι, t.1, c.618, c

Εἰσαφίημι, iacio intrò, seu proiicio. Aut etiam Iaculor intrò.

Εἰσαφικνέω, t.1, c.1682, c. Εἰσαφικνέομαι, t.1, c.1683, f

Εἰσβαίνω, t.1, c.644, c. Εἰσβάλλω, t.1, c.676, d

Εἰσβασις, t.1, c.644, c. Εἰσβατὸς, ib. f

Εἰσβιβάζομαι, t.1, c.734, d. Εἰσβιβάζω, t.1, c.655, g

Εἰσβοηθέω, Ingredior ad ferendum auxilium. In v.l. simpliciter redditur Auxilior.

Εἰσβολὴ, t.1, c.676, f. Εἰσδέρκω, t.1, c.945, c

Εἰσδέχομαι, Admitto intrò, Recipio intrò.

Εἰσδοχὴ, ἧς, ἡ, Admissio.

Εἰσδρομὴ, ῆς, ἡ, Incursus, Impressio.

Εἰσδύω, t.1, c.1061, g. Εἰσδύομαι, ib.

Εἰσδύω, ib. Εἴσδυσις, ib.

Εἰσελαύνω, Incito, Cogo, in v. l. Sonat q. d. Incito seu incitando compello intrò.

Εἴσειμι, t.1, c.1138, d. Εἰσελαστὸς, t.1, c.1170, a

Εἰσελαύνω, t.1, c.1169, h. Εἰσέλυσις, t.1, c.1179, b

Εἰσεμπορεύομαι, t.3, c.186, a. Εἰσέπεισα, t.1, c.1160, g

Εἰσεπδημέω, t.1, c.974, g. Εἰσερχομαι, t.1, c.1269, a

Εἰσέπ, t.1, c.1191, g. Εἰσεφίημι, t.1, c.1666, a

Εἰσέχω, t.1, c.1341, c. Εἰσηγέομαι, οῦμαι, t.1, c.1426, c

Εἰσήγησις, ib. h. Εἰσηγητέον, t.1, c.1427, a

Εἰσηγητὴς, ib.

Εἰσηγορία, Accusatio, Querimonia. Apud Suidam legimus

A εἰσηγορία, καὶ ἐπηγορία, καὶ κατηγορία, pro μέμψις, & λοιδορία.

Εἰσηθίζω, t.1, c.1449. c

Εἰσίημι, Venio intrò, Ingredior. Vnde affertur εἰσῆξε apud Aristophanem. quod tamen alii ab εἰσαίσσω, cuius simplex αἴσσω, pro αἴσσω. tunc autem fuerit scribendum εἰσῆξε cum η habente ι subscripto.

Εἰσπλούσιον, t.1, c.1179, b

Εἰσηΐρηνεν, Irrupit. Aristoph. initio Equitum, Ἐξ οὗ δὴ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν. Vbi vide scholiastem.

B Εἴσθα, pro εἶς, (ab εἶμι) Is, vel Ibis. Hom. εἴσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Εἰσθορέω, t.1, c.1575, b

Εἴσιδε, Vide, Intuere. ab εἰσείδω, inusitato, pro quo dicitur εἰσορῶ.

Εἰσιέναι, infinitiuus verbi Εἴσειμι, quod vide.

Εἰσίημι, t.1, c.1663, e

Εἰσίθμη, Introitus angustus, seu ingressus, Hesych. At Suidæ est ῥύμη.

Εἰσίπλαμαι, t.1, c.1713, g. Εἰσίπλημι, ib.

C Εἰσπήδημα, t.1, c.1138, f. Εἰσπήδος, ib.

Εἰσιτέον, Ingrediendum est, Introeundum est.

Εἰσιτητὸς, t.1, c.1138, f. Εἰσκαλέω, t.2, c.22, b

Εἴσκειμαι, in v.l. ἐμβάλλομαι, Impositus sum: sine autoris nomine.

Εἰσκεκοισυρωλθίος, Effœminatus, Mollis. Dictum à cuiusdā fœminæ moribus, cui nomen Κοισύρη, in v.l.

Εἰσκηρύττειν, & Εἰσκηρύττεσθαι, t.2, c.202, d

Εἰσκαμδὴ, t.2, c.324, c. Εἰσκαμίζω, ib. d

Εἰσκομίζομαι, ib. Εἰσκρίνω, t.2, c.435, d

D Εἰσκρίνομαι, ib.

Εἴσκρισις, εως, ἡ, Insinuatio. vt dicitur εἰσκρίνειν, de eo qui se insinuat in aliquem locum.

Εἰσκυκλέω, t.2, c.506, d. Εἰσκύκλημα, ib. e

Εἰσκυΐω, t.2, c.507, f. Εἴσκω, t.1, c.1113, c

Εἴσκω, ib. & 1123, g. Εἰσκωμάζω, t.2, c.533, c

Εἰσλάμπω, t.2, c.589, d

Εἰσμάσσω, Imprimo, &c. t.2, c.804, b. Εἰσμάσσω, Intus tango, &c. t.2, c.805, d.

Εἰσνέω, t.2, c.1051, f. Εἰσμαίνω, t.2, c.804, b

Εἰσνέω, t.2, c.1051, f. Εἰσνέω, t.2, c.1077, b

F Εἰσοδιάζομαι, t.2, c.1166, d. Εἰσόδιον, ib.

Εἴσοδος, ib. c. Εἰσοδός, ib. c

Εἰσοικειόω, t.2, c.1234, a. Εἰσοικέω, t.2, c.1224, h

Εἰσοικίζω, & Εἰσοικίζομαι, t.2, c.1228, g

Εἰσοιμισμὸς, t.2, c.1229, a

Εἰσοιστέος, Inferendus, Introduuendus. εἰσοιστέος νόμος, Demosth. Ferenda lex.

Εἰσόκεν, t.2, c.1503, a. Εἰσόκεν, ib.

Εἴσομαι, Sciam, ab οἶδα, t.1, c.1111, b

Εἴσομαι pro Ibo, seu Veniam: ab ἔω. Homerus Odyss. ο, G Ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' ἕξομαι. Sic Iliad. ω, Ἀλλ' ἤτοι ῥθὺ ἔξομαι πάλιν εἴσομαι.

Εἴσομαι autem, cum spiritu aspero, Collocabo, Statuam: ab ἕω. Cuius aorist. medius εἱσάμην. Apoll. εἴσομαι ἱερὸν αὐτῷ, Statuam, Erigam: aut Dedicabo. Plutarchus in Themistocle, εἱσάμενος ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος.

Εἰσόπιομαι, t.2, c.1385, d. Εἴσοπτρον, ib. e

Εἴσοπτρον, ib. d. Εἰσορμαίω, t.2, c.1452, a

Εἰσοραῶ, t.2, c.1419, d. Εἴσος, t.1, c.1730, d

Εἰσοῦσι, t.2, c.1502, g. Εἰσοχὴ, t.1, c.1341, d

G Εἰσπεσέω, t.3, c.239, a. Εἰσπαίω, t.3, c.22, c

Εἰσπέμπω, t.3, c.204, b

Εἰσπεράω, ῶ, Penetro, Ingredior. Hesiod. Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα.

Εἰσπέταμαι, t.1, c.1724, c. Εἰσπετάομαι, ib.

Εἰσπέτομαι, ib. Εἰσπιδάω, t.3, c.274, h

Εἰσπίπω, t.3, c.314, a. Εἰσπλέω, t.3, c.371, b

Εἴσπλοος, ib. Εἴσπλοις, ib.

Εἰσπνέω, t.3, c.413, f. Εἰσπνέω, ib.

Εἰσπνεύομαι, ib. Εἰσπνήκω, ib. g

H Εἴσπνηλος, ib. h. Εἴσπιλος, t.3, c.414, a

Εἴσποδος, ib. h. Εἰσποιέω, t.3, c.435, f

Εἰσποίησις, ib. h. Εἰσπεινὸς, t.3, c.436, a

Εἰσπυστὴ, t.3, c.204, b. Εἰσπορεύομαι, t.3, c.181, d

Εἰσπεῖζω, Suppedito. Item Paro, in v.l. quæ interpretatio suspecta est.

Εἰςπροσάκτωρ, t.3, c.535, b. Εἰςπροσαξις, ib.a
Εἰςπροσάγω, ib.
Εἰςπροσήω, & Εἰςπροσήομαι, ibidem.
Εἰςπέταμαι, Inuolo, Volo in: vt suprà εἰςπέτομαι.
Εἰςπύω, Inspuo, Spuo in, cum præpos. εἰς: vt εἰςέπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.
Εἰςφέω, t.3, c.687, g. Εἴσφορα, ib.h
Εἰςφοιτᾶς, ib. Εἰςφοίτημι, t.3, c.1493, d
Εἴςω, in v.l. ex Platone pro Tunc: sed potius scribēdum εἰς ὅτε: quibus voculis videtur significari quod dicimus Gallicè Pour lors.
Εἰςφέρομαι, Verror in, seu intra, Verto me intra, Recipio me intra, seu intus. Affertur ex Aristot. De Hist. anim. lib. 9.
Εἰςφυσάω, t.3, c.1321, f. Εἰςφέρω, t.4, c.99, e.
Εἰςφέρομαι, t.4, c.100, f Εἰςφοίρομαι, t.4, c.142, g
Εἰςφοιτάω, t.4, c.185, g. Εἰςφορά, t.4, c.101, a
Εἰςφοήσω, Obstruo, in v.l. Videtur autem potius significare Obstruo intra.
Εἴςφρες, vide in Εἰςφρέω, quod proximè sequitur.
Εἰςφρέω, ῶ, pro εἰςφέρω secundum quosdam, (vt ὀκφρῶ pro ὀκφέρω) Admitto intus, Recipio intus. Demosthenes in Lept. καὶ εἰςφροῦσι τὸ φρεάτιον, admiserũt, εἰςεδέξαντο, vt exponit Budæus. Idem addit ex Aristophane Vespis, Εἴ τις θύραισιν ἠλιάσης, εἰςίτω. Ὡς ἢν ἀν' ἀλίσφοιν, οὐκ εἰςφρήσομεν, Nam quum causæ orari cœptæ fuerint, iam neminẽ admittemus intrò. Et ex Laertio in Anacharside, ὁ δὲ καταπλαγεὶς τοῦ ἐπαιμόνητα, εἰςέφρικεν αὐτὸν, καὶ μᾶλλον φίλον ἐποιήσατο. Apud Aristotelem pro Deuoraremu lib. De audit. mirab. φασὶ τοὺς τελεσᾶνας τοὺς ἐν τοῖς ὀρεινοῖς γινομένοις κόλπαις ὀρύττοντας καταδῆσαι ἔστιν ὅτε πολλὴν εἰςφρήσαι αὐτῶν, ὀλίγον ἐν, quum multas deuorauerint, postea euomere. Demosthenes autem passiua voce vtitur in oratione περὶ τῆς ἐν Χερρονήσῳ, dicens εἰςφρήσεσθαι pro εἰςφρήσειν, admissuros esse. Vide Budæum pagina 406. Inuenitur autem & imperatiuus Εἴςφρες, sicut ἄφες, tanquam ab Εἰςφρημι.
Εἰςχειρίζω, In manus trado, Committo. in v.l. Sed dicitur potius ἐγχειρίζω, hac in significatione. alicubi tamen & illud legisse mihi videor.
Εἰςχέω, Infundo. eadem forma qua dicitur ἐγχέω.
Εἰςχωρέω, ῶ, Procedo intrò, Penetro intrò. In v.l. redditur simpliciter Ingredior. Affertúrque εἰςχωρῶν εἰς βάθος pro Pessim ire.
Εἴσω, t.1, c.117, f. Εἰςωθέω, t.4, c.768, g
Εἰσωνία, Vectigal quod penditur nomine mercium quæ venduntur. Pollux ex Lysia.
Εἰσωπός, t.2, c.1396, b.
Εἶπα, Postea, t.1, c.1160, c. & t.3, c.566, g. ob. Εἶπα, Itaque t.1, c.1160, d. Εἶπα, t.1, c.1103, a. & t.4, c.812, e
Εἴτ' οὖν, pro εἶπα, t.4, c.810, d. Εἶπα, t.1, c.1160, h
Εἴω, Vado, sed dicitur potius ἔμι.
Εἴωθα, t.1, c.1096, g
Εἰωθότως, Consuetè, More consueto, seu solito.
Εἰωθώς, t.1, c.1096, g
Εἴων, Permittebam, Sinebã. Ab Ἐάω præt. imp. ἔαον, ἐῶον.
Εἴως, poeticè pro ἕως, t.4, c.817, d
¶ Ἐκ, vel Ἐξ, Ex, vel A, aut E, &c. t.1, c.1160, h. Ἐκ pro ὑπὸ, &c. t.1, c.1161, b. Ἐκ, De, &c. ib.d. Ἐκ, pro δίχα, ib.f. & g. Ἐκ, pro χτ', &c. t.1, c.1161, a. Ἐκ, Post, &c. ib.b. Ἐκ, Extra, &c. ib.c. Ἐκ cum genit. redditur per aduerb. ibid.e. Ἐκ, abundat &c. ib.g
Ἐκ χειρός, t.4, c.411, g
Ἑκάεργος, ου, ὁ, Procul arcẽs, seu expellẽs, aut abigẽs. Apollinis epithetũ, qui sic dictus putatur quasi ἑκὰς seu ἑκαθεν ἔργων: quòd suis telis seu sagittis procul arceat. Alii παρὰ τὸ ἑκαθεν εἰργάζεσθαι dictum putant. Quidam & ἀπὸ τῆς Ἑκάεργης, quæ nutrix eius fuit. Vide Eustath. Dicitur autem ἑκάεργος Ἀπόλλων, vel ἑκάεργος sine adiectione: vt Iliad. α, Ὀφρ' ἡμῖν ἑκάεργον ἱλάσσομαι.
Ἑκαθεν, vide in Ἑκάς.
Ἑκάς, Procul, vel De procul, (ex Plauto) Eminus, Elõginquo. Genitiuo iungitur. Hom. Odyss. σ, νυκτὶ δ' ἑκὰς ἤλυθε μῆλα. Idem eiusdem poematis lib. ρ, — οὐδ' ἀρ' ἔπι δίω Τηλέμαχε ξείνοιο ἑκὰς πράσσ', ἀλλὰ παρέστω. Vtitur hoc adverbio & Herodotus, nec non Thucydides, sed minus vsitatum vsum habet in hoc loco qui ex Herodoto affertur, οὐχ ἑκὰς χρόνου παρέσται ἐσβαλών, pro Nõ diu differet ingredi. (In v.l. habetur & Ἑκὰ, sed mendi suspicione apud me non caret)
Ἑκαθεν ab Ἑκὰς, formam habet aduerbii è loco: significátque duntaxat De procul, (quo quidam ex Plauto vtuntur) Eminus, E longinquo. Hom. Il. β, ἔκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή.
Ἑκατέρω autẽ, Magis procul, Longius. aut Vlterius. ἑκατέρω ἠδὲ Περσῶν, longius à Persis. Apoll. Arg. 2, — οὐδέ οἱ ἦεν Μοῖρ' ἔτι ναυπλήξασθαι ἑκατέρω. Sic autem Ἑκατέρω, Maximè procul, Longissimé. Ex Herodoto, ἑκατέρω τῆς Λιβύης, in Africam longissimé. Affertur & Ἑκάτω eadem significatione ex Herodoto, ὅτι ἑωυτοῦ ἑκάτω οἰκημένοι. Sed suspecta hæc scriptura est, nisi syncopen passum hoc aduerbium dicatur.
Ἑκατόν, vide in Ἑκάς. Ἑκατοντάδη, ib.
Ἑκατοντάδη, ib. Ἑκατοντάδι, ib.
Ἑκατοντάσι, ib. Ἑκατοντοῦ, ib.
Ἑκατέρω, vide in Ἑκάς. Ἑκάστος, t.1, c.1162, g
Ἑκάστη, t.1, c.1163, c. Ἑκάστω, vide post ἑκάς.
Ἑκατερωτέρω, t.1, c.1164, a. Ἑκάτερθεν, ib.b
Ἑκαπελὸς, ib. Ἑκάπροθεν, t.1, c.1163, f
Ἑκατέρωθεν, t.1, c.1164, a. Vide item in Ἑκάς.
Ἑκατέρωθεν, t.1, c.1164, a
Ἑκατέρωθεν, ib. Ἑκατέρωσε, ib. Ἑκατέρωσι, ib.
Ἑκατηβελέτης, t.1, c.712, b. Ἑκατη, t.1, c.1124, h
Ἑκατόγχειρος, t.4, c.441, a. Ἑκατόγχειρος, ib. & 442, c
Ἑκατόμβαιος, t.1, c.779, e. Ἑκατομβαιών, ib.
Ἑκατόμβη, ib.d. Ἑκατόμβοιος, t.1, c.778, f
Ἑκατόμπεδον, ου, τὸ, Templum Athenis, centum pedes patens ab omni parte. Plutarchus in Pericle ἑκατόμπεδον παρθενῶνα vocat. v.l. Hesychius ἑκατόμπεδον dicit esse τὸ θέατρον, ἑκατὸν ποδῶν.
Ἑκατομπλασίων, t.1, c.1164, d. Ἑκατόμπολις, t.3, c.472, b
Ἑκατόμπους, οδος, ὁ & ἡ, Centum pedes patens: vel Qui habet centum pedes, Centipes.
Ἑκατόμπυλος, t.3, c.612, c. Ἑκατὸν, t.1, c.1164, c
Ἑκατόνζυγος, t.1, c.1394, a
Ἑκατόνσημον, ου, τὸ, Augustum, Multum, Magnum. Hesychius exponit πολὺ & μέγα.
Ἑκατονταέτης, ου, ὁ, Qui est centum annorum, Qui est centum annos natus.
Ἑκατονταμακάλας, ου, ὁ, Centiceps, Qui cẽtum capita habet. Apud Aristoph. in Nubib. πολυκάμοις θ' ἑκατονταμακάλα Τυφῶ. qui genitiuus est Doricus.
Ἑκατονταέκας, t.1, c.1164, d. Ἑκατονταέκλινος, t.2, c.259, e
Ἑκατονταλαντία, t.3, c.1234, h. Ἑκατονταλαντος, ib.
Ἑκατονταόργυος, t.2, c.1436, b. Ἑκατονταπλάσιος, t.1, c.1164, d
Ἑκατονταπλασίων, ib. Ἑκατονταπύλος, t.3, c.612, d
Ἑκατονταπέρχης, ου, ὁ, sive ἑκατόνταρχος, Centurio. ἑκατόνταρχοι παρὰ Ἱππεῖσι, Xen.
Ἑκατονταπὴς, t.2, c.1167, d. Ἑκατονταπέφυλλος, t.4, c.249, a
Ἑκατονταπήχυς, t.4, c.473, b. Ἑκατονταπήχυος, t.2, c.1436, b
Ἑκατόνχειρος, ου, ὁ & ἡ, Centimanus. Quidam Æolicum esse tradiderunt, pro ἑκατονταχειρ. Vtitur autem Homerus illo ἑκατόγχειρος Il. α.
Ἑκαπς, Apollinis cognomentum, ita dicti à iaciẽdo procul. Hom. Il. α, ἀλλ' ἄρδευε θυωδεσσιν ἑκάπιο. Conuenit autẽ hoc eius epitheturn cum altero ἑκάεργος.
Ἑκαπεβόυσα κριθὴ, Centuplicatum hordeum, apud Græcos Bibl. interpretes, Genes. cap. 26. At in v.l. perperam ἑκατοντένουσα.
Ἑκαποὺς, t.1, c.1164, d. Ἑκαπτὸς, ib.e
Ἐκβαβάξαι, Excutere, in v.l. Hesychius exponit ἐκσκελῶσαι, afferens ex Sophocle.
Ἐκβαίνω, t.1, c.644, f. Ἐκβακχεύω, t.1, c.632, d
Ἐκβακχεύομαι, ib. Ἐκβάλλω, t.1, c.677, a
Ἐκβαρβαρόω, t.1, c.721, a. Ἐκβάσιος, t.1, c.645, b
Ἐκβασις, ib. Ἐκβεβαιόω, t.1, c.730, d
Ἐκβεβαρβαρωμένος, t.1, c.721, a. Ἐκβήσω, t.1, c.730, h
Ἐκβιάζω, & Ἐκβιάζομαι, t.1, c.734, e
Ἐκβιβάζω, t.1, c.655, g. Ἐκβιβαστὴς, ib.h
Ἐκβιοῦζειν, Vlulare. Hes. exp. θρηνεῖν μετὰ κραυγῆς.
Ἐκβλαστάνω, t.1, c.747, a. Ἐκβλάστημα, ib.
Ἐκβλάστησις, ib. Ἐκβλήτης, t.1, c.677, a

Ἐκβλίβω, Elido, Exprimo, in vulg. lex. Ἐκβλιβὲς, ὀνειδιστέον, Hesych.
Ἐκβλίζω, t.1, c.756, b. Ἐκβοάω, t.1, c.757, g
Ἐκβοήθεια, t.1, c.760, b. Ἐκβοηθέω, t.1, c.761, b
Ἐκβόησις, t.1, c.757, h. Ἐκβοιόω, t.1, c.677, g
Ἐκβολὴ, ib.e. Ἐκβολιμαῖος, ib.h
Ἐκβόλιμος, ib.g. Ἐκβόλινος, t.1, c.678, a
Ἐκβόλιος, ib. Ἐκβολος, t.1, c.677, g
Ἐκβόσκω, & Ἐκβόσκομαι, t.1, c.782, c
Ἐκβοῶ, & Ἐκβοῶμαι, t.1, c.786, c
Ἐκβεσμα, t.1, c.786, c. & 787, a
Ἐκβεσμὸς, t.1, c.786, c & h
Ἐκβεσόω, ib.c & g. Ἐκβεσόομαι, ib.g
Ἐκβυχόομαι, ῶμαι, Rugio, vel potius Vehemẽter rugio: vt præpositio ὀκ vim significationi addat.
Ἐκβρωμα, ατος, τὸ, Edulium, Quod editur. Sed à Sophocle in Trachiniis, pag. 356, scobs seu scobes metaphoricè dicitur πρίονος ἔκβρωμα, q.d. Edulium serræ, vel Esca serræ, seu Quod serra comedit: quoniam serra scobẽ eiiciendo, eam velut edere videtur. Locus Sophoclis est hic, — ὥςτε πρίονος ἔκβρώματ' αὖ βλέψειας ἐν τριπῇ ξύλῳ. Vbi scholiastes, θαυμαστῶς ἢ ὀκβρώματα πρίονος εἶπε τὰ πρίσματα. Ἔνθεν γὰρ τινα ἐδώδιμον τὸ ξύλον ὁ πρίων, ὀκείνο τὸ λεπτὸν ἀποβάλλει.
Ἐκγαμίζω, t.1, c.825, d
Ἐκγαμίσκω, & Ἐκγαμίσκομαι, ibid.
Ἐκγαυρόομαι, ούμαι, Insolesco, Insolens vel superbus fio, aut arrogans, Superbio. Ex Euripide autem affertur, significatione actiua, ὀκγαυροῦμαι τὐξίωμα Ἑκτόρος, pro Dignitatem viri exaggero.
Ἐκγέλαω, t.1, c.824, g. Ἐκγελάτω, ib.
Ἐκγελοῶς, ib. Ἐκγελάω, t.1, c.823, f
Ἐκγελως, Risus effusus, γέλως ἀσβεστος. Ita in v.l. quæ ex Homero afferunt, addúntque πλατὺς γέλως, ex autoritate Pollucis, lib. 8. Sed apud Pollucem inter πλατὺς γέλως & ἔκγελως interiectum est σαρδώνιος γέλως. Quod autem ad Homerum attinet, vocem hanc apud illum minimè extare puto: & hinc natum errorem esse, quòd quũ aliquis apud eum legisset, ὀκ ἢ γέλως ὧστ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, (licet magis recepta lectio sit ὀ ἢ γέλως, &c.) falsò crediderit præpositionem ὀκ cum nomine γέλως esse iungendam, quum deberet verbo ὦρτο adiungi.
Ἐκγλυστης, t.1, c.829, c
Ἐκγιγαρτίζω, Nucieum eximo. (nam γίγαρτα sunt acinorum vinaceorum nuclei. vt apud Dioscor. lib. 1, cap. 14, ὀκγιγαρτίζω τὴν σταφίδα, Vuæ passæ eximo nucleos. Ex eodem c. affertur ὀκγιγαρτισμένα σταφίδες, Vuæ passæ quibus exempti sunt nuclei.
Ἐκγίγνομαι, vel Ἐκγίνομαι, t.1, c.830, f
Ἐκγονεύω, t.1, c.859, e
Ἔκγονα, Liberi liberorum. τέκνα τέκνων, Hesych.
Ἔκγονος, t.1, c.841, d
Ἐκγραφος, vide in Ἐκγράφω.
Ἐκγράφω, vel Ἐκγράφομαι, Exscribo, Describo, Exemplum sumo. Demosth. καὶ κοινῇ ὀκγραψαμένους ἡμᾶς παρὰ σωθῆκας, πάλιν σημηνάσθαι, τὰ δ' αὐτόγραφα ἐμβαλέσθαι εἰς τὴν ἐρχίον. Alibi, ἔδωκα ζητῆν τὰ γράμματα, ἢ ὀκγράψαθαι. Ἐκγραφος autem tropus in geometria (teste Martiano Capella) qui monstrat quibus argumẽtis, dato circulo, verbi gratia, imperatum trigonum vel quid aliud in medio ponimus conuenienter adscribere. Ibidẽ sunt cum alii tropi, tum αὐτόγραφος & ἀδιάγραφος.
Ἐκχυτεύω, t.1, c.879, f. Ἐκδάκνυσι, t.1, c.907, d. suspect.
Ἐκδακρύω, t.1, c.908, c. Ἐκδαγείζω, t.1, c.910, f
Ἐκδαπανάω, t.1, c.911, f
Ἐκδεδιητημένος, (pro quo legitur ὀκδεδιαιτημένος in v.lex.) vide t.1, c.985, d.
Ἐκδεής, t.1, c.916, f. Ἐκδεια, ib. & 918, c. ob.
Ἐκδείκνυμι, Ostendo, vacante præpositione. Dicitur autẽ potius ὀκδείκνυμι.
Ἐκδειματόω, t.1, c.920, b
Ἐκδεκτὸς, vide in Ἐκδέξις.
Ἐκδέξις, Exceptio: ab ea significatione excipiẽdi qua quis dicitur aliquid excipere ab alio cui succedit. ἐκδέξις βασιλείας apud Herodotum, Successio regni. A Galeno apud Hippocratem ἐκδέξις exponitur Ἀποδοχή. At verò ὀκδεκτικὸς ex Vlpiano redditur Exceptorius.
Ἐκδέρω, t.1, c.947, a. Ἐκδεσμεύω, t.1, c.963, c
Ἐκδεσμέω, ib. Ἐκδέχομαι, t.1, c.957, h
Ἐκδέω, t.1, c.964, c. Ἔκδηλος, t.1, c.968, d
Ἐκδηλόω, ib.g. Ἐκδημαγωγέω, t.1, c.970, g
Ἐκδημέω, t.1, c.973, e. Ἐκδημία, ib.d
Ἐκδημοκοπέω, t.1, c.969, g. Ἔκδημος, t.1, c.973, b
Ἐκδημόσιος, t.1, c.975, f
Ἐκδίδοσις, Successio. In vulg. lex. Traditio. Vacat autem præpositio.
Ἐκδιαπόρημα, t.1, c.985, c. Ἐκδιαπτάω, ib.e
Ἐκδιάπτησις, ibid.f
Ἐκδίφρα, ας, ἡ, Stamen. κλάσμα, ὁ σήμων, Hesych.
Ἐκδιδάσκω, & Ἐκδιδάσκομαι, t.1, c.987, e
Ἐκδιδρήσκω, & Ionicè Ἐκδιδρήσκω, Aufugio, Profugio.
Ἐκδίδωμι, t.1, c.994, c
Ἐκδιηγέομαι, οῦμαι, Enarro, Pernarro, Totum narro.
Ἐκδικάζω, t.1, c.1013, c
Ἐκδικέω, & Ἐκδικέομαι, t.1, c.1008, f
Ἐκδίκησις, ib. Ἐκδικητὴς, ib.g
Ἐκδικία, ib.e. Ἔκδικος, ib.c
Ἐκδίκως, ib.d. Ἐκδιόθεν, t.1, c.1025, a
Ἔκδιος, in v.l. malè affertur ex Suida tanquam ab eo expositum ἔκδοσις, & vsurpatum à Demosthene. quum illud ἔκδιος vocabulum sit quod à Suida ponitur nõ addita expositione, vt alia pleraque: at ἔκδοσις, illud sit quod ab eo exponitur τὸ ναυτικὸν δάνεισμα.
Ἐκδιοφθόω, t.1, c.1023, f. Ἐκδιώκω, t.1, c.1028, e
Ἐκδίωξις, ib. Ἐκδονέω, t.1, c.1041, b
Ἐκδοφεὺς, t.1, c.947, g. Ἐκδέρα, ib.
Ἔκδοσις, t.1, c.995, c. Ἐκδότω, ib.e
Ἐκδοτέον, Edendum. vel Euulgandum.
Ἔκδοτος, t.1, c.995, d. Ἐκδοῦτος, ib.
Ἐκδοχεῖον, t.1, c.958, b. Ἐκδοχὴ, ib.a
Ἐκδραμεῖν, Excurrere: ab inus. ὀκδρέμω.
Ἐκδρὰς, t.1, c.1051, e. Ἐκδραχμος, t.1, c.1047, c
Ἐκδρέμω, t.3, c.1658, d. Ἐκδρέπω, t.1, c.1051, b
Ἐκδρέπομαι, ib. Ἐκδρομάδες, t.2, c.308, g
Ἐκδρομὴ, t.3, c.1658, c. Ἔκδρομος, ib.
Ἔκδυμα, ατος, τὸ, Exuuium seu Exuuiæ: Quod quis exuit.
Ἐκδύω, & Ἐκδύομαι, t.1, c.1063, a
Ἔκδυσις, εως, ἡ, Emersio: vel Exutio.
Ἐκδυσωπέομαι, οῦμαι, exponitur In contrariũ dissuadeor.
Ἐκδύω, t.1, c.1063, a
Ἐκεῖ, t.1, c.1165, c. Hesychius ὀκεῖ expon. μακρὰν, πέρρω, Longè, Procul: quod potius διαστῆσον vt ἑκάς.
Ἐκεῖθεν, t.1, c.1165, d. Ἐκείθι, ib.
Ἐκείνη, ib.a. Ἐκείνος, ib.b
Ἐκείνος, t.1, c.1164, f. Ἐκεινοσί, t.1, c.1165, a
Ἐκείνος, t.1, c.1165, b. Ἐκείσε, ib.d
Ἐκεχείρια, t.4, c.446, a
Ἐκέχυρον, ου, τὸ, Hesychio τὸ ἀργύριον, Argentum.
Ἐκεχειροφόρος, ου, ὁ, affertur pro Fecialis.
Ἔκζεμα, t.1, c.1398, g. Ἔκζεσις, ib.
Ἔκζεσμα, ατος, τὸ, alicubi reperitur pro ἔκζεμα, vt apud Dioscor. lib. 2, & Galen. lib. 1 περὶ κῆπος, cap. 8. Sunt autem ὀκζέματα, sive ὀκζέσματα, Feruidæ eruptiones, seu Papulæ feruidæ in cute erumpentes: quæ & ὀκζεσμαται dicuntur à Gal. Aetio ac Paulo.
Ἐκζέω, t.1, c.1398, g. Ἐκζυτέω, t.1, c.1407, b
Ἐκζωοδοτέω, t.1, c.1386, c. & 1390, g
Ἐκζωπυρέω, ῶ, Excito, seu Exuscito. Propriè de eo qui sopitum ignem exuscitat & accendit. Metaph. Plutar. αὖθις ἐξεζωπύρησε τὴν δουλικὸν ὀκεῖ πόλεμον πολλοῖς χρόνοις ἀπεβεβικότα. Ex eiusdem Romulo affertur ἐκζωπυρῆσαι συγγένειαν pro Renouare necessitudinem. VNDE Ἐκζωπύρησις, εως, ἡ, Exuscitatio. seu Accensio, Succensio. Plutarch. Symp. sept. sap. ἀνθράκων ὀκζωπύρησιν ἢ λατύπης καθρασκευλοῦν: de fabro ferrario.
Ἔκηβ, Longè. v.l. Sed sine exemplo vel autoritate.
Ἐκηβολία, t.1, c.712, c. Ἐκηβόλος, ib.
Ἐκηβόλος, Longè seu procul iaculando. Synes. epist. 133, καταπασκευάζομαι γὰρ ὡς αὖ δοῦ ἢ πύργον ἐκηβολοῦντας πέμπειν ἀξόλεα λίθων βαρὴ, è turribus quamlongissimè eiaculantes mittamus.
Ἔκηλος, ου, ὁ & ἡ, Quietus, Nihil turbarum mouens. Hom.

Il.o, ἀλλὰ ἔκηλος καὶ κρατερὸς πᾶσ' ἐῶν ῥηνέτω πεπάτη νὺ μοίρα. Odyssea ν, — οὔ πιν ἔχει πόνος, ἀλλὰ ἔκηλος Ἥσται ὑν Ἀ-πηρείδαο δόμοις. Iliad. λ, ἀλλὰ ἔκηλοι Οἶσι νὺ μεμάρασται καὶ δήεται. Odyss. ρ, Ἐνθὰ' ἔκηλος ἔειν καὶ δήεται, ἢ ἄπιθ' ἄλλη. Et Odyssea φ, Οὐκ ἀκαπᾶς ὀδ' ἔκηλος ἐπφιάλοισι μεθ' ἡμῖν Δαίνυται. Et Iliad. ε, ἔκηλοι Τέρπονται. Hesychius ἔκηλος exp. non solùm ἥσυχος, sed etiam ἀφᾶος. NEVTR.

Ἔκηλα, aduerbialiter ponitur pro ἐκήλως seu ἡσύχως, Quieté. AT SVBST. Ἐκηλία, ab Hesychio exponitur εἰρήνη, φιλοτησία.

Ἔκηπι, t.1, c.1124, h. Ἐκθαμβέω, t.1, c.1553, b

B Ἔκθαμβος, t.1, c.1552, f

Ἐκθαμνίζω, Extirpo, apud Æschyl.

Ἐκθαμνοῦσθαι, In fruticem verti, In fruticem abire: quod Cic. dicit Fruticari, Plin. Fruticescere.

Ἐκθανεῖν, Emori: Suidæ ἀποθανεῖν. Ab ὀκθνήσκω.

Ἐκθαρρέω, t.1, c.1505, f. Ἐκθεασείω, ib.

Ἐκθεαστείζω, t.1, c.1509. g. Ἐκθειάζω, t.1, c.1535, e

Ἐκθειασμός, ib. g. Ἐκθείω, ib. a

Ἐκθεμα, t.3, c.1493, g. Ἐκθεοῦζω, t.1, c.1533, f

Ἐκθέω, ib. Ἐκθεραπεύω, t.1, c.1543, d

Ἐκθεείζω, t.1, c.1549, f. Ἐκθερμαίνω, t.1, c.1547, g

Ἔκθεσις, t.3, c.1493, h. Ἐκθεσμος, t.3, c.1526, c

Ἐκθέσμως, ibid. e

Ἐκθέσπαστος, ὑ, τὸ, exponitur Scientia diuina.

Ἐκθεπκὸς, t.3, c.1494, a. Ἔκθεπος, ib.

Ἐκθέω, t.1, c.1550, d. Ἐκθεωπκὸς, t.1, c.1533, g

Ἐκθηλάζω, Exugo.

Ἐκθηλεύω, Effœmino. Philo l.3 De vita M. ἀδροδιαίτοις ἢ ἡ ψυχὴ ὀκπεθηλυσμένοις, animo effœminatis.

Ἐκθηρβίω, t.1, c.1555, g

Ἐκθηρίζω, Effero, Exaspero: v.l.

Ἐκθηλόω, t.1, c.1559, e. Ἐκθησαυρίζω, t.3, c.1480, a

Ἔκθυσος, Hesychio est τὸ λάμα τῦ χιτῶνος, Fimbria tunicæ, seu ora. Sed addit, quosdam scribere ἔκθροῦσος. Infrà ὄχθοιβος pro eodem.

Ἐκθλιβή, ῆς, ἡ, in v.l. exponitur Afflictio, Tribulatio. Sonat tamen potius Elisio, vt ἔκθλιψις.

Ἐκθλίβω, t.1, c.1561, f. Ἔκθλιψις, ib.

Ἐκθνησκω, t.1, c.1570, c. Ἐκθορέω, t.1, c.1575, b

Ἐκθρομβόω, t.3, c.1652, g. Ἐκθρόμβωσις, ib. b

Ἐκθρώσκω, t.1, c.1577, a. Ἐκθυΐω, t.1, c.1628, c

Ἐκθυμα, ib.

Ἐκθύμβος, Hesychio est λαμα, κόμβος: (quod paulo antè ἔκθιβος) item ὠχύς, Velox, Celer.

Ἐκθυμέω, t.1, c.1603, a. Ἐκθυμία, ib.

Ἐκθυμαίω, t.1, c.1627, a. Ἐκθυμαίνομαι, ib.

Ἔκθυμος, t.1, c.1602, g. Ἐκθύμως, ib.

Ἐκθύομαι, t.1, c.1621, f. Ἐκθύσμος, ib. g

Ἐκθύω, Perdo, &c. ib. f. Ἐκθύω, Erupo, &c. t.1, c.1628, b

Ἐκιδὸν, in v.l. exponitur Mucronatim. Afferunt enim ex Theophr. Hist. plant. lib. 4, ὥστε πέφυκε ἡ ὁ φλοιὸς οὐπ ὀρθρυὴς, οὔτε κύκλῳ κατ' ἴσον, ἀλλ' ἐκιδὸν ἀπειλήφε κάπωθεν εἴω πρὸς ἀγῶν, cum hac Gazæ interpr. Cortex neque recto meatu ascendit, neque gyro pariter obducit, sed mucronatim ambit. Verùm valde suspecta est illa vox, vt ipsa etiam Gazæ versio indicat.

Ἐκκαγχαίζω, t.2, c.1, b. Ἐκκαθαίρω, t.2, c.5, c

Ἐκκαιδέκα, t.1, c.937, a. Ἐκκαιδεκάδωρος, t.1, c.1003, f

Ἐκκαιδεκαέτης, t.1, c.1193, f. Ἐκκαιδεκέτης, ib.

Ἐκκαιδεκίμης, t.1, c.1230, d. Ἐκκαμος, t.2, c.12, a

Ἐκκαίω, t.2, c.180, b. Ἐκκακέω, t.4, c.328, c

Ἐκκαλαμάομαι, t.2, c.16, a

Ἐκκαλαίζω, Hesychio κλίνω τὸ ἱστίον, Velum submittere.

Ἐκκαλέω, & Ἐκκαλέομαι, t.2, c.22, b

Ἐκκαλύπω, t.2, c.44, c. Ἐκκάμνω, t.2, c.48. g

Ἐκκαυλίζω, t.2, c.59, d. Ἐκκαπνιβόω, t.2, c.67, b

Ἐκκαρπίω, & Ἐκκαρπίζομαι, t.2, c.83, b

Ἐκκαρπόομαι, t.2, c.82. c. Ἐκκάρπωσις, ib. d

Ἐκκαπυγέλλω, t.1, c.21, f

Ἐκκαπείπω, Relinquo. seu Penitus destituo.

Ἐκκαπαφάω, pro Exturbo & Commoueo, affertur ex Alex. Aphr. Probl. l.1.

Ἐκκαπαπίω, exponitur Adiudico, Adscribo.

Ἐκκαπικῶ autem, quod v.l. afferunt pro Incolit, Inhabitat, mendosè scriptum pro ἐγκαπικῶ.

A Ἐκκαυλέω, t.2, c.94, g. Ἐκκαύλημα, t.2, c.95, a

Ἐκκαύλησις, ib. b. Ἐκκαυλίζω, ib. d

Ἐκκαυλόω, ib. a. Ἐκκαυμα, t.2, c.180, c

Ἐκκαυσις, ib.

Ἐκκα χρύσου, Hesych. exp. ὀκκοκκίσω, ὀκπνάξω, & σωπεύω Grana eximam, Excutiam, Conteram.

Ἐκκεία, t.2, c.180, b. Ἐκκίμαι, t.2, c.165, b.

Ἐκκεκομμένος, t.2, c.353, d. Ἐκκεκοπίεμένος, ib.

Ἐκκέλυδος, Deuius. Lycophr.

Ἐκκέλυδος, apud Suid. legitur sine expositione. tantùm ἐὰν nim hoc affert exemplum, καὶ κατήρορε ὀκκέλυδος ὃς αὖ μὴ χραίφηται, πᾶσαν ἀνομῶν ἐάλωκεν. Ita enim ver. codex habet. At vulg. edit. πᾶσαν ἀνόμων, vt & Synesii edita exemplaria, ex quo desumptus est hic locus. Sic enim ille, epist. 73, καὶ κατήρορε ὀκκέλυδος· ὃς αὖ μὴ χραίφηται πᾶσαν ἀνόμων, ἐάλωκεν. Sunt qui interpretentur Inuitus: alii Subornatus.

Ἐκκελληκίζω, Euoco. Hesych. enim ὀκκεκελήκεν affert pro ὀκκέκληκεν.

Ἐκκεινόω, t.2, c.119, d. Ἐκκεντάω, t.2, c.120, e

C Ἐκκεντέω, ib. Ἐκκεντίζω, ib.

Ἐκκένωσις, t.2, c.119, d. Ἐκκεφαλίζω, t.2, c.132, b

Ἐκκεφύνυμι, t.2, c.139, b. Ἐκκεφίω, ib.

Ἐκκεχαλωμένος, t.4, c.525, b. Ἐκκεχυμένως, Effusè.

Ἐκκήρυκτος, t.2, c.202, c. Ἐκκηρύττω, ib. d

Ἐκκλείω, t.2, c.233, c. Ἐκκλέπτω, t.2, c.239, b

Ἐκκλήζω, & Ἐκκληζόομαι, t.2, c.235, f

Ἐκκλεκλοῦσθαι, Percelli animo & mente dimoueri. Hesychius enim ὀκκεκλεκωμένη affert pro ἐκπεπληγμένη, ἄφω τῆς ψυχῆς γεγονῖα.

D Ἐκκλησία, t.2, c.22, g. & 23, c

Ἐκκλησιάζω, Concionem habeo, &c. t.2, c.23, c. Ἐκκλησιάζω, In concionem aduoco, &c. ib. g

Ἐκκλησιαστήριον, ου, τὸ, Minusculum theatrum. θεατρίδιον. Vitruu. l.7. Trallibus quum Apaturius Alabandius elegãti manu finxisset scenam in minusculo theatro, quod ὀκκλησιαστήριον apud eos vocitatur.

Ἐκκλησιαστής, t.2, c.23, h. Ἐκκλησιαστικὸς, t.2, c.24, b

Ἐκκλησις, t.2, c.22, d

Ἐκκλιπτόω, & Ἐκκλιπτόομαι, t.2, c.18, c

E Ἐκκλιπτικὸς, t.2, c.22, g. Ἐκκλιπκῶς, ibid.

Ἐκκλιπτος, ib. e

Ἐκκλιμακίζει, Etymolog. exp. ἀφεξῆς, βήσσοφέρει: annotãs, dictum esse ἀπὸ τῆς κλίμακος, quic quum sit ὄργανον βασανιστικόν, βήσσοφέρει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων, Distorquet.

Ἐκκλινης, t.2, c.254. g. Ἐκκλίνω, ib. f

Ἐκκλισις, ib. g. Ἐκκλύζω, t.2, c.166, c

Ἐκκλυσις, ib. Ἐκκλύζω, t.2, c.228, d

Ἐκκαυσιοῦπ, schol. Theocr. Idyll. 15, exp. βήσσεφοισι.

Ἐκκράω, t.2, c.179, d. Ἐκκνίζω, ib.

F Ἐκκοβαλικεύειν, ex Aristoph. Equit. affertur pro Circumuenire, Astutè furari.

Ἐκκοιλιστος, Ventrosus, Crassus. v.l. Sed viderint. At pro ὀκκοιλισοῦ, qui Hesychio sunt σέφαιοι μεγάλοι, ἀσφοῖ, Eust. haber ὀκκυλίσοιο. scribendum itaque ὀκκυλισοῦ.

Ἐκκοιμάομαι, t.2, c.291, e

Ἐκκοιτοῦντες, οἱ, Excubantes. v.l.

Ἐκκοκκίζω, t.3, c.1161, b. Ἐκκολάπτω, t.2, c.305, c

Ἐκκόλαψις, ib. c. Ἐκκολυμβάω, t.2, c.318, c

Ἐκκομιδή, t.2, c.324, h

G Ἐκκομίζω, ib. c. Ἐκκομίζομαι, ib. f

Ἐκκομισμός, t.2, c.325, a

Ἐκκομπάζω, Efferor, Insolesco. Ex Soph.

Ἐκκονίσθαι, In puluerem redigi. Hes. enim ὀκκεκονίσθαι esse dicit τὸ εἰς κονίαν αἰαλεωθῆναι.

Ἐκκοπή, t.2, c.353, f. Ἔκκοπος, t.2, c.364, d

Ἐκκόπτω, Excido, &c. t.2, c.353, a. Ἐκκόπτω, Extundo, &c. ibid. d

Ἐκκορεκίζειν, Suidæ est ἀποδιώκειν, Abigere. Aliis Eiicere & iubere facessere εἰς κόρακας.

H Ἐκκορέω, t.2, c.372, c. Hesychius ὀκκορεῦσιν exp. τῶ solùm ὀκκαλλιώσιν, sed etiam φθείρουσιν.

Ἐκκορυφόω, t.2, c.388, a

Ἐκκόσμησις, εως, ἡ, Exornatio. Aliis Honestamentum.

Ἐκκουφίζω, t.2, c.399, a

Ἐκκοχυζεῖν, Hesychio est ὀκκοπίζειν.

Ἐκκραγεῖν

Ἐκκραγεῖν, eidem Hesychio est ὀκβοῆσαι, Exclamare.

Ἐκκρέμαμαι, t.2, c.419, h

Ἐκκρεμάννυμαι, ib. g. Ἐκκρεμάννυμι, ib.

Ἐκκρεμαντόω, ib. Ἐκκρεμάω, ib.

Ἐκκρεμής, t.2, c.420, a

Ἐκκρεπαλῶ, Crapulor, Exaturor. v.l.

Ἐκκρίνω, t.2, c.435, c. Ἔκκρισις, ib. f

Ἐκκριτικὸς, Excretorius, Excernendi vim habens.

Ἔκκριτος, t.2, c.435, g. Ἐκκροισις, t.2, c.450, c

Ἐκκρούω, t.2, c.449, g

Ἐκκυβεύειν, Iacere aleam: seu Iacta alea periclitari. Polyb. ἔδοξε τοῖς Καρχηδονίοις ὀκκυβεύειν καὶ πᾶσαβάλλεσθαι, Alea iacta periclitari, seu Aleæ se committere. Et alibi, ὡς αὖ μέλλοντες ὀκκυβεύειν ὑπὲρ ὅλων. Et rursum, ὀκκυβεύειν τοῖς ὅλοις, aleam vniuersi certaminis subire. B.

Ἐκκυβιστάω, Præceps in caput desilio. Eurip.

Ἐκκυκλέω, t.2, c.506, f. Ἐκκύκλημα, ib.

Ἐκκυκλον, τὸ, subst. t.2, c.501, d

Ἐκκυλίνδω, Euoluo. Et Ἐκκυλινδέω, pro eodem.

Ἐκκυλίσσος, t.2, c.494, a. Ἐκκυλίω, t.2, c.493, h

Ἐκκυμαίνω, t.2, c.492, g

Ἐκκύματα, Hesychio ἐξαιθήματα: quæ suprà ὀκθήματα.

Ἐκκυνοῦ, Hesychio testè est νόσημα τῶ κυνῶν, morbus quidã seu vitium canum. cuius Xen. meminit in Cyn. p. 577, his verbis, μὴ ἐν κόσμῳ ἀεὶ τῶν ζητοῦσιν, πηλοῦ τῶν γίγνοντα ἐκκυνοῦ πονηρὸν μάθημα.

Ἐκκύπτω, Prospicio: item Promineo, Foris appareo.

Ἐκκύω, Irito. Hes. enim ὀκκύεις exp. ἐρεθίζεις, ὀδπστίεις.

Ἐκκωκιαζ, t.3, c.1011, g

Ἐκκωμάζω, ex Eurip. affertur pro Procax excedo.

Ἐκκωφάω, SIVE Ἐκκωφόω, ῶ, Exurdo, Surdum reddo. Priore vsus est Aristoph. in Equit. dicẽs, Ὅςπερ ἡμῶν τὰς Ἀθῆνας ὀκκεκώφικας βοαῖς, Clamoribus tuis exurdasti & obtudisti. Ab eodem est præt. perf. pass. ὀκκεκωφέαται, Ionicè pro ὀκκεκώφωται, apud Etymol. αἱ δ' ἐμὲ φρένες ὀκκεκωφέαται. Posteriore vsus est Luc. in Tim. dicẽs, ἢ τὰ ὦτα ὀκκεκώφωται, καθάπερ οἱ πυρῖβκόπες, aures tuæ exurdatæ sunt seu exurduerunt. AT Ἐκκωφέω, neu traliter ponitur pro ὀκκωφοῦσθαι seu ὀκκωφοῦσθαι, Exurdescere. Synes. epist. 4, οὐκοῦν ἔπειγον λέγων, ἀλλ' ἐξεκώφει τὸ κάθαρμα, sed exurdescebat ille sceleratus. i. Surda aure prætermittebat verba mea.

Ἐκλαγχάνω, t.2, c.546, e. Ἐκλακπίζω, t.2, c.597, b

Ἐκλάκπισμα, ib. d. Ἐκλακπισμός, ib.

Ἐκλαλέω, t.2, c.550, c. Ἐκλαμβάνω, t.2, c.566, h

Ἐκλαμπρύς, t.2, c.594, d

Ἐκλαμπρύνω, & Ἐκλαμπρύνομαι, t.2, c.595, d

Ἐκλάμπω, t.2, c.589, d. Ἔκλαμψις, ib. f

Ἐκλαυθάνομαι, t.2, c.699, b

Ἐκλαξύω, Expolio, scalpendo videlicet & radendo more lapicidarum. Deuter. c.10, ἐξελαξύσαι παὶ δύο πλάκας παὶ λίθινας ὡςαὶ καὶ πρότερον. paulo antè Dominus Mosi dixerat, λάξυσον σεαυτῷ δύο πλάκας λίθινας ὡςαὶ παὶ πρότερον: iubens Mosen duas tabulas lapideas expolire in quibus inscribere seu insculpere verba legis.

Ἐκλαπν, & Ἐκλάπην, sunt aor. 2 à them. κλέπτω.

Ἐκλάπτω, t.2, c.599, f. Ἐκλαπτόμαι, t.2, c.540, e

Ἐκλαχαίνω, t.2, c.605, f

Ἐκλαχανισαῖς, Olus decerpere. Theophr. Hist. pl. l.7, c.11, τὸ κυχάνιον εἶναι αἰτῶ βλαστικὸν τῇ ῥίζῃ καὶ δόξῃς μακρόρριζον, ἰδεόφ; δυςώλεθρον. πᾶ ὅπεν ἐκλαχανίσαι), πάλιν ἢ ὑπόλοιπον ἀρχὴν λαμβάνειν γονέσεως. Vbi Gaza, Decerpserint quæ ad vsum cibarium capi soleant.

Ἐκλεαίνω, t.2, c.662, a. Ἐκλέγω, & Ἐκλέγομαι, t.2, c.610, d

Ἐκλειγμα, t.3, c.672, g. Ἐκλειπτὸν, ib.

Ἐκλειστοεικόω, t.3, c.1330, a

Ἐκλειπία, ας, ἡ, Derelictio, Desertio. Apud Suid. ἄδικον ἡ ἐῖπο ἢ ὀκλειπίω τὸ πῶς; τοὺς ὁμωμοκότας πίστεως, & σφάλει ἑαυτὸν, iniustũ ducebat frangere fidem. Ad verbum, Deserere.

Ἐκλειπικὸς, t.2, c.668, h. Ἐκλείπω, ib. b. d

Ἐκλείχω, t.2, c.672, f. Ἐκλεψις, t.2, c.668, e

Ἐκλεκτα, τὰ, t.2, c.610, f. Ἐκλεκτέον, Eligendum.

Ἐκλεκτικοὶ φιλόσοφοι, ib. Ἐκλεκτὸς, ib. e

Ἐκλέλαθον, t.2, c.699, b

Ἐκλελυμένως, Exolutè, seu Solutè, Remissè.

Ἐκλέπτω, t.2, c.678, d. Ἐκλέπτωις, ib.

A Ἐκλέπω, t.2, c.678, a. & 305, c. ob. Ἐκλέπομαι, t.2, c.678, a

Ἐκλευκος, ου, ὁ ἢ ἡ, Candidus, Admodum albus. Aristoteles Hist. anim. lib. 9, ἐν ᾗ κοπίφων δύο γένη ἔςὶν· ὁ μὲν ἕτερος, μελας τε καὶ παντάχοῦ ὢν· ὁ δ' ἕτερος, ἔκλευκος. ἔςὶ δ' ἐν Κυλλήνῃ τῆς Ἀρκαδίας, ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ. Vnde Plin. lib. 10, cap. 30, Merulæ circa Cyllenen Arcadiæ, nec vsquam aliubi, candidæ nascuntur. Rursum Aristot. De mundo, ἐρεθίζεται δ' κοπὶ τὰ ἀφρώδες καὶ ἔκλευκον, spumeum candorem. At Exalbidum vinum apud Plin. interpr. Quod in album vergit.

B Ἐκλήγω, t.2, c.692, d. Ἐκληθάνω, t.2, c.694, d

Ἐκλήθω, t.2, c.699, b. Ἐκλήθομαι, t.2, c.694, d

Ἐκλητέον, Excipiendum: vel Accipiendum, Intelligendũ.

Ἐκλήπτω, t.2, c.694, e. Ἐκλήψις, t.2, c.567, b

Ἐκλιθάζω, t.2, c.709, d

Ἐκλιθολογέω, ῶ, idem est quod τοὺς λίθοις ὀκλέγω, Lapides eligo. hoc est Legendo eximo. Theophr. De caus. pl. libro 3, cap. 25, εἰπεῖν τινὰ τῶν εἰς Συρακούσας ὀκ Κορίνθου, τὸ χωρίον τὸ δοκοῦν ἀγαθὸν ὀκλιθολογήσας διέφθορεν. ὀξεπίλωπτο γὰρ ὁ ὅπος, οὐκ ἔχων οὐδὲ μίαν πρεβολὴν ἐξαρεθέντων τῶν λίθων. Vnde Plin. lib. 17, cap. 4, At in Syracusano agro aduena cultor elapidato solo perdidit fruges luto, donec regessit lapides. Vbi nota eum Elapidare solum dicere quod Theophr. ὀκλιθολογεῖν χωρίον.

C Ἐκλικμάω, ῶ, Ventilo.

Ἐκλιμία, t.2, c.711, g. Ἔκλιμος, ib.

Ἐκλινέω, t.2, c.714, e. Ἐκλινίσιν, ib.

Ἐκλιπαίνω, t.2, c.715, g

Ἐκλιπαρέω, & Ἐκλιπαρέομαι, t.2, c.705, b

Ἐκλιπὴς, τὸ, subst. t.2, c.669, a. Ἐκλιπὴς, ib.

D Ἐκλιχαίζω, t.2, c.674, a. Ἐκλοχὰς, t.2, c.610, h

Ἐκλογεῖον, ibid.

Ἐκλογόομαι, ούμαι, dicitur vt ἀπολογόομαι, Excuso, Allatis rationibus diluo. Appian. Bell. ciuil. lib. 5, de Augusto loquens colonias veteranis assignante, πᾶς πόλεσιν ἐξελογεῖτο πῶν αὐάγκλιν. Et rursum, σὺν φίλοις καὶ ἀλίγοις ἐπαπαις ἀῖς εἰς μέσους ἦλθεν, ὀντυχεῖν βουλόμενος, καὶ πῶν μεμέμψιν ὀκλογήσαιθαι, crimen diluere verbis. Idem in Mithrid. ἢ ἐλθὼν, ἐξελογεῖτο πᾶσι ἐπὶ γεγονότων: de Tigrane, cui Pompeius diadema restituerat. Bud.

E Ἐκλογάς, t.2, c.610, g. Ἐκλογὴ, ib. f

Ἐκλογίζομαι, t.2, c.648, c. Ἐκλογισμός, ib. g

Ἐκλογισία, ib. h

Ἔκλογον, Æschylus Salaminiis vocauit δίκτυον, teste Hesychio. Eidem verò ἔκλογον est etiam τὸ ὀν μεταξὺ λόγων.

Ἐκλύω, t.2, c.725, c. Ἐκλοχθύω, t.2, c.734, a

Ἐκλοχίζω, t.2, c.731, c

Ἐκλοχμοῦσθαι, Sylueſcere: Theophr. De caus. pl. l.3, c.2.

Ἐκλυθεν, t.2, c.755, b. Ἐκλύομαι, t.1, c.754, h

Ἐκλυρὸν, Hesychio χλωρὸν, Viride: item νοτερὸν, ἔνικμον, δίυγρον, Humidum, Humectum.

F Ἔκλυσις, t.2, c.755, g. Ἐκλυστόω, t.2, c.743, h

Ἐκλυτήριον, t.2, c.755, g. Ἐκλυβῶ, t.2, c.760, g

Ἔκλυτος, t.2, c.755, g. Ἐκλύτρωσις, t.2, c.760, h

Ἔκλυτος, t.2, c.755, g. Ἐκλύω, t.2, c.754, h

Ἐκλωπίζω, t.2, c.681, f. Ἐκμαγεῖον, t.2, c.804, e

Ἐκμαγάω, ib. f. Ἐκμαγθείς, ib. g

Ἔκμαγμα, ib. c

Ἐκμαθητέον, Ediscendum: vel Addiscendum.

Ἐκμαίνω, & Ἐκμαίνομαι, t.2, c.769, g

G Ἐκμακαρίζω, t.2, c.774, d. Ἐκμαλάσσω, t.2, c.778, h

Ἐκμαλθακόω, t.2, c.784, b. Ἐκμαυὴς, t.2, c.769, h

Ἐκμαυθάνω, t.2, c.788, b

Ἐκμαζις, εως, ἡ, Extersio. Aristot. De insomn.

Ἐκμαραίνω, Emarcescere facio, Emarcidum reddo. Epigr.

Ἐκμαρτυρέω, t.2, c.798, f

Ἐκμαρτυρία, t.2, c.795, g. Ἐκμαρτύρεμα, τὸ, ib. h

Ἐκμαστοω, t.2, c.804, b. Ἐκμαστοῦσθαι, t.2, c.809, f

Ἐκμαστῶσαι, Galen. apud Hippocr. exp. αὐαζῆπῶν.

Ἐκμάσσω, & Ἐκμάσσομαι, t.2, c.804, b

H Ἐκμειδιόω, t.2, c.1608, a

Ἐκμειλίσσω, Demulceo, Mitigo, Placo. Suid. pass. ὀκμειλίσσεσθαι exp. καταπραῦνεν. itidémque Hesych. qui & ὀκμειλιχθεὶς affert pro ἐξημερωθείς.

Ἐκμελετάω, t.2, c.865, h. Ἐκμελὴς, t.2, c.874, a

Ἐκμελίτης, in vulg. lex. ex Aristoph. Ranis affertur pro

μμ.i.

Mastigia, Verbero: sed perperā, errore nato ex malè intellectis verbis Hesychii. Is enim tradit Aristophanem in Ranis ὁν Μελίτης μαστιγίας dixisse ὑπαλαμώνος pro ὁν Μελίτης Ἡρακλῆς, quoniam videlicet Xanthias Herculis habitum gerebat, Hercules autem in Melita vocabatur ἀλεξίκακος. Sed afferā ipsius comici verba, vt res clarior fiat. Apud eum igitur Xanthiæ seruo, cui Bacchus Herculis gestare habitum concesserat, dicēti, Καὶ βλέψον εἰς τὸν Ἡρακληροξαθίων Εἰ δοῦλος ἔσομαι καὶ κατά σε τὸλῆμ' ἔχων, respondet Bacchus herus, Μὰ Δί', ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας: vsurpans hanc vocem μαστιγίου, quòd Xanthias esset seruus & verbero: quū dicere deberet Ἡρακλῆς, quia Herculeo habitu induto erat. Qua de re vide ibi & schol.

Ἐκμελος, Hesychio ἀδύναμος, Viribus carens, Inualidus.

Ἐκμελέω, & Ἐκμετρέομαι, t.2, c.904, g

Ἐκμελής, t.2, c.899, c. Ἐκμέτρως, ib. f

Ἐκμηκύω, Elongo. i. In longum extendo vel protraho.

Ἐκμηνύω, Ira excandesco, Indignor. Hesych. Ἐκμηνύω autem, Enuntio, vel Indico. vt aliquis hosti dicitur ὀκμηνύσαι quidpiam.

Ἐκμηνος, t.2, c.916, c. Vide & Suidam.

Ἐκμηρύομαι, Euoluo vel Explico. Suid. ὀκμηρυσάμενος exponit ἐξελκύσας, ἐπικτήσας, addēs, esse metaphoram ἀπὸ τῆς μηρυμάτων, hócque exemplum afferens, ὁ δ' ὀκμηρυσάμενος πῶς δ' οἶσθα μὴν ὀκ τῆς δυςχωρίας, καπηρατοπεδεύσε. Et hoc, ὀκμηρυσάμενος τῆς πλῆν τὸν ποτεμὸν, pro ἐξελκύσας, Emensus. Item & hoc, δυςχωρὰς ὀκμηρυσάμενος καὶ μακρὰς πᾶς δυςχωρείας: quod exp. αὐαλεξομένους.

Ἐκμηχανώμενος, eidem Suidæ est κατασκευάζων: itidémque Hesych. qui & ὀκμηχανάμαι affert pro κατασκευάζομαι.

Ἐκμιαίνομαι, Polluor, Contaminor: & peculiariter Effluxu seminis polluor, vt solent somniantes. Apud Aristophanem enim in Ran. ὀκμιαίνεσθαι esse dicitur τὸ ἀποσπερματίζειν ὥςπερ οἱ ὀνειρώττοντες. vt Galen. quoque in suo Lexico Hippocrateo ὀκμιαίνεται affert pro ἀποκρίνει τὸ σπέρμα.

Ἐκμιμέομαι, t.2, c.940, e

Ἐκμίξις, εως, ἡ, affertur pro Mixtio: sed sine exemplo.

Ἐκμιμόω, t.2, c.947, c. Ἐκμιμέω, t.2, c.947, e

Ἐκμίσθωσις, ib. f. Ἐκμισθόω, t.2, c.965, e

Ἐκμόργυμαι, vel Ἐκμόργυμαι, t.1, c.395, e

Ἐκμορφόω, t.2, c.972, a

Ἐκμοχθέω, ῶ, exponitur Exantlo. At ὀκμεμόχθωται δεσμοῖς, ex Plutarcho affertur pro In vinculis laboratū, Vexati sunt.

Ἐκμοχλόω, t.2, c.1579, c

Ἐκμυζάω, siue Ἐκμυζέω, vnà cū verbali Ἐκμύζησις, vide sub finem tomi 2 post Μυζάω.

Ἐκμυκτηρίζω, cum verbali Ἐκμυκτηρισμός, vide itidem sub finem tomi 2 post μυκτήρ.

Ἐκμυσίζω, Vno haustu ebibo, Vno tractu seu spiritu epoto. idem quod ἀμυσὶ ὀκπίνω. Eust. enim pag. 1282, ὀκμυσίζειν esse dicit τὸ ἐφ' ἓν πνεῦμα πίνειν, afferēs ex Platone com. λύσας τάμνον δύοδεις πτῦ, ἴκπινε ἄλυδ πόλικος ἐς κοῖλον πλάτος· Ἔπειτ' ἄκρατον κοὐπτοραι ὠμβριον Ἔπινε καξεμύσισε. Quæ apud Athenæum quoque leguntur. Sed videtur posse exponi etiam Exforbillauit, Labris aliquantum compressis ebibit: quum non dicat ἠκμυσίζειν, sed ὀκμυσίζειν, quod est potius μεμυκὸς χείλεσιν ἐκπίνειν.

Ἐκναρκέω siue Ἐκναρκάω, ῶ, Obtorpesco. Aliis, More resultorum & rigentium membrorum torpeo. Plut. Coriol. Τῆς ὀκνεναρκικόσι κορυδ ἢ ἢ ἀθρόα ἐλυμθίοις σώμασιν ὁμοίως διέκειντο πρὸς τὴ πόλεμον.

Ἐκναυλόω, t.2, c.1010, f. Ἐκναυλέω, ib. g

Ἐκνεάζω, t.2, c.1035, d

Ἐκνέμεσθαι, Depasci: vnde ὀκνεμηθῶσι, Depasti sint. Suidas verò & Hesychius ὀκνενέμηται exp. ἐξῴλθεν, ἐξῴκται, vt ex Sophoclis quoque Aiace affertur, Οὐκ ὀκτὸς, οὐκ ἄφορον ὀκνεμὴ πόδα, pro ἐξάξεις, Educes: vt sit metaph. à grege qui pastum educitur.

Ἐκνεύζω, t.2, c.1047, c

Ἐκνευρόκαυλος, Gaza apud Theophr. expon. Neruicaulis.

Ἔκνευσις, εως, ἡ, Declinatio. vt quum inclinato capite aliquis ictum declinat. quo modo Plato vsus est hac voce. Affertur & ὀκνεύσεις ἀπὸ ὁδῶν pro Diuerticula viarū.

id est ὀκλῶπαι, Deflexus.

Ἐκνεύω, t.2, c.1042, a. & 1052, b

Ἐκνεφέλος, t.2, c.1051, b. Ἐκνεφίας, t.2, c.1049, e

Ἐκνήφω, t.2, c.1056, h. Ἐκνήφομαι, t.2, c.1053, a

Ἔκνηψις, t.2, c.1057, a. Ἐκνηκάω, t.2, c.1059, c

Ἐκνίκημα, ib. g. Ἐκνίκησις, ib. h

Ἐκνίπτω, t.2, c.1061, c

Ἐκνίζω, ῶ, Nitro eluo: seu Nitro perfrictum expurgo. Alexis apud Athen. lib. 6, Τἀκπώματ' εἰς τὸ φανερὸν ὀκνενιτρωμθίνα Θεῖναι. Item οἱ ὀκνιτρωθέντες, Nitro perfricti.

Ἔκνυψις, t.2, c.1061, c

Ἔκνοια, ας, ἡ, Amentia, Dementia, Delirium.

Ἐκνομίσις, t.2, c.1026, d. Ἔκνομος, ib. c

Ἔκνοος, t.2, c.1066, g. Ἔκνοιος, ib.

Ἐκνοσηλεύω, t.2, c.1085, h. Ἐκνοσφίζω, t.2, c.1091, b

Ἐκνύσσω, Gal. in suo Lex. Hipp. affert pro ἐξεκπλωθῆν.

Ἐκξυλόω, & Ἐκξυλόομαι, t.2, c.1141, e

Ἐκοντίω, t.1, c.1124, h. Ἐκοντί, ib. g

Ἐκουσαίζομαι, t.1, c.1125, b. Ἐκουσιασμός, ib. b

Ἐκούσιος, ib. a. Ἐκουσίως, ib. b

Ἐκπαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, poetica metathesi pro ἔκπληκτος, Terribilis: ὀκπληκτικὸς, φοβερός: vel Stupendus & Admirabilis. vt Hesychius quoque ὀκπαγλόσσσι exponit θαυμαστόσσσι, ὀκπληκτικόσσσι: procul dubio desumptum ex hoc loco Iliadis α, Ἠέ συ Ῥηλείδη πσῦσσι ὀκπαλόσσατ' αὐδῆσαι. Sic Iliad. φ, Ἑδοῦ' ἔκπαλλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμίζε. Itē de re inanimata. vt Odyss. ῥ, Θηλέσσσσι Ἐκπάγλοις ἐπέεσσι. Od. κ, ἐδ δέισεν ὀ ἐμὴν ἔκπαγλον ὀκνυνήν. Neutrum sing. Ἔκπαλλον, & plur. Ἔκπαλλα, aduerbialiter ponuntur pro Terribilem & stupendum in modū, Horrendè, Immaniter. Hom. Od. χ, Οὐ γὰ ἐγὼ σ' ἔκπαλλον ἀείκιω. Sic apud Hes. ἔκπαλλον ἐπύθετο: quod exp. ὀκπληκτικὸν ὀκωνχσεῖν. Rursum apud Hom. Il. ζ, Τοὺς δέ σ' ἀπηθήρω ὡς κυὼ ἔκπαλλ' ἐφίλησα, quā vehemēter seu valde. Alioqui & ADVERBIO Ἐκπάλλως idē vtitur pro Terribilē & stupendū in modū, Terribiliter, Mirabiliter. ὀκπληκτικῶς, θαυμαστῶς. Il. α, Καρήσσι μὲ ἔφ', ἠ καρήσσις ἐμαίχσι τὸ Φυρσὶν ὀρεσκῴοισι, ἠ ὀκπάλλως ἀπὸ ἐσσσι. Od. ε, Ὠδύσσσ' ὀκπάλλως. Il. β, Εἰ δέ τς ὀκπάλλως ἐθέλει οἴκόνδε νέεσθ. In quibus duobus posterioribus locis exponere potes etiā ἰσχυρῶς, Valde, Vehementer, Supra modum, non solùm Mirificè, Mirum in modū. Est porro ab ἔκπαλλος etiā VERB. Ἐκπαλαίζω, significans idē quod ὀκπλήττω, Admiratione percelli, Obstupescere. vnde particip. ὀκπαγλούμενος, quod exponitur ὀκπληθόμενος, θαυμαζόμενος. Apud Herodot. l. 9, p. 336, ὀκπαλεόμενοι, Valde & ad stuporem vsq; admirantes.

Ἐκπαγής, t.3, c.73, b. Ἐκπαγῶς, ib.

Ἐκπαιδεύω, t.3, c.19, a

Ἐκπαιφάσσειν, Furere, Fanaticorum more excurrere & in peru ferri. Hom. Il. ε, πολεμίζειν οὐκ ἐάσκον, Οὐδ' ὀκπαιφάσσειν. Ibi. n. paraphrasis exp. ὀρθουσωδῶς ὁρμᾶν: dicēs à φαῖ fieri φάσσω, & facta reduplicatione παιφάσσω, quod sit ὀρθοισῶ.

Ἐκπαίω, t.3, c.22, d. Ἐκπαλαι, t.3, c.23, a

Ἐκπαλαίειν, exponitur Eluctari: item Præter gymnasticas leges agere.

Ἐκπαλαιστὴς, Hesychio est ἀνάνδρος, Imbellis. vt sit Qui facilè se in lucta expugnari sinit. Idē tamen mox ὀκπάλαιστα exp. δειλὰ, ἀθρήσσανα, Grauia, Superba.

Ἐκπαλὲς, eidem est ἄχαρθον. forsan Emotū è cōpage sua. ἀθρὸ τὸ ὀκπαλέσθαι, quod sit ὀκνενέσθαι: à quo esse videtur & ὀκπάλη, quod idem exp. ἐχωρέσθη, ἀπέστη, ἠθέπεσεν. Apud eundē est ἐκπαλήσαντες, expositum ὀκπεσόντες.

Ἐκπαλιν κοτὶν, eodem teste est ὀναιποτοιῶν.

Ἐκπάλιον, idem exp. ἀκλήρωτον. nam πάλος est κλῆρος.

Ἐκπαλακίδιοι, eidem sunt οἱ νόθοι, Nothi, Spurii, nati videlicet ὀκ παλλακίδος.

Ἐκπάλπον, idem esse dicit Ἄλλον, ἠχ ὅμοιον.

Ἐκπαντὴς, Suid. exp. ὁλόλη, In totum, Omnino, Prorsus. Sed scribitur & diuisim ὀκ παντὸς.

Ἐκπαπτοδᾶται, t.3, c.36, b. Ἐκπαρίσταμαι, t.1, c.1783, b

Ἐκπαπάσσω, & Ἐκπεπάσμαι, t.3, c.83, g

Ἐκπαπεῶ, t.3, c.80, f

Ἐκπάτιον, Hesychius esse dicit τὸ ἄθω πάτου, Deuium.

Ἐκπάσειον, Non patriū: idem H. exp. ἀόμοιον, Dissimilem,

Ἐκπαύομαι, Cesso, Desino, Quiesco. VNDE Ἔκπαυμα, quod idem Hesych. exp. αὐάπαυμα, Quies.

Ἐκπαχύω, Crassum facio, Crassefacio.

Ἐκπεζίζω, t.3, c.159, c. Ἐκπειρᾶ, & Ἐκπειράομαι, t.3, c.157, f

Ἐκπεκτίω, t.3, c.147, g. Ἐκπεκτεῦμαι, ib.

Ἐκπέλει, Hesych. exp. ἐξεῖ, Licet. At Ἐκπελδέι, eidem est ἐξωθεῖ, Extrudit, Expellit. vnde est ὀκπελδωθῶσι, quod Suid exp. itidem ὀκβληθῶσι.

Ἐκπελεκάω, t.3, c.195, c

Ἐκπεμπαύσαι, apud Suid, legitur, sed sine expos. vel exemplo. Putatur significare Plantas pedis atterere.

Ἐκπέλω, ex Hom. affertur pro Exto. vide & Ἐκπέλει.

Ἐκπέμπω, t.3, c.204, c. Ἐκπέμπομαι, ib. c

Ἐκπεμψις, ib. g.

Ἐκπεπαυμένος, t.3, c.83, h. Ἐκπεπαίνω, t.3, c.221, h

Ἐκπεπαμένος, t.3, c.253, c. Ἐκπεπαλμῶς, ib.

Ἐκπεπίω, t.3, c.229, c. Ἐκπεφράνω, t.3, c.234, d

Ἐκπεφεύγω, t.3, c.239, a

Ἐκπεφδικῆσαι, metaphoricè à perdicibus est δολιοθῆσαι καὶ δεδραθῆναι. nam animal hoc est πανοῦργον καὶ δεδιδραάσκον ὑπὸ θηρᾶντας, vt tradit Hesych. & Suid. Suprà δεδραθδικῆσαι, vt apud Suidam quoque ὀκπεφδικῆσαι per ι. atque ita apud Aristoph. etiam scriptum reperitur in Auibus, dicentem, Ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰρρεῖν ἐστιν ὀκπεφδικῆσαι, perdicis modo callidè effugere. astutissimum enim hoc animal est in quærendis sibi pullisque suis effugitis, vt fusius ibi docet schol. & ante eum Aristoteles ac Plin. in Hist. animal. ille, l. 9, c. 8, hic verò, lib. 10, c. 33.

Ἐκπέρθω, t.3, c.244, c

Ἐκπερίειμι, Circumeo, Ambio. Xen. in Cyneg. de venatore implicita & perplexa leporis vestigia persequente, ἐπειδὰν δὲ τὰ ἴχνη πρὸς τοιαῦτα φέρῃ, μὴ πρεσκέναι, ἵνα μὴ ὑποκιῇ, ἀλλὰ κύκλῳ ὀκπεριέναι, ambire & vsquequaque cingere.

Ἐκπερέρχομαι, t.1, c.1272, f

Ἐκπεριλαμβάνω, Vndique comprehendo & circumplector. Basil. in Hexaem. Hom. 4, ἠ ὁ αἰὴρ δὴ ἠρτῆται μὴν ἠ κὴ μικρὰ, ἠ αἰθρίου ἢ τὸ πεῖόν ὀκπεριείλαμφε τόπον.

Ἐκπεριπλέω, Circumnauigo. Arrian. l. 6, ὀκπεριπλεύσας τὸ κόλπον τὸν Περσικόν.

Ἐκπεριοστεῖν, Peragrare, Lustrare. Syneσ. ἀνέμεσπον ἢ ὀκπεριοστεῖν ἠ τὴν Ἑλλάδα.

Ἐκπεπαταισμός, t.3, c.923, g

Ἐκπέσσω, Excoquo, Maturo: pro quo Atticè ὀκπέπω.

Ἐκπετάζω, t.3, c.253, b. Ἐκπετάζομαι, ib. c

Ἐκπέταλος, t.3, c.255, e. Ἐκπέταμαι, t.1, c.1724, c

Ἐκπετεύνυμαι, t.3, c.253, c. Ἐκπετεύνυμι, ib. b

Ἐκπετενύομαι, ib. c. Ἐκπετάομαι, t.1, c.1724, d

Ἐκπετήσιμος, exponitur Volucer, Volatilis: sed sine exēplo.

Ἐκπέτομαι, t.1, c.1724, c. Ἐκπέτω, t.3, c.229, c

Ἐκπεθύσσομαι, ab ὀκπεωυθάνομαι, t.3, c.617, e

Ἐκπέφυκα, t.4, c.286, f. Ἐκπεφυλλοφορήμθος, t.4, c.248, c

Ἐκπήγνυμι, t.3, c.267, h. Ἐκπηγνύω, ib.

Ἐκπηδέω, t.3, c.275, a. Ἐκπήδησις, ib. b

Ἐκπηκτικός, t.3, c.268, a

Ἐκπηνίζειν, idē quod πηνίον ἐξέλκειν apud Hom. quū dicit, Πηνίον ἐξέλκουσα παρὰ κ μίτου, stamē seu filū educēs. dicitur. n. πηνίον ibi esse ἕλκημα κρόκης. Aristoph. Ran. de Cleone, ὃς αὐτὸ τὴμέρον Ἐκπηνίσσσι τῶν πρεσκαλήμθος. vbi schol. exp. αἰφελκυσῆ ἄφαρθα ἡμῶν, dicens metaphorā esse ἀπὸ τῆς τῆ κρόκης μηρυομθίων εἰς πηνία: vel ἀπὸ τῆ κ' μικρὰν ὀκ τῆ σκώληκος ἐξαρμθῆς πήνης. At si per diphthongum scribatur ὀκπηνιεῖσσι, esse μετὰ τμωρείας ἀπαιτῆσαι. Hesych. quoque ὀκπηνιεῖσσι exp. ὀκμηρύσσσι.

Ἐκπηξις, t.3, c.268, a. Ἐκπηχυς, t.3, c.285, a

Ἐκπιάζω, t.3, c.288, e

Ἐκπίαρ, Hesychio λιπαρὸν, Pingue.

Ἐκπίασμα, t.3, c.288, e. Ἐκπιέζω, ib. b

Ἐκπίεσις, ib. g. Ἐκπίεσμα, t.3, c.287, f. & 288, c

Ἐκπεσμός, t.3, c.288, e. Ἐκπεσηλον, ib. g

Ἐκπιεσὸς, ib. Ἐκπικραίνω, t.3, c.293, g. Ἐκπικρος, t.3, c.292, c

Ἐκπικρόω, & Ἐκπικρόομαι, t.3, c.293, c

Ἐκπίμπλημι, seu Ἐκπίπλημι, aut Ἐκπιπλάω, Expleo.

Ἐκπίνω, t.3, c.305, g. Ἐκπίπτω, t.3, c.314, d

Ἐκπιπίζω, Pitifiando exhaurio. Alexis apud Ath. l. 3, Καὶ τὴ μὴ ὀξὺν οἶνον ἐκπιπίζομθν, Ἐπὶ τὴ ἀδυρβόκχαρσι σὶ' ὀκβακχεύομθν.

Ἐκπλαγής, ός, ὁ ἠ ἡ, Perterritus, Terrore perculsus, Attonitus: vel etiam Obstupefactus. Suid. ὀκπλαγεῖς exp. ὀκπληξεως πλέον: afferens ex Polybio, ὀκπλαγεῖς ῥηθέμθοι οἱ Λίβυες δεῖ τὸ παρὰ δόξαν, ὀκκλίνωσι τὴ ἔρθυον. Et rursum, ὥστε ὀκπλαγεῖς ὅσον ἠ καταφοβοι τὸ μέλλον. Actiuam etiam significat habet pro Terribilis, Horrendus, Stupendus. vt in hoc apud eundē Suid. loco, πολθῆς ἀγεωλοιῶτες ὀκπλαγοῖς φωτοφανείας ἔτυχον. quod exp. θαυμαστῆς.

Ἔκπλαγος quoque exponitur Terribilis, Horribilis, Stupēdus, Mirabilis. Sed nullum eius affertur exemplū. poetæ enim pro eo ἔκπαλος dicunt, metri causa transposito λ. Non tamen nullus eius esse vsus videtur, quū inde fit SVBST. Ἐκπλαγότης, quod exponitur Stupor, Magnitudo. Et PARTICIP. Ἐκπαγούμθμαι, quod Hesych. affert pro ὀκπληθόμθμαι, μαινόμθμαι, Perculsæ, Attonitæ, Furentes.

Ἐκπλαγῶς, idem H. exp. θαυμαστῶς, ἐξέχως, Mirabiliter, Egregiè: quod est à posteriore ὀκπλαγής.

Ἐκπλεα, ῶς, t.3, c.365, f. Ἐκπλέαμαι, ib.

Ἐκπληθρίζειν, Plethrum seu iugerum cursu emetiri. Exercitii genus est, quod Gal. De sanitate tuenda, l. 2, his verbis describit, τὸ δ' ὀκπληθρίζειν ἔστι τὸ ἐπειδὰν πς ὁν πλέθρῳ πρόσω τε ἅμα ἠ ὀπίσω δεῖ θέειν ὁν μέρει πολλάκις ἐφ' ἑκάτερα χωρὶς καμπῆς, ἀφαιρῆ τὸ μήκος ἑκάστοτε βραχύ, ἠ πολθῆς εἰς ἓν κατατῆ βῆμα.

Ἐκπληθρον, Plethri seu iugeri mensuram excedens. Ex Eurip. pro ὑπερθαῖνον πλέθρα μέτρον & ὑπερμέθον seu μέγα: vbi nimirum dicit ἐκπληθρον πίδημα.

Ἐκπλεονάζω, Redundo. idem quod πλεονάζω.

Ἐκπλεος, t.3, c.365, d. Ἐκπλθυρος, t.3, c.367, b

Ἐκπλθυρότερα, ib. Ἐκπλέω, t.3, c.371, c

Ἐκπλεως, t.3, c.365, d. Ἐκπλέως, ib. g. Ἐκπλιδίν, t.3, c.394, d

Ἐκπλήγνυδξ, Suidæ est ὀκπλήθεξ, Percelli, Exterreri. Apud Hesych. Ἐκπληγνύεσθαι, ὀκπλήθεξ φόβῳ.

Ἐκπλήττω, t.3, c.378, c. Ἐκπληκτικός, t.3, c.394, c

Ἐκπληκτικῶς, ib. Ἐκπληκτος, ib.

Ἐκπλημμορίω, t.3, c.384, c. a. Ἐκπλιξις, t.3, c.394, b

Ἐκπλιρόω, t.3, c.385, f. β. Ἐκπλήρωσις, ib.

Ἐκπλύνω, t.3, c.393, f. Ἐκπλυτος, t.3, c.404, d

Ἐκπλύω, t.3, c.393, f. Ἐκπλύομαι, ib. h

Ἐκπλιθεύσας, Harpocr. ex Isæo in Dioclem affert pro δεμνίσας ἠ ἐξελὼν τὰς πλίθας, Lateres eximens.

Ἔκπλους, t.3, c.371, c. Ἔκπλοις, ib.

Ἐκπλωω, t.3, c.404, b. Ἐκπνυσις, ib. c

Ἐκπνυτος, & Ἐκπνυτος, ib. Ἐκπνέω, t.3, c.374, g. & 375, c

Ἐκπνεῖν, t.3, c.418, b. ob. Ἐκπνθυμάτιω, t.3, c.409, a

Ἐκπνθυσις, t.3, c.414, c. Ἐκπνέω, ib. b

Ἐκπνοὴ, ibid. c

Ἐκποδὼν, t.1, c.1162, e. & t.3, c.515, a. Ἐκποδῶν, t.1, c.1162, e

Ἐκποθεν, Alicunde: seu Alicunde ex. Apollon. Rhod. Arg. lib. 2, Ἐκποθεν ἀφεσσιο καπαίσουσιν ὀλέθρῳ. Possis & diuisim scribere.

Ἐκποιέω, t.3, c.436, a. Ἐκποιεῖσθαι, ib. c

Ἐκποίησις, ib. f. Ἐκποίητος, ib.

Ἐκποκίζω, t.3, c.149, a. Ἐκπολεμέω, t.3, c.462, f

Ἐκπολεμόω, t.3, c.459, g. Ἐκπολέμωσις, t.3, c.460, a

Ἐκπολίζω, t.3, c.474, a

Ἐκπολιορκέω, t.3, c.470, f. Ἐκπολιορκοῦμαι, ib. g

Ἔκπωμα, Hesychio φιάλη, ποτήριον, Phiala, Poculum: quod & ἔκπωμα, per ω μέγα.

Ἐκπεμπθυω, t.3, c.201, b. Ἐκπεμπὴ, t.3, c.204, g

Ἐκπονέω, t.3, c.223, b. Ἐκπονηθόω, t.3, c.225, g

Ἐκπονήζω, Emetior seu traiicio mare.

Ἐκπορθόομαι, t.3, c.182, d. Ἐκπόρθωσις, ib. e

Ἐκπορθυτὴς, ib. Ἐκπορθυτῶς, ib.

Ἐκπορθέω, t.3, c.245, b. Ἐκπορθήτωρ, ib.

Ἐκπορία, t.3, c.178, f. Ἐκπορίζω, ib. c

Ἐκπορθίθω, t.3, c.243, c. Ἐκπορπάω, t.3, c.163, d

Ἐκπορπω, ib. d. Ἐκποπέομαι, t.1, c.1724, g

Ἐκποτέομαι, ib.

Ἐκπουλεῖν, Cicatrice obducere. v.l. perperam, procul dubio pro ἐπουλοῦν. Itidémque Ἐκπούλωσις perperam pro ἐπούλωσις, Cicatricis obductio.

Ἐκπρεσβεύειν, t.3, c.244, c. Ἐκπρεσβεῦω, t.3, c.534, h

Ἐκπρέσσω, ib. g. Ἐκπρεσβέω, ib.

Ἐκπραΰνω, t.3, c.519, f. Ἐκπρεμνίζω, t.3, c.537, e

Ἐκφρεπής, t.3, c.541, c.
Ἐκφρεπόω, ib.
Ἐκφρεπώς, ib.d.
Ἐκφρέπω, ib.
Ἐκφρηξαδής, t.3, c.534, h.
Ἐκφρήθω, t.3, c.548, e
Ἐκφρήσσω, ib.
Ἐκφρηνής, t.3, c.548, e
Ἐκφρήσσω, Ionicè pro ἐκφοβέω, apud Herodot.
Ἐκφρίαμαι, t.3, c.551, d.
Ἐκπελόω, ib.
Ἐκφριάω, t.3, c.554, e
Ἐκπελεμίζω, ib.
Ἐκφρίκω, Hesychio est ἐκ πολλοῦ, Antiquitus.
Ἐκφρίκαμαι, t.3, c.527, f.
Ἐκφρίκη, ib.f
Ἐκφρίκω, ib.f
Ἐκφρόνων, Prorumpens: Hesychio ὁρμήσας.
Ἐκφρεικίζω, Doctè: seu Dote data eloco.
Ἐκφρεκαλέομαι, t.2, c.19, b.
Ἐκφρεκλείπω, Relinquo, seu Derelinquo. Phocyl. Μηπέρα σ' ἐκφρεκλίπῃς, pro Missam facias, Dimittas.
Ἐκφρρέω, t.3, c.690, h
Ἐκφρέχω, Effundo: vel Profundo.
Ἐκπάω, affertur pro Euolo: sed sine exemplo.
Ἐκπερύσσομαι, t.1, c.1719, g.
Ἐκπίσσω, t.3, c.583, g
Ἐκπόεω, t.3, c.590, a.
Ἐκπίνω, t.3, c.603, a
Ἐκπίωμα, t.3, c.315, b.
Ἐκπίωσις, ib.a
Ἔκπιος, ib.c
Ἐκπίω χρὴ πρὸς φρεκιμῴδίων, ex Gregorio affertur pro A propositis excidentes seu recedẽtes: sed perperã scriptum pro ἔκπιωσι.
Ἐκπυέω, t.3, c.609, h.
Ἐκπύημα, t.3, c.610, c
Ἐκπύησις, ib.b.
Ἐκπυηματικός, ib.
Ἐκπυΐσκειν, ib.c.
Ἐκπυωθήσομαι, t.3, c.617, e
Ἐκπυόω, t.3, c.609, h
Ἐκπυρίωζω, Enucleo: seu Educo veluti nucleum. Alex. Aphrod. Problem. lib.1, τὸ ἐν αὐτῷ λεπτομερέστερον ὑγρὸν ἢ ἀὴρ ὀκθλίβεται καὶ ἐκπυρίωζεται. Et apud Eust. quidam dicit D ἀίσραπτις ἐκπυρίωζομένας νεφάς.
Ἐκπυρος, t.3, c.616, c.
Ἐκπυρόω, t.3, c.628, c
Ἐκπυροεύω, t.3, c.631, f.
Ἐκπύρωσις, t.3, c.618, c
Ἐκπυσος, t.3, c.617, c.
Ἐκπώζων, t.3, c.641, e
Ἐκπωλέω, t.3, c.643, b.
Ἐκπομα, t.3, c.305, h
Ἐκπωπόομαι, t.1, c.1724, h.
Ἐκρηξις, t.1, c.527, d
Ἐκραγή, ib.c.
Ἐκραγμός, ib.d
Ἐκραστωνῆσαι, Hesychio ἀχρὴ κτοφοῖσαι.
Ἐκρέω, t.3, c.687, h.
Ἐκρίμνασις, t.1, c.527, d
Ἐκρήγνυμι, ib.
Ἐκρήγνυμαι, ib.c.
Ἐκρήγνυσις, ib.
Ἐκρηγνύω, ib.
Ἐκρήξις, ib.e
Ἐκριζέω, & Ἐκριζόομαι, t.3, c.711, b
Ἐκρίζωσις, ib.
Ἐκριζωτής, ib.
Ἐκριμάζομαι, apud Iustin. Mart. legitur in dialogo cum Tryphone. πρὸ δὲ Ναὶ (inquit) ὅτι συγκεχώρηται τοῦ Θεοῦ, δικαίῳ ὄντι, πᾶν ἔμψυχον ἐδιέτον πολλὰ κρέας ἢ αἷματι · ὅσῳ δεῖν ἐκκριμάζον. Vbi quidam legunt ἐκκριμαζον, interpretantúrque Nominatim exceptum, vetitum & prohibitum. Sed hoc non minus quàm illud suspectum est.
Ἐκρίμμα, ατος, τὸ, Id quod eiicitur vel eiectum est: vt sunt F purgamenta & sordes.
Ἐκριπίζω, t.3, c.699, c.
Ἐκριπίζω, t.3, c.718, a
Ἐκριπίεω, t.3, c.714, a.
Ἐκρίπιω, ib.
Ἐκρυφις, ib.
Ἐκροή, t.3, c.688, b
Ἐκροίλω, Hesych. exponit ἔκρισιν. Ionicum autem est pro ἔκρισις, Effluxum.
Ἔκροος, t.3, c.688, b.
Ἔκροις, ib.
Ἐκροφάω, t.3, c.723, d.
Ἐκροφέω, ib.
Ἐκρυλώσει, Effluere: ab inusitato themate ἐκρύω vel ἐκρυέω. G Metaphoricè Plutar. in Themistocle, Ἐκρύησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τοῖς Ἕλλησιν, Themistoclis monita effluxerunt seu exciderunt Græcis. Itémque ἐκρυέντες τοῖς ὅπλοις dicuntur quibus arma veluti effluxerunt. Hes. ἐκρυλῶσαι exp. παύσασθαι, ὥσπερ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκρέον.
Ἔκρυσις, t.3, c.688, a
Ἐκρυφα, in Epigr. Ionicè pro κέκρυφα, Occului, à κρύπτω.
Ἐκσαγλωδίω, exponitur Irretio: sed sine exemplo. Significat enim potius E sagena seu reti explico. vt apud Plutarch. in lib. De discern. amico ab adul. οὐδὲν αὐτοῦ προσῆμα φεῦς τὸ θηρίον, ἀλλ' αὐτὸν ἐκσαγλωδίει, καὶ περιβάλλει πᾶν κυνηγόν.
Ἐκσάλδσον αὐτὸ, Suidas affert pro ὀξεῖσκον: ex Aristophane opinor.
Ἐκσαρκίζω, t.3, c.744, h.
Ἐκσαρκόω, ib.
Ἐκσάρκωμα, ib.

A Ἐκσαώζω, siue Ἐκσαόω, Seruo è periculo, Periculo eripio. Apollon. Arg. l.2, σὴ γὰρ σφέας ἐξεσάωσε. Sic Hom. Il. ιθ, Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν ὀϊόμβρου θανάτοιο.
Ἐκσείω, Excutio: vel Quassando emoueo aut expello.
Ἐκσημαίνω, Declaro, Aperio.
Ἐκσήπω, Putrefacio: seu Penitus putrefacio.
Ἐκσφωνίζω, Siphone elicio seu extraho, Siphone euacuo: Iobi cap.5, ὀκσφωνιεῖν ἐκ τῆς αὐτῆς ἡ ἰσχύς. quod Suid. & Hes. exp. ἐκκενωθεῖν, ἐκρυῆ, ἐξεσκορπισθεῖν.
Ἐκσκεδάζω, t.3, c.812, b
B Ἐκσκεῦα, Hesychio sunt τὰ παρεπόμενα φορέσματα ὅσα σκιωῆς.
Ἐκσκυδάζω, & Ἐκσκυδάζομαι, t.3, c.841, h
Ἐκσκιαγραφηλίδιον, Adumbratũ, Vmbratili pictura descriptum. Ita vulg. lex. Sed perperam pro ἐσκιαγραφηλίδιον: itidémque Ἐκσκιασμῴδιον perperam in iisdem scriptum pro ἐσκιασμῴδιον.
Ἐκσμάω, t.3, c.889, b.
Ἐκσοβέω, t.3, c.894, a
Ἐκσοβίζω quoque dicitur. Inde enim est partic. præt. pass. ὀκσεσοβισμένοι, quod Hes. exp. ὀκπεπεφυγμένοι.
Ἐκσπάω, t.3, c.919, g.
Ἐκσπερμαπίζω, t.3, c.932, c
C Ἐκσπερμαπύομαι, t.3, c.931, h.
Ἐκσπονδός, t.3, c.940, a
Ἐκσπάδιος, t.1, c.1803, f
Ἔκστασις, Dimotio, &c. t.1, c.1761, e.
Ἔκστασις, Abscessus, &c. c.1762, a.
Ἔκστασις, Mutatio, &c. ib.b.
Ἐκστατικά, t.1, c.1754, g. ob.
Ἐκστατικός, t.1, c.1762, d.
Ἐκστατικῶς, t.1, c.1763, a
Ἐκστέλλω, t.3, c.1003, b.
Ἐκστέρω, t.3, c.1023, g
Ἐκστομοῦν, t.3, c.1044, b. & 1400, h
Ἐκσταγγίζω, t.3, c.1063, d.
Ἐκσταστέα, t.3, c.1074, b
Ἐκσφόμπωσις, ib.
Ἐκσραπόω, ib.a
Ἐκσραστπεδεύω, t.3, c.1065, d.
Ἐκσρόφω, t.3, c.1093, d
Ἐκσύομαι, t.3, c.760, d.
Ἐκσυεγγόω, t.3, c.1139, b
Ἐκσυεῖπω, t.3, c.1136, h.
Ἐκσύω, t.3, c.760, d
Ἐκσφενδονάω, t.3, c.1178, d.
Ἐκσφενδόεω, ib.
Ἐκσφεγγίζω, t.3, c.1187, f.
Ἐκσφεγίσμα, ib.
Ἐκσχίζω, t.3, c.1198, d.
Ἐκσωζω, t.3, c.1224, a
Ἐκπε, pro ἔκπεσε, Occidit. Vide Anomala.
Ἐκπυρή, t.3, c.1264, d.
Ἐκπέδων, t.3, c.1190, g
Ἐκπάδιος, ib.
Ἐκπεδεῖ, ex Apollonio affertur pro Prostrati sunt. Habet E autem id Bœoticam syncopen pro ἐκπέπεσον. id verò est vel à κπέω, pro ἐκπεπτωκα, vel ab ὀκπέω pro ἐξεπέσον. Vide Anomala.
Ἐκπαῖος, Sextanus: Qui τῇ ἕκτῃ, sexta, s. die, aliquid facit. vt ἐκπαῖος βλαστάνει, sexto die germinat. Et Gal. μὴ μόνον ἐκπαίους ἢ ἑβδομαίους, ἀλλὰ καὶ κθ' πᾶς ἡμέρας φλεβοτομεῖν. (At quum Timon apud Athenæum lib.4, dicit, Οὐτέ μοι ἐκπαῖη μαίζ' αἰσθάνει, οὔτε καρύκη, videtur intelligere quæ sextum diem attigerit) A Suida tamen exponitur ἕκτος, Sextus.
Ἐκπακεῖς, Liquefactus, seu Extabefactus: ab ὀκπήκω.
Ἐκπακπί, t.3, c.1264, c
Ἐκπακεῖς, Qui occidit: à them. κπίνω.
Ἔκπαμα, t.3, c.1290, c.
Ἐκπάμνω, t.3, c.1409, e
Ἔκπαν, t.2, c.472, a
Ἐκπαπῆς, έος, ὁ, ἡ, Protensus, Prolixus. vulg. lex. perperam pro ὀκπεπής.
Ἔκπαυον, Occidi: aor.2 act. à κπείνω.
Ἐκπαύω, t.3, c.1308, c.
Ἐκβάξις, t.3, c.1264, c
Ἐκπαπτεύω, t.3, c.1243, f.
Ἐκπαέρξις, t.3, c.1247, b
Ἐκπαφάω, ib.a.
Ἐκβαβέω, t.3, c.1248, c
Ἔκπας, Interfecisti: pro ἔκπανας, à κπείνω. Eurip.
Ἔκπασις, t.3, c.1290, c.
Ἐκπάσσω, t.3, c.1264, b
Ἐκπαπῆς, t.3, c.1290, f.
Ἐκπάπω, t.3, c.1264, b
Ἐκπαφρύω, Effodio. Hesych. enim ἐκπεπαφρύπτο exp. ὀρύκτο.
Ἐκπθλιμμῴδιος, t.1, c.1562, f
Ἐκπθνεῶς, apud Plat. lib.10 De leg. putatur esse Intermortuus: quũ ibi distinguatur ἀπὸ τοῦ ὄντως πεθνηκότος. Suidas H ἐκπθνεόσα esse dicit τὸ ἐν ὑγρᾷ ὄντα.
Ἐκπίνω, t.3, c.1290, c.
Ἐκπιχίζω, t.3, c.1360, d
Ἐκτεκών, Qui partu edidit. particip. aor.2 ab ἐκπέκτω.
Ἐκτελειά, t.3, c.1376, g.
Ἐκτελεά, ib.
Ἐκτελέω, t.3, c.1382, f
Ἐκτελής, ib.h.
Ἐκτέμνω, t.3, c.1400, a.
Ἐκτένεια, t.3, c.1291, c
Ἐκτενής, t.3, c.1290, h.
Ἐκτενία, t.3, c.1291, c.
Ἐκτενάζ, ib.a
Ἐκτῶν, Habendum: vel Tenendum aut Retinendum. ἐκτέον ἐλαφρῶς, Leuiter ferendum.

Ἐκπεμμῴδιος, Extensè, More eorum quæ extensa sunt. A Hesychio ἠπεμωῴδιος.
Ἐκπεμπεμῴδιος, Excti, Castrati. ab ὀκπέμνω.
Ἐκπεφαμμῴδιος, Euersus, vel Auersus, ab ὀκπρέπω: at ὀκπεφαμμῴδιος, Enutritus, Educatus, ab ὀκτρέφω.
Ἐκτελεσέως, ὁ, Sextari medimni, seu Triẽs semimedimni. mensura Attica octo chœnices efficiens, vt tradit Bud. De asse, vbi interpretatur Modium. Itidémque Georg. Agricola, Medimni (inquit) dimidium est ἡμιμέδιμνος: tertia pars, τεπτής, quod est tertiatius: sexta, ἑκτής, quẽ sextarium medimni interpretamur, vtà congii sextario, quem sine adiectione sic appellamus, discerni possit. Suid. tamen esse dicit μέτρον quod nonnulli velint esse ζωτὸν τῇ χοίνικι. Mirórque cur postquam hæc dixit, atque in exemplum attulit hunc locum Aristophanis, Οἶδ' ἐωῦ ἀπολωλεκεῖα πυρῶν ἑκτέα, subiũgat, ζωτέα τεσσαρβόλον. nisi fortè sextarium medimni tunc temporis triobolo venditum fuisse indicare velit: quod parum est credibile.
Ἐκπορόω, t.3, c.1455, e
Ἐκπορεσθέω, Hesychius affert pro ὀκπορεσθῶν. Sed forsan C diuisim hæc scribenda, nisi deriuata sint ab ἔκπορος.
Ἐκπραγόμαι, ῶμαι, Cõtrechor, Comminiscor, Machinor.
Ἐκπτήσω, t.2, c.467, g.
Ἐκπτή κω, t.3, c.1457, h
Ἔκπτημα, t.2, c.467, f.
Ἐκπτμόεσσι, οί, t.3, c.855, b
Ἐκπμόεσσον, ibid.
Ἐκπτή μορσι, ib.c
Ἐκπθθόω, t.3, c.1466, c.
Ἐκπίθημα, t.3, c.1493, e
Ἐκπθεύω, t.3, c.1467, a.
Ἐκπκός, t.1, c.1323, c
Ἐκπίκτω, t.3, c.1531, g.
Ἐκπκῶς, c.1, c.1313, d
Ἐκπίλλω, t.3, c.1541, a
Ἐκπλωῴδιοι, Hesychio sunt σπωηθιῴδιοι. Vide Κπλοῦσθαι. D
Ἐκπμάω, t.3, c.1566, e.
Ἔκπμος, t.3, c.1555, b
Ἐκπναχμός, t.3, c.1543, b.
Ἐκπνέσσω, ib.
Ἐκπνύω, t.3, c.1573, c.
Ἐκπνέω, t.3, c.1572, f
Ἔκπος, t.3, c.1571, e.
Ἔκπομα, ib.
Ἐκπσής, ib.f.
Ἐκπτωσκω, t.3, c.1343, h
Ἐκπω, t.3, c.1571, c.
Ἐκτμημα, t.3, c.1400, b
Ἔκτμησις, ibid.c
Ἐκπθεν, Extra. idem quod ὀκπός, teste scholiaste Apollon. Rhod. Argon. lib.2, vbi dicit ἀδ' δυκὸς ἔκπθεν ἄτης εἴναι. Dicitur igitur pro ἐκπεσθεν, metri gratia electo σ vt in ὄπιθεν. Idem poeta ὀκπόθεν dicit pro Exinde, Deinde, Ex eo tempore, Postea. vt eodem libro, Ἐκ δ' πόθεν μακάρεσσι δυωδέκα δωμήσαντες Βωμόν. i. μ. ζ. θῶπα.
Ἔκπθι, itidem significat Extra. Nonn. Λάβετον ἔκπθι τύμβου Ἰησοῦς ὀκάλεσσε. Apollon. verò ἔκπθι σου pro Absque te, Citra te.
Ἐκπιχθεῖς, t.3, c.1582, f.
Ἐκπκίζω, t.3, c.1537, b
Ἐκπολυπεύω, t.3, c.1587, e
Ἐκπομάδια, Hesychio sunt εἴδος δύρεκτης.
Ἐκπομός, t.3, c.1400, c.
Ἐκπμή, ib.c
Ἐκπμίας, ib.f.
Ἐκπμίς, ib.e
Ἐκπμὸν, ib.g.
Ἔκπμος, ib.f
Ἔκπνια, t.2, c.472, c.
Ἐκπξέύω, t.3, c.1591, e
Ἐκποπίζω, t.3, c.1595, f.
Ἐκπόπιος, ib.b
Ἐκποπισμός, t.3, c.1596, c.
Ἐκποπιστικός, ib.d
Ἔκπορος, t.3, c.1594, g.
Ἐκπόπορος, t.3, c.1595, b
Ἔκπρες, Hesychio πάσσαλοι ὀρυμοῦ, claui ligneì seu paxilli temonis. Vide Ἔκτωρ infrà. At Ἐκπρέες κτῶν, & Ἐκπρὴν κεφαλὴ, possessiua sunt à nomine proprio Ἔκτωρ, apud Hom. apud quem & patronymicum Ἐκτορείδης, Hectorides. id est Filius Hectoris.
Ἐκπρμεῖν, eidem H. est ὀκπροφθῶαι τὸ δρόμου, Exorbitare: Suidas τὸ ὀκ τοῦ καθήκοντος δρόμου ὀκβαίνειν. Hes. sanè rursum ὀκ πόρμης, expon. ὀκ τοῦ καθήκοντος.
Ἔκπος, ου, ὁ, Sextus. ἔκπος μὴν, à Plutarcho in Numa dicitur Augustus mensis: quia sextus ordine est si annum (vt olim Romæ fiebat) à Martio inchoemus: vnde & Sextilem dixere veteres. Dicunt & τὸ ἕκπον τοῦ μεδίμνου, pro Sexta medimni pars: quæ sunt octo chœnices, & vno nomine dicuntur ἑκτεύς.
Ἔκπς, Extra. In qua significatione accipitur interdum adueruialiter pro Exteriùs, Extrinsecus, Foris seu Forinsecus. Hom. Odyss. ξ, Ξεῖνοι τοὶ δ' ὀκπὸς ἔλασσε δόμοιπτρὸς ἔνθα καὶ ἔνθα. Item τὰ ὀκπὸς, Exteriora, Quæ foris sunt. vt apud Athen. lib.2, quidam interrogatus πῶς ἂν ὑγιαῖς

τῆς δίαιτοι, respondet, εἰ τὰ μὲν ὀκπὸς μέλιτι βρέχοι, τὰ δ' ὀκπὸς ἔλαιῳ. Itidem affertur τὰ εἰς τὸ ὀκπὸς μέρεια pro Partes exteriores: necnon & οἱ ὀκπὸς pro Exteri. (Alioqui significat etiam Extra, id est Foras. vt apud Euripidem, χώρει ὀκπὸς, Prodi foras, Exi. Itidémque apud Suidam, ὀκπὸς ἰόντες pro ἐξερχομένοις, Exeuntes, Egredientes)
Aliquando verò ὀκπὸς præpositio est, significans itidem Extra: veluti quum dicitur ὀκπὸς πολλοῦ πόδας ἔχειν, habere vel tenere pedes extra lutum: prouerbialiter pro Extra periculum constitutum esse. Itidem aliquis ὀκπός πινος γίνεται, extra quod manet & quo abstinet. Dion apud Platonem in Epist. ὀκπὸς ἀν' γίγνοιτο τῆς ἀδεῖ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ξυμβολῆς. Sed & ὀκπός πινος τοῦ dicitur Qui extra aliquid constitutus est, seu Qui sine eo est, Qui citra illud est, Qui eo destitutus est. Plutarch. in Vita Homeri, τὸ δ' πολιτικοῦ λόγου ἔχεται καὶ ἡ τῶν νόμων δόσις· καὶ οὐδὲ τούτου ὀκπὸς τ' Ὅμηρον εὕροιμεν ἄν. (Vbi etiam nota esse postpositum) Similiter οἱ ὀκπὸς λόγων ὄντες dicuntur Qui sine bonarum literarum cognitione sunt, id est Homines illiterati: quemadmodum vicissim οἱ ἐντὸς λόγων dicuntur Literati & eruditi. Necnon ὁ ὀκπὸς αἰτίας, dicitur Qui extra culpam positus est, Qui culpa caret. Rursum cum genitiuo iunctum significat Citra, Præter, Sine, Absque. vt apud Dioscoridem lib.5, ὀκπὸς ὠδύνων πέζεται, Citra dolores pariet, Sine doloribus. Ἐκπὸς εἰ μὴ, Præterquam si, Nisi. vt, ὀκπὸς εἰ μὴ θερμόλουσιν, Nisi interpretetur. Sic Luc. ὀκπὸς εἰ μὴ τὴν ἀπόδον ἡμᾶς σπίδος πεπιεύκαμεν, nisi fortè cinere nos vesci creditis.
Ἔκπος, Extra, vel E: idẽ quod ὀκπός. Hom. Od. ξ, ἀόρυ σ' ἔκβαλον ἔκπος χειρὸς, è manu.
Ἐκποθε, siue Ἐκπόθεν, itidem significat Extra, Citra, Præter, Sine. Hesiodus Erg. Τέρπευ' ὀ θαλίῃσι κακῶν ἔκποθεν ἀπαύστων.
Ἐκπεδὶ quoque eandem habere significationem dicitur. pro quo suprà ἔκποθι, exempto σ, metri causa.
Ἐκπάτε, vel potius ὀκ πάτε, Ex tunc: id est Ex eo tempore. quod Apollonius dicit Ἐκπόθεν, seu Ἐκ πόθεν, Homerus ὀκ τοῦ, alii ἐξ ὀκείνου, subaudito substantiuo χρόνου. Aristot. Hist. animalium lib.3, ὀκ πάτε κτοδνήσκει. Phrynichus tamen nullo modo ὀκ πάτε dicendum tradit, sed ἐξ ὀκείνου. Dicitur alioqui pro eodem & κατ' ὀκπ. Budæus scribit Ἔκπτε coniunctim & proparoxytonως, afferens ex Athenæo, καὶ ἔκπτε οἱ φρέσπερον καλούμενοι Διονυσοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ὀκλήθησαν.
Ἐκπύμπαλιν, Hesychius exponit ὀκ τοῦ ἐναντίου, Ex contrario: itidémque Suidas, apud quem manuscriptus codex habet ὀκτοῦμπαλιν: vulgatæ editiones diuisim ὀκ τοῦμπαλιν.
Ἐκπραγωδέω, t.3, c.1353, a
E Ἐκτράπεζος, ου, ὁ καὶ ἡ, Extra mensam constitutus, Qui mensæ non infertur. Luc. de Pythagora, ἢ δὴ τόν μοι τραῦ ὄψον ὀκτράπεζον ἀποφαίνων, ὅτι κυάμους. id est interdicens mihi fabæ esu, quæ mihi inter cæteta opsonia est gratissima.
Ἐκτράπελος, ου, ὁ, ἡ, idem quod δυςτράπελος, vt Aristoph. schol. innuit, dum ὀκτράπελα exp. σκληρά, ἀπαιδεύτα, Dura & inscita. Nã & δυςδράπελος dicitur Inuenustus & illepidus, Inscitus. Sed addit etiam, αἰσχρολογία, & λοιδορία. Quo posteriore videtur velle indicare dici ὀκτράπελον G eum quem solemus ὀκτραπέσθαι, id est auersari & declinare. Quomodo accipi potest in hoc apud Suid. loco, τοῦ δεῖδε ὀκτράπελος, καὶ τοῦ σχήματος ἀλλόκοτος, Horrenda & auersanda facie. id est Fœda, vel etiam Monstrosa. Ita enim & Hermog. intellexit, quum in libro περὶ πολιτικοῦ λόγου, loquens de figmentis poeticis, dicit, ὁποῖα δὲ καὶ ἥρωτες αἰθρώπτες λέγόν, καὶ ὅλως σπουδεπί πτα ζῶα καὶ ὀκτράπελα, οἷον πυρασοί, καὶ γοργόνες, καὶ κένταυροι, καὶ σφίγγες. Et Plinius lib.7, cap.16, ἐκβαπέλους à Græcis vocari tradit pueros monstrosi incrementi, vt illum qui in tria cubita triennio adoleuerat: in Latino autem non habere nomen. Budæus actiuam etiam ei significationem tribuit. Nam ex Suida de Sardanapalo afferens, ὀκτράπελος τοῖς τρυφαῖς, interpr. Horrens & auersatus communem naturæ modum.
Ἐκτραχηλίζω, t.3, c.1600, e

Ἐκπραχηλίζω, ibid.c. Ἐκπραχαύω, t.3,c.1601,f
Ἐκπρεπω, t.3,c.1624,b. Ἐκπρέπομαι, ib.d
Ἐκπρέφω, t.3,c.1649,c. Ἐκπρέχω, t.3,c.1658,d
Ἐκπελαινόω, t.3,c.1606,d. Ἐκπεβῆς, t.3,c.1338,f
Ἐκπείβω, ib.c. Ἐκπεμμα, ib.e
Ἐκπεψις, ib.f. Ἐκθρπή, t.3,c.1624,g
Ἐκθρπία, t.3,c.1625,g. Ἐκθρπίας, ib.e
Ἐκθρπον, ib.f. Ἔκθρπος, ib.g
Ἐκπροφή, t.3,c.1649,d. Ἐκθρχίζω, t.3,c.1656,c
Ἐκπρυπάω, t.3,c.1311,f. Ἐκπρύπημα, ib.
Ἐκπρυφάω, cum datiuo construi dicitur, idémque significare quod ἐκπρυφάω. vt ἐκπρυφῶσι, Sũ tibi in deliciis. Sed hæc valde mihi suspecta sunt, quum nulla autoritate vel exemplo confirmentur.
Ἐκπρυχόω, t.3,c.1324,b. Ἐκπρύχω, ib.
Ἐκπρωμα, t.3,c.1344,b. Ἐκπρωμαπάθος, ib.c
Ἔκπρωσις, ib. Ἐκπρωσμός, ib.
Ἐκπυίζω, t.3,c.1443,f. Ἐκπυπόμαι, t.3,c.1697,d
Ἐκπυπή, t.3,c.1692,a. Ἐκπυπος, t.3,c.1691,g
Ἐκπυπόω, t.3,c.1693,h. Ἐκπύπωμα, t.3,c.1694,a
Ἐκπυπος, t.3,c.1692,a. Ἐκπυφλόω, t.3,c.1704,d
Ἐκπύρλωσις, ib.
Ἐκπύφομαι, t.3,c.1705,c. Hesychius ἐκπυφῶσαι exponit ἐκπυφωθῆναι.
Ἐκπυρόω, t.3,c.1708,a. Ἐκπυχόω, t.3,c.1443,f
Ἑκυρός, οῦ, ὁ, Socer: id est Mariti pater: & fœm. GEN. Ἑκυρᾶ, seu (Ionicè) Ἑκυρή, Socrus, id est Mariti mater. Helena apud Homerum Iliad.ω, in querimonia de Hectore occiso, Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουστα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον· Ἀλλ' εἴ τις μὲ καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίαπτοι Δαέρων ἢ ἑκυρὸν ἢ ἑκατέρων εὐπέπλων, Ἡ ἑκυρή, (ἑκυρὸς δέ, πατηρ ὢν, ἤπιος αἰεί) Ἀλλά σὺ τήν γ' ἐπέεσι παραφαίδιμος κατέρυκες. Sic Iliad.χ, Andromache dicit, Αἰδείης ἑκυρῆς ὑπὸ ἔκλυον, vocem reuerendæ meæ socrus audiui. Et Plutarch. in Connub. præcept. de sponsa, ὅπως ἀπ' ἀρχῆς ὑπηκόον ᾖ τῆς ἑκυρᾶς μητρυιᾶδες, ὡ ὕστερόν τι συμβαίνη τραχύτερον, μὴ ἀχαρακτῆ. Alioqui & πενθερός dicitur Socer: & Πενθερά, Socrus. at schol. Homeri superiora duo antiquiora esse innuit.
Ἐκφάγω, t.4,c.4,d
Ἐκφάδιν, Hesychio φανερῶς, Apertè, Manifestò.
Ἐκφάζω, Enarro. v.l. perperam, forsan pro ἐκφεύζω.
Ἐκφαίνω, t.4,c.24,a. Ἐκφαίνομαι, ib.c
Ἐκφανύαι, Hesychio est φανερῶσαι, ab ἐκφαίνω.
Ἐκφανεν, pro ἐξεφάνησαν, Ionica augmenti detractione, & syncope Bœotica: est ab eodem them.
Ἐκφανής, t.4,c.24,g. Ἐκφανίζω, ib.h
Ἐκφανόω, Attono, Percello. Hesychius enim ἐκπεφανώσαι exp. ἐκπληκτος γένοιτο: & Ἐκπεφανωμένος, ἐκπληκτος.
Ἔκφανσις, t.4,c.24,d. Ἐκφανικός, ib.f
Ἐκφανικῶς, Enuntiatiuè: aliis Expressè, Significanter.
Ἐκφαντορία, t.4,c.24,g. Ἐκφαντορικός, ib.f
Ἐκφαντος, ib.e. Ἐκφανέσωρ, ib.f
Ἐκφάσεως, t.4,c.62,a. Ἔκφασις, t.4,c.24,e. & 62,a
Ἐκφαντίσματα, τά, Hesychio sunt τὰ ἐκβαλλόμενα ὅταν καθαίρωσι τὰς φάτνας, Præsepium purgamenta, Sordes quæ è præsepibus eiiciuntur quum purgantur. Athen. libro 6, accipit pro reliquiis mensæ quæ excutiuntur canibus. Ibi enim quidam γραφεὶς πρὸς τὸν οἰκέτην, Λύδκε (inquit) κἂν ἐκφαντίσματά πω ἄρτων ἔχῃς, δὸς ἐῖς κυσὶν: appellans κύνας cynicos philosophos.
Ἐκφατο, t.4,c.62,a. Ἐκφαυλίζω, t.4,c.503,g
Ἐκφέρομαι, t.4,c.102,d. Ἐκφερομυθῶ, t.4,c.103,g
Ἐκφέρω, t.4,c.101,f. Ἐκφθίγω, t.4,c.132,e
Ἔκφυμι, t.4,c.62,a
Ἐκφύναι, infin. aor. 1 act. ab ἐκφαίνω.
Ἐκφθείρομαι, t.4,c.143,a
Ἐκφυδάνει, Galenus in suo Lex. Hippocr. exp. ἐξορμᾶ. Pro quo apud ipsum Hippocr. scriptum est ἐκφλωδάνει. vt in libro quem περὶ τῆς ἐντὸς παθῶν inscripsit, καὶ ἕλκεα ἐκφλωδάνει ἀπὸ τῆς ὀσφύος. Et aliquanto pòst, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τῇσι σκελέων ἕλκεα ἐκφλωδάνει.
Ἐκφλεγίζω, t.4,c.51,b
Ἐκφλεγματοῦσθαι, In phlegmata conuerti. Hippocr. De victu in morb. acut. ἢν μὲν γὰρ πικρὰ ἐξαλύεται καὶ ἐκφλεγματοῦται. Vbi καὶ etiam φλεγματοῦται.

Ἐκφλέγω, t.4,c.169,d. Ἐκφλεγόω, ib.b
Ἐκφλύζω, t.4,c.174,a. Ἐκφλυδάνω, vide in Ἐκφυδάνω.
Ἐκφλύσω, t.4,c.174,b
Ἐκφοβέω, ῶ, Exterreo, Exterrefacio. Galen. ἐ τοῖς μὴ πολλοῖς ἐκφοβεῖ. Pass. ἐκπροβῆσθαι, Exterritum esse: ἐδεδιεματῶσθαι. Alioqui ἐκφοβεῖσθαι neutraliter etiam ponitur pro Metuere, seu Permetuere, Extimescere. Soph. Electra, Ἐεννυω δ' τὴν ἐκφοβεμένη.
Ἐκφόβηθρον, Terriculamentum.
Ἐκφοβος, t.4,c.73,g
Ἐκφοινίσσω, Rubefacio, Cruento. Eurip.
Ἐκφοπάω, t.4,c.185,g. Ἐκφοίπησις, ib.h
Ἐκφορά, t.4,c.102,f. Ἐκφορέω, t.4,c.103,d
Ἐκφόρημα, ib.e. Ἐκφόρησις, ib.f
Ἐκφορέων, Hesych. exp. καρποὺς, Fructus.
Ἐκφόριον, t.4,c.103,c. Ἔκφορος, ib.a
Ἐκφορτίζομαι, t.4,c.127,a. Ἐκφεσίζω, t.4,c.69,f
Ἐκφρακτικά, medicamenta apud Galen. sunt Quæ vim habent expediẽdi meatus farctos obstructósque: alio nomine dicta ἐκκαθαρτικὰ πόρων, ab expurgatione meatuum. Contraria his sunt ἐμπλαστικὰ & ἐμφρακτικά. Est porro hoc verbale à verbo ἐκφράσσω, significante idem quod κατεφράσσω. id est Obstructione libero & expedio, seu Obstructiones amoueo, Aperio. Oppositum verò & ipsum habet τὸ ἐμφράσσειν. Legitur apud Diosc. l.3.
Ἐκφρακτός, t.4,c.69,f. Ἐκφρακτικός, ib.g
Ἐκφρόνω, seu Ἐκφρόνω, vide in Ἐκφρακτικός.
Ἐκφρέω, seu Ἔκφρημι, Emitto foras: oppositum τοῦ εἰςφρέω, seu εἰςφρῆμι, quod est Intromitto. Aristoph. Vesp. Τί δρᾷ σεαυτ'; οὐκ ἐκφρήσει; id est Emittetis foras, πορεύσεται. Suid. pass. ἐκφρηθέντων expon. ὀμβληθέντων, in hoc incerti autoris loco, ἐκφρηθέντων δὲ τῶν ἐπικούρων ἐκ τῆς πόλεως, οἱ ἱερεῖς ἐκαθῆραν τὸ ἱερόν. Et in hoc, οἱ δὲ πόλεμαρχεῖς αὐτίκα ὑπεκπνεύσαντες τοῦ μὴ ἐκφρηθῆναι ὑπεφωλιεύθεσαν καὶ ἀπαμβλύνται ὑπὸ τοῦ θεοῦ αὐτόν. Alioqui significat etiam Effero, Foras fero. Luc. in Lexiph. λαβὼν ἄρκτου ἱμάντα, ἀνίπτοις καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέφρησα ἐμαυτόν, Extuli me ipsum. id est Exii, Egressus sum. Itidem ex Aristophane rursum, οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρέομεν, affertur pro ἐξεφέρομεν. Vbi etiam nota epenthesin Ionicam τοῦ ἰ, à them. ἀκφρέω.
Ἐκφροντίζω, t.4,c.221,b. Ἐκφρένωσις, t.4,c.198,h
Ἐκφρων, ib. Ἐκφυαίς, t.4,c.286,h
Ἐκφυή, t.4,c.132,f. Ἐκφυής, t.4,c.287,a
Ἐκφυλλοφορήσεις, t.4,c.248,d. Ἐκφυλλοφορία, ib.
Ἐκφυλλοφορώ, ib.a. Ἐκφυλλος, t.4,c.243,f
Ἐκφυμα, t.4,c.287,b. Ἐκφυμι, t.4,c.286,g
Ἐκφύρματα χθὸς, schol. Nicandri in Alexiph. exp. κόπρια καὶ σκύβαλα ἐκβαλόν. Sed puto diuisim scribendum ἐκ φύρματα, vt ἐκ pertineat ad χθὸς, à quo per tmesin est seiũctum. Locus est v.485: Ὄφρα (inquit) πατὴν νέπεδός τε κατακοῦ ἐκ φύρματα χθὸς: loquens de lepore marino poto.
Ἐκφυσάω, t.4,c.260,d. Ἐκφύσημα, ib.g
Ἐκφύσησις, ib. Ἔκτασις, t.4,c.287,b
Ἐκφυτεύω, t.4,c.298,b. Ἐκφύω, t.4,c.286,f
Ἐκφωνέω, t.4,c.306,g. Ἐκφώνησις, t.4,c.307,a
Ἐκχαλάω, t.4,c.368,f. Ἐκχαρακόω, t.4,c.401,f
Ἐκχαυνόω, Laxiorem reddo: vel Emollio.
Ἐκχελεύειν, dicitur apud Pausan. esse Negligere, Paruipendere. Ἀπολίζειν. Vide ἐκχλαδαῖν, t.4,c.525,b.
Ἐκχείρημα, Hesychio τόλμη, Audacia.
Ἐκχειρουργόω, ῶ, Fabrico. Plato in Atlantico, οὗ δὴ πολλὰ μὲν ἱερὰ καὶ πολλῶν θεῶν, πολλοὶ δὲ κῆποι καὶ πολλὰ ῥυμώματα ἐκεχειρούργουν, fabricata seu ædificata erant. Ita v.l. Sed alio exemplo hoc ἐκχειρουργεῖν confirmare debebant. nam istud ἐκχειρουργεῖν est non ab ἐκχειρουργόω, vt ipsa putarunt, sed à χειρουργέω. nam ab ἐκχειρουργέω dicendũ esset ἐξεκχειρουργεῖν.
Ἐκχέω, t.4,c.475,a. Ἐκχηλόω, t.4,c.525,b
Ἐκχοΐζω, t.4,c.486,c. Ἐκχολόω, t.4,c.555,c
Ἐκχεῶ, t.4,c.619,c. Ἐκχυματίζομαι, t.4,c.609,g
Ἐκχυσή, t.4,c.619,f. Ἐκχυλίζω, t.4,c.511,f
Ἐκχυμίζω, t.4,c.513,c. Ἐκχυμόω, ib.e
Ἐκχύμωμα, ib.c. Ἐκχύμωσις, ib.
Ἐκχωόω, t.4,c.499,c
Ἐκχωράματα, apud Hesych. legitur, expositum αἱ πτοιόδεις συλλογαί. quod interpretantur Cespites vel Collectiones herbarum. Ego verò metuo ne scribendum sit ἐκχυμώματα, & πτοιόδεις. vt & pro ἐκπτοῆσαι, quo exponit ἐκχυμωθῆναι, (ita enim potius scribendum quàm ἐκχυμωθῆναι) existimo reponendum esse ἐκπτοῆσαι.

Ἐκχυσις, t.4,c.499,f. Ἐκχύτης, ib.
Ἐκχυτος, ib.g. Ἐκχυτείζω, t.4,c.508,h
Ἐκχύω, t.4,c.499,c. Ἐκχωρέω, t.4,c.675,e
Ἐκχωείζω, t.4,c.684,e. Ἐκψύχω, t.4,c.743,c
Ἐκψύω, t.1,c.1124,g
¶ Ἐλάα, t.1,c.1168,a. Ἐλάαν, poeticè pro ἐλᾶν, ab ἐλάω.
Ἐλαβοι, t.2,c.553,f. Ἐλάδιον, t.1,c.1167,h
Ἐλαβρὴς, t.1,c.1180,d
Ἐλαβρὰ, Hesychio ἐλαφρὰ, vel ὀν ἐλαφρὰ ἐφθά.
Ἐλαία, t.1,c.1166,a. Ἐλαία, teste Hesychio est etiam δένδρον Κυρλωαϊκοῦ μέρος.
Ἐλαίγνος, t.1,c.1166,c. Ἐλαΐδριον, t.1,c.1167,e
Ἐλαιάεσσα νηῦς apud Soph. in Vlysse ἐκκαυθεῖσα ἐξ ὑπὸ τοῦ ἐλαίου λιπαρῶς, teste Hesych. Fœmin. gen. est ex masc. ἐλαιάκης, idem significante quod ἐλαιήρης.
Ἐλαιαλοιφῶ, Oliuas legere, Oliuare. Deut. c.24, ἐὰν ἐλαιαλοιφήσῃς. Sunt qui existiment scribendum potius ἐλαιολοιφήσῃς vel ἐλαιολογήσῃς.
Ἐλαιάω, Excito. Suid. n. ἐλαιᾷ affert pro διεγείρει, & ἐλαιώμενος pro διεγειρόμενος.
Ἐλαιέμπορος, t.1,c.1167,c. Ἐλαιήεις, ib.h
Ἐλαιηρὸς, ib.g. Ἐλαΐζω, ib.a
Ἐλαΐινος, t.1,c.1166,h. Ἐλαΐινος, ib.
Ἐλαιόβροχος, t.1,c.1167,c. Ἐλαιόδευτος, ib.
Ἐλαιοδάκος, ib. Ἐλαιοδόχος, ib.
Ἐλαιοκομέω, t.1,c.1166,c. Ἐλαιοκόμος, ib.
Ἐλαιολογέω, ib. Ἐλαιολόγος, ib.d
Ἐλαιόμελι, t.1,c.1167,c. Ἐλαιον, ib.a
Ἐλαιοπωλεῖον, ib.d. Ἐλαιοπώλης, ib.
Ἐλαιοπάλιον, ου, τὸ, Locus vbi oleum venditur.
Ἔλαιος, Oliua, &c. t.1,c.1166,b. Ἐλαιὸς, idem quod φαρμακὸς, ibid.
Ἐλαιοῦν, apud Hesych. legitur, expositum ἐλαιοβαφεῖ. Sed forsan scribendum ἐλαιοῦν & ἐλαιοβαφεῖ.
Ἐλαιοστεβεῖον, t.1,c.1166,d. Ἐλαιότευχον, t.1,c.1167,e
Ἐλαιουργεῖον, ib. Ἐλαιουργία, ib.
Ἐλαιοῦς, Iouis in Cypro cognomentum. Hesych.
Ἐλαιοφόρος, t.1,c.1166,d. & 1167,e
Ἐλαιόφυτον, t.1,c.1166,e. Ἐλαιόφυτος, ib.
Ἐλαιοχρισία, t.1,c.1167,c. Ἐλαίω, t.1,c.1166, h. & 1167,f
Ἐλαΐς, t.1,c.1167,a. Ἐλαΐσης, ib.
Ἐλαιώδης, ib.f. Ἐλαιώη, t.1,c.1166,h
Ἐλαιωτὴρ, ib. Ἐλαιωτὴς, t.1,c.1167,g
Ἔλαμος, Hesychio ὀδὸς, Via: forsan quia δι' αὐτῆς ἐλαύνεται τὰ δῶρα τὰ ὑποζύγια.
Ἐλάνη, t.1,c.1181,c. Ἔλανος, Hesychio ἵππος.
Ἐλαολογέω, t.1,c.1168,a
Ἐλάσασκε, Ionicè pro ἤλασε, ab ἐλαύνω: nisi malis esse imperfectum ab ἐλασάσκω.
Ἐλασείω, t.1,c.1169,b. Ἐλασία, ib.
Ἐλασίβροντος, t.1,c.789,b. Ἔλασις, t.1,c.1169,a
Ἔλασμα, ib.
Ἐλασμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἔλασμα, Lamina, seu Lamina ductilis. Nam vt ἔλασμα χρυσὸν legimus apud Septuaginta interpr. Habacuc cap. 2, & ἐλάσματα καὶ πέπλα μολυβδοῦ apud Diosc. l.5, ita apud Suid. εἰς ἐλασμοὺς μολυβδῶν γράφοντες, in laminas plumbeas.
Ἔλασσον, Minus: pro quo Atticè ἔλαττον.
Ἐλασσόω, t.1,c.1173,c
Ἐλάσσωμα, ατος, τὸ, idem quod ἐλάττωμα, Diminutio: seu Partes inferiores. Exponitur etiam Vitium, Detrimentum, Clades. Vide & t.1,c.1173,h
Ἐλάσσων, siue ἐλάττων, t.1,c.1172,h. & 1173,a
Ἐλαστὴς, Impulsor, Agitator. Etymol.
Ἐλαστρέω, ῶ, Agito, Impello: idem quod ἐλαύνω, seu ἐλάω, vnde & factum est, sed est Γωνικώτερον. Herodot. ἐλαστρεόμεναι ὁμιλοῦ νέες. Idem, ἐλαστρεομένας πειρήτας, Triremes quæ agitantur seu aguntur. Itémque ἐλαστρηθεὶς, Agitatus, Actus, Impulsus. Vsus est hoc verbo Hom. quoque, dicens Iliad. σ, de aratoribus, Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα. id est ἤλαυνον.

Ἔλαστρον, Id quod impellit seu quo impellitur aliquid. Legitur apud Etymologũ, & ex eo deriuatur præcedens Ἐλαστρέω.
Ἐλάτειρα, t.1,c.1169,c
Ἐλάτη, Abies, &c. t.1,c.1171,b. Ἐλάτη, Palmæ germẽ, &c, ib. Ἐλάτη, Palmula, &c. ib.d
Ἐλατήρ, t.1,c.1169,c. Ἐλατήριον, ib.
Ἐλάτης, Neptuni cognomentum Athenis, teste Hesychio: forsitã quia primus docuit ἐλαύνειν τοῖς ἵπποις καὶ ταῖς ναῦς.
Ἐλατικαὶ κύνες, Hesychio θηρευτικαὶ, Venaticæ.
Ἐλατίνη, t.1,c.1171,d. Ἐλάτινος, ib.
Ἐλατὸς, t.1,c.1169,e
Ἐλάφα, Hesychio sunt πέμματα τοῖς θυσίαις, & πλακοῦς ἡδυα.
Ἐλάτρδιον & Ἐλάτρδιον, idem exp. ἐδώλιον.
Ἐλατρὸς, eodem teste apud metallicos dicitur ὁ τόπος πύρωσιν ἔχων τοῦ σιδήρου.
Ἐλαῦν, vt idem tradit, Eucrates in Rhodiacis vocat ἔνδυμα, καπίζωσμα.
Ἐλαθόνεμος, ib.e
Ἐλαθόνεος, ib. Ἐλαθόνεως, ib.
Ἐλαθόω, & Ἐλαθόομαι, ib. Ἐλάθωμα, ib.h
Ἐλάθων, ibid. Ἐλάθωσις, t.1,c.1174,b
Ἐλαθωπὸς, ib.
Ἐλαύνω, Agito, &c. t.1,c.1168,b. Ἐλαύνω, Stimulo, &c. ib.d. Ἐλαύνω, Abigo, &c. ib.f. Ἐλαύνω, Duco, &c. ib.g. Ἐλαύνω, neutr. &c. ib.h.
Ἐλάφειος, t.1,c.1172,b. Ἐλαφέω, ib.
Ἐλαφηβολία, t.1,c.1171,h. Ἐλαφηβόλια, t.1,c.1172,a
Ἐλαφηβολιών, ib. Ἐλαφηβόλος, t.1,c.1171,h
Ἐλάφιαι, t.1,c.1172,b. Ἐλαφίνης, ib.
Ἐλάφιον, ib. Ἐλαφιεθολία, ib.a
Ἐλαφοθόλος, ib. Ἐλαφόβοσκον, t.1,c.1171,f
Ἐλαφοβοσκὸς, ib.g. Ἐλαφοκυνὴς, ib.f
Ἔλαφος, ib.e. Ἐλαφοσκορδόν, t.2,c.1567,b.ob.
Ἐλαφοσκόροδον, t.1,c.1171,g. Ἐλαφεία, t.1,c.1172,c.
Ἐλαφεΐζω, ib.f
Ἐλαφροειδὴς, Tunica illa tenuis qua testiculi inuoluuntur. Ita vulg. l. sed metuo ne perperam pro ἐρυθροειδὴς vel ἐλυθροειδὴς. Vide Δαφτὸς.
Ἐλαφρὸς, t.1,c.1172,c.
Ἐλαφρότερον, Leuius: item Facilius.
Ἐλαφρυνόω, t.2, c.1171,f. Ἐλαφρὸς, ib.e
Ἐλάχιστα, Minimè. ἢ ἐλάχιστα, In primis.
Ἐλαχιστος, t.1,c.1172,h. & 1174,b. Ἐλαχιστόρος, t.1,c.1174,d
Ἐλαχίων, t.1,c.1172,h. Ἐλαχιὲς, ib.g
Ἐλαχύτερος, ib.h. Ἐλάω, t.1,c.1168,b
Ἐλαών, t.1,c.1167,a
Ἔλδομαι, Cupio, Desidero, Appeto. Hom. Il. ε, Καδ δὲ κτήματα πολλὰ, πάτ' ἔλδεται ὄκκ' ὀπιδυνίς. Il. ψ, de mulabus ligna trahentibus è sylua, Ἐλδόμεναι πεδίοιο δίῃ ῥωσπῆσι πυκιναί. VNDE Ἔλδωρ, τὸ, Desiderium, Cupido. Hesychio ὀπιθυμία: apud quem legitur non solùm ἔλδομαι, sed etiam ἐλδῶ, expositum ὀπιθυμῶ, θέλω, Cupio, Volo. Eust. hoc verbum ἔλδομαι, seu ἐλδῶ, deriuari ait ab ἕλω quod est αἱρέω, ideóque δασυνόεται.
Ἐλδύνω, exponitur Splendidum & amabile reddo: item Cupio: sed sine exemplo vel autoritate. Passiui ἐλδύνομαι Suid. hoc affert exemplum, sed sine expositione, πρὸς ἰοὺς ἰούλους ἐλδυνομένους καὶ ἡδυείοις ζωχοῖσι.
Ἐλέαγνος, t.1,c.1166,d
Ἐλεαίρεσκον, Ionicè pro ἠλέαιρον. Il. ω, Τὸν σ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ, Miserabantur.
Ἐλεαίρω, t.1,c.1177,f
Ἐλεαῖς, auis nomen apud Aristoph. in Auibus. Eadem autem forsan auis est quæ à Callimacho ἐλείας dicitur, vt annotat scholiastes. Apud Hesychium paroxytonos scriptum ἐλέας.
Ἐλεάται, οἱ, Eleatæ: incolæ Laconici oppidi quod Ἔλος olim vocabatur, & postmodum in seruitutem fuit redactum à Spartiatis. Athen. lib. 6, ὡς εἰλῶτων, ex Theopompo, εἰσὶ γὰρ οὗτοι (f. οἱ εἵλωτες, seu τὸ τῶν εἰλώτων ἔθνος, vt ibidem loquitur) καθεδεδουλωμένοι πολλοὶ ἤδη χρόνον ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, οἱ μὲν αὐτῶν, ὄν Μεσσήνης ὄντες, οἱ δὲ Ἐλεάται κατοικοῦντες πρότερον τὸ καλούμενον Ἔλος τῆς Λακωνικῆς. Idẽ tradit Steph. Suid. tamen innuit Ἐλεάτας dictas fuisse

πόλεις παῖς ἰδρυμένας ἐφ' ἕλκει.

Ἐλεαιῶνες, Qui oleas stringunt, Oliuantes. Legimus enim apud Pollucem lib.7, τὸ δρέπεσθαι τὴν τῆς ἐλαίας καρπὸν dictum fuisse olim ἐλεοῦν: & eos qui id facerēt, ἐλεαιῶνας. Sed suspecta est hæc scriptura. poti⁹ enim per diphthōgum αι scribi hæc deberent, ἐλαιοῦν & ἐλαιωνῶνες.

Ἐλεαπῆ, Hesychio οἱ δειπνοκλήπτες, Vocatores, Qui ad cœnam inuitant conuiuas principum. seu Quibus in aulis principum hoc muneris datum est vt inuitēt quos ipsi domini suo conuiuio interesse volunt. Apud Athenæum lib.4 scriptum Ἐλεάζει. nam ex Pamphilo tradit, ἐλεάτρους vocatos fuisse τοὺς τοῦ πρὸ βασιλικοῦ καλουῦντας βάπτειν, καθὰ καὶ τὸν ἐλεόν: quos ab Artemidoro nominari δειπνοκλήπτας. Sed ἐλεάτρους tradit ex eodem dictos fuisse etiam τοὺς προγεύσας, Prægustatores: quoniam προῆθεον τοῦ βασιλέως πρὸς ἀσφάλειαν. Suo autem tempore ἐλεάζειν γιγνόμενα, ὑπὸ τῶν τῆς ὅλης οἰκονομίας, totius epuli administrandi seu apparandi præfectum: vel (vt alii interpr.) Totius œconomiæ præfectum. Etym. ἐλεάζειν dici ait τὸν μάγειρον, coquum, καθὰ τοὺς ἐλεοὺς, quæ sunt μαγειρικὰ βάπτειν.

Ἐλεαίνω, t.1, c.1068, b. Vide & ἐλεθαίνομαι infrà.

Ἐλεαία, t.1, c.1068, a

Ἐλεαγή, Hesychio χαλεπή: pro quo suprà αἰλεγή.

Ἐλεγεῖον, t.1, c.1067, d. Ἐλεγοποιός, t.1, c.1068, a

Ἐλεγεῖρω, ib.b. Vide & Ἐλεθαίρομαι infrà.

Ἐλεγῖνοι, Elegini: pisces quidam ex genere τῶν ἀγελαίων, apud Aristot. Hist. anim. l.9.

Ἐλεγκτικός, t.1, c.1175, c. Ἐλεγκτικῶς, ib.

Ἐλεγκτός, ib.c. Ἐλεγμός, ib.

Ἐλεγξις, ib. Ἐλεγος, t.1, c.1067, b

Ἐλεγχείν, t.1, c.1176, h. Ἐλεγχός, ib.g

Ἐλέγχιστος, ib.h. Ἐλέγχομαι, t.1, c.1175, a

Ἔλεγχος, Argumentum, &c. t.1, c.1176, a. Ἐλεγχος, Criminatio, &c. ibid. e. Ἐλεγχος, ὁ, Dedecus, &c. ibid. f.

Ἔλεγχος, τὸ, ib.g.

Ἐλέγχω, t.1, c.1174, d

Ἐλεδανός, Suidæ ὁ δεσμός, Vinculum. quod infrà gemino λ.

Ἐλεδώνη, ης, ἡ, Eledona: species est polypi, vnam habēs κοτυληδόνα & septem pedes, vt idem Suidas ex Æliano tradit: addens, pleonasmo τοῦ λ dici quasi ἑδώνη, καθὰ τὸ ἑαυτῶν ἔδεον, id est ἐδωδιεῖν, dicēte & Hesiodo quòd αὐόστος ὃν ποδὰς τόνδει. Idem tradit Etymol. Sed & Athen. lib.7, ex Aristotele & Speusippo refert ἐλεδώνη esse polypi speciem. Vbi nota δεπωδᾶσθαι, at ψηλοδᾶσθαι apud Etymologum & Suid. apud quem vulg. editiones habent etiam ἐλεδόνη, per ὀ μικρόν: sed perperam. nam & vetus & manuscriptū exemplar Suidæ atque Etymologi per ὦ scribunt.

Ἐλέειν, Ionicè pro ἐλεῖν: ab αἱρέω seu ἕλω. Hesiod. ἵππους ἐλέειν, id est λαβεῖν, Cepisse.

Ἐλεεινολογία, t.1, c.1177, b. Ἐλεεινολογία, ib.

Ἐλεεινός, ib. Ἐλεεινῶς, ib.

Ἐλεέω, ib.d. Ἐλεημοσυνή, ib.e

Ἐλεήμων, ib.d

Ἐλέηρεν, aor.1 act. ab ἐλεαίρω. Ἐλεητής, t.1, c.1177, f

Ἐλεθαιρομένη, Hesych. exponit ἀκολασαίνουσα, Lasciuiēs, Incontinentius & petulantius sese gerens. quo significatu suprà ἐλεγαίνειν. Etymol. enim quum ἐλεγαίνειν dixisset τὸ καθεφρονεῖν, subiungit, veterum quosdam ita vocasse τὸ ὁπωσδήποτε ἀκολασαίνειν. Idémque tradit & lex. meum vet. Quibus addunt, quū Nelei filia, alio nomine πειρὼ dicta, Ἐλεγνὴς seu Ἐλεγάλη (illo enim modo lex. meū vet. habet, hoc Etym.) nominaretur καθὰ τῶν τὸ ἐλεγαίνειν, τὸ ἀκολασαίνειν, neminem ex Atheniēsibus eam voluisse ducere. A superiore autem ἐλεγαίνειν, quod est καθεφρονεῖν, quosdā putare denominatum τὸ ἐλεγεῖον μέτρον, quoniam Theocles Naxius siue Eretriensis primus αὐτὸ αὐεφθέγξατο μανείς. Cuius rei Suid. quoque meminit: sed apud eum scriptū est ἐλεγείρειν pro ἐλεγαίνειν: in manuscripto cod. vetere ἐλεγαίνειν.

Ἐλέα, siue Ἕλα, dicitur ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή, teste Hesychio. id est Solis splendor. quæ & ἕλη siue ἑάλη. Sed addit, ἡ πῦμα, ἡ ὕδωρ ἅλας ἔχον, καὶ εἶδός τι μέλιος. Præterea sic nominari tradit Iunonem in Cypro, & Dianam apud Messenios: forsitan quòd eorum fana essent ὧν ἕλεσιν extructa, acsi palustres diceres. Vide Ἐλειός.

Ἐλείας, auis apud Callimach. quam Aristophanis schol. putat esse eandem cum ea quæ ab Aristoph. ἐλειᾶς dicitur. Ἐλειὸς quoque ab Hesychio esse dicitur εἶδος ἰέρακος, species accipitris: forsitan quoniam est ἐλειονόμος.

Ἐλειβάτης, Qui per paludes graditur, Qui paludes peruadit. vnde ἐλειβάτας Suidæ οἱ ἐν τοῖς ἕλεσι βαίνοντες.

Ἐλείη, Hesychio αἰγεία νόσος, Ferus morbus.

Ἐλειθρεῖ, idem exp. ἀιδίᾳ, Apricæ: afferens & ἐλειθρεῖς pro ἐν ἡλίῳ πθέμενοι ἢ θερμοί. Suprà εἰλιθρεῖς.

Ἐλεῖν, infin. aor. 2 act. à them. αἱρέω seu ἕλω.

Ἐλειτύειν, Hesychio φραστύειν. De quo vide in Ἐλιττύω.

Ἐλειοῤῥιζὲς, eidem H. est ὄρυζα, Oryza: procul dubio quoniā in paluſtribus locis nascitur, vt videbis in Ἑλώδης.

Ἐλειόνομος, Qui in paludibus seu locis paluſtribus pascitur. Suid. Apud Apollon. Argon. libro 2, paroxytonos, Νύμφαι ἐλειονόμαι, Nymphæ degentes in paludibus, Paluſtres: αἱ ἐν τοῖς ἕλεσι διαπείβουσαι.

Ἐλειόζειον, Hesychio est κύπειρος, Cyperus: forsan quia in paludibus radices agit. est enim cyperus ex iuncorum genere, qui paluſtres sunt.

Ἐλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Paluſtris. id est In paludibus nascens vel degens. vt ἐλειος ἀσπάραγος apud Dioscoridem libro 2, Asparagus paluſtris, Asparagus qui in paludibus proueniat: ad differentiam τοῦ ὀρείου & κηπευτοῦ. Sic Theophr. Hist. plant. l.4, cap.9, dicit τὸ σέλινον τὸ ἔλειον, apium paluſtre: quod vna voce comp. ἐλειοσέλινον dicitur. Et apud Aristot. ἔλειος βάτραχος, Rana paluſtris, Rana degens in paludibus: vt & ἔλειος ὄρνις apud Suidam, apud quem & ἔλειος ᾠδή. Rursum apud Aristot. legimus ἔλειος ὁ βίος, Vita paluſtris, id est In paludibus. Ἔλειος accipitur & pro ἑλώδης, Paluſtris, id est Palūdum modo vligino sus, Paludibus similis. vt Suid. ἐλείας αὐλῶνας dici tradit παῖς ἑλώδεις διώρυχας, seu ἑλώδεις τόπους τινὰς, loca angusta & paluſtria.

Ἐλειός, Glis, vt interpr. apud Aristot. Hist. animalium libro 8, c.17, vbi ait, φωλεῖ δὲ καὶ ὁ ἐλειὸς ὧν αὐτῆς τοῖς δένδρεσι, & γίνεται τῶν παχυτάτων· καὶ ὁ μὲν ὁ πόντιος ὁ λιθάδης. Aristarchus apud Hesych. ἐλειοὺς dicit γίνεσθαι ἐν τοῖς φρυγάνοις ὡς σαύρας: Callistratus verò ἐλειοὺς esse σκωληκοειδὲς τι, ᾧ χρῆσθαι εἰς δέλεαρ τοῖς ἁλιεῦσι· ἔστι δὲ ἐν ταῖς δρυσὶν. Quibus verbis subiungit Hesych. οὐκ ἔστι τὸ ζῶον πεδάσιμον ὁ ἐλειὸς καλούμενος μυῖς ὁ σκιουρός. Vnde coniicere est, quosdam ἐλειοὺς nomine intellexisse sciurum seu sciurgum. Eidē lexicographo ἐλειὸς est etiam accipitris species, vt in Ἐλείας quoque annotaui paulo antè.

Ἐλειοσέλινον, Apium paluſtre: quod Theophr. vocat ἔλειον σέλινον. Dioscorides libro 3, cap. 75, ἐλειοσέλινον ῥηνιώδεσιν ὀνόματι τοῖς ἐφύδρους τόπους, μᾶλλον τοῦ ἡμέρου σελίνου. Meminit eiusdem & Plinius libro 20, c.11. Sed perperam apud Dioscorideſ scriptum ἐλαιοσέλινον. pro quo & ἐλεοσέλινον.

Ἐλεόστροφος, idem ac ἐλεόθρεπτος: quod vide.

Ἐλεόχρυσος, plantæ nomen est apud Theophr. Hist. plāt. lib.9, c.21, quam habere dicit αὖθις χρυσοειδὲς, φύλλον λεπτὸν βίζαν ὅλη πάλαιον καὶ λεπτήν: & κόσκινον, ἐάν τις τῇ αὖθις αὐτῇ στεφανοῦται μύρῳ ῥαίνων ἐκ χρυσίου ἀπύρου. Vnde Plin. lib.21, cap.11, Heliochrysus florem habet auro similem, folium tenue. Hoc coronare se magi, si & vnguenta sumantur ex auro quod apyron vocāt, ad gratiam quoque vitæ gloriámque pertinere arbitrantur. Dioscorides, Nicād. & Theocr. ἑλίχρυσον appellant. Dioscorides, in quam, lib.4, c.57. vbi tradit ἑλίχρυσον habere κόμην κυκλοτερῆ, χρυσοφαῆ, σκιάδιον πθεριφερές: à nonnullis vocari χρυσάνθεμον, à quibusdam etiam ἀμάρακαντον: coronari autem eo deorum simulacra solere. Nicand. in Theriacis, ἑλιχρύσου πολυδευκέος αἰθόμενον. Theocr. Idyll. 1, Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. Vbi schol. quoque annotat, ἑλίχρυσον esse plantam cuius flos similis sit croco & veluti χρυσοειδής: seu esse herbam κροκοειδῆ καὶ χρυσίζουσαν. Et apud Suidam, Λύθει ἑλιχρύσου ἐκαλίγκιος. Hesych. quoque ἑλιχρύσου meminit. Sed apud eum, Suidam & alios nonnullos, tenui spiritu legitur ἑλίχρυσος.

Ἐλεπασμὸς, dicitur legi alicubi apud Luc. sed perperam. ideóque Lascaris pro eo reponendum censuit ἐλλεπασμὸς, Reliquiæ: alii ἐλλιπασμὸς, Saginatio, à λιπαίνω.

Ἔλεκτο, Ionica seu poetica syncope pro ἐλέκετο, seu ἐλέγετο, Cubabat. Hesiod. ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ καθεύδοντι.

Ἐλελεῦ, Hesych. esse dicit ὑπόφωνημα πολεμικόν: alii καθαρῶς φωνῆσαι παρὰ τοῦ μόνου, teste eodem. Itidem Suid. & Aristophanis schol. tradunt ἐλελεῦ seu ἐλελελεῦ esse ὑπόθεσμα πολεμικόν. nam τοῖς καθεζομένοις εἰς πόλεμον solitos fuisse τὸ ἐλελεῦ seu ἐλελελεῦ φωνεῖν μετὰ τινος ἐμμελοῦς κινήσεως. quēadmodū & Achæus Eretrius in suo Philoctera introducit Agamemnonem his verbis adhortantem Græcos, Ἕκαστα βοηθεῖν ὅταν ἐγὼ σὺ ἠγήσομαι· Προσλαβέτω τις χεῖρα φυράνου λαβῶν· Σάλπιγγα δ' ἄλλος ὡς τάχ' σημανεῖ τόδε. Ἕκαστα δ' ἐκκαύσεν, ἐλελεῦ. Vbi nota esse incitatiuum ad festinandum: vt & apud Aristoph. in Auibus, Ἐλελεῦ· χώρει, καθίζε τὴ βύζας· οὐ μέλλειν ἐχρῆν. Sic sanè & Plutarch. in Theseo quum dixisset ἐν ὀρφοείοις festo τοῖς παρόντας ὑπόφωνεῖν πᾶς ἀπανδᾶς ἐλελεῦ ἰὴ ἰοῦ, subiungit, ὧν τὸ μὲν, ἀπυόντες αἰλαρμοῦν καὶ παιωνίζοντες εἰοθασι· τὸ δὲ, ἐκπλήξεως καὶ θορύβου δῆλον. atque adeo dixerat ibidem, Theseum cum suis interea dum libamina funderent, nuntium accepisse de obitu patris, ideóque cum fletu & tumultu properantes ascendisse in vrbem. Vnde coniicere quis possit hoc ὑπόθεσμα factum esse καθὰ τὸν ὑπόπτευον τῆς ἐλθύσεως. Æschylus in Prometh. vincto ponit ὑπὸ φετιασμοῦ, teste Hesychio. Locus est pag. 53, meæ edit. vbi Ino dicit, Ἐλελελελεῦ, ὑπὸ μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγὴς Μαίνει πάλαιστι. Quo in loco & schol. annotat esse θρῆνῳδὲς ὑπόθεσμα. A superiore porro ἐλελεῦ, est VERB. Ἐλελίζω, significans Clamo ἐλελεῦ, vt ἀλαλάζω est Clamo alala. Teste enim Demetr. Phalereo Xenophon dixit, ἠλέλιξεν ὁ στρατηγός· πῶς τῶν ἐλελεῦ ἐβόησεν, ἰὼ αὐτοῦ ὁ στρατηγὸς σωτεχᾶ, καθὰ τὸν ἐποιεῖ ὀνόματι. Idem Xenoph. Anabas. lib.1, pag.157. τὸ ὀθλεπόμενον ἤρετο δρόμῳ θεῖν, καὶ ἅμα ἐφθέγγετο τοιαῦτα οἷον καθ' ἑαυτὸν ἐλελίζοντα. ibidem dixerat, ἐπαιανίζον τε οἱ Ἕλληνες, καὶ ἦρχον τοῦ τόνου ἴσης τοῖς πολεμίοις. A posteriore quoque ἐλελεῦ est ἐλελίζεσθαι, significās Deflere cum acclamatione τὸ ἐλελεῦ. Aristoph. Auibus, Χύσον δὲ νόμους ἱερὰν ὕμνων, Οἷς δεῖ τὸ τόματος θρεῦσαι, Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν Ἐλελιζομένη διερὸς μέλεσι. Vbi schol. quoque exponit θρεῦσαι, quoniā videlicet τὸ ἐλελεῦ est & ὑπόθεσμα θρῆνῳδές. Alioqui ἐλελίζω habet & alia significationem, de qua t.1, c.1189, f.

Ἐλελίζω, t.1, c.1189, f. Vide & in præced. Ἐλελεῦ.

Ἐλελίσροφε, Hesych. affert pro εὔστροφε, ὀλόστροφε.

Ἐλελισφακίτης οἶνος, t.3, c.1165, a

Ἐλελίσφακον, t.3, c.1164, g. Ἐλελίσφακος, ib.

Ἐλελίφω, t.1, c.1189, d. Ἐλελίχθημα, ib.f

Ἐλελίχθων, ib.

Ἐλένη, Hesychio λαμπὰς δεπί: pro quo suprà ἑλαύνη. Pollux verò libro 10, ἐλένῃ esse dicit πλεκτὸν ἀγγεῖον ἀσαρῆνον, τὰ χείλη οἰσυΐνου, ὃν ὦ φέροισιν ἱερὰ ἄρρητα τοῖς ἐλευσῖνοι: forsitan à Lacæna illa Helena. NAMET Ἑλένια, teste Hesychio dicebatur ἑορτὴ ἀγροῦκίη παρὰ Λακωνῶν, f. in honorem Helenæ. ET Ἑλένιον ab eadem denominata herba quædam, quoniam eam fertur Helena σπεῖραι πρὸς τοὺς ὄφεις, ὅπως βοσκόμενοι ἀναιρεθῶσι, vt autor est idem Hesychius. At Plinio teste, lib.21, cap.10, Helenium è lacrymis Helenæ dicitur natū, & ideo in Helena insula laudatissimum. Est autem frutex humi se spargens dodrantalibus ramulis, folio simili serpyllo. Plura de duplici huius herbæ genere vide apud Dioſc. lib.1, cap.27 & 28. Apud Etym. scriptum Ἐλένειον: qui & ipse tradit dictam esse propterea quòd ὁ τοῦ δακρύων τῆς Ἑλένης αὐξήσας, ὅτι ὅλη Κασάβῳ τῷ κυβερνήτῃ Μενέλαος ἐδάκρυσεν ὑπὸ αἰμορροΐδων ἀποθανόντι.

Ἐλεοὶ, Hesychio sunt κλίματα τὰ τοῦ ἀμπέλων. Infrà ἑλινοί.

Ἐλεοδύτης, ου, ὁ, vide paulo pòst in Ἐλεός.

Ἐλεόθρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altus & enutritus in paludib⁹, seu Crescēs in paludibus. Hom. in Bœotia, Λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον. vbi quod ἐλεόθρεπτον σέλινον vocat, Theophr. appellat σέλινον ἔλειον: alii voce cōposita ἐλεοσέλινον: quoniā videlicet φύει καὶ βόσκει ὧν τοῖς ἕλεσιν. Notādū porro licet ἕλος aspiretur, hoc tamen ἐλεόθρεπτον peculiari quodam modo ψιλοῦσθαι, vt tradit Eust. Idem significat ἐλεοστροφος, nimirum ὁ ὢν ἐλείοις τρεφόμενος, seu πθραμμένος. apud Athen. l.7, πλεκτὸν ὕφασμα Σχοίνου ἐλεοτρόφου.

Ἐλεοκόπος, Lysias dixit τοὺς ἕλη κόπλοντας, teste Suida, qui τὸ ἕλεος, quod est ξύλινον.

Ἐλεὸν, t.1, c.1177, b. Vide & in Ἐλεός paulo pòst.

Ἔλεος, ὁ, ib.a. Ἔλεος, τὸ, ib.

Ἐλεός, οῦ, ὁ, SIVE Ἐλεὸν, οῦ, τὸ, Mensa coquinaria. ἢ μαγειρικὴ τράπεζα, Eustathio & aliis. vt & Poll. l. 6 tradit, quod noua comœdia ὀπτάπανον vocat, idipsum veteribus dictum fuisse ἐλεόν. Idem testatur Athen. lib.4, nimirum ἐλεὸν esse πῶς μαγειρικῶν τράπεζαν in exemplum afferēs hunc versum Homeri, Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπησε καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔθηκε. Cui similis hic Odyss. ξ, Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀσελέα. Aristoph. quoque hoc vocabulo vsus est in eadem significatione: in Equit. Ἰδοὺ δή, καθεῖλ' αὐτὸ Τυλαιόν. id est τὸ βαπτίζιον, inquit schol. Vbi nota neutrum genus, cuius Poll. quoque meminit, masculini autem Eust. cum Athenæo. Hesych. annotat, quosdam δικαιοῦσιν, vt τὸ ὀκλύγον πεπαλαιμένον ἢ ὀξὺ ὄρους (forsan ἕλους scribendum) ληφθέντων: quosdam ψιλοῦν, dicentes esse mensas ὀξὺ ἐλάτων ἐκ ξύλων. (Suid. verò ἐλεὸν esse dicit etiam auis speciem) VNDE Ἐλεοδύτης, ου, ὁ, dicitur Mensæ minister. Athen. lib.4. Τοὺς Δηλίους (eos videlicet qui μαγείρων καὶ τραπεζοποιῶν παρέχοντο χρείας τοῖς θεωρουμένοις θεοῖς τοῖς ἱερουργίαις) tradit ἐλεοδύτας vocatos fuisse, διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι, διακονοῦντας ὑπὸ τοῖς ῥούσαις. vt quū Amphictyonica lege iubentur ὕδωρ παρέχειν οἱ ἐλεοδύται, t.1. οἱ τραπεζοποιοὶ καὶ οἱ ῥιπτοῦσι διάκονοι.

Ἐλεοσέλινον, ου, τὸ, dicitur τὸ ἔλειον σέλινον, quod Hom. ἐλεόθρεπτον nominat, ex eo quòd in paludibus crescat, vt ὀρεοσέλινον ideo quòd in montibus. Plin. lib.19, initio cap.8, de apio, Id enim quod sponte in humidis nascitur, eleoselinum vocatur, vno folio, nec hirsutum. rursum in siccis hipposelinū, pluribus foliis, simile eleoselino. Tertium est oreoselinum. Perperam apud Dioſc. l.3, c.75, scriptum ἐλαιοσέλινον.

Ἐλεοῦν, veteribus dicebatur τὸ δρέπεσθαι τὴν τῆς ἐλαίας καρπὸν, vt est apud Pollucem lib.7. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro ἐλαιοῦν, quod Latini ad verbum dicunt Oleare.

Ἐλέπολις, t.3, c.472, c

Ἐλέπολις. poeticè pro ἐλέπολις, Vrbis seu vrbium captrix & vastatrix. Ex Euripide affertur ἐλέπολις Ἴλιον Ἰφιγένεια, pro Iphigenia diruendis Ilii mœnibus destinata victima.

Ἐλερρὰ ἔρρα, Suidæ φάτνα, χαλεπά, κακά. Infrà Ἔλερρα.

Ἐλέσθαι, Capere seu Capesserе: ab αἱρέω seu ἕλω.

Ἐλεασίδες, sunt qui interpretentur τοῖς συμφύτοις τόποις: alii τοῖς ἐλώδεσι, teste Etymol. qui rectius accipi eo nomine tradit τοὺς λεπτοὺς, καθὰ τὸ λεπτοῦσθαι ὑπὸ τῆς αὔρας ἢ ὑπὸ τῆς πυμάτων. In exemplum autem affert hoc hemistichium, Πείσασά τι θεσπίσιον καὶ ἐλεασίδας.

Ἐλευθερία, τὰ, interpretantur Libertatis solennia, in hoc loco Plauti ex Persa, Basilicè agito eleutheria.

Ἐλευθεία, t.1, c.1178, c. Ἐλευθεριάζω, ib.

Ἐλευθεριαστικός, ib. Ἐλευθεριακός, ib.f

Ἐλευθεριωνᾶς, ib. Ἐλευθέριος, ib.

Ἐλευθεριότης, ibid.g. & 1882, c.ob.

Ἐλευθεριῶν, t.1, c.1178, g. Ἐλευθερόπυρος, t.3, c.13, g

Ἐλευθεροπρεπές, t.3, c.240, f

Ἐλευθεροπρεπής, t.1, c.1177, h. & t.3, c.538, g

Ἐλευθεροπρεπῶς, t.1, c.1178, a. & t.3, c.538, g

Ἐλεύθερος, t.1, c.1177, f. Ἐλευθεροστομέω, t.3, c.1044, c

Ἐλευθεροστομία, ib. Ἐλευθεροστομος, ib.

Ἐλευθερόω, t.1, c.1178, d. Ἐλευθέρως, ib.c

Ἐλευθεροῦσις, ib.d. Ἐλευθερωτής, ib.

Ἐλεύθω, ib.h. Ἐλεύθω, t.1, c.1179, f

Ἐλευσέαν, Hesych. esse dicit τὴν βρυωνίαν, Bryoniam.

Ἐλευσίν, SIVE Ἐλευσίς, ῖνος, Eleusin siue Eleusis: vicus quidā seu δῆμος Atticus, διὰ τὴν Δημήτρος ἔλευσιν denominatus, quoniam ἐκεῖ ἐλθοῦσα θύρε τὴν κόρην. Etym. INDE Ἐλευσίνιος dicitur qui inde oriundus est, Eleusinius. Apud eosdem erat Δήμητρος καὶ κόρης Ἐλευσινίας ἱερόν, Fanum Cereris & Proserpinæ Eleusiniæ: quia sancte ibi colebātur. VNDE ET Ἐλευσίνια dicebantur Sacra quædam arcana quæ ibi magnis cæremoniis

ab Athenienſibus celebrabantur. Ab iiſdem eſt nomen poſſeſſ.gen. MASC. Ἐλευσινιακός, & FOEM. Ἐλευσινιάς, Eleuſiniaca, Ad Eleuſinios pertinens. Præterea ab Eleuſine ſunt aduerbia LOCALIA Ἐλευσίνασδε, Ἐλευσίνισι, Ἐλευσινόθεν: apud Steph.

Ἐλεύσις, t.1, c.1179, b. Ἐλευτέον, Eundum.

Ἐλεφαίρω, Decipio, Damno vel iniuria afficio. Heſych. enim ἐλεφαίρουσα exp. ἐξαπατῶσα, βλάπτουσα, ἀδικοῦσα. Eadem ſignificationem, actiuam nimirum, habet vox paſſ. & media. Hom. Odyſſ. 7, Οἱ δ' ἐλεφαίροντο ἔπε' ἀκράαντα φέροντες: de inſomniis quæ per elephantinas portas exierint: at de iis quæ per corneas egreſſa fuerint, dicit, Οἱ δ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτοῖσι ὅτε κέν τις ἴδηται. Vbi nota opposita ſibi eſſe ἐλεφαίρεσθαι & ἔτυμα κραίνειν, Decipere, ſeu Spe fruſtrari, & Verè in effectum producere ſeu facere vt vera ſint. Heſiodus pro Nocere ſeu Lædere vſurpauit in Theogon. dicens, Εὖτ' ἂρ' οὖγ' οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' αὐθρώπων, Κοιρανέων τρηπὸν Νεμείης: de Nemæo leone, quē Iuno θρέψασα Γοινοῖσι κατῴκισε Νεμείης, πῆμ' αὐθρώπῳσι. qua ex voce patet ἐλεφαίρειν & πημαίνειν idē eſſe. vt Heſychius quoque rurſum ἐλεφηρεμόθυμος exp. nō ſolùm βραχυθυμόθυμος, ſed etiam βλάψας.

Ἐλεφαντοφόρος, t.5, c.1179, h. Ἐλεφαντόρχης, ib.

Ἐλεφαντορχία, t.1, c.1180, a. Ἐλεφάντιος, ib.b

Ἐλεφαντίασις, ib. Ἐλεφαντιασμός, ib.c

Ἐλεφαντιάω, ib.b. Ἐλεφαντίνος, ib.a

Ἐλεφαντιής, ib.b. Ἐλεφαντόδετος, ib.a

Ἐλεφαντόκωπον, ib. Ἐλεφαντόκωπος, t.2, c.538, e

Ἐλεφαντόπους, t.1, c.1180, a. Ἐλέφας, t.1, c.1179, g

Ἐλεών, Heſychio eſt Frutex: item Serpens quem aliqui σκυφίλιον appellant: necnon vrbs Bœotiæ.

Ἐλεώτερον, idem affert pro ἐλεεινότερον, Miſerabilius.

Ἐλέωτες, apud Athenæum lib.7, numeratur inter piſces Niloos.

Ἔλη, t.1, c.1180, c. Ἑλήνεις, t.1, c.1181, b

Ἐληθερέω, t.1, c.1180, d. Ἐληθερής, ib.

Ἔλημμα, τό, Defectus. v.l. perperam, pro ἔλλειμμα.

Ἐλήφθλιον, t.2, c.556, a

Ἐλθετῶς, Salaminios dicere pro ἐλθῆ, autor Heſych.

Ἐλιβότρυς, eidem eſt Vitis quædam nigra.

Ἕλιγγες, ſeu Ἕλιγκες, t.1, c.1188, b

Ἕλιγμα, t.1, c.1184, f. Ἑλιγματώδης, ib.

Ἑλιγμώδες, ib.

Ἑλιγρόν, Heſychio ὑγρόν, Liquidum, Humidum.

Ἑλίκη, ab Arcadibus Salix dicitur: procul dubio παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι καὶ πλέκεσθαι, tortilis enim eſt & plexilis. Theophraſt. Hiſt. plant. lib.3, cap.13, ſub finem, καλοῦσι δὲ οἱ περὶ Ἀρκαδίαν οὐκ ἰτέαν, ἀλλὰ ἑλίκην, τὸ δένδρον: de ſalice loquens. Ἑλίκη autem dicitur Septentrio ſeu Vrſa maior: vt κυνόσουρα, Vrſa minor. Aratus, de vrſa vt raque loquens, Οἱ πάρ μοῦνοι κυνόσουραν δοτήκασιν καλέουσι· Τῶν δ' ἑτέρωθι ἑλίκην. ἑλίκην δὲ μοῦνοι αὔδουσι Ἀχαιοί· Εἰν ἁλὶ πεκμαίρουσιν ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν· Τῇ δ' ἄρα Φοῖνικες πίσυνοι πόρον ἠλάσσουσιν. Vnde Ouid. Faſt. lib.3, Eſſe duas arctos, quarum Cynoſura petatur Sidoniis, Helicen Graia carina notet. Et Feſtus Auien. Nanque Helice Graios, Tyrios Cynoſura per altum Parua regit. At πῶς οἱ πεπαιδεῦσθαι μαγῆτις τῷ τῆς ἑλίκης ἄστρῳ, vide apud Georg. Pachym. in παρεκβολαῖς εἰς φιλοσοφίαν. Procul dubio verò & hæc ἑλίκη dicitur παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι καὶ στρέφεσθαι περὶ τὸ πόλον ὅπερ ἄξονα: vt pote quæ περὶ αὐτὸν μείζονι περιστρόφῳ τὴν σφαῖραν, & maiore axem circumuertitur orbe. Eſt Ἑλίκη & Achaicæ vrbis nomen.

Ἑλικηδόν, t.1, c.1187, f

Ἑλικηδών, Heſychio κυκλοειδῆς συστροφή.

Ἑλικίαι κεφαλαί, t.3, c.858, b. Ἑλικίας, t.1, c.1187, f

Ἑλικοβλέφαρος, ib.g. Ἑλικοειδής, ib.c

Ἑλικοειδῶς, ib. Ἑλικώδης, t.1, c.1188, f

Ἑλικοκέρατος, t.1, c.1187, h

Ἑλικός, ib.f. Ἑλικαί, Heſychio οἱ ἀστραβεῖοι.

Ἑλικτός, t.1, c.1185, c. Ἑλικτός, t.1, c.1184, g

Ἑλίκων, Heſychio eſt ἀπὸ χειρὸς ἧμα τὸ φερόμενον ἐν τῷ ἀστραγάλῳ ὅθεν τὸν ἑλίσσειν, quoniam netur fuſo torto ac circumacto manu. At Ἑλικών, ὥνος, fuit inſtrumentũ muſicum ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, vt in Muſicis tradit Ptolemæus, & Proclus apud Heſiodum: à quo propterea παρὰ μούσας dici ἑλικωνιάδας exiſtimant nonnulli, quòd hoc inſtrumento muſico gaudeant. Sed iis potius aſſentiendum qui ab Helicone monte denominatas Ἑλικωνιάδας tradunt, vt Parnaſſides à Parnaſſo, Olympiades ab Olympo, Libethrides à Libethro, Pimplæas ſeu Pimplades à Pimpla. Indè & Ἑλικώνια dicuntur μουσεῖα, teſte Heſychio.

Ἑλικῶπις, t.1, c.1188, a

Ἑλικώπτω, Heſychius exp. ἀυφθαλμῶ, Pulchros habenti oculos. Sonat potius Volubiles habenti oculos.

Ἑλίκωψ, t.1, c.1187, h. & t.2, c.1292, e

Ἐλιπόδων, vide paulo pòſt in Ἐλινύω, ſub finem.

Ἑλίνη, à Laconibus dicitur ἡ μελίνη, Heſych.

Ἐλινοῦ, in manuſcripto Suidæ cod. expoſitum ὑμῶν: pro quo vulg. editiones habent ἐλινοῦ, duplici λ. Vide & Ἔλινος.

Ἐλινύειν, Heſychio eſt ἐκνεῦν, λήγειν, ἀναπαύεσθαι, φραδάζειν, διαστρέφειν, Pigrari, Ceſſare, Quieſcere, Otiari, Tempus terere: Suidæ itidem ἡσυχάζειν, βραδύνειν, ἐλχνοῦσθαι, Quieſcere, Tardare, Morari, Cunctari. Sed ille duplici ν, hic ſimplici ſcriptum habet: afferens hæc eius exempla. Herodot. διέβη σὺν ὁ στρατὸς ζ' ἡμέρησι καὶ ζ' ἄφροντιν, ἐλινύσας οὐδένα χρόνον. Arrianus, αἱ δὲ κατασκοπαὶ οὐδέν πω ἐλινύουσαι ἐγίνοντο. Et rurſum, ὁ δὲ ἀπῆγε πάν στρατεύειν μηδὲν πω ἐλινύσας. id eſt χρονίσας. Quibus & hæc ſubiungit, ἐλινύον τε καὶ βλακεύοντα κλάειν ἐάσι. Et rurſum, μή ποτε ἄρα ἐν τῷ ἐλινύειν καὶ μέλλειν διαφθῇ ὁ καιρός. (Vbi nota cum eo copulata eſſe βλακεύειν & μέλλειν) Affert & hunc ex Epigramm. locum, ἐὼν δ' ἐπέλθῃ Ὄλβρος, ἐλινύσει μακρὰ χαιρόμενος. Plutarch. quoque hoc verbo in Numa vſus eſt pro Quieſcere, Ceſſare, Deſinere: ἐλινύειν κελεύοντες, ᾧ τὰ ἔργα καταπαύοντες. vt apud Theocr. quoque Idyll. 10, ἐλινύσαν ᾧ τὰ κεῶμα, ſchol. exponit ἡσυχίαν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας: ſubaudito κατά. Galenus etiam apud Hippocr. tradit ἐλινύειν Ionibus ſignificare ἡσυχάζειν, ἡσυχίαν ἄγειν, ἀργεῖν: cui Hippocr. opponit γυμνάζεσθαι. ¶ Verùm & tranſitiuè accipitur pro Sedo, Ceſſare facio. Affert enim Suidas, καὶ πάτμον ἐλινύσειν pro τῷ δυστυχίαν παύσειν. ¶ Rurſum Heſychius ἐλινύειν exponit etiam στραπεύεσθαι: vt ἐλενύειν quoque expoſitum στραπεύεσθαι legitur apud eũdem. Sed omnino puto pro eo ſcribendũ eſſe στραβεύεσθαι: (quod & ipſum ſignificat non modò Torqueri ſeu Angi, ſed etiam Hæſitare & cunctari) præſertim quum apud Suid. reperiã, Ἐλιβεύειν, (pro quo manuſcriptum exemplar habet ἐλινύειν) στραγγεύειν.

Ἔλιπος, Ramus. Nicand. Alex. v.180, ὁπόσσα δὲ φλοιὸς ἐλίσσῃ Κείρουσι θλίβοισι. Ibi n. ſchol. exp. τὸ κλάδου τῆς ἀμπέλου κόπτοντες πατοῦσι καὶ πτέζουσι.

Ἔλινος, teſte Athen. l.14, ἡ ὠδὴ παρὰ ἱστορικοῖς: vnde fortaſſe eſt ἐλινοῦ quod Suid. exp. ὑμῶν.

Ἐλινύω, vide in Ἐλινύειν paulo antè.

Ἕλιξ, t.1, c.1186, b. Ἑλίξ, adiect. t.1, c.1187, c

Ἑλιξοκέρως, ib.f. Ἑλισπάτωσις, t.1, c.1188, e

Ἑλισμοὶ τὸ λαβυρίνθου, ex Plut. Theſ. affertur pro ἑλιγμοί.

Ἑλίσσω, t.1, c.1184, d. & 1188, b. Ἑλίσσω, t.1, c.1184, d

Ἑλίχρυσος, ſiue Ἐλίχρυσος, vide ſuprà in Ἐλειόχρυσος.

Ἔλκανα, Heſychio ſunt τραύματα, Vulnera: afferenti & Ἑλκαινῶσαι pro ἑλκεσθῆν ſiue ἑλκοποιουμένη ὑπὸ πυρός.

Ἑλκεσίπεπλος, t.1, c.1190, g. Ἑλκεχίτων, ib.

Ἑλκεών, t.1, c.1195, c. Ἑλκηδών, ib.f

Ἑλκηθμός, ib.

Ἑλκηθρον, ου, τό, quidam interpr. Traha, alii Buris, in hoc loco Theophraſti Hiſt. plantarum libro 5, cap.8, de buxo, εἰς ἄξονας τε πᾶς ἁμαξαις, καὶ εἰς ἑλκηθρα ὅσις ἀρότροις.

Ἑλκηλής, Heſychio ἡ λίθαι, γυρος.

Ἑλκομαι, t.1, c.1190, b. Ἑλκόμαι, t.1, c.1197, a

Ἑλκοποιέω, t.1, c.1196, h

Ἑλκοποιός, Heſychio καυθερής: procul dubio quia cauſtica vi prædita eſt & exulcerat, teſte Plin.

Ἕλκος, t.1, c.1196, g. & t.4, c.253, c.ob.

Ἑλκόω, t.1, c.1197, a. Ἑλκτικός, t.1, c.1190, e

Ἑλκτίς, ibid.

Ἑλκύδριον, t.1, c.1197, b. Reperitur ET Ἑλκύδριον, ſine ρ, vt apud Plutarchum in Quæſt. Græcan. ἐκ τῶν τυχόντων

ἑλκυδίου νοσήσας. Sed hic exemplarium fides ſuſpecta eſſe queat. ¶ Rurſum Ἑλκύδριον Etymolog. annotat dici τὸν κάδον, ὅπ αὐέλκει τὸ ὕδωρ. Sic hauſtrum ab hauriendo.

Ἑλκυθμός quoque affertur pro Tractio, Laceratio: ſeu Vis, Violentia. ſed ſine exemplo. Scribitur enim potius ἑλκηθμός.

Ἕλκυαις, t.1, c.1196, b. Ἕλκυσμα, ib.a

Ἕλκυσμός, ib. Ἑλκυστίζω, ib.d

Ἑλκυστήρ, ib.c. Ἑλκυστικός, ib.b

Ἑλκυστήνδε, ib.c

Ἕλκυσφ, Heſych. exp. λείφ. Sonat potius Tracto, Tractili.

Ἑλκῶ, t.1, c.1195, f. Ἕλκω, t.1, c.1189, g

Ἑλκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vlcerosus.

Ἕλκωμα, t.1, c.1197, a. Ἑλκωματικός, ib.

Ἕλκωσις, ib. Ἑλκωτικός, ib.

Ἑλλά, Heſychio teſte Laconibus eſt καθέδρα, Sella: & Διὸς ἱερὸν ἐν Δωδώνῃ.

Ἐλλαμβάνω, ſeu Ἐλλαμβάνομαι, Apprehendo: ſeu Arripiens & apprehendens inhæreo, Complector. Dioſcor. lib.4, cap.184, de vite alba, ἐμπλέκεται τοῖς παρακείμενοις θάμνοις ἐλαμβανομένη πᾶσι ἕλικι, quos prope ſe nacta ſit frutices, ſuis clauiculis complectitur. Et cap. ſequente, de vite nigra, ἐλαμβάνεται ᾧ ἂν αὐτὴ πλησίον δένδρων πᾶσι ἕλικι. Cap. 182, de clematide dicit, παρεμπλέκεται τοῖς δενδρόεσι ὡς σμίλαξ. Ab eodem ἐλαμβάνεσθαι eſt Ionicum ſut. med. ἐλάμψεσθαι, apud Herodot. πολλά τε καὶ ἐπῖχε ἐλάμψεσθαι αὐτός, Quo & ipſe Cyrus oppreſſum & coprehẽſum ſe ire verebatur: de equitatu Croeſi. Ionicum eſt pro ἐλήψεσθαι, vt alibi καταλαμφθεῖς pro καταληφθεῖς. Camer. eſſe ait à them. λάμπεσθαι, quod Ionibus ſignificet κατοδύχεσθαι, Accipere.

Ἐλαμπομαι, t.2, c.589, f. Ἐλλαμπρυνόμαι, t.2, c.595, e

Ἐλλαμπτικῶς, Illuminatiuè. Ἐλλάμπω, t.2, c.589, f

Ἐλλάμψεσθαι, vide in Ἐλλαμβάνω.

Ἐλλαμψις, t.2, c.590, b

Ἑλλανικός, οῦ, ὁ, Græcanicus ſeu Græcus: pro Ἑλληνικός. VT ET Ἑλλανὶς ᾠδὴν apud Soph. in Aiace pro Ἑλληνὶς, Terra Græcanica ſeu Græca. Alioqui Ἑλλανικὸς eſt & nomen proprium.

Ἑλλαποδίκαι, t.1, c.1008, g. Ἑλλαποδικέω, ib.h

Ἑλλαποδικοῶτες, ib.

Ἑλλάς, άδος, ἡ, adiectiuè interdũ ponitur pro Ἑλληνική ſeu Ἑλλανική, Græcanica, Græca. vt quum dicunt Ἑλλὰς φωνή: & Ἑλλὰς γυνή. Sic Ἑλλὰς χώρα apud Herodot. libro 1. Interdum ſubſtantiuè pro Ἑλλὰς γῆ ſeu χώρα, vt Latinis quoque Græcia. veluti quum dicunt ἐν τῇ Ἑλλάδι: & Μεγάλη Ἑλλάς, Magna Græcia. Pindarus verò apud Athenæum Ἑλλάδος Ἑλλάδα vocat Athenas, vt aliis quidam Romam ὅθεν πρώτην τῆς οἰκουμένης. Præterea Ἑλλὰς nomen vrbis eſt apud Hom. A priore EST Ἑλλαδικός, Græcanicus, apud Steph.

Ἐλλάσαι, Heſychio eſt συγκλεῖσαι, κωλῦσαι.

Ἐλλαχον, poetico diplaſiaſmo pro ἔλαχον, à λαγχάνω.

Ἐλλεβορᾶν, Ἐλλεβορίζειν, Ἐλλεβορίνη, Ἐλλεβορισμός, Ἐλλεβορίτης, vide in ſequ. Ἐλλέβορος.

Ἐλλέβορος, ſiue Ἑλλέβορος, (quæ ſcriptura verior eſt ſi verum ſit etymon quod Etymol. affert, dici παρὰ τὸ ἑλεῖν τὴν βορᾶ, quod eſu perimat: vt pote θανάσιμον φάρμακον) Elleborus ſiue Helleborus: herba vi purgatoria & ſternutamentorum excitatoria celebris, Latinis Veratrum dicta: de cuius duplici genere vide Dioſcoridem libro 4, cap.150, & 151: Theophr. Hiſt. plant. lib.9, cap.11: Plin. l.25, c.5. Notandum verò, quum ſimpliciter dicunt & ſine adiectione, aliquem ἐλλέβορον εἰληφέναι, intelligendum eſſe τὸ λευκόν. hunc enim ἁπλῶς appellare ἐλλέβορον conſueuerunt, τὸ μέλανα autem μετὰ προσθήκης, teſte Galeno. Hippocr. plur. numero dicit etiam ὑπὸ ἐλλεβόρους: vt & Virgil. Helleboróſque graues. Plin. cum Plauto & Helleborũ dicit neutro genere. vt quum ſcribit, hi efficacius helleborum ad vomitiones & ad bilem nigrã extrahendam. Porro INDE Ἐλλεβρίτης οἶνος, dicitur Vinum helleboro conditum: apud Dioſc. lib.5, cap.82. Plin. lib.14, cap.16, Sic & elleboritem fiert ex veratro nigro Cato docet. ITEM Ἐλλεβρίνη, ης, ἡ, dicitur à quibuſdam frutex quidam paruulus, foliis minutiſſimis, vtilis potu contra venena lethalia: alio nomine dictus ὑπόπακτις, teſte Dioſcoride lib.4, c.109, & Plin. lib.29, cap.9. Inde & VERB. Ἐλλεβορεῖν, ῶ, Helleborum deſidero. ſeu Helleborũ mihi opus eſt, vt Plaut. loquitur. Affert enim Suidas & Etymolog. ex Callia ἐλλεβορεῖν· ἀντὶ τοῦ ἐλλεβόρου δεῖσθαι ὡς φαρμάκου. (At Helleborofus ſum apud Plautum interpr. Plus hellebori ſumpſi quàm par fuit) Eſt inde & aliud VERBVM, Ἐλλεβορίζω videlicet, ſignificans, teſte eodem Suida, τὸν ἐλλεβόρου καθαρσιν, Helleboro purgo. Solebant enim helleboro purgare qui ſanæ mentis non eſſent. Demoſth. Pro corona, τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις ὅλῃ βύπτοις; Plut. Alex. Γαυσανίας τοῦ ἰατροῦ, βουλομένου τὸν Κρατερὸν ἐλλεβορίσαι. VNDE Ἐλλεβορισμός, οῦ, ὁ, Purgatio quæ fit veratro ſeu elleboro. ¶ Heſychio ἐλλέβορος eſt non ſolùm βοτάνη, ſed & κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς.

Ἐλλεδανός, οῦ, ὁ, Vinculum, Reſtis. funiculus tortilis è vimine aut alia re quo ſtringuntur mergites & manipuli. Hom. Iliad. σ, Ἄλλα σὺ (intellige δρεπάνας) ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέουσι. Sic Heſiod. Aſp. de meſſoribus, Οἱ δ' ἀρ' ὑπὸ ἐλλεδανοῖσι δέουσι καὶ ἔπιπλον ἀλωῇ. quod exp. δεσμοῖς. Apud Heſychium legitur etiam Ἐλλεδεμοί, expoſitum δεσμοί, σχοῖνοι: ſed vereor ne mendoſa ſit ea ſcriptura. Dicitur παρὰ τὸ ἕλειν ſiue ἔλειν, quod idem exp. ἔλειν, κατέχειν.

Ἔλλεμμα, t.2, c.669, f

Ἔλλειπτις quoque affertur pro Defectus, Mancus, Egãs: ſed ſcribendum eſſe ſine diphthõgo per ſimplex ι ἐλλιπτής, tradit Suid.

Ἐλλείπομαι, t.2, c.669, f

Ἐλλειπτικῶς dici quid, t.1, c.1659, f

Ἐλλείπω, Relinquo, &c. t.2, c.669, b. Ἐλλείπω, Deficior, &c. ibid. d

Ἐλλέχω, t.2, c.673, a. Ἔλλεψις, t.2, c.669, h

Ἔλλεχα, Euſt. tradit κῦ βδέλεκτον dici τὰ κακά, vnde Βελλεροφόντιν nominatum quaſi ἐλλεροφόντιν, ὅτι φονέα κακίας: Heſychio ſunt ἔχθεα, πλέγματα, δεσμά. In lex. meo veteri ἔλεχα legitur, expoſitum βλίψαεα, ſubiungitúrque, ὅλωεα πινα ὀτ. τὰ ὀλλεῖτα χῆρεν ποιοῦντα. vnde ſuſpicari quis poſſit pro βλέφαεα eſſe reponẽdum βλαβεεα.

Ἐλλεχα, τὰ, dicuntur τὰ ὀν λέσχη ὄντα, Quæ omnium in ore ſunt & in omnium ſermone verſantur, Vulgata. Herodot. lib.1.

Ἕλλην, ηνος, ὁ, Hellen: filius Deucalionis. Ab hoc, ceu generis autore, Ἕλλην dicitur Græcus. Plin. lib.4, cap.7, Eadem Pelaſgicum Argos, Hellas: eadẽ Theſſalia, & Dryopis, ſemper à regibus cognominata. Ibi genitus rex nomine Græcus, à quo Græcia: ibi Hellen, à quo Hellenes. Hos eoſdem Homerus tribus nominibus appellauit, Myrmidonas & Hellenas & Achæos. Ex his Phthiotæ appellantur Dorida incolentes. Plura vide apud Herodot. libro 1, & Pauſaniam. Athen. lib.14, dicit πεῖα γὰρ ἐστι Ἑλλῶν γένη, Δωριεῖς, Αἰολεῖς, Ἴωνας: Plut. verò ὅτις Ἕλληνας πάντας ὁμαλῶς fuiſſe olim appellatos Ἀργείους, Argiuos: & Thuc. ſchol. p.147, Ἕλληνας à Thucyd. dici ὅτις πρὶν τὰ Φαρσάλια, qui peculiari nomine Ἀχαιοὶ vocentur. ſicut viciſſim ſpeciali nomine Argiuos, Argolicos, Achiuos, Pelaſgos, ſcimus dici, à poetis præſertim, omnes in genere Græcos: ſynecdochicãs poſita parte pro toto, & veluti ſpecie pro genere. INDE Ἑλληνοδίκαι, οί, Græcorum iudices: ſeu Græcorum præſides in cauſis diiudicandis & componendis: apud Herodotum lib.1. Alii Ἑλλανοδίκας vocant, vt ſuprà docui. ITEM Ἑλλήνοπολις, Vrbs Græcorum. id eſt Vrbs è Græcis conflata ciuibus, conditore Attalo. Is enim eam ædificaſſe fertur ἐκ πολλῶν Ἑλληνίδων πόλεων εἰκίσας σύναγαγών, vt ex Apollodoro refert Etymologus. NECNON Ἑλληνοταμίαι, Quæſtores Græciæ, ſeu Ærarii Græcanici præfecti. Ἑλληνοταμίαι, teſte Poll. lib.8, dicti fuerunt οἱ ὅτις φόρους ἐκλέγοντες, καὶ ὅτι πρὸς νήσων τὰ παρὰ πολλῶν νησιωτῶν εἰς πόλεις ἔφερον, καὶ παῖς πολιτείας αὐτῶν ἐφρόνων: vt Thuc. quoq; ſchol. ἑλληνοταμίας dictos fuiſſe ὅτις δεχομένοις ὅτις φόρους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ φυλάσσοντες αὐτούς. & Suid. ὅτις τὰ ἐκ τῶν φόρων χρήματα φυλάσσοντες, ἃ πρότερον κοινῇ οἱ Ἕλληνες ἐν Δήλῳ ἀπέθεντο. Plura vide apud eundem, & apud Thuc. lib.1, pag.31, & 32. Præterea

ἀπὸ τῆς Ἑλλώων DERIV. Ἑλλωϊός ET Ἑλλωϊκός, Græcanicus, Græcus. Nonn. Ἑλλωϊα πάντα διδάξῃ, Græcanicam prolem. id est Græcos. Herodot. lib. 2, Ἑλλωϊον τέμενος, Lucus vel fanum Græcanicum. Apud Suid. & per diphthōgum Ἑλλωϊεος θραπός, & Ἑλλωϊεος ἰλῶστα, Græcus exercitus, Græcanica lingua. Frequentior vsus est posterioris Ἑλλωϊκός. vt Ἑλλωϊκὴ παιδεία apud Lucianum, Græcanicæ seu Græcæ literæ. Sic Ἑλλωϊκὰ γράμματα, Ἑλλωϊκὰ ὀνόματα, Ἑλλωϊκὸν ὄδωρ, Ἑλλωϊκὸν ἱμάτιον, Ἑλλωϊκὴ ἠπειρος, & apud medicos Ἑλλωϊκὸς κύαμος, Faba Græca: ad differentiam Ægyptiæ. Dicunt etiam τὸ Ἑλλωϊκὸν, subaudito substantiuo ἔθνος, aut simili, Græca gens, Græci: vt τὸ Αἰτωλικὸν, Ætolica gens, Ætoli. Et ADVERBIALITER Ἑλλωϊκῶς, Græcanicè, Græcè, More Græcorum. vel etiam Ita vt Græcos decet. Nã Ἑλλωϊκὸν dicitur aliquando Quod Græcos decet, Quod Græcis peculiare est, veluti hominibus cultioribus. Plutarch. De aud. poem. Ἑλλωϊκὸν οὖν καὶ ἀστεῖον, ἡ ποιητικὴ βαρβαρικὸν ἦν καὶ φαῦλον, ἡ θρασύτης. Ex eiusdem Numa affertur Ἑλλωϊκώτερος Νομᾶς, pro Prudentior & humanior. nam aliquando Ἑλλωϊκοὶ dicũtur qui imbuti sunt literis vel moribus Græcis, vel eorum studiosi. Quin Hesychio ac Suida teste Ἑλλωΐς dicuntur οἱ φρόνιμοι ἤτοι σοφοί. Est porro & aliud nomen possessiuum ἀπὸ τῆς Ἑλλώων, sed fœmininitantùm GENERIS, Ἑλλωὶς videlicet, idem significans quod Ἑλλωϊκή. Nã vt Xen. dicit Ἑλλωϊκῆς πόλεσιν, ita Thucyd. Ἑλλωΐδες πόλεις, Græcæ seu Græcanicæ vrbes. Ab iisdem est VERBVM Ἑλλωΐζω, significans Græcos sequor seu imitor, Græcũ refero, Græcus fum. In qua significatione adiunctum sibi habet datiuum veluti instrumentalem eius rei qua quis Græcum imitatur seu refert, vel qua quis Græcus est. Æschin. in Ctesiphontem, πᾶ δ' ἀπὸ τῆς μιᾶς, Σκύθης, βάρβαρος, Ἑλλωΐζων τῇ φωνῇ, Voce tantùm Græcum referens, Voce tantùm Græcus. id est lingua. Socrat. in Hist. Eccles. εἰ δὲ τῇ βιβλίῳ τῶν ὑποθέσεις χριστιζόντων μὴ τῇ φωνῇ, ἀλλὰ τῇ δόξαι Ἑλλωΐζουσιν. id est Ἑλληνικῇ εἰσὶ, seu τὰ τῆς Ἑλλώων φρονοῦσι, Cum Græcis faciunt, Græcis sauent, Græcos sequuntur seu imitantur. Nota autem à theologis eius temporis Ἑλλῶας vocatos fuisse τοὺς ἐθνικοὺς, Ethnicos, quos vocabant etiam τοὺς ἔξωθεν, & τοὺς ἔξω τῆς ἀληθείας: opponentes eis τοὺς ἡμετέρους, id est τοὺς ὀρθοδόξους, τοὺς χριστιανοὺς, seu τοὺς εὐαγγελικοὺς: quoniam videlicet Græci suis superstitionibus dediti erant, & à Christiana religione alieni. Socrat. Hist. Eccles. libro 3, Ἑλλὼν ὢν τὴν θρησκείαν. Sic Sozomenus dicit νόμος Ἑλλωϊκὸς, Ritus Græcanicus pro Ethnicus. Necnon & Ἑλλωϊσμὸς dicitur eodem significatu, vt docebo paulo post. Thuc. passiuè quoque dixit Ἑλλωΐζεσθαι pro Fieri Græcum. vt schol. quoq; eius ἠλλωϊσθησαν exponit Ἕλλωες ἐγένοντο, in hoc loco lib. 2, pag. 70, καὶ ἠλλωϊσθησαν ἢ τοῦ ἰλῶστα τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς Ἀμφικτιονικῆς ξυνοικισάντων, tum primùm Græci facti sunt, & linguam Græcanicam qua nunc vtuntur, didicerunt ab Ampraciotis qui cũ ipsis habitabant. Inde VERBALE Ἑλλωϊσμὸς, οῦ, ὁ, Imitatio Græcorum. Theologi Græci & Apostolorum posteri Ἑλλωϊσμὸν vocarunt τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν. id est τὴν ἔξωθεν παιδείαν, seu τοὺς ἔξωθεν λόγους, opponẽtes eum τῇ διαχρήσει παιδείᾳ: quia videlicet Græci tum temporis erant ethnici, & à Christiana religione alieni. Alioqui Ἑλλωϊσμὸς dicitur etiam ἡ Ἑλλωϊκὴ παιδεία, id est Literæ Græcæ, seu Græcus lepos. quia Græci eruditiores & elegantiores fuerunt cæteris gentibus. Synes. epist. 154, ἀνῆκε δὲ αὐτοῖς τὸ ἔθος ἀπουδαζόντων διαφερόντως ὑπὸ νεωτέρων ἐνίων οἷς Ἑλλωϊσμοῦ τε καὶ χάριτος ἔμελλε, καί τινα τῆς ἐν ποιητικῶν, Græcanicarum literarum & lepōris. Alioqui Ἑλλωϊσμὸς à grammaticis dicitur Sermo Græcanicus, seu Proprietas linguæ Græcæ, Proprietas verborum Græcorum. vt quum Athen. cum alibi tum l. 9 dicit, Σέλευκος ἐν τοῖς περὶ Ἑλλωϊσμοῦ: qualis est Nonii Marcelli compendiosa doctrina De proprietate sermonum. Atque adeo Ἑλλωΐζειν dicuntur qui non tantùm Græcè loquuntur, sed etiam qui verè ac propriè loquuntur Græcè. Athen. libro 6, οἱ δ' Ἑλλωΐζοντες λέγειν δεῖν φασὶν ἀργυρωμῶ κόσμον καὶ χρυσῶν κόσμον, videlicet pro ἀργυρώματα & χρυσώματα. id est

Qui Græci sermonis proprietatem vel elegantiam affectant, Qui propriè & eleganter loqui Græcè student. Præterea à verbo Ἑλλωΐζω est aliud VERBALE, Ἑλλωϊστὴς videlicet, significans Sectator seu imitator Græcorum, Qui è Græcorum factione est, Æmulus seu studiosus Græcorum. Item ADVERB. Ἑλλωϊστὶ, Imitatione seu ad imitationem Græcorum, Ritu & more Græcanico, Græcè. Luc. Ἑλλωϊστὶ ἐσταλμένον. Plutarch. περὶ Ῥωμαϊκὰς ἐάσας ὀνομασίας, Ἑλλωϊστὶ τὰς δυνάμεις τῆς ἱδρυμάτων τιθεμένας καταριθμήσασθαι.

Ἑλλώειος, Ἑλλωΐζω & Ἑλλωΐζομαι, Ἑλλωϊκὸν, Ἑλλωϊκὸς, Ἑλληνικὸς, Ἑλλώιος, Ἑλλωὶς, Ἑλλωϊσμὸς, Ἑλλωϊστὴς, Ἑλλωϊστὶ, vide in præced. Ἑλλὼ: vnà cum compos. Ἑλλωοδίκης, Ἑλλωοπόλις, Ἑλλωσπαμία.

Ἑλλωύεις, Hesychius exponit ἑορτάζει, παύεται, ἀργεῖ. pro quo suprà ἐλιγύει.

Ἑλμῆξα, poeticè metri causa pro ἔλιξα, Cessaui: à λήγω.

Ἑλλήσπυντος, Hellespontus: id est Ponti seu maris ille tractus in quo Helle cum fratre Phryxo tranans vehente ariete, submersa est. est autem ἡ ἀπὸ τῆς Τροίας θάλασσα, vt vult Etymolog. VNDE Ἑλλησπόντιος, Hellespontius: id est Hellesponti accola vel incola: aut Qui ad Hellespontum prouenit. ITEM Ἑλλησποντιάς, ἡ, ὁ, dicitur ventus quidam, quia ab Hellesponto spirat. cuius meminit Aristot. Problem. sect. 26, quæst. 56. Meminit & Herodotus libro 7, pag. 283, vbi τὸν ἀπηλιώτην tradit à Ponti accolis vocari Ἑλλησποντίαν. Plinius cæcian ab aliquibus vocari Hellespontian autor est, libro 2, cap. 47.

Ἑλικτήρ, apud Suid. in manuscripto etiam cod. dicitur esse εἶδος ὀνώνου: itidémque ἑλικτῆρες: sed potius scribendũ vnico λ, de quo suprà.

Ἑλίζων, Hesych. exp. εἱλῶν, Vellens, Vellicans.

Ἑλιμβυΐζω, t. 2, c. 703, d. Ἑλιμβύιον, ib. e

Ἑλιμβυιστής, ib. Ἑλιμνάζω, t. 2, c. 704, e

Ἑλιναί, vide suprà in Ἑλινιαί.

Ἑλιπτής, t. 2, c. 670, b. Ἑλιπτῶν, ib. c

Ἑλλόβιον, ου, τὸ, Inauris: i. Ornamentum quod inseritur τοῖς λοβοῖς τῶν ὠτῶν. Solẽt. n. ex ima auriculæ parte suspendere annulos aut gẽmas quaspiã ornatus gratia: quæ & ὀνώτα vocant, & speciatiori vocabulo ἑλικτῆρας. Luc. in Lexiph. λεῖρόν τινα (potius λιπρόν τινα) ἐκρόπαιον καὶ ἐλλόβια ἐν πέδαις τῇ συρικῇ τῇ ἐμῇ: verba Chæreæ τοῦ χρυσοτέκτονος. Et apud Suid. Traianus Augari filio dicit, μέμφομαί σοι ὅτι μὴ πρόσθεν ἦκες παρ' ἐμὲ συσρατεύσων· ἐν ὅσῃ πρῶτε αὖ νῦν ἀφίκεας τῶν ἐλλοβίων τούτων τὸ ἕτερόν σου ἀπεσπασαμι· ἐφαψάμενος ἅμα τοῦ ὠτὸς τὸ ἕτερον. πρὸς ἣν ἐμοῦ ἀμφω τὰ ὦτα πεπρηνῆφα, καὶ οὐκ ἀμφοῖν χρυσᾶ ἐνώτα ἐξηρτημένα. Vbi nota ἐνώτα dici quæ antè ἐλλόβια. est enim ὁ λοβὸς pars τοῦ ὠτός.

Ἑλλοβοειδής, Florem in filiqua edens, In folliculo florens.

Ἑλλοβος καρπὸς, Fructus qui in folliculis clauditur, Fructus qui siliqua continetur. Theophr. ὁ δὲ καρπὸς ἑλλοβος καθάπερ τῆς χεδρόπων, Siliquatur, vt Plin. loquitur.

Ἑλλοβοπάρματα, τὰ, t. 3, c. 930, f

Ἑλλοβώδης, Quæ sunt ex genere τῆς ἑλλόβων. i. Quæ siliquantur, vt Plin. loquitur. Theophr. Hist. plãt. lib. 8. ἡ δὲ αὔξησις τῆς μὲν σαχυπραῖς, αἱ δὲ ἀπὸ τῆς ἑλλοβωδῶν καὶ χεδροπῶν πάντων, κτλ. μέρος.

Ἑλλογᾶν, Imputare, Expensum ferre. v. l.

Ἑλλόγιμος, t. 2, c. 641, g. Ἑλλογος, t. 2, c. 642, b

Ἑλλοπίδω, t. 2, c. 1581, g

Ἑλλοπίδες, Hesych. tradit esse vocem quæ apud Cratinum legatur, facta παρὰ τοὺς ἕλλους, κοινῶς autem ita vocare τοὺς νεηρεῖς καὶ τοὺς ὀρνιθοὺς ἢ νεοσσοὺς ὀφεῶν, ἀπὸ τοῦ ἀλλεσθαι. Etym. habet ἑλλόπιδες, itidémque lex. meum vet.

Ἑλλοπῆς, t. 2, c. 1582, g. Ἑλλοπιδῶν, ib. h

Ἑλλοπὶς, Hesychio δύφθαλμος, χαροπὴ, Pulchris seu cæsiis prædita oculis. AT Ἑλλοπὸ, idem exp. ὀφθαλμὸς, Bonã.

Ἑλὸς, οῦ, ὁ, Hinnulus. Hom. Odyss. τ, κύων ἔχε ποικίλον ἐλόν, Λακωφρόντα λάων. Vbi schol. exp. νεογνὸν ἔλαφον, vt Hesych. quoque ἐλὸς affert pro τὸ ἔκγονον τῆς ἐλάφου νεογνόν, ὁ νεβρός: addens etiam ὁ ἀνθαλάθιος, Marinus. Quæ posterior expositio accommodari potest huic Sophoclis loco in Aiace, Ἐρῆκεν ἑλοῖς ἰχθύσιν δίφθοραν. Vbi tamen alii malunt ἀφῶσι, mutis. Itidem in hoc ex Titanomachia apud Athenæum initio lib. 7, Ἐν σ' αὐτῇ πλωτὰ χρυσώπιδες

χρυσώπιδες ἰχθύες ἑλοί.

Ἑλοφθόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peremptor hinnulorum, Catulorum ceruinorum occisor. Epitheton Dianæ, vt venatricis. Suid. & Etymol.

Ἑλοχεύω, t. 2, c. 732, b. Ἑλοφ, t. 2, c. 1581, c

Ἕλσιν, pro ἕλκειν dicere Cretenses, autor Hes.

Ἑλυγεαρμόνιος, t. 2, c. 745, g. Ἑλύγειον, ib. e

Ἑλυγειωτὴν, ib. g. Ἑλυγειωτὴς, ib.

Ἑλυγειωτὴς μυτὸς, t. 2, c. 978, a. ob.

Ἑλωι, idem quod ἵλεω seu κατέχω. Vide Ἕλεον.

Ἐλώσθαι, Humectis infractisque oculis inspectare. v. lex. Sed suspectum. Perperam in iisdem Ἐλωφ, ομος, Mutus: pro Ἐλοφ.

Ἑλωτὴς, Mineruæ cognomentum apud Corinthios: ET Ἑλώτια, τὰ, Sacra & festum in eius honorem. Vide Etymol. & Hesych.

Ἔλματα, Hesychio ἀμελήματα, ὀνειλήματα, σεινιδώματα.

Ἑλμινθιάω, Ἑλμίνθιον, Ἑλμινθώδης, vide in sequ. Ἕλμινς.

Ἕλμις, ινθος, ἡ, Lumbricus: interaneorum animal: quod quum longissimum aliquando sit, & per omnia intestina extendatur, à similitudine interdum κοιλία nominatur & πανία, quòd fasciam repræsentet. ἀσκαρίδας autẽ dicit radunt παρ' ὃν τῇ κάτω μάλιστα τῷ παχέος ἐντέρου μέρει ῥιζωνωδῆας ἕλμινθας λεπτάς. Hippocr. De morb. lib. 4, ὡδὶ ἑλμίνθων ἢν πλατειῶν, de lumbricis latis, vt Cels. loquitur. Dioscor. lib. 1, cap. 154, ἕλμινθας πλατείας ὀκπνάσοι: de malicorio, de quo Plinius, Tineas pellit. Idem lib. 2, cap. 107, de farina triticea cruda, ἕλμινθας σρογγύλας ῥίπτων. Apud eundem lib. 3, cap. 93, de melanthio, in Ald. editione legitur, ὀκπνάσαι τε καὶ ἕλμινς σρογγύλας. Sed ea scriptura mendi suspicione non caret. Apud Hippocr. verò reperio etiam ἔμμυγες, duplici γ, quasi à nom. sing. ἔμμυξ. Epidem. lib. 1, ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμοὶ ὑγρὰ θερμὰ χώδεα διῆλθε μετ' ἐμμίγων. (Vbi etiam nota tenuari) Et lib. 4, ἐλθούσης ἔμμυγος ὑποπαχέος. Porro à superiore ἕλμις DERIV. Ἑλμινθώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Lũbrico similis. Et DIMIN. Ἑλμίνθιον, ου, τὸ, Lumbriculus, Tineola. Hippocr. Epidem. lib. 4, βραχέα αἱμόδοσα καὶ πεπαλμένα ἐλμίνθιον. Item VERB. Ἑλμινθιάω, ῶ, Lumbricis infestor, Lumbricos patior, Verminor. Aristot. Hist. anim. l. 9, ὅταν ἐλμινθιῶσιν.

Ἐλξίνη, ης, ἡ, Helxine: Hesychio teste ἡ ἀφὶ δίκιος βοτάνη, vt & Plin. l. 22, c. 17, Helxinen (inquit) aliqui perdicium vocant, quoniam perdices ea præcipuè vescantur: aliqui fideritin, nonnulli parthenium. Quorum posteriorum duorum nominum meminit & Dioscor. lib. 4, cap. 86, & Galen. Simpl. medicam. lib. 6. Mox tamen Plin. ibidem, veluti de diuersa herba loquens, ait, Perdiciũ siue parthenium (nam fideritis alia est) à nostris herba vrceolaris vocatur, ab aliis aftericum, folio similis ocimo, nigrior tantùm, nascens in regulis parietinisque. Cur autem ἑλξίνη dicatur, ibidem his verbis exprimit, Semina habet in capitibus lappaceis, adhærentia vestibus, vnde & helxinẽ dictam volunt. attestante & Dioscor. lib. 4, cap. 86, ἔχειν δὲ τοὺς καυλοὺς οἱονεὶ σπερμάτια τραχέα, αἰνιπλαμβανόμενα τῆς ἱματίων. A trahendo igitur dicitur, quoniam prætereũtium vestes attrahit. Rursum à Dioscoride lib. 4, cap. 39, memoratur ἑλξίνη quædam κισσάμπελος cognomine, cuius & ipsius τὰ κλώνια δεικτέκνατα ὅπου αὐ τύχοι, ideóque veluti δεσέλκει.

Ἕλξις, t. 1, c. 1190, e

Ἑλομαι, inusit. t. 1, c. 182, d

Ἑλοίμιλω, Ἑλομι, Ἕλοι: aor. 2 ab αἱρέω seu ἕλω.

Ἕλος, εος, τὸ, Palus. Theophr. Hist. plantarum lib. 4, cap. 9, τῆς ὑν τοῖς ποτιμοῖς καὶ ὑν τοῖς ἕλεσι καὶ ταῖς λίμναις, in paludibus & lacubus. Hesychio est πλημμύδης καὶ σύμφυτος πόπος: vt Suidæ quoque ὕδατος ἰλὺς ὀδωκεχυμένου πολὺ καὶ βαθείας ὕλης ἢ παπύρου ἢ καλάμου ὀκφυομένης ἀεὶ τοῦ πολλοῦ καὶ ὑπερκεκυμένου τοῦ ὕδατος. Rursum ab Hesychio exponitur χεῖλος ποταμοῦ. Est etiam nomen vrbis in agro Laconico, sic denominatæ παρὰ τὸ ἐν ἕλει εἶναι: cuius incolæ dicuntur Ἕλεοι, Ἐλεάται & Ἕλωτες, facta ectasi seu prosthesi τοῦ ἦ, & enallage terminationis. Steph.

Ἐλοῦμδρω, Attica syncope apud Aristoph. pro ἐλούμδρω.

Ἐλοφ, alicubi repetitur pro ἔλοφ.

Ἐλπάω, Ionica dialysi pro ἔλαφου, id est ἐλπίζει: ab ἔλπομαι. Hesych.

Ἐλπέω, Spero. Hesychius enim ἔλπεον affert pro ἤλπιζον. Infrà cum τ ἐλπέω.

Ἐλπιδοκοπέομαι, t. 1, c. 1198, b. Ἐλπιδοκόπος, t. 4, c. 37, b.

Ἐλπίζω, t. 1, c. 1198, c. Ἐλπίζω, in malam partẽ, &c. ibid. d.

Ἐλπίζομαι, ib. c

Ἐλπὶς, t. 1, c. 1197, c. Ἐλπὶς, in malam partem, &c. ibid. g.

Ἐλπιδὼ, t. 1, c. 1198, d. Ἐλπομαι, t. 1, c. 1199, e

Ἔλπος, Hesychio ἔλαιον, σέαρ, ἢ θυεία.

Ἐλπόω, Spero. vnde ἐλπόοντες, Hesychio ἐλπίζοντες.

Ἔλπω, t. 1, c. 1199, f. Ἐλπωρὴ, ib. g

Ἔλσαι, putatur per syncopen dictũ pro ἐλάσαι, ideóque expositur σωελάσαι, συγκλεῖσαι, συαγεῖν: possit tamen esse etiam ab ἕλκειν, vt κέλσαι à κέλκειν. nam & ipsum ἕλκειν exponitur ἵλκειν, κατέχειν, σωέργειν. Hom. Il. α, φαὶν ἀμφ' ἄλα ἕλσαι Ἀχαιοῖς, Compellere, Concludere.

Ἑλυγὴ, affertur pro Spira, ἕλιξ. sed scribendũ forsan ἑλιγὴ.

Ἕλυμα, siue Ἕλυμα, ατος, τὸ, dicitur μέρος τι τοῦ ἀρότρου ὑν τοῦ μέσου ἐστὶν, εἰς ὃ συμβάλλεται ὁ γύης τοῦ ἰσοβοῦ. vt annotat Proclus apud Hesiodum, deriuans παρὰ τὸ ἑλύειν, quod est καλύπτειν. Poll. libro 2, ἕλυμα esse dicit ὦ ὁ γυὸς ὀνόμασται. Vtitur autem eo vocabulo Hesiodus Ergon 2, Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶες ἐν ἑλύματι πίξας (Leg. γύῃ) Τόμοισιν πελάσαι πεφεσαρήσεται ἰσοβοῦν. Et mox, Δάφνης σ' ἢ πέλεκυς αἰκιώσεται ἰσοβοῦνες, Δρυὸς ἕλυμα, φρίνος γύης. Sunt qui existiment esse Burim seu Buram. Ea tamen esse dicitur pars aratri posterior decuruata. Hesychio ἕλυμα est τὸ ἀρότρου τὸ πίσω, (ita enim repono pro πέριον) item νύσσα & τὸ ἱμάντιον: quemadmodum à Suida quoque exponitur σκέπασμα, Tegumentum, Operimentum.

Ἐλυμαῖοι, dicuntur capes quidam à gente inter Bactra & Hyrcaniam sita, vt tradit Pollux libro 2, cap. 5, qui eiusdem libri cap. 12, δὲ ἐλυμαίων λαγῳῶν meminit, dicens non minores esse nostris vulpibus, nigricantes, corpore oblongo, oblõgo etiam cãdido illo villo qui in extrema cauda est. Stephanus Elymas esse dicit regionem Assyriorum conterminam Persidi, cuius incolas vocari Ἐλυμαίους.

Ἔλυμοι, Hesychio sunt τὰ πρόσθεν τῆς αὐλῶν ἀφ' ὧν ἡ γλωσσίς. Sed addit, quosdam ἔλυμον simpliciter accipere τὴν αὐλόν. Pollux quoque lib. 4, cap. 10, ἔλυμον in tibiarum genere ponit, dicens è buxo fieri, inuentum autem esse à Phrygibus. Similiter apud Athenæum libro 4, quidam dicit sese ἐλύμους αὐλοὺς, quorum meminit Sophocles in Niobe & Tympanistis, nõ alios accipere quàm τοὺς Φρυγίους. Rursum Hesychio ἔλυμος est ἡ τῆς μιτρέας καὶ τοῦ πήχυος θήκη. Eodẽ teste ἔλυμος est σπῶδες κάρμα, quod Suid. à Laconibus coqui & comedi air. Meminit eius Dioscor. l. 2, c. 120, dicens & ipse esse τῆς σπηραῖν καρπαταν, κέλχρω ὁμοίαν, ἢ ὁμοίως τῷ κέλχρῳ σπουδαζομένῳ. à nõnullis vocari μελίνῳ. Panicum dicunt Latini. Meminit & Hippocr. initio Γυναικείων libro 2: ἔστ δὲ τῆς ῥοφημάτων (inquit) πάσε δόσις τοιάδε, ἕλυμος, φακὴ, ἄλικτον, ἔφθον. Galenus quoque ἕλυμόν τε καὶ κέλχρον numerat inter τὰ Δημήτρεια καλούμενα κάρματα, semina quæ vocantur Cerealia. Etym. deriuat ab Ἕλος. Apud Hesych. rursum legitur, Ἑλυμόκαρμα, οἱ ἕψοντες οἱ Λάκωνες ἐσθίουσι: pro quo apud Suid. diuisim, Ἕλυμος, κάρμα, & quæ sequuntur. Pro eodem idem Hesychattulerat ἑλεμοκάρμα aliquanto suprà: sed vtrunque æquè suspectum.

Ἐλύσσει, Hesychio est εἰλεῖται, Voluitur.

Ἐλύσσον, ου, τὸ, SIVE Ἐλυστὸν, Inuolucrum, Integumentum. Vtriusque meminit Hesych. Affert enim non solùm ἐλύσσοις pro καλύμμασι, σκεπάσμασι, sed etiam ἐλυστὸν pro ἐνείλημα, σκέπασμα, κάλυμμα, λέπυρον, δέρμα, θήκη: atque adeo annotat, ἔλυσσα esse τὰ ἐνειλήματα ἢ καλύμματα, Inuolucra, Operimenta & integumenta. id est ea quibus res aliquæ inuoluuntur & operiuntur. Sic sanè pellicula illa qua oculus integitur, ἐλυστὸν dicitur. Tradit enim Poll. l. 2, ἔλυστρα vocari partes illas ex quibus enascũtur αἱ βλεφαρίδες. Et Hipp. De artic. dicit τὴν νοσηλίαν τῶν ἐλυστῶν ἐλύσις. vbi itidem annotat Gal. τὰ σκεπάσματά τε καὶ τὰ ἐνειλήματά τινων ab antiquis dici ἔλυστα: ipse ea vocans μήνιγγας & χιτῶνας. Itidẽ in insectis volatilibus ἐλυστὸν dicitur crusta illa quæ pennis super-

vri.

uenit, eásque veluti vagina claudit. Aristot.Hist.animalium lib.4, ἔλυτρα ὅις ἱεροῖς ἔχει, Pennas crusta intectas habent. Necnõn seminum folliculi seu vtriculi vocantur ἔλυτρα, quoniam hisce inuoluceris integuntur. Dioſc.lib.2,c.111, de zea, ἡ δὲ, δίκοκκος καλεῖται, ὧν δυοῖν ἐλύτροις ἔχουσα σωεζυγμένον τὸ σπέρμα. Et lib.4, cap. 167, καρπὸν ἐν ᾧ τρία σπερμάτα διεγράφθη ἐλύτροις ἀπὸ ἑλλήλων. Pro quibus Plin.lib.27,cap.11,dicit, In quibus semen tuniculis continetur, vt capparis. Sunt qui ἔλυτρα propriè esse velint τὰ ὑπὸ κυκλοτερῶν σκεπάσματα, vt nucum. Hesychius verò exponit etiam πηκὰς & σωλιῶας.

Ἐλυτροῦσαι, Obuoluere, Obtegere. Bud. Simplicis tamen nullum exemplum affert, sed tantùm compositi ἀνεελυτροῦν.

Ἐλύω, siue Ἐλύω, Inuoluo, Implico. vnde ἐλύσθη, quod Hesych. exponit σωεκλήθη, ὀνεπεδήθη. Participio ἐλυσθεὶς vsus est Homerus Iliad.ω, de Priamo, Κλαῖ' ἀδινὰ ἀεσπαρὸν ἐν ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς. pro Aduolutus ad pedes. εἰλητὸς, scholiastæ: Hesychio ἐλιωθείς. Significat ἐλύω etiã Intego: καλύπτω, Proclo & aliis grammat.

Ἔλυρος, Cypriis βούτυρον, Butyrum, teste Hesychio.

Ἕλω, inus.thema, à quo αἱρέω mutuatur futurum 2 ἑλῶ: & à quo ἕλκω etiam deriuari tradit Etymol. Vide & t.1, c.182, b. Hesych. perisρωμενως etiam affert Ἑλῶ pro καταχωσπάζω.

Ἑλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Palustris, Paludi similis, Paludinosus. Dioſc.l.2, cap.117, de oryza, φυομένη ἐν ἑλώδεσι τόποις καὶ ὑγροῖς. Ex Aristot. Probl. affertur ἑλώδη σώματα, pro Plena impuráque corpora.

Ἕλωμαι, & Ἑλῶν, sunt aor.2 ab αἱρέω seu ἕλω.

Ἕλωρ, ωρος, τὸ, à nonnullis exponitur ὥρα, ὄρεθυμα, Captura: ab ἕλω significante αἱρέω seu λαμβάνω: ab aliis ἀπάσεχημα, ἕλκυσμα, deriuantibus ab ἕλω significante ἕλκω seu ἑλκύω. Sed prior expositio & etymologia esse videtur conuenientior, quum ab Homero copuletur cum κῦρμα vicinæ significationis vocabulo. Iliad.ε, αὐδήσας δυςμενέεσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γενοῦσθαι. Iliad.ρ, Κάλλιστε Ἀχιλῆος ἕλωρ καὶ κῦρμα γενέσθαι. Odyss γ, Κάλλιστον οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γενέσθαι. Et Odyss.ε, Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γένωμαι. Alioqui & solum reperitur sine κῦρμα apud eundem poetam. Iliad.ρ, μή μιν Ἀχαιοὶ ἕλωρ δηΐοισι λίπωσιν. Iliad.ε, μή δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς Κεῖσθαι. Odyss.μ, οὐδέ μιν αὖτε Καλλείψω, μήπως μοι ἕλωρ ἀλλοῖσι γένωμαι. Idem poeta ἕλωρα vocat Pœnas captionis seu interfectionis. Apud eum enim Il.σ Achilles dicit, αἴκε μὴ Ἕκτωρ Πριάμου ἐμοῦ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ὀλέσῃ, θυμὸν ἐλέσσῃ, Πατροκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδεω ἀποτίσῃ. id est (inquit schol.) πυμοείαν ἀφορόσχη ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου αἱρέσεως. Phocylides verò ἕλωρα simpliciter posuit pro ἕλωρ, id est ἄρπα seu ἄρεθυμα aut ἀπάσεχημα, dicens, Μηδὲ τεκοῦσα κυσὶ ῥίψῃ ἐν γυψὶν ἕλωρα, nec ea quæ pepererit, partum abiiciat prædam canibus & vulturibus discerpendam.

Ἑλώρη, Hesychio πελώρη, Immanis.

Ἑλώριον, idem quod ἕλωρ, & ἑλώρια idem quod ἕλωρα. Homerus initio Iliadis, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προϊάψεν Ἡρώων, αὐτοὺς δ' ἑλώρια πᾶσι κύνεσσιν Οἰωνοῖσί τε πᾶσι. id est ἑλκύσματα, ἀπάσεχήματα, Prædã discerpendã, Prædã expositam lacerationi. Virgilius ait, — canibus data præda Latinis. Notandum porro ἑ ibi produci contra naturam, quare nonnulli scribendum putarunt δὲ ἑλώρια, alii δ' ἑλλώρια. quibus tamen doctiores grãmatici reclamant, veterum codicum autoritatem proferentes. Apollonius sanè corripuit, dicens Argon.l.2, Λοίσθιον ἀρπύσσην ἑλώριον. At Ἑλώριος ἀρχῶν, Hesychio teste dicitur ὁ πολύθεος ὅθεν Ἑλώρια πόρμοι.

Ἑλῶπες, eidem H. sunt μεθιστοὶ ὧν τοῦ ἕλκει ἐρωζόμενοι. Sed forsan scribendum Ἕλωπες, vt inde sint οἱ Εἴλωπες.

¶ Ἐμαυῶ, Ἐμαυῶ, Ἐμαυῶν, t.1,c.1076,a.

Ἐμβάδιον, t.1,c.646,e

Ἐμβαδὸν, ibid.c. & t.4,c.668,g.

Ἐμβαθὸν, t.4,c.668,g. Ἐμβαθυῶδς, t.1,c.633,h

Ἐμβαθμος, t.1,c.638,f. Ἐμβαθρα, t.1,c.646,f

Ἐμβαίνω, t.1,c.645,e

Ἐμβαλλόποις, Hesychio βλεπόποις, Blæsis pedibus.

A Ἐμβάλλω, t.1,c.678,b. Ἐμβαλλομαι, ib.f

Ἐμβαμμα, t.1,c.719,b. Ἐμβαπτίζω, t.1,c.720,b

Ἐμβαπτω, t.1,c.719,a

Ἔμβαρος, apud Menandrum in Φάσματι Hesychius accipi tradit pro ἀνάθιος, μωρὸς, vel νωθρός. Suidas quoque ἔμβαρὸς εἰμι quum exposuisset νωθρὸς, φρόνιμος, subiungit in fine, prouerbialiter dici ὅτι τοῦ τοξοπαιόντων καὶ μεμηνότων, ab Embaro quodam, qui vt Munychiæ Artemidis sacerdotiũ posteris suis acquireret, filiam suã deæ iratæ sacrificauit. Qua de re plura apud eundem.

Ἐμβαὶς, t.1,c.646,d. Ἐμβασκαίνας, t.1,c.645,h

Ἐμβασπλεῖν, t.1,c.725,g. Ἐμβάσος, t.1,c.645,b

Ἔμβασις, ib.h. Ἐμβατα, t.1,c.646,a

Ἐμβάτα, ib. Ἐμβατεύω, ib.g

Ἐμβατὴ, ib.a. Ἐμβατὴρ, ib.b

Ἐμβατήριος, ib.c. Ἐμβάτης, ib.a

Ἐμβατὸς, ib.b. Ἐμβαφὴ, t.1,c.719,c

Ἐμβάφιον, ib.b. Ἐμβάφιος, ib.

Ἐμβιβαιόω, t.1,c.730,c

C Ἐμβέβασται, per syncopen pro ἐμβεβήκασται, vt docui in Anomalis. Hom.Il.β, ἐρέται δ' ὧν ἑκάστῳ πεντήκοντα Ἐμβέβασαν, ingressi erant. SIC Ἐμβεβαὼς pro Ἐμβεβηκὼς, Ingressus. Epigr.l.3, πάρφ λαΐνῳ ἐμβεβαώς.

Ἐμβεβάσι, t.1,c.645,f

Ἐμβελὲς δίφημα, Intercapedo & interstitium quod est intra teli iactum. id est quod teli iactum non excedit. Polyb. de Archimede, παρεσκευάσατο ὄργανα πρὸς ἄπαν ἐμβελὲς δίφημα.

Ἐμβιβάζω, t.1,c.655,h. Ἐμβιόμαι, t.1,c.740,f

D Ἐμβίος, t.1,c.737,g. Ἐμβιόω, t.1,c.740,f

Ἐμβίωσις, ib. Ἐμβλημα, t.1,c.751,e

Ἐμβλέπω, ib.d. Ἔμβλημα, t.1,c.678,d

Ἐμβλητέον, Iniiciendum. Ἐμβοάω, t.1,c.757,h

Ἐμβοηθέω, t.1,c.761,c

Ἐμβοθρος, Foueam in se habens: vel Qui in fouea est. A priori est VERBVM Ἐμβοθροῦσθαι, significans Fieri ἐμβοθρον, Incauari in ferobem seu fouea m. Hippocr. de corde, ἐμβόθρον ὑπ' ἔχει παχὺ καὶ βαθὺ ἐμβεβοθρωμένον τὸ εἶδος εἴκελον ὀλμῷ.

E Ἐμβολαὶ, t.1,c.679,g. Ἐμβολὰ δὲ, ib.

Ἐμβολὴ, ib.c. Ἐμβόλια, t.1,c.680,a

Ἐμβολίδες, Hesychio αἱ ἐπεξέτοι, Ascititiæ, Apposititicæ.

Ἐμβολιμαῖος, ου, ὁ, Interiectitius, Intercalaris.

Ἐμβόλιμος, t.1,c.679,h. Ἐμβόλιον, t.3,c.1147,e

Ἐμβολισμὸς, t.1,c.680,a. Ἐμβολισμὸς, ib.

Ἐμβολοειδὴς, ib.d. Ἐμβολοειδὴς, ib.c

Ἔμβολον, ib.a. Ἔμβολος, ib.b

Ἐμβρεμβέω, Resono & bombos edo in. Synes. ἐμβρεμβεῖ μοι πᾶς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστὴ τοῦ σοῦ λόγου ἠχώ.

F Ἐμβεκαδύνα, t.1,c.786,a

Ἐμβεκαθία, Hesychio εἱμαρμένη, Fatum. Etymol. habet ἐμβεκαθία, ex Sophrone citans, & Laconicum esse dicẽs. Suprà Βεβεκαθία. Rursum apud Hesych. Ἐμβεκᾶ) itidem pro εἱμαρται.

Ἐμβεκχυ, Suidæ ἐλάχιστον, μικρόν: in his locis, μαρτύρεται ὁ θεὸς ὅτι μηδὲν αὐτοῖ λαθεῖν δύναται ἐμβεκχυ. Item, καὶ οὐδὲ ἓν ἐς τὰ ἐμβεκχυ ἀφανὲς ὁ μὴ ὀλείνου κατέπτυνε ἡ ψυχή, ne minimum quidem. Sed exp. etiam aduerbialiter ἁπλῶς, ὅλως, σωτόμως, Prorsus, Vt vno verbo dicam, καὶ τοῦ ὀ ἐβεκχῦ. Aristophanis schol. tradit Attica consuetudine vsurpari pro βεκχὺ, vacante ὀν, vt ἐμφακεῖν pro φακεῖν, ὀνδυςτυχεῖν pro δυςτυχεῖν: apud Aristoph. inquam in Vesp. Ἀλλά μοι δοκεῖ ὅλοιτο τοῦ πολίτου ἐμβεκχυ, Ὅςτις αὖ μὴ ἔχει τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τελῶν. Apud Hesychium scriptum ἐμβεκχεῖ. expositum itidẽ μικρὸν, item καθόλου, ὅλως, σωτόμως, ἁπλῶς.

Ἐμβρεγμα, ατος, τὸ, Id in quo aliquid tingitur & madefit. vel etiam Quod in liquore aliquo madefactum partã affectæ applicatur. Ἐμβρεγμα, SIVE Ἐμβροχὴ, (inquit Gorr.) auxilii genus est quum locis affectis liquore aliquo humectatis perfusisque lanam deinceps aut linteum eodem liquore imbutũ imponimus. Differt ἀπὸ τοῦ καταμονήσεως, φ hæc τοῦ ἐμβροχῆς pars & principium tantùm sit, quum ἡ ἐμβροχὴ præter τὴν καταμόνησιν

adhibeat loco affecto remedium quod perpetuò insideat. adhibetur vbi cataplasmata non conueniunt, in capite, in præcordiis inflammatis, fracturis & contusionibus.

Ἐμβρέμω, & Ἐμβρέμομαι, t.1,c.788,d

Ἔμβροος, Hesychio ὀνοός, μωρὸς, Mutus, Stultus.

Ἐμβρέχω, t.1,c.790,d. Ἐμβρεθεία, t.1,c.793,d

Ἐμβρεθέστερος, ib.c. Ἐμβρεθὴς, ib.b

Ἐμβρεθῶς, ib.c

Ἐμβεμάομαι, t.1,c.794,f. Etym. & Suid. ἐμβεμᾶσθαι exponunt μετ' αὐστηρότητος ὀβριμᾶν: Hesych. ἐμβεμμᾶσθαι, μετ' ἀπειλῆς ὀνειδίζειν. Verùm & actui ἐμβεμῆσαι meminerunt Hes. & Suidas: hic, exponens μετ' ὀργῆς λαλῆσαι, ille ὀβριμῆσαι, πρεσπαῖξαι μετ' ἐξουσίας. Rursum apud Suidã in manuscripto etiam codice legitur particip. ἐμβεμεμυθμος, hoc in loco, καὶ ἅμα ἠχοῦσαι μανιώδεις καὶ ἐμβεμεμυθμοι, τὰ πονηρὰ ἀπειλοῦνεν ἐδόκουν. Est porro inde VERBALE Ἐμβεμημα, eidem Suidæ τὸ μετ' ὀργῆς λάλημα: Indignatio, Irata reprehensio, vel Comminatio cum austeritate. Hesychius tamẽ ἐμβεμήμαν exp. μανήμαν.

Ἐμβελον, Hesychio θεῖον. At ἔμβελα, Suidæ αἱ εἰς βῶθρα διῆκουσῶναι ῥίζαι.

Ἐμβροντάω, t.1,c.789,d. Ἐμβροντησία, ib.e

Ἐμβρόντητος, ib.

Ἐμβροχὴ, ῆς, ἡ, Irrigatio: quæ videlicet fit intingendo linũ vel xylum in aliquem liquorem. Vide Ἔμβρεγμα. Galen. ἐμβροχὴ δ' ἐλαίου καὶ ἀφθόνου. Bud. ex Hippiatr. affert pro Fomentum: addẽs, vocari & ὀβριβρεχὼ & ἐπιπλήσσειν, καταπλήσσειν, καταβύνειν. Hæc tamẽ simpliciẽ potius irrigationẽ seu perfusionem significant. illud præterea tincti & madefacti in aliquo liquore lintei aut alius rei impositionem.

Ἐμβροχοι, Illaqueati, Laqueis implicati.

Ἐμβρυοδόχος, Receptor τοῦ ἐμβρύου. Luc. in Lexiph. ὠκάδος ὑός τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον.

Ἐμβρυοθλάσης, t.1,c.796,c. Ἐμβρυον, t.1,c.795,g

Ἔμβρυος, t.1,c.796,b. Ἐμβρυοτομία, ib.d

Ἐμβρύωμα, Etymol. τὸ ἐν θείᾳ, factum air ab ἐν δίῃσι, ὅτοπῇ τοῦ σ.

Ἐμβρύων, ωνος, ὁ, Infans. v.l. sine exemplo.

Ἐμβεωμα, t.1,c.782,f. Ἐμβραμπζω, ib.

Ἐμβυθὸς, t.1,c.797,f

Ἐμβυλλαι, Hesychio ἀγκαὶ ἡμέραι, & ῆς ἔντερα.

Ἐμβύω, t.1,c.799,c. Ἐμέ, t.1,c.1075,h

Ἐμέθεν, ib.f. Ἐμεῖο, ib.

Ἐμέμαι, t.1,c.1130,a. Ἐμέο, t.1,c.1075,f

Ἐμεσάω, vide in Ἐμέω.

Ἐμετέλεια, t.1,c.1199,h. Ἐμετάω, t.1,c.1200,a

Ἐμετικὸς, t.1,c.1190,h

Ἐμετοποιέομαι, Vomitum facio. id est cieo, moueo. Hippocr. De morb. intern. πολὺ δὲ μᾶλλον ἐμετοποιούμενος, καθαρσιν παρεχέτω.

Ἐμετοποιὸς, t.1,c.1200,a

Ἐμετὸς, t.1,c.1190,b. Ἔμετος, t.1,c.1200,a

Ἐμετωδέως, In modum τοῦ ἐμέτου. Hippocr. in Prorrhet.1, τὰ ὀξέα ἐμετωδέως ἐλκώδεα, φλαῦρα. Galen. significare putat, ὡσ σωεκφέρεται μὴ ὅτι πλεῖστον τε καὶ πονηρὸν, ἐμῇ δὲ ἥκιστα μὴ δὲν ἢ παντὸς παντὸς ὀλίγον.

Ἐμεῦ, t.1,c.1075,f. Ἐμέω, t.1,c.1199,g

Ἐμέω, Galen. in Lex. Hippocr. exp. ἐμέτοι, Vomitus: Atticũ esse vocabulum dicens. Sed puro scribendum ἐμεσέω. Ita enim legitur apud Hippocr. De morb.l.2, ὡσ ἐμεσέω μὴ ἐχρῶντο, ἐμεσέτω.

Ἐμὴν, t.1,c.1075,h. Ἔμμα, t.1,c.1381,b

Ἐμμαίνομαι, t.2,c.770,a

Ἐμμαλαξαι, Hesychio ἐστὶ τῇ χεῖρι ὑπολαβέσθαι.

Ἐμμανὴς, t.2,c.770,a. Ἐμμανὴς, ib.

Ἐμμαπέως, Dicto citius, Dictum factum. Putatur enim dictum pro ἀμεπέως, id est ἅμα τοῦ ἔπει. Hesych. sanè exponit ἅμα τοῦ εἰπεῖν, ταχέως, ἐσπουδασμένως, σεσπεύμενος, Celeriter, Properanter, Promptè. Homerus Iliad ε, ὁ δ' ἐμμαπέως ἀπόρουσεν. Odyss.ξ, ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε. INDE Ἐμμαπέειν, Dicto citius aliquid facere. Nic. Ther. v.809, de api, Κέντρῳ. ὃ πληγῇ σεσεκάλυπτο ἐμμαπέουσα. Vbi schol. exp. ἐνεργοῦσα.

A Ἐμμάσαι, Hesychio ὀνερεῖσαι. Idem & Ἐμμαπῆσαι affert pro ὀνερείδει, ὀνλαμβάνεται: necnon Ἐμμαπέων pro ψηλαφῶν, φιλοτεκνῶν, ὁρμῶν: accipiens forsan pro Manus contactu proritans. Quæ expositio non malè conueniet huic loco Nicandri in Alexiph. v.137, τὰ δ' (intellige φαρμακα) ἀθρόα τοῖσι βεβάσσοις Ἐμμαπέων ἔτ' ἀπεπλε πύλη μεμεμασμένα δόρπα. Scholiastes ea verba sic expon. ὧ φαρμακα ἀθρόα κατωθεν αὐαβάλλοις, ὅτε δακτύλοις καθιεὶς δι' ὧν τὸ σῶμα τοῦ φαρυγγα, ἐπὶ τὸ ληφθέντος ὀν τῇ κοιλίᾳ σεσεκεμένου, καὶ μήπω δι' ὧν τῆς πύλης ὠρμηκότος πρὸς αὐτὰ δεῦν. Additque ἐμμάσσειν esse τὸ καθιέναι ὅτε δακτύλοις εἰς κοῖλον τόπον, Demittere digitos in locum cauum. Vbi nota eum ἐμμάσσειν dicere pro eo quod Nicand. ἐμμαπέειν. Alibi κατεμμαπέειν dicit idem poeta pro eodem.

Ἐμμαπαίζων, Hesych. expon. ματαιολογῶν, Inania & futilia blaterans. Pro quo apud Suid. in manuscripto etiã exemplari ἐμμαπίζων, cum eadem expos.

Ἐμμαπῶ, & Ἐμμαπῶν, vide in Ἐμμάσαι.

Ἐμμεθόδεος, t.2,c.1174,c. Ἐμμεθόδως, ib.f

Ἐμμεθύσκομαι, Inebrior seu ebrius fum in vel inter. vt ἐμμεθυσκόμενος ὅτοις ἁγίοις.

C Ἐμμειδιᾶσαι, Subridere in vel propter.

Ἐμμέλεια, t.2,c.874,c. Ἐμμελεπάω, t.2,c.866,a

Ἐμμελέτημα, ib. Ἐμμελέως, t.2,c.874,d

Ἐμμελὴς, ib.b. Ἐμμελῳδέω, ib.a

Ἐμμελῶς, ib.d. Ἐμμεμαὼς, t.2,c.819,e

Ἐμμεμιμένος, t.2,c.934,e

Ἐμμεν, & Ἐμμεναι, poeticè pro εἶναι: t.1,c.1130,a.

Ἐμμενὲς, τὸ, subst. t.2,c.879,d

Ἐμμενέτω, & Ἐμμενετέα, Permanendum seu perseuerandum est in.

D Ἐμμενεπὴς, t.2,c.879,d. Ἐμμενέως, ib.

Ἐμμένης, ib.c. Ἐμμένω, ib.b

Ἔμμεσος, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui est ἐν μέσῳ, Intermedius, Interiectus. Vel etiam Qui medium in se haber.

Ἐμμεστοι, Impleri, Referti, Pleni. Plato epist.7, ἀνθρωποι σεσεκουσμένοι πάντων ἐμμεστοι ὄντες καὶ φιλοσοφίας, Philosophicarum quarundam auditionum pleni. id est Qui plurima in philosophia audiuerunt.

Ἐμμετᾶι, Hesych. affert pro ὀρχεῖται, Saltat.

E Ἐμμέτρος, t.2,c.899,f. Ἐμμέτρως, ib.g

Ἐμμηλάδες, Hesych. dici scribit ἀῖρας τὰς ὑπὸ τοῦ σεσβάτου ἠρωειδίας, capras natas cum ouibus seu inter oues.

Ἐμμηνα, τὰ, t.2,c.917,a. Ἐμμήνια, τὰ, ib.

Ἐμμηνος, t.2,c.916,f

Ἐμμήρους, Hes. exp. ὀν ὁμηρεία ὄντας, Obsides: σεσὸ τοῖς ὁμήρους τοῖς ὅθεν συμβάσεις διδομένοις.

Ἐμμηνὸς, t.2,c.829,b. Ἐμμίγνυμαι, t.2,c.934,e

Ἐμμιγνυμι, ib.

Ἐμμιστος, ου, ὁ ἢ ἡ, Imbutus seu infectus rubrica, Rubricæ colore rubens. Dioſc.l.5.

Ἐμμισθος, t.2,c.945,c. Ἐμμοίραι, t.2,c.879,e

Ἐμμορος, ib. Ἐμμορε, t.2,c.839,g

Ἐμμόρεσαν, quod Hesych. exp. πτυχαν, Doricum est pro ἐμμόρεσαν, à præcedente ἔμμορε.

Ἐμμορεῖται, esse dicuntur Aduenæ, Coloni. Hesychio sunt μέτοικοι.

Ἐμμορος, t.2,c.840,g. & 842,e. Ἐμμορρος, t.2,c.971,c

Ἐμμοτον, τὸ, t.2,c.9789,f. Ἐμμοτος, ὁ, ib.h

Ἐμμουσος, t.2,c.831,b. Ἐμμούσως, ib.

Ἐμμοχθος, t.2,c.979,f

G Ἐμμύλων, ωνος, ὁ, Mola. Ex Numer. c.11, ᾧ ἤλεον αὐτὸ ὀνομα ἐμμύλων. Vbi Complut. editio habet μύλῳ. quod magis probo. habet etiam ἤλιθον pro ἤλεον.

Ἐμοὶ, t.1,c.1075,f. Ἐμοιγε, ib. Ἐμοῖνε, ib.g

Ἐμόρτεν, Hesychio ἀπέθανεν, Fato functus est.

Ἐμὸς, t.1,c.1076,f. Ἐμοῦ, t.1,c.1075,e

Ἔμπα, Tamẽ. ἔμπα γεμὴν Hesychio est ὅμως μὴν. Idẽ affert ἔμπα ᾧ pro ὅμως ᾧ, ἀλλ' οὐδ'. Vide Ἔμπας.

Ἔμπα πόλιος, eidem H. est σήμεια τῆς πόλεως, Fulcrum.

H Ἐμπαίζομαι, Hesychio ὀπτοραφῶ πτοοῦμαι, ὀντρέπομαι, σέβομαι, Curo, Rationem habeo, Reuereor. Homerus Odyssea α, Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων. Aliquanto post, Σοὶ δ' αὖτ' μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, tibi hæc curæ sint & moueare verbis meis.

id est, ne negligas & asperneris monita mea. Odyssea ρ, ὃς δ' ἐρέω μητῆρ· ὁ δ' οὐκ ἐμπαίζετο μύθων. Sic Odyss. ι, ὁ δ' οὐκ ἐμπαίζετο ἱρῶν. Idem alibi dicit ἐμπαίζεσθαι θεοπροπίης, pro Moueri vaticinio. Ex Nicandri autem Alexiph. affertur, τὸ δὲ οἱ ἐμπαίζεται ὕπερ pro Turbatur & anxium est. Verùm schol. ibi habet ἐμπαίζεται, exponens παραφέρεται, θορύβεται. quæ scriptura veteris etiam codicis autoritate confirmatur. Itidémque aliquanto antè, v. 189, vbi vulg. editiones habent, Γήθησε δ' σφαλεροί τε, καὶ ἐμπαίζοντες ἀϊσσᾶς: idem vetus & manuscriptus codex habet ἐμπαλάζοντες multo rectius. i. Inerrantes, Vagantes per.

Ἐμπαθεία, ας, ἡ, Affectus seu affectio, Commotio.

Ἐμπαθὴς, τ. 3, c. 73, b. Ἐμπαλᾶς, ib. c

Ἐμπαίγμα, τ. 3, c. 21, c. Ἐμπαιγμὴ, ib. d

Ἐμπαιγμὸς, ibid.

Ἐμπαιδοτροφοῦμαι, οῖ, τ. 3, c. 116, c

Ἐμπαίζω, & Ἐμπαίζομαι, τ. 3, c. 21, c

Ἐμπαίκτης, ου, ὁ, Illusor, Irrisor, Derisor.

Ἔμπαιος, Suidæ ἔμπειρος, Peritus vel Expertus, vt — κακῶν οἱ ἔμπαιος ἀλύπης. Hesych. ἔμπαιον exp. ἔμπειρον, μέτοχον, C item δόλιον. De etymo vide Etymol.

Ἐμπαίς, τ. 3, c. 13, g

Ἐμπαίω, Imprimo seu Incudo. hoc est Percussu imprimo. vt quum Eustathius dicit ἄλεισον dici poculum οὐ λεῖον, quódque ζωοποῖς δαιδάλμασιν ἐμπέπαισται. Et alibi, ἄλεισον dici quasi οὐ λεῖον ὂν ἀλλὰ παρεφθαρμένον ἢ ἐμπαισόν. Et rursum, τὸ μὴ λεῖον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι. Vbi ἐμπαίσματα vocat imagines picturásve incusas seu impressas. Et ἐμπαιστὸν, cui eiusmodi δαιδάλματα incusa sunt & impressa. Sic ἐμπαιστικὴν τέχνην dicit quidam apud Athen. D lib. 11, quum poculum, χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, secundũ Homerum, exponens, αἰεὶ ὄζωδεν ἐμπέπρεσται θεῖ χρυσοῖ ἥλοις παῖ δρόμοῦ ὀκπόμπαι κατὰ τὴν ἐμπαιστικῆς τέχνης, sub. τρόπον.

Ἐμπαλασσόμενοι κατὰ βόρειον, f. ἐς τὸν ποταμὸν, schol. Thucyd. libro 7, pag. 263, exp. συμπαλαιόμενοι κατέπεσον, Mutuò sibi implexi: de Athenienſium agmine properanter transire fluuium compulſo. Suidas paulo aliter diſtinctum habet eum locum, οἱ δ' ἐμπαλασσόμενοι κατέβρεον ἐς τὰ δόλιθάτερα τῆ ποταμοῦ· πεσόντες δὲ οἱ Συρακούσιοι ἔβαλλον τοῖς E Ἀθηναίοις. sed minus rectè exp. ἐμπήπλοντες. Apud Hesych. legitur etiam Ἐμπαλλᾶν, ἐμπαλᾶν, & Ἐμπαλούσματα, αἱ ἐμποκαί. Sed ſuſpectam ea ſcripturam habent.

Ἐμπαλιν, τ. 3, c. 28, d

Ἐμπαλλω, exponitur Vibro, κινῶ. ſed ſine exemplo.

Ἐμπαν, Hesychio πάντως, ὅμως, Omnino, Tamen.

Ἐμπανηγυρίζω, Panegyreis & publicos festóque conuentus celebro in vel ob. Plut. Fab. Περικλεῖ μὲν Κίμωνος ἀναιρεθέντος καὶ τὰ Μυρωνίδου ἔθη παῖ, ἑορτάσει μᾶλλον καὶ ἐμπανηγυρίσαι στρατηγοῦντα πρὸς πόλιν ἢ κτήσασθαι πολέμῳ καὶ φυλάξασθαι παρέδωκε. id est, Effecerunt vt vrbs sub duce seu imperatore Pericle potius panegyres & festa celebraret quàm belligerando pareret aliquid aut parta tueretur.

Ἐμπαῖξ, Curator. παῖδα τὸ ἐμπαίζεσθαι. Soph. Aiace, pag. 34, Τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον αἰμφὶ σοι λείψω, τροφῆς ἄκυρον ἔμπαικα, Educationis impigrum curatorem. αἰατροφῆς παῖδιμος φρουτιστὴ. id est Impigrè curaturum vt educeris. G

Ἐμπαραβάλλομαι, τ. 1, c. 694, g

Ἐμπαρασκεύασμος, Præparatus, Paratus, Instructus. ἀπρεπὴς, παρεσκευασμένος. Basil. Homil. 6, ἐμπαρασκεύασμος ἥκεις ἀπρεπὴς ἢ παρέπων τῆ πληρώματι τοῦ σεμνοῦ τύπου καὶ μακαρίου θεάτρου.

Ἐμπαρεῖν, vide in Ἐμπαρέχω. Ἐμπαρεμβάς, in Ἐμπαρείημι.

Ἐμπαρεπίθημι, Depono in. In vita Lucæ, τὸν χρυσὸν μὴ ἀπολιπὼν τῆ χρεῖ· πῶ δὲ ψυχῶ, πᾶς χρεὼ τὸ δεδωκότος ἐμπαρεθέμβος. Vnde ἐμπαράθεπς, quod apud Suidã legitur H fine expos.

Ἐμπαρέχω, τ. 1, c. 1350, g. Ἐμπαείεμαι, τ. 1, c. 1669, h

Ἐμπαείημι, ib. g. Ἐμπαρινέω, τ. 2, c. 1245, e

Ἔμπαρος, Hesychio ἐμπληκτος.

Ἔμπας, Tamen. Sophocles, Ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοῖόνδ' ἐμοὶ Οὐκοῦν ἀπάλαμ' αὖ, sed ipsum tamen. Eiusdem Soph. schol. pag. 8, tradit Iones dicere ἔμπης, Atticos ἔμπας & ἔμπα.

Ἐμπάσσω, τ. 3, c. 59, b

Ἐμπαστῆρες, Hesychius exponit μύθων πιστοποιοὶ μάρτυρες.

Ἐμπαστέρια, eidem sunt μελίπικτα.

Ἐμπαστον, idem exp. καταθύμιον.

Ἐμπατάω, τ. 3, c. 59, b. Ἐμπεδᾶ, τ. 3, c. 116, a

Ἐμπεδάω, seu Ἐμπεδέω, Pedicis implico, Compedibus illigo, Vincio, Constringo. At ἐμπεδέω aliud significat.

Ἐμπεδοκλέους ἔχθεα, allusione ad nomen ἐμπεδὸς dicitur B δλίμνους ἔχθεα. Vide apud Suid.

Ἐμπεδοκυκλος χρόνος, Tempus quod firmis ingibúſque orbibus voluitur. Nonn.

Ἐμπεδόμητις αἰάζιν, Necessitas stabilis consilii.

Ἐμπεδόμοχθος, Constanter ærumnoſus, Perpetuò laborioſus. d. Iuvenālis μοχθηρός. Pind. in Olymp. ἐξῆ δ' ἀπάλαμον βίον πόνοι ἐμπεδόμοχθον.

Ἐμπεδόμυθος, Qui firmi & conſtantis eſt ſermonis. Ex Nonno.

Ἐμπεδόν, aduerb. τ. 3, c. 115, h. Ἐμπεδορκέω, τ. 3, c. 116, b

Ἐμπεδός, τ. 3, c. 115, f. Ἐμπεδοσφαῖρος, τ. 3, c. 116, c

Ἐμπεδόφρων, ib. b. Ἐμπεδόφυλλος, τ. 4, c. 249, c

Ἐμπεδόω, τ. 3, c. 116, d. Ἐμπέδυς, ib. a

Ἐμπεδῶς, ib. Ἐμπείεμμος, τ. 3, c. 153, g

Ἐμπειρέω, ib. Ἐμπειρία, τ. 3, c. 152, h

Ἐμπειρικὸς, τ. 3, c. 153, a. Ἐμπείρομαι, τ. 3, c. 161, d

Ἐμπέρου, τῆ, τ. 3, c. 152, g. Ἐμπειροπόλεμος, ib.

Ἐμπειρος, ib. f. Ἐμπείρω, τ. 3, c. 161, d

Ἐμπείρως, τ. 3, c. 152, g. Ἐμπελάδνη, τ. 3, c. 190, h

Ἐμπελαδδνὴ, ib. Ἐμπελάζω, ib. g

Ἐμπέλωνα, Hesychio πόπανα.

Ἐμπελάπιεγα, τ. 3, c. 1901, a. Ἐμπελάω, τ. 3, c. 191, a

Ἐμπέλιος, ου, ὁ, Intus luidus. seu, In quo linor eſt. Nicand.

Ἐμπέλωρος, Laconibus ἀγοραιόμος. Hesych.

Ἐμπεπαρωνιμένος, particip. præt. paſſ. ab ἐμπαροινέω.

Ἐμπέπλας, placentæ genus apud Athen. l. 14.

Ἐμπέρσμος, τ. 3, c. 153, h. & 239, c

Ἐμπερόμμος, τ. 3, c. 239, d. Ἐμπερόω, ib. c

Ἐμπερὶς, ib. d. Ἐμπεσεῖσθαι, τ. 1, c. 83, d

Ἐμπεσίβολος, τ. 1, c. 696, b

Ἐμπεσγράφω, exponitur Scripto comprehendo.

Ἐμπεσλεκτικὸς, τ. 1, c. 1354, f. Ἐμπεσεῖν, ib. e

Ἐμπεσλαμβάω, τ. 2, c. 579, g

Ἐμπεσλίκψις, εως, ἡ, Complexus, quo aliquid intra nos continemus. Budæo interior coarctatio: apud Aristot. vbi improbans opinionem Empedoclis, dicit, ἄλογος δ' ὢν ἢ ἀπορὸς ἐμπεσλίκψις. pro qua dictione paulo post ἀπόλυψιν dixisse ait.

Ἐμπεσπατέω, τ. 3, c. 75, d. Ἐμπεσπατέω, τ. 3, c. 82, g

Ἐμπεροπαιδὲς, τ. 3, c. 162, d. Ἐμπεροπέω, ib.

Ἐμπέρουπα, τ. 3, c. 161, h. Ἐμπεπολὶς, τ. 3, c. 255, g

Ἐμπεπαγύω, τ. 3, c. 253, c. Ἐμπεῖος, τ. 3, c. 257, h

Ἐμπθυκὴς, τ. 3, c. 259, g. Ἐμπεφορβειωλῆς, τ. 4, c. 80, f

Ἐμπεφορβηρλῆς, ib. Ἐμπεφορβιωλῆς, ib. e

Ἐμπεφυκέναι, τ. 4, c. 287, f. & 288, d

Ἐμπεφισωλῆς, τ. 4, c. 264, a. Ἐμπεφυῖα, τ. 4, c. 288, d

Ἐμπίγνυμαι, τ. 3, c. 268, b. Ἐμπίγνυμι, ib.

Ἐμπιδάω, τ. 3, c. 275, b. Ἐμπίκτης, τ. 3, c. 268, b

Ἐμπινὸς, Hesychio ἦλος, Clauus.

Ἐμπῆξις, Infixio. Ἐμπηρος, τ. 3, c. 282, d

Ἔμπης, Ionicè pro ἔμπας, vt suprà ex Soph. schol. annotaui. i. Tamen. Hom. Od. ξ, γνῶ δ' ἤδη πάντα λέλοιπεν· Ἀλλ' ἔμπης καλέμην γέ σ' ὀίομαι εἰςορόωντα Γηγενέσκειν, Veruntamen, Attamen, Sed tamen. Aliquando et præmittitur παῖ, aut ſubiungitur καῖπερ, & tunc exponitur Quanquam, Quantumuis: poſitum ἐπὶ τοῦ καλλίστου. Homer. Od. ο, ἀχνύσαι παῖ ἔμπης, quanquam mœrens. Soph. Aiace, p. 8, οἴκτιρω δέ μιν Δύσηνον ἔμπης καῖπερ ὄντα δυς μενῆ. Vbi tamẽ potius cũ ῖ cõiungendũ eſt, vt ſit, Attamẽ ipſum miſero infelicem, quantumuis infeſtum mihi. & ſic ad priorem ſignific. pertinebit. ¶ Ab Hesychio exponitur non ſolùm ὅμως, ſed etiam πάντως, Omnino, Prorſus. Quomodo accipiunt apud Hom. Od. ξ. ὃ κ' ἐφάμην ῥιγεδανὸν ἔμπης. Ex eiuſdem Od. ο afferunt, μαλα γὰρ κεχολωσεται ἔμπης, pro Peruehementer iraſcetur.

Ἐμπαλὸν χάλα, ex Dioſc. l. 2, pro Coloſtrum.

Ἐμπικραίνω, & Ἐμπικραθύμαι, τ. 3, c. 193, g

Ἔμπικρος, In quo amaror eſt, Amarulentus.

Ἐμπιέω, τ. 3, c. 297, g

Ἐμπίμελος, In quo pinguedo eſt, Pinguis. Dioſc.

Ἐμπίμπαμαι, τ. 3, c. 382, a. Ἐμπίμπτημι, ib.

Ἐμπίμπραμαι, τ. 3, c. 549, c. Ἐμπίμπρημι, ib.

Ἐμπίνω, τ. 3, c. 306, a. Ἐμπίπαραμαι, τ. 3, c. 382, a

Ἐμπιπλάω, ib. c. Ἐμπίπτημι, ib. a

Ἐμπίσαμαι, τ. 3, c. 549, c. Ἐμπισαρέσκω, τ. 3, c. 241, d

Ἐμπίστημι, τ. 3, c. 549, c. Ἐμπίτλω, τ. 3, c. 315, h

Ἐμπὶς, ίδος, ἡ, Culex: vel potius Culicis quoddam genus. ſcribit ſanè ſchol. Ariſtophanis ἐμπίδας à comico vocari quos ſui temporis homines nominarent κώνωπας: quoſdam verò velle eſſe ἔδος κώνωπος παῖ ἐρεπτάμενον ζώνην ἔχοντος: & alibi, ζῶον παῖ ἐν τοῖς ὕδασι γινόμενον ὅμοιον τῆ κώνωπι, μείζον δὲ τὴν παῖ ἐκεῖνον, καὶ δὲ τὸ μέσον λευκῆ παῖ ἐπεζωσμένον. Porro Ariſtoph. in Nub. deridens Socratem, introducit Chærephontem ex eo quærentem vtrum putet παῖ ἐμπίδας Κατὰ τὸ τοῦ ἄδειν ἢ καὶ θυρόστομον. edũt enim quandam velut ᾠδὴν. Idem in Aub. παῖ ὀξυθύμους C ἐμπίδας. Apud Suidã verò prouerb. ἐμπὶς Τειρεσιάς, ᾧ Tricorynthe multæ exiſterẽt empides, vtpote nemoroſo & humecto loco. Hesychius βούστομον quoque eſſe dicit ἐμπίδα: qui potius οἶστρος eſt.

Ἐμπίσαι, Potu implere, Irrigare. vt Hesychius ἔμπισον exponit πότισον. Nicand. media voce vtitur in actiua ſignificatione, dicens in Alexiph. v. 320, Ὄζει δ' ἐμπίσαιο, τὸ δ' ἀθρόον ὕδατι μίξας. vbi ſchol. exponit βρέξον. Idem paſſiua vtitur in ſignific. paſſ. in Theriac. v. 623, νύμφαις Ἐμπεδὼν, id eſt πεποδέν. Vtitur idem actiua etiam voce tranſitiuè, hoc eſt duplicem ei accuſ. iungens, rei & perſonæ: in Alexiph. v. 518, Ποιμάκι δ' ἢ ἄλας πικτὸν ὁμαλαδὸν ἢ ἀλὸς ἄχλῳ Ἐμπίσοις, Potandam præbeas vel infundas. ſchol. exp. ἐμμίξαις.

Ἐμπιστεύω, τ. 3, c. 143, f. Ἐμπιστεύομαι, ib. g

Ἔμπιστος, τ. 3, c. 140, g. Ἐμπιστικέω, τ. 3, c. 323, f

Ἐμπιτυαδεῖς, τ. 3, c. 270, g

Ἐμπαίζομαι, τ. 3, c. 338, e. Vide & Ἐμπαίζομαι.

Ἐμπλάσσω, τ. 3, c. 349, c. Ἐμπλαστὸς, ib. f

Ἐμπλαστὸς, ib. Ἔμπλασμον, τῆ, ib. g

Ἐμπλασμὸς, ib. Ἐμπλασμῳδὴς, τ. 3, c. 350, c

Ἐμπλάττω, τ. 3, c. 349, c. Ἐμπλεκὸς, τ. 3, c. 365, g

Ἐμπλεκτὸς, τ. 3, c. 362, c. Ἐμπλέκτεια, ib. f

Ἐμπλέκω, ib. c. Ἐμπλεος, τ. 3, c. 365, g

Ἐμπλεόω, τ. 3, c. 366, a. Ἐμπλεῦρος, τ. 3, c. 367, c

Ἐμπλεῦρόω, ib. Ἐμπλέω, τ. 3, c. 371, g

Ἔμπλεως, τ. 3, c. 365, g. Ἐμπλήσθην, τ. 3, c. 394, g

Ἐμπλήθω, τ. 3, c. 378, f

Ἐμπλήθω, ib. d. Ἐμπλήθομαι, ib. e

Ἐμπλικτος, τ. 3, c. 394, f. Ἐμπλήκτως, ib.

Ἐμπλαμῶ, τ. 3, c. 382, c. Ἐμπλίω, τ. 3, c. 191, f

Ἐμπλυξία, τ. 3, c. 394, f. Ἐμπλοκόω, τ. 3, c. 385, f. g, β

Ἐμπλόκωσις, ib. g, β. Ἐμπλήσσω, τ. 3, c. 394, e

Ἐμπλησέος, Implendus: cum genit. Plato 2 De rep.

Ἐμπλυτο, pro ἐνέπλυτο, τ. 3, c. 382, c

Ἐμπλήθω, τ. 3, c. 394, c. Ἐμπλεώσω, τ. 3, c. 404, e

Ἐμπνεῖω, τ. 3, c. 414, d. Ἐμπνέομαι, ib. f

Ἐμπνθυμαπικὸς, τ. 3, c. 409, c. Ἐμπνθυμαπόω, ib. b

Ἐμπνθυμαπώδης, ib. c

Ἐμπνθυμάτωσις, ib. & τ. 4, c. 261, f. ob. & 262, b. ob.

Ἐμπνθυματωτικὸς, τ. 3, c. 409, c.

Ἐμπνθυσις, τ. 3, c. 414, h. Ἐμπνθστος, τ. 3, c. 415, a

Ἐμπνθυδὸς, τ. 3, c. 414, h. Ἐμπνίω, ib. d

Ἐμπνίγω, τ. 3, c. 421, f. Ἐμπνικτὸς, ib.

Ἐμπνοια, τ. 3, c. 415, & 418, c

Ἔμπνοος, τ. 3, c. 415, a. Ἔμπνους, ib.

Ἐμπνυμαι, τ. 3, c. 418, b. Ἐμποδίζω, τ. 3, c. 517, h

Ἐμπόδιον, τῆ, ſubſt. τ. 3, c. 515, a. Ἐμπόδιος, τ. 3, c. 514, h

Ἐμπόδισμα, τ. 3, c. 518, b. Ἐμποδισμὸς, ib.

Ἐμποδιστικὸς, ib. Ἐμποδυστὴς, τ. 3, c. 515, e

Ἐμποδοῦσθαι, apud Hesychium legitur, expoſitum βεβαιοῦσθαι, ἀσφαλίζεσθαι: ſed puto ſcribendum potius ἐμποδοῦσθαι: niſi fortè ἔμποδον quoque reperiatur eadem vſurpatum ſignif. qua ἔμπεδον.

A Ἐμποδὼν, τ. 3, c. 515, d

Ἔμποθεν, Coràm: ἐμπροσθεν. v. l. ſine autore.

Ἐμποιέω, τ. 3, c. 436, f

Ἐμποικίλλω, τ. 3, c. 444, e. & 59, d. ob.

Ἐμπόμπιμον ἕμμα, Suidæ τὸ εἴδυμα, ὃ πᾶσι τοῦ ὀκ πόμπιμος. Significat tamen potius Veſtis quæ in grege geſtatur. ἐκπόμπιμον autem foret Quod ex pecoribus gregis conficitur.

Ἐμπόνιμος, In pœnam incurrens, Pœnam merens, Pœnæ obnoxius. Apud Suidam habetur & Ἐμπόνιμος & Ἐμπόνιος; ambo expoſita ἔνοχος ποινῆ, & ἐφ' οἷς ἥμαρτε δοῦλε ἡμωρείαν: vnà cum hoc exemplo, ὅρκοις οὐκ ἐμπονίμοις ἠπατάθησαν ἢ οὐ ἄρα παῖς τὸ κοινὸν ἀλάστορα ἐποιήσατο: de Romanis qui Saturninũ affectãtem tyrannidem contra fidem datam morti adiudicarant. Hesychio ἐμπόνιμον eſt τὸ ὂν ποινῆ.

Ἐμπολαῖος, τ. 3, c. 643, g. Ἐμπολάω, ib. e

Ἐμπολεμέω, τ. 3, c. 462, f. Ἐμπολέμα, τ. 3, c. 457, h

Ἐμπόλεμος, ib. Ἐμπολδζ, τ. 3, c. 643, h

Ἐμπολέω, pro ἐμπωλέω, ibid. c

Ἐμπολὴ, ib. f. Ἐμπόλημα, ib.

C Ἔμπολις, τ. 3, c. 472, f

Ἐμπολιπόω, & Ἐμπολιτόμαι, τ. 3, c. 478, b

Ἔμπολος, ου, ὁ, Mercator. v. l. perperam, pro ἔμπορος.

Ἐμπορμνόω, τ. 3, c. 201, c. Ἐμπονέω, τ. 3, c. 223, f

Ἐμπόνημα, ib. Ἔμπονος, τ. 3, c. 219, d

Ἐμπορεῖον, τ. 3, c. 185, c. Ἐμπόρθημα, τ. 3, c. 186, a

Ἐμπορθόρημα, τ. 3, c. 185, d. & 589, g. ob.

Ἐμπορθυτὴρ, τ. 3, c. 186, a. Ἐμπορέω, τ. 3, c. 185, c

Ἐμπορηπικὸς, ib. Ἐμποεία, τ. 3, c. 184, g

Ἐμποεικὸς, ib. e. Ἐμπόειον, τ. 3, c. 185, a

Ἐμποεῖσθαι, ib. c. Ἐμποεῖται, ib.

Ἐμπορος, Vector, &c. τ. 3, c. 183, g. Ἔμπορος, Viator, &c. c. 184, d.

Ἐμπορπάω, τ. 3, c. 163, d. Ἐμπόρτημα, ib. e

Ἐμπορπόω, ib. d. Ἐμπόρπωμα, ib. e

Ἐμπόρφυρος, τ. 3, c. 489, f

Ἔμπουσα, Empuſa: ſpectrum ſeu phantaſma dæmonicum quod Hecate infortunatis viſendum offerre ſolebat, in omnes ſe tranſformans figuras, alterum pedem æreum habens, alterum aſininum, vnde & ὀνοκῶλη dicitur, & ὀνοσκελίς. Quæ ferè ad verbum Ariſtoph. in Ranis teſtatur, Bacchum & Xanthiam ad inferos deſcendentes ſic introducens loquentes. Ξ. Καὶ μὴν ὁρᾶ νὴ τὸν Δία θηρίον μέγα. Δ. Ποῖόν τι; Ξ. δεινὸν. πάντοθεν πρὸν ὁρᾶν γίνεται· Τοτὲ μὲν βοῦς, νυνὶ δ' ὁρᾶς, τοτὲ δ' αὖ γυνὴ Ὡραιοτάτη τις. Δ. ποῦ 'στ; φέρ' ἴδω· αὐτὴν ἴδω. Ξ. Ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνὴ 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων. Δ. Ἔμπουσα ταῦτ' ἔστιν γ' ὅδ'. Ξ. πυρὶ γοῦν λάμπουσα E ἔπαν τὸ πρόσωπον, καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει. Δ. Νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίσιον ἕτερον: appellans βολίσιον aſininum, quoniam βόλιτος propriè eſſe creditur fimum ſeu ſtercus aſininum. Sunt qui putent dictam παῖδα τὸ ἑνὶ ποδίζειν, ᾧ vno incedat pede, quaſi ἐμπουσαν: alterum enim pedem æneum habet.

Ἐμπραγκτικὸς, τ. 3, c. 528, c

Ἐμπραγκτὸς, ib. b. Ἐμπρακτὸς, ib.

Ἐμπρέον, Hesych. exp. ἐμπέιρον: pro quo suprà ἔμπαιρον.

Ἐμπρέπω, Decorus & præſtans ſeu conſpicuus ſum inter. vt accipiunt in hoc loco Ariſtophanis, Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων, decorus & præſtans inter Delphicas Bacchas. Item ex Sophocle affertur ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι G pro παῖφρεσῆ οὖσαν: quod ſonare videtur Decenter ſegerentem in doloribus. Significat etiam Decori ſum, Cum decore conuenio, Deceo. Plut. Alcibiade, τῆ φωνῆ καὶ τῶ τραυλοῦ τῆ ἐμπρέψαι λέξεσι, voci balbutiẽ quoque decus attuliſſe & gratiam ferunt. Impeſonaliter etiam ἐμπρέπει dicitur pro Decori eſt, Decet. A T

Ἔμπρεπος, Decorus, Cõueniens. Heſ. n. ἔμπρεποι affert pro ὁλόπρεποι, πρέποντες: addens etiam ὅμοιοι.

Ἐμπρήθω, τ. 3, c. 239, g. & 548, c. Ἐμπρησις, τ. 3, c. 548, f

Ἐμπρησμὸς, ib. Ἐμπρηστὴς, ib.

Ἐμπρίω, Serra incido. Item Serratis inciſuris ſum. Nicander enim in Theriacis, v. 71, ἐμπρίοντ' ὀνόμορον dixit pro περιονοῦσι ἔχοντα τὰ φύλλα, ideóque τραχεῖ, vt tradit ſcholiaſtes. Idem in Alexiphar. verſu 533, ἐμπρίοντα σίνηπι vocat, quoniam & ipſum eſt ramulis aſperis, H

necnon πρὸς τὴν ἀνοίαν, teste eodem schol. Vbi tamen in textu scriptum ἐμπορεύοντα. Dicitur etiam ἐμπορεῖν τοῖς ὁδοῦσι aliquis, pro Comprimere & συσφίγγειν, id est Infrendere dentibus: apud Suid. οἱ δὲ, ἐμπορίσαντες τοῖς ὀδόντας τὸ εἶδος τῆς τυραννικῆς γενόμενοι κρείττους.

Ἐμπορθέσιος, t.3, c.1527, d.g. Ἐμπορθήσιμος, ib.g

Ἐμπορεύεται, Hesychius exp. ἠχεῖ. sonat tamen potius Immittentem, seu Dimittentem in.

Ἐμπορεύειν, t.3, c.558, c. Ἐμπορεύσιμος, ib.g

Ἐμπορεύσιμον ὕδωρ, t.2, c.122, b. Ἐμπορευτονία, t.3, c.1281, g

Ἐμπορευτηνοί, ib.h. Ἐμπορεύτινος, ib.f

Ἐμπορευτυρηνικὰ ζῶα, Animalia quæ ex anteriore parte virinam emittũt, vt homo & mascula quadrupeda. Quibus opponuntur ὀπισθυρηνικά.

Ἐμπορεύς ὤνος, t.2, c.1404, a. Ἐμπορῶρος, t.3, c.580, h

Ἐμπῆτις, t.3, c.603, b. Ἐμπίωσμα, ib.

Ἐμπιόω, ib.a. Ἐμπίωσις, t.3, c.316, g

Ἐμπυέω, t.3, c.609, c. Ἐμπύη, ib.f

Ἐμπύημα, ib.d. Ἐμπυϊκός, ib.c

Ἐμπυΐσκω, ib.f. Ἔμπυος, ib.b

Ἐμπυόω, ib.f. Ἐμπύρβυμα, t.3, c.629, d

Ἐμπυρδύω, ib. Ἐμπυεία, t.3, c.625, d

Ἐμπυειβήτης, t.3, c.619, g

Ἐμπυείζω, & Ἐμπυείζομαι, t.3, c.625, d

Ἐμπυεισμός, ib. Ἐμπυρετιδής, ib.

Ἔμπυρος, ib.b. Ἐμπυρόω, t.3, c.628, d

Ἐμπυρός, t.3, c.632, a. Ἐμπυπάζω, t.3, c.270, e

Ἐμπολέω, t.3, c.643, b. Ἐμπολή, ib.c

Ἐμπόλημα, ib. Ἐμπόλησις, ib.

Ἐμύζ, t.2, c.991, f. Ἐμφάγωσις, t.4, c.4, d

Ἐμφάγω, t.4, c.24, h

Ἐμφαλκωμίας, apud Suid. in manuscripto etiam exemplari legitur, expositum περιπεπλεγμένος, Circumplexis, vna cum hoc exemplo, ἐπειτα κάλοις ἐμφαλκωμίοις ὑπὸ τῶν αἰωπάτων ἀνήρτησαι δίχα τῶν πήματος. quod περὶ κρίσιν μηχανικοῦ dictum ait. Sed suspecta vox est.

Ἐμφανέια, t.4, c.27, c. Ἐμφανής, t.4, c.26, g

Ἐμφανίζω, t.4, c.27, c. Ἐμφανίζομαι, ib.f

Ἐμφανισμός, ib.g

Ἐμφανιστέον, Patefaciendum, Aperiendum, Declarandum.

Ἐμφανοῦς, t.4, c.26, d. Ἐμφανικός, ib.

Ἐμφανικῶς, ib.d.e. Ἐμφανοῦς, t.4, c.27, b

Ἐμφαρυξάμβυος, t.4, c.48, e

Ἐμφασις, t.4, c.13, b. & 25, d. & 12, c.ob.

Ἐμφατικός, t.4, c.13, b. & 26, c. & 12, c.ob.

Ἐμφατικώτατος, t.4, c.26, c. Ἐμφατικώτερος, ib.

Ἐμφατνίσματα, Pollucibus, cap.38, sunt αἱ σανίδες αἱ ἀναιρούμεναι ὑπὸ τῆς φάτνης ὡς καθαιρεθεῖσαι τὰ τοιαῦτα, assamenta seu tabulæ quæ tolluntur è præsepi ad expurgandas pabuli reliquias. At ὀκφατνίσματα sunt ipsa purgamenta quæ è præsepi excutiuntur.

Ἐμφατνν, Hesychio αἰνιγματοειδῶς εἰρημένον: aliis, Emphaticè dictum.

Ἐμφέρεια, ας, ἡ, eidem est ὁμοιότης, Similitudo.

Ἐμφερής, t.4, c.104, a. Ἐμφέρομαι, t.4, c.103, h

Ἐμφθορὶς, Qui perit in. ὁ φθαρεὶς ἐν. Nicand. Theriacis, de mari, Δεπτοῖζει γηῶν τε καὶ ἐμφθορίων αἰζηῶν. id est τῶν ἐν αὐτῇ φθειρομένων, inquit scholiastes. In textu legitur ἐμφορέων, quod sonaret τῶν ἐν αὐτῇ φερομένων, eorum qui in ipsa feruntur, s. nauibus.

Ἐμφθὸς, οῦ, ὁ, Elixus. v.l. perperam pro ἑφθός.

Ἐμφιλοκαλῶ, t.2, c.38, g. Ἐμφιλοσοφέω, t.3, c.901, f

Ἐμφιλοσόφημα, ib. Ἐμφιλοχωρῶ, t.4, c.665, h

Ἐμφλέγω, Inflammo: vel Comburo in.

Ἐμφλοιος, t.4, c.176, b

Ἐμφλοιοσπέρματα, τά, t.3, c.930, f

Ἐμφλοιοσπέρματος, t.4, c.176, b. Ἐμφλοξ, t.4, c.168, b

Ἐμφοβος, t.4, c.73, g. Ἐμφοβεῖσθαι, ib.

Ἐμφοεσα, Hesychio περιβεβλημένα: item αἰγέλη περιβάτων. pro quo forsan scribẽdum ἐμφορβα, vt sint Pecora quæ aliquo in loco pascuntur.

Ἐμφόρβια, Depascentia & absumentia. Nicand. Ther. αὖά τε θυμβρῆς Στερομβεῖα ψώχοιο, κακῆς ἐμφόρβια νούσου. Id enim schol. expon. δαπανητικὰ τῆς νόσου. id est δι' ὧν ἡ νόσος ἐδαίετο.

Ἐμφορβιόω, seu Ἐμφορβειόω, ῶ, Capistro, Capistrum iniicio.

A Aristoph. Auib. Οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβιωμένον. Vbi schol. φορβειὰν esse ait χαλινόν, Frenum, quum potius sit Capistrum, vel etiam Camus, Fiscella. Poll. l.4. φορβειὰν ait tibicinibus etiam conuenire, & inde ἐμπεφορβιωμένον (sic. n. apud eum scriptum pro ἐμπεφορβειωμένον) dici τὸν τὴν φορβειᾶν κατειλημμένον.

Ἐμφορέω, t.4, c.104, d. Ἐμφορὴς, vide in Ἐμφθορὴς.

Ἐμφεγμα, t.4, c.191, d. Ἐμφεγμός, ib.

Ἐμφεγκτικὸς, ib.f. Ἐμφεγκτὸς, ib.

Ἐμφεξις, ib.e. Ἐμφεσῶσις, ib.c

Ἐμφεσῶω, ib. Ἐμφεσάτος, t.4, c.193, h

Ἐμφρόνως, t.4, c.199, c. Ἐμφρενίω, t.2, c.1501, c

Ἐμφρεγεος, ib.b. Ἔμφρων, t.4, c.198, h

Ἐμφύεσθαι, t.4, c.287, h. Ἐμφυῆς, ib.g

Ἐμφύλιος, t.4, c.243, c

Ἐμφυλλίζειν, Inserere: idem ferè quod ἐνοφθαλμίζειν & ἐγκεντρίζειν. sunt enim hæc species τῶν ἐμφυτεύειν.

Ἐμφυλος, t.4, c.243, b. Ἐμφυμι, t.4, c.287, h

Ἐμφυσῶω, ib. Ἐμφύομαι, ib.f. & 288, f

Ἐμφυσάω, t.4, c.261, c. Ἐμφύσημα, ib.d

C Ἐμφύσησις, Inflatio, Inspiratio, vel q.d. Insufflatio.

Ἐμφισοβάμαι, t.4, c.264, a. Ἔμφισις, t.4, c.289, b

Ἐμφυτία, t.4, c.298, c. Ἐμφύτισις, ib.

Ἐμφυτεύω, ib. Ἔμφυτος, t.4, c.287, f

Ἐμφόω, ib.e. Ἐμφαλδύω, t.4, c.300, e

Ἔμφωνος, Vocem in se habens, Canorus, Vocalis.

Ἐμφώνεος ἑδῆς, t.4, c.38, d. Ἐμψοφος, t.4, c.736, e

Ἐμψυξις, t.4, c.743, d. Ἐμψυχος, t.4, c.754, d

Ἐμψυχόω, ib.f. Ἐμψύχω, t.4, c.743, d

Ἔμψυχος, Viuè, Viuaciter, Animatè. vt quum dicunt ἐμψύχους λέγω, Vti oratione viua & animata. Vide Ἐνδιαθετος, t.3, c.1432, c.

D ¶ Ἐν, t.1, c.1200, b. Ἐν pro εἰς, &c. ibid.c. Ἐν, temporis signif. &c. ibid.f. Ἐν cum datiuo aduerbial, &c. ib.h. Ἐν superuac. c.1201, a. Ἐν δὲ, ib.b.

Ἐν ὕσῳ, t.3, c.495, c. Ἐν πλάτει, t.3, c.1297, b.ob. Ἐν χειρὶ, t.4, c.414, g. Ἐν χεραὶν νόμῳ, t.4, c.413, d. Ἐν χερσὶ, t.4, c.414, a.g. Ἐν ᾧ, t.4, c.761, d

Ἐν, t.1, c.1158, c.d.e

Ἐναβρυῶω, & Ἐναβρυόομαι, t.1, c.3, a

E Ἐναγκοπάρματος, t.1, c.14, e. Ἐναγής, t.1, c.1255, d

Ἐναγίζω, ib.g. Ἐναγικὸς, ib.f

Ἐνάγισμα, t.1, c.1263, a. Ἐναγισμὸς, ib.

Ἐναγκαλίζομαι, Accipio in vlnas, Amplector. Greg. Naz. μετὰ Συμεὼν ὀνηγκαλισάμεθα. Alciphron epist.4, αἰαῦ ψυχὸ, καὶ περιβάλλουσά σε τὸν ἱερὸν ὦμον δραμάτων ὀκείλω κεφαλὴν ἐναγκαλίζομαι: verba Glyceræ ad Menandrum. Itidem in Vita Dionysii Areop. teste B. quidam vsus est pro Vlnis complector, Amplector, Suscipio, Capesso. Vide & t.1, c.44, f.

F Ἐναγκωνίζω, Cubito incumbo, Inclino.

Ἐναίρομαι, t.1, c.74, g

Ἐναίζος, Paulo antè, Modò. Hesychio πρόσθεν, προσφάτως, πρὸ μικροῦ, ἐπὶ, ὡς νεῶν, ἐγγύς. Aristoph. Nub. ἔναιζος γάρ πω ὑπ' ἀλφιτεμπορικοῦ παρεκόπην. Dionys. Halic. l.6, ἔναιζος δὴ τὸ χρόνου, quod exponitur Nunc autem.

Ἐνάγω, t.1, c.74, g. Ἐναγωγὴ, t.1, c.75, b

Ἐναγωνίζομαι, t.1, c.105, d. Ἐναγώνιος, t.1, c.101, d. & 106, f

Ἐναγὼς, t.1, c.125, f. Ἐναδροφορῶ, t.4, c.98, d

Ἐνάενος, Anniculus. Qui vnius est anni. Theophr. Hist. pl. l.8, πρὸς ἐκφυσιν ὃ ἐν τῷ ὅλῳ σπερμάτων ἀρίστα δυκεῖ τὰ ἐνάενα σπέρματα τὰ ὃ ἔνεα, χείρω, καὶ τὰ τέενα.

G Ἐναέρια, τά. Quæ sunt in aere, Aeria. E T Ἐναερεῖσθαι, In aerem subuehere: Hesychio μετωρεῖσθαι.

Ἐνάζω, Etymologo est τὸ λιπαινῶ πρὸς τοῖς ναοῖς: itidémq; Hesychio. Sed is duplici ν scriptum habet ἐνάζω. quæ scriptura licet etymo conuenientior videatur, tamen apud ipsum quoq; series alphabetica vnicũ ν requirit.

Ἐναθεῖν, Fixis oculis intueri: Hesychio ἀτενίζειν.

Ἐναθριος, t.1, c.153, c

Ἐναθύοντες, Ludentes in: Hesychio παίζοντες: qui & ἐναθύσας affert pro ἐμπαίξας.

H Ἔναιμος, t.1, c.159, g. Ἐναιρέσις, Hesych. affert pro ὀθλίβειν.

Ἐναίρω, t.1, c.515, a

Ἐναίσιοδαι, Hesychio φθαρεῖσαι, γηρᾶσαι.

Ἐναισιμία, t.1, c.228, a. Ἐναίσιμον, t.1, c.227, f

Ἐναίσιμος, ib.c. Ἐναισίμως, t.1, c.228, a

Ἐναιχμάσαι, Hesychio ἐν μαχέσασθαι, Præliari in.

Ἐναιωρέομαι, t.1, c.217, f. Ἐναιώρημα, ib.g

Ἐνακμαζῶ, t.1, c.276, b

Ἐνακμὴς, & Ἐνακμος, t.1, c.276, b

Ἐνακοπασαίνω, t.2, c.304, e

Ἐνακοστὸς, Nongentesimus. scribitur potius gemino ν.

Ἐναλδῶ, t.1, c.311, g

Ἐνάλειμμα, Id quod illinitur, seu Id quo illinimur.

Ἐναλείφω, t.1, c.318, c

Ἐναλίγκιος, idem quod ἀλίγκιος. Similis. Hom. Od. ν, Ἀσφὰ B φέρουσα θεοῖς ὀναλίγκια μηδὲ ἔοντα. Idem & cũ accus. rei præter dat. personæ, Od. α, ἀοιδοῦ Τοῦδ' οἷος δὴ ὅδε θεοῖς ὀναλίγκιος αὐδήν. Hesiod. Aspide, οὔτε φυὴν ὀναλίγκιον ἐπὶ νόημα Γεινόμεθα.

Ἐναλινδῶ, t.1, c.1127, f. Ἐνάλιος, t.1, c.372, b

Ἐναλλάγδην, t.1, c.353, a. Ἐναλλαγὴ, t.1, c.352, g

Ἐνάλλαγμα, ib.f. Ἐναλλὰξ, ib.g

Ἐνάλλαξις, ib. Ἐναλλάσσω, ib.d

Ἐναλλάσσομαι, ib.e. Ἐνάλλομαι, t.1, c.339, d

Ἔναλλος, t.1, c.344, f

Ἐναλύω, Immoror, seu Perplexo animo sum in.

Ἐναμβλυώω, Hebeto & obtundo in, Hebetem & languidũ reddo in.

Ἐνάμιλλος, Certans & contendens cum, Non cedens, Par, Respondens ex æquo: seu Contendendus, Comparandus. Arist. Polit. 3, καὶ καπάγε τὸ λόγον τοῦτο πᾶν ἀγαθὸν πρὸς πᾶν αὖ εἶη σύμβλητον καὶ γὰρ αὖ τὸ μέγεθος ὀναμίλλον εἶη καὶ πρὸς πολὺν καὶ πρὸς ἐλευθέριον, in contentione comparari possit & opponi diuitiis. Areth. in Apocal. τῶν τῇ συνεβῆ δίχα πλῆν ὀν τοῖς ἁμαρτίαις ἀκρότητα, ἢς ὀνάμιλλον καὶ ἡ πρωφεία. Vnde ADVERB. Ἐναμίλλως, Ita vt cõtendi & comparari in certamine possim, Pariter. Isocr. Panathenaico, μεπρὴν ὡς τοῦ μεγίστου ἀγαθῶν, ὧν ἅπαντες αὖ δύξαιντο μεταλαβεῖν, πρεσῶν μὲν τῆς πόλεῖ τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ ὑγίειαν, οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ὀναμίλλως τοῖς μάλιστα πόλεῖ ἑκάτερον τούτων πυνθάνεσθαι.

Ἐναμμα, t.1, c.497, a. Ἐναμοιβαδὶς, t.1, c.392, f

Ἐναναπαύομαι, Conquiesco in, Acquiesco, Contentus sum. Gregor. Nazianz. ὀνεναπαύεσθαι πᾶσι ἀγίαις δυνάμεσι. Dicitur & τῆς δεδομένοις ὀναναπαύεσθαι pro τοῖς κεκριμένοις ἐφησυχάζειν, quod Cic. vocat Acquiescere rebus iudicatis.

Ἐναυθρωπέω, t.1, c.453, g. Ἐναυθρώπησις, ib.h

Ἐναυθρωπίζω, ib.g. Ἔναυπα, t.1, c.457, g

Ἔναυπι, t.1, c.465, f

Ἐναυπὰ, vt ὀναυπὸν, aduerbialiter pro ὀξὺ ὀναυπὰς, Ex aduerso, A duersum, Contrà. Apoll. Rhod. Arg. l.2, ὀναυπὰ χερσὶν ἔμυξε.

Ἐναυπίβιος, t.1, c.464, g. Ἐναυπογώμων, t.1, c.1843, f

Ἐναυπολογία, t.1, c.464, g. & t.2, c.633, d

Ἐναυπίον, t.1, c.464, a. Ἐναυπόμαι, t.1, c.465, a

Ἐναυπὸς, t.1, c.463, f. Ἐναυπόπτης, t.1, c.464, h

Ἐναυπόφωνος, ib.g

Ἐναυπαίρειν, Aristoteles de iis dixisse traditur qui mutuis inter se beneficiis certant, alter alterũ afficientes donisque remunerantes.

Ἐναυπώμα, t.1, c.465, c

Ἐναυπωμαπὸς, οῦ, ὁ, Aduersatiuus, Contrarius.

Ἐναυπώσις, t.1, c.464, h. Ἐναυπώστις, t.1, c.465, d

Ἐναυπάπτης, t.1, c.464, f. Ἐναυπώτερος, ib.

Ἐναύτυξ, t.1, c.470, c

Ἐναπαιωρέομαι, οῦμαι, Pendeo seu suspensus sum in.

Ἐναπαλὸς, οῦ, ὁ, affertur pro Mollis. sed sine exemplo.

Ἐναπειλοῦμαι, in v.l. exponitur Impensè glorior. sed perperam. Significat enim potius Minitor in vel ob.

Ἐναπεργάζομαι, Facio seu efficio in. vt apud Isocr. in Areopag. ὥστοῦτον ὀκεῖνοι φόβον τοῖς πονηροῖς ὀναπεργάσαντο, tantum in malis effecerunt metum. id est Tantum improbis metũm incusserunt, seu Effecerunt vt improbi tantum sibi metuerent. Exponitur etiam Fabricor, Conficio, sed sine exemplo.

Ἐναπορεύομαι, t.1, c.1246, d

Ἐναπῆκες, Ionicè pro ὀναφῆκε, ab ὀναφίημι, apud Herodot.

Ἐναπόρρεχω, t.1, c.790, d. Ἐναποῖέω, t.1, c.1398, f

Ἐναπαθανίσκω, t.1, c.1569, g

A Ἐναπωθῶπεύω, Blanditiis delinio in. In vulg. l. exponitur Infideo, quod potius diceretur ὀναπωθωπεύω.

Ἐναπκάμνω, Deficior & frangor animo in.

Ἐναπκείμαι, Repositus sum in, Insum. Alex. Aphr. Probl. l.1, ὀνα πνεῦμα ὑπόθυμα ὀν τοῖς ὀπίσοις, Spiritus qui in intestinis est, seu Intestinis inclusus est.

Ἐναπκλάω, t.2, c.223, h. Ἐ ἀπκλείω, t.2, c.233, b

Ἐναπκλύζω, t.2, c.265, h. Ἐναπκύω, t.2, c.488, b

Ἐναπολαμβάνω, t.2, c.565, b

Ἐναπολείπομαι, Derelinquor vel remaneo in. At act. Ἐναπολείπω, Relinquo in. VNDE Ἐναπόλειψις, quod simpliciter exponitur Reliquiæ.

Ἐναπόληψις, t.2, c.565, c. Ἐναπμάσσω, t.2, c.804, a

Ἐναπμείπω, ib. Ἐναπμίγνυμαι, t.2, c.878, h

Ἐναπμόργυμαι, t.1, c.395, d

Ἐναπόμαξις, Abstersio seu detersio in, qua videlicet aliquid in aliud detergitur. Theophr. Hist. pl. l.6, c.1, χυλὸς μὲν, ἢ τὸ ξηρὸν καὶ γεώδες τῆς ὑγρᾷ ὀναπόμαξις· ἢ τὸ ξηρὸν δίχα τὸ ὑγροῦ δύψησις. Vbi tamen sunt qui legendum putent ὀναπόμαξις.

Ἐναπνίζω, t.2, c.1061, c. Ἐναπνλώω, t.3, c.404, b

C Ἐναπνέω, t.3, c.413, b

Ἐναπτελέω, ῶ, Perficio seu efficio in. Aliis Efficio, Reddo, ex Alex. Aphr. Probl. l.1.

Ἐναπτήσω, t.3, c.1488, a. Ἐναπτίω, Persoluo in.

Ἐναπτυπῶω, t.3, c.1693, d. Ἐναπφύχω, t.4, c.743, a

Ἐναπίω, t.1, c.496, b. & 507, d

Ἐναπίομαι, t.1, c.497, a. & 502, g

Ἐναεμω, t.1, c.516, d. Ἐναεμόσσω, t.1, c.517, d

Ἐναεφόρος, apud Hesych. legitur, expositũ σκυλοφόρος. Sed alphabetica series postulat scribi ὀναφόρος.

D Ἐναρμία, t.1, c.531, a. Ἐναρμίος, ib.b

Ἐναρμος, t.1, c.530, h. Ἐναρμὸς, t.1, c.531, b

Ἐναρὲν, Hesychio est κυΐσκεσθαι, δίχα λέχεσθαι.

Ἐναρὶδξ, apud eundem legitur, expositum ὀπολύειν, φθονεῖν, ἐρείδειν, ὀπολαύειν. Sed hæc valde suspecta sunt.

Ἐναρέπος, t.1, c.515, f

Ἐναρὴς, Hesychio ὀνηρμοσμένος: at Ἐναρέας siue Ἐναέας Herodot. dictos scribit Scythas quosdam, quibus Venus Vrania ob raptum suum simulacrum ὀνέσκηψε θήλειαν νοῦσον. Vide l.1, p.28, & l.4, p.153.

E Ἐναρηφόρος, t.1, c.516, c. Ἐναρθρος, t.1, c.568, c

Ἐναρθρος, ib. Ἐνάεις, vide in Ἐναρὴς.

Ἐναρίζω, t.1, c.516, e

Ἐναριθμέω, Numero in seu inter, Annumero. Affertur E T Ἐναρίθμητος, ὑ ὁ, pro Annumeratus.

Ἐναρίθμιος, t.1, c.566, c. Ἐνάριθμος, ib.b

Ἐναρμόβιος, t.3, c.700, e

Ἐναρκεῖ, Hesychio est ὀνδέχεται: aliis Sufficiens vel idoneum est.

Ἐναρκτέω, t.1, c.540. g. Ἐναρμόζω, t.1, c.581, d

F Ἐναρμονικὸν, t.1, c.584, b. Ἐναρμονικὸς, ib.

Ἐναρμόνιος, ib.d. Ἐναρμονίως, ib.

Ἐναρμοστὸς, affertur pro Concinnus, Compositus.

Ἐναρμόττω, t.1, c.581, d. Ἐναρκτάτος, t.1, c.516, c

Ἔναρος, t.1, c.509, c. Ἐναρφόρος, t.1, c.516, e

Ἐναρύτω, t.1, c.1261 f. Ἐναρφόρος, t.1, c.516, e

Ἐναρχομαι, t.1, c.558, d

Ἐνας, & Ἔνεαξ, poni dicuntur pro ὀνεαξ, Nouenarius numerus. At Ἐναξ, ἄδος, ἡ, esse dicitur Vnitas, μονὰς. Apud Hesych. verò Ἐναὲ & Ἑ ἀ. expositum εἰς πεῖσιν: quorũ hoc Laconicum esse dicit.

G Ἐνασελγαίνω, Petulans & iniurius sum in, Petulanti iniuria seu contumelia afficio. Pass. ὀνασελγαίνομαι, Petulanti iniuria & contumelia afficior. Et ὀνησελγημία vel ὀνασελγαίνομία, eiusmodi contumeliæ seu iniuriæ. Apud Budæum τὰ ὀξυβελεμβία αὐτῷ καὶ ἐμπαιγνιμία καὶ ὀνησελγημία. Vbi nora hoc ὀνησελγημία ab ὀνασελγάδαι. ¶ Hesych. ὀνασελγίων exponit πορνίδων, Scortas, vel Stuprans.

H Ἐναθενέω, ῶ, Debilis & infirmus sum in.

Ἐνάθιω, Habitaui: vide t.2, c.997, b.

Ἐνασμίζω, t.1, c.1437, c

Ἐνασπίδω, & Ἐνασπιδόομαι, t.1, c.592, a

Ἐνασπίζομαι, t.1, c.597, b. Ἐνασπαίω, t.1, c.595, b

Ἔνασμος, t.1, c.594, d. Ἐνοσζολόομαι, t.3, c.1209, b

Ἐναπᾶος, t.1, c.1205, d. Ἐναπνίζω, t.3, c.1285, a
Ἔναπος, t.1, c.1205, b
Ἐναπτικίζω, Atricè loquor vel cantillo in. Philostr. in Her. ὀναπτικίζοντι τῷ χωρίῳ αἱ ἀηδόνες.
Ἐναυδής, t.1, c.611, e. Ἔναυδος, ib.
Ἐναυδεύω, ῶ, Autoritatem obtineo inter, Autoritatē valeo in, vel apud. Greg. ἐαύδου τῇ πολιᾷ τὸ ὀναυδεῦν, οἷς οἰκείοις, ἢ οἷς ἀλλοτρίοις.
Ἐναυλήματα, Suid. & Etymol. dici tradunt ἄλφιτα οἶνῳ καὶ ἐλαίῳ δεδευμένα: nonnullos verò etiam ipsa τὰ ἄλφιτα vocare ἐναυλήματα.
Ἐναυλίομαι, t.1, c.627, d. Ἐναύλισμα, ib.
Ἐναυλιστήριον, ib. e. Ἔναυλος, t.1, c.620, f. & 624, f
Ἐναυξής, t.1, c.1376, g
Ἔναυρος, In quo auræ sunt, Auris apertus seu peruius. Theophr. Hist. plantarum lib. 8, cap. 11, χωρίον ὑδρηνὸν καὶ ἔναυρον ἀεί.
Ἔναυσμα, t.1, c.610, a. Ἐναυχάομαι, t.1, c.609, e
Ἐναυχένιος, Qui in collo est: seu Collo iniectus, Collo insertus. vt ἐναυχένιος βρόχος in Epigr.
Ἐναύω, t.1, c.610, a. Ἐναφεψέω, t.1, c.1379, a
Ἐναφέψω, ib. Ἐναφίημι, t.1, c.1662, d
Ἐνγεώνιπα, Hesychius affert pro ἐνχρυσήσωσι: & Ἐνγηεσάσθαι pro ἐνγήρα χρήσασθαι. Sed hæc scribuntur & duplici γ.
Ἐνγέναπα, t.1, c.1892, g. Ἐνδαδύς, t.1, c.903, h
Ἐνδαδύω, t.1, c.904, b. Ἐνδαιπόμαι, t.1, c.900, g
Ἐνδάκνω, t.1, c.906, d. Ἐνδακρυς, t.1, c.907, c
Ἐνδάπιος, Indigena. Poll. l. 3, synonymum facit τῷ ἐγχώριος, ὅπερ χώριος, ἔνπιος: sed poeticum esse dicit.
Ἐνδασής, t.1, c.912, f. Ἐνδαπόμαι, t.1, c.902, h
Ἐνδαυλον, Hesychio ὑλαδές, δασύ: vt δάυλον.
Ἐνδαφιλδόμαι, Dapsilis & largus sum in. Ex Pād. affertur, ἐαὶ ἐπ ἐνδαφιλδύηται ὁ χρόνος τῆς διετίας, pro Si adhuc supperit tempus biennii.
Ἐνδεδορήσω, Remissè, Laxatis habenis.
Ἐνδεής, t.1, c.917, h. Ἐνδέεστερον, ib.
Ἐνδεεστέρως, t.1, c.918, a. Ἐνδεὴς, t.1, c.917, f
Ἐνδεῖ, ib. e. Ἐνδεῖα, t.1, c.918, b
Ἐνδειγμεία, t.1, c.929, b. Ἐνδείκνυμαι, t.1, c.918, g
Ἐνδείκνυμι, ib. Ἐνδείκτης, t.1, c.929, c
Ἐνδεικτικός, ib. d. Ἐνδεικτικῶς, ib.
Ἐνδεῖν, t.1, c.917, f
Ἐνδεινος, ου, ὁ καὶ ἡ, affertur pro Gratis: sed sine exemplo.
Ἐνδειξις, t.1, c.919, b
Ἑνδεκα, Vndecim. Athenis οἱ ἕνδεκα, Vndecimuiri, erat magistratus quidam rerum capitaliū: cuius Demosth. meminit in Timocr. & Plato in Apologia Socr. item Hesych. & Suid.
Ἑνδεκαετής, Qui vndecim annorum est. Poll. σκληρότερον esse dicit hoc compos. quàm δεκαετής.
Ἑνδεκαζοντας, Harpocr. ex Demosth. in Theocr. affert pro ὀνοραπάζοντας, ἐν τῷ ἀυτῷ τὴ δεκάτιω ἄγοντας.
Ἑνδεκάκις, Vndecies.
Ἑνδεκάκλινος, t.2, c.259, d. Ἑνδεκάπηχυς, t.3, c.285, b
Ἑνδεκὰς, άδος, ἡ, Numerus vndenarius.
Ἑνδεκατῆος, Qui τῇ ἑνδεκάτῃ, i. vndecima die, aliquid facit. Interdum Qui vndecimum diem agit.
Ἑνδεκατημόριον, t.2, c.855, c
Ἑνδέκατος, Vndecimus. Hesiod. ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε. vt & Hom. Odyss. β, Πεύν γ' ὅταν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται. sub. ἡμέρα. Plut. ἑνδέκατος ἀφ' Ἡρακλείους, Vndecimus ab Hercule.
Ἑνδεκήρης, t.1, c.1250, d. Ἑνδελέχεια, t.3, c.1387, e
Ἑνδελεχής, ib. d. Ἑνδελεχίζω, ib. f
Ἑνδελεχισμὸς, ib. Ἑνδελεχῶς, ib. e
Ἐνδέημα, ατος, τὸ, Id quod illigatur. Dioscoridi idem esse dicitur quod περίκαιμον, gestamen collo appensum.
Ἐνδέιμω, t.1, c.940, g. Ἐνδέξια, t.1, c.961, c
Ἐνδεξιόομαι, ώμαι, Dextra manu teneo vel amplector. Eurip. ἐνδεξιώσω βωμόν.
Ἐνδέξιος, t.1, c.961, c. Ἐνδόρμα, t.1, c.917, e
Ἐνδεσμα. ατος, τὸ, Vinculum quo aliquid illigatur: vel etiā Idipsum quod illigatur.
Ἐνδεσμέω, ῶ, Illigo: item & Implico, Irretio, Inuoluo.
Ἐνδεσμος, ου, ὁ, Illigatio, Iunctura: item Illigamen, hoc est Id quo aliquid illigatur, vel illud ipsum quod illigatur.

A Vnde exponitur non solùm Vinculum, sed etiam Fasciculus. Dioscor. ἐνδεσμον vocat Linteum cui aliquid illigatum est: lib. 3, cap. 97, de galbano, εἰς ὀθόνιον καθαρὸν ὡραῖον ἐνδήσας, ἀποκρέμασον εἰς ἀγκλὴν πυξίδα ἢ ὀρράκινον ἀγγεῖον, ὡς μὴ ἀπέσθω τὸ πυθμένος τὸ ἄγρος τὸν ἔνδεσμον. Itidē ἔνδεσμος ἀργυρέιον ex Prouerb. Salom. affertur pro Sacculus pecuniæ.
Ἐνδεσμὰς, Simile, ὅμοιον Hesychio: qui & ἐνδεσμία affert pro ἐμφερὴ, ὅμοια.
Ἐνδέχεται, t.1, c.958, c. Ἐνδέχομαι, ib. b
B Ἐνδεχόμενον, ib. e. Ἐνδεχομένως, ib.
Ἐνδέω, t.1, c.917, e. & 964, c. Ἐνδεῶς, t.1, c.918, a
Ἐνδηλος, Manifestus, Euidens. vt Hesychio quoque ἔνδηλοι sunt φανεροί.
Ἐνδημέω, t.1, c.973, g. Ἐνδημία, ib.
Ἐνδήμος, ib. Ἐνδημος, ib. f
Ἐνδημόπαπος, ib. Ἐνδηριάλλω, t.1, c.676, d
Ἐνδιαγρὸς, vide in Ἔνδιος.
Ἐνδιαίτα, Agito seu dego in, Versor in.
Ἐνδιαίτελος, vide in Ἔνδιος. Ἐνδιαίτω, ib.
C Ἐνδιαίτητος, t.3, c.1491, h. Ἐνδιαίτιος, t.3, c.1492, c
Ἐνδιαίτηκος, t.3, c.1493, d. Ἐνδιαβρύσσω, t.1, c.1594, e
Ἐνδιαιτόομαι, t.1, c.985, b. Ἐνδιαίτημα, ib.
Ἐνδιαλλάσσω, t.1, c.352, d
Ἐνδίασμος, Anceps, Dubius. vulg. lex. perperam pro ἀμφιδοξίασμος.
Ἐνδιάσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, exponitur Gratuitus, vt sit Is qui ἐνδίδωσι & concedi seu indulgeri soleat. affertúrque ex Aristophane, τῇ ἐνδόσιμῳ πειακοῦ ἢ, pro Quæ de gratia conceditur.
Ἐνδιάσσω, t.3, c.841, h. Ἐνδιαστίρω, t.3, c.935, e
Ἐνδιαστίλω, Ordino & digero in seu intus.
Ἐνδιαστείβω, t.3, c.1337, b
Ἐνδιαχρίω, Illino, Oblino.
D Ἐνδιάω, seu Ἐνδιάομαι, Meridior. Vnde ἐνδιάνται, quod Hesychius exponit μεσημβριάζουσι. Significat etiam Insum, Dego in. vt Suidas ἐνδιᾷ exponit ἔνεστ διαπτέσθαι, hoc in loco, — ὅμμασι μούνοις Θέλομαι οἷς ἐλπὶς μαίνηται ἐνδιᾷν.
Ἐνδιδάσκω, t.1, c.987, g. Ἐνδιδόμαι, t.1, c.996, d
Ἐνδιδύσκω, Induo. Ἐνδίδωμι, t.1, c.995, f
Ἐνδιὲς, Hesychio ἔνυδρον.
Ἐνδικαίζομαι, t.1, c.1013, c
Ἐνδικαιόω, ῶ, Iustum facio.
E Ἐνδικος, t.1, c.1008, h. Ἐνδίκως, t.1, c.1009, b
Ἐνδίνα, t.1, c.1021, c. & 1201, e. Ἐνδινέω, t.1, c.1020, d
Ἔνδιος, Meridianus: μεσημβρινός. Odyss. ο, v. 450, Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἵκε δῶ ἀλός, οὖρε δὲ φώκας, Meridianus: sicut prædixerat filia ipsius, v. 400, Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, Τῆμος δ' ἐξ ἁλὸς εἶσι γέρων. Itidem Suidas accipit hoc in loco, Ὅφρα μὴ οὖν ἔνδιος ἔλῃ, ἐπὶ δόρμητο ἠθεῖ, Τόφρα δὲ λῶ υἔλοιο φαεσίμπερος οὐρανὸς ἰκῶμαι, dum tempus erat meridianum. Similiter ἐς ἔνδιον affertur ex Apoll. Rhod. Argon. pro μέχρι μεσημβρίας. Plutarch. quoque meminit huius significationis. nam Sympos. lib. 8, Problem. 6, dicens Prandium denominatum ἀπὸ τῆς ὥρας, subiungit, ἔνδιον γὰρ, τὸ δεῖπνον καὶ τὸν μετ' ἄριστον ἀπαίπυστον, ἀνδιᾷζειν. (Vbi nota & verb. ἀνδιᾷζειν. à quo est aor. 1 pass. ἐνεδιᾷσθη, quem Hesych. exponit εἰς ἐνεστὼ λέκτρα) Alioqui NEVTR. Ἔνδιον subintiuè ponitur pro δίφρον, teste Eustathio, afferente ἔνδιφ πέτρης ex Oppiano pro δίφρον βαθύ. Sed addit idē, ita dici non simpliciter τὸ ὁπουδήποτε δίφρον βαθύ, sed τὸ ὑφὸς γλῶ ἢ τὸ κατ' αὐτῶν ἀέρα. Itidem in Epigr. legimus ἔνδιον εἰδάλων: & ἔνδιον ἀφροσυνῆς, Sedes, Domiciliū, Habitaculum. Apud Nonn. verò μεταβεβήκασι ἔνδια κάμης, Sedes vici. id est Ipsum vicum vbi oppidani suas sedes habebant. INDE Ἐνδιαῖος dicitur ἡ ἄρτεμις, teste Hesychio: quoniam in agris & sylue stribus locis degit: eandem ob rem vocata ἀγροτέρη à poetis. SIC Ἐνδιᾷδεια dicuntur à dithyrambicis αἱ ᾠδαὶ, quas suas sedes & domicilia habeant in aere. Meminit autem huius dithyrambici epitheti Suid. sed mendosè apud eum scripti.
Ἐνδιφριος, ν, ὁ, Qui in curru est, Sessor.
H Ἐνδογενὴς, έος, ὁ ἢ, Intus genitus, seu Domi natus.
Ἐνδόθεν, t.1, c.1201, d. Ἐνδοθι, ib.
Ἐνδόθραι, vide paulo pòst in ἐνδραπα.
Ἐνδοῖ, vel Ἐνδοι, t.1, c.1201, d
Ἐνδοιάζω, t.1, c.1066, d. Ἐνδοιάσμος, ib. e
Ἐνδοιασίμως, ib. Ἐνδοιαστὸς, ib.

Ἐνδοιασμὸς, ib. Ἐνδοιαστὸς, ib.
Ἐνδοιαστῶς, ibid.
Ἐνδοκία, apud Athenienses ἡ μήτηρ. Hesych.
Ἐνδοκὰς, eidem ὀνέδρα, Insidiæ: ab ἐνδέχεσθαι.
Ἐνδόμα, t.1, c.996, d. Ἐνδόμησις, t.1, c.940, f
Ἐνδόμυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, In interioribus abditus recessibus, Intus latens, Internus, Intestinus: item Abditus, Occultus, Latens. quoniam videlicet quæ in interiores abstrusa sunt recessus, latent & non apparent. Ideo à Suida exponitur ἀπόκρυφος, σκοτεινός. Itidémque affertur ἐνδόμυχον κακὸν, pro Cæcum malum. Homo etiam quispiam ἐνδόμυχος dicitur qui consilia sua imis abdit recessibus pectoris, nec vlli aperit seu detegit: qualem Latini tectū hominem appellant. Damascius apud Suid. οὕτω δὴ ἐνδόμυχος ἐγεγόνει καὶ σιωπηλὸς ὅλῃ ψυχῇ ἀ κρύπτειν ἐδυνάμενος, ὥστε οὐδὲ ἐρωτώσῃ τῇ μητρὶ λέγειν ὅπη ἀπῆει. VNDE Ἐνδομυχόω, ῶ, In interioribus lateo recessibus, In intimos recessus abstrusus sum. seu Lateo, Occultus sum. vt ἐνδομυχοῦν κακὸν B. interpr. Cæcum malum. Affertur & ADVERB. Ἐνδομυχὶ, pro Occultè, Secretò. Ab Hesychio exponitur ἐν ἀποκρύφῳ τόπῳ.
Ἐνδον, t.1, c.1201, b. Ἐνδοξολογέω, t.1, c.1037, a
Ἐνδοξόπωλος, t.3, c.645, d. Ἐνδοξος, t.1, c.1034, h. & 1036, h
Ἐνδόξως, t.1, c.1037, a. Ἐνδόσιμος, t.1, c.1201, h
Ἐνδοσίδια, ibid.
Ἐνδόσιμος, t.1, c.996, c. & t.2, c.20, a. ob.
Ἐνδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, exponitur Gratuitus, vt sit Is qui ἐνδίδωσι & concedi seu indulgeri soleat. affertúrque ex Aristophane, τῇ ἐνδοσίμῳ πειακοῦ ἢ, pro Quæ de gratia conceditur.
Ἐνδόσις, t.1, c.996, d. Ἐνδόσπαπος, t.1, c.1201, c
Ἐνδοτάτω, ib. Ἐνδότερος, ib.
Ἐνδοτέρω, ib. Ἐνδυάπεω, t.1, c.1046, a
Ἐνδραπής, Suidæ ἱκανοποιὸς, Efficax, Gnauus. hoc est Habilis ad faciendum seu efficiendum.
Ἐνδραπα, Hesychio τὰ ἐνδερόμενα σοῦ τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς ποσί. Idem paulo antè ἐνδθραι εἶναι dixerat τὰ ἀποκοπὰς τῶν νεοδόρων δερμάτων, recisa mēta pelliū recēns detractarū.
Ἐνδρομὴ, t.3, c.1659, c. Ἐνδρομίδες, ib. d
Ἐνδρόοσος, t.1, c.1054, b. Ἐνδρυον, t.1, c.1055, a
Ἐνδρυος, ib.
Ἐνδυάζω, Dubito, Ambigo, Hæsito. vt Hesych. quoque ἐνδυάζει exponit ἀπορεῖ, διστάζει. VNDE Ἐνδυασμὸς, eidem ἀμφιβολία, διταμὸς καὶ ἀπορία, Dubitatio, Hæsitatio. Sed & per ο hæc scribuntur.
Ἐνδυκὲς, Hesychio συνεχές, vt δλιωκὲς suprà. item ἀφελές, γλυκὺ, δίπτυον: necnon σωφρὸν, σεσῳσμένον, δίκαιον: & πιστὸν, ἀσφαλές. Quorum duorum posteriorum expositionem sequitur ADVERB. Ἐνδυκέως, significans σεσῳσμένως, φιλοφρόνως, δίκαιον, πιστῶς, Prompto animo, Humaniter & benevolè, Accuratè & diligenter, Fidelter. Hom. Iliad. ω, Ἀλλὰ μὰλ' ἐνδυκέως ἰκέτευ περιδίδοτεν αὐδρός. Odyss. κ, Τόφρα δ' ὅτε ἄλλοις ἐπίρροις ἐν δώμασι Κίρκη Ἐνδυκέως λοδσόν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ. Iliad. λ, Ἔνθα με δεξάιδρης ἐν δώμασιν ἵππότα Πηλεὺς Ἔτρεφεν ἐνδυκέως. Od. η, ἡ με λαβοῦσα Ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφε. Et Odyss. ρ, ὡς εἴπε πατὴρ ἑοῦ ὗος Ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν, ὡς ἐμὲ κεῖνος Ἐνδυκέως ἐκόμιζε.
Ἐνδύκιον, Hesychio πιστὸν, φίλον, βέβαιον: item ἀποκρύφιον & ἐμφερές, Fidum, Amicum, Stabile, Occultum, Simile.
Ἐνδυλαω, idem affert positum pro ἔνδυθεν.
Ἐνδυμα, t.1, c.1063, d
Ἐνδυμάπα, q.d. Indumentula, seu Vestimentula: genus quoddam modulorum musicorum (vel etiam saltationis) Argis introductum. vt autor est Plutarch. in libro De musica.
Ἐνδυμεδρία, ας, ἡ, pro Vestitus, Amictus, affertur ex Polyb. κῷ ἢ ἐδῆπα καὶ ἢ ἄλλα περιβολαὶ αὐξηποιμαντος, δίφθ τὸ ποικίλον ἢ κατ' ἐκείνων τὸν ἐνδυμεδρίαν. Apud Suidam in manuscripto etiam codice scriptum ἐνδυμεδρία, cum hoc exemplo, τὸν μὲν ἐνδυμεδρίαν ἀπασαν ὀν τῷ οἰκιῶν ἐξήρπασαν.
Ἐνδυνα ύω, & Ἐνδυναμόομαι, t.1, c.1057, g
Ἐνδυνέοισι, ex Herodoto affertur pro ἐνδύνοισι, Induunt.
Ἐνδύνω, Induo. Hom. Il. β, μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα.
Ἔνδυο, Celeriter, Ocyus, Citò. Menander enim in Ephesio

A dixit, παρέσπομαι, ὁ ἔνδυος, pro ὠκέως, teste Suida.
Ἐνδύομαι, t.1, c.1063, b. Ἐνδυομβρία, vide in Ἐνδυμβρία.
Ἐνδυπος, t.1, c.1063, d. Ἐνδυστυχέω, t.3, c.1453, c
Ἐνδυτὰ, t.1, c.1063, d
Ἐνδύτης, Hesychio ἐπὶ αὐλωτὸς τύμπανος.
Ἐνδυτὴρ, t.1, c.1063, d. Ἐνδύω, ib. b
Ἐνδωρόπτορα, Hesychio est ὠμόπτορα, ἀκρατέστερον.
Ἐνεαρίζω, t.1, c.1072, d. Ἐνεγβιάομαι, t.1, c.885, c
Ἐνεγκὲς, t.1, c.887, a. Ἐνεγκοδσα, t.4, c.81, a
Ἐνέγκω, inusitatum thema, à quo φέρω mutuatur futurū
B 2 ἐνεῖκω, vnde aorist. 2 ἐνέγκον: mutuatur inde & aorist. 1 ἐνέγκα.
Ἐνέδρα, t.1, c.1083, g
Ἐνεδρεύω, & Ἐνεδρεύομαι, t.1, c.1084, a
Ἐνέδρον, t.1, c.1083, g. Ἐνέδρος, ib. h
Ἐνεείκω, pro ἐνείκω seu ἐνείκω, pleonasmo τοῦ ε. Sic ἐνέεικαν pro ἐνέικαν seu ἐνέγκαν. Hesych.
Ἐνεθεὶς, alicubi exponitur Infusus, ab ἐνίημαι, quod est Immittor. vt apud Dioscor. σὺν ἐλαίῳ ἐψηθὲν καὶ ἐνεθὲν, cum oleo decoctum & infusum. Alicubi Dilutus. vt apud
C eundem libro 1, cap. 81, ἐνεθὲν πυέλῳ ἄκρατον, i. eiuni hominis saliua dilutum. Et lib. 5, ἐνεθὲν ὕδατι, Aqua dilutum. Ex eiusdem libro 3, ἐνεθὲς μετ' ὕδατος, Aqua dilutus seu resolutus.
Ἐνεθίζω, t.1, c.1097, c
Ἐνείδω, Intueor: vel Video in. Plato, ἀλλοπειόπτα ἐνείδες ἐν ἐμοὶ τοῦς σε, In me vidisti. Sunt tamen qui hunc aorist. 2 ad ὀνοφέω potius referant, quòd ἐνείδω thema sit inusitatum.
Ἐνεικανίζω, t.1, c.1123, f
D Ἐνείκω, Ionicè pro ἐνέγκω, apud Hom.
Ἐνειλέω, t.1, c.1126, c. Ἐνείλημα, ib. d
Ἐνειλινδέω, t.1, c.1127, e. Ἐνείλω, ib.
Ἐνείμαπα, t.1, c.1663, g. Ἐνεμι, t.1, c.1133, a
Ἐνεὸς, apud Suid. legitur sine expos. puto Ionica & poetica epenthesi τοῦ i dictum pro ἐνεὸς, Mutus.
Ἐνεστὴ, Hesychio ἀπεινὴ, Minæ. Infrà ἐνιπή.
Ἐνεργνυμι, t.1, c.1241, h. Ἐνεγγνύω, ib.
Ἐνέρρω, ib. Ἐνέρρω, t.1, c.1142, g
Ἐνεκα, t.1, c.1204, a. d. Ἕνεκεν, ib. e
E Ἔνεκμα, apud Dioscorperperam alicubi pro ἔνεμα.
Ἐνεκτέον, Ferendum, à them. ἐνέγκω seu φέρω.
Ἔνελος, Hesychio νεβρὸς, Innulus seu Hinnulus.
Ἐνεμα, t.1, c.1663, g. Ἐνεμέω, Euomo in.
Ἐνεμφύομαι, t.4, c.289, b
Ἐνενήκοντα, Nonaginta. VNDE Ἐνενηκοντατής, Nonagenarius: qui ET Ἐνενηκοντούτης in Epit. Dionis. ITEM Ἐνενηκοστὸς, Nonagesimus. Itidē legitur apud Suid. ἐνενηκονταετία, Nonagintanouē. Alioqui & duplici ν hæc scripta reperiuntur.
F Ἐνένηπο, per syncopen pro ἐνενοήπο, apud Hesych. Pro quo infrà ἐνένωπο.
Ἐνένιπής, t.1, c.1224, d. Ἐνέπαυσι, ib. b
Ἐνενδὴπο, t.2, c.1077, d
Ἐνένωπο, & Ἐνενώκασι, apud Herodot. leguntur Ionica contractione pro ἐνενόηπο & ἐνενόηκασι: vt ἐνένωπο σρατόδεων. Itidem idem dicit ἐνεναὴπο ὠιωῦπα ποιήσῃ, Ad talia patranda animati erant, seu Animus eis erat talia facere. pro ἐνενόωπο, quod est præt. plusquamp. pass. à themate actiuo νοέω.
G Ἐνεξουσιάζω, Mihi potestatē sumo seu vsurpo in. Vel, Abutor licentia in. Dionys. Halicarnass. de Thucydide, ἐν τοῖς διαρρήσεσι τῶν ὀνομάτων δυνάμεις ποιηπὸ πρόσωπον ἐνεξουσιάζων.
Ἐνεὸς, οῦ, ὁ, Mutus. Hesychio ἄφωνος. Aristot. Problem. ἐνεοὶ καὶ κωφοὶ γίνονται, muti & surdi fiunt. Et rursum, δίφθ ἢ μόνον τῶν ἄλλων ζῴων ἀνθρωπος γίνεται ἰσχνόφωνος ἢ πάντων ὅτι καὶ ἐνεὸς ἢ ἡ γὰρ ἰσχνοφωνία, ἐνεότης ἐστί. Vbi etiam nota SVBSTANT. Ἐνεότης, ητος, ἡ, Mutitas, vt Gaza vertit. Sed reperiuntur hæc & geminò ν scripta.
H Ἐνεπιδημέω, ῶ, Peregrinor in, seu Vt peregrinus commoror in. Athen. de Platone & Lycurgo, οὐκ ἔων ἐνεπιδημεῖν τοῖς ἰδίαις πολιτείαις οὐδὲ τὴν ἀρχαίαν οὐδὲ τὴν χρυσῆν. Et rursum, οἱ Ῥόμην καπηλεύοντες, καὶ οἱ ἐνεπιδημεῦντες τῇ πόλει, Quique ibi versantur, peregrini. seu Quique peregrè eò veniunt.

Ἐνεπίδημον ἤμβω, Hesychio est ἔνδημον ἕξ.

Ἐνεπικύπτω, Inclinato capite intueor. vel Incumbo.

Ἐνεπορκέω, ῶ, Peiero in. Æschin. in Ctesiph. διάμυτα τὴν Ἀθηναῖον, ἰῶ Θεῷδ' ἱερὰ ἐνεγρολαβεῖν εἰρήσαπτο καὶ ἐνεπορκεῖν Δημοσθένει, quam Phidias in id fecisse videtur vt Demosthenes eam quæstui haberet & per eam peieraret. seu Quã credo ipsam Phidias ideo fecit vt in ipsa Demosthenes quæstuosas calumnias cum periuriis factitaret. Bud.

Ἐνεπισκηπτέσθαι, Incumbere. Peculiariter creditores ἐνεπισκηπτέσθαι dicebantur qui publicatis bonis cuiuspiam, experiebantur contra populum, vt hoc contra fiscũ, actione pignoratitia in pignora incumbentes. Demosthenes in Timoth. δημοθέωτων τῆν Ἀντιμάχου, ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου, quum bona Antimachi publicarentur, in bona ipsa oppignerata incumbere. Hæc inter alia Bud. pag. 184. vbi & ἐνεπισκηψάμενος interpretãtur. Si ad pigneranda publicata bona incubuisset, in pignerati ãmque actionem sponsione contendere instituisset. Meminit Poll. quoque huius verbi. Tradit enim libro 8, ἐνεπισκήψασθαι dictum fuisse ὁπότε τις ἐν τοῖς δημοθέωτοιν ἑαυτῷ τι ὀφείλεσθαι ἢ προσοίκειν λέγῃ: & hanc rem fuisse VOCATAM Ἐνεπισκημμα. Itidem Suid. cum Harpocr. annotat, ὁπότε δημοθέωτη τινὸς οὐσία, ἐξεῖναι προσελθεῖν τῷ φάσκοντι γεγρῶσθαι δικαιοῦν τὴν αὐθρὸς, καὶ λέγῃ οἷς ὀφείλεται αὐτῷ ἐν τῇ οὐσίᾳ χρέος: atque hoc dictum fuisse ἐνεπίσκημμα & ἐνεπισκήψασθαι & ἐγγύλιν καταβαλεῖν.

Ἐνέπω, t.1, c.1223, f

Ἔνεσα, Exuuiæ, Spolia: v.l. perperam pro ἔνεσα.

Ἐνεργέομαι, t.1, c.1235, f. Ἐνέργεια, t.1, c.1231, d

Ἐνεργέω, ib.e. Ἐνέργημα, ib.h

Ἐνεργής, ib.c. Ἐνεργητικὰς, t.1, c.1232, a

Ἐνεργὶς, Hesychio est ἡ εἰς γλουτοὺς κάθεσις τῆν χειρῶν.

Ἐνεργμὸς, Hesychio κρούσμα μουσικὸν, quod & ἔνεργις dicitur, teste eodem. Etymol. quoque ἐνεργμὸν & ἔνεργιν dictum fuisse tradit κρούμα κιθαριστικόν: Euphronius verò τὸ ἐν μέσῃ τῇ κιθάρᾳ πιεστήριον δι' οὗ ἡ χορδὴ διηρτῆ. Quæ refert & lex meum vet. sed habens δίκτυα.

Ἐνερολαβέω, ῶ, idẽ quod ἐρολαβῶ ἔν τινι, & quæstum aliquam in re facio. Vide in Ἐνεπορκέω.

Ἐνερὸς, t.1, c.1231, a. Ἐνέργης, ib.c

Ἐνερείσω, t.1, c.1246, d

Ἐνερύσσω, Eructo in, Irructo, vt Plaut. vnde aor.2 ἐνήρυγον. Aristoph. Ἐσπ. Τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγον. Vbi schol. expon. ἠρέυξατο. Alii sic, In me eructauit modò turpissimè caseum.

Ἐνερυθής, t.1, c.1250, h

Ἔνερθε, Infrà, Inferius. Homer. Iliad. υ, v.57, Δεινὸν δ' ἐξόρνυτο πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὑψίθρονος, αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Γαῖαν. Iliad. ν, Μαιμώων δ' ἔνεθε πόδας καὶ χεῖρας ὑπεθθε. Hesiod. Theogon. Τόσσον ἔνερθ' ἐστὶ χθὸς ὅσον οὐρανὸς ἐστὶ ὑπὸ γαίης. Dicitur & Ἐνέρθεν, sequente vocali. vt Odyss. ι, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποστείειαν ἰμάντα. Etym. per syncopen pro ἐνέροθεν dici air.

Ἔνεροι, Mortui, Manes: seu Inferi: οἱ νεκροὶ, οἱ καταχθόνιοι: ἀπὸ τῆ ἐν τῇ ἔρᾳ (id est γῇ) κεῖσθαι. Hesiod. Τρέων' Ἀΐδης ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων. Itidémque apud Etymolog. — ἀνάξ ἐνέρων Κίδωνεύ. INDE Ἐνερόχωπες dicũtur οἱ νεκρόχωπες, ἤ νεκρῶν χροιὰ ἔχοντες, Mortuorum colorem habentes, Luridi.

Ἐνερρωγὸς τόμα, Os rescissum, seu Os in quo sunt rupturæ. à them. ἐρρήγνυμι.

Ἔνερτος, t.1, c.1142, g

Ἐνέρτερος, Inferior: per syncopen pro ἐνερότερος. Hom. Iliad. ε, Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα κένέρτερος οὐρανιώνων, Iam pridè esses inferior titanibus. id est Iam pridem ad imos vsque titanas in tartara detrusus fores. Schol. quoque exp. κατώτερος, & Hesych. quo teste ἐνέρτεροι dicuntur etiam οἱ πτηνοὶ, ὅθεν τὸ καταπτερωθῆναι.

Ἐνεσίησιν, Hesychius exponit ἐνοσίαις καὶ βουλαῖς, Consilio, Iussu, seu Immisso cõsilio. πρὸς τὸ ἐνιέναι. Infrà duplici v.

Ἔνεσις, t.1, c.1663, h. Ἐνεσᾶσι, per syncopẽ pro ἐνεσήκασι.

Ἔνεστ, pro ἔξεστι, &c. t.1, c.1133, b

Ἐνέστιος, ιου ὁ ἡ, Qui intra lares est, Domesticus.

Ἐνεσῶς, t.1, c.1758, a

Ἐνετὴ, ἥς, ἡ, Fibula: παρόνη, ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι τοῖς ἱματίοις, ἢ ἐμβάλλεσθαι πρὸς τὸ πέπλον, inquit Etymol. afferens hunc versum Homeri Iliad. ξ, Χρυσείῃς δ' ἐνέτῃσι κόσμῳ πορφύρεον. Hesych. quoque ἐνέτησι (pro paroxytonos enim apud eũ scriptum) exp. φορέαις, πέρπαις, deriuãs & ipse ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι. Apud eundem legitur Ἐνέπησεν, ἐκόσμησεν.

Ἐνεπὴρ, ἠρος, ὁ, esse dicitur instrumentum medicinale quo ἔνεμα (id est infusus) perficitur, quod & κλυσὴρ, Latinis Clyster. nec verò τὸ ὄργανον tantùm his vocibus significari dicitur, sed etiam τὸ ἔγκλυσμα καὶ ἔνεμα. Alexand. Trall. λαβὼν αὐλίσκον ἰατρικὸν, ἐφάρμοσον αὐτὸν τῇ κλειδὶ φύσας· καὶ ὅταν τὸν ποιήσῃς, ὀλίγον ἐλκε αὐτὸν ἕως οὗ θεάσῃ πᾶσαν πληρωθεῖσαν τὸν ὀμφαλὸν· καὶ πάλιν ὡς ὅλη ἐνεπὴρος πέμπε τὸ πνεῦμα, συστείλας τὸ αὐλίσκον.

Ἐνέπιδας, Hes. dici scribit πόλεις στεφανηφόρους, ἀπὸ τῆς ἀθροίσεως τῶν Ἀθήνῃσιν Ἐνεπίδος. ibi enim præstantes esse. Apud eundẽ mox, Ἐνεπίδ, πελέων, ἢ ἀπὸ ἡρίου τῆς ἡμισίων. Suidæ & Etymologo Ἐνεπὶ sunt ἔθνος Παφλαγόνων, vt Stephano quoque. Itidémque & Hesychii illud Ἐνεπῆ esse ἐθνικὸν videtur, desumptum ex Hom. Il. β. vbi dicit, Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων. Vbi Eust. quoque annotat παρ' Ἡσιόδῳ τῆς Ἐνετῆς, siue παρ' Ἐνεπίδας ἵππους, esse φασὶ ζεύγνυσθαι ἀρίστας. Ab eadem gente Pelops etiã Ἐνετῆος denominatur, teste Etym.

Ἐνέτραχον, t.3, c.1346, e

Ἔνδυ, Suidæ ὀλιγόφωνμα, Acclamatio quædam.

Ἐνδυδαιμονέω, ῶ, Feliciter viuo in, Felicem vitam dego in. Thucyd. libro 2, pag. 62, ὑπ' οἷς ἐνδυδαιμονοῦντα τε ὁμοίως ἀβίος καὶ ἐνπλουτοῦντα ξωωμεστρῆτη. Vbi schol. exponit ἐν εὐδαιμονίᾳ ζῶντα.

Ἐνδυδιόων, ex Apollon. Arg. 2, pro Tranquillus, Quietus.

Ἐνδυδοκιμέω, ῶ, Inclarescо, seu Celebris & clarus fum in vel ob. Ἐνδοκιμέων ὢν. Greg. τοῖς θειαῦταις ἐνδυδοκιμεῖν ἐπιθέσιν. Demosth. Pro corona, ὅτῳ τὰ τῆς Ἑλλήνων αὐτοχήματα ἐνδυδοκιμεῖν ἀπέκειτο. id est τὸ ἐν τοῖς τῆς Ἑλλήνων αὐτοχήμασιν ἐνδυδοκιμεῖν, Cuius ita constituta ratio erat vt in rerũ aduersarum euentu, quæ Græcis impendebant, spem ipse repositam haberet sui nominis illustrandi. Bud.

Ἐνδυδω, Indormio.

Ἐνδυδωνῆσθαι φυτῆς, ex Aristoph. schol. pro Abundare & copiosum esse plantis.

Ἐνδυνεμέρηκα τοῖς ὀδόνοις, Excelluit in reddẽda tuberum causa. Plut. Symp. 4.

Ἐνδυλιγέω, ῶ, Benedico in.

Ἐνδυλαμον, t.1, c.1304, g. Ἐνδυλιος, ib.

Ἐνδυχμονέω, ῶ, Decenter me gero in.

Ἐνδυσμέω, ῶ, Concinna suauique melodia cantillo seu perstrepo in. Philostrat. de auibus, οἷς ἐνδυσμεῖν τοῖς ἄλσεσιν ἔθος.

Ἐνδυρακέω, t.3, c.1109, b. Ἐνδυτυχέω, t.3, c.1454, c

Ἐνδύχομαι, Precor in seu inter. Synes. ἐμοὶ δέ π μεπεξὶ λέγῃν ὅθι χειροῦν τι, καὶ δείκνυται γραμμάτων ἐν μέσῳ τῶ πολίτοις, ἢ ἐνδύχεται τις εἰς κοινὸν αὐτὸ πᾶσιν αἰάγειν, θῆναι.

Ἐνδυωχεῖδω, Conuiuari in. Synes. τὸ ἢ ἐνδυωχηθῆναι τοῖς δι' ἄλλας ἡδίκησεν, εἴτε χρήμασιν εἴτε σώμασι, βαρυθυμότερον τὴ ἡδικημένῳ καθίστησι. Vbi Bud. interpr. Conuiuis autem indulgere, ijsque pecuniis ea comparare quas quis per iniuriam abstulit. Id est, Post rapinam conuiuis indulgere, fructúmque illaræ iniuriæ percipere. Locus desumptus est ex epist. 44.

Ἐνέβηπ, ἐνεχθείλω, ἐνεχθῶ, ἐνεχθῶω, aor. 1 pass. verbi act. φέρω, ex inus. them. ἐνέγκω.

Ἐνέχομαι, t.1, c.1340, d

Ἐνεχυσαίζω, t.1, c.1374, c. Ἐνεχυσαίζομαι, ib.d

Ἐνεχύσαμα, ατος, τὸ, Id quod ἐνεχυσαίζεται & oppignerat, Pignus. Ezech. c.33, ἐνεχύσαμα ἀπὸδ' ᾖ.

Ἐνεχυσαμὸς, t.1, c.1374, d. Ἐνεχυσαίζω, ib.e

Ἐνεχυσασμὸς, ib. Ἐνέχυρον, ib.b

Ἐνέχω, t.1, c.1340, c

Ἐνεψίμμα, ατος, τὸ, Id cui ἐνεψιόμεθα, i, ἐμπαίζοιθι, Ludicrũ, παίγνιον. Nicand. Alex. Θῖα τὰρ ὤρα Εἰαρινὴ φορέοιαν ἐνεψίμματα κούρῃς.

Ἐνζβγνύω, Iniungo, Innecto.

Ἐνῆ, Atticè dicitur ἡ πεμπάς, trigesima mensis dies, vt quidem vult Hesych. Cum quo & Proclus facit. Is enim exponens hunc locum Hesiodi, Ergon lib. 2, Μηνὶ αὐξαβαλλεσθαι ἔστ' αὖελον ἔστ' ἔνηφι, ἔνλω hic intelligi

ἐσχάτῳ τῶ μηνὸς, siue πλὼ πεμπάδα, quæ & ἕνη καὶ νέα vocatur. Sed verisimilior eorum videtur expositio qui ἐς ἔνλω, siue εἰς ἔνλω, accipiunt pro In perendinum, vt & schol. Aristoph. in hoc loco Acharn. Τοὺς Θρᾶκας ἀπτίνας, παρεῖναι δ' εἰς ἔνλω, exp. εἰς πέμπτω, ad confirmationem eius expositionis etiam ipse afferens Hesiodeum illum versum. (sed addens tamen itidem esse qui interpretentur ἐς πεμπάδα) Eodẽ modo Harpocr. quoque ait, Ἔνλω δὲ καὶ εἰς ἔνλω, τὸ εἰς πέμπτω λέγουσι. Et Hesychius rursum, Ἔνη καὶ ἔνης, τὸ μετὰ πλὼ αὔριον. Hæc inquam expositio multo videtur conuenientior. Nam ἔνη siue ἔνη per se & simpliciter positum, non significat πλὼ πεμπάδα, sed additis his duabus voculis, καὶ νέα. vnde multo rectius idem Hes. paulo pòst subiungit, Ἔνη καὶ νέα, ἡ πεμπάς. Id quod & vsus autorum probat, imprimis Atticorum. Legimus enim apud Demosthenem Pro cor. in psephismate quodam, pag. 96, ὅτι ἀρχοντος Μνησιφίλου, Ἑκατομβαιῶνος ἔνη καὶ νέα, φυλῆς πρυτανευούσης Ῥαιδονίδος. Itidem Strepsiades apud Aristoph. in Nubibus, residuos τῶ φθίνοντος μηνὸς dies retrogrado numerans ordine ait, Πέμπτη, τετρὰς, πρῶτη· μετὰ ταύτην δευτέρα· Εἶθ', ἱστὸ ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμεραῶν Δέδοικα καὶ πέφικα καὶ βδελύττομαι, Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔδ' ἕνη τε καὶ νέα. Et aliquanto pòst filio roganti, Φοβῶ δὲ δὴ τί; respondet idẽ Strepsiades, πλὴν ἕνλω τε καὶ νέαν: intelligens iterum πλὼ πεμπάδα siue πλὼ ἐσχάτῳ τῶ μηνὸς ἡμέραν. Ibi Phidippides filius, considerans significationem horum verborum ἕνη καὶ νέα, quæ sonãt Vetus & noua, absurdúmque putans duo hæc de vna eadémque die dici, Ἔνη γὰρ ἔστιν (inquit) καὶ νέα τις ἡμέρα; & mox subiungit, οὐ γὰρ ἔδ' ὅπως Μί' ἡμέραν ἡγοῦντ' αὖ ἡμέραν δύο. item, πῶς γὰρ; εἰ μὴ τὴν γ' ἄμα Αὐτὴν ἡγοῦντο γραῦς τε καὶ νέα μωρὰ: mulieris exemplo vsus (inquit schol.) ὅθεν τὸ πλὼ ἕνλω ἀρχαῖον καὶ πολιαὶ καὶ ὥσπερ πέλος τῶ ὄπισθεν μηνὸς ἠκούσθη, νέαν δ', πλὼ πεμπάδων ἀπτῶν τῆς σελήνης: seu, quia συμβαίνει ἐν αὐτῇ καταλήγῃ πλὼ σελήνου καὶ ἠρεμεῖν: vel, ὅθεν τὸ μὴν παρελθόντος μηνὸς (ἢ) τέλος, ἀρχὴ δ' τῶ ἐνιαυτῶν: ἔνη appellatã, ὅθεν τὸ παρελθεῖν τὴν μῆνα: νέαν autem, ὅθεν πλὼ ἀρχή. Itémque Harpocration, πλὼ ὑφ' ἡμῶν (inquit) πεμπάδα καλουμένου, ἕνλω καὶ νέαν καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀπὸ τῶ πλὼ παλαιοῦ ἔχειν τὴν ἀρχὴν τῶ ὑστέρου μηνὸς καὶ τὴν ἀρχὴν τῶ ὑστέρου. Notandus igitur hic vsus est nominis ἔνη seu ἕνη pro παλαιὰ, cuius idem schol. alibi meminit, scribens Atticos ἕνλω vocare etiam πλὼ παλαιῶ. vt Demosth. in Aristogit. τὸν δῆμον εἰς πλὼ ὀκνηρίσαν αὐξαβαίνειν, τὰ δικαστήρια πληροῦσθαι, παῖς ἔνας ἀρχὰς τὰς νέας ἐκούσας ὑποδεξιένας. Cuius loci Harpocration quoque meminit, ἔνας ἀρχὰς ab oratore dici scribens παῖς παρωχημένας: alibi itidem annotans, καὶ ἁπλῶς τὸ ἔνον δικαιοῦμον τὸ παρέστηκον καὶ παρελληλυθὸς δηλοῖ. Vbi nota, eo autore δικαιοῦσθαι hoc vocabulum: licet ea scriptura non semper obseruata esse comperiatur: atque adeo Moschopulus apud Hesiodum annotet, ἔνη, si vnico ν scribatur, aspirari: fieri enim ab ἔν: sin geminato Æolicè ν, tenuari. Quod si verũ est, rectè in illo Hesiodeo loco scribitur ἔννηφι, poetica paragoge posito illo ἐς ἔννηφι pro εἰς ἔνηφι: de quo paulo suprà. Sed venio & ad alia exempla vocabuli ἔνος positi pro παλαιὸς ab Atticis. Ex Theophr. Hist. plant. lib. 3 affert Bud. ἅμα γὰρ τὸν ἔνον καρπὸν πεπαίνει, καὶ τὸν νέον ὑποφαίνει. Et ex quarto, ἔχει δὲ ἅμα καὶ τὸν ἔνον καὶ τὸν νέον καρπόν. Sed hæc verba si de iunipero, vt puto, dicta sunt, sciendum est aliter etiam accipi posse hoc loco ἔνος, pro annotino nimirũ. quomodo & Plin. intellexisse videtur, qui lib. 16, cap. 26, Citreæ (inquit) & iuniperus & ilex anniferæ habentur, nouúsque fructus in his cum annotino pendet: mutuatus illa verba ex hoc eiusdem loco, ἡ ἀρκευθος ἐνιαύσιον ἔχειν τὸν καρπὸν δοκεῖ, ἀεὶ καταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος τὸν περυσινόν. Atque adeo idem Theophr. hoc ipsum ἔνος pro annotino accepit Hist. plantarum lib. 1, cap. 23, quum dicit, τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα νέων βλαστὸν φέρει τὰ δ', ὀνόματα τῶν ἔνων, τὰ δ', ὀξὺ ἀμφοτέρων. Ibi enim & Gaza interpr. Ex annotinis. Sic Bud. accipit in hoc eiusdem loco, lib. 4, ἀρίστη ἢ ῥίζα οὐκ ἐν τῶν νέων ἀλλ' ἐν τῶν ἔνων καὶ ἐπ παλαιοτέρων. Vbi ex illa adiectione, καὶ ἐπ παλαιοτέρων, satis clarum est pro annotino seu anniculo ab eo accipi. Sed notandum est, Budæum in superioribus illis Theophrasti locis in quibus interpretatur Vetus, aspirare: in his posterioribus, in quibus pro anniculo seu annotino accipit, tenuare, indéque deriuare δίενος & πείενος & similia, nec non & ἐνάενος. Quæ tamen alii deducunt potius ab ἔνος (Suida teste) significãte ὁ ἐνιαυτὸς. Apud Hesych. φιλὸς scriptum ἔνος, expositúmq; & ἐνιαυτὸς & ἐπέτειος, id est & Annus & Annuus. Sed si iis credimus qui ἄφενος deriuant ab ἔνος significante ἐνιαυτὸς, & eo nomine accipiunt Annuos reditus, seu prouentus, aspirandum & hoc ipsum ἔνος esse patet ex tenui in aspiratam versa. Ita vt certi quippiam de spiritu hìc definiri nihil possit, sed tantùm de significatione hoc dici, ἔνος siue ἔνος interdum generaliter accipi pro Vetus, interdum specialius pro Ita vetus vt sit anniculus, Annotinus, interdum & substãtiuè pro Annus.

Ἐνηβηπελον, t.1, c.1447, c. Ἐνηβος, t.1, c.1445, c

Ἐνήδυμαι, t.1, c.1435, d. Ἐνήδονος, t.1, c.1437, b

Ἐνηδυνω, t.1, c.1433, f. Ἐνηδυναθὼς, t.1, c.1432, f

Ἐνήεσα, Suidæ ἡ προσώπης: à sequ. Ἐνηής.

Ἐνῆεν, poeticè pro ἐνῆν, l'nerat. Hom. Il. α, θυμὸς ἐνῆεν.

Ἐνήη, Hesychio ὁμιλία, ἀγαθότης: quæ Suidæ ἐνήεια.

Ἐνηής, έος, ὁ καὶ ἡ, Suidæ πρᾶος, afferenti itidem ἐνηέος pro πρᾴου. Similiter ab Hesych. exponitur πρᾶος, προσηνὴς, ὀπτηκοὴς, ἀγαθός. Est igitur Latinè Placidus, Mitis, Benignus. vt apud Hesiodum quoque Μνησιμόβη φιλότητος ἐνηέος exponitur Memor amicitiæ placidæ. Rursum ἐνηὴς ab Hesychio affertur pro σώφρων, & ἐνηέας pro σωφρονεῖ. Quæ expositiones, vnà cum præcedentibus, conuenire possunt huic loco Homeri Iliad. φ, de Patroclo, Ὅς τοι ἑτάρου ἔπεφνεν ἐνηέα τε κραπερόν τε. Priores verò tantùm huic Apollonii quadrant, Argon. lib. 2, Οὐ γὰρ ἔφαν τεύξεσθαι ἐνηέος Αἰήτεω. Rectéque ibi schol. exponit πρᾴου, ἀγαθοῦ, quum paulo pòst sequatur, Ἀλλ' αἰνῶς ὀλοῦσαν ἀπτλωείησιν ὀρῆρεν Αἰήτης· παῖ δ' πέρι δὲ δόξῃ νεωτέρῃ. Sic verò & Eust. exponit μείλιχος, opponi dicens παῖ αἰτηνής: compositũ verò esse ex ἐν & ἠής, significante ἀγαθὸς,

& sonare veluti τὴ ἐντὸς ἀγκῶνος ὄτα.

Ἐνήλοος, t.1, c.289, b

Ἐνήλατα, Ion. Euripid. schol. esse dicit τὰ ὀρθὰ ξύλα εἴθα πήγνυται καὶ ἑλαύνεται τὰ βάθρα τῆς κλίμακος, ligna recta in quæ desiguntur & adiguntur gradus scalæ: in hoc loco Phœniss. de Capaneo murum scandente, Κλίμακας ἀμείβων ξὺν ἐνηλάτων βάθρα. Eustath. verò non hæc ὀρθὰ ξύλα οἷς ἐνελήλαται τὰ βάθρα appellat ἐνήλατα, sed ipsa βάθρα siue ipsas βαθμίδας quæ ἐνελήλαται τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις. Nam pag. 782, πικρῶν κλιμάκων ἐνήλατα esse dicit βαθμίδας αἱ τοῖς ἐκάστῃ μηροῖς τῶν πολεμικῶν κλιμάκων ἐνείρονται: & pag. 598, τὰ τῶν βαθμίδων ἄκρα ὡς ἐνειρόμενα τοῖς μηροῖς τῶν κλιμάκων τῶν τε πολεμικῶν καὶ τῶν αὐτῶν ὁμοίων: appellans μηροὺς his in locis quæ Euripidis scholiastes ὀρθὰ ξύλα, & ἐνήλατα quæ ille βάθρα. Rursum ἐνήλατα schol. Euripidis dici ait διὰ τὸ πεπαλίσκεσθαι τοῖς πρὸς τὴν ἄξονα, seu τὰ ἐμβαλλόμενα πρὸς τὴν ἄξονα ὥστε μὴ ὀλίσθανειν τὸν ἅρχον, paxillos seu clauos qui axi infiguntur ad retinendam rotam ne exeat: in Hippol. coron. σύνεργές τ' αἰῶν ἅρχων ἐπιπήδων, ἀξόνων τ' ἐνήλατα. Hesychio ἐνήλατος est pars nauis.

Ἐνήλικος, t.1, c.1453, b. Ἐνηλαμέιος, t.1, c.352, e

Ἐνηλαμέιος, ibid.

Ἐνηλύσιος, Hesychio est ἐμβρόντητος, κεραυνόβλητος, Attonitus, Fulmine ictus. Idem ἐνηλύσια dici tradit τὰ κατασκηφθέντα χωρία: secundum alios ita dici τὰ ἀνίκητα, καθὰ τὴ ἑλίσσει: secundum alios παρ' ἐν τοῖς ἀδόντες χωρίοις ἀφίστοιμμῆσας τύμφας.

Ἐνῆμαρ, In sideo.

Ἐνῆμαρ, pro Nouem dies affertur ex Il. a. Sed scribendum potius ἐνῆμαρ geminato ν.

Ἐνῆμμαι, præt. perfect. pass. ab act. them. ἐνάπτω.

Ἐνημμένος, t.1, c.497, a. Ἐνήνοθε, & Ἐνήνοχα, in Anom.

Ἐνῆπται, t.1, c.497, a. Ἐνηρμένος, t.1, c.1588, e

Ἐνηρμένω, t.1, c.1475, f. Ἐνήρης, t.1, c.1250, e

Ἐνήρις, ibid.

Ἐνήρυγον, est aor. 2 ab ἐνερύγω.

Ἐνήτεος χιτών, Vestis subtilis. v. l. Potius ἀνήετος.

Ἐνηφι, Hesychio εἰς πείτην: Suidæ μετὰ βίτην. Infrà gemino ν.

Ἐνηχος, t.1, c.1481, c. Ἐνηχόμαι, t.1, c.1483, g

Ἐνήχυτος ὄρπηξ, ex Nicād. Ther. affertur pro Comosus ramus: sed annotatur quosdam legere ἀνήχυτος. Locus est v. 33, sed suspectus.

Ἐνηχοῦ, t.1, c.1483, f. Ἐνθα, t.1, c.1103, a

Ἐνθαδὲ, ib. c. Ἐνθαδὶ, ib. d

Ἐνθάδιος, ib. Ἐνθακέω, t.1, c.1488, c. Ἐνθάκησις, ib.

Ἐνθαλάμια, Hesychio πλάσματα ἐν μήκωνος & σησάμης.

Ἐνθαλαπάζω, t.1, c.1493, g. Ἐνθά τοῦ, ἰδὲ quod ἔνθα, Vbi.

Ἐνθαπλω, t.1, c.1502, c

Ἐνθαρσῶν, & Attic. ἐνθαρρῶν, Confidere, Bono animo esse in. Ad oc. ὡς τὸ ὁδὸν τε & πόρον μηδαμῶ ἐπ' ἔγωμοι ἐνθαρσῶν.

Ἐνθεάζω, t.1, c.1531, f. Ἐνθεαστικὸς, ib. g

Ἐνθεμα, t.3, c.1495, b. Ἐνθέμιον, ib. c

Ἐνθεν, t.1, c.1203, d. Ἐνθένδε, ib.

Ἐνθεο, Ionica dialysi pro ἔνθου: aor. 2 med. ab ἐντίθημι.

Ἐνθεος, t.1, c.1531, c. Ἐνθεάζω, t.1, c.1549, f

Ἐνθερμος, t.1, c.1545, g

Ἐνθεσίδουλος, Hesychio ψωμιόδουλος, Seruus τῶν ἐνθέσεων.

Ἐνθεσις, t.3, c.1495, c. Ἐνθεσμος, t.3. c.1526, d

Ἐνθέομος, ib. Ἔνθετος, t.3, c.1495, e

Ἐνθεῦτεν, Ionicè apud Herodot. pro ἐντεῦθεν, vt ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα. Exponitur non solùm Hinc, sed etiam Dehinc, Deinceps, Postmodum: item Præterea.

Ἐνθλυπαθέω, ῶ, ad verbum sonat Muliebria patior in. Ab altis exponitur Muliebri libidine tabesco.

Ἐνθρος, t.1, c.1554, g

Ἐνθλάω, ῶ, exponitur Infringo. VNDE Ἔνθλασις, quod ex Gal. l. 2 De caus. morb. affertur pro Cauitas in capite facta ex contusione.

Ἐνθλίβω, itidem exponitur Infringo: item Imprimo. Apud Nicād. in Alex. v. 453, ἠμύσσει χαλινοῖς Ἐνθλίβοις schol. exp. πιέζοις.

Ἐνθυσκεω, t.1, c.1570, d. Ἐνθοεέω, t.1. c.1575, c

Ἔνθοις, t.1, c.1531, h. Ἐνθουσία, Hesychio ἔκπληξις.

Ἐνθουσιάζω, t.1, c.1532, a. Ἐνθουσάσις, ib. d

Ἐνθουσιασμὸς, ib. Ἐνθουσιαστὴς, ib. e

A Ἐνθουσιαστικὸς, ib. Ἐνθουσιαστικῶς, ib.

Ἐνθουσιόω, ibid. a

Ἐνθουσικὸν, Enthusicum: oleris genus apud Theophr. Hist. plant. l. 7, c. 7.

Ἐνθουσικόνης, t.1, c.1532.

Ἐνθρία, Hesychio ζώδιον. At Ἐνθρίζειν, eidem est καθαρὰ θαίνειν, ἀπὸ τῶν μαντικῶν θείων. VNDE Ἐνθρίασις, quod idem ex Soph. Sinone affert pro ἔνθυς: addens etiam ἐνθάκησις.

Ἐνθρίζειν, eidem est ἐναπνίζειν & νύσσειν.

B Ἐνθριόδμαι, t.1, c.1590, h

Ἐνθρονίζω, & Ἐνθρονίζομαι, t.1, c.1578, g

Ἐνθρυμμασής, t.1, c.1593, c. Ἐνθρυπτὸν, t.1, c.1594, e

Ἐνθρύπτω, ib.

Ἐνθρυσκον, teste Hesychio olus est, florem etiam ferēs, idcóque & βρωτὸν & σεραωτόν. Pro quo apud Theophr. & Plin. legi dicunt Anthriscum.

Ἐνθυμάζω, eidem H. est ἐμπτίπτω & ὀνομοῦ.

Ἐνθυμέομαι, t.1, c.1603, b. Ἐνθύμημα, ib. d

Ἐνθυμηματικὸς, ib. f. Ἐνθυμηματόπους, ib. g

C Ἐνθυμηματώδης, ib. Ἐνθυμησις, ib.

Ἐνθυμητικὸς, ib. h. Ἐνθυμία, t.1, c.1610, b

Ἐνθυμιάω, t.1, c.1617, a

Ἐνθυμίζομαι, t.1, c.1610, b. Apud Hes. legitur & ἀνθυμίζω exp. ἐνθυμοῦ.

Ἐνθύμιος, t.1, c.1609, g. & 1610, a. Ἐνθύμιστος, t.1, c.1610, b

Ἐνθυμος, t.1, c.1603, b. Ἐνθύελον, t.1, c.1615, e

Ἐνθυσιάζω, Sacrifico in.

Ἐνθυσκος, auis quæ & ἀσφαλὸς, teste Hes.

Ἐνθυσκεω, eidem est ἐπτυχάνει.

D Ἐνθωκεύω, Sedeo in, Insideo. Hes. ἐνθωκεῦσαι exp. ἐμφωλεῦσαι, ἑδρεύσαι.

Ἐνι, pro Ἔνεστι, t.1, c.1133, b

Ἐνὶ, t.1, c.1200, b. At ἐνί, Vni, ab εἷς. Dicitur ὡς ἑνὶ γε εἰπεῖν, s. λόγῳ, pro Vt vno verbo dicam, Vt semel dicam. Et apud Nonn. ἐν ἑνὶ, Semel.

Ἐνιαία, Suidæ ἡ μονοδικὴ. In v. l. ἑνιαῖος, Aliquis.

Ἐνιαύσια, aduerb. t.1, c.1641, g. Ἐνιαυσιαῖος, ib.

Ἐνιαύσιος, substant. ibid. Ἐνιαύσιος, ib. e

Ἐνιαυτίζω, ib. c. Ἐνιαυτὸς, t.1, c.1640, g

E Ἐνιαυτοφορέω, t.1, c.1641, b. Ἐνιαυτοφόρος, ib.

Ἐνιαύω, t.1, c.1640, f

Ἐνιαχοῦ, Alicubi: Hesychio εἴς τινας τόπους, Aliquó.

Ἐνίγυος, t.1, c.880, g

Ἐνιδεῖν, Inspicere, Intueri: ab ἐνείδω.

Ἐνιδρόω, t.3, c.1793, b. Ἐνίδρυες, t.3, c.1783, g

Ἐνίδρυμαι, t.1, c.1094, a. Ἐνιδρυόμαι, ib.

Ἐνιδρυόω, & Ἐνιδρύω, t.1, c.1093, h

Ἐνιέω, Immitto. Frequentius dicitur ἐνίημι.

Ἐνιζάνω, t.1, c.1091, g. Ἐνιζδύγνυμι, t.1, c.1396, c

F Ἐνιζδυγνύω, ib. Ἐνιζδυχθεὶς, ib.

Ἐνίζω, t.1, c.1159, b. Ἐνίζω, t.1, c.1089, e

Ἐνῆλαι, Hes. exp. κωλύσαι, ἐμποδίσαι: ab ἐνιάλλω.

Ἐνήλος, eidem est αὐόπτος, Demens, Stultus.

Ἐνίημι, t.1, c.1663, e. Ἐνικαταπίθημι, t.3, c.1502, f

Ἐνικαθέω, ib. g. Ἐνικλάω, t.2, c.223, h

Ἐνικλείω, Includo: pro ἐγκλείω. Apoll. Rhod. Arg. 2.

Ἐνικμος, t.1, c.1681, f

Ἐνικνέομαι, ὀδμαῖς, Venio in, Intro, Penetro.

Ἐνικνῶν, Vngue vel radula carptum intero, pro ἐγκνῶν. Nicād. Ther. Ἔνιπνον Λεύκας τε πυρὶ ἐνικνήθεν ῥίζας. Schol. exp. πείβε, Intere.

Ἐνικὸς, t.1, c.1159. a. Ἐνικῶς, ib.

Ἐνικρίνομαι, idem quod ἐγκρίνομαι, Referor & numeror in. Vnde ἐνικριθῆναι ὁμίλῳ apud Apoll. Arg. l. 2, quod exp. Adscribi in numero.

Ἐνίλλω, t.1, c.1923, c. Ἐνιλλαπίω, t.1, c.1920, c. f

Ἐνιλλάπτω, t.1, c.1919, f. Ἐνιλλάπτω, t.1, c.1920, c

Ἐνιβολέω, t.1, c.1677, a

Ἔνιοι, Aliqui, Quidam, Nonnulli. Passim obuium. Ab Hesych. & Suida exponitur nō solùm τινὲς, sed etiā φαυεροί.

H Ἐνίοτε, Interdum, Aliquando, Nonnunquam. Exponitur etiam Aliquoties.

Ἐνιπὴ, t.1, c.1224, d

Ἐνιπῆσαι, Hesychio ἀπειλῆσαι, βοῆσαι, Minari, Inclamare.

Ἐνίπλεος, t.3, c.365, g

Ἐνιπλήσσω

Ἐνιπλήσσω, idem quod ἐμπλήσσω, Terrore vel stupore percello. Hes. ἐνιπλήξαντες exp. non solùm ὀπτλήξαντες, sed etiam ἐμπελάσαντες, πλησιάσαντες.

Ἐνίπου, affertur pro Alicubi: sed sine exemplo.

Ἐνιπαίζομαι, t.1, c.1711, g. Ἐνιπτύω, t.1, c.1710, d

Ἐνιπάζω, Hesychio πάπτω, Verbero: aliis κακολογῶ, μέμφομαι, Incesso maledictis, Increpo, vt ὀνίπτω.

Ἐνιπύω, t.3, c.603, a. Ἐνίπτω, t.1, c.1224, c

Ἐνισάζω, exponitur Exæquo.

Ἐνισκέλλω, t.3, c.815, b

Ἐνισκήπτω, idem quod ἐσκήπτω, Incumbo. Nic. Ther. v. 23, B Οἷσιν ἐνισκήψῃ βλοσυρὸν δάκος, pro Inflixerit dentē. Inde & ἐνισκήφθη, quod Suidas exp. κατωύρθη. Apud Hesych. legitur etiam Ἐνισκίψαντες, expositum ἐνερίσαντες. De quo in Ἐνσκίμπτω.

Ἐνίσσω, t.1, c.1224, b. Ἐνισσῶ, ibid.

Ἐνίσσω, ibid. c

Ἐνίσταμαι, Insisto, &c. t.1, c.1757, g. Ἐνίσταμαι, Obsisto, &c. c.1758, b. Ἐνίσταμαι, Consisto, &c. ibid. c

Ἐνίστωλος, ibid. a. Ἐνίστημι, t.1, c.1757, e

Ἐνιχῆ, δίων, Hesych. affert pro κεκρατηκότων: ab ἐνιχέω.

Ἐνίχνος, Gracilis, Tenuis, idem quod ἰχνὸς seu λεπτός. Nic. Alexiph. v. 147, ἐνίχνα δ' καυλία βάλλει.

Ἐνίχρομαι, t.1, c.1362, h. Ἐνιχρίζομαι, t.1, c.1814, e

Ἐνιχρόω, t.1, c.1812, d. Ἐνίχρω, t.1, c.1362, h

Ἐνιτρέφω, t.3, c.1649, f

Ἐνιχέμπτω, idem quod ἐγχέμπτω, t.4, c.628, b

Ἐνκαθετος, Hesychio ἐνεδρεύων, ὀπτηρεύων: item ὀνάπτος. Pro quo suprà ἐγκάθετος.

Ἐνκαθικλώσαντες, eidem ἀνέφαντες. Suprà ἔκατ.

Ἐνκαθουρφαίζειν, eidem est ἐνυβρίζειν.

Ἐνκαθοπνίλασαν, idem exp. ἐμπεσοῦσαν. Suprà ἔκ.

Ἐνκολάζας, eidem ἐκαρεξᾶς. Suprà ἔκολ.

Ἐνκομβώδης, eidem δεδεῖς. At ὀνκομβώσασθαι, eidem non solùm κολίσασθαι, sed etiam ὀπτσωρεύσασθαι. Suprà ἔκ.

Ἐνκόπτων, eidem ἐμποδίζων, ἐξαικωλύων. Suprà ἔκ.

Ἐνκτήτων, eidem κτώμενον: quod itidem per ἔκ.

Ἐνλαπτάζεσθαι, eidem est μαχέσασθαι Λαπίθαις: item ἐνθυμηθῆναι.

Ἐνλείπομαι, Deficio. scribitur & ἐλλείπομαι.

Ἐνλιεμίζειν, Hesychio πλωνίζειν τὰ ὀπὸ λιμένων καὶ θαλάσσης, Vectigal exigere à delatis in portum. Suprà ἐλιμ.

Ἐνλόζια, Hesychio ἐνώπια: quæ suprà ἐλόδια.

Ἐμμαχαστόειν, eidem est ἐλικκεῖσθαι καθαρὰ κείτοι.

Ἐνναέτιεγε, t.2, c.996, d. Ἐνναέτης, t.1, c.1293, f

Ἐνναέτηρ, t.2, c.996, d

Ἐνναετηρὶς, ίδος, ἡ, Nouem anni, Nouennium. Item Festum quod nono quoque anno celebratur. Plut. Hellen. τρεῖς ἄγουσι Δελφοὶ ἐνναετηρίδας καὶ τὰ ἑξῆς.

Ἐνναετηρος, t.1, c.1195, d. Ἐνναετὴς, t.1, c.1293, f

Ἐνναέτης, t.2, c.996, d. Ἐνάέτης, ibid.

Ἐνναέτης, t.1, c.1293, f

Ἐνναιρος, dictus olim fuit ὁ ναὸς, τέρμα, ὀφὲ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοῦ θεοῦ. vt ait Clinias apud schol. Apoll. Rhod.

Ἐνναίω, t.2, c.996, d.

Ἐνναυεχίλιοι, t.1, c.1205, c. & t.4, c.522, b

Ἐνναπόδιοι, t.1. c.1205, e. Ἐνναπᾶδες, ib. d

Ἐνναος, ib. b. Ἐνναυμαχία, t.2, c.1003, e

Ἐννεάζω, t.1, c.1205, a. Ἐννεαδόσιος, t.1, c.778, h

Ἐνεαδέσμος, Qui nouem vinculis seu iuncturis continetur. Nicand. Ther. v. 780, πιῶ δ' ὀπὶ κέντρῳ Σφήνδυλοι ἐννεάδεσμοι ἀκροτήτοισι κεραίης. vbi schol. exp. ἐνέα δεσμοὶ, ἤγουν ἁρμογαὶ & ἁρμοῖς, σωιχόμενοι. sed exp. etiam πολύδεσμοι, quoniam (inquit) nullus reperitur qui plures habeat quàm septem.

Ἐνεαδικὸς, t.1, c.1205, e. Ἐνεάζω, t.2, c.1035, d

Ἐνεακαιδεκαπᾶδες, t.1, c.1205, a

Ἐνεακαιδέκαπος, ibid.

Ἐνεάκεντος, Nouem habens stimulos seu aculeos. Nicand.

Ἐνεάκις, t.1, c.1205, e

Ἐνεακισχίλιοι, ibid. & t.4, c.522, b

Ἐνεάκροωνος, Nouem (Hesychio πολλοὶ) κρουνοὺς ἔχων.

Ἐνεάκρουνος, t.2, c.461, b

Ἐνεαλινος, Nouemplici lino plexus. Xen. Cyneg. ἐτάσσετο αἱ ἄρκυες ἐνεάλινοι.

Ἐνεαμίλιωος, t.2, c.917, b

A Ἐνεαμυκλος, Hesychio ἐνεαέτης, ἰσχυρὸς, Nouem annorum Robustus & validus. Forsitan autem exp. ἐνεαέτης, quoniam ex μυκλῶν numero cognoscebatur annus: & ἰσχυρὸς, quia talis habebatur qui multas haberet μυκλαί.

Ἐνεαέτυχος, t.2, c.1105, e

Ἐνεαόδος, à nouem viis dicta olim ἡ Ἀμφίπολις. Hes.

Ἐνεαπάσος, Nouenario numero auctus, Nouies tactus. vt quum Ibycus apud Athen. lib. 2, dicit πλὴ ἀμβροσίαν τὰ μέλιτος κατ' ὀπτάσιον ἐνεαπλασίων ἔχλν γλυκύτατα.

Ἐνεαέπους, Nouē pedes habēs: seu Qui nouem pedum est.

Ἐνεαὲς, t.1, c.1205, e

Ἐνεασμὸς, Hesychio ἐμπαγμὸς, παιεωυρία, σύλος. sed alphabetica series apud eum vnicum ν requirit.

Ἐνεάφθογγος χέλυς, Nouem sonos reddens chelys.

Ἐνεαφωνος, t.4, c.303, h

Ἐνεάχαλοι, t.1, c.1205, e. & t.4, c.512, c

Ἐνεαχόρδος, Nouem chordas habens, Nouem intentus fidibus. vt ἐνεαχόρδα ὄργανα apud Athen. lib. 14.

Ἐνέμομαι, Pascor in. Ἐνενήκοντα, t.1, c.1205, e

Ἐνενηκονταέτης, t.1, c.1293, g. Ἐνενηκοντούτης, ib.

C Ἐνενηκοσὸς, t.1, c.1205, e. Ἐνέόρυγος, t.2, c.1436, b

Ἐνεὸς, ου, ὁ, Mutus, Qui loqui nescit. ἄφωνος, Hesychio. Aristoteles in Problem. μετὰ τὴ ἡβύεσθαι πολὺ χρόνον ἐνεοὶ ἐσμὲν· εἶτα ὑμὶ ποτε φλλίζομεν, à prima origine muti sumus: deinde vix tandem balbutimus. Plato in Crat. ἆρ' οὐκ αὖ ὥσπερ κυῶν οἱ ἐνεοὶ ὀπτηρόμεν αὖ σημαίνειν τῇς χερσὶ καὶ κεφαλῇ καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι; Rursum Aristoteles in Probl. ὅσοι ὀ κωφοὶ ἡβύωνται ὀὐ ἡβυεῖς, πάντες καὶ ἐνεοὶ γίνονται. Interdū vsurpatur pro κωφὸς, id est Surdus. vt à Suida quoque exponitur non solùm ἄφωνος, sed etiam

D κωφὸς, necnon ἐξεστηκὼς, μετέωρος, ἰωχαλὸς, in exemplum afferente hunc locum Xenophontis ex Anabas. 4, ὅτις ὀ πεμφὶν ἐδείκνυσαν ὥσπερ ἐνεοῦς ὁ, τι δέοι ποιεῖν. Reperitur & simplici ν scriptum.

Ἐνεοπηδύω, t.2, c.1040, c. Ἐνέπω, t.1, c.1223, f.

Ἐνεσία, ας, ἡ, pro ἐνεία, duplicato ν metri causa, Cōsilium, Monitus, Instinctus: & quidem propriè immissus alicui ab aliquo, καθὰ τὸ ἐνιέναι. vnde rectè exponitur ὑποθήκη, necnon βουλή. Homerus Iliad. ε, Τοῖ σ' οἶος κείνης πείθε πάσαν ἐνεσίησι. Hesiod. Theog. Γαίης ἐνεσίησι πολυφραδέοντ δολωθείς.

Ἐνεύω, Inauo, Nutu indico. vel etiam Nutu & signis peto: vt Lucæ 1, v. 62, ἐνένευον ὀὐ τῷ πατρὶ αὐτοῦ τὸ τί αὐ θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν. nam obmutuerat & loqui non poterat.

Ἐνεύωρος, t.4, c.795, c. Ἔννη, vide Ἔνος.

Ἐννήμερος, t.1, c.1205, a. & 1466, g

Ἐννήρης, t.1, c.1250, d

Ἐννησάδες, nymphæ apud Lesbios. Hes.

Ἐνιφι, poetica paragoge pro ἔννης seu ἑῆς. Dicitur autem εἰς ἔνιφι seu εἰς ἔνης aut εἰς ἔνης, pro εἰς πείτω, In perendinum. qua de re suprà in Ἔνη.

F Ἔνιον, Hesychio est κώπης μέρος τὸ ὀπὶ τῷ σκάλμου ἔνδον ὀν τῇ νηῒ. At Ἔνιος, eodem teste, Mercurius in Chio.

Ἐνοδίω, idem affert pro ἐξωροδολίῳ.

Ἐννοέω, t.2, c.1077, c. Ἐνόημα, ib. d.

Ἐνοπτέον, Cogitandum, In animo agitandum.

Ἐνοια, t.2, c.1067, a. Ἐνομος, t.2, c.1026, f

Ἔνοος, t.2, c.1066, h

Ἔνος, ου, ὁ, Vetus. Plato in Cratylo, νέον δέ που καὶ ἔνον ἀεί ἐστι τοῦτο τὸ φῶς. κύκλῳ δρόμῳ τινὶ ἀεὶ ὡστὶ περιιὸν, νέον ἀεὶ ὀδηδόαμεν ἔνον δὲ ὑπάρχει τὸ τῷ πρωτέρου μιμούς. Et mox, ὅτι δὲ σέλας νέον τε καὶ ἔνον ἔχει ἀεὶ, σελασγενοῦσα μὴ δικαιόπατ' αὖ τῷ ὀνομάτων καλοῖτο· συγκεκροτημένον δὲ, σελαναία κύκλῳ. Et apud Hesychiū ἔνοι, οἱ πρωτοποὶ ἄρχοντες, Qui superiore anno magistratum gesserunt: vt suprà ἔναι ἀρχαὶ sunt αἱ παρωχημένοι. Itidem ἔννη καὶ νέα dicitur vltima mensis lunaris dies, quoniam in ea veteris lunæ seu mensis finis est & initium nouæ. Qua de re vide plura in Ἔνη.

Ἐννοσέιδων, Hesychius exponit ὀπτλήπτειν. Videtur esse pro

N ὀνόσιος positum.

Ἐνοσία, eidem est ἀλογία, ἀρρία, Dementia, Inertia.

Ἐνοσίγαιος, t.1, c.1205, g.

Ἔνοσις, poeticè pro ἔνοσις, Motus, Quassatio. Hesychio κίνησις.

Ἐνοσίφυλλος, t.1, c.1205, h

Ἐννοσσεύω, Nidifico vel pullos procreo in.
Ἐννοσις, t.2,c.1066,h. Ἐννυκτηρεύω, t.2,c.1104,e
Ἔννυμι, t.1,c. 1379,d.
Ἔννυς, Polluce autore dicitur ἡ νύμφη seu Nurus: l.3,c.10.
Ἐννυχα, t.2,c.1105,g. Ἐννυχεύω, t.2,c.1106,f
Ἐννύχιον, t.2,c.1105,f. Ἐννύχιος, ib.e
Ἐννυχον, adverb. ib.f. Ἔννυχος, ib.e
Ἐννύω, Induo. Apud Hesych. tenui spir. Ἐνύειν, ἐνδύειν: itidémque Ἐνύετο, ἐνεδύετο.
Ἐννυὼ, pro Bellona affertur. sed scribitur potius vno ν.
Ἔνοδρος, In quo torpor est, Torpidus, Torpens.
Ἐνόδμος, t.2,c.1166,a. & 1181,c
Ἐνοδμος, In quo odor inest, Odorus. Nicand. Ther. v.41, μίσγε δὲ ἐνόδμων Ζωρκὰς ὀνὶ πλάσσῃ νέον κέρας ἀσκελὲς ἱσῴ. id est recens & nondum malè olens.
Ἐνοθω, t.1,c.1205. Ἐνοιδέω, t.2,c.1224,e
Ἐνοίκησις, ibid.
Ἐνοικίζω, & Ἐνοικιζομαι, t.2,c.1229,b
Ἐνοίκιον, t.2,c.1213,d. Ἐνοικισμός, t.2,c.1219,c
Ἐνοικοδομέω, t.2,c.1205,a. Ἐνοικοδομεύομαι, ib.b
Ἔνοικος, t.2,c.1213,b. Ἐνοικουρέω, t.2,c.1211,e
Ἐνοινοποιέω, t.2,c.1242,c. Ἐνοκλάζω, t.2,c.1265,f
Ἐνολισθαίνω, Labor seu lapso in.
Ἐνολίσαι, apud Aristot. Œcon. l.2, legitur pro Simul totum vendere: nisi sit menda. B.
Ἔνολμος, ὁ, esse dicitur Diuinus vates apud Apoll.
Ἐνομιλέω, t.2,c.1310,b
Ἐνομόργνυμι, Abstergo seu detergo in. Hes. ἐνομόρξατο exp. κατέπλαξεν, ἐνέβαλεν.
Ἐνὸν, imperf. t.1,c.1133,c. Ἐνοπή, t.1,c.1223,h
Ἐνόπιος, t.2,c.1369,b. Ἐνόπλος, ib.
Ἐνόπομαι, t.2,c.1385,e. Ἐνοπτροθόρμαι, ib.f
Ἐνοπτεύω, & Ἐνοπτεύομαι, ibid.
Ἐνοπτρον, ib.e. Ἐνορκόω, t.2,c.1419,c
Ἐνορία, dicitur vt ἐξορία. Iustinian. in Nouell. pag.306, ὃν τῇ βασιλίδι πόλει ἤτοι τῇ ζώσῃ ἐνορίᾳ τυγχάνοντες. Sic p.310. Alibi dicit τῇ ζώσῃ παροικίᾳ.
Ἐνόρμιος, t.2,c.1467,b
Ἐνόρμιον, & Ἐνόρμιος, t.1,c.1244,a
Ἔνορμος, t.1,c.1243,h. Ἐνόρχωσ, t.1,c.1244,a
Ἐνορμίζω, & Ἐνορμίζομαι, t.1,c.1147,e
Ἐνορμίσις, t.1,c.1145,h. Ἐνορούω, t.2,c.1494,f
Ἐνόρχης, t.2,c.1488,h. Ἐνόρχης, t.2,c.1489,c
Ἔνορχις, t.2,c.1488,g. Ἔνορχος, ib.h.
Ἐνόρω, t. 2,c.1492,a
Ἔνος, siue Ἔνος, Vetus, Præteritus: item Anniculus, Annotinus: necnon Annus. Vide Ἔνη suprà. A T Εἰὸς, Vnius: ab εἷς.
Ἐνοσίγαιος, Motor seu quassator terræ: Neptuni epitheton apud poetas, qui & ν aliquãdo duplicant metri gratia.
Ἔνοσις, t.1,c.1205,f
Ἐνοσίφυλλος, Folia mouens seu quatiens. Suprà duplici ν. Hes. ἐνοσιφύλλων substantiuè exp. τῆς τῶν φύλλων κινήσεως.
Ἐνοσίχθων, t.1,c.1205,g
Ἐνόσωρα, τὰ, affertur pro Vna hora digna: sed sine exemplo. At οὐδενόσωρα, Quæ nihil curantur.
Ἐνότης, ητος, ἡ, Vniras. Apoll. Tyan. in Epist.
Ἐνουλα, τὰ, t.2,c.1285,a. Ἐνουρήσιος, t.2,c.1543,d
Ἐνουρέω, t.2,c.1548,d. Ἐνουρήθρα, ib.e
Ἔνουρος ὄχλος, Molestia in vrina, Hippocr. πρὸς καρδίης.
Ἐνούσιος, t.1,c.1132,d.g. Ab Hesychio exp. non solùm πολυκτήμων, sed & συμφυής.
Ἐνοφείλεσθαι ἀργύριον alicui in agro vel iis bonis dicitur quæ ei oppignerata sunt, seu quæ contracta hypotheca ei concredita sunt, id est Deberi in. Demosth. οὐδένα ἐῶν οὔτε ὠνεῖσθαι οὔτε πίθεσθαι, ὡς ἐνοφειλομένου αὐτῷ ἀργυρίου, intercederet quominus aut emeret aliquis id prædium, aut in eo pignus contraheret, videlicet quòd certa pecunia obnoxium iam haberet. Ita Bud. pag. 187, & 188, vbi & aliud ex eodem orat. exemplum affert.
Ἐνοφθαλμιάω, t.2,c.1413,a. Ἐνοφθαλμίζω, ib.e
Ἐνοφθαλμισμός, ibid.f. Ἐνοφθαλμῶμαι, ib.a
Ἐνόφθαλμος, ου, ὁ, Oculus qui in cortice depangitur. Ita v.l. sed sine exemplo vel autoritate.
Ἐνοχλεῖ, t.1,c.1340,h. Ἐνόχλησ, ib.
Ἐνοχλέω, t.2,c.1376,c. Ἐνοχλέομαι, ib.g

A Ἐνόχλησις, ibid.g. Ἔνοχος, t.1,c.1341,a
Ἐνοῶ, t.1,c.1159,b. Ἐνοχέω, t.3,c.669,d
Ἐνοχεῦσι τοῖς πύλαις αὐτοῖς καὶ φλοιοῖς καὶ μοχλοῖς, ὅσα τε ἄλλα τοῖς αὐτοῖς ἰσῦ ξύλωσις, ex Iosepho affertur de Sampsone, pro Irruit, Impressionem facit. Quale ferè apud Maronem est Arietare in portas & duros obiice postes: apud Terentium, Insultare fores calcibus: apud Lucanum, Vi portas perfringere.
Ἐνεγκασκανεῖν, Hesychio ἐνεγρωῶ, Rigere seu algere in.
Ἐνρυθμικὰ, τὰ, t.3,c.726,a. Ἐνρυθμος, t.3,c.725,h
B Ἐνσβεσθεὶς, Extinctus in: ab act. ἐνσβέννυμι.
Ἐνσείω, Incutio, Infligo. Hes. ἐνσείσῃς exp. βλῃσείσῃς.
Ἐνσημαίνομαι, t.3,c.772,e
Ἐνσαλεύω, Insuo. Vnde ἐνεσαλεύθειν, Hesychio ἐνέπηνεν.
Ἐνσκιδιάζω, t.3,c.842,a
Ἔνσιμος γίνεται, Simus fit, Hippocr.
Ἐνσκιωδεστέω, & Ἐνσκιωδεστόμαι, t.1,c.638,c
Ἐνσκήπτω, t.3,c.860,a. Ἐνσκιαζόμαι, t.3,c.867,b
Ἐνσκίμπτω, idem quod ἐνσκήπτω. vnde ἐνσκίμψῃ, quod Hesychius exponit ἐνεπάγη. Poetæ dicunt ἐνσκίμψαι, vt Apollonius Rhodius, Argon. lib.3, Εἴ κεν ἐνσκίμψῃς κοῦρον βέλος Αἰήτεω, Immiseris seu Infixeris. schol. exp. ἐνεφήνασας, ὀπιθάλασσ.
Ἐνσκιρῶν, t.3,c.873,a
Ἐνσκυβεῖν, Hesychio ἀπαγαγεῖν, Lacerare, Dilaniare.
Ἐνσπειλάζω, affertur pro In loculo condo, Sepelio: ἀπὸ σορός.
Ἐνσπαργανόω, t.3,c.913,h. Ἐνσπείρω, t.3,c.935,e
Ἐνσπερμος, t.3,c.930,f. Ἐνσπονδος, t.3,c.960,c
Ἔνσπονδος, t.3,c.940,c. Ἐνσπονδόω, ib.d
Ἐνστίζω, t.3,c.963,d. Ἐνσταλάζω, t.3,c.966,d
D Ἔνστασις, t.1,c.1758,c. Ἐνστάτης, ib.f
Ἐνσταικός, ib.g. Ἐνσταπκῶς, ib.h
Ἔνσαπος, ib. Ἐνστρυβόμαι, t.3,c.1021,h
Ἐνστοιχειοπάσας, ib.a
Ἐνστηδὸν, Hesychio ἰσχυρὸν ἢ σταφὶς, Validum, Manifestum.
Ἐνστόμα, t.1,c.1757,f
Ἐνστόμισμα, ατος, τὸ, Frenum, vtpote quod ori iniiciatur ad coercendum & regendum iumentum. Exemplum ex Iosepho hoc affertur, ἔσφαττε δὲ ζῶντα ὁ βασιλεὺς, χείλεσιν ἐνστόμισμα τῇ ὀρέτῃ τῶν ἀδελφῶν εἰς φιλίας κτήσασθαι τῶν ἐκείνου σατραπιῶν. Quæ verba apud Suidam quoque legun tur, apud quem tamen manuscriptus etiam codex habet ἐνστομισμάτων, & φιλίας pro φιλίαν. In eodémque codice est & participium ἐνστομιζόντων, sine expositione: quod sonat Frenatorum, Eorum quibus frenum iniectum est.
Ἐνστόμιος, t.3,c.1044,c. Ἔνστομος, ib.
Ἐνστρατοπεδεύω, Castra pono seu castra metor in.
Ἐνστροβιλεύω, exponitur Contero: quum Suid. ἐνστροβιλήσας afferat pro σωπεύλας.
F Ἔνστροφος, t.3,c.1082,d. Ἔνσυφος, t.3,c.1117,e
Ἐνσύρω, t.3,c.1116,h. Ἐνσφιλοῦσω, t.3,c.1179,h
Ἐνσφραγίζω, t.3,c.1187,f. Ἐνσφραγιζόμαι, t.3,c.1188,b
Ἐνεχέω, Inhibeo: rarum thema, & à quo ἐνέχω mutuatur sua tempora. Plutarch. Themist. ἧσαν ἐνεχέοντες, naues hæserunt.
Ἐνσώματος, t.3,c.1215,b. Ἐνσωματόω, t.3,c.1217,b
Ἐνταικήσομαι, Intabescam. fut. 2 pass. ab ἐντήκομαι.
Ἔνταικτος κίνησις, ex Alexandro Aphrodiseo, Problem. libro 2 affertur pro Certus motus: sed annotatur, quosdam ibi legere ἄπαικτος.
G Ἔνταλμα, t.3,c.1367,c. Ἐνταμιεύω, t.3,c.1240,h
Ἐνταμνω, t.3,c.1409,f. Ἐνταινύω, t.3,c.1308,d
Ἔνταξις, t.3,c.1264,e. Ἔνταστος, t.3,c.1292,b
Ἐνταστόσω, t.3,c.1264,d. Ἐνταστικός, t.3,c.1292,d
Ἔνταστος, ib.c. Ἐνταστάω, t.3,c.1264,d
Ἐνῶτα, t.1,c.1203,e. Ἐνῶωτοῦ, ib.g
Ἐνῶφεὶς, Sepultus in, vel Inhumatus: ab ἐνθάπτω.
Ἐνταφιάζω, t.1,c.1501,f. Ἐνταφιασμός, ib.
H Ἐνταφιαστὴς, ib. Ἐνταφιον, ib.e
Ἐνταφιοπωλὴς, ib. Ἐνταφιος, ib.d
Ἔνται, t.1,c.1202,g. Vide & ἔν τι paulo infrà.
Ἐντείνω, t.3,c.1291,h. Ἐντιρίζω, t.3,c.1360,e
Ἐντείχος τόπος, t.3,c.1357,e. Ἐντίχισις, t.3,c.1360,f
Ἐντειῶν, Peperisse vel parere in: à them. ἐντίκτω.
Ἐντελειότης, t.3,c.1375,c. Ἐντελοῦταίω, t.3,c.1389,g

Ἐντελέχεια, t.3,c.1387,a. Ἐντελεχής, ib.e
Ἐντελεχίς, ib.a. Ἐντελεχῶς, ib.e
Ἐντελής, t.3,c.1372,e. Ἐντέλλω, t.3,c.1367,c
Ἐντελόμισθος, t.2,c.945,d
Ἐντελοῦς, t.1,c.1659,f. & t.3,c.1372,g
Ἐντέμνω, t.3,c.1401,a. Ἐντερές, t.3,c.1192,d
Ἐντονὴς, ib.
Ἐντομήτωρ, Hesychio ὅπλων ἔμπειρος. pro quo infrà Ἐντεσμήτωρ.
Ἐντρέω, accipitur pro Exentero, in hoc loco Athenæi, libro 7, ex Archippo comico, de piscium venditore, B ὃς βίᾳ δέρων ῥίνας γαλεοῦ τε πωλεῖ, Καὶ τοὺς κάβραχας ἐντρέων.
Ἐντερικός, à Gaza exponitur Intestinalis.
Ἐντερώνη, t.1,c.1202,f. Ἐντερωνὶς, ib.g
Ἐντροπιοπλοκάλη, ib.b
Ἐντροκάλη, t.1,c.1201,b. & t.2,c.189,h.ob.
Ἐντροκαλικός, t.1,c.1202,b. Ἔντρον, t.1,c.1201,h
Ἐντρόνεια, t.1,c.1202,g. At Ἐντερόνιοι, Hesychio αἱ χορδαί.
Ἐντυμβάτωρ, t.1,c.1203,a. Ἐντυπουργὸς, ib.
Ἐντυπαμένοι, t.3,c.1264,e
Ἐντυμβίως, Intensè, Omnium virium intensione: aliis Constanter, Impensè.
Ἐντυκία, Quæ peperit seu enixa est in: ab ἐντίκτω.
Ἔντυμα, ατος, τὸ, Id cui ἐντυχάνω δυμ: κύρμα.
Ἐντυθεν, t.1,c.1203,g. Ἐντυθενὶ, ib.h
Ἐντυκτικός, t.3,c.1445,g. Ἔντυξις, ib.e
Ἐντύω, Apparo. vnde ἔντυε Hesychio παρεσκεύαζεν. Infrà ἐντύνω.
Ἔντρορος, In quo cinis est. Item Cinereus, Referens id cui permisti sunt cineres. Athen. l.9, de phalaride aue, ἔντρορος ἢ γαστέρα καὶ τὸ νῶτον.
Ἐντρεγος, t.3,c.1432,f. Ἐντέχνως, t.3,c.1433,a
Ἔντυπα, Arma: & quidem ea quæ corporis aliquam partẽ tegunt. Athen. enim l.5, ἢν ὅπλων τὰ σκεπαστικὰ, θωρακα & κνημῖδας, & τὰ τύπους ἐμφερῆ, scribit vocari ἔντυπα. Poetæ διαρέτως dicunt ἔντυπα, quam vocem Suidas quoque nõ de omnibus armis dici tradit, sed de clypeo, galea & similibus.
Ἐντύκω, t.3,c.1458,a. Ἐνὶ, Doricè pro εἰσὶ, ab εἰμί.
Ἐνὴμερμαι, t.3,c.1494,c. Ἐνηβέω, ib.f
Ἐνήμη, ib.c. Ἐνήκτω, t.3,c.1532,a
Ἐνπλάω, t.3,c.1541,h. Ἔνπλοος, t.3,c.1540,g
Ἐνηπάομαι, t.3,c.1566,f. Ἔνπμος, t.3,c.1555,b
Ἐνήμφος, ib.d. Ἐνπναγμὸς, t.3,c.1543,b
Ἐνηπάσσω, ib.
Ἐνπὴς, affertur pro Vindicandus: sed sine exemplo.
Ἔτμημα, t.3,c.1401,b. Ἔντο, Miserunt: ab ἵημι.
Ἐνπλὴ, t.3,c.1367,f. Ἔντμα, t.3,c.1401,g
Ἐνπμὴ, t.3,c.1401,c. Ἐντέμα, t.3,c.1402,b
Ἐνπμάω, t.3,c.1401,h. Ἐντομίδης, t.3,c.1402,b
Ἐνπμὴς, ib.a. Ἔντμος, t.3,c.1401,d
Ἐντονία, t.3,c.1292,e
Ἔντονος, ib.d. Vnde ADVERB. Ἐντόνως, Intentè, Intẽtis omnibus neruis, Enixè: vel etiam Acriter.
Ἐντοπίζω, t.3,c.1596,d. Ἐντόπιος, t.3,c.1595,d
Ἐντοπισμὸς, t.3,c.1596,c. Ἐντοπιστὴς, ib.d
Ἔντοπος, t.3,c.1595,e. Ἐνταρβύω, t.3,c.1315,g
Ἔνταρνος, t.3,c.1316,a. Ἔντης, t.1,c.1201,e
Ἔνταδε, ib.g. Ἔνταδι, ib.
Ἐντεδία, τὰ, ib.h. Ἐντεπιθιδίος, t.3,c.1032,b
Ἐνθραχεῖν, t.3,c.1346,e. Ἐνταπεζίτης, t.3,c.1210,f
Ἐνταπζίτης, ib.
Ἐνθαχὴς, affertur pro Asper. seu In quo asperitas est.
Ἐνθέπομαι, t.3,c.1626,c. Ἐνταπτικὸς, ib.g
Ἐνταπτικὸς, ib.h. Ἐνταπτω, ib.b
Ἐνθρέφω, t.3,c.1649,f. Ἐνταρέχω, t.3,c.1659,a
Ἐνθρεχὴς, t.3,c.1658,g. Ἐνθρέχω, ib.e
Ἐνπεμβὴς, t.3,c.1339,b. Ἐνταίβω, t.3,c.1338,g
Ἐνπεμμα, t.3,c.1339,a
Ἔνπεμπον, Triplex: apud Græcos Bibliorum interpretes Ecclesiastæ Solom. c.4, σπαρτὸν τὸ ἔνπεμπον ἐν τῷ χῴρῳ ἀπορρηγνύσεται. Ibi enim & Hebraici text. versio habet Triplex funiculus.
Ἔνπεχος, t.1,c.1586,g. Ἐνπείχομα, t.1,c.1588,b
Ἐνπεχόωσε, ib. Ἔνπεψις, t.3,c.1339,b

A Ἔνθμος, t.3,c.1672,d. Ἐνθοπαδὴν, t.3,c.1627,b
Ἐνθοπαλίζω, t.3,c.1619,d. Ἐνθοπὴ, t.3,c.1627,a
Ἐνθοπάω, ib.b. Ἐνθοπίδες, ib.& 1659,f
Ἐνθοπόσω, t.3,c.1627,b. Ἔνθρος, t.3,c.1649,f
Ἐντρυλλίζειν, Inclamare: ἐμβοᾶν. Poll.
Ἐντρυφαίνιον, Hesychio ὁ δεύτερος οἶνος, Vinum secundarium. id est Lora. ὁ δευτερίας, ὁ τεμφυλίτης οἶνος: quem & βύσσα vocant. Poll. habet βυσσφαίνιον.
Ἐντρυφάω, t.1,c.1595,f. VNDE Ἐντρύφημα, Id cui ἐνθρυφᾶσθαι, Oblectamentum, Deliciæ. ex Naz.
Ἐνθρόνη, t.3,c.1346,e. Ἐντυλχάνω, t.3,c.1443,g
Ἐντυλίσσω, t.3,c.1684,c. Ἐντυλόω, t.3,c.1683,d
Ἐντύνω, t.1,c.1203,a
Ἔντυος, Hesychio κόσμος: forsan ab ἐντύω.
Ἐντυπαδία, eodem teste est ὅταν τῇ ἱματίῳ τὸν χεῖρα τοῦς τοῦς τοῦς κατειλημμένος ᾖσιν. Vide & sequens Ἐντυπαί.
Ἐντυπᾶς, t.3,c.1692,b. Ἔντυπος, ib.
Ἐντυπόω, t.3,c.1694,a. Ἐντύπωσις, ib.b
Ἐντυπωτὴς, ib.
Ἐντυραννεύσω, Tyranno subiectum esse.
C Ἐντύφω, t.3,c.1705,c. Ἐντυχία, t.3,c.1445,e
Ἐντύω, t.1,c.1203,a
Ἐνυαλιεν, Hesychio est τρυφᾶν, Deliciari.
Ἐνυάλιος, eidem est Mars, vel filius ipsius. Hesiod. pro ipso Marte accipit, seu eundem cum ipso Marte facit. nam Κύκνον, quem Hercules interfecit, nunc Ἄρεως, nũc Ἐνυαλίου filium dicit. At schol. Soph. in Aiace, p.12, exponẽs hæc verba ἢ χαλκοθώρηξ ἢ ἐνυάλιος, tradit distinguì hoc loco Martem ab Enyalio, veluti ἕτερον δεύμονα ὑποτυρὸν τοῦ μείζονος θεοῦ: idq; patere ex copula. significari enim τὸν χαλκοθώρηκα nomine τοῦ Ἄρεως. Plut. in Rom. scribit quidam Romulum cognominarunt Quirinum, id nõnullos interpretari ἐνυάλιον. vt & in Probl. Rom. ex quibusdam refert Quirinum dictum fuisse τὸν Ἐνυάλιον. Macrob. Saturn. libro 1, c.19, Plerique Liberum cum Marte coniungunt, vnum deum esse monstrantes. Vnde Bacchus ἐνυάλιος cognominatur, quod est inter propria Martis nomina. Vtut fit, bellicum esse deum constat. Dicit. n. Hom. Il. χ, Ἴσος Ἐνυαλίῳ κορυθαίολε πτολεμιστῇ. Il. ρ, ἀπάλαστε Ἐνυαλίε αἰδρειφόντη. Itidémque Xen. Anab. 1, Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. Et Arrian. Ἐνυαλίῳ ἀλαλαζάντες ἐπανῄεσι φέρουτι. Et apud Athen. l.14, quidam se vocat θεράποντα Ἐνυαλίου αὐάκτος. Et Plutar. in Probl. Rom. tradit Spartanos τῷ φοινικοβάφῳ θεῷ Ἐνυαλίῳ σκύλακας ἐπήμυνον. Eust. esse epitheton Martis tradit, ab ἐνύω quod est φεύγω: alibi tamen Martem sic denominatum dicens ab Enyalio Thrace, quem quòd hospitium ei negarit, interemerit. Accipitur adiect. etiã pro Martius, Mauortius, Bellicus. vt Hesych. quoque exp. πολεμιστὴς & πολεμικός. Dionys. Afer De situ orbis, ἐνυάλιοι ἄνδρες. Idem, ἐνυάλιος Θερμώδων.
F Ἐνυβρίζω, t.3,c.1719,d. Ἐνύβρισμα, ib.g
Ἐνυγροθηρευτὴς, t.3,c.1728,d. Ἐνυγρος, ib.
Ἐνυδρία, t.3,c.1784,a. Ἐνυδρὶς, t.3,c.1783,e
Ἔνυδρις, ib. Ἐνυδρεῖος, ib.h
Ἐνυδροθηρευτὴς, t.3,c.1784,a. Ἐνυδρος, t.3,c.1783,c
Ἐνυδρόω, t.3,c.1784,a
Ἐνυέδον, τὸ, Templum Bellonæ vel etiam Martis qui Enyalius cognominatur: apud Dionem Cocceium.
Ἔνυλος, t.3,c.1740,g. Apud Hesych. fœm. gen. ἐνύλαις, quod exp. ὑλικαῖς.
G Ἐνυμβρόκαρμος, t.3,c.1733,d
Ἐνυπάρχω, Insum. Aristot. Metaph. lib.2, ἐξ ὧν ὄντα ἐνυπαρχόντων: de elementis. Et rursum. ἐξ ὧν ἐνυπαρχόντων ἐστὶν ἕκαστον πρῶτον. Et in 4, εἶπον δὲ λέγεται ἕνα μὲν τρόπον ἐξ οὗ γίνεται τὶ ἐνυπάρχοντος: velut æs statuæ, argentũ phialæ. nam ex argento fit phiala, & ipsum argentũ in phiala est ac cernitur. Idem in 10, itidem de elementis, ὥσπερ ὑπάρχοντα τοῖς σωθήσεις πθέασι, inexistentia. Itidem affertur ἐνυπάρχειν τοῖς οὖσι pro Inesse rebus. Sed affertur & ἐνυπάρχοντα ὡς ἐκ τῆς ὀχείας, pro Oua per initionem seu initum concepta.
H Ἐνυπνιάζω, & Ἐνυπνιάζομαι, t.3,c.1753,a
Ἐνυπνιασὴς, ib.b. Ἐνύπνιον, t.3,c.1752,d
Ἐνυπόσαπτος, t.1,c.1800,d
Ἐνυρήσης, Hesychio θρλιωήσης: qui & ἔνυρεν affert pro ἔπεσεν.

Ἔνυδρος, eidem est τὸ μέγα ἔντερον τῆς ζώων, ἡ κοιλία, Magnum intestinum animantium, Venter: Suidæ τὸ μετὰ τὴν κοιλίαν ἔντερον, τὸ τῆς βρωμάτων δοχεῖον. Sunt qui dicant proprium esse animalium quæ ruminant. ea enim triplicem habere ventrem: quorum primus sit ἔνυδρον siue ἐλώδρον, alio nomine κεκρύφαλος dictus, quòd cibum occultet: secundus, ἐχῖνος, ob asperitatem: tertius, ἀποκριπιός. Exemplum ex Iosepho habes in Χελιδόνιον, t.4, c.466, b.

Ἐνυφάινω, t.3, c.1768, g

Ἐνύω, Perimo, Occido: ex ἔνυω, vt Eust. vult, qui INDE πλὴν Ἐνυὼ dictam ait, quæ est πολεμικὴ θεὰ, Bellica dea, Latinis iridem Enyo & Bellona. Hom. Iliad. ἐνῆρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ: quæ ibidem dicitur secum habuisse κυδοιμὸν αἰειδέα δηϊοτῆτος. Aliquanto antè, Οὐτ' ἄρ' Ἀθηναίη οὔτε πολίπορθος Ἐνυώ. Et apud Pausan. in Att. Ἐνυοῦς ἄγαλμα. Etym. hinc deriuat Ἐνυάλιος.

Ἐνχέμψας, Hesychio ἐμπλάσας: afferenti & ἐνχεμφθέισαν pro ἐμπλασθέισαν. Suprà Ἐλχε.

Ἐνχόεσι, eidem οἱ ὧν τὸ αὐτὸ πόπου ὄπτες: qui itidem suprà ἐγχόεσι.

Ἐνωμος, t.4, c.781, c. Ἐνωμοπέρχης, t.2, c.1295, h

Ἐνωμοπία, ib. g. Ἐνώμοτος, ib. f

Ἐνωμότως, ib. g

Ἐνὼν, Qui inest: particip. præsà them. ἔνειμι. cuius fœmin. gen. ἐνοῦσα, neutr. ἐνόν. Affertur & τὸν ἐνόντα ὕδατον pro Quàm fieri potest maximè: malim Qua ratione licet.

Ἐνωπαδίως, t.2, c.1397, d

Ἐνωπὴ, t.2, c.1395, c. Ἐνωπῆ, Hesych. aduerb. expon. ὦν ὄψει, φανερᾶς.

Ἐνώπιε, πᾶ, subst. t.2, c.1396, g. Ἐνωπιδίως, t.2, c.1397, d

Ἐνώπιον, t.2, c.1396, c. Ἐνώπιος, ib. g

Ἐνωπίως, Suidæ ἐμφανῶς ἀνεν, In conspectu, Ante.

Ἐνωπῶς, t.2, c.1397, c. Ἐνωρεΐζομαι, t.4, c.794, b

Ἐνωρος, t.4, c.790, c. Ἐνῶρα, t.2, c.1492, a

Ἐνῶρα, ibid.

Ἐνώσατο, (quòd Hesych. exponit διενοήθη) Ionica contractione factum ex ἐνοήσατο, à νοέω.

Ἔνωσις, t.1, c.1159, b. Ἐνώτη, t.2, c.1552, d

Ἐνωπία, Hesychio ἀμέλεια, Negligentia, Incuria.

Ἐνωπίζω, & Ἐνωπίζομαι, t.2, c.1553, b

Ἐνωπικός, t.1, c.1159, b. Ἐνώπιον, t.2, c.1552, d

Ἐνωπυώπιος, ib. c. Ἐνωχρος, t.4, c.832, d

¶ Ἐξ, t.1, c.1160, h. Ἐξ ὀρχῆς, t.1, c.550, e

Ἑξ, Sex.

Ἑξάγαστος, Admirandus, Admiratione dignus. Hesych.

Ἑξαγγελία, t.1, c.20, a

Ἑξαγγέλλω, t.1, c.19, f. g. Ἑξαγγέλλομαι, ib. g

Ἑξάγγελος, t.1, c.20, a. Ἑξαγγελικὰς, t.1, c.19, h

Ἑξάγγελτος, ib.

Ἑξαγγίζω, Euacuo è vase. Hippocr. λὺ ἑξαγγίζοιτο καθ' ἑκάστην ἡμέρην τὸ ὑγρόν.

Ἑξάγιον, Hexagium: ponderis nomen apud Actuarium & recentiores medicos, pendens quatuor scripula. Sextulam Latinè appellant. Alicubi στάγιον & ἑξαγιον reperitur pro hoc ἑξάγιον, errore nato ex compendio scripturæ. quum enim hæc nota σ', significet ἑξ, solebat σ' ἄγιον scribere pro ἑξάγιον: ex quo, omisso spiritu, perperam factum στάγιον & ἑξαγιον.

Ἑξάγκυρος, t.1, c.126, e

Ἑξαγκυρόω, Hesychio θυρεὸν ὀκτοφοῦσα.

Ἑξαγκωνίζω, t.1, c.43, e. Ἑξαγρεύζω, t.1, c.28, b.

Ἑξαγρεύσις, t.1, c.30, c. Ἑξαγρεύω, ib. b

Ἑξαγρεῖν, Hesychio est ἐξάγειν, ἐξαίρειν, Educere, Eximere.

Ἑξαγριαίνω, & Ἑξαγριαίνομαι, t.1, c.52, c

Ἑξαγριόω, ib. a. Ἑξαγρίωσις, ib. Ἑξάγω, t.1, c.75, b. c

Ἑξαγωγὴ, ib. f. Ἑξαγώγιμος, ib. g

Ἑξαγώνιος, t.1, c.101, g. At ἑξαγώνιος est Sexangulus, id est Sex angulos habens. pro quo Solin. dicit Sexãgulatus: Columella Hexagonus.

Ἑξάγωνος, t.1, c.892, f. Ἑξαδάκτυλος, t.1, c.932, c

Ἑξάδαρχος, Sex virũm præfectus, Sex viris imperans.

Ἑξαδέλφη, t.1, c.939, d. Ἑξάδελφος, ib.

Ἑξάδραχμον, t.1, c.1047, d. Ἑξάδραχμος, ib. c

Ἑξαδρωθεῖν, Ad perfectam venire granditatem seu maturitatẽ. Hipp. ὥσθεν ἡ πλείως ἑξαδρωθεῖσα τὴν καρπὸν.

A Ἑξαδυνατέω, t.1, c.1059, a. Ἑξάδω, t.1, c.1174

Ἐξαείρω, Extollo, Eleuo, Hippocr. De fract. τὸ εἴδημα οὕτως ἐξαείρεσθαι ἐς τὰ ἄκρεα. Aliquanto post, & ἐὰν εἰδήματα κατ' ἰγνύας ἢ καπὶ τὰ ἄλλα ἐξαειρεθήματα ἔστω τῆς σπέξεως, εἰ εἴοιτο πολλοῖσι ῥυπαροῖσιν ἄκαθαρσιαθήσεις καταδεῖν. quod ἐξαειρεθήματα Gal. exp. ἐξαιρέθματα.

Ἐξαερόω, In aerem conuerti, In aerem abire, Euanescere: vt ὀκτωβιματοδέω, in Probl. Sic Hippocr. De nat. infant. ἐξαερεῦται γὰρ ὑπὸ τοῦ πνεύματος.

Ἑξάετης, t.1, c.1293, g. Ἑξάετης, ib.

B Ἑξαέτης, ib. Ἑξαετία, ib.

Ἑξάετης, pro Degenerans aquila affertur ex Aristot. Hist. anim. l.6, c.6. Ibi tamẽ non ἑξάετης reperio, verùm ἀπὸ πος: & id quidem suspectum, quum in veteri edit. Ald. pro eo habeatur ἀπαστός, reponendum itaque existimo ἄπαστος, ex Plinio. Is enim verba ista, ἅμα δὲ λεχθὲν (τὸ ἀπὸ τοῦ) ὃν τῷ χρόνῳ οὕτω ἄπαστος γένεσθαι, ὅπως μὴ θρέψῃ τοὺς τῶν θηλέων σκύμνους, sic interpr. lib. 10, c.3, Eo tempore ipsis cibum negauit natura, prospiciens ne omnium ferarũ fœtus raperentur. Vbi etiam obiter nota ἄπαστος.

C Ἐξαήμερος, t.1, c.1463, c

Ἐξαθλεύειν, paulo plus est quàm ἀθλεύειν. Hipp. in lib. qui κατ' ἰητρεῖον inscribitur, ὡς τὰ μὲν ὑπνῶν ἐξαθλεύηται μέτρον, ἢ μὴ δῶν συλλέγηται.

Ἐξαθροίζω, t.1, c.1355, c

Ἐξαθυμία, Penitus defici animo & exanimari.

Ἐξαιγλῆδε, ἢ λάθικη, tradit Theophr. De caus. pl. l.2, c.11. Id est, populum albam mutari seu degenerare in nigram quæ ἀιγλῆρος nominatur.

Ἐξαιβριόω, & Ἐξαιβριόομαι, t.1, c.153, g

D Ἐξαμαόστω, t.1, c.16: h. Ἐξαμαπίω, ib. c

Ἐξαμαθίω, Atticè pro ἐξαμαόστω, ib. h

Ἐξαμάτωσις, t.1, c.162, c. Ἐξαμαστωπιδὸς, ib.

Ἐξαμεῖς, t.1, c.160, b

Ἐξαίνυμαι, Eximo vel Extraho. vnde ἐξάινυτο, quod Hesychius exp. ἐξῃρέτο, ἀφῃρέτο.

Ἐξαιρέσιμος, t.1, c.194, e. Ἐξαιρέσιμος, t.1, c.196, a

Ἐξαίρεσις, t.1, c.195, h. Ἐξαιρετέος, t.1, c.196, f

Ἐξαιρετικὸς, Eximendi vim habens: vel Exceptiuus.

Ἐξαίρετος, t.1, c.196, c. Ἐξαιρετὸς, ib. g

E Ἐξαιρέτως, ib. Ἐξαιρέω, t.1, c.194, e

Ἐξαιρόομαι, t.1, c.211, g

Ἐξαιρόομαι, In lolium vertor, In lolium transeo, In lolium degenero. Theophr. De caus. plantarum lib.4, cap.1, εἰς ἄλλο δ' ὅλως ἐξίστανται γένος τὰ μάλιστα τῆς σπερμάτων καὶ ἰσχυρότερα, καθάπερ ὁ σῖτος καὶ ἡ κριθή, μόνα δὲ ἐξαιρεῦται. Vbi nota ἐξαιρεῦσθαι esse τὸ εἰς ἄχαν ἐξίστασθαι seu μεταβάλλειν, vt in idem loquitur: Alibi dicit, ἀκαιρον δ' καὶ λόγου δεόμενον εἰ καὶ τὸ λίνον ἐξαιρεῦται, μεγάλη γὰρ ἡ δόξασις.

Ἐξαίρεω, t.1, c.211, g.

Ἐξαίσσω, & Ἐξαΐσσω, t.1, c.234, g

F Ἐξαιτέω, t.1, c.241, g. Ἐξαιτέομαι, ib. h

Ἐξαιτὴς, Suidæ ἀφαιρέτης. Ἐξαίτησις, t.1, c.242, f

Ἐξαιτον, Eximium: per syncopen pro ἐξαίρετον: Hesychio ἐξαίρετον, καλόν: itidémque Suidæ, afferenti hoc exemplũ. Ἐξαιτα ὡς τρίπους ἀπὸ λιθίδος, ἧμος ἀπιρεῖς Πέρσεν ὑποθυμίας Γε τας.

Ἐξαίφνης, t.1, c.17, d. Ἐξαιφνίδιος, ib.

Ἐξαιωνίζω, t.1, c.262, e. Ἐξαιωνίζω, & Ἐξαιωνίζομαι, ib. d

G Ἐξαιτέομαι, t.1, c.268, g. Ἐξαίκεσις, ib. h

Ἐξοκτεύελος, ib. Ἐξαιτέω, ib. g

Ἐξάκις, Sexies. ἑξάκις πόσα, Cic. apud Arat. vertit, Sex tãtæ partes, vt videbis p. 96 mei Lex. Cic.

Ἑξακισμύριοι, Sexagies mille, Sexaginta millia.

Ἑξακισχίλιοι, t.4, c.522, a. Ἑξακισχιλιοστὸς, ib. f

Ἑξάκλινον, τὸ, subst. t.2, c.259, c. Ἑξάκλινος, ib.

Ἐξακμάζω, idem quod ἀκμάζω, Vigere desino.

Ἐξάκτημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Habens sex κτήμας seu radios.

H Ἐξακολουθεῖν, ῶ, Sequor, Consequor. vel Vsque sequor.

Ἐξακοντίζω, t.1, c.273, c. Ἐξακόντισμα, ib. Ἐξακοντισμὸς, ib.

Ἐξακόσιοι, Sexcenti. VNDE Ἑξακοσιοστὸς, Sexcentesimus. At pro ἑξακοστὸς, quod affertur pro Sexagesimus, dicitur potius ἑξηκοστός.

Ἐξακοστὸς, t.1, c.290, c. Ἐξακούω, ib. b

Ἐξακριβαίζω, t.1, c.303, d. f. Ἐξακριβόομαι, ib. a

Ἐξακριβόω, t.1, c.302, g. Ἐξακρίζω, t.1, c.298, g. h

Ἐξακροδολισθαίνω, affertur pro Labor. sed suspectum est.

Ἐξακτὸς, Educendus. Et ἐξακτέον, Educendum, f. est.

Ἐξακτὴ, Hesychio ὁ ἀπαιτῶν τὰ δημόσια, Exactor, Quæstor.

Ἐξαλάω, ῶ, Exceco, Cæcum reddo. Vide in Ἀλαωπῆς.

Ἐξαλαπίζω, t.2, c.601, f

Ἐξαλδαίνει, Hesychio ἐκβλαστάνει, Germinat ex.

Ἐξαλάσσω, t.1, c.322, b. Ἐξαλειπτέον, t.1, c.318, c

Ἐξαλείφω, t.1, c.317, f. Ἐξαλείφομαι, t.1, c.318, c

Ἐξάλειψις, ib. a. Ἐξαλέομαι, t.1, c.321, d

Ἐξαλθόομαι, ib. h. Ἐξαλλιμμόθος, t.1, c.318, c

Ἐξαλίζοιτο, Galen. ex Hippocr. affert pro ὀκκινοῦτο.

Ἐξαλίπης, eidem apud eundem est κονιάτης, χρίστης, Qui calce vel alio tectorio illinit seu pellinit.

Ἐξαλίσω, Poll. idem esse tradit quod ἀλίσω seu κυλίσω: itidémque Ἐξαλίσαι eodem autore est idem ac ἀλίσραι sine κυλίσραι. id est χωρίσαι οὐ ἀλίσονται (siue ἐξαλίσονται) οἱ ἵπποι. Vide Ἐξαλίω.

Ἐξαλίσος, Qui sex librarũ est. Aristot. verò in Himeræorũ politia tradit ἕως δύο χαλκοῦς à Siculis vocari ἑξάλιστρα: & τὸ ὀβολὸν, λίστρον, vt refert Poll. l.4, c.24.

Ἐξαλίω, Euoluo, Voluendo eiicio seu emoueo. Ire E volutabro excito. Vtroq; in vtraq; signif. vtitur Aristoph. in Nub. nõ procul ab initio. Ibi enim Strepsiades filio suo in somnis dicenti, Ἄπαγε τὸ ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε, respondet, Ἀλλ' ὦ μέλε, ἐξῄλικας ἐμὲ γ' ὀν τῷ ἐμῷ: nimirũ hoc ἐξῄλικας accipiẽs pro Euolusti & euertisti & alludens ad τὸ τῆς ἵππων ἐξαλίσις. dicuntur. ἵππος ἐξαλίσας qui eos è volutabro excitant, vel etiam eos ὀκκωλιδῆναι ποιοῦσι, vt Aristoph. schol. exp. Et sic vsus est hoc verbo Xen. quoque in Œc. p.496, ὁ πᾶς ἐξαλίσας τὸ ἵππον, οἴκαδε ἀπῆλθε, E volutabro domũ ducit. i. Postquã eum sese in volutabro euoluere seu voluere siuit.

Ἐξαλλαγὴ, t.1, c.353, d. Ἐξάλλαξις, ib. e

Ἐξαλλάττω, ib. a. Ἐξαλλάττομαι, ib. c

Ἐξαλλοιόω, ῶ, Altero, Muto: ἀλλοῖον reddo.

Ἐξάλλομαι, t.1, c.339, e. Ἔξαλμος, t.1, c.344, g

Ἐξαλλοτριόω, ῶ, Abalieno. i. Emancipo & diuendo alienis. Strabo p. 94, ἔθος δ' ὑπῆρχε μὴ ἐξαλλοτριοῦν, ἵνα μόνοι θεῷ μένοις αὐτοῖς τὴν γνῆσιον κλῆρος τῆς ἵππων.

Ἐξάλμος, t.1, c.344, h. Ἔξαλμα, t.1, c.339, f

Ἐξάλμυρος, ib. Ἔξαλος, t.1, c.369, e

Ἔξαλτος, Exultus, Saltus. Hippocr. De artic. ὁκὸν ὁ τὸ ὀπισθεν ὑ ῥηθὲν τοιοῦτον ἔξαλτον κλινέσθαι ἐς τὸ ἔσω.

Ἐξαλυξαι, t.1, c.322, g. Ἐξάλφω, t.1, c.377, b

Ἐξαμαξω, t.1, c.382, b. Ἐξαμάομαι, t.1, c.384, b

Ἐξαμαρτάνω, t.1, c.388, d. Ἐξαμαρτάνομαι, ib. g

Ἐξαμαυρόω, ῶ, Obscuro, Oblitero.

Ἐξαμάω, t.1, c.384, b

Ἐξαμβλίσκω, idẽ quod ἐξαμβλόσκω, Abortio, Abortũ facio seu pario. Ælian. ἢ τὴν παραπόδων ἀγέλιν ἐξαμβλίσκειν ἔφασκεν. id est ὀκπαρώσκειν. Suid.

Ἐξαμβλύω, t.1, c.716, h

Ἐξάμβλωσις, Abortus. Hipp. De nat. infant. αἱ ἐξαμβλώσεις τῆς παιδίων, ἢ τὰ λοχεῖα αἱ καθάρσεις. Affertur E T Ἐξάμβλωμα pro eodem ex Artemidoro.

Ἐξαμβλώσκω, Abortum facio seu infero: ex Diosc.

Ἐξαμβοκκοῦται, Hesychio εἰκλύεται, ὑπὸ τῶ ἀμβοκβοῦν, quod est καρτερεῖν.

Ἐξαμείβω, & Ἐξαμείβομαι, t.1. c.392, f. Ἐξάμειψις, ib. g

Ἐξαμελέω, & Ἐξαμελέομαι, t.2, c.861, e

Ἐξαμέθυς, t.2, c.898, f. Ἐξαμνόβιος, t.2, c.917, c

Ἐξάμνιον, τὸ, subst. ib. Ἐξάμνιος, ib. b

Ἐξαμιλλάομαι, ῶμαι, Per contentionẽ exigo seu eiicio: vel In certamine expello. Eurip. Τίνες πολιῆς ἐξαμιλλῶνται σε γῆς; quod simpliciter exp. ἐλαύνουσι.

Ἐξαμαύρομαι, ex eodem affertur pro Defendo, Tueor.

Ἐξαμυσίσαι, idem quod ἀμυσὶ ὀκπνεῖν, Hiante ore exhaurire, Vno spiritu epotare. Suid.

Ἐξαμφοτερίζω, t.1, c.410, g

Ἐξαναγνώσκω, Perlego, Legendo euoluo. Plut. in Catone Vtic. ἐξαναγνοὺς τὸ βιβλίον.

Ἐξανακαλέω, t.1, c.421, d. Ἐξανάδυμαι, t.1, c.1061, b

Ἐξανακαθίζω, affertur pro Spinas euello: sed vereor ne scribendum sit ἐξακαθίζω.

Ἐξανακολυμβάω, t.2, c.318, c

Ἐξανακρούω, exponitur Retraho.

A Ἐξαναλίσκω, t.1, c.412, f. Ἐξαναλόω, ib.

Ἐξαναλύομαι, Penitus resoluor & euanesco. Philo De mũdo, λίθων οἱ κρατυνόμενοι ἄρ' οὐ μυδῶσι καὶ σήπονται, ἢ βρυπόλοβρι καὶ ῥέοντες εἰς λεπίδα τὸ πᾶσον αἰαλυόντα κόνις, εἰ δὲ ὕδωρ ἀπαμηδῶντες ἐξαναλύονται;

Ἐξαναλωθεὶς, t.1, c.412, g

Ἐξανανήφω, Resipisco, Ad me redeo.

Ἐξαναπληρόω, ῶ, Repleo, Compleo.

Ἐξαναστάω, t.1, c.496, f

Ἐξαναστόω, Euello. Aliis Demolior.

B Ἐξαναστρεφὴς, t.1, c.1749, b. Ἐξαναστέλλω, t.3, c.1366, g

Ἐξαναφανδὸν, Apertè, Clarè, pro αὐαφανδὸν.

Ἐξαναφέρειν, Reficere se & reparare, Conualescere. αὐαλαμβάνειν, αὐασφάλλειν. Plut. in Symp. sepr. sap. de Periãdro, ἔοικεν ὡς ὂν νοσήματα πατρῴῳ τῇ τυραννίδι κατειλημμένος, ὑ φαύλως ἐξαναφέρειν, χρώμενος ἡμιλίαις ὑγιεινᾶς ἄχρι τινοῦ, ἢ σιωφυσίας αἰδρῶν τῆς νοῦν ἐχόντων ἐπαρήμενος. Vbi meraphorica est significatio. Alioqui enim accipitur etiã pro Sufferre. Affertur enim, δοκεῖ μηδὲ αὐτὸς ἐξαναφέρειν ἐπ τῶν τῆς αἰδηλότητα αὐθήεια καὶ μαλακότητα τῶν τῶν δεινῶν ὁμολογεῖν, pro, Videtur etiam ipse olim ob imperitiã & mollitiem neque iam ferre neque sustinere suis cogitaribus rem incertam. De priore porro signif. pluræ habes ex Plut. apud Bud. comm. p.403. ibi enim αὐαφέρειν & ἐξαναφέρειν affert vsurpata pro Vires reparare, Spiritum & vires recipere, Recreari, Pristinæ fortunæ restitui, In gradum potentiæ fortunæque restitui.

Ἐξαναχωρέω, t.4, c.673, c

Ἐξαναψύχω, Refrigero, vel Recreo, aut Respiro. in v.l. tamen exponitur Detero, Corrumpo, Consumo.

D Ἐξανδήλεσον, Hesychio ὀκπέρασον.

Ἐξανδραποδίζομαι, t.1, c.442, e

Ἐξανδραποδισμὸς, ib. f. Ἐξανδρόομαι, t.1, c.440, e

Ἐξείειμι, Exeo, Egredior. vnde ἐξιών, Egressus, apud Apoll. Rhod. cum genitiuo.

Ἐξειλιόω, & Ἐξειλιόομαι, t.1, c.427, b

Ἐξείσεγοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, affertur pro Indigestus.

Ἐξεύειτκω, t.1, c.1308, h

Ἐξανέχομαι, Perfero, Tolero, Sustineo. Eurip. ¶ Act.

Ἐξανέχω, Exto super, Emineo. Apoll. Rhod. Arg. l.2, Κεῖθεν δ' ὑπερθορεσσε μέσας ἐς ὑπείροχος αἴθιος. Ἐξανέχ γαίης. id est ἐκκυπτει εἰς τὴν θαλασσαν, inquit schol.

E Ἐξανεψιὸς, t.1, c.430, a. Ἐξανήλωσις, t.1, c.422, f

Ἐξανθεω, t.1, c.447, a. Ἐξανθημα, ib. c

Ἐξάνθησις, εως, ἡ, Ipsa efflorescendi actio.

Ἐξανθίζω, t.1, c.448, d. Ἐξανθισμὸς, ib. e

Ἐξανθρωπεῖν, t.1, c.454, b. Ἐξανθρωπίζομαι, ib. a. & 456, e

Ἐξανθρωπος, t.1, c.454, a

Ἐξανίημι, Emitto. Affertur & ἐξανεὶς ὀργὴν pro Qui iram remittit, Qui se ira liberauit. Item ἐξανεὶς πόνων dicit pro Exolui & liberari laboribus: De nat. hom. ἀνάγκη γὰρ ὑγιεῖς θελκτικωτέρους τε ἡδέσθαι καὶ φιλοπόνους τῷ σώματι καὶ ἐρῶντας, νεανίσκους ὄντας, ἐπιστὰ δὲ ἐξανεθέντας τῶν πόνων, σαρκωθῆναι μελθακῆ σαρκὶ. Apud eundem eodem in libro, aliquanto ante hunc locum, legitur ἐξανίει pro Remittit, Dissoluitur: ὥσπερ γὰρ ψυχρὰ ἐξανίει, ἢ τὰ ὕδατα ὑπόγινεται.

Ἐξανίσταμαι, t.1, c.1748, h. Ἐξανίσημι, ib. f

Ἐξανίσχω, Exorior: de sole. Ἐξανοίγω, Aperio. Aristoph.

Ἐξαπαω, ῶ, affertur pro Obsecro, Oro. Hesych. ἐξαπῶν exp.

F αἰτιάζων τὴ κόρης & ὑποτρεμίζων.

Ἐξαίτης, t.1, c.599, b

Ἐξαπλόω, & Ἐξαπλόομαι, t.1, c.468, b. Ἐξανύω, t.1, c.472, d

Ἐξανω, Hesychio αὔωθεν, Desuper.

Ἐξαπαλαστος, ου, ὁ ἡ, Qui sex palmorum est. Herodot.

Ἐξαπαλλάττομαι, Discedo. vnde ἐξαπαλλαγῆ, Hesychio ὑποχωρήσῃ. At pro ἐξαπαλάξει, quod idem exp. ὀκπορθήσῃ, ὀκκινώσῃ, dicitur potius ἐξαλαπάξει.

Ἐξαπατάω, t.1, c.1876, f

Ἐξαπάτηθεν, Hesychio ὀκ τῶ ἑτέρου.

Ἐξαπάτη, t.1, c.1877, c. Ἐξαπατήσκω, ib. d

H Ἐξαπαφήσκω, t.1, c.1878, g. Ἐξαπαφῶ, & Ἐξαπαφῶ, ib. f

Ἐξαπέλεκις, Cui sex secures & fasces præferuntur. Polyb. τοὺς ἄνδρας τῆς δορυφορικῆς ὧν ἓς τὸν ὕπατον ἀρχὴν εἰλικφὰς, οἱ δὲ δύο τὸν ἐξαπέλεκεων. Et rursum, de L. Manlio, ἐξαπέλεκις ὑποφέρων.

Ἐξάπηχυς, t.3, c.285, a. Ἐξαπίναιος, t.4, c.173, e
Ἐξαπιναίως, ib. Ἐξαπίνης, ib.d
Ἐξαπλάσιος, t.1, c.489, e. Ἐξαπλασίων, ib.
Ἐξάπλεθρος, Qui sex iugerum est.
Ἐξάπλουρος, t.3, c.367, b. Ἐξαπλῆς, t.1, c.488, g
Ἐξαπλήσιος, Ionicè pro ἐξαπλάσιος, t.1, c.489, e
Ἐξαπλόος, & per contractionē ἐξαπλοῦς, t.1, c.488, g. Origenem ἐξαπλᾶ vocasse editionem Sacræ scripturæ, tradunt ex Eusebii Hist. Ecclesiast. lib. 6, forsan à sexcuplici versione.
Ἐξαπλόω, t.1, c.487, b
Ἐξαποβαίνω, Descendo ex. Hom. Odyss. μ, — καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι Νηός.
Ἐξαποδῆς, t.3, c.514, f
Ἐξαποδίω, seu Ἐξαποδίομαι, Fugo ex, Insequendo exigo & summoueo ex. vt apud Hom. Il. ε, αὖ κεν Ἄρηα Δυσηὸς πτηνηγὺς μάχης ἐξαποδίωμαι.
Ἐξάποδος, t.3, c.514, f
Ἐξαποδύνω, Exuo. Hom. Od. ε, Εἵματα δ' ἐξαπέδυνε, τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ. At Ἐξαποδύομαι, pro Facio ingredi, nescio vnde sublegerint v.l.
Ἐξαπόλλυμαι, t.2, c.1277, f. Ἐξαπόλλυμι, ib.
Ἐξαπολλύω, ibid.
Ἐξαποτίζω, Abluo, Eluo. Hom. Od. τ, Τῷ πόδας ἐξαπένιψεν.
Ἐξαπορέω, t.3, c.170, h. Ἐξαποστέλλω, t.3, c.1000, d
Ἐξαποστολή, ib. Ἐξάπους, t.3, c.511, a
Ἐξαποφαίνω, Ostendo. Ἐξαπέρυρος, t.1, c.1720, h
Ἐξάπτω, t.1, c.497, b. & 507, d. Ἐξάπτομαι, t.1, c.497, c
Ἐξάπτωλος, t.3, c.645, b. Ἐξάεσμα, t.1, c.517, e
Ἐξαρμηθμός, t.1, c.192, e. & 195, g
Ἐξαεσόομαι, t.1, c.510, f
Ἐξαεσάω, t.1, c.517, d. Apud Hesych. legitur ἐξαεσόωπες ab hoc themate, expositum ψοφόωπες, κρύσωπες.
Ἐξαργέω, οῦμαι, Otiosus sum: vel Obtorpesco. Aristot. Pol. 5, ὅμοιον τὸ ἐξηρημένον τῷ αὐτῷ δύναμιν. Affertur & pass. ἐξαρνηθεὶς, pro Omissus negligentia.
Ἐξάρμαπα, τό, Primitiæ. Ita dicuntur exteriora membra quæ prima amputantur in truncatione corporis alicuius. Apollon. Rhod. Arg. lib. 4. Ἥρως δ' Αἰσονίδης ἐξάρμαπα πέμνε θανόντος· Τεῖς δ' ἀπέλειβε φόνου, τεῖς δ' ἐξ ἄρος ἔπυσ' ὀδόντων. Ἡ, ῥέμις αὐδήτησι δολοκτασίας ἰλάσασθαι. Vbi annotat Scholiastes, τοὺς δολοφονοῦντας antiquitus fecisse quædam ἀκρωτηριάσματα cadaueris interempti, hæcque sumptisse & suspendisse ex collo ipsorum. horum autem ἀκρωτηριασμάτων vocatorum fuitle infinita & multa ἐξάρματα. deinde sumpto eius sanguine ter in os inspuisse. hoc autem fecisse ad expiationē cædis dolo factæ.
Ἐξαργυρίζω, In argentum redigo. i. Pecunia permuto, Pecunia vendo. Thuc. l. 8, p. 288, ὑπ' ἐν δέκατον τῶν ὑπόντων τῶν ἑαυτῶν τριαμβῶν ἐξαργυρίσαι. id est, ἀργυρεῖν πωλῆσαι.
Ἐξαργυρόω, t.1, c.534, b. Ἐξαρεσκόομαι, t.1, c.579, e
Ἐξαρεσκομαι, t.1, c.578, g. Ἐξαρθρέω, t.1, c.568, d
Ἐξάρθρημα, ib.c. Ἐξάρθρησις, ib.f
Ἐξάρθρος, ib.d. Ἐξαρθρόω, t.1, c.569, g
Ἐξαρθρωμα, ib.h. Ἐξαρθρωσις, ib.
Ἐξαριθμέω, ῶ, Enumero, Pernumero, Recenseo. Isocr. De Pace, ἀπολυμφᾶς τῆς αὐ ἐξαριθμήσετε; Et Ἐξαριθμέομαι, οῦμαι, pro eodem. Chrysost. εἴ τις πάντας ἐξαριθμεῖσθαι βούλοιτο, siquis omnium inire numerū velit. Sic Greg. ἐξαριθμεῖσθαι τοὺς γόνας ὑετῶ. Themist. ἐξαριθμεῖσθαι dixit sequente ὀπτάκις, vt & apud Latinos dicitur Numerare sequente Quoties. INDE Ἐξαρίθμησις, εως, ἡ, Enumeratio.
Ἐξαρκέω. t.1, c.538, b. Ἐξαρκής, ib.c
Ἐξαρκοῦντως, ib. Ἐξαρμα, t.1, c.212, c
Ἐξαρμόζω, vel Ἐξαρμόττω, t.1, c.582, f
Ἐξαρνέομαι, t.1, c.542, b. Ἐξάρνησις, ib.
Ἐξαρνητικός, ib. Ἐξαρνος, ib.c
Ἐξαρπάζω, t.1, c.547, b. Ἐξάρσις, t.1, c.212, c
Ἐξαρπάω, t.1, c.571, f. Ἐξαρπάομαι, ib.h
Ἐξαρτηδόν, Hesychio est μεῖα τὴν ἀκκρέμασθαι.
Ἐξάρτημα, pro Appendix, affertur ex Hermog.
Ἐξάρτησις, Suspensio. Ἐξάρτησιν ἔχει, Dependet, ἐξήρτηται.
Ἐξαρτίζω, t.1, c.574, b. Ἐξαρτύομαι, t.1, c.575, e

A Ἐξάρτυσις, ib.f. Ἐξαρτύω, ib.e
Ἐξαρσις, t.1, c.1261, a. Ἐξαρύω, t.1, c.1261, h
Ἐξαρχῆς, pro ἐξ ἀρχῆς, Ab initio, A principio. Demosth. αὐτὸς ἐξαρχῆς λέγε. Item ἡ ἐξαρχῆς τάξις, primus ordo.
Ἐξαρχομαι, t.1, c.554, c. Ἐξαρχος, ib.d
Ἐξαρχω, ib.a. Ἐξάς, άδος, ἡ, Senarius numerus.
Ἐξαδενέω, t.3, c.778, h. Ἐξαδενίζω, t.3, c.779, a
Ἐξασκέω, t.1, c.588, e. Ἐξασμένη, t.1, c.235, f
Ἐξάστερος, t.1, c.592, e
Ἐξάστις, ab Hippocr. dicuntur αἱ ἐμφερόμεναι τοῖς ὀπτὶ δέκα μοῖς κῶ πρὸ ἑλκέων κρόκαι, vt annotauit Erotianus. Galenus quoque meminit huius vocabuli in suo lexico. tradit enim quosdam ἐξάστας apud Hippocr. esse velle τὰ ἐπανιστάμενα ἐξ ἄκρων τῶν σχιζόντων ὀστέων λίνα, καὶ ἀπὸ τῆς ῥαχίδος τοῦ κρόκας: sibi verò ita videri nominari etiam τὰ πρὸν σχιζόμενα τοῦ ὑγροῦ τὸν αὐτὸν τρόπον. Notandū porrò, Erotianum habere ἐξάστις, Galenum ἐξάστας: in vulgatis autem editionibus, necnon in comment. Galeni, legi ἐξέστας: videlicet in libro qui κατ' ἰπτρεῖον inscribitur. Θρομβοῦται δὲ ἡ (inquit) ὀδόντια κοῦφα, λεπτὰ, μαλθακὰ, καθαρὰ, πλατέα, μὴ ἔχοντα σύρραφας μηδ' ἐξέστας. Vbi annotat Galenus, has vocatas ἐξέστας fieri in iis quæ texuntur interdum de industria, interdum contra voluntatem nostram. esse autem τοῦ μυκῆς ἐξοχὰς τοῦ μὲ αὐτῆς ἡ κρόκης, ἐξεστῶ ὅτε μὴ τῆς περφύρας: sed & κῶ τοῦ καλαμῶδες παρυφὰς eas fieri.
Ἐξάστρος, t.3, c.983, c. Ἐξαφαίνω, t.1, c.595, b
Ἐξάσυλος, t.1, c.1808, f. Ἐξαφαλίζω, t.3, c.1175, a
Ἐξατμόω, t.3, c.1554, a
Ἐξατμίζω, t.1, c.618, e. Ἐξατμίζομαι, ib.f
D Ἐξαῦλος, t.1, c.235, g. Ἐξαΰω, ib.f
Ἐξαυρεία, Suidæ ἐλθυθεία ἀπὸ θραπίας: vox ex Latino Exautoratio.
Ἐξαυαίνω, t.1, c.610, c. Ἐξαυγής, Splendens, Eurip.
Ἐξαυδάω, t.1, c. 612, b. Ἐξαυλέω, t.1, c.621, a
Ἐξαυλος, t.1, c.620, b
Ἐξαύω, & Ἐξαυξομαι, t.1, c.1376, h
Ἐξαΐσσω, Eximere, Extrahere: Hesychio ἐξελεῖν, itidémque Polluci. VNDE Ἐξαυστήρ, iisdem testibus, dicitur ἡ κρεάγρα, alio nomine ἁρπάγη dicta & λύκος, Latinis Fuscina, Lupus ferreus, Harpax siue harpago. quia videlicet eo instrumento coqui ex aqua feruente carnes eximunt.
Ἐξαυτῆς, t.1, c.604, c. Ἐξαῦτις, t.1, c.600, e
Ἐξαυπμολέω, t.2, c.965, c. Ἐξαυχενίζομαι, t.1, c.608, e
Ἐξαυχενισμός, ib. Ἐξαυχένω, t.1, c.609, b
Ἐξαυχμόω, ῶ, Squalleo. Afferrur & Ἐξαυχμοῦσθαι pro Exsiccatur. Lexitur verò id apud Diog. Laert. in Zen. qui dicit φθαρτὸν εἶναι τὸν κόσμον, qua ἐξαυχμοῦσθαι καὶ ἐξοιδαποῦσθαι. Theophrast. vtitur act. ἐξαυχμῶσαι pro Squallescere, Exarescere in ς De caul. plant. ὅταν ἐξαυχμώσῃ δὲ αὐδρίτιν.
Ἐξαΐω, t.1, c.610, a. Ἐξαφαιρέομαι, t.1, c.192, e
Ἐξαφανίζω, Deleo. Ἐξαφθεὶς, particip. pass. ab ἐξάπτω.
Ἐξαφίημι, Dimitto, vel Omitto.
Ἐξαφίσταμαι, t.1, c.1754, h
Ἐξαφορεῖ, t.3, c.1419, b. At Ἐξάφορον, dicitur lectica quæ à sex ferris geritur. Martial. Laxior hexaphoris tua sit lectica licebit.
Ἐξαφριζέσθαι, In spumam redigi. Actiuum verò ἐξαφρίζω exponitur Despumo.
G Ἐξαφυω. Exhaurio. Homer. Odyss. ξ, Οἶνον δ' ἐθελήσοιμι ἐξαφύσαι. Hesychius quoque ἐξαφύσαιμι affert pro ἐξαντλήσαιμι.
Ἐξάχειρ, t.4, c.441, b
Ἑξαχῆ, Sex modis, seu In sex partes. Plato in Tim. πλὴν ἡ ὀκτὰς σχίσας ἑξαχῆ, Cic. Quū in sex partes diuisisset.
Ἐξάχους, siue Ἐξάχους, (per contract.) t.4, c.481, h
Ἐξαψις, t.1, c.507, e
Ἐξεγυάω, & Ἐξεγυάομαι, t.1, c.885, d
H Ἐξεγυσμός, ib. Ἐξεγείρω, t.1, c.1074, d
Ἐξέγερσις, ib. Ἐξέγερμα, ib.f
Ἐξεδαφίζω, E fundamentis eruo & euerto: in Orac. Sibyll.
Ἐξέδρα, t.1, c.1084, b. Ἐξέδριον, ib.d
Ἔξεδρος, ib. Ἐξέδω, t.1, c.1078, e

Ἔξει, Atticè pro ἔξιθι, Exi: ab ἧκαμα. Frequens apud Aristoph. Laconibus verò ἔξει esse ἔξω, tradit Hes.
Ἐξεῖα, Hesychio τὰ ἑξῆς, Sequentia.
Ἐξειδέναι, Pernosse, Probè cognitum habere & perspectū.
Ἐξειδής, Hesychio ὀπτοφανεῖς, τεθεωμένοι, Conspicui.
Ἐξείδιον, t.1, c.1323, c
Ἐξεῖη, Hesychio est ἔξοδος, κέρδος, Exitus, Lucrū. Alioqui significat etiam Liceat, à verbo imperf. ἔξεστι.
Ἐξεῖης, t.1, c.1206, c
Ἐξεικάδιοι, Hesychio sunt οἱ ὀπτὸς τῆς εἰκάδος καὶ πάμπαν τῶ αὐτῶ.
Ἐξεικαίζομαι, t.1, c.1112, d. Ἐξεικονίζω, t.1, c.1113, f
Ἐξεικώς, t.1, c.1117, g. Ἐξειλέω, t.1, c.1126, e
Ἐξείλησις, ib. Ἐξείλω, t.1, c.1127, d. & 1925, e
Ἐξεῖλον, & Ἐξειλόμην, sunt ab ἐξέλω seu ἐξαιρῶ.
Ἐξεμι, t.1, c.1138, g. Ἐξειπεῖν, t.1, c.1224, e
Ἐξεγερσις, Hesychio σκορπίος ὁ ἰχθύς, Scorpio piscis.
Ἐξείρηρ, t.1, c.1243, b
Ἐξείρηπτο σοι τῶτο, Hæc abs te dicta fuerant. Soph.
Ἐξέρομαι, Interrogo. vnde ἐξείρεαι, apud Apollon. Ionicè pro ἐξέρῃ, Interrogas. Vtitur & Hom.
C Ἐξερύω, t.1, c.1260, d. Ἐξέρω, t.1, c.1143, a
Ἐξεκλησιάζω, t.2, c.24, c
Ἐξεκλῖσαν, Ionicè pro ἐξέκλισαν, ab ἐκκλίνω. Herodot. lib. 1, ἐξεκλῖσαν μετοχῆς, à participatione excluserunt. Itidem ab ἐκκλείω dicitur ἐξέκλειον λόγου τυγχάνειν, pro Arcebant à concione.
Ἐξέκυσε, Excerpsit, Euulsit, Excidit. ἐξέκοψε. ab ἐκκόπτω. Herodot. ἀξελόν δὲ νῆπιον λαβὼν, τὸ κέρδος αὐτῷ ἐξέκυσαν.
Ἐξελαιόω, t.1, c.1167, g
Ἐξέλασις, Expulsio. Item Eruptio vel profectio quæ equo fit. Quò pertinet ἐξέλασιν ποιεῖσθαι, Ire pergo. Vide Xen. Pæd. 8, p. 126. vbi dicit ἐξελάσεως: & ἐξήλασε ἐκ τῶν βασιλέων: de Cyro.
Ἐξελαστος, Expellendus, Abigendus. Hesychio ἐκδιωκτέος.
Ἐξελαύνω, t.1, c.1170, a. Ἐξελάω, ib.
Ἐξελέγχω, t.1, c.1175, g
Ἐξελεόμαι, οῦμαι, in v.l. exponitur Placo: significat tamē potius Misericordiam consequor.
Ἐξελθεριόω, t.1, c.1178, c. Ἐξελεύθερος, ib.
Ἐξελευθεροστομέω, οῦμαι, Admodum libero ore loquor. Sophocl. Θαρσῶν ὑβρίζεις καὶ ἐξελευθεροστομεῖς.
Ἐξελευθερόω, t.1, c.1178, c
Ἐξελεύθω, inus. thema, ex quo ἐξέρχομαι mutuatur fut. ἐξελεύσομαι, Exeo.
Ἐξέλευσις, t.1, c.1179, b
Ἐξελήλακα, Atticè ab ἐξελαύνω seu ἐξελάω pro ἐξήλακα, Expuli, Exegi. Aristoph. Nub. ἢ Δί' ἐξελήλακάς. Pass. autē voce & signif. ἐξεληλαμμένα πτήματα ex Herodoto affertur pro Ductilia opera.
Ἐξεληλύθα, Atticè itidem pro ἐξήλυθα, ab ἐξέρχομαι seu ἐξελεύθω. Aristoph. Pluto, ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξεληλύθα, exii. Inde οἱ ἐξεληλυθότες apud Aristot. in Politic. dicūtur Qui exierunt & perfuncti sunt magistratu. Necnō aliquid ἐξεληλυθέναι dicitur pro Excessisse, Completū esse, Exitum habuisse.
Ἐξελιμός, t.1, c.1185, g. Ἐξελίκτις, ib.
Ἐξελισμός, ib. Ἐξελίττω, ib.f
Ἐξελκόω, t.1, c.1197, b
Ἐξελκύω, t.1, c.1196, f. Inde VERBALE Ἐξέλκυσμός, οῦ, ὁ, Extractio. Autori Definit. med. ἐξέλκυσμός εστι μεταγωγὴ ὀστοῦ ἢ ὀζῶν ἐκ τῆς ὀπτφανείας εἰς τὸ βάθος.
Ἐξέλκω, t.1, c.1194, d. Ἐξέλκωσις, t.1, c.1197, b
Ἐξελλιζίω, E Latino vel Hebraico Græcum facio. vel etiā A Græcis deriuo, E Græco deduco. Plut. Numa, ζῶτα τὸ (nimirum Ancylia Romanorum dicta esse τοῦτο τὸ ἀγκύλον σχῆμα.) ὁ Τύβας εἴρηκε, γελοῖόν ἐξελλιῶσι τὸ σῶμα. Gregor. De festo Paschæ seu Paschatis, τὸ δὲ πασχεῖν πάθος ὄνομα τοῦτο (τῶ) νομίσαντες, εἶπε ἐξελλιζόντες τὴν φωνὴν, καὶ τὴν τῶ φ τοῦς τὸ π, καὶ τὴν κ τοῦς τὸ χ μεταποιήσαντες, πάσχα τὴν ἡμέραν προσηγορεύκασιν. Ex eiusdem Gregor. orat. in Basil. affertur, τὸ γραμματικὸν ἢ γλῶσσαν ἐξελιζίζει, καὶ ἱστορίαν σωιάγει, καὶ μέτροις ὀπτοπεῖ, καὶ νομοθετεῖ ποιήματα; pro Græca facundia enuntiat formátque. Bud. ἐξελλιζίειν apud Greg. interpr. Ad Græcorum ritū formámque instituere & exigere limaréque, Ad Græcam facundiam exactè enuntiare: respiciens opinor ad hunc ipsum locum. pagina quam annotat, est 154.
Ἐξελοῦν, t.1, c.195, b
Ἐξελοῦ, Atticè pro ἐξελάσω, apud Aristoph. & Plat.
Ἐξέμβω, & Ἐξέμβομαι, Doricè & poeticè pro ἐξεῖναι: ἐξέμβω autem & ἐξέμβομαι, pro ἔξειν: illa, à them. ἧκαμα vel ἧκημι, hæc ab ἔχω.
Ἐξεμέω, t.1, c.1200, b
Ἐξέμμβαμα, poeticè duplicato verb. gratia μ dicitur pro ἐξέμβαμα, ab ἧκαμι: vt ἠκᾶς ἐξέμμενα apud Hom. pro ἐξέναι vel ἐκγεγονέναι, esse seu natum esse ex.
Ἐξεμμορεσε, poeticè pro ἐκμέμορεσε, ab ἐκμείρομαι: Hom. ἐξέμμορε πμῆς, pro μοῖραν ἔλαχε πμῆς, partem honoris nactus est seu sortitus.
Ἐξέμπαλιν, t.3, c.28, f. Ἐξεμπτέω, t.3, c.116, e
Ἐξεμπολάω, t.3, c.644, d. Ἐξεναίρω, t.1, c.516, d
Ἐξεναντίας, t.1, c.463, h. Ἐξεναείζω, t.1, c.516, f
Ἐξενέγκω, inus. thema est, à quo ἐκφέρω mutuatur futur. ἐξενεγκῶ, vnde est aor. 2 ἐξήνεγκον, à quo infin. ἐξενεγκεῖν, & particip. ἐξενεγκών. Est inde & aor. 1 ἐξήνεγκα, ex quo particip. ἐξενέγκας & med. voce ἐξενεγκάμενος.
Ἐξενείκαμεν, Ionicè pro ἐξενέγκαμεν: itidémque ἐξενείκασθαι, pro ἐξενέγκασθαι: ab inusit. them. ἐξενείκω.
Ἐξενέπω, t.1, c.1224, a. Ἐξενεχυρομάζω, t.1, c.1374, e
Ἐξεγλωσσία, Atticè pro ἐξήνεγκα, ab ἐξενέγκω.
Ἐξέγνυμι, t.1, c.1380, b. Ἐξεντεείζω, t.1, c.1202, c
Ἐξεόν, Ionicè pro ἐξόν, Quū liceat. Herodot. ἐξεὸν αὐτῷ καταπαλαῖσαι πλὴν μάχαιρα. Itidémque alibi.
Ἐξεπῴδειν, Excantare, seu Incantationibus permulcere & delinire. Sophocl. Œdipo Colon. Φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπῴδουσι, Blandis amicorum verbis velut incantamētis deliniuntur.
Ἐξεπαίρω, Attollo, Extollo, Subueho in altū. Itē Effero animo. Plut. ex poeta, μηδ' ὀπόχημα μηδὲν ὦμ' ἔτω ὅ σ' ἐξεπάρῃ μεῖζον.
Ἐξέπαλπα, t.1, c.339, h
Ἐξεπιπολῆς, In superficie, In summo, Per summa. Lucian. De luctu, τὸ φέσκωπον ἐξεπιπολῆς ἀμύσσον. Scribitur & diuisim ἐξ ὀπιπολῆς tum alibi tum apud Hesych.
Ἐξεπίστασμαι, Probè noui, Calleo, Teneo: aliquanto plus quàm ὀπίσταμαι, quod est Scio: licet nonnunquam pro eo vsurpetur. Aristoph. sanè non semel eo esse vsus cōperitur pro Ad vnguem teneo: vnde & Demosth. dixit ἀκριβῶς ἐξεπιστάμενος. Porro iungitur aliquando infiniriuo. Aphthon. ἐκατέρων κρατεῖν ὡς ἑνὸς ἐξεπίστασται. Interdum accus. Arhen. de equis, ὀδὸν τῶν ὀπισθίων πεδῶν ἱστάμενοις τῶς πεσεδίοις ὠρχοῦντο, ἐξεπιστάμενοι αὐτήματα. Ionicè verò Herodot. dicit ἐξεπίσαμαι pro ἐξεπίσαιτο, quod exp. Percepissent.
E Ἐξέπλων, ab ἐκπλάω, t.3, c.375, c
Ἐξέπορθον, t.3, c.244, e
Ἐξεσμω, ῶ, Euacuo, Educo, Expromo, Exhaurio. Aristophanes Acharn. Τοὺς γοῦν μοι λίθους πρῶτον ἐξεσόμενε, si vultis me planè loqui, exhaurite prius è sinibus lapides & eiicite, quos ad me obruendum tenetis. ἐκκενώσατε, ἐκβάλετε, inquit schol. Et Synes. epist. 130, ὡς γὰρ νῦν ἔχομεν, οὐκ ἔδειν ὀπὸ κιβωτίων ἐξεσόσαι βιβλία, educere & expromere libros. Et Heraclitus apud Diog. Laertium medicos interrogat εἰ τις δύναται ἐνιπεσε ὑπεπνόσας ὑγρὸν ἐξεσόσαι, euacuare & educere seu exhaurire aquam. laborabat enim aqua intercute. Itidem apud Diosc. lib. 6, cap. 19, de pharico, δεῖ δὲ μετὰ τὸ ἐξεσόσαι αὐτὰς, πιπίζειν οἶνον ἀψυθίτῃ, Ruell. vertit, Post vacuationes: alii Post eductiones. Et apud Aristot. in Problem. sect. 32, quæst. 5, de spongiariis vrinatoribus, πνεῖν γὰρ δὶ φασὶ μᾶλλον αὐτὰς ἐν τῇ δυσπνοίᾳ, τῷ μὴ δύνασθαι πρεσεῖσθαι θύσεζε· ὅταν δ' ὡς τῶν ἐξεσόσωσι, κουφίζονται, Budæus interpr. Quum verò veluti exhauserint collectum spiritum. Rursum apud Aristoph. in Vesp. Φέρ' ἐξεσόσω, ζ. πρὸ ψήφοις, interpr. In terram fundam: schol. εἰς τὴν γῆν μετὰ βαλῶ, qui etiam ἀπὸ τῆς ἔσεως, id est τῆς γῆς, ait factum esse hoc verbum. INDE Ἐξέσμα, ατος, τὸ, Id quod euacuatum seu eductum est. Pro Vomitus, id est cibus qui vomitu reiectus & euacuatus est, legitur in epist.

Petri 2,cap.2,ex Prouerb.cap.26, κύων ἐπιστρέφει ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέρεμα, canis reuersus ad proprium vomitum. Vbi quidam cod.habēt ἐξέρασμα,cum σ. SedProuerb. c.26,habetur,κύων ἐπιστρεφὲν ἐπὶ τὸ ἔμετον.

Ἐξεργαζόμαι,t.1,c.1235,g. Ἐξεργασία,ib.h

Ἐξεργαστικός,t.1,c.1236,a

Ἐξερέειν,Inuestigare,Perquirere. Hom.Odyss.α,de certa, Νέστορος οἰκομήστορος νεηγενέος γελαθήσοις Κτήσιος ἐξερέεινε καὶ ἄγκυρα ποιήσεται Βοσκομένη.id est ἐξερευνᾷ. Sic Od.τ,Οὐκ ἔτ' ἀπολήξεις ἢ ἐμὸν γόνον ἐξερέουσας; Aliquanto antè voce pass.signif.act. ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι, volo ex eo quærere seu scisciteri.

Ἐξερεείνω,idem quod præcedens ἐξερέω,& inde factū. Homer.Odyss.μ,πόρος ἀλὸς ἐξερεείνων. id est ἐξερευνᾶν, Perquirens, Perscrutans. Exponitur etiam Interrogo,Scisciror. Apud Hesychium legitur aor.1 ἐξερέηνεν,expositus itidem ἠρώτησεν:qui potius esse videtur ex them.ἐξερεαίνω.

Ἐξερεθίζω,t.1,c.1237,g

Ἐξερείδω,exponitur Roboro:sonat potius Fulcio.

Ἐξερείπω,t.1,c.1247,b

Ἐξεραύγω,Eructo,Ructu effundo. Vnde est aor.2 ἐξήρυγον. inde & VERBALE Ἐξέρυγμα,ατος,τό, Id quod ructu eiectum est,Id quod eructatum est.

Ἐξεραυνάω,t.1,c.1252,d. Ἐξεραυνήσης,ib.

Ἐξεραυνητής,ib.

Ἐξερέω,Eloquar,Enuntiabo,Dicam.ἐρῶ,λέξω.Iliad.α,Εἰπὲ δὲ ἐξερέω.Ibidem, Αἰνῶ ἔκ τοι ἐρέω. Itidem ex Apollon. Rhod. Argon.2,θεσμοὺς Ἡλυθεν ἐξερέων,affertur pro Memoraturus. Aliqui est etiam thema præsentis temporis,significans Exquiro,Scisciror,Percunctor.ἐξερευνῶ.Odyss.ξ,τὸ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέοισι. Et passiua voce, signific.actiua, Odyssea γ, Αἰδὼς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι, interrogare senem. ἐπερωτᾶν. Vide & Ἐξερέειν.

Ἐξερημόω,t.1,c.1255,c. Ἐξεριθεύομαι,t.1,c.1901,f

Ἐξέρομαι,Interrogo:idem quod ἔρομαι seu ἐρωτάω.Homer. Iliad.υ,& Odyss.ρ, Διὸς δ' ἐξέρετο βουλὴν, Scisciratur. Vbi quidam codices habent ἐξήρετο, vt & apud Soph. reperitur ἐξήρω.sed alteri lectioni astipulātur manuscripti etiam codices.

Ἐξερπύζω,t.1,c.1259,f. Ἐξέρπω,ibid.c

Ἐξερρυπότα γράμματα,t.3,c.688,a

Ἐξερύω,Exeo in malam rem.Eurip. Ἐξέρρε γαίας.

Ἐξερύθρος,t.1,c.1251,c. Ἐξερύσασκε,t.1,c.1260,d

Ἐξερύω,ib. Ἐξέρχομαι,t.1,c.1269,d

Ἐξεραῖ,t.1,c.1149,c. Ἐξεδαίω,Exedo,Erodo.

Ἐξεσία,t.1,c.1664,c. Ἔξεσις,ib.b

Ἐξεσκληκώς,Qui exaruit & induruit.

Ἐξεσυόθλω,t.3,c.760,d. Ἐξέσυπο,ib.

Ἐξεσκεύαι,t.1,c.1771,a.ob. Ἐξέσκα,t.1,c.1760,b

Ἐξεσν,ib.

Ἔξεστ,t.1,c.1133,c. Ἐξεσία,vide in Ἐξάστις.

Ἐξεσραμμένως,More eorum quæ ἐξέσραπται & inuersa sunt. Aliis Transuersa,Ex transuerso.

Ἐξετάζω, Examino, &c.t.1,c.1284,c. Ἐξετάζω, Tento, &c.c.1285,a. Ἐξετάζω,Æstimo,&c.ib. Ἐξετάζω, Comparo,&c.ib.b. Ἐξετάζω,Recenseo, &c.ib.c

Ἐξέτασις,t.1,c.1285,f. Ἐξετασμός,t.1,c.1286,a

Ἐξετασής,ib. Ἐξετασικός,ib.b

Ἐξετασικῶς,More τῶν ἐξετασῶν,Accuratè,Exquisitè.

Ἐξέτεον,Hes.expon.ἐκ τοῦ τεν τὸ ἔτος,Hornum.

Ἐξέτης,t.1,c.1293,g. Ἐξέτι,t.1,c.1291,b

Ἐξέτις,t.1,c.1293,g

Ἐξευγηνίσω,Hesych.exp.ἐλευθεροπεπίσω,Ingenuum reddā.

Ἐξεύδασεν,idem exp.ὠδίαν ἐποίησεν,Serenauit.

Ἐξευλαβέομαι,οῦμαι,Vereor, Caueo. Eurip.Ἐξευλαβοῦσ' ταμὴ φίλοις πύχειν ἔχειν.

Ἐξευμαρίζω,Paro, Apparo.ὑπηρετίζω. vnde est ἐξευμαρίσθαι,quod Hesych.exponit παρεσκευάσθη. Aliqui significat etiam Facilem reddo,& non tam de re dicitur inanima quàm de animata.Philo in vita Mos.libro 1, πάντα δὲ ἐξευμαρίζει Θεὸς ἃ αὐ ἐθελήσῃ,καὶ τὰ δυς κατόρθωτα, Deus omnia ex facili reddit expedita quæcunque vult,vel difficillima. Et aliquanto pòst, τὰ λίαν φοβερὰ καὶ τοῖς ἀπάντων ἐλπίδας ἐξευμαρίζοντος, præter

omnium spem delinientis,Tum.

Ἐξευμενίζομαι,t.2,c.886,a. Ἐξευνῆφι,t.1,c.1304,g

Ἐξευνουχίζω,Eunuchum facio,Castro. Apud Plut.Symp. 6,probl.7, quidam dicit ὅτι διηθοῦσας ἐξεύνουχίζειν τὸν ἀκρατον καὶ ἀσθενῆ. ita enim quidam reponendum censent pro ἐξουνχίζειν.

Ἐξευπορέω,t.3,c.173,g. Ἐξύρεισις,t.1,c.1309,b

Ἐξεύρημα,ib. Ἐξευρίσκω,ib.a

Ἐξευτελίζω, t.3,c.1385,b

Ἐξεφαιδήνη, & Ἐξεφαίλω, Apparui : ab ἐκφαίνομαι. Item Editus seu ortus sum, Emersi.Hesiod.ὅτι μηδέων ἐξεφαιδη,quòd ex genitalibus orta sit seu extiterit. Et Epigramm.l.1,πλούσιος ἐξεφάνης,factus es diues.

Ἐξεφηβος,t.1,c.1445,c. Ἐξεφίημι,t.1,c.1666,a

Ἐξέφριω,t.4,c.286,g. Ἐξεχέησε,t.4,c.619,c

Ἐξέχω,t.1,c.1341,d. Ἐξέψω,t.1,c.1379,b

Ἐξηβος,t.1,c.1445,c. Ἐξηγέομαι,t.1,c.1427,a

Ἐξήμμα,ib.e. Ἐξήνησις,ib.

Ἐξηνητής,ib.f. Ἐξηνητικά,t.1,c.1428,a

Ἐξηρσίαν,Hesychius affert pro ἐπαγγελίαν.

Ἐξηρέμω,t.1,c.1074,f

Ἐξηΐα,Hesychio sunt θυμιάματα,Suffimenta.

Ἐξήκεστος,nomen cuiusdam qui corpus prostituebat,& eo quæstū faciebat : vnde & τοὺς πορνοβοσκοὺς dictos ἐμωνύμους fuisse ἐξηκέστοις,tradit Hesychius. At Ἐξηκεστίδης fuit sycophanta quidam & erro,de quo Suid.

Ἐξήκοντα,Sexaginta. Apud Enarrat.Demosthenis, οἱ ἐξήκοντα sunt magistratus quidam Atheniensis. VNDE Ἐξηκοντάετης,siue Ἐξηκοντούτης,Sexagenari^{us},Sexaginta annos natus. ITEM Ἐξηκοντοτετάρες, & Ἐξηκοντοπέντε,Sexaginta quatuor,& Sexaginta quinque. NECNON Ἐξηκοστός,ός,όν,Sexagesimus,apud Thuc.

Ἐξηκριβωμένος,t.1,c.303,a. Ἐξηκριβωμένως,ib.c

Ἐξήκω,t.1,c.1689,e

Ἐξήλατον,Hesychio ἀποίπτον,σωτηρεμμένον:item ἐξέλασμά τῶν πτυχῶν σιδηρίδιον. Aspiratum autem ἐξήλατον,ἐξ πτυχὰς ἔχον, ἀμάπτυχον.

Ἐξηλιάζω,t.1,c.1457,d. Ἐξήλλαγμαι,t.1,c.353,c

Ἐξηλλαγμένος,ib.

Ἐξήλισις,Ionicè pro ἐξέλευσις,Exitus.Herodot.

Ἐξῆμαρ,Per sex dies.Hom.Od.ξ,ἐξῆμαρ δαίνυτο.

Ἐξημαρτημένος,t.1,c.388,b. Ἐξημαρτημένως,ib.

Ἐξημερόω,t.1,c.1467,d. Ἐξημέρωσις,ib.f

Ἐξημεδοῦσι, Hesychio ἀποκτίσαι.

Ἐξημηδίος,Demetlus:ab ἐξημεάω.Soph.

Ἐξηνεοῦς,t.1,c.392,g

Ἐξεῶ,Licebat.Sæpe pro ἔξεστι,Licet,apud Plat.& Thuc.

Ἐξιωάλωται,t.1,c.422,g. Ἐξιωεμωμένος,t.1,c.427,c

Ἐξιώνιος,t.1,c.1470,a. Ἐξιχάτιω,t.1,c.234,g

Ἐξίρης,t.1,c.1250,d. Ἐξίστημαι,t.1,c.572,a

Ἐξηρποιδίος,t.1,c.574,b. Ἔξῆς,t.1,c.1206,a

Ἐξηστακηδίος,t.1,c.588,c. Ἐξηυλημένος,t.1,c.621,a

Ἐξηπεισμένον, Galeno apud Hippocratem est τὸ δὲ ὑπεῖον (id est λεπτὸν ὑφάσματος) ἠθημένον, Per tenue linteum percolatum.

Ἐνηχέω,t.1,c.1483,g.

Ἐξιέλλειν, Suid. ἐκβάλλειν,in manuscripto etiam cod.Pro quo infrà ἐξίλλειν,Eiicere,Excludere.

Ἐξιάομαι, Medeor, Sano. vnde apud Herodot.ἐξιάσατο & ἐξιασάμενος,Ionicè pro ἐξιάσατο & ἐξιασάμενος.

Ἐξίασι,Emittunt,ab ἐξίημι:ἐξίεισι,Exeunt,ab ἔξειμι.

Ἐξιδίζομαι,Proprium mihi facio & peculiarem, Mihi vsurpo & vendico,Occupo. VNDE Ἐξιδίσμος,ὁ,ὁ,Actio illa τοῦ ἐξιδίζεσθαι. Strabo lib.vltimo,de Ptolemæo,καὶ πλεονεξίαν καὶ ἐξιδίσμον τῆς Αἰγύπτου. Phrynichus Fauorinum quoque hoc verbo vti scribit,sed ipsum reiicit,dicens antiquos pro eo dixisse ἰδιοῦσθαι.Xenophon certè composito ἐξιδιοῦσθαι vsus est Pædiæ lib.7,pag.115, ἐπί γε μόνῳ τῷ ἐξιδιοῦσθαι με,καὶ τοῦτο σοι ἐκέλευσας μόνον, peculiarem tibi fecisti,& priuatim familiarem.

Ἐξίδιον,t.1,c.1323,c. Ἐξιδιοποιόμαι,t.1,c.1108,d

Ἐξιδιόομαι,vide in Ἐξιδίζομαι. Ἐξιδίω,t.3,c.1793,g

Ἐξιδρόω,ibid.b

Ἐξιερόω,ὦ,Consecro,Dedico.

Ἐξίημι,t.1,c.1663,h. Ἐξίησι,Hesychio ἔξοδος, Exitus.

Ἐξιθύω,t.1,c.1918,c. Ἐξικετεύω,t.1,c.1687,c

Ἐξικμαίζω,t.1,c.1681,d

Ἐξικνέομαι, Peruenio,&c.t.1,c.1683,h. Ἐξικνοῦμαι, Aduenio,&c.c.1684,c. Ἐξικνοῦμαι,Persequor oratione,&c.ibid.

Ἐξίκω,t.1,c.1682,a. Ἐξιλάσμαι,t.1,c.1693,h

Ἐξίλασις,t.1,c.1694,b. Ἐξιλάσκομαι,t.1,c.1693,h

Ἐξίλασμα,t.1,c.1694,a. Ἐξιλασμός,ib.b

Ἐξίλαστον,ibid. falsum est.

Ἐξιλεόμαι,ib.g. Ἐξιλεόω,ib.

Ἐξιλλέω,t.1,c.1925,e. & 1928,c

Ἐξίλλειν,Suidæ ἐκβάλλειν : sed suspectum,licet in manuscripto etiam codice legatur, potius enim est Excludere. Atque adeo ipse in Ἐξέλλη,hoc ἐξίλλειν exp.ἐξείργειν,ἐξωθεῖν,ἐκβάλλειν.

Ἐξιόμαι,Doricè pro ἐξιέναι,Exire.

Ἐξινόω,ῶ,Euacuo.seu Purgationibus euacuo. Annotat enim Pollux lib.4,τὸ κενῶσαι δίχα καθάρσεως dictum fuisse ἐξινῶσαι. Apud Hesych. legitur ἐξινώμενον,expositū ἐκκενούμενον,ἐκσραγγιζόμενον:quod dici scribit ὅθεν καὶ γελῶ καθαιρομένων. Id igitur si mēdo caret,est à them.ἐξινάω. ab ἐξινόω enim dicendum foret ἐξινούμενον. At multo suspectius est ἐξείνε quod in Galeni lexico legitur itidē pro ἐκκενοῖ ab Hippocr.vsurpatū. nec dubito quin pro eo reponendū sit saltem ἐξεινοῖ, si non potius ἐξινοῖ,sine diphthongo.

Ἐξιονβίζω,siue Ἐξιονδίζω,est τὸ πεῖραι ἐκ δίδυμων.ἰόνθος enim dicitur ῥίζα πειγῶν ἢ ἀφόρεον,inquit Hesych.Itaque ἐξιονβίζειν erit ἰόνθους πειρᾶν,id est primam pilorum lanuginem.eam enim ἰόνθους vocant.

Ἐξίπεται,t.1,c.1725,b

Ἐξιπάω,& Ἐξιπόμαι,ib.e. Ἐξιπαπίζομαι,t.1,c.1711,g

Ἐξιππαν,t.1,c.1708,a. Ἐξιππαπάς,t.1,c.1725,f

Ἕξις,Habitus,&c.t.1,c.1322,d. Ἕξις,Facultas,&c.c.1323,b

Ἐξιπάζω,t.1,c.1730,c. Ἕξισις,t.1,c.1728,f

Ἐξισοτιμία,ας,ἡ,Æqualitas seu exæquatio honorum.

Ἐξίσου,t.1,c.1728,f. Ἐξισοῦμαι,t.1,c.1730,a

Ἐξιτάω, ibid.

Ἐξίσαμαι,De statu deiicior,&c.t.1,c.1759,f. Ἐξίσαμαι,Nō consto mihi,&c.c.1760,d. Ἐξίσαμαι,Degenero,&c. ibid.e. Ἐξίσαμαι,cum genitiuo, Alienor,&c.ibid.f. Ἐξίσαμαι,cum genit.Descisco,&c.ibid.g. Ἐξίσαμαι, cum genit.Cedo,&c.c.1761,a. Ἐξίσαμαι,cum datiuo, &c.ib.c. Ἐξίσαμαι,cum accuf.pro Viro, &c.ibid.

Ἐξίσαμαι,pro Abstineo,&c.ib.e.

Ἐξισάνω,idem quod ἐξίστημι,Emoueo. Et peculiariter Mēte emoueo,Mentis alienationem affero.

Ἐξισάω,ῶ,idē & ipsum quod ἐξίστημι. Act.Apost.c.8,ἐξίσων τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας,Obstupefaciens.

Ἐξίστημι,De statu deiicio,&c.t.1,c.1759,a. Ἐξίστημι,Descisce facio,&c.ib.d.

Ἐξιστορέω, Scisciror,id est Sciendi seu cognoscendi causa percunctor,Perquiro. Apud Suid.Ὅτοις οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες ἃ ἐβούλοντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξου σρατιᾶς, ἀπεπέμποντο δεδεμένους,quod expon.αἰχμητήσαντες,vt Hesych. quoque:addens tamen etiam δικηστήριοι. quod huius loci expositioni minimè conuenit. Eurip.quoque pro Interrogare & percunctari accepit, dicens in Hecuba, Εἰ μὴ ὅδε τοῖς δούλοισι τοῖς ἐλευθέροις ἐξιστορεῖν.

Ἐξισχύω, exponitur Possum, & cum accuf.construi dicitur. Cum infinit.iunxit Paulus in ep.ad Ephes.c.3,ἵνα ἐξισχύσητε καταλαβέσθαι,vt valeatis assequi.

Ἐξίσχω,t.1,c.1363,a

Ἐξιστωτής, Hesychio est ἐπόπτης, Inspector. Sonat potius Exæquator.

Ἐξίτηλος,ου,ὁ,ἡ,ἡ,ὅλῃ ἐξίναι dicitur Euanid^{us} seu Euanescens,Exolescēs,Fugiens: vel etiam Qui euanuit & exoleuit.& præteriti enim & præsentis significationem habet.Xenoph.εἰ πειράμην σε ἐξαπατᾶν,δεινὸν ἀρχέτω κίβδηλον καὶ ὄρμιος ἐπιδεύλυς,καὶ πορφυρίδας ἐξιτήλας φαίην ἀληθινὰς εἶναι,euanidas iam & exoletas. id est quæ verum natiuúmque & viuum colorem amiserunt, vel etiamnum amittunt vetustate. Item dicitur aliquis aliquid ἐξίτηλον ποιεῖν vel ἀφανίζεσθαι,pro Abolere, Delere, itémque Euanidum & exoletum reddere,id est Facere vt euanescat & exolescat. Dioscor.libro 2,cap.94, de adipe viperino, τοῦ ἐν μαγάλῃ πείχει ἐξιτήλους ποιεῖ,abolet.pro quo cap.97 dicit φιλοῖ. Theophyl.epist.80,ἀπόλλυσι ὁ νότος ἡμᾶς τοῖς ἀπαχυαί μοι ἐξιτήλοις αἰσπειράλεπτα,ἢ ἀμπελον ἐλυμήνατο, καὶ τοὺς ῥᾶγας διέφθορεν, euanidas reddidit.i. fecit vt grana in eis euanescerēt & exolescerēt. Sicut verò aliquis aliquid ἐξίτηλον ποιεῖ, ita ipsum ἐξίτηλον γίνεται,pro Euanidum fit,Aboletur,Exolescit.Plut. Cæsare,οἰόμενοι τῶν ἀκμαιομάτων δηπιπόντων πῶς δύνασμν ἐξίτηλοι γηρεῶσι,fore vt euanesceret.Dioscor.libro 5, cap.13,de lora,χρῷ δὲ αὐτῷ μετ' ὀνιωτόν. ταχέως γὰ ἐξίτηλος γίνεται, celeriter enim exolescit & vappescit. Idem alibi in præfat.sua de collectione & repositione pharmacorum,ὥσθ' γὰ δὴ τοῦτις (ἢ τοῖς καιροῖς) ἢ ἐνεργεῖ ἢ ἐξίτηλα γίνεται τὰ φάρμακα,ex iis fit vt pharmaca vel strenuam vim accipiant vel inertem & flaccidam. Gregor. Naz.ἵνα μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλά, temporis iniuria aboleantur & obliterentur. Sic Philo in Vita Mosis libro 1, χρόνῳ καθαπὲρ γραφὴν ἐξίτηλον γηρεβήλω, veluti tabulam vetustate exoletam. Et Synes.De insomn.μάχεις αὖ τοῦ χρόνου πλήθος ἐμβιβρωσκόμενα καὶ ἐξίτηλα γίνηται,exilia & euanida vel obscura reddantur. Sed & est vel non est aliquid ἐξίτηλον quod iam ἐγνώσθη. Isocrates ad Philipp.ὥστε μηδέ πω νεῶν ἐξίτηλοις ἦν τὰ συμφορὰς τὰς δι' ὀκείνον τὸν πόλεμον ἐν ταῖς πόλεσι γεγενημένας,Ita vt ne nunc quidē abolitæ sint & exoleuerint. Notandus porro datiuus instrumentalis χρόνῳ in superioribus locis : cuiusmodi est & in hoc Plutarchi Lycurgo, καὶ τὰ φιλεῖν ἀεὶ,καινοῖς καὶ πεσεσφάσαις ἤδη δοκεῖ πλὴν κοινωνίαν, οὐδὲ ἐξαικρεῖς ουσὴ ἐξίτηλος ταῖς αὐτὸν καινωνίαις, exoletos & flaccidos. Διεῤῥυπώσας. Hesychio quoque ἐξίτηλα sunt ἔξαλα, ἀδενῆ, ἐφλῆ ἀφανισμοῦ,afferenti & ἐξίτηλος pro βλαξ,διεφθαρμένος : sed addenti etiam αὐθάνατος & ἀφρόνως. INDE Ἐξιτηλία,ας,ἡ,eidem Hes. μωρία,Fatuitas.

Ἐξιτήλεως,t.1,c.1138,h. Ἐξιτηλέον,ib.

Ἐξίτηρος,ib. Ἐξιτόν,ib.g

Ἐξιχνεύομαι,οῦμαι,Exeo orbitam.v.l.

Ἐξιχνεύω,t.1,c.1819,c. Ἐξιχνιάζω,ib.e

Ἐξιχνιασμός,ib. Ἐξιχνοσκοπέω,t.1,c.2818,b

Ἐξιχωρεῖω,& Ἐξιχωρεῖομαι,t.1,c.1822,a

Ἐξιῶμαι,t.1,c.1638,c. Ἐξκλινος,t.2,c.259,d

Ἐξμετρα,Hesychio sunt ἐξάμετρα.

Ἐξόβλητον,eidem ἐξίμετον,ἀπόβλητον.

Ἐξογκόω,t.2,c.1158,c. Ἐξοδάω,t.2,c.1183,b

Ἐξοδεία,t.2,c.1182,a. Ἐξοδεύω,ib.

Ἐξοδέω,t.2,c.1183,b. Ἐξοδία,t.2,c.1169,c

Ἐξοδιάζω,ib.e. Ἐξοδιασις,ib.

Ἐξόδιαυος,ib.d. Ἐξόδιον,τό,subst.t.2,c.1168,f

Ἔξοδος,ib.d. Ἐξοδοιπορέω, t.2,c.1163,f

Ἔξοδος,t.2,c.1167,e

Ἐξοίγω, Aperio. Hippocr.De loc.in hom.τὰ οἰδέοντα καὶ ὑδάτος ἐμπλεα ἐξοίγαν μαχαιρίῳ.

Ἐξοιδέω,t.1,c.1111,g. Ἐξοιδέω,t.2,c.1200,e

Ἐξοιδίσκω,t.2,c.1201,c

Ἐξοικειόομαι,t.2,c.1234,a. Ἐξοικειόω,ib.

Ἐξοικέω,t.2,c.1224,c. Ἐξοίκησις,ib.f

Ἐξοικίζω,t.2,c.1229,c. Ἐξοικίζομαι,ib.e

Ἐξοίκισις,ib. Ἐξοικισμός,ib.

Ἐξοικοδομέω,t.2,c.1205,b. Ἔξοικος,t.2,c.1212,c

Ἐξομοῦζω,Eiulo,Eiulatus emitto: vel In eiulatus erumpo. ἐξάκουσον οἰμώζω.Sophocl.Aiace,ὀλοὰ ἐξώμοσξεν οἰμωγὰς λυγρά.

Ἐξοινος,t.2,c.1243,h

Ἐξοιδω,Nosti,Pernosti,Soph.per syncopē pro ἐξοίδεω.

Ἐξοισρόω,t.2,c.1255,f. Ἐξοισρόεω,ib.

Ἐξοισρόομαι,ib.g

Ἐξοίσω,Efferam:ab inus.them.ἐξοίω, à quo ἐκφέρω mutuatur sua tempora.

Ἐξοιχνέω,t.2,c.1258,c. Ἐξοίχνεμαι,t.2,c.1257,c

Ἐξοκέλλω,t.2,c.109,a. Ἐξολιγορρέω,t.4,c.797,d

Ἐξολιδαίνω,seu Ἐξολιδέω, Elabor, Excido, Effugio,Euado. Item Delabor, Prolabor, Incido. Herodian. ῥᾷστα δὲ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ἐξολιδαίνουσι. Chrysost.μὴ τοῖς τῶν τῶν ἀλλοτρίων ῥοίοις ἐξολιδήσωμεν,Delabamur,Deuoluamur.Bud.

Ἐξολκή,t.1,c.1194,d

Ἐξολλύω, t.2, c.1277, h. Ἐξολόθρευμα, t.2, c.1279, h
Ἐξολόθρευσις, ib. Ἐξολοθρευτής, ib. Ἐξολοθρεύω, ib.
Ἐξολοιλύζω, In eiulatus seu vlulatus erumpo. vel Eiulatus seu vlulatus edo. Hom. in Barrach. Δεινὸν σ' ἐξολόλυξε.
Ἐξολοῦ, Perdam: pro ἐξολέσω: ab ἐξολέω seu ἐξολλύω, à quibus est & Attic. præt. ἐξολώλεκα pro ἐξόλωλεκα.
Ἐξομαλίζω, t.2, c.1290, b
Ἐξομβρέω, t.2, c.1291, g. Apud Hesychiũ legitur etiam
r ἐξάμβεισιν, expositum ἐπίασιν ὀξέως, & ἐπλώσκει. Quo propemodum sensu accipi potest & hoc Ecclesiastici c.10, ἀρχὴ ὑπερηφανίας, ἁμαρτία· καὶ ὁ κρατῶν αὐτῆς, ἐξομβεῖ
B σὴ βδέλυγμα, Emittet copiosè veluti imbrem.
Ἐξομηρεύσις, t.2, c.1293, b. Ἐξομηρεύω, ib.a
Ἐξομιλέω, t.2, c.1310, c. Ἐξόμιλος, ib.
Ἐξομματόω, t.2, c.1379, e. Ἐξομμάτωσις, ib.f
Ἐξομνύμαι, t.2, c.1297, c. Ἐξόμνυμι, ib.
Ἐξομόδων, t.2, c.1302, d. Ἐξομοιόω, t.2, c.1305, g
Ἐξομοιόμαι, ib. Ἐξομοίωσις, ib.
Ἐξομολογέω, οῦμαι, sive Ἐξομολογόομαι, οόμαι, Confiteor. Matth. 3, & Marci 1, ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. In epist. Iacobi, cap. 5 ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα. Act.
C Apost. cap. 19, ἐξομολογούμενοι καὶ ἀναγγέλλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν, confitentes & indicantes facta sua. ‖ Significat etiam Palàm profiteri & prædicare, Ingenuè profiteri & prædicare. Esaiæ cap. 45, πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται τῷ Θεῷ. Psalmo 18, ἐξομολογοῦμαί σοι ἐν ἔθνεσι, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ, id est A pertè profitebor & celebrabo nomen tuum. Iuxta enim Hebraicũ idioma hic ἐξομολογεῖσθαι est Publicè agnoscere & profiteri. cuiusmodi professiones publicæ quoniam cõ iunctæ sunt cum laude eius quem nos agnoscere pro
D fitemur, factum inde est vt ἐξομολογοῦμαι aliquando accipiatur pro Gratias ago. Matthæi cap. 10, ἐξομολογοῦμαί σοι πάτερ ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν, Gratias tibi ago, Laudes tibi dico, Te prædico. ‖ Significat etiã Spondeo. hoc est Dico me facturum, Polliceor. Lucæ cap. 22, σωνθήσονται αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι, (ς εἰ αὐτὸν παραδοῦναι αὐτοῖς) καὶ ἐξομολογήσε· καὶ ἐζήτει εὐκαιρίαν τοῦ παραδοῦναι αὐτόν. INDE Ἐξομολόγησις, εως, ἡ, Confessio. Plutarch. Pericle, ἀσωνείας ἐξομολόγησις, Confessio imbecillitatis. Item Professio. vt Ecclesia ἐξομολογήσεις vocat quas edunt Christiani suæ religionis professiones. Quæ publicæ professiones quoniam fiunt cũ laude eius quem nos agnoscere profitemur, vox illa ἐξομολογήσεως accipitur sæpe pro prædicatione & laude, vel etiam gratiarum actione. Vnde & Suidæ est non solùm ἀφήγησις τοῦ βασιλικοῦ, sed etiam εὐχαριστία.
Ἐξομόργνυμαι, seu Ἐξομόργνυμι, t.1, c.395, e
Ἐξομοσία, t.2, c.1299, e
Ἐξόμφαλος, Cui prominet seu procidit vmbilicus. Galenus à quibusdam medicis ἐξομφάλοις nominari scribit eos quibus πρόπτωσιν τοῦ ἐντέρου, ἢ καὶ ἑτέρας, εἴτε μὴ συμφυῶς, ὄγκος μαλακὸς γίνεται κατὰ τὸν ὀμφαλόν. Et ἐξόμφαλον πάθος, Vitium illud quum prominet vmbilicus & amplius more solito extat. quod & ἐξόμφαλος substantiuè dicitur à Dioscoride libro 4, cap. 70, de psyllio, ὀνπροκύπλας τὰς τοῦ δηλ παιδίων καὶ ἐξομφάλους ὑγιάζει καταπλασσόμενον σὺν ὄξει, Vmbilicos prominentes, Vmbilici procidentias. Itidem verò Autor Definit. medic. ἐξόμφαλον vocat quod Paulus Ægineta ἐξόμφαλον πάθος dicit: ἐξόμφαλος, (inquit) ὅδιν ὑποφυὶ ὀμφαλοῦ ὑπὸ διαφόρου αἰτίας γινομένη.
Ἐξόν, t.1, c.1133, d. Ἐξονειδίζω, t.2, c.1322, b
Ἐξονειδισμός, ib.c. Ἐξονειρωμός, t.2, c.1317, b
Ἐξονειρωκτικός, ib. Ἐξονειρώτιον, ib.a
Ἐξονομαίζω, t.2, c.1325, c. & 1326, f
Ἐξονομάνω, t.2, c.1324, f
Ἐξονομακλήδην, t.2, c.18, c. & 1323, c. Ἐξονυχίζω, t.2, c.1347, a
Ἐξοξώω, & Ἐξοξιόομαι, t.2, c.1355, b
Ἐξόπιθεν, t.2, c.1366, c. Ἐξόπισθεν, ib.d
Ἐξοπίσω, t.2, c.1363, c
Ἐξοπλίζω, t.2, c.1371, c. Ἐξοπλίομαι, ib.f
Ἐξοπλισία, t.2, c.1372, a. Ἐξόπλισις, ib.
Ἐξοπλισμὸς, t.2, c.1371, h. Ἐξόπλος, t.2, c.1369, e
Ἐξοπλόω, t.2, c.1378, e

A Ἐξόπτης, Inassatus, Assus. Hippocrates, ἢ ἐξόπτης ἢ ἔνωμος. Et rursum, ὅρπον ἐξόπτον. Item, κρεῶν τὰ δίεφθα καὶ τὰ ἐξόπτα. Et rursum, ὀβελὸς ὡς ἐξόπτοπαπτὸς ὀν οἴνῳ ὀντιθυμμόβιος.
Ἐξοργιάζω, t.2, c.1432, b
Ἐξοργίζω, & Ἐξοργίζομαι, t.2, c.1427, a
Ἐξοῤῥυμία, ἡ ὀργὴ: ἐξῤῥυμία verò dicitur ὅταν ἡ Θρῆ ἐπεξίσῃ. Ita apud Suidam in manuscripto etiam codice legimus. Sed hoc exemplo aliquo vel autoritate mihi probari velim, videlicet ἐξῤῥυμίαν significare ὀρυγὴν, Fossionem. Deinde scribendum potius ἐξῤῥυμία pro ὀξυῤῥυμία.
Ἐξορθός, t.2, c.1437, g. Ἐξορθοῦμαι, t.2, c.1441, c
Ἐξορθόω, ib. Ἐξοεία, t.2, c.1467, b
Ἐξοβίζω, t.2, c.1473, f. Ἐξόεσος, t.2, c.1467, b
Ἐξοεσμὸς, t.2, c.1473, g. Ἐξόεστος, ib.
Ἐξορκέω, Ἐξορκίζω, & Ἐξορκόω, ῶ, Adigo ad iusiurandum, Iurisiurandi verba præeo. Secundo vsus est Plut. dicẽs, οἱ Λιγυπίων βασιλεῖς κατὰ νόμον ἐκαυτῶν τοῖς δικασταῖς ἐξορκίζον ὅσ κὰν βασιλεὺς τι παρεσπάσῃ κρίναι τῷ μὴ δικαίῳ, οὐ κρινοῦσι. Primo, Herodotus, dicens ἐξορκεῖ μιν, iureiurando eum astringit. Sic Demosthenes, ὅταν ἐξορκῇ τὰς γραῖας. Tertio vsus est idem ille orator, in Neæram, pag. 238, ἐξόρκισόν τι τὰς γραῖας τὰς ὑποπρεσβύτας τοῖς ἱεροῖς. At participium ἐξορκῶν & ad ἐξορκέω & ad ἐξορκόω referri potest. Vtitur autem eo idem Demosthenes in Midiam, pag. 123, οὔτε καὶ λουμβίων τῷ κριτῇ παρεστηκότα, οὔθ' ὅταν ὀμνύωσιν ἐξορκοῦντα. Itidem affertur ἐξορκῶν τὸ στυγὸς ὕδωρ, pro Adigens ad iusiurandum per aquam Stygis. Vtitur & Thucydides genitiuo plurali ἐξορκούντων, sed Attico more posito pro imperatiuo: ὁμνύντων δὲ Ἀθηναῖοι μὲν ἡ βουλὴ καὶ αἱ ἐν δήμῳ ἀρχαί· ἐξορκούντων δὲ οἱ πρυτάνεις, Iusiurandum præeant, Ad iusiurandum adigant, Sacramento adigant, Adigant in verba. Budæus. ‖ Ἐξορκίζειν est etiam Obtestari, quod nonnulli Adiurare dicunt, inquit idem Bud.
Ἐξορκίζω, t.1, c.1244, h. Ἐξορκισμός, ib.
Ἐξορκιστὴς, οῦ, ὁ, Adiurator, Exorcista. Is qui ἐξορκίζει.
Ἐξορκόω, t.1, c.1244, f. Vide & Ἐξορκέω.
Ἐξορμάω, t.2, c.1452, a
B Ἐξορμηρίζω, t.1, c.1147, e. & t.2, c.1490, e
Ἐξορμέω, t.1, c.1146, c. Ἐξορμίζομαι, t.1, c.1147, e
Ἔξορμος, t.1, c.1145, h. Ἐξορυβύτω, t.2, c.1494, a
Ἔξορος, t.2, c.1467, b. Ἐξορυσσω, t.2, c.1494, f
Ἐξορρίζω, t.2, c.1477, a. Ἐξόρυξις, t.2, c.1481, h
Ἐξορύσσω, seu Ἐξορυττω, ibid.
Ἐξορχόομαι, t.2, c.1485, g. Ἐξόρως, t.2, c.1492, a
Ἐξοσπίω, t.2, c.1520, h. Ἐξοστέω, t.2, c.1523, c
Ἐξοσφακίζω, t.2, c.1526, e. Ἐξοσφακισμός, ib.
Ἐξέστωσις, t.2, c.1523, c
Ἐξότε, Ex quo tempore. ἐξ οὗ. Epigram. libro 2, Ἐξότε δὴ
F πάσσυθον χαλεπὸς χρόνος ἔσχε. Respondet huic τὸ ἐκτότε.
Ἐξότου, t.2, c.1504, f
Ἐξοτρύνω, t.2, c.1528, d. Ἐξουδενέω, t.1, c.1160, a
Ἐξουδένησις, ib. Ἐξουδενητὴς, ib.
Ἐξουδενόω, ib. Ἐξουδεῖωσις, ib.
Ἐξουδενέω, ib.b. Ἐξουδένημα, ib.
Ἐξουδενίζω, ib. Ἐξουδενισμὸς, ib.c
Ἐξούλη, t.1, c.1925, g.
Ἐξούλης δίκη, ib.b. Apud Hes. oxytonos ἐξουλαὶ, expos. ἐκβολαὶ, Eiectiones, Exclusiones, Expulsiones.
G Ἔξωθεν, Hippocr. vocat τὰ εἰς στῆθος σωνηγμένα, quæ & μύωπα, inquit Galen. in lex. Hippocr. Vtitur porro hac voce Hippocr. Γυναικ. l. 2, ποιέειν δ' (inquit) μῆκος μὲν, ὀλκτύλων ἑξήκοντα θος δ', πέντε ἢ ἑξ εἴδος δ', ἔξωθεν.
Ἐξουρέω, t.2, c.1548, f
Ἐξουσίαι, sive Ἐξουσίων, vide in Οὔσιος, vbi σταμέτρως scripta sunt.
Ἐξουσιάζω, t.2, c.1498, d. Ἐξουσία, t.1, c.1133, d
Ἐξουσιάζω, ib.c. Ἐξουσιαστικὸς, ib.f
H Ἐξουσιαστικῶς, ib. Ἐξουσιαστὸς, ib.
Ἐξουσιότης, ητος, ἡ, Potestas, Arbitrium. v.l.
Ἐξοφέλλω, t.2, c.1564, b. Ἐξοφθαλμος, t.2, c.1410, a
Ἐξοφρυόομαι, t.2, c.1570, d. Ἐξοχα, t.1, c.1341, a
Ἐξοχαὶς, t.1, c.1341, g

Ἐξοχεπόω, t.2, c.1572, a Ἐξοχὴ, t.1, c.1341, e
Ἐξοχος, ib.g Ἐξοχυρόω, t.1, c.1373, h
Ἐξόχως, t.1, c.1342, b. Ἐξόπιχυς, t.3, c.285, a
Ἐξπλάρος, t.3, c.367, b. Ἐξπους, t.3, c.511, a
Ἐξυφρίζω, t.3, c.1719, g. Ἐξύβεισις, t.3, c.1720, d
Ἐξυγιαίνω, Sano, Sanitati restituo. Hippocrates, ὅσ μὲν ἔνοι ἐξυγιαίνοντα ἢ θεραπευομένων ὑπὸ ἰητρικῆς, ὁμολογέεται.
Ἐξυγραίνω, t. 3, c. 1729, b.
Ἐξυγρὸς, Prorsus humidus seu aqueus. Hippocr. De victu in morb. acut. τὰ δ' ὑποχωρήματα ἐξυγρὰ καὶ αἰχρὰ γίγνεται. Qua voce indicat μηδὲ ὅλως πεπῴθαι. Galen.
B Ἐξυδατόω, t.3, c.1790, d. Ἐξυδατώσις, t.3, c.1789, f
Ἐξυδάτωσις, ib. Ἐξυδρίας ἀνέμος, t.3, c.1785, b
Ἐξυδροπιδ, t.3, c.1782, g. Ἐξυλακτέω, t.3, c.1736, h
Ἐξυδιφίω, Membrana nudo. Dioscor. lib. 2, capite 86, μετὰ τὸ ἐξυμενιοῦσθαι τὸ σέαρ, A dipe membrana nudato. id est, Detracta seu exempta adipi membrana. Vtitur & actua voce cap. sequ. λαβὼν τὸ ἐξεφαρπὶ καὶ καταπίμελον, εἰς ὕδωρ ἐξυδιφίσον, ἢ πείσε πᾶς χερσί. Et cap. seq. πλύνας ἐξυδιφίσας τι ὡς φρεφεῖ, ιτται. Vtitur & aduerbio thetico, cap. sequenti, καὶ τὸ βοείου δὲ σέαπς ἐξυμδιφίσον, τὸ νεφεῖον, καὶ τὰ λάπη πελαγίᾳ πτυτέον. Sicut verò paulo suprà
C dicit ἐξυμδίσον εἰς ὕδωρ, ita capite 90, ἐξυμδίσας εἰς χύτρον κεφαλέαν κεγυλύ.
Ἐξυμτέω, t.3, c.1732, c.
Ἐξυπάλυξις, εως, ἡ, Fuga, vel Effugium: ὀκφυγὴ, apud Orph.
Ἐξυπανέστη, Assurrexit, Exsurrexit: ab ἐξυπανίσταμαι. Hom. Iliad. β. Σκιδδὶξ σ' αἱμαπόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη, exsurrexit, seu exorta est.
Ἐξυπαρχῆς, Denuò, A principio, Iterũ. Luc. ἀναλαβὼν ἐξυπαρχῆς βίβα.
Ἐξυπηρετέω, t.1, c.1249, g. Ἐξυπηρετοῦμαι, ib.
Ἐξυπνίζω, t.3, c.1754, c. Ἔξυπνος, t.3, c.1752, a
Ἐξυπογόνω, alicubi reperitur pro ἐξ ὑπογόν.
Ἐξυπολύω, t.2, c.760, b. Ἐξυπλαίζω, t.3, c.1766, a
Ἐξυφαίνω, t.3, c.1768, h
Ἔξω, Extra, Foràs. vt ἔξω ποιῆσαι, Foràs emittere vel Eiicere. ‖ Item Extrà, Foris. vt ἔξω διατρίβειν, Foris agere, Aristoph. Itē ὁ ἔξω, Qui foris seu forinsecus est, Exterior, Externus. vt τὰ ἔξω ἀγαθὰ, externa bona. Et οἱ ἔξω apud Athen. pro Externi seu Exteri. Necnon οἱ ἔξω σοφοὶ apud Damasc. de profanis & ethnicis, qui videlicet fuerunt vel sunt extra ecclesiam Christi: qui & οἱ ἔξωθεν, vt infrà docebo. ‖ Rursum significat Extra quum præpositio est, & cum genitiuo construitur. vt ἔξω τῶν πεφυκεμένων, Extra rem propositam, Præter rem. Et apud Greg. οὐκ ἔξω λόγου, Non extra propositum, Non abs re. Et ἔξω τῆς πόλεως μᾶλλον, magis extra muros. id est, longius à muris. Item aliquis aliquem vel aliquid ἐκβάλλει vel ποιεῖ ἐκτὸς ἄνος. Matth. 20, ἔξω τῶν ἀμπελῶνος ἐξέβαλον, Extra vineam eiecerunt, seu E vinea eiecerunt. Xenoph. Pæd. 4, ἔξω βελῶν τοῦ πόλιν ποιήσας, Extra teli iactum constituto agmine. Sicut verò aliquis aliquid ποιεῖ ἔξω ἄνος, itidem aliquis vel aliquid dicitur esse ἐκτὸς ἄνος pro Esse seu constitutus esse extra aliquid. Xenoph. Pæd. 3, ἕως ἐπ' ἔξω βελῶν ἦσαν. Demosth. ἔξω τῶν πεφυκεμένων εἰμι, Extra rem constitutus sum. id est, Res ad me non pertinet. Idem Philipp. 1, τῶν πάροιν αὐτοὶ κακῶς ἔξω ῥηθέντα. Isocr. verò εἰ καὶ τι μὴ πίστευον ἔξω τῆς ὑποθέσεως λέγειν, dicere aliquid quod sit extra rem propositam, id est, nõ pertinet ad quæstionem propositam. Dicitur etiam aliquis esse ἔξω ἑαυτοῦ, Extra se, id est Non esse apud se, Non esse mentis compos: vt contrà ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὤν dicitur Mentis compos. Demosth. 168, ἔξω αὐτῆς ὅσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ. ‖ Significat etiam Vltra. In qua signif. itidem cum genitiuo construitur. Xenoph. in Cyneg. ἀγέδωσαν δὲ θέρους μὲν μέχρι μεσημβρίας· χειμῶνος δὲ, διὰ ἡμέρας· μετεπώρου δὴ, ἔξω μεσημβρίας· ἐκτὸς δὴ ἑαυτέρας τὸ ἕαρ. ‖ Item Præter, Citra, Absque, Sine. vt Thuc. schol. lib. 3, pag. 104, ἔξω τοῦ ἄλλων exp. αὐδὲ τοῦ ἄλλων. Et lib. 5, pag. 173, ἔξω τούτων. Itidem αὐδὲ τούτων. Eodem modo ἐκτός.
Ἐξώδια, τὰ, t.2, c.1169, d. Ἐξωδικὰ, τὰ, ib.
Ἔξωθεν, Ab externo vel externis. Plat. in Tim. παῖ ὁ ἔξωθεν κινεῖται, omne quod pulsu agitatur externo, vt Cic. interpr. Alioqui ponitur etiam pro ἔξω, significans

A Extra Exterius, Foris, Forinsecus, Extrinsecus: vel etiã A b exteriore parte. vt quũ Alexander apud Plut. in Apophth. dicit Antipatrũ esse πα ε ἔξωθεν λιθοκαπάρυφον, τὰ δὲ ἔνδον ὀλοσάρφυρον. Sic Xenoph. dicit τὰ ἔξωθεν ἔργα ἢ ὀθπιμελήματα, Negotia & studia forensia, quæ videlicet foris & extra domum obeunda sunt: vel etiam foris nos occupant, quibus opponũtur τὰ ἔνδον, domestica, Itidẽ apud philosophos, ὁ ἔξωθεν λόγος, sermo foras prolatus: vt vicissim ὁ ἔνδον λόγος dicitur de interiore mentis conceptu. Apud theologos verò οἱ ἔξωθεν λόγοι dicũtur Studia externa & profana, quas vulgo seculares disciplinas appellant: mihi videlicet pertinentes ad sacras literas. Itidem ἡ ἔξωθεν παιδεία dicitur, & οἱ ἔξωθεν φιλόσοφοι, quatenũ extra septa Ecclesiæ Christianæ sunt, & ab ea alieni. Dicere itaque possis Disciplinam mundanam & ab Euangelio alienam, Philosophos externam illam rerum naturalium & profanarum disciplinam spectantes. Chrysost. πῶσαν πλὴ ἡλικίαν ἐν τῇ τῶν ἔξωθεν λόγων μεταποιεῖν καπαναλώσας. Greg. ad Basil. ἐ τοῦτω μόνον πλὴ δύῤῥυεσέρειν καὶ ἡμετέρειν, ἢ πᾶν τὸ ὂν λόγος κεμψὸν καὶ φιλότιμον ἀπμαίζουσα μόνης ἔχεται τῆς θωπείας καὶ τὰ κάλλους τῶν νομίδων, ἀλλὰ καὶ πλὴ ἔξωθεν, ὡὶ πολλοὶ Χριστιανῶν διαπτύσσον ὡς δοθίδελον καὶ σφαλερὰν καὶ θεῦ πόῤῥω βάλλοντα, κακῶς εἰδότες. Itidem Basil. in epist. ad Diod. τῷ ἔξωθεν φιλοσόφων οἱ πεῖ δ' ἰαλόγους συγγράψαντες, vt Plato, Aristoteles, Theophrastus. Idem in Hexaem. homil. 3, ἀλλὰ τὰ τῷ ἔξωθεν τῆς ἔξω καταλιπόντες, ἡμεῖς δθὶ τὸν οἰκονομικὸν μεταφρέψωμεν λόγον. Eosdem intelligit quum exponens initium Euangelii Ioannis, ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, scribit, ὅτῶν εἶδα πολλοὺς καὶ τῷ ἔξω τῆς ἀληθείας μέγα φρονοῦντων δθὶ σοφίᾳ κοσμικῇ, καὶ θαυμάσαντες καὶ τῆς ἑαυτῷ σωτάγμασιν ἐγκαταλέξαι πλ-
D μόσεπεις. Vbi quos vocat τοὺς ἔξω τῆς ἀληθείας μέγα φρονοῦντας δθὶ σοφίᾳ κοσμικῇ, paulo antè vocauit τοὺς ἔξωθεν φιλοσόφους, & Paulus Apostolus τοὺς ἔξω σοφοὺς: qui itidem cap. vltimo epistolæ ad Colosf. ait, εἰ σοφίᾳ ἀφεπαπεῖτε ὡς τοὺς τοὺς ἔξω: quoniam videlicet (vt ibi annotat Chrysost.) ὡς τὰ μέλη τὰ οἰκεῖα ἡ ὑπωπτῆς ἡμῶν δεῖ ἀσφαλείας ὅσης ὡς τοὺς τοὺς ἔξω. Appellat autem ibi generaliter τοὺς ἔξω omnes illos qui erant extra ecclesiam Christi & alieni à Christiana religione: vt & Christus Marci 4, ait, ἐκείνοις δὲ τῆς ἔξωθεν ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται. Itidem Greg. rursum Inuectiua 2, in Iulianũ, τοὺς ἡμετέρους pro orthodoxis dixit, & τοὺς ἔξωθεν pro gentilibus, quos etiam Ἕλλωας vocat.
Ἐξωθέω, t.4, c.768, g. Ἐξώθησις, t.4, c.769, b
Ἐξωκεανιοῦσθαι, affertur pro Egressum fuisse in Oceanum: ITEM QVE Ἐξωκεανισμός, οῦ, ὁ, pro Egressio in Oceanum.
Ἐξωκέλης, Suidæ τὸ ληστρικὸν πλοῖον, ἢ ἄστρωτος ἵππος, Nauis seu celox piraticus, Equus ephippio non instratus.
F Ἐξώκοιτος, Hesychio ὁ ἔξω κοιταζόμενος, Qui foris cubat. Eidem ἐξώκοιτος est & piscis qui aliàs Ἀδωνις. quod & Athen. testatur libro 8, ab initio, vbi & nominis hanc affert rationem, quòd sæpe τοὺς αἰσταυσῆς ἔξω τῶν ὑγρῶν πιεῖται. Plura de eodẽ pisce vide ibidem, & apud Ælianum: item apud Plin. lib. 9, cap. 19, vbi inter alia hæc scribit, Miratur & Arcadia suum exocœtum, appellatum ab eo quòd in siccum somni causa exeat. Idem aliquibus Adonis dictus.
Ἐξώλεια, t.2, c.1278, b. ‖ At Ἐξώλειαι, apud Dionys. Halicarn. lib. 7, esse dicuntur τὰ ἔντερα, Extra, Intestina.
Ἐξώλης, t.2, c.1278, b. Ἐξωμίας, t.4, c.777, a
Ἐξωμίδος, ib.b. Ἐξωμιδοποιία, ib.a
Ἐξωμιζω, ib.b. Ἐξωμὶς, t.4, c.776, f
Ἐξωμος, t.4, c.777, a. Ἐξωμοσία, t.2, c.1278, a
Ἐξωνέομαι, t.4, c.783, g. Ἐξώνησις, t.4, c.784, a
Ἐξώνυχον, & Αἰγώνυχον, vocari à nonnullis τὸ λιθοπερμον, est apud Dioscor. lib. 3, c.158.
Ἐξώπτος, t.2, c.1397, f
H Ἐξώφορικα, Paraphernа bona in Pand. ἐὰν τὰ ἐξώφορικα τῆς γυναικὸς αὐτὸν ἀκπαυήσῃ. Hæc ὀθπμείλια dicuntur ab Homero in Iliade, inquit B.
Ἐξωφεσίζομαι, t.4, c.794, b. Ἐξωφεμαίζω, t.4, c.769, g
Ἔξωρος, t.4, c.790, e. Ἐξώρτω, t.2, c.1492, a
Ἐξωσμα, t.4, c.769, c. Ἐξωστηρ, ib.

Ἐξώστης, ib. Ἐξώσσον, ib.c. Ἐξώσρα, ib.f

Ἐξώτατος, ου, ὁ, Extimus, Qui maximè extra est: ab ἔξω.

ADVERB. Ἐξωτάτω, Extimè, Maximè extrà.

Ἐξώτερος, ου, ὁ, Exterior, Qui magis extra est. Sicut verò Exterior apud Latinos interdum positiui vicem gerit, ita & hoc. Matth.8, ὁκ ἐλεηθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, eiicientur in tenebras exteriores, id est quæ sunt extra regnum Christi. ADVERB. Ἐξωτέρω, Exterius: vel etiam Extra, Vltra, Citra: cum genitiuo vt ἔξω. Rursum ab ἐξώτερος DERIV. Ἐξωτερικός, οῦ, ὁ, idem propemodum quod ἐξώτερος significans, hoc est Exterior, vel etiam Externus. Ita enim ἐξωτερικὴ πραγματεία dicuntur Externa negotia & forensia: ἐξωτερικὴ ἀρχὴ, Externus principatus. Aristot. Polit.7, οἷς οὐκ εἰσὶν ἐξωτερικαὶ πραγματεῖαι πρὸς τὰς οἰκίας καὶ αὐτῶν. Idem Polit. lib.2, ὅτι τὸ ἐξωτερικῆς ἀρχῆς κοινωνοῦσιν οἱ Κρῆτες. Rursum Pol.7, idem dicit ἐξωτερικὰ ἀγαθὰ, de bonis externis & fortuitis: quæ & τὰ ἔξω. Idem philosophus commentationes quasdam suas vocabat ἐξωτερικὰς, ad differentiam τῶν ἀκροαματικῶν: quoniam in his remotiorem philosophiam auditoribus certis tradebat, in illis quæ ad res externas & ciuiles spectabant, triuialia & peruulgata: vnde & ἐγκύκλια φιλοσοφήματα & ἐγκυκλίους λόγους eas vocabat, quòd in circulo docens ad eas quosuis admittebat. Commentationum suarum (inquit Gell. lib.20, c.4) artium quas discipulis tradebat Aristoteles philosophus, regis Alexandri magister, duas species habuisse dicitur. alia erant quæ nominabat ἐξωτερικὰ, alia quæ appellabat ἀκροαματικά. Ἐξωτερικὰ dicebantur quæ ad rhetoricas meditationes, facultatem argutiarum, ciuilíúmque rerum notitiam conducebant: ἀκροαματικὰ autem, vocabantur in quibus philosophia remotior argutiórque agitabatur, quáeque ad naturæ contemplationes disceptationésve dialecticas pertinebāt. Huic disciplinæ quam dixi ἀκροαματικῶν, tempus exercendæ dabat in Lycio matutinum: nec ad eam quenquam temerè admittebat, nisi quorum antè ingeniū & eruditionis elementa atque in discendo studium laborémque exploraſſet. Illas verò ἐξωτερικὰς eodem in loco vesperi faciebat, eásque vulgò inuenibus sine delectu dabat. arque eam δεῖπνον περίπατον appellabat: illam alteram suprà, ἑῳθινόν. vtroque enim tempore ambulans disserebat. Librósque suos earum rerum omniū cómmentarios seorsim diuisit, vt alii ἐξωτερικοὶ dicerentur, partim ἀκροαματικοί. Quos quum in vulgus ab eo editos rex Alexander cognouisset, literas ad eum misit, non eum rectè fecisse quòd disciplinas ἀκροαματικὰς, quibus ab eo ipse eruditus foret, libris foràs editis inuulgasset. Item Cic. in 5 De finib. Duo genera librorum sunt: vnum, populariter scriptum, quod ἐξωτερικὸν appellabant, alterum limatus, quod in commentariis relinquebant. Dicit igitur Aristot. Polit.3, καὶ γὰρ ὧν τοῖς ἐξωτερικοῖς λόγοις διωριζόμεθα πρὸς αὐτοὺς πολλάκις. Et Ethic. 3, καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἔξω λόγους ἰκανῶς γὰρ ὧν τοῖς ἐγκυκλίοις λόγοις εἴρηται. Rursum Polit.1, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξωτερικωτέρας ἐστὶ σκέψεως, Sed hæc fortassis potius in exotericis scholis disceprāda sunt. Bud. vertit, Verùm ista fortasse peruagatioris sunt commentationis.

Ἐξωτικός, οῦ, ὁ, idem quod ἐξωτερικός, Externus, seu Qui ad externos pertinet, aut ab externis proficiscitur. veluti quum Hesych. ἐξωτικὰς δίκας dici scribit παρὰ Ξενοκράτει: & Plaut. Exotica vnguenta, quæ Cic. aduentitia. id est ab exteris importata. Idem Plaut. Exoticā Græciā dicit ἡ ἐξωτάτω, extimam seu extremam: Istros, Hispanos, Massilienses, Illyricos, Mare superum omne, Græciāmque exoticam, Oráſque Italicas omnes sumus circumuecti.

Ἐξωφρυωμένος, t.2, c.1570, d. Ἐξωχρος, t.4, c.832, d.

¶ Ἐό, t.1, c.1069, b.

Ἑόγμος, Varino est καθ' ἃ σπουδάζεται ὁ τρόχηλος: addēti, ab ἕχω fieri primùm ἔχμος, inde ἑόγμος. sed putarim scribendum potius ἑώχμος vel σωωοχμός. id enim apud Homerum reperitur.

Ἑοῖ, Hesychio ἐόν, ὑμῶν ὄντα, ὑπάρχοντα: ab inusitato them. ἔω pro quo εἰμὶ dicitur. Vtitur autem eo Hom.

Ἑοῖ, t.1, c.1069, e

Ἑόρμιον, per syncopen Atticam apud Soph. pro ἑοίκαμεν, verso simul κ in γ.

Ἑοίκα, cum datiuo, t.1, c.1115, c. Ἔοικα, cum infin. ibid. e

Ἔοικε, imperson. ib. g. Ἑοικότως, t.1, c.1116, b

Ἑοικὼς, ib.a. Ἑοῖο, t.1, c.1068, e

Ἑόληται, Hesychio πυρέσσεται, ἐπόθηται, ὠδύνηται, vt & lex, meum vetus cum Etymologo ἑόληται exp. ὁκκείνηται καὶ ἐπιπόθεσκε, afferens hunc ex Apoll. hexametrum, Ἡ μὲν δὴ ὣς ἑόληται νόον μελεδήμασι κούρη. sed annotat vterque, scribi etiam per diphthongum αι. Atque ita sanè, per diphthongum videlicet, scriptum apud Apollon. Argon. lib.3, apud schol. verò sine diphthongo per ε, exponentem itidem ἐπιπόθεσκε καὶ ὀνιαρίζε λύε.

Ἑόλου, Hesychio πρόσφορον, χρήσιμον.

Ἑόλπε, Atticè seu Ionicè pro ἤλπε, à them. ἔλπω. sæpéque pro ipso præsenti ponitur: vnde & Hes. ἑόλπει exp. ἐλπίζει, τὸ ἐδόκα, οἴεται, Sperat, Expectat, Putat. Hesiod. Ἀλλ' ἄπιθι πάλιν· ἑόλπει πελέν Διΐ.

Ἐόν, Ionicè pro ὄν, Existens, Quod est: à them. εἰμί. At ἑόν, Suum, Proprium: pronomen ex masculino ἑός.

Ἑός, Hesychio ἀγαπητὸν αἰνιγμός: afferenti & Ἑοῖς pro πρεσβύτεροις, συγγενεῖς, Consanguinei, Cognati.

Ἑοῦρα, præter. à ῥέζω, t.3, c.673, d

Ἑόρχη, ης, ἡ, Cochleare vel Tudicula. VNDE Ἑορχοῦσι, Cochleari agitare, Tudicula commouere. quod Varro Tudiculare dicit, Titinnius Trua confutare. Ambo leguntur apud Poll. Is enim lib.6, cap.13, in culinariorum instrumentorum censu, scribit πρωΐλω nominatam fuisse etiam ὀβελίσκον & ἑόρχον: & τὸ πρωΐλιον dictum fuisse etiam ἑορχοῦσι. Apud Hes. legitur Ἑορχίζεται, expositum itidem θρεωΰται: cui subiungit, ὀρχίς δὲ ἡ πρωΐη. sed suspectum hoc ὄρχις, quum eius sua serie nullam faciat mentionem, nec dubito quin pro eo reponendum sit si non ἑόρχη, saltem ἑορχίς. Eust. sanè pag. 219, afferens ἑόρχη pro θρωΐη, inde esse dicit τὸ ἑορχίζεται, ex Pausania & Æl. Dionysio exponens πρωΐζεται: & potius ab ὀρχίζω quàm ab ἑόρχη detriuari dicens. nam vt ὀρχίζεται ἄς (inquit) κακὸν κακῶν ἢ αἰσχρὸν ἐστίν, ita quodam modo & ἑορχίζεται, id est πρωΐζεται.

Ἑορτίζω, t.1, c.1206, f

Ἑόρται, eidem Hesychio est ἑόβεξε & κρεμάται. pro quo posteriore dicitur etiam ἄορται. At Ἑόρτις idem affert pro δρεπανίσας, καλαῖς.

Ἑορτάζος, ου, ὁ, affertur pro Festus. quod & ἑορτάσιμος.

Ἑορτάσιμος, t.1, c.1206, f. Ἑορτασέον, Feriandum.

Ἑορτασικός, t.1, c.1206, g. Ἑορτή, ib.c. Ἑόρτιος, ib.f

Ἑορτολόγιον, Codicillus festorum, Fasti. id est, liber in quo festa solennia signata sunt. Suid.

Ἑός, t.1, c.1068, d.

Ἑοσσοπῆρ, pro ἀοσσοπῆρ, id est ὀβίκουρος, ὑμωρός. Hesych.

¶ Ἐπαΐδολος, Hesychio ὀβριτυχών: Doricè pro ἐπιθόλος.

Ἐπαγγαλιάζων, eidem est ὀβηχάρων: qui & ἐπαγαλλόμενος.

Ἐπαγάλλομαι, t.1, c.13, f. Ἐπάγαμαι, Admiror ob.

Ἐπαγανακτέω, Indignor ob.

Ἐπαγαπαμόνη, Hesychio ὀκπληκτικὴ, ab ἐπαγάζομαι.

Ἐπαγγελία, t.1, c.21, a. Ἐπαγγέλλομαι, t.1, c.20, c.f.g. & t.3, c.845, e.ob.

Ἐπαγγέλλω, t.1, c.20, a.b.c.d. Ἐπάγγελμα, t.1, c.20, h

Ἐπαγγελτικός, t.1, c.21, a Ἐπαγγελτικῶς, ib.

Ἐπαγειρω, t.1, c.25, f. Ἐπαγερσις, ib.g

Ἐπαγιέειν, Adducere, Admouere. Herodot. ἐπαγιέειν σφι ἀῖρας, Admouere ipsis capras.

Ἐπαγκωνίζομαι, t.1, c.43, f

Ἐπαγλαΐζομαι, Exulto ob, vel Insolentius me effero & iactito ob. ἐγκαλλωπίζομαι, ὀνωσχάζομαι. Hom. Il. σ, de armis Patrocli, τά μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται. ὁ δὲ φιμὶ Δυρὸν ἐπαγλαΐεσθαι, ἐπὶ φόνῳ ἐγγύθεν αὐτῷ. vbi ἐπαγλαΐεσθαι Atticum est pro ἐπαγλαΐσεσθαι. Act. ἐπαγλαΐζω, ex Aristoph. affertur pro Oblecto.

Ἐπάγλωμος, Ionica syncope pro ἐπαγόλωμος, Adducens, Attrahens. Ex Herodoti lib.1, ἐπαγλῶν ἔδεος, pro Forma alliciens.

Ἐπάγομαι, t.1, c.76, f.g. & 77, c

Ἐπαγορεύω, Insuper dico: Facto alicui dictum aliquod adiicio. vt apud Aphthonium in Progymn. Διογένης ἰδὼν μειρακίου ἀπακτοῦν, τὸν πατέρα κρεμασθῆναι ἐπαινεῖν· ἐπειπών, Τί δὲ ταῦτα παιδεύεις; Adiiciēs seu superdicēs, vt Cic. loquitur.

Ἐπαγορεύει ἔχει, Hesych. exp. ὀδήμωμός ὅστι. Doricè pro ἐπιγορεύει ἔχει, Incusationem, Reprehensionem.

Ἐπάγριος, t.1, c.51, b. Ἐπαγριόω, t.1, c.52, a

Ἐπαγρον, Hesych. exp. ἀγρεύοντα, ἄγριον, Venatorium, Agrestem: subiungens his, ὧν τῷ ἀγρεύειν ὀντυχεῖν.

Ἐπαγρυπνέω, αῖ, Inuigilo, Insomnes noctes duco ob vel super. Basil. Σπουδαιοῖς καταρρυτμιζόμενος ἐπαγρυπνῶν. Luc. τὰ κοιδαίμονα δὲ καὶ τὰ ἐπαγρυπνεῖν τέλεσιν ἔοικε τοῖς πόνοις.

Ἐπαγράσασθαι, Hesychio ἐπικαταχωρήσασθαι: poetica syncope pro ἐπικαταχάσασθαι, ab ἐπικαταχαίζομαι, Retrocedo.

Ἐπάγω, Induco, Infero, t.1, c.76, f. Ἐπάγω, Adficisco, Accerso, ibid. g. Ἐπάγω, cum variis accusat. t.1, c.76, h. & 77, a. Ἐπάγω, Porto, Veho, t.1, c.77, b. Ἐπάγω, Adduco, Affero, ibid. c. Ἐπάγω, Stipo, Obstruo, ib. e. Ἐπάγω, Impello, Incito, ib. Ἐπάγω, cum dat. ib. g.

Ἐπαγωγαί, t.1, c.78, c. Ἐπαγωγή, t.1, c.77, h

Ἐπαγωγιον, t.1, c.78, c. Ἐπαγωγός, ib.b

Ἐπάγορον, t.1, c.77, g. Ἐπαγωνίζομαι, t.1, c.105, d

Ἐπαείδω, t.1, c.117, b. Ἐπαείδομαι, ib.d

Ἐπαείδω, ib.b. Ἐπαείρω, t.1, c.219, b.& 213, g

Ἐπαθλον, t.1, c.110, g. Ἐπαθλίζω, t.1, c.140, e

Ἐπαγίζω, t.1, c.235, a.b. VNDE Ἐπαΐγδην, quod Hesych. exponit ὄσον ὀπτῆλαῦσαι, In superficie, Ita vt summas tantùm partes perstringas & leuiter tangas. Idē tamen ἐπαγίζοντα exponit σφοδρότερον πνέοντα, Vehemētius spirantem, Impetuosiore flatu irruentem. Quomodo & ἐπαΐγδην exponendum foret Vehementiore impetu, Impetuosius irruendo.

Ἐπαΐδόμαι, t.1, c.148, c

Ἐπαικλα, siue Ἐπαΐκλα, τὰ, eadem quæ ὀβελδόρπια seu ὀβελδορπίσματα, Bellaria quæ à cœna apponuntur, Secundæ mensæ. Vox est Dorica seu Laconica, scribit enim Athenæus libro 4, Laconas ἐπαικλα vocare τὰ ὀβελδορπήματα τῶν συντεταγμένων τοῖς φειδιτίαις ἄκλα, seu πλάματα τὸ δεῖπνον μοίραν, τὰ διδόμενα τοῖς φειδιτίοις μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἄκλον dicitur τὸ δεῖπνον. vt, ἄκλον Ἀλκμάων ὁρμὸ ἔκτο. Ibidem quum duplicem esse docuisset παρθενικὴν καὶ λεγομένην ἐπαίκλων, subiungit hæc ex Persei Laconica politia, τοῖς δὲ πόροις ζωμοῦ εἰς ἐπαίκλα. ἔφασκε δ' ἔτι καὶ δεῖπνον πραγήματα. Et mox, ὅπως ἔχωσι τὰ ἐπαίκλα κάθηνται μετὰ δεῖπνον, γίνεται γὰρ ἄλφιτα ἐλαίῳ ἐρράμμενα. Item, ὅτα ποιοῦνται εἰς ἐπαΐκλα. Vbi nota inconstanter scriptum esse modò ἐπαίκλα, modò ἐπαΐκλα, modò ἐπαίκλα. quorum priora duo ratione non carent, postremum prorsus est dissentaneum. Apud eundem legitur ET ἐπαίκλεια. dicit enim sub finem lib.14, Molpidem Laconē τὰ φορὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἐπαίκλεια, ὃ σημαίνει τὰ ὀβελδεπίδας, tradere apud alios nominari μαστύας. Sed ibidem & prioris ἐπαίκλον meminit, dicens Pocœnii seu Postcœnium ab Atticis ὀβελδόρπισμα appellari, à Dorienſibus ἔπαικλον, à cateris plerisque Græcis ὀβελδεῖπνον. Apud Eustathium reperio non solùm ἐπαΐκλα, sed etiam ἐπαίκλια & ἐπαίκεια. Pagina enim 1714, ἐπαΐκλα ait dicta fuisse apud Lacones πραγήματα τὰ δεῖπνα. Et pag. 1141, quæ Plato comicus ὀβελτραπεζώματα vocat, alios nominare ἐπαίκλια: quæ & ἐπαίκεια dici, κατὰ συζύγειαν τοῦ ν καὶ τοῦ λ. esse autem ea μετὰ δεῖπνον βρώματα. ἄκλον enim & αἴκιον dici τὸ βρῶμα.

Ἐπαίμονες, Hesychio ὀδόντονοι, Nostro de sanguine creti.

Ἐπαινέομαι, t.1, c.168, c. Ἐπαινετός, ib.g

Ἐπαινετίελος, Laudatorius, Laudatiuus.

Ἐπαινέτης, ου, ὁ, Laudator. Xenoph. ἐπαινέτης σ' ἐῶ καὶ τοῦ ἔπους τούτου. VNDE Ἐπαινετικός, Laudatorius, vel Ad laudandum propensus.

Ἐπαινετὸς, t.1, c.168, g. Ἐπαίνετος, ib.h

Ἐπαινετῶς, ib. Ἐπαινέω, ib.c

Ἐπαινή, Hesychio ἐπαινετή, ἢ δεινὴ καὶ φοβερά: procul dubio respicienti ad hoc hemistichium Homeri Iliadis ι, ἐπαινὴ Περσεφόνεια. Hoc ipsum ἐπαινὴ schol. Hesiodi exponit & ipse ὀβριφοβαρὰ, δεινὴ, Horrenda, Atrox: quoniam αἰνὸν dicitur τὸ δεινόν: sed addens, per antiphrasin quoq; sic cognominatam dici posse ἐῶ οὖν αὖ τις ἐπαινέσειεν, vel hyperbolicè ἐῶ αὖ τις ἐπαινεῖν παραιτήσαιτο. Plut. & aliam affert expositionem. Nam in lib. De aud. poem. p.39, quum dixisset in hoc Hesiodeo, Νῦν ὀλίγῳ αἰνεῖν, τὸ ἐπαινεῖν positum pro παραιτεῖσθαι, subiungit, ita & ἐπαινῶ Περσεφόνειαν quosdam dictam velle quasi παραιτοῦμαι, Recusandam vel Deprecandam.

Ἐπαινος, t.1, c.168, b. & t.2, c.536, c.ob.

Ἐπαινοῦμορος, t.1, c.168, f. Ἐπαινουμβύως, ib.g

Ἐπαιονάδαι, Nicandri schol. ait propriè esse τὰ ἐπ' ἠόνος λουόμενα, In litore lauari. Alioqui significat Perfundere seu Irrigare: vt in Alexiph. eiusdem poetæ, v.462, Ἄλλοτε δ' ἐν δροίτῃ κεφάλων ἐμβάλλεο σάρκα, Ἄλλοτε πηδαλέοισιν ἐπαιονάσασο λοεσσῖς, aliàs in solio temperata aqua tinge corpus, aliàs calidis perfūde lauacris.

Ἐπαιρέομαι, Ionicè apud Hippocr. pro ἐπαίρομαι.

Ἐπαίρω, & Ἐπαίρομαι, t.1, c.212, e

Ἐπαιωάνημα, t.1, c.232, d. Ἐπαίωσμα, ib.e

Ἐπαίωνα, t.1, c.234, g. Ἐπαΐξιος, t.1, c.257, g

Ἐπαισχής, Cum turpitudine coniunctus, Turpis. Suidæ ἐπαισχὲς est αἰσχρῶς παραίνων, afferenti hoc eius exemplum, κἀμοὶ μὲν ἐπαισχὲς ὅστι τὸ πρῆγμα καὶ βλαβερὸν, κἀκείνῳ πολὺ αἴσχιον καὶ βλαβερώτερον. Et hoc, τὸ μὴ πρεσβυτέρας ὑπὸ πόνου ὄσης, τὸ ὑπὸ χωρήσεως ἐπαισχοῖς.

Ἐπαισχύνομαι, t.1, c.239, g. Ἐπαιτέω, t.1, c.242, f

Ἐπαίτης, ibid. g. Ἐπαίτησις, εως, ἡ, Mendicatio.

Ἐπαιτάω, & Ἐπαιτάομαι, t.1, c.253, g

Ἐπαίτος, t.1, c.251, g. Legitur & ἔπαιτι apud Hesych. expositum ἄπροι.

Ἐπαΐω, t.1, c.257, b. Ἐπαιωρέομαι, t.1, c.217, h

Ἐπακαθίζων, Leuiter aculeat, Spinis subhorrēs. Theophr. Hist. pl. l.4, ἰσχυρὰ δὴ ῥίζα, καὶ οὐ πόρρω τοῦ καλάμου, πολὺ ἐπακαθίζουσα. ἀλλ' ὁ κρόκοδείλος φοβεῖται, μὴ προσκόψῃ τῇ ὀφθαλμοῖς, τῇ μὴ ὀξὺ κεφαλῇ. Bud.

Ἐπακμαίζω, t.1, c.276, c. Ἐπακμαστικός, ib.

Ἐπάκμος, ib.b. Ἐπακολουθέω, t.1, c.281, b

Ἐπακολούθημα, ib.f. Ἐπακολούθησις, ib.

Ἐπακολουθητικόν, subst. ib. Ἐπακολουθητικός, ib.

Ἐπακονίζω, t.1, c.273, d. Ἐπακοντισμός, ib.

Ἐπακουός, t.1, c.290, c. Vide & Ἀκουός suprà.

Ἐπακουσμός, t.1, c.290, e

Ἐπάκουστος, Qui auditur vel inaudiri potest.

Ἐπακούω, t.1, c.290, c. Ἐπακρία, t.1, c.298, f

Ἐπακρίζω, t.1, c.299, a. Ἐπάκριος, t.1, c.298, e

Ἐπακροάομαι, t.1, c.296, c. Ἐπακρόασις, ib.

Ἐπάκρος, t.1, c.297, d

Ἐπακτάιος, Neptuni in Samo cognomentum: quòd videlicet coleretur vel templum haberet ἐπ' ἀκτῆς, in litore. Hesych.

Ἐπακτήρ, t.1, c.78, g. Ἐπακτικός, t.1, c.79, a

Ἐπακτικῶς, ib.b. Ἐπάκτιος, t.1, c.95, g. & 96, c

Ἐπακτοσεν, Hesychio ἐπίθραμβυ. Sed puto euna scripsisse ἐπάκτοσεν, quum ea scriptura seriei alphabeticæ conuenientior sit & etymo affinior. credo. n. esse ab ἀκπίζω.

Ἐπακτός, t.1, c.78, c. Ἐπακτόω, ib.g

Ἐπακτρεῖς, ib. Ἐπακτρεὶς, ib.

Ἐπακτοθρεύς, t.1, c.79, a. Ἐπακτόθρυς, t.1, c.78, g

Ἐπαλαζονεύομαι, t.1, c.308, a

Ἐπαλαλάζω, Alala clamo ob, vel Lætus acclamo.

Ἐπαλάομαι, t.1, c.305, h. Ἐπαλαστέω, t.2, c.693, g

Ἐπάλειμμα, t.1, c.318, d. Ἐπαλείφω, ib.

Ἐπαλεξήσων, Suidæ βοηθήσων, Opem laturus: ab ἐπαλεξέω. Hom. Il. θ, αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Τῷ ἐπαλεξήσουσιν ἀπ' οὐρανόθεν πρεσβίαλλον.

Ἐπαλετρεύω, t.1, c.320, f. Ἐπαλληθεὶς, t.1, c.306, a

Ἐπαλληθεύω, t.1, c.324, d

Ἐπαλθέω, αῖ, affertur pro Curo, Sano.

Ἐπαλλάξ, t.1, c.354, a. Ἐπάλλαξις, t.1, c.353, h

Ἐπαλλάττω, ib.c. Ἐπάλληλα, t.1, c.362, g

Ἐπαλληλία, t.1, c.363, a. Ἐπάλληλοι, t.1, c.362, f

Ἐπάλληλος, ib. Ἐπαλληλῶς, ib.h

Ἐπαλλοκαρπον, t.2, c.93, a. Ἐπαλλόκαυλος, t.2, c.92, g

Ἐπάλλομαι, Ionicè pro ἐφάλλομαι, Insilio vel Assilio.

Ἐπάλλων, Hesychio δοῦλος, λάτρις, Seruus, Famulus. qui infra πάλμων.

Ἐπαλμός, t.1, c.339, g. Ἔπαλξις, t.1, c.331, e. Ἐπαλξίης, ib.g

Ἐπαλτο, poetica seu Ionica syncope pro ἐπάλτο: idque vel à πάλλομαι, vel ab ἐπάλλομαι: à quo ἐπάλλομαι est illud ἔπαλτο quod Hesych. exp. ἐφήλατο, ἐπέθραμβυ, Insiliit.

Ἐπαλωών, Galeno apud Hippocr. est ὀπηπώων, Inspergès. A Dicitur frequentius παλωών.

Ἐπιλρτάω, ῶ, Farina aspergo seu cõspergo, vt apud Athen. lib.10, Epinicus dicit ὡς Σέλευκας ἐπιλρίτασε τὴν οἴνου. id est ἄλφιτα ἐπέβαλε τῇ οἴνῳ: seu ἐπ' ἄλφιτα ἔπιε, vt ibidem loquitur.

Ἐπαλώσης, c.1, c.327, f

Ἐπαμάω, & Ἐπαμάομαι, t.1, c.384, b

Ἐπαμβλήδην, Hesych. exp. αἰαῖ βαλλόμενος, ἀέακρφόμενος, Differendo, Recedendo, Tergiuersando.

Ἐπαμβλίσκω τοὺς καρπούς, affertur pro Excutio immaturos B fructus, Reddo præcoces fructus.

Ἐπαμείβω, & Ἐπαμείβομαι, t.1, c.393, a

Ἐπαμμένοις εἴδεσι παῖδας, Pueros forma præditos. ex Herodoto.

Ἐπαμοιβαδίς, t.1, c.393, b. Ἐπαμοιβαδὲν, ib.

Ἐπάμοιβος, ib.a

Ἐπάμονες, Hesychio ὑπόγονοι, (qui suprà ἐπαίμονες) & ἀκόλουθοι, qui infrà ὑπάονες.

Ἐπαμπέχω, t.1, c.1332, d. Ἐπαμπεύπωρ, t.1, c.405, g

Ἐπαμπεύω, ib.f. Ἐπαμφαδόνος, t.4, c.19, f

Ἐπαμφέρω, poetica syncope pro ἐπαναφέρω, A ceptum fe- C ro, Refero seu trassfero in. Solon apud Diog. Laert. p.19, meæ edit. Εἰ δὴ πεπόηται θεινὰ δ' ὑμετέρῳ κακότητι, Μή τι θεοῖς Τύπων μόῖραν ἐπαμφέρετε. Quod distichum & apud Plut. legitur in vita ipsius: sed ibi habetur λυγρὰ pro θεινὰ, & μήτιν pro μόῖραν. quod posterius planè nõ probo. locus est p.174 & 175, meæ edit.

Ἐπαμφαίζομαι, t.1, c.1380, b. Ἐπαμφιένυμι, t.1, c.1379, h

Ἐπαμφίσκω, t.1, c.1380, b

Ἐπαμφότερα, alicubi reperitur pro ἐπ' ἀμφότερα.

Ἐπαμφοτερίζω, t.1, c.410, h. Ἐπάν, t.1, c.1207, a

Ἐπαναβαθμός, Gradus. Plato in Symp. τῶν γὰρ δεῖ τὰ ἀεὶ ἐπαιτίνεται ὥσπερ ἐπαναβαθμοῖς χρώμενον, ἀπὸ ἑνὸς δεῖ ἐπὶ δύο, καὶ ἀπὸ δυοῖν δεῖ πάντα τὰ καλά. Sic Areop. p.135. Bud.

Ἐπαναβαίνω, t.1, c.640, h

Ἐπαναβάλλομαι, De die in diem differo. ¶ Ire Superin- D duo, vel Induo. Suid. enim ἐπαναβάλεσθαι affert pro περιτολίζεσθαι.

Ἐπαναβαίνς, t.1, c.641, a. Ἐπαναβιβάζω, t.1, c.655, e

Ἐπαναβλαδὸν, Superiniectim. Herodot. l.2, δεῖ δὲ εἶναι ἐῤῥαμμένα λίθινα ἐπαναβλαδὸν φορέοντα, His verò lanea ve- E stimẽta alba superiniecta gestant. i. superinduũt in modum amiculi. B. interpr. Amictim, Superiecta veste.

Ἐπαναβοάω, t.1, c.757, d

Ἐπαναγήοχα, Atticum præt. ab ἐπαράγω.

Ἐπαναγινώσκω, Relego: vel etiam Lego. Epict. ἐπαναγνῶθι Χρύσιππον. Hesych. ἐπαναγνῶναι exp. ἀναγνωείσαι.

Ἐπαναγκάζω, t.1, c.421, c. Ἐπάναγκες, t.1, c.419, b

Ἐπαναίρομαι, t.1, c.70, f. Ἐπαναίρω, ib.d

Ἐπαναδίπλοω, ῶ, Reduplico, seu Replico. VNDE Ἐπα- F ναδίπλωμα, dicitur Id quod reduplicatum seu replicatũ est. Gaza Replicamentum vertisse dicitur in hoc loco Aristot. Hist. an. l.2, ἐπαναδίπλωμα ἔχει ἡ χολίω, quem alii sic reddunt, Fel replicatum reuersũmque habet.

ITEM Ἐπαναδίπλωσις, Reduplicatio, Geminatio, vel Replicatio. Figuræ nomen est apud rhetores. Iul. Ruf. Ἐπαναδίπλωσιν esse dicit quum idem verbum in eadem sententia & primum est & extremum. vt, Vnum illud tibi nate dea, próque omnibus vnum. Et, Ipsum obtestemur, veniámque petamus ab ipso. Latinè dici inclusionem ait. Est alioqui apud grammaticos quoque nomen figuræ, quam reduplicationem & geminationem vocant: qualem esse dicunt in poeticis illis λελάχωσι pro λάχωσι, λελαθέσθαι pro λαθέσθαι.

Ἐπαναζέζεις, Hesychio est ἐπανελθεῖν, Reuerti.

Ἐπαναθεόμαι, t.1, c.1508, f. Ἐπαναῤῥέομαι, t.1, c.190, c

Ἐπαναίρτης, ib.c

Ἐπαναίρω, Eleuo, Attollo. Thuc. l.7, p.288, ἐπανήρετο πλὼ βα κτηρίαν: quod schol. exp. ἐπανετείνατο πλοῦον.

Ἐπανακαλέω, t.2, c.20, d. Ἐπανακαλοῦμαι, ib.

Ἐπανακάμπτω, t.2, c.545, b

Ἐπανάκειμαι, Repositus sum. Xen. Pæd. 3, p.50, τοῖς μὲ ἀγαθοῖς ἔπιμος καὶ ἐλευθέροις ὁ βίος θεραπευταθήσεται, τοῖς δὲ κακοῖς ἀπιόνος τε καὶ ἀλχινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰών, ἐπανεκάκειτο. Vbi B. interpr. Iniungetur, Imponetur, Incumbet.

Ἐπανακαταῤῥαίνομαι, t.2, c.158, e

Ἐπανακίρνασθαι, Rursus miscerī, Denuò commisceri. παλιν συγκρίνεσθαι, apud Greg. De homine.

Ἐπανακαγγάνω, t.2, c.227, f

Ἐπανάκλασις, t.2, c.20, d. At Ἐπανάκλισις, esse dicitur Retrocessio, Inclinatio actiei ad sinistram.

Ἐπανακοινόω, exponitur Communico, consilii videlicet ca piendi gratia, in hoc loco Plat. lib.11, De rep. τοῖς νομοφύλαξιν ἐπανακοινώσαντες οἱ ἀγορανόμοι καὶ αὐτοῤῥάψαντες.

Ἐπανακολυθέω, Affector. v. l. Ἐπανακομίζω, Refero.

Ἐπανακρέμαμαι, t.2, c.413, f

Ἐπανακρίνω, idem quod αὐτακρίνω. Dionys. ad Demophilũ, καὶ εἰ τὸν ἀρχόντα δικαιοῦσθαί τινας ἢ καταδικάζοντα πρεσβύτας τῶν ἄνωθεν ἀπὸ θεσμῶν ἐπανακρίνειν ἐπόλμησεν, ἀμα καὶ τῆς ἀρχῆς ὀκβάλλειν ἔδοξε, id est, Percunctari ausus esset, & causam sententiæ suæ rogare. B. Comm. p.35.

Ἐπανακρούομαι, t.2, c.447, d. Ἐπανάκρουσις, ib.e

Ἐπανακρούω, ib.d

Ἐπανακτᾶσθαι, Recuperare, Reparare.

Ἐπανακτέον μοι μικρὸν αὖθις τὸν λόγον, Reuocanda mihi paulo altius oratio. Synes. epist. 56. Ad verbum sonat Reducendum.

Ἐπανακυκλέω, t.2, c.506, a

Ἐπανακυκλόω, ῶ, Reuoluo vel Repeto. VNDE Ἐπα- C νακυκλωσις, Reuolutio. Aud Platonem in Tim. τῷ ἢ κύκλῳ τοῦτο ἑαυτοῦ ἐπανακυκλώσας, Cic. vertit, Orbium conuersiones.

Ἐπανακύπτω, in v. lex. idem esse dicitur quod ἐπανακυκλόω: quum potius sonet Respecto, Aspecto, Suspecto.

Ἐπαναλαζονεύομαι, affertur pro Superbus sum & contu- max: forsan ex Hesychio, qui ἐπαναλαζονεύοιδ, ὑβρίσθαι exp. καταθρασυνόμενον. Sed apud eum alphabetica series postulat ἐπαλαζονεύοιδ, ὑβρίσθαι: quod multo magis cõsentaneũ est.

Ἐπαναλαμβάνω, t.2, c.562, a. Ἐπαναλήψις, ib.b

Ἐπαναλίσκω, t.1, c.422, g. Ἐπαναλύω, ib.

Ἐπαναλύων, Hesychio est ἐπανεῤῥέφων, Reuertens.

Ἐπαναμίμνω, t.2, c.878, g

Ἐπαναμιμνήσκω, In memoriam reuoco. vel Identidem in memoriam reuoco, Identidem reminisci facio. aut Iterum commonefacio. Demosth. sub finem Philipp. 2, ἕως οὗ ἐπὶ μέλλοι, καὶ σωίσεται τὰ πεῤῥόμενα, καὶ καταπαύσῃ ἀλλήλων, ἕκαστον ὑμῶν, καθ' ἅπερ ἀκριβῶς εἰδότα, ὅμως ἐπαναμιμνήσει βούλομαι.

Ἐπαναπείω, t.2, c.1031, d. Ἐπαναπαύομαι, t.3, c.108, a

Ἐπαναπέμπω, Remitto. Aliis, Reucho, Reduco.

Ἐπαναπηδάω, ex Aristoph. Nub. pro Insilio, Insurgo.

Ἐπαναπλέω, t.3, c.370, e. Ἐπαναπνέω, t.3, c.412, d

Ἐπαναποδίζειν, t.3, c.517, f. Ἐπαναποδίζομαι, ib.

Ἐπαναποκτιννύω, affertur pro Etiam interficio. Sed suspectæ hîc tot præpositiones, potiúsque dicendum ἐπαποκτιννύω.

Ἐπαναπολέω, t.3, c.466, d

Ἐπαναῤῥίπτω, Vnum super alium reiicio & in sublime iaculor. Bud. ἐπαναῤῥίπτειν ex Xen. affert pro Eiaculari, iacere in longum.

Ἐπανάσασις, t.3, c.756, d. Ἐπανασείω, ib.

Ἐπαναστείρω, t.3, c.936, g. Ἐπαναστρεφῶ, ib.

Ἐπανάστασις, t.1, c.1750, d. Ἐπαναστέλλω, t.3, c.998, f

Ἐπανάστημα, t.1, c.1750, f. Ἐπαναστρέφω, t.3, c.1088, f

Ἐπαναστροφὴ, ibid.

Ἐπανασώζω, idem quod αἰακτῶμαι, teste Bud.

Ἐπαναπασις, t.3, c.1287, a. Ἐπαναπείνω, t.3, c.1286, g

Ἐπαναπέλλω, t.3, c.1366, h. Ἐπαναπήμι, t.3, c.1484, e

Ἐπαναφέρω, Recurro. Arbores etiam ἐπαναφέρειν dicuntur pro In sublime excrescere, vt & αἰαφέρειν. Basil. in Hexaem. πόσα πόσα φυτῶν ἡμῖν ἐπανέφραμε. B. Comm.

Ἐπαναφυράω, t.3, c.1679, e

Ἐπαναφέρω, Transfero, Remoueo, Reiicio. Demosthenes in Aphob. καὶ πῶς εἰς ἀλλήλους ἐπαναφέρετε. Aristophanes, μοιχὸς ἢν τύχῃς ἀλοιᾷ, τίσι' αὐτερεῖς φρὸς αὐτὸν, Ὡς ὑδὲν ἀδικήσας, ἐστ' εἰς τὸν Δί' ἐπανεγκεῖν, Κἀκεῖνος ἤθλων ἔρωτας ὅτι καὶ γυναικῶν, exemplum facti in Ionem reiiciendum. Est enim ἐπαναφέρειν his in locis Crimen culpámve, aut causam criminis actionémve, in alium reiicere seu remouere. ¶ Significat etiam Refero, Renuncio. Quo Xenophon in passiua voce vsus est:

οἱ δὲ πρέσβεις ἐπανεφέροντο τοῦτο εἰς Ἀθήνας. Item Refero, Reduco. Hermog. ἐπαναφέρει τὸ ὅδε τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου. ¶ Significat etiam Repetere & conduplicare: VNDE Ἐπαναφορὰ, nomen schematis apud grammaticos & rhetores. Plut. in Homero, τὸ δ' αὖτε ῥῆσις ὅδε καὶ ἐπαναφορὰ, ὅταν ὀνόματος πλειόνων κώλων τὸ αὐτὸ μέλος ἐπαναλαμβάνῃ. Hæc & alia plura Budæus pag. 404, vbi & exempla huius figuræ affert. Iul. Rufin. ἐπαναφορὰν esse dicit quum ab eodem verbo plures inchoatæ sententiæ incipiunt. vt, Hîc gelidi fontes, hîc mollia prata, Licori, Hîc nemus: hîc ipso tecum consumerer æuo. Latinè hanc figuram dici regressionem ait. Aquila Relatum vocati tradit: constare autem ex eo quòd eadem pars orationis sæpius per singulos ambitus aut per singula membra, interdum etiam breuius per cæsa, quæ κόμματα appellant, repetitur. Plura vide ibidem. Vide & t.4, c.109, d.

Ἐπαναχωρέω, t.4, c.673, d. Ἐπαναχώρησις, ib.

Ἐπάνδρος, t.1, c.436, f

Ἐπανεγείρω, Excito, Exuscito. VNDE Ἐπανέγερσις, quod idem esse dicitur ac αὔξησις. C

Ἐπάνειμι, Redeo, Reuertor. Plut. Lycurgo, οὐδὲν μεπακινεῖν ἕως ἐπανέοιεν ὃν Δελφοὺς αὐτὸς, quoad Delphis ipse redierit. Idem in Probl. Rom. καὶ ὅτι ξένης ἐπανίοιεν. Item adoptiuus ἐπανιέναι dicitur quum è familia ascitita ad suam naturalémque reuertitur. Demosth. τίς πεπεῖσθαι ὃν ἐξὸν βεβιῶσθαι, ἀλλὰ ζῶντας ἕκαστα πάντας ὑὸν γνήσιον, ἐπανιέναι, sed viuentes in familiam suam redire, si tamẽ filium legitimum è se genitum in adoptiua familia relinquant. B.p.109. In sermone etiam & disputatione aliquis ad aliquid ἐπάνειον, vt & apud Latinos Re- D dit, Reuertitur. Demosth. Pro corona, ἐπανέειμι δὴ πάλιν ὅθεν περὶ ἀποδείξεις. In eadem orat. ἀλλ' ὀκέσε ἐπανέειμι. Sic Xen. Hell. 7, ἐγὼ δ' ἔνθεν εἰς Τῶπας ἐξέλιω, ἐπανέειμι. vt & libro 6, ἐγὼ δ' πάλιν ἐπανέειμι ὅθεν εἰς τὰ περὶ Τάσωνος παρεσκευάζεις ἐξέλιω. Significat etiã Rursum disputo, Denuò disputo, vel etiã Ad differendũ redeo. Galen. περὶ δὲ τούτων αὖθις ἐπάνειμι. De his rursus differã, Ad differendum de his reuertar. Sic Plato De leg. ἐπανιὼν πρὸς φύσεως. At alibi idem Plato, ἐπανιὼν τοῖς λόγοις, pro Repetens, Recẽsens. B.p.547. ¶ Idem Plato in Symp. vsus est pro Ascẽdo. E vt & Xen. Pæd. 1, p.4. ἵνα δὲ σαφέστερον δηλωθῇ πᾶσα ἡ Περσῶν πολιτεία, μακρὸν ἐπάνειμι, aliquantum ascendo & rem altius repeto.

Ἐπανειπεῖν, t.1, c.1223, b

Ἐπανεῖδεῖν, Rediisse: ab inus. them. ἐπανελθόντα.

Ἐπανέλωμαι, vide in Ἐπαναῤέω. Ἐπανεγεκεῖν, in Ἐπαναφέρω.

Ἐπανέρομαι, & (Ionica siue poetica epentheti τοῦ ι) Ἐπανείρομαι, Rursus interrogo: vel simpliciter Interrogo. Quo- F rum hoc vetur Apollon. Rhod. illo Aristoph. dicens, μὴ δὴ ἐπανέρῃ με, Neque interrogas me.

Ἐπαν ἔρχομαι, t.1, c.1268, a. Ἐπανέρχω, t.1, c.1333, f. & 1336, d

Ἐπανήκω, idem quod ἐπανέρχομαι, Redeo, Reuenio.

Ἐπανήλωκα, t.1, c.422, g.

Ἐπανθέω, t.1, c.447, e. Ἐπάνθησις, ib.g

Ἐπανθίζω, t.1, c.448, e. Ἐπανθισμὸς, ib.f

Ἐπανθρακίδες, Pisciculi qui super carbonib' seu prunis assantur. τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. Aristoph. Vesp.

Ἐπανίημι, Remitto, Laxo. Luc. μεθήσεσθαι ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπανεῖς τὴν ὀφρύων, paulum remissis superciliis frontisque G seueritate laxata. Plut. Lyc. ἐπανιέντες τοῖς νέοις τὰ σκληρότερα τῆς ἀγωγῆς, remittentes laxantésque. Xen. in Cyneg. διωκέτωσαν δ' ἐρρωμένως καὶ μὴ ἐπανιέσθω, πολλῇ κραγῇ, streuuè nec remissa impetus seu cursus contentione, seu, Ita vt non relangueſcat impetus. Rursum significat Remitto & cõdono. Hermog. καὶ ἄφεσί τις παρ' Ἀθηναίοις ἐπανεῖται τὸν φόρον.

Ἐπανισόω, t.1, c.1729, h

Ἐπανιστάω, ῶ, siue Ἐπανιστάνω, idẽ quod ἐπανίσταμαι, Excito.

Ἐπανίσταμαι, Assurgo, &c. t.1, c.1749, f. Ἐπανίστασθαι, Emi- H neo, &c. c.1750, b. Ἐπανίστημι, Excito, &c. c.1749, f.

Ἐπανοίστρω, exponitur Reprimo, Resisto.

Ἐπανιτέον, siue Ἐπανιτητέον, Redeundum.

Ἐπανιὼν, Rediens, Reuertens: ab ἐπάνειμι.

Ἐπανόδος, t.2, c.1164, b. Ἐπανοιδέω, t.2, c.1100, d

Ἐπανοίσω, Referam: ab inusitato them. ἐπανοίω. refertur ad

Ἐπανορθόω, t.2, c.1439, c. Ἐπανόρθωμα, ib.f

Ἐπανόρθωσις, ib. Ἐπανορθωτὴς, Corrigendus. Plato.

Ἐπανορθωτὴς, t.2, c.1439, g. Ἐπανορθωτικὸς, ib.

Ἐπαντέλλω, t.3, c.1367, c. Ἐπαντὴς, t.1, c.458, d

Ἐπαντλέω, t.1, c.468, d. Ἐπαντλέομαι, ib.f

Ἐπάντλημα, ib.g. Ἐπαντλήσις, ib.

Ἐπαυόω, & Ἐπαυοῦμαι, t.1, c.472, e

Ἐπαύω, t.1, c.474, f. Ἐπαύωθεν, ib.g

Ἐπαύωδι, ib. Ἐπαξιέρασος, t.1, c.479, c

B Ἐπαξιος, ib.e. Ἐπαξιόω, t.1, c.483, c

Ἐπαξίως, t.1, c.479, e

Ἐπαοιδὴ, & Ἐπαοιδία, t.1, c.117, e

Ἐπαοιδὸς, poeticè pro ἐπῳδὸς, Incantator. Hesychio ἐπαοιδοὶ sunt φαρμακοὶ, γόητες, vt & Suidæ.

Ἐπαπιλέω, t.1, c.485, d

Ἐπαπτέρας, Hesychio δυςνόητα, πολλά.

Ἐπαπφείδω, sic dicitur vt ἀπφείδω. Plut. in Cæs. Κάτων ἅμα τοῦ γοιαῦ ἅμα τῷ λόγῳ σωεπαπφείδοντος αὐτῷ, id est Detorquente, Intorquente. Bud. ¶ Ἐπαπφείδομαι, Innitor, Fulcio me. Athen. ex Posidonio, ὁ πρωῒ ὢ ζῶν οὐδὲ παπεῖν ἠδύνατο, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπφειδόμενος ἐπορεύετο.

Ἐπαπέρχομαι, Decedo post, Subsequor. Gregor. in Maccab. encom. καλὸν οὐπάριον ἐδίωσε τοῖς πυγὴν ἑωυτῷ, ἐπαπεκηδοῦσα τοῖς πεφαγεκηδοῦσι, subsequuta eos qui iam ante se è vita discesserant.

Ἐπαπήνιω, Hesych. affert pro πὼ ἄμαξαν. Sed suspecta hîc præpositio.

Ἐπαποδύομαι, t.1, c.1062, b. Ἐπαποθνήσκω, t.1, c.1569, h

Ἐπαπολογόομαι, οῦμαι, Bud. ex Plut. affert positum pro simplici ἀπολογόομαι, Defendo vel Refello. Significat alioqui Vtor, defensione refutationéve super vel ob aliquam rem, vel Insuper.

Ἐπαπορέω, t.3, c.171, a. Ἐπαπόρημα, ib.b

Ἐπαπορημματικὸς λόγος, ib. Ἐπαπόρησις, ib.

Ἐπαπορηπικὸς, ib. Ἐπαπορία, ib.c

Ἐπαποτέλλω, t.3, c.1000, e. Ἐπαῤῥεῖ, t.1, c.516, g

Ἐπάρας, Ἐπάρασθαι, Ἐπαῤῥόμενος, sunt ab ἐπαίρω.

Ἐπαῤῥέομαι, t.1, c.510, g. Ἐπαῤῥέσμος, ib.h

Ἐπαῤῥέω, t.1, c.517, f. Ἐπάρεσις, t.1, c.510, h

Ἐπαρήμος, t.1, c.530, e. Dicitur & de animante & de oculo. Nec enim tantùm affertur ex Aristot. Hist. anim. lib.9. ἐπάρημος, καὶ οὐκ ὀξυωπὸς, sed etiam aliunde, ἐπάρημα ὄμματα, pro Leucomate laborantes oculi, πτωχωμένοι ὑπὸ λευκωμάτων, Albugine obscurati.

Ἐπάργυρος, t.1, c.533, a. Ἐπάῤῥω, t.1, c.535, c

Ἐπαρέσκομαι, t.1, c.578, h. Ἐπαρίγω, t.1, c.514, g

Ἐπαρνηθὴν, ib.

Ἐπαρνὸς, Homero ὀνομασθέν, ab ἐπαίρω.

Ἐπαρθεὶς, t.1, c.213, c

Ἐπαρίστερος, Sinister, Ineptus. Phrynichus vult non ἐπαίστερος dici, sed σκαιός. Est tamen inde SVBSTANT. Ἐπαριστερότης in lib. De virt. & vit. qui Aristoteli inscribitur, pro Sinisteritas, Ineptia, Insulsitas. Item ADVERB. Ἐπαριστέρως, Sinistrè, Ineptè, apud Plut.

Ἐπάρκεια, t.1, c.538, e. Ἐπάρκειος, ib.

Ἐπαρκέω, ib.c. Ἐπαρκὴς, ib.f

Ἐπάρκιος, t.1, c.537, c. Ἐπαρκοιώτης, t.1, c.538, e

Ἐπαρμα, t.1, c.213, c. Ἐπάρθμος, t.1, c.564, h

Ἐπάρουρος, t.1, c.544, a. Ἐπαρσις, t.1, c.563, f

Ἐπαρσις, t.1, c.213, e

Ἐπασπάω, & Ἐπαρπόμαι, t.1, c.572, b

Ἐπαρτήματα. Hesych. affert pro πεῤῥασκευὴ, Apparatum.

Ἐπαρτὴς, t.1, c.576, a. Ἐπαρτύω, t.1, c.575, f

Ἐπαρυσηρ, t.1, c.1262, a. Ἐπαρυσρὶς, ib.b

Ἐπαρύσθω, ib.a. Ἐπαρύω, ib.

Ἐπαρχὴ, esse dicitur Decima: aliquando etiam ἐπαρχία.

Ἐπαρχία, t.1, c.562, d. Ἐπαρχιώτης, ib.e

H Ἐπαρχμάτης, ib. Ἐπάρχομαι, t.1, c.558, e

Ἐπαρχος, t.1, c.562, c. Ἐπάρχω, ib.

Ἐπαραχὴ, t.1, c.544, h. Ἐπαρὸς, ib.g

Ἐπαδμαίνω, t.1, c.618, c

Ἐπασκέω, ῶ, Exerceo, Factito, Colo, Do operam. Herodot. ἐπασκήσας καὶ κρόκον. Itidẽ ἐπασκῆσαι τὴν ἀρετὴν, qui ei incũbit. Sic apud Aristoph. in Nub. quidã σοφίαν ἐπασκῶ.

Homerus vsus est pass. ἐπισκῆδαι pro Exculcum & accuratum esse, Exornatum esse: Odyssea ρ, v. 266, ἐπίσκηται δέ οἱ αὐλὴ Τοίχῳ καὶ φριγοῖσι. quod schol. expon. μετ' ὀδὴ μαλείας ἐξεκαθόμηται. ¶ Hesychio ἐπασκεῖν est σέβεσθαι, ἀγηθύειν: forsan peculiariter dictum τοῦ ἀεὶ τῶν ἀσκηθῶν λεροῤῥήσιον, qui cæteris studiis relictis mentem exercebant in cognitione & meditatione rerum diuinarum. Porro ab hoc verbo est VERBALE Ἐπασκητής, Exercitator. Hesychio autore ἐπασκηταὶ sunt οἱ ἀθληταὶ, Athletæ: vt pote exercendo certaminibus corpori operam dantes. B.

Ἐπάσκιον, Siculis ἡ χώνη, Infundibulum, teste eodẽ Hesych.

Ἐπαφμα, c. 1, c. 117, e

Ἔπαυρον ὕτερον, vox Æolica, familiaris poetis, facta ὀνομ τῶν ὄσσον, ideóque significans τὸ ἔργον ἢ τὴν ἐπαλληλίαν πονεῦν, inquit Eustath. Itaque ἐπαυσύτερον facere aliquid dicuntur qui id faciunt vnus post alium continua serie sequentes. Homer. Il. η, Ὡς τότ' ἐπαυσύτερον Δαναῶν κίνοντο φάλαγγες. Et Iliad. α, Θῆσκον ἐπαυσύτερον, Euestigio vnus super alium: vel etiam Conferti, Crebri: vt schol. exp. πυκνότερον, ἀθρόον, Hesych. ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις, qui itidẽ ἐπαυσύτερον affert pro ἀλλεπάλληλον. Affertur & ἐπαυσυτέρῳ ἢ κυλίνδων ἱμάσθλῳ, pro Crebram voluens scuticam. C

Ἐπαύρηε, Hesych. affert pro ἐπέκυρα.

Ἐπαυλέω, Luminis radius illustro, & splendorem affero. idem quod αὐλέω. In pass. voce aliquando significat Splendesco: aliquando Splendeo: VNDE Ἐπαύλασμα, ατος, τὸ, Splendor.

Ἐπαυδῆσαι, Insuper dicere: ἐπειπεῖν, Suidæ. Aliis, Alloqui.

Ἐπαυθαδίζομαι, t. 1, c. 1440, e. Ἐπαύλαμα, t. 2, c. 43, f

Ἐπαυλαὶ, ἀδος, ἡ, Caula esse dicitur: quæ potius ἔπαυλις. D

Ἐπαύλειος, Qui in aula est, vel Qui aulæ seu cohortis est. Affertur enim οὐδὸς ἐπαυλείου pro Liminis aulæ: ex Homero. Sed si locus iste desumptus est ex Odyssea α, vt esse puto, diuisim scribendum est ἐπ' αὐλείου. Sic enim ibi, Σπῆ δ' Ὀθακης ἐν δόμῳ ὀδὸν ἠεροδόρεις Οδυσῆος Οὐδὸν ἐπ' αὐλείου.

Ἐπαυλέω, t. 1, c. 622, e

Ἐπαυλία, teste Hesychio, dicitur ἡ δευτέρα τῶν γάμων ἡμέρα, ἐν ᾗ κομίζεται δῶρα οἱ οἰκεῖοι τῇ γεγαμηκότι καὶ τὴν νύμφη, for sitan ἀπὸ τῆς αὐλίζεσθαι τὴν νύμφιον. Alii plur. num. ἐπαύλια vocant, vt Sud. quem vide.

Ἐπαύλια, t. 1, c. 626, c. Ἐπαυλίζομαι, ib. d. & 627, e

Ἐπαύλιον, t. 1, c. 625, g. Ἐπαυλις, ib.

Ἐπαυλόκαυλον, t. 2, c. 92, g. Ἐπαυλος, t. 1, c. 624, g

Ἐπαυλόσιωος, Suidæ ὁ εἰς τὴν ἐπαυλὴν ἰὼν, ex Epigr.

Ἐπαυξάνω, Adaugeo: pass. ἐπαυξάνομαι, Accresco.

Ἐπαυξής, t. 1, c. 1377, a. Ἐπαύξησις, ib.

Ἐπαυξω, ibid.

Ἐπαυρέω, ῶ, ET Ἐπαυρίσκω, ITEM Ἐπαύρομαι, Fruor, Vtilitatem & fructum percipio: ὠφελοῦμαι, καρποῦμαι. Construitur aliquando cum genitiuo, aliquando cum accusatiuo. Cum genitiuo, vt ἐπαύρεσθαι βιότοιο, apud Apollonium: & ἐπαύρεσθαι αὐέμου. Sic Hippocr. dicit, Περσῶν ὀλβου ἐπαύρεσθαι. Idem, τὸ σῶμα τρύχεται ἢν ὅσων ἐπαυρεσκόμενον. Et Themist. in Exploratore, ὧν οὐκ ἐγχωρεῖ ὀξέως τὸν ἐλαττουμένων ἐπαυρίσκεσθαι. Necnon ante hos Homerus Iliad. σ, Τῶν πινὰ βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέσθαι ἠδ' Ἀχαιοί. Cum accusatiuo, Andocides p. 19, εἰ πότε οὖτοι τοσοῦτοι ἐν τῇ πόλει χρὴ ἀγαθὸν ἐμοὶ ἐπαύρεσθαι; Si vos oporter aliquo commodo à me affici, Aliquid fructus & vtilitatis ex me percipere. Vbi nota præter accusatiuum rei habere etiam genitiuum personæ. Alioqui & sine casu absolutè positum reperitur, itidẽ pro Frui, Fructum capere. Homer. Odyss. ρ, Εἴκαν ἐμὲ μνηστῆρες — Λάθρῃ κτείναντες πατρωΐα πάντα δάσωνται, Αὐτὼν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέσθαι ἢ τινὰ τῶνδε, malo te ea habere & iis frui quàm aliquẽ ex hisce. Hippocrates De morb. libro 4, ἐπὴν δὲ ἐς τὴν κοιλίην πέσῃ τὰ βρώματα καὶ τὰ ποτὰ, ἐπαυρίσκεται τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς κοιλίης, καὶ πληροῦται σὺν τῇσι πηγῇσι. Cui adde hunc locum eiusdem in lib. De nat. infant. καὶ ὁκόταν ἀφίκηται ἐς τὰς μήτρας τὸ γάλακτος, τὸ παιδίον ἀπ' αὐτῆς ἐπαυρίσκεται ὀλίγον: nisi hîc ὀλίγον nomen esse velis, nõ aduerbium. His verò in locis nota etiam addi ἀπό. ¶ Verùm & in malam partem accipitur pro Damnum accipere, Pœnas luere. In qua significatione itidem interdum sine casu ponitur. vt Iliad. ζ, Τοῦτῳ δ' οὔτ' ἀρὴ γαῖ' ἔμπεδοι, οὔτ' ἀρὴ ἀπίσσω Ἕσσονται, πρὶ κέν μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, quare suspicor eum fructus eius mali percepturum. id est, damna inde passurum & pœnas daturum. Interdum cum genitiuo. Hesiod. Erg. Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Homer. Iliad. α, Ἠέ κε πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, luant noxam regis. seu, vt plectantur Achiui quod rex delirarit. Idem & cum accusatiuo rei, Odyssea σ, Μὴ δὲ σύ γε ξείνων καὶ πλωκῶν κοίσεαι νόον εἶναι, Λυγρὸς ἐών, μή που τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃς, Ne fortè & grauiore afficiare malo, Ne fortè & maius damnũ capias. ¶ Significat etiam Capesso. Nam Budæus ex Plutarcho p. 574. affert πᾶσιν ἀρχῶν ἐπαυρόμενοι, pro ἁπτόμενοι, Capessentes & quasi καρπούμενοι. ¶ Item Assequor, Consequor, Contingo. Homer. Iliad. ο, Πολλὰ δὲ καὶ μετόπισθε, πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν, Ἐν γαίῃ Ἰθάκῃ πλαζόμενα χρόνον ἄσας, antequam attingerent & assequerentur corpus quod petebant. Iliad. ψ, λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, caue autem saxum contingas: Μὴ πως ἵππος τε τρωσῆς, κατά θ' ἅρμα τε ἄξῃς. Itidem in Theriacis Nicandri, v. 763, ὅς τις ἐπαύρῃ, scholiast. exponit ἰῶ τις αὐθῆ ἅψηται. Rursum pro Consequi, Assequi, Nancisci. Apollon. Argon. libro 2, εἰ κ' ἐθελοῦσι κυβερνήτορες ἐπαύρῃ. id est τύχῃ. Hesychius diuersis modis exponit. Affert enim ἐπαυρέσθαι & ἐπαυρεῖν pro ἀπολαῦσαι, ὀδυτυχεῖν, ὀδηφαῦσαι: itidémque ἐπαύρῃ pro ὀδυτύχῃ, ὀδηφαύσῃ: necnon ἐπαύρει pro ἀπολαύει, μεταλαμβάνει. Affert etiam ἐπαύρωνται pro ἐπαυξήσωνται. Item ἐπαυρεθέντα pro ὀδηβάλοντα. Vbi vt ἐπαυρεθέντα legitur per ε in antepenultima, ITA ET Ἐπαύρεσις apud Thucydidem libro 2, pag. 65, οὔτε τοῖς ἀεὶ παῖ ἐπαυρέσις καὶ τοῖς τὸ παρὸν ἡδέως παιδεῦσαι. Vbi tamen quidam ἐπαυσησις scribi annotant in ver. codic. Scholiastes exponit ἀπολαύσις καὶ ἡδυπαθείας, fruitiones & voluptatum perceptiones. Porro notandum est non reperiri solùm ἐπαύρεσθαι, sed etiam ἐπαυρέσθαι, verùm illud, esse præsentis temporis, significans ἀπολαύειν, hoc, aoristi 2, significans ἀπολαῦσαι, ita deriuarum ab ἐπαυρέω, aut ἐπαυρίσκω, vt εὑρέσθαι ab εὑρέω seu εὑρίσκω. Ac vt in aor. 1 med. dicitur εὕρεσθαι, sic etiam ἐπαύρεσθαι, & in indic. modo ἐπαύρεσ. B C D E F G H

Ἐπαύρησις, vide in præced. Ἐπαυρέω.

Ἐπαυρίζω, Leniter sprosi non mentiuntur v. l.

Ἐπαυρον, t. 1, c. 618, c

Ἐπαυρεσκομαι, & Ἐπαύρομαι, habes in Ἐπαυρέω.

Ἔπαυρος, Torrens. Hesychius enim ἐπαύροις dici scribit τοῖς χειμάῤῥοις πυπαμοῖς: qui & αὔαυροι dicuntur.

Ἐπαυτόπλῳ, ET Ἐπαυτοφώρῳ, coniunctim alicubi reperiuntur pro ἐπ' αὐτόπλῳ & ἐπ' αὐτοφώρῳ. quæ vide suprà in α suo loco.

Ἐπαυχένιος, c. 1, c. 608, b. Ἐπαυχέω, t. 1, c. 609, b

Ἐπαφαιρέω, ῶ, Insuper demo seu detraho. Gal. Therapeut. l. 9. κάλλιστον ἢ ἐπαφαιρεῖν αὖθις ὀλίγον αἷμα τοῦ. Et rursum, ἐπαφαιρεῖν δὲ ἢ τείς.

Ἐπαφωαίνω, Desicco, Exsicco. Ex Aristoph. Ran. ὥστ' ἐπαφωανεῖ δεῦρο πανυθωαίος γελῶν. id est ὀξηρανθεῖν. Suid.

Ἐπαφάω, ῶ, & Ἐπαφάομαι, ῶμαι, Contrecto, Tango. Vtrunque affert Hesychius. Et ἐπάφησεν enim affert pro ἐπαφήσατο, & ἐπαφᾶται pro ψηλαφᾶ, ὀδηφαύει. Sic Naz. μαλακῶς ἐπαφώμενοι. molliter contrectantes.

Ἐπαφή, ῆς, ἡ, Attactus, Contactus, Contrectatio. Plato in Tim. ἢ ὀνομάζοις μέρεσι ἢ ὄψεως ἀφεῖ τὰ ὀνομάζα μέρη γίνεται ἐπαφή. Quæ Cic. vertit, Contractis partibus oculorũ contrarias partes attingunt.

Ἐπαφής, ές, ὁ καὶ ἡ, Sensu dubius: si non mentiuntur v. l.

Ἐπαφίημι, t. 1, c. 1662, d. Ἐπαφρέω, t. 1, c. 613, b

Ἐπαφροδισία, t. 1, c. 614, c. Ἐπαφρόδιτος, t. 1, c. 613, g

Ἐπαφρόδιτος, ib.

Ἔπαφρος, Super quo spuma est. Tradit enim Gal. quosdã Hippocratis enarratores ἔπαφρα ab eo dici velle τὰ τὴν ἀφρὸν αἴωθεν ἐπιχούμενον ἔχοντα, seu ἐφ' ὧν ὁ ἀφρὸς φαίνεται: nimirum quum Prorrher. l. 1 dicit, κοιλίη ἢ ἔπαφρα χολῶδεα προσδιέρχεται.

Ἐπάχθεια, t. 1, c. 616, a. Ἐπαχθής, t. 1, c. 615, h

Ἐπαχθής, t. 1, c. 616, a

Ἐπαχθόω, ῶ, Contristo. Ita vulg. l. proculdubio quòd apud Hesych. legerunt ἐπάχωσεν expositum ἐλύπησεν, ἠνίασεν: item ἐπαχώθη, expositum ἠνιάθη, ἐλυπήθη. Sed sciant hæc esse à them. παχόω, & ε hic esse αὔξησιν.

Ἐπαψ, affertur pro Mox, Iterum, Retrò: quod & ἄψ.

Ἐπαῳ, Ionicè pro ἐπαὶ, Postquam, Quando, Quum.

Ἐπέβαν, poetica syncope pro ἐπέζησαν, ab ὀβηζάνω.

Ἐπεγκελάω, t. 1, c. 823, f. Ἐπέγκυος, t. 1, c. 883, d

Ἐπεγείρω, t. 1, c. 1074, d

Ἐπείκμηλαν, Hesychio ὀβηκατέκλασαν.

Ἐπεγκαγάζω, Infundere, vel Superinfundere. Hesychio ὀβηχεῖν, vel ἐπεμπεῖν.

Ἐπεγκάπτω, t. 2, c. 64, f

Ἐπεγκλάσαι, affertur pro Oculis iranuens: ex Hes. qui exponit τοῖς ὄμμασί πως ὀβηνοῦσα.

Ἐπεγκεράννυμι, Insuper Immisceo. Plato, καὶ σμικρὰ μὲν ἀγαθὰ, πολλὰ δὲ ἀναιπνοῦ κράσιν ἐπεγκεραννύμενος. Vbi Bud. simpliciter exp. Immiscens.

Ἐπεγκολάπτω, Insculpo, vel potius Insuper insculpo.

Ἐπέγρετο, per syncopen pro ἐπεγείρετο, Hesych.

Ἐπεγχέω, t. 4, c. 333, f. Ἐπέγκυμα, t. 4, c. 428, h

Ἐπεγκυαπίζω, ib. Ἐπεγκύπτης, ib.

Ἐπεγκύω, ib. g

Ἐπεί, Postquam, &c. t. 1, c. 1206, g. Ἐπεί, Quandoquidem, &c. c. 1207, c. Ἐπεὶ οὖν, pro ἐπεί, t. 4, c. 819, h

Ἐπεγείδε, t. 4, c. 1208, d. Ἐπείγω, t. 1, c. 1207, e

Ἐπειγομαι, ib. g. Ἐπειγωλὴ, t. 1, c. 1208, d

Ἐπειδαὶ, t. 1, c. 1207, a Ἐπειδὴ, ib.

Ἐπεῖδον, Inspexi, vel Vidi: ab inusit. them. ἐπείδω.

Ἐπειὴ, poeticè pro ἐπειδὴ seu ἐπεί, Postquam, Posteaquam: Iliad. σ, v. 308, Εἴζομαι ὀρεξάσθαι, ἐπειὴ πολὺ φέρτερος εἶσθ, Quando, Quandoquidem, Quoniam. Eust. hic particulam ἢ dicit vel adiectiuam esse vt in ὁπὴ & ζωὴ: vel positam pro δὴ. At ἐπείη, Superfit, vel Sit super: est optat. ab ἔειμι.

Ἐπεικάδες, αἱ, Dies nefasti, & qui inauspicatiores cæteris existimabantur. v. l.

Ἐπεικαζέω, t. 1, c. 1122, c

Ἐπείκαν, seu Ἐπεί κεν, Quando, Postquam. Hom. Odyss. ξ, Αὐτὰρ ἐπεὶκαν κῖνος ἰὼν τὰ ἃ δώμαθ' ἵκηται. Interdum Quoniam, Siquidem.

Ἐπεικημάδιος, t. 2, c. 567, g

Ἐπεικτέον, Vrgendum. Ex Plat. De leg. pro Conandum est.

Ἐπείκτης, t. 1, c. 1208, c

Ἐπείκω, Concedo. vnde ἐπέξομαι, quod Hes. exp. ὑπείξομαι.

Ἐπειμι. Sum super, &c. t. 1, c. 1133, h. Ἐπέμι, Inuado, &c. c. 1139, d. Vide & ἐπῆεν paulo infrà in hoc indice.

Ἐπείξις, t. 1, c. 1208, d. Ἐπειπεῖν, t. 1, c. 1224, c

Ἐπειρέομαι, & Ἐπείρομαι, Ionicè pro ἐπέρομαι, id est ἐπεροτᾶ, Interrogo, Scisciter, Percontor. Vnde ἐπειρητόμενος, apud Herodot. l. 1, Interrogaturus, Consulturus. Ex eodem affertur, πρὶν αὖ ἐπείρεται, pro Priusquam exploraueri. F

Ἐπειρύω, c. 1, c. 1260, e

Ἐπιρωνεύω, Ironicè loquor super aliqua re. Appian. Τοιαῦτα μὲν ὁ Κάσσιος ἐπειρωνεύσας, Ἀρχέλαον ἀπέλυσε. post orationem Cassii ad Archelaum Rhodiorum legatum. Sud. ἐπειρωνεύσας, ὀνόμασι expon. ἐπιγελῶν, χλευάζων, in simili loco.

Ἐπείσαγμα, ατος, τὸ, Id quod superintroductum est, Incremẽtum, Accessio. Soph. Philoct. p. 411, Δεινόν γε τοὐπείσαγμα τοῦ νοσήματος. Vbi quædã edit. habent τοὐπίσαγμα, quod schol. quoque agnouisse videtur, dum exposuit non solùm ἡ ἐπείσοδος, sed etiam ἡ προσθήκη. nam ὀβησαίνειν est veluti προσπθέναι & iniungere.

Ἐπεισαγωγεύς, t. 1, c. 74, a. Ἐπεισαγωγή, ib. b.

Ἐπεισαγωγιμος, ib. c. Ἐπείσακτος, ib.

Ἐπεισβαίνω, t. 1, c. 644, f

Ἐπεισδέχομαι, Insuper admitto & recipio intrò.

Ἐπείσειμι, t. 1, c. 1138, g

Ἐπεισέρχομαι, Superintro, vel Superintroducor: aliis simpliciter, Ingredior, Intro, Introducor. Plut. Sympos. 2, probl. vlt. πῶς οὖν αἰνιγματῶδες ἐστὶν ὅτ' ἐπεισῆλθον αἱ πολυτέλειαι τοῖς δείπνοις. Luc. ἐπεισέρχεται τὰ πάντα, Importantur omnia. Affertur & ἐπεισελθὼν ἡμῖν ex Greg. pro Nos inuadens. A

Ἐπεισηγόομαι, οῦμαι, Superintroduco.

Ἐπείσιον, Aqualiculus, Ima ventris pars in pudendum desinens. Lycophr. Ὅταν κόρη καταρὴς εἰς ἐπείσιον Χαλβίκα ὑπλαχτήσασα. quod schol. exp. τύπουσα τὸ αἰδοῖον. Infrà fine diphthongo.

Ἐπεισκαλέω, Insuper intrò voco: Aliis, Accersio.

Ἐπεισκρίνομαι, t. 2, c. 435, d. Ἐπεισκύκλησις, t. 2, c. 506, f

Ἐπεισκυκλῶ, ib. e. Ἐπεισκωμαζω, t. 2, c. 533, c

Ἐπεισόδιον, τὸ, subst. t. 2, c. 1166, f. Ἐπεισέδιος, ib. e

Ἐπεισοδιάω, t. 2, c. 1167, c. Ἐπεισοδιώδης, ib. c

Ἐπείσοδος, t. 2, c. 1166, c. Ἐπεισπαίω, t. 3, c. 212, e

Ἐπεισπιδάω, t. 3, c. 175, a. Ἐπεισπίπτω, t. 3, c. 314, b

Ἐπεισπνέω, Insuper inspiro. Apud Galen. Therap. lib. 10, ἐπεισπνεῖν & ἐπεκπνεῖν geminatonẽ spiritus significant spiritum trahentis vel educentis: εἶτ' ἐξαίφνης ὥσπερ σπαζόντες αἰέπνοῦσαι, ἢ δυναμιῶ τινὶ εἴσω φερομένου τοῦ πνεύματος οἷον ἐπεισπνέοντες, ἢ δυναμιῶ τινὶ ἔξω πνεόντες, καθ' ὅσον ἐπεκπνέοντες. Bud.

Ἐπεισρέω, t. 3, c. 688, c. Ἐπεισφέρω, t. 4, c. 101, d

Ἐπείσφορᾶς, Suid. exp. καταδίκας. B C

Ἐπεισφρήσω, eidem est ἐπεισενέγκω, Insuper intrò tulero: vt & Hes. ἐπεισφρήσαντες affert pro ἐπεισενεγκήσαντες. Rursum tamen idem Suid. ἐπεισφρήσας exp. etiam neutraliter ἐπεισελθών, Superintrans: quo significatu diceretur potius ἐπεισφρησάμενος. Sic verò & ἐπεισέφρησεν affert pro ἐπεισῆλθε. Sũt autẽ hæc à them. ἐπείσφρημα seu ἐπεισφρέω facto per syncopen ex ἐπεισφορέω.

Ἐπεισχέω, eidem Suidæ ἐπεισβάλλω. si ἐπεισχέω scribas, significat Superinfundo.

Ἐπείτα, t. 1, c. 1160, e. Ἐπείτε, t. 1, c. 1205, c

Ἐπειτεν, t. 1, c. 1160, h. Ἐπεί τοι, t. 1, c. 1207, c

Ἐπειχρῆναι, Festinare, σπουδάσαι, σπουδάσαι, Suidæ & Hes. A themate ἐπείγομαι.

Ἐπεκζαίνω, t. 1, c. 645, b. Ἐπεκζωπλέω, t. 1, c. 761, b

Ἐπεκδιδάσκω, t. 1, c. 987, f

Ἐπεκδιηγέομαι, οῦμαι, Insuper cõmemoro vel enarro: Item Insuper explico, ampliusque edissero. Plato in Phæd. ὦμολ φράσειν αὐτὸν πάντον ἢ γὴ πλατεῖά ἐστι ἢ ἠρορυξῦλη· ἐπεὶ δὴ δὲ φράσειν, ἐπεκδιηγήσεσθαι τὴν αἰτίαν καὶ τὴν αἰδάλκιλιν. Idem, καὶ εἰ ὂν μέσῳ φαίη εἶναι, ἐπεκδιηγήσεσθαι ὡς ἄμεινον ἰῶ αὐτὸ ἐν μέσῳ εἶναι, Insuper explicaturum. Eo amplius edissertum. VNDE Ἐπεκδιήγησις, εως, ἡ, Gemina narratio. Basil. in Hexaem. homil. 4, καὶ γὰρ τοῦ ὕδατος παρέλκει κατὰ τὴν μαρτυρίαν τὸ ὅπ ἐνῆν οὐδὲ ἢ ἢ ἀεὶ πάλιν ἐπεκδιήγησις. Bud. pag. 330.

Ἐπεκδιαθάω, Insuper elargiri: ab ἐπεκδίδωμι.

Ἐπεκδραμεῖν, Excurrere aduersũ. Plut. in Amat. narr. ἐπεκδραμούντων δὲ καὶ ἢ γάπνων, καὶ αἰθελκάντων. Itẽ, Excursiones facio in, Excursionibus & latrociniis infesto. Pausan. Ἀρχέλαόν τε οἱ Μάγνητες σφᾶς ἐπεκδραμόντα, αὐτόν τε ἰατρεύσαι καὶ τῶν βαρβάρων φυλάσσειν τοῖς πολεμίοις. Vbi B. ἐπεκδραμεῖν exp. Prædonum more percursare, Populari. INDE Ἐπεκδρομὴ, ῆς, ἡ, Eiusmodi excursio. F

Ἐπέκεινα, t. 1, c. 1213, g

Ἐπεκθέω, idem quod ἐπεκδρέμω, seu ἐπεκδρέμω, Excurro, Excursionẽ facio in. Budæo Incurro in alienum agrum vt prædo. Aliquando & Occurro significat. hoc est, Occurro hosti me excursionibus & latrociniis infestanti, Aduersus excurrentem in me excurro. Philo in Vita Mosis lib. 1, ἀᾶς κατὰ τῆς οἰκείας νεότητος δυσκολίσεις ἐπεξέθη, domo mouebat eis occursurus. Xen. Hell. 5, ἐπεξελαύνουσι μὲν τοῖς ἱππεῖς, ἐβοήθουν δὲ καὶ οἱ πελτασταί, πέλος δὲ καὶ οἱ ὁπλῖται ἐπεξέθεον. G

Ἐπεκκλίνω, ἡ exp: simpliciter Declino, Deuito.

Ἐπεκκόπης, ου, ὁ, affertur pro Obiurgator.

Ἐπεκλέγομαι, t. 2, c. 610, f

Ἐπεκλύω, expon. simpliciter Exoluo, Debilito, Infringo.

Ἐπέκπλους, Enauigatio aduersum aliquem: vt ἐπεκδρομή.

Ἐπέκτασις, t. 3, c. 1191, e. Ἐπεκτείνω, ib. d

Ἐπεκτρέχω, idem quod ἐπεκθέω. alius, Cursu inuado. H

Ἐπεκφορὰ, Elatio. 1. Pronuntiatio. Bud. ex Gaza, ἔστι δὲ χρῆσις διαφορὰ τριαχικοῖς τε καὶ θεσικοῖς καὶ αὐλῳ ῳδὸς ἐπεκφορᾶς πλωπικῆς. vt χρεῶν ἔον non adiecto ἡμῶν.

Ἐπεκχέω, Insuper effundo.

Ἐπέλασις, Expeditio aduersum aliquem, Inuasio. Luc. De

conscrib.histor. πῶς δέξονται πῶ ὄψ ἐλεφάντων ἐπέλασιν, Elephantorum aduentantium impetum, seu Elephantos aduersum se agitatos.

Ἐπιλαφεύζω, Alleuo: aliis Eleuo, Sursum tollo, Subleuo. Philo De mundo, τῆς γεώδους καὶ βαρὺς ἐχούσης ὑσίας ἐπιλαφευθείσης, καὶ τὸν αἰῶ τῆς αἰπιλαθίσης, Subleuata.

Ἐπίλεγχος, Sequens ἔλεγχος, seu ἔλεγχος ἐλέγχῳ additus vel superadditus: vt ὑπῆτίσωσις. Ambo rhetorum verba sunt. Plato in Phæd. καὶ ἔλεγχον καὶ ἐπίλεγχον ὡς ποιητὴν ἐν κατηγορίᾳ τι καὶ ἀπολογίᾳ.

Ἐπελθόντες ὀπίσω, affertur pro Reuersus.

Ἐπέλασιν, t.3, c.482, c.ob. Ἐπελαύνω, t.1, c.1170, d

Ἐπέλυσις, t.1, c.1179, b. Ἐπελυσία quoque affertur pro Aduentus: dicique fertur vt ἐλθυσία.

Ἐπελυσηπάς, t.1, c.1179, c

Ἐπέλκω, Ionicè pro ἑφέλκω, Attraho.

Ἐπιλπίζω, t.1, c.1199, d. Ἐπιμβαδὸν, t.1, c.646, f

Ἐπιμβαίνω, ib. Ἐπιμβάλλομαι, t.1, c.681, d

Ἐπιμβαίλω, ib.a. Ἐπίμβασις, t.1, c.646, f

Ἐπιμβολαί, t.1, c.681, c. Ἐπιμβολή, ib.d

Ἐπιμπτήσω, idem ferè quod Ἐπιμβαίνω, Insuper insulto calcibus. Dicitur enim ὀλὶ ὄψ λὲξ ἐναλλομένων.

Ἐπιμπτήω, t.3, c.316, h. Ἐπίδυμα, t.1, c.1063, e

Ἐπιδύομαι, ib. Ἐπιδυτής, ib.

Ἐπιδύω, ib.

Ἐπενεγκεῖν, ab inusit. them. Ἐπενέγκω, pro quo ἐπιφέρω dicitur. Significat non solùm Inferre, Inducere: sed etiam Imponere, Impingere: eo videlicet significatu quo dicitur aliquis alicui imponere seu impingere crimen rei alicuius cuius eum insimulat & reum agit. Ita enim ἐπενεγκεῖν κρίσιν θλασφημίας affertur pro Impingere notam maledicti. Et ex Herodoto, ἐπενεχθεῖσα αἰτίη pro Obiecta culpa. Nonnunquam verò omisso accusatiuo αἰτίαν, δίκλιν, κρίσιν, simpliciter dicitur ἐπενεγκεῖν. Procop. ἐπενεγκών τε αὐτῷ ὅτι δὴ οὐχ ἥκιστα ἀληθίζεται, ἄμφω τὼ χεῖρε ἀπέκοψε. quod Suid. expon. καταδικάσας. Ionicè ἐπενεικεῖν dicitur tanquam ab ἐπενείκω. Herodotus ἐπενείκασί οἱ μαχλοσυνίν, Impudicitiæ crimine ei impacto. Idem ἐπενείκαντές σφι μανίλιν. Idem dicit etiam ἐπενείκας αἰτίλιν. Porro à superiore ἐπενεγκεῖν est VERBALE Ἐπίενξις, Illatio. Etymologus & lex. meum vetus sine γ scriptum habent ἐπένεξις. dicunt enim ab ἐνέκω fieri ἔνεξις, vnde comp. ἐπίνεξις.

Ἐπενείκας, vide in Ἐπενεγκεῖν. Βπενήνεθε, in Anom.

Ἐπενγορέω, ῶ, Insilio, Irruo. vnde aorist. 2, ἐπέγορε in Epigram. cum datiuo. Sophocl. in Trachin. pag. 364, ἐπενγορεῦσ' αὖω pro ἐναλλομένη αὖω εἰς πῦρ κλίνω, vt Scholiastes exponit.

Ἐπενθώσκω, itidem Insilio, Insulto, apud eundem Soph.

Ἐπευθυμεῖσθαι, t.1, c.1603, g. Ἐπευθύμημα, ib.

Ἐπευθύμησις, ib. Ἐπευτυφάω, t.1, c.1596, a

Ἐπευτυίω, t.1, c.1203, a Ἐπευτύω, ib.

Ἐπεξάγω, t.1, c.76, d. Ἐπεξαγωγή, ib.d.e

Ἐπίξειμι, t.1, c.1139, a. Ἐπεξελαύνω, t.1, c.1170, b

Ἐπεξέλθυσις, t.1, c.1179, c. Ἐπεξεργάζομαι, t.1, c.1236, a

Ἐπεξεργασία, ibid. Ἐπεξεργαστικῶς, ib.

Ἐπεξεργαστικώτερον, ib. Ἐπεξέρχομαι, t.1, c.1270, c

Ἐπεξθυείσκω, t.1, c.1309, c

Ἐπεξήγησις, εως, ἡ, Narrationi adiuncta narratio: vel Enarratio.

Ἐπεξῆς, Ionicè pro ἑφεξῆς, Deinde, Deinceps. Herodot.

Ἐπέξιτον, siue Ἐπέξιπτον, Exeundum aduersus. Ex Bud. affertur pro Prosequendum.

Ἐπέξοδος, Exitus aduersus aliquem, Eruptio.

Ἐπεξουσίως, Liberè. vulg. lex. ex Syn. sed perperam. Scribendum enim ἐπ' ἐξουσίας, vt Budæus habet: cuius in scribendo compendiarias notas non intellexerunt. κυνηγέτα δὴ ἐκεῖνα τὰ πρόσωτα οἷς ἐπ' ἐξουσίας ἐχρώμεθα, πάντα ἔρρει.

Ἐπέοικα, t.1, c.1116, d. Ἐπέεικα, imperson. ib.

Ἐπεοικώς, ibid. e

Ἐπεπρέατο, Experti fuerant: Ionicè apud Herodot. pro ἐπεπείρωντο. Est præt. plusquamperf. pass. à πωεχόμαι.

Ἐπέπθμν, t.3, c.130, a. & 136, c.

Ἐπέπλων, ab ὑπεπλώμ, t.3, c.375, c

Ἐπέρκτος, Suida ἐρύσμιος, Amabilis.

A Ἐπεργάζομαι, t.1, c.1236, b. Ἐπεργασία, ib.c

Ἐπεργία, ας, ἡ, Operatio penes alios. v.l.

Ἐπερεθίζω, t.1, c.1257. g. Ἐπερεθισμός, ib.

Ἐπερείδω, t.1, c.1246, c. Ἐπερείδομαι, ib.

Ἐπέρεισις, ib. Ἐπερέφω, t.1, c.1252, h

Ἐπέρομαι, t.1, c.1149, h

Ἐπερρώοντο & Ἐπερρώσαντο, sunt à themate ὑπερρόω significante ὑπτιάω, teste Etymol. qui ἐπερρώσαντο exponit idem ἐπεστείσθησαν ἐκινήθησαν, in hoc loco Homeri Iliad. α, Ἀμβρίσιαι δ' ἄρα χῆται ἐπερρώσαντο ἄνακτος. Cui simili hic Apollonii Argon. lib. 2, Πλοχμὶ βοστρυόεντες ἐπερρώοντο κόνιν, concutiebantur & commouebantur super capite euntis. Idem Apollon. lib. 1, dixit, ὀπὶ δ' ἐρρώσαντο πίδεσσι, pro eo quod Hesiod. in Theog. ἐπέρρασαντο δὲ ποσσίν: licet apud hunc exponatur Tripudiarunt pedibus: apud illum, Innitebãtur pedibus. Rursum ex Apollonii Argon. 2, affertur, ἐπερρώοντο ἐλάτῃσι, pro Incumbebant remis. Ad verbum sonat, Agitabantur super remis. id est, Agitabant corpus in impellendis remis. ‖ At verò ἐπέρρωσαν, Animum addiderunt: item ἐπερρώσθησαν & ἐπέρρωσαν, Animo confirmati fuerunt: sunt à them. ὑπερρώνυμι significante Corroboro, Confirmo, Robur & vires addo.

Ἐπερύω, t.1, c.1260, e

Ἐπέρχομαι, Aduenio, &c. t.1, c.1269, g. Ἐπέρχομαι, Inuado, &c. c.1270, b

Ἐπέρω, Suidæ τὸ ἐρωτῶ, Interrogo: & Ἐπερόμενος, ὁ ἐρωτώμενος. Rarior tamen vsus est actiuæ vocis, crebrior passiuæ in signif. actiua.

Ἐπερωτάω, t.1, c.1906, b. Ἐπερώτημα, ib.c. Ἐπερώτησις, ib.

D Ἐπεῖσαίνω, Atticè pro ἐπεισέρχομαι, Insuper ingredior, vel Ingredior contrà. Pro simplici Ingredior affertur ex Thuc. ἐπεῖσαίνω ἐς πῶ θαλάσσαν.

Ἐπεῖσέλλω, itidem pro ἐπεισέρχομαι, Insuper seu denuò irruptionem facio. Thuc. lib. 2, ὧν ὑμεῖς ἐν τῇ θέρει τῷδε ἰαυσὶ τε καὶ πεζῷ ἅμα ἐπεισέβλητε τὸ δ' ὕστερον, simul inuadatis iterum.

Ἐπεισβολέω, t.1, c.1683, a. Ἐπεισβολέων, ib.

Ἐπεισβολία, t.1, c.1667, h. Ἐπεισβόλος, ib.

Ἐπεῖσθω, t.1, c.1910, c

E Ἐπεῖσθω, poeticè pro ἐπεσθῶ: habes in Διακόνιον.

Ἐπεσκεμμένος, t.3, c.816, b

Ἐπεσκιμμαζω, Sum procax ad dicendum: si v.l. credimus.

Ἐπέσσυρ, t.1, c.1121, b

Ἐπεσσύοντο, poeticè metri gratia geminato σ pro ἐπεσβυοντο, à them. ὑπεσβύομαι, significante Cum impetu feror post, Cum impetu & accelerato gradu insequor. vnde ἐπεσσύοντο πορείην ex Nōno affertur pro Iter accelerabant. Significat etiam interdum Feror supra.

Ἐπέσσυμαι, eodem modo pro ἐπέσυμαι, ab ἔπειμι. Sonat autem Superero, vel Post ero. vt & ἐπέσσεται exponunt μετὰ ταῦτα ἔσται.

F Ἐπέσσυα, t.3, c.760, f. Ἐπεσσύμβρος, ib.

Ἐπίσταθι μοι βαρεῖα, ex Eurip. affertur pro Grauiter mihi incubuisti. Est aoristi 1 pass. ab actiuo them. ἐφίστημι seu ἐπιστέω.

Ἐπίστη, per syncopen pro ἐπίσταται, Aderit, Inerit, Posthac erit. Sophocles, ἴς ἔτ' οὖν πρῆξις ἐπίστη; Est futur. med. verbi ἐπειμι.

Ἐπιστώς, Ionicè pro ἐφεστώς, ab ἐφίστημι. Herodot. ἐπεστῶτες ὅδε ὗτος, his præpositi seu præfecti. Idem, ἐπεστῶτες τῷ ζεύγει τῷ πόντῳ, qui fluuio ponte iungendo præsunt.

Ἐπίσλω, t.1, c.1764, d

Ἐπεστι, Superest, Extat, Existit. Aristoph. ἔπεστ' αὐωπίτω, In suprema parte existit, seu Omnium maximè supra est & extat. Soph. ἴν' ὑλᾶον ἐπεστι πόντου πρεσβύλημα. ‖ At ἐπεστί μοι significat In me est, In me situm seu positum est. Licet mihi. ἐνυπάρχει καὶ ἐξουσία ἐστί. vt ἔπεστί μοι πῦτο ποιῆσαι. Thema est ἔπειμι.

Ἐπίστος, Ionicè pro ἐφέστος, Domesticus, Familiaris.

H Ἐπεσραμμένος, More eorum quæ ἐπίσραπται seu ὑπερέφονται. Aliis, Peruersè, Obtortè, Contortè.

Ἐπετιόκαρπος, t.1, c.1295, b. Ἐπετιόκαυλος, ib. & t. 2, c.93, a

Ἐπέτιος, t.1, c.1295, a. Ἐπετιοφορεῖν, ib.c

Ἐπετιοφόρος, ib. Ἐπετιόφυλλος, ib.

Ἐπετπέρατο, Ionicè pro ὑπεπτερωμένοι ἦσαν: apud Herodot.

ἐπεπτέρατο ἐς τοὺς Πέρσας, inter Persas collocati erant. A Est à them. act. ἐπιπτέπω.

Ἐπέτης, t.1, c.1220, h

Ἐπετήσιος, Per totum annum durans. Homerus Odyss. ιι, Τέων οὔ πῃ καρπὸς ὀπόλλυται οὐδ' ὀπολείπει Χέρμαδς οὐδὲ θέρος ἐπιτήσιος. Nisi malis Annuus, Qui singulis annis prouenit. ἐπέτειος. Infrà ἐπετειοῦς pro eodem.

Ἐπέτης, t.1, c.1220, h

Ἔπευ, Ionicè pro ἕπου, Sequere: ab ἕπομαι.

Ἐπευθυμέω, ῶ, Bono seu æquo animo sum in vel ob.

Ἐπευθύω, t.1, c.1303, e

B Ἐπευκτής, Exoptandus, Votis expetendus. vt ἐπευκτὴ μέσεα, Hierem. cap. 20. Hesych. & Suid. exp. ὑπεθυμητὴ, ἀξίας ἀξία.

Ἐπευωπαί, eidem Hesych. sunt οἱ συσκιωμενοί.

Ἐπευρημέω, t.4, c.60, b. Ἐπευχής, t.1, c.1312, a

Ἐπεύχομαι, t.1, c.1311, g

Ἐπευωνίζω, Vilem reddo, vel Viliorem reddo. Plut. in Cicerone, ὧν οὐδὲν ἐπεπόσατο κέρδος, ἀλλ' ὅσον ἐπευωνίσαι τὴν ἀγορὰν, ἀπεχρήσατο τῇ φιλοτιμίᾳ, vt annonam viliorem redderet, Bud. interprete. Idem alioqui ab eodem accipi ἐπωνίζω tradit pro Vili licitor. sed locum non affert. At in v.l. redditur Vili pretio emo vel vendo: & affertur ille Plutarchi locus, cui tamen illa potius quam attuli interpretatio, conuenit.

Ἐπέφρων, vide in Πέφνω. Ἐπέφρεδον, t.4, c.67, c

Ἐπέχω, Inhibeo, &c. t.1, c.1342, b. Ἐπέχω, Adhibeo, &c. ibid. d. Ἐπέχω, Præbeo, &c. c.1343, a. Ἐπέχω, Obtineo, ibid. Ἐπέχω, cum datiuo, pro Exagito, &c. ib. b.

Ἐπέχρεμον, ibid. d

Ἐπέχραον, Ingruebant, Instãbant, Vrgebant. v.l. ex Apoll. D Arg. lib. 2.

Ἐπεψηφισμένος, t.4, c.731, d

Ἐπῳὰν, pro ἐπῴν, (sicut ἐῶν pro ὢν) Qui inest. vt ἐπῳὰν καρπὸς, Fructus qui inest.

Ἐπῳδολίαμαι, ῶ, Conuentus. quasi Obuiatio, Occursatio. v.l. absque exemplo: & non sine mendi suspicione.

Ἐπῴδολος, t.1, c.686, f. Ἐπῴδόλως, t.1, c.687, a

Ἐπῳδολώπαπος, ibid.

Ἐπηγγελμένος, ab ἐπαγγέλλομαι, Qui promisit. Sed redditur etiam Qui minatus est, in v.l. Ibidem ἐπηγγελμένα pass. F significatione, Promissa, item Minæ.

Ἐπηγεύ, έως, ὁ, Ductor. v.l.

Ἐπηγενίδες, αἱ, Tabulæ nauium, à puppi ad proram extensæ: quasi ἐπηγενίδες, à verbo ἐπηγεῖν. Hom. Od. ε, ἔγκρια δὲ τήσσας, ὀράφων τὰ μέσ τὰ μένεσι, Ποίει ἀπὰρ μακρῆσιν ἐπηγενίδεσι πλοῦτα. In quem locum plura Eustath. hac de voce annotat, quæ apud eum vide: pag. 1533. Consule & Hesychium.

Ἐπηγιένως, Seriò, Diligenter. καθαπτυδαζόντως. Ita v.l. sed in verbis Græcis duplicem errorem esse puto. (licet & G apud Hesychium ita scripta sint) Nam pro ἐπηγιένως scribendum puto ἐπηγιμένως, & καταπτυδαζομένως pro καθαπτυδαζόντως. sic tamen vt de huius aduerbii potius quàm de illius emendatione dubitem.

Ἐπηρεία, Accusatio, seu Incusatio, Querela. μέμψις. v.l. ex Dione, ἡμῶν δὲ δὴ τὸ μήτε τινὰ ἐπηρεῖαν ἔχειν, καὶ ἀσφαλῶς ζῆν ὑπάρξειν. Legitur & apud Suidam ex autore incerto ἐπηρεῖαν ἔχειν. Suprà ἐπηρεῖαν ἔχῃ habuimus pro ὀδυνηρὸς ἐστι. Hesych. ἐπηρεῖαν exp. ὀνομασίας.

Ἐπηρεῶ, Accuso, Incuso. Item Queror, seu Conqueror. G

Ἐπῆεν, ab Ἔπειμι, interdum pro Obibam, Peragrabam, vel Obiui, Peragraui. Ex Plutarcho in Pericle, ἐπῆεσαν τοῖς πάντῃ τοῖς ἐν Θρᾴκῃ. Sic ἔπεισι πολὺ μῆκος γῆς, Longam viam peragit, seu peragrat, vt Bud. vertit. Apud eundem vero in Themistocle legitur, ἐπῆει σρατηγεῖ, ὀλὶ ἡ μάχῃ παροξώων. vbi redditur Adibat. Sic apud Thucydidem, ἐπῆει τὸ σράτευμα, adibat exercitum. Ex eodem affertur, ἐπῆεσαν τοῖς ἄλλοις pro Tendebãt in alios. Ex Æschine autem, ἐπῆει ὁ χρόνος, pro Aduenibat tempus, seu Aderat tempus.

Ἐπῆει, impersonaliter etiam, cum infinitiuo. Plato, ἐπῆεί μοι εἰπεῖν, In mentem mihi veniebat, vt dicerem. Vel, Venit in mentem. Sic apud Plutarchum in Lycurgo, ἐπῆει αὐτοῖς λέγειν. vbi ἐπῆει quidam malè interpr. Licebat. Apud eũdem cum infinitiuo ἀπιστεῖν, in Camillo, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐπῆεί τῷ Καμίλλῳ πῶ πωεσθεσίας. Apud Lucianum cum γελᾶν legitur, ἔπεισί μοι γελᾶν. vbi redditur, Subit me risus. Tale est apud eundem, ἐπῆει αὐαυκλάσαι. vbi non satis aptè redditur, Cachinnari veniebat in mentem. At verò apud Aphthonium, ἐπῆεί τοῖς μύρμηξι πονεῖν, redditur, Formicæ laboribus intentæ erant. Fortasse autem rectius, Ad labores animum appellebant. Vel, De laborando cogitabant.

Ἐπηετανοῦς, οῦ, ὁ, Annuus, Per annum durãs, seu toto anno. Hom. Odyss. η, Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θνέσθαι. Et βίος ἐπηετανὸς apud Hesiodum, Annuus victus, in Erg. ῶ, τινὶ μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται. Interdum verò ἐπηετανὸς est Copiosus, Abundans, Largus. vt κομιδὴ ἐπηετανὸς Homero Odyss. θ, est ἡ πολλὴ, teste Eustathio. Ex Apoll. autem Arg. 2, affertur ἐπῆεταν κομιδουσαι aduerbialiter positum pro ὀδημελὰς καὶ ὀν πολλοί.

Ἐπηετανὰ πείχες apud Hesiodum, Pili densi & continui, non autem rari: in Erg. — πῶεα δ' οὔτι, Οὔεα' ἐπηετανὰ πείχες αὐῶθ', οὐ δέρμησι τ' ἐς αὐέμου βορέαο.

Ἐπῆκα, Ionicè pro ἐφῆκα, ab ἐφίημι, Immisi.

C Ἐπήκοος, t.1, c.290, c. Ἐπῆλθον, vide in Ἐπέρχομαι.

Ἐπηλις, Operculum arcæ, seu cistæ. τὸ πῶμα τῆς λαρνακος, Hesych. Exponitur etiam Macula à sole, tanquã idem cum ἔφηλις. Vide Eustath.

Ἐπηλυγάζω, (ab ἠλύγη siue ἠλυγὴ, significante σκιὰ & τὸ σκότος τῆς νυκτὸς) Obumbro seu Inumbro, Veluti vmbraculo tego vel obtego: Suidæ ἠλίῳ φαίνω, σκεπάζω. qui & ἐπηλυγάζοντες exp. καλύπτοντες, σκεπάζοντες, in hoc loco cuius autorem non nominat, οἱ δ' οὖν ὦδε πλέοσυ πδέιμβοί τὰ τῶ φοίνικος, καλλιώντες ὧρα τὸ κακὸν αὐτὸ καὶ ἐπηλυγάζοντες, ἄλλως φασὶ τῶν ῥηθέντων. Frequentior est vsus vocis passiuæ, in signif. act. Cuius hoc exemplum affert idem Suid. de Pherecyde, ἐπηλυγασάμβρος ῥοιμάσιον, Χρῶ δῆλον, ἔφη καὶ δακτύλῳ πῶ ὀσσον ἐδείκνυε. Vbi ἐπηλυγασάμβρος ῥοιμάσιον significat Veste corpori, velut vmbraculo, prætenta. id est Tecto veste corpore. Diogenes Laertius dicit ὀβελοῦντα τῆς θύρας τὸν δακτύλιον dixisse Χρῶ δῆλα: ianua videlicet ceu vmbraculo vsum ad regendum & occulendum corpus. Ita & Aristoteles vtitur. Histor. anim. lib. 6, de perdicibus & coturnicibus, πίπτουσιν οὐκ ἐν νεοσσιέαις, ἀλλ' ἐν τῇ γῇ, ἐπηλυγαζόμενα ὑλίῳ. Itidémque lib. 9, de iisdem, ὅταν ποιήσωσιν ἐν τῷ λείῳ κανίσκαν, ἐπηλυγασάμβροι ἄκανθάν τινα καὶ ὕλιον, τῆς ὦδεῖ ὅτι ἓ ἐσκαν ἕνεκα καὶ τοὺς ἀέπιξ ἀλεώρας, οἰκοῦσι πίκπυσι. id est, Ex spinis & congesta materia sibi facto vmbraculo & præsidio aduersus aues prædones. Plinius lib. 10, cap. 33, Perdices (inquit) spina & fructice sic muniunt receptaculum vt contra feras abundè vallentur. Vtitur & Thucydides hoc verbo, lib. 6, pag. 210: ὅπως τῷ κατὰ φόβῳ τὸν σφέτερον ἐπηλυγάζωνται: quod schol. exp. ὀβελοκρυπτῶνται, Erotianus συσκιάζωνται: qui etiam addit, ἠλύγλια ab Atticis vocari τῶ σκιά. Sed & Synes. vtitur in epist. ad fratrem. δόμασι δὲ (inquit) οὐκ ἐπηλυγάσομαι, οὐδὲ κατασκέψω μοι πρὸς τῷ γλῶσσαν ἢ γνώμῃ, Quod de veritate sentio, non occulam verborum inuolucris, sed in apertum proferam. Bud. Ab eadem origine (inquit idem Bud.) fit VERBVM Ἐπηλυγίζομαι, idem cum ἐπηλυγάζομαι significans. quo Aristoteles [illegible]m vsus est De gener. anim. lib. 5, hoc modo, ὁ δὲ αὐτὸς, ἐπηλυγιζόμενος τῷ χεῖρα, ἢ δι' αὐλοῦ βλέπων, τὰ μὲν ὀμφορεὺς οὐδὲν ἧττον οὐδὲ μᾶλλον κρινεῖ ὀφθαλμῶν, ὁ ὑφ' δὲ πορρωθεν, idem enim homo manu oculis præumbrante, aut per oblongam fistulam cernens, etsi longius aut è longinquo magis videbit, [illegible] tamen aut melius aut secus colorum differentiam [illegible]bit. Idem, τοῖς ἐπηλυγιζομένοις πρὸ ὀφθαλμῶν. Et Histor. anim. lib. 9, τὸ δὲ συμμιξὸ τερον δρέπανον, αὐτῶν κρεμάμενον πηρὲ, ἐπηλυγιζόμενον τῶ δρεπανίου ὑπὸν μικραὶ, pro vmbraculo opaco foramen sibi contexens ex aranea sua. At Plinius lib. 11, cap. 24, Maiores (inquit, araneæ) in terra cauernis exigua vestibula præpandunt.

Ἐπήλυθον, pro ἐπῆλθον, ab ἐπέρχομαι, quod vide.

F Ἐπήλυς, υδος, ὁ & ἡ, Aduena, Extraneus, Peregrinus.

Ἐπηλυσία, ας, ἡ, & Ἐπηλυσίη, Ionicè, Aduentus. Item Aditus. Nōnus, Εἰς σκοπιὴν ἀΐδηλος ἐπηλυσίην αἰθαλόεσσαν. Est etiã Incantatio quæ fit veneficiis. Nam ab Hesychio exponitur ἐπωδὴ φαρμάκων. Cui addit, ἡ ἔφοδος πάντε.

Ἐπήλυτος, idem quod illud ἐπηλυσία, Aduentus. Redditur etiam Impetus, Insultus: in Epigr.

Ἐπηλύτης, & Ἐπήλυτος, idem quod Ἐπήλυς, paulo antè, Aduena.

Ἐπηρειβόος, τ.1, c.393, c

Ἐπήν, Ionicè pro ἐπεὰ, Postquam. Herodotus, ἐπὴν πρεσβευσάμενον. Apud eundem, ἐπὴν ἔλθῃ, postquam venerit. Homer. Od. ξ. ἐπὴν πόσις ἄλοσ᾽ ὀλησάμην, vbi vir alibi perierit. id est ἐπεὶ δὴ.

Ἐπῆν, Inerat, ab ἔπειμι, composito ex εἰμί. Apud Hesiodum autem, — οὐδὲ τὴν ἀγλαὸν Γῆρας ἐπῆν, redditur ἐπῆν Imminebat, Impendebat.

Ἐπηνέμιος, ου, ὁ & ἡ, Ventosus, Vanus, Euanidus: Talis qui in ventos abiturus sit: vnde ἐπηνέμιος πλοῦτος à Suida dicitur esse ὁ ψευδόλιβος. Sed addit, καὶ ὁ ἀέριον φανείς. Affert item, ἐπηνέμιον βλέπω γε.

Ἐπήολος, Papilio qui lucernarum luminibus aduolat. Ita vulg. lexica, ex Aristot. De hist. anim. lib. 8, cap. 27, sed apud eum legitur ἠπίολος: vbi scribit, καὶ ἄλλο ἡμέρον οἷον ὁ ἠπίολος ὁ ἀεὶ τὸν λύχνον πετόμενος.

Ἐπνοὶ, Affines, Cognati. Ita v. l. absque vllius autoris nomine. Inuenio autem annotatum & à Budæo, ἐπνοὶ poeticè οἱ κηδεστά. quorum verborum nec ipse auterem nominat. Suspicor autē ex Polluce hæc manasse, scribente, lib. 3, cap. 3, Καὶ κηδεστὰς μὲν ἀλλήλοις ἑκατέρωθεν, οἱ τὸν κῆδος συνάψαντες, καὶ ἐπνοὶ καὶ πεπνά· καὶ προσκηδεῖς, καθ᾽ Ἡρόδοτον. Sed suspicor pro ἐπνοὶ reponendum ibi esse πνοὶ: sicut admonui iam antea in nomine Κηδεστής. t. 2, col. 181. Hoc saltem constat, illius ἐπνοὶ nullam à lexicographis mentionem fieri, contrà verò πνοὶ apud eos extare: de quo dictum fuit t. 3, c. 113, a.

Ἐπήορος, ου, ὁ & ἡ, Sublimis. Apollon. Arg. 2, ἐπήορος δούρατ᾽ ὑπερθεν. Pro eodem dicitur à poetis μετήορος, & in soluta oratione μετέωρος.

Ἐπήρας, Qui persuasit. Particip. verbi ἐπαίρω. Cuius aoristum ἐπῆρεν Hesych. exp. αἰνέπεισεν.

Ἐπήρεφες, ου, ὁ & ἡ, Amabilis, Optabilis, Iucundus, apud Homerum & alios poetas. Apud Xenophontem est etiam nomen proprium.

Ἐπηρεάζω, Damno afficio, Incommodo alicui, Molestiam exhibeo, Negotium facesso, Vexo. A Budæo redditur Incommodo, necnon Offendo, apud Lucianum. A Demosthene autem sæpe accipi testatur pro Molestus sum alicui. Apud quem tamen reddit Obtrectare, in hoc orationis in Midiam loco, ἢ παρεξιὼν ἐρρύσας φιλοτιμίαν ἐπηρεάζων, Aut eius actiones à munificentia manantes obtrectans. Scholiastes Thucydidis ἐπηρεάζοι exponit βλάπτοι, in hoc eius loco, καὶ παρήγγειλε τοῖς φυλάσσειν μὴ ἄρα που τὶς ἀπὸ τῆς ἄλλης στρατιᾶς ἐνὼν ἐπηρεάζοι αὐτοῖς. Redditur etiā Iniuria afficio, Iniuriam infero. Atque adeo inuenitur alicubi iunctum cum ὠφελίζω, & quidem apud Demosthenem quoque. Ab eodem cum πεσπηλακίζω quoque copulatur. Apud Plutarchum autem legimus, δι᾽ ὕβριν καὶ παραφροσύνην ἐπηρεάζων. Apud eundem in Fabio, αὐτὸν ἐπηρεάσειν ἑαυτῷ, καὶ καταπεπεδήσεσθαι πρὸς τὸν πόλεμον, ipsum sibimet detrimento fore.

Ἐπηρεάζομαι, Damno afficior, Calumnias & negotia facessita patior, vt Budæus vertit in hoc Demosthenis loco, ex oratione in Midiam, ἐπηρεαζομένῳ μοι καὶ ὑβριζομένῳ. Et in isto, μηδὲ πώποτε ἐπηρεάζεσθαι χρηματῶν.

Ἐπηρεασμός, οῦ, ὁ, Vexatio, Molestiæ exhibitio, aut etiam Obtrectatio: vt ἐπηρεάζω poni nonnunquam pro Obtrecto, dictum est. Ab eodem illo verbo Ἐπηρεάζομαι sunt alia duo verbalia composita Ἀνεπηρέαστος & Εὐεπηρέαστος, Damnis seu iniuriis obnoxius, Cui facilè noceri potest. Galenus Meth. lib. 2, Ἀνεπηρέαστος ὑπὸ τῆς ἔξωθεν αἰτίας, Causarum externarum iniuriis obnoxius, Expositus iniuriis quæ ex causis externis proueniunt. Chrysostomus σῶμα ἀνεπηρέαστον appellauit corpus humanum, vtpote tot iniuriis morbisque obnoxium. Illud autem Ἀνεπηρέαστος expositum in hoc Indice fuit suo loco.

Ἐπηρεαστικός, ού, ὁ, Qui ad exhibendam molestiam seu ad facessendum negotium propensus est, Qui lubenter negotium facessit, Vexator. Redditur etiam Iniuriosus: item Calumniosus. Itidem q; ADVERB. Ἐπηρεαστικῶς, Iniuriosè, Calumniosè. Sed Calumniosus & Calumniosè, parum Latina sunt fortasse: ac pro illo malim Calumniator: pro hoc autem, Per calumniam.

Ἐπήρεια, ας, ἡ, Damnum quod per vim seu violentiam alicui infertur, Iniuria, Contumelia. Suidas exponit βλάβαι in hoc Thucydidis loco, (qui libro 1 legitur) τοῖς τε φιλόγοντας ἐκέλευον κατ᾽ ἐπήρειαν δίκαιον αὐτοῖς. (vbi tamen κατ᾽ ἐπήρειαν videtur significare Per contumeliam) Subiungit autem & alios eiusdem scriptoris locos: additque de bello propriè dici, & esse πολεμικὴν καὶ φορμικὴν: vtpote à nomine ἐρῆς deriuatum. Vnde quidam Insultum bellicum interpretantur. Demosthenes Pro corona, ἐχθροῦ μὲν ἐπήρειας ἔχῃ, καὶ ὕβεις, καὶ λοιδορίας, καὶ πεσπηλακισμὸν ὁμοῦ, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. In alio quodam eius loco Budæus vertit Calumniam. Vt autem existimem ἐπήρειαν propriè dici de damno quod infertur ab eo qui est superior, (vt in bello fit) in causa est quòd ἐπήρεια deiμονος in plerisque locis legitur. Lucianus, χαλεπὸν μὲν, ἀθρόον ὄντα, δαιμονός τινος ἐπήρειαν διαφυγεῖν. Philostratus in quadam epistola, Τοῦτο δ᾽ οὐκ ἀξιῶ τὸ ἐκούσιον αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἐπηρείας δειμόνος ἡγούμενα.

Ἐπηρέσιον, Hesych. exponit πρεσκεφάλαιον.

Ἐπήρετμοι, τ.1, c.1248, h

Ἐπηρεφής, τ.1, c.1251, h

Ἐπήρης, ος, ὁ & ἡ, Paratus & instructus, propriè ad remigationem. vnde nauigium dicitur ἐπῆρες. Suidas ex quopiam cuius nomen tacet, τὰ δὲ πλοῖα ἐπῆρες ἦσαν, εἰς ὃ τὰ αἴθριον ἐμβάλλουσι καὶ ἀποπλεῖ. Itidem ἐπῆρες κλῆμα, apud Arrianum.

Ἐπήρετος, ου, ὁ & ἡ, De quo contenditur, seu Ob quem contenditur. item Æmulatione dignus, in v. l. Est alioqui nomen proprium apud Homerum: existimatúrque dictū Ἐπήρετος, pro Ἐπήρεστος, (ea forma qua αἰμφήριστος) tanquam ab ἐρίζω. Vide Eustathium.

Ἐπηριδόμος, τ.1, c.212, e

Ἐπῆρξε, Licuit, facultas fuit. In v. l. Facultatis fuit. Videndum autem ne potius scribendum sit ὑπῆρξε.

Ἐπῆρσε, Aptauit, ἐφήρμοσε. Legitur illud ἐπῆρσε apud Homerum, tanquam ab aoristo sequēte futurum Æolicum. nam verbi ἄρω, futurum Æolicum est ἄρσω.

Ἐπηρτημένος, τ.1, c.572, c.

Ἐπησομαι, Ionicè pro ἐφήσομαι, Permittam, ab ἐφίεμαι. Herodotus, ἐπήσομαί σοι ἀρξάν Ἑλλάδος.

Ἐπηστία, idem quod ἐπηστὺς significare videri possit. A Suida tamen exponitur ἐπίλοιπος: sed non sine mendi suspicione.

Ἐπηστὴς, τ.1, c.1222, g. Ἐπήστης, ibidem, h

Ἐπήσυμος, ου, ὁ & ἡ, Densus. Plur. ἐπήσυμοι apud Homerū Iliad. 7, Δίλιν δὲ πολλοὶ καὶ ἐπήσυμοι ἡματα πάντα Πίπτουσιν, Denti, Conferti. Quidam hoc vocabulum dictum esse volunt παρὰ τὰ ἐν τοῖς ὕρεσιν ἠπεία, id est τοῖς ἐπαλλήλοις σήμασι. Vide Eustathium.

Ἐπήσυος, Versutus, Versipellis: λόγιος, πανοῦργος, Hesychio.

Ἐπηστὺς, τ.1, c.1222, h

Ἐπηφὶ, Ægyptiis vndecimi mensis nomen: Anthol. epigrammatum lib. 1, Καὶ παφυλὴν κατέχων δυάμπελος ἐν ἐπηφί.

Ἐπήχω, ῶ, τ.1, c.1483. h

Ἐπήωρος, ου, ὁ & ἡ, Pendens sublimis, seu in sublimi. Bud. exponit Impendens, in hoc Gregorii loco, Καὶ κρημνῷ ἐπὶ ἔθηκαν ἐπήωρον.

Ἐπί, cum genitiuo, &c. τ.1, c.1209, a. Ἐπί, cum datiuo, &c. c.1210, 1211, 1212, & 1213. Ἐπὶ cum accusatiuo, &c. c.1213, c

Ἐπὶ pro ὀπί: item pro ἔστι, ibid. g, & τ.1, c.1134, a.

Ἐπ᾽ ἀγαθῷ, τ.1, c.11, c. Ἐπ᾽ αὐτόφῳ, τ.4, c.312, b. Ἐπὶ χειρός, τ.4, c.413, a

Ἐπαγαπὴς, Charissimus, Perquàm charus. v. l.

Ἐπαλὴς, Hesychio teste ὁ ἐφιάλτης: quem Æoles ἐφέλιω, alii Ἐπάλλιω & ἐπαφέλιω appellant. Eidem ἐπαλὲς est περπνὸν, Iucundum, Delectabile.

Ἐπάλλω, Inimitto. Aristoph. Nub. ἄξεις, ὀπαπαῖ Κεντῶν ὑπὸ τῶν πρωκτῶν σε τὸν σκεφρόνον. id est ὀπὶ πέμψω σοι, ς. τὸ κέντρον. At apud Thuc. lib. 5, pag. 190, in fœdere quodam, αἱ δέ τι καὶ ἄλλο δοκῇ τοῖς ξυμμάχοις, οἴκαδ᾽ ὀπάλλειν, Domum mittere. id est, Domum missis literis nuntiisve significare. schol. exp. ὀπαπέμπειν, στέλλειν. Sed scribitur ibi etiam ἀπάλλειν.

Ἐπάλμενος, per syncopen pro ὀπαλλόμενος, Assiliens vel Insiliens, Saltu inuadens. Hom. Od. γ. ἐ. Κύσε δέ μιν κεφαλῆς ὀπαλάμενος.

Ἐπάλτης, τ.1, c.340, b

Ἐπαμβαλέω, Complaceo, Gratus sum. Hom. Il. η, ἐμοὶ δ᾽ ὀπαμβαλέει οὖπερ. Od. π, τοῖσιν δ᾽ ὀπαμβαλέω μῦθος.

Ἐπαμέω, Hesychio ὀπὶ τρέπω, Permittam. Ionicum est pro ὀπαναίω, ab ὀπανίημι.

Ἐπαύω, Incubo, Dormio in. Vel, Dormio inter aut apud. Hom. Od. ο, sub finem, ὄφρ᾽ ἔκατ᾽ αὐλὴν, Εὐμαῖε οἱ ἦσαν ὑες μαλακοῖσι μελίαις, ἦος συβώτης Εὐθυδὸς ἐὼν ὀπάωρεν. Schol. videtur legisse ἦχε συβώτης ὀπάωρεν, quum exponat καθ᾽ ἣν ἀνέπεσεν. Alioqui scribitur ibidem & ὀνάωρεν, eodem sensu.

Ἐπαχέω, seu Ἐπαχέω, Acclamo. Hom. Il. ι, Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ὀπὶ ἄχον ὕες Ἀχαιῶν, Μῦθον ἀγασσάμενοι. id est ἐπιβόησαν, inquit Hes.

Ἐπίβαθρα, τ.1, c.648, e. Ἐπίβαθρον, ib.

Ἐπιβαίνω, τ.1, c.647, b. Ἐπιβαλλω, τ.1, c.682, a

Ἐπιβάλμαι, τ.1, c.684, e

Ἐπίβαλμα, Hesychio ὑποπόδιον, Scabellum: cui videlicet pedes ὀπιβάλλομεν & superponimus.

Ἐπίβαλοι, eidē sunt πέδαι, Calces, Calcanea.

Ἐπιβαπτίζω, Intingo, Immergo.

Ἐπιβαπτίω, τ.1, c.719, c

Ἐπιβαρέω, ῶ, Aggrauo, Ingrauo. vel Degrauo, Premo, Grauibus detrimentis implico. Budæo, Graui damno afficio, afferenti ex Appiani Ciuil. bell. libro 4, de proscriptione triumuirali, οὐ πολὺ δὲ ὧν ὁ τὰ χωρία ὠνούμενος. οἱ μὲν, ὀπιβαρεῖν τοῖς ἀπυχήμασιν ἀξιούμενοι, οἱ δὲ οὐκ ἂν αἰσίῳ σφίσι τὰ ὠνείσθαι νομίζοντες. Item, οἱ δὲ φυγόντων οἱ μὲν ὑπὸ γαυαγίων ἀπώλοντο, οἱ δὲ πάντα σφίσι τῆς τύχης ὀπιβαρησης.

Ἐπιβασία, τ.1, c.648, a. Ἐπίβασις, τ.1, c.647, h

Ἐπιβάσκω, τ.1, c.654, d. Ἐπιβατεύω, τ.1, c.648, g

Ἐπιβατήλος, ib. a. Ἐπιβάτης, ib. c.

Ἐπιβατικά, ib. Ἐπιβατικὸς, ib. d

Ἐπίβατος, ib. e. Ἐπιβατὸς, ib.

Ἐπιβδὰ, τ.1, c.1877, e. Hesychio & Suidæ ὀπίβδαι sunt αἱ μεθέορτοι ἡμέραι. Nominis rationem ille hanc affert, ὅτι τὴν ὀπιβαίζεσθαι τῶν ἑορτῶν, οὐκ οὔσας ἔτι αὐτάς: vel διὰ τὸ ὀπὶ τὴν θυρὴ καὶ ἑορτὴν ἄγεσθαι αὐτὰς, καὶ πρεσθεῖαν τὴν β. Suidas autem hanc appellationis esse causam ait, διὰ τὸ πρὸς ὀπίδειξιν τῶν πρεσθείας ἡμέρας ἡγεῖσθαι, ἄλλης ὀπιβαγούσης. Ex Pind. quoque ὀπίβδα affertur pro postridiana feriarum die.

Ἐπιβεβαιόω, & Ἐπιβεβαιόομαι, τ.1, c.730, d

Ἐπιβείωιδυ, poetica epenthesi τὴν ῑ pro ὀπιβίωιδυ: hoc autem, Ionica dialysi pro ὀπιβωμὸν. à themate ὀπιβαίνω seu ὀπιβάω.

Ἐπιβήμαπα, τ.1, c.647, g

Ἐπιβήμεν, Doricè pro ὀπιβῆναι: ab ὀπιβίημι.

Ἐπιβήσω, fut. 1 act. verbi ὀπιβαίνω siue ὀπιβίβημι, ex inus. them. ὀπιβάω.

Ἐπιβήτωρ, τ.1, c.647, h. Ἐπιβιβάζω, τ.1, c.656, a

Ἐπιβιβάω, & Ἐπιβίβημι, idem quod ὀπιβαίνω. Hesych. ὀπιβιβῶ exp. αἰωρέω.

Ἐπίβιον, Isæus dixit τὸ παρὸν, vt refert Poll. l. 3, c. 21, in mētione verbi ὀπιβιοῦναι: sed ambiguum qua signif.

Ἐπιβιόω, τ.1, c.740, f. Ἐπιβίωμι, Superuiuo, Viuo post, Superstes sum.

Ἐπιβλαδὴς, τ.1, c.744, a

Ἐπιβλαξ, Hesychio συνεφὴς νηφεπῆ. pro quo infrà ὀπίβλητξ.

Ἐπιβλάπτω, τ.1, c.744, d. Ἐπιβλαστάνω, τ.1, c.747, a

Ἐπιβλαστάω, Supergermino, Insuper germino, vt ὀπιβλαστάνω.

Ἐπιβλάστησις, τ.1, c.747, a. Ἐπιβλαστικός, ib. b

Ἐπιβλαστικώτερος, ib. Ἐπιβλέπω, τ.1, c.751, e

Ἐπιβλὴ, ῆς, ἡ, Fibula. Hesychio enim ὀπιβλαὶ sunt πῶρα: procul dubio παρὰ τὸ ὀπιβάλλεσθαι τοῖς ἱμαπίοις, vnde & ὀνέπτα siue ὀνεπαὶ nominantur.

Ἐπίβλημα, ib. b

Ἐπίβληξ, Hesychio συνεφὴς. suprà ὀπίβλαξ.

Ἐπιβλὴς, τ.1, c.684, d. & 685, c. Ἐπιβλήτης, τ.1, c.685, c

Ἐπιβλητικῶς, ib.

Ἐπίβλητος, A diectitius. Aliis, Aduentitius.

Ἐπιβλύζ, Affluenter, Abundè. Apud Athen. lib. 6, ex comico, ὀπιβλύζ ὑπὸ τῆς πηγῶν τῆς τῶ πλούτου ῥβύσαντας σφῶν αὐτῶν.

Ἐπιβοάω, τ.1, c.758, a. Ἐπιβοήθεια, τ.1, c.760, b

Ἐπιβοηθέω, τ.1, c.761, c. Ἐπιβόημα, τ.1, c.758, c

Ἐπιβόητος, ib. Ἐπίβοιον, τ.1, c.779, a. Apud Etym. est & ὀπίβοιον & ὀπιβόϊον θύμα, afferentem & ὀπιβόϊον pro τὸ ὀπὶ τῇ θυρεδῇ βοῦ θυόμενον.

Ἐπίβοιος, τ.1, c.779, a. Ἐπιβόλαιον, τ.1, c.686. f

Ἐπιβολὴ, τ.1, c.685, d. Ἐπίβολος, τ.1, c.686, e & f

Ἐπίβολος, ibid. Hesychius exp. φροτίμως.

Ἐπιβομβέω, τ.1, c.762, g

Ἐπίβοον, Suidæ ἢ ὅν τῶ βοῦς θυσία.

Ἐπιβόσκησις, τ.1, c.782, d. Ἐπιβοσκὶς, ib.

Ἐπιβόσκω, & Ἐπιβόσκομαι, ib. c

Ἐπιβουκόλος, idem ac βωκόλος: vacante hîc præpositione. Hom. Od. χ. βοῶν ὀπιβουκόλος αὐήρ. Vbi nota & βοῶν pleonasticon esse.

Ἐπιβούλδμα, Molimen, Aggressio, Conatus. Ioseph. De antiquit. Iud. μεῖζον τὸ ὀπιβούλδμα κακίας ἢς ἐγκεχείρηκας, χρόνων οὐ χρονῶς τυγχάνεις, maius. n. facinus aggressus es quàm in tuam istam ætatē cadar. ¶ Alioqui significat etiam Insidiæ. Thuc. l. 4, p. 144, καταχορεύει τι ξυνεσιδὼς τοῖς ἑτέροις τὸ ὀπιβούλδμα. Et p. 150, μνησθέντες τῶ ὀπιβουλδμάτος. Nisi & hîc generalius pro molimine & machinamento accipere velis.

Ἐπιβουλδίομαι, τ.1, c.771, a. Ἐπιβούλδισις, ib. b

Ἐπιβουλδυτὴς, ib. Ἐπιβουλδυτὸς, ib.

Ἐπιβουλδυτόπατος, ib. Ἐπιβουλδύω, τ.1, c.770, e

Ἐπιβουλὴ, ib. d

Ἐπιβουλία, ας, ἡ, Insidiæ. v. l. Sed quum in iis ponatur ante Ἐπιβούλδμα, videntur scribere voluisse ὀπιβουλεία.

Ἐπίβουλος, τ.1, c.770, c. Ἐπιβούλως, ib.

Ἐπιβραχυδίνω, τ.1, c.786, a

Ἐπιβραχὺ, seu ὀπὶ βραχὺ, Ad breue tempus.

Ἐπιβρέμω, τ.1, c.788, d. Ἐπιβρέχω, τ.1, c.790, e

Ἐπιβρεῖω, τ.1, c.793, d

Ἐπιβρομέω, idem quod ὀπιβρέμω. Oppian. De venat. l. 3, Πυλιὴ δ᾽ ἐν Λιβύῃ ἐρεβώλακι δι᾽ φαδὶ γαίῃ Ὄχλος ὀπιβρομέει βελεσφῶν βρύχημα λεόντων. id est, rugitum edit.

Ἐπιβροντάω, τ.1, c.789, e

Ἐπιβρόντητος, ib. Propriè ita dicitur ὁ ὀκπεφαπεὶς ὑπὸ τῆς βροντῆς, vt Latinis Attonitus is cui tonitrua mentem perculere.

Ἐπιβροχὴ, τ.1, c.790, e. Ἐπιβρύω, τ.1, c.795, e

Ἐπιβρώσκω, τ.1, c.783, g

Ἐπίβυσρα, Obthuramentum. vel Obthuratrix, Obstructrix. Lucian. in Lexiph. ὅπερ ποιήσεις πάντα, ἢν ἀκουε· ἀπίτω δὲ ἡ ὀπιβύσρα, ἡ κυψελὶς, sordes aurium quæ eas obstruunt & obthurant ne vox penetrare queat.

Ἐπιβύω, τ.1, c.799, c. Ἐπιβωμίζω, τ.1, c.802, a

Ἐπιβρόμιος, τ.1, c.800, g. Ἐπιβώσμαι, τ.1, c.759, b

Ἐπιβωτᾶς, ib. c

Ἐπιβωνος, Hesychio est λεῖος, ὁμαλός. Ex Anacreonte autem affertur pro Infamis. quod erit Ionicum pro ὀπιβόητος. Idem διαβόητος.

Ἐπιβώπωρ, τ.1, c.782, d. Ἐπίγαιος, τ.1, c.803, d

Ἐπιγαμβρεία, τ.1, c.815, g. Ἐπιγαμβρεύω, ib.

Ἐπιγαμβρία, ib. Ἐπιγαμέω, τ.1, c.814, b

Ἐπιγαμία, ib. f. Ἐπίγαμος, ib.

Ἐπιγάνυμαι, τ.1, c.816, c. Ἐπιγάστριον, τ.1, c.819, f

Ἐπιγαυρόομαι, ούμαι, Efferor animo & ferocior reddor ob. Apud Xenoph. ὀπιγαυρωθεὶς exponitur Lætatus, Lætior factus: in hoc loco Pæd. 2, sub finē, ὥσπα ἀκούσας ὑ ὀπιγαυρωθεὶς τῇ ὑπολῇ Κύρα. Suid. exp. αὐθρωθεὶς, θρασυνθεὶς: Hesych. rectius ἐπαρθεὶς. qui affert E T Ἐπίγαυρον pro ἰσχυρὸν, Validum, Robustum.

Ἐπίγκα, τ.1, c.807, f

Ἐπιγεόκαυλος, ibid. & τ.2, c.93, b

Ἐπίγκον, τ.1, c.807, e. Ἐπίγκος, ib.

Ἐπιγκόφυλλος, ibid. g. & τ.4, c.249, c

Ἐπιγελάω, t.1, c.823, f. Ἐπιγθόνιμα, t.1, c.839, c
Ἐπιγθονίς, ίδος, ὁ ἡ, affertur pro Indigena. Puto significare etiam Natus post: vel ὑπήρνος. At Ἐπιγθόνιος, est nomē proprium apud Suid.
Ἐπιγθονάω, t.1, c.839, b. Ἐπιγθονιμαπκός, ib.
Ἐπιγαράρω, t.1, c.845, f. Ἐπιγηθέω, t.1, c.850, e
Ἐπιγῆπος, ίδος, ἡ, à nonullis dicitur ἡ κλιμακίς, vt est in appendice Diosc. ad lib. 4, c. 7. Nominis ratio ea esse putatur quòd humilis sit & per terram spargatur.
Ἐπιγίγνομαι, vel Ἐπιγίνομαι, t.1, c.830, g
Ἐπιγινώσκω, siue Ἐπιγνώσκω, t.1, c.1853, a
Ἐπίκανις, in v.l. esse dicitur Longa tabula siue Asser. Sed scribendum ἐπικλνὶς per η.
Ἐπιλυκαίνω. Dulce reddo, Condulco seu Indulco.
Ἐπίγλυκυς, Dulcis. vel Subdulcis.
Ἐπιγλωττίς, t.1, c.856, h. Ἐπιγλωττέομαι, t.1, c.857, g
Ἐπιλωτίζομαι, ib. Ἐπιλωτίζω, t.1, c.856, h
Ἐπιγλωτιώμβνος, t.1, c.857, h. Ἐπιγναμπίω, t.2, c.559, d
Ἐπίγραφος, Interpolitus, Innonatus. v.lex. ex Suida.
Ἐπιγνώμων, t.1, c.1853, f. Ἐπιγνώμων, ib. g
Ἐπίγνωσις, ib. e
Ἐπιγναπίς, ίδος, ἡ, idem ac ὑπογραφίς, de quo t.1, c.1891, d.
Ἐπιγόνειον, ου, τὸ, dictum organum quoddam musicum, quadraginta intentum fidibus: ab Epigono inuentore. Poll. lib. 4.
Ἐπιγονὴ, t.1, c.841, f. Ἐπίγονος, ib.
Ἐπιγραπαπίς, t.1, c.1891, d. Ἐπιγραφίδιος, ib. g
Ἐπιγραφίς, ib. d. Ἐπιγραβδίνη, t.1, c.873, f
Ἐπιγραμμα, ib. d. Ἐπιγραμμαπίζω, ib. e
Ἐπιγραμμάπιον, ib. Ἐπιγραμμαπικός, ib.
Ἐπιγραφός, ib. f. Ἐπιγραφή, ib. e
Ἐπιγράφω, t.1, c.872, h. Ἐπιγράφομαι, t.1, c.873, b
Ἐπίγρυπος, Aduncus, vel, Nasum habens aliquantulum vncum. Apud Platonem initio Euthyphr. οὐ πάνυ ἀγένειον, ὀβίγρυπον δέ.
Ἐπίγνια, Suidas dicta fuisse tradit τὰ φρυμνήσια, (vt Hesych. quoque ὑπηνῶν affert pro τῶν φρυμνησίων κάλων, addēs, nonnullis ea dici πίσματα) mox tamen subiungens, Ἐπιγνίοις, ὅσοις ἀπὸ γῆς, cum hoc exemplo, τὰ δὲ πλόια καὶ ὅσοις ἐν τῇ γῇ ὑπηνίοις φορεῖ λαβὸν εἰς τὴ ζύγωμα. Et hoc, ἢ σὺ ἀπὸ τῆ ῥάμματος πλοῖον ὑφαλίζοντα ὅσοις ἀπὸ γῆς ὑπηνίοις. Sed eam expositionem nullo modo his locis conuenire, pater ex duabus illis voculis adiectis, ἀπὸ γῆς, quapropter exponendum φρυμνησίοις, i. funibus seu rudentib⁹ quibus puppis à terra religatur. quæ & ὑπήγλα: necnon ὑπήγλα, vt v.l. annotant.
Ἐπιδαίπος οἶκος, Suidæ ὁ ὑπόκοιτος καὶ οὐμελετὴς, ὁ ἐξ ἴσου κατακειφθεὶς δύο πσίν. At Callimachi schol. ὑπιδαίπον οἶκον exponit μεμελετημένον, hoc loco Hymni in Iouem, Ἀλλ' ἐπ πεμδνὸς ἐὼν ἐφρέσατο πάντα τέλεια· Τῷ πι καὶ γνωτοὶ, φοιτερνῆρνέες ὦν ἐόντες, Οὐρανὸν οὐκ ἐμάλῃσεν ἔχεν ὑπιδαίπον οἶκον. Vbi possis interpretari etiam, Non inuiderũt tibi φ cælum habeas ceu domũ quæ tibi in regni partitione obtigerit.
Ἐπιδαιτέομαι, t.1, c.900, g. Ἐπιδαίζω, t.1, c.901, a
Ἐπιδάκνω, t.1, c.906, d. Ἐπιδακρύω, t.1, c.908, d
Ἐπίδακων φάτνη, Sophocl. Doricè dicit pro ὑπίδημων.
Ἐπιδανείζω, & Ἐπιδανείζομαι, t.1, c.910, f
Ἐπίδασυς, Aliquantum densus vel hirtus.
Ἐπιδαψιλεύομαι, t.1, c.911, h
Ἐπιδεῖ, Atticè pro ὑπιδεῖν: à sequ. ὑπιδεῖς.
Ἐπιδεής, t.1, c.918, d. Ἐπίδειγμα, t.1, c.929, g
Ἐπιδείελος, t.1, c.1182. b
Ἐπιδείκνυμαι, & Ἐπιδείκνυμι, & Ἐπιδεικνύω, t.1, c.929, e
Ἐπιδεικπάω, ῶ, Ostēdere vel ostentare me cupio. Hes. ὑπιδεικπάνται exp. ὑπιδείκνυται μέλλοντα ἢ θέλοντα.
Ἐπιδεικπικός, t.1, c.930, a. Ἐπιδεικπικῶς, ib.
Ἐπιδεῖξις, t.1, c.929, g. Ἐπιδειπνέω, t.1, c.936, e
Ἐπιδείπνις, t.1, c.934, h. Ἐπιδείπνις, ib. g
Ἐπιδεῖπνον, ib.
Ἐπιδέκατος, Decimus. vel Qui ὑπὸ δέκα penditur. Xenoph. Hellen. 1, τὰ χρήματα διοικοῦσιν, τὸ ἡ ὑπὸ δέκατον, τῆς θεοῦ ἕνεκα. Aliquanto pòst, καὶ τῆς θεοῦ τὸ ὑπὸ δέκατον ἔφη. Sic ex Aristot. Œcon. 2 affertur, ὑπιδεκάτας πόκοις τελεῖν, pro Vsuras decimas pendere. Et, τῆς πυκὸς ἀπιδόσθαι τὸ ὑπὸ δέκατον, pro, Decimam partem pretii dare. Suidas annotat veteres ὑπὸ δέκατον solitos dicere τὸ δίκαιον, & ὑπιπιμπλον, τὸ πίμπλον.

A

Ἐπιδεκπικός, Hesychio ὑπιδεκτης: ὑπιδεκτον autem exponit ὑπίσημον, μέγα, Insigne, Magnum: Ionicè procul dubio pro ὑπιδείκπον.
Ἐπιδέμνιος, t.1, c.941, g. Ἐπιδέξια, t.1, c.961, d
Ἐπιδεξιελεύθερος, apud Suid. ex Plat. Theæt. πάντα δυναμένους ὀξέως τε καὶ ῥᾳδίως διδασκεῖν, εὐαλαβέσθαι δὲ οὐκ ὑπιπτεύοντας ὑπιδεξιελεύθερος. Ipse quidem non exp. Sed videtur sonare More ἀστῆ ὑπιδεξίων ἢ ἐλευθέρων, seu ὑπιδεξίως ἢ ἐλευθέρως, Dextrè & ingenuè.

B

Ἐπιδέξιος, t.1, c.961, c. Ἐπιδεξιότης, ib. e
Ἐπιδεξίως, ib. Ἐπιδέομαι, t.1, c.918, d
Ἐπίδεσις, autore Poll. l.2, dicitur τὸ ὀν μέσῳ σώματι σκάφον σαρκίον, Caruncula illa quæ in media muliebris pudendi fissura subsultat: quæ eodem teste & νύμφη dicitur & μύρτον & κλιτορίς.
Ἐπιδέρκτης, t.1, c.945, c. Ἐπιδέρκω, ib.
Ἐπιδερμαπίς, t.1, c.947, e. Ἐπιδερμίς, ib.
Ἐπίδεσις, t.1, c.964, d. Ἐπιδεσμεύω, ib.

C

Ἐπιδεσμέω, ib. Ἐπίδεσμος, ib.
Ἐπιδευής, t.1, c.919, c. Ἐπιδεύομαι, ib.
Ἐπιδεύπερον, Iterum. v.l. Scribitur sæpius δεύτερον, δεύτερόν.
Ἐπιδέχομαι, Accipio, Recipio, Admitto. Exponitur etiã Expecto & Excipio.
Ἐπιδέω, t.1, c.964, d
Ἐπιδεῶς, Non satis nec sufficienter. Plato.
Ἐπίδηλος, t.1, c.968, d. Inde aduerb. compar. grad. ἐπιδηλοτέρως apud Aristot. Manifestius, Clarius.
Ἐπίδημα, ατος, τὸ, Saltus, Mansio: si v.l. credimus.

D

Ἐπιδημεύω, t.1, c.975, a. Ἐπιδημέω, t.1, c.974, d
Ἐπιδήμησις, ib. f. Ἐπιδημιπικός, ib. g
Ἐπιδημία, ib. c. Ἐπιδήμιος, t.1, c.973, h
Ἐπιδημιουργοὶ, t.1, c.977, d. Ἐπίδημος, t.1, c.973, h
Ἐπίδησις, εως, ἡ, Obstrusio. Ita v.l.
Ἐπιδιαβαίνω, t.1, c.644, d. Ἐπιδιαγινώσκω, t.1, c.1852, h
Ἐπιδιαζεύξιος, ET Ἐπιδιάζευκτη, vide in Ἐπιδιάζευκτα.
Ἐπιδιαίτησις, t.1, c.985, a.
Ἐπιδιαίκειμαι, exponitur Acquiesco.
Ἐπιδιαχρίνω, t.2, c.435, b

E

Ἐπιδιαλάμπω, Perluceo, Eluceo per, vt flamma per rimã. Ex Theophr. Hist. pl. lib. 9.
Ἐπιδιαμένω, Permaneo & persisto in.
Ἐπιδιανέμω, Insuper distribuo.
Ἐπιδιαπλέω, ex Xen. affertur pro Traiicio. sonat potius Insuper traiicio.
Ἐπιδιασκεύασις, ex Hippocrate pro Recognitio & Retractatio. Gal. certè annotat ὑπιδιασκευάζειν dici βιβλίον ὑπὸ τῆ πρωτέρου γεγραμμένου τὸ δεύτερον γραφέν, ὅτεον ἢ ὑπόθεσιν ἔχον τὴν αὐτὴν, καὶ τὰς πλείστας τῶν ῥήσεων τὰς αὐτὰς, πινὰ μὲν ἀφιεμένας τῶν ἐν τῇ πρωτέρου συγγράμματος ἔχῃ, πινὰ δὲ προσκείμενα, πινὰ δὲ ὑπαλλαττόμενα. Quomodo dicit Eupolidis Αὐτόλυκον τὸν δεύτερον, ἐν τῇ πρωτέρου διασκευάζει. Sic verò (inquit) & παῖς Κνιδίας γνώμας Cnidii medici ὑπὸ τῆς πρωτέρας δευτέρας ἐξέδωσεν, πινὰ μὲν ἐχούσας τὰ αὐτὰ πάντῃ, πινὰ δὲ προσκείμενα, πινὰ δὲ ἀφιεμένα, καὶ ἄλλα γε καὶ ὑπαλλαττόμενα. Dicit itaque Hippocrates in lib. De victu in morb. acut. οἱ μέντοι ὕστερον ὑπιδιασκευάσαντες, ἰατρικώτερον δή πι ἐπῆλθον τοῖς περὶ τῆς προσοψέων ἐκείνοις: significans, τὸ δεύτερον βιβλίον ἰατρικώτερον συγκεῖσθαι τῆ πρότερα.

F

G

Ἐπιδιαπίθεμαι, t.3, c.1264, b
Ἐπιδιαπίπτω, Insuper paciscor. Vtitur hoc verbo Demosthenes in orat. aduersf. Apatur. ὀνειπικῶς δὲ τῆς δίκης (inquit) εἰδὼς ὁ Παρμενίων ὅρκον τοῦτο τοῖς πολλοῖς ἐγκλημάτων, καὶ ὅσα ἐδέξατο ὑπιδιαθεμένος ἀμύνεσθαι ἐὰν μὴ ὀμόσῃ. Quæ Bud. sic interpr. Lite autem contestata Parmenio huic iusiurandum de quibusdam actionibus defert. quod iste statim accepit. atque eo amplius pecuniam certam depactus est nisi iurasset in quæ verba erat concepta delatio. AT Ἐπιδιαθήκη esse dicitur Posterius testamentum.

H

Ἐπιδιαπελέω, t.3, c.1337, f
Ἐπιδιδρημπικά, Quæ sedem nunquam mutare solent. Ita v.l. sed perperam pro ὑπιδημπικά.
Ἐπιδιδυμίς, (inquit Gorr.) est propria & intima testium tunica, & illis omni ex parte contigua, dura, crassa, & admodum valida. Eius supernæ parti vena atque arteria, sanguinẽ spiritúmque testi deferentia, inseruntur, & multi ab iis ramuli intra testis corpus peruadunt. Huic alia tunica superposita est, ἐρυθροειδὴς dicta, non eadem modò, verùm totum etiam testem comprehendens. Dicitur ὑπιδιδυμὶς, quòd testiculo, quem δίδυμον vocant, superinducta est. Malè quidam eo nomine testiculi quoddam caput & veluti efflorescentiam significari putant: nominibus manifestò abutentes, (id enim φαβρωτίτης vocatur) & ob id in errorẽ lapsi, φ existiment τῶν ὑπιδιδυμίδα eadem ratione dici qua τὸ ὑπίδυμον & τὸ ὑπιδυμβρον. Ita Gorr. veruntamen & Galenus De semine, libro 1, ὑπιδιδυμίδα esse ait μόριον ὑπικείμενον κῦ κεφαλῶ ὄρχεως. Necnon in Lex. Hippocr. annotat idem, μιτρίον Hippocrati esse κάλυμμα καὶ οὗ ἕλιγμά τι, quæ ὑπιδιδυμὶς vocetur, esse autem κιρεώδη πινὰ ὄγκον κῦ τῶν κορυφῶν ὑπικείμενον τῆ διδύμῳ. SED ET Ἐπιδίδυμον v.l. esse dicunt Tertium vas spermaticum, Latinè Seminarium dictum.

B

Ἐπιδίδωμι, t.1, c.997, b
Ἐπιδεής, t.1, c.1293, e. Ἐπιδέπες ἡβᾶν dicitur qui iam supra duos annos puber est seu pubescit. id est Qui decimum sextum ætatis annum vel agit vel exegit. nam in decimum quartum annum ἡ ἥβη, id est pubertas, incidit. Sic Bud. pag. 125, Ἐπιδέπες ἡβᾶν (inquit) significat Decem & sex annos natum esse, quasi δύο ἔτη ἐξεκριβῶν, hoc est, pubertatem annis duobus excedere. Apud Demosth. ἐὰν ὦς ὑπικλήρου τις γένηται, καὶ ἅμα ἡβήσῃ ὑπιδέπες, κρατῆν τῶν χρημάτων. Et rursum, πρὶν ὑπιδέπες ἡβᾶν, antequam ætatis annos decẽ & sex impleuerint. Vide & Etymol.

C

Ἐπιδίζημαι, Insuper quæro.
Ἐπιδιήγησις, Repetita narratio. Vide Quintil. l.4, c.2.
Ἐπιδικάζω, & Ἐπιδικάζομαι, t.1, c.1013, d
Ἐπιδικαία, ib. e. Ἐπιδικάσμος, ib.
Ἐπίδικος, t.1, c.1009, b. Ἐπιδιμοιρός, t.2, c.847, f
Ἐπιδινέω, & Ἐπιδινέομαι, t.1, c.1020, e
Ἐπιδιορθόω, t.2, c.1440, g. Ἐπιδιόρθωσις, ib. h
Ἐπιδιορθωπικός, t.2, c.1441, b
Ἐπιδιπλόω, & Ἐπιδιπλασιάζω, Duplico, Ingemino.
Ἐπιδιφελαίς, t.1, c.1023, e. Ἐπιδίφελος, ib. d
Ἐπιδιώκω, pro Persequor, Insequor, ex Xenophonte. Pollux libro 8, tradit Ἰσαιον ὑπιδιώκειν dixisse τὸ πάλιν δικαίζεσθαι. quod interpretantur Iudicium resortiri, secundóque expeti.
Ἐπιδομιμάζω, Insuper exploro. Exponitur simpliciter Probo.
Ἐπιδοκίδες, Hesychio προσδοκίαι, Exspectationes.
Ἐπίδομα, t.1, c.997, c. Ἐπιδοξάζω, t.1, c.1035, b
Ἐπίδοξος, t.1, c.1034, h
Ἐπιδοξότης, ἡ, affertur pro Claritudo.
Ἐπιδοχαπής, t.1, c.951, b. Ἐπιδορπίω, t.1, c.1043, a
Ἐπιδορπίζομαι, t.1, c.1042, c. Ἐπιδόρπιος, ib. b
Ἐπιδορπίς, ib. Ἐπιδορπισμα, ib. d
Ἐπιδορπισμός, ib. Ἐπίδοσιμος, t.1, c.997, f
Ἐπίδοσις, ib. Ἐπιδοτικός, ib. g
Ἐπιδουπέω, t.1, c.1046, a
Ἐπιδυές, particip. verbi ὑπιδίδωμι.
Ἐπιδοχή, ῆς, ἡ, Receptio. vt ὑπιδέχομαι est Recipio. In v.l. redditur etiam Susceptio, item Successio: necnon Variatio: sequendo Vallæ interpretationem in hoc Thucydidis loco, πόλεις ἔλοισι ῥᾳδίας τῶν πολιτικῶν μεταβολαὶ ἢ ὑπιδοχάς. ita enim ille hæc reddidit, Faciles sunt vrbes ad status mutandos atque variandos. Sed in iisdem affertur Græca hæc expol. τὸ εἰσφέρειν ῥᾳδίως τῆς πολιτείας ξένοις τε ἢ φυγάσι.

D

Ἐπιδραπόμαι, t.1, c.1046, f. Ἐπιδρίμω, t.3, c.1659, f
Ἐπιδρομάδην, t.3, c.1661, a. Ἐπιδρομή, t.3, c.1661, g
Ἐπίδρομος, ib. c. Ἐπιδυναστεύω, t.1, c.1059, e
Ἐπιδύω, t.1, c.1063, e
Ἐπιδυσακούω, Grauiter audio.
Ἐπιδυσφημέω, t.4, c.58, c
Ἐπιδυσχεῖν, Adulari, Palpari. Ita v.l. ex Hesychio, qui exp. ὑπιπωθάζειν. Sed suspecta est hæc scriptura.
Ἐπιδύω, t.1, c.1063, e

A

Ἐπίδω, Inspexero: sicut ἐπῖδον est Inspexi: ab inus. them.
Ἐπίδω, pro quo dicitur Ἐφορᾶ. Et med. ὑπιδόμεθα, Aristoph. Nub. Inspiciamus, Conspiciamus.
Ἐπιείκεια, t.1, c.1120, g. Ἐπιείκαλος, t.1, c.1122, f
Ἐπιεικεύω, t.1, c.1121, e
Ἐπιεικής, Decens, & c. t.1, c.1120, d. Ἐπιεικής, Qui æquum bonum amat, ib. f.
Ἐπιείκησις, t.1, c.1121, e. Ἐπιεικίζω, ib.
Ἐπιεικτός, t.1, c.1124, c. Ἐπιεικῶς, t.1, c.1121, a
Ἐπιεμβόλος, t.1, c.1380, d

B

Ἐπιέλπομαι, Spero, pro simplici ἔλπομαι. Hom. Il. α, μὴ δὴ πάππαι ἐμοὶ ὑπέλπομαι ὑμῖν Εἰδήσειν.
Ἐπιέναι, est infinit. verbi ἔπειμι, ab εἶμι.
Ἐπιέννυμι, t.1, c.1380, c. Pass. ὑπιεννύμεθα, Induti sumus, in Epigr.
Ἐπιέπομαι, pro ἐφέπομαι, Insequor, Sequor. Apoll. Arg. l.1, κρατερὴ ὑπιέπετ' ἀνάγκη. Pro eodem legitur & ὑπιέπομαι apud Oppianum.
Ἐπιέσαι, & Ἐπιέσασθαι, vide in Ἐπιέννυμι, t.1, c.1380, c.
Ἐπιζαής, έος, ὁ καὶ ἡ, in v.l. exponitur Desuper valde flans. Sed ex errore habent hoc vocabulum: nimirum ex eo quòd præpos. ὑπὸ quæ cum verbo ὤρσε iungenda erat, cum nomine ζαής coniuncta fuit. Hom. Odysseæ μ, Ὦρσεν ὑπὸ ζαῖν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς Λαίλαπι θεσπέσῃ. Vbi ζαῖν ἄνεμον Eustath. esse ait τὸν ἄγαν πνέοντα, id est Valde flantem, seu vehementer. Apud eundem poetam Iliad. μ, legitur, Ἀλλ' αὔεμος ζαής, νέφεα σκιόεντα δονήσας, Τάρφεσι κατέχευε ὑπὸ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. Vbi idem scholiastes, ζαὴς αὔεμος, inquit, ὁ βίαιος ἢ ὑπὲρ τὸν δυνατόν. καὶ ἐπὶ αὖ ὁ Ἡσίοδος, ζαλῆν. ὅ ὅτι μεγάλη ἄελλα. Extat verò & in aliis eiusdem poetæ locis istud vocabulum ζαής. sed in eo ex Odyss. μ, loco, & in aliis similibus (siqui sunt) exemplaria quædam præpositionem ὑπὸ illi epitheto adiunctam seu cum illo cohærentem habent: quum tamen verbo ὤρσεν adiungi debeat, id est, ad illud pertineat: sitque ὤρσεν ὑπὸ pro ἐπῶρσεν. vt in aliis plerisque huius poetæ locis: ex quibus est hic Odysseæ ε, Ὦρσε δ' ὑπὸ μέγα κῦμα Ποσιδάων ἐνοσίχθων. Et hic, ibidem, Ὦρσε δ' ὑπὸ κραιπνὸν βορέλιω, κοῖλο δ' ὑμάτ' ἔαξεν. Vide igitur Ζαής, t.1, c.617, inter deriuata à verbo ἄω.

C

D

Ἐπίζαξ, Sinistrorsum, In rectũ, Proxima via, Ex obliquo. Ita v.l. ex Hesychio: quem vide.
Ἐπιζάφελος, ου, ὁ, Contumax, Vehemens, in v.lex. Apud Hesychium tamen legitur in neutro genere ὑπιζαφελές, non ὑπιζαφελόν. quod ab illo exponitur, θυμῶδες, ἰτὲ ὀργίλον, & χαλεπὸν, ἰσχυρὸν, ὑπίσκοπον. Hinc est ADVERBIVM Ἐπιζαφελῶς, quo vtitur Homerus Iliad. ι, — ἀλλ' αἰὲν ὑπιζαφελῶς χαλεπαίνει. Vbi aduerbium ὑπιζαφελῶς interpretantur Vehementer, alii Ardenter, deriuantes ὑπιζαφελὴς (ex quo est hoc ὑπιζαφελῶς) à verbo φλέγω.

E

Ἐπιζάω, t.1, c.1388, h
Ἐπίζεμα, ατος, τὸ, q.d. Inferuefactio, in vulg. lex. Sed si terminationis ratio habeatur, & alia huiusmodi verbalia in eius significatione sequamur, de re inferuefacta dici potius existimabimus.
Ἐπιζεύγνυμι, t.1, c.1396, c. Ἐπιζευγνύω, ib.
Ἐπιζευκτήρ, ib. e. Ἐπίζευξις, ib. d
Ἐπιζέω, t.1, c.1398, g. Ἐπίζηλος, t.1, c.1401, g
Ἐπιζηλοτυπέω, ib. c. Ἐπιζήμιος, t.1, c.1405, d
Ἐπιζημίω, ib. Ἐπιζητέω, t.1, c.1407, b
Ἐπιζητήσιμος, ib. c. Ἐπιζήτησις, ib.
Ἐπίζυγα, Loculamentum machinæ (velut catapultæ, aut balistæ) in quod inditur ὑπαξίς: quæ sagittæ crenam, id est γλυφίδα, concipit. Vide Ἐπαξίς, t.3, c.1589, a
Ἐπίζυγον, Pars nauis, Hesych.
Ἐπίζυγκαῖν, Oculis diductis conniuere. v.l. Vide apud Hesych. hoc Ἐπίζυγκαῖν, & participium Ἐπιζύγκουσα.
Ἐπιζυγῶσαι, t.1, c.1394, b
Ἐπιζώστρα, Balteus, ζωστὴρ. vulg. lex. ex Sophocle. Vide Pollucem lib. 7.

H

Ἐπίηρα, t.1, c.1215, f. Ἐπιήρεφος, ib. g
Ἐπίηρος, ε, ὁ ἢ ὁ, Gratus. Item, Auxiliator, Adiutor. Vide & alias significat. apud Hesych.
Ἐπιθαλάμιος, t.1, c.1498, c. Ἐπιθαλασσίδιος, t.1, c.1490, d

Ἐπιθελάσιος, ib. Ἐπιθελάσιος, ib.
Ἐπιθελάσιος, ib. Ἐπιθελασής, t.1, c.1496, e
Ἐπιθαμβίω, t.1, c.1553, c. Ἐπιθανάτος, t.1, c.1568, a
Ἐπιθάνατος, t.1, c.1567, g. Ἐπιθανάτος, t.1, c.1568, a
Ἐπιθανής, t.1, c.1565, e. Ἐπιθαρρέω, t.1, c.1505, f, g
Ἐπιθαρσύω, Audacem reddo, Audaciam adiicio. vel, Animum addo, Animo.
Ἐπιθυμαίζω, t.1, c.1515, c. Ἐπιθειάζω, t.1, c.1534, a
Ἐπιθειάζω, t.1, c.1535, g. Ἐπιθίασος, t.1, c.1536, b
Ἐπιθιασμός, ib. Ἐπιθεσπίσω, t.1, c.1543, d
Ἐπίθεμα, t.3, c.1499, a. Ἐπίθεπος, ib. d
Ἐπιθεωίζω, Oraculum reddo, in v.l. vt idem sit quod θεωίζω. Ibidem exponitur, Autor rei sum, Approbo. Et Ἐπιθεωισμός, Oraculum, vel potius Oraculi redditio.
Ἐπιθετόν, t.3, c.1499, g. Ἐπιθετικός, ib.
Ἐπίθετος, t.3, c.1500, a. Ἐπίθετος, ib. f
Ἐπιθέω, t.1, c.1550, d
Ἐπιθεωρέω, ῶ, Prospicio, Aspicio. v.l.
Ἐπιθήγω, t.1, c.1553, g. Ἐπιθύνω, t.3, c.1499, a
Ἐπίθημα, t.3, c.1498, g. Ἐπιθηματῶ, ib. h
Ἐπιθηρωρος, dici videtur de eo qui τοῦ θηρέρχω seu aliis θηρέρχος præest. In v.l. Qui quatuor elephantis dominatur, Duplaris ferarius, ex Gaza. Item Ἐπιθηραρχία, Duplaris feraria.
Ἔπιθι, imperat. verbi ἔπειμι, ab ὦμι.
Ἐπιθιγλαίω, t.1, c.1560, c. Ἐπιθίγω, ib.
Ἐπιθλάσας, Hesychius exponit σιωπήσας εἰπών, id est, Qui breuiter loquutus est. Sed mendi suspectum est illud participium.
Ἐπιθλίβω, pro simplici θλίβω, Premo.
Ἐπιθοάζω, Insideo, vel Sedeo, apud Eurip. ὀδηθοάζω μαρτυρόμβρος δαίμονας.
Ἐπιθολόω, t.1, c.1572, f. Ἐπιθορέω, t.1, c.1575, c
Ἐπιθόρνυμαι, ib. f. Ἐπιθορυβῶμαι, ib.
Ἐπιθορομαι, Insilio, v.l.
Ἐπιθορυβέω, t.1, c.1582, f
Ἐπιθραίσιον, Nauis pars, inquit Hesych.
Ἐπιθραύω, Effringo, in Epigr.
Ἐπιθρέξας, Qui percurrit. Particip. aoristi temp. ab Ἐπιτρέχω, cuius futurum ὀδηθρέξω, per θ. Hesychius ὀδηθρέξαντος exponit non solùm ὀδηθραμόντος, sed etiã ὀδηξύσαντος.
Ἐπιθρέψαι, Aluisse, Educauisse. pro θρέψαι, à τρέφω.
Ἐπιθρλυόομαι, Flebiliter succlamo. v.l.
Ἐπιθρλύω, t.1, c.1583, f. Ἐπιθρομβόω, t.3, c.1652, h
Ἐπιθρύπτομαι, Orno, Polio. Ita v.l. sed huius significationis exemplum desidero.
Ἐπιθρώσκω, t.1, c.1577, a. Ἐπιθύω, t.1, c.1628, d
Ἐπιθυλλὶς, vide in Γήθυον siue Γήθιον.
Ἐπιθυμέω, t.1, c.1610, g. Ἐπιθύμημα, ib. h
Ἐπιθύμησις, ib. Ἐπιθυμητής, t.1, c.1611, a
Ἐπιθυμητικός, ib. Ἐπιθυμητικῶς, ib. b
Ἐπιθυμητός, t.1, c.1610, h. Ἐπιθυμία, ib. d
Ἐπιθυμίαμα, t.1, c.1617, b. Ἐπιθυμιάω, ib.
Ἐπιθυμὶς, ib. c. Ἐπιθυμόδεμνος, t.1, c.935, d
Ἐπιθυνω, t.1, c.1628, e
Ἐπιθύω, Super seu post alium sacrifico, &c. t.1, c.1623, g.
Ἐπιθύω, Impetu quodam feror, &c. c.1628, d.
Ἐπιθωρακίδιος, t.1, c.1634, b. Ἐπιθωρακίζω, ib.
Ἐπιθωρήσσομαι, Armor aduersus quempiam, Apoll.
Ἐπιθωρήσσω, t.1, c.1636, e
Ἐπιθώσσω, Inclamo, Inclamãdo hortor. Hesych. ὀδηθώσσοιν exponit ὀδηκλδύεσθαι.
Ἐπὶ θ' μων, t.1, c.1112, c
Ἐπίκημι, Sepono, Admoueo, Insisto, Retento. Ita v.l. sed hæc absque exemplis suspecta sunt.
Ἐπίκωρ, t.1, c.1113, c. Ἐπικαγχάζω, t.2, c.1, b
Ἐπικαθαίρω, Perpurgo, Abstergo.
Ἐπικαθέζομαι, t.1, c.1082, b
Ἐπικαθεύδω, Indormio: cum datiuo, apud Luc. Redditur etiam Incubo.
Ἐπικάθημαι, Insideo: aut etiam simpliciter Sedeo. vt apud Demosthenem, ὁ ὀδηκαθήμενος ὀδὶ τῆς τραπέζης, Qui in mensa sedet, Institor mensæ. Apud Polyb. dicitur φόβος alicui ὀδηκάθηθαι, in loco quem Suid. affert,

A Ἐπικαθίζω, Insideo. Plutarchus in Themist. ὀδηκαθίζει τοῖς καρχησίοις. Actiua significatione ἐπικαθίσαντο, Imposuerunt: ex Thucydide, ἐπικαθίσαντο φυλακήν, imposuerunt præsidium.
Ἐπικαθίσημι, t.1, c.1774, g. Ἐπικαίριος, t.2, c.13, e
Ἐπίκαιρος, t.2, c.12, a. Ἐπικαίρως, ib. b
Ἐπικαίω, t.2, c.180, e
Ἐπικαταμάομαι, ῶμαι, t.2, c.16, b
Ἐπικαλέομαι, οῦμαι, t.2, c.24, g
Ἐπικαλέω, Voco, &c. t.2, c.24, d. Ἐπικαλέω, Inuoco, &c. ib. e.
B Ἐπικαλῶ, ἐγκαλῶ, &c. ib. f
Ἐπικαλύμμα, t.2, c.44, d. Ἐπικαλυπτήριον, ib. d
Ἐπικαλύπτω, ib. c. Ἐπικαλύπτομαι, ib. d
Ἐπικάλυψις, ib. e. Ἐπικαμπὴ, t.2, c.54, c
Ἐπικαμπὴς, ib. Ἐπικάμπτος, ib. d
Ἐπικαμπῶ, & Ἐπικάμπτομαι, t.2, c.54, c
Ἐπικαμπύλος, ib. c. Ἐπικαμβίδες, t.2, c.57, b
Ἐπίκαρ, t.2, c.70, g. Ἐπικαρπίζομαι, t.2, c.83, b
Ἐπικαρπία, t.2, c.80, f. Ἐπικάρπιον, τὸ, subst. ib. c
Ἐπικάρπος, t.2, c.75, g. & 80, c
C Ἐπικάρσιος, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Obliquus, Transuersus. Fœmininũ Ἐπικαρσία. ITEM Ἐπικάρσιον pro amiculo affertur ex Græcanico quodam colloquio, incerti autoris: ὀδὶδος ὀδηκάρσιον, adiice amiculum. Sed parua vel potiꝰ nulla illius libelli esse debet autoritas.
Ἐπικαρυκδύω, t.2, c.75, e. Ἐπικαταβαίνω, t.1, c.649, d
Ἐπικαταβάλλω, t.1, c.689, d. Ἐπικαταπήγνυμι, t.1, c.94, f
Ἐπικαπάρομαι, t.1, c.80, c
Ἐπικαταδαρθάνειν, Indormire.
Ἐπικαταδαρθεῖν, t.1, c.912, a. Ἐπικαπάρω, t.1, c.214, b
D Ἐπικαπικλείω, Concludo, Recondo. Xen. Pæd. 4, ὀδηκαπικλείσαντες ἑαυτοὺς εἰς ἔρυμα.
Ἐπικαπικομάομαι, t.2, c.291, h
Ἐπικαταλαμβαίω, & Ἐπικαταλαμβάομαι, t.2, c.574, h
Ἐπικαταμένω, Insuper maneo, Diutius maneo, vel immoror. Idem quod διατείβω. Xen. ἐὰν δέ τι ἢ ὀδηκαταμείνῃ ἢ ἄλλως βαρυθῶσι διατείβαι τοῦ ἢ θύειν.
Ἐπικαθεπίπτω, Superincumbo, ex Luc.
Ἐπικαπάσσω, t.1, c.511, d
Ἐπικαταφέρω, Percutio, Impetuose impello. v.l.
E Ἐπικαταρρέω, Influo ex superiore loco, seu illabor.
Ἐπικαταρρήγνυμι, Super aliqua re frangor. Q.d. Superconfringor.
Ἐπικαθεστίω, t.3, c.758, a
Ἐπικαθεσκάπτω, Superfodio, Superinfodio.
Ἐπικαθεσκάνδω, Libo desuper.
Ἐπικαθεστρέφω, Superinuerto, Inuerto superiaciendo.
Ἐπικαθεστράπτω, t.3, c.1159, d
Ἐπικαθεπίμνω, Concido, Lacero. Ita vulg. lex. in quibus subiũgitur hic Demosth. locus, αἷ ὅπλα ὀδηφέρει, αἷ ὀδηκαθεπίμνει ἢ μέτρων ὀνῆς.
Ἐπικαθεφοεῖ, t.4, c.109, c. Ἐπικαπάφορος, ib. d
Ἐπικαθεχωνύω, Adobruo.
Ἐπικαπαβύδομαι, Ementior, Mentior: vel potius, Mentior aduersus aliquem. Vide Καταβύδομαι.
Ἐπικαπερέσσω, ex verbo ἐρέσσω, præfixis præpositionibus ὀδὶ & κατά. Nam ἐρέσσω est Deplere, Columellæ: μετερέσσω αὐτῶ & καπερέσσω, Decapulare & Elutriare, Plinio. quod & Transuasare dicitur (id est μεταγγίζειν, Dioscoridi) siue Transfundere. Hinc ὀδηκαπερέσσω,
G Decapulatum & elutriatum superponere, & indere cõpositioni, apud Gal. καὶ τόπος, l.7, γλυκεῖαν ὀδὶν αὐτὰ αὐὸ ὀλίγω ζυκεῖ, ἢ ὀδηκαπερῶσι. Ex v.l.
Ἐπικαπήμβος, Ionicè pro ὀδηκαθήμενος, Insidens. apud Herodotum.
Ἐπικαπών, Descendens, Desidens. Thuc. ὀδηκαπόντες τῶν νοσήματος εἰς ἢ κοιλίαν.
Ἐπικαπνίκω, ῶ, pro καπνῶ, Inhabito, Incolo. Vtitur Cebes Thebanus.
Ἐπικαθεύειν, & Ἐπικαθεύειν, Veteramentarii futoris (vt
H loquitur Suetonius in Vitellio) artem exercere, Coria quæ inuetera uerunt & detrita sunt concinnare & consuere. Nam vetera coria καθύματα dicuntur. Hæc ex v.l. vbi præfigitur & alia interpretatio, videlicet Scrutariam facere, ex Apuleio, lib. 4, Græcanicæ fabulæ. Sed altera

altera interpretatio est melior.
Ἐπικαυλοφύλακος, t.4, c.249, c. Ἐπίκαυμα, t.2, c.180, f
Ἐπίκαυσις, ib. Ἐπικαυχάομαι, t.1, c.609, e
Ἐπικαύψασις, ib.
Ἐπικαχλάζω, Supernè strepito: vt strepitat vnda spumam simul emittens.
Ἐπικαίω, t.2, c.180, e
Ἐπίκειμαι, Impositus sum, &c. t.2, c.165, g. Ἐπίκειμαι, Iaceo super, &c. c.166, c. Ἐπικεῖσθαι, pro Imminere, &c. ibid. e.
Ἐπικεῖρω, t.2, c.103, f. Ἐπικεκαμμένος, t.2, c.54, c
Ἐπικελδίω, & Ἐπικελδύομαι, t.2, c.115, e
Ἐπικέλλω, t.2, c.108, f
Ἐπίκεως, Vanus, in v.l.
Ἐπικεφάγνυμι, t.2, c.139, b. Ἐπικεφεσκὸς, ib.
Ἐπικέφας, vel Ἐπικεφαλς, Hippocrati Fœnum Græcũ: quod aliis nominibus dicitur πῖλις, ἀηρόκερας, ἀηρόκερως, καλλίκερος, βουνέφεσς.
Ἐπικεφάω, t.2, c.139, b. Ἐπικερδὴς, t.2, c.144, f
Ἐπικερτομέω, t.2, c.96, b. Ἐπικερτόμημα, ib. c
Ἐπικερτόμησις, ib. Ἐπικεδύθω, t.2, c.1602, a
Ἐπικεφάλαιον, t.2, c.154, f. Ἐπικεφάλιαι, ib. g
Ἐπικίχνεα, Inhio. Capitur enim in significatione præsentis ὀδηκχαίνω. Lucian. ἀλωρῶσται πάντες ὀδηκχηνόσπερ τοῦ κεπνοῦ.
Ἐπικέρδας, t.4, c.406, a. Ἐπικνήδιος, t.2, c.186, b. & 187, h
Ἐπικνίκασος, Ridiculus, Infamis. v.l.
Ἐπικνίπος αὔρη, Hortensis aura.
Ἐπικηρυνεῖν, Inimicari. v.l. ex Hesychio, qui exponit ὀδηδυςρδυθύεσθαι.
Ἐπικήρος, t.2, c.192, a. Ἐπίκηρος, t.2, c.191, f
Ἐπικήρως, ib. h. Ἐπικηρυκεία, t.2, c.198, f
Ἐπικηρυκεύομαι, ib. c. Ἐπικηρύθω, t.2, c.202, e
Ἐπικίδναμαι, t.3, c.814, b. Ἐπικίδνημι, ib.
Ἐπικινδυνεύομαι, t.2, c.212, g. Ἐπικίνδυνος, t.2, c.208, f
Ἐπικινδύνως, ib. g
Ἐπικαλάζω, Inflecto, Infringo. v.l.
Ἐπικλαίω, t.2, c.222, d. Ἐπίκλαυτος, ib.
Ἐπικλάω, t.2, c.224, a. Ἐπικλείς, t.2, c.269, h
Ἐπικλείω, Celebro, &c. t.2, c.270, h. ‖ Significat etiam Occludo: vt apud Aristophanem in Pace, καὶ τοὺς τοξοτὰς ὀδηκλεῖειν.
Ἐπίκλημα, t.2, c.25, a. Ἐπίκλω, ib. c
Ἐπικλεπὴς, t.2, c.244, a. Ἐπίκληρος, ib. f
Ἐπικληροῦμαι, t.2, c.249, f. Ἐπικληρῶω, ib.
Ἐπικλήρωσις, ibid.
Ἐπικλὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, Cognominatus: si non mentiuntur. v.l.
Ἐπικλῆσαι, apud Musæum, Vocare, ab ὀδηκαλέω.
Ἐπίκλισις, t.2, c.25, b. Ἐπίκλιτος, ib. d. & t.3, c.866, b
Ἐπικλινὴς, t.2, c.255, c. Ἐπικλίνομαι, ib. b
Ἐπικλίντης, ib. d. Ἐπίκλιντρον, ib. e
Ἐπικλίνω, ib. b
Ἐπίκλισις, Inclinatio, seu Acclinatio. Affertur enim ex Gregorio, κὴ ἢ σμδέκων ὀδὶκλισιν, pro, Lignorum acclinatione.
Ἐπικλονέω, t.2, c.264, d. Ἐπίκλοπος, t.2, c.238, b
Ἐπικλύζω, t.2, c.266, d. Ἐπίκλισις, ib. e
Ἐπίκλυτὶς, t.2, c.269, a
Ἐπικλύω, ex Apollonio affertur pro Audio.
Ἐπικλώθω, t.2, c.273, c
Ἐπικνάμπω, Inflecto. Hom. Il. a, dicit ὀδηκνάμψασα φίλον κῆρ, quod scholiastes exponit πραΰνασα, & paraphrastes ὀδηκλάσασα. Potiꝰ Latinè interpretari Infringens vel Torquens. vt verò hic dicit, Καὶ ῥ' ἀκέουσα καθῆτο ὀδηκνάμψασα φίλον κῆρ, ita aliquanto antè, σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις Χώομενος. Sed hic manuscr. cod. & emendatiores editiones habent ὀδηγνάμψασα per γ.
Ἐπικνάφων, Hesych. exponit ἕλκων ὀδηφθείρων, Trahẽs, Perimens: quoniam (inquit) olim οἱ γναφεῖς ἀκκανθῶν σωρὸν συρέψαντες, τὰ ἱμάτια ὀδὶ τοῖς σωροῖς ἔκαθον: qui σωρὸς dicebatur γνάφος. Itaque Cræsus inimicum suum κατεξέγνε τῆς ἀκάνθας, atque eo modo perimebat. Sed suspicor eum scripsisse ὀδὶ κνάφων ἕλκων, ὀδηφθείρων, sicut apud Suid. reperio, Ἐπὶ κνάφου ἕλκεις, ὀδηφθείρεις.
Ἐπικνέω, t.2, c.275, h
Ἐπικνήθω, schol. Nicandri exp. ὀδηκείβω.

A Ἐπικνημίδιος, t.2, c.286, h. Ἐπικνίζω, t.2, c.279, e
Ἐπίκνισις, ib. f. Ἐπικοιλὶς, t.2, c.288, e
Ἐπικομάομαι, t.2, c.291, f
Ἐπικοινῆς, affertur pro Communiter.
Ἐπίκοινος, t.2, c.296, g. Ἐπικοινωνέω, t.2, c.300, d
Ἐπικοιτίζομαι, Cubile habeo vel constituo mihi in.
Ἐπικολλάω, t.2, c.308, a. Ἐπικόλλημα, ib.
Ἐπικολπίδιον Γρίφος, Infans qui in sinu gestatur, vel in gremio tenetur: apud Porphyr.
Ἐπικομίζω, t.2, c.325, b
B Ἐπίκομος, ὁ, ὁ, Ad aliquid missus, Curator. v.l.
Ἐπικομπάζω, t.2, c.371, d. Ἐπικομπτέω, t.2, c.370, g
Ἐπικόπανον, t.2, c.354, g. Ἐπικοπὴ, ib. c
Ἐπίκοπον, ib. f. Ἐπίκοπος, ib. d
Ἐπικόπτης, t.2, c.355, a
Ἐπικόπτω, Incido, &c. t.2, c.353, f. Ἐπικόπτω, Cædo, &c. c.354, b.
Ἐπικαείζω, t.2, c.377, c. Ἐπίκορὴ, t.2, c.105, b
Ἐπικορὴσιν, ib. c. Ἐπίκορσος, ib. g
Ἐπικορύσσομαι, Armor seu armo me aduersum. Luc.
Ἐπικὸς, ὀδ, ὁ, Epicus. vt ὀδηκὸς ποιητὴς, Epicus poeta, apud Cic. qui & ἐποποιός. Et ὀδηκοὶ ὕμνοι, Epici versus, quibus vti solent epici. Sunt verò Epici versus iidem qui hexametri, teste Diomede, vt Cicero quoque Ennium vocat epicum poetam, qui hexametris seu longis versibus vsus est. Fuit autem hoc genus carminis ψιλὸν, vt Aristot. tradit De arte poet. qualia Empedoclis & Parmenidis ἔπη apud Plut. necnon & Πυθαγόρου ἔπη.
Ἐπικοσμέω, t.2, c.392, a
Ἐπίκοπα, Hesych. ex Sophoclis Nauplio affert pro ὀδήμωμφα, ἃ πᾶς αὖ τις μέμψαιτο. vt sint Culpanda, & ob quæ meritò quis irascatur. Idem tamen ADVERB.
Ἐπικότως exponit ὀδηφεφῶς: quum potius significet Iratè vel Iracũdè. vt apud Æschyl. in Prometh. Ὁ δὴ ὀδηκότως ἀεὶ θέλθος ἀγαμαῖον νόον.
Ἐπικούρειος, t.1, c.1214, f. Ἐπικουρέω, ib. g
Ἐπικούρησις, t.1, c.1215, a. Ἐπικουρία, t.1, c.1214, f
Ἐπικουρικὸς, ib. Ἐπικούριος, ib. g
Ἐπίκουρος, ib. c. Ἐπίκουρος, propriũ, &c. ib. f
Ἐπικουφίζω, t.2, c.399, a. Ἐπικραδαίνω, t.2, c.401, d
E Ἐπικραίζω, t.2, c.229, e. Ἐπικράδιον, Hesychio ὀδηκάρσον.
Ἐπικραιάνω, t.2, c.414, e. Ἐπικραίνω, ib. c
Ἐπικραὴς, ib. d. Ἐπικραίνον, t.2, c.71, h
Ἐπικραὶς, ib. Ἐπίκρανον, ib. g
Ἐπίκρανος, t.2, c.414, d. Ἐπίκρασις, t.2, c.139, c
Ἐπικρατεύω, t.2, c.402, h. Ἐπικράτια, t.2, c.407, d
Ἐπικρατέστερος, ib. Ἐπικρατέω, ib. e
Ἐπικρατέως, ib. d. Ἐπικρατὴς, ib.
Ἐπικράτησις, ib. g. Ἐπικρατηπικὸς, ib. h
Ἐπικρατήτωρ, apud astrologos dici fertur ἀστὴρ cuius in the mate maximæ vires sunt.
F Ἐπικρασπίδες, Sudaria, Lintea sudatoria: vt exponitur apud Hippocr. in τῷ ἀγγελίαις, dicentem, φυκτέη ἢ καὶ πεῖψις ὀδηκρασπίδων, ὀδὶ ἀπεχώρησον ἀνέσσος. Interpretantur enim, Fugienda est fricatio per lintea sudaria, propter medendi autoritatem. Hesych. Ἐπικρασπίδον esse ait σμυρνικὸν κάλυμμα χωλεὶς ἢ κεφαλῆς. Vbi illud χωλὶς suspectum est.
Ἐπικρατικὸς, t.2, c.139, e. Ἐπικρατύνω, t.2, c.404, c
Ἐπικρατῶς, t.2, c.407, d. Ἐπικρέμαμαι, t.2, c.420, c
G Ἐπικρεμάννυμι, ib. a. Ἐπικρεμαννύω, ib.
Ἐπικρεμάω, ib. Ἐπικρεμὴς, ib. c
Ἐπικρήλιος, t.2, c.414, e. Ἐπίκριμνος, t.2, c.421, e
Ἐπίκριλλον, ου, τὸ, idem quod ὀδηκρασον.
Ἐπικρῆσαι, t.2, c.141, d
Ἐπικρηπείδιον, quidam interpr. Operculum τοῦ κρηπεδίου.
Ἐπικρίνω, t.2, c.435, h
Ἐπίκριον, ου, τὸ, Antemna nauis. Homerus Odyss. ε, Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ὀδήκριον ἀρμόν ἀυτῆ. Apollon. Rhod. Arg. libro 2, ἱστὰ μὲν καὶ ὀδήκριον ἔνδεθι κοίλης Ἰσοδόκης σείλαμπε ὁμόσμεον. Vbi tamen scholiastes ὀδήκρια esse ait τὰ ἢ
H νηὸς σανιδώματα.
Ἐπίκρισις, t.2, c.436, a. Ἐκρινὴς, ib. b
Ἐπίκριτος, ib. Ἐπικροτέω, t.2, c.457, e
Ἐπίκροτος, t.2, c.456, c. Ἐπίκρουμα, t.2, c.450, c
Ἐπίκροισις, ib. d. Ἐπικρύω, ib. c

Ἐπικρυπτικός, t.2, c.466, f. Ἐπικρύπτω, ib.e
Ἐπίκρυφος, ib.g. Ἐπίκρυψις, ib.f
Ἐπικτάομαι, t.2, c.470, a
Ἐπικτένιον, Locus supra pubem. nam κτὶς de pube interdũ dicitur. Vide Gal. in Lex. vocum Hippocr.
Ἐπικτέρεα, t.2, c.473, d. Ἐπίκτισις, t.2, c.470, a
Ἐπίκτητος, ib.b. Ἐπίκτητος, proprium, ib.c
Ἐπικτίζω, Superædifico, Superstruo. Vel, Insuper ædifico.
Ἐπικτόλωμα, Vertex, in vulg.lex. Hesychius exponit ὀπισθορύφωμα.
Ἐπίκτυπον, Ollæ operculum, Hesych.
Ἐπικτυπέω, t.3, c.1697, d. Ἐπικυδεστέρως, t.2, c.484, h
Ἐπικυδής, ib.c. Ἐπικύδης, proprium, ib.h
Ἐπικυέω, t.2, c.487, e. Ἐπικύημα, ib.f
Ἐπικυΐσκω, t.2, c.488, f
Ἐπικυκλῆσαι, Inuoluere, v.l. addita etiam Græca expos. ἐπὶς ἀγωγίν.
Ἐπικύκλιος, sub. πλακοῖς, pro quodam placentæ genere, ex Athen. l.14.
Ἐπικυλίδες, sicut & κυλίδες, dicuntur superiores palpebræ.
Ἐπικυλίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inter pocula factus vel dictus, Bud. ex Laertio, in Arcesilao, παραστύμφυον ἑκάστοτε τοῖς ὀπικυλιδίοις ὑπηγήσις. Sed vulgatæ editiones quæ meam præcesserunt, habent ὀπικυλικίας: in mea autem est ὀπικυλικείοις, ex vet. codicum autoritate. At ille ὀπικυλιδίοις ibi legebat.
Ἐπικυλίκειος, t.2, c.497, c. Ἐπικυλινδέω, t.2, c.495, a
Ἐπικυλινδρόω, t.2, c.496, b. Ἐπικυλίνδω, t.2, c.495, a
Ἐπικύλωμα, Quod reliquum est post panes formatos. Ita vulg.lex. ex Suida, apud quem legitur, τὸ μετὰ τὸν τῶν ἄρτων διῃρημένων τῶν κοσκινομένων. Additúrque, esse à κόλλιξ, quod ἄρτον significat, id est panem. Verùm hinc deriuando, scribendum esset ὀπικολίκωμα.
Ἐπικυμαίνω, t.2, c.492, h. Ἐπικυματίζω, t.2, c.491, c
Ἐπικυνεῖν, Osculari.
Ἐπικύπτω, t.2, c.507, f. Ἐπικυρέω, t.2, c.516, b
Ἐπικυρόω, t.2, c.512, h
Ἐπίκυρωσις, Confirmatio.
Ἐπίκυρτος, t.2, c.511, c. Ἐπικυρτόω, ib.
Ἐπικύρω, t.2, c.515, e. Ἐπίκυφος, t.2, c.509, d
Ἐπικωθωνίζεσθαι, Perpotare. Exponitur etiam καθαιτέρω πίνειν, ex Polluce.
Ἐπικωκύω, Allamentor, Allacrymor, apud Soph. Vtitur & Greg. ὀπικωκύοντες τὴν σπάθει.
Ἐπικώλισις, t.2, c.530, c. Ἐπικωλύω, ib.
Ἐπικωμαίζω, t.2, c.533, d. Ἐπίκωμος, t.2, c.532, e
Ἐπικωμῳδέω, t.2, c.535, e. Ἐπικωπιτὴρ, t.2, c.538, a
Ἐπίκωπος, t.2, c.537, c. Ἐπιλαγχάνω, t.2, c.546, e
Ἐπιλάζυμαι, Prehendo, Comprehendo. Ex Euripide, ὀπιλάζυμαι σῶμα, Contineo os.
Ἐπιλαΐς, ἡ, Curuca: Auis quæ viuit vermib⁹. v.l. ex Aristot. De animal. l.8.
Ἐπιλαμβάνεσθαι, t.2, c.567, f. Ἐπιλαμβαίνω, ib.b
Ἐπιλάμπομαι, t.2, c.590, c. Ἐπίλαμπος, ib.
Ἐπιλάμπω, ibid.
Ἐπιλαιθάνω, & Ἐπιλαιθάνομαι, t.2, c.699, c
Ἐπιλαρχία, t.1, c.1129, a. Ἐπιλέγω, t.2, c.610, h. & 620, b
Ἐπιλέγομαι, t.2, c.610, h. & 619, h
Ἐπιλείβω, t.2, c.656, b. Ἐπιλέπω, t.2, c.670, c
Ἐπιλείχω, t.2, c.673, a. Ἐπίλεψις, t.2, c.670, d
Ἐπίλεκτος, t.2, c.611, a. Ἐπιλελεσμένοι, οἱ, ib.
Ἐπιλέλησμαι, pass. signif. Obliuioni traditus sum, In obliuionem veni: ab ὀπιλανθάνω seu ὀπιλήθω.
Ἐπίλεξις, t.2, c.611, a. Ἐπιλευκαίνω, t.2, c.690, c
Ἐπιλευκία, ib.f. Ἐπίλευκος, t.2, c.688, g
Ἐπιλεύσσω, t.2, c.687, c. Ἐπιλήθομαι, t.2, c.694, e
Ἐπίληθον, ib. Ἐπιλήθω, ib.f
Ἐπιληκιάω, ῶ, Sono, Canto. v.l.
Ἐπιλήκητος, Excæcatus, Hesychio teste.
Ἐπιλίωμος ἀγὼν, Certamen quod celebrari solitum in festo Bacchi, quod λίωμα dicebatur. Vide schol. Aristophanis. qui λίωμον esse scribit in agris ἱερὸν τοῦ Διονύσου.
Ἐπιλίωνον ᾆσμα, vel μέλος, Cantilena quæ Baccho inter premendum vuas cani solebat. Ex Athen. & Poll.
Ἐπιληθίζω, t.2, c.570, b. Ἐπιληθικός, ib.c

A Ἐπιλήθομαι, ib.
Ἐπίληπτος, Reprehensione dignus, &c. t.2, c.569, h. Ἐπίλητος, Correptus; &c. c.570, b.
Ἐπιλήθομαι, ib.d. Ἐπιλήσμων, t.2, c.695, a
Ἐπιλησμονή, ῆς, ἡ, Obliuio. Pro eodem dicitur etiam ὀπιλησμοσύνη, necnon ὀπιλήσμη.
Ἐπιλησμοσύνη, t.2, c.695, a. Ἐπιλησμόπαπος, ib.
Ἐπιλήσμων, t.2, c.694, g
Ἐπιλῆψία, Inuasio; &c. t.2, c.568, d. Ἐπιληψία, Retentio; &c. c.569, d.
B Ἐπιλήψιμος, t.2, c.569, c. Ἐπίληψις, t.2, c.568, c
Ἐπιλίγδην, Strictim, Leuiter tantùm perstringendo. Redditur etiam, Leuiter attingendo: item Leuiter, sine adiectione. Lucian. ἄκρων μὲν ὀπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν. Inuenitur & ὀπιλιγδὴν apud Hesychium.
Ἐπιλίπαι, Permitto: ὀπιτρέπω, Hesych. Sed ὀπιλίπαι mendosum esse videtur.
Ἐπιλιμναίζω, Superstagno, Restagno.
Ἐπιλιπαίνω, Pinguedine illino.
C Ἐπίλιπης, ἐος, ὁ ἢ, Deficiens, Qui deest.
Ἐπιλιχίζω, t.1, c.1923, c. Ἐπίλιχος, t.1, c.1919, c
Ἐπιλοιδῶ, t.1, c.1923, a
Ἐπιλοβίς, ίδος, ἡ, Iecinoris fibræ. apud Hesych.
Ἐπιλογή, t.2, c.611, b. Ἐπιλογίζομαι, t.2, c.648, h
Ἐπιλογισμός, t.2, c.649, a. Ἐπίλογος, t.2, c.620, b
Ἐπιλοιμιὰ ἔπη, Carmina quæ propter pestem seu ad liberationem à peste canebãtur. Vide Poll.
Ἐπίλοιπος, t.2, c.670, d. Ἐπλουθον, t.2, c.724, h
Ἐπιλύχαιον, Obscurum, Tenebrosum, Nubilosum. ὀπιπόφεγγον, σκοτεινόν, Hesych. Scribitur tamẽ ἐπιλυχαίζω, ab ἡλύσι.
Ἐπιλύομαι, t.2, c.755, h. Ἐπιλυπέω, t.2, c.741, c
Ἐπιλυσία, t.2, c.756, b. Ἐπίλυσις, ib.a
Ἐπιλυτικός, ib.b. Ἐπιλύω, t.2, c.755, h
Ἐπιμαίνομαι, t.2, c.770, b. Ἐπιμαίομαι, t.2, c.811, a
Ἐπίμαλθα, τά, t.2, c.783, b. Ἐπίμαλθος, ib.
Ἐπιμᾶλλον, Multo magis, Vehementius. Vide Suid.
Ἐπιμανδαλωτὸν, Basium quoddam amatorium. vulg.lex. ex Aristophane.
Ἐπιμανὴς, t.2, c.770, b. Ἐπιμανθάνω, t.2, c.788, c
D Ἐπιμανίκιον, Manipulus sacerdotis, in libello Chrysostomi De re diuina. v.l.
Ἐπίμαρρος, υ, ὁ, Insanus, μεμηνώς, Suidas.
Ἐπιμαρτυρέω, t.2, c.798, g. Ἐπιμαρτυρία, t.2, c.796, a
Ἐπιμαρτύρομαι, t.2, c.797, a. Ἐπιμάρτυρος, t.2, c.795, a
Ἐπιμαρτυροῦμαι, t.2, c.798, g. Ἐπιμαστίομαι, t.2, c.800, b
Ἐπιμασθεὶς, ib. Ἐπιμάσσω, t.2, c.804, g
Ἐπιμασίδιος, t.2, c.767, f. Ἐπιμάστιος, ib.
Ἐπίμαστος, ib.g. & 768, c
Ἐπιμαχεῖν, dicuntur ὅταν τοὺς ὀπόντας ἀμυνώνται μόνον, vt tradit Ammon. quem vide, p.71.
E Ἐπιμαχία, t.2, c.812, g. & 813, g. Ἐπίμαχος, t.2, c.812, f
Ἐπιμέγα, in vulg.lex. malè pro ὀπὶ μέγα, in isto loco, πλήνου ὀπὶ μέγα ἥκοντες. Iungitur enim ἥκοντες cum præpositione ὀπὶ: hoc modo, ἥκοντες ὀπὶ μέγα πλοῦτον, pro ὀπὶ μέγαν πλοῦτον. Manauit autem hic error ex Suida, qui aduerbium esse ait, & μεγάλως exponit: affértque & aliud eius exemplum. Sed mirum est, quum aduerbium esse tradat, scribi tamen ὀπὶ μέγα diuisim, in iis etiam quæ affert exemplis.
C Ἐπιμειδάω, t.2, c.1608, f
Ἐπιμείλια, quære cum verbo Μειλίσσω. Ibidẽ & ὀπιμειλίζαι habebis.
Ἐπιμελαίνομαι, Niger reddor, Nigresco. vel In superficie nigredine inficior.
Ἐπιμέλας, Nigricans, vt Gaza apud Aristot. vertit.
Ἐπιμέλεια, t.2, c.863, e
Ἐπιμελέομαι, ib.h. Ἐπιμέλεον, ib.e
Ἐπιμελής, τὸ, subst. ib.c. Ἐπιμέλημα, t.2, c.864, c
Ἐπιμελής, t.2, c.863, c. Ἐπιμελητής, t.2, c.864, d
H Ἐπιμελητικός, ib.e
Ἐπιμέλλω, Cunctor. vnde & bicompositum, αἰτιπιμέλλω.
Ἐπιμέλομαι, t.2, c.864, b
Ἐπιμελαῖς, t.2, c.863, e
Ἐπιμέμνημαι, Insuper memini. vulg.lex. Videri autem

potest factum ex ἐπὶ μέμνημαι. Dicitur alioqui ὀπιμνησθῶμι pro Mentionem facere.
Ἐπιμεμπτος, t.2, c.876, g. Ἐπιμεμφής, ibid.
Ἐπιμεμφομαι, ibid.f. Ἐπιμεμψις, ibid.g
Ἐπιμεμφὸς σκίλλη, vide in Σκίλλη.
Ἐπιμεμφὸς, t.2, c.879, e. Ἐπιμερὴς, t.2, c.854, d
Ἐπιμερίω, t.2, c.853, c. Ἐπίμερος, t.2, c.854, e
Ἐπιμεσῷ, t.2, c.853, c.
Ἐπίμετα ῥήματα, Verba deponentia, v.l.
Ἐπίμετος, (q.d. Superplenus) Redũdans. ὀπίμετος, ὑπερπλεα, Pollux.
Ἐπιμετατέμπομαι, Iterum accerso. v.l.
Ἐπιμετρέω, t.2, c.904, h
Ἐπιμετρεῖς, t.2, c.900, a
Ἐπίμετρον, t.2, c.899, h
Ἐπιμηδέα, Consilia, in vulg.lex. Sed hic, sicut in aliis plerisque locis, præpositio perperam nomini iungitur, quæ ad verbum pertinet. Nam quum scribit Homerus, ὀπὶ μήδεα κείρει, ad verbum κείρει tendit præpositio ὀπὶ: pro ὀπὶ κείρει μήδεα.
Ἐπιμήδιον, Vindicta Romanis. Caulis est non magnus, hederæ foliis deuis, vel duodenis: neque florem neque fructum ferens: radice tenui, nigra, graui odore, gustu fatuo. Refrigerat & humectat. Gorr. Vide Dioscoridem lib.4, cap.19: Galenum Simpl.6: Plinium lib.27, cap.9. nam Epimenidium perperam pro Epimedium apud eum legi existimatur.
Ἐπιμήδομαι, vide in Μῆδος.
Ἐπιμηθόομαι, & Ἐπιμηθεῖς, & Ἐπιμηθὴς, & Ἐπιμήθια, vide in Μῆδος.
Ἐπιμήκης, t.2, c.912, d
Ἐπιμήκιστον, Oblongum, Diuturnum: & aduerbialiter Diutissimè, v.l. Sed rectius fortassis ὀπὶ μήκιστον, subaudiendo χρόνον.
Ἐπιμηλὶς, vide in Μῆλον, significante malum arborem.
Ἐπιμηλοβοτὴρ, vide in Μῆλον significante ouem.
Ἐπιμηλύος, t.2, c.917, d
Ἐπίμηνον, ibid.g
Ἐπιμηχανος, t.2, c.917, b
Ἐπιμηχανῶμαι, t.2, c.929, g
Ἐπιμήνιμι, t.2, c.934, f. Ἐπιμηνύω, ibid.
Ἐπιμικρὸν, t.3, c.482, c. ob.
Ἐπίμικτος, t.2, c.934, g
Ἐπιμίμνω, Permaneo in aliqua re, Persto, Persisto. Ex Homero Odyss. ζ, — ἔργον ἀείσεται ᾧ ὀπιμίμνω, In quo versor, Cui incumbo.
Ἐπιμιξ, t.2, c.935, a
Ἐπιμιξία, t.2, c.934, f
Ἐπίμιξις, ibid.g
Ἐπιμίσγομαι, t.2, c.935, a
Ἐπιμίσθιος, t.2, c.945, e
Ἐπιμνάομαι, t.2, c.960, g
Ἐπιμοιρόω, & Ἐπιμοιρεόμαι, t.2, c.849, b
Ἐπιμονὴ, t.2, c.879, g
Ἐπίμονος, t.2, c.880, a
Ἐπιμορνόω, ῶ, Desolo, id est Solum reddo, Solitudinem affero. Item Desero, Destituo. vnde Ἐπιμορνωθεὶς, Destitutus.
Ἐπιμόνως, t.2, c.880, a
Ἐπιμόρεος, t.2, c.854, d
Ἐπίμορτος γῆ, vide in Μόρτη.
Ἐπιμοχθος, t.2, c.979, f
Ἐπιμύζω, Suspiro summissè, Tacitus fremo, Compressis labris gemo, & ita vt gemit⁹ vix exaudiri possit. Hom. Il.η, — αἰ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη. HINC Ἐπίμυξις, Suspirium tale, seu gemitus talis.
Ἐπιμυθέομαι, t.2, c.984, g
Ἐπιμυθόω, & Ἐπιμυθούμαι, t.2, c.973, b
Ἐπιμύδων, ibid.
Ἐπιμύλη, idem quod Ἐπιμυλίς. apud Hes.
Ἐπιμύλιον, τὸ, substant. t.2, c.988, e
Ἐπιμύλιος, ibid. Ἐπιμυλίς, ibid.
Ἐπίμυξις, vide in Ἐπιμύζω.
Ἐπιμυῶ, Reprehendo. v.l.
Ἐπίμυσις, & Ἐπιμύω, vide in Μύω.
Ἐπιμυῶν, vide in Μύωτα.
Ἐπιμωμάομαι, ῶμαι, & Ἐπιμωμητὴς, vide in Μῶμος.

A Ἐπιναίστος, t.2, c.997, f
Ἐπίνειον, t.2, c.1007, a
Ἐπινέμομαι, t.2, c.1021, c
Ἐπινέμω, t.2, c.1021, a Ἐπινέμομαι, ibid.b
Ἐπινεγασμῶς, Oppletus. ex Aristophane, αἱ πρόπτζ αἱ γ' ἐστὶν ὀπτνεγασμῶν ἀγαθῶν πάντων, καὶ παρεπκυβασμῶν.
Ἐπινεγασμῶς, vide in Ἐπινέω, t.2, c.1055, b
Ἐπινδύω, t.2, c.1041, c. Ἐπινέφελος, t.2, c.1051, b
Ἐπινεφόω, t.2, c.1048, h. Ἐπινεφὴς, ibid.
Ἐπινεφρίδιον λίπος, Pinguedo quæ est in renibus: vt ὀπινεφρίδιος fit adiectiuum. Quum tamen Hesychius & Suidas ὀπινεφρίδιον esse scribunt τὸ ὀπὶ τοῖς νεφροῖς λίπος, dubitari potest an adiectiuè accipiant.
Ἐπίνεψις, t.2, c.1048, h
Ἐπινέω, t.2, c.1051, f. & 1055, b
Ἐπινήθω, t.2, c.1055, b. Ἐπινήϊον, t.2, c.1007, d
Ἐπινήϊος, ib.c. Ἐπινλεόω, t.2, c.1056, b
Ἐπινής, Infirmus, in v. l. vbi affertur etiam ὀπινὴς τοῖς ἡμείοις χώρα, pro Terra feris obnoxia, ex Theophrasto; De historia plantarum, lib.8, cap.6. Sed planè mendosum ibi hoc vocabulum esse existimo.
C Ἐπίνηστον, t.2, c.1055, c
Ἐπινήφω, t.2, c.1057, a. Ἐπινήχομαι, t.2, c.1053, a
Ἐπινήω, t.2, c.1055, e. Ἐπινίκια, τὰ, t.2, c.1060, d
Ἐπινίκιος, ibid. Ἐπινιπτὴς, ibid.g
Ἐπινίφω, t.2, c.1061, f. Ἐπινοέω, t.2, c.1077, e
Ἐπινόημα, ibid.g Ἐπινοημαπικός, ibid.
Ἐπινοηπικός, ibid. Ἐπίνοια, ib.h
Ἐπινομία, t.2, c.1021, c
Ἐπινομὶς, ίδος, ἡ, Screna. Athenæus lib. 3, ἡ οὐ καὶ σὺ εἶ ὁ καὶ τὴν ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμένην σρλιῶν, κατὰ πινα πατέκ ἐν ῥοδόδσιν λεγομένῳ καὶ διδομένῳ τοῖς φίλοις, ὀπινομείδα καλοῦσι; Hesych. ὀν τοῖς νεωτικοῖς dici tradit.
Ἐπινομὶς, Dialogus quidam Platonis vocatus existimatur quasi Appendix legum.
Ἐπινομοθετέω, ῶ, Iusper sancio, seu Deinde sancio, Ad leges latas aliquam addo.
Ἐπίνομος, Hæres. Ἐπίνομοι, κληρονόμοι, Hesych.
Ἐπίνοσος, t.2, c.1083, g. Ἐπινόσως, ibid.
Ἐπινοπίζω, t.2, c.1092, a
B Ἐπίνυκτις, t.2, c.1103, b
Ἐπινυστάζω, t.2, c.1108, g
Ἐπινωδὴς, Valde. λίαν, Hesych.
Ἐπινωπίδιον, ibid.b Ἐπινωπίδης, t.2, c.1110, a.
Ἐπινώπιος, ibid.a. Ἐπιξαίνω, t.2, c.1113, g
Ἐπίξαιρος, t.2, c.1115, d. Ἐπιξενοῦμαι, t.2, c.1124, c
Ἐπίξενος. Hesych. exponit ὀπηχθόνιος. quæ expositio suspecta est.
Ἐπιξέω, t.2, c.1130, g
Ἐπίξυον, substant. t.2, c.1113, f
F Ἐπίξυος, substant. ibid.
Ἐπιξυράνω, t.2, c.1145, b. Ἐπιξυραυπικός, ibid.
Ἐπιξυρίζω, Protentis ensibus salto. vt interpretantur v.l. In quibus additur, ab Eustathio exponi ὀρχοῦμαι.
Ἐπιξωνδέω, Arctius alligo.
Ἐπίξωος, Communis, Promiscuus. vt dicitur ὀπίκοινος.
Ἐπιξύω, t.2, c.1135, a
Ἐπιόγδοος, Sesquioctauus, ex Platone in Timæo.
Ἐπιόν, ὄντος, τὸ, Quod irruit, Quod inuadit. vt τὸ ὀπιὸν ἀμύνασθαι, vel φυλάσσεσθαι, apud Thucydidem. Interdum Quod superuenit seu ingruit, vel Quod venit post, seu paulo pòst venturum est, aut futurum. Q.d. Quod imminet. vt τὸ ὀπιὸν θέρος, Thucyd. Et τῶν ὀπιόντων ἕνεκα, futurorum causa, ex Demosthene, ὀπιὸν σέλας, Crastina lux, Euripidi. Interdum verò ὀπιὸν Quod in mẽtem venit, à verbo Ἔπειμι, quod est ex compositis τοῦ εἶμι.
Ἐπιόπομαι, t.2, c.1385, f
Ἐπορκέω, t.1, c.1244, b
Ἐπορκηπικός, ῶ, ὁ, Ad periurium propensus, Qui talis est vt
H facilè peieret.
Ἐπορκία, t.1, c.1244, b
Ἐπόρκιον, ibid.
Ἐπόρκος, ibid.a
Ἐπόρκοος, ibid.b
Ἐπόρομαι, t.2, c.1499, a
Ἐποπτεύομαι, Prospicio, Prouideo, Aspicio. Redditur etiam

Alloquor, & Significo. Vide Hesych.
Ἐπίουρος, t.2,c.1499,c
Ἐπιουρία, ibid.d
Ἐπίουρος, ibid.b
Ἐπιοῦσος, t.1,c.1132,d
Ἐπιόδομαι, Circumspiciam: ab ὀπιόπομαι, quod vide.
Ἐπίπαγος, t.3,c.266,e.& 268,d
Ἐπιπάλχω, Omnino, Penitus. Idem quod πάλχω: nisi dicamus præpositionem ὀπὶ esse epitaticam. vt ὀπιπάλχω valeat idem quod μάλα πάλχω.
Ἐπιπαιανίζω, Pæanis cantu prosequor vel celebro, seu decoro.
Ἐπιπαίζω. Deludo.
Ἐπίπαγμα, t.3,c.22,d
Ἐπιπαίω, t.3,c.22,d
Ἐπιπακτίς, (inquit Dioscorides, lib.4, cap.109) οἱ δὲ ἐλλεβόρινον θαυμάσιος μικρός, ἐλάχιστα φυλλάρια ἔχων. περὶ τὰ θαλάσσια δὲ πίνεται, καὶ περὶ τὰ ὀνόματα πάθη. Vide Plinius, Epipactis ab aliis helleborine vocatur, parua herba, exiguis foliis, iocinoris vitiis vtilissima & contra venena pota. Theophrastus Histor. plant. lib. 9. cap. 11, de helleboro loquens, μίσγεται δὲ περὶ τὴν πόσιν, ὅπως ἀνεμίσγῃ, τὸ τῆς ἐλλεβόρου καθαρμα. πότερον δ' ἐστὶ πόαι ἕλειον.
Ἐπιπακτόω, t.3,c.171,c
Ἐπιπαλαμάομαι, t.3,c.32,a
Ἐπίπαν, t.3,c.50,d
Ἐπίπαξ, Vt semel dicam, In summa, Summatim.
Ἐπίπαστος, t.3,c.35,e.& 1463,b
Ἐπιπαστέω, t.2,c.1055,f
Ἐπιπαστήω, ibid.
Ἐπιπαστεκδυλίζω, Insuper paro, seu apparo, vel præparo.
Ἐπιπάρειμι, t.1,c.1135,b.& 1140,d
Ἐπιπαρέξειμι, Sensim exeo. Vnde ὀπιπαρεξιών, Paulatim euadens, seu excedens. v.l. ex Gaza.
Ἐπιπαροδός, t.2,c.1176,c
Ἐπιπαρορμάω, ῶ, Exhortor. pro παρορμῶ, vacante præpositione ὀπὶ.
Ἐπιπάσσω, & Ἐπιπάσσομαι, t.3,c.59,e
Ἐπίπαστος, ib.
Ἐπιπαπαγάω, t.3,c.84,g
Ἐπιπαπίω, t.3,c.59,e
Ἐπιπάπωρ, t.3,c.100,f
Ἐπιπαφλάζω, t.4,c.163,c
Ἐπίπεδος, t.3,c.1114,h
Ἐπιπεθή, t.3,c.136,g
Ἐπιπεθω, & Ἐπιπέθομαι, t.3,c.136,e
Ἐπιπειράω, & Ἐπιπειράομαι, t.3,c.157,f
Ἐπιπελωίαι, Liba. Vide Hesychium.
Ἐπιπεμπάμοιρος, t.2,c.848,f
Ἐπιπεμπή, t.3,c.217,e
Ἐπιπέμπω, t.3,c.205,a
Ἐπίπεμψις, ibid.b
Ἐπιπρηνος, vide in Περκνός.
Ἐπιπέσομαι, t.1,c.1724,d
Ἐπιπέσω, ibid.
Ἐπιπέθη. ea herba est quæ dicitur ἄκανος, autore Plinio. Hanc Hippocrates lib. περὶ ἑλκῶν aduersus tumores & intlammationes commendauit. Refrigerat enim, & modicè adstringit. Sunt tamen qui eo nomine ἀείζωον intelligant: quòd πέφυκε à quibusdam dici Dioscorides scripserit. Gorr. Planta est ex earum genere quæ etiam solo auulsæ, suspensæque tantùm folio, diu durant. Vide Aristot. De part. anim lib 4.
Ἐπιπηγνυμι, & Ἐπιπήγνυμαι, t.3,c.268,c.
Ἐπιπηδάω, t.3,c.275,b
Ἐπιπήσσω, & Ἐπιπήσσομαι, t.3,c.268,c
Ἐπιπηχυς, t.3,c.285,b
Ἐπιπικρος, Ad amaritudinem vergens, Aliquid amaroris habens. Vel Amaricans, vt Gaza vertit apud Theophrastum.
Ἐπιπιαω, t.3,c.306,b
Ἐπιπιθω, t.3,c.317,f
Ἐπιπίσσω, Inspergo, Ab H. f. enim exponitur ὀπιπάσσω.
Ἐπιπιστωσις, εως, ἡ, Confirmatio. Hoc est, super accedes, Cofirmatio quæ ad aliam accedit. Sic v.l. dicitur esse quasi geminatum causæ firmamentum, vel altera confirmatio: & esse pars orationis apud rhetores.

A Ἐπιπλαγή, τὸ, t.3,c.372,c
Ἐπίπλασμα, t.3,c.350,f. Ἐπιπλάσσω, ibid.e
Ἐπίπλαστος, ibid.f. Ἐπιπλάσσω, ibid.e
Ἐπιπλατύνω, Dilato, Expando. ex Aristot. De mundo.
Ἐπίπλεα, τὰ, t.3,c.372,c. Ἐπιπλέω, t.3,c.484,e
Ἐπιπλέστον, t.3,c.486,d. Ἐπιπλείων, t.3,c.484,f
Ἐπιπλέκω, t.3,c.362,f. Ἐπιπλέον, t.3,c.484,c
Ἐπίπλεος, t.3,c.366,a. Ἐπίπλυρος, t.3,c.367,c
Ἐπίπλουσις, Ingressus nauis. ὀπὶ πλοῦσιν ἔχουσι, ingressum tenent. v.l. ex Thucydide.
B Ἐπιπλέω, t.3,c.372,a. Ἐπίπλεως, t.3,c.366,a
Ἐπιπλήγδιν, Strictim. Ἐφίπληξις, t.3,c.395,a
Ἐπιπληρόω, t.3,c.385,g.β
Ἐπιπλησσω, & Ἐπιπλήσσω, t.3,c.394,h
Ἐπίπλοα, τὰ, t.3,c.372,c
Ἐπιπλοκάς, Connexio, Amplexus.
Ἐπιπλοκή, t.3,c.362,g
Ἐπιπλοκήλη, Hernia, quum omentum descendit in scrotum. Vide Cellsum.
C Ἐπιπλόμενον ἔτος apud Homerum, & cæteros poetas, Vertens annus, Voluens annus. (vt Virgilius dicit Voluentibus annis) Nam idem esse ὀπιπλόμενον ἔτος quod περιπλόμενον, scribit Eustathius. Homerus Odyss. ξ, — ὀπιπλόμενον ἔτος ἦλθε. Hesiodus, ὀπιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ. pro quo aliquoties & ipse περιπλομένου dicit. At in vulg. l. ὀπιπλόμενος redditur Accedens, Profectus, Aduolutus. Item, Subsequens, Superueniens, Insequens. In illo tamen Hesiodi loco, ὀπιπλομένου ἐνιαυτοῦ, redditur, Anno voluente & decurrente.
D Ἐπίπλοον, τὸ, substant. t.3,c.372,e
Ἐπίπλοον, τὸ, substant. ibid.f
Ἐπίπλοος, ibid.a
Ἐπίπλεων, τὸ, substant. ibid.f
Ἐπίπλους, ib.a. Ἐπιπλαμι, t.3,c.375,c
Ἐπιπλώς, ib.a. Ἐπιπλόω, ib.
Ἐπιπνέω, t.3,c.415,c. Ἐπιπνέω, ib.
Ἐπίπνοια, ibid.e
Ἐπίπνοος, ibid.d. Ἐπίπνους, ibid.
Ἐπιποδε, Cessim, Retrorsum. in v.l. Sed malim ὀπὶ πόδε.
E Ἐπιπόδων, Pedibus innitendo, Stando. v.l. ex Aristotele. Sed malim disiunctim, ὀπὶ ποδῶν.
Ἐπιποθέω, t.3,c.423,e. Ἐπιπόθησις, ib.f
Ἐπιποθητός, ibid. Ἐπιποθία, ibid.
Ἐπιπυίει, Attingere, v.l. ex Philostrati epist.
Ἐπιποίητος, ὁ & ἡ, Fictus, Commentitius. Synes. ἢ εἶδε θρυῶν ἐκείνων, εἴτε τὸν ὄντα, εἴτε τὸν ὀπιποίητον.
Ἐπίποκος, t.3,c.148,f
Ἐπιπολάζω, t.1,c.1216,c.& 1798,e.ob.
Ἐπιπολάζω, t.1,c.1216,b
Ἐπιπολαῖ, t.1,c.1215,c. Ἐπιπολαιόρριζος, t.1,c.1216,a
F Ἐπιπόλαιος, t.1,c.1215,d. Ἐπιπολαίως, ib.h
Ἐπιπολάς, In superficie. pro ὀπὶ πολῆς.
Ἐπιπόλασις, t.1,c.12·7,c. Ἐπιπολαστός, ibid.
Ἐπιπολαστικῶς, q. d. Redundanter, Nimium & supra modum. Sic v.l. ex Polybio apud Suidam, ὀπιπολαστικῶς καταστοχάζεσθαι τῆς κρωγῆς.
Ἐπιπολεμέω, t.3,c.462,g. Ἐπιπολεμόω, ibid.
Ἐπιπολίδες, Fibulæ muliebres. αἱ περόναι αἷς αἱ γυναῖκες περονῶνται, Hesych.
G Ἐπιπολῆς, t.1,c.1215,a. Ἐπιπολαῖος, ibid.d
Ἐπιπολοιόμα, Canesco, vel Supernè canesco.
Ἐπιπολύ, t.3,c.482,c. Ἐπιπεμπεύω, t.3,c.201,d
Ἐπιπονέω, t.3,c.223,g. Ἐπίπτυος, t.3,c.219,d
Ἐπιπονία, q.d. Supermarina. Veneris cognomentum, teste Hesychio.
Ἐπιπόνως, t.3,c.219,f. Ἐπιπτύσσομαι, t.3,c.182,f
Ἐπιπόρπημα, t.3,c.163,b. Ἐπιπόρπημα, ibid.a
Ἐπιπορπίς, ibid.c. Ἐπιπόρπωμα, ibid.a
H Ἐπιπορφυρίζω, t.3,c.491,g. Ἐπιπόρφυρος, t.3,c.489,f
Ἐπίποσον, Aliquātulum. v.l. Sed scripserim potius ὀπὶ ποσόν.
Ἐπιποσία, ἡ, Potum do. v.l. absque vllo testimonio.
Ἐπιποτόμαι, t.1,c.1724,h
Ἐπιποράσομαι, Insuper facio, Addo, in vulg. lex.
Ἐπιπορέπιας, t.3,c.541,c

Ἐπιπορεπής, ibidem.
Ἐπιπορέπω, ibid.d
Ἐπιπορεσβύω, & Ἐπιπορεσβύομαι, t.3,c.544,d
Ἐπιπορλωής, Cernuus, In faciem inclinatus. vt qui in terram spectant. Vide Hesychium in Ἐπιπορλωής & Ἐπιπορλωές.
Ἐπιπορίω, t.3,c.554,c
Ἐπιποτέω, t.3,c.556,g
Ἐπιποτάλλω, t.1,c.699,h
Ἐπιποτείλλω, t.1,c.1678,f
Ἐπιποτίμι, t.1,c.1671,f
Ἐπίποτος, ου, ὁ & ἡ, Dotata, Quæ cum dote locata fuit seu locatur: (vt contrà ἄποτος, Indotata) ὀπὶ ποτικὴ ὁμολογία, Hesych. Vide & Pollucem, item Eustathium.
Ἐπίποτος, Quod doti accedit, Quod adiicitur doti. Ἐπίποτος καὶ τὸ δεύτερον ὀπὶ ποτικὴ δῶρον, Hesych.
Ἐπίποτοσθεν, t.3,c.559,a
Ἐπιποτόθεσις, q.d. Superadditio. At in v.lex. confunditur cum ὀπιποτόθησις. Siquidem illud per hoc exponitur.
Ἐπιποτοθέω, t.3,c.559,b
Ἐπιποτόθησις, ibid.f
Ἐπιποτοῦ, Procul. Quam significationem habet etiam simplex ποτοῦ.
Ἐπιποτοῦτωσις, t.3,c.562,f
Ἐπιπαίρω, t.3,c.583,f
Ἐπίπλασμα, t.3,c.582,f
Ἐπιπλάω, ibidem.
Ἐπίπλαμα, Aduolo, Superuolo, in v.l. pro ἐφίπλαμαι, quod romo t habes. Illinc autem esse volunt ἐπιπλατο, Od. ο, — ἐπιπλαῖο δὲ ἕξιος ὄρνις. Et ὀπιπλάμενοι apud Platonem De rep. lib. 2, ὀπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ὀπιπλάμενοι. pro ἐφιπλάμενοι, si sit in præsenti.
Ἐπιπλαματής, quæ & ὀπίκληρος, in v.l.
Ἐπιπλωνομαι, t.3,c.583,h
Ἐπιπλάω, ῶ, in v.l. Aduolo, Superuolo. Et infinit. passiuæ vocis ὀπιπλώσεσθαι, ex Luciano, φὴς ὀπιπλώσεσθαί μοι τὸν ἀετόν.
Ἐπιπλέσθαι, t.1,c.1713,h
Ἐπίπλυγμα, t.3,c.595,c
Ἐπίπλυξις, ibid.d
Ἐπιπλύσω, & Ἐπιπλύσομαι, ibid.c
Ἐπίπλυσις, t.3,c.603,b
Ἐπιπλυχή, t.3,c.595,e.ib.c.& 1332,d.ob.
Ἐπιπλύω, t.3,c.603,b
Ἐπίπυρρος, t.3,c.632,b
Ἐπιπωλέομαι, t.3,c.468,a. Ἐπιπώλησις, ibid.b
Ἐπιπωμαπίζω, t.3,c.646,e
Ἐπιπωόω, t.3,c.649,c. Ἐπιπώρωσις, ib.e
Ἐπιραβδοφορεῖν τὸν ἵππον, Virga seu virgæ ictu instigare equum ad cursum. Pollux lib. 1, τὸ δὲ ὑπεραβδοφορεῖν τὸν ἵππον, ὑπὸ πάνυ ἐπαιρῶσιν οἱ ἱππικοί.
Ἐπίρεγμα, Cupiditas, Desideriū. ὀπὶ θυμία, Hesych. Sed videndum annon potius legi debeat ἐπόρεγμα.
Ἐπιρέκω, Accelero, ὀπιταχύνω, Hesych.
Ἐπιρριπτροβύω, t.1,c.1154,c. Scribitur etiam ὀπιρριπτροβύω.
Ἐπίεικνος, Aliquantum incuruus, seu rugosus. Vel, Superne aut superiori parte rugosus, aut incuruus.
Ἐπιῤῥάνω, t.3,c.692,e
Ἐπιῤῥακτής, t.1,c.518,d
Ἐπίῤῥαμμα, t.3,c.669,f
Ἐπιῤῥαπίζω, Taxo, Refello, Reprehendo. Item ὀπιῤῥαπίζειν τὸ πῦρ, Obruere ignem. Ita v.l. At Suidas locum quendam affert in quo ὀπιῤῥαπίζων pro κολούων positum esse censet. HINC ὀπιῤῥαπισμός, quod in iisdē affertur pro murmure, ex Polybio, μὴ δυναμένου ὑποφέρειν ὀπιῤῥαπισμὸν ἠρεμαίον. Sunt autem metaphoricæ hæ significationes. Vide Ῥαπίς.
Ἐπιῤῥάπτω, t.3,c.669,d
Ἐπιῤῥάσσω, t.1,c.518,d
Ἐπιῤῥαψῳδέω, t.1,c.1211,g
Ἐπιῤῥέζω, t.3,c.673,b. Ἐπιῤῥίζομαι, ib.c
Ἐπιῤῥέπεια, t.3,c.678,h
Ἐπιῤῥέπω, t.3,c.688,d
Ἐπιῤῥεπής, t.3,c.678,g
Ἐπιῤῥέπω, ibidem.
Ἐπιῤῥέω, t.3,c.688,c

A Ἐπιῤῥήγνυμι, Violenter inuado, Insilio, v. l. Sed non sine mendi suspicione.
Ἐπιῤῥηδίλιος, t.1,c.1155,d
Ἐπίῤῥημα, ibid.c
Ἐπιῤῥηματικός, Aduerbialis, Aduerbii formam habēs. Et aliquod vocabulum poni ὀπιῤῥηματικῶς dicūt, id est aduerbialiter.
Ἐπιῤῥήσις, t.1,c.1155,c
Ἐπιῤῥηπίδια, Prominentes duritiæ, σκιῤῥόματα. v.l. ex Ruellio.
B Ἐπιῤῥηπροβύω, vide in Ἐπιρριπροβύω, t.1,c.1154,c. Affertur ex Athenæo pro Oratoriè dico & eloquenter.
Ἐπίῤῥιπτος, t.1,c.1155,c
Ἐπιῤῥίζιον, t.3,c.709,e
Ἐπίῤῥινος, Naso iusto præditus. v.l. ex Luciano.
Ἐπιῤῥιπτέω, t.3,c.714,b. Ἐπιῤῥίπτω, ibid.
Ἐπιῤῥοή, t.3,c.688,f
Ἐπιῤῥοθέω, t.3,c.694,e
Ἐπιῤῥόθησις, ibid.f
Ἐπίῤῥοθος, ibid.h
C Ἐπίῤῥοια, t.3,c.688,f
Ἐπιῤῥοιζάω, t.3,c.722,d
Ἐπιῤῥοίζω, ibid.
Ἐπιῤῥοφάω, t.3,c.723,d
Ἐπιῤῥοφέω, ibidem.
Ἐπιῤῥυγγής, Rostri curuitas, in auibus rapacibus: quibus adunci vngues. vnde & γαμψώνυχες appellantur.
Ἐπιῤῥυές, ένος, ὁ, Affluens.
Ἐπιῤῥύζειν, Instigare & incitare canes. ex Aristophane in Vespis. Sed scribitur etiam Ἐπιῤῥοίζειν, quod vide t.3, c.722,d
D Ἐπιῤῥυθμίζω, t.3,c.716,h
Ἐπίῤῥυσις, t.3,c.688,g
Ἐπίῤῥυτος, ibid.
Ἐπιῤῥύω, Instillo, v.l.
Ἐπιῤῥώγνυμι, t.3,c.734,a
Ἐπιῤῥωγνύω, ibid.
Ἐπιῤῥώομαι, ib.g
Ἐπιῤῥωσεύς, ibid.c
Ἐπίῤῥωσις, εως, ἡ, Corroboratio, Roboris confirmatio, seu
E virium.
Ἐπίσαγμα, t.3,c.746,f. Vide & ἐπίσαγμα.
Ἐπισαίζω, Complano, Adæquo, Inculco. Aristoteles in Problem. ἐὰν ὀπισάξῃ τὴν γλῶ, καὶ καταπάσῃ, ὡς τὸ ἀποστέγαν τὸ ὕδωρ. Ita v.l. sed illud ὀπισάξῃ refertur potius ad ὀπισαίνω: quod vide.
Ἐπισαλεύω, t.3,c.740,d
Ἐπίσαλος, t.3,c.738,e.& 740,d
Ἐπίσαξις, t.3,c.746,h
Ἐπισαφρός, t.3,c.777,c
F Ἐπίσας, Æqualiter, Æquabiliter. v.l. pro ὀπίσης.
Ἐπισαίνω, t.3,c.746,c.
Ἐπισαίνομαι, ibid.f
Ἐπισαχθής, Debitor. χρεωφειλέτης, Hesych. Sed apud eum est, ἐπισαχθής: licet alphabetica series illam scripturam poscat.
Ἐπίσθιον, ου, τὸ, (vel Ἐπίσθιον, vt apud Etymologum) Pubes. ἥβη, ἐφήβαιον. Pollux, αὕτη δὲ ἡ περίχωσις, ἥβη τε καὶ ὀπίσθιον. nam ἐφήβαιον medicorum duntaxat esse ait. Suprà per diphthongum ἐπίσθιον.
G Ἐπισείρω, Attraho, Traho. Fortasse pro ὀπισύρω. Nisi sit à στρεφ.
Ἐπίσεσος, t.3,c.757,c
Ἐπισίω, ibid.a
Ἐπισίων, ibid.c
Ἐπισέλινα, Placentæ lunatæ. id est, in lunæ formam factæ.
Ἐπισισυρωδής, Lasciuus. Sed inuenitur & aliter scriptum hoc participium.
Ἐπισεύω, & Ἐπισεύομαι, t.3,c.759,c
H Ἐπισεσαγμένος, t.3,c.746,f
Ἐπισισυρμῶδης, π πιεῖν, t.3,c.1142,g
Ἐπίσημα, Iritatio & immissio canum. Ita vulg. lex. sed ὀπίσημα tolerabilius esset ab ὀπισίζω, pro instigatione canum. Inde & ὀπίσσον, paulo post. Dicitur autem pro hoc ὀπισίζω, & ὀπιῤῥύζω, vel potius ὀπιῤῥοίζω.

Ἐπισημαίνω, t.3, c.772, g. Ἐπισημαίνομαι, t.3, c.773, a
Ἐπισημασία, ibid.f. Ἐπισημείω, t.3, c.770, a
Ἐπισημείωσις, ib. Ἐπίσημος, ὁ, subst. t.3, c.765, g
Ἐπίσης, ib.f. Ἐπίσημος, ib.g
Ἐπίσης, t.1, c.1728, f
Ἐπίσθιον, Focale, v. l. Hesychius exponit σκέπασμα περὶ τὸν τράχηλον.
Ἐπισίζω, t.2, c.x1, b. & t.3, c.797, d
Ἐπισιτὴς, t.3, c.786, e. Ἐπίσιτος, ib.
Ἐπίσιον, vide in Ἐπίσχον. Habent autem illam scripturam cum alii, tum Suidas & Etymolog.
Ἐπίσιον, ου, τὸ, Canum in venatione incitamentum. v. l. Ab ὀπίσω, vnde & ὄπισμα: de quo paulo autè dictum fuit.
Ἐπίσκια, τὰ, t.3, c.796, d. Ἐπισκιάζω, ib.
Ἐπισκίζομαι, ib.f. & 797, d
Ἐπίσκοπος, t.3, c.796, e. Ἐπίσκοπος, t.3, c.797, e
Ἐπισκοπεύω, ib.d. Ἐπίσκοπος, t.3, c.792, g
Ἐπισκέω, t.2, c.xx, c.
Ἐπίσφλον, Irrisione dignum, Turpe, αἰσχρὸν, μωμητὸν, Hesych. Vide Σιφλός.
Ἐπισκάζω, t.3, c.799, e
Ἐπισκαλμὶς, Tabella sub scalmo. v. l. ex Polluce.
Ἐπισκαπτω, t.3, c.808, e. Ἐπισκεδάζω, t.3, c.813, b
Ἐπισκέλησις, vocabulum ex σκέλος factum, significante crus. Pollux à Xenophonte dici tradit de equo qui pedes mouere incipit.
Ἐπισκεπὴς, t.3, c.833, a
Ἐπισκεπτέον, Inuisere oportet, vel inspicere, &c. sequendo significationes quæ verbo ὀπτεύω, dantur.
Ἐπισκέπτομαι, t.3, c.825, g. Ἐπισκέπτα, t.3, c.833, a
Ἐπισκιδάζω, t.3, c.843, c. Ἐπισκιδυαστὴς, ib.e
Ἐπισκιδυαστὸς, ib.f. Ἐπισκιδυὴ, ib.
Ἐπίσκιμψις, t.3, c.816, b. Ἐπισκλίσιον, t.3, c.854, a
Ἐπίσκλιος, adiect. t.3, c.853, e
Ἐπίσκλιος, subst. c.854, b
Ἐπισκλιόω, t.3, c.856, d
Ἐπισκήπτω, Innitor, &c. t.3, c.860, d. Ἐπισκήπτω, Irruo, &c. ib.f. Ἐπισκήπτω, Mando, &c. c.861, e
Ἐπισκήπτομαι, t.3, c.860, d
Ἐπισκηνέπτω, t.3, c.865, d. Ἐπίσκηψις, t.3, c.862, d
Ἐπίσκια, τὰ, Vmbrosa loca, in quibus æstate lacitant feræ: vt subaudiatur χωρία.
Ἐπισκιάζω, t.3, c.871, c. Ἐπισκιασμὸς, ib.d
Ἐπισκιάω, t.3, c.870, g. Ἐπίσκιος, t.3, c.868, b
Ἐπισκιρτάω, t.3, c.874, f
Ἐπίσκληρος, Durus, v. l. Fortasse Aliquātum durus, Subdurus, Duriusculus. vt ὀλιγόλυκος & ὀλιγόμελας, aliisque nonnullis.
Ἐπίσκοος, t.3, c.827, b. Ἐπίσκοπα, aduerb. t.3, c.831, e
Ἐπισκοπιὸν, t.3, c.827, d. Ἐπισκοπεύω, ib.c
Ἐπισκοπέω, t.3, c.829, g. Ἐπισκοπὴ, t.3, c.826, c
Ἐπισκοπία, t.3, c.832, a
Ἐπίσκοπος, t.3, c.826, d. & 831, e
Ἐπισκόπος, t.3, c.831, g. Ἐπισκοτέω, t.3, c.881, b
Ἐπισκότησις, ibid.
Ἐπισκυθίζω, Scythas imitor, in potando videlicet, Scythicas potationes imitor. Redditur etiam, Meracum bibo, Scythico more. quoniā ὀλιγοκυθίσαι, siue σκυθικὴ πόσις, quidam volunt esse ἀκρατοποσίαν, ζωοτέρου πίσιν. Sic etiam σκυθικὴ πόσις de intemperantia in potando, seu de potatione meri: quòd Scythæ & multibibi & merobibi essent. Herodotus in Eratone, pag. 228. meæ edit. Cleomenem à Scythis ἀκρηποσίαν didicisse tradit. Vnde factum esse vt Lacones quum vellent ζωοτέρου πίνειν, dicerent ὀλιγοκυθίσαι. In v. l. Ἐπισκυθίζεσθαι etiam legitur cum η, pro Intemperantius bibere. sed perperam.
Ἐπίσκυρος, t.3, c.1161, g
Ἐπισκυθίζεσθαι, in v. l. malè pro ὀλιγοκυθίζεσθαι: vide Ἐπισκυθίζω, quod proximè præcedit.
Ἐπισκώπτω, t.3, c.888, f
Ἐπισμαραγέω, ῶ, Insono, Instrepo, Infremo.
Ἐπισμήχω, t.3, c.890, a
Ἐπισμυχηδὸς, t.3, c.891, d. Ἐπισμυχηδὸς, ibid.
Ἐπισσεῖν, Incedere. v. l. Vide Σεῖν.
Ἐπισος, Æqualis: pro ἴσος. Ἐπισσάζομαι, t.3, c.924, e

A Ἐπισπάρω, Subsulto, velut ab animi deliquio palpitabundus.
Ἐπίσπασις, t.3, c.920, f
Ἐπισπαστὴρ, t.3, c.920, f. & t.2, c.133, e.ob.
Ἐπισπαστικὸς, t.3, c.920, h. Ἐπισπαστὸς, t.3, c.921, a
Ἐπίσπαστρον, ib.b. Ἐπισπάω, t.3, c.919, h
Ἐπισπεῖν, cum accus. θάνατον vel πότμον: alicubi cum vtroque: Mortem attingere, vel Sponte mortem sequi non reluctando ei. Secundum quam expositionem non incommodè redditur Oppetere mortem. Sic ἐπισπεῖν αἷσιμον ἦμαρ, Il. φ, Vide in Ἐπίσπονος, t.1, c.1121, b
B Ἐπισπειρέω, t.3, c.935, f. Ἐπίσπεισις, t.3, c.941, g
Ἐπισπεύδω, ib.f. Ἐπισπερχὴς, t.3, c.943, d
Ἐπισπέρχω, ib.c. Ἐπισπερχῶς, ib.e
Ἐπισπεύδω, t.3, c.945, a. Ἐπισπλαγχνίζομαι, t.3, c.957, e
Ἐπισπίλμενος, t.1, c.1221, b. Ἐπισπονδὴ, t.3, c.941, g
Ἐπισπορὰ, t.3, c.936, b. Ἐπισπορία, ib.d
Ἐπίσπορος, ib.g. Ἐπισπουδάζω, t.3, c.952, a
Ἐπισπουδαστὴς, ib. Ἐπισπωὴ, t.1, c.1221, b
Ἐπισσύρομαι, Accurro, Ruo. Hom. Il. β. — ἐπεσσύετο ἦ λαοί.
C Ἐπίσσυπος, t.3, c.760, f. Ἐπισσωθὴς, t.3, c.1216, e
Ἐπισταγμὸς, t.3, c.965, e. Ἐπισταδὴν, t.1, c.1767, a
Ἐπισταλάω, t.3, c.965, d.
Ἐπιστῶτες pro Assistentes: ex Euripide, ὀλισθαίνεις ὄχθοις, Insistentes collibus.
Ἐπισταθμεία, t.1, c.1740, g
Ἐπισταθμεύω, ibid.e. Ἐπισταθμεύομαι, ib.f.
Ἐπισταθμία, ibid.d
Ἐπίσταθμα, Mansiones, Statiua. v. l. ex Polluce.
Ἐπίσταθμος, t.1, c.1740, c. & 1741, d
D Ἐπισταλάζω, t.3, c.966, d. Ἐπισταλόω, ib.
Ἐπίσταλμα, t.3, c.1004, b. Ἐπισταλικὰς, ib.
Ἐπίστεμα, t.1, c.1112, g. & 1113, a
Ἐπιστεῖδος, t.1, c.1112, g. Ἐπισταμβῶς, t.1, c.1113, a
Ἐπιστὰς, participium ab ἐφίσταμαι, ponitur autē pro Adstans, vel Superueniens. Vide Ἐπιστῆναι in Ἐφίσταμαι.
Ἐπιστασία, t.1, c.1765, d. Ἐπισωτὴρ, ibid.f
Ἐπίστασις, Animaduersio, &c. t.1, c.1764, g. Ἐπίστασις, Substitutio, &c. c.1765, b. Ἐπίστασις, Cura, &c. ibid. Ἐπίστασις, Cohibitio, &c. ibid. Ἐπίστασις, ἀνίστασις, &c. ibid. c.
E Ἐπίστασις, γνῶσις, &c. ibid. d
Ἐπιστατία, t.1, c.1767, a
Ἐπιστατέον, Præesse oportet. ὀλιγαρχέον τοῖς μυθοποιοῖς, Plato De repub. lib. 2, Certi homines præficiendi sunt fabulatoribus. Ita v. l. tanquam præcedente accusatiuo.
Ἐπιστατοῦν, t.1, c.1767, a. Ἐπιστατέω, t.1, c.1766, g
Ἐπιστατὴρ, t.1, c.1767, a
Ἐπιστάτης, t.1, c.1765, h. & 1766, d. & t.1, c.1736, c.ob.
Ἐπιστατικὸς, t.1, c.1766, f. Ἐπιστάτης, ib.
Ἐπιστέλλω, t.3, c.977, f. Ἐπιστέλλω, t.3, c.981, g
F Ἐπιστέλλω, mitto, &c. t.3, c.1003, b. Ἐπιστέλλω, mando, &c. ibid. g
Ἐπιστεναχίζω, t.3, c.1013, g. Ἐπιστενάχω, ib.e
Ἐπιστέω, t.3, c.1012, g
Ἐπιστεωῶ, ὤσω, in v. l. perperam redditur Gemo, Spiro. Significaret enim potius Coarcto, Angustum reddo.
Ἐπιστερὴς, t.3, c.1024, c. Ἐπιστέφω, ib.a
Ἐπίστη, pro ὀλίσασα, Scis. vt δλίη dicitur pro δλιάσασα, & καίη pro καήσασα: necnon μέμνη pro μεμνήσω. At Suidas scribit, ὀλίσθησις, αἴσθησις β, αἰπὴ τὸ ὀλίσασα, ἢ ὀλισθεῖν. Idem habet Ἐπίστη, quod exp. ἐπιτεχθῆναι, ὀλισθῆναι.
G Ἐπιστήματα, Adhortationes, ὀλιγοκελεύσματα. v. l. ex Sophocle. Sed mendosum illud ὀλιγοστήματα esse existimo.
Ἐπίστημα, t.1, c.1767, b. Ἐπιστήμη, t.1, c.1113, b
Ἐπιστημανέστατα, ibid. Ἐπιστημονέστατος, ibid.
Ἐπιστημονικὸς, ibid. Ἐπιστημονικῶς, ibid.c
Ἐπιστημόνως, ibid.b. Ἐπίστημος, t.1, c.1767, c
Ἐπιστημοσύνη, t.1, c.1113, b. Ἐπιστήμων, ibid.a
Ἐπιστενάζω, & Ἐπιστενάζομαι, t.1, c.1811, e
Ἐπιστήτον, Sciendum est. ex Aphthonii enarratore.
H Ἐπιστὴς, Cadens sub ὀλιγοστήμασι, id est scientiam: vt δοξαστὸν est Opinabile, Quod in opinione positum est. Apud Aristot. τὸ ὀλιγιστὸν redditur etiam Quod scitur: distinguitúrque ἀπὸ τοῦ δοξαστοῦ. in Anal. post.
Ἐπιστίζω, t.3, c.1035, d. Ἐπιστίλβω, t.3, c.1037, e
Ἐπίστιον, ου, τὸ, Domicilium, Locus in quo alicuius familia

habitat. Ionicè pro ἐφέστιον. Ab Hesychio exponitur οἶκημα, κατάλυμα. Ab aliis peculiarius etiam σκαπανικὸν κατάλυμα, & σκηνή. Vnde redditur & Tentorium. Exponitur præterea νεώλεον. Hom. Odyss. ζ. Λεπτὴν δ' εἰσῆμεν ὁδὸν ἀμφιέλισσα Ἐρύσσαι, πᾶσαν γὰρ ὀλίστιον ἐστὶν ἑκάστῳ. Vbi à breuium scholiorum autore ὀλίστιον dicitur esse ἐπίκοινον, & σκηνὴ, & νεώλεον, vel σκάφος, παρὸ τὸ ἰόν. Et addit, sensum esse, ἐκεῖ τῶν πλήθους ἀεὶ νεῶν νεωλοκηθέντων, γενὴ ἐστὶν ἡ εἰσόδος. At Eustath. ait ὀλίστιον hic esse τὸ ὡς ἂν τις εἴποι ἐπίκοινον, alioqui & νεώλεον significare tradit. Grauiter autem errat ille breuium scholiorum autor in eo quòd ὀλίστιον ab ἰόν deducit: quum ab ἰόν Ionico pro ἔσω, deriuari, vel potius inde fieri constet. Vide t.1, c.1277, a.
B Ἐπίστιος, t.1, c.1277, a. Ἐπιστιχάομαι, t.3, c.985, a
Ἐπιστοβεῖν, Irridere, Conuiciari, Contumelia afficere. Apollon. Argon. lib. 3, Μή μιν κερτομέοντες ὀπιστοβέωσι γυναῖκες. vbi schol. exp. χλευάζωσι καὶ λοιδορήσωσι, & μωμήσωσιν. Apud eundem poetam lib. 4, Ταῖαι' αἰχμῆς ἥρωες ἐπιστοβέεσκον ἔπεσσι, Χλεύῃ γηθόσυνοι, idem enarrator exponit ἐλοιδορουῦτο, ὑβριζον. At verò autor Etymologici post ὀπιστοβέωσι, addit ex illo priore Apollonii loco, Μή μιν κερτομέοντες ὀπιστοβέωσι. Subiungens, ὀπισταμένων, καὶ ὀπιστῆ τῶν μὲ εἰς ὀ.
Ἐπιστολάδιον, t.3, c.1005, g. Ἐπιστολίζω, ib.h
Ἐπιστολὴ, ib.e. Ἐπιστολὴ, t.3, c.1004, b
Ἐπιστολιαφόρος, t.3, c.1005, e. Ἐπιστολικὸς, ib.d
Ἐπιστολιμαῖος, ib.g. Ἐπιστόλιον, ib.e
Ἐπιστολογράφος, ib.c. Ἐπιστολογραφὴς, ib.
Ἐπιστρεμίζω, t.3, c.1052, a. Ἐπιστόμιον, ib.c
Ἐπιστόμισμα, ib.b. Ἐπιστομίζω, t.3, c.1012, e
Ἐπιστρατὴς, εος, ὁ, Vehiculi genus. Vide Hesychium.
Ἐπιστρατεία, t.3, c.1074, f. Ἐπιστρατεύω, ib.c
Ἐπιστρατηὶ, ib.f. Ἐπιστραπεδεύω, t.3, c.1065, e
Ἐπιστρεπὴς, t.3, c.1094, g. Ἐπιστρεπικὸς, ib.g
Ἐπιστροφέα, t.3, c.195, a. Ἐπιστροφέως, ib.
Ἐπιστροφὴς, t.3, c.1094, h. Ἐπιστρόφω, t.3, c.1093, e
Ἐπιστρόφιμα, ib.f. Ἐπιστρόγγυλος, t.3, c.1108, h
Ἐπιστροφάδιον, t.3, c.1096, b. Ἐπιστροφὸς, t.3, c.1095, g
Ἐπιστροφὴ, ibid.b. & 1096, e
Ἐπιστροφία, t.3, c.1096, c. Ἐπιστροφὴς, t.3, c.1095, h
Ἐπίστροφος, t.3, c.1096, a. Ἐπίστρωμα, t.3, c.1062, a
Ἐπιστρώνυμος, t.3, c.1062, a. Ἐπιστρωνύω, ibid.
Ἐπιστροφάω, t.3, c.1086, f. Ἐπισυγκάζω, t.3, c.1114, c
Ἐπισύλλογος, t.1, c.1809, c. Ἐπισύρω, t.3, c.1117, e
Ἐπίσω, pro ὀπίσσω, Scito: ab ὀπίσσομαι.
Ἐπισυκοφαντῶν, Sycophanticè aliquem insectari. Affertur ex Hyperide.
Ἐπισυλλέγω, idem quod συλλέγω, Colligo, Congero, Congrego. Pass. Ἐπισυλλέγομαι. Cuius participium ὀπισυλλεγὴς, Congestus. Dioscor. lib. 4. ὀπισυλλεγὴς ὀπός.
Ἐπισύλληψις, Superfœtatio.
Ἐπισυμβαίνω, t.1, c.653, d. Ἐπισυμμαχία, t.2, c.814, c
Ἐπισυνάγω, t.1, c.89, a. Ἐπισωναγωγὴ, ib.b
Ἐπισωνάπτω, Insuper adnecto. In v. l. redditur Coagmēto, Coniungo, Continuo. Affertúrque ex Plutarcho in Camillo, πόλεμον σὺν δίκῃ ὀπισωνάπτουσι. vbi vacare prior præpositio videri possit: vt sit pro σωνάπτειν πόλεμον.
Ἐπισωρεύω, t.1, c.965, b
Ἐπισωρίδωμι, Inualesco, Accresco. v. l.
Ἐπισωρεύω, t.1, c.1359, e. Ἐπισωρεύομαι, t.1, c.1142, a
Ἐπισωρεύειν, Conuenire. Et Ἐπισωρεύοντες, Conuenientes. Sed redditur etiam Superuenientes.
Ἐπισωρεύσις, t.3, c.1518, f. Ἐπισωρεύσιμος, t.1, c.1796, e
Ἐπισωτηρίζω, t.3, c.1518, f. Ἐπισωρίζω, t.3, c.1012, e
Ἐπισωρίζω, & Ἐπισωρίζομαι, ibid.
Ἐπίσωρος, t.1, c.1812, d. Ἐπίσωρος, t.1, c.1813, f
Ἐπισωρεύω, & Ἐπισωρεύομαι, ibid.
D Ἐπίσωρα, t.1, c.1812, d. Ἐπίσωρα, t.1, c.1363, a
Ἐπισωμαπίω, t.3, c.1217, c. Ἐπίσωμος, t.3, c.1215, f
Ἐπισωρεύω, t.3, c.897, d. Ἐπίσωθεν, t.3, c.1216, c.e
Ἐπιταγὴ, t.3, c.1265, b. Ἐπίταγμα, ib.a
Ἐπιταγματικὸς, ib.b.
Ἐπίπαδε, Quæ citra contineantur, & opponitur τῷ ἐπέκεινα. Aristot. De sensu, ὧν τῷ ἐπέκεινα, ὧν τῷ ὀπίπαδε. Ita v. l. Vide ὀπὶ πάδε, t.1, c.1114, a.
Ἐπιπάδιος, Amator. ἐρασὴς, Hes.
Ἐπιπακτὴρ, t.3, c.1265, c. Ἐπιπακτικὸς, ib.
E Ἐπιπακτικὸς, ibid.
Ἐπίπακτοι, vide inter vocabula ad rem militarem pertinentia. Redditur Triarii & subsidiarii milites.
Ἐπιπαλαιωρέω, t.3, c.647, f
Ἐπίπαλον, Diuturnum. πολυχρόνιον, Hesych.
Ἐπιπαμπὴν, t.3, c.1409, f
Ἐπιπανύσομαι, Intendo. v. l. Sed potius scribendum fuit Intendor.
Ἐπιπανύω, t.3, c.1308, d
Ἐπιπαξ, Breuiter, Compendiariè. Vide Etymologum, qui ex ὀπιπάξω factum esse ait.
Ἐπίπαξις, t.3, c.1265, b. Ἐπιπαρέπω, t.3, c.1247, b
F Ἐπίπαρις, ιδος, ἡ, Actuaria nauis. Gell. lib. 10, cap. 25, ὀπιπάριδας vel ἱππάς Græci vocant quas Latini actuarias naues. Ita quidem vulg. l. Sed ἐπακπαρίδας pro ὀπιπάριδας apud eum reponi & ita in quibusdam editionibus legi, sciendum est.
Ἐπιπάρροθος, t.3, c.695, b
Ἐπίπαρχον, Hesych. exp. ὀπιπάφιον & ἐνιπάφιον.
Ἐπίπασις, t.3, c.1193, c. Ἐπιπάσσω, t.3, c.1264, f
G Ἐπίπαστος, t.3, c.1293, e. Ἐπιπαθόμφοις, t.3, c.1264, h
Ἐπίπαω, ibid.f
Ἐπίπωρον, Robustum. ἰσχυρὸν, Hes.
Ἐπίπαφος, t.1, c.1501, g. Ἐπιπαχύνω, t.3, c.1275, b
Ἐπιπε, ab ἔπειμι, composito ex εἶμι.
Ἐπιπθειασμὸς, t.1, c.1536, b. Ἐπιπθειασμῶς, ibid.
Ἐπιπυμῶς, t.1, c.1628, e. Ἐπιπτύω, t.3, c.1292, f
Ἐπιπτήσσω, & Ἐπιπτήσσομαι, t.3, c.1360, f
Ἐπιπτίσσις, t.3, c.1361, d. Ἐπιπτίσσομαι, ibid.a
Ἐπιπτισμὸς, ibid.d
H Ἐπίπτυοι γυναῖκες, Hippocrati, Mulieres quæ tandem pariunt. v. l.
Ἐπιπελεῖν, t.3, c.1376, g. Ἐπιπελέωσις, ibid.h
Ἐπιπλέω, ῶ, t.3, c.1383, a. Ἐπιπελέω, ῶ, t.3, c.1376, g
Ἐπιπλέωμα, t.3, c.1377, a. Ἐπιπελὴς, t.3, c.1372, h
Ἐπιπέλλω, t.3, c.1368, b. Ἐπιπέλλομαι, ib.e

A Ἐπισφίγγω, Insuper adstringo, seu constringo.
Ἐπισφαλὴς, pro ὀπισφαλὴς, vt annotatur in v. l. sed absque exemplo.
Ἐπισφοραὶ, in v. l. perperam, pro ἐπεισφοραί.
Ἐπισφραγίζω, t.3, c.1187, g. Ἐπισφραγὶς, ib.h
Ἐπισφύριον, t.3, c.1192, b
Ἐπισχίζω, Lenter hisco, v. l. ex interpretatione Gazæ, Historiæ plant. lib. 4, cap. 13. Annotántque legendum esse ὀπισχαίνω. Sed ne hoc quidem vocabulum mendo carere putandum est, quum χαίνω non dicatur, sed χαίω: itidémque ὀπισχαίω, non ὀπισχαίνω, dicendum sit. Verùm apud Theophr. pro ὀπισχίζουσα multo verisimilius esset scripsum fuisse ὀπισχανούσας. Vide t.3, c.1194, g.
Ἐπισχεδὸν, Propè, σωίγγας. Ex Apollon. Arg. 2. Frequentius est ὀρθὸν, non præfixa præpositione.
Ἐπισχεῖν, Deinceps, Ordine. Theocr. — Ἀπὸ κρόβαφον πελάμ. σῦκα Γάνης γεραλέος, καὶ ὀπισχεῖν ἐς ἡβῶν ἐρπεῖ Λύκαιγνον ὁ χρόνος. vbi Eustath. exponit κρατῆσαι & ἐφεξῆς. In isto autem Homeri loco, Iliad. λ, Ἡ ῥᾶιον εἰσόκε δὴ πίνῃς θοῦ ἀγχὶ θαλάσσης, ἢ ἐγκέφαλ' ἀέκοντι, πυρὸς δηΐοιο δέεσθαι, Αἰνεῖ τὰ κτεριόμεθ' ὀπισχεῖν. ait ὀπισχεῖν esse κατὰ τάξιν, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐχομένως καὶ ἐφεξῆς καὶ συνεχῶς.
Ἐπισχεσία, t.1, c.1344, b. Ἐπίσχεσις, t.1, c.1343, b
Ἐπισχετικὸς, t.1, c.1344, c. Ἐπισχηματίζω, t.1, c.1319, g.
Ἐπισχεδὲς, t.3, c.1198, d. Ἐπισχέδιον, t.3, c.1198, e
Ἐπισχίζω, ibid.d
Ἐπισχαίνω, Arefacio, Extenuo. ὀπισχαίνειν, Arefacere oportet, seu extenuare.
Ἐπισχόμενος, t.1, c.1812, d. Ἐπίσχορος, t.1, c.1813, f
Ἐπισχοῖζω, & Ἐπισχοῖζομαι, ibid.
D Ἐπίσχω, t.1, c.1363, a Ἐπίσχω, t.1, c.1363, a
Ἐπισωμαπίω, t.3, c.1217, c. Ἐπίσωμος, t.3, c.1215, f
Ἐπισωρεύω, t.3, c.897, d. Ἐπίσωθεν, t.3, c.1216, c.e
Ἐπιταγὴ, t.3, c.1265, b. Ἐπίταγμα, ib.a
Ἐπιταγματικὸς, ib.b.
Ἐπίπαδε, Quæ citra contineantur, & opponitur τῷ ἐπέκεινα. Aristot. De sensu, ὧν τῷ ἐπέκεινα, ὧν τῷ ὀπίπαδε. Ita v. l. Vide ὀπὶ πάδε, t.1, c.1114, a.
Ἐπιπάδιος, Amator. ἐρασὴς, Hes.
Ἐπιπακτὴρ, t.3, c.1265, c. Ἐπιπακτικὸς, ib.
E Ἐπιπακτικὸς, ibid.
Ἐπίπακτοι, vide inter vocabula ad rem militarem pertinentia. Redditur Triarii & subsidiarii milites.
Ἐπιπαλαιωρέω, t.3, c.647, f
Ἐπίπαλον, Diuturnum. πολυχρόνιον, Hesych.
Ἐπιπαμπὴν, t.3, c.1409, f
Ἐπιπανύσομαι, Intendo. v. l. Sed potius scribendum fuit Intendor.
Ἐπιπανύω, t.3, c.1308, d
Ἐπιπαξ, Breuiter, Compendiariè. Vide Etymologum, qui ex ὀπιπάξω factum esse ait.
Ἐπίπαξις, t.3, c.1265, b. Ἐπιπαρέπω, t.3, c.1247, b
F Ἐπίπαρις, ιδος, ἡ, Actuaria nauis. Gell. lib. 10, cap. 25, ὀπιπάριδας vel ἱππάς Græci vocant quas Latini actuarias naues. Ita quidem vulg. l. Sed ἐπακπαρίδας pro ὀπιπάριδας apud eum reponi & ita in quibusdam editionibus legi, sciendum est.
Ἐπιπάρροθος, t.3, c.695, b
Ἐπίπαρχον, Hesych. exp. ὀπιπάφιον & ἐνιπάφιον.
Ἐπίπασις, t.3, c.1193, c. Ἐπιπάσσω, t.3, c.1264, f
G Ἐπίπαστος, t.3, c.1293, e. Ἐπιπαθόμφοις, t.3, c.1264, h
Ἐπίπαω, ibid.f
Ἐπίπωρον, Robustum. ἰσχυρὸν, Hes.
Ἐπίπαφος, t.1, c.1501, g. Ἐπιπαχύνω, t.3, c.1275, b
Ἐπιπε, ab ἔπειμι, composito ex εἶμι.
Ἐπιπθειασμὸς, t.1, c.1536, b. Ἐπιπθειασμῶς, ibid.
Ἐπιπυμῶς, t.1, c.1628, e. Ἐπιπτύω, t.3, c.1292, f
Ἐπιπτήσσω, & Ἐπιπτήσσομαι, t.3, c.1360, f
Ἐπιπτίσσις, t.3, c.1361, d. Ἐπιπτίσσομαι, ibid.a
Ἐπιπτισμὸς, ibid.d
H Ἐπίπτυοι γυναῖκες, Hippocrati, Mulieres quæ tandem pariunt. v. l.
Ἐπιπελεῖν, t.3, c.1376, g. Ἐπιπελέωσις, ibid.h
Ἐπιπλέω, ῶ, t.3, c.1383, a. Ἐπιπελέω, ῶ, t.3, c.1376, g
Ἐπιπλέωμα, t.3, c.1377, a. Ἐπιπελὴς, t.3, c.1372, h
Ἐπιπέλλω, t.3, c.1368, b. Ἐπιπέλλομαι, ib.e

Ἐπιμέω, t.3, c.1402, c.
Ἐπιτέρμων, t.3, c.1414, c.
Ἐπιτέρπω, ibid. e
Ἐπιτῆγιδμοι, t.3, c.1264, f.
Ἐπιτῆδμῶν, Intensè, Vehementer.
Ἐπιτῆρέφατα, t.3, c.1617, d
Ἐπιτεκτύομαι, t.3, c.1413, b.
Ἐπιτυκτικός, ibid. e.
Ἐπιτυχάω, t.3, c.1437, e.
Ἐπιτυχνής, ibid. f.
Ἐπιτηδείόσδος, t.1, c.1218, e.
Ἐπιτήδειος, Idoneus, &c. c.t.1, c.1217, g.
Ἐπιτήδειος, Amicus, &c. c.c.1218, b
Ἐπιτηδειότατος, ibid. e.
Ἐπιτηδειότης, ibid. f.
Ἐπιτήδεος, ibid. f.
Ἐπιτήδευμα, t.1, c.1219, c.
Ἐπιτήδευσις, t.1, c.1219, e.
Ἐπιτηδεύω, t.1, c.1218, h.
Ἐπιτηδής, t.1, c.1217, d.
Ἐπιτήκω, t.3, c.1458, c.
Ἐπιτήρησις, t.3, c.1464, c.
Ἐπιτήδεμα, t.3, c.1497, f.
Ἐπιτήμη, ib. c.
Ἐπίτιμα χρήματα, vide in Ἐπίτιμος, t.3, c.1555, g
Ἐπιτιμάω, t.3, c.1566, g. & 1578, c
Ἐπιτιμέων, t.3, c.1567, g
Ἐπιτίμημα, t.3, c.1567, h. & 1578, c
Ἐπιτίμησις, t.3, c.1568, a.
Ἐπιτιμήτος, t.3, c.1568, b.
Ἐπιτιμητικός, ib.
Ἐπιτιμία, t.3, c.1556, a. & 1568; b. & 1577, h
Ἐπιτίμων, t.3, c.1577, g.
Ἐπίτιμος, t.3, c.1555, c. & 1293, f. ob.
Ἐπιλίσθιον, t.2, c.766, e. ob.
Ἐπιστλάω, t.3, c.1230, c.
Ἐπιτμήγω, t.3, c.1409, a.
Ἐπιτμωτὸ, In vnum, Eodem, In eundem locum. Quinetiam affertur ex Thucydide, ὁπτπωτὸ αἱ γνώμαι ἔφερον, pro Sententiæ in idem conuenere. Sed ὅτι τὸ αὐτὸ rectius scribitur.
Ἐπίτοκα, t.2, c.1402, g.
Ἐπιτόκιον, t.3, c.1534, d
Ἐπιτόκιος, ibid. e.
Ἐπιτολή, t.3, c.1368, h
Ἐπιτολμάω, t.3, c.1586, b.
Ἐπιτομή, t.3, c.1402, d
Ἐπίτομος, ibid.
Ἔπιτε, Accedite, ex Aristophane in Ranis. ab Ἔπειμι, composito ex εἶμι.
Ἐπιτόνιον, t.3, c.1293, h.
Ἐπιτοξάζομαι, t.3, c.1590, c.
Ἐπιτοπίζω, t.3, c.1596, c.
Ἐπιτοπολύς, t.3, c.481, f. & t.4, c.818, e
Ἐπιτραγάω, t.3, c.1353, h.
Ἐπιτραγία, ib. g
Ἐπίτραγος, ib. h.
Ἐπιτραγελαφόω, ib. a
Ἐπιτραπεζίδιος, t.3, c.120, g.
Ἐπιτραπεζίτης, ib.
Ἐπιτραπεζώματα, τὰ, t.3, c.121, f
Ἐπιτρέπω, apud Herodotum Ionicè pro ὀλιγοπρέπω.
Ἐπιτραχήλιος, t.3, c.1598, h.
Ἐπιβρεπέων, t.3, c.1628, b
Ἐπιτρέπω, t.3, c.1627, c.
Ἐπιτρέφω, t.3, c.1649, h
Ἐπιτρέχω, t.3, c.1639, f.
Ἐπιτρίβω, t.3, c.1339, c
Ἐπιτεκεφαλμα, t.1, c.1250, b
Ἐπιτεμμα, t.3, c.1339, g
Ἐπιτεμοι, pro ἐπήτεμοι quidam codices habent: sed deductionem sequendo, cuius facta fuit mentio, secunda syllaba litera n scribenda est. Vide suprà ἐπήτεμοι.
Ἐπιτεπός, t.3, c.1339, g
Ἐπιτείς, Ter. Dioscor. lib. 5, cap. 4.
Ἐπίτριτος, t.3, c.1610, a.
Ἐπίτριψις, t.3, c.1339, g
Ἐπιτροπάδιος, t.3, c.1619, f.
Ἐπίτροπος, ib. e
Ἐπιτροπάω, ib. f.
Ἐπίτροπία, ibid. d
Ἐπιτροπικός, ib.
Ἐπίτροπικός, ib. c
Ἐπιτρωτί, t.3, c.1628, b.
Ἐπιτρωτάζω, t.3, c.1635, a
Ἐπιτρωτικός, t.3, c.1628, f.
Ἐπίτρωτος, ib.
Ἐπιτρυχάδιος, t.3, c.1660, f.
Ἐπιτρυχάζω t.3, c.1656, c
Ἐπιτρυχαλός, t.3, c.1660, f.
Ἐπιτρυχασμός, t.3, c.1656, c
Ἐπιτρυχός, t.3, c.1660, e.
Ἐπιτρυχόω, ib.
Ἐπιτυφλίω, t.3, c.1675, h.
Ἐπιτυχάνω, t.3, c.1446, d

A Ἐπιτυμβίδιος, t.3, c.1685, d.
Ἐπιτύμβιος, ibid.
Ἐπιτυμβορίδες, ibid. h
Ἐπίτυρον, ὑ, τὸ, Edulium quoddam ex cõfractis oliuis. (quarum genus quoddam πιτυρίδες dicitur ab Athenæo, lib. β Dipnosoph.) Meminit Varro, De lingua Latina: Cato cap. 119: Columella lib. 12, cap. 47: necnon Plautus in Milite. Hesych. ὀπίτερα vocat fraces & oliuarum magmata. id est, τὴν ἐλαῶν ὀκπίεσμαῖα. Sed corruptus eius codex habet ὀπίτερα. Hæc ex v.l.
Ἐπιτυφλόω, t.3, c.1704, d.
Ἐπιτύφω, t.3, c.1705, d
B Ἐπιτυχής, t.3, c.1447, b.
Ἐπιτυχία, ibid. d
Ἐπιτυχών, ibid. a.
Ἐπιτυχῶς, ib. c
Ἐπιτωθάζω, Irrideo, seu Derideo, Conuicior. Theodoritus Hist. Eccles. lib. 3, ὁ δὲ ὑπὸ τῆς μαλακίας ἐδιόρθωσε, ὑ μόνον αὐτὸ ἐδίκαιον πρὸς ἀλγηδόνας, ἀλλὰ καὶ ἐπετώθαζε τοῖς αἰσθοῖς. Apud eundem, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ θεάτρῳ τὸ τοιοῦτο τῶν νικῶν ἐκήρυττον, καὶ τοῖς ἐκείνου μαστύμασιν ἐπετώθαζον. Quidam exp. etiam κολακεύω, id est Assentor, Adulor.
Ἐπιφάγω, t.4, c.4, c
Ἐπιφαίνω, & Ἐπιφαίνομαι, t.4, c.28, c
C Ἐπιφάνεια, t.4, c.29, d. & 30, a.
Ἐπιφανής, t.4, c.29, a
Ἐπιφανία, t.4, c.30, a.
Ἐπιφανάς, t.4, c.29, c
Ἐπίφασις, quod vulgò dicitur Apparentia. Quidam αὐόνυμος apud Suidam, ἥκον κατὰ παρανισμοῦ καὶ στρόφιον, ἢ τῆς τῶν νικώντων ὀλιγοφάσεως. id est, Et victorum speciem præ se ferentes. sive hominum qui victores essent: ad tollendam ambiguitatem. Aut certè, Hominum qui vicissent.
Ἐπιφατνίδιος, Præsepialis. vt φορβειὰ ὀλιγοφατνίδιος, apud Xenoph.
D Ἐπιφάτιος, Lucifer. ἑωσφόρος ἀστὴρ, Hes.
Ἐπίφατος, ου, ὁ & ἡ, Qui malè audit, apud Sophoclem: vt ὀλὴ contrarietatem quandam indicet. Ita v.l.
Ἐπιφαύσκω, t.4, c.40, b.
Ἐπιφαύω, ibid. c
Ἐπιφέω, t.4, c.104, g.
Ἐπιφέρομαι, t.4, c.105, b
Ἐπίφυκτος, ου, ὁ & ἡ, Fugiendus, Auersandus. v.l.
Ἐπιφημέω, t.4, c.55, c.
Ἐπιφημήτωρ, ibid.
Ἐπιφημίζω, t.4, c.54, g.
Ἐπιφήμισμα, t.4, c.55, b
Ἐπιφθέγγομαι, t.4, c.138, c.
Ἐπίφθονος, t.4, c.149, e
Ἐπίφθοος, Fortis. v.l. Sed vereor ne per errorem facta sit
E hæc compositio: aspectis per transennam duntaxat Hesychii verbis, ἐπ' ἰφθίμῳ, ὀλὴ τῆι χρῷ. quasi videlicet legeretur illic ὀλιφθίμῳ compositè: cuius nominatiuus esset ὀλίφθιμος.
Ἐπίφθονέω, t.4, c.151, g.
Ἐπίφθονος, t.4, c.150, a
Ἐπίφορον φάρμακον, Exitiale medicamentum, seu lethale, Venenum. Vel idem quod φθόριον & ἐκβόλιον. vulg. l. ex Polluce.
Ἐπιφθίζω, Inspuo veneficarum more, vel potius Inspuo
G veneficè, si ita loqui liceat. Theocr. idyllio 2, Καὶ λέγ' ὀλιφθίζουσα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω. vbi tamen aliter scholiastes exponit, mirum ὀλιφθυείζουσα, & ἡσύχως ἐπάδουσα. Legimus apud eundem poetam in Thaÿsis, (hoc idyllii septimi est nomen) Ἅπς ὀλιφθίζουσα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκει. Vbi melius exponere videtur idem scholiastes, & priori illi expositioni assentiri: quæ ex Eustathio petita est. Conuenit autem & cum hoc Tibulli versu, Ter cane, ter dictis despue carminibus.
Ἐπιφιλοπονέω, t.3, c.220, f.
Ἐπιφιλοπονήμα, ibid.
G Ἐπίφλεβος, t.4, c.175, f.
Ἐπιφλέγω, t.4, c.169, d
Ἐπιφλύω, t.4, c.172, b.
Ἐπιφοβέομαι, t.4, c.743, a
Ἐπίφοβος, t.4, c.73, g.
Ἐπιφοινίζω, t.4, c.183, d
Ἐπιφρενικίζω, t.4, c.182, f.
Ἐπιφοίβω, t.4, c.185, h
Ἐπιφοίτησις, t.4, c.186, b
Ἐπιφορά, t.4. c.105 g. & t.2, c.650, d. ob.
Ἐπιφορέω, t.4, c.106, d.
Ἐπιφόρημα, ib. c
Ἐπιφορεύς, ib. c
Ἐπιφορτίζω, & Ἐπιφορτίζομαι, t.4, c.117, b
Ἐπιφρεσμα, t.4, c.191, g.
Ἐπιφρεσθέτερον, t.4, c.70, b
H Ἐπιφρεσθέως, ib. a.
Ἐπιφρεσζίζω, t.4, c.69, h
Ἐπιφρεσζίζομαι, t.4, c.70, a.
Ἐπιφρεσσόω, t.4, c.19, g
Ἐπιφρεσθόω, ibid.
Ἐπιφρέα, Præcordia.
Ἐπιφρεξίς, t.4, c.221, h.
Ἐιφρισσίω, t.4, c.199, c
Ἐπιφρυγόω, t.4, c.225, g.
Ἐπίφρων, t.4, c.199, c
Ἐπιφυάδες, t.4, c.290, a.
Ἐπιφυείς, t.4, c.289, c

Ἐπιφυλάσσω, Obseruo, apud Plat. De leg.
Ἐπιφυλίζω, t.4, c.250, c.
Ἐπιφυλίς, t.4, c.249, h
Ἐπιφυλλόκαρπος, t.4, c.250, f.
Ἐπίφυμα, t.4, c.289, c
Ἐπιφύομαι, ib. d
Ἐπίφυσις, t.4, c.262, d.
Ἐπίφυσις, t.4, c.289, h
Ἐπιφυτεύω, t.4, c.298, d.
Ἐπιφύω, t.4, c.289, b
Ἐπιφωνέω, t.4, c.307, b.
Ἐπιφώνημα, ib. e
Ἐπιφωνηματικός, t.4, c.308, b.
Ἐπιφωνηματικῶς, ib. c
Ἐπιφώνησις, ib.
Ἐπιφωνέω, t.4, c.308, g
Ἐπιφώσκω, t.4, c.39, h.
Ἐπιχαίτου, t.4, c.333, g
Ἐπιχαιρεκακία, t.4, c.342, h.
Ἐπιχαιρεκακία, ib. c
Ἐπιχαιρέκακος, ib.
Ἐπιχαιρέκακος, t.4. c.346, a
Ἐπιχαλιζάω, t.4, c.365, c.
Ἐπιχαλάω, t.4, c.368, f
Ἐπιχαλκεύω, t.4, c.386, b.
Ἐπιχαλκῆτις, t.4, c.381, d
Ἐπιχαλκον, ib. d.
Ἐπιχαλκος, ib. c
Ἐπιχαρεσίω, t.4, c.396, f.
Ἐπιχαρής, t.4, c.346, b
Ἐπίχαρες, t.4, c.355, a.
Ἐπιχαρείτος, ib. b
Ἐπιχαρμα, t.4, c.346, c.
Ἐπιχαρσις, ib.
Ἐπιχαρτος, ib. d.
Ἐπιχαής, t.4, c.403, a
Ἐπιχέω, t.4, c.406, a.
Ἐπιχειλής, t.4, c.407, d
Ἐπιχειμαζω, t.4, c.490, d. c.
Ἐπιχείμασις, ib. e
Ἐπιχήρ, t.4, c.441, b.
Ἐπιχήρεω, t.4, c.455, g
Ἐπιχείρημα, t.4, c.457, c.
Ἐπιχοιμαπός, ib. f
Ἐπιχείνησις, ib.
Ἐπιχρηστία, t.4, c.458, a
Ἐπιχρυστον, t.4, c.457, h.
Ἐπιχρηστός, t.4, c.458, a
Ἐπιχρηστόν, ib.
Ἐπιχείρα, t.4, c.444, h
Ἐπιχρόν, ib. g.
Ἐπιχροοθρομαῶπις, t.4, c.460, a
Ἐπιχροοπονέω, t.4, c.428, e.
Ἐπιχρυσνία, ib. h
Ἐπιχρόνισιάζω, t.4, c.470, a.
Ἐπιχέω, t.4, c.475 d
Ἐπιχρίπας, t.4, c.403, e.
Ἐπιχθόνιος, t.4, c.519, g
Ἐπιχαλάδιον, Millefimum, χιλιοστόν.
Ἐπιχαθαίζω, t.4, c.531, c.
Ἐπιχοάω, t.4, c.544, b
Ἐπιχοος, t.4. c.543, f.
Ἐπιχοῦς, ib.
Ἐπίχολος, ὑ, ὁ, Iracundus.
Ἐπιχρῆς, t.4, c.564, h.
Ἐπιχορηγέω, t.4, c.572, d
Ἐπιχορήγημα, ib. f.
Ἐπιχορηγία, ib.
Ἐπιχοω, t.4, c.485, d.
Ἐπιχαόμαι, t.4, c.616, b
Ἐπιχαάω, t.4, c.640, a.
Ἐπιχρηστος, t.4, c 601, a
Ἐπιχρωμάζω, t.4, c. 618, c.
Ἐπίχρισμα, t.4, c.626, b
Ἐπίχρισος, ib. c.
Ἐπιχρίω, ib. b
Ἐπιχρεΐζω, t.4. c.632, c.
Ἐπιχρεῖσις, ib.
Ἐπιχρεσνίζω, t.4, c.647, c.
Ἐπιχρόνιος, t.4, c.644, c
Ἐπιχρονος, ib.
Ἐπιχρόω, t.4, c.635, c
Ἐπιχρυσος, t.4, c.656, b.
Ἐπιχρωζω, t.4, c.632, a
Ἐπιχρωματίζω, t.4, c.634, f.
Ἐπιχρωνύω, t.4, c.635, c
Ἐπιχρωσις, t.4, c.632, b.
Ἐπιχωμία, t.4, c.499, g
Ἐπίχυσις, ib. h.
Ἐπιχυτον, t.4, c.500, b
Ἐπιχυτον, ib.
Ἐπιχώω, t.4, c.499, g
Ἐπίχολος, pro χωλός, vel potius præpositione ὀλὶ diminutionem significante, Aliquantum claudus. Ar in v. l. Aridus. Et ὀλιχωλοῖα ποιῆ, gramen aridissimum.
Ἐπίχωμα, t.4, c.485, c.
Ἐπιχωμασμός, ib.
Ἐπιχωνυμι, ib. d.
Ἐπιχωνύω, ib.
Ἐπιχορέω, t.4, c.675. h.
Ἐπιχώνησις, t.4, c.676. a
Ἐπιχωρεμίζω, t.4, c.667, g.
Ἐπιχωρεμάζομαι, t.4, c.668, a
Ἐπιχωρεῖζω, t.4, c.684, f.
Ἐπιχωρεύω, t.4, c.667, a
Ἐπιχωρεύσις, ib. f
Ἐπιχώνη, Aggerem cumulare: ab ὀλιχώνυμι.
Ἐπιχωτις, t.4, c.485, e.
Ἐπιψαλαίζω. t.4, c.701, g
Ἐπιψαλλω, t.4, c 697, c.
Ἐπιψαύω, t.4, c.693, e
Ἐπιψαύω, ib. d.
Ἐπιψήφω, t.4. c.711, f
Ἐπιψαλίζω, t.4, c.701, f.
Ἐπιψυδρομαι, t.4, c.715, d
Ἐπιψημα, t.4, c.689, e.
Ἐπιψηλαφάω, t.4, c.694, b
Ἐπιψηφίζω, In suffragium mitto, t.4, c.730, a.
Ἐπιψηφίζω, Suffragio meo confirmo, ibid. f.
Ἐπιψηφίζω, Iterum rogo sententias, t.4, c.731, d.
Ἐπιψηφίζομαι, t.4, c.731, e
Ἐπιψηφισις, t.4, c.689, d.
Ἐπιψηχω, ib. f
Ἐπιψω, Intero, v.l. Ar Ἐπιψίζω, habes t.4, c.708, d
Ἐπιψορε, t.4, c.711, e.
Ἐπιψυχω, t.4, c.743, d
Ἐπιωμίζω, t.4. c.710, d
Ἐπίω, in coniunctiuo verbi Ἔπειμι, compositi ex εἶμι. Participium autem est Ἔπων. vide illud Ἔπειμι.
Ἐπῴαι, Loca in quibus stantes naues à ventorum iniuria tutæ esse possunt. Hom. Od. ε, Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ἔχοι ἠὲ ὀπῴαι, ἀλλ' ἀκταὶ τρωγλῆτες ἔσαν, ἠεμιάδες πεπόν-

A γοι τε. Vbi Eustath. ὀπῴαι exponit πλατεῖς αἰγιαλοὺς & quidem ex veterum autoritate: addens, μάλιστα δὲ τόποι αἰέμου σκέπην ἔχοντες. vbi videlicet ἠοῖ, id est πνοῖ, ἄγουται, quòd non possit illuc peruenire. Et κύματα γὰ ad imitationem huius nominis dictum esse ab Herodoto pro ἀκτὴ vbi τὰ κύματα ἀγόμενα.
Ἔπαλεο, & Ἔπαλτο, à Πέλομαι.
Ἐπαλίωτο, à πελάω, t.3, c.191, d. e
Ἔπληντο, pro ἐπέπληντο, ex Homero affertur: ἔπληντο θυμοῦ, pro Impletus erat furore.
B Ἔπλων, à πέλομ, t.3, c.3, g. b
Ἐπόγδοος, Sesquioctauus, vt Cicero interpretatur apud Platonem: vt videbis in meo Ciceroniano lexico. Toni autem mutici dicti ἐπόγδοον meminit Macrobius in Somnio Scip. lib. 2. Ἐπόγδοον etiã τόνον vocabant vsuræ genus in qua fœnerator de capite bessem fœnoris nomine accipiebat: vt triobolum ex quatuor drachmis. Nam drachma sex obolis valuit: & numeri viginti-quatuor pars octaua sunt tria. Suidas, Ἐπόγδοον, τὸ δὲ δανεισμβίον. ὡς τὸ τῶν κεφαλαίου τὸ ὄγδοον μέρος λαβεῖν τὸν δανειστὴν ὅλον τελῶδον τῶ πεντεκαιδεκάμου. Ita enim legitur in Mediolanẽsi edit. cui & vetus codex assentitur. At in Germanica habetur. ὡς τὸ τῶν κεφαλαίου τὸν δανειστὴν, omissis verbis illis inter κεφαλαίου & τὸν δανειστὴν, alioqui tamen necessariis.
Ἐπόγμα, t.2, c.1138, a
Ἐποδία, pro ἐφόδια, v.l.
Ἐποδύρομαι, t.2, c.1189. f.
Ἐπέζω, t.2, c.1194. a
Ἐποιδέω, t.2, c.1200, e.
Ἐποιδίσκω, t.2, c.1201, c
Ἐποιδίσκομαι, ib. d.
Ἐποικίω, t.2, c.1214, f
D Ἐποιμιδία Δημήτηρ, t.2, c.1214, a
Ἐποίκιον, τὸ, substantiuum, ib.
Ἐποικοδέμεω t.2, c.1205, b.
Ἐποικοδέμησις, ib. c
Ἐποικοδομέω, ib.
Ἐποικοδομέω, t.2, c.1209, a
Ἐποικος, t 2, c.1213. e.
Ἐποικουρέω, t.2, c.1211, c
Ἐποικτίρω, t.2, c.1236, b.
Ἐποικτίζω, t.2, c.1235, f
Ἐποικτίζομαι, ibid.
Ἐποιμώζω, Allamentor, Adgemo.
Ἐπόινος, Vinosus, q.d. ἐπ' οἴνῳ ὤν: eodem planè modo quo Gallicè dicimus, Qui est sur le vin, pro Qui est addonné au vin, Vino deditus. A Suida exponitur μέθυσος & ὀλιγοπράπτος. At Ἐποινία in v.l. exponitur Commentum, absque vllo testimonio. Videtur certè ἐποινία, si de commento dicatur, de illo debere intelligi quod quis inter vina comminiscitur.
Ἐποιχρέω, t.2, c.1258, c.
Ἐποίχρεμαι, t.2, c.1257, c
Ἐπουέλλω, t.2, c.109, c
Ἐπολιός, Auis nocturnæ genus, teste Suida. ambiguum an illud quod apud Aristot. αἰγωλιός.
Ἐπολιοδαίω, & Ἐπολιοδάω, Illabor, Delabor, Incido. Ex Anthol. Epigr. ἐπολιοδήσω μείζοσιν ἀμπλακίαις, incidam in grauiora peccata.
Ἐπολολυζω, Eiulo, Lamentor miserabiliter. Hesych. exponit θρηνῶ. Sed apud Aristoph. in Equitibus, Νῦν ἄρ' ἀξιόν γε πᾶσιν ὀδὴν ἐπολολύξαι, Scholiastes exponit θύξαιδιν & ὀλοφυρμῶσιν.
Ἐπολοφυρομαι, Lamentor, Lamentis prosequor.
Ἔπομαι, t.1, c.1220, f
Ἐπόμαχοι γραπιῶται, Inutiles ad pugnandum milites. Ita v.l. non sine graui errore, Ἐπόμαχοι scribentia pro ὀπόμυχοι. Quòd si ἐπόμαχοι alicubi extaret, significare deberet, Qui pugnam seu pugnas sequuntur.
Ἐπομβρεω, t 2, c.129 , b.
Ἐπόμβρησις, ib.
Ἐπομβεία, t.2, c.1290, h.
Ἐπομβεος, t.2, c.1291, a
Ἐπομβός, ος, t.2, c 1290, g.
Ἐπομβρόμαμι, t.2, c.1291, b
Ἐπομβῶς, t.1, c 1220, h
Ἐπομνυμαι, t.2, c.1298, b.
Ἐπόμνυμι, ib.
Ἐπομνυω, ib.
Ἐπομόργυμι, vel Ἐπομόργυμαι, t.1, c.395, f
Ἐπόμφω, à quo est ἐπόμφοπα: sed pro eo dicitur potius ἐπόμνυμι sive ἐπομνύω: ficut ὄμνυμι sive ὀμνύω pro ὀμόω.
H Ἐπομφάλιον, τὸ, substantiuum, t.2, c.1313, a
Ἐπομφάλιος, adiectiuum, ibid.
Ἐπονειδίζω, t.2, c.1322, c.
Ἐπονείδισις, ib.
Ἐπονειδιστος, ib. d.
Ἐπονομάζω, t.2, c.1326, f. h
Ἐπονομαίομαι, ib. f.
Ἐπονομασία, t.2, c.1327, a

Ἐπονομαστός, t.2, c.1327, a. Ἐπονομάζω, ibid.
Ἐποξύζω, t.2, c.1358, g. Ἐπξυίω, t.2, c.1355, c
Ἐποπίζω, t.2, c.1361, d. Ἐποπτεύω, t.2, c.1366, c
Ἐποποιία, t.1, c.1222, b. Ἐποποιικός, ib.
Ἐποποιός, ib. Ἐποπτεία, t.2, c.1386, h
Ἐποπτεύω, ib.f. Ἐποπτήρ, t.2, c.1385, g
Ἐποπτής, ib. Ἐποπτικός, t.2, c.1386, d
Ἐποπτεύω, ib. c
Ἐπόπτομαι, t.2, c.1385, f. & 1417, a
Ἐποπτύω, Sibilo, v.l. Ἐπορᾶν pro ἐφορᾶν, t.2, c.1419, h
Ἐπορβεῖται, Inuidet. φθονεῖ, Hes.
Ἐπορεύω, t.2, c.1429, f
Ἐπόρης, Tutor, in v.l. Sed Hesych. ἐπόρην exponit ὀπτῶτα: cuius nominis significatio latius patet.
Ἐπορέγομαι, t.2, c.1435, b
Ἐπορθρεύω, & Ἐπορθρεύομαι, t.2, c.1446, b
Ἐπορθρίζω, ibid. Ἐπορθρισμός, ibid.
Ἐπορεύω, t.2, c.1493, b. Ἐπορκίζω, t.1, c.1244, h
Ἐπορκιστής, ibid.
Ἐπορμῶ, pro ἐφορμῶ, t.2, c.1452, e.
Ἐπορεύω, t.2, c.1494, f. Ἐπορχέομαι, t.2, c.1486, b
Ἐπόρω, t.2, c.1492, b. Ἐπουρος, t.2, c.1495, g
Ἐπος, t.1, c.1221, c. h. Ἐπεσραχίζω, t.2, c.1516, f
Ἐποφεκισμός, ib.
Ἐπουδίζειν, In terram deiicere, seu prosternere, aut simpliciter Prosternere. Sed fortasse scribendum potius ἐπουδίζειν, ex ὀδὶ & οὖδας. Nititur tamen lectio illa autoritate Hesychii: apud quem legitur, ἐπουδίζε, καταβάλλε ὀδὶ γλῶ. Sed aliud est Hesychii, aliud editionum Hesychiani lexici autoritas. Cum illo certè ἐπουδίζειν planè & cõpositione & significatione conuenit Gallicum verbũ Atterrer. nam à terre, est ἐπ' οὖδας.
Ἐπουρεύω, t.2, c.1528, d. Ἐπουλὶς, t.2, c.1285, b
Ἐπουλόω, t.2, c.1284, e. Ἐπούλωσις, ib.
Ἐπουλωτικός, ib. Ἔπουλος, t.2, c.1285, g
Ἐπουρᾶος, t.2, c.1541, g. Ἐπουραῖος, t.2, c.1543, d
Ἐπουρέω, t.2, c.1548, f. Ἐπουρεαίζω, t.2, c.1498, c
Ἐπουρίζω, ib. a. Ἐπουσιάδης, t.1, c.1132, b
Ἐπουρείλω, t.2, c.1561, b. Ἐπουρέλω, t.2, c.1564, c
Ἐπουθαλμέω, t.2, c.1413, c. Ἐπουθαλμάω, ib. a
Ἐπουθαλμιάζω, Respicio, v.l. Vide Ἐπουθαλμάω.
Ἐπουθάλμιος, t.2, c.1410, b. Ἐπυχόμαι, t.2, c.1580, e
Ἐπυχεία, t.2, c.1572, b
Ἐπυχεύω, & Ἐπυχεύομαι, ibid. a
Ἐπυχεύω, t.2, c.1574, a. Ἐπυχάω, t.2, c.1580, e
Ἐπυχῆ, t.1, c.1343, f. Ἐπυχαδὸς, t.2, c.1577, c
Ἐπυχον, t.2, c.1580, h. Ἔπυχος, ib. f.
Ἐπυχωτέρα, ib. g'
Ἔπυψ, οπος, ὁ, Vpupa. Hieron. in caput 5, Zachariæ prophetæ, Vpupam, (inquit) quam nos de Græci nominis similitudine traximus, (nam & ipsi ἔπωπα appellãt, ab eo quòd stercora humana consideret) auem dicunt esse spurcissimam, semper in sepulcris, semper in humano stercore commorantem. Denique & nidum ex eo facere dicitur, & pullos suos de vermiculis stercoris alere puresceẽtis. Vide Aristot. & Plinium.
Ἐπυψάομαι, t.2, c.1591, g. Ἐπύψημα, ibid.
Ἐπυψηπις, ibid. Ἐπυψιμος, t.2, c.1385, g
Ἐπύψιος Ζεὺς, ibid. Ἐπυψις, ibid.
Ἐπωφθίων, t.3, c.240, c. Ἐπωφθη, à πέρθω, t.3, c.244, a
Ἑπτά, Septem. ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς, Numerus septẽ, vel Septenarius numerus. vt dicitur ὁ δύο ἀριθμὸς, ὁ τρεῖς ἀριθμὸς, Binarius numerus, Ternarius numerus: itidémq; in cæteris.
Ἑπτάβοιος, t.1, c.780, a. Ἑπτάβοιος, ib.
Ἑπταγράμματος, t.1, c.862, f. Ἑπτάγραμμα, t.1, c.894, a
Ἑπτάετης, t.1, c.1294, a. Ἑπτάετία, ibid.
Ἑπτάημερος, ου, ὁ & ἡ, Qui est septem dierum, Durans spatio septem dierum. Aut etiam, Factus spatio septem dierum, siue intra septem dies.
Ἑπτακαιδέκα, Septendecim. Aut etiam Decem septem, vt Cæsar loquitur.
Ἑπτακαιδέκατος, Septimusdecimus. Sed Latinè potius, Decimusseptimus. ἑπτακαιδεκάτη ἡμέρα, Decimusseptimus dies.
Ἑπτακαιδεκάτης, pro ἑπτακαιδεκάτης, t.1, c.1294, b
Ἑπτακαιεικοσιπλάσιος, Septem & viginti partibus maior, vt vertit Ficinus in Timæo Platonico.
Ἑπτάκαυλος, t.2, c.93, c. Ἑπτάκις, Septies.
Ἑπτακισμύριοι, Septuagies mille, Septuaginta millia, aut Septies decem millia.
Ἑπτακισχίλιοι, t.4, c.522, a
Ἑπτάκλινον, Locus septem lectos habẽs, ad discumbendum. In v.l. redditur, Locus septem accubantium. Ea forma dicitur qua πείκλινον, & alia.
Ἑπτακόσιοι, Septingenti.
Ἑπτάλυχνος λυχία, Septem lucernas habẽs candelabrum, apud Greg. Vide epist. ad Hebræos cap. 9, in principio. Dicitur & ἑπτάκαυλος λυχία.
Ἑπτάμυλμ, Volani. vnde διεπτάμυλμ apud Hom. Iliad. ε. — δίδου δ' ἑπτὰ πικρὸς οἴστρος. In v.l. thema constituitur πτύμαι, pro ἵπταμαι. vt ἕπτην est ab ἵπταμι.
Ἑπτεμμυκιῶτος, t.2, c.919, b. Ἑπτάμυκος, t.2, c.917, g
Ἑπτεμόρεον, t.2, c.855, b. Ἑπτεπέκπος, t.3, c.147, e
Ἑπτάπεκτος, ibid. d
Ἑπτάπηχυς, Qui est septem cubitorum, Spatium septem cubitorum habens.
Ἑπτεπλασιάζω, t.1, c.489, f
Ἑπαπλάσιος, ib. e. Pro eodem dicitur & Ἑπτεπλασίων, ονος, ὁ & ἡ.
Ἑπτεπλασίως, Septuplo, Septies. Plato, ἑπτεπλασίως φαυλότερος.
Ἑπτάπλθυρος, t.3, c.367, a. Ἑπτάπλους, t.1, c.488, g
Ἑπτεπόδης, t.3, c.514, g. Ἑπτάπους, ibid.
Ἑπτάπυλος, t.3, c.612, d.
Ἑπτέῤῥοος, Septemfluus. Quidam interpret. Septem ostia habens.
Ἑπτάτομος, t.3, c.1044, d. Ἑπτάτονος, t.3, c.1281, b
Ἑπτάφθογγος, ου, ὁ & ἡ, Septem sonos habens. Redditur etiam Septem neruos habens, seu fides. item, Septem foramina habens, vbi de fistula dicitur.
Ἑπτάφωνος, t.4, c.304, a
Ἑπτεχᾷ, vel Ἑπτεχῇ, Septempliciter, In septem partes. vt Odyss. ξ, ἑπτεχᾷ δασσαίατο δῶμα, in septem partes distribuere.
Ἑπτέχερδος, t.4, c.565, b
Ἑπτεχάλκου, Nomen loci Athenis. Fortasse autem ἀπὸ τοῦ ἑπτὰ χαλκῶν ita dicebatur. Atque vt δίχαλκον, æreos duos, ita ἑπτάχαλκον septem significare potest.
Ἑπτάπεκτος, Quæ septies tonderi possit, Bene comata. ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην, ἡ ἑπτάκις δικαμβύη καὶ λιᾶσαι. Ita v.l. lectionem Varini sequentia. Inde enim ea sumpsisse illam credibile est: quum apud Suidã in Mediolanensi etiam editione atq; adeo in codice scripto ἑπτοῦπκτος legatur. Quòd si non per errorem sed consultò scripturam illam ἑπτοῦπκτος mutauit Varinus, aliter potius mutare debuit, nimirum in ἑπτάπεκτος. Ex duabus enim scripturis, nimirum ista Suidæ, ἑπτοῦπκτος, & Hesychiana ἑπτεπέκπος, vnam fieri debere crediderim, ἑπτάπεκτος. Equidem si alphabeticæ seriei rationem habere velimus, ita Suidam scripsisse dicemus. habetur enim vocabulum istud de quo nunc agitur, inter Ἑπτεβέειον & Ἑπτεπλάσιον. Esse autẽ natum hoc mẽdum existimo ex magna notarũ affinitate: quã nota quæ pro diphthongo ου ponitur in Mediolanensi editione planè similis sit illi notæ qua interdũ alpha maiusculum pingitur. Habetur verò eadem & in veteri illo codice, & quidem affinior etiam huic quam dico notæ: adeo vt multi esse potius illud maiusculum alpha creditur sint.
Ἑπτεπρωθόρος, t.1, c.1717, e. Ἑπτέπης, t.1, c.1294, a
Ἑπτέπης, ib. Ἑπτεπύπκτος, t.3, c.147, d
Ἑπτεπυ, volaui, ab ἵπτημι vt ἑπτόμλυ ab ἵπτομαι. v.l. à πτῦμι.
Ἑπτέρης, t.1, c.1250, d. Ἑπτέμλυ, t.1, c.1712, h
Ἑπτυδρος, t.3, c.1784, b. Ἑπτύλλιον, t.1, c.1222, g
Ἑπτω, t.1, c.1219, h. & 1221, c
Ἑπτώζω, t.4, c.785, h. Ἑπτώσις, t.4, c.786, b
Ἑπτωσμός, ib. Ἑπτωστικός, ib.
Ἐπωβελία, quasi ἐπωβολία dicitur. Quum enim à nomine ὀβολὸς deducatur, literam ε in hoc composito locum literæ ο occupare dicendum fuerit. aut certè ὀβελὸς etiam pro ὀβολὸς vsurpatum fuisse. quoniam apud Suidam legimus, ἐπωβελία, τὸ ἕκτον μέρος τῆς δραχμῆς. Deinde, Ἐπωβελία, τὸ ἕκτον τῆς δραχμῆς. Et paulo pòst, ὀβελὸν δὲ οὕτως ὅτι καὶ τὴν ἑκάστην δραχμὴν ὀβελὸς ἐλέγετο. Eustath. deriuata à nominibus ὀβελὸς & ὀβολὸς recensens, simul huius ἐπωβελίας mentionem facit, dicens esse τὸ ὀπτὸν κατὰ τοὺς παλαιούς. Est ἐπωβελία (inquit Bud. in libro De asse) verbum satis frequens apud oratores: ex hoc dictum quòd in quamlibet drachmam calumniæ reus obolo mulctaretur: quum senis essent oboli in drachma. Sed Suidas intellexit sextam partẽ æstimationis litis. Harpocration sextam partem census intellexisse videtur. Plura vide ibidem. Scribit autem & in Comment. operε, Est enim ἐπωβελία, sexta pars æstimationis litis, pœna calumniosi actoris in iudiciis ignominiosis. Plato De leg. lib. 11, ὃς δ' ἂν θεραπευφάδιος ἔρωτι μισθοῦ μὴ ἀποδιδῷ ἐν χρόνοις τοῖς ὁμολογηθεῖσι, διπλοῦ τοσοῦτ' ἔσται. ἐὰν δ' ἐπιμένῃς ὀφείλων, τῇ δραχμῇ ἑκάστου μηνὸς ἐπωβελίαν καταπήξετω. Demosthenes in epilogo orationis aduersus Midiam, iudicum misericordiam captans, scribit, καὶ νῦν κομιούμενος ζητῶ, εἰς κίνδυνον καθέστηκα τὸν μέγιστον. ἐὰν δὲ ἀποφύγῃ με ἑαυτοῦ, (ὃ μὴ γένοιτο) πλὴν ἐπωβελίαν ὀφλήσω μιᾶς ἑκατὸν, id est, Nuncque quum res meas recuperare contenderem, in maximum discrimen addu ctus sum: vtpote qui centum minis continuò mulctandus sim: si (quod abominor) iste ab intentione mea absolutus euadat. Vide etiam Pollucem, necnon Hesychium & Etymologum.
Ἐπῳδή, t.1, c.117, e. Ἐπῴδης, t.2, c.1195, h
Ἐπῳδικός, t.1, c.118, a. Ἐπῷδυνος, t.1, c.1173, g
Ἐπῳδός, ibid. & t.3, c.1081, d. ob.
Ἐπῴδυνος, t.2, c.1186, c. Ἐπωθέω, t.4, c.769, h
Ἐπωθίζω, t.4, c.771, h. Ἐπωλένιος, t.4, c.774, g
Ἐπωμαίδιος, t.4, c.778, a. Ἐπωμαιδίν, ib.
Ἐπωμίδιον, t.4, c.777, e. Ἐπωμὶς, ib. c
Ἐπωμοσία, t.2, c.1298, f. Ἐπώμοτος, ib. g
Ἐπωνιον, t.4, c.785, b. Ἐπωνυμία, t.2, c.1331, d
Ἐπωνυμία, ib.
Ἐπωνύμιον, τὸ, substant. t.2, c.1334, d
Ἐπώνυμος, t.2, c.1329, d. Ἐπώνυμος pro φερώνυμος, ibid. g.
Ἐπώνυμος, cum genitiuo, t.2, c.1330, d.
Ἐπωνύμως, t.2, c.1331, b
Ἐπωπάω, & Ἐπωπάζω, Inspicio. Ἐπωπᾷ, ἐφορᾷ, ἐπιβλέπει. Ἐπωπάζει, τὰ αὐτά, inquit Hesych.
Ἐπώπης, Inspector. Apud Hesychiũ tamen scriptum est litera ο, non ω. hoc modo, ἐπόπτη, ἐπόπτη, ἐφορεῦντι. Sed quũ præcesserit ἐπωπᾷ & ἐπωπάζῃ, & alphabetica series quoque poscat illam scripturam per ω, non dubito quin ἐπώπη ab ipso Hesychio scriptum fuerit.
Ἐπωπῆδες, Inspectores. Quum tamen formam fœminini nominis potius habeat, voce Inspectrices videtur debere exponi. Ab Hesychio exponitur nomine ὀδήσκοποι, necnon ἀκόλουθοι: additque vsurpari à Lacedæmoniis. Nihil autem obstat quin illa duo vocabula ὀδήσκοποι & ἀκόλουθοι in fœminino gen. accipienda esse dicamus. Ἐπωπὴς & Ἐπωνὴς, à Sicyoniis dicta fuit Ceres, eodem teste.
Ἐπωρεάζω, Curo, Solicitus sum. ab ὤρα, habente ω tenuatum, eadem forma qua ὀξωρεάζω.
Ἐπῶρυα, t.2, c.1492, b. Ἐπῶρυ, ib. c
Ἐπωρυω, & Ἐπωρύομαι, t.4, c.799, e
Ἐπωπῆς, ός, t.2, c.1552, e
Ἐπωνὸν, pro ἐπ' αὐτὸν, vt annotat Suid. Sed ἐπ' αὐτὸν disiunctim scribo.
Ἐπωφελεία, t.2, c.1566, b. Ἐπωφελέω, ib.
Ἐπωφελὴς, ib. Ἐπωφέλιμος, ib.
Ἐπῴχετο, ab Ἐποίχομαι.
¶ Ἔρα, Terra. vnde ἔρεσι & alia quædam vocabula deriuari existimantur. Ab illo nomine ἔρα est ADVERBIVM Ἔραζε, In terram, Ad terram. Hesiod. φύλλα δ' ἔραζε χέει. Idem, σάχυες ἰδύοιεν ἔραζε. Apud Homerũ cum eodem illo verbo χέειν, Odysseæ χ, — ἀπὸ δ' αἷδαμα χεῦεν ἔραζε. Sic lib. ο, eiusdem poematis, — κῆ δὲ πέδον χεῦεν ἔραζε.
Ἐραίζω, & Ἐραίζομαι, Amo. Vnde ἠρασάμην, & poeticè ἐρασσάμην, non præfixo incremento. Hesiodus in Theogonia, Μνημοσύνης δ' ἐξ ὤπης ἐρασσάμενος. Sed thematum illorum nulla exempla afferuntur.
Ἐραῖα, Ramus oleæ, Ramentum. v.l. At Suidas habet, Ἐραῖα, ὁ κλάδος· σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐλαίας τὸ σκυβαλῶδες.
Ἔραμαι, t.1, c.1225, d. Ἔραται, t.1, c.1896, b
Ἐρανάρχης, t.1, c.1895, g. Ἐρανέμπολος, ib. h
Ἐρανίζω, t.1, c.1896, b. Ἐρανίζομαι, ib. d
Ἐρανικός, ib. a. Ἐράνιον, ibid.
Ἐρανιστής, ib. g
Ἐρανὸς, Amabilis, Iucundus. vt Καλυδῶνος ἐρανῆς, Homerus.
Ἔρανος, Cœna collatitia, t.1, c.1894, c. Ἔρανος, Collatio, Symbola. ib. e. Ἔρανος, Beneficium, Gratia. ib. g.
Ἐρασιχήματος, t.1, c.1225, d. Ἐρέσμος, ib.
Ἐρεστής, ib. g. Ἐρεστὸς, ib. d
Ἐρεσσόρια, ib. g
Ἐρεσπινδῶν, Milito. vel Molestè fero: sequendo Hesychii expositiones cui Ἐρεσπνοὶ est nomen gentis supra Arabas.
Ἐρεσπινὸς, t.1, c.1225, d. Ἐρεσπίζω, ib. e
Ἐρεσπὶς, ib. d
Ἐρεσπήρεος, ibid. c. & t.4, c.619, g
Ἐρεσπῶ, t.1, c.1225, c. Ἐρέω, ib. b
Ἐργᾶ, pro ἐργάζῃ, teste Hesychio. Sed fortasse reponendum ἐρράσῃ, vt dicetur in Ἐρῶω.
Ἐργάζομαι, Operor, & c. t.1, c.1233, f. Ἐργάζομαι, Fabricor, &c. c.1234, a.
Ἐργάθω, t.1, c.1241, b. Ἐργαλεῖον, t.1, c.1238, b
Ἐργάνη, ib. a. Ἐργασεῖω, t.1, c.1235, a
Ἐργασία, t.1, c.1234, b. Ἐργάσιμος, ib. g
Ἐργασίων, ωνος, ὁ, Agricola. Aristophanes Vespis, Οὐ τ' ἐργασίωνος τοῦ χαίσκας ὑφελόμην. Vbi scholiastes exponit γεωργοῦ.
Ἐργαστὴρ, t.1, c.1235, a. Ἐργαστηριάρχης, ib. b
Ἐργαστήριον, ib. Ἐργαστικὸς, ib.
Ἐργαστίαι, Quæ peplum texunt, Hesych.
Ἐργάτη, vide in Ergata, ex Vitruuio, t.1, c.1237, c.
Ἐργάτης, t.1, c.1237, d. Ἐργατικὸς, ib. g
Ἐργατικῶς, ib. h. Ἐργατίνης, t.1, c.1238, a
Ἐργάτης, t.1, c.1237, f
Ἐργατωνες, & Ἐργάωνες, Loci in agris vbi serui cubant. Atticorum autem esse hoc Ἐργάωνες, tradit Hesych. Apud Cretenses verò ἐργάτωνες (vt idem lexicographus testatur) sunt ii quibus sepulturæ mortuorum cura demandata est.
Ἐργάω, ῶ, pro Operor, affertur in vulg. lex. ex Græcis Bibl. interpretibus. Ac primùm ex lib. 2, Reg. cap. 9. ἔργα αὐτοῦ πῶ γλῶ, pro Operare ei terram. Et ex cap. 20, Exodi ἓξ ἡμέρας ἔργα, καὶ ποιήσεις πᾶσα τὰ ἔργα σου, pro Operaberis sex diebus. Sed quicunque hæc vulg. lex. inseruit, cõsiderare debuit, ἔργα imperatiuum simul & futurum esse non posse. vel potius imperatiuum quidem dici posse ἔργα, constituendo thema ἐργάω: at futurum nequaquam. Quum tamen alioqui de futuro tempore accipiendum esse in illo Exodi loco constet, quid de scriptura illa dicendum est? Eam in ἐργᾶ mutari potius debere, litera α circumflexa, vt sit pro ἐργάσῃ. Confirmatur autem hæc scriptura ἐργᾶ Complutensis editionis autoritate: neque tamen hoc in loco solùm, sed & in illo altero. Nec certè minus ibi consentaneum est in futuro verbum illud intelligi, quum aliud futurum itidẽ sequatur: videlicet εἰσιόσσ. sed ἔργα πῶ γλῶ potius Coles terram quàm Operaberis reddendum fuerit. Suspicor autem ἐργᾶ cuius meminit Hesychius, hoc ipsum esse, (nam & ex illis interpretib⁹ deprompta quædam affert) & pro ἐρᾴζῃ, quo ipsum exponit, reponi debere ἐρράσῃ. At verò pass. vocem habemus Esaiæ c. 5, ἢ γὰρ ἐργᾶνται ἑπτὰ ζεύγη βοῶν, ποιήσουσι κεράμιον ἕν.
Ἐργεῖται, Serui quorum opera in agris vtimur. οἱ ἐπ' ἀγροῦ οἰκέται, Hesych. Infrà ἐκεῖται.
Ἐργεπίκτης, ου, ὁ, q.d. ἔργου ἐπίκτης, seu ἔργον, (id est, ἔργον ἐπὶ γῆν, siue ἔρχα) Qui vrget opus. ἀπὸ τοῦ ἐπιγῆν dicuntur οἱ ἐργεπίκται, inquit Eustathius pag. 588. Talem significationem habet ἐρεθιώκτης, quod frequentius quàm hoc vsurparur.
Ἐργεπιστάτης, vide in Ἐργοεπιστάτης.
Ἔρκεπος, Sepes, Septimentum. φραγμός, vt exponit Hesych. Est autem à verbo εἴργω, vel potius ἔργω, quod vicinius

est, extátque apud eúndem lexicographum: qui exponit κωλύειν.

Ἐρόπης, eodem Hesychio teste, est ἐρασία.

Ἐρύζω, Operor. v. l.

Ἔρυμα, τ. 1, c. 1240, b. & τ. 3, c. 673, f.

Ἐρυμα, τ. 3, c. 673, g

Ἐρυγνύω, idem quod ἔργω, siue ἔργω. Hesych. exponit κρύπτω & κατακλείω. id est Abscondo, Includo.

Ἐρροδιωκτέω, τ. 1, c. 1228, b. Ἐρροδιώκτης, ib.

Ἐρροδοτῆν, ib. Ἐρροδότης, ib.

Ἐρροεπισάτης, ib. Ἐρρολαβέω, ib. c

Ἐρρολαβίας, ib. Ἐρρολάβος, ib. b

Ἐρρολύπτης, idem qui ἐρρολάβος, Poll. l. 7.

Ἐρρυσκῶν, Illudens, Irridens: ἐμπαίζων, Hesych.

Ἐρρυ, τ. 1, c. 1237, a

Ἐρρόπρις, Inspector operum, vt exponit Hes. Existimarem alioqui conuenire cum Ἐρροδιώκτης & ἐργοπίκτης: tanquam ex ἔρρον & ὀπρωίων factum.

Ἐρρόχθρον, τ. 4, c. 444, h. Ἔρρω, τ. 1, c. 1239, f

Ἐρρωδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Operosus, Difficilis, Laboriosus, Molestus. Plato, τῆς δόξης μελέας ἐρρῶδές τοῦτ' ἔστι. Crantor (teste Laertio) dicebat esse ἐρρῶδες ὀνῆν κυείῳ πραγικῶς ἅμα καὶ συμπαθῶς γράφα. Hinc ADVERBIVM Ἐρρωδῶς, Difficulter. Theophr. Hist. plant. lib. 9, cap. 16, ὅσις γὰρ ἐγχωρίοις αὐαιρεῖν πνεῦ μέλιτι καὶ οἴνῳ, καὶ θιούτις πεῖ ἀσωλίας ἢ ἢ θύπις ἢ ἐρρωδῶς. Item SVBSTANT. Ἐρρωδία, Difficultas, Molestia, Negotium, apud Gregor. Nazianzenum.

Ἐρρῶμαι, τ. 1, c. 1237, c

Ἐρρωνία, Redemptio metallorum, vel sartorum tectorũ, vt Bud. vertit. Legitur autem hoc nomen apud Polybium, καὶ Τοῦδρόπιν ἀδυνάτου πνὸς συμβύτος ἀπολόσαι τῆς ἐρρωνίας. Vbi quidam interpret. Remittere elocationis pretium.

Ἔρδω, τ. 3, c. 673, e. Ἐρέα, τ. 1, c. 1902, c

Ἐρεβεννός, οῦ, ὁ, Tenebrosus, Caliginosus. vt νεφέων ἐρεβεννῶν, Hom. Il. χ. Et νὺξ ἐρεβεννὴ, apud Hesiod.

Ἐρέβεσφιν, vide paulo post in Ἔρεβος.

Ἐρεβίνθεινος, & Ἐρεβινθιαῖος, & Ἐεβίνθινος, vide post Ἐρέβινθος.

Ἐρέβινθος, ου, ὁ, Cicer. Legumen est radice surculosa, eadémque altissima: caule lignoso, obliquo, foliis circinatis: E filiqua rotunda: semine vario, tum colore, tum sapore, tum forma. Eius genera sunt, arietinum: (κριὸς à Græcis dictum, quòd arietino capiti simile sit) columbinum, idémque venerium, erui similitudine: ὀροβιῶν ob id appellatum, à Columella Punicum. Iis generibus sylue stre adiicitur à Dioscoride, Galeno, Paulóque: cuius vis alia duo excedat. ὀροβίας calidior arietino, subamarúsq; vt eruum. vnde nomen. In columbino & ὀροβιῶν & sylueſtre contineri putamus. Hæc Gorr. Legimus autem Arietinum cicer apud Columellam pro eo quod ἐρέβινθος κριὸς à Dioscoride dicitur. Fuisse autẽ vocatum ἐρέβινθον & pudendum virile, testatur Aristophanis scholiastes: in Acharn. πρώτοις αὖ ἐρεβίνθοις; hîc (inquit) ἔπαιξε πρὸς τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. ἐπεὶ καὶ ἐρέβινθον αὐτὸ καλοῦσι. Idem in hunc Ranarum locum, ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν βλίτων, Τοῦ ἐρεβίνθου δραπόμαν. Vbi idem τὸ ἐρεβίνθου exponit τοῦ αἰδοίου. Audacter igitur apud Hesychium ἐρέβινθος pro ἐρέαινος reponere possumus: vbi hanc τοῦ αἰδοίου significationem habere dicit.

Ἐρεβινθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cicerinus, E cicere factus. Ἐρεβίνθινος Διόνυσος, Ciceritus Bacchus: prouerb. cuius meminerunt Hesychius & Suidas. Affertur etiam Ἐρεβίνθινος, pro eodem: necnon Ἐρεβινθιαῖος, ex Dioscoride, ἐρεβινθιαῖον μέγεθος, magnitudo quanta est ciceris. His additur Ἐρεβινθώδης. vt ἐρεβινθώδες φύλλον ex Theophrasto Hist. plant. l. 6, pro folio ciceris. Est tamen ἐρεβινθώδης Ciceri similis, Ciceris speciem præ se ferens.

Ἐρεβόσφιν, vide post Ἐρεβος.

Ἐρεβόθεν, vide post Ἔρεβος.

Ἔρεβος, εος, τὸ, Erebus, Orcus, Inferi, Orci tenebræ seu caligo: à ἔρεβος (vt opinor) potius quàm ab ἐρέφω, quod significat Tego. Hinc autem deduci quidã existimant, quòd à terra tegatur. Hom. Odyss. κ, Ἐς ἔρεβος δρέψας. Apud eundem poetam Iliad. θ, Ἐξ ἐρεβεννὸν ἄξονται νύκτα τυχεῖν αἴσθαι. Idem alioqui cum adiectione particulæ φιν

dicit alibi, ἔκλυεν ἐξ ἐρέβεσφιν. Hesiodo teste ἔρεβος & nox ἐκ τοῦ χάους ortum habent: in Theog. Ἐκ χάους δ' ἔρεβός τε μέλαιν' ἐγένοντο νύξ τε.

Ἐρεβοδιφᾶ, Orci tenebris abscondita scrutor. Redditur alioqui simplicius, Subterranea scrutor, apud Aristoph. Nub. ὅτι δ' ἐρεβοδιφᾶσιν ἀνὸ τὴν Τάρταρον.

Ἐρεβόθεν, Ex erebo, Ex orco, Ex orci tenebris. aut etiam simpliciter, E tenebris.

Ἔρεγμα, vide in Ἐρεγμός.

Ἐρέγμινος, vide post Ἐρεγμός.

Ἐρεγμός, οῦ, ὁ, simpliciter quidem & absolutè Faba fresa fractáque. vt sit ἐρεγμὸς in faba quod πτισάνη in hordeo, & χόνδρος in alica. Quòd si faba molam experta sit, & in farinam redacta, iam non ἐρεγμὸς, sed vel κυάμινον ἄλευρον, vel ἄλευρον ἐρέγμινον dicitur. Quanuis autem de faba sæpissimè ἐρεγμὸς vsurpetur, obseruatum tamẽ est etiam de aliis leguminibus itémque radicibus eodem modo fractis dici: non simpliciter quidem, sed nomine ipsorum appositio. vt κριθῆς ἐρεγμὸς, & ἴρεως aut πισσάνης aut ὀρόβου ἐρεγμός. Neque est idem quod ἔτνος, neque quod λέκιθος. Nam ἐρεγμὸς (vt dictum est) fabam ipsam aut aliud leguminum genus fresum fractúmq; significat, sed crudum adhuc incoctúmque: ἔτνος verò & λέκιθος, ipsum iam elixatum ita vt mandi possit. Dicitur ἐρεγμὸς à verbo ἐρέκειν, (vt ait Galenus) quod frangere significat. vnde & alicubi ἐρεγμὸς inuenitur scriptum. Hæc Gorr. Sed pro ἐρέκειν scribendum censeo ἐρείκειν, & istam alteram lectionem ἐρεγμὸς suspectã habeo. Apud Eustathium certè ἐρείκειν duntaxat legitur, itidémque ἐρείκειν, per ει, & ἐρεικτὰ ἄσπερα, ac ἐρεικτὴς πυρός. Sed de his deriuatis simúlque de illa per ει scriptura, potius in verbo Ἐρείκω dicendum erit. Exponi autem & aliter nomen ἐρεγμὸς, docebo in Ἐρείκιδες.

Ἔρεγμα, ματος, τὸ, idem quod ἐρεγμὸς, Faba fresa & fracta, Plinio. Theophr. De caus. plant. lib. 4 cap. 14, ὥστ' ἔοικε ἐρέγματα δηλιωθέντα, μᾶλλον ἢ ἐρεικτοῦσθαι. Sed pro ἐρέγματα perperã scriptũ est ἐρίγματα. Verùm inuenitur & ἔεγμα apud Hippocratem, vt infrà docebo. Quinetiam autor breuium in Homerum scholiorum scripturam istã habet, in versum illum Iliadis ρ, Ἤεκε δ' ἱππεύσασα κόρις ἐπὶ δουρὸς ἀκωκῇ. Ibi enim ἤεκε exponit διεκόβη. addens, Vnde & ἐείκει: & τὰ ὄσπερα, ἐείγματα, καθὸ τὰ καθαροῦσιν. Verùm quædam exempl. quum ἐείγματα ibi habeant per ι simplex, habent tamen ἐρείκει per ει. Dicetur & in Ἐρεικτὴς de tribus diuersis scripturis. Vide præterea in Ἐρείκιδες aliã nominis ἔρεγμα expositionẽ.

Ἐρέγκινος, adiectiuum: vt ἐρέγκινον ἄλευρον, Dioscor. Farina ex fabis fresis. Quidam interpretantur Fabæ lomentum.

Ἐρείνομαι, vide post Ἐρωείνω.

Ἐρείνω, Interrogo, Homer. Odyss. η, Μηδέ τιν' αὐθρώπων ἐρεείνεο, μηδ' ἐρέεινε. (vbi tamen Eustath. vult ἐρεεσφαίνει significare κατὰ μέρος εἰπεῖν τὸ πᾶν.) In nõnullis autẽ poematum eiusdem locis cum gemino accusatiuo legitur. vt Odyss. δ, Αὐτίκα δ' ὅγ' ἔπειτα τόσον ἐρεείνεν ἕκαστα. Et libro α, — ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρείνεις.

Ἐρείνομαι autem pass. Interrogor. sed pro actiuo ἐρείνω ab eodem poeta vsurpatur, Odyssea ρ, — ἄφαρ δ' ἐρείνετο μῦθον.

Ἐρεθίζω, τ. 1, c. 1257, e. Ἐρέθισμα, ib. f

Ἐρεθισμός, ib. Ἐρεθιστής, ib. g

Ἐρεθιστὴς, ib. Ἐρέθω, ib. d

Ἐρείδω, τ. 1, c. 1245, c

Ἐρείκη, vide post verbum Ἐρείκω.

Ἐρείκιδες, vide post Ἐρείκω. Ἐρεικτὴς, ib.

Ἐρείκω, Frango, Confringo, Contundo. Hesiod. — οἱ δ' ἀρότηρες Ἤρεικον χθόνα δῖαν. vbi exponitur ἔκοπτον. Eustath. in hoc versu Odyss. ε, Δάκρισι δ' ἐπιαχήσι δ' ἀλγεσι θυμὸν ἐρείχθων, participium ἐρείχθων exponit διαπέμενος, διεκαγίζων, addens, οὗ ἡ καὶ τὸ ἐρείκειν, καὶ φυτὸν ἐρείκη, καὶ ὄσπεια ἐρεικτά. Vel ἐρείθων, inquit, pro ἐρεθίζων, per pleonasmum literæ χ. Nisi autem diceret, οὗ ἡ καὶ τὸ ἐρείκειν, videri posset legere ἐρείκων, non ἐρείχθων. Sed præterquam quminimè verisimile est dixisse Eustathiũ ἐρείκειν esse ab ἐρείκων, (cur. n. illud ab hoc potius quàm hoc ab illo?) Hesychii expositio διεκόπτων cũ illa Eustathii cõuenit: qui He-

qui Hesychius participium ἐρέχθων, quod exponit isto participio διεκόπτων, ex eodem Homeri versu sumpsisse videtur. Verbum autem ἐρείκει lexicographus ille exponit σείζει, & πορίζει, & ῥηγνύει. quibus adiicit ἐοδίει. Ab eodem aoristus ἤεικαν, vt neutraliter positus, exponitur ἐρράγη, & διεκόπη: necnon ἔπεσεν. Est autem (vt opinor) sumptum hoc ἤεικαν ex hoc versu Iliad. ρ, Ἤεικε δ' ἱππεύσασα κόρις ἐπὶ δουρὸς ἀκωκῇ. Eustath. enim ἤεικαν hoc in loco exponit itidem ἐκλάθη, & ἐρράγη: dicens esse posteriorem aoristum verbi ἐρείκω, ideóque habere ι, vt λείβω, ἔλιβον. Fut. autem Ἐρείκομαι est Frangor, Cõ B fringor, Findor. cuius participium extat apud eundem poetam, Iliad. ν, v. 441, Δὴ πότε γ' αὖον ἄυσεν, ἐρεικόμενος ἐπὶ δουρί. Dixerat autem paulo antè, ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα Χάλκεον, οὗ οἱ ἐπέδυν ὑπὸ χροῒ ἤρκει ὀλέθρου. Vbi Eust. hæc annotat, Sciendum est pro ῥήσσειν dici etiam ἐρείκειν. Ideóque hunc χιτῶνα ῥαχθέντα paulo post dicit ἐρείκεσθαι, in hoc versu, Δὴ πότε γ' αὖον ἄυσεν ἐρεικόμενος ἐπὶ δουρί.

Verùm apud Hesychium non solùm ἐρεικόμενος legimus, quod exponit ἐπὶ σχοῖνος: sed etiam ἐεικόμενος, vtrunque in ordine seriei alphabeticæ. Sed & ἐεγμένοι κύαμοι in vulg. lex. habetur, pro fabis fresis. Pro C quo tamen (etiamsi demus dici etiã ἐείκεσθαι per ι simplex) esset reponendum ἐρηεγμένοι, aut ἠριγμένοι. Vt porro in hoc verbo, ita etiam in deriuatis controuersa scriptura est, vt ex sequentibus disces. In illorum autem deriuatorum numero ponendum videtur Ἐείγμιν, quod ex Aristophane affertur pro pulmenato quodam ex leguminibus confecto. Sed dicendum potius esset, Ex leguminibus confractis. Vide & Ἔεγμα in Ἔρεγμα post Ἐρεγμός. Inuenitur porro & compositũ D Καπρείκω, vt docebo in Ἐρεικτὴς.

Ἐρεικτὴς, inde deducitur, participii vicem præstans. vnde etiam redditur Confractus, Fresus. vel Fissus. vt ὄσπεια ἐρεικτά Eustathius exponit σχισά. Idem addit ἐρεικτὴν πυρόν vocatum, teste Pausania, τὸν μὴ εἰς ἄλευρα ἀλληλεσμένον, ἀλλ' ὡς τε δύο ἢ ἑνὸς γεγονέναι. In vulg. lex. ἔτνος ἐρεικτὸν, Faba fresa, Lomentum. ἐρεγμός. Esse tamen inter hæc differentiam, dictũ fuit in Ἐρεγμός. Cæterùm vt pro ἐρείκειν & ἐρείκεσθαι, inueniuntur etiam ἐείκειν & ἐείκεσθαι per ι, ita ἐεικτὴς pro ἐρεικτὴς alicubi legitur. At- E que adeo habemus apud Hesychium, Ἐεικτά, ὅσπερ πεφρυμένος καὶ κοπῆρμένος. Item Ἐεικτὴν, κοπανιστὸν. Vt porro pro ἔρεγμα inueniri etiam ἔεγμα necnon ἔρηγμα dictum est, ita pro hoc ἐρεικτὴς, non solùm ἐεικτὴς sed & ἐρηκτὴς inueniri sciendum est. Nam ἐρηκτὰ cap. 2 Leuitici, quædam exemplaria habent. Sed Complutensis editio ἐεικτὰ habet per ι: hoc in loco, ἐὰν δὲ προσφέρῃς θυσίαν πρωτογενημάτων τῷ Κυρίῳ, νέα πεφρυγμένα χίδρα ἐεικτὰ τῷ Κυρίῳ. Atque adeo quarta etiam lectio extat, ἐρεκτὰ, apud scholiastem Aristophanis in hunc locum Vesparum, Πρὸς ταῦτα, μύλαι ἀγαθαὶ ὅσα ζητεῖν σοι καὶ τεύκοπτον, Ἢν μή τι λέγῃς· ἢ τῆς δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν καταρεῖξαι. Hic enim ille annotat, καταρεῖξαι esse καταθραῦσαι. vnde quosdam velle ἐρεκτὸν deduci ἀπὸ τοῦ ἐρεικομένων ὀσπείων. vnde etiam ἐρεικόμενος πάλαι δουρί. In alio tamen eius loco legi puto ἐρεικτόν. Vtut se res habeat, non dubium est quin vera scriptura sit ἐρεικτά: itidémque ἐρεικτὸς scribi debeat, vt apud Eustathium & Suidam legitur. Interim autem illud compositum Καταρεῖξαι à Καταρείκω obseruandum est, quod redditur G Contundere.

Ἐρείκη, Erice. Arbor est fruticosa, bis anno florens: prima videlicet & vltima sylueſtrium. Plinius ait non multum à myrice differre, colore roris marini & penè folio. multo tamen quàm myrice minor est. Athenienses πάλι ἐρείκλιν, autore eodem Plinio, appellant tetrandicem, vel (vt habetur apud Theophrastum, nisi mendosus sit codex) tetralicem: Euboei sisaron: vel, vt Varro habet, sisaram. Vescuntur apes eius flore: vnde mel ἐρεικῆνον vocatum, sylueſtre, improbum & simile arenoso faciunt. Ἐρείκη vi pollet discutiente citra rosionem: sed flore eius potissimùm & foliis vtendum. Sunt qui putent esse eam quam officinæ genistellam nuncupant. Hæc Gorræus: nisi quòd ἐείκη vbique scribit,

& ἐείκῃσιν. de qua scriptura paulo pòst differam. In vulg. lex. annotatur, Columellam, amaricem & amaricum atque amaricinos flores commemorantem, Palladiúmque tamariscum, (quæ propriè myrica est) videri ἐρείκλιν intellexisse. Sed Dioscoride l. 1, c. 18, scribere fruticosam esse arborem, id est δένδρον θαμνῶδες: (quod ita accipiendum esse quasi dixisset θάμνος φρυγανοειδής. quoniam erica, quæ myrica est humilis Virgilio, & fragilis ac tenuis Ouidio dicta, Plinióque brya sylueſtris: virgultum est fruticosum, siue surculosum, & sarmẽtosum. ὄλημα καὶ θαμνίσκιον) myricæ, id est tamarici, similem, longè minorem, &c. Additur, Theophrastum roris marini folia ericæ tribuere, & corin ericam foliis æmulari, teste Dioscoride. tametsi Nicandri scholiastes in hunc Theriacaln locum, Δάζεο δ' αἰθερόεσσαν ἄφαρ πανφυλλον ἐρείκην, Ἠύτε μελισσάων θαλεδόσκεπα σύλαμος ἕρπων, scripserit, ἐρείκην habere folia πισσῷ similia, sed μακρότερα & βαχύτερα. Huius meminit Plutarchus in libro De Iside & Osiride. Quibus adiungunt, herbariorum consensu ericam esse virgultum illud quo scopæ parantur: vulgò Bruyere. Quod autem ad scripturam attinet, sciendum est inueniri etiam ἐείκη, (& quidem apud Hesychium quoque) sicut ἐρικτὴν & ἐρεικτὴν scribi dictum est: sed si ab ἐρείκω deduci verum est, (vt vult Eustathius) quin vt ἐρεικτὸς, ita etiam ἐρείκη, per ει, vera scriptura sit, dubitari nequaquã potest.

Ἐρείκιδες, Hippocrati sunt αἱ ἀδρομαραὶ διηρημέναι κριθαί, (id est ordea crassius diuisa) vt Galenus exponit. Sed addit quosdam intellexisse πᾶς δίχῃ διηρημένας. id est, quæ in duas partes diuisæ essent. nam & ἐρεγμὸν ab illis censeri dictum ἀπὸ τοῦ δίχῃ διηρῆσθαι. Verùm sibi omnia huiusmodi à verbo ἐρείκειν orta videri: quo non significari δίχα διαιρεῖν, sed simpliciter θραύειν. Vnde etiam ἰσεῖον appellatum esse ἐρείκιον: quòd sit εὔθραυστον. Hæc illic: sed in vulgaris eius editionibus pro ἐρείκιδες perperam scriptum est ἐείκιδες. Nam vel illud ἐρείκειν eam scripturam refellit. fuisset enim vt ἐείκιδες, ita etiam ἐείκειν scribendum. Quod verò de altera illa nominis expositione tradit Galenus, conuenit cum iis quæ apud Erotianum leguntur, in libello qui vocatur ἐκ παρ' Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγῆ, pag. 50, meæ editionis. ibi enim φακῶν ἐρέγματα exponens διαγήματα: addit, Propriè enim ἐρεγμὸς dicitur ὁ δίχα διηρημένος κύαμος.

Ἐρείκιον, Galenus ait esse dictum τὸ ἰσεῖον, quòd sit εὔθραυστον, id est facilè frãgibile, siue facilè friabile, vt quidam interpretantur, qui etiam putant ἰσεῖον illi esse aliquid eiusmodi quale id quod vulgò appellamus Marzepain. Alioqui ἰσεῖον redditur Placenta, necnon Libum ex autoritate Athenæi. Apud Hesychium legimus, Ἐείκας, ὁ ἐρεγμός. Κρῆτες δὲ αὐρομάς. Quibus addit, λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὰ ἰσεῖα τὰ ἐκ τῶν λάγανα.

Ἐρεικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Erica abundans. vnde quædam insula hoc nomine dicta fuit, vt mox docebo in Ἐρεικοῦσα. Sed vulgata lex. habent Ἐεικώδης & Ἐεικοῦδης, quæ exp. Disruptus, nomen est tanquam ab ipso verbo ἐείκω.

Ἐρεικοῦσα, siue Ἐρεικοῦσσα, vna est ex insulis Æoli. quæ sic Ἐρεικοῦσα dicitur ἀπὸ τῆς ἐρείκης, vt alia quædam Φοινικοῦσα vocatur ἀπὸ τῆς φοίνικος. Apud Stephanum scriptum est Ἐεικοῦσα per ι: quanuis & ipse ἀπὸ φυτοῦ nomen istud habere tradat. Apud scholiastem Aristophanis in Pluto, legitur Ἐρεικοῦσα, cum ει, & vnico σ. Etiam Ἐρεικοῦσα dicitur (inquit) διὰ τὸ εὐ αὐτῇ ἐρείκας. Sic Κερασοῦς Pontica, ἀπὸ τοῦ φυτῶν τοῦ κεράσου. Itidémque Πιτυοῦσα dicta quondam fuit Miletus, quòd multas πίτυας haberet. Itidémque dixerim Ἐρεικυῦς siue Ἐρεικοῦσσαν vocatam esse hoc nomine, non simpliciter quòd ἐρείκας haberet, sed quòd multas. Comprobárque meam sententiam altera appellatio, Ἐρεικώδης: quum sciamus hac terminatione abundantiam denotari. Sic autem & pro Φοινικοῦσα dicitur Φοινικώδης.

Ἐρεῖξις, εως, ἡ, Fractio. vel Fissio. sequendo significationes quæ verbo ἐρείκειν datæ fuerunt.

Ἔρεο, pro ἔρευ, Interroga, apud Homerum ex ἔρεο factum

per pleonasmum τῶν Iliad.λ, v.610, Ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε Διὶ φίλε Νέστορ' ἔρευο. Apud Hesychium autem ἔρουο legitur.

Ἐρείπιον, t.1, c.1247, b. Ἐρείπωσις, Ruina, v.l.

Ἐρείπω, & Ἐρείπομαι, t.1, c.1247, a

Ἐρεισμαί, idem quod ἐρείσαμαι, de quo dictum est t.1, c. 1245, g. & 1245, f. Nam ex Vitruuio erismæ & erismata pro eodem afferuntur.

Ἐρείψιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cadiuus, ex Plinio: Ruinosus, ex Cicerone in v.l. Quibus additur, sonare quasi quis dicat Labilis. Et ἐρείψιμον στέγος, Ruina lapsum tectum, ex Euripide.

Ἐρείω, t.1, c.1148, h

Ἐρεμβοί, (potius quàm Ἐρεμεῖοι) Troglodytæ, aut Indi, secundum quosdã. Aut etiã Arabes, vt nõnullis placuit. Plura de hac voce & de eius deductione lege apud Eustath. in hunc versum Od. ο, 384, Αἰθιοπῆς τ' ἠκάμοιμι καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς. necnon commentariis in Dionys. περιήγησιν, p. 34 & 137, editionis patris mei. Quidã Ἐρεμβοὺς esse volunt Æthiopes, aut cerrè quosdam Æthiopiæ populos, (vt habẽt v.l.) sed refelli versu illo Homerico videntur.

Ἐρέμβομαι, Oberro, in v.l. sed perperam pro ῥέμβομαι. Est autem natus error ex ἐρέμβοντο, exposito ἀποπλανῶντο: dando ipsi themati literam ε, quæ ex augmento syllabico accesserat. Idem verò & in aliis plerisque vocibus eadem lexica fecisse comperi.

Ἐρεμνός, dici existimatur quasi ἐρεβεννός, pro Tenebrosus, Caliginosus, Niger. Hom. Il. σ, Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων, Λυπὴς ὀπταστείσιν ἐρεμνῇσι φλογέσσι. vbi Eust. ἐρεμνῇσι exp. σκοτεινῇσι: à nom. Ἔρεβος. addens, eodẽ modo ex verbo σέβω fieri σεμνός, vertendo β in μ. Item ἐρεμνὸν αἷμα, idẽ quod κελαινὸν Homero. τὸ κελαινὸν αἷμα, ὁ ἐρεμνὸν ἢ τραγῳδία φησί, inquit Eust. Quum autem dicit ἐρεμνὸν in tragœdia vocari, de Soph. intelligere dici potest, apud quem legimus in Aiace, ἐρεμνὸν αἷμ' ἐδέυσα. nec dubium est quin & alibi idem adiect. cum eodem subst. vsurpauerit. Sic apud Apoll. Arg. l. 2, ἐρεμνὴν δίνην λύτην legimus pro μέλαιναν.

Ἐρεμνός, quidã interpr. etiã Terribilis, Horrẽdus. Atque adeo illi ipsi nomini αἰγὶς adiunctum ἐρεμνή, non σκοτεινὴ vel μέλαινα exposuerunt quidã ex veteribꝰ, sed καταπληκτική, vel φοβερά. Vtrãque expos. apud Hesych. habemus. ἐρεμνή, (inquit) σκοτεινή, μέλαινα· οἱ δ', ἐρεβεννή, καθὸ τὸ ἔρεβος, κατάπληκτική.

Ἐρέομαι, sicut & ἐρέω, Interrogo. Il. α, οὐδ' ἐρέοντο.

Ἐρεοῖς, factum ex ἔρεος, Laneus, t.1, c.1902, f.

Ἐρεπάω, t.1, c.1246, h. Ἐρέπω, & Ἐρέπομαι, ib. g

Ἐρέπω, Tego. v.l. Dicitur alioqui ἐρέφω illa in signif.

Ἔρεσθαι, infin. præs. temp. ab ἔρομαι. At ἐρέσθαι aor. 2, ab eodem. sicut in indicatiuo habet εἰρόμην.

Ἐρεσία, Remigatio, κωπηλασία. Dicitur tamen potius ἐρεσία: quod vide t.1, c.1248, d. Est autem Ἐρεσία & nomen ἐθνικὸν, ab vrbe Ἔρεσος, quæ & Ἐρεσσὸς, cum σ, vt infrà dicetur.

Ἐρεσμέτρα, Geometria, Hesych.

Ἐρεσκίν, Ministerium, Veneratio. v.l. Ab Hesychio exponitur θρησκεία. Ita enim scripsisse existimatur, non θρησκιὰ, vt vulg. editiones habent.

Ἐρέσσω, vel Ἐρέσσομαι, t.1, c.1248, a

Ἐρεσσὸς, vel Ἐρεσὸς, Vrbs in Lesbo, vt ex historicis discimꝰ. Apud Steph. legitur Ἐρεσὸς vnico σ. Apud Thuc. vtraq; lectio extat. Diod. Sicul. l. 16, πολύσταις δ' ὅτε Λέσβον, Δύνασταν μὲν καὶ Μήθυμναν καὶ Πύῤῥαν καὶ Ἐρεσσὸν ῥᾳδίως ἐχειρώσατο· ἢ δὲ Μιτυλήνην καὶ Λέσβον, μεγάλην οὖσαν, &c. Vbi quædam exempl. habent Ἔρεσσον cum accentu in prima. sed passim accentũ in vltima habet, siue per σ, siue per σσ scribatur. Si quis autem ἔρεσσον scribat, cũ ἔρεσσον coincidet, præt. imperf. verbi ἐρέσσω, pro ἤρεσσον.

Ἐρεχθέω, ῶ, Cauillor, Scommate illudo, aut etiam Scommate irrito. vel Ludificor, Mendacio illudo. Quæ interpret. sunt Budæi: afferentis ex Platonis Phædro, ἐπαινοῦσκας οὖ Φαῖδρε, ὅτι σοῦ τῆν παιδικὰν ἐπεκελαβόμην ἐρεχελῶν σε, Seriò contendis & enixè, ô Phædre: quoniam tuos amores compellau, te ludificans, te deludens, & ioco irritans. vbi ἀπουδάζειν & ἐρεχελεῖν poni tanquã opposita annotat. Talis autẽ oppositionis hoc exemplũ ex eodem affert, l. 8, De rep. βούλει οὖν φαῖδρε τοὺς Μούσας, τοὺς ἀοιδικοὺς ὡς ἀληθῶς παῖδας ἡμᾶς παίζοντας καὶ ἐρεχελέοντας, ὡς ἂν τοῦ δὴ λεγομένου ὑπηλογοῦντας λόγου. Subiungit & ex Luc. ἐρχθῶ μὴν μὴ ἀποκρίνασθαι ἀλλ' ἀνάγκη δὴ πάντα τὰ ἐρεχελοῦντα. Ex eodẽ, ἐρεχελεῖν βυλόμενοι αὐτὸν καὶ δειμαίνοντες, σεισάμενοι νεκρικῶς. Et ex quadã Diog. epistola, κἀγὼ δύξας αὐτὸς ἐρεχελεῖν τοῦς με, καὶ τὸν οὐκ ἀπαλῶς ἀποκεκρίκειν, putans eos non seriò id respondisse, sed me ludificari, & mendacio illudere. Idem ἐρεχελῶ pro Cõtendo & Rixor ab Hermogene vsurpari testatur. (At v.l. ἐρεχελίζω in ea signif. ab illo vsurpari tradunt) Paff. autem ἐρεχελεῖται reddit Cauillis & verbis ludificatoriis ac territantibus impetitur, in isto Greg. loco, ἔπειτα ἐρεχελεῖται καθεῖς τὴν βουλομένου πειθῶ. Suid. ἐρεχελεῖται exp. φλυαρεῖται. ἐρεχελοῦῶτα εἶναι αἰτ σκώπτοντα & χλευάζοντα καὶ σὺ ἐξέλοντα.

(Ἐρεσκελῶ etiam dici annotant v. lex. sed nullum vsus huius verbi exemplum afferunt. Apud Hesych. quidem legitur ἐρεσκελεῖ: sed dubium est an pro ἐρεχελεῖ: quũ exponat ἀηδίζεται & ὀχλεῖται. Quod autem proximè sequitur apud eum, videlicet ἐρεθίζει pro ἐρεχελεῖ, scriptum perperam esse suspicari quispiam possit: tũ quòd sit inter illud ἐρεσκελεῖ & ἐρεχελίζω, tum quòd quasdam habeat ex illis significationibus quas Suid. verbo ἐρεχελεῖν tribuit. Exponit enim illud ἐρεθίζει Hesych. ἀδυλεγεῖ, & χλευάζει, item παίζει, σκώπτει, necnon ἀσεμάχεται. Superius autem ἐρεχελοῦῶτες exposuerat φλυαροῦῶτες)

Ἐρεχελία, Ludificatio, Disputatio ludificatoria, Contentiosa disputatio. Greg. οἷς καὶ τῶν μέρος τερυφῆς, ἢ καθ' ὅλου τὴν ἐρεχελίαν. Budæus φλυαρίαν significare ait, vel contentiosam disputationem. addens etiam πρὸς κομψείαν καὶ αὐτῆθεσιν.

Ἐρέτης, t.1, c.1248, e. Ἐρετικὸς, ib. f

Ἐρέτμος, t.3, c.1556, d. Ἐρετμὸν, t.1, c 1248, g

Ἐρετμός, ib. Ἐρετμόω, ib.

Ἐρετὸς, Oprabilis, Desiderabilis. ἐρετὴ, ὅθεν Σμύρνη, Hesych.

Ἐρετρία γῆ, siue Ἐρετριαὶ, Eretria terra siue Eretriensis. Loci è quo effoditur, nomen seruat. Sic enim dicitur ab vrbe Eubœæ Eretria, sita prope Chalcidem. De cuius vi lege Dioſc. lib. 5.

Ἐρετριάζω, Scommata iacio seu dicteria, Dicteriis prosequor, Cauillor. Hesych. esse ait σκώπτω vel παίζω.

Ἐρέτμα, t.1, c.1248, a. Ἐρετμαστὴς, t.1, c.1247, e

Ἐρεύγμος, ib. Ἐρεύγω, ib. d

Ἐρυθέδανον, ου, τὸ, alia est herba quàm ἐρυθρόδανον (quæ & ἐρυθροδανον) quæ Lat. Rubia. Nam (vt quidem annotatur in v.l.) ἐρυθρόδανον spinosum caulem habet, & in geniculis folia radiata: at ἐρυθέδανον spinis caret, vt hedera: cui etiam folia similia habet, sed rotundiora. vt testatur Theophraſt. Hiſt. plantarum lib. 9, cap. 14. Plinius autem cissos erythranos dixit, libro 24, cap. 10, quod ibi Theophrastus ἐρυθέδανον. Idem Theophraſt. Hiſtor. plantarum lib. 6, cap. 1, inter αὐάκαντα enumerat. at rubiam inter aculeata recenset Dioſcorides, ipsi κωλοῖς τραχεῖς tribuens. Sic Plin. spinosum caulẽ ei esse tradit.

Ἐρυθήσεις, t.1, c.1250, h. Ἐρυθιάω, t.1, c.1251, a

Ἐρυθρόδανον, ib. Ἐρύθημα, ib.

Ἐρύθος, t.1, c.1250, h. Ἐρύθω, t.1, c.1251, a

Ἐρυκακός, t.1, c.1247, c

Ἐρύμδυν, per syncopen pro ἐρυθρόμδυν, apud Hesiod. Erg. l. 2, vbi dicit, Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσσας δράχια, καί σε ἕολπα Ἠμῆσαι βιότοιο ἐρύμδυν ἐνδον ἐόντος. Ita enim Moſchop. accipit, exponens, καὶ σε ἐλπίζω περῆσθαι τῆν τοῖς ζωῆς ὀπτικεῖον ἐρυθρόμδυν ἔνδον ὄντων: qui etiam addit, Atticum esse hoc genus loquendi ἐρυθρόμδυον βιότοιο, vt ἔφαγε τοῦ ἄρτου: hoc autem τῆς ἐρωῆς vocabulo significari τὴν ἀφθονίαν, abundantiam & copiam: metaphora à stomacho, qui multis repletus cibis, ructat. Sed videtur scribẽdum potius ἐρύθμενον, vt ἀρχόμδυον pro ἀρχόμδυον: quæ syncope Ionica esse crediteur.

Ἐρύκα, t.1, c.1252, c. Ἐρυκάω, ib. a

Ἐρυκνητὴρ, ib. b. Ἐρυκνήτης, ib.

Ἐρύω, pro ἐρύω vsurpatum afferunt v.lex. Sed sine exẽplo. Hesychius verò affert ἔρυε pro ἐρύετο: & ἐρύσαμδυ pro ζωπόσαμδυ quo ἐρύω erit ἐρυκάω.

Ἐρέφω, t.1, c.1252, e

Ἐρέχθων, Hesychius exponit δεκόπτων, forsitan respiciens ad hunc locum Homeri Odysseæ ε, Δάκρυα καὶ στοναχῆσι κεῖ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων. licet ibi scholiastes exp. κατατιτρώσκων ἑαυτῷ γένων. Idem Hom. Iliad. ψ, dicit, Νῦν δὲ μοι ἰκνεῖται ἐρεχθομένῳ κατὰ θυμόν. Vbi idem schol. exponit βαρυνομένῳ, vt Hesychius quoque βαρυνομένῳ, qui addit etiam σαλευομένῳ & θορυβουμένῳ. Ita vt ἐρέχθειν sit Agitare, Turbare. Vide & t.2, c.1435, f. Vide item in verbo Ἐρείκω.

Ἐρέψιμος, t.1, c.1252, g. Ἐρέψις, ib. f

Ἐρέω, pro ἐρόυνα ponitur, si Eustathio credimus, in hunc locum Homeri Iliadis η, Ὅς ποτέ μ' εἰράμδυος μάγ' ἐμήσατο ἕῳ ἐν οἴκῳ, Πάντων Ἀργείων ἐρέων ἠμείλιον τε πόνον τε. Hic enim annotat, ἐρέων & eius thema (ἐρέω videlicet) ἀποσπῶντα εἶναι τῆν ἐρόυνα & ἐρόυνων. quemadmodum enim ex ἥκω fit ἱκνῶ, ex οἴχω fit οἴχνω, sic ex ἐρέω fieri ἐρόυνω, & per pleonasmum literæ ν Doricè ἐρόυνα, secundum vsum communem. Plura apud eundem vide ibidem. Sunt tamen & qui ἐρωτῆν exponant. Breuiũ scholiorum autor & per ἐρόυνων & per ζητῆν explicat.

Est alioqui & ἐρέων (tanquam ab εἴρω) quod per futurum exponitur, ἐρωτήσων, ζητήσων, ab Hesychio. quibus præfigit μαντευσόμδυος. Idem, ἐρέω exponit λέξω, & ἀπαγγελῶ. Sed addit & expositiones per præsens, σημαίνω, atque ἐπερωτῶ. Homer. Iliad. φ, circa principium, Ἔνθα δ' αὖτις ἔχε κρατερώνυχας ὀν μεκάρεσσι, Τοὺς ἐρέων Ὀδυσῆϊ σωλήσετο. vbi non solùm per futurum, sed & per præsens posse exponi videtur. Sed Eustath. vult hic itidem esse pro ἐρόυνῶν. Haber alioqui ἐρέω quibusdam in locis certam futuri significationem, præsertim que vbi ponitur pro Dicam. vt Odysseæ ω, & Iliad. ψ, & aliis plerisque locis, Ἄλλο δέ τοι ἐρέω. Sic Odyss. η, & alibi, Τοῦτο δέ τοι ἐρέω. Et Iliad. ζ, Οὔ ποτέ τις ἐρέει. Sic φόως ἐρέων exponere possimus φόως ἀπαγγελῶν, in hoc versu Iliad. ψ, Ἥμος δ' ἠεροφόρος εἶσι φόως ἐρέων ὅθι μᾶλλον: sicut φόως ἐρέουσα idem scholiastes exp. ἀπαγγελοῦσα. Qui tamen alioqui in illo ipso versu Iliadis φ, præsentis potius significationem participio illi tribuit. quippe qui dicat ἕως φέρειν idem esse quod φῶς ἐρεῖν, id est ἀγγελεῖν. vt antea dixerat ἀγγέλων φάος ἠελιοῖο. Itidémque in τῶν πάρεξ ἐρέουσα participium ἐρέουσα exponit per præsens ἀγγέλουσα. Vide in Εἴρω t.1, c.1148, g.

Ἐρῆμα, ατος, τὸ, Desertio, Solitudo: ἐρημία. Ira v.l. in exemplum afferentia hunc locum Isocr. ex epist. ad Philipp. Ἀθηνῶν γὰρ τῶν πεφευγότος, ἐρῆμα τῆς βοηθήσοντῆς ἔστιν. Cui subiungunt, τὰ ἐρήματα, Deserta, Virgilio. Sed hæc mendosa sunt. Et quantum ad locum illum Isocr. attinet, esse nomen adiect. plur. num. & cum eo subaudiendum esse τὰ ὀπτικεῖα, satis manifestum est, si locũ adeas. At ἐρῆμα poeticè pro ἔρημα, vt ὁμοῖα pro ὅμοια.

Ἐρημαίζω, t.1, c.1255, f

Ἔρημαι, Hesychio βούλομαι ἐρωτῆσαι, Volo interrogare.

Ἐρημαῖος, t.1, c.1255, c. Ἐρημας, ib. f

Ἐρήματα, Suidæ τὰ θρέμματα, Pecora: forsan quia in solis & desertis locis pascuntur.

Ἐρήμη, t.1, c.1254, g. Ἐρημία, t.1, c.1255, c

Ἐρημικός, ib. d. Ἐρημίτης, ib. e

Ἐρημοδίκιον, t.1, c.1254, g. Ἐρημοδῶκες, t.1, c.1255, a

Ἐρημολόγος, ib. Ἐρημονόμος, ib.

Ἐρημοποιός, ib. f. Ἐρημοσκόπος, ib.

Ἔρημος, & Ἐρῆμος, t.1, c.1254, c

Ἐρημοῦμαι, t.1, c.1255, a. Ἐρημόω, ib.

Ἐρημόω, Sum solitarius. v.l. ex Epigr. perperam fortassis pro ἐρημαίζω.

Ἐρήμωσις, t.1, c.1255, b. Ἐρημωτής, ib.

Ἐρπτόω, Inhibeo, Cohibeo, Reprimo. Hom. Il. σ, Λαοὶ δ' ἀμφοτέρωθεν ἐπήϊστον ἀμφὶς ἀρώρει· Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον, inhibebant & reprimebant ne concurreret. Il. α, Ἡ μάλα παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν. Addit idẽ dat. ἔπεσι: vt Il. ϐ, Τῶν δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύων ἐπέεσσι. Et Od. ι, ἀμφὶ δ' ἐπαῖροι Μεσλιχίοις ἐπέεσι τ' ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος. Ex Apollon. affertur ἐρητύω κακότητος, pro Reprimo calamitatem: sed puto significare Reprimo & inhibeo ab. Idẽ Apoll. pass. voce & signif. ἐρητύοντο μάλεσθαι, itidẽ pro Inhibebantur seu prohibebantur quo minus curarent.

Ἐρί, particula in compositione solùm vsitata, intendẽs & augens significationem eorum quibuscum componitur, vt ἐρί. Apud Hesych. legitur ἐρὶ, expositum πολύ, μέγα, ἰσχυρόν. At ἔρι, est vocatiuus à nom. ἔρις.

Ἐριαύχων, t.1, c.607, e

Ἐρίβοια νύξ, Hesychio ἡ μεγάλως θορυβῶν. Possit nox ita etiam dici putari, quoniam clamores & strepitus propter silentium in ea clarius audiuntur quàm interdiu.

Ἐριβρεμέτης, t.1, c.788, c. Ἐριβρομος, t.1, c.789, a

Ἐριβρύχης, Valde mugiens. Hesiod. Theog. v.832, Ταίρει ἐριβρύχεω μύκος ὀρσεπόν. Dicitur etiam ἐρίβρυχος, vt ἔρμακος: Suid. ex Epigr. de tuba, ἐριβρύχων παυσαμένη κελάδων, quod exp. πολυήχων.

Ἐριβώλαξ, t.1, c.799, g. Ἐριβωλος, ib. f

Ἐρικάτωρ, t.1, c.819, d

Ἐρίγδουπος, t.1, c.1045, e

Ἐρεγήρεις, Hesych. exp. μεγαλοφώνους: à γῆρις.

Ἐρίγμα, ατος, τὸ, idem ac ἔρεγμα, Faba siue alia legumina fresa & cõfracta. Hippocr. Γυναικ. lib. 2, κάψαι καὶ φάγεται σὺν κριθέων ἐρίγματα. Et in Coac. progn. τὸ χαλάσας ἔχει ἐν ἑωυτῷ φακῶν ἢ ἐρεβίνθων ἐρίγματα καθαρπάσασα. Schol. Homeri ἐρίγματα esse dicit ὄσπρια: intelligens autem ὄσπρια ἐρικτά. Vide Ἔρεγμα.

Ἐρηγμένοι κύαμοι, affertur pro Fabæ fresæ. pro ἐρηγμένοι. vide in Ἐρείκω. ITEM Ἐρίγματα ex Aristoph. pro genere pulmẽti ex leguminibus confecti. Vide in Ἐρείκω.

Ἐριγνύειν, Hesychio κρύπτειν, κατακλείειν: in qua posteriore signif. dicitur etiam εἰργνύειν.

Ἐριδαίνω, t.1, c.1256, c. Ἐριδμαίνω, ib.

Ἐριδαυπος, t.1, c.1045, c. Ἐριδαύω, t.1, c.1256, d

Ἐρίζω, ib. b. Ἐρίζομαι, ib. d

Ἐρίζωος, Viuax. vnde ἐριζώοισι, Hesychio πολύζωσι.

Ἐρίηρες ἐπῶροι, t.1, c.565, b. Ἐρίηρος, ib.

Ἐρίηχής, t.1, c.1482, d.

Ἐριθακή, ης, ἡ, Erithace: ἡ ὑπὸ τῆς μελιττῶν κατασκευαζομένη κηρὸς, inquit Hes. & confirmat Plin. vt videbis in Κήριθος. nã & Κήριθος dicitur hic apum cibus, à Latinorũ nonnullis sandaracha. Gaza eam ceraginem reddidit, voce ficta ad Græcam exprimendam. Aristot. Histor. anim. lib. 5, cap. 22, de api, φέρει δὲ κηρὸν μὲν καὶ ἐριθάκην καθεῖ τοῖς σκέλεσι: vt lib. 9, c. 40, dicit easdem κήριθον τοῖς σκέλεσι κομίζειν, καθάπερ καὶ τὸν κηρόν. Quem locum cum Plinii verbis plenius habes in Κήριθος. Varro autem non cibum esse vult, sed gluten ad glutinandos fauos. Sic enim ille l. 3, De re rustica c. 16, Erithacen vocant quo fauos extremos inter se conglutinant: quod est aliud melle, propolisque in hoc vim esse illiciendi. Quocirca examen vbi volunt considere, eum ramum aliámve quam rem oblinunt hoc, admixto apiastro. Idem tamen in eodem cap. dixerat etiam, Extra ostium aluei obthurant omnia quà venit inter fauos spiritus, quam ἐριθάκην appellant. Virgil. quoque illius apum glutinis meminit, Georg. 4, Vtraque vis (inquit) apibus pariter metuẽda: neque illæ Nequicquam in tectis certatim tenuia cera Spiramenta linunt, fucóque & floribus oras Explent, collectúmque hæc ipsa ad munera gluten, Et visco & Phrygiæ seruant picè lentius Idæ. Hermolaus esse putat quam vulgo verniginẽ appeliãt. ¶ Hesychio ἐριθάκη est etiam τὸ ἐγκοίλιον τῆς ἰχθύων μαλακῶν, καὶ τὸ τῶν ὑδάτων ἔμβρυον. Ita enim reponendum censetur.

Ἐριθακίς, in v.l. esse dicitur quædam arbor. Apud Hesych. verò ἐριθαλὶς esse dicitur εἶδος δένδρου. de quo mox.

Ἐριθακος, t.4, c.182, a. Ἐριθαλὲς, t.1, c.1491, f

Ἐριθαλὴς, ib. c. Ἐριθαλὶς, ib.

Ἐριθαλλὴς, ib. Ἐρίθαλος, ib.

Ἐριθεία, t.1, c.1902, c. Ἐριθευος, t.4, c.182, b

Ἐριθεύω, & Ἐριθεύομαι, t.1, c.1901, d

Ἐριθηλὲς, t.1, c.1495, c. Ἔριθος, t.1, c.1900, f

Ἐρικάνλω, Hesych. dici scribit φρυγανῶν, Sepẽ. Idem ἔρικος.

Ἐρικὰς, eidem est ὁ ἔρεμος, Faba fresa. Dicunt verò ita (inquit idem) & τὰ ἰσεία, à nonnullis λάχανα vocata.

Ἐρικυθὴς, Hesychio πυθμὴν, Fundum: quoniam fortassis in fundo aliquid maximè κάθεται.

Ἐρίκη, idem ac ἐρείκη, Erica. Item nomen filiæ Anauri, Hes.

Ἐρικίτεα ἄρτον, Seleucus apud Athenæum libro 3 dici scribit τὸν ἐξ ἐρηρεισμένου καὶ ἀσήστου πυροῦ μνεμδμον καὶ χονδρώδεις.

Ἐρεικώδης, Galeno in Lexico Hippocr. αἱ ἀδρομεροῦς διηρημένῃ κρίθαι: aliis αἱ διχῇ διηρημένῃ. quippe qui ἐρεσμὸν nominatum velint ἀπὸ τοῦ διχῇ διηρῆσθαι. Mihi verò (inquit Galenus) ἀπὸ τοῦ ἐρείκειν omnia eiusmodi facta esse videntur, quod non est τὸ διχῇ διαιρεῖν, sed simpliciter τὸ θραύειν: vnde τὸ ἐπεῖον nominatur & ipsum ἐρείκιον, quoniam est σύθραυστον.

Ἐρίκλαυτος, Lacrymosus: in Epigr.

Ἔρικος, εος, τό, Murus, Septum, Sepes. Hesych. enim ἐρίκεος affert pro φραγμοῦ, & ἐρίκια pro φραγματα: quæ & ἔρκια. & forsitan hìc τὸ ι est pleonasticum.

B Ἐρικτά, eadem quæ ἐρεικτά, Fresa. Hesychius ita dici tradit ὅπου περιρυμένον καὶ κοπόμενον, ὡς ἄλφιτα, χιστὶ ἄλευρα. Itidémque ἐρικτὸν exponit καπαιστόν. Leuitici cap. 2, νέα περιρυμέτα χίδρα ἐρικτὰ τῷ Κυρίῳ προσφόρης, farra noua, tosta & confracta. Vbi quidam codices perperam habent ἐρικτά, alii ἑλικτά, rectè Complutensis. Sic apud Hippocratem Γυναικ. lib. 2, χρῆσθαι δὲ ὀρτῷ σπῶδεῖ ἢ ἐλικτοῖσι.

Ἐρίκτυπος, t. 3, c. 1697, c. Ἐρικυδής, t. 2, c. 485, a

Ἐρίκω, idem quod ἐρείκω, Frango, Confringo: scissione videlicet aut contusione. vnde Hesychius ἐρίκει exponit & ῥηγνύει, & σχίζει, πρίζει, addens etiam ἐόβλει. nam & is qui edit, id quod edit, dentibus scindit & confringit ac comminuit. Hippocr. Γυναικείων libro 2, ζειαὶ ἐρίζαντα ξυὼ τῖσι κεκύφεσι. Apud eundem De natura mulier. legimus, κριθὰς πεφωγμένας καὶ ἐρικεσμένας ἐν ἐλαίῳ δεύσας. Sed malim πεφωγμένας καὶ ἐρικεσμένας, vt sub finem libri περὶ ὀπικωνίσεως reperio σμύρνης ὅσον κύαμον, λιβανωτόν τε δύο ὅσον πέτο μίξας καὶ ἑψήσας, ἐρικεσμένας ὁμοῦ σμυρνῆν. Rursum apud Hesych. Ἐρικόμενος, ὁ σχιζόμενος. Cætera vide in Ἐρείκω.

Ἐρικώδης, Suidæ est ὁ διεῤῥηγμένος πόνος, Locus diruptus ac scissus: forsitan παρὰ τὸ ἐρίκειν, quod est ῥηγνύειν, σχίζειν.

Ἐρίμη, Hesychio ἔξοδος, Exitus. pro quo infrà ἐρμή.

Ἐρίμυκος, Valde seu vehementer mugiens. Homerus Iliad. ψ, Τῇ ῥα βοᾶν κέχυτ' ὄσσε ἀποκταμένων ἐερμύκων. Odyssеæ ο, καὶ ἤλασε βοῦς ἐρίμυκας. Sic Hesiodus Erg. 2, κάππεσον καὶ βοιὸ ἐρίμυκον Ταμιέμβῳ. Hesychius ἐριμύκων exponit μεγάλως μυκωμένων, μεγαλοφώνων, magnos edentium mugitus seu boatus: alii, πολλὰ μυκωμένων.

Ἐριναίζω, siue Ἐρινεαίζω, Caprificos admoueo: quæ ἐρινεὰ siue ἐρινεὰ dicuntur. Vtrunque legitur apud Theophrastũ De caus. plantarum lib. 2, cap. 13. Ait enim ibi, καὶ ἐριναίζουσι κἀκείνοις ὅπως ὀπτημείνωσι. Et paulo antè, ὅθεν ἔνιοι οὐδ' ἐρινεαίζουσιν, ἀλλὰ καὶ πωλοῦσιν ὡς αὐέρινασι, quamobrem nonnulli nec caprificos iis admouent, verùm etiam quum vendunt per præconium significant sese caprificorũ culices non passas vẽdere. Vtitur initio cap. & pass. ἐριναίζωσιν, dicens, οὐκ αὐοίρασιν οἱ ψῆνες, ἀλλὰ συμμένουσιν ποιοῦσιν ὅπου εἰς δύωσιν. ὅθεν καὶ πλὴν ἀπίκα ὄζιν ὅμ τὸ ἐναντίον φέρειν, ὡς ζύσου χάριν ἐριναζομένων, hanc ob rem caprificos ipsis admoueri, vt nimirum culices ex his in illas inuolantes, eas suo morsu aperientes penetrent, consumptóque superfluo in iis humore, maturẽt. Qua de re vide quæ suprà in Αἰερίνασος ex Suida & Plinio tradidi. Participio ἐρινασμένος vtitur idem philosophus Hist. plantarum lib. 2, cap. 9, γινώσκεται δὲ τὸ ἐρινασμένον τῷ ἐρυθρὸν τῷ καὶ ποικίλον καὶ ἰσχνόν, Caprificatum, Caprifici culices passum. Sophocles & compos. ἐξεριναίζω vsus est apud Athenæum lib. 3, sed metaphoricè: πέπων δ' ἐρινος (inquit) ἀχρεῖος ὢν Ἐς βρῶσιν, ἄλλοις ἐξεριναίζεις λόγῳ. nam ὁ ἔρινος quod ipse non habet, aliis tribuit. Rursum Theophr. in loco paulo antè citato vtitur VERBALI Ἐρινασμένος, dicens, τὸ δ' ἐνίοις πόποις μὴ δεῖσθαι ἐρινασμένων, οὐκ ἄπορον. id est, Loca verò nonnulla non indigere caprificationibus, Non opus habere vt caprifici admoueantur ficubus. Duplicem caprificationem memorat Plinius libro 15, cap. 19. aut enim caprificos iuxta rationem venti seri in ficetis, vt ex iis ab aura spirante culices in ficos ferantur: aut aliunde quoque illatas & inter se colligatas caprificos, iniici fico, vt sua sponte ficos inuadant, nutrimenti ex matre inopia. Apud Hesychium legitur & Ἐρινάσμη & Ἐρινάζαι: cui ἐρινάζειν est συκᾶς ἀθελάπτειν Τῖς ἐρίνοις εἰς πλεσφορίαν, appendere caprificos ad maturandos fructus. ‖ Ἐρινάσμη, eidem Hes. est ἐρωτήσις, ἐρώτυνσις.

Ἐρινακάς, vocari Τῖς ὀλωθοις, testatur Amerias apud Athenæum l. 3. id est Grossos, Ficus immaturos.

Ἐρινεὰ, ἀδος, dicitur & ipsum esse Caprificus vel ὄλωθος. Hesychio ἐρινεάδες sunt ὄλωθοι ἢ σῦκα ἄῤῥενες. Nicand. sanè caprificum arborem sic vocat, Ther. v. 854.

Ἐρινασμὸς, vide in Ἐριναίζω paulo anté.

Ἐρίνεμος, Hesychio est ἄνεμος μετὰ συρροφῆς.

B Ἐρινεὸν, siue Ἐρινὸν, οῦ, τό, Caprificus, Ficus syluestris: intelligo autem de fructu. Priore ἐρινεὰ, vtitur Theophrastus De caus. plantarum lib. 2, cap. 13, dicens, κεκωθήνται δὲ τὰ ἐρινεὰ μᾶλλον ὀπηωπᾶται καὶ πλέιω τὸν ὀπῶν. Posteriore, idem libro 1, eiusdem operis, cap. 6, ἀπαλὰ ἐρινὰ καὶ αἱθρὰ δῆλα πέλοις. Et Hist. plantarum lib. 4, cap. 16, συμβαίνει δὲ πέπτειν καὶ τὰ ἐρινὰ ἀπορρεῖν καὶ τοῖς ὀλωθοις. Apud Athenæũ lib. 3, proparoxytonωs scriptum ἔρινον. Affert enim ex Epicharmi Sphinge, Ἀλλ' οὐχ ὁμοιάζ' ἐρίνοις οὐδὲ μικῶς. Et ex Alexide, Ἔριν' ἀπίδιτο, σῦκα πωλεῖν ὀμνύων: de improbis, ficuum venditoribus, qui κάτωθε μὲν Τὰ σκληρὰ καὶ μοχθηρὰ τῆς σύκων ἀεὶ Τιθεασιν, ὀπισθεν δὲ πέπονα καὶ καλά. Vbi hic comicus ἔρινον nomine videtur intelligere ficus immaturas, quæ aliàs ὄλωθοι appellãtur. Rursum ibi Athenæus dicit Euripidem in Scirone mentionem facere τῆς ἐρινεῶν σύκων, subiungens tamen hæc tragici illius verba, Ἢ πωποτ' ἐγνῶμεν κράδας ἐρινεῶν. sed hìc ἐρινεὰ κράδας puto idem esse ac ἐρινεὸ, caprificos arbores, seu ramos caprificorum.

C Ἐρινεὸς, siue Ἐρινὸς, οῦ, ὁ, Caprificus, Ficus syluestris: intelligo autem de arbore. vt & Athenæus lib. 3 ait, τὸ δένδρον ἡ ἀχρία συκῆ, οὗ ἧς τὰ ἐρινεὰ, ἐρινὸς κλῇ· τὸ ἄῤῥεν λέγεται. Homer. Odyssеæ μ, Τῷ δ' ὃ γ' ἐν ἐρινεοῖ ὑψηλῇ μέγας φύλλοισι πεφυκώς. Sic Iliad. ζ, λ, φ, χ. Et Theophrast. Hist. plantarũ lib. 4, cap. 16, ὁ δ' ἐρινεὸς οὔτε κραδᾶς, οὔτε σφακελίζει, οὔτε ψωρῶν, οὔτε σκωλήκοῦσι τὰς ῥίζας ὁμοίως. ‖ Alioqui Sophocles & πέπων ἔρινος dixit pro πέπων ἔρινον, teste Athenæo lib. 3. (Vbi etiam nota proparoxytonωs scriptum esse, vt ἔρινον. Verba autẽ Soph. habes in Ἐριναίζω paulo suprà.) Icidem Nicander ἐρινὸν vocat pomum caprifici. vt videbis in Ἀποκραδίζω. Aristot. ἐρινεὸν σῦκον appellat neutro genere caprificũ fructum: vt ἐρινεὰ κράδας Euripides ramos caprifici. Sic enim apud eum legimus Hist. animalium lib. 5, ὅταν ἐρινεὸν σῦκον φάγῃ, quũ syluestrem ficum ederit. τὸν ἐρινεὸν autem esse Caprificũ Latinorum, testatur & Plur. in Camillo.

Ἐρινύς, Erinnys, Furia: dea infernalis peccatorum vltrix & pœnarum irrogatrix. Homer. Odyssеæ ο, θεὰ δεινοῖσιν Ἐρινύς. Alibi συγερὰς Ἐρινύας dicit. vt Odyss. ρ, συγερὰς δρίψαιτ' Ἐρινῦς. Et Iliad. ι, Πολλὰ κατηρᾶτο, συγερὰς δ' ἐπεκάλεστ' Ἐρινῦς. Hesiodus κρατερὰς vocat, qui eas τῇ πεμπτῇ dicit ἀμφιπολεύειν & πίνυσθαι Τοῖς ἀδίκοις. Apud Sophoclem verò Aiax dicit, Ἀρ' οὐκ Ἐρινὺς πᾶσ' ἐκάλεσε ξίφος; ánnon Erinnys seu Furia hunc cudit ensem in meum videlicet exitium. Et Hercules apud eundem in Trachiniis dicit, — δολοῦσσ' Οἰνέως κόρη Κάθψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων Ἅφαντον ἀμφιβλήστρον. quod Act. apud Cic. vertit, Me furiali veste irretiit. Rursum Homer. dicit Ἐρινὺς πατρὸς, pro Erinnys quæ iniuriam alicui illatam persequitur. Odyss. ρ, ἀλλ' εἴ που πλωτῶν γε θεοὶ καὶ Ἐρινύες εἰσί. Præterea dicit aliquem alicuius Ἐρινύας ἀλεξήσειν, vel ἀποτίσειν, pro dedisse pœnas Erinnybus iniurias alicuius vlciscentibus. Iliad. φ, Οὔτω κεν τῆς μηνὸς Ἐρινύας ἀλεξήσειν, Ἢ τι χωομένῃ κακὰ μηδέσθαι. Non semper tamen iniuriam passi Ἐρινύες sunt, sed eius etiam qui fecit. vt Odyss. λ, v. 278, de Epicasta matre Œdipodis, τῷ δ' ἄλγεα κάλυψ' ὀπίσσω Πολλὰ μάλ' ὅσσα τε μητρὸς Ἐρινύες ἐκτελέουσι. Hesychius verò Ἐρινύας exponit ἁμαρτίας, procul dubio respiciens ad hunc locum Hesiodi Theogonia, v. 471, de Rhea parturiente, — ὅπποι λελάθοιτο τεκοῦσα Παῖδα φίλον, πόσιος δ' Ἐρινῦς πατρὸς ἑοῖο, Παῖδας οὓς κατέπινε. omnino enim hoc dicere velle videtur Rhea, Vt clàm parere posset filium, qui vlciscereturdelicta patris sui Saturni in liberos quos deuorauit. Alii sic etiam verterunt, Quo pacto lateret pariendo

filium charum: possit autem vlcisci furias patris sui contra liberos quos deuorauit. At Ἐρινύων ἀπορρώξ, prouerbialiter ὅδε τῆς δυσεδίας. Suid.

Ἐρινὸν, siue Ἐρινεὸν, vide in Ἐρινεός.

Ἐρινὸς, & Ἔρινος, vide in Ἐρινεός. ‖ Ἔρινος, est etiam herbæ nomen apud Dioscor. lib. 4, cap. 29: quam Plin. erineon vocat lib. 23, cap. 7. De eadem intellexit Nicander quũ in Ther. v. 647 dicit, κἠώδοντος ὀν ἀρπέζεσκον ἐείνῳ. Vbi eadem ferè de hac planta ex Dioclis ῥιζοτομικῷ refert eius scholiastes quæ Dioscor. & Plin. in locis paulo antè citatis. Sunt qui eandem esse velint cum echino Galeni Simplic. medic. l. 6.

Ἐρινόω, idẽ quod ἐρινεάζω, siue Ἐριναίζω. Ex Theophrasto, περὶ ᾗ Ἀπαλίαν οὔ φασιν ἀποβάλλειν τὸν καρπόν. διὸ οὐδ' ἐρινοῦσι. Locus est Hist. pl. l. 2, c. 9. vbi Γαλίνῳ reponũt nonnulli pro Ἀπαλίαν. Ibidem vtitur verbo synonymo ἐριναίζειν, item & nomine plur. ἐρινεά.

Ἐρινύειν, Arcadibus esse τὸ ὀργίζεσθαι, tradit Etymol.

Ἐρίνω, Interrogo. Hes. n. ἐρίνε affert pro ἐρώτα. A quo ἐρίνω deriu. ἐρινάσμη, quod idem exp. ἐρωτήσις, ἐρώτυνσις. Alioquin ἐρείνω hoc significatu dicitur.

Ἐρίξ, dictum etiam ὅδε τῆς πάππος: sed pro eo in plerisque exemplaribus scriptum ῥῆξ. Significat autem partem heparis superiorem qua à se inuicem diuiduntur eius fibræ. Ita Galen. in suo Lex. Hippocr.

Ἐρίζει, Hesychius exponit κωλύσῃ. quod per ῡ potius scribitur ἐρύζει.

Ἐρεύδων, t. 1, c. 1080, d.	Ἔρλον, t. 1, c. 1898, h
Ἐρεύξυλον, t. 1, c. 1899, d.	Ἐρεοπλύτης, t. 1, c. 1900, b
Ἐρεοπωλέω, ib.	Ἐρεοπώλης, ib.
Ἐρεοπωλικῶς, ib.	Ἐρεοπώλιον, ib.
Ἐρεωώης, t. 2, c. 1319, d.	Ἐρεούνιος, ib.
Ἐρεουργέω, t. 1, c. 1900, c.	Ἐρευρῆς, ib.
Ἐρεοῖς, ib. f.	Ἐριοφόρος, ib. c
Ἐρέω, ibid. f	

Ἐρίπτεῖ, Hesychio est καταβάλλει, Deiicit, Diruit. At ἐρίπτεῖν, quod idem exp. καταπεσεῖν, vnà cum particip. ἐρίπτων, est aor. 2 ab ἐρείπω.

Ἔρίπτις, eidem sunt δαλοί, Titiones, Torres.

Ἐρίπτου, eidem est τὸ ἡμίπλινθον οἴκημα ἢ πλάσμα, afferenti & ἐρίπτιον pro πλίνθοιον ἢ τοιχῶν. Suprà ἐρείπτον.

Ἐρίπνη, ης, ἡ, Cacumen, vel Rupes: κορυφὴ ἢ κρημνός. Secundum enim schol. Nicandri & Apollonii ἐρίπναι nonnullis sunt αἱ ἀκρώρειαι, αἱ τὸ ὄρεν ὅλον χαῖ, αἱ εἰς ὕψος αὐέχουσαι πέτραι, ita dictæ παρὰ τὸ ἔρι πνέειν: secundum alios αἱ ἀπορρῶγες πέτρεαι, τὰ ῥήγματα καὶ ἀποθραύσματα τῆς ὀρεῶν, παρὰ τὸ ἐρίπτειν, τὸ πίπτειν. Vtitur porro hoc vocabulo Nicander in Ther. dicens, διὸ ξέεα ἢ ἀπ' ἐείπνης Ἡὲ ἢ αὐτοπόνοιο χαμεύνιδος. Et Apoll. Arg. l. 2, ἠπόεδυσαν Δείμα πᾶσι πάλαις πέλωσον αἰήτεω ἐείπνης. Et rursum, ὀρέων δ' αὐέτελλον ἐείπναι.

Ἐρίπτω, t. 1, c. 1247, c

Ἐρίσθω, in v. lex. esse dicitur Cado: sed sine autoritate. Nam ἤειρε, & ἐρέειθο, quæ huc referũt, pertinent potius ad ἐρείπω.

Ἔρις, t. 1, c. 1255, g

Ἐρισθενής, ές, ὁ καὶ ἡ, Viribus præpotens. ἀγαθωνής. Hes.

Ἔρισμα, t. 1, c. 1256, e

Ἐρισμάεχρος, ου, ὁ, Magnos strepitus edens: Iouis epitheton, qui & ἐείγδουπος & ἐείκτυπος dicitur, Latinis Altitonans. Hesiodus Aspide, — ἐρισμαεχάρειο Διὸς κλεινοῦ ἐπίκουροι.

Ἔρισμον, apud Dioscoridem lib. 3, cap. 119, legitur de marrubio, præcedente δασύ: exponitur autem Rugosum. Quidam legendum putat ἔῤῥυσον: sed id non minus suspectum est.

Ἐρισταφύλων θηλοπέδων, in Epigr. pro Magnas ferentium vuas, vel egregias & generosas.

Ἐρίσθη, Hesychio μαρσίππιος σάκκος, ἢ ἔρκτης ἢ τοφάκτης.

Ἐρίσθης, t. 1, c. 1256, f.	Ἐρεπτικός, ib.
Ἐρεστός, ibid. h	

Ἐρυσίβη, Hesychio ὁ ὡς κονιορτὸς καπηρεφὴς ἢ ἀφανίζων τὸ σῶμα. Infrà Ἐρυσίβη, Rubigo.

Ἐρυσάεχρος, Hesychio μεγαλαύχων, ὑψηλοφάρος, Qui magno & elato collo est.

Ἐρίωμλος, ου, ὁ, Contentiosus, Promptus ad cõuicia.

Ἐρισμλεῖν, Ad contentionem incitare. Ita v. lex. Suprà Ἐρισμλεῖ.

Ἐρεπτρόμης, Admodum pauidus & meticulosus. μεγάλως δειλός, Hesych.

Ἐρίπμος, t. 3, c. 1556, c

Ἐρεφέας, Hesychio χίμαρος, Hœdus.

Ἐρέφεος, Hœdinus, Qui ex hœdo est. vt ἐείφεια κρέα.

Ἐρέφω, in Epigramm. Proiectus sum: à themate actiuo ῥίπτω.

Ἐρεφιήματα, Laconibus ἔερφοι, Hœdi, teste Hesych.

B Ἐρέφιον, ι, τό, Paruus seu tenellus hœdus. Apud Athen. l. 14, ex comico quopiam, ἐρίφιον ἔμπικτον.

Ἔρεφος, ου, ὁ, Hœdus: partus capræ recens adhuc & tener, vt agnus. Homerus Il. ω, Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ὀβελοὶ μοι δρέπακτῆρες. Hesychius esse dicit τὸν μικρὸν αἶγα, τὸν ἐν τῷ ἔαρι φαινόμενον, ἥρωα τὸν τραγῴμον: χίμαρον autem, τὸν ἐν τῷ χειμῶνι. ‖ Ἔερφοι, Hœdi, sunt etiã constellatio quædam apud Aratum & Proclum, Hyginum, cæterósque astronomos.

Ἐρίφυλλος, t. 4, c. 249, d

C Ἐρίψιμα, Hesychio πλόκαμα: afferenti & ἐρίψαι pro ἀφαιρεῖσθαι, καταῤῥίψαι.

Ἐρώδης, t. 1, c. 1900, e. At Ἐρωδία, Hesychio ἅμαξα.

Ἐρώδυνος, t. 2, c. 1186, d.	Ἐρώλη, t. 1, c. 1900, c
Ἐρώλης, ib.	Ἐρώπτης, t. 2, c. 1394. h

Ἐρωπτίζομαι, Hesych. ἐπεχειτθόμην ἢ σύμμικτα σχήματα εἶχον. Pro quo paulo infrà rectius habet ἐῤῥωπτίζομην.

Ἐρώπτης, t. 2, c. 1394, h.	Ἐρώπτις, proprium, ib.

Ἐρκαΐζειν, Hesychio σκώπτειν, Scommatis incessere.

Ἐρκαίη, t. 1, c. 1241, e

D Ἐρκατή, Hesychio est φυλακή, Custodia: eadẽ forsan quæ εἴρκτή.

Ἐρκαπᾶς, t. 1, c. 1241, e.	Ἐρκαπάω, ib.
Ἐρκείαι, ib. d.	Ἐρκεῖος, t. 1, c. 1240, h
Ἐρκῆται, Hesychio οἱ ἐν ἀγρῷ οἰκέται. Suprà Ἐργῆται.	
Ἐρκίον, t. 1, c. 1241, d.	Ἐρκίτης, Suidæ ὁ φυλαξ, Custos.

Ἐρκόπεζα, Hesychio sunt τὰ ἢ γεῶν ὕψωσιν ἀθεπτηθέμενα, ὡσὲ τὸ μὴ ἐαῤῥαπτὰ ἦ, ἀκανθώδη ξύλα, ligna spinosa quæ in modum septi circumponuntur templis extrinsecus, quo minus transcendi queant.

E Ἔρκος, t. 1, c. 1240, c. Ἐρκτή, ib. b

Ἔρμα, Fulcrum, &c. t. 1, c. 1143, f. Ἔρμα, Saburra, &c. c. 1144, a. Ἔρμα, Scopulus, &c. ibid. b. Ἔρμα, Inauris, &c. ibid. c.

Ἑρμάδιον, Suidæ τὸ Ἑρμοῦ, Mercuriale.

Ἑρμαΐζω, t. 1, c. 1144, d

Ἑρμαθήνη, esse dicitur Mercurii & Mineruæ statua.

Ἑρμαϊκός, t. 1, c. 1151, c.	Ἔρμαιον, ib.

Ἔρμαιος, seu Ἑρμαῖος, ibid.

Ἑρμακες, Hesychio αἱ ὕφαλοι πέτραι, & ἅμασιαι, Saxa mari latẽtia, Sepes. At Ἔρμακον, idẽ esse dicit auẽ quãdam. Apud Nicandri σκόπου legitur ἕρμακες, in Ther. v. 150, Τῶν οἱ μὲν λίθακάς τε καὶ ἕρμακας ὀρνιθόεντες. Vbi schol. annotat ἕρμακας dici posse λίθοις στοιχηθεμένοις εἰς τιμὴν Θεοῦ Ἑρμοῦ.

F Ἑρμαὶς quoque dicitur ὕφαλος πέτρα, ab Antiphonte, Anacreonte, & Aristophane, teste Harpocr. Pro quo perperam apud Suid. Ἑρμαῖος. At Ἑρμᾶς, Doricè dicitur pro Ἑρμῆς, Mercurius.

Ἔρμασις, t. 1, c. 1144, f.	Ἔρμασμα, ib. e

G Ἑρμαστίζω, ib. f

Ἑρμαφρόδιτος, Hermaphroditus. Ita dicitur qui vtriusque sexus membrũ habet, & virile & muliebre, quasi Mercurioueneren diceres, & mixtum genus è Mercurio & Venere. Plin. l. 7, cap. 3, Gignuntur & vtriusque sexus, quos Hermaphroditos vocamus, olim androgynos vocatos, & in prodigiis habitos, nunc verò in deliciis. Idem libro 11, cap. 49, Contrà mulierum paucis prodigiosa assimulatio, sicut hermaphroditis vtriusque sexus: quod etiam quadrupedum generi accidisse Neronis principatu primùm arbitror. Ostentabat certè hermaphroditas subiunctas carpento suo equas, in Treuerico Galliæ agro repertas. Suidas ἑρμαφρόδιτον dici ait vel τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια, ἄῤῥενον καὶ θηλειῶν: vel αἰχρῶς καὶ πιοιῶντα καὶ πάσχοντα: qui posterior & αἰδρόμυος dicitur.

Ἑρμάων, ωνος, ὁ, Mercurius: ὁ Ἑρμῆς. in Epigr.
Ἑρμέας, & Ἑρμείας, idem Mercurius dicitur à poetis. Hom. Odyss. ο, Ἑρμείαο ἔκητι δίκηπόρου. Interdum verò Ἑρμείας est nomen proprium, de quo Suidas. Etymol. & Ἑρμίας scribi tradit.
Ἑρμή, Hesychio ὀξόδος, Exitus.
Ἑρμιλείας, t. 1, c. 1151, f. Ἑρμιλίδμα, ib. g
Ἑρμιτόλς, ib. e. Ἑρμιτυτής, ib. g
Ἑρμιλυθυπιδς, ib. Ἑρμιλυθίω, ib. e
Ἑρμίλιοι, Hesychio σηλιωοί, Sileni.
Ἑρμῆς, t. 1, c. 1151, a. ‖ Ἑρμαῖ, Hesychio sunt etiam φυτάδες δένδρων ἄχρηστα, Inutiles arborum fruticationes, Stolones: quibus ludentes ἑρμαφρῶν dici tradit.
Ἑρμὶν, seu Ἑρμὶς, t. 1, c. 1145, a
Ἑρμογλυφεῖον, t. 1, c. 851, e. Ἑρμογλυφδς, ib.
Ἑρμογλυφική, ib. Ἑρμογλύφος, ib. & 1151, c
Ἑρμοκαπήδαι, t. 1, c. 1151, b. & t. 2, c. 356, b
Ἑρμόπαν, dicitur Pan, φ Mercurio satus sit.
Ἑρμοτυμβιεῖς, in Ægypto sunt μοῖραι τῶν μαγείρων, vt Steph. ex Aristagoræ Ægyptiacis tradit. Apud Herodot. legitur Ἑρμοτύβιες, p. 98, & 332.
Ἑρνάτης, Hesychio αὐαδεῖδρας, Vitis arbustiua: forsan quoniam scandit τὰ ἔρνη: ideóque foret ὀξωπόν.
Ἔρνια, τὰ, autore Poll. l. 1, dicuntur τὰ ἄγρια σύκα, ὁ τῆς ἐλαίας καρπὸς, Ficus sylueſtres, Caprifici fructus. quæ & ἀφειδεῖδαι τῆς συκῆς ait, ne fructus earum ante maturitatem decidat. Addit his, τὰ τὰ ἔρια συλλέγλν ἢ ἀφειαρπᾶν, dici συκάζειν. Id tamen potius ἐκναλεῖν siue ἐλινεάζειν dicitur & ἐλινοῶν. nam & ἔλινον siue ἐλίνεον dicitur τὸ ἔρνιον. Quin & pro illo ἔρια videri possit reponendum ἔκνα.
Ἔρνος, εος, τὸ, Planta, Germen: interdum & Ramus. Homer. Iliad. ρ, Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ νεοθηλὲς ἐλάτης. Odyss. ζ, Φοίνικος νέον ἔρνος ἀναρχόμενον. Iliad. σ, ὁ δ' αὖ ἐνθαλάμῳ ἔρνεῖ ἴσος. Et Odyss. ξ, τὸν ἔπει θρέψαν θεοὶ ἔρνεῖ ἴσον. Legitur apud prosæ etiam scriptores. Dioscor. lib. 4, cap. 81, de apocyno, ἔρνος δὲ ῥάβδοις ἔχον μακραῖς, φύλλα κισσῷ ὅμοια. pro quibus Plinius lib. 24, cap. 11, Frutex est folio hederæ. Et ex Theophr. Hist. plant. lib. 2, affertur ἔρνη φυτεύειν, pro Rami seruntur. INDE Ἐρνοκόμος, ου, ὁ, Hortulanus, Is qui plantas educat & curat. τῶν ἐφεστὼς ἔρνεσι, Hesych. ET Ἐρνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Similis ἔρνεῖ. Alius Ramosus. Hesychius verò ET Ἐρνύτας dici tradit ἔρνη, βλαστήματα, κλάδους.
Ἐρξείης, t. 1, c. 1240, b
Ἔρξω, Faciam. Homer. Εἰ δέ κεν ὧς ἔρξεις. Hesiod. ὅστις ἔρξῃσι κακὸν ἔρξει, qui hospitem malo afficiet. Sic Eurip. ἔρξεισι κακῶς. In imper. ἔρξον dicitur: in subiunct ἔρξῃς: in infin. ἔρξαι. Quæ tria posteriora sunt aor. 1: omnia autem à themate ἔργω, siue (vt alii malunt) ῥέζω, Æolica metathesi & mutatione spiritus. ‖ Ἔρξαι est etiam Arcere, Prohibere: itidem à themate ἔργω. vnde pass. ἔρξεται apud Sophocl. ‖ At ἔρξαι est Claudere, Concludere, ab εἴργω, (synonymo ἐφ' ἔργνυμι. Hom. Odysseæ ξ, Τοὶ μὲν ἄρα ἔρξαν.
Ἐρόεις, vide in Ἔρος. Ἔρομαι, t. 1, c. 1149, h
Ἔρος, Æolicè pro ἔρως dici fertur, significans Amor, Desiderium. Homer. Iliad. ξ, Οὐ γὰρ πώποτε μ' ὧδε θεαὶ ἔρος ὠδὲ γυναῖκες Θυμὸν ἐνὶ στήθεσι πάλασσε χυδεῖς ἐνάμασσε. Hesiod. Theogon. Τῶν καὶ ὑπὸ βλεφάρων ἔρος εἵβετο δερκιοδφάων Λυσιμελής. καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωντα: de tribus Gratiis. Rursum Homer. Iliad. ρ, Τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐείδεται εἶδος ἄριστον Ἢ πολέμοιο. Et alibi sæpe, Αὐτὰρ ἐπὶ πόσιος καὶ ἐδητύος εἶδος ἄριστον, postquam verò cibi & potus deliderium exemerunt sibi. id est explerunt. Pro quo Virgil. dicit, Postquam exempta fames epulis. INDE Ἐρόεις, εντος, ὁ, Amabilis, Gratiosus, Venustus. Hesiod. Θαλίη τ' ἐρόεντα: cuius videlicet ὑπὸ βλεφάρων ἔρος εἵβετο δερκιοδφάων, vtpote καλὸν ὑπ' ὀφρύσι δερκιοδφάων. Sic ex Epigr. affertur ἐρόεις τύπος pro Amabilis effigies.
Ἐροτιὼ, dici pro ἑορτιὼ, Festum, autor Hesych.
Ἔροτις, t. 1, c. 1206, c
Ἔροψ, Erops: auis quædam, teste Hesychio.
Ἐπικαυστα, t. 1, c. 260, g. & 1259, b
Ἐρπέδοντα. Hesychio ὀλίπεδα: suprà ἀρτεδόεντα.
Ἐρπετὸν ἥπερ, t. 1, c. 906, c. & 1258, c.

A Ἑρπετὸς, t. 1, c. 1258, b. Ἑρπηδών, ib. g
Ἑρπήνη, t. 3, c. 877, a. Ἑρπὶς, t. 1, c. 1258, c
Ἑρπηστὴς, ib. g. Ἑρπηστικὸς, ib. h
Ἑρπετοδόης, t. 1, c. 1259, a. Ἑρπὶς, ib.
Ἑρπὸν, t. 1, c. 1258, c. Ἑρπύζω, t. 1, c. 1259, d
Ἑρπύλλη δολιχόπτερς, t. 3, c. 876, h
Ἑρπυλλὶς, Hesychio πτέλιξ, Cicada.
Ἑρπυλλος, t. 1, c. 1259, g. Ἑρπυλλος, ib.
Ἑρπυσμὸς, t. 1, c. 1259, e. Ἑρπυστὴρ, ib.
Ἑρπυστὴς, ib. Ἑρπυστικὸς, ib.
B Ἑρπω, t. 1, c. 1257, h
Ἔρρα, Hesychio ὀλιγεία: suprà ἄλεκα, in sing. num.
Ἐρρακόως, eidem ἐρρόως: quod & ῥαγαῖος. Infrà Ἐρρέως.
Ἐρράγλω, t. 1, c. 519, f
Ἐρραγκα, præt. perf. act. verbi ῥαίω.
Ἐρράδαμνος, à ῥάδομαι, t. 3, c. 694, a
Ἐρραὶ, Hesychio κριὸς, Aries.
Ἐρραστονδυμδρωος, t. 3, c. 665, e.
Ἐρρέξομαι, Hesychio est φθέγξομαι.
Ἐρρεφοεία, ας, ἡ, vide supra in Ἀρρηφορία.
C Ἐρρέδυκα, t. 3, c. 683, f. Ἐρρθοτο, ibid.
Ἐρρέως, Hesychio πρόχρως: pro quo paulo antè ἐρραγέως.
Ἐρρήθλω, seu Ἐρρέθλω, Dictus sum: aorist. 1 pass. à them. ῥέω significante Dico, vnde & ῥῆμα & ῥήτωρ & similia.
Ἐρρηφόροι, Hesychio οἱ τῇ Ἕρῃ ὁπτιλοῶτες τὰ νομιζόμενα. Suprà ἀρρηφόροι.
Ἐρρίγνη, poetica paragoge pro ἐρρίγη, ab ἐρρίγω.
Ἐρρηρόω, ὦ, pro ἀνειρόω, Inalgeo. vnde ἀνερρίγωσε apud Aristoph. in Pluto.
Ἐρρίγω, Horreo, Cum rigore trepido, Metuo cum horrore. verbum poeticum factum ex ἔρριγα, præterito medio thematis ῥιγέω, ita vt κεκλίηρα à κίκλιρα, & similia alia. Hesiodus, Αὐτὰς δὲ ἀπιδόντα καὶ ἐρρίγοντα ἑοικώς: Homerus Iliad. γ, Ὀρθὸς τις ἐρρίγησε καὶ ὀφθαλμοὺς ἀνέρωπον ἀείρωπον κατὰ ῥίζας.
D
Ἐρρίζωμαι, Radices egi: vnde infin. ἐρρίζωθεν. Ambo à themate ῥιζόω. Sic ἐρρικωμένος à ῥικνόω.
Ἐρρμμένος, t. 3, c. 712, c. Ἐρρίνοι, t. 3, c. 699, a
Ἐρρίφθω, Iactum sit. Ἰτῆ, Iacta esto alea, Esto: in Epigr. A them. act. ῥίπτω.
E Ἐρρόμις, t. 3, c. 712, f. Ἐρρύπκα, t. 3, c. 683, e
Ἐρρυλω, ib. f. Ἐρρυθμοῤῥός, t. 3, c. 726, f
Ἐρρύσατο, ου, ὁ, Rugosus. v. l. ex Diosc. l. 3. Vide Ἐρεωτος.
Ἐρρωσωμῤῥός, t. 1, c. 1264, e
Ἐρῤῥω, Æolicè pro ἔῤῥω, vnde fut. ἔρσω: vt φθέρρω pro φθείρω, vnde φθέρσω. ‖ Item Ægrè eo, Dolens & afflictus eo. Iliad. σ, de Vulcano claudo, αὐτὰρ ὁ ἐῤῥων Πλησίον ἔνθα Θέτιος ἷξε δόλ βρότοιο ἷξε φαεινοῦ. Et Odyss. η, Ulysses de Idothea, Ἦ μ' οἴω ἐῤῥοντα σιωλόπτο νόσφιν ἑταίρων. Vbi schol. quoque exponit μετὰ λύπης πορευομένῳ καὶ φροῦδας. At quum Odyss. ι dicit, Εἰ δέ μοι μάλα πολλὰ τὰ κάλλιστον ὀνήσαιτε ἐῤῥόων, significat potius, Inauspicatò & magno meo malo huc veniens. Quo modo & ἐῤῥεν iubetur aliquis pro Abire in malam rem, Facessere in malam crucem. Il. ad. θ, Ἐῤῥε κακὴ γλαῦξ. Odyss. κ, Ἐῤῥε, ἐπεὶ ἄρα θεοῖσιν ἀπηχθεται ὀρθμὸς πόλ' ἱκάνεις Ibidem, Ἐῤῥ' ὀλ νῆσον ἅπασαν ἐλεήσετε ζωόντων. Aristoph. Pluto, Ἐῤῥ' ἐς κόρακας ἥτ' τον ἀφ' ἡμῶν. Quibus in locis nota etiam præpositiones ἀπὸ & ἐς, cum suis casibus. (Alibi idem comicus pro hoc ἐῤῥε dicit ὑπεφθάρηθι & ἀπεφθάρηθι) Similiter Plato in Philebo, de rebus mansuetis, αὐτὰ ἐῤῥεῖ ὥσπερ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν χώρας ἐπὶ τὴν ἀνίαν. Nam & hic accipiunt pro Facessere atque Abire. Alioquin ἐῤῥεῖν ea res dicitur quæ perierunt, intereunt, pessum eunt. vt apud Xenophontem in Sympos. scurra dicit, ἐπεὶ δὲ ὁ γέλως ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀπόλωλεν, ἐῤῥεῖ τὰ ἐμὰ πράγματα, Pessum eunt res meæ, Perii, Actum de me est. Plutarch. Cic. πλὴν ἡ ποιητικὴ ἀπῆ, πολλὰ δὲ φυλὰ ὀπηγορεύοντα, πάντα πάσαν ἀκλεῆ καὶ ἄτιμον ἐῤῥεῖν συμβέβηκεν, interire & euanescere. At Plato in Epist. πόλεις Ἑλλιδάδας ἐῤῥούσας ὑπὸ βαρβάρων οἰκίζειν, pro Deletas & excisas à barbaris. Affertur & ἐῤῥόν ἀπὸ βυθοῦ ex Epigramm. pro Ex fluctibus emicans. At ἐῤῥεῖ χαῖρε apud Euripidem in Hecuba, Fundebat libamina: à ῥέω vsurpato pro χέω. Rursum ab ἔῤῥω seu passiuo ἔῤῥομαι, affertur imperatiuus ἔῤῥε ex Eurip. pro Abi, Peri.

Ἐῤῥωγα, t. 1, c. 525, e. Ἐῤῥωμαι, t. 3, c. 730, f
Ἐῤῥωμδέστατος, t. 3, c. 731, c. Ἐῤῥωμδέστερον, adverb. ib. e
Ἐῤῥωμδέστερος, ib. c. Ἐῤῥωμδεστέρως, ib. e
Ἐῤῥωμδός, ib. b. Ἐῤῥωμδῶος, ib. e
Ἐῤῥωντο, Mouebantur: seu Ruebant. apud Hesiod. de Gorgonibus. à poetico them. ῥόω significante σείω.
Ἐῤῥωός, ὁ, Callimacho esse dicitur Aper: κάπρος, σύαγρος: Lycophroni Aries. τῷ δὲ ὁ ὀρούειν.
Ἐῤῥωσα, Roboraui, Confirmaui: à ῥώννυμι seu ῥόω.
Ἐῤῥώσθαι, t. 3, c. 730, g. Ἐῤῥωσο, ib. f
Ἐρσα, Ἐρσαῖος, Ἔρσος, vide in sequ. Ἔρση.
B Ἔρση, siue Ἕρση, ης, ἡ, Ros. Homer. ἔρση πεπαλῶσα, Virens ros: id est, faciens virescere & vigescere plantas. Hesychio est non solùm δρόσος, νόμα, sed etiam ὁμίχλη. At plural. ἔρσαι eidem sunt non modò δρόσοι, verùm & οἱ ὀνειρῶν μινόμενοι ἔνεροι, & τὰ ἀκαλὰ πρὸς πρόσωπα. Quo modo Homerus accepit, quum Odyss. ι, v. 120, dicit, δῖμκεκρι μένω ὀ ἕκαστα Ἕρκατο· χωὲς μὲν πρόσωνοι, χωὲς δ' μέπασαι, Χωὲς δ' αὖθ' ἕρσαι. Vbi scholiastes quoque exponit αἱ νεηνιαὶ καὶ ἁπαλαὶ, ac veluti δροσώδεις, Tenellæ agnæ & recentes adhuc à partu. INDE Ἐρσήεις, ET Ἐρσᾶεις, ET Ἐρσώδης, Rorulentus, Roscidus, Rore imbutus. Duorum priorum meminit Hesychius. Affert enim ἐρσαῖα pro δροσώδη. Et ἐρσήεις pro δρόσερος, νεαρός: itémq; ἐρσήεντα pro δροσινόν, ἠέμκιον. Sed affert & quartum, nimirum Ἔρσεα, exponēs itidem δροσώδη, ἁπαλὰ, νέα, ἐαρινά, Roscida, Tenera, Recētia, Verna. Primo ἐρσήεις & Homerus vsus est Iliados ω, 757. Ibi enim Hecuba de Hectore interfecto dicit, Νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ φοῖνιος ἐν μεγάροισι Κείσαι.
Ἔρσιν, Ionicè pro ὄρσιν seu ἄῤῥιν, Mas, Masculus, Virilis sexus. Herodot. ἐρσένων βοῶν. Idem, ἔρσενος γόνου. Idem, παῖδα τὰ ἔρσενα. vt & τὰ ἔρσεν dicitur Proles virilis.
Ἔρσις, siue Ἕρσις, ε. ι, c. 1142, d.
Ἐρσιμῤῥίνη, Schol. Nic. exp. δροσοζοῦσαν, βρεχομῤῥίνη, Ther. v. 631.
Ἐρσώδης, vide in Ἔρση.
Ἐρυγγαίνω, t. 1, c. 1247, g. Ἐρυγή, ib. f
Ἐρυγεῖν, Eructare: ab ἐρεύγω. Hesychio φωνεῖν.
Ἐρυγμὴ, epitheton rhaphani, teste Hesychio: forsan quòd ructus cieat.
Ἐρυγμάτιον, Eructo. vnde particip. ἐρυγμαίνουσα apud Hes. de boue seu vacca.
Ἐρυγματόδης, t. 1, c. 1247, f. Ἐρύγμηλος, ib.
Ἐρυγμός, ib.
Ἐρυγξ, Sepes, Septum: Hesychio τὸ ἕρκος τῶν προβάτων.
Ἐρυθαίνω, & Ἐρυθαίνομαι, t. 1, c. 1251, b
Ἐρύθημα, ibid. a
Ἐρυθίβιος, esse dicitur cognomētum Apollinis apud Rhodios, τῶν δὲ πλὴν ἔρυσι βίλω, quam ipsi ἐρυθίβιλον dicunt.
Ἐρυθραίνω, & Ἐρυθραίνομαι, t. 1, c. 1251, d
Ἐρυθραῖος, ibid. e
Ἐρύθημα, ατος, τὸ, Rubor. v. l. Suprà ἐρύθημα.
Ἐρυθρίας, t. 1, c. 1251, c. Ἐρυθριάω, ib. d. e
Ἐρυθρινὸς, t. 1, c. 1252, a. Ἐρυθρῖνος, ib.
Ἐρυθριον, t. 1, c. 1251, g. Ἐρυθρόγραμμος, t. 1, c. 877, f
Ἐρυθρόδανον, t. 1, c. 1251, b
Ἐρυθροδανῤῥία, Hesychio πυῤῥὰ, πυρροειδῆ, κόκκινα: aliis Tincta radice rubiæ, quæ ἐρυθρόδανον dicitur.
Ἐρυθροειδὴς, t. 1, c. 1251, h. Ἐρυθρὰς, ib.
Ἐρυθροκάρυλλος, t. 2, c. 97, f. & 1251, c
Ἐρυθρόκομος, Qui rubeis est comis. Ita cognominatā fuisse quandam mali Punici speciem discimus ex Plin. l. 13, c. 19: forsan ideo tingēdis vestibus vsurpatā. dicit enim florem mali Punici, balaustium dictum, tingēdis vestibus idoneum esse.
Ἐρυθρόνιον, siue Ἐρυθραϊκὸν, dicitur alterum saryrii genus, habens τῆς ῥίζης τὸν φλοιὸν πυῤῥὸν, teste Dioscoride libro 3, cap. 144. vt & Plinius lib. 26, cap. 10, Est & aliud (inquit) genus satyrii: erythraicon appellant: duræ radicis cortice rubro.
Ἐρυθρόπελας, t. 1, c. 1251, c. Ἐρυθρόπυς, ib. & t. 3, c. 511, b
Ἐρυθρὸς, t. 1, c. 1251, b. Ἐρυθρόστικτος, t. 3, c. 1034, g
Ἐρυκακέω, t. 1, c. 1267, d. Ἐρυκάκω, ib.
Ἐρυκανέω, ib. e. Ἐρυκάνω, ib.
Ἐρύκω, t. 1, c. 1266, g. & 1591, g. ob.
Ἔρυμα, t. 1, c. 1265, b

A Ἔρυμαι, per syncopen pro ἐρύομαι apud poetas. hoc est Custodio, Seruo, Tueor. Homer. Odyss. ε, φυλλων γὰρ ἔλυν χύσις ἠλίβατος πολλὴ, Οἵων τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἀνέρας ἐρύσσαι Ὧρῃ χειμερίῃ, quantúmque duos aut tres homines hyemali tēpore tueri & defendere aduersum frigus queat. vt & schol. exp. ῥύσασθαι, σώσαι. Idem Hom. Odyssea ξ, κελόμην ἑοῖσι ἑταίροις Αὐτὰρ παρ' νήεσι μένειν καὶ νῆας ἐρύσσαι, custodire ac tutari naues. vt & Apoll. Argon. lib. 2, ὄφρ' ἀμφί τ' ἔρυται, sub. πὶ χρυσόμαλλον ἔρος. Et rursum, κῶας ὅπως ἔρυτο δοκεύων. Quo ἔρυτο vtitur Homerus quoque. vt, de Hectore, Οἶος γὰρ οἴων ἔρυτο πόλιν καὶ τέχνα μακρά. Et Hesiod. Asp. Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν· ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο. Idē verò & pass. signif. dixit in Theogon. v. 304. Ἦ δ' ἔρυτ' εἰν Λείμωσιν τοῦ γθόνα λυσῃ ἔλυτρα. pro Tenebatur, seu Asseruabatur.
Ἐρυμβόνα, Cupediæ, Deliciæ, apud Ælianum. Ita v. lex. ex Suida. sed apud eum scribendum ἐρύμβων, à ῥυμβάω, de quo suo loco.
Ἐρυμνόωπος, t. 1, c. 1265, e. Ἐρυμνὸς, ib. d
Ἐρυμνότης, ib. e. Ἐρυμνοῦν, ib. f
Ἐρυμνῶδ'ες, Hesychio est λύσιν καὶ φλεγμονὴν παρέχον, ἢ ὑποφαῖνον.
Ἐρύομαι, t. 1, c. 1259, h. & 1264, f
Ἐρυσιμῤῥίνη, Hesychio κατεχρῤῥίνη, κωλυεμῤῥίνη: quo significatu & ἐρυκεμῤῥίνη dicitur.
Ἐρυσάμωνας, t. 1, c. 1260, a. Ἐρισπέζω, t. 1, c. 1266, e
Ἐρυσιβὴς, ης, ἡ, Rubigo: Hesychio νόσος τῆς ἀέρος ὀπωρινῆς τῶν φυτῶν καὶ καρπῶν. Theophr. De caussis plant. lib. 4, c. 15, esse dicit σῆψιν πινὰ τῶν ἐφιεμένων ὑγροῦ, maximéque infestare τὰ σπόδη καὶ τὰ χλόπια, in locis καίλοις καὶ δροσοβόλοις, superueniente sole rori. Vnde Plinius libro 18, cap. 17, Cælestē frugum vineárumque malū nullo minus noxium est rubigo. Frequentissima hæc in roscido tractu conuallibúsque. INDE Ἐρισιβώδης dicitur Rubiginosus. hoc est, vel Rubigini similis, vel Rubigini obnoxius, Qui rubigine infestatur. ITEM Ἐρισιβάω, ῶ, Rubigini obnoxius fum, vel Rubigine laborr. Theophr. in loco paulo antè citato, τὴ δ' ἀσφείων μάλιστα ἐρισιβᾶ νάσμος. Vtitur idem & alio verbo, NIMIRVM Ἐρισιβόομαι, significante Infestor seu vitior rubigine. Affertur enim ex eius Hist. plant. lib. 3, cap. 17 ἐρισιβούσθαι σῖτος μάλιστα τῆς πανελλίνιος, pro Rubigine infestatur.
Ἐρυσιβὴς, t. 1, c. 1260, a
Ἐρύσιμον, ου, τὸ, Erysimum: à Theophr. De caus. plant. lib. 2, cap. 17, numeratur inter semina ea quæ ἐλάχιστα sunt καὶ πολυχρόνια, vt milium, sesamum, papauer, cuminum. Idem eiusdem operis lib. 6, cap. 19, ἐρυσίμου καὶ σησάμου χλωρῶν ὄντων οὐδὲν ἀπέχουσι γόνον, διὰ τὴν πικρότητα καὶ δυσχυλίαν ξηραινόντων μᾶλλον. Eidem ferulaceū culmum tribuit, vt & sesamo, Hist. plant. libro 9, de frugum culmis loquens. nam inter fruges ipsum numerat, vt & Galen. in libro De aliment. facult. Plin. lib. 18, cap. 10, de sesama loquutus, Hunc (inquit) finale est in Asia Græciáque eryſimū: idémque erat nisi pinguius esset: quod apud nos vocant irionem, medicamentis annumerandum potius quàm frugibus. Et libro 22, cap. vltimo, Irionem (inquit) inter fruges sesamæ similem esse diximus, & à Græcis eryſimon vocari. Galli velarum appellant. Est autem fruticosum, foliis erucæ angustioribus paulo, semine nasturtii. Vbi quæ eryſimo semini tribuit, Dioscorides eryſimo herbæ, lib. 2, cap. 188. Paulus Ægin. libro 1, ἐρύσιμον, ὄρμινον, & δύζωμον, numerat inter olera quæ venerem excitant.
Ἐρυσίπελας, ατος, τὸ, Erysipelas: ἔρυθρος μετὰ φλεγμονῆς, ἐφ' ὃν ὅπ πυρετὸν καὶ φλέγμα ὀπφέρον, inquit Desinit. medic. autor. Celsus inter cancri species numerat τὰ ἐρυσίπελας, lib. 5, cap. 26, vbi differens quibus signis decernatur, ait, Modò super inflammationem rubor vlcus ambit, isque cum dolore procedit. ἐρυσίπελας Græci nominant. Pollux ἐρυθρόπελας vocat, Latini etiam sacrum ignem, vulgò [redacted] ignem sancti Antonii. Qu. Seren. Samonicus, Est etiam morbi species quæ dicitur ignis, Languida quo multo torrentur membra calore. Et Virgil. Georg. 4, — contactos artus sacer ignis edebat: de pecudibus loquens, de quibus & Columella

lib.7,cap.5, Est etiam insanabilis sacer ignis, quam pusulam vocant pastores. INDE Ἐρισιπελατώδης, Erysipelati similis, Erysipelatis speciem gerens, In erysipelas vergẽs. vt ἐρισιπελατώδεις φλεγμοναὶ apud Dioſc. lib.1,c.15:& viciſſim ἐρυσίπελας φλεγμονώδες apud Galen. Therap.lib.14, initio, & ad Glauc.l.2,c.1. quibus in locis fuſe de hoc vitio tractat.

Ἐρυσήπιολις, τ.1,c.1265,a

Ἐρυσίσκηπτρον, Eryſiceptrum: frutex ſpinoſus, alio nomine dictus ἀκανάλαθος, teſte Dioſc.l.1,c.19,& Plin.lib.12,c.24: quem vide & l.24,c.13.

Ἐρυσμός, Heſychio πόλεμος, Bellum, Pugna.

Ἐρυσός, eidem σαυρὶς, κάλαθος, Sportula, Quaſillus.

Ἐρυσός, τ.1,c.1260,b. Ἐρύω, τ.1,c.1259,h.& 1264,h

Ἔρφος, τ.3,c.1018,e

Ἐρχαγκήνη πυλαία, Heſychius dici tradit τὴν περιτυκωμένην καὶ σεσυχόμενον.

Ἐρχαπος, τ.1,c.1241,e. Ἐρχαπέω, ib.

Ἐρχομαι, τ.1,c.1267,e. Ἐρχόμενος, ib.g

Ἐρῶις, ιος, ἡ, Reptatio, ſeu (vt Plin.) Reptatus.

Ἐρῶ, Dicam: & ἐρῶ, Dicturus. fut. à them. εἴρω, de quo vide t.1,c.1148,g. In Epigr. σὺ κακῶς ἐρεῖς, malè tibi dicet. Et apud Euripidem, ἐρεῖ με πάσδε, Hæc in me dicet. At Plutarch. ἐρῶν προσῆλθε, prodit ad dicẽdum, id eſt ad orandum, ſ. cauſam.

Ἐρωάζει, Quieſcit, Quietus eſt: ἡσυχάζει, Heſych.

Ἐρωάς, eidem eſt ἐρωδιός. ea autem auis ſpecies eſt ex genere Diomedearum, vt volunt nonnulli. Suid. ciconiæ ſimilem eſſe dicit, & ita vocari quaſi ἑλωδιόν, παρὸ τὸ ἐν ἕλεσι διαπτείβειν. quod etymon admodum probabile eſt. Nam & Ariſtot. Hiſt. animalium lib.8, c.3, tradit ἐρωδιὸν & λευκερωδιὸν πρὸς τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμοὺς διαγίν. Vbi etiam ipſum à ciconia diſtinguit. Cæterùm Latinis di ci ardeam ſeu ardeolam, cognoſcet qui conferre volet quæ ipſe Hiſtor. animalium lib.9, cap.1 & 18 tradit, & Plinius libro 10, cap.60: vbi triplex eius genus enumerant.

Ἐρώεις, ὁ ὑποχωρῶν: ἐρώης autem, optatiuum. Ita apud Suid. in manuſcripto codice, ſed non ſine mendi ſuſpicione. In vulg.lex. exponitur ἐρώεις non ſolùm Cedens, ſed etiam Fluens, Deſiderabilis, verùm & ibi ſine vllo ea exemplo.

Ἐρωέω, αῖ, Eo, Fluo: interdũ & Impetu feror. exponitur enim non ſolùm χωρῶ, ῥέω, ſed etiam ὁρμῶ. Homer. Iliad. α, Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσῃ παρὰ δουρὶ, Fluet, Impetu feretur. Heſychio χωρήσῃ, ῥαγήσῃ. Idem Hom. Il. ψ, de equabus Antilochi acrius concitatis, αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω Ἀτρεΐδεω. Vbi ſignificat potius Deflexerunt: vt & ſcholiaſtes exp. ὀπίσω ἔδραμον. ¶ Alioqui ſignificat etiam Recedo, Regredior, Retrocedo, Retrogredior: vel etiã Ceſſo, Deſiſto. Iliad. χ, Ἤρξον ὅπῃ δή τοι νόος ἐπέλπετο, οὐδέ τ' ἐρώει. Iliad. τ, Θαρσαλέον νύ οἱ ὕπερ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα Πρὶν κάμνει πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. ¶ Actiuam etiam ſignificationem habet, declarans Inhibeo, Auerto, Repello. Iliad. ν, Τῷ κε καὶ ἐσύμβλητον ὑπὸ ἐρωήσειε τ' ἀπὸ νηῶν. vbi & ſcholiaſtes exponit ἀποστρέψοιτο καὶ ἐλάσοιτο. ¶ At Θησὸς ἐρωήσας ὁλοὸν κίρκος, Suidas ex Callimacho affert pro μειώσας, καταξας: Etymol. pro εἰς πλὴν ἔφαν καταγαγών.

Ἐρωή, ῆς, ἡ, Impetus. Heſychio ὁρμὴ & ῥόῃσις. Homer. Iliad. ο, ὅσσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίνεται, quouſque haſtæ emiſſæ impetus pertingit. Iliad. ρ, Δοίη κάρης ἐμοὶ, βελέων σὺ ἀσφύκοι ἐρωήν. Iliad. γ, ὀφέλλει δ' αἰδρὸς ἐρωήν. Et alibi, ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωήν. Et Iliad. ψ, σαυρὸς δηΐοιο ἐρωήν. Et Epigr. lib.1, ἡ πᾶσι κύματιν ἐρωή. ¶ Significat etiã καταπαυσις, vt Etymol. accipit in hoc loco eiuſdem Homeri Iliad. π, — πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή. ¶ Significat etiam Receſſio. ὑποχώρησις, Heſych. vt Dionyſ. quoque De ſitu orbis dicitur vſurpaſſe pro Fuga, ἀκρωγή.

Ἐρωμανής, τ.1,c.1226,d. Ἐρωμανία, ib.

Ἐρωμένη, Quæ amatur, Amica, Amaſia: interdum Meretrix. ἑταίρα. vt ἐρωμένη τῶ Δημητρίου, apud Athenæũ, de Lamia.

Ἐρωμένδρος, Qui amatur, Amicus, Amaſius: & in bonam & in malam partem, vt & præcedens. nam & de ſcorti ac meritorii pueri amaſio dicitur.

Ἔρως, τ.1,c.1226,b. Ἐρωτάριον, ib.h

Ἐρωτάω, Sciſcitor, Percontor, τ.1,c.1901,g. PASS. Ἐρωτῶμαι, τ.1,c.1903,a. Ἐρωτάω, Argumentum ſeu quæſtionem propono, τ.1,c.1903,d. Ἐρωτάω, Oro, &c. τ.1,c.1904,b.

Ἐρώτημα, τ.1,c.1905,f. Ἐρωτηματήω, ib.g

Ἐρωτηματικός, ib.f. Ἐρωτηματικῶς, ib.g

Ἐρωτηματίον, ib.h. Ἐρώτησις, ib.

Ἐρωτίδιον, τ.1,c.1226,h. Ἐρωτικός, ib.f

Ἐρωτικῶς, ib.g. Ἐρώτιον, ib.h

Ἐρωτοδιδάσκαλος, ib.d. Ἐρωτόλυπος, ib.

Ἐρωτολυγία, ib. Ἐρωτομανέω, ib.e

Ἐρωτομανὴς, ib.d. Ἐρωτομανία, ib.

Ἐρωτοπαίγνιον, ὀ, ὁ, ἢ, esse dicitur Poema, Amoris luſus.

Ἐρωτοπλοέω, τ.1,c.1226,c. Ἐρωτόπλους, ib.

Ἐρωτοφόρος, ib.

¶ Ἐς, Atticè & Ionicè pro εἰς dicitur: quod vide, τ.1,c.1155,g. Ἐς ἀεὶ, τ.1,c.112,g.& 113,b. Ἐς αἰεὶ, τ.1,c.113,h. Ἐς αὖτις, τ.1,c.457,g

Ἐς, imper. aor.2 act. ab ἵημι, vt θὲς à τίθημι.

Ἐσαγγελός, Ionicè pro εἰσαγγελός, τ.1,c.19,e. ITIDEM Ἐσαγγέλλω, Ionicè & Atticè etiam dicitur pro εἰσαγγέλλω, Nuntio intrò, Nuntium affero ſeu perfero ad. Herodot. ἐσαγγείλαι οἱ οὐδένα ἤθελον. Sic apud Thucydidem, ἐσαγγελθέντων.

Ἐσαγείρω, vel Εἰσαγείρω, τ.1,c.25,f

Ἐσαγίσματα, ibid.

Ἐσάγω, Ionicè & Atticè pro εἰσάγω, Introduco, vel Duco aut deduco in. Homer. Il.ω, de Mercurio, ὣς ἄρα φάτο, καὶ ἐπῴχετο ἀγχίαλον, Ἐς δ' ἄρα γε Πριάμοιο τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐσάπνης. At Iliad.ζ, v.252, Δαοδίκην ἐσάγουσα, pro προβιβοῦσα πρὸς Δαοδίκην. Neutraliter enim aliquando accipitur pro Introeo, Ingredior, vt & alia ab ἄγω compoſita.

Ἐσαεὶ, ſeu ἐς ἀεὶ, In ſempiternum. Vide τ.1,c.112,g.& 113,b.

Ἐσαθρέω, τ.1,c.1360,g

Ἐσακοντίζω, Iaculor in, Iacula immitto, Iacula torqueo in. Thucydides lib.2, pag.74, Ἐπορεύοντο δὲ ὀνείκεντο καὶ ἐσκονίζοντο.

Ἐσακούω, τ.1,c.290,a. Ἐσαλλομαι, τ.1,c.340,a

Ἐσάλπω, ibid.

Ἔσαν, Erant: poeticè pro ἦσαν, ab εἰμί. Homer. Odyſſ.ο, Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι. At ἔσαν, Miſerunt: aoriſt.2 act. ab ἵημι, vt ἔθεσαν à τίθημι.

Ἐσαυδρόω, ῶ, Viris impleo, Virili prole habitatum reddo. Apollon. Argon. libro 2, τὸν δ' ὀνὶ λέκτρῃσι γυναικείῃσι ἐόντα πανήμερον, εἰσόκε Λῆμνον Πᾶσαν ἐσαυδρώσῃ, donec Lemnũ virili ſobole implerit. Paulo antè dicit, ὄφρα κεν αὖτις Ναίηται μετόπισθεν ἀνικήεσσης ἀνδράσι Λῆμνος. Olim enim in Lemno κουριδίας μὲν ἀπωνήαντο γαμετὰς Λίνέρες ἐχθήρανες, ἕνεκ' δὴ δηΐαδ' ἔασι Θρηϊκιὼ ἔρος. quamobrem illæ zelotypia tactæ & accenſæ σὺν τῇσιν ἑοῖς ἔρραισαν ἀκοίτας Ἀμφ' ἄλοχοι, πᾶσ' δ' ἄρσεν ὀμοῦ γένος.

Ἐσάντα, τ.1,c.457,g

Ἔσαντο, Impleuerunt: ab ἔω ſignificante πληρόω, inquit ſcholiaſtes Heſiodi in hoc hemiſtichio, Ἀσπ.v.255, αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἄρ' ἔσαντο Αἵματος αἰδομένου. Itidemq; & ἵστο pro ἐπλήρωσαν accipit in hoc Homerico verſu, ἐπὶ βρόσιος καὶ ἐδηΐτυος ὄξεον ἵστο. Quod tamen & aliter accipitur, pro Miſerunt, ἔξεντο ἔρον, Emiſerunt foras, Sibi exemerunt.

Ἐσάπην, Putrefactus ſum, Computrui: aoriſt.2 paſſ. ab act. them. σήπω.

Ἐσαπικνέεσθαι, Venire ad, Accedere: Ionicè apud Herodot. pro εἰσαφικνέεσθαι.

Ἐσαρεσκόω, τ.1,c.517,f

Ἑσής, Qui collocauit, Qui ſedere iuſſit vel fecit: item Qui induit. illud, ab ἕζω, hoc, ab ἕνυμι ſeu ἕω. Poetæ geminato metri cauſa σ dicunt ἔσσας.

Ἐσαυλίζω, ex Epigr. pro Inſpicio.

Ἐσαύριον, τ.1,c.628,c

Ἐσαῦις, ſiue Ἐσαῦθις, Iterum, Denuó. Pro Aliàs, ex Apollonio Rhod. Argon. lib.2, ἐσαῦις ὀνίφλοβον. Scribuntur verò hæc & diuiſim.

Ἐσάχρι, Aduſque. Apollon. Rhod.

Ἐσαφικνέομαι, Peruenio ad, vel Accedo.

Ἐσβαίνω, Ionicè vel Atticè pro εἰσβαίνω. Herodot. ἐσβαὶς ἐς

ποταμόν, Ingreſſus in fluuium.

Ἐσβάλλω, itidem pro εἰσβάλλω, Iniicio, Immitto, Impono. Herodot. dicit ἐσβάλλομαι τοῖς ἵπποις ἐς νέας, pro Impono ſeu introduco equos in naues. Apud eundem neutraliter accipitur pro Ingredior, quum dicit, ἐσβάλλει ἐς Ταύναιν: & ἐσβάλλει ἐς Αἰγυπτον. Alioqui in neutrali ſignificatione ponitur pro Irruo, Inuado, Irrumpo. Ariſtoph. Acharn. Ὅκκ' ἐσβαλεῖν τοὺς ἀρουραῖοι μύες, Quum irruetis in agros veluti agreſtes ſeu aruales mures. Vbi ſchol. ἐσβαλεῖν eſſe vult τὸ πνας ἐν ἀγρῷ εἰς ἐλθόντας ὀκνόψαι πάντα τὰ ἐν αὐτῷ.

Ἐσβήκα, τ.3,c.748,c. Ἐσβίω, à σβῆμι, ib.

Ἐσβιβάζω, Introduco: Ionicè vel Atticè pro εἰσβιβάζω.

Ἐσβολή, itidem pro εἰσβολή. Significat & Irruptio, Inuaſio: & Ingreſſus. Herodot. ἐσβολὴ ἐς πεδίον, ingreſſus in planitiem. Idem, ἐσβολαὶ ἐς Αἰγυπτον, Ingreſſus in Ægyptum. Apud Ariſtoph. Ranis, ἐσβολαὶ γὰρ εἰσι πολλαὶ χἄτεραι τῶν σοφισμάτων, ſchol. expon. itidem ἐξοδοι, item ἀφορμαὶ, ὁρμαί.

Ἐσγάφ, Donec. Ἐσγόνατα, τά, Palearia. v.l.

Ἐσδέχομαι, Recipio intrò, Excipio: Ionicè pro εἰσδέχομαι.

Ἐσδέρκω, Inſpicio, Intueor. vnde aor.2 ἐσέδρακον.

Ἐσδρομή, ῆς, ἡ, Incurſus, Incurſio, Inuaſio.

Ἐσδύνω, & Ἐσδύομαι, Ingredior, Introeo. aor.2, ἐσέδυν, Ingreſſus ſum: tanquam ab ἔδυμι.

Ἔσε, Atticè pro ἔσῃ, Eris: à them. εἰμί.

Ἐσελκύω, Atticè & Ionicè pro εἰσελκύω, Pertraho in.

Ἐσενέκαυσαι, Intuliſſe: Ionicè pro εἰσενέγκαυσαι, ab εἰσενέγκω ſeu εἰσφέρω.

Ἐσέπεπτο, τ.1,c.1160,g

Ἐσερπύζω, Irrepo: pro εἰσερπύζω.

Ἐσέρχομαι, τ.1,c.1269,a. Ἐσέχω, τ.1,c.1341,c

Ἐσηγάλεον, Heſ. exp. ἄγαν θαυμαστόν, Valde admirabilem.

Ἐσηγέομαι, Induco, Adduco, Suadeo. VNDE Ἐσήγησις, εως, ἡ, Inductio. Aliis etiam Caput. ET Ἐσηγητής, ῆ, ὁ, Dux: qui videlicet aliquò introducit.

Ἐσηθέω, Colo ſeu decolo in. Aliis etiam Infercio, Infero.

Ἐσηθίζω, τ.1,c.1449,c

Ἐσῆκεν, Immiſit: ab ἐείκμι pro εἰείκμι. Herodot. ἐεῖκε τοῖς Πέρσεις ἐς τὸ τεῖχος, pro Introduxit. AT Ἐσήκω, eſt Venio ſeu peruenio in.

Ἐσηλυσή, ῆς, ἡ, Ingreſſus: in Epigr. pro εἰσέλυσις.

Ἐσθ' ἅ, τ.1,c.xvi,b. Ἐσθέομαι, τ.1,c.1382,f

Ἐσθημα, ib.g. Ἐσθηδίδιος, τ.1,c.1908,e

Ἐσθής, τ.1,c.1381,e. Ἐσθησις, ib.g

Ἐσθίω, τ.1,c.1908,f. Ἐσθίομαι, τ.1,c.1909,e

Ἐσθλός, Bonus: interdũ & Probus, Frugi: de perſona. Homer. Odyſſ.χ, Οὔ πνα τόν πέσσον δηλήθονιον αἰθρώπων, Οὐ κακὸν οὐδὲ ἐσθλόν. De re, Bonus, Vtilis. Homer. Il. ι, Ἐσθλὰς καὶ ταυκιῆς βουλῆς. Sic aliquid dicitur eſſe ἐσθλόν, bonum & vtile, quod videlicet prodeſt & iuuat. Hom. Iliad. ω, Ἐσθλὸν γὰρ Διὶ τέκεσσι αὐσοχέ ὦδι, ἀν κ' ἐλέκεσθαι. Il. ο, Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται ὅτ' ἄγγελος αἰσιμα εἰδῇ. Sic aliquis ἐσθλὰ νοεῖ, ἀγορεύει, πρεσσέει. Heſiod. Erg. Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω. Hom. Odyſſ. ρ, Ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυνοδόμευον. Et Il. β, — ἦ δὴ μορί' Ὀδυσσεῖ ἐσθλὰ ἔοργε. ¶ Rurſum ἐσθλὸς de perſona, Bonus, Strenuus, Fortis. Iliad. ξ, Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χρεῖα δ' χείροιν δύσκεν. Il. π, πολλῶν τε κἠ ἐσθλῶν γουνῶν τ' ἔλυσεν. Odyſſ. π, ἐσθλὰ ἐπαμύνοντες. At Iliad. ο, Ἐσθλὸς δ' ἐν ταδίῃ, quidam malũt interpr. Peritus: quũ præcedat, δηΐοιο μὴ ἄκοντι. INDE Ἐσθλωμα, ατος, τὸ, Factum ſtrenuum & facinus præclarum. Eurip. κηρυσσόμενα ἐσθλώματα, Præclara & decantata facinora.

Ἐσθορέω, τ.1,c.1575,b. Ἔσθος, τ.1,c.1381,f

Ἐσθύω, τ.1,c.1907,d. Ἐσθῶ, τ.1,c.1908,d

Ἐσία, Suidæ πρεσβεία, Legatio. pro quo ἱερεία apud Hom. ſcribendum potius ἔσπα, ab ἵημι.

Ἐσιάλωνται, Doricè pro εἰσιάλωσιν: ab εἰσιάλω, Immitto.

Ἐσιδρύομαι, τ.1,c.1094,a

Ἐσιέναι, Inire. ἐσιέναι ἐς σπονδάς, In fœdera concedere ſeu ire. Sic ἐσίῃ, Ineat, Inceſſat. Herodotus, ἐπεὰν σφέας ἐσίῃ οἶκος.

Ἔσις, τ.1,c.1935,g

Ἐστήρια, τά, Sacra quæ initio anni fiebant vt felix totius anni auſpicium foret: Romæ calendis Ianuariis, Athenis νουμηνίᾳ τῆ ἑκατομβαιῶνος. Demoſth. De malè obita leg. ἡ βουλὴ τὰ ἐστήρια ἔθυσεν, σωθεισῶν ἡμῶν ἐκοινώνησεν οἱ στρατηγοὶ, καὶ φρόδον εἰπεῖν αἱ ὧραι πᾶσαι. Dion Coceius, τῆ Ἰουλίου τὰ ἐστήρια τῆ νουμεωίᾳ θύοντες, ῥαβδοῦχός πε ἀπτῆ ἔπεσεν. Heſychio ἐστήριον eſt τὸ ἐν μέσῳ αὐλίμια.

Ἐσκαμμένος, τ.3,c.806,e. Ἐσκαμμαι, τ.3,c.822,b

Ἐσκεμμένος, Conſideratus: & ADVERBIVM Ἐσκεμμένως, Conſideratè, Circunſpectè. Poll. l.6. Ambo ſunt à σκέπομαι.

Ἐσκιαγραφικός, τ.3,c.866,h

Ἐσκλείω, Includo: Ionicè ſeu Atticè pro εἰσκλείω.

Ἔσκλικα, τ.3,c.815,h. Ἐσκληκός, ib.

Ἐσκληκός, ibid.

Ἐσκυφίζω, Radendo interere: εἰσκυφίειν. Heſychio ξυρῆσαι.

Ἐσκομιδή, τ.2,c.314,e. Ἐσκομίζω, ib.d

Ἔσκον, Eram, vel Erant: Ionicè pro ἦν & ἦσαν: ab ἔω ſeu εἰμί.

Ἐσκύπω, Pronus introſpicio, Intueor capite inclinato.

Ἐσλεύσσω, Intueor, Inſpicio. Soph. ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη.

Ἐσλός, Doricè pro ἐσθλός, Bonus.

Ἐσμασάμβυος, Erot. ex Hippocr. affert pro ἐμβαλών.

Ἐσμαίνω, τ.2,c.805,d. Ἐσμαίνω, τ.2,c.804,b

Ἐσμός, τ.1,c.1680,g

Ἐσνέω, Innato, Natando ingredior. εἰσκολυμβάω.

Ἐσοικέω, τ.2,c.1224,h. Ἐσοικίζω, τ.2,c.1218,g

Ἔσομαι, Ero: fut.1 med. verbi εἰμὶ, ex inuſ. th. ἔω.

Ἐσόπομαι, τ.2,c.1385,d. Ἐσοπτίζομαι, ib.e

Ἐσοπτροειδής, ib. Ἔσοπτρον, ib.d

Ἐσοφοῦν, τ.2,c.1419,d. Ἐσορμαίω, τ.2,c.1452,a

Ἔσσωται, Doricè pro ἔσονται, Erunt: ab εἰμί.

Ἐσστεισμένα, τά, τ.3,c.939,c

Ἐσπέμπω, & Ἐσπέμπομαι, τ.3,c.204,b

Ἐσπεπτωμένος, Aſcititius: ſeu Aſcitus. ab εἰς πτόεμαι.

Ἐσπέρ, Dum, Donec. Exponitur etiam In poſterum.

Ἑσπέρα, τ.1,c.1275,h. Ἑσπερίδες, ib.g

Ἑσπερίζομαι, ib. Ἑσπερινός, ib.f

Ἑσπέριος, ib.e. Ἑσπέρις, ib.f

Ἑσπέρισμα, ib.g.& 1911,d.ob. Ἑσπερος, τ.1,c.1274,h

Ἐσπίπτω, Incido: interdum & Irruo. At ἐσπίπτει ἐς ἢ εἴρκτιω apud Thuc. pro Conijcitur in carcerem.

Ἐσπλέω, Nauigo in, Naui intro. Thuc. VNDE Ἔσπλους τὸ λιμένος, apud eundẽ, Aditus ſeu fauces portus, Introitus: vbi nimirum ingrediuntur in ipſos naues.

Ἐσποιέω, τ.3,c.435,f. Ἔσπομαι, τ.1,c.1220,f

Ἐσπουδασμένως, τ.3,c.952,a. Ἐσπουδάζις, τ.3,c.535,a

Ἐσπουδάζω, ib.

Ἔσπω, Dico: poeticè pro ἔπω, vt ἔσπομαι pro ἕπομαι. Hom. Iliad. β, Ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι, Dicite nũc muſæ mihi. ſeu Pandite. De quo loco vide Gell. l.18, c.9.

Ἔσπα, Sedere feci, Locaui: poeticè pro ἕσσα, ab ἕζω. Itẽ Indui: ab ἕνυμι ſeu ἕω. Hom. Od. θ, Ἀμφὶ δ' εἵματα ἕσσε. Et alibi, πᾶσι δ' χροῖ εἵματα ἕσσεν.

Ἔσσαι μὲ χλαῖναν, apud Hom. Od. ξ, Indue me lænam. Vbi eſt vel aor.1 infin. modi, act. vocis: vel aor.1 med. imper. modi: ab eodem ἕνυμι, ſeu ἕω.

Ἐστάμιν, τ.1,c.1379,d

Ἐστήν, Rex. βασιλεύς. Etymol. ex Callimacho, Οὔ σε θεὸν ἐσσῆνα πάλιν θέσαν. Idem annotat Epheſiorũ dialecto ita dici τὸν βασιλέα, metaphora ab apum rege, qui propriè ἐστὴν dictus ſit: παρὰ τὸ ἵστα καὶ ἱδρύσαι, vnde & ἑσμὸς ſeu ἐσμός.

Ἐστί, τ.1,c.1129,h. Ἔστω, τ.1,c.1379,e

Ἐστόμαι, τ.1,c.1478,h. Ἐστόμαι, τ.3,c.759,f

Ἐστύθμος, ib.g. Ἐστυμθίως, ib.h

Ἔσται, τ.1,c.1732,e. Ἔσταικα, τ.1,c.1771,a

Ἐσταλωπία, Fortũ veſtiarium, Tarentinis, teſte Heſ.

Ἔστη, τ.1,c.1157,h. Ἑστεκωθρός, τ.3,c.1010,f

Ἑστεκωθρίως, ib. Ἑστηκα, τ.1,c.1732,e

Ἑστηκεναι, τ.1,c.1733,c

Ἑστήκω, thema factum more Syracuſano ex præterito perf. ἕστηκα, vt κεκλήγω, ἐκέκληγα & ſimilia poetis præſertim vſitata. Significat autem Sto, & quidem Conſtanter ſto, Perſto. Demoſth. ὅπου τὰ ἔσχατα ἑστήκῃ δῆλα πᾶσιν ἀνθρώποις. Idem, τεκμήριον ἑστήξεισι αἱ ἧλαι. Et Syneſ. ὁρθὸς ἑστήξει. Media voce Ariſtot. Metaphyſ. lib.8, ἀεὶ γὰρ τὸ πρῶτον

ἑστηκὸς ἐπίξεται καὶ τὸ καθεδούμενον καθεδεῖται. At PARTICIP. Ἑστηκὼς, ex ἵστημι est, significans itidem Stans, Cõsistens, Constãs, Firmus. vnde ἑστηκυῖα ἡλικία apud Plat. quæ Ciceroni Constans & firmata ætas.

Ἑστήμερος, exponitur Interim. Vt sit In tunc, Vsque in illud tempus. Vtitur autem eo Homerus annexa etiam particula δέ. Odyss.η. Nam ibi Alcinous Vlyssi dicit, Ἠοῦμην σ' ἐς πόλιν ἐγὼ πεκμαίρομαι (ὄφρ' οὔ σε δὴ ἥρ) Δύρνον, ἑστήμερος δὲ σὺ μοῦ δεδέμενος ὕπνῳ Λύσεαι, οἱ σ' ἐλόωσι φαεσίμβροτοι. Ita enim scribit Eustathius, annotans ἑστήμερος dici vt ἐναύριον: ἐπίκπαιν autem illam quæ in fine est, esse superfluam, nec præpositionis vim obtinere, vt & in ἡμερόδε. sed aliis potius dirimendum ab ἑστήμερος videtur δέ, & significationẽ suam retinere, quibus & ego assentior. Breuium scholiorum autor diuisim legit, vt qui τὸ ἡμερος duntaxat mentionem faciat, exponens πεκπαῦπα.

Ἑστίω, t.1, c.1732, d

Ἑστιὼς, per syncopen pro ἑστηκὼς, Stans, Perstans. Apollon. Arg. l.2, Ἑστιὼς εἰς αὐτὸν ἐχ' ὄμματα. At ex Hesiodo, ἑστιὼς κεφαλῇ, pro Nixus capite.

Ἐστί, impersonale pro Licet, t.1, c.1131, b

Ἑστία, t.1, c.1276, a. Ἑστίαμα, t.1, c.1277, d
Ἑστίαμων, t.1, c.1276, c. Ἑστιάομαι, t.1, c.1277, b
Ἑστιαρχος, t.1, c.1276, d. Ἑστιάς, t.1, c.1277, a
Ἑστιατής, ib.d. Ἑστιατρία, ib.e
Ἑστιατριον, ib. Ἑστιάτωρ, ib.d
Ἑστιάω, ib.b. Ἑστίημι, t.3, c.1493, d
Ἑστιᾶ, t.1, c. XVI, a. Ἑστιῶς, t.4, c.811, b
Ἑστιπάμμων, t.1, c.1276, d. Ἑστιοῦχος, ib.e
Ἑστὸν, t.1, c.1379, e. Ἑστω, Sit Sit ita. ab εἰμί.

Ἑστωρ, ορος, ὁ, Clauus temonis. id est, Clauus ille seu paxillus qui per iugum in temonem defigitur, & circa quem subiugia lora voluuntur. Hom. Il. ω, Ἐκ δ' ἕφερον ζυγὸν ἐσθλὸν ἅμα ζυγῷ ἠνεάπηχυ. Καὶ τὸ μὲν οὖ κατέθηκαν ἐϋξέσῳ ἐνὶ ῥυμῷ, Πεῖρ' ἐνὶ φωτήρι. ὀβρὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον. Vbi schol. quoque exponit τὴν ἐνιεμένην πειστήριον καὶ τὸν ῥυμοῦ τοῦ ζυγοῦ: sed annotans, quosdam scribere ἔκπρι. Quæ scriptura non malè quadrat. retinetur enim eo clauo iugum ne excidat, vtpote per eum temonia affixum, retinentibus simul subiugiis loris circum eum volutis. Itidem Aristobulus apud Plutarchum in Alexandro, de nodo Gordio loquens, dicit πολὺ ῥᾴδιον αὐτὸν τοῦ λύειν ῥηγνύντα, ὀξεῖαν τὸ ῥυμοῦ τὸν ἕστορα καλούμενον, ᾧ συνέχει τὸ ζυγόδεσμον.

Ἑστὼς, pro ἑστὼς seu ἑστηκὼς, per syncopen: participiũ præt. perf. act. ab ἵστημι.

Ἐσύστερον, vel potius ἐς ὕστερον, In posterum, Posthac. Nonn.

Ἐσφέρω, Ionicè seu Atticè pro εἰσφέρω, Infero. Thucyd.

VNDE Ἐσφορὰ, ᾶς, ἡ, Illatio: item Collatio, Tributum.

Ἐσφοιτάω, t.4, c.185, g. Ἐσχάρα, t.1, c.1371, g
Ἐσχαρόζ, t.1, c.1372, e. Ἐσχαρέω, ib.d
Ἐσχαρεών, ib.f. Ἐσχάριον, ib.
Ἐσχάριος, ib. Ἐσχαρίς, ib.
Ἐσχαρίτης, ib.e. Ἐσχαρόομαι, ib.
Ἐσχάς, Hesychio piscis quidam.
Ἐσχάσφιν, t.1, c.1371, g. Ἐσχάτωσις, t.1, c.1372, e
Ἐσχατικὸς, ib. Ἐσχατόω, t.1, c.1371, g
Ἐσχατὰ, ib.e
Ἐσχατάω, ῶ, F. άσω, Sum in extrema parte. v.l.
Ἐσχαλίζω, Extremus seu postremus sum, Tardo. Maccab. I. 1, c.5, ὀπισωσάγον τοὺς ἐσχατίζοντας, Extremos.
Ἐσχάτος, t.1, c.1371, f
Ἐσχατόγηρως, t.1, c.847, h. & 1371, e
Ἐσχατιὴ, t.1, c.1371, f. Ἐσχατιόω, ib.
Ἐσχατος, t.1, c.1370, g. Ἐσχατόω, ib.f
Ἐσχάτως, t.1, c.1371, e
Ἔσω, Sedere facio, Collocabo: fut. verbi ἕζω. Item Induam: fut. verbi ἕννυμι ex ἕω.
Ἔσω, t.1, c.1157, g. Ἔσωθεν, ib.h
Ἐσωπή, ῆς, ἡ, Aspectus. Ἐσώπατος, Intimus, Penitissimus.
¶ Ἐπὶ, t.1, c.1282, e
Ἐπαίζω, t.1, c.1284, b. Ἐπαίομαι, ib.c
Ἐπαίρω, t.1, c.1279, a. Ἐπαιρεία, t.1, c.1280, h
Ἐπαιρεκάκης, t.1, c.1281, b. Ἐπαιρέτος, t.1, c.1280, f
Ἐπαιρθόω, ib.h. Ἐπαιρόω, t.1, c.1281, b
Ἐπαίρη, t.1, c.1279, a. Ἐπαίρησις, t.1, c.1281, d

Ἐπαιρία, t.1, c.1280, c. Ἐπαιρίδεια, ibid. g
Ἐπαιρίδιον, ibid.
Ἐπαιρίζω, & Ἐπαιρίζομαι, t.1, c.1281, d
Ἐπαιρικὸς, t.1, c.1280, d. Ἐπαίριος, ib. g
Ἐπαιρὶς, ib. Ἐπαιρισμὸς, t.1, c.1281, g
Ἐπαιρισὴς, ib. Ἐπαιρίσιος, ib. h
Ἐπαῖρος, t.1, c.1277, f. Ἐπᾶρος, cum genit. rei, &c. c.1278, g.
Ἐπάρος, Administer, &c. ib.
Ἐπαιὼν, Hesych. affert pro ἀληθῶς σφόδρα.
Ἐπάρη, εἰδῆ ἐπάρη, φίλη, σωτηρὸς, Sodalis, Amica, Socia. Est ei & ἡ Περσεφόνη, Proserpina.
Ἐπαρία, idem ac ἑταιρία, Sodalitas.
Ἐπαρίζομαι, t.1, c.1281, e. Ἔπαρος, t.1, c.1278, h
Ἔπασος, t.1, c.1284, c. Ἐπασμὸς, ib.
Ἐπαστῶς, Hesychio ἀληθῶς, Verè, Reuera. ἐπόμενος.
Ἔπαυον, eidem τὸ κατ' ἔπος, ἐπήσιον, Annuum.
Ἐπαλὶς, eodem teste piscis qui & χρύσοφρις dicitur.
Ἐπαβουπάδεια, t.1, c.1282, h. Ἐπεσδ' μῶνες, ib.
Ἐπόκριτος, ib. Ἐπόκριθον, ib.a
Ἐπὸς, ib.e. Ἐπεσάκις, t.1, c.1288, g
Ἐπεσαλκὼς, t.1, c.330, g. Ἐπεσαλκὴς, ib.e
Ἔπραν, t.1, c.1287, h
Ἐπρεγκεφαλῶν, Poll. ex Aristoph. affert pro ἀβροφρονεῖν, De sipere. Plaut. dicit Laborare cerebro.
Ἐπρὴς, t.1, c.1288, g. Ἐπρήμερος, t.1, c.1461, a
Ἐπρήρεα, Hesychio ἀμφίβολα, Ambigua. Forsan etiã Alteri quadrantia.
Ἐπρηφὶς, t.1, c.1288, g. Ἐπροσθυὴς, t.1, c.834, a
Ἐπρόγλαυκος, t.1, c.858, e. Ἐπρόγλωσσος, t.1, c.855, h
Ἐπρόγναθος, t.2, c.56, b
Ἐπρογνώμων, Qui alterius seu diuersæ est sententiæ, Diuersa sentiens. VNDE Ἐπρογνωμοσύνη, ης, ἡ, Diuersa sententia. Ioseph. εἰ δέ τις ἄλλως δοξάζειν βούλεται περὶ αὐτῶν, αἰέν γλιπτὰν ἐχέτω τὴν ἐπρογνωμοσυνίαν. id est τὸ ἄλλως δοξάζειν, Alter sentire. τὸ ἐπροδοξεῖν, πλὴν ἐπροδοξίαν.
Ἐπρόγονον ζῶον, dicitur mulus à physicis, φ sit è diuerso semine prognatum animal, equino videlicet & asinino. Idem de lupo ceruario dici potest, qui Græcis ψῶς est.
Ἐπροδιδασκαλέω, t.1, c.986, c
Ἐπροδοξέω, t.1, c.1034, d. & c.1035, d
Ἐπροδοξία, t.1, c.1035, d. Ἐπρόδοξος, ib.c. & 1584, e.ob.
Ἐπροειδὴς, t.1, c.1105, g. Ἐπροενεργὴς, in Ἐπροθελὴς.
Ἐπρόζυλος, t.1, c.1401, g. Ἐπροζήλωσ, ib.h
Ἐπροζυγεῖν, t.1, c.1393, g. Ἐπρόζυγος, ib.
Ἐπροθαλὴς, t.1, c.1493, g
Ἐπροθελὴς, Aliud volens. Damascen. ἐπροθελεῖς καὶ ἐπροενεργεῖς πολὺ τρεῖς ἀποδεικνύσας τὸ αἰρέσεις πεποίηκε εἰπεῖν αἱαΓκαδοπσόμεθα. i. aliam alia velle & agere seu ἐνεργεῖν.
Ἐπρεθρόπασος, t.1, c.1584, c. Ἐπρέθρωος, t.1, c.1579, c
Ἐπροῖος, t.1, c.1288, d. Ἐπροιόω, ib.e
Ἐπροίωσ, ib. Ἐπροίωσις, ib.f
Ἐπροκλεῖνς, Hesych. affert pro τὸ ἑτέρου κλέος.
Ἐπροκλινὴς, t.3, c.241, d. Ἐπρόκλιτος, t.2, c.252, d
Ἐπροκλίτως, ib. Ἐπροκοπία, t.3, c.1600, c
Ἐπροκρανία κεφαλαία, seu Ἐπροκρανία, absolutè, dicitur ὁπόταν τοῦθ' τὸ ἕτερον τῆ κρανίου μέρος πόνος ἔπεται, quum alteram cranii seu capitis partem dolor tẽtat, dextram vel sinistram: quæ & ἡμικρανία. Galenus in Isagoge & in Defin. medic. De quo sic Serenus, Portio si capitis morbo tentetur acuto.
Ἐπρόμαλλος, Altera parte villosus: oppos. τοῦ ἀμφίμαλλος.
Ἐπρομάσχαλος χιτὼν, dicitur ἡ ἐξωμὶς, teste Suida & Polluce. quia κατὰ τὸν ὠρίστερὸν πλευρὸν ῥαφὴν οὐκ εἶχεν. Vestis fuit seruilis, vt cõtrà ingenuorũ χιτὼν ἐκατερομάσχαλος, siue ἀμφιμάσχαλος.
Ἐπρομεγεθὴς, t.2, c.837, a. Ἐπρομερὴς, t.2, c.851, c
Ἐπρομήκης, t.2, c.912, d. Ἐπρομόλιος, t.2, c.965, d
Ἐπρόμορφος, t.2, c.971, c. Ἐπροπαθεία, t.3, c.73, d
Ἐπρόπλοια, t.3, c.370, b. Ἐπρόπλοιον, τὸ, subst. ib.a
Ἐπρόπλοις, t.3, c.369, h. Ἐπροσωπόω, t.2, c.1404, b
Ἐπροσωπικὸς, ib. Ἐπροσωπικῶς, ib.
Ἐπροσώπωσις, ib.
Ἐπρορρεπὴς, t.3, c.676, e. INDE Ἑτερορρεπεῖν, In alterã partem vergere seu propensum esse, In alteram partem inclinare. Pro quo ET Ἑτερορρεπεῖν dicitur, vt ἰσορρεπεῖν. Nã & ἑτερόρροπος dicitur pro ἑτερορρεπὴς. Galen.

ἑτερόρροπος ἐς ἣ γλῶ ἀφίεται, In alteram inclinata parte, In alteram partem vergens.
Ἑτερόρρυθμος, t.3, c.726, a
Ἕτερος, Alter, &c. t.1, c.1287, a. Ἕτερος, Alius, &c. c.1288, b.
Ἑτερόσε, t.1, c.1289, a. Ἑτερόσκιοι, οἱ, t.3, c.868, c
Ἑτερόσυρος, Qui alterius ordinis est & diuersæ seriei.
Ἑτερόσωμος, t.3, c.1044, d
Ἑτερόσοφα, dicuntur μέτρα quædã apud schol. Aristoph. quorum Triclin. quoque apud Sophoclem meminit ex Hephæstione, & Hephæstio in suo enchiridio. quum enim dixisset τῶν συστημάτων esse quædam ἄσοφα, quædã εὐσυμεόσοφα: & hæc αὐσυμεόσοφα διαιρεῖσθαι ac diuelli interueniente persona aliqua, choro, ephymnio, epodo, aut alio quopiam epiphonemate: subiungit. διαιρεῖται δ' ἤτοι εἰς δύο ἢ εἰς πλείω. ἐὰν μὲν οὖν εἰς δύο διαιρεθῇ, καλεῖται ἑτερόσοφον· ἐὰν δ' εἰς πλείονα, ἀλλοιόσοφον.
Ἑτεροσχήμων, t.1, c.1330, g. Ἑτερότης, t.1, c.1288, d
Ἑτεροτροπος, t.3, c.1638, c
Ἑτερούσιος, t.1, c.1132, f. Bud. scribit ἑτερούσιος, vt ὁμούσιος, ex Naz. afferens.
Ἑτεροφθαλμία, t.2, c.1410, d. Ἑτερόφθαλμος, ib.
Ἑτεροφρων, ονος, ὁ, ἡ, exponitur Aliter sentiẽs.
Ἑτεροφυὲς, exponitur & Diuersæ naturæ, & Alibi enatum.
Ἑτεροφυλος, t.4, c.246, c
Ἑτεροφωνος, Aliã & diuersam edens vocem, Voce differens. VNDE Ἑτεροφωνία, ας, ἡ, Diuersitas & differentia vocis. Ab Athen. lib.9, citatur Theophrasti liber περὶ ἑτεροφωνίας τῶν ὁμωνύμων, de diuersitate vocis in eiusdem generis rebus & animantibus.
Ἑτεροχρόω, ῶ, Alio & diuerso colore tum. Bud. ἑτεροχροοῦσα ex Basil. affert pro Verticoloria, vt iris.
Ἑτερόχρους, t.4, c.619, g
Ἑτερόχρωμος, Discolor. Bud. ex Hippiatr. μὴ ταυτὶς ἐχέτω ἑτεροχρώμους.
Ἑτερόχρως, t.4, c.619, g. Ἑτερῶν, t.1, c.1289, a
Ἑτέρωθεν, t.1, c.1288, g. Ἑτέρωθι, ib.h
Ἑτερώνιος, ib.f. Ἑτερωνυμία, t.2, c.1331, f
Ἑτερώνυμος, ib.d. Ἑτερωνύμως, ib.e
Ἑτέρως, t.1, c.1289, a. Ἑτέρωσε, ib.
Ἑτέρωσε, ibid.
Ἐτεωνεῖ, Hesychio ἀληθεύει, Verum dicit, Vera loquitur.
ET Ἐτεόνιος, eidem ἀληθῆ, Vera.
Ἔτης, t.1, c.1282, b. Ἐτησία, t.1, c.1296, a
Ἐτήσιος, t.1, c.1295, h. Ἐτητυμία, t.1, c.1284, b
Ἐτήτυμος, ib.a. Ἐτητύμως, ib.b
Ἔτι, Adhuc, &c. t.1, c.1290, c. Ἔτι, Amplius, &c. ib.f. Ἔτι, de futuro, &c. c.1291, c. Ἔτι, vacat, &c. ib.f.
Ἐπδὲ, ib.c. Ἐτάλω, t.3, c.1227, c
Ἐτνηρὸς, Ἐτνήρυστος, Ἐτνοδόκος, vide in sequ. Ἔτνος.
Ἔτνος, εος, τὸ, Puls ex leguminibus, Pulmentarium ex leguminibus confectum, fresis videlicet elixiique. Galen. enim in libro περὶ ἀχυμίας καὶ κακοχυμίας tradit ἔτνος esse & alios medicos nominare τὸ ὑπὸ τῶν ἐρεβίνθων ἑψόμενον καὶ χεδρόπων σκευαζόμενον. Sic sanè apud eundem Gal. legimus κυάμινον ἔτνος, apud Hippocr. φάκινον ἔτνος. Nimis igitur restringit vocabuli huius significationem schol. Aristoph. dum ἔτνος esse dicit εἶδος ἀθέρας ἀπὸ φασηλίων: & alibi, ἔτνος vocari τὸν ἀθέρα καὶ τὸ πῖσον ἀφέψημα seu ἕψημα. Nec enim ex phaseolis duntaxat & pisis fit, sed aliis etiam leguminibus. Deinde sunt qui ἀθέρα aut speciẽ ἀθάρας esse negent: quum eam Diosc. tradat σκεδαζόμενα ὑπὸ τῆς ἀλληλεσμῆς εἰς λεπτὸν ζεσαῖς, esse autem ῥόφημα ὡς ὥσπερ πολτάριον. ὑγρὸν ἔτνος verò sit spissius. Frequenter porro hoc vocabulo vtitur Aristoph. vt in Ran. Ἤδη ποτ' ἐπεθύμησας ἰδεῖν τῆς ἔτνος; Et rursum, Ἔπειτ' ἔφρτις, ἦφε κατεκκηθὲ χύτρα ἔτνος δυ' ἢ τρεῖς. Et in Concion. Χύτρας ἔτνος ἐψοῦσι αἱ νεῶτατα. In quorum locorum secundo nota addidile κατεκκηθὲ, fresorum, scil. ὀστεῖον, siue χεδροπῶν. alibi ὀβῆπαστα appellat τὰ ὀβῆπαστόμενα τῆ ἔτνει ἄλθυεσε, inquit eius schol. INDE Ἐτνοδόκος Τρύτη dicitur Tudicula seu cochlear quo τὸ ἔτνος δεχόμεθα & ex olla expromimus. quæ ETIAM Ἐτνήρυστος nominatur, quoniam εἰς τὸ ἔτνος ἀρυόμθα siue ἀρύτοθρ. id est quoniam ea pultem illam ex olla haurimus. In Epigramm. Καὶ κνῆσιν καὶ τὰν ἐτνοδόκον Τρύτραν. Aristoph. Acharnen. αἰάδδε δεῦρο πᾶν ἐτνηρυστὶ, ἵν' ἔτνος κατεχέω Τυλαπῆρος Τυτυυ. INDE ET Ἐτνηρὸν ἕψημα dicitur pro ἔτνος, seu simile τῆ ἔτνοι, aut quod est ὀξὺ ἔτνος. Athenæus ex Phania De plantis, χεδροπὸν δὲ ἡμερος φύσει ὑπαπέρματος ἢ ἑψήσεως ἕνεκα σπείρεται, ὀξὺ ὁ κύαμος, πίσος. ἐτνηρὸν γὰρ ὅλη Τυτυν ἕψημα γίνεται. i. solêt ex his ἑψεσθαι ἔτνη.
Ἐπιμαίζω, cum verbali suo ἐπιμαισία, vide post ἔπιμος.
Ἔπιμος, siue Ἐπίμος, (antiquo Attic. more, vt ἐρῆμος, ὁμῆος, & similia) Promptus, Paratus, Qui in prõptu & ad manum est. Hom. Od. ξ, ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα πεκεμίθμα κεῖεται ἄλλον. Et Il. ξ, ἦ ἄν Τυδεΐδῃ γ' ἑτοῖμα τιθοῖμεν. Et Thuc. l.1, p.8, ὅθεν τὰ ἔπιμα μᾶλλον τρέπονται: de iis historicis quibus ἀπελαίπωρός ἐστιν ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας. Dicunt etiam ὀξὺ ἐπίμου pro tanquam Epenu in quo in prõptu & ad manum est quod promere velis. Isocr. ad Philipp. φρασάτω τις σοὶ μὲν ὀξὺ ἐπίμου λόγῳ Τυδεΐδης. Et Xen. ὀξὺ ἐπίμου τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς φίλοις ἐστί. Vbi ὀξὺ ἐπίμου ἐστὶ idem est quod ἔπιμον ἐστί. Dicit enim Thuc. ἐπειδὴ αὐτῷ ἔπιμα ἦν. Pro quo alii dicunt ἔπιμον ἔχειν. At ἔπιμον ποιεῖσθαι, est Parare & facere vt in promptu & ad manu sit. Homo etiã aliquis esse ἔπιμος dicitur, itidem pro Prõptus, Paratus. Ac interdum cum infinitiuo, vt Parare apud Latinos. Demosth. Pro cor. τοῖς τῶν τῆς ἐλευθερίας ἀγωνίζεσθαι βουλομένοις ὑπαρχεῖν ὑμεῖς ἔπιμοι, καὶ βοηθεῖτε. Vbi etiam nota dantium personæ. Cum infin. Isocrates Panath. ἐπίμους οὖσιν ὁπῶν πόρρω. Xen. Parad. 4, ἔπιμοι εἰσι μαχεσθαι εἴ τις ἐξέρχοιτο. Neutro genere τὸ ἔπιμον substant. accipitur pro Promptitudo. Ex Philostrato τὸ ἔπιμον τῆς γνώμης affertur pro Animi iracũdia.
INDE ADVERB. Ἐπίμως, Promptè, Expeditè, Alacriter. Isocr. ad Archid. τοῖς λίαν πεφυσιμμένοις ποιοῦσι τὰ πρεσβευτικὰ ἔπιμως. Demosth. Pro cor. εἰς ἐχθρὸν καὶ τὸ πρεσβεύειν ἀλλήλοις ἐπίμως ἔχοντας. Item SVBSTANT. Ἐπιμότης, ητος, ἡ, Promptitudo, Alacritas, Propensio. Plut. De educ. lib. Δεῖ δὲ ἀνιμαζειν τῆς λόγων πλὴν ἐπιμότητα, Dicendi promptitudinem, seu Promptitudinem ad dicendum subitò & ex tempore. Greg. ἐπιμότης πρὸς τὸ χεῖρον, Animus ad id quod peius est promptior, Propensio ad malum. Est inde & VERBVM. Ἐπιμαίζω, idem significãs quod ἔπιμον ποιῶ, Paro, Expedio, Facio vt in promptu & ad manum sit. Hom. Il. α. Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὖτις ἐπιμαίσασι. Polyb. lib.5, ὁ δὲ Δόσιθεος τὸ σύστημα τῶν κεφαλῶν τοῖς ἐπιτεκτοσι, ἠπίμαιζε τοῖς ἠθροισμένοις καὶ πλὴν οἰκίαν. Passiua quoque & med. voce vtuntur in act. significat. Hom. Il. κ, suis firem, Νυκτὶ δ' ἐνὶ φορύμνῃ ἐναρὰ βροτοέσσα Δόλωνος Θῆκε Ὀδυσεὺς, ὅθ' ἱππὶ ἐπιμαισάμενοι Ἀθήνῃ, sacrificiũ pararent Mineruæ: Ionicè pro ἐπιμαίσασιν. Polyb. libro 5, ὁπόσα μὲν καὶ χρημάτων πολὺ πλῆθος, ἐπὶ δὲ τειχῶν καὶ βελῶν κατασκευαῖς, μετὰ πολλῆς θελαιπωρίας καὶ δαπάνης ἐπιμαιζόμεθα. Appian. Ciuil. bell. lib.2, de Cæsare, χεῖρα πολλὴν ἀφανῶς ἠπιμάζετο, magnam militum manum comparabat clanculum. Gregorius De homine, θεὸν κόσμοις κατεβάλλειν, καὶ δι' ὀπτικείας ἑαυτῷ τοὺς καρποὺς ἐπιμαιζεσθαι. INDE Ἐπιμασία, ας, ἡ, Promptitudo, Alacritas, vt ἐπιμότης. Basil. in Epist. ἐπιμασία καρδίας.
Ἐπὸς, t.1, c.1282, c. ¶ Aduerbialiter etiam exponitur Temere, Abs re, Frustrà: apud Aristoph. Οὐκ ἐπὸς δὴ ὡς ἐμὶ ἦλθεν οὐδεπώποτε. Et rursum, Οὐκ ἐπὸς ἄπωτις οἱ δικαίζοντες, θαμὰ σπουδάσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασι. Sanè ἐπῶσος significat Inanis, Cassus. quod hinc deriuatum videri queat. AT Ἐπὸς, foret Missus vel Missilis, ab ἵημι.
Ἔπος, t.1, c.1291, b. Ἔπραγον, t.3, c.1344, e
Ἐπύθη, Mactatus est: ἐσφάγη, Hesych. Est aor.1 pass. à θύω, mutato priore θ in τ ob aliud θ immediatè sequens.
Ἐτυμηγόρος, Veridicus: ὁ ἔτυμα ἀγορεύων.
Ἐτυμοδρὰξ, t.1, c.1055, a. Ἐτυμόθρωος, t.1, c.1579, c
Ἐτυμολογέω, t.1, c.1283, e. Ἐτυμολογία, ib.d
Ἐτυμολογικὸς, ib.e. Ἐτυμολόγος, ib.d
Ἔτυμον, ib.b. Ἔτυμος, ib.a
Ἐτυμότης, ib.f. Ἐτυμώνιος, ib.h
Ἐτύμως, ib.f
Ἔτυχε, Accidit, Fortè euenit: aor.2 à τυγχάνω.
Ἐτυχθὲν, t.3, c.1224, b
Ἐτῶσιος, α, ον, Inanis, Cassus, Irritus, Nihil efficiens, μά-

ταμος. Odyss.χ, τὰ δὲ πολλὰ ἐπώσατο Σῶκον Ἀθήνη. Hesiodus Ergo ις, Χρῆμα μὴ οὐ πρηΰξεις, σὺ δ' ἐπώσα πόλλ' ἀγηρόβοσκε. Rursum Homer.Iliad.ρ, Ἡμὲν σ' αὖτως πᾶσιν ἐπώσα πάσι τ' ἔρεξε. Iliad.ξ & σ, Ὀπὶ ῥά οἱ θέλος οὔτ' ἐπώσαν ἔκφυγε χάρος. At quod eodem Iliad.ι libro dicit, ἐπώσαν ἄχθος ἀρούρης, Virgil.interpr. Telluris inutile pondus. Ἐπώσαν, & Ἐπώσα, aduerbialiter etiã vsurpantur pro In cassum, Frustrà, Nequicquã. Apoll.Rhod. Arg.l.2, ἐπώσα γηεράσκοντας. Theocr.Idyll.1, ἐπώσα μαχθίζοντα, id est μάτην κάμνοντα, inquit schol.

INDE Ἐπωσπουρὸς, οὗ, ὁ, Qui in cassum laborat: seu Negligens operis, Non assiduus in opere: ideóque suis cessationibus reddẽs τὸ ἔργον ἐπώσαν. Hesiod. Erg.1, Οὐδ' ἐπωσπουρὸς αὖθ' ἡμᾶσθαι καλεῖται, Οὐδ' αὖ ἀβαλιόβρωτος, Qui deses in opere est.

¶ Εὖ, τ.1, c.1296, f. Εὗ, τ.1, c.1069, b

Εὔα, pro ἔα, Æolico pleonasmo τοῦ ὖ. Hesych. Eidem εὔα est ἐπιθυφιμιασμὸς ἠλιακὸς καὶ μυστικός. Suid. habet oxytonos ἐυά, dicens esse τραγικὴν φωνὴν μίμημα, imitationem vocis hircinæ: afferénsque hunc sine auroris nomine locum, ὁ δὲ τράγος ὅν τὰ φρέατα ἐπιπήδησε, τὸ αὐτὸ φωνῆσας ἐυά. Vbi tamen τὸ αὐτὸ videtur innuere non hirci propriam esse vocem, sed hircum aliùs vocem fuisse imitatum.

Εὐαγγέλια, plur. τ.1, c.17, c

Εὐαγγελίζω, & Εὐαγγελίζομαι, ibid. d.e.f

Εὐαγγελιῶν, ibid. d

Εὐαγγέλιον, Lætum nuntium, &c. τ.1, c.16, g. Εὐαγγέλιον, pro Euãgelio, &c. c.17, a.b. Εὐαγγέλιον, Præmium ob lætum nuntium, ib.c.

Εὐαγγελιστὴς, τ.1, c.18, b. Εὐάγγελος, τ.1, c.15, g

Εὐαγίως, Sanctè, Purè, Ritè. Apollon. Argon. lib.1, Ἐυαγίως κεῖμαι, ritè adolere.

Εὐαγὴς, τ.1, c.126, b. Εὐάγνος, ib.d

Εὔαγλις, Bonas seu pulchras habens spicas seu nucleos: de capite allii. nam ἄγλιθες dicuntur οἱ κόκκοι τῆς ὧν αἱ κεφαλαὶ τῆς σκορόδου σύγκειται, vulgò σκελίδες dicta, inquit schol. Nicandri, exponens καὶ ἄγλιθας ἔχουσα, in hoc Alexiph. loco, v.432, Εὔαγλις κάδεια νέον σκορόδιον πορήσω. Sed notãdum in textu scriptum esse Ἐυαγλὶς oxytonos, apud schol. proparoxytonos.

Εὐάγκαλος, τ.1, c.44, c

Εὐαγρέω, ῶ, In captura felix sum, Prædæ copiam habeo. Ex Epigr. afferrur ἐυάγρει non solùm pro Feliciter piscare, sed etiam pro Vale felix. Sed prior significatio conuenientior est, in qua & Athenæus hoc verbo vsus est, dicens, ὅταν ἐυαγρήσωσι, θύειν τῷ Ποσειδῶνι τὸν ἁλόντα θυώνον.

Εὐαγρία, ας, ἡ, Felicitas & bonus successus in captura, seu Prospera captura. Lucianus dicitur ἐυαγρίαν vsurpasse etiam pro feritate & rusticitate. Sed verba eius non afferuntur.

Εὐάγρια, τ.1, c.66, b. Εὐάγρυος, ib.

Εὐαδεῖν, τ.1, c.1438, e

Εὐαδὴς, Hesychio ἐυώδεμος: afferenti & ἐυαδὲς pro εὔπνοον. Sed addit, quosdam scribere ἐυαής. quæ scriptura isti significationi est conuenientior. nam ἐυαδὴς significaret Placitus, Placens, seu Bene placens, Gratus.

Εὐαδίκητος, τ.1, c.1007, b

Εὐαιρεία, ας, ἡ, Tranquillitas cæli. Bud.

Εὐαίζειν, τ.1, c.1298, c. Εὐαής, τ.1, c.617, f

Εὐαίρετος, τ.1, c.1859, g. Εὐαιωδησία, τ.1, c.232, c

Εὐαίωδητον, substant. ib. Εὐαιωδητος, ib.b

Εὐαίων, τ.1, c.258, f

Εὐάκεστος, Medicatu curatúq; facilis. Hippocr. De victu in morbis acut. οὐχ ὁμοίως ταύτην αἱ ἤκεστοί εἰσιν, ἀλλὰ πολλῷ ἐυακεστότεραι.

Εὐάκτη, Pulchros habens radios. apud Moschop.

Εὐαλαζονεύοντες, τ.1, c.308, b. Εὐαλδὴς, τ.1, c.311, h

Εὐαλδὴς, ib.g. Εὐαλθὴς, τ.1, c.312, f

Εὐάλιος, τ.1, c.1456, a. Εὐαλλείωτος, τ.1, c.358, g

Εὐαλωσία, Hesychio teste dicitur Ceres, quoniam μεγάλας παρ' ἅλως ποιεῖ καὶ πλουρὸν, quoniam implet areas frugum copia.

Εὐάλωτος, τ.1, c.330, a

Εὐαμεσία, Hesychio est θεσπιμία.

Εὐαὴ, τ.1, c.1298, d

Εὐαμάγωστος, Lectu facilis. vt ἐυαμάγωστος βίβλος. Sic Aristot. Rhet.3, ὅλως δὲ δεῖ εὐαμάγωστον εἶναι τὸ γεγραμμένον.

Εὐαμάρτητος, τ.1, c.70, c. Εὐαμάδυτος, τ.1, c.991, a

Εὐαμάκλητος, τ.1, c.193, h. Εὐαμακλήτως, τ.1, c.20, a

Εὐαμάλητος, τ.1, c.562, a

Εὐαμάσταστος, Facilè ex morbo resurgens, Facilè reualescens. apud Hippocr. περὶ ἕδρης. vbi etiam dicit, ἢν δὲ νοσέωσι ἐμφρόνεσι, νοσήσαντες δὲ, δυς ἀνάσταλτοι, difficulter resurgentes è morbo & conualescentes vbi ægrotare cœperint.

Εὐαμάστρεπτος, Subuersu seu euersu facilis.

Εὐαμδρέω, & Εὐαμδρέομαι, τ.1, c.436, g

Εὐαμδρία, ib.f. Εὔαμδρος, ib.

Εὐαμεμος, Ventorũ habẽs copiã, Ventis peruius, Vẽtosus.

Εὐαμέτης, Remissu facilis. Item Dissolutu & dilutu facilis, Facilè liquescens. Dioscor. libro 5, cap.152, de morochtho lapide, ᾧ καὶ οἱ ὀδοντοπόροι σκῶλοι λύκωνται ἢν ἱματίων χρῶνται, μαλακὰ καὶ ἐυαμέτα ὄντα, vtpote molli & facilè liquescenti, Ruell. interpr.

Εὐαμέμων, Hippocrati idem quod aliis αὐθεμὴς & χαμαιμηλον, vt testatur Gal. in Lex. Hippocr.

Εὐαμέω, ῶ, Bene & feliciter seu pulchrè floreo.

Εὐαμῆς, τ.1, c.444, e. Εὐαμθὴς, ib.d

Εὐαμίος, Hesychio ὁ μηδενὶ αὐιώμενος, πραῦς, πεπαυμένος, Qui moderatè dolores fert, Mitis, Morigerus.

Εὐαμοικτος, τ.2, c.1198, c. Εὐαμέπτυξ, τ.1, c.459, c

Εὐαμπλεκτος, τ.2, c.615, c

Εὐαμτυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Pulchros habens αὔτυχας seu axes.

Εὐαμπάλακτος, τ.1, c.350, c. Εὐαμπαυτησία, ας, ἡ, Comitas.

Εὐαμπάυστος, τ.1, c.460, d. Εὐαμπάυστος, τ.1, c.1874, d

Εὐαμπήματος, Ionicè pro ἐυαφήματος, Narratu facilis.

Εὐαμπβατος, Descensu facilis, Facilem habens descensum. vnde compar. gr. ἐυαμπβατώτερος.

Εὐαμπδείκτος, Demonstratu facilis.

Εὐαμπδεκτος, τ.1, c.955, b

Εὐαμπδοτος, Redditu facilis. Item Qui facilè egeritur seu excernitur. Athen. l.8, βαῖξ ἢ ἐφθὸς, εὔπεπτος, ἐυαμπδοτος. Ac ἐυακέδοτος dicitur Qui facilè digeritur in stomacho.

Εὐαμπκρίτως ἔχοντα, dicũtur Ad quæ respondere facile est. Quibus opp. τὰ δυςαμπκρίτως ἔχοντα.

Εὐαμπολόγητος, τ.2, c.617, g. Εὐαμπόλυτος, τ.2, c.753, a

Εὐαμπόρευτος, Facilè defluens. Hippocrates De fract. ἐυαμπόρευτα ποιέειν.

Εὐαμπόασαστος, τ.3, c.919, b. Εὐαμπυτίχιστος, τ.3, c.1360, a

Εὐάραπος, τ.1, c.543, b. Εὐάρεσκος, τ.1, c.579, b

Εὐαρεσκοτόρως, ib.c

Εὐαρεστέω, & Εὐαρεστέομαι, τ.1, c.577, f

Εὐαρεσκέλεος, τ.1, c.578, b. Εὐαρέσκης, ib.a

Εὐαρέστος, τ.1, c.577, f. Εὐαρίθμητος, τ.1, c.566, g

Εὐαρκὴς πόλις, Munita & ad tolerandam obsidionem commoda. Strabo l.5, p.105, τῇ δὲ Ἄλβα, ὅθεν τὸ ἐν βλέφει τὸ χώρας ἱδρύσαν, καὶ ὅθεν τὸ ἐυαρκὲς, πολλάκις αὐτὴ φρουρᾶς ἐχρήσαντο Ῥωμαῖοι. Et alibi itidem. Bud.

Εὐαρμοστέω, ῶ, Sum ἐυάρμοστος & concinnus. Hippocrates in Παραγγελίαις suis dicit, ἐυαρμοστοῦσα πνεύματά τε καὶ θερμασίαι καὶ χυμῶν κατεργασίαι.

Εὐαρμοστία, τ.1, c.582, b. Εὐάρμοστος, ib.a

Εὐαρμόστως, ib.b

Εὐάροτος, Bene aratus: vel Aratu facilis. vt ἐυάροτον πεδίον, apud Apoll. Arg.l.2, & αὖλαξ ἐυάροτος, Epigr.l.1. vbi tamẽ scriptum ἐυαρόβης.

Εὐαρχία, ας, ἡ, Ductus principatúsque probus. Vtitur hoc vocabulo schol. Homeri, ἐπηγασίης exponens ἐυαρχίας, τοῦτο τὸ δὲ ἡγεῖσθαι. ITIDEMQVE Εὔαρχος ex Lycophr. affertur pro Bonus ductor & imperator. (Eustath. verò ex eo affert ἐυάρχω μύλῳ pro βασιλικῷ ζεύγλῃ) Alioqui idem εὔαρχος dicitur & serui esse epitheton, significans Moriger, Imperio parens, Regi facilis. AT Εὐαρχίσταθαι, Hesychio est ἀπαρξάσθαι: afferenti & ἐυαρχῶ pro ἀρξομαι.

Εὐασμὸς, τ.1, c.1298, f. Εὐαστὴρ, ib.g. Εὐαστὴς, ib.

Εὐαυξὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Facilè seu bene augescens, Auctu insignis. Frequens apud Theophr. apud quem & compar. ἐυαυξέστερος, Auctior.

Εὐαφὴς, τ.1, c.505, a

Εὐάφορος, Suidæ εὔσκοπος, ἐπιτήρητος, in hoc loco, cuius auto rem reticet, κολοιὸν δὴ πλεξάμενος ὑφ' οὗ τὰ τῆς ἐμπορίας καὶ τὰ κατὰ πᾶν ἐυάφορος ἦν, facilè despici poterant & lustrari oculis.

Εὐάφορμος, exponitur Oportunus: item Excusatione dignus. Habes infrà in Εὐαφόρετος, ex schol. Thuc.

Εὐαφὴς, τ.1, c.505, a. Εὐβάσταστος, τ.1, c.726, e

Εὐβατος, τ.1, c.637, f. Εὐβιος, ib.h

Εὐβίοτος, τ.1, c.741, d. Εὐβλαστὴς, τ.1, c.743, f

Εὐβλάστια, τ.1, c.746, a. Εὐβλαστέω, ib.

Εὐβλαστὴς, ib. Εὐβλαστία, ib.

Εὔβλαστος, ib. Εὐβλαστόπορος, ib.

Εὐβοήθητος, τ.1, c.761, a. Εὐβοσία, τ.1, c.780, g

Εὐβόστρυχος, τ.1, c.1589, d. Εὐβοτος, τ.1, c.781, b

Εὐβουλία, τ.1, c.768, e. Εὔβουλος, ibid. Εὐβύλως, ib.

Εὐβρόχων ἄμμα, in Epigr. pro Laqueo: ad verbum sonat Nexus multos habens laqueos.

Εὐβρωτος, τ.1, c.783, c

Εὐγάθητος, Doricè pro ἀγάθητος, Delectabilis, Iucundus.

Εὐγάλακτος, τ.1, c.812, b

Εὔγαμος, Felix in nuptiis, Cui prosperum euenit connubium. Etymol.

Εὔγε, τ.1, c.1297, f. Εὔγλος, τ.1, c.807, g

Εὐγλήνεια, τ.1, c.834, d. Εὔγληνος, τ.1, c.844, h

Εὐγλυκὲς, τ.1, c.834, b. Εὐγλυκέτης, τ.1, c.829, c

Εὐγλυκὴς, τ.1, c.834, b. Εὐγλυκὺς, ib.d. Εὐγνως, τ.1, c.806, f.

Εὐγηρις ἀοιδὴ, apud Aristoph. Vocalis cantus: pro quo v.l. habent εὔγηρος.

Εὔγηρος, Senio felix: seu Cui commoda & beata senectus obtingit. ET Εὐγηρία, ας, ἡ, Felix senium, Commoda & beata senectus. Vtrique vtitur Aristot. Rhet.l.1, sic scribens, ἀγηρία δ' ἐστὶ θερμότης γήρας μετὰ ἀλυπίας. ὥστε γὰρ εἰ ἀκμὴ γηρασκει, ἀγήρως ἐστ' εἰ μόνος μὴ λυπηρὰς δέ. Plut. quoque τὰ εὔγηρως vsus est, opponens εἰ τὰ ὠμόγηρος, teste Budæo. Dici putatur & Εὔγηρος: vnde sit superl. ἀγηρότατος, quod Hesych. & Suidas exp. καλὸς γέρων, ἐξίσημος.

Εὐγλαγὴς, Lacte abundans & plenus. Hom. apud Athen. l.11, ὡς ὅτε μέγα Σπαθίμᾳ ἐνθρομέωσιν εὐγλαγίας μέγ' πίνας.

Εὔγλεως, Pulchras in oculis pupillas habens: item, Bonas in oculo pupillas habens, Acutum cernens. Oppian. De ven. l.3, Εὔγλεως λύγκες τε πυρίγλεωοί τε λέοντες.

Εὐγλυφὴς, τ.1, c.851, c. Εὐγλυφὴς, ib.d

Εὐγλωσσος, τ.1, c.856, a. Εὐγλωσέω, ib.

Εὐγλωσία, ib. Εὔγλωσσος, ib.

Εὔγμα, τ.1, c.1310, g. Εὐγνωμος, τ.1, c.1845, g

Εὐγνωμονέω, ib.d. Εὐγνωμόνως, ib.a. Εὐγνωμοσύνη, ib.d

Εὐγνώμων, τ.1, c.1844, c. & τ.4, c.150, b.ob.

Εὐγνώστος, τ.1, c.1867, g

Εὐγνωστος, τ.1, c.1833, b. Affertur & Εὔγνωτος, Cognitu facilis, Cognobilis.

Εὐγόνατος, τ.1, c.1892, d. Εὐγονέω, τ.1, c.841, g

Εὐγονία, ib. Εὔγονος, ib.

Εὐγραμμία, τ.1, c.877, g. Εὔγραμμος, ib.

Εὐγραφὴς, τ.1, c.864, h. Εὐγράφιος, τ.1, c.892, g

Εὐγραμονέω, τ.1, c.897, b. Εὐδαιμονία, ib.

Εὐδαιμονίζω, ib.c. Εὐδαιμονικὸς, ib.b

Εὐδαιμονικῶς, ib.c. Εὐδαιμόνισμα, ib.d

Εὐδαιμονισμὸς, ib.c

Εὐδαιμονιστέος, Felix prædicãdus, Fortunatus existimãdus.

Εὐδαιμόνος, τ.1, c.897, a. Εὐδαίμων, τ.1, c.896, g

Εὐδάκρυτος, τ.1, c.908, a

Εὐδάπανος, Qui ampliter sumptus facit, Largus & liberalis in faciendis sumptibus, Sumptuosus. Plut. Symp.2, probl.2, ἢ ἐυδάπανον καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ χαριστικὸν, κίμβικα καὶ κύμινον προσαγορεύων. Affertur & ἐυδάπανα pro Quæ sunt facili sumptu & modico.

Εὐδαρκὴς, τ.1, c.944, f. Εὐδέλεος, τ.1, c.1182, c

Εὐδέπνος, τ.1, c.935, c. Εὐδένδρος, τ.1, c.943, c

Εὐδεσκε, Ionicè pro εὕδε, Dormiebat: ab εὕδω.

Εὐδέψητος, Subactu facilis & emollitu. Hippocr. De artic. τὰ δέρματα τὰ ἐυδέψητα, optimè subacta & curata. τὰ κάλλιστα μεμαλαγμένα, inquit Galen. in Comment.

Εὐδήλος, τ.1, c.968, e. Εὐδία, τ.1, c.1015, c

Εὐδιβάλητος, τ.1, c.675, g

Εὐδιβόλον, Hesychio διβολὴς ἄξιον: aliis, Calumniis obnoxium, Calumniæ expositum.

Εὐδιβόρητος, τ.1, c.72, h. Εὐδιβόρμαι, τ.1, c.1025, g

Εὐδιβόητος, τ.3, c.1492, e. Εὐδιβόητος, ib.

Εὐδίαιος, τ.4, c.487, f. Suidæ est βῆμα τὴ νεὼς δι' οὗ ἡ αὐτὴ λία ἐκμεῖ. Plut. Sympos. 7, probl. 1, ὑπὲν ἰδίᾳ πάνυ δεῖπνα τὰ τοιαῦτα ἐπιθήματα τὴ ὑγρᾶς ὁρᾶς, ἀπὸ εἰς αἰκεῖ καὶ κινοῦς ὡς πρὸς ἐυδίαιος ἀμφοτέρους εἰς ἑαυτὸ δεῖ ἑαυτοῦ εἰσκομιζόμενοι. Apud Poll. l.1, proparoxytonos scriptũ ἐυδίαιος, quod itidẽ esse dicit τὴ αὐτοῦ μέρεμ ἐυείδα τὴ νεὼς εἰς ὀμφαλὸν τὸ ὀδόντος. Hes. ἐυδίαιον à nonnullis vocari dicit τὸ γωνιακεῖον μέρος, metaph. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις γινομένων ῥημάτων δεῖ τοῖς ὁμόβρυσι.

Εὐδιαίρετος, τ.1, c.194, b

Εὐδιάπτωτος, τ.1, c.984, c. Εὐδίαιτος, τ.1, c.983, b

Εὐδιαλλακτος, τ.1, c.352, c. Εὐδιάλυτος, τ.1, c.619, g

Εὐδιάλυτος, τ.2, c.754, g. Εὐδιάστατος, τ.3, c.413, e

Εὐδιάπτοις, ib. Εὐδιάπαυστος, τ.1, c.547, b

Εὐδιαφθόρος, τ.4, c.142, g. Εὐδιαφόρυπτος, τ.4, c.99, d

Εὐδιάχυτος, τ.4, c.498, c. Εὐδιαχώρητον, τ.4, c.674, f

Εὐδιάω, τ.1, c.1025, g. Εὐδίεντος, ib.f Εὐδιεντὴς, ib.g

Εὐδιήγητος, Narratu seu pernarratu facilis. Isocrates, ἐκ ἐυδιήγητα ἔστι.

Εὐδικία, τ.1, c.1009, c. Εὐδίνητος, τ.1, c.1010, c

Εὐδινὸς, τ.1, c.1025, g. Εὐδίοδος, τ.2, c.1165, g

Εὐδίοπτος, Qui peruideri facilè potest, Perspicuus, Oculis seu visui peruius. Aristot. in Probl. διὰ τί ἡ θαλασσία ἐυδιοπτοτέρα τὸ πόντου, παχυτέρα οὖσα;

Εὐδίος, τ.1, c.1025, e

Εὐδίοων, Ionicè pro ἐυδιάω, ab εὐδίω, quod vide.

Εὐδιώπερος, τ.1, c.1025, f

Εὔδμητος, siue Εὐδμητος, Bene seu pulchrè extructus, Scitè elegãtérq; ædificat. Hesiod. εὐδμήτων δὴ πύργων.

Εὐδοκέω, τ.1, c.1030, f. Εὐδοκία, τ.1, c.1031, a

Εὐδοκιμέω, & Εὐδοκιμέομαι, τ.1, c.1033, a

Εὐδοκίμμαι, ib.b. Εὐδοκίμησις, ib.

Εὐδόκιμος, τ.1, c.1032, h. Εὐδοξέω, τ.1, c.1037, b

Εὐδοξία, ib. Εὐδόξος, ib.a Εὐδουλος, τ.1, c.1044, b

Εὐδφῶν, quidam coniunctim scribunt vt Ὑπιεῖν, afferentes ex Aristot. Ethic. l.8, οἱ δὲ δι' ἀρετὴν φίλοι ὄντες, ἐυδφῶν ἀλλήλοις πρὸς ἐυμοδοῦντες, Benefacere, Beneficiis afficere.

Εὐδφαίνεια, ας, ἡ, Hesychio ἰσχύς, Vires, Robur: seu Habilitas ad res agendas. Bud. scribit ἐυδφυΐα, afferens ex libro Sapientiæ, τὴν ἀδφανέστατον τῆς χερὸς ἐυδφανίαν αἰτήσας: sed sine expositione.

Εὐδρομέω, ῶ, Bene curro, Agilis & pernix sum cursu, in Epigramm. vnde participium ἐυδρομοῦντες. Bud. ἐυδρομεῖν interpr. Inoffenso cursu progredi, ex Greg. πρὸς φιλοσοφίας hunc locum afferens, καὶ ἐυδρομῶσι τὴ λόγου ἐν τοῖς ἀπόροις λόγοις καὶ δόγμασι.

Εὐδρομίας, τ.1, c.1050, b. Εὔδρομος, ib.

Εὔδρως, Hesychio est βέβαιος, βεβαίως.

Εὐδυςώπητος, τ.2, c.1407, a. Εὐδυςωπήτως, ib.

Εὐδφρος, τ.1, c.1084, f. Εὐειδὴς, τ.1, c.1105, h

Εὐείκασος, Coniectu facilis. εὔκολος εἰς τὸ εἴκα εἶναι, Hesych.

Εὐεικτῆ, idem Hes. affert pro ἐρωτεῖ, ὑπαίνει. Quo significat alioqui ἐυεκτεῖ dicitur, πρὸς τὸ εὖ ἔχειν.

Εὔεικτος, τ.1, c.1124, b. Εὐείκτως, ib.c

Εὔεικλος, τ.1, c.1181, a. & 1455, h

Εὐειμαπέω, τ.1, c.1381, d. Εὐείμαπος, ib.c Εὐείμων, ib.

Εὔειρος, Bonam habens lanam. Hippocr. περὶ ἀέρων dicit, ὃν εἰείῳ Μιλησίῳ μαλλῷ ὡς ἐυειροτάτῳ.

Εὐειςβολος, τ.1, c.676, h

Εὐέκβατος, Egressu facilis. Hipp. De victu in morb. acut. ἐς ἐυέμβατον καὶ ἐς ἐυέκβατον.

Εὐέκκριτος, Excretu facilis, Qui facilè excernitur. Athen. de pomis, τῶν δὲ πεπόνων ἐυχυλότερα μὲν τὰ γλυκέα, καὶ ἐυεκκριτώτερα διὰ τὸ σύψιν μὴ ἔχειν. Sæpius apud eum legitur.

Εὐέκπλυτος, τ.3, c.404, e. Εὐεκπτω, τ.1, c.1324, b

Εὐέκτης, τ.1, c.1323, g. Εὐεκτικὸς, ib.h

Εὐεκτικῶς, Corpore bene habito, Firmo corporis habitu. Suid. exp. ῥωμαλέως.

Εὐεκτὴς, τ.1, c.1323, g. Εὐέκφορος, τ.4, c.103, c

Εὐέλεγκτος, τ.1, c.1175, d

Εὐελκὴς, Facile sanatu vlcus habens. Gal. Vide & δυςελκὴς.

Εὐελπία, ας, ἡ, Bona spes, v.l. Sed sine exemplo.

Εὐελπίζω, τ.1, c.1199, d. Εὔελπις, τ.1, c.1197, g

Εὐελπιστὴ, τ.1, c.1198, h. Εὐελπιστία, ib. Εὐέλπιστος, c.1198, g

Εὐέμβατος, Ingressu facilis. Habes in Εὐέκβατος.
Εὐεμβολος, t.1, c.679, g. Εὐέμετος, t.1, c.1100, a
Εὐεμέω, Facilè vomo. vnde Δεμέων, quod afferrur pro Vomitio bene succedat.
Εὐεμής, t.1, c.1200, a. Εὐεμπίωτος, t.3, c.316, g
Εὐεμπόωτος, ib. Εὐεξάλειπτος, t.1, c.318, b
Εὐεξαπάτητος, t.1, c.1877, d. Εὐεξέλεγκτος, t.1, c.1175, h
Εὐεξία, t.1, c.1323, e. Εὐεξοδος, t.1, c.1169, g
Εὐεξος, t.1, c.1323, g.
Εὐεπανόρθωτος, Correctu & emendatu facilis. Hippocr.
Εὐέπεια, t.1, c.1222, d
Εὐεπιβολος, t.1, c.687, b. Εὐεπιβόλως, ib.
Εὐεπιόεασος, vide in Ἐπηρεάζω, paulo suprà.
Εὐεπής, t.1, c.1222, d. Εὐεπία, ib.
Εὐεπιβόλδυτος, t.1, c.771, c
Εὐεπίγνωστος, Cognitu facilis: Ἀκαπάλιπτος, Hesych.
Εὐεπίθετος, ου, ὁ ἡ, ἡ, Aggressu & inuasu facilis.
Εὐεπίληστος, Obliuiosus, Facilè obliuiscens: opposi. τῷ μνημονικός. Theophyl. κολάκων δὲ φύσις ἡ μνημονικὴ πρὸς κακίας, ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐπιλήσιον.
Εὐεπμικτος, apud Poll. lib. 5, synonymum τῷ ἑξεμβόλως, φιλανθρώπως. Innuit igitur Εὐεπμίκτους ἔχειν dici eũ quocũ facile est consuescere & congredi, id est Affabilem, Humanum.
Εὐεπίφορος, t. 4, c. 106, d. Εὐεπιφόρως, ib.
Εὐεπιχείρητος, t. 4, c. 458, a. Εὐεργασία, t. 1, c. 1230, b
Εὐεργετέω, ib. f. Εὐεργέτημα, ib. h
Εὐεργέτης, t. 1, c. 1230, d. Εὐεργετητέον, Benefaciendum.
Εὐεργετικός, t. 1, c. 1230, h. Εὐεργετικὸν, ib. e
Εὐεργετικός, ib. Εὐεργέτις, ib. d
Εὐεργέων, pro Εὐεργετῶν, Beneficorum, Benefactorum: vide in Εὐεργής, t. 1, c. 1230, b.
Εὐέργη, & Εὔεργη, dicta à nonnullis ἡ Τρωιὴ, teste Poll. lib. 6, cap. 13. id est Tudicula. Hesych. Εὐεργία affert pro Τρωιὴ: exponens etiam Ἀπτία.
Εὐεργής, t. 1, c. 1230, a
Εὐεργία, ας, ἡ, Felix rerum successus: cui opponitur δυσεργία. Ita vulg. lex. ex Suida, apud quem tamen scriptum δυσερμία. Vide & Εὐεργη.
Εὐεργὸς, t. 1, c. 1229, g
Εὐερεθισος, Facilè iritabilis, Iracundus: apud Strab.
Εὐέρετος, Promptus, Expeditus: ex Xen. Œcon.
Εὐερκεια, t. 1, c. 1241, c. Εὐερκής, ib. Εὐερκία, ib. d
Εὐέρκτης, in Epigr. pro Εὐεργέτης, Benefactor.
Εὐερμής, Hesychio Ἀτυχής, Fortunatus: cui videlicet fauet Mercurius, mercatorum & furum deus. VNDE
Εὐερμία, eidem H. Ἀτυχία. Felicitas, Bona fortuna, Prosper successus: vt contrà δυσερμία dicitur ἡ δυστυχία. Eadem Suidas tradit, addens etiam, inde τὸ ἀπὸ τῆς τύχης εὑρήματα dicta fuisse κοινὸν Ἑρμῆν: afferéntque hæc ex Æliano Μιθριδάτης ὁ τὸν Ἀποδημίαν Λουκιανοῦ ἑαυτῷ καταχρασθεν Ἑυερμίαν ἔξ. Item, ἀσαφαζόμενος Ἑυερμίαν καιροῦ, ἡ αὐταγκης καλύσης μὴ εἴκων κάκῃ. Vbi Ἑυερμίαν καιροῦ vocat prosperitatem temporis seu occasionis oblatæ.
Εὐεννής, Suidæ Ἀθαλής: vt Hesychio quoque Ἀνερὲς est Ἀθαλές, καλαῖς βλαστήσαν: ab ἔρνος significante βλαστὸν, κλάδος. Significat igitur Virens, Lætus germinibus. Rursum Hesych. Ἀερνέστατα exp. ὡστελέχη, Pulchros habẽtia stipites seu truncos. Affertur ET Εὐερνώδης, εος, ὁ ἡ, ἡ, pro Fruticosus, Ramosus.
Εὔεσλος, & Εὔερος, Bene lanatus, Bona seu pulchra vestitus lana. vt γλαφυρὰν Ἑυέσλων βοσκῆν, apud Crarinum, de ouibus, teste schol. Aristophanis, qui itidem Εὔερον exponit μαλακὴν ὥσπερ σύριγγα Ἑυέσλον, mollem vt stragulum è bona & laudata lana: in hoc Auium loco, Εἴ πνα πόλιν φρεσὶ σᾶς ἡμῖν Εὔερον Ὡς ὥσπερ σύριγγα ἐγκαπαλιθῶσαι μαλθακήν. perperam iraque Suid. pro Εὔερον etiam dictum putauit. Rursum schol. Aristoph. affert ex Platone comico, καὶ τοπούτον Ἑυεσίας ἀπολέλοιπεν ὁ Ὑπέρβολος οἵστ' αὐχιόπαπς ὅτι id est, Hoc fructu, ad Hyperbolum redũdatis ex viu delicatæ mollisque vestis stragulæ, vt iam sit squalidissimus. vocat enim Ἑυεσίαν hic vsum lanæ exquisitæ in veste stragula. Suid. habet αὐλιωπὴν ὅτι, omisso nomine Ὑπέρβολος.
Εὐεσπελέδες, pro Hortis Hesperidum legitur apud Theophrast. Hist. plant. l. 6, c. 3: τὰ πλείονα δ' ἠρώεσαν πρὸς τὴ σύρ-

τὴν ἀπὸ τῶν Ἑσπερίδων. Pro quo Plin. lib. 19, cap. 3, Circa Hesperidum hortos Syrtimque maiorem.
Εὐεστὼ, Bonus & tranquillus status, Democritus Abderita, teste Diog. Laert. p. 359, πεὶ Ἀθυμίαν vocauit tum aliis nominibus tum Εὐεστὼ: quam etiam ait τέλος εἶναι, ὡ ἡ αὐτὴν ὅσαν τῇ ἡδονῇ, ἀλλὰ καθ' ἑῶ γαλωσὸς καὶ ἀστεμὴς ἡ ψυχὴ διάγοι, ἄτοῦ μηδενὸς πρεσπαθοῦντος φόβου ἢ δεισιδαιμονίας ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. Quæ apud Suidam quoque leguntur, habentem τυφεννουμένην pro πρεσπαθοῦντος. Eodem Suida teste Εὐεστὼ vocatur ἡ Εὐδαιμονία, vt Δείσεστὼ dicitur ὅτι τῆς αἰδιότητος. Idem Εὐεστὼ affert pro Ἀθυμία, καπεστὴ. Sic Hesych. Εὐεστὼ, δυθυμία, ἀπὸ τῶ εὖ ἕστῶ· ἡ εὐδαιμονία, ὅτι τὸ εὖ ἑσάτῳ τὴν οἴκαν.
Εὐεστηρία, t. 1, c. 1295, d. Εὐέφοδος, t. 3, c. 1173, b
Εὐέψητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene coctus: vel Coctu seu concoctu facilis. Theophr. De caus. pl. l. 4. c. 14, ἡ γὰρ ἀπὸ τῶ ἡλίου ξηρότης ἀχυρώτερα μὲν ποιεῖ καὶ ἧσσον ἡ δέα, εὐέψητα δὲ ἥδιον ἢ δέα, εὐέψητα δὲ ἥδιον ἢ δέα ἀλλὰ μᾶλλον.
Εὐζηλία, t. 1, c. 1402, a. Εὐζηλος, t. 1, c. 1401, h
Εὐζήλως, t. 1, c. 1402, a. Εὐζυγος, t. 1, c. 1393, h
Εὐζωΐα, t. 1, c. 1388, b. Εὐζωμος, t. 1, c. 1408, b. Apud Hippocr. legimus & νεοσὸν ἀλεκτορίδος ἑψέφθον ἀζωμοῦμενῶν κρομύῳ ἡ καρδάμῳ, pro Conditũ ac ἀζώμων factũ.
Εὐζωνος, t. 1, c. 1411, c. Εὐζωος, t. 1, c. 1388, b
Εὐζωρέστερος, t. 1, c. 1414, e. Εὐζωρος, ib. d
Εὐηγωγὴς, t. 1, c. 834, d
Εὐηγεσία, ας, ἡ, Bonus ductus, Bonus principatus, Bonum imperium. Hom. Od. τ. θαλασσα ἡ πάρ' ἐμὴ ἐχθὴς ἔξ ἐ ἐνησίης, ἐρέτῶσι ἢ λαοὶ κατ' αὐτοῦ. Vbi & breuium schol. autor exp. ἀναρχίας, πρὸς τὸ δὴ ἡγεῖσθαι: nõ assentiẽs iis qui Ἀνηρεσίης scribunt.
Εὐηγορέω, t. 1, c. 35, a. Εὐηγορία, ib. b
Εὐηγορος, ib. a. Εὐηγόρως, ib.
Εὐηθεια, t. 1, c. 1099, a. Εὐηθες, t. 1, c. 1098, h
Εὐηθης, ib. Εὐηθίζομαι, t. 1, c. 1099, a
Εὐηθικὸς, ib. Εὐηθικῶς, ib. b
Εὐηθῶος, ib. a. Εὐήκης, t. 1, c. 269, d
Εὐηκοΐα, t. 1, c. 288, g. Εὐηκοία, ib. Εὐηκοος, ib. f
Εὐηλίκατος, Hesychio πρὸς βέλη ἡ ἕλια Ἀπορητής. Est igitur Pulchram colum habens, seu Colus tractandæ peritæ: item Pulchras habens sagittas, Sagittariæ artis perita.
Εὐηλατεύειν, v.l. afferunt ex Deuteron. c. 29, sed perperã pro Δυλατεύειν, vt infrà videbis.
Εὐήλατος, t. 1, c. 1169, e
Εὐήλιος, t. 1, c. 1455, g. Εὔηλος quoque apud Theophr. alicubi legitur pro Apricº. Sed pro eo reposuerim Εὔλιος.
Εὐηνιὴς, pro Δμῳὴς vsurpari tradunt v.l. sed fine exẽplo.
Εὐημερέω, t. 1, c. 1461, d. Εὐημέρημα, ib. e
Εὐημερία, ib. b. c. Εὐήμερος, ib. b
Εὐήμοινία, Hesychio ἐμπαιεία: aliis Peritia iaculandi.
Εὐήνεμος, t. 1, c. 427, f. Εὐλωίος, t. 1, c. 1470, a
Εὐλωτος, Effectu seu confectu facilis: ab αὔω.
Εὐλώωρ, t. 1, c. 438, d
Εὐήπαλεῖς, Hesychio πρεῖοι, Ἀλώιοι, Mites, Mansueti, Morigeri: ET Εὐήπτεία, eidem Ἀθυμία, Ἀθξία, Prosperitas, Bona habitudo.
Εὐήρεια, ας, ἡ, Facilitas. v.l.
Εὐήρης, t. 1, c. 1250, e. Εὐήροπς, t. 1, c. 543, b
Εὐήπεία, Hesychio Εὐδαιμονία, κεῖδὸς ὠνιαυτὸς: pro quo potiº Δυεπεία scribendum.
Εὐηπέλον, ε, τὸ, affertur pro Animum oblectans.
Εὐήπελον ἱμάτιον, Suidæ τὸ ἀνῶφες, Bene eleganrérq; texta vestis. Sic Εὐήπελος χιτὼν dicitur: & Εὐήπελον ὕφασμα apud Poll. l. 7, τὸ ἀνῶφὲς ἡ λεπτὸν. Eodẽ teste hac voce vsus est Æschyl. in Δικτυ. ικοῖς, non tamen ὅτι ἐσθῆτες, sed dicẽs δικτύα σὴ Εὐήπελα. Luc. Lexiph. λοιβὼν ἄχρηστα ἱμάτια Εὐήπελα. Hesychius Εὐήπελον exp. Δυκοίλιον.
Εὐηχὴς, t. 1, c. 1482, d. Εὐηχπς, ib. g. Εὔηχος, t. 1, c. 1481, d
Εὐθαλέω, t. 1, c. 1491. f. Εὐθαλὴς, ib. Εὐθανασία, t. 1, c. 1569, d
Εὐθανατέω, t. 1, c. 1568, b. Εὐθάνατος, ib. a
Εὐθανάτως, ib. b. Εὐθαρσὴς, t. 1, c. 1503, b
Εὐθαρσὴς, ib. Εὐθαρσῶς, ib.
Εὐθεῖα, Recta: adiect. fœmin. gen. ex masc. Εὐθὺς. Interdum verò Εὐθεῖα reperitur positum pro Εὐθεῖα γραμμὴ, Εὐθεῖα ὁδὸς, Εὐθεῖα δίκη, subaudito substantiuo pro loco. Qua de re t. 1, c. 1299, c. Vide & Bud. cõm. p. 52 & 53. Sic apud

gramm. Εὐθεῖα pro Δυθεῖα πτῶσις.
Εὐθεῖν, positum pro ἐλθεῖν, affert Hesych.
Εὐθενεια, Suidæ ἡ Εὐθυμία. SIC Εὐθενέω reperitur pro Εὐθυμέω, Prosperis successibus vtor, Vigeo. Demosth. Pro cor. Εὐθενοῦντων τῶν περαγμάτων. Aristot. τὰ δὲ μακρὰ μᾶλλον Εὐθενεῖ ἐν τοῖς Βορείοις. Quod exp. Δὴ μικρεῖ, πληθύει, Gliscit. Idem philosophus vtitur SVBST. Εὐθενία, itidem pro prosperitate & Εὐημερία. Hist. animal. libro 8, πάσαι ὁ συμφέροιτον ἑκάστοις πρὸς Εὐθενίαν. Reperitur ET Εὐθενόμαι pro Εὐθενέω. Synes. ep. 95, de splene, ἕως μὲν αὐτὴν ἔχει τὸ ὅλον, Εὐθενεῖταί τε καὶ παίρεται· ἀπολυμένῳ δ' σπανιόπλυπαι, glisci & bene habitus est. Sic Εὐθλυόμαι dicitur pro Εὐθλυέω.
ΕὐθεοέπτοΘος, t. 1, c. 1542, h. Εὐθέστον, t. 1, c. 1549, d
Εὐθρέμματος, t. 1, c. 1547, a. Εὐθὲς, t. 1, c. 1300, e
Εὐθείας, t. 3, c. 1476, h. Εὐθετέω, ib. g
Εὐθετὴς, t. 3, c. 1477, a. Εὐθέτος, t. 3, c. 1476, f
Εὐθεωρήτος, t. 1, c. 1511, d. Εὐθέως, t. 1, c. 1304, d
Εὐθῆ, t. 1, c. 1300, e. Εὐθηνής, t. 1, c. 1553, f
Εὐθηκτος, ib.
Εὔθηλος, Mammosus: vel Bene distentas mammas habens. vt Εὐθηλοὶ βόες apud Eurip. At Εὐθηλίμονα Suid. affert sine expos. Ἀρτι καταβρύκοντα ἡ εὐθηλίμονα μόρον. quod sonare videtur Bene lactatum vitulum.
Εὐθημοτέω, t. 3, c. 1478, d. Εὐθημοσυνὴ, ib. b
Εὐθήμων, ib. a
Εὐθλυόω, ῶ, Prospera fortuna & prosperis successibus vtor. Aristot. Ethic. 1, c. 9, ὀνδέχεται τὸν μάλιστα Εὐθλυοῦντα μεγάλαις συμφοραῖς πεδυστεσεῖν ὅτι γήρας: vt Priamum. Itidem ex Ioseph. lib. 6, affertur Εὐθλυεῖ αὐτῆς ὁ γόνος, pro Felix est illis partº. Significat etiã Bona habitudine vtor, Bene habitus sum, Vigeo. Aristot. Polit. 1, ἄλλα γὰ ὀν ἀλλαις Εὐθλυεῖ χώραις: de armentis & pecoribus. Idem Histor. anim. lib. 8, ἔτι δὲ καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς αἱ ἀπαλοῖσι πολλοὶ πῶν ἰχθύων, καὶ Εὐθλυοῦσιν ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ πᾶς λίμναις. Aliquando additur datiuus eius rei qua quis bene habitus est & viget. Aristot. libro 4 De gener. anim. συμβαίνει δὲ καὶ διαφορὰ πρὸς τὰς κυήσεις ὅτῖ τε πῶν αὐθρώπων ἡ πῶν ἄλλων ζώων. τὰ μὲν γὰ Εὐθλυεῖ μᾶλλον τοῖς σώμασι τὸν πλεῖστον χρόνον· πῶν δὲ γυναικῶν αἱ πολλαὶ δυσφοροῦσι πρὸς τὰς κύησι. paulo post pro eodem dicit, Δὴμερεῖ τοῖς σώμασι μᾶλλον. Εὐθλυέω & Εὐθλυόμαι significat etiam Exubero, Vber sum & abundans. vt Εὐθλυῶ μῆρος ἵππος, Basil. in Hexaem. homil. 3. Idem cum datiuo, homil. 4, eiusdem operis, ὁρᾷς πρὸς Εὐθλυοῦμῆν θεάμασιν οἰκουλόσις. vt & schol. Aristoph. ἡ κοινωνὸς νῦσον circa Gades dici tradit διὰ τὸ τοῖ ἐστοις ὀνθυπνεῖαζ φυτοῖς. Vbi nota hoc cõpos. ὀνθυθλεῖσθαι.
SVBST. Εὐθλυία, ας, ἡ, Prosper successus: itẽ Bona habitudo. Item Abundantia, Vbertas, Copia. Philo in Vita Mos. l. 1, ὑπομμνησκόμενοι ἡ κατ' Αἴγυπτον Εὐθλυίας ἡ Δυεπεῖας. At Herodian. l. 7, εἴ πνα ἰῶ χρήματα πολιτικὰ εἰς Εὐθλυίας ἡ νομὰς τῶ πολιτῶν ἀθροιζόμενα, Quæcunque pecuniæ ciuiles ad publicam annonã repositæ, vt Polit. vertit.
Εὐθύεγκτος, t. 1, c. 1557, a. Εὐθηρος, t. 1, c. 1556, b
Εὐθὴς, pro Placens affertur ex Reg. l. 4, c. 10. vbi tamen in edit. Complut. Εὐθὺ tantùm reperio. i. rectum. Veruntamen neutrum Εὐθὲς legitur Reg. 2, c. 19, Εὐθὲς ἰῶ πῶτο ἐν ὀφθαλμοῖς σουι & apud Damasc. Εὐθῆ, vt docui t. 1, c. 1300, e. Sed in illo loco ex Regum libro 2, cap. 19, sciendum rursus est Complut. editionem habere, πῶτε ἤρεσκεν ὀφθαλμοῖς σου.
Εὐθικτος, t. 1, c. 1559, h. Εὐθίκτως, t. 1, c. 1560, a
Εὔθοινος, t. 1, c. 1571, a. Εὐθορυβῶδος, t. 1, c. 1582, e
Εὐθραυστος, Contusu facilis, Fragilis. At ex Plutarcho affertur Εὐθραυστος ἥλος, pro Aptus ad vulnera imprimenda clauus.
Εὐθριὲς, t. 1, c. 1586, b
Εὐθρυβὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, Stridorem edens: si non mentiuntur vulgata lex.
Εὔθρονος, t. 1, c. 1578, c. Εὐθροος, t. 1, c. 1579, c
Εὐθρυβὴς, t. 1, c. 1594, a. Εὔθρυπτος, t. 1, c. 1593, h
Εὐθὺ, Rectà, &c. t. 1, c. 1300, e. Εὐθὺ, Statim, &c. c. 1304, d.
Εὐθυβολέω, t. 1, c. 668, b. Εὐθυβολία, ib.
Εὐθύβολος, ib. a. Εὐθυβόλος, ib.
Εὐθυβόλως, ib. b
Εὐθυγλυκεῖα, Dulcis radix: quæ & Σκυθικὴ dicitur. Ita v.l.

sed non sine mendi suspicione: licet apud Theophr. quoque id legi non ignorem, Hist. plant. libro 9, cap. 13. Sic enim ibi, γλυκεῖα ἡ ἡ ἡ Σκυθικὴ, καὶ ἔνιοι καλοῦσιν αὐτὴ Δυγλυκεῖαν. Sed sciendum est in vtraque edit. Ald. aliquid interstitii esse inter Εὐθὺ & γλυκεῖαν, quod mihi ipsum reddit suspectius. atque adeo locum eum esse corruptum ostendit αὐτὴν bis ibi positum. nisi fortè Εὐθὺ legendum sit & accipiendum pro ἁπλῶς, Simpliciter & absoluté. de quo tamen & ipso ἐπέχω.
Εὐθύγλωσσος, t. 1, c. 856, a. Εὐθύγραμμος, t. 1, c. 877, g
Εὐθυδίκμονα, pro ἁπλοῦ δικμότῶν, Hes. ex Eurip. Antiopa.
Εὐθυδίκεω, t. 1, c. 1009, g. Εὐθυδικία, ib. d
Εὐθύδικος, v.l. est ὁ ἰσόῤῥοπος, ἀέδωρος: sine exemplo.
Εὐθυδρομέω, t. 1, c. 1050, c. Εὐθύδρομος, ib.
Εὐθυέντερος, Cui recta sunt intestina, Qui intestina directa habet. vt Εὐθυέντερα ζῶα, apud Aristot. de piscibus.
Εὐθυεπία, t. 1, c. 1222, e. Εὐθυθάνατος, t. 1, c. 1568, c
Εὐθύθριξ, t. 1, c. 1586, b
Εὐθυκαμίνα, Hesychio teste dicitur ἡ ῥοῖνος, διὰ τὸ Εὐθὺς κτίνειν: παρὰ τὸ Εὐθὺ ἡ καίνω.
Εὐθύκαυλος, t. 2, c. 93, c
Εὐθυκρέων, Hesychio παχὺς, Crassus, Pinguis.
Εὐθύλπτος, Comparatu facilis. v.l.
Εὐθυλογέω, ῶ, Rectè loquor. ὀρθολογῶ, ὀρθοεπῶ. vel Rectè struo orationem. Bud. ex Theod. Gaza, αἱ ἡ πῶν πεσεσωπικῶν μεθοχαὶ ἡ Εὐθυολογεῖσθαι, ἀδιαφόρως τοῖς πῶν ῥηματων πεσεσώποις σωπάσωνται.
Εὐθύμακρος, ος, ὁ ἡ, ἡ. Rectà in longum tendens.
Εὐθυμαχία, t. 1, c. 812, g. Εὐθυμάχος, ib.
Εὐθυμείδαι, t. 1, c. 1604, d. Εὐθυμέω, ib. c
Εὐθυμήδης, ὁ ἡ, ἡ, Gratiosus. v.l.
Εὐθυμητέον πᾶσιν ὑμῖν, Omnibus vobis lætandum, Bono animo omnes vos esse debetis. Xen. in Apol. Socr.
Εὐθυμία, t. 1, c. 1604, b
Εὐθυμονεῖδαι, ex Plat. De leg. affertur pro Componere, Cõcinnare, Digerere, Suo loco condere, Ordine collocare. Pro quo scribendum Δὴμονεῖδαι.
Εὔθυμος, t. 1, c. 1603, h. Εὐθυμοσυνὴ, t. 3, c. 1478, e
Εὐθύμως, t. 1, c. 1604, a
Εὐθυνέομαι, ex Budæi epist. post. affertur pro Feliciter mihi succedit, Abundo, Sum opulentus. pro quo scrib. Δὴθυνέομαι.
Εὐθυνέεται, t. 1, c. 1301, e. Hesych. quoque Δὴθυνοῦται exp. nõ solùm ἰῶν χωῶται, sed etiam ἐρωτῶται, κρίνονται, δίκας εἰσφερόμενοι & ἀπαιτοῦνται.
Εὐθυνής, t. 1, c. 1301, g
Εὐθυνίον, Hesychio Δὔπακτον, Δὐπαιθὲς, Compositũ, Morigerum: pro quo suprà Δὐλώιον.
Εὐθυνος, t. 1, c. 1301, f. Εὐθυνσις, ib.
Εὐθυνωτὴρ, ib. Εὐθυνωτεία. ib. g
Εὐθυνωτὴς, ib. f. Εὐθυνωτικὸς, ib. g
Εὐθυνωτὸς, ib. f. Εὐθυνῶω, ib. b
Εὐθυονεία, t. 2, c. 1316, f. Εὐθυόνειρος, ib.
Εὐθυόνυξ, t. 2, c. 1345, b
Εὐθυπλοκία, ας, ἡ, Recta textura seu connexio. Plato sub finem Politici, πῶτο δὴ τέλος ὑφάσματος, Δὐθυπλοκία ξυμπλακέν γίγνεσθαι.
Εὐθυόνυχος, t. 2, c. 1345, b. Εὐθύπνοος, t. 3, c. 411, a
Εὐθυπορέω, t. 3, c. 171, f. Εὐθυπορία, ib.
Εὐθύπορος, ib. Εὐθυπρεσῶρος, t. 4, c. 791, b
Εὐθυρρήμονέω, ῶ, Rectè loquor. Aristoph.
Εὐθυρρήμοσυνὴ, t. 1, c. 1152, d. Εὐθυρρήμων, ib.
Εὐθύρριζος, t. 3, c. 709, f. Εὐθύρριν, t. 3, c. 698, f
Εὐθύρρις, ib.
Εὐθὺς, Rectus, t. 1, c. 1299, b. Εὐθὺς, adverb. Protinus, Confestim, Statim, Eueftigio, t. 1, c. 1303, g. & t. 4, c. 414, e. ob. Significat etiam Rectà, cuius exemplum habes in Ἐπιστολαὶ, t. 1, c. 1125, c.
Εὐθυσκοπεῖν, Rectè aspicere. Ex Theophr. Hist. pl. l. 5.
Εὐθυπνὴς, t. 3, c. 1285, a. Εὐθύπνος, t. 1, c. 1300, g
Εὐθύπνος, t. 3, c. 1281, b. Εὐθύπρωῖος, t. 3, c. 1318, c
Εὐθύπεχα, t. 1, c. 1586, b. Εὐθυφερὴς, t. 4, c. 84, c
Εὐθυφλοιος, Gaza vertit Rectícortex, apud Theophr. Hist. pl. l. 3, vbi est species roboris.
Εὐθυφορεῖδαι, In rectũ seu rectà ferri. vnde Δὐθυφορέμενον σῶμα apud Procl. cui opponitur ibidem τὸ κυκλοφορέμενον.

Εὐθωρεῖν, t.1, c.1300, h. Εὐθωρεία, ib. g
Εὐθώρον, ib. h. Εὐθωρόν, t.1, c.1301, a
Εὐθώρακος, ου, ὁ ἢ ἡ, Bene thoracatus seu loricatus: i. Bene armatus, in Epigr.
Εὔια, Hesychio δέδια, Metuo.
Εὐιάδες, eidem Hes. sunt ἄμπελοι: à Baccho qui Εὔιος cognominatur.
Εὔιαπος, t. 1, c. 1638, b
Εὐιλατεύω, t.1, c.1693, g. Legitur & Deuteronomii c.29, οὐ μὴ θελήσῃ ὁ θεὸς ἱλατεύειν αὐτῷ, Propicius ei esse & ignoscere. Hesychius quoque ἱλατεύειν affert pro ἱερεύειν τῇ.
Εὐίλαπος, t.1, c.1693, g
Εὐμαπαπάπις, vocat Milesios Max. Tyrius, à cultus elegantia, teste Erasmo in Adag. Dicitur igitur ἐύμαπος, Pulchris & elegantibus indutus vestibus.
Εὔινος, Bene fibratus, Neruosus.
Εὔιος, t.1, c.1298, g. Εὔιππος, t.1, c.1708, a
Εὔιρον, Hesychio πεῤβατον μαλακόν: pro quo scribendum potius εὔειρον, Bonam habens lanam.
Εὐκαής, t.2, c.178, h. Εὐκαθαίρετος, t.1, c.198, g
Εὐκαθέκτος, t.1, c.1346, b
Εὐκαίδιος, Magnanimus, Intrepidus, Præsenti animo, v.l. perperam procul dubio pro ἀκαίρδιος.
Εὐκαμπέω, t.2, c.12, c. Εὐκαμπόμαι, ib. e
Εὐκαμπεία, ib. c. Εὔκαμπος, ib. b. Εὐκάμπτος, ib.
Εὔκαλος, pro εὔκηλος, Quietus. Hesychio etiã ὅσιος. VNDE Εὐκαλία, eidem H. ἡσυχία, Quies: ET Εὐκαλεῖ, eidẽ ἀσυκφεμίζει, Quiescit, Quietus est.
Εὐκάμαπος, t.2, c.50, f
Εὐκαμία, Doricè pro ἀκμία, hoc est ἀφυμία ἤτοι ἡσυχία: παρὰ τὴν κμόν τὴν τῷ σῶμα τῶν ἵππων ἐμβαλλόμενον. Etym.
Εὐκαμπής, t.2, c.53, d. Εὔκαμπος, t.2, c.52, e
Εὐκαμψία, ib. g. Εὐκάρδιος, t.2, c.97, g
Εὐκαρδίως, ib. Εὐκαρπέω, t.2, c.78, e
Εὐκαρπία, ib. d Εὔκαρπος, ib. c
Εὐκαπαγέλαστος, Derisu facilis seu aliis Ridiculus, Cõtẽnendus.
Εὐκαπαγώνιστος, t.1, c.1105, f
Εὐκαπάληπτος, Cõprehensu seu perceptu facilis. Hermog.
Εὐκαπάλλακτος, t.1, c.354, g. Εὐκαπάμπτος, t.2, c.50, g
Εὐκαπενόητος, t.2, c.1078, f
Εὐκαπάτρητος, Combustu facilis. vt Hesych. quoque εὐκαπάτρητον exp. εὔκαυστον, εὐχερῶς καιόμενον. Etym.
Εὐκαπαίπλωτος, t.3, c.318, f. Εὐκαπασήμαντος, t.3, c.774, b
Εὐκαπασκεύαστος, t.3, c.844, d. Εὐκαπέκτατος, t.1, c.1773, a
Εὐκαπεύχαστος, Volubilis in modum rotæ. Pro volatico & inconstante accipiunt in hoc loco Strab. ἔστι δ' ὁ ἔρως ποδώνης οὐχ ὕπνος εὐκαπεύχαστος ὥςτε μηδ' ἀθεώας αὐτὸν ἰδεῖν φάσκειν. Apud Hesych. legitur εὐκαπεύχαστος, exposicum εὐκαπέφορος.
Εὐκαπφυείαι, Procliuitates, ex Diog. Laert.
Εὐκαπέφορος, t.4, c.109, c. Εὐκαπεφόνητος, t.4, c.215, f
Εὐκάπικτος, ου, ὁ ἢ ἡ, affertur pro Facilis retẽtu, & Subiectus. Quod si mendo caret, Ionicum erit, nam per θ scribitur.
Εὐκαπήρατος, t.1, c.1236, h. Εὐκαπηρήτος, t.1, c.33, a
Εὐκέατος, t.2, c.174, b. Εὐκέαλος, ib.
Εὐκέλαδος, Bene sonans, Sonorus, Canorus. Aristoph. ἀκελαδῶν τε χορῶν ἐρεθίσματα. Vbi schol. exponit ἀμουσῶν καὶ ἡδέων.
Εὐκεντής, Bene aculeatus, Bonum habens stimulum & acumen. In Epigr. εὔκεν ἔον βέλος, de acuto telo.
Εὐκέρασος, t.2, c.127, f. Εὐκέρατος, t.2, c.133, c
Εὔκερως, t.2, c.127, f. Εὐκέφαλος, t.2, c.154, b
Εὔκηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hesychio εὐάσμιος, ἥσυχος, ἀφοβος, Stans sine motu, Quietus, Mitis & lenis. Hesiodus Erg. libro 2, Τῆμος δ' ἀκρινέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων, Εὔκηλος. πάντα δὲ θοῦ, αὐτὸ μοιρα πεθήσας, Ἐλκέμεν ἐς πόντον. Homer. Iliados α. Ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος τὰ φρεσὶ ἆσ' ἐθέλῃσθα. Idem Iliad. ρ, de Troianis & Græcis, Εὔκηλοι πολέμιζον ἐπ' αἰθέρι, pro quo paulo pòst dicit, μετὰ παυρόβροι ἠὲ μάχοντο, ἀλλήλων ἀλεγοντες βέλεα σφόνεσσι. VNDE Εὐκηλία, ας, ἡ, Hesychio ἡσυχία, Quies. Ab eadẽ origine demanasse putatur VERBALE Εὐκηλήτειρα. Exponitur certè Quietis conciliatrix, Placatrix: ab Hesychio ἡσυχάστρια, à Suida etiam καταθυάστρια. Vtitur autem hoc verbali Hesiodus, dicens, Νειὸς ἀλεξιάρη, παύσων ἀκηλήτειρα. Vbi tamen nonnulli interpr. Demulcens liberos, ac si sit à κηλέω.

Εὐκαγκόνα, t.2, c.216, d. Εὐκάνητος, t.2, c.217, f
Εὐκίων, ονος, ὁ ἢ ἡ, Pulchras habens columnas.
Εὐκλαστος, Fractu facilis, Fragilis.
Εὐκλεής, t.2, c.270, a
Εὐκλεία, ibid. Εὐκλεΐα, seu Εὔκλεια, ib.
Εὐκλείζω, ib. b. Εὐκλειής, ib. c
Εὐκλεῶς, Gloriosè: ἐνδόξως, ἀφθόνως. Pollux.
Εὐκλήνες, t.2, c.235, c. Εὐκλήϊς, ibid.
Εὐκληρέω, t.2, c.246, c. Εὐκλήρημα, ib.
Εὐκληρία, ib. b. Εὔκληρος, ib.
Εὐκλύζεσθαι, Varino ἐνδοξάζεσθαι. Sed suspecta ea compos.
Εὐκναμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro Bene flexus: item Flexibilis, Flexilis, affertur ex Dionysio De situ orb. & ex Epigrãm. Dicitur tamen in ea signif. potius εὔγναμπτος seu εὐγναμπτος, poetica dialysi.
Εὐκναπτος, ου, ὁ ἢ ἡ, Bene paratus: sà fullone.
Εὐκνημος, t.2, c.286, d. Εὐκνήμος, t.2, c.285, b
Εὐκοίλιος, t.2, c.289, f
Εὐκοινώνητος, Quocum communicare aliquid facile est, Facilis. Ex Aristot. Ethic. libro 4, ἐυκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα, pro In rebus pecuniariis facilem se præstans & tractabilem.
Εὐκολία, t 2, c.311, h
Εὐκολίνη, apud Callimach. ἡ Ἑκάτη, per antiphrasin, ἡ μὴ ἔστα εὔκολος, inquit Etymol.
Εὐκόλκητος, t.2, c.307, f. Εὔκολος, t.2, c.311, d
Εὐκόλυμβος, Vrinandi peritus. Ex Alciphr.
Εὐκόλως, t.2, c.311, g. Εὐκόμης, t.2, c.328, f
Εὐκομιδής, t.2, c.323, a. Εὐκόμιστος, t.2, c.321, g
Εὔκομος, t.2, c.318, f. Εὔκομπος, Compositus, v.l.
Εὔκονον, siue Τεύκονον, ab Ameria & Timachida nominari τὸν πιτυρίτην ἄρτον, tradit Athen. l. 3.
Εὐκοπία, t.2, c.364, c
Εὔκοπος, ib. d. Inde ADVERB. Εὐκόπως, Facili labore & nullo negotio: apud Aristoph.
Εὐκοσμέω, t.2, c.390, g. Εὐκοσμία, ib.
Εὔκοσμος, ib. f. Εὐκόσμως, ib.
Εὐκράδιος, poeticè pro εὐκάρδιος.
Εὐκρανής, t.2, c.137, h. Εὐκρατς, ib. g
Εὐκρασία, t.2, c.134, f. Εὔκρατος, t.2, c.137, f
Εὐκρατῶς ἔχει, Obtinet ac firmare potest. ex Aristotelis Problem.
Εὔκρεκτος, Bene seu pulchrè strepẽs seu sonãs, Canorus, Sonorus. Greg. Naz. εὐκρέκτῳ κιθάρῃ δῶρα δάκτυλα βάλων.
Εὔκρηνος, Bono fonte præditus, Bona scaturigine manãs. vt εὔκρηνος πέτρα, in Epigr.
Εὐκρίνας, in Εὐκρίνω. Εὐκρίνεια, in Εὐκρινής.
Εὐκρινής, ές, ὁ καὶ ἡ, Discretu diiudicatúque facilis: vel etiam Bene discretus ac distinctus, Purus, Clarus, Liquidus. Hesiodus Ergois libro 2, Τῆμος δ' ἀκρινέες τ' αὖραι καὶ πόντος ἀπήμων. Sic Iæus in oratione quam περὶ Ξένωνος scripsit, οὐμὲν δὴ τῶν ὑμῶν οὐδὲ ἡ γνώμη ἦν περὶ αὐτῶν εὐκρινὴς φανεῖσα, clara & explicata. Hermogenes de quodam Demosthenis loco loquens, δῆλον τοῦτον τὸ εὐκρινῆ τε καὶ σαφῆ πεποίηκε τὸν λόγον. Hes. εὐκρινὲς exp. non solùm εὐδιάκριτον, σαφές, sed etiam εὐχρές, itidemq; εὐκρινῆ affert pro εὔκολα. Eidem Hesychio εὐκρινὴς est ὁ ἐξ ἀρρωστίας ἀναλαμβάνων, Qui ex morbo vires resumit, Reualescens: (quo modo ex Herodoto affertur εὐκρινέα ποιέεσθαι πάντα, pro, Omnes corpora sua curare) sed addit, καὶ ὁ νεκρός. quemadmodum Suid. quoque tradit communi consuetudine εὐκρινῆ dici τὸν ἐξ ἀρρωστίας ὑγιαίνοντα, δῆλον τὸ οὐ νεκρίδεται: nonnullos verò etiam ὀπὸ τοῦ νεκροῦ ponere hoc vocabulum per antiphrasin. Inde ADVERB. Εὐκριτέως, SIVE Εὐκρινῶς, Discretè, Distinctè. Xen. ὅπερ καὶ χύτραι φασὶν εὔρυθμον φαίνεσθαι εὐκρινῶς κεκμηκυῖαι. Plato, ὡδὶ τοίνυν λάβωμεν, ἵνα εὐκρινέστερον ἴδωμεν ὁ βουλόμεθα. Et SVBST. Εὐκρίνεια, ας, ἡ, Distinctio, Puritas: Suidæ καθαρότης. Hermog. καθὰ ἰδέων, inter formas orationis ponit, conungens eam cum τῇ καθαρότητι & σαφηνείᾳ, opponens ei τὴν σύγχυσιν.
Εὐκρίνω, Bene secerno & seligo. vnde particip. εὐκρίνας apud Hom. quod schol. exp. ὁπλιξάμενος. Odyss. ξ, Καὶ φρεσὶν ὃν ἄριστον ἐὐκρίνας ἀπέπεμπον. Sic εὐστείλας infrà.

Εὐκρόκαλος, t.2, c.442, d
Εὐκρυφής, ές, ὁ καὶ ἡ, Facilis occultatu: aliis Bene latens.
Εὐκταῖος, t.2, c.1312, a. Εὐκταίως, ib.
Εὐκτήανος, apud poetas idem quod ἀκτήμων in prosa, id est Locuples, Opulentus: vtpote multa possidens. In Epigram. κούρη εὐκτέανος, metri causa soluta diphthongo.
Εὐκτίος, Optandus, Votis expetendus. In Epigr.
Εὐκτήδεια δένδρα, Theophrastus appellare dicitur quæ fibras & venarum cursus elegantes habent. Apud eundem Historiæ plant. lib. 3, cap. 10, pro ἀκτεανωτέρα reponunt ἀκτηδενωτέρα, vbi ἡ θήλεια πύκνα esse dicitur ἥδιον ἐνδιδοῦσα καὶ λειοτέρα καὶ ἀκτεανωτέρα: præsertim quum alibi apud eum legatur ἀκτηδένων δένδρων. Ego autem minori cum mutatione ἀκτεανωτέρων legi posse existimo: vt ἀκτέων dicatur sicut ἰξυκτέων.
Εὐκτήμων, t.2, c.468, c. Εὐκτήελος, t.1, c.1311, b
Εὐκτήμβυος, Bene structus, Eleganter conditus & ædificatus. Hom. Odyss. ο, Οἶκον εὐκτήμβυον.
Εὔκτπος, idem. Hom. Iliad. β, καὶ ἐὔκτπον ἄξυ. Ambo sunt à them. κτίζω, & potius cum σ efferti deberent, εὐκτισμένος, εὔκτισος, vt dicitur κτίσμα & κτισὸς ab eadem origine.
Εὐκτπὸς, t.1, c.1311, a. Εὐκτὸς, t.1, c.1310, h
Εὐκτῶς, ib.
Εὐκυβεῖν, Feliciter & prospero successu ludere tesseris. Vide Δύβολος.
Εὔκυκλος, t.2, c.501, d
Εὐλάβεια, Timiditas, &c. t.2, c.584, h. Εὐλάβεια, Religio, &c. ibid. d
Εὐλαβέομαι, t.2, c.585, d. Εὐλαβὲς, τὸ, subst. t.2, c.584, e
Εὐλαβὴς, Bonam ansam habens, &c. t.2, c.584, a. Εὐλαβής, Qui bene res capessit, &c. ib. b. Εὐλαβὴς, Religiosus, &c. ibid. f
Εὐλαβητέον, Cauendum. Eodem modo construitur quo verbum. Interdum cum accusatiuo. Galen. ad Glauc. εὐλαβητέον τὰς ἄλλας κενώσεις τὰς ἀῤῥόας. Et lib. 2, ad eundem, εὐλαβητέον δὲ τὸ λείψανον αὐτῶν ἠρεμεῖσθαι σκιῤῥοῦδες, cauendum est ne reliquiæ transeant in scirrhum. Interdum cum infin. εὐλαβητέον μόγλν, cauendum est ne misceamus. ‖ Significat etiam Timendum, Metuendum. Dioscor. lib. 7, c. 3, εὐλαβητέον τὰ μεγάλα τραύματα.
Εὐλαβῶς, t.2, c.584, g
Εὐλάζει, Hesychio καυχᾶται, σκωλικιᾶ. Quam posteriorem exposit. sequendo erit τὰς τὰς εὐλάς. Vide & Εὐλάκα.
Εὐλαί, αί, Vermes: & peculiariter quæ in corpore, vulnerée aut vlcere nascuntur ex putredine. τὰ εἰλεῶδη, vt vult schol. Homeri. Iliad. τ, Δείδω μὴ μοι πορφε Μενοιτίου ἀλκιμον υἱὸν Μῦαι καὶ δύσαι κατὰ χαλκοτύπεις [illegible] Εὐλαὶ ἐλεγαίνωνται, ἀεικίσωσι δὲ νεκρόν. Iliad. χ, Νῦν δὲ σε μὲν τὰς νυπὶ κορωνίσι νόσφι πόληος Αἴσαι ὀλαι ἔδονται. Et Iliad. ω, οὐδέ τοι χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ Ἔδουσ', αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσι. Itidem Herodot. ὑπὸ εὐλέων κατεβρώθη. Et lib. 4, de Pheretima Cyrenes regina, ζῶσα ὑπὸ ἐξείεσεν εὐλέων. Et Plut. Artox. εὐλαὶ καὶ σκώληκες ὑπὸ φθορᾶς καὶ σηπεδόνος ἐν τῷ τραυματος αὐαλέσκοντο. Huiusmodi siue σκώληκας siue εὐλας Lucret. appellat fœua vermina, lib. 5, de primo sæculo, rudi adhuc & medicinæ ignaro, Donec eos vita priuarant vermina fœua Expertes opis, ignaros quod vulnera vellent. Suidas καὶ θηρία nominat, vt Latini etiam Sæua animantia, Ventris animalia.
Εὐλαίξ, ἧρος, E bonis pulchrisque structus lapidibus. Infrà εὐλιθος synonymus.
Εὐλάκα, ας, ἡ, Vomer: vel Bidens, Ligo. Nam Schol. Thuc. l. 5, p. 170, vbi respõdet Lacedæmoniis oraculum, ἀγρυρὰ εὐλάκα εὐλάξειν, annotat, εὐλάκαν à Lacedæmoniis dici τὸν ὄνυν: vt alii volũt, τὸν δίκελλαν, ὀπὸ τοῦ λαχαίνειν, quod est σκάπτειν: εὐλάξειν autẽ, ἀρόσαι, Aratutos. Iuberi igitur Lacedæmonios ἀρόσιμοῖς ἐρχαλείοις arare adarcendam famem, id est pecunia comparato frumento.
Εὔλαιος, t.2, c.551, c
Εὐλείωτος, t.2, c.661, g. Dicitur & Εὐλέωτος, sine ι, itidem pro Contrtiu facilis, Molitu friatúve facilis, Friabilis.
Εὐλείμων, t.2, c.657, d
Εὐλέξις καὶ εὐόνυμος λόγος, apud Luc. initio Lexiph. Oratio habens bona vocabula, quæ λέξεις & ὀνόματα dicuntur.

Εὐλέπιστος, Desquamatu facilis: item Qui facilè delibratur, Qui cortice facilè spoliatur, Cui cortex est extricabilis: vt Plin. loquitur. λεπὶς enim & squamam & corticem significat.
Εὔλιθος, t.2, c.688, f. Εὐληθάργυπος, t.2, c.696, b
Εὐλημαπὶν, Hesych. ex Æschyli Cercyone Satyrico affert pro λήμαπος καὶ ἀεδρείας οὐ ἔχλν, Animosum esse, Forti esse animo, seu animoso pectore.
Εὔλιπος, t.2, c.557, f. Εὐλίπος, ib. g
Εὔλεκα, Lora, Habenæ: vt exponunt in hoc loco Homeri Iliad. ψ, v. 481, ὃν ἡ' αὐτὸς ἔχων εὔλεκα βέβηκα. Etymol. quoque εὔλεκα dici tradit τὰ ἱμάντας, quasi εἵλεκα, τοῦτο τὸ εἱλεῖν: (vt Hesych. etiam τοῦτο τὸ εἰλεῖσθαι πᾶς χρεὼν) apud Epicharmum verò dici αὐλεκα, τοῦτο τὸν αὐλόν, vt sint τὰ ὀπτμήκη.
Εὔλιπο, Hesychio est ἐπέφυρτο, ἐπτάεσκπο.
Εὐλίθος, υ, ὁ καὶ ἡ, Pulchrus habens lapides: vel Lapidosus.
Εὐλίμβυος, t.2, c.703, c. Εὐλίμλω, ib. d
Εὐλιπὴς, t.2, c.715, c. Εὐλογέω, t.2, c.633, h
Εὐλογπὸς, t.2, c.634, b. Εὐλογία, t.2, c.633, f
Εὐλογιέω, t.2, c.647, a. Εὐλογιστία, ib.
Εὐλόγιστος, ib. Εὔλογος, t.2, c.633, d
Εὔλαχος, υ, ὁ καὶ ἡ, exponitur Bonam sortem habens. Possit signif. etiam Bonam seu pulchram habẽs lanceam.
Εὐλόγχος, t.2, c.633, e. Εὐλυσία, t.2, c.723, f
Εὔλοφος, t.2, c.727, a. Εὐλόφως, ib. b
Εὔλοχος, Ἄρτεμις ab Euripide dicitur quoniam parturientibus opem ferre ac fauere credebatur.
Εὔλυρος, t.2, c.741, d. Εὔλυπος, t.2, c.750, d
Εὐμάθεια, t.2, c.787, d. Εὐμαθὴς, ib. b
Εὐμαθία, ibid. d Εὐμαθῶς, ibid. c
Εὐμάλακτος, t.2, c.877, g
Εὐμαρέω, Εὐμάρεια, Εὐμαρίως, vide in seq. Εὐμαρὴς.
Εὐμαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Facilis, εὔκολος, ἀχρεὴς, ῥᾴδιος, Hesychio & Suidæ. Herodian. lib. 4, ὅταν δὲ ὀπλέσωσι καὶ τὸς πνεόντας τῶν ἀναπαυόμενοι εὐμαρῆ, Facilia, seu Paratu facilia. Et lib. 6, ὅτις πεζῆς πλὴν βάσιν ἀπαρῆ καὶ πλὴν πορείαν εὐμαρῆ παρεῖχεν, stabilem gressum facilémque transitum præbebat: de regione aspera. Sic apud Suid. τὸν πᾶσαν κτήσασθαι μὴ εὐμαρές, φυλάξασθαι δὲ ἠῤῥᾴδιον. Hesychio εὐμαρὲς est etiam ἀσφαλὲς, ὑγιές. Inde ADVERB. Εὐμαρέως, & per CONTRACT. Εὐμαρῶς, Facilè, Nullo negotio, Promptè, Expeditè. Apollon. Argon. lib. 2, — σὺ δ' εὐμαρέως ἀχρεῶοιες, id est, ἀχρεῶς. Herodian. lib. 2, εὐμαρῶς πλὴν ἀρχῶν διοίσουσα, facili se gubernatione vsurum. Inde & SVBST. Εὐμάρεια, SIVE Εὐμαρεία, ας, ἡ, Facilitas: ἀχρεία, ἀκολία, Suidæ. quorum hoc est magis Ionicum, illud Atticis & communis linguæ scriptoribus commune. Apud Suid. Τοῦτο φυγὴς τοῦ Ἀντίδοτα πλείονα εὐμάρειαν παρέχει. δίωκειν γὰρ οἱ πεζοφόροι ὕστερον ἤκουσι. Synes. De insomn. εὐμάρεια συμβεβεφέρειν τι ἐπ' αὐτὸν ὄργανα, facilitas & commoditas circumferendi secum. Apud Aristot. De mundo Bud. vertit Aptitudo. Suidæ teste apud Marcum Antoninum ita dicitur & ἡ ἀκοσμία: à Synesio etiam Tranquillitas, epist. 57, μετὰ τοσαύτης εὐμαρείας εἰλκυσα τοῖς ὀνειρατοῖς, tãta cum trãquillitate. Suidas quoque apud Herodot. εὐμάρειαν pro ἡσυχίαν accipi tradit. Xenophon verò in Apologia Socr. pro Clementia vsurpasse dicitur: nisi sit potius Lenitas & Facilitas, morũ videlicet & animi, vt ἀκολία quoque. Hesychio εὐμάρεια est non solùm ἀχρεία & ἡσυχία, verùm etiam ὀπόπαπον: Corinthus verò Εὐμαρείλω ab Ionibus dici τὸν ὀπόπαπον tradit, vt Suid. quoque εὐμαρείλω apud Herodot. esse dicit ὀπόπαπον. Pro quo εὐμαρίλω apud eum reperio lib. 4, pag. 163, de Amazonibus, τοῦτο ἀπὸ ἀλλήλων ἐς εὐμαρίλω ὀπόσοι δ' ἀνάδρια. Et alibi, εὐμαρίη χρέοντα ὀν τοῖσι οἰκίοισι. Existimo autem εὐμαρείλω ab eo dici τὸν ὀπόπαπον, siue πλὴν ἄφοδον & secessum, quia leuandi ventris causa fit. vt exonerata aluo homo sit agilior & expeditior. Ideo Herodianus hoc vocat ὀπόσοι θυάσαι τὸ ὀνοχλοῦν. Certè & VERBVM Εὐμαρείζω exponitur Alleuo: ἐξεὐμαρείζω autem, Facilem reddo. Præterea ab Εὐμαρὴς DER IV. Εὐμαρές. Ita enim dictum quoddam calceamenti genus, quia τοῖς αὐτὸ ὑποδεδεμένοις παρεχῇ εὐμαρῶς βαδίζειν, inquit Etymol. & confirmat Suidas. Poll. libro 7, εὐμαρεῖα esse dicit

κοινὸν αἰσθάνεσθε μυαίνας ἐπὶ δημα, βαρβαρικὸν μὴν εὔρημα, μὴ ἐλάφων δὲ πεπιημένον. Euripides sanè dicit, βαρβαρικὸς ἐν ἄμαξιν. Apud Suid. verò ex Epigr. reperto εὐβαθύπτολος Εὔμαιος, proparoxytonωs, haud scio quo significatu. sunt qui ibi vestis genus esse opinentur. sed quorsum ei vesti adderetur epitheton βαθύπτολος?

Εὐμαχούμενος, Fortiter pugnans. v.l.

Εὐμαχέτης, t.2, c.836, h

Εὐμεθόδως, Compendiosè, Facili via. vt ὅπως αὖ ἀμεθόδως καὶ ἐν ὀλίγῳ πρὸς τὴν ἀλήθειαν τέλος ἀφίκοιο.

Εὐμειλικτε, t.2, c.1611, d. Εὐμείλικτος, ib.c

Εὐμείλιχοι, Hesychio ἀμείλικτοι, Facilè placabiles, Mites.

Εὐμελής, t.2, c.874, e

Εὐμελίας, & Ionicè Εὐμελίης, ου, ὁ, Fraxini peritus. id est Fraxineæ hastæ. Homer. Iliad. ρ, Οὐδ' ἄρα Παίονος υἱὸς εὐμελίης ἀμέλησε Πελασγικοῖο πεσόντος: qui videlicet eum βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. Et mox, Ἔσσο Παίονος υἷες εὐμελίαν φρονέοντες. Et Iliad. η, λαὸς εὐμελίου Πελασγοῖο. quod Hesych. quoque exponit τοῦ δόρατος τῆς μελίας χρησαμένου, οἷον πολεμικοῦ. quoniam videlicet μελία est species arboris appositæ ad cõficiendas hastas. sed addit & has expositiones, ἢ καλοῦσι τὴν μελίαν τοῦ σώματος· ἢ ἀκάθαρτος, πολυχρήματος. Sed iis prior longè est conuenientior. Sic Hesiod. Κύκνος εὐμελίης, Fraxinea hasta benè vtens, Strenuè pugnans fraxinea hasta.

Εὐμελιτόω, t.2, c.871, b. Εὐμελιτέω, ib.

Εὐμήρεια, t.2, c.885, g. Εὐμήρεος, τὸ, subst. ib.f

Εὐμηρέτης, ib.h. Εὐμηρέω, ib.g

Εὐμηρέων, ib. Εὐμηρέως, ib.g

Εὐμήρης, ib.c. Εὐμηρίης, propr. ib.f

Εὐμηρίδες, αἱ, t.2, c.886, a. Εὐμηρίζω, ib.

Εὐμηρίζομαι, ib. Εὐμηρὸς, t.2, c.885, f

Εὐμεταβόλητος, t.1, c.691, d. Εὐμεταβόλος, ib.e

Εὐμεταβόητος, t.1, c.998, c

Εὐμετάθετος, Transpositu facilis: item Facilè mutabilis.

Εὐμετακίνητος, t.2, c.218, e

Εὐμετακόμιστος, Transportatu traductúque facilis. Thucydidis schol. lib.1, pag. 1, dicit ἀμεταπόμιστοι ὄντες πρὸς τὸ μεταβαίνειν pro Expediti ad transmigrandum & trãsuectu faciles.

Εὐμετάπιστος, t.3, c.137, c. Εὐμεταπίστωτος, t.3, c.319, e

Εὐμετάστατος, Facilè mutabilis: seu Instabilis, Inconstans. Plut. De institut. lib. ὑγίεια δὲ, τίμιον μὲν, ἀλλ' ἀμετάστατον.

Εὐμεταχείριστος, t.4, c.453, c.h

Εὐμεταχείστως, t.4, c.454, a

Εὐμέτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Moderatus, Modum seruans.

Εὐμήκης, t.3, c.912, c

Εὔμηλος, vide post μῆλον, significans Ouis.

Εὐμήρυτα ἔθεια, apud Luc. Lanæ ad nendum faciles.

Εὐμητις, ιδος, ἡ, Prudens, Consulta, Consilio valens. Epigr.

Εὐμηχανία, ας, ἡ, Industria, Solertia.

Εὐμήχανος, t.2, c.927, b. ADVERB. Εὐμηχάνως, Ingeniosè, Artificiosè, Affabré. Luc.

Εὐμίσητος, t.2, c.949, e. Εὐμνημόνευτος, t.2, c.956, d

Εὐμοιρία, ας, ἡ Bona portio: vel Bonam portionem sortitum esse, Felicitas. Εὐκληρία. Philo in Vita Mosis, lib.1, Εὐμοιρία φύσεως φθάνων παῦ ὑφηγήσατο, quum ingenii felicitate doctrinam anteuerterer. Et rursum, εἰ μὴ τινες εὐμοιρίᾳ χρήσαιντο φύσεως, Indolis felicitate freti, Felicitate quadam naturæ præditi. Itidem accipiendum hoc Herodiani libro 1, de Commodo, οὐδενὸς ἥττων εὐτυχίᾳ τε καὶ εὐχρείᾳ, εἰ μὴ ἢ τούτων εὐμοιρίαν αἰχμῆς δόξαν πεδεύμασι κατέχειν. Ibi enim εὐμοιρίαν vocat animi & ingenii dotes diuinitus ei concessas. Idem Herodianus libro 2, de Pertinace dicit, ὥσπερ ἐν εὐμοιρίᾳ καὶ εὐπραξίᾳ κατηρξάμενος τὸν βίον. quod Polit. interpr. Quum in hac morum vitæque modestia ageret. Lucianus autem εὐμοιρίαν τὸ σώματος vocare dicitur quum omnes partes corporis integræ constant.

Εὐμοίρεως, Bona & felici portione. seu Fato bonam tribuente portionem. id est Feliciter. Iosep. εὐμοίρεως ἀπέθανε; felici fato obiit. Sic εὐμοιρότερον apud Suid. Felicius: εὐτυχέστερον, ex Damascio. Apud eundem legitur εὐμοιρόω σου, sed sine expositione, sine etiam exemplo. Apud Hesychium verò reperio εὐμοίρησον, expositum ἐπέτυχεν, ἐκληρώσατο, Prospera fortuna vtus est, Sortitus est.

Εὔμολος, Hesychio ὀχεῖος πελεμιστὴς, εὔπλοος: afferenti & εὔμολα pro εὔθετα, εὔσπλα. sed his subiungit, Εὐμολώτατον, ἀπαλὸν, νεώτατον.

Εὐμολπία, ας, ἡ, Elegans cantus: Hesychio ἀφωνία, εὐμία. At Εὐμολπίδαι, nepotes & posteri Εὐμόλπου, apud eundẽ de quibus & Suidas. apud quem itidem Εὐμολπία expositum ἀφωνία.

Εὐμορφία, t.2, c.971, c. Εὔμορφος, ib.

Εὐμουσία, ας, ἡ, Musica elegantia, Musicus lepor. Iulianus, παίζειν δὲ οὐδὲν κωλύει πρὸς σε, Χαείτων γάμοντα καὶ ἀμουσίας.

Εὐμεγεθοι, t.2, c.979, f

Εὐναῖδες, exponitur Iacentes.

Εὐναίζω, t.2, c.1305, g. Εὐναίζομαι, ib.h

Εὐναία, t.1, c.1304, f

Εὐναιόμβρος, pro εὖ ναιόμβρος, Benè habitatus, Populosus. Homer. Iliad. α, Δυναιόμβρον πολύεβρον. pro quo alibi dicit εὐκτίμενον.

Εὐναῖος, t.1, c.1305, b. Εὐναία τὰ, ib.d

Εὐναύπορος, t.1, c.1306, b. Εὐναστέλεον, ib.

Εὐναίης, ibid.c. Εὐνάστορι, ib.

Εὐναύπορι, ib. Εὐναίω, t.1, c.1305, d

Εὐνέτης, t.1, c.1304, h. Εὐνέτις, ib.

Εὐνῆι, ib.d. Εὐνῆθεν, ib.g

Εὐνήσρια, τ.ι, c.1305, f. Εὐνήτης, ib.

Εὔνιπτον, Hesychio εὖ καπσκευασμένον: afferenti itidem εὔνιπτον pro καλῶς νενιμμένον. Legitur autem apud Homer. hoc εὔνιπτον seu εὐνιπτον, Bene filatum, & ideo Bene textũ. Iliad. ω, Καὶ ἡ ἔλιπον δύο φορὲ εὔνιπτόν τε χιτῶνα. Odyss. η, ἐν δ' ἔνι πέπλοι Λεπτοὶ εὐνιπτοι.

Εὐνῆρι, t.1, c.1304, g. Εὔνιος, t.1, c.1305, d

Εὐνίκω, Hesy. affert pro πολὺ νικῶσι: item pro ἀνικρινεῖ, vt ἀνεκὰς pro ἀκριβῶς idem attulerat.

Εὔνις, Hesychio ἔστρηνιδμος, ὀρφανός, ἀνδεὴς, Priuatus, Orbus, Indigens. Hom. Iliad. χ, Ὅς μ' ἐθέλῃ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὔνιν ἔθηκε. Euripidi quoque εὔνις est Vidua, fœm. gen. Nec enim masculini solùm generis est, sed etiam fœm. pro Viduata, Orbata, Priuata, Vidua, Orba, Prima.

Εὐνοέω, t.2, c.1068, d. & 1078, c

Εὐνόητος, t.2, c.1074, c. Εὐνοήτως, ib.

Εὔνοια, t.2, c.1067, h. Εὐνοϊκὸς, t.2, c.1068, d

Εὐνοϊκῶς, ib.e. Εὐνοϊκώτατα, ib.f

Εὐνοιοκτέρως, ib.c. Εὐνομέομαι, t.2, c.1027, b

Εὐνομία, ibid.

Εὐνομιδέστατα νομαὶ κτίνεσι, ex Herodoto affertur pro Pascua accommodatissima pecoribus.

Εὔνοος, t.2, c.1026, h. Εὔνοος, t.2, c.1067, f

Εὐνοῦμαι, t.2, c.1078, c. Εὔνοστος, t.2, c.1087, h

Εὔνουμα, τὸ, subst. t.2, c.1067, g

Εὐνύστατος, t.2, c.1068, d. Εὐνύστερος, t.2, c.1067, h

Εὐνυχία, t.1, c.1307, b. Εὐνυχίζω, ib.d

Εὔνυχον, t.1, c.1306, h. Εὔνυχος, ib.f

Εὐνυχώδης, t.1, c.1307, c.

Εὐνόως, t.2, c.1068, c. Εὔνως, ib.

Εὔνωστος, Bonum habens dorsum, vel validum, Qui bono validóque tergore est. Aristot. de leone, τὸ μεταπήθυρον πρατὺ καὶ εὔπηθυρον καὶ θύιωπον ὀδπτεικῶς.

Εὐξεστος, t.2, c.1120, b. Εὔξεινος, ib.e. Εὐξείνως, ib.

Εὔξεινος, ib.b. Εὐξεστος, t.2, c.1129, e

Εὐξήρεστος, Exsiccatu facilis, Facilè siccescens.

Εὔξοος, t.2 c.1130, a. Εὐξυλής, t.2, c.1140, f

Εὐξυλος, Cuius bona probáque est materies: vt εὐξυλήσ

Εὐξυμβόλος, t.1, c.705, e. Εὐξωνία, t.1, c.1673, g

Εὐξυνίστος, Intellectu facilis: apud Eurip.

Εὐοίκος, t.2, c.1157, g. Εὐοδίω, t.2, c.1170, h

Εὐοδία, ib.g. Εὐόδιος, t.2, c.1181, c

Εὐοδμία, t.2, c.1196, h. Εὐοδμος, ib.g

Εὐοδος, t.2 c.1170, f

Εὐοδοῦς, Hesych. affert pro πρεσθύμως εἰς τὰ παρέχειν: sed illud in secunda syllaba valde suspectum.

Εὐοδεῦμαι, t.2, c.1171, c. Εὐοδεύμβρος, ὁ, ib.f

Εὐοδίω, ib.c. Εὐόδως, t.2, c.1170, f

Εὐοῖ, t.1, c.1298, a

Εὐοικονόμητος, Dispensatu & distributu facilis. Item Digestu facilis: apud medicos. Athen. οἱ ἐκ πυρῶν ἄρτοι κριθίνων πολυθεφόστεροι καὶ εὐοικονομητότεροι, ἢ τὸ ὅλον κρείττονες.

Ibidem, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἄρτος, βαρὺς, δυσοικονόμητος, δηλ. τὸ ἀνωμάλως ὀπτώμενος.

Εὐοιτέω, t.2, c.1244, b. Εὐοιτία, ib.

Εὔοινος, ibid.

Εὐόλιοδος, ου, ὁ ἢ, ἡ, Lubricus. Alex. Aphrod. Problem. lib.1, κόπρος μαλακὴ καὶ εὐόλιοδος, stercus molle & lubricum.

Εὐόμιλος, t.2, c.1308, d. Εὐομιλόπαπος, ib.

Εὐομολέγητος, Clarum & concessu facile: Bud. ex Plat.

Εὐόνειροι, Qui bona vident somnia. B. ex Strab.

Εὔοπλος, t.2, c.1369, f. Εὔοπλος, t.2, c.1381, e. & 1410, f

Εὐόρκιστος, t.2, c.1418, g. Εὐόργητος, t.2, c.1427, f

Εὐοργήτως, ib.g. Εὐόρμος, t.2, c.1416, b

Εὐόρεκτος, t.2, c.1435, b. Εὐόρκιστος, t.2, c.1470, f

Εὐορκέω, t.1, c.1244, d. Εὐορκισία, ib.

Εὐορκία, ας, ἡ, Iurisiurandi sancta obseruatio. Xenoph.

Εὔορκος, t.1, c.1244, c. Εὔορκος, ib.

Εὔορμος, t.1, c.1146, a. Εὔορνις, t.2, c.1456, b

Εὐοσμέω, t.2, c.1194, f. Εὐοσμία, ibid.

Εὔοσμος, ibid.

Εὐοσφρητος κύων, Canis sagax & facilè olfaciens.

Εὐόφθαλμος, t.2, c.1410, c. Εὐοφθάλμος, ib.g

Εὔοφρις, t.2, c.1569, c

Εὐοχέω, t.1, c.1370, c. Exponitur autem illud Εὐοχέων, ἐπ' ἐλπίσι καλαῖς ὀχούμενος: & πολίτων τῆς ὀχῆς, id est Ὀφῆς. Quin & Ἐυοχεῖται affertur pro Rectè regitur habenis.

Εὐοχθέω, t.1, c.1370, a. Εὔοχθος, ib.c

Εὐοψία, t.2, c.1591, a. Εὔοψος, ibid.

Εὐπαθής, t.3, c.265, b. Εὐπάθεια, t.3, c.73, f

Εὐπαθέω, t.3, c.73, h. Εὐπαθὴς, ib.e

Εὐπάθητος, t.3, c.66, b. Εὐπαθία, t.3, c.73, f

Εὐπαιδών, ὁ, t.3, c.79, a. Εὐπαιδεσία, t.3, c.18, e

Εὐπαίδευτος, t.3, c.19, a. Εὐπαιδεύπως, ib.

Εὐπαιδία, t.3, c.14, a. Εὐπαις, t.3, c.13, h

Εὐπαίλαμος, t.3, c.31, h. Εὐπαλὴς, t.3, c.25, c

Εὔπαλπος, t.3, c.30, c. Εὐπαθεξάγωγος, t.1, c.82, a

Εὐπαδέκτης, Acceptu seu acceptatu facilis. Ex Basilii epistola quadam ad Gregorium, εὐπαδέκτης ἐστὶ τῇ θεοφιλίᾳ τῆς θεραπείας, affertur pro, Castigando homini eris acceptus.

Εὐπαρεκίνητος, t.1, c.247, a. Εὐπαθέκλητος, t.2, c.27, c

Εὐπαθεκολούθητον, substant. t.1, c.282, e

Εὐπαθεκολούθητος, ib. Εὐπαθεκόμενος, t.2, c.325, g

Εὐπαθεμύθητος, t.2, c.985, g

Εὐπαθεφόρος, Qui facilè mente dimouetur: Budæo, Qui facilè in malam partem detorquetur.

Εὐπάθρεδρος, t.1, c.1086, a

Εὐπάρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchras habens genas.

Εὐπαρηγόρεως, t.1, c.33, g

Εὐπάροιτοι, Hesychio εὐπαθέγγυοι: Qui facilè πάθη φέρουσι.

Εὐπαρόρμητος, Qui facilè commouetur. Aristot. ὅλως δὲ ὀπθυμοιοῦσι καὶ μὴ καρτεροῦσι, ὀργίλοι εἰσὶ καὶ εὐπαρόρμητοι. Bud.

Εὐπάρορος, Facilem se præbens. In Hippiatr. συμβάλλεται δὲ καὶ τοῦτο πρὸς τὸ καταπλαγῆναι τὴν ἵππον ἢ εὐπάροχον εἶναι, vt morigeram se præbeat admissario. Bud.

Εὐπάτορος, t.3, c.1767, a. Εὐπάζω, t.3, c.78, h

Εὐπατρέια, t.3, c.92, b. Εὐπατρέιος, ib.c

Εὐπάτωρ, ib.b. Εὐπάτορος, t.3, c.80, c

Εὐπατόριον, ου, τὸ, Eupatorium: herba, de qua Dioscor. l.4, c.41, reiiciens eos qui hanc eandem cum Artemisia esse existimant, seu cum Argemone, vt quidam legunt. Nomen inuenit à Mithridate cognominato Eupatore: vnde & Plin. lib.25, cap.6, de herbis à Mithridate inuentis loquens, Eupatoria quoque (inquit) regiam autoritatem habet. Affertur & αὐτιδότου τῆς Εὐπατορίου λεγομένης, pro, Antidoti quod Eupatorium dicitur.

Εὐπατρείδης, ου, ὁ, Doricè pro Ἀμπατρείδης dicitur.

Εὐπατρείδης, t.3, c.93, a. Εὐπάτρεις, t.3, c.95, c.b

Εὔπατρις, t.3, c.92, h. Εὐπάτωρ, ib.b

Εὐπέδιλος Ἶρις, apud Plut. in Erot. Iris pulchris induta calceis seu talaribus.

Εὐπείθεια, t.3, c.131, c. Εὐπειθέω, ib.d.

Εὐπειθὴς, t.3, c.131, a. Εὐπειθῶς, ib.c

Εὔπειστος, t.3, c.131, g. Εὐπείστως, ib.h

Εὐπεκτος, t.3, c.147, e. Εὐπελέκητος, t.3, c.195, a

Εὔπεπλος, siue Εὔπεπλος, Pulchrum habens peplum.

Εὔπεπτος, t.3, c.219, b

Εὐπεριγράφτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumactu facilis.

Εὐπεριαίρετος, Qui facilè detrahitur. vt εὐπεριάρετος φλοιὸς, Cortex qui facilè detrahitur, seu Cortex extricatu facilis, Cortex facilè extricabilis, vt Plin. loquitur. Vide in Διεκβεκαστέριστος.

Εὐπεριγράφος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro Congruenti modo circunscriptus, affertur ex Luciano: & εὐπεριγράφου τοῦ ποδὸς, ex eodem.

Εὐπεκιστος, apud Suidam legitur in manuscripto etiam codice, cum hoc exemplo, ὁ δὲ πρὸς τὰ ἀντιθέσεις εὐπεκιστος ὢν καὶ ἀνεπίφθονος, sed sine expositione.

Εὐπελιστος, t.2, c.1388, b. Εὐπελίστως, t.1, c.1786, d

Εὐπελίστρεπτος, t.3, c.123, d. Εὐπελίφωνος, t.4, c.312, g

Εὐπελίχιτος, t.4, c.501, g. Εὐπέπαλος, t.3, c.256, e

Εὐπέπαστος, Expassu explicatúque facilis. Hesych. Ἐυπέπαστον exponit πεπατὸ, ἀνείπτον, Amplum, Flatibus peruium.

Εὐπέπεια, t.3, c.324, g. Εὐπεπείη, ib.h

Εὐπεπέως, ib.g. Εὐπεπὴς, ib.e

Εὐπεπῶς, ib. Εὐπεψία, t.3, c.228, d

Εὐπηγὴς, t.3, c.264, e. & 265, b

Εὐπηλαξ, t.3, c.276, e. Εὔπηκτος, t.3, c.263, e

Εὐπήλης, Pulchra ornatus galea. in Epigr.

Εὔπηνος ὑφὴ, apud Eurip. Textum è pulchro stamine.

Εὔπηχυς, t.3, c.285, b. Εὐπήδαξ, t.3, c.276, e

Εὐπινὴς, Sordidus. Hesych. enim Ἀπινῆ affert pro πεπινωμένον, Sordidatum, Inquinatum.

Εὔπιστος, t.3, c.140, g. Εὔπλαστος, t.3, c.348, a

Εὐπλατὴς, t.3, c.353, g. Εὔπλεκέες, t.3, c.359, b

Εὐπλεκὴς, ib. Εὔπλεκτος, t.3, c.358, f

Εὔπλευρος, Qui bonis firmisque lateribus est.

Εὐπλοΐα, t.3, c.369, c. Εὔπλοια, ib.

Εὐπλοῖα, ib. Εὐπλοκαμὶς, t.3, c.361, e

Εὐπλόκαμος, ibid. Εὔπλοκαμος, ib.

Εὔπλοκος, t.3, c.360, c Εὔπλους, t.3, c.369, e

Εὔπλους, ib. Εὐπλωστος, t.3, c.399, c

Εὐπλωὴς, t.3, c.403, h. Εὔπλωὴς, ib.

Εὐπνοΐα, t.3, c.409, h. Εὔπνοος, ib.

Εὐπνοέω, t.3, c.411, d. Εὔπνοια, ib.c

Εὔπνοος, ibid.b. Εὔπνους, ib.

Εὐποδία, t.3, c.511, b. Εὐποιέω, t.3, c.437, e

Εὐποιητέος, ib. Εὐποιητικὸς, ib.d

Εὐποίητος, t.3, c.435, a. Εὐποιία, t.3, c.437, d

Εὔποιος, ib.d. Εὔπυκος, t.3, c.148, g

Εὐπολέμητος, t.3, c.462, d. Εὐπόλεμος, t.3, c.458, a

Εὐπολίρκητος, t.3, c.470, f

Εὔπομπος, affertur pro Bonus dux: ἀγαθὸς ὁδηγὸς, κυβερνήτης.

Εὐπορέομαι, t.3, c.173, e. Εὐπόρευτος, t.3, c.180, h

Εὐπορέω, t.3, c.173, a. Εὐπόριστος, ib.f

Εὐπορία, t.3, c.172, e. Εὔπορος, t.3, c.178, b

Εὔπορος, Peruius, &c. t.3, c.171, h. Εὔπορος, Abundans, &c. c.172, d

Εὐπορωὶ, ib.e. Εὐπορώπορον, aduerb. ib.

Εὔποτμος, Felix, Fortunatus. Apud Suidam, ἡ τοῦ φραπηγοῦ φρόνησις ἔχουσά τι καὶ τύχης ἀπότμου δι' αὐτῶν. Vnde ADVERB. Εὐπότμως, Fortunatè, Feliciter, Secunda fortuna. Εὐτυχῶς, eidẽ Suidæ. Et SVBST. Εὐποτμία, ας, ἡ, Bona fortuna, Felicitas. Εὐτυχία. Apud eundem Suidam, εὐποτμίας δὲ ἀπολαύουσι πάσης τῆς οὐείων φερόβιοι. Et rursum, ἐν εὐποτμίᾳ τε καὶ εὐδαιμονίᾳ δίπτον πολλῇ. Idem dici tradit, ζηλῶ τοῦτον τῆς εὐποτμίας. Reperitur & apud Luc. hæc vox.

Εὔποτος, Potatu seu bibitu facilis. Item E quo potare seu bibere facile est aut iucundum. Athen. lib.11, de cymbio, ex Eratosthene, πρὸς παρεπίθεσιν τοῖς καλουμένοις κοτύλοις, κάλλιστα καὶ εὐποτώτατα ὀκπωμάτων.

Εὔποτος, t.3, c.511, b. Εὐπραγέω, t.3, c.527, b

Εὐπραγὴς, ib.c. Εὐπραγία, ibid.b

Εὐπρακτος, t.3, c.528, b. Εὐπραξία, t.3, c.527, b

Εὐπρεπέστατα, seu Εὐπρεπέστω, contunctim alicubi scribitur pro εὖ πρεπέστατα seu εὖ πρεπέστω, quod est Feliciter iem gero, vel Feliciter res administro. Affertur & Εὐπρεπέστατον ἐς χρήματα λόγον, pro diuite & pecuniosio.

Εὐπρεμνος, t.3, c.537, c. Εὐπρεμνος, ib.

Εὐπρεπεία, t.3, c.539, d. Εὐπρεπὴς, t.3, c.538, g

Εὐπρεπῶς, t.3, c.539, c Εὐπρεπόστω, t.3, c.536, g

Εὔφρηστος, Accensu vsúque facilis: Suidæ & Hesychio ἀμφύστης, Inflatu facilis.

Εὔφριστος, t.3,c.554,c

Εὐφροσυνῶν, Qui prior beneficio est affectus.

Εὐφροσδέκητος, Acceptu seu receptu facilis. Item Acceptus. Paul. in epist. ad Corinth. 2, cap. 2, ex Esaiæ 49, ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐφροσδέκητος· ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας. Pro quo paulo antè καιρῷ δεκτῷ, Tempore accepto. id est Tempore gratuitæ beneuolentiæ & beneficentiæ. Et in ep. ad Rom. cap. 15, ἵνα γένηται ἡ προσφορὰ τῶν ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος, vt oblatio gentium fiat accepta. Sic in epist. Petri 1, cap. 2, ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας, εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, acceptas Deo per Iesum Christum. In superiore Esaiæ apud Paulum loco, ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, quidam interpr. Tempus acceptandum.

Εὐφρόσυνος, t.1,c.1086,c. Εὐφροσυνηρεία, t.1,c.34,c

Εὐφροσύνηφορος, ib.d. Εὐφρόσυνος, t.1,c.1141,g

Εὐφροσύνος, ib. Εὐφροσόδος, t.2,c.1179,f

Εὐφροσυνος, Allatu facilis. ex Euripide affertur pro Accessibilis, Peruius, Expositus, Facilis.

Εὐφρόσφορος ἐν λόγοις, Facundus, Disertus. Herodian. lib. 8, de Crispino, viro consulari in Aquileiensium rep. οὗτος μὲν καὶ ἄλλως εὐδόκιμος ὤν, ἔν τε τῇ Ῥωμαίων φωνῇ εὐφρόσφορος ἐν λόγοις. Ibi enim Polit. vertit, Romana facundia pollens.

Εὐφρόσυφος, t.4,c.292,d. Εὐφροσωπέω, t.2,c.1404,a

Εὐφροσωπία, t.2,c.1403,h

Εὐφρόσωπος, ib.f. Εὐφροσώπως, ib.h

Εὐφροφάσιστος, Prætextu facilis, vel Speciosum habens prætextum. vt εὐφροράσιστος αἰτία: quod alii exp. Idonea excusatio & prætextus: Ἐὐάφορμος: Bud. Excusatissima causa, Idonea ratio aliquid faciendi. Thucyd. in fine libri 6, pag. 233, καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἤδη εὐφροράσιστον μᾶλλον τὴν αἰτίαν ἐς τοὺς Ἀθηναίους τῶν ἀμυνεῖσθαι ἐποιήσατο. Inde ADVERB. Εὐφροράσιστως, Speciosè prætextu. compar. εὐφροράσιστον affertur pro Excusatius.

Εὔφρυμνος, Bonam seu pulchram habens puppim. Hom. Iliad. ο, ἐν δ' ἔθετο πέντηκοντα νέας Εὐφρυμνοὺς πολυκωπὰς ἐπὶ Σαλαμῖνος.

Εὐφίερος, t.1,c.1716,a.

Εὔφιορος, Pulchros habens ramos: vel multos, Ramosus. Suidæ εὔκλαδος.

Εὐτυία, t.3,c.604,a. Εὔτυος, ibid.

Εὐπυρος, t.3,c.635,g

Εὐπύρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Excandefactu & velut ignitu facilis.

Εὐπώγων, Barbatus: seu Multum barbæ habens. Apud Athen.

Εὔπωλος, t.3,c.467,h. & 645,c. Εὔπωλος, ibid.

Εὐραδάμιγξ, Pulchris irrorans guttis, apud Nonn.

Εὐραὶ, autore Poll. lib. 1, dicuntur τὰ τῆς ἄξονος ἐγκείμενα σφῆνες, καὶ περιβόλια ὑπὸ τῶν ἁρμῶν, ferramẽta axi in id affixa vt ne à rota atteratur: forsan παρὰ τὸ εὔρος, vt pote lata.

Εὐραμίλω, Inueni: aor. 1 med. verbi εὑρίσκω ex εὑρέω seu εὕρω, vt ἐπουραμίλω ab ἐπούρωμαι.

Εὐρὰξ, Ex obliquo: ἐκ πλαγίου, vt accipiunt apud Homer. Iliad. ο, versu 541, Σπῶν δ' ἐρρὰξ σὺν δουρὶ λαθὼν, βάλε δ' ὤμον ὄπισθεν. Etymol. quoque exp. εἰς πλάγιον, factum dicens vel ab εὔρος vt μεσαὶξ à μεσῶος: vel à πλευρὸν, per aphæresin. Vt itur & Aristoph. hoc aduerbio in Aubus, dicens, Οὐκ ἀποσείσῃς; ἀπὸ τοῦ χέος εὐρὰξ ἢ πατάξῃς; Vbi schol. annotat hæc aduerbia à comico ἀναπεπάσθαι εἰς τὸ κακέμφατον, παρὰ τὸ εὐρέως συμμιγνύσθαι καὶ τὸ πατάξαι.

Εὐραφής, έος, ὁ καὶ ἡ Bene seu pulchrè sutus.

Εὔρεθρον, t.1,c.1308,f

Εὐρεῖα, Lata, Ampla: fœm. ex masc. εὐρύς.

Εὐρεῖος & Εὐρείπιος, afferunt pro Bene seu pulchrè fluentis. quæ infrà gemino ρ scribuntur & ἐμμελευμβίους.

Εὔρεμα, t.1,c.1308,d. Εὑρεσιέπεια, t.1,c.1222,e

Εὐρεσιεπὴς, ib.

Εὐρεσιλόχος, Solers in inueniendis verbis, Facundus, Disertus. Laert. in Arcesilao, ὧν δὲ ἐν εὑρεσιλογίᾳ τοσοῦτος ἀπεπήδησεν ὑπερβολὴν ὥστε καὶ τὸν Θεόφραστον, καὶ ὅτι τὸ ἀπεκείμενον αὐτοῦ κλεῖδον τῷ λόγῳ, καὶ πανὶ σωαρμοσάσθαι κεμῆ. Dicitur etiam de nugatore & verborum fundatore: vnde à Suida & Hesychio exponitur φλύαρος. INDE Εὑρεσιλογία, ας, ἡ, Solertia vel promptitudo in inueniendis & proferendis verbis, Facũdia. Diogen. Laert. in Stilpone, pag. 89, Τοσοῦτον δὴ εὑρεσιλογίᾳ καὶ σοφιστείᾳ προέβη τοῖς ἄλλοις, ὥστε μικροῦ δεῖσαι πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀφορῶσαν εἰς αὐτὸν μεταβάλειν. Vbi tamẽ εὑρεσιολογία scribitur. Nonnunquam prolocuacitate ponitur & inanium verborũ funditatione. ET VERB. Εὑρεσιλογέω, ῶ, Promptè & solerter verba inuenio. Item Verba fundo, Verba fundito, vt Bud. ex Cic. & Plauto interpr. Quo modo accipi potest in hoc loco apud Suidam, ex Polybio, ἔχων δὲ καὶ πολὺν λόγον, ἀφωνεῖν μὴ δεῖν πρὸς ὑμῶν οὐκ ἀναγκαίως εὑρεσιλογῶν, nulla postulante necessitate verba copiosius funditare. Notandum porro reperiri ET Εὑρεσιλογία ET Εὑρεσιλογέω pro illis εὑρεσιολογία & εὑρεσιολογέω. Plutarch. εἴ γε μὴ παιδιὰν καὶ εὑρεσιλογίαν ἕνεκα δόξης, ἀλλ' ἔργον ἔξεστι καταφανῆς, ὡς ἀληθῶς ἐστι νηφοῦν) τὴν φιλοσοφίαν. Philo, ἀναγκαῖον δὲ καὶ τὴν ἔσωθεν εὑρεσιλογίαν ἀπαντῆσαι, ἵνα μὴ τις ἀπιστοτέρων ὑπαρχθῇ. Vbi Bud. εὑρεσιλογίαν itidem vt εὑρεσιολογίαν interpr. Loquacitatem, Verbositatem, Verborum funditationẽ, & Cõmentitiam disputationẽ. Sic εὑρεσιλόγος affertur pro Infinitam orationis copiã fundebar. Quod verbum apud Athen. quoque legitur, lib. 5, de Antiocho Epiphane, μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς ἀγορανομοῦσι βυείσκετο καὶ χρυσοχοεῖοις, εὑρεσιλογῶν ἢ φιλοσοφῶν παρὰ τοῖς τοῦ πλοῦτου καὶ καὶ τοῖς ἄλλοις τεχνίταις. Vbi possis interpr. etiam Differens. Nam in disputationibus rerum causæ & verba inuestigantur inueniuntúrque.

Εὔρεσις, t.1,c.1308,d. Εὑρετὸς, Inueniendus.

Εὐρετὴς, t.1,c.1308,f. Εὑρεπὴς, ib.

Εὐρετὶς, ίδος, ἡ, Inuentrix, Repertrix.

Εὐρετὸς, t.1,c.1308,e

Εὕρετρα, τὰ, Præmia quæ rei amissæ inuentori seu repertori dantur pro eius restitutione. Vlpian. Pandect. l. 47. De furtis, Solent plerique etiam hoc facere vt libellum proponãt continentẽ inuenisse, & redditurum ei qui desiderauerit. hi ergo ostendũt nõ furandi animo se fecisse. Quid ergo si εὕρετρα quæ dicũt, petat? nec hic videtur furtum facere, etsi non probè petat aliquid.

Εὕρημα, t.1,c.1308,c

Εὕρημον, Hesychio καλλιεπές: forsan ab εὐήμων.

Εὐρηνοσύνη, t.1,c.1152,d. Εὐρήμων, ib.

Εὐρίκωος, ου, ὁ, ἡ, affertur pro Alens pulchras agnas. καλλιρόβατος. Infrà εὐρίκωος.

Εὐρησιλογέω, & Εὐρησιλογία, vide cum Εὑρεσιλ.

Εὐρηπὸς, Inueniendus. Aristoph. Nub.

Εὐρίτωρ, ορος, ὁ, Inuentor. in Epigr.

Εὐριζος, Bene radicatus: vel Radice exuberans. Apud Suidam ex Psalm. Dauid. εὐείλω ἀφαλλίσμαι πάσης τῆς ῥίζης: quod ipse exp. καλῶς ἐρριζωμένον, ὅθεν μόνον: Hesych. καλαῖς ῥίζαις ἔχοντι καὶ χαροποιοῖς. Rursum Suidas affert particip. Εὐριζῶν pro καλαῖς ῥίζαις χροποιοῖς ἔχων, seu καλῶς θεμελιωθὲν καὶ παγίως, ὥσπερ ἀσάλευτον αὐτὸν καὶ ἀστρεμῆ διαμένειν: item πλουσιώτατον. quam postremam expolit. affert Hesychio quoque: sed secundum eam esset ab εὔρος.

Εὐριν, t.3,c.698,b. Εὔρινος, ibid.d

Εὐρικώπιος, ibid.

Εὐριπιδικῶς, More Euripidis, apud Aristoph. quod schol. exp. δεινῶς. πανούργως.

Εὐριπίζειν, & Διευριπίζειν, Euripi modo huc illuc agitari & reciprocare. Aristot. Probl. sect. 25 διὰ τί ἐν τοῖς ὑγιαίνοις τῶν εἰκόνων ὁ αὴρ διευριπίζει, καὶ μάλιστα τοῖς ὑδίοις; AT Εὐρίπιος, Qui facilè ῥιπίζεται: aliis Instabilis vt euripus.

Εὔριπος, Fretum reciprocum. Plin. lib. 2, cap. 97, Velut Tauromenitani euripi fæpius, & in Euboea septies die ac nocte reciprocantis. Cicero De natura deorũ l. 3, Quid Chalcidico Euripo in motu identidem reciprocando putas fieri posse constantius? Seneca in Herculefur. — prius vicibus alternis fugax Euripus vnda stabit Euboica piger. Vnde Æschines in Ctesiphontem, πλείστ' ἀπεπήδησε πρὸς τὸ εὔριπον παρ' ὀλίγον. Inde & proterbialiter εὔριπος ἀθρόος, & εὔριπος τίχη, ob mutabilitatem & inconstantiam. Quin & εὔριπος ἐξαίνεια affertur pro Cogitatio quæ huc & illuc fertur. vt & Hesychio εὔριπος ἐστὶ ὁ ὀχεῖος μεταβαλλόμενος. Alioqui Εὔριπος simpliciter dicitur fretum. id est Mare angustum. vt Suid. exp. πέλαγος στενὸν & πόρος ὑδατώδης μεταξὺ δύο γαιῶν.

Et Poll. lib. 9, cap. 1, dicit, ἵνα ἡ θαλασσία ἑκατέρωθεν οὖσα (reponendum enim ita pro οὖσα) πλὴν μιᾶς διαρρεῖ, hoc θαλάσσης αὐλῶνα & εὔριπον & πορθμὸν nominari. Plinius lib. 4, cap. 12, Euboea & ipsa aulisa Bœotiæ, tam modico interfluente euripo vt ponte iungatur. Et rursum, Primas angustias Hellespontum vocant. Porrigitur inde tenuis euripus LXXXVI M. pass. spatio. Sic Aristot. De mundo, ῥοαὶ καὶ δίναι καὶ τὰ εἰρίπιος καὶ πορθμοί. Et forsan quoniam in eiusmodi angustiis & fretis mare reciprocat, factum inde est vt εὔριπος dictum sit de freto reciproco, & generalius pro re instabili. Legimus sanè apud Cic. Pro Muræna, Quod enim fretum, quem euripum, tot meatus, tantas, tam varias habere putatis agitationes fluctuum, quantas perturbationes & quantos æstus habet ratio comitiorũ? Quin & aquæ ductus & alia aquarum receptacula εὔριπον nominantur, ab illorum euriporũ similitudine qui in mari sunt terra vtrinque septi. Hesych. cerè ὀχεῖος interpr. δοχεῖα ὑδάτων, & Eust. πόρος τῶν ὑποδεχομένων τὸν ὑδάτων: vt sunt quos Latini appellant Lacus, Lacunas, Stagna, Cisternas. Cic. lib. 5 De leg. Ductus aquarum quos isti Nilos euripóque vocant, quis quum viderit, non irriserit? Sueton. Circensibus spatio circi ab vtraque parte producto, & in gyrum euripo addito. Æl. Spart. in Heliog. Euripis vino plenis nauales circenses exhibuit. Ioseph. in Antiquit. Iud. πελίνα ἐν τῷ εὔριπον καὶ βαθύ. Apud eundem exponitur Cisterna: apud Dionys. Halic. Lacuna & Stagnum. INDE Εὐριπώδης dicitur Euripo similis, Reciprocos æstus habens in modũ euripi. At Εὐείπος, Hesychio teste cognomen est Neptuni.

Εὐρίσκω, t.1,c.1307,d. Εὑρίσκομαι, ib.g

Εὐροέω, t.3,c.682,f. Εὐροια, ib.e

Εὐροΐζης, t.3,c.722,b. Εὐροκλύδων, vide in Εὖρος.

Εὐρὸν, Fœtidum. v.l.

Εὐροναιτοις, in manuscripto Suidæ cod. exp. καλῶς ῥέοντα: pro quo in impressis est εὐρονεῖτοις. Vtrunque suspectũ. AT Εὐρόνοτος, vide in Εὖρος.

Εὐρόος, t.3,c.681,d

Εὖρος, t.1,c.1309,f. Εὖρος, ου, ὁ, Eurus: ventus ab oriente spirans, alio nomine dictus Vulturnus. Teste enim Aristotele De mundo, εὖροι nominantur οἱ ἀπὸ ἀνατολῆς σωεχεῖς πνέοντες ἄνεμοι. Ibidem tradit ex euris καμκίαν dici τὸν ἀπὸ τοῦ ἥλιου πρὸς τὰς θερινὰς ἀνατολὰς πνέοντα ἄνεμον: ἀπηλιώτην autem, τὸν ἀπὸ τοῦ ἥλιου τὰς ἰσημερινάς: εὖρον verò, τὸν ἀπὸ τοῦ ἥλιου τὰς χειμερινάς. Vnde Plin. libro 2, cap. 47, Ab oriente æquinoctiali subsolanus: ab oriente brumali vulturnus. illum, apelioten: hunc, eurum Græci appellant. Porro INDE Εὐροκλύδων dicitur Euroaquilo, vt vet. interpr. vertit apud Lucam Act. Apost. cap. 27, τυφωνικὸς ἄνεμος ὁ καλούμενος εὐροκλύδων. Videri itaque possit legisse εὐροακύλων. nã εὐροκλύδων sonat Fluctuosus eur⁹. Apud Horat. sanè minatur eurus fluctu⁹: quẽ Ouid. tumidũ vocat. ET Εὐρόνοτος, Euronotus: ventus ex euro & noto mixtus, seu inter eurum & notum medius. vt Aristot. De mundo εὐρόνοτον dici tradit τὸν μεταξὺ εὔρου καὶ νότου. Et Gell. lib 2, cap. 22, Tertium (inquit) ventum qui ab oriẽte hyberno spirat, Vulturnum Romani vocant. Eum plerique Græci misto nomine, φ inter notum & eurum fit, εὐρόνοτον appellãt. Hi sunt igitur tres venti oriẽtales, Aquilo, Vulturnus, Eurus: quorum medius eurus est.

Εὔρους, t.3,c.682,d. Εὐρραφὴς, t.3,c.669,b

Εὐρρείπης, t.3,c.680,a. Εὐρρὰξ, ib.

Εὐρρίλιος, & βιβόος, Etymologo ὁ καλλιπρέβαλος, Pulchras ferens oues: seu pulchras agnas.

Εὐρρὴς, t.3,c.679,h. Εὐρρὶν, t.3, c.698,f

Εὐρρόος, t.3, c.682,d. Εὐρυ, t.1,c.1309,f

Εὐρυάγυιος, t.1,c.92,c. Εὐρύαλος, t.1,c.1309,e

Εὐρύαλος, ib.

Εὐρυβατεῖσθαι, Suidæ est πυνθάνεσθαι, Vti malis artibus, Improbè agere: ab Eurybate seu Eurybato quodam, quẽ vnum ex Cercopibus fuisse perhibent Τιχωρυχον, alii πρεσβύτιν. Plura de eodem vide apud eundem, & apud Erasmum in Chil. nec non apud Eustath. qui hoc nomẽ dictum vult παρὰ τὸ εὐρὺ βάλειν. Apud Hesych. quoque Εὐρυβάστης, πανοῦργος, ἀπατεών, κέρκωψ.

Εὐρυβίης, Cuius vis & robur latè se extendit, Latè potens. Hesiodus, Τεῖπον Ἀμφυβίης. In Epigramm. — Ἀμφυβίης αἰδοῖος. Ibidem, Ἀμφυβίης Ἀπόλλων. At Εὐρύβιος, nomen proprium apud Athen.

Εὐρυβίνης, t.1,c.1019,f Εὐρυδίνης, t.1,c.1019,f

Εὐρυθμα, aduerb. t.3,c.726,b. Εὐρυθμία, ib.c

Εὐρυθμος, ib.a. Εὐρύθμος, ib.g

Εὐρυκάρηνον δέμας, Corpus lato seu vasto capite. Oppian. De venat. l. 3.

Εὐρύκαρος, t.2,c.128,b

Εὐρυκλῆς, quidam ἐγγασρίμυθος dictus fuit: & ab eo homonymos Εὐρυκλεῖς denominati alii etiam istiusmodi vates, teste Hesychio. vt & Suidas tradit Εὐρυκλῆν dictum fuisse παῦπα ἢ ἐγγασρίμυθον, ab Eurycle quodam tali vate. Vnde & Aristoph. Vesp. μμησαμμθμος τὸν Εὐρυκλέους μαντείων καὶ δῆμόνειαν, Ἐς ἀλλοπρόσαλλα χασέρας ἀνδὸς, κωμῳδικὰ πολλὰ χάσκων. Vbi & schol. ipsius annotat hunc Eurycleum, velut ἐγγασρίμυθον, dici Athenis Ἑλληνῶν μαντεύσασθαι δῆμῳ τῶν ὑπαρχόντων ἄμπυ δαίμονος: ab eóque quosuis alios vaticinantes dictos fuisse ἐγγασρίμυθα & ἀμυκλέας, quòd primus Eurycles id factitarit.

Εὐρυκέα, Hesychio μεγαλόνους, μέγα ἰσχύων. At Εὐρυκέωσι, eidem πυκνάστερος, seu πολλὰ κοιλώματα ἔχουσα: quoniã κόοις antiquitus vocabant τὰ κοιλώματα, cauitates seu cauernas. noctis autem esse epitheton innuit.

Εὐρυκρείων, t.2,c.414,f

Εὐρυμέδων, Latè regnans, Latè rex. At Εὐρυμέδων αἰθὴρ, ex Aristot. Rhet. pro Latus æther.

Εὐρυμέτωπος, t.2,c.1399,g

Εὐρυμνάσαι, Hesychio est ἐρεθίσαι: afferenti & εὐρύμναν pro εὐρύχωρον.

Εὐρυμενος, ε, ὁ, esse dicitur Qui per calumniã inter amicos inimicitias excitare conatur: ab Eurymno quodã qui id tentarit inter Castorem & Pollucem.

Εὐρεύω, t.1,c.1309,g. Εὐρυώδης, t.2,c.1110,b

Εὐρυοδεῖος, t.2,c.1171,g. Εὐρυόπα, t.2,c.1583,e

Εὐρυόπης, ib.d. & 1392,g. Εὐρυόχλος, t.2,c.1575,f

Εὐρυά, t.2,c.1583,e. Εὐρύπορος, t.3,c.174,g

Εὐρυπρωκτος, Qui lato seu amplo est podice. Aristophanes Nub.

Εὐρυπύλη, t.3,c.612,e. Εὐρυπυλὴς, ib.d

Εὐρύπυλος, ib.e

Εὐρυρέθρος, Lata habens fluenta, Latè fluens.

Εὐρυρέω, t.1,c.1309,f. & t.3,c.679,g

Εὐρυρέων, t.3,c.679,g. Εὐρυ, t.1,c.1309,e

Εὐρυσάκης. Latum seu amplum habens scutum. ὁ μεγάλην ἔχων ἀσπίδα, Suidæ, in exemplum afferenti hæc Sophoclis ex Aiace, pag. 34, Ἀλλ' αὖτέ μοι σὺ παῖ λαβὼν ἐπώνυμον Εὐρύσακες, ὅθεν δῆμ' πολυρράφου σρέφων Πόρπακος ἐπαβ. ιον ἀρμόκῶν σάκος. Sed ibi est nomen proprium filii Aiacis. Eodem Suida teste Εὐρυσάκειον πέμβολος Athenis nominatum fuit τὸ Εὐρυσάκου τοῦ Αἴακος, lucus Euryfaci Aiacis filio sacer.

Εὐρυσθενὴς, t.3,c.779,a. Εὐρύστερος, t.3,c.896,f

Εὐρυστερνος, t.3,c.1021,d. Εὐρυστήθης, t.3,c.1031,f

Εὐρύστομος, t.3,c.1044,e. Εὐρυτενὴς, t.1,c.1309,f

Εὐρύτης, ibid.

Εὔρυτος, υ, ὁ ἡ, ex Eurip. affertur pro Bene fluens: ita tamẽ vt dubitetur sitne potius nomen proprium.

Εὐρύστρωτος, t.3,c.1318,c. Εὐρυφυὴς, t.4,c.272,h

Εὐρυχαδὴς, Latus & capax. vt εὐρυχαδὴ πανήγυρις apud Luc. in Lexiph.

Εὐρύχαρος, t.4,c.573,g. Εὐρυχωρὴς, t.4,c.664,g

Εὐρυχορία, ib. Εὐρυχωρος, ib.f

Εὐρυώπης, t.2,c.1392,h. Εὐρυωψ, ib.e

Εὐρωγης, t.1,c.524,e

Εὐρώδης, vide in Εὐρώς. Εὐρώεις, ibid.

Εὐρωία, Bona valetudo. Hesychius enim εὐρωίαν affert pro εὐξεῖαν, ὑγίειαν: quod in εὐρωίαν vertendum putarem, nisi & ipsum mox subiungeret, exponens itidem ῥώσιν, ὑγίειαν.

Εὐρώπη, proprium, t.2,c.1392,g. & 1394,g

Εὐρωπὶς, t.1,c.1296,b

Εὐρώς, ῶπος, ὁ, Situs, Mucor, Humor putrefactus: ὑγρότης σῆπα. Suidæ in hoc loco Callim. πέδιλα τὰ μὴ πυκνὰ νυκτὸς εὐρώς. Et in hoc Theocr. Ἀ σὶ ἐγὼ ξὺν ῥῶπ πάλιν ἐπαλιξ-

cet ibi generalius accipiat pro Humor, νοῦλα: minus recte. quum & ibi significet ἡ ῥόπτα τοῦ σανώδη καὶ σαπτῆναι. dicit enim Bartus fistulam diutius neglectam situ & putredinoso mucore inficì, seu situm contrahere. Locus est Idyll.4. Metaphor. Plutarch. De aud. τὸν ὀντὸς ἐυρώπα τῆς ψυχῆς. INDE Εὐρώεις, εντος, ὁ, ET Εὐρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Putris, Situ & mucore obsitus. Hesiod. Erg. lib.2, Βῆσαι ἐς ἐυρώεντα δόμον κρυεροῦ ἀΐδαο. Sophocl. Aiace, pag.65, ἔνθα βροτῆς τὸν ἀείμνηστον πάσων ἐυρώεντα καθέξει. id est σεσημμένον, inquit schol. addens etiam σκωληκώδη. quoniam verminatio putredinis comes esse solet. Pag. sequ. αὐαὶ τοῦ ἐυρώδη Τροίας, exp. itidem σεσηπῶν, ἤγουν ἐγχρονισθέν: addens tamen & aliam expositionem, nimirum σκοτεινὸν καὶ ἀερώδη τοῖς Ἕλλησιν, vt Suidas quoque ἐυρώεντα exp. σκοτεινόν, ζοφῶδη. Eidem S. ἐυρώεις est non solùm σκοτεινός, sed etiam πλατύς, Latus, Amplus, Spatiosus. quarum expositionum meminit & Hesych. vtpote ἐυρώεντα exponens non modò πλατέα, ἀλαμπήμαμβία, sed etiam σκοτεινὰ, & ἃ τοῦ τοῖς ὀρτὴς γίνεται: hoc posteriore indicans Mucida, Putrida. Est ab ἐυρὸς & VERBVM Εὐρωπάω, ῶ, Situ obsitus sum, Mucidus sum, Putreo, Marceo: vel etiam Situm contraho, Mucere vitior, Marcesco. Theophr. De caus. plantarum lib.1, ὅπως μὴ σήπηται μηδ' ἐυρωπᾷ. Itidem Dioscorides dicit, ἐυρωπᾶσθαι ἀποφορέν. At Aristoph. metaphoricè & per iocum, in Nubibus, Ἐμοὶ δὲ τῷ ἄρρικος ἥδιστος βίος, Εὐρωπᾶν, ἀκόρεστος.

Εὐρωπάτοις, pro ἐυρωσάτοις legitur apud Diod. Sicul. lib.11, p.285, vt & ἐυρώτερος pro ἐυρωσότερος, Fortior, in l. Sapient. c.8. Sed ea scriptura suspecta est.

Εὐρωσία, t.3, c.732, g. Εὐρωσος, ib. Εὐρώσως, ibid.

Εὐρώτας, ᾶ, ὁ, Eurotas: fluuius Laconiæ. Ita dicitur & pudèdum virile, teste Suida, in exemplum afferente hunc locum ex Epigr. Τὸν ἀ' ὑπὸ ἐιδαίνοντα κατήχεν πεπιαμένη χεῖρ Οὐχ ὅλον ἐυρώτεα, ἀλλ' ὅσον ἠδύνατο.

Εὐρωπάω, vide paulo antè in Εὐρώς.

Εὔς, t.1, c.1297, e

Εὔσκευα, τά, Polluce teste dicuntur τὰ ἐγκαύματα: lib.6, cap.13, vbi de culinariis instrumentis & operibus loquitur. Vide & Hesych. At Εὔσκαμα, idem Hesych. esse dicit αὐαφώνημα δυσκτὸν καὶ βαρχὺν ὀδυφῆεμα. nam τὸ βαρχύνειν dici δυάζειν: & σαβαίοις, τοῖς βαρχυνόντας. Idem ἐυσαμα.

Εὐσανίδωτος, Bene tabulatus, Bonum habens tabulatum.

Εὔσαρκος, Bonam habens carnem. Item Bene habitus, Corpulentus. seu Bene carnosus. Xen. in Laced. republica, ἐυχροοί τε καὶ εὔσαρκοι καὶ ἐυρωστοί εἰσι Idem De re equ. τυγχάνειν εὔποδας καὶ ἰσχνοὺς καὶ εὐσάρκους καὶ ἐυσχήμονας. Paulo antè, ἰσχία πλατέα ἔχῃ μὴ χρὴ καὶ εὔσαρκα. INDE Εὐσαρκία, ας, ἡ, exponitur itidem Corpulentia, Plenitudo corporis. Et VERB. Εὐσαρκόω, ῶ, Reddo corpulentum & εὔσαρκον. Galen. Therap. lib.14, πιὼν' οσῶ ὅσα ἐυσαρκῶσαι βουλόμεθα, μόλεα, καὶ πείθειν χρὴ καὶ καπαστλεῖν, quæ plena & carnosa reddere volumus.

Εὐσέβεια, & Εὐσεβέω, item Εὐσεβέως, Εὐσέβημα, Εὐσεβία, vide in sequ. Εὐσεβής.

Εὐσεβής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui probè colit ac veneratur Deum, Pius, Religiosus. Xenoph. sub finem sui Cyneg. τοῖς δὲ τὰ θεῖα τοῖς μὲν ἀδεῖν ἐμπεδῶν εὐσεβεῖν, οἱ δ' εὐσεβέστατοι. Lucian. De calumn. τοῖς δὲ τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόθεον ἄθεος καὶ ἄπιστος ὁ φίλος βλεβάλλεται. Demosth. verò οὐκ εὐσεβές ἐστι, Pium non est. id est impium & nefarium. Vnde ADVERB. Εὐσεβέως, & per CONTR. Εὐσεβῶς, Piè, Religiosè: more nimirum eorum qui probè Deum colunt & venerantur. Demosth. Olynth. 3, τοῖς μὲν Ἑλληνικοῖ, πιστῶς, τοῖς δὲ τοῖς θεοῖς εὐσεβῶς διοικεῖν. Idem in Mid. ὥστε ἀλαβῶς, ὥστε εὐσεβῶς, ὥστε μετρίως βλακεῖσθαι, ita religiosè, ita piè. Inde & SVBST. Εὐσέβεια, ας, ἡ, Probus Dei cultus, Pietas, Religiositas. Plutarch. De superstit. ἔνιοι φοβοῦντες τοῦ δεισιδαιμονίαν, ἐμπίπτουσιν εἰς ἀθεότητα τραχεῖαν καὶ ἀνήμερον, τοῦτο πεπονθότες ὑπ' μέσου κείμενον τῆς εὐσεβείας. Æschin. in Cresiph. θεῶν τοῦ ἡγεμονίαν τῆς εὐσεβείας ἡμῖν παραδεδωκότων. Isocr. in Panathen. πάντα δὲ τὸν χρόνον ἡσυχῆ τοῦ εὐσεβεῖν μὲν τοῖς θεοῖς, δικαιοσυνῶν δὲ τοῖς ἀνθρώποις. Vbi nota eum addidisse τοῖς θεοῖς: quemadmodum & Demosth. Pro corona dicit ἡ τοῖς θεοῖς εὐσέβειαν διαφυλάττειν. nam & circa alias res εὐσέβεια versatur, vt Pietas & religio apud Latinos. Dicit enim Isocrates rursum in Hel. encom. τοσαύτη δ' εὐσεβείᾳ καὶ παρανοίᾳ χρώμεθα περὶ τοὺς θεοὺς ὥστε τοιαύτου. quod est βλαβείᾳ & cautione seu religione. (Ionicè DICITVR Εὐσεβίη pro isto εὐσέβεια, vt in hoc pentametro apud Athenæum lib.10, Καὶ τοῦ εὐσεβίης γείτονα σωφροσύνην) Est inde præterea VERBVM Εὐσεβέω, ῶ, significans Sum εὐσεβής, id est Sum pius & religiosus, Probè & religiosè Deum colo: seu Pietatem colo, Piè ago. Synes. epist.4, εὐσεβεῖν αἰεὶ καὶ ἀπιστεῖν ἐθέλω. Notandum porro construi aliquando cum accusatiuo rei, & significare itidem Pietatem colo, Piè ago, Pius sum, addita præpositione In. Eurip. Phœniss. Εἴωθ' δὲ αἰδεῖν χρὴ, πυρεγενίδος πέρι Κάλλιστον αἰδεῖν πάλαι τὴ εὐσεβεῖν χρεών, Nam ti violandum est ius, regnandi gratia Violandum est: aliis rebus pietatem colas. vt Cic. interpr. Offic. libro 3: vel Iulius Cæsar, secundum Suetonium. Isocr. ad Demonic. εὐσεβεῖ τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς. Idem in Nicocl. ὅπ τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβοῦ, ἀδ. Aliquando cum πρὸς vel πρὸς, in eadem significatione. Affertur enim ex Epigr. εὐσεβοῦ πρὸς τοὺς θεοὺς, pro Pius sum erga deos. & ex Euripide, εὐσεβεῖ πρὸς ξένους, pro Pius sis erga hospites. At Paulus Apost. subaudita hac præpos. πρὸς vel εἰς, in epist. ad Timoth. 1, c.5, εἰ δέ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν, καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις, in propriam domum pietatem exercere, & vicem rependere parentibus. Est enim & in parentes ac liberos quædã pietas: vnde apud Virg. Sum pius Æneas. Sed & εὐσεβεῖσθαι aliquid dicitur, vt εὐσεβεῖσθαι. In Axiocho Plat. ἴσως καὶ τῶν εὐσεβῶν, Vt etiã hoc à me cũ reliquis piè & officiosè parenti tribuatur, Vt etiam hoc pietatis officio erga parentem functus esse videar. INDE Εὐσέβημα, ατος, τὸ, Pium factum, Officium pietatis. Demetr. Phal. ἡ ὁ τὰ εὐσέβημα εὔφημα ποιῶν, ἢ τὰ ἀσεβήματα, ἀσεβήματα.

Εὐσελανόνδιον (nisi potius legendum ἀσέλανον Δίος) οἶκον, Hesych. dici ait vel πρὸς τὸ σέλας, vel παρὰ τὸ στελλίδιον: vt ἀπὸ μέρους sit ἔναγχον.

Εὐσελλιος, Lunæ fulgore illustris, Non illunis. Hesychio est εὐφεγγής.

Εὔσελμος, Bona seu pulchra habens σέλματα. Infrà Εὔων.

Εὐσεπίος, ᾶ, ὁ ἢ ἡ, exponitur Venerabilis.

Εὔπηος, t.3, c.756, a. Εὔσημος, t.3, c.765, h

Εὐσηπίος, t.3, c.776, e. Εὐσηφία, ib.

Εὐσθένεια, t.3, c.779, b. Εὐσθενέω, ib.c

Εὐσθενής, ib.b. Εὐσθενὰς, ib.

Εὔστομος, ου, ὁ, Qui est bono stomacho. v.l. At ἀστῆν videtur significare Bene habitum esse è cibo, in hoc loco Theophrasti Hist. plantarum libro 4, vbi de bobus loquens ait, καὶ ξηραίνοντες παρέχεται κρ' χειμῶνα τοῖς βουσὶν ὅταν ἐργάζωνται καὶ τὰ σώματα ἔχεσιν ἀστῆ πῶς, λαμβάνοντες ὑδέν. Εὐσκαρθμος, t.3, c.802, e. Εὐσκαρθμος, ib.

Εὐσκελής, t.2, c.820, a. Εὐσκεπής, t.3, c.832, g

Εὐσκιδνέω, t.3, c.837, c. Εὔσκιδνος, ib.

Εὔσκιος, Vmbrosus, Opacus: vel Gratas vmbras habens.

Εὔσκοπος, t.3, c.825, b. Εὐσκωμμίνως, t.3, c.887, c

Εὐσκωμμοσυνή, ib. Εὐσκώμμων, ib.

Εὐσμερδής, Hesychio εὔρωστος, Validus.

Εὐσμίλωτα, eidem sunt εὖ κατεσκευασμένα, Bene parata: ἀπὸ τὴ λατυπικῆς σμίλης, à cæmentario scalpro.

Εὐσσία, idem affert pro ἀθηνία, σωτηρία: necnon εὔσσοι pro ἀσφαλῶς σωζόμενοι. Eidem εὔσσις est non solùm ὁ ἀθυτυχῶν, sed etiam ἀκίνητος: item nomen proprium heroïs. Superioris porro εὔσσια ab hoc εὔσσις deriuati meminit Suid quoque, exponens ἀωδένεια, Robur, Virium potentia, afferens hoc hemistichium, — ζωῆς τ' ἀσσίας χάειν.

Εὐσσόρεν, Hesychio ἀωδρόμου: pro quo infrà εὐσωόρεν.

Εὔσπειρος, t.3, c.926, c. Εὐσπαλχία, t.3, c.956, c

Εὔσπαλχος, ib.

Εὔσπορος, siue Εὔσπορος, Fœcundus seminis.

Εὐστελμος, poetæ metri causa pro εὔσελμος dicunt, quod est Bona seu pulchra habens σέλματα: Hesychio εὔζυγος, ἀκάθεδρος, ἀσανίδωτος, Bonis instructus transtris & tabulis. Itidem Eustath. apud Homerũ νῆας εὐστέλμους exponit εὐζύγους: quoniam videlicet σέλματα dicuntur τὰ ζυγὰ & αἱ καθέδραι.

Εὔστεγος, t.3, c.1126, f. Εὐστέγεια, t.1, c.1738, c

Εὐστεγέω, ib.d. Εὔστεγος, ib.a

Εὐστεθία, ib.c. Εὐστεθὴς, ib.

Εὔστακτον, t.3, c.964, g. Εὐστακὴς, t.3, c.994, g

Εὐστακτός, t.3, c.995, a. Εὐσταχὲς, t.3, c.969, c

Εὔσταχυς, ib.d

Εὐστείλας, Homer. vsurpat pro εὖ στείλας καὶ κοσμησαμένας, Od. ξ, Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυπηλεῦσ Νῆας εὐστείλαντα σὺν ἀνδρέσι ἐπιστοῖσι, Bene instructis apparatisque nauibus. Sic suprà εὐκρίνας.

Εὔστερνος, t.3, c.1021, c. Εὐστέφανος, t.3, c.1028, c

Εὐστεφὴς, t.3, c.1022, g. Εὐστεφὴς, ib.

Εὐστέφιος, ib. Εὐστιβὴς, t.3, c.978, a

Εὔστιπος, t.3, c.977, g. Εὐστιπὸς, ib.

Εὐστλίζω, ex Eurip. affertur pro Probè decoro. Sed diuisim potius scribendum.

Εὔστλος, t.3, c.997, b. Εὐστολος, ib.

Εὔστομα, aduerbium, t.3, c.1044, g

Εὐστομαχία, t.3, c.1054, b. Εὐστόμαχος, t.3, c.1057, a

Εὐστομέω, t.3, c.1045, d. Εὐστομία, ib.c

Εὔστομος, t.3, c.1044, e

Εὐστρῦγγα κορυσία, Clauam è bono pulchróve stipite. seu Clauam è robusto & valido stipite, in Epigr.

Εὐστοχέομαι, Coniectura assequor, vt tradunt vulg. lex. quæ etiam addunt, esse deponens, & genitiuo iungi: sed viderint.

Εὐστοχέω, t.3, c.991, h. Εὐστοχία, ib.g

Εὔστοχος, ib.c. Εὐστοχως, ib.g

Εὔστρα, in comœdia dicitur ἡ ἡδὺ συαῖν φλογίστρα, vt refert Eust. p.1186, deriuans ipsum ab εὔω. Sic p.1446. εὔστραν apud comicum esse dicit ἐργαστήριον ἐν ᾧ χοῖροι καὶ τὰ τοιαῦτα εὔοντες: ex antiquis exponens βόθρον ἐν ᾧ πεφλεγόμενοι πρὸς ἡδὺ ὑῶν τείχας. Locus Aristophanis, quem comici nomine intelligit, hic est, in Equit. Ἐν τάχει εὔστραις κονδύλοις ἠρμοσθόμεν. Vbi schol. quoque exponit φλογίστραις, ὅπου τὰ ἱερεῖα θύεται: addens, εὔστραν esse τὸ μαδηστήριον, dictã ἀπὸ τοῦ θύειν καὶ φλογίζειν τοῖς χοίροις. Sic verò & Pollux lib. 6, εὔστραι dictas fuisse scribit etiam τοῖς βόθροις ἐν οἷς θύεται τὰ χοιρίδια. Alioqui enim εὔστρα vocata fuit ἡ ὀρεινὴ κρίθη, alio nomine ἀμφίκαυπις dicta à comicis & tragicis, ἀπὸ τοῦ πεκαυθαι: seu, vt alii volunt, ἡ παρὸν τὴ ἑκφυσις τοῦ πυρὸς, quam appellant λίθον ὀρείον, ἀξιῶ τὸ τοῖς παρόμοις καέντων τοῦ ἀχύρων ὀπτηδείοις εἶ εἰς ἔστρωσιν, inquit schol. Aristophanis. Sic Eust. pag.1446, εὔστραν ex Pausania expon. τὸ ὀλ. ἀχύρων καυθέντων ἔδεσμα τοῖς αὐθεκάστοις ἀποβαλόντων, ἢ τὴν παρεκκαυθέν σύχνω. alios verò sic nominatam velle πὼ ὠρείμω κρίθιω, quæ & ἀμφίκαυπις apud Æl. Dionys. vocatur. comicos etiam ὀδὴ γυναικείου μερέου vsurpare hoc vocabulum: Cratinum vero sic dicere πὼ ὀσφύν. Notandum verò reperiri & εὔστρα, tenui seu leni spiritu, vt εὔω.

Εὐσραβὴς, t.3, c.1104, c

Εὐσραπτήω, ῶ, affertur pro Bene impero exercitui.

Εὐσραφὴς, t.3, c.1080, g. Εὐσρεπὲς, ib.c

Εὐσρεπὲς, ib.d. Εὐσρεφὴς, ib.g

Εὐσρεφὴς, ib. Εὐσρεφία, t.3, c.1082, f

Εὔσρωφος, ib.d. Εὔσυλος, t.1, c.1808, f

Εὐσύλληπτος, t.2, c.581, a

Εὐσυλλογεστος αἰτία, Causa quæ colligi facilè potest.

Εὐσύμβλητος, exponitur Facilis ad coniectandum.

Εὐσύμβολος, Bud. ex Seruio interpr. Boni ominis. ὁ αἴσιος. Ex Polluce autem ὀλιγωνύμητος, ἀνεπίμικτος, ἀνίντυκτος: opponi ei dicens τὸν δυςξύμβολον, hùncque Xenophontis locum afferens, de amico, εὔορκος δὲ καὶ ἀξύμβολος ὢν τυγχάνει καὶ φιλόνεικος πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι οὗ ποιῶν. Idem Bud. exp. ὁ οὗ συμβάλλων, ὅς ὁ ἀγαθὸς συμβάλλειν. vt Harpocr. quoque annotat Antiphontem in Politico, ἀσύμβολον dixisse τὴ ῥαδίως καὶ οὗ συμβάλλοντα. i. ἀγαθὸν συμβάλλειν. Quod & Suid. habet & Etymol.

Εὐσυμαθέφορος, t.4, c.114, g

Εὐσύμφυτος, Facilè concrescens & coalescens. ῥᾷστα συμφῦναι δυνάμενος. Theophr. παρὰ τὸ μάλιστα ἀσύμφυτος, ἐνεργεστέρας ἔσας τὰς ὥρας ἡ δυναμένη συμφῦναι.

Εὐσωκόμος, t.1, c.88, e. Εὐσωμάλακτος, t.1, c.357, g

Εὐσωφόμοσος, Qui facilè aptari potest & coagmentari.

Εὐσωνείδωτος, ᾶ, ὁ ἢ ἡ, Qui bene sibi conscius est.

Εὐσωνεσία, t.1, c.1673, f. g. Εὐσωύστης, t.1, c.1674, c

Εὐσωφρονέω, t.3, c.1515, f. Εὐσωφρονέω, ib.e

Εὐσωόπλος, t.2, c.1389. d

Εὔσφυρος, & Εὔσφυρος, t.3, c.1192, d

Εὐσημολογέω, t.1, c.1331, a. Εὐσημοιόω, ib.

Εὐσημόνως, ib. Εὐσημοσύνη, ib.b

Εὐσχήμων, t.1, c.1330, g. Εὐσχιδὴς, t.3, c.1196, g

Εὔσχιστος, ib.e. Εὐσχολέω, t.3, c.1209, b

Εὔσχολος, ib.

Εὔσω, Excorio. Hesych. enim εὔσωντας affert pro οἰκοδόμοντας.

Εὐσωματέω, t.3, c.1215, c. Εὐσωμαία, ib.

Εὐσώμαστος, ib.b. Εὔσωμος, ib.f

Εὐσωστία, Hesychio ἡσυχία: aliis etiam Silentium.

Εὔσωτος, t.3, c.1226, f

Εὐτακής, έος, ὁ καὶ ἡ, Liquefactu seu maceratu facilis.

Εὐτακτέω, t.3, c.1260, f. Εὔτακτος, ib.c

Εὐτάκτως, ib.f. Εὐταμίευτος, t.3, c.1240, d

Εὐταξία, t.3, c.1257, g. Εὐτάρακτος, t.3, c.1245, h

Εὔταρσος, Etymologo καλῶς ἀπορεῖ: quoniã videlicet ἔρασσι dicuntur τὰ πτερά. Epigr. l.3, p.265, in cicadam, Ἐκφρεκὲς ἀπάρσοιο δι' ἠέρος ἠχέτα μολπαῖ.

Εὔτε, aliquando est χρονικὸν ὀπτήρημα, aduerbium temporis, æquipollens τῷ ὅτε καὶ ὁπηνίκα, Quando, Quum, teste Eustathio, vt apud Homer. Iliad. θ, Εὔτέ μιν εἰς αἴθαρα πυλαρτάτο πρόπαν ψεν. Itidem οὔτ' αὖ idem Eustath. esse ait ὀπτήρημα χρονικὸν ἴσον τῷ ὅτε, in hoc loco Iliad α, πῖς δ' ἄ τ' ἐπ δυνήσεται ἐγκύμονός περ Χρασμεῖν, οὔτ' αὖ πλοιοι ὑφ' Ἕκτορος αἰθροφόνοιο Θυήσκοντες πίπτοιεν. Sic apud Hesiod. οὔτ' αὖ πελέθωσι, quum fuerint. Et Sophocl οὔτ' αὖ μ' λῃ, vbi venerit. At ex Herodoto affertur οὔτ' οὐ γίνεται, pro Quoad fuerit. ex cuius l.7 affertur etiam οὔτ' ἔπλεον, pro Dum nauigarem. Apoll. Argon. lib.2 dicitur οὔτε vsurpasse pro Quandoquidem. ἐπεὶ δή. ‖ Alioqui οὔτε est etiam πρόκρισις ὀπτήρημα, ἰσοδυναμοῦν τῷ καθὰ, inquit Eustathius in exemplum afferens hunc locum Homeri Iliadis γ, Εὔτ' ὄρεος κορυφῆσι νέφος κατέχυσεν ὁμίχλη: cui οὔτε in redditione similitudinis respondet ὡς ἄρα. Pro eo verò & ἤτοι dicunt poetæ, & facta dialysi ἠύτε, Sicut, Velut, Ceu. Plura vide apud Etym. At sine τε significat καλῶς.

Εὐτείχεος, t.3, c.1357, c. Εὐτείχης, ib.

Εὔτειχος, ib.f

Εὐτέκμαρτον, Coniectu facile. Hesychio καλῶς τυπούμενον.

Εὐτεκνέω, t.3, c.1538, c. Εὐτεκνία, ib.

Εὔτεκνος, ib.d. Εὐτέλεια, t.3, c.1384, h

Εὐτελὴς, ib.d. Εὐτελία, t.3, c.1385, a

Εὐτελίζω, ib.b. Εὐτελὴς, t.3, c.1384, h

Εὐτέρπη, t.3, c.1416, b. Εὐτερπὴς, ib.

Εὐτερχία, t.3, c.1433, a. Εὔτηχος, ib.

Εὐτικτος, t.3, c.1456, e. Εὐτμητος, t.3, c.1408, c

Εὐτυκέω, t.3, c.1534. e. Εὐτυκία, ib.f

Εὔτυκος, ib.e. Εὐτυμία, t.3, c.1583, f

Εὔτολμος, ib.e. Εὐτόλμως, ib.g

Εὔτυμος, t.3, c.1393, f. Εὐτυνέω, t.3, c.1281, e

Εὐτυνία, ib.d. Εὔτυτος, ib.b.

Εὐτόνως, ib.d. Εὐτυξία, t.3, c.1588, h

Εὐτεξος, ib.g. Εὔτυξος, ib.

Εὔτυρνος, t.3, c.1316, a. Εὐσραπέλος, t.3, c.1210, d

Εὐσραπελδόμαι, t.3, c.1641, g

Εὐσραπελία, ib.c. Εὐσράπελος, ib.b

Εὐσραπελῶ, ib.g. Εὐσραφέω, t.3, c.1643, d

Εὐσραφὴς, ib.c. Εὐσραφία, ib.d

Εὐσρεπὴς, t.3, c.1641, g. Εὐσρεπίζω, t.3, c.1642, a

Εὐσρεπτεμὲς, ib.b

Εὔσρεπτος, ᾶ, ὁ ἢ ἡ, Verti facilis, Mutabilis. Aristot.

Εὐσρεφὴς, t.3, c.1643, b. Εὔσρεπτος, t.3, c.1318, c

Εὐσρεπτος, ib.d. Εὐσεπτος, t.3, c.1329, a

Εὐσεικὲς, t.1, c.1587, a. Εὐσροπία, t.3, c.1638, d

Εὐσροπὸς, ib. Εὐσροφέω, t.3, c.1645, h

Εὐσροφία, t.3, c.1646, a. Εὔσροφος, t.3, c.1645, g

Εὐσρόχαλος, t.3, c.1655, d. Εὐσρόχαλος, ib.

Εὔσροχος, t.3, c.1653. g. Εὐσροχὲς, ib.

Εὐσρυγπος, ᾶ, ὁ ἢ ἡ, Vindemiatu facilis. Aliis, Qui facilè

demetitur: pro quo malim Decerptu seu carptu facilis.
Εὐτυχίζειν, Etymologo ἐπιμάζειν.
Εὔτυκτος, t.3,c.1425,f. Εὔτυκτος, ib.
Εὐτυχέω, t.3,c.1453,e. Εὐτυχέως, ib.d
Εὐτύχημα, t.3,c.1454,b. Εὐτυχής, t.3,c.1453,c
Εὐτυχία, ib.e. Εὐτυχῶς, ib.d
Εὔυδρος, t.3,c.1784,b
Εὔυμνος, υ,ὁ, ex Lascari affertur pro Bonus hymnus.
Εὐυπερβλητος, Superatu facilis, Facilè superabilis.
Εὐϋπλοκος, t.2,c.582,h. Εὐϋφαστος, t.3,c.1768,g
Εὐϋφής, t.3,c.1766,d
Εὐφάλαεα, Hesychio & Etymologo λαμπρά, Splendida.
Εὔφαλον, idem H. esse dicit ὀδηπαλάσσον & βραχυπάλασσον. pro ὀδηπαλάσσον tamen dicitur potius ἔφαλον, sine υ, vtpote τὸ ὀδὶ τῆς ἁλός.
Εὐφαμία, Etymologo est σωπή, λόλογία. Doricũ id est pro εὐφημία.
Εὐφαπαπόωστος, t.4,c.37,f. Εὐφάμακας, t.4,c.45,c
Εὐφεγγής, t.4,c.75,g
Εὐφερόμενος, Elatus animo, Insignis effectus, Celebris, ita v.l. Sed sine vlla autoritate.
Εὐφημέω, t.4,c.59,b.g. Εὐφημία, t.4,c.58,f
Εὐφημίζω, t.4,c.60,d. Εὐφημισμός, ib.e
Εὐφημος, t.4,c.58,c. Εὐφήμως, ib.f
Εὐφθαρτος, t.4,c.139,e
Εὔφιμος, Obstruendi obthurandique vi pollens. vt Nicander in Alexiph. v.275, ἀφίμωκαρπὸν μύρτον dicit pro τὸ φιμωτικὸν τῇ φύσει, siue συπικῶδ, teste schol. apud quem perperam ἀφίμου scriptum, in contextu autem ἄφιμον. sed rectè manuscriptus cod. habet ἄφιμον, & ita legendum patet ex schol. expositione.
Εὐφλεκτος, Inflammatu seu vstu facilis: vt εὔφλεκτα ξύλα, Hesychio ὑλαῖ.
Εὐφορβίας, ας, ἡ, Pastus seu cibi copia.
Εὐφόρβιον, ου, τὸ, Euphorbium: arbor in Libya ferulæ speciem gerens, acerrimum succum fundens, qui eodem cum ipsa arbore appellatur nomine. de quorum vtroque multa Dioscor. lib.3, cap.96: item Galenus & Aetius in Simplic. medicament. descriptione. Plin. & euphorbium vocat & euphorbiam, ab Euphorbo inuentore id nominis sortitam esse his verbis docẽs, libro 25, cap. 7, Inuenit (inquit) & patrum nostrorum ætate rex Iuba quam appellauit Euphorbiam, medici sui nomine & fratris Musæ.
Εὐφορέω, t.4,c.85,f. Εὐφόρητος, ib.g. & 90,c
Εὐφορία, t.4,c.85,d. Εὐφόρμυξ, t.4,c.187,f
Εὐφορος, t.4,c.85,a. Εὐφόρως, ib.b
Εὐφροσδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Hesychio σαφής, Clarus, Manifestus: vt Εὐφροσδέως quoque affertur pro Clarè. Alioqui εὐφροσδής, exponitur etiam Bene differens, Discretus: & Εὐφροσδία, Venustas sermonis, Vis dicendi: nec non Εὐφραδέως, Eleganter, Prudenter. Etymol. certè εὐφροσδέως exponit πεφροσμένως καὶ σωφρόνως: ὥστε τὸ φρονεῖν: sed addens, exponi posse etiam εὐπρεπῶς καὶ κοσμίως. Quarũ expositionum priores duæ accõmodari possunt huic Od. τ, v.352, ὡς σὺ μάλ' εὐφροσδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις. vt sic Sapienter & prudẽter, simul & ore diserto.
Εὐφραίνω, t.4,c.199,g. Εὐφραίνω, ib.
Εὐφροσύα, ας, ἡ, Gaudium, Lætitia. Aliis, Honestum gaudiũ.
Εὐφρεκτος, t.4,c.69,b
Εὐφράτης, Ionicè & poeticè dicitur ὁ Εὐφράτης, Euphrates: flumen Armeniæ seu Mesopotamiæ.
Εὐφρονέω, t.4,c.214,h. Εὐφρονέω, ib.
Εὐφρόνη, ης, ἡ, à veteribus dicta fuit ἡ νύξ, Nox: quòd putarent multũ ὠφελεῖν εἰς ζωπυρίων καὶ σκέψιν conferre πρὸς ἡσυχίαν καὶ τὸ ἀσφαλέστατον, inquit Plut. in lib. πῶς τις πολυφραγμοσύνης. Sic idem Plut. Symp. lib.7, probl.9, tradit discessuros è conuiuio & cubitum se collaturos τῷ Ἑρμῇ πυμάτῳ σπένδειν, ὡς γοῦν παρόντι καὶ ὀδηκοποιῶντι τῷ φρονιμωτάτῳ θεῷ. Quin vetustissimos Græcos ostendere volentes ne Mercurio quidem indigere Bacchum, ὡς αὐτὴν εὐβουλίαν, noctem propter ipsum appellasse εὐφρόνην. atque adeo apud Platonem esse νυκτερινὸν σύλλογον τῶν ἀρίστων καὶ πολιτικωτάτων ἀνδρῶν, ἐφ' ὃν ἀφικνεῖται τὰ μέγιστα καὶ πλείστης ἀξία φρονήσεως. Inde procul dubio & pronerbium, ὀν νυκτὶ βουλή, In nocte consilium, seu Noctu

consilium: de quo vide Erasmum in Adag. Et apud Homer. Agamemnoni dicitur, Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἀνδρα. Legitur porro hoc εὐφρόνην non apud poetas solùm, vt apud Hesiod. μακραὶ γὰρ ὀδηρόσδοι εὐφρόναι εἰσί: sed etiam in prosa. vt apud Suid. Ἑωΐτερα μὴ ἡ εὐφρόνη νύξ ἔμεναι. Hesychio verò εὐφρόνη est non solùm νύξ, sed etiam εὐφροσύνη, Lætitia, Hilaritas.
Εὐφρονιάν, t.4,c.215,a
Εὐφρόνως, exponitur & Hilariter & Prudenter.
Εὐφρος, apud Suid. in vulg. edit. legitur expositũ εὔθυμος: at ver. cod. pro eo habet εὔφορος. In v.l. habetur & εὔφορος, ὁ, Lætus: sed sine vlla autoritate & exemplo.
Εὐφροσύνη, t.4,c.199,c. Εὐφροσύνη, ib.
Εὐφρόσυνος, ib.f. Εὐφρων, ib.c
Εὔφρων, ibid.
Εὐφυΐα, ας, ἡ, Fugæ facilitas seu commoditas. Polyb. εὐφυΐα τόπου εὐφυΐαν.
Εὐφυής, t.4,c.269,g. Εὐφυία, t.4,c.272,d
Εὐφύλακτος, t.4,c.239,g
Εὐφυρόπαστος, apud Alex. Aphrod. legi dicitur, & à Politiano reddi Penitus inutilis.
Εὐφυοῦς, t.4,c.272,c. Εὐφωνία, t.4,c.303,g
Εὐφώνος, ib.h. Εὐφωνος, ib.f
Εὐφώνως, ib.g. Εὐφώσεπος, t.4,c.313,f
Εὐχαίτης, t.4,c.363,c. Εὔχαλκος, t.4,c.381,d
Εὐχαεις, t.4,c.355,c. Εὐχαεστέω, t.4,c.362,b
Εὐχαεστήριον, ib. Εὐχαεστήριος, ib.c
Εὐχαεστία, t.4,c.361,h. Εὐχαέστος, ib.g
Εὐχαέστως, ib.
Εὐχαΐσιν, Hesychio est ὀδηκωχρίσασθαι, Gloriari.
Εὐχειλος, t.4,c.407,g. & 524,g
Εὐχείμερος, t.4,c.491,h
Εὐχείμων, Pulchrè vestitus. v.l. Sic Suid. quoque εὐχείμονος affert pro τῶν καλὰ ἱμάτια ἔχοντος. Dicitur tamẽ ea signif. potius εὐέμων.
Εὔχηρ, t.4,c.441,c. Εὐχλεία, ib.
Εὔχορος, t.4,c.442,c. Εὐχειροῦται, χρήματα, ib.d
Εὐχειρωΐς, t.4,c.459,g. Εὐχέρεια, t.4,c.448,c
Εὐχερής, ib.b. Εὐχεία, ib.e
Εὐχερώς, ib.c. Εὐχαίομαι, t.1,c.1312,f
Εὐχέτης, Qui votum facit. v.l.
Εὐχεπαίω, t.1,c.1312,g. Εὐχέω, ib.
Εὐχή, t.1,c.1311,c. Εὔχλος, t.4,c.524,g
Εὔχλοος, t.4,c.537,f. Εὐχλωρος, t.4,c.541,c
Εὐχολόγιον, Suidæ τὸ βιβλίδιον, Libellus. est tamẽ potius Libellus continens preces quoridie dici solitas.
Εὔχομαι, Precor, &c. t.1,c.1310,a. Εὔχομαι, Glorior, &c. ibid.f.
Εὔχορδος, t.4,c.578,h. Εὔχος, t.1,c.1311,d
Εὐχρηματέω, t.4,c.604,c. Εὐχρηματία, ib.
Εὐχρήμαλος, ib.b. Εὐχρημονέω, ib.c
Εὐχρηστέω, t.4,c.600,f. Εὐχρηστημα, ib.h
Εὐχρηστία, ib.e. Εὐχρηστος, ib.
Εὐχρηστόμαι, ib.g. Εὐχρηστως, ib.e
Εὐχροέω, t.4,c.630,a. Εὐχροής, t.4,c.631,a
Εὐχροια, t.4,c.630,a. Εὔχροος, t.4,c.629,g
Εὐχρως t.4,c.631,c. Εὐχυλία, t.4,c.510,d
Εὔχυλος, ib.c
Εὔχυμος, t.4,c.512,f. VNDE Εὐχυμία, ας, ἡ, Bonus succus: vel Bonus sapor, Saporis gratia.
Εὐχωλή, t.1,c.1312,g. Εὐχωλιμαῖα, t.1,c.1313,a
Εὐχωλιμαῖος, t.1,c.1312,h. Εὐχώνιστος, t.4,c.684,d
Εὔψυκτος, t.4,c.740,a. Εὐψυχέω, t.4,c.755,f
Εὐψυχής, t.4,c.745,a. Εὐψυχία, t.4,c.755,b
Εὐψυχος, t.4,c.754,h. Εὐψύχως, t.4,c.755,b
Εὐῶ, siue Εὔω, Vro, Vstulo, admota videlicet flamma, vt porcorum setas admota flamma adurere solent & absumere: Hesychio καίω, φλογίζω. Homerus Odyssea β, — σάλοις θ' ὕσσαι σὺν αὐλῇ. Odyssea ξ, Εὖσεν μίτυλλέν τε. Idem Odyssea ι, Παῦτα δὲ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας ὄσσε αὔτμη Γλαῦκε κραιῆρος, Adussit. Et apud Hesiodum Erg. libro 2, mala vxor & δειπνολόχη τὸν αἴθρα καὶ ἱρθμὸν ἐοῦσα Εὔει ἄτερ δολοῦ, sine titione vrit seu torret. Quibus ex locis patet εὔειν non semper esse τὸ μαδ ἂν ὕδατι ζέοντι, vt schol Homeri exponit: sed generaliter φλογίζειν, καίειν.

Εὐώδης,

Εὐώδης, t.2,c.1195,h. Εὐωδία, t.2,c.1196,a
Εὐωδίζω, ib.b
Εὐώδιν, ινος, ἡ, Partu felix. Apud Nonn. Δωδώνης θαλάσσης pro Fœcundi maris.
Εὐωνία, t.4,c.785,a. Εὐωνίζω, ib.
Εὔωνος, t.4,c.784,h
Εὐώνυμος, Boni nominis, &c. t.2,c.1332,a. Εὐώνυμος, Sinister, &c. ib.b. Εὐώνυμος, proprium, ib.d. Εὐώνυμον κέρας, t.3,c.1393,f. ob.
Εὐώπης, t.4,c.785,a. Εὐώπης, t.2,c.1395,a
Εὐώπις, ib. Εὐωπὸς, t.2,c.1396,c
Εὐωρέω, t.4,c.796,g. Εὐωρία, ib.f
Εὐωρεαΐζω, ib. Εὔωρος, t.4,c.791,a. & 796,e
Εὐωρχέω, t.1,c.1369,b. Εὐωχεύω quoque esse dicitur Conuiuio excipio, Conuiuio adhibeo: sed sine exẽplo.
Εὐωχία, t.1,c.1368,g. Εὐώψ, t.2,c.1393,a
¶ Ἔφα, Doricè pro ἔφη, Dixit à φημί.
Ἐφαάνη, poetico pleonasmo pro ἐφαίνη, Osteũsus est, Apparuit, Conspectus est. Apollon. Arg. l.2, ἐελδομένος ἐφαάνη Hesychius.
Ἐφαπτόμαι, t.1,c.1197,c. Ἐφαπλάωρος, t.1,c.339,f
Ἐφάλιος, t.1,c.369,f. Ἐφάλομαι, t.1,c.339,f
Ἐφαλος, t.1,c.369,f
Ἐφαλμος, Muria conditus. Plut. Symp. l.6, probl.2, αἱ τῶν ἐφάλμων βρωτικότατον ὑπομίαν καὶ δριμύτητος.
Ἔφαλτος, εος, ἡ, Insultus.
Ἔφαμα, τὸ, Indumentum. v.l. perperam pro ἔφαμμα.
Ἐφαμίω, t.4,c.52,c.f
Ἐφάμιλλος, De quo certatur, Ob quod contenditur. Quomodo accipi potest in hoc loco Demosthenis Pro corona, ἐφάμιλλον τῆς εἰς πᾶν παρείδε ἀνοίας ὃν κοινῇ πᾶσι κινδύνης, ἐγὼ κράτιστα λέγων ἐφαινόμην. vt 111, Proposito omnibus in commune certamine de declaranda in patriam beneuolentia. id est, Quum omnes in commune certarent de exhibenda sua patriæ beneuolentia & studio. Itidem verò & ἐφάμιλλον affertur pro Controuersum. Alioqui significat etiam Par, Æqualis: in certamine videlicet & contentione. vt à Suida quoque & Hesychio exponitur ἴσος, ὅμοιος. Demosth. in Epist. δύναμιν ἔχουσαν ὑμῶν ἀνίκητον καὶ φιλοπμίαν ἐφάμιλλον. Isocrates in Helenæ encomio, ἐφάμιλλον ἢ ἐκείνῃ δόξαν ἐφεῦρε τῷ ὀνείνου κατίσησι. Idem ad Philipp. ὧν οἷς καταδιώκεις μόνῃ, ἐφάμιλλον τῷ σαυτῷ δόξαν κατασήσῃς ἔοῖς ἀφεστώσαν. (quod interpretari possis etiam, Gloria certabis cum) Sic τὸ ἐφάμιλλον dicitur paritas & æqualitas in aliquo certamine. Plutarch. Sympos. lept. sapientum, χαλεπὸν καὶ δύσκολον ἐποίει τὸν κρίσιν δεῖ τὸ ἐφάμιλλον, propter parem & æqualem laudẽ in illa carminis æmulatione. Rursum Isocr. ad Demon. dicit, σκοπεῖν ὅπως ἐφάμιλλος γενήσῃ ἔοῖς τῶν πάλαι ὀδηπιδεύμασι, pro Videre vt sis patris studiorum æmulus.
Ἔφαμμα, t.1,c.497,f
Ἐφαμμος, Arenosus: vt ὕφαμμος. Theophr. ἐὰν δὲ ὑπὸ ἀλμυρίδι καὶ ἐφάμμῳ φυτεύσῃ, λίθοις πεφυτεύεται.
Ἔφαν, t.4,c.51,g
Ἐφανδάνω, Placeo, Complaceo. Hom. Il. η, Βουλὴ ἥ κε θεοῖσιν ἐφανδάνῃ μηπόωσι.
Ἐφάπαξ, t.1,c.484,b
Ἐφαπλώματα, Suidæ sunt quæ Aristophani πεπλώματα.
Ἐφαπτίς, t.1,c.497,d
Ἐφάπτομαι, t.1,c.497,d. & 502,h
Ἐφαπτὸς, Hesychio ὑπὸ θεοῦ κεχαρισμένος.
Ἐφάπτω, t.1,c.497,d.e. & 507,e
Ἐφάπτωρ, exponitur Captator: apud Æschyl. in Supplicibus, pag.332, ἴσως γὰρ ἢ κήρυξ τις ἢ πορεύσεις μόλοι, Ἄγαν θέλοντες ῥυσιον ἐφάπτορες. Vbi schol. ῥυσίων ἐφάπτορες exponit ἐκχυρεζόντες ἡμᾶς δεῖ τινος ἁρπαγῆς: alii, Captis pignoribus nos coercentes. Pag.322, idem poeta dixerat, Καὶ μὴν δέδεγε ῥυσίων ἐφάψεται. quod itidem interpretabimur Captabit.
Ἐφαρδ μὸν, Hesych. affert pro ὑφδεῦτον πεδίον.
Ἐφαρμογή, t.1,c.582,g
Ἐφαρμόζω, vel Ἐφαρμόττω, ibid.
Ἐφαρξαντα, t.4,c.189,f. Sic ἐφάργυσαν apud Hesychiũ. quod exp. ἐφεξαν: à φαργνυμι seu φαργνύω habente me-

A tathesin pro φεξγνυμι seu φεξγνύω.
Ἔφαυσε πρωΐ, Illuxit maue, seu aurora: à φαύω seu φάω.
Ἐφαψίς, t.1,c.497,d. Ἐφέδρας, t.1,c.1088,c
Ἐφέδρα, t.1,c.1084,f. Ἐφέδρανα, ib.g
Ἐφεδρεία, t.1,c.1085,d. Ἐφεδρεύω, ib.c
Ἐφεδρεύσασθαι, t.1,c.1084,g. Ἐφεδρεύω, ib.
Ἐφεδρισμός, ib. Ἐφεδριστήρες, ib.
Ἐφέδρων, t.1,c.1085,a. Ἐφέδρος, t.1,c.1084,h
Ἐφέζομαι, t.1,c.1081,f. Ἐφίκνα, t.1,c.1654,b
Ἐφεκπιδὸς, t.1,c.1343,e. Ἐφεκπιδῶς, ib.f
B Ἐφέκτης πόκος, Suidæ est ὁ ὀδὶ τὸ ἔκτον τῆς κεφαλῆς: Hat pocrationi ὁ ὀδὶ τῷ ἕκτῳ τῆς κεφαλῆς: afferenti id ex Demosthenis orat. pro Chrysippo. At Vitruu. libro 3, cap. 1, Quum ad supputationem (inquit) crescat, supra sex adiecto asse, ἕκτον.
Ἐφέλης, Hesychio teste dicitur ὁ ὀδπάλης.
Ἐφελκίς, ίδος, ἡ, Crusta vlceris. Galen. περὶ κῶν πόπις lib.3, πλαρμικῷ τοῦ ἐφελκίδας ὀκπίνεξον: vt Cels. lib.6, Sub his crustæ resoluuntur: quæ tum per sternutamenta elidi debent. Item Paul. Ægin. l.3, c.37, διαγνώσις ἢ τὸ ἕλκος ὀν τῷ C αἷμα ἢ πύον ἢ ἐφελκίδας ἐμεῖσθαι, ex vomitione sanguinis, aut puris, aut crustarum vlceris.
Ἐφελκυστής, Suidæ βοηθός: sonat potius Attractor.
Ἐφελκύω, t.1,c.1196,f. Ἐφέλκω, t.1,c.1194,d
Ἐφεξῆς, t.1,c.1106,c. Ἐφεξις, t.1,c.1343,d
Ἐφέπομαι, t.1,c.1210,h. Ἐφέπω, ib.d
Ἐφερπύζω, t.1,c.1259,g. Ἐφέρπω, ib.c
Ἐφέσια γράμματα, sub. ἱερά, Sacra Dianæ Ephesiæ: apud Thucydidem lib.3, pag.117. At Ἐφέσια γράμματα, Ephesiæ literæ, pro Magicæ literæ: quoniam Ephesi plurimi magicarum artium professores fuerunt. vt & ex Luca patet, qui Act. Apost. c.19, tradit multos ex iis qui curiosas artes exercuerant, comportatos libros exussisse in omnium conspectu. Vide & Hesych. Suid. Eustathium, & Erasm. in Chiliad.
Ἐφέσιμος, t.2,c.22,c.ob. Ἐφέσιμος, t.1,c.1665,e
Ἐφέσιον, Hesych. exp. ἐγκλητύσμων. Alioqui gentile nomen est ab vrbe Ephesso.
Ἐφέσις, t.1,c.1665,c
Ἐφέσπερος, Vespertinus. Apud Suid. Ἐφεσπερία, ἡ ἡ ἑσπέρας. At Ἐφεσπερεῦσαι & Ἐφεσπερεύσασθαι, Polluci l.1, τὸ ἑσπέρας φεσεαχρυσήσαι.
Ἐφέσσομαι, t.1,c.1220,h. Ἐφέσσαι, t.1,c.1382,h
Ἐφεσσάκις, t.1,c.1771,n.ob. Ἐφέσσκα, t.1,c.1764,d
Ἐφεσκάζω, ib.f
Ἐφεσιασμός, Hesychio est δωχηθεὶς, ἀφεσιηθεὶς: ab ἐφεσιάω, quod est Conuiuio excipio & exhilaro.
Ἐφεσιος, t.1,c.1276,g. Ἐφεσσίδιον, t.1,c.1280,g
Ἐφεσσίς, ib.d
Ἐφεσῶς, ῶτος, ὁ, per syncopen pro ἐφεσκῶς, Adstans: itẽ Præ- F fectus, Qui præest. ab ἐφίσταμι.
Ἐφέστιος, t.1,c.1665,e. Ἐφεπκὸς, ib.g
Ἐφεστίνδα, Hesychio teste ludi genus est, nimirum ὅπαν σφαῖραν ἄλλη παρεπίνωπτε, ἀλλαχῆ βάλλωσι: qui etiam addit, factum esse hoc vocabulum ὥστε τὸ φενακίζειν, quum sic potius ὥστε τὸ ἐφεῖναι.
Ἐφεπὶς, eidem est παιδίσκη, δέμοινος, Ancilla.
Ἐφετμὴ, t.1,c.1665,g. Ἐφεπὸς, ib. Ἐφεπῶς, ibid.
Ἐφθαίζων, affertur pro Ouans: sed sine exemplo.
Ἐφθυρεῖς, t.1,c.1309,d. Ἐφθυρίσκω, ib.c
G Ἐφεψιάομαι, ώμαι, Scommatis incesso, Illudo: vt Hesychio quoque ἐφεψιώμενοι εἰσὶ ὀδὶ παίζοντες, ὀδὶσκώπτοντες. Homer. Odyss. τ, Τῷδε καταρρώσαι πώτης βροτὶ αἴλγε' ὀπάσσω Ζεῦ· ἀπὰρ πεθέωσι γ' ἐφεψιόωνται ἄπαντες. id est καταγελοῦντες καὶ λοιδορούμενοι. Et aliquanto pòst, Οὔπω που κείνῳ ἐφεψιόωντο γυναῖκες Ξείνου πλεδαπῶν, ὅπτε κλυτὰ δώματ' ἵκοντο, Ὡς σέθεν αἱ κύνες αἰδὼ καθεψιόωνται ἄπασαι. Vbi rursum schol. exp. καθήπτοντο, ἐλοιδορούντο, dicteriis & conuitiis incessebant.
Ἐφέψω, t.1,c.1379,b. Ἐφήβαιον, t.1,c.1446,c
H Ἐφηβάω, t.1,c.1447,h. Ἐφηβεία, t.1,c.1446,b
Ἐφηβῆον, ib.a. Ἐφηβεύω, ib.b
Ἐφήβη, t.1,c.1445,e. Ἐφηβία, ib.g
Ἐφηβικὸς, ib.h. Ἔφηβος, ib.c
Ἐφηβότης, ib.g. Ἐφηγέομαι, t.1,c.1428,a

Ἐφημερίς, t.1, c.1428, b. Ἐφήδρομος, t.1, c.1435, d
Ἐφηδύνω, t.1, c.1433, f. Ἐφήκω, t.1, c.1689, f
Ἐφῆλις, t.1, c.1453, c. Ἐφήλις, t.1, c.1679, g
Ἐφηλίς, ib.h. Ἔφηλος, ib.g
Ἐφηλόω, t.1, c.1680, e. Ἐφημερεία, t.1, c.1462, c
Ἐφημερεία, ib.
Ἐφημερινός. & Ἐφημέριος, afferuntur pro Quotidianus.
Ἐφημέριος, t.1, c.1464, c. Ἐφημερίς, t.1, c.1462, e
Ἐφήμερον, ib.b. Ἐφήμερος, t.1, c.1461, h
Ἐφημερότερος, t.1, c.507, e. Ἐφημοσύνη, t.1, c.1665, h
Ἐφιλόδαρτε, Placebat, Complacebat: ab ἐφαιδάνω.
Ἐφήπαι, t.1, c.507, e
Ἐφηρηθύος, In locum alterius electus: ab ἐφαιρέομαι. Thuc. ἐφηρηθύος ἀρχειν, l.4, p.134.
Ἐφης, Ἐφῆ, Atrica paragoge pro ἔφης, Dicebas: à φημί. Plato in Epist. ἔφης, ἔφη τῇ σὴν θύρῃ.
Ἐφηθύνω, Lætari ob: ab ἐφήδομαι.
Ἐφησυχάζω, t.1, c.1479, h
Ἐφθακεν, Præuenerat, Præuerterat, Anticipauerat: à φθάνω. Plut. in Galba, ἐφθάκει προσειληφὼς ἀρρωστίαν μεγάλοις τὴν Ὀθίνιον.
Ἐφθαλέος, t.1, c.1378, c. Ἐφθημέρεος, t.1, c.1463, c
Ἐφθήμερος, ib.
Ἐφθημιμερὴ μέτρα, dicuntur τὰ τρεῖς ἔχοντα πόδας καὶ συλλαβάς, teste schol. Aristoph. vt pote constantia ex septem semipedibus. velut in iambico genere, Ἔπεσε μητρὶ χρῆσις: & in dactylico, Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη. At ἐφθημιμερὴς cæsura in hexametro versu dicitur quum quarti pedis prima syllaba breuis quum sit, producitur. vt apud Maronem, Et furiis agitatus amor & conscia virtus.
Ἐφθίω, Præueni, Præuerti, Anteuertis: à φθάνω seu φθῆμι. Plut. Publ. ἔφθη τοὺς πύλας κατασταθῆναι.
Ἐφθίατο, t.4, c.144, c. Ἐφθίατο, ib.
Ἐφθίμενος, ib.b. Ἐφθοπαλέθρου, t.1, c.1378, a
Ἐφθοπάλης, t.1, c.1377, h. Ἐφθοπάλιον, t.1, c.1378, a
Ἐφθός, t.1, c.1377, g. Ἐφθόω, t.1, c.1378, c
Ἐφιάλλων, t.1, c.1678, d. Ἐφιάλτης, t.1, c.340, b
Ἐφιαλτία, ib.g. Ἐφιάλτιον, ib.
Ἐφιδρόω, t.3, c.1793, b. Ἐφίδρωσις, ib.
Ἐφιελίς, Calyculus, vel simile quid in corona. Iosephus in Antiquit. Iudaic. ἡ μὲν ἐφιελὶς οὐκ ἔστεπτο· λεγέσθω δ' οὕτως ὁ κάλυξ.
Ἐφίεμαι, t.1, c.1665, a. & 1614, d. ob.
Ἐφιέρεια, t.1, c.1651, h. Ἐφιζάω, t.1, c.1091, g
Ἐφίημι, Inicio, &c. t.1, c.1664, c. Ἐφίημι, Remitto, &c. ib.d
Ἐφίημι, Permitto, &c. ib.f. Ἐφίημι, Admitto, &c. ibid.
Ἐφίημι, Appello, &c. ib.h
Ἐφικνέομαι, t.1, c.1684, d. Ἐφικνής, ib.f
Ἐφίμερος, Amabilis, Desiderabilis. Hesiod. Ἀσφ. Νόσφιν ἄπερ φιλότητος ἐφιμέρου.
Ἐφίνος, Hesych. dici scribit παὶ ὅτι τῶν ἰνίων σάρκας.
Ἐφιππαζόμαι, t.1, c.1711, h. Ἐφιππαρχία, t.1, c.1705, f
Ἐφίππειος, t.1, c.1708, c. Ἐφίππος, ib.b
Ἐφιππος, ib.
Ἐφίπαμαι, & Ἐφίπημι, t.1, c.1713, g
Ἐφίστημι, Insto, &c. t.1, c.1764, d. Ἐφίστημι, Supernato, &c. ibid.g.
Ἐφιστάω, idem quod ἐφίστημι, Sisto, Inhibeo, Reprimo. Dioscor. l.4, c.16, ῥοιῶν τε κυδωνείων ἐρυθρὸν ἐφιστάνει: de limonio. Hesychius ἐφιστάνοιεν affert pro ἀκζιτοῦσι.
Ἐφίστημι, t.1, c.1763, d. Ἐφιστρέω, t.1, c.1115, a
Ἐφοδεία, t.2, c.1182, c
Ἐφοδεύω, & Ἐφοδεύομαι, ibid.a
Ἐφοδιάζω, & Ἐφοδιάζομαι, t.2, c.1173, e
Ἐφόδιον, ib.b. Ἔφοδος, t.2, c.1171, h
Ἐφοδος, adiect. t.2, c.1173, a. Ἐφόλκιον, t.1, c.1194, f
Ἐφόλκιον, ib.e. Ἐφολκίς, ib.
Ἐφολκός, ib.g
Ἐφομαρτέω, & Insequor. Homer. Iliad. Φ, Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ κατεύκετον, ὄφρα λάβωμεν Ἀτείδα Νεστόρέω. id est ἐπακολουθεῖτε.
Ἐφοπλίζω, & Ἐφοπλίζομαι, t.2, c.1372, b
Ἐφόπτης, Hesychio θεατής, αὐτόπτης. Sed ἐπόπτης potius dicitur, quod sonat Inspector.
Ἐφορεπικός, t.2, c.1420, a. Ἐφορεύω, t.2, c.1419, f

A Ἐφορεία, t.2, c.1420, e. Ἐφορεῖον, ib.d
Ἐφορεύω, ib. Ἐφορία, ib.c. & 1467, d
Ἐφόρεια, ὡς, subst. t.2, c.1420, g. Ἐφόρειος, t.2, c.1467, c
Ἐφόρειος, t.2, c.1420, f. Ἐφορμαίνω, t.2, c.1454, b
Ἐφορμάω, & Ἐφορμάομαι, t.2, c.1452, e
Ἐφορμέω, Stationem habeo, &c. t.1, c.1146, f. Ἐφορμάω, Nauibus infideo, &c. ibid.
Ἐφόρμησις, t.1, c.1146, h. & t.2, c.1452, h
Ἐφορμίζω, & Ἐφορμίζομαι, t.1, c.1147, f
Ἐφορμος, t.1, c.1146, a. Ἐφορος, t.2, c.1420, b. & 1467, g
B Ἐφόσε, vel Ἐφ' ὅσε, t.3, c.495, c
Ἐφ' ὅσον, ib.b. Ἐφυβείζω, t.3, c.1720, d
Ἐφυβεισήρ, ib.e. Ἐφυβεισής, ib.
Ἐφύβεισος, ib. Ἐφυβείσσω, ib.f
Ἐφυγρός, t.3, c.1728, d. Ἐφυδάτωρ, t.3, c.1788, f
Ἐφυδρόω, t.3, c.1, 87, e. Ἐφυδρία, t.3, c.1784, e
Ἔφυδρος, ib.b. Ἐφύδωρ, ib.e
Ἐφυε, t.3, c.1773, d. Ἐφυμνέω, t.3, c.1732, c
Ἐφύμνιον, t.3, c.1731, a. Ἐφυω, t.4, c.264, g
Ἐφύομαι, t.3, c.1773, d
C Ἐφύπαθε, t.3, c.1748, c. & t.1, c.1616, c. ob.
Ἐφυπαθὲς, ib. Ἐφυπαθέστερον, t.1, c.1616, a
Ἐφυπνίδιος, t.3, c.1753, b. Ἐφυπνώω, t.3, c.1754, c
Ἐφυστερέω, t.3, c.1764, d. Ἐφυφαίνω, t.3, c.1769, a
Ἐφυφαω, ib.b. Ἐφυφή, ib.
Ἐφύω, t.3, c.1773, d
Ἐφ' ᾧ, pro ὅτι ᾧ, Ob quod, Propter quod. Dicũt & ἐφ' ᾗ: & Ionicè ἐπ' ᾗ. Item ἐφ' ὅτῳ pro eodem. Luc. ἐμὲ μηδὲν ἔχεις ἐφ' ὅτῳ τοῦτο ποιήσῃς, nihil causæ est cur hæc in me perpetres.
D Ἐφώεος, ὁ, ἡ, affertur pro Tempestiuus. In posteriore Etymologi edit. exponitur πέπειρος, Maturus: quia vi delicet ἡ ὥρα ἢ ὁ χρόνος πεπαίνει τοὺς καρπούς.
Ἐφώσια, Hesychio τὰ νομιζόμενα, Iusta, Solennia.
¶ Ἐχαδον, t.4, c.318 a. & 319, f
Ἐχάνη, Hesychio est σκέλος ᾧ τὴν ὀδοντοκόλον, vas quoddã viatorium: quod suprà ἀχανῆ.
Ἔχα, t.4, c.471, c.
Ἐχεγγυον, t.1, c.883, f. Ἐχέγγυος, ib.d
Ἐχὲ δή, ex Plat. l.1 De rep. affertur positũ pro ἄχε δή, ἄχεσ χε, Agedum, Heus tu.
E Ἐχεδημος, & Ἐχεδημία, vide in Ἀκαδήμεια.
Ἐχέθυμος, t.1, c.1604, c
Ἐχείδιον, ου, τὸ, Viperula, Parua vipera: ab ἔχις. Apud Suid.
Ἐχέκαλλος, t.2, c.39, f. Ἐχέκολλος, t.2, c.306, a
Ἐχεκόλλος, ib.b
Ἐχεμυθέω, ῶ, Linguam contineo seu cohibeo, Supprimo verba, Sileo. Hesych. enim affert ἐχεμυθεῖν pro λόγους σιγᾶν, σωπᾶν.
Ἐχεμυθία, t.2, c.983, e. Ἐχέμυθος, ib.d
F Ἐχενηΐς, t.2, c.1007, e. Ἐχεπόλεμος, t.3, c.259, g
Ἐχεπωλος, t.3, c.645, d
Ἐχεσμία, autore Hesychio dicitur ὅπ θέρους ὄγπος ψεκάσῃ ἢ βροντήσῃ.
Ἐχέσκεκε, Carni seu cuti adhærẽs. Athen. l.13, tradit Phrynem meretricem non facile fuisse nudam videre, quoniam ἐχέσκεκον χιτῶνιον ἀμπίσχετο, καὶ τοῖς δημοσίοις οὐκ ἐκρῆτο βαλανείοις.
Ἐχεσκε, Ionicè pro ἔχεε, ab ἔχω. apud Hom. Ex Herodoto verò affertur ἐχεσκε ὁ χαλκὸς τῆς ἀσπίδος, pro Æs clypei resonabat. Sed in ea signif. diceretur potius ἤχεσκε.
G Ἐχέσκει, Hesychio est αὐξάνει: quod & ἀχθύει.
Ἐχέτης, apud Pindarum ὁ πλούσιος, Diues, Opulentus: ὡς τὸ ἔχειν, vt ἐπιστάμενος ὡς τὸ ἐπίστασθαι, inquit Etymol. Sic ἔχις.
Ἐχέτλη, ης, ἡ, Stiua: τὸ ἀρότρου τὸ κράτημα, seu ὃ κατέχει ὁ ἀροτήρ τὸ ἀρότρου, ea aratri pars quam arator manibus tenet: aratri veluti capulum. ὡς τὸ ἔχειν τὸ κρατεῖν. Hesiod. Ergon libro 2, Ἀρχέμβιος τὰ ἀρότ' ἀροτρεύοντ, ὅταν ἄκρον ἐχέτλης Χειρὶ λαβὼν ὀρθῇσι βοῶν ὀπὶ νώτου ἵκηται. Hesychio ἐχέτλη est etiam ἡ σαγὴ τῆς ἀρότρου, & ἡ αὐλαξ, afferenti itidem ἐχέτλαις pro ἀροτριάσαι, αὐλαξιν, Sulcis. Idẽ affert VERBVM Ἐχετλεύειν pro ἀροτριᾶν, Arare. AT Ἐχέτλιον, ου, τὸ, esse dicitur Locus in naui vbi res reconduntur.

Ἐχέτρωσις, Galeno in Lexico Hippocr. est ἡ λευκὴ βρυωνία, Bryonia alba. Legitur autem Γυναικείων libro 1, & περὶ γυναικ. φύσ.
Ἐχθυα, t.4, c.471, c
Ἐχέφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Animi compos, Cordatus, Prudens: ἔμφρων, συνετὸς, σώφρων. Odyss. ν, κάγχινος καὶ ἐχέφρων. Iliad. ι, ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων. Odyss. ι, ἐχέφρων Πηνελοπεία. Nonnus ἐχέφρονα pro eo vsurpare dicitur qui mentem reprimit & cohibet. INDE Ἐχεφροσύνη, ης, ἡ, Prudentia, Mẽs cordata, in Epigr. ET Ἐχεφρονέω, ῶ, Prudens & cordatus fum, Sapio, in iisdem Epigr.
B Ἔχης, dicitur ὁ πλούσιος, Diues: ὡς καὶ τὸ ἔχειν: vt τοῖς πένητας ἐ contrario vocant ἀχλῶας, καὶ τὴν πενίαν τὸ ἔχειν, inquit Etymol. Synonymum ἐχέτης.
Ἐχθαίρω, & Ἐχθαίρομαι, t.1, c.1314, a
Ἐχθές, Attice pro χθές, Heri. Aristoph. Nubibus, Ἐχθὲς δέ γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἐῶ ἐπιφέρειν, Heri vesperi. VNDE Ἐχθεσινός, ου, ὁ, Hesternus.
Ἐχθίμα, t.1, c.1313, d
Ἐχθίμα, Hesychius ex Sophoclis Tyrannis affert pro μισήματα.
C Ἐχθίνωσις, t.1, c.1314, g. Ἐχθιστος, ib.
Ἐχθίων, ib. Ἐχθοδοπέω, t.1, c.1313, c
Ἐχθοδοπὸς, ib.b. Ἐχθομαι, ib.
Ἐχθος, ib.a. Ἐχθρα, t.1, c.1314, c
Ἐχθραίνω, ib.e
Ἐχθραντέος, Odio prosequendus, Pro inimico habendus. Sophocles actiuè accepit in Aiace, pag. 4, Οὐ' ἐχθρὸς ἡμῖν, ἐς Τεῦκρον' ἐχθραντέος Ὡς καὶ φιλήσων αὖθις, Quum inimicus essem, eousque gerendæ inimicitiæ vt rursum essem amaturus.
D Ἐχθροδόω, t.1, c.1314, c. Ἐχθροδέμων, t.1, c.1315, a
Ἐχθροξένος, ib. Ἐχθροποιέω, ib.
Ἐχθρὸς, t.1, c.1314, f. Ἐχθροωδὴς, ib.e
Ἐχθύσαι, Hesychio est ἐξεμέσαι, Euomere: afferẽti & ἐχθύσῃ pro ἐμφύσησις, ἐκπνοῦσις.
Ἐχθῶ, t.1, c.1313, c
Ἐχιγγος, Hesychio σκότωσις, Vertigo: pro quo suprà ἐλλιγγος.
Ἐχιδνα, Ἐχιδνᾶιος, Ἐχιδνῶνιον, Ἐχίειν, vide in Ἔχις.
Ἐχίλος, ου, ὁ, esse dicitur Locus vbi tenetur temo.
E Ἐχινάδες, siue Ἐχίναι, insulæ quædam ante Ætoliam: ita nominatæ vel διὰ τὸ τραχὺ, aut διὰ τὸ πλῆθος ἐχίνων, teste Steph. vel ab Echino vate, vt vult Apollodorus. τὸ ἐχινῶν ab Ἐχῖναι est Ἐχινᾶος: ab Ἐχινάδες autem, Ἐχιναδεὺς aut Ἐχινάδιος. Steph.
Ἐχινεαλώπηξ, Echinovulpes.
Ἐχῖνες, Echines: murum quoddam genus in Libya, teste Herodoto l.4, p.179.
Ἐχινίσκος, Echinuius, Paruus echinus. Poll. l.2, ἐχινίσκον dici tradit ἢ καὶ παρὰ κυψέλῃ κοινότητα.
F Ἐχινοκέφαλος, dictus à Cratino comico Pericles fuit, vt refert Pollux libro 2: quòd videlicet caput haberet simile capiti echini. Plutarch. verò legit χηνοκέφαλον, vt suo loco docui.
Ἐχινομήτραι, Echinometræ, seu Echinorum matrices aut matres. Ita dicitur echinorum quoddam genus cætera magnitudine excedens, teste Aristotele Histor. animaliũ l.4, c.5. Plin. l.9, c.31, de echinis loquẽs, Ex his (inquit) echinometræ appellantur quorum lõgissimæ spinæ, calyces minimi.
G Ἐχινόποδες, putantur esse tribuli, vel spinæ genus echini aculeis horrens: quum apud Athen. lib.3 legamus, ὀξυγωνίοις τε ποσὶ τὰ πρὸς πίθυνα τοῖς σκωλοπενδρίοις. τοὺς ἀκάνθας σκληρὸν. Ὡς ἂν ἐχινόποδας ἢ αὐὰ τρηχεῖαν ὀνομάζειν ἀεὶ δεῖ πείθειν. Et apud Plutarch. in lib. περὶ φιλαδελφίας, Ὡς ἂν ἐχινόποδας καὶ αὐὰ τρηχεῖαν ὁδὸν, ἵνα φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοίων. Etymol. quoque ἐχινόποδα esse ait ἀκάνθης εἶδος, ex eo nominatum quòd ἐχίνου παλαιοῦ ποιεῖν ἔοικεν.
Ἐχῖνος, ου, ὁ, Echinus, Erinaceus: animal sui adsimile, spinis horrens. vnde & ἀκανθόχοιρος nominatur. Sic sanè in Epigr. legim[a], Ὀξέσι λαχνήεντα δέμας κέν θοῖσιν ἐχῖνον. Et Ion apud Athen. l.3, πᾶς ἐχίνου οἰζυρὸς τέχας. Ὃς οὔτ' αὖ ἄλλων θηείων ὀσμὰς μαθὼν, Σοβιλοὸς ἀμφ' ἄκανθαν εἰλίξας δέμας, Κεῖται δακεῖν τε χ' ὕγιαν ἀμηχανος. In iisdem rursũ Epigr. ἐχῖνον ἰδὼν ὅτι νῶτα φέρουσα Γάγας. Plinio, n. teste, l.8, c.37,

Præparant hyemi erinacei cibos, ac volutati supra iacẽtia poma affixa spinis, vnum non amplius tenentes ore, portant in cauas arbores. Vbi verò sensere venantẽ, contracto ore pedibúsque, confluunt in formam pilæ, nequid cõprehendi possit præter aculeos. Plura de hoc animante vide ibidẽ. Plutarch. ἐχῖνον χερσαῖον nominat, ad differentiam. Sunt enim & πελαγῖοι ἐχῖνοι: de quibus multa Aristot. Hist. an. l.4, c.5: & Plin. l.9, c.31. vbi inter alia hæc scribit, Ex eodẽ genere sunt echini, quibus spinæ pro pedibus. Ingredi est his, in orbem volui: itaque detritis sæpe aculeis inueniuntur. De his intellexit Matron, quum apud Athen. l.3 dixit, Αὐτὰρ ἐχῖνος ῥίψα κεφηκομιῶντας ἀκαίθας. Plutarch. ἐχίνοις θαλαττίοις appellat. Hippocr. ἐχῖνον vocat etiam testam seu conchã huius echini marini. est. n. ex ostreorum genere, teste Athen. l.3, vbi ei κέλυφος τραχὺ tribuit: vt & Aristot. Hist. anim. l.4, c.5, tradit παῖσαι τοῖς κόλποις τῆς τῶν ἐχίνων κοιλίας συνέχειν εἰς ἓν πρὸς τὴν ὀδοῦν τῆς κατεπλώσεως, ἡ πεπτώκασι τὸ ὄστρακον. Et Martial. lib. 13, Iste licet digitos testudine pungat acuta, Cortice deposito mollis echinus erit. Dicit itaque Hippocr. in libro quem περὶ ἀφόρων scripsit, ἐγχέαντες ἐχῖνον θαλάσσης. Et Γυναικείων libro 2, ἐς ἐχῖνον οὖ τὸ ὀπίσθημα ὀπὴν ἔχει. Itidem in lib. De natura muliebri, ὥσπερ ἐγχέας ἐς ἐχῖνον, καὶ τὸν οἶνον ὀπτήσας. τῷ δ' ἐχίνου τρυπῶσι τὸ ὀπίσθημα. Athenæus verò ἐχῖνον nominare videtur conum echinatum spinis, quum libro 7 scribit τὸν κῶνον κεφαλῆς τὸ κισσέως ἐχῖνον à Dorione vocari σφόδυλον.
¶ Ab horum echinorum asperitate multa ἐχῖνι nomen sortita sunt. Ita enim nominari comperimus πλευρὰς ἐξέρα τῶν βοῶν, ventrem bouis, teste Suida. Hesychius esse dicit κοιλίας μέρος τῶν μηρυκαζόντων ζώων, & τῶν πλευῶν ἢ κοιλίαν. Eustathius quoque interiorem quandam τῆς κοιλίας partem sic nominari autor est. Aristot. De partib. animalium libro 3, cap. 14, τὰ κερατοφόρα καὶ μηρυκαζόμενα, vt ouem, capram, bouem, ceruum, necnon camelũ, plures habere ventres scribit, ob dentium inopiam: vt nimirum, quoniam τῆς ἐγκασίας ἐλλείπει πρὸς τὴν τροφὴν ἡ λειτουργία ἡ τῶν σώματος, ἡ τῶν κοιλιῶν ἑπόμενα πρὸς ἑπόμενα δέχεται τὴν τροφὴν, ἡ μὴ, ἀκατέργαστον, ἢ δὲ, κατεργασμένον μᾶλλον, ἢ δὲ, πέπαυται, ἢ δὲ, λίαν: vocari autem eas, κοιλίας & κεκρύφαλον & ἐχῖνον & λοῦσρον. Paulo antè dixerat camelum & cornigera animantia habere κοιλίαν ἀκανθώδη καὶ ξυλίνην. ita vt ob spinosam asperitatem nominis hoc inuenisse non leuis coniectura sit. Fræni etiam pars quædam hanc appellationem sortita est. Scribit enim Pollux libro 1, τὸ περὶ τὸ ἰνίον, id est τὸ περὶ τὸ μέσον τῶν χαλινοῦ, vocari δικτυλίους, ἐχίνους, περιβόλους: eósque mãdi ab equo. Aliquanto post verò ἐχίνους appellari ait τῶν ὑποστομίων τὰ κοῖλα: ὑποστόμια esse dicens τὸ χαλινοῦ τὸ σιδήρεα. Ita porro intellexit Xenophon in lib. De re equestri, vbi de duplici frænorum genere loquens ait, Τούτων δὲ ἕτερο ὁ μὲν, λεῖος, τοῖς τραχεῖς ἀμελγόμενοις ἔχων. ὁ δὲ ἕτερος, τοῖς μὲν πρόσθεν, καὶ βαρεῖς καὶ πεπεινοῖς, τοῖς δ' ἐχίνοις ὀξεῖς. Vbi hoc epitheto ὀξεῖς indicat nominis causam, dictos fuisse hos echinos ob asperitatem & acumen simile echinorum asperitati & acumini, præsertim quum subiungat, ἀφάλλων τῷ τραχύτητι, asperitate echinorum offensus. Vnde Budæus ἐχίνους ibi esse dicit orbiculos echinatos quibus fræni conserti sunt. Eandẽ ob causam πεπεκάρπα quædam & φέλλια, id est ornamenta brachialia, ἐχίνων nomine dicta fuisse suspicor: quorum mentio apud Pollucem libro 5, cap. 16. Idẽ de architectonicis epistyliorum echinis dici potest: de quibus Vitruuius libro 4, cap. 3, Crassitudo (inquit) capituli diuidatur in partes tres: è quibus vna plinthus cum cymatio fiat, altera echinus cum anulis, tertia hypotrachelio contrahatur columnæ. Itidémque cap. 7, eiusdem libri. Hesychius quoque ἐχίνους esse testatur τῶν μυοκραίων μέρος: qui etiam addit, ita nominari τοὺς τῶν ἀγκῶνας: item τῶν δρυῶν τοὺς κυπαίρους, & τῶν πλατάνων τὸν καρπόν. Eodem Hesychio teste ἐχῖνος est etiam λοπὰς & σκεῦος μαγειρικόν. vt Pollux quoque ἐχῖνον fuisse tradit χύτρας εἶδος, speciem ollæ. (Sic & Horatius Serm. 1, satyra 6, — astat echinus Vilis, cum patera guttus, Campana supellex) Idem libro 8, capite 1, ἐχῖνον Athenis nominatum fuisse dicit οὗ αἱ μαρτυρίαι

ἐμβληθεῖσαι καπνομαίνοντο: quemadmodum (& Harpocration, fuisse ἄγγος τι εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τοὺς δίκας ἐτίθεντο: cuius mentionem fieri à Demosthene ὑπὲρ τοῦ πρὸς Τιμόθεον, ab Aristotele in Rep. Atheniensium, & ab Aristophane. Itidem Suida teste fuerunt vasa ex ære aut testacea in quæ καθίεσαν οἱ διαιτηταὶ τὰ γράμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἃ πινες ἐμαρτύρησαν, καὶ καπνισμηνάμενοι μετὰ ταῦτα. εἰ ἐξελθεῖν ἢ δίαιτα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδοσαν. Fuit itaque ἐχῖνος vasculum nunc æreum nunc opere figulino, in quod testium dicta, acta litis, omniáque à partibus prolata coniiciebantur, apúdque sequestrem deponebantur donec palàm in iudicium proferrentur ad sententiã ferendã. Demosth. in Olymp. πῶς οὖν τοῦτο καὶ τοῦτ' μνν, καὶ ἠξίουν ἀκολουθοῦσι ὡς Ἀγόρατος εἶδεν, παρ' ᾧ κεῖται αἱ συνθῆκαι ἢ κοινῇ ὁπόσα γεγράμμεθα ἡμεῖς πρὸ συνθήκας, πολλὰ σημεῖα ἔσται· τὸ δ' αὐτόγραφα ἐμβαλεῖν εἰς τὸν ἐχῖνον, ὅπως αὖ μηδεμία ὑποψία ᾖ. Quæ Budæus sic interpr. Huic cõditionem tuli, postulans vt mecum ad tabellarium iret, (hoc est ad tabularum custodem) apud quem pacti exemplis descriptis, rursus pactum ipsum obsignaremus, exẽplique descripta in capsam forensem demitteremus. Idem Demosth. alibi, πῶς δὲ μαρτυρίαν ζῶντα οὐχ οὗτον ἀνοῦσιν ὃν τοῦ ἐχίνου. Plura vide apud Budæum comment. pag. 113 & 250. ||Ἐχῖνος Hesychio est præterea εἶδος ῥοιῶν, & πέμμα νησωτικὸν ὡς πλακοῦς. Galeno autem Simplic. medicam. libro 6, ἐχῖνος herba est fructum ferens σφυρωτόν, & ob id prædituri vi ἀποκρουστικὴ & ἐξεμετικῆ. Denique est nomen vrbis Acarnaniæ, quam Rhianus Ἔχιον (nisi potius scribendum Ἐχίνιον) ἄστυ, alii Ἐχινᾶν appellant ab Echino conditore, cuius ciuis, Ἐχινᾶς. autor Steph.

Ἐχινοφόροι κόγχαι, dicuntur quibus cantant, autore Plin. lib. 33, cap. vlt.

Ἐχινώδης, εος, ὁ & ἡ, Echinatus, Spinosus & asper vt echinus.

Ἐχιόδηκτος, & Ἐχιον, vide in sequ. Ἔχις.

Ἔχις, ιος, vel εως, ὁ, Vipera, mas: fœmina, n. DICITVR Ἐχιδνα. Plato in Symp. τοῦ δηχθέντος ὑπὸ τοῦ ἔχεως πεῖσος. Athen. lib. 7, μύραιναν & ἐχῖ μίγνυσθαι. Soph. Trach. Δεινὸς ἐχίδνης θρέμμα: vt Lucæ 3, ἐχιδνῶν ὀρνήματα. Et apud Gal. ad Glauc. l. 2, τὸ δ' ἐχιδνῶν φάρμακον. A fœminino Ἐχιδνα DERIV. Ἐχιδνῶδες, Viperinus, in Epigr. ETE Ἐχιδνίον, ου, τὸ, Vipérula, seu Catulus viperæ, vt Gaza maluit reddere. A masculino autem EST Ἐχιδήκτης, Morsus seu ictus à vipera: apud Ceb. Thebanũ, & Dioscor. lib. 2. qui Platoni est ὁ ὑπὸ ἔχεως δηχθείς. ITEM Ἐχείδιον, Viperula, Parua vipera, apud Suid. ITEM Ἐχιον, ου, τὸ, Echion: herba alio nomine dicta Alcibiadiũ, teste Dioscor. l. 4, c. 27, vbi fusius eam describit. Ita verò nominatam τοῦ τοῖς ἔχεσι arbitrantur, quòd eorũ morsibus medeatur, aut semina habeat viperinis capitibus similia. Plin. certè lib. 25, c. 9, Echios (inquit) vtriusque generis pulegio similis, foliis coronata: ità altera quæ lanugine distinguitur spinosa, cui & capitula viperæ similia sunt. Nicand. ἐχίειον nominat: in Ther. Ὡς δ' αὖπως ἐχίειον ὀειχαρὸν ὀστοῦ τε χαίτῃ. Præterea ab ἔχις EST Ἐχίτης dictus lapis quidam seu gemma. Plin. lib. 37, c. 11, Ab animalibus cognominantur, carcinias, marini cancri colore: echites, viperæ: scorpites, scorpionis aut colore aut effigie.

Ἐχίτης, vide in præced. Ἔχις.

Ἔχμα, τ. 1, c. 1367, a. Ἐχμαίζω, ib. c

Ἔχομαι, Habeor, &c. τ. 1, c. 1320, c. Ἔχομαι, cũ genit. &c. c. 1321, c. Ἔχομαι, cum accus. c. 1322, d.

Ἐχόδεκτος, τ. 1, c. 1321, g. Ἐχοφόρος, ib.

Ἔχρεον, τ. 4. c. 585, c. Ἐχεῖν, τ. 4, c. 620, g

Ἔχρυσα, τ. 4, c. 621, h. Ἐχυρός, τ. 1, c. 1373, c

Ἐχυρότης, ib. f. Ἐχυρόφρων, ib.

Ἐχυρόω, ib. Ἐχύρωμα, ib. Ἐχυρῶς, ib. f

Ἔχω, Habeo, &c. cum accus. varios vsus exhibet, τ. 1, c. 1315, & 1316. Ἔχω, cum accus. inuersa constructione vsurpatur, c. 1316. d. Ἔχω, cũ aduerb. &c. ib. e. & 1317. Ἔχω, cum præpos. &c. ibid. g. Ἔχω, cum participii aoristo, &c. c. 1318, a. Ἔχω, pro suis compositis, &c. ibid. c.

Ἔχω, alias quàm compos. significat. accipit, ibid. e. Ἔχω, Habito, &c. c. 1319, b. Ἔχω, pro Habeo in numero, &c. ib. b. Ἔχω, Possum, ib.

¶Ἐψαιλέος, τ. 1, c. 1378, g. Ἐψαίη, ib.

Ἐψανδε, ib.

Ἐψεω, Ionicè pro ἕψῃ, Sequẽris: ab ἕπομαι. Hesych.

Ἔψεια, Hesychio παίγνια, Ludicra: afferenti & Ἐψεῖν pro γέλως, παιδιά, Risus, Lusus. pro quo infrà ἐψία, sine diphthongo: itidémque Ἔψια.

Ἐψείοντες, eidem H. est ἀκολουθοῦσι, Sequẽtur. Ἐψείω autẽ, vide in Ἐψίω, paulo infrà.

Ἐψευσμένος, Mentitus vel Ementitus: à ψεύδομαι.

Ἐψέω, τ. 1, c. 1377, f. Ἐψηθίαν, vide suprà in Ἀλφέσαρος.

Ἔψημα, τ. 1, c. 1378, c. Ἐψηματώδης, ib. d

Ἔψησις, ibid. e. & τ. 3, c. 227, f. ob.

Ἐψητείς, τ. 1, c. 1378, f

Ἐψητέον, Coquendum. Ἐψητέον, τ. 1, c. 1378, e

Ἐψητής, ib. Ἐψητός, ib.

Ἐψηφισμένος, τ. 4, c. 727, a

Ἔψια, τὰ, Etymologo sunt τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια, quasi ἕπια, ἕπτια. Sunt igitur Joci, Lusus, Dicta Iudicra & iocosa. Inde deriuari φιλέψιον ait: quod διασωζόμενα quum significat φιλοπαίγμονα: φιλοδίκαι autem, quum φιλολόγον declarat. quæ apud Suid. quoque leguntur.

Ἐψία, ας, ἡ, eidem S. est ὁμιλία, Colloquium: vt & Apollonii schol. ἐψίαν esse dicit διὰ λόγων παιδιάν, quasi ἑπόμενα quandam, τοῦ ἕπους, quamobrem & φιλοδίκαι. Aliqui est etiam Lusus, seu παίγνιον, vt Nicandri schol. exponit in hoc Ther. loco, v. 880, Σπέρμ' ὀλοὸν κνίδης, ἡ δ' ἐψίη ἔπλετο κούροις, qua ludere inter se solent pueri. id est, qua pueri se inuicem vrere per lusum & iocum solent. Vbi etiam nota non φιλοδίκαι, sed διασώζεται.

Ἐψιάομαι, ώμαι, itidem significat vel Colloqui, Confabulari, vel Ludere: ideóque modò exponemus Facetiis & iocis se oblectare, modò Lusu se exhilarare. Sic sanè apud Hom. Od. ρ, vbi Penelope ait, Οὔπω δ' ἠδ' θύρηφι καθήμενοι ἐψιαόωντο, Ἠ' ἄμπ' κτ' δόματ', ἐπεὶ σφίσι θυμὸς ἐνῶρα: schol. exp. & διαλεγόμενοι & παιζόντων. Et schol. Apollonii Rhod. in hoc loco Arg. l. 3, ἀμφ' ἀσταχάλοισι ἢ τοῦ γε Χρυσείοις, ἅτε κούροι ὁμηθέες, ἐψιόωντο, quum ipse expo suisset ἔπαιζον, subiũgit, Philonem interpretari ὡμίλουν, deriuantem τοῦ ἕπους. Itidem idem Apoll. schol. in hoc loco l. 1, ἀμειβαδὶς ἀλλήλοισι Μυθεῦν ἠ οἶδέ τε πολλὰ νέοι τοῦ δαιτὶ καὶ οἴνῳ Τερπνῷ ἐψιόωντο, annotarat hoc ἐψιόωντο esse τοῦ τὸ ἐψίειν, quæ sit διὰ λόγων παιδιά, quasi ἑπτεία quædam, τοῦ τὸ ἕπος. quapropter etiam ἐπιλέξῃ. (quum autem aspiratur, significare ἀκολουθοῦσι, Sequuntur) Cui loco similis hic eiusdem Apollonii l. 2, ἀλλ' ἄμα φιπαννήμεροι ἐψιόωντο, totum diem in conuiuio & epulo sese iocis & lusu oblectabant: τοῦ ὁμωχίαν ἐτέρπουτο καὶ ἔπαιζον. Callim. quoque hoc verbo vsus est pro παίζειν, Ludere. vt initio hymni in Dianam, τῇ πέζα λαγῳβολίαι τε μέλονται Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς, καὶ ὀν δέεσιν ἐψιάουσι. Et hymno in Cererem, Τῷ δ' ἐπὶ τε νύμφαι τοῦ τὸν δίον ἐψιόωνται, circa meridianum tempus ludunt. Porro notandum est, in hac ludendi significatione non semper reperiri tenuatum, sed aspiratum etiam, vt patet vel ex compositis ἐφεψιάομαι & καθεψιάομαι, significantibus Illudo, Iocularibus dicteriis & scommatis incesso: interdum etiam conuiciis & maledictis. Ἐψιόωνται autem, Ionica dialysi vel pleonasmo dictum pro ἐψιοῦνται & ἐψιάουσιν pro ἐψιάουσαν.

Ἐψιαπέον, Ludendum: παιγκτέον, δεῖ παίζειν. Suid.

Ἐψιάπμον, eidem Suidæ est γραστικὸν παίγνιον: afferenti ETIAM Ἐψιμον pro παίγνιον. Quæ, quanuis in manuscripto etiam codice sic legantur, suspecta tamen alicui esse possint. Sed eo minus quòd apud Hesychium quoque legamus, Ἐψιάπμον, γυμναστικόν, παιγνιωδές. reponendum iraque pro γραστικὸν apud Suid. γυμναστικόν. Ab ἐψιον autem est plur. ἐψια, de quo suprà.

Ἐψίω, Lexico meo veteri est τὸ λέγω, Dico: addenti, ἀπὸ τοῦ ἕπω, ἕψω, ἐψίω. quæ apud Etymol. quoque leguntur. Sed notandum est, in lexico illo meo veteri τοῦ in hoc ἐψίω, superscriptum esse ει diphthongum: quo significetur, esse qui per diphthongum ἐψείω scribendũ censeant. Et paulo antè, Ἐψιάσθαι, ὁμιλεῖν. τοῦ τὸ ἕπω τὸ λέγω, ἕψω, ἐψίω, ἐψιῶ. ἐψιάσμαι, ἐψιάσμαι. ἐψιάσθαι, ἐψιάσθαι. quæ apud Etym. itidẽ leguntur, nisi ep pro posteriori illo habet ἐψιάη, ἐψιῶ: & initio, Ἐψιάσθαι, τὸ παίζειν ἢ ὁμιλεῖν, ἢ

Ἔψω, τ. 1, c. 1377, e. Ἔψομαι, ib.

Ἐψωμίδιο, Hesychio sunt παίζοντες, Ludentes: à them. ἐψάομαι. pro quo suprà ἐψιάομαι.

¶Ἕω, Induo, &c. τ. 1, c. 1379, d. Ἕω, Colloco, &c. c. 1382, h.

At Ἕω, Ionica dialysi à poetis vsurpatur pro οἶ, Sim: à them. ἐμί, vel ἕω. Homerus Iliad. α, ὄφρα μὴ οἶος Ἀχαιῶν ἀγήρασος ἕω. Alioqui ἕω est etiam inus. themà à quo ἐμί & deriuatũ est & tempora quædam mutuatur. Rursum ἕω interdũ est verbũ subiũct. modi præsentis temporis, Ionica dialysi pro ᾶ, mittam, ab ἵημι: interdum inusit. themà ex quo ἵημι & factum est & tẽpora quædam mutuatur. Interdum nomen est accus. casus, à nomin. ἕως, aurora. Circumflexum εῦ, significat συλλαβή, πάσχω χωρεῖ, contractum ex ἑάω. At ἑῷ, pronomen dat. casus, ex nom. οὗς, Suus.

Ἑάω, τ. 1, c. 618, h. Hesychio ἑώα est ἀνάπαυλα: item ἡ τῶν πεζάπτις τοῦ θαπηγεμόνι ἡ δηφίεσα, (qualis infrà ὠΐα) & θυσία ἐν Κύπρῳ.

Ἕωγα, τ. 2, c. 1197, h

Ἕωθα, Æolicè pro ἔωθα, Consueui: ab ἔθω.

Ἑῴθεν, τ. 1, c. 619, a. Ἑωθινός, ib.

Ἑῷος, idem quod ἑῶος, quod & factum hinc est per contractionem: Matutinus, Orientalis. Apollon. Argon. lib. 2, ὀπωπαίοντες ἑῷον Ἀπόλλωνα.

Ἑῴκειν, Similis eram: præt. plusquamp. ex perfecto ἔοικα: ambo ab ἔικω. Hom. Il. β, Νέστορ δίῳ Εἶδος τε μέγαθός τε φύην τ' ἄρ τοι ἑῴκει.

Ἑῶνος, Hesychio αἰσπολικὸς, ὀρθρινός, Orientalis, Matutinus: item χθιζὸς, ἐχθεινὸς, Hesternus, Pridianus. Quibus subiungit, διὰ ψυχοῦ significare ψυχρόν, Frigidum. Sed id discrimen videtur nullius esse momenti, ideóque potius assentior lexico meo veteri in quo exponitur χθεινὸς, deriuatúrq; τοῦ τῶν ἕω, quod significat πῶν ἡμέρας. Quemadmodum Suid. quoque ἑῶον esse tradit τὸ εἰς πῶν ἕω (sequentis videlicet diei) λειπόμενον, χθεινὸν, ψυχρόν: interdum & μάταιον, ἀνωφελὲς, αὔριον: metaphora à cibis qui in sequentem diem relicti saporem ac vim suam amittũt fiũntq; inutiles. Atque adeò reperio opponi τῷ τρέφεσθαι ὃ νεαρὸς, id est recenti. Demosth. in Mid. καὶ τὰ δικήματα ἑῶνα τὰ τοῦτον ὡς ὑμᾶς ὃ ψυχρὰ ἀφικνεῖται· τοῦ δ' ἄλλων ἡμῶν ἕκαστος, αὖ τὴ συμῇ τρέφεσθαι κρίνεται. Axionicus comicus apud Athen. libro 6, Γλαύκου βεβρωκὼς τέμαχος ἐρᾶν τὴ μέρος, Λύχνον ἑῶον τοῦτ' ἔχων νὺκ ἀνθρωπε. Et lib. 14, apud eundem ex Artemidori ὀλοφυτηρίᾳ γλώσσαις, ἐσφάχθω μὴν δὲ τοῦ σύμπας εἰς πῶν κεφαλῶν, ἔστω δὲ ἑῶος καὶ ἀπὸ τοῦ ὁ τῶν ἀδῆς, ἐὰν ᾖ ἥλης ὡς ἐχᾷ τοῖς περοῖς ἐὰν πεπλεμμένων, & quæ sequũtur. Sic Hieronymus in penult. c. Esaiæ, Ius hesternum, quod Græci vocant ἑῶον, auidis faucibus deuorabant. Et Galen. ἑῶον τὸ ὀπεπότερον τῶ τρεφόμενον. Idem comment 3, in Prorrhet. libro 3, quum dixisset ψαθυρὰ κρέα nominari τὰ τοῖς σκληροῖς καὶ ἰνώδεσι καὶ ἀρεδιαλύσις καὶ δικαιοσύνης ἐναντίως δικαιόμενα, subiũgit, talia maximè esse quæ vulgo σαρκὰ dicuntur, μίαν ἡμέραν ἢ δύο πλέμμα μετὰ τὸ σφαγιάσαι τὸ ζῶον: quæ à Græcis solere vocari ἑῶνα, & Ἑωλίζειν, τὸ ὕστερον τρεφόμενον: vnde & σπόνν νέον ἄκρως dictum fuisse τὸ ὀπὶ βεβρὼ τρωεωλισμένον. Ex quibus patet ἑῶνα propriè dici edulia hesterna seu pridiana, id est non recentia sed reposita: vt Quintil. lib. 2, Necesse est fastidium vt moueant, vt repositi & frigidi cibi. ὡς ἑῶνα καὶ ψυχρὰ ἐδέσματα. Quoniam verò eiusmodi cibi putrescere incipiunt, interdum pro Marcidus seu Rancidus accipitur. Greg. Naz. σαθρὰ καὶ ἑῶνα δόγματα. Interdum etiam pro Vetus, Obsoletus: quoniam quod pridianum est, inueteratum iam & exoletum esse videtur. Luc. ἑῶνος δὲ ἡ ψυχρολογία, iam veteres sunt hæ nugæ. Cic. ad Attic. l. 13, epist. 21, Scripsit Balbus ad me, se à te quintum De finibus librum descripsisse, in quo non sanè multa mutaui, sed tamen quædam, tu autẽ commodẽ feceris si reliquos continueris, ne & ἀδιόρθωτα habeat Balbus, & ἑῶνα Brutus. id est obsoleta. nam epist. sequente dicit, Balbo quidẽ intelligebam satisfaciẽdum fuisse: tãcùm nolebam aut obsoletum Bruto aut Balbo inchoatũ dari. IN DE Ἑωλοκρασία, ας, ἡ, dicitur τὸ ἑωλον κρᾶμα, Mixtura pridiana & exoleta. Demosth. pro cor. αὐτὸς δὲ ὕπος, ὡς ἄρα ἑωλοκρασία τινὰ μου τῆς πυνθάνας τῆς ἐνοῦσ καὶ τοῦ αἰνιγμάτων καταπεφθάσας, λῶ αἰσχίστων λῶ τοῖς νεωτέροις τοῦ παραγμένων ἀπολύσασθαι. Quod Suid. ideò ab eo dictum annotat, quòd moris esset iuuenibus δεῖπνον καὶ νυκτερεύειν καταχεῖν τοῦ κοιμεωθέων τοῦ ἑώλων δεῖπνων τοῖς ζωμοῖς τοῖς τοιούτοις παιδιαὶ κεκραμένοις: vel potius oratorẽ vocabuiũ hoc fecisse ἀπὸ τοῦ ἑώλων, quæ sunt ἀρχαῖα, quòd Æschines τρόγματα ἀρχαῖα συλλεγόμενος, καταφρεῖ. vt Didymus quoque exponit, ὅτος χθὲς ἢ τρῴλω ἀ ἐκέρασα τρόγματα, τὴ μερόν μου καταχεῖ, ἢ ἐμὲ τρεῖξαι φησι, teste Harpocratione. Rursùm Suid. ἑωλοκρασίαν ibi exponit ματαίαν πόσιν: forsan quia τὰ ἑώλα κράματα sunt minus efficacia. Apud eundem legitur ET Ἑωλοτεκρὸς, expositum ὁ τρὸ πολλοῦ πεπνικὼς παιδικός: in manuscripto etiã codice, præter illud παιδικός, quo videtur significari Triduanus, πεντάμερος. Idem ἑώλος νεκρὸς dicitur citra compositionem.

Ἑῶν, τ. 1, c. 1131, d. Ἑῶος, τ. 1, c. 628, g

Ἑώρα, τ. 1, c. 1217, d. Pro suspendio seu reste ad suspendendum, Soph in OEd. tyr. p. 202 Πλεκτᾶς ἑώρας ἐμπεπλεγμένῳ. Vbi tamẽ scholiastes ἑώρας exp. κρέμασις, ὕψωσις, μέτωρσις.

Ἑωρεμιδίος, τ. 2, c. 1417, e-

Ἐώρᾳν, Feceram: præt. plusquamperf. medium ex præt. ἔοργα, à them. ἔργω, vt in Anom. docui. Interdum pro præt. imperf. Faciebam, Homerus Odyss. ξ, ὃς δὴ πολλὰ κατ' ἀνθρώπουσιν ἐώρᾳ.

Ἐωρέομαι, τ. 1, c. 216, f. Apud Suid. est & act. ἐωρᾶ, quod exp. κρεμῶ, Suspendo.

Ἐωρηθήτω, τ. 1, c. 217, d

Ἐώρημα, ατος, τὸ, Id quod in sublime euehitur: vel etiam ipsa Eleuatio, & in altum euectio. Annotat Suidas apud Euripidem; quum Bellerophõtes pegaso suo alato cælum ascendere cupiens dicit, Δεῦρ' ὦ φίλον μοι πτηνόπου πεζοῦ τέρμονα, & quæ sequuntur, eum μετέωρον αἴρεσθαι ὅπῃ μηχανῆς: idque appellari ἐώρημα: & in hac ipsa machina solitos eos fuisse καταχᾶν τοῖς ἀνοῖς καὶ τοῖς ὁ αἴσχρα πολεῖν πατρίδα.

Ἐώρησις, εως, ἡ, Eleuatio, Subuectio in altum: vel Suspensio. A Suida enim exponitur κρέμασις, addenti, καὶ ἐώρημα, ὁμοίως.

Ἐωείζω, Suidæ τὸ μετεωίζω, Eleuo, In altum & sublime euecho: vt Hesych. quoque ἐωείζει exp. μετεωίζεται, addens etiam αἰωρεῖται.

Ἐωροκοπίαις, (sic enim pro ἐωροπίαις reponendum ex veteri codice) Suid. exponit ὑψηλοφρονίαις, Superbiis. Videntur enim superbi ἀεροβατεῖν καὶ κόπτειν τὰ μετέωρα.

Ἐωρύθμος, τ. 1, c. 217, d

Ἕως, Aurora, τ. 1, c. 618, f. Ἕως, Tantisperdũ, Quoad, τ. 4, c. 817, d. Ἕως, Interim, c. 828, g. Ἕως, Vsque, Vsque ad, c. 829, b. g. Ἕως, poeticè pro ὡς, c. 830, f

Ἕως αὖ, τ. 4, c. 828, f. Ἕως πότε, τ. 4, c. 829, d

Ἑωσφόρος, Lucifer: Stella auroræ seu lucis prænuntia, vnde eam secum ferre creditur. Hom. Iliad. ψ, Ἕως δ' ἐωσφόρος ἔσπ φάος ἐρέων δόπὶ γαῖαν, Suid. quoque ἑωσφόρον esse dicit ἀστρον ἀστέρα τοῦ τοῦ ἑῶ: quem ab Hom. dici φέρειν τὴν ἡμέραν ἀλλ' ἠχὶ τὸν ἥλιον.

Ἑωυτὸν, Iones dicũt pro ἑαυτὸν, Seipsum. Hippocr. Epidem. lib. 7, ὃ δὲν δεινάμενος σάρκα ἐπεῖν. ὃ δὲ ἑῶν παρ' ἑωυτὸν, nec apud se existens. Paulo antè, ὀξὺ ἑωυτὸ γίνεται. Et rursum, καὶ αὐτὸς ἑωυτὸ μόγις ἐγείρετο. Apud Herodot. etiam Δαλμυδῆνος reperitur ἑωυτοῦ, ἑωυτῷ, ἑωυτόν.

Z Nota sextæ apud Græcos literæ, quam ζῆτα appellant, compositam ex δ σ. Plato in Cratylo eam esse dicit πνευματώδη, vt σ, ψ, φ: & antiquos pro ea vsos esse πᾶν δέκτα: vnde non mirum esse debet eam in deriuatione transire in δ, veluti quum ex ἕζω fit ἕδος. Ideóque & Dores eam ac Bœoti in medio dictionum in geminum δ vertunt, θεός δεν dicentes pro θεός ἐστιν. Alioqui & β ac γ in eam verti comperiuntur. ζέφυρον enim pro βέρεθρον reperimus vsurpatum κ᾽ γλῶσσαι, & ὁ λίζον ab Ionibus dictum pro ὁ λίβον, itidémque φύζη pro φυγή. Est & numeri nota, septenarii videlicet. nam senarium significant πᾶν ς'. ab imo autem angulo sinistro præfixum acuti accẽtus nota, septenarium millenarium denotat, hoc modo, ͵ζ. ͵ζ, ζ. At ZZ, sive ζζ, aut ͵ζζ, apud medicos veteres πλὴν σμύρνης, hoc est myrrham, designabat, vt annotauit Hermol. Barb. Coroll. lib. 1, properea quòd ζμύρνη perinde atque σμύρνη diceretur. Nunc tamen vulgò per duplex ζζ, omnes zingiberi intelligunt, magno & periculoso errore. Gorr.

ζᾶ, particula extra compositionem inusitata, in compositione autem significans μέγα, ἰσχυρὸν, πολύ, teste Hesychio, vt & Apollonii Rhodii schol. τὸ ζᾶ, esse δηπαπικὸν ait: alibi itidem scribens, Ζαμβυὴς, ἄγαν ἰσχυρὸς, παρὰ τὸ ζᾶ κατ᾽ δηπαπιστὴν ὄντος, ὡς ζάπλουτος, ζάκοπος, ζάθεος. Æquivalet itaque πᾶν ἐξῆ & πᾶν ἀγᾶ. Vide & Ζάκορος.

Ζάβα, Suidæ τὸ λωρίκιον, Lorica: V N D E Ζαβαρεῖον eidem est id ἐν ᾧ αἱ ζάβαι ἀπόκειντο.

Ζαβάλλειν, Hesychio & Etymol. δεκαπατᾶν, Decipere. Sunt qui pro διαβάλλειν positum existimẽt, ideóque interpr. Calumniari. Sanè quem διάβολον Græci theologi vocant, Hilarius & alii Latini Zabolum dixere. Vide & Ζάκορος.

Ζάβαπος, vide in Ζάλμαπος. Ζάβοπος, t. 1, c. 781, c

Ζαβκλῶν, si Suidæ credimus, dicitur non solùm regio quædam, sed etiam ὁ παῖς βυκλόβρυος.

Ζαβρὸν, Hes. & Suid. interpr. πὸν πολυφάγον: qui & λάβρος.

Ζαβῶν, vulg. lex. ex Tertulliano esse dicunt venabuli genus: ex Suida lanceam. sed falsò. apud eos enim scriptum ζιβῶν.

Ζάγκλη, ης, ἡ, Falx. δρέπανον, Hesychio. Nicander Alexiph. v. 180, ὑπὸ ζάγκλῃ πεδεβεῖόουσαν ὑπόπλεω Κέρονπος. Stephanus à Siculis τὸ δρέπανον appellari ζάγκλιον tradit: & inde Ζάγκλιον denominatam vrbem quandam Siciliæ, διὰ τὸ ἐκεῖ Κρόνον τὸ δρέπανον ἀποκρύψαι ὧ τὸ πατὴρ ἀπέκοψεν αἰδοῖα. Nicander sanè Siciliæ suæ libro 10, dicit, Ζάγκλης δρεπανηΐδος ἄστυ. Eius vrbis incolæ Ζαγκλαῖοι dicuntur: à quibus possessiuum Ζαγκλαῖός. Dicitur E T Ζάγκλον neutro genere hoc ipsum δρέπανον, teste Etymologo & lex. meo veteri, afferentibus ex Callimacho, Κέκρυπται μὴν ζάγκλον ὑποχθονίῃ. Quod ζάγκλον per syncopen dictum volunt quasi ζαγκύλον, διὰ τὸ λίαν ἀγκύλον.

Ζαγρεὺς, à poetis dicitur ὁ Διόνυσος, Bacchus, quasi ὁ παῖς ἀγρεύων. Callim. Τῖα Διώνυσον ζαγρέα γλαυκῶπις. Intelligunt autẽ τὸν χθόνιον Διόνυσον, quem Plutonem esse existimant. Et tunc etymō illud optimè quadrat. Pluto enim defunctorum animas venatur & captat. vnde & auari ditis domum Seneca dixit, & auidi ditis regna. Testis Etymol. & lex. meum vet. item Hesych. & Suid. A T Ζαγρεύς, eidem Suidæ est αὐτοπίδηπος, Discalceatus.

Ζαγρεῦσαι, Hesychio est ὑποπηδῆσαι. Idem Doricum esse verbum ait, pro δηπορεῖν, καπορᾶν. Infrà ζατῆσαι.

Ζαέντης, Hesychio πνέοντης. forsan σφοδρῶς πνέοντης: vt sit παρὰ τὸ ζᾶ καὶ ἄνεμος.

Ζαής, t. 1, c. 617, g. Hesych. affert & ζαὲς pro μέγα, πολὺ, ἰσχυρὸν, λαμπρόν.

Ζάθεος, Prædiuinus, Admodum diuinus, Sacrosanctus. Homer. Il. α, Κίλλαν τε ζαθέην. Aristoph. ζαθέων πετραίων.

Ζαθέρης, Admodum calidus, Feruidus, Ardens: ὅταν θερμὸς, Suidæ ex Epigr. οἶδα καθίζων Κείδειν ζαθέρει καὶ μαπαλαμπόμενος: de cicada opinor. Hesych. habet oxytonos ζαθερές, exponens itidem ἰσχυρὰς θερμόν.

Ζαιὸς, Hesychio autore est piscis species.

Ζακαλλὴς, έος, ὁ ἡ, Admodum formosus, Perpulcher. Hesychio ζακαλλὲς ἐστὶ καθεκαλλές, rectè. nam & καθὲ est epiticaton interdum in compositione.

Ζακελπίδες, siue Ζεκελπίδες, Rapa vel Cucurbitæ. Nam Nicander Colophonius in libro quem Γλῶσσαι inscripsit, tradit apud Bœotos γαστέρας nominari παὶ κράμβας: παὶ ρογχυλίδας autem, ζεκελπίδας: Amerias verò & Timachidas παὶ κολοκύντας appellari ζακελπίδας, teste Athenæo lib. 9. Hesychio etiam teste ζακελπίδες sunt κολοκύντας ἢ ρογχυλίδες, afferente paulo post etiã Ζακυνθίδες pro κολοκύντας. cuius nominis ea forsitan ratio esse possit quòd magna copia in Zacyntho insula prouenerint, aut ibi primùm exortæ sint.

Ζάκορος, Ædituus, Dei minister: vt apud Cic. Ministri publici Martis. Plut. Camillo, ἱερεῖς τε καὶ ζάκοροι θεῶν. Athen. δεισιδαιμονίσαί τε ἐπείησε τοῖς δικασταῖς ἢ ὑποφίσιν καὶ ζάκορον Ἀφροδίσης μὴ ἀποκτεῖναι: de Hyperide defendẽte Phrynẽ meretricẽ. Etym. quoq; ζάκορος est νεωκόρος. i. ἡ δεχομένη τὸν τὸ ἱερόν. vt & Nicandro ἢ κοσμοῦσα τὸν ναόν: siue ὁ ἱερεὺς ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν καὶ σαίρων, παρὰ τὸ καρεῖν, quod Atticis significat σαίρειν. Sed eodem Etymologo teste ζάκορος dicitur etiã ὁ ὑπηρέτης, Minister, Famulus: seu ἡ ὑπηρέτις, Ministra, Famula. vt, Ἐπίθες τὸ πῦρ ἢ ζάκορος ὑπωπι καλῶς. Nam & famulorum famularúmque ministerio in verendis expurgandisque ædibus vtimur. Porro quod attinet ad ζᾶ in hoc composito, annotat lexicum meum vetus, non esse hîc δηπαπικὸν, sed positum pro præpositione διά, vt sit διάκορος, id est ἡ παρὰ τὸ ναὸν διάκονοῦσα. Æolico. n. more τὸ διὰ verti in ζᾶ: quomodo ζάπλωτος dici pro διάπλωτος, & ζαφλεγὴς pro διαφλεγής. Nõ malè igitur & illi qui ζαβάλλειν pro διαβάλλειν positum volunt: vnde fit ζάβολος pro διάβολος.

Ζάκοτος, t. 2, c. 393, a. Ζακυνθίδες, vide in Ζακελπίδες.

Ζακχαῖν, legitur Paralip. 1, cap. penultimo seu vltimo, τὸ παραδείσιμα τοῦ ναοῦ καὶ ἀφὶ οἴκων αὐτοῦ, καὶ ζακχῶν αὐτῶ. pro quo Cõplut. editio habet ἀποθηκῶν, Cellarũ. Peregrina itaque vox ea est, vel corrupta ex Hebraico Ganzách.

Ζάλη, Hesychio θόρυβος, Tumultus. quod & ζάλη.

Ζαλαίνω, Etymologo est τὸ μωραίνω, Desipio, Fatuè ago. Itidem Hesych. ζάλαψε affert pro μώραινε.

Ζάλακες, Hesychio ἐχῖνοι, Echini, Erinacei.

Ζαλαΐδα, idem exp. κυνοῦ, Moue, Agita.

Ζάλεια, ας, ἡ, Zalea: ita à nonnullis dicitur Laurus Alexandrina, teste Dioscor. lib. 4, c. 147.

Ζαλοῦ, Hesychio est μιμοῦ, Imitare. Doricè pro ζηλοῦ, Æmulare: à ζηλόω.

Ζάλη, ης, ἡ, Hesychio est συγροφὴ ἀνέμων μεγάλων: aliis μετὰ ὄμβρου πνοὴ, θορυβῶδες καὶ κλόνος ὑδάτων: Latinè Turbo, Procella, Fluctuatio & agitatio maris. Tempestas enim generalius est. Legitur cùm apud alios tum apud Æschinem in Epistol. Itidem Plato De republ. ἐν χιμῶνι ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ ζάλης φερομένου. Ex eodem apud Etymol. εἴτε ζάλη πνεύματος ὑπὸ ἀέρος φαινομένη καταλειφθεῖσα. Vbi Etymol. eum significare velle ait συγροφὴν καὶ συρμόν: alios verò exponere ἀέρμον λάβρον, πνεῦμα ἰσχυρὸν, & σωσιμόβρον πολύ. Idem ad etymon respiciens, ζάλη esse dicit πλὴν μεγάλων ἄελλαι, (vt Clemẽs quoque μεγάλων συγροφὴν ἀνέμων) ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἀλίζεσθαι καὶ συγρέφεσθαι: exponens etiam πλὴν ὅταν χλὴ τοῦ ἀέρος ἢ σὺν θαλάσσης, παρὰ τὸ ζέειν πλὴν ἅλα. sed alterum etymon probabilius est, vnde & Eustath. ζάλη esse dicit πλὴν μεγάλων ἄελλαι. Rursum Etymol. ait ζάλη quosdam exponere χάλαζαν, grandinem.

Ζάλμαπος, apud Paphios πίναξ ἰχθυηρὸς, Discus in quo pisces apponuntur, teste Hesych. afferente & Ζαμάπον pro πρυτανεῖον. Idem verò & Ζάβαπον Paphiis esse dixerat πίνακα ἰχθυηρόν.

Ζαλὸς, idem propè quod ζάλη, Aqua agitata & fluctuans. Nicander Ther. v. 568, ὁπ πτερόεν λιπὼν ζαλὸν ἐλυέσκετο. vbi schol. exponit βορβορώδες ὕδωρ. Apud eundẽ legitur participium ζαλόωσα, Fluctuans: eiusdem operis v. 251, ἀμφὶ δὲ γύρις Κεκμεκὴν ζαλίωσα πέρεξ βέβεληο χάλαζα: nisi cum scholiaste malis χλωεινὸν ῥοφήσασα, qui & κρύος ζαλέον πέρεξ βέβεληο affert pro ῥηγὰ χαλεπαίνω σωὲ χεῖρα. Vbi nota hoc ζαλέον à masculino ζαλόεις, significante Procellosus vel Fluctuosus. Ζαλόωσα autem Ionicum ac poeticum est pro ζαλῶσα, à them. ζαλάω, significante Fluctuo, vel etiam Procellis agitor, κυμαίνω.

Ζαμαείπης, dici solitum quum cum reuerentia quadam aliquem nominamus vita functum, quasi Valde beatus. pro quo vulgò dicitur Felicis recordationis. Ita v. l. sed sine exemplo. Synesius & alii apud Græcos theologi dicunt μακαείπης.

Ζαμβύκη, Suidæ & Hesychio est μουσικὸν ὄργανον: quod alii σαμβύκιον vocant, Latini itidem sambucam.

Ζαμέλης, Hesychio est μέγα μέλος ἔχων: item μεγάλως πποιθὼς, ἔμψυχος. in qua posteriore significatione dicitur B potius ζαμβύης seu ζαμβυὴς, à μβύος.

Ζαμβύεω, t. 2, c. 886, d. Ζαμβυὴς, ibid. b

Ζαμβυὸς, ibid. c

Ζαμίν, Doricè pro ζημία, id est βλάβη. Hesych.

Ζαν, t. 1, c. 1023, h. & 1519, f

Ζανίδες, Hesychio ἡγεμονίδες, Ductrices, Duces.

Ζανίον, à Polluce inter coquinaria instrumenta poni tradunt v. l. sed falsò. scribendum enim ξανίον, vt apud eum habetur. Sic ζαυπκὴ eadem v. l. falsò afferunt pro ξαυπκὴ, perperam etiam exponentia Ars nendi, quum reddi C debeat Ars carpendi seu carminandi.

Ζάπεδον, Hesychio μέγα ἔδαφος. Videtur tamen adiectiuè potius signif. Magnum solum seu pauimẽtum habens.

Ζαπέπον, vide in Μόρρος, t. 2, c. 974, b.

Ζαπί μελος, Admodum pinguis, μεγάλως πίων. Hesych.

Ζαπλήθες, Copiosum, Multitudine exuberans. Suid. exp. ἄμετρον, ἄπειρον, in hoc epigr. Στησίχορον ζαπλῆθς ἀμέτρηπον τόμε μούσης.

Ζαπλουτέω, t. 3, c. 399, c. Ζάπλουτος, ibid.

Ζαπόπλω, Hesych. exp. ἰσχυροπόπλω, Valde bibacem: seu Ma D gnum potorem, Strenuum potorem.

Ζαρός, si Eurip. scholiastæ credimus, est ὄρνεον ἁρπακπικὸν, auis rapax: vnde dictum ἐπιζαρὲς in hoc loco Eurip. Phœniss. ὡς σὺ ἐπιζαρὲς Σφίγξ ἁρπαγεῖσ πόλιν. Videndum tamẽ ne illud ἐπιζαρὲς positum sit pro ἐπιβαρὲς, (ab ὀπιβαρέω significãte Grauo, Aggrauo, Premo) vt ζέρεθρον pro βέρεθρον dici comperimus: præsertim quum nullam eius auis mentionem alibi reperiam, quæ λαρὸς potius nominatur. At Ζαρίκες, Hesychio autore est epitheton πελαργῶν, ciconiarum.

Ζαὲ, t. 1, c. 1023, h. & 1519, f

Ζαπεῦσαι, Doricè pro ζητῆσαι, Quærens. Theocr. Idyll. 1, αἱ δέ πε κώ ἐρᾶ Ῥᾶσαν αὐὸ κρανᾶν, πάντ᾽ ἄλσεα, ποσὶ φορεῦσαι Ζαπεῦσαι.

Ζαβάπης, Hesychio ὁ βασιλεὺς, rex. forsan pro σαβάπης.

Ζαβδίω, Suidæ τὸ ἐν μύλωνι βασανίζω, In pistrino torqueo. Etymologo quoque teste ζαβεύω propriè est τὸ ἐν μύλωνι βασανίζω: qui etiam addit esse ἀπὸ τοῦ ζηβδεῖον, quod apud Iones significet τὸ βασανιστήριον. Lexicum meum vetus esse vult παρὰ τὸ ζᾶ ὀπιβαπικὸν, καὶ τὸ πρέω, quod est φοβοῦμαι. Vnde ὅπῃ τὸ ᾶ εἰς ῆ dici ζητρεῖον, τὸ ἀβὶ δούλων δεσμωτήριον: quoniam ibi ἐδεσμεύοντο οἱ δοῦλοι.

Ζαπρεφὴς, t. 3, c. 1643, b

Ζαπῶσαι, Suidæ φρέσαι: itidémque Hesychio. qui exponit etiam φορῶσαι, ζημιῶσαι: item ὑποτοῆσαι: pro quo suprà ζαβῶσαι. Etymologo quoque ζαπῶσαι est τὸ φρέσαι, & ζαπῶ, τὸ φορῶ.

Ζαφεγγὴς, Admodum lucidus seu splendidus. vnde ζαφεγγίς, Hesychio σφοδρῶς λαμπρεὶ καὶ πάνυ ὀπτρανεῖς.

Ζαφελὴς, Suidæ ὁ πάνυ ἀφελὴς, Admodum simplex: & A D- V E R B. Ζαφελῶς, itidem πάνυ ἀφελῶς. Hesych. verò lõgè diuersas his significationes tribuit. Nam ζαφελὲς ei est ἄγαν σκληρὸν, ἀγρίον, θυμῶδες: (itidémque ζαφελῶς, μεγαλοκόπως) item μεγάλως νυξημερὸν, ἰσχυρόν: necnon πολύφλοιον. Quarum expositionum secundam sequitur Etymolog. Tradit enim ζάφελον per syncopen dici quasi ζαόφελον, παρὰ τὸ ζᾶ καὶ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω. vt sit ὁ ἄγαν νυξημέριος, ideóque ἰσχυρὸς, σφοδρὸς, ὀπὶ μονος. Homerus vtitur compositis ὀπιζαφελὲς & ὀπιζαφελῶς, idque de ira. H Il. 1, ὅπ κέν πν᾽ ὀπιζαφελὲς χόλος ἴκοι. Od. ζ, ὁ δ᾽ ὀπιζαφελῶς μύνεαιπεν Κυπλῴῳ Ὀδυσῆϊ.

Ζαφλεγὴς, t. 4, c. 163, g

Ζάφορος, Hesychio πολύφορος: afferenti & ζαφορῆσαι pro μεγάλως φορῆσαι.

Ζαχμὰ, Hesychio ἡνία, Habena, Lorum.

Ζάχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iracundus: ζάκοπος. vel etiã Valde iratus.

Ζαχρεεῖς, t. 4, c. 640, d. Ζαχρεὴς, ib. c

Ζάχρυσος, t. 4, c. 656, b

Ζάω, t. 1, c. 1385, a. ‖ Ζάει Cypriis est βιοῖ καὶ πνεῖ, vt est apud Hesych. ‖ Ζήσῃς με, Bud. ex Psalmo 137, affert pro Viuificabis me.

¶ Ζέα, siue Ζειά, Zea: secundum quosdam frumenti species est, secundum alios idem quod ὄλυρα, inquit Hes. quemadmodum Galen. quoq; ζειὰ apud Hippocr. exponit ὀλύρας. Itidem verò & Herodotus zeam & olyram idem esse dicitur ostendere. Asclepiades apud Galenum lib. 9 ἥβῃ καὶ πόπυς far & zeam idem esse vult, inquiens, φαῦρος (ὁ καλοῦσι ζέαν) ἀλληλεσμόνου. Sed iis non assentitur Plinius, manifestum discrimen ponens inter tria hæc semina. Ægypto autem (inquit) ac Syriæ Ciliciæque & Asiæ ac Græciæ peculiares zea, olyra, tiphe. Qui zea vtuntur, non habent far. Et Gorræus πλὴν ζειὰ non far ipsum, sed semen ex quo parabatur, à frugis præstantia Latinos appellasse ait. Veruntamen & Hieronymus in Esaiæ cap. 28, Pro farre, (inquit) quod Græci ζέαν vocãt, quidam viciam intelligunt. Et in Ezech. cap. 4, Quam nos viciam interpretati sumus, Septuaginta Theodotióque posuerunt ὄλυραν, quam alii auenam alii sigalam putãt. Aquilæ autem prima editio & Symmachus ζέαν siue ζειὰν interpretati sunt, quas nos vel far, vel gentili Italiæ Pannoniæque sermone spicam speltámque dicimus. At Dionys. Halicarn. ζέαν Latinè dici fabilam existimauit. Vtut sit, frumenti genus est tritico similimum, radice multiplici & alba, culmo numeroso, sed tritico fuscius & minus, inquit Gorræ[9]. Plinius dicit latiores esse eius spicas, nigriores que & breui stipula: & ex zea pulchrius quàm ex tritico fieri granum, quãuis id alicæ vitium sit: tradique eam ac tiphen, quum sint degeneres, redire ad frumentum, si pistæ serantur, nec protinus, sed tertio anno. esse hanc & Italiæ in Campania maximè, seméncq; appellari: ac propter eam ab Homero ζείδωρον δρόυραν dici, non, vt aliqui arbitrantur, quoniam vitam donaret. Duæ autem eius sunt differentiæ, Dioscor. autore, vna simplicis grani, altera gemini, duabus tunicis inuoluti, quæ ob id δίκοκκος cognominatur. Porrò quod ad ζειὰ attinet, sciendum est ipsum esse Ionibus familiarius, ideóque legi non apud Hippocr. solùm, sed & apud Homerum. vt Odyss. ο, Πυροί τε ζειαί τ᾽ ἠδ᾽ ὀρυφυὲς κρῖ λευκόν. ‖ Ζέα apud Athenienses dicitur etiam ἡ Ἑκάτη, & portus quidam in Piræeo, ἀπὸ τοῦ καρποῦ τῆς ζειᾶς, teste Hes. ‖ At Hierocles in Hippiatricis, de equi febricitantis signis, καὶ τὸ σῶμα ἀφθῆς μεσὸν, καὶ ἡ ζέα, ἤτοι γραμμὴ, μετώπου καὶ θερμὴ καὶ μαλακὴ. vbi strixa pars oris significatur. Alibi itidem, καὶ πρῶτον μὲν ἀφαιρεῖν αὐτῆς αἷμα δεῖ ἀπὸ τῆς φλεγίσκου, διαελθμησάμενον πλὴν ζέας πλὴν πεύτλου ἢ πλὴν πετάρστην. Bud.

Ζεγρεῖαι, Hesychio μοῦν γλῶσ. Herodoto quoque lib. 4, pag. 179, ζεγρίες sunt murum in Libya genus quoddam. quod nomen Libycum esse ait, Græca autem lingua valere βοεικοί.

Ζειὰ, habes in Ζέα. Ζείδωρος, ib. & t. 1, c. 1002, d

Ζειρὰ, nonnullis dictum videtur pro σειρὰ, teste Suida: qui apud Herodot. & pro μίτρα accipi tradit. Idem ζειρὰς esse ait χιτῶνας ἀκανθίνους, seu ὑφάσματα τὰ ἐπενεδύοντο μετὰ τὰς χιτῶνας, ὡς παρὰ ἐφαπίδας. (Quæ ex Harpocr. desumpsit, afferente hoc exemplum ex Xenoph. Anab. lib. 6, de Thracibus, καὶ ζειρὰς μὲν ἐπὶ τοῖς ὀδὴ ἡδὺ ἵππων εἶχον, ἀλλ᾽ ἢ χλαμύδας. Vbi pænulas dicere videtur) Itidem Hesychius quum dixisset ζειρὰν nonnullis esse εἶδος χιτῶνος, aliis ζωίλιν, subiungit, rectius dici esse ἅλλό τι ὀπιβόλαιον κῦ᾽ ἠδὲ ὤμων φορέμενον, ἑοικὸς ἐφαπίδι. idque testari Herodotum & Theopompum Chium. Mox tamen & ipse ζείρη affert pro μίτρα, παγνία, διάδημα. Apud eundem legitur Ζειρατὴς, ἱμάτιόν τι σύριον: ab eodem ζειρὰ, vt videtur: quod nonnulli esse aiunt genus vestis laxum & sinuosum: alii autem genus amiculi & sagulum. Rursum Hesych. Ζειροφόροις affert pro χιτωνοφόροις. Ita enim repono pro χωνοφόροις, quum ζειραὶ sint χιτώνων species quædam.

Ζειρεῖν, Hesychio est ἀρίωμα πποιεῖν.

Ζείρη, vide in Ζειρὰ.

Ζειρόν, Hesychio est ποικίλον, Varium: vnde ἄζειρον. At Ζεῖρος, eidem est εἶδος ταφυλῆς.

Ζειροφόρος, vide in Ζωεφ. Ab Antimacho ita dicitur & ὁ ἀΐδης, teste Hes.

Ζειός, t.1, c.1398, b

Ζειελπίδες, vide in Ζακυλπίδες.

Ζέλλειν, Hesychio teste est βάλλειν, Iacere. Sic Etymol. ait, Ζέλλω, τὸ βάλλω. ἐξ οὗ ζέλλειν τὸ βάλλειν.

Ζέμα, t.1, c.1398, c. Ζέμον, ib.d

Ζέννυμι & Ζεννύω, idem quod ζέω significãt, (ex quo & deriuata sunt, vt κραυνύω & κεράννυμι ex κιεράω, κρεμάννυμι & κρεμαννύω ex κρεμάω, & similia) id est Feruefacio, & Feruenti aquæ incoquo, In feruente aqua bullire fino. Pass. voce & signif. Alexand. Aphrod. Probl. lib. 1, δῆλον τὸ ὠὸν ὀπτιώμενον φήσυσται, οὐκέτι δὲ καὶ ζεννύμενον. Sic Dioscor. Ἀποζεννύμενον ὀν οἴνῳ.

Ζεόπυρον, autore Dioscoride, vocant in Bithynia zeæ triticiq; mixtam speciem. Gorr. scribit & Ζεόπυρον & Ζειόπυρον, esse dicens frumenti genus mediæ inter zeam & triticum naturæ.

Ζέρεθρον, Macedonicè pro βέρεθρον dicitur, id est βόθρον, teste Eust. Itidem Hes. ζέρεθρα sunt βόθρα, κοῖλοι τόποι.

Ζέσις, t.1, c.1398, d. Ζεσλουσία, ibid.

Ζεσὸς, ibid. Ζθμάλιον, t.1, c.1392, c

Ζθυράπρας ἱμάντας, Ioseph. De antiq. Iud. dixisse fertur Lora iugalia, Virgilii: Subiugia lora, Catonis. Sed valde suspecta ea vox: & forsan pro ea reponẽdum ζθυκτῆρας, vel ζθυγοτῆρας.

Ζθυγελάστης, t.1, c.1392, b. Ζθυηλατέω, ibid.

Ζθυηλάστης, ibid.

Ζθυήσιον, dicebatur πέμμα quoddam in Athen. rep. nam in quatuor πεμμάτα erat distincta, inquit Hes. Vide ζθυῖτα, t.1, c.1392, b. Sic Suidæ ζθυήσιον est τὸ τῶν ζθυήτων πίλος. Apud Etymol. ζθυήσιον scriptum, vtrobique per ι: qui itidem esse dicit ὁ πίλος ὁ ζθυήτης.

Ζθύηοι, Remiges, Qui collocantur in medio nauis: Aristoteli eam ob rem μεσόηοι dicti. Ita v.l. ex Poll. sed perperam. apud eum enim ζύγιοι scriptum. τὰ δὲ μέσα τῆς νεώς, (inquit lib. 1, cap. 9) ζύγα. οἱ ζυγοὶ καθίωνται.

Ζθύϊτης, t.1, c.1392, b. Ζθύγλη, ibid. c

Ζθυλόδεσμον, ib.d. Ζεῦγμα, t.1, c.1391, d

Ζθύγυμα, ibid. b. Ζθυγίον, ibid. E

Ζεῦγοι, Hesychio βρόχοι ὀρνίθων, laqueiauium.

Ζθυροπτία, t.1, c.1392, a. Ζεῦρος, t.1, c.1391, f

Ζθυροφόρειν, t.1, c.1392, a. Ζθυροφόρος, ibid.

Ζθυκτηρία, t.1, c.1391, c. Ζθυκτὴς, ibid.

Ζεωῦ, t.1, c.1013, h. & 1519, f

Ζθυξιδία, Iuno apud Argiuos hoc titulo colitur. ferunt enim Apin, quum Argis migrasset in Ægyptum, Argiuorum regi misisse boues, & πλὴν τοῦ ἀπόρου ἐρωσίαν eum docuisse. quem, iunctis ad sementem faciendam bobus, Iunoni Zeuxidiæ templum statuisse: quum verò spicæ egerminare & efflorescere inciperent, eas Iunonis flores nominasse. Autor Etymol.

Ζθυξίλεως, Suidæ est ὡ ὑπεζθυμένοι εἰσὶν οἱ λεοί: itidémque Hesychio, afferenti ipsum ex Sophoclis Andromeda. Eust. quoque annotat ex Homerico hoc, Ἦ ῥά νύ πι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν, ab Homeri pcteris factum esse ζθυξίλεως, & de rege dictum ὡ ὑπεζθυκται λαός. sed Hes. exp. etiam ζθυκτὴς λαός.

Ζθύρμαι, Doricè volunt dictum pro γύρμαι, & ζθύεσθαι pro γύεσθαι. Hesych. sanè ζθύσασθαι affert pro γευσάσθαι, gustare. Sic Etymol. ait, Ζθύω, τὸ γεύω καὶ Ζθυσάσθαι, τὸ γεύσασθαι.

Ζεῦξις, t.1, c.1391, e. Ζόλς, t.1, c.1023, g. & 1519, b

Ζεφυρὴς, Ζεφυεὶν, Ζεφυεικὸς, Ζεφιεῖος, Ζεφιεῖτης, Ζεφυειώτης, vide in sequ. Ζέφυρος.

Ζέφυρος, ου, ὁ, Zephyrus, Fauonius. Aristot. De mundo, ζεφύρους vocari ait τοὺς ἀπὸ δύσεως πνέοντας αὔραις: ex quibus ἀρχέσιν dici τὸν ἀπὸ τῆς θερεινῆς δύσεως πνέοντα, non nullis dictum ὀλυμπίαν, aliis ἰάπυγα: ζέφυροι verò, τοὺς ἀπὸ τῆς ἰσημερινῆς: λίβα autem, τὸν ἀπὸ τῆς χειμερινῆς. Oppositus igitur euro est hic zephyrus. Vnde & Gell. lib. 2, c. 22, Tres vẽti orientales, Aquilo, Vulturnus, Eurus. quorum medius eurus est. His oppositi & cõtrarii sunt alii tres occidui, Caurus, quem solent Græci ὀργέστην vocare: is aduersus aquilonem flat. item alter Fauonius, qui Græcè vocatur ζέφυρος: is aduersus eurum flat. Tertius Africus, qui Græcè vocatur λίψ: is aduersus vulturnum flat. Et Plin. lib. 18, c. 34, Subsolanus leniter pluuius, tamẽ est siccior fauonius, ex aduerso eius ab a quinoctiali occasu, ζέφυρος Græcis nominatus. Et lib. 2, c. 47, Ab occasu æquinoctiali fauonius, ab occasu solstitiali corus: zephyron & argesten vocãt. Etymol. porro ζέφυρον dictum existimat quasi ζωηφόρον, vt pote τὸ ζῆν πᾶσι φέρον τε: quoniam videlicet τῷ ἦρι πνέοντος αὐτοῦ οἱ καρποὶ αὔξονται. vt & Plin. lib. 18, c. 34, de hoc vento loquens ait, Hic ver incohat, aperitque terras, tenui frigore saluber. hic vires putandi, frugésque curandi, arbores ferendi, poma inserendi, oleas tractandi ius dabit, afflatúque nutricium exercebit. Et Hom. Od. η, Ζεφυρίη πνέουσα θοῶν ἀνέμων ἐνὶ φύσει, ἄλλα δὲ πέσσει, zephyriæ auræ flatus alia producit, alia maturat. Vbi nota hanc VOCEM Ζεφυίη, substantiuè vsurpatam pro ζεφυέα αὔρα seu πνοή: à MASCVL. Ζεφύελος: à quo & ζεφύεια πνεύματα, Zephyri flatus: & τὰ ζεφύεια, subaudito substantiuo illo πνεύματα, pro eodem. Dicuntur verò & κυήματα quædam ac ὠὰ ζεφύεια, quæ videlicet fœminæ concipiunt è fauonii afflatu absque maris cõgressu. Aristot. De gener. anim. lib. 3 σωίζεται μὲν οὖν ζεφύεια τῆς ὄρνιθος αὐτόματα, ἃ καλοῦσι τὰ ὑπήνεμα ζεφύεια πτερά. Et Hist. anim. lib. 6, c. 2, ζεφύεια δὲ καλοῦσι τὰ ὑπήνεμα ἀπὸ πνοῆς, ὅτι ἀπὸ τοῦ τοῦ ἐαρινοῦ ὥρας (qua maximè spirant Fauonii) φαίνονται διεχρόμενα τὰ πνεύματα αἱ ὄρνιθες. Vnde Plin. l. 10, c. 60, Irrita oua, quæ hypenema diximus, quidam & vento putant generari. qua de causa etiam zephyria appellãtur. hæc autem vere tantùm. AT Ζεφύελον, ου, τὸ, loci nomen proprii in Caria, Cilicia, Scythia. Necnon Italiæ Ζεφύελον est à quo Locri Ἐπιζεφύριοι: item & promontorii Ægypti, à quo Venus & Arsinoe Ζεφυέης apud Callim. per syncopen forsan pro Ζεφυεώτης, ex masc. Ζεφυεώτης, inquit Stephanus. Apud Athen. quoque lib. 7, extat Posidippi epigrãma εἰς τὴν ἐν τῇ Ζεφυείῳ πεποιμένῃ Ἀφροδίτην, huiusmodi, Τοῦτο καὶ ἐν πόλεμῳ καὶ δόξῃ χθονὶ τῆς Φιλαδέλφου Κύπριδος ἱλάσκεσθ' ἱερὸν Ἀρσινόης. Ἣν ἀνακαιρατεύουσιν ὅδε Ζεφυρηΐδος ἀκτῆς Πρῶτος ὁ ναύαρχος Ἡάκατ Καλλικράτης. Ἡ δὲ καὶ ἀθρόοιν ἀνέμοις, ἢ χείμασι μέσσῳ Τὸ πᾶν ἀνασῴζοις ἀκλινεῖ πέλαγος. Vbi nota Ζεφυρηΐδα ἀκτὴν nominari hoc Ζεφύριον: forsitan quòd in zephyrum spectaret. Præterea à ζέφυρος est & aliud nomen POSSESS. Ζεφυικὸς videlicet, idem cum ζεφύελος significãs. vt enim ζεφύεια, ita & ζεφυεικὰ πνεύματα legimus apud Theophr. pro Zephyri flatus, Fauonii venti.

Ζέω, t.1, c.1398, b

¶ ΖΖ, seu ζζ, aut ζζ, vide suprà in Ζ.

¶ Ζῆ, t.3, c.1306, g

Ζηελιώη, Hesychio ὁλοσίδηρος ἀκμῆς. Infrà ζιελιώη.

Ζῆθος, vide infrà in Ζύθος. Ζηλαῖος, t.1, c.1404, c

Ζηλδυτὴς, ib.e. Ζηλδύω, ibid. Ζηλέω, ibid. c

Ζηλίμων, ib. Ζηλοδαπὴς, t.1, c.1400 c. Ζηλόμαιδὲ, ib

Ζῆλος, Æmulatio, &c. t.1, c.1399, a. Ζῆλος, Felicitas, &c. c.1400, a.

Ζηλοτυπέω, ib.f. Ζηλοτυπία, ib.d. Ζηλότυπος, ib.c

Ζηλόω, Æmulor, &c. t.1, c.1402, d. Ζηλαῖ, Laudo, &c. ib.h

Ζήλωμα, t.1, c.1403, d. Ζήλωσις, ib.e

Ζηλωτὸν, Æmulandum, Imitandum.

Ζηλωτὴς, t.1, c.1403, e. Ζηλωτικὸς, ib.f. Ζηλωτὴς, ib.g

Ζημία, Damnum, &c. t.1, c.1404, e. Ζημία, Mulcta, &c. G ibid.f. Ζημία, Supplicium, &c. ibid.g

Ζημιόω, t.1, c.1405, d. Ζημιώδης, ibid

Ζημίωμα, ατος, τὸ, Mulcta, Damnum. Luc. τὸ ζημίωμα ὁρᾶς πολύκον. Ex Plat. verò De leg. ζημιώματα τὰ αὐτὰ ἀσεμνόμεις ἔστω, pro, Eadem sit ædilibus mulctandi conditio.

Ζημίωσις, εως, ἡ, Mulctatio.

Ζῆν, & Doricè Ζᾶν, apud poetas pro Ζόλς: sed in obliquis frequẽtius. Ζλωὸς enim dicunt & Ζλωὶ, & Ζῆνα: item Ζανὸς & Ζαὶ & Ζᾶνα: sic nominantes τὸν Δία ἀφθρῷ τὸ τῶ ζῆν ἀῆτον ἔτι), vt volunt grammatici. Homer. Il. ρ, Ζλωὸς γένος. Il. π, Ζλωὸς νόος. Il. φ, πατὴρ ὀμφαίῳ Ζλωί. Iliad. ξ, ἀρούσπτε Ζῆν. vt & Hesiod. Theog. Ζῆνά τε μητιόεντα. VNDE Ζλωόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Iouem sapiens. quod Apollinis esse epitheton dicitur, quòd sit fatidicus, & oracula sint à Ioue. Sunt inde & nomina propria, Ζλωόβιος, Ζλωόδωτος, Ζλωόθεμις, Ζήνων.

Ζῆν, cum ἀπὸ, &c. t.1, c.1385, f. Ζῆν, cũ accuf. &c. c.1386, a. A

Ζῆν, cum dat. ib.b.

Ζλεύφρων, vide paulo antè in Ζλω.

Ζῆς, t.1, c.1023, h. & 1519, f

Ζῆσαι, Ζήσας, Ζήσω, sunt à them. ζάω.

Ζῆτα, dici valet locus in quo ζητοῦσι obuersantur, vt δίαιτα dicitur locus in quem arbitri conueniunt, qui dicũtur διαιτηταί. Ita Cæl. Rhod. l. 12, c. 18. sed viderit. Alioqui ζῆτα dicitur litera illa cuius seriem nunc tractam⁹, sexta apud Græcos, vltima apud Latinos.

Ζητεύω, poeticè pro ζητέω, Quæro, Conquiro. Hesiod. Erg. B 2, Ζητεύῃς βίοτον κῆρ' γείτονας.

Ζητέω, t.1, c.1405, h. Ζήτημα, t.1, c.1406, b

Ζητημάτιον, ib.c. Ζήτησις, ib.

Ζητητέος, Quærendus. Ζητητήτεμα, t.1, c.1406, e

Ζητητὴς, ib. Ζητητικὸς, ib.g

Ζητήτορες, Hesych. affert pro ζητεώντων: sed addens, quosdam scribere ζητητόρων. quod magis probo. Id autẽ est à nom. ζητήτωρ, Quæsitor: idem ac ζητητής.

Ζητρεῖον, eidem est τὸ σῆμ' δούλων κολαστήριον, Locus in quo serui puniuntur: itidémque Suidæ, afferenti ipsum ex C Eupolide. Sic & Pollux lib. 3, ἵνα κολάζονται οἱ δοῦλοι, esse dicit μύλωνας, ζυδεῖα, ἀλφιτεῖα, χονδροκοπεῖα, ζωντεῖα. Apud Suid. rursum ζητητήριον ὄργανα sunt quædam βασανιστήρια. Vide & Ζαστρεῖον.

Ζῆτω, Viuat: Doricè seu Ionicè pro ζαίτω, à ζάω.

¶ Ζιβωίη, ης, ἡ, idem quod σιβωίη, Iaculum seu spiculũ ferreum. Hesychio & Suidæ ὁλοσίδηρον εἰκόνιον ἢ λόγχη. Esaiæ cap. 2, συγκόψουσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν εἰς ἀρότρα, καὶ τὰς ζιβωίας αὐτῶν εἰς δρέπανα. Pro quibus Tertullianus habet, Concident machæras suas in aratra, sibynas in D falces. Hieron. Conflabunt gladios suos in vomeres, & lanceas suas in falces.

Ζιγγίβερις, Zingiberis: planta in Troglodytica Arabia nascens, habens radices albas, odoratas, piperis saporẽ imitantes: vt inter alia tradit Dioscor. libro 2, cap. 190. Sic Galen. Simpl. medicament. l. 6, ζιγγιβέρεως ἡ ῥίζα χρήσιμός ἐστι. Plin. lib. 12, cap. 7, de pipere, Non est huius arboris radix (vt aliqui existimauere) quod vocant zimpiberi, alii verò zingiberi: quanquam sapore simili. Id enim in Arabia atque Troglodytica in villis nascitur, paruæ herbæ radice cãdida. Hermol. & Ruell. appellant Gingiber.

Ζίγγος, Hesychio est ὁ σῆμ' μαλλοῶν ἢ σῆμ' ὁμοίων ἤχος, Sonus seu bombus quem apes & similia insecta reddunt.

Ζίγλας, idem exp. κῶλα.

Ζίγνις, eidem ἡ χαλκῆ σαῦρα: pro quo apud Aristot. est δυγνὶς, vt docui t. 4, c. 387, a.

Ζιγνόω, vide in Ζικνόω paulo pòst. F

Ζιζάνιον, ου, τὸ, Zizanium, Lolium: Suidæ ἡ ἐν τῷ σίτῳ αἶρα: Etymologo τὸ αὐθ' αὐτοῖς συμφυόμενον τῷ σίτῳ: qui etiam addit, dictum quasi σπόριζάνιον, ἀφθ' τὸ τῷ σίτῳ παρεφθείρειν καὶ συμφυόμενον. Legitur hoc vocabulum apud Euangelistas in Nouo testamento, & apud theologos: & quidem in plur. num. vt τὰ ζιζάνια σπείρειν, apud Greg. Alibi non meminimẽ legere.

Ζικνόω, Hesychio est σκυθρωπάσω, quod & ῥικνώσασθαι. Suid. habet ζιγνόω. vt apud Etym. quoque reperio Ζιγνῶ, τὸ σκυθρωπαζω· ἢ Ζιγνόω, τὸ σκυθρωπάσω.

Ζινίχιον, Suidæ est τὸ λάφυρον τῶν ὑποδημάτων, Corrigia cal- G ceamenti. Idem & ζυγός.

Ζιρφὴ, Hesychio χιτῶνες αἰάκιλοι: pro quo suprà ζειρφή.

Ζίω, Etymologo est τὸ ζητῶ, Quæro. vnde ζίεται eidem est τὸ ζητεῖται, Quæritur: Hesychio autem τὸ ζητεῖ, Quærit.

¶ Ζμεοδνός, t.2, c.858, e. Ζμάρδω, ib.d

Ζμικρὸς, pro Perpusillus, affertur ex Eust. Nimirum is p. 1421, dicit, τὸ μικρὸς ἀφεῖ ποιεῖσθαι τὸ σμικρός. primùm enim dici μικρὸς, deinde ὀλιγπένεσθαι: ὅθεν τὸ μικρὸς ἤρεμα ἔα μικρός: ex quo ὅθεν τὸ ὀστοῦ πάκτον ὅθ' στοιχεῖον fieri σμικρός. Itidem sanè apud eundem, pag. 217, Ælius Dionysius tradit ζμικρὸν & μικρὸν dici ab Articis: μικκὸν, ab Ionib⁹. Et paulo antè Eustath. dixerat, ὅτι ὃ τὸ Σμῶδιξ, καθὰ καὶ τὸ Σμερδαλέον καὶ τὸ Σμικρὸν, ὅθεν τὸ ζ ἔχον τῶν ἀφεφοείκων ἀρχὴ πολλαί ποτε, ὅθεν τὸ παρεικὰς τὸ ἤχου, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Itidémque in Rhetoricis lexicis alphabeticam seriem sequentibus reperiri & hæc dicit in litera ζ, nimirum Ζμινύη, interdum τὸ σκαφεῖον, interdum τὸ αἶξ πάλαιον: aliis autem δίκελλαν: item Ζβέσαι, τὸ σβῶσαι, λῆξαι, καταπαῦσαι, & Ζβεννυμένων αἰθῶν, λαμπουσῶν. & Ζμῶσαι, τὸ πατάξαι. Similiter verò & Ζμῆγμα scribere eosdem & Ζμινύλω: quam ab eodem Æl. Dionysio exponi αἶξ πάλαιον, afferẽte hoc vsus istius exemplum ex Aristophane, ἀλλ' ἱμάν τα μοι δὸς καὶ ζμινύλιον· ἐγὼ δὲ σῆμ' δοῦ ξύλα. Hinc igitur discimus, antiquos, & quidem Articos, ob soni affinitatẽ quam inter se habẽt ζ & σ, pro σμερδαλέος dixisse Ζμερδαλέος, Ζμῆγμα pro σμῆγμα, Ζμικρὸς pro σμικρὸς, Ζμινύη pro σμινύη, Ζμῶδιξ pro σμῶδιξ, Ζμῶσαι pro σμῶσαι: item & Ζβέσαι pro σβέσαι, & Ζβεννυμένων pro σβεννυμένων.

¶ Ζόανα, Sacrati homines, vt quidem refert Cæl. Rhod. Antiq. lect. l. 12, c. 11. Ibidem Delubrum, id est Ligneũ simulacrum, Græcè Ξόανον dici annotat, seu Ζόανον, vt alii scribere malunt. De sacris autem hominibus vide plura ibidem.

Ζοάσης, Hesych. exp. σεβέσης: & Ζόασον, σέβεσον: nescio quidnam sibi volens isto σεβέσαι, nisi forte σβέσαι. Subiungit tamen his Ζοάσω, ζήσω.

Ζόες, eidem est ζῆ, Viue: à them. ζάω. quod & ζόω.

Ζόη, t.1, c.1387, g. Vide & ζωὴ infrà.

Ζορκάδες, pro δορκάδες, Capreæ: apud Herodot. lib. 4.

Ζόρκας, itidem pro δόρκας, Dorcades, Capreæ: apud Nicand. in Theriacis, v. 142, Νεβροτάκοι καὶ ζόρκας. à nominatiuo sing. Ζόρξ, Caprea. Itidem Ζορκὸς ἔλας nonnulli vocant, quod alii Αἰγὸς ἔλας.

Ζόρκων, itidem pro δόρκων dicitur, id est δορκὰς, teste Eustathio pag. 1259.

Ζόφος, t.1, c.1913, c. Ζοφερὸς, ib.b

Ζοφοδερκέας, & Ζοφοδερκίας, t.1, c.1911, e.f

Ζοφοδορπίας, ibid.c. At Ζοφόδορπος, vide in Κωλυσόδειπνος, t.1, c.935, e.

Ζοφοείδελος, t.1, c.1913, a

Ζοφοειδὴς, ib.b. Ζοφόεις, ib.

Ζοφομηνία, ib. Ζόφος, t.1, c.1909, f

Ζοφόω, & Ζοφοῦμαι, t.1, c.1913, c.d

Ζοφώδης, ib.c. Ζόφωσις, ib.d

¶ Ζυγὰ, t.1, c.1392, g. Ζυγάδιον, t.1, c.1394, g

Ζυγαμία, ib.

Ζυγαρχία, Duo currus. Ælianus enim τῷ δύο ἁμάματι scribit E vocata fuisse ζυγαρχίαν: duas autem ζυγαρχίας, συζυγίαν.

Ζυγάσιον, t.1, c.1394, g. Ζύγασον, ib.

Ζύγασος, ib. Ζυγεῖν, t.1, c.1392, f

Ζυγλεῖ, Hesychio ὁρᾶς, μύει, σκυθρωπάζει. qua sign. suprà ζιγοῖ siue ζικνοῖ.

Ζυγὴ, eidem est ἡ κλεῖς, Clauis.

Ζύγια, t.1, c.1394, f. Ζυγιακὸς, ib.

Ζυγιμὸς, ib.e. Ζύγιος, ib.

Ζυγὶς, Zygis: Serpyllum sylueſtre dicitur, teste Diosc.

Ζυγίτης, t.1, c.1394, f. Ζυγοδέσμιος, t.1, c.1393, b

Ζυγοδέτης, ib.

Ζυγοειδὴς, έος, ὁ ἡ, Iugi speciem gerens, Iugi formam seu figuram præferens, Iugo similis. ζυγοειδῆ ὀστᾶ dicuntur ossa duo quæ super foramina per quæ facultas audiendi est, emergunt, vt in Οἰστεολογίᾳ tradit Galen. Eadem ζυγώματα appellat.

Ζυγομαχέω, t.1, c.1393, b

Ζυγὸς, Iugum, &c. t.1, c.1392, d. Ζυγὸς, Statera, &c. ib.g.

Ζυγὸς, Calceamenti corrigia, &c. c.1393, a.

Ζύγος, pro Ζθυγος positum, vide suprà in Ἀμορβθύω.

Ζυγοστατέω, t.1, c.1392, h. Ζυγοστάτης, ib.

Ζυγοφόρος, t.1, c.1393, b. Ζυγόω, t.1, c.1394, a

Ζυγῶδες, & Ζύγωμα, os esse dicitur in corpore humano medulla carens. Galen. ζυγοειδὲς appellat.

Ζυγωθρεύω, t.1, c.1394, d. Ζύγωθρον, ib.

Ζύγωμα, ib.c. Ζυγωτὴς, ib.d

Ζυθμίζειν, idem esse quidam dicit quod ῥαθμίζειν siue ἀλῶν μίζειν, Ad normam libellãmque dirigere, Corrigere, Emendare: in exemplum afferens ex Luciano ὑπὲρ εἰκόνων de Phidia, qui quum Iouis Elei statuam formaret, proposito præterea ũtibus opere, ponè stabat & iudicia hominum experiebatur: εἰτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταί, αὖθις ἐγκλειστάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ζυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ πλεῖστος δοκοῦν. Sed somniasse hominem puto, aut semiapertis oculis locum inspexisse. omnes enim,

quas mihi quidem videre licuit, editiones ibi habent ῥυθμίζειν: & rectè. Veruntamen & inscitiam aliquam subesse audaciusculæ illi διορθώσει, ostendit alterum ὀνομάζειν, confictum & ipsum pro ὀνόμαζειν.

Ζύθος, ου, ὁ, vel εος, τὸ, Zythus: vinum hordeaceum, seu potus ex hordeo: Latin. nonnullis ceruisia, Græcis etiã βρύτος, βρύτον, βρύτιον, βυϊνη, βυϊνος, νῖτος seu νῖτον, & periphrasticè ὡς κρίθινος οἶνος. Dioscor. lib. 2, cap. 109, ζύθος σκυθάζεται ὑπὸ τῶν κριθῶν. Theophr. De caus. plantarum libro 6, cap. 15, ὡς οἱ ζῦθοι οἴνους ποιοῦσιν ἐκ τῆς κριθῶν καὶ τῆς πυρῶν, καὶ τὸ ὑπ' Αἰγύπτῳ καλούμενον ζύθος: vt & Herodot. lib. 2. pag. 74, scribit Ægyptios οἴνῳ ἐκ κριθέων πανεπιμεθύω διαχρῆσθαι: & Hecatæus apud Athenæum lib. 10, κριθὰς ἐς τὸ πόμα καταλύειν. Sic Hieronym. in Esaiæ caput 19, Ζύθον genus est potionis ex frugibus aquâque confectum, & vulgò in Dalmatiæ Pannoniæque prouinciis gentili barbaróque sermone appellatur Sabatum: hoc maximè vtuntur Ægyptii. Et Plin. sub finem lib. 22, Et frugum quidẽ hæc sunt in vsu medico. Ex iisdẽ fiunt & potus, zythũ in Ægypto, cælia & ceria in Hispania, ceruisia & plura genera in Gallia alisque prouinciis. Vbi nota neutro genere dixisse zythum: quum Dioscor. masculino dicat ὁ ζύθος: vt & Galen. Simpl. medicamẽt. lib. 6, ζύθος φαρμακῶδες ἐξ ἐκ κριθῶν οὐ σμικρῶ. Apud Plut. verò reperio etiam τὸ ζύθος, seu τοῦ ζύθου, in libro εἰ αὐτάρκης ἡ κακία τοῦ κακοδαιμονίαν, sub finem, pag. 887, mea edit. τὸν ἐλέφαντα τοῦ ζύθου μαλακὸν ἡγούμενον καὶ χαλῶντα κάμπτουσι καὶ διαγραμματίζουσι, ἄλλως δὲ οὐ δύνανται. Cuius rei & Dioscorides meminit lib. 2, cap. 109, ὑπερνῆς ὢ (inquiens) καὶ ὁ ἐλέφας γίνεται βαρεῖς ὀμβρος ἀπτῶ. Sunt verò & qui ζύθος scribant, circunflexo υ, dicentes ita scriptum reperiri apud Galenum. Columella certè ipsum producit, in Hortulo suo canens, Vt Pelusiaci proritet pocula zythi. Apud Theophr. verò in loco suprà citato per ι scriptum ζῖθος: quod nequaquam probo, quum & apud Hesych. & apud Suid. sua serie reperiam Ζύθος, expositum itidem οἶνος ἀπὸ κριθῆς γινόμενος: apud Hesych. verò etiam Ζύθιον, ἀλφίτου ποῖος.

Ζύμη, t. 1, c. 1407, f

Ζυμήνες ἄρτος, Athenis ὁ ζυμίτης, Fermentatus. Hesych.

Ζυμήτης, t. 1, c. 1407, h.	Ζυμίζω, ib.
Ζυμίτης, ib.	Ζυμόω, t. 1, c. 1408, a
Ζυμώδης, ib.	Ζύμωμα, ib. b
Ζύμωσις, ib. c.	Ζυμωτὸς, ib. d

¶ Ζῶ, t. 1, c. 1385, c

Ζωὰ, Doricè pro ζωὴ, Vita. vnde ζωᾶς, apud Hesych.

Ζωάγριον, t. 1, c. 54, d.	Ζωαρκὴς, t. 1, c. 539, f
Ζώαρχος, t. 1, c. 1390, d	

Ζώη, Hesychio species herbæ est. AT Ζωρεΐτης, eidẽ est ὁ ὀπὸς τοῦ ὀποβαλσάμου: nisi potius βαλσάμου scripsit. vt sit, Liquor seu succus quẽ balsami arbor fundit.

Ζωγράφειον, ου, τὸ, affertur pro Officina pictoris.

Ζωγραφέω, t. 1, c. 865, a.	Ζωγράφημα, ib. b
Ζωγραφία, ib. a.	Ζωγραφική, ib.
Ζωγραφικὸς, ib.	Ζωγράφος, t. 1, c. 864, h
Ζωγρεία, t. 1, c. 54, c.	Ζωγρεύω, ib.
Ζωγρέω, t. 1, c. 53, h	
Ζωγρία, t. 1, c. 54, b.	

AT Ζωγρειὰ, Hesychio θήκη νεκρῶν, Loculi & conditoria mortuorum: afferenti & Ζωγρίαν pro ζῶντα, Viuentem: à nom. sing. ζωγρίας.

Ζωγρὸν, idem affert pro ἐγκήρορον: procul dubio à ζωγρέω.

Ζῶγρος, t. 1, c. 54, d.	Ζωδάριον, t. 1, c. 1391, a
Ζωδιακὸς, ib.	Ζώδιον, t. 1, c. 1390, h

Ζωδιωτὴς, t. 1, c. 1391, a

Ζώιστον, Viuebãt: Ionicè pro ἔζωον, à ζώω. Hesiod. Erg. Πεὶν μὲ τὸ ζώιστον ὅσσ' χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Ζωὴ, t. 1, c. 1387, f. Apud Hesych. paroxytonos scriptũ ζώη, quod ei est non solùm ἡ τοῦ ζῆν χορηγία, siue χρόνος τοῦ ζῆν, sed etiam τὸ μέλι ἐφιστάμενον τῇ γαλακτι, alio nomine dictum γραῦς. Sic verò & ζῶιον esse dixerat τὸ ὑπαῖον τοῦ μέλιτος, quod melli innatat.

Ζωηδὼν, t. 1, c. 1390, h

Ζῷλω, Viuam: pro ζάοιμι, à ζάω.

Ζωηρὸς, t. 1, c. 1388, d.	Ζωηφόρος, t. 1, c. 1387, g

Ζωθάλμιον, Hesych. affert pro ζώσιμον, βρώσιμον.

Ζωΐδιος, t. 1, c. 1390, f.	Ζωϊκὸς, ib. e
Ζῶμα, t. 1, c. 1409, f.	Ζώμεθμα, ib. a
Ζωμεθώω, ib.	Ζωμήρισις, ib. b
Ζωμίλη, Hesychio αὐήθος: forsan quoniam ea herba est θύζωμος, & gratiam addit insculis.	Ζωμίδιον, ib.

Ζωμοποιὸς, t. 1, c. 1408, g

Ζώμορφος, ου, ὁ, Animal pictum: si v. l. credimus.

Ζωμὸς, t. 1, c. 1408, d.	Ζωμοπάλεχος, ib. f
Ζώνη, t. 1, c. 1410, d.	Ζώνιον, t. 1, c. 1411, g
Ζωνιοπλόκος, ib.	Ζωνίτης, ib.
Ζώνυμι, ib.	Ζωνύσκω, t. 1, c. 1409, c
Ζωνύω, ib.	
Ζωνοχάστωρ, t. 1, c. 819, e.	Legitur ET Ζωνοχάστορες apud Hesych. expositum οἱ παῖς τοῦ ἑστέρας ζωνυόμενοι: si tamen οὐ ζωνοχάστορες scripsisse existimandus est.

Ζώντιον, siue Ζώντου, proparoxytonos, ὁ μύλων, ᾧ τοὺς ζέας: quæ & ζειαὶ vocantur: nimirum ὅπου αἱ ζειαὶ ἐκόπτοντο, quasi ζόντιον siue ζιόντιον. alii esse volunt πόπυ ὄνομα ὅπου ἐκαλίζοντο οἱ οἰκέται. Ita Etymol. & lexicum meum vet. sed apud illum scriptum est ζώτιον & ζώτιον. quod posterius apud Aristoph. in Babyloniis legi tradit ex Oro Milesio. Hesychius quoque Ζώντιον vocari tradit τὴν μύλωνα, pistrinum: veluti ζεωντιον, ὅπου τοὺς ζειαὶ ἐκόπτον, & Suidas Ζώντειον, κοινὴν οἰκίαν. Apud Pollucem propersipsumeni ζωντῖον scriptum est: cuius verba attuli in synonymo Ζυγεῖον.

Ζωογονέω, t. 1, c. 1387, c.	Ζωογονία, ib.
Ζωογονικὸς, ib.	Ζωογόνος, ib. b
Ζωογονοῦμαι, ib. c.	Ζωοδόπεισα, ib. h
Ζωοδόκος, ib.	Ζωόδωρος, ib. g
Ζωοδοτέω, t. 1, c. 1389, g.	Ζωόμορφος, ib.
Ζῶον, ib. e.	Ζωοποιέω, t. 1, c. 1387, f
Ζωοπηγικὲς, ib.	Ζωοποιία, ib.
Ζωοποιὸς, ib.	Ζωόπολις, ib. d
Ζωοπτόλης, t. 1, c. 1389, g.	
Ζωὸς, t. 1, c. 1387, a.	Ζωοτεσία, t. 1, c. 1389, g
Ζωότης, ex Cic. interpr. Animabilis spirabilisque facultas. Vtitur autem ea voce Plutarch. de mundo loquens, ζωότητα & θειότητα. Possis etiam reddere Animalis naturam ad verbum Animalitas.	

Ζωοτικέω, t. 1, c. 1389, h.	Ζωοτικία, ib.
Ζωοτόκος, ib. g.	Ζωοτροφέω, t. 1, c. 1390, b
Ζωοτρόφος, ib. a.	Ζωοφαγέω, ib. b
Ζωοφάγος, ib.	Ζωόφθαλμος, ib. e
Ζωοφόρος, t. 1, c. 1387, h. & 1390, b.	Ζωόφυτα, t. 1, c. 1390, c
Ζωόω, ib. f.	Ζώπωπα, t. 3, c. 330, g
Ζωπύρα, t. 3, c. 625, g.	Ζωπυρέω, t. 3, c. 626, a
Ζωπύρα, τὰ, ib.	Ζώπυρον, t. 3, c. 626, c
Ζώπυρος, ib. h.	
Ζωροποτέω, t. 1, c. 1414, d.	Ζωροπότης, ib. c
Ζωρὸς, t. 1, c. 1413, e.	Ζωρότατος, t. 1, c. 1414, a
Ζωρότερος, t. 1, c. 1413, e.	Ζὼς, t. 1, c. 1387, b
Ζώστωρ, pro ἐζώστωρ, Se cinxerũt: à ζώννυμι. Vnde & participi. pass. ζωσθεὶς, Cinctus. Nonn. ζωσθεῖσα λίθων ὑψαύχενι μίτρῃ.	

Ζώσμος, t. 1, c. 1386, e.	Ζῶσις, t. 1, c. 1410, a
Ζῶσμα, t. 1, c. 1409, h.	

Ζώσειον, Suidæ loci nomen est. Vide & Ζώντειον.

Ζώσειρις, Mineruæ epitheton in Bœotia, teste Hesych. quã alii ζωσιρείαν vocant.

Ζωστὴρ, t. 1, c. 1410, a.	Ζωστήριος, ib. b
Ζωστὸς, ib. c.	Hesych. Ζωστὰς exp. ζώνας: item ζῶς, ζῶστας.
Ζῶστρον, t. 1, c. 1410, b.	Ζώστιον, vide in Ζώντειον.

Ζωτιῶδαι, Suidæ est ζωογονεῖσθαι: in manuscr. ea m codice.

Ζωτικὸς, t. 1, c. 1386, c.	Ζωτικῶς, t. 1, c. 1387, a
Ζωύφιον, t. 1, c. 1391, b	

Ζώφυτος, pro Fertilis plantarũ affertur ex Plut. Romulo.

Ζώω, t. 1, c. 1385, a.	Ζωώδης, t. 1, c. 1390, f
Ζωωδιτὴ, t. 1, c. 1386, d.	Ζώωσις, ib. e
Ζωωπὸς, t. 1, c. 1390, g	

Η

Η, Nota septimæ literæ apud Græcos, quam appellãt ἦτα. Medium ea sonum habet inter α & ε: vnde eã Latini modò in a vertunt modò in e, pro μήτηρ dicentes Mater: nisi id potius ex Siculo idiomate, vt pore ipsis viciniore, mutuati esse credendi sunt. Siculi enim, & cæteri Dores, etiam ipsi eam literam in α vertunt, dicentes μάτηρ pro μήτηρ, αἶδος pro ἠδὺς, ἄβη pro ἥβη, & similia. Viceuersa Iones α in eã vertunt, pro μοῦσα dicentes μούση, pro κοῦραι, κούρη, & similia. Adhæc non α solùm, sed & ε ac ο in eam transire ac mutari comperimus. ἐκηβόλος enim pro ἑκαβόλος dicitur: Φηρηπάδης, pro Φερηπάδης, ἑλαφηβόλος pro ἐλαφοβόλος: & hæc frequentius apud poetas κατ' ἔκπασιν, vt metri necessitati subueniatur. Est & numeralis nota hæc ipsa litera, significãs octo: ab ima autem sinistri lateris parte acuti accentus apice præfixa, declarat octo millia, hoc modo, Η, seu η.

Ἢ, Vel, &c. t. 1, c. 415, a. Ἢ, pro Aut, &c. ibid. f. Ἢ, An, &c. c. 1416, e. Ἢ οὐ, Nonne, &c. c. 1418, b. & t. 2, c. 1535, d. Ἢ, Quàm, &c. c. 1420, d. Ἢ ἤ, Ha, ha: vel a, a, t. 1, c. 1422, e.

Ἢ, Certè, &c. c. 1421, d. Ἢ, Vtrum, &c. c. 1422, a. Interdũ pro ἔφη ponitur, vt ἰοῦ & ἦς pro ἔφιω & ἔφης. Hom. Iliad. α, Ἢ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Itidémq; alibi passim. Eodẽ modo apud Platonẽ in dialogis sæpe, ἢ δ' ὅς, pro Inquit ille, Dixit ille: ἔφη ὁκεῖνος. vt ἰοῦ σὺ, ἔφη, apud eundem non semel. Sic ex Luc. affertur, ἢ σὺ ὅς Ἀνάχαρσις, pro Dixit Anacharsis. Rursum ἦ Atticè pro ἤμην & ἰοῦ dicitur. nam ab εἰμὶ fit imperfectum ἦν, ex quo Ionica dialysi ἔα, vt ἤδεα ex ἤδειν, vnde per contractionem Atticam ἦ, vt tradit schol. Aristoph. Vtitur autem eo comicus ille in Pluto, dicens, δεῖ γὰ ἐμὲ λέγειν ἃ κρύπτειν ἢ παρεσκευασμένος, quæ occulere paratus eram, seu paraueram. Et in Aulibus, οἶά τῶν αὐτὸς ἐμαθον ὅτε παῖς ἦ, quum puer eram.

Ἡ, fœmin. artic. &c. t. 2, c. 1154, b

Ἢ, t. 2, c. 1502, a. Interdum est pronomen possessiũ tertiæ personæ apud poetas pro ἑή, Sua, ex masc. ὅς pro ἑός, Suus. Vide t. 1, c. 1069, a. Sic Hesych. ἦ δὲ βίῳ: affert pro τῇ δὲ αὐτῇ ἰρῷ. Est & relatiuum pronomen pro αὐτὴ, vt ὅς pro αὐτὸς: interdum demonstratiuum pro αὕτη, Hæc. Hom. Odyss. ξ, v. 59, ἢ γὰ δ' μωῶν δίκη ἔδῃ, pro αὕτη γὰ, vt Eust. etiam exp.

Ἢ, aduerb. t. 2, c. 1509, e. Ἢ, interdum est etiam dat. præcedentis ἥ: interdum tertiæ personæ præc. coniũct. ex prima ὦ, à verbo ἵημι seu ἔω. vnde compos. ἀφῆ, ἐφῆ, & similia.

¶ Ἥα, pro ἔα, καθ' ἔκπασιν Ἰωνικῶν: aor. 1 verbi ἐμὶ ex ἔω, teste Eust. qui exp. ἰοῦ, ἐπῆρον, ἐπῆξα, Eram, Fui. Hom. Od. ξ, v. 206, ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα.

Ἥα, pro ἤϊα. Ac interdum quidem nomen est: quod alii interpr. Leguminum stipulæ, alii Edulia itineri necessaria. Pherecr. Τῶν γαστέρ' ἤων κἀχύρων ἀσπαιρομένοις. Hom. Odyss. ι, Ὡς δ' αὖτε μέγας ζεὺς ἠὼ ἠμῶνα πταξῃ. Interdum verbum est, itidem pro ἤϊα. ex ἐῶ enim (pro quo εἶμι potius dicitur) fit præt. med. εἶα: inde dissolutione Ioni ca ἔϊα, & ὁκπάσῃ τοῦ ε ἤϊα, vnde per contract. ἦα, subscripto ι. Meminit & Suid. nam ἦα διανυλάβως significare ait τὸ ἐπορεύομην: scribi autem σὺν τῷ ι, vt pote factũ ex Ionico ἤϊα. Apoll. Arg. l. 2, ἦε θύραζε, Ibat foras.

Ἦαρ, Hesychio est αἷμα, ψυχὴ, Sanguis, Anima. pro quo suprà εἶαρ.

¶ Ἡβαιὸς, t. 1, c. 661, f. Ἡβάσκω, t. 1, c. 1446, g

Ἡβάω, ib. g

Ἥβη, Pubes, &c. t. 1, c. 1444, b. Ἥβη, Oblectatio, &c. c. 1445, a. Ἥβη, Dea pubertatis, &c. ib.

Ἡβηδὸν, t. 1, c. 1446, c.	Ἡβιτὴρ, t. 1, c. 1447, a
Ἡβιτήριον, ib.	Ἡβιτήριος, ib. g
Ἡβίτης, ib. d.	Ἡβιτικὸς, ib. c

Ἡβήτειον, Suidæ ἡ καπάλιστις, Diuersorium: per syncopen pro ἡβητήριον. nam & ἡβητήρια Hesychio sunt ἑστιατήρια, καταλύσεις, Loca in quibus conuiuia agitantur, Diuersoria: procul dubio ea in quibus iuuentus sese exercet ludis & conuiuiis. AT Ἡβιθὲν, pro quo apud Hesychium ἡβρέπας, eidem Suidæ est τὸ ξόανον, Simulacrum è ligno lapidéve, Delubrum.

Ἡβολεῖν, eidẽ S. est τὸ ἀργεῖν, Nihil agere, Otiari: itidémque Hes. AT Ἥβολον ἦμαρ, eidem H. est καθ' ὃ ἀπεν πᾶσιν εἰς ἡσυχὴν, vel δύκαμον, ἱερόν.

Ἡβῶς, pro κυρτὸς, affert Suid. ex Hippocr. Coo. Id autem est Curuus, Inflexus: aliis Gibbosus.

Ἡβώωσα, Ionicè pro ἡβῶσα, Pubescens: ab ἡβάω.

Ἡβρέπας, Hesychio est αὐθρὸς ἄγαλμα, ξόανον, Viri simulacrum, Delubrum. quod & βρέπας. Suid. ἡβηθὲν habet.

Ἡβυλλιάω, t. 1, c. 1448, a.	Ἡβώτης, t. 1, c. 1447, e
Ἡβώω, t. 1, c. 1446, g	

Ἡγα, ab ἄγω, Frango, t. 1, c. 93, c

Ἡγαλόμλω, Ἡγάδλω, & Ἡγαστίμλω, ab ἀγάλλομαι, t. 1, c. 8, g.

Ἡγάθεος, Hesychio ἄγαν θεῖος, Admodum diuinus: ζαθεὸς pro ἁγάθεος, ex ἄγαν & θεὸς, κατ' ἔκπασιν Ἰωνικὴν τῷ α metri causa. Hom. Od. ζ, Ἐς Πύλον ἠγαθέων.

Ἡγαλέος, t. 1, c. 94, a.	Ἡγανον, t. 3, c. 1460, d
Ἡγε, t. 2, c. 1155, b.	Ἡγεμονεία, t. 1, c. 1415, e
Ἡγεμονεύω, t. 1, c. 1415, d.	Ἡγεμονέω, ib. e
Ἡγεμονὴ, t. 1, c. 1424, f.	Ἡγεμονία, ib. g

Ἡγεμονίδης, pro Princeps, Rector & dominator, ex Pãd.

Ἡγεμονίη, Ionicè apud Herodot. pro ἡγεμονία, Ductus, Principatus, vel etiam Primæ partes.	
Ἡγεμονικὸς, t. 1, c. 1425, c.	Ἡγεμονικῶς, ib. d
Ἡγεμόνος, t. 1, c. 1424, g.	Ἡγεμονὸς, ib.
Ἡγεμόνος, ib.	Ἡγεμόσυνον, t. 1, c. 1425, f
Ἡγεμὼν, t. 1, c. 1424, c	
Ἡγέομαι, Duco, &c. t. 1, c. 1412, f.	Ἡγέομαι, Sum dux, &c. c. 1423, c.
Ἡγέομαι, Existimo, &c. ib. e.	
Ἡγερέω, t. 1, c. 25, c.	Ἤγερθεν, vide Ἀγείρω.
Ἤγερκα, vide Ἀγείρω.	Ἡγεσία, t. 1, c. 1425, f
Ἡγέτης, ib.	Ἡγηλάζω, t. 1, c. 1424, a
Ἡγήμα, t. 1, c. 1423, f	
Ἡγήμαι ἐμαυτὸν μακάριον, Beatum me duco, pro ἡγέομαι. Act. Apost. c. 26.	
Ἡγήσις, t. 1, c. 1423, f.	Ἡγήτειρα, ib. g
Ἡγητέον, Ducendum, Putandum, Existimandum.	
Ἡγητὴρ, t. 1, c. 1423, f.	Ἡγητεία, ib. g
Ἡγητείας, ib.	Ἡγητείας, t. 1, c. 1424, a
Ἡγήτεκα, t. 1, c. 1423, g.	Ἡγήτωρ, ib. f
Ἡγκυλημένος, t. 1, c. 40, e	

Ἡγμένος, Educatus: vel Institutus, Eruditus. vt ἀγωγὴ dicitur ἡ παιδευσις. Apud Suid. ὁ δὲ ἠγάσθη τὸ μετριόκλινον, ὡς τὰ ᾠγαθίου ἔχων ἠγμένον καὶ αὐτὸ φιλοσόφως, ἀστεῖ κατεγνῶσθαι. Vnde ADVERB. Ἠγμένως, eidẽ Suidæ πεπαιδευμένως, Eruditè.

Ἡγορόωντο, t. 1, c. 28. c

Ἤγρεω, Siue, ἤνοι, Hesych. Item Videlicet: necnon Id est. vt Suidas quoque annotat ἤγρεω & εἴπεω esse δοκοῦντα διῳκισμένα. Tale apud grammaticos est, Κήδομαι, ἤγρεω φροντίζω. Eustathius quoque tradit posteros Homeri τὸ Ἤτοι χρὴ δαῖτ' μὲ ἐρείνεθαι πάνυ οἴκαδε σώδεσμον, καθαρὰ τὸ Ἤγρεω καὶ Εἴπεω: apud ipsum verò Hom. particulas eas ἀκριβῶς διῃρθρωμένα τὰ νοήματα.

Ἡγράμματος, Scriba, apud Aristophanem, si v. l. credimus.

Ἡγχουσα quoque, quod eadem afferunt pro Anchusa, Purpurissum quo se fucant fœminæ, eiusdẽ farinæ est.

¶ Ἡδανὸς, ου, ὁ, affertur pro Iucundus.

Ἤδε, t. 2, c. 1155, c

Ἡδὲ, apud poetas est συμπλεκτικὸς, æquiualens τῇ καὶ, Et: quamobrem & ὁκ τῷ ἀθροιστικῷ hæ duæ particulæ positæ reperiuntur. Ac interdum quidem præcedente ἡμῶν, vt apud Homerum Od. ξ, — πολλοὶ δὲ μὲ φίλοι Υἱέες ἐν μεγάροις ἡμῶν τρέφεν ἠδ' ἐνῴκουν. Iliad. ε, Ὄφρ' οὔ μ' γνώσκῃς ἡμῶν θεὸν ἠδὲ καὶ αὔθρα. Et alibi, ἡμῶν δ' μας ἠδὲ καὶ αὐδήν. Sæpe & sine ἡμῶν ponitur. vt Od. ξ, Οἵες ὁκεῖνος ἔλιν βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι. Iliad. β, — ἡμῶν νέοι ἠδὲ γέροντες. Iliad. α, Δεῦρο ἄγ' ἐλθὲ καὶ αὐδήσω, atque etiam. Et rursus eodem libro, Ἤδη μέν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες ἀγορεύοντος. Ἠδ' ἔπ καὶ νῦν μοι τόδ' ὑπακρίνασθαι ἐέλδωρ, Etiam nunc, καὶ ἔπ. Apud Hippocr. verò & ἠδὲ pro ἔπ ὢ poni, annotat Gal. in Lex. Hippocr.

Ἡδέων, t. 1, c. 1111, f.	Ἡδεῖαθαι, ib. g

Ἡδέος, ου, ὁ, Delectabilis: si non mentiuntur v. l.

Ἡδίως, t.1, c.1432, b
Ἤδη, t.1, c.1430, c. ¶Dicitur & ἤδη ἐκ πολλοῦ, pro Iamdiu. & ἤδη νεῶν, pro Iã nunc. Iungitur verò & aliis particulis. Reperitur enim ἤδη δὲ, de quo t.1, c.1431, b. Et ἤδη ποτὲ, de quo ibid. c. Sic ex Xenoph. afferitur ἤδη ἴν ποτε pro Iam igitur aliquando, seu Iam tandem, Tandem aliquando, Aliquando igitur. pro quo & ἤδη πώποτε οἶδ. Apud eundem Xenoph. reperitur & ἤδη που, sic scribentem, τὰ δὲ ἄλλα ἤδη που ὥσπ' ὑμῖν ἄπιστα καλλίω φαίνε) κῆ νόμον κείμενα.
Ἡδὺ, pro ἥδε, t.2, c.1556, d. Ἡδίον, t.1, c.1432, b
Ἡδίστα, ib. Ἡδίστος, t.1, c.1431, g
Ἡδίων, ib. f. Ἡδύμεν, t.1, c.1434, h
Ἡδυμβίωος, t.1, c.1435, c. Ἡδυνή, ib. g
Ἡδυνικὸς, t.1, c.1437, c
Ἧδος, Suauitas, &c. t.1, c.1434, b. Ἧδος, Acetum, &c. ib.
Ἡδὺ, aduerb. &c. c.1431, g
Ἡδύβια, placentarum quædam genera apud Athenæum l.14, ex Chrysippo: forsan à voluptate & suauitate quã vitæ afferunt.
Ἡδυβόας, Iucundum clamitans: vel Suauem vocem edens, Canorus. Epigr. lib. 1, — κάσυφος ἡδυβόας. Ibidem, ἡδυβόᾳ δ' ὀγκῳ.
Ἡδύγαιον, Suidæ τὸ καλῶν ἔχον χῦλῶ. Heraclides autem Tarẽtinus apud Athen. l.3. in Symp. suo τὸ σκυὸν vocat ἡδύγαιον, forsan quòd ἐν ἡδείᾳ γαίᾳ prouenìat.
Ἡδύγλωσσος, t.1, c.856, b
Ἡδυγώμων, exponitur Consiliis & responsis oblectans, id est Prudens, in hoc loco Polybii, ὧν ὧν σεσωμφοτέρων οὐχ ἡδυσώματος ὀνομασθεὶς ὁ Ταυρομένης, ἀλλ' ἡδυγνώμων ἐν θεοῖς τετίμηται. Nisi potius sit Animi ingenique festiuitate oblectans.
Ἡδυέπειαι, t.1, c.1222, f. Ἡδυεπής, ib.
Ἡδύθροος, t.1, c.1579, c. Ἡδύκαρπος, t.2, c.78, e
Ἡδυκρεὼς, t.2, c.417, c. Ἡδυκώμας, t.2, c.532, e
Ἡδυλίζω, t.1, c.1434, a. Ἡδυλιμός, ib. b
Ἡδυλογέω, ib. ob. Significat Loquor quæ iucunda sunt & grata, Ad placitum loquor, Adulor, χαριστηγλωττῶ.
A T Ἡδυλογία, ας, ἡ, exponitur Suauitas sermonis, & ex Cic. Suaueloquentia.
Ἡδυλόγος, t.2, c.634, c. Ἡδυλύρης, t.2, c.742, d
Ἡδυμελής, t.2, c.874, c. Ἡδυμος, t.1, c.1433, h
Ἡδυνάσθης, pro ἐδυνάσθης, Potuisti, 3 δύναμαι, apud Ierem. cap.20. Sic ἡδυωμίλου & ἡδυωήθεω: quæ Attica sunt. Vide Anom.
Ἡδυνήρες, t.1, c.1433, a. Ἡδυνηκὰ, ib. b
Ἡδυνηκὸς, ib. Ἡδυνής, t.1, c.1432, h
Ἡδύνω, ib. g Ἡδυοινος, t.2, c.1244, b
Ἡδυόνειρος, Suauia & iucunda afferens somnia. Apud Athen. lib. 1, ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδυονείρους.
Ἡδυοσμία, t.2, c.1195, a. Ἡδύοσμος, t.1, c.1194, f
Ἡδυπάθεια, t.1, c.1432, f. & t.3, c.74, b
Ἡδυπαθέω, ibid.
Ἡδύπαθης, t.1, c.1432, d. & t.3, c.74, a
Ἡδύποιος, t.3, c.411, d. Ἡδύποος, ib.
Ἡδύπωλις, ib. Ἡδύπολις, t.3, c.472, f
Ἡδυπορφύρα, & πορφύρα, ex ostreorum genere sunt, vt tradit Athen. l.3, ex Aristot. Hist. anim. Forsan autem ἡδυπορφύρα dicitur ob gratiam & venustatem coloris, vel etiam ob iucundum in cibis saporem.
Ἡδυπότης, Hesychio est ἔκπωμα ποιόν, καὶ κρόμμυον: forsan quòd potum commendet & gratiorem reddat. Athenæus quoque ἡδυποτίδας in poculorum censu numerat, dicens Rhodios eas αἰτιδημιουργήσασθαι φασὶ παῖ Ἀθηναῖοι Θηριακλείοις.
Ἡδύποτος, t.3, c.303, b
Ἡδύς εαβδον, Hesychio est τὸ κινάμωμον. nã virgas fert suauissimi & gratissimi saporis.
Ἡδυς, Suauis, &c. t.1, c.1431, d. Ἡδυς, Fatuus, &c. c.1432, a.
Ἡδύσαρον, ου, τὸ, frutex alio nomine dictus πελεκῖνος, qui Latinis est Securidaca. Marcell. apud Diosc. à suauitate odoris sic nominatum censet. Vide Diosc. l.3, c.147, vbi ipsum esse dicit πικρὸν γλυκαμβῶν.
Ἡδυσμα, τ. ι, c.1433, b. Inde Ἡδυσμαπόλησις ὀψάρτυμα, Obsonia condimentorum nescio quæ nugamenta habentia. Archestr. apud Athen. lib. 7, de pisciculis saxatilibus, Καὶ πολλαχῆ ἰδέας κομψοῖς φάσκε δαψὴ δυναῖ) Ὀψαρείων πυχὴν γαλέρων ἡδυσμα πολήρων.
Ἡδυσμός, t.1, c.1433, f
Ἡδυφαὴς ἠλεκτρος, apud Dionysium De situ orbis, Electrum seu succinum suauè splendens. ἡδεῖαν καὶ καλὴν ἔχον τῶν λαμπηδόνα.
Ἡδυφαύγυγες ἀβρυμαπήδες, apud Athen. l.4, Gutturi gratæ, Gutturi suaues & iucundæ.
Ἡδύφωνος, t.4, c.304, b. Ἡδύχροος, t.4, c.630, a
Ἡδω, t.1, c.1434, g
¶ Ἢ, pro ἢ, Aut, &c. t.1, c.1419, a. Ἢ, pro An, &c. ib. b.
Ἤα, Hesychio sunt ἀγαθὰ, Bona.
Ἤδεε, t.1, c.1111, f
Ἤειν, Iueram: præt. plusquamperf. ex perf. ᾔα, de quo suprà. Interdũ pro imperf. ponitur, Ibam. Plut. Camillo, ᾔει δὴ τοῖς ὀρχουμένοις.
Ἠέλιος, t.1, c.1454, c
Ἠέ περ, apud poetas pro ἤπερ, Quãm. Hom. Iliad. α, — ἠείσσον ἠέπερ ὑμῖν.
Ἠερέθομαι, t.1, c.219, c. Ἠέρθω, ib. a
Ἠερείβοια, t.1, c.133, g. Ἠέριος, t.1, c.1071, g
Ἠέριος, t.1, c.134, a. & 1073, a. Ἠερόφοις, t.1, c.219, a.
Ἠεροδινὴς, t.1, c.133, b. Ἠεροειδὴς, ib.
Ἠερόεις, ib. h. Ἠερόθεν, ib. g
Ἠερόπτερος, ib. d. Ἠεροφοῖτις, ibid. e
Ἠερόφοιτος, ibid. d. & t.4, c.185, d
Ἠερόφωνος, t.1, c.133, f. Ἠέρτημαι, t.1, c.219, f
Ἠερτῆλιον, Hesychio est ἀῆρον, Tollens, Subleuans. quod & ἀεῖρτῆλιον.
¶ Ἢ, pro ἢ, Aut. At ἢ ἢ poni dicitur pro σεσῆπα. de quo vide & t.1, c.1422, c.
Ἤλιω, pleonasmo alterius ἢ pro λῶ seu ἥμιλω, Erat vel Erã. Hesych.
Ἤμ, t.1, c.132, f
¶ Ἠπείριον, t.1, c.1448, f. Ἠπὲς, t.1, c.1099, g
Ἠφαίος, sunt qui pleonasmo τῶ η positum velint pro ἡφαῖος, vt ἠβαῖος pro βαῖος, ἠμύω pro μύω. quamobrem exponunt θαυμάσιος, θεῖος. Alii esse dicunt στεῖπιν φοῖσαρόβριν fratris sodalisve iunioris ad feniorem. quare modò redditur ἠφαῖε, Venerande, Colende: modò Maior natu. vt Iliad. χ. Deiphobus ad Hectorem, Ἠφαῖ', ἦ μάλα δή σε βιαζεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Et Iliad. ζ, Paris ad Hectorem, Ἠφαῖ', ἦ μάλα δή σε χ' ἑοὐ ἄρθρον κατερύκω. Vbi reddere queas, Germane venerande, Frater colende & obseruãde. Famulus etiam herum suum ἠφαῖον vocat, itidem colendũ & obseruandum, seu reuerendum. vt Odyss. ξ, subulcus de Vlysse hero suo, Ἀλλά μιν ἠφαῖον κεδέω χ' ὁσφραίνεν ἔοντα. pro quo dixerat ibidem, τὸν μὴν ἐγὼν καὶ οὐ περιεόντ' ὀνομαίζειν Αἰδόμαι, Nominare vereor: vel etiam Cum reuerentia quadam nomino. Ita vt ἠφαῖος idem propè sit quod αἰδοῖος καὶ σεβαστός. Dicunt & ἠθεῖα κεφαλὴ pro ἠφαῖε. vt Il. ψ, Achilles ad Patrocli defuncti animã, Τῶν μοι ἠθεῖα κεφαλὴ ὁ δ' ὀρ' εἰλήλουθας, Venerandum caput, vel Fraternum caput, vt Eust. exp.
Ἠφελικέ ας, t.1, c.1095, f
Ἤφεος, pro ἤφαιστος dicitur, vt infrà docebo.
Ἤφεω, t.1, c.1448, b
Ἠφαίστιον, Hesych. idem esse dicit quod ἠθάνιον.
Ἠφαιστὶς, t.1, c.1448, h. Ἠφίζω, ib. b
Ἠφικὸς, t.1, c.1099, h. & 1448, g
Ἠφικῶς, t.1, c.1100, a. Ἤφισις, t.1, c.1448, h
Ἠφισμὸς, ib. Ἠφμάεον, ib. f
Ἠφμοειδὴς, ib. e. Ἠφμὸς, ib. c
Ἠφογραφέω, t.1, c.1098, b
Ἠφογράφος, Qui ipsos etiam mores & ingenium hominis pingendo exprimit. Aristoteles De poet. ὁ μὲν δὴ Πολύγνωτος ἀγαθὸς ἠθογράφος· ἡ δὲ Ζεῦξις ἰδῆς γραφῆ, οὐδὲν ἔχει ἠθος.
Ἠθολογία, t.1, c.1098, c. Ἠθολόγοι, ib.
Ἠθοποιέω, ib. e. Ἠθοποιία, ib. d
Ἠθοποιὸς, ib. c
Ἦθος, Sedes, &c. t.1, c.1097, d. Ἦθος, Indoles, &c. ibid. f.
Ἦθος, Affectus, &c. ib. & 1098, b.
Ἤθω, t.1, c.1448, b
¶ Ἤϊα, Iui: Ionica dialysi & Ὁμηρῷ pro εἶα: præt. med. ex εἶμι seu εἴω. Homer. Od. δ, — αὐτὰρ ἐγὼν δὴ νῆας Ἤϊα. Et mox, ὡδὲ

ὡδὲ ἤϊα θαλάσσης ἀλρυπόρου Ἠϊία, πολλὰ θεοῖς ἠρωσὶ μόθοις. Et Iliad. α, — ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. Herodot. ἤϊε ἐς λόγους ἐκείνῳ, cum illo in colloquium it. id est, eum conuenit. Idem, τὸν ἤϊα λόξῶν λόγον. Legitur apud Platonem quoque. vt in Apologia Socr. ἐνταῦθεν δὴ ἄλλον ἤϊα. At ἤϊα, τὰ, vide in Ἤϊον.
Ἤϊδε, ex Nonno pro εἶδε, Norat, Sciebat.
Ἤϊα, t.1, c.233, c. & c.235, b
Ἤϊθεος, ου, ὁ, Adolescens, Iuuenis, Innuptus: ὡδὲ τὸ αἴθω, quasi αἴθεος, quoniam ἠϊθέπυρος ἡ νεότης, vt vult Etymol. Plut. Thes. ἔοις παῖδας οἷς ἦσαν ἠίθεοι παῖδες. Paulo post, ἐμβαίνας δὲ πλεῖν σὺν αὐτῇ τοῖς ἠίθεοις. Et rursum, ἐχάρευε μετὰ τῆς ἠίθεων χορείας. Cœlibem etiam sic vocari aiũt & qui illibatam seruat virginitatem. Hesychio est nõ solùm ὁ ἀκμάζων νεανίας, ἀκήρατος, νέος, ἄγαμος, παρθένος, ἄφθορος: sed etiam παῖς ἀδελφὸς καὶ μὴ ἔθος, & φίλος. quorũ ille alioqui θεῖος dicitur, hic etiam ἠθεῖος.
E T I A M Ἤθεος, trisyllabos, ascripto seu subscripto ι, vt ex Ælio Dionysio refert Eust. qui Atticum esse ait, & de virgine etiam dici: vt in hoc iambo, Εἰ μὴ κόρη δεύσῃ πόσιν ἤθεος. alioqui quod ἐν ἡλικίᾳ γαμικῷ sunt αἱ παρθένοι, hoc ἐν αἰθράσει esse ἠίθεοι, nimirum τοῖς ὠραίοις γάμοις, μὴ δὲ πω γεγαμηκότας. vt apud Hom. Il. χ, ἄπτε παρθένος ἠίθεός τε ὁ ἀεὶ ἔχει ἀλλήλοισι.
Ἤϊκτο, Hesych. exp. ἐφέπετο, ὠμοίωτο. quorum illud est ab αἴσσω, hoc ab εἴσκω.
Ἠϊόεις, εντος, ὁ, Litorosus, Riposus. Hom. Il. ε, ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ. id est ἠϊόνας ἔχοντι, vt Hesych. exp. & cũ eo Eust. nam & ipse annotat Scamandrum hic dici ἠϊόεντα διὰ τὸ ὡδὲ αὐτὸν ὀχθώδη αἰγιαλοῦ δίκλιν, per syncopen pro ἠιόνόεν τα. quia ἠιόνες dicuntur οἱ αἰγιαλοί. Alii tamen & alias afferunt expos. nimirum ita dici pro ἰόεντα & αὐθεμόεντας λειμῶνας ἔχειτε, ὡδὲ τὰ ἴα. Vide & Etymol.
Ἤϊον, Viaticum, Cibus itineri accõmodus. Propriè enim ἤϊα esse volunt τὰ ὡδὲ ὁδοῦ δαπάνδεια βρώματα καὶ ὡδὲ τὸ εἶναι χρήσιμα, ἢ ἐκ τοῦ ἰοῦσιν δαπάνδεια, inquit Etym. Sic sanè Hom. Od. μ, Ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέβημεν ἤϊα πάντα. Et Od. ε, ὃν δ' ἐξ ἤϊα Κωρύκιον, ὃν δὲ οἱ ὄμφα πίθει μδυσεκίαα πολλά. Et alibi, Δοῦπε φίλοι ἤϊα φερόμεθα. Idem Il. ψ dicit, — ἄμφ κεν δ' ὕλην Θοῶνν παρδεκίοιν τε λύκων τ' ἤϊα πέλοντας. In quibus duobus posterioribus locis nota τὸ ι produci, in præcedenti autem absorberi seu coalescere cum η. ¶ Ἤϊα dicuntur etiam τὰ ἄχυρα seu αἱ ἠθῆ ὁσσείων κεκλάμαι, Acera, Paleæ seu stipulæ leguminum. Hom. Od. ε, Ὡς δ' αὔτως ζαής νῶτον ζηρῶνα πνέῃ Καρφαλέων. ¶ Ἤϊον, Hes. exp. etiam πρόσωπον, γνάθον, Maxillam.
Rursum ἤϊον est & verbum, aor. 2, à them. εἴω significãte Eo, dialysi Ionica & Ὁμηρῷ poetica pro εἶον.
Ἤϊος, per aphæresin dictum volũt pro ἠήϊος. Est autem modò Apollinis epitheton, ex eo quòd ipsi acclamatur ἰὴ παιὴν, vel quoniam iaculorum mittendorum peritus est, ὡδὲ τὸ ἵεναι. Modò Bacchi epitheton est hoc ἤϊος & ἤϊος, ὡδὲ τὸ ἵεσθαι à quo μεθίεσθαι, vt & Athen. apud Eustath. scribit ὡδὲ τὸ μεθίεσθαι τοῖς παλαιοῖς εἰς ὑδροποσίαν καὶ αὔξειν ἐν ταῖς πηγαῖς τὸ θεῖον, τὸ ποτὸν vocasse μέθυ, vtpote καθ' ὃ μεθιέμεθα: deùmque qui hoc dat, appellari μεθυμναῖον & λυαῖον, & ὄλιον & ἤϊον. Hesychio ἤϊος est πορθοῦσμος, πυρκαϊστής.
Ἠϊόῆσαι, Hesychio est κατεκλῆσαι, Perfundere, Rigare. δῆλον ἐλευθέριον igitur est pro αἰονῆσαι.
Ἠϊχθὲν, t.1, c.233, d
Ἠιών, όνος, ἡ, Littus. Homerus Iliad. ψ, — ὅθι κῦμα θ' ἐσ' ἠιόνος κλυζεσκον. Iliad. ρ, — ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι Ἠιόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἐξῶ. Odyssea ε, Ἠιόνας τε θεσπεσίας λιμένας τε θαλάσσης. Et Xenophon Hellen. 1, ὀνομαζόμενον ὡδὲ Κύβυδον κατὰ τὴν ἠιόνα. Item Ripa. ὀχθη. Apollon. Rhod. Argon. libro 2, ἄκρειαι ποτεμοῖο Ἠιόνας. Hesychio ἠιόνες sunt non solùm ἀκταὶ, αἰγιαλοὶ, sed etiam ὀφθαλμῶν τὰ ὑποκάτω: nimirum δῆλον τὸ φέρεσθαι κατ' αὐτῶν τὰ δάκρυα, ὡς χ' ὑπὸ τῆς θαλάσσης αἰγιαλῶν τὰ κύματα. Denique Ἠιόν ciuitas est dicta in Cherroneso: cuius ciuis, Ἠιόνιος.
¶ Ἤκα, Hesychio ἠρέμα, ἡσύχως, Leniter, Quieté. vt & paraphrastes Homeri exponit ἡσυχῆ, ἠρέμα, Sensim, Paululum, his in locis. Iliad. ω, Κῆρ ἄρα χερὸς ἀπώσατο ἦκα γέροντα. Et Iliad. σ, — χαῖτας ἐΐσατ' ἐὐνήτῃ ἦκα στίβοντος ἐλαίῳ, Leniter. Dicitur etiam ἦκα loqui qui submissa voce seu submisse loquitur. vt Il. γ, Οἱ δ' ἄρ' ὡς οὖν εἶδον ἐλεύσ' ὀδὸν πύργον ἰόντα, Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντα προσηύδων. I N D E Ἡκαλόν dicitur τὸ ἥσυχον, Quietum: quod & ἀκαλόν: ambo ab ἕκηλος, inquit Suid. E T Ἡκαλόεν γελάσσασα, apud Hesych. προσέωσ γελάσσα, Leniter & blandè ridens.
Ἡκα, Ieci, &c. t.1, c.1654, b
Ἤκαιον, Hesychio ἀσθενές, Inualidum, Imbecillum.
Ἠκαλόεις, & Ἡκαλὸς, vide in Ἤκα paulo antè.
Ἠκασθήσος, t.1, c.269, a
Ἤκαχε, Dolore affecit, Contristauit: præt. aut aor. 2 ab ἄχω vel ἀχέω. Hom. Od. ο, ἢ μάλιστα Ἡκαχ' ὁπορθυμδίν.
Ἤκε, siue Ἤκεν, t.1, c.1418, h
Ἠκαστος, ου, ὁ, Stimulũ non expertus, Non domitus nec subactus. seu nondum. Homer. Il. ζ, v.94, δυοκαιδέκα βοῦς ὀνηλῆ Ἤνις ἠκέστας ἱερευσέμεν. Ibi enim communi consensu exp. ἀκαντήτους, ἀδαμάστους, hoc est φορβάδας seu νομάδας, ὡδὲ τὸ α στερητικὸν καὶ τὸ κέντρον τὸ κεντῆσαι, mutato postea α in η metri gratia. Apud Suid. legitur non solùm ἤκεστος, sed etiam ἠκέστης, expositum ὁ ἀδάμαστος. sed eius desidero exemplum.
Ἠκὴ, idẽ quod ἀκὴ, Acies: Suidæ ἡ ὀξύτης & σιδήρου: Hesychio ἀκωκὴ, ὀξυδορκίας, ἀκμὴ. nisi potius αἰχμὴ scripsit. At Ἠκὴς, Acutus. Idem enim Η. ἠκὲς affert pro ὀξύ.
Ἠκιστος, η, ὁ, Minimus: Hesychio nõ solùm ἐλάχιστος, sed etiã βραδύτατος, Tardissimus. Quæ expos. accõmodari potest huic loco Hom. Il. ψ, Βαδίσετε μὴ δὲ οἱ ἔστω καλλίστεχος ἵππος, Ἠκιστος ἢ λῶ αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἁρμ' ἐν ἀγῶνι. Vbi Eust. dicit hoc ἤκιστος esse ab ἦκα signif. ἡσυχῆ, ἠρέμα, ἐπ' ὀλίγον, exponẽs ὀλίγος, σύδαμινός. quãquã porro tenuerit illud ἦκα, tamẽ hoc ἤκιστος aspirari: forsitã autẽ & aduerbiũ illud Atticè aspirari. N E V T R. P L V R. Ἤκιστα aduerbialiter ponitur pro Minimè, Nequaquã, Nullatenus. ἠδίλως, ἠδαμῶς, vt & synonymũ ἐλάχιστα. Thuc. l.1, οἱ μὲ, οἷς μάλιστα ἐπιμορήσασθαι πνα βούλοι)· οἱ δ' οἷς ἤκιστα τὰ οἰκεῖα φθείρει. Sic Plur. Pol. præc. τοῖς μὲ ἐπαινοῦσιν αὐτ' μάλιστα χαίρει· τοῖς δ' σκώπτουσιν, ἤκιστα δυσχεραίνει. Vbi nota ipsum opponi τῷ μάλιστα: in priore verò loco præfixum sibi habere ὡς, Quãm, vt in hoc eiusdẽ Thuc. eodẽ lib. κεκλῶν ὡς ἤκιστα δόξαιεν καταφρόνησις, Quã minimè, Haudquaquã. Demosth. addit genit. πάντων, Pro cor. ἠδὲς ἀγνοεῖ, χ' πάντων ἤκιστ' σν. vt & Lat. dicũt Minimè omniũ, & Minimè gẽtiũ. In contrario sensu οὐχ ἤκιστα dicũt pro μάλιστα, Maximẽ. Thuc. l.1, κατηγορεῖτο δ' αὐτῷ οὐχ ἤκιστα Μηδισμός. Et rursũ, χ' οὐχ ἤκιστα βλάψασα χ' μέρος τι φθείρασα ἡ λοιμώδης νόσος, nõ minimũ, id est maximẽ. Sic l.7, p.248, μεγιστοι δ' χ' οὐχ ἤκιστα ἐβλαψε ὁ παγκοσμος. Xen. πάντα μὲ ἐμοιγε δοκεῖ τὰ καλὰ ἀσκεῖν τῶ (), οὐχ ἤκιστα δ' σωφροσύνῃ. Sic Luc. De cal. ὡς μειρακιώδες χ' ὑπερόν, χ' πάντων οὐχ ἤκιστα ἄδικον. Plato autẽ inter οὐχ & ἤκιστα inserto μέν τ' αὖ, l.2 De rep. ἴσοι μὲ αὖ πε χ' ὂν ἀνδρὸς ζώσις χ' μὴ τ' αὖ ἤκιστα ὂν κυνὶ, cum in aliis animãtibus, cũ verò maximè in cane. Rursum ex Thuc. affertur οὐχ ἤκιστα οἱ πλεῖστοι, pro Non parum multi. Vide & t.2, c.776, g.
Ἠκοα, t.1, c.183, a. Ἠκούσθην, ib.
Ἠκριβωμβήσος, t.1, c.302, f. Ἠκριβωμβήσος, ib. Ἤκτ), t.1, c.64, e
Ἥκω, Venio, &c. t.1, c.1688, e. Ἥκω, cũ genit. &c. c.1689, b. Ἥκω, Attineo, &c. ib. e.
¶ Ἤλα, quasi μῆλα, dicũtur Pruna. Vide Βεράβυλα.
Ἡλαθερὲς, Etymologo est τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενον, quod solis ardore calefit: pro quo suprà rectè ἐπιθερές. A pud Hes. reperio etiam Ἡλαίθερον, expositũ itidem τὸ ὑπὸ ἡλίου θερμαινόμενον. sed id nequaquam probare possum.
Ἡλαίνει, eidẽ H. est μωραίνει, Stultescit. Sic apud Callim. hymno in Dianã, Τῷ ῥα χ' ἡλαίνων ἁλαπαζόμεν ἱππίλασσε Λυσίμαχος ὀβριστής, schol. exp. μωραίνων, Stultescẽs, Insaniẽs. nisi malis per aduerb. Stultè & vecorditer, Per insaniam. Apud Theocr. legitur & pass. ἠλαίνον), sed pro ῥέμβοι) χ' πλανώμεθα φρέφοντες, vt schol. exp. vt sit Vagãtur, Vagabũdè se gyrãt. Idyll. 7, Ἀτίκα δὴ (. i. sub meridianũ æstũ) χ' σκύρος ἐφ' αἵματι πᾶσι καθεύδ' ἐι, Οὐδ' ὀδατυμβίδιοι κερυδαλλίδες ἠλαίνονται. Et forsan hoc ἠλαίνεσθαι deriuatum est ab εἰλεῖσθαι. Hesych. verò ἠλαιμῶθαι exp. ὀδυναμῶθαι.
Ἡλακάτη, ης, ἡ, Colus: mulierum nentium instrumentum circa quod lanam & linum voluunt. Hom. Od. α, Ἀλλ' εἰς

εἶκον ἰοῦσα τὰ σευῆς ἔργα κόμιζε, ἰτὸν τ' ἠλακάτῃ τε. Od.ε, 1. A
Ἠλακάτη πεπεύκου ἰοῦ νεφὲς εἶρος ἔχουσα. Itidē in Epigr. Ἐργάτιν ὁκλώσου νήματος ἠλακάτῃ. Ex Plut. habes in Ἀσπάλακος. Theophr. verò Hist. pl. l. 4, de malo Medico loquēs, ὅθ' αὐθῶν ὅσα ἔχῃ καθαρὰ ἠλακάτῃ ὁν μέσου τῶν ἀξέων, veluti colum extātem, vt Gaza vertit. At Plato De rep. l. 10, p. 139, τὸ ἀτράκτου ἢ ἠλακάτης dicit quasi scapum fusi: pag. sequente scribens, ἢ ἠλακάτης ὀξὺ μέσον τὸ ὀξὺ σφονδύλου διαμαθὲς ἑλιττάττοι, inquit B. Ab hac autē ἐελκυστικὴ ἠλακάτη, Erinnæ poetriæ quoddam poematiō inscriptū est ἠλακάτη, teste Eust. Habet & nauticus malus ἠλακάτῃ quandam supra τὸ θωράκιον, αὐξάνουσαν εἰς ὕψος ὀξεῖαν, vt ex Eust. & Athen. docui t. 1, c. 1634, e. Itidem ex Hom. affertur, Καὶ δ' ἄντ' λίνα χεῖον ἐπ' ἠλακάτῃ ἐκνύσαντες, & ex schol. exponitur ὑφήσιον. Hesychio ἠλακάτη est etiam δόγαξ: vnde πολυηλάκατα dici τὰ ὅπλ πολεμικῶν χείλη ait, quia videlicet multas ferūt δόγακας & arūdines. Sed addit, quosdā κοινῶς sic nominata velle τὰ γύναια ἔλκοντα, vt καλαμον. Quod si verum est, ἠλακάτη pro colu synecdochicōs positum dicetur, posita nimirum materia pro re inde confecta. Idem dicetur de ἠλακάτῃ C vsurpato pro sagitta & iaculo, vnde χρυσηλάκατον dici Dianam volūt, vt pote χρυσῶ βέλη ἔχουσαν, inquit schol. Hom. & confirmat Hesych. Sic porro ἀσπαλακος quoque & fusum denotare & sagittam, suprà docui: procul dubio quoniam vtrunque teres est & oblongum.

NEVTR. PLVR. Ἠλάκατα Hes. exp. ἀσπαλακοι, Fusum: Eust. τὰ ἀφεὶ ἢ ἠλακάτῃ ἔια, lanas colui circūuolutas: Suid. νήματα, Fila, Stamina, quæ nimirū è colu ducuntur circumacto fuso. Hom. Od. ζ, Ἠλάκατα θρωφᾶν· ὀξὺπόρφυρα. Od. ρ, Κλισμῷ κεκλιμένη λεπτὴ ἠλάκατα θρωφᾶσα. D

Ἠλακατῶνες, Athenæo teste l. 7, sunt ἰχθῦς κοπῶδεις, δοπτήσιοι εἰς θαλιχίαν, in exemplum afferēte cum alios tum hunc Mnesimachi locū, θυῶνος, καὶ ὁς, ἠλακατῶνες. Eust. quoque p. 1423, ex Paus. tradit ἠλακατῶνας esse ἰχθῦς θαλασσίους, καβιόδεις, θαλιχθυοφθόους. Apud Hes. verò scriptū ἠλακτῶνες, cui & ipsi sunt θαλασσῶν ἰχθύων οἱ κοπῶδεις.

Ἠλακάτα autem, eodem Hesychio teste in Lacedæmonia fuerunt ἀγῶν ὅθι Ἠλακάτῳ, amasio Herculis: ex Sofibio.

Ἠλάσκω, ET Ἠλασκάζω, Vagor, Errabundus circūeo. Homer. Il. β, de muscis, Αἴ τε κῆ σταθμὸν πυκινῶν ἠλάσκουσι. Il. ν, de ceruis, αἵ τε κατ' ὤλμ Θόων παρθαλίων τε λύκων τ' ἠΐα πέλονται, Αὔτως ἠλάσκουσι αἰὰν λιδες ὀλ' ὅθι χέρμη. Et Il. σ, ἐπεὶ κ' ἐρεμνὴ νὺξ ἔπεσι Παντίου δρόμου ἄσῃ Ἀτὰ πόλιν ἠλασκάζων. vbi schol. quoque exp. πλανώμενος, περιερχόμενος. vt & Hesych. ἠλασκάζειν & ἠλάσκειν esse dicit περὶ τὸν αὐτὸν εἰλεῖσθαι τόπον, πλανᾶσθαι. Cum accusatiuo significant ἐκκλίνειν, Declinare, Deuitare, Fugere: vel etiam Vagabundum declinare, Errabundum fugitare. vt Od. ι, Εἰπεῖν ὄπασσον κεῖνος ἐμὸν ῥόθος ἠλασκάζει. vbi schol. quoq; exp. ἐκκλίνει, περιβόγα. E

Ἠλεημόνος, Misericordiam consequutus: ab act. th. ἐλεέω.

Ἠλεκάτη, Hesychio est ἑρμαλεῖον γυναικῶν: idem procul dubio quod ἠλακάτη, Colus. At Thucyd. schol. pag. 240, lib. 7, ἠλεκάτῃ à piscatoribus vocari ait machinā quandam alio nomine dictam ὄνθυον. de qua vide ibi schol. & thesauri t. 2, c. 1342, e.

Ἠλέκτρα, t. 2, c. 607, g

Ἤλεκτρος, ου, ἡ, ITEM Ἤλεκτρον, ου, τὸ, Electrum, siue Succinum. Id est succus quidam pinguis, oleosus & leuis, qui in lapidem mollem concreuit, ignē flammámque facilè concipiens. Sed cuius generis succus ille sit, plurimum variant autorum sententiæ. Multi dixerunt esse arborum succum, ex arboribus littori vicinis stillantem in fluuios & mare: qui quum sit genere triplex, lacryma scilicet, gummi & resina: Aristoteles succinū lacrymam esse scripsit, nec tamen definiuit cuius sit arboris: multi verò, populi esse censuerūt, cuius opinionis & Diosc. meminit, scribens l. 1, quosdam existimare lacrymam populorum quæ in Padum amnē defluat, durari ac coire in succinum. Quæ opinio, vel potius fabula, vnde profecta sit, Plin. explicat. Idem verò narrat poetas aliquos fuisse qui dicerent esse gummi: sed nec eos qui id senserint, nec arborem ipsam ex qua funditur, nominat. Ipse verò pineæ succū esse arbitratur: alii autē, cedrinæ. Verùm alii nec quæ succi species sit, nec quæ arbor eum exsudet, speciatim explicarunt, contenti in genere dixisse, succum esse arboris: inter quos plurimi fuerūt autores Græci: & è Latinis Corn. Tacitus. Sunt & qui succinum terræ succum siue sudorem esse dixerint, & crediderint solis radios circa occasum vehementiores in terram actos, pinguem sudorem ex ea elicere è quo fiat succinum. alii etiam è limo terræ gigni prodiderunt: alii, concreti maris purgamentum esse. Adeo multū pugnant inter se veterum sententiæ. Nouissimè verò Georg. Agricola, vir doctissimus & acerrimi iudicii, repudiatis veterum sententiis, scripsit succinum esse bitumen fossile quod in lapidem mutatum sit, quoniam omnes bituminis proprietates habeat.

Cæterùm omnes consentiunt succinū in littoribus maris colligi, præsertim ad septentrionem, atque tempestatibus in littora eiici: verùm è terra quidem, quæ sub mari est, oriri Serapio prodidit, non aliter ac fungi oriuntur ex ea quæ eminet à mari, ipsúmque fluctibus & tempestatibus è natali solo erutum ad littora impelli. Reliqui verò omnes, non nasci in mari, sed è fontibus in mare influere sentiunt, ibiq; durari. Non est autē succino color vnus, aliud candidū est, quod habetur præstāntissimum: aliud fuluū & perspicuum instar vitri, quod genus Græci nuncupant ὕαλον: aliud nigrū, quod est deterrimum. Omne admoto igne accenditur & ardet, vt reliqua bituminis genera: afficitúq; calefactū plumas, paleas, résq; alias leues ac minutas, tanquā magnes ferrū, ad se trahit & retinet, eámque ob rem Græcorū quidam ὑφαρπαγὲ ipsum appellarunt. Cæterùm nō in Ocean o modò, sed etiam in mari Mediterraneo colligitur: quod tamen ad nos ferri negant, dicentes in eius locū substitui factitiū. Mauri atque Arabes ambram citrinā & caraben appellāt. Hæc Gorr. Seruius apud Virg. scribit, secundum Pliniū in Naturali hist. esse tria electri genera: vnū, ex arboribus, quod succinū dicitur: aliud, quod naturaliter inuenitur: tertium, quod fit de tribus partibus auri & vna argenti: naturā autē eius probari veneno: quo recepto & stridorē emittere, & varios ad dissimilitudinē reddere colores. Hesych. esse dicit μέταλλον χρυσίζον: vt apud Diosc. quoque nonnulli ipsum χρυσοφόρον appellant, dicentes eciā ipsi esse χρυσοειδὲς τῷ χρώματι. Sic sanè Hom. Od. σ dicit, ὅρμον Χρύσεον ἠλέκτροιστον ἐερμῶρον ἠέλιον ὡς. Et Hesiod. asp. Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔλιον, χρυσῷ τε φαεινῷ Δαμπόμενον. (Vbi nota ὑπολαμπὲς dixisse vt ostenderet minus esse splendidū auro) Nec non Dionys. De situ orb. Δάκρυ ἀμέρηστα χρυσειγενὲς ἠλέκτροιο. Et paulo post, Ἠλυθαὶς ἠλέκτρος ἀεξόμενα, οἷά τε καὶ αὐγὴ Μώνης ἀχροδόνης. Vbi nota dixisse ἠλεκτρος, quum Dioscorides & alii dicant ἤλεκτον. Alex. verò Aphrod. in Præf. probl. ἡ ἤλεκτρος λεγομένη. At Aristoph. ἠλέκτρις vocat τὰς κλίνας ὑποβαλλόμενα, quia olim αἱ κλίναι τοῖς πόδας εἶχον ἠσφαλισμένοις ἠλέκτρις, vt nunc argēto aut stanno, inquit schol. in hoc loco Equit. Ἐκπεπωκὼς ὅλον ἠλέκτρων, καὶ τὸ πόνου οὐκέτ' ἐνόντος.

Ἠλέματος, t. 1, c. 942, c. Ab Hesychio & Suida exponitur μάταιος. Eustath. verò ex ἠλεὸς & μάταιος esse cōpositum scribit.

Ἠλεμίστρια, Hesychio est θρηνήτρια, Præfica. i. mulier quæ fletos mercede deflet.

Ἠλεὸς, οῦ, ὁ, Stolidus, Stultus, Insipiens. Interdū actiuè pro Stultescere faciens & desipere, Stultum reddens & insipientē. vnde ab Hesychio quoq; exponitur nō solùm ἄφρων, ἠλίθιος, μάταιος, sed etiā μωροποιός. Quomodo accipitur in hoc loco Hom. Od. ξ, οἷός γὸ αὐτὸς Ἠλεὸς, ὅς τ' ἐφέπῃ πολύφρονά περ μάλ' ἀέσσας. In præcedente verò significatione dixit Od. β, Μέντορ ἀπαρτηρὲ φρένας ἠλεὲ, πῶς τ' ἔφασας; Apud Hesychium legitur non solùm ἠλεὸς, sed ETIAM Ἠλεὴς, expositum itidem ἄφρων, ἠλίθιος. Alioquin ET Ἠλὸς dicitur, per syncopen pro ἠλεὸς, & in vocatiuo ἠλὲ pro ἠλεέ. vt Odysseæ ο, Μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας, mente capte. vnde mox dicit, νόος σῆ ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.

Ἠλεσμένος, Molitus, apud Diosc. lib. 1, c. 38. pro quo Atticè ἀλπιλεσμένος dicitur. ambo ab ἀλέω.

Ἠλθυα, & Ἠλθυάμιλω, t. 1, c. 321, g

Ἠλήλατο, Ductæ erāt, s. malleo: poetica ἐκπάσει, pro ἐλήλατο. A
πο, ab ἐλαύνω. Hesiod. κυκᾶν ὃ δίῳ πίνῃς ἠλήλατο.

Ἠλιάζω, Insolo, &c. t. 1, c. 1457, b. Ἠλιάζω, In heliæa iudico, &c. ib. g.

Ἠλιαία, t. 1, c. 1457, d. Ἠλιακὸς, t. 1, c. 1456, g

Ἠλιαὶ, t. 1, c. 1457, d

Ἠλίασις, insolatio, &c. ib. c. Ἠλίασις, Iudicādi munᵘ, ib. h.

Ἠλιαστήριον, t. 1, c. 1457, c. Ἠλιαστὴς, t. 1, c. 1458, a

Ἠλιαστικὸς, ib. b. Ἠλιάω, t. 1, c. 1457, b

Ἠλιβάτης, t. 1, c. 637, g. Ἠλίβατος, ib. & t. 2, c. 721, c. ob.

Ἠλιεῖον, t. 1, c. 1457, d B

Ἤλιτα. Frustrà, Incassum. Quo modo accipiunt in hoc loco Apollonii Arg. 2, Τέων αἰ κρατέτ' ἠσιν ἐπὶ χρεῶν ἤλιτα χρεῶν. Ab Hesychio exponitur non solùm μάτην, εἰκῇ, sed etiam χύδην, ἀθρόως, δεξιῶς, Profusè, Confertim, Largiter, Copiosè. Quam significat. quum habet, præmitti solet πρὸ πολλῶ. Hom. Od. ξ, — ἢ γὰρ μὲ δὺν ἐγὰ ἤλιτα πολλά. Od. ι, Ἔτσ' ὡς ὤφελον, Ἠέρι καὶ τῷ, κείοιτο κέχυτο μεγάλ' ἤλιτα πολλά. pro quo dicit Od. ρ, ἢ οἱ φεσπάρασθε δυείων ἄλις κέχυτο. Et sunt qui ex isto ἅλις factum esse ἤλιτα existiment. Apollon. quoque hoc ἤλιτα vsurpauit pro ἀθρόως, Arg. l. 3, Τέων αἰνοτάτης ἐπικύρσεμεν. Ἤλιτα γὰρ μιν Δάβρον ὕδωρ C πνοιὴ τε διέτμαγεν.

Ἠλίθιος, ια, ὁ, Stultus, Stolidus, Insipiēs, Vecors. idē quod ἠλεὸς, eiusdémq; originis. volunt, n. esse ἀφὸ τοῦ ἅλιν ἢ πλαίειν, vt fit ὁ πεπλανημένος ἢ νοῦν. Vitur eo & Xen. Pæd. 1, dicēs, δέδοικα μὴ παντάπασι βλαβῇς τις ὑπ' ἠλίθιος ἡμῶν. Aduerbialiter Aristoph. Nub. οἱ ἠλίθιον ἐοθίγξατο ὑπ' ἔτισι χείλεσι διεῤῥυηκόσι. Vnde SVBST. Ἠλιθιότης, ητος, ἡ, Stoliditas, Stultitia, Dementia: Hesychio παντελὴς ἀνόητοσύνη. Et VERB. Ἠλιθιάζω, Stultè ago, vel Stultitiā factis præ me fero. αὐσπαίζω, μωραίνω. Aristoph. Equ. Νῦν ἐκ' ἔτι τῷ κόμας ὑμῶν ὅτι μ' ὁ φρονεῖν νομίζετ'. ἐγὼ σ' ἐκαλῶ ἐοῦτ' ἠλιθιάζω. Vbi schol. exp. ἀεὶ τοιοῦμαι ἠλίθιος εἶναι, αὐσπαίζω: ἔτι αὐαμ ὀδοντῶν, subiūgēs, αἰαμόδοντι γὸ οἱ λίθοι, innuénsq; à λίθος hæc dentiari, sed alterū erymō est verisimilius. Affertur & Ἠλιθοεργός: sed pro eo potius scribendū ἠλιτοεργός. Alioqui dicendum esset amisisse τὸ ι. regula enim cōpositionis posceret ἠλιθιοεργός, qui foret ὁ ἠλίθια ἐργαζόμενος, Stultè agens, Stolida facta admittens.

Ἠλικία, Statura, &c. t. 1, c. 1450, h. Ἠλικία, Ætas, &c. c. 1451, a. Ἠλικία, Adolescentia, &c. ib. g. Ἠλικία, Ætas senilis, &c. c. 1452, c. Ἠλικία, Seculum, &c. ib. d.

Ἠλικιώτης, t. 1, c. 1453, g. Ἠλικιωτὴς, ib.

Ἤλικος, t. 1, c. 1449, d. Ἤλιξ, t. 1, c. 1452, d

Ἠλιόβολος, t. 1, c. 1454, d. Ἠλιοειδὴς, ib.

Ἠλιοειδῶς, ib. Ἠλιοκαὴς, ib. e

Ἠλιοκαΐα, ib. Ἠλιοκάμινος, ib. f

Ἠλιοκάτηρος, ib. & t. 2, c. 58, a. Ἠλίκαιστος, t. 1, c. 1454, e

Ἠλιομανὴς, ib. g. Ἠλιόμορφος, ib.

Ἠλιότης, ib. Ἤλιος, ib. a

Ἠλιοσκόπος, ib. g. Ἠλιοστὴς, t. 1, c. 1455, a

Ἠλιόφορον, ib. Ἠλιοῦστον, ib.

Ἠλιῶδης, t. 1, c. 1456, b. Ἠλιοφανὲς εἶναι, t. 1, c. 1455, d

Ἠλιοφανὴς, ib. Ἠλιόω, t. 1, c. 1456, h. Ἠλίσκος, t. 1, c. 1680, f

Ἠλιτενὴς πέτρα, Suidæ ὑψηλὴ, Alta, Celsa.

Ἠλίτης, t. 1, c. 1680, g. Ἠλῖτης, ib. Ἠλιτερὸς, t. 2, c. 721, f

Ἠλιτόμητος, ib. e. & 917, h. Ἤλιτον, t. 2, c. 719, g

Ἠλλ, Calceus. Ὑπόδημα. Vide Ἀνάλιπτος.

Ἠλλώδης, t. 1, c. 1456, h

Ἠλλῶσα κόμη, Candida coma. v. l. sed sine exemplo.

Ἠλίωσις, t. 1, c. 1457, b. Ἠλιωμιμῆσις, t. 2, c. 630, d G

Ἤλος, t. 1, c. 1679, c. At Ἠλὸς, vide in Ἠλεός.

Ἠλότυπος, t. 1, c. 1679, g. Ἠλόω, t. 1, c. 1680, d

Ἠλύγης, ης, ἡ, Vmbra: Hesychio σκιὰ & σκότος: apud quē oxytonos scriptum est ἠλυγή. Itidē Erotianus apud Atticos ἠλύγλω dici tradit ἢ σκιά. Suid. verò exp. τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, Tenebræ nocturnæ, afferens ex Aristoph. Acharn. οὐδὲν ὁρᾶντες εἰ μὴ τῆς δίκης ἢ ἠλύγλω. Vbi schol. quoque exp. σκιὰν & σκότος, omisso genitiuo τῆς νυκτός. Eust. idē esse dicit quod λύγη, i. σκέπη vel σκιά. INDE Ἠλιγάος, H Vmbrosus, Opacus: apud Suid. Affert. n. fœm. ἠλυγαία, licet non exponat. Sunt inde & duo VERBA, Ἠλυγάζω ET Ἠλυγίζω, significantia Obumbro, Obtenebro, Vmbra tenebrisve circunfundo & occulo. A quorum posteriore est partic. ἠλυγισμένος, quod H. exp. ἐπισκιασμένος, κεκρυμμένος, Aristoph. sch. ἐπικοπεσμένος. Ab eodē est VERBALE Ἠλυγισμὸς, Obūbratio, Obtenebratio. Apud Hes. est cōpos. ἐπηλυγισμὸς, quod exp. itidē ὀβῆσκιασμός: à verbo ἐπηλυγίζω, quod & ἐπηλυγάζω dicitur. Apud eundē Hes. reperio Ἠλύγων, ὀρέων ὀν σκότῳ καταχρυσῶν.

Ἠλύσιον πεδίον, Elysius campus: fingitur à Græcis poetis & Latinis, à philosophis etiam, locus esse in quem animæ iustorum post mortem congregentur, & in quo perpetuo gaudio & æternis fruantur voluptatibus. quas alii μακάρων νήσους appellarunt. Hom. Od. δ, Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης Ἀθάνατοι πέμψουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς, Τῇ περ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει αἰθρωποισι. Virg. Elysios campos dicit, Ouid. Vallis Elysia, Collis Elysius, ITĒ Domus Elysiæ. Rursum Virg. Elysium absolutè pro Campum Elysiū. Æn. 5, — amœna piorum Cōcilia Elysiūmque colo. Et lib. 6, — per amplum Mittimur Elysium. Forsitan sic nominatur ἀφὸ τοῦ ἢ τῶν ψυχῶν εἰείσθαι ἠλυσιν: nisi cum Hesychio malimus existimare dictum quasi οὐλύσιον, φ ibi animæ à corporibus non dissoluantur. Sunt eodem teste qui eo nomine intelligant etiam κεκερασμένον χωρίον ἢ πεδίον: qualia loca esse dicunt ἄβατα: Polemon & alii ab Athenienſibus sic vocari καταισκαφὲς χωρίον, ἢ ἱερόν: item ἀφὸ εἴδους.

Ἠλυσὶς, t. 1, c. 1179, b

Ἠλυσκάζειν, Suid. affert pro ἐκκλίνειν, Declinare, Defugere. pro quo suprà ἠλασκάζειν.

Ἠλφοι, t. 1, c. 376, f. Ἤλωκα, t. 1, c. 328, g

Ἤλων, t. 1, c. 320, c. Ἤλων, t. 1, c. 328, g

¶ Ἥμα, t. 1, c. 1654, c. Ἡμαγμένος, t. 1, c. 161, f. & 162, f

Ἡμαθόεις, t. 1, c. 398, e. Ἥμαι, t. 1, c. 1383, a

Ἡμακτέων, apud Suid. in manuscripto cod. ex Herodoto pro δυςφορῶν. Infrà ἡμεκτέων, quod vide.

Ἡμαντήριον, vocant nonnulli τὸ ὀρυγροκοπεῖον ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νόμισμα, inquit Suid. Forsan autem σημαντήριον scribēdum, & intelligendus locus in quo signatur pecunia. In manuscr. cod. non habetur.

Ἡμαρ, t. 1, c. 1466, d. Ἡμαρτημένος, t. 1, c. 386, c

Ἥμαρτον, t. 1, c. 384, g. Ἥμας, t. 1, c. 1076, f

Ἡμᾶς, ib. Ἡμέπος, t. 1, c. 1466, g

Ἤμβροτον, pro ἥμαρτον, Aberraui: ab ἁμαρτάω. Homer. Il. ε, B
Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες.

Ἡμέας, t. 1, c. 1076, f. Ἡμεδαπὸς, t. 1, c. 1871, f

Ἡμέες, t. 1, c. 1076, d

Ἥμεθα, apud Matth. c. 23, v. 30, nonnulli cod. habent pro ἤμθα, quod in aliis legitur. ambo sunt à them. εἰμί: sed il lud, præt. plusquamp. hoc autem imperf.

Ἡμεῖς, t. 1, c. 1076, d. Ἡμείων, ib.

Ἡμεκτέων, in Lexico Herodoteo exponitur δυςφορῶν, Ægrè ferens. vt & Corinth. Iones ἡμεκτέων dicere tradit pro δυςφορῶν: & Camer. itidem ἡμεκτῶν ex eodem Herodoto affert pro Indignari, Offendi. Suid. & ἡμάκτεον & ἡμέκτεον affert pro ἐδυςφόρουν.

Ἡμελημένος, t. 2, c. 861, c. Ἡμελημένος, ib. d

Ἡμέλλον, t. 2, c. 871, g

Ἤμθ', Et: coniunctio συμπλεκτικὴ apud poetas, cui respōdet ἠδέ, quod vide. At ἤμθ' apud eosdem poetas pro ἢ μὴν, in sponsionibus & iureiurando, pro Sanè, Equidē. Apoll. Arg. l. 2, ἐπόμοσαν ἢ μὲ δόλῳ Ἀλκίνοος. F

Ἤμθ', interdum est Eramus: de quo in Ἥμεθα paulo antè. Interdū pro ἤμθ', poetica ἐκπάσει: hoc autē pro ἦ, Esse, itidē ab εἰμί. Theocr. in Pharmac. ὅς με θαλαγναν Ἀντιγυναικὸς ἔθηκε κακὰν ἢ ἀπάρθενον ἤμθ'. At ἤμθ', Atticè pro ἤειμθ', ab εἶμι, Ibamus. Aristoph. Ἔπειτα πρὸς τὰ τέρμθ' ἤμθ' τὸ θεοῦ. Plato De rep. l. 1, ἤμθ' οὖν οἴκαδε εἰς τὸ πολεμάρχου. Ibidem, ἀλλ' ἡμεῖς αὖ πρὸς σε ἤμθ', ad te iremus.

Ἡμέρα, Lux diei, &c. t. 1, c. 1458, c. Ἡμέρα, Dies, &c. ib. e.

Ἡμεραῖος, cū elleipsi, &c. c. 1459, a. Cum præpos. varius huius nom. vsus, ib. e. Ἡμέρα, Tempus, &c. ib. g

Ἡμερόω, t. 1, c. 1465, g

Ἡμερέων δενδρέων, apud Herodot. pro ἡμέρων δένδρων, Satiuarum arborum.

Ἡμερήσιος, t. 1, c. 1465, d. Ἡμερίδιος, t. 1, c. 1467, f

Ἡμερίδιον, t. 1, c. 1466, d. Ἡμερινὸς, t. 1, c. 1465, c

Ἡμέριος, t. 1, c. 1464, d. Ἡμερὶς, t. 1, c. 1467, g

Ἡμεροβίοις, t. 1, c. 1460, a. Ἡμεροδρομεῖον, ib. c

Ἡμεροδρόμος, ib. a. Ἡμερόδρυς, t. 1, c. 1467, h

Ἡμεροθαλής, t.1, c.1491, g. Ἡμεροκαλές, t.1, c.1460, c
Ἡμεροκαλλίς, ib. Ἡμεροκοιτᾶς, ib.d
Ἡμερολεκτεῖν, exponitur Quotidie numerare. Videtur tamen potius esse idē quod ἡμερολογεῖν, Dies supputare. vel Recēsere quid singulis diebus acciderit. At ἡμερολέσχον, apud Suid. in manuscr. etiā cod. habetur sine expos.
Ἡμερολογεῖον, t.1, c.1460, e. Ἡμερολογέω, ib.d
Ἡμερολόγιον, ib.e. Ἡμερονύκτιον, ib.
Ἡμεροποιός, t.1, c.1467, c. Ἡμερος, ib.a
Ἡμεροσκοπεῖον, t.1, c.1460, f. Ἡμεροσκόπος, ib.
Ἡμερότης, t.1, c.1467, d. Ἡμεροφυΐς, t.4, c.544, g
Ἡμερήσιος, ή, όν, ἡ, Diurnus, Per diem durans. v.l. Sed metuo ne perperam pro ἡμερήσιος.
Ἡμεροφύτης, t.1, c.1460, g. Ἡμεροφύλακες, ib.f
Ἡμεροφωνος, ib. Ἡμέρωνι, Priuauit: ab ἀμείρω.
Ἡμερόω, t.1, c.1467, d
Ἡμέρωμα, ατος, τό, Mitigatio: ex Theophr. l.5 De caus.
Ἡμεροῤῥεῖν, Suida est ἡμεροφυλακεῖν, Hesychio ἡμεροφυλακεῖν: quod nonnulli interpr. Interdiu custodire.
Ἡμέρωσις, εως, ἡ, Cicuratio, Manſuefactio, Mitigatio.
Ἥμες, Doricè pro ἥμεν, Eramus: ab εἰμί.
Ἡμέτερος, t.1, c.1077, b. Ἡμέων, t.1, c.1076, d
Ἡμίαω, Eram: ab εἰμί. At ἤμαω, Sedebam, ab ἧμαι.
Ἡμὶ, Attica aphæresi pro φημί, D co. vt & ἰῶ, ἧς, ἧ, pro ἔφην, ἔφης, ἔφη. Aristoph. Nub. Πεῖ ἠμὶ, πεῖ, πεῖ.
Ἡμιαμφόριον, ου, τό, Amphoræ dimidium. seu Dimidiata amphora.
Ἡμιάνδρος, t.1, c.436, b. Ἡμιανίβροτος, t.1, c.454, b
Ἡμιαύριος, t.1, c.437, f
Ἡμιάρπιν, Hesych. esse dicit εἶδος ἁρπίου ἡμικυκλοῦς, speciem pannis hemicycli figura, id est lunata. Apud Athen. l.3, habetur ἡμιάρπιον.
Ἡμιαφάγαλον, affertur pro Semitalus.
Ἡμιβεβαχής, Dimidia ex parte rigatus, Semimadidus, apud Theophr. De caus. pl. l.3, c.28. Ἰστέ ἡμιβρεχεῖς θέρμοις, ex Epigr. eadem signif.
Ἡμίβροχος, t.1, c.790, a. Ἡμιβοῦς, t.1, c.783, d
Ἡμιβρωτος, ib.c. Ἡμιγήρεις, t.1, c.844, h
Ἡμιγηνής, Semigenitus, apud Plat. in Tim. Aliis, Imperfectum genus habens, Semicreatus.
Ἡμίγυμνος, t.1, c.888, a. Ἡμίγυιος, t.1, c.890, e
Ἡμιδαής, t.1, c.899, h. Ἡμιδακτός, t.1, c.901, d
Ἡμιδαμής, t.1, c.909, c. Ἡμιδεής, t.1, c.916, f
Ἡμιδιπλοΐδιον, ου, τό, Dimidiata diplois. Alii ex Martiale interpr. Semicinctium. Vtitur autem eo Aristoph. in Cōcion. dicēs, Τοῦτ' τὸ ἡ γυναικὸς ἡμιδιπλοΐδιον. Vbi schol. exp. ἱμάτιον, αὐταβόλαιον, Vestem, Amiculum.
Ἡμίδουλος, t.1, c.1044, c
Ἡμιεκτέον, siue Ἡμίεκτον, Dimidiatus sextarius, Dimidium sextarii: qui sextarius ἑκτὸς dicitur ἀπὸ ἕκτου τοῦ μεδίμνου, continens octo chœnices. nam medimnus conficiebat 48 chœnices. Aristoph. Nub. Τοῦτόν νυν ἐμοὶ τὸν ἡμιμεδίμνου ὄζειν ἡμιεκτέον, annon πεντάμετρον sit dimidiatus ἑκτεύς, i. quatuor chœnices. Alterum, ἡμίεκτον, legitur apud Theophr. Hist. pl. l.2, c.8, de palmis, τὸ τοῦ δεῖ ποιεῖν (i. τοῦτο πάσχειν οἷς τε) μὴ τοῦτ' αὐ τὰς πατ' ῥίζας, ἀλλ' ἄνωθεν ἀποτήσαντα τοῦτο πάσχειν ὅσον ἡμίεκτον.
Ἡμίερος, t.1, c.1232, b
Ἡμίετης, Dimidium anni, Dimidiatus annus.
Ἡμιέφθος, t.1, c.1378, a. Ἡμίθλιος, t.1, c.1456, a
Ἡμιθανής, έος, ό, ἡ, ή, Semimortuus. Poll. Idem ἡμιθνής.
Ἡμιθέαρα, t.1, c.1532, h. Ἡμίθεος, ib.g
Ἡμιθνής, t.1, c.1565, c. Ἡμιθνιε, ib. Ἡμίθνιος, ib.
Ἡμίθραυστον, Dimidia ex parte fractū seu cōtusum. Poll. l.6.
Ἡμιθωρακίκιον, t.1, c.1635, a. Ἡμικάδιον, t.2, c.2, c
Ἡμικάδιον, ib.
Ἡμίκακον, Phrynich. dicere vetat, dicere iubens pro eo ἡμέλημμον. Euclidē tamen & Sophoclē dixisse ἡμίκακον, & Aristophanem ἡμικάκως, testis Poll. l.6, c.36.
Ἡμίκαυστος, Semiustus. ἡμίφλεκτος, Suidæ.
Ἡμικύκλιον, Semiuacuum. Poll. l.5, c.28.
Ἡμικλεῖς πύλαι, Semiclausæ portæ. Apud Suid. ἐξαίφνης ἐξαιείξαντες παῖ ἡμικλεῖς πύλας, ἐξαιφνίοις τοῖς πόλεως.
Ἡμικόδιον, Dimidia cori pars. Apud Hesych. legitur ἡμικάλλιον, dicitūrq; esse μέρος οἴνου. ab aliis exponi ἡμιχόινικον,
Ἡμικοτυλιαῖος, t.2, c.395, f. Ἡμικοτύλιον, ib.

A Ἡμίκρανον, ου, τό, Dimidia capitis pars. Phrynich. iubet non ἡμικεφάλαιον dicere, sed ἡμίκρανον. Hes. tamen ἡμίκρανον per ἡμικεφάλαιον exp. addens etiam σαρκὸς τὸ ἥμισυ. Vtitur autē eo præter alios Alex. Trall. l.1, c.12: ὀδυνῶν τὸν ἡμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, ἐν χρῷ δὲ τῆς ὀδύνης τοῦτο τὸ ἡμίκρανον. VNDE Ἡμικρανία, ας, ἡ, ET Ἡμικρανικὸν πάθος, dicitur ἡ τοῦτο τὸ ἡμίκρανον ὀδύνη. De quo Galen. περὶ κῆ πόν. l.2, c.3, πάθος ὀδυνηρὸν γίνεται κῆ τὸ ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, ὁποῖόν μὴ τὸ δεξιὸν ἐστὶ δ' ὅτι κῆ πάθος, ἀεὶ ὁρῶμεν τοῦ κῆ τὸ μῆκος αὐτῆς ὁποτεμνόμενον ῥαφῆ. Et Aet. l.6, c.49, πάθος ὀδυνηρὸν γίνεται κῆ ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, ὃ καλοῦσιν ἡμικρανικόν. Oribas. ἡμίκραιρον appellat, in titulo cap.3, lib.4, ad Eunap. Sed alterum ἡμικρανία frequentius est. vt apud Paul. Ægin. l.2, c.5. τοῦτο ἡμικρανίαν χρονίαν. Et mox, ὀπόταν μὲν κεφαλαίας κῆ ἡμικρανίας. De eodem morbo intellexit Qu. Seren. quū cecinit, Portio si capitis morbo tenetur acuto. Ii verò qui ei obnoxii sunt, DICVNTVR Ἡμικρανικοί, Hemicranici. Paul. Ægin. l.2, c.5, δεκοῦσι τε πολύπεδες τῆς κεφαλῆς, οἱ μὲν, ἅπαξ, οἱ δὲ κῆ θάτερον μέρος, οὐ κῆ ἡμικρανικοὺς ὀνομάζουσι. Vt verò redeam AD Ἡμίκραν ex. legitur id apud Suid. quoq; exponitūrq; τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς, Dimidia capitis pars, in hoc loco, τῆς ἡμίκραιρα τῆς ἑτέρας ἀπολύω ἔχων. Sic apud Athen. l.9, ἡμίκραιρα πελλαὶ δεξαμεναι.
Ἡμικύκλιον, t.2, c.501, f. Ἡμικυκλος, ib.e
Ἡμικυλίνδριον, ου, τό, Semicylindrus, apud Porphyr. Quo pro ceruicali vsos fuisse Ægyptios tradunt.
Ἡμίκωφον, Hesychio est ἥμισυ μεδίμνου. Poll. quoque l.4, c.23, ἡμικώφου meminit inter mensurarū genera, afferens ex Hipponactis Iamborum l.1: itidēque lib.10, c.25, sed ibi scriptum habens ἡμίκωτον.
Ἡμιλάξαυρος, Dimidia ex parte λάξαυρος. Meminit eiᵘ Pollux l.6, c.36, sed παμπόνηρον esse dicens.
Ἡμίλευκος, Semialbus, Dimidia ex parte albus.
Ἡμίλιτον, Dimidiata λίτρα seu libra. Apud Siculos, Semiobolus, seu Sex ærei. λίτραν. n. obolū vocant, vt Poll. ex Aristot. tradit. Epicharm. apud eundem Poll. l.9, ἄλλα δὲ λίτραι, αἱ δ' αὖ ἡμίλιτον δεχόμεθα.
Ἡμίλυπος, Semilotus. Poll. l.6, ex Cratino & Philylio.
Ἡμιλοχία, t.2, c.730, g. Ἡμιλοχίτης, ib.
Ἡμιμαθής, t.2, c.787, d
Ἡμιμαλλόνες, Suidæ & Hesychio μαινάδες, Βάκχαι, vel νύμφαι, quas alii μιμαλλόνας appellant.
Ἡμιμανής, έος, ό, ἡ, ή. Semiinsanus: apud Luc.
Ἡμιμάσπης, Semimansus: apud Poll. l.6, ex Cratete.
Ἡμιμέδιμνος, Semimedimnus, Dimidia medimni pars. i, mēsura 24 chœnicū. Poll. l.4. Sic Athen. l.4, αἰφίτων πεῖα ἡμιμέδιμνα. Ἀθηναῖα.
Ἡμιμέθυσοι, Semiebrius. Poll. l.6, c.36.
Ἡμίμεστος, Semiplenᵘˢ, Dimidia ex parte plenus. Poll. l.5, c.28, τὸ δὲ ἥμισυ πεπλῆν, ἡμιπλήρωτον, ἡμιδεές, ἡμίμεστον. ἡμίκενον.
Ἡμίμναιον, ου, τό, Dimidiū minæ, Dimidiata mina. Xen. ὁ μόνον τῶν οἰκετῶν δύο μναῖ ἄξιος ὢν, ὁ δὲ ἡμίμναιον. Plut. Lyc. ἡμίμναια πέντε σύκων, Duas minas cū dimidia. At πεῖν ἡμίμναιον vocant δύο κῆ ἡμίσεια μνᾶς, teste Poll. l.9.
Ἡμιμόριον, ου, τό, Dimidiata pars. Poll. l.6, c.36.
Ἡμιμόχθηρος, t.1, c.980, d. Ἡμὶν, vel Ἡμῖν, t.1, c.1076, e
Ἡμίνα, ης, ἡ, Hemina: dimidium sextarii, alio nomine dicta cotyla. Testatur. n. Ath. l.11, τὴν κοτύλιν vocari etiā ἡμίναν.
Ἡμίνηρος, peculiari nomine ab Alexandrinis dicitur ὁ κορακῖνος, coracinus piscis, teste Athen. l.3: apud quem paulo antè legitur, τῆς καλῆς ἡμινίσκον.
Ἡμίξεστον, t.2, c.394, g. Legitur apud Diosc. l.1, c.14.
Ἡμιξύμπης, t.2, c.1136, h. Ἡμιόδιος, t.2, c.1173, g
Ἡμιολισμός, t.2, c.1282, d. Ἡμιόλιος, t.2, c.1281, g
Ἡμιολίς, t.2, c.1282, d. Ἡμιολισμός, ib. Ἡμίολος, ib.e
Ἡμιονείη, t.κέφεσις, t.2, c.1341, f. Ἡμιόνειος, ib.c
Ἡμιόνιον, ib.d. Ἡμιονίτης, ib.f
Ἡμιοῦπτος, ib. & t.3, c.877, b.ob. Ἡμίονος, t.2, c.1341, b
Ἡμίοπτοι αὐλοὶ dicuntur tibiæ quæ dā τῶν τελείων ἐλάσσονες, teste Athen. l.4. vbi & contiuiis eas adhibert scribit, ideóq; ab Anacr. vocari πόρειας ἡμιόπτας. Ibidē Ixiō dicit, τὸ δ' ἡμίοπτον κῆ τὸ ἐλάσσονα, ἔχρων ὁ μέγας κατέπτυνε. Æschylum quoque dixisse ἡμίοπτον αὐλόν, testatur Poll. l.6, c.36.
Ἡμιόσπιος, Semiassus, seu Semiassatus. i. Ex dimidia tantùm parte assus. vt ἡμίοπτα κρέα, apud Athen. l.3. Legitur & apud Poll. l.6.

Ἡμιπαγής, t.3, c.265, b
Ἡμιπαίδευτος, Semidoctus: Suidæ ἀπαίδευτος, Indoctus.
Ἡμιπαχής, έος, ό, κῆ, ἡ, Semicrassus, Dimidiata ex parte crassus.
Ἡμιπέλεκυς, t.3, c.194, c. Ἡμιπελέκιον, ib.d
Ἡμιπέλεκυα, ib.c. Ἡμιπέλεκκον, ib.b
Ἡμιπέλεκκος, ib.d. Ἡμιπέλεκως, ib.c
Ἡμίπηπος, Semicoctus: apud Plut. de frugibus anni.
Ἡμιπηχαῖος, Semicubitalis. i, Dimidium cubitum altitudine vel longitudine æquans. apud Dioscor. l.3.
Ἡμίπεθρον, ου, τό, Dimidium iugeri.
Ἡμιπλεξία, t.3, c.393, c. Ἡμιπλήρωτος, t.3, c.385, b.β
Ἡμιπλίθιον, affertur pro Semilateritium.
Ἡμιποίδιον, ου, τό, esse dicitur genᵘ vestis muliebris: sed metuo ne perperam pro ἡμιδιπλοΐδιον.
Ἡμίπνοος, t.3, c.411, d. Ἡμίπνοις, ib.
Ἡμιπόδιον, ου, τό, Semipes, Dimidius pes. Theophr. Hist. pl. lib.2, οὐ κατωτέρω τριῶν ἡμιποδίων.
Ἡμίπολον, Dimidia poli, id est cæli, pars. Hesych.
Ἡμιπόνηρος, Semimalus, Semiimprobus. Aristot. in Ethicis & Polit.
Ἡμίπωτος, Semirutus, Qui dimidia ex parte corruit. Bud.
Ἡμίπυρος, pro Semiustus, Semiardēs, affertur ex Aristot. De mundo. At ἡμίπυρρος esset Semirufus.
Ἡμιῤῥαγής, έος, ό, ἡ, ή, Semifractus, Semilacerus.
Ἡμιπαλθυτος, Hesychio ὀξὺ ἡμίσεος σεσαλθυμένος, Dimidia ex parte concussus & agitatus.
Ἡμισαπής, Semipuris, Qui dimidia ex parte computruit.
Ἡμίσεες, t.1, c.1730, f
Ἡμίσεια, absol. &c. ibid. Ἡμίσεια, cum genit. &c. ib.h.
Ἡμισέλπιδος, ή, ό, affertur pro Semisperans.
Ἡμίσευμα, t.1, c.1731, e. Ἡμισεύω, ib.
Ἡμίσυφος, t.3, c.899, a
Ἡμίσαυστος, Semiuulsus seu Semiauulsus, in Epigr.
Ἡμιστίχιον, ου, τό, Dimidium versus, Dimidiatus versus.
Ἡμισυ, τό, subst. t.1, c.1730, g. Ἡμισυ, cum genit. ibid. h.
Ἡμισυ, Semis, &c. c.1731, d.
Ἡμισύθλασιν, Semicontusum. apud Hesych.
Ἡμισυς, absol. t.1, c.1730, c. Ἡμισυς, cum genit. ib.h.
Ἡμισύτεκνον, Duo cum dimidio. δύο ἥμισυ. Hesychius ex Archilocho.
Ἡμισφαίρεον, t.3, c.1162, b. Ἡμιπάλαιπος, t.3, c.1235, c
Ἡμιτέλεια, t.3, c.1373, b
Ἡμιτέλεστος, Semiperfectus, Dimidiata ex parte absolutus.
Ἡμιτελής, t.3, c.1373, b. Ἡμιτόμης, t.3, c.1394, a
Ἡμιτομίας, ib. Ἡμιτόμιον, t.3, c.1393, h
Ἡμίτομον, ib. Ἡμίτομος, ib.
Ἡμιτόνιον, t.3, c.1283, f
Ἡμίτραυλος, Semibalbus, Dimidia ex parte balbus.
Ἡμιτραπέζιος, t.3, c.1609, e
Ἡμιτύβιον, esse dicitur συνδόνιον δίκροωτον, vt & schol. Aristophanis exp. δίκροωτον φακιώλιον & σουδάριον, in hoc loco Plut. Ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν, Τὰ βλέφαρα τοῦτο ἐψήσας, fasciolam seu sudariolum è puro linteo. Hippocr. De morb. l.2 dicit, τοῦτο φέρειν ἀπὸ ῥάκια ἡμιτυβία. Et De artic. ἀγκῶν τῶν ἄμφ' ἡμιτυβίων. Galen. apud eum ἡμιτύβιον esse dicit ὀθονίου παχέος μέρος.
Ἡμιτύμβιον, Dimidiatum seu paruum bustum. Ab Suida enim exponitur μικρὸς τάφος.
Ἡμιφαλακρος, Semicaluus, in Epigr.
Ἡμιφάελον, Suidæ ἥμισυ ἱματίου, Dimidiata vestis pars.
Ἡμιφασώνιον, t.4, c.259, f. Ἡμιφλεγής, t.4, c.163, g
Ἡμίφλεκτος, t.4, c.167, g. Ἡμίφωνος, t.4, c.305, e
Ἡμιχαῖος, t.4, c.481, b. Ἡμιχόινικος, t.4, c.545, d
Ἡμιχολώδης, Semibiliosus. Hippocr. Epidem. l.7.
Ἡμίχους, t.4, c.481, h. Ἡμιχόεσσον, t.4, c.573, f
Ἡμίχρας, t.4, c.481, h. Ἡμίχρηστος, t.4, c.601, a
Ἡμίχρυσος, t.4, c.657, d. Ἡμιψυχής, t.4, c.740, c
Ἡμιωβόλιον, ου, τό, Semiobolus: dimidiata oboli pars. Suidæ τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ: apud quem vide & prouerb. Ῥάπτος ἡμιωβόλιον, & apud Erasm. in Chiliad. Ex Diosc. lib.4, affertur πλῆθος τελῶν ἡμιωβολίων, pro Sesquioboli pondus. Apud Aristot. verò Rhet. lib.1, annotat Victorius, quosdam codices, & eos meliores, cum excusis habere ἡμιωβέλια, nimirum vbi dicit Melanopum à Callistrato accusatum fuisse ὅτι παρελογίσατο τεῖα ἡμιωβέλια ἱερὰ τοῖς θεοῖς.

A νεοποιοί: forsitan quòd ὁ ὀβολὸς ex eo dictus traditur quòd oblongus esset & in mucronem desineret, obeli speciem referens. Quidam tamen ὑπηρέτης ibi ἡμιωβόλια non solùm putauit esse εἶδος σταθμοῦ μικροῦ, sed etiā εἰκονοστάσια μικρὰ ξύλινα, paruulas ex ligno icunculas & simulacra. Sed id parum ad rem. Porro ab ἡμιωβόλιον DERIVAT. Ἡμιωβολιαῖος, ή, ό, Semiobolum æquās pretio vel pondere: ideóque Vilis. Pro exiguo accipiunt in hoc Xenophontis loco, τὰ φαλόγγια οὐδὲ ἡμιωβολιαῖα τὰ μέγεθος ὄντα, ne semiobolum quidē magnitudine æquantia, ideóque admodum exigua & minutissima. Affertur ET Ἡμιώβολον pro Semiobolus, sed sine exemplo.
Ἡμιώφελον, t.4, c.791, h
Ἡμμένος, t.1, c.494, f. & 507, b
Ἡμός, t.1, c.1077, d. Ἥμος, t.1, c.1468, a
Ἡμοσιώνη, t.1, c.1654, e
Ἡμύω, Inclino, Cado. Homer. Iliad. β, Τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πειάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε καὶ ῥυσθεῖσα τε, Inclinarit, Ruerit. πέσοι. (At aliquanto antè, v.148, Ὡς δ' ὅτε κύνησι ζέφυρος μέγα λαῖλαπι ἐλθὼν, Λάβρος ἐπαιγίζων, ὀδὶ δ' ἡμύει ἀστακύεσσιν, illud ἐπιμύει est In cumbit, seu Desuper incumbit & inclinat) Apud Nicandrum legitur & NOMEN Ἡμυόεις, pro eo qui solet ἡμύειν vel etiam μύειν: in Theriacis, v.626, Κόρκορον ἡμυόεντα πικρὸν τε κονίλω. Scholiast. enim exp. μεμυκότα, κεκλεισμένον, συστελλόμενον, à μύειν deriuari indicans.
Ἡμφίεσμαι, pro ἀμφίεσμαι, ab ἀμφιέννυμι seu ἀμφιέω. Xenoph. ἱμάτιον ἡμφίεσμαι φαῦλον, indutus es. SIC Ἡμφιεσμένος ab eodem them. pro ἀμφιεσμένος, quod & ἠμφιεσμένος, Indutus. Plato lib 2 De rep. τοῦ δὲ χειμῶνος ἠμφιεσμένοι καὶ ὑποδεδεμένοι. Ceb. Theb. ῥάκη ἠμφιεσμένη, Pānos laceros induta, Pannis obsita.
Ἡμφιδέα, Hesych. affert positum pro αἰμωδίαν: necnon Ἡμωδίασεν pro αἰμωδίασεν, ἐνόρκησεν. Vbi forsitā τῷ ἡ subscribendum seu adscribendum est ι.
Ἡμῶν, t.1, c.1076, d. Ἡμων, t.1, c.1654, e
Ἡμῶν, pro ἡμᾶν, t.1, c.1076, d
¶ Ἤν, Si. Interdum cum indicatiuo. Homer. Ἰλ. πινα τοῦ καλέσωσι, Si quem prouocarit. Frequentius cū subiunctiuo. vt Iliad. ρ, Ἀλλ' ἄγ' ὀρίσσας Δεῦ ἀυτὴ κάλει ἤν τις ἀκούσῃ, siquis fortè audiat. Iliad. α, — ἠδὴ ἤν ἀγαμέμνονα εἴσῃς, ne si Agamemnonem quidem dicas. Aristoph. Vespis, ἤν πως τοῦτο πάθωμεν εἰ ἀκρούσωσι, si fortè. Item ἤν μὴ, Si non, Nisi. Aristoph. Vespis, ἤν μὴ τι λέγῃς, nisi quid dicas. Herodot. ἤν ἐγὼ γνώμας μὴ ἁμάρτω, nisi me fallat opinio. Thuc. ἤν μή τι γίγνωται, nisi quid accideret. Idē cum participio. lib.5, pag.181, ἤν μὴ ψηφισαμένων τῶν πόλεων ἁπασῶν, pro εἰ μὴ, Nisi omnes ciuitates decreuerint. Necnon ἤν ἄρ, Etsi, Tametsi. vt εἰ καί.
At verò ἤν, Quam, ab ὅς, Qui. Item Suam, ab ὅς posito pro ἑός, Suus, apud poetas.
Ἥν, Erat: à them. εἰμί, Sum. ‖Interdum pro ἐστὶ vsurpatum reperitur. vt apud Aristot. in Topic. ἔστι δὲ ὅρος μὲν λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. Vbi & Alexand. exponit τὸ τί ἐστι, quid res sit. Alia exempla ex eodem philosopho, necnon Platone, Aristophane, & Ioanne etiam euangelista, vide apud Budæum Comment. pag.101 & 102. ‖Ponitur etiam pro ἦσαν, Licebat. Æschin. ὡς ἦν ὕστερον ἀκούειν. Alia apud Bud. habes ibid. pag.102 & 103. ‖Inuenitur ἦν vsurpatum etiam pro ἦσαν, vt ἤδειν pro ἤδεισαν, inquit scholiast. Apollonii Rhod. Cuius hoc exemplum extat apud Hesiod. in Theogon. Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, tria erant capita. ‖ Ἤν, ponitur etiam pro ἔφλω, vt ἠμὶ pro φημί, Attica aphæresi. velut apud Platonem passim, ἦν δ' ἐγώ, Dicebam ego. ‖ Affertur & ἦν ἰδὼ pro En ecce, ex Aristoph. Pro quo infrà ἰοὺ ἰδοὺ, vel potius ἰοὺ ἰδοὺ, item ἰοὺ & ἰοὺδέ.
Ἦναι, apud Hippocr. κῶλαι: & Ἤνιον, τῶν κεκομμένων, vt est apud Gal. in ἐξηγήσ. τῶν Ἱπποκρ. γλωσσῶν.
Ἡνάλωσα, t.1, c.421, e
Ἡνθρακαζηνδόρος, t.1, c.435, c
Ἡνείχοντο, Atticè geminato augmento pro αἰείχοντο, ab αἰέχομαι. At quod ex Eurip. affertur, ἠνεγκόμην συμφορᾶς, videtur esse pro ἠνεγκόμην, ab ἐνέγκομαι.
Ἡνεκής, έος, ό, κῆ, ἡ, Porrectus & protentus in longitudinē,

Rectà in longitudinem tendens : interdum & Perpetuus, Continuus, vt ἡλωκεὶς hinc deriuatum. Nicander in Alex. iubens μακροῖς ἀξεπάτοις χῆνδαι, inquit ægrum se debere exercere ἰωκεέεσι πείβοις παυσάμενον ἐδωδῆς. At neutr. ἰωκεὲς idem aduerbialiter vsurpauit pro ὀπὶ πολύ, Diu multúmque, Longo tempore: in eodem opere, v.517, πότ' ἰωκεὲς ὀν πυελ ἄλλῃς. Empedocles ADVERBIO Ἠεκέως vtitur, apud Aristot. Rhet. l.1, ὁῤῥέ τ' ἀφυμιδόντος Αἰθέρος ἰωκεέως πέπεται, ὁῤῥέ τ' ἀπλέπου αὐγῆς, continua & interrupta serie. quod & ἡλωκεῶς.

Ἠεμόεις, t.1, c.427, a. & 428, e

Ἠέμοιος, t.1, c.427, c. Ἠεμόφοιτος, ib.

Ἠεμοιδής, t.1, c.428, f. Ἠεμωιδής, t.1, c.427, b

Ἠεμῶδες, ibid.

Ἠερθεν, Hesych. affert pro κάπωθεν, quod suprà ἔνερθεν, Ab inferiore parte. Est igitur hîc poetica ἔκπασις τοῦ ε.

Ἤϊεπται, t.1, c.168, a. Ἠεχυεκαιβόος, t.1, c.1374, d

Ἠεωρμένος, t.2, c.1198, d. Ἠεωρός, & Ἠέωξα, ib.

Ἤϊηται, t.1, c.168, a. Ἤϊνται, ib.

Ἠϊ, t.1, c.1104, f. Ἠνία, t.1, c.1468, f

Ἠϊάζω, t.1, c.1470, b. Ἠνίδε, & Ἤνιδε, t.1, c.1104, f

Ἠΐ ἰδού, ib. Ἠν' ἰδού, ib.

Ἠΐκα, t.1, c.1470, f. Ἠίνη, t.1, c.1468, f

Ἠιοπτείων, t.1, c.1469, a. Ἠιοπτεύω, ib.

Ἠιοπτοῦς, ib. Ἠιοφόρος, ib.

Ἠιοχαρέστης, Spartæ dicebatur διδασκαλος ἱππικῆς τῶν νεῶν, Qui iuuenes docebat artem equestrem, Magister equestris disciplinæ. Hesych.

Ἠιοχεία, t.1, c.1469, f. Ἠιοχεύς, ib.

Ἠιοχεύω, ib.c. Ἠιοχέω, ib.c

Ἠιόχηνος, ib.c. Ἠίοχος, ib.a

Ἠίπαπ, t.1, c.1224, c

Ἠνίς, ιος, ἡ, Annicula. Hesychius enim ἰωνεὶς exponit ἀνιαυσίους, vt & schol. Homeri in loco illo quem in Ἄκιστος attulimus: cui similis hic Iliad. κ, βοῶν ἰωνὶς ἀφυμέπωπον Ἀδμήτου, ἰωὶ ὄπα ἰσόζυγον ἤκαχεν αὐήρ. Idem lexicogr. ἰωνὶς ex p. πελείου, νέου.

Ἠνίγη, t.2, c.1198, c

Ἠνορέα, vel Ἠνορέη, t.1, c.437, h

Ἤνοψ, Sonorus, Vocalis. Hesych. ἰωνόπα exp. non solùm πολὺ ὄμπχον, sed etiam λαμπρόν. ὀῤῥαφεῖν, Lucidũ, Perspicuum. Hom. Il. π, λίνῳ ᾧ ἰωνόπι χαλκῷ.

Ἠιόπερ, idem quod ἰών, Si. Et ἰωνόπερ γε, Si quidem. Xen. ἠιόπερ γε βούλεται ἢ ἵππον ἀποδείξασθαι οἷόν περ ἐπιτηδεῖ.

Ἠ. ὁποῦ ὀῤῥέσιν, Quancunque: ab ὁ, ὁποῦ.

Ἠΰπος, t.3, c.651, d. Ἠΰπνα, t.2, c.1503, d

Ἠΰσφορον, ου, τὸ, idem quod ἔνσφορον: vnus ex ventribus animalium cornigerorum & ruminantium, ex eo dictus, vt putatur, quoniam in eo διαφύεται καὶ πέπεται ἡ τροφὴ, conficitur & concoquitur cibus. Aristophan. Equit. Ἐγὼ δ' ἠγ' ἤνυσφον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν Καπβροχθίσας, κατ' ὀκπῶν τῶν ζωμῶν αἰκαπόνιπος, Λεφυγγιᾶ τοῖς ῥίπεσι. Vide & Aristot. De part. animalium lib. 3, c. 14: & Histor. animaliũ lib. 2, cap. 17.

Ἠιωχαα, t.1, c.475, b

Ἠ ωιδῆος, Vnitus: & ἠνωιδῆσαι, Vnitum esse. ab ἑνόω.

Ἠαίχλεω, pro ἑωχλεω, t.2, c.1577, a

¶ Ἤξα, ab ἄγω, Frango, t.1, c.93, c

Ἠξα, t.1, c.234, c

¶ Ἠοῖος, t.1, c.628, e

Ἠόνιος, pro ἠϊόνιος, Litoralis. vt in Epigr. ἠόνιον σῆμα, Sepulcrum in litore positum.

Ἠωνίκεν, quod Suid. exp. ἐχρόνισεν, est ab αἰωνίζω.

¶ Ἠπεινᾶ, & Ἠπεινῆ, Hesych. affert pro ἀπορεῖ, ἀσαλεύει, ἀμηχανεῖ: NECNON Ἠπεία pro ἀπορία, ἀμηχανία, Angustiæ, Inopia.

Ἤπαρ, t.1, c.1471, a. Ἠπατέρα, ib.e

Ἠπατηρός, ib.d. Ἠπάτας, ib.e

Ἠπατίζω, t.1, c.1472, a. Ἠπατικός, t.1, c.1471, f

Ἠπάτιον, t.1, c.1472, b. Ἠπατίτης, t.1, c.1471, h

Ἠπαῦίτης, ib. Ἠπατεῖνής, ib.c

Ἤπατος, t.1, c.1472, b. Ἠπατοσκοπέω, t.1, c.1471, d

Ἠπατοσκόπος, ib.c. Ἠπατοσκοπία, ib.

Ἠπατόφλεγμα, t.1. c.1472, a

Ἠπεδανός, (dictum quasi ἀπέδανος, id est ἄπους) significat χωλὸς, ἀσθενής, Claudus, Inualidus, Infirmus: item αἰαῖος, ἠλίθιος, Sensibus captus, Stolidus. Legitur apud Homerum Odyss. θ. Ibi enim Vulcanus de se & Marte loquens ait, Venerem esse, vtpote χωλὸν ἐόντα, Αἰὲν ἀπρόξεν. φιλέεν δ' ἀΐδηλον Ἄρηα, Οὕνεκ' ἄρ' ἐγὼ γ' ἠπεδανὸς γένομην. Vbi schol. quoque exponit ἀσθενής. Et nota ibi ipsum opponi τῷ καλὸς τε καὶ ἀρήσπης. Volunt itaq; esse τὸ δ' ἀσθενείας ἢ δυνάμενον ὑπὸ τοῦ πεδίου. ἢ γραῦν ἐδάφεα, σῆνα; eique opponi τὸ ἔμπεδον. Et procul dubio quod Suidas ex fabulis affert, ἐγγύθι δ' ἐστὶ Ἠπεδανοῖο λέοντος, intelligendum de leone cuius pedi inhæ ferat spina. Rursum Hom. Il. θ, dicit, ἠπεδανὸς θερσίπων. Affertur & VERB. Ἠπεδανόω, pro Debilito, Infirmum & viribus defectum reddo.

Ἠπεδίζειν, t.3, c.114, f

Ἠπεσμένως, Festinatò, Festinanter, Citò. Hesychio itidem ἀσυσδίντως, σπουδίμως.

Ἠπειρόμαι, t.1, c.1472, g. Ἠπειρος, ib.c

Ἠπειρόω, ib.g. Ἠπειρώτης, t.1, c.1473, a

Ἠπειρωτικός, ib.b. Ἠπειρῶτις, ib.

Ἠπειτα, t.1, c.1160, g. Ἤπερ, t.2, c.1510, a

Ἤπερ, t.2, c.1502, d. Ἤπερ, t.1, c.1421, d

Ἠπροπεύω, Decipio, Circumuenio, & quidem verbis ac vanis fallacibúque promissis seu persuasionibus. Vnde Iliad. ζ, Menelaus quum Antilocho dixisset, Βέλτερον αὖτ' ἀλέεσθαι ἀμείνονας ἠπροπεύειν, subiungit, Οὐ γὰρ κέν με πίχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν. Eadem signif. idem poeta dixit Iliad. ε, Ἦ οὐχ ἅλις ὅτι γυναῖκας αἰχμάλιδας ἠπροπεύοις; Et Odyssea ο, Τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαίπαλοι ἠπροπεύον. Et mox, πάτρ (sub. δόνη καὶ φιλότης) φρένας ἠπροπεύει Θηλυτέρης γυναικὸς. Idem adiuncto etiam accusatiuo rei ad accus. personæ, Iliad. γ, Δαιμονίη, τί με τῶνδε λιλαίεαι ἠπροπεύειν; quid me his promissis & persuasionibus doloso vis decipere; Vnde mox dicit, Τοιοῦτον δὴ νῦν δῶρο δολοφρονέουσα παρέστις; INDE Ἠπεροπευμα, ατος, τὸ, dicitur Id quo ἠπροπεύομεθ' τινα, seu Id quo aliquis ἠπροπεύεται, Res ad decipiendum apta. Apud Athenæum libro 13, Critias in epigramm. quodam Anacreontem vocat Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπροπευμα. ITEM Ἠπεροπευτὴς, ου, ὁ, Deceptio, Circuentio. ET Ἠπροπευτὴς, ου, ὁ, Deceptor, Circumuentor. Iliad. γ, Δεῦτε πάντες, εἶδος ἄρίστε, γνωσωμανὲς ἠπροπευτά: vtpote qui soleas γυναῖκας αἰχμάλιδας ἠπροπεύειν, vt Iliad. ε dicit. Idem DICITVR Ἠπροπεύς ab eodem poeta, sic canente, Odyss. λ, τὸ μὲν οὖν σ' ἔῖσκομεν εἰς ὀρόωντες Ἠπεροπεύτ' τ' ἔμεν καὶ δολόμητιν. nam Ionicè ἠπεροπεύειν dixit pro ἠπροπεύειν.

Ἠπόσαθαι, semel duntaxat reperitur apud Aristophanem in Δαιταλεῦσιν, vbi Hesiodi παραθήκας & præcepta deridens ait, καὶ κόσκινον ἠπόσαθαι, inquit Phrynichus, ipsum reticiens, & pro eo vsurpandum dicens ἀκίσαθαι. Id autem est Sarcire. INDE Ἠπητὴς, οῦ, ὁ, Sartor, Sarcinator. qui & ἀκίστης siue ἀκεστής. Legitur autem apud Homerum in Batrachomyom. Ibi enim Pallas de murium iniuria cõquerens, inter alia dicit, Πέπλον μου κατέῤῥωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα, Τρώγλας τ' ἐμπύησαν. ὁ δ' ἠπητὴς μοι ἔπεσι, Κἀκφρόνεσι με τοκεύς. FOEMIN. Ἠπητεια, ας, ἡ, Sartrix, Sarcinatrix. seu Sutrix. Hesychio & Suidæ ῥάπτεια: qui Atticos ἀκίστρια dicere addit. Inde ET Ἠπητήριον, SIVE Ἠπήριον, per syncopen, Subula, id est Instrumentum quo sutor in consuendis cutis vtitur, & sartor in cõsuendis pannis, quod Acus dicitur. Suidæ itidem est τὸ σουβλίον μεθ' οὗ ῥάπτουσι τὰ βυρσόσελα. Vide & t.1, c.267, g.

Ἠπελέω, t.1, c.1474, c. Ἠπάλης, ib.

Ἠπάλος, t.1, c.1473, f. Ἠπαλοῦς, t.1, c.1474, c

Ἠπάμα, t.1, c 1473. f. Ἠπάω, ib.

Ἠπόδωρος, t.1, c.1002, a. Ἠποθυμος, t.1, c.1604, e

Ἠπόλη, t.1, c.1474, d. Ἠπόλης, ib.c

Ἠπόλιον, ib.d

Ἤπολος, t.3, c.622, b. ‖ Dicitur etiam idem esse quod ἠπαίαλος.

Ἠαιόνη, ex Epigramm. affertur pro Medela. Suidas verò Ἠπόνλιν esse dicit vxorem Æsculapii: cuius filiæ, Ὑγεία, Ἰασώ, Ἀκεσώ, Παλάκεια, à medicando & sanando denominatæ.

Ἤπος, t.1, c.1473, d. Ἠπόσης, ib.f

Ἠπόλλῳ, epitheton Apollinis in Epigramm. ex eo quòd medicus sit & benigna seu placida manu opem ferat laborantibus.

Ἠ πόεμπλος, t.3, c.1339, h. Ἠπίως, t.1, c.1473, f

Ἤπου, idem quod ἤ, vacante particula που, Aut, Vel. Plato epist. 7, γιγνῶ δ' ἤπου τις διάμων ἢ τις ἀλιτήριος ἐμπεσὼν αὐτομάτῳ, vel dæmon quispiam vel sceleratus quispiam homo. Alia duo ex eodem exempla habes apud Budæum Comment. pag. 931, in quibus hoc ἤπου est φεσπικὸν τοῦ ἢ, vt ἔππου τοῦ εἴπε. ‖ Alioqui ponitur & pro ἢ, id est Quàm. Plato lib. 4 De leg. πολὺ μᾶλλον ἤπου τις αὐθρωπος, multo magis quàm quisquam homo. Bud. ibid.

Ἤπου, itidem pro ἢ ponitur, id est Certè, Profectò, Equidem, Vtique, Nimirum, Nempe. Homer. Iliad. γ, v. 44, Ἤπου καγχαλόωσι κορινθιομόωντες Ἀχαιοὶ, Vtique rident Græci, quoniam videlicet te è prælio fugisse viderunt. schol. exponit ἤπτοι δή. Cui loco similis hic Sophoclis, Ἤπου πολεμὶ γλεῶν' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις. Et hic eiusdem in Aiace, pag. 51, Ἤπου πέλαγος πλωτὴ' ὅταν κλύῃ φάτιν, Ἠοῖ μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει. vbi schol. itidem exponit ἤπτοι. Similiter pro Certè accipiunt in hoc loco Aristophanis Pluto, Ἤπου σε δῆλ' ὦν' ἀδικεῖ ἐβδελύττετο. Idem interiecto π inter ἤ & που in Nub. dixit, Ἤ π που τὴ Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφδιέγεται. vbi itidem interpr. Profectò. Pro Nimirum accipit Budæus in hoc loco Platonis Phæd. Ἤπου χαλεπὸς αὖ τοῖς ἄλλοις αὐθρώποις πίστιν μὲν οὐ ξυμφορεῖν ἡγοῦμαι τοῦ παροῦσαν τύχην. ὅτι γε μὴν ἐμὰς δύναμαι πείθειν. Cui simile aliud ex eodẽ philosopho exemplũ habes apud eundem B. in Comm. initio p. 930. Notandum porro reddi non solùm Certè, Profectò, Vtique, Nimirum, sed etiam Multo magis, quum videlicet comparationibus seruit, præcedente εἰ vel ὅπου. cuius exempla ex Demosth. & Lysia & Isocr. habes apud Budæum ibidem. Sic apud Xenoph. Hellen. 6, pag. 357, ὁπότε δὲ ἡ ἡμεῖς ἀναλόμεθα οἱ σωαγορεύοντες βοηθοῦσι αὐδράσιν ἀγαθοῖς, ἤπου υἱοῖν γε τοῖς ἐμοῖς δυναμένοις βοηθῆσαι γενέσθαι αὐτοῖς φανεῖν, εἰ, & quæ sequuntur. Sic Aristot. sequẽte γε δή, Polit. lib. 2, cap. 3, τῶν δ' πόλεως ἄπορ γίνεται καὶ ἀδικεῖ τοῖς μὲν ἀξίωμα κεκτημένοις, ἤπου γε δὴ δῆμος γε ξυμοιόθεν καὶ πολεμικοῖς αὐδράσι, Multo magis. seu Nedum. Cui simile exemplum habes apud Thucyd. lib. 1, pag. 46, circa finem. vbi τῷ ἤπου subiungitur δή. Significat verò & Multo minus, Nedum, Nullatenus. Cuius significationis exempla apud Bud. habes ibidem, ex Plutarcho, Athenæo, Iuliano: vbi & γε ἢ hunc vsum habere docet, afferens etiam Andocidis locum in quo est ἤπου γε ἢ, præcedente ὅπου. Interrogationi etiam seruit, vt Nempe apud Latinos, pro Vtrum, An, Anne. Plato libro 10 De rep. οὐδὲ γὰρ τοι αὐτὸς πάνυ ξυνῳδὸ τι βούλεται εἶναι. ἤπου δῆλον ἐγὼ ξυνοῖσα; Vtrum igitur ego intelligam, quum tu non intelligas? Demosth. in Timocr. εἰ δοίην ἐκπεύσειν οὐκ ἔξεστιν, ἤπου νόμον γε δοῦναι τεκμα ἔχοντα εἰσφέρειν; An licebit, Anne, Vtrum. Bud. Pro Nonne, Annõ, in Gorgia idem Plato dixit, ἤπου δ' γε ἀποθνήσκων ἀδικῶ, ἐλεεινός τε καὶ ἀθλιός ἐστιν; Bud. ibidem. Itidem pro Nonne, Annon, accipiunt in hoc loco Aristophanis Pluto, Ἤπου καὶ σὺ συκοφαντεῖν ὦν τοῖς γυναιξὶ ἥδιστα; Alioqui ἤπου οὐ dicitur pro Vtrum non, Annon, Nonne. cuius exemplum ibidem habes ex Antiphonte, præcedente ὅπου. Cui simile hoc Isocr. ὅπου δὲ τοῖς τῆς λόγῳ μόνῳ ψευδομένοις ἀποδεικνύοιμι, ἤπου τοῖς τῆς βίου πάσῃ ἐλαττουμένοις, οὐ φαύλοις εἶ φύσιν;

Ἠπύω, Sono: itè Clamo & Voco. Od. κ, v. 83, ἔνθ' πολλὰ πολλῆν Ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἔρεκάων ὑπακούει. id est μετὰ βοῆς προσφθέγγεται. VNDE Ἠπύτης, ου, ὁ, Vociferator, Clamator, Qui cum clamore verba sonat & pronũtiat. Homer. Iliad. η, Σὴ τὸ ὃν μέσσοισι μετῆρώεεν ἠπύτα κῆρυξ: Macedonicè pro ἠπύτης, id est φωνητὴς, κράκτης, βοητής: aliis μεγαλόφωνος. Quin & Ἤπυτος hinc denominatus præco quidam, & Ἤπυτον quoddã ὄρος in Thracia, ὡς φησὶ τὸ ὀνεῖ τὸν Πρωτέα ἠπυεν. Eust.

¶ Ἤρ, Ver, t.1, c.1072, e. Ἤρ, Diluculum, ib.h

Ἤρα, t.1, c.563, h. ‖ Ἤρα est etiam nomen: ac interdum quidem singul. numeri, accus. casus, pro ἀέρα, teste Hesychio: per syncopen procul dubio factum ex ἠέρα. Interdum verò plur. numeri, significans κεχαρισμένα, deriuatum ex ἐρῶ, & ἔκπαν habes τοῦ ε: vnde compositum ὀπήνεκα. Homer. Odyss. ω, v. 375, Λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐρ' ἡμῖν ἤρα φέρεται. Ibi enim Eustath. exponit, οὐδὲ μέλα χάριν ἡμῖν ἔχουσιν, οὐ κεχαρισμένοι εἰσὶν ἡμῖν, οἷα τὰ βασιλικὸν ἦθος φιλοῦντες ἀνοικτῶς. Itidem Iliad. ζ, Συμμῶ ἤρα φέρουσι exponit χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, vt & breuium scholiorũ autor, χαριζόμενοι τῇ ψυχῇ: in hoc loco, v. 131, οἵ τὸ πάροιθεν Θυμῷ ἤρα φέροντες ἀφιστάσ', οὐδὲ μάχονται. Vbi Eustath. in dubio relinquit sitne ἤρα hîc à poeta vocari πλεῖστα χάριν καὶ τὰ ἐρατὰ: idque vocabulum fieri ex nom. sing. ἦρ, significante χάριν. vel potius ex ἐρῶ quod est ὀπὶ θυμῷ, fieri ἤραιον, vt πρύπαιον à πρυπῶ, ξόανον à ξόω: ex cuius plurali ἤρατα esse ἤρα, per apocopen. vt πὰ θυμῷ ἤρα: hic sint quæ alibi θυμῆρη appellat voce composita. Eadem ferè tradit pag. 152. vbi etiam addit, Herodianum hoc ἤρα deriuare ex oxytono nominatiuo ἦρ significante ὀπήνεκα, Auxilium. quomodo & breuium scholiorum autor ὀπήνεκα accipit pro μετ' ὀπηκουείας χάριν, in hoc loco Iliadis α, v. 574, Τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν, Μητρὶ φίλῃ ὀπήνεκα φέρων λευκωλένῳ Ἥρῃ. Paulo post tamen ὀπήνεκα φέρειν liquidò constat poni pro κεχαρισμένος τοῦ φέρεσθαι, vbi nimirum Vulcanus dicit, Μητρὶ δ' ἐγὼ τοῦδε φήμι, καὶ αὐτὴ περ νοεούσῃ, Πατρὶ φίλῳ ὀπήνεκα φέρειν Διί, ὅφρα μὴ αὖτε Νεικείοιτο πατὴρ, σεῖο μὴ ἡμῖν δαῖτα τεσέξῃ. nam mox subiungit, Ἀλλά σὺ τόν γ' ἔπεσι κατθαπέεσσι μαλακοῖσιν, ἀνάπτε· ἐπεὶ τὸ ἵλαος ὀλύμπιος ἔσται ἡμῖν. Ita vt ὀπήνεκα φέρειν sit non solùm Auxilium & opẽ ferre, sed etiam lenibus animóque gratis verbis alloqui. quod poeta vocat ἔπεσι κατθαπέεσσι μαλακοῖσι. Itidémque ἤρα φέρειν accipere possumus & pro Gratum facere, Beneficis afficere, & pro Opem ferre, Auxiliari & Opitulari, in hoc oraculo Herculi reddito, Ἤρα γὰρ εἰθυπόποιοι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις. nisi coniunctim ἤρα esse velis πλὴν μετ' ὀπηκουείας χάριν, vt & schol. Homeri & Etymol. exp.

Ἥρα, ας, & IONICE Ἤρη, ης, ἡ, Iuno: & soror & coniunx Iouis: quam Plato in Cratylo sic nominatam existimat ὡς ἐραστὴ τινα. Allegoricè autem esse dicitur ὁ ἀὴρ, Aer: à quo & dicta isto nomine creditur, transpositis literis, & epitheto λευκωλένου ac χρυσοπέδιλον nominari obcandorem ac splendorem aeriæ constitutionis quum pura est. INDE Ἡραῖος, ου, ὁ, Iunonius. vt Ἡραῖος ναός, & Ἡραῖον πῖχος. Dicitur & Ἡραῖον, ου, τὸ, pro Ἡραῖον ἱερὸν, Iunonis templum: vt Ἀθηναῖον. apud Herodotum. Et τὰ Ἡραῖα, pro τὰ Ἡραῖα ἱερά, Iunonia sacra, & ἡ τῆ Ἥρα πελουσιῶν ἑορτή. Vbi nota Ἡραῖον & Ἡραῖα substantiuè & absolutè posita παροξυνόμενα, adiectiuè autem προπαροξυνόμενα. At Ἡραία dicitur quædam ἄκρα è regione Chalcidis, item vrbs Arcadiæ, teste Stephano: cuius ciues Ἡραιεῖς apud Xenophontem Hellen. 6: vt & apud Thucyd. Ἀρκάδων Ἡραιῆς, l. 5, pag. 187. Apud Plutarchũ verò Ἡραιεῖς, & apud Athenæum lib. 14, Ἡραῖος ὅρμος. At Ἡραῖον in Thracia dicitur τὸ Ἡραῖον πῖχος: cuius ciues Ἡραιοτιχῖται.

Ἡραίνω, Hesychio est λυμεῖν, Delirat, Nugatur.

Ἡρακλέης, & per CONTR. Ἡρακλῆς, Hercules: Iouis & Alcmenæ filius, antè dictus Ἀλκείδης, Alcides. Sic verò denominatus videtur quoniam ὀνόματος Ἡρας κλέος ἤρασε. multis enim eũ certaminibus ea exercuit: ex quibus victor semper discesserit, gloriam inde sibi peperit. vel ex oraculo, quod sic ei respondit, Ἡρακλῆ δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ὀβρυνομαίζει· Ἥρα γὰρ αὐθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις. iis enim qui vim patiebantur, & opem eius implorabant, auxiliũ ferre creditus est. Porro declinatur Ἡρακλῆς, Ἡρακλέους, Ἡρακλεῖ, Ἡρακλέα: apud poetas Ἡρακλέης, Ἡρακλῆος, Ἡρακλῆϊ, Ἡρακλῆα. At vocatiuus Ἡρακλεὲς & ὦ Ἡρακλῆς, interdum est opem Herculis implorantis, interdum admirantis, tam apud poetas quàm in prosa. Xenoph. dicit etiam, Ἡρακλεὲς τῆς ἀθροῤῥοδοξολογίας. Latini & Hercule dicunt, & Dii boni, Prò dii immortales, Papæ. Porro ab Ἡρακλῆς DERIV. Ἡρακλεῖος, Herculeus, Herculi peculiaris. vt Ἡρακλεῖον πᾶθος, Morbus Herculeus: quem Aretæus elephantiasin esse dicit, vtpote qua nullus alius morbus sit valentior & maior. Et Ἡρακλεία λουτρά, Herculea

lauacra, id est thermæ: apud Athenæum & Hesychium. A
Et Ἡρακλεῖος δεσμός, Herculeus nodus, apud eundem Athenæum & Oribas. in lib. De laqueis. Item Ἡρακλεῖον πάσσαλος, ab Hercule inuentum: quod alii vocant origanum Heracleoticum sylueſtre, quoniam est origano ſimile, teſte Plinio lib. 25, cap. 4. At Ἡρακλεῖος λίθος, Lapis Herculeus, dictus à quibusdam Magnes eſt, ab aliis vocatus σιδηρίτης, teſte eodem Plin. l. 36, c. 16. Quomodo Lucian. in Iconibus, circa principium dicit, ἀπόξει οὖν αὐτὴν ἐνέλη, ὥσπερ καὶ τὴν λίθος τὴν Ἡρακλείαν δρᾷ τὸν σίδηρον. Hesychius tamen negat Ἡρακλείαν λίθον & Μαγνῆτιν eſſe eandem: à Sophocle Λυδίαν λίθον nominari dicens, id eſt Lydium lapidem, quoniam Heracleæ, vrbe Lydiaca, reperiatur: vnde & Ἡρακλείαν λίθον vocari, Theophr. ſanè Heracleo & Lydio lapidi eandem vim tribuit, probandi videlicet auri: vnde indicem Ouidius appellat. πρὸς τὸ βασανίζειν (inquit in lib. περὶ λίθων) τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἀργυρον, ἡ καλουμένη λίθος Ἡρακλεία καὶ ἡ Λυδία. vt viciſim magneti quoq; βασανιστικὸν δύναμιν Eurip. aſcribit, dicens, τοῖς βροτῶν γνώμας σκοπῶν ὥστε Μαγνῆτις λίθος. Itaq; non abſurdum erit dicere Heracleon & Magnetem lapidem eundem eſſe, vel ſaltem eadem vi pollere, & attrahendi videlicet ferri & auri argentique probandi.

NEVTR. τὸ Ἡράκλειον, ſ. ἱερόν, Herculis fanum, Herculis templum, Herculea ædes. Athen. lib. 6, Τοῖς Ἀθηναῖοι εἰς τὸ Ἡράκλειον εἰσφοιζόμενοι. Et Xenoph. Hellen. 1, ἐν δὲ τῷ Ἡρακλείου καὶ τὰ ὅπλα ἔφασαν ἀφανῆ εἶναι, ὡς τῶ Ἡρακλέους εἰς τὴν μάχην ἐξορμωμένου. Apud medicos autem τὸ Ἡράκλειον herbæ nomen eſt ex panacis genere: de quo Theophr. Hiſt. plant. lib. 9, cap. 12, & Plin. lib. 25, cap. 4: lib. 26, cap. 14: lib. 20, cap. 17.

NEVTR. PLVR. τὰ Ἡράκλεια, ſ. ἱερά, Sacra Herculea, Sacra & feſtum in honorem Herculis. Plut. De deo Socr. Τοῖς δὲ δημοτικοῖς ὥσπερ τὰ Ἡράκλεια σκαπτικά. Sic apud Demoſthenẽ τὰ Ἡράκλεια θύειν. vt Ἡσαία.

FOEMIN. Ἡράκλεια, Heraclea, herbæ itidẽ genus eſt ſideritidis, apud Dioſcoridem lib. 4, cap. 33 & 35: qui & τὸ λιθόσπερμον à nonnullis Ἡράκλειαν nominari tradit libro 3, cap. 158. At Ἡράκλεια, dicta ſpina quædam alba πόλιος, vtilis conficiendis σκυπαλίοις καὶ βακτηρίαις, teſte Theophr. Hiſt. plantarum lib. 4, cap. 5: qui & Ἡρακλείας μόνωνος meminit Hiſt. plant. lib. 9, cap. 13. id eſt Herculei ſeu Heraclei papaueris. Alioqui Ἡράκλεια, vrbis etiam nomen eſt & inſulæ: cuius ciuis DICITVR Ἡρακλῆς, ET Ἡρακλεώτης, SIVE Ἡρακλεώτης, teſte Stephano: cuius fœmininũ Ἡρακλεῶτις. vt Ἡρακλεῶτις κεφάλη apud Theophr. Hiſt. plantarum lib. 2: quam lib. 4, idem Ἡρακλεωτικὴν κεφάλην appellat, Heracleoticam nucem: quæ fert τὸ Ἡρακλεωτικὸ κάρυα, ab aliis dicta Ποντικά. quoniam Heraclea Ponti oppidum eſt. Ab eadem vrbe dicti Ἡρακλεωτικοὶ καρκίνοι apud Ariſtot. Hiſt. animalium lib. 4. At Ἡρακλεωτικοὺς σκύφους nonnulli dictos exiſtimant χρησιμεύουσι δὲ πρὸς τὴν τραπέζας τοιούτους Ἡρακλέους τοῦ γένους, vt refert Athen. lib. 11. Denique ab Ἡρακλῆς eſt

PATRONYM. Ἡρακλείδης, Heraclides, Herculis filius. vt apud Homerum Iliad. β, Τλιπόλεμος αὖ Ἡρακλείδης, Tlepolemus Herculis filius. Sed & nepotes ac generaliter poſteri etiam Herculis, Ἡρακλεῖδαι nominantur, Herculeo de ſanguine creti, Ab Hercule ducentes genus. vt quũ Xenoph. apud Plutarch. initio vitæ Lycurgi dicit Lycurgum γεγονέναι κατ' ἐκεῖνον Ἡρακλείδας: ἐοικὼς βουλομένῳ ἐκείνοις καὶ σωφρονεῖν Ἡρακλέους, ἐνομίζετο Ἡρακλείδας, inquit Plutarch. qui & ἐκ νεωτάτης ἦν ἐν Σπάρτῃ βασιλεὺς dicit fuiſſe Ἡρακλείδας, genere Heraclidas, id eſt, ab Hercule genus ſeu ortum duxiſſe. Alioqui Ἡρακλείδης eſt etiam nomẽ proprium cùm aliorum tum Pōtici cuiusdam philoſophi & hiſtorici. Iones pro Ἡρακλείδης DICVNT Ἡρακλήϊδης. quod tamen ποιητικώτερον videtur, quum apud Herodotum inueniam Ἡρακλεῖδαι, l. 1, p. 4. Iidẽ poetæ pro Ἡράκλειος DICVNT Ἡρακλήϊος: & ἡ, ſeu βίη Ἡρακληείη periphraſticẽ pro Ἡρακλῆς. Hom. Iliad. β, Τὼς τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ. Et paulo pòſt, Ἀτρέος υἱὸν νοῦ τε βίης Ἡρακληείης. Sic Heſiod. Theog. τὸν κεῖνε βίῃ Ἡρακληείῃ. Rurſum Homer. Iliad. σ, v. 116, dicit βίη Ἡρακλῆος, pro Ἡρακλῆς, vt alibi ἡ Ὀδυσῆος & ἡ Τηλεμάχοιο pro Ὀδυσεὺς & Τηλέμαχος.

Ἡρακλειτίζω, Heraclitum ſequor, Heracliteæ ſectæ ſum, Cum Heraclito facio: apud Ariſtot. in Metaph. VNDE Ἡρακλειτιστής, οῦ, ὁ, Sectator Heracliti aut imitator, apud Diogenem Laert. pag. 347, Παυσανίας ὁ καλούμενος Ἡρακλειτιστής.

Ἡραγεών, Heſychio eſt βοηθῶν, χαριζόμενος, Opitulans, Gratificans, ὡσπερεὶ τὴν ἥρα significantẽ χαίειν & βοήθειαν. AT Ἡραγὸς, eidem eſt βασιλεύς, ἄρχων, φύλαξ, Rex, Præfectus, Cuſtos: Etymologo βασιλεὺς ἢ βοηθός, Rex vel Opitulator: ὡσπερεὶ πεὶ ἥρα, πεὶ μετ' ὀδυνεύειας χαίειν. Quomodo Paulus Silentiarius ἐν τῇ ὀνομαστικῇ τῆς αἰτίας συνφίας ad Iuſtinianum imper. dicit, Ἴλαθι δὲ μνήσεν μεγαθυμοτάτης ἥρανε χαίρης. Suid.

Ἡραίθεμον, t. 1, c. 449, a. & 1072, g

Ἡρακος, vide cum Ἡρακόν.

Ἡρακεα, t. 1, c. 564, c

Ἡραρχικὸς, οῦ, ὁ, A vere incipiens: ex Gaza De menſibus.

Ἡραίνος, menſis quidam apud Laconas, teſte Heſych.

Ἡρατέλεια, ας, ἡ, dicebatur olim ἡ συζυγία, Coniugium, teſte Poll. lib. 3, cap. 3, vbi agit περὶ γάμου καὶ περὶ περὶ αὐτὸν: forſitan quoniã τῇ Ἥρᾳ, veluti præſidi nuptiarum, ὁ τοῦ γάμου καὶ τῆς συζυγίας ἐπίλειω, vt & Romani τὰ πλεῖστα περὶ γαμικῶν εἰς τὴν Ἥρᾳ ἀνῆπον, teſte Plutarcho in Problemat. Rom. in cuius libri principio inter quinque deos quibus indigere οἰχομένῳ τῶν putantur, idem Ἥρᾳν πολεῖαν nominat.

Ἡρμαι, t. 1, c. 557, e. Ἡρμένος, ib.

Ἡρδιον, Suidæ περιφανὲς δρᾶμα σκεπτῶν: Rheda.

Ἡρέθιω, t. 1, c. 182, d. Ἡρέμα, t. 1, c. 1474, f

Ἡσεμαίζων ὀκαθήμενω, ex Eſdræ l. 2, pro Sedebam mœrens.

Ἡρεμαῖος, t. 1, c. 1451, c. Ἡρεμαιότερος, ib. d

Ἡρεμαίως, ib. Ἡρεμέστερος, ib. b

Ἡρεμεστέρως, ib. Ἡρεμέω, ib. d

Ἡρέμης, ib. c. Ἡρέμησις, t. 1, c. 1475, e

Ἡρεμία, t. 1, c. 1451, a

Ἡρεμίζω, & Ἡρεμίζομαι, t. 1, c. 1475, f

Ἥρεμος, t. 1, c. 1455, a

Ἡρεσίδες, Heſychio ſunt κόραι αἱ λουβὰ κεκαμίζουσι τῇ Ἥρᾳ. Sed forſan ſcribendum Ἡρεσίδες, aſpero ſpiritu.

Ἥρη, Ionicè pro Ἥρα, Iuno. Ἡρήμα, t. 1, c. 182, d

Ἦρι, per contractionem pro ἔαρι, Ver: item Vere, Verno tempore. Significat etiam Maué. vt apud Hom. Od. υ, Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, ἐπεὶ ἢ πῶιν ἑορτή.

Ἡρία, vide in Ἡλεκτρής.

Ἠρύγγιον, Eringium. vide infrà in Ηρύγγιον.

Ἠρυθρία, t. 1, c. 817, d. & 1073, a

Ἠρυθρίειον, Heſych. dici ait ἢ ἐρύγγιον πόαν.

Ἠρυθρὸς, t. 1, c. 827, d. & 1073, a

Ἠρυκέρων, t. 1, c. 1072, f

Ἠλεκτρὴς, Heſychio eſt τυμβωρύχος, Qui ſepulcra conficit. ὁ τῶν νεκρῶν ἐργαζόμενος. NAM Ἡρία, eodem teſte ſunt μνημεῖα, Monumenta, Sepulcra, Conditoria mortuorum. ET Ἡρῶς, eidem νεκρὸς, Defunctus.

Ἡρῶαλες, t. 1, c. 1072, f. Ἡρῶιμος, t. 1, c. 1073, a

Ἡρῴος, ex Herodoto pro Laneus. perperam pro ἠερίνεος.

Ἡρωολόγος, t. 1, c. 1071, g. Ἡρωός, ib.

Ἡρωϊκὸς, ib.

Ἡρῶον, ου, τὸ, Monumentum, Sepulcrum: Suidæ τὸ ἐν τῇ γῇ μνῆμα, alludenti ad etymon. Sunt enim qui dictum velint ὡσπερεὶ τὸ ὀλιγοχρόνιον τοῖς νεκροῖς χῶμα. ad differentiã itaque dici ἢ μὴ ἐν ὑψει ὠκοδομημένον. Sic ſanè in Epigramm. δυεδάκρυα κατ' χθονὸς ἡρία πύχων, Ὡς αὖ ἀπεθιμόνου κεῖθι δίμα κτερίσω. Et rurſum, Ἡρῶον ὀκ βώλου δι ψάδος ὀκτοπαίμιλω, Ὀφρά σε καὶ ἀθίμνον Δηοῖς σταχυοῦφος αὖλαξ Θέλγη δρόσεραῖη κείμενον ἐν καλάμῃ. Legitur & apud Hom. Il. ψ, v. 126. Suid. paroxytonon ἡῶιον, eſſe dicit ὡσεὶ: at ἤρωιον, proparoxytonon, nomen loci. Affertur & ἤρωιον pro lana. ſed perperam pro ἔρωιον.

Ἡρωπόλη, Aurora. In Epigramm. — οὐδὲ φαεινῆς Φέγγος ἰδεῖν ἐθέλω χρύσεον ἠρωπόλης. vbi tamen Suidas exponit ἡμέρας. Apud Heſych. verò reperio Ἡρωπόλω, expoſitũ ἡμέραν ἐξ ἡμέρας.

Ἡρωπάλπηξ, eidem H. eſt auis quædam ſpecies: forſan Φ manè aut vere buccinare videatur.

Ἡρῶριον, eidem Heſychio eſt ἱμάτιον ἠενὸν, Veſtis verna, Veſtimentum quo vere vtimur. forſan pro ἐαρίσριον. Item veſtis æſtiua dicitur θερίσριον, in qua θερίζομεν.

Ἥρκα, t. 1, c. 563, h

Ἡρκαίκαμ, Cauernæ in terra: κοιλώματα τῆς γῆς. Heſych.

Ἥρος, eidem H. eſt σωθήκη, ἐπικρέμεια, Pactum, Fœdus, Induciæ: qui paulo antè διαπόνος attulerat ἤρον pro εἰρήνιλω, Pacem. Alioqui ἤρος eſt etiam pro ἔαρος, genit. à nom. ἦρ. At ἤρος, plur. vide ſuprà.

Ἡροσαίθια, eidem H. eſt ἑορτὴ γυναικεία λαμπροτάτη, ἀγορμὴν ἐν Πελοποννήσῳ κλῆ τὸ ἔαρ: à vernis floribus dicta.

Ἡρπεωλόμος, t. 1, c. 543, f. Ἡρτυμόθος, t. 1, c. 575, c

Ἠρύγγιον, ου, τὸ, Eryngium: herba ex genere τῶν ἀκανθοφύλλων, teſte Theophraſto Hiſt. plantarum lib. 6, cap. 1, vbi πεῖλ γιον ſcriptum eſt: apud Heſychiũ verò etiam ἠρύγγιον. Dioſcor. quoque τῶν ἀκανθωδῶν eſſe dicit, qui ipſum latius deſcribit lib. 3, cap. 24. Sic Plin. lib. 22, cap. 7, Et clara in primis aculeataram eryngo eſt ſiue eryngion, contra ſerpentes & venenata omnia naſcens. Alio nomine μυρμήκαιναν dici aiunt: vtpote quod habeat folia aculeata & ſpinoſa ſimul ac δρωμαπίζοντα τῇ γενοσῇ, adhæc radicem quoque ὀδώδη καὶ αἰρωμαπίζουσαν. vt eã ob rem non immeritò vnguentis expetatur. Trium porro generum eſſe dicitur, marinum, montanum, & vulgare. quod vulgare, album eſſe ferunt, & à multitudine capitulorum horrentium ſpinis, Centumcapita vocari Latinis. Nicander λόυκαδα ἠρυγγὸν appellat, in Theriac. v. 848, ἠὲ σὺ πάϊς Λόυκαδος ἠρύγγα πεπάμοις αἰθεριδὸν ἀίζαν. Vbi nota ἠρυγγὸν ab eo appellari, non ἠρύγγιον vel ἠρύγγιν. itidémque v. 645, eiuſdem poematis, ἠρύγγοιο καὶ αἰλθιέντος ἀκάνθου Ῥίζαν. In quibus locis ſchol. quoque annotat ἠρυγγὸν eſſe λάχανον ἀκανθῶδες, & βοτανῶν φύλλα ἀκανθώδη ἔχοντων. Heſych. verò ἠρυγγιον eſſe dicit λεπτὸν καρφος ἀκανθῶδες, ὃ καὶ δλὶ τοῖς σωροῖς εἰωθασιν ὀπτιθέναι ἐν σίτῳ: forſitan vt mures & auiculæ ſpinoſis aculeatiſque foliis ipſius inde arceãtur. Rurſum ſchol. Nicandri, Nicandri ἠρυγγὸν & ἠρυγγιον Ariſtotelis idem eſſe cenſet: Ariſtotelis iuquam, de quo hæc ſcribit Hiſt. animalium l. 9, cap. 3, ἢν δ' αἰγῶν ὅταν τις μιᾷ λάβῃτο τὸ ἄκρον ἐν ἠρύγγῳ, (ἔστι δὲ ἡ θρίξ) αἱ ἄλλαι ἕτεραι ὡς ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἀκολουθοῦσι, καὶ βλέπουσιν εἰς ὀκεανίλω. Sed fallitur. non enim herbam ibi ab Ariſtotele intelligi, ſed villum quendam caprarum, ſatis clarè indicant verba illa, ὅταν τις μιᾷ λάβῃτο τὸ ἄκρον τῶν ἠρύγγου: & hæc, ἔστι δὲ ἡ θρίξ. Vnde & Plin. l. 8, cap. 50, Dependet omnium mento villus, quem aruncum vocant. hoc ſiquis apprehenſam ex grege vnam trahat, cæteræ ſtupentes ſpectant: lib. 28, cap. 13, ſcribens rabiem hircorum, ſi mulceatur barba, mitigari: eadem præciſa, non abire eos in alienum gregem. vt ἠρύγγος ſit quas Martialis vocat barbas incanáque menta Hirci Cinyphii: veteres Latini Spirillum, autore Paulo & Feſto. Veruntamen & Plinius in priore loco verbis citatis ſubiungit, Id etiam euenire quum quãdam herbam aliqua ex eis momorderit. Cui opinioni aſtipulatur & Plutarch. ſic ſcribens Sympoſ. lib. 7, probl. 1, τὸ ἠρυγγιον μιᾷς αἰγὸς εἰς τὸ στόμα λαβούσης, ἅπαν ἐφίπεται τὸ αἰπόλιον. Et in lib. De ſera numinis vindicta, pag. 991, αἰγὸς ἢ ἠρυγγίου λαβούσης εἰς τὸ στόμα, ὅλον ἐφίπεται τὸ αἰπόλιον, ἀχρὶς αὖ ἀφέλη περιελθὼν ὁ αἰπόλος. Vbi nota quod in Sympoſ. vocauit ἠρυγγιον, appellaſſe ἠρυγγίτιλω. cuius mentio fit apud Suidam quoque in manuſcripto cod. Dicitur enim ibi ἠρυγγίτης eſſe εἶδος βοτάνης: omiſſis duabus his vocibus quæ in excuſis exemplaribus habentur, ὀρτυγὸς ἢ. Non itaque mirum Nicandri quoque ſcholiaſtem putaſſe Nicandri ἠρύγγῳ hanc vim ineſſe: ſed eam cum Ariſtotelico ἠρύγγῳ confundere non debuit.

Ἠρυγγίτης, Ἠρυγγος, & Ηρυγκίον, vide in præcedente Ηρύγγιον.

Ἠρύγῳ, Mugio. Vnde ἠρύγων, Heſychio μυκώδρος.

Ἠρυθροδανιῶν ὑδρὸς, t. 1, c. 1151, b

Ἠρύκαλον, Sophron per diminutionẽ vocauit ἢ Ἠρακλέα, teſte Heſychio, qui & Ἤρυλλον tradit ὑποκορισμῶς nominari eundem Herculem, vt & Suid.

Ἥρω, pro Ἥρωα, Heroem: apud poetas plerunq;, Apollon. Arg. l. 2, κάλλιπον ἥρω Ἡρακλέϊον. At Ἥρω, poſitum pro ἥρωϊ, Heroi. Ambo à nom. ἡ ὡς.

Ἡρώϊνον, t. 1, c. 1476, g. Ἡρωελεγεῖον, ib. f

A Ἡρωΐσιοι, Heſych. affert pro μεθύσιοι.

Ἡρωϊκὸς, t. 1, c. 1476, d. Ἡρωϊνη, ib. g

Ἡρωὶς, ib. h. Ἡρωϊκὰ, t. 1, c. 1477, a

Ἡρώνη, t. 1, c. 1476, h. Ἡρῶον, ib. f

Ἡρῶος, ib. e. Ἡρῶος, ib.

Ἡρώπιες, Heſych. exp. σκώπιες, Irridet & ſubſannat.

Ἥρως, t. 1, c. 1475, g. AT Ἡρῶς, Heſych. exp. δυνατοὺς, ἰσχυροὺς, γθυναίκας, σεμνοὺς: item ποικίλους, addens, dici δλὶ τῶν μεμαστιγωμένων.

Ἡρῶσα, t. 1, c. 1477, a

B ¶ Ἦς, Eras: ab εἰμί. Ariſtoph. Nub. ἰωὶκ' ἦς. ¶ Doricè etiam pro ἰῶ ponitur, vt ἦμες pro ἦμεν. Theocr. Pharm. — αὐτὰ ᾧ λοιπὰ, Ὁ τί 'ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. Et mox, Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν. Ἧς autem, eſt Sis: ab eodem themate. At ἦς, Mittas, ab ἵημι ſeu ἐῶ, in eodem modo, tempore præſ. Ἧς verò, Cuius: item Suæ, pronom. fœm. gen. ex maſcul. ὅς.

Ἤσας, t. 1, c. 1448, b

Ἤσθα, Æolica paragoge pro ἦς, Eras: Atticis etiam vſitatũ. Ariſtoph. Pluto, Οὐκοῦν μετὰ τοῦτ' ἦς ἄθλιος. Apud Plut. in Themiſt. ἐμοῦ μὴ ἠθροῦρῆς σὺ οὐκ αὖ ἤσθα, Tu non extitiſtes. ſeu Tu non fores, Tu non eſſes.

Ἡσθήμαι, t. 1, c. 229, a. Ἡσθηθείς, t. 1, c. 1382, f

Ἡσθῆμαι, t. 1, c. 229, a

Ἥσι, Sit: poetica paragoge pro ἦ. Heſiod. πάντ' ἔπειτα καὶ ἔστιν ἥσιν ἀμείνω. At ἥσι, Mittat, pro ἦ, ab ἵημι ſeu ἐῶ. Item Ionicè pro αἷς, Quibus, vel Suis: ex maſc. ὅς.

Ἠσὶ, & Ἠσὶν, Attica apharesi pro φησὶ, Ait, ab φημί.

Ἡσὶς, t. 1, c. 1435, c. Ἡσμαι, t. 1, c. 115, f

Ἡσῦχος, t. 1, c. 1502, d. Ἡσται, t. 1, c. 1478, h

Ἡσυχαμαι, ib. a. Ἡσυχάω, ib. h

Ἡσυχα, aduerbialiter poſitum, t. 1, c. 1477, b.

Ἡσυχνα, t. 1, c. 1478, a

Ἥσσων, Minor, &c. t. 1, c. 1477, a. Ἥσσων, Inferior, &c, ib. c.

Ἥσσων, cum genit. rei, &c. ib. c.

Ἡσσῶω, pro ἡττῶω, Erant: ab εἰμί. Ariſtoph. Equit. εἰ μὴ ἠθροῦ ἦσθ' ἐν τῇ πόλει μέρας, οὐκ αὖ ἦσθ' σκεῦη δύο χρυσίμω, Non eſſent, Non forent. Sic Heſiod. in Scuto Hercul. καστηνῆ τω γε μὴ ἦσσῶν, Erant. pleonaſmo τῶ σ pro ἦσσῶν. At ἡσσῶω, Sciebant pro ἠδεῖτῶω, de quo fuſius in Anomalis.

B Ariſtoph. Τὼ δ' οὐκ ἀρ' ἦσσῶω οὐδὲν ἄλλο πλὴν δακεῖν.

Ἥστινος, t. 2, c. 1503, d. At ἡστινοῦν, Cuiuſcunque, Cuiuſlibet: ab ὁστινοῦν.

Ἡσυς, t. 1, c. 1435, d. Ἡσυχα, t. 1, c. 1479, e

Ἡσυχάζω, ib. f. Ἡσυχάσω, ib. h

Ἡσυχαστὴς, ib. c. Ἡσυχάστερα, ib. d

Ἡσυχαστρος, ib. c. Ἡσυχῆ, ib.

Ἡσυχία, Quies, &c. t. 1, c. 1480, g. Ἡσυχία, Otium, &c. ibid. h. Ἡσυχία, Silentium, &c. c. 1481, a. Ἡσυχία, Solitudo, &c. ib. b.

F Ἡσυχος, t. 1, c. 1480, a. Ἡσυχος, t. 1, c. 1479, b

Ἡσύχως, ib. e

¶ Ἡτε, t. 2, c. 1502, f. Ἡτε, t. 1, c. 1418, g

Ἡτεριο ἢ dicunt poetæ, vacante particula τε. i. Profectò, Vtique, Nimirum, Scilicet, Nempe. Homerus Iliad. e, verſu 201, Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην. ἦτ' αὖ πολὺ κέρδιον ἦεν. Et v. 350, Εἰ δὲ σὺ γ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι, ἦτε σ' οἴω Ἕκτορι σῷ πόλεμόν γε.

Ἡτεκα, t. 1, c. 1289, e

Ἡτησω, Petiſti: aor. 1 med. à them. act. αἰτέω.

Ἠτι, t. 1, c. 1419, a. Pro Nunquid affertur ex Ariſtoph.

Ἤτ' που, Profectò. Ex Ariſtoph. habes ſuprà in Ἤτοι.

Ἡτρῶριον, eſt πέπλιον ὅμοιον & ὁ κέρκωψ. Heſych.

Ἡτζιοιν, idem affert pro αἰσθάνεται, ὀδυρομίζεται.

Ἤτοι, t. 2, c. 1503, d. Ἤτε, ib. a, d

Ἤτε αὖ, ib. h. Ἤτε ουῦν, t. 2, c. 1504, a

Ἤτοι, Aut, &c. t. 1, c. 1419, f. Ἤτοι, pro μὲν, &c. ib. Ἤτοι, Videlicet, &c. c. 1410, a.

Ἤτορ, t. 1, c. 619, d. Ἡτείδιον, vide in Ἤτορον.

Ἡτειον, ου, τὸ, Stamen. Suid. enim ἡτεια exponit τίμονας, in hoc loco ex Epigr. τὸν τε φοίνικεον Ἀτρακτον, ᾗ τε ἄτεια κρινοειδέα κερκίδα, pro quo in iiſdem Epigr. Antipater dicit, Κερκίδα ἀκρίτοις ἀ δνέκρινε μίτοις: appellãs μίτους quæ ille alter ἄτεια, Doricè pro ἡτεια. Ipſum etiam textum & ὑφασμα nominatur ἤτειον. Plato in Phædro, ἀλλ' ὦ δαιμόνιε ἴδε καὶ σὺ εἰ ἐρᾷ καὶ σοὶ φαίνεται δι' ἐκείνου τὸ

ἥπειρον ὡς καὶ ἐμοί, nonne pannosi & lacera veste videantur vt ego, Bud.interpr.Itidem Galen.accipit, quum ἐξὶ πεπαρμένον apud Hippocr.esse dicit τὸ δὲ ἠπειρῶ ἠθμῶδον, percolarum & transmissum per pannum. quanquam peculiariter τὸ λεπτὸν ὕφασμα hoc nomine appellari velint, vt Suidas quoque esse tradit ἐιδυμα ὑμῶν ἀδές, indumentum membranæ instar subtile: apud quem & καὶ τοῦ δρακοντοειδοῦς σημείου τοῦ ἐν πολέμῳ, hic legitur locus, μετωείζων τὸ ποικίλον ἤπειρον, πάσας ἑλίσσει ἕωπάς. solent enim signa militaria seu vexilla è tenuissimo subtilissimóque filo cõfieri, byssino aut serico. Ἤπειρον Schol. Nicandri dici tradit etiã τὸ ἧπαρ, Hepar, lecur: in exemplum afferens hoc hemistichium, ἠπείρου ἱππείοιο. ‖ Ἤπειρον, in manuscr. Suidæ cod. exponitur etiam ἄδρωτον, Inunleratum: pro quo in excusis exempl. habetur ἠπείρου, ad differentiam prioris ἤπειρον proparoxytonos scripti.

B

Ἤπαρ, Suidæ & scholiastæ Nicandri est τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος, pars vmbilico subiecta. vt Poll. quoque libro 2 ἤπαρ & ὑπογάστριον vocari scribit τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν παῦ ἄχει ἤτοι ὑπὸ αἰδοῖα τοῦ χόστου, omne illud quod sub vmbilico est vsque ad pilos qui supra pudẽda sunt. vt idẽ sit quod ἐφεδρῶνον, rectius itaq; à Marcello redditur Imus venter, quãm ab Hermolao Pubes, quæ est ἥβη. Xen. De re equ. πολλοὶ τὸ ἧπαρ καὶ τὰ αἰδοῖα. καὶ τὰ κύκλῳ. Metaphor. Aristoph. τὸ γὰρ ἧπαρ τῆς χώρας ἐλακτοῦν. quod interpretari queas Ventrem oliæ, in qua nimirum expositus erat puer. At Nicander in Ther. v. 595, Καὶ χλοεροῦ νεφθήτος ἀπαὶ μέσου ἤπατος ὀλίζας, pro ὀπτεμένου, medullam, vt Schol. exponit, addens etiam τὴν ὀμφαλὸν, τὸ γονάτιον. Vmbilicum, Geniculum. Suid. ἧπαρ esse dicit etiam τὸ κάλυμμα τῆς μήτρας, quod ἑλύτρον appellant, Integumentum & inuolucrum matricis. VNDE Ἠπαῖα, ET Ἠπειῶα dicuntur quæ ad τὸ ἧπαρ pertinent, seu de eo sunt. Luc. in Lexiph. παμπόλλ' ἀστὸ δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια, καὶ σκελίδες, καὶ ἠπειῶα, καὶ ὠκάδος ὠὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔνεπερον. qualis apud Athenæum est μήτρας πόμας. SED ET Ἠπείδια πιμάχη comici dicunt ἀπὸ τοῦ ἤπατος, teste Poll. l. 2. Sunt qui hæc velint esse Sumen seu Abdomen.

Ἤπια, τ.1, c.1478, h. Ἠπιάομαι, ib, a
Ἠπιάω, ib. h. Ἤπιμα, ib. f
Ἤπιον, adverb. τ.1, c.1477, b. Ἤπιον, ib. a
Ἤπω, Sit, pro ἔέπω, ex ἔω. Plato l. 2 De rep. ἀλλ' ἤπω ἀμεπάστατος μέχρι τοῦ ἄπου. Refertur ad εἰμί.
Ἡύ, Ionica & poetica dialysi pro εὖ, Bene. Hesych. exponit ἀγαθὸν, ἰσχυρὸν, Bonum, Validum, Robustum. qui addit, poni etiam ὅτι τὸ ὡς, vt ἠὺτε infrà.

A

Ἡϋγένειος, τ.1, c. 844, h. Ἡέκαμος, τ.2, c.3:8, f
Ἡύς, τ.1, c.1297, e
Ἠὺτε, Ionica & poetica dialysi pro εὖτε, Vt, Sicut, Velut: ὡς, ὅτε, καὶ ὅτε. Hom. Il. σ. μελαίνετο ἠὺτε πίσσα Φαίνετ'. Et Od. ξ. χίον ἠὺτε πάχη.
¶ Ἥφαιστος, ου, ὁ, Vulcanus: filius Iouis & Iunonis, fabrorum metallicorum Deus, & inuentor τῆς χαλκευτικῆς. quamobrem & Mulciber Latinis dictus est à mulcendo ferro. INDE Ἡφαιστόπυρος, A Vulcano elaboratus. vt Ἡφαιστόπυρον ὅπλον, apud Eurip. ET Ἡφαιστότευκτον δίπας, apud Athen. lib. 11, Poculum à Vulcano confectũ. est enim Homero teste κλυτοτέχνης. Ab eo DICITVR Ἡφαίστειος, ου, ὁ, Vulcanius. vt Ἡφαίστειος δεσμὸς, ἀῤῥήκτοις, ἀλύσεις, ἐμβὲ γ' ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. NEVTRVM PLVR. Ἡφαίστεια, τὰ, s. i. ἱερὰ, Vulcania sacra, seu Vulcanalia: festum in honorem Vulcani. SINGVL. τὸ Ἡφαίστειον, s. ἱερὸν, Vulcania ædes, Templum seu fanum Vulcani. ‖ Rursum Ἥφαιστος dicitur pro φλὸξ Ἡφαίστου & πῦρ. id est Ignis, Flamma. vt Odysseæ β, Σπλάγχα δ' ἄρ' ἐμπίραντες ὑπαΐσσεν Ἡφαίστοιο. Sic Ἥφαιστος vrbe aliquam vel partem eius absumere dicitur, apud poetas. Eodémque modo Ἄρης pro bello.

B

C

Ἡφαισμὸς, ου, ὁ, Suidæ est ἀφρός. pro quo suprà ἀφρυσμὸς siue ἀφαισμός.
¶ Ἤχα, ab ἄγω, Frango, τ.1, c.93, c
Ἡχαίω, Suidæ πλανῶμαι, Mendico, Mendicus sum.

D

Ἠχεῖος, τ.1, c.1486, b. Ἠχέτης, τ.1, c.1482, g
Ἠχητὴς, ib. Ἠχέω, ib, e
Ἠχὴ, τ.1, c.1481, f. Ἠχήεις, τ.1, c.1482, e
Ἠχῶνες, Hesychio κενοὶ, πλανῶμενοι, Inanes, Mendici: forsan pro ἀεχῶνες, qui sunt οἱ μηδὲν ἔχοντες.
Ἠχητὴς, τ.1, c.1482, f. Ἠχθετο, τ.1, c.616, h
Ἤχμη, τ.2, c.1510, a. Ἠχθὴ, ib.
Ἠχθὴς, τ.1, c.1481, c. Ἠχὲς, ib. b
Ἠχὼ, τ.1, c.1486, e. Ἠχώδης, τ.1, c.1481, f

E

¶ Ἠῶα, dicitur ἐξωνικῶς ἡ κέδρος, vt tradit Hesych.
Ἠῶθεν, τ.2, c.628, f. Ἠῶθι, ib.
Ἠωκοίτων, Hesychius exponit ὀβριγῶν ὕπνων, Matutinorum somnorum.
Ἠὼν, pro ἠῶιον, Littus. interdum & Ripa. in Epigr.
Ἠῶς, τ.1, c.628, e. Ἠὼς, ib. a. & d

ἢ ἄζονα. Poll. l. 1, de currus partibus loquens, θαῤῥοῦς nominari ait τὰ ἐγγύνια οἱ συμπλέκοντες αἱ πλάγιαι πλοῦραι, & ἡ ὑφ' ἡνίας τὰ ἐκατέρωθεν πλοῦρα.

Θαλεῖον, τ.1, c.1488, b. Θαλέω, ib.
Θάλημα, ib. c. Θᾶκοι, ib. b
Θᾶκος, τ.1, c.1487, c. Θαλάμαι, τ.1, c.1499, a
Θαλαμαῖ, ib. Θαλάμαξ, τ.1, c.1498, d
Θαλάμβυμα, ib. Θαλαμιβόμαι, ib. c
Θαλαμβύπεια, ib. d. Θαλάμη, ib. g
Θαλαμηδὸς, ib. b. Θαλαμηΐα, ib. c
Θαλαμηπόλος, ib. a. Θαλαμία, ib. f
Θαλαμὶς, ib. Θαλαμίαι, ib.
Θαλαμίδιον, ib. g. Θαλαμὴν, Ionicè pro θαλαμία.
Θαλάμος, τ.1, c.1498, d. Θαλαμίτης, ib.
Θαλαμοπιὸς, ib. a. Θάλαμος, τ.1, c.1497, e
Θάλασσα, Mare, τ.1, c.1488, e. Θάλασσα, Marina aqua, ib. f. Θάλασσα, Aquæductus, &c. c.1489, a
Θαλασσᾶς, τ.1, c.1490, e. Θαλασσεύω, ib. f
Θαλασσία, ib. b
Θαλασσίδιος, Marinus vel Maritimus. affertur enim θαλασσιδίων χώρων pro Maritimarum terrarum. Dicitur & ὅτι θαλασσίδιος.

A

Θαλάσσιος, τ.1, c.1489, d. & 1490, a
Θαλασσίτης, τ.1, c.1490, b. Θαλασσοειδὴς, τ.1, c.1489, c
Θαλασσοκοπέω, ib. d. Θαλασσοκρατέω, ib.
Θαλασσοκράτωρ, ib. e
Θαλασσομελι, τος, τὸ, Thalassomeli: potionis genus ex duabus marinæ partibus ad singulas mellis additis & vase conditis, teste Dioscoride lib. 5, cap. 20. vbi etiam dixerat σκεβάζεσθαι ὁν μέλιτος καὶ ὕδατος ὀμβείου καὶ θαλάσσης, ἴσων δυοῖν θέντων καὶ ἡλιαζέντων ἐν ἀγγείῳ πεπισσωμένῳ ἐν τοῖς ὑπὸ κυνὸς καύμασιν. Sic Plin. lib. 31, cap. 6, Inueteratum quod vocatur thalassomeli, æquis portionibus maris, mellis, imbris.

B

Θαλασσοπαγκτὴς, τ.1, c.1489, e, & t.3, c.338, b
Θαλασσοπορεύω, τ.1, c.1489, e. Θαλασσόπορος, ib.
Θαλασσουργέω, ib. f. Θαλασσουργὸς, ib.
Θαλασσοῦσθαι, τ.1, c.1490, e. Θαλασσοῦσθαι, ib.
Θαλάσσια, τ.1, c.1488, c. Θαλασσιβύω, τ.1, c.1490, f
Θαλάσσιος, ib. a. Θαλασσιοειδὴς, τ.1, c.1489, c
Θαλασσοκοπέω, ib. d. Θαλασσοκρατέω, ib.
Θαλασσοκράτωρ, Atticè pro θαλασσοκράτωρ, Qui mari imperat, seu Maris dominus, Mari potitus, Maris imperium tenens. Xenoph. Hellenic. 1, de Lysandro, ἔλεγε τοῦ Καλλικρατίδα ὅτι θαλασσοκράτωρ εἴη, ἐπειδὴ τὰς ναῦς, καὶ ναυμαχίας νενικηκώς.

C

Θαλασσοπορεῖν, ἰτ idem pro θαλασσοποιεῖν, τ.1, c.1489, c
Θαλασσόπορος, ib. Θαλασσεργέω, ib. f
Θαλασσουργὸς, ib. Θαλασσοῦω, τ.1, c.1490, e
Θαλάσσωσις, ib. Θάλεια, τ.1, c.1493, h
Θαλέθω, τ.1, c.1495, b
Θάλεω, τ.1, c.1493, c. & 1494, c
Θάλειος, τ.1, c.1494, a. At θαλεῖον, Hesychio est καὶ θαλῆν, Purum.
Θαλεροποιὸς, τ.1, c.1491, h. & 1494, a
Θαλερὸς, τ.1, c.1491, g
Θαλέω, ibid. c. At Θάλεω, est genitiuus Ionicus ex Θαλῆς, pro Θαλοῦ, Thaletis, vt Πηλεϊάδεω pro Πηλειάδου. Extat apud Plutarchum in Solone: apud Diog. Laert. etiam Θάλητος pro eodem, qui & vitã huius philosophi describit.

D

Θαλέων, Hesych. affert pro τοῦ τοῦς τὸ θάλλειν ἐπιτηδείων, οἷον θάλλειν ποιούντων πηγῶν ἡδέων. ambiguum an à θαλὴς, an à θάλεος.
Θαλία, τ.1, c.1493, b. & 1494, c. Θαλιάζω, τ.1, c.1494, h
Θαλίη, Ionicè pro θαλία: Hesychio est εὐφροσύνη, εὐδαιμονία, ἀθυμία, ἀκεμή.
Θάλικτρον, Thalictrum: herba de qua Dioscorides lib. 4, cap. 98. Apud Galenum Simplic. medicament. lib. 6, reperio Θαλίκτρον, vt apud Paulum Ægin. quoque lib. 7, & Plinium lib. 27, cap. 13, thalictrum: apud Ortbaf. vtranque scripturam.

E

Θαλοποιοὶ, Hesychio sunt οἱ τὰ σκυτοῦνδρα κιβώτια καὶ τοὺς δερματίνους ῥίπτοντες ἐρραῖ ὀμβροι, qui arculas corio obductas conficiunt & coriaceos riscos, vt Terent. etiã appellat.
Θαλλέω, τ.1, c.1491, c. Θαλλία, τ.1, c.1493, b

A

Θαλλὶς, Hesychio est μάραπτρος μακρὸς, Marsupium oblongum. apud quem legitur & Θάλλικα, σάκκος εἶδος.
Θαλλὸς, τ.1, c.1491, e. Θαλλοφαγέω, ib. f. g
Θαλλοφορέω, τ.1, c.1493, a. Θαλλοφόρος, ib.
Θάλλω, τ.1, c.1490, h. Θάλος, τὸ, τ.1, c.1493, e
Θαλὸς, ib. f
Θαλοῦσθαι, In fuliginem euaporare, vt thus & alia odoramenta quædam. Ita v. lex. Sed perperam forsan pro αἰθαλοῦσθαι.
Θαλπεῖω, τ.1, c.1497, d. Θαλπιάω, ib. c

B

Θάλπος, τ.1, c.1496, f. Θαλπνὸς, ib. e
Θάλπομαι, ib. a. Θάλπος, ib. d
Θαλπτηρεφὴς, ib. e. Θαλπήνεια, ib. d
Θαλπήνεος, ib. Θάλπω, τ.1, c.1495, g
Θαλπωρὴ, τ.1, c.1496, f. Θαλυκρεόντας, τ.1, c.1497, e
Θαλυκρὸς, ib. d. Θαλυῶω, ib.
Θαλύομαι, ibid.
Θαλύσια, τ.1, c.1495, e. item τ.2, c.326, f. ob.
Θαλύσιος, τ.1, c.1495, g. Θαλύψαι, τ.1, c.1497, d
Θαλύω, ib. Θάλψις, τ.1, c.1496, c

C

Θαμὰ, τ.1, c.1499, b
Θαμὰ ἔρχει; Hesychio est οὐχ ἡσυχάζει, Non quiescit.
Θαμβαλέος, τ.1, c.1552, g. Θαμβέω, ib. h
Θαμβέομαι, τ.1, c.1553, b. Θάμβος, τ.1, c.1552, c
Θαμβὸς, ib. f. Θαμέες, τ.1, c.1499, e
Θαμειὸς, ib. d. Θαμνὴς, ib. b
Θαμίζω, ib. e. Θαμνὰ, ib.
Θαμνὸς, ib. d. Θαμνὰς, ib. e.
Θάμυξ, Hesychio est ἀλώπηξ, Vulpes.
Θαμνίον, τ.1, c.1500, b. Θαμνίσκιον, ib.

D

Θαμνίσκος, ib. Θαμνοειδὴς, ib. a
Θάμνος, τ.1, c.1499, f. Θαμνώδης, τ.1, c.1500, a
Θάμωες, Hesychio est πανήγυρις, συόδος, ἢ πυκνότης τινῶν, Solennis cœtus, Concilium, Conferta multitudo & frequentia hominum. VNDE Θαμωείω, eidem est ἀθροίζω, συωάγω, Congregat, Cogit in vnũ. Idem ὁδὸς θαμύωες dici scribit τὰς λεωφόρους, Vias regias, vtpote quæ hominum commeantium vltrò citróque multitudine semper sint frequentes. Alioqui Θάμωες est etiam nomen proprium: à quo prouerb. Θάμωες μαίνῃ apud eundem Hesych. & Suid. ὅτι τοῦ κῦ συώεσι τοῦ ἀλογόν τι προσπίπτοντος.

E

Θαυάσιμος, τ.1, c.1569, b. Θαυαπάω, τ.1, c.1568, f
Θαυαπροφεία, τ.1, c.1566, e. Θαυαπηφόρος, ib. d
Θαυαπάω, τ.1, c.1568, f. Θαυαλικὰς, ib. e
Θαυαπύεις, ib. Θαύαπος, τ.1, c.1565, e
Θαυαπύσια, τ.1, c.1569, a. Θαυαπόω, τ.1, c.1568, g
Θαυαπώδης, ib. d. Θαυάπωσις, τ.1, c.1569, a
Θαῦξαι, Hesychio est μεθύσαι.
Θάπαν, idem exponit φόβον, Metum.

F

Θάπος, τ.1, c.1552, b
Θαπτέον, Sepeliendum, Inhumandũ. Soph. Aiace, Τόνδ' οὐκ ἐν θαπτέον, hic sepeliendus non est.
Θάπτω, τ.1, c.1500, b. & t.3, c.1540, a
Θάρανδρος, Tharandrus: esse dicitur animal quoddam: illud procul dubio quod Aristoteli & Plinio est Tarandus.
Θαργηλίαι, ας, ἡ, s. ἑορτὴ, ET Θαργήλια, τὰ, s. ἱερὰ, Festum & sacra in honorem Apollinis & Dianæ: à quibus mensis in quo celebrabantur & agitabantur, DICTVS Θαργηλιὼν, sacer & ipse iisdem diis. Archiloch. κοῦ ἄγλα τὰ θαργήλια. Solebãt porro in hisce θαργηλίοις τὰς ἀπαρχὰς τῶν φαινομένων ποιεῖσθαι καὶ σεσυκομίζειν: & in olla quadam coquere semina: quam τὸ ἱερὸν ἐφήμερον αὐάπλεων χύτραν nominabant Θάργηλον, θαῤῥήνλον appellantes etiã ἡ ἱκετηρία quæ tunc fiebat, vt Hesychius tradit. Suidas quoque θαργήλια dicit fuisse festum Apollinis & Dianæ: in eóque fuisse solitum coqui χύτρον ἱερὸν ἐφήμερον, μεστὸν καρπωμάτων, seu fuisse solitas coqui in eo ἀπαρχὰς τῶν θεῶν τῶν πεφυκότων καρπῶν. Quomodo & Crates Ἀθηναῖος ὀλιγόλεκτον libro 2, θάργηλον ἄρτον vocari scribit τὸν ὁν τῆς συγκομιδῆς τρόπον γινόμενον: quem θάργηλον à nonnullis vocari θαλύσιον, annotauit Athen. ibidem. Verùm & Etymolog. θαργήλια siue θαργηλίων esse dicit festum quoddam Athenis, denominatum ἀπὸ τοῦ θαργηλίων, quæ esse dicit πόπανα τοῖς ἀπὸ γῆς καρποῖς: agitari autem mense Θαργη-

G

H

Θ

Θ

Nota octauæ apud Græcos literæ, quã Θῆτα appellant, si grammaticis credimus, ἀπὸ τοῦ θανάτου τὸ σημεῖον τοῦτο μιμεῖται, vtpote quæ sit κακοποιὸς, & τῆς κῦ μέσον μακρᾶς axem mundi repræsentet. Latini quoque eam theta appellant, non tamen vnica ipsi etiam figura eã scribentes, sed duabus, th. quoniam sonum habet τῶ τ, addita dũtaxat aspiratione. vnde sæpe ipsum τ per synalœphen in eam vertitur. veluti quum πανθ' ὁρᾷ dicitur pro παῦπα ὁρᾷ: & καθαιρέομαι pro καταιρέομαι. Vicissim Iones hanc cum illa commutant, dicentes πάντ' ὁρᾷ pro πανθ' ὁρᾷ, & ἐνθαῦτα pro οἰ τῶθα, & ἐνθεῦτον pro ἐντεῦθεν, & αὖτις pro αὖθις. Æoles δ quoque in eã vertunt, quoniã videlicet & πῶ τ & πῶ θ cognata est. ὑθὲν enim dicunt pro ὐδὲν, & θάτος pro δάτος, teste Eustathio. qui & in derivationibus δ transire in θ annotat. veluti quum ex μόδω fit πεσμηθὸς & πεσμηδὸς. Idem gramm. σ quoque in eam verti scribit. μνηθμὸς enim dici pro μνησμὸς, à μνήω, & κνηθμὸς pro κνησμὸς, & similia. Rursum ipsum θ in φ vertitur. Nã φλᾶν pro θλᾶν, & φλίβειν pro θλίβειν dicitur, eodem Eust. teste. Eodem autore interdum pleonastica est: idque vel in principio vocis ab aspirata vocali incipientis, vt θαμὰ pro ἅμα: vel in medio, πεσθαχοῦσα ἐνδείξει, quemadmodum quum poetæ πεχθεῖν dicunt pro πεῖχεν. ‖ In iudiciis quoque hac nota vtebantur. qui enim morti adiudicabant reum, calculo suo inscribebant Θ, indicantes eum esse θανατῶντα. Vnde satyrographus, Et poris es nigrum vitio præfigere thera. Et Martial. libro 7, ad Castricum, hoc ipsum theta appellat mortiferum signum, & lethalem iuguli notam. Apud Latinos verò condemnandi nota erat C litera: absoluendi, A: amphãdi signum, N L, dabant, quod significabat Non liquere. ‖ Denique Θ seu θ est numeralis nota, significãs videlicet nouem. ima autem sui parte sinistra præfixum acuti accentus apice, nouies mille denotat, hoc modo, ͵Θ, ͵θ, ͵θ.

Θαάσσω, τ.1, c.1487, a. Θάεω, τ.1, c.1510, b
Θάημα, ib. Θαηπὸς, ib. c
Θαῦβεῖ, Hesychius affert pro ἐλαύνει, Impellit, Agitat.
Θαμιὸς, eidem est οἰκία, σπόρος, φυτία.
Θαῦρος, ὗ, ὁ, Cardo: ὁ σφῦρος, Pollucì: Hesychio ὁ δίσκος ἀπὸ τοῦ αὔω μέρους ἕως κάτω σφῦρος τῆς θύρας. Eustathio quoque θαῦρος est σφῦρα, ἢ θύρας, in hoc loco Homeri Iliadis μ, de Hectore ingens saxum iaculante in portam, Ἕνθ' ἄρ' ἀμφοτέρους θαῦροι, πίσε δὲ λίθος ἔστω Βεβροτοῦν, μέγα δ' ἐμφὶ πύλας μυκῶν. Idem Eust. annotat in Rhet. lexico θαῦρος ex Sophocle afferri pro ἄξων, vt Hesychius quoque testatur à Sophocle in Triptolemo θαῦρόν dici

λιωνι, in honorem Apollinis & Dianæ. Porrò ἡ Θαργηλιὼν esse vndecimum mensem, denominatum ἀπὸ τοῦ θέρους τῶν μηνῶν, quippe in quo fol ardẽtior sit, & flores terræ ficcescant. Quin & τὸ θερμὸν nominatum esse θάργηλον. Notandum porro quòd dicit esse mensem vndecimum. vnde confirmatur coniectura eorum qui eum Latinorum Aprili respondere dicũt. nam primus apud Græcos mensis erat ἑκατομβαιών, Latinorum Iunio respondens, inter quem & Aprilem interiectus est Maius, respondens τῷ σκιροφοριῶνι. Vide libellum De mensibus, pag. 223, d. Rursum Θαργηλία est nomen fœminæ cuiusdam formæ pulchritudine, sapientiæ & quatuordecim virorum connubio celeberrimæ. cuius meminit Plutarch. Pericle, Athen. lib. 13, Hesychius & Suid. ac Etymol.

Θαρνύει, Hesych. exponit ὀχλεῖ, ὀχλεῖ, κατέρρει, φυτεύει: afferens etiam Θάρνυται pro μετοικίζεται, ὀχλεῖ, ὀχλεῖ. Idem dicit θάρνυσθαι esse τὰ κινήσασθαι: sua autem ætate id significasse τὸν δεῖνα λόγῳ ἐντυχεῖν καὶ ὁμιλεῖν, & τὸ ὀχλεῖν. quam ferè significationem habet τὸ θόρνυσθαι infrà. Nam vt θάρνυσθαι exp. μίγνυσθαι & ὀχλεῖσθαι, ita etiam θόρνυται, κατὰ πανουργίαν & ὁμιλεῖ.

Θαρσαλέον, substant. r. 1, c. 1505, a

Θαρσαλέος, r. 1, c. 1504, h. Θαρσαλέοντες, r. 1, c. 1505, a

Θαρσαλέως, ib. Θαρσέως, ib.

Θάρσει, r. 1, c. 1504, g. Θαρσήσαντες, r. 1, c. 1505, d

Θαρσία, Hesychio πρασία. pro quibus infrà Θαρσὸς & Θρασά.

Θάρσος, r. 1, c. 1504, e. Θαρσῶν, r. 1, c. 1505, h

Θαρσαλέος, r. 1, c. 1503, f. Θαρσαλέως, ib. g

Θαρσέω, ib. h. Θαρσίεις, c. 1, c. 1504, c

Θάρσος, r. 1, c. 1502, g. Θάρσεως, r. 1, c. 1506, a

Θαρσύνω, ib. Θαρσύς, r. 1, c. 1503, e

Θᾶσαι, r. 1, c. 1510, b

Θασία ἄλμη, Thasia muria: denominata à Thaso insula, à qua & Θάσιον βῆμα & Θάσιαι ῥαφανίδες, de quibus Athen. lib. 1 & 7: & Hesych. apud quem perperam scriptũ Θαστία. Apud Suid. Θάσος οἶνος: apud quem & prouerb. Θάσος ἀγαθῶν.

Θᾶσοι, r. 3, c. 1274, c

Θάσσει, Sedeo. pro quo suprà θαάσσω. Hesych. affert nõ solùm θάσσοντας pro καθημένους: sed etiã θάσσουσα pro σπεύδουσα, Festinans, Properans.

Θάσσω, r. 3, c. 1273, d

Θαρβεῖσθαι, Hesychio est ἀναβαλλεῖσθαι, Differre.

Θάπρον, r. 1, c. 1289, f

Θᾶπες, Cyprii dicunt pro δῶπες, id est δούλους. Hesych.

Θαπῆρες, idem esse dicit θεαταί, Spectatores: pro θεαταῖς.

Θᾶπον, r. 3, c. 1274, c. Θάπων, r. 3, c. 1273, d

Θαυλακίζειν, Hesychio est μετὰ βοῆς ἀπαιτεῖν τι, cum clamore poscere aliquid. AT Θαυλία, Festum apud Tarentinos, teste eodem.

Θῶμα, Admiratio, &c. r. 1, c. 1514, g. Θαῦμα, Miraculum, ibid. h.

Θαυμαίζω, cum casu rei, &c. r. 1, c. 1512, c. Θαυμαίζω, cũ casu personæ, c. 1513, a. Θαυμαίζω, Obseruãtia prosequor, &c. ibid. d.

Θαυμαίνω, r. 1, c. 1515, d

Θαύμαχθον, ν, τὸ, ex θαυμαίζω, Doricè faciente fut. 1 θαυμάξω, inquit Etym. afferens hoc ex Sophr. exemplũ, φέρε τὸ θαύμαχθον κἀπιθυμοῦμες. sed non exp.

Θαυμαλέος, r. 1, c. 1515, d

Θαυμάλωπες, Lexico meo vet. sunt οἱ ἡμίφλεκτοι ἄνθρακες, Semiusti carbones: itidémq; Etymologo, qui etiã subiũgit, Θάψαι δὲ τὸ καῦσαι: nisi fortè θαῦσαι scripsit. A Suida θαυμάλωψ exponitur non solùm ἡμίφλεκτος, sed etiã ὁλοκαυτωθεὶς ἄνθραξ.

Θαυμάσσας, r. 1, c. 1513, h. Θαυμασσόντως, r. 1, c. 1514, b

Θαυμασουργέω, ib. Θαυμασίως, ib.

Θαυμασμός, r. 1, c. 1513, g. Θαυμαστέον, Admirandum.

Θαυμαστὴς, r. 1, c. 1514, c. Θαυμαστικός, ib.

Θαυμαστικῶς, ib. Θαυμαστὸς, ib.

Θαυμαστόω, ib. f. Θαυμαστοθεὶς, ib.

Θαυμαστὸς, ib. e. Θαυμαπίθομαι, c. 1, c. 1515, d

Θαυμαποπνέω, ib. b. Θαυμαποποιία, ib. c

Θαυμαποποιὸς, ib. a. c. Θαυμαπὸς, r. 1, c. 1514, g

Θαυμαπουργέω, r. 1, c. 1515, b. Θαυμαπουργία, ib. c

A Θαυμιαπουργικὴ, scl. τέχνη, r. 2, c. 928, e. ob.

Θαυμιαπουργὸς, r. 1, c. 1515, a

Θαψία, ας, ἡ, Thapsia: herba est ferulacea, ex eo nominata φ in Thapso insula primùm reperta fuerit, vt testatur Diosc. l. 4, c. 157. vbi naturã & vim eius describit: Theophr. Hist. pl. l. 9, & Plin. l. 13, c. 22. Cæl. Aurel. Chron. l. 3, c. 2, ferulaginẽ à Lat. vocari tradit: quippe quã & Diosc. τῇ ὅλῃ φύσει dicat ἐοικέναι νάρθηκι. Itidémque Plin. in loco iam citato dicit, Semen ferulæ thapsiam quidam vocauere, decepti eo quoniã ferula sine dubio est thapsia, sed sui generis.

B Θάψος, ου, ὁ, Thapsus: lignũ Scythicum buxei seu aurei coloris, quod nonnulli guaiacũ Indicũ esse putãt. denominatum à ipsum à thapso, vna ex Sporadibus insulis, φ ibi primùm à Crateua repertum fuerit, teste schol. Nic. qui eius succũ esse dicit χλωρόπτερον: ideóque eos qui volunt videri χλωροὶ καὶ νοσώδεις, ὕωπτεν τοῦ χρῆσθαι τὸ τοῦ θάψου. Vnde Nicand. in Alex. v. 570 dicit, ἀλλ' χλόον νῦν θάψ. & Theocr. in Phar. Ἐκ μέν χρὼς μ' ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ, Similis thapso. i. (inquit schol.) χλωρὸς ἢ ξανθός, pallidus seu flauus. nã thapsos est lignũ quoddã quod vocatur Σκυθικὸν ξύλον. eo autẽ τὰ ἐκλα βάπτουσι καὶ ποιοῦσι μίλινα, necnõ τὰς πέλας ξανθίζουσι. vulgò χρυσόξυλον nominatur. Asclepiades verò esse dicit φυτὸν τι χλωρὸν, quo tingi τὰ κροκοειδῆ. Itidem Paul. Æg. l. 3, c. 2, tradit tinctores thapso vti, quã à Romanis vocari herbam rubiã: & paulo pòst itidẽ subiungit, ὅστισιν χρῶνται βάπτοντες, λεῖον δὲ κομᾶσι ῥοδίαν καλοῦσι. INDE Θάψινος, ου, ὁ, Thapsinus, Thapso similis, pallore nimirum seu aureo colore. Plutarch. Phocione, p. 1284, ὅτε ἡ ἀνανεία μὴ μόνον ἐπιλείποιεν τὰς μυστικὰς κοίτας, βαπτόμενα, θάψινον αὐτὴ φοινικοῦ χρῶμα καὶ νεκροῦ λεύκ' ἐστέκειν, quum tingerentur, thapsinum & qualis mortuorum est colorem extulerunt. Sic Aristoph. Vesp. γυναικὶ ἐοικὼς θαψίνῳ. Vbi itidẽ schol. exp. ὠχρᾷ. quoniam (inquiens) talis est thapsus, apud nos dicta χρυσόξυλον.

Θάω, Specto, Contemplor. Hesych. θάονται exponit non solùm θεωροῦνται, sed etiam διδάσκονται, addens, θααῦται similiter accipi. Vide & θῆσαι paulo infrà.

¶ Θέα, Videas, &c. r. 1, c. 1507, d. Θέα, Spectatio, &c. c. 1508, c.

Θεᾶ, r. 1, c. 1533, g. Θεαγγελοῦς, r. 1, c. 1, c. 15, h

Θεαγῶνις, Hesychio ὄσπος, θεοπβής. videtur tamen esse potius Natus dea.

Θέαγον, idem esse dicit τὸ θεῖον ὃ καθαίρουσιν οἱ Σαλαμίνιοι, Sulphur. quod & θέαφος Eustathio.

Θεαγωγία, r. 1, c. 1529, a. Θεαίζω, r. 1, c. 1533, g

Θεαιδὴς, r. 1, c. 1523, b. Extat apud Suid. quoque exponentem θεοῦ ἰδέαν ἔχων, & eundem Antiph. locũ citantem.

Θέαινα, r. 1, c. 1533, g. Θέαμα, r. 1, c. 1507, e

F Θεάμων, ib. g. Θεαυδρικὸς, r. 1, c. 1529, a

Θεαύθρωπος, ib. b. Θεώμαι, r. 1, c. 1507, c

Θεάφεστος, r. 1, c. 1529, b. Θεαρέστως, ib.

Θεάτειον, ου, τὸ, Conuenticulum, seu Locus publicus in Ægina insula, vbi conuiuia agirabantur. Alii fanum Pythii Apollinis esse ferunt vbi θεωροὶ siue θεοφόλακες & æditui conuenire epularique vnà consueuerant, vt tradunt ex schol. Pindari.

Θεαρχία, r. 1, c. 1529, b. Θεαρχικὸς, ib. c

Θεαστικὸς, r. 1, c. 1533, h

G Θεατέον, Spectandum: ex Plat. De leg. pro Inspiciendum.

Θεατὴς, r. 1, c. 1507, g. Θεατὸς, ib. h

Θεατρεῖον, r. 1, c. 1509, d. Θέατρον, r. 1, c. 1508, c

Θεατρέδιον, r. 1, c. 1510, a. Θεατρίζω, r. 1, c. 1509, e

Θεατρικὸν, r. 4, c. 365, g. ob. Θεατρικὸς, r. 1, c. 1509, c

Θεατρικῶς, ib. d. Θεαθρεῖδὴς, ib. a

Θεαθρακτία, ib. Θεαθρωνέω, ib.

Θεάθρον, r. 1, c. 1508, h. Θεαθρόπολις, r. 1, c. 1509, b

Θεαθροσκοπία, ib. Θεατρώνης, ib.

Θέαφιον, Sulphur: pro quo suprà θεαγον. Vtitur eo Hes. in exponẽdo θεῖον. Eust. teste θέαφος vulgo dicitur τὸ θεῖον.

H Θέειον, poeticè & Ionicè pro θεῖον, Sulphur. Hom. Od. ξ, ὀν δ' θείῃ Πλῆσε, sulphure implebatur. Sic Il. φ, Δεινὴ δ' φλὸξ ὤρτο θείου κραιαιβόλοιο. Et Il. ξ, δεινὴ δ' θείου γίνεται ὀδμή. Et Od. χ, Οἶνον θέειον ἐγνῶ, κακῶν ἄκος. INDE Θειόω, ῶ, Sulphure perfumo vel impleo. Homer. ibidem, Ὄφρα θειώσω

θειόω μέγαρον. At Od. ψ, voce pass. in signif. act. v. 50, — αὐτὰρ ὁ δῶμα θειοῦται τε θείκαλεῖς, Πᾶν μέγα κηάμενος. vbi schol. exp. τὸν θειωγιζει, καθαίρει, expiat, sulphure videlicet eam perfumans. Affertur ET Θειώσειν pro Fumum seu vaporem facere, scl. sulphure.

Θεέσκω, Curro, Ionicè pro θέω.

Θείαν, r. 1, c. 1510, a. Θειγῶνις, r. 1, c. 827, d. & 1528, f

Θειγόρος, r. 1, c. 1529, c. Θειδόκος, r. 1, c. 1528, f

Θειλαπὴς, r. 1, c. 1529, d. Θέημα, r. 1, c. 1510, a

Θειμαχία, r. 1, c. 1528, g. Θειμάχος, ib.

Θειμασίων, r. 1, c. 1510, b. Θειμαιὼν, ib.

Θειπολέω, r. 1, c. 1528, g. Θειπόλος, ib.

Θειπὴς, r. 1, c. 1510, b. Θειπόκος, r. 1, c. 1528, h

Θειπὸς, r. 1, c. 1510, b. Θεία, vide in Θεῖος.

Θειάζω, r. 1, c. 1535, a. Θειασμὸς, ib. b

Θειαστικὸς, ib. c

Θειπὼν, Hesych. exp. θαυμαστὸν, Admirandũ seu Admirabilem. quod poeticam habet epenthesin τοῦ ι pro θειπών. Hesiod. Theogon. v. 31, — δάφνης ἐρεθηλέος ἄζον Δρέψασθαι θειπόν.

Θεῖος, ου, ὁ, Diuinus. ADVERB. Θεῖαῖς, Diuiné: vel Deum respiciendo, Deum spectando. Ex Greg. Naz. οὐ πανηγυρικῶς ἀλλὰ θεϊκῶς ἑορταζόμεθα.

Θειοπτέδιον, r. 1, c. 1180. g. Θειοπτέδον, ib. e

Θειμαιὼν, Hesychio sunt οἱ σωροὶ τῆς δραχμάτων, Acerui manipulorum. pro quo infrà θημωνιά.

Θείων, r. 1, c. 1560, f

Θεισδάμων, Suidæ est ἡ θεοῦ δαμάζουσα, Diuinum numen domans.

Θεισοιδεστάτη, eidem est θεοειδὴς, Diuino numini simillima, ideóque Diuinissima.

D Θεῖον, ου, τὸ, Diuinum, r. 1, c. 1534, b. ¶ Item τὸ θεῖον substantiuè pro Numen diuinum, seu Deus, ib. c. ¶ Θεῖον dicitur etiam Sulphur, veluti θεῖον, sic nominatum ἀπὸ τοῦ θεόθεν τοῦ, vt quidam volunt. vnde & κεραύνιον πῦρ dicitur à nonnullis, quum ὁ κεραυνὸς odorem sulphuris reddat. Duo porro sunt τοῦ θείου genera, ἄπυρον & πυρωδὲς: de quibus Dioscorides lib. 5, cap. 124: & Plin. lib. 35, cap. 14: vbi & ipse testatur fulmina & fulgura sulphuris odorem habere, ac lucem ipsam eorum sulphuream esse: habere & in religionibus locum ad expiandas suffitu domos. τὸ ἄπυρον θεῖον, idem cum Virgilio appellat Sulphur viuum, ibidem: Celsus, Sulphur ignem non expertum, libro 5, cap. 18. Hesych. θεῖον, Eustath. θέαφον vulgò nominari tradit. INDE Θειόχροος, SIVE Θειόχροις, Sulphuris colorem habens, Luridus. ET Θειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Sulphureus vel Sulphurosus. Item VERBVM Θείω, ῶ, Sulphure perfumo vel expio, cuius passiuum θειοῦται Hesychius itidem exponit θείῳ καθαίρεται. Inde COMPOS. Διαθείω, ῶ. pro eodem. cuius exemplum hoc legitur apud Eustath. ὅν, Εὖ διεθείωσε: qui & ipse θειοῦσθαι esse dicit θυμιᾶσθαι, Suffire. Ionica autem dialysi θειῶσθαι dicitur pro hoc θειοῦσθαι, vt & θῆσαι pro θεῖσαι: item θειῶσθαι & θέειον pro iisdem apud poetas, ex quibus Etymologus vult contracta esse θεῖον & θειοῦσθαι.

Θεῖος, ου, ὁ, Diuinus, contractum ex θέειος seu θεῖος, vt volunt nonnulli. vide r. 1, c. 1534. a. ¶ Θεῖος dicitur etiam ὁ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, patris vel matris frater, teste Eustath. & Polluce. In qua significatione interdum absolutè ponitur. vt apud Xenophõtem Pædiar. 1, ὁ θεῖος ἀστραψ' ἐλοιδορεῖτο, auunculus eum increpabat. Et apud Plutarch. περὶ φιλαδελφίας, circa finem, Ἀνδῶν δ' τὸν Θεσπαλὸν, ὁ μὲν πατρὶ ἀλέγων ὀνῆπε καὶ ὑβριστὴν, ἐκάλουε, καὶ χαλεπὸς ἦν· ὁ δὲ θεῖος αὐτὸ ἐλόμβανε καὶ προσέκρουε. Vbi quem θεῖον vocauit, mox πατρὸς ἀδελφὸν nominat. Interdum cum adiectione, ad tollendam ambiguitatẽ. Philo in vita Mos. l. 3, ἐν πατράσι θεῖος ὢν· πατὴρ ὑπονέμει πᾶσιν, quartum locum tribuit patruis. Vbi vt dicitur ὁ θεῖος πατὴρ ὁ θεῖος pro patruo, sic etiam ὁ θεὸς μητρὸς θεῖος pro auunculo. (Pollux & τὸν πρεσβύτερον ἀδελφὸν ὑπὸ τοῦ νεωτέρου vocari θεῖον tradit: si tamen non potius ἠθεῖον scripsit) FOEMIN. Θεία, ας, ἡ, Amita, Matertera: itidem vel absolutè vel cum adiectione. Ac vt θεῖος πατρὸς, πατρὸς est Patruus, ita θεία πατρὸς πατρὸς, Amita: & vt θεῖος μητρὸς μητρὸς est Auunculus, ita θεία μητρὸς μητρὸς Matertera. Alioqui Θεῖα est etiam nomen proprũ. Ita enim dicitur mater solis & lunæ, ἀπὸ τοῦ θεᾶν, quasi θεία, vt pote quæ sit αἰτία τοῦ θεωρεῖν ἡμᾶς. Meminit eius Hesiod. in Theogon. At pro θεία, quæ à Theophrasto Hist. plant. lib. 4, c. 1, arboribus annumeratur, alibi apud eundem scriptum est θύα & θυία, ac rectius. Item verò & pro θεῖα quod Hesychio est ἴγδις, reperitur sæpius θυῖα & θυεία, quod est mortarium.

Θειόσης, r. 1, c. 1534, h. Θειόχροος, vide in Θεῖον.

B Θειόω, r. 1, c. 1535, a. Vide & Θεῖον.

Θείω, r. 1, c. 1550, c. Θειώδης, vide in Θεῖον.

Θείως, r. 1, c. 1534, f. Θέλγηθον, r. 1, c. 1517, d

Θελγίδες, & Θελγὰς τῆς σκορόδου, Nuclei alliorum: & Θελγιδυίδυα σκόροδα, Allia in nucleos discreta. Ita v. l. sed perperam, posito videlicet θ loco γ.

Θελγῖνες, Hesychio sunt οἱ πελχῖνες, γρῆτες, πανοδρροι, φαρμακοῦται, Præstigiatores, Venefici, Versipelles: nimirum παρὰ τὸ θέλγειν quod idem exp. ἀπατᾶν. Cui etymo suffragatur & Eust.

C Θέλμα, r. 1, c. 1517, c

Θέλγειν, Mulceo, &c. r. 1, c. 1515, f. Θέλγειν, Sopio, &c. c. 1517, a.

Θέλεμνον, Hesych. exp. ὅλον ὁν ῥίζῶν, Totum radicitus. quo signif. τὸ θέλυμνον quoque legimus apud Hom.

Θέλεμνον, eidem est οἶκ ἔθ' ἥσυχον, Miserabile, Quietum: afferenti itidem Θελέμνος pro ἡσύχως, οἰκτρῶς.

Θέλημα, r. 1, c. 1095, g. Θέλημος, ib.

Θελήμων, ib. Θέλησις, ib.

Θελητὴς, ib. h. Apud Græcos Bibliorum interpretes habet diuersam significationem, nimirum pythonis. vt Regum lib. 4, cap. 21, καὶ ἐποίησε θελητὰς, καὶ γνώστας ἐπλήθυνε. Et cap. sequente, τοὺς θελητὰς καὶ τοὺς γνώστας καὶ τὰ εἴδωλα ἐξῆρεν. Ibi enim Hebraici textus versio habet Pythones & ariolos, sed notandum vtroque in loco Cõplutensem editionem habere ἐγγαστριμύθους.

D

Θελητὴς, r. 1, c. 1095, g

Θέλκαρ, idem quod Θέλμα, teste Hesychio. seu θέλγηθον, φίλον ὑφηδύνον μετά τινος αἰδοῦς. Dicitur vt ἄλκαρ.

Θελκτήριον, τὸ, substant. r. 1, c. 1517, c

Θελκτήριος, ib. Θελκτηριος, ib. d

E Θέλκω, ib.

Θελκτὼ, Blandiritrix. Suidæ κολακευτική.

Θελξίνοος, r. 1, c. 1517, c. Θελξίφρων, ib.

Θελξηρησκεία, r. 1, c. 1584, f

Θελοκακέω, De industria ignauiter ago: quod & ἐθελοκακέω.

Θέλυμνον, ου, τὸ, pro Fundamentum, affertur ex Homero.

Θέλω, r. 1, c. 1095, d. Θέμα, r. 3, c. 1473, f. & 1512, g

Θεμαπίζω, r. 3, c. 1474, c. Θεμαπικὸς, ib. b

Θεμαπισμὸς, ib. c. Θέμεθλον, r. 3, c. 1530, d

Θεμείλιον, ibid. g. Apud Hesychium reperio & Θέμεια expositũ θεμέλιοι: Θεμειλωθέντα, ὅν ῥίζῶν ἐρθέντα.

F

Θεμέλη, r. 3, c. 1530, c. Θεμέλιον, ib.

Θεμέλιος, ib. Θεμελιόω, ib. h

Θεμελίωσις, r. 3, c. 1531, a. Θεμελιωτὴς, ib.

Θέμερον, Hesychio est σεμνὸν, Graue, Venerandum: afferenti itidem Θεμέρη pro σεμνὴ, item βεβαία, ὁσιαθής: NEC NON Θεμερωνέσθαι pro σεμνυνέσθαι. ITEM Θεμεροφόρους pro σωφρονεῖν, σώφρονας. ET Θεμεραλπὴς pro ἐφεστία. Infrà Θεμερωνέσθαι & Θεμεραλπὴς.

Θέμηλον, r. 3, c. 1530, c. Θεμίζω, ib. a

G Θέμις, r. 3, c. 1527, h. Θέμισες, r. 3, c. 1528, a

Θεμισεύειν, r. 3, c. 1530, a. Θεμισνίω, r. 3, c. 1529, f

Θεμιστὴ, ib. e. Θεμιστάδειν, ib. e

Θεμιστία, ib. e. Θεμιστοῦμενος, ib. b

Θεμισοκλῆς, ib. Θεμισοπόλος, ib. a

Θεμιστὸς, ib. e. Θεμιστὴς, ib.

Θεμιτὸν, ib. b. Θεμίστωρ, ib. f

Θεμιτὸς, r. 3, c. 1530, a. Θεμιτῶς, ib. b

Θεμοὶς, Hesych. affert pro δικαιοσύνης, παραινέσεις.

Θέμωσε, idem exponit ἐχρίσατο, ἐπόησε, ἠνάγκασε, Appropinquare seu accedere fecit, Coegit: procul dubio respiciens ad hunc locum Homeri Odysseæ 1, Τὼ δ' ἄρ' ἐπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα Πλημμυρὶς ὁν πόντιον, θέμωσε δ' ἀγρόσυν ἱκέσθαι. Vbi schol. quoque hemistichium illud exp. ἐγέγιστο ἐπόησε τῇ γῇ.

H

Θέναρ, αρος, τὸ, eidem Hesychio est τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς καὶ τοῦ ποδὸς, Cauitas manus & pedis: Latinis Ir & Vola. Hom.Il. ε, δόρυ χροὸς αὐτὴρ ἡκετο Δίμβρασίου διὰ θώρηκος, Πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος, supra volam. Itidem ex Alex. Aphrod. Probl. lib. 2, ὁμολεῖ τῷ θέναρι τῶν χειρῶν affertur pro Volam manuum contingit. Etym. dictum vult vel παρὰ τὸ θέσιν τῶν χωρίων, nimirum εἰς ὃ ἀνήκειν τὰ δι' ἀδυτῶν: vel παρὰ τὸ θένειν, quod est τύπτειν, quoniam δι' αὐτῶν πληγὴ γίνεται. Vbi nota hoc θένειν, cuius Hesych. quoque meminit, afferēs θένει pro κόπτει, τύπτει, Cædit, Verberat: pro quo suprà per diphthongum θείνει. Affertur & Θεναρίζω pro Verbero, πλήττω: sed sine vllo exemplo & autoritate.

Θένοι, eidem sunt οἱ συγγενοῦντες, Cognati, Affines.

Θένω, vide in Θέναρ.

Θεοβλάβεια, t.1, c.744, b
Θεοβλαβής, ib.
Θεοσάμια, t.1, c.814, f
Θεοῦρτεσία, t.1, c.818, g.
Θεοβλῆτος, t.1, c.819, f. & 1528, f
Θεοῦλλιος, t.1, c.1522, c.
Θεογλωσσος, ib.
Θεόγνεια, ib.d.
Θεογνωσία, ib.
Θεόγνωστος, ib.
Θεογονία, t.1, c.841, g
Θεοδέκμων, t.1, c.954, g. & 1522, e
Θεοδέκτωρ, t.1, c.1522, e.
Θεοδήλητος, ib.
Θεοδιδάκτος, ib.f.
Θεοδύνης, ib.
Θεόδμητος, ib.g.
Θεοδόσιος, ib.
Θεοειδής, ib.h.
Θεοειδῶς, t.1, c.1523, a
Θεοείκελος, ib.b.
Θεοεπεῖς, ib.c
Θεόθεν, t.1, c.1533, d
Θεόθυτος, t.1, c.1523, c. & 1646, h.ob.
Θεοίνια, t.1, c.1529, e. At Θεοίνιον, ου, τὸ, dicitur esse Templum Bacchi.
Θεοίνιος, t.1, c.1529, e.
Θεοίνοος, ib.
Θεοκάπηλος, t.1, c.1523, c.
Θεοκλήθρος, ib.d
Θεόκλιτος, ib.
Θεοκλυτέω, ib.e
Θεοκλύτιστος, ib.h.
Θεόκλυτος, ib.e
Θεόκμητος, t.1, c.1524, a.
Θεόκλος, ib.
Θεοκραία, ib.
Θεόκριτος, ib.
Θεόκτιστος, ib. Affertur & Θεόκτιστα pro Quæ sunt diuinit?.
Θεόλληθος, t.1, c.1524, a.
Θεολησία, ib.h
Θεολογεῖον, ου, τὸ, Locus supra scenam in qua dii ostendebātur spectatoribus. Etenim Pollux lib.4, c.19, de theatro & partibus eius loquens, ait, ἐπὶ δὲ θεολογείου, ὅντος ὑπὲρ τῆς σκηνῆς, ὃν ὑψοῦ διῃφανοῦσιν θεοὶ οὓς ὁ Ζεὺς καὶ οἱ παρὰ αὐτὸν ἐν ψυχοστασίᾳ. Procul dubio ex eo nominatum est quoniā ibi demissi machina quadam dii loquuntur.
Θεολογέω, t.1, c.1524, e.
Θεολογία, ib.d
Θεολογικός, ib.
Θεολόγος, ib.c
Θεολογοῦμαι, ib.f.
Θεόμαι, ib.g
Θεόμαντις, ib.
Θεομαχεῖν, ib.h
Θεομαχία, ib. & 1528, g.
Θεομάχος, t.1, c.1524, g
Θεόμβρος, ex Herodoto affertur pro θεώμβρος, Spectans.
Θεομηνία, t.1, c.1525, a.
Θεομηνέω, ib.
Θεόμητις, ib.
Θεομμησία, ib.
Θεομίμητος, ib.
Θεομιμήτης, ib.
Θεομισής, ib.b.
Θεομίσης, ib.c
Θεόμορος, ib.
Θεοξένια, ib.
Θεόπαις, ib.d.
Θεοπαθὴς, ib.
Θεοπεσίδης, ib.e.
Θεοπεμπὴς, ib.
Θεοπεμπέω, ib.
Θεόπεμπτος, ib.
Θεοπλαστέω, ib.f
Θεοπλάστης, ib.e.
Θεόπλουτος, ib.f
Θεοπνεύω, ib.g.
Θεοπτεύω, ib.
Θεοπομπικὸς, t.1, c.1525, h.
Θεοπομπία, ib.g. & 14, c.ob.
Θεοπτιός, ib.
Θεοπομπός, t.1, c.1526, a
Θεοπρεπὴς, ib.
Θεοπρεπῶς, ib.b
Θεοπρεπέω, ib.e.
Θεοπρεπία, ib.d
Θεόπτον, ib.
Θεοπρόπος, ib.c
Θεόπτης, t.1, c.1529, f.
Θεοπία, ib.
Θεοπικὸς, ib.
Θεορρημοσύνη, t.1, c.1526, f
Θεόρριμμον, ib.e
Θεόρριπος, ου, ὁ ὦ ἡ, A deo dictus, Diuinus. Ex Nonno.
Θεόρυπος, t.1, c.1526, f.
Θέορτος, t.1, c.1529, g
Θεὸς, t.1, c.1517, e. Θεὸς, pro Ζεὺς, &c.c.1520, a. Θεὸς αὐτὸς, &c.ibid.c. Θεὸς, cum Ζεὺς, &c.ibid.e. Θεὸς, cum genit. &c.ibid.f. Θεὸς θεὸς, &c.ibid.g. Θεὸς, fœminini generis, &c.ibid. Θεὸς, in obliquis casibus, &c.c.1521, a.
Θεόσδοτος, t.1, c.1522, a.
Θεοσέβεια, t.1, c.1526, g
Θεοσεβέω, ib.
Θεοσεβὴς, ib.f

Θεοσεβὴς, ib.g.
Θεόσεπτος, ib.h
Θεοσέπτωρ, ib.
Θεοσεχθεία, t.1, c.1522, b
Θεοσημεία, t.1, c.1527, a.
Θεοκυνέω, t.1, c.1522, c
Θεοσοφία, t.1, c.1527, b.
Θεόσορος, ib.a
Θεόστυπος, t.1, c.1522, c. & t.3, c.760, a
Θεοσεβὴς, t.1, c.1527, b.
Θεόστορος, ib.c
Θεοσυνὴς, ibid. & t.3, c.1112, f.
Θεοσυρία, t.1, c.1527, c
Θεοσυλὴς, ib.
Θεοτέκτος, ib.d
Θεοστερπὴς, ib.
Θεότδυκτος, ib.
Θεόσης, t.1, c.1533, d.
Θεοπίμητος, t.1, c.1527, e
Θεοπόκος, ib.
Θεόπυκος, ib.
Θεοτυπία, ib.
Θεύδεια, t.1, c.1523, b
Θεουδὴς, ib.a.
Θεοδύχος, t.1, c.1522, c
Θεουργία, t.1, c.1529, h.
Θεουργικὸς, t.1, c.1530, b
Θεουργὸς, ὄ, ὁ, esse dicitur Qui in sacris operatur.
Θεοφαίεια, ἡ, t.1, c.1527, e.
Θεοφαίεια, τὰ, ib.f
Θεοφανία, ib.e.
Θεοφαίεια, ib.f
Θεοφανία, t.4, c.30, d.
Θεόφωτος, t.1, c.1527, g
Θεοφαίτων, ib.
Θεοφαίζω, ib.h
Θέοφατος, ib.
Θεοφιλὴς, ib.
Θεοφιλία, t.1, c.1528, b.
Θεόφιλος, ib.
Θεόφιν, t.1, c.1519, f.
Θεοφόβος, t.1, c.1528, b
Θεοφορέομαι, ib.d.
Θεόφορητος, ib.
Θεοφορήτως, ib.
Θεοφόρος, ib.
Θεόφορος, ib.b.
Θεοφόρος, ib.c
Θεοφορεῖς, ib.e.
Θεοφορία, ib.e
Θεοφορεῖς, ib.
Θεοφορία, ib.
Θεόφορμος, ib.
Θεοφόρμων, ib.
Θεόφρων, ib.
Θεόφωνος, t.1, c.1533, e
Θεοχάπυρα, t.1, c.1539, f.
Θεοχαπυρίδιον, ib.
Θεοχαπυρὶς, ib.
Θεοχαπία, Famulatus, &c.t.1, c.1541, a.
Θεοχαπεία, Cultus, &c.ib.c.
Θεοχαπία, Curatio, &c.ib.f.
Θέοχαπος, t.1, c.1539, g.
Θεοχάπθυμα, t.1, c.1541, f
Θεοχαπυσία, ib.g.
Θεοχαπύσιμος, ib.
Θεοχαθυτέον, Colendum. Xenophon, θεοχαθυτέον τοῖς θεοῖς, dii colendi sunt. Itidem τὴν γῆν θεοχαθυτέον, Terra colenda est.
Θεοχαθυτὴρ, t.1, c.1541, g.
Θεοχαπευτὴς, ib.
Θεοχαπυπικὸς, Ad cultum propēsus, &c.t.1, c.1542, c.
Θεοχαπυπικὸς, Medicatorius, &c.ib.e.
Θεοχαπυλικῶς, ib.
Θεοχαπυπὴς, ου, ὁ, affertur pro Sanabilis, Curabilis.
Θεοχαπυπεὶς, ίδος, ἡ, Cultrix: vel Curatrix.
Θεοχαπόω, Famulor, &c.t.1, c.1539, g.
Θεοχαπόω, Colo, &c.c.1540, b.
Θεοχαπόω, Curo, &c.ib.f.
Θεοχαπὶς, Ionicè pro θεοχαπία. Herodot. αὖθι θεοχαπὶς, sine famulatu seu seruitiis. Hesych. verò θεοχαπίας exponit βωμολοχίας.
Θεοχαπὴς, t.1, c.1539, g.
Θεοχάπη, ib.f
Θεοχαπίδιον, ib.
Θεοχάπιον, ib.d
Θεοχφεὶν, siue Θεοχφὶν, apud Græcos Bibliorum interpr. legitur cùm alibi tum Regum libro 4, cap.22: & Iud. cap.17. Est autem vox Hebraica, significans Idola, teste Hieronymo.
Θέραψ, t.1, c.1539, f.
Θέρεια, t.1, c.1548, f
Θερείδοτον, τὸ, subst. ib.e.
Θερείβοτος, ib.
Θερειπεχὴς, ib.
Θέρειος, ib.f
Θερείπαπος, t.1, c.1549, h.
Θέρεῖον, ib.a
Θερήκαιος, t.1, c.1548, e.
Θέρηγον, ib.f
Θερὴν, ib.g.
Θερεῖον, ib.f
Θερίζω, t.1, c.1549, a.
Θερμὸς, ib.
Θερινὸς, t.1, c.1548, h.
Θέρος, ib.g
Θερισμὸς, t.1, c.1549, c.
Θερίστηρον, ib.
Θερισὴς, ib.
Θέρεσσι, ib.e
Θερισὸς, ib.c.
Θερίστρια, ib.
Θερίστρον, ib.e.
Θέρστρον, ib.d
Θέρμα, t.1, c.1546, c.
Θερμαίνω, ib.g
Θερμαίνω, ib.d.
Θέρμαστρος, ib.g
Θέρμαστρος, t.1, c.1547, b.
Θερμαστήριον, ib.
Θερμαστικὸς, t.1, c.1546, h.
Θέρμαστρον, ib.
Θερμασία, t.1, c.1547, b.
Θερμασθὲν, ib.c
Θέρμαστις, ib.b.
Θέρμαστρα, ib.c
Θέρμαστρις, ib.
Θερμαῦστρα, ib.
Θερμαῦστρα, ib.
Θερμαυστρίζω, ib.e.
Θερμαυστρὶς, ib.d.
Θερμαυστρίς, ib.e.
Θερμαίω, t.1, c.1546, g

Θερμέδιμνος, ib.b.
Θερμαυστὴς, t.1, c.1548, b
Θερμαυστὴς αἰδοῦς ab Æschylo dicitur, quòd calefaciat & rubefaciat faciem: in Prometheo, pag.13, ὅτι σὺ ἐπιπτέμου τοῦ θερμαυστὴ αἰδοῦς. Vbi & scholiastes exponit τὴν θερμὴν αἰδῶ τοῦ ὀξὺ αἵματος γεγονυῖαν. Possis etiam interpretari, Excussit ruborem calorémque pudibundis genis, pallorémque mihi induxit. Scribitur ibi & θερμεραυστὴ, teste schol.
Θερμὴ, t.1, c.1545, c.
Θέρμη, t.1, c.1546, c
Θερμομυκεία, t.1, c.1545, c
Θερμῆνεα dicendum, non θερμαῖνεα, tradit Phrynich. Ambo autem sunt à them. θερμαίνω.
Θέρμης, t.1, c.1546, c.
Θερμοδότης, t.1, c.1545, d
Θερμοδοτὴς, ib.
Θερμοκαυσία, t.1, c.723, g
Θερμολουτέω, ib.
Θερμολουτρεῶ, t.1, c.725, a
Θερμὸν, τὸ, subst. t.1, c.1546, d
Θερμόπαι, Hesychio teste est ὕπνου νόσημα παρὰ τοῖς πόδας: forsan quum vngulæ nimis calent.
Θερμοπόπης, t.1, c.1545, d.
Θερμοπὴς, ib.
Θερμοπυλαὶ, t.3, c.611, a. & c.1009, f. ob.
Θερμοπύλης, t.1, c.1545, d.
Θερμοπύλαι, ib.
Θερμὸς, t.1, c.1544, c
Θέρμος, ου, ὁ, Lupinus: leguminis genus, de quo Theophr. Hist. pl. l.8, c.7. & Diosc. l.2, c.132: Plin. l.18, c.14. Sunt qui λυπινάδεον vocent.
Θερμοσπονδία, t.3, c.960, c.
Θερμοτὴς, t.1, c.1546, b
Θερμοτραγήκα, t.1, c.1545, c.
Θερμουργία, ib.f
Θέρμυρος, ib.e.
Θέρμαι, t.1, c.1546, d
Θερμωλὴ, ib.b.
Θερμῶς, ib.a
Θέρος, t.1, c.1548, b
Θερόηθων, Hesychio est ὁ θερμαίνων καὶ καίων τὴν γῆν, qui cale facit & vrit terram.
Θερόμβρος, eidem est θερμανθησόμβρος: à them. θέρω.
Θέρπος, t.1, c.1504, f.
Θερτηεία, Festum quoddam. Hesych.
Θέρω, Calefacio, &c.t.1, c.1543, e.
Θέρω, Medeor, &c. ibid.g.
Θέσις, t.3, c.1474, c.
Θέσκελος, t.1, c.1530, c
Θεσμὰ, t.3, c.1683, f. ob.
Θεσμὰ παρθενίας ὑποθέσθαι, t.3, c.1524, g
Θέσμιος, t.3, c.1526, c.
Θεσμοδοκέω, t.3, c.1524, h
Θεσμοδοσία, ib.
Θεσμοθετέω, t.3, c.1525, d
Θεσμοθέτης, ib.a
Θεσμοπιεῖς, Hesychius exp. νομοθετῆς, Leges condis.
Θεσμὸς, t.3, c.1524, b.
Θεσμοπόκος, t.3, c.1525, d
Θεσμοφόρια, ib.f.
Θεσμοφορεάζω, ib.h
Θεσμοφόρος, ib.d.
Θεσμοφορυλακὴς, t.3, c.1526, a
Θεσμωφόω, ib.b.
Θεσπόσιος, t.1, c.1537, a
Θεσπεσίως, ib.
Θεσπιαοιδὸς, t.1, c 1536, f
Θεσπιδαὴς, t.1, c.1537, b.
Θεσπέπεια, t.1, c.1536, d
Θεσπίζω, ib.f.
Θέσπον, ου, τὸ, Res diuina. v.l.
Θέσπις, t.1, c.1536, c.
Θέσπισμα, ib.g
Θεσπιωδέω, ib.e.
Θεσπιωδὸς, ib.
Θέστοθαι, Hesychio est αἰτῆν, ἱκετεύειν: afferenti itidem θεσσόμβρος pro δέόμβρος, ἱκετεύων. At θέσσαιτο idem exponit non solùm ἱκέτευσαν, sed etiam ὀκαθίσαν, ἐζήτησαν, ἐνεδύσαντο.
Θέσφατος, t.1, c.1530, d
Θεσφαπῦται, Hes. exp. θεσφαπίζει, μαντεύεται, τοῦ μοῦ λαλεῖ, Vaticinatur, Multa & inania loquitur.
Θετέον, t.3, c.1475, d.
Θέτης, ib.
Θετικὸς, ib.e.
Θετικῶς, ib.f
Θετὸς, ib.
Θεῦ, t.1, c.1550, c
Θυμοελὶς, t.1, c.1528, h.
Θυμοελίζω, ib.
Θεῶν, t.1, c.1519, g
Θύσω, Curram: à θέω. vt πλύσω à πλέω. vnde fut. med. θεύσομαι, significans δραμεῖν.
Θυφορία, t.1, c.1529, a.
Θέων, t.1, c.1550, a
Θέων, t.1, c.1533, g.
Θεωνυμία, t.1, c.1530, c
Θεωρεῖον, ου, τὸ, esse dicitur ὁ ἰατρόδρομος: Suidæ autem θεωρεῖα sunt τὰ θεωρεῖα.
Θεωρέω, t.1, c.1510, d. & 1539, d.
Θεώρημα, t.1, c.1510, g
Θεώρησις, t.1, c.1511, b.
Θεωρητικὴ, ib.e
Θεωρητικὸς, ib.d.
Θεωρητὴς, ib.b
Θεώρητος, ib.h

beret deposito flammeo: quæ & αἰσκαλυπτήρια, ὀπτήρια, αὐθρήματα.
Θεωρητῶς, t.1, c.1511, b
Θεωρία, Contemplatio, &c.ib.e.
Θεωρία, Solennitas, &c.c.1537, g.
Θεωρίζω, t.1, c.1512, c.
Θεωρικὸς, t.1, c.1538, h
Θεώρεος, t.1, c.1539, d.
Θεωρὶς, ib.c
Θεωρὸς, Spectator, &c.t.1, c.1511, f.
Θεωρὸς, Qui ad Deum accedit, &c.c.1537, c.
Θέωσις, t.1, c.1533, c.
Θεώτερος, t.1, c.1534, c
Θῆ, Pon: at: subiunct. præfixa them. τίθημι seu θέω.
Θηβαγενὴς, SIVE Θηβαιγενὴς, ἔος, ὁ καὶ ἡ, Thebis genitus, Thebis natus seu oriundus. Hesiod. Theog. v.530, Ἡρακλῆος Θηβαγενέος. Affertur & Θηβαιγενὴς Διόνυσος. Est autem Θῆβαι vrbs quædam Bœotiæ: cuius ciues Θηβαῖοι dicuntur, & fœm. gen. Θηβαΐδες. Ab his Θηβαϊκὸς, ή, ὸν, Thebaicus, Ad Thebanos pertinens, vel Thebis proueniens. vt Θηβαϊκαὶ βάλανοι apud Diosc. Thebaicæ palmulæ, quæ videlicet proueniunt Thebis in Ægyptia. Fœm. Θηβαΐς, aliquando significat etiam Territorium seu agrum Thebanū, subaudito substantiuo γῆ: interdum poema de rebus Thebaicis. vt apud Athen. libro 11, ὁ τῶν κυκλικῶν Θηβαΐδα ποιητικός. Sunt inde & aduerb. localia, Θήβηθεν, pro ἐκ Θήβης, Thebis, in Epigramm. Et Θήβησι, pro ἐν Θήβαις, Thebis, apud Athen.
Θῆβος, Hesychio θαῦμα, Res stupenda: forsan à θήπω.
Θηγαλέος, t.1, c.1553, h.
Θηγάνη, ib.
Θηγανον, ib.
Θηγανόω, ib.
Θηγὴ, Hesychio est θήκη, θέσις, πάξις.
Θηγὸν, Hesychio est ὀξὺ, ἀκόνητον, Acutum.
Θῆγω, t.1, c.1553, c.
Θήκεμαι, t.1, c.1510, c
Θήκμος, Hesychio ἐθμὸς: afferenti itidē θήκμων pro ἐθμῶν.
Θηκτὴρ, t.1, c.1510, d.
Θηκτὴς, Hesychio est θεωρὸς, item ἀπατεών.
Θηκτὸς, t.1, c.1510, d.
Θηκτὴρ, ib.
Θήϊον, ου, τὸ, esse dicitur Balsamum, perperam. est enim Sulphur: Ionica dissolutione pro θεῖον. vt apud Homerum Odyss. χ, Ἤνεγκεν δ' ἄρα τῷ γε καὶ θήϊον. αὐτὰρ Ὀδυσεὺς Εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν. Vnde θηϊοῦσθαι fieri potest vt θειοῦσθαι à θεῖον, teste Eust.
Θήκη, t.3, c.1477, b.
Θηκίον, ib.e
Θηκτὸς, t.1, c.1553, f
Θηλάζω. Θηλάτρω, Θηλαμυνὸς, Θηλαμὼν, Θηλασμὸς, Θηλάσρια, vide paulo pòst in Θηλή.
Θήλεια, Θηλέη, Θήλεια, vide paulo pòst in Θῆλις.
Θηλέω, ῶ, pro θάλλω, Vireo, Germino. Hom. Od. ε, Ἀμφὶ δὲ λαμῶνες μαλακαὶ ἴου ἠδὲ σελίνου Θήλεον. Et in Epigr. φυτὰ θηλήσαντα. Vide & c.1, c.1495, b.
Θηλὴ, ἧς, ἡ, Papilla: mammæ seu vberis apex: τὸ ἀκρότατον τῶν μαστῶν, quod vulgò ῥᾶξ dicitur, inquit Eustathius. Vnde & Aristoteles Histor. animalium libro 2, dicit θηλαὶ μαστῶν, papillas mammarum. Alioqui vt μαστὸν ὀπτᾶν, ita etiam θηλὴν ὀπτᾶν dicitur nutrix quum infanti papillam sugendam præbet. Et ipse infans contrà ὀπτλαμβάνεν & σπᾶν τῆς θηλῆς, quum eam arripit & lac fuctu trahit. Lucianus in Zeux. μαστὸν τῆς θηλῆς ἑκάτερος ἐπιλημμένοι. Synes. epist.4, ὑπορμαζόσα καὶ ἀσυμμέτρως ἔχοντα τῶν τέτων, οὕτε τὰ βρέφη μὴ δῦε μάλης, ἀλλὰ δι' ὤμων σπᾶν τῆς θηλῆς ἀναβεβληκότες. (Θηλαὶ, Hesychio autore sunt non solùm τῶν μαστῶν τὰ ἄκρα, sed etiam τῶν χειλῶν τὰ ὀκπυωσάμενα) INDE Θηλάζω, idem quod θηλὴν ἕπεχω, Papillam sugendam præbeo, Lacto. Lysias, ἐπειδὰν δὲ παιδίον ἐφυ ἔπι θηλὴν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Galenus. οἱ παλαιοὶ δὲ πολὺ μᾶλλον θηλάζουσαν ἐφίστων τοῖς ὀν τῇ φθόῃ κάμνουσιν, nutricem lactantem admonebant tabe laborantibus. Quo modo & Pollux πάντας esse dicit παῖδ θηλαζούσας: θηλάζειν autem vocari τὸ μαστὸν ὀπτᾶν. Ipsæ etiam mammæ seu vbera θηλάζειν dicuntur, vt non solùm Lactantes matres à Varrone dicuntur, & Lactans fœmina à Gellio, sed etiam Vbera lactantia à Lucretio, sic canente, libro 5, Vbera mammarum in somnis lactantia quærit. Lucæ cap. 23, μακάριαι οἱ μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν, beata vbera quæ non lactauerunt. id est, lac sugendum præbuerunt. Quin & ipse fœtus matrem seu nutricem θηλάζει, pro Sugit præbita papilla. Plut. in Romulo, p.36. θηλάζοντες

ὠφθισε τὸ θηλόν: de Romulo & Remo, quos secundum quosdam ἀπὸ τῆς θηλῆς, id est à ruma, denominatos ait. Aristot. Hist. animal. lib. 6, cap. 23, οὐ φερόσδεχται δὲ οὔτε ἡ ἵππος τὸν ὄνον, οὔτε ἡ ὄνος τὸν ἵππον, ἐὰν μὴ τύχῃ τιθηλακωὼς ὁ ὄνος ἵππον. ὑποβάλλουσι γὰρ δηπόνδες οὓς καλοῦσιν ἱππομθήλας. Vnde Plinius libro 8, cap. 44, Arcerique vtrunque genus ab altero narrant, nisi in infantia eius generis quod ineant, lacte hausto. Quapropter surreptos pullos in tenebris equarum vberi, asinarúmve equuleos admouent. Sic Lucæ cap. 11, μακάριοι οἱ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας, Beata vbera quæ suxisti. seu Quorum lac hausisti. Itidémque passiua voce & significatione nutrix θηλάζεσθαι dicitur pro Sugi. Aristoteles de delphine, ἔχει δὲ οὐχ ὥσπερ τετράποδα δηφωνεῖς θηλαῖς, ἀλλ' ὀβ ρύσκας δύο ἑκατέρωθεν ὀπ τοῦ πταγίου ἔνεκα, ὧν γάλα ῥεῖ καὶ θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων παρεκκολουθούντων. vt & Plinius delphinos ait suos catulos nutrire vberibus. Rursum Aristot. De gener. animalium libro 4, οὐ γίγνονται δὲ οὔτε θηλαζομθίαις αἱ καθάρσεις ὅθ πολύ, Eis quæ sugũtur. id est Lactantibus. Itémque τὸ θηλαζόμενον γάλα apud Dioscoridem, Lac quod sugitur, seu suctu ex vberibus hauritur. Alioqui θηλάζεσθαι poni volunt etiam pro θηλῶ ἐπέχειν, vbera seu papillam præbere sugẽdam: quum Plutarch. in Rom. pag. 35, dicat, ὡνομάζετο δὲ τοῖς βρέφεσι πλή τι λύκαιναν ἱστοροῦσι θηλαζομθῶν, καὶ δρυοκολάπθιλον τινα παρεῖναι συνεκτρέφοντα: vt hic θηλάζεσθαι τοῖς βρέφεσι sit quod in lib. De fort. Rom. vocat θηλῶ ἐπέχειν τοῖς βρέφεσι, & in Problem. Rom. τοῖς βρέφεσι πλὴν θηλῶ παρέχειν. Sed ego puto illo in loco datuum τοῖς βρέφεσι ferri potius ad παρεῖναι quàm ad θηλάζεσθαι. Nec verò tantùm nutrix & vber & ipsum lac θηλάζονται, suguntur, sed ipse etiam partus θηλάζεται, pro Lactatur. Pollux enim tradit θηλάζειν vocari τὸ μαστὸν δηπομεῖν, & θηλάζεσθαι dici τὸ ἕλκειν τὸ γάλα ὀπ τοῦ μαστῶν, lac ex vberibus suctu haurire seu trahere. INDE Θηλασμός, οῦ, ὁ, Lactatio: vel Lactis haustus. Quo verbali Plutarch. vtitur in Romulo, pag. 34, vbi dicit Ruminalem caprificum dictam videri διὰ τὴν τοῦ βρεφῶν θηλασμόν, quoniam πλὴν θηλῶ antiqui rumam appellauere. Inde ET Θηλάσρια, ας, ἡ, Nutrix, Lactatrix, Quæ papillam sugendam præbet infanti. Pollux enim libro 3, cap. 3, πλὴν θηλάζουσαν πτῶθῶ ab Eupolide θηλάσριαν vocari tradit. Ab eodem θηλὴ DERIV. Θηλαμινός, Lactens, ideóque Recens à partu. vt Hesychius θηλαμινοῦ exponit νεογνοῦ. ITEM Θηλαμών, Nutritor, Nutritius. vel etiam Nutrix. Eustathio enim teste à Lycophr. θηλαμὼν dicitur ἡ τροφός: itidémque Etymologo. Quapropter apud Hesychium quoque pro πάφος, quo illud θηλαμὼν expositum legitur, putarim reponendum ζοφός. Suidas verò θηλαμόνος affert pro τῆς οἰκίας. Est præterea inde VERB. Θηλάνω, idem cum θηλάζω significans. vnde est aorist. med. θήλαντο, quod Hesych. exponit ἐθήλασαν. Apud Plutarchum reperio & alia duo DERIVATA, Θηλωνὴ videlicet ET Θηλωτής. Nam in Problem. Rom. pag. 496, scribit παὶ τροφούσας τὰ παιδία γάλακτι nominari θηλωνὰς, ἀπὸ τῆς θηλῆς: & Ruminam esse θηλωνίδα καὶ πθηλεῖον καὶ κουροτρόφον.

Θηλιπήρ, Hesychio est κυνηγός: forsan pro θηρατήρ.

Θηλοειδής, pro Concameratus affertur ex Theophr. Hist. pl. l. 3. In qua signif. scriberetur potius θολοειδής.

Θηλόπεδον, & Θηλοπεδεύειν, alicubi reperiri aiunt pro θειλόπεδον & θειλοπεδεύειν: de quibus t. 1, c. 1180, c. g.

Θῆλυ, τὸ, vide in Θῆλις. Θηλυγλυής, t. 1, c. 827, d

Θηλυγονεῖν, affertur pro Fœminam procreare.

Θηλυγονία, t. 1, c. 841, h. Θηλυμόνον, ib.

Θηλυμόνος, ib. g

Θηλυδρίας, Θηλυδριώδης, Θηλυκός, vide in Θῆλις.

Θηλυκρανία, t. 2, c. 72, d. Θηλυμανής, t. 2, c. 769, f

Θηλύμαπα, Hesychio sunt μέλη πεβρεγμένα ἄλφιτα.

Θηλυμελεῖς ἀηδόνες, Fœmineum & molle modulantes melos luscinæ, in Epigr. Aliis Molliter canentes.

Θηλύμηπεις, t. 2, c. 952, g

Θηλύμορφος, Qui fœminea forma est. Aristot. de pardali, ὅθ' αὐδρείων εἶ δοκοιώτων θηλυμορφότερόν ὄθιν ὅπ μὴ κατὰ τὰ σκέλη.

Θηλυώω, Effœmino, Emollio. Hippocr.

Θηλύπους βάσις, ex Eurip. pro Pes fœmineus.

Θηλύφρυνος, Ilex fœmina. Eust. p. 302, tradit apud Arcadas esse φελλόν, μέσον τι πρίνου καὶ δρυός, indéque à nonnullis θηλύφρινον nominatum.

Θηλυπελεὶς, t. 1, c. 1722, e

Θῆλις, εος, ὁ vel ἡ, Fœmineus: vel Qui est sexus fœminei. Plut. in Probl. Rom. de Pythagoricis, τὸ ἀρίθμοῦ τὸ μὲ ἄρρενον, θῆλυν, ἀρσενα δὲ τὸν τετράγωνον ὀνομάζουσι. Sic apud Aristotelẽ, ὁ θῆλυς ἐλέφας, Elephas fœminei sexus, seu Elephas fœmina: & ὁ θῆλυς ἵππος, Equus fœminei sexus, Equa. Idem Aristot. Hist. anim. lib. 5, πολύπους ὁ θῆλυς, polypus fœmina. Et libro 6, ὁ θῆλυς ὀρόβυς, mulus fœmina, id est mula. Et apud Dioscor. libro 1, θῆλυς κάλαμος, arundo fœmina. In fœm. gen. itidem pro Fœminea, Quæ fœminei sexus est, seu Fœmina. Hom. Il. τ, Ἠμὶ θῆλυς ἐοῦσα, Quum sit fœminei sexus, Quum sit fœmina. Et Il. φ, Αἴθη θῆλυς ἐοῦσα. Idem Od. κ dicit Θῆλυ δῖν: vt Eurip. θῆλυν ἀστρῶν, Fœmineum genus. Sic in Epigr. legimus θῆλυς φύσις: & θῆλυς χάρις. Et Nonn. ἡμείβετο θήλεῖ φωνῇ, fœminea voce. Alioqui ET Θήλεια dicitur in fœmin. gen. & IONICE Θῆλεα, AC Θηλέη. Hom. Il. φ, Μόπτ' τις εεῦ θήλεια θεὸς πόπτ' μήτε τις ἄρσην. Odyss. ξ, ὧν ᾗ ἑκάστῳ Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο Θήλειαι Ὀκάδες. Τοὶ δ' ἄρσενες ὀκτὼ ἔασιν. Sic Odyss. ο, — ἵππτι Δωδεκα θήλειαι. Sed & prosæ scriptores passim. Xenoph. in Lacedæm. polit. τὸ ἄρρεν φῦλον καὶ εἰς τὸ σταφρονεῖν ἰσχυρότερον ὄθ τοῦ τῆς θηλείας φύσεως. Plut. in Alex. θήλειαν νεοτοκον ἵππον. Et apud Athen. lib. 1, θήλεια παρθένος. Sic apud Platonẽ, θήλειαι κόραι, virgines: & θήλειαι δηπόνοι, filiæ nepteque. Item ἡ θῆλεια, fœmina: de cuiusuis generis animantibus. Plut. in Problem. Rom. de ipsis Romanis loquens, χρῶνται δὲ δυσὶ μὲ ὀνόματι αἱ θῆλειαι, τοῖσι δὲ οἱ ἄρρενες. Athen. lib. 9, de columbis, αἱ θῆλειαι ἀλλήλαις ἀναβαίνουσιν ὅταν ἄρρεν μὴ παρῇ. Xenoph. de perdicibus, ὥσπερ πλὴ τῆς θηλείας φωνῶν φερόμθοι. Ionicè θῆλεα & θηλέη dicitur pro θήλεια, Fœminea, Quæ fœminei sexus est. vt θηλέη μορφή, fœminea forma: & θήλεα ἵππος, apud Herodotũ. Neutr. θῆλυ, Fœmineum, Quod fœminei sexus seu generis est. Aristoph. Nubibus, ὥσπεὶ ὀβ ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ Λῆ' ἄρρεν ὄφιν ἄνθα σ' αὐτῆβ θήλεα, quæ masculini quæ fœminei generis sint. Et apud Herodotum, θήλεα τέκνα, fœminei sexus liberi. id est filiæ. Et apud Aristotelem, θήλεα ᾠά, Fœminei sexus oua. id est Oua quæ fœminam procreant. Item θῆλυ γένος πᾶν, tota fœminei sexus familia. Et γένος τὸ θῆλυ, Fœmineum genus, seu Fœmina, apud Platonem. Dicunt etiam τὸ θῆλυ, subaudito substantiuo γένος. vt Gaza quoque ἐν τῷ θήλει, vertit, In sexu fœmineo. Ex Galeno autem ad Glauconem affertur τὸ θῆλυ pro Ingenium muliebre. item τῷ θήλει sine autoris nomine pro Vtero. ‖Θῆλις accipitur etiam pro Fœmineus, Muliebris, Mollis, Tener: vel Effœminatus, vt Actius apud Ciceronem hunc Sophoclis iambum ex Trachiniis, Νῦν δ' ὦ τοιούτου θῆλις ἀθρήσας πάλας. vertit, Effœminata virtus afflicta óccidit. At θῆλις ἔέρση apud Homerum & Hesiodum non solùm redditur Mollis & tener ros, ἁπαλὴ δρόσος: sed etiam ἡ θάλλειν ποιοῦσα τὰ φυτὰ, quæ virescere & germinare plantas facit: ἡ θρεπτική. quo sanè modo Plato in Cratylo τὸ θῆλυ denominatum videri ait ἀπὸ τῆς θηλῆς: πλὴ θηλῶ autem, ex eo quòd τὴν θηλέραν ποιεῖ. Itidem verò & θήλεια νύξ esse putatur ἡ ὑπομβρος καὶ πνοιοῦσα θάλλειν τι καὶ γθιοῦν.

COMPAR. Θηλύτερα passim apud Homerum pro positiuo θήλεια, Fœmineæ, Fœminei sexus. Odyssea φ, Θηλύτεραι δὲ θεαὶ ῥῆμν αἰδοῖ οἴκοι ἐκάστη. Iliad. φ, Θηλύτεραι γὰ γυναῖκας ὀνὶ μεγάροισιν ἑκάστη Πῦρ αἰανκομόντων. Quin & θηλυτέρη dicitur vt θήλεια, pro γυνὴ, fœmina. Epigrammat. libro 1, titulo εἰς γυναῖκας, pag. 25, Μυκέτι πτερὸ φέροιτο γυναιξὶ δολοφρονεούσῃς· Θηλυτέρη μ' ἐδάμασσε, τὸν οὐ κτανέ δῆϊος Ἕκτωρ. In isdem Epigramm. legitur τῆδε σι θηλυτέροις, fœmineis. Sunt qui θηλύτερος interpretentur Effœminatior, In venerem pronior: sed nullo exemplo eam interpretationem probantes. Porro deriuantur & alia à θῆλις. SVBST. Θηλύτης, ητος, ἡ, Fœminea natura, Fœmineum ingeniũ: seu Fœminea mollities, Muliebris & effœminata mollities. Plut. Alc. p. 361, καὶ θηλυτῆτας ἐαθῆτων ἀλουργῶν ἐκκομθίων δ' ἀτρεφῆς.

ADIECT. Θηλυδρίας, ου, ὁ, Mollis & effœminatus, Qui natura & ingenio est fœmineo. Luc. οὐπὸ ὁ θηλυδρίας, ὁ μαλθακὸς, effœminatus hic & mollis. Idem in Demonacte, ὑὸν ἀπῆβ δεῖζας πολὺ ὡραῖον, θηλυδρίαν τ' καὶ διθυραμικὸν σωμθῶν. Idem De saltat. θηλυδρίαν εὐθρωπον ὁρῶν ἐσθῆσι μαλακαῖς καὶ ἁβρωπαν ἀκαλάστοις ὀκαθρεωὸ ἐθμον. Sic Synes. ep. 50, εἰ μὴ θῆλις, ἀλλὰ θηλυδρίας γε ἰῶ, si non fœmina, at certè effœminatus erat. INDE Θηλυδριώδης, εος, ὁ & ἡ, itidem Mollis & effœminatus, seu Qualis est mollium & effœminatorum. Greg. Naz. πάσης θηλυδριώδους φύσεως ἀφέσκεν, οὔτε ἄρρεν οὔτε θῆλυ κατ' οὐσίαν ἀπωρίσατο. Præterea à θῆλις est nomen POSSESS. Θηλυκός, οῦ, ὁ, Fœminnus, Fœminei sexus proprius & peculiaris. vox grammaticis vsitata. veluti quum Dionys. Halic. dicit quosdam τὰ ὀρσενικὰ τοῖς θηλυκοῖς συνταττειν: & schol. Thucyd. Thucydidẽ solere ἀπὸ τῶν θηλυκῶν, μεταβαίνειν εἰς τὰ ὀνδέτερον. Vnde ADVERB. Θηλυκῶς, Fœmnino genere. veluti quum Athen. lib. 11 scribit, Aristotelem in Thessalorum republ. dicere Thessalos θηλυκῶς vsurpare τὴ λάρωνον: & lib. 5, prosæ scriptores ὀρσενικῶς dicere τοῖς αὐλῶνας; poetas verò θηλυκῶς πᾶς αὐλῶνας.

Θηλύπρος, & Θηλύπης, vide in præced. Θῆλις.

Θηλυπαχέω, t. 3, c. 1534, f. Θηλυποκία, ib.

Θηλυπόκος, ib.

Θηλυφανής, εος, ὁ καὶ ἡ, Qui videtur esse fœmina, Fœminæ similis.

Θηλυφόνος, ὁ καὶ ἡ, Fœminas occidens, Fœminei sexus animalia interficiens. Dioscor. libro 4, cap. 77, aconitum à nonnullis θηλυφόνον nominari tradit, vt & Plin. lib. 27, c. 3: qui cap. 2, eiusdem libri, dicit omnium venenorum ocyssimum esse aconitum, & tactis quoque genitalib' fœminini sexus animaliũ, eodem die afferre mortem. Sic idem lib. 25, cap. 10, quũ dixisset thelyphonon herbam ab aliis scorpion vocari propter similitudinem radicis, subiungit paulo pòst, Thelyphonon omnem quadrupedem necat, imposita verendis radice: folio quidem intra eundem diem. mutuatus ea ex Theophrasto Hist. plantarum lib. 9, cap. 19. vbi & ipse tradit τὸ θηλυφόνον à quibusdam vocari σκορπίον, ὀβῷ τὸ πλὴ ῥίζαν ὁ μοῖος ἔχειν σκορπίῳ: ἀπολλῶναι δὲ βοῖς καὶ ἀποζύγια & ὅσα βαπτὰ & ἁπαλὰ πᾶν τετράπουν, ἐὰν ἐς τὰ αἰδοῖα πεῦῃ ἡ ῥίζα ἡ φύλλον αὐθημερόν.

Θηλυφρων, t. 4, c. 200, a. Θηλυχίτων, t. 4, c. 528, a

Θηλωπής, vide in Θηλή.

Θῆμα, t. 3, c. 1477, e. Θημαανή, ib. g

Θημονιά, ib. f. Θημών, ib. e

Θημωνία, ib. f

Θιὼ, t. 2, c. 1531, g. At pro Θιῶας, quod Hieronym. in Ezech. c. 47, significare dicit Tumulos arenarum, putarem scribendũ θῖνας, à θὶν, (de quo infrà) nisi apud Hesychium quoque legerem θιὼ per η, idem esse ac θημωνὰς siue θημωνιά.

Θιὼν, Hesychio est γάλα, Lac.

Θῖξις, εως, ἡ, eidem est τριμμὴ, ῥοπὴ, πάχος, Punctum, Momentum, Celeritas. quæ significationes mirè videri queunt, quum idem θῖξαι exponat non nisi ἀκοῦσαι, ἀξῦναι, Acuere. Apud medicos porro dicitur esse etiam quædam κατὰ θῖξιν θεραπεία, curatio in vulneribus per suturæ commissionẽ. Galenũ enim ἐπὶ τῶν πάσεις libro 2, τρεῖς τρόπους vulnera adducendi tradere ferunt: vnum, κατ' ἀξκπελισμὸν, hamulis seu fibulis impositis: alterum, κ' θῖξιν, per suturæ adductionem, quum per acum vulnera committuntur: & tertium, κ' συνάφκωσιν, quum enata carne coalescunt. Et hoc τὸ θῖξεως vocabulum fieri φαδὶ τὸ θίγειν τὸ ἐξαπίνης. Sed hæc suspecta sunt: præsertim quum quidam hîc scribant βῖξις per ι.

Θηπαῖος, t. 1, c. 1552, a. Θηπὸν, ib.

Θῆπω, t. 1, c. 1551, f. Θῆρ, t. 1, c. 1554, a

Θήεσ, t. 1, c. 1555, h. & t. 2, c. 520, a. ob.

Θηεσάρα, t. 1, c. 1554, c. Θηεσαρέτης, ib.

Θήεσμα, t. 1, c. 1556, f. Θηεσόρεμα, ib. e

Θηεσαρχία, t. 1, c. 1554, c. Θήεσαρχος, ib.

Θηεσίμος, t. 1, c. 1556, g

Θηεσπέος, Venandus. Et Θηεσπόν, Venandum. Xenoph.

Θηεσπεύειν, Suidæ est ἀκαβάλλειν, in manuscripto etiã

codice.

Θηεσπὴς, t. 1, c. 1556, g. Θηεσπικὰ, πά, subst. ib

Θηεσπκός, ib. Θηεσ ῶν, ib.

Θήραλλος, t. 1, c. 1554, d. Θηεσὼ, t. 1, c. 1556, d

Θήρειος, t. 1, c. 1555, a

Θήρειον, Varium. πικίλον. ex Hesych. quem vide.

Θήρθμα, t. 1, c. 1555, e. Θηρθόμαι, ib. b

Θηρθίσμος, ib. e. Θηρθυσις, ib.

Θηρθυτὴρ, ib. f. Θηρθυτὴς, ib.

Θηρθυτικὸς, ib. Θηρθυτὸς, ib. e

Θηρθύω, ib. b. Θηρθμα, t. 1, c. 1557, b

Θηρητὴρ, ib. Θηρήτωρ, ib.

Θηείω, vide in Θηείον & Θήειος.

Θηειακός, t. 1, c. 1558, c. Θηειάλωτος, ib. b

Θηρίβορος, A feris adesus seu comesus. Phocyl. Μηδὲ τι θηέβορον ἀείσῃ κρέας.

Θηείδιον, t. 1, c. 1559, e

Θηείκλειοι κύκλοι, & Θηείκλεια τορνεία, dicta à Thericle quodam tornatore: quorum mentio apud Athen. & Theophr. ac Suidam, necnon apud Plin.

Θηεόδηκμα, t. 1, c. 1557, g. Θηεόδηκτος, ib.

Θηεομαχέω, ib. h. Θηεομάχος, ib.

Θηείον, Fera, &c. ib. b. Θηείον, Lumbricus, &c. ib. f.

Θηειοαρκη, t. 1, c. 1558, a. Θήειος, t. 1, c. 1555, a

Θηεότης, t. 1, c. 1559, a. Θηεοθεφεῖον, t. 1, c. 1558, c

Θηεότροφος, ib. a. Θηεοθέφος, ib.

Θηεοῦθεα, t. 1, c. 1559, a. Θηεοφόνον, t. 1, c. 1558, b

Θηεοφόνος, ib. Θηεόω, t. 1, c. 1559, a

Θηεωδὲς, τὸ, substant. t. 1, c. 1558, h

Θηεωδίης, ib. d. Θηεωδία, t. 1, c. 1559, a

Θηεωδῶς, ib. Θηείωμα, ib. b

Θηείωσις, ib. d. Θηροβολεῖν, t. 1, c. 1554, d

Θηρόβορος, ib. Θηρόβοτος, t. 1, c. 781, c. & 1554, e

Θηρόβρωτος, t. 1, c. 1554, e

Θηροειδεῖς ἐφαπλίδες, Hesychio sunt ποικίλως δίλυσυμθῶαι, forsan à variis animalium figuris intextis.

Θηροθῆρας, t. 1, c. 1554, e. Θηροκτόνος, ib. f

Θηρολέξης, Suidæ est ὁ παῖς λέξεις θηρώμθος. quem Athen. ὀνομαστθέσει vocat, quasi venatorem vocabulorum. sed suspectior ea vox φ non extet in manuscr. cod.

Θηρολέτης, t. 1, c. 1554, e. Θηρονόμος, ib.

Θηροσκόπος, ib. f. Θηροσώνη, ib.

Θηροθέφος, ib. Θηροφόνος, ib.

Θήρων, t. 1, c. 1476, g

Θῆς, ητὸς, ὁ, Operarius seu seruus mercenarius, Qui mercede alicui seruit, Qui mercedis causa operam suam locat alicui. cuiusmodi genus hominum erat in vltimo censu apud Athenienses, vt proletarii & capite censi apud Romanos: medii inter δούλοις & βαναύσοις. Aristoteles Politic. libro 3, cap. 3, dicit τῶν αὐταγκαίων ἔργων τοὺς μὲ ἐνὶ λειτουργοῦντας τὰ τοιαῦτα, δούλους εἶναι: τοὺς δ' κοινῇ, βαναύσοις καὶ θῆτας. Et Plutarch. in Solone, pag. 155, ex plebeis eos nominatos fuisse ἑκτημορίοις & θῆτας qui diuitibus ἐγεώργουν, ἕκτα τῶν τῶν πεδιομθίων πλουσῶν. Hique θῆτες Athenis infimi census quum essent, ex instituto Solonis οὐδεμίαν ἀρχὴν ἦρχον, ἀλλὰ τῶν συνεκκλησιάζειν καὶ δικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας, vt idem Plutarchus testatur p. 160. Hesiod. verò Ergwn libro 2, iubet θῆτα ἀοίκον ποιεῖσθαι, καὶ ἄπκνον ἔεργον Δίζεσθαι. Homerus quoque θῆτα vocat famulum seu ministrum mercenarium, Odysseæ ο, v. 644, — ἠέ οἱ ἀστῷ Θῆτάς τε δμῳὰς τε δυναιτό τε καὶ τὸ πελέσται. Nam & ibi scholiastæ θῆτας accipiunt τοὺς ὅσοι μισθῷ δουλεύοντας, qui mercedis causa seruiunt, ob inopiam videlicet, quum alioqui ingenui sint & liberi: vt & Pollux libro 4 scribit πελάτας & θῆτας esse ἐλευθέρων ὀνόματα διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλευόντων: itidémque Eustath. pag. 1246, θῆτας & λάτρεις dici οἱ ὄντες ἐλεύθεροι μισθῷ ὑποπυρεῦσιν, vt Apollo, inquit. Inde COMPOSITVM Θητώνιον, ου, τὸ, Pretium quo eiusmodi mercenarius operarius conducitur & veluti emitur, Pretium quo mercenarius operarius & minister operam suam locat ac ceu vendit: Suidæ τὸ τοῖς μισθωτοῖς διδόμενον. Deriuatur inde & POSSESSIVVM Θητικὸς, οῦ, ὁ, Pertinens ad τοὺς θῆτας, Mercenariorum proprius & peculiaris: vel etiam Mercenarius, adiectiuè accipiẽdo eam vocẽ. Aristot. Rhet. l. 1, ἐ γάρ ἐστι

κομῶντα ῥᾴδιον ἢ δὲν ποιεῖν ἔργον θητικόν, nec etiam ἐργάζεσθαι βελτίωσιν πίχλω. Sic idem Polit.libro 3,cap.3, οὐ γὰρ οἷόν τ' ὀλιγαρχικὸν εἶναι τὰ τῆς ἀρετῆς, ζῆν τε βίον βαύσαντα θητικόν. Idē Polit.lib.8,ὁ γὰρ οὐ δεῖ ἐλευθέρων κρίνομεν ἕνεκα πρὸς ἔργασιν, ἀλλὰ θητικοῦ τέχνον. Alioqui θητικὸς dicitur etiam Qui conflat ex eiusmodi mercenariis famulisque operariis. vt quum idem Aristot.Polit.2,cap.10, dicit τὸ πέμπτον τέλος Athenis fuisse τὸ θητικὸν, οἷς μηδέμιαν ἀρχὴν μετεῖν. Et lib.6,cap.7,esse πέντε μέρη τῆς πόλεως, γεωργικὸν, βάναυσον, ἀγορᾶον, θητικόν. Sic Plutarch.in Pericle dicit, τὸ θητικὸν ὄχλον καὶ ἰδιώτας. Dicitur etiam τὸ θητικὸν absolurè & substātiuè pro τὸ θητικὸν πλῆθος, hoc est τὸ ὅλον μισθῷ δουλεῦον: apud Suidam, καὶ θητικὸν ἐπήγοντο οἱ αὐτοὶ ἐς τὴν πόλεμον. vt τὸ οἰκετικὸν de familitio dicitur. Est inde & VERB. Θητεύω, significans Mercede seruio, Mercede operam meam loco. Hom. Odyss. σ, Ξεῖν', ἢ ἄρ κ' ἐθέλοις θητεύεμεν εἴ σ' ἀνελοίμην, Ἀργοῦ ἐπ' ἔρματῖς (μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται) Λίμασιάς τε λέγων καὶ δίνδρεα μακρὰ φυτεύων; Sic Apollo initio Alcestidis Euripideæ dicit, καί με θητεύειν πατὴρ Θνητῷ παρ' ἀνδρὶ τῶν ἀπὸν ἠνάγκασεν. Et Plato Polit.2, de Gyge, ὃς αὐτὸν πομπεύσα θητεύοντα τοῦ τῆς τότε Λυδίας ἄρχοντος. Et Philostr. ἐθήτευσεν εἰς τὸ τεῖχος, operam suam mercede locarūt ad muri extructionem. Apud Herodotū legimꝰ etiam, ἐθήτευον ὅδε μισθῷ τοῦδε βασιλῆϊ, addito ὅδε μισθῷ, quod aliàs et includitur.

VNDE Θητάζω, ώσω, ὁ, Qui operam suam mercede locat, Qui mercede seruit seu famulatur. idem qui θής. Legitur apud Suidam in manuscripto etiam codice, Θητάζε καὶ θητικόν. & declarationis loco subiūgitur, εἰς ὃ' διαρρυμόμενος παρ' Ἀθηναίοις τῆς πολιτείας, οἱ ἀποφαίνεσθαι θητὴς ἐλέγοντο, καὶ θητικὸν πελεῖν. οὗτοι δὲ οὐδέμιας ἦρχον ἀρχῆς, οὐδὲ ἐστρατεύοντο. Quæ verba ex Harpocratione desumpta sunt: apud quem tamen non θητὴς scriptum, sed θῆς, quod magis probo. atque ita eū scripsisse patet ex Antiphontis loco quem subiungit, ἐάν τε θῆς ἅπαντες ὁπλίται ποιῶσι. Est ab eodem θητεύω & SVBST. Θητεία, ας, ἡ, significās seruitus seu famulatus mercedis causa. ἡ ὅλη μισθῷ δουλεία: Hesychio μισθοδουλεία, & μίσθωσις. eam autē μίσθωσιν intellige qua quis operam suā alicui mercede locat. Ifocr. ὅλη θητείαν ἰόντας. Porro vt ad Θῆς redeam, habet id gen. FOEMIN. Θῆσσα, & ATTICE Θῆττα. Ita enim dicitur Ancilla mercenaria, Famula mercede conducta, Quæ mercede alicui seruit, Quæ mercede operā suam locat. Plut. Coriolano, ἵππον ἑνὸς ἢ δύο ἀγώνων παῖς καλυμβίας θήσσας ἀπονήσασθος. Meminit huius vocabuli Harpocrat. quoque. Quum enim ex Demosth. orat. περὶ Ἀγόρου κλήρου attulisset hæc verba, ἢ δικηκόρων ὅσοι θητικὸν τελοῦσιν, subiūgit aliquātō post, Demosthenem hīc δικήκληρον nominasse πρὸ πενήκοντα κόρίω quam θῆσσαν appellant Attici: fuisséque ἐπάναγκες τοῖς ἐχίσι χρῆσις παῖς θήσσας ἢ λαμβάνειν τοῦς γάμον ἢ πέντε μνᾶς διδόναι, teste etiam Potidippo comico. Quæ apud Suidam quoque leguntur: cui itidem Θῆττα εἶπ δικήκληρος οὐκ ἔχουσα φερνὴν, πενιχρὰ καὶ παλαιοφθίσσα ὑπὸ τῶ πατρὸς, ὑπὸ δὲ ἢ ἀγχιστέων τοῦ συζεύξοντος τὴν νόμον τῶ πεντακοσίων δραχμῶν. Vnde intelligimus θήσσας siue θήττας fuisse virgines pauperculas, à parentibus sine vlla hæreditate relictas, ideóque opus habentes mercede famulari seu ancillari aliis. Qua de re & Eust. p.1246. Eurip. θῆσσαν vsurpauit etiam pro θητικὴ, nimirum θῆσσαν τράπεζαν appellans τὴν μισθωτικὴν καὶ δουλικὴν τροφὴν, cibum qui apponitur iis qui mercede operam suam locant & seruiunt: initio Alcestidis. Ibi enim Apollo dicit, ὦ δώματ' Ἀδμήτου, ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ Θῆσσαν τράπεζαν ἀνήσας θεὸς ὢν ὤν. Ad verbum, Seruilem & merceniariā mensam.

Θῆσαι, Hesychio est θρέψαι, θηλάσαι, Alere nutriréque, Lactare. Vnde voce med. θήσασθαι est τὸ θηλάζειν τὸ γάλα, lac sugere, teste Athenæo lib.9, in exemplū afferente hunc versum Homeri ex Iliad. ω, Ἕκτωρ δ' ἢ θητὸς τε γυναῖκά τε θήσασθ' μαζόν. Cui simile hoc Callimachi, Hymno in Iouem, σύ δὲ θήσασο μαζὸν Διὸς Ἀμαλθείης. Sed notandum, apud Athenæum scriptum esse non θήσασθαι, sed θῆσθαι, qui etiam subiungit sic dictum ἀπὸ τοῦ σιτίζεσθαι παῖς θηλαί. Legitur autem hoc θῆσθαι apud Homerum, sed in paulo diuersa significatione, nimirum pro Mulgere: Od. ι, Ἔνθα μὲ οὔτε αἶγας δόσπουδεῖς, οὔτε τι μῆλα, Τυροῦ καὶ κρείων, οὐδὲ γλυκερὸν γάλακτος· Ἀλλ' αἰεὶ παρίχοισιν ἐπιστυφὸν γάλα θῆσθαι. Ibi enim Eust. annotat θῆσθαι alibi significare τὸ θηλάζειν, hīc verò τὸ ἀμέλγειν. thema autem huius esse θῶ, vnde derivari θηλὴ & πόθη. dici autem θῆσθαι vt χρῆσθαι. ¶ Alioqui θήσασθαι dicitur etiam pro θεάσασθαι, teste Hesychio. Quò pertinent θησάσαιτο & θήσωμεν, quæ idem interpr. θαυμάσαιτο & θαύμασαν. nimirum à θάομαι posito pro θεάομαι. Idem affert θησάσθω pro κοιμηθήτω: & θήσαιτο pro ἐδούλευσεν. Eodem teste Cretenses dicunt θησάμβροι pro αἰτησάμβροι: afferente & θησόμβροι pro αἰτησόμβροι.

Θησαυρίζω, t.3,c.1479,b. Θησαύρισμα, ib.e
Θησαυρισμός, ib. Θησαυριστής, ib.f
Θησαυριστικός, ib.g. Θησαυροπωλίς, ib.b
Θησαυρός, t.3,c.1478,e. Θησαυροφυλάκιον, t.3,c.1479,a
Θησαυροφύλαξ, ib.& t.4,c.236,b

Θησεύς, Theseus: filius Ægei & Æthræ, heros fortissimus, & Herculis imitator, Atheniensisque reipublicæ fundator. A quo PATRONYM. Θησείδης, Thesei filius. In Epigr. Θησείδας quidam vocat Athenienses, vtpote nepotes & posteros Thesei. Ab eodem DICTVR. Θησεῖον, Templum & lucus Thesei, subaudito substantiuo ἱερὸν vel τέμενος. Hesychio enim teste Θησεῖον est τεῶς Θησέως ἐφ' ὧν οἱ ἀποδιδράσκοντες καταφύγον: vt & Aristophanis schol. tradit seruos qui ad τὸ Θησεῖον cōfugissent, habuisse ἀσυλίαν. Sed addit Hesychius, fuisse Athenis etiam δεσμωτήριον quoddam hoc nomine, necnon φυτὸν τι ποιόν. cuius plantæ meminit Theophr. Hist. plantarū lib.7, cap.11, sub finem: & Plin. lib.21, cap.17, necnon libro 22, cap.22. Plur. NVM. τὰ Θησεῖα, ς, ἱερά, Festum in honorem Thesei agitari solitum Athenis, teste Hes. In quo festo ferunt populo datum fuisse congiarium. A nomine verò Θησεῖον, significante fanum & lucum Thesei, est COMPOS. Θησόπεφυ, quo denotatur Is qui in Thesei templo seu luco (vtpote asylo) versatur & tēpus terit: Erymologo ὁ ὢν τῷ Θησέῳ δεδραπεύκας, afferenti ipsum ex Aristoph. Polyido. Præterea à Theseo DENOMINATA Θησῆς κεφαλή, Theseis tonsura: qua nimirum τῆς κεφαλῆς τὰ περὶ τὰς μόνον κείρεται, vsurpata olim à Theseo adolescente, prius autem ab Homericis Abantibus, vt Eust. tradit, & ante eum Plut. in Thesei vita, p.3. Alioqui Θησῆς, dicitur etiam poema de Theseo & reb. ab eo gestis.

Θῆσσα, vide paulo antè in Θῆς, sub finem.
Θήσσειν, affertur pro θάσσειν, Sedere: quod Ionicum erit.
Θῆσθαι, vide paulo antè in Θῆσσα.
Θηπαλεῖ, Hesychio sunt θαυμαστεῖ, γλίσθεσιν ὁμοῖα.
Θηπεία, Θῆπις, Θηπεῖ, Θηπεύω, Θηπικὸς, Θῆπλα, Θηπώνιον, vide paulo antè in Θῆς.
Θ'ηπέρα, t.1,c.1289,c

¶ Θιαγόνας, ab Ætolis vocari ἀρτοὺς τοῖς τῶν θεῶν γινομένοις, tradit Nicand. apud Athen. l.3. vt & Hesychio θιαγόνες sunt ἄρτοι οἱ παρεπίθεντο τοῖς θεοῖς.

Θιάσευ, Hesychio est χορεύσαι, Choros ducere, Tripudiare: afferenti itidem θίασον pro χόρευσον, Tripudiato, Choros ducito. VNDE Θίασος, ου, ὁ, eidem χορεύσεως, Cœtus & multitudo tripudiantium: ac propriè quidem τὸ Βακχικὸν πλῆθος, Turba Bacchicos choros agitans. vt & Athen. libro 8 tradit θίασον vocari τὸν τοῦ Διονύσου παρεπόμενον ὄχλον, in exemplum ex Eurip. afferens hunc senarium, Ὁρᾶ δ' θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν. Cui adde hunc locū Demosth. Pro cor. ἐν δ' ταῖς ἡμέραις τοῖς καλοῖς θιάσοις ἄγων ἢ ἐδῶν, τοῖς στεφανωθεῖσι τοῦ μαθεῖν καὶ τῇ λύκῃ, τοῖς ὀφεῖς τοῖς παρείαις θλίβων, καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, καὶ βοῶν Εὐοῖ σαβοῖ, καὶ ἐπορχούμενος ὑπὸ ἄπτης, ἄπτης ὑπὸ ὄκταρος ἢ πεσηκεμῶν ἢ πιπτοφόρος ἢ λικνοφόρος ὑπὸ τῶν γραϊδίων πεσεταχορεύόμενος. Sic Virgil. dixit Ecl.5, Instituit Daphnis thiasos inducere Baccho, Et foliis lētas intexere mollibus hastas. Et Æneid. lib.7, Tum quorum attonitæ Baccho nemora auia matres Insultant thiasis, — vndique collecti coeunt. Sic Suid. ex Aristoph. θίασος μουσῶν affert pro ἱερὸς χορός. ‖ Præterea θίασος Hesychio est ἑσμὸς γυναικῶν, Examen & caterua mulierum, forsitan operantium Bonæ deæ: & generalius σύλλογος ἢ πλῆθος, Cōuentus, Cœtus, Collecta multitudo. Quomodo & Harpocration quum dixisset θίασον esse τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ὅτι τελετῆς ἕνεκα θεοῦ, (vnde & Athenæus dictum vult quasi σίασον, παρὰ τοῖς σοῖς τοῖς θεοῖς Doricè) apud Demosthenem & Xenophontē, addit, Ἰωνὶ ὅτι πωτὸς ἀθροίσματος ponere hoc nomen. Sic sanè Philo De mūdo dixit, ψυχῶν ὁ θίασος ἐξῆς ἀσωμάτων ἐστί. Plutarch. Antonio, χορεύσαι, κιθαρῳδοῖς, ὀρχήσεσι, καὶ ὅλοσπος ἄλλοις. Κισσαῖν ἀκροαμάτων θίασος, Plato in Politico, κεκλωσμένον δρᾶμα, καὶ σπουδαῖος θίασος. Et Theodor. Hist. Eccles. lib.3, τὸν θίασον τοῦ Χριστοῦ dicit, quē & χορὸν appellat. vt Basil. τὸν εὐσεβείας θίασον. cui opponitur ὁ κακίας θίασος apud Xenoph. Apud eum enim ἡ ἀφέτη τῆς κακίας dicit, τίς αὐ δὴ φρονεῖ τοῦ σοῦ θιάσου ζῆν μίσητον ἔτι; tui cœtus & familiarità esse. id est partes tuas sectari. Budæus namque τὸ αὐτὸ θιάσου ἔτι hīc interpr. Socium, sodalem & sectatorem esse. ‖ Θίασος dicitur etiam Coniuantium cœtus, item Coniuium. vnde Hesych. quoque exponit non solùm Βακχικὸν πλῆθος, sed etiam δωρεάν. Et Athen. libro 8, quum ἐρανοὺς esse dixisset τὰς ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγὰς, subiungit, hunc ipsum ἔρανον vocari etiam θίασον, indéque συνθιασῶτας appellari τοὺς συνιόντας ἐρανιστάς. Atque eo sensu accipiendum quod idem initio libri 5 dicit, τί τι φυλετικὰ δεῖπνα ἢ τὰ δημοτικὰ παρεσκεύαζον ἐπὶ δὲ τοῖς θιάσοις καὶ τὰ ἐρανικὰ ἢ ὀργεωνικά. Et Plutarch. in Hellen. de Ægineta ait, τοῦ Ποσειδῶνι θυσίαν ἔτιμον τοῖς καλουμένοις θιάσοις· ὃν ἢ κατ' αὐτοὺς ἐφ' ἡμέρας ἑκκαίδεκα μετὰ σωτῆς ἑστιῶντες. Qui loci innuunt certa quædam certis in regionibus fuisse coniuia seu coniuantium certos cœtus. INDE Θιασάρχης, ου, ὁ, Sacri chori princeps, Princeps & antistes sacrificantium vel solenni cœtu deum colentiū. Luc. in Nigr. τὴν θεωρητὴν σοφίαν τοῦ Χρεισμοῦ ἀξέμαστε τοῦ ἢ Πλάτωνος τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῆς ξυγκενόμενος. καὶ τὴν χαίρι ὀν βραχεῖ πᾶσδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, τοῦ φήτης καὶ θιασάρχης καὶ ξυναγωγεὺς καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὤν. NECNON Θιασώδεις ὥραι apud Nonnum, Tempora thiasis celebria, seu Tempora festa & quantia, vt alii interpr. ITEM Θιασῶν, ῶνος, ὁ, Dom' seu locus in quo thiasi & festa cōuiuia agitantur aut choreæ exercentur. Hesychio θιασῶνες sunt οἶκοι ἐν οἷς συνιόντες δεῖπνοῦσιν οἱ θίασοι, domus in quibus coniuantium turba conuenit epulatum.

ET Θιασῶται, Qui in vnum locum conuenire solent choreas agitatum aut celebratū coniuiuia, Sodales qui simul choreas exercent aut epulantur. Hesychio χορευταί: Harpocrationi οἱ κοινωνοῦντες ἢ θιάσου, ex Isæo. Apud Suid. ἐνθὲ χορεύσουν ἱεροὶ ἐς θιασώτας. vbi χορεύ τοῦ intelligit. Frequētius de iis qui sacrificiorū & cultus diuini prætextu veluti sodales coibant festis diebus, epulisque & vino indulgebant. Xenoph. in Sympos. de Amore loquens, ἐπειδὴ παῖπς ἱερεῖ τοῦ θεοῦ ξύμπου θιασῶται. Aristot. Ethic. libro 8, cap.10, ἔνιαι δὲ ἢ κοινωνοῦν δι' ἡδονὴν δοκοῦσι γίγνεσθαι, θιασῶται καὶ ἑρανισταὶ αὐταὶ ὁ θυσίαι ἕνεκα καὶ συνουσίας. Et apud Athen. vnus ex dipnosophistis cōsortes & conuiuii socios compellans dicit, ὦ θῆρες θιασῶται. vt ipse quoque Athen. συνθιασώτας nominari dicit τοὺς συνιόντας ἐρανιστάς. Porro vt Xenoph. in illo loco dicit τὰ θεοῦ ξύμπου θιασῶται, sic Theodorit. Hist. Eccles. lib. 2, τῆς Ἀλουμανίας θιασῶται, pro Sectatores, Socii: metaphora ab iis qui choros & pompas in dei alicuius honorem instituunt, & magna caterua tripudiant ouántque, dei simulacrum deducentes. vnde & οἱ τὰ θεῖα ἄδοντες sacerdotúmque ordo nominantur θιασῶται à Dionysio Areopag. INDE Θιασωπικὸς, ου, ὁ, Ad eiusmodi sodalitia pertinens, apud Aristot. Œcon. lib.2.

Præterea à θίασος est VERB. Θιασεύω, idem ferè significans quod Pompaticè & thiasi more progredior aut egredior. Greg. ἀγὼ δὴ λοιπὸν ἡμῖν ὁ λόγος ὀπισθεν θιασεύεται, καὶ πῶς δεῖ τὸ θεῖον ὑπολαμβάνειν, φασκέτω. quod Budæo idem esse videtur ac ἐξαρχέτω.

Θίβη, ης, ἡ, Hesychio est πλεκτὸν τι κιβωτοειδὲς ὡς γλωσσοκομεῖον, fiscella è vimine plexa arculæ in modum. Quomodo θίβη παπύρου affertur ex Exodi cap.2 pro Fiscella scirpea. Apud Athen. υἱελοῦς πίναξ ὁ θίβη κατακείμενος ἀρτῶν. Vbi Budæus significari ait vas quod amplexabatur discum vitreum ne frangeretur in ferculis ferendis: à Plinio dictū repositorium. Possis & loculum interpretari. Apud Suid. reperio Θίβης, κιβώριον ἐκ βύβλου λεπτὸν ὡς κοφινίδιον.

Θιβρὸν, idē H. exponit ἀπελὸν, βυρσερὸν, καλὸν, σεμνόν: afferens item θιβρὶω pro φιλόκοσμον, ἀβρωπικὸν, ἀσφήφεσιν: addēnque, apud Nicandrum esse τὸ ἐμπυρον καὶ καυστικὸν, seu χαλεπὸν, vt nonnulli exponunt. Apud eundem Nicandrum in Alexiph. ἀεὶ θιβρὸ χελώνης, schol. interpr. ἐνθνήσκοντα ὑπὸ αἰθράκων, tosta sub carbonibus, vt Hesych. ἔμπυρον, Ignita.

Θίδωνος, etiam vt θίβη, à Cypriis dicitur κιβωτὸς, Arca, Cista, teste Hesychio.

Θιγγάνω, t.1,c.1560,c. Θίγμα, t.1,c.1559,g
Θίγω, ib.f

Θίδραξ, & Θιδρακίη, pro βρίδαξ & βριδακίνη dicuntur, trāspposito ρ, teste Hesychio.

Θίημι, eodem teste est ποιῶ, Facio: qui affert & θῆσαι pro ποιῆσαι, addens etiam φιλῆσαι. At θίσω, quod idem exp. ποιήσω, ad τίθημι seu θέω referri potest. Idipsum verò θήσω annotat accipi etiam pro ἥσω, αἰτήσω, à Bœotis.

Θίλα, eidem est ὁ θηλών, Acerus.

Θιμῶνες, eidem sunt θημωνιαί: pro quo θημῶνες suprà.

Θίν, t.1,c.1560,e. AT Θῖναι, Hesychio sunt ψάμμοι, ὑψηλοὶ τόποι, & αἱ ἢ καρπῶν συγκομιδαί. Quibus verbis intelligere eum puto arenæ cumulos & fructuum cōportatorum acerros. ii autem colles & editiora loca repræsentant.

Θινοῤῥῶν, eidem H. est τυπῤῥῶν. pro quo suprà θεινοῤῥῶν.

Θινοῦσθαι, & Ἀποθινοῦσθαι, Aggere obstrui. Polyb. l.1, p.18, in fine, ὅ ποτα μοῦ κῦ ἢ εἰς θαλάσσαν ὀκοῦλω συνθεωρήσεις κατὰ πινας αἰέμερον τάσεις ἀποθινούμενον τὸ σῶμα, καὶ πυκνῶδη γινομένῳ ἢ παρ' αὐτὴν τὴν σύμπαν τῶ ὁρόδον. Bud.

Θινώδης, Litoreus: seu βῶνας referens, Leuiter elatus in modum cumulorum arenarum & acerworum frugum. Strabo lib. 8, θινώδης δὲ καὶ τόπος ἐστὶν ὁ τῆ θαλάσσης αἰγιαλός.

Θῖξις, t.1,c.1559,g
Θῖος, Cretenses dicunt pro θεὸς, Deus. Hesych.

Θιπόβρωτος, eidem est κακός. Et θιπόβρωτος, eidem ὁ ὑπὸ σητῶν βιβρωμένος. qui infrà θριπόβρ. cum ρ.

Θίς, t.1,c.1560,e

Θίσσα, Hesychio est χῶμα σωρεοειδές, Agger seu terra egesta in acerum, quod & θὶν siue θίς.

Θίσβη, Suidæ est & nomen proprium, & ὁ σωρός.

Θιασῶσαι, ab Hes. affertur pro εἰκάσαι.

¶ Θλαδίας, t.1,c.1561,h. Θλασίας, t.1,c.1561,a
Θλάσις, t.1,c.1561,f. Θλάσμα, ib.e

Θλάσπι, εως, τὸ, Thlaspi: nomen herbulæ ex eo sic dictæ quoniam semen habet veluti ὀστοθλασμόν, teste Dioscoride lib.2, cap.186, vbi & aliud à Crateua θλάσπι commemorari ait, nonnullis dictum Περσικὸν σίνηπι, procul dubio, quoniam eius, vt prioris, semen est θρμῶ & θερμαντικόν. Plin. quoque duorum generum esse thlaspi tradit: ac prius inter alia esse ait cauliculo sempedali nō fine ramis, peltarum specie, semine incluso lenticulæ effigie, nisi quòd infringitur, vnde nomen. alterum thlaspi etiam ipse dicit ab aliquibus Persicum sinapi vocari. Idem & Θλάσπις dicitur. Paul. Ægin. l.7, θλάσπις, σπέρμα ὅδε θρμῶ. Hippocr. Γυναικ. lib.1, θλάσπιν λείψω πυέων. Idem Hippocr. θλασπίσος dixit αἰσὴ δ' θλάσπιος, vt est in Lex. Galeni. Alioqui sunt qui & θλασπίδιον ipsum vocent per diminutionem.

Θλαστικὸς, t.1,c.1561,h. Θλαστὸς, ib.g
Θλάω, ib.d. Θλιβίας, t.1,c.1562,d
Θλίβω, ib.b. Θλιμάζειν, t.4,c.420,c
Θλίμμα, t.1,c.1562,c. Affertur & Θλιμμὸς, οῦ, ὁ, pro Afflictio: sed sine exemplo.

Θλίψις, t.1,c.1562,c

¶ Θνάω, Hesychio est ἀποθνῆσκειν, Mori seu mortuum esse: quod & πθνάω.

Θνατὸς, Doricè pro θνητὸς, Mortalis.

Θνησίδιον, t.1,c.1564,f.g. Θνησιμαῖος, ib.
Θνῆσις, ib. Θνήσκω, t.1,c.1563,d

Θνησίδεμα, Hesychio sunt νεκρίμαῖα, Morticina.

Θνηπαμία, t.1,c.814,g. Θνηπειδής, t.1,c.1565,a
Θνητος, t.1,c.1564,g

¶ Θοάζω, t.1,c.1487,c. & 1551,f

Θοηρὸς, Hesychio & Suidæ est πεπεφυρμένος, Turbatus.

quod & θολερός.
Θοιά, eidem Hes. est ζεύγος ἡμιόνων, Iugum seu par mulorũ.
Θοιμανίδιον, t.1, c.1385, c. Θοιμάπων, t.1, c.1382, a
Θοίνα, in Epigr. Doricè pro δοῖνα, Cœna, & Dapes.
Θοίναμα, t.1, c.1571, f. Θοιναπήιον, ib.
Θοινάω, ib.c. Θοίνη, t.1, c.1570, f
Θοινηπήιον, t.1, c.1571, f. Θοινηλκὸς, ib.e
Θοινητὸς, ib. Θοινήτωρ, ib.
Θολερέω, t.1, c.1573, b
Θολερός, Turbidus, &c. t.1, c.1572, f. Θολερὸς, Sordidus, &c. c.1573, a.
Θολερόφρων, Hesychio est μέγας: aliis Elatum animo.
Θολεραὶς, t.1, c.1573, b
Θολία, t.1, c.1574, f. & t.3, c.869, c.ob.
Θολοειδὴς, t.1, c.1574, c. Θολοειδῶς, ib.d
Θολὸς, t.1, c.1571, f. Θόλος, c.1572, a. Θολὸς, adiect. ib. b. Θόλος, Tholus, c.1573, c. & t.3, c.869, c.ob.
Θολόω, t.1, c.1572, b. Θολώδης, ib.
Θόλωσις, ib.d. Θοὺς, t.1, c.1551, c
Θούω, ib.c. Θοράϊος, t.1, c.1575, h
Θρέω, t.1, c.1574, g. Θορὴ, t.1, c.1575, f
Θρεπὰ, τά, subst. t.1, c.1576, a. Θρεπὸς, t.1, c.1575, h
Θρεπτὴς, t.1, c.1636, b
Θρέσμα, Hesychio est Esca capiendis piscibus: δέλεαρ ἰχθύσι.
Θρέψαιω, t.1, c.1636, b
Θρμιλωδὲς, Hesychio est ὀξυφίας ἰχθὺς, piscis qui alio nomine ξιφίας dicitur, Plinio Tomus Thurianus.
Θόρνυμαι, t.1, c.1575, d. Θόρνυμα, ib.
Θορνύω, & Θορνύομαι, ibid.
Θορὸς, ib.f. Θόρος, ib.h
Θορυβέω, Tumultuor, &c. t.1, c.1581, f. Θορυβέω, Turbo, &c. c.1582, b.
Θορυβηπκὸς, ib.f. Θορυβοπιέω, t.1, c.1581, e
Θορυβοπιὸς, ib. Θόρυβος, ib.c
Θορυβώδης, ib.e. Vnde ADVERB. Θορυδωδῶς, Tumultuosè: aliis etiam Turbulenter, Raptim.
Θορυκὰ, Θορύδμοι, Θόρυζις, perperam in v.l. scripta pro θορικὰ, θορυβδμοι, θωρηξις.
Θόρω, t.1, c.1574, g. Θοῦ, Pone, θὲς, à θῆμι.
Θουλκόπαπν, Hesychio est βαρύπαπν, Grauissimum. forsan pro τὸ ὁλκόπαπν, quod maximè trahit & degrauat suo pondere.
Θῶπος, eidem est λόγος, μῦθος, ἐπίασις.
Θυεὰ, t.1, c.1576, b. Θυεῖος, ib.c
Θυεὸς, ib.b
Θυρίεντες, Hesychius exp. λάγνοι, Libidinosi, Salacis.
Θουρῆθρα, t.1, c.1576, a. Apud Hesych. scriptum Θουρήτρα, ὀχεία.
Θύρλω, t.1, c.1576, a. Θυρπαὶ, ib.
Θυελκὸς, ib.c. Θυελομάνπις, t.2, c.789, d
Θύελος, t.1, c.1576, c. Θῦελς, ib.b
Θουελὴν, ib.d. Θῦρος, ib.b
Θούκιος, t.1, c.1488, c. Θοῦς, t.1, c.1551, e
¶ Θράκιη, t.1, c.1583, g. Θρακίας, t.1, c.1584, h
Θράμβη, ης, ἡ, Trabs. v.l. A T Θραμβὸν, Hesychio est καταυρόν.
Θραυδίω, t.1, c.1578, a. Θραυίαι, Hesychio sũt θρόμβοι.
Θραυήπδες κῶπαι, apud Etymol. scriptum pro θρανίπδες. Ita autem dicuntur remi quos οἱ θρανίπαι impellũt. Apud Hesych. verò Θραύπδες κῶπαι, αἷς οἱ θρανίπαι χρῶπαι ὀν ἢ καπαφράκπεις ναυσί.
Θραυίδιον, t.1, c.1577, f. Θραυίον, ib.d
Θραυίπης, ib.g. Θραυιπκὸς, ib.h
Θραυίπορ, ib.f. Θραυοχράφος, ib.d
Θραύος, ib.b. Θραύπδες, vide in Θραυήπδες.
Θραυύσαιω, ex Lycophrone affertur pro Confringo, Comminuo. πιωπείβω.
Θραῦξ, t.1, c.1583, g. ¶ Θραῦξ, apud Oppianum dicitur esse nomen auis.
Θραπὴς, vide Θραωπὴς. Θρασέως, t.1, c.1506, f
Θράσος, Hesychio est θραῦσις, φθορὰ, πάναπος, ἥπα ὀν πολέμῳ, & ἀῤῥωσία.
Θρασπειν, eidem est αὐαμμνήσκειν, Recordari.
Θραπίας, t.1, c.1584, g. Θρᾶσις, t.1, c.1506, b
Θρᾶσαι, & A T T I C E Θρᾶπα, dicitur ἡ ὀν Θραίνης, Fœmina ex Thracia, quam Virgil. Thressam vocat. Aristoph. Acharn. πρὸ Σπρυμοδώρου Θρᾶπαν. quod Suidas exponit Θρᾳκικὴν δούλω, ὀν Θρᾳκὴς δούλω. Apud Athenæum verò lib. 7, θρᾶπα est piscículus marinus, cuius Eustathius quoque meminit vnà cum priore. meminit eius Aristot. etiam De gener. anim. lib. 5. Gaza appellat Thrassam.

Θρᾶσσω, & A T T I C E Θράττω, Perturbo, Molestiam afero. Hesychius enim θράττειν exp. τὸ θράττειν, ἀνοχλεῖν: vt Etymol. quoque, qui etiam addit, νύσσειν, κνεῖν, Fodicare, Mouere seu Agitare. idémque innuit deriuari ex τὸ θράσσω seu τὸ θράττω. inde enim primùm fieri τράττειν, per syncopẽ, deinde θράττειν, τ in θ cõuerso: vt & περθρεία ex περσπία factum volunt. Eadem expositiones affert & Suidas, vnà cum hoc exemplo, ὥςπ μὴ θράττεσθαι πὼ ἀκοὼ ὀν ἢ ἀπμφανόντων θρλίων, Ne turbaretur, Ne molestaretur, Ne vellicaretur. Et sicut Etymol. ac Suid. θράττειν exp. νύσσειν, Fodicare, ita Gal. ex Hippocr. affert θράσσῃ pro νύσσεται, κεντᾶται, Fodicatur, Pungitur. Plato quoq; hoc verbo θράττειν vsus est pro Conturbare, Commouere, Vellicare, Pungere, metaphoricè. In Parmenide, pag. 190, ἤδη μόγιοι ποτέ μα καὶ ἔθραξε μὴ π ἢ τοῦ πώπων ζωπόν. Et alibi, θράττει μέ πως νῦν π καὶ ἄλλοτε δὴ πολλάκις. Plutarch. vtitur compos. ὑποθράττω in eadem significatione, dicens, καὶ τὰ μὴ, ἐπαῤῥέει τὰ δὲ, ὑπαθράττει αὐπὸν ἡ ὄψις, Nonnihil conturbabat, Subterrefaciebat. Apud Aristot. verò Rhet. l. 3, quidã θράττει σε dixit scõmaticè. Ibi enim quum Aristoteles dixisset τὰ τοῦ χράμμα ποιεῖν ἐκ ὁ λέγῃ, λέγῃ, ἀλ' ὁ μεπαφέρει ὄνομα, subiungit, tale esse Theodori in Niconem citharœdum, Θρᾶπει σε. simulare enim Theodorum sese dicere θράττει σε, sed decipere & fallere auditorem, quippe qui aliud dicere velit periucundum ei qui intellexerit: nimirum Θρᾶπη σε, Thrassa te, s. mulier genuit, id est seruna: barbariem ei & seruilem originem occultè & τοῦ χράμμα exprobrãs. Et verò qui μὴ ὑπολαμβάνει Θρᾶκα εἶ, (inquit Aristoteles) οὐ δεῖ ἀσεῖον εἶ. ‖ Θρᾶπειν Suidæ & Etymologo est etiam δυςωπεῖσθαι, ὑφορᾶσθαι. Apud Hesychiũ verò legitur E T Θρᾶξεῖται, expositum non solùm Θρᾶξεται, sed etiam πορεύσεται.
Θρᾶσυλωπία, t.1, c.856, b. Θρασύγλωσσος, ib.
Θρασύγυος, t.1, c.880, h. Θρασύδειλος, t.1, c.921, g
Θρασυκάρδιος, Audaci præditus corde seu pectore, Qui impauido & magno est animo. Hesiodus, Διὸς θρασυκάρδιος υἱός.
Θρασυμίμνων, t.1, c.1506, d. Θρασυμνὴς, t.2, c.1627, f
Θρασύμυθος, Audacia funditãs verba, In verbis & loquẽdo audax ac temerarius, Procax. Pind. Olymp. 13, dicit ὕβριν πατέρα κόρου θρασύμυθον: quod interpretantur Procacem petulantiam.
Θρασπίω, & Θρασπώομαι, t.1, c.1506, h
Θρασυξενία, ας, ἡ, pro Hospitis insolentia, ex Platone De legibus. Significat Audacem & insolentem esse, licet peregrinum.
Θρασύς, t.1, c.1506, d
Θρασυσπάλληνος, Audacibus visceribus, Intrepido pectore. Æschyl. in Prometh. vincto.
Θρασυστομέω, t.3, c.1045, f. Θρασύστομος, ib.
Θρασύτης, t.1, c.1506, g
Θρασύφωνος, Audace & procace voce vtens. V N D E Θρασυφωνία, ας, ἡ, Vocis audacia & procacitas. seu Vox audax & procax. Ambo apud Poll. l. 2: sed prius esse dicit βίαιον, vt & θρασύστομον.
Θρασύχρ, t.4, c.441, d. Θρασυχρεία, ib.e
Θρᾶσων, t.1, c.1507, b. Θρασωνίδης, ib.
Θρᾶπα, & Θρᾶπὰ, vide paulo antè in Θρᾶσα.
Θραῦβόμαι, Hesychio est πιωπείβομαι, συγκόπομαι, Conteror, Concidor. quod & θραύομαι.
Θρᾴπης, eidem est lapis quidam à Thracibus denominatus: qui ab aliis Θρακίας dicitur, Thracius à Plinio.
Θρᾴπω, vide in Θρᾶσσω, paulo suprà.
Θραυλίζω, Murmuro, si non mentiuntur v.l.
Θραῦλον, & Θρᾴπλον Hesych. exponit ὕπνον κόλουρον: at Θραῦλον, δράκοντον, θραυόμενον. Quorum vtrunque, & θραῦλον nimirũ & θραῦρον, videtur esse à θραύω. nam πρὸ ὑπερῴ θραύομεν, id est confringimus & comminumus quæ in mortario sunt. Id autem quod κόλουρον est & ῥάγανον, id etiã ipsum quasi πέθραυσται. Apud Suidam habetur compar. θραυλόπορος, in hoc incerti autoris loco, πόρ ὀνέπης ἢ πόπαις, ὄζος ἐπεῖξ χεον, θραυλοπέραις ὀν ὕδπω πωπήσαιπες. Vbi θραυλοπέρας puto significare Fractu apriores, Ruptu faciliores. præsertim quum apud Plinium reperiam lib. 23, cap. 1, acetum saxa rumpere infusum quæ non rupe rit ignis antecedens.
Θραύπαλος, Traupalus: arbor apud Theophr. Hist. pl. l. 3, c. 7, & l. 4, c. 1.
Θραυπὴς, auis ex genere τῶ ἀκαυθοῤῥόφων apud Aristot. Hist. anim. l. 8, c. 3. quam Gaza carduelum interpr. Alibi & θραπὴς reperiri aiunt pro eodem.
Θραυσόπυξ, t.1, c.470, c. Θραῦσις, t.1, c.1563, b
Θραῦσμα, ibid. A T Θραυσμὸς, ex Concil. Sardic. canone 7, affertur pro Murmuratio: sed non sine mendi suspicione. Apud Hesych. in ea signif. habetur θρίμμός.
Θραυστὸς, t.1, c.1563, b
Θραύω, t.1, c.1562, g. & 1591, g.ob.
Θρέγω, t.1, c.1577, a. Θρεκπκὸς, t.3, c.1653, c
Θρεκπὸς, ib.e. Θρέμμα, t.3, c.1643, e
Θρεξάσκω, t.3, c.1653, c. Θρέπα, t.3, c.1644, b
Θρέπεσθαι, t.3, c.1643, h. Θρεπὴ, t.3, c.1644, d
Θρεπὴρ, t.3, c.1643, h. Θρεπήια, t.3, c.1644, a
Θρεπήιος, ib. Θρεπικὸς, ib.c
Θρεπὸς, ib. Θρέπεσθαι, ib.b
Θρέπεια, ib.a
Θρέπορ, per syncopen pro θρεπήιον, Præmium quod altoribus & educatoribus redditur.
Θρεπαυλὸ, vox à Philoxeno tragico conficta ad exprimendum sonum citharæ qua ludentem Cyclopem introducit. Meminit schol. Aristoph. in Pluto.
Θρέπε, eiusdem comici schol. barbaricum esse dicit pro θαῤῥεῖν seu θαρσαλέον, in hoc loco Equitum, Ἀλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέπε.
Θρεφθῶναι, Θρέψαι, Θρέψεσθαι, sunt à τρέφω.
Θρέψις, t.3, c.1643, h. Θρέῳ, t.1, c.1578, g
Θρῆικες, Θρῆκεν, Θρῆκιος, Θρῆξ, Ionicè apud Herodotum & apud poetas pro Θρᾶκες, Θράκη, Θράκιος, Θρᾷξ. Item Θρῆισα pro Θρῆσα, Thressa, quæ & Θρᾶσα. Necnon Θρῆκη & Θρήκηθεν pro Θρᾴκη & Θρᾴκηθεν, resoluta diphthongo & α verso in η.
Θρηνέω, t.1, c.1583, c. Θρηνῆπος, Lugendus.
Θρηνητικὸς, ibid. e. Θρηνητικῶς, ib.
Θρηνήπεια, ib. Θρῆνος, t.1, c.1582, g
Θρῆνυς, t.1, c.1577, a. Θρηνωδέω, t.1, c.1583, b
Θρηνώδης, ib.c. Θρηνωδία, ib.b
Θρηνῳδὸς, ib.a. Θρῴξ, ib.f
Θῆς, Hesychio est ἡμίονος, Mulus.
Θρῆσαι & Θρήσεσθαι, significat καθίσαι & καθήσεται, teste Eustathio & schol. Aristophanis, necnon Athenæo. Vide t.1, c.1577, a.
Θρησκεία, t.1, c.1584, c. Θρησκεύεσθαι, ib.b
Θρησκευτὴς, ib.d. Θρησκεύω, t.1, c.1583, g
Θρῆσκος, t.1, c.1584, e. Θρῆσσα, t.1, c.1585, a
Θρήσαιον, Hesychio est τῆς ἁμάξης ἐφ' ᾧ τὰ ἀγάλματα ὀχπίζεται, Currus pars cui imponuntur onera.
Θραίζω, t.1, c.1591, b. Θραῖ, ib.a
Θραμβέομαι, ib.b. Θραμβυτὴς, ib.f
Θραμβύω, ib.c. Θραμβικὸς, ib.
Θράμβος, ib.b
Θραυσαὶ, esse dicuntur Ficuum cultores: item Vinitores. At Θράσσον dictum quoddam πεδίον, ὀπὸ τοῦ βλησθεισῶν εἰς αὐπὸ θριῶν ὑσ' Ἀθηναῖ, quæ θριαὶ sunt μαντικαὶ ψῆφοι, inquit Etymol.
Θράσσον, Hesychio est ἀπαλωτέρα τροφή.
Θραυγὸς, t.1, c.1590, d. Θραῦκιον, ib.e
Θραῦκὸς, Pinna, &c. t.1, c.1589, f. Θραῦκὸς, Septum, &c. c.1590, c.
Θραυκόω, ib.d. Θράυκωμα, ib.e
Θράυκωσις, ib.e. Θραυχὸς, ib.d
Θραυκάνη, Θραυκανὶς, Θραυκάκιση, vide in sequ. Θράδαξ.
Θράδαξ, ακος, ἡ, Lactuca: olus vulgo notum, de quo Dioscorides lib. 2, c. 165, Athen. lib. 2, & Plin. lib. 19, cap. 8: & lib. 20, cap. 7. Eadem dicitur Θραυκάκιση & Θραυκάνη. Athen. enim lib. 2 dicit πὼ θρίδακα ab Atticis vocari θριδακίνη: & libro 3, πὰς παρ' Ἀλκμᾶνι θριδακίδας κεφαλίδας esse easdem cum Atticis θριδακίνας. Galenus tamen θριδακίνη propriè nominari tradit sylvestrem lactucam, θρίδακα autem satiuam, sic scribens: ἀλλ' κῷ πάπος libro 2, θριδακίνης τῆς ἀκπκπύπου τε καὶ ἀγρίας, ἣν ἰδίως ὀνομάζοισι θριδακίνην. πὼ δὲ κηπδυομδίνη ὀνομάζοισι θρίδακα. Porro à θριδακίνη est D I M I N V T. Θραδακνὶς, Lacticula, apud Athen. lib. 2, ex Strattide, ὠκίμων πέπαλα καὶ θριδακνίδων ἀόσμων τε σελίνων. A θρίδαξ verò est P R A E T E R E A Θραδακνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lactucæ similis, Qui è lactucarum genere est, vel Lactucæ naturam referẽs, vt alii interpr.
Θρίζω, t.1, c.1549, f
Θριμμὸς, ου, ὁ, Hesychio est γογγυσμὸς, Murmuratio.
Θρινακία, t.3, c.1604, f. Θρινακὶς, ib.d. & f
Θρίναξ, ib.e. & 1606, c. Θρῖξ, t.1, c.1585, a
Θριοβόλος, t.1, c.1591, b
Θρίοι, Extremi rudentes. Nam Aristoph. schol. in hoc Equitum loco, ὅτε τὰ θρίοις παρίει, dicit θρίοις esse τοὺς ἐκβάτας κάλως, quos σκιάφορεις vocant nautæ, & quos, ὅπαν σκιδδῇ τὸ πνδῦμα, τοῦ πὸς τὸ τοῦ ἔσχε χαλᾶσι.
Θρίον, t.1, c.1590, f. Θρῖον, ib.
Θριπάδεστος, Θριπάβρωπος, Θριποφάγος, Θριπόδυς, vide in Θρῖψ paulo infrà.
Θρίσσα, t.1, c.1589, a. Θρίωνος quoque pro pisce quodam affertur ex Epigr.
Θριπὸν, Hesychio est αὐθφεῖον, θρασύ, Virile, Audax.
Θρὶψ, πὸς, ὁ, Vermis: & quidẽ peculiariter is qui ligna terebrat & corroditvt ἡ πρηδὼν, ligna in mari, ὁ ἶξ, vites, ὁ ἵψ, cornua, ὁ κὶς, frumẽta, ὁ σὶς, vestimenta. Theophrastus Hist. plant. lib. 5, cap. 5, ἐαδιέεσθαι δὲ τὰ μὴν ὀν τῇ θαλάσσῃ σπόμδρα ὑπὸ πρηδόνος, τὰ δὲ ὀν τῇ γῇ, ὑπὸ σκωλήκων καὶ θριπῶν. οὐ γὰρ γίνεται πρηδὼν ἀλλ' ἢ ὀν τῇ θαλάσσῃ. Quibus subiungit, ἔστ δὲ ἡ πρηδὼν τῷ μὲν μεγέθει μικρὸν, κεφαλὴν δὲ ἔχῃ μεγάλην, καὶ ὀδόντας· οἱ δὲ θρῖπες, ὁμοιοι τοῖς σκώληξιν ὑφ' ὧν περαίνεται καὶ μικρὸν τὰ ξύλα. Vnde mutuatus est Plinius hæc lib. 6, cap. 41, Infestantium quatuor genera. Teredines, capite ad portionem grauissimo, rodunt dentibus. Hæ tantùm in mari sentiuntur, nec aliam putant teredinem propriè dici. Terrestres, tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Idem cossos quoque in ligno nasci tradit lib. 11, cap. 33. V N D E Θριπόβρωπος ET Θριπόδεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Corrosus & exesus ab istis vermibus. Vtrunque apud Hesych. exponitúrque ὑπὸ θριπῶν βεβρωμδίος: quos θρίπας & ipse dicit esse τοὺς ἐν τοῖς ξύλοις σῆπας. Vtroque Theophr. quoque vtitur, sed posteriore frequentius, velut Hist. plantarum lib. 9, ἢν δ' ἡ ῥίζαν ὕσαι μὴν γλυκύπιπά πνα ἔχεισι, συμβαίνει θριπιδέσεις γίγνεσθαι χρονιζομδίας, à vermibus exedi. (quo modo & Plutarch. in lib. De discern. amico & adul. τοὺς θρίπας dicit ἐμφύεσθαι μάλιστα τοῖς ἁπαλοῖς καὶ γλυκέσι ξύλοις) Sic Synesius epist. 133, πικμαίρομαι δὲ πὼ ὀλπσολὴν εἶ) παμπάλαιον τῷ θριπιδέσπον χρονείαι. Et epist. 105, ὁράν καὶ τὰ πᾶξα θριπιδέσπα. Et Luc. in Lexiph. φυλάπω δὴ αὐπὰς ὑπὸ σφεκγίσι θριπιδεσάσις. Solebant enim olim, Lacones in primis, σφεκγίσι χρῆσθαι ξύλοις ὑπὸ σκῶλ βεβρωμδίοις, teste Hesychio, qui ex Philostesph. tradit Herculis id fuisse inuentum. Notandum verò Synesium dicere θριπιδέσπον & θριπιδέσπα pro θριπίδεσν & θριπίδεσα: itém que Lucianum θριπιδεσάσις pro θριπιδέσις. si enim superlariuus esset gradus, Synes. in priore loco dicere debuisset θριπιδεσάτω, vel potius θριπιδεσοπάτω. Affertur verò E T Θριπόδης ex Theophrasto Hist. plant. lib. 3, pro Putrescẽs, Vermibus obnoxius. Locus est cap. 3, eius libri, vbi de platyphyllo, quercus genere, dicit, φαῦλον δὲ ἢ ὑς πὸ κρίνειν ἢ αὐθεκαθέον, ἢ θριπωδέσπον μετὰ πὼ ἀλίβλοιον. Sed hîc quoque nõ immeritò suspicetur aliquis scribẽdum esse θριπιδέσπον. Præterea à θρὶψ est C O M P O S. Θριπφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vermibus lignorum vescẽs, Cui victus est è cossis: apud Aristot. Histor. animalium lib. 9. ‖ Rursum Θρὶψ Hesychio est λιχρὸς, φειδωλὸς, Tenax, Parcus.
Θρίωξε, pro εἰς Θρᾶσον πεδίον, Hesych. & schol. Thuc. l. 2.
Θρούω, t.1, c.1579, d. Θρομβεῖον, t.3, c.1652, c
Θρομβήιον, ib. Θρομβίον, ib.
Θρομβωδὴς, ib.b. Θρόμβος, t.3, c.1651, d

Θρομβόω, t.3, c.1652, d. Θρομβώδης, ibid. b
Θρόμβωσις, ibid. f
Θρονίζω, & Θρονίζομαι, t.1, c.1578, f
Θρονισμός, ib. Θρονιστής, ib.
Θρόνον, ου, τό, Flos, Pigmentum. Hesychio enim θρόνα sunt αὐξῆσι καὶ τὰ ὀκ χρωμάτων ποικίλματα: respicienti procul dubio ad hunc locum Homeri Iliadis χ, v.440, de Andromache, Ἀλλ' ἤγ' ἐσὶν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, Δίπλακα μαρμαρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν. Ibi enim & Schol. exponit ποικίλματα, αἰξῆσι, Pigmenta, Flores. Possis reddere etiam Florida pigmenta & variegata. Theocriti scholiast. annotat, θρόνα Thessalos vocare τὰ πεποικιλμένα ζῶα, animalia variegata: Cyprios, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, floridas vestes: Ætolos, φάρμακα, Medicamenta, Venena, teste Clitarcho: Homerum verò τὰ ῥόδα, rosas, τῶν δὲ τὸ εἶδος θορεῖν ὀκ τῆς γῆς. Nicandri schol. tradit θρόνα à Nicandro nominari τὰς ἐμπαθεῖς βοτάνας, in hoc loco Theriacoῖν, v.413, Τῶν μὴν ἐγὼ θρόνα πάντα ἠ εἰληνίσεια νοήσων, Φύλλά τε ῥιζοτόμον τε δείσομαι ἀνδράσιν ὤρλω. Vbi malim ego φάρμακα, Medicamina, Pharmaca, vel saltem Medicas herbas. vt & pro Pharmacis venenisque accipere possumus in hoc loco Theocriti Idyll. 2, quod φαρμακεύσεια inscribitur, Θέσυλι, νῦν ἢ λαβοῦσα τὰ τῶ θρόνα τῶνδ', ὑπόμαξον Τᾶς πάλαι φιλίας καὶ τῶνδ' ἔθεν. philtra enim ibi & amatoria pharmaca seu venena intelligit. Affertur ET Θρονοπόικιλα, τά, pro Pigmenta varia, sed perperam procul dubio, pro θρόνα ποικίλα.
Θρονοπιός, t.1, c.1578, d
Θρόνος, ibid. a. & t.2, c.260, b. ob.
Θρόος, t.1, c.1578, h. Θροοῦμαι, t.1, c.1579, d
Θροῖς, ibid. e
Θρυαλλεῖ, Suidæ est λαλεῖ, κακᾶ, Loquitur, Commiscet.
Θρυαλλίζω, t.1, c.1580, g. Θρυαλλὶς, ib. h
Θρυγανάω, ῶ, Frico, Scabo, Scalpo. vt Hesych. quoque θρυγανᾶ, exponit κόπτει, ξύει. Apud Aristophanem reperio θρυγανῶσα hoc significatu, in Concionant. non procul ab initio. Ibi enim Praxagora dicit, πάν' κείνα τίλλω' ἐκκαλίσσομαι θρυγανῶσα πάνθ' ὅσ' ἔχεν. vbi Schol. itidem exponit ἡ σύγχρως κνῶσα, atque ita poetam intellexisse patet ex sequentibus. nam altera mulier sese audiuisse dicit τὸ κνίσμα ἀφ' ἑκατόμβων. Quódque hic appellat θρυγανᾶν & κνίζειν, idem ξύειν vocat in Thesmophor. vbi quædam de amasio suo & mœcho dicit, Οὗτος πάθῳ μου κνυεν ἐλθὼν ἢ ξύεσκεν, Κἄτ' ἀδὺς ἔγνων.
Θρῦπος, vide in Θρύον. Θρυλέω, t.1, c.1580, d
Θρυλίζω, ib. g. Θρυλλέω, ib. b
Θρύλλημα, ib. d. Θρύλλημα, t.1, c.1581, g
Θρυλλίζω, t.1, c.1580, g
Θρυλλίσσω, & Θρυλλίσσομαι, t.1, c.1581, a
Θρύλλος, t.1, c.1579, g. Θρύμμα, t.1, c.1593, a
Θρυμμαπὶς, ib. b
Θρυμμοβύεται, Hesychio est ὑποφαιοβύεται, Superbit.
Θρύον, eodem teste Arcadiæ vrbs est quam Homer. Θρύοεσσαν appellat: item εἶδος βοτάνης. Dioscor. lib. 4, cap. 74, σχοῖνον τὸ μανικόν à nonnullis θρύον nominari tradit. Sed verisimilior eorum est sententia qui esse volunt herbam palustrem, iuncum vel vluam. Vt enim σχοῖνοι, ita etiam θρύα sunt ψιάθοι. apud Suidam, γεμωθέντα αὐτὸν καὶ θρύῃ περιβληθέντα ψιάθῳ, iuncea storea. Vtriusque θρύου meminit Steph. quoque. Θρύον enim esse ait vrbem Messeniæ denominatam ita ὀνομασθῆναι ὑπ' αὐτῆς φυομένων θρύων: quam ab eadem planta denominari etiam θρυόεσσαν, ad Alpheum fluuium sitam. De ea Homerus Iliad. λ, Ἔστι δέ τις θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη. Cuius ei us vrbis dicitur Θρύπης, Θρυόνιος siue Θρυόεντος, Θρυοεσσᾶος.
Θρύορος, vesicariæ herbæ species esse dicitur apud Theophrast. Hist. pl. lib. 9.
Θρυπλακεῖς, t.1, c.1593, c
Θρυπλικὸς, ib. d. Inde ADVERB. Θρυπλικῶς, Delicatè & mollicer. apud Poll. l. 6, vbi ei hæc synonyma apponit, βλακικῶς, ἁπαλῶς, ἀνεδεδιηκμένως.
Θρύπλημα, t.1, c.1592, a
Θρύπτω, Frango, &c. t.1, c.1591, f. Θρύπτω, Frango delicitis, &c. ib. h.
Θρύσκα, Hesychio sunt ἄγρια λάχανα, Olera agrestia.

Θρυφηρὸς, ab eodem affertur pro τρυφερὸς, μαλακὸς, ἁβρὸς, quod θρυπτικὸς potius dicitur.
Θρύψις, t.1, c.1593, c
Θρυψίχρως, Qui molli cute est & delicata. τρυφερόχρως, Hesych.
Θρώσκω, t.1, c.1576, d. Θρωσμὸς, ib. f
Θρώσκω, ib. e
¶ Θύα, t.1, c.1623, g. Θυάζω, t.1, c.1625, a. & 1629, a
Θυάμαπα, Hesych. esse dicit ἢ θυμὸν & θυμάμαπα.
Θυαρος, à quibusdam dicitur ἡ ἄρεκα, Lolium, Dioscoride teste lib. 2, c. 122.
Θυαρπαξ, t.1, c.1622, g. Θυαὸς, t.1, c.1628, e
Θυαω, t.1, c.1629, a
Θυγάτηρ, ἡ, Filia, Gnata. Homer. Odyss. η, Οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ ἀλλ' οὐκ ἐχ' θυμὸς. Xenoph. Pæd. 4, ἔτι δέ μοι καὶ θυγατηρ παρθένος ἀγαπητὴ γάμου ἤδη ὡραία. In obliquis casibus accentum in penultimam transfert, vt μήτηρ. Homer. initio Odysseæ κ, de Æolo Hippotæ filio, Ἐν δ' ἔνε θυγατέρες πόρεν ἰφάσιν ἠδὲ γυναῖκας. erant autem ei ἓξ ἀρρ θυγατέρες, ὅσσαι τ' υἷες νεώοντες. Sic Iliad. λ, Cisseus Iphidamanti δίδου θυγατέρα ἑοῦ. Et apud Xenoph. Pæd. 8, ἵν' τις ὀκ δοῖεν βούλοιτο θυγατέρα. Et Plutarch. Apophth. ἀφῆκε θυγατέρα μνησθῆναι αὐτῷ. Idem in Artox. μίαν ἀφῆκε θυγατέρων. Idem obliqui syncopen etiam admittunt. Xenophon Pæd. 8, πολὺ μᾶλλόν με τῆς θυγατρὸς μνησθῆναι λύπλεται. Sic Hom. Iliad. ι, Τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θυγατρες. Vbi vt θύγατρες dicit, sic in accus. θύγατρα & θύγατρας: in dat. θυγατρὶ & θυγατράσι: in genit. θυγατὸς & θυγατρῶν: in vocandi casu θύγατερ & θύγατρες. Inde DIMIN. Θυγάτριον, ου, τό, Filiola. Gnathænium meretrix apud Athenæum lib. 13, Εἰς τοῦτ' ἀπεδώκας τὴν θυγατρίῳ μου δίπλοῦν. Aliud exemplum habes suprà in Ἡλιείος. ITEM Θυγατριδοῦς dicitur inde ὁ θυγατρὸς υἱός, Filiæ filius, Nepos: & Θυγατριδὴ, ἡ θυγατρὸς θυγάτηρ, Filia filiæ, Neptis, teste Polluce lib. 3.
Θύεια, t.1, c.1623, g. ¶ Θυεία SIVE Θυία, ας, ἡ, Mortarium, Pila lapidea, ærea aut ferrea, in qua tunduntur aut miscentur res in cibos aut pharmaca assumendæ. Aristoph. Nub. οὐσ' ὦ κάρδοπε Κλεωνύμῳ, Ἀλλ' ὀν θυείᾳ γρεγόρυλλ' γ' ἀνεμάττετο, molam non habebat, sed in mortario terere pinsebat. Idem in Ranis, Ἀλλ' ὀδὴν ἀστραπὸς σωπῶμος πεπεμμένη Ἡβῆ θυείας, quæ per mortarium est. id est per cicutam in mortario tritam. ea enim citissimè ad orcum transmittit. Athen. libro 3, εἰς θυείαν καθαρὰν πεῖλον ὀπωμελῶς. Apud Dioscor. passim sine diphthongo, vt lib. 2, cap. 87, καπίχρε εἰς θυίαν νεοσφαγῆ σπόγγῳ, in pilam spongia madefactam. Et cap. sequ. εἰς νεοσφαγῆ θυίαν ἀπόθισον. Et cap. 95, ἀνὴλασεῖς εἰς θυίαν. Et sic alibi sæpe. Inde DIMINVT. Θυείδιον, SIVE Θυΐδιον, ου, τό, Mortariolum, Paruula pila. Aristophanes Pluto, πεῖς ἀπὸ λίθινον θυείδιον ἔθηκε, puer ei mortariolũ lapideum apposuit.
Θύελμα, t.1, c.1630, c. Θυελλήεις, ib. e
Θύετον, t.1, c.1623, b. Θύη, vide in Θύος paulo infrà.
Θυήεις, t.1, c.1623, a. Θυηκόος, t.1, c.1622, e
Θυηλάσαι, θαι, t.1, c.1623, d. Θυηλὴ, ib. c
Θυηλίσιον, ib. d. Θύημα, ib. b
Θυηπολέω, t.1, c.1622, f. Θυηπολία, ib.
Θυηπόλιον, ib. Θυηπόλος, ib.
Θυηχόος, ib. g
Θυία, t.1, c.1623, g. Vide & in Θυεία paulo anté.
Θυιάς, t.1, c.1618, e. Θυιὰς, ib.
Θυΐδιον, vide in Θυεία.
Θύϊνη, t.1, c.1624, c. Θύϊνος, ib. g
Θυΐς, ib. h. Θυόδωδα, t.1, c.1619, c
Θυΐσκη, t.1, c.1623, f. Θυΐσκος, ib. g
Θυΐτης λίθος, Thyites lapis, subuiridi colore iaspidem referens, lacteum succũ reddens quum diluitur, teste Dioscoride lib. 5, c. 154.
Θύω, t.1, c.1623, b. Θυωδεὶς, t.1, c.1629, c
Θύκος, t.1, c.1623, f
Θύλαξ, ET Θύλακος, ὁ, Saccus. Vtrunque apud Pollucem & Suidam, sed posterius longè est frequentius. Aristophanes Pluto, Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν τῷ θυλάκῳ. Athen. l. 11, λάσιμον ἔχω κενὸν, θύλακον δὲ μετὸν: cõtrà in Prouerb. οὐ μὴ ἀσκὸς, οὐ δὲ θύλακος, bene instructus est vter, bene

& saccus. Rursum apud Athenæum lib. 2, πολλοὶ μὲν ἀρτίματος μεδίμνοι, πολλοὶ δὲ σάκκοι καὶ θύλακοι βιβλίων. Hesychio verò θύλαξ est τραγοκαράλιον, Puluinar, Ceruical. INDE COMPOS. Θυλακοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Sacci formam habens. Gaza interpr. Folliculo similis. Athen. lib. 7, ex Aristot. Hist. anim. lib. 5, de thynnide, τὰ δ' ὠὰ πάντα τρεῖς τὸν ἑκατόμβαιόν θυλακοειδὲς ὀν ὧ πολλὰ γίνεται μικρὰ ὠά. ITEM Θυλακοπρῶξ, Saccos rodẽs. quod Hesych. de mure dici ait, alii de locusta. ET Θυλακοφορέω, ῶ, Saccum gero. Cuius verbi meminit Pollux lib. 10, cap. 31. Ibi enim quum inter μεταλλέως instrumenta numeraret θύλακας, subiungit, τοὺς μεταλλέας à comicis, & nominatim ab Aristophane, dici θυλακοφορῶν. Præterea inde DERIV. Θυλακώδης, εος, ὁ ἡ, idem significans quod θυλακοειδὴς, Sacci formam gerens, Sacco seu folliculo assimilis. Apud Dioscor. enim libro 1, θυλακώδης καρπὸς Hermol. interpr. Fructus folliculari specie. & τὸ θυλακῶδες à Gaza redditur Folliculus. ET Θυλακῖτης, ου, ὁ, idem cum θυλακώδης, Sacci seu folliculi figuram imitans. Fœmin. gen. θυλακῖτις μήκων à quibusdam dicitur ἡ ἥμερος καὶ κηπευτὴ μήκων, papauer satiuum, procul dubio quoniam sacci seu vtriculi modo habet κεφάλιον ὀδόμενες, vt Dioscor. tradit lib. 4, cap. 65. Eodem teste, lib. 1, cap. 8, θυλακῖτις ναρδὸς à quibusdam dicitur ἡ ὀρεινὴ, montana. Præterea inde sunt DIMINVT. Θυλάκιον, Θυλακίσκος, Θυλακίσκη, Θυλακίσκιον, Sacculus, Culeolus. (interdum & Folliculus. veluti quum Dioscor. θυλάκιον appellat folliculum seu vaginam seminis) Athen. lib. 4, θυλάκιον αἰτῶσα χρυσίου. Aristoph. Ἔπειτ' ὀδὸν τοῦψον ἦκε, πῶς σουρίδα λαβὼν καὶ θυλακίσκον καὶ τὸ μέγα βαλλάντιον. Fœminini θυλακίσκη meminit Pollux lib. 10, cap. 23, scribens in Ionis Alcmena θυλακίσκιλα nominari ὁ εἰς ἡ τῆς τροφῆς ἀφορισθεὶς λῶ, Sacculum, Saccellum. Inde & VERBVM Θυλακίζειν, quod Hesych. Tarentinos vsurpare ait pro ἀπαγγεῖν τι ἐπόδωρον μετὰ θυλάκου.
Θυλημαπα, t.1, c.1623, e. Apud Hesych. inuersis vocalibus scriptum θηλύμαπα.
Θῦμα, t.1, c.1619, f. Θυμαδέων, Hesychio ἀθυμῶν.
Θυμαίνω, t.1, c.1611, e. Θυμαλγὴς, t.1, c.1600, b
Θυμαλὸν, t.1, c.1613, a. Θυμάλωψ, t.3, c.1705, g
Θυμαρὴς, t.1, c.1600, b. Θυμερίδιος, ib. c
Θυμάπον, t.1, c.1619, h
Θύμβρα, ας, ἡ, Thymbra: herba odorata, de qua Dioscorides lib. 3, cap. 45, & Plin. lib. 19, cap. 8, vbi eam à Latinorum nonnullis cunilam esse vocatam ait, subiungens, Hæc apud nos habet vocabulum & aliud, Satureia dicta in condimentario genere. Columella tamen inter thymbram & cunilam seu satureiam distinguit, sic ferens lib. 9, cap. 4, Eademque regio fœcunda sit fructicis exigui & maximè thymi aut origani, tum etiam thymbræ, vel nostratis cunilæ, quam satureiam rustici vocant. Et in horto, Et satureia thymi referens thymbræque saporem. Dicitur porro hæc thymbra etiam Θυμβραία, ab Hippocrate, teste Gal. & θύμβρον, à Theophrasto Hist. plantarum lib. 7, cap. 1, vbi tamen & fœmin. gen. θύμβρα habetur. Aetius plurali etiam num. τὰ θύμβρα dicit, vt Martial. Improba nec prosunt iam satureia tibi. (Alioqui Θύμβρα & locus est Ilii ad Thymbrum fluuium, vbi fanum est Apollinis Θυμβραίου, teste Hesychio) INDE Θυμβροφάγος, ου, ὁ, Thymbra victitans: ET Θυμβρεπιδείπνος, Qui thymbra super cœna vtitur, aut thymbra super cœna contẽtus est, Non nisi thymbra cœnitans, ideóque Frugalis, Restrictus & parcus. φειδωλὸς καὶ ὀλιγοδεὴς ζῶν. Aristoph. Acharn. Ἀγ' ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς Οἴσει, βλέπουσα θυμβροφάγον. Idem in Nub. φειδωλοῦ καὶ τριβίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπιδείπνου. NECNON Θυμβρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Thymbræ similis, Qui è thymbræ genere est: apud Theophrastum Histor. plantarum lib. 1. ET Θυμβρῖτης οἶνος, Thymbrites vinum, hoc est E thymbra factum, seu Thymbra cõditum, de quo Dioscor. lib. 5, c. 60.
Θυμελαία, ας, ἡ, Thymelæa: herba quam nonnulli χαμελαίαν & κνίδωρον appellant, folia habens oleæ foliis assimilia & fructum similem myrto, qui Κνίδειος κόκκος, i. Gra-

A num Cnidium, nominatur, teste Dioscor. l. 4, cap. 173, & Plin. lib. 13, c. 21. vbi & ipse dicit esse similem oleastro, foliis angustioribus, gummosis si mordeantur, myrti magnitudine. VNDE Θυμελαΐτης οἶνος, Vinum è thymelæa, seu Vinum thymelæa conditum: cõiectis nimirum in id ramulis, foliis & fructu. vt fusius docet Dioscor. l. 5, c. 78.
Θυμελαΐχαντης, t.1, c.1625, f. Θυμέλη, t.1, c.1625, a
Θυμελικὸς, ib. f. Θυμηγερέω, t.1, c.1600, c
Θυμηδὴς, ib. d. Θυμηδία, ib.
B Θυμήνας, Iratus, Ira accensus: particip. à verbo θυμαίνω.
Θυμήρης, t.1, c.1600, b. Θυμήπορ, t.1, c.1619, h
Θυμίαμα, t.1, c.1626, b. Θυμίασις, ib. c
Θυματηρίον, ib. d. Θυμιατικὸς, ib. e
Θυμάω, t.1, c.1625, g. Θυμίδιον, t.1, c.1611, h
Θυμῶται, Fit thymiama, Suffitur, apud Herodot. Ionicè pro θυμᾶται, vt apud Hippocr. Θυμιάω pro θυμιάσω, & Θυμίησις pro θυμίασις.
Θυμικὸς, t.1, c.1611, c. Θύμινος, t.1, c.1612, g
Θύμον, t.1, c.1613, a. Θυμίτης, t.1, c.1612, h
Θυμαῖμαι, t.1, c.1626, a. Θυμοβαρὴς, t.1, c.1598, d
C Θυμοβορέω, ib. e. Θυμοβόρος, ib. d
Θυμοδακὴς, t.1, c.905, f
Θυμοειδὴς, Animosus, &c. t.1, c.1598, f. Θυμοειδὴς, Iracundus, &c. ib. h.
Θυμοειδῶς, t.1, c.1599, d. Θυμολέαινα, ib.
Θυμολέων, ib. Θυμόμαντις, ib.
Θυμομαχέω, ibid. e
Θύμον, Thymum, &c. t.1, c.1611, a
Θυμοξάλμη, t.1, c.3743, d. & 1612, g
D Θυμόομαι, t.1, c.1611, c. Θυμοραΐστης, t.1, c.1599, f
Θυμὸς, Animus, &c. t.1, c.1596, b. Θυμὸς, Mens, &c. c. 1597, a. Θυμὸς, Anima, &c. ibid. b. Θυμὸς, Ira, &c. ibid. c.
Θύμος, Thymus, &c. c. 1612, a. Θυμὸς, ib. d
Θυμοστρφικὸς, t.1, c.1599, h. Θυμόσσορος, ib. g
Θυμοῦμαι, t.1, c.1611, c. Θυμοφθόρος, t.1, c.1600, a
Θυμόω, t.1, c.1611, c. Θυμώδης, ib. d. & 1612, h
Θύμφος, t.1, c.1611, g. Θωνέω, t.1, c.1628, a
Θωνάδες, t.1, c.1629, c. Θωνάζω, t.1, c.1630, a
E Θωνάϊος, t.1, c.1619, h. Θωνάξ, t.1, c.1630, b
Θωνεῖον, ib. a. Θώνη, t.1, c.1629, d
Θωνίζω, t.1, c.1630, a. Θωνίον, ib. b
Θωνὶς, t.1, c.1629, d. Θωνοθηρᾶιος, ib. f
Θωνοθήρας, ib. e. Θύννος, ib. c
Θυννοσκοπεῖον, ib. g. Θυννοσκοπέω, ib.
Θυννοσκοπία, ib. f. Θυννοσκοπὶς, ib.
Θυννοῦδης, ib. g. Θῦνος, ib. c
Θύνω, t.1, c.1627, f. Θυοδόκος, t.1, c.1622, e
Θυόεις, t.1, c.1624, d. Θύομαι, t.1, c.1619, d
F Θύον, t.1, c.1623, g. Θύος, t.1, c.1622, c
Θυοσκόος, ib. d. Θυοσκόπος, ib. f
Θυόω, t.1, c.1624, g
Θύπῆς, Hesychio est ὁ πυρὸς, Caseus.
Θύρα, t.1, c.1613, b
Θυρόγματα, Hesychio sunt ἀφοδεύματα, Excrementa.
Θυραζὲς, t.1, c.1616, d. Θύραθεν, ib. e
Θυραῖος, ibid. f
Θύραξε, Hesychio est κούρος, χιτών.
Θυραξέαι, Hesychio ὀξὺ τῆς θύρας διαπεῖφαι, Foris agere.
G Θυραυλέω, t.1, c.1613, h. Θυραυλία, ib. g
Θυραυλικὸς, ib. h. Θύραυλος, ib. g
Θυρεαστιδὲς, t.1, c.1618, b. Θυρεθρα, t.1, c.1617, f
Θυρεοειδὴς, t.1, c.1618, a. Θυρεὸς, t.1, c.1617, g
Θυρεοφόρος, t.1, c.1618, b. Θυριπωοίκτης, t.1, c.1614, a
Θύρεθρα, t.1, c.1617, c. Θυρηβόλιον, t.1, c.1614, b
Θυρηβόλος, ib. Θύρηθεν, t.1, c.1616, d
Θύρηφι, ib. f
Θυελόω, pro Sacrificio affertur ex Reg. l. 4, cap. 22. perperam. ea enim signif. θυσιάζω dicitur.
H Θυείδιον, t.1, c.1617, c
Θυεριμάχος, ex Basilio affertur pro Bestiarius. perperam. scribendum enim θηριμάχος per η.
Θύειον, t.1, c.1617, c. Θυείς, ib.
Θυρεοειδὴς, t.1, c.1613, d. Θυρεωτὴς, t.1, c.1614, a
Θυρεκοπέω, t.1, c.1613, d. Θυρεκοπὴς, ib. f

Θυρωκόπος, ib. Θυροκρουστῶν, ib.
Θυροπωλία, ib.g Θυροπιδός, ib.
Θυρόω, t.1, c.1616, h
Θυρσοειδής, Θυρσολόχος, Θυρσοπλήξ, vide in Θύρσος.
Θύρσος, υ, ὁ, Thyrsus. Hesychio est ῥάβδος, κλάδος, & βακχικὴ βακχική, Baculus Bacchicus: Suidæ non solùm Βακχικὴ ῥάβδος, sed etiam λαμπὰς ἢ ἐβάσταζον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Sed est potius hastula frondibus vestita qualem solebant bacchantes gestare. Plut. Alexandro, de Olympiade, τοῖς ὀνομασμοῖς ἐξάγουσα βαρβαρικώτερον, ὀφεις μεγάλους ἀδροῖθεις ἐφέλκετο τοῖς θιάσοις, οἳ πολλάκις ἐν τοῖς κισσοῖς καὶ τοῖς μυστικοῖς λίκνοις παρεφαινόμενοι, καὶ τοῖς στεφάνοις ἐμπλεκόμενοι τοῖς θύρσοις τοῖς γυναικῶν καὶ τοῖς στεφάνοις ἐμπλεκόμενοι τοῖς αὔραις. Et apud Athenæum lib.14, pyrrhichæ saltatores ἔχουσι θύρσους αὐτὸ δὲ ἐρίπτουν, πρεστέοντα δὲ ἐπ' ἀλλήλους καὶ ἐνδήσκας, καὶ λαμπάδας φέροντες, ἐορτοῦντά τε παρὰ τὸν Διόνυσον, καὶ παρὰ τοῖς Ινδοῖς. Item apud Suidam ex Epigr. Καὶ θύρσου χλοερὸν κισσοφόρον κάμακα. Vbi potius de frondibus dici videtur, vt & apud Athenæum libro 5, πρεσφήρεστον ἢ ἐν στέφανοι καὶ πτυνίαι καὶ θύρσοι καὶ μίτραι, καὶ τύμπανα. Virgilius quoque θύρσους vocat mollia folia: Ecl. 5, Instituit Daphnis thiasos inducere Baccho, Et foliis lentas intexere mollibus hastas. Vocat & thyrsos, Æneid. 7, — etenim molles tibi sumere thyrsos: Te lustrare choros. Poetæ metaplasmo generis dicunt ET Θύρσα pro θύρσοι, vt δεσμὰ, ζυγὰ, & similia. Apud Suid. ex Epigramm. Πολλὰ Βίτων χίμαιρον, νύμφαις ῥόδα, θύρσα Λυαίῳ, Τελεσὼν ὑπ' ἀκοπέλοις δῶρον ἔθηκε φόβας. INDE Θυρσοειδής, ἔος, ὁ καὶ ἡ, Thyrsi speciem gerens. ET Θυρσοπλῆκες, Thyrsis percussi, hoc est Insanientes in Bacchicis orgiis. Hesych. ET Θυρσοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Thyrsifer, Thyrsum gestans: in Epigramm. & apud Athen. l. 10.
INDE Θυρσοφορία, Thyrsi gestatio. Reperitur ETIAM Θυρσολόχος in Procli Sphæra, sub finem, θυρσολόχος ὃν κρατεῖ ὁ Κένταυρος. vbi nonnulli interpr. Hastã, alii Græcum vocabulum retinent. Germanici Cæsaris narrator thyrsum vocat, dicens centaurum in thyrso tres habere stellas.
Θύρωμα, t.1, c.1617, a. Θυρών, ib.c
Θυρωρεῖον, t.1, c.1614, b. & c.1781, f.ob.
Θυρωρέω, t.1, c.1614, c. Θυρωρὸς, ib.b
Θυσαὶ, à Lycophrone dicuntur αἱ θάλαχαι, Bacchæ: quæ & θυάδες, inquit Eustath. deriuans hæc à θύειν, quod est ὁρμᾶν, Impetu ferri. lymphato enim quodam furore illæ mulieres concitantur.
Θύσανοι, οἱ, Fimbriæ, seu Nodi aut villi quales dependent à crumenis: Hesychio & aliis κροσσοὶ, κόρυμβοι. Hom. Il. β, de ægide Minerua, Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθονται. Hesiod. Aspide, θύσανοι δ' κατηωρεῶντο φαεινοί. Vbi itidẽ schol. θυσάνοις esse dicit τοὺς κροσσοὺς, siue τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα κομβία ἤγουν κυμβία, denominatos à θύω quod est ὁρμῶ, ὀξὺ τὸ ὠκύπτερον καὶ ἀστάλυπον: ab Oppiano verò θυσάνους vocari τὰ πτερὰ, pennas vel alas. INDE Θυσανώδεις, SIVE Θυσανόεις, (geminato σ metri gratia) Fimbriatus, A quo dependent fimbriæ & nodi seu villi. Hom. Iliad. ρ, — ἕλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν Μαρμαρέλιον. Et Il. ο, Ἀλλά σύγ' ἐν χείρεσσι λαβ' αἰγίδα θυσανόεσσαν. Τῇ μάλ' ὀλοσσείων φοβέεν ἥρωας Ἀχαιούς. Sic Iliad. ε, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν Δεινὴν, ἣν πάντῃ μὲν πάντη φόβος ἐστεφάνωται). Vbi Θυσανόεσσαν sine θυσανόεσσαν αἰγίδα vocat ἣς θύσανοι ἠερέθονται, vt Il. β loquitur. Dicitur inde ETIAM Θυσανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum θυσανόεις significans: sed prosæ familiarius. Theophr. Hist. plant. lib. 1, cap. 9, de radicum differentia, αἱ δ' ἀνώδεις καὶ θυσανώδεις, ὡς ἂν αἱ τῆς ἐλαίας. Vbi Gaza vertit, Nodosæ vel losæque: Plinius Ramosæ, omissa interpretatione nominis θυσανώδεις: alii Fimbriatæ. ITEM Θυσανωτὸς, ειδ, ὁ, dicitur Fimbriatus. Apud Suidam habetur ET Θυσανῶνες, expositum itidẽ καρύμβοις, κροσσοῖς, quod diminutiui formam habet. Apud Hesych. legitur & COMPOS. Θυσανόουρος, expositum δασύκερκος, Hirtam & villosam habens caudam.
Θυσία, t.1, c.1620, a
Θυσιαίνω, ib.d. Θυσιαὶ, t.1, c.1618, h
Θυσιάσημα, t.1, c.1620, d. Θυσιαστήριον, ib.e
Θύσμος, ib.a. Θυσκέφιον, t.1, c.1623, f

A Θύσκη, ib.
Θυσκόος, affertur pro Sacerdos, Vates. qui alicqui θυεσκόος. Syncope igitur erit, vt & in NOM. Θυμπολίαι, quod Hes. exp. θυηπολίαι.
Θύσται, Hesychio sunt ὅπλα ἱππία, Arma seu instrumenta naualia.
Θυσαίοι, Θυσαιάδες, Θυσαΐων, & cætera his similia, aliquãdo metri causa duplici σ scripta leguntur, vt apud Hes. quoque & Suid. In Homeri tamen manuscr. cod. θυσανόεσσαι reperi scriptum vnico σ.
B Θύσσω, Quario, Quasso, Concutio. Hesych. n. θύσσεται affert pro πτήσσεται, & θυσσόμενα pro σείμενα, πτοούμενα. Apud eundem legitur Θυσσὰν, expositum θυμοειδὲς ὁρμῶν, Beluino feróque citatus impetu.
Θύσα, eidem est θυσία, Sacrificium.
Θυσαὶ, t.1, c.1621, d
Θύσαι, à Cretensibus dicitur ὁ ἱερεὺς, Sacerdos, teste Hesychio. AT Θύσινον, idem exponit τείχινον, alii μεσοπελβῶν.
Θυτὴρ, t.1, c.1620, g. Θυτήριον, τὸ, subst. ib.
Θυτήριος, ib. Θύτης, ib.e
Θυτικός, ib. Θύψαι, t.3, c.1705, b
Θύψις, ib.g
Θύω, Macto, &c. t.1, c.1619, b. Θύω, θυμιάω, &c. ibid. e.
Θύω, Impetu feror, &c. c.1627, f.
Θυώδης, t.1, c.1624, d
Θυώειν, Hesychio est ἀιδὲς: quod & θυόεν dicitur.
Θύωμα, t.1, c.1624, g. Θυώνη, t.1, c.1629 a
Θυωνίδας, ib. Θυωνίδαι, t.1, c.1623, a
Θυωρὶς, ib. Θυωρίτης, ib.
Θυωρὸς, t.1, c.1622, g
¶ Θῶ, Ponam: per contract. pro θήω. Alioqui & thema est, significans Pono, Colloco, Facio, Paro. Item Curro, contractum itidem ex θέω. Quum verò declarat Nutrio, Lacto, putatur potius esse ex θάω. Vide & θῶμαι. Ab Etymologo θῶ exponitur etiam ἀπολαύω, item ζημιῶ.
Θωὴ, t.1, c.1630, f
Θώθ, mensis apud Ægyptios nomen est, Latinorum Septembri respondentis, vt volunt nonnulli. Suidæ verò Θώθ est Mercurius.
Θοϊάω, affertur pro Lacero, Impetum facio. quod potius θοῦσαι dicitur, per υ.
Θωκέω, t.1, c.1488, e. Θῶκος, ib.c
Θῶμα, teste Hesychio pro θαῦμα dicitur, id est Miraculũ.
Θῶμαι, Cœno, Epulor. Hesych. enim θωιδῶνται affert pro θοινωμένοις, ἀωχουμένοις: & θῶνται pro θοινῶνται, ἀωχοῦνται, ἀνθωδῶνται. Etymol. quoque huius verbi meminit, scribens, θῶσθαι Dores vocare τὸ ἀωχεῖσθαι, à θῶ quod est ἀωχοῦμαι.
Θωμβοῦσαι, Hesychio est συμμίξαι, σωπαγῆναι, Commiscere, Componere: forsan à nom. θωμὸς.
Θωμίζω, Suidæ est δεσμῶ σχοινίοις, Funiculis ligo seu vincio, Funiculis coerceo. Itidémque AFFERT Θώμιγξ πεπὸν σχοινίον, Tenuis & subtilis funiculus: vt & Hesychius: cui itidem θώμιγξες sunt δεσμοὶ σχοινία, κατάρτια καὶ αἴβινα, κρεδαῖ, ὁρμαὶ, Vincula, Funiculi, Funiculi è canabe, Chordæ, Fila piscatoria quibus hamus appenditur. Idem & verbi θωμίσαι meminit, exponens nõ solùm δεσμεῦσαι, Ligare, Vincire: sed etiam ἰνάσαι, Fodicare, Pungere, Vellicare, afferénsque & θωμιγθεὶς pro μαστιγθεὶς, Flagellatus, Flagris cæsus. Quo sanè modo Anacr. apud Athen. lib. 12, de Artemone dicit, πολλὰ δ' ἐν ἰώτῳ σκυπίνῳ μαστιγ' θωμιγθείς.
Θώμισυ, Attica synalœpha dicitur pro τὸ ἥμισυ, dimidium, vt θυμάσπο pro τὸ ἱμάσπο, teste schol. Hesiodi.
Θωμὸς, t.3, c.1477, g
Θωνῶσθαι, Hesych. ex Æschyli Δικτυουλκοῖς affert pro ἀωχεῖσθαι. Videtur igitur positum pro θοιτᾶσθαι.
Θῶνη, pro Cingulum putatur vsurpasse Hesych. dũ γέκος exp. ζῶμα, θώνη. Sed forsan ζώνη scripsit.
Θώνιος, Ægyptius, à Thono Ægypti rege: Nicand. Ther.
Θῶος, ου, ὁ, affertur pro Sons: sed sine exemplo. At Θωΰς, Hesychio est auis quædam.
Θωπεία, t.1, c.1631, h. Θώπευμα, ibid. g
Θωπευμάτιον, ib.

Θωπευτικός, t.1, c.1631, g. Θωπευτικῶς, ib.
Θωπεύω, ibid. e. & t.2, c.188, g. ob.
Θωπικός, t.1, c.1631, e. Θωπικῶς, ib.
Θώπιον, ib.c. Θωρακείλω, t.1, c.1633, f
Θωράκιον, Lorica, &c. t.1, c.1634, c. Θωράκιον, Pluteus, &c. ibid. Θωράκιον, In summo carchesio quadrangulũ, &c. ib.e. Θωράκιον, Propugnaculum, &c. ib.f.
Θωρακισμός, t.1, c.1634, a. Θωρακίτης, t.1, c.1633, f
Θωρακομάχος, ib.d. Θωρακοποιός, ib.
Θωρακοφόρος, ib.
Θώραξ, Thorax, &c. t.1, c.1632, b. Θώραξ, Vinculum, &c. c.1633, a. Θώραξ, Poculi genus, &c. ib.b. Θώραξ, Montis nomen, &c. ib.c.
Θωρηκτής, t.1, c.1636, b. Θωρηξ, Ionicè pro θώραξ.
Θωρήξις, t.1, c.1636, a. Θωρήσσω, t.1, c.1635, b
Θώς, ωός, ὁ, Thos: animal lupo simile, teste Hesychio. vt & Plinius lib. 8, cap. 34, scribit thoas esse luporum genus procerius longitudine, breuitate crurum dissimile, velox saltu, venatu viuens, innocuum homini. Quare Gaza lupum ceruarium Latinè appellat. Atque adeò sunt qui ex hyæna & lupo natum ferant: vt sanè & Eust. dicit esse ζῶον λυκοειδὲς & πεφυραμένον ὑαίνῃ, addens à nonnullis vocari λυκοπαίθηρα. Plura de hoc animali vide apud Aristot. Hist. animalium lib. 9, cap. 44, & apud Oppianum De venat. l. 3.
Θώσσω, vide in Θῶμαι. Ab eodem est θώσσεσθαι, quod Hes. itidem exp. ἀωχήσασθαι, μεθυσθῆναι.

A Θωτεία, eidem sunt ἀωχητία.
Θωπεύει, eidem est ἐμπαίζει, χλευάζει: quod & παιζάζει.
Θῶυμα, Ionicè pro θαῦμα, Miraculum, Res admiranda: frequens apud Herodotum. Itidémque Θωυμάζω pro θαυμάζω, Admiror.
Θωυμάσιον, t.1, c.1515, f. Θωυμαστὸν, ib.
Θωύσσειν, Hesych. exponit βοᾶν, μέλπειν, κηρύσσειν, Clamare seu Vociferari, Canere, Prædicare. item θηλωδῶς ὁρμᾶν, Beluino impetu ferri, seu Feræ in modum inuadere. Homerus in prima significatione vsurpauit pro Clamare, Vociferari, seu Latrare: de canibus dicens, βαρύβρομα θωύσσοντες. Sic Sophocl. in Aiace, de ipso Aiace, πᾶσας κάρα θωύσσεν. Eurip. verò dicit τί θωύσσεις; Quid clamas? Quid vociferaris? Idem θωύσσων πάδε, hæc vociferans. Et rursum Soph. Aiace, pag. 21, ἢ οὐκ ἀκούσεται οἴκοι πάδε θωύσσει βολώς. At κυνὶ θωΰξαι exponitur Clamore incitare & inhortari canes apud Euripid. in Hippol. Coron. vbi dicit θεὸς θεῶν ἔεσμαι κυσὶ θωΰξαι βαλίαις ἐλάφοις ἐγκελευόμενος. INDE Θωύκτωρ, ῆτορος, ὁ, Latrator. de cane. At κάρρεσ θωύκτωρ in Epigr. redditur Aper impetuosus. COMPOS. Ἐπιθωύσσω, Acclamo vel Inclamo, aut Vociferando incito. Ex Euripide affertur, ὅστις θωύσσει κώπας συείζων ὁ κάλαμος ὀρείᾳ Πανός, pro Sonabit ad remos.
Θωύπις, t.1, c.1515, f. Θῶψ, t.1, c.1631, d
Θῶων, Thoum: à nom. sing. θῶς, vt Τρῶων à Τρώς.

I

I Decimæ apud Græcos literæ nota est, quam appellãt ἰῶτα. Ea interdum est pleonastica in medio vocum πολυβεκχέων, ad explendum metrum inserta. dicunt enim μεσοπτόλιος pro μεσοπτόλιος, ὁδοιπόρος pro ὁδοπόρος, κενεὸς pro κενός. Nonnunquã κατ' ἐπέκτασιν Atticam apponitur quibusdam partibus orationis. vt quum ὑπσὶ, νωῖ & similia dicuntur pro ὕσσι, νῶι. Est ι & numeralis nota, significans decem, hoc modo, ι; ab ima autem parte sinistra præfixum acuti accentus apice, denotat decem millia, hoc modo, ,ι, pro qua nota frequẽtius ponitur M, significans μύρια.
Ἰά, Vox: aut Vis. A Suida enim exponitur & βοὴ & βία. Ab Hesychio itidem φωνὴ καὶ βοὴ, Vox & Clamor. Interdum significat Sola: item Vna, seu Vna eadémque, ex mascul. ἷος. Nonnunquam significat Violæ, à nom. sing. ἴον. Hesych. exponit non solùm αὐδὴ τὰ πορφυρεοειδῆ, sed etiam βέλη, iacula: quæ potius ἰοὶ, à nom. sing. ἰός.
Ἰάδες γυναῖκες, Ionicæ mulieres. Plut. Pericle.
Ἰάδος, Hesychio est σκολιὸς, Tortus, Tortuosus.
Ἰαδῶν, Dormio. Idem enim Hesych. affert ἰαδῶ ει pro καθεύδει. quod & ἰαύει dicitur.
Ἰαίζω, Iones imitor: vel Ionica lingua vtor. Hermog. Hesych. verò ἰάζετο affert pro ἵδρυτο, quod & ἵζετο.
Ἰαῦλος, eidem Hesychio est κοίτη, ὅπου τὸ κτῆνος κοιμᾶται, Cubile, Stabulum. item ὕπνος. pro quo inferà ἰαυθμός.
Ἴαχος, eidem est θυμός, Promptus, Alacer.
Ἰαιβοῖ, αἰβοῖ, dicitur esse aduerb. θερμιαστικὸν apud Aristoph.
Ἰαίνω, Calefacio, vel Tepefacio: χλιαίνω, θερμαίνω, vt Eustathius accipit in hoc loco Homeri Odyss. κ, πόρρω εἰέρμενε Πολλὸν ὑπὸ σείποδι μεγάλῳ, ἰαίνετο δ' ὕδωρ. subiungit enim, Λύπαρ ἐπειδὴ ζέεσεν ὕδωρ, Ferbuit seu feruefacta est aqua, qua significat. alibi dicit θέρμετο δ' ὕδωρ. Sic & voce actiua vsus est Odyssea θ, dicens, Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατο, θέρμετο δ' ὕδωρ. Nam & Eustath. ibi exponit θερμήνατο, calefacite. ‖ Aliqui significat etiam Liquefacio, Dissoluo. πήκω, διαλύω. vel etiam Emollio. Hom. Od. μ, Λίβα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἶς, (nam ipsum χερσὶ σιβαρῆσι πίεζον) Ἠελίου τ' αὐγή. Itidem apud Apollonium Rhod. Argon. lib. 2, pruina μεσημβρινόωντος ἰαίνετο, ἠελίοιο. liquitur. πήκεται καὶ λύεται, inquit scholiast. ‖ Significat etiam Perfundo. Hesych. enim ἰαίνεσθαι exp. βαφεῖσθαι, Perfundi. Quomodo Homerus dixit Odyss. ζ, — μάλα που σφίσι θυμὸς Αἰεὶ εὐφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα εἶδος, Ἀδυσσόνταν ὧδ' θάλος χρὸς εἰς ἐνιχθόνιον. Alibi sine illo datiuo εὐφροσύνῃσι dicit ἰαίνεσθαι pro ἀνθρακεύεσθαι. Il. ω, — οἱ δὲ ἰδόντες ἐθήσαν, καὶ πᾶσιν νὺ φρεσὶ θυμὸς ἰαίνη. Odyssea η, — αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγάλλετο Ἀθηνὴ νὺ ἐθήσαι καὶ ἀχνυμένῳ περ ἰαίνῃ. Et Iliad. τ, — ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶν ἥσο ἰαίνῃς. Itidémque Apollonius, ὁ δὲ φρένας ἔνδον ἰαίνῃ. Metaphoram porro hic esse ab herbis quæ imbre aut rore perfusæ exhilarantur & lætiores redduntur, patet ex Homero, quum Iliad. ψ dicit, — πῖε δὲ θυμὸς Ἰαίνῃ ὠκείᾳ πεδὶ γαιχύσαντ' ἔέρσῃ Δηΐου ἀλοιφάσαντος. nam αὐτοβοσκὸς dicere vult τοῖς ταχυας πεδιχυθέντας δρόσῳ φαιδρωθέσθαι. Verùm & actiua voce vsus est in hac significatione exhilarandi seu perfundendi lætitia. Iliad. ω, Δαίμονα δ' Ἀχιλῆϊ φερέμεν, ὅς κε θυμὸν ἴήνῃ. Itidémque Theocritus, τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει. ‖ Ἰαίνεται positum etiam pro χαίρεται, πικραίνεται, καθεῖ τὸν ἰὸν, apud Phrynich. in Ægyptiis, teste Hesychio.
Ἰαιφόνος, pro μιαιφόνος, Qui cæde se polluit, teste eodẽ Hes.
Ἰακὴ, Clamor. Idem enim Hesych. ἰακῆς affert pro βοᾶς. Infrà Ἰαχή.
Ἰακὸς, Ionicus. vt quum Athenæus lib. 9, τὸ λαγὸς, λαγοῦ, dicit esse Ἰακὸς, τὸ λαγὸς autem, Ἀττικόν. Sic idem lib. 10 dicit, εἰσαγαγεῖν πλὴ Ἰακὴν ἀστικῶν. feruntur enim Iones fuisse deliciis & luxui dediti.
Ἰάκχα, teste Hesychio dictum fuit Sicyone στεφάνωμα ἀνάθες, coronamentum odoratum. vt βάκχαις.
Ἰακχαγωγὸς, οῦ, ὁ, dicitur ὁ τὴν Ἴακχον ἐξάγων. Legitur apud Pollucem libro 1, tit. περὶ μυστηρίων πολιτικῶν καὶ πολυθρόων: sed sine expositione. Tantùm dicit Atticum esse. Vide in Ἴακχος.
Ἰακχάζω, Clamo & vociferor bacchantium more. vel Cum clamore & vociferatione edo. Orpheus initio libelli περὶ λίθων, Ὁσσά τε κεκλήγασι μετὰ φρεσὶν ἠεροφοῖται, Ἀν θρώπεις ἄφεισον ἰακχάζοντες ἀοιδὴν, Οἰωνοί. Item ex Herodoto in Ἴακχος habes ἰακχάζουσι φωνῶ pro Vocem tollunt, Bacchantur. Hesych. ἰακχάζει exp. φυλλοροεῖ, (ni fi potius scripsit φιλοδεῖ) καταβοᾶ.
Ἰακχόω etiam affertur pro Clamo.
Ἴακχος, ου, ὁ, Iacchus. Ita dicitur & ipse ὁ Διόνυσος, id est Bacchus, siue ἄγαλμα τοῦ Διονύσου, Bacchi simulacrum: & μία ἡμέρα ἐν ᾗ μυστηρίων ἐν ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξάγουσιν: & ἡ ᾠδὴ ἣν οἱ μεμυημένοι ἄδουσι. Pro ipso Baccho aut hymno bacchantium accipi potest hoc in loco Aristoph. Ranis, Ἴακχε φιλοχορευτὰ συμπαρέπομπέ με. attamẽ de

ipso potius Baccho intelligendũ esse, patet ex eo quod A
præcedit, ἴακχε πολυτίμητε μέλος ἑορτῆς ἡδίστον διρῶν, σὺ δὲ σπωμενοκοπούσει. Sic ἐξάγειν & ἐξελαύνειν τὸν ἴακχον dicunt pro Deducere Bacchum, cum acclamationibus videlicet & hymnis Bacchicis. Aristoph. de Eleusiniis sacris, τὸν μυστικὸν ἐξαγαρύοντες ἴακχον. Et Plut. Alcib. p. 381, de iisdem sacris, οὐδὲν τόνομον εἶχεν ἡ πομπὴ, ἀλλὰ καὶ θυσίαι καὶ χορεῖαι, καὶ πολλὰ τῶν δρωμένων κατὰ τὴν ὁδὸν ἱερὰ, ὅταν ἐξελαύνωσι τὸν ἴακχον, ὑπὸ αὐάγκης ἐξελείπετο. Vnde ἰακχαγωγοὶ dicũtur qui Bacchum deducunt & celebrant hymnis Bacchicis, quos ibidem vocat βακχοπέμποντας πολὺ πλείω, & B
μυσταγωγούς. Sic Virg. dicit, — gratissima vitis Iaccho. Et Claud. Lætus Iacchus. Suid. quoque ἴακχον dici testatur & Bacchum, & ἡμέραν καθ' ἣν εἰς αὐτὸν ἡ πανήγυρις, & πολὺ ἐπ' αὐτῷ ᾠδήν. in qua posteriore signif. accipiendum quod Herodot. p. 305 dicit, ἀφίκετο τε φωνῆς ἀκούειν, καὶ οἱ φαίνεσθαι πολὺ φωνὴν ἐξ τὸν μυστικὸν ἴακχον, mysticum Iacchum. hoc est, mysticum hymnum in honorẽ Iacchi herois seu Bacchi. (Vbi etiam subiungit, πολὺ δὲ ὀρθῶ τῶν πολὺ ἄριστον Ἀθηναῖοι αὐτὰ πάντα ἴσα τῇ μητρὶ καὶ τῇ κόρῃ, καὶ αὐτέων τε ὁ βουλόμενος καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μυεῖται. C
καὶ ὁπόταν τὸν φωνὴν τῆς ἀκούσεις, ἐν τούτῳ τῷ ὀρτῇ ἴακχάζουσι) Et apud Suidam, καὶ μόνοι καὶ ἴακχος ἠκούετο ὃν τὸ Ἀρείου πεδίου, ὑμνούμενός τε καὶ ἀδόμενος. Quo ex loco patet Iacchũ nominari ipsum hymnum, propterea quòd in Iacchi nomen sæpius decantaretur & prædicaretur. licet Suid. βοᾷ τὸ ἰάκχω dictum velit. quo teste sunt qui ἴακχον interpretentur etiam θόρυβον, tumultum. forsitan quòd tumultuosus & turbulentus esset hic mysticus iacchus. ‖ Dionys. verò Sicul. ἴακχον appellauit τὸν χοῖρον, porcũ: forsan βοᾷ γὰρ ἰάκχειν καὶ βοᾶν. testis Athen. D
lib. 3, vbi eũ & alias rerũ nomẽclaturas mutasse docet.

Ἴακχω, Clamo, Vociferor. Legitur apud Suid. Dicit enim ἴακχον dictum esse βοᾷ τὸ ἰάκχω.

Ἰάλεμος, ου, ὁ, Ialemus: fertur Calliopes fuisse filius, in carmine ineptus ac frigidus. vnde prouerb. ψυχρότερος καὶ οἰκ Ἕπτορος Ἰαλέμου: item Ἰαλέμου ᾠδή, de ea quæ est ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἀξία. Alioqui ἰάλεμος dicitur etiam Lamentum, seu Cantilena lamentabilis & lugubris: ab eodem Ialemo. nam schol. Apollonii quum ἴυλεμον exposuisset θρῆνον, subiungit, ἐρῆνδεν ἀπὸ Ἰαλέμου τοῦ μούσης πατρός. forsitan quòd carmina eius lugubria essent. Dicit itaque Apoll. Arg. l. 4, ὡς οἱ ὅτε ξεῖνος ἑὸν θέμιστι κονίσσων ἐθείρεσε, Παντύχοι ἐλεεινὸν ἴυλεμον ὠδύροντο. Et Athen. lib. 14, ὲν ᾧ γάμοις. (inquit) ὑμέναιος· ἐν ᾧ πένθεσιν, ἰάλεμος. ‖ Ἰάλεμοι Hesychio sunt etiam θρηνητικοὶ, δυστυχεῖς, ἄθλιοι, Flebiles, Infortunati, Miseri: item ὀρφανοὶ, στερόμενοι, Orbi. vt & ἰάλεμος ei est ὁ κακοδαίμων, ὁ στερόμενος καὶ ὀρφανός: procul dubio quia (vt Suidas refert) Calliopes filius Ialemus dicitur fuisse κακοδαίμων καὶ ὑστερούμενος καὶ ὀρφανός. Ipsi autem Suidæ ἰάλεμος est ὁ ὅτι τοῖς ἀπολωλότων ἀνίας φέρων, qui dolorẽ percipit ex iis qui (vel quæ) perierunt. Porro ab Ialemo isto DICVNTVR Ἰαλεμώδη, τὰ ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια, Frigida & nullius pretii: quæ E
talia eius essent carmina. ET Ἰαλεμίζειν, τὸ θρηνεῖν, Flere, Lugere. Illud, apud Suid. hoc apud Hesych.

Ἰαλία, Cretensibus est φωνὴ, Vox, teste Hesychio.

Ἰάλιον, iidem vocant ἐρίβιθον καὶ ἰάλιαστον, teste eodem.

Ἴαλλος, Suid. est ὁ σκωπτόλης: & Ἴσλλοι, τὰ σκώμματα, forsitan βοᾷ τὸ ἰάλλειν, quod est ὀπτίμπτειν & ὀπτιβάλλειν. Dicunt certè Latini Scommatis impetere, Scommata iacere in aliquem, Dicteriis incessere. Vide & Etym.

Ἰάλλω, t. 1, c. 1678, b. ‖ Ἴαλλει ab Hesychio exponitur non solùm πέμπει, ὀπτιβάλλει, ἐκπίνει: sed etiam ὀυείσκει, item παρέχει, δίδωσι. quanquam perispomenos apud eũ scriptum est ἰαλλεῖ.

Ἰάλοι, eidem Hesychio sunt θάλαμοι, Thalami.

Ἰαλύσσα, eidem sunt τὰ ἐν Ἰαλύσῳ νομίσματα. Est autem Ἰάλυσος, seu Ἰάλυσσος, vrbs Rhodi, Scythiæ, Adriæ: cuius ciuis Ἰαλύσιος, & fœm. gen. Ἰαλισσάς.

Ἴαμα, t. 1, c. 1637, e H

Ἰαμβαυλεῖν, Ἰαμβεωγράφος, Ἰαμβεῖον, Ἰάμβειος, Ἰάμβειος, Ἰάμβυλος, Ἰαμβιάζω, Ἰαμβίζω, Ἰαμβηγράφος, Ἰαμβοποιός, vide in sequenti Ἴαμβος.

Ἴαμβος, ου, ὁ, Iambus: ῥυθμός τις, καὶ μέλος καὶ εἶδος ποιήματος, inquit Hesych. Rectè. Et rhythmus enim quidam metricus seu pes dicitur Iambus, constans duabus syllabis, priore breui, posteriore longa. Et Iambi dicuntur carmina seu cantica eo rhythmi seu pedis metrici genere conscripti, quarum alia δίμετρα nominantur, alia τείμετρα, alia τετράμετρα. Athen. lib. 7, Συρακόσιος τῆς Ἀθηναϊκῆς ἰάμβων πεντείας. Idem libro 12, ὡς ἱστορεῖ καὶ Κλέαρχος ἐν τοῖς ἰάμβοις. Et lib. 10, de Anthea Lyndio, ὥσπερ τοῦτο πολὺ δίδωσι τῶν σωθέντων ὀνόμασι πάντων, ἢ Ἀστυπάλαιος ὁ Φλιάσιος ὕστερον ἐχρήσατο ἐν τοῖς καλουμένοις ἰάμβοις, in prosaicis iambis. Vbi nota epitheton illud Prosaicis. nam (vt De metr. Phaler. testatur) ὁ ἴαμβος, εἶδος ἁπλοῦς, καὶ τῇ τῶν πολλῶν λέξει ὅμοιος. Præterea ἰάμβους dictos fuisse τοὺς μίμους siue δεικηλιστὰς à recentioribus, necnon τὰ πάντα αὐτῶν, testatur Athenæus lib. 14. Hesych. verò vrbem Troiani agri Ἴαμβον dictam perhibet. Porro à metro seu rhythmo illo qui ἴαμβος dicitur, DERIV. Ἰαμβογράφος, Iamborum scriptor, Qui iambos scribit. id est poemata seu carmina cõstantia rhythmi genere quod ἴαμβον appellant. ET Ἰαμβοποιός, οῦ, ὁ, Qui iambos facit, Iambicus poeta. Athen. lib. 8, Φοίνικα τὸν Κολοφώνιον ἰαμβοποιόν. NECNON Ἰαμβαυλεῖν, Iambis adhibere tibiam: Hesychio τὸ δ' αὐλοῦ παρεμβάλλειν ἐν τῇ κιθάρᾳ καὶ ᾠδῇ: si tamen ita scripsit. INDE ET Ἰαμβικὸν μέτρον dicitur Metrum iambis constans. de quo vide scholiastem Hephæstionis. Duplex id facit. alterum enim vocari ait τραχυκόν τε καὶ κοπιῶν: alterum, καθαρόν τε καὶ τείμετρον. Sunt tamen & alia eius genera: de quibus metricos consule. ITEM Ἰαμβεῖον, ου, τὸ, Iambicus versus. Plut. Alex. παρεγένκασθαι τῆς Μηδείας ἰαμβεῖον, Τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένων. Sic Luc. De conscrib. hist. ἐς τραγῳδίαν παρεκινεῖτο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέτρα ἐβόων. Idem, σκῶπτε ἀθεμίστων καὶ τὰ ἰαμβεῖα. Horat. adiectiuè ascripsit, sic canens De arte poet. — vnde etiã trimetris accrescere nomen Iussit iambeis: pro Iambicis. vt Suid. quoque indicat dici non solùm neutraliter & substantiuè τὰ ἰαμβεῖον, sed etiam masculino gen. & adiect. ὁ ἰάμβειος λόγος. Ex substantiuo autem ἰαμβεῖον DERIV. Ἰαμβειογράφος, significans Iambeorum versuum scriptorem, Iambei carminis poetam. Demosth. Pro cor. ὁ βάσκανος ἐστὶ ἰαμβειογράφος. Sed potius scribendum ἰαμβοθράφος. Ita enim Æschinem à Demosthene ἀθεῖ τεφανῶν vocari scribit Etymolog. à Demosthene inquam βοᾷ παίζων εἰς τὸν Αἰσχίνην, quoniam τὰ ἰαμβεῖα τῆς τραγῳδίας ἔλεγον ὑποκριτὴς ὤν. Veruntamen ἰαμβοθάρος eidem Etymol. dici videtur & ὁ ἐν τῷ τόματι ἔχων ἰάμβους, hoc est ὁ λοίδορος, ὁ ἔχων δίχα τόματος πολὺ φιλολοιδορίαν, quoniam ἴαμβος est ἔμμετρος λοιδορία. Ab ἴαμβος verò deriuatum est præterea & VERBVM Ἰαμβίζω, significans Maledictis & conuitiis insector: quoniam iambico plurimùm metro vtebantur comici & mimi quum aliquem taxare & traducere volebant. vnde Catullus dicit, Desistémque truces vibrare iambos. Et Horat. Quem criminosis cunque voles modum Pones iambis. Hesych. tamen ἰαμβίζειν, τὸ λοιδορεῖν, κακολογεῖν, dictum vult ἀπὸ Τόμβης τῆς κακολόγου. ea enim fertur πολὺ Δήμητραν λυπουμένην παίζουσα καὶ ἀχρεντολογοῦσα καὶ χλήματα ἀχρεῖα ποιοῦσα, ποιῆσαι γελάσαι, teste Etymologo, qui eam Panis & Echonis filiam fuisse tradit. Et ab hoc ἰαμβίζειν nonnulli volunt τὸν ἴαμβον nominatum. inter quos est scholiastes Hephæstionis. Is enim scribit, ἴαμβον vocatum fuisse ex eo quòd οἱ ὑβρίζειν καὶ λοιδορεῖν πάντας βουλόμενοι τούτῳ ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ. nam ἰαμβίζειν veteres dixisse τὸ ὑβρίζειν, quod est πικρίαις αἰάμασι ῥήματα λέγειν. Affert tamen idem & aliud etymon. Subiungit enim, posse iambum dictum videri etiam ab Iambe quadam puella, quæ ἀχρεῖς ὑβρίζουσα, suspendio vitam finiit. atque eam ob rem nõnullos putare iambum ex breui & longa esse compositum quòd ἡ ἴδεις è paruo orta principio in magnum malum desinat. id quod ab Hom. quoque cõfirmari dum canit, Ἠ' ὀλίγη μὲν ἔπειτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ γθονὶ βαίνει. Itidem verò Nicandri schol. scribit τὸ ἰάμβειον μέτρον denominatũ fuisse ab Iambe, seruæ Metaniras. hãc enim quũ vidisset Cererẽ ob amissã Proserpinã dolere, vt deã cõsolaretur, quosdã γελοιώδεις λόγους & σκώμματα ei protulisse ad risum mouẽdũ, hæc autẽ fuisse ἰαμβικὰ μέτρῳ ῥυθμιζόντα, & inde ἰάμβους fuisse denominatos. Nicander certè horum Iambes lusuum meminit & ipse, in Alexiph. canens, v. 132, Ὀρνίθοιο αἰθύρισιν ὑπαὶ ῥήτρησιν Ἰάμβοις. Sed hæc nimis sunt subtilia. ideóque simplicè esse puto ἰαμβίζειν deriuare ab ἴαμβος, quòd id carminis genus esse soleret mordax & maledicũ. vt Quintil. quoque l. 10, cap. 1, dicit iambi acerbitatem in Catullo, Bibaculo & Horatio conspici. Legitur porro verbũ illud ἰαμβίζειν apud Athen. lib. 11. vbi nimirum Gorgias sophista dicitur αἰσχυνοῖς τὸν ὁμώνυμον αὐτοῦ ἰαμβίζων, conferi B
prũ à Platone, ad familiares dixisse, ὡς καλὰς οἶδε Πλάτων ἰαμβίζειν. VNDE Ἰαμβισταὶ dicuntur Qui iambico metro taxant & insectantur: apud eundem Athenæum l. 4. Ibi enim dicuntur Athenienses τοῖς Διονυσιακοῖς χοροῖς καὶ τοῖς κυκλίοις ἀφεσπεῖσαι, Syracusani autẽ τοῖς ἰαμβιστάς. SED ET Ἰαμβιάζω ex Epigr. affertur positum pro ἰαμβίζω, hoc est λοιδορεῖν, κακολογῶ, Conuitiis & maledictis proscindo. Quomodo ET Ἰάμβηλος ab Hesychio exponitur λοιδορητικός, Conuitiator, Maledicus.

Ἰαμβίκη, dicta fuerunt ὄρχανα μουσικὰ πεζῶνα ἐν οἷς τοῖς ἰάμβοις ᾖδον, inquunt Hesych. & Suidas: additque ille, πολὺ σεμβύκλῳ esse diuersum ab hoc instrumentũ & longè pòst repertum.

Ἰαμβιαὶ, eidem Hes. sunt οἱ ὑλώδεις καὶ ἔνυδροι τόποι καὶ πόαι ἔχοντες· ἀπὸ τῶν αὐένων πολὺ ὕλεω πνάγη καὶ πλήματα. Quibus verbis indicat ἰαμβιαὶ dici loca herbosa arbustisq; & fru tectis densa, eo quòd stagna & loca humecta cœnosaq; eiusmodi plantas emittant. Itidem verò ἰαμβιὴν affert pro καθύδρῳ πάτῳ. Pro quo suprà per diphthongum εἰαμβιὴν & εἰαμβιαί. A Nicandro DICVNTVR Ἰαμνοὶ hæ siue ἰαμβιαὶ siue εἰαμβιαί. vt in Theriacis v. 29, ἠτε πίῃ Πρῶτα κυϊσκομένῃν σκιάεν χλοάοντας ἰάμνους. Et v. 200, Αἰγόποιον βοᾷ βρυέοντας ἰάμνους. Et v. 537, Ἀθάνατ πεπτηβύλου καὶ ἀεσταλλουσιν ἰάμνοις. Et v. 901, Ἠ' καὶ πουλύγονον λασίων ὑπαάμηπον ἰάμνων. Vbi schol. quoque ἰάμνοις esse dicit ἰαμβιαί, εἴλη, σύμφυτα χωρία seu συμφυτοὺς τόπους. Sed in expositione postremi loci habet τὰ ἰαμβιὰ ὕδρων σύμφυτα χωρία. quod suspectum est. ‖ Hesychio verò ἴαμνοι (ita enim reponendum esse pro ἴαμβοι, vel alphabetica E
series ostendit) sunt θάμνοι, κοῖται, νομοί.

Ἴανα, eidem H. sunt τὰ βαλλόμενα, Missilia: ἀπὸ τοῦ ἵεναι.

Ἰαίνη, & Ἰαινίδιαι, sunt ab ἰαίνω, quod vide.

Ἴαιον, Hesych. esse dicit αὖθος & χρῶμά τι πορφυροειδές. Vnde ἰαίνοιον χρῶμα, Color purpureus seu Violaceus. Plin. lib. 21, cap. 6, de violis, Ex iis verò quæ sponte apricis & macris locis proueniunt, purpureæ, latiore folio statim ab radice carnosa exeunt, solæque Græco nomine à cæteris discernuntur, appellata ἴα, vt ab his ianthina vestis. Et cap. 8, Alium in amethysto, qui in viola: & ipse F
in purpureum, quémque ianthinum appellauimus. Inde & Sratius Papinius Violantillam suam Ἰαΐδα nominauit.

Ἰασκρήδεμνος, eidem Hesychio est ἴσις ὅμοιος τὸ ὀπτικραίσμα: Suidæ ὁ σῆμα ἐξ ἴων φορῶν, ferens sertum è violis.

Ἰασόκροκον, idem Suid. exp. λεπτὸν, Tenue, Subtile: vt Hesych. quoque ἰασόκροκα, λεπτά.

Ἴασον, idem Hes. esse dicit ἱμάτιον, Vestem. pro quo suprà habuimus εἰαιῶν & ἐαιῶν.

Ἰάσμα, t. 1, c. 1637, a

Ἰάσονες, à nonnullis esse putantur οἱ Ἴονες, Iones: alii verò G
Athenienses sic nominatos volunt. Vide Eust. Inde Ἰασνὶς dicitur pro ἡ Ἰασονική. Et Ἰασονίζω: à quo aduerb. Ἰασονιστί: apud Steph. pro Ionicè.

Ἰάπετος, Iapetus: filius Cæli & Terræ: ὅτι ὀξυσυμφὼ autem ita dicitur ὁ ἀφ' ἡλίου καὶ μαφοῦς, teste Suida & Hes.

Ἰάπλω, t. 1, c. 1678, f

Ἰάπυξ, Iapyx: oppidũ Pediculorum, à Dædali filio denominatum, à quo & Iapygia, teste Plinio lib. 3, cap. 11. vbi & Ἰαπυγίας ἄκρας meminit, cuius mentio apud Thuc. lib. 6, pag. 207. Alioqui Ἴαπυξ dicitur Apulus: & Ἰαπυγία, Apulia: iadéq; ἰάπυξ αὔεμος nominatur qui inde spirat. Gellius lib. 2, cap. 22, Ἰάπυγα ex ipsius Apuliæ oræ proficiscentem quasi finibus. Apuli eodem quo ipsi nomine Iapygem dicunt. Eum esse propemodum Caurum existimo. nam & est occidentalis, & videtur aduersus Eurum flare. Itaque Virgilius Cleopatram è nauali prælio in Ægyptum fugientem, vento Iapyge ferri ait. Equum quoque Apulum eodem quo ventũ vocabulo Iapygem appellauit. Meminit huius vẽti Aristot. etiam De mundo, scribens ex Zephyris nominati ἀφρίσιν, ἢ ἀπὸ τῆς θρεῖνῆς δύσεως πνέοντα, quem à nonnullis ὀλυμπίαν nuncupari, ab aliis Ἰάπυγα.

Ἴαρα, Hesychio αἷμα (quod aliàs εἴαρ) καὶ μοῖρα.

Ἰάραξ, eodem teste Δωρικώτερον dicitur piscis quidam, ὅθεν τὸ ἐοικέναι τῷ ἡλιῷ, l. ἱέρακα: item λύχνος ὁ φῶς τὰ ἱερά.

Ἰαροπόνος, eidem est αἱμοπότης: qui suprà εἰαροπόνος.

Ἰαρόχρους, eidem est καθαρὸς, θύσιμος.

Ἰαῦμα, eidem est κοσμάριον παιδικὸν, μιμώσκοι, & huiusmodi alia.

Ἰαΐς, αΐδος, ἡ, Ionica. vt Γαΐδι ξυγγενείᾳ, apud Thuc. Sic Ἰαΐ γῆ, Ἰαΐ πόλις, Ἰαΐ μωνὶ, Ἰαΐς διαλέκτος, pro Ἰωνική.

Ἴασι, Eunt: ab εἶμι. Homerus Iliad. ω, Καί τ' ἀγλαΐδν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελαιόυδρου. At ἰᾶσι, Mittunt: Ionicè pro ἱᾶσι, ab ἵημι.

Ἰάσιμος, t. 1, c. 1637, e. Ἴασις, ib.

Ἰασώνη, Iasione: olus syluestre habetur in terra repens cũ C
lacte multo: florem fert candidum: concilium vocant, inquit inter alia Plinius lib. 21, cap. 24. A Theophrasto Histor. plantarum lib. 1, cap. 21, numeratur inter τὰ μονόφυλλα διαγραφὴν ἔχοντα μόνον ἀπὸ πλείονων. vt & Plinius lib. 21, cap. 17, Iasione (inquit) vnum folium habet, sed ita implicatum vt plura esse videantur. Hoc autem intelligendum de floris folio.

Ἰάσκειν, Hesychio est ἄγειν, afferenti etiam ἰάσκων pro ἀφελόμενος.

Ἰάσμη, & Ἰάσμινον μύρον, dictum vnguẽtum quoddam in Perside confieri solitum, ex violæ albæ floribus in sesaminum oleum coniectis, vt tradit Dioscorides libro 1, cap. 74. quod tamen caput in nonnullis edit. desideratur. Vide ibi Corollarium Hermol. & Annot. Marcelli, qui facto à violis nomine quasi violationem appellari posse ait.

Ἰασμός, οῦ, ὁ, Lugubre carmen, Hieronym. in Ierem. caput 25, Quumque ille rugierit, instar calcantium in torcularibus celeuma cantabitur: & in effusione sanguinis mutui carmen lugubre concinetur, quod Symmachus καπάλημμα, Aquila ἰασμὸν vocat. cuius celeumatis & carminis sonitus vsque ad extrema terræ peruenietur, quia iudicium Domini cum gentibus. Sed suspecta hæc vocabula sunt.

Ἴασπις, ιδος, ἡ, Iaspis: gemma quædam pretiosa, cuius sex genera tradit Diosc. l. 5, c. 160: Plin. l. 37, c. 8 & 9. vbi & ἰασπυνχα memorat. Meminit eius & Dionys. in sua θεωρίᾳ, modò ἡ ἐρύθραν ἴασπιν cognominans, modò ὑδατόεσσαν, modò χλωρὰ διαγαλίουσαν: meminit & Orpheus ἐν τῷ περὶ λίθων. INDE Ἰασπίζειν, Iaspidem imitari, Iaspidis colore esse: apud Diosc. l. 5.

Ἰασσεῖν, Hesychio est θυμοῦσθαι, δάκνειν, Irasci, Mordere.

Ἰαστὶ, Ionicè. Et ἡ Ἰαστὶ ἁρμονία dicta fuit à Græcis ὡ ἤκουον ἀδόντων τῶν Ἰώνων, Ionica harmonia, teste Athen. l. 14. quã ibidem dicit fuisse αἰεμβίλιον.

Ἰασὼ, t. 1, c. 1637, f. & t. 3, c. 1723, c. ob.

Ἰατραλίξ, ab Hesych. exponitur φεῦ, Heu. Infrà gemino τ.

Ἰατρὴ, t. 1, c. 1638, b.	Ἰατρεία, t. 1, c. 1637, f
Ἰατρείη, t. 1, c. 1638, b.	Ἰατρεῖον φαρμακον, ib.
Ἰατρὸς, αῦ, ὁ, idem ac ἰατρεύος, Sanandi vim habens, Qui sanare potest, vel sanat.	
Ἰατρεία, t. 1, c. 1638, c,	Ἰατὲς, ib. a
Ἴατρα. t. 1, c. 1640, c.	Ἰατραλείπης, t. 1, c. 1639, a
Ἰατραλειπτικὴ, ib. d.	Ἰατρεία, t. 1, c. 1640, a
Ἰατρεῖον, ib. b	

Ἰάτρευσις, εως, ἡ, Medicatio, Morborum curatio & sanatio. Plato lib. 2 De rep. ἰάτρευσίς τε καὶ ὁ ἄλλος χρηματισμός.

Ἰατρεύω, t. 1, c. 1639, h.	Ἰατρεία, ib. c
Ἰατρικὸς, ib. g	Ἰατρικῶς, ib.
Ἰατρικὴ, ib. f.	Ἰατρολογέω, ib. d

Ἴατρον, Præmium quod medico pro restituta sanitate datur.

Ἰατρίνης, t. 1, c. 1638, h.	Ἰατῆς, ib. c
Ἰατρίχειος, t. 1, c. 1632	

Γαῖα παῖ, aduerb. est θρῆνος ἀστικός, vt Heu apud Latinos. Vetitur autem ea exclamatione Aristoph. cum alibi tum in Nub. tribuens eam cuidam qui vexabatur à pulicibus. Idē in Equit. dicit, Γαῖα παῖ κακῶν, ἰὴ παῖ. Vbi Suid. scriptum habet Γαῖα παῖ, dicens esse ὀδύρμα θρῆνικόν.

Γαῦ quoque, Suidæ est θρῆνος ἀστικὸν ὀδύρμα, aduerbiũ seu interiectio indignantis. vt apud Eurip. quoq; esse dicitur vox lugubris, sicut ἰώ & ἰού. Apud Aristoph. vox est τῶν ἐπακούοντας, audientis vocantē & respondētis. In Ranis enim Baccho dicenti, Ὦ Ξανθίας· ποῦ Ξανθίας; ἢ Ξανθίας: respōdet Xāthias seruus, Γαῦ. vbi schol. esse vult μίμημα συρίγγων. Rustici pro eo dicũt Hau, Ho & Hoia.

Ἰαύσκον, Ionicè pro ἴαυον, ab ἰαύω: alii tamen ab ἰαύσκω deriuare malunt, idem significante quod ἰαύω, Dormio.

Ἰαυθμός, τ. 1, c. 1640, f

Ἰαυῖ, est ὀδυρμώνημα quo vtuntur χαρᾶς ἐπιλθούσης, quale apud vulgus est Iũ. Aristoph. Ran. Ὁ χορὸς σ' ἀδὴς τὸ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρύσας, εἶτ' ἰαυῖ.

Ἴαυος, Hesychio est κοίτη, Cubile: ἀπὸ τοῦ ἰαύειν.

Ἰαύω, τ. 1, c. 1640, d. Pro eodem & αὔω dicitur: dempto ι.

Ἰαφέτης, τ. 1, c. 1677, e

Ἰαχέω, ῶ, Clamo, Vociferor: interdum & Cum clamore seu vociferatione loquor, Epigramm. lib. 3, Οὐδὲ μάτην ἰάχησεν.

Ἰαχή, ῆς, ἡ, Clamor, Vociferatio. Hom. Il. ρ, Τόσσ' ἄρα Τρῶες ἰαχὴ ἔλθετ'. Il. ο, Δαναοὺς ἔλθετο ἰαχή τε φόβος τε. Il. π, — ἰαχὴ τε φόβος τε Παίσας πλῆσεν ὁδοῖς. Itidē Hesiod. φέρεν τ' ἰαχήν τ' ἐνυώλιόν τε. Legitur apud Hippocr. quoque.

Ἰαχμία, ατος, τὸ, idem. Suidæ ἰαχήματα sunt ᾠδαὶ Διονυσιακαί, in hoc ex Epigr. hexametro, Καὶ Κορυβαντείων ἰαχήματα χάλκεα ῥόθεων. Vbi notat cymbalis tribui ἰαχήματα: quæ magis propriè tinniunt, crepitant.

Ἰάχω, idem quod præcedēs ἰαχέω. hoc est Vociferor, Clamio. Hom. Od. ο, Ἡμεῖς δ' αὖ ἰάχοντες ἐποτρύνομεν. Il. ρ, Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον. Il. υ, Σμερδαλέα ἰάχων. Nonn. trāsitiuè, ἰάχε φωνὴν, voce cũ clamore edidit. Reb' inanimis etiã tribuitur ἰάχειν, pro Resonare, Sonũ & strepitũ edere, Crepitare, vt Iliad. α, πορφύρεον δὲ μέγ' ἴαχε κῦμα ἰούσης, Resonabat, Strepebat. ἴαχεν. Iliad. ι, πέλεκυν μέγαν ἐν δὲ σκέπαρνον Εἰν ὑδατι ψυχρῷ βάπτ' μεγάλα ἰάχοντα Φαρμάσσων, Strepentem, vel potius Stridentem. Item Hesiod. Βαιτύσεων ἰάχει σκέπος, Resonabat, Crepitabat. ἴαχον ἀπιτέλεσε. Vbi ἰάχησε Ionicè dixit pro ἴαχε.

¶ Ἰβαιῆ, Hesychius affert pro αὐτλῆ, Haurit. E T Ἰβαῖν pro αὐτλητήριον, κάδος, Haustrum, Cadus, Vrceus. necnō Ἴβακον pro κάδον, σαμψίον. At Ἴβλωα, à Cretensibus appellari ait τὸ ἔθνος.

Ἰβδής, ου, ὁ, Eust. teste ἰδιωτικώτερον dicitur ὁ σοῦ τὸ ἐδαφος τοῦ πλοίου πάσσαλος, clanus qui est in fundo nauis, quóque educto aqua effluit, ne putrescat nauis. Hesiod. χείμαρρον vocat, alii ἀυδαῖον.

Ἰβλεω, Hesych. esse dicit σπρόν: afferens & Ἴβλωσι pro σπροῖ, ὅπου ἐσπείρασι, μιβωπὶ: addens tamen etiam βοῦσμοι, κεφοῖ: subiungēnsque præterea, Ἴβλωσε, πεπισμενῆ.

Ἰβηρὶς, Iberis: herba quædam, de qua Plinius multis in locis, Dioscorides verò libro 1, cap. vltimo. Forsitan autē sic nominata est quòd in Iberia primùm reperta sit. Duplex porro est Ἰβηρία, altera Persiæ finitima, altera ad columnas Herculis, ab Ibere seu Ibero fluuio denominata: à quo & accolæ illius dicuntur Ἴβηρες siue Ἴβηροι. & ab his post. Ἰβηρικός. Alio nomine Hispani dicuntur: & regio, Hispania.

Ἴβις, ιδος, siue ιος, ἡ, Ibis: auis serpentes deuorans, ob id cohabita ab Ægyptiis. Vide Herodot. & Plin. lib. 25, c. 8: lib. 8, c. 27: l. 10, c. 48.

Ἰβίσκος, à nonnullis dicitur ἡ ἀλθαία, quæ est species maluæ sylucstris, inquit Dioscor. lib. 3, cap. 163. Suid. cũ Galeno ἐβίσκον vocat, Plin. cum Diosc. hibiscum, præfixa aspirationis nota.

Ἰβύκχα, Hesychio est σμινύσης, vel σωρὸς κρεῶν.

Ἴβυξ, eidem est species auis: Etymologo εἶδος ὀρνέου κρακτικοῦ. ex quo dicit esse nomen proprium Ἴβυκος. ad quod etymon Athenæus quoque allusisse videtur qui libro 13 dicit, καὶ ὁ Ἰωνῖνος δὲ Ἴβυκος βοᾷ καὶ κέκραγῶ.

Fuit autem Ibycus vnus ex nouem qui celebrantur lyricis. A quo forma posset. Ἰβύκειον ῥητείδιον, Dictum Ibyci: τὸ Ἰβύκου ἔπος, apud Suidam. Id autem est, μὴ τὰ θεῖα θεοῖς ἀμπλακὼν πμὰν ὥσεν αἰθρόπων ἀμείψαι. Ab eodem & quoddam μουσικὸν ὄργανον dictum est Ἰβύκινον, teste eodem Suida. quod sambucam fuisse coniecre est. nam aliquanto post, ortum & vitam eius breuiter describens, dicit eum primum inuenisse τὸν καλουμένου σαμβύκιον, εἶδος κιθάρας τετρώνου. Ab aue autem illa ibyce est VERBVM Ἰβυκίζειν. ita enim lexicum meum vetus, ἀπὸ τοῦ Ἴβυξ, ἴβυκος, (ἔστι δὲ τοῦ Ἴβυξ εἶδος ὀρνέου κρακτικοῦ) γεγονεν Ἰβυκίζειν· ὅπερ κατ' μεταφορὰν λέγουσι βουκολίζειν. Suid. autem & verbũ ἰβυκανίζειν, & nomen ἰβυκανίστης, vnà cum instrumento ἰβυκάνη, ab Ibyco autore dictum inuit, sic scribens, Ἰβυκανιστὴς, ἀπὸ Ἰβύκου ῥήτορος. Et mox, quum dixisset Ἰβύκινον esse μουσικὸν ὄργανον, ἀπὸ Ἰβύκου, subiungit veluti exempli loco hæc verba suppresso autoris nomine, κατὰ τὸν συμπλοκὴν τῶν Κελτῶν ὡς Ὑμαμίοις αἰκαρίθμητον ἐν τὸ τῶν ἰβυκανιστῶν ἐν σκιπτικῷ πλήθος· οἷς ἅμα τὸ πάντες φαντάζοντο πεμπαίζοντες, κραυγὴ ἐν συμμιγὴς, ὡς καὶ τοῖς τοξευομένοις πόνος ἠχεῖν, καὶ δοκεῖν ὡς τεθεᾶσθαι φωνὴ ὀκτλικτικήν. Innuit igitur ab Ibyco inuentore dictam fuisse Ἰβυκαίλιον, buccinam: inde Ἰβυκανίστας, Buccinatores: & Ἰβυκανίσαι, Buccinare. idque multo est veri similius quàm mei lexici etymō, etsi enim ἰβυξ auis fit κρακτικὴ & vociferatrix seu clamosa: tamen vix credibile est eam buccinæ sonum edere. Porro notandum est quod ad locum illum à Suida citatum sine nomine autoris attinet, esse cum Polybii, desumptum ex eius Histor. l. 2, pag. 28, sub finem: sed vulgatas editiones ibi habere βυκανιστὴν, vt suprà docui in Βυκάνη, pag. 659, b. Apud Hesychium reperio ETIAM Ἰβυκιῶσαι, expositum non solùm βοῆσαι, sed etiam ἐπιθυφημῆσαι: vnà cum participio ἰβυκιῶσαντες. Quibus subiungit, ἀπὸ τοῦ ἴβυ dedu ctam esse hanc λέξιν. id autem esse Ionicum aduerbium significans τὸ πολὺ καὶ μέγα: alios exponere βοᾶν, alios τύπτειν, nonnullos ὀφιμεῖν: quosdam ὀλολυζειν. esse verò & iusiurandum Ionicum. Ac vt ἰβυκιῶσαι exp. ἐπιθυφημῆσαι, ita Ἰβύκιν affert pro ὀφιμία: necnon Ἴβις pro ὀφιμία itidem, & Ἴβαν pro ὀφιμᾶν: addens tamen his duobus posterioribus & alias expositiones: nimirum ἴβις exponens etiam σημῆ: & Ἴβαν, etiam σείων: nisi potius scripsit σείων. Præterea affert Ἰβύειν pro τύπτειν, βοᾷ: forsan deriuatum ab ibye aui. nam ἴβις siue ἴβυξ esse dicitur auis κρακτικὴ & clamosa. à qua & ἰβύειν, quod est τύπτειν, dictum videri queat, vt sit Tundere & Verberare vt ibys suo rostro tundit & percutit.

¶ Ἴγα, Cypriis est σώπα, Sile, Tace: teste Hesychio. Procul dubio factum ex σίγα, dempto σ.

Ἴγδη, ης, ἡ, Hesychio est ψυεία: Suidæ τεῖβεία: Etymologo itidem ἡ ψυεία εἰ δὲ μίσγομεν τὰ ἀρτύματα: ἀπὸ τοῦ μίσγω τὰ ὑδη, abiecto μ. Latini Mortarium vocant & Pilam. in qua nimirum pharmaca aut condimenta tunduntur & teruntur. Phrynich. verò ψυείαν dicere iubet, non ἴγδην. Inde DIMINVTIVVM Ἰγδίον, ου, τὸ, vt ψυείδιον à ψυεία, & Mortariolum à Mortarium. Rursum Ἴγδη, SIVE Ἴγδις, est saltationis genus, teste Polluce libro 10, cap. 24. Ibi enim in recensione vasorum culinariorum quum dixisset Solonem in iambis τὴν ψυείαν vocasse ἴγδην, addit, esse ἴγδιον & ὀρχήσεως σχῆμα: & comicum, alludentem ad nomen, quum dixisset, Γυῖαι πρὸς αὐλὸν ἤλθες, ὀρχήσῃ πάλιν τὴν ἴγδιον, subiunxisse, τὴν ψυείαν ἀγνοεῖς; Ὥσπερ τὴν ἴγδιον. Athenæus quoque huius saltationis meminit libro 14. ibi enim inter γελοίας ὀρχήσεις ab eo commemorantur ἴγδις & μακτριασμός. Et Etymolog. ἰγδίσματα esse dicit εἶδος ὀρχήσεως ἐν ᾗ ἑλίσσομεν τὴν ὀσφὺν ἐμφερῶς τῇ δοίδυκι. Vbi nota hoc VERBALE Ἰγδίσματα, à VERBO Ἰγδίζειν deriuatum. quod erit, Lumbos huc illuc flectere in modum tudiculæ seu pistilli dum in mortario aliquid eo tunditur. Apud Suidam quoque scribe, Ἴδιγμα, λύγισμα.

Ἰγδόλης, Hesychio est ὁ δὶς μέρει γεωργῶν aut ἰκμαλέος.

Ἰγκρος, eidem Hes. est ἐγκέφαλος, Cerebrum. quod suprà ἔγκαρος.

μακάρεσσιν ἐρίζειν. Quibus in locis nota etiam non tenua ri solùm hoc ἰὴ, sed etiam geminati. Aristoph. quoque geminauit, sed interiecto παιὼν, in Pace, Ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ', ἰὴ παιὼν, ἰή. Vbi etiam nominis παιὼν causam innuit, (nimirum παίονα dictum esse ἀπὸ τὸ παίειν, quod est Verberare, Icere, Ferire. ex eo quòd Delphi Apollini draconem adorturo acclamarint ἴε, παῖε, Immitte, feri, seu Dimitte, verbera: s. beluam iaculis) dum τὸ παίειν, veluti ominosum, demere iubet, & tantùm dicere ἰή. ait enim sub persona Trygæi, Ἀφελε τὸ παίειν· ἀλλ' ἰὴ μόνον λέγε: tacitè etiam his verbis istud ephymnium deridens. Cæterùm & Terentianus Maurus huius ephymnii meminit, causam & ipse innuens. Sic enim ille in lib. De metris, Quum puer infestis premeret Pythona sagittis Apollo, Delphici feruntur adcolæ Hortantes acuisse animum bellantis, vt illos Metus habebat, aut propinqua adorea, Tendebat geminas pauida exclamatio voces, Ἰὴ παιὰν, ἰὴ παιὰν, ἰὴ παιὰν. Et Macrob. Saturn. lib. 1, cap. 17, Quum autem ἴε παιὰν per ε literam dicunt, cum aspiratione prioris literæ, significant hoc dici in aliquem aduersa imprecatione, βάλλε παιὰν, id est, Immitte Pæan feriendo. Qua voce ferunt Latonam vsam quum Apollinem hortaretur impetũ Pythonis incessere sagittis. Eandem vocem, id est ἴε παιὰν, confirmasse fertur oraculum Delphicum Athenienſibus petentibus opem dei aduersus Amazonas, Theseo regnante. nanque inituros bellum iussit his ipsis verbis semetipsum auxiliatorem inuocari hortari que. Itidem Athen. sub finem lib. 15, refert ex Clearcho Solensi Latonam olim quum è Chalcide Eubœæ Delphos ascenderet Apollinem & Dianam gestans, venissetque ad Pythonis speluncam, & ab irruente in ipsos Pythone infestata esset, ad saxum quoddam accessisse, & Apollini, qui arcum & sagittas in manibus haberet, dixisse ἴε παῖ. quod idē est (inquit) acsi diceret aliquis, ἄφιε παῖ, ἠ βάλλε παῖ, Dimitte puer, & feri puer. Quapropter inde dictum volunt τὸ ἴε παῖ & ἴε παιών. Nonnulli verò παρεγκλίνοντες τὴν λέξιν, volunt & δὶς ἐν τοῖς ἀνοῖς ἀπεξηπῆσαν τὰ παροιμίαν esse, enuntiantes ἰὴ παιὼν, & non ἴε παῖ. multi autē καὶ ὅτι τοῖς πόλος ἔχοισιν ὀδηφόνγονται ἐν παροιμίᾳ hoc ἰὴ παιὼν, non vt ἐφύμνιον. Idem libro 8 & aliam nominis rationem affert. Scribit enim antiquos epulatum coire solitos in honorē diuini numinis: eósq; esse εἰς ὀφροσύνην καὶ αὔξειν μεθιέντας, poculentum quidē inde appellasse μέθυ, deum autem qui hoc donasset, nūcupasse ex argumento μεθυμνᾶον, λυαῖον, δίνιον & ἰήιον: eámque ob rem τὸ δαιμόνιον ἔλεων αἰτιοῦσι γίνεσθαι, acclamasse ἰὴ ἰή. si tamē non potius aspiratè scripsit ἵη, vt indicaret petiisse eos à deo vt lætitiam immitteret, eáq; mentes eorum laxaret vt corpora vino. ¶ Notandum porro hoc ἰὴ & triplicatum reperiri apud Aristophanem in Pace. Ibi enim Trygæo dicenti, Ἴθι νυῦ, καλέσον μοι τὸν Δί', respōdet Mercurius ἰή· ἰή· ἰή. Ὅτ' οὐδὲ μάλ λεις ἔγγυς τῷ θεῶν. Φοῦδοι γὰρ εἰσιν ἐχθὲς ἥκοισι δῆμοι. Vbi schol. annotat hoc triplicatum ἰὴ esse πρόσφθεγμα τοῦ καταφρονοῦντος, eiusque ingeminatione significari τὸ μῆκος. Possit videri & χλευαστικὸν esse: quali ferè hodiéque vtimur quum verba alicuius cum illusione refutamus.

Ἰγνορεῖν, Laconibus est ἐγρηγορέναι, Vigilare. Hesych.

Ἰηδόνες, eidem H. sunt ὀφροσύναι, χαραί, Lætitiæ, Gaudia: item ὀδηθυμίαι, Cupiditates. forsan ab ἵεμαι, significante ἐφίεμαι, Appeto.

Ἰηθενέουσα, idem affert pro ἐκπεπληγμένη καὶ ἀπορουσα, Perculsa & in angustiis constituta.

Ἰήθεος, eidem est ἔφηβος, ἔγκαμος, Adolescens, Intuptus. qui suprà ἠΐθεος & ἤθεος.

Ἰήϊος, siue Ἰήϊος, ου, ὁ, Apollinis est epithetō, teste Hesychio, qui addit, ἀκεσίως quidem esse ἀπὸ τῆς ἀφέσεως καὶ τῆς ἕξεως: ἰατὴς autem, ἀπὸ τῆς ἰάσεως. quippe quòd deus iste sit ἰατρός, id est medicus. Sic & Macrob. Saturnal. libro 1, cap. 17, eadem opinio sospitalis & medici dei, in nostris quoque sacris fouetur. Nanque virgines Vestales ita indigitant, Apollo medice, Apollo Pæan. Quum ergo sint huiusce sideris, id est solis, duo maximi effectus: alter quo calore temperato mortalium vitam iuuat, alter quo iactu radiorum nonnunquam pestiferũ immittit virus, duo eadémque cognomina circa singulos effectus propriis enuntiationibus signant, appellantes deum ἰήϊον atque παιάονα. quæ cognomina vtrique effectui sunt apta. vt sit ἰήϊος ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, id est, à sanādo: & παιὰν, ἀπὸ τοῦ πεύειν τὰς αὐλίας. Et rursus ἰήϊος, ἀπὸ τοῦ ἵεναι, id est, ab immittendo, βέλος ἐκπεμπτικός· καὶ παιὰν, ἀπὸ τοῦ παίειν, id est à feriendo. Obtinuit tamen vt quum sanitatem dari sibi precantur, ἰὴ παιὰν per ι literam enuntient, id est, medere Pæan. quum autem ἴε παιὰν per ε literam dicunt, cum aspiratione prioris literæ, significant hoc dici in aliquem aduersa precatione, βάλλε παιὰν, id est, immitte feriendo. Hactenus ille. quibus quæ subiungit, habes in ἰὴ paulo antè. Athenæus verò & aliam nominis rationem affert. Bacchum enim ἰήϊον nominatum innuit quòd gaudia compotantibus immittat, eorúmque mentes curis & mœroribus soluat vt corpora vino relaxat. Qua de re & in Τὴ paulo antè, & suprà in Ἰήϊος. Rursum Apollinem ἰήϊον nominatũ esse ex eo quòd ei accini in hymnis soleret ἰὴ παιὰν, Apollonius indicat Argon. lib. 2. Locum, quia insignis est, & ad eos quos suprà in Τὴ citaui quadrat, afferam. Dicit igitur eo in loco Œagri filium Bistonia cithara cecinisse Ὡς ποτε πετραίῃ ἔσω δειράδι Παρνησσοῖο Δελφύνιν πέξοισι πελώριον ἤξεν ἀείδων Κοῦρος ἑὼν ἐπ' γουνοῦσ', ἐπ' πολυκάμοισι γενυσσῶν· Πολλὰ δ' Καρύκειαι νύμφαι Πλειόσιοι θόρον ἄνδρες Αὐτῇ θαρσαλέοισιν ἰήϊε κεκληγῶτες· Ἔνθεν δὴ πάτε καλὸν ἐφύμνιον ἔπεκτο Φοίβῳ. indicans iis verbis eum tum quum draconem iaculis ferire destinasset, à Musis Corycis incitatum fuisse ad iaculandum, acclamantibus ἴε ἴε βέλος: vnde factum fuisse illud ἐφύμνιον, ἰὴ παιήονα, à nymphis videlicet dimittere iacula & iis draconem ferire adhortantibus. & ab hac acclamatione ipsum denominatum fuisse ἰήϊον. Quod epitheton ei & Soph. tribuit in Œd. tyr. p. 156, ἰήϊε Δάλιε παιάν. ¶ Alioqui ἰήϊος accommodatur & rebus inanimis & quidem παθήμασι. legimus enim ἰήϊοις κάμασις apud tragicos. vt apud eundem Sophocl. in Œd. tyr. p. 158, οὔτε γὰρ ἔκχυτα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται· οὔτε πόκοισιν ἰήϊον κάμάτων αὐξήσει μειλίκιος. Vbi libenter cum schol. expono ἀπὸ μετ' ἀρᾶς γινομένων. vt ἰήϊοι κάματοι sint In quibus exclamatur ἰὴ παιήων, affer opem Apollo medice & dolorum sedator. seu In quibus Apollini ἰήϊῳ vota fiunt. Ac sunt qui hoc ὀδήφθεγμα dicant esse commune Dianæ cum Apolline, quam Dianam mulieres in eiusmodi doloribus inuocant. Alii tamen aliam etymologiam sequuntur, qui nimirum ἰήϊον interpr. θρῆνηπικῶν. Inter quos Eust. quoque est. Is enim pag. 500, quum dixisset, Ἀπόλλων ἰήϊος, ὁ ἱείς, ὡς ἕξεκάς. ἢ ὁ ἰατρικός: subiungit paulo post, ἰήϊον βέλος & ἰήϊον βοαὶ in tragœdia πρὸ θρηνώδη dici ἀπὸ τοῦ ἰού. Itidémque Hesychius quum annotasset ἰήϊος κάμάτου (ita enim apud eum scriptum est) à Sophocle in Œd. tyranno dici τοῖς τῶν πόκον, ὃν ἡ ἴασι φωναὶ δὴ τοῖς πόνοις καὶ τὰς ᾠδὰς αἱ νήκουσαι, addit, quosdã exponere τοῖς θρηνηπικοῖς πόνοις, ἀπὸ τοῦ Ἰαλέμου: vt & paulo antè annotarat ἰήϊον significare etiam θρῆνον apud Sophoclem in Troilo & Ionem in Erytidis. Sed hæc expositio & etymologia mihi nullo modo probatur, in priores autem duas pedibus tre non vereor. nisi fortè ἰὴ & pro θρηνηπικῷ aduerbio quisquam vsurpatum legerit.

Ἰήκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Laboribus & doloribus medens: ἀπὸ τὸ ἰᾶσθαι τοῖς κόπτοις. vt nonnulli accipiunt in hoc Æschyli verticulo apud Aristophanem in Ran. quo Euripides ibi ceu ephymnio vtitur, ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. referentes nimirum hoc ἰήκοπον ad substantiuum ἀρωγάν. Sed notandũ est in primo loco in quo legitur, aliter esse intelligendum: in hoc nimirum ex Æschyli Myrmidonibus desumpto, Φθιῶτ' Ἀχιλῆ, τί ποτ' αὐδρο-δαΐκτον ἀκούων Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. Ibi enim hypodiastole videtur ponenda post ἰήκοπον, & interrogationis signum post ἀρωγάν. vt sensus sit, Phthiota Achilleu, cursam quum audias virũm peremptorem laborem & in quo ἰητοῦ Apollinis numen imploratur, auxilio non venis? Si tamen secundus ille versus ἰήκοπον cum sequentibus in illa fabula subiungitur præcedenti. quod magis dubium videri queat, quũ schol.

Aristoph.ibi αἰϊδροδαΐκτην fœminino genere exponat ἡ αἰϊδροδαΐκτη φόνον πεποιῆσαν.

Ἴηλα, Hesychio sunt ἀκρόδρυα. pro quo Athen.& Eust.habent ἴηλα, vt suprà docui. ¶ Alioqui ἴηλα est etiam aor.1 act.indic.modi, à them.ἱάλλω, significante ἴημι, πέμπω. cuius tertia pers.est ἴηλε, quod ab Hesychio exponitur non solùm ἔπεμψε, ἐπέβαλε, sed etiam ἐφείδησε, ἔδησε, necnon ἔγραψε.

Ἰήλεμος, Ionicè pro ἰάλεμος apud poetas metri causa productō ᾱ. Ac vt ab hoc ἰάλεμος est verbum ἰαλεμίζειν, significans θρηνεῖν, ita ab ἰήλεμος est verbum Ἰηλεμίζειν, à quo VERBALE Ἰηλεμίσεια, ας, ἡ, Ploratrix: vel Quæ lugubria in defunctos carmina canit, Præfica. Legitur apud Hesych. Is enim ἰηλεμισείας affert pro θρηνητείας: suprà habens ἠλεμίσεια sine ι. Ἰήλεμος autem ex Apollonio habes suprà in Ἴάλεμος. In lex.meo vet. SCRIPTVM Ἰηλεμῆσαι, θρηνῆσαι: itidémque apud Suid.qui ἰηλεμῆσαι affert pro πενθηνῆσαι.

Ἴημα, Ionicè itidem pro ἴαμα, Medicamē, Medicamentū.

Ἴημι, t.1, c.1653, h.& 1935, c.ob.

Ἴηος, alicubi reperitur scriptum pro ἰήϊος. vt apud Etymol. ἰήων καμάτων, quod exp. θρηνητικῶν. VETIN Ἰήϊος quoque dixi apud Hesych. scriptum haberi ἰήϊος καμάτους. Sed saltem ι his in locis subscribendum foret.

Ἰηπαιήων, Apollo cognominatur quòd in hymnis ei acciniſoleret ἰὴ παιήων, vt apud Apollon. Arg.lib.2, Ἀμφὶ δ' ἀκροφύτοις ἄρμυ χρόνον ἑστήκεσκε, Καλὸν ἰηπαιήων', ἰηπαιήονα Φοῖβον Μελπόμενοι. Vbi tamen scholiastes Apollinem ἰηπαιήονα dici maluit vel ὅθεν τὸ πέμπειν τὰ βέλη, vel quoniam deus est ἰάσεως ἄρχος. Qua de re fusius in synonymo ἰήϊος.

Ἰήσιμος, Ionicè pro ἰάσιμος, Sanabilis, Medicabilis, Curabilis. hoc est Qui medela iuuari & restitui in integrū potest. Hippocr. De sacro morbo, ὁκόσον γὰρ ὁ χρόνος ἡλικίᾳ τῇ νέῃσι, ἢν ἐπ' ἴσιμος γένεται. ITIDEM Ἴσσων dicunt poetæ pro Ἴασσον, & nominatim Hesiod.

Ἰητήρ, itidem Ionicè pro ἰατήρ, t.1, c.1638.b

Ἰητικέν, Hesychio ἰατρικὴν, Ars medica, Medicina: vel etiã adiectiuè Medica, Medicinalis. ab ἰατήρ.

Ἰήτης, Hesychio est ἐξώστης, ἰοβόλος, Iaculator.

Ἰήτρειν, Ionicè pro ἰατρεύειν, vide in sequ. Ἰητρεῖον.

Ἰητρεῖον, ου, τὸ, itidem pro ἰατρεῖον. Ab Hippocr. liber quidã inscriptus est κατ' ἰητρεῖον, vel potius duo libri, quoniã in iis περὶ ἕδρης κατ' ἰητρεῖον παρεμπόδιόν τι λόγος ἀπὸ γένεται, testè Galeno, qui alibi dicit rectius & melius inscriptos fuisse περὶ ἕδρης κατ' ἰητρεῖον. Sed postea liber ille Hippocr. in duos fuit diuisus, & prior inscriptus περὶ ἀκμῆς, posterior περὶ ἕδρης, testè eodem. Est autem ἰητρεῖον siue ἰατρεῖον, Officina medici, Locus vbi medicus artem suam exercet: nimirum chirurgus. In hoc verò eiusdē Hippocr. loco Epidem. lib.1, πὰ δ' ἄλλα ὁκόσα κατ' ἰητρεῖον, ὁ αὐτόσως δίδωον, annotat idem Galen. duplicem reperiri scripturam. quosdam enim codices habere per ο ἰητρεῖον, quosdam ἰατρεῖον: priore scriptura significante τὰ κατ' τὸ ἰητρεῖον παρεμπόδιόν, posteriore autem τὰ κατ' τὴν ἰατρικὴν ὅλην. Indicare itaque Hippocratem iis verbis Thasios vel περὶ κατ' τὸ ἰατρεῖον ἔργον ὅτι τοῖς κάμνουσι γινομένων ἔξω καθιστικέναι, vel περὶ καθ' ὅλην τὴν ἰατρικήν. Itidem in hoc loco libri κατ' ἰητρεῖον, vbi ait, τὰ δ' ἐς χειρουργίαν κατ' ἰητρεῖον, annotat nonnullos scribere ἰατρείῃ. vt sensus eorum verborum sit, τὰ δ' ἐς χειρουργίαν ἢ κατ' ἰατρικὴν τέχνην, ἐστὶ τάδε.

Ἰήτωρ, t.1, c.1638, c. Ἰήτορι, ib.

¶ Ἰθαγένης, t.1, c.817, d. Ἰθαγένης, ib.e

Ἰθαίρειν, Hesychio est εὐφραίνειν. ET Ἰθὺ, eidem εὐφροσύνη, Lætitia, Gaudium. At pass. ἰθαίρεσθαι, idem exponit θερμαίνεσθαι.

Ἰθαινα, idem affert pro σχοινία, Funes.

Ἰθαρ, eidem est ἐλαχέως, ἀδέως, Celeriter, Citò. pro quo suprà εἴθαρ. VNDE Ἰθαρός, ὀδ, ὁ, Celer, Velox. Hesych. ἰθαρεῖς exp. non solùm ἐλαχίας, κούφους, sed etiam ἱλαρᾶς, καλαῖς, καθαρᾶς.

Ἰθεῖα, t.1, c.1913, g. Ἰθέως, t.1, c.1917, a

Ἴθι, I, Vade: metaplasmo pro ἴε ab εἶμι. Hom.Il.β, Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. ¶ Aliquando aduerbialiter ponitur pro εἶα, vt ἄγε quoque aliquando esse aduerbium hortandi scimus. Xenoph. ἴθι, οὐδὲν ὄφελος ἐσόμεθα, ἀ gedum igitur consideremus. Interdum sequēte alto imperatiuo. idque vel immediatè. vt apud eundē Xen. ἴθι εἰπέ, Age dic. Et Aristoph. ἴθι, πέρανε, Agedū expedi. Vel interiecta particula aliqua aut pluribus verbis. vt apud eundem Aristophanem, ἴθι νυν καὶ κατάβηθι, agedum descende. Et Plat. libro 1 De republica, ἴθι δὴ μετὰ ταῦτα πόδε σκέψαι, agedum hoc deinde considera & perpende. Cum duali etiam & plurali apud Aristoph. legi tradunt.

Ἰθίπας, Hesychio ὁ βλέννος καὶ μωρός, Fatuus.

Ἴθμα, ατος, τὸ, Gressus. Hes.& Suid. ἴθματα exp. βήματα, ἴχνη, ὁρμαί: πορεῖαι τὰ ἔνεα.

Ἰθμαίνων, Hesychio est ἀσωμαίνων, Anhelans.

Ἰθμὴν, eidem est στεφανώμιον, στεφάνιον, vel στεφανίς.

Ἰθμία, eidem est ἡ ἥδη μελιτῶν ἐρυθρὰ κόπρος, Rubrum stercus apum.

Ἰθμὸς πολύστροφος, ex Epigr. affertur pro Colum, seu cribrū è seta tenuissimis foraminib⁹. vt & apud Suid. reperio, τὸ δὴ σίνηπι διεκρίθη ὑπὸ τοῦ λεγομένου ἰθμοῦ. Sed solet scribi potius ἠθμὸς per η.

Ἴθρος, eodem Suida teste est παροιμιάζεται ὅταν ἥδιστα κελευσμὸς ὀμβρῶν. Erasm. in Chil. translatū opinatur à nautis quos remigantes naucleri vox animat ad gnauiter laborandum: vel ab equorum cursu, vtiderique compositam vocem ex ἴθι, Vade, & ὀρεῖν, Incitare. At ἰαπτήθορος, aliud est.

Ἴθρις, Hesychio teste dicitur σπάδων, θρμίας, ἀνοδυρός, Spado, Exectus, Eunuchus. vt sit Cui ἴς τῆθρισται, virilitas demessa est.

Ἰθὺ, nomen, t.1, c.1913, g. Ἰθὺ, aduerb. t.1, c.1916, f

Ἰθύβολος, t.1, c.1915, f

Ἰθυγνάς, Hesychio est εἰς εὐθύτητα πεκλιμένον. quo significatu & ἰσυκτέκιον paulò pòst affert pro τὸ ἰθὺ πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δένδρον. At tamen ἰθυγνὰς sonat potius Quod rectum natū est, vel rectum nascitur.

Ἰθυδίκης, t.1, c.1915, f. Ἰθύδρομος, ib.g

Ἰθυθρὶξ, t.1, c.1586, b. Ἰθυκέλευθος, t.1, c.1915, g

Ἰθυκτίων, t.1, c.1916, d

Ἰθυμαχία, & Ionicè Ἰθυμαχίη, ibid.h

Ἰθυμβοι, Saltatores aut saltationes ὀπὸ Διονύσῳ, vt refert Poll.l.4, c.14. de saltationum generibus. Hesychio ἴθυμβος est ὁ γελοιαστὴς & τὸ σκέμμα: ἀπὸ τῆς ἰθύμβων, quæ dicit fuisse poemata ὅτι χλεύη καὶ γέλωτα συνεκίνουν, & ᾠδὴν μακρὰν καὶ καπνόκεστον.

Ἰθύνη, t.1, c.1917, h. Ἰθύνομαι, ib.e.h

Ἴθυνσις, ib.h. Ἰθύνατα, ib.a

Ἰθύντειρα, t.1, c.1918, a. Ἰθυντὴρ, ib.

Ἰθυντήριον, ib.b. Ἰθυντὴς, ib.a

Ἰθύντωρ, ib.b. Ἰθύτισις, t.1, c.1917, h

Ἰθύνω, Dirigo, Rego, t.1, c.1917, a. Ἰθύνω, Corrigo, Mulcto, ib.f.g. Ἰθύω, idem quod ἰθύω, ib.h

Ἰθυπτεῖν, t.1, c.1916, a. Ἰθύομαι, t.1, c.1920, a

Ἰθυπορος, & Ἰθύπορος, t.3, c.1801, g

Ἰθυπίων, t.1, c.1916, a

Ἰθὺρ, Hesychio est τὸ σιδήριον τοῦ ἄξονος τὸ περιβόλιδρον, ferrum axis quod teritur à rota currente. Poll.id ἄπαρον, γάρμα & δίφρον vocari tradit.

Ἰθὺς, Rectus, Directus, t.1, c.1913, g. Ἰθὺς, Rectà, Obuiam, Ex aduerso, t.1, c.1916, f. Ἰθὺς, Impetus, t.1, c.1920, a.

Ἰθύπατος, Rectissimus: habes t.1, c.1913, g.

Ἰθυτένεια, t.1, c.1916, c. Ἰθυτενὴς, ib.d

Ἰθύπρωρος, ib.e

Ἰθυπὶς, οῦ, ὁ, affertur pro Director. qui potius ἰθυωπὶς.

Ἰθύπτερχες, vide in Ἰθύβριξ, t.1, c.1586, b

Ἰθύφαλλος, ου, ὁ, interdum dicitur τὸ ὀντεπεμβόνον αἰδοῖον, penis erectus: interdum τὸ πίπημα ὅ ὅτι τῆς ἰσχυρῶς φαλλῶ ἀδόμενον, carmen quod in arrectum penem cantabatur, testè Hesych. cui ἰθύφαλλοι sunt etiam οἱ ὀλίγορκοι (si tamen ita scripsit) καὶ ἀκολουθοῦντες τῷ φαλλῷ γυναικείαν ἔχοντες στολὴν. Pausanias per diphthongum scribit εἰθύφαλλος, testè Eustathio, esse dicens non solùm αἰδοῖον, & ᾠδὴν ὑπόπνευστον, (qualis est ἰθυμβος etiam testè Hesychio) sed etiam τὸν ἀεὶ χρόνον ἐς συνουσίαν. vt ἰθύφαλλος etiam sit cui semper tentigine penis surrigitur. Ælius quoque

Ἰκμαλέω, idem Hesychius affert pro ὑγραίνω, δίυγρον, Humidam, Humectam, Madentem. pro quo infrà ἰκμαλέω, per κ.

Ἰκμένος, Qui venit: ὁ ἐλθών: ab ἰκνέομαι, seu ἵκομαι.

Ἰκμὴ, eidem Hesychio est βοὴ, Clamor, Vociferatio.

Ἰγνύα, eidem est ψυχὴ, Anima: & τὸ τῶν γόνατος ὄπισθεν μέρος, Posterior genu pars. qui Latinis poples dicitur. nam & ipsum esse oppositam genui partem ex his phrasibus patet, Terga ferire ac poplites cædere, Contendere poplitem, Flexo poplite sidere, Duplicato poplite ad terram incidere, Submittere poplitem. Item Defectus poples, Succiduus poples, Lapsus poples: cui oppos. Firmus poples, Tensus poples. est enim ea pars neruosa. Sic Plutarch. in Artoxerxe dicit Cyrum cecidisse ἐπὶ τῶν ἰγνύων φλεβὸς αἰσθόμενος. Et in Galba, πυροῖς πὰς ἰγνύας ἔπεσε. Cæsis poplitibus cecidit. Dicitur ETIAM Ἰγνὺ, & in plurali ἰγνύες, teste Suida. Vtrunque apud Aristot. reperiri aiunt, ac nominatim Hist.anim. lib.1, πρὸς τὰς ἰγνύας, ad poplitem. Pro ἰγνύα autem, Ionicè DICITVR Ἰγνύη.

¶ Ἴδα, Hesychio est μάχη, Pugna. Alioqui Ἴδα est nomen montis in Phrygia & Creta, à quo Iupiter cognominatur Ἰδαῖος, quòd ibi coleretur & templum haberet, atque adèò inuocatur Ζεὺ πατὴρ Ἰδηθεν μεδέων, ab Idæ verticibus mundi habenas regens. Inde & Ἰδαία πόλις apud Theophr. Hist. plant. l.3, c.10. Et Ἰδαία ῥίζα, Idæa radix, apud Dioscor. lib.4, cap.45. quam Plin. Idæã herbam vocat l.27, c.11. Necnon Ἰδαία δάφνη, Idæa laurus, quam nonnulli Alexandrinam vocāt, testè eodem Dioscor. l.4, c.147: & Plin. lib.15, c.vlt. quoniam plurima in Ida prouenit. Idem Plin. meminit & ficus Idææ: meminit etiam δακτύλων Ἰδαίων, de quibus vide t.1, c.931, g. vide & Suid. ¶ Affertur verò & Ἴδαι pro Loca densa arboribus: sed sine exemplo. Vide Ἴδη.

Ἰδαίλιμος, t.3, c.1793, e

Ἰδαλλεται, Hes. exp. φαίνεται, Videtur, Apparet. quod & εἰδάλλεται & ἐνδαίλεται, prima producta.

Ἰδανὸν, eidem H. est ὀνειδὲς, Speciosum: item τὸ ἡδύοσμον & τὸ ἀρίλλειον ῥίζιον.

Ἴδαρ, eidem est βρῶμα, Cibus, Esca. quod & ἕδαρ.

Ἰδὲ, Vidit. Item Vide: ἰδοὺ, t.1, c.1104, d. ¶ At Ἰδὲ, per systolen vsurpatur à poetis pro ἠδὲ, Et: quemadmodum Hesych. quoque esse dicit σύνδεσμον ἴσον τῷ καί. (annotãs tamen poni & pro ὅπως, Vt) Sic idem ἰδέ σοι affert pro καί σοι.

Ἰδέα, Species, t.1, c.1106, h. Ἰδέα, Genus, c.1107, a. Ἰδέα, Forma, ib.b. Ἰδέα, Commenti genus, ib.d.

Ἰδέρως, Hesychio & Suidæ est ὁ ἄμα τῷ ἰδεῖν ἁλοὺς, qui primo statim intuitu in amorem rapitur. vt Leander ille Musæi, qui ὡς ἴδεν ἀστεμφὲς κούρῳ, πανεπιθύσιον δώμη ἀδάμαντον ἔρωτος. Sic etiam accipiunt illud Theocr. in Pharm. Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνθην, ὡς μοι κεῖνος ἐφάνη: quod Virg. sic interpr. Vt vidi, vt perii, vt me malus abstulit error!

Ἴδεσκε, Vidit: Ionicè pro ἴδε, à them. εἴδω. Hom.Il.ζ, Σῶσκεν, ἵσταί θ' ἵδεσκε κατ' χθονός.

Ἰδεχθὴς, Hesychio Deformis. qui potius εἰδεχθὴς.

Ἰδέω, Ionica dialysi pro ἰδοῦ, Video: itē pro γνώσομαι, Cognoscam, testè Hesychio: qui affert & Ἰδέων pro φαινόμενος, subiungens etiam, εἶδος ἀεῖτῶ.

Ἴδη, Ionicè pro Ἴδα, Ida: vnde aduerb. Ἴδηθεν pro ἐξ Ἴδης, Ex Ida, seu Ab Ida, monte. Ab Hesychio appellatiuè quoq; exponitur ὕλη, Sylua. qui etiam addit, Iones ita vocare δρυμῶν ὄρος, montem dumetis spissum: significare etiam ψιλὸν τόπον, locum nudũ arbustis & stirpibus: à Rhodiis appellari ita τὸ ξηρόκοπον. Addit significare & μορφὴν, formam: vt idem sit quod ἰδέα.

Ἴδημα, eidem H. est ὅραμα, Visum seu Visio.

Ἰδήμων, eidem est ἔμπειρος, γνωστικὸς, Sciens, Gnarus, Peritus. qui & εἰδήμων per diphthongum.

Ἰδήεσσα, eidem est καλὸς, ὡραῖος, Pulcher, Formosus. vt sit ὁ ἐεσσαπινὸς τῶν ἰδέων. seu Cuius τὸ εἶδος est ἐεσσόν.

Ἴδια, t.1, c.1108, g. Ἰδιάζομαι, t.1, c.1109, a

Ἰδιόζοντος, ib.b. Ἰδιάζω, ib.a

Ἰδιάπατα, t.1, c.1108, b. Ἰδιάπατος, ib.

Ἰδιάτερον, ib.

Ἰδιότης, οῦ, ὁ, Qui vitam priuatam agit. Diog. Laert.

Ἰδίζω, t.3, c.1793, g

Ἴδιος, t.1, c.1106, b. Inde ADVERB. Ἰδίως, Speciaiter: Suidæ & Hesychio κατ' μόνας, Seorsim.

Ἰδιοβουλεύω, ῶ, Proprio consilio nitor.

Ἰδιοβουλὴς, t.1, c.834, e. Ἰδιογενόμενος, t.1, c.1845, g

Ἰδιοχαφορος, t.1, c.865, c

Ἰδιόκοιτον, ab Hesychio exponitur ἰδιόρρυθμον.

Ἰδιόκτητον, dicitur quod priuato iure princeps possidet, inquit Bud. qui peculium ἰδιόκτητον esse dicit castrense.

Ἰδιόμορφος, t.2, c.971, d. Ἰδιοξενία, t.2, c.1120, h

Ἰδιόξενος, ib.g

Ἰδιοπάθεια, ας, ἡ, Propria & priuata affectio: communis autem, συμπάθεια dicitur. Alex. Aphrod.

Ἰδιοπαθὴς, t.3, c.712, a. Ἰδιοπαθέομαι, t.1, c.1108, c

Ἰδιοπροαιρεῖν, t.3, c.533, f. Ἰδιοπροαιρεία, ib.e

Ἰδιοπροαίρεμον, ib.d

Ἰδιοπροαιρεία, ας, ἡ, Pro Priuata commoditas: ex Plat. De leg.

Ἴδιος, t.1, c.1107, d.g.& 1641, h. Ἰδιοπολεὶς, t.3, c.995, b

Ἰδιόπολος, t.3, c.996, a. Ἰδιοσυγκρισία, t.2, c.437, f

Ἰδιοσυστατος, t.1, c.1795, d. Ἰδιοσυσίατος, ib.

Ἰδιότης, t.1, c.1108, d. Ἰδιότροπος, t.3, c.1638, f

Ἰδιοτρόπως, ib. Ἰδιότροφος, t.3, c.1646, a

Ἰδιόφυμος, t.1, c.1108, d

Ἰδιόχειρον, Propria manu scriptum. VNDE Ἰδιοχείρως, Propria manu. vt ἰδιοχείρως ὑπογράφειν, Manu propria subscribere, in Pandect. testè Bud.

Ἰδίων, t.1, c.1108, d. Ἴδισις, t.3, c.1793, f

Ἰδίω, ib. Ἰδίωμα, t.1, c.1108, e

Ἴδιος, ib.g. Ἰδίωσις, ib.d

Ἰδιώτατος, ib.b. Ἰδιωτία, t.1, c.1642, h

Ἰδιωτέρως, t.1, c.1108, b. Ἰδιωτεύω, t.1, c.1642, g

Ἰδιωτὴς, ib.a

Ἰδιωτία, affertur pro Rusticitas, Inscitia. Sed id potius cũ diphthongo scribitur ἰδιωτία.

Ἰδιωτικὸς, t.1, c.1642, f. Ἰδιωτικῶς, ib.g

Ἰδιωτὴς, ib.f. Ἰδιωτισμὸς, ib.g

Ἴδῃ, t.1, c.1112, a. Ἴδῃθι ET Ἴδῃσθα, ponitur etiam pro οἶδεν, Scire, Nouisse. Homerus Odyssea ο, — μέλλεις δὲ σὺ ἴδῃσθα. Et alibi, Ἀλλ' ἐθέλω ἴδῃθι καὶ πειρηθῆμεν ἀϊστῶν.

Ἰδὴ μὴν, Hesych. affert pro φρόνησιν, Intelligentiam.

Ἰδὴ μοσύνη, t.1, c.1112, c. Ἴδῃμων, t.1, c.1111, a.& 1112, b

Ἰδνόω, al. Incuruo, Inflecto, Intorqueo. vnde pass. ἰδνοῦσθαι, quod Eust. exp. συστρέφεσθαι & veluti δονεῖσθαι τὸ ἰνίον: Hesychius verò ἰδνώθη exp. non solùm ἐκάμφθη, sed etiam ἐπανύσθη, vt & ἰδνωθεὶς non solùm καμφθεὶς, sed etiam τανυσθεὶς. Homer. Iliad. v. Ἰδνώθη δὲ πεσών. Iliad. β. ὁ δ' ἰδνώθη. Hippocr. quoque ἰδνοῦται vsurpauit pro λοξοῦται & στιγγαίνει, testè Galeno. videlicet Γαιωκ. lib.1, τὸ σῶμα οὐκ ὀρθὸν ἔχει τῆς μήτρης. ἀλλὰ ἰδνοῦται καὶ οὐ λαζυται τὴν ῥοπὴν. Sic aliquando autè idem dicit, ὅπερ δὲ ξυμβαίνει ἢν ἥδη μητρίων τὸ σῶμα μεμίκη ἢ ἰδνωθῇ, ἢ ξυστραφῇ ἢ αἰδοῖς.

Ἰδυιδοπῆς, siue κυδοιδοπῆς, Hes. exp. ἔρεθίσει.

Ἴδυμαι, Videor. affertur enim ex Plut. Theseo, ὅπου νῦν ἴδυνται, pro Vbi nunc visuntur. Sic apud Hesych. quoque Ἴδυνται, φαίνονται.

Ἰδυμαλιάδαι, Hesychio οἱ παῖδες κοσμούμενοι.

Ἴδυον, t.1, c.1104, a. Ἴδυς, t.3, c.1790, g.& 1793, c

Ἴδυς, Hesychio est ὁδὸς, σῶμα, Via, Corpus.

Ἰδυὺ, t.1, c.1104, d. Ἰδυυδοὶ, tibiarum genus, Poll.l.4.

Ἰδρεία, t.1, c.1112, d. Ἴδριε, ib.

Ἰδρίω, t.3, c.1793, g. Ἰδροπαιεῖσθαι, t.3, c.1792, b

Ἰδροπαία, ib. Ἰδρυμα, t.1, c.1093, c

Ἴδρυμα, t.1, c.1092, f

Ἰδρυμῶοι φύλακες, t.3, c.466, g.ob.

Ἴδρυμα, t.1, c.1092, d

Ἰδρύνω, & Ἰδρύομαι, t.1, c.1093, b

Ἰδρύομαι, t.1, c.1092, f. Ἴδρισις, t.1, c.1093, d

Ἰδρυτέον, pro Desidendum, ex Sophocle, οὐχ ἰδρυτέον. At ex Aristoph. χύσραις ἰδρυτέον sine expos.

Ἰδρυτὴς, t.1, c.1093, e. Ἰδρύω, ib.d

Ἰδρυὼ, t.3, c.1791, g

Ἴδρωα, t.3, c.1792, c. Apud Poll. properispomenos scriptũ ἰδρῶα, quæ esse dicit ὀξεωθήματα θερινά.

Ἰδρώς, t.3, c.1790, g. Ἴδρωσις, t.3, c.1792, f

Ἰδρωτικὸς, ibidem. Actiua significatione pro Sudorem

mouens seu mouere potens. Hippocr. περὶ διαίτης l.3, Εἰ σι χρίσμασι χρέεται ἱδρωτικοῖσι. Quomodo & Plaut. Sudatorias vnctiones dicit.

Ἱδρωτικός, t.3, c.1792, g. Ἱδρωτοποιία, ib.b
Ἱδρωτοποιός, ib.a. Ἱδρωτοποιά, ib.
Ἱδρώω, ib.d

Ἰδύια, ας, ἡ, Sciens: ὀδυσσέων. seu Gnara. vt ἰδύιοσι περιπίδεσι apud Homerum Gnara mente. Vbi Eustath. annotat esse nomen participiale: at εἰδύια esse participiũ.

SED ET Ἰδύιος inde veteres appellasse τοὺς μάρτυρας, testatur idẽ, pag. 1154. itémq; p. 1540, annotat, si scribatur ἔπειξεν ἰδύιοσι περιπίδεσι, esse hic illud ἰδύιοσι nõ participium, sed nomen participiale, subiungens, ἐξ οὗ καὶ ἰδύιος τοὺς ἴδιονας μάρτυρας φασὶν οἱ παλαιοί. Apud Hesychium, Ἰδύια, μάρτυρες· ἢ οἱ παῖς φονικὰς δίκας κρίνοντες· οἱ δ' συνίστορες. Sed hæc scriptura suspectior est.

Ἰδύλυμα, eidem H. est μάθημα, Disciplina.

Ἰδυναχής, eidem est μάντις, Vates, Diuinus.

Ἰδύοις, idem afferr pro μάρτυρας, συνίστορας, Testes, Conscios. pro quo suprà ἰδύοις habuimus.

Ἰδών, t.1, c.1104, a. Ἰδωνὸν, Hesychio ὅμοιον.

¶ Ἰείας, idem affert pro νωείας, οἰκοφυεῖς.

Ἴελος, eidem Hesychio est ὁ τῆς ἐντέρων περιεκμός, Intestinorũ turbatio & tormina. quod potius εἰλεὸς seu ἰλεός.

Ἴεμαι, t.1, c.1654, c. & c.1935, e. ob.

Ἵεμαι, t.1, c.1654, d. & 1935, h. ob.

Ἱερά, ἡ, subst. t.1, c.1645, b. Ἱερόγγελος, t.1, c.1648, g

Ἱερήκιον, Ἱερακίσκος, & Ἱερακίτης, vide in sequ. Ἱέραξ.

Ἱερήμοιβος, t.1, c.1648 g

Ἱέραξ, ακος, ὁ, Accipiter: auis ex genere τῶν ὀρνιθικῶν καὶ γαμψωνύχων. de cuius speciebus Aristot. Hist. animaliũ lib. 9, cap. 36: & Plin. lib. 10, cap. 8. Alcman apud Athen. lib. 9, κῦσεν δ' ἀπέρκατα, πεκίδες αἵτ' ὄρνεις ἱέρακος ἴσαθεν μόνον. Etymol. dictum existimat ἀπὸ τοῦ ἱεῶδαι ῥάον, id est φέρεσθαι, quòd pernicissima sit volucris. ‖ Est ἱέρακ & piscis nomen apud eundem Athenæum l.8. quem à nonnullis Δωρικώτερον vocari ἰέρακα, tradit Hesych.

‖ Ἱέραξ fuit & Antiochi cuiusdam cognomentum. Plutarch. Apophth. Αἰσχρὸς ὁ ὀδυνηθεὶς ἱέρακος. INDE Ἱερακίσκος, ου, ὁ, Paruulus accipiter, apud Aristoph.

ET Ἱερακίον, ου, τὸ, Hieracium: herba duorum generum, altera maior, altera minor. de qua consule Dioscoridẽ lib. 3, cap. 72 & 73. Plin. hieraciam lactucam vocat, simul nominis reddita ratione: lib. 20, cap. 7, Ex his rotunda folia & breuia habentem sunt qui hieraciam vocent, quoniam accipitres scalpendo eam, succóque oculos tingendo, obscuritatem, quum sensere, discutiãt.

At de hieracio collyrio, vide eundem lib. 34, cap. 11.

Hinc ET Ἱερακίτης dicitur lapis quidam. De quo, idem Plin. lib. 37, cap. 10, Hieracites (inquit) alternat tota, milui nis nigricans veluti plumis. Et cap. sequ. A gruis collo geranites cognominatur: hieracites, accipitris. Notandũ verò φ in præced. loco dicit Miluinis: innuens ἱέρακα esse miluium. Ionicè porrò DICITVR Ἱερξ pro ἱέραξ. Hesiod. Erg. Ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ. Hom. Il. ν, ὥστ' ἴρηξ ὠκύτατος ὤρτο πέτεσθαι. Il. π, ἴρηκι ἐοικὼς Ὠκείῃ. Il. ρ, Θάσσονας ἰρήκων ἔμβραχε.

Ἱεραοιδός, t.1, c.1648, g. Ἱεροφόμαι, t.1, c.1650, d
Ἱεραρχέω, t.1, c.1649, a. Ἱεραρχόμαι, ib.b
Ἱεράρχης, t.1, c.1648, g. Ἱεραρχία, t.1, c.1649, a
Ἱεραρχικός, ib. Ἱεραρχικῶς, ib.
Ἱεραχνεία, t.1, c.1651, b. Ἱεραπτίων, ib.
Ἱεράπυμα, ib.a. Ἱεραπυμόρος, ib.
Ἱεραπύω, & Ἱεραπύομαι, ibid.
Ἱεραπκὸς, t.1, c.1650, f. Ἱέρεια, t.1, c.1651, e
Ἱέρειον, ib.f. Ἱερεῖς, t.1, c.1622, e. ob.
Ἱερείτης, t.1, c.1651, h. Ἱερός, ib.d
Ἱερεύω, ib.b. Ἱέρη, t.1, c.1652, a
Ἱερήϊον, t.1, c.1651, g. Ἱερὶς, t.1, c.1652, a
Ἱεροβοτάνη, t.1, c.1646, b. Ἱερογλυφής, ib.c
Ἱερογλυφικά, ib. Ἱερογλύφος, ib.
Ἱερόγλωσσος, t.1, c.856, b. Ἱερογραμματεὺς, t.1, c.1646, e
Ἱερόγραφα, ib. Ἱερογραφία, ib.f
Ἱερογραμμόνυμα, ib.c. Ἱεροδιδάσκαλος, ib.f
Ἱερόδουλος, ib. Ἱεροθετέω, ib.g
Ἱεροθύτης, ib. Ἱεροθύτα, subst. ib.h

Ἱερόθυτος, ib.g. Ἱεροκήρυξ, t.1, c.1647, a
Ἱεροκόμος, ib. Ἱερολογία, ib.
Ἱερολογία, ib.b. Ἱερομνία, ibid. & t.2, c.921, b
Ἱερομνία, t.2, c.921, c. Ἱερμνημονεύω, t.1, c.1647, d
Ἱερμνήμων, ib.c. Ἱερομύστης, ib.d
Ἱερόν, τὸ, Sacrum, subst. & c.t.1, c.1645, d. Ἱερὸν, Sacellum, & c.c.1646, a.
Ἱερονίκης, t.1, c.1647, e. Ἱερονόμος, ib.
Ἱεροπλαστα, t.1, c.1646, e. Ἱεροπλαστία, ib.f
Ἱεροποιέω, t.1, c.1647 f. Ἱεροποιία, ib.
Ἱεροποιός, ib. Ἱερόπολις, ib.g
Ἱεροπρεπὲς, τὸ, subst. ib.h. Ἱεροπρεπὴς, ib.g
Ἱεροπρεπὴς, t.1, c.1648, a
Ἱερὸς, Sacer, apud poetas, & c.c.1, c.1643, a. Ἱερὸς, in solutа oratione, & c. ibid. e. Ἱερός, apud medicos, & c. c.1644, a.
Ἱεροσκαπτηγκτὴς, t.3, c.741, d. Ἱεροσκοπέω, t.1, c.1648, a
Ἱεροσκοπία, ib. Ἱεροσκόπος, ib.
Ἱεροστόλος, ib. Ἱεροσυλέω, ib.b
Ἱεροσύλημα, ib.c. Ἱεροσυλία, ib.b
Ἱερόσυλος, ibid. & t.3, c.1132, f. Ἱεροσύλως, t.1, c.1648, f
Ἱεροτελεστὴς, ibid. c. & 1646, f. ob.
Ἱερότυπα, t.1, c.1646, e. Ἱερότυπος, t.1, c.1648, c
Ἱερυρέω, t.1, c.1649, b. Ἱερυρία, ib.d
Ἱεροφαντέω, t.1, c.1648, e. Ἱεροφάντης, ib.d
Ἱεροφαντία, ib. Ἱεροφαντικὸς, ib.e
Ἱεροφαντικῶς, ib.
Ἱεροφῶτις ἀηδὼν, ex Epigr. affertur: perperam pro ἠερόφωτις.
Ἱεροφόρος, t.1, c.1648, f. Ἱεροφυλακεῖον, ib.
Ἱεροφύλαξ, ib. Ἱερόφωνος, ib.
Ἱεροφύλαξ, ib. Ἱερόω, t.1, c.1649, f
Ἱέρωμα, ib.h. Ἱερόωμος, t.2, c.1333, a
Ἱερὼς, t.1, c.1649, f. Ἱεράσιωα, t.1, c.1650, d
Ἱεροσπόν, ib.c
Ἱέστα, Hesychio est βαδίζουσα, Iens.

Ἱέλας, idem à Cretẽsibus dici scribit τοὺς παῖδας, vel τοὺς ἀγρίους τράγους. hircos syluaticos.

Ἱέν, apud Aristoph. esse dicitur χλιδυαστικὸν ὀδπήρημα. quale est Hui apud Terent.

Ἱέω, t.1, c.1653, d

¶ Ἱλαῦνος, ου, Vestis è caprinis pellibus. Pollux enim lib. 4, cap. 18, de histrionicis vestimentis loquens, ait, ἡ δὲ σατυρικὴ ἐσθὴς, νεβρεῖς αἰγῶν, λεῶν τε ἰξαίλω σκαλοειδεῖς, τε ἱλαῦνος. Vel potius est Caprina pellis vestimenti vicè præstans.

Ἱλαόω, t.1, c.1091, f

Ἱξέλα, Laconibus ἀγραθὴ τύχη. AT Ἰξέλος, ὁ θαλάσσιος σκορπίος, scorpius marinus, vt est apud Hesych.

Ἱξέω, t.1, c.1089, d. Ἴξημα, ib.
Ἴξω, ib.c. Ἴξομαι, ib.d

¶ Ἴη, Ionicè pro ἴα, Sola, Vna. μία, μόνη, Hesychio, afferenti & ἷς pro μιᾷ. à masc. ἷος, Vnus, Solus. At ἴῃ, Venerit, ἐλθοι: ab ἔμι, εἶμι autem, Mittat, ab ἵημι.

Ἰὴ, Vox. φωνὴ, βοὴ, Hesych. vt & Suid. ἰῇ μιᾷ affert pro μιᾷ φωνῇ, Vna voce. ‖ Est etiam aduerbium seu interiectio lætis acclamationib' adhiberi solita. vt hymnis in Apollinem decantatis, læto clamore accini solebat ἰὴ παιὰν, seu ἰὴ παιὰν, vel ἰὴ παιήων. Ac sunt qui (vt Aristophanis schol. & Suidas tradunt) ipsum ψιλοῦσι quum in hymnum non assumitur: in hymnum autẽ assumptũ volũt δασυνοῦσι. Causa est φασὶ τὸ ἴειαι factũ arbitrẽtur, quod aspiratur. Ac sanè ad hoc etymon alluisse videtur Callimachus Hymno in Apollinem, sic canens, Πυθῶ τοι κατόπιν, σιωπὴν σκαμόνιος θὴρ. Αἰνὸς ὄφις· τὸν μὲν σὺ κατώσαρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ βάλλων ὠκὺν οἰστὸν· ἐπὶ σὺ πίσε δ' λαός, Ἰὴ ἰὴ παιήων, ἰὲ βέλος, ἰὸ Pæon, immitte telum. Ibi tamẽ nullæ editiones, quas quidem ego viderim, aspiratum habent: vt nec paulo antè vbi sese huius ephymnii causam cognouisse ait, Ἰὴ ἰὴ παιήων ἀκούομεν σωΐεκα τῶν Δηλφὸς τοι τρόπιον ἐφύμνιον βύρετο λαός, Ἥμος ἐκηβόλιον χρυσέων ἐπιδείκνυσο πέζων. Vtut sit, constat ex hoc Callimachi loco ephymnũ huius Apollini accini soliti causam esse quòd Delphi olim ei in certamen cum Pythio angue descendenti & sagittis eum conficere parantiacclamarint ἰὲ παιὰν, Dimitte seu Immite Pæon, s. tela in feram. Paulo antè idem poeta in eodem hymno dicit, Ἰὴ ἰὴ Καρνεῖε πολύλλιπ. & circa initium, Ἰὴ ἰὴ φθέγγεσθε· κακὸν

Dionysius, teste eodem Eust. per diphthõgum scribit, dicens & ipse esse εἰδδίον ὑπεπαφῶν & δῶμα Διονυσιακὸν Ἀθήνησι, nec non ὑπαιθρικὸν δῶμα, hoc est φίλον πᾶς ἐπαιείσι: quas & αὐασπορήσεις dici φερωνύμως in comœdia, vt porro αὐασπουσας τὸν φάλητα, quod est εἰδδίον αὐδρός. Similia referunt Harpocration & Suidas. Ille enim dicit, ἰβύφαλλον propriè dictum fuisse τὸ ὑπεπαφῶν εἰδδίον, vt apud Cratinum in Archilochis: hic autem, ἰβυφάλλους vocaros fuisse τοὺς εἰς μυρσὶ μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς πραχήλοις ἐπ' ἀλόγλας δεσμουμένοις, ὅς ἐρυθρὰν δερμάτων. qua de re & in Φαλλὸς idem Suidas. Dixerat verò. idem ἰβυφάλλους nominari τοὺς ἐφόρους Διονύσου καὶ ἀκολουθοῦντας τῷ φαλλοφορήσει, σολλὰ ἔχοντας: item ποιήματα ἃ δὴ τῷ ἰσαμβίῳ φαλλοφόρῳ μετ' ὀρχήσεως: quemadmodum Harpocration quoque ἰβυφάλλους fuisse ait ποιήματά τινα δὴ τῷ φαλλῷ ἀδόμενα, in exemplum afferens hæc ex Hyperide verba, οἱ τοῖς ἰβυφάλλοις ἐν τῇ ὀρχήσει ὀρχούμενοι. Sic apud Athen. lib. 6, Athenienses Demetrium Macedonum regem ἐδέχοντο οὐ μόνον θυμιῶντες καὶ σπονδοῦντες καὶ οἰνοχοοῦντες· ἀλλὰ καὶ παρεσόδῳ καὶ χοροὶ καὶ ἰβύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ᾠδῆς ἀπήντων αὐτῷ. Vbi tamen & de ipsis hominibus intelligi potest qui surrectos penes gestabant in collo aut inter femora & saltabant Bacchanalibus. vt & lib. 4, apud eundem, non procul ab initio, εἰς ἦλθον ἰβύφαλλοι καὶ σκληροστυῖ κτα, καὶ πνεῦ καὶ θαυμαπυρροὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι. Plura de his ipsis ithyphallis vide apud eundem Athenæũ l. 14, ex Semo Delio: quónam videlicet vsi fuerint habitu, pompa, carmine. INDE Ἰθυφαλλικὸν μέτρον dicitur ὁ Ἐρχαῖκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, quoniam eo vtebantur ἐν τῇ ἰβυφάλλῳ πομπῇ, vt testatur schol. Hephæstionis.

Ἰθύω, t.1, c.1918, d. Ἰθυωρία, ib.a

¶ Ἴθω, t.1, c.1678, b

¶ Ἰκανοδοσία, t.1, c.1688, c. Ἱκάνεμαι, t.1, c.1682, a

Ἱκανὸς, Idoneus, de persona, & c.t.1, c.1687, c. Ἱκανὸς, de re, & c. ibid. h.

Ἱκανότης, t.1, c.1688, e. Ἱκανόω, ib.

Ἱκανόων, siue Ἱκανόων, Hesychio δεηθυμῶν, Cupiens.

Ἱκάνω, t.1, c.1682, c. Ἱκανὸς, t.1, c.1688, d

Ἴκαρ, Hesychio est ἐγγὺς καὶ παρ' ὀλίγον τοῦ ἐφικνεῖσθαι, Propè, Ita vt proximè accedas. Pro quo infrà Ἴκαρ: videtur quæ potius aspiranda, quum φασὶ τὸ ἰκίσθαι ea deriuet.

Ἴκαπι, siue Εἴκαπι, teste eodẽ Hes. dicitur pro εἴκοσι, Viginti.

Ἴκελος, t.1, c.1122, f. Ἱκελόω, ib.g

Ἱκαναὶ, Hesych. affert pro ὀρχήσεις, Saltationes.

Ἱκεβολίας, idem esse dicit ματαιολογίας, Inania & futilia verba, Inanes verborum funditationes. quæ potius εἰκαιολογίαι seu εἰκαιοβολίαι dicerentur. quanquam εἰκαιοβολίαι dici possint etiam Vani atque irriti iactus seu coniectus.

Ἱκεσία, ας, ἡ, idem quod ἱκετηρία, Supplicatio. Epigr. lib. 7, θυμὸν ὀλιοθρῆς ἐμπλεον ἱκεσίης. Item affertur ex Plutarchi Othone, ἱκεσίας χειρῶν ἡπτοντο, pro Supplicibus manibus orabant.

Ἱκέσιος, proprium, & c.t.1, c.1686, c

Ἱκέσιος, ibid. b. & t.2, c.1612, f. ob.

Ἱκετία, t.1, c.1687, b. Ἱκέτευμα, ib.a

Ἱκετεύω, t.1, c.1686, g. Ἱκετηρία, ib.d

Ἱκετήριος, ib.c. Ἱκέτης, t.1, c.1685, f

Ἱκετήσιος, t.1, c.1686, b. Ἱκετηρὸς, ib.g

Ἱκέτης, t.1, c.1685, h. Ἱκετοδόχος, t.1, c.1686, a

Ἱκετόσυνα, ib.g Ἱκμαίνω, t.1, c.1681, d

Ἱκμάγνω, ib.f. Ἱκμαλέος, ibid. Ἱκμάδος, ib.c

Ἰκμὰρ, Hesychio est νοτὶς, Humor, Humiditas. Vide & Ἴκμαρ.

Ἱκμὰς, t.1, c.1681, b. Ἱκμασία, ib.c

Ἱκμάω, ῶ, Vanno, Vanno purgo. Hesychius enim ἱκμᾶν dici tradit pro λικμᾶν & ὅπερ καθαίρειν. Inde pass. ἱκμῶντο, quod idem Hes. exponit ἐστίοντο, ἐπνέοντο. vt & ἱκμῶνται affertur ex Theophrasti lib. 4 De caus. plantarum pro Diuentilantur.

Ἴκριδος, (inquit Hesych.) scriptum δασέως, significat τὸν ἰκπικὸν καὶ πορδυτικὸν, hoc est τὸν ἱκνεῖσθαι καὶ πορδεῖσθαι ποιοῦμενον· ψιλῶς autem, τὸν ἱκματώδη καὶ ἐνικμον, ὅθ' εἴυγρον. vt illa scriptura denotet Secundum, Impellentem & venire facientem: hæc autem, Humectum, Humidum. Itidem Eust. in hoc loco Homeri Od. β, Τόσσον δ' ἴκμαδον οὖρον ἴει γλαυκῶπις Ἀθήνη, necnon ἐπαιρεικὸν ἄσμα, hoc est φίλον πᾶς ἐπαιείσι: quas & αὐασπορήσεις dici φερωνύμως in comœdia, vt porro αὐασπουσας τὸν φάλητα, quod est εἰδδίον αὐδρός. Similia referunt Harpocration & Suidas. Ille enim dicit, ἰβύφαλλον propriè dictum fuisse τὸ ὑπεπαφῶν εἰδδίον, vt apud Cratinum in Archilochis: hic autem, ἰβυφάλλους vocaros fuisse τοὺς εἰς μυρσὶ μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς πραχήλοις ἐπ' ἀλόγλας δεσμουμένοις, ὅς ἐρυθρὰν δερμάτων. qua de re & in Φαλλὸς idem Suidas. Dixerat verò. idem ἰβυφάλλους nominari τοὺς ἐφόρους Διονύσου καὶ ἀκολουθοῦντας τῷ φαλλοφορήσει, σολλὰ ἔχοντας: item ποιήματα ἃ δὴ τῷ ἰσαμβίῳ φαλλοφόρῳ μετ' ὀρχήσεως: quemadmodum Harpocration quoque ἰβυφάλλους fuisse ait ποιήματά τινα δὴ τῷ φαλλῷ ἀδόμενα, in exemplum afferens hæc ex Hyperide verba, οἱ τοῖς ἰβυφάλλοις ἐν τῇ ὀρχήσει ὀρχούμενοι. Sic apud Athen. lib. 6, Athenienses Demetrium Macedonum regem ἐδέχοντο οὐ μόνον θυμιῶντες καὶ σπονδοῦντες καὶ οἰνοχοοῦντες· ἀλλὰ καὶ παρεσόδῳ καὶ χοροὶ καὶ ἰβύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ᾠδῆς ἀπήντων αὐτῷ. Vbi tamen & de ipsis hominibus intelligi potest qui surrectos penes gestabant in collo aut inter femora & saltabant Bacchanalibus. vt & lib. 4, apud eundem, non procul ab initio, εἰς ἦλθον ἰβύφαλλοι καὶ σκληροστυῖ κτα, καὶ πνεῦ καὶ θαυμαπυρροὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι. Plura de his ipsis ithyphallis vide apud eundem Athenæũ l. 14, ex Semo Delio: quónam videlicet vsi fuerint habitu, pompa, carmine. INDE Ἰθυφαλλικὸν μέτρον dicitur ὁ Ἐρχαῖκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, quoniam eo vtebantur ἐν τῇ ἰβυφάλλῳ πομπῇ, vt testatur schol. Hephæstionis.

Ἰθύω, t.1, c.1918, d. Ἰθυωρία, ib.a

¶ Ἴθω, t.1, c.1678, b

¶ Ἰκανοδοσία, t.1, c.1688, c. Ἱκάνεμαι, t.1, c.1682, a

Ἱκανὸς, Idoneus, de persona, & c.t.1, c.1687, c. Ἱκανὸς, de re, & c. ibid. h.

Ἱκανότης, t.1, c.1688, e. Ἱκανόω, ib.

Ἱκανόων, siue Ἱκανόων, Hesychio δεηθυμῶν, Cupiens.

Ἱκάνω, t.1, c.1682, c. Ἱκανὸς, t.1, c.1688, d

Ἴκαρ, Hesychio est ἐγγὺς καὶ παρ' ὀλίγον τοῦ ἐφικνεῖσθαι, Propè, Ita vt proximè accedas. Pro quo infrà Ἴκαρ: videtur quæ potius aspiranda, quum φασὶ τὸ ἰκίσθαι ea deriuet.

Ἴκαπι, siue Εἴκαπι, teste eodẽ Hes. dicitur pro εἴκοσι, Viginti.

Ἴκελος, t.1, c.1122, f. Ἱκελόω, ib.g

Ἱκαναὶ, Hesych. affert pro ὀρχήσεις, Saltationes.

Ἱκεβολίας, idem esse dicit ματαιολογίας, Inania & futilia verba, Inanes verborum funditationes. quæ potius εἰκαιολογίαι seu εἰκαιοβολίαι dicerentur. quanquam εἰκαιοβολίαι dici possint etiam Vani atque irriti iactus seu coniectus.

Ἱκεσία, ας, ἡ, idem quod ἱκετηρία, Supplicatio. Epigr. lib. 7, θυμὸν ὀλιοθρῆς ἐμπλεον ἱκεσίης. Item affertur ex Plutarchi Othone, ἱκεσίας χειρῶν ἡπτοντο, pro Supplicibus manibus orabant.

Ἱκέσιος, proprium, & c.t.1, c.1686, c

Ἱκέσιος, ibid. b. & t.2, c.1612, f. ob.

Ἱκετία, t.1, c.1687, b. Ἱκέτευμα, ib.a

Ἱκετεύω, t.1, c.1686, g. Ἱκετηρία, ib.d

Ἱκετήριος, ib.c. Ἱκέτης, t.1, c.1685, f

Ἱκετήσιος, t.1, c.1686, b. Ἱκετηρὸς, ib.g

Ἱκέτης, t.1, c.1685, h. Ἱκετοδόχος, t.1, c.1686, a

Ἱκετόσυνα, ib.g Ἱκμαίνω, t.1, c.1681, d

Ἱκμάγνω, ib.f. Ἱκμαλέος, ibid. Ἱκμάδος, ib.c

Ἰκμὰρ, Hesychio est νοτὶς, Humor, Humiditas. Vide & Ἴκμαρ.

Ἱκμὰς, t.1, c.1681, b. Ἱκμασία, ib.c

Ἱκμάω, ῶ, Vanno, Vanno purgo. Hesychius enim ἱκμᾶν dici tradit pro λικμᾶν & ὅπερ καθαίρειν. Inde pass. ἱκμῶντο, quod idem Hes. exponit ἐστίοντο, ἐπνέοντο. vt & ἱκμῶνται affertur ex Theophrasti lib. 4 De caus. plantarum pro Diuentilantur.

Ἴκριδος, (inquit Hesych.) scriptum δασέως, significat τὸν ἰκπικὸν καὶ πορδυτικὸν, hoc est τὸν ἱκνεῖσθαι καὶ πορδεῖσθαι ποιοῦμενον· ψιλῶς autem, τὸν ἱκματώδη καὶ ἐνικμον, ὅθ' εἴυγρον. vt illa scriptura denotet Secundum, Impellentem & venire facientem: hæc autem, Humectum, Humidum. Itidem Eust. in hoc loco Homeri Od. β, Τόσσον δ' ἴκμαδον οὖρον ἴει γλαυκῶπις Ἀθήνη, necnon ἐπαιρεικὸν ἄσμα, hoc est φίλον πᾶς ἐπαιείσι: quas & αὐασπορήσεις dici φερωνύμως in comœdia, vt porro αὐασπουσας τὸν φάλητα, quod est εἰδδίον αὐδρός. Similia referunt Harpocration & Suidas. Ille enim dicit, ἰβύφαλλον propriè dictum fuisse τὸ ὑπεπαφῶν εἰδδίον, vt apud Cratinum in Archilochis: hic autem, ἰβυφάλλους vocaros fuisse τοὺς εἰς μυρσὶ μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς πραχήλοις ἐπ' ἀλόγλας δεσμουμένοις, ὅς ἐρυθρὰν δερμάτων. qua de re & in Φαλλὸς idem Suidas. Dixerat verò. idem ἰβυφάλλους nominari τοὺς ἐφόρους Διονύσου καὶ ἀκολουθοῦντας τῷ φαλλοφορήσει, σολλὰ ἔχοντας: item ποιήματα ἃ δὴ τῷ ἰσαμβίῳ φαλλοφόρῳ μετ' ὀρχήσεως: quemadmodum Harpocration quoque ἰβυφάλλους fuisse ait ποιήματά τινα δὴ τῷ φαλλῷ ἀδόμενα, in exemplum afferens hæc ex Hyperide verba, οἱ τοῖς ἰβυφάλλοις ἐν τῇ ὀρχήσει ὀρχούμενοι. Sic apud Athen. lib. 6, Athenienses Demetrium Macedonum regem ἐδέχοντο οὐ μόνον θυμιῶντες καὶ σπονδοῦντες καὶ οἰνοχοοῦντες· ἀλλὰ καὶ παρεσόδῳ καὶ χοροὶ καὶ ἰβύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ᾠδῆς ἀπήντων αὐτῷ. Vbi tamen & de ipsis hominibus intelligi potest qui surrectos penes gestabant in collo aut inter femora & saltabant Bacchanalibus. vt & lib. 4, apud eundem, non procul ab initio, εἰς ἦλθον ἰβύφαλλοι καὶ σκληροστυῖ κτα, καὶ πνεῦ καὶ θαυμαπυρροὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι. Plura de his ipsis ithyphallis vide apud eundem Athenæũ l. 14, ex Semo Delio: quónam videlicet vsi fuerint habitu, pompa, carmine. INDE Ἰθυφαλλικὸν μέτρον dicitur ὁ Ἐρχαῖκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, quoniam eo vtebantur ἐν τῇ ἰβυφάλλῳ πομπῇ, vt testatur schol. Hephæstionis.

Ἰθύω, t.1, c.1918, d. Ἰθυωρία, ib.a

¶ Ἴθω, t.1, c.1678, b

¶ Ἰκανοδοσία, t.1, c.1688, c. Ἱκάνεμαι, t.1, c.1682, a

Ἱκανὸς, Idoneus, de persona, & c.t.1, c.1687, c. Ἱκανὸς, de re, & c. ibid. h.

Ἱκανότης, t.1, c.1688, e. Ἱκανόω, ib.

Ἱκανόων, siue Ἱκανόων, Hesychio δεηθυμῶν, Cupiens.

Ἱκάνω, t.1, c.1682, c. Ἱκανὸς, t.1, c.1688, d

Ἴκαρ, Hesychio est ἐγγὺς καὶ παρ' ὀλίγον τοῦ ἐφικνεῖσθαι, Propè, Ita vt proximè accedas. Pro quo infrà Ἴκαρ: videtur quæ potius aspiranda, quum φασὶ τὸ ἰκίσθαι ea deriuet.

Ἴκαπι, siue Εἴκαπι, teste eodẽ Hes. dicitur pro εἴκοσι, Viginti.

Ἴκελος, t.1, c.1122, f. Ἱκελόω, ib.g

Ἱκαναὶ, Hesych. affert pro ὀρχήσεις, Saltationes.

Ἱκεβολίας, idem esse dicit ματαιολογίας, Inania & futilia verba, Inanes verborum funditationes. quæ potius εἰκαιολογίαι seu εἰκαιοβολίαι dicerentur. quanquam εἰκαιοβολίαι dici possint etiam Vani atque irriti iactus seu coniectus.

Ἱκεσία, ας, ἡ, idem quod ἱκετηρία, Supplicatio. Epigr. lib. 7, θυμὸν ὀλιοθρῆς ἐμπλεον ἱκεσίης. Item affertur ex Plutarchi Othone, ἱκεσίας χειρῶν ἡπτοντο, pro Supplicibus manibus orabant.

Ἱκέσιος, proprium, & c.t.1, c.1686, c

Ἱκέσιος, ibid. b. & t.2, c.1612, f. ob.

Ἱκετία, t.1, c.1687, b. Ἱκέτευμα, ib.a

Ἱκετεύω, t.1, c.1686, g. Ἱκετηρία, ib.d

Ἱκετήριος, ib.c. Ἱκέτης, t.1, c.1685, f

Ἱκετήσιος, t.1, c.1686, b. Ἱκετηρὸς, ib.g

Ἱκέτης, t.1, c.1685, h. Ἱκετοδόχος, t.1, c.1686, a

Ἱκετόσυνα, ib.g Ἱκμαίνω, t.1, c.1681, d

Ἱκμάγνω, ib.f. Ἱκμαλέος, ibid. Ἱκμάδος, ib.c

Ἰκμὰρ, Hesychio est νοτὶς, Humor, Humiditas. Vide & Ἴκμαρ.

Ἱκμὰς, t.1, c.1681, b. Ἱκμασία, ib.c

Ἱκμάω, ῶ, Vanno, Vanno purgo. Hesychius enim ἱκμᾶν dici tradit pro λικμᾶν & ὅπερ καθαίρειν. Inde pass. ἱκμῶντο, quod idem Hes. exponit ἐστίοντο, ἐπνέοντο. vt & ἱκμῶνται affertur ex Theophrasti lib. 4 De caus. plantarum pro Diuentilantur.

Ἴκριδος, (inquit Hesych.) scriptum δασέως, significat τὸν ἰκπικὸν καὶ πορδυτικὸν, hoc est τὸν ἱκνεῖσθαι καὶ πορδεῖσθαι ποιοῦμενον· ψιλῶς autem, τὸν ἱκματώδη καὶ ἐνικμον, ὅθ' εἴυγρον. vt illa scriptura denotet Secundum, Impellentem & ve

malus est ὀρθὸν ξύλον, lignum erectum. vnde ἴκρια interpretantur etiam Sublicas, Palos, Perticas. Nota verò apud Eustathium scribi ἴκρια, proparoxytonως, vt apud Suidam quoque in manuscripto etiam codice: apud Hesychium verò & Etymol. ἰκρία, paroxytonως. Ac si Etymologo credimus ἰκρία dicuntur non solùm τὰ σανίδώματα, διὰ τὸ δι' αὐτῶν ἰκνεῖσθαι: sed etiam πάντα τὰ ἀπωλῶς μετεωρα, διὰ τὸ εἰς ὕψος ἥκειν, οἷονεὶ ἰκνούμενα τοῦ ὄντος. Inde porro paragoge poetica DICITVR Ἰκρίοφι pro ἰκρίων. vt Odyss. ο, ἐπ' ἰκρίοφιν ἐπαίνυτο νῆας, super tabulato nauis. ὅτι τῶν σανιδωμάτων καὶ καταστρωμάτων. Ibid. Νηὸς ἀπ' ἰκρίοφιν, ex (seu de) tabulatis nauis. Inde ET Ἰκριοπηγοί AC Ἰκριοποιοὶ dicuntur Tabularum coagmentatores, Qui tabulata conficiunt. Posterius legitur apud Pollucem libro 7, cap. 27. Ibi enim ἰκριοποιοῖς esse dicit τοὺς ποιοῦντας τὰ καθ' ἡμᾶς ἄγρεσθαι ἰκρία, Qui conficiunt tabulata in foro.

Ἰκπαρ, Propé. ἐγγύς, Hesychio, qui ἀπὸ τῆς ἰκνεῖσθαι deriuatum scribit, significante nimirum ἐφικνεῖσθαι & καθικνεῖσθαι, attingere. Suidas quoque καθὸ τὸ ἐφικνεῖσθαι dictum tradit, exponens & ipse ἐγγύς, πλησίον: & quidem Atticum esse testatur Galenus. Plato De rep. lib. 9, καὶ τὸ λεχθὲν οὐδὲ ἴκπαρ βάλλει: prouerb. pro Longè à scopo iaculatur, Prorsus ad scopum non peruenit, Scopum nullo modo attingit. Hesych. ἴκπαρ exponit præterea παρόψαρον, ἐγγύς, Recens, Nuper, Modò: item πυκνάς, θραχέως, ὀξαπίνης, Crebrò, Citò, Repentè. vt apud Heliodum quoq; in Theogon. οἱ δὲ κεραυνοὶ Ἴκπαρ ὅμως βροντῇ τε καὶ ἑστεροπῇ ποτέοντο, exponunt παχέως: veruntamen & ἐγγὺς παρεπόμενοι, propius affectantes. ¶ Ἴκπαρ, (inquit Galen. in Lex. Hippocr.) apud Atticos quidem significat ἐγγύς: apud Hippocr. verò Γυναικείων libro 2, ita vocatur τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον. Erotian. quoque in suo Lex. Hippocr. meminit huius vocis, sed in priori tantùm signif. nō item in posteriore. Ἴκπαρ (inquit) apud Atticos est ἐγγύς, vt & Æschylus in Eumenidibus dicit, Χαίρετ' Ἀθηναῖοι λεώς, Ἴκπαρ ἠμῶν Διός. qui itidem in Edonis hac voce vtitur. Ischomachus verò & Cydias Mylasseus scripserunt ἴκμαρ: cuius rei causa est vocis istius ignoratio. Sunt qui properispōmenos scribant ἴκπαρ: sed potius paroxytonως scribi debet, vt & in vet. cod. manuscr. ¶ Ἴκπαρ est & piscis nomen, teste Eust.

Ἰκπάω, Venio, seu Ventito. Vnde ἰκτᾶν, quod Hesych. exponit ἥκει.

Ἰκπερίω, Ἰκπερίας, Ἰκπεριάω, Ἰκπεριάς, Ἰκπεριώδης, vide in sequente Ἴκτερος.

Ἴκτερος, ου, ὁ, Icterus, Morbus regius seu arquatus: id est effusio biliosi humoris in corpus vniuersum: oriens vel ab obstructione vesicæ illius quæ bilem recipit, vel à calida & sicca totius corporis maximéque hepatis intemperie, aut faculatis secretricis imbecillitate: vel à venenatorū morsibus aut potu pharmacorum deleteriorum: vel per morborum biliosorum crises. Est verò & niger icterus qui fit obstructione lenis, & in eo nigra bilis effunditur in corpus, & color niger apparet. Hippocr. De loc. in homine, ἴκτερος ἰῶ ὀπτῶνται ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν. Dioscor. libro 3, ἴκτερον δίδοῦ ῥηνῶν ἀποκαθαίρει, morbum regium per nares purgat. ¶ Item auis quædam Ἴκτερος vocatur à colore: quæ si spectetur, sanari id malum traduntur, & auem mori. Hanc puto Latinè vocari galgulum. Plin. lib. 30, cap. 11. Meminit eius & Oppian. INDE Ἰκτεριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Icterio similis: item Icterum seu morbum regium denotans. vt quum Hippocr. in Coac. progn. dicit, αἱ πυκναὶ αἰφνιδίαι ἀπαγγελθοι, ἰκτεριώδεες, εἰσί, Morbum regium significāt, Icteri signa sunt. Idē ἰκτεριώδεας vocat qui icterio seu arquato laborāt. Aphor. sect. 5, artic. 71, οἱ ἰκτεριώδεες, ἢ παίονται πνευματώδεες εἰσί. DICITVR ET Ἰκτεριώδης. vt in Prorrhet. lib. 2, οἷσι δὲ τὰ χρώματα νέοι ἐόντι πανταχῇ ὀξέα πολλὰ χρόνον, ξυνεχέως δὲ μὴ ἰκτεριώδεα ἔσται, οὐτε κεφαλαὶ αἰλγέουσι, nō in modum ictericorum seu eorū qui icterio laborant. Item verò ex Dioscor. l. 2 & 3 affertur ἰκτεριώδης pro Regio morbo laborās, Felle suffusus. Rursum apud Hippocr. in Coac. progn. ὅσοισι ὀφθαλμοὶ ἰκτεριώδεις καὶ ἀχλυώδεις, quib' oculi aurugine & nubecula sunt suffusi. Eadem signif. DICITVR Ἰκτεριώδες, οειδές. Galen. comment. in Prorrhet. lib. 1, τῆς λευκῆς δὲ χωρήσεως, ἥτις δεῖ χωρήσειν, ἴδιον τῶν ἰκτερικῶν σύμπτωμα. Sic Plin. lib. 20, cap. 9, Icteridis radicis crudæ succum gargarizandum bibendūm que demonstrat. Est inde & VERBVM Ἰκτερίω, SIVE Ἰκτεριάω, ῶ, Ictero laboro, Aurugine seu regio morbo laboro, Felle suffusus sum. Posterius legitur apud Dioscoridem lib. 3. Et apud Galen. comment. 1 εἰς τὸ κατ' ἰκτερίδιον. Ibi enim dicit, ἐὰν μὴν τὸ αἷμα τοῦτο φαίνηται γινομένῳ πικρὸν, καὶ διὰ τοῦ ἰκτεριάσει, χολῆς ἐμπεπτωκότος πλὴν γλαθίας. Est inde & aliud VERB. Ἰκτεριόω, videlicet, significans Tentari aurugine, Corripi morbo regio, Arquato infestari, Felle suffundi. Hippocr. Prorrhet. lib. 1, ὅσοι ξυντέοισιν ἰκτεριοῦσθαι κακόν. Et Galen. in comment. ibidem, καθηκρεσαντός τε καὶ ἰκτεριωθέντος δηλονότι κωφώσει καὶ οὐρεῖν ἐξεμεῖν. Ibidem Hippocr. rursum dicit, καὶ δὲ καὶ ἡ δηλὴ ἰκτέρῳ μαίνεται. pro τὸ ἰκτεριωθέντα καθηκρεσθέντα.

Ab aue autem icterio DICTVS Ἰκτερίας λίθος, Icterias lapis, colore nimirum eam referens. Plin. l. 37, c. 10, Icterias aliti lurido similis, ideo existimatur salubris contra regios morbos. Est & alia eodē nomine liquidior. Tertia folio viridi similis, latior prioribus, penè sine pondere, venis luridis.

Ἰκτίν, τ. 1, c. 1686, d. Ἰκτίνεος, ιb. c

Ἴκτης Hesychio est ἱκέτης, ἐπήλυς, πλησίος, Supplex, Aduena, Mendicus.

Ἰκτίν, ῖνος, ὁ, ET Ἰκτῖνος, ου, ὁ, Miluus: auis ex genere τῶν γαμψωνύχων καὶ ἁρπακτικῶν. vt Plin. quoque lib. 10, cap. 10, miluum esse dicit ex accipitrum genere, sed magnitudine differentem: auem rapacissimam & famelicā semper. Prius porro ἰκτὶν legitur Leuit. cap. 11: alterū passim non apud Aristotelem solùm & Aristoph. in Auibus: sed etiam apud Lucian. & in Epigr. Apud Luc. inquam in Tim. θεαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα. Epigr. lib. 2, ἔχει γὰρ ἄρπαγος ἰκτῖνος χάσκα κρατιστήρίον. Sed notandum apud Suid. & Aristoph. proparoxytonως scriptum esse ἴκτινος, apud alios properispōmenos ἰκτῖνος. ¶ Est verò & è luporum genere quidam Οἵ τινες ἰκτῖνον πολιόστεκα φασὶν ἐλέξαι: qui nimirum ὀρχυμένοις νώτοις καὶ κατέχει λευκὴν Παμφαίνει, δ' ὑποφερὸς ὀμόνων ἄκρα νείατα παρσῶν, teste Oppiano l. 3 De venat.

Ἰκτίς, ίδος, ἡ, Mustela syluestris, & domesticā maior, vt Plinius testatur lib. 29, cap. 4. Apud Luc. leguntur ἰκτῖδες ὑμβρυόπτερροι, ex membrana alas habentes, vt vespertiliones. Sunt qui Vuerram interpr. INDE Ἰκτιδέος, ου, ὁ, E mustela syluestri seu vuerra confectus. Homer. Iliad. ν, Κεφαλῇ δ' ἐπὶ ἰκτιδέῃ κυνέῃ, galeam è mustelina pelle.

Ἴκτο, pro ἵκατο, Venit: per syncopen. Hesiodus, Ἔνθα μὲν ἴκτο φέρουσα.

Ἴκω, τ. 1, c. 1681, g. Hesychio ἴκοντες sunt non solùm καθηκοροῦντες, sed etiam ὑπακούοντες.

¶ Ἰλαδόν, τ. 1, c. 1129, a.

Ἰλάειρα, Hesychio est σελήνη, Luna.

Ἴλαθι, τ. 1, c. 1693, a. Ἱλαξόμαι, ib. d

Ἱλάομαι, τ. 1, c. 1692. h

Ἴλαος, τ. 1, c. 1694, b. & 1692, h. ob.

Ἱλαπίνας, Hesych. & Suid. afferunt pro θυσίας, ἑορτὰς, δωρεάς. quod suprà per diphthongum εἰλαπίνας.

Ἴλαρ etiam, quod eidē H. est ἀσφάλεια, φυλακή, κώλυμα, per diphthongum scribitur εἶλαρ, & quidem frequentius.

Ἱλάεμα, τ. 1, c. 1695, d. Ἱλαρόν, τό, subst. ib. a

Ἴλαρος, τ. 1, c. 1694, b. & 1692, b. ob.

Ἱλαρότης, τ. 1, c. 1695, d. Ἱλαρόω, ib.

Ἱλαρυνόω, ib. Ἱλαρότης, τ. 1, c. 1128, g. h

Ἱλαρυνία, τ. 1, c. 1129, a. Ἱλαρυνέω, τ. 1, c. 1695, d

Ἱλαρυνσία, ib. c. Ἱλαρυνσός, ib. b

Ἱλαὶ, Suidæ est γένιον, Funis: afferenti itidem ἱλάσι pro δεσμοῖς. Sed hæc gemino potius λ scribuntur: atque adeò in manuscr. eius cod. prius ἰλαὶ gemino λ scriptum habetur, posterius tamen simplici.

Ἱλάσκομαι, τ. 1, c. 1693, c. Ἱλασμός, ib. e

Ἱλασμός, ib. f. Ἱλαστήριον, ib.

Ἱλαστήριος, ib. Ἱλάω, τ. 1, c. 1692, g

Ἱλεδανοὶ, Suidæ οἱ δεσμοὶ, Vincula, Ligamina. quæ suprà ἐλεδανοὶ ex Homero.

Ἴλεος, τ. 1, c. 1128, b. Ἱλεός, τ. 1, c. 1127, b

Ἴλεος, τ. 1, c. 1694, f. Ἱλεόομαι, ib. g

Ἱλεόω, ib. Ἱλέω, τ. 1, c. 1125, g

Ἴλεως, τ. 1, c. 1694, c. & 1692, h. ob.

Ἱλέως, τ. 1, c. 1694, f. Ἱλεωτήριον, ib. g

Ἴλη, τ. 1, c. 1128, g. Ἴλληθι, τ. 1, c. 1693, b

Ἴλη, ib. Ἴλημι, τ. 1, c. 1692, g

Ἰλήκω, ib.

Ἰλιὰς, άδος, ἡ, Ilias: turdi species cæteris minor & minus versicolor, vt est apud Aristot. Hist. anim. l. 9, c. 20, & apud Athen. lib. 2. vbi etiam addit ex Alexandro Myndio, eam à quibusdam vocari τυλάδα. Sed notandum, Aldinam Athenæi editionem habere ἰλάδα, itémque Eust. Alioqui Ἰλιὰς est & gentile nomen, idem significans quod Ἰλιακὴ, Iliaca: atq; adeò Gaza ibi ἰλιάδα μίχλιν vertit Iliacum turdi genus. vt dicitur ἰλιὰς χώρη, Iliacus ager, ab Herodoto. Item Ἰλιὰς est Liber seu poema de rebus Iliacis, seu ad Ilium gestis: Homeri opus: Hipparchi autem, ἡ Αἰγυπτία Ἰλιὰς, teste Athenæo lib. 3 & 9. At Ἰλιὰς κακῶν, & ἀεὶ Ἰλίῳ κακὰ, prouerbialiter dicūtur διὰ τὰ μεγάλα κακὰ ἃ ἔπαθον οἱ Ἰλιεῖς. magnis enim & infinitis malis vexati fuerunt Ilienses in diuturna illa obsidione: à quibus ET Ἰλίεια, τό, dicta fuerunt ἑορτή τις ὅπου χόρευος. Porro vrbs eorum DICTA Ἴλιον, cuius genit. poeticus, seu paragogen poeticā habens, est Ἰλίοφι. vt apud Homer. Il. φ, Ἕλεν κθ' Ἰλίοφι κλυτὰ πύργα λαῶν ἐέλσας Τροϊκῶν. Inde & ADVERB. LOC. Ἰλιόθεν, Ab Ilio, seu Ex Ilio. Il. ξ, Ἔπλεον Ἰλιόθεν. ITEM Ἰλιόθι, Ilii, In Ilio.

Ἰλιγγιάω, τ. 1, c. 1189, b. Ἴλιγγος, ib. i d a

Ἴλιγξ, ib. d

Ἰλιόθεν, Ἰλίοθεν, Ἰλιόθι, vnà cum primitiuo eorum Ἴλιον, vide in Ἰλιάς.

Ἰλλαίνω, τ. 1, c. 1924, d. Ἴλλαμαι, ib. c

Ἰλλαίνω, τ. 1, c. 1920, f. Ἰλλαίνομαι, ib. g

Ἴλλας, τ. 1, c. 1925, a. Ἰλλέω, ib. b. & 1928, c

Ἰλλίζω, τ. 1, c. 1924, a. Ἰλλὶς, τ. 1, c. 1919, f

Ἴλλοπης, affertur pro Mutus, ἄφωνος, ex Athenæo. Is tamen eo vt factitio vtitur. nimirum lib. 7 scribens, pisces à poetis vocari ἴλλοπας, διὰ τὸ ἀφώνους εἶναι. velle enim eos, sub. τοῖς ἰχθῦσι, κατὰ τὴν ἀσαλοφίαν ἰλλοῦσαι πνεῦν, διὰ τὸ εἴργεσθαι φωνῆς: nam τὸ ἴλλεσθαι esse εἴργεσθαι, & ὅπερ dici τὴν φωνήν.

Ἰλλόπιον autem, & Ἰλλωπῶν, perperā in v. l. scripta sunt per o, quum per ω scribi debeant ἰλλώπιον & ἰλλωπῶν.

Ἴλλος, τ. 1, c. 1919, c. Ἰλλὸς, ib. d

Ἰλλόω, τ. 1, c. 1923, a

Ἴλλω, Oculis connineo, ibid. b. Ἴλλω, Conuoluo, τ. 1, c. 1924, b. Ἴλλω, Vincio, Constringo, Contineo, & c. ibid. f. g.

Ἴλλομαι, τ. 1, c. 1924, f. g. Ἰλλωπίω, τ. 1, c. 1920, d

Ἰλλωπίζω, ib. Ἰλλώπιω, τ. 1, c. 1919, f

Ἰλὸς, τ. 1, c. 1929, c. Ἰλούθρος, τ. 1, c. 1924, d

Ἰλύα, τ. 1, c. 1931, b. Ἰλύαται, τ. 1, c. 1930, g

Ἰλυόεις, ib. b. Ἰλυὸς, τ. 1, c. 1931, b

Ἰλὺς, τ. 1, c. 1927, d

Ἰλυσπάομαι, τ. 1, c. 1128, d. & 1929, d. Inde VERBALE Ἰλύσπασις, Reptatio illa quæ fit tractim & volutim. quam Aristot. hirudini & lumbricis tribuit.

Ἴλυται, τ. 1, c. 1930, g. Ἰλύω, ib. b. & 1928, e

Ἰλυώδης, τ. 1, c. 1930, b

¶ Ἵμα, ατος, τὸ, Vestimentum, Indumentum: pro εἷμα. Hesych. enim ἵματα affert pro ἱμάτια.

Ἱμάδιος, τ. 1, c. 1698, a. Ἱμαλιὰ, ib. c

Ἱμάλιος, ib. Ἱμαλὶς, ib. b

Ἱμαντέριον, τ. 1, c. 1697, b. Ἱμαντελικτῆροι, ib.

Ἱμαντίδιον, Lorulum, vel Corrigiola.

Ἱμάντινος, τ. 1, c. 1697, a. Ἱμαντίον, ib.

Ἱμαντοποιὸς, τ. 1, c. 1696, e. Ἱμαντοπαμέω, ib. f

Ἱμαντοπόμος, ib. Ἱμαντώδης, ib.

Ἱμάντωσις, ib. g

Ἱμαοιδὸς, οῦ, ὁ, Qui τὸν ἱμᾶον canit: cantilenam molentiū aut aquam è puteo trahentium. Hesychio ὁ ᾠδὸς τῆς μύλης καὶ τῆς αὐτοκλίμακος ἄδων.

Ἱμάς, τ. 1, c. 1695. g. Ἱμάσθλη, τ. 1, c. 1697, c

Ἱμάσσω, ib. b. Ἱμάστε, ib. c

Ἱμάτιον, τ. 1, c. 1382, c. Ἱμαπίζω, ib. d

A Ἱμαποκάπηλος, ibid. b. & τ. 2, c. 66, c

Ἱμαποκλέπτης, τ. 1, c. 1382, b. Ἱμαπομόδης, ib.

Ἱμαποπωλέω, ib. Ἱμάπορ, τ. 1, c. 1381, g

Ἱμαποπώλης, τ. 1, c. 1382, b. Ἱμαποφυλάκιον, ib. c

Ἱμαποφύλαξ, ib. Ἱμασπμός, ib. d

Ἱμαπυργικὸς, ib. c. Ἱμαπυργὸς, ib.

Ἱμάω, τ. 1, c. 1697, c. Ἱμείρω, τ. 1, c. 1939, b

Ἱμείρω, & Ἱμείρομαι, τ. 1, c. 1933, b

Ἴμβω, ET Ἴμβομαι, per syncopen pro ἰέμβω & ἰέμβομαι: hæc autem Ionicè seu Doricè pro ἰέναι, Ire, à them. εἶμι. vt apud Hom. passim, Βῆ δ' ἴμβω, & Βῆ δ' ἴμβομαι. Alioqui ἴμβω significat etiam Imus, & Ibamus: interdum etiam Ibimus. ab eodem them. Pro quo Imus seu Ibimus, apud Hom. Od. κ, Ἀλλ' δείλοι πόσ' ἴμβω;

Ἱμέρα, τ. 1, c. 1938, h. Ἱμερα, τ. 1, c. 1940, a

Ἱμεραῖα, τ. 1, c. 1939, a. Ἱμεραῖος, τ. 1, c. 1938, h

Ἱμέρθλιος, τ. 1, c. 1933, b. Ἱμεεία, τ. 1, c. 1938, c

Ἱμεεῖος, ib. b. Ἱμερόεις, ib. c

Ἵμερος, Cupiditas, Desiderium, τ. 1, c. 1933, d. Ἵμερος, Desiderium amatorium, ibid. g. Ἵμερος, Cupido, deus, τ. 1, c. 1936, a. Ἵμερος, id in oculis quo conciliatur intuentium amor, ibid. d. & 1937, g. Ἵμερος, Cantilenæ cuiusdam nomen, τ. 1, c. 1938, a. Ἵμερος, adiectiuum, Desiderabilis, Amabilis, Suauis, ibid. Ἵμερος, proprium, ibid. b.

Ἱμεροδόεις, τ. 1, c. 1939, b. Ἱμεροφωνος, τ. 1, c. 1938, b

Ἱμερτὴ, ib. g. Ἱμερτὸς, ib. f

Ἱμερτὸς, ib. e. Ἱμέρως, τ. 1, c. 1939, a

Ἱμὴς, τ. 1, c. 1697, d. Ἱμανία, ib. g

Ἱμονιοφόρος, ib. h

D Ἴμψιος, Hesychio teste dicitur Ποσειδῶν ὁ ζεύξιος, Neptunus Iugalis: ab ἴμψαι quod Thessalis est ζεῦξαι. Idem affert ἱμαθεὶς pro θαμβηθεὶς, νυχθεὶς, ἐλαφθεὶς. vt ἴμψαι significet etiam idem quod ἰάψαι.

Ἱμωνία, τ. 1, c. 1697, h

¶ Ἴν, Cypri dicunt pro αὐτὸν & αὐτὼ, Ipsum, Ipsam, teste Hesychio. quod & μιν dicunt poetæ. ¶ Ἴν est etiam mensuræ nomen, teste Eustathio, qui dicit hinc fortasse factum esse ἡμίνα, vt ἓξ τὸ ἡμισυ τῆς ἵν. Exemplum autem huius ἵν hoc affert, ἐλαιον πλέον ἢ τρῖς ἵν. ¶ Exponitur ἵν etiam Fibra, Neruus: item Vis. Sed id potius ἴς dicitur. de quo infrà.

Ἵνα, Vt, &c. τ. 1, c. 1698, c. Ἵνα μὴ, Vt ne, &c. ib. g. ὡς ἵνα, &c. c. 1699, a. Ἵνα, Vt, pro Quanuis, &c. ib. Ἵνα τί, vel ἵναπί, &c. ib. b. Ἵνα, aduerb. &c. ib. b.

Ἰναία, Hesychio est δύναμις, Vis, Robur: καθὰ τοὺς ἵνας.

Ἰνδρέτος, eidem est ἰκανὸς, ἐναρέτος: pro quo per diphthongum potius scribendum εἰναρέτος.

Ἰναρεῖ, idem affert pro μαστεύει, Inquirit.

E Ἰνάσσω, eidem est καταχέω, καταπλάσσω, & καταβαλεῖν: afferenti & ἰνάσσαιτο pro κατέχεεν, ἐκάθαρεν. forsan à themate ἰνάω idem significante quod αἰονάω, Perfundo, Humore irrigo. Ἰνᾶσθαι tamen idem exponit ὀκνεύσθαι, (quod infrà ἰνεῖσθαι) & φοβεῖσθαι: vt & ἰνώμενος, ὀκνεύομενος, φοβούμενος.

Ἰνατρεῶν, idem affert pro συμφώνων: addens, dici ἰνατρέας etiam τοὺς τῶν ἀδελφῶν γυναῖκας, fratrum vxores. quæ apud Hom. εἰνάτερες.

Ἰναπὶ, τ. 1, c. 1699, b

Ἰνάω, idem quod ἰνέω. Hesych. enim ἰνώμενος exp. ὀκνεύμενος, hoc est (inquiens) φοβούμενος: subiungens etiam ἀλλὰ, & ἰνᾶσθαι afferens pro ζῶσι. Vide Ἰνάσσω.

Ἰνδάλμιον, τ. 3, c. 1793, f. Ἰνδάλμιος, ib.

Ἰνδάλλομαι, τ. 1, c. 1106, c. Ἰνδαλμα, ib. d

Ἰνδικὸν, οῦ, τὸ, Indicum: à Persis vocatur piper. Ita enim Hippocr. Γυναικείων libro 2, τὸ Ἰνδικὸν, ὃ καλέουσιν οἱ Πέρσαι πέπερι· καὶ ἐν ξυτίῳ ἐνὶ σροσφύλλῳ ὁ κελοδὴ μυρτιδανόν. Dioscorides verò iunior (inquit Galen. in suo Lex. Hippocr.) esse dicit plantam in India assimilem piperi, cuius fructū vocari μυρτιδανὸν, eo quòd myrto similis sit. Alii & τὸ ζιγγίβερι appellant Ἰνδικὸν, decepti & in errorem impulsi ex eo quòd nonnulli zingiber radicem esse piperis opinentur: sed diuersas esse plantas zingiberis & piperis, Dioscorides senior clarè satis explicauit lib. 2, cap. 189, & 190. vbi & ipse piper esse dicit arborem in India nascentem. ¶ Ἰνδικὸν est etiam coloris & medicamēti

genus, de quo idem Dioſc.lib.5,c.107, duplex eſſe tradens, factitium & natiuum, atque hoc poſterius eſſe veluti ἔκβεβεσμα τῆς Ἰνδικῶν κανάμων. Vide & Vitruuium lib.7,cap.10: & Plinium lib.35,cap.6. De Indica autem gemma, vide eundem Plin.l.37,c.10: de Indica ficu & ſpina, l.12,c.10.

Ἰνδολέπης, t.2,c.1273,g

Ἰνδουρος, Heſychio eſt ἀσπάλαξ, Talpa.

Ἰνέω, οῦ, Vacuo, Euacuo, Inanio, Expurgo. Frequens apud Hippocr. ex quo Galen, quoque in ſuo Lex. Hipp. affert ἰνέει pro κενοῖ, & ἰνεῦται pro κενοῦται. Sic ἰνήσεται apud eundem, De loc. in homine, ἐπὴν δὲ ἰχωρὸς ᾖ, πιπίσκειν· καὶ ἰνῆται πυρετῷ. INDE Ἰνηθμὸς, οῦ, ὁ, Purgatio, Euacuatio, Exinanitio: κένωσις, Galeno in Lex. Hippocr. Vtitur eo verbali Hippocr. in eodem libro paulo ante locum citatum, dicens, ἰωὶ δὲ ἰνηθμὸς ἐγγένηται, ἰωὶ μὴ ἔτι πεαροῦ τῆς σώματος ἐόντος, τῆς ποτῆς ἀφαιρέειν. Eſt inde & COMP. Ἀπαφινέν, cum verbali ſuo ἀπαφίνησις.

Ἰνίον, vide paulo infrà in Ἰς.

Ἴνις, t.3,c.1155,f. Vide & Ἰς. Ἰνὸς, t.3,c.1155,a

Ἰνοδῆ), Heſychius affert pro ζῶσι, Viuunt. Idem ἰνοῦνται.

Ἰνυέτειν, eidem H. eſt κλαίῃ, ὀδύρεται, Flet, Lamentatur. pro quo infrà ἰνύρεται.

Ἰνοειδὴς, & Ἰνώδης, vide in Ἰς paulo infrà.

Ἰνυξ, Heſychio eſt ὄρνεόν τι ᾧ χρῶνται αἱ φαρμακίδες: quod & ἴυγξ dicitur.

Ἰνύρετο, idem affert pro ἐμύρετο, Lamentabatur, Plorabat. pro quo paulo antè ἰνύετο.

Ἰνυέαθαι, eidem eſt κοσμεῖν, ἱδρυώεδαι, Ornare, Statuere.

Ἰνώσατο, idem Heſych. affert pro ἐδέξατο, ὕπνῳ, κατέπτη: item κατεκαύθη.

¶ Ἰξ, t.3,c.1345,b.ob. Heſychio eſt ἠιείδιον τι ἀμπέλοις ἐδῆδον, animalculum vites adedens. Vnde Alcman, ᾧ πολίων ἴκα τῆς ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

Ἴξαι, t.1,c.1944,c. At ἵξαι, Venire: ab ἵκω. Heſych.

Ἴξαλος, ab aliis exponitur πηδητικὸς, ὀρμητικὸς, vt ſit Qui ſaltu ingreditur, Saltator, Impetuoſus: aliis κύκλων, ὀχθηπόδος, vt ſit Salax: & (vt Etymologi volunt) ὁ ἀπὸ τοῦ τῆς θηλειῶν ἴξυος ἤτοι ὀσφύος ἀλλόρθρος. quidam exp. τέλειος: apud Hom. Iliad. σ, — πίξοι εὔξοον ἴξαλον αἰγός. Itidem verò SVBST. Ἴξαλα Galen. apud Hippocr. exp. πελεῖον αἰγὸς ἄρρενα: apud Hippocr. inquam De fractur. vbi dicit, ἴξαλον σ' αἰγὸς χρὴ ἀποπηδᾶν. Euſt. verò ex Rhetorico lexico tradit, vt παρδαλῆ & λεοντῆ, ita etiam ἴξαλῶ dici πᾶν αἰγεῖον, ὡσεὶ κατωμαλῶς. Rurſum τρόγον Ἴξαλον ὠσκαμβιμῶ λόχμιον ὑλοβάτα Πανὶ quidam αἰέθηκα in Epigr. Caprum ſaltatorem, ſeu Salacem, Caprum integrum, non caſtratum.

Ἰξάσκω, affertur pro Cedo: quod potius εἰξάσκω.

Ἰξαυπαί, t.1,c.1941,c. Ἰξαυπεία, ib.d

Ἰξαυπέιον, ib.g. Ἰξαυπὸς, ib.a

Ἰξαυπὸς, ib.g. Ἰξαύπεια, ib.d

Ἰξαύω, ib.a. Ἰξεωπείας, ib.f

Ἰξία, Viſcum, t.1,c.1942,a. Ἰξία, herbæ nomen, quæ & Chamæleon albus dicitur, ibid.b. Ἰξία, Varix, &c. t.1,c.1944,c.

Ἰξίας, t.1,c.1942,c. Ἰξιβόρος, t.1,c.1940,e

Ἰξίνη, t.1,c.1944,c. Ἰξιόεις, t.1,c.1941,a

Ἴξις, εως, ἡ, Aduentus: ἀφιξις, παρουσία, Heſychio, à quo exponitur & ἱκετεία, Supplicatio. Galen. verò in lexico Hippocr. ἴξιν exponit non ſolùm ἄφιξιν, ſed etiam ἀξιωσεῖαν. Itidemque in comment. ſuis in Hippocr. κατ' ἴξιν exponit κατ' ἀξιωσείαν, & κατ' ἀξιῶν: alibi itidem ſcribẽs eum ἴξιν ſolere nominare παῦ ἀξιῶντος ᾖσιν. Idem comment. in librũ De morb. acut. Scimus (inquit) eum ἴξιν vt plurimùm appellare παῦ ἀξιωσείαν: interdum verò ita vocat παῦ φορᾶν. Et in lib. De fract. ait, ἴξιν αἰεὶ παῦ ἀξιωσείαν ὀνομαζοῦσι, ὁπτὲ μὲν, παῦ κῆ τῆ μῆκος τῆ σώματος, ἐστὶ ᾗ ὅτε ἢ κῆ τῆ πλάτος. Hæc ille, quibus ſubiungam exempla aliquot ex ipſo Hippocr. Dicit igitur Γυναικείων libro 1, καὶ ὦ παῦ ἀπὸ τῆ αἵματος ἀπόντα ὀμορρόειν κατ' ἴξιν, τὸ ἀπὸ τῆς γυναικὸς παχύτερον κινῆσαι. Et in l. De artic. μανίοισι μὲν αἱ φλέβες πάντῃ, μάλιστα ᾗ κῆ ἢ ὅπισθεν ἴξιν. Et in lib. De fract. κῆ τῆ σφυρῶ ἢ ἴξιν.

Ἰξιφάρος, t.1,c.1940,c. Ἰξοβόρος, ib.

Ἰξοί, ib.c. Ἴξον, t.1,c.1681,g

A Ἰξός, Viſcum, t.1,c.1939,b. Ἰξός, plantæ genus, ibid.f. Ἰξός, Arundo aucupatoria, ib. Ἰξός, Varix, ib.

Ἰξοφάρος, t.1,c.1940,e. Ἰξοφόρος, ib.f

Ἰξύας, Heſychio eſt piſcis quidam.

Ἰξύς, eidẽ eſt ὀσφὺς, λαγῶν, Lumbus, Ilia: Etymologo ὀσφὺς, ἰσχίον, Lumbus, Coxa. Et & Pollux lib.2, ὀρροπυγίου τὸ ὀπίσω dici tradit ἰσχὺ καὶ ἰξύ. Galen. in Lex. Hippocr. ἰξύας ab Hippocrate vocari ait τὸ μεταξὺ τῆς ἰσχίου καὶ τῆ ὀσφύος, quod inter coxendicem & lumbum eſt interiectum: procul dubio reſpiciens ad hunc locum Hippocratis De fract. πρὸς τὰ βάλλειν ᾗ χρὴ ὁλίγα τῆς ὀδονίων κύκλῳ ἀμφὶ τὸ ἰσχίον καὶ τὰς ἰξύας. Vbi idem annotat, quoſdam eo nomine accipere τὸ τῆς λαγόνων ὀστῶν, quoſdam τὸ ἰσχιακὸν αὐτῆς, quod propriè λαπάρα nominatur. Se autem, quod quidem ad λαπάρα attinet, demonſtrare poſſe eam τῆς μεταξὺ τῆς τε τῶν πλευρῶν ὀστῶν καὶ τῆς ἰξύος διῃρῆνθαι. Veruntamen quum Homer. dicat, (Odyſſ. ε) πρὶν δὲ ζώνῃσι βάλετ' ἰξύϊ, ſingulari numero vtẽs: probabilius autem ſit ὃν τῆ μεταξὺ τῆς τε κῆ τῶν λαγόνων ὀστῶν καὶ τῆς τῶν πλευρῶν ὀστῶν πῶς ζώνῃσι, putare aliquem poſſe eam corporis partem ἰξὺ nuncupari: quum verò Hippocr. plur. num. dicat τὰς ἰξύας, non abſurdè & citra rationem ita dici videri τῆς λαγόνων ὀστᾶ, iliũ oſſa. Sic Opp. Cyneg. l.2, initio, de centauris, ὄρεια οὐλα θρομυῶν, μερόπων μὲ ἐπ' ἰξύας, ἰξυόφιν ᾗ Ἱππων ἠμιφόρων, vſque ad ilia, ſeu ilium oſſa.

Ἰξώδης, t.1,c.1940,f

¶ Ἰοβάκχος, Heſychio ὁ Διόνυσος, ἀπὸ τῆ βακχείας.

Ἰοβλέφαροι, eidem ſunt καλλιβλέφαροι. Potius ſonat Purpureas & nigricantes habentes palpebras.

Ἰοβολέω, t.1,c.1677,a. Ἰοβόλος, t.1,c.1666,h

Ἰοβόρος, t.1,c.1677,a. Ἰοβόστρυχος, t.1,c.1589,d

Ἰογλιώη, vide in Ἴον. Ἰοδίνεφὴς, vide ib.

Ἰοδίκη, t.1,c.1677,b. Ἰοδίκος, ib.

Ἰοειδὴς, ibid. Vide & in Ἴον.

Ἴοεις, t.1,c.1677,f. Ἰόζωνος, vide in Ἴον.

Ἰοκάση, proprium, t.2,c.1627,c

Ἴορδω, & Ἴωμι, vide in Ἴον.

Ἰομωνὴς, t.1,c.1677,c. Ἰόμωρος, ib.

Ἴον, ου, τὸ, Viola. Apud Athen. πολ' μοι τὰ ῥόδα, πολ' μοι τὰ ἴα; Propriè verò ἴα appellantur purpureæ nigricantéſque violæ, vt patet ex verbis Plinii in Ἰαίθυιος citatis. Et ideò in Epigr. ἴον κυα αυχές. Idem verò & Theophr. indicat, ſine epitheto dicens, καθάπερ τὰ ἴα καὶ τὰ γε λευκά, pro, Vt violæ tam nigræ quam candidæ. Veruntamen & ἴον μέλαν dicit idem Hiſt. plantarum lib.1, & ἴον λευκὸν, lib.6. Porro ab ἴον COMPOS. Ἰοβλέφαρος, Purpureæ violæ in modum nigricantes habens palpebras. ET Ἰογλιώη, itidem Habens nigricantes pupillas in modũ violæ: Heſychio eſt μελαίνας γλιώας ἔχουσα. ITEM Ἰοδνεφὴς, Viola & nubis in modum nigricãs: Euſtathio μέλας, ſiue πορφυροῦς & ἰαίθυιος, qui ex ἴον & νέφος compoſitum dicit interueniente ο. Hom. Odyſſ. ο, ἠὴ λακάτη ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. ET Ἰοειδὴς, Violæ ſimilis, Violæ in modum purpurans ſeu nigricans, vt Heſiod. dicit ἰοειδέα πόντον. Sic verò & Heſych. ἰοειδέα exponit ὃν τῆ ὁρᾶσθαι πορφυροῦ & μέλανα: afferens ET Ἰόζωνος, pro πορφυρόζωνος, Purpureo in modum violæ cingulo circundatus. Apud eũdem lexicogr. eſt COMPOS. Ἰοπλόκαμος, quod exponit μελαιόθριξ, Nigricantes violæ in modum cincinnos crinium habens. ET Ἰόπεπλος, Violæ colore purpurantẽ peplum geſtans. ET Ἰοπλόκος: quod ſignificare videtur Violarum contextrix, Quæ ex violis corollas nectit. NECNON Ἰοστέφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Coronam è violis geſtans, Violaceo ſerto redimitus. vt Κύπρις ἰοστέφανος apud Plut. in Solone. Eſt præterea inde DERIV. Ἰώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Violaceus, Violæ ſimilis, Violam referens. Dioſcor. lib.5, cap.171, ὠδὲ χαλκώματα ἐλκωδῆσα γραμμὴν ἰώδη ἀποφερεμένη: de Eretria terra, de qua Plin. lib.35, c.16, Si æra præducantur, violaceum reddit colorem.

Ἴον, eſt & verbum primæ perſ. aor. 2, indic. modi, à themate εἶμι ſeu εἶω, ſignificans Iui, vel Ibam. cuius tertia perſ. ἴε, apud Homerum Il. β, — πόλεμόνδ' ἴεν ἠΰτε κούρη. Plur. ἴομεν, Iuimus, vel Ibamus: itẽ poetica ſyſtole pro ἴομεν, Eamus,

Eamus, eodem Iliad. lib. β, prima productu. Ac vt in ſubiũct. facit ἴωμεν, ſic in opt. ἴοιμεν. cuius tertia perſona plur. ἴοιεν, apud Plat. lib.2 De rep. ὅθεν ἴωσιν ἴοιεν, eòdem irent, ſeu tenderent. At ἰὸν, Iens: particip. præſ. vel aor. 2, ab eodem them.

Ἰόνθος, Suidæ eſt ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς τριχῶν, Primus pilorũ exortus, Primi qui efflorẽſcunt pili, Lanugo. Alii verò ἰόνθους eſſe volunt ῥίζας & ὀκρυόστις τριχῶν, radices enaſcentium pilorum. Alioqui ἴονθοι dicuntur etiam αὐθήματα ψυθρακίοις ἐξεφυτρώσασα ἀπὸ τῆ πρόσωπο, σημεῖον ἀκμῆς, vt tradit Pollux lib.4. quos Latini Varos appellant: Græci etiam ἀκμὰς, quoniam circa ætatis florem erumpere ſolent, vt in eo vocabulo docui ſuprà, c.334. Sic Ariſtot. dicit ἴονθοι μικροί. Et Dioſcor. lib.1, cap.40, δύναμιν δ' ἔχει καθαρτικὴν ἀσίλων, φακῶν, ἰόνθων, οὐλῶν μελαίνας: de oleo balanino. Vnde Plin. lib.13, cap.4. Balaninum oleum repurgat varos, furunculos, lentigines, gingiuas. VNDE Ἰονθὰς, άδος, ἡ, Lanuginoſa, Villoſa: vel Varis laborans. Hom. Odyſſ. ξ — δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός. Vbi Appion exp. τῆς ἰούσης θαλῆς, Celeriter eũntis, Velocis: item ἰόνθοις ἐχούσης, ᾗ ὀκρύωμα σκληραί, inquit Heſych. ſicut & ſcholiaſtes exponit νέας, δασείας, παχείας, & ἰόνθοις ἐχούσης: ἰόνθοις eſſe dicens ῥίζας καὶ ὀκρυόεις τῆς τριχῶν, ſiue τὰ ἐξανθήματα ἀκμάζοντος σώματος.

Ἰόομαι, t.1,c.1677,g

Ἰόππολος, Ἰοπλόκαμος, Ἰοστόκας, vide in Ἴον.

Ἰορκοι, οἱ, Iorci: caprearum genus apud Oppianum De venat. libro 3, ſub initium, vbi dicit, Καὶ δόρκοιο ὀρυσᾶς τε καὶ αἰγυπήνεσσι ἰόρκοις. Sunt qui eos eſſe dicant ſimiles ceruis, maculoſa pelle pardorum ritu. Apud Heſychium habetur ἴορκας non ἴορκοι: quos & ipſe dicit eſſe ex genere τῆς δορκάδων: alii ἠλικίαν ἐλάφου: vt Oppianus rurſum De venat. libro 2, ζῶῆς ἰόρκοις eſſe dicit ἐλάφοιο ἥβμας, at ῥινὸν δὴ νώτῳ στικτὸν ᾧ παυάφολον, vt pantheris.

Ἰός, Miſſile, &c. t.1,c.1676,d. Ἰός, Venenum, &c. ibid.e.

Ἰός, Rubigo, &c. ib.f.

Ἴος, ία, ίον, Solus, Sola, Solum: item Vnus, Vna, Vnum, vel Vnus idémque, Vna eadémque, Vnum & idem: vel Vnus ſolùm, Vna tantùm, Vnum duntaxat. In qua poſteriore ſignificatione Homerus Iliad. φ dixit, Καὶ γὰρ θεὼ τρωσὶ χρὼς ὀξεῖ χαλκῷ, Ἐν δὲ ἴα ψυχὴ, corpus habet quod vulnerari ferro queat, & in quo vnica ſolummodo anima inſit. Alibi dicit ἰῷ ἤματι, pro ὃν μιᾷ ἡμέρᾳ, vno die. Vbi nota hoc ἰῷ circunflecti, & quidẽ ab Ariſtarcho. genitiuos enim & dãtiuos huius nominis circunflecti aiunt, ita vt μία facit μιᾶς & μιᾷ, translato in vltimam accentu.

Ἰοσέφανος, vide in Ἴον paulo antè.

Ἰότης, ητος, ἡ, Conſilium, Voluntas. Homerus Iliad. π, — θεῶν ἰότητι δαμάσθη. Sic Odyſſeæ ξ, — ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα. Et Odyſſeæ ω, Καὶ τὰ μὴν ὃν κατήσαν θεῶν ἰότητι κίον τε. Et Iliad. σ, Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυωπίδος. Et Iliad. ο, Μὴ δ' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων Πημαίνει Τρῶας, Non meo conſilio & inſtinctu, Non me ita volente. Et rurſum Odyſſeæ λ, Ἐν νόῳ ὄπλοντο κακῆς ἰότητι γυναικὸς, Conſilio & inſtinctu improbæ mulieris. Apud Heſych. repetitio etiam Ἰοτήτους, expoſitum itidem βουλήσεως: ſed haud ſcio an perperam pro ἰότητος.

Ἰοτόκος, t.1,c.1677,d. Ἰοτυπὴς, ibid.e

Ἰού, t.1,c.1943,f. Ἰοῦ, ibid.g

Ἰουλίζω, t.2,c.1286,g

Ἰουλὶς, ίδος, ἡ, Iulis: piſcis quoddam genus quod Ariſtot. Hiſtor. animalium lib.9, gregalibus annumerat, Dioſcorides lib.2, ſaxatilibus. Numen. apud Athen. lib.7, dicit ἰουλίδα μαρηόν.

Ἰουλόπλοκος, t.2,c.1286,g. & t.3,c.121,g

Ἴουλος, t.2,c.1286,b. & t.3,c.640,f.ob.

Ἰουλοφυέω, ῶ, Primam piloruṃ lanuginem edo. Vtitur hoc verbo Gaza De ſenectute, dicens, ἡβιῶσά τε καὶ ἰουλοφυοῦσα.

Ἰουλώδ, t.2,c.1286,d. Ἰουλώδης, ib.g

Ἰοωθος, perperam quidam ſcribunt pro ἴονθος.

Ἰοφόρος, t.1,c.1677,d

Ἰοφῶσα, Heſych. ex Pherecyde affert pro χάλκινος.

Ἰοχάεσα, t.1,c.1677,e

Ἰόψαφος, apud Heſ. legitur, & Apollinis eſſe epitheton dicitur. Sed forſan ἰόψαφος ſcribendum, vt ſit Arcu ſtrepitum edens ſeu ſtridorem.

Ἰόω, t.1,c.1677,g

¶ Ἴπνιος, t.1,c.1726,e

Ἰπνίτης, ibid. & t.2,c.47,c.ob.

Ἰπνολέβης, t.1,c.1726,c. Ἰπνολεβήσιον, ib.

Ἰπνοπιὸς, ib.d.

Ἰπνὸς, ſiue Ἴπνος, t.1,c.1725,g. & t.2,c.47,d.ob.

Ἰπνόω, t.1,c.1726,d. Ἰποκπνοῦς, ib.g

Ἴπος, t.1,c.1725,b. Ἰπὸς, ib.

Ἴπος, ib.c. Ἴπος, ibid.d

Ἰπόω, ib. Ἱππαγρέπας, t.1,c.1705,c

Ἱππαγροὶ, ib.b. Ἱππαγηγὸς, ib.c

Ἱππάδαι, & Κυβιστήσεις, vocant nonnulli πλὴν ὃν κοῦλη πεῖδιαὶ, teſte Poll. l.9. forſan quoniam in hoc ludo ὁ φερόμενος videtur veluti ἐποχεῖσθαι & inequitare τῆ φέροντι. At Ἱππάδες, vide in Ἱππάς.

Ἱππάειπος, t.1,c.1705,d

Ἱππαίζω, & Ἱππαίζομαι, t.1,c.1710,h

Ἱππάκη, t.1,c.1712,c. Ἱππάκης, ib.f

Ἱππακοντισταὶ, Equeſtres iaculatores, Qui ex equis pugnant iaculis. vt οἱ ἱππακοντῆς ὄντες.

Ἱππαλεκτρυών, t.1,c.1705,d

Ἱππαπαῖ, vox quædam ab Ariſtophane per iocum & luſum facta ἀφ' τὸ ῥυπαπαῖ. ac vt hoc ῥυπαπαῖ eſt ὀλιφώνημα ναυτικὸν, ita illud dixit οἷς δὴ ἱππαν: in Equitibus videlicet, Εἶπε (inquiens) ταῖς κάπαις λαβόντες ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοὶ, Ἐμβαλόντες αὖ ἐβρύαξαν, ἱππαπαῖ, πῖς ἐμβαλεῖ;

Ἱππάρδιον, t.1,c.1712,f. Ἱππάρεμον, ib.a

Ἱππαρχέω, t.1,c.1705,g. Ἱππαρχὶς, ib.c

Ἱππαρχία, ib. Ἱππαρχικὸς, ib.f

Ἱππαρχὸς, ib.e. Ἱππας, t.1,c.1710,f

Ἱππαθεὶς, t.1,c.1711,b. Ἱππασία, t.2,c.1580,d

Ἱππασὰ, t.1,c.1711,b. Ἱππάσμος, ib.c

Ἱππαστὴς, ib.d. Ἱππαστὴ, ib.e

Ἱππάφεσις, t.1,c.1705,h. Ἱππία, t.1,c.1710,b

Ἱππιος, t.1,c.1708,d. & t.3,c.290,a.ob.

Ἱππὶς, t.1,c.1705,c.ob. Ἱππέλαφος, ib.h

Ἱππεγαστὴς, t.1,c.1706,a. Ἱππερος, ib.

Ἵππευμα, t.1,c.1710,b

Ἱππεὺς, t.1,c.1709,h. & t.3,c.290,a.ob.

Ἱππευσις, t.1,c.1710,b. Ἱππεύω, t.1,c.1709,b

Ἱππεύσις, t.1,c.1706,a. Ἱππηγὸς, ib.b

Ἱππηδὺς, t.1,c.1712,c. Ἱππηλασία, t.1,c.1706,c

Ἱππηλάσιος, ib. Ἱππηλατέω, ib.b

Ἱππηλάτης, ib. Ἱππηλατὴς, ib.

Ἱππιμολγοὶ, t.1,c.1705,b

Ἱππιάδες, Statuæ equeſtres mulierum. v.l.

Ἱππιατρεία, t.1,c.1706,d. Ἱππιάτρος, ib.

Ἱππίδιον, t.1,c.1712,a

Ἱππικὴ, Ars equeſtris, &c. t.1,c.1709,f. Ἱππικὴ, herbæ nomen, &c. ib.g.

τὸ Ἱππικὸν, ib.e. Ἱππικὸς, ib.

Ἵππος, ib. Ἱπποχαίτης, t.4,c.363,d

Ἱπποχάρμης, t.4,c.344,a. Ἱππὶς, c.1,c.1708,d

Ἱππίσκος, t.1,c.1712,a. Ἱππαβάμων, t.1,c.1700,b

Ἱππαβάτης, ib. Ἱππαβότης, ib.

Ἱππαβῖνες, ib.c. Ἱππαβότης, ib.d

Ἱππόβοτος, ib.e. Ἱππαβουκόλος, ib.

Ἱππόβρωτος, ib.f. Ἱππογάρεοι, ib.g

Ἱππόγλωσσον, t.1,c.856,g. Ἱππόγλωσσος, t.1,c.1700,f

Ἱππογώμων, ib. Ἱππόγυποι, ib.g

Ἱππόδαμος, ib. Ἱππόδασυς, ib.h

Ἱππόδεσμα, t.1,c.1701,a. Ἱππόδετὴς, ib.

Ἱπποδιώκτης, ib. Ἱπποδρόμα, τὰ, ib.c

Ἱπποδρομία, ib. Ἱππεδρόμιον, ib.c & f

Ἱπποδρόμος, ib.b. Ἱππόδρομος, ib.a

Ἱπποζώνη, Heſychio eſt ἡ τοῖς ἵπποις ἠλάσασα.

Ἱππόθεν, t.1,c.1712,b

Ἱππόθηλα, t.1,c.1701,d. Vide & in Θηλάζω ſuprà, col.1047,a.

Ἱππόθοος, t.1,c.1701,e. Ἱππόθορος, ib.

Ἱππόκαμπις, ib.f. Ἱππόκαμπος, ib.

Ἱππόκλιθος, ib.g. Ἱππόκλεῖστος, ib.h

Ἱππόκλειδης, ib.

Ἱππόκομέω,ῶ,Sum ἱππόκομος,id est equorum curator.
Ἱππόκομος,τ.1,c.1701,h. Ἱππόκομος,τ.1,c.1702,a
Ἱπποκορυσής,ib. Ἱπποκρατέω,ib.
Ἱπποκρατία,ib.b. Ἱππόκρημνος,ib.
Ἱπποκροτέω,ib.c. Ἱππόκροτος,ib.
Ἱππολάπαθον,ibid. & τ.2,c.600,d
Ἱππολούτρα,τ.1,c.1702,d. Ἱππομανὲς,ib.e
Ἱππομανέω,τ.1,c.1703,b. Ἱππομανὴς, τ.1,c.1702,d
Ἱππομανία,τ.1,c.1703,d. Ἱππομάχεσθαι,ib.
Ἱππομαχέω,ib.e. Ἱππομαχία,ib.
Ἱππομάχος,ib. Ἱππομολγός,ib.
Ἱππομυρμηκες,τ.1,c.1700,g
Ἱππονέω, ex Xenoph.affertur pro Animũ ad equos adiicio: ET Ἱππόνεια, pro Studiũ emendorum equorum, sed perperam.scribendum enim ἱππωνέω, & ἱππωνία,de quibus infrà.
Ἱππονέμας,τ.1,c.1703,e. Ἱππονώμας,ib.f
Ἱππόμας,τ.1,c.1708,d. Ἱππόπηρος,τ.1,c.1703,f
Ἱππόπλος,ib.g. Ἱππόπορνος,ib.
Ἱπποποσίδων,ib.h. Ἱππούπμος,ib.
Ἱππωπώλης,ου,ὁ, Equorum venditor, Qui equos venditat. C
Ἵππος, Equus,&c.τ.1,c.1699,c. Ἵππος, Piscis nomẽ,&c. c.1700,a. Ἵππος,Oculorum affectio,&c.ib. Ἵππος, Intensiua particula,&c.ib.d.
Ἱππόσελινον,τ.1,c.1704,a Ἱππόσωσα,ib.b
Ἱπποτέλισον,ib. Ἱππότασις,ib.
Ἱππόσιωψ,τ.1,c.1708,b. Ἱππόσιωος,ib.
Ἱππότεμπος,τ.1,c.1704,b. Ἱππότης,τ.1,c.1708,b
Ἱππόπλος,τ.1,c.1704,b. & τ.3,c.1541,g
Ἱπποτοξότης,τ.1,c.1704,c. Ἱπποτραγέλαφος,ib.d
Ἱππόθρεψ,ib.e. Ἱππόθρεψα, ib.d
Ἱππόθρυς,ib. Ἱππότυφλα, ib.f
Ἱππόμυδρ,τ.1,c.1725,d. Ἱππύδρος,ib.
Ἱππουρδός,τ.1,c.1706,d. Ἱππουρεσσίβ.
Ἱππουρος,ibid. & τ.3,c.867,f.ob.
Ἱπποφαὲς,τ.1,c.1704,g. Ἱππόφαεινν,ib.h
Ἱππόφωνὲς,ib.g. Ἱππόφεως,ib.h
Ἱπποφοβαὲς,τ.1,c.1705,a. Ἱπποφορβός,ib.b
Ἱππόφορβιον,ib. Ἱππόφορβός,ib.a
Ἱππόφόρβος, ib. Ἱππόφορδός,ib.b
Ἱππόφυὲς,τ.1,c.1704,g. Ἱππόφυον,ib.h
Ἱππόχαρμης,ου,ὁ,Gaudens equis:vel Pugnans equo, Equo in pugna vrens.Idem & ἱπποχάρμης.
Ἱππώδης,τ.1,c.1708,c. Ἱππών,ib.
Ἱππωνέω,τ.1,c.1706,f. Ἱππώνης,ib.
Ἱππωνία,ib. Ἵππαμαι,τ.1,c.1712,g
Ἵππαμαι,ib. Ἵππω,τ.1,c.1678,g.& 1725,a
Ἱππώω,Sono,Clamo.v.l.perperam pro ἠπύω.
Ἵππω, τ.1,c.1725,a
¶Ἱερὰ,τ.1,c.1653,a. Ἱρὰν, Hesych.affert etiam pro ὑγρῶν. F
Ἱερὰ autem,Sacra,Ionicè pro ἱερά.Hom.δέκατα μὲ ἱερά,Sacra,seu victimas.τὰ ἱερεῖα.
Ἱραὶ,τ.1,c.1653,a. Ἱερόμαι,ib.b
Ἱρεῖν,ib.c. Ἱρεῖον,ib.
Ἵρες,Hesychio sunt λόγοι. Ἱρεσιν,vide in Ἵερις.
Ἱρδὲ,τ.1,c.1653,c. Ἱράνω,ib.b
Ἱρέω,Dico.Hesych.n.ἱρεῖν affert pro λέγειν.quod & εἰρεῖν.Paulo antè enim dixerat,Ἱερέων,ὁ κλησιῶν.ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτοῖς εἰρεῖν,ὅ ἐστι λέγειν.Sed alii εἴρειν scribunt pro hoc εἰρεῖν.
Ἵρη, Ionicè pro ἱερά,hoc est ἐρώτησις, Interrogatio. Idem Hesych. G
Ἱρηΐη,τ.1,c.1653,c. Ἱρηΐον,τὸ,subst.ib.
Ἱρηΐος,ibid. Ἱρηξ,vide in Ἱέραξ.
Ἱρήτερα, τ.1,c.1653,c
Ἱέλγγες,ex Hippocr.affertur pro Arteriæ.
Ἱερομίκτοις σμήγμασι,apud Athen.l.9 , Smegmatibus irino oleo seu vnguento mixtis , aut etiam irina radice, odorata enim est & medicata.
Ἵερνος,τ.1,c.1149,a
Ἵερις,ibid. ¶Ἵερις dicitur etiam circulus ille in oculo qui circa pupillam est,inter eam & album oculi medius:nomine indito ab arcus cælestis similitudine.ambæ enim hæ ἴριδες sunt verficolores. Alio nomine στέφανος & στεφάνη dicitur , teste Gorræo. Multas significationes huic vocabulo tribuit Etymologus. Nec enim solùm esse dicit τὸ ἄγγελον τῆς θεοῦ,& τὸ φήμιον, H

sed etiam τὸ φιλοσοφίαν & ἕειν: significare & πυκτεύειν εἶδος,& τὸ ὀφθαλμοῦ τὸ τοῦ κόριον κύκλον,& τὴν λίθων ζωῆς κρυσταλλοειδὲς:item αἱρωματικὴν πόαν. de qua Theophrast. Hist.plantarũ lib.1,& lib.6,cap.7: lib.7,cap.12:Dioscor. l.1,cap.1. Ex eâque est ἴειον μύρον siue ἴειον ἔλαιον apud eundẽ Dioscor.lib.1,cap.67.cuius Plinius quoq; meminit,vocans ipsum & Vnguentum irinum, & Oleum irinum. Inde autem nomen sortita est hæc iris,quoniã floret diuersi coloris specie sicut arcus cælestis,teste eodem Plinio lib.21,cap.7. Idem iridis gemmæ meminit lib.37,cap.9:Proximum(inquiens)ceraunia nomen apud eos habet quæ appellatur ex argumento iris.nam sub tecto percussa sole , species & colores arcus cælestis in proximos parietes eiaculatur , subinde mutans, magnâque varietate admitationem sui augens.sexangulum esse vt crystallum constat. ¶Dicitur & aduis species esse iridis nomine. Apud Apollonium Rhod.in Argon.est & fluuii nomen. Inde enim Etymol.affert ποταμὸν αἰγύπτιον ἴειν. Dicitur porro ingenit.casu & ἴελδος , & ἴελος siue ἴρεως : apud Hom.verò reperio etiam ἴελοιτο,ll.λ,ἴελοιτο ἐοικότες,καὶ τὰ Κρονίων Ἐνυὼ φεῖ σκέδασε πύρας μερόπων ἀνθρώπων . pro quo ἴελοιτο apud Hesych.scriptum ἴρεοιτο.
Ἱρμὸς,Hesychio αἰκαλουθία,series.quod suprà εἱρμὸς.
Ἱρμοφύλαξ,affertur pro Carceris præfectus. qui itidem εἱρμοφύλαξ suprà seu εἱρμοφύλαξ.
Ἱρόν,τὸ,subst.τ.1,c.1652,g. Ἱρός,ibid.
Ἱρὸς,τ.1,c.1149,a.& 1652,h. Ἱρουργία,τ.1,c.1653,a
Ἱροφαύτης,ib.b
Ἱρόω,idem quod ἱέρω,Necto,Connecto.vnde apud Hesych. ἱρεται, expositum σωκάθεται: qui & ipse per diphthongum εἰρεται scribi monet. At ἱρᾶ,idem exp.& ἱερᾶ,Dicam, & λέγω, Dico.
Ἱρωνεία,eidem Hesychio est ὑποκρισις: quæ & εἰρωνεία.
Ἱρὰς,idem exp.θεοπρεπῶς.Ionicè positum est pro ἱερὰς,Sanctè,seu Sacrosanctè.
¶Ἵς,ἰνὸς,ἡ,Fibra. Sunt autem fibræ fila quædam oblõga, gracilia,alba,solida,valida,omnis generis partibus inserta. Quarum quum multiplex differentia sit,præcipua tamen est quòd aliæ neruosæ sint & sentientes, aliæ prodeant à ligamentis in fila tenuissima diductis sensus expertes. Alia quoque à situ sumitur, à quo fibræ aliæ rectæ,aliæ transuersæ,aliæ obliquæ dicuntur. Rectæ vocantur quæ secundũ corporis longitudinẽ ferũtur:trãsuersæ,quæ rectas intersecãt ad ãgulos rectos æquales:obliquæ, quæ medio inter eas situ vtrasq; intersecãt ad angulos inæquales, vnũ acutũ & alterũ obtusum.Propria fibrarum actio est ipsarum in se contractio:quæ quidem pro vario fibrarum situ opus quoque varium exercet. Nam rectæ attrahunt, trãsuersæ expellunt,obliquæ retinent,præsertim aliis duobus fibrarum generibus adiutæ. Retentio enim firmissima est omnibus fibris simul contractis circa id quod continetur.Insunt autem fibræ omnibus partibus animalibus,vitalibus & naturalibus,per quas singulæ muneribus suis defunguntur. Quinetiam cutis tota fibris multis à partium subiectarum neruis prodeuntibus plena est , per quas cum partibus ipsis connectitur & sentit. Hæc inter alia ex Gorræo. Venio nunc ad exempla. Homerus Iliadis φ, — μὴ πρὶν μθνος ἠελίοιο Σκάλῃ ἀμφὶ τοῖσι χρόα ἵνεσιν ἠδὲ μέλεσσι, ne solis vis cutem fibras & artus circumuestientem exarefaceret. Iliad.ε, — μέσσας δὲ σκὼ ὀστέω ἶνας ἔκερσε, fibras & neruosa ligamenta.Odyssеæ λ,Οὐ δὲ ἐπ σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι. fibræ enim carnes & ossa continent, veluti ligamenta. Prosæ etiam scriptores eodem modo vtuntur hoc vocabulo. Hippocrat.De nat.infantis ἐν δὲ τῇ ὀμφῇ ἐφαίνοντο ὀνεοδσαι ἶνες λθυκαὶ καὶ παχεῖαι. Sic Aristoteles Histor.animalium lib.3,ἶνας ἔχουσι,fibras habent. Et in Epigrammat.— ἶνας αἰχμίοις. Transfertur hæc vox & ad inanimata , vt herbas :in quarum foliis à tergo non aliter quàm in hominis dorso, spina à reliquo folio veluti costa & pulmus eminet. diuisiones enim eas intersectionésque Græci ἶνας vocant. Plin.aliquando fibras,aliquando neruos,aliquando dorsum,aliquãdo venas appellauit. Sic Theophr.Hist.pl.l.1,c.2, inter

cæteras plantarum partes numerat μυῖρεα,ἶνας,φλέβας, medullam,fibras,venas.Galenus ἶνα vocat etiam lineolam illam quæ literam θ per transuersum secat: initio Comment.in Epidem.librũ 6, πάχος θύρας μὲν ὧν γεγραμμένον δεῖ τοῦ θ. τῆς μέσης δὲ γραμμῆς ὀν αὐτῇ διῃρθρωτείσης, ἐδόξεν ὁ βιβλιογράφος οὐραὶ γεγράφθαι. δυνατὸν γὰρ δὴ οὕτω καὶ λεπτὸς ἱνὸς ἀπολωλύας,σωκαπήλυθται τὸν γραφὼ ζωπτῶν. ¶ Porro quoniam virium corporis bona pars consistit in fibris , seu iis partibus quæ fibras multas habent & neruosæ sunt,ideò ἶς à poetis accipitur etiam pro Vis, Robur:ἰσχὺς,δύναμις.Homerus Iliad.ε,— ἶν' αἰσθάνεσθαι ἔχον πῆς.Odyss.ο,— οὐδὲ οἱ ὦν ἶς Οὐδὲ βίη. Odyss.φ,εἴ μοι ἔτ' ἔστιν Ἶς οἷη πάρος ἔσκεν ὀνὴ γαμθοῖσι μέλεσσι. Hesiod.Erg.πάσα δ' οὐ δέδοικεν Ἶς ἀνέμου βορέαο,vis aquilonis. Sed hîc ἶς βορέαο periphrasticè etiam dictum videri potest pro βορέας,vt ἶς ποταμοῖο apud Homerum pro ποτάμος : Iliad.φ, Καίετο δ' ἶς ποταμοῖο. Sic verò idẽ Homerus dicit ἶς Οἰδυσῆος & ἶς Τυλεμάχοιο,& ἶς Ἡρακλείης,pro Οὐδυσεὺς,Τηλέμαχος,Ἡρακλῆς.Iliad.ψ,— κρατερὴ δ' ἔχεν ἶς Οὐδυσῆος.Odyssеæ β,Τοῖσι δ' καὶ μετέειπεν ἱερὴ ἶς Τηλεμάχοιο . Hesiod. Ἀλλὰ ἐῖς ἐδάμασσε βίης Ἡρακλείης.Idem,ἶς Ἡρακλῆος πολέσας τανύσεντας ἀέθλους. Itidẽ Homer. dicit ὠκὺς Ὠρείωνος, & μθῖος Αἰακίδαιο, & βίη Ἡρακλῆος. ¶Denique is fluuii nomen esse dicitur.
Porro ex COMPOS.Ἰνοειδὴς,ἐος,ὁ καὶ ἡ, Fibræ similis , Neruosus. Deriuatum inde ET Ἰνώδης, ἐος,ὁ καὶ ἡ , significans itidem Fibræ similis , Neruosus. vt apud Aristotelem Hist.animalium lib.1.ἰνώδεσι καὶ λεπτοῖς ὑμένοις,Fibrarum instar tenuibus membranulis, seu Extenuatis in venas membranulis,vt Gaza vertit.
NECNON Ἰνίον inde ortum est. quod alii dicunt esse πόθεν τῆς τραχήλου νῶτον, posteriorem colli neruum: alii τὸ ὀπὸ τῆς τῆς ἐγκεφάλου βάσεως ὀπὶ τὰ πλατέα νῶτα,ὃ δὴ τὰ ἰξῶν ἡμῶν ἔχειν δοκεῖ : scholiastes Homeri τὸ κοῖλον τῆς πίνοντος,δεῖ τὸ νῶτα δὲ ἔῃ) : vel πλατὺ καὶ παχὺ νῶτον τὸ κατόπιν ὀπὸ τῆς κεφαλῆς ὀπὶ τὸν αὐχένα: omnes autem sic nominatum innuentes δεῖ τὸ ἰνῶδες καὶ νωτῶδες ἔῃ) , quòd fibrosum sit & neruosum. & sunt qui ἰνοῦσθαι hinc dictum arbitrentur.id enim esse Incuruari,& quidem tendine ceruicis ad inferiora concidente, & ad humeros contracto.Latinè Occiput & Occipitium interpretantur. Vtitur porro hoc vocabulo Homerus Iliad.ε,dicens,Βεβλήκει κεφαλῆς κὺ ἰνίον ὀξεῖ ἀδυεῖ. Verùm ET Ἴνις, quo significatur νέος υἱός & βρέφος, hinc originem traxisse putatur,quoniam οἱ υἱοὶ δύναμίς εἰσι τῶ πατέρων , & vis robúrque parentum in liberorum procreationem insumitur. Subscribunt huic etymo præter Etymologum Eustathius quoque , & Theocriti scholiastes. Euripides verò pro filia hoc ἶνις vsurpasse fertur.
Ἴσα, aduerb.τ.1,c.1727,h
Ἰσαγγελία,ας,ἡ, Nuntium conforme.vulg.lex. At Ἰσάγγελος est Angelis par & æqualis aut similis. vt Lucæ cap.20, de excitatis ad vitam æternam, ἰσάγγελοι γάρ εἰσι. Sic Ἰσαγγέλως βιοῦντες , apud Aretham, Non aliter ac angeli.
Ἰσάζω,τ.1,c.1730,b
Ἰσάζος,ου,ὁ,idem ac ἴσος, vnde & deriuatum est.id est Par, Æqualis:item Similis.Nicand.Theriacis,v.359, Νωῦ δ' ἄγε χερσύδροιο καὶ ἀσπίδος εἴρεο μορφὰς Ἰσάσας. vbi scholiastes quoque exponit ὁμοίας καὶ κατ' μέγεθος ἴσας. G
Inde COMPARATIVVS Ἰσάτερος , & SVPERLAT. Ἰσάτατος,per syncopen pro ἰσαίτερος & ἰσαίτατος:nisi iis potius assentiendum est qui hæc Atticè vsurpari volunt pro ἰσότερος & ἰσότατος , vt μεσάτερος,φιλάτερος, μυραίτατος,pro μεσώτερος,φιλώτερος,μυρώτατος. Vtitur sanè hoc comparatiuo Thucydides, dicens libro 8,pag.291, τὰ πολιτείαν ἰσωτέραν καθιστάναι,rempublicam ad statum æquabiliorem transferre.Itémque ἰσάτερον apud Xenophontem & Euripid.pro Æquius. Alioqui Ἰσάζος est & nomen proprium apud Suid.
Ἰσαίω, idẽ quod ἰσάζω. ac sicut ἰσαίζομαι neutraliter interdum vsurpatur pro ἴσος καὶ ὁμοιός εἰμι, ita & ἰσαίομαι.Nic. Alexiph.Τὼ ἤτοι γευθεῖσθον ἰσαιομένὼ μάλα ναρδῷ, gustu similem esse nardo.
Ἰσάκις,τ.1,c.1730,d. Ἰσακίω, Suidæ & Hesychio.

A Ἰσάλη, Diphthera,Rheno,Vestis è pelle caprina. Aristophanis enim scholiastes suo tempore ἰσάλιον dictam fuisse scribit quam Attici διφθέρειν nominassent, hoc est πιθηκικὸν, τοῦ βιβλίου ὀν δέρματος. Itidémque Gal.in Lex.Hippocr.affert ἰσάλιον pro διφθέρειν & δέρμα. Potius tamen id ἰξάλη seu ἰξαλῆ dicitur. de quo paulo suprà.
Ἴσαμαι,τ.1,c.1112,g. At Ἴσαμι,Doricè pro ἴσημι,Hes.
Ἰσάμιλλος,In contentione par, Æqualis in certamine.
Ἰσάμμορος, Hesychio est δύσμορος. Videtur sonare potius τὴν ἀμμόρῳ ἴσον.
Ἰσάνεμος, τ.1,c.426,h. Ἴσαντι , Doricè pro ἴσασι, Sciunt.
Ἰσάξιος,Pari & æquali dignus præmio, Æquiualens & æquipollens pretio. Porphyr.De abstinendo ab animalibus , οὕτως ἰσάξιόν ἐστι τὸ θρέμμενον ; Adeò nihil interest inter vtrunque factum.
Ἰσάρεθμος,τ.1,c.566,c
Ἰσάσκετο,Similis erat:pro εἰσάσκετο.Hom.Il.ω,v.607,Οὐνεκ' ἄρα Λητὶ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ . Quæ scriptura & in vet. manuscr.cod.extat.
Ἰσάπις,ιδος,ἡ,Isatis:herbæ nomen: de qua Dioscorides lib. 2,cap:215 & 216. Plin.lib.20,cap.7, tertium lactucæ genus in syluis nascens,isatin vocari scribit.Nonnulli esse aiunt quod Cæsar appellat glastum,libro 5 De bello Gall.Britanni glasto se inficiunt , quod cæruleum efficit colorẽ. INDE Ἰσαπώδης χολή,Bilis quæ isatin seu glastum colore refert , id est fusca. Galenus enim τὴν φαιὰν χολὴν tradit vocari ἰσαπώδη . Vide & τ.4,c.550,a.
Ἰσαχώς,τ.1,c.1730,d
Ἴσειον,ου,τὸ,Sacratium seu fanum Isidis.
Ἰσέω,ῶ, Æquo.Hesych.enim affert ἰσεῖ pro ἰσοῖ,ἰσάζει.
Ἰσηγορέω, & Ἰσηγορέομαι,τ.1,c.35,b
Ἰσηγορία,ib. Ἰσῆλιξ,τ.1,c.1453,c
Ἰσημερία,τ.1,c.1465,a. Ἰσημερινός,ib.b
Ἰσήμερος πυρὸς,apud Theophrastum De caus.plantarum lib.4,cap.12, Triticum cuius cura æquinoctio delegata est,vt Gaza interpret. Alii,Quod æquinoctio verno seritur.
E Ἴσημι,τ.1,c.1112,a
Ἰσήμοιρος,& Ἰσάμοιρος, Æqualem partem capiens.
Ἰσήμορτον, Hesych.affert pro ἀπήγανον,Mortuus est.
Ἴσην,τ.1,c.1112,b
Ἰσήρης,ους,ὁ καὶ ἡ, Æqualis,Par.vt ἰσήρεις ψήφοις, dixit Euripides Paria & æqualia suffragia. Itidem Nicandri scholiastes ἰσήρης exponit ἰσόσταθμος,Paris & æqualis ponderis,vbi nimirum poeta dicit, αἰθραικάδα πεντάμοιν ἰσήρεα,pro μερίδα ἰσόμοιρον,partem æqualem.
Ἰσηρέθμος,idẽ ac ἰσάρεθμος, Æqualis numero & par. Plur. ἰσηρέθμοι vno verbo redditur Totidem.
F Ἴσθι,Scias,Scito: per syncopen pro ἴσαθι,à themate ἴσημι. Plato libro 2 De republica , οὐ ἴσθι ὅτι ἄκοντες ἁμαρτάνομεν. Sic Aristophanes Nubibus,ἴσθι τοῦτ' οὕτως ἔχει, scias hoc ita esse.Et in Pluto, ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη,scias te ad ipsas fores peruenisse. Idem alibi,ἴσθι θνήξων,scias te moriturum esse. Vbi nota hæc genera loquendi , nimirum ἴσθι participio præsentis , præteritè vel futuri iungere, Attica esse. Cum accusatiuo,Herodotus,ἴσθι χάριν,Gratiam habeas,seu Loco beneficii ponas. ¶Alioqui ἴσθι significat etiam Sis,Esto,vt in Anomalis docui.Plato libro 1 De republica,μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι.Sic Matth.cap.2 & 5, ἴσθι ἐκεῖ,esto illic. Paulus ad Timoth.1,cap.4,ἴσθι ἐν τούτοις,in his esto. Itidem dicitur βραδὺς ἴσθι πρὸς κακουργίαν. ¶Affertur porro & ἴσθι pro I,Vade.Ex Plut.Othone,ἴσθι καὶ πίεζε τοῖς ὁραπώταις ἐμφανῆ ἑαυτὸν,Abi & ostende te militibus. Et ex Prouerb.Solomonis cap.6, ἴσθι πρὸς τὴν μύρμηκα, vade ad formicam. Sed in hac significatione scribendũ esse ἴθι,satis liquet.
H Ἰσθλή,Hesychio est αἰγείαι,μηλωτή, Caprina seu ouina pellis.quæ potius ἰσαλῆ seu ἰξαλῆ,vt suprà docui.
Ἴσθμα,eidẽ H.est ἄσθμα,& κόσμος πρὸ χηλοῦ. Sicut verò ἴσθμα expon.ἄσθμα,ita ET Ἰσθμαίνων affert pro ἀσθμαίνων,πνευστιῶν, Anhelans, Crebra suspiria ducẽs : addens etiam ἀγρυπνῶν, αἰνιώμενος , φρονιπίζων, Cum grauibus

curis & doloribus luctans.

Ἰσθμία, Ἰσθμάζω, Ἰσθμαῖος, Ἴσθμιον, Ἴσθμιος, Ἰσθμοῖ, Ἰσθμοειδής, vide in sequ. Ἰσθμός.

Ἰσθμός, οῦ, ὁ, Isthmus: id est τὸ στόμος τῆς αὐχένος μεταξὺ δύο θαλασσῶν, seu τὴν γῆν τὴν θαλάσσης παρεχομένην, ἀμφιθάλασσος γῆ, Terra bimaris. hoc est, Terra angusta duplici interclusa mari. Aristoteles De mundo, καθ' ὃν τόπον τὴν ἰσθμὸς εἰς τὴν πόντον διήκει. Et paulo pòst, μάχει παπόνου ἰσθμοῦ, ὃς μεταξὺ κεῖται τῆς Ἀράβιας καλουμένου καὶ τῆς ἔσω θαλάσσης, παρεκχέων ὑπό τε ζώνης καὶ τὴν πέριξ ὠκεανοῦ. Sic Plinius lib.4, cap.4, Angustiæ vnde procedit, isthmus appellantur. Et cap.11, Alius nanque ibi isthmus angustia simili est, eodem nomine & pari latitudine. Et cap. 10, Faucésque alteræ isthmi. Vbi quem isthmum vocauit, appellat etiam Angustias. vt libro eodem, cap.4, post verba paulo antè allata, In eo loco irrumpentia è diuerso maria, eius omnem ibi latitudinem vorant, donec contrario in cursu æquorum tantorum exesis vtrinque lateribus angusta ceruice Peloponnesum cõtingat Hellas: Lechæũ hinc, Cenchreæ illinc, angustiarum termini. Vnde & Pomponius Mela l.2, de Isthmo loquens, Hoc illi (inquit) cognomen est quia quinque millium spatio Ægeum mare ab Ionio summouens, angusto tramite Helladi Peloponnesum annectit. Et Martian, Cap. libro 6, Ab ipsius isthmi angustiis Hellas incipit, à nostris Græcia dicta. Rursum Plin. ibidem, Perfodere nauigabili alueo angustias tentauere Demetrius rex, Dictator Cæsar, C. princeps, Domitius Nero, infausto (vt omniũ patuit exitu) incepto. Ex quo prouerb. Isthmum fodere. Porro licet plures memorentur isthmi, vt isthmus Thraciæ Cherronesi & Athonis, κατ' ἐξοχὴν tamen de Corinthiaco seu Peloponnesiaco isthmo dici solet. VNDE Ἰσθμός, ET Ἰσθμιώτης, ου, ὁ, dicitur eius isthmi incola. Et Neptunus Ἰσθμός, quoniam in eo isthmo fanum habebat & lucum. ET Ἴσθμια, τά, sub. ἱερά, sacra Isthmia, in honorem Neptuni, seu Ludi Isthmii. Strabo libro 8, pag. 165, ὅθεν δὲ καὶ ἰσθμὸν καὶ τὸ Ἰσθμίου Ποσειδῶνος ἱερὸν ἄλσος πεπτώδει σωμπρεφές, ὅπου τὸν ἀγῶνα τῶν Ἰσθμίων Κορίνθιοι συνεστήσαν. Thucyd. lib. 8, pag. 267, πρὶν τὰ Ἴσθμια, ἃ τότε ἔθυον, διεφθείρασι. Sic Plut. γράφει Ἰσθμίων ἀγωνιστής, Isthmia certauit. De his verò ludis in Isthmo celebrari solitis, plura vide apud Plut. in Theseo, & Pausan. in Corinth. Ab iis DICITVR Ἰσθμιακὸς ἀγών, ET Ἰσθμιαὶ νίκαι. quorum hoc apud Steph. legitur, illud apud Strab. in loco paulo antè citato. Ibi enim de Corintho loquẽs dicit, ὁ Ἰσθμιακὸς ἀγὼν ὀκεῖ συμπολυόμενος, ἄρχοις ἐπίκτητο. quanquam ibi vet. codic, habeant Ἰσθμικός, Isthmicus. Veruntamen Ἰσθμιακὸς quoque retineri potest, quum apud Strat. legamus Portus Isthmiacus. Quod verò ad illud Ἰσθμιαὶ attinet, idem valet quod Ἰσθμικὴ seu Ἰσθμικαί. ac vt dicitur Ἰσθμιαὶ νίκαι, Isthmiaca victoria, Palma Isthmicis ludis reportata: ita & Ἰσθμιάδες σπονδαί, Isthmiacæ induciæ. hoc est, Induciæ & fœdera quæ tantisper durabãt dum Isthmiaci ludi celebrari essent. Præterea vt in isto Strab. loco paulo antè citato dixi, quosdam vet. cod. habere Ἰσθμικὸς ἀγών, ita apud Suid. reperio Ἰσθμικὴ πίτυς, Isthmica pinus, qua coronari solebant qui Isthmicis ludis vicissent. vnde & ipse dicit esse ἆθλον ὀλυμπικόν. quod fusius docet Plut. in Symp.

Ab iisdem ludis Isthmiacis est VERB. Ἰσθμαίζειν, prouerbialiter solitum dici ὅτῳ τῶν κακῶς βιοιοῦντων, quoniam ὁ τῶν Ἰσθμίων καιρὸς erat ὀλιγόσσος, teste Suida. Vnde cognoscimus propriè quidem Ἰσθμαίζειν esse τὸ τὰ Ἴσθμια ἄγειν, Isthmiacum festum agitare, Isthmiacos ludos celebrare: transiatè autem & prouerbialiter, Malè habere, Parum commodè salubritérque viuere, quòd ludi isti Isthmiaci morbis essent obnoxii ob frequentem populorum hinc inde confluentium colluuiem. Præterea à Corinthiaco Isthmo κατ' ἐξοχὴν sic nominato, est ADVERB. LOC. Ἰσθμοῖ, In Isthmo, apud Plut. in Themist. A generali autem Isthmo DICITVR Ἰσθμοειδής, Isthmo similis, Isthmi formam seu speciem gerẽs. ET Ἰσθμοῖδες, pro eodem. vt apud Thuc. l. 8, p. 271, ἐπεκτισμένον, ἰσθμοῖδες ὄντος τοῦ χωρίου, οἱ Ἀθηναῖοι παρεσκευάζοντο, Quum locus esset isthmo similis, seu Isthmi in modum angustus. pro quo lib. 1 dicit, ἔτι ὑπὸ ἰσθμὸς τὸ χωρίον, Est autem isthmus locus ille. id est, Isthmi in modum angustus. ¶ Trãsfertur porro ἰσθμὸς & ad alia. dicitur enim & in homine. veluti quũ Gal. Comm. 3 in Aphorism. Hipp. περίσθμια esse dicit φλεγμονὰς τῶν κατὰ τὰ ἰσθμὸν χωρίων: subiungẽs, ἰσθμὸν hîc accipiendum esse τὸ μεταξὺ τοῦ στόματος τε καὶ τοῦ σώματος τοῦ μύελον, partem illam quæ inter os & gulam seu guttur est interiecta: metaphoricè (inquit) ὑπὸ τῶν κυνέλεως λεγομένων ἰσθμῶν, αἳ δή τινες εἰσὶ τεταῖς γῆς διέξοδοι μεταξὺ δυοῖν θαλασσῶν. Schol. Homeri τὴν βάχηλον vocari ἰσθμὸν tradit, ὅτι τὸ εἰς εἶναι τὴν προφὴν δι' αὐτοῦ. vt Eust. quoque annotat, ἰσθμὸν dici τὴν βάχηλον veluti ἰθμὸν, vtpote δι' οὗ ἴεν τὰ σιτία. indéque περίσθμια dici τὰ περὶ τὸν τράχηλον ἰσθμόν. Quibus subiungit, ὅτι ὃ ὁκ τῶν ἴεναι παρὰ τὴν ἰσθμὸν τῆς τραχήλου ἰθμὸς, δῆλα τὸ παρὰ τοῦ σήμα, δῆλον καὶ ὁκ τῆς τῆς τῆς Ὀφπαιῶν εἰς ἰθμὸς: innuens, ἰθμὸν dici Viam, Tramitem, seu Angustam viam, Angustum tramitem: in homine quidem, eum per quem cibus & potus in ventrem demittuntur: in mari autẑ, fauces & angustias, seu angustum interuallum inter duo maria. INDE Ἰσθμόν, ου, τὸ, eodẽ Eust. autore dicitur τὸ περὶ τὸν ἰσθμόν, Quod circum collũ est, Collum cingens: & quidem peculiariter περὶ τὰ χῆλος κόσμος, Collare ornamentum, Ornamentum quod collo circundatur: eo differens ab ὅρμῳ, quòd hic κρέμαται ὁκ κρεμάμενος, illud autem τῆς τραχήλου περιέχεται, vt idem refert ex veteribus. Atque adeò Hom. manifestum inter hæc ponit discrimen Od. α. Ibi enim Eurymacho affertur ὅρμος πολυδαίδαλος, χρύσεος, ἠλέκτῳ εἰσιν ἐμμένος: Eurydamanti ἔρμα τὰ δύο Τείγλινα μορφόεντα: Pisandri autem Ἰσθμὸν ἐμὲ ἔκειον θεραπὼν, περικαλλὲς ἄγαλμα. vt ὅρμος sit Monile: dicente Ouidio, — dat longa monilia collo: vel Catena è collo dependens: πρὸς τὸ εἴρεσθαι, ἰσθμὸν autẑ, Torques collum seu fauces cingẽs: vt apud Propert. Torquis ab incisa decidit vnca gula. Rursum annotat Eust. apud antiquos ferri, ἰσθμὸν appellari etiam μέρος τι τῶν σώματος περὶ τὸν τράχηλον: vnde κόσμον περίσθμιον denominari. item poculum quoddam Cyprium vocatum fuisse ἰσθμὸν. Hesychio quoque ἰσθμὸν est περὶ τὰ χῆλον κόσμημα, & αὐχὴν τὰ τὴ τράχηλος: vnde τὰ τῶν ἀνθρώπου περίσθμια dici ait, μεταξὺ ὀτῶν κεφαλῆς καὶ κοιλίας. Verùm ἰσθμὸν esse dicit & τενὸν χωρίον μεταξὺ δύο θαλασσῶν: seu γῆς τεὰ μεταξὺ δύο θαλασσῶν.

Præterea & aliam ei significationem tribuit, exponẽs etiam πρόσθιον. Quo modo ἰσθμὸς apud Aristot. accipiendum videtur in Hist. animalium libro 4, cap. 8. vbi mirum quum dixisset, piscatores siquando velint πρόσκαλέσασθαι εἰς ἄγραν τοῖς ὀπτηλοῖς δελφεῖσιν ἰχθῦς, eos τὸ σῶμα τῶν ὀπτηλῶν πρόσκαλεῖσθαι τοῖς ἰχθῦσι ὁσμῇ: & sic pisces statim prodire: subiungit, eodem modo anguillas quoque capi. nam πήσσειν (inquit) τῆς τοιαύτης κεραμίων, ὀνθέντες εἰς τὸ σῶμα τὸ κεραμίου τὸν καλούμενον ἰσθμόν. Videtur enim ibi intelligere quoddam πλάσμα quo orificium vasis testacei obstruitur: & id quidem in angustas quasdam fauces desinens, per quas anguillæ in ipsum vas sese insinuent, qualia in nassis esse solent & in muscipulis è ferreo filo confectis. Itidem verò ex eiusdem Aristotelis Problem. affertur ἰσθμὸς κλεψύδρας, pro Collũ clepsydræ, id est Inferiora foramina. Præterea ex Dioscoridis libro 2 affertur αἱ περὶ τὸ ὑφιστάμενον πίτυρον ἰσθμοί, pro Eximere furfures innatantes incerniculo seu cribro. Verùm ibi sunt qui potius scribendum censeant ἰθμοί, sine σ: accipientes eo nomine cribrum multis foraminulis pertusum, per quæ decidunt sordes, vt suprà apud Suid. monui legi ἰθμὸς πολύτρητος ex Epigr. pro colo seu incerniculo. vtrũque enim foraminibus tenuibus est perforatum: illud tamen multo tenuioribus.

Ἰσακός, οῦ, ὁ, Isiacus. hoc est, Initiatus sacris Isidis: vel Sacerdos Isidis. vt Plin. dicit Isiaci sacerdotes. Vide Plut. De Iside & Osir. p. 627.

Ἴσκος, ου, ὁ, ET Ἰσκίον, ου, τὸ, Isicium: est edulii genus ex carne diligenter intrita & minutissimè incisa, quod nunc per se, nunc reticulo aut omento circundatum, aliis etiam iunctis rebus & aromatibus aliquando, in sartagine cum adipe aut oleo butyróve frigebatur. fiebat ex

diuersa materia, sicut Apicius docet lib. 2, cap. 1. Verùm ægrè id genus carnis concoquitur, quòd sua leuitate fluitet in ventriculo, vt habetur apud Alexandrum Aphrodis. Problem. 22, lib. 1. Autor est Macrob. Saturnal. libro 7, Isicium dici quod ab infectione isicium dictũ erat. amissione enim literæ, postea quod nunc habet nomen obtinuisse. Hæc Gorræus, qui etiam addit, videri Græcos hoc nomen ex Latino suum fecisse. cui facilè assentior, quum nonnisi apud recentiores hoc vocabulum inueniam, Alexand. Aphrodiseum, Alexand. Trallianum & Athen. libro 9. atque adeò peregrinum esse vocabulum vel ex eo patet quòd ibi quidam quũ dixisset, ὅτι ὁκ σαρκῶν εἰς λεπτὰ κατακειζόμενα, καὶ μετὰ πτερεδίων συμπεπαστόμενα, subiungit, ἰσίκια γὰρ ὀνομάζεν αὐτὸ μᾶλλον τὴν Ὀλυμπανὸν καὶ παρ' αὐτὸν εἰδὼς ἡδέως αὐτὸς χρώμενος: significans, sese propter Vlpianum ὀνομαστὶ κρεῶν veteri vti eo vocabulo: quanquam sciat eum non illibenter iis vesci. ideóq; subiungit, non esse sibi vsque adeò magnam curam Ἀττικῶν χρήσεων, præsertim quũ Paxamus suus meminerit τῶν ἰσικίων.

Ἶσις, ιδος, ἡ, Isis: Ægyptia quædam dea, quam Plutarchus denominatam existimat παρὰ τὸ εἰδέναι seu ἴσασθαι, vtpote cui πάντες μᾶλλον τὸ εἰδέναι καὶ ἡ δόξης μὴ παρεστήκεν ipso eius nomine cultoribus ipsius promittente γνῶσιν καὶ εἴδησιν τῶν ὄντων. quare nonnullos eam Mercurii, alios Promethei filiam dicere. Vide & alia de hac dea apud eum in libro quem de Iside & Osiride inscripsit. Vide & Suidam. Αἱ Ἴσιδος πολύκαμπος, herba apud Plinium sub finem lib. 12.

Ἰσκύω, Possum, Valeo. v. l. perperam pro ἰσχύω.

Ἴσκω, t. 1, c. 1113, c. Apollonii scholiastes annotat Homerum ἴσκεν vsurpasse pro ὡμοίου: vt Etymolog. quoque in hoc poetæ loco, ἴσκεν ψεύδεα πολλὰ λέγων ἑτύμοισιν ὅμοια, annotat quosdam exponere ὡμοίου καὶ ἐικάζε, vt sit Similia reddebat & conformia, Fingebat ita vt veris essent similia: afferens & ἴσκοντες pro ὁμοιοῦντες, Assimilantes: Αἴ κέ σε τὼ ἴσκοντες ὑπὸ χροῒ πολέμοιο. Itidem Homerico modo pro Fingebat, accipit scholiastes Apollonii in hoc loco Argon. libro 3, ἴσκεν Ἀποστρέφων ἀγανῇ ὀπί. Sed malim ego accipere pro ἔλεγε, Dicebat. vt sit, Talia dicebat subblandiens. vt lib. 1, ἴσκεν ἀμαλδύνουσα φόνου τέλος, idem exp. ἔλεγε. Et lib. 3, ἴσκεν ἀπεμβριθὴν μείδησε δὲ Μόψος ἀκούσας. Et libro 2, ἴσκεν Ἀγχιοείδης. nisi & hîc velis ἴσκεν accipere pro Fingebat & dicebat vt vera seu veri similia. Hincq; esse putatur Ἴσκος, quod Hesychio exponit κλέπτης.

Ἰσμα, Etymologo est τὸ ἵδρυσμα, παρὰ τὸ ἵζω: itidémque Hesychio ἵδρυσμα, κτίσμα.

Ἰσμαίνει, eidem H. est ἀναψύχει, ἀναψύχει, ὀζεῖ.

Ἴσρδμ, t. 1, c. 1112, a

Ἴσμη, Hesychio est σωφρόνισις, φρόνησις, & παίδευσις.

Ἰσμήνιος, cognominatur Apollo ὅτῳ ἔχρισι τὴν ὀλυμπιάδα καὶ λέσχῃ, teste Plut. in lib. De ei apud Delphos, p. 685.

Ἰσοβαθής, ἐος, ὁ, ἡ, ἤ, Qui paris & æqualis est profunditatis, Æquè profundus.

Ἰσόβολος, Æquali pondere. Hesych. enim ἰσοβόλων affert pro ἰσοπαχῶν, subiungens, quosdam exponere ὁμοιῶν.

Ἰσόγαιος, τ. 1, c. 803, d. Ἰσογόνιος, t. 1, c. 892, g

Ἰσόδενδρος, t. 1, c. 943, c. Ἰσοδίαιτα, t. 1, c. 983, c

Ἰσοδίαιτος, ibid.

Ἰσόδιον, Xenium aduentitium quod dabatur iagredicti quãque vrbẽ magistratui, vt hodie principibus. Latini honorarium appellant. Ita vulgata lex, sed perperam pro εἰσόδιον.

Ἰσόδμου, t. 1, c. 940, c. Ἰσόδεμος, ib.

Ἰσοδρομέω, t. 1, c. 1050, c. Ἰσόδρομος, ib.

Ἰσοδυναμέω, t. 1, c. 1057, f. Ἰσοδύναμος, ib.

Ἰσοελκής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, dicitur ὁ ἴσην τῷ ὁλκὴν ἔχων, ἰσόσταθμος, Qui paris & æqualis est ponderis. ὁ ἴσον ἕλκων. Nicander in Ther. Καρδάμῳ ἀμμίξας ἰσοελκέϊ, Et alibi, φέρων ἰσοελκέα μοῖραν.

Ἰσοετής, teste Plinio lib. 25, cap. 13, dicitur à quibusdam ἀείζωον τὸ ἔλαττον, semperuiuum minus, procul dubio quòd per totum annum semper sit sui simile, hoc est virens. vnde & ἀείζωον dicitur, hoc est semperuiuũ, quòd semper viuat & vireat.

Ἰσοζυγής, t. 1, c. 1393, d

Ἰσόζυγος, Æqualis, Par. Nonn. Υ ἔρα πεμώσαιν ἰσόζυγον ὦ ἔρωτα. vbi ἰσόζυγον aduerbialiter etiã accipi potest pro Æqualiter, Æquè ac. Hesych. affert ET Ἰσοζύγιον pro ἴσον ζυγῷ, αὐτίκα.

Ἰσοζυξ, t. 1, c. 1393, d. Ἰσόθεος, t. 1, c. 1533, a

Ἰσοκοδόμιον, t. 1, c. 940, f. Ἰσοκαπάλικτος, t. 2, c. 691, f

Ἰσόκαι, Hesych. ἕως αὖ, Donec. Id tamen potius εἰς ὄκαι dicitur per diphthongum.

Ἰσοκίνδυνος, t. 2, c. 208, h

Ἰσοκινναμώμου, cognominant mangones casiam quandã, teste Plin. l. 12, c. 20. forsan quòd cinnamomo æquipolleat. scribit enim Dioscl. lib. 1, c. 12, casiam duplo pondere medicamentis mixtam, cinnamomi vicem supplere, si ipsum desit.

Ἰσόκλεον, & Ἰσοκλῆ, Hesych. affert pro ἰσόδοξον, Pari gloria nobilem, Æquè celebrem. Sic apud Suidam quoque Ἰσοκλέης, ἰσόδοξος.

Ἰσόκλιρος, t. 2, c. 246, c

Ἰσοκλινής, Æqualiter vergens & inclinans, In neutram partem magis inclinatus, Æquè propensus, Ad æquilibrium quoquo versus tendens. Aristoteles De mundo, νόμος ἡμῖν ἰσοκλινὴς ὁ θεὸς, οὐδέτερμεν ὀπόδεχόμενος ἀνάγκας ἢ μετάθεσιν.

Ἰσοκόρυφος, t. 2, c. 386, g. Ἰσοκράτεια, t. 2, c. 408, b

Ἰσοκρατής, ibid. ¶ Ἰσοκρατὴς dicitur etiam Pariter seu æqualiter temperatus. ὁ ἴσως κεκερασμένος. Hippocrates De morb. libro 2, ἰῶ δὲ μηδὲ ὀν τοῦτῳ παυόμενα, λούσας αὐτὸν πολλῷ θερμῷ, πίσας τὸ πεῖφυλλον καὶ ὁπῶν σκῦφον ὀν οἴνου ἰσοκρατοῦς. paulo antè enim dixerat, ὀν ὕδατι δοῦναι πιέειν.

Ἰσοκράτης, t. 2, c. 408, b. Ἰσοκρατεία, ib.

Ἰσοκωλία, t. 2, c. 526, d. Ἰσόκωλος, ib.

Ἰσολογία, Par & æqualis ratio. A Suida exponitur ἰσοταμία, in hoc loco cuius autorem reticet, δίχῃ φυθεὶς ὑπὸ τῆς κρίσεως ἐν οὐδενὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἰσολογίαν ἔχειν τὸ δὲ ποτὲ τοῦ τὸ τυνέδριον.

Ἰσομάστωρ, Cretensibus ὁ τῆ Δήμητρι ἴσος, Doricè pro ἰσομήτωρ. Hesych.

Ἰσόμαχοι, οί, Pares & æquales in pugna.

Ἰσομεγέθης, εος, ὁ καὶ ἡ, Æquè magnus, Qui paris & æqualis est magnitudinis.

Ἰσομερής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, idem ac ἰσόμοιρος, Cui par & æqualis portio obtingit, Æqualem partem capiens. Athenæus lib. 4, ὅτι οἱ ὀρφανοὶ ἰσομερεῖς εἰσί. cæteris enim qui patres habebant, ἀπενέμετο δὲ ἡμισείας τῶν τοῖς αὐθράσι παρεστηκότων.

Ἰσομέτρητος, t. 2, c. 903, g. Ἰσόμετος, t. 2, c. 900, b

Ἰσομέτωπος, t. 2, c. 1399, g. Ἰσομήκης, t. 2, c. 912, e

Ἰσομοιρέω, t. 2, c 848, c. Ἰσομοιρία, ib.

Ἰσόμοιρος, ib. c

Ἰσομόρω quoque, Hesych. affert pro ἰσομοίρω.

Ἰσομυθωῦτες, eidem sunt ἀκριβολογοῦντες. forsan qui ita verba sua limant, vt paria vsquequaque sint numero & momento.

Ἴσον, pro δίκαιον, t. 1, c. 1727, e. Ἴσον, τὸ, subst. ib. f.

Ἰσονομέομαι, t. 2, c. 1028, b. a. Ἰσονομία, t. 2, c. 1027, c. a.

Ἰσονομικός, t. 2, c. 1028, a. a. Ἰσονομικῶς, ib.

Ἰσονόμος, t. 2, c. 1027, c. a.

Ἰσοξ, Hesychio est piscis quidã cetaceus. Idem procul dubio qui Esox Plinio. eo enim teste esox in Rheno inuenitur haud minor thynno. Vide l. 9, c. 15.

Ἰσοπαλής, t. 3, c. 25, c. Ἰσόπαλος, ib.

Ἰσοπαλῶς, ibid. Ἰσοπάλως, ib.

Ἰσοπαχής, t. 3, c. 112, d. Ἰσόπεδος, t. 3, c. 115, d

Ἰσοπὼ ἔλεθρον, Quod totidem iugerum est: Hesychio est ἰσόμηκες.

Ἰσοπηχής, t. 3, c. 285, c

Ἰσοπλατής, t. 3, c. 353, g. Apud Athen. reperio etiã ἰσόπλατος, initio lib. 4, vbi dicit, ὥστε ἑκάστῳ ἰσόπλατος ἐδόθη. Sed suspectior est ea scriptura.

Ἰσοπλόκαμος, t. 3, c. 367, e. Ἰσοπολίται, οί, t. 3, c. 477, b

Ἰσοπολιτία, ib.

Ἰσόπτεροι, Hesychio sunt ἰσόπτοι. Sonat tamen potius Pares habentes alas.

Ἰσόπυρον, ου, τὸ, Isopyrum: planta quædam quam & phasiolon vocant ob similitudinem, quoniam folium eius vt

phasioli in pampinos torquetur. Dioſcorides libro 4, cap.121, & Plin.lib.27,cap.11. Meminit eius & Galenus Simplic.medic.lib.6. Sed nominis rationem nemo ex ipſis exponit.

Ἰσόρροπέω,τ.3,c.678,b. Ἰσορροπία,ib.

Ἰσόρροπος,τ.3,c.677,e

Ἴσος,vel ἴσος, Æqualis,apud poetas,&c.τ.1,c.1726,g. Ἴσος,pro ὅμοιος,c.1727,a. Ἴσος,in ſoluta orat. Æqualis, &c.ib.b. Ἴσος,de numero,&c.c.1728,b.

Ἰσοδενής,Paribus viribus pollens, Æquali robore prædituS,Æquè pollens.Democr.μικρὰ γὰρ ἔρεξις πενίαν ἰσοδυνῆ πλουτῷ ποιήσ. id eſt ἰσοδύναμον,ἰσοκρατῆ.

Ἰσοσκελής,τ.3,c.819,h

Ἰσόσκωλος,affertur pro Legumini ſimilis.

Ἰσόσταθμος,τ.1,c.1741,e

Ἰσοστάσιος,ου,ὁ καὶ ἡ,idem ac ἰσόσταθμος,Qui paris eſt ponderis:vel Qui æquali pondere appenditur,Qui tantidem æſtimatur,Æquivalens pretio.In priore ſignific. Luc. ἰδού σοι,ὡς ὁρᾶς, γυμνὸς ἀληθῶς εἰμι,καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. hîc enim ἰσοστάσιος ſignificat ἰσοβαρὴς,ἰσόζυγος,& ἰσοτελής,vt Nicander loquitur. Plut.in Gracch.ἰσοστάσιον ὑ χρυσίον λῶ πεκιπρυμμένον τοῖς ὀνεγκοῦσι πλὴν κεφαλῆς. vt Heſych.quo que ἰσοστάσιον exponit ἴσον τῷ σταθμῷ, & ἴσον κατ᾽ ὀλκήν. In poſteriore autem,Athen.ἰσοστάσιος γὰρ λῶ ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεπαζολῦσθαι, Argento rependebatur: vt Plin. dicit de opobalſamo , Cum duplo rependebatur argento.

Ἰσόστασις autem,Heſychio eſt ἡ σκυτὴ ſiue σμύρνα.

Ἰσοπέλαστος,τ.3,c.1234,h

Ἰσοπαχής,τ.3,c.1275,g. Vnde ADVERB.Ἰσοπαχῶς,Æquè celeriter,Pari celeritate, apud Strab.

Ἰσοπέλεια,τ.3,c.1373,c. Ἰσοπελής,ib.

Ἰσότης,ητος,ἡ,Æqualitas ſeu Æquabilitas,Parilitas. vt Solon apud Plut.dicit ὡς ἰσότης κτίσιν οὐ ποιεῖ. Sic Iſocr.in Areop.τὰ ἰσότητας καὶ τὰς δημοκρατίας ἐπαινῶν.

Ἰσοτμία,τ.3,c.1556,f. Ἰσότμος,ib.e

Ἰσότονος,τ.3,c.1281,f. Ἰσοτόνως,ib.

Ἰσοτύραννος,τ.3,c.1698,d

Ἴσουρα,Heſychio ſunt ἴσα ἐν ἔργοις,ἴσα ἐρκαλῴδιμα.

Ἰσοῦψης,Qui paris eſt altitudinis, Æquè altus.

Ἰσοφαείζω,τ.4,c.86,b. Ἰσοφόρος,ib.a

Ἰσοχυής,τ.4,c.273,a. Ἰσοχλεόω,τ.4,c.408,a

Ἰσοχλής,τ.4,c.407,h

Ἰσόχροος, Æquè lanuginoſus, in Epigr.

Ἰσόχορδος,τ.4,c.565,c. Ἰσοχρονέω,τ.4,c.644,d

Ἰσοχρόνιος,ib.g. Ἰσόχρονος,ib.d

Ἰσόχροος,τ.4,c.630,b

Ἰσόχρυσος,ου,ὁ καὶ ἡ,Auro par,vel Qui auro rependitur. Affert Poll.l.6,ex Archippo comico.

Ἰσοψηφία,τ.4,c.714,g. Ἰσόψηφος,ib.e

Ἰσόψυχος,τ.4,c.755,f. Ἰσόω,τ.τ,c.1729,e

Ἰωτέλα,Heſychio eſt διφθέρα:quæ ſuprà ἰσάλη & ἰξάλη.

Ἵσαμαι,Sto,&c.τ.1,c.1731,e. Ἴσαμαι, Perſto, &c.ibid.g. Ἵσαμαι,Deſiſto,&c.ib. Ἴσαμαι,Statuo,&c.1733,b.

Ἰσώδους μὴν, τ.4,c.144.g.&145,b.ob.

Ἰστάω,& Ἱστάω,ἰδὲ quod ἵσημι,Statuo. Item Siſto.vt Dioſc. l.1,κοιλίαν ἱστᾶσι,aluũ ſiſtunt,ſeu reprimunt & inhibent. Exponitur etiam Pondero,Appendo.vt ἵσημι.

Ἰστέον,Sciendum eſt.Heſychio non ſolùm γνωστέον, ſed etiã πορευτέον. quod potius ἰστέον dicitur.

Ἵσημι, & Ἱστάω, & Ἱστάνω, Statuo , &c.τ.1,c.1731,e. Ἵσημι,Siſto,&c.c.1732,c. Ἵσημι,Appendo, &c.ib.d.

Ἑστία,Heſychio eſt ἡ ὑφαίνουσα χιτὼν, & οἰκία, ἑφάεστος, δεῖπνον: quod poſterius Doricum erit pro ἑστία.

Ἱστάπορες,eidem ſunt οἱ δειπνίζοντες,qui & ἑστάπορες.

Ἱστάπεδον,τ.1,c.1277,f. Ἱστάω,ib.

Ἱστή,ib.a. Ἱστηπέλιον,ib.f

Ἱστοδρομεῖν, Ἱστοκώπη,Ἱστοῤῥάφος, & Ἱστοφόρος, cum Ἱστίον, vide in Ἱστός.

Ἱστοβοεύς,τ.1,c.779,c. Ἱστοβόη,ib.

Ἱστοδίκη,Ἱστοπέδη,Ἱστόπους,vide in Ἱστός.

Ἱστορέω,τ.1,c.1114,d

Ἱστόρημα,ατος,affertur pro Aſpectus:ſed ſine exemplo.

Ἱστορία,τ.1,c.1113,f. & τ.3,c.153,e.ob.

Ἱστορικός,τ.1,c.1114,c. Ἱστορικῶς,ib.d

Ἱστοριογράφος,ib.c. Ἱστόριον,ib.b

Ἱστοριοσυγγραφεύς,έως,ὁ, Hiſtoriarũ ſcriptor, Qui hiſtorias conſcribit. Lucianus in Macrob.φιλόσοφός τε ὤμα καὶ ἱστοριοσυγγραφεύς.

Ἰστός,οῦ,ὁ,Malus nauis:dictus παρὰ τὸ ἵστασθαι,ab erigendo. vt Homerus quoque innuit dum dicit, Odyſſeæ ο,Ἰστὸν δ᾽ εἰλάβετον κοίλης ἐν πεδὶ μεσόδμης Σῆσαν ἀείραντες, καὶ πὰ δὲ πετάσσαν ἔδησαν. Sic Xenoph.Hellen.5, ὃν δ᾽ ἄρα τοῖς ἀυσὶν αἰρόμενος αὖ τοῖς ἱστοῖς, ἀπὸ τούτων ἐπόπτευε, ſublatis in altum & erectis malis. niſi potius ſit, Sublatis in malos ſpeculatorib⁹. Rurſum Hom.Odyſſeæ μ,Ἐκ δὲ οἱ ἱστὸν ἀράβεν πηῒ ᾧ ἐπιν.Et paulo antè,ἱστὸς δ᾽ ὀπίσω πίπτεν. ¶Ἱστὸς dicitur etiam ἐρκαλεῖον ὑφαίνειν, à ſimilitudine mali nautici,& ipſum πρὸς τὸ ἵστασθαι, teſte Euſtathio. vt Heſychio quoque ἱστὸς eſt non ſolùm τὸ ὀρθὸν ξύλον τῆς νεώς, ſed etiam τὸ ὑφαινόμενον. De hoc textorio ligno ſeu textorio malo è quo ſtamina ducta ſunt, accipi poteſt quod Heſiodus dicit Erg.2, Τῇ δ᾽ ἱστὸν τίθεσκε γυνὴ, πρεβάλετο τ᾽ ἔργον.Et quod Homerus Odyſſeæ β, Ἀλλ᾽ εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σεωυτῆς ἔργα κόμιζε, Ἱστόν τ᾽ ἠλακάτην τε. Iliad.α, Ἱστὸν ἐποιχομένη, καὶ ἐμὸν λέχος αὐτόθι σῶσαι. His inquam in locis pro textorio illo inſtrumento intelligi poteſt ἱστὸς, ita tamen vt etiam de tela.nam & ipſum ὕφασμα eo nomine appellatur. velut Odyſſeæ κ, Κίρκης δ᾽ ἐνδυν ἄλουν ἀείδουσης ὀπὶ καλῇ, Ἱστὸν ἐποιχομένης μέγαν ἄμβροτον. Et Il. γ,— ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφα νε, Δίπλακα μαρμαρέλιον.Sic Heſiodus dicit,πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνεν,in Erg. Et Hom.rurſum Od.ω,Καὶ τὼ γ᾽ ἀλιύσσαν ἐφοῦρομεν ἀγλαὸν ἱστόν. A nautico porro ἱστὸς ſunt COMPOS. Ἱστοδίκη, ης, ἡ, Mali nautici receptaculum. ἡ ὑπὸ δὲ χαμάδι ἡ ἱστὸν ἱστοδίκη,id eſt τὸ κοῖλον τοῦ πλοίου φανὲν ἔχον ξύλον κατ᾽ οὗ κλίνεται ὁ ἱστός, inquit ſchol.Hom.in hoc loco Iliadis α,Ἱστὸν δ᾽ ἱστοδίκῃ πέλασαν πεδόνδε νεῶν ὑφέντες. ITEM Ἱστοπέδη,ης,ἡ, Pes mali:Etymologo ὁ ἐν μέσῳ τῆς νεὼς κοῖλος πόρος,εἰς ὃν ὁ ἱστὸς ἐνίδρυται:quẽ & κλωιδὰ nominari dicit.Suidæ eſt ξύλον ὀρθὸν ἀπὸ (Heſych.habet ὀπὶ) τῆς ζωπίδος ᾧ περιδέδεται ὁ ἱστὸς,lignum rectum è carina aſſurgens cui alligatur malus. Hom.Od.μ,Οἱ δ᾽ ἐν νηῒ μ᾽ ἔδησαν ὀμοῦ χείρας τε πόδας τε. A textorio verò ἱστῷ DICVNTVR Ἱστόποδες.Pollux enim libro 7,c.10,recenſens vocabula quædam ad lanificium & textoriam artem pertinentia,ſcribit κέλοντας vocari τοὺς ἱστόποδας, quod ad verbum ſonat Pedes textorii ἱστοῦ. ET Ἱστόνια πνίσματα, Stamina ſeu licia quibus textorius ἱστὸς intenditur. apud Ariſtophanem in Ran.αἱ δ᾽ ὑπωρόριοι εἰλίαστε δακτύλοις φάλαγγες ἱστόνια πνίσματα.Vbi ſchol.ἱστόνια πνίσματα eſſe dicit τοὺς ἱστοὺς οὓς ἐν τῷ ἀέρι ὑφαίνουσιν οἱ ἀράχναι, telas quas araneæ in aere texunt.eæ tamen non dicuntur εἱλίασθαι,Torqueri,ſeu Torquendo deduci,ſed ipſa licia & ſtamina ſeu fila quibus ὁ ἱστὸς intẽditur à textore quũ telam orditur. Præterea ab ἱστὸς EST Ἱστουργός,οῦ,ὁ, Qui telas conficit, Qui telas tractat , Qui percurrit pectine telas,vt Virg.loquitur.id eſt Textor. VNDE Ἱστουργία,ας,ἡ,Textura:vel Telæ contextio. Theophyl. epiſt.20, ἡ δὲ πλὴν κρόκιον ἀπέῤῥιψε,καὶ τῆς ἱστουργίας ἀθὶς ἐξανίσατο.vt apud Plautum, Mulier telam deſerit continuó. Inde ET Ἱστουργικός,οῦ,ὁ, Ad textorem pertinens,Telæ texendæ aptus.vt ἱστουργικὸν ἐργαλεῖον,Textorium inſtrumentum. Et ἱστουργική, ſ.τέχνη,Ars textoria, Telæ texendæ ſcientia.vt apud Nazian.οἱ πρὸς τὴν βασίλειον ἱστουργικὴν,Quos rex habebat telæ texendæ magiſtros,Regii textores. Eſt inde & VERBVM Ἱστουργέω,οῦ,ſignificans Telam tracto,Telas texo.vt apud Athenæum lib.14,ἡ τῶν ἱστουργούντων ᾠδὴ,Cantilena quam cantare ſolent qui telas tractant. Denique ab ἱστὸς DERIV. Ἱστίον,ου,τὸ,Textum,Velum. Plato in Parmen. εἰ ἱστὸν καταπετάσας πολλοὶ αὐθρώποις φαίοις ὅτι πολλοῖς εἶ ὅλον.Sic Exodi 27,πεποίησε ἱστὸν τῆς αὐλῆς ὀκτὼ βύσσου κεκλωσμένον. Et mox,δεκαπέντε πήχεων τὸν ἱστὸν τὸ ὕψος,velorũ altitudo ſit quindecim cubitorum.Vbi quæ ἱστὸν dicuntur,vocãtur ibidem & καλύμματα, ab aliis πρεπετάσματα. ¶Sed vtplurimùm ἱστὸν dicitur de nauis velo tam in proſa quàm in carmine.Homerus Iliad.α, Οἱ δ᾽ ἱστὸν ἔστησαν,ἀνὰ δ᾽ ἱστία λευκὰ πέτασαν, erecto malo candida explicuerunt vela. Odyſſ.ο,Ἕλκον δ᾽ ἱστία λευκὰ ἐυσσέλμοισι βοεῦσι. Odyſſ.δ,Τῆς δ᾽ πνοιὴ μεζέος πέπε δ᾽ ἱστία πεντεπόρυσσις. Iliad.α,Ἐν δ᾽ αὐέμος φρῆσιν μέσον ἱστίον. Odyſſ.ι, ἱστία δὲ φρι

Τελχθέ τε καὶ πεπραχθὰ διέχουσιν ἷς αὐέμοιο. Aliquãto pòſt, Κελσάσης δὲ νηυσὶ κατεῖρυσε ἱστία πυκτά. vt Iliad.α,Ἱστία μὲν ἐστείλαντο,θέσαν δ᾽ ἐν νηῒ μελαίνῃ. Et Od.π,Ἱστία μὲν ἐστείλαντο, ἐρετμὰ τε χερσὶν ἔχοντες. Vbi quod ἐστέλεν & καθαιρεῖν ἱστία vocat,dicitur etiam ὑφιέναι.idem enim valent Contrahere ac detrahere velum,quod Submittere velum. Sophocl.Electra,pag.97, Νῦν δ᾽ ὀν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ,nauigare ſubmiſſis velis : nautarum exemplo qui ventorum vi reſiſtere non valentes , ὑφιᾶσι τὰ ἱστία. Sic apud Ariſtoph. ἀλλὰ συστείλας ἄκροισι χρυσόβυδος τοῖς ἱστίοις. His opponitur πλήρεσιν ἱστίοις πλεῖν & ὅλοις ἱστίοις φέρεσθαι, pleno velo nauigare. Apud Suid.πλήρεσιν ἱστίοις εἰς πλοῦν αὐτῷ σοφίαν καθῆκεν. (quod prouerb. eſſe dicit pro πανὶ θέρει,πᾶσαν δυνάμει,ὅλῃ ψυχῇ) Et rurſum apud eundem, οὐ χρὴ μικρὸν ἀλλ᾽ ὅλοις ἱστίοις ἀπωνέχθαι τῆς σοφιστικῆς θεωρίας,ἐπειδὴ τὸ θεῖον ἐφιλοσόφησεν. INDE Ἱστοφορεῖν nauis dicitur quæ paſſis velis currit & vento ſecundo fertur,non remis impellitur.Legitur id apud Polybium,necnon in Epiſt.Hippocr.ad Damag.ἐπὶ χρὴ δαίμονα τῷ ὄντι ἱστοφορήσαντα ἡ ναῦς, quando omnino proſperè velificata eſt nauis. Inde ET Ἱστορράφος,ου,ὁ,Velorum ſutor,Qui vela conſuit. Suid.apud Ariſtophanẽ vſurpari ait pro πανοῦργος,metaphora ἀπὸ τῆς τὰ ῥάκια ῥαπτόντων,ab iis qui vela conſuunt. vtpote doloſis. ITEM Ἱστοφόρος,Heſychio ὀρθοφόρος,Velifer, Qui velũ gerit. AT Ἱστοκώπη,ης,ἡ, quod v.l.afferunt pro Nauigatio quæ fit velo & remige,ſuſpectum eſt.

Ἴσραξ,auis quædam,teſte Heſychio.

Ἰσραίνος,Ἰσραιανίδες,Ἰσραίδες,Ἰσραιάς, vide in ſequ.Ἴσρος.

Ἴσρος,ου,ὁ,Iſter:fluuii nomen qui & Danubius dicitur, per Germaniam & Scythiam influens in Pontum. quanquam propriè Iſtrum nominari volunt inde vbi Illyrium alluit,Danubium ab origine ad eum vſque locũ. INDE Ἴσροι ET Ἴσροι dicuntur Accolæ Iſtri: qui ET Ἰσραιανοὶ nominantur à regione ei fluuio adiacente. ea enim DICITVR Ἰσρία. Apud Heſychium proparoxytonωs ſcriptum Ἰσρίανα , annotantem,ab Ariſtophane in Babylon.τὰ μέτωπα τῶν οἰκετῶν nominari Ἰσρίανα,quoniam ſunt ἐστιγμένοι.nam τοὺς κακοὺς τοῦ Ἴσρου οἰκοῦντας στίζεσθαι καὶ ποικίλαις ἐσθῆσιν χρῆσθαι: quemadmodum Herodotus quoque Scythas teſtatur vti notis ſtigmaticis.Et vt ibi ſunt Ἰσρίανα μέτωπα,ita apud Stephanum Ἰσριηνὸς λιμήν,Iſtrianus portus:mutato α in η.Apud eundem Stephanum eſt FOEMIN.Ἰσριανίς,idem valens ac Ἰσριανή,Iſtriana. Apud Heſych. verò vt Ἰσρίανα proparoxytonωs,ita etiam Ἰσριανίδες.Dicit enim Ἰσριανίδας vocari παῖς Σκυθικὰς στολὰς,Scythicas ſtolas:& apud Athenienſes σκεπάσματα οἷς ἔκαλυπτον τὰ ἱερὰ κανᾶ , opertoria quibus ſacra caniſtra integebant. Eodem teſte ET Ἰσρίδες ſunt veſtes quædam ſic dictæ, procul dubio etiam ipſæ ab Iſtris:à quibus ET Ἰσρικὸς οἶνος apud Dioſc.l.5, Vinum Iſtricum. vt à Claudiano quoque memoratur Opacus vitibus Iſter.

Ἰσρυλίς,apud Pollucem legitur lib.2, dicitúrque eſſe μάστιξ. Sed perperam ſcriptum pro ὑς σφιγὶς, vt ex ipſo etiam patet: quum ita denominari τὸν μάστρα dicat ἀπὸ τῆς τεχνῶν.

Ἰσυάζει,Heſych.affert pro ὀργίζεται, Iraſcitur.

Ἵστω,Atticè pro ἵσασι,Stat:ab ἵσταμαι.Sophocles, Κἄκαστα τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας Ἵστω. At ἴστω,Sciat,per ſyncopẽ pro ἱστάτω,ab ἵσημι.Hom.Od.ξ,Ἴστω νῦν Ζεὺς πρώτιστα θεῶν. Soph.Οὔτό τις φρονῶν ἴστω. Sic ἴστωσαν dicitur pro ἱστάτωσαν, Sciant.Greg.Naz.ἴστωσαν φοβούμενοι,Sciant ſe timere.

Ἴστωρ,τ.1,c.1113,c & f. At ἴστωρ,Suidæ eſt ὁ ἐπ᾽ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ ἐμπεπηγμένος πάσσαλος.qui & ἔστωρ.

Ἰσφαίνει,Heſychio eſt μεριμνᾷ,ἀγωνιᾷ.

Ἴσφωρες,eodem teſte Laconibus ſunt κλέπται,λῃσταί.

Ἰχάδιον,ου,τὸ,Caricula.Ariſtoph.Pluto, ἰχάδιά γ᾽ ἔφη γελοῖα θεωμένοις πρεσβύτεροι. Et inde apud Euſtath.quoque leguntur pag.1078. Et inde apud Gellium lib.4,cap.13 , Creditum hoc à pleriſque eſt & memoriæ mandatum, iſchiaci quum maximè doleant, tum ſi modulis lenibus tibicẽ incinat , minui dolores. Sic apud Cat.De re ruſtica cap.113, Vinum ad iſchiacos ſic facito. Dicuntur igitur ἰσχιακοὶ qui ἰσχίων doloribus tentantur, πρὸς τὰ ἰσχία,vt ἰσχιαδικοὶ πρὸς τὰ ἰσχιάδα. Præterea πρὸς τὰ ἰσχία DICITVR Ἰσχιοειδής,ὁ μεγάλα ἰσχία ἔχων, qui craſſas & tumidas habet

de panum ſpeciebus.Ea vox,ſi mendo caret,videtur ſignificare panem aut placentam aliúd ve opus piſtorũ cui caricæ inaſſatæ ſunt.

Ἰχαίμας,τ.1,c.160,c. Ἰχαίμων,ib.c

Ἰχαίνω,τ.1,c.1364,c. Ἰχαλεός,ib.

Ἰχαλεύν,Heſychio eſt τὸ ὅπῃ τὴν πορείαν πολὺ ἐφ᾽ ἑκάτερα ἐκκλίνειν,ἢ ὀνῦν ἑστάναι. Idem affert Ἰχαλδοῦν pro θηλάσαι & Ἰχαλωδῶσαι pro διεθρεμματωμένα.

Ἰχανάω,τ.1,c.364,a. Ἰχαάω,ib.

Ἰχαός,ib.f

Ἰχιαδικὸς,Ἰχιακὸς,Ἰχιαὶς,Ἰχιοειδής,vnà cum primitiuo eorũ Ἰχίον,vide in ſequ.Ἰχίς.

Ἰχίς,Heſychio eſt ὀσφύς,Lumbus. VNDE Ἰχίον,ου,τὸ, Coxa,Coxendix.Heſychio τὸ ὑβραῖον τῶν μηρῶν,& τὸ κοίλον τοῦ γλουτοῦ ὃ ᾧ ἡ κοτύλη γράφεται : ſcholiaſtæ Homeri & Etymologo τὸ ὑπὸ τῶν ὀσφῦν ὀστῶν εἰς ὃ ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν ὕβαρ καὶ γλουτὸς καλεῖται,καὶ κοτύλη,πρὸς ἣ κοιλότητα: Polluci autem τὸ γόβυρον τὸ σωέχον πρὸς κοτύλην πρὸς τὸν μηρόν. Dicit enim Homer.Iliad.ε,Τῷ βάλεν Αἰνείας κατ᾽ ἰχίον,ἔνθα τε μηρὸς Ἰχίῳ ἐνγράφεται,κοτύλαν δέ τε μιν καλέουσι. Rurſum Poll.ἰχία vocari ſcribit τὰ ἑκατέρωθεν τῆς ὀσφύος πρεβολαί. Ita vt ἰσχία dicantur interdum ligamentum ipſum quo femur coxendicis acetabulo alligatur : interdum ipſe articulus: interdum partes carnoſæ ex vtroque ſacri oſſis latere,quæ & σκάφια à Græcis vocantur,à Latinis Clunes nominari credũtur. Atque adeò ſunt qui nomen eis inditum exiſtimẽt πρὸς τὸ ἰχνῶν τοῖς καθημένοις, quòd ſedentes ſuſtineant carnoſæ illæ poſt lumbos vtrinque eminentiæ. Itaque Ariſtot. Hiſt animalium lib.4,cap.10, hominem ſolum ἰχία habere dicit,τῶν δὲ πεφραπόδων οὐδέν: itidémque Hiſt.an.l.2, ſimiam tradit ἰχία οὐκ ἔχειν, clunibus carere, aliis partibus homini aſſimilem. Apro tamen & leoni Homer. ἰχία tribuit:de illo dicens Iliad. φ, Ἐκπίπτει κατὰ πιδὲ ἰχία τε γλουτοί τε. de hoc,Iliad.υ, Οὐρῇ δὲ πόδας τε καὶ ἰχία ἀμφοτέρωθεν Μαστεύει. Apud Dioſcoridẽ verò cum alibi tum lib.3,ἰχίων ἀλγήματα,Coxendicis dolores: & l.1,ἰχίων πόνοι pro eodem. INDE Ἰχιαὶ νόσος dicitur ὁ τῶν ἰχίων πόνος,Coxendicum dolor:ſeu Arthritis coxẽdicis,aut Arthritis coxæ articulum occupans.eſt enim ἰχίον ex genere τῶν ἀρθρων, ideóque ἡ ἰχιὰς ex arthritidis ſpeciebus. Hippocr.& ἰσχιάδα dicit & ἰσχιάδας, vt apud Dioſc.quoque lib.1 reperimus, ἰσχιάδας ὠφελεῖ, coxenditxũ dolori medetur. At l.4,c.66,ἰσχιάδας ἢ ὑπαπακὰς διαθέσεις θεραπεῦσαι,iſchiadicos affectus. VNDE Ἰσχιαδικὸς,οῦ,ὁ, Ad coxendicis dolores faciẽs:de medicamento dictũ. vt apud Dioſcoridem lib.1.c.105, δύναμις δὲ ἔδει τῶν φύλλων δριμεῖα· ὅθεν ἰσχιαδικόν ἐστιν ἐπίπασμα. ἀμωπιώπαπον:de lepidio. Alioqui ἰσχιαδικὰς dicitur etiam Qui obnoxius eſt iſchiadi,id eſt coxendicum morbo,Qui coxendicum doloribus crebrò tentatur: vel etiam Qui coxarum dolores patitur, Qui è coxendicibus laborat. vt quum idem Dioſcor.lib.1,c.35,dicit, ὠφελεῖ καὶ ἰσχιαδικούς. Plinius quoque iſchiadicos vocat cum alibi,tum lib.30,cap.6,Mirè id prodeſſe iſchiadicis affirmantes. Dicit verò idem & iſchiada: lib.27,cap.5, Bibitur propter iſchiada & ſtranguriam è vino: ex eo quod Dioſcorides lib.4, cap.106, πίνεται δὲ καὶ πρὸς ἰσχιάδας καὶ δυσουρίαν ὀν οἴνῳ.At lib.26,cap.7,Iſchiadicos dolores leuat, pro eo quod Dioſc.lib.3,cap.1, πιεῖν πρὸς ἰσχίων ἀλγήματα. Eodẽ Plin. teſte lib.22,cap.16, leucacanthen quidam iſchiada appellant : forſan quoniam lumborum dolorem ſedat ſemine poto aut ſucco,vt idem ibidem ex Hiceſio tradit. Notandum porro pro ἰσχιαδικοὶ reperiri ETIAM Ἰσχιακοί: vt apud Athenæum lib.14.vbi ex Theophraſto tradit ἰσχιακοὶ αὐόνοις δίφρεσιν εἰ καθωλλήσοι τις τὸ τόπου τῆ Φρυγικῇ ἁρμονίᾳ. Quæ apud Euſtath.quoque leguntur pag.1078. Et inde apud Gellium lib.4,cap.13 , Creditum hoc à pleriſque eſt & memoriæ mandatum, iſchiaci quum maximè doleant, tum ſi modulis lenibus tibicẽ incinat , minui dolores. Sic apud Cat.De re ruſtica cap.113, Vinum ad iſchiacos ſic facito. Dicuntur igitur ἰσχιακοὶ qui ἰσχίων doloribus tentantur, πρὸς τὰ ἰσχία,vt ἰσχιαδικοὶ πρὸς τὰ ἰσχιάδα. Præterea πρὸς τὰ ἰσχία DICITVR Ἰσχιοειδής,ὁ μεγάλα ἰσχία ἔχων, qui craſſas & tumidas habet

coxas, vel etiam clunes: vt καρποείδης, ὠμοείδης, χαλκοειδής, πτοείδης. Eustathius pag.1684. AT pro Ἰσχιάζειν, quod in v.l. esse dicitur Inter eundum in vtranque partē declinare, Hesych. habet Ἰχιάλειν.

Ἰσχιαδεὶς, ἐντος, ὁ, Diuulsus, Diuisus. v. lex. perperam pro σχιδεὶς à σχίζω.

Ἰσχιάνω, t.1, c.1364, c. Ἰσχαλέος, ib.d

Ἴσχανσις, ib. Ἰσχανικός, ib.

Ἰσχαία, ib.

Ἰσχάδιον, Hesychio est ὑφεῖναι, ἠπιάσαι: qui & ἰκαλδυσαι attulerat pro ἠπιάσαι.

Ἰσχάδες, eidem sunt ἄγκυραι, ἰκάδες; Ancoræ, Caricæ: item φιλήματος εἶδος, ofculi species.

Ἰσχημυθία, eidem H. itidémque Suidæ est λεπτολογία: afferentibus itidem Ἰσχημυθοῦντες pro λεπτολογοῦντες, ἀκριβολογοῦντες, Nimis subtiliter & exactè verba exquirentes. ἰσχὺν enim & λεπτὸν affinia sunt.

Ἰσχνός, t.1, c.1364, b. Ἰσχνότης, ib.c

Ἰσχνόφωνος, Qui gracili seu exili voce est: apud Aristot. Sunt qui interpretentur eum cui vox supprimitur & sistitur inter loquendum. ITEMQVE Ἰσχνοφωνία, C
ας, ἡ, redditur non solùm Vocis exilitas, sed etiam Linguæ hæsitantia: præsertim quum Aristot. in Problem. dicat, ἡ δὲ ἰσχνοφωνία, ὅτι τὰ μὴ δύνασθαι πολὺ συνάψαι ἢ ἑπόμενα συλλαβὼν πρὸς τὸν ἕτερον. Vbi etiam quærit cur pueri magis quàm viri sint ἰσχνόφωνοι: respondens, pueros τῆς γλώττης ἧττον κρατεῖν διὰ αὐχένος, ὡς ἄρα καὶ τὴν χειρῶν καὶ τοὺς πόδας. Locus est Probl. sect. 11, quæst. 30. Indicat igitur ἰσχνοφώνους & ἰσχνοφωνίαν dici πρὸς τὸ ἰσχνῶς τὴν φωνὴν, inquit Bud. Quomodo & Alcidamas πρὸς τοὺς λογογράφους dicit, ἀναγκαῖόν ἐστι τοῦτον, ὅταν εἰς τοὺς ἀγῶνας ἔλθῃ λόγους, ἀπορίας καὶ θορύβου κατὰ τὴν γράμμην ἔχειν καὶ μὴ D
δεῖν διαφέρειν τοὺς ἰσχνοφώνων, ab hæsitantibus & jis qui nō σωφεροῖσι τοῖς λόγοις, sed linguæ titubantia intercidunt, vt hi βαθυλογοῦντες seu βαττολογοῦντες. Hesych. quoque ἰσχνόφωνος exponit non solùm λεπτόφωνος, sed etiam ἐπιχρέμπτων τὴν φωνὴν, cui vocis cursus ob linguæ vitium sistitur & inhibetur seu impeditur: alludens & ipse ad etymon quod Aristoteles rursum clarius explicat Problem. sectione 11, quæst. 45. Ibi enim quærens διὰ τί οἱ ἰσχνόφωνοι οὐ δύνανται διαλέγεσθαι μικρὸν, respondet ἢ ὅτι E
ἰσχνται τὴν φωνὴν ἐμποδίζοντες πνεῦ; Quibus mox subiungit, μὴ ἐμποδίζοντος τε τοῦ κίνημα μηδενὸς, καὶ ἐμποδίζοντος, βιάσασθαι δεῖ. Et rursum, μεῖζον δὲ φθέγγονται μᾶλλον οἱ τῇ ἰσχύϊ χρώμενοι· ὥστ' ἐπὶ αὐτὸν ἀνάγκη ἀποβιάζεσθαι τὸ καλούμενον, αὐτάγκη μεῖζον φθέγγεσθαι τοῖς ἰσχνόφωνοις. Vbi apertè indicat ἰσχνόφωνοις se intelligere eos qui lingua hæsitāt, non eos qui sunt voce exili. dicit enim eos οὐ δύνασθαι διαλέγεσθαι μικρὸν, non posse vti voce submissa inter loquendum: & μέχρι φθέγξασθαι. Atque ita accipiendum etiam quod Plutarch. de Demosthene dicit, ἡνίκα μὲν πολιτικῶν λόγων ἀπέχετο, ἰσχνόφωνός τε ὢν καὶ ἄλαλος τὴν φύσιν. In Demosth. enim (inquit Cic. libro 1 De orat.) tantum studium fuisse, tātúsque labor dicitur, vt primùm impedimenta naturæ diligentia industriáque superarit: quúmque ita balbus esset vt eius ipsius artis cui studeret, primam literā non posset dicere, perfecit meditando vt nemo planius eo loquutus esse putaretur.

Ἴρομαι, t.1, c.1361, g

Ἶρος, ου, ἡ, in v.l. affertur pro Ramus: qui potius ὄρος dicitur. In isdem ex Aetio affertur ἶρος pro Viscum: quod a- G
λὰς ἰξός.

Ἰσχύω, t.1, c.1364, e. Ἰσχυεία, t.2, c.1546, f

Ἰσχυείζω, & Ἰσχυείζομαι, t.1, c.1813, f

Ἰσχυογνωμοσυνῶν, t.1, c.1846, b. Ἰσχυογνώμων, ib.a

Ἰσχυοποιέω, t.1, c.1813, e. Ἰσχυοποιοῦμαι, ib.

Ἰσχυόρριζος, ου, ὁ καὶ ἡ, Validam radicem habens seu agēs. Hoer.

Ἰσχυρός, t.1, c.1813, a. & c.1812, a.ob.

Ἰσχυρόω, t.1, c.1813, f. Ἰσχυρὸς, ib.d

Ἰσχύς, t.1, c.1811, f. Ἰσχύω, t.1, c.1812, a

Ἰσχω, t.1, c.1361, c

Ἰσωνία, Suidæ ἰσοπαλία, vel ἡ ἴσα αἱρεσί: quum videlicet pari seu æquali pretio res emuntur.

Ἴσως, Æqualiter, &c. t.1, c.1728, d. Ἴσως, Fortasse, &c. ibidem.

A ¶Ἰτᾶρος, ου, ὁ, dicitur ὁ Ἀδωνις, teste Hesychio.

Ἰτάλα, eidem sunt ἰσία, εἰς ἃ ἔτι ἱστὰ δίφρηνται.

Ἰταλία, Ἰταλιάζειν, Ἰταλικὴ, Ἰταλικήσιος, Ἰταλικὸς, Ἰταλὶς, Ἰταλιώδης, Ἰταλιώτης, Ἰταλιωτικὸς, Ἰταλιῶτις, vide in sequ.

Ἰτικός.

Ἰτελὸς, οῦ, ὁ, Taurus, Bos: Hesychio ἵππος. INDE Ἰτα-
λία dicta creditur quòd bobus & vitulis esset fœta. Varro De re rustica lib.2, cap.1, Italia à vitulis nominata, vt scribit Piso. Et cap.5, Bos maxima debet esse autori B
tate, præsertim in Italia, quæ à bubus nomen habere sit existimata. Græcia enim antiqua (vt scribit Timæus) tauros vocabat ἰταλούς. quorum multitudine & pulchritudine, & fœtu vitulorum, Italiam dixerunt. Sic Columella in præfat. libri 6, Nec dubium quin (vt ait Varro) cæteras pecudes bos honore superare debeat: præsertim autem in Italia, quæ ab hoc nuncupationem traxisse creditur quòd olim tauros Græci ἰταλοὺς vocarent. Alii verò (inquit rursum Varro in loco paulo antè citato) scripserunt quòd è Sicilia Hercules persequtus sit eò nobilem taurum qui diceretur Italus. Steph. ab Italo quodam denominatam ait, rege forsitan aut progenitore. Atque adeò incolæ eius regionis dicūtur eius nomine Ἰταλοὶ, Latinis itidem Itali. De quibus vide Strab. initio libri 5, & Plin. 3, c.5. Iidem ab ipsa regione NOMINANTVR Ἰταλιῶται, vt Φθιῶται à Phthia, Σικελιῶται à Sicilia. Sed differentia aliqua est inter Ἰταλοὺς & Ἰταλιώτας, vt inter Σικελοὺς & Σικελιώτας, teste Stephano. Σικελοὶ enim & Ἰταλοὶ dicti sunt ἀπὸ τοῦ οἰκεῖν τὴν ἀρχαίαν τῆς χώρας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα: Σικελιῶται autem & Ἰταλιῶται, οἱ δεύτερον ἐλθόντες καὶ τὴν χώραν D
διώκοντες πρεσκαλεμένοι, ἐπειδὴ ἐκεῖνοι ἀπὸ αὐτῆς τῆς χώρας, illi à Sicilia, hi ab Italia. Itaque Ἰταλοὶ dicuntur antiqui verique Italiæ incolæ qui illuc cum conditore eius gentis venerunt, & regionem ab se denominarunt Italiam: Ἰταλιῶται autem, noui & aduentitii incolæ, qui nimirum eam Italiæ partem occuparunt quæ ab ipsis Magna Græcia vocata est: à regionis vocabulo sedibus quas tenebant, nomen sortiti. Idque diserimē obseruatum fuisse ab antiquis constat, veluti quum Aristot. Rhet. lib. 2 dicit Pythagoram honoratum & cultum fuisse ὑπὸ τῶν Ἰταλιωτῶν. Sic Diodor. Sicul. pag.461, de Philisto & Leptine, φυγόντες εἰς Θουρίους τῆς Ἰταλίας, ὑπὸ τοῖς Ἰταλιώταις μεγάλης ἀποδοχῆς τυγχάνοντες. Porro ab Ἰταλοὶς est POSSESS. Ἰταλικὸς, οῦ, ὁ, Italicus. vt Ἰταλικαὶ πόλεις. Item Ἰταλικοὶ, Qui sunt ex gente Italica, vt quum Plut. Sympos. lib.5, dicit τοὺς Ἰταλικῶν οἱ περὶ τὴν Πάφον οἰκοῦντες. At Ἰταλικὴ, vrbs Iberiæ: cuius ciuis seu incola, Ἰταλικήσιος, teste Stephano. Ab iisdem est & aliud possess. nomen, fœminini tantùm generis, NI-
MIRVM Ἰταλὶς: idem significans quod Ἰταλικὴ, vt Ἑλλὶς idem quod Ἑλλωνική. Alioqui Ἰταλὶς est e- F
tiam ἐθνικὸν, idem valens quod Ἰταλὴ, Itala, id est Fœmina oriunda ex Italia. Ab Italiotis autem est FOEMIN. Ἰταλιῶτις, ιδος, ἡ, idem significans cum Ἰταλὶς, Itala. ET POSSESS. Ἰταλιωτικὸς, οῦ, ὁ, Italicus. Plato in epist. ad Dionis propinquos, ἐλθόντα δέ με ὁ Δίων τῆς Ἰμέρας αὐτὸς ἐκεῖνος, οὐδαίμων, Ἰταλικῶν τε καὶ Συρακουσίων τραπέζῃ πλήρης, οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε. Vnde Cic. Tuscul. 5, Quò quum venissem, vita illa beata quæ ferebatur, plena Italicarum Syracusanarúmque mensarum nullo modo mihi placuit. Rursum apud Hesych. reperio, Οὐδὲ Ἰταλιώτης, οὐτ' ἀλαζὼν οὐδαμῶς, quod dictum ait propterea quoniam Pythagorici in Italia agitabant, vbi etiam perhibent ipsos ἐμπυριοῦσθαι. Pro eo Suidas HABET Ἰταλιώδης. Sic enim apud eum in manuscr. etiam cod. legitur, Ἰταλιώδης, ὁ ἀλαζών, ἀπὸ τοῦ Πυθαγορικῶν· διὰ τὴν Σύβαριν, ὁ λάγνος. Denique ab Italia est VERBVM Ἰταλιάζειν, significans ὡς Ἰταλία δεῖ-
πειθεν δεδεδεμένον, teste Hesychio. Meminit Steph. quoque eius verbi, sed non exp.

H Ἰταμὸς, t.1, c.1815, b. Ἰταμότης, ib.d

Ἰταμῶς, ib.

Ἴτης, Hesychio est ὅρκος & ὁ αἰμόδης. quod posterius Doricum erit pro ἴσης.

Ἴτι, Ite, Vadite. πορεύεσθε. ab εἶμι. Sicut verò ἴθι suprà dictū est esse hortandi aduerbium: ita & ἴτι δὴ sciendum est

apud Platonem De leg. vsurpari, pro Agite videlicet. A
Affertur & εἰ ἴτι μετ' αὐτῆς ex Thuc. pro Si ab eis steteritis. sed ea scriptura suspecta est.

Ἰτέα, ας, ἡ, ET Ἰτέη, ης, ἡ, Salix: παρὰ τὸ ἱέναι, si Etymologo credimus, quoniam videlicet citò in altum excrescit, inter primas etiam germinans, vt & populus & alnus. Homer. Odysseæ κ, Μακραί τ' ἄγκροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. Vnde Plinius lib.16, cap.26, Ocyssimè salix amittit semen, antequam omnino maturitatem sentiat, ob id dicta Homero frugiperda. Et lib.24, cap.9, Salicis fructus ante maturitatem in araneā abit. Eurip. ἰτέαν pro ha- B
sta vsurpasse dicitur: procul dubio saligna, id est confecta è salice: vt Homer. μελίαν vocat fraxineam hastam: synecdochicè posita materia pro re inde confecta. Apud Hesychium verò reperio, Ἰτέαι, αἱ ἀκανθίδες· διὰ τὸ πρὸς τὰς ὀφθαλμὰς τῆς ὕλης κατασκευάζεσθαι. Rursum Ἰτέα, vrbis nomen est: cuius ciuis Ἰτεάτης dicitur, teste Suida. Steph. Ἰτέαν fuisse dicit δῆμον τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς: & δημότην eius vocari Ἰτεάτην, ab Androtione trisyllabos Ἰτεῶν. A planta autem ἰτέα est materiale
NOMEN Ἰτείνος, Salignus, Qui è salice est, apud Theo- C
phrast. Ex Herodoto verò affertur ἰτείνην ῥαβδοῦσι, itidē pro Saligni virgis. ITEM Ἰτεών, ῶνος, ὁ, Salicetū seu Salictum. i. Locus consitus salicibus.

Ἰτέον, Eundum: πορευτέον, Hesychio & Suidæ. Plato libro 2 De republ. Τοῦ γε ἰτέον, Hac via eundū. Apud Aristoph. ἰστέον.

Ἴτη, Hesychio συρεγμὸς, ῥοῖζος, Sibilus, Strepitus.

Ἴτηλον, idem H. ex Æschyli Glauco affert pro ἔμμονον καὶ οὐκ ἐξίστηλον, Constans nec euanescens.

Ἴτης, t.1, c.1814, g D

Ἰτήτεον, Eundum: apud Suid. ex Aristoph. Nub.

Ἰτητικὸς, t.1, c.1815, a. Ἰτικὸς, ib.b

Ἴτρον, Suid. dici ait τὸ ὑποκάτω τῆς ὀμφαλοῦ μέρος, partē vm bilico subiectam: vnde & μίτραν dici ἢ τὴν αὐτὴ ζώνην:
ITIDEMQVE Ἴτεια Hesych. dici scribit τὰ ὑπογάστρια, imam ventris partem. Id tamen ἧτρον potius dicitur: de quo suprà. Lascat. verò ἴτρον in Epigr. dicitur exposuisse Vtrem, s. pelle confectum. Alioqui Ἴτεια vocantur καταρράδια πτάσματα, πέμματα, vt iidem lexicographi testantur. feruntúrque fuisse placentarum seu E
operis pistorii genus prætenue, faciléque fragile: vnde idem Hesychius esse dicit κλάσματα, & Galenus in lexico Hippocr. τὸ ἴτρον nominari etiam ἐρείκιον, διὰ τὸ ἀθρόως τρίβειν: nimirum verbo ἐρείκειν significante θραύειν. Itaque rectè Anacr. apud Athenæum lib.11 dicit, ἰτείου λεπτὸν ἀποκλαί. Atque adeò ipse Athen. lib.14 testatur ἴτρον fuisse πέμματον λεπτὸν, ἰδοῦ διὰ σησάμου καὶ μέλιτος ζυμούμενον, opus pistorium tenue è sesamo & melle contectum: lib.3 scribens libum à Romanis vocari πλακοῦντα ὑπὸ γαλακτος, ἰτείνων τε καὶ μέλιτος. Galenus De alim. facult. l.1, c.4, duo esse scribit ἰτείνων genera: præstantius quidem quod ῥυπμαῖα appellant, deterius verò quod λάγανα: quapropter omnia quæ διὰ τύπων τε καὶ σεμιδάλεως σεσιτίσεται esse παχύχυμα & βραδύπεπα: at τὰ σὺν μέλιτι σκευαζόμενα esse μικτῆς δυνάμεως. Vide ibidem & alia de his placentis, itémque De tuenda valetudine lib.5. Meminit Dioscorides quoque ἧτρ ἰτείνων, l.4, c.64, dicens ibi τὸν ῥοιόδακα μήκωνα μάγνοδαν μελιτόμασι καὶ ἰτείνοις, placentis melliti & itrii. Et Aristoph. Acharn. G
dicit, Ἄμυλοι, πλακοῦντες σησαμοῦντες, ἰτέαι. Et Sophocl. apud Athenæum lib.14, Ἐγὼ δὲ πεινῶν αὖ πάλιν ἰτέαν βλέπω. Notandum verò apud Hesych. & Aristophanem scriptum esse ἰτείᾳ paroxytonos: apud alios proparoxytonos ἴτεια. Apud Eust. verò sunt ET Ἰτείδες. nam p.1632, ex Athen. refert Ἀθηναῖός πινας ἰτείδας fuisse χρηστὸς εἰς ἀφροσυνάμον διὰ τὰ σωτηρηθέντα ἄνωθεν.

Ἰτέσας, Pollux in fine lib.7, vocari scribit τὰς διφθέρας. Hesych. verò Ἰτέλαν affert pro διφθέραν: & ἰστέλαν pro eodem. Item ἰσκλιν & ἰσθλιὰ dici ait αἰγείαν, μυκωτὰ, quæ potius ἰξάλη seu ἰξάλη. H

Ἴτω, Doricè pro ἴσω, Sciat. apud Plat. epist. 7, γιγνώσκε δ' οὖν ὅπως, Ἴτω Ζεὺς ὁ Θηβαῖος, quomodo autē acciderit, sciat (seu testis sit) Iupiter Thebanus. Sic Aristoph. Acharn. Θηβαῖος Ἴτω Ζεύς.

Ἴτυλος, Suidæ est ὀρφανός: itidémque Hesychio, à quo ex-

ponitur præterea μόνος, νέος, ἀπαλὸς, Solus, Iuuenis, Tener. Vide Ἴτυς.

Ἴτυς, υος, ἡ, Circumferentia, & Vmbo: ἄμβων. id est, ora curuaturáque in extremo ambitu rotæ vel clypei. Ac πρόχοῦ quidem περιφέρειαν sic nominat Hom. Il. ιβ, v.486, de alno, Τῷ μὲν δ' ἀρμαπηγὸς αἰὴρ ἀΐξωνι σιδήρῳ Ἐξέπεμ', ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ. Et Iliad. ε, v.724, Τῶν (scil. ἵππων, quos καμπύλα κύκλα vocat) ἦτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος· αὐτὰρ ὑπερθεν Χάλκε' ὀπιστοπόρα περικαρπία. De clypei autem circumferentia seu vmbone, apud Hesiodum in Asp. v.314, Ἀμφὶ δὲ οἱ ἴτυν ῥέεν ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς. Sic verò Hesychio quoque ἴτυς est ἡ ἐσχάτη ἄψις, ἢ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος καὶ τοῦ ὀχοῦ, καὶ παντὸς περιφεροῦς τὸ πλεῦρον μέρος. Suidas & ipse περιφέρειαν esse dicit, afferēs hæc exempla. Ex Xenophōte, ὡς ὁρᾷς αὐτὸν περιόντα, ὅπλα καμβαίνεται αὐτῷ τῆς ἴτυος. Et ex Epigr. Γηρυόνεω μὲν ἴτυν πολέμων ὕπο, γηρυόνεω δ' Ὀμφαλόν. ἀλλ' ἀρετῆς λάμπεται ἐς ἔτυμον: verba ἀσπίδος de se. Et rursum, Ἀλλ' ὅλετ' ἀμφ' ἑτάρων χαῖν κυκλόεσσαν ἴτυν. Item, Γυρὸν τ' ἀγκίστρων καμπυλόεσσαν ἴτυν. Vbi nota tribui ἀγκίστρεσι quoque.

¶Ἴτυς, υος, ὁ, Itys: filius Terei & Prognes, à matre & Philomela matertera occisus, & Tereo epulandus præbitus, vt fusè describit Ouidius Metamorph. lib 6. Aristophanes itaque in Aubus dicit, Χύσον δὲ νόμους ἱερὰν ὑμνῶν, Οἷς δὴ θεῖον τόμαπος θρῖνεῖς, Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολυδάκρυν Ἴτυν ἐλελιζομένη θεροῖς μέλεσι. Et Ouid. rursum, Deflet Threicium Daulias ales Itym. Homerus hunc Ityn vocat Itylum. Odysseæ τ, v.521, Ἦτ ἦμαρ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν, Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὅν ποτε κατὰ κῶ Κτείνε δι' ἀφραδίας κοῦρον Ζήθου ἀνακτος. Quanquam id quidam appellatiuè accipi putarint pro ὀρφανὸν, νέον, ἀπαλόν: perperam. vt & schol. docet & Etymol. & clari- B
his Aristoph. ac Ouid. cæterique poetæ. ¶Ἰτὺς autē, Suidæ est ἰτέα, Salix.

Ἴτω, Eat. Ire Abeat. Greg. Naz. ἀλλ' ἴτω μὴ ἡμῖν ἥλιος, Sol hinc abeat. seu Hinc concedat.

Ἰτών & Ἰτώνη, dicitur vrbs quædam Thessaliæ, quam nōnulli σιτῶνα appellant διὰ τὸ σιτοφόρον. vnde Minerua dicitur Ἰτωνία & Ἰτωναία, vt quæ ibi coleretur. Ciues quoque eius Ἰτωναῖοι dicuntur & Ἰτώνιοι, & fœmin. genere Ἰτωνίδες atque Ἰτωνιάδες, teste Steph. Sic sanè Callim. hymno in Cererem dicit, Ἠτοι Ἰτωνιάδες. Dicitur & Ἰτωνὶς χώρα, teste Suida.

Ἰυγὴ, t.1, c.1946, b. Ἰυγμὸς, t.1, c.1945, f

Ἰύγξ, t.1, c.1946, d. Ἰύζω, t.1, c.1944, g

Ἰυκτὴς, t.1, c.1945, g. Ἰυχμὸς, ib.

¶Ἰφθιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Generosus, Fortis: ἀνδρεῖος, γενναῖος. διάφορον, Eustathio & aliis, quibus videtur esse quasi ἰφίθυμος, per syncopen & Ἰφιθύμου τοῦ υ. Homerus Iliad. α, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προϊάψεν. Iliad. ε, Ἰφθίμη ἄλοχος. Aliquādo redditur non tātùm Fortis, Animosus: sed etiā Viribus potens, Robustus. vt Od. κ, Ἰφθίμῳ εἴδῃ καὶ ἐπιπνοιῇ Περσεφονείᾳ. Il. π, Χαλεπόν σε καὶ ἰφθίμου περ ἐόντα. Il. ψ, Βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα.

Ἴφι, Hesychio est ἰσχυρῶς, μεγάλως, Validè, Fortiter, Magno animo, vel Magna cum potentia. Homer. Iliad. α, — ὃς Χρύσου ἀμφιβέβηκας Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις. Apud Etym. ex Euphor. Ἴφι βιαζομένων. Multæ hinc sunt nomina propria: virorum, vt Ἰφιδάμας, Ἰφικλῆς seu Ἴφικλος, Ἰφικράτης, Ἴφιτος: mulierum, vt Ἰφιγένεια, Ἰφιμέδεια, Ἰφινόη, Ἰφιάνασσα.

Ἰφικρατίδες, Hesychio sunt ὑποδήματος εἶδος, genō calceamenti. pro quo Suidas habet Ἰφικρατίδες, annotans & ipse esse genus calceamenti denominatum ab Iphicrate Athenienſium duce, filio sutoris. Idémque hoc exēplum affert ex Damascio, τὰς Ἀθήνας Ἰφικρατίδας ἢ τὰ σωτῆρα σανδάλια περιδεδεμένος ἐνίκα.

Ἴφιος, ου, ET Ἴφις, ιος, ὁ, Robustus. Fortis. Hesychio ἶφις est ἰσχύς, Celer, Velox: afferenti & Ἴφιν pro καλῶ. Affert idē ἴφιον & pro λιπαρὸν, Pingue seu Pinguem. quomodo & Etymol. annotat ἴφια μῆλα dici ἢ ὑστραφῆ vel ἰσχυροποιὰ ἢ ἐδαιόπιπον: sed addens, κατ' ἀφκρισιον quoque sic nominata dici posse velut ἀσθενῆ καὶ οὐκ ἰσχυρά: Suidas verò exponit ἰσχυρὰς βαδίζοντα. Legitur porro hoc ἴφια μῆλα apud Homer. redditurque Bene habitæ, Vegetæ, Pingues, Lætæ oues.

Ἴολμα, ατος, τὸ, Vulnus: τραῦμα, Hesych.

Ἰούη, Suidæ est species oleris agrestis. Apud Theophrastum verò Hist.plant.lib.6, cap.6, reperio ἴρυον, & cap.sequ ἴρυον, inter τὰ θερινὰ ἀνθη, flores æstiuos: at lib. 7, cap.12, πίρυον, itidem in genere τῶν αὐτικῶν. Quæ posterior scriptura prioribus præfertur, quum apud Pliniũ quoque reperiatur tiphyon lib.21, cap.11, vbi interpr. locum Theophr.ex Hist.plant.l.6, cap.7, numerans & ipse istud tiphyon inter flores æstiuos. Veruntamen & & ἴρυον ferri posse videtur: atque adeò quum in illo Aristoph.loco quem Suid.citat, scriptum sit ὃν τῶν ἰρύων, non ἰρυῶν, in manuscr. etiam codice putarim esse à nom. sing. ἴρυον, non ἰρύη.

Ἰρὶς, eidem Suidæ est ὀφρὺς, Supercilium.

¶ Ἰχθύα, t.1, c.1817, c

Ἰχθυάα, poëticè pro ἰχθυᾶς: & ἰχθυάασιν, Ionicè pro ἰχθύων, à them. ἰχθυάω.

Ἰχθυάω, t.1, c.1817, a.

Ἰχθυβολεύω, αὶ, Pisces ferio tridente, Pisces figo. in Epigr.

Ἰχθυβόλος, t.1, c.1816, e.

Ἰχθύη, ib.c.

Ἰχθυηρὸς, t.1, c.1816, h.

Ἰχθυικὴν ἔσν, ib.f.

Ἰχθυοβολεύω, ib.

Ἰχθυοβρωτὴς, ib.

Ἰχθυόεσσα, ib.

Ἰχθυόθηρος, ib.f.

Ἰχθυοκόλλα, ib.g.

Ἰχθυολογέω, ib.a.

Ἰχθυόμαντις, ib.

Ἰχθυοπολεῖον, ib.

Ἰχθυοπώλια, ib.b.

Ἰχθυοῦφεῖον, ib.

Ἰχθυοῦφικὸς, ib.c.

Ἰχθυικλὸς, ib.f.

Ἰχθυόφαγος, ib.d.

Ἰχθὺς, t.1, c.1815, c.

Ἰχθυώδης, ib.g.

Ἴχλα, Hesychio est κίχλα, Turdus.

Ἴχναπα, eidem sunt ἰχνία, Vestigia: quæ suprà ἴθμαπα.

Ἴχνα, t.1, c.1819, f.

Ἰχνάομαι, t.1, c.1818, e.

Ἰχνελάτης, t.1, c.1818, c.

Ἰχνεύμων, ib.g.

Ἰχνευτὴς, ib.

Ἰχνηλασία, ib.d.

Ἰχνηλάτης, ib.

Ἰχνοβάτης, t.1, c.1818, a.

Ἰχνοπέδη, ib.b.

Ἰχνοσκοπέω, t.1, c.1818, b.

Ἰχνότης, Ἰχνόφωνος, Ἰχνόω, perperam in v.l. scripta pro ἰχνότης, ἰχνόφωνος, ἰχνόω.

Ἰχνὼν, t.1, c.1819, g.

Ἰχνωρεύω, t.1, c.1821, a

¶ Ἴψ, t.1, c.1726, f. & t.3, c.1345, b. ob.

¶ Ἴω, Eam, vel Iuero: aor.2, subiunct. modi, à them. εἶμι vel εἴω. Hom. Od.ο, Ἢ ἴθι καὶ σὺς μνῆσαι ἴω.

Ἰώ, Hesychio est ἡ δύναμις & βοὴ, Vis, Clamor. Est etiam nomen proprium filiæ Inachi. Item aduerbiũ seu interiectio dolentis & exclamantis, vt Io, Heu seu Eheu, Hei & O apud Latinos. Soph. Aiace, ἰώ, ἰώ μοι, μοι, Hei, hei mihi. Ibidem addito genitiuo elliptico, ἰώ μοι ἐμῶν νόστων, hei mihi ob reditus meos. Ibidem cum nomin. ἰὼ ὦ λας, Hei misero mihi, O miserum me. Item cum vocatiuo, ἰὼ παλαίφρον γύναι, ὦ miseram te. Sic Aristoph. ἰὼ γρῦ ος, ἰὼ φραπηγί. Et rursum, ἰὼ νέμεσι βαρύβρομοι τ' βροντᾶ. Necnon cum genit. elliptico rei, omisso casu personæ, ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδύνων, ὦ vulnera dolorifica. Vbi nota geminari. Ex Euripide ἰὼ ἰὼ affertur pro Proh proh. At ἰώ, Medére, pro ἰάου, ab ἰάομαι.

Ἰώα, Bœoticè pro ἔγωγε, Ego equidem, Hesych.

Ἰωγὴ, eidem Hesychio est σκέπη, (vt Suidæ quoque) καπηγωγὴ, αἰγιαλὸς, Tegmen, Diuersorium, Litus: item ἡσυχία, Quies: necnon πνοὴ, φωνὴ, ζωὴ, Flatus, Vox, Clamor. Apud Homerum in fine lib. Odyss.ξ, — ὅθι περ σύες ἀρχιόδοντες

A Πέσσον ὑπὸ λαφυρῇ ὀδὸν βορέω ὑπ' ἰωγῇ, Aristarch. & cũ eo scholiorum breuium autor exp. σκέπῃ, sub tegmine boreæ.

Ἰωδὴς, Æruginosus, & Venenatus, t.1, c.1677, f.g. Eo significatu & Athenæus lib.2, αὐχμῶν δὲ πάσῃ ἡλιοβόλῳ πᾶσι τὸν Νεῖλον, ἐρεύγη τὸ ὕδωρ ἰωδὲς, καὶ πολλοὶ τῶν Αἰγυπτίων ἀπώλοντο. ¶ Significat etiam Violaceus, de quo in Ἴον suprà.

Ἰωὴ, ῆς, ἡ, Vox, Clamor. Homer. Iliad.κ, Φθεγξάμενος· τὸν δ' αὖτα πᾶσι φρένας ἤλυθ' ἰωή. id est φωνὴ, Vox: nimirum clamore excitantis. ¶ Item Flatus. πνοὴ, quo modo accipiunt in hoc loco Iliadis α, — νέφος Ἐρεβέννῳ κᾶτ' πόντου ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς. Et in hoc Iliad.λ, — ὑψόσε δ' ἀχνη Σκίδναται ἐξ αὐτέμοιο πολυπταίκτοιο ἰωῆς. ¶ Ἰωὴ ab Hesychio exponitur non solùm φωνὴ, κραυγὴ, πνοὴ, sed etiam ἀποφορὰ, καπνὸς, αὐγὴ, ὁρμὴ. Idem ἰωὴ affert pro βέλος.

Ἰωκὴ, siue Ἰωκὰ, eidem est δίωξις, ὁρμὴ, Persequutio, Impetus. per aphæresin enim dictum putatur pro διωκὴ seu δίωξις. Hom. Iliad.ε, de ægide Palladis, Δεινὼ, ἰωὴ τε· μὴ πάντη φόβος ἐστεφάνωται· Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἐλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή. Et aliquanto antè, — οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκάς. In quorum locorum priore scholiastes quoque exp. δίωξις: in posteriore verò non solùm πᾶν ἐν πολέμῳ διώξεις, sed etiam κραυγὰς, ἀπειλὰς, Clamores, Minas. Rursum metaplasmo dicit ἰάκα pro ἰωκὴν, vt Hesiod. κράκα pro κράκλω, inquit Etymol. in exemplum afferens hoc hemistichium, ἰάκά τε δακρυόεσσα, quod extat Il.λ, vbi poeta canit, Εἰσόκε δὴ τόδε πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηῒ, Εἰς ὁρόων πόνον αἰπὺ ἰωκά τε δακρυόεσσαν. Quo in loco exponunt itidem δίωξιν.

D Ἰάλκα, Hesychius & Suid. afferunt pro αὔλακα, Sulcum.

Ἴολον, Hesychio μέλαν, Nigrum, Atrum.

Ἴομαι, Medeor: ex ἰάομαι. At ἴωμεν, Eamus: ab εἶμι seu εἴω.

Ἰὼν, Iens, Vadens: ab eodem εἶμι seu εἴω.

Ἴων, ωνος, ὁ, Ion: filius Xuthi, nepos Hellenis, à quo Ἴονες dicti fuerunt posteri eius ac subditi. ET Ἰωνία, ας, ἡ, Ionia, regio quam incolebant: subaudito substantiuo χώρα, vt Αἰγυπτία pro Αἰγυπτία χώρα: EX MASCVL. Ἰώνιος, vt Αἰγύπτιος. Alioquin Ἰωνία Athenis dicitur

E ἡ χαμαίπους, vt est apud Dioscoridem lib.3, c.175. Ab iisdem Ionibus est nomen POSSESS. Ἰωνικὸς, Qui Ionum est, Ionum proprius & peculiaris. vt quum vocabulum aliquod esse dicitur Ἰωνικὸν. Sic Ἰωνικὴ ῥῆσις apud Athenæum. Et Ἰωνικὴ ὄρχησις, Ἰωνικὰ ἄσματα, apud eũdem, & Ἰωνικὴ ἁρμονία apud Lucianum. Sic Ἰωνικαὶ πολιτεῖαι καὶ τρυφαὶ apud Plutarchũ. Alioqui Ἰωνὰς dicitur etiam qui ex Ionum gente est, vt Ἰταλιώτης qui ex Italorum. Menander apud Athen.lib.4, Ἰωνικὸς πλούσιος ὑποστάσεις πολλὰ. Inde ADVERB. Ἰωνικῶς, Ionicè, Ionũ more. Aristoph. pro Molliter & delicatè, quoniam ἀβελτέρωτος est ἡ τῶν Ἰώνων μαλακία καὶ τρυφή. Pro Ἰωνικῇ dicitur ETIAM Ἰωνὶς, ίδος, ἡ, vt in Epigr. Ἰωνὶς φωνὴ, Ionica vox. Necnon ἡ Ἰωνὶς pro ἡ Ἰωνὶς χώρα, vt Ἰωνία pro Ἰωνία χώρα, Ionica regio. Præterea ab Ionibus est VERBVM Ἰωνίζω, Iones imitor vel æmulor, Iones sequor.

F Ἰωνία, ας, ἡ, vide in Ἴων præcedente. At Ἰωνιὰ, ᾶς, ἡ, dicitur ὅπου τὰ ἴα φύονται, vt ῥοδωνιὰ, ὅπου τὰ ῥόδα, teste Hesychio: quemadmodum Suidas quoque Ἰωνιὰ, (inquit) ὁ λειμὼν τῶν ἴων, ὡς παρ' Ῥοδωνιὰ, ὁ τῶν ῥόδων· καὶ Κεινωνιὰ, ὁ τῶν κρίνων. Ita igitur vocatur Violetum, Locus violis consitus. vt apud Aristophanem in Pace, τῆς ἰωνιᾶς τι ὦς πρὸς τὴν φρέατι, τῶν τ' ἐλαιῶν πηδήματι. Ex Theophr. verò affertur ἰωνιὰ μέλαινα pro Nigræ violæ tota planta, vt ἀσπαραγωνιὰ dicitur stirps aspharagi cum radice & caule.

Ἰωνίζω, Ἰωνικὸς, Ἰωνικῶς, Ἰωνὶς, vide in Ἴων.

Ἰωνίσκος, ου, ὁ, ab Ephesiis dicitur ὁ χρύσοφρις ἰχθὺς, vt testatur Archestr. apud Athen. l.7.

H Ἴωξις, Hesychio & Suidæ est δίωξις, Persequutio, Insectatio.

Ἴωρος, eidẽ Hesychio est τὸ ὀρεινὸν χωρίον καὶ πόρος, Locus montanus & mons: item οἶκος καὶ ὁ ὑπνου φυλακὴ, domus & custos eius. A Suida quoque exponitur θυρωρὸς, φύλαξ, quã prouerbialiter dici ait οὐδὲ ὑπὸς ἰώρου: & legẽ quandam

Athenis iussisse ἐκτὸς ἰώρου τοῖς αὐθροφόνοις. poetam ὀδὸν τῶν ἀπεκτόντων καὶ σοβαρθυμιῶν prouerbio isto vsum.

Ἰῶπα, nomen literæ cuius seriem nunc tractamus. Significat etiam κεραίαν, apicem, teste Hesychio. Quo ferè modo Matth.5, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται.

Ἰωτακίζω, t.2, c.IX, c.

Ἰωτακισμὸς, ib. & t.2, c.VIII, g

Ἰώχμος, ου, ὁ, idem quod ἰωκὴ & ἴωξις, eiusdémque originis, ex διώκω videlicet, apharesi literæ initialis. id est Persequutio hostilis, Infesta insectatio. Hom. Il.Ρ, πάρ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι Ἤλυθον αὐ' ἰωχμὸν θρασεῖ, Ἰλίοχον φορέοντες Ἕκτορα. Et aliquanto pòst, Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔστρεπε μώνυχας ἵππους Αὖθις ἀν' ἰωχμόν. Sic Hesiodus, — ποδῶν δ' αἰπεῖα ἰωὴ Ἀκτίπου ἰωχμοῖο βολάων πεπεριόντων.

Ἴωψ, piscis quidam, teste Suida. Meminit eius Callimach.

B

K

K. Decimæ literæ Græcorum nota est, quam vocant κάππα. Vtuntur ea Latini quoque, sed admodum raro, vicem eius præstante litera C. Est etiam numeralis nota, significãs viginti, hoc modo, κ', κά, κβ', & sic deinceps. præfixa autem acuti accentus apice ab imo sinistri lateris pede, viginti millia denotat, κ.

Καππάδεκον, Hesychio πορφυροῦν: quod infrà καστορεῖον.

Καβαιρος, t.2, c.XI, f. Καβακος, t.2, c.XII, e

Καβάλλης, Hesychio est ἐρατὴς ἵππος. vt & Latinum Caballus quandam vilitatis significationem habet. Lucil. Succussator tetri tardique caballi. Horat. — aut oliторis aget mercede caballum. Sic fanè Plutarch. De nõ fœner. ὅτῳ πὶ τὴν τυχόντα καὶ καβάλλη χρώμενος, non expectans videlicet ἱππασίας μηδὲ ὀχήματος ἡδυκτοῦ. INDE Καβάλλιον: quod Hesych. exp. itidem καβάλλης, necnon ἡ πορφυρὰ τῶν σκηνικῶν ἐσθῆς τὸ αὐλαίον.

Καβαῦ, t.2, c.XII, e

Καβαρνοὶ, à Pariis dicuntur Sacerdotes Cereris, teste Hes. Vide Ὀργεών, t.2, c.1432, d

Καβάσι, Lacones dicunt pro καπέβηθι, Descende: Hesych.

Καβασος, t.2, c.XI, f

Καββαλὲ, Æolica syncope pro καπέβαλε, Deiecit. Hesiod. ὀδὸν ἀθανὶ καββαλὲ μέσῃ. Sic Hom. Odyss. ζ, νωῖ σ' ἐνθάδ' καββαλὲ δαίμων. Thema quoque καββάλλω constitui potest, vnde SIT Καββαλικὸς, Aptus ad deiiciendum. Affertur enim ex Plut. Apopheth. Lacon. καββαλικὸν πορ pro Aptior ad prosternendum, Qui aptius prosternitur. Apud Suid. Καββαλίς, ὁ καπεβαλών. INDE Καβλημα, pro καπέβλημα. quod Hes. à Laconibus vsurpari ait pro πεδίοφρωμα.

Καβειροι, eidem H. sunt καρκίνοι, Cancri. quos diuino apud Lemnios honore coli dicit, & pro filiis Neptuni haberi. Suid. Καβείροις esse dicit gentem quandam: sed eã vocem significare etiam δαίμονας. Apud Herodot. Καβείρων ἱερὸν, & Καβείρων ὄργια. Vide Etymol.

Καβηλας, t.2, c.XI, f.

Καβηλεῖ, ib.c.

Καβήσσος, ib.

Καβησσόθεν, ib.

Καβλέες, ib.f.

Καβλημα, ib.f.

Καγχαίζω, Cachinnor, &c. t.2, c.1, a.

Καγχαίνω, Calefacio, Arefacio. Hesych. enim καγχαίνει affert pro θάλπει, ξηραίνει. VNDE Κάγκανος, Aridus, Siccus. Homerus Iliad.φ, — ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα πίσσαν. Odyssea σ, — πεὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν Αὖα πάλαι. Vide & t.1, c.94, b.

Καγκαλέα, Hesychio sunt καπεκαυμένα, Combusta.

Κάγκαμον, ου, τὸ, Cancamum: lacryma Arabici ligni, myrrhæ quodammodo similis, virosi gustus, quam ad suffimenta vsurpant, teste Dioscoride lib.1, cap.23. Meminit & Plin. lib.12, cap.20. Apud Hesychium scriptum Κάγκαλον: quod & ipse esse dicit ligni cuiusdam lacrymam & thymiama apud Indos. At Κάγκανον, herba est apud Galen. Simplic. medicament. lib.7: Aet. lib.1, Oribas. Collect. medic. libro 15. pro quo apud Paulum Ægin. scriptum κάκανον, sed reclamante serie alphabetica. Eum enim scripsisse κάγκανον, per γκ, Oribasium autem cum Galeno κάκανον, per κ, ordo alphabeticus docet, Apud Aetium verò extra seriem positum in fine τῶν κ.

Κάγκανον, vide in Καίκαμον. Κάγκανος, vide in Καγχαίνω.

Κάγκελος, vox Latina vsurpata à recentioribus Græcis. Ea enim Hesych. vtitur in exponendo ἀμύφακτος, & schol. Theocriti in exponendo ὑπόπτῃ. Quinetiam ex Epigramm. κάγκελος affertur pro Cancellus. Et schol. Aristoph. κιγκλίδα dici scribit πᾶν καγκελωτὸν θύραν, Portã cancellatam: quam Plautus clathratam appellat.

Καγκὶς, Hesychio est πῶλος.

Καγκῶλαι, Æoles vocant τὰς κηκίδας, Gallas. Hesych. quæ infrà κάγκις.

Καγχαλάω, t.2, c.1, c. Καγχαλίζω, ib.e

Καγχαλόων, ib.c

Κάγχαμος, Crotoniatis dicitur ὁ κισσὸς, Hedera. Hesych.

Καγχαόμαι, t.2, c.1, e. Καγχασμὸς, ib.a

Καγχαστὴς, ib. Καγχαστικὸς, ib.

Καγχαλίζω, ib.c

Καίγκις, Suidas dici scribit τὰς κριθὰς seu τὰς ἀλληλεσμένας κριθὰς, Hordea, seu Hordea molita. VNDE Καγκεῦνας ἄρτος, panis inde confectus. Legitur ea vox & apud schol. Aristoph. in Equit. Nam κυρηβίαν vocari dicit ἔνθα αἱ καίγκεις φυσηθεῖσαι: subtungens, καίγκεις esse λεπισμένας κριθὰς, ἀφ' ὧν ἡ πίστανη, hordeum decorticatum, è quo ptisana fit. Itidem καγκεῦνας πυρὸς, triticum simile huic hordei generi, apud Theophrastum Histor. plantarum lib.8, cap.4, & De causis plantarum libro 3, cap.26. ¶ Καίγκεις siue Καίγκευ dicitur etiam ὁ τῆς λιβανωτίδος καρπὸς, fructus rorismarini, vt est apud Dioscoridem lib.3, cap.87 & 88. Infrà & κάγκ. sine γ. quemadmodum & in priore Theophrasti loco quem citaui, nimirum Hist. pl. lib.8, cap.4, sine γ habetur καχευδίας.

Καδδάεσα, seu καδδ' ἄεσα, poetica & Æolica syncope pro κατ' ἠ' ἄεσα. ITEMQVE Καδδὲ, pro κατ' δέ. Sic καδδ' ἔβαλε pro κατέβαλε δέ: & καδδ' ἔθορε pro κατέθορε δέ: καδδ' ἕλον pro κατέλον δέ, interiecto δέ per tmesin.

Καδδ' εἶσε, t.1, c.1383, a. Καδδίσκος, t.2, c.2, a

Καδδὸς, t.2, c.1, c. Καδδραθέπω, t.1, c.912, b

Καδδύναμαι, t.1, c.1057, b

Καδδύω, Æolica syncope apud poetas pro καταδύω.

Καδεῖ, pro καὶ ἔδει, Et oportebat, apud Soph.

Καδίον, t.2, c.2, c. Καδίσκος, ib.e

Καδμεία, Καδμεῖος, Καδμεῖονες, Καδμία, Καδμογενὴς, vide in sequente Κάδμος.

Κάδμος, ου, ὁ, Cadmus: filius Agenoris Sidonii, conditor Thebarum Bœoticarum. VNDE Καδμεῖονες, à poetis & poetarum principe Homero dicuntur Thebani, vtpote nepotes & posteri illius Cadmi. Qui ET Καδμογενεῖς, A Cadmo genus ducentes. vt Καδμογενὴς Ἡρακλῆς apud Sophocl. Ab eodem est POSSESS. Καδμεῖος, Cadmeus. Vtuntur enim eo & Latini poetæ, dicentes Thebæ Cadmeæ, Dircæ Cadmea, Limen Cadmeum. Et Καδμεία νίκη, Cadmea victoria: prouerbialiter pro Victoria damnosa, quòd tali victoria Cadmus & eius nepotes aliquoties potiti sunt, vt fusius docet Suidas & Erasmus in Chiliad. Idem & Plut. testatur his verbis, οὐ γὰρ τὴν νικᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴ ὑπεδέχετο δυσχερῶς καλὸν ἐν οἷς τὴν νικᾶν βλαβερόν. ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ νίκη Καδμεία. In Epigramm. quidam hanc Καδμείαν νίκην vocasse dicitur Καδμεῖον κράτος. Dicitur etiam Καδμεῖος τὸ ἔθνος, Cadmeus genere, Genus à Cadmo ducens. Et Καδμεῖοι, pro Posteri Cadmi, Qui ori-

ginem à Cadmo trahũt. Hesiod. Aspide, Ἐς Θῆβας ἱκάνου σε φερεστάνειας Καδμείας. Idem in Theog. Καδμείοιο δ' ἐλε θρον, Cadmeis, id est Thebanis Cadmi posteris. Poetæ dicunt ETIAM Καδμῆος pro Καδμεῖος, vt & Latini Cadmeius pro Cadmeus: inter quos Statius, Cadmeius Æmon. VNDE Καδμηΐς, idem significãs quod Καδμεία. vt Καδμηΐς γᾶα, Cadmeis terra, Cadmeium solum. id est Thebanum. vt & apud Ouid. Domus Cadmeis. Ac vt Καδμεῖοι interdũ dicuntur οἱ Θηβαῖοι, Thebani: ita etiam Καδμηΐδες, Thebanæ, s. mulieres. Seneca, Errant furentes impiæ Cadmeides. AT Καδμεία, ας, ἡ, subst. dicitur ἡ τῶν Θηβαίων ἀκρόπολις, Arx Thebana, teste Suida. Quo modo Xen. Hellen. 6, ὧν ἐν ᾧ καὶ ἡ καταληφθεῖσα ἐν Θήβαις Καδμεία. Et paulo antè, ἐπεὶ δὲ παρελάβετο τὴν Καδμείαν, οὐδὲ αὐτοῖς Θηβαίοις ὀπτρεύετο αὐτόμολος ἦν. Item Καδμεία, siue Καδμία γῆ, dicitur Territorium Thebanũ. Annotat Suidas dici Καδμεία χωρὶς & Καδμεία νίκη, per diphthongũ: at Καδμία χώρα per ι: quanquam & hoc sint qui per diphthongum scribendum censeant. Præterea Καδμεία, siue Καδμία, est metallicum medicamentum, de quo Dioscor. lib. 5, cap. 84, Plin. lib. 34, cap. 10. vbi & ipsum lapidem ex quo fit æs, cadmiam vocari scribit, fusuris necessarium, medicinæ inutilem. vt & cap. 1, eiusdẽ lib. dixerat, Fit æs & è lapide æroso, quem vocãt cadmiam. Apud Dioscoridem per diphthongum scriptum καδμεία, sine diphthongo apud Aetium & Paul. Ægin. cum diphthongo rursum apud Gal. Simplic. med. lib. 8. ¶ Cretensibus autem κάδμος est δύο, λόφος, ἀσαὶς, vt tradit Hesych.

Κάδος, τ. 2, c. 1, e

Κάδουσα, Hesychio est εἶδος σταφυλῆς, Species vuæ.

Καδρκνές, eidem est κατωφερές, Procliue.

Κάδρισον, idem expon. καθίσον: quod positum videtur pro καθίδρυσον.

Κάδυρος, eidem est κάτωθεν ἄωρος, A per euiratus.

Καδύπτειον, ου, ὁ, Syriaca herbula, arboribus & spinis se circunuoluẽs, vt Plin. tradit l. 16, cap. vlt. ex Theophr. De caus. pl. l. 2, c. 23.

Κάειρα, ας, ἡ, fœmin. gen. ex masculino Καρ. vt Κάειρα γυνή, & Κάειρα ἐθνὶς, apud Herodotum, Carica mulier, Carica vestis.

Καίζω, Fut. σω, Orno, Exorno, Decoro: vel Excolo, Instruo. κοσμέω, καλλωπίζω. Poeticũ est hoc verbum, nec nisi in præter. pass. vsitatum, itidémque in participio. vt apud Homerum Odyss. θ, Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν. Iliad. β, in catalogo nauium, de Aiace Oilei filio, Ἐγχείῃ δὲ κέκασο πανείλιμα καὶ Ἀχαιοῖς, hastæ peritia ornatus instructúsque erat vt quiuis alius vniuersorũ Græcorum. σκευόσμηπτος κεχαρακτῆρ. Iliad. ε, Οὐδὲ ἐκκβολίαι, ἧσιν τὸ πρίν γ' ἐκέκασο. Iliad. θ, Καί σε κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον, malis instructe artibus & dolis. Apollonium infinit. dixisse traditur ἐκέκασο Γ' ἐθύ. ἐν, pro PrædituS erat regendi facilitate, Argon. lib. 2. ¶ Afferunt vulg. lex. & καίζουσα σταφυλὴ pro Præcox vua, ex Eccles. cap. 21. Sed perperam pro ὀψικάζουσα, Maturescens seu Pingi incipiens.

Καθ' ἅπαν, pro καθ' ἅπαν, In vniuersum, Omnino. Sic καθ' ἅπαξ itidem Omnino vel Semel. Et καθ' ἑαυτ. Secundum quæ, Quemadmodũ. Καθ' αὑτὸν, Per se. Καθ' εἷς, Vnusquisque. Καθ' ἕκαστον, Singulatim. Sed hæc & coniunctim scribuntur vt plurimũm.

Καθαὶ, τ. 2, c. 1505. g. Καθαγάζω, τ. 1, c. 127, f

Καθαγίζω, τ. 1, c. 125, b. Καθαγισμός, ib. c

Καθαγίζω, Purifico, vel Expio. Scholiastes enim Euripidis, in hoc loco Orestis, Ἔκπυ δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ ὀξίπου σφαγᾶς Θανοῦσα μήτηρ σοῦ καθήγισεν δίκας, exponit κεκαθαρται καὶ καθωσίωται, id est κεκαυται. quoniam ignis est καθαρτικός. Apud Sophoclem autem in Antig. pag. 258, Ὅσων παραίσματ' ἢ κακοῖς καθήγισται Η' θῆρες, pro ἀγῶσι ὁλόμενον, inquit schol.

Καθαιμακτής, τ. 1, c. 163, a. Καθαιμάσσω, ib.

Καθαιμάτω, τ. 1, c. 162, c. Καθαιμος, τ. 1, c. 160, f

Καθαιρέομαι, τ. 1. c. 198, a. b. Καθαίρεσις, ib. c

Καθαιρετέα ἡ ἰσχυ, Potentia euertenda. Thucyd.

Καθαιρότης, τ. 1, c. 198, e. Καθαιρετικός, ib.

A Καθαιρέω, τ. 1, c. 197, d

Καθαίρω, τ. 2, c. 2, d. Καθαίρομαι, ib. & 118, f. ob.

Καθάλμα, τ. 1, c. 3240, a

Καθαλμὴς, Salsus, vel Aliquantum salsus, Aliquanta imbutus salsedine. Afferunt enim ex Nic. Alexiph. καθαλμὰ βώλακα χείρας, pro ὑφάλμυρον.

Καθαλος, Sale conspersus. Diphil. apud Athen. l. 4, Κάθαλα ποίησαι πάντα ἐσκορόδισμένα.

Καθαμαξεύω, τ. 1, c. 381, g. Καθαμμα, τ. 1, c 498, c

Καθαμμίζω, τ. 1, c. 398, a

B Καθαπαν, pro καθ' ἅπαν, Omnino, In vniuersum.

Καθάπαξ, τ. 1, c. 484, b. Καθάπαξ, τ. 2, c. 1505, h

Καθάπερ οὖν, pro καθάπερ, τ. 4, c. 810, g

Καθαπερεῖ, τ. 2, c. 1506, a. Καθάπτ δή, ib.

Καθαπτρεῖ, ib. Καθαπτικός, τ. 1, c. 504, d

Καθαπτέον, τ. 1, c. 504, c

Καθαπτός, τ. 1, c. 498, b. Καθαπτος, ib. d.

Καθάπω, τ. 1, c. 497, g. Καθαρεῖ ὑφοι, &c. τ. 2, c. 6. e

Καθαρεῖαι, dicũtur ligna illa quæ ἐξ ἡμέρας θαρσεῖν ἐκκαίεται. vt est apud Poll. l. 1, c. 14.

C Καθαρέιος, τ. 2, c. 7, c. Καθαρέως, ib. e

Καθαρδίω, ib. a

Καθαρδύομαι, affertur pro Sum purus.

Καθαείζω, & Καθαείζομαι, τ. 2, c. 7, b

Καθαείζων, ib. Καθαίριον, τὸ, subst. ib. d

Καθαεικός, ib. c. Καθαειστής, ib. e

Καθαεισμός, ib. c. Καθαείως, ib. d

Καθαιρμα, τ. 2, c. 1, g. Καθαρμόζω, τ. 1, c. 582, h

Καθαρμός, τ. 2, c. 2. f. Καθαρόν, τὸ, τ. 2, c. 6, d

Καθαροποιός, τ. 2, c. 7, a. Καθαρός, τ. 2, c. 5, g

D Καθαρύτης, τ. 2, c. 7, a

Καθαρπάζω, Corripio. Ex Aristoph.

Καθάρσα, τὸ, subst. c. 2, c. 4, a. Καθάρσιον, τὸ, subst. τ. 2, c. 3, g

Καθαρσιος, ib. f. Καθαρσις, ib. e

Καθαρτέον, Purgandum. Καθαρτὴρ, τ. 2, c 4, b

Καθαρτήριος, ib. c. Καθαρτὴς, ib. b

Καθαρπιός, ib. Καθαρύλλος, τ. 2, c. 6, f

Καθαρὸς, ib. Καθαυαίνω, τ. 1, c. 610, c

Καθαυτὸν, pro καθ' αὑτὸν, Per se, Sua sponte: vel Seorsim.

Καθεδεῦμαι, τ. 1, c. 1081, g. Καθέδρα, τ. 1, c. 1085, e

E Καθέζει τὴν βασιλείαν, Occupat regnum. v. l. ex Plut. Thes. Sed perperam. Scribendum enim καθέξειν, vbi videlicet dicit, ἠπίστευν αὐτοῖ τὴν βασιλείαν καθέξειν, sperabant se regnum obtenturos: de Pallantidis: p. 11, meæ edit.

Καθεζόμαι, τ. 1, c. 1081, g. Καθείλοσαν, vide in Καθέλω.

Καθειμένον, τ. 1, c. 1666, c. Vnde ADVERB. Καθειμένως, Demissè: aliis Remissè. ὀνδεδεμένως.

Καθείργυμι, τ. 1, c. 1242, a. Καθειργύω, ib.

Καθειργω, ib. Καθειρξις, ib.

F Καθεῖς, in nonnullis cod. manuscr. reperitur pro καθ' εἷς. vt Maccab. lib. 3, ὁ καθεὶς ἐξ αὐτῶν, vnusquisque amicorũ. Et præcedente εἷς, Marci 14, ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ εἷς καθεῖς, ἐρ' ἑαυτοῦ μὴ τὸ σὸν σκεῦος εἰμι. vnusquisque, Singulatim. Et Ioann. 8, ἐξῆλθον εἷς καθεῖς, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων, Vnusquisque, Singulatim, Vnus post alium. At καθεῖς, est particip. aor. 2 act. à them. καθίημι.

Καθεῖσθαι, Demissum esse: præt. perf. pass. à καθίημι.

Καθεῖστηκε, Constitutus erat: vel etiam Erat. præt. plusquãp. à them. καθίστημι seu καθιστάω.

Καθεκαστα, pro καθ' ἕκαστον ἡμέραν, Singulis diebus.

Καθεκούσιος ἀχή, Votum voluntarium seu spontaneum. Numer. cap. 15.

Καθεκτον, Retinendum. Καθεκτικός, τ. 1, c. 1346, a

Καθεκτὸς, τ. 1, c. 1345, g. Καθεκτῶς, τ. 1, c. 1346, a

Καθελεῖν, Detrahere: à καθαιρέω seu καθέλω.

Καθελκύω, τ. 1, c. 1194, h. & 1196, f

Καθελκω, τ. 1, c. 1194, h

Καθέλω, inus. thema est, ex quo καθαιρέω mutuatur futurũ 2 & aorist. 2 Inde enim est καθελῶ, καθεῖλον, καθελεῖν, καθελὼν. Est porro ab aoristo 2 καθεῖλον, tertia pers. plur. καθεῖλοσαν, Bœotico more pro καθεῖλον, vt ἤλθοσαν pro ἦλθον. apud Elaiam c. 22, καθείλοσαν τοὺς οἴκους, Destruxerunt, Demoliti sunt, Deiecerunt. Vbi Complut. edit. habet καθηλωσαν, minus rectè.

Καθεκω, τ. 1, c. 1666, f. Καθεξῆς, Deinceps. ὀξῆς.

Κάθεξις, τ. 1, c. 1345, g. Καθερπύζω, τ. 1, c. 1259. g

Κάθεσις,

Καθεσις, τ. 1, c. 1081, h. & 1666, h

Καθεσμὸς, τ. 1, c. 1081, h. Καθεστικα, τ. 1, c. 1770, c

Καθεστικὴ, imperf. τ. 1, c. 1771, b. Καθεστικὸς, τὸ, subst. ib.

Καθεστικότως, Compositè, seu Animo composito & moderato. Ex Aristot. Polit. l. 8.

Καθεστήκω, Consto, Persto, Constanter permaneo: seu Firmus sto & ita vt non cõmouear. Quomodo ex Thuc. affertur, πάντων δ' δεινότατον εἰ βέβαιον μηδὲν καθεστήξει ὧν αὐ δόξῃ πάει. Et ex Soph. ἔγθα μὴ καθεστήκει.

Καθεστηκὼς, particip. præt. perf. act. à themate καθίστημι seu καταστάω, passiuam tamen significationem habens, significãs nimirum Constitutus. vt καθεστηκὼς ἐν συμφορᾷ, apud Demosthenem. Itidem pro Constitutus accipitur quum apud Thucydidem καθεστηκὼς ἔθος exponitur Mos affuetus. idem enim est acsi dicas Constitutus & confirmatus longo vsu. Significat etiam Compositus, Sedatus, Constans: hoc est Qui non mouetur, Qui non est in motu. Plut. Camillo, οὔτε καθεστηκότης οὐδ' ἀσέμνοτης αὐτοῖς, nondum compositi nec ad se reuersi. Philostr. καθεστηκὸν ἐώκει. Itidem apud Aristoph. καθεστηκὸς πνεῦμα καὶ λεῖον, flatus sedatus & lenis. Et καθεστηκυῖα ἡλικία apud Platonem in Epist. Constans ætas, quæ & Matura dicitur.

Καθεστῶτα, τὸ, substant. τ. 1, c. 1771, a

Καθετὴ, τ. 1, c. 1667, f. Καθετὴρ, ib. a

Καθετηριασμός, ib. c. Καθετος, ib. d

Καθεύδω, Dormio. Aristoph. Εὐδ' οὖν καθεῦδε. Greg. Naz. ἐκεῖ καθεύδῃς, ἡδέως ὑπνώσῃς. In imperf. facit ὠκαθευδον vel καθῆυδον, in fut. καθευδήσω. Hom. Il. ο, Ἀστρεΐδης δ' καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Et alibi, Εὖδε καθεῦδ' αἰεί βαιὸ. Dormiebat. ἐκοιμᾶτο, Etymologo teste. Plato Symp. εἰ μὴ πα Ὃς καθῆυδον. Xenophon Hellen. 5, ὅτι οἱ τριήραρχοι οἴκοι καθεύδοιεν.

Καθεψέω, τ. 1, c. 1379, c. Καθέψω, ib.

Καθεώρων, Atticè pro καθῶρων, Despiciebant: à καθορέω.

Καθῆς, Sedes: pro κάθησις, vt μέμνη pro μέμνησις, & δύνη pro δύνασαι.

Καθηβάω, Pubesco. Καθηγεμὼν, τ. 1, c. 1428, d

Καθηγέομαι, ib. b. Καθηγητὴς, ib. d

Καθηδυπαθέω, τ. 1, c. 1432, g. Καθηδυπαθέομαι, ib. f

Καθήκει, absol. &c. τ. 1, c. 1691, b. Καθῆκον, τὸ, subst. ib. d. c

Καθηκόντως, Ita vt officium postulat, Decenter, Conueniẽter, Rité. Hesychio δεόντως, πρεπόντως, σεσυκίνησις, itidémque Suidæ.

Καθήκω, τ. 1, c. 1689, f. Καθηλόω, τ. 1, c. 1680, e

Καθήλωσις, ib. Καθηλωτὴς, ib.

Καθημα, τ. 1, c. 1666, g. Καθημαι, τ. 1, c. 1383, b

Καθημαξδυμθὸν, τ. 1, c. 381, h

Καθημέραν, pro καθ' ἡμέραν, In dies. Singulis diebus, seu Per singulos dies, Quotidie. Plato, ὅτι μελεῖσθαι τὴ καθημέραν διαίτης, victus quotidiani rationem habere.

Καθημεινὸς, τ. 1, c. 1465, d. Καθημέρεος, τ. 1, c. 1464, f

Καθημερίβιος, ib. g

Καθῆραι, non καθάραι, dicũt Attici, si Phrynichо credimus. Ambo sunt aor. 1 act. infin. modi, à them. καθαίρω.

Καθιγμένον, Hes. exp. καπελῆθῶ, καταδυόμενον, καπεπτῆσεται: item & φθάσαντα. Est particip. præter. à καθιγνέομαι. A Suida quoque exponitur ἑλθὼν & φθάσας, hoc eius exemplum afferente, ὁ δ' βασιλεὺς καθιγμένος ἐξ Φοίνης τῆς ὀπτβουλῆς, ἐνθρέτο πρὸς αἰαζυλίν.

Καθιγνίσαι, Mortuis immolare. νεκροῖς θῦσαι, inquit Suid. Id tamen potius esset Καταγίσαι.

Καθιδρος, τ. 3, c. 1792, b. Καθίδρυμαι, τ. 1, c. 1094, b

Καθίδρυσις, ib. Καθιδρύω, ib. a

Καθιδρωσις, τ. 3, c. 1792, b. Καθιέρμαι, τ. 1, c. 1666, e

Καθιερθίω, τ. 1, c. 1651, d. Καθιερόω, τ. 1, c. 1650, b

Καθιέρωσις, ib. c

Καθιερωτέα, Consecranda, Dedicanda. Plato De leg.

Καθιζάω, τ. 1, c. 1091, h. Καθίζειν ἐρεπτὸν, τ. 3 c. 1063, g

Καθίζω, τ. 1, c. 1089, f. Καθίζομαι, τ. 1, c. 1090, d

Καθίημι, Demitto, &c. τ. 1, c. 1666. b. Καθίημι, Immitto, &c. ibid. e. Καθικετεύω, τ. 1, c. 1687. c

Καθικνέομαι, Contingo, &c. τ. 1, c. 1685, a. Καθικνοῦμαι, Demitto, &c. ib. c. Καθικνοῦμαι, Assequor, &c. ib. f.

Καθιμάω, τ. 1, c. 1697, f. Καθίμησις, ib. f

Καθιμογδύω, idem quod καθιμάω. vt Hes. quoque καθιμα-

A νδύει exp. καθίησι, Demittit.

Καθιππεύομαι, τ. 1, c. 1711, h

Καθίππευσις, Inuasio & incursio quæ equo fit. Aliis Adequiratio.

Καθιππεύω, τ. 1, c. 1710, e

Καθιππικρατέω, & Καθιππομαχέω, αῦ, Equis & equestri pugna vinco. Ambo ex Poll.

Καθιππεφρέω, αῦ, Alendis equis consumo. Bud. comm. ex Ἰσαῖο, ὃ μὲν ὑδὲ καθιππεφρηκας, (ὃ γὰρ πόπτε σκήσω πλείονος ἄξιον ἢ πεδῶν μεῦν) ὃ δὲ καπέζυγα φρηκας.

B Καθίσταμαι, τ. 1, c. 1714, a. Καθίστημι, ib.

Καθίστις, τ. 1, c. 1090, c. Καθίσμα, ib. d.

Καθίσταμαι, Constituor, &c. τ. 1, c. 1770, c. Καθίσταμαι, Fio, &c. ibid. g

Καθίστασι, impersonat. τ. 1, c. 1771, b

Καθιστάνω, ET Καθιστάω, αῦ, idẽ quod καθίστημι, Constituo. Cũ εἰς redditur Conicio in. vt apud Chrysost. De officio episcopi, καθιστᾶν σε εἰς ὁπλομαχίας αἰάγκλιν. Ponitur etiã pro ὁπὸ καθιστᾶν, i. Cõstituere aliquo in loco, hoc est Saluũ & incolumẽ constituere aut cõstituendum suscipere. quod & καθιστάνα. Luc. Act. Ap. c. 17, οἱ δ' καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν, Qui verò Paulũ suscepérant tuto loco constituendum, deduxerunt eum Athenas vsque.

Καθίστημι, Constituo, &c. τ. 1, c. 1767, d. Καθίστημι εἰς, Redigo, &c. c. 1768, d. Καθίστημι vel Καθίσταμαι, Cõpono, &c. c. 1769, a. Καθίστημι, Cõstituo pro Firmo, &c. ib. d. Καθίστημι, vel Καθίσταμαι, Restituo, &c. ib. f. Καθίστημι, Commito, &c. ibid. h. Καθίστημι, Efficio, &c. c. 1770, a.

Καθό, τ. 2, c. 1505, c. Καθοδηγέω, τ. 2, c. 1163, g. Καθοδηγία, ib.

Καθοδηγὸς, ib. Καθοδὸς, τ. 2, c. 1173. g

Καθολικὸς, τ. 2, c. 1281, d. Καθολικῶς, ib. c

Καθολκὴ, ῆς, ἡ, Detractio: vel Deductio.

Καθόλου, τ. 2, c. 1281, b

Καθομαλίζω, Exæquo, Cõplano. Metaph. Plut. in Cæs. ἀπορίας καὶ ἀπιστίας ἡ θῶν ἀ καθομάλισε. Vbi quod καθομαλίσαι vocat, appellat etiã ἡμερώσαι, i. A ferocia in mãsuetudinem redigere, Efferas gentes mansuefacere & demulcere, inquit Bud. qui affert & καθομαλίσαι τὸ δῆμον pro δημαγωγεῖν.

E Καθομολείζω, τ. 2, c. 1294, h. Καθομολέω, τ. 2, c. 1310, d

Καθομολογέω, αῦ, Cõfiteor, Fateor. Greg. πρεσβεύοντες καὶ τὸν χρόνον, τὸ πόδον ἀνθρώποις καθομολογήσαμεν, Mutuò fassi sumus, Nobis inuicẽ aperuimus. Signif. etiã Paciscor, & Ex pactis polliceor, Ex cõuentis promitto, Spõdeo, Despondeo. Quomodo aliquis alicui aliquã καθομολογεῖ, Despõdet, Desponsat. Exodi c. 21, ἐὰν δὲ τῇ υἱῷ αὐτῆς καθομολογήσῃ παιδίσκῃ, si autẽ filio suo desponderit eã. Plut. καθομολογηθεὶς τὴ ἀδελφὴν αὐτῆ Πακόρῳ. Idẽ pass. vt voce, ita etiam signif. Ἰωνίαν Σκηπτίῳ καθομολογηθεῖσαν, ἐν μειδίᾳ μέλλησαν, Desponsam. ἐγγεγυημένην. Itidẽ dicitur καθομολογηθὴν δωρεά, Despõsatũ munus, Pro missũ munus, teste B.

Καθομον, τ. 2, c. 1300, c. Καθοπλίζω, τ. 2, c. 1372, c

Καθοπλισμὸς, ib.

Καθοπλίδιον, Hesych. affert pro καθορᾶ. ET Καθόπτρον pro εἴδεσιν. quæ potius per τ scribuntur.

Καθορεσιπκὸς, τ. 2, c. 1421, a. Καθορεσίω, τ. 2, c. 1420, g

Καθορεῖζω, τ. 2, c. 1473. g. Καθορμα, τ. 1, c. 1145, d

Καθορμίζω, & Καθορμίζομαι, τ. 1, c. 1147, f

Καθόρμιον, τ. 1, c. 1145, d

C Κάθος, Hesychio est κανοῦς, Sportula, Calathus.

Καθοσίωσις, ib. c

Καθόσον, seu καθ' ὅσον, τ. 3, c. 495, b

Καθοτι, τ. 2, c. 1505, f. Κάθου, Sede, à κάθημαι: vt in Epist. ad Hebr. κάθου ὧν δεξιῶν μου, ex Psalm. Dauid.

Καθυβρείζω, τ. 3, c. 1720, f. Καθυγραίνω, τ. 3, c. 1719, c

Καθυγρὸς, τ. 3, c. 1718, d. Καθυδρισάδες νύμφαι, τ. 3, c. 1786, e

Καθυδρος, τ. 3, c. 1784, f. Καθυλακτέω, τ. 3, c. 1737, a

Καθυκομαι ἔω, τ. 3, c. 1739, e. Καθυμνέω, τ. 3, c. 1733, d

Καθύπαρ, τ. 3, c. 1754. g. Καθυπβέχω, τ. 1, c. 1360, g

D Καθυπβῆς, τ. 3, c. 1748, d. Καθύπβηρ, ib.

Καθυπέρπατος, ib. a. Καθυπερπερέω, τ. 3, c. 1745, h

Καθυπέρπτερος, ib. f. Καθυπερκοδομαι, τ. 1, c. 1363, h

Καθυπνὴς, τ. 3, c. 1752, b. Καθυπνος, ib. a

Καθυπνόω, τ. 3, c. 1754, a. Καθύπνωσις, ib.

Καθυπβάλλω, τ. 1, c. 707, e.

Καθυπόκειμαι, affertur pro Subiaceo, Subsisto.
Καθυπακρίνομαι, t.2, c.1486, d. Καθύποπλος, t.2, c.1391, e
Καθυποπτεύω, Subigere, Subiicere. Bud. ex Areop.
Καθυποπτεύω, t.3, c.1597, h. Καθυστερέω, t.3, c.1763, f
Καθυστερίζω, t.3, c.1764, d. Καθυφαίνω, t.3, c.1769, b
Καθύφασις, t.2, c.1676, c. Καθυφίημι, t.1, c.1675, f
Καθύω, Compluo. vnde paff. καθύεσθαι, Complui.
Καθωραΐζομαι, affertur pro Glorior.
Καθώς, idem quod ὡς, Vt. Ac interdum quidem pro Postquam, Quum. Actor. Apostol. cap. 7, καθὼς δὲ ἠγγίζετο, quum autē appropinquaret. Interdū pro Velut, Veluti, Sicut, Sicuti, Quemadmodum, Qualiter. Aristot. De mundo, καθὼς αὖθις ἐλέκταμ. Phrynich. prohibet dicere καθώς, sed καθό.
Καθωσιωμένος, t.2, c.1521, b
Καί, Et, &c. t.2, c.7, e. Καί, Etiam, &c. c.8, a. Καί, Æquè, &c. ib. Καί, Vel, &c. ib. b. Καί, Sed, &c. ib.
Καί iungitur seu præmittitur diuersis particulis, quas ordine subiiciam. Καὶ γάρ, Etenim. Et καὶ γὰρ δή, pro eodem. vide t.1, c.817, a. Sed & καὶ γὰρ ῥα itidem pro Etenim, apud poetas. Homerus Iliad. α, — πολὺ βούλομαι αὐτὸς Οἴκοι ἔχειν· καὶ γὰρ ῥα Κλυταιμνήστης ἀεσβέβουλα. At καὶ γάρτοι affertur pro Atque ideó. Καί γε, siue Καίγε, affertur pro Quanquam, Saltem, Atqui. Καὶ δή, Καὶ δὴ καί, Καὶ δήπα, t.2, c.8, c.d. Ex epigramm. verò affertur καὶ δὴ σὺ χαῖρε pro Tu quoque salue. Καὶ εἰ, Etsi, Etiamsi, Tametsi, Quanquam, Quanuis. quod & εἰ καί. Vtitur eo Aristot. Polit. libro 3. Homerus verò ei subiungit κε. vt Odyss. ο, — καὶ εἴκ' ἄνερος ἔῃσι. Et Iliad. ε, ἢ τέ σ' ὄλω Ὑρηθεν πόλεμόν γε καὶ εἴ κ' ἐτέρωθι πύθοιμι. Καὶ ἢ affertur pro Siue. Καὶ κε πς, apud Homer. pro καὶ δή πς. Et καί κεν, pro καὶ δὴ αὖ. Καὶ μάλα, Et quidem, Atque adeó. In responsione accipitur pro Equidem, Ita sanè, Ita profectò. Xen. οἶσθα πάνυ ἀγαθὸς εἶ τοὺς καλουμένους; καὶ μάλα, ἔφη. Aliqui sequente ὅμως ponitur pro εἰ καὶ μάλα, καίπερ. Xen. Hell. 6, p. 354. ὁ δ' Ἀγησίλαος καὶ μάλα βουλόμενος ἀπαλλάττειν τὸ στράτευμα, ὅμως ὅμως κατέμενε τρεῖς ἡμέρας, quanuis maximopere vellet. Καὶ μὴν δὴ καί, t.2, c.8, c. Καὶ μήτοι καί, Atque etiam. Καὶ μήτοι καὶ αὖ, Quòd si, Sin autem. Demosth. Καὶ μνῆ, affertur pro Siue nō. Καὶ μὴν, t.2, c.1625, e. καὶ μὴν δή, ib. h. καὶ μὴν εἰ, t.2, c. 1626, a. καὶ μὴν καί, ib. καὶ μὴν οὐδέ, t.2, c.1625, g. καὶ μὴν που, t.2, c.1626, h. Καὶ νυ exponitur Atque, vt apud Hesiod. Καί νυ δίκης ἐπάκουε, atque iustitiæ obedi. Καὶ οὔ, Et non, Nec, apud eundem Hesiodum. Sic Bud. καὶ οὔ, (inquit) Et non quod etiam ἀλλ' οὔ γε dicitur. Gregor. ἐλάλουν σοῦ ξένοις γλώσσαις, καὶ οὐ πιστεύοις. Idem, καὶ οὐ λέγω πότε. μὴ δεῖν πώποτε μεμνῆσθαι θεοῦ, Neque tamen hoc dico, Non negauerim tamen. Καὶ πάλαι, Et sanè iampridem. vel simpliciter Iamdudum, Iampridē. volunt. n. quidam hîc vacare καί. Καί περ, Quanuis, Etsi, Tametsi. quod & καίτοι, coniunctim, vt paulo pòst docebo. Καὶ πώς, t.3, c.650, b. Καὶ τοῦτο, Idque, Præsertim, Maximé. In priore significatione Demosthenes Pro cor. ἐν ἢ δὲ βούλομαι ὅλῳ καθ' ὑμᾶς πεπραγμένων κακῶν τῇ πόλει διεξελθεῖν, καὶ τοῦτο ὀ βραχέσι, Idque breuiter. vel, Et hæc quidem quambreuissimé. At in hoc Attico loquendi & concludendi genere apud Aristophanem, Καὶ τοῦτο μὲν δὴ τοῦτο, simpliciter sonat, Atque hæc quidem huiusmodi sunt, Atque hæc quidem ita se habent. Itidémque apud Plat. καὶ τοῦτο μὲν δὴ τοῦτο, Et hæc quidem hactenus, vel Et hæc quidē hoc modo se habent. Καί π δή, affertur pro Ideó. Καί π καί, Atque adeó. Bud. ex Demosth. κελεύσαντες οἱ ὀκείνῳ λέγειν, καί π καὶ νεωτεροποιοῦντα τοιοῦτον ὡς οὐδὲν ὅπου ποιήσω. Et rursum, ὡς δὲ πεφεῖται τὸ πρᾶγμα καὶ διεσκευασμένον, κατανοεῖτε τὴν γυναῖκα, καί π καὶ ἀδεῖν ὀκέλευσι. Idem Bud. καί τι καί affert etiam pro Et quidem, ex Luciano, καί π καὶ ἐπαίνεσον οἷα &c. Καί τοι, Etsi, Tametsi: item, Verùm, Sed, At, Atqui. itē, Et quidē, Iam verò. itē, Proinde, Itaque. de quibus vide B. in Comm. Sed frequentius coniunctim scribitur. Καί ὡς, t.4, c.800, e.
Καιάδας, α, ὁ, Cæadas: fuit apud Lacedæmonios carcer subterraneus, Spelunca in quam fontes coniciebant Spartani. vt & schol. Thucydid. dicit fuisse τόπον ὁρωρυγμένον ἐν Λακωνικῇ ὅπου τοὺς κακούργους εἰώθασι ῥίπτειν. Indicat verò hoc ipsum Thuc. quoque, nimirum l. 1, p. 43, καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὴ ἐς τὸν καιάδ' αὖ, οὗπερ τοὺς κακουργοὺς ἐμβάλλειν εἰώθασιν, ἔπειτα ἢ δοξῆ πλησίον, που καταρρίψαι. Sic Pausan. in Messeniacis, ἐγνωσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ῥίψαι πολλοὺς ἐς τὸν καιάδαν. Vnde apud Plut. quoque in Agide, vbi dicit, τοὺς ὑπηρέτας ἐκέλευον ἀπάγειν εἰς τὴν καλουμένην καιάδα, quidam reponendum censent τὸν καλούμενον καιάδ' αὖ. Vbi & ipse subiungit, τοῦτο δὲ ὄχθη οἴκημα τῆς ἐρκτῆς ὃν ᾧ θανατοῦσι τοὺς κατεδίκους ἀποπίνοντες. Locus est p. 1474, meæ edit. Vide & sequ. Καίατα.
Καίατα, Hesychio sunt ὀρύγματα, Foueæ: siue τὰ ὑπὸ σεισμῶν καταῤῥαγθέντα χωρία, loca à terræmotibus diruta & hiantia. VNDE Καιατέωνα dicta ab Homero creditur Sparta, ᾧ multis eiusmodi καιάτοις hiaret. Strabo lib. 8, pag. 160, Quum verò nonnulli (inquit) scribant Λακεδαίμονα κατωτέρω, (apud Homer. videlicet Il. β, v. 581) nonnulli καιατέωνα: quærunt quomodo illud κατώτερον accipiendum, siue à cetis, siue magnam. quod videtur esse probabilius. καιατέωνα autem quidam interpr. καλαμινθώδη, alii verò quòd οἱ ὑπὸ σεισμῶν ῥωχμοὶ vocãtur καιατοί: & inde apud Spartanos τὸ δεσμωτήριον dici καιάδαν, vtpote quod sit ἀνήλιον. Quæ ad verbum ferè ex eo Eustathius inseruit suis in eum locum commentariis, pag. 294. sed habet iste non καιάδας, sed καιάτας, itidémque veteres Strabonis codices. Et rursum Eustath. in expositione huius versus initio Od. ι, Οἱ δ' ἷζον κοίλῳ Λακεδαίμονα κητοέσσαν, quum annotasset, κητώεσσαν dici pro μεγάλῳ, ὥσπερ τὸ κῆτος, quod omnium natatilium maximū est: subiungit, quosdã (inter quos Zenodotum esse) scribere καιατέωνα. id autem exponi καλαμινθώδη, vel πολλοὺς ἔχουσα καιατοὺς, quod est ῥισμοὺς καὶ ῥωχμοὺς ὑπὸ σεισμῶν. nam Laconicam esse δύναται. & ab hac voce etiam δεσμωτήριον & καιαιαδᾶς apud Laconas vocari καιάτων, vel per α, καιάτων. Indidem apud Callimachum esse, Ἴστατις καιατέωνας ἀπ' Εὐρώτιο κεμέσσαι. Notandum igitur Eustathium & Sraboné pro Hesychiano καίατα HABERE Καιατοί, & interpretari Fissura rupturáque terræ ex terræmotu. Notandũ etiã, quosdã illud καιατέωνα exponere καλαμινθώδης, quoniam videlicet ἡ καλαμίνθη ἡ Βοιωτὶς VOCATVR Καιάτα, teste Hesychio. magna autē copia prouenisse hanc plãtam in Spartano seu Lacedæmonio agro tradunt.
Καικάσαι, Hesychio est καταγελάσαι, Deridere.
Καικίας, ου, ὁ, Cæcias: ventus ex eurorum genere, & quidē ὁ ἀπὸ τῶν πρὸς θρακίας αἰσταλιᾶς πνεῖ πνέων ἀνέμως, qui ab ortu æstiuo spirat. Ibidem dicit θρασκίαν vocari τὸν ἐξῆς πνέοντα τῷ ἀφάτῃ, quem à nonnullis καικίαν appellari. Item, ventorum quosdam esse ἀξυπνοους, qui videlicet πνέουσι πρόσω κατ' ἀξίαν: quosdam verò αἰκαμψυπνόους, vt eum qui καικίας dicitur. Est etiam ventus (inquit Gellius lib. 2, cap. 22) nomine cæcias, quem Aristoteles ita flare dicit vt nubes non procul propellat, sed vt ad sese vocet. ex quo versum istum prouetbialē factũ ait, Κόκ' ἐφ' αὐτὸν ἕλκων ὡς ὁ καικίας νέφος. Et Plin. l. 2. c. 47, Narrant & in Ponto cæcian in se trahere nubes. Ibidem, Cæcian aliqui vocant Hellespontiã. Ibidē aliqui mesen nomine addidere inter Boream & Cæciã. Etymon vide in sequ. Καικίας.
Καικίας, ου, ὁ, dicitur ὁ καικίας αἴξμος, à Caico fluuio, inquit Hesych. vt Etymol. quoque καικίας dici scribit τὸν ἀπὸ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ πνέοντα αἴξμον.
Καικύλλω, Hes. dici scribit τὴν κεφαλήν, Caput.
Καινή, Noua. ὁ καινῆς, Denuò, De nouo, De integro. vt ὁ καινῆς ἐπίκτητος τῇ πόλει. Sic Theophrast. De caus. plant. lib. 5. cap. 1, ὡς περ ὁ καινῆς ἔδεται ποιεῖν. Vbi Gaza itidē vertit Denuó.
Καινία, Hesychio est νίκη, Victoria: forsan τοῦτο τὸ καίριον.
Καινίζω, t.2, c.10, b. Καινισμός, ib.
Καινίτας, Hesych. dici tradit ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, Fratres & sorores: afferens itidem καινίτας pro ἀδελφοὺς, Soror.
Καινολογία, t.2, c.9, d. Καινοποδίων, t.3, c.626, a
Καινοποιέω, t.2, c.9, d. Καινοποιητής, ib.
Καινοποιός, ib. Καινοπραγία, ib.
Καινοπρεπής, ib. c. Καινός, ib. a
Καινότης, ib. c. Καινοτομέω, ib. e
Καινοτόμημα, ib. f & g

Καινοτομία, ibid. g. & t.3, c.1394, b
Καινοτόμος, t.2, c.9, g. & t.3, c.1394, a
Καινότμητος, t.2, c.9, g
Καινοτομία, ib. h. Καινοτόμος, t.2, c.10, a
Καινουργέω, ib. Καινουργημα, t.2, c.10, a
Καινουργίζω, ib. Καινουργεσμός, ib.
Καινουργός, ib. Καινόφιλος, t.2, c.9, e
Καινόω, t.2, c.10, b
Καίνυμι, Vinco, Supero. vnde imper. καίνυτο, Hesychio νικᾶτο, Vincat. Frequentior vsus vocis paff. in signif. actiua. quemadmodum idem καίνυται exp. νικᾶ, περφέρει. Sic Hesiod. Asp. Ἠ ῥα γυναικῶν φῦλον ἑκαίνυτο θηλυτεράων
Εἶδός τε μορφήν τε νόον γε μὴν οὔ τις ἔελξε Τάων. Et Hom. Od. γ, ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων Νῆα κυβερνῆσαι, ὁπότε σόον ἀέρι οἴκοι. ¶Significat etiam Perimo, Occido. & quidem victum propriè. vade καινυμβία Hesychio δῃοφθείρω σε. ¶Eidem H. καίνυσθαι est non solùm νικᾶν, & ἀφαιρεῖσθαι, sed etiam φονεύεσθαι, μετρεῖν ἀχρόν.
Καίνω, itidem Perimo, Occido. φθείρω. vt Hesych. quoque καίνει exp. φονεύει, κτίνει.
Καιοί, t.2, c.9, c. Καίομαι, t.2, c.1744, g
Καίτοι, Etsi, Tametsi, Etiamsi, Quanquam. Quanuis: vsitatum tam in prosa quàm in carmine. Sed à poetis nonnunquam dirimitur per tmesin, interiectis aliis dictionibus. vt apud Hom. Il. α, Καί μάλα τοῖ θυμὸς κεχαλωμένος. Et alibi, καί τοῖ τοῖ, pro καίτοι τοῖ τε. Nonnunquã & redundat τοῖ in hoc καίτοι. velut in hoc loco Apollonii Arg. l. 2, τῶ καίτοι ἀφ' ἅμματος ὀρκτοῶντα. Ibi n. schol. annotat τὸ καίτοι τοῖ ὀνομῶν ἔχειν τὸ τοῖ. nisi quis fortè ad τῶ referre velit, & tmesin factam esse dicere. Nonn. verò καίτοι dicitur vsurpasse pro Vtique.
Καίτορος, Hesychio est ἀξίνη, Ascia, Securis.
Καίσμα, eidem est μέρος νεώς, vel ἀμφίεσμα. At pro καίεσθαι, quod idem exp. τοῖς κέεσι πλήξαι, scribendum potius κεκεποῦσι, à κεκεπίων.
Καιεία, Instita, Fascia sepulcralis. v. l. perperã pro κειεία.
Καίελος, Tempestiuus, &c. t. 2, c. 12, h. Καίελος, Præcipuus, &c. c. 13, a. Καίελος, Lethalis, &c. ib. b.
Καιείως, Tempestiuè, &c. ib. e.
Καιρέες, ibid. g
Καιροθέοισι, Hesych. affert pro κρατήσοισι, πεσεῖσθαι, Vincũt, Præcurrunt.
Καιρός, Occasio, &c. t. 2, c. 10, d. Καιρός, Modus, &c. ib. h.
Καιρός, Deus apud Græcos, &c. c. 11, a. Καιρός, Tempus, &c. ib. Καιροί, Tempora, &c. ib. c.
Καῖρος, Licium, &c. t. 2, c. 13, g. Καιροφυλακέω, t. 2, c. 11, d
Καιροφυλακτέω, ib. e. Καιρόω, t. 2, c. 13, h
Καίρωμα, ib. Καίρωσις, ib.
Καιρωτός, t. 2, c. 14, a. Καιρωγρίς, ib.
Καίτρεια, Hesychio ὅπλα Γέτικα: aliis κυρτία, Latini cetras dicunt.
Καίω, t. 2, c. 174, e
Καιάβη, ης, ἡ, Cacabus: Galen. ad Glauc. Alioquin ET Κάκαβος, dicitur. Infrà gemino κ.
Καιαγγελία, ας, ἡ, ET IONICE Καταγγελίη, ης, ἡ, Malus nũtius: à Galeno apud Hippocr. exponitur κακορρημοσύνη, κακολογία, Maledicta. ET Καιάγγελος, Malus nuntius, Mala nũtiãs. ὁ κακὸν ἔπος ἀγγέλων, Homero, inquit Eust. Soph. ET Καιάγελπα dicit τὸ κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα, in Antigone, pag. 266, ὦ καιάγελπά μοι Προπέμψας ἀχῆ, πόν' αὐδᾷς λόγον;
Καίαμα, Hesychio sunt βολβοί, Bulbi.
Καίαρα, eodem teste Æschyl. in Niobe vocauit πίχη.
Καιαλία, ας, ἡ, Cacalia: herba, quæ & leontice, teste Dioscor. l. 4, c. 123, & Plin. l. 25, c. 11.
Καιαλίς, Hesychio est ναρκισσος, Narcissus.
Καιαῦν, t. 4, c. 405, f. Καιαυδρία, t. 1, c. 437, a
Καιαυεῖν, Excitare. Ita enim accipitur apud Plut. in Apophth. Lacon. Vbi Laco interrogatus qualis esset Tyrtæus poeta, respõdit, αἰχθὺς καιαυεῖν νέων ψυχάς, bonus ad excitandos iuuenum animos: Quidam, Ad blandè ducendos iuuenum animos: legens nimirum αἰκαλλειν, vt habetur in vita Cleomenis, p. 1477. At Καιαυίζει, vide in Ἀκαυίζω suprà, p. 327, e.
Καιαύω, t. 3, c. 33, g. & t. 4, c. 405, f. ob.
Καιαῖ, pro ὀκεῖ, Et illic. Itémque Καιαῖθεν pro ὀκεῖθεν, Et illinc, seu Et inde, Act. Apost. c. 7.

Καιαῖος, t. 1, c. 1165, a. Καιαφάτης, vide in Καιάφατος.
Καιαντρέχεια, t. 3, c. 1659, b. Καιαντρεχής, ib.
Καιαργάτης, Maleficus. vt Suid. quoque καιαργάτησι exponit κακοεργοῖς. Et fœm. gen. καιαργάτις πληθύς, apud Dionys. Areop. de dæmonibus.
Καιαρουτίας, pro ὀκερυπᾶς, à καρυπᾶω.
Καιαστοῶ, Hesych. esse dicit κακὴν κατάστασιν vel ἀκρεχεῖαν à nom. sing. καιαστοῦ, vt ὀυεστοῦ.
Καιάφατος, Extremè malus, Extremè improbus.
Καιάφατον, Hesychius exp. ἄδοξον, ἀκλεῆ, Inglorium, Ignobilem. Alioqui καιάφατον est etiam figura eius nominis apud grammaticos, vt quum Seruius apud Virg. scribit, Sanè cacephaton est Glauca canētia. Et rursum, Mala est compositio ab ea syllaba incipere qua superior finitus est sermo. nam plerunque & cacephaton facit, vt hoc loco Dorica castra. Quintil. καιάφατον vocat, sed paulo aliter definiens. Sic enim ille l. 8, c. 3, Vitium fit & quod καιάφατον vocatur: siue mala consuetudine in obscœnum intellectum sermo detortus est, siue iunctura deformiter sonat. In priore signif. Chrysost. dicit καιέμφατον, cõm. in 1 epist. Pauli ad Corinth. ἔθος γὰρ αὐτῷ ἐστὶ καιεμφάτων καλοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι. Vbi Bud. interpr. Nominibus mali ominis.
Καίκη, t. 4, c. 327, h. Καικηρόω, t. 1, c. 35, b
Καικηρία, ib. d. Καικηρόεσσα, ib.
Καικηρεύτερος, & Καικηρεύτατος, ib. c
Καικηρορος, ib. Καικηρώρος, ib.
Καικηπελέων, à Nicandro in Ther. & Alex. dicitur ὁ κακῶς ἔχων, Qui malè habet, Æger.
Καικια, t. 4, c. 327, e
Καικαίοπηρος, t. 3, c. 1433, g. & t. 4, c. 319, d
Καικίζω, t. 4, c. 329, a
Καικιθος, significat τὸ κολαζόμενον vel καικιζόμενον. Etymol. & Suid. Apud Hes. Καικιθῶ, λιμῶσα, famelica: afferentem & καικιθὲς pro λιμῶδες, χαλεπόν: & καικιθὴς pro ἄπορος ἄμπελος, vitis nutrimento destituta.
Καικίμλωσς, affertur pro Adversa luna natus, Infelix.
Καίκιον, t. 4, c. 326, h
Καικισμός, οῦ, ὁ, Vituperatio: ipsa actio τοῦ καικίζειν & exprobrandi ignauiam.
Καίκιστα, t. 4, c. 326, h. Καικιστός, t. 4, c. 324, e
Καικιων, t. 4, c. 323, h
Καικιῶσι, Laconibus sunt ἱδροῦν ὑπὸ χρόμασι, Quæ sudare incipiunt, teste Hesychio. Procul dubio τοῦτο τὸ κινεῖν.
Καικκάβα, Hesychio est πέρδιξ, Perdix. vt Athen. quoque lib. 9, tradit τοὺς πέρδικας à nonnullis vocari καικκάβας, ab Alemane Καικκαβίδας. Ibidem dicit non omnes perdices καικκαβίζειν, quum Theophr. in libro περὶ ἐπιφωνίας οὕτω ὁμοιοῦν scribat, οἱ Ἀθήνησι πέρδικες ὅταν πίδε τὸν Κορυδαλοῦ τρεῖς τὸ ἄσυ καικκαβίζουσι· οἱ δ' ἐπέκεινα, πτιβίζουσι. Vbi notandum illud καικκαβίδες, vnà cum verbo καικκαβίζειν, quod apud Aristot. quoque legitur, Hist. animal. lib. 4, cap 9, vbi de vocis differentia loquens ait, διαφέρει καὶ τῶν ὀρνίθων τῶν ἡμέρων καὶ τῶν ἀγρίων· ἀλλ' τὸ μὲν τῶν ἡμέρων, οὐ μὴν καικκαβίζουσιν, οἱ δὲ πείζουσι. At lib. 9, c. 8, dicit, τὸ μόνον δὲ ὁ πέρδιξ ᾄδει, ἀλλὰ καὶ πεκμὸν ἀφίησι, καὶ ἄλλας φωνάς. Item Philomelæ autor, Caccabat hinc perdix. Hesych. HABET Καικκάζειν quoque. Scribit enim καικκάζειν dici ab Atticis τοὺς ὄρνις τοὺς τρεῖς τὸ πίκπειν φθεγγομένους, vt gallinæ etiam faciunt. Poll. verò meleagridũ proprium esse vult τὸ καικκάζειν, vt perdicum τὸ καικκαβίζειν & πτιβίζειν.
Καικκάβα, siue καικκάβη, ET Κάκκαβος, Cacabus, Olla testacea. vt apud Athenæum lib. 8, οὐ καικκάβα ζεούσα. Idem Athen. lib. 4, scribit τὴν χύτραν ab Aristophane vocari καικκάβην cum alibi tum in Δαιταλῆσι, vbi dicit, κἄρφ' ὀκεῖθεν καικκάβην. Ibidē ex Antiph. affert, Μιχθεῖσα κοίλοις ἐν ζυθοῖσι καικκάβης, Χλιαίνετ', αἴρεθ', ἑψεται, παφλάζεται. Et rursum ex eodē Antiph. paulo pòst, κάκκαβον λέγω. (nimirū quod ænigmaticè vocaui Καρύσου βρίμμα γηθῆς, vtpote quod Carysti è terra fingatur) Καὶ οἱ ἴσως αὖ ἔπος λοπαδῆ· ἐμοὶ δ' τοῦνομα δοκεῖ διαφέρειν εἴτε κάκκαβόν τινες Χαίρωνες ὀνομαζοῦσιν, εἴτε πτιβόν. Quæ verba apud Pollucem quoque leguntur, lib. 10, cap. 24. Vbi & DIMINVTIVI Καικκάβιον hoc affert exemplum, ex Eubulo, Καὶ παπαῖκα καὶ καικκάβια καὶ λοπαδίδια. Latini

quoque cacabum dicunt, vno c, vt & κάκαβος alicubi reperitur & κακάβη, vnico κ. Plinius, Succus in cacabo nouo coquitur. Paulus iurisconf. In cacabis pulmentarium coquitur. Sic Columella lib. 12, cap. 41, In cacabo figuli nouo, vel in stanneo coquitur: de conditura ex cydoniis.

Κακκάβη, Κακκαβίζειν, Κακκάβιον, Κακκαβίς, Κάκκαβος, Κακκάζω, vide in præced. Κακκάβα.

Κακκήμω, t.2, c.181, b. Κακκάω, t.4, c.405, f.

Κακκείω, t.2, c.173, f. Vide & seq. Κακκεφαλεῖν.

Κακκεφαλεῖν, Æolica, syncope apud poetas pro κᾳ κεφαλεῖν. Hom. Iliad. υ, Μέσσην κακκεφαλεῖν ξίφεϊ ἤλασε, medio in capite. Sic Iliad. φ, Ἀκρίον κακκορυφοῦν, In summo vertice: ἀκρίον κᾳ κορυφοῦν. Itidem κακκείοντες dictum videri queat pro κατακεισάμενοι, Decubituri. Sic sanè κακκρύπτω pro κατακρύπτω.

Κάκκη, ης, ἡ, Merda. Aristoph. Pace, Ἀπὸ μὲν κάκκης πεῖν ῥίψ ἀπέχων. Vbi schol. miror cur exp. κακίας, quum subiungat, Nam veteres τὴν ἀκαθαρσίαν vocabant κάκκην, & maximè τὸ δύσοσμον ἀποπάτημα. forsitan scripsit, vocem hanc habere κακεμφατον, vt apud Suid. est. Deriuata autē viderur τοῦ τὸ κακκᾶν, quo verbo pueri nominare solent τὸ ἀποπατεῖν, Cacare.

Κακκορυφοῦν, vide paulo antè in Κακκεφαλεῖν.

Κακκός, Hesychio est ὁ μικρὸς διάκτυλος, Paruus digitus.

Κακκώνιον, idem esse dicit σκαφίον.

Κακκρύπτω, t.2, c.467, a

Κακόβας, Infaustè pubescens: si non mentiuntur v.l.

Κακόβιος, t.1, c.738, a. Κακοβλαστέω, t.1, c.746, b

Κακοβλαστής, ib. Κακόβλαστος, ib.

Κακοβουλία, t.1, c.768, f. Κακόβουλος, ib.

Κακόγαμβρος, ex Eurip. affertur: sed sine interpr.

Κακογάμος, t.1, c.814, g

Κακογείτων, Malus vicinus. Soph. Phil. p.409.

Κακοηθεύομαι, t.1, c.845, a. Κακόηθεσος, t.1, c.856, b

Κακοδαιμονάω, t.1, c.897, c. Κακοδαιμονέω, ib.

Κακοδαιμονία, ib. d. Κακοδαίμων, ib.

Κακοδεκτεύω, Malè excipio. Hesychio enim κακοδεκτεύουσα est ἡ κακῶς δεχομένη.

Κακοδιφθόλος, (si tamen non κακοδιφθόνος scripsit) eodem teste Laconibus est κακοικονόμος, Malus administrator rei familiaris.

Κακοδιδασκαλέω, t.1, c.986, d. Κακοδικία, t.1, c.1009, g

Κακοδοξέω, t.1, c.1035, e. & 1037, b

Κακοδοξία, t.1, c.1035, d. & 1037, b

Κακόδοξος, t.1, c.1035, d. Κακόδουλος, t.1, c.1044, c

Κακοεμονία, t.1, c.1381, d. Κακοέμων, ib.

Κακοέπεια, t.1, c.1222, f

Κακοεργός, Hesychio ὁ τὰ κακὰ ἐρᾳζόμενος, Maleficus. Phocyl. χρὴ κακοεργὸν ἀποφυγάδευε, Maleficum & improbum auersari oportet. Et in Epigr. κακοεργὸς μάχαι εκε, Maleficus gladius. vt apud Hom. Odyss. ε, — ἀλλά με κεῖνος Ὀτρηρὸς κακοεργὸς, Improbus venter. INDE Κακοεργέω, ῶ, Maleficus sum. Aristoph. Nub. μὴ σοῦ σαυτῷ γονέας κακοεργεῖν, Ne maleficus sis in parentes tuos, Nullo maleficio afficias tuos parentes. ET Κακοεργία, ας, ἡ, Maleficium, Improbitas. Hom. Od. χ, v.374. Ὡς κακοεργίης ἄκρον ἐπὴν μέγ' ἀμείνων. Cōtractè dicitur κακοῦργος, κακουργέω, & κακουργία.

Κακοζηλία, t.1, c.1402, b. Κακόζηλος, ib. a

Κακοζήλως, ib. b

Κακοζωία, ας, ἡ, Malus tenuisque victus: vel Misera vita.

Κακοήθεια, t.1, c.1099, c. Κακόηθες, ib. b

Κακοήθευμα, ib. d. Κακόηθης, ib. b

Κακοηθιστέον, affertur pro Deprauandum est.

Κακοήθως, t.1, c.1099, d

Κακοθελής, έος, ὁ ἡ, Maleuolus. Theophil. in Institut.

Κακοθημοσύνη, t.3, c.1478, d. Κακοθήμων, ib.

Κακοθυεῖν, Infelicem esse vel malè habitum: oppositum τοῦ εὐθυεῖν. Et κακοθυεῖν τὰ πρόβατα dicuntur quum malè proueniūt agni, ipsæque partu sunt infelices, hoc est quum parua agnorum copia est. Aristot. Hist. anim. libro 6, ἢν δὲ πρόβατον ἐαν μὴ τὰ πρόσθυπε ᾳ ὁμοῦ πρὸς τὴν ὀρχίαν κατὰ τὴν τεταμένην ὤρᾳ, φασὶν οἱ ποιμένες σημεῖον δυσπείας εἶ τοῖς προβάτοις· ἐαν δὲ τὰ νεόπε ᾳ, κακοθηεῖν τὰ πρόβατα.

Κακόθρους, & per contract. Κακόθρους, Maledicus. ὁ κακὰ βροῦν.

Κακοθυμία, t.1, c.1604, c. Κακόθυμος, ib.

Κακοθυμοσύνη, t.3, c.1478, e

Κακοῖλιον, Improbum & scelestum Ilium. Homerus Odyssea τ & ψ, — κακοῖλιον ἠὲ ὀνόμαστον, improbum & nefarium Ilium.

Κακοιμιστής, οῦ, ὁ, Cubiculari[9]. v.l. perperā pro κατακοιμιστής.

Κακοκαρπία, t.2, c.78, f. Κακόκαρπος, ib. e

Κακόκηπος, t.2, c.285, b. Κακοκρισία, t.2, c.429, f

Κακολογέω, t.2, c.634, d. Κακολογία, ib. c

Κακολογικός, ib. d. Κακολόγος, ib. c

Κακομαθής, t.2, c.787, d. Κακομάχανος, t.2, c.927, d

Κακομαχέω, ῶ, Malitiosè pugno, Dolo malo vtor inter pugnandum. Luc. in Demon. vita, πολλοὶ τῶν ἀθλητῶν ἐώασι κακομαχεῖν τοῖς, & τῶν τρόπον τὸ ἀναγώνιον αὐτὸ τοῦ πυκτεύειν δεικνύντες. Sic Greg. De filio, ὁρᾷς ἔστως & κακομαχῶν ἐθελόντων τοὺς γραφὰς διαφθείρειν;

Κακομετρέω, t.2, c.900, c. Κακόμετρος, ib.

Κακομηδής, t.2, c.1627, b. Κακομήτης, ib. c

Κακομηχανία, ας, ἡ, Malæ artes, vel Malorum machinatio.

Κακομήχανος, t.2, c.927, c

Κακομιμήτως γράφων, Malè imitando: Aristot. περὶ ποιητικῆς, de malo pictore.

Κακόμορος, t.2, c.842, f

Κακόμοχθος, t.2, c.979, g. Κακόνυς, t.4, c.324, f

Κακονοέω, & Κακόνοια, vide in Κακόνους.

Κακόνομος, affertur pro Qui est prauis moribus. Potius tamen sonat Qui malis legibus vtitur.

Κακόνους, & per contract. Κακόνους, Maleuolus. Demosth. Philipp. 4, κακόνοις μὲν καὶ ἐχθροῖς ὄντι ὅλῃ τῇ πόλει. Xenoph. Pæd. 8, ἀνοεῖν τοῖς κακόνοοις, maleuolis bene velle. Inde SVBSTANT. Κακόνοια, ας, ἡ, Maleuolentia. Plutarch. Alcibiade, ὀνειδικὴ μὲν τοῦ θεοῦ ὀκεῖνον ὀργὴ καὶ κακόνοιαν. Xenophon Pæd. 3, οὐ γὰρ κακόνοια τινὶ τῶν ποιεῖ, ἀλλ' ἀγνοίᾳ. ET VERB. Κακονοέω, ῶ, Maleuolus sum, vel Malè cogito.

Κακόνυμφος, t.2, c.1097, c. Κακόξενος, t.2, c.1120, f

Κακόξενος, ib.

Κακοξυνέτος, ου, ὁ καὶ ἡ, In malis sapiens & prudens. Thuc. l.6, p.222, δοκεῖ δὲ καὶ τοῦτο μεταβολῆ οὐκ ἀξυνετωτέρου, κακόξυνετωτέρου δέ. vbi schol. exp. πανουργοτέρου.

Κακόοσμος, t.2, c.1195, a

Κακοπαθεία, ας, ἡ, Malorum perpessio, Calamitas, Vexatio, Ἀλαιπωρία & Ærumnæ. Vtitur Ceb. Theb. necnon Thucydid. lib. 7, pag. 260, dicit, μήτε πᾶς ξυμφορᾶς μήτε πᾶς εὐτυχίας τὴν ἀξίαν τοῦ κακοπαθεῖν. Sic Isocr. Archidamo, ὑπομεῖναι κακοπαθείας. ADVERB. Κακοπαθῶς, Ærumnosè, Multa mala perpetiendo, In multis vexationibus & molestiis. vt κακοπαθῶς ζῆν apud Aristotelē Politic. lib. 1. quod exponitur Asperè tractari. ITEM VERBVM Κακοπαθέω, ῶ, Mala patior, Malis vexor & afflictor. Herodian. lib. 8, βιώσεσθαι τε καὶ κᾳ γνώμῃ ὑπὸ τοῖς οἰκείοις, οὐκ ἐν ἀλλοδαπῇ κακοπαθοῦντες, in exteris nationibus conflictantes malis. Isocr. Areopag. ὑπὸ τοῖς καθεστῶσι πράγμασι κακοπαθεῖν μᾶλλον ἢ μετὰ πολιτείας ἀκριβεστέρας ἀμείνονα τὸν βίον διάγειν. Interdū additur datiuus eius partis qua mala patimur. Isocr. ad Nicoclem, βούλοιτο δ' εἶ τοῦ σώματος κακοπαθεῖν μᾶλλον ἢ τῆς ψυχῆς πονηρᾶ καὶ σκέψασθαι τοῦ τινος τῶν αἰσχρῶν. Nōnunquam cum datiuo rei quæ mala & molestias nobis affert. Thucyd. libro 4, κακοπαθοῦντες τῇ χωρίῳ τῇ ἀπορίᾳ, loci inopia eos afflictante diuexantēque. Idem cum genitiuo, intercedente ὑπό: lib. 2, ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ, à cuiusmodi hominibus afficitur malis & detrimenta patitur. Et l. 1, ἡ πόλεις ὧστάς δὲ ὑπὸ μιᾶς κακοπαθεῖν, tot vrbes ab vna incomodis affici. At κακοπαθοῦντα μέρεα, apud Galenū sunt Partes affectæ & ægræ.

Κακόπαγεις, t.3, c.93, c. Κακοπήνης, t.1, c.1723, g

Κακοπηής, t.3, c.300, e

Κακόπλαστος, ex Hermog. affertur pro Erratiuus. Videndū tamen ne potius sit Malè fictus.

Κακοποιός, Maleficus, Malis afficiēs. Epigramm. lib. 2, in fures, Τίς πρῶτος κακοποιὸς ἐλίλυθε; quis primus venit maleficus & noxius? Aristoteles Ethic. lib. 4, cap. 3, οὐ κακοί μὲν οὖν δικοῦσιν εἶ οὐδὲ οὖτοι· οὐ γὰρ κακοποιοί εἰσιν. Itidem & Synesius in epist. 57, αἱ κακοποιοὶ δυνάμεις, Maleficæ

potestates, Mali genii. INDE Κακοποιία, ας, ἡ, Maleficentia, (vt Cæs. dicit, Iter facere per prouinciam sine vlla maleficentia) Malorum illatio seu importatio. vel etiam Maleficium. Isocrat. ad Demonicum, ὁμοίως αἰρεῖσθαι νόμιζε, τοῦ ἐχθροῦν νικᾶσθαι τοῖς κακοποιίαις, καὶ τοῦ φίλου ἡττᾶσθαι τοῖς δυστυχίαις. Idem in Panathen. ὀκβολαὶ οὖν ἐγένοντο, καὶ καταπονησμοὶ καὶ συφλώσεις, καὶ ὅσαι τὸ πλῆθος κακοποιίαι.

Κακοπολιτία, t.3, c.477, b

Κακοπονηκός, ου, ὁ, ex Aristotele affertur pro Pessimè affectus ad labores tolerandum, Ineptus ad laborandum, Debilis.

Κακόστομος, Qui infelici sorte seu fato vtitur, Infortunatus.

Κακόπους, t.3, c.511, b. Κακοπραγέω, t.3, c.527, a

Κακοπραγής, Malefactus. Hæc enim κακοπραγοῖς affert pro κακοεργοῖς. Nisi fortè sit Maleficus.

Κακοπραγία, t.3, c.527, a. Κακοπραγμονέω, t.3, c.531, g

Κακοπραγμοσύνη, ibid. f. Κακοπραγμων, ib.

Κακόπτερος, t.1, c.1716, b

Κακοῤῥαφία, ας, ἡ, Malorum consutura. id est Malorum machinatio. κακομηχανία. Hom. Odyss. α, Ἔρδειν ἔργα βίαια κακοῤῥαφίσσι νόοιο. Odyss. μ, — ἵνα μή τι κακοῤῥαφίῃ ἀλεγεινῇ Ἠέλιος τ' ὄδι γῆς ἀλγήσετε πῆμα πεσόντες. Et Iliad. ο, Οὐ μὰν οἶσθ' εἰ αὖτε δολοῤῥαφίης ἀλεγεινῆς Πρόσθ' ἐπαύρεαι, καὶ σε πλήσσουσι ἰμάσσω. Metaph. autem est à sutoribus qui corria consuunt: vt etiam quum Od. π, dicit κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισι. Plautus itidem dicit Cōsutos dolos: Huc aduenisti consutis dolis. Hesych. affert & κακοῤῥαφέας pro κακοποιοῖς, κακοπραγμόνας, Malorum machinatores, Dolorum consutores.

Κακοῤῥημοσύνη, t.1, c.1152, d. Κακοῤῥήμων, ib.

Κακοῤῥοθέω, t.3, c.694, g. Κακός, t.4, c.320, c

Κακόστιος, t.3, c.786, f. Κακοστία, t.3, c.792, g

Κακόστιος, ib. Κακοσυκεάνης, t.3, c.820, a

Κακοσμία, t.2, c.1195, a. Κάκοσμος, ib.

Κακόστομος, t.3, c.930, g

Κακεοῦ ὀφθαλμός, Hesychio est δεινὸς ἐμβλεψάμενος, Qui toruū intuetur & animo malè affecto.

Κακοστομαχος, t.3, c.1054, e

Κακοστομέω, t.3, c.1045, f. & 1046, c

Κακοστομία, t.3, c.1046, b. Κακόστομος, t.3, c.1045, f. & 1046, c

Κακοστωνέτος, t.1, c.1674, e

Κακοσυνθεσία, ας, ἡ, affertur pro Malum fœdus, Mala compositio. Hesych. verò & alii acceperunt pro Malorum structio & machinatio, quum apud Hom. κακοῤῥαφίας exposuerunt κακοσυνθεσίας.

Κακοσύστατος, t.1, c.1795, d. Κακοσυμπόνος, t.3, c.1331, c

Κακοσχήμων, ib. Κακοσχολία, t.3, c.1.09, c

Κακόσχολος, ib. Κακοτεχνέω, t.3, c.1433, d

Κακοτεχνία, ib. b. Κακοτεχνος, ib. c

Κακότηκτος, ib. a. Κακότης, t.4, c.327, a

Κακοτροπόφαμος, t.3, c.1638, f. Κακοτροπία, ib. e

Κακότροπος, ib. d. Κακοτροφέω, t.3, c.1646, b

Κακοτροφία, ib. Κακότροφος, ib.

Κακοτυχέω, t.3, c.1454, d. Κακοτυχής, ib.

Κακουργέω, Κακούργημα, Κακουργία, vide in sequ. Κακοῦργος.

Κακοῦργος, ου, ὁ ἡ, contractum ex κακοεργός est, & eandem retinet significationem, videlicet Maleficus: item Improbus, Facinorosus, Scelestus. Demosth. Philipp. 1, καὶ κακοῦργοι μὲν γὰρ ὄδι κρίθέντα ἀποθανεῖν, σφαττηροῦ δὲ, μαχόμενον τοῖς πολεμίοις. Thucydides lib. 1, de carcere Laconico, οὗπερ τοῖς κακούργοις ἐμβάλλειν εἰώθεισαν. Demosthenes, τοῖς κλέπταις καὶ τοῖς ἄλλοις κακούργοις τὰς δίκας θανάτῳ εἰσάγειν. Sic Herodian. libro 7, ἐγκαταμιξάντων ἑαυτοὺς τοῖς φραπόταις ὡς τὰ δρᾶν κακουργῶν, improbis & facinorosis hominibus. Vtplurimùm verò prædones solent κακοῦργοι nominari & latrones, vt qui homines & bonis & vita exuant. Thucydid. libro 1, οἱ γὰρ ἐν τῇ νήσῳ κακοῦργοι αὐξήσαντες ἐπ' αὐτό. In generali significatione pro Malo damnóque afficiens, Noxius, construitur etiam cum genitiuo patientis. Xenoph. κακοῦργος μὲν τῷ ἄλλων, ἑαυτῷ δὲ πολὺ κακουργότερος, cum aliis tum sibi magis nocens. Inde ADVERBIVM Κακούργως, Maleficè, Improbè, Sceleratè. Et SVBST. Κακουργία, ας, ἡ, Maleficium, Improbitas, Scelus: sed plerunque dicitur de tecto & occulto maleficio, ideóque redditur Subdolū maleficium, Astus, Dolus. Xenoph. Pæd. 1, ἢ οὐ γιγνώσκεις ὅτι τοῦτο πάντα κακουργίαι πρὸς, καὶ ἀπάται καὶ δεινότητες καὶ πλεονεξίαι; Sunt & in pharmacis κακουργίαι, Maleficia, id est venena. Dioscor. lib. 1, cap. 120, de rhamno, λέγεται ἀπὸ κρόκων τοῦ τῶν φαρμάκων κακουργίας, Venefica depellere, Malefica pharmaca depellere. Est inde & VERB. Κακουργέω, ῶ, Maleficus sum, Improbus & sceleratus sum. [Significat etiam Malitiosè ago, Malitiosus sum & fraudulent[9]. Plato libro 1 De republ. ἐξ ὑπόβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργεῖν, pro Malitiosè agere in disputando. Ibidem, ὡς τοῦτο κακουργεῖ καὶ συκοφαντεῖ εἴ τι δύνασαι. Ibidem cum accusatiuo, τοῦτο ὑπολαμβάνεις ἢ αὖ κακουργήσας μάλιστα τὸν λόγον, maleficè & malitiosè depraues. In pharmacis etiam aliquis κακουργεῖ, pro Malitiosè agit, Maleficus est. Herodian. lib. 3, αὐτὸ πεῖθέ τε τοῖς ἰατροῖς καὶ ὑποπρέπας κακουργῆσαι τι τοῦ πεῖν διεκπαίειν τὸ γέροντας, οἷς αὖ θάλπον αὐτὸ ἀπαλλαγεῖν. Et paulo post, τοῖς τε ἰατροῖς αὐτοῖς ἀνελεῶν, οἳ μὴ ὑπακούσαν αὐτῷ κλιδίσαντα κακουργῆσαι, καὶ τὸν θάλαπον ἐπεῖξαι τὸ γέροντος. Dioscorides cum accus. in præfat. libri 6, φαρμάκων πόσις αἷς εἰσφέρουσιν οἱ κακουργοῦντες τὰ ἀλλοτρία, quas offerūt improbi maleficique venenorum artifices. [Est etiam Malo afficio, Incommodo, Noceo. Xenophon, οἷς μὴ δ' ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ ἱδρὼς κακουργῇ, Noceat, Incommodet. Thucydides libro 2, ἐπιπέμπειν ἀεὶ τὸ μὴ προσδρόμοις ἀπὸ τῆς ὁρεπαδῆς, ἐκπίπτοντας ἐς τοῖς ἀγροὺς τῆς πόλεως, κακουργεῖν. Plutarch. in Sympos. septem sapientū, πλὴν ὅταν ἐν δικτύοις ἁθρόβρμοι κακουργῶσι τοῦ τὸν ὀχεῶν, nocent prædæ & capturæ piscium. Cum accusatiuo construitur in hac etiam significatione, peculiariterque de prædonibus & hostibus dicitur. Thucydides lib. 2, τὸ μὴ λῃστὰς ἐκπλέοντας ἐξ Ὀπουῶντος καὶ τῆς ἄλλης Λοκρίδος, κακουργεῖν τὴν Εὔβοιαν, damno afficerent vastarēntque Eubœam. Sic libro 3, τὰ ἔγγυς τῆς πόλεως κακουργεῖν. Et libro 4, pag. 138, voce simul ac significatione actitua, καὶ λῃστεῖ ἅμα τὴν Λακωνικὴν ἥσσον ἐλύπειν ὃν τῆς θαλάσσης, ἢπερ μόνον οἷόν τ' ἦν κακουργεῖσθαι, qua sola parte poterat ei noceri incommodarique prædationibus & incursionibus. vt scholiastes quoque exponit λῃστεύεσθαι. Porro ex hoc verbo est nomen VERBALE Κακούργημα, ατος, τὸ, Maleficium, Facinus maleficū, Scelus. Autor Axiochi, ὅσοις δὲ τὸ ζῆν δι' κακουργημάτων ἠλάθη, Quibus vita acta est per scelus, Qui impiè sceleratèque vixere. Exponitur etiam Dolus malus, Fraus, Quum quis dolosè in suo munere versatur.

Κακουχέω, t.1, c.1326, c. Κακουχία, ib. f

Κακόφατον, vide in Κακέφατον.

Κακόφημος, t.4, c.60, g

Κακοφραδής, Malum cogitans & machinans. Hom. Iliad. ψ, Αἴαν νείκει ἔριστε, κακοφραδές.

Κακοφροσύνη, t.4, c.200, c. Κακόφρων, ib. a

Κακοφυής, t.4, c.272, g. Κακοφυΐα, ib. h

Κακοφωνία, t.4, c.304, d. Κακόφωνος, ib. c

Κακόχαρπος, t.4, c.344, e

Κακοχεάσμων, Improbus. vulg. lex.

Κακοχρεόω, t.4, c.630, c. Κακόχροια, ib. b

Κακόχροος, ib. Κακόχρους, ib.

Κακόχυλος, t.4, c.510, d. Κακοχυμία, t.4, c.513, a

Κακόχυμος, t.4, c.512, g. Κακοψυχία, t.4, c.755, f

Κακόψυχος, ib. Κακόω, t.4, c.328, f

Κάκπτε, per syncopen apud poetas pro κατέκτανε. Sic apud Hesiod. in Asp. Κακτάμβυαι μεμαώς, pro κατακτῆναι, Occidere.

Κάκπος, ου, ἡ, Cactus: spinosa quædam planta Siciliæ peculiaris, vt Athen. libro 2 tradit ex Phania. Ibidem affert prolixum Theophrasti locum de hac planta, ex Histor. plantarum libro 6, cap. 4, quem Plinius lib. 21, cap. 16, sic reddidit, Cactos quoque in Sicilia tantùm nascitur, suæ proprietatis & ipsa. Cuius in terra serpunt caules à radice emissi, lato folio & spinoso. caules vocant cactos: nec fastidiunt in cibis inuēcratos quoque. Vnum caulē rectū habēt, quē vocāt pternica, eiusdē suauitatis, sed vetustatis impatientem. semen ei lanuginis, quém pappon vocant. quo detracto & cortice tenerrimis similis cerebro palmæ est; vocant ascaliam. Locum

Theophrasti cum Athen.cod.confer:& alterum ex altero emenda: similiter quæ Dioscor.habet l.6, cap.32 & 33, corrige ex his verbis Pauli Ægineræ, lib.5,cap.penultimo,καὶ οἱ νεαροὶ πάντες. αὕτη δ' ἐστὶν ἀκάνθης τῆς καλουμένης κάκτου. Rursum Athen.ibidem concludit, κάκτον esse quem Romani vocant carduum, Græci κινάραν. nō malé. Nam quæ de carduorum satione tradunt Plini? lib.19,cap.8,& Pallad.in Martio,cap.9,in Octobri,c.11: hæc eadem propemodum sunt cum iis quæ de cinaræ sobolesatione que Columella lib.11,cap.3, & Constantinus Geoponicōn libro 12,cap.antepenultimo,ex Varrone. Porro κάκτον esse plantam spinosam, Theocr. etiam testatur, Idyll.10,dicens,αἷς τὰν πόδα κάκτος ἔτυψε. Et Philetas Cous apud Athenæum lib.2, Οἷείνε κάκτου τύμμα φυλαξαμένη. vbi & τρηχὲς κάκτοι ex Epicharmo in censu τῶν ἐδωδίμων λαχάνων. asperi enim sunt hi cardui ob folia spinosa. Ibique obiter nota eum masculino gen,dixisse τρηχὲς κάκτοι,quū cæteri poetæ & prosaici scriptores fœmin.genus ei tribuant. Vulgò dicuntur *artichaulx*,quasi ἀρτυπικοὶ καυλοί, vt volunt nonnulli, qui & ἀρτυπικὰ ab Alex.Trall.vocari edules istos caules tradunt.

Κακυύω,t.4,c.329,d

Κακχαλίαι,Hesychio sunt ἰερόφωνοι.

Κακχαίλη,idem affert pro ἀπάκτους γελᾶ,seu αἰθρόους & ἀπαιδεύτους γελᾶ,Cachinnatur.quod suprà καχαίλη.

Κάκχαρπος, eodem teste pro κακόχαρπος dicitur.Est igitur syncope.

Κακχεῦαι,Suid.expon.καταβαλεῖν. Potius sonat Defundere,Effundere:Æolica syncope positum pro κατα χεῦαι,à them.κατα χέω.

Κακχόπορον,Hesych.affert pro χεῖρον,Petus.quod & κακόπορον:compar.gr.ex pos.κακός.

Κακχωρεῖ,idem H.exponit δραπετεύει, κακουργεῖ. Sed id suspectius est. Κἀκχωρεῖ autem,esset Attica synalœpha pro καὶ οὐ χωρεῖ.

Κακῶδης,t.2,c.1196,b. Κακᾶς, t.4,c.325,g

Κάκωπις,t.4,c.328,g. Κακόπρος,t.4,c.323,h

Κακωπικὸς,t.4,c.329,a

Καλαβαῖ,Hesychio est καλαβώτης: quod vide.

Καλαβοῦδαι,eidem Hes.est τὰ σφέλατα τὰ ἰχία,apud quem & Καλαβίς.

Καλαβελοθείησαν, idem affert pro χλιδαθείησαν, Irrideantur. At Καλαβροὶ, Calabri: gens quæ & Mesapii: & ab ipsis regio dicta Καλαβρία, Calabria. Scribitur & Καλαυρ.

Καλαβεσμὸς, οῦ, ὁ, ab Athenæo libro 14, inter saltationum genera numeratur, & quidem ea quæ sunt σωσμώτερα καὶ ποικιλώτερα καὶ πλὴν ὄρχησιν ἁπλουστέραν ἔχοντα. Paulo pòst καλαβισμὸς itidem inter σχήματα ὀρχήσεως.

Καλαβροῦ, Suidæ est βουκολικὴ ῥάβδος,βαρυτέρα οὖσα τῆς καφαλῆς,δοτὸ τὸ κάτω ῥέπειν, Virga pastoralis caput habens crassius & grauius, Pedum.Ex Philostr.λοβωνεῖ τὸ πηλίον καταίβροπι. ἰωὶ ὁρᾶς αὐτὸν ἐμβάλλοντα τῇ ῥηείᾳ ὡς ἄγκυραν. Infrà καλαύροψ.

Καλαβύσαι, Argiui vocant τοὺς κωλώτας, teste Hesychio.

Καλαβώτης, eidem est ἰχθὺς ποιὸς, piscis quidam:& σκάρος. pro quo suprà ἀσκαλαβώτης. Itidem verò Leuit.c.11,vbi quædam edit.habent καλαβώτης & σκάρος, Complutensis habet ἀσκαλαβώτης & σαῦρα, stellio & lacerta.

Καλαδία,eidem H.est ῥυκάνη,Runcina.

Καλαθηφόρος,t.2,c.31,f. Καλάθιον,ib.

Καλαθὶς,itidem affertur pro Paruus calathus,Quasillus.

Καλαθίσκος,t.2,c.31,f. Καλαθισμὸς,ib.g

Καλαθοειδὴς,ib.f. Καλαθοειδῶς,ib.

Κάλαθος,ib.b

Κἀλαῖς,Hesychio est τὸ ἱστίον,Velum:& nomen proprium. Alioqui καλαῖς est nomē proprium lapidis cuiusdam. Plin.lib.37,c.10, Augites nō multis alia videtur esse q̃ quæ calais. Et aliquanto pòst, Calais sapphirum imitatur,candidior,& littoroso mari similis. VNDE Καλαῖνα ὀσφάκα, apud Galenum τῶν κατ' πόπους libro 5, & Aet.lib.6,cap.65, Vasa testacea è calai lapide. Sic apud eundem Aet.alibi,& apud Actuarium, Vasa Alexandrina quæ vocantur καλάϊνα. Itidémque καλάϊνον χρῶμα, Calainus color: de quo obiter t.2,c.39,f. Dioscorides lib 5,de iaspide,ὁ δέ πς πρεβυθίζων λέγεται, καλαῖνῳ χρώματι παρεσόμενος, calaino colori assimilis. Sed notandum hæc & duplici λ scripta reperiri, apud Plin.videlicet & Galen.

Καλαμάγρωστις,t.2,c.14,e. Καλαμαία,t.2,c.16,c

Καλαμᾶον,τὸ,subst.ib. Καλαμᾶος,ib.

Καλαμάομαι,t.2,c.15,f

Καλαμαῦλης,t.1,c.621,b. & t.2,c.14,e

Καλαμαυλητὴς,t.2,c.14,e. Καλαμυθὴς,t.2,c.15,c. & 16,e

Καλαμβύω,ib. Καλάμη, t.2,c.15,c

Καλαμηπάσιος,t.2,c.16,c. Καλαμηπρία,t.2,c.15,f

Καλαμήπεια,ib.h. Καλαμητεὶς,ib.

Καλαμηφορεῖν,t.2,c.14,d. Καλαμηφόρος,ib.

Καλαμίζω,ib.g

Καλαμίνθη,ης,ἡ,Calamintha: herba est de qua Dioscorid. libro 3,cap.43. Trium generū est:vna,montana,foliis ocimi: altera,pulegio similis,odore etiam ipsum referens,vnde nonnulli ὀσφίαν γλίχωνα dixere: tertia,similis ἡδυόσμῳ ἀγρίῳ,menthastro.quam Romani nepetam vocant.Hæc inter alia ille. Vide & Plinium lib.20,cap. 14. INDE Καλαμινθίτης οἶνος,apud Dioscor.libro 5, cap.62,Vinum calamintha conditum.seu Vinum è nepeta.vt Plin.lib.14,cap.16,Ex his quæ in hortis gignūtur,fit vinum è radice,asparago,cunila,origano,apii semine,abrotono,mēthastro,ruta,nepeta, serpyllo,marrubio. ET Καλαμινθώδης, Calamintha abundās,Vbi calamintha magna copia prouenit:vide suprà in Καρπέσια.

Καλάμινος,t.2,c.14,g. Καλάμινον,t.2,c.15,a

Καλαμὶς,ib. Καλαμίσκος,t.2,c.14,h

Καλαμοβόας,t.1,c.757,c. & t.2,c.14,c

Καλαμογλυφεῖν,t.2,c.14,c. Καλαμογλύφος,ib.

Καλαμοειδὴς,ib. Καλαμόεις,ib.f

Κάλαμος, ib.a

Καλαμοτύπος,Laconibus ὁ ἰχθυοπὴς, Auceps,Hesych.

Καλαμοφθόγγος,t.2,c.14,d. Καλαμόφθογγος,ib.c

Καλαμοφόρος,ib.d. Καλαμόφυλλος,ib.

Καλαμόχροος,ib. Καλαμόχροις,ib.

Καλαμῳδὴς,ib.f. Καλαμωτὴς,t.2,c.15,a

Κάλαον,Hesychio est κάλον ὑποπόδιον.

Καλάπτης,t.2,c.31,a

Καλαρῶν, Laconibus sunt ὀχετοὶ, Aquæductus,Riui,teste Hes.qui & Καλδρόνας ex Ameria affert pro πόρροι,Fossæ.Tales suprà ἀμῴραι.

Καλάσεις,Hesychio est χιτὼν πλατύσημος, tunica lato clauo insignis.vel ἡνιοχικὸς καὶ ἱππικὸς χιτών. Quidam dicunt esse λινοῦν καὶ ποδήρες χιτώνιον apud Aristophanem in Thesmophor.Herodot.libro 2,pag.75,de Ægyptiis, ὑνδεδύκασι δὲ κιθῶνας λινέους περὶ τὰς σκέλεα θυσανωτοὺς, οὓς καλέουσι καλασίρις, ὅθεν τοῦτοισι δὲ εἰρέσια ἔμπροσθε λθικὰ ἐπιβαλόμενοι φορέουσι. Apud eundem libro 2,pag.98, Καλασίρεις sunt & Ægyptiorum gens quædam μάχιμος. Rursum Hesychius Καλασίρεσι dici innuit τὰς ὤας, Fimbrias.

Καλαυρεῖ,& Καλαυρεῖ,apud eundem leguntur, exposita βυφῶ,ἐμπιμπλαται, Delciatur,Sese replet.

Καλαυξὶς λιθόργυρος dicitur ἡ ὀξὺ ῥόρυρου, Spuma argēti ex puro argento, vt est apud Diosc.l.5,c.102. forsan quòd in Calauria seu Calabria fieret.cognominat enim & alias ibi species à regionibus, Atticam,Puteolanam,Cāpanam,Siciliensem.

Καλαύροπον, Hesych.esse dicit ξύλον ᾧ τοὺς βόας βάλλουσιν, lignum quo boues petunt.id est pedum.quod & καλαύροψ seu καλάβροψ.

Καλαύροψ,t.2,c.32,c. Καλέσκον,t.2,c.17,a

Καλέομαι, Vocor, &c.t.1,c.16,f. Καλέομαι,In ius voco,&c.ibid.h.

Καλέοντες,t.2,c.17,a

Καλεύειν, Hesychio est λιθοβολεῖν, Lapidibus impetere. per syncopen forsan pro καταλεύειν: si tamen mendosum non est.

Καλεῦντα,Dorice pro ὀκαλοῦντα,à them.act.καλέω.

Καλέω,t.2,c.16,d

Κάληβος,Hesychio est ὁ ἀπεκολυμβῶν τὰ αἰδοῖα, Apella.

Καλήβαι,t.2,c.17,b. Καλήμερος, t.1,c.1462,h

Καλημενεῖ, Hesychius affert pro καλεῖ σεφᾶς, Clara voce vocat.

Καλήπωρος,ὁ, epitheticās dicitur ὁ κήρυξ, Præco. ἀπὸ τῆς φωνῆς καὶ τοῦ καλεῖν τὸ ὄχλον,inquit schol.Hom.Il.ω,v.576,Εἰς δ' ἄγορον κήρυκα καλήπορα τῶν γέροντος, Præconem vocatorem,id est Qui populum conuocare solet.

Καλιά,t.2,c.31,g. Καλιαὶ,t.2,c.32,b

Καλίδιον,ibid.c

Καλίζω, & Καλίζομαι,t.2,c.30,b

Καλινδέω, & Καλινδέομαι,t.2,c.496,c

Κάλινος,t.2,c.31,b. Καλιὸς, t.2,c.32,b

Καλιπόλεμος,t.3,c.458,a

Καλὶς,Hesychio est σκέπαρνον,Securis.

Καλισρόεω,t.2,c.30,c

Καλίω, Voluo. κυλίω.vt Hesychius quoque καλίομαι expo nit κυλίομαι.

Καλιῶσαι, idem affert pro σφεῖξαι, παπῖξαι.

Κάλλαι,Hesychio sunt τὰ βαπτὰ ἐρία,Lanæ tinctæ. At Κάλλα,siue Καίνα,eodē teste dicitur Calamus,Arundo.

Κάλλαια,t.2,c.39,c. Κάλλαιοι,ibid.

Καλλαῖος χιτών,ibid.f. Vide & Καλαῖς suprà, & Κάλλιπαulo pòst.

Καλλαρίας,t.2,c.1337,f. Καλλείπω,t.2,c.670,g

Καλλέειον,Lilium:à pulchritudine sic dictum.v.l.

Κάλλεψις, poetæ dicunt pro καπίλευψις.Hesych.

Κάλλη,dicuntur τὰ αὐτῆς,siue τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια, siue τὰ βαπτὰ ἐρία:vnde & κέρασμος καλλαῖος.Ita Etymol.& Suidas. Rursum Etymol.quum κάλλαια vocari scripsisset τὰ κάτωθεν τῆς ἀλεκτρυόνων οὐ.ὅθ' ῥῦθεια,ὅθεν τὰ ἔξ αἰθερὸς καὶ πορφυροῦν,subiungit,Nam & πορφυρᾶ nominabantur olim κάλλη.Eupolis,Βάπτειν τὰ κάλλη σφεῖσιν ἀμφίσμασι τῇ θεῷ. Et Æschylus,Ἐν ποικίλοις γὰρ ἀνθηρὸν ὄντα κάλλεπτον.Vnde & Καλλεῖον.Est autē χρῶμα αὐθηρὸν, vel quod βέλεπον dicitur. Hæc ille,& ex parte lexicon meum verus.

Καλλιβάντες,Hesychio sunt ὑφέσια σμιλίοις ἢ ψαλίσιν ἐν αἷς πᾶσ' ὁσαρῖς κοσμοῦσιν αἱ γυναῖκες: & ῥῦθμος ὀρχήσεως ἀρμόνιος τῶν ἱππίων κραπυμβίων.

Καλλιδέφαρον,t.1,c.753,d

Καλλιθύεια,secundum quosdam Telluris,secundum alios Cereris epitheton est. alii verò nutricem eius esse volunt, alii pedissequam. Hesych.

Καλληίφυρος,t.1,c.1886,d

Καλλιγραφέω,t.1,c.865,c. Καλλιγραφία,ib.

Καλλιγράφος,ib. Καλλιγύναιξ, t.1,c.890,d

Καλλιδεύεια,t.1,c.1100,b. Καλλιέλαιος,t.1,c.1166,g

Καλλιέπεια,t.1,c.1222,f. Καλλιεπέω,ib.

Καλλίερον vocat Plato hunc mundum, vt testatur Philo in lib.De mundo.id est Pulchrè fabricatum, Affabrè factum. In libello autem eiusdem περὶ ἀφθαρσίας κόσμου scriptum oxytonōs καλλιέρτὸν,pag.646, edit.Turn. VERBVM Καλλιεργέω,ῶ, Pulchrè fabricor, Affabrè facio.Dionys.Areop.καὶ τῶν μὲν τὰ παντὸς σύμπνοιαν καὶ δημιουργίαν καλλιεργοῦσα.

Καλλιερέω,t.1,c.1652,b. Καλλιέρημα,ib.g

Καλλίβριξ,t.1,c.1586,c. Καλλίθυπος,t.1,c.1611,c

Καλλικαρπέω,t.2,c.78,g. Καλλικαρπία,ib.f.

Καλλίκαρπος,ib. Καλλικέλαδος,t.2,c.117,a

Καλλίκερως, Pulchra & elegantia habens cornua. A Galeno libro 1 περὶ κρ' πόπους vsurpari dicitur pro αἰρόκερως, Fœnumgræcum.

Καλλίκοκκος,ὑ,ὁ καὶ ἡ, Pulchra habens grana. seu Cui pulcher est acinus.

Καλλικολώνη,q.d. Pulcher collis seu tumulus: locus quidā amœnissimus iuxta Simoentem amnem,diis sacer. Homer.Il.υ,σταρ Σιμόεντ' θεῶν ὅθι καλλικολώνη.

Καλλίκομος,t.2,c.328,g

Καλλικοπαβέω,ῶ, Venustè cottabo ludo, Eleganter scitéque cottabizo. Apud Athen.lib.11, Τῷ καλλικοπαβοῦσι νικητήρια Τίθημι.

Καλλικρήδεμνος,ου,ὁ καὶ ἡ, Pulchram habens vittam. Hom. Od.ω, Σίτνω δέ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔνεικαν.

Καλλικύκλοι, dicti fuerunt οἱ αὐτῶν τῶν γεωμόρων ἐν Συρακούσαις ῥυθμοῦμενοι,δοῦλοι τῶν φυγάδων. Quorum quum ingēs esset numerus,prouerbio ὅθεν τῶν ὑπερβολῆ πολλῶν dici solebat Καλλικυκλέων πλείοις. Hæc inter alia Suid.

Καλλιλογέω,ῶ, Eleganter dico,Venustè scitéque dico vel loquor.καλλιεπέω. ET Καλλιλογία,ας,ἡ, Elegans venustáque dictio.Budæo Vis bene dicendi.

Καλλίμορφος,t.2,c.971,d. Κάλλιμος,t.2,c.41,e

Καλλίναος, Pulchrifluus, Pulchrè fluens. idē quod καλλίῤῥοος.Eurip.

Καλλίνικος,t.2,c.1060,c

Κάλλινος, Ligneus.v.l.perperam pro κάλινος.

Καλλιοινία,ας,ἡ, Vini præstantia vel copiosus prouentus: ex Geopon.l.6.Pro vini bonitate & præstantia vel etiā pulchritudine,accipitur c.3,eius lib.vbi videlicet Anatolius scribit, τὰ δ' μικρὰ ἀγγεῖα πολὺ καὶ τοὺς φυλακτὴν καὶ καλλιοινίαν συμβάλλεται.

Κάλλιον,t.2,c.36,g. Κάλλιον dictum fuit etiā κυλίκιον μικρὸν ὠφελίμωτατον Αἰολεῖς, vt tradit Athen.l.11, ex Philetæ Ἀπάκτης.i. Caliculus quo Æolenses libant.

Καλλιόνιος,ου,ὁ, Callionius,apud Dioscoridem lib.2,in piscium censu legitur. Sed forsan cum Hermolao reponendum καλλιώτυμος.

Καλλιόπεια, proprium,t.2,c.1583,f

Καλλιόπη,ib. Καλλίουλος,t.2,c.1286,d

Καλλιόω,t.2,c.37,b. Καλλιπαγίδια,t.3,c.14,b

Καλλίπαγος,ib.

Καλλιπάρηος, Bœoticè pro καλλιπάρειος, Pulchras habens genas: καλὰς παρειὰς ἔχουσα:&,ex parte accipiendo totum,Pulcher,Venustus.Homer.Odyssea ο, Ἐλένη δ' πρὸς ἕπτο καλλιπάρηος.

Καλλιπέπλος,t.3,c.156,d. Καλλιπλόκαμος,t.3,c.361,d

Καλλίπνοος,t.3,c.411,c. Καλλίπνους,ib.

Κάλλιπον,Reliqui: à καλλείπω posito pro καταλείπω.

Καλλιπρόσωρον,t.3,c.581,a

Καλλιπρόσωπος, Aspectu pulcher, seu Qui facie elegante pulchráq; est. Apud Athen.lib.11, ὦ καλλιπρόσωπε χρυσοβόστρυχε Γαλάτεια χαρεκτέφωνε,κάλλος ἐρώτων.

Καλλίπυρος,t.3,c.604,b. Καλλίπυρος,t.3,c.635,g

Καλλιρέεθρος,t.3,c.681,b. Καλλιρόη,propr.t.3,c.682.h

Καλλίροος,t.3,c.682,g

Καλλιῤῥήμων,Pulchris elegantibúsque ornatus verbis. vt apud Dionys.Halic. De compos. καθαρὰ καὶ καλλιῤῥήμων λόξις. VNDE Καλλιῤῥημοσύνη, Pulchra & venusta dictio:vel Verba elegantia.

Καλλίῤῥοος, t.3,c.681,g

Καλλιοδενὴς,t.3,c.779,c. Καλλιοδένης,propr.ib.

Κάλλιστα, aduerbium, &c.t.2,c.36,h

Καλλιστεῖον,t.2,c.37,d

Καλλιστῖς,ab Ægyptiis dicebantur οἱ εἰς ὀξὺ αὐτεσμένοι ἄρτοι,vt est apud Poll.lib.6.id est Panes in acutum desinētes,Turbinati,In acumen fastigiati.Apud Herodotum κολλῆστις sunt Ægyptiorum panes,l.2,p.74.

Καλλιστεύμα,t.2,c.37,d

Καλλιστεύω,ib.b. Καλλιστεύομαι,ib.c

Καλλιστέφανος,t.3,c.1028,c. Κάλλιστον, t.2,c.36,g

Κάλλιστος,ibid.

Καλλιστρούθια σῦκα,Callistruthiæ ficus. Athen.lib.3,περὶ ὧν τῇ καλῇ Ῥώμῃ καλλιστρουθίων καλουμένων σύκων.quæ dicit habere maximam ὑποροχὴν ὡς τὸν τῇ πάσῃ οἰκουμένῃ γινόμενα.Contrà tamen Plin.lib.15,c.18,Callistruthiæ parum sapore præstantiores,ficorum omnium frigidissimæ.Iul.Capitol.in Clodio Albino,Nam & quingentas ficus passarias, quas Græci Callistruthias vocant,ieiunum comedisse dicit Cordus.

Καλλιτῶ,t.2,c.37,f. Καλλίφυρος, t.3,c.1192,d

Καλλιτέαι,Hesychio sunt φυτόν τι θαμνῶδες:forsan ex genere salicum,quæ ἰτέαι dicuntur.

Καλλιτριχέω,t.3,c.1433,f. Καλλιτριχία,ib.

Καλλίτριχος,ib.

Καλλίτοκος, Pulchros edens partus, Pulchram pariens prolem. Hes.καλλιτόκου exp. καλῶς τικούσης,ὀντόκου.

Καλλίτεχνος,t.1,c.1587,a. Καλλιφεγγὴς,t.4,c.75,g

Καλλιφθόγγος,ὑ,ὁ & ἡ,Pulchrum reddens sonum.

Καλλίφυλλον, q.d.Pulchrifolium. Ita vocat Hippocrates quod alii appellant καλλίστεχον & αἰδοῖον, teste Galeno:Hippocr.inquam Epidem.lib.7,πῆμα τὸ ἀπὸ τοῦ καλλιφύλλου ξυωλύγκα. Affertur & Καλλίφυτον pro Adiantū seu callitrichum.

Καλλιφωνία,t.4,c.304,c. Καλλίφωνος,ib.

Καλλιχέλωνος,ὑ,ὁ dicitur ὁ ὀβολός, habebat enim τὸ ἡέμωνος.

σμα χελώνιον δοκεῖ κεκμεύκω, inquit Hesych.

Καλλίχερ, Pulchras habens manus. Apud Athen.l.13, Ἄλλη δ' ἐγώμου καλλίχερος ὠλένας.

Καλλιχθύς.(q.d.Pulcher piscis) à quibusdã dicitur ὁ αἰθίας ἰχθύς, qui & καλλιώνυμος, teste Athen.l.7.

Καλλίχορος,t.4,c.547,e. Καλλίων,t.2,c.36,g

Καλλιώνυμος,t.2,c.1333,a. Καλοκή,t.2,c.41,d

Κάλλος, Pulchritudo oris, &c.t.2,c.39,a. Κάλλος, Veneris vnguentum,&c.ib.b. Κάλλος pro κάλλαιον,ib.c.

Καλλόφυλλος, ω, ὁ ἢ ἡ, affertur pro Pulchris foliis prædituS.

Καλλιώομαι,t.2,c.40,b. Καλλωπίζειν,ib.c

Καλλωπής,ib. Κάλλωψ,ib.d

Καλλωύω,ib.b

Καλλωπίζω, & Καλλωπίζομαι,ibid.e

Καλλώπισμα,ib.h. Καλλωπισμός, t.2,c.41,a

Καλλωπιστής,ib.b. Καλλωπιστικός, ib.c

Καλλωπίστρια,ib.

Καλοβάται, affertur pro Grallatores: hoc est Qui grallis subnixi gradiuntur.vtpote quæ sint κάλιναι,lignea.

Καλοδιδάσκαλος,t.1,c.986,c

Καλοιώνιστος, Qui boni est augurii seu ominis. Aristoph. schol.scribit ἔνιοι ἀντὶ τοῦ ἀεὶ πολίτας πολλάκις εἰωθέναι καλοπόδας & καλοιωνίστας. Vbi etiã nota illud καλόποδας,sonans vel Lignipedes,seu ligneis soleis vtentes, vel Pulchripedes: si tamen mendo caret.

Καλοκαγαθία,t.2,c.34,g. Καλοκαγαθικός,ib.h

Καλοκάγαθος,ib.f. Καλοκοπίω,t.2,c.30,f

Καλόν,τό, Laudabile, &c.t.2,c.32,g. Καλόν, Commodum,&c.c.33,a.

Κάλον, Liguum, &c.t.2,c.30,e.

Καλοποιόν,ib.f. Καλοποιέω,t.2,c.36,d

Καλότης,t.2,c.30,f.& 36,e.& t.3,c.51,b. Vide & Καλοιώνιστος paulo anté.

Καλοτής,t.2,c.31,a. Κάλος, Rudens, &c.t.2,c.42,a

Καλὸς, Pulcher,&c.t.2,c.32,d. Καλὸς κἀγαθός, Bonus, &c.c.33,g.

Καλοτιθῶα, Hesychio sunt καλόστροφα.

Καλόστεχον,eodem H.autore vocatur τὸ ἀδίωτον.quod alii καλλίστεχον appellant.

Καλοτύπος,t.2,c.31,a. Καλοφόρος,ib.b

Καλοφρων, t.4,c.200,c

Καλπάζω,vide in sequ.Κάλπη.

Κάλπη,ης,ἡ, ε τ Κάλπις,ιδος,ἡ, Vrna,Situla,Hydria.Prius apud Hesych.legitur, exponitúrque ὑδρία,στάμνος. Sed posterius est longè frequentius. Hom.Odyssea η, Παρθενικὴ εἰκυῖα νεήνιδι κάλπιν ἔχουσῃ. Aristoph.Ranis, Κάλπιδ' ὃν ποτιμῶν δρόσον ἀέρτε. Athen.libro 5, ὃν χρυσῶν καλπίδων μύροις ἐρράνων. Apud eundem lib.12,λοῦσαι ὃν χρυσοκολλήτου κάλπιδος μύρῳ. Herodian.dicit non κάλπιδας,sed κάλπις:apud quem & κάλπη legitur. vt libro 2, κάλπιν φέρουσι ἔνθα ἰδὼν τὰ Σεβήρου λείψανα. Et libro 3,εἰς κάλπιν ἀλαβάστρου ἐμβαλόντες. Præterea κάλπη est inter signa cælestia. Proclus enim in sua sphæra κάλπιν nominari scribit τοῖς ὀν ἄκρα τῇ δεξιᾷ χελῆ τῷ ὑδροχόου τέσσαρας ἀστέρας.quod Theõ ὑδρεῖον vocat,Hyginus Aqualim & Aquarium vas. Iudiciarias etiam vrnas seu fistulas vocabant κάλπις. nam schol.Aristoph.κάλπεις nominari scribit εἴδια παῖς ψήφους καθίεσαν οἱ δικάζοντες. ¶ Adhæc κάλπις dicitur vas quoddam potoriũ. Philemone enim autore καλπὶς vocatur τὸ δακτυλωτὸν ἔκπωμα καὶ τὸ ἄμφωτον, in quod digiti vtrinque inseri possunt seu traiici: vel, vt alii volunt,τὸ ἔχοι κύκλῳ δακτυλοειδῆς τύποις πολλά. testis Athen.libro 11.vbi oxytonos scriptum. Hesychio κάλπις est etiam ἵππος βαδιστὴς,seu εἶδος δρόμου. Itidem pro cursus quodam genere accepit Pausan.Eliac.libro 1.vbi dicit, κήρυγμα ἐποιήσαντο μήτε κάλπιδι τῶν λοιπῶν,μήτε ἀπήνῃ ἐστεῦται δρόμον.vbi subiungit,equa vehi solitos in hoc certamine: ad extremum autem curriculum ex equa celeriter desilientem equitem, apprehenso equæ freno, quasi cum ea cursu certasse.Item in Hippiatr.legimus, καὶ αὐαβάτῳ δόπκαθίσει ποιήσας, δρόμῳ τῷ δεῖ κάλπιδι γόμαζε,ὅτοι τῷ λεγομένῳ πεντήδω. VNDE Καλπάζειν dicitur τὸ δεῖ κάλπιδι δρόμῳ γυμνάζειν: & παρεγκαλπάζειν, Equo à latere cursitare, freno eius manu apprehenso. Plutarch. in Alexandro, de Bucephalo loquens, ἀνὴρ δὲ παρεδραμὼν τῷ ἵππῳ, καὶ παρεγκαλιβὼν τὸν ἡνίοχον, ἐπίστρεψε πρὸς τὸν ἥλιον, μικρὰ δὲ οὕτω παρεγκαλπάσας, καὶ καταψήσας, ὡς ἑαυτὸν πληρεῖν θυμοῦ καὶ πνεύματος, ὅσπερ ἥδιστα ἡσυχῇ τὸν χαλινὸν, καὶ μετοείσας αὐτὸν, ἀσφαλῶς παρέβη. Quibus verbis significat Alexandrum equi frenum manu tenentem,ad aliquantum spatii equum incitasse ad procursum, quum ipse quoque cursu equũ assequeretur atque æquaret: & deinde manu plausúque permulsisse: indéque in bucephalum insiliisse. Hæc ferè Bud.pag.212. vbi καλπάζειν esse dicit Equum ad ingressum exultantem vrgere:Gallicè vocari Gallopare,vt Gallopum τὸν κάλπαλον, vocabulo à Græcis trãslato. Præterea vt καλπὶς dicitur quoddam vas potorium: ITA ET Κάλπιον vocatur ποτηρίον τι ἡμῶν ἐρυθραίου,vt ex Pamphilo refert Athenæus l.11.vbi addit,putare sese esse tale quale τὸ σκάφιον. Apud Hesych.verò ET Κάλπος est ποτηρίου εἶδος.

Κάλποι,Hesychio sunt ὑποδήματα κοῖλα ἐν οἷς ἱππεύουσι,calceamenti genus cauum in quo equitatur. Item Κάλποιι,& Καλπίκιοι,dicũtur Calcei & Calceoli.quorum vtrunque legitur apud Pollucem & Plutarchum. Sed haud scio an à Latinis mutuatum. Bud. καλπίκιον apud Plut.esse dicit genus calcei pretiosi.

Καλύβας,vide in Ὀκρίβας.

Καλύβη,t.2,c.46,a & c. Καλύβιον,ib.d

Καλυβοποιέω, & Καλυβοποιέομαι,ibid.

Καλυβός,ib. Καλύβω,ib.a

Καλυκίζειν,ib.g. Καλύκιον,ib.h

Καλυκοῦν,ib.

Καλυκώδης,εος,ὁ ἢ ἡ, Calyculatus,Calycula intectus,apud Theophr.Hist.plant.l.3,c.10. Sic λοῦδος καλυκώδης,Siliqua calyculata.apud Diosc.l.2.

Κάλυμμα,t.2,c.42,g. Καλυμμάπια, τὰ, t.3,c.1061,c.ob.

Καλυμμάπιον,t.2,c.42,g

Καλυστήρια,& Πλυστήρια, festa duo Athenis agitari solita,teste Etymol. AT Κάλυστρα, Hesychio sunt κόσμησα,itidémque Suidæ,in exemplum afferenti hũc fine autoris nomine locum,αὐτὴ ἡ τοῦ δόρατος κάλυστρον φέρων, ἢ κόσκινον αὐτὴ φαστίδος. Pro quo suprà κάλυστρον duplici λ.

Κάλυξ,t.2,c.46,a & e. Hesychio κάλυξ est non solùm τὸ μὴ ὀκπεπταδὲν ἄνθος, sed etiam ἡ νύμφη, & τὸ ὠόκοπον, & ἡ χρυσῆ σύριγξ ἡ τοῖς πλοκάμοις σπειχουσα. (Suidas verò κάλυκας generaliter etiam exponit σύριγγας) Quibus addit,quosdam κάλυκας exponere ἔμβρυα, quosdam βλαστήματα.Significare verò & πῶν θαλασσίων πορφύρεον.Præterea καλύκων affert pro τῆς ὀμματοφύλλων. Denique κάλυξ herbæ nomẽ est,vt suprà docui in Ἄγχουσα.

Καλυξίς,t.2,c.46,h. Καλυπτήρ,t.2,c.42,h

Καλυπτήρειον,t.2,c.43,a. Καλυπτός,t.2,c.42,h

Καλυπτρα,t.2,c.43,a. Καλύπτω,t.2,c.42,e

Καλύσσω,t.2,c.46,a

Καλχαίνω,t.2,c.47,b.& t.4,c.388,a

Κάλχας,t.2,c.47,c. & t.4,c.388,b

Κάλχη,t.2,c.47,a. & t.4,c.388,a

Κάλχον,t.2,c.47,b. Καλώδιον,t.2,c.42,e

Κάλωες,ib.b. Καλωποδιώκτης,t.2,c.36,f

Καλωπός,ib.

Καλὸς,Pulchrè,&c.t.2,c.35,a. Καλῶς, ὀρθῶς, &c.ibid. c. Καλῶς, approbantis, &c.c.36,b. Καλῶς, ἀσεβῶς,ib.c. Καλῶς ἔχειν,ib.d. Καλῶς ποιεῖν,ib.h. Καλῶς παράπειν,ib.g.

Κάλως,t.2,c.42,a. Καλωφόρος,ib.d

Καμακίας σῖτος, in frumentorum genere apud Theophr. Hist.plant.lib 8.forsan quòd κάμακος magnitudinem æquet, seu perticæ instar crassum culmum gerat. quale est quod vulgò Turcicum frumentum dicitur, & Sorgum in Italia.

Καμακινος,t.2,c.51,d. Καμακλς,ib.e

Κάμαξ,ib.b. Καμάρα,ib.e

Καμαρβίω,ib.g. Καμαρία,ib.

Καμάρειον, ου, τὸ, dicitur esse cerebri pars supra communem meatum fornicis modo superinducta, quæ & φαλοειδὴς vel potius φαλιδοειδὴς nominatur.Galen.De vsu partium.

Καμαρίς,t.2,c.51,g. Καμαροειδής,ib.f

Κάμαρος,t.2,c.843,a. Καμάρωσις,t.2,c.51,f

Καμαρωτὸς,ibid.

Καμασῆνες, Hesychio sunt ἰχθύες, Pisces. Apud Athenæum verò scriptum καμασῆνες. nam lib.8 scribit κοινῶς πάντες τοὺς ἰχθύας ab Empedocle physico dictos fuisse καμασῆνας,vt quũ canit, Πολὺς καὶ δένδρεα μακρὰ ἢ εἰναίλιοι καμασῆνες. Apud Plut.quoque leguntur aliquot Empedoclis versus in quibus vox hæc eodem modo scripta est: itidémque Epigr.l.2,Φεύγετ' ὀστεολόγκας ἢ λοφιήδας ἢ καμασῆνας Ἄιδεω.

Καμαστὸς, Hesychio est βάσκαβρος.

Καμάσσειν,idem rursum Hes.affert pro κραδαίνειν,πιάσσειν, σείειν τὰ μέσα:necnon καμάσσω,itidem pro σείσω.Adhæc καμάσσυπα pro πλερύσσεται.

Καματήριον,Hesychio est ὀδύνηρον, ὀδύνυπον,Laboriosum.

Καματηρός,t.2,c.50,f. Καματηρὸς,ib.

Κάματος,ib.c. Καματο,ib.e

Καματώδης,ib. Καμβαίνω,vide in Κάμβω.

Καμβατηδεῖς, Hesychio est καταπονηθεῖς, Laboribus confectus.

Καμβολία,eidem sunt κακολογίαι,λοιδορίαι,Maledicta.

Καμβείζοντα,idem affert pro ἀμελοῦντα,Negligentem.

Κάμβω, ε τ Καμβαίνω,Cesso. Prioris meminit idem Hes. afferens nimirum κάμβει pro παύεται.

Καμελαύκιον,t.3,c.295,g. Καμηλαύκιον,ib.h

Καμήλειος,Καμηλεμπόρος,Καμηλήλασία,Καμηλήλατης,Καμηλίτης,Καμηλοπάρδαλις, vide in sequ.Κάμηλος.

Κάμηλος,ου,ὁ vel ἡ, Camelus. Frequentius vsurpatur fœmininо gen.tum ab aliis tum à Xenoph & Athen. Sic Plut.in Alex.dicit,ὀκρυῶν πολεμίους ὀδὶ κα ιμίλου δρομαίδας. At Matth.cap.19,vbi Christus dicit, Εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ῥαφίδος διελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς ἢ βασιλείαν τοῦ θεοῦ εἰσελθεῖν, annotat Theophylact.quosdam non intelligere τὸ ζῶον,sed τὸ παχὺ σχοινίον οἱ χρῶνται οἱ ταῦται πρὸς τὴν ῥίψιν τῶν ἀγκύρας,funem illum crassum quo nauræ vtuntur ad iaciendas ancoras. Suidas tamen & schol. Aristoph.Κάμηλος,(inquiunt)τὸ ἀγκυροφόρον ζῶον· κάμηλος δὲ,τὸ παχὺ σχοινίον,οἷς τοῦ Τ. Itaque scribendum ibi foret κάμιλον, posito ι loco τοῦ η. Porro ex κάμηλος COMPOS.Καμηλοπάρδαλις,Camelopardalis: animal è camelorum genere: cuius mentio Deuteronom.c.14, & apud Athenæum libro 5. Nomen ex eo fortitum est quòd camelo simile sit capite,pardali autem albis maculis rutilum colorem distinguentibus, vt his verbis docet Plinius libro 18,cap.18,Nabin Æthiopes vocant, collo similem equo, pedibus & cruribus boui, camelo capite,albis maculis rutilum colorem distinguentib? : vnde appellata camelopardalis: aspectu magis quàm feritate conspicua:quare eram ouis feræ nomen inuenit. Compos.inde ET Καμηλέμποροι, Negotiatores qui camelis merces vehunt.Bud.ex Strab.pag.221.

ITEM Καμηλιλάτης,ου,ὁ, Cameli agitator: vel etiam Camelorum agitator & dux. ET Καμηλιλασία, ας,ἡ, Camelorum agitatio:qua in exercitu vtplurimùm vtebantur in vehẽdis impedimentis & commeatibus: mercatores etiam in mercibus & aliis oneribus. Præterea est inde DERIV.Καμηλίτης,ου,ὁ. Dicuntur autem καμηλίται idem qui καμηλιλάται,Camelorum agitatores,vel etiam curatores. Aristot.enim quem καμηλίτην vocat, eundem & ὀδημελιτὴν appellat, in tito libri De auditu mirabil.Ibi enim quum dixisset τοῖς ὀν Ἀσσυρία καμήλους perhiberi matres suas non inire, atque adeò nevi quidem compulsos:subiungit, καὶ γὰρ πτερίζεται, ἐπὶ οὐκ εἰῶ ὀχεῖον,τὴν ὀδημελιτὴν καλύψαντα ἐφεῖται τὸν πῶλον. εἰς δ' ὀχθῶν ἐπέβη, τότε μὴ σωστέλεσε.μικρὰ δ' ὕστερον δείκνων τὸν καμηλίτην ἀπέκτεινεν. Legitur idem vocabulũ apud Herodianum sub finem lib. 4.Ibi enim dicit,ὑ καθορώμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων ἢ τῶν καμηλιτῶν quos postea vocat ὀδηβάτας & ἐπιχωρίους ἵππους ἢ καμήλους. Si verò Suidæ credimus, καμηλίτης est etiam βοῦς οὖτω λεγόμενος: forsan quòd habeat cameli more tuber in dorso. Item à κάμηλος DERIVAT.Καμήλειος,Camelinus. ET Καμηλωτὴ,ῆς,ἡ, Pellis camelì:vt μηλωτὴ dicitur Pellis ouina.

Κάμηλος, vide in præcedẽte Κάμηλος. At Κάμιλλος diuersam significationem habet.nam Plutarchus in Numa, pag.117, refert ex Iuba, τὸν ὑπηρετοῦντα τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς ἀμφιθαλῆ παῖδα λέγεσθαι κάμιλλον, ἢ Romanis:subiungens, ὡς καὶ τὸν Ἑρμῆν οὕτως ἔνιοι τῶν Ἑλλήνων κάμιλλον ὀνομάζουσι τῆς ὁμωνυμίας τοσοῦτον. Forsan igitur & M.Furius fuit agnominatus Camillus quòd in pueritia Iouiministrasset.

Καμινεία,t.2,c.47,g. Καμινοῦντης,ib.h

Καμινοῦσεια,t.2,c.48,a. Καμινοῦσα,t.2,c.47,e

Καμινία,ib.g. Καμινιαῖος,ib.d

Καμίνιον,ib. Καμινίτης, ib.

Κάμινος,ib.c. Hesychio teste est etiam pars quædam nauis:apud quem legitur & κάμινοι, expositum οὐ πλοῦροι βοῦς ἰσχυροὶ καὶ ὑψηλοι.

Καμινὼ,t.2,c.47,c. Κάμμαροι,t.2,c.842,g

Καμμαρος,t.2,c.843,a

Καμμαρύσσω, Æolica apud poetas syncope pro καταμαρύσσω. Hesych.exp.καταλαβεῖν.apud quẽ & Κάμμαρψις: quod tamen Æolensibus esse dicit μέτρον τετραμέδιμνον.Verùm & Καμμάσσειν esse dicit μέτρον π.

Κάμμαπα,t.2,c.64,c. Καμμαπδὲς,ib.

Κάμμβῃ, Æolica & poetica syncope pro κῆ μβῃ, vt καδδὲ pro κῆ δέ.Hesiod.Erg.ὀν αὔλακι καμμὶ δρῦσιν Ἀζεσεν.pro καταζεσεν μὶ δρῦσιν.

Καμμένειν,itidem dicunt Lacones pro καταμένειν,teste Hesych. VNDE Καμμονίη,ης,ἡ,itidem pro καταμονίη, Perseuerantia:vel etiam Victoria quæ fortiter constanterque permanendo paratur.Plutarchus enim in libello De aud.poem.annotat Æolenses καμμονίαν vocare ἢ νίκλω, nimirũ τὸν ἐξ ὀδημοιῆς καὶ καρτερίας. Ira igitur Homerus Iliad.χ dicit,— αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς δῴη καμμονίην, σὺν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι. Et Iliad.ψ,— ὦ δέ κ' ἐπιπλον Δῴη καμμονίαν. Vbi schol.quoque exponit τὸν ὀκ καταμονῆς νίκλω.

Καμμίζας,t.2,c.935,c. Καμμονίη,vide in Καμμένειν.

Κάμμορον,τὸ, substant.t.2,c.842,g.

Κάμμορος, ibid.f

Καμμύω, Æolica & poetica syncope pro καταμύω:veruntamen vsurpatum reperitur & à sacrorum Bibliorum interpretibus, Esaiæ cap.29, καμμύσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, claudet oculos: itidémque a Luca Act.Apost.c.28,ὀκάμμυσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς, oculos compressérunt seu clauserunt, itidémque Matth.13.

Κάμμω,Colloco.Hesych.enim κάμμει affert pro καθίζει.

Κάμνω, Lassesco, &c.t.2,c.48,a. Κάμνω,Ægroto,&c. ibid.d.

Καμοίρωσις,perperam in nonnullis codicibus scriptũ pro καμάρωσις.

Καμόντες,οἱ,t.2,c.48,f. Κάμορον,t.2,c.843,a

Κάμοσος,Hesychio autore dicitur κλίθρα τὸ δένδρον.

Καμπαλέος,t.2,c.53,c. Κάμπειος,ib.c

Καμπισγρωνος,t.1,c.1891,c.& t.2,c.53,e

Καμπισῖγμα,& Καμπισῖγμα,t.2,c.53,e

Καμπὴ, Inflexio, &c.t.2,c.52,h

Κάμπη, Eruca,&c.t.2,c.53,b. Κάμπιμος,ib.c

Κάμπιος,ib. Καμπισῖγμα, ib.e

Καμπιλαύλης,t.1,c.621,f. Καμπίνη,t.2,c.58,d

Καμπίνδς,ib.e. Κάμπομαι,ib.b

Καμπὸς,ib.e

Καμπίω,ibid.b. & t.3,c.333,g.ob.

Καμπύλη,t.2,c.53,e. Καμπυλαίζειν,ib.f

Καμπυλόγραμμος,ib. Καμπυλόεις,ib.

Καμπυλόρρυν,ib. Καμπυλος, ib.e

Καμπυλότης,ib.

Κάμψα,Hesychio θήκη,γλωσσοκομεῖον:Capsa Latinis. Apud eundem & Καμψία.καινὰ, καινοῖα, καινβία κιωρεπικὰ ὡς γόργαθοι,ἢ ὑποδήματα ποιά.

Καμψιδίαυλος,t.1,c.623.d.& t.2,c.52,h

Καμψιμίζουσα,Hesychio est βαρβαρίζουσα Barbarizans.

Καμψίνορος,t.3,c.867,f. Κάμψις,t.2,c.52,g

Καμψίδυνος,ib. Καμψὸς,ib.

Καμῶν,ὄντες,ὁ,Mortuus,t.2,c.48.f

Κᾶν,t.2,c.8,d. Κᾶν εἰ,& κᾶν εἰ μὴ,ib.f & g

Καιᾶ, vide in Καιοῦ,t.2,pag.59,a.

Καιαβινος,t.2,c.59,g. Καιοβιος, ib.

Καίαβις,ib f. Καίαβος,ib.

Καίαβοι,οἱ, ib.h

Καίασδι,Hesychio sunt σαγίνες,γάθοι,Malæ.

Καίαθρα, t.2, c.58, f. Καίαι, ib.e

Καύακις, Hesychio est ξίφος: forsan idem ac ἀκινάκης.

Καυάξαι, t.2, c.59, d

Καύασφοι, ibid. AT Καυασφεῖα, Suidæ sunt κοῖλά τινα ἀγγεῖα, Vasa quædam concaua: forsitan in modum canistrorum.

Καναχέω, ῶ, Resono, Strepitum seu crepitum edo. Homer. Odyss. 7. Ἐν δ' λέβητι πῶσι κνήμη καναχήσει δ' χαλκός. id est, Sonitum dedit. VNDE Καναχή, ῆς, ἡ, Sonitus: interdum specialius Strepitus, Crepitus. Hom. Odyssea ζ. Μάστιξεν δ' ἐλάων, καναχὴ δ' ἰῶν ἡμιονείων: vt apud Virgil. Quadrupedum putrem sonitu quatit vngula campũ. Et Il. π. — δεινὴν δ' ἀβὲ κροτάφοισι φάανε ἠΠηλῆϊ βαλοῦσ' ἀνὰ καχλὶ ἔγχος. Et rursum sub finem, Ἡ δὲ κυλινδομένη κὰ καχλὶ ἔγχε πεσοῦσ' ὑφ' ἵππων. Item Hesiodus Aspide dicit, Τῶν καὶ ὀδόντων μὴν καναχὴ πέλει, Qui & dentibus crepitabant seu frendebant. Et paulo antè, de parca, Δεινὴ δ' ἐρεκτομένη, καναχίσκε δ' βεβελῆϊα. INDE Καναχήτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Pedibus sonitum reddens, Pedibus sonans: equi epitheton. Item ADVERB. Καναχηδόν, ET Καναχηδὰ, Cum sonitu: seu specialius Cum strepitu, Cum crepitu. Hesiod. Theogon. ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες. Prius καναχηδὸν apud Dionys. Afr. legitur, De situ orbis: exponitúrque itidem μετὰ κτύπου πολλοῦ. Sed & nomen adiectiuum est à καναχέω, NIMIRVM Καναχὸς, significans Relonans, vel Strepens, Streperus. vt apud Nic. in Ther. — χερσὶν καναχὸν πέλεκυν ἔκτης Βάτραχοι. Est præterea & aliud VERBVM, Καναχίζω videlicet, idem significans quod καναχέω, Resono, Sonitum reddo: interdum & Strepito, Crepito. Homer. Iliad. μ. — καναχίζε δ' δούρατα πύργων Βαλλόμενα. Item Hesiodus Aspide, Τῶν δ' ὑπὸ σπουδῶν καναχίζε πόδ' ἀμφὶς ἀθόων. vt Homerus suprà dicit, — καναχὴ δ' ἰῶν ἡμιονείων: & Virgil. Quadrupedum putrem sonitu quatit vngula campum.

Καύδαρος, Hesychio est αὔθραξ, Carbo. At Καύδαλοι, eidem H. sunt κοιλώματα, βαθρα.

Καύδαυλος, vide in Καύδυλος.

Καυδρόφοιος, Hes. dici tradit τοὺς μελανειμονοῦντας, Atratos.

Καυδύκης, vide in sequ. Καυδύλαι, sub finem.

Καυδυλαι, & Καυδυτοῖαι, dicuntur ἱματοθήκαι, ὅπου τὰ πολυτελῆ ἱμάτια ἐβάλλον, Vestiaria, Pretiosiorum vestimentorum repositoria. Hes. Pro quo posteriore καυδυτοῖαι apud Poll. reperio καυδύτοις. Eo enim teste, lib. 7, c. 19, quas antiqui χιτωνὶ vocabant, κοίλας. & κιβωτοὺς: ea à recentioribus dictæ fuerunt ῥίγιστοι & καυδύτοις. Sed & Καυδύπολις apud eum pro eodem legitur. Nam libro 10, cap. 31, quod πρὸς τὴν ἐδῆτον τῆς τραπέζης σκεῦος inferibitur, ὠνόμασται δὲ (inquit) τῷ κιβωτίῳ πρὸς τὸ πολυτελὲς σκεῦος καυδύπολις. vbi & hoc exemplum huius vocabuli affert ex Diphilo comico, Ὁ δὲ καυδύπολις ἐστὶ τὶ δῆτ' καὶ τὶ δύναται; subiungitque, videri sibi hoc σκεῦος esse Persicum, sic denominatum ἀπὸ τοῦ καύδυος: à Macedonibus verò in communem vsum esse productum, vtpote qui multa multarum rerum Persicarũ Persica vocabula è deuicta à se Perside reportassent. Qua in re facile ei assentior. Porro τὸν καύδυν fuisse ἱμάτιον τῶν Περσῶν, testatur idem Poll. lib. 7, vbi etiam addit, τὸν βασίλειον καύδυν fuisse αἰλοπόρφυρον: at verò τὸν τῶν ἄλλων, πορφυροῦν: nonnunquam autē confectum fuisse ex pellibus etiam. Sic verò & apud Xenophontem legimus καύδυν ὁλοπόρφυρον, Pæd. 8, pag. 127, de Cyro: & paulo antè de equitibus ei, διηρκότες τοὺς χεῖρας ἀξίῳ τῷ καυδύνῳ, ὡς ἄρα καὶ νῦν ἐπ' ἀνείρου τινὸς ὁρᾷ βασιλέα. Item lib. 1, pag. 5, inter Medicorum regum ornamenta, οἱ πορφυροῖ χιτῶνες, καὶ οἱ καυδυνες, καὶ οἱ φοινικοῖ τῶν δέρη, καὶ τὰ φέλλια τῶν ἵππων χαρίν. Itidem verò Hesych. καύδυν esse dicit χιτῶνα Περσικὸν ἢ ἐμπορικὸν τινὰ οἱ φοινικῶνα. Rursum Poll. in loco paulo antè citato scribit καυδύκλιν quoque fuisse Persicam vestem, quum Aristoph. in Vespis dicat, Οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δ' καυδύκλιν. Ibi tamen vulgatæ editiones habent καυνάκλιν, non καυδύκλιν: itidémque schol. qui dicit fuisse βαρβαρικὸν φύρημα. Vtram autem lectionem sequamur, constat eum intellexisse barbaricam lænam, quum paulo antè præcedat, — τὸν πελιδνὸν ἄφες, Τίμων δὲ χλαῖναν αὐτὰ βαθεῖ πελβωνικῶς.

A Καύδυλος, ου, ὁ, Candylus: edulium ex amylo, caseo, lacte & melle, teste eodem Polluce lib. 6. vbi ipsum ἐν τοῖς ἐδέσμασιν annumerari posse scribit. Vide in Καρύκη, t. 1, c. 75. de & in Ὑπόπεμμα, t. 3, c. 1342, h. Apud Eustath. & Athen. reperio Καύδαυλος. Athen enim lib. 12. tradit καύδαυλον fuisse edulium quoddam apud Lydos, & id quidem trium generum. vsqueadeò enim eos ἠσκηκέναι πρὸς τὴν ἡδυπαθείας. confieri autem solitum, teste Hegesippo Tarentino, ἐξ ἑφθοῦ κρέους καὶ κυνοσβάτου, καὶ φρυγίου πυροῦ, αὐτήθου τε καὶ ζωμοῦ πίονος. Porro fuisse eum gratũ palato, Alexis docet. apud eum enim coquus quum dixisset, καύδαυλον πτά σοι πρὸς ἑφθεθύσομεν, & alter ignoraret quodnam edulii genus hoc esset, subiungit, πολὺν δὴ ἐπεῖ Βαῖ πρὸς ἑφθοῦ σοι, πρὸς κατὰ τοὶ δακτύλοις. Σαυτῷ γε χαίρων. At Καύδαυλης, regis Lydorum nomen est apud Herodot. & Plut. in Hellen. quæst.

Καύδυς, Καυδύπαλις, Καυδυπαῖαι, Καυδύπαυες, vide in præcedente Καυδύλαι.

Καύδυλος, Hesychio est κακοῦργος, λῃστὴς, Maleficus, Latro.

Καυεῖν, eidem est κτίνειν, αὐτεῖν. vnde τὸ καυοῦν denominati ait ἀπὸ τοῦ κεκτημένου ἱερείων.

Καύεον, t. 2, c. 59, a. Καύης, t. 2. c. 58, h

Καυήπον, t. 2. c. 59, a. Καυηφορεῖν, ib. c

Καυηφόρος, ib.

ἡ Καυθαρόεις καλουμένη ἄμπελος, apud Theophr. De caus. pl. lib. 2, cap. 20, Vitis quæ cathareos dicitur. ex eorum genere quæ ἐὰν μὴ κολουσθῇ, τὸν καρπὸν οὐ πέπει. Sed suspecta mihi est ea scriptura, quum apud Hesychium reperiam, Καυθάελος, ἀμπέλου εἶδος. In Gazæ verò versione legitur Canthara. Inde forsan est ὁ καυθαείτης οἶνος, cuius meminit Plinius libro 14, cap. 7, inter vina transmarina.

Καυθαείειν, t. 2, c. 58, a

Καυθάελον, ου, τὸ, Cantharulus, Paruus cantharus. Plut. in suo περὶ εὐφυΐας libro, ἔνιοι πολλὰν παρόντων, ἐν ἐξελόμενοι καυθάελον (vt Marius) ἢ ῥυτὴν, ἢ κὰ ἑτέρῳ ποιεῖν.

Καυθαείς, t. 2, c. 58, a. Καυθαρόλιθρος, t. 2, c. 57, h

Καυθαρος, ib. g. & c 58, a

Καὖθεν, Attica synaliphe pro καὶ ἔνθεν, Et inde.

Καυθήλια, t. 2, c. 57, f. & c. 1397, f. ob.

Καυθήλιος, t. 2, c. 57, e

Καυθίαι, Hesychio sunt καυσῴδες, Sportulæ. quæ suprà καμψία.

Καυθὶς, t. 2, c. 57, d. Καυθὸς, ib. a

Καυθοῖ, οῖ, ib. Καύθων, ib. d

Καΐνις, Doricè pro καὶ αἶν, Etiam fine. Aristophanes Acharn. ἀνερήσεαι κἄνις τοῦ πατρὸς πυθέσθαι ἐφ' ἁλὶ τοῦ μαίζαν. Apud schol. verò scriptum κἄνις, duplici ν, exponentē itidem καὶ χωρεῖς.

Καυίσκιον, t. 2, c. 59, c. Καύϊθον, idem quod καυίσκιον, teste Hesych. id est Canistrum.

F Καύκαιον ὕλιον, idem affert pro ξυρῶν ὕλιον. Suprà Κάγκ.

Καυνα, t 2, c. 58, d. Καυναβίτης, t. 2, c. 59, e

Καύναβις, ib. Καυναβιοῦται, ib. f

Καυναβοῖς, ib. e. Καύναθρον, t. 2, c. 58, e

Καυνδύσαι, Æolica & poetica syncope pro καταυδύσαι, à καυδύω posito pro καταδύω, Annuo. Hom. Odyssea ο. Ἤτοι ὁ καυδύσας κοίλῃ δόρι νῆα βεβήκει: postquam dixit, ὁ δέ τοι κατέδυσε σιωπῇ.

Καύη, t. 2, c. 58, d

G Καύηκες, Hesychio sunt πέγματα παρεῶν.

Καυλιοποιός, t. 2, c. 58, g

Καῦνις, vide paulo antè in Καΐνις.

Καυνοῦν, Hesychio est καυίσκιον. quod & καυῦν.

Καῦον, Hesychio καυῖ, Canistrum.

Καυονίας, t. 2, c. 62, g

Καυονίζω, & Καυονίζομαι, t. 2, c. 63, b

Καυονικὸς, t. 2, c. 62, b. Καυονικῶς, ib. f

Καυόνιον, ib. Καυονὶς, t. 2, c. 63, b

Καυοῦν, t. 2, c 59, a

H Καὐτοῦθα, Attica synaliphe pro καὶ οὐτοῦθα, Et hic. Itidémque

Καὐτοῦθεν pro καὶ ἐντοῦθεν, Et hinc.

Καύπορες, Hesychio οἱ κρατοῦντες: qui & κραύπορες. Sed καύπορες videtur sonare potius Peremptores, à καίνω.

Καύσορον, t. 2, c. 59, d

Καύωβος, siue Καύωπος, υ, ὁ, Canobus seu Canopus: locus

A Ægypti denominatus à Canobo Menelai gubernatore qui ibi obiit. Incolæ eius dicuntur Καυωβῖται. Et ab eo est nomen POSSESS. Καυωβικὸς, Canobicus. vt ab eo est nomen Καυωβικὸν σῶμα, & Καυωβικὴ διώρυξ, apud Strabonem lib. 17, pag. 349. Item FOEMIN. Καυωβὶς, ίδος, pro Καυωβικὴ, Canobica. vt apud Plut. in Solone, Καυωβίδος ἀκτῆς. Inde & VERBALE Καυωβισμὸς apud Strabonem in loco iam citato. Ibi enim dicit Eleusinē esse B καπηλεῖον πλησίον τῆς τε Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Νικοπόλεως ἐπ' αὐτῇ τῇ Καυωβικῇ διώρυγι κειμένου, διαίτας ἔχουσαν καὶ ἀπόψεις τοῖς καταυλεῖσιν βουλομένοις καὶ αὐδράσι καὶ γυναιξὶ, δρόμῳ τινὰ καυωβισμοῦ καὶ τῆς ἀκεῖ λαμυείας: innuens καυωβισμοῦ nomine se intelligere Καυωβικὴν λαμυείαν. Vnde Iuuen. Sat. 15, — sed luxuria, quantum ipse notaui, Barbara famoso non cedit turba Canopo. Rursum Canopus est sideris nomen, ingentis & clari, teste Plin. l. 6, c. 21. Proclus esse dicit stellam fulgidam in summo Argoæ nauis gubernaculo.

Καυών, Regula, &c. t. 2, c. 60, a. Καυὼν, Calamus, &c. ib. e.

Καυὼν, Mensura saltus, &c. c. 61, b. Καυὼν, apud Ecclesiasticos scriptores quid, ibid. e. C Καύνες χρονικοὶ, &c. ibid. d

Καύσιον, dicitur τὸ τῆς ἄκτης αὖθος, sambuci flos, teste Paulo Ægin. lib. 7. At Καυωπικὸν, dicitur à quibusdam ἡ πιτυοῦσα, pityusa herba, vt est apud Dioscoridem l. 4, cap. 166. forsan quòd multa Canopi proueniat. Est autem Canopus vrbs Ægypti, vt in Καύωβος paulo antè docui. Græci vrplurimùm per β efferunt, Latini per p.

Καπελαὶ, Hesychio sunt φάτναι, Præsepia. Idem affert Καπαλδυταὶ pro ὀνηλάται, agasones: & Καπαλίβι pro ζεύγνυται, Aurigatur.

Καπαίη, eidem est πεῖχίνη κυνῆ, Galea è pilis. Pro præsepi quoque & Rheda seu Vehiculo mulari accipi indicat. Scribit enim καπανικώτερα dici τὰ χορτοτικώτερα, ἀπὸ τῆς φάτνης. Quosdam verò accipere pro μείζονα, quoniā καπαίας vocant τὰς ἀστιλίας. Sic Athen. libro 10, καπανικώτερα dici scribit veluti ἀμαξιήλατα, ideóque μεγάλα ac μαγαλόπμπα. à Thessalis enim τὰς ἀστιλίας vocari καπαίας. Id quod & ex Xenarcho patet, sic scribente, ἑπτὰ δὲ καπαίας ἑτέρωφεν Ἐς Ὀλυμπίαν ἡ λέγλς καπαίας ὑ Θεσσαλοὶ Πεύτης καλοῦσι τὰς ἀστιλίας. Vtitur verò illo καπανικώτερα hinc deducto Aristophanes in Tagenistis, dicens, Τί πρὸς τὸ λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θεσσαλῶν, Καὶ τὰ Θεσσαλικῶν μὴν πολὺ καπανικώτερα. Polluci autem καπαίη est pars currus, nimirum quædam μέση ῥαβδὸς sub τῷ παρόχῳ: lib. 1, cap. 10, titulo De partibus currus, vbi etiā dicit, αἱ δίδυμοι αἱ εἰς τοὺς ἵππους βλέπουσαι ἀπὸ τῆς καπαίης μέχρι τοῦ κυρτίου. At Καπαία, eidem H. sunt δρῆπδόνες, Laquei, Funiculi.

Καπαία, & Καπανικὸς, vide in præced. Καπαίη.

Κάπειπα, Attica synaliphe pro καὶ ἔπειπα, Et postea.

Κάπετος, υ, ἡ, Fouea seu fossa, Scrobs. Homer. Iliad. σ, Ἀμφὶ δ' κυανέῳ κάπετον, πρὸς δ' ἔρκος ἔλασσε, circū duxit fossam præ altitudine nigricantem, & circa hanc septum. Et Il. ο, Ἠεῖ' ὀχθαι κάπετοιο βαθείης ποσὶν ἐρείπων, labra & crepidines profundæ fossæ nullo negotio deiiciens. Et Il. ω, Λίψα δ' ὀρὲς κοίλῳ κάπετον θέσαν. Sic Sophocl. in Aiace, pag. 65, κοπτόσον κοίλῳ κάπετον πυ' ἰδεῖν Τρῶϊ, ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον πάφον ὀρώρεντα καθέξει. Et pagina 76, κοίλῳ κάπετον χερὸ τα χωσάτα. Suid. per aphæresin dictam vult à σκάπτω.

Καπιτωλὶς αὐλὴ, Aula seu palatium Capitolinũ, in Epigr. Et Καπιτώλιος Ζεύς, Capitolinus Iupiter, apud Pausan. à Romano videlicet Capitolio: quod itidem Καπιτώλιον nominare solent Græci, litera i versa in ε.

Κάπι, t. 2, c. 64, g. Κάπιθεν, à præsepi. Suid.

Κάπηλα, Tarentinis dicitur ἡ κρεωπώλις ἀγορὰ, Forum carnarium, Macellum. Hesych.

Καπηλεῖα, t. 2, c. 67, b. Καπηλεῖον, ib. c

Καπηλεύω, ib. a. Καπηλεύομαι, t. 2, c. 66, f

Καπηλικὸς, ib. e. Καπηλικῶς, ib. f

Καπηλὶς, ib. c

Καπηλοδύτης, υ, ὁ, Qui cauponam subinde ingreditur, Qui tabernam frequentat. Hesych.

Κάπηλος, t. 2, c. 65, e. & t. 3, c. 278, c. ob.

Κάπηλα, Suidas antiquis fuisse dicit placentarum genus

A suo tempore dictum καπύελα.

Καπίθη, vas duarum Atticarum cotylarũ capax, teste Hesychio. Pollux quoque eius inter mensuras meminit, Xenophontem autorem citans, sed non exponit quantum capiat.

Καπίφριον, Hesychio est φορβαία ὄνου: forsan ex Latino Capistrum, nisi fortè sit dictum ita παρὰ τὴν κάπην.

Καπνεῖσω, poetica ectasi & epenthesi τοῦ ι pro καπνίσω, id est καπνίζω, Fumigo, Suffio. Nicād. Ther. v. 31, Καπνείων ἑλάφοιο πολυγλώχινα κεραίῳ. vt & Plin. l. 10, c. 70, dicit Cornus ceruini odore serpentes fugari. Et l. 28, c. 9, Fugari eas nidore cornus, si vratur, dictum est.

Καπνέλαιον, t. 2, c. 67, h

Κάπνεος, siue Κάπνιος ἄμπελος, Capnia vitis: vitis genus ἐκ μέλανος βότρυος λευκὸν, καὶ ἐκ λευκοῦ μέλανα φέρον, vt tradit Theophrastus Hist. plant. lib. 2, cap. 4. cuius meminit & De caus. plant. lib. 5, cap. 3. vbi etiam nomē hoc ei impositum esse docet ex eo quòd τὸ χρῶμα τῶν βοτρύων οὔτε μέλας οὔτε λευκὸν ἔχει, ἀλλὰ καπνώδες. Meminit Aristot. quoque huius vitis, De gener. animalium libro 4, cap. 4. Ibi enim dicit esse vitem quandam quæ vocetur κάπνεος: quam, si ferat nigros botros, prodigiosam non haberi, quum sæpius id facere soleat. causam autem esse φ sit μεταξὺ λευκῆς ἢ φύσιν καὶ μελαίνης. Eadem procul dubio est quæ à Plin. nominatur Capnias, l. 14, c. 3. Suid. καπνίαν vocat, in Καπνίας.

Κάπνη, t. 1, c. 68, b. Καπνηλὸς, ib.

Καπνία, ib.

Καπνίας, ibid. At Καπνιὰς, άδος, ἡ. vt καπνιὰς ἄμπελος, quæ & κάπνεος. Sic & ἡ καπνιὰς λίθος, Capnias gemma, à fumeo colore dicta. Plin. lib. 37, cap. 9, Et veluti fumo infecta, quæ capnias vocatur. At paulo pòst, Sunt in hoc genere capniæ. οἱ καπνίαι λίθοι, qui & καπνίται. Itidem masc. genere καπνίας οἶνος, apud Suidam, quem fieri scribit Beneuenti in Italia: addens, καπνίαν ἄμπελον dici πλὴν μέλαιναν.

Καπνιάω, t. 2, c. 68, b

Καπνίζω, & Καπνίζομαι, ibid. c

Καπνίον, ib. c. Κάπνισις, ib. c

Κάπνισμα, ib. Καπνιστὸς, ib.

E Καπνοδόκη, t. 2, c. 67, g. Καπνοδοχεῖον, ib.

Καπνοδόχη, ib. Καπνοδόχον, ib.

Καπνὸς, ib. Καπνοσφραγιστὴς, ib.

Καπνώδης, t. 3, c. 68, a. Κάπνος, t. 2, c. 67, f

Κάπτω δυπλοῦν, t. 2, c. v 1, b

Κάπταρις, εως, ἡ, Capparis: frutex spinosus, cuius fructus quoque eodem nomine appellatur. Vide Dioscoridē lib. 2, cap. 204: Galen. Simplic. medicam. lib. 7, & De aliment. facult. lib. 2, c. 34: Plin. lib. 13, cap. 23. Meminit eius & Theophr. De caus. plant. lib. 3, cap. 1. INDE Καπτάριον diminutiuè & per contemptū dicitur. vt in hoc iambo apud Plut. Symp. lib. 4, Πρὸς καπτάριον ζῆς, δυνάμενος πρὸς αὐθίαν. vbi & alius similis, — τί γὰρ ἐπ' Ἀκτῆς πις λέκιθον ὀψᾶται καὶ κάπταριον;

Καπτηδίον, pro καπὶ πεδίον, t. 3, c. 116, g

Κάπτισον pro κατάπτισον, t. 3, c. 318, g

Καπτοφόρος, t. 2, c. v 11, a. Κάφραγμα, t. 2, c. 63, g

Καπρεόλος, t. 3, c. 1146, f. Καπρεόω, t. 2, c. 63, g

Καπρέαι, t. 2, c. 64, c. Κάπελα, ib.

Καπελάω, ibid. a. & t. 1, c. 1629, a. ob.

G Καπελίζω, t. 2, c. 64, a. & t. 1, c. 1629, b. ob.

Κάπελος, t. 2, c. 64, b. Καπελίσκος, ib. c

Κάπρος, t. 2, c. 63, d. Καπροφάγος, ib. g

Καπρεῶν, t. 2, c. 64, a. Καπρεῶ, ib.

Κάπηρ, Tubus fictilis, vt Gaza interpretatus est in hoc loco apud Theophr. De caus. pl. l. 5, c. 6, καθάπερ ὀνομάζουσι καπῆρα. Sed suspectum est.

Κάπυω, t. 2, c. 64, d. Καπύελα, & Καπυελίδα, vide in Καπυρός. Καπυελίειν, vide in Καινωβισμὸς, initio præc. col.

Κάπυελις, dictus fuit Περσικὸς χιτὼν χοιριδωτὸς, Tunica Persica manuleata. Poll.

H Καπυρὸς, ab Hes. exponitur καπύοντων, ὀμπνίων. Quo ferè modo accipiunt in Epigramm. Καὶ καπυρὸν γελάσας πρὸς μειδέω. vt sit Magno cum cachinno veluti efflans risum. Alioqui exponitur etiam Torridus, Aridus. vt & Theocr. schol. in hoc loco Idyll. 6, ὡς ἀπ' ἀκαίνης

ταὶ καπυραὶ χαῖται exp. αἱ κεκαυμδμέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου δμὸ τοῦ θερμόντος, à sole ob calorē adustæ: vt sensus sit, Quemadmodum à carduo seu cinara defluit torridæ comæ, id est lanugo à sole vsta & torrida, quam vocant πάππους. Apud Dioscoridem quoque redditur Torridus, Aridus, Siccescens. vt lib.1, cap.91, de resina lentiscina, αὐδρὰ καὶ καπυρὰ καὶ ἀθρυβής. AT Καπυροτρώγονα κάρυα ab Epicharmo dictæ fuerunt αἱ ἀμμδδάλαι, amygdalæ. vt est apud Athen. lib.2. forsan quoniam torridæ seu aridæ videntur inter comedendum. Idem dici possit de illo placentarum genere quæ DICVNTVR Καπύειαι, SEV Καπυείδα. vt Eustath. quoque docet, tradit enim καπυρὸν esse compositum ἐκ τοῦ κάειν καὶ πυροῦ: indéque apud Dipnosophistam esse καπυείδμ τὰ καλούμδνα ὑ τρακτά. Locus Athenæi ad quem respicit, est lib.3. εἰς δὲ τὰ καπύεια, (inquit) τὰ καλούμδνα ὑ τρακτά, μίξεις ὡς πᾶν χλεῖς ὄρτυν.

Κάπις, t.2, c.67, f. Καπύω, ib.

Καπφάλαρ, Æolica & poetica syncope pro κεφάλαρα, iuxta clauos galeæ. Hom. Il. η, βάλλεν δ' αἰεὶ Καπφάλαρ' ἀπείνατα. Vbi schol. quoque exp. κεφ' τὰ φάλαρα. SIC Κάπφαρα pro καπάφαρα vsurpatum affert Hesych. AT Καπφαδεῖς, ὁ, in v.l. affertur pro Vastatus.

Κάππα, t.2, c.67, d

Καρ, t.2, c.70, g. Est & gentile nomen. Κᾶρες enim sunt populi Ionibus & Doribus finitimi: quorum regio DICITVR Καρία. Ab iisdem Iupiter Κάριος vocatur: quin & ipsi Κάριοι. Ab iisdem ET Καρῖνες: & POSSESS. Καρικός, vt Καρικὴ ἔθνος apud Herodotum. A regione autem Καρία, est GENT. NOM. Καρεάτης, cuius fœmin. Καρεᾶτις. At à Καρ est FOEMIN. Κάρεια, siue Καῖρα, Carica. ¶ Rursum Καρ accipitur pro Carico mancipio, seu homine nauci & nihili, qualis Carum gens, quæ aliis sese mancipabat. Quomodo accipiunt in hoc apud Homerum hemistichio, πάσι μὲν ὀν Καρὸς ἄσιν. Vbi ramen alii scribunt ἔγκαιρος, interpretantes ἐγκαφάλους, vt suprà docui. ¶ Hesych. καρ ex p. etiam πάντας, φθείρ, σκέβαστρ. Veruntamen & ipse Καρὸς ἄσιν exp. non solùm πανάπτω μοῖρα, sed etiam μυδροφόρου μοῖρα, quoniam primi Cares fuerint μυδροφόροι. Eidem καρ est etiam μεγάλη ἀκρίς.

Κάρα, t.2, c.70, d

Καραβάα, Hesychio est δίκροτον ξύλον, Furca. AT Καραβίδες, à Methymnæis dicuntur αἱ γραῦς, Vetulæ, teste eodem.

Κάραβος, ου, ὁ, Carabus: animal marinum è cancrorum genere, cauda à cæteris cancris distans, vt Plin. tradit lib. 9, cap. 31. Vide & Aristot. Hist. animalium lib. 4, cap. 21 & Athen. lib. 3, in censu τῶν μαλακοστράκων, vbi inter alia ex Theophrasto refert, τοῖς ἀπακοῦ καὶ καράβοις καὶ καείδας, ὁκόδυεδαι τὴν γῆν ἔχας. Ibidem Dipnosophista dicit, πᾶς δὲς ἐπιεῖλθον φέροντες ὅδε δίσκων καράβοις μείζονας Καλλιμέδοντος τοῦ ῥήτορος, ὃς δμὸ τὰ φιλιππεῖν τοῦ βρόμαπ καράβος ἐπεκλήθη. Cui Callimedonti Alexis per iocum dicit piscatores Athenienses constituisse erigere in foro piscario statuam Ἔχουσιν ὁπῆν κάραβον ἐν τῇ δεξιᾷ. Hesychius καραβεῖς præterea dici tradit τὰ ἐν τοῖς ἐηροῖς ξύλοις σκωλήκια: item κάραβον à Macedonibus dici τὸν πύλιν. INDE Καραβοειδὴς ET Καραβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Carabi speciem gerens, Qui è caraborum genere est. Gaza apud Aristot. lib. 4 De part. animalium καραβοειδῆ vertit Locustacea, vt κάραβον, Locustam. Item DIMINVT. Καράβιον, Paruus carabus. In v.l. tamen exponitur Nauicula.

Κάραγος, Grauis strepitus, vt serræ. Hesych.

Καραδοκέω, t.2, c.70, d. Καραδοκία, ib. e

Καραιβαρέω, t.2, c.69, h. Καραιβαρία, ib. f.

Καραιωνὶς μόρος, ex Eurip. affertur pro Mors capitalis.

Κάρανος autem, ex Xenophonte Hellen. 1, pro αὐτοκράτωρ, Qui cum imperio summáque potestate est. qui & ἡγεμόνος. Locus est p. 257. Ibi enim dicit in epist. quadam regio sigillo obsignata, fuisse, Καπαπέμπω Κύρῳ κάρανον τῶς Κασωλὸν ἀθροιζομένων: subiungens & ipse, κάρανον esse κύριον. vt paulo antè dixerat Cyrum ἀρξειν πάντων τῶν ὑπὸ τὰ τιάρα. Alioqui Κάρανος est & nomen proprium, vt apud Plut. in Alex. & Athen. l. 4. AT Καράνος, Hesychio κικρύφαλος, κρηδέμνος: item ἔειφος. Eodem teste Καραιὰ vocant Cretenses τὴν αἶγα, Capram.

Καρασόσα, idem affert pro κορυφώσα.

Καρᾶαι, & Καρᾶαι, eidem sunt κεφαλαί, Capita.

Καραπμέω, t.2, c.70, g. & c.151, e, ob.

Καραπμος, t.2, c.70, g

Καρβαίζω, SIVE Καρβαΐζω, Caricè barbaréque loquor. Hesychius enim Καρβαίζοντες affert pro βαρβαείζοντες: & Καρβαίζει pro Καρικῶς λαλεῖ καὶ βαρβαρῶς. Sed & Καρβαείζει affert pro βαρβαείζει, quoniam videlicet Græci Καρβαίους vocant τοὺς Κᾶρας siue τοὺς βαρβάρους. Alioqui Καίβαιοι & Περσαῖοι dicuntur οἱ ἀλφοῦν ἢ λίσσειν ἔχοντες: item τὰ ὑπὸ σφενδονᾶν καρφία, vt ex Seleuco tradit Hesychius.

Καρβάνες, dicuntur οἱ βάρβαροι, οἱ ἔχοντες Καρὸς βολὴ, inquit Etymologus: subiungens ex Lycophrone, Καρβανον ὄχον.

Καρβαρέοι, Hesychio teste dicuntur οἱ κάρκαροι, Carabi.

Καρβατίνη, eodem teste dictum fuit vile & rusticum calceamentum vna suppactum solea. Xenoph. Anab. l. 4, pag. 195, ὅσοι δὲ ὑποδεδεμδοι ὁκοιμόντο, εἰς εδύοντο εἰς τοὺς τὸ δκς οἱ ἱμάντες, καὶ τὰ ὑποδήματα τοῦ ἐπιτήνευπτ' ἐν ὁ ὅσαν, ἐπειδὴ ἀπίλιπε τὰ δέρματα ὑποδήματα, καρβατίνας πεποιημένοι ἐκ τῶν ὑποδεδεμένων βοῶν.

Καρδακιὰς, Pausania autore dicti fuerunt φραπόπαι τοῦ Λάσαν. Ælius Dionys. τοὺς μυδροφραπυομδμοις βαρβάροις apud Theopompum sic vocari tradit: in genere autem & simpliciter πάντα τὴν αὐδρείον καὶ κλοῦπα à Persis nomina tum fuisse καρδακα. Hæc Eustath. Itidem verò Hesych. scribit καρδακας à Persis vocatos fuisse τοὺς φραπυομένοις βαρβάροις: & in Asia τοὺς φραπόπας: à gente (inquit) vel loco. Eust. rursum ἀπὸ τῶν Καρῶν, vt Καρβάνοις, ita & Καρδακας denominatos credit.

Καρδαμάλη, Hesychio est μαῖζα, quæ & καρδαμύλη.

Καρδαμαπνὴ, Καρδαμίζειν, Καρδαμίνη, Καρδαμὶς, Καρδαμογλύφος, vide in sequ. Καρδαμον.

Καρδαμον, ου, τὸ, Nasturtium, vt Cic. quoque interpr. Nam quod Xenophon dicit, Persis καρδαμον fuisse ὄψον, ipse sic reddidit, Persas ad panem adhibere nasturtiũ. Multa de hac herba Dioscorides lib. 2, cap. 185: Plin. lib. 20, cap. 13. Sunt qui sic nominatam putent quasi καρδία μον, quia calore & acrimonia sua caput tentet. Plin. tamen capitis dolores tollere scribit & animum exacuere: qui Nasturtium ait nomen accepisse à narium tormento. vt & Varro in Vopisco, Nasturtiũ (inquit) nónne vides ideò dici quasi nasum torqueat? forsitan quoniã acrimoniæ vi singulari est præditum. vnde & καρδαμον seu καρδαμα βλέπειν apud comicos pro δριμὺ βλέπειν, eorum videlicet more qui cardamum gustarunt, vel quorum oculis naribúsve cardamum fuit admotũ. Et inde (inquit rursum Plini?) vigoris significatio proverbio id vocabulum vsurpauit, veluti torporem excitantis. INDE Καρδαμογλύφος, vt κυμινοπρίστης, dicitur ὁ φειδωλὸς, parcus, teste Hesychio. vt qui ob parsimoniam è nasturtio quoque, herba satis vili, desculpat aliquid: aut etiam qui ob parsimoniam scalpendo collecto nasturtio viram tolerat. ITEM Καρδαμίνη ET Καρδαμὶς, Cardamine & Cardamis: herbæ à nasturtii similitudine sic nominatæ. Paul. Ægin. l. 7, τὸ σύμβολον à nonnullis vocari καρδαμίνω ait, vtpote καρδάμῳ πρεσβυτικός. Item Oribas. Collect. medic. libro 12, scribit isymbrium esse herbam aquatilem: ab aliquibus appellari καρδαμίνω, quoniam τῷ καρδάμῳ, id est nasturtio, sit gustu similis. Aet. verò libro 3, cap. vltimo, tradit τὸν ἰβνείδα quo que vocari καρδαμίνω: itidémq; libro 12, cap. 2. Quapropter apud Dioscoridem etiam libro 1, cap. vlt. legendum, Ἰβνεὶς, ἤτοι καρδαμίνη: reponendo nimirum καρδαμίνη pro καρδαμωπικὴ, vt habẽt vulg. editiones. Vbi itidem subiungit, eam habere τὰ φύλλα παρόμοια καρδάμῳ, radices etiam duas παρομοίας καρδάμῳ, θερμαντικὰς καὶ καυστικάς. At Marcell. Empir. cap. vltimo sui De medicam. libri, Appones (inquit) herbam quæ in aquæ rugis decursu nascitur, quam Latinè berulam, Græcè καρδαμίνω vocant. Ad τὴν καρδαμίδα autem quod attinet, schol. Nicandri eam putat eandem esse cum τῷ καρδάμῳ: in Alexipharm. vbi dicit, φύλλον ἐπεκδόμδμον παρεκπῆσι Καρδαμίδος. Et rursum vbi ait, κίχορα καρδαμίδας τε. Plutarch. quoque pro nasturtio accepisse videtur quum περὶ ἀθυμίας dicit, ὁ χρὴς ὠὰ καὶ ἀμύλια καὶ σπυρίδιον ὄρτυ δεῖ ἀθύμου, τήμερον αὐτόπυρον ἐπ' ἐλαίας ἢ καρδαμίδι σπύτας, nam nasturtium pani adhiberi solitum fuisse, ex paulo antè dictis patet. nisi forte σίσυμβριον ibi intelligere velis, quum & ipsum sit ex genere edulium olerum. SED ET Καρδάμωμον à cardamo denominatum videtur. quum Galenus Simplic. med. l. 7, scribat videri & ipsum esse θερμῆς ἰκανῶς δυνάμεως, non tamen ita vehementer vt τὸ κάρδαμον, sed ὅσον ἠδὴ ὀν τε καὶ ὀρωμαπικώτερον ὑπαρχει καρδάμου, ὥσπερ καὶ τῆς θερμῆς δυνάμεως ἀκόνες ἔχας μετεῖναι πρέναι. De hac verò aromatica planta multa Dioscl. l. 1, c. 5: & Theophr. Hist. pl. l. 9, c. 7. Plin. l. 12, c. 13, cardamomũ amomo & amomidi simile esse scribit & nomine & fructice, femine oblongo.

Καρδαμύλη, vrbis nomen, & mazæ species, teste Eustathio. quam mazam Athenæus & Hesychius καρδαμάλιν vocant.

Καρδάμωνε, Hesych. affert pro καπάπε. Etymol. verò Atticos καρδαμυθεῖν vocare ait τὸ σωεχῶς τὸ ἐλέφας κινεῖν ἢ εἰς ὀπίσωσιν ἄγειν: ἀπὸ τοῦ καρδάμου. quoniam videlicet siquis ipsum πρεσβυτέρα ἐγκηπται, σωεχῶς τὰ βαέφαρα μένει. vel etiam πρὸς τὰ κέρας μένει. Dicitur idem & σπαρδαμυθεῖν, & quidem frequentius.

Καρδαμῶμον, vide in Καρδαμον paulo antè.

Καρβάνες, dicuntur οἱ βάρβαροι, οἱ ἔχοντες Καρὸς βολὴ, inquit Etymol. subiungens ex Lycophr. Κάρβανον ὄχον.

Καρδιαγκεῖν, t.2, c.97, d. Καρδιαγκὴς, ib. c

Καρδιαλγία, ib.

Καρδιαλγικὸς, οῦ, ὁ, Cum cordis dolore coniunctus: vel Cordis dolorem inuehens. Hippocr. Prorrhet. lib. 1.

Καρδιοβολεῖσθαι, t.2, c.97, d

Καρδιογνώστης, t.1, c.1832, a. & t.2, c.97, d

Καρδιουλκέω, t.2, c.97, d. Καρδιουρεῖν, t.2, c.99, a

Καρδιούλαξ, t.2, c.97, e

Καρδιόω, t.2, c.98, h. Etymol. καρδιωσάμδμοι affert pro πλὴν τοῦ θύματος καρδίαν τῇ πιμελῇ καλύψαντες καὶ ὀπιδέντες τῷ πυεί.

Καρδιωγμὸς, t.2, c.99, c. Καρδιώσσω, ib. b

Καρδιῶπιον, ib. Καρδοπεῖον, t.2, c.65, b

Καρδόπιον, ib. c

Καρδοπος, ου, ἡ, Mactra, hoc est Alueus in quo farina mixta aqua subigitur & panis pinsitur: quod & μαγὶς, μάκτρα, σκάφη, σκαφὶς, λιωὸς, teste Poll. qui & ipse esse dicit ἀγγεῖον ἐνθα μάσσεται τὰ ἄλφιτα: itémque Suid. τὴν μάκτραν τῶν ἀλφίτων, μαγίδα. ἐν ᾗ ὀπτοῦσι ἐμάσσον, seu σκαφίδιον ἐν ᾧ ἀναμάσσεται καὶ ἀναφυρᾶται ὕδωρ τὰ ἄλφιτα. Sic sanè Aristoph. ipse apud Gell. l. 13, c. 24, dicit, Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ βούλει, κάρδοπον, Vtendã pete μάκτραν, vel, si mauis ita appellare, κάρδοπον. Et in Nubibus, οὐδ' ὦ κάρδοπος Κλεωνύμου, Ἀλλ' ὢν ὑγιὰς φρονῶν γ' ἀνεμάσσετο. Sic apud Artemid. Oniroc. r. lib. 5, legendũ puto, εἰδοξέ τις ὅτι μάκτρας, τῆς λεγομένης καρδόπου, μεσῆς ἄμματος ἀνθρωπίνου, βασταζόμενος φέρεσθαι: reponẽdo videlicet μάκτρας pro μακρᾶς, & distinguendo post illam ipsam vocem. Apud Nicandr. autẽ in Ther. Καρδόπῳ ὀντείσας, scholiastes exponit κοίλῳ ἀγγείῳ, cauo vasi. vnde intelligere ibi possumus non alueum solùm, verùm etiam mortarium. Pollux affert ET Καρδοπογλύφος ex Cratini Πεῖσαι. qua voce significatur Qui ligna scalpendo poliendóque eiusmodi alueos conficit.

Καρέων, t.2, c.73, d. Καρὴ, t.2, c.69, e

Καρὴ, ib. Καρήαρ, ib.

Καρηβαρεία, t.2, c.70, a. Καρηβαρειᾶ, t.2, c.69, h

Καρηβαρέω, ib. f. Καρηβαρία, t.2, c.70, a

Καρηβαριάω, ῶ, idem quod καρηβαρέω, seu καρηβαρειάω. Pollux libro 2, scribit Aristophanem καρηβαριᾶν vocasse τὸ ἐπὶ μέγης καρηβαρεῖν. quod & κραιπαλᾶν dicitur.

Καρηβαειώδης, t.2, c.70, a. Καρηβαείτης, ib. b

Καρηβαόω, t.2, c.758, d. & t.2, c.70, b

Καρηκομάω, t.2, c.70, b. Καρίλινον, t.2, c.69, b

Καρηφαείτιν οἶνον, Suid. dicit tradit τὸν χυδαῖον καὶ τὸν μὴ αὐθοσμίαν. Sed perperam ita scriptum est pro καρηβ.

Καρθμοὶ, Hesychio sunt κινήσεις. forsan pro σκαρθμοὶ, Saltationes, seu Saltus.

Καρία, ας, ἡ, sub. χώρα, Caria regio: denominata à Caribus incolis. Alioqui Καρία dicta fuit etiam ἡ ὑπὸ Μεγάροις ἀκρόπολις, Megarensium arx: à Care Phoronei filio, teste Eustathio & Steph. Iisdem testibus ἡ Καῖς olim nominata fuit Καρία.

Καριατίδες, à Poll. l. 4, c. 14, commemorantur inter τὰ ὀρχήσεως εἴδη, eáque ὅτι Ἀρτέμιδι, in honorem Dianæ. Ambiguum tamen saltationes intelligat, an saltatrices. Alioqui Καριάτιδες sunt Mulieres Caricæ, id est è Caria oriundæ: & Καριάται, Cares. Infrà & Καρυάτ.

Καριδάριον, & Καρίδιον, vide in Καρίς.

Καρίζω, vel Καρικάζω, Caricè loquor, ideóque barbaré. Posterius apud Hesychium legitur, afferentem nimirum Καρικάζειν pro βαρβαρίζειν. Prius verò & generali? significat Cares sequor seu imitor. Vnde ADVERB. Καρεστὶ, Carum more, Caricé: vel etiam Carica lingua, Carica dialecto.

Καρικοεργὴς, A Carica gente factus. vt Καρικοεργὸς ἐρχίον apud Anacr. sicut apud Alcæũ legimus, λόφον σίων Καρικόν. fuerũt enim Cares bellicosi & multorũ armorum inuentores. Eust.

Καρικὸς, οῦ, ὁ, Caricus: nomẽ possessiuum à Carum gente. vt Καρικὸς θυμὸς, apud Athen. Καρικὸν πλοῖον, apud Hes. Καρικὸν μέλος, apud Athen. rursum, & Καρικὸν ῥῆμα apud Hes. quod dici ait ὅτι τοῦ ἀκολάστου. At Καρικοὶ βάροις idem à Soph. dici ait veluti ἀπλεῖς, Viles. vt & Καρικὰ αὐθοφάπεδα vili in pretio apud Græcos erant. Est & quoddam Καρικὸν φαρμακον, cuius componendi rationẽ tradit Hippocr. περὶ ἑλκῶν, circa medium. meminitque eius Gal. in Lex. Hippocr. vbi pro ἔδεσμα repone σκεύασμα aut ἔμπασμα, aut simile quid. Affertur & τοῦ καρικῶν πολάθας ex Luc. pro Caricarum massas. quod est Ficuum aridarum.

Καριμοῖρος, teste Hes. vocant τοὺς ὀν μυδεμᾶς μοῖρα, vel τοὺς μυδροφόρους: propterea φ Cares primi fuerint μυδροφόροι.

Καρίναι, eidẽ Hesychio sunt βρυωφόδοι μουσικαί, αἱ τοῖς νεκροῖς τοῦ θρήνου πρὸς ἐμπουσιν ἐρεσ τὰς ὠδὰς ἢ τὰ κόπτα. Præficæ, Mulieres quæ defunctos in funere prosequuntur cum planctu & lugubribus carminibus seu lamentis. quia videlicet ad eam rem παρελαμβάνοντο αἱ ὑπὸ Καρίας γυναῖκες. vt Suidas quoque Καρικὴν μοῦσαν accipi tradit non solùm τὴν βαρβαρον ἢ ὀσφῆ, sed etiã τὴν βρυωδῆ. quia nimirũ Cares erant βρυωδοί πινες ἢ ἀλλοτρίοις νεκροῖς ὅτι μεθυσθέβρυῶν. Est verò & ipsi Καρίνη, Mulier Carica. vt Phanias apud Plut. dicit Themistoclis matrem fuisse ὑ Θρᾶτταν ἀλλὰ Καρίνιν, nõ è Thracia oriundã, sed Caria. In v.l Καρίνη, ης, ἡ, dicitur esse Nux arbor.

Καριοεργὸς ὀχάνιον, ex Hom. affertur pro Amentis Caribꝰ confectis. de quo dubito an apud eum extet. Apud Eustathiũ verò ex Anacr. reperi Καρικοεργὲς ὀχαίνι, vt paulo antè docui.

Κάριον, t.2, c.73, d

Καριος Ζεύς, Carius Iupiter, apud Herodot. l. 1, & l. 5. Denominatus à Carica gente, aut Care eorum progenitore.

Καρεύω, Perimo. Hesych. enim καρεύσαι affert pro ἀποκτίναι. forsan τοῦ τὸν κᾶρα, i. θάνατον.

Καρὶς, ίδος, ἡ, idem quod Καρία seu Καρικὴ, aut Καρίνη. Eustath. pag. 367, ἡ ἢ Καρία καὶ Καρίνη λέγεται, καὶ Καρὶς δέ. Alioqui Καρὶς est etiam piscis genus ex genere τῶν μαλακοστράκων, id est molli crusta tectorum: denominatum ἀπὸ τοῦ κάρα, quoniam videlicet τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ σώματος ἡ κεφαλὴ ἀπολήγκατο, teste Athenæo libro 3. vbi hæc inter alia affert ex Diphilo Siphnio medico, τῶν δ' ὀστρακοδέρμων καρὶς, ἀσπαλὸς, κάραβος, καρκῖνος, λέων, τὰ αὐτὰ θρίοις ὄντα ἠδ' φέρουσι. Sed Archestrat. diuersum etymon sequutus videtur: innuéque ἢ καρὶδα à Caribus esse denominatam, vnde & primam eius syllabam producit tum ipse tum alii, quæ, si à κάρα deriuaretur, corripienda esset. Ita igitur ille, Ἡ δ' ποτ' εἰς Ἴασον Καρῶν πόλιν εἰσαφίκηται, Καρὶς ὀμφεγθῆ λήψῃ. Araros, αἱ τε καμπύλαι Καρῖδες ἐκήλουτο δελφίνων δίκλω. Anaxãdrides, Ἐρυθρώπρον καρῖδος ὀπῶν σ' ὀπφαν ὦ. Eubulus, Ὠμὴ γὰρ ὦν σ' ὡς κεῖδες ἀνθράκων ὅτι Πυθῶν κυρῶ. Alioqui iucunda sylabã corripere etiã solet. Eupolis, Ἔχων τὸ φρέσκον καρίδος μυδαλήτης. DORICE

Κουείδες vocantur, ET Καείδες, itidem producta prima syllaba. Sophr. ἴδε καλὰν κουείδων, ἴδε καμιδέων· ἴδε φίλα ἡᾶται μὰν ὡς ἐρυθραί τ' ὀπὶ καὶ λείως πεχιάσαι. Epicharm. κουείδες τε φοινίκια. Idem, ἀφύας τε κοείδες τε καμαρώτας. Simonid. Θωύκοισι πυθὶς, κοβίοισι κοείδες. Aristophanes verò & πλακοῦντας καείδας memorat: quos Athen. esse putat τοῖς ἀσκοῖς καλουμένοις. Porro ὀπὸ τοῦ καείδων sunt DIMINUT. Καείδιον ET Καειδάριον, Parua squilla, Squillula seu Scillula. Anaxandrides, Καὶ συμπαίζει καειδαρίοις μετὰ τῶν δελφικίων καὶ θρισσιδίων. Aristot. Hist. anim. lib. 5, de pinnis, ἔχουσι δ' ὧν αὐτῆς πτινοφύλακα, αἱ μὲν, καείδιον, αἱ δὲ, καρκίνιον. Qui locus ab Athenæo citatur lib. 3, à Plinio autem sic redditur, lib. 9, cap. 42, Pinna nūquam sine comite est, quem pinnoterem vocant, alii pinnophylacem. is est squilla parua: alibi cancer dapis affectator. Sic Cic. De nat. deorum libro 2, Pinna verò duabus grandibus patula conchis cū parua squilla quasi societatē coit comparandi cibi. ¶Sed & locus quidam Chii Καείδες dictus fuit φ, ibi multæ reperiretur squillæ, vt Athen. l. 3 refert ex Ephoro.

Καεῖσι, Caricè, Carum imitatione. Vide in Καείζω.

Καεῖται, Hesychio sunt Equites siue Prædones Cares.

Καρκαίρω, Resono, Sonitum do: vel etiam Pulsatus vibro & tremo. vt & Homeri schol. in hoc loco Iliadis υ, κάρκαιρε δὲ γαῖα ποδῶν τε Ὀρνυμένων ἀμυδις, exp. non solùm ἠχῇ, sed etiam σκιρτᾶν. Vide Ταρταίρω.

Καρκαρος, Crispus vel Hirtus: item Varius. Hesychio enim κάρκαρα sunt οὖλα & τὰ πτίλα τῆς ὄψεως & Καρκαροι, τραχεῖς. Rursum κάρκαρα à nonnullis apud Rhinthonem accipi tradit pro μάνδραις: apud Simonidem pro πίτυρα. Eidem κάρκαροι sunt δεσμοὶ: & Καρκαεῖς, ξύλων ἢ φρυγάνων φορτὸν, item & adiectiuè δεινή.

Καρκινάδες, Καρκίνιον, & Καρκινοβάτης, vide in Καρκίνος.

Καρκίνος, siue Καρκῖνος. ω, ὁ, Cancer: de cuius piscis generib⁹ vide Aristot. Hist. anim. l. 4, c. 2, in cētu animalium quæ crusta teguntur: & Plin. l. 9, c. 31: necnon Athen. lib. 3. Est etiam sidus hoc nomine, ex duodecim zodiaci signis, de quo intellexit Aratus quum cecinit, — μέσον δ' ὑπὸ καρκίνος ὀδὶ: & Cic. Subiectus medio est cancer. Et Lucan. l. 9, — carcinus ardens. ¶Item καρκίνος & Cācer dicitur tumor malignus, inæqualis, durus, oris prætumidis, aspectu teter, huidus & indolens, cancro similis. Siquidem tumor ipse, canceri corpus, venæ tumidæ crassæque eiusdem pedes oculis repræsentant. vel (vt Aetius ex Archigene & Leonida refert) quoniam sicut canceri animalia sunt aspera & dura, & siquid forcipib⁹ suis ceperint, haud facilè dimittūt: ita tumor iste & prominet & tactui renititur & ægrè tractabilis est: tatque vbi semel radices egerit, difficilimè auelli tolliq; potest. est enim malignus, ferus, proteru⁹, & quem curatio manuúmque vel blandissima tractatio efferare potius quàm mitificare solet. Hæc inter alia Gorr. Ouid. verò ideò dictum innuit quòd cancri modo serpat & vitiet quæ attigerit. Vtque (inquit Metamorph. lib. 2) malum latè solet immedicabile cancer Serpere, & illæsas vitiatis addere partes. Græci plerunque vocant καρκίνωμα hoc malum: aliquando tamen & καρκίνον. Hippocr. Prorrhet. l. 2, οἱ κρυπτοὶ καρκῖνοι οἱ ὑποβρύχιοι. Idem in Aphor. ὁκόσοισι κρυπτοὶ καρκῖνοι γίνονται. Et Alex. Aphr. Probl. l. 1, quæst. 92, ἡ μέλαινα χολὴ ποιεῖ τὴν αἰαζρωπὸν ὀνπῇ μαζῷ καρκῖνον. Lat. quoq; nūc carcinoma nunc cācrū vocant. Cato De re rust. c. 157, de brassica, Vulnera putrida cancrósque purgabit. Et paulo pòst, Si cancer arer est, is olet, & saniem spurcam mittit. ¶Præterea καρκίνοι dicuntur ossa duo iugalia quæ prope tempora cōmittuntur. Poll. n. l. 2, scribit μετὰ τοῖς κροτάφοις εἶναι δύο ὀστῶν πλαγίων συμβολαὶ, καθειληφότ τὰ ὦτα: quæ nominari ζυγώματα & καρκίνοις. forsan quoniam ita committūtur vt cancrorum forcipes inter se coeunt. ¶Καρκῖνος, Cancer: vinculi genus apud Gal. lib. De fasciis, quod capiti conuenit: fascia scilicet in plures partes scissa, cācrorū pedū speciem referentes. Gorr. Itidem Hes. καρκῖνον esse dicit δεσμὸν τινα. Eodem teste καρκῖνοι dicuntur ὑποδήματα κοῖλα, calceamenta caua. Poll. quoque καρκίνοις refert inter τὰ ὑποδήματα τῶν species, l. 7, c. 22, ex Phere cr. in exemplū afferens, καρκίνομαι τοῖς καρκίνοις. Rursum Hesych. καρκῖνον dici innuit γλῶ πάριγρον. INDE Καρκινώδης, εος, ὁ & ἡ, Cancro similis, vel Qui è cancrorū genere est, vt τὰ καρκινώδη apud Aristot. l. 4 De part. anim. Quæ è cancrorum genere sunt. Sic apud Dioſc. l. 2, καρκινώδη ἕλκη, Vlcera cancris similia, Vlcera quæ ad cācros proximè accedunt, seu Quæ in cancros vergunt. Itidémque καρκινώδης ὄγκος, apud Alex. Aphrod. Probl. l. 1, quæst. 92. Et καρκινώδεις χιεράδες apud Paul. Ægi. Itē Cels. l. 6, de polypo, Ea (inquit) caro dura est & spiritum impedit, feréque carcinodes est: itaque attingi nō debet. Et Plin. l. 20, c. 17, Narium quoque carcinodes cōsumit, illitum ex aqua. Inde ET Καρκινόδες dicuntur animalcula minutis cancris similia, colore fuluo. quorū Aet. meminit: l. 2, c. 139, αἱ τοῦ καρκινόδους ἐνδίκωσιν βίλαι, δυςώδεις εἰσὶ καὶ ἀηδεῖς. Et mox, αὐανθυζαι ἢ κοιλίαν βυρήσεις ὑπ αὐτῆ τοῦ καρκινόδους. Itē DIMIN. Καρκίνιον, ω, τὸ, Parvus cancer, Cancellus. Aristot. Hist. an. l. 5, de pinnis, ἔχουσι δ' ὧν αὐτῆς πτινοφύλακα, αἱ μὲν, καρίδιον, αἱ δὲ, καρκίνιον. Pro quibus Chrysippus, ἡ μὲν ὧν πίννη, ὄφεον ὄδιν· ὁ δὲ πτινοτήρης, καρκῖνος μικρός. Præterea inde est VERB Καρκινόω, ῶ. vt apud Athen. l. 15. de cottabizandi ratione, Δύλιππος δὲ καρκινοῦν τοῖς δακτύλοις, Οἶνόν τε μικρὸν ἐγχέαι καὶ μὴ πολύ. pro quo paulo pòst dicit, Ἀγκυλοῶντα δὲ σφέδρα τὴν χεῖρ' ὀρύσσων, Πέμπειν τὴν κύλικα. Pass. voce καρκινοῦσθαι dicitur Cancro tentari seu infestari. Hippocr. γυναῖκες ὅταν ὑστέραι σκληραὶ γένωνται, καὶ εἰς τὰ αἰδοῖα ἐξίκωνται, καὶ οἱ βουβῶνες σκληροὶ γίνωνται, καὶ κάμνα ἐν τοῖσιν αἰδοίοισιν ὀνῇ, καρκινοῦσθαι ἀρχεται. At ὅσπερ dicitur κεκαρκινοῦσθαι, ὅταν ῥιζωθῇ κῦ τὸ γῆς, inquit Suid. ex Pherecr. hoc huius vsus exēplum afferens, Ὁπόταν θρολίζῃς, νῆλον ἵνα τὰ λῆια Συκαρκινωθῇ. Apud Theophr. quoque in hac signif legitur. vt De caus. plant. l. 3, c. 26, de frumentorum satu, ῥιζοῦται δὲ καὶ καρκινοῦσθαι μᾶλλον. Et lib. 1, c. 13, de frumento itidem, Ὑπὸ τῆς χειμῶνος πολύβυρος ῥιζοῦται μᾶλλον. ὁ δὲ καρκινοῦσθαι λέγεται. At Plinius libro 18, cap. 7, Frumenta multis radicantur fibris sine ramis. Rursum Theophr. Hist. pl. l. 1, c. 9 ἔχει δὲ καὶ τὴν μονόρριζον ἔνια ἢ ἐκ τοῦ μέσου μηρίου καὶ κῦ βαθεῖς. ὥσπερ ἀμυγδαλαὶ, ἐλαῖαι, μικραὶ δὲ τοιαῦτα, τὰ δ' ἄλλα μαῖζοι καὶ ὡς κεκαρκινωμένα. Volunt καρκινοῦσθαι dici plantarum radices quæ cancri instar diuaricatis & in latera dispersis fibris vel capillamentis terram apprehendunt. Ab hoc verbo est VERBALE Καρκίνωμα, ατος, τὸ, idem significans quod καρκῖνος & Cancer. Corn. Cels. libro 5. cap. 28, de carbunculo, Non idem periculum carcinoma affert, nisi imprudentia curantis agitatum est. id vitium fit maximè in superioribus partibus, circa faciem, nares, aures, labra, mammas fœminarum. Et in iecore autem & splene hoc nascitur. Circa locum aliqua quasi puncta sentiuntur: isque immobilis & inæqualis tumet, interdum etiam rorpet. Circa eum inflatæ venæ quasi recurruantur, hæque pallent aut liuent, nonnunquā etiā in quibusdam delitescunt, tactúsque is locus aliis dolorem affert, in aliis eum nō habet. Et nonnunquam sine vlcere durior aut mollior est quàm esse naturaliter debet, nonnunquam iisdem omnibus vlcus accedit. Plinius quoque, Sueton. & alii apud Latinos carcinoma appellant. Itémque Cato De re rust. cap. 157, Et siquid in mammis vlceris natum, & carcinoma, brassicam tritam apponito, sanum faciet. Apud Græcos medicos exempla passim obuia. Dioſc. l. 1, de thuris fuligine, ἔχει δύναμιν θελπικὴν καρκινωμάτων. Et l. 2, de irione, ὠφελεῖ καρκινώματα κρυπτά. Dicitur autē κρυπτὸν καρκίνωμα, ὅταν μὴ ἢ ὑπόφασις, inquit Poll. l. 2. Hippocr. dicit κρυπτοὶ καρκῖνοι, & ὑποβρυχίοις.

Καρκινοῦσθαι, Καρκινώδης, Καρκίνωμα, vide in præc. Καρκῖνος.

Καρκώ, Hesychio est κόμα.

Κάρμα, eidem est non solùm τὸ κούρειμα. (ὥσθ' τὸ κείρειν videlicet, vt sit Tonsura) sed etiam γλυκὺς τὸ πρόσωπον ὑπόθαλβόειδον δίχ' τοῦ χρόνου.

Κάρμορον, idem dici scribit ἢ κηλὶ μαρμαρυγῶν.

Καρναβάδιον, t. 2, c. 73, d

Καρνεῖος, Apollinis epitheton: forsan à Carno Iouis & Europæ filio, inquit idem Hesychius. In eiusdem Apollinis honorem agitabantur Καρνεια, sub. ἱερά, sacra Carnia, seu Ludi Carnii. de quibus Athenæus libro 4, ex Demetrio Scepsio. Idem libro 14, ex Hellanico, τὰ Καρνεῖα πρῶτος πάντων Τέρπανδρος νικᾷ (quorum Καρνείων ἥδιον scribit γράφεσθαι κῦ τὴν ἕκτην καὶ εἰκοστὴν Ὀλυμπιάδα) Et Plutarch. De Herodot. Ὀλύμπια καὶ Καρνεια πανηγυρίζοντες. Fuit & quidam Καρνεῖος μὴν apud Lacedæmonios: procul dubio is in quo festum illud agitabatur. Meminit eius Thucydides libro 5, pag. 183. Item Plutarch. in Nicia, pag 989. vbi eum dicit ab Athenienſibus vocari μετοικίτιδα. A festo autē seu ludis Carneorum DICVNTVR Καρνεονίκαι, Qui vicerunt seu palmam reportarunt iis ludis. Athen. lib. 15, ὧν τοῖς ἐμμέτροις Καρνεονίκαις κεῖν τοῖς καταλογάδιν. ITEM Καρνεάδης dictus fuit philosophus quidam nouæ Academiæ princeps, quoniam Cyrenis natus fuit Καρνεια Κυρηναίων ἀγῶνων, & quidem ea in honorem Apollinis. Plut. Sympoſ. lib. 8, pag. 1277. AT Καρνεάται, Hesychio teste fuerunt οἱ ἄγαμοι, κακληρωμένοι ὑπὸ τοῦ τῶν Καρνείου λειτουργίαν. quinque autem ex vnaquaque (tribu) hanc liturgiam obibant quatuor annorum spatio.

Κάρνος, Hesychio est φθεὶρ. ὀσκίνημα, ποδόβατος, Pediculus, Pecus, Ouis. pro quo suprà κῶρ. ET Καρνοσάσιον, eidem σάλλος ὅπου τὸ κάρνον ἵσταται, Stabulum ouium, Ouile, Caula. Vbi nota eū mutato genere dicere τὸ κάρνον. Paulo antè verò à Galatis seu Gallis κάρνον vocari dixerat ἢ σάλπιγγα, tubam. Pro quo Euſt. habet Κάρνυξ. nam pag. 1139, recensens aliquot tubarum species, tertiam esse dicit Galaticam, χωνοῦ ἢ, l. fusilem, nō admodum magnā: habere τὴ κώδωνα ἠελιόμορφόν τινα, & αὐλὸν μονόξυλον in quem insufflāt tubicines. esse autem ὀξύφωνον, & vocari à Celtis κάρνυξ.

Κάρνον, Carœnum: alterum genus musti decocti, in quo tertia pars per decoctionē absumitur. Ita enim Pallad. l. 11, c. 18, Defrutum, carœnū & sapa vno genere conficiuntur ex musto. nam defrutum à deferuēdo dictum, vbi ad spissitudinem fortiter despumauerit, efficitur. Carœnum, quū tertia perdita duæ partes remanserint: sapa, vbi ad tertias redacta desederit. Meminit huius carœni Marcell. Empir. c. 26, inter ea medicamēta quæ calculosis & renum vitiis conferunt. Et Nicol. Alexād. Antidotum Adriani præbere ἰχιαδικοῖς & νεφριτικοῖς κῦ καρώνι iubet. Vbi tamen manuſcr. cod. habet καρωῦ. Putatur esse vox Lat. & à recentioribus medicis Gr. vsurpata pro eo quod veteres σίραιον & ἔψημα appellabāt. Gorr. quoque κάρνον esse dicit Vinum decoctum ita vt tertia pars absumpta sit, duæ tantùm remaneāt: speciem esse τῦ σιραίου.

Κάρον, t. 2, c. 73, d. Καρόπαις, Hesychio ἔπακμος παῖς.

Κάρος, t. 2, c. 73, d. & 72, f. & 695, g. ob.

Καρόδα, Lacones vocant τὰ κάρυα, Nuces. Hesych.

Καροῦχος, eidem est ὀχαρὴς, εὔκολος, Facilis.

Καρόω, t. 2, c. 73, a. ¶Καροῦσθαι, Hesych. affert pro ὠνεῖσθαι: & καρούιδρος pro ὠνησάμενος.

Καρπάζω, Dissipo. D. sicio. σκορπίζω. Hesych. n. καρπαζῆναι vsurpatum affert pro σκορπισθῆναι.

Καρπαι, putātur esse vermes qui oleis innascuntur: quum apud Theophr. De caus. pl. l. 3, c. 2, legamus τοῖς νοσοῦσι τῶν ἐλαιῶν τὰς κάρπας γίνεσθαι, vt ἐν τῇ ἀμπέλῳ γίνονται οἱ ἴπες. Sed vereor ne reponendum sit κάμπας, erucas: sequendo ea quæ idem philosophus tradit eiusdē operis l. 5, c. 14. vnde & Plin. l. 17, c. 24, Sunt ex eadē causa (i. quū defloresceētē oleā percussit imber) nascentes & erucæ, dirum animal, erodūntque frondem, aliæ florem.

Καρπαία, saltationis genus. Athen. l. 15, Ἡ ὠρχοῦντο πρὸ καρπαίων καὶ λουδαβίλιν, ἐν τοῖς ὅπλοις. Quæ desumpta sunt ex Xenoph. initio lib. 6 Anabas. vbi scriptum καρπαίων: dicitúrque ea saltatio fuisse desaltata ab Æneanibus & Magnetibus. Apud Hesych. verò reperio Καρπαία, ὄρχησις Μακεδονική.

Καρπάλιμος, ET Καρπαλίμως, t. 1, c. 545, h. Aduerbium καρπαλίμως aliquoties legitur apud Hom. vt Il. γ, Καρπαλίμως τε φέρειν ὀλίνας. Et lib. 2, Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ὀπὶ νῆας, Celeriter, Citò, Ocyus.

Καρπαλίον, t. 2, c. 83, d

Καρπασος, ου, ἡ, Carpasus: ex venenatorum medicamentorum numero. Dioſcor. enim lib. 6, cap. 13, τὸν τῆς καρπάσου ὀσῦν πολέντα scribit καρον ὀνομαζόμενον καὶ πικρὸν ὀξύ. Itidémque Paul. Ægin. lib. 5, cap. 43: sed habens καρπασας pro καρπάσου: Plin. autem Carpathi, sub finem cap. 5, lib. 32, Contra doryenion echini maximè profunt, & iis qui succum carpathi biberint. Sed parum mihi probātur hæ duæ posteriores scripturæ: quum quem Dioſcorides vocat καρπάσου ὀσῦν, Galenus & alii composita voce ὀποκάρπασον appellent: Galenus inquam, cum alibi tum lib. 1 De antidot. & ἢ κῦ τόπους lib. 1, cap. 3, ex Archigene.

Καρπάσιον, Hesychio est ἀγροικὸν ὑποδήμα, μονόδερμον. quales suprà καρβάτιναι.

Κάρπα, vide paulo antè in Καρπαῖα.

Καρπία, t. 2, c. 83, c

Καρπῶν, Hesychio est πλήθειν, Icere. At Καρπόω, idem esse dicit καθαίρειν, Purgare.

Καρπῶον, t. 2, c. 83, c. Καρπόω, ib.

Καρπη, Hesychio sunt τὰ σπέρματα, Semina: & τὰ πύγκια ὀβελίσκοις ἔχοντα, Sartagines verutis instructæ.

Καρπήσιον, ω, τὸ, Carpesium: festuca tenuis, surculis cinnamomi similis, odore τῦ φοῦ, sed valentiore & magis aromatico. duplo pondere pro cinnamomo vsurpatur à Galeno, Serapio, Aucenna atque Arabes omnes, cubebas esse dicunt. Theophr. autem, Dioſc. & Plin. nihil de eo habent scriptum. Sunt qui crediderint ὀξυμωρόσινον esse, quorum ramen errorē Hermolaus Barb. & Nicol. Leonicenus redarguunt. Gorr. Plura si requiras, consule Galen. Sympl. medic. l. 7, & De antidot. l. 1. Meminit eius idem lib. 1 ἢ κῦ τόπους. AT Καρπησία, vide in præced. Καρπασος.

Καρπία, t. 2, c. 83, c. Plur. num. καρπία Hesychio sunt κλωνία, Ramuli.

Καρπίζω, t. 2, c. 82, g. Κάρπιμος, ib. e

Καρπισμὸς, t. 2, c. 83, a

Καρπνὰ, Hesychio sunt δένδρα καρπὸν ἔχοντα,

Καρπιβάλσαμον, t. 2, c. 76, c. Καρπίβρωτον, ib.

Καρπηγύθελος, ib. f. Καρπηγενὲω, ib.

Καρπηγονία, ib. Καρπηγόνος, ib.

Καρποδέσμα, t. 2, c. 75, f. Καρποδέσμον, ib. g

Καρποδότης, t. 2, c. 76, g. Καρπολεγέω, ib.

Καρπομανής, ib. Καρπόμαι, t. 2, c. 81, d

Καρποποιός, t. 2, c. 76, h

Καρπὸς, Iunctura manus, &c. t. 2, c. 75, c. Καρπὸς, Fructus, &c. c. 76, a.

Καρποπωλέω, t. 2, c. 77, a. Καρποπωλία, t. 2, c. 76, h

Καρποπώλης, ib.

Καρποφαγέω, ῶ, Fructibus vescor, Fructus comedo. Item Fructuum esu viuo, Fructibus victito. Aristot.

Καρποφάγος, t. 2, c. 77, a. Καρποφορέω, ib. b

Καρποφορία, ib. Καρποφόρος, ib. a

Καρποφυέω, ib. c. Καρποφύλαξ, ib.

Καρπόω, Fruendū offero. Leuit. c. 2, ἡ προσοίσετε ἐπ' αὐτῆ καρπῶσιν τῷ Κυρίῳ quod exponitur, Non offeretis ex eo ad sacrificandum Domino. Vide & t. 2, c. 82, a.

Καρπωμα, ib. Καρπωδὴς à καρπώματα, t. 2, c. 81, h

Καρπωσιμος, t. 2, c. 82, b. Καρπωσις, ib.

Καρπωτὸς χιτὼν, assertur ex Reg. lib. 2, c. 13, pro Vestis talaris. vbi de vestimentis filiæ Dauidis loquitur. Sed ea interpretatio conuenit alteri potius lectioni quæ est in Complutensi edit. αἰσραγαλωτὸς χιτών. at καρπωτὸς esset Manuleatus.

Κάρραξον, Paphii dicunt pro κράξον, Clama. Hesych.

Καρρέζω, t. 3, c. 673, d

Καρρόθεν, Suidæ est ἀπὸ κρείττονος, A meliore, A præstantiore seu potiore. Alioqui esset etiam Ex vrbe Carra.

Καρρόω. pro κῦ ῥόω, t. 3, c 681, e

Καρρόων, per contractionem pro κάρρων, i. κῦ ῥόων.

Καρρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Melior, Præstantior, Potior. vt Hesychius quoque κάρρον exp. βέλτιον. Sicut verò ἀγαθὸς interdum accipitur pro Strenuo, Forti ac Valido: ita hoc pro Fortior, Validior, velut apud Plut. in Lycurgum choro canente, Ἡμεῖς τοτ' ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι, puerorū chorus respondet, Ἡμεῖς δέ γ' ἐσόμεσθα πολλῷ καρρονες. Et paulo pòst Brasidæ mater dicit, Βρασίδας ὦ μᾶ μὰ αὐτὰρ ἀγαθὸς· ἀ δὲ Λακεδαίμων πολλὸς ἔχει πάνυ καρρονας. Quæ in Apophthegm. quoque & Instit. Laconicis leguntur. Ac nota hunc comparatiuum positiui

ἀγαθὸς Dorum esse proprium. Etymol. deriuat à κρατὺς, vt βεράσσων à βεραχύς.

Καρσος, Obliquus. vt Hesych. quoque καρσον exp. πλάγιον. Inde ADVERB. Καρσίως, Obliquè: Suidæ itidem πλαγίως. quod & comp. ἐγκαρσίως. Affertur ET Καρσία, ας, ἡ, pro Obliquitas.

Καρσις, εως, ἡ, Tonsura: à κείρειν, quod est Tondere. vt τὰ εἰς καρσιν ἀπαρέντα, apud Theophrastum De caus. plantarũ libro 4, cap. 9. (perperam enim ibi scriptum κρασιν) Quæ in eum finem seruntur vt tondeantur seu demetantur quum in herbam eruperint. veluti pabuli seges apud Varronem.

Καρσιώς, vide in Καρσος. Καρτα, t. 2, c. 1593, b

Καρτάζειν, Hesychius affert pro κρατύνειν, διηνεκίζειν καὶ δίημα ἀγειν.

Καρταίνω, t. 2, c. 1594, b

Καρτάλλος, Suidæ est κόφινος ὀξυὶ ὡς κάπη, Cophinus seu corbis in angustum desinens. vt καρτάλλος βοῦν. Sic Deuteron. cap. 26, iubentur Iudæi λαμβάνειν ἀπὸ τῆς ἀπαρχῆς ἁπᾶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ ἐμβαλόντες εἰς καρτάλλον deferre ad sacerdotem: & vicissim iubetur sacerdos λαμβάνειν τὸν καρτάλλον ἐκ χειρῶν αὐτῶν. Et Regum libro 4, cap. 10, ἔθηκαν πὰς κεφαλὰς αὐτῶν εἰς καρτάλλους, καὶ ἀπέστειλαν αὐτοῦ. Legitur & Ieremiæ cap. 5. Apud Hesychium vnico λ scriptum reperio καρτηλον. quod itidem esse dicit τὸ λεκτὸν ἀγγεῖον, in Ὑφαρτυπικοῖς.

Καρτηρέω, t. 2, c. 1597, b. Καρτέρησις, ib. g

Καρτεία, t. 2, c. 1596, c. Καρτερικός, ib. e

Καρτερικῶς, t. 2, c. 1597, b

Καρτηρόθυμος, t. 2, c. 1604, f. & t. 2, c. 1596, a

Καρτηρός, t. 2, c. 1594, d

Καρτηρόφρων, t. 2, c. 1596, b. & t. 4, c. 200, d

Καρτερώνυξ, t. 2, c. 1345, b. & 1596, b

Καρτερώνυχος, ibid.

Κάρτη, vestis species, apud Iubam libro 15 τὸ ὁμοιότατον. Hesych.

Καρτησις, t. 2, c. 1594, a

Καρτομωνὴς, οῦ, ὁ, Derisor: Hesychio χλευαστής. At καρτομωνὴς foret Conuitiator.

Καρτὴς, t. 2, c. 100, f. Hesych. quoque affert καρτὴ pro κακοῦργος, ἀθρόοι. AT Κάρτον vocari τὸν μέγαν καὶ ὁλοσῶν πεφυλλον, tradit Athen. l. 9. id est, magnam pastinacam & bene enutritam.

Κάρτος, t. 2, c. 402, e. & 1593, a. Καρτύνω, t. 2, c. 1594, c

Καρύα, t. 2, c. 73, d. Hesych. καρύας dici ait τὰς ἀμυγδάλας καὶ κασαίους. Ast Κάρυα est nomen vrbis Peloponnesiacæ: (dictæ & Καρύαι) cuius ciues masc. gen. dicuntur Καρυάται, & FOEMININ. Καρυάτιδες. Eucrates Corydus apud Athenæum lib. 6, quum comportatũ vensset in domum cuiusdam puridam & ruinosam, dixit, Ἐγὼ μὲν δεῖπνεῖν δεῖ ὑποστήσαντα πλὴν ἀρίστερὸν χεῖρα ὥς περ αἱ Καρυάτιδες, sinistra suffultum manu vt Caryatides. Architecti enim Caryatidum imagines ædificiis publicis designabant, oneri ferundo collocatas. Qua de re fusius Vitruu. lib. 1, cap. 1. Apud Hesych: & Καρυάτης ἑορτὴ, in honorem Dianæ. Apud Lucianũ verò ἐν τῇ τῶν ὀρχήσεως Laceda monii à Castore & Polluce didicerunt Καρυατίζειν: id est Caryatico more saltare. Dicit enim id esse ὀρχήσεως εἶδος ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον.

Καρυάτης, Καρυατίζω, Καρυάτις, vide in præced. Καρύα.

Καρυηδὸν, t. 2, c. 74, f

Καρυήματα, Laconibus sunt τὰ κάρυα, Nuces, Hesych.

Καρυηρὸς, t. 2, c. 74, g. Καρυῆες, ib.

Καρυήσεος, ib. Καρυήτης, ib.

Καρυκαίζω, t. 2, c. 75, d. Καρύκη, ib. e

Καρυκεία, ib. Καρύκημα, ib. d

Καρυκεύω, ibid. Καρύκη, ib. a

Καρύκινος, ib. c

Καρυκεύει, Hesychio est ἀρτωίει, ἡδύνει: afferenti itidem Καρύκευμα pro ἡδύσμα πολυτελές: & Καρυκείαις pro μαγκρεύμασι, ἀρτύμασιν.

Καρύκη, t. 2, c. 75, a. Καρυκκοποιὸς, ib. c

Καρυκοειδὴς, ib. Καρυκὸν, t. 2, c. 74, h

Καρυκοποιέω, t. 2, c. 75, d. Καρυκοποιὸς, ib. c

Καρύξ, Doricè pro κήρυξ dicitur: & Καρύσσων pro κηρύσσων, teste Hesychio quoq;. Sed is καρὺξ exponit etiam καυλὸς, Caulis.

Καρυοκατάκτης, t. 2, c. 74, c. Καρυοκοκκύμηλα, ib. c

Καρύον, t. 2, c. 73, d. & 1632, a. Καρυοφόνικα, t. 2, c. 74, c

Καρύοσπος, ib. f. Καρυόφυλλον, ib. d

Καρυπίζεσθαι, Hesychio est ἐυφραίνεσθαι, Lætari.

Καρυώδης, t. 2, c. 75, a

Καρύων, Hesychio est πλακοῦς ἔχων κάρυα, Placenta condita nucibus. seu Placenta è nucibus.

Καρυωτὸν, t. 2, c. 74, g. Καρυωτὴς, t. 2, c. 75, a

Καρφαλέος, t. 2, c. 85, e. Καρφαμάπα, ib. c

Καρφῆον, ib. d. Καρφὴ, t. 2, c. 84, d

Καρφίον, t. 2, c. 85, d. Καρφὶς, ib.

Καρφίτης, ib. Καρφοειδὴς, t. 2, c. 84, e

Καρφολογέω, ib. Καρφολογία, ib. f

Κάρφος, t. 2, c. 83, g. Καρφυλαὶ, t. 2, c. 85, e

Καρφύνω, t. 2, c. 83, g. Καρφύσαι, t. 2, c. 85, d

Καρφυροὶ, ib. Καρφὼ, t. 2, c. 85, f

Καρχαλέος, t. 2, c. 85, f

Καρχαρέοι κύνες, Etymologo οἱ τραχεῖς, Asperi: ἀπὸ τοῦ καρφος. In lexico autem meo vet. manuscr. habetur Καρχαλέος, κυνέιος ὁ τραχὺς, ἀπὸ τοῦ καρφος: supersito φ τοῦ χ, ad indicandam diuersam scripturam, nimirum quosdam legere καρφαλέος.

Καρχαρίας, ου, ὁ, Hesychio teste dicitur ὁ θαλάσσιος κύων, Canis marinus: procul dubio quòd dentes habeat καρχαρίας & asperos. Est autem piscis species. Apud Athen. l. 1, πωιοῦσι δὲ καὶ καρχαρίαν τι.

Καρχαρόδους, t. 1, c. 1079, f

Καρχαρος, ου, ὁ, Asper. Animal καρχαρον dicitur pro καρχαρόδουσι, id est, dentes habens asperos & acutos: τραχεῖς καὶ ὀξεῖς, seu ἀνωμάλους καὶ οἱονεὶ κεκαρκαρωμένους. Luc. De luctu, κύων τετράφαλος μάλα καρχαρος. Oppian. De venat. libro 3, Καρχαρον οὐλόμβοιο πανάον τόμα. Rursum Luc. De cõscribenda histor. πλὴν τῆς ἑρμηνείας ἰσχὺν, πλὴν μόνῳ σφοδρὰν ἐκείνῳ καὶ καρχαρον, καὶ σπανεχῆ τοῖς ἀναδιδοῦσι, καὶ ἀγκύλην τοῖς δὲ χειρήσεσι, καὶ πλὴν ἄλλῳ τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ πεπημένος ἀρκεῖσθαι τῆς γραφῆς. metaphora ab animalibus quæ ob dentium asperitatem & acumen καρχαρα dicũtur, vt patet ex eo ᾧ subiungit πεπημένος. vnde nonnulli interpr. Acutam.

Καρχήματα, Hesychio sunt θέλγητρα, Illecebræ, Mulcedines.

Καρχήσιον, ου, τὸ, Carchesium, dicitur τὸ ἱστοῦ τὸ ἀκρὸς τοῦ πίλου, teste Athenæo libro 11. vt Hesychio quoque καρχήσια sunt τὰ ἄκρα τῶν ἱστῶν, summæ malorum nauticorum partes: seu τὰ κέρατα τὰ ἐπάνω τῶν καταρτίων τῶν πλοίων. Itidem verò & Poll. libro 1, scribit τὸ πλουτάριον τὸ ἀκρὸς τοῦ κεραίας, vocari ἡλακάτην & ἠωρέκιον & καρχήσιον. Ita igitur Lucianus dicit τοῦ καρχησίου δοθεῖσαν, Carchesio insedisse. Et Lucill. Tertius hic mali superat carchesia summa. Et Catullus, Lucida qua splendent summi carchesia mali. Itẽ καρχήσιοι dicuntur οἱ δοῦλοι τοῦ καρχησίου πεπαιδευμένοι καλῶς, vt annotat Galenus in Lexico Hippocr. qui & ipse καρχήσιον esse dicit τὸ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ ἱστοῦ τοῦ ἔλκοντος τροχιλίαν. Apud Oribasium verò in libro De laqueis est etiam καρχήσιος laqueus: & is vel simplex vel duplex. Est autem id deligaturæ genus duabus habenis constans, vim habens æqualiter extendendi. Nomen accepit à fune qui in summo nauis malo habetur, quẽ Græci καρχήσιον appellant, inquit Galenus Comment. 1 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων, vbi Hippocrates dicit, ἀφεὶς ἀπὸ ἱστοῦ καρχήσιον ἔχοντος. ¶ Rursum Hesychius καρχήσιον esse tradit τὸ δοκίμιον τῶν τῶν ξύλων, & ἐρμαλεῖον πικτωνικὸν δελτοειδές. Quò forsan pertinet quod Vitruu. scribit libro 10, cap. 22, Callias Rhodum quum venisset, acroasin fecit, exemplúmque protulit muri, & supra id machinam in carchesio versatili constituit, qua helepolim ad mœnia accedentem corripuit & trãstulit intra murum. ¶ Dicitur καρχήσιον etiam πυρὶ ἐλον δοθέν μικρὸς, συνημμένον εἰς μέσον δοθηκῶς, ὥστα ἔχον μέχρι τοῦ πυθμένος καθήκοντα. forsan sic nominatum διὰ τὸ αἰωρεῖσθαι ὡς ὁμοιότητα τοῦ κατὰ νῆας καρχησίου, vt Eustathius tradit, & ante eum Athenæus libro 11, vbi quidam dicit, τὸ Θυέμνεον & τὸ καρχήσιον idem esse. Latini quoque carchesium vocant, Virgil. Æn. 5, — duo ritè meri

libans carchesia Baccho. Ouid. — superinuergẽs tepidi carchesia lactis, Alteráque inuergens liquidi carchesia mellis.

Κάρχος, dicitur esse leguminis genus.

Καρχώδης, Asper. καρχαρος. Nam Hesych. καρχῶδες affert pro τραχύ.

Καρώσης, t. 2, c. 73, b. Καρωλικὸς, ib.

Καρωτίδες (siue καρωτικαὶ) ἀρτηρίαι, quæ & λεπταρικαὶ, necnon ὑποπληκτικαὶ: sunt rami duo arteriæ magnæ qui sub clauicula diuisi iuxta asperam arteriam, vnà cum vena iugulari in caput feruntur. Sic autem à veteribus medicis eiusmodi arteriæ dictæ sunt quòd vinculo exceptæ earum, lethargum & apoplexiam inducant. Gorræus. Meminit earum Aristoteles Hist. animalium lib. 3, Rufus Ephesius, Galenus in lib. De vsu respirationis, Alex. Aphrod. problem. lib. 2, quæst. 63: & ante hos Arræus Acut. morb. lib. 2, cap. 11. Et Celsus libro 4, cap. 1, In dextra (inquit) sinistráque circa guttur venæ grandes, quæ σφαγίτιδες nominantur: itémque arteriæ quas carotidas vocant, sursum procedentes, vltra aures feruntur. Perperam enim ibi quædam exemplaria habent Parotidas.

Καστάλβη, & Καστελβαὶ, ἀδος, ἡ, Meretrix, Scortum: ex re & moribus imposito nomine ἀπὸ τοῦ καλεῖν καὶ σβεῖν: quoniam videlicet introuocat amasios, si non habeat: si habeat, expellit ad introuocandos alios, vt vult schol. Aristoph. & Suidas. Aristoph. Concion. ἐάν τι πολλάκις πάθῃ τὸν παῖδε τῆς καστελβάδιν. INDE Καστέλβιον dicitur Lupanar, Locus in quo meretrices se prostituunt. Vide in Κασταύλον. ET Καστελβάζω, Conuitiis & probris incesso, ac quidem petulanter impudẽtérque, meretricum more. Aristoph. Equit. — καστελβάσω σοὶ ὀνὶ Πύλῳ σφατηγοῖ. Et mox, Λαρυγιῶ σοι ῥήτορας. Ibi, n. schol. prius καστελβάσω exp. λοιδορήσω, & λαρυγιῶ, καταβοήσομαι. Infrà duplici σ.

Κάσαμον, ου, τὸ, Casamũ: ab Aetio, Actuario, Nicolao Alex. aliisq; medicis recentioribus dicitur ἡ κυκλάμινος, cyclaminus, vt in interpretationibus eorum annotatur.

Κάσις, Hesychio est ἀμφιπάτης καὶ πλωτὰ, Tapes vtraq; parte villosus. Xen. Pæd. 8, p. 117, ἀλλὰ καὶ συσκιωφορήσω. τοῦ γοῦν φέρω τῷδε δύω κάσια, τὸν μὲν, σοὶ, τὸν δὲ, ἄλλῳ. Forsitan est Persicum vocabulum.

Κασαύρα, Hesychio est καστωλὸς, πόρνη, Meretrix, Scortum. ET Καστωρεὶς, ἀδος, ἡ, itidẽ πόρνη: quod ita est deriuatũ à καστάυρα, vt καστελβαὶ à καστέλβη. Ab eodem nomine EST Καστωρεῖον, ου, τὸ, Lupanar. vt Hesych. quoque καστωρεῖοις affert pro εἴκοις ἐφ' ὧν αἱ ἑταῖραι ἀναδεῖζονται: forsan ex Aristophane, apud quem in Equitibus legimus, Τίω γὰρ αὐτὰ γλαῦκαν αἰγιδᾶς ἡδ' ὀνᾶς λυμαίνε), Ἐν καστωρείοισι λείχων πλὴν ἀστῆνοῦν ὀρόσον, Καὶ μολιῶν ἢ ἐστῆνιν: Ita enim ibi scriptum, per ι videlicet, non per ει: itidẽm quæ apud Suidam. Schol. innuit scribi etiam ὀν καστιλβίοις: exponẽs & ipse ὀν πορνείοις. Vulg. l. afferût ET Καστάυλος pro Scortator: sed sine exemplo.

Κασία, vidè paulo pòst in Καυσία.

Καστγήτη, t. 2, c. 86, a. Καστγήτης, t. 2, c. 85, g.

Κασοβόρος, vide in Καυσία. Κάσος, t. 2, c. 85, f

Καστκαλίζεται, Hes. exp. γαγγαλίζεται, Titillatur, vel Rideт.

Κάσκεια, eodem teste sunt καστάματα.

Καστκαύδιξ, eidem est ἡ γηθυλίς.

Κασπὸς, eidem est ὁ μικρὸς δάκτυλος, Paruus digitus.

Κάσπι, ET Καστιβαὶ, dicitur ἡ πόρνη, vt annotat lex. meum veтus. quorum illud deriuat ἀπὸ τοῦ κάειν, vt sit ἡ ἀπὸ τοῦ σωματοποιεῖν καὶ μαθεῖν: hoc autem, ἀπὸ τοῦ καλεῖν καὶ σβεῖν. Itidem Etymol. quoque, exponens & ipse ἡ πόρνη, ἡ καταφερής. Lycophron κάσπις ad Actiuè vsurpauit, in Alexandra, dicens, νοσφιεῖ γόμων Λίπουπε, κάσπις ἐκβαλοῦν πελειάδος. vbi schol. τῆς πορνῆς χωρίσας ἀφιστεῖς, à meretrice columba. seu scortatrice & libidinosa. Pro καστιβαὶ autem dicitur & καστλβαὶ, vnico σ, & inserto λ ante β. Dicitur eadem ET Καστωείς. Lycophron Alexandra, Ὅπου κόρη καστωεὶς εἰς ἐπίσκοπον Χαλβίλιν ὑλακτήσασα, κικάσῃ γάμους. vbi schol. quoque exponit πόρνη, vt Suidas etiam πόρνη, ἑταίρα: Etymol. ἡ πόρνη, ἡ καταφερής. ITEM VERB. Καστρβίω, Meretricor, Scortor. Lycophron in Alexandra, ἡ δὲ βασσαρὶς Σεμνὼς καστρβίουσα κοιλανεῖ δόμοις Θοίναισιν ὄλβιον χέασα πλήμμυρον: de Penelope Vlyssea. Duris etenim Samius eam ait συγγενεᾶ πᾶσι τοῖς μνηστῆρσι, & peperisse τὸν Πᾶνα, inquit schol. qui & ipse exponit πορνεύουσα. Nota autem ibi simplici σ scribi καστρβίουσα, metri causa, vtpote in ea regione iambum requirentis. vt apud Hesychium quoque vno σ REPERIO Καστρεῖον, πορνεῖον, Lupanar: ET Καστρεῖς, πόρναι. (Sed hoc postremum καστρεῖς non possum non suspectum habere) Sic verò & Καστρὶς pro καστωλὲς inuenitur vnico itidẽ scriptum σ. Rursum duplici σ affertur Καστλβάσαι pro Cõuitiis incessam. quod suprà vnico σ habuimus scriptum ex Aristophane.

Κασία, ας, ἡ, Cassia: frutex aromaticus in Arabia nascens, de cuius generibus Dioſc. l. 1, c. 12: & Plin. l. 12, c. 19. vbi inter alia dicit, Frutex & casia est, iuxtáque cinnami cãpos nascitur, sed in montibus crassiore sarmento, tenui cute verius ẽ cortice. Est & κασία συρίγγωδης, Cassia fistularis: quæ ab Actuario κασία μέλαινα dicitur, ab aliis καλαμος, id est arundo, vt ex Gorræo docui t. 3, c. 1138. f. Diuersa autem hæc συρίγγωδης κασία est à priore quã recẽtiores Græci ξυλοκασίαν appellarunt. Notandũ, crebrius, & forsan etiam rectius, vnico σ scriptum reperiri κασία, apud Galen. & Plin. vt & apud Etymolog. qui ἀπὸ τοῦ κάειν dictam vult, quasi κοσμοῦσαν δὲ τῆς δυσωδίας τὰς αἰσθήσεις. Sic verò & apud Hesychium reperio Κασοβόρος, ὁ ὑν κασίᾳ γινόμενος σκώληξ, Vermis qui casiæ innascitur & eam rodit. Rursum apud Plin. & Virgil. Casia herbæ nomẽ est, apibus gratæ, quáque in coronamenta assumitur. Affertur verò & VERB. Καστίζειν, pro Cassiam referre.

Καστίτερος, & ATTICE Κασσίτερος, Stannum, Plumbum album: Sotipatro itidem Cassiterus. Plin. l. 34, c. 16, Plumbi duo genera, nigrum atque candidum. Pretiosissimũ candidum, à Græcis appellatum cassiteron. Hom. Il. σ, καστίτερόν τε καὶ χρυσὸν πημῆνα καὶ ἀργυρον. Hesiod. Theog. ἐπνίετο καστίτερος ὠκὺ. Idem, πανέφθου καστιτέροιο. Et Homer. rursum, χρῆμα φαεινοῦ καστιτέροιο. Plut. ὁ καστίτερος ῥαγδαῖος τῇ χαλκῷ σπωδριόθεν καὶ συγκεράννυσι. INDE Καστιτερινος, ου, ὁ, Stanneus, Estanno confectus, apud Dioſc. l. 1. ET Καστιτερόω, ῶ, Stanno induco, vt χρυσόω est Auro induco, Deauro. vnde particip. pass. κεκαστιτερωμένος, Stanno illitus, Stanno inductus.

Καστύω, Reficio: & quidem ita vt veteramentarii dicuntur attrita calceamenta reficere. Nicand. apud Athen. lib. 9 ἔοικε Πέλμασιν οἷσι πέδιλα παλίμβολα καστύεται. INDE Κάστυμα à Nicolao Myrepso dicitur τὸ δέρμα, Corium, vtpote quo calcei solent καστύεσθαι. Attici dicunt καστύειν, & κάστυμα, ατος verso in ῆ.

Καστωλὲς, & Καστωρθύω, vide paulo antè in Κάστα.

Κάστα, Castana: vrbs Thessaliæ & Ponti. VNDE Καστανάϊκον κάρυον, Castanaica nux, Nux quæ in ea Thessaliæ seu Ponti vrbe prouenit: quæ ET Κάστανον nominatur. Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 10, de radice loti, φλοιὸς δὲ ἐπείκειται ἐπὶ αὐτῷ μέλας, ἐμφερὴς τοῦ Καστανάϊκοῦ καρύου, similis Castanaicæ nuci, seu Castaneæ. (vt & Plin. l. 13, c. 18, Radicem lotos habet opertam nigro cortice, qualis & castaneas tegit) Mnesitheus apud Athen. l. 2, ἐπὶ Εὐβοϊκῶν καρύων ἢ καστάνων (ἀμφοτέρως γὰρ καλεῖται) δύσπεπτος ἡ κατεργασία. Diphilus verò τὰ κάστεια vocat etiam Σφεδαγνοὺς βαλανίους: Nicander λόπιμα κάρυα, sic canens in Georgicis, λόπιμον καρύων τε Εὐβοέοις· βάλανον δὲ μετὰ ἕτερα καλέουσιν. Ibidem legitur ET Καστάνεια. Annotat. n. Athen. τὰ καστάνεια ab Agelocho vocari ἄμωμα. Nicandri schol. quatuor species cõstituit. Tradit. n. ἐπὶ καστάνων τὰ μὲν, Σαρδιανὸν dici, τὰ δ' λόπιμον, τὰ δ' μελανὸν, τὰ δὲ, γομωλικόν. Rursum Nicand. τὰ κάστανον vocat δικλεπὲς καρύου, & Καστωνὸν, metri gratia verso α in ω: In Alexiph. Δικλεπὲς καρύοιο τὸ Καστανὶς ἔτρεφεν αἶα. Et rursum, Καστωνὸν καρύοιο παχυφλοίοιο κάλυμμα. Vbi nota etiam Καστωνὸν dixisse pro Καστανάϊκον, necnõ & Καστανὶς pro Καστανάϊκη. Atq; adeò ibi schol. annotat, Καστανίδα αἶαν vocari vrbẽ Thessalicã: & ab hac Castanide terra denominari τὰ καστάνια, Castaneas. Vbi rectius sine diphth. per simplex ι scriptum καστάνια ἢ cum diphthõgo apud Athen. Scribitur tamen per diphth. apud Suid. quoque.

Καστόρειος, Καστορίδες, Καστορίζω, Καστόριον, Καστόριος, vide in sequente Καστωρ.

Καστόρυμι, t.3, c.1058, b

Κάστωρ, ορος, ὁ, Castor, Fiber: animal ἀμφίβιον, piscium venatu vplurimùm viuens. Plin. libro 32, cap. 3. Spectabilis naturæ potentia in his quoque quibus & in terris & in aqua victus est, sicut & fibris, quos castores vocant, & castorea testes eorum. Amputari hos ab ipsis, quū capiantur, negat Sextius diligentissimus medicinæ: quin immò paruos esse substrictósque & adhærentes spinæ, nec adimi sine vita animalis posse. Vbi nota HOC Καστόρεια, pro καστόρεια ὀρχίδια. Sic & libri 8, cap. 30, Easdem partes sibi Pontici amputant fibri periculo vrgente: ob hoc se peri gnari. Castoreum id vocant medici. Galen. quoq; καστόριον nominari scribit τοὺς ὄρχεις τοῦ κάστορος, Testiculos castoris. Modò singulari modò plurali nùm. sic vocant. Lucr. lib. 6, Castoreóque graui multū sopita recumbet. Virgil. Georg. 1, — virosáque Pontus Castorea, ſ. mittit. Plin. libro 32, cap. 9, Aluum emollunt castorea ex aqua mulsa. Et cap. 10, Castoreum ex mulso potum purgationibus prodest. Rursum ex Dioscoride affertur VERBVM Καστορίζω, Castoreum inuitor, Castorei odorem refero. Κάστωρ est etiam nomen proprium cum aliorum tum Spartani cuiusdam, cui frater Pollux, φιλαδελφίᾳ valde nobilitatus, Equestris artis & venatoriæ peritissimus fuisse ferunt: atque adeò ab eo nominatæ sunt καστόριαι κύνες. Xenophon Cyneg. pag. 570, τὰ δὲ νῦν τῶν κυνῶν ὅσαι διοστὰ αἱ μὴ, καστόριαι, αἱ δὲ, ἀλωπεκίδες. ἐρωτῶν δ' αἱ μὴ καστόριαι τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην ὅτι Κάστωρ ἡδεῖς τοῦ ἔργου, μάλιστα αὐτῇ διεφύλαττεν. Eædem Καστόριαι κύνες dicuntur ETIAM Καστορίδες. In Epigr. σοὶ γὰ καστορίδων ὑλακὰ κυνῶν ὕδατα. Ab eodem Castore apud Spartanos DICTVM Καστόριον μέλος, Castoreum carmen: quod tibia cani solebat in congressu cum hoste, sicut & ὁ ἐμβατήριος ῥυθμός, vt ex Plut. in vita Lycurgi discimus, & ex Poll.

Καστωρεῖον, Καστωρεύω, Καστωρὶς, vide in Κάστωρ.

Κατά, præpos. cum genitiuo, &c. t. 2, c. 86, c. & c. 537, d. ob. Κατὰ cum datiuo, &c. c. 87, c. Κατὰ cum accusat. pro εἰς, &c. ib. Κατὰ cum accus. pro ὀν, &c. ib. e. Κατὰ præcedente artic. itidem pro In, &c. c. 88, a. Κατὰ cū accusat. Ob, &c. ibid. b. Κατὰ pro Per, &c. ibid. c. Κατὰ distributioni adhibetur, &c. ib. e. Κατὰ conuenientiam signif. &c. c. 89, b. Κατὰ cum accusatiuo interdum per genit. interdum per datiuum resolui potest, &c. c. 90, b. Κατὰ sæpe per aduerbium redditur, ibid. c. Κατὰ cum accus. Circiter, Fermè, ibid. g. Κατὰ, cum accus. Propter, &c. ib. h. Vide ibid. & alios eius vsus.

Κατὰ χέρας, t. 4, c. 418, c. Κατὰ χθονὸς, t. 4, c. 413, b
Κᾶπα, t. 1, c. 1160, e. Καπάβα, t. 1, c. 635, b
Καταβάδιν, t. 1, c. 649, b. Καταβαθμὸς, ib.
Καταβαίνω, & Καταβαίνομαι, ibid. a
Καταβάλλω, t. 1, c. 687, c. Καταβάλλομαι, t. 1, c. 688, d
Καταβαπτίζω, t. 1, c. 720, b. Καταβαπτιστὴς, ib.
Καταβάπτω, t. 1, c. 719, c
Καταβαρίω, ὦ, Degrauo, Pondere deprimo.
Καταβαρυνω, idem.
Καταίβασις, t. 1, c. 649, c. Καταβασκαίνω, t. 1, c. 1885, g
Καταβάτης, t. 1, c. 649, c. Καταβατὸς, ib. d
Καταβωκαλήσεις, dicuntur αἱ τῶν παιδιῶν ᾠδαὶ, teste Athen. l. 14. i. Cantiones quibus nutrices sopiunt pueros, interea videlicet dum cunas agitant.
Καταβιβαζόμαι, t. 1, c. 730, d
Καταβελεῖς, affertur pro Saucii, Icti iaculis seu telis.
Καταβιάζω, & Καταβιάζομαι, t. 1, c. 734, g
Καταβιβαίζω, t. 1, c. 656, b. Καταβιβρώσκω, t. 1, c. 783, g
Καταβιόω, t. 1, c. 740, g. Καταβιαλκυίομαι, t. 1, c. 742, h
Καταβλάπτω, t. 1, c. 744, d
Καταβλέψει, Hesychio est καταπίνει, Deglutit.
Καταβλέπω, t. 1, c. 1920, e
Καταβλήματα, Poll. autore dicuntur ὑφάσματα ἢ πίνακες ἔχοντες γραφὰς τῆς χρείας τῶν θραμάτων συνεφόρους, texta aut tabulæ in quibus erant picturæ fabulis quæ ludebātur accommodatæ. eæ autem καταβάλλοντο ὅτε τις ἀθλάκτοιμι. Apud Hippocratem verò καταβλήματα Galenus exponit τὰ βλήματα ἀξ ὅτι μελήσεως ἕνεκα τῶν συνέχειν τὸ ὑποκείμενα: seu τὰ κῶν πτώτων ἄθωθεν ὀστιβαλλόμενα: apud Hippocratem inquam in libro De articul. vbi dicit, ξυμάψαι τοῖς ἱμάντας κῶν πῶν κορυφῶν, κἄπειτα ἐπεὶ τὸ μέτωπον ὀστοῖον καταδῆσαι. καὶ καταβλήματα χρὴ τῶν ὡς ἀτρεμεῖν τὰ δεσμά.

Καταβλὴς, Hesychio est μάνδηλος.

Καταβλητέον, Deiiciendum. καταβλητέον τὸ χρέος, Debitū dependendum seu restituendum est.

Καταβλητικὸς, t. 1, c. 689, a. Καταβληχᾶσθαι, t. 1, c. 754, g.

Καταβλώσκω, Percurro vel Decurro in. Hom. Od. π, Οὐκ ἐμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι ἠ ἐρέσθαι. Hes. καταβλώσκειν exp. non solùm καταπτέχειν, sed etiam ὑποφθάνειν.

Καταβοάω, t. 1, c. 758, d. Καταβοὴ, ib. f
Καταβόησις, ib. Καταβοᾶς, t. 1, c. 689, d
Καταβολὴ, ib. a. Καταβολὸν, ib. d
Καταβορβόρωσις, εως, ἡ, Cœni oblitio: vel Deiectio in cœnū. Plut. περὶ δεισιδαιμονίας, de Iudaicis superstitionibus loquens, πτωχοῦσι, καταβορβόρωσις, ῥίψεις ὅλη φορέσωσιν, ἀλλοιότοις φωσκωνίσοις.

Καταβόρρος, t. 1, c. 764, d

Καταβοσκω, & Καταβόσκομαι, t. 1, c. 781, d

Καταβόσρυχος, Suidæ πᾶς θριξὶ κεκαλυμμένος, Crinium cincinnis obtectus.

Καταβυκολέω, ὦ, Decipio. Aliis Irrideo, Deludo.

Καταβεβοῦμαι, t. 1, c. 785, b. Καταβεβοῦμαι, ib. c

Καταβεχὴς, Madefactus: seu Commadefactus: à καταβρέχω.

Καταβεχέως, ex Plat. Tim. affertur pro Paulatim. ET Καταβεχῶ itidem pro Paulatim, necnō Haud ita multo post. Sed & diuisim scribitur κᾶ βεχέως.

Καταβρέχω, t. 1, c. 790. c. Καταβρέχω, t. 1, c. 793, e

Καταβροντάω, t. 1, c. 789, e

Καταβροντὼ, Cruore inquino, Cruento.

Καταβροχίζω, t. 1, c. 791, c. At Καταβροχίζω, in v. lex. Præcipito.

Καταβοῦχω, t. 1, c. 791, c

Καταβρύκω Commādo, Comedo. Hipponax apud Athen. l. 14. λαχανα καταβρύκων.

Καταβ. υχω, t. 1, c. 795, a. Καταβρομαι, t. 1, c. 783, g

Καταβωσκω, ib. Καταβυθίζω, t. 1, c. 797, f

Καταβυρσοω, t. 1, c. 798, h

Κατάγαιος, siue Κατώγαιος, Subterraneus: oppositum τοῦ αὐώγεως. Et vt αὐώγεων dicitur Cœnaculum in suprema domus parte: ita καταγαιον in ima. veluti Genes. 7, καταγαιον πεποίησε. Dicūt καταγαιον, vt ὑπόγαιον, vocari ædificium quod non plano pede cōstruitur, sed vt in substructionibus subterraneisque operibus.

Καταγαύζω, Illustro. v. l. perperam pro καταγαίζω.

Καταγελάζ, t. 1, c. 21, e

Καταγελία, ας, ἡ, Accusatio, Conuitium. v. l. Id tamen potius καταγελία diceretur.

Καταγέλομαι, t. 1, c. 21, e. Καταγέλος, ib. f

Καταγέλτης, ib. e. Καταγέλω, ib. d

Καταγίζειν, In vas defundere vel condere. Dioscor. lib. 5, c. 22, ἢ ψύξας καταγίσιον. Et c. 25, τὸ ὄξος ὑλίσας, καταγίζε, ἢ ὀστράκοσι, deta catum acetum in vas defunde & repone. Item cap. 31, καὶ ἡλίαζε καταγίσας εἰς κεράμειον, in vasa defusum seu transfusum.

Κατάγαιος, Subterraneus. vt apud Suidam, αἱ τῶν οἰκίαι ὑπόγαιοι καταγάειοι.

Καταγελασμα, ατος, τὸ, Derisus. Pollux libro 6, cap. 4, apud poetas legi dicit τὴς θαλάττης καταγέλασμα: sed diuerso significatu: eo forsan quo Lucr. Subdola quū ridet placidi pellacia Ponti.

Καταγελαστικῶς, Deridendo, vel Derisorum more. Poll.

Καταγέλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ridiculus: hoc est In derisum incurrens, Qui deriderī solet, aut etiam Derisione dignus. Plato Sympos. φοβοῦμαι τοῦτο τὸ μελλόντων ῥηθήσεσθαι, οὐ μὴ γέλοια εἴπω, ἀλλὰ καὶ καταγέλαστα. Plutarch. Lycurgo, χορείας χορεῦειν καταγελάστους, choreas ridiculas. Isocrat. in Helen. encomio, καταγελαστοτατον πεποιηκέναι. vt Plutarch. rursum in Camillo, καταγέλαστος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν γεγονώς. Vt verò aliquis καταγέλαστον πάσχει, & καταγέλαστος γένεται, ita aliquis aliquem ποιεῖ καταγέλαστον. Plato in Apol. Socr. καταγέλαστον τῇ πόλει ποιεῖν. At Aristophanes Nub-

καταγέλαστος εἶ, ridiculus es. Vnde ADVERB. Καταγελάστως, Ridiculè, apud Æschin. vt & apud Xenophontem καταγελάστως βιώσεται.

Καταγελάω, & Καταγελάομαι, t. 1, c. 823, g

Καταγέλως, ib. h. Καταγεμῶ, t. 1, c. 843, f

Καταγευδεῖς, Suidæ est τῷ γεύσει νικηθεῖς. Gustu victus.

Καταγεώται, Hesychio sunt οἱ πάλαι τοῦ πολιτῶν τινες, Qui inhumant mortuos. Hos autem extra vrbem habitare ait.

Καταγῆς, t. 1, c. 93, c. & 94, d

Καταγήοχα, Deduxi: Atticè pro κατῆχα, à καταγω.

Καταγηράσκω, t. 1, c. 848, b

Καταγηρως, ω, ὁ ἡ, ex Aristophane affertur pro Consenescens. Posit etiam signif. Senex, Senio confectus.

Καταγιάζω, Ionicè pro καθαγιάζω, Consecro. Herodot.

Καταγιαστοῦ, vide suprà in Γιγαρτον, c. 679. d.

Καταγιζω, Ionicè pro καταγίζω, vt καταγιάζω pro καθαγιάζω. Exponitur autem Adoleo. vt καταγίζω ἢ ἐπὶ τὸ θυμίαμα. Idem, καταγιζομένων μερίων ὅτι τῷ βωμῷ.

Καταγινέω, t. 1, c. 912, g

Καταγίγνομαι, seu Καταγίνομαι, t. 1, c. 831, a

Καταγινώσκω, t. 1, c. 1853. h. Καταγνωσκεσθαι, t. 1, c. 1855, d

Καταγλυκαίνω, t. 1, c. 852, f

Καταγλυπίον, Hesychio est εἶδος φιλήματος.

Καταγλωττίζω, t. 1, c. 857, e. Καταγλώτισμα, ib.

Καταγλωττισμὸς, ib. f. Κάπεμμα, t. 1, c. 80, c. & 94, e

Καταγνυμι, t. 1, c. 94, b, c. Καταγύω, ib.

Καταγνωστὸς, t. 1, c. 1855, f. Καταγρυγίζω, t. 1, c. 859, f

Καταγρυπεύω, ib. e

Καταίρομαι, t. 1, c. 79, d. g. & 80, a

Καταγόρδυσις, t. 1, c. 30, d. e. Καταγορδύω, ib. d

Καταίγραπτος, t. 1, c. 874, a. Καταγραφὴ, t. 1, c. 873, h

Καταγραφομαι, ib. f. Καταγραφὸς, t. 1, c. 874, a

Καταγράφω, t. 1, c. 873. f

Καταγρεῖ, Hesychio est καθαιρεῖ, καταλαμβάνει.

Καταγυόω, t. 1, c. 88 t, e. Καταγυμνίζω, t. 1, c. 889, b

Καταγυ αἰξ, t. 1, c. 890, d. Καταγύνις, ib. e

Καταίγω, Offoco, Suffoco. Batil. λιμῷ καταίγόμενος, πνιγόμενος ὑπὸ κρύους. Hesych. καταίγα exponi non solùm πνίγα, sed etiam κωλύει.

Καταγω, Deduco, t. 1, c. 79, c. Καταγω, Appello in portum, ibid. d. Καταγω, Duco, ibid. f. Καταγω, Reduco, ibid. g. Καταγω, Frango, t. 1, c. 94, b.

Καταγωγὴ, t. 1, c. 80, b. Καταγωγικὸς, ib. c

Καταγώγιον, ib.

Καταγωγὶς, Hesychio est σκεῦος πεντηκοντόμετρον: item ἱμάτιον ποικίλον τοῦ τῆς χειμωνικοῦ, κράσπεδον: necnon τοῦ θεραπαίνωμα.

Καταγωνίζομαι, t. 1, c. 105, e. Καταγωνισμὸς. ib. f

Καταδαίνυμαι, t. 1, c. 900, c. Καταδάκνω, t. 1, c. 906, e

Καταδακρύω, t. 1, c. 908, d. Καταδακτυλικὸς, t. 1, c. 933, c

Καταδαμαίζω, Domo: vel potius Edomo, Perdomo.

Καταδαμνάμαι, t. 1, c. 909, b. Καταδαιτεύω, t. 1, c. 910, c

Καταδαπανάω, t. 1, c. 911, f Καταδαπανὴ, ib.

Καταδαίνω, ib. a

Καταδαρδάπτω, idem quod καταδάπτω, Deuoro, Dilaniando voro & absumo.

Καταδαρθάνω, Dormio. vt καταδαρθέω.

Καταδαρθέω, t. 1, c. 912, a. Aristoph. schol. annotat, Atticos paroxytonws dicere καταδαρθεῖν pro καταδαρθεῖν. Apud eundem Aristoph. reperitur & particip. pass. καταδαρθεὶς pro Qui obdormiuit, Consopitus: in Pluto, εἰκῇ ὁ καταδαρθεντὰ που.

Καταδεῖς, t. 1, c. 918, f. Καταδεῖ, ib. e

Καταδείδω, t. 1, c. 920, e. Καταδέικνυμι, t. 1, c. 930, b

Καταδειλιάω, t. 1, c. 923, c. Καταδέησις, t. 1, c. 943, c

Καταδέομαι, t. 1, c. 916, e. & 964, d

Καταδέσις, t. 1, c. 964, e. Καταδεσμεύω, ib. f

Καταδέσμιος, ib. e

Καταδεύω, Madefacio. Hesiod. Erg. 2, κεφαλῆφι δ' ὕσσωπον ἐρεύγετο ἐσθλὸν ἔχειν ἀπὸ πόντον, ἵν' οὐδέ μιν καταδεύῃ, ἰ. ὑγρὸς. i. καταβρέχῃ, inquiunt Procl. & Moschop.

Καταδέχομαι, t. 1, c. 958, e. Καταδέω, t. 1, c. 964, d

Καταδεῖαι, t. 1, c. 918, f. Καταδηΐσω, vide in Καταδηόω.

Καταδήλος, t. 1, c. 968, e

Καταδήμα, ατος, τὸ, ex Aristot. affertur pro Intercapedo, Ga za interprete: sed suspectum.

Καταδημαγωγέω, t. 1, c. 970, h. Καταδημαγωγούμενος, ib.

Καταδημοβορέω, t. 1, c. 969, c. Καταδημοκατέω, ib. h

Καταδημοφεύω, t. 1, c. 970, b

Καταδηόω, ὦ, pro καταδαΐω, Vasto, Deuasto, Depræda or, Exscindo. vt Hesych. καταδῆσαι τὸν exp. κατεαιδύσαντες, πορθήσαντες, καταφαίσαντες: afferens & καταδῆσαι pro καταπαύσαι.

Καταδιεκόμαι, ῶμαι, Certo, Concerto, Contendo.

Καταδιαιρέω, ῶ, affertur pro Diuido, quod & διαιρέω. Inde aorist. 2 med. καταδιείλοντο, significans itidem Diuiserunt. Et infinit. καταδιελέσθαι, quod Hesych. & ipse exp. καταμεμίσεσθαι.

Καταδιαπαω, & Καταδιαπάομαι, t. 1, c. 984, e

Καταδίδωμι, t. 1, c. 997, h. Καταδίεκμι. t. 1, c. 1-57, e

Καταδικάζω, t. 1, c. 1013, f. Καταδίκη, t. 1, c. 1009, h

Καταδίκος, t. 1, c. 1010, a

Καταδιψάω, ῶ, Intense sitio. Xen. At Καταδίψιον, Hesychio est εἶδος καύματος, species æstus.

Καταδιώκω, Persequor. Plutarch; Alcibiade, ἐστρέψατο καὶ καταδίωξεν ἄχρι σκότους. Sic Xenoph. Hellenic. 1, εἰς τὴν ὑπόλαοιαν καταδιωξαντες.

Καταδικεω, t. 1, c. 1031, b

Καταδοκέομαι, t. 1, c. 1030, a. & 1031, b

Καταδοκιμὴς, t. 1, c. 1030, a. Καταδολεσχεῖν, t. 2, c. 686, f

Καταδιξάζω, t. 1, c. 1037, h

Καταδουλόω, & Καταδουλόομαι, t. 1, c. 1045, a

Καταδούλωσις, ib. c. Καταδουπὴς, t. 1, c. 1046, a

Καταδυπος, t. 1, c. 1045, f. Καταδοχὴ, t. 1, c. 958, f

Καταδραθέω, t. 1, c. 912, b. Apud Hesychium est & participium καταδραθεὶς, expositum κατακοιμηθεντες, Consopiti.

Καταδρέμω, t. 3, c. 1662, b. Καταδρέπω, Decerpo, Stringo.

Καταδρομέω, t. 3, c. 1662, g. Καταδρομὴ, ib. d

Καταδρομος, ib. f. Καταδρομα, t. 1, c. 1055, g

Καταδρομος, ib. e. Καταδρύπω, ib. g

Καταδρυφάσσω, ib. d

Καταδύμβαι Doricè pro καταδῦναι, à καταδύμι, Subeo. Hesych. exp. λάθρα ἔσωθεν ἐλθεῖν.

Καταδυναστία, affertur pro Oppressio: sed sine exemplo.

Καταδυναστεύω, & Καταδυναστεύομαι, t. 1, c. 1059, f

Καταδύνω, t. 1, c. 1063. f. Καταδύομαι, ib.

Καταδυσις, t. 1, c. 1064, c. Καταδυσωπέω, t. 2. c. 1407, b

Καταδύω, t. 1, c. 1063, f. Καταδύω, t. 1, c. 118, c

Καταδωροδοκέω, t. 1, c. 1001, c

Καταείδω, poetis idem quod prosaicis καταδύω.

Καταεμβρίος, t. 1, c. 1380, g. Καταέννυμι, ib.

Καταεννύω, ib. Καταζάω, t. 1, c. 1389, a

Καταζδυγνυμι, t. 1, c. 1396, e. Καταζδυγνύω, ib.

Καταζθυροφαίνω, t. 1, c. 1392, b. Καταζθυξις, t. 1, c. 1396, e

Καταζυγεω, t. 1, c. 1394, e. Καταζυγωσις, ib.

Καταζωνυμι t. 1, c. 1412, f. Καταζωννύω, idem.

Καταζώσα, t. 1, c. 1412, f. Καταθαμβέω, t. 1, c. 1553, e

Καταθαπτω, t. 1, c. 1502, c. Καταθαρρέω, t. 1, c. 1505, g

Καταθαρσέω. ib.

Καταθαμβοῦνται, Hesych. exp. καταπλήττει.

Καταθεάομαι, t. 1, c 1508, f. Καταθέλγω, t. 1, c. 1517, d

Καταθεμα, t. 3, c. 1483, h. Καταθεμαπίζω, t. 3, c. 1484, d

Καταθεμαπομὸς, t. 3, c. 1483, h

Καταθεσις, t. 3, c. 1502, f. Καταθέω, t. 1, c. 1550, c

Καταθηγω, Acuo. vnde καταθῆξαι Hesychio παροξῦναι.

Καταθήκη, t. 3. c. 1502, f. Καταθήπω, t. 1, c. 1552, a

Καταθλάω, ῶ, Fut. ασω, Contundo: vel Confringo.

Καταθλεω, ῶ, F. ήσω, Athleticis exercitationibus operā do. Plut. De liber. educ. τοῖς γεγυμνασμένοις καὶ καταθλήσαι. Idem in eodem libro aliquanto post dicit, ὦν ἀκοντισμοῖς αὐτοῖς καταθλοῦσι καὶ ὀξείαις, iaculandi & sagittas mittendi peritia inter se certantes. Affertur καταθλῆσαι & pro Vincere, athletico videlicet certamine. Hesych. certè καταθλήσαντες exp. καταγωνισάμενοι.

Καταθνησκω, t. 1, c. 1570, d. Καταθνητὸς, t. 1, c. 1565, b

Καταθοινάω, t. 1, c 1571, f. Καταθολόω, t. 1, c. 1572, f

Καταθουέω, t. 1, c. 1575, d

Καταθρασύομαι, affertur pro Audax sū, Audacter loquor.

Καταθραύω, t 1, c. 1563, d

Καταθρέξαι, Hesychio καταθρεμεῖ: à καταθρέχω.

Καπιθρέω, ῶ, Inspicio, vel Perspicio. Hesych. καπιθρῆσαι affert pro καταπτοῆσαι, καπδεῖν, κατανοῆσαι: & καπιθρῆσαι ῥᾶον pro καπδεῖν ἀνχρῶς.

Καπιθρώσκω, t.1, c.1577, a. Καπιθυμέω, t.1, c.1601, g

Καπιθύμιον, t.1, c.1609, f. o. b. Καπιθύμιος, t.1, c.1610, c

Καπιθυμίως, ib. d. Καπιθυμεβορέω, t.1, c.1598, e

Καπιθύω, t.1, c.1621, g. Καπιθύομαι, ib. h

Καπί, poetica prosthesi τοῦ ι metri gratia pro κῦ, vt παρά pro παῤῥά, teste Gaza lib. 4 Grammat.

Καπιβασία, ας, esse dicũtur Signa cælitus in terram demissa.

Καπίβασις, t.1, c.649, c. Καπιβάτης, ib.

Καταιβάτης, ib. Καταιβατής, ib. d

Καπιδίνη, Impetuosũ, seu Irruendo. Apollon. secũda lõga.

Καταιγίζω, t.1, c.235, a. Καταιγίς, ib.

Καταιδέω, t.1, c.148, d. Καταιδέομαι, ib. e

Καταιθαλόω, & Καταιθαλόομαι, t.1, c.150, g

Καπαῖος ὄμβρος, Hesychio ὁ καταιθυσανων.

Καταίθω, t.1, c.148, h

Καταιλίζω, Defœdo, Contumeliosè iniuriéque fœdo. vnde apud Hesych. Καταικίσαι pro εἰς σῶμα ὑβρίσαι: & Καταικίσαι pro αἰκία καὶ βλάβη συνέχεται. quod Καταικίσαι legitur apud Homer. Od. τ, initio, de armis Vlyssis fumo fœdatis vitiatisque seu corruptis.

Καταίνεις, t.1, c.169, c

Καταιβοῦσι, Hesychio συγκατανεύσαι: poeticè pro καταινοῦσι, Annuere, Nutu affirmare seu approbare.

Καταιγέω, t.1, c.169, b

Καπαῖξ, t.1, c.235, a. Apud Hesych. reperio & Καπῖραις pro καταιγίδας, tanquam à καπαῖξ.

Καταιγαίω, t.1, c.179, g. Καταιονέω, t.1, c.180, a

Καταιόνησις, ib. Καπαίρησις, t.1, c.214, b

Καταιρέω, Ionicè pro καθαιρέω, Corripio, Comprehendo, Capio. Apud Suidam, ὡς δὲ φθόγγον κατελαμβάνετο ὑπ' αὐδρὸς Πέρσεω, καὶ ὡς καταιρεόμενος ὑπ' αὐτοῦ ἔμελλε συγκινηθήσεσθαι: ex Herodoto.

Καταίρω, t.1, c.213, h

Καταιδάνομαι, Sentio, Intelligo. Soph.

Καπαίσσω, t.1, c.235, a

Καταιρωνία, t.1, c.240, a. Καταιρωνόομαι, ib. b

Καταιπαθείς, t.1, c.254, b. Καταιπάομαι, ib.

Καπαῖπυξ, genus galeæ depressum & sine crista: παρὰ τὸ κάπω πυκῶσαι, vt volunt nonnulli. Homerus Iliad. κ, ἀμφὶ δὲ οἱ κεφάλῃ κεφαλῆφιν ἔθηκε Ταυρείου ἀφανὲς τε καὶ ἄλοφον, ἣν καπαῖπυξ κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερὸν αἰζηοῦ. Sunt qui casidem interpr.

Καταιρέομαι, t.1, c.218, b

Καπακαῖνω, Doricè pro καπακαίω, Exuri vel Exustum esse: apud Plut. in Lycurgo. Est à them. καΐω καίω.

Καπαιχήνω, Perimo, Conficio, Interimo. Eunap. ὁ δὲ ἐξίστης ἡρίει βέλος, ὀξύπορος ὢν ἐσσυτὶς καπαιχῆναι ὅσα ἡρίει βέλη. Xenophon, τοῖς μὲν, καπαιχήνοντες τοῖς δὲ, καταδιώξαντες. Item, τοῖς μὲν, καταιχήνων ὑν χερσὶ, τοῖς δὲ, πλήσσων, τοῖς δὲ, φοβήσας. Quibus in locis Suidas quoque καταιχήνειν exponit ἀναιρεῖν. φονεύειν. Apud Hesychium verò reperio ETIAM Καταιχηνᾶ pro ἀποκτεῖνα, tanquam ab Καταιχηνίζω.

Καταιχήνιον, Periculosum, Lethale. Ita vulg. lex. forsan ex eo quòd apud Hesychium legerunt Καταιχήνιον, εἰς κηφήνιον τόπον. Sed pro eo scribendum esse diuisim κῦ κηφήνιον, satis liquet.

Καταιχίω, t.2, c.180, g. Καταιχάομαι, ib. h

Καταιωλέω, & Καταιωλέομαι, t.2, c.25, e

Καταιωλωω, t.2, c.40, e. Καταιάλυμμα, t.2, c.44, f

Καταιαλύπω, & Καταιαλύπομαι, ib. e

Καταιλυψις, ib. f. Καταιάμπω, t.2, c.54, e

Καταιόνιον, Hesychio est φίλτρον, Philtrum.

Καταιπιλύω, t.2, c.67, b

Καταιέρα, Atticè dici aiunt pro ὀλὴ κεφαλὴ, In caput. Id tamen potius καπωιέρα. Reperitur & Καπίκαερα. vt apud Dionys. Long. τὰ φρουροῦντα τὸν τοῦ βίου καὶ καπίκαερα ἀγοντα καὶ φέροντα ζωὴ πᾶση.

Καταιμίδιος πληγή, Ictus in cor directus. Herodianus libro 6, παίσειν πληγαῖς καταιμιδίαις ξίφεσιν οἷς ἐπιφέροντο ὑποκλοπίοις.

Καταιμαρπιος, t.2, c.78, g. Καπίκαρπος, ib.

Καταιμαρπόω, t.2, c.82, d. Καταιμάρπωσις, ib.

Καταιμάρφω, t.2, c.83, f

Καταιμαῤῥωσις, Hesychio καταφλίξεις.

Καταιμοσυ, Suidæ est καταιωφερής, Libidinosa, Prona in libidinem: quoniam videlicet κόσυν dicitur τὸ αἰδοῖον. Affert tamen & aliud etymon & expositionem, nimirũ ἀξία τοῦ καταιαιωθῆναι. cuius expositionis meminit Hesychius quoque. Sed & ipse aliam adhuc addit, scilicet καταιόσυς dici παὶ κακοδαίμονας & τοὺς δῆλα τὰ ὀνείδη ὑπὸ ἀδρωνίας ἐπ' οἰκίαις ῥιψοῦσας, quæ ob probra præ pudore intra casas suas se continent. Ad hoc enim etymon alludit: ad κόσυν inquam quod Romanis eodem etiam teste est καλύβη, οἰκία, οἴκησις.

Καπίκαυμα, t.2, c.181, a. Καπίκαυσις, ib. b

Καταιαυχόομαι, t.1, c.609, f

Καταιαχέυσω, Hesych. exp. ῥήξω: quoniam αἱ κριθαὶ φρυγόμεναι (εἰς enim κάχεις nominantur) ῥήγνυνται. Alii verò σωταραχέω, καταχύσω. Suid. quoq; καταιαχέυσαι esse dicit ῥῆξαι, ψοφῆσαι ποιῆσαι: addens & ipse, metaphorã esse ὑπὸ τῶν φρυγομένων κριθῶν.

Καπίκειμαι, Iaceo, & c.t.2, c.166, h. Καπίκειμαι, Decumbo, & c.c.167, b. Καπίκειμαι, Accumbo, & c.ib.c. Καπίκειμαι, Repositus sum, & c.ib.d.

Καταιθίω, t.2, c.103, f

Καταικίω, t.2, c.167, b. & 173, f. & 174, d

Καταικαυμῤῥίπης, t.2, c.181, a

Καταιελδυσμός, οῦ, ὁ, pars est τοῦ Πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, teste Poll. Forsan autem fuit inhortatio illa qua Delphi Apollinem ad feriendum draconem instigabant, acclamantes ἴε παιήων. nam subiungit Poll. ὧν ὃ πρὸ καταιελδυσμοῦ φασὶ καλεῖται τὸν δράκοντα.

Καταιλδύω, t.2, c.115, f.

Καταιανόω, ῶ, Euacuo, Exinanio.

Καταιαπίνημι, t.2, c.120, f. Καταιαπίω, ib.

Καταιαγίω, ib. Καταιάνημα, ib.

Καταιεραύνημι, t.2, c.139, f. Καταιέγασις, ib.

Καταιεραστικός, ib. f. & c.ob.

Καταιεφαυνόω, ῶ, Fulmine icio vel interficio.

Καταιεφαίνω, affertur ex Xenophonte pro Quæstum facio. seu Quæstui habeo munus & functionem aliquam, Sordidè & lucri causa munᵒ aliquod obeo. Dicit enim, οἷς δὴ αὖ δῶρα τῶν ἀρχόντων ἢ καταμελοῦσι τῶν φρουραρχῶν ἢ καταεφαίνοντες, ζῶντες χαλεπῶς κολάζει. Vbi pollit genitiuus ille τῶν φρουραρχῶν referri & ad καταιεφαίνοντες. vt sit Quæstui habentes præsidiorum præfectos.

Καταιεμαπίζω, t.2, c.104, c. Καταιεπτμέω, t.2, c.96, d

Καταιεχοῦσθαι, Exasperari. Hesych. enim καταιεχοῦται exponit παραχύνεται, δῆλα τὸν θυλόντα.

Καταιεχῆσθαι, t.4, c.617, a

Καταιηέω, Doricè seu Ionicè pro καταιαῦσαι: & Καταιηόω pro καταιαύσωμεν, apud poetas, συστολῆ τοῦ ω.

Καταιηέω, t.2, c.189, f. Καταιληπικός, ib.

Καταιηρόω, t.2, c.194, c

Καταιηρυσσω, seu Καταιηρύπω, Indico per præconẽ, Præconio edico. vt καταιηρύξαι ἡσυχίαν, quod & καταιελδῦσαι dicitur, inquit Poll. Sic καταιηρύξαι ἐκεχειρίαν, inducias & pacem sequestram indicere.

Καταιίνησις, εως, ἡ Commotio. vel Dimotio.

Καταιηρεάω, t.2, c.141, g

Καταιαιωείζω, Pumice defrico & destringo, Pumice læuigo. Apud Athen. l.12, de Sardanapalo, καπῖζυρημένον τὸν πώγωνα καὶ καταιεκιωσηεσμένον.

Καταιεκίσαθαι, Hesychio est ποιεῖσθαι, Simulare, Præferre. quod & ἀιεκίσαθαι.

Καταιλαίζω, t.2, c.229, e. Καταιλαίω, t.2, c.222, d

Καπαιλασις, t.2, c.224, c. Καταιλάω, ib.

Καταιλείομαι, t.2, c.233, c. Καταιλείς, ib.

Καταιλειτος, ib. Καταιλείω, ib. c

Καταιλιίζω, t.2, c.235, f. Καταιηρονομέω, t.2, c.242, e

Καταιληροῦμαι, t.2, c.249, g. Καταιηρυχέω, t.2, c.243, e

Καταιληρόω, t.2, c.249, g

Καπαίλησις, t.2, c.25, f. A T Καταιλησία, ας, ἡ, videtur esse Concio, Cõuocatio multitudinis. vt apud Hes. ὅπου τῶν μειζόνων τὶ δεῖ πρᾶγμα ὀλιγαρχίας, καταιλησίας ἐποίουν τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκούντων, conuocabant qui in agris habitabant.

Καπαιλιτής, t.2, c.256, d. Καβαιλίνω, t.2, c.255, f. & 256, a.

Καπαιλίομαι, t.2, c.255, g. & 256, c

Καπαίλισις, t.2, c.256, d. Καπαίλιτον, ib. f

Καπαιλιτος, ib. Καπαιλύζω, t.2, c.266, f

Καπαιλίτις, ib. h. Καβαιλυσμός, ib.

Καπαιλαθής, t.2, c.273, c. Καπαιλώθη, ib. f

Καταιλάθω, ib. e. Καταιλώς, ib. g

Καταιπάω, t.2, c.276, a

Καταιηθω, & Καταιηθομαι, t.2, c.277, c

Καπαιηνησις, t.2, c.276, b. Apud Hesych. καταιηνῆσις, vt πορωκῆσις, properispomenos.

Καταιηδεύω, t.2, c.280, g. Καταιηίζω, t.2, c.279, g

Καταιηίομαι, t.2, c.280, a. Καταιαιμάομαι, t.2, c.291, f

Καβαιομηπικός, ib. g. Καβαιομίζω, t.2, c.292, b

Καταιμησις, ib. c. Καταιομῶ, t.2, c.291, g

Καταιοιωνέω, t.2, c.300, e. Καταιοιεανέω, t.2, c.301, c

Καταιαλάω, t.2, c.308, b. Καταιαυθέω, t.2, c.281, g

Καταιαπίζω, t.2, c.317, g. Καταιάλησις, ib.

Καταιολυμβάω, t.2, c.318, d. Καταιολυμβοπῆς, ib.

Καταιομδή, t.2, c.325, d. Καταιομίζω, ib. b

Καπαίωμος, t.2, c.328, g

Καταιωλδύεσθαι, Scitè & eleganter dicere. Basil.

Καταιοιά, Interemptio seu Peremptio. δῆλα θρεσὶ, Hesychio & Eustathio, qui vocem hanc Doricam esse tradit. forsan παρὰ τὸ καταιαίνειν.

Καταιανάω, t.1, c.271, d. Καταιονδυλίζω, t.2, c.333, b

Καβαιοπίζω, & Καταιοπίζομαι, t.1, c.273, d

Καταιοπή, t.2, c.355, d. Καπάκοπος, t.2, c.364, e

Καβαιόπιω, t.2, c.355, b. Καβαιόπόμαι, ib. d

Καβαιοφέννυμι, t.2, c.108, f

Καταιορὲς, aduerbium, t.2, c.107, d

Καταιορέως, ib. f. Καταιορὴς, ib. c

Καταιορμαίζω, t.2, c.104, g. Καπάιορος, t.2, c.107, a

Καπάιορρος, t.2, c.105, g. Καταιόρως, ib. b

Καταιοσμέω, t.2, c.392, b. Καβαιόδσμησις, ib.

Καταιοῦω, t.1, c.290, f

Καταιράζω, Occlamo, Clamore obtundo.

Καπάιρας, nonnulli volunt esse pro καβαιράπης seu κῦ κράτης, Vi: nonnulli pro ὑῷ ὁλοκλήρου, παντελοῦς, ὁλόου, Prorsus, Funditus. Thucyd. ὅπῃ τὰ μετίωρα τῆς πόλεως ἐτραπέτο, βουλόμενος καπάιρας καὶ βεβαίως ἐλεῖν αὐτοὺς. Idem, ἐλπίσαντες τὴν πόλιν ἑλεῖν καπάιρας, παῤῥαδιδόασα σφᾶς αὐτοὺς. Apud Hesychium diuisim scriptum κατ' ἄκρας, dicentem κατ' ἄκρας ἑλεῖν esse τὸ ἐξ ἐφόδου καὶ τὸ αἰφνίδιον. Idem & κατ' ἄκρης affert pro κῦ κορυφῆς: addens etiam κῦ κράτης.

Καπάιρασις, εως, ἡ, exponitur Temperantia. sonat tamẽ potius Commixtio vel Permistio.

Καταιρατίω, t.2, c.413, c. Καταιράτησις, ib. d

Καταιραπικός, ib. Καταιράτος, t.2, c.401, h

Καταιραυαίζω σοι, apud Suid. Occlamo tibi.

Καταιρεμάννυμαι, t.2, c.420, d

Καβαιρεμάννυμι, ib. Καβαιρεμανύω, ib.

Καταιρέμασις, ib. c. Καταιρεμαίω, ib. d

Καταιρευυρχέω, t.2, c.416, d

Καταιρῆδεν, poeticum aduerb. idem significans quod κῦ ἢ κεφαλῆς, κῦ κρατὸς, seu κῦ κάρας. Hom. Il. π, Τρῶας ὃ κατ' αἰκρῆδεν λάβε πένθος.

Καταιρήμαναι, t.2, c.422, b. Καταιρήμηνις, ib. a

Καταιρημίζω, & Καταιρημίζομαι, t.2, c.421, g

Καπάιρης, Ionicè pro καπάιρας. quod vide.

Καταιρῆσαι, t.2, c.141, d

Καταιριβόω, ῶ, Exquisitè & accuratè rimor.

Καταιριδεύσι, Hesychius exponi tradit vel καταλαλήσει, quoniam αἱ ἀκρίδες πολύφωνοί εἰσι: vel καταιασῆσι, quoniam αἱ ἀκρίδες sunt ἀδαστήματα γῆς καὶ λόφοι: vel καταχλάσει.

Καπάιρμα, eidem est καπάιρισις, καταδίκη, Damnatio, Condemnatio. vt apud Greg. Naz. in orat. De Christo, ἵνα πρὸς ἑαυτὸ ἑνώσας τὸ καταιρίθεν, ὅλον λύσῃ τὸ καταιρίμα τος, damnationis vinculo liberet.

Καταιρίω, t.2, c.436, b. Καπάιρισις, ib. c

Καπάιριος, ib. Καταιροτίω, t.2, c.457, f

Καταιρυνίζω, t.2, c.461, d. Καπάιροισις, t.2, c.450, e

Καταιρουσιάς, ib. Καταιρούω, ib. d

Καταιρύπω, t.2, c.466, g. Καπάιρυψις, t.2, c.467, a

Καπάιται, autore Iulio Poll. l.7, c.3, dici possunt οἱ εἰς τὰ πανδοκεῖα καταχόμενοι. Quibᵒ verbis significare videtur eos qui in diuersoria deducunt hospites, nam καπάιτης deductorem sonat: παρὰ τὸ καταίω.

Καταιπάμπαι, Doricè seu Ionicè pro καπαιτεῖναι, Occidere. Hom. Il. γ, καταιπάμπαι μθνεαίνων. Idem, & alii poetæ, Ionica itidem δῆλα ὑπὸ διοῦσι dicunt καταιπανέουσι pro καταιπανοῦσι, Occidentà them. καταιπάνω.

Καταιπόμαι, t.2, c.470, c. Καταιπής, t.2, c.471, f

Καταιπίνω, t.2, c.473, b

Καταιπινομόμη, Quæ pexis comis seu capillis est. Hesychio ὀκτενισμένη. κτεὶς enim pecten dicitur.

Καπάιπτης, ου, ὁ, Deductor. vnde paulo antè καπάιπτω. Significat etiam Fractor.

Καπάιπτησις, t.2, c.470, d. Καταιπής, t.1, c.94, f

Καταιπεία, ας, ἡ, Hesychio est ἱερουργός, Sacrifica. Ad verbum sonat Deductrix vel Fractrix: à verbo καΐω.

Καταιυβδύω, t.2, c.483, d. Καταιυκλόω, t.2, c.505, d

Καταιυλίνδω, t.2, c.455, b

Καταιυλίω, & Καταιυλίομαι, t.2, c.494, a

Καταιυπῆω, t.2, c.507, g. Καταιυεμδύω, t.2, c.515, a

Καταιυρόω, ῶ, Confirmo. In auctionibus καταιυρωῦ ἢ ὠνὶω est licitatori rem venalem addicere & adiudicare. vt apud Ioseph. in Antiq. Iud. μὴ ὡς αὐξοντα ἢ πωεῖς ὠνὶω, ἀυτὸ καταιυρῶν ἢ ὠνὶω. Hesych. verò καταιυρωθεὶς affert pro καταιρίθεὶς.

Καταιωλύω, t.2, c.530, e

Καταιωμᾶ, Hesychio καταιελᾶ, quod & καταμωκᾶται. Apud Pollucem quoque lib. 6, cap. 49, de risu synonyma hæc sunt, καταιωμᾶσθαι, καταιρωνθύεσθαι, δῆλα σύρειν, κωμωδεῖν, πωθάζειν. forsan ad verbum est Per vicos & pagos traducere ac deludere.

Καταιωχή, t.1, c.1347, e. Καταιώχμος, ib.

Καταλαβόν, τὸ, t.2, c.571, f

Καταλαγθυθείς, Hesychio est εἰς ἡδονὰς καπνεχθείς.

Καταλαζονθύομαι, t.1, c.308, a

Καταλαλάζειν, Hesychio καπύχεσθαι, vel πολιπκῶς (nisi potius scripsit ῥωλεμικῶς) βοᾶν.

Καταλαλέω, t.2, c.550, c. Καταλελαλημθός, ib.

Καταλαλιά, t.2, c.551, d. Καταλαλιᾶν, ib.

Καπάλαλος, ib.

Καταλαμβάνω, Deprehendo, & c.c.t.2, c.570, f. Καταλαμβάνω, Occupo, & c.c.571, b. Καταλαμβαίω, Detineo, & c.ibid.c. Καταλαμβάνω, Conuinco, & c.c.572, e. Pass. Καταλαμβανόμαι, t.2, c.572, g

Καταλάμπομαι, t.2, c.590, d

Καταλαμπής, Ionicè pro καταληπέος, Comprehendendus. Herodotus, καταλαμπέος ὑπὸ θανάτου. Comprehẽdendus est & tradendus morti. SIC Καταλαμφθείς, apud eundem pro καταληφθείς, Comprehensus: tanquã à them. καταλάμβω.

Καταλάμπω, t.2, c.590, c

Καταλυόνεσθαι, Dolore & molestia affici.

Καταλεαίνω, Læuigo: Ita contero vt læuis fiat. vnde καταλεάνσεις Hesychio καταπείψωσις. In v.l. exponitur Explano, Contero, Deleo, Lituras induco.

Καταλεγάς, t.2, c.611, b

Καταλέγμενος, poetica syncope pro καταλεγόμθος, Dormiens Cubans. Homer. Odyss. χ, Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος. Odyss. λ, Κίρκης ὀν μεγάρῳ καταλέγμενος. Idem aor. 1 med. vtitur, Odyss. κ, Ψυχοὶ ἡμείρων καταλέξατο εἴνα βαρείων. Hesiodus futuro med. in Erg. libro 2, — νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου. Sunt autem hæc à themate καταλέγομαι, vt Eust. quoque docet: liceat alii à καταλέχομαι esse velint.

Καταλέγω, t.2, c.611, b. & 620, d

Καταλείβω, & Καταλείβομαι, t.2, c.656, e

Καβαλεμμα, t.2, c.670, g

Καταλεπθος, ibid. Vide & Καταλέφω.

Καταλείπω, t.2, c.670, d

Καταλέφω, Fut. ψω, Oblino, Illino. Galenus enim ex Hippocrate καταλέφειν affert pro καταχρίειν. SIC Καβαλεπθος μύρῳ ex Aristophane pro Illitus vnguento seu Inunctus.

Καταλεψις, t.2, c.670, g

Καταλεπολογέω, ῶ, Subtiliter & arguè rimor. Aristoph.

Καταλεπτύνω, Extenuo seu Attenuo.
Καταλθυαλία, Hesychio κάθυγρος, Humida.
Καταλθυείς, t.2, c.541, g. Καταλθύσμος, ib.
Καταλθύω, ib.f
Καταλέχομαι, Dormio, Cubo: interdum & Dormitum eo. Hom. Odyss. ξ, — ἔνθ' Ὀδυσεὺς κατέλεκτο. id est καπικοιμήθη, pro κατελέκετο. Et Odyssea ο, — οὐδέ τι σε χθὼν, φαρὶν ὤρη, καταλέχθαι. id est καθευδῆσαι. Ita v.l. Sunt tamen hæc potius à καταλέγομαι deducēda cum Eust. Vide t.2, c.607, a. vide & Καταλέμενος paulo antè.
Καταλέω, Commolo, Mola frango. Hippocr. De antiqua medic. ὃκ μὴν οὐδ' ἢν πυρὸν βρέξαντες καὶ πλίσαντες πύπτα καὶ κατὰ λέσαντες καὶ δβασάσαντες, καὶ φρύξαντες καὶ ὁπλήσαντες, ἀπτέλεσαν ἄρτον. Vtitur & alibi sæpe, itémque Herodot.
Καταλημία, t.2, c.692, d. Καταλήφω, ib.
Καταληϊόμαι, Prædationibus incurso, Vasto, Diripio. Hesych. καταληΐζεται exp. δβριζεται: & Καταληϊσάμενος, λαφυραγωγήσας, καταπατήσας.
Καταληκτικὸν μέτρον, t.2, c.692, e
Καταληξις, ibid.d
Καταληπέον, Occupandum. Καταληπτικός, t.2, c.574, e
Καταληπτικῶς, ib.f. Καταληπτόν, τὸ, ib.d
Καταληπτὸς, ib.a. Καταληψιμος, t.2, c.573, h
Κατάληψις, Deprehensio, &c. t.2, c.572, h. Κατάληψις, de morbo quodam, &c. c.573, c.
Καταληθίζω, t.2, c.709, e
Καταληθοβολίω, ῶ, Lapidibus impeto, seu Incesso lapidum iactu.
Καταληθία, t.2, c.709, d
Καταλιμπάνω, Relinquo. vt καταλείπω. Plato epist.9, χώραν καταλιμπάνειν φαύλοις ἀνθρώποις, locum relinquere & cedere improbis hominibus. Sic Suid. καταλιμπάνω σε dici tradit pro ἀφίημί σε.
Καταλιπαίνω, Pinguem reddo, Sagino. λιπαροποιῶ, Hesych.
Καταλιπαρέω, t.2, c.705, b. Καταλίσκομαι, t.1, c.329, e
Καταλιτόω, ῶ, Demulceo. ἡδύνοντος πλησιῶ, v.l. ex Aristoph.
Κατάλιψ. Hesychio est μεσόδμη.
Καταλλάσσω, t.1, c.354, c. Καταλλαγὴ, ib.d
Καταλλακτικὸς, ib.e
Καταλλάττω, & Καταλλάσσομαι, ibid.b
Καταλλύσιμος, in vulg.l. affertur pro Dignus qui lapideturᴇᴛ Καταλλύω, pro Lapido. hæc tamen vnico tantùm λ scribi solent, nisi fortè metrum geminationem eorum requirat.
Κατάλλυλα, aduerbium, t.1, c.363, b
Κατάλλυλος, ib. Καταλλυλότης, ib.d
Καταλλύλως, ib.c. Καταλοιάω, t.1, c.327, d
Καταλογάδην, Prosaicè, Prosa oratione. Iso cr. πολλὰ ἔθη καταλογάδην συγγεγραμμένα. Sic Plutar. De fort. Rom. Χῶν ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς δίχα μέτρου καὶ καταλογάδην αὐτῷ γεγραμμένοις. Dicunt & πεζῶς seu πεζῇ, ac πεζολόγω.
Καταλογόομαι, Delectum habeo, Numero. v.l.
Καταλογεῖς, t.2, c.611, e. Καταλογίζομαι, t.2, c.649, c
Καταλογισμὸς, ib.d. Κατάλογος, t.2, c.611, c
Καταλοιάω, t.1, c.318, b. Κατάλοιπος, t.2, c.670, g
Καταλοκίζω, t.1, c.613, h. Καταλούω, t.2, c.715, e
Καταλουόμαι, ib.f. Καταλοφάδδω, t.2, c.727, c
Καταλοφύρομαι, Illacrymor. v.l. perperam pro καταλοφ.
Καταλόχεια, t.2, c.730, h. Καταλοχίζω, t.2, c.731, d
Καταλοχισμὸς, ib. Κατάλοχος, t.2, c.730, h
Καταλυγίζω, Flecto, vel etiam Vincio. Hesych. n. καταλυγίζεται exp. & στρέφεται & δεσμεῦεται.
Καταλυκουργίζω, Lycurgi leges cito & vsurpo contra. Lamia in epist. ad Demetrium, apud Alciphronem, de Lacedæmoniis, οἱ πεύσονται δβριβάλλοντες ἡμῶν τὰ δεῖπνα, καταλυκουργίζοντες τῆς σῆς αὐθρωποπαθείας, Lycurgi leges citātes & vsurpantes contra vitæ tuæ rationem ex humanitatis indulgentia institutam, non è seueritatis duritia philosophiæque decretis. Bud. comm.
Καταλυμα, t.2, c.757, e. Καταλυμαίνομαι, t.2, c.739, a
Κατάλυσμος, t.2, c.758, a. Κατάλυσις, t.2, c.757, f
Καταλυτήριον, t.2, c.758, a
Καταλύτης, Dissolutor, &c. ibid. Καταλύτης, Diuersor, &c. ibid.
Καταλυσσάω, seu Καταλυσσάω, ῶ, Rabie concitatus sum ad-

A uersum. Suid. cum genit. construi tradit.
Καταλύω, Dissoluo, &c. t.2, c.756, b. Καταλύω, Finio, &c. ib.f. Καταλύω, Desino, &c. c.757, a. Καταλύω, Diuerto, &c. ib.d.
Καταμαγεύω, Magicis incantationibus occupo. Luc. εἶτ' ἔλον με καταμαγεύσας.
Καταμαθησις, εως, ἡ, Disciplina, Eruditio. Ex Hermog.
Καταμαίνομαι, Furore incitatus sum contrà, Insanio contrà. Exponitur etiam Furore contemno.
Καταμαλακίζω, & Καταμαλακίζομαι, t.2, c.781, e
B Καταμαλάσσω, t.2, c.779, a
Καταμαλθακίζω, & Καταμαλθακίζομαι, t.2, c.784, d
Καταμαλθάσσω, t.2, c.783, f. Καταμανθάνω, t.2, c.788, c
Καταμαντεύομαι, t.2, c.790, f
Καταμαξεύω, Curru tero, Currum agito per. Vnde ὁδὸς κατημαξευμένη dicitur καθ' ἣν αἱ ὁμαξαι διέρχονται. Arte midorus Onirocr. libro 1, πῶτο μὴν οὐ κοινὸν καὶ κατημαξευμένον ὁμως δὲ εἰρήσεται, tritum & peruulgatum. Budæus. Scribitur alioqui & καθαμαξεύω, itidémque καθημαξευμένον.
C Καταμαραίνω, & Καταμαραίνομαι, t.2, c.792, g
Καταμάρπτω, Comprehendo, Corripio. idem quod καταλαμβάνω, sed poetis familiarius, vtpote Ionicum. Hom. Il. ε, Τὸν μὴν Μηνέλαος ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων. Et Iliad. π, — ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων. Ex Herodoto autem affertur καταμαρπτέων φθόνῳ ἐνείκεε τ' Θεμιστοκλέα, pro Inuidia premens.
Καταμαρτυρέω, t.2, c.799, a. Καταμαρτυρόομαι, ib
Καταμασάομαι, siue Καταμασόομαι, ᾶμαι, Commanduco, Comedo, Manducando absumo. Alexis apud Athenæum libro 4, de Diodoro quodam, ἐν ἕπεσι δύο Σφάιρον ἀπαίδευτε τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Οὗτος ἐπαμᾶται ἅπαντα καταμασήσεται.
Καταμασεύω, t.2, c.768, d. Καταμάχομαι, t.2, c.816, c
Καταμάω, ῶ, Accumulo, Aggero. Frequentiori in vsu est vox media. Homer. Il. ω, Τὼ ῥα κυνὶ δδμῆς καταμάσσατο χερσὶν ἑῇσι. id est ἐπεσώρευσε, vt schol. exponit & Hesych. qui deriuat ab ἄμυς, quod est σκαφίον quo terra accumulatur & attrahitur. Sic Ioseph. ὁ δὲ ἀθερρήκας τὴν ἐδῶπα, καὶ καταμησάμενος τῆς κεφαλῆς κόνιν. Vbi & Suid. exp.
E δδηβαλῶν, δδηκαπχάας.
Καταμβλύνω, Hebero, Obtundo. Soph. καταμβλύνων κέαρ.
Καταμεθύω, Inebrio, Ebrium facio.
Καταμειδιᾶ, t.2, c.1609, a. Καταμειλίσσω, t.2, c.1616, a
Καταμελετᾶν, Meditari, Exercere. Ex Plat. De leg. Ita Plutarch. De lib. instit. ex Demosth. in Midian, ἐγὼ δ' ἐσκέφθαι μὲν οὐκ αὐ ἀρνηθείμι, καταμεμελετηκέναι γε ὡς οἰκῶ μάλιστα ἐμοί, meditatum esse.
Καταμελεώω, t.2, c.862, e
Καταμελής, ές, ὁ καὶ ἡ, Saucius. vulg. lex. pro quo suprà καταβελής.
F Καταμέλλειν, Cunctari, Procrastinare. B. ex Polyb.
Καταμελοῦμαι, t.2, c.862, f. Καταμέμφομαι, t.2, c.876, h
Καταμεμψις, t.2, c.877, a. Καταμῆνιν, t.2, c.880, a
Καταμεσίζω, t.2, c.853, e
Καταμερὶς, ίδος, ἡ, affertur pro Fragmentum.
Καταμεστὸς, οῦ, ὁ, Diuisio, Partitio.
Καταμέρος, t.2, c.849, f. Καταμετρέω, t.2, c.905, c
Καταμέτρησις, ib.d. Καταμήκης, t.2, c.912, e
Καταμηλόω, ῶ, Specillo demisso agito vel exploro: à μήλη significante specillum, siue spathulam aut tudiculam. Aristoph. in Equitibus, — ἔπειτ' ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν ἅτ' αὖ κακλόφωσί μου, κἀμοὶ καταμηλᾷ: metaphora à medicis qui δὸτὸ μήλης δοκιμάζουσι, ac interdum eam εἰς τὸν λαιμὸν καθιᾶσιν, vt οἱ ἐμοῦντες etiam ipsi τὸν δάκτυλον εἰς τὸ λαιμὸν καθιᾶσι. Suidas quoque καταμηλῶσαι esse dicit τὸ μήλῳ καθεῖναί που, & medicorum proprium: prouerbialiter autem vsurpatum δὸτὶ τὸ ἄδηλα τεκμαιρομένων. Verùm καταμηλοῦν dici etiam τὸ βάπτειν ἕλα ὅπαν πέζητραι κινούμενα. Quomodo & Poll. l.7, λέγεται δ' (inquit) καὶ φερμάττειν τὰ ἕλα, καὶ μηλᾶν καὶ καταμηλᾶν, τὸ παλαιὸν κινήθρῳ καταδύειν. Itaque tinctor lanam καταμηλοῖ quum eam
H spathula seu rudicula agitat vel deprimit & in colorāmenta immergit.
Καταμήνια, τὰ, t.2, c.918, a. Καταμήνιος, ib.
Καταμηνιώδης, ib.c. Καταμηνύω, t.2, c.923, d

Καταμηρίσω, affertur pro Delicere, Sternere.
Καταμιαίνω, t.2, c.931, b. Καταμίγνυμι, t.2, c.935, b
Καταμιγνύω, ib.
Καταμίσω, Deuoro, Deglutio. Hesych. enim καταμεῖ exp. καταπίνει, καταδδίει: eo quòd μεῖν dicatur τὸ ἐδδίειν.
Καταμικρὸν, alicubi coniunctim scriptum reperitur pro κὰ μικρόν.
Κατάμιξις, εως, ἡ, Permixtio. Καταμισοδοτέω, t.2, c.943, a
Καταμισθοφορέω, ib.c. Καταμόναι, t.2, c.966, b
Καταμορφόω, t.2, c.813, a. Καταμουσόω, t.2, c.833, a
Καταμπέχω, t.1, c.1332, d
Καταμυήσης. Apud Plut. in Camillo, pag.239, meæ edit. legimus, τεταγμοὺς ἀκουδέντας, ὑποφοφὰς τε καὶ καταμυήσης ξοείων. Vbi quidam vertunt Nictationes: alii Vultus humi defixos. Et ita legendum videretur καταμύσεις, à καταμύω: vt id significet Inclinationem & nutum in terram.
Καταμυθολόγέω σε, Fabulas tibi narro: seu Fabularum narrationibus te occupo aut oblecto. Philostr.
Καταμύσσω, Lacero, Laniatu saucio, Perstringo. Ita videlicet vt aratrum terram, & telum cutem perstringit leuiter que sauciat, non profundum imprimens sulcū. quod & ξέειν dicitur. Hom. Il. ε, Πρὸς ῥοῦν ἀφόβην καταμύξατο χεῖ ἐκ ἀφαγμῷ. Athen. libro 2, καταμυχθεὶς τῷ κνήμῳ ὑπὸ κυνοῤῥάστου.
Καταμυλόω, ῶ, Minutatim contero, vt allia in mortario contundi solent. Aristophanes Pace, Ἰὼ Μέγαρ ἐκ Μέγαρ, ὡς ὀδπτείψεδ' αὐτίκα, Ἁπαξάπαντα καταμεμυλωμένα. id est Contrita penitus vt allia in mortarium cōiecta, seu vt alliatum quod in mortario contunditur.
Καταμύω, t.2, c.1651, b. Suidas καταμύοισι passiuè exponit κλείονται, Clauduntur, Comprimuntur. seu Claudunt aut comprimunt se. Hesychius verò κατάμυσον affert pro κατάκυψον, Inclinata facie despice, Oculos in terram defige.
Καταμφωτοὶ, dicuntur αὐλοί ἀνες, teste eodem H.
Καταμωκάομαι, ῶμαι, Derideo, Deludo. Arrian. καταμωκησόμεθά σου, qui te deridebit. Sic Ecclesiast. cap. 13, καταμωκήσεται σου, deridebit te. Apud Hesychium reperio & actiuum καταμωκᾶ, expositum itidem καθυβρίζω. INDE Καταμώκησις, εως, ἡ, Irrisio, Illusio, Derisio. Athenæus, Λυκόφρων ἐν Σατυρικῷ δράματι ὁ δὲ καταμωκήσει ἔγραψεν.
Καταμώσας, apud Hippocratē signif. καθεὶς εὕκα ἢ ζητήσας. facta ea dictio παρὰ τὸ ματδύειν, vt & τὸ καταματόμωμος, inquit Galen. in suo Lexico Hippocr. Sunt qui scribant καταμύσας.
Καταναγκάζω, & Καταναγκάζομαι, t.1, c.421, d
Καταναγκη, t.1, c.419, c
Καταναγω, Comporto. Affertur enim καταναξάντες γῆν pro Comportantes iniicientésque terram. Hesych. καταναξάντες exp. non solùm ἀναξάντες εἰς Τυπίσσα, sed etiam αὐα χωρήσαντες, Regressi.
Καταναθεμα, t.3, c.1484, c. Καταναθεματίζω, ib.
Καταναισμόω, & Καταναιμήσομαι, t.1, c.228, c
Καταναλίσκω, t.1, c.422, g. Καταναλόω, ib.
Καταναρκάω, ῶ, Obtorpescere facio, Obtorpefacio, Torpidum reddo. Paul. epist. ad Corinth. 2, cap. 11, οὐδενὸς καταναρκήσω. Et cap. 12, οὐ καταναρκήσω ὑμῶν. Et rursum οὐ καταναρκήσω ὑμῶν. Vbi καταναρκᾶν vocat crebra sumptuū flagitatione torpidum reddere, Sumptuum onere grauare & torporem afferre: secundum alios, Obtorpescere incommodo alterius. vt Paulus dicat, Quantumuis premente inopia non remisisse se quidquam de laboribus vt quenquam grauaret & oneraret sumptibus.
Καταναυμαχόω, t.2, c.1003, e
Καταναύω, Habitare facio, vel Habitatum colloco. vnde aor. 1 κατέναυσα. Hesiodus Erg. κατέναυσε πατὴρ εἰς πίειρα γαῖης. Idem in Theogon. γουνοῖς κατέναυσε Νεμείης. Ibidem, κατέναυσε δ' ὑπὸ χθονός. id est Collocauit seu habitare iussit sub terra.
Καταυδρίζεσθαι, Hesychio est καταπαλαίσαι, Vincere, Superare. Sonat potius Viribus & virilitate præualere. Suid. cum genitiuo construi dicit.
Καταυδρολογία, Collectio viritim facta. ἡ κατ' ἄνδρα συλλογή.

A Maccab. l.2, c.12, καταυδρολογίαν ποιησάμενος.
Καταυεανιεύομαι, Iuueniliter glorior: vel etiam Iuuenili robore præualeo. Hesych. enim καταυεανιεύομαι exp. & καταυχαλόμενος & καταχαίνω. Itidémque Suid.
Καταυείσομαι, t.2, c.1054, f
Καταυέμω, & Καταυέμομαι, t.2, c.1021, d
Καταυδύω, pro Καταεδύσω dici, autor Hesych.
Καταυέομαι, t.2, c.1054, d. Καταυδύομαι, ib.
Καταύδυσις, t.2, c.1042, f. Καταυδύω, ib.e
Καταυῆσαι, Aggerare, Extruere. Herodot.
B Καταυθρανόω, t.1, c.451, c. Καταυίζω, t.2, c.1061, e
Καταυίσθης, ib.d. Καταυίπτω, ib.
Καταυίσσομαι, t.2, c.1054, f
Καταυίστημαι, Insurgo cōtra seu aduersum: vel Insurgo repugnaturus. αὐίσταμαι καπά. Polyb. lib.1, ὁ δ', δῆλον τὸ πάχος τῆς εἰρεσίας εἰσπέμψας, καταυιστᾶ μιᾷ νηῒ πανταῖς τοῖς ἐναντίοις τόλμου. Idem, de Rhodio, ὃν τῶν πρεσβευτῶν τὴν αἰσχρῶς ἐλθοῦσαν ποιησάμενος καταυέστη τῷ πολεμίῳ τὴν πόλιν ἐξ ἁπαντὶ παχωκυστεῖν. Suid. priorem locum affert, exponitque ὑποβαλών, ὑποβρυχήσας. vt sit In certamine quo in aliquem insurgitur, vincere & superare.
C Καταυίφω, t.2, c.1061, g. Καταυδέω, t.2, c.1078, d
Καταυόημα, ib.e Καταυόησις, ib.e
Καταυοητικὸς, t.2, c.1421, a. Καταύσμαι, t.1, c.473, b
Καταυομεύω, t.2, c.1027, h, β
Καταυομοθετέω, ῶ, Legem pono, Legem obrogo. Ex Plat.
Καταυουθετέω, ῶ, Monitis instituo & moderor, Præceptis tempero. Bud. ex Synesio, καταυουθετήσῃ καὶ παιδαγωγήσῃ σε ἡ δδπτεκή. Possis etiam reddere Commonebit, Commonefaciet.
D Κάπαυπα, t.1, c.458, f. Καπαυπάω, t.1, c.460, d
Καπαύπης, t.1, c.458, d
Καπαυπβολέω, ῶ, affertur pro Precor, dicitúrque cum accusatiuo construi. nullo tamen id exemplo nec autoritate.
Καπαυπκρὺ, t.1, c.466, c & g. Καπαυπὸν, t.1, c.462, g
Καπαυπάρεγας, t.3, c.136, e. Καπαυπλέω, t.1, c.468, h
Καπαυπλεομαι, t.1, c.469, b. Καπαυπλημα, ib.d
Καπαύπλησις, ib. Καπαυπλος, t.1, c.467, a
Καπαυχαίνω, Καπαυχήσομαι, Καπαυχῶ, Καπαυχλῶμαι & similia, sunt à them. καταυόω seu καταυόω.
E Καπαύχις, t.2, c.1107, f. Καταύσσω, ib.e
Καταυστέζω, t.2, c.1108, g. Καταυόω, t.2, c.1107, e
Καταυόω, t.1, c.472, c. Καταυωπάω, t.2, c.1110, c
Καταυωπίομαι, ib.f. Καπάξαι, t.1, c.93, e. & 94, d
Καπαξάγω, Carmino, &c. t.2, c.1113, h. Καπαξάγω, Attero, &c. c.1114, b
Καπαξίω, t.2, c.1130, h. Καπαξηραίνω, t.2, c.1145, b
Καπάξηρος, t.2, c.1144, b. Καθαξιόομαι, t.1, c.483, d
Καθαξιοπιστόομαι, t.1, c.477, h. Καθαξιόω, t.1, c.483, d
F Καθαξίως, t.1, c.479, c. Καθαξυσμὸς, t.2, c.1135, b
Καθαξύω, ib.a. Καθαπαίζω, t.3, c.21, d
Καθαπαίω, t.3, c.22, d
Καπάπακτος, ὑ, ὁ ἢ, Compactus. v.l. sine exemplo.
Καθαπαλαίω, & Καθαπαλαίομαι, t.3, c.27, c
Καθαπάλμος, affertur pro Defiliens: sed sine exemplo.
Καπαπάλτης, Hesychio teste dicitur & τὸ ἀφιέμενον βέλος, & instrumentum quod telum eiaculatur. forsan quòd κατὰ τὸ ἐχθρὸν πάλλει τὸ βέλος. Idem & καπαπέλτης: Latinè Catapulta.
G Καθαπανουργεύω, Malitiosè ago contra, Dolis vtor aduersū. Suid. cum genit. construi tradit.
Καπάπαξ, Prorsus. v.l. perperā pro καθάπαξ: nisi sit Ionic.
Καθαπαρδεῖν, Oppedere: à them. καθαπέρδω.
Καπαπασμα, t.3, c.59, h. Καθαπόσσω, ib.
Καπάπαστος, t.3, c.60, a. Καθαπαπίω, t.3, c.80, c
Καθαπάτημα, ib.e. Καθαπάτησις, ib.e
Καπαπάτεω, t.3, c.59, h. Καπάπαυμα, t.3, c.110, b
Καθαπαύσιμος, ib.c. Καπάπαυσις, ib.
Καπαπαύω, act. t.3, c.109, c. Καθαπαυω, neutr. c.110, b
H Καθαπιθής, t.3, c.136, g
Καθαπίθω, & Καπαπίθομαι, ibid.
Καπάπινος, t.3, c.149, c. Καπαπιράζω, t.3, c.159, d
Καπαπιεγαπμός, ib.e. Καπαπιεγαπεία, t.3, c.157, g
Καπαπειρηπήρ, ib. Καπαπιεχάω, ib.
Καπαπειρηπηρίν, t.3, c.156, g

Καταπείρω, t.3,c.161,e

Καταπελμαπόω, ῶ, Pyctaciis confuo. vt redditur Iosue cap. 10. Ibi enim hæc verba Τὰ σανδάλια αὐτῶν παλαιὰ καὶ καταπεπελματωμένα ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν, redditur, Calceamenta eorum perantiqua & ad indicium vetustatis confuta pyctaciis erant. πέλματα tamen dicuntur soleæ potius, & καταπελματοῦν σανδάλιον, Sandalium soleis nouis in detritarum locum repositis refarcire.

Καταπελτίζω, & Καταπελταφέτης, vide in sequ. Καταπέλτης.

Καταπέλτης, ου, ὁ, Catapulta: machina & telũ bellicum, de quo multa Vitruu. lib. 10, cap. 15 & 18. Athen. libro 12, de Alexandro, ὅτεν Ἀθῆναι πολιορκῆ μυείαις πανοπλίαις καὶ τοῖς ἴσοις καταπέλταις καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις βέλεσιν εἰς τὸν πόλεμον ἱκανοῖς. Aristot. Ethic. 3, cap. 1, ὡς ὁ τὸν καταπέλτην βουλόμενος ἀφεῖναι. Itidem Polybius catapultas & balistas vocat καταπέλτας καὶ τὰ βελικὰ ὄργανα. Illis enim ad iacula & sagittas, his ad lapides iaculandos vtebantur. Hesychio καταπέλτης est εἶδος βασανιστηρίου ὡς ὅπλον χαλκοῦν ἐν ᾧ ἐξαρθροῦσι τὰ μέλη οἱ δήμιοι. Suid. quoque esse εἶδος κολαστηρίου tradit, in exemplum afferens hæc verba, δεσμοῖς χρῶν, καταπέλταις τοῦδ'. Sic Gregor. in Maccab. encomio, ὧν οὐδὲν ἔκαμψεν, οὐδὲν ἐμαλάκισεν, οὐκ ἐρρήγνυτο ἐν ᾧ ἐξαρθροῦσι τὰ μέλη οἱ δήμιοι. Suid. quoque esse εἶδος κολαστηρίου tradit, in exemplum afferens hæc verba, δεσμοῖς χρῶν, καταπέλταις τοῦδ'. Plaut. dicit, Te neruo torquebo itidem vt catapultæ solent. A superiore Καταπέλτης est COMPOS. Καταπελταφέτης, ου, ὁ, Qui catapultam seu telum è catapulta mittit. apud Suidam. Deriuatum inde & nomen POSSESS. Καταπελτικός, Catapultarius. (vt Plaut. dicit, Ex te hodie faciam pilum catapultarium) Plut. Apophth. καταπελτικὸν ἰδὼν βέλος πότε φεύσῃ ὦν Σικελίας κομιδῆν. Et rursum, καταπελτικὸν βέλος ἐγγὺς ἔστησε. Idem in Alexandro, de Philippo obsidente Perinthũ, ἐμπεσούσης αὐτῷ καταπελτικοῦ βέλους εἰς τὴν ὀφθαλμόν. Est inde & VERB. Καταπελτάζειν, significans Catapultis infestare seu oppugnare. Aristoph. Acharn. Τινὸς ἐὰν δραχμὰς δύο τις μισθὸν διδῷ, καταπελτάσουσι τὴν Βοιωτίαν ὅλην. Vbi schol. quoque exponit καταστοχάσουσι, φ καταπέλτης εἶδος μηχανῆς ἀφ' ἧς εἰκόνια καὶ ἄλλα τινὰ πέμπουσιν. Subiungens tamen & aliam etymologiam & expositionem, τινὲς δὲ καταθραμοῦνται, Incursabunt, Incursionibus infestabunt, videlicet more peltatorum militum. est autem πέλτη genus scuti paruum, lorum non habens, quo sagittarii & leuioris armaturæ milites vti solebant. Quo modo Hesychius quoque καταπελτάσουσι exp. καταθραμοῦνται, subiungens, ὅτι τὴν πέλτασιν. Et sic καταπελτάσαι τινὰ esset Peltam ferre contrà, seu Peltatum incursare.

Καταπέμπω, t.3,c.205,c

Καταπεπασμένον in musica quid, t.3,c.351,b

Καταπενθέω, t.3,c.213,g

Καταπέποιθα, Confisus sum. καταπεθάρρηκα. Hesych.

Καταπεπόσθαι, Deglutitum esse: à them. καταπίνω.

Καταπεπωκώς, t.3,c.586,b. Καταπέπτω, t.3,c.229,d

Καπείωρ, Ionicè pro καθάπερ, Vt, Quemadmodum: vel etiam Prout. Herodot.

Καταπέρδω, t.3,c.243,g

Καταπερίειμι, Longè supero, Longè excedo & superior sum. plus enim est quàm περίειμι. Polyb. l.5, ὅδε ἦν ὑπόξεων καταπερείων ἢ ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας. Bud. comm.

Καταπρονάδες, Transigentes: à themate καταπρονάω. Significat etiam Infibulantes, Veluti fibula defigentes. Polyb. οἱ δ' ἔνδεσιν οὕτως ἀσφαλίζονται βεβαίως, πυκνοῖς τοῖς λαβίσι καταπρονάδες, ὥστε, & quæ sequuntur.

Καταπτερόομαι, exponitur Adulor: χαλεντίζομαι.

Καταπεπίζω, t.3,c.253,d

Καταπεπλῶς, Deuolans, Volatu delabens.

Καταπεπόνημαι, t.3,c.253,d. Καταπέπαυμαι, ib.

Καταπέπομαι, t.1,c.1724,d. Καταπέτασμα, t.3,c.253,e

Καταπέτομαι, t.1,c.1724,d. Καταπετῶω, t.3,c.258,g

Καταπέτω, Atticè pro καταπέσσω, Concoquo, Coctione absumo seu consumo. Metaphoricè aliquis χόλον καταπέτει, vt Odium concoquit apud Ciceronem: metaphora à stomacho seu ventriculo qui cibum coquendo consumit.

Καταπέφνω, Occido, Interficio, Interimo. Hom. Iliad. γ, Εἰ μὴ κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ. Pro quo mox dicit, Εἰ δὲ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξωὸς Μενέλαος: synonymos vsurpans καταπέφνῃ & κτείνῃ.

Καταπήγνυμι, t.3,c.268,e. Καταπιδάω, t.3,c.275,d

Καταπηλθόω, Adultero, Vitio. vulg. lexica perperam pro καταπηλθόω.

Καταπημαίνω, Noceo, Damnum infero. vnde aor. 1 καταπημάνειεν, Hesychio & Suida καταβλάψειεν.

Καταπῆξ, t.3,c.268,f. Καταπίσσειν, ib.

Καταπήσειν, ib. Καταπίγες, ib.g

Καταπιέζω, t.3,c.288,h. Καταπίσσω, ib.

Καταπίκρος, t.3,c.292,c. Καταπίμελος, Præpinguis,

Καταπίμπλαμαι, t.3,c.382,e. Καταπιμπλάω, ib.

Καταπίμπλημι, ib.d. Καταπιμπρεῖν, t.3,c.549,c

Καταπίμπρημι, ib.

Καταπίνω, & Καταπίνομαι, t.3,c.306,b

Καταπίπλημι, t.3,c.382,d. Καταπιπράσκω, t.3,c.241,d

Καταπίπτω, t.3,c.318,e

Καταπιτεύω, & Καταπιτεύομαι, t.3,c.143,h

Καταπτοῦμαι, t.3,c.146,g. Καταπτόω, ib.

Καταπτώσσω, ib. Καταπτήσω, t.3,c.332,d

Καταπίω, idem quod καταπίνω, Deglutio. vt Hesych. quoque καταπίει exp. per καταπίνει.

Καταπίων, Præpinguis: vel simpliciter Pinguis. Suidas enim Καταπίονα affert pro λιαρόν.

Καταπλαγίασις, ἡ, affertur pro Consternatio, Metus immodicus: sed sine exemplo. At καταπλαγεὶς, Consternat⁹, Metu perculsus, est particip. aor. 2 pass. à them. act. καταπλήσσω.

Καταπλακών, Hesychio est ἡμαρτών, Qui aberrauit.

Καταπλασμα, t.3,c.351,c. Καταπλάσσω, t.3,c.350,f

Καταπλασὴ, t.3,c.351,f. Καταπλαστὸς, ib.e

Καταπλατύω, t.3,c.350,f. & c.875,e.ob.

Καταπλέκω, t.3,c.362,g. Καταπλεος, t.3,c.366,a

Καταπλέω, t.3,c.373,a. Καταπλεως, t.3,c.366,a

Καταπλησμός, οῦ, ὁ, Obiurgatio: vt exponitur Ecclesiastici c. 21, καταπλησμὸς καὶ ὄνειδος ἐρημώσεως πλούτου.

Καταπλήσσω, t.3,c.382,d. Καταπληκτικὸς, t.3,c.395,f

Καταπληκτικῶς, ib. Καταπλήξ, ib.e

Καταπλήξις, ib.d. Καταπλήσσω, ib.c

Καταπλησσω, t.3,c.382,d

Καταπλήτω, t.3,c.395,c Καταπλήτομαι, ib.d

Καταπλοκὴ, t.3,c.362,h. Καταπλοος, t.3,c.373,b

Καταπλοὺς, ib. Καταπλουτέω, t.3,c.400,e

Καταπλουτίζω, ib.g. Καταπλύνω, t.3,c.404,c

Καταπλώω, Ionicè pro καταπλέω, Naui deferor seu deuehor. vnde participium aoristi 1, καταπλώσας, apud Herodotum lib. 1.

Καταπνθμα, t.3,c.415,g. Καταπνέω, ib.f

Καταπνίω, t.3,c.421,g

Καταπνίζω. Fumigo: & Καταπνιζόμενος, Fumo perfusus. Ita v.l. sed perperam pro καπνίζω & καπνιζόμενος.

Καπιπνξις, t.3,c.421,g. Καταπέδας, t.3,c.504,a

Καταπωτεὶς, Absorptus, Deglutitus: à th. καταπίνω.

Καταπθρα, t.3,c.306,h

Καταποικίλλω, Variego, Vario, Hermog. Itidem B. interpr. Euario, Varietate distinguo, ex Plat. afferens in exemplum, ᾧ τὰ ἱερὰ ἡμῖν ἅπτα καταπεποίκιλται.

Καταπολεύω, Perfruor. aliis, Nimium & plus quàm par est fruor. vt καταχρῆσθαι est Aburor.

Καταπολεμέω, t.3,c.462,g. Καταπολέμησις, t.3,c.463,a

Καταπολιτεύομαι, t.3,c.478,c

Καταπολὰ, aduerbium, t.3,c.482,b

Καταπολτόω, ῶ, Tabulis obduco. Contabulo. Hesych. n. καταπελτοπωμῶν affert pro καταπεπακωμένα.

Καταπολὺ, t.3,c.482,a. Καταπονέω, t.3,c.223,g

Κατάπονος, t.3,c.219,g. Καταπονοῦμαι, t.3,c.223,g

Καταπονήζω, t.3,c.488,f. Καταπονησμὸς, ib.g

Καταπονηστὶς, ib. Καταπονήσω, ib.h

Καταπορδέω, t.3,c.243,g. Καταπορθόομαι, t.3,c.182,g

Καταπόρθυσις, t.3,c.243,d. Καταπορεύω, ib.c

Καταπρηνοκοπέω, t.3,c.242,g. Καταπρωτόω, t.3,c.379,f

Καπίπνοις, t.3,c.306,f

Καταπόσιν, ab Hesychio & Suida exponitur πλεονάκις, Sæpius. Sonat tamen potius In quantum, & scribitur diuisim etiam.

Καταπότης, t.3,c.306,g. Καταπότον, ib.

Καταπραγμ.

Καταπραγματόομαι, t.3,c.534,a

Καταπρεμνὴς, t.3,c.550,d. Καταπρεσβόω, t.3,c.535,b

Καταπρεσβεύω, & Καταπρεσβεύομαι, ibid.

Καταπρεύνης, t.3,c.519,g. Καταπραΰνω, ib.f

Καταπρεμνος, t.3,c.537,c. Καταπρηθω, t.3,c.548,f

Καταπρεμνὴς, t.3,c.549,g. Καταπριωίζω, t.3,c.550,a

Καταπρεωόω, ib. Καταπρηνίω, t.3,c.520,a

Καταπρίω, t.3,c.554,c. Καταπρεσδίδωμι, t.1,c.999,h

Καταπρεσβίσκομαι, Progredior longius, Impunè euado. Præsentis cæterorũmq; temp. nulla reperi exẽpla, sed fut. sunt frequentissima: & quidem in comminationibus. Archiloch. Οὔ σ' ἀνὴρ ὀκείνος οὐ καταπρεσβήσεται. Aristophanes Nub. Οὔ πῃμὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς, ἔμοιγ' καταπρεσβεῖς, Haudquaquam per deos ita iniurius in me esse perges. (seu, vt schol. exp. δωρεὰν ἐπηρεῦν μοι, Gratis me irridebis: vt paulo antè dixerat idem, Οἴ μ' ὡς καταγελᾷς) Et in Vespis, Οὔπῃ καταπρεσβεῖς μὰ τὸν Ἀπόλλω τοῦτο δρῶν. Et paulo post, Οὔπῃ μὰ τὸν θεὸν καταπρεσβεῖς Οὔτω δῆθ' ἑκὼν ἐμοὶ τὰ φορτία, Non per deos impunè progredieris longius qui meas farcinas ita corruperis. Quale est apud Hom. sub finem Il. ω, Οὐ θέω οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέβηκα, ἀλλά τοι ἤδη Ἄγχι παρέστηκε θάνατος, non diu progrediaris, sed iam mors tibi imminet. Herodotus quoque hoc modo vtitur isto verbo. vt in Thalia, p. 112, de Cambyse, Κροῖσον μὲν σωιήσεσθαι ἔφη παρεόντα, ὀκείνος μὲν τοὶ καταπρησσόμενος, οὐ καταπρεσβεύσας, non impunè euasuros, sed seos occisurum esse. Et pag. 139, Zopyrus de Dario fictitiis verbis dicit, οὐ γὰρ δὴ ἐμέ γε ὧδε λωβητὸν ὄντα καταπρεσβεύσειν, non impunè euader qui me tam fœdè mutilarit. Itidémque in Polymnia & Terps. Porro notandum est, quosdam hoc verbũ deriuare παρὰ τὴν πρεσβικὰ: inter quos est schol. Aristoph. quem paulo antè dixi οὔπῃ ἐμοὶ καταπρεσβεῖς exponere ἢ δωρεὰν ἐπηρεαν ἢ μοι. Sic Suid. quoque παρὰ τὴν πρεσβικὰ deriuat. Quum enim hæc verba ex Aristoph. attulisset, οὔπῃ μὰ τὸν θεὸν σὺ καταπρεσβεῖς λέγουσα ταῦτ', exposuisset, que καταγελᾶν μου χωρὶς ζημίας, subiungit, πρεσβικὰ enim vocabant & τὰ ζημιώσεις. Necnon Etym. quoque, Καταπρεσβεῦσαι (inquit) dicitur ἀπὸ τῆς πρεσβικοῦς, quam Iones diuisim vocant πρεσβικα. Ac vt ἢ πρεσβεῖς δωρεὰν δίδοται, sic etiam dicunt, οὐ δωρεὰν με καταγιόσεται τις, ἀλλ' ἀποδώσει μισθὸν ὧν ἔπραξε. Herodian. verò in suis Ἐπιμελισμοῖς deriuat ab ἴσω, à quo est ἴσεσθαι significans δωρεὰν λαβεῖν: vt apud Archilochum, πρεσβύτατον χείρα καὶ πρεσβύτερον. Sed etymon quod ego sequutus sum, & quod Suidas indicat, multo est simplicius, & ex Homero etiam probari potest. vt enim dicunt οὔπῃ καταπρεσβεῖς ἔτι πολλῶν, Non perges seu progredieris in hoc faciendo, (id est Non impunè euades qui hoc facias, Nõ impunè tibi hoc cedet) ita Homerus, Οὐ θέω οὐ δηρὸν βέβηκα, Non equidem diu progrediaris, sed tibi ἄγχι παρέστηκε θάνατος. Atque adeò & Suidas ipse innuit esse à themate καταπρεσβικεῖσθαι seu καταπρεσβικεύειν, exponens & ipse πρεσβικα ὀκφυγεῖν, Gratis euadere, ad vtrunque forsitan etymon alludens. Præterea obseruandũ, apud Aristophanem metri causa sine διαῤῥέσει legendum esse. vt Phrynich. quoque annotat, quosdam οὐκ ὀρθῶς διαῤῥῶν, quum coniunctim dicendum sit καταπρεσβεῖς. Rursum Suidas καταπρεσβεῖς exponit καταφρονήσῃς, καταπρεσδώσῃς. quæ expositio nullo modo quadrare videtur: licet eius Hesychius quoque meminerit. Nam & ipse καταπρεσβεῖς exponit non solùm δωρεὰν γελάσῃς, gratis & impunè ridebis, sed etiam καταφρονήσῃς: afferens itidem καταπρεσβεῖς ἄμβρος pro καταφρονήσας ἢ οὐκ ἀλαβεῖς, πρεσβικα ἢ αὐτὸ ποιήσας.

Καταπρεστρέω, t.3,c.564,c. Καταπρεστρέομαι, ib.

Καταπτάω, Deuolo: inusitatum thema, à quo καθίπταμι mutuatur sua tempora, vt καθίσταμι à καθεστάω. Lucianus in Caucaso, καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ αἰετὸς ἀποκεφαλὴν τὴν ἄκραν.

Καταπτήσσω, t.3,c.585,h. Καταπτέω, t.3,c.590,a

Κατάπτομαι, Ionicè pro καθάπτομαι. Ex Herodoto κατάπτομαι μαρτύρων, Testes cito. Et κατάπτομαι τὸν Δημαρήτου, Demaratum testem cito, Ad Demaratum refero. Affertur & κατάπτομαι pro Deorsum volo. vnde καταπτάσθαι, in aor. 2.

Καταπτύω, t.3,c.603,c. Καταπτύω, ib.b

Καπάπτωμα, t.3,c.318,f. Καπάπτωσις, ib.

Καταπτώσσω, t.3,c.586,f. Καταπτωχεύομαι, t.3,c.588,d

Καταπυγὴς, t.3,c.604,d. Καπάπυγος, ib.c

Καταπυροσιώνη, ib.f. Καθαπυῶν, ib.g

Καθαπύρων, ib.d. Καθαπυρνέστρον, ib.g

Καθαπύω, & Καθαπύομαι, t.3,c.606,a

Καθαπυκνόω, t.3,c.600,f. Καθαπυκτόω, t.3,c.597,g

Καπάπυρος, t.3,c.616,d. Καθαπυροπλέω, t.3,c.623,g

Καπάπυρός, t.3,c.623,b. Καπέρα, t.1,c.511,a

Καθαρακόω, seu Καταῤῥακόω, Lacero. Vnde pass. participiũ καταῤῥακωμένος, Laceratus. Sophocl. Trachin. pag. 370, Νῦν δ' αὖ' αὐαρθρος καὶ καταῤῥακωμένος Τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπτῶκημαι πάλαι. id est, inquit scholiastes, πεῖ σαρκας σαπεὶς καὶ ἔχων αὐτὰς κρεμαμένας ὡς ῥάκη, cui carnes computruerunt & veluti panni laceri dependent.

Καταρακτὴς, t.1,c.518,g. Καθαρόομαι, t.1,c.511,b

Καθαρόω, seu Καθαρκόω, frequentius geminato ρ scribitur καθαῤῥάσσω & καθαῤῥάττω, nisi fortè in carmine.

Καπάρακτος, t.1,c.511,c

Καταρακτωδῶσαι, Hesychio est φυλαρῆσαι. quod infrà gemino ρ.

Καθαρβύλοις χαλάσας, Soph. in Troilo dicit pro ποδήρεσιν, ὥσπερ καὶ ὅλῃ πᾶς ἀρβύλας χαλᾶσθαι, inquit Hesych. Id est Talaribus, Ad ipsa vsque calceamina demissis.

Καταργόω, ῶ, F. ήσω, Reddo ἀργὸν & inefficacem, Facio cessare ab opere suo, Tollo, Aboleo. Crebro in vsu est hoc verbum apud scriptores Noui testamenti, & peculiariter apud Paulum. vt, in Epist. ad Rom. cap. 3, μὴ ἡ ἀπιστία αὐτῶν τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσει; Ibidem, νόμον οὖν καταργοῦμεν διὰ τῆς πίστεως; In 1 epist. ad Corinth. cap. 1, ἵνα τὸ σῶμα καταργηθῇ. Et cap. 15, ὅταν καταργήσῃ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν. Et in epist. ad Hebr. cap. 2, καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου. Itidẽ voce & signif. passiua. In epist. ad Romanos cap. 6, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας. In epist. ad Corinth. 1, cap. 13, εἴ τε γλῶσσαι, παυσθήσονται, εἴτε γνῶσις καταργηθήσεται. Et cap. 15, ἔσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται, ὁ θάνατος. Itidem Basilium accepisse καταργεῖν pro Frangere & debilitare: & καταργηθῆναι pro fracto, testatur Budæus. qui apud Paulum καταργεῖν interpretatur Antiquare, Abrogare. Rursum Paulus dicit καταργεῖσθαι ἀπὸ pro Liberari & separari ab: epist. ad Romanos cap. 7, v. 2, ἡ γὰρ ὑπανδρος γυνὴ τῷ ζῶντι ἀνδρὶ δέδεται νόμῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνὴρ, κατήργηται ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ ἀνδρός. Et versu 6, νυνὶ δὲ κατηργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου, ἀποθανόντες ἐν ᾧ κατειχόμεθα, liberi sumus à Lege. At in Epist. ad Galat. cap. 5, versu 4, κατηργήθητε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ οἵτινες ἐν νόμῳ δικαιοῦσθε· τῆς χάριτος ἐξεπέσατε, Facti estis inanes Christi quicunque per Legem iustificamini: à gratia excidistis. seu Separati estis à Christo & facti tanquam aliquid prorsus inane & nihili. Significat καταργέω etiam Inutilem reddo. seu Inuciliter occupo. Lucæ cap. 13, de ficu infrugifera, ἐκκόψον αὐτὴν· ἵνα τί καὶ τὴν γῆν καταργεῖ; nam dum terram occupat, impedit eam, efficitque vt sit otiosa, hoc est sterilis & inutilis. Apud Dioscoridem autem in præfat. libri 6, τοῖς καθαρτικοῖς φαρμάκοις, interpretes verterunt Medicamentis purgatoriis.

Καταρχαὶ, τῶν, Primitiæ: à verbo καταρχομαι, apud Eurip. Ex Plut. Theseo affertur pro lustratione quæ ex primitiis frugum fit.

Καταίγυρος, t.1,c.533,a. Καθαρχυρόω, t.1,c.534,b

Καπάρδω, t.1,c.535,c. Καπάρδειν, ab Hesychio exponitur non solùm πτίζειν, sed etiam ὀῤῥαίνειν, vt ἰαίνειν suprà.

Καταρέζω, t.3,c.673,c

Καθαρεπὲς, Hesychio ἐπεῤῥεπὲς, ἐπεροκλινές. quod crebrius gemino ρ scribitur.

Καπάρις αὔρμος, ab Alcæo & Sapphone dicitur τὸ σιωεῤῥαμμένον πνεῦμα καὶ καθαῤῥόσσον, διὰ τὸ καταφερὴ ὁρμὴν ἔχειν, vt Eust. tradit ex Aristoph. grammatico. Typhonem ferè vocant eiusmodi procellam & turbinem.

Καταρθρόω, ῶ, Articulo.

Καταεγκλὸς, ου, ὁ, Horrendus, Horribilis. Homerus O-

dysseæ ξ, Ἀλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν, Καὶ πόλεμοι καὶ ἀκοντες εὐξεσοι καὶ ὀϊστοί, Λυγρά, τά τ' ἄλλοισίν γε κακοεργμὰ πέλονται. Vbi nota sibi oppositа φίλον τῇ & κακοεργμὰ πέλονται.

Καταριθμέω, ῶ, Enumero, Connumero: vel simpliciter Numero. Plutarch. Solone, ἰβδομον ἐν τοῖς σοφοῖς καταριθμοῦσι, septimum inter sapientes numerant seu enumerãt. Passiua etiam vox in actiua significatione vsurpatur: itidémque media. Isocr. ad Demonicum, εἰ πάσας τὰς ἐκείνου παραξεις καταριθμησαιμεθα. Æschines, καταριθμοῦμεν παθὸς ὑμᾶς, apud vos enumero & recenseo. Et cum ὦ, Polybius libro 5, τὸ δὲ πλεῖον οὐκ' ἐν ἀδικήμασι καταριθμεῖτο πῶς παραξῶν, ὡς καθικόντων ἀυτῷ πολὺν αὐτοπαθούμενος, ne in iniuria quidem numerabat (id est iniuriæ loco ponebat) hoc facinus, vtpote quo sua aliqua vendicasset, non aliena occupasset.

Καταρραπίζω, Deiicio. Hesych. καταρραπίζονται exp. σκορπίζονται, Difiiciuntur. Infrà gemino ρ.

Καταριτᾶν, Prandere. Athen. l. 10, ex Antiphont. Politico.

Καταρκεῖ, Sufficit. Et καταρκέσει μοι, Mihi sufficiet. Eurip.

Καταρμόζω, Ionicè pro καθαρμόζω, Adapto. vnde apud Herodotum participiũ καταρμόσας, Adaptans. Apud Nicandrum verò in Alexipharm. v. 331, pro Ἢ πάσδει βλάσας τε καταρμόξαιο βάσιο, vetus codex manuscriptus habet, Ἢ πάσδει ἢ βλάσα καταρμόξαιο βάσιο: itidémque scholia marginalia, in quibus exponitur κατάπεψον, Contere, Tundendo comminue.

Καταρόω, t. 1, c. 543, d. Καταρᾶκλις, participi. passi. à καταρρήγνυμι seu καταρρήσσω.

Καταρραδυμέω, t. 1, c. 1609, c. Καταρρᾴνω, t. 3, c. 692, f

Καταρρᾴκτης, t. 1, c. 518, g

Καταρράπτω, F. ψω, Insuo. Aliis Consuo, Persuo.

Καταρράσσω, t. 1, c. 518, e

Καταρραφος, Consutus, Pannosus. Bud. ex Luc. pro Ex cõmissuris constans, non integer.

Καταρραψῴσεται, Suidæ φλυαρήσει, Nugabitur.

Καταρρέομαι, t. 3, c. 689, a

Καταρρέπω, ib.

Καταρρέπης, t. 3, c. 679, a. Καταρρέπεις, ib.

Καταρρέω, t. 3, c. 689, a. Καταρρήγνυμι, t. 1, c. 527, e

Καταρρήγνυμι, ib. Καταρρηγνύω, ib.

Καταρρήσεις, t. 1, c. 1155, d. Καταρρήσσω, t. 1, c. 527, g

Καταρρηπαρθύω, t. 1, c. 1154, c

Καταρρήττω, Atticè pro καταρρήσσω, idem quod καταρρήγνυμι.

Καταρριζόδυρος, Distillatione laborans. v. l. ex Diosc. l. 3. perperam pro καταρροϊζόδυρος.

Καταρρίζος, t. 3, c. 709, f. Καταρρίζομαι, t. 3, c. 711, c

Καταρρίζοω, ib.

Καταρριπάω, ῶ, Limo, Lima polio. Vnde καταρρίνημδος, Limatus, Lima politus. Aristoph. Ran.

Καταρρυπίζω, & Καταρρυπίζομαι, t. 3, c. 711, e

Καταρρυπάζω, Deiicio vel Difiicio. Suprà simplici ρ.

Καταρρυσιέω, t. 3, c. 714, b

Καταρρύπω, & Καταρρυπόομαι, ibid.

Καταρροεῖσθαι, t. 3, c. 689, g. Καταρροϊκὰ νοσήματα, ib.

Καταρροϊπτικός, ib. Καταρρόος, ib. f

Καταρρόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod καταρρέπης. id est Deorsum vergens, Pronus, Decliuis. oppositum τοῦ ἀνάρροπος. Galenus ad Glauconem lib. 2, δι' ὃ ἀρῆμα δύνασαί ποτε καὶ τὸν ἀνάρροπον κόλπον ἐρραζεσθαι καταρρόπον, καὶ τὸν κατάρροπον ἀνάρροπον, facere vt sinus cuius os sursum vergit, deorsum vergat, & viceuersa: de sinuoso vlcere.

Καταρρόος, t. 3, c. 689, f. Καταρρόους, ib.

Καταρροφέω, ῶ, Futur. ήσω, Sorbeo, Sorbillo. seu Sorbendo deglutio.

Καταρρυβδήσας, Hesychio καταπιὼν, ῥοφήσας. Pro quo scribendum potius Καταρροιβδήσας.

Καταρρυεὶς, Qui defluxit, Delapsus. Itidémque καταρρυήσεται, Defluxurum esse.

Καταρρυθμέω, t. 3, c. 726, h. Καταρρυθμίζω, ib.

Καταρρυπαίνω, t. 3, c. 729, c. Καταρρυπος, t. 3, c. 689, d

Καταρρῶγες πέτραι, seu simpliciter καταρρῶγες, subaudito substantiuo illo πέτραι, dicuntur αἱ δὲ τὸ μὴ αὐτέχειν κύμασιν ἀπορραγεῖσαι πέτραι εἰς ῥωχμοὺς, teste Eust. p. 335. Etymologo sunt πέτραι καταρρηγεῖσαι.

Καταρρωδέω, ῶ, Extimesco, Metu consternor, Formidine percellor. vnde præt. plusquamperf. καταρρωδήκει: particip. καταρρωδηκώς, necnon aor. particip. καταρρωδήσας, apud Herodot.

Κάταρσις, t. 1, c. 214, b

Κάταρσον, Hesychio καθόκλεισον: à καταρῶ.

Καταρῶω, t. 1, c. 572, c

Καταρπησις, εως, ἡ, affertur pro Aptatio.

Καταρτίζω, t. 1, c. 574, c

Καταρτοι, ῶν, τοῦ, ex Hom. afferitur pro Malus nautic°, τὸ ἱστίον. Vtitur eo Hesych. in Καρχήσιον.

Καταρτησις, t. 1, c. 574, h. Καταρτισμὸς, t. 1, c. 575, a

Καταρτηρ, ib. Καταρτύω, ib. f

Καταρχαὶς, seu κατ' ἀρχὰς, Ab initio. Plutarchus Solone. Sic αὐτίκα καταρχαὶς, iam inde ab initio, Herodot. Dicitur verò & τὰ καταρχαὶ, quo inter alios vsus est Demosth.

Καταρχῆ, t. 1, c. 554, h

Καταρχὴς, Hesychio est ἀσφαλὴς, τέλειος. At καταρχῆς affertur pro Ab initio. quod & ἀπ' ἀρχῆς, & ἐξ ἀρχῆς.

Καταρχω, t. 1, c. 554, c. & 562, e. Καταρχομαι, t. 1, c. 558, c

Καπέρχω, t. 1, c. 554, h

Καταρω, Obfirmo, Occludo. Hesych. enim κάταρσον affert pro καθόκλεισον.

Καταρώχα, idem scribit vocari γλῶττα παρὰ φυτίοις ἀμπέλων δύθρυπτον.

Καθόστερκος, t. 3, c. 743, c. Κατασαρκόω, ib.

Καλαστέλω, t. 3, c. 746, g. Καλασβέννυμι, t. 3, c. 749, a

Κατασβεννύω, ibid.

Κατασείω, t. 3, c. 757, c. Κατασείομαι, ib. f

Κατασσοσμῆα, positum pro κατασσοσμῆα affert Hesych.

Κατασημαίνω, t. 3, c. 773, h

Κατασήπω, & Κατασήπομαι, t. 3, c. 777, a

Κατασηρίζω, t. 3, c. 780, h. Καλασηρίζομαι, t. 3, c. 781, a

Κατασηρῶω, t. 3, c. 780, a

Κατασκελίζειν τυρὸν, Siculum caseũ comedere. Suid. enim & schol. Aristoph. καπισκέλιζε exponunt καπῆσθαι Σικελικὸν τυρὸν, in hoc loco Vesp. Aristoph. Ἀποδρᾶς γὰρ εἰς ἢ ἀφνίαν, τυρὸν πολὺ Καπισκέλιζε, κἀνέπαθητ' ἐν τῇ σιστῷ. Nisi fortè sit, Sicula gulositate deuorauit.

Καλασόνομαι, t. 3, c. 786, b. Κατασπέομαι, t. 3, c. 797, b

Καλασωπόω, t. 3, c. 798, d. Κατασκάζω, t. 3, c. 799, e

Κατασκάπτω, t. 3, c. 808, e

Κατασκαλεύω, ῶ, Vellico, Fodio, Pungo. v. l.

Κατασκαρῆ, t. 3, c. 808, g. Κατασκαφὴς, ib.

Κατασκάριος, t. 4, c. 153, c. Κατασκεδάζω, t. 3, c. 813, b

Κατασκεδάνυμι, ib. Κατασκελετύω, t. 3, c. 815, g

Καθασκελέω, ib. d. Καθασκεπάζω, t. 3, c. 833, e

Κατασκέπτομαι, t. 3, c. 827, e

Καθασκευάζω, t. 3, c. 842, g. Κατασκευάζομαι, t. 3, c. 843, e

Καθασκευασμα, t. 3, c. 844, a. Κατασκευασμὸς, ib.

Κατασκευαστὴς, ib. b. Κατασκευαστικὸς, ib. d

Κατασκευασις, ib. b

Κατασκευαπῶω, Destruo. Prouerb. Solom. cap. 30, seu 25, οἱ δὲ φρεγμοὶ τοῦ λίθου αὐτὸ κατασκευάπτωται, Et maceria eius destruitur. Ita v. l. Sed id verbum mihi non potest non esse suspectum, ac forsan pro eo reponendum κατασκάπτονται.

Κατασκευὴ, t. 3, c. 844, d

Κατασκέω, ῶ, Fut. ήσω, Exerceo, Erudio. Vnde κατασκηθὸς, Exercitatus, Eruditus. Basil. in Hexaem. homil. 6, οὐδὲ ὡδὲ τοῦ παίειν κατασκηθῶν τὴν νοῦν, καὶ πῶς τὴ φθειροθόρῳ τοῦτῳ φύσιν ἐξωπτοιοῦντων.

Κατασκλωάω, t. 3, c. 855, f. Κατασκλωάομαι, ib.

Κατασκλωόω, t. 3, c. 856, e. Κατασκλωόωσις, ib. g

Κατασκήπω, t. 3, c. 862, f. Κατάσκηψις, t. 3, c. 863, b

Κατασκιάζω, t. 3, c. 871, c. Κατασκιάω, t. 3, c. 870, g

Κατασκιδνάμι, t. 3, c. 873, f. Κατάσκιος, t. 3, c. 868, d

Κατασκλάμι, t. 3, c. 816, d. Κατασκοπόμαι, t. 3, c. 830, d

Κατασκοπεύω, t. 3, c. 828, b. Κατασκοπέω, t. 3, c. 830, d

Κατασκοπὴ, t. 3, c. 827, f. Κατασκοπικὸς, t. 3, c. 828, a

Κατασκόπιον, ibid.

Κατάσκοπος, t. 3, c. 827, g. Κατασκώπτω, t. 3, c. 888, g

Καταστμικρολογεῖν τὴν φύσιν, De natura loqui vt parca & restricta. seu Naturæ impingere crimen τῆς σμικρολογίας. Hippocr. in epist. ad Damag. πολλαὶ ἀπειρίαι νόσων εἰσὶ καὶ μηδαμῶς καταστμικρολόγα πλησίον τὴν φύσιν ἐούσαι.

Vbi Bud. vertit, Noli exiguè de natura sentire & malignè, hoc est illiberaliter, Noli naturam iudicare & existimare parcam & illiberalem. possis etiam, Noli obloqui naturæ vt σμικρολόγῳ & parcæ. Sunt autem ea verba Democriti philosophi ad Hippocr.

Καταστμικρωῶω, Paruum reddo, Imminuo, Extenuo.

Καπάσμυρνος, Myrrhatus, Myrrham redolens. Apud Dioscor. enim, lib. 1, cap. 26, de crocomagmate, ἐστ δὲ ἀυτὸ τὸ ὦδῶδες καλὸν, μέσπερ καπάσμυρνον, Ruell. vertit, Modicè myrrham olens.

Καταστμύχω, t. 3, c. 891, e. Καταστμοῴχω, vide in Καταστμόζω.

Καταστβέω, ῶ, Depello. Aliis Persequor, Arceo. Hesych. καταστβεῖται exp. καταδιώκεται.

Καταστρίζω, Sophisticè decipio, Sophismate circũuenio: vel Sophismate redarguo aut percello. Quo modo apud Plutarchũ dicitur Aristippus ἔν τινι λόγῳ καταστριδεὶς ὑπ' αὐθρώπου τόλμαν ἔχοντος, ἄλλως δὲ μανικοῦ καὶ αὐτοῦ, quum exultantem gaudio eum videret, respondisse, Ἐγὼ μὲν ἐλεγχθεὶς ἀπέπαυσα τοῦ ἐλέγξαντος ἥδιον καθυδίσων. Vbi nota eum dixisse ἐλεγχθεὶς pro καταστριδεὶς: sed cum illo ἐλεγχθεὶς intelligentem σοφιστικῶς, Sophisti cè redargue° seu caprus. Hesych. καταστριδεῖσα exponit χλευάσθησα, παρεκωδήσα.

Καταστριεύω, F. σω, accipiunt itidem pro Eludo captiose verborũ argutiis, in hoc loco Gregorii ad Eustochiũ sophistam. Ὦ Ὀδυσεῦ μάλα πως με καθίκει, καταστριεύων ἡμῶν δῆμελέπαπα. Vbi tamen Bud. interpr. Arte rhetorica nos vrgens & oppugnans.

Καταστάζω, t. 3, c. 914, e. Καταστάθάω, t. 3, c. 909, b

Καταστράπτω, t. 3, c. 911, g. Καταστασμα, t. 3, c. 921, a

Καταστικιδὸς, ib. b. Καθαστατικὸς, t. 3, c. 909, d

Καταστάω, t. 3, c. 921, d. Καταστείρω, t. 3, c. 937, a

Καπάστισις, t. 3, c. 942, c. Καταστόω, t. 3, c. 941, b

Καταστέρχω, t. 3, c. 943, c. Καταστύδω, t. 3, c. 945, b

Καταστιλάζω, F. ἀσω, Commaculo, Labem aspergo, Inquino. vt & Hesych. καταστιλάζων exp. μολυνῶν. ‖ Hic autem, ὃ φιλεπίδημον φόνον καταστιλάζοντες, Etymol. exp. καταχρυβλοντες, addens, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὑράλων πετρῶν, αἵτινες ἀπὸ ὕδατος καλυπτόμενοι, τοῖς ἀκουσθοῦσι παρεστιλάζουσι κίνδυνον ὑπαρέρουσι. dicuntur autem ex σπιλάδες. Sic & lex. meum ver.

Καταστοδεῖν, t. 3, c. 961, f. Καταστυδάζω, t. 3, c. 952, a

Καταστμὸς, t. 3, c. 965, e. Καταστάζω, ib.

Καταστυθμόω, t. 1, c. 1741, b. Καταστυθμίζω, ib. f

Καταστυθμισμὸς, ib. Καταστυπικὸς, t. 3, c. 1006, a

Καταστμυίειν, In ὕας seu doliolum defundere & condere. vt καταγγίζειν. Itidem Poll. scribit mediæ comœdiæ scriptores καταστμυίειν οἶνον vocare τὸ καταρᾶν. Et ex Theophrasto l. 2 De caus. pl. affertur καταστμυισμένος οἶνος pro Vinum amphoris contentum.

Καταστὰς, t. 1, c. 1770, d

Καταστασάζω, t. 1, c. 1802, g. Καταστασάζομαι, ib. h

Κατάστασις, Constitutio, &c. t. 1, c. 1771, d. Κατάστασις, Status, &c. c. 1772, b. Κατάστασις, Sedatio, &c. ib. d. Κατάστασις, Stipendium militare, &c. ibid. Κατάστασις, Exhibitio, &c. ibid. e.

Καταστῆσαι, Hesych. esse dicit ἀποπεμπῆναι, (sicut videlicet κατάστασον dici solet pro ἀποπεμψον) vel καταστασιάζειν, κατάστασιν ἔχοντα, καθεστῶτα, ἀποπεμπόμενα. Perperam verò apud eum scriptum esse καταστῆρας, patet tum ex serie alphabetica, tum ex ipsa expos.

Καταστάτης, t. 1, c. 1772, f. Καταστατικὸς, ib.

Καταστείζω, t. 3, c. 977, c. Καταστέγασμα, ib.

Καπάστερος, t. 3, c. 974, a. Καταστέζω, t. 3, c. 1024, f

Καταστίχος, t. 3, c. 981, h. Καταστέλλω, t. 3, c. 1006, a

Καταστεναχω, t. 3, c. 1013, c. Καταστένω, t. 3, c. 1012, g

Καταστρίζω, & Καταστρεῖζομαι, t. 1, c. 592, e

Κατάστερος, ib. Καταστρεφω, t. 3, c. 1024, d

Καταστηλιτεύω, t. 1, c. 1807, f. Καταστῆμα, t. 1, c. 1773, a

Καταστηματικὸς, ib. c. Καταστῆς, vide in Κατασταῖς.

Καταστηείζω, Incumbo. vt καταστηθῶν. Hippocr. πρὸς τὰ ὀστῶν, ἢ ἀρθρίτιδος, ἢ τὰ σωπελεῖν εἰς τὸ μέρος, qua ferè signif. & πίλεα dicuntur, à nom. sing πίλος. Ex Arriani autem expeditione Alex. affertur, ἱερεῖα τῇ ἑρπῇ πίσῃ καταπίλεα ἐδίδοτο, pro, Sacrificiorum reliquias militibus distribuit.

Vbi Bud. vertit, Noli exiguè de natura sentire & malignè, hoc est illiberaliter, Noli naturam iudicare & existimare parcam & illiberalem. possis etiam, Noli obloqui naturæ vt σμικρολόγῳ & parcæ. Sunt autem ea verba Democriti philosophi ad Hippocr.

Καταστμικρωῶω, Paruum reddo, Imminuo, Extenuo.

Καπάσμυρνος, Myrrhatus, Myrrham redolens. Apud Dioscor. enim, lib. 1, cap. 26, de crocomagmate, ἐστ δὲ ἀυτὸ τὸ ὦδῶδες καλὸν, μέσπερ καπάσμυρνον, Ruell. vertit, Modicè myrrham olens.

Καταστμύχω, t. 3, c. 891, e. Καταστμοῴχω, vide in Καταστμόζω.

Καταστβέω, ῶ, Depello. Aliis Persequor, Arceo. Hesych. καταστβεῖται exp. καταδιώκεται.

Καταστρίζω, Sophisticè decipio, Sophismate circũuenio: vel Sophismate redarguo aut percello. Quo modo apud Plutarchũ dicitur Aristippus ἔν τινι λόγῳ καταστριδεὶς ὑπ' αὐθρώπου τόλμαν ἔχοντος, ἄλλως δὲ μανικοῦ καὶ αὐτοῦ, quum exultantem gaudio eum videret, respondisse, Ἐγὼ μὲν ἐλεγχθεὶς ἀπέπαυσα τοῦ ἐλέγξαντος ἥδιον καθυδίσων. Vbi nota eum dixisse ἐλεγχθεὶς pro καταστριδεὶς: sed cum illo ἐλεγχθεὶς intelligentem σοφιστικῶς, Sophisti cè redargue° seu caprus. Hesych. καταστριδεῖσα exponit χλευάσθησα, παρεκωδήσα.

Καταστριεύω, F. ἀσω, accipiunt itidem pro Eludo captiose verborũ argutiis, in hoc loco Gregorii ad Eustochiũ sophistam. Ὦ Ὀδυσεῦ μάλα πως με καθίκει, καταστριεύων ἡμῶν δῆμελέπαπα. Vbi tamen Bud. interpr. Arte rhetorica nos vrgens & oppugnans.

Καταστάζω, t. 3, c. 914, e. Καταστάθάω, t. 3, c. 909, b

Καταστράπτω, t. 3, c. 911, g. Καταστασμα, t. 3, c. 921, a

Καταστικιδὸς, ib. b. Καθαστατικὸς, t. 3, c. 909, d

Καταστάω, t. 3, c. 921, d. Καταστείρω, t. 3, c. 937, a

Καπάστισις, t. 3, c. 942, c. Καταστόω, t. 3, c. 941, b

Καταστέρχω, t. 3, c. 943, c. Καταστύδω, t. 3, c. 945, b

Καταστιλάζω, F. ἀσω, Commaculo, Labem aspergo, Inquino. vt & Hesych. καταστιλάζων exp. μολυνῶν. ‖ Hic autem, ὃ φιλεπίδημον φόνον καταστιλάζοντες, Etymol. exp. καταχρυβλοντες, addens, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὑράλων πετρῶν, αἵτινες ἀπὸ ὕδατος καλυπτόμενοι, τοῖς ἀκουσθοῦσι παρεστιλάζουσι κίνδυνον ὑπαρέρουσι. dicuntur autem ex σπιλάδες. Sic & lex. meum ver.

Καταστοδεῖν, t. 3, c. 961, f. Καταστυδάζω, t. 3, c. 952, a

Καταστμὸς, t. 3, c. 965, e. Καταστάζω, ib.

Καταστυθμόω, t. 1, c. 1741, b. Καταστυθμίζω, ib. f

Καταστυθμισμὸς, ib. Καταστυπικὸς, t. 3, c. 1006, a

Καταστμυίειν, In ὕας seu doliolum defundere & condere. vt καταγγίζειν. Itidem Poll. scribit mediæ comœdiæ scriptores καταστμυίειν οἶνον vocare τὸ καταρᾶν. Et ex Theophrasto l. 2 De caus. pl. affertur καταστμυισμένος οἶνος pro Vinum amphoris contentum.

Καταστὰς, t. 1, c. 1770, d

Καταστασάζω, t. 1, c. 1802, g. Καταστασάζομαι, ib. h

Κατάστασις, Constitutio, &c. t. 1, c. 1771, d. Κατάστασις, Status, &c. c. 1772, b. Κατάστασις, Sedatio, &c. ib. d. Κατάστασις, Stipendium militare, &c. ibid. Κατάστασις, Exhibitio, &c. ibid. e.

Καταστῆσαι, Hesych. esse dicit ἀποπεμπῆναι, (sicut videlicet κατάστασον dici solet pro ἀποπεμψον) vel καταστασιάζειν, κατάστασιν ἔχοντα, καθεστῶτα, ἀποπεμπόμενα. Perperam verò apud eum scriptum esse καταστῆρας, patet tum ex serie alphabetica, tum ex ipsa expos.

Καταστάτης, t. 1, c. 1772, f. Καταστατικὸς, ib.

Καταστείζω, t. 3, c. 977, c. Καταστέγασμα, ib.

Καπάστερος, t. 3, c. 974, a. Καταστέζω, t. 3, c. 1024, f

Καταστίχος, t. 3, c. 981, h. Καταστέλλω, t. 3, c. 1006, a

Καταστεναχω, t. 3, c. 1013, c. Καταστένω, t. 3, c. 1012, g

Καταστρίζω, & Καταστρεῖζομαι, t. 1, c. 592, e

Κατάστερος, ib. Καταστρεφω, t. 3, c. 1024, d

Καταστηλιτεύω, t. 1, c. 1807, f. Καταστῆμα, t. 1, c. 1773, a

Καταστηματικὸς, ib. c. Καταστῆς, vide in Κατασταῖς.

Καταστηείζω, Incumbo. vt καταστηθῶν. Hippocr. πρὸς τὰ ὀστῶν, ἢ ἀρθρίτιδος, ἢ τὰ σωπελεῖν εἰς τὸ μέρος, qua ferè signif. & πίλεα dicuntur, à nom. sing πίλος. Ex Arriani autem expeditione Alex. affertur, ἱερεῖα τῇ ἑρπῇ πίσῃ καταπίλεα ἐδίδοτο, pro, Sacrificiorum reliquias militibus distribuit.

Καταπίμπω, t.3, c.1403, a.
Καταπεχολοχάω, t.3, c.1431, c.
Καταπίκω, t.3, c.1458, c.
Καταπίπτημι, t.3, c.1500, h.
Καταπίλλω, t.3, c.1541, b.
Καταπιπράω, ib.
Καταπιχοχαφώ, t.3, c.1396, d
Καταπικίζομαι, Fœtore obruor & exhaurior. Aristot. Pol. 2, ὅτι ἀσυντόβολοι, καταπικιζόμενοι γίνονται πάντες.
Καταπλαμάω, ῶ, Audeo aduersus. Cum genitiuo construi Suidas etiam testatur.
Καταπλιμή, t.3, c.1403, b.
Καταπλοβόω, t.3, c.1591, f
Καταπορέω, ῶ, affertur pro Corruo: sed sine exemplo. Potiʼ esset Perforo, Perterebro.
Καταπραυμαπίζω, t.3, c.1343, e
Καταπραίω, ῶ, Perforo. quod & καταπιπράω.
Καταπρείπω, t.3, c.1619, f.
Καταπρηνής, t.3, c.1319, b.
Καταπείβω, t.3, c.1340, a.
Καταπείχος, t.1, c.1587, b.
Καταθυπόμαι, t.3, c.1619, g.
Καταπυφάω, t.1, c.1596, a
Καταπρεχέω, t.3, c.1314, c.
Καταπρύω, t.3, c.1331, g
Καταπρώγω, t.3, c.1346, f.
Καθωαίνω, affertur pro Sicco, Splendidum reddo. In priore signif. scribitur & καθωαίνω.
Καθωρώζω, F. ώσω, Illumino, Illustro. καταφωτίζω. Nonn. ὃς αὐέρος πάντα καθαίρει Πνθμαπηχῆς ἀκτῖσι καθωρώζων φύσιν αὐδρῶν. pro eo quod Ioannes initio sui Euangelii, φῶς τὸ ἐλληθινὸν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον. Sic pass. voce & signific. Gregor. τῷ φωτισμῷ τῆς γνώσεως καθωρώζεσθαι, cognitionis fulgore illuminati seu illustrati sunt. Nonnus rursum neutraliter vsurpasse dicitur pro Luceo & resplendeo: apud Ioann. cap. 8. Sed locus qui citatur, corruptus est, & incertum quomodo emendandus. Pass. & media vox accipiũtur & ipsæ neutraliter pro Video, Specto, Aspecto. vt Epigr. lib. 1, Ζεῦκα καταυγαστάμενον, Iouem spectaui. A superiore καθωρώζω, significante Illumino, Illustro, est VERBALE Καθωρωσμός, οῦ, ὁ, Illustratio, Illuminatio.
Καθώδησις, affertur ex Hippocr. Ἐπαγγελίας pro Vociferatio, κραυγή. Locus est circa finem, vbi dicit, καθώδησις λυπεῖ φιλοτοκίης κραπρῆς ὕπο.
Καθωλακίζω, t.1, c.624, a
Καθωλέω, & Καθωλέομαι, t.1, c.622, f
Καθώλησις, ib g.
Καθωλον, t.1, c.621, b
Καθωτής, Hesychio καταδυτής, Vrinator: à verbo καθώδυσι, quod idem exp. καθοδύσαι, sed & καταωλῆσαι.
Καταωτθι, Ibi. Apoll. Arg. 2, κατωτθι δμεινθῶδαι.
Καταυχάομαι, t.1, c.609, f
Κάταυχμον, Suid. affert cum hoc exemplo, ὦ τὸ φρούριον τῷ καταύχματι τῷ ὑδραύλεως ἀλωτὸν τοῖς πολεμίοις. sed nõ exponit. Videtur signif. Squaliditate.
Καταύω, t.1, c.610, b. Vide & Καταυτὶς paulo antè.
Καταφαγὰς, t.4, c.4, g.
Καταφαίνομαι, t.4, c.31, b
Καταφαύω, interdum est præsent. infin. à κατέφημι: interdum aorist. 1 infinit. à καταφαίνω. ab Hesychio exponitur καπιπεῖν.
Καταφαίεια, t.4, c.31, c.
Καταφαπτάω, t.4, c.34, c
Καταφατής, Qui affirmari potest, Affirmandus. vt apud Suid. ἀξίωμα δὲ τοῦ φῆμα αὐτοπλὲς ἀποφατὸν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ ἢ καταφατόν.
Καταφαυδς, t.4, c.31, c.
Καταφαρμαθύω, t.4, c.47, a
Καταφαρμάσσω, ib. g.
Καταφασις, t.4, c.62, b.
Καταφαπίζω, ib.
Καταφεχοῦς, t.3, c.1434, a
Καταπίχρος, t.3, c.1433, f
Καταπίεμαι, t.3, c.1501, f
Καταπιπλάω, t.3, c.1542, a
Καταπραίνω, t.3, c.1319, a
Καταπροσκω, t.3, c.1343, h

A Καταφαπίζω, exponitur Dico contra aliquẽ: itẽ Sanctè policeor & affirmo. vt apud Plur. in Solone, ἐν ἀγορᾷ πρὸς τοὺς λόγῳ καταφαπίζων, εἰ τι παραβαίη τοὺς θεσμοὺς, αὐδριάντα χρυσοῦν ἱσομέγεθες αἰαζήσειν ἐν Δελφοῖς.
Καταφαπκὲς, t.4, c.62, c.
Καταφαθὲς, ου, ὁ, affertur pro Recens. qui potius πρόσφατος.
Καταφέρεια, t.4, c.109, g.
Καταφερὴς, ib. f
Καταφέρω, t.4, c.106, g. & 108, a.
Καταφέρομαι, pro Deferor, t.4, c.107, b. pro Appello, 108, b
Καταφθύγω, t.4, c.132, g.
Καταφθυξις, t.4, c.133, a
Καταφημι, t.4, c.62, b.
Καταφηρίζω, t.4, c.55, c.
Καταφθίμβος, t.4, c.146, g.
Καταφθίνω, ib. b.
Καταφθορὰ, t.4, c.143, a.
Καταφιλοσοφέω, t.3, c.901, g
Καταφλάσαι, Hesychio est καταφλᾶν, Contundere.
Καταφλέγω, t.4, c.169, c.
Καταφλεξὶς, ib.
Καταφοβέω, ῶ, Conterreo, Exterreo. Passiuum Καταφοβοῦμαι, Pertimesco, Extimesco. Aristophanes in Ranis, — εἰ δὲ ἦσθ' καταφοβεῖσθαι μὴ πῆς αἱμαθίας πρεσβῆς τοῖς θεωμθίοισι.
Καταφόβος, ου, ὁ ἢ, affertur pro Formidolosus.
Καταφοιτέω, t.4, c.186, b.
Καταφοιτέοντες, Ionicè apud Herodot. pro καταφοιτάοντες, Descendentes.
Καταφόνεα, t.4, c.72, d
Καταφονθύω, Occido, Perimo, Interficio.
Καταφορὰς, t.4, c.108, c.
Καταφορὲς, t.4, c.110, b
Καταφορικὸς, t.4, c.109, h.
Καταφορτικὸς, Hesychio σφοδρὸς: alis Onerosus.
Καταφεχρμα, t.4, c.191, h.
Καταφεχεῖος, t.4, c.192, a.
Καταφεχίδιον, ib.
Καταφρόνημα, ib. d.
Καταφρονητέον, Despiciendũ.
Καταφρονητικὸς, ib.
Καταφρόνητος, ib.
Καταφρύγω, t.4, c.225. g.
Καταφρυῶν, ib.
Καταφυγὴ, t.4, c.132, h.
Καταφυὲν, Hesychio est γένηθεν, Genitum Ortum.
Καταφυλαδὸν, eidem est κῆ ἔθνη, Per gentes. vt fit κῆ φυλαί. Aliis Per tribus, Tributim: κῆ φυλαί.
Καταφυλάσσω, Obseruo. Ex Aristoph.
Καταφυξίμος, t.4, c.133, a
Καταφυσάω, ῶ, Flatu effundo in, seu Flando perfundo, Perspuo. Aristot. Hist. an. l. 9, καταφυσῶν οὖν γλυκεῖ τὸ σῶμα νος οἱ μελίσσοι τὸ ὅταν πῶτο αὐξωνται.
Καταφυτοῦω, t.4, c.298, d.
Καταφωνέω, t.4, c.308, c.
Καταφωσεῖω, t.4, c.313, g.
Καταφωτίζω, Illumino, Illustro, Lumine penetro. In Epigr. & apud Greg. Naz.
Καταχαίνω, t.4, c.333, g.
Καταχαλάω, t.4, c.368, g.
Καταχαλκόω, t.4, c.384, g.
Καταχαεῖτικὸς, Largitor. B.
Καταχασμάομαι, t.4, c.332, b.
Καταχέζω, t.4, c.406, a.
Καταχροτονία, ib. c.
Καταχρόω, t.4, c.475. f.
Καταχθὼν, t.4, c.334, a.
Καταχθόνιος, t.4, c.519, g.
Καταχλιδαίζω, t.4, c.531, c.
Καταχλιδὲως, ῆς, ἡ, affertur pro Tenebrarũ offusio, Caligo.
Καταχορδεύω, ex Herodote pro Rescindo.
Καταχόρδυσις, t.4, c.575, f.
Καταχόω, t.4, c.485, f.
Καταχαίω, t.4, c.641, c.
Καταχρίμπτομαι, Excreo in, Conspuo: vel Despuo. Aristophan. Pace, εἶτ' καταχρεμψαμένη μέγα ἢ πλατὺ μοῦσα. vbi schol. quoque exp. καταπτύσασα.
Καπίχρεος, t.4, c.584, c.
Καπίχρηστος, t.4, c.617, b.
Καπίχρεστος, ib.
Καταχρεωκῶς, t.4, c.626, d
Καπίχρισμα, ib.
Καπίχρισος, ib. c
Καπιχρόω, t.4, c.635, c
Καπιχρυσόω, t.4, c.659, e
Καπιχρωννύω, t.4, c.635, c
Καπιχυμα, t.4, c.500, c
Καπίχυσμα, t.4, c.500, c
Καπίχυτλον, ib.
Καπιχύω, t.4, c.500, c
Καπιχωνόω, t.4, c.480, f
Καπιχωνύω, ib.
Καπιψαίρω, t.4, c.690, h
Καπιψάω, t.4, c.686, f
Καπιψύδομαι, t.4, c.715, d
Καπιψυδρομάρτυρ, t.2, c.794, d
Καπιψυδρομαρτυρέω, t.2, c.799, c
Καπιψυδρομαρτυρούμαι, ib.
Καπιψύδω, t.4, c.715, h
Καπιψυσμὸς, ibi J.
Καπιψεφεῖ, Hesychio καπισκοπεῖ, Obtenebrat. nam ψεφαὶ, (inquit) τὸ σκότος: ὥσθ' τὸ ψεφᾶσθαι τὸ μεταμελεῖσθαι καὶ οἷς σκότος ἐπιβάλλεται τοῖς λογισμοῖς, τὸ καπιψεφεῖν. Interdum verò & τὸ φροντίζειν ita vocabant. Hæc ille.
Καπιψηφίομαι, Damno, t.4, c.731, g.
Antiquo, t.4, c.732, e.
Καταψηφίομαι, Faciendũ cẽseo aut iubeo, ib. f.
Καπιψηφίομαι, Pronuntio, ib. g.
Καπιψηφιεῖς, t.4, c.732, d.
Καπιψήχω, t.4, c.689, e
Καπιψυκτικὸς, t.4, c.743, g
Καπίψυκτος, ib.
Καπίψυξις, ib. f
Καπίψυχος, t.4, c.746, h.
Καπιψύχω, t.4, c.743, d
Καπίσκα, & particip. Καπεσκὼς, t.1, c.94, b. d
Καπίσκα, ib. b.
Καπίσκεις, t.1, c.93, c. & 94, d
Καπίσκεις, t.1, c.94, c
Καπιάσας, Hesychio καθεκοιμηθεὶς, Sopit⁹, vel Qui dormiit.
Καπίαται, & Καθίαται, Ionicè pro καθῆται, Sedent: à καθῆμαι, apud Herodot.
Καπιάχθη, Fractus est: à καπίγω seu καπίγνυμι: Atticè siue Ionicè pro κατήχθη.
Καπιθλακιμθίως, t.1, c.743, a.
Καπιγυόω, t.1, c.885, d
Καπιγυιόομαι, ib. f.
Καπιγυκαλέω, t.2, c.22, b
Καπίγκλημα, ib.
Καπιγκονέω, ῶ, affertur pro Festino.
Καπιγυπόδιμαι, t.1, c.1893, e.
Καπιγωσμθίος, t.1, c.1855, d
Καπιζαίνω, t.4, c.333, f
Καπιζχιδιάω, ῶ, Delicias facio: seu Delicatiusculo & moroiusculo fastidio reticio, Fastidiosè me indulgeo: vt amasius amasiáve fastidiosa & delicata. Athenæus lib. 13, de Lamia, ἐπὸ δὲ ὀκιμαζούσης δὲ πάντα, καὶ πάνυ καταγχλιδώσης τῷ βασιλεῖ. Idem καταφυφᾶν & ὑστερφᾶν dicitur.
Καπέδαρθεν, Bœotica syncope pro καπεδάρθησαν, Dormierunt. aor. 2 pass. à them. καπεδαρθάνω seu καπεδαρθέω. Alioqui καπέδαρθεν & καπεδάρθε est etiam aor. 2 act. sing. numeri, tertiæ pers. ab eodem them.
Καπεδαφίζω, t.1, c.1089, b
Καπεδηδὸ οἰκὸς, & Καπεδηδεσμθίος, t.1, c.1078, e
Καπέδω, & Καπέδομαι, ib.
Καπειγὸς, Ionicè pro καπαχθὸς, Fractus.
Καπεῖζω, Consuefacio: item Ex more facio. Polyb. lib. 4, καὶ πρὸς τοὺς θυσίας θυσίας πινὰς καὶ σπονδὰς οὐ ὁμοίως ἀνθράσι καὶ γυναιξὶ καπεῖζεσιν.
Κάτει, Descende: à κάτειμι. Luc. ὀλὴ ἡ γλῶ κάτει μοι χνύσων.
Καπεῖω, & Καπείθομαι, t.2, c.656, g
Καπείδω, Video, Cõspicio, Perspicio. Vnde aor. 2 καπεῖδον: & particip. præt. med. καπειδὼς, apud Plat. De leg.
Καπείδωλος πόλις, Vrbs idolis dedita. Lucas Act. Ap. c. 17, de Athenis, qua de re & Paus. & Xen. in Athen. rep. satis locuples testimonium perhibent.
Καπεῖεν, Descendit vel Descendebat: ab inusitato themate καπίω, pro quo κάτειμι dicitur. Hesiodus, — ψυχὴ δ' ἀΐδόσδε κατεῖε.
Καπεικάζω, t.1, c.1122, c.
Καπειοὶς, t.1, c.1121, c. & 1124, c
Καπεῖλε, Ionicè pro καθεῖλε: à them. καθαιρέω seu καθέλω.
Καπείλεα, Erythræi vocant τὰ ἐσωτέρω οἰκήματα, interiora conclauia, seu penetralia domus. Hesych.
Καπειλέω, t.1, c.1126, f.
Καπειλημμθός, t.2, c.572, g
Καπειλιφὸς, τὴ, t.2, c.571, f.
Καπειλιόσω, t.1, c.1188, f

A Καπίλλω, t.1, c.1127, d
Καπίλοχε, Atticè pro κεπαλέοχε, à Καπαλέχω.
Καπειλυπᾶδω, t.1, c.1128, d. Καπειλύω, ib. b
Καπειλωπιμθίος, In seruitutem redactus, Mancipatus: καπαδὲ δουλωμθίος: ab εἶλως, quod apud Lacedæmonios significat seruũ. Suid. Thema est Καπειλωπίζω, cui synonymum καπαδουλόω.
Καπειλωπῆεν, Hesychio καθελεφαρίζειν. quod & καπιλλώπιεν.
Καπειμθίος, t.1, c.1380, g. Κάτειμι, t.1, c.1139, f
Καπῖναι, Demisisse: Ionicè pro καθεῖναι, à καθίημι.
B Καπεινόω, Etymologo est Circumuestio, seu Conuestio, Contego, καπὶ καλύπτω: vnde deducit καπείνυον, quo Homer. in Il. vtitur, canens, Θεξῆ ἢ πάντα τέκεων καπείνυον. Ponit tamen & thema καπεινύω, quod crebrius geminato ν dicitur καπεννύω.
Καπεπῖν, t.1, c.1224, f
Καπίεα, Hesychio ἀσπὶς, πέλτη, Scutum, Pelta, Cetra.
Καπέργω, t.1, c.1143, b
Καπίρεικον, & Κατέιεικον, sunt à them. καπρείκω.
Καπιρικὼς, Qui denuntiauit. B. At καπεριστεῖ ἐς σε ex
c Herodoto affertur pro Tibi dicetur, Tibi exponetur. A themate καπρέω seu κατέρω.
Καπίρυσα, Detraxi. Κατερύσθαι, Detractum esse. à καπερύω.
Καπίρω, exponitur Calumnior, Detraho.
Καπειρωνθύομαι, t.1, c.1150, c
Καπικίσαι, Decubuerũt: Ionicè pro κατέκεισαν. à καθέκιμαι.
Καπίκια, Combustis: pro κατέκαυσα, à καπικαίω.
Καπικκλησία, ας, ἡ, Concio derepentè conuocata si grauius aliquod negotium incidisset. Poll. n. l. 8, scribit σύκλητον ὀκκλησίαν dici ὑὸ ἐξαίφνης ἐπόιουν, μείζονος χρείας ὄπλα βούσης: eandémque vocatã fuisse etiã καπεκκλησίαν, quoniam & τοῖς ἐκ τῆς ἀγορᾶς καπκαλοῦν, τοῖς τε θεωρὶν λειτουργοῦντας, ἄλλοις τε πεπραγόσι ἢ τοῖς ἐκ τῆς βουλῆς ἢ τῆς Παλαμαίας. Hesych. habet καπεκκλησία.
Καπικλάσθης, ex Theocr. affertur pro καπικλείσθης.
Καπίκτα, t.2, c.473, b
Καπεκθεῖν, Bœotica syncope pro καπεκτῆνῆς, Occisi fuit: à καθεκτείνω. Homer. Iliad. ε, Λίνδρῶν ἐν πολάμοισι κατέκτανεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Καπέκτα, t.2, c.472, a.
Κατελαύνω, t.1, c.1170, e
B Κατελέχω, t.1, c.1176, a.
Κατελεέω, t.1, c.1177, d
Καπίλεκτα, poeticè pro κατελέκτο, Cubabat: à them. καπαλέγομαι. Sic suprà καπαλέγμενος pro καπαλεγόμενος.
Καπίλης, Perimas: Ionicè pro καθέλης. à καθαιρέω.
Καπειλιόσομαι, Conuoluor: Ionicè pro καθειλίσσομαι.
Καπελπίζω, affertur pro Spero, Spẽ cõcipio. ET Καπελπισμὸς pro Spes, ex Polyb. καπέλπισμὸν ἐμεδήφη, Spẽ iniecere.
Καπέλω, Ionicè pro καθέλω: à καθαιρέω.
Καπεμματέω, ῶ, idẽ quod ἐμματέω. Nicãd. Alex. ἢ ὁ βαρεῖαν Χεῖρα καθμματέων, manũ immittẽs, in guttur videlicet
F ad prouocandum vomitum. vt schol. quoque exp. καθεὶς δὴ τῷ ἐμέσαι.
Καπεμπίζω, Corripio, vel Vrgeo. Apud eundẽ enim Nic. in Ther. ὁπόταν χρεὼ σε καπεμπίζῃ μεγέοντος, schol. expon. καπαλαμβάνῃ ἢ καπεπίγῃ.
Καπεναίρω, t.1, c.516, d.
Καπεναπία, ib. f.
Καπεαρίζω, t.1, c.516, f.
Καπεωσαμμω, ib. e.
Καπεχυρεῖζω, t.1, c.1374, d
Καπεγλώσθεν, idẽ quod ἐπηγήνοθεν, Percurrebat: καπέρχε seu ἐπέπρεχε. Hesiod. in Asp. πολλὴ ἢ κάνις κατεγλώσθεν ὤμοις. De them. huius verbi vide quæ in Anom. dixi in Ἐπεγήνοθε.
Καπεύόπλιον, ου, τὸ, modulationis genus est ad quam saltabant concutientes arma. schol. enim Aristoph. effe dicit εἶδος ῥυθμοῦ τοῦ ὀρχουμένου σείοντες τὰ ὅπλα. Dicit enim Aristoph. in Nub. Εἶτ' ἐπαίεν ὁποῖος ὄζει τῷ ῥυθμῷ Καπεύόπλιον. Sed videtur diuisim potius scribẽdum κατ' ἐνόπλιον, vt in textu Aristoph. habetur, vel saltem κατεν-
G ὁπλιος, vt manuscriptus & vetus Suidæ cod. habet.
H Καπεκτθυκτὴς, t.3, c.1446, b. Καπεκτυχάω, ib. a
Καπεύνλω, Compunctus sum: aor. 2 pass. à καπεύσσω.
Καπεῶπα, t.2, c.1396, f. Καπέωπα, ib.
Καπεώπιον, ib. c. Καπεξαίσαμαι, t.1, c.1749, c
Καπεξεπίζω, Recognosco. vt ὀξεπίζω τὸ συμβόλαιον, in comparationibus instrumentorum, in Pand. Ita Bud.

Καπεζουσάζω, t.1, c.1233, g. Καπεζούσιος, ib.

Καπαγγέλομαι, Pollicetor: vel etiam Effusè promitto. Demosthenes, Ὥστε μὴν οὐδ' ἠκούομεν ἡμῖν καθηκόντως αὐτῶν, καὶ καπαγγέλλει ὑμῖν, huic esse pollicitum. Vtitur & Plutarch. Actiui καπαγγέλλω Suid. meminit, cũ dativo construi annotans.

Καπάγω, affertur pro Induco, Inuito, Infero.

Καπαιδεύω, & Καπαιδεύομαι, t.1, c.118, a

Καπαίρομαι, Efferor seu effero me aduersum. Gregor. Naz. μὴ πάλιν καπαιρεθῆς ὡς ὁμολογουμένων πλὴν ἄγοιεν, ne rursum in nos efferaris & insurgas.

Καπάλμβος, t.1, c.339, g

Καπαίρω, t.1, c.1208, e. Καπαίρομαι, ib.h

Καπαίδυμος, Concupiscens. vulg. lex.

Καπεπορκέω, t.1, c.1244, b

Καπεφίσω, Defundere, seu Deplere. Diosc. ὅπερ ἢ πεκῇ, καπεφισας κύπῃ εἰς ὕδωρ καὶ ψύξας, ὁκ δευτέρου πίνε. Idem, καπεφισας εἰς ὀξέος καὶ καθαρίσας, ἔμβαλε εἰς κεφαλεσῶν ἀγγεῖον. Et rursũ, καπεφίσας εἰς ἀγγεῖον τὸ παρόντος ἐλαίου, τὸ κρείσσον ἕψε. Latini hoc Decapulare dicunt & Elutriare.

Καπρεάζομαι, t.1, c.1236, e

Καπρασσία, ib.h. Καπρασσέον, Conficiendum.

Καπρασικός, οῦ, ὁ, Conficiendi vim habens.

Κάπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Laborando excultus, Cultus. καπρασμὸς seu καπρασθείς. Theophr. De caus. plantarum lib. 5, cap. 20, ἐπὶ ἡ χώρα πᾶσα κάπρος γέγονεν. pro quo paulò post dicit, δεῖ τὸ καπρᾶσθαι πλὴν χώρας: huic τῇ κατέργῳ χώρᾳ opponẽs πλὴν ἀρόγου. At τὸ κάπρον τὸ σκιωῆς ex Exodi c. 30 affertur pro Opus tabernaculi. Καπρὸν verò Hesychio πεπαλαιωμένον, Antiquatum, Inueteratũ.

Κατέρχω, idem quod κατέρχω, Depello: apud Herodot.

Καπρέειν, seu καπρεῖν, Dicturum esse.

Καπρεθίζω, Irrito, seu Incito. Vtitur Gaza De senect.

Καπρείδω, affertur pro Superimpono: sed sine exemplo.

Καπρείκω, vide suprà in Ἐρεικτός, c.949, f

Καπρείπω, Fut. ψω, Deiicio, Diruo. vnde præter. perfect. pass. κατρήρειμμαι, & inde participium κατρηρειμμένος apud Plutarch. Sic Herodianus, τὰ ὑ τείχεα ὠσέτερον μὴν κατρήρειπτο.

Καπροδύρω, Eructo in, seu Ructu effundo aut efflo in. Apud Aristophanem enim in Vesp. Ὡς θερμὸν ἡ μαφά τ' μου κατήρυσψ, schol. exponit κατέπνευσαν, ὡς ὅτι ἀπὸ κ᾽ ὦ φλὼ ἐρεύγομαι.

Καπρεφὴς, έος, ὁ ἢ, Tectus, Tecto munitus.

Καπρέφω, t.1, c.1253, a

Καπρέω, ῶ, Fut. ήσω, Dicam seu loquar contra, Obloquar, Accusabo, Deferam. Xenoph. Pæd. καπρῶ σε τῷ πάππῳ, Deferam seu accusabo te apud auum. Et Herodot. Thalia, καπρέω αὐτοὺς ὠσὲς τὸν μάγον. Sic Plato lib. 10 De republ. οὐ γὰρ με καπρεῖτε ὠσὲς ὃς τὴς πραγωδίας ποιητά. Ex eiusdem Epitaph. affertur, ἀλλ' ὅπως μου μὴ καπρεῖς, pro, Vide ne me prodas. Accipitur interdum etiã pro Dicata, seu Indicabo: aut Edisseram, Proloquar. Aristophanes Nub. καπρῶ ὠσὲς γ' ὑμᾶς ἐλθὸ ἔρως πάλιθῆ. Sic Synes. ὁ δὴ παρὼ, ἔστ λόγος αὐτῷ καπρεῖ, Ipsum indicabit seu Indicatum it. Bud.

Καπρωτίω, Detineo: idem quod ἐρύκω seu καπρύκω. Homerus Odysseæ ι, initio, Ἡ μὲν μ' αὐτὸ' ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων Ἐν σπεοῖ γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι· Ὡς δὴ αὖτως Κίρκη καπρωτὸν ἐν μεγάροισι, Detinebat seu Retinebat.

Καπρόεμμένος, t.3, c.714, c

Καπρόμενοι γράμματα, t.3, c.688, a

Καπρυθαίνω, t.1, c.1251, d. Καπρυκαίκω, t.1, c.1267, e

Καπρυκαίνω, ib. Καπρύκω, ib.d

Καπεύω, t.1, c.1260, e. Καπεύομαι, t.1, c.1270, e

Καπεύω, t.1, c.1149, e. Καπθίω, t.1, 1910, e

Καπεκλικα, t.3, c.816, d. Καπεκλικός, ib.e

Καπασυσμός, t.3, c.945, d. Καπασυσμόμενος, ib.

Καπασυσμοκεύμενος, t.3, c.952, a

Καπεσθε, Bœotica syncope pro καπεσθῆς, Cõstituti sunt contra, seu Obstiterunt. Hesiod. Theog. Οἱ πόν Τιτῆνεσι καπέσταν ἐν δηλ λυγρῇ.

Καπεία πω, Ionicè apud Herodot. pro κατέστηκα, Constituti sunt: à them. act. καθίστημι seu καπεστέω.

Καπεμμένος, Coronatus: à καπεστέφω.

Καπεῶς, siue Καπεῶς, Ionicè pro καθεῶς, Constitutus: à them. act. καθίστημι.

Καπέπ, imperf. t.1, c.1771, b. Καπέπν, t.1, c.1770, c

Καπεπμένος, t.3, c.1035, c

Καπεραμμόμενος, affertur pro Aduersè.

Καπερέφαπο, Ionicè pro καπεραμμόμενοι ἦσαν, ab act. themate καπερέφω.

Καπεωμυλμόμος, t.3, c.1056, c

Κατεφηματισμόμενος, t.1, c.1329, g

Καπέπος, Quotannis, Annuatim. quod & diuisim κατ' ἔπος.

Κάτθυμα, ατος, τὸ, Imprecatio, Diræ: καπέφα, Suidæ: vt Hesychius quoque κατθυμάτων affert pro καταρῶν: & κατθύζαθαι pro κατά τινος θύζαθαι, καπεφέσθαι. Ex Soph. autem Œdipo affertur κάτθυμα pro Res vota, Donũ votiuum.

Κατθυμαμονίζω, Fortunatum dico, Beatum prædico.

Κατθυμερά, t.1, c.1461, e

Κατθυθικτήσας, Suidæ est ὀθῆτοχῶν, Affequutus.

Κατθυθ, t.1, c.1300, g

Κατθυυτηρία, ας, ἡ, Amussis seu Regula fabrilis. Nam Homeri schol. τεθμὸν esse dicit ἐγκαλεῖν τεκτονικὴν quo κατθυνίζεται τὰ ξύλα, aliósque nomine dici κατθυυτηρίαν.

Κατθυθύνω, t.1, c.1303, f

Κατθυκτὸν, dici πλὴν ὅτι ἀνχῇ ὑπόχρεον, autor Hesych.

Κατθυλογέω, t.2, c.634, b

Κατθυμαρίζω, Suidæ est καπυχαρίζω, & Hesychio quoque κατθυμαρίζοντες sunt ἀχαρίζοντες, necnon καθιστῶντες. Affertur & κατθυμαρίζειν ὁδὸν, pro Complanare & faciliorem efficere.

Κατθυμεγκθέτης, t.2, c.837, a. Κατθυταίζω, t.1, c.1306, c

Κατθυτασής, ib.d. Κατθυτάω, t.1, c.1305, f

Κατθυοδοῦ ἡ ὁδὸς ἡμῶν ἢ πορευόμεθα ἐπ' αὐτῇ, Prosperè succedit iter nostrum quod imus, Iudicum c. 18. Pro quibus quædam editiones habent, εἰ κατθυοδοῖ (sub. ὁ θεὸς) πλὴν ὁδὸν ἡμῶν, Si Deus prosperat iter nostrum. hoc est, Prosperum nobis iter concedit seu dat. Vnde κατθυοδῶθη, Prosperatum est.

Κατθυρκῶ, t.1, c.1244, e. Κατθυρύνω, t.1, c.1310, a

Κατθυτχέω, ῶ, Bene coniecto: seu Bene coniecto contra.

Κατθυτρεπίζω, Apparo: vel Compono. Aristoph.

Κατθυτυχέω, t.3, c.1454, d. Κατθυφημέω, t.4, c.60, d

Κατθυχῆ, t.1, c.1312, c. Κατθύχομαι, ib.a

Κατθυωχέομαι, ούμαι, Epulor.

Καπφίσημι, t.1, c.1767, c

Καπχθραίνω, affertur pro Odio prosequor, Inimicor.

Καπχμάσας, Hesychio est καπαχὼν, Detinens, Retinens.

Καπχω, t.1, c.1344, c. & 1345, c

Καπχομαι, t.1, c.1345, f. Καπψήφισμαι, t.4, c.732, c

Καπψηφισμόμος, ibid. d

Καπιβολέω, ῶ, Animam ago. Nicandri enim schol. καπιβολέων accipit pro λειπψυμῶν, πλὴ ὑπόπτω εἱμαρμένου ἔχων, in hoc loco Theriacãn, v. 193, de eo qui cicutam hausit, ὁ δ' ἠέρα ταῦρον ἀπίζει Οἷα καπιβολέων· Ὑψὶ δ' αὖθι νέα λύσσει. quem locum idem sic reddit paraphrastes, ὁ δὲ ἐν καπιβολῇ ὤν, καὶ κάπω δεῖ λειποψυμίας βλέπων, ὀλίγον ἀέρα δεῖ τῆς αἰωνοῦς ἕλκει, τὸν θάλαπον ὁρῶν καπιπίθον τα. Vbi nota etiam καπιβολεῖν accipere pro ἐν καβολῇ εἶναι. Galen. verò in suo Lex. Hippocr. καπιβολῶσι ex Hippocr. affert pro ὠσεὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς παροξυνόμενον, repetentibus accessionum initis.

Καπιχεμών, Ionicè pro καθηγεμών, Dux, Ductor. vnde plur. καπιχεμόνες apud Herodot.

Καπιόεμαι, itidẽ pro καθηόεμαι, Duco, Deduco, Dux sum. Herodot καπιόοντο ὑῖς Πέρσας ἐς πλὴν σφετέρου, Persis in suam regionem duces erant. seu Præibant. Idem, καπιόετο σφι ἐς τῶν, εὐ illos perducebat. Ex eodem affertur καπιόοντο μέχρι μάχης, pro, Prouehebantur vsq; ad prælium.

Κάπιμα, ατος, τὸ, Ionicè itidẽ pro κάπαμα, Fractura. Hipp. in Coac. progn. πλέονες ἰδέαι γίνονται τῶ καπιματος ἐν τῇ πρόσθ. Idem in libro De morb. τὰ καπίματα καὶ τὰ ὀκπιώματα. Itidem in libro De fracturis, ὀκπιάσιόν τι καὶ καπιματῶν.

Καπιορέω, Accuso, &c. t.1, c.31, f.g. Καπιορέω, Indico, &c. t.1, c.32, b. Καπιορέω, Dico, Prædico, &c. ibid. c. d. Καπιορέομαι, ibid. d. e.

Καπιόρημα, ibid. e

Καπιορπτέον ἀυτῷ, Accusandus ipse. Plut. Galba.

Καπιορέα, t.1, c.32, g.h. Καπιορεία, t.1, c.33, a

Καπιόρος, t.1, c.32, f. Καπιδολεσχιμόδης, t.1, c.1580, f

Καπιειν, Descendebam: à them. κάτειμι.

Καπιλιμόδης, Exercitatus: à καπιθλέω.

Καπίκαε, Ionicè dicitur pro καθίκαν, Demiserunt, à them. καθίημι, apud Herodotum. Et καπίκε ἐς πέλαγος, in mare demisit.

Καπίκοος, t.1, c.290, f

Καπίκω, Ionicè pro καθίκω, Deuenio. Item Pertineo, Pertingo. Herodot. καπίκει ὀδὸ θάλασσαν, ad mare pertingit. Ex eodem affertur καπίκει Σάμῳ, itidem pro Ad Samum pertinet. Præterea idem ὀδὸ καπίκοισι φορήμασι vsurpasse dicitur pro Obstatum rerum præsentium. Item, ὀδὸ καπίκοισι ὕσι φορήμασι πάδε πιπτέα ἔῃ), pro, Ad rem præsentem transigendam hoc agendum esse.

Καπιέπονται, Hesych. affert pro φροντίδας πιοῦνται.

Καπίλιψ, eidem est μεσόδμη, μεσόπιχον, δυκὸς ἡ βαστάζουσα τὸν ὄροφον. nonnulli verò (inquit) esse volunt ἰκρίωμα τὸ ὀν τῇ οἰκῳ. quod & melius est. Vsus est hoc vocabulo Aristoph. in Ranis. Ibi enim πανδοκεῖον dicit, νῦ δὲ δέισαι γέ πω. (sub. Hercule stringente ensem) Ἐπὶ πλὴ καπίλιψ ὕθεις αὐτοπιδήσαι, ἀθ. Vbi schol. itidem καπίλιφα esse dicit πλὴ μεσόδομον: sed addens, vel πλὴ κίμακα. Sic Lucian. in Lexiph. ὀδὸ πλὴ καπίλιφα αὐδρίκιστάβῃς, ὀδὸ φόβημα ἐζήτει. Suprà καπάλιψ.

Κάπιλις, t.1, c.1179, d. Καπιλυσὶ, ib.e

Καπίλιστος, ib. Καπιμαξδιμόδης, t.1, c.381, h

Καπῖμαρ, Indies, Quotidie, Singulis diebus. καθημέραν.

Καπιμελιμόδης, t.2, c.861, f. Καπιμελιμόδιος, ib.

Καπιμελὴς, Hesychio καπίκοος.

Καπήμδιος, Ionicè pro καθήμδιος, Sedens. At Herodot. ὀκ μέσου καπήμδιοι, E medio se subducentes, seu cedentes.

Καπιωαλωμόδιον, t.1, c.423, a. Καπιωάλωσε, t.1, c.422, h

Καπιωαρισμόδια, Interempta, Expoliata. Hesych. ex Soph. Aiace. Est à them. καπιναρίζω.

Καπύειμος, Ventis obnoxius seu expositus, Ventosus.

Κατήορος, Dependens, Demissus: oppositum τῷ ἐπήορος. Apoll. Arg. l. 2, Λυσάμδρος τελαμῶνα κατήορον. Et Epigr. l. 7, — κατήορα βοσρυχα κόθθεις, Pẽdentes cincinnos, seu Demissos, Promissos.

Καπιπτέω, t.1, c.1473, f. Καπιρεμέω, t.1, c.1475, e

Καπιρεμίζω, ib.f. Καπιρεφὴς, t.1, c.1253, a

Καπίρης, Pendens. Hesychius enim καπίρη exponit κρεμαμόδιον. Ex Euripide affertur καπίρει ἔρσοῦ pro Remigio. At καπίρες πλοῖον, Budæus ex Valla interpr. Nauigium actuarium.

Καπρημόδιον, t.1, c.372, c. Καπρησμόδος, t.1, c.574, c

Καπρυμόδιος, t.1, c.575, g

Καπίρυδες, Hesychio sunt αἱ βεῖδουσαι καὶ καταρέουσαι ἄμπελοι, Vites præ pondere defluentes. Ita autem vocat (inquit) τὰς χρυσᾶς ἀμπέλους, παρόσον ὑκ ὀκλαδεύουσι.

Καπίρυπον, idem affert pro κικαλυμμόδιον ἢ καπχάδιον.

Καπίσιον, ex schol. Aristoph. affertur pro Hecates statua, quippe apud quem in Vesp. legatur, Ἑκάτειον, Ἑκάτης ἄγαλμα, τὸ Καπίσιον λεγόμενον. Sed suspecta mihi est ea scriptura: nec dubito quin scripserit Ἑκαπίσιον. Pro Ἑκάτειον quoque ex Suida non dubitarim reponere Ἑκάτειον: præsertim quum idem ipse schol. subiungat, Callistratum hoc vocabulum ὠσεπαροξυνόειν, vt ὀδπίνιον: in quibusdam enim exemplaribus properispωmenως scriptum reperiri Ἑκαπίον.

Καπήφεια, & Καπηφέω, vide in sequ. Καπηφὴς.

Καπηφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui est vultu demisso, Qui frontem & supercilia remisit, præ pudore videlicet aut mœrore. vnde nonnunquam redditur Pudibundus, nonnunquam Subtristis. vt apud Plutarch. de Pompeio fugiente. Sic Aristot. Hist. animalium lib. 9, de equabus equitibus, ὅταν ἀποκίρωνται, ἀποπαύονται τῆς ὁρμῆς μᾶλλον, καὶ γίνονται καπηφέστεραι. Et Plutarch. οὐ μάλα καπηφὴς ἢ δακρυμόδιος. Theophylact. epist. 29, paupertatem esse dicit κακὸν ῥαθυμοποιόν, καπηφές: vt vicissim diuitiæ frõtem & supercilia erigunt. Grammatici deriuatum volunt ἀπὸ τῆ κάτω τὰ φάη βάλλειν, quod etymon à significatione est minimè alienum. Inde SVBSTANT. Καπήφεια, ας, ἡ, ET IONICE Καπηφείη, ης, ἡ, Vultus demissus: seu Vultuosa tristitia, Pudor cum mœrore, vt Bud. interpr. Ac ita sanè & Plutarch. ὠδὲ δυςωπίας tradit, καπηφεια: definiri λύπλω κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, mœrorem & animi molestiam quæ efficit vt vultu timus demisso. Rectè itaque Homerus eam opponit τῇ χαρᾷ, & coniũgit cum τῇ ὀνείδει. Iliad. γ, Δτεμδύσαν μὲν χάρμα, καπηφείῃ δὲ σοι ἀυτῇ. Iliad. ρ, Σοὶ μὲν δὴ Μενέλαε καπηφείη καὶ ὀνείδος Ἔσται. Et Iliad. π, Σοὶ γὰ ἔγω καὶ ἔπεσα καπηφείη καὶ ὀνείδος Ἔσομαι ἤματα πάντα ἐξεμαθῆς. Sic Plutarch. cum ἄχος copulat, in Coriolano dicens, πλὴ δὲ βουλὴ ἄχος ἔφρ καὶ καπήφεια δεινή. Philo cum σύνοια, in Vita Mos. libro 3, συνοίας καὶ καπηφείας μετὸς ἰῶ, οἰδὼν ὀδὸ τὸ πλήθος παρεκρεμίᾳ. Rursum Plutarch. cum σωστὴ, in Publicola, ἰῶ καπήφεια καὶ σωστὴ ὀθὶ ἄλλων. Est inde & VERB. Καπηφέω, ῶ, F. ήσω, Sum vultu demisso, præ pudore videlicet aut tristitia. quod & καπωπᾶν dicitur, ex oculorũ deiectione. Homer. Iliad. χ, Ἐπὶ ὀ καπηφήσας. Philo in Vita Mosis lib. 1, καπηφοῦσα ἀεὶ καὶ πένθουσα, animi mœstam semper & gementem. Et lib. 3, ἐπαυῆει χαίρων ἅμα καὶ καπηφῶν. Aristot. Hist. animalium lib. 8, de equo lymphato, καπηφεῖ δὲ ἀεὶ κὰν λυπήσῃ. pro quo paulo antè dicit καπωπᾶ. Dicitur ET Καπηφιάω, ῶ, pro eodem καπηφέω, vt μειδιάω pro μειδάω, & ἀκηδέω pro ἀκηδέω. Plutarch. in Consol. ad Apollon. de Antigono rege, πυθόμενον τὸ ὑιοῦ τελευτὴν ὀ ὠδὸ καπήφει, μικρὸν ὀπτρόπτα καὶ καπηφιάσαντα, ὠσεσεπῶν, & quæ sequuntur. Vbi Bud. interpr. Mœsto vultu cogitantem. Ionicè pro καπηφιάω DICITVR Καπηφιόων. Gregor. in carm. Κείμενος ἐν μεσσοισι καπηφιόων καὶ ἀϋσδος, mœstus & tacitus. Idem Iones dicunt Καπηφὴ pro καπήφεια, ex quo deriuari verbũ καπηφιάω potest, vt ἀκνδέω ex ἀκνδία.

Καπηφία, Καπηφιάω, Καπηφιόων, vide in præced. Καπηφὴς.

Καπηφόνες, Hesychio sunt καπαίρωντοι, καπηφείας ἄξια πραττόντες, Pudefaciendi, Pudore & probris digna committentes: ex Homero nimirũ, Il. ω, vbi Priamus suos filios increpans dicit, Σπθύσατε μοι κακὰ τέκνα καπηφόνες, ἀῖδ' ἅμα πάντες Ἕκτορ ὀφέλετ' αἰὴν δῆς ὀδὸ νυοὶ πεφάασθαι. Suid. exponit αἰσχρωπαι & συγκοί: schol. ἄξιοι καπηφοῦσθαι. Vtriusque expositionis meminit Eustathius quoque, exponens videlicet & φόνου ἄξιοι, & ἐπονείδιστοι. qui & appellatiuè accipi posse ait pro καπήφειαι, probra. vt sit quod alibi Hom. dicit κάκ' ἐνέγκεα.

Καπηχέω, t.1, c.1484, b. Passiuè καπηχεῖσθαι πεῖ τινος dicitur Is cuius auribus aliquid insonatur, seu Ad quem aliquid defertur, Qui aliqua de re docetur. vt in libello πεῖ ποτιμῶν qui Plutarcho inscribitur, καπηχθεὶς ὀ πεῖ ἀθὶ συμβεβηκότων ὁ Εὔλογος.

Καπήχεμα, t.1, c.1484, c. Καπηχὴς, ib.

Καπήχεσις, t.1, c.1485, c. Καπηχητὴς, ib.d

Καπηχεῖτι, ib. Καπηχίζω, ib.

Καπηχιστὴς, ib. Καπηχιστικὸς, ib.

Καθθανεῖν, Æolica apud poetas Syncope pro καταθανεῖν, Mortuum esse, vel Mori: à themate καταθνήσκω. Sic κάτθανε, Morere, in Epigr. Et μὴ κάτθανῃ, Ne moriatur. Itẽ voce media, κατθανῇ, Morieris, apud Eurip. Et κατθανυμθίν, Mortura, apud eundem.

Καταθέμβρες, t.2, c.1502, e. Κάτθεο, ib.

Κάτθεσαν, ibid.

Κᾶπι, Attica synaliphe pro καὶ ἔτι, Et adhuc, seu Et amplius. Et κᾶπι μάλιστα, pro Atque adeó.

Καπαάπθω, t.1, c.1679, a

Καπάσω, Descendunt, καπέρχονται: à κάτειμι. At καπᾶσι, Ionicum foret pro καθιᾶσι, Demittunt, à καθίημι.

Καπιδέω, t.1, c.1108, h. Καπιδὼν, t.2, c.1420, h

Καπέναι, Descẽdere. Alex. Aphr. Probl. l. 2. μᾶλλον κλίμα καπέμθη ἢ ἀνίεμθη, per scalas & loca decliuia facilius descẽdimus quàm ascendimus. Sic & καπῆ, Descenderit: à them. κάτειμι. Interdum verò καπέναι Ionicè dicitur pro καθιέναι, Demittere, à καπέημι, Ionicè itidẽ posito pro καθίημι. Vnde apud Herodot. καπέντες, Demittẽtes: & Καθιεμθίν, Demissa.

Καπίζω, Ionicè itidem pro καθίζω. Vnde apud Herodotũ ὀκάπιζε, Collocauit.

Κατίημι, vide in Καπέναι. Καπθύνω, t.1, c.1918, c

Καπκέτθυε, Ionicè pro καθικέτθυε, Oblecrauit Herodot.

Καπικτηρία, ας, ἡ, Hesychio ἡ ὀδὶ καθόδῳ θυσία, Sacrificium ob reditum. Ionicè itidem pro καθικτηρία.

Καπιλαίνω, t.1, c.1920, h. Καπιλέω, t.1, c.1927, c

Καπίλλω, t.1, c.1926, c. Καπιλωτέω, t.1, c.1920, e

Καπιλώπτω, t.1, c.1919, g. & 1937, b

Καπλύω, t.1, c.1930, b

Καπόω, & Καπόομαι, t.1, c.1678, b

Καπίπαμαι, Ionicè pro καθίπαμαι, Deuolo.

Καπσιν, Ionicè itidem pro καθίσαι: & κάπσον pro καθίσον, Colloca, Statue: apud Herodot. à them. καπίζω.

Καπσάσαι, Constituere: Ionicè itidem pro καθιστάναι, à καπίσημι, Ionicè posito pro καθίσημι. Sic Herodot. καπίσα ἐς πόλιας δημοκρατίας, in ciuitatibus statũ popularem constituit: à them. καπιστόω pro καθιστόω.

Κάπστ, Scitis: apud Sophocl. per syncopen pro καπίσασθε: à them. καπίσημι, idem significante quod ἴσημι.

Καπόρεαι, Ionicè pro καπίρηι: à them. καπίρω.

Καπηρεώω, t.1, c.1364, e. Κάπηρος, ib. c

Καπηρόω, ibid. e

Καπηρύω, t.1, c.1812, f. Καπηρύομαι, ib. g

Καπηρω, t.1, c.1363, b. Κάπηλος, t.2, c.1174, a

Καπηδυιάω, & Καπηδυιάομαι, t.2, c.1187, c

Καπηδρεῖς, t.2, c.1189, g. Καπηδρόομαι, ib.

Καπηβωλῆρον, Hesychio est καπρῆνωμῆρον, Sordibus inquinatum.

Κάπηιδα, t.1, c.1111, g. Καπικαί, t.2, c.1212, e

Καπικέσαι πᾶ, t.2, c.1215, c. Καπικέω, t.2, c.1214, h

Καπίκησις, t.2, c.1215, c. Καπικιστήριον, ib.

Καπικία, t.2, c.1214, b. Καπικίδιος, t.2, c.1212, c

Καπικίζω, & Καπικίζομαι, t.2, c.1229, f

Καπικίς, t.2, c.1212, d. Καπίκισις, t.2, c.1230, b

Καπικισμός, ib. Καπικοδομέω, t.2, c.1205, a

Καπικουρέω, t.2, c.1209, a. Κάπικος, t.2, c.1214, b

Καπικοῦμαι, t.2, c.1225, a. Καπικοφορέω, t.2, c.1210, c

Καπικτίρω, t.2, c.1236, b. Καπικτίζω, t.2, c.1235, f

Καπίκτρος, t.2, c.1236, c. Καπίκτης, ib.

Καπιμώζοντες, Eiulantes: Hesychio συνάζοντες.

Κάπινος, t.2, c.1244, c. Καπινοδοῦα, t.2, c.1247, c

Καπινόω, ib.

Καπινύσαι, Hesychio καθακρύψαι, Abscondere, Occulere.

Καπίομαι, t.2, c.1261, c

Καπίσην χρήματα, Allaturum seu numeraturum esse pecunias: à καταφέρω. id enim futurum 1 mutuatur ab inusitato themate καπίω. Itidem Hesychius καπίσεται affert pro καπίξει.

Κάπιδα, Nosti: per syncopen pro καπίδισθα: hoc autem Æolica & Attica paragoge pro κάπιδας. Soph. Aiace.

Καποίχομαι, t.2, c.1257, h. Καποιωνίζομαι, t.2, c.1264, f

Καποιῶ, t.2, c.1268, c

Καποκαχῆ, pro καποχῆ dicitur, teste Hesychio, qui affert & Καποκάχημα pro κάποχον, ἐχυρόν. Suprà καπακ.

Καπολιγωρέω, vt καταμελέω, Admodum parum curo, Prorsus seu penitus negligo. Polyb. Cum genit. construi annotat Suid.

Καπολιδαίνω, Delabor. Apud Suidam, Κλεοπάτρα, εἰς ἣν καπολιδαίνει ἡ πολεμίων ἡ ἡδονή. Et rursum, ἡ δὲ Ῥωμαίων καπολιδαινόντων ἐς δάκρυα, καὶ θεωμενουσῶν ὅτι τῷ παθεῖ.

Καπολοφύρομαι, Eiulo, Lamentor, Deploro. Eurip. καπολοφύρομαί σε, Defleo te seu sortem tuam.

Καπομβρέω, t.2, c.1291, c. Κάπμβρος, ib. b

Κατόμνυμαι, t.2, c.1298, h. Καπίμνυμι, ib.

Καπίμοις, εως, ἡ, affertur pro Adiuratio. Infrà Καπωμ.

Καπονειδίζω, t.2, c.1321, d. Καπνθόρμαι, t.2, c.1342, g

Καπνομαίζω, t.2, c.1327, a. Καπνόομαι, t.2, c.1320, d

Καπνόω, ib. Κάπεξις, t.2, c.1353, d

Καποπαίζω, t.2, c.1359, h

Καποπηγίον, vulgari lingua Græca dicitur Vectis, Obex, Repagulum. Ita enim schol. Theocr. θύρα ὑπαραλισθῆναι ἐῶν τοῦ μοχλοῦ, τοῦ κοινῶς λεγομένου καποπηγίου.

Καπόπτη, t.2, c.1361, c. Καπόπτης, t.2, c.1366, f

Κατόπτριον, ib. e

Καπόπλας, Hesych. exponit καπάσκοπον, Speculatorẽ. Doricum igitur pro καπόπλων.

Καποπλάω, t.2, c.1387, c

Καποπλύω, & Καποπλύομαι, ibid. e

A Καπόπλης, ib. c. Καπόπομαι, ib. a

Κάποπος, ib. b

Καποπηείζω, & Καποπηείζομαι, ibid. f

Καποπηεικός, ib. Καποπηεικῶς, ib.

Κάποπηρον, ib. e

Καπορεύω, & Καπορεύω. vnde καπορῶν, Despiciens, Prospiciens, apud Herodot.

Καπραίζω, t.2, c.1429, f. Καπραιείζω, t.2, c.1432, b

Καπροδόμαι, t.2, c.1441, g. Καπρόθεω, ib. d

Καπρόμα, t.2, c.1442, b. Καπρόθωσις, ib. d

B Καπροθωπικός, ib.

Κάπρρα, Hesychio ἡ καπρῆνα, βωμὸς ὀνόδιος.

Καπρόωδέω, t.2, c.1479, b. Καπρυκτής, t.2, c.1481, b

Καπρύθω, ib. a. Καπρυχή, ib. b

Καπρχόομαι, t.2, c.1486, c

Καπυρχίτης οἶνος, Vinum catorchites: à nonnullis dicitur συκίτης οἶνος, quoniam fit ex ficubus seu caricis. nã caricæ chelidoniæ macerantur, & expresso inde succo perfundũtur vinacea, è quibus deinde hic συκίτης οἶνος elicitur. Auror Diosc. l. 5, c. 41.

C Καπύσιν, Ionicè pro καθίσιν, In quantum. Herodot.

Καπύη, Ionicè itidem apud eundem Herodot. Cur.

Καπυδάιος, ου, ὁ, Subterraneus. καπύγλος, καπυρθόνιος. Hesychio καπυδαῖοι sunt non solùm καπύγλοι, sed etiam νεκροί. quoniã defuncti sub terra habitare credebãtur.

Καβυλαῖς, t.1, c.1927, a. Καβυλαί, t.1, c.1926, f

Καβυλόω, t.2, c.1284, f. Καβυλωτικός, ib.

Καβυρέω, t.2, c.1548, g. Καβυείζω, t.2, c.1498, d

Καβυρόω, t.2, c.1497, f

Καβφείλειν, Debere: Bud. ex Demosth.

D Καβφρυόομαι, t.2, c.1570, e. Καβφρυόομαι, ib. d

Καβφρυοῦ, ib. e

Κάπυχα, Hesychio τὸ τρυπανοῦν τὸ καπυχόδυρον, Terebri pars quæ manu tenetur, Manubrium. Infrà Καπυχάνης.

Καβχῆ, t.1, c.1346, c. Κάπμιος, ib. g

Καβχίτης λίθος, Corsicæ lapis est, impositam manum veluti gummi retinens, inquit Plin. l. 37, c. 10.

Κάπυρος, t.1, c.1346, g. Καπύλιος, t.2, c.1387, b

Καβυφαγέω, t.2, c.1589, a. Καβυφαγία, ib.

Κάστρον Hesychio est κάπυπτις, Decline: per syncopẽ pro καπίστρον.

E Καβύς, eodem teste dicitur κακός, Malus, Improbus. Infrà Καιαρὸς & Καυνός.

Καβάδε, Dorica seu Æolica syncope pro κῇ τῷδε, Secundũ hæc, Hunc in modum, Hac ratione.

Κάπης, υ, ὁ, Cattus: Suidæ ὁ καβικίδιος αἴλουρος.

Καπίτερος, Atticè pro κασίτερος, Stannum. VNDE Καπιτέρινος, Stanneus.

Κάπυμα, & Καπύω, vide in sequ. Καπύω.

Καπύω, & Ὑπύω, Atticè pro καπύω, Confuo, seu Reficio confuendo. Itidem Hesych. καπύειν exponit συῤῥάπτειν. Metaphoricè Cleon apud Aristoph. in Equitibus, Οἶμ' ἐγὼ τὸ τοιοῦτον ἐκεῖνο πάλαι καπύεται: artis suæ vocabulo facetè vtens. erat enim coriarius seu sutor. nam ab iis facta ratione dicitur καπύειν & συῤῥάπτειν δόλους, vt apud Plautum quoque Consuere dolos, quod & Nectere dicitur, Græcè itidem πλέκειν δόλους, pro σωπᾶνται & Struere. Sic & Theodorit. in Histor. Eccles. vsurpauit pro Struere & Machinari, ῥάπτειν καὶ σωπᾶνται, teste Budæo. INDE Κάπυμα, ατος, τὸ, itidem pro doloso machinamento accipitur: quum propriè significet Corium durius quod à vetetamentario subditur calceamento muniendo, Soleam. Vtraque in significatione accipi vult ὁ ἀλκαιοπώλης apud Aristoph. in Equit. quã ad paulo antè citata Cleonis verba respondens ait, Εἰ δὲ μὴ σύγ' οἶδα κάπυμ', οὐδ' ἐγὼ χορδεύματα. Ὅστις ὑποτιμῶν ἐπώλεις δέρμα μοχθηρὸν βοὸς Τοῖς ἀγροίκοισι πανούργοις, ὥστε φαίνεσθαι παχύ, Καὶ φρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μᾶλλον ἢν δυεῖν δραχμῶν: exprobrans nimirum τῷ σκυτεῖ quòd dolosus sit in vendendis καπύμασι. rusticis enim vendere corium quod crassum quidem spissumque videatur, sed si vel vno die gestetur calceamẽtis suppactum, sese extendat vel ad duas vsque palmas. In propria significatione Dioscor. libro 2, ὑπὸ τῶν καπυμάτων παλαιὰ δέρματα, Coria è veteribus soleis. seu Coria è veteri calceamento, Veteres soleæ. Aristophanes Acharn. ὃν (sub. Cleonem

coriarium seu sutorem) ἐγὼ καπατεμῶ τῶσιν ἱππεῦσί ποτε A εἰς καπύμαλα. Vbi scholiastes quoque καπύμαστα esse dicit δέρματά τινα ἰσχνὰ καὶ σκληρὰ, ἃ τῶν τοῦ πανδικλείου καὶ τῶν ἄλλων ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται. Rursum idem comicus in Vespis, Ἐγὼ δ' αὖ πάλιν ὑποδήσομαί ποτ' Ἑρμῆν παρ' αὐδῶν δυςμῆν καπύμαστα; vocans ibi καπύμαστα nõ tam soleas quàm calceamenta soleis suppacta. Pollux quoque καπύμα numerat inter τὰ τῶν ὑποδημάτων εἴδη, lib. 7, cap. 21: τὸ δὲ καπύμα, (inquiens) κοθόρνου, ὡς ἔνιοι φασὶ τῆς κόνεως τὸν πόδα: quale calceamẽti genus est suprà καρβατίνη siue καρπάτινον. Aliquanto post τὸ κάπυμα dicit fuisse ξύλινον, πεπραδόκτυλον: habuisse ἱμάντας δεδηχούσας. fuisse enim σανδάλιον: ipsumque ὑποδεδέσθαι Mineruæ à Phidia. Hesych. affert B τ Καβῶ pro ὑπόπεμμα δέρματος, Retrimentum corii: vel etiam Corium detritum.

Καπυβείσας, Ionicè apud Herodot. pro καθυβείσας.

Καπύφθε, Ionicè itidem pro καθύφθε. Herodot. κατύφθε ὀλίγον, paulo suprà. Idem, κατύφθε ὑψέσθαι, Superare, Superiores euadere. Et τὰ κατύφθε, Superiora.

Καπυπέρτερος, t.3, c.1745, g

Καπυπνοῦσαι, Obdormisse, Cepisse somnum: Ionicè pro καθυπνοῦσαι.

Κάπω, aduerb. Infrà, & c. t.2, c.91, b. Κάπω, cum articulo, per nomen redditum, & c. ib. c. Κάπω, pro Ad mare, & c. ibid. d.

Καπωβλέπων, οντος, ὁ, Catoblepon: bestia tauro similis, truculenta, terribilis aspectu, non directè sed ad terram versus intueus, (vnde & nomen) iuba equina horrens, & flatu perimens accedentia ad se animãtia, quem flatum cum acuta & horrenda voce emittit, vt inter alia D tradit Ælianus Hist. animalium libro 7, cap. 5. A Plinio Catoblepas dicitur, libro 8, cap. 21. Iuxta Nigrin (inquit) fera appellatur catoblepas, modica alioquin, cæterisque membris iners, caput tantùm prægraue ægrè ferens: id deiectum semper in terram, aliàs internecio humani generis, omnibus qui oculos eius videre, confestim expirantibus.

Καπώβλεψ Ἑρμῆς, Deorsum respiciens Mercurius, apud Athen. sub finem lib. 9. vbi similis terminationis exempla affert, βοϊκλεψ, αἰγίλιψ, οἰκόπεψ, χέρνιψ.

Καπώγλος, Subterraneus: idem quod καπύγλος seu καπώγεως. Apud Suid.

Καπώγεως, t.1, c.806, d. Καπώδυνος, t.2, c.1186, d

Κάπωθεν, t.2, c.91, f. Καπωθέω, t.4, c.770, a

Καπωκάεξαι, Hesychio ὀδὶ πέρνεια ὀμα θιστις, Defedisti.

Καπωκαεῖν, t.2, c.71, a. Καπώκαεν, ib.

Καπωμαίδος, t.4, c.778, b. Καπωμαδόν, ib. a

Καπωμίζω, ib. c. Καπωμοιμός, ib.

Καπωμιστὴς ἵππος, ib. e. Κάπωμος, t.4, c.777, g

Καπωμοσία, t.2, c.1299, a. Καπώμοσος, ib.

Καπωμοπικός, ib.

Καπώμοτον, ου, τὸ, dicitur esse Iuramenti genus.

Καπωνάκη, ης, ἡ, & Καπωνάκης, ου, ὁ, vestis genus cui ab inferiore parte assutũ erat νάκος, id est pellis ouina, seu fimbria aut limbus è pelle ouina. Breuis ea erat, nec infra genua descendens, seruilis potius quàm ingenua. Vnde Pisistratidæ ciues Athenienses eam gestare coegerunt ne ὑπὸ ὀπλείας ventitarent in vrbem, vt Suid. & Hesychius tradunt. Patet verò id & ex Aristoph. Lysistr. vbi Lacon Athenienſi dicit, Οὐκ ἴσθ' ὅτ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὖθις αὖ Καπωνάκας φοροῦντας, ἐλθόντες δεῦρ' Πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θεσσαλῶν ἀπώλεσαν, Πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἰωνία καὶ ξυμμάχους, Ξυνεκπολεμοῦντας τῇ πόλει ἡμέρα μόνοι, Καὶ λθόθερωσαν, κἀνὴ τὴς καπωνάκης Τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἠμπίσχον πάλιν; indicans Laconum ope Athenienſem populum seruili ista tunica à tyrannis iniuncta liberatum fuisse, & iterum ciuica læna vestitum. Itidem verò Blepyrus apud eundem in Concionant. dicit, πᾶς δούλας ὑφαρπάζειν κύφαρνι, ἀλλὰ δεῖν κοσμουμένας Τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν κύφαρνι, ἀλλὰ τοῖς δούλοισι κοιμᾶσθαι μόνον, Καπωνάκη τὴν χεῖρον ἐπιπεπλωμένας: tribuens & ipse ancillis hanc καπωνάκιν. Notandum porro apud Suidam legi non fœminino tãtùm genere καπωνάκη, sed masculino etiam. sic enim apud eum legimus, Καπωνάκης, δουλικὸς χιτὼν καὶ αὐτελεύθερος. Hesychius fœminini solùm meminit, quod paulo antè habuimus ex Aristoph. Sic verò & schol. huius comici, Καπωνάκη, (inquit) ἱμάτιόν ἐστιν οὐκ ἀπὸ μέρους νάκος, ὅ τινες διφθέρας, ἀθελεύθερόν: addens & ipse, esse χιτῶνα δουλικὸν καὶ αὐτελεύθερον.

Καπωνομβρός, Vino obrutus, apud Plat. à καβοινόω.

Καπωπεύω, οῦ, Oculos deiicio, Vultum demitto. Aristotel. Hist. animalium lib. 8, τὸ, πρὸ τῆς ὑμφιᾶν καλούμενον, ὃν ᾧ συμβαίνει κατήχεσθαι ὅταν αὐλῇ τις, καὶ καπωπᾶν. pro quo paulo pòst dicit καπηφεῖν, demisso vultu mœrere. Hesych. quoque καπωπάσαι exp. καπηφῆσαι.

B Καπωπὸς, οῦ, ὁ, idem quod καπηφὴς seu κατώβλεψ, Qui oculos deiicit & in terram defigit, Qui vultu ex mœrore est deiecto. In Hippiatr. καπωπὸς δὲ γίνεται καὶ λεπτυπνμένος. Alibi, ὀφθαλμοὺς ἔχουσιν ὑποδεδυκότας καὶ καπωπούς.

Καπῶπαι, t.2, c.1420, h

Καπώεσα, Ionicè pro καθώεσα, Despiciebat: à th. καθορόω. Herodot.

Καπωρεῖζόμαι, Ionicè itidem pro καθωρεῖζόμαι. Significat Orno me & ostento iactitóque. σεμνυνόμαι, Hesych.

C Καπωργιασμῶνος, t.2, c.1432, b

Καπωρής, Hesychio κάπω ῥέπων, Deorsum vergens: qui & καπήρης. At Καπώρης, Suidæ est nomen proprium.

Καπώρυξ, t.2, c.1482, c. Καπωρυχέες λίθοι, ib.

Καπωρυχίας, ib. d. Καπωρυχος, ib.

Καπώτατος, t.2, c.91, g. Καπωτάτω, ib.

Καπώτερος, ib. Καπωτέρω, ib.

Καπωτέρωθεν, ib.

Καπωτίδες, dicuntur teste Hesychio, κάθοι οἱ νομεῖς καὶ τοῦ ὤτων φορεῦσι δέρματα. vt sunt cuculli pellicei, quibus caput aduersus pluuias, ventos, frigúsve muniunt.

Καπωτεχίας, t.3, c.1324, a

Καπωφαγὰς, ὰ, ὁ, auis nomen est quæ ὀρύσσει τὰ σπέρματα: forsitàs διὰ τὸ καταφαγεῖν, inquiunt Aristoph. scholiast. & Suid. qui etiam addunt, quum καθεκαύσαι, esse nomen proprium: quum βαρυώνεται, esse ὀδίθετον. Hoc autem nomine κωμῳδεῖσθαι τὸν Κλεώνυμον, ὡς πολυφάγον, ὅτι κάτω γνοῦν ἔστρωγε. Malim dicere auem quandã & ab ea Cleonymum vocari καταφαγὰν, φ semper esset capite in terram deiecto & voraret, Latini Lurconem & Comedonem dicunt: sed non tam significanter.

E Καταφελὴς, t.2, c.1565, g. Καταφέρεια, t.4, c.84, c

Καταφερὴς, ib. a. b. & 109, g. Καταφεραὶς, t.4, c.84, b

Καπώφορος, ib. c. Καταφρυωμῶνος, t.2, c.1570, d

Καταχάνης, propriè dicitur ὁ κάτοχος τοῦ τρυπανοῦ, terebri manubriũ quo tenetur, autore Hesychio: ex quo suprà κάπυχα pro eodem.

Καταχρέω, t.4, c.834, c. Καταχρεόω, ib. b

Καυαίζοντα, Hesych. affert pro ὑποσκάζοντα.

Καυαλέον, SIVE Καυαλές, ab Æolensibus dicitur τὸ αἴθος, F Flos: vel καθαρὸν καυμῶνον, καὶ πυρὸν, ξηρὸν, θερμὸν, Combustũ, Torridum, Aridum, Calidum. Hesych.

Καυαλὸς, eidem est μωρολόγος, Morio.

Καύαξ, eidem Hesychio est λαρός, Larus: quæ auis est voracis rapacísque naturæ. Eadem DICITVR Καύηξ, ET Καύης. Lycophron Alexandra, Τεμοῦσι δὲ Φερχύσου σ Κερκάφου νέφη Καύηκας οὐκ ἄπωθεν Αἰνέτα πόθῳ: Calchantem, Idomeneum, Sthenelum, καύηκας appellans δῆθεν τὸ θῆρας, καὶ λθυοὺς ἔθ' ὡς τοῖς λαρίοις. Larus enim καύηξ dicitur, & καύης Ænianum dialecto. vt & Hipponax, Κίκων δ' ὁ πωιδάλιπος ἄμμορος καύης. Ita schol. Legitur verò & in Epigr. καύηξ. Etymol. τὴν λαρον dici καύηκα scribit δῆθεν τὸ ἀδηφάγον: (nam καύλω dici τὸν θοφλὸν) vel ὑπὸ τοῦ λέγειν καῦ καῦ. Exemplum & ipse affert ex Euphor. — ὑδὲ' αἴθυιαι οὐδὲ κρυεροὶ καύηκες.

Καυάξαις, t.1, c.94, e

Καυαρὸν Hesychius affert pro κακὸν, καὶ πυρὸν, Malum, Torridum.

Καύηξ, & Καύης, vide paulo antè in Καύαξ.

Καυθμὸς, t.2, c.176, a

H Καυκαλίας, Hesychio autore dicitur ὄρνις ποιός.

Καυκάλιον, ου, τὸ, ex Alex. Aphrod. Probl. l. 1, quæst. 94, affertur pro vase sic dicto à sono quẽ edit dum aqua confertim egreditur aere exeuntẽ, & cõtrà. Sed rectius scribitur βαυκάλιον, cum vet. codicibus. Itidem verò & nostra lingua eiusmodi vas appellamus Bocal.

Καυκαλίς, ίδος, ἡ, Caucalis: herba ex olerum genere apud Theophr. Hist. plant. lib. & cap. 7: Plin. lib. 20, cap. 10: & Dioscor. l. 2, cap. 169: vbi & δ' αὖκον ἄγριον à nonnullis eam nominari tradit, itidémque Galen. Simplic. medic. l. 7. Rursum autore Dioscoride libro 1, cap. 78, est & myrrha quædam καυκαλὶς dicta, præter modum exoleta, nigra & retorrida: forsitan ita denominata ὡς ἀπὸ τοῦ κεκαῦθαι.

Καυκαλίας, Hesychio autore est auis quædam, & herba similis τῷ κοριάνῳ, coriandro.

Καυκίζειν, Saltare, & quidem lasciuius. Alexis apud Athenæum lib. 4, dicit Athenienses in conuiuiis ὀρχεῖσθ' ὅλως αὖ τῶν μόνον Ὀσμὴν ἴδωσιν: & imberbi quidē adolescentiæ aliquam ἐπῳδὴν χάριν: sed (inquit) τὸν γόητα Θεόδοτον Ἡ τὸν Παρεκμὰ σύντιμ' ἰδὼν τὸν αὐτοῦ Καυκιζόμενον τὸ λοιπὰ, Ἡδίστον αἰ ἀπῴκημ' αὖ αὐτὸν ὅτι τοῦ ξύλου λαβών. For sitan est saltare καυκίδας ὑποδεδεμένον, indutum calceamentorum genere quod nominatur καυκίδες. Esse autem Καυκίδας calceamenti genus, testatur idem Alexis comicus apud eundem Athen. lib. 13, de meretricum astu loquens: Τυγχάνει (inquit) μικρά τις οὖσα, φελλὸς ὢν τοῖς καυκίσιν Ἐγὼ καὶ ἄλυπα, Siqua parua & pusilla est, suberem calceis insuendum curat.

Καυκών, Hesychio est καυλίον, Cauliculus: & ἄγριον λάχανον, Olus sylueſtre. Apud Plinium autem lib. 26, cap. 7, Caucon, quæ & ephedra, ab aliis anabasis vocata, nascitur ventoso ferè tractu, scandēs arborem, & ex ramis propendens, foliō nullo, cirris numerosa, qui sunt iūci geniculati, radice pallida. Καύκωνες verò, populi quidā sunt apud Hom. quorum regio Καυκάνεια. Ab iisdem poſſ. fœm. Καυκωνὶς & Καυκωνιάς.

Καυλίω, t. 2, c. 94, f

Καυληδὸν, ibid. c. & t. 3, c. 1197, c

Καυλίας, t. 2, c. 94, c. Καυλικὸς, ib.

Καυλίνεα, vocantur οἱ χλωροὶ κοιβιοί, virides cobii: forsan à caulium aliqua similitudine. Athen. l. 8.

Καυλίον, t. 2, c. 94, d. Καυλίσκος, ib.

Καυλοειδὴς, t. 2, c. 92, c. Καυλὸς, t. 2, c. 91, h

Καυλοδὴς, t. 2, c. 94, b

Καυλωνία, vt tradunt Etymolog. & lexicum meum vetus, ex αὐλωνίᾳ factum est, pleonasmo τοῦ κ. Suid. dicit esse χώραν: Stephanus vrbem Italiæ, ab Hecatæo nominatam Αὐλωνίαν, ἀπὸ τοῦ μέσην αὐλῶνος ἔχ). Ciuis eius, eodem teste, dicitur Καυλωνιάτης & Καυλώνιος.

Καυλωτὸς, t. 2, c. 94, b. Καῦμα, t. 2, c. 175, e

Καυμασία, t. 2, c. 176, a. Καυμαίνω, t. 2, c. 175, h

Καυμαπόδης, ib.

Καυνάκης, Hesychio sunt στρώματα vel ὑπηβόλαια ἐπιρριπτούμενα, Vestis stragula aut aliud vestimentum ab altera parte villosum. Legitur hæc vox apud Aristophanem in Vesp. Ibi enim Bdelycleon Philocleonem iubet posito πέδιλον sumere καυνάκην: ita inquiens, τὸν πέδιλον ἄρες, Τίνα δὴ ὑ χλαῖναν αἰ ἀπαβοῦ περιβωνικός: & illo interrogante quid malum hoc sit, respondens, Οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δὲ καυνάκην: satis clarè indicans esse lænæ genus barbaricum seu Persicum, vt & scholiastes esse dicit βαρβαρικὸν φάρμα. Philocleon autem ibidem esse putabat σαγῆν Σμυρνίδα, vestem pelliceam quæ in Thymœtide cursa fieri solebat. At Pollucem hoc in loco legere καυδυκίων, suprà docui suo loco.

Καυνάσσον quoque, affertur pro Steramentum, Stratum.

Καυνάσσω, seu Καυνίσσω, vide in Καῦνος.

Καυνὸς, οῦ, ὁ, Hesychio est κακὸς, σκληρὸς, Malus, Durus. pro quo suprà καυαρός. Ab eodem exponitur etiam κλῆρος, Sors: meonon & vrbs Rhodi esse dicitur. Sed in hac posteriore significatione alii scribunt Καῦνος, properispomenos. vt Suidas, Διακαυνήσασθαι, κληρώσασθαι. καῦνος γὰρ ὁ κλῆρος. Et Etymol. Διακαυνήσασθαι, ἀξιοκληρώσασθαι. καῦνος γὰρ ὁ κλῆρος. Quæ verba apud ipsum etiam Hesychium legūtur. Sic verò & Aristoph. scholiast. in hoc Pacis loco, Ἢν ἀξιοκαυνήσωμεν πότεροι κλαυσούμεθα μᾶλλον, quum ea verba sic expositisset, ἀξιοκληρώσασθαι πότεροι ἐξ ἡμῶν τέλεον ἀξιοφθαρήσονται, subiungit & ipse. καῦνον dici τὸν κλῆρον: hæc eius exempla afferens, πόσος ἐάν ὁ καῦνος. Et ex Cratini Pytine, ἀπὸ τοῦ τοῦτον τὸν καῦνον ἀριθμήσῃς. Vt ex his satis clarū fit, Καῦνον dici Sortem: & Καυνάσσω seu Καυνίσσω, Sortiri, κληροῦσθαι: & Διακαυνήσασθαι seu Διακαυνίσσω, Sorte discepтare, ἀξιοκληρώσασθαι. Sunt tamen qui à Cauniis hæc deriuata velint, ὡς ἀπὸ Καυνίων μαίνεσθαι χεωμένων: inter quos est scholiastes quidam apud Aristophanem, & Etymologus. Sunt autem Caunii seu Καύνιοι, incolæ siue ciues τῆς Καύνου, vrbis Cariæ sic denominatæ à Cauno quodam: à quo & Καύνιος ἔρως prouerbialiter pro illicito & infelici, quòd Cauni & Byblidis ororis amor talis fuisset, vt Suid. & Hesych. & Steph. tradunt.

Καυρὸς, Hesychio καυὸς, Malus, Improbus. pro quo suprà καυνὸς, καυαρὸς, καῦος. Apud Suidam properispomenos Καῦρος, ὁ κούφος παῖς φρενῶν, pleonasmo τοῦ κ, veluti αὔρος τις ὤν.

Καυρόω, ῶ, affertur pro Sicco: sed sine vlla autoritate. Metuo igitur ne perperam pro κεαυρόω.

Καύσαλις, t. 2, c. 177, f.	Καυσβμὸς, t. 2, c. 176, a
Καυσία, ib. f.	Καύσμος, ib.
Καῦσις, ib. e.	Καῦσος, t. 2, c. 177, a
Καυσοῦμαι, ib. d.	Καυστόω, ib.
Καυστερὸς, ibid. f.	Καυστεῦν, Vrendum.
Καυστήριον, t 2, c. 177, g.	Καυστηρὸς, ib. f
Καυστικὸς, ib. h	

Καῦστις, Hesychio ἡ ἔκφυσις τῆς στάχυος, Spicarum exortus: πυρὸς αἰθριωθέντος καὶ χόρτος. quod ipsum & ἀμφίκαυστις & ἐπώνυμον Δήμητος. Cratinus, ὅτι τοῦ μαείου ποῦστ hoc vocabulum. Vocatur & Εὔσρα & Σταφμα. Hæc ille. Itaque Seges adulta & sole adurente maturescens, fœnum itidem solis ardore inarescens ac veluti torrescens, καῦστις dicitur ὡς ἀπὸ τοῦ κεκαῦσθαι: muliebre autem membrum apud comicos per iocum, forsan ὡς ἀπὸ τοῦ καίειν, ὡς τὸ πυροστάλειν.

Καυστὸν, τὸ, t. 2, c. 177, g.	Καυστὸς, ib.
Καυστώδης, ib. c.	Καύσωμα, ib. e
Καύσων, ib. f.	Καυσωνῖτις, ib.
Καυτὴρ, t. 2, c. 178, b.	Καυτηκάζω, ib. d
Καυτήριον, ib. c.	Καυτικὸς, ib. e

Καυτὸς, ibid. At Κεάντης, Attica synaliphe dicitur pro καὶ αὐτὸς, Et ipse. vt in Epigr. apud Suid. κάθετο δέρμα λέοντος Τεῦκρος Κεραϊ κάντ' αὐτὸν ἀγρότην αἰγανέων.

Καυχαλὶς, Hesychio est φλύκταινα, Pustula.

Καυχέομαι, t. 1, c. 609, c.	Καύχη, ib. e
Καύχημα, ib. d.	Καυχηματίας, ib.
Καύχησις, ib.	Καύω, t. 2, c. 175, c

Καφὼ, Laconica dialecto λουτὴρ dicitur. eique penè æquialet Latinorum Cupa seu Cuppa.

Καφαίνειν, Ridere: seu Effuse ridere, Cachinnari. Hesychius enim καφάζει exp. & γελᾷ & καγχάζει. afferens item καφάζειν pro γελᾷν.

Καφαὼ, eodem autore dicitur pro καφὼ, Fucus: Doricé.

Καφάσος, ου ὁ, dicitur mensis quidam, eodem Hesyche.

Καφέω, ῶ, F. ήσω, Spiro, Anhelo: vel Exspiro. Nam particip. καεφνὼς, quod hinc factum est ἀπὸ βολῆ τοῦ κ, Etymol. exp. ἀναπνοῦν, apud Hom. Il. ε, — κακῶς καεφνόν τε μάν. Vide & sequ. Καφηρεύς.

Καφηρεὺς, έως, ὁ, Euboæ promontorium. ἔχει μὲν (inquit Etymol.) καὶ Εὔβοια ὡς τῆς ἕδης ἀπὸ τῆς θαλάσσης καφηρέα. καφηρεὺς autem dicitur πάσης θαλάσσης ὡς τοῖς αἰγιαλοῖς παρακεῖ καὶ πεναρφὴς, σποτέλοις διεκεκαμμένος καὶ ἔρμασι καὶ κοιλάσι, καὶ τὰ ὡς ἀπὸ βαθὺ ἀπορώτατος, ἀπὸ κρημνοῖς ἀδεινὰ ζόφοδος καὶ ὡς τοῖς ἄλλοις κακοῖς ἐπ καὶ δίλυκέπι τοῖς αὐέμοις καταπνεόμενος, velut apud Homerum ὁ ἀεβλὴς σκόπελος τὸν οὔ ποτε κύμασι λείπει Παιπίσιον αὐήμων, existens & ipse καφηρεύς. Et fortassis ita dictus est ἀπὸ τοῦ καταπνεῖσθαι αὐένδοτος. nam καφρὸς dicitur τὸ πνεῦμα. à quo & Homerus Αἰνὰ δ' εἰς ἀγαμέμνον' ἄρον κακαφνόν τε νέκυν. id est πνευσαῦτε, anhelantem, ex bellicis videlicet laboribus, vel ex gaudio ob partam victoriam. Hæc Etymol. Videtur itaque καφηρέα appellatiuè etiam nominari velle quemuis locum in maris littoribus scopulis & saxis latentibus asperum, & qui sine intermissione à ventis furentibus perspiratur. Stephanus esse ὀθνεῖον Euboæ tradit, & dictum fuisse etiam καφηρέα, quoniam Euboænses ibi τοῖς πλέοντας καθῆρον. Inde gentile nomē Καφηρεὺς & fœm. Καφηρὶς: & posſeſſ. Καφηρίνος.

Καφος, t. 2, c. 67, f. Vide & præced. Καφέω & Καφηρεύς.

Καφώρη, dicitur ἡ ἀλώπηξ, Vulpes, vt Suidas accipit in hoc

loco, τὸ τῆς καφώρης μίσησον δολερὸν ἢ κερδῶον.

Καχαξῶ, affertur pro In cachinnos effundar: dicitúrque esse Dorícum.

Κάχαεις, dicitur δαγὺς καὶ πλαγῶν, καὶ χρυσοπλὴς τὸ κοροκόσμιον, Imaguncula seu puppa ex cera alba aut auro, puellarum ludicrum. Vel ἡ χαείζεσθαι μὴ δυναμένη, aut οὐκ εὔχαεις. Ita Hesychius, respiciens procul dubio ad hæc verba Sapphonis, σμικρά μοι παῖς ἔμμεναι φάεναι κάχαεις. Sed secūdū has posteriores expositiones scribendū potū κάχαεις, vt sit synaliphe pro ἢ ἄχαεις. meminitque eius expositionis Plutarchus quoque in Erotico. Ibi enim dicit χάειν à veteribus vocari τὸ τῆλεος ὑπεῖξαι τοῦ ἀῤῥένος: & ἢ οὔπω γάμων ἔχουσαν ὥραν, à Sapphone sic cōpellari, σμικρά μοι παῖ ἔμμεναι φάεναι κάχαεις. Itidem verò & Pind. schol. ἄχαειν ibi esse dicit τὸ μήπω δυναμένου ἐφῆψ ἡλικίαν χαείσασθαι.

Κἄχεζεν, Attica synaliphe apud Aristophanem, pro καὶ ἔχεζεν.

Καχεκτέω, t. 1, c. 1324, f.	Καχέκτης, ib. d
Καχεκτικὸς, ib. e.	Κάχεκτος, ib. d
Καχεξία, ib. b.	Καχήμερος, t. 1, c. 1463, a

Καχίνα, Cypriis dicuntur τὰ ἄνθη, Flores. Hesych.

Κάχλα, Cachla, à nonnullis dicitur τὸ βούφθαλμον, teste Dioscor. l. 3, c. 156. & Plin. l. 25, c. 8.

Καχλάζω, Strepito, Resono. vt idem Hesychius καχλάζει exponit ψοφεῖ, τρύζει. Ac propriè volunt τὸ κύμα dici καχλάζειν quum φερόμενον ὅτι ἐκ κάχληκας ψοφεῖ καὶ ἠχεῖ: præsertim in litore, vbi fluctus agitati per lapillos strepitant & resonant. Alii verò volunt esse ὠνομαποιηκὸν ῥῆμα, significans ἦχον ἀποτελεῖν. Theocr. Idyll. 6, τὰ δὲ νῦν καλὰ κύματα φαίνει Λοῦχα καχλάζοντα. Apoll. Arg. libro 2, καχλάζοντος αἰθέριος κύματος ἄχοῦ. Ex Euripide verò & καχλάζειν ἄφρον affertur pro Spumam concitare τοῦ καχλάζειν. Hesychius rursum & ipse dicit verbum hoc γεγονέναι ἀπὸ τοῦ κυμαίνειν, & significare πεπέφυκται, ἐπείρεται, φλεγμαίνει. Idem tamen exp. etiam κιχλίζει, ἀθρόως γελᾷ.

Καχλαίνει, eodem autore est ὅτι Ἀριστόβουλος ἐφράσεν.

Καχλασμα, ατος, τὸ, Strepitus & sonitus quem οἱ κάχληκες à fluctibus agitati cient. Ab Eust. Il. ψ, dicitur exponi βράσμα, ζέσις: quod potius πάφασμα dicitur. quanquam & Suid. καχλάζει exp. non solùm ἐφέρεται, φλεγμαίνει, sed etiam βεβράθη, Ebullit, feruendo nimirum.

Κάχληξ, ικος, ὁ, Lapillus, Calculus: peculiariter verò καχλήκων nomine ii lapilli seu calculi dicuntur qui in aquis reperiuntur & maris litoribus. vt Suidæ quoque κάχληκες sunt λίθακες ἐν τοῖς ὕδασιν. Vnde quidam apud eundē dicit, ἤρετο δὲ ὁπόσον κάχληκος τὸ ἐμφερόμενον τοῖς ἐδάφεσι. Et Thucydides lib. 4, pag. 130, ἀξιοῦντες τὸν κάχληκα ὅλῃ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον ὅτι εἰκὸς ὕδωρ. Alii χάλικας appellāt & κόχλακας.

Κάχλικος autem, Hesychius exp. τοῦ κόχλου. At Καχλὶς, eidem συμβολή.

Καχαλζεῖ, idem pro καχάζει dici testatur.

Κάχλος, & Καχλώνς, apud comicos Ridiculus, Stupidus: ὡς τὸ χαίνειν: quòd stultorum sit esse semper ore hiāte. vulg. lex.

Καχρυδίας, & Καχρύδιον, Καχρυδεῖς, vide in sequ. Κάχρις.

Κάχρις, lexico meo veteri est σπερμὸν ὅσπριον, Legumen frumentaceum, seu Legumen frumentacei generis. Eust. verò κάχρις esse dicit πεφυυμένας κριθὰς ὡς ὀχρεσέφαν ἀλληροποιᾶν, hordeum in furno tostum vt facilius cum moli possit & in farinam redigi: indéque esse καταχρύσαι apud Pausaniam metaphoricè pro καταφρυξαι καὶ σωπεψῶσι. Suid. cum Aristoph. schol. simpliciter exponit κριθάς: in Nub. Ἀδεῖν τε πίνοντ' ὡς πρὶν κάχρις γυναῖκ' ἀλοῦσαν. Et in Vespis, Εὐθὺς δ' ὡς ἐνέπλυνε πολλὰν καχρῶν, Ἐνήλετ', ἐσπείσατ', πεπρᾶ ει, κατεγέλα. Σ. τὰρ καχρῶν ὁ ἥδιον ἄναχθ' ὑμῶν, vt asellus epulat hordea tosta. Hippocr. De morb. l. 3, ἡμιχόϊνικον καχρῶν δὺ ὀπτοπλυνας ἐν ὕδατος χεῖ. Scribitur verò & καῖχρις, vt suprà annotaui. Etymol. κάχρις propriè dici tradit πᾶν πεφυυμένας κριθὰς: abusiuè autem omnia etiam πᾶν πεφυυμένα. Ita etiam dici πυροὺς πτυας, & βοτανῶν πυαῶν, & τῆς πόδιος πῶν βλάστων. quas significationes Hes. tribuit diminutiuo καχρύδιον, vt mox dicetur. ‖ Κάχρις, siue Κάγχρις, dicitur etiam

rorismarini semen. Ita enim Dioscorides lib. 3, cap. 87, λιβανωτίδος τῆς καρπίμου ὁ καρπὸς καῖχρις καλεῖται. (At cap. sequ. dicit τὸ καῖχρις, neutro genere) Plinius quoque cachryn vocat: l. 24, cap. 11. Est & rosmarinum. (inquit) duo eius genera, alterum, sterile: alterum, cui & caulis, & semen resinaceum, quod cachrys vocatur. Et paulò pòst, Cachrys multa genera habet: sed hæc quæ ex rore supradicto nascitur, si fricetur, resinosa est. Itidem Theophr. Hist. plantarum lib. 9, cap. 12, scribit περὶ λιβανωτίδων esse duo genera, alterum, ἄκαρπον, alterum, καρπιμον: & huius τὸ καρπὸν vocari κάχρεω. Rursum autore Plinio lib. 26, cap. 8, Crethmi semen feruens, odoratum ceu libanotidis, rotundum: habet intus nucleum candidum, quem aliqui cachryn vocant. Nōnulli verò κάχρεω nominari volunt ipsam τὸν καρπὸν λιβανωτίδα: vt & fructus & planta eodem nomine appellentur: attestante Etymologo quoque κάχρεω vocari herbam quandam. Sic verò & Galenus in Lexico Hippocr. annotat κάχρεως ῥίζαν ab Hippocrate vocari τὸν τῆς λιβανωτίδος: quum verò numero multitudinis dicit κάχρις, intelligendas esse τὰς πεφρυγμένας κριθάς. vt & Strabo libro 15, ait, τὰς κριθὰς δὲ φασὶ διαφαρείσας εἰς τὴν ἅλοι φρύγεσθαι, καθάπερ ὀ ὄπωρ τὰς κάχρις. Veruntamen & in singulari numero pro hordeo vsurpatum reperitur id vocabulum. Theophr. De caus. plant. libro 4, cap. 17, τῶν σίτου διαμενῶν loquens, τὸ δ' ὅλον, ἀκοπα τὰ μὴν ξηρόσπορ δὸ καὶ ἡ κάχρις χρονιώτερον. ‖ Est & arborum quarundam κάχρις. Theophr. Histor. plant. libro 3, cap. 7, ἴδιον δ' ἐνίοις ὑπάρχει καὶ τὸ τῆς καλουμένης κάχρυος: veluti ἐλάτης, πεύκης, φηγοῦ, φιλύρας, καρύας, δίος βαλανίου καὶ πίτυος. Vnde Plin. lib. 16, cap. 8, Ferunt robora & cachryn. Ita vocatur pilula in medicina vrendi vim habens. Gignitur & in abiete, larice, picea, tilia, nuce, platano, postquam folia cecidere, hyeme durans. Continet nucleum pinets similem. Is crescit hyeme. aperitur vere pilula tota. cadit quum folia cœperint crescere. INDE Καχρυφόρος planta dicitur ἡ κάχρεω φέρουσα. Nicander Ther. v. 850, ἐ. μμιγα καχρυφόρῳ λιβανωτίδι. nam, vt dictum est, κάχρις appellatur semen illud quod fert ἡ καρπίμος λιβανωτίς. ITEM Καχρυόεσσα ῥίζα, dicitur ab eodem poeta ἡ τῆς καχρυφόρος λιβανωτίδος ῥίζα, cachryferi rosmarini radix, eiusdem operis v. 40, — καχρυόεσσαν ἑλὼν ἀδεμαλπέα ῥίζαν. Vbi schol. annotat τὴν λιβανωτίδα appellari καχρυόεσσαν, quóniam radix ipsius radici τῆς κρίθῆς (quæ κάχρις & ipsa dicitur) παρέοικε: ἀδεμαλπέα autem, quoniam ἐστὶ πυρώδης καὶ τὴν χεῖσιν ὁν καίει οὐχ ἥδιστ πτέρεως. sicut & Dioscor. lib. 7, cap. 88, τὸ κάχρυ dicit habere θερμαντικὴν δυναμιν, αὐξητικὴν σφόδρα. Dicitur ET Καχρυόδης pro Καχρυόεις, hoc apud poetas, illud in prosa vsitatius. ambo autem significant Similis τῇ κάχρυϊ. Theophrast. Hist. plantarum lib. 3, cap. 12, scribit forbum amisso folio ἐλθὶς ἴσχειν τὴν καχρυόδη κορυφὴν, λιπαρὴν ἢ ἐπωδηκίζαν, ὡς αὖ ἡδὴ βλαστῶν: candémque κορυφὴν in ea manere per hyemem. Præterea inde DICITVR Καχρυδίας πυρὸς, apud Theophrastum De caus. plant. l. 3, cap. 26, & in Hist. plant. lib. 8, cap 4. Vbi eum esse dicit χαῦνον καὶ μανὸν, & ἐν τοῖς ἐπίμβρεις nasci, vtpote πολλῆς ὑφῆς δεόμενον, ideóque esse παχυκάλαμον. Forsan autem καχρυδίας siue καχρυδίας dicitur quoniam καχρύων more torreatur. Sic enim Theophr. in posteriore loco, ἔχουσι δ' ἐν τοῖς δυνάμεσι τοῖς ὡς σίτοιν τινες καὶ ἀπ' ἄλλων τοῦ ὡς ἐκφορείας, οἷ καχρυδίας, σλεγγὶς, Ἀλεξανδρεῖος. At καχρυδίας ἄρτος diceretur Panis ex hordeo tosto. Est inde & DIMINVT. Καχρύδιον, ου, τὸ, Granulum hordei tosti, seu Hordeolum tostum. Aristot. Problem. sect. 20, quæst. 8, ἀξιοῖ τὸ σπλάνον, ἐπεὶ ὅτις ἀδεμορύξας μέχρι κάτω ὡς τοῦ ῥίζας, ἀδεμβάλλει τὴν καχρυδίων, ἔπτα αὔωθεν τὴν γλῶ, ἢ οὕτως ἀρδῆ, ἢ πρὶν μετεγθεῖς αἱ ῥίζαι; Cui quæstioni sic respōdet, δίοτι τὸ καχρύδιον, θερμὸν δὲ καὶ σιμφὸν, καπέχει μὲν σπόλον τὴν τῆς φορὴν, καὶ οὐ φεύγεται αὔωθεν πεῖσι δὲ, θερμὸν ὄν, ὥστε πολλὴν τὴν αὔξησιν γίνεσθαι. Eadem iisdem penè verbis Theophrastus habet, De caus. plant. lib. 5, cap. 6, τοῦ δὲ σπλάνου (inquit) ἀδεμορύξαντες κάτω μέχρι τῆς ῥίζῶν, καχρύδιον ἀδεμβάλλοντες, καὶ αὔωθεν τὴν γλῶ, πεχύνεται τὰς ῥίζας. αὖπαν δὲ ὀπὸ τὴν ἐφορὴν ἀστραν αὐτὰν λαμβάνοντι, καὶ οὐ διδόασιν εἰς τοῖς βλαστοῖς. Et paulo pòst, Τοῖς δὲ σπλάνοις τὸ καχρύδιον,

θερμὸν καὶ πυκνὸν ὅτι σπωμενέλκει μᾶλ τῇ πυκνότητι τοῦ θορίου, καὶ τέχνη δὲ καὶ οὐ βίᾳ διδόασιν εἰς τὸ αὖον, καὶ αἷμα τῇ θερμότητι πήθει. πολλῆς οὖν θορῆς γινομένης καὶ πεπομένης, πολλὴ ἡ αὔξησις. Sed notandum, perperam apud Theophr. scriptũ esse καχρύλιον pro καχρύδιον, ex similitudine literarum nato errore: item ἀβελαμβαίοντες pro ἀβελβάμοντες: apud Aristot. verò scribendum esse potius ἀβελβάλμη quàm ἀβελβάλμη, & ἀβεῖσται pro ἀβεσίσται: præsertim quum veterum etiam codicum autoritate hæ scripturæ nitãtur. In Geop. reperio ἀχυρα pro isto καχρύβδα seu κάχρυς. Nam l. 12, c. 23, Florentinus scribit τὸ σέλινον μέγιστον ἔσται εἰ ἀβελομύξας αὐτὸ παῖ ῥίζας, ἄχυρα ἀβελβάλμης ἢ ἀρδεύσης. Sũt qui in illis Theophrasti & Aristot. locis reponant κοχλίδιον pro καχρύδιον, quum Virgil. Georg. 2 canat, Aut lapidem bibulum aut squallentes infode cõchas. Sed viderint. Nec enim ibi Virgilius de apii satione agit, sed virgultorum. deinde conchas esse natura θερμαὶς καὶ πυκναί, vix crediderim. Retinenda igitur vtrobique vetus lectio, præsertim quũ ei nihil insit absurdi. Hesychius καχρυδίων propriè significare tradit πεφυγμένων κριθῶν, tostorum hordei granorum. καπαχρεῶσαι autem ita nominari πάντα τὰ πεφυγμένα, & βοτειλῶν λιβανωτίδα, & τῆς πόδικος τοῦ βλάσπων, & πυροὺς πνεας. quas expositiones Etymologus primitiuo ipsius κάχρυς tribuit: & rectius. Denique à Κάχρυς est VERB. Καχρύω. cuius Hes. meminit, tradens Καχρύσσω significare συγχῶ, θορύβῳ, Confundam, Turbabo: & καταχρύσσω similiter.

Καχρυφόρος, Καχρύω, & Καχρυώδης, vide in præced. Κάχρυς.

Καχύπονηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idẽ ac καχύποπτος. Pol. l. 2, ex Plat.

Καχύποπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Suspiciosus, Suspicax: seu Qui omnia mali suspecta habet, metuens ne è quauis re aut quouis sermone mala & incommoda oriantur, vt ille apud Maronem, Omnia tuta timens. Plato lib. 3 De republ. ὁ δὲ δεινὸς ὀκεῖνος καὶ καχύποπτος, ὁ πολλὰ ἠδικηκὼς καὶ πανοῦργος, καὶ σφὸς οἰόρδυος ἦ). Aristot. Rhet. lib. 2, de senum moribus, ἐπὶ ἢ καχύποποὶ εἰσι βίᾳ τοῦ ἀπιστεῖν ἄπτοι δὲ, δι' ἐμπειρίαν. plerunque enim senes quauis de re aut quouis de homine malas concipere suspiciones solent.

¶ Passiuè etiam exponitur Suspectus, & quidem mali, hoc est, De quo mala suspicio est. vt apud Plat. in Phædro, φυλακαὶς τε καχυποπτοις φυλαττόμενος βίᾳ πωτός.

Καχυπωπιῶδες, τ. 3, c. 1597. h. Καχυπόπτος, τ. 3, c. 1598, a

Κάψα, ης, ἡ, Capsa: ἀφ' τὸ κάπτω τὸ ἐδώδιμον, ἢ χωρητικὴ οὖσα ἀφ' ὀπῆς ἐμβάλλειν αὐτῆς, inquit Lex. meum vetus. A Suida quoq; exponitur κίστη & θήκη, Cista, Theca. DICITVR Καψάκης etiam pro Capsa seu Cista. vt Regum libro 3, cap. 17, ὀλίγον ἔλαιον ἐν τῇ καψάκῃ. Et mox, ὁ καψάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ ἐλαττονήσει, capsa olei non diminuetur. Inde est DIMINVT. Καψάκιον, Capsula, Hesychio γλωσσόκομον.

Καψιδρώπον, teste Polluce lib. 7, cap. 16, à mediæ comœdiæ scriptoribus dictum fuit quod postea σουδάριον, Sudarium. Hesychius esse dicit εἶδος χιτωνίσκου, apud quem perperam scriptum Καψιδρόκιον. Ita verò dicitur quoniam sudorem imbibit & veluti deuorat: ἀφ' τὸ κάψαι τὸν ἱδρῶτα.

Καψιπήδαλος, eodem Hesychio teste dicitur ὁ μὴ ἀφ' τοῦ ἅλ φιτα μὴ διδόντων ἀλλόφυλος.

Κάψις, τ. 1, c. 64. e

Καψοὶ, Hesychio sunt οἱ τοῖχοι, Parietes.

Κάω, τ. 2, c. 174, e

¶ Κὲ, poetica particula, idem significans quod in prosa ἂν potentiale. vt, Ὅς κε θεοῖς ὀπιπεύῃται, pro ὃς ἂν, Qui dis obtẽperarit. Sequẽte vocali, adscisciturὀν. vt apud Homer. Odyss. 1, Καί νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκάμοιμι ἑῆς παπείδα γαίας· Ἀλλά με κῦμα ῥίος τε καὶ βορέης ἀπέωσε, Venissem in patriam, seu Venie potuissem. Idem cum futuro indicatiui construit: necnon cum optatiuo. in Iliad. α, Καί κε τὸ βουλοίμην. Vbi accipiunt pro δή, exponentes καὶ δὴ τῶν ἤθελον.

Κεάδας, Athenis fuit βουλευτὴς ἐπὶ τῶν βαθεῖ ὅπου οἱ κακοῦργοι ἐνεβάλλοντο, vt apud Lacedæmonios εἰς τὴν κοιάδας, teste Suida. At Κεάδης, est patronymicũ à Κέας, significans filium seu nepotem Ceæ. Etymol.

Κεαίωρος, spina quædam de qua Theophr. Hist. pl. l. 4, c. 11.

Κέαρ, τ. 2, c. 95, d. Legitur apud tragicos præsertim, Æschyl. & Sophocl. Sed & Aristoph. in Acharn. dicit, ἐφ' ὅρα τὸ κέαρ ἀφραίνθω. vbi schol. exponit καρδίαν, Cor. non malé. paulo antè enim poeta dixerat, Ὅσα δὴ δέδηγμαι τοῦ ἐμαυτῆς καρδίαν. Hesych. esse dicit ψυχὴ δηρυβδίω, alludens ad etymon: innuens videlicet esse παρὰ τὸ καίειν.

Κέαρα, eidem Hes. sunt σίδηρα πικτυνικὰ ἢ σκυτικὰ, Ferramenta fabrilia aut sutoria. vel ἀξίνα, Secures. quæ & σκέπαρνα.

Κέασμα, ατος, τὸ, Fractura, vel Fragmentum. Eidem enim Hesychio κεάσματα sunt κλάσματα, ῥήγματα, διῃρήγματα. à verbo κεάζω.

Κέατα, τ. 2, c. 159, d Κέβη, τ. 2, c. 151, c

Κέβλη, ης, ἡ, Caput: per syncopen factũ ex κεφαλὴ Macedonicè mutato φ in β, vt testatur Etym. & schol. Nicãdri, afferẽs ex Callim. hoc exemplũ, — ἀμφὶ τε κέβλῳ Εἰρμὲ νος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον. Sed & Nicandro HINC Κεβληνόνος dicitur ὁ ὀν τῇ κεφαλῇ τὸν χρόνον ἔχων, In capite fœtum habens: in Alexipharm. v. 433. μὴ κωνος κεβληνόνος δάκρυ. nam papauer in capite semen fert. INDE ET Κεβληπτυρες, auis apud Aristoph. forsan ita denominata à rutilo seu igneo capite. Vbi schol. annotat, esse qui disiunctim scribant κεβλὴ πυρές: sed his contradicere alios. Notandum porro & paroxytonos & oxytonos scriptum legi apud duos illos scholiastas, Nicandri & Aristophanis: paroxytonos tantùm in lex. meo vet. & apud Etymol. Apud Hesych. verò reperio ET Κεβαλὴ, expositum itidem κεφαλὴ, necnon & κύλιξ.

Κεβληνόνος, vide in præced. Κέβλη.

Κεβλίων, Hesychio autore dicitur ἡ ὀρίγανος, Origanum.

Κεβλήπυρες, vide paulo antè in Κέβλη.

Κέβλος, eodem H. teste est κεφαλὴ κῆπος, Cetos quod à canini capitis similitudine dicitur cynocephalus. Procul dubio pro κέφαλος dicitur, vt κέβλη pro κεφαλή.

Κεβρεόνης, Cebriones: auis nomen apud Aristoph. in Auibus: nomen item gigantis.

Κίγκλος, Suida autore est auis marinæ species, quæ infrà κίγκλος per ι.

Κέγωται, Hesychio πέτρωται: apud quem & Κεγωδαι, πετρῶδεις, πετρῶδη.

Κεγχαμιδώδης, Κεγχαμὶς, Κεγχρεὼν, Κεγχριᾶος, Κεγχρίας, Κεγχρίδιον, Κεγχρίνς, Κεγχρίνη, Κεγχρίνης, Κέγχρινος, Κεγχρὶς, Κεγχρίτης, Κεγχροειδὴς, vide in sequ. Κέγχρος.

Κέγχρος, Hesychio autore est σπερμάτιον μικρὸν ἐμφερὲς, semẽ panico simile, Milium vocant Latini. Hesiod. Asp. Τῦμος δὴ κέγχροισι πεδὲ γλυκὺς πελέθωσι. Et apud Athenæũ libro 10, populi quidam πίνοισι βρύτον ἀπὸ κέγχρου, bibunt ceruisiam è milio confectam. ¶ Κέγχρος dicitur etiam serpens quidam, à maculis quibus milii similitudine aluus eius tinctus est. Meminit eius Dioscorides lib. 7, cap. 16, describens symptomata quæ comitantur τοῖς ὑπὸ κέγχρου δηχθεῖσι: itidémque Actuar. sub finem suæ Methodi med. Alio nomine κεγχρὶς dicitur & κεγχρίς. ¶ Item vnum ex adamantis generibus κέγχρον vocant, quod est milii magnitudine, inquit Plin. libro 37, cap. 4. ¶ Κέγχρος est etiam ornamentum vestis, inquit Budæus, afferens ex Athenæo libro 12, de actæa, vestimento Persico pretioso, καταπάσας αἱ δὲ χρυσοῖς κέγχροις· οἱ δ' κέγχρου, νήματα πορφυρᾶ. forsan sunt puncta milii figura. Idem B. κέγχρον à Chrysostomo vocari tradit τὸ εἶδον τῆς συκῆς, granum ficus. quippe quod & ipsum milii sit simile. E superiore Κέγχρος COMPOS. Κεγχροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Milio similis, Milii formam gerens, Qui milii specie seu figura est. Vtitur hoc compos. Athen. libro 11, scribens τὸ καρχήσιον, poculũ dictum quasi κεγχρίσιον, διὰ τὸ τραχύματα ἔχειν κεγχροειδῆ. Deriuatum inde ET Κεγχρεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, significans itidem milio similis, seu Ad milium accedens, Milii naturam referens. vt Philotimus apud Athenæum lib. 3, scribit τὸ Περσικὸν λιπαρώτερον καὶ κεγχρωδὲς ἦ). Et lib. 2, Diocles, περὶ Ἡρακλεωτικὰ κάρυα ἔχειν τὴν κεγχρωδὲς καὶ ὀστεοπλαστικόν. acsi diceres, Aliquid miliaceum. Inde ET Κεγχρίτης λίθος, Cenchrites lapis, milii granis veluti sparsis, inquit Plin. lib. 37, cap. 11. Et fœm. gen. κεγχρεῖτιδες ἰγκάδες dicuntur

dicuntur caricæ quoniã granula in se habent milii granis similia. Apud Suidam, Καὶ νάρδῳ ψαφαρῇ, κεγχρίτην ἐρέμνον ἀμφί. Possis interpretari Miliaris. ITIDEM Κεγχρίας ἕρπης, apud Galenum ad Glauconem redditur Miliaris herpes: nomine ex eo impositio quòd κέγχροις ὁμοίας ὀξυχρὼς κῦ τὸ δέρμα ποιεῖ, teste Oribasio ad Eunapium lib. 3, cap. 48. vt Actuarius quoque περὶ δβρηνόπους πεφθῶν libro 2, cap. 21, ἡ δὲ λεπὶς καὶ ἥπιον ῥιμμεῖα καὶ θερμὴ χολὴ φλυκταίνας μικρὰς ὡς ὅπω πολὺς τὸ δέρμα ποιεῖ ἐγείρει κέγχροις ὁοικυίας· καὶ κεγχρίας ἕρπης ὀνομάζεται. SIC Κεγχρίδιαι ὄφις, dicitur Serpens veluti milii granis variatus. Dioscorides libro 8, cap. 13, τοῖς δὲ ὑπὸ κεγχριδίου δηχθεῖσι θριδακίνης ὁ καρπὸς μετὰ λινοσπόρου καταπλασθεὶς ὠφελεῖ βοηθεῖ. Ac libro præcedente eum appellat κέγχρον. Ab aliis DICITVR Κεγχρίνης, ET Κέγχρις. Nicander Theriacis, Δηίης κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας, ὅν τε λέοντα Δίδυμον αὐδάξαντο πελέστικον φυλάσσει. Lucanus libro 9, Chersydros tractique via fumante chelydri, Et semper recto lapsurus limite cenchris: Pluribus ille notis variatam tingitur aluum Quàm paruis tinctus maculis Thebanus ophites: Concolor exustis atque indiscretus arenis Ammodytes. Paulus Ægineta vocat & ipse κεγχρίνιον, libro 5, cap. 18: Aetius & κεγχρίας & κεγχρίνιον. Nam libro 13, cap 25, τὸν ἀμμοδύτην vocari κεγχρίαν ait. & cap. 27, Cenchrites, (inquit) serpens est magnitudine duorum cubitorum, figura autem crassa in tenuem abeunte, colore viridi, maximè circa aluum, vt milium colore referat. vnde & κεγχρίας, hoc est miliaris, appellatur. Aiunt etiam hunc se ipso fortiorem fieri quum milium floret. Cæterùm vbi se ad lædendum parat, extendit seipsum, ac veluti iaculum vibratum corporibus inuolat, atque hoc modo verberat. λέοντα eundem vocant à feritate sæuitiàque. in corpora enim se vibrat, spiris ea inuoluit, verbere caudæ rumpit, adactóque in clauiculas & thoracem vulnere, sanguinem exugit, leonino hæc omnia ritu. Etymologus quoque serpentem quendam κεγχρίνιον dici ait, vel διὰ τὸ ποικίλον ἦ) καὶ καπεστῆθαι, vtpote ὡς ἄκρος κέγχροις πυκὰ δοτὶ τὰ τοῦτα ἔχοντα, vel διὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτὸν τὸν κεγχρον τοῦ κέγχρου. Suida verò autore κεγχρίνης dicitur non serpentis tantùm species, sed auis etiã quæ nunquã sistire fertur. & fortassis ipsa etiã à maculis quibus veluti milii granis variata est, nominis id fortita est. Plin. serpentem cenchrin vocat, auem autẽ cenchridem: illũ, κέγχρη, hanc, κεγχρίδα. Marrubiũ (inquit lib. 20, c. 21) aduersus serpẽtes efficax, maximè cenchrin & scolopendras. Et libro 29, cap. vltimo, Fimum cenchridis. accipitrum generis hanc Græci faciunt. Meminit huius auis Aristot. Histor. animalium libro 6, cap. 1, & De gener. animalium libro 3, cap. 1. vbi tradit τὸν κεγχρίδα esse πολυγονωτάτον τῶν γαμψωνύχων, & solam eriam ex curuunguibus bibere: item Histor. animalium libro 2, cap. 17, habere κοιλίαν ὁμοίαν σφόλοβρα: libro 6, cap. 2, parere oua ἐρυθρὰ ὡς ἄκρος μίλτος. Quidam miliarem accipitrem interpretãtur, Gaza tinunculum, de cuius erga columbas amore vide Columellam lib. 8, cap. 8, & Plinium libro 10, cap. 37. Varro autem miliarias aues appellat quæ milio vescuntur & pinguescunt. Præterea à κέγχρος DICITVR Κεγχριᾶος, Qui milii magnitudine est, Tantus quantum milii granum. vt κεγχριᾶον μέγεθος, Milii magnitudo, apud Dioscoridem libro 2. Item nomen MATER. Κέγχρινος, ου, ὁ, E milio confectus, Miliaceus. vt κέγχρινον ἄλευρον, Milii farina, seu Farina è milii granis, apud eundem Dioscor. libro 5, cap. 5. FOEMININ. Κεγχρίνη, Hesychio est τὸ ὀν κέγχρου ἕψημα, Puls è milio. Adhæc VERBALE Κέγχρωμα, ατος, τὸ, quod sonat quasi diceres Miliamentum. Vocant autem κεγχρώματα, siue κέγχροις, paruos ex auro clauos quibus ἡ ἵππος τῆς ἀσπίδος exornatur: vel potius parua foramina in scuti circumferentia per quæ aduersarios speculantur, vt tradit schol. Euripidis in hoc Phœniss. loco, de Eteocle & Polynice inter se pugnantibus, Εἰ δ' ὁμοῦ τοξεύμασιν ἵππος ἄπορος μάθοι, δόγχοι ὀνόμα τόμαπ τεθραμμένοι θελων· Ἀλλ' οὐ τεθεσπὴν ἀσπίδων κεγχρώμασιν Ὀφθαλμοῖν, ὁρῶν ὥστε γίνεσθαι δόρυ. Dextrè itaque miliaribus clypeorum foraminulis admouebant oculos, séque clypeis tegebant, vt hasta qua se inuicem petebant, nihil efficeret. Affertur & DIMIN. Κεγχρίδιον, ου, τὸ, quod significabit Paruulum milii granum. Denique à κέγχρος DERIVAT. Κεγχραμὶς, ίδος, ἡ, quo nomine dicitur Granum seu semen ficus. quoniam milii granum & figura & colore & magnitudine refert. Theophrast. in fine libri 5 De causis plantarum, τὸ γὶκαρπον καὶ ἡ κεγχραμὶς μᾶλλον ὀπῦ κραίνε πα ζυμοῦμθαι. Idem Histor. plantarum lib. 4, cap. 2, Ægyptiæ ficus fructum esse dicit τῶν χυλῷ ἢ τῇ γλυκύπτι τοῖς ὁλωῖσις τεθραμμένον, πολὺ γλυκύπτον πολὺ, καὶ κεγχραμίδας ὅλως οὐκ ἔχοντα. Plinius libro 13, cap. 7, esse ficum prædulcem sine granis interioribus. Vbi quæ grana interiora vocat, alibi appellat frumenta: libro 15, cap. 19, Ficis mollis omnibus tactus: maturis frumenta intus: succus maturescentibus lactis, percoctis mellis. Suidæ verò κεγχραμίδες sunt non solùm τῶν σύκων, sed etiam τῶν ἐλαῶν οἱ πυρῆνες, Nuclei seu officula olearum. INDE Κεγχραμιδωδὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, dicitur Qui ex genere τῶν κεγχραμίδων est. Plur. τὰ κεγχραμιδῶδη, Quæ è genere τῶν κεγχραμίδων sunt: aliis simpliciter Ficorum grana. Apud Hesychium reperio & alia ab hac origine deducta. Affert enim ET Κεγχρηδῶν (si tamen non κεγχραμιδῶν potius scripsit) pro κατρμάτων ὁμοίων κέγχρῳ, seminum milio similium. ET Κεγχρίνης pro πεσόρχης: qui suprà κεγχρὶς, ex accipitrum genere. ET Κέγχρης pro ὁ καρπὸς. NECNON Κεγχρωποπάλης pro προγυμνασιάρχης. AT Κεγχρεῶν, ῶνος, ὁ, dicitur τὸ καθαρτήριον ὅπου τῶν ὀν τῶν μεταλλων κέγχρον διέψυχον, vt innuit Theophr. in l. De metallis. Ita Harpocr. in suo Lex. rhet. quum citatur locũ hunc Demosth. ex τῶν πρὸς Πανταίνετον τεθραμμένων, p. 80, πέσσας τοῖς οἰκέτας τοῖς ἐμοῖς καθεῖσθαι εἰς τὸν κεγχρεῶνα ὅτι βαλεῖν τῇ ἐμῇ. Vbi quod κεγχρεῶνα vocat, appellat aliquoties ἐργαστήριον, Officinã: & quidem eam in qua grana & ramenta metallorum exficcantur. Dicit etiam ibi ἀργυῖπν & μέταλλον, & μεταλλικὰς δίκας, quæ de iis sunt qui μέταλλον τεθραμμένοι τῆς πόλεως σφίσιν τα.

Κεγχρώδης, & Κέγχρωμα, vide in præced. Κέγχρος.

Κεδάζω, τ. 3, c. 813, f. Κεδαίω, ib. h Κεδάω, ibid. f

Κέδμα, τὸ, ab Hippocr. dicũtur Diuturni ex defluxione affectus cùm in omnibus articulis tum præcipuè circa coxendicem. vt Galen. tradit in Lex. Hippocr. Itidem idem Galen. comment. 5 in librũ 6 Epidem. annotat, κέδματα ab eo vocari τὰ εἰς τὰ σκέλη καταστηρίζοντα ῥεύματα, καὶ μάλιστά γ' αὐτῶν τὰ εἰς τὴν περόνην διαῤῥωνν, ἥτις ὀξὺ κατ' ἰχίον. Verba Hippocr. in quæ ista annotat, hæc sũt, κέδματων πᾶς ὅστις τοῖς ὠσὶν ὄπισθεν φλέβας ἀκίζειν. Idem Hippocr. & alibi passim hoc vocabulo vtitur. vt De loc. in hom. ἰῶ δὲ ὀλίγον ῥύσιν, ἰχιάδα καὶ κέδματα ἐποίησεν. ἐπὴν ῥέον παύσωσι. Et in lib. De aere, aquis & loc. ἐκεῖ πλεῖστοι ὑπὸ κέδματων καὶ ἰχιάδων καὶ πεδαγρικῶν ἁλίσκονται. Ibidem, ὑπὸ τῆς ἱππασίης αὐτῆς κέδματα λαμβάνει. Et Epidem. libro 7, ἔοργεν βουβῶνα καὶ κέδματα. INDE Κεδματῶδεα, τὰ, dicuntur Quæ ad τῶν κεδμάτων naturam proximè accedunt, Similia τοῖς κέδμασιν, seu Quæ sunt ex genere τῶν κεδμάτων. Affert Eror. ex eodẽ Hippocr. qui & ipse κέδματα nominari annotat περὶ χρόνιας τῶν τὰ ἀρθρα διεφθαρκότες.

Κεδνὸς, τ. 2, c. 186, f. & c. 182, d. ob.

Κεδρέλαιον, Κεδρελαίνη, Κεδρία, Κεδρίδες, Κεδρίν, Κεδρίνεος, Κέδρινος, Κέδριον, Κέδρινος, Κεδρὶς, Κεδρίτης, Κεδρόμηλα, Κέδρον, vide in sequ. Κέδρος.

Κέδροπα, τὰ, Legumina. Annotat Erotian. apud Hippocr. Atticos κέδροπα vocare τὰ ὄσπρια: quosdam verò per κ scribere κίδροπα. Id tamen Ionicum potius videretur. Meminit eius & Hesych.

Κέδρος, ου, ἡ, Cedrus: arbor iunipero non absimilis: radicibus raris, per summa terræ dispersis: folio duro, acuto mucrone, capillato, spinoso, pungente, ramoso: ligno contorto, nodoso, frequentibus alis: medulla rubente, odorata: baccis myrti flauis, hilaribus, odoratis, esculẽtis: nouo fructu per autumnum cum anniculis pendentes: coma perpetuò viridi. Galenus duplicẽ esse scribit: alteram, fruticosam, iunipero assimilem: alteram verò, arborem non exiguam. Hæc Gorræus, ex parte

desumpta ex Theophrasto, Histor. plantarum libro 3, cap. 12: Plin. lib. 13, cap. 5, vbi inter alia hæc scribit, Iunipero similem habent Phœnices & cedrum minorẽ. duo eius genera: Lycia & Phœnicia. differunt folio. nã quæ durum, acutum, spinosum, habet, ὀξύκεδρος vocatur, ramosa & nodis infesta. altera odore præstat. fructum ferunt myrti magnitudine, dulcem sapore. Et ma ioris cedri duo genera. quæ floret, fructum non fert: frugifera, non floret: & in ea antecedentem fructum occupat nouus. semen eius cupresso simile. quidam cedrelaten vocant. ex hac resina laudatissima. materiæ ve rò ipsi æternitas. itaque & simulacra deorum ex ea fa ctitauerunt. Homerus quoque odoratam esse arborem testatur. quippe apud quem Odyssea e, domi Calypsus Πόρε μὲν ἐπ' ἰσαρόφιν μέγα καίετο πιλόθι δ' ὀδὸ μὴν Κέδρου τ' ἀ κεάτου δόου τ' εὖα νήσων ὀδώδει, vt & Virgiliana Circe Vrit odoratam nocturna in lumina cedrum. Rursum Plin. lib. 13, cap. 15, Cedrum Mauritanicam scribit esse cupresso fœminæ etiamnum syluestri similem folio, odore, caudice. Libanus autem mons Syriæ cedros ferre dicitur quarum fructus mali magnitudine sit, tereti & oblonga figura, callo compactili. Denique κέδρος esse dicitur etiam arbor citrei mali, cuius materies citrum Varroni & Martiali: quum Dioscorides libro 1, cap. 167, scribat, quæ à Romanis vocantur κίτρια, à Græcis nominari Μηδικὰ siue Περσικὰ μῆλα & κεδρόμηλα, quasi cedrina mala, quum Plin. item lib. 13, c. 16, de cedro loquutus, subiungat, Alia est arbor eodem nomine, malum ferens execratum aliquibus odore & amaritudine, aliis expetitum, domos etiam decorans. innuens & ipse cedrum & citriam malum eandem esse. Veruntamen idẽ ipse Plin. libri eiusdem cap. 14, apertè inter citrum & cedrum distinguit. vt prolixius docui t. 2, c. 1633. g. vbi etiam annotaui, forsitan legẽdum esse κιτρόμηλα aut κεδρόμηλα. De hoc fructu, vnà cum arbore ipsius, si plura cognoscere cupias, disces ex Theophr. Hist. plant. l. 4, cap. 4: Athen. lib. 3, (afferente eum Theophr. locum) Dioſc. l. 1, c. 167: Plin. l. 12, c. 3: Galen. Simpl. med. lib. 7: Pal ladio in Martio, tit. 10: Plin. rursum lib. 11, cap. 53, & Virgil. Georg. 2. Ad superiorem porrò cedrum vt redeam, INDE Κεδρελάτη dicitur Cedrus magna, abietẽ magnitudine æquans. vt & Plinius in loco suprà citato scribit maiorem cedrum quosdam cedrelaten vocare: è qua resinam manare laudatissimam. Sic verò idem lib. 24, c. 5, Cedr⁹ magna, (inquit) quam cedrelaten vocant, dat picem quæ cedria vocatur: & Dioscor. libro 1, c. 106, πλὴν κέδρου itidem esse δένδρον μέγα, ex quo πλὴν λεγομένου κεδρέλαια σωκέχεται. Vbi nota HOC Κεδρέλα, idẽ significans quod κεδρίνη πίσσα seu κεδρίνη ῥητίνη, & κέδρινον ἔλαιον: quod & voce COMP. Κεδρέλαιον dicitur. Galenus enim τὸ κέδρινον ἔλαιον à quibusdã nominari κεδρέλαιον autor est: itidem Simpl. med. lib. 7 scribens κεδρέλαιον vocari τὸ ἔλαιον τὸ ὂν τῆς κέδρου. Alii tamẽ inter κεδρέλαιον & κεδρέλαιον discrimen esse volunt. quum Plin. lib. 15, cap. 7, scribat oleum quod è malis cedri fit, κεδρέλαιον appellari: & lib. 16, cap. 11, lignum tædæ concisum, furnis vndique igni extrà circundato feruere: primum sudorem aquæ modo fluere canali: hócque in Syria cedriũ vocari: sequentem liquorem, crassiorem iam, picem fundere. Sed & lib. 24, c. 5, idem Plin. quum dixisset cedrum magnam, quam cedrelaten vocant, dare picem quæ cedria vocatur: ex ea fieri & succum magni ad lumina vsus: subiungit, Fit ex eo & oleum quod pisselæon vocant, vehemẽtioris ad omnia eadem vsus. Κεδρία, (inquit Gorr.) Cedria: dicitur modò pix cedri, modò resina cedri, è magna cedro, quæ κεδρελάτη vocatur, emanans: ita vt si propriè sit loquendum, nihil aliud sit quàm cruda cedri lacryma. Κέδριον autem, oleum quod è cedro nascitur, siue succus cedri è tæda eius concisa & in furnis feruente primus aquæ modo fluens in canali. námque sequens liquor, iam pix, non cedrium appellatur sed cedria. ita vt κέδριον à κεδρία hoc differat quòd κέδριον liquidius sit & magis oleosum. Veruntamen nunc pro resina, nunc pro sudore tædarum, nunc pro pice confundunt autores κεδρίαν & κέδριον, indiscriminatim nominantes. Vitruuius quoque κέδριον reuera oleum cedrinum esse indicat his verbis, l. 2, c. 9, Item cedrus & iuniperus easdem habent virtutes & vtilitates: sed quemadmodũ ex cupressu & pinu resina, sic ex cedro oleum, quod cedrium dicitur, nascitur: quo reliquæ res quum sunt vnctæ, (vti etiam libri) à tineis & carie non læduntur. Galen. hoc κέδριον siue κεδρέλαιον videtur vocare ἐλαιώδη κεδρίαν, κεδρίαν autem fæcẽ τοῦ κεδρελαίου siue κεδρίου: quum Simplic. med. lib. 7, scribit τὸ λιπαρώτατον ὂν τῆς κεδρίας καὶ αἰκριβῶς ἐλαιωδέστατον, ὃ δὴ καὶ τοῦ τραγωρουμβίου ἐελωνέφαμβίης αἱρεῖζεται, λεπομερέστερον γίνεσθαι τῆς ὅλης κεδρίας, ἔχειν τε ὡς ὠφὸς τὸ ἔσωτελεπόμβιον τῆς κεδρίας τὸ παχυμερέστερον τὸν αὐτὸν λόγον ὃν καὶ τὸ ἔλαιον πρὸς τὸν ἀμόργιν. Apud Aetium sanè lib. 1, vbi hunc Galeni locum de cedria affert, verbis iſtis iam citatis præfigitur titulus κεδρέλαιον. vt & Dioſc. l. 1, cap. 106, tradit, ὃν τῆς κεδρίας γίνεσθαι καὶ ἔλαιον, χωριζόμενον ἀπὸ τῆς κεδρίας δι' ἑρίου τραγωρουμβίου ἐν τῇ ἑψήσει ὡς ὀπὶ τῆς πίσσης. Notandum verò est, apud Galen. pariter & Aetium eo in loco scriptum esse κεδρέα aliquoties, vt apud Vitruu. quoque cedreum: apud Paulum verò Ægin. κεδραία per αι. Altera tamen scriptura per ι melior videtur: ac forsitan cum κεδρία subaudiri queat ῥητίνη aut πίσσα: cum κέδριον autem, ἔλαιον: præsertim quũ ADIECTIVI Κέδριος exempla aliquot reperiantur. Gorr. enim tradit τὸ κεδρέναιον, Cedrinum oleum, à Columella vocari Cedrium liquorem. Et Hesych. κέδριον affert vsurpatum pro ὀδώδες. nam cedrum esse odoratissimã, ex supradictis constat. Ionicè verò pro κεδρία DICITVR Κεδρίη: quod ex Herodoto afferrur pro Cedrinũ vnguentum. Præterea à κέδρος DERIV. Κέδρινος, Cedrinus, id est E cedro confectus. vt κεδρίνη κλίμαξ, & κέδρινον ξύλον, apud Eurip. Sic Cedrinus Apollo apud Plinium. nam simulacra deorum è cedro factitabãt, quòd materiæ iſti æternitas ineſſet, teſte eodem, l. 13, cap. 5: qui c. 15, eiusdem libri, mensas quoque cedrinas maximo fuisse in pretio tradit. Itidem κέδρινον ἔλαιον apud Hippocr. quod alii κεδρέναιον appellant voce composita. Necnon κέδρινος οἶνος, Vinum cedrinum: quod ET Κεδρίτης οἶνος dicitur. vtrunque apud Dioſc. lib. 5: illud, c. 45: hoc, c. 47. vbi etiã eius conficiẽdi rationẽ docet, è cedria videlicet & musto. Poetæ pro Κέδρινος DICVNT Κεδρίνεος etiam. Nicand. n. in Alex. v. 488, κεδρίνεον πίσσαν, cedrinam pice, vocat πλὴν κεδρέαν. quippe quæ sit pix seu resina è cedro. Item à Κέδρος DERIV. Κεδρὶς, ίδος, ἡ, significans fructum cedri. Dioſc. enim l. 1, c. 106, & Galen. Simplic. medic. l. 7, κεδρίδας vocari tradunt τὸν καρπὸν τῆς κέδρου: vbi etiam medicam earũ vim exponunt. Sic Hippocr. Γυναικ. lib. 2 dicit, κεδρίδας πίνειν πεῖβεν ὑδατι, ἢ πίνειν. Et Plin. lib. 24, c. 5, Cedrides, hoc est fructus cedri, tussim sanant, vrinam cient. Itidémque δακρυίδες dicuntur fructus lauri, seu baccæ lauri: & ἀμυγδαλίδες, nuces amygdalinæ. Apud Theophr. autẽ, Hist. plant. l. 1, κεδρὶς, est frutex cedro similis, in Phrygia nascens, teste Gorr. qui eum Gaza interpr. Cedrulã. Denique à κέδρος est nomen VERBALE Κεδρωτὸς, vt apud Latinos quoque Cedratus à Cedro. Eurip. Oreste, κεδρωτὰ πασσάλευν ὑδρόπτερμα. In hoc autem loco Cassii Heminæ apud Plin. lib. 13, c. 13, Libros cedratos fuisse: propterea arbitrarier tineas non tetigisse: illud Cedratos accipiendum potius pro Cedrio inũctos, quàm cedrinis tabulis compactos: testante eodem Plin. l. 16, c. 39, cedri oleo perunctam materiem nec tineam nec ca riem sentire: & Vitruuio, cedrio vnctas res, vti etiam libros à tineis & carie non lædi. Itidem verò VERBVM Κεδρόω significat Cedria seu cedrio condio, Cedrino liquore seu oleo perungo. Strabo, πολὺ δὲ πλεῖστον ὀνδύζων κεφαλὰς κεδρεωῦσας ἐπιδείκνυον. Testatur enim & Galenus Simplic. medicament. libro 7, πλὴν κεδρίας ξηραίνειν τε καὶ ἀσηπῆα διαφυλάττειν τὰ πνευσθῆτα σώματα. Ad Κέδρος autem vt redeam, tradit Etymologus fœminino genere κέδρον dici τὸ δένδρον, neutro autem τὸν καρπόν. Hesychius verò κέδρον neutro genere ab Atticis vocari δάδινον. cui κέδρος est non solùm δένδρον, sed etiam κιβωτὸς, λάρναξ, Arca, Loculus: sed ea forsitan è cedrino ligno, posita materia pro re inde confecta.

Κεδρόω, ῶ, vide in præced. Κέδρος.

Κεδρωτὶς, τιος, ἡ, Cedrostis: à nonnullis appellatur ἡ λόυκη ἄμπελος, Vitis alba, quæ & βρυωνία & ὀφιοστάφυλον. testis Dioſc. l. 4, c. 184, & Plin. l. 23, c. 1.

Κεδρώτιν, & Κεδρωτὸς, vide paulo antè in Κέδρος.

Κέεμαι, Ionicè & poeticè pro κεῖμαι, Positus seu situs sum.

Κεῖα, Ionicè itidem pro ἔκειστα: vnde particip. κείατες, & media voce κειάμενοι, pro καύσαντες, à κείω. At nomen Κεῖα, Hesychio autore, significat καθάρματα, Purgamenta. quæ infrà κηῖα.

Κείαπε, t. 2, c. 159, d. Κεῖθεν, t. 1, c. 1165, f

Κεῖθι, ibid. g. Κεῖμαι, t. 2, c. 159, e

Κείμβια τά, t. 2, c. 630, d. ob. Κειμηλιαρχία, t. 2, c. 173, d

Κειμηλιάρχαι, ib. Κειμηλιαρχία, t. 2, c. 173, d

Κειμηλιαρχὸς, idem ac κειμηλιάρχης, Thesaurarius.

Κειμήλιον, t. 2, c. 172, f. Κειμήλιος, t. 2, c. 173, d

Κείνη, t. 1, c. 1165 f. Κεινὸς, t. 2, c. 119, e

Κεῖνος, t. 1, c. 1164, h. & 1165, e. Κείνως, t. 1, c. 1165, f

Κεῖος, ου, ὁ, Ceus: incola τῆς Κέω insulæ, quæ & Κῶς. Testis Stephanus, Etym. & Suid.

Κέπος, ου, ὁ, monstrosum animal, τὸ μὲν πρόσωπον ἀνθρώπου ἔχον, πάλλα δὲ κεφὸς καὶ δράκοντος μετὰ ξύ, inquit Strabo, qui in Æthiopia ipsum nasci tradit. Plinius cephos vocat libro 8, cap. 19. Pompeius (inquit) ex Æthiopia ostendit quas vocant cephos: quarum pedes posteriores pedibus humanis & cruribus, priores manibus fuere simiales. vt & Iul. Solinus cap. 43. isdem fermè temporibus illinc exhibita monstra sunt (cephos appellant) quorum posteriores pedes crure & vestigio humanos artus mentiuntur, perinde priores hominum manus referunt. Simile animal κῆβος.

Κέρεα, Hesychio ἡλικία, Generatio vel Ætas.

Κεῖραι, Tondere: & κείρασθαι, Tondere se, seu Tonderi: à κείρω. vnde particip. κείρας & κειράμενος.

Κειρεκάμης, t. 2, c. 100, e

Κειρίαι, t. 2, c. 192, b. ob. Κειρίαι, dicuntur non sepulcrales tãtùm fasciæ, sed fasciæ etiã lectii, vt Cic. quoque dicit, Somniasse se ouũ pendẽre ex fascia lecti sui. Aristophanis enim schol. & Suidas κειρίαν esse dicunt εἶδος ζώνης ὃν ῥοιῶνι παρεοικὸς ἱμάντι, ᾗ δεσμοῦσι τὰς κλίνας: in Aubis nimirum Aristophanicis, vbi Ἐπιψ dicit, Σπάρτην δὲ αὖ θείμλω ἐγὼ τῇ μὴ πόλει, Οὐδὲ αὖ χαμεύνιον πάνυ γε κειρίαν ἔχων; quum ne fasciam quidem habeam quam lectulo meo humili intendam? alludens ad nomẽ σπάρτη quatenus significat spárteum funem, seu funem è sparto plexum. Sic Solomon Prouerb. cap. 7, κειρίαις πέπεικα τὰ κλίνεα μου, ἀμφιπέπλοις διέστρωσα. Item κειρίαι à fasciarum similitudine dici tradunt medici: πὰ πλατείαι ἕλμινθες, lumbricos latos: qui itidem ταινίαι dicuntur, à Latinis etiam tæniæ: apud quos tamen alicubi scriptum Tineæ.

Κεῖρις, εως, ἡ, Ciris: auis quam aliqui accipitrem esse volũt, aliqui alcyonem, inquit Hesychius. Sunt qui volunt auem esse quæ Scylla nominatur: rectè. ita enim Ouidius Metamorphos. libro 8, de Scylla, — plumis in auem mutata, vocatur Ciris: & à tonso est hoc nomen adepta capillo: videlicet ἀφὰ τὴ κείρειν. quippe quæ paulo antè, thalamos taciturna paternos Intrarat, & (neu facinus) fatali nata parentem Crine suum spoliarat, prædáque potita refanda Tulerat secum spolium sceleris: patris inquam Niti, qui & ipse in haltæetum ibi mutatur. Vnde ἀλκυόνης illam κείριν persequitur, veteris memor iniuriæ. Apud Oppianum Halieut. l. 1, legitur κῆρις pro hoc κεῖρις. Sunt qui Aristotelicũ esse αὔθον existimẽt, quẽ Gaza Florum appellat: vulgò dici ἀσπάλαθον.

Κειροπλάστης, ου, ὁ, affertur pro ὁ περὶ κόμας καλλωπιστής. Qui rectius κειροπλόκος, apud Poll.

Κείρυλος, auis quædam, inquit Hesych. qui κειρύλος ab Antigono dici scribit τὴν ἀλκυόνα, οἱ δὲ ἄρρενα, alcyonas masculos. Infrà κήρυλος.

Κείρω, Tondeo, &c. t. 1, c. 99, h. Κέρω, Scindo, &c. c. 100, c.

Κεῖσε, t. 1, c. 1165. g

Κεισοῦμαι, Doricè pro κείσομαι, Iacebo: à κεῖμαι.

Κεισοδηλεθυδρόι, Hesychio ῥωθοὶ, Pigri, Ignaui.

Κεισὸς, eodem teste est herbæ species.

Κεῖσα, à Laconibus dicitur ἡ κίσσα, Pica, eodem autore.

Κείω, Iacere cupio, t. 2, c. 173, e. Κέω, Fundo, ib. g. Κέω, Vro, c. 174. g.

Κεωδὲς, Hesychio est ἀοδὲς, Odoratum. quod & κεωδὲς.

Κεώσασθαι, eidẽ est καθίσασθαι: forsitan adolẽdo & sufficendo: σῶμα τὸ κεῖαι τὸ κεῶσαι. Idem & θεώσασθαι à θεῖον.

Κεκαδεῖν, t. 4, c. 319, a. Κεκαδήσασθαι, ib.

Κεκαδόμιλος, t. 4, c. 318, d. Κεκαδὼν, ib. a

Κεκαλλιστημβίος, t. 1, c. 1221. f. Κεκαμμένος, t. 2, c. 52, c

Κεκανόνισται, t. 2, c. 63, b. Κεκαπνιδυμβίος, t. 2, c. 673, b

Κέκαρκε, Totondit: & Κέκαρται, Tonsus fum: à κείρω.

Κεκαυμβίος, t. 2, c. 175, c

Κεκαφηὼς, t. 2, c. 67, d. Vide & Καφέω suprà ac Καφηδὸς.

Κέκδυται, t. 2, c. 1600, d. Κεκληβίος, t. 2, c. 188, h

Κεῦπαι, Cretenses vocant ζῶα λαγῶοις, Lepores. Hesych.

Κεκπὼς, idem affert pro βοῦς, Vociferaris, Clamas.

Κεκπὼς, idem exp. τεθνηκὼς, Mortuus est, Expirauit.

Κέκλος, eidem est ἰσχνόφωνος.

Κεκλάγξω, & Κεκλαγξόμαι, Suida autore dicitur ὅσα ἀθῆ κυνῶν, pro ὑλακτήσω, Latrabo, diuersas tamen esse canũ voces κλαγγὴ & ὑλαγμὸν, in Κλαῖγω & Κλάζω docui.

Κεκλαμβόνον, Furto surreptum: ab act. τὸ κλέπτω.

Κεκλέαται, Ionicè pro κέκλωται, Vocati sunt seu Vocantur: ab act. τὸ καλέω seu κλέω.

Κεκλῶν, Hesychius affert positum pro καλῶν, κελεύων, Vocans, Iubens: tanquam à them. κεκλέω.

Κεκλεισμὸς, pro κεκλεισμένος, t. 2, c. 230, d

Κεκλίαται, poetica ectasi pro κεκλέαται: hoc autẽ, Ionicè pro κέκλωται, Vocati erant, à καλέω. Hesych. exp. συγκεκλημένοι ἦσαν, Conuocati erant.

Κέκλυγε, t. 1, c. 226, b Κεκλύγω, t. 2, c. 226, b

Κεκλυγὸς, t. 2, c. 225, g. & 226, c. Κέκλυμαι, t. 2, c. 112, a

Κεκλοφὰ, Furatus sum: & Κεκλοφὼς, Furatus: à κλέπτω. Ambo apud Aristoph. leguntur, vtpote Attica.

Κέκλυτι, t. 2, c. 267, h. Κεκλυσμένος, κεκλυμένος: à κλύω.

Κεκμηκὼς, t. 2. c. 48, f. Κεκμηὼς, idem.

Κεκολασμένος, t. 2, c. 302, c. Κεκολασμένος, ib.

Κεκομπασμένος, t. 2, c. 371, b. Κεκορυμβωμένος, t. 2, c. 385, f

Κεκοτὼς, t. 2, c. 395, d

Κεκράνται, poeticè pro πέκρανται. i. πεπλεγμένοι εἰσὶ, à κεκράνω. Hom. Od. ρ, χρυσῷ δ' ὀδὸν ἀμφὶ κεκράανται.

Κέκραγα, t. 2, c. 228, f. Κέκραμαι, t. 2, c. 2. 9, b

Κεκραμὸς, ib.

Κεκράγω, thema ex præt. med. κέκραγα, idem quod κράζω, Clamo, Vociferor. vnde aor. 1 ἐκεκράξα.

Κεκράκτης, t. 2, c. 229, b

Κεκραμένος, Temperatus. Vnde ADVERB. Κεκραμένως, Temperatè, seu Concinné.

Κεκραξιδαμας, t. 2, c. 229. b. Κεκράξομαι, t. 2, c. 228. f

Κεκρικὼς, ότος, ὁ, particip. præt. perf. act. à them. κρίζω.

Κεκριμένος, t. 2, c. 425, a & d. Κεκριμένως, ib. e

Κεκρυφέτιος, t. 2, c. 443, c

Κεκρυμμένος, Occultè, Latenter, Clam. à κρύπτω.

Κεκρύφαλος, ου, ὁ, Reticulum: quo videlicet mulieres crines suos compescunt. quod & κρεκύφαντον dici tradunt. Lexicographi exponunt κεφαλοδέσμιον & vittam. Homerus certe & ipse esse κεφαλοδέσμιον, id est vinculum capitis, docet his verbis, Iliad. χ, de Andromache, Τῶν δ' ἐκ κρατὸς χέε δέσματα σταλόεντα, Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην, Κρηδέμνόν τ'. Et in Epigramm. quidam canit, — φιλοπλεκτὸν κόμας σφίγκτῆρα Φιλαρὴς Βαθὺν ἁλὸς πυλῆς σ' ἔθεσ κεκρύφαλον: indicans κεκρύφαλον esse σφιγκτῆρα τῆς πλεκτῆς κόμης, reticulum quo plexa coma stringitur cohibetúrque ne diffluat. Et rursum, Κεκρύφαλοι σφίγγοισι τὸν πέζα. Itẽ, πορφύρεον χάσπε ῥύτ' ἐσ κεκρύφαλον. In eadem significatione vsus est Plutarchus quoque & Synes. Hesychius verò & ζωὴ ὑπὸ ἵππων κορυφιστῆρας appellari κεκρυφάλους annotat. qui & ἄμπυκες reticula itidem loráve quibus frontales equorum crines stringuntur. Item Κεκρύφαλος dicitur δρῦς ἡ κοιλότης, plagæ seu retis cauitas. Budæus esse dicit sinuosum illum macularum contextum in quem insinuant animalia vrgentibus canibus. tunc enim fieri impulsu ferarũ vt vari proni concidant, & feræ operiãtur. Xen. Cyn. ὅσα δ' ἄκραι ἴσους βοόχοις ὑπεβεβήκεσαν, ἀμοίως ἀκροφερεῖς τε, ἐπαίρων εἰς μέσον τὸν κεκρύφαλον. Sed & κοιλία

quædam περὶ μυρμηκιζομένων ζώων, venter quidam rumi- A
nantium animalium, κεκρύφαλος nominatur, teste Hesychio & ante eum Aristotele, qui & nominis rationem exprimit. σωρήτιον δ' (inquit) κοιλίας τὴν μεγάλην πλησίον τῶν τοῦ ἥπατος ἀνεστῶσης ὁ καλοῦσιν κεκρύφαλος ὥσπερ ἐπίκρυψιν· ἔστι γὰρ μὴν ὀξέως ὅμοιος τῇ κοιλίᾳ, τὰ δ' ὀνῆς ὅμοιος τοῖς πλεκτοῖς κεκρυφάλοις, plexis reticulis quibus crines vinciuntur similis. magnitudine verò minorem esse dicit hûc τὸ κεκρύφαλον quàm sit ἡ μεγάλη κοιλία. Hæc ille, Hist. animal. lib. 2, cap. vlt. Meminit & De part. anim. lib. 3. c. 13. Alii dicunt esse sinum ventri prope stomachi commissuram annexum, ex argumento sic dictum quòd mulierum reticulis sit similis. Compos. H I N C Κεκρυφαλοπώλας, qui reticula nectit, apud Pollucem libro 7, ex Critia. Et D I M I N V T. Κεκρυφάλιον, ου, τὸ, Reticulum, ibidem.

Κεκρύφατος, Absconditæ sunt: lotticè pro κεκρυμμένοι εἰσὶ à them. κρύπω. Apud Hesiod. de Virgilijs.

Κέκτημαι, Acquisiui, Comparaui, t. 2, c. 467, d. Κέκτημαι, Habeo, ibid. e.

Κεκτημένος, t. 2, c. 467, d. Κεκυφώς, t. 2, c. 507, a C

Κέκω, Solicitè curo, Doleo. Hesychius enim κέκει affert pro φροντίζει, ἀλγεῖ.

Κελαδεινός, t. 2, c. 1117, b. Κελαδεῖν, ib. c

Κελάδημα, ib. d. Κέλαδος, t. 2, c. 1116, f

Κελαδῶν, t. 2, c. 1117, c

Κελαινός, Κελαινεφὴς, Κελαινίαω, Κελαινίων, Κελαιπόλωπα, Κελαιωπόθυμος, vide in sequ. Κελαινός.

Κελαινός, ού, ὁ, Ater, Niger: vt κελαινὸν αἷμα, Ater cruor: κελαινὸν κῦμα, Ater fluctus: κελαινὴ νύξ, Atra nox, apud Homerum. Hesiodus verò & κελαινὸν ὕπνον dicit ob atrum D sanguinem in Aspide, Ἐμμενέων δ' ἀέρα τὸν κελαινὸν πίμπλατο ὕπνου. Sic Sophocles, κελαινοῖς ξίφεσι pro Atro cruore imbutis, seu Cruore atris, Cruentatis. Pro loco reditur Homendus, Obscurus: quia talia sunt atra. (Ac Κελαιναὶ, Celænæ, oppidum Phrygiæ, teste Plinio & Liuio. necnon μυθικὸν Atheniensium & Bœotorum, autore Suida) Inde C O M P O S I T V M Κελαινοφαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, apud Aristophanem Ranis, νυκτὶς κελαινοφαὴς ὄρνις: vel quòd nigra videatur, vel quòd nigrore suo lumen obscuret. Suidas exponit μέλαινα, Nigra, Atra. E I T E M Κελαινεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Nubes reddens atras. seu Atras obscuràsque nubes cogens. Iouis epitheton apud Homerum. Dicit enim Iliad. φ, Καδ δ' ἴζον ἅθροοι παπεὶ κελαινεφεῖ. Et alibi, — κελαινεφεῖ Κρονίωνι. necnon vocandi casu κελαινεφὲς, in Odyss. I T E M Κελαινόλωπα hinc dicuntur τὰ κερόεσσα, teste Hesychio. sunt enim cerasa veluti nigricans lotus. N E C- N O N Κελαινοπάθιμος, eodem Hesychio autore dicitur τὸ μὴ φιλεφρὸν, τὸ δύλιον καὶ τὴν ψυχὴν δύσνουν. forsan est Cuius affectus cordis obscuri sunt & veluti nigri: ac ex F consequẽte Tectus, Non apertus, Subdolus. V T E T Κελαινώπας θυμὸς redditur Tectum nec apertum pectus, ideóque subdolum: vel potius Profunda cogitans, Profundis cogitationibus velut nigricans, in hoc loco Sophoclei Aiacis, de ipso Aiace, — ἦ ῥα κελαινώπων θυμὸν ἐφυβρίζει ὁ πολύτλας αἰήρ. vt sit, καὶ κεκρυμμένον καὶ δύλιον βαθυγνώμονά τε θυμὸν ἐφυβρίζει ἡμᾶς. Ad verbum enim Κελαινώπας seu Κελαινῶπις sonat Aspectu niger, Atricolor. Est à κελαινὸς & S V B S T A N T. Κελαινώπης, ητος, ἡ, Nigredo. Item V E R B V M Κελαινείω, ῶ, Nigrice, Sum niger. A quo participium Κελαινιάων, Nigricans: pro quo Iones D I C V N T Κελαινιόων. quod Hesychius exponit itidem μελανόθριξ: desumptum ex Homero.

Κελαινώπης, & Κελαινώπας, vide in præced. Κελαινός.

Κελαίνεα, vt & ἐμβάφια & λεκάνια, à Poll. numerantur inter vasa ἐν οἷς τὰ ἡδύσματα ἢ βρώματα.

Κελαρύζω, Murmuro, Strepito: vel potius Cum murmure H & strepitu fluo. Homerus Odysseæ ε, — ὕματος δ' ἀξέ πνοιὴ ἀέμου Βορέω, ἡ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελαρύζει. Et Iliad. φ, de aqua itidem per canales deducta, τὸ δέ τ' ὦκα κατερβόμενον κελαρύζει Χώρῳ ἐπὶ πεδίοιο, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄρονται. Vbi itidem scholiastæ exponunt μετὰ ἤχου ῥεῖ: Hesychius σωνεχῶς ῥεῖ, apud quem legitur & futurũ medium κελαρύσεται, expositum μετὰ φωνῆς ἠχήσει.

I N D E Κελαρύζις, εως, ἡ, eiusmodi murmur & strepitatio, seu Fluxus cum murmure & strepitu. Hesychius esse dicit ἰδίωμα ὕφου, certum quendam sonitum seu strepitum. Affertur E T Κελαρύζα κορώνη, pro Crocitans cornix. quæ alioqui λακέρυζα transpositis primoribus syllabis.

Κέλεαι, Ionicè pro κέλῃ, Iubes: à κέλομαι.

Κελέβη, t. 2, c. 658, d

Κελεβεὶ, Hesychio λεκάνη καὶ νεκρὰ κτίνη.

Κελεὸς, eidem est ἀξίνη, Securis.

B Κελέομαι, t. 2, c. 1111, g

Κελεόντες, autore Pausania dicuntur οἱ ἱππόδεσμοι καὶ τὰ λεπτὰ καὶ πλουσιωτὴν περὶ ξύλων: autore Ælio Dionysio, οἱ ἱππόδεσμοι καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα. Eustarh. Sic Hesychius quoque κελέοντας: esse dicit τοὺς ἱππόδεσμοι καὶ τὰ ὁπωσοῦν μακρὰ ξύλα, δίκοιοι, ἵππιοι. Vsus est hoc vocabulo Antiphon ἐν τῇ πρὸς Δημωνίδου γραφῇ ἀπολογίᾳ, dicens, ἵνα τοὺς κελέοντας κατέπηξε. Propriè autem (inquit Harpocration) κελέοντες sunt οἱ ἱππόδεσμοι, vt & apud Aristophanem comicum: metaphoricè autem hoc loco orator ita vocare videtur τὰ ὀρθὰ ξύλα. Itidem Etymologus κελέοντας propriè vocari annotat τοὺς ἱππόδεσμοι; catachristicè autem τὰ καταπεπηγότα ξύλα, quæ etiam σαυροὶ nominantur. Apud Poll. scriptum κέλοντες.

Κελεὸς, Suida & Erymologo autore est ὄρνεον ταχύπτερον, auis pernicissima: à qua & κέλητα dicitur τὸ ταχὺ βαδίζειν. Meminit huius auis Hesychius quoque: sed apud eum scriptum est κελαιός, attamen contra seriem alphabetica m. Aristot. Histor. animalium libro 9, cap. 10, κελεὸν & λιβυὸν inter se esse πολεμίους tradit. Vbi Gaza interpretatur Galgulum: qui tamen dicitur potius ἱκτῖνος & χαλκιδικός. Alibi κολεὸς & κολοιὸς pro eadem auis legi tradunt apud Aristot. sed haud scio quàm verè. Etymol. & τὸν ἱππόδεσμα quosdã vocare κελεὸν ait, sed ἀστεῖζομένους. Alioquin & nomen proprium herois est, teste Hesych. & Suida.

Κελεθὸν, apud Hesych. esse dicitur ὦ πολὺ ἰχθύας ἡρῴων ὀπτοῖς ποτιμοῖς.

Κελθὴν, apud Erymologũ scriptum pro κελέθη, sed nescio quàm rectè. dicit verò & ipse esse εἶδος ποτηρίου ξυλίνου, ac deriuatum παρὰ τὸ κάλον, quod significat τὸ ξύλον, & τὸ εἶδος, quod est ῥέω.

Κέλυδρα, τὰ, t. 2, c. 110, g

Κελυδρεῖαι, t. 2, c. 111, c. Κελυδρεῖον, ib.

Κελυδρῆτις, ib. Κελυδριάω, ib.

Κελυδρῶν, ib. Κελυδροπόρος, t. 2, c. 110, h

Κέλυδρος, ib. f. Κέλυδρον, ib. h

Κελυδρόμαι, t. 2, c. 112, f. Κέλυδρις, t. 2, c. 114, e

Κελυδρομα, ib. b. Κελυδρομοιώη, ib. e

Κελυδρὴς, ib. d

F Κελυδρικὸν, τὸ, substant. ibid. e

Κελυδρικὸς, ib. Κελυδρόω, ib. g

Κελυδῶν, t. 2, c. 112, d. Κελημοσυνὴ, t. 2, c. 111, h

Κέλης, t. 2, c. 109, f. & 110, b. Κελυπάω, t. 2, c. 110, e

Κελυπίζω, ib. Κελύπιον, ib. f

Κέλικας, Hesych. esse dicit δημότας, Plebeios.

Κελὸν, idem Hesych. affert pro σφεβλὸν, πλάγιον, Tortum, Obliquum. E T Κελλόσαι pro πλαγιάσαι, Obliquare. Infrà per υ.

G Κέλλω, t. 2, c. 108, f

Κέλμις, Hesychio est παῖς ἢ λύκος: & nomen vnius ex dactylis Idæis.

Κέλομαι, t. 2, c. 30, e. & 111, e

Κέλοντες, vocantur οἱ ἱππόδεσμοι, vt est apud Pollucem libro 7, cap. 10. Pro quo alii habent κελέοντες, vt paulo antè docui.

Κελὸς, affertur pro Niger: μέλας. qui & κελαινός.

Κέλσαι, Appuli, Ionicè & poeticè pro ἔκελσα, à κέλλω: vnde & infin. κέλσαι, Appellere & particip. κέλσας.

Κελτικὸς, ού, ὁ, Celticus, seu Gallicus. Nam Κελτοὶ dicuntur ἔθνος ἔπειρον Ταλαπῆρ, à Celto filio Herculis. Eiusdem gentis populi sunt Κελτίβηρες, & Κελτοάχοι.

Κελύφαινον, & Κελυφαιώδης, vide in sequ. Κέλυφος.

Κέλυφος, εος, τὸ, Cortex, Putamẽ: vt τὸ ἐπὶ τῇ βαλανίῳ κέλυφος, apud Dioscoridem lib. 1. & κέλυφος τῶν καρύων, ibid. Eodẽ libro, ὁ κελύφη ῥοιᾶς, in mali Punici cortice, seu corio;

Sic Theophrast. De caus. plant. lib. 5, cap. 21, ὡς περὶ κυάμων A κελύφη, fabarum putamina. Et Aristot. Hist. animalium lib. 9, κελύφεα περὶ καρκίνων, cortices seu crustæ quibus cãcri integuntur: Dicitur & de inuolucro & integumẽto oculorum, vt ἐλυτρον. in Epigramm. κέλυφος ἔκλεπον. Syneſ. verò & corpus humanum vocare ausus est ἱππίον κέλυφος, terrenum inuolucrum animæ: De insomn. πρὶν τὸ ἱππίον ἀμφιέσασθαι κέλυφος. QVIN ET Κελύφη reperitur fœmININO gen. pro neutro κέλυφος. Theophr. Hist. plant. lib. 3, cap. 9, de fago & haliphloeo, αἱ μὲν ὡσὲ τὴν καύφη, αἱ δὲ, ὡσὲ αὐτὴ τὴν σαρκί. INDE Κελύφαινον, ου, τὸ, B idem quod κέλυφος seu κελύφη, Cortex: vel Integumentũ, Inuolucrum. EX QVO, Κελυφαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Putaminosus, Corticosus. Theophr. in caus. pl. l. 1, c. 7. de seminibus, α' δὲ δοκεῖ ξηρὰ καὶ ὡς περὶ κελυφαιώδη πάσχειν, οἷα τὰ περὶ καρδίαν. id est accedere ad naturam τῶν κελυφαίων, τοῖς κελύφεσιν esse similia.

Κέλω, t. 2, c. 111, e

Κέλων, Hesychio ὁ ἀγχιστεύς, ἔγγονος, Filius, Gnatus, Nepos. vt & κέλων Ἀγαμέμνονος. affertur pro Filius Agamemnonis. Ab eodem Hesych. exponitur etiã ὀκπμίας, γάλλος, σπάδων, Exectus, Spado. Etymol. significare ait πὼ φωνὴ, Vocem: πρὸς τὸ κέλω, quod est πρεσταίσασα, vel πρὸς τὸ καλὸν, mutato α in ε. Sed & & Hesychio exponitur φωνὴ, afferente & V E R B. Κελωρύειν pro κεκραγέναι, βοᾶν, Clamare, Vociferari. ex quo particip. κελωρύσας, quod idem exp. φωνήσας, βοήσας.

Κέλως, putatur esse Vstiuus, quum apud eũdem legamus Κέλωῖ, πυελ πὸ καυσικαῖ. quod apud Hom. κηλέῳ.

Κεμὰς, άδος, ἡ, Hinnulus cerui, vel Caprea, Dama. eodem enim Hesych. teste κεμὰς est νεβρὸς ἐλάφου, vel (vt alii volunt) δορκάς. Hom. Iliad. κ, Ἠ κεμὰ δ' ἠὲ λαγῶον ἐπίγειον. Athen. sub finem lib. 5, ex Herodico Babyl. — τῆς ξυνῆς δειλότερον κεμάδος. Sunt qui dictã existiment quasi κοιμαδὰς, vt pote κοιμωμένου ἐπὶ ὀν πῷ καπηλάῳ, nec audentẽ se committere sylus. Apud Hesychium & gemino μ.

Κέμμερος, Hesychio ἀχλὺς, ὀμίχλη, Caligo.

Κέμμορ, eidem μέγα κῆτος, Magnum cetus.

Κεμπὸς, eidem κούφος καὶ ἐλαφρὸς ἄνθρωπος, Homo leuis. qui & κένεαρος. Aristoph. scholiastes κέμφοις dici tradit τοῖς κούφοις, ὥσπερ περὶ ὀρνέων, ἢ περὶ κάπφων. inde n. τοὺς ἐλαφροὺς τῆς φρενὸς dici κούφοις.

Κεμφὰς, Hesychio est ἔλαφος, Cerua. quæ & κεμὰς.

Κέμων, eodem H. teste dicitur ἐπηρφθαλμὸς, Altero captus oculo.

Κὲν, pro κὲ dicitur sequente vocali. Vide Κέ.

Κενεαγία, ας, ἡ, Vasorum vacuitas & inanitas. Poll. l. 6, c. 6, loquẽs περὶ ἐπείνων καὶ διψῶν, scribit Platonem comicũ dixisse & κενεαγίαν. Apud Eust. de calicibus in mẽsa exhaustis. Infrà κενεαγεία.

Κένεανδρος, Suidæ κενὸς ἀνὴρ, Vir vanus & futilis. Alioqui & adiectiuè signif. Viris vacuus.

Κένδυλα, in Epigramm. esse dicitur Instrumentum ad naues fabrefaciendas.

Κενεαγεῖν, Ionicè pro κεναγία, Vasorum vacuitas: & peculiariter vasorum corporis, pro Inedia, Fames. Hippocr. De victu in morb. acut. εἰ ὀν πολλῆς ἐδωδῆς ἐς κενεαγείας πτέειν. Idem in Coac. progn. οἱ πρὸς κόρος κενεαγείης μὴ ἐέσης ἀδυώπτι, κακόν. Pro quo Prorrhet. l. 1, αἱ πρὸς λόγον κενεαγνικαὶ ἀδυνατμίαι, ὀκ ἐούσης κενεαγείης, κακόν. Gal. quoq; C Cõm. in Aphor. Hipp. annotat τὸ κενεαγὲς ὄνομα quosdam accipere ὅτι τὸ ἀσιτίας, quosdam verò ὅτι τῆς φλεβοτομίας. Hippocratem enim πᾶσιν τοῖς κάμνουσιν nominare κενεαγεῖν, ὅτι τὸ συμβεβηκότος: quoniam videlicet κενὰ τὰ ἀγγεῖα συμβαίνει γίνεσθαι καὶ πάσας τὰς κενώσεις. In posteriore verò loco nota & A D I E C T. Κενεαγικὸς, quo idem Hippocrates vtitur in lib. De hum. vsu, ὅκου τὰ ψύχεται ἄκρα, ὅκου τὰ θερμαίνεται, ὀν κενεαγικοῖσιν, ὀν λειποθυμικοῖσι, vbi sub. πάθεσι. Sunt autem κενεαγικὰ πάθη idem quod κενεαγεῖα. Idem vtitur A D V E R B. Κενεαγικῶς, in Coac. progn. dicens ἀδύνατοι κενεαγικῶς, id est eorum more quibus vasa sunt vacua. Sed & V E R- B O Κενεαγγέειν vtitur, pro Habere vasa vacua & inania. ἀσιτεῖν. De artic. οὐτε δὲ μάλα ἀπόσιτοι γίνονται οἱ διοδυνηρεῦτα ἄλλως ξυμφέρει κενεαγγέειν. De victu in morbis acutis, ὡς δὲ τὸ ἔθος κενεαγγέοντες. Aliquanto pòst, ὅλιον ἡμέρην κενεαγήσας. Vbi & Galenus hoc κενεαγγέειν exponit ἀσιτεῖν. In eodem libro vtitur & thetico A D V E R B. Κενεαγήσιον, dicẽs, οὐδὲ μὴν ἡμέρη κενεαγήσιον, ne vna quidem die vacuis esse vasis oportet. id. à cibo abstinere.

Κενεαγορεία, ας, ἡ, Vanorum verborum funditatio, Inanis sermo, Vaniloquentia: seu Vana & futilia verba. Plato Polit. 10, ἢ λακέρυζα πρὸς δεσπότην κύων ὀκείνη κραυγάζουσα, καὶ μάχας ὀν ἀφρόνων κενεαγορείαισι, καὶ ὁ δὴ σοφῶν ὄχλος κραθῇ.

Κενέαρος, Hesychio est κενὸς, ἔλαφρὸς, Vacuus, Leuis.

Κενεαυχὲς, t. 1, c. 609, a

Κενέβεια, Hesychio & Suidæ τὰ θνησίδια καὶ νεκρίμαῖα κρέα, Mortificinæ carnes, Carnes è mortuo cadauere: tralatis seu trãspositis literis pro νεκρίμαῖα, vt vult scholiastes Aristophanis. Exemplum ex comico isto habes in Καπήλυσμα, t. 4, c. 500, h. cui adde & hoc quod schol. eius affert, οὐκ ἔσαι κενέβειον ὅπου θύσῃ. Apud Erotianum per diphthongum scriptum κενέζρεια: qui non solùm τὰ νεκρίμαῖα κρέα, sed & πᾶν ἀρρὲν ὅπου παλεῖται τὰ θειῶτα, appellari κενέβρεια ait. Sic ἰχθύς.

Κενεμβατέω, t. 1, c. 646, g. Κενεὸς, t. 2, c. 119, d

Κενεὼν, ib. c. Κενεώφρισις, t. 2, c. 120, a

Κενήλιον, ου, τὸ, idem quod κενοτάφιον, Vacuum sepulcrum, Monumentum inane. Nonn. ἔθραυεν ἔνδοθι τύμβου Ἀντιπὸς βλεφάροιν κενήλιον.

Κενοδοξέω, t. 1, c. 1037, c. Κενοδοξία, ib.

Κενόδοξος, ib. b

Κενολογεῖν, Inaniter loqui, Inaniter verba fundere, Superua canea loqui. Bud. ex Aristot. & Themist.

Κενὸν, τὸ, substant. &c. t. 2, c. 117, e

D Κενοπαθεῖν, Inaniter affici, Vanis duci affectibus. Basil.

Κενὸς, t. 2, c. 117, d. Κενοσοφία, t. 3, c. 899, b

Κενόσπορος, ib. Κενοσπουδία, t. 3, c. 948, a

Κενόσπουδος, ib. Κενοσπούδως, ib.

Κενοτάφιον, t. 1, c. 1502, a. Κενοτάφιος, ib. b

Κενότης, t. 2, c. 118, b. Κενοτμία, t. 3, c. 1394, a

Κενοῦμαι, t. 2, c. 118, b

Κενοῦρος, affertur pro Crumena: βαδιάπον: sed sine exẽplo.

Κενοφροσύνη, ης, ἡ, Vana mens: seu Vana & inanis opinio mente concepta. Plut. in Quæst. Platon.

E Κενοφωνέω, ῶ, Inanes emitto voces, seu Vana verba sono. Suid.

Κενοφωνία, t. 4, c. 304, d. Κενίφωνος, ib.

Κενόω, t. 2, c. 118, b

Κέντειν, Hesychio κεντεῖσαι, κελεῦσαι, Stimulare, Inhortari. Est à them. κέντω.

Κενταυρόεσσα, Κενταυρίδες, Κενταυρίδης, Κενταυρικὰς, Κενταυρικῶς, Κενταύρειον, Κενταυρεὶς, Κενταυρίσκος, Κενταυρομαχία, vide in sequ. Κένταυρος.

Κένταυρος, ου, ὁ, Centaurus. Finguntur οἱ κένταυροι fuisse semiuiri & semiequi, ideóque à poetis vocantur Bimembres, Semiferi, Semihomines. Sed equites fuisse, sic dictos πρὸς τὸ κέντειν τοὺς ταύρους, ex hac pater historia, quã ex Seruio afferam: Rex quidam Theſſalus bobus œstro agitatis, satellites suos ad eos reuocandos ire iussit. hi, quum cursu pedestri non sufficerent, equos ascendẽre: eorũmque velocitate armentum assequuti, stimulis ipsum agitando ad stabula reduxere. Inde ἀπὸ τοῦ κεντεῖν τοὺς βόας, quod est pungere & stimulare boues, κένταυροι dicti. Et quoniam vel currendo velociter, vel dum equi eorum in transitu Penei fluminis, potantes capita inclinata tenerent, vnum esse animal videbãtur, datus huic opinioni locus vt semiequi & semihomines essent. Hæc ille. Quia verò equestris illa gens olim, vt hodiéque, erat ferox & agrestior, ideò à poetis centauri finguntur monstra fera, sæua, trucia, clauis vel arcu pugnantia. Apud Lucianum & fœmin. genere ἡ κένταυρος, de fœmina equite: in Zeuxide, ὅτι χλόης ἄθραυστοῖς ἡ κένταυρος αὐτὴ πεπάτηται, ὅλη μὴν τὴν ἵππαυ χρὴ καὶ κεμβῆν καὶ ἀποτέμνεται εἰς ὀυπόσω οἱ πόδες. τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἡρέμα ἐπήρται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος ὄζει. Est & signum cæleste κενταύρου nomine apud Proclum in Sphæra, vt & Centauri apud Latinos astronomos. Necnon κένταυροι dictæ naues quædam, à signo centauri quod in rostris præferebant. Virgilius, Centauro inuehitur magna. A semiferis autẽ cẽtauris D I C T A

Κενταυρομαχία, ας, ἡ, Centaurorum pugna, vel Immanis pugna, qualis centaurorũ est. Inde & PATRONYM. Κενταυρίδης, ου, ὁ, Centauri filius, vel E centauro natus, A centauro genus & ortum ducens. Lucian. Ἵππον κτήσαιτο Μῆδον ἢ κενταυρίδην. Item DIMINVT. Κενταυρίσκος, ου, ὁ, Paruus centaurus: Hesychio ἀγροῖκος, ἄγριος, Rusticus, Agrestis. Est inde & nomen POSSESS. Κενταυρικός, Centauricus. vt Lustra centaurica apud Statium. Vnde ADVERB. Κενταυρικῶς, Centaurico ritu, Centaurorum more. Id est Ferum & agrestem in modum. Aristoph. Ran. Τίς τὼ θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς ἐνυβρίλαθ'! Inde & aliud POSSESS. Κενταύρειος, Centaureus. vt Cẽtaurea cum Lapithis rixa super mero debellata, apud Horatiũ. Et apud medicos κενταύρειος siue κενταυρεία βοτάνη, herba centaurea: qua videlicet Chiro centaurus curatus dicitur quum ei Herculis excepti hospitio arma pertractãti sagitta excidisset in pedem: eam ob rem & Chironios dicta, vt inter alia tradit Plin. lib. 25, c. 6. Duorum ea generum est, altera dicitur κενταύρειον siue κενταύριον μεῖζον, Centaurium maius: altera, κενταύριον μικρὸν seu λεπτόν. quod aliqui λιβάδιον vocãt, quoniam secundum fontes nascitur: alii λιμναῖον seu λιμνήσιον, q̃ propter lacus in riguis vbertim proueniat: Latini fel terræ, ob summam amaritudinem. Nicãdri schol. κενταυρέιον vocat & κενταύρειον neutro gen. Dioscor. & alii κενταύριον, sine diphthongo. Latini poetæ & plur. num. Centaurea. Lucr. — tristia centaurea. Virg. — grauolentia centaurea. Plinio quoque & Centaurea dicitur & Centaureon, necnon & Centaurion. Tertii generis esse dicitur quæ VOCATVR Κενταυρὶς à Theophr. Hist. plant. lib. & c. 9. vt & Plin. l. 25, c. 6, de vtroque centaurio loquutus, Tertia (inquit) est centauris, cognomine triorches. De qua vide ibi plura. At plur. Κενταυρίδες esse feruntur genus ornamenti muliebris.

Κεντάω, t. 2, c. 120, c. — Κεντύω, ib.
Κεντέω, ib. a. — Κέντημα, ib. c
Κεντηεία, Centeria: plantæ genus esse dicitur apud Theophrastum Hist. plant. lib. 9, cap. 1. vbi scriptum κεντηεία, itidémque apud Gazam: τὴν κεντηείαν καὶ τὴν ἀτραπυλίδα καλουμένην ἀκάνθην.
Κεντηπέλιον, t. 2, c. 120, d. — Κεντηπικός, ib.
Κεντητής, ib. — Κεντήω, ib. c
Κεντηναί, t. 2, c. 123, a. — Κεντέω, t. 2, c. 120, c
Κεντρίνης, t. 2, c. 122, g. — Κεντρωνικός, t. 2, c. 121, h
Κεντείζω, t. 2, c. 122, e. — Κεντεινία, t. 2, c. 123, a
Κεντεινίας, t. 2, c. 122, g
Κεντεῖον, Suidæ τὸ βουκέντριον, Stimulus boum. Meminit eius Etymol. quoque, deriuans à κέντον.
Κεντεὶς, t. 2, c. 122, g
Κεντομυρσίνη, t. 2, c. 121, g. Eadem Atticè dicitur Κεντομυρίνη.
Κέντον, Stimulus, &c. t. 2, c. 120, h. Κέντον, Spiculum, &c. c. 121, d. Κέντρα, Cardines cæli, &c. ib. c. Κέντρον, apud mathem. &c. ib.
Κεντύπος, ibid. g. Apud Etymol. & κεντύπιον, pro μαστιγίαν, Verberonem.
Κεντῶν, t. 2, c. 122, d. Κέντρωνες, οἱ, t. 2, c. 1293, g
Κεντρωπὸς, t. 2, c. 122, d
Κεντυείων, Hesychio & Suidæ ἑκατόνταρχος: voce ad Græcos translata ex Latino Centurio.
Κέντωρ, t. 2, c. 120, b. — Κέντωρ, ib. e
Κένωμα, t. 2, c. 118, c. — Κενῶν, t. 2, c. 119, g
Κένωσις, t. 2, c. 118, c. — Κενωτικός, t. 2, c. 119, c
Κέομαι, pro κεῖμαι: vnde κέονται, itidem pro κεῖνται. Hesych. verò κέοντο affert pro κεῖντο.
Κέπφος, ου, ὁ, species auis marinæ leuissimæ, quæ facilè à quouis vento circumagitur. vnde ὁ ὀξὺς καὶ κοῦφος ἄνθρωπος nominari κέπφος solet, inquit Hes. Itidémque schol. Aristoph. & Suid. τοῖς κούφοις seu τοῖς ἐλαφροῖς ὀρνέοις appellari κέπφοις tradũt, ὑπὸ τῶν ὀρνέων. κέπφοις enim esse genũ auium κοῦφον καὶ ὀξὺ πλέον τοῖς κύμασιν, sed & ἄφρον. et enim quum amet ἄφρον θαλάττιον ἐδωδήν, piscatorum pueros, seu piscatores, ea spuma ipsam χλωροπαθεῖν: τὰ πρόσωπον πορφυρίζοντες ἀφρόν, εἶτα ἐγγυπατεῖ, εἶτα φέροντας ὀν τῶν χρυσὸν καὶ οὕτω καὶ μικρὸν ἀπατῶντας, ὁ χεραῖς ἀχρεῖον τι ὄρνεον ἐμπεσὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. vnde prouerbialiter dici ὅτι τῶν ἀλογίστων αὐθρῶν καὶ ἀδόκητον. Ita, nimirum pro stolido, accepit Aristophanes in Pluto. vbi videlicet sycophanta dicit, Οὐ γὰρ προσεκίνει πλὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν Εὐεργετῶν μ' ὦ κέπφε, καθ' ὅσον αὐ' ἐδύνω, itidémque in Pace, vbi Hierocles dicit, Καὶ κέπφοι δ' ἥρωες, ἀλωπεκιδεῦσι πέπεισθε. paulo antè enim dicit, Ὦ μέλεοι θνητοὶ καὶ νήπιοι, & ἄφρεσ δίνοι θεῶν νόον οὐκ αἰδοῦντες, ô miseri stolidique mortales, & præ demẽtia vestra deorum mẽtem non percipientes. Quin & κέπφος ὠδίνει paroemia est vana promittẽtes indicãs, vt illud Maronis, Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus. Κέμφου quoque dici hanc auem, innuit schol. Aristoph. in expositione loci posterioris quem citaui, ibi enim dicit, κέμφοι γὰρ οἱ κοῦφοι, ὑπὸ τῶν ὀρνέων. Idem dicit κοινῶς hanc auem vocari λάρον. qua in re bona pars ei non subscribit. INDE Κεπφοῦσθαι dicitur Efferri & leuiter circumagi in modum τοῦ κέπφου. cuius particip. aor. 1 pass. κεπφωθεὶς à Suida exponitur ἐπαρθεὶς, οἰξίος ἐλαιωνόμενος, ἐρεθισθείς: ab Hesychio non solùm ἐπαρθεὶς, sed etiam ἀπατηθεὶς, Deceptus. quoniã auis ea, vt dictum est, εὐαπάτητος ac facilimè capitur. Idem Hesych. affert & particip. præt. pass. κεκεπφωμένος, pro ἐπηρμένος, Elatæ.

Κέρα, ας, ἡ, à medicis nõnullis dicitur quam Arcades vocãt ῥάφανον ἀγρίαν, rhaphanum agrestem, autore Theophrasto Hist. plant. lib. 9, c. 5. At plur. κέρα, per contractionem dicitur pro κέρατα, à nominatiuo sing. κέρας. Significare autem traditur hoc κέρα non solùm Cornua, sed etiam Crines. vt quidã Homericum Paridem κέρα ἀγλαὸν vocari tradunt pro ἀγλαὸν πλὴν κόμιον, teste Poll.

Κεραβάτης, t. 1, c. 637, h. & t. 2, c. 126, f
Κεραιελκής, t. 2, c. 126, e
Κεραία, Cornu, &c. t. 2, c. 130, a. Κεραία, Antenna, &c. ib. d.
Κεραίαι, Eminentiæ, &c. ibid. f.
Κεραΐζω, t. 2, c. 131, c. — Κεραίνω, t. 2, c. 141, d
Κέραιος, Hesychio est σαυρὸς, Palus, Vallus acutus.
Κεραιοῦχος, t. 2, c. 130, g. — Κεραίρω, t. 2, c. 141, d
Κεραῖς, t. 2, c. 131, e. — Κεραϊνὶς, ib. f
Κεραΐς, ιδος, ἡ, à nonnullis dicitur Fœnumgræcum: quod, aliis βούκερως, aliis αἰγόκερως, aliis τῆλις, vt est apud Dioscor. in Append. l. 2, c. 124.
Κεραϊψ, t. 2, c. 131, f
Κεραμβῆλον, Κέραμβον & Κεραμβυξ, Hesychio autore est ἠθεῖόν τι καυτήριον ὅμοιον, ὃ τοῖς τοῦ συκῆς δεσμεύεται ὑπὸ δυόκει τῇ φωνῇ τοῖς σκνίπαις, bestiola scarabeo similis quæ ficui arbori circumligata, voce sua culices abigit.
Κεραμεία, t. 2, c. 124, f. — Κεραμεικὴ πλινθί, ib. h
Κεραμεικὸς, ib. g. — Κεραμεῖον, ib. f
Κεραμειος, ib. a. — Κεράμεος, t. 2, c. 123, f
Κεραμεὺς, ibid. & t. 4, c. 507, f. ob.
Κεραμεύομαι, t. 2, c. 124, f. — Κεραμεὺς, ib. e
Κεραμευτικὸς, ib. g. — Κεραμεύω, ib. f
Κεραμία, affertur pro Omnia fictilia: sed sine exemplo.
Κεραμιδόω, t. 2, c. 124, d. — Κεραμικὸς, ib. a
Κεραμίνος, ου, ὁ, Figlinus. vt & Hesychius κεραμίνῳ exp. ὑπὸ κεράμου, Confecto è terra figlina: addens etiam ὀπλεῖ. Idem κεραμίνας affert pro δημοσίους: forsan quòd plebeiorum sit vti figlinis.
Κεράμιον, τὸ, Substant. t. 2, c. 124, b
Κεραμὶς, ib. a. — Κεραμὶς, ib. c
Κεραμοπωλεῖον, t. 2, c. 123, f. — Κεραμοπωλέω, ib.
Κεραμοπώλης, ib.
Κέραμος, Terra figularis, &c. t. 2, c. 123, a. Κέραμος, ὀχύρωμα, &c. ib. d. e.
Κεραμοῦν, ib. h. — Κεραμοῦν, t. 2, c. 124, a
Κεραΐζω, Hesychio est κολυμβῆσαι, κυδιῆσαι, Aquas subire, Præcipitem in caput se dare.
Κεραύνιμα, t. 2, c. 132, b. — Κεραυνόω, ib.
Κέραξ, t. 2, c. 131, c. — Κεραοξόος, t. 2, c. 126, e
Κεραὸς, t. 2, c. 129, g. — Κεράρχης, t. 2, c. 126, h
Κεραρχία, t. 2, c. 127, a
Κέρας, t. 2, c. 125, a. & t. 3, c. 1393, f. ob.
Κεραὸς, t. 2, c. 130, h. — Κεραόβολος, t. 2, c. 126, a
Κεραία, Κεραίσια, Κεραίσιον, vide in sequ. Κέρασος.
Κέρασος, ου, ὁ, Cerasus: arbor satis nota: de qua multa Theophrast. Hist. plantarum lib. 3, cap. 13, & ex eo Athen. l. 2,

vterque masculino genere dicens ὁ κέρασος. Latini autem fœminino genere cerasum dicunt, vt alias etiam arbores. Alioqui eadem ET Κερασία dicitur. Florentin. Geopon. lib. 10, οὐκ ἀν ποτε καλὸν οὐδὲ γλυκὺ δώσει τὴν καρπὸν ἢ κερασία ἐὰν μὴ ἐξεκενεωθῇ. Ibidem, ἐὰν δὲ εἰς κερασίαν μέλαιναν φυφλὴ ἐξκενεωθῇ, τοῦ ἔσεται τὰ φυφλὰ οἶνος. Fructus eius, seu pomula, DICVNTVR Κεράσια, plur. num. vt ibidem, τοῦ δόμμοῦς κερασίων, Quomodo cerasa asseruanda sint vt diutius durent. Sic Diphilus Siphn. apud Athen. lib. 2, τὰ κεράσια Ὀσύμαχα, Ὀξυκαλόλιχ' ὑφα. Itidémque Dioscor. lib. 1, cap. 158. Idem ibidem dicit, τὸ κόμμι τῶν κερασίων. Vbi non fructum sed arborẽ intelligunt, quòd ea gummi illud resudet. Quomodo & Florentin in Geopon. dicit, τὰ κεράσια φυτεύεται καὶ ἐξκενεοῖζεσθαι ὁμοίως τοῖς μήλοις: & hoc τὸ φυτὸν μάλιστα χαίρει τῇ ἐξκενεοσμῷ: appellans & ipse arborem fructus nomine. Ab huius arboris & fructus abundantia vrbs quædam Græciæ DICTA Κερασοῦς, quasi κερασέων πόπος, vt κοπηνοῦσσα insulæ à τῶν κοπήνων multitudine, & aliæ siue vrbes siue insulæ ab aliarum rerũ copia. Contrà tamen Larensius apud Athen. lib. 2, vult Lucullum primum deuicto Mithridate τῶν τὸ φυτὸν in Italiã transportasse ὑπὸ Κερασοῦντος Ποντικῆς πόλεως, & hunc esse qui fructum hunc κεράσιον appellarit ὁμωνύμως τῇ πόλει. eiúsque rei testes citat scriptores Latinos. Sed parũ ii verisimiliter.

Κέρασμα, t. 2, c. 133, c
Κεραστοῦσαι, metri causa apud poetas geminato σ pro κεραστὰ κεραστὰ νυμφ seu κεραῶν.
Κεραστὴς, t. 2, c. 131, f. — Κεραστόρος, t. 2, c. 126, b
Κεραύζηλοι, ib. c. — Κεραυλίης, ib. e
Κεραυνία, t. 2, c. 129, g. — Κεραυηφόρος, t. 2, c. 126, d
Κεραυνία, t. 2, c. 128, d. — Κεραυζω, ib. h
Κεραυνὴ, ib. f. — Κεραυνὴς, ib.
Κεραυνὸς, ib. e. — Κεραυνὸν, t. 2, c. 129, a
Κεραυνὴς, t. 2, c. 128, h. — Κεραυνὴς, ib. g
Κεραυνὴς, ib. — Κεραυνυλύφος, t. 2, c. 126, c
Κεραυνοειδὴς, ib. — Κεραυνοειδὸς, ib. e
Κεραυνουργὸς, ib. — Κεραυφορέω, ib. d
Κεραυφόρος, ib. — Κεραυφόνος, ib.
Κεραυῶν, t. 2, c. 128, h. — Κεραυῶδης, ib. d
Κεραυνία, t. 2, c. 129, g. — Κεραυνία, ib. e
Κεραύλης, t. 1, c. 621, c. & t. 2, c. 127, a
Κεραυνόεις, t. 2, c. 142, h
Κεραυνοβλὴς, t. 1, c. 666, c. & t. 2, c. 142, d
Κεραυνοβολέω, t. 1, c. 668, c. — Κεραυνοβολία, ib.
Κεραυνοβόλος, ib. — Κεραυνὸς, t. 2, c. 141, h
Κεραυνοσκοπεῖον, t. 2, c. 142, e. — Κεραυνοφόρος, ib.
Κεραυνόω, ib. h
Κέραφος, Hesychio χλευασμὸς, κακολογία, Irrisio, Maledicta.
Κεφαυ, t. 2, c. 132, b
Κερβεεῖοι, Hesychio sunt ἀσθενεῖς, Inualidi, Imbecilli. Eodẽ teste Κερβεεῖοις appellant τοὺς Κιμμερείους, Cimmerios populos: & Κερβεείαν, vrbem eius gentis, quam alii Κιμμερείαν, alii Κίμμιον appellant. forsan à cane infernalis atrii custode, qui Κέρβερος vocatur. Nam vt Cimmerii in tenebris habitare feruntur, ita & triceps hic canis. atq; adeò fertur ab Hercule inde protractus lucem ita ruliisse ægrè vt vomere cœperit. Ab eo certè cane ὁ πάτραρος DICITVR Κερβεροκίνδυνος apud Hesychium. q̃ periculosus & infestus sit eo monstro. Nam Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci Personat, aduerso recubans immanis in antro: — ille ingens ianitor antro Æternùm latrãs exangues territat vmbras, exitu prohibens si quæ exire audeant, abblandiens eis quæ introeunt. Nicandri scholiastes κέρβερον nominari scribit & τὸν ἄφθογγον βάτραχον seu φρυῖλον, ranam seu rubetam mutam.

Κερβολέω, ῶ, Conuitiis & maledictis incessio: item Decipio. Hesych. enim κερβολοῦσα exponit & λοιδοροῦσα, βλασφημοῦσα, & ἀπατῶσα.
Κερδαίνω, t. 2, c. 145, g. — Κερδαίος, Hesychio est ὁ ὀπτὴ κέρδεσι, qui & κερδῶος.
Κερδαλέη, t. 2, c. 146, d
Κερδαλέος, Lucrosus, &c. t. 2, c. 144, h. Κερδαλέος, Astutus, &c. c. 145, a.
Κερδαλεότης, ib. c. — Κερδαλεόφρων, ib. b
Κερδαλίων, ib. a. — Κερδαλῆ, t. 2, c. 146, d
Κερδάλη, ib.
Κερδία, Hesychio πανουργία, Astutia, Versutia, Vafrities. pro quo nonnulli reponunt Κερδία. At Κερδεῖαν, idem dici tradit ἀλωπεκίαν, Vulpinam.
Κερδέων, t. 2, c. 146, b. — Κέρδιον, t. 2, c. 145, e
Κερδιστος, ib. f. — Κερδίων, ib. e
Κερδωχαμαίω, t. 1, c. 814, c
Κέρδον, à nonnullis dicitur τὸ γρουθίον, herba lanaria, vt est in Append. Dioscl. l. 2. c. 193.
Κερδωπὰ, Hesychio ὄσπρια, Legumina: transposito videlicet ρ pro καδρωπὰ. Alioqui κεδρωπὰ dicuntur.
Κέρδος, Lucrum, &c. t. 2, c. 143, b. Κέρδος, Astutia, &c. c. 144, b.
Κερδοσύνη, t. 2, c. 145, c. — Κερδύφιον, ib. g
Κερδῶ, t. 2, c. 146, c. — Κερδῶος, t. 2, c. 145, d. & 146, d
Κερκαΐζει, Hesych. affert pro βασανίζει.
Κέρθιος, ου, ὁ, Certhius: auicula est parua, de qua Aristot. Histor. anim. l. 9, c. 17. Gaza Certhiam vocat.
Κέρκα, Hesychio est αἰκρὶς, Locusta.
Κέρκαξ, eidem est ἱέραξ, Accipiter.
Κερκαὶς, eodem teste dicitur auis illa quæ alio nomine κρέξ vocatur.
Κέρκαφα, eidem Hesych. est ἐγγύη, Sponsio datis dextris facta. At Κερκαφίδας dicuntur Rhodii in Epigrãm. à Cercapho rege. Et Κερκαφίδες, Rhodiæ, apud Fest.
Κερκάτης, ab inuentoribus dicitur τὸ μικρὸν πηδάλιον, Paruũ gubernaculum, teste Hesychio, forsan à Cercetis, quos idem lexicogr. esse gentẽ Indicam scribit. Vt verò Pausanias apud Eustathium tradit, ὁ Δελφὶς ὁ καλούμενος κερκάτης, ἔστι μηχάνημα σιδηροῦν ὃ ἀξαρπάσειν τῆς νεὼς ὅπου ἢ κάθεσμος, ὥστε τὸ αὐτὸ λέγ: quem delphinẽ alii esse volũt ὅρμον μολυβδοῦν ὡς νεὼς ναυμαχίαν, assimile delphini marino.
Κερκίδιον, Κερκιδοποιεῖον, Κερκίζω, vide in sequ. Κερκίς.
Κερκιθαλλὶς, Hesychio ἐρωδιός, Ardea.
Κερκὶς, ίδος, ἡ, Radius: & quidem textorius, quem pectinem etiam appellant. Homer. Odyss. ε, de Calypsone, ἡ δ' ἕδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ ἱστὸν ἐπικρέμασθαι χρυσείῃ κερκίδι' ὑφαίνεν, aureo percurrens pectine telam. Apud eundem Iliad. χ, Andromachæ vlulatum è turre audiẽti χαμαὶ ἔκπεσε κερκὶς, è manibus in terram excidit radius, vtpote quæ ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῦ. Itidem apud Plat. in Cratylo, ὁ ὑφαντικὸς καλῶς χρῆται τῇ κερκίδι, quam esse dicit ὄργανον τῆς ὑφάσματος. Eustath. denominari eam scribit ὑπὸ τοῦ κρέκειν, quod est ἠχεῖν, transposita litera ρ. quod de musico potius pectine dici potest quo κρεκεῖσι καὶ πλήθουσι τὰς χορδάς. Itidem Etymol. κερκίδα dictam ait παρὰ τὸ κρέκειν, quod est ἠχεῖν, καὶ ὑποβιβάσασμοῦ, quasi κρεκίδα: vel παρὰ τὸ κρέκω τὸ πλήττω, κρεκίδα τινὰ οὖσαν. indéque & leonis caudam κέρκον nominari, vtpote πληκτικὴν οὖσαν. Κερκὶς dicitur etiam ipsa tela quæ radio seu spatha calcatur: synecdochicè posito ipso instrumento rei conficiendæ pro re confecta. vt ἱστὸς quoque significat & τὸ ἐρμαλέον & τὸ ὕφασμα. Sic sanè Eurip. dicit κερκίσιν ἐφιστάναι vt Homer. ἱστὸν ἐπιστήσασθαι, Telã percurrere pectine, Telam tractare: in Hecuba, Σάρκας τ' ὦμα, κερκίσιν τ' ἐφιστάναι. Sed & apud ipsum Homerũ scholiast. κερκίσι dicitur exponere ἱστουργίαις: addẽs, ὑπὸ μέρους, quoniam αἱ κερκίδες σωματίζεσι τὴν κρόκην τοῦ ἱστοῦ.

¶ Item vt ἀσάλη dicitur rudicula qua aliquid agitatur in lebete vel olla dum coquitur, ita κερκίδα quoque accipi pro eadem sciendum est. Lampon apud Galenum περὶ κρίσεως libro 3, κίνει κερκίδι ἐρυθροῦ χαλκοῦ τὸ φάρμακον, rudicula ex ære rubro agita. Vbi nonnulli esse volunt δίδυμα, πεσσάλιον, ὕσσωπον, Pistillum. cuius vsus potius in pinsendis contundendisque quàm in agitandis pharmacis est. Sic ferè Plinius de pistaccio, Hæc quum loqui discit, ferreo verberatur radio. ¶ Ab earundem κερκίδων similitudine κερκὶς nominatur paxillus siue clauus ferreus ligneúsve qui in iugi foramen inditur ad retinenda lora iugalia ne extra iugi caput excidant. Pollux enim ἔνδυον esse dicit κερκίδα ξυλίνου ἢ οἷς τὰ τῶ

ζυρὸν πρύτημα ἐμβάλλοιτο. [Eodem Poll. teste κέρκις nominatur τὸ μειζον ὀστοῦν ὃ πλὴν κνήμης φέρει, maius illud os quod tibiam fert: vnde & ἀσφαλοκερκίδες dicuntur τὰ μικρὰ ὀστᾶ quæ ab vtraque illius parte sunt, alio nomine dicta ἀστράγαλοι, fibulæ. Sed & πῆχυ τὸν πάχος δύο δακτύλων τὸ σμικρότερον appellari κερκίδα, idem tradit eodem lib. 2: idque alio vocabulo dici ἀσφαλοπήχυν, maiore nimirum osse vendicante sibi appellationem τοῦ πήχους. vt & Gorræus, Κερκὶς (inquit) Radius: est os alterum cubiti superius, sed minus & breuius. Nam quum cubitus generatim dictus duobus ossibus constet, vno quidem inferiore & subiecto, sed grãdiore, altero verò superinfidẽte & breuiore: illud, Græci πῆχυν, eodem cum tota parte nomine, hoc, κερκίδα, à figura rotarum paruarum radios imitante, nuncuparunt. Vide & Celsum lib. 8, c. 1. vbi itidem vocat radium. Ita Plutarch. in Alexãdro dicit, πέζωμα εἰς τὸν κνήμιον λαβὼν, ὑφ' οὗ τῆς κερκίδος ὀστέον ἀποθραυσθὲν ὑπὸ τῆς πληγῆς ἐξαλέσθη. ¶ Hesychius κερκίδα dici scribit etiam τὸν τῆς πίτυος κορυφαῖον ἢ αἰγείρου, cacumen pinus aut alni. Theophr. verò & Aristot. κερκίδα non cacumen alni seu populi esse docent, sed speciem quandam. Theophr. enim Hist. plantarum lib. 3, cap. 14. in descriptione τῆς λεύκης καὶ τῆς αἰγείρου, inter alia dicit, τὸν κερκίδα εἶναι παρόμοιον τῇ λεύκῃ καὶ τῷ μεγέθει καὶ τοῖς κλάδοις ὀλιγοκλάδοις ἔχειν. Et Aristot Histor. anim. lib. 7, cap. 5, scribit τὸν λάπαχα habere ὀδόντας ἰσομοιρεῖς, ἅρπεκε εκωυτεμ νόκτυ ex aquis τὰς κεῖ ἢ πιτυοῖς κερκίδας ὀκτήμενον τοῖς ὀδοῦσι. pro quo Plin. generalius habet Arbores, libro 8, cap. 30, dicens fibrum animal esse horrendi morsus, arbores iuxta flumina vt ferro cædere. Proculdubio verò κερκίδες nominantur eæ arbores quoniã in modũ ἡ κερκίδος sunt stipite oblõgo, rerete, & in acutũ desinẽte, id quod & Theophrastus in loco paulo anrè citato innuit, qui mendo non omnino caret. Gaza Alpinam vertit. Apud eundem Theophr. eiusdem operis libro 1, cap. 18, in cẽsu τῶν ἐλαιοδοκαπέρμων δένδρων, id est arborum quæ semen ἐν λοβῷ seu siliqua ferunt: pro κικὶς quidam codices habent κερκὶς, vt Gaza etiam Cercis in sua versione. Etymol. quoque κερκίδα esse testatur εἶδος φυτοῦ, hoc exemplo, Τώ μοι αὐτὸ φαμέ πὶν ἄτε κερκίδες. ex quo apparet arbores eas breui in summam adolescere propertatem. Et fortassis (inquit idem Etymol.) ex hac planta mulieribus conficiebant τὰς κερκίδας. Hesych. verò & auis speciem esse ait. Poll. κερκίδα esse dicit etiam partem quandam theatri, quum Alexis in Gynæcocratia dicat, δεῖ ἐνταῦθα τοὺς κερκίδα ὑμᾶς καθιζόντας θεωρεῖν ὡς ξένας. quas κερκίδας τῶν θεάτρων sunt qui theatrorum cuneos à Latinis dici scribant, cùm à Virgil. videlicet & Iuuen. tum à Vitruuio l. 5, cap. 6, vbi tradit quomodo cunei spectaculorum in theatris diuidi debeant. A superiore τῶν ὑφαν τῶν κερκίδ, COMPOS. Κερκιδοποιός, Qui radios textorios conficit. Et inde Κερκιδοποιική, f. τέχνη, Ars seu scientia conficiendi radios textorios, apud Aristot. Polit. lib. 1, cap. 5. vbi quidam interpr. Ars pectinaria, nimis genera liter. Ab eadem est DIMIN. Κερκίδιον, ι, τὸ, Radiolus. Item VERB. Κερκίζω. Fiσω, idem significans quod τῷ κερκίδι χρῶμαι, seu Radio discrimino fila inter texendum. aut etiam Radio caleo fila. Plato in Cratylo, κερκίζοντες δὲ τί δρῶιεν; οὐ τὸν κρόκην καὶ τὰς στήμονας συνεκχυμῶντες διακρίνοιεν; Quo significatu Homerus suprà, Τῶν ἑτοιχώθη χρυσείῃ κερκίδι ὕφαινεν. Et Virgilius, Arguto conius percurrit pectine telas. Ouid.— rarum pectine densat opus.

Κέρκινος, Hesychio ἱέραξ ἢ ἀλεκτρυών, Accipiter aut Gallus.

Κερκοπίθηκος, t. 2, c. 146, h. Κέρκος, ib. e

Κερκούρος, Hesychio teste est nauigii species & piscis. Apud Suid. proparoxytonos scriptum Κέρκουρος, qui & ipse tradit κερκούρους, μυοπέρωνας & κέμβους esse nauigiorũ genera. Nonnus esse dicit nauem Asianam prægrandẽ: vt & Plaut. Cercurum quo ego me maiorem non vidi se cẽseo. Et Athen. l. 5, naui Hieronis ἑφόλκιον fuisse dicit κέρκουρον τεσσαρακόντορον πάλαι ποτὲ δυνάμενον. hunc autem fuisse πάνυ ὀθνείωνον. Cyprios inuenisse hunc cercurõ, autor Plinius lib. 7, cap. 56. Sunt qui dicãt genus fuisse nauigii breuioris & caudati. Quibus suum facit Etymologus, qui & ipse κέρκουρον esse dicit εἶδος πλοίου βραχέος, & σκάφος μακρὸν ἔχον πρύμναν. Aristoph. schol. & Suid. sine diphthongo habent κέρκυρον, dicentes κέρκυρον denominatum esse ἀπὸ τῆς Κερκύρας, & πάρωνα ἀπὸ Πάρου: itidémque Ναξιουργεῖς & Κνιδουργεῖς naues dici ab insulis in quibus fiunt.

Κερκοφόρος, t. 2, c. 146, h

Κέρκυρ, per metaplasmum pro Κερκυραῖος dicitur, vt Ἴλλυρ pro Ἰλλυριός, teste Lex. meo veteri. Affert Etymologus ex Alcmane.

Κερκυραία μάστιξ, Corcyræum flagellum: prouerbialiter pro magno & egregio. quia in insula Corcyra fiebant μάστιγες τοῖς πᾶσι μεγέθει, σπαθῇ, ἐλεφαντίνοις τε, vt docet schol. Aristoph. qui comicus per iocum Κερκυραῖα πέτρα dicit pro Κερκυραῖαι μάστιγες, in Auibus.

Κέρκω, Pecto, Pulso, Resonare facio. Ex Dionysio Halicarnasseo libro 7, τὰ λεῴδια βαρβίτια κέρκωνται. Idem & κέρκω.

Κερκώδης, vide in Κερχώδης. Κερκώπειος, t. 2, c. 147, c

Κερκώπη, ib. d. Κερκωπίζω, ib.

Κέρκωσις, ib. a

Κέρκαψ, ib. b. & 1393, b. Κέρμα, t. 2, c. 103, g

Κερματίζω, t. 2, c. 104, b. & t. 1, c. 1591, g. ob.

Κερμάτιον, t. 2, c. 104, b. Κερματιστής, ib. d

Κέρμηλος, Hesychio ἀφ' οὗ χαλκὸς γίνεται.

Κερμοεδότης, t. 2, c. 104, a

Κέρνα, Hesychio ἀξίνη, Securis. pro quo suprà κέαρνα.

Κέρνον, ου, τὸ, & Κέρνος, ου, ὁ, vel ος, τὸ. Poll. lib. 2, κέρνα nominari ait παρίας δύο τραχύτητας τῶν ἐπὶ αὐ τοῖς τοῖς νώτοις ἀνισᾶσιν, duas obliquas asperitates ex septem illis quæ in dorso assurgunt. Idem, libro 4, cap. 14, inter saltationum species scribit κέρνα nominatas fuisse παρ' ἑλληνίδας: & INDE Κερνοφόρον ὄρχημα, in quo κέρνα siue κρανεῖνα ἔφερον. Nicandri scholiast. κέρνοις vocari tradit τοῖς μικροῖς κρατῆρας, crateres mysticos, ἐφ' ὧν λύχνους τιθέασι: & inde κερνοφόρον ζάκορον dici τὸν τοῖς κρατῆρας φέρουσαι ἱέρειαν: à Nicãdro videlicet, in Alexipharm. canẽte, Η' ἄτε κερνοφόρος ζάκορος βωμίσιος Ρέης. Athen. lib. 11, de poculo quod κέρνα dicitur, ὥς ἐστι κέρνος, ἀγγεῖον κεκραμένου, ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κυτυλίσκους κεκολαμμένους. Hesych. quoq; κέρνεα nominari testatur ἀγγεῖα κεκραμένα, & τὰ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ὀρχουμένα: cui κέρνος est etiam στεφανίς. Rursum Athenæus & ipse meminit τοῦ κερνοφόρου ὀρχήματος, libro 14, μανιώδεις ὀρχήσεις esse dicens κερνοφόρον & θερμαυστρίδα. Hesychio verò κερνοφόρος est ὁ παῖς θυσίας ἄγων, vt κέρνεα idem esse dixerat τὰ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ὀρχούμενα.

Κεροβάτης, t. 2, c. 126, f. Κεροδέτης, ib.

Κεροειδής, ib. Κερόεις, t. 2, c. 130, a

Κεροίαξ, t. 2, c. 127, a. Κεροπλάστης, t. 2, c. 126, g

Κεροόρωπες, ib. Κερουλωΐς, t. 2, c. 127, c

Κερουλλίς, ib. b. Κερουλκός, ib. a

Κερουτίας, t. 2, c. 130, h. Κερουπάω, t. 2, c. 131, a

Κερουχίς, t. 2, c. 127, c. Κεροῦχος, ib. b

Κέρουτο, Ionicè pro ἐκεράοντο, Miscebant: à κεράω.

Κερρὶς, nomen piscis, teste Suida.

Κερσα, Hesychio est Numisma Asianum.

Κέρσαι, Æolicè pro κεῖραι, apud eundem: qui exponit etiam χαμῆσαι, (afferens ET Κέρσης pro χάμος, Nuptiæ) necnon δραστήρια. Secundum quam postremam expositionem esset nomen.

Κέρτα, eodem Hesychio teste Armeniaca lingua dicitur πόλις, Vrbs. Itaque Tigranocerta sonat Vrbs Tigranis: & similiter alia.

Κερτομέω, t. 2, c. 96, a. Κερτόμησις, ib. b

Κερτομία, t. 2, c. 95, g. Κερτομίας, t. 2, c. 96, a

Κερτόμιος, t. 2, c. 95, g. Κέρτομος, ib. f

Κερχαλεος, vide paulo pòst in Κέρχω.

Κέρχαρα, siue Κερχάνεα, Hesychio teste dicuntur ὀστᾶ καὶ ῥίζαι ὀδόντων, Ossa & radices dentium.

Κερχάω, Κερχαλέος, Κερχασμοὶ, Κέρχνη, Κερχνῖς, Κερχνὶς, Κέρχνος, Κερχνάω, Κέρχω, Κερχώδης, Κέρχωμα, Κερχωτὸς, vide in sequ. Κέρχω.

Κέρχω, Exaspero. Pass. Κέρχομαι, Exasperor: & quidem ita vt vocem seu sonum edam raucum & creperum, qualis propemodum auditur in gutture eorum qui animã agere incipiunt. Hippocr. De morb. lib. 2, in descriptione symptomatum arteriæ vulneratæ, κέρχεται ἡ φάρυγξ καὶ τὸ λιπαρόν. pinguia enim solent arteriam exasperare aliquantum, phlegmatisque excitatis sonum in ea efficere raucum & creperum: quem plerunque tussis sequitur. VNDE Κερχαλέος, ET Κερχώδης dicitur qui ita exasperatus raucum creperúmque sonum edit. Hippocr. Epidem. 7, de Posidonio quodam cui antè purulento postea superuenerat vitium pectoris, hypochondriorum & lateris, ὑπόχρεμψις πυώδης, βηξὶ καρχαλέῃ καὶ φάρυγξ καὶ ῥεῖ χώδης. Et aliquanto antè, de Polycrate quodam, βηξὶ καὶ ὑπόχρεμψις ὁμοίη πυώδεσι ἔστω καὶ ἀρτηρίαν καὶ φάρυγγα ἐπιστυφεῖς καρχαλέον· ἡ φωνὴ βραχχώδης. Hesych. quoque meminit huius vocis καρχαλέον, exponens σκληρόν, ξηρόν, δίψαλεον, Durum, Aridum, Siticulosum. Quarum expositionum posteriores duæ magis accedunt ad id quod Hippocr. significare vult. quorum enim arteria inaruit & siticulosa est, ii κεκραλέον τὴν φωνὴν ἔσται. Atque adeò Hippocr. in loco suprà citato antequam dixisset κέρχεται ἡ φάρυγξ, dixerat, ἡ φάρυγξ ξηρὴ, Guttur aridum est. Posterioris Κερχώδης meminit Galenus Comment. 3 in eiusdem Hippocr. librũ De articulis, deriuans & ipse à verbo κέρχειν, quod factum esse dicit è crepero illo sono quem edunt quibus in respiratoriis meatibus est στενοχωρία ἢ ὑγρότης πλείων. Verba eius paulo pòst afferam in Κερχώδης. Ab eadem origine est VERBVM Κερχάω, idem significãs quod κέρχω seu κέρχομαι, Raucum creperúmque sono. Hippocr. Epidem. 7, de Lycino grammatico, ἐκέρχα καὶ ἀπλοῦνα. Porro notandum est hæc efferri & per v secundæ syllabæ inserto. Pro κέρχω enim DICITVR Κέρχω etiam. idque vel actiuè & transitiuè pro Exaspero raucúmque & creperum quid sonare facio: vt apud Hippocr. De morb. exter. τὰ σάλιον ἐν τῇ φαρυγγι δυκέει ὀνέχεσθαι, καὶ κέρχει αὐτὸν. vel neutraliter pro Asperum, raucum, creperum que sono. vt apud eundem eodem in libro aliquanto ante locum citatum, βηξὶ ξηρὴ, καὶ ὁ φάρυγξ δυκέει κέρχειν. SIC ET Κερχάω pro Κερχαίω: vnde VERBALE Κερχασμοὶ apud Galenum in Lex. Hippocr. idem significans quod τὰ κερχώδη πάθεα, seu τὸ κέρχεσθαι. ITEM Κερχαλέος dicitur pro κερχαλέος, cuius Galenus meminit in suo lexico Hippocrateo: annotans καρχαλέον ab Hippocrate dici τὸ κέρχου πυκνότερον: ita autem nominari & πλὴν τραχύτητα τῆς φάρυγγος, & τὸν ὀν τῷ πνεύμονι ψόφον: vbi & verbum κέρχεσθαι significare scribit τὸ αὐάλογον. NECNON Κερχώδης pro καρχώδης, significans itidem Similis τῷ κέρχονι, vel Solẽs κέρχειν. Ac vt κέρχειν dictum est modò actiuè & transitiuè accipi, modò neutraliter, ita & hoc κερχώδης. Passiuè seu neutraliter pro eo qui asperum quid, raucum creperúmque sonat. Hippocr. De artic. τὸ σῶμα ὀξὺ γίνεται· αὐτοὶ τε δυςπνοοι γίνονται καὶ κερχώδεες. ἥσσον γὰρ ἀμφοτέρωθεν ἔχουσιν αἱ κοιλίαι αἱ τὸ πνεῦμα δεχόμεναι καὶ ἀποπέμπουσαι. Actiuè κερχώδεα πάθεα dicuntur quæ asperum raucúmque & creperum sonare arteriam faciunt. Hippocr. De hum. vsu, ἐπὶ σύσσα γε ὀκ ψύχος γίνεται, ἢ ἐπόσα πρηχιώδεται, κερχώδεα. Et Epidem. 6, sect. 6, ὦ ἐρεθισικὰ ἢ οἷον, τὰ κερχώδεα ὄλεσι. Vbi significare putatur, si τὰ κερχώδεα superueniant πάθη, id est creperæ stridulæve faucium asperitates, finiri morbum. Itidem verò βράματα κερχώδεα dicuntur ab eodem Hippocrate. Sic enim ille in lib. De artic. ἀφροδισίων τε ἀπέχεσθαι, βρωμάτων τε λιπαρῶν καὶ κερχωδέων. Vbi Galenus annotat, ὅσα βρώματα βραχυύντα τὸν φάρυγγα, βεαχείαν βῆχα ποιεῖ, εἰς ἀφ ἰσῶν καὶ ἀριμέσι. Quibus addit, ὀν τοῖς ἀκριβέσιν αὐτηρέ φοις hoc κερχωδέων in secunda syllaba scriptum esse per v. nam factum esse ἀπὸ τῆς κέρχου: quo nomine Iones appellare πλὴν κέγχρον, id est Milium: quum videlicet αἰθόμενος ὀν τῇ φαρυγγι τραχυτέρων γίνεται μικρῶν ὡσαὶ κέγχρων, quum in gutture exiguæ quædam asperitates veluti aliqua milii grana sentiuntur. In superioribus autem (inquit ibidẽ) vbi dicit τοῦ κρ τὸν πνεῦμονα βράματα καὶ χρόνια καὶ δυςπνοῖα ἔχοντας, κερχώδεις γίνεσθαι, sine v scriptũ est, factum ἀπὸ τοῦ κέρχειν, quod ipsum rursum factũ est ἀπὸ τοῦ ψόφου τοῦ συμβαίνοντος ὅταν ἢ τις στενοχωρία ἢ πις κρ τοῦ αἱματικὰς ὀδοὺς ἢ ὑγρότης πλείων: vt plurimum verò fit con currentibus his ambobus, id est & angustia & humore nimio occupante meatus respirationis. Hæc ille ibi, indicans καρχώδης quidem fieri à κέρχω, at κερχώδης, à κέρχος. Quod quum parum aptum sit dicere ns in locis in quibus illud κερχώδης passiuam habet significationem, seu de homine dicitur: visum mihi fuit commodius ipsum deriuare à κέρχω, vt καρχώδης & καρχαλέος à κέρχω, quum præsertim eidem Hippocrati non inusitatũ sit à verbis deriuare eiusmodi nomina in ώδης, non tantùm à nominibus. Erotian. in suo Lexico Hippocrateo annotat pro καρχώδη quosdam legere καρυκώδη & κερκώδη: esse autem τὰ τραχείας ἐπιπαγάσεις ἔχοντα: & apud Atticos κερχώδη ἡ ἀγγεία dici τὰ βρόγχειας αἱματείας ἔχοντα. atque ita & Sophoclem περὶ τῆς δοτοθωρυμβῆς dicere, Γῆθεν τραχεῖ ὦ (ὦ & ὠὰ) χελώνης κέρχνος ἐξεῖστο). Notandum porro his in locis nomen SVBST. Κέρχνος, in posteriore significans (vt videtur) τράχυσμα seu τραχύτητα, asperitatem: aut etiam ἐπιπάγασιν καὶ αἱματείαν βραχείαν: in priore autem, Milium: vt Hesychio quoque in Κυπαικέρχνοθται Κέρχνος est ὄσπριον, legumen quoddam. quo teste ETIAM Κέρχνη dictum fuit τὸ ὀν μελίνης (ita enim reponendum pro ὀν μελαίνης) ἔψημα, Puls è panico, vel potius milio: addente tamen & τὰ ὦτα τῶν ἰχθύων, & ὀρνέου εἶδος, & ἡ μελίχρους. Rursum Κέρχνον dici τὸν τῶν ἀργυρείων κοινωνὸν, puluerẽ in officinis argentariis seu argentifodinis, Pollux tradit lib. 7, cap. 23: vbi de metallis & metallicis fabris agit. Quomodo καθαρεῖν quoq; Harpocration dictum fuisse scribit ὅπου πλὴν ὀν μετάλλων κέγχρον διέψυχον, Vbi grana seu puluisculum è metallis erutum auræ perflandum exponebant, & exicatabant: nisi legere malis διέψηχον, perfricabant & deterge bant. Alioqui κέρχνον à superiore κέρχνω vel κέρχω appellant etiam πλὴν τραχύτητα τῆς φαρύγος καὶ τὸν ὀν τῷ πνεύμονι ψόφον, vt paulo antè obiter annotaui ex Hippocrateo Galeni lexico. hoc est asperitatẽ gutturis, & creperum illum in pulmone sonum qui tussim plerunq; anteire soler. Nam (teste eodem Galeno, De symptom. caus. lib. 5, cap. 4) ὥσπερ οὖν ἐ μάστιν αἱ γαυτίαι προηγοῦνται, τὸν αὐτὸν ἔχοντα τὸ βῆξαι τὸ κέρχειν. καὶ μὴ γε καὶ ὡς ὅσοι ἐναυπάσται μὴ πνεῖν, οὐκ ἔμεσαν δέ κρ τὸν αὐτὸν ἔχοντα ὁ μὴ κέρχνος αὐτοῖς ἐνῆν ἐπ, βηξὶ δὲ οὐκ ἠκολούθησε, διὰ σμικρότητα τῆς αἰτίας. ὀνίοτε μὴν ὀ δὲ βραχεῖα τραχύτητ φαρυγος, ὀνίοτε δ' διὰ λεπτὸν πινα καὶ πυκνὰ πασαν ὀλιγίαν υγρότητα συμβαίνει τὰ κέρχνειν. αἰεὶ γὰ ὥσπ αὐ προσκόπτ τὸ πνεῦμα, τὸ' ὀκβάλλειν ὀπιχρεῖ διὰ βηχός. ὅπαι δ' ὑγρον ὀδὲ πάτα φερόμενον ἀπὸ τῆ κεφαλῆς, ὡς ὀν τοῖς καταῤῥοις· ὅπαι κρ' καὶ τὰς τραχείας ἀρτηρίας αἰθροιζόμενον, ὡς ὀν ἀθεπνθυμονίας τε καὶ πηθυείπα καὶ τοῖς τῶ κυρφῶν τὸ ἀπαπτος φλεγμονάς, ἢ τοῖς τῆς φαρυγος τραχύτητον. ὅθεν δὴ, τούτων ὄσῶν αὐάλογον τοῖς ἀπὸ κεφαλῆς καταῤῥοις, ὁσα πτυόντων τε καὶ ἐφθιόντων παρεμπίπτει. Inde Gorræus, Κέρχνος (inquit) est leuis quædam ad tussiendum propensio, similitudinem cum nausea habens. vt enim nausea vomitum præcedit, ita κέρχνος tussim. Vnde vt nõ semper post nauseam vomitus sequitur, ita neque post τὸν κέρχνον tussis, propter causæ paruitatem. Nam sæpe ex parua faucium aspredine κέρχνος fit, sæpe verò ex tenui aliquo exiguóque prorsus humore, siue is à capite descendat, siue in asperis arteriis collectus sit. Quibus addit, Hoc autem symptoma sic appellatur ἀπὸ τῆς κέρχνου. significat enim ἡ κέρχνος apud Ionas idem quod ἡ κέγχρος, id est milium. Itaque quum in faucibus asperitates quædam paruæ veluti granorum milii sentiuntur, id τὸν κέρχνον nominant: à quo κερχνάδες dicitur quod fauces exasperat & exiguam tussim mouet. Hæc ille. Alexander verò Trallianus κέρχνον vocat etiam sonitum seu crepitum τοῦ κέρχνου præcedentis, hoc est quem edunt οἱ κέρχνοντες quum asperitatem quampiam in arteria aut phlegma in pulmone sentientes, expellere illud volunt. Dicit enim, οὐδὲ ψόφον ἔτι οὐδὲ κέρχνον ἀπομόσιον. Vbi tamen quidam interpr. Stertor, Stridor, Strepitus. Verùm & adiectiuè accipitur hoc κέρχνος, vt ex Erotiano patet, nimirum pro Siccus. Is enim in suo Lexico Hippocrateo quum αἱμόκερχνα esse dixisset

τὰ μετὰ τὸ δίαυμα ἢ) καὶ καπίζηεται: subiungit, Nam κέρχνον Attici vocabant τὸ ξηρόν. Galenus quoque in suo Lexico Hippocr. dicit τὸ κέρχνον, sed id significare scribit τὸ αὐάλοιον illius de quo paulo antè dictum est: innuens idem significare quod κερχνώδες seu κερχναλέον: vel etiam Asperum. Inde (nimirum ab adiectiuo κέρχνος, significante Asper, vel à substantiuo κέρχνος, quod est Milium vel Asperitas) est VERBVM Κερχνόω, ῶ, significans Exaspero, seu Paruulis punctis veluti granis milii asperum reddo. Cuius verbi Hesych. quoque meminit. Nã compos. καπεκερχνοῦται exponens βαχμώεται, ἤ τὸ τὸ ὑπνόπτα, subiungit, itidem & κερχνῶται esse τὸ καπτίζεται καὶ ἢ τραχύνεται: ET INDE Κερχνωτὰ πίνακα. Sic & serie sua κερχνωτὰ esse dicit πτερυθμῆα, Cælata: ἀπὸ τῶ κρίλοις ἢ ποικίλων, ὡς ἀφ κερχνοειδῆ, ποικίλα, τραχέα, πολύπαυα. Itémque ex Polluce affertur κερχνῶν ἀργύριον pro Argentum pustulatum. Ab eodem verbo est & aliud nomen VERBALE, Κέρχνωμα videlicet, cuius idẽ Hesych. meminit, κερχώμαυ afferens pro τραχύνομαι, κυκλώμαυ: procul dubio ex Euripide, innuens pro κυχνώμαυ scribi etiam κερχώμαυ. Ita verò (inquit) vocãt τὸν ἀδὲ τὰς ἵππυς ἢ ἀπαίδων κόσμον, & ποτήριον ὀδηχηλόν. Nisi potius dicere voluerit ita vocari oram ac veluti fimbriam clypeorum, & labra poculorum aspera punctulis veluti milii granis. Ab altero verò κέρχνος quo gutturis asperitas sonúsque raucus & streperus significatur, vel etiam à verbo κέρχνειν, DICTA Κερχνὶς auis, quam interpretantur Latinè Stridulam, eandémq; esse volunt cum Latinorũ strige, quippe quæ & ipsa denominata sit à stridendo, testante id Ouidio lib. 6 Fast. his verbis, Est illis strigibus nomen: sed nominis huius Causa quòd horrenda stridere nocte solent. Nocturna autem auis est, & depascens τοὺς πάρνοπας, hoc est apes sylueſtres, seu vespæ genus quod vuas tam immaturas quàm maturas exigit. Vnde Aristoph. Auibus, Πρῶτα μὲν αὖτε τὰς οἰναύγας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται, Ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἰς αὐτὰς καὶ κερχνηΐδων ὀδηπεύει, noctuarum & stridularum agmen in ipsas ingruet, & eas conteret. Meminit eiusdem auis & paulo antè, dicens, Πορφυρίς, κερχνὶς, κολυμβίς, ἀμπελίς, φήνη, δρυοψ. Vbi scholiast. annotat, non κερχὶς sed κερχνὴ scribendum esse: in altero tamen loco, Forsitan ibi non κερχὶς scribẽdum, sed κερχνὶς, cum ι, vt Νηρὶς. hîc enim comicum dixisse κερχνῖδων. Malim ego scribere κερχὶς & κερχνίδων, vt Νηρὶς & Νηρῆδες per synæresin. alioqui dicendum esset ἰώτα illud absorberi. Ferri posset & κερχὶς: nullo autem modo κερχνὶ, vt ex priore loco patet.

Κερχώδης, vide in præcedente Κέρχω.

Κερῶ, Atticè pro κεράσω, vt ἐλῶ pro ἐλάσω. Hesych. exp. nõ solùm κεράσω, sed etiam πλεκῶ. At Κέρω, ex schol. Lycophr. affertur pro Pulso, Cædo, παίω, τύπτω.

Κερωνία, t. 2, c. 129, f

Κές, Attica synaliphe pro ἢ ἐς: & κεὶς pro ἢ εἰς.

Κέσκετο, Hesychius affert pro ἔκειτο, Situs erat, Iacebat. Sed videndum ne scribendum sit κίσκετο, sine ι. Id autem est Ionicum.

Κεσκίον, eidem H. est συπῖον, τὸ ἀποκτένισμα τῶ λινοῦ, Stupa, Id quod detrahitur è lino dum pectitur.

Κεσπχίτων, ex Orphei libro De gemm. affertur perperam scriptum pro κισπχίτων. pro quo alii minus rectè scribẽdum putarunt κισπχίτων.

Κεπαιὴ βάλανος, pro Castanea: ex Aetii serm. 8, c. 73.

Κεσὸς, οῦ, ὁ, Acu pictus. κεσὸν ἰμάντα Hesych. exponit δῆμα κεκαινισμένον ἰμάντα seu χιτῶνα. id est Acus compunctionibus elaboratum & pictum. vt & Homeri schol. tradit κεσὸν ἰμάντα esse ζωσῆρα sic vocatum ἀπὸ τῶ πολυκέντητον αὐτὸν ἢ) τῆς ῥαφῆς: apud Homerum videlicet Il. ξ, vbi Venᾳ ἀπὸ σκήπτρῳ ἐλύσατο κεσὸν ἰμάντα Ποικίλον· ἐν δὲ οἱ θελκτήρια πάντα πέτυκτο· ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς Παφφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονέοντων. hunc autem Iunoni dat, iubens vt eum in sinu suo deponat. ita fore vt quidlibet apud Iouem efficiat. Eò respexit Plut. in l. De aud. poem. quum dixit, τὸν τῆς Ἥρας καλλωπισμὸν ὅτι τὸν Δία, καὶ πλὴν ἀεὶ τὸ κεσὸν γοητείαν.

Κέσπα, ας, ἡ, Malleus: Hesychio ἀμωντήριον ὅπερον, σφύρα. Poll. esse dicit σφύρας πνὸς ἄδος σιδηρᾶς, ferrei mallei speciẽ: hoc ex Sophocle exemplum afferens, Κέσπα σιδηρᾶ πολὺ ἐν ἀγῶσι κρ' ῥάχιν Ἡλωτε πεύκων. Idem, libro 10, cap. 47, scribit πλὴν σφύρας fuisse simile quid κροτοφίδι σιδηρᾶ: forsitan autem esse πλὴν κέσπα. Hesychio rursum κέσπα est etiam piscis species. vt Pollux quoque libro 6, c. 9, de cibis è mari petitis, ait αὐθίας, σφύραινα, λίθ καὶ κέσπαι ὀκάλιωι: innuens & ipse piscem ita nominari alio vocabulo σφύραιναν dictum. Idem tradit Athenæus lib. 7, ex Dorione: vbi exempla etiam affert ex Epicharmo & Sophrone: quibus adde hoc ex Aristoph. Nub. Κεσπᾶ πεμπῶ μεγάλαν, κρέα σ' ἐρίθεια κιχλᾶν: Doricè posito κεσπᾶ pro κεσπᾶν. Vbi apud schol. scriptum Κεσπέαι. Ita enim ille, Sciendum est (inquit) quòd αἱ κεσπέαι non iidẽ cum τοῖς κεσπᾶσι pisces sunt. Quidam enim volunt esse eas quæ & σφύραιναι dicuntur: alii aliud quodpiam diuersum piscium genus. nunc verò κεσπεῖς vocamus τοὺς κεφάλους. Eadem apud Suidam leguntur iisdem propemodum verbis: vt inde pateat κέσπαι ET Κεσπεῖς (à nominatiuo SINGVL. Κεσπάς) diuersum esse piscium genus: & πὰ κέσπαι quidem alio nomine σφυράιναι appellari, τοὺς κεσπεῖς autem, alio vocabulo κεφάλους nominari. Illos, Plinius vocat Sudes: hos, Mugiles. Hicesius τοὺς κεσπεῖς in ἢ λόυκίσκων genere ponit. Is enim apud Athen. lib. 7, scribit ἢ λόυκίσκων plures esse species. nam quosdam vocari κεφάλους, quosdam κεσπεῖς, alios χελώνας, alios μυξίνους. Ibidem Dorion τὸ θαλάσσιον κεσπέως species ponit κέφαλον & νῆστν. Aristot. verò Hist. animalium l. 5, cap. 11, κεσπέων has species enumerat, χελώνας, σάργους, μύξους sive μυξόνας, κεφάλους. vt & Archestr. dicit κεσπέα τὸν κέφαλον. At κεσπεὺς νηστεύει, prouerbio dicitur ὅσπ ἢ διαμοσχαγοῦσιν, quoniã ὁ κεσπεὺς ex genere ἢ καρχαροδόντων solus ferè carnivorus non est, & partim ὄψῃ οὐ χεῦται, partim alitur τῇ ἀπ' αὐτῦ γιομένῃ μύξῃ, partim αμμω καὶ ἰλυῖ victitat. vnde Amphias comicus, Νῆστις καὶ θαῦμ κεσπεὺς ἀκολουθήσῃς ἐμοί. Et Eubul. Νῆστν πυνηρὸν κεσπέων πεμῶν βίον. Et Diphilus, Οἱ μὲν δεδεπνήκασιν ὁ ἢ πάλας ὀρῶ κεσπεὺς αὖ εἶλω ἕνεκα νηστείας ἄκρας. De certa verò quadã τῶ κεσπέων specie intelligẽda hæc esse, Athen. scribit, quũ Alexis dicat, Ἐγὼ ἢ κεσπεὺς νῆστις οἴκασι· ἀπστρέχω. Et Philemõ, Ἠρόασα νῆστν κεσπέ· ὀπῖν οὐ μέγαν. Idẽ DICTVM Κεσπῖνος quoque. vt ab Anaxandride comico, πὰ πόλ' ἀδέπνος ἀθεκπαπεῖ; Κεσπῖνός ὅστ νῆστις, si fæpe incœnatus deambulet, vocatur mugil ieiun?. Plura de hoc pisce vide apud Athenæum loco iam citato: Plin. libro 9, cap. 17 & lib. 31, c. 2. Hesychius quoque & Suidas κεσπεῖς appellari tradunt τοὺς κεχλώνας καὶ πεινῶντας, à pisce isto qui λιμαργος sit & ἄπληστος. VNDE ET Κεσπεῖνν Hesychius exponit κεχλώνας πεινῶντας, Præ fame hiare. Ex Hippocr. verò affertur ETIAM Κεσπᾶς pro Mugil, κεσπάς.

Κεσπᾶς, Κεσπέα, Κεσπάς, Κεσπεῖν, vide in præced. Κέσπα.

Κεσπῖνος, vide ibidem. Aristophanis scholiastes scribit in Chaonia esse boues λακεποὺς qui & κεσπῖνοι vocentur. pro quo Hesychius habet Κεσπινικοί. Tradit enim Κεσπινικοὺς βόας dici τοὺς ὀν Χαονίᾳ, quoniam olim ἡ Χαονία appellabatur Κεσπίν.

Κεσπίτης, t. 2. c. 275, c. Κέσπον, ib. b

Κεσπος, Hesychio est ἡ πρῶτη ἔκφυσις ἢ σπερμάτων, & ἡ ὀν τῇ γλώσσῃ πραχύτης, & ἀκόνημα. Suidas dicit κέσπον fuisse ξένον θύρημα κὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον: quod Liu. κεσποσφενδόνιον vocat Dec. 5, lib. 2. Descriptionem eius habes apud vtrunque.

Κεσποσφενδόνη, t. 2, c. 275, d

Κεσπῶν ξύλον, Hesychio τὸ βαρὺ ἔχον τὸ κέντρον. Innuit esse Quod præustum est, seu In summa parte vrendo acutũ, non cuspide præfixum ferrea.

Κθυπίλων, t. 2, c. 1602, d. Κθυθήμων, t. 2, c. 1601, g

Κθυπλῶνες, Suidæ sunt οἱ κατὰ χθόνιοι δαίμονες: forsan ἀθρόῳ τὸ ὑπὸ τῇ γῇ κεκθῦσθαι.

Κθυθμὸς, t. 2, c. 1600, f. Κθυθμὼν, t. 2, c. 1601, c

Κθυθος, ib. f. Κθυθω, t. 2, c. 1599, c. & 1602, e

Κθυθμαι, t. 2, c. 1600, f. Κθυσμὸς, t. 2, c. 1601, b

Κθυπεία, t. 2, c. 1602, g

Κίφαλα, Hesychio κεφαλὴ, κεφάλαιον, & κόσμος ἢ νέων.

Κεφαλαία, t. 2, c. 158, g

Κεφάλαιον, Capitulum, &c. t. 2, c. 156, c. Κεφάλαιον, Sũma, &c. ibid. e. Κεφάλαιον, Caput vnde fructus manat, &c. c. 157, e. Κεφαλαιος, ibid. f

Κεφαλαιόομαι, ib. h. Κεφαλαιόω, ib. g

Κεφαλαιώδης, ib. f. Κεφαλαιωδῶς, ib. g

Κεφαλαίωμα, t. 2, c. 158, a. Κεφαλαλγέω, t. 2, c. 152, a

Κεφαλαλγὴς, t. 2, c. 151, f. Κεφαλἀλγητικὸς, t. 2, c. 152, a

Κεφαλαλγία, t. 2, c. 151, h. Κεφαλαλγικὸς, ib.

Κεφαλαλγὸς, ib. f

Κεφαλὴ, Caput, &c. t. 2, c. 147, e. Κεφαλὴ, de toto homine dictum, &c. ibid. h. τῇ κεφαλῇ imprecari aut minari, &c. c. 149, d. Κεφαλὴ, pro vita, &c, ibid. h

Κεφαλὴ cum præpositione iunctum, &c. c. 150, b. Κεφαλὴ, in ossibus, &c. ib. f. Κεφαλὴ, κύτος πολυπόδων, &c. ib. h. Κεφαλὴ, Summa, &c. c. 151, a.

Κεφαλληφερέτης, t. 2, c. 152, b. Κεφαλήπης, t. 2, c. 155, d

Κεφαλήφατος, t. 3, c. 1064, b. Κεφαλικὸς, t. 2, c. 155, d

Κεφαλικῶς, ib. f Κεφαλίνη, t. 2, c. 159, b

Κεφαλῖνος, ib. Κεφάλιον, t. 2, c. 156, b

Κεφαλὶς, t. 2, c. 155, g. Κεφαλισμὸς, ib. h

Κεφαλοβαρὴς, t. 2, c. 151, c. Κεφαλοδέσμιον, ib. d

Κεφαλόδεσμος, ib. Κεφαλοειδὴς, ib.

Κεφαλόθλασπος, ib. Κεφαλοκρούσης, ib. c

Κεφαλόμακρον, ib. Κεφαλόρριζος, ib.

Κέφαλος, t. 2, c. 159, a. Κεφαλοτομέω, t. 2, c. 157, c

Κεφαλώδης, t. 2, c. 155, f. Κεφαλωτὴς, ib.

Κέφυλος, εος, τὸ, affertur pro κέλυφος, sed sine autoris nomine: ideóque Suspectum.

Κεχανδὼς, t. 4, c. 319, g. Κεχανδὼς, ib.

Κεχαρηκὼς, t. 4, c. 340, c. Κεχάρημαι, ib. g

Κεχαρησὼς, t. 4, c. 340, c. & h

Κεχαρηὼς, t. 4, c. 340, c. Κεχαυεισμένος, t. 4, c. 360, a

Κεχαυεισμένος, ib. c. Κεχαριτωμένος, t. 4, c. 362, f

Κέχαρμαι, t. 4, c. 340, g. Κεχήνασις, t. 4, c. 334, g

Κεχηνέναι, t. 4, c. 330, h

Κεχλαδὼν, Hesychio est χάσκειν: afferenti & κεχλαδυῦσα pro χάσκουσα.

Κεχληθέναι, eidem est ψοφεῖν. At κεχληθότα, idem affert pro αὐθοῶντα, Florentem.

Κεχμάζει, idem affert pro αὐθίζει, αὐθεῖ, ἵσταται.

Κέχοδα, t. 4, c. 405, e

Κεχολώατο, Ionicè pro κεχόλωντο: à them. χολόω. Hom.

Κεχρημάδος, t. 4, c. 580, b. & 622, b. Κεχωρίδεται, t. 4, c. 684, a

Κέω, t. 2, c. 159, c. & 173, f. g. & 174, c

Κεώδης, Hesychio καθαρὸς, Purus, pro quo infrà κηώδης.

Κεῶδεν, eidem est ὄζον, ὀώδες, Olens, Odoratum, pro quo suprà κεώδες, & infrà κηώδες ac κηῶδεν.

Κεῶν, idem affert pro κοιμησόμενος, Cubiturus.

Κεωρεῖν, eidem est παρηπᾶν, Muliebria appetere.

Κέως, ω, ἡ, Ceos: insula quæ & Cos. cuius incola Κεῖος, & Ionicè Κήϊος.

¶ Κῆαι, Vrere, vel Accendere: pro καῦσαι, à καίω. Hom. Od. ο, Τὸν πῦρ κῆαι αὔων. Et Il. ε, Εἴθε ἢ πῦρ κήαιτο. Inde participium, κήας, & med. voce κηάμενος.

Κῆβος, ου, ὁ, Cebus: animal è simiarum genere, caudam habens, quod & ipsum ancipiti natura, partim hominem partim quadrupedem bestiam imitatur. Scribit enim Aristot. Hist. animalium lib. 2, cap. 8, ἔνια ἢ ζῴων ἐπαμφοτερίζειν πὰ φύσιν τῷ τε ἀνθρώπῳ καὶ τοῖς τετράποσιν, vt πιθήκοις, κήβοις & κυνοκεφάλοις. esse autem κήβους, πιθήκοις ἐχούσας οὐρὰν seu κέρκον. Idẽ igitur κῆβος esse putatur ac κερκοπίθηκος, Caudata simia. Supra Κεῖπος.

Κηδάζει, & Κηδαλίζει, Hesychio est καθαίρει, Purgat.

Κηδαίνω, t. 2, c. 186, e

Κήδαλον, Hesychio est αἰδοῖον, κέρας σκαλαθρον.

Κηδάρ, t. 2, c. 186, e

Κηδεία, Funeratio, &c. t. 2, c. 187, e. Κηδεία, Affinitas, &c. ibid. f.

Κηδεῖος, t. 2, c. 186, c. Κηδεμονεῖς, t. 2, c. 183, e

Κηδεμονία, ib. d. Κηδεμονικὸς, ib. f

Κηδεμονικῶς, ib. Κηδεμὼν, ib. a

Κηδεῦς, t. 2, c. 188, c. Κηδέσκω, t. 2, c. 186, e

Κηδεστὴς, t. 2, c. 181, e. Κηδεστία, t. 2, c. 182, b

Κηδεστικὸς, ib. c Κηδεστὸς, ib. c

Κήδευμα, t. 2, c. 187, f. Κηδεύομαι, ib. b

Κηδεύσιμος, ib. g. Κηδευτὴς, ib.

Κηδεύω, ib. b. Κηδεύω, t. 2, c. 181, e

Κήδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex Æschylo affertur pro Funeralis. quod & κηδεῖος.

Κηδίστος, t. 2, c. 182, d. Κηδίμαι, t. 2, c. 184, a. d

Κῆδος, Mœror, &c. t. 2, c. 184, b. Κῆδος, Cura, &c. ibid. g.

Κῆδος, Affinitas, &c. c. 185, a.

Κηδοσύνη, t. 2, c. 186, d. Κηδόσυνος, ib.

Κηδω, t. 2, c. 183, g. Κηδωλὸς, t. 2, c. 186, e

Κῆθα, Hesychio πάφος, Sepulcrum.

Κήθεια, & Κηθάλεια, eodem teste dicuntur τὰ ὀξύβαφα ἐν οἷς τοῖς κύβοις ἔβαλλον, vascula in quæ tesseras conijciebant. Aristophanis schol. habet Κήθια & Κηθάλεια. Is enim tradit κηθάλεια dicta fuisse τὰ ὀξύβαφα ἐξ ὧν τοῖς κύβοις ἠρίζοσαν: fuisse autem πλεκτά. leu κηθάλειον fuisse πλέγμα καὶ σκιάδες ὀλπηθέμενον τῇ κληρωτίδι ἢ ψήφων: item verò & κήθιον fuisse vocatum ἀγγεῖον πλεκτὸν εἰς ὃ τὰς ψήφους καθίεσαν. Rursum κηθάλεια fuisse nominata τὰ ὀκτάπλα τρυβλία, ab Euphronio dicta κήθια: atque ita & Chærin κήθιον appellasse τρυβλίον τὸ εἶδος. Pro vtroque vasculo accipi potest in hoc loco Aristoph. Vesp. — σύρφακα τὸν ἀγλον Ἐκ κηθαλείου λαγαλιζόμενον καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδίν, & pro scutella videlicet & pro vasculo in quod calculi & suffragia seu sortes conijciebantur. Pro tesserarum alueolo in hoc loco Hermippi, ἢ τοῖς κύβοις ἔστιν ἔχων κήθιον. Itidémque Athen. l. 11, ait, κήθιον, τὸ κήπον τὰ χωρῶν τοῖς εἰσραγάλοις.

Κηθεῖν, Hesychio est βοηθεῖν, σωστρέχειν: afferenti & κήθευον pro σωκεπροθύοντο. Ac vt κηθεῖν exp. βοηθεῖν, ita etiã Κηθοὶ affert pro βοηθοὶ, Auxiliatores.

Κηθιον, vide paulo antè in Κήθεια. Κηθὸς, in Κηθεῖν.

Κηΐα, Hesychio sunt καθάρματα. Ionicè procul dubio pro κεῖα, nam & hoc κεῖα idem itidem exposuerat καθάρματα. Sic sanè Κήϊος dicitur pro Κέος, qui est Ceus seu Cous, Oriundus ex insula Ceo.

Κικαδεῖ, idem Hesych. affert pro λοιδορεῖ, χλευάζει: afferens itidem Κικαὶς pro κακολόγος, δύσφημος, κακὴ, πιμαρός. Etymologus quoque & lexicum meum vetus meminerunt huius posterioris κικαὶς, exponentes & ipsi κακοφωνὴ, κακοφόρος, πονηρὸς, Malefica, Improba. vt & scholiastes Nicandri κακοφωνὴ, κακοποιὸς, κακοῦργος, sed addens etiam χλευαστικὴ, in hoc loco Alexipharm. Nicandri, v. 185, Πιοπτρίῳ ὅτε βόστρυχ ἐσίνατο κικαὶς ἀλώπηξ. Ac sanè Etymol. deriuat ipsum à κακὸς, exponens etiam κακολόγος, Maledica, itidémque κακῶς accipi à nonnullis tradit pro λοιδόρως καὶ μεθ' ὕβρεως, in hoc Homerico hemistichio, Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, vt sit Dimittebat cum maledictis & probris contumeliosis. Quo modo & Callim. dixit, κικαδεῖ σοὶ γλώσσῃ pro καλοέγω, λοιδόρω, Maledica, Conuitiatrice. QVINET Κικαίζω dicitur itidem pro λοιδορίαν, Conuitiis & maledictis insector: & inde VERBALE Κικασμὸς, οῦ, ὁ, pro λοιδορία, Conuitia & maledicta, seu Conuitiorum & maledictorum ingestio. Lycophron Alexandra, Καὶ πρῶτα μὲν μύθοισιν ἀλκίμοις ὀδαξ Βρύξοισι κικασμοῖσιν ἀκριομόρροι, Αὖθις δ' ὀναιχμάσιστν αὐπενέψιοι. Vbi Etymol. exponit ταῖς λοιδορίαις καὶ χλεύαις πεπραγμένοι, conuitiis & scommatis mutuis exasperati. itidémque schol. μετ' ἀλλήλων πολεμήσοισι, post conuitia ad bellum descendent.

Κικαίζω, Κικαὶς, Κικασμὸς, vide in præced. Κικαδεῖ.

Κῖκες, Hesychio λαρὸν: qui suprà καύκεων. Vide Κύκεῶ.

Κικκὴ, affertur pro Acies. quæ potius ἀκὴ & ἀκή.

Κικίδιον & Κικὶς, vide in sequ. Κικίω.

Κικίω, Salio, Cum saltu sursum feror. vt Hesych. quoque κικίειν exponit πηδᾶν, αἰαφέρεσθαι. Hom. Odyss. ε, Ὡς δὲ τε χρόα πάντα, θαλάσσα δὲ κίκιε πολλὴ Ἀν τέμα τε ῥίναί τε, cum saltu prorumpebat ex ore & naribus. vtpote qui totus tumeret aqua marina in quã mersus erat. Et Apoll. Argon. libro 1, Ἀφρῷ δ' ἐν θαλάσσῃ ἐπὶ κελαινὴ δόκιμεν ἐλμν. Vbi schol. itidem exponit αὐτὸ δὲ τὸ καὶ αὐτὴ θαλάσσα ἐκαπέρισθεν τῆς νεώς, vt Homericus αἰεφέρετο. VNDE Κικὶς, quod significat αἰάδεσις, seu Nidor in altum veluti cũ saltu se tollens: Hesychio ἀτμὶς, Vapor, Exhalatio. Sophocl. Antig. pag. 255, οὐ ἢ θυμάτων Ἡφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ὅπῃ κατοῦ ὦ Μυδῶσα κικὶς μηλίων ἐπέκειτο, Κἀτυφε κἀτέφθυε. Vbi schol. κικίδος nomine significari αἰάδεσιν dicit, propriè autem ita vocari πὰ λιγνὰ τὰ καπνοῦ ἢ ὑπὸ ἢ πυρὸς καιομένων γιγνομένα, fuliginem fumi quæ oritur ex

iis quæ vruntur. Rursum Hesychio κηλὶς est σύμμα & ὁ καρπὸς τῆς δρυός, vt Suidæ quoque βαμμαῖον σύμμα, & καρπὸς τῆς δρυὸς ὀβπηδεῖος εἰς βαφήν. Dé hac Gorræus, Κηλὶς, (inquit) Galla: pilula est in aqua liquali superficie, scalebrosa, in glandiferis arboribus præter legitimum fructum proueniens. quæ enim glandem ferunt, omnes & gallam, sed quercus optimam. omnis noctu semper vniuersa erumpit, mense ferè Iunio. Sed multiplex eius differentia est, solida, perforata, nigra, candida, maior, minor. Quædam earundem ὁμφακίτης vocatur, parua quidem, sed tuberosa, solida, nullo foramine peruia. alia grandior est & fungosa, quam Galenus ὀνοκηλίδα, quasi asininam gallam, vocari scribit à rusticis, φιγnaua sit & minus efficax. Vide & Diosc. lib. 1, c. 147. & Plin. lib. 16, cap. 7. Inde DIMIN. Κηλίδιον, ὐ, τὸ, Gallula, Paruula galla, apud Suid.

Κηλάδησεν, Hes. affert pro ἤχησεν, ἐβόησεν. pro quo dicitur potius κελάδησεν.

Κηλαίνω, t. 2, c. 189. g

Κηλαῖος, in vulg. lex. Nocuus, Causticus. sed sine exemplo. Apud Suidam quidem vulg. editiones habent Κηλαίνω, καυστικῷ πυρί: sed perperam pro κηλέω, vt veteres etiam cod. arguunt.

Κηλαί, Hesychio ἡ φλὴν αὔδροος, & χειμερινὴ ἡμέρα, & αὖξ ἵππος καὶ τὸ μέτωπον σημεῖον ἔχει πυλοειδές: Suidæ etiam ἀλώπηξ. quæ suprà epithetica ἦν κηκαί.

Κηλάφραι, eidem H. sunt σκαφίδες, ἀγγεῖα πιμπρικά: necnon arbores quædam. Theophr. verò κηλάφρους vocat has arbores, fœminino genere: numerans inter agrestes & ἀειφύλλους: Histor. plant. l. 1, c. 15, & 3, c. 6. Gaza etiam Celastros appellat.

Κήλειος, vide in Κήλεος. Κηλέομαι, t. 2, c. 188, e

Κήλεος, ου, ὁ, Vrens, Calens, Splendens. Hesych. enim κηλέῳ exponit καυστικῷ, θερμῷ, λαμπρῷ, respiciens ad hunc locum Homeri Iliad. σ, πεῖσον δ' ἴστασιν ὀπ πυρὶ κηλέῳ: vel ad hunc Iliad. χ, νῆας ἐνέφρησε πυρὶ κηλέῳ. Dicitur ET Κήλεος pro eodem, metri causa inserto ι. Hesych. enim κηλείῳ idem esse dicit quod κηλέῳ.

Κηλέσης, t. 2, c. 189, g. Κηλός, ib.

Κηλέω, t. 2, c. 188, c. Κήλη, t. 2, c. 189, h

Κηλησῶν, ib. f. Κηλήμος, ib. b

Κήλημα, ὀν.

Κηλίων, Hesychio μέλαινα, Nigra. quæ & κελαινή.

Κήλινος, t. 2, c. 189, b. Κηλήτειρα, t. 2, c. 189, d

Κηλητήριον, τὸ, substant. t. 2, c. 189, d

Κηλητήριος, t. 2, c. 189, c. Κηλήτης, t. 2, c. 190, b

Κήλησον, t. 2, c. 189, d. Κηλήτωρ, ib.

Κηλιδόω, & Κηλιδωτὸς, vide in sequ. Κηλίς.

Κηλίς, ίδος, ἡ, Macula. Plutarch. de am. frat. πρὶν ἐνδῦσαι ὥσπερ βαφὴν ἢ κηλῖδα, δεινοποιὸν ἠλεύθη καὶ δυσέκπλυτον. Synes. τὰ ἁμαρτήματα λόγον ἔχει ὡς τὰς αὐτεκπύτους κηλῖδας, ineluibilium macularum instar sunt. Idē epist. 105, ἐμπεπλεσμένον κηλῖδος οὐκ ἂν εἴποι τις ὅσης, ineffabilibus plenum maculis. Hesychio est non solùm ῥύπος & εἶδός αἰγὸς ἐν ἱματίῳ: sed etiam ἕλκος, οὐλή, Vlcus, Cicatrix, Nævus: necnon ὄνειδος, Probrum. vt Macula quoque & Labes apud Latinos. Sic apud Suidam, τοῦ βίου τοῦ αἰσχρόπτων κηλῖδας ἀφεσιεῖ αὐτῷ. Et Herodian. lib. 6. σημεῖά τε καὶ κηλῖδας πάσας αὐτῆς ἀνῆκεν. INDE Κηλιδόω, ῶ, Maculo, Labe fœdo. EX QVO Κηλιδωτὸς, οῦ, ὁ, Maculatus, Labe fœdatus.

Κῆλον, Suidæ est τὸ ξύλινον βέλος, Ligneum iaculum, vt Hesychius quoque κῆλα exponit ξύλα, βέλη, respiciēs proculdubio ad hunc locum Homeri. Il. α, Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὤχετο κῆλα θεοῖο. vbi schol. itidē exp. βέλη, Iacula, Tela, Sagittæ. Eustath. κῆλον propriè esse dicit τὸν τῶν βέλους ἄτρακτον, fusum seu lignum iaculi: à καλον quod est ξύλον, lignū. Hesych. rursum κῆλα exponit θεῖα σημεῖα, Signa diuina: & ἱερὰ ἀγάλματα, Sacra simulacra: forsitan è ligno. INDE Κήλων ET Κηλώνειον dicitur machina illa lignea quæ iuxta puteos ad aquam hauriē dam strui solet, tigno erecto trabeculam transuersam sustinēte quæ vna parte deprimitur pondere appenso, ab altera situlam sibi alligatam è puteo educit. Latini tollenonem vocant, testante Festo etiam Tollenonem esse genus machinæ quo trahitur aqua, in alteram partem prægrauante pondere. Ac vt Herodotus dicit κηλωνίσιον ἐνδεδυμένος, sic Plin. lib. 19, c. 4, hortos tollenonū haustu rigandos. quos tollenones Plaut. vocat Tollones, trisyllabos: alii grues, vt Græci etiam γερανοὺς. Sed notandum, in Herodoteo isto loco quosdam codices habere κηλωνηΐοισι: quod Ionicum est pro κηλωνείοις, resoluta diphthongo & ε verso in η. indēque patet, rectius per diphthongum scribi κηλώνειον quàm κηλώνιον simpliciter: præsertim quum Hesychius quoque & Suid. per diphthongum scriptum habeant. quorum ille κηλώνειον esse dicit ξύλον ὃν ᾧ ἕλκουσι τὸ ὕδωρ, seu αὐτὴ τὴν ἐπὶ τὸ ξύλινον: hic, τὸ γερανεῖον. Ad prius autem κῆλον quod attinet, Hesychio est non solùm αὔτημα, & ὁ ἐν τῇ νηὶ λεγόμενος, sed etiam ὀχυτής, Admissarius: vt & κηλώνιον ab Suida esse dicitur ἵππος ὀβπβαπτέλος: quo autore κῆλον dicitur ὁ θερμὸς εἰς συουσίαν, libidinosus & salax in modū equi asinive admissarii. Eustath. quoq; tradit hoc nomen κῆλον factum esse ἀπὸ τοῦ ὀχεῦσθαι, afferens hoc exemplum ex Archilocho, οὗτ' ὄνου θελωνέος κήλωνος ἐπήμωρον.

Κηλόν, Hesychio est ξηρὸν, Siccum, Aridum. Vnde VERBVM Κηλόω, ῶ, quod exponitur Comburo: necnon Decipio, Noceo: & Subagito. Hesychius verò longè diuersam ei signif. tribuit. Is enim κηλοῦν exponit θύχεσθαι: & κηλοῦ τὴν θύχεσθαι θεῷ.

Κηλόω, vide in præcedente Κηλόν, & in sequ. Κηλωτά.

Κήλων & Κηλώνειον siue Κηλώνιον, vide in Κῆλον.

Κηλωτά, apud Lycophr. sunt τὰ πορνεῖα, Lupanaria: τοῦτο τὰ κηλῶσιν, quod est ὕβρισμα οὐ σιμόν. Eust. p. 70.

Κήμε, Attica synaliphe pro ᾧ ἐμέ, Et me: in Epigr.

Κημός, οῦ, ὁ, Camus: Hesychio est πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐν ᾧ λαμβάνουσι τὰς πορφύρας, Fiscella è vimine qua capiunt purpuras, qualis est Nassa apud Latinos, nam & hæc perinde vt κημὸς similis est ἠθμῷ, & in ea ponitur τὸ δέλεαρ, esca. Significat etiam (inquit idem Hes.) τὸ ὀβπηβλημένον τῇ τοῦ δικαστοῦ ὑδρίᾳ πεπλεγμένον πῶμα παρόμοιον χόανῃ, operculū è vitili simile infundibulo quod iudiciariæ vrnæ superponitur. Ita Aristophanes Vespis, — καὶ πτερίζουσι δὴ τοῖς κημοῖς, ψηφιζομένων ὁ πλουτῶν. Itidémque aliquanto post eum locum, βάλλε κημοὺς, in malam rem abite camos. seu (vt schol. exponit) βάλλε ἐς κόραν καὶ τὰ δικαστικὰ σκεύη. Ita dicitur & ὁ τοῦ ὀβπηβλήμου τοῖς ἵπποις εἰς ὃν αἱ κριβαὶ βάλλονται, fiscella è vimine aut reticulum è funiculis plexum quod equisones equis & muliones mulis circumponunt impositio in id hordeo, auena, fœnóve, ita vt equi mulive in itinere non subsistant quærendi pabuli gratia. Idem Hesych. esse dicit fræni etiam speciem, εἶδος χαλινοῦ: forsan quale equis iis qui mordere solent, circumponitur cancellatum, è ferreis bracteis. Ita sanè Xenophon De re equ. pag. 548, εἰδέναι δὲ χρὴ τὸν ἱππικόμον καὶ τὸν κημὸν τοῦτον θεῖναι τοῦ ἵππου, καὶ ὅταν δοῦναι ψῆφιν καὶ ὅταν δοῦναι κυλίσραν ἀλφίτων. καὶ ἀεὶ ὃ ὅπου αὐ ἀχαλίνωτον ἄγοι, κημοῦν δεῖ. ὁ γὰρ κημὸς εἰ ἀπαντῶν μὴ οὐ κωλύει, δακνειν δὲ οὐκ ἐᾷ· καὶ τὸ ὀβπβουλεύειν δὲ τοῦ κεκεφίδρος μᾶλλον ἐξαιρεῖ τοῦ ἵππου. At de panifice quodam apud Athenæum libro 12, χειρεῖδας ἔχων καὶ τοῦ τοῦ σίματα κημοὺς, ἵνα μὴ τὰ σῖτα, ἵνα μὴ τὰ ἰδρῶς ὀβπρέῃ, μήτε τοῖς φυσήματι ὁ πεῖσων ἐμπέσοι. Eò allusit & Plautus quum dixit, Deos quæso vt hodie camum & furcam feras. Et forsitan serui vt iumenta ἐφιμοῦσθαι ne cibis quos tractabant vesci possent. Rursum Hesychius κημὼν esse dicit γυναικεῖον τοῦ κόσμημα: forsitā quali hodie nobiles matronæ vtuntur ad integendam faciem. Est hinc VERBVM Κημόω, ῶ, significans Camum circumpono. Habes id in loco Xenophontis paulo antè citato: vbi pro eodem dicit τὸν κημὸν τοῦ θεῖναι. VNDE Κήμωσις, Hesychio φίμωσις, Fiscellæ seu cami circumpositio. Apud eundem Hes. legitur ET Κημοσύμης, expositum τοῦ χαλινοῦ ἐμφερής: sed non sine mendi suspicione.

Κημόω, & Κήμωσις, vide in præced. Κῆμος.

Κήν, t. 2, c. 8, h. Κῆν, t. 2, c. 9, a

Κλωῖον, Hesychio est καθαρὸν, Purum.

Κλωυόει, idem Hesych. poni tradit pro οἰκεῖ, Illic: Cretica dialecto. Infrà κλωώ.

Κλωσήτωρ, eidem H. est ὁ τῶν γῆς μετρῶν, Agri mensor.

Κλωσὸς, eodem H. autore est herba quædam. At quum significat

significat τὸ τέλος, ait scribi per ι. Veruntamen & apud Matthæum cap. 22, legimus κλῶσος pro Latino Census: & hinc apud Græcos iureconf. sunt ὁμόκλωσοι, qui eodē tributo censi sunt.

Κλωυσάμενον, idem Hesych. affert pro εἴδωλον ἐγγύμιλον. A quo verbo est VERBALE Κλώυσμα, ατος, τὸ, quod idem esse dicit τὸ κενὸν τοῦ σώματος, οἷον σκιὰ καὶ εἴδωλον, φαύσασμα. Ita vt κλωυσάσθαι sit In spectrum & vmbram corporis euanescere: κλώυσμα, Spectrum & vmbra corporis. Hoc ipsum κλώυσμα idem exp. etiam ἀόρατός τε ἀγχεῖον: qui aliquanto antè & κήλυμμα esse dixerat ἀγχεῖον, ἀόρατος, Inutile, Inualidum.

Κλωύω, Voco. Idem enim κλωύει exp. καλεῖ, Vocat.

Κλωώ, idem Hesych. esse dicit οἰκεῖ, Illic. pro quo paulo antè κλωυόει.

Κῆξ, secūdum Apionem dicitur ὁ λαρὸς: qui & καύηξ. Quidam exponūt αἴθυια, mergum: alii κάπφον: alii diuersam esse auem volunt. Ita Hesych. respiciens ad hunc locum Hom. Odyss. ε, v. 478, Ἄντλῳ δ' ἐνδύσασθαι ὡς εἴκελος κῆξ. Vbi schol. esse dicit auem marinam similem hirūdini: addens & ipse, esse qui ipsam λαρὸν dicant, alios αἴθυιαν. Eadem auis NOMINATVR Κηῦξ quoque ET Κηρύλος, Ceyx & Cerylus. Diuersa est à laro, mergo, ceppho. Aristot. enim Hist. anim. lib. 8, cap. 3, quum dixisset ὥσπερ τὸν ἁλκυόνα διφυεῖσθαι ἀλκυόνα καὶ κηρύλον, in eodē genere, ponit mox λαρὸν, κάπφον, αἴθυιαν. Ita igitur nominatur Alcyonum mas, vt Antigonus apud schol. Aristoph. testatur, scribens κηρύλοις dici τοῖς ἄρσεσι τοῦ ἁλκυόνος: itidémq; Hesych. Euphronius Doricè κηρύλον vocari tradit, Atticè κεῖρυλον: vt Didymus quoq; κειρύλον nominari ita κῆν φύσιν ait. Et id innuit Aristoph. apud quem in Auibus Pistheterus Euelpidi rogāti, Κηρύλος γὰρ ὄρνις; respondet, οὐ γὰρ ὄρνι Σποργίλος: innuit inquam κηρύλον dici τοῦ τὸ κείρειν, quum Sporgilus sit nomen κουρέως, tonsoris, teste scholiaste. Idem schol. κῆυκα quoque esse alcyonem marem tradit, sic dictum à Ceyce Trachiniorum rege in hanc auem mutato: addēs & ipse, alio nomine appellari κηρύλον. Ouid. etiam Metamorph. lib. 11, prolixè persequitur hanc ὀπορνίθων Ceycis & Alcyones: apertè & ipse indicās κῆυκα esse alcyonem marem, seu maritum alcedonis. Sic Plin. l. 32, c. 8, Fit in mari & alcyoneū appellatum, ex nidis alcyonū & ceycum. Sed notandū κηρύλος paroxytonos scriptum esse apud Aristoph. & schol. ipsius, & Suidam: at proparoxytonos apud Hes. & Aristot. ac Athen. quin & apud Eust.

Κηπαία, ας, ἡ, Cepæa: herba portulacæ similis, sed nigrioribus foliis, radice tenui: teste Diosc. lib. 3, c. 168.

Κηπᾶος, t. 2, c. 69, a

Κηπεία, ας, ἡ, Cultura horti. Plato in Leg. ὕδωρ ὕφιμον τοῦ πᾶς κηπείας, in colendis hortis nutrit.

Κηπεύω, t. 2, c. 69, a. Κηπευτὴς. ib. b. Κηπεύω, ib. a

Κῆπι, Attica synaliphe pro ᾧ ὅπι. vt κῆπι Νέμειον Ζῆνα, & ad Nemeum Iouem: in Epigr.

Κηπῖον, t. 2, c. 69, b. Κήπιον, ibid.

Κηπουρός, t. 2, c. 68, g. Κηπόκομος autem, Hortorum curator, Hortulanus. κηπουρὸς, Hesych.

Κῆπος, Hortus, &c. t. 2, c. 68, e. Κῆπος, Pecten, &c. ibid. f.

Κῆπος, tonsuræ quoddam genus, &c. ibidem.

Κηπουρέω, t. 2, c. 68, h. Κηπουρικὸς, ib.

Κηπωρὸς, ib. & 1449, f. Κηπωρός, t. 2, c. 68, h

Κῆρ, t. 2, c. 190, b. Κῆρ, t. 2, c. 95, d

Κηραίνω, t. 2, c. 192, b. Κηραμύντης, t. 2, c. 191, b

Κηραύνεμον, t. 1, c. 449, b

Κήραφος, Hesych. est καὶ ἐχῖνος, Carabus: piscis è cancrorum genere.

Κηραχάτης, t. 2, c. 193, f. Κηρεῖαι, t. 2, c. 192, a

Κηρέλαιον, t. 2, c. 193, g. Κηρέασος, t. 2, c. 192, a

Κηρεωτιφόρητος, t. 2, c. 191, c. Κηελάζω, t. 2, c. 195, c

Κηείαι, t. 2, c. 192, b

Κηείνα, Hesychio autore fuerunt μάντρες quædam.

Κήειον, t. 2, c. 194. e. Κήειος, ib. d. Κηεοειδὴς, t. 2, c. 195, c

Κήεον, t. 2, c. 194. f. & 195, a. & 867, a. ob.

Κηεοποιὸς, t. 2, c. 195, c

Κηελοῦσθαι, Hesychio est ἀκπηδᾶσθαι, Percelli, Consternari. Sic Suidas ἀκηεώθη exp. ἐξέβη τὸ ἦθος κήεινος ἐγγύμιλω, ex metu pallore cereo perfusus fuit: addēs etiā, ἐσκοτώθη.

Κηελς, ίδος, ἡ, piscis quidam apud Athen. lib. 8.

Κηείπης, t. 2, c. 194, e. Κηεστρεφὴς, t. 2, c. 191, b

Κηείφαπος, ib. Κηροφορία, t. 2, c. 193, b

Κηροζραφέω, t. 1, c. 865, d. Κηροζραφία, ib. & t. 2, c. 193, b

Κηροζράφος, t. 1, c. 865, d. Κηροδέτης, t. 2, c. 193, c

Κηροδομέω, ib. d. Κηροειδὴς, ib.

Κηρόθι. t. 2, c. 95, e. Κηροπαγὴς, t. 2, c. 193, e

Κηροστήκιον, ib. Κηροπλαστέω, ib. Κηροπλάστης, ib.

Κηρὸς, Cera, &c. ibid. a. Κῆρος, fluuius Armeniæ, ib. b.

¶ Rursum κηρὸν Hesych. affert pro λεπτὸν, νοσηρὸν, Tenue, Morbidum.

Κηροστήλιον, idem affert pro παλαιὸν, Veterum.

Κηροξόφος, t. 2, c. 191, a. & 193, f. Κηρουλκὸς, t. 2, c. 191, c

Κηρόφιν, Hesychio ἐκ τῆς ψυχῆς, Ex animo, E toto pectore: quod & κηρόθι.

Κηροχυτέω, t. 2, c. 193, f. Κηροχοΐς, ib.

Κηρόω, ib. g. At particip. κεκηρωμένη, ab Hesychio exponitur κεκακωμένη: à κήρ, quod est Noxa.

Κήρπα, Hesychio sunt τὰ κέρδεα. Quæstus, Lucrum.

Κηρύβια, propriè dicūtur τὰ ὀπισθεσόμενα τοῦ κυάμου, Folliculi fabarum qui decedunt dum coquuntur. seu, vt alii interpr. Reiectamenta fabarum. Cratin. δασὺν ἔχων κεφαλὴν ἀπὸ κηρύβι' ἐοδίων. Ita Etymol. qui hoc nomen καθαρμαπῶδες esse ait. Erotian. κηρύβιον apud Hippocr. exp. ἀχύρων καὶ πτυρῶν, Acerum & furfurum: Atticam esse vocem annorans.

Κηρυκαινα, θήλεια. Ita Suidas, subiungens, κηρυκίνας Alexandriæ vocatas fuisse fœminas πρὸς εἰς τὰς αὐλὰς παιουσας καὶ τοὺς σωοικίας, ἐφ' ᾧτε σωαγίρειν τὰ μιάσματα καὶ ὀπτοφέρειν εἰς θάλασσαν: quæ purgamenta, nominata fuisse aiunt φυλακικα.

Κήρυκια, t. 2, c. 200, a. Κηρυκεία, t. 2, c. 198, b

Κηρύκειον, Caduceus, &c. t. 2, c. 197, g. Κηρύκεια, Velamēta supplicum, &c. ib. h. Κηρύκειον, Merces, &c. c. 198, a.

Κηρύκειον, Mons Ephesi, &c. ibid. Κηρύκειον, Signum cæleste, &c. ibid

Κηρυκόμαντα, Præconia. Κηρύκδυσις, t. 2, c. 198, b

Κηρυκδίω, t. 2, c. 198, b Κηρυκήτια, ib.

Κηρυκίνη ῥάβδος, t. 2, c. 198, b. Vide & Κηρύκαινα paulo antè.

Κηρύκιον, t. 2, c. 197, g

Κήρυλος, siue Κηρύλος, vide suprà in Κῆξ.

Κήρυξ, Præco, t. 2, c. 195, c. τοῦ κηρύκων varia munera, t. 2, c. 196 & 197. Κήρυξ, nomen proprium, &c. c. 197, e. Κήρυξ, piscis nomen, &c. ib. Κήρυξ, auis quædam, &c. ib. f

Κηρύσσω, seu Κηρύττω, t. 2, c. 198, f. Κηρύσσομαι, seu Κηρύττομαι, t. 199, h.

Κηρωδὴς. t. 2, c. 193, g. Κήρωμα, ib.

Κηρωματικὸς, ib. h. Κηρωματικὴς, t. 2, c. 194, a

Κήρωσις, ib. Κηρωτὸς, ib. b

Κησσόν, Hesychio est δοῦμον, Odorum.

Κήπα, eidem est καλαμίνθη, Calamintha: quæ & κηπία. Vnde κηπῶες.

Κηπεία. Κήπειος, Κήπημα, Κηπεὼν, Κήπος, vide in sequ. Κῆπος.

Κῆπος, εος, τὸ, Cetos, seu Cetus: animal marinū inuisitatæ & immanis magnitudinis. Hom. Od. μ, Δελφίνας τε κύνας τε ἢ εἴ ποτε μεῖζον ἕλοιο Κῆπος. Et Od. ε, Ἠ ἔπ μοι καὶ κῆπος ὀβπροσθὺν μέγα δεῖμα θαλάσσης Ἐξ ἁλὸς, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. Sic Athen. lib. 7, dicit θωῦνον ὑπβαλλοντος αὐξανόμενον fieri κῆπος. Rectè itaque Virgil. dixit Immaniā cete, & Scopulosa cete. Et Plin. Cetos sexcētorū pedum longitudinis. Apud Proclum est signum cæleste hoc nomine. Dicitur autem esse illud ceros cui Andromeda fuit exposita. Meminit eius Arar. quoque, apud quē Cic. speciali vocabulo pistricem vertit. Hesych. affert & κήτει pro σεμνοῖ, ἐπιμία. dicens itidem κῆπος esse nō solùm παλαίστον ἰχθὺν παμμεγέθη, sed etiā ὀπορίαν. Verùm id potius χῆπος dicitur. A superiore porrò κῆπος, DERIV. Κητώδης, εος, ὁ ᾧ ἡ, Cetaceus, Qui è cetorū genere est. vt κητώδεις ἰχθῦς. apud Athen. lib. 7, Pisces cetacei, quos esse dicit ὀβπτηδείους εἰς θεραπείαν. Sic τὰ κητώδη dicuntur Quæ cetacei generis sunt, Quæ cetorum genere continentur. Aristoteles Histor. animalium libro 8, capite 2, τοῦ ἐνύδρων καὶ τοῦ ἄλλων κητωδῶν. Pro eodem DICITVR Κητῶος, ET Κητωεις, ET Κήτειος,

significant enim & hæc Cetaceus, Qui cetacei generis est. Ita enim Diosc. l.3, dixit ἰχθύος κητώου, pro Cetacei, κητώδους. Altera duo Κήτειος & Κητώειος exponuntur itidem Cetaceus, seu Cetaceæ magnitudinis; Immanis magnitudinis ceti instar. Hom. Od. λ, πολλοὶ δ' αἱμοῤῥοῦν ἑπεῦροι Κήτειοι κτείνοντο γυναίκων εἵνεκα δώρων. Et Od. η, Οἱ δ' ἕζον κοίλῳ Λακεδαίμονα κητώεισαν. In priore enim loco κήτειοι exponitur μεγάλοι, magni: & κητώεισαν in posteriore itidem μεγάλῳ, ἀπὸ τοῦ κητοῦς, quæ omnium natalium & εὐύδρων maxima sunt. vel etiam Plurima cete nutrientem, vtpote vicinam mari: aut etiam ᾧ ibi ἡ θάλασσα σωκεχῶς κῆτη ἐκβάλλει. Veruntamẽ & aliter vtrũque istum locum accipi sciendum est. Sunt enim qui in priore κήτειοι esse dicant ἐθνικῶν pro Μυσοῖ, Mysi: quo modo Alcæum quoque Κήτειον dixisse pro Μυσόν. Itidémque Hesychio κήτειοι sunt non modò μεγάλοι, sed etiam gens Mysorum, ἀπὸ τοῦ ῥεῦσαι τὸν ποταμὸν Κήτειον, à Cetio fluuio qui eos præterfluit. Sic idem tradit in posteriore quosdam exponere καλαμώδη. nam κήτεια à quibusdam dici πρὸς καλαμώδη. Qua de re & suprà in Καίκατα, c. 1116, b. vbi docui scribi & κωμῳδέειν pro hoc κητώειν. Præterea reperitur ET Κήπος pro κήτειος. Hesychius enim κήπον affert pro μέγαν, magnũ, vt κήτειοι quoq; dictũ est significare μεγάλοι. Sed tribuit huic & alias significationes. Tradit. n. κήπον vocari etiam ὦ παῤῥήφοις δίωδοῦσιν ἐν τοῖς κληρωτηρίοις (quod & κίστον): item ἐμπόριον ἀπὸ λαχάνου ἀγρίου ὑπὸ αὐτὸ πίπτοντα καθίεσαν εἰς τὸ στόμα, vt indicat Cratinus ἐν ὥραις: item ἡδύσμα & νεαρὸν κρόμμυον: necnon μέλος τι. Sed addit, eos qui τὰ Ὀλυμπιονικὰ conscripserunt, per γ scribere γήπον. & quidem rectius. SEDET Κηπίων hinc dicitur, eodem Hesychio autore, πλοῖον μέγα ὡς κῆπος, Nauigium ceti instar magnum. Sunt indidem & duo VERBALIA, Κήπημα, ET Κηπία. Quorum vtrunque apud Athenæum legitur. Is enim lib. 3, ex Diphilo tradit τὸ ὠμοπάστιον à quibusdam vocari κήπημα. At libro 7 dicit idem, ὥσπερ ὃ καὶ ὑπὸ τοῦ κηπίας παρεδρεύοντας αἰθρῶν ἀποκρεμάνται. Vbi videtur κηπίας vocare Capturas cetorum. At Cetarias & Cetaria Latini vocant Loca iuxta mare stagnantia & lacustria è quibus cetacea salsamenta petuntur. Cetarii verò, qui cetacea salsamenta vendunt.

Κηπώδης, Κηπώειος, Κηπῶος, vide in præced. Κῆπος.

Κήυξ, vide Κηΐξ. Κηφαι, t. 2, c. 9, a

Κηφίων, ίωνος, ὁ, Fucus: quartum apum genus, μεγέθει μὲν μέγιστον πάντων, ἀκέντρον δὲ καὶ νωθρόν, vt tradit Aristoteles Hist. animalium libro 5, cap. 22. Sic Plinius lib. 11, cap. 11, Sunt autem fuci sine aculeo, velut imperfectæ apes. Hesiodus Erg. ὥς καὶ ἀεργὸς ζωὴν κηφήνεσι καθυπέρτερος ἐστιν ὁμιλεῖ. Et Xenoph. Pæd. 2, ὥς τῶν κηφήνες δ' ἀπεῖναι μόνον ζημιοῦσι τοῖς κοινωνοῦσι. Vnde apes apud Virg. Ignauum fucos pecus à præsepibus arcent. Inde DIMINVT. Κηφήνιον, Fucus paruulus: seu Fœtus fuci. Aristot. Histor. animalium lib. 9, de apibus, πλάττουσι δὲ κηρία, πρῶτον ὧν οἷς αὐταὶ γίνονται, εἶτ' ἐν οἷς οἱ καλούμενοι βασιλεῖς καὶ τὰ κηφήνια. Ex eodẽ Aristot. κηφήνιον in vulgatis lex, affertur non solùm pro Fucus paruulus, sed etiam pro Fauus fucorum.

Κηφώδεις, Hesychio sunt πτυφωμένοι, καπνοσκορακωμένοι.

Κηφών, Suid. affert pro ἀργύριον, Argentum.

Κῆχος, Doricè pro πῆχος, id est πῆ, Quò. vt πῆχος γῆς; Lexicon meum vetus, Etym. & Hesych. Interdum ei præmittitur ποῖ. Aristoph. ποῖ κῆχος; εἰς τὴν οὐρανόν. Et rursum, ποῖ κῆχος; ὁδοὶ Σικελίας. Hesychius indicat quosdam & ποῖ κῆχος scribere, & accipere pro ποῖ ἄχος, hoc est ποῖ ἐγγύς. & cum eo Etymol. in Ποῖ κῆχος.

Κηχεῶ, eidem est δ' αὐείζει. quod potius κηχεᾶ.

Κηώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Bene olens, Fragrans. Hesychius κηώδεα exponit εὐώδεα, εὐθυμιαμόνα: addens ita dici ἀπὸ τοῦ κηείδειν τὰ θυμιάματα. Hom. Il. ζ, ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ, Δακρυόεν γελάσασα.

Κηώεις, εντος, ὁ, itidem Bene olens: & quidem propriè ex suffitu & aromatis quæ adolentur. Hom. Il. ω, ἐς θάλαμον καταβήσετο κηώεντα Κέδρινον. Hes. κηῶν exponit non solùm εὔοσδ' μον, εὐθυμιαμόνον, sed etiã μέλαν, καθαρὸν, Nigrum, Purum.

¶ Κιαύτωρ, Hesychio est κίνωδος, Cinædus: apud quẽ ET

Κιαυθὶς, ἑταῖρα, Meretrix.

Κίαυθος, eidẽ est κύαθος, Stũ esse, Iacère: afferẽti tamẽ mox Κίσσα pro ὀκνεῖν: nisi fortè mendosa sit ea scriptura pro ὀκνεῖν.

Κίβδηλος, eidẽ δόλιος, Minister: Suid. ὁ λῃστής, Latro, Prædo.

Κίβδα, eodem H. teste ab Ætolis dicitur πίθος, Pera. Infrà κίβισις, pro eodem.

Κιβδηλεύω, t. 2, c. 204, d. Κιβδήλευμα, ib. c

Κιβδηλεύω, ib. b. Κιβδηλία, ib. a

Κιβδηλιάω, ib. c. Κιβδηλὶς, t. 2, c. 203, c

Κίβδηλος, ibid. d. & VIII, d. ob. Κίβδης, t. 2, c. 203, b

Κίβισις, Hes. autore Cypriis dicitur πίθος, Pera. Apud Suid. & in lex. meo ver. per η in secunda syllaba scriptũ Κίβησις: rectius verò apud Etym. vt & apud Hes. κίβισις per ι vtrobique. eã. n. scripturam metrũ postulat, in quo tribrachyn efficit hæc vox. Dicit. n. Callim. δῆθεν ὑπὸ πίσσῃ ἐμὴ κίβισις. Et Hes. in Asp. Παῖ ὃ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου Γοργοῦς. ἀμφὶ δὲ μιν κίβισις ἦεν (θαῦμα ἰδέσθαι) Ἀργυρέη, θύσσεσκε δὲ κασιγνήτῃ φαεινοί. Vbi tamen schol. quoque & nonnullæ edit. habent κίβησις: quum eã scripturam ferre metrũ nullo modo queat, vti iã dixi. Significat aũt vocabulũ hoc κιβωτὸν siue σπήραν, teste Etym. qui dictũ vult παρὰ τὸ κεῖσθαι ὀκεῖ ἢ βόσιν: vel etiam à κίειν, quasi ἢ εἰς τὸ κίειν καὶ ἱέναι βόσιν ἔχουσαν, i. ἐφοδιὰ. quã etymologiã & synonymo κιβωτὸς accõmodat. Schol. Hes. pro sacculo accipit, verba paulo ãtè citata sic exponẽs, φέρεται δὲ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος σακκοῦλον ἀργυροῦν, continebatur caput Gorgonis sacculo argenteo. Sunt qui per υ scribant κίβυσις.

Κίβος, itidem significat Capsa, Theca, Loculamentum. Suid. enim esse dicit τὸ κιβώτιον. Hesychius verò κίβοι à Paphiis nominari tradit τὴν ἀνανδρίαν, Mutum: vel Stultum, Attonitum.

Κίβορος, ου, ὁ, affertur pro Latro: qui Suidæ κίβελος.

Κιβώριον, ου, τὸ, Ciborium: fructus fabæ Ægyptiæ. Dioscor. enim lib. 2, cap. 128, inter alia tradit Fabam Ægyptiam ferre folliculos in quibus faba supra operculum prominear bullantis ampullæ, modo: quã vocar κιβώριον siue κιβώτιον, διὰ τὸ πλῆθος τοῦ κυάμου γίνεσθαι αὐτὸ ὀνομάζω ὃν ἰκμαζόλιν: radicẽ verò eius nominari κολοκασίαν, quæ crudæ & cocta edulis sit. Idem ferè tradit Athenæus lib. tertii initio, afferens locum quendã Nic. è Georgicis, in quo iubet σπεῖραι κύαμον Αἰγύπτιον ὄφρα τὰ πάθῃσθαι Ἀκμαίου καρπῶ κιβώριον ἀμφιμόλοιο Ἐν χέρσῳ νῖπ θέοισι πάλαι πεδέοισιν ὀρύξῃς: subiungens, Ῥίζας δ' ὃν θείειν ἀφεψήσας προσπάσαι: discriminans & ipse τὰ κιβώρια ἀπὸ τοῦ κολοκασίου. Itidem verò & Diphilus Siphnius quum dixisset fabæ Ægyptiæ radicem κολοκάσιον dici, subiungit, οἱ δὲ γινόμενοι κύαμοι ὀκ τοῦ κιβωρίου, χλωροὶ μὲν εἰσὶ δύσπεπτοι. Et rursum, γίνεται δὲ ὀκ τοῦ κιβωρίου καὶ ἄνθος στεφανωτικὸν, ab Ægyptiis dictum λωτὸς, à Naucratitis μελίλωτος, vt Athenæus libro 5 dicit, κιβωρίων αὐξομένων φύλλοις ὁμοίαν ἔχει τὴν δίφθεσιν. Steph. quoque in Ἀκη air hujus plantæ radicem dici κολοκάσιον, τὸ ὑποπεφυκὸς autẽ nominari κιβώριον. Vbi nota eum generalius dicere τὸ ὑποπεφυκὸς, Quod supernascitur, seu Quod in summo caule nascitur: ideóque & de faba ipsa & de folliculo eius intelligi posse: vt Diphilus paulo antè etiam pro folliculo accipere videtur, quum dicit, οἱ γινόμενοι κύαμοι ὀκ τοῦ κιβωρίου. Alioqui κιβώριον est etiam εἶδος ποτηρίου, poculi species, vt testatur Athen. loco suprà citato, initio libri 3. & Hesych. quoque esse dicit Ægyptium nomen ὅθεν ποτηρίου. Athen. l. 11, ex Didymo refert, κιβώρια ἴσσαν εἶναι λεπτόμυρα σκυφία, διὰ τὸ κάτωθεν εἰς στενὸν συνῆχθαι ὡς τὰ Αἰγύπτια κιβώρια.

Κιβώπιον, & Κιβωπτοποιὸς, vide in sequ. Κιβωτός.

Κιβωτὸς, οῦ, ἡ, Arca, Cista, Capsa. Athen. l. 3, de citria malo, ὃς τὴν μέγα κεφάλιον ἀπεπθεγτο ὀ τοῦ κιβωτὸς μετὰ τοῦ ἱμάτιον. vt & Plin. l. 11, c. 3, Pomum Assyriæ seu Medicæ mali aliàs non manditur, odore præcellit foliorum quoque, qui transit in vestes vnà conditus, arcẽque animaliũ noxia. Et Diosc. l. 3, c. 26, de absinthio, δίκαιον δὲ καὶ παρεμβάλλειν εἰς τὰς κιβωτὸς ὅθεν τὰ ἱμάτια. de quo & Plinius libro 27, cap. 7, Vestibus inserum tineas arcet. Sic autor epist. ad Hebræos cap. 9, dicit, τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, Arcam fœderis. INDE Κιβωτοποιὸς, οῦ, ὁ

Qui arcas seu cistas conficit, Arcarum fabricator, Plut. ET DIMIN. Κιβώπιον, ου, τὸ, Arcula, Capsula, Scrinioluin, seu Scrinium. Plut. Alex. κιβωτίου δέ τινος αὐτοῦ συνεστηκότος, οὗ πολυτελέστερον οὐδὲν ἑῴακεν τοῖς τοῦ Δαρείου χρήματα καὶ τὰς ἀποσκευὰς παραλαμβάνοντα. Ibidem, ὃν κιβωτίῳ φορεῖν τὴν τῶν Ἰλιάδα. Veitur & Aristoph.

Κιγκλὸς, Κίγκαλος, Κιγκλίζειν, vide in Κίγκλος.

Κιγκλὶς, ίδος, ἡ, Porta cancellata, seu Valuæ cancellatæ, Cãcelli. Plut. Galba, τὸν νεκρὸν εἰς μέσον ἐκκύσαντες, καὶ παρεβάλοντες κιγκλίδα, θέαμα τοῖς βουλομένοις μετ' ἡμέραν παρέχοντες, Cancellis circunseptum. Poll. l. 8, scribit τὰς τοῦ δικαστηρίου θύρας vocatas fuisse κιγκλίδας, à Romanis dictas καγκελωτάς. vt & Schol. Aristophanis ait κιγκλίδα nominari τὴν θύραν τοῦ δικαστηρίου, quam appellari & καγκελωτὴν, cancellatam: seu τὸν καγκελωτὸν τοῦ δικαστηρίου, cancellos iudicii, propriè autẽ ita vocari debere τὰς δικαστικὰς θύρας, quas & δικλίδας appellant nonnulli. Dicit itaque Aristoph. Equit. Τὴν κιγκλίδ' ἐξαράξαι. Et in Vespis, Ὁ δ' αὐφαίνη κεφαλὴν ὅδε τῇ κιγκλίδι ξυπτῶν: vtrobique intelligens de fori iudiciarii cancellis, secundum schol. vt certè accipiẽdum apud eundẽ in Δαιταλῆς: vbi dicit, Ὁ δ' ἡλιαστὴς εἵρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα. Idẽ schol. κιγκλίδα esse vult non solùm cancellos & valuas bifores, sed etiã τὴν τρύπαν δι' ἧς ἡ κλεὶς πίπτει, foramen per quod im mittitur clauis. Schol. Theocr. vult esse etiam corum ferreum portarum. Vide Κιγκλίζειν in sequenti Κίγκλος.

Κιγκλισις, & Κιγκλισμὸς, cum Κιγκλίζειν, vide in sequ. Κίγκλος.

Κίγκλος, ου, ὁ, Cinclus: auis quæ continuo motu pennas quas in cauda habet, quassat, teste Galeno: vt & Hesychius esse dicit ὄρνεον πυκνῶς τὴν οὐρὰν κινοῦν, secundum quosdam τὴν σησοπυγίδα: & Suidas, esse ὄρνεον πολλὰ ἢ ὀπισθεν κινεῖν, quod nonnulli σησοπυγίδα appellant. Id autem esse σφόδρα λεπτόν: vnde prouerbialiter Menaudrum in Thaide dicere πλοκόπερος κίγκλου. Pro eodẽ apud eundem in manuscripto etiam cod. reperio Κιγκλὸς & Κίγκαλος. Sic enim ibi, Κιγκλὸς, ὁ πλοκός. Quibus subiungit, Ab aue quadam marina sic dicta: quæ vsqueadeò inualida est vt nec nidũ sibi proprium cõficere queat, sed pariat in alienis: semper autem moritat pẽnas quas in cauda habet, κινεῖ τὰ οὐρᾶια πλεκά. Et rursum, Κίγκαλος εἶδος ὀρνέου λεπτοῦ καὶ ἀσάρκου: vnde prouerbium, πλοκόπερος λεβηλείδος καὶ κίγκαλου. Sed harũ scripturarum prior præsertim, quæ habet κιγκλὸς, suspecta est: altera videtur tolerabilior. INDE Κιγκλίζειν dicitur Imitari τὸν κίγκλον, In modum τοῦ κίγκλου κινεῖν ἢ ὀπισθεν. teste Hesych. etiam, qui κίγκλον esse ait ὄρνεον πυκνῶς ἢ ὀπίσω κινοῦν: & inde κιγκλίζειν dici τὸ δεξιοῦσθαι, motu quassari & agitari. Sed idẽ κιγκλίζειν actiuè etiam exp. σαλεύειν, μοχλεύειν, κινεῖν, Agitat, Cõcutit, Motat. itidémq; Suid. qui addit etiam ἦχον ποιεῖν, sonitum efficit. Reperitur certè & pass. κιγκλίζεσθαι pro Motu succuti, Crebro motu agitari: apud Theocr. verò de pathico cinædo, Tremulum crissare seu ceuere: Idyll. 5. Ἠοὺ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼ τὺ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς Εὖ ποτε κιγκλίζοῦ, καὶ τᾶς δρυὸς ἔρχε τήνας; Vbi schol. quoque κιγκλίζειν esse dicit τὸ ἢ ὀπισθεν κινεῖν, τὸ σαλεύεσθαι καὶ κινεῖσθαι: ὅπερ μεταφορᾶς τοῦ κίγκλου οὕτω καλουμένου, quẽ nonnulli σησοπυγίδα appellant. Veruntamen idem & ὅπερ ἢ ὀπισθεν τὴν θύραν κιγκλίδος metaphoram esse dixerat, vocari enim κιγκλίδα, τὴν σιδηροῦν κόσκινα ὃς ἐμπίπτει εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατεῖ ἢ θύραν. Sed hæc deriuatio parum verisimilis est: ideóq; à præcedente non discedendum: præsertim quum eã Galen. quoque & Erotian. approbent. Quorum vtrque VERBALE Κιγκλισμὸς exp. δεσμὰ σιωπῶς κίνησις, ὅπερ ἢ κίγκλου, ὀρνέου πολυκινήτου: vterq; inquam in ὀξυγήσῃ vocũ Hippocrati peculiarium. Et ille rursum Comm. 1 in lib. De artic. exponens hæc verba, μικρὸς γὰρ ὁ κιγκλισμὸς ἢ ἀρθρου τοῦ ὀν τῷ σήθει, annotat itidẽ κιγκλισμὸν eum ibi nominasse τὴν βεβαχίαν κίνησιν, ὅπερ τοῦ ζώου τοῦ κίγκλου, διόπερ κινεῖ σιωπῶς ὀκεῖνο τὰ πυγάνεια πλεκά. Vbi quod Hippocr. vocat κιγκλισμὸν, alibi DICIT Κίγκλισιν, sub finem ferè eiusdẽ lib. De artic. ἀπ' ὀλίγης χίν (inquiens) καταπάσσος, βεβαχεῖς ὃ κιγκλίσιος. Quo in loco Galen. iterum annotat, vocasse eum nunc fœm. gen. κίγκλισιν quod suprà masculino κιγκλισμὸν appellaratti, ἢ ὅτι βεβαχὺ γιγνομένου διαχίνησιν. addens, vti se ibi vocabulo ἢ διαχινήσεως quũ Hippocr. quoq; verbo διεκίνησαν vsus sit ὅτι ἢ βεβαχείας κινήσεως. Ita igitur dicitur Crebra & leuis agitatio, Succussus.

Κίγκρα, Hesychio κιγκᾶ, Miscet. quod & κικρᾶ, sine γ.

Κιγκράμαις, eodem teste auis quædam est.

Κίγκρεπαι, eidem est κυίζεται, ὀδύρεται, Vellicatur, Lamentatur. In qua posteriore sign. dicitur & κινύρεται.

Κιγχάνω, idem quod τυγχάνω, eodem autore: qui affert & κιχάνειν pro εἰς φορὰν ἥκειν, λαμβάνειν. Infrà sine γ.

Κίγχλίζει, idẽ affert pro σαλεύει, μοχλεύει, κινεῖ: pro quo paulo antè κιγκλίζει. Itidẽ pro Κίγχλις, quod eidẽ est ὁ τῆ δικαστηρίου καγκελωτὸς, paulo antè habuimus κιγκλίς. At pro κιγκλισμὸς, quod eodem autore est αἰφνιδὸς γόλος μετὰ ἀπορίας, infrà sine γ scriptum κιγλισμός.

Κίδακος, nũmi genus apud Poll. l. 9. Ibi. n. quidam tradit ἢ δόξειαν esse σεμνόλογον, καὶ δύναιτο ὀκτὼ κιδάβοις. AT Κίδακλον, Hesychius esse dicit κόρμμυον, cæpam.

Κίδαρις, eodem H. autore est πῖλος βασιλικὸς, Pileus regius: quem & πάσσαν, nonnulli verò κίπαιν per τ appellant: vel στρόφιον quale sacerdotes gestant, ex myrrha & labyso: vel πεκιφαλαίον πίλινον, πεπλέγμα κεφαλῆς ἀλόσμιον. Ita ille, & cũ eo Suid. Apud Plut. per τ scriptum κίπαις. vt in Pomp. p. 1171, dicit Mithridatis ἢ κίπαιν fuisse θαυμαστὴν ἐρασίας. Et in Artox. p. 1873, Dario datum fuisse τὴν καλουμένην κίπαιν ὀρθὴν φέρειν. Apud Curtium (vt apud Poll. quoque) per δ, lib. 3. Cidarim (inquit) Persæ capitis vocabant insigne: hoc cærulea fascia albo distincta circuibat. At apud Athen. l. 14, ἡ παρὰ Λακεδαιμονίοις κίδαρις, de saltationis quodam genere.

Κιδάφη, ET Κίδαφος, Vulpes: Hesychio ἀλωπηξ. qui tamen posterius κίδαφος adiecit. etiã exp. δόλιος, Dolosus, Subdolus, Fraudulentus, Astutus, vulpis videlicet in modum. Quo significatu ET Κιδάφιος dicitur, eodẽ H. teste, affere nente nimirũ Κιδαφίων pro πανοῦργον, vulpis more, quæ κιδάφη dicitur. A qua & VERB. Κιδαφεύειν, eodẽ autore significans πανουργεῖν, Malitiosè & vafrè agere more vulpino. Sed idẽ tradit, verbum hoc exponi etiam ἐνδύειν, deriuatum ἀπὸ τοῦ κιδῶ: itidémque κιδάφιον quosdã velle πεποιῆσθαι παρὰ τοῖς κίναις, & significare τὴ δεβιβεβρωσκόντα. Quibus nescio an assentiendum sit. Infrà Κινδ.

Κίδναμαι, cum act. v. κιδνάνμι, t. 3, c. 814, a.

Κίδνη, Hordeum tostum. Hesychio enim κίδναι sunt αἱ ἐγχώριοι πεφρυγμέναι κριθαί. quales suprà κάγχρις. Sed suspectum esse possit illud ἐγχώριοι.

Κιδνοτέρους, siue Ἀκιδνοτέρους, H. esse dicit τοὺς ἀσθενεστέρους, Inualidiores. At Κιδνὸν, idẽ Paphiis esse ait ὀνομάζειν, Huc.

Κιέλλη, eidẽ est φέγγος, φαῦς, αὐγὴ, Lux, Splendor: item πάχνη, Pruina: necnon ὁμίχλη, Caligo.

Κίες, eidem sunt θηλέβρα σπηφάγα: à nom. κίς.

Κιθαίρα, t. 2, c. 204, f. Κιθαιροειδὴς, t. 2, c. 205, a

Κιθαιρίζω, ib. f. Κιθαιρίσμα, t. 2, c. 206, a

Κιθαιρον, ib. g. Κιθαίρις, t. 2, c. 205, d

Κιθαίρισις, t. 2, c. 206, a. Κιθαίρισμα, ib.

Κιθαριστήριος, ib. g. Κιθαριστὴς, ib. c

Κιθαριστικὸς, ib. d. Κιθαρίστρια, ib. f

Κιθαιρῖς quoque affertur pro κιθαρίστρια, Citharistria.

Κιθαρίζω, t. 2, c. 206, f

Κίθαρος, t. 2, c. 204, h. & 206, h. Apud Hesych. oxytonos κιθαρὸς, expositum πλοῦτος, σῆθος.

Κιθαρῳδία, t. 2, c. 205, c. Κιθαρῳδία, ib. b

Κιθαρῳδικὸς, ib. Κιθαρῳδὸς, ib. a

Κίθαιρις, affertur pro κίθαρις: sed nullo citato autore.

Κιθών, t. 4, c. 526, c. Κίθων autem, Hesychio πῶμα πίθου, Operculum dolii.

Κίκαρος, eidẽ est ὁ χερσαῖος κροκόδειλος, Crocodilus terrestris.

Κίκι, ίως, τὸ, Cici: arbor quæ alio nomine κρότων dicitur, & σήσαμον ἄγριον, & σέσελι κύπριον, teste Diosc. lib. 4, c. 164. vbi eam & vires eius medicas describit: addens, INDE Κίκινον ἔλαιον dici quod ex fructu eius ἀποθλίβεται. Vnde Plin. l. 15, c. 7, Fit oleum & è cici, arbore in Ægypto copiosa: alii crotonem, alii trixin, alii sesamum sylueſtre appellant. nostri eam ricinum vocant à similitudine seminis. At de medico vsu cicini olei, vide eundem l. 23, c. 4. De iisdem, Galen. Simpl. med. l. 7.

Κίκιμον, Hesychio ἢ κορώνη τὸ κόφινον, Fimus cornicis.

Κίκινος, vide in præced. Κίκι. AT Κίκινος, Cincinnus, Cirrus, Crinis intortus crispatúsque. Epigramm. lib. 7,

pag. 452, Ναὶ μὰ τὸν ἀπόλλω μὸν Τιμοῖς φιλέρωτα κίκιννον. A Aristoph. apud Suid. ὡς ἐγὼ νομίζω. τὸ μὲν γὴ ἔχες ἢ κρεῖττον ἢ πολλῶν κικίννους νεανιεῦν καὶ σχῆμα καὶ ἀνυπερβόλητον. Pollux quoque l. 2, scribit Aristoph. & Eupolin τοὺς βοστρύχους vocare κικίννους: quos nominatos fuisse & παρωτίδας, quia videlicet iuxta aures imprimis intorqueri & crispari solent. Cratinus verò (inquit) dixit & σημοίας κικίννους, τοὺς σήμονι ὁμοίους ὑπὸ ἰσχνότητος, subtilitate æquiparandos stamini. Apud Hes. legitur ET Κικίννα, περιόπαστος: sed non sine mendi suspicione.

Κικιῤῥος, Hesychio ἀλεκτρυών, Gallinaceus. qui & κικκός. B

Κίκις, factum ἀπὸ τὸ κίκυ, quod significat πῶ ἰσχύν, verso υ in ι. Ita Etym. At Suid. esse dicit nomen proprium fratris Alcæi.

Κικὶς, pro Galla, affertur ex Theophrasto Hist. plant. lib. 1, & lib. 3, c. 6. sed perperam. Scribendum enim κυκὶς per υ in priore syllaba. vt tum apud Diosc. & Galen. tum Hes. & Suidam.

Κίκκα, Hesychio ἀλεκτορίς, Gallina.

Κικκαβᾶυ, κικκαβαῦ, vox noctuarum. Aristoph. n. schol. in Avibus scribit παρ' γλαῦκας dici τὰ φωνῆν: & inde eas VOCARI Κικκαβά. C

Κικκάβινον, Hesychio ἐλάχιστον, οὐδέν, Res minima, Nihil.

Κίκκασος, eidem Hesych. est ὁ ὀν ἀπὸ τῶν ἀφεψημενῶν ἱδρῶν ῥέων, Sudor qui è femoribus defluit: & nomen βόλου, iactus Iusorii.

Κίκκη, eidem ἢ ὅπερ ἀπὸ ἀδικίων δυσοσμία, fœtor qui è verendis fertur. qualis ferè suprà κάκκη. Ab eodem exponitur σωουσία, Coitus.

Κικκιδᾶσαι, eidem est μινθῶσαι, Merda inquinare.

Κικκιλονδὸς, eidem Hesych. est παιδὸς ἀφοδεύσμα, Excremẽtum pueri. D

Κικκὸς, eodem H. autore est ἀλεκτρυών, Gallus. item κλέπτης, Fur. & ἀφαίρεσις, Excrementum.

Κικλήσει, Hesychio καλεῖ, Vocat. quod & κικλήσκει.

Κικλήσκω, t. 2, c. 30, c. Κικλήσκομαι, ib. d

Κικλισμὸς, Hesychio γέλως. pro quo suprà κιγχλισμός.

Κικνία, eidẽ sunt μικρὰ φθειρία, parui pediculi.

Κικοβαυλιτίδες, Conchylii quoddam genus nigrum: itẽ τὸν στέατος σκωλήκια. Hesych.

Κίκος, eidem H. est ὁ νέος πτίλος, Cicada recens à partu. Infrà Κιττός. E

Κικράω ἀ, t. 2, c. 14, c

Κίκυβος, siue Κίκυμος, Hesychio λαμπτήρ: item Γλαυκὸς, Glaucus: forsitan ab aue quæ VOCATVR Κικυμίς. ea autem est γλαῦξ, Noctua: alio nomine dicta Κικκαβή, à voce quam edit, teste schol. Aristoph. qui & hoc exemplum affert ex Callim. κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς: addiqueab Homero vocari κύμινδιν. Ab eadem aue, vel etiam à nomine adiectiuo, est VERBVM Κικυμώσαιεν, Suidæ τυφλώσειεν, Cæcutire. Item Atticè Κικυμωπεῖν, quod Hes. exp. δυς βλεπεῖν, Ægrè videre, Visu seu acie oculorũ esse debili & hebete. Itidẽ verò idẽ & γλαυκίζειν attulerat pro ἀμβλυωπεῖν: procul dubio ex eo ὅτι ἡ ὄψις νυκτερίνων ζώων ἄφις in diurna luce est ἀόρατος & ἀμαυρά, vt præter alios testatur Plutarchus Sympos. lib. 1, sub finem problem. 8. Apud Hesychium scriptum Κικυμὴς pro κικυμὶς, nescio an rectè.

Κικυμὶς, Κίκυμος, Κικυμώσαιεν, vide in præced. Κίκυβος.

Κίκις, Hesychio δύναμις, Vis, seu Vires, Robur. itidémque Etymologo, qui deriuarum vult ὥσπερ τὸ κίω τὸ πορεύομαι, quoniam videlicet ὁ ἰσχυρὸς ὀν τῆς κινήσεως φαίνεται. Quapropter & Homericus schol. esse dicit ἡ μὲν δυνάμεως κίνησιν, motum coniunctum cum viribus. apud Hom. Odyss. λ, Κλῦ' οὐ γὰρ οἱ ἔτ' ἰῶν ἐς ἔμπεδος, οὐδὲ τι κίκις. Inde ἄκικις, Cui nulla est κίκις. Apud Suid. reperio & VERB. Κικύω, expositum ἰσχύω, Valeo, Viribus polleo: & ταχύνω, Accelero, Propero, Festino.

Κικλάειος, Hesychio ὁ ἥλιος, Sol.

Κικλίας, eidem est σρουθὸς ἄρσην, Passer masculus.

Κιλίκειοι ἄρκτοι, eodem teste dicuntur οἱ ῥυπαροὶ καὶ μεγάλοι. vt Athen. quoque libro 3 scribit Platonem comicum τοὺς μεγάλους ἄρκτους καὶ ῥυπαροὺς vocasse κιλικίους, his verbis, κἄρτ' ἄρκτος ἡνὶκ' ἀφριδίφορος, μὴ ἀπὸ καταρρύπων, ἀλλὰ μεγάλης κιλικίας. Forsan autem κιλίκειοι siue κιλίκιοι dicũtur, quoniam tales in Cilicia fierent è farina per cribrũ seu sac- F

cellum non transmissa, sed mixta furfuribus. A Cilicum certè gente Κιλίκειοι siue Κιλίκιοι τράγοι denominantur οἱ δασεῖς, Hirti & hispidi, seu Villosi: quoniam tales ibi prouenire dicuntur: indéque τὰ ὀν τειχῶν σωτὴρ θέμενα vocantur κιλίκια, teste Hesych. & Suida. vt & Varro sub finem lib. 2 De re rust. Capra (inquit) pilos ministrat ad vsum nauticum, & ad bellica tormenta & fabrilia vasa. Tondentur, quòd magnis villis sunt in magna parte Phrygiæ: vnde Cilicia & cætera eius generis ferri solent. Sed quòd primùm ea tonsura in Cilicia sit institura, nomen id Cilicas adiecisse dicunt. Ita igitur Columella dicit, Cilicio detergito quicquid arenæ adhæserit. Et Cic. Ciuitatibus coria, cilicia, saccos imperaret.

Κιλικίζω, & Κιλικίζομαι, t. 2, c. v, b

Κιλίκιος ὄλεθρος, ib. d. Vide & Κιλίκειος paulo antè.

Κιλικισμὸν, Theopompus historicus vocat τὸ ὀν παροινίας φόνον, Cædem ex temulentia, teste Suida.

Κίλιξ βοῦς, Hesychio autore dicitur τὸ ἐν κέρασι ἔχων ἀπεσραμμένον. qui infrà & gemino λ κίλλιξ. Alioqui Κίλιξ est nomen ἐθνικὸν, significans hominem è Cilicia oriundum. At Κίλικι ὀλέθρῳ dicitur pro Κιλικίῳ, i. πονηρῷ. quoniam talis prædicatur Cilicum gens. vnde & Κιλίκιοι πρωοείας dicũt τοὺς πικρούς. Iatrones enim crudelissimique homines fuisse perhibentur Cilices.

Κίλλαι, Κιλλακτὴρ, vide in Κίλλος.

Κιλλαμαρίζειν, Hesychio est καπηλεύειν.

Κιλλίβαντες, Ligna tribus suffulta cruribus quibus clypeos imponebant qui belli laboribus defessi interquiescere volebant, vt tradit schol. Aristoph. & Suid. Dicit certè Aristoph. in Acharn. τοὺς κιλλίβαντας οἷσι πεῖ τῆς ἀσπίδος. Possis tripodem clypei interpretari, vt mensæ. Ita sanè Budæus apud Athenæum libro 5, δοῦ κιλλιβάντων καπασκιάσω exponit Super tripodes excitata erat. Apud Hes. verò reperio Κιλλιβάντες, βαπτιζοῦν βάσις ἢ ὑποθέματα τετρακελῆς βάπτειν. Apud Poll. & κιλλοβάντες inter partes currus: idem quod ὑποκυφώνια, i. αἱ ὑπὸ τοῖς κυφώσεσι μέσαι ῥάβδοι ἕως τῶν πόνου. G

Κιλλικύδειοι, Hesychio autore dicti fuerunt οἱ ἐπετελεσθέντες γεωμόροι. erant autem hi serui, & τοῖς κυρίοις ἐξέβαλον, dominos eiecerant. Alii dicũt fuisse exulum Syracusanorum seruos, qui quum agros colerent, in tantam multitudinẽ excreuerint vt dominos suos eiecerint. Suid. habet καλλικύδειοι.

Κίλλιξ, eidem H. est αἶμνος ἢ βοῦς τὸ ἐν κέρασι ἔχων διεσραμμένον, Agnus aut bos qui altero cornu est distorto. pro quo suprà κίλιξ, vnico λ.

Κιλλὸς, eodem teste dicitur ὄνος & πῶλος πεζοῦνος à Cypriis. Pro quo posteriore suprà habuimus κίκις ex eodem. Ad prius autem referendum κιλλὸν quod idem esse dicit ἕδος τετράποδος φαγεῖν. Nã ita & Poll. l. 7, Est verò (inquit) & κίλλιον ἐδώδιμον χρῶμα. nam κίλλος Dores vocant τὸν ὄνον, asinum: & κιλλαῖνειν: inde τὸν ὀνηλάτην, agasonem. indicans nimirum κίλλιον χρῶμα dici τὸ φαιόν, fuscum: ab asini colore, qui talis est. Nota igitur ibi κίλλος, Asininus, Fuscus: & Κιλλακτὴρ, Agaso. ὥσπερ τὸ ἄγειν τὸν κίλλον, ab agitando asino. Nota etiam apud Hesych. oxytonos scriptum esse κιλλὸς, paroxytonos apud Pollucẽ. vt rursum paroxytonos itidem apud Hesych. reperio Κίλλαι, ὄνοι, Asinæ: item ἀστράγαλοι, Tali. H

Κίλλυρος, eidem H. est στρουθὸς, Motacilla. Forsan ab ἑρπε & verbo κίλλειν, quod sit quassare. vnde & κιλλικύδειοι fortè οἱ γεωμόροι dicti videantur, quòd dominos suos excusserint & exegerint.

Κίμβαζε, Hesych. affert pro στράτιε: & κυμβάζει pro στρατεύσει, Militat, Bellat. deducẽs à nomine Κίμβαζ, quod est ἀσπὶς, Scutum seu Clypeus.

Κιμβεῖκοι, Suida autore, Vestimẽti genẽ est denominatũ à loco: apud Aristoph. Κιμβεῖκον ἐνδύσομαι. Hes. habet Κιμβεικὸν. qui esse dicit χιτωνίσκου εἶδος πολυτελοῦς quod appellatur ταπὴς. Apud Poll. verò scriptũ κιμβικικὸν, qui esse dicit ἐξωφαῆ χιτωνίσκον, tuniculam pellucidã. Apud Aristoph. in rio Lysistr. κιμβεῖκον ὀρθοστάδην. vel κιμβεικὸ.

Κιμβδύει, Hesychio est ἐδοιπορεῖ, Iter facit, Viam carpit.

Κιμβικία, eidem est πανουργία, ὀνεασμός. AT Κιμβίαι, ei sunt σφηκίαι, Vespulæ, Vesparum fœtus recens adhuc à partu. Item sing. num. μικρολογία, Sordes, Nimis tenax

& restricta parsimonia. Pro quo apud Suid. in manuscr. A etiam cod. Κίμβικα. Ita enim ibi, Κίμβικα, σφηκία ἢ μαλακία ἢ μικρολογία. quibus addit, ἢ ἀξιοφρόνη. Forsitan tamẽ in prima signif. scribendũ κιμβίκια vel κιμβίκια: vt sit dimin. à κίμβιξ seu κίμβιξ idem significante quod βέμβιξ seu βεμβίξ. nam & hoc animalculum è vesparũ vel apum genere est. In posteriore autem, paroxytonos κιμβικία & κιμβικία. Ac quatenus quidem ἀξιοφροῶ significat, possit deriuari itidem à κίμβιξ seu κίμβιξ significante trochum & turbinem, vt βέμβιξ siue βεμβίξ. (nisi forte cum diphthongo potius scribendum sit, à κιμβικεύω seu κιμβικεύω, idem significante quod βεμβεύω & βεμβικίζω) Quatenus verò eo declaratur σμικρολογία, deriuandum à NOMINE Κίμβιξ. nam κίμβιξ dicitur ὁ σμικρολόγος, Sordidus, Nimis tenaciter restrictus & parcus. Plut. Sympos. lib. 2, probl. 1, τὸν ἀδιάπονον καὶ μεγαλοφρονῆ καὶ χαριστικὸν, κίμβικα καὶ κύμινον (nisi potius scribendum κυμινοπρίστην) ποιοῦσι γεωρδύον. Aristot. Magn. moral. lib. 1, cap. 21, ἔστι δὴ καὶ τῆς αὐελευθερεότητος εἴδη πλείω· ἢ κίμβικάς τινας καλοῦμεν, καὶ κυμινοπρίσας καὶ αἰχροκερδεῖς καὶ μικρολόγους. Idem Ethic. ad Nicom. lib. 4, cap. 1, οἱ μὲν δὴ τῶν ἰδιωτῶν πολυπραγμοσύνας, ἢ φειδωλοὶ, γλίσχροι, κίμβικες, πάντες τῇ δόσει ἐλλείπουσι, ἢ δὲ ἀλλοτρίων οὐκ ἐρίσυται, οὐδὲ βούλονται λαμβάνειν, οἱ μὲν δίκῃ τινὰ δοκοῦσι καὶ δίκαιον ἢ αἰχρὸν, οἱ δὲ ἀδικίας φόβον. Eust. κίμβικας dici vult τοὺς ῥυπαροὺς, ὅπερ τὸ κιβδήλους χρυσίου.

Κιμβία, Κίμβικα, Κίμβιξ, vide in præced. Κιμβικία.

Κίμβρος, Suidæ est ὁ λῃστὴς, Latro, Prædo: in exemplum afferenti hunc locum, ὁ δὲ, τοῖς σώμασι ἢ κίμβροι ἀφαυσῶν ἐκέλευον ἕως ἡμέρας ἥκοντας, πολυχρυσοῦ ἕνεκα δοκῶν. Sed ibi κίμβρων nomine non intelligendi sunt latrones prædonésve, verùm populi Cimbri, qui in extremo Germaniæ angulo ad septentrionẽ chersonesum habent. hodie Dani vocantur à rege Dano. D

Κιμμερὶς θεὰ, Hesychio autore dicitur Mater deorum, Bona dea: forsan à Cimmeriis. Ii enim interiora Asiæ olim tenuerunt: postea à regibus Phrygiæ Lydiæque, item à Scythis Nomadibus, Asia exacti ad occidua magis se receperunt. Itidem sanè ab iis Κιμμερὶς nominatur oppidum quoddam Troadis. Ab isdem Cimmerii muri, Cimmeria portoria, Cimmerium fretum, Cimmerius Bosporus: de quibus vide Herodotũ. E

At Cimmerii lacus & Cimmeriæ tenebræ, prouerbialiter à Cimmeriis frigida & soli imperuia loca tenentibus. de quibus vide Festum & Strab.

Κιμπεῖν, pro σκιμπεῖν dicitur, vt κεδάω pro σκεδάω. vnde κίμψαντες, quod Hesych. exp. ἐρείσαντες, σπεῖξαντες.

Κίμωνδε, apud scholiastẽ Aristophanis ex Homero pro γλαῦξ, Noctua. Pro quo alii habent κύμινδις, transpositis literis vocalibus. F

Κιμωλία γῆ, Cimolia terra: terræ genus quod in Cimolo insula effodiebatur. ea autem erat vel λευκὴ, candida, vel ἐμπόρφυρος, ad purpureum inclinans, Dioscor lib. 5, cap. 176. Plin. Cimoliam cretam appellat lib. 35, c. 6: qui itidem lib. eiusdem c. 17, Cretæ (inquit) plura genera. ex iis Cimoliæ duo, ad medicos pertinentia, candidum & ad purpuriffum inclinans.

Κιμώνεια, Suidæ sunt λείψανα, Reliquiæ. Apud Hesychiũ sine diphth. Κιμώνια: quæ esse dicit ἐρείπια ἐνῦν ἠφανισμένων φθαρνόβρυοι, rudera inter quæ cinædi pædicones patiebãtur. Forsan autẽ rudera ista fuerunt fani in honorẽ Cimonis ædificati. Suid. n. Κιμώνειον memorat fuisse ἱερὸν τοῦ Κίμωνος, Templum seu ædem Cimonis.

Κινάβαεις, & Κιναβάειος, vide in Κινάβαεις infrà.

Κιναβδύματα, Hesychio sunt πανουργεύματα, Doli, Facinora vafra & astuta. Infrà gemino ν.

Κινάβεα, propriè ἡ ἀπὸ κυνῶν βρῶσις, Canum cibus: κυνοβόρα πτῆσις. aliàs ἡ δυσωδία ἀπὸ μαράνσεως ἀπὸ αἰγῶν, fœtor quem caprarum alæ reddunt. Ita Suidas. vt Hesychius quoque κινάβεαν esse dicit δυσωδίαν ἀπὸ τράγων, fœtorem hircorum. Apud Etym. scriptum κινάβεαις, idq; propriè esse dicitur ἡ ἀπὸ τράγων δυσωδία: generaliter autem & simpliciter ἡ δυσωδία, quiuis fœtor: item ἡ πήρα, Pera. Sed ea terminatio non potest mihi non esse suspecta, quum apud Lucianum quoque reperiam fœmininum κινάβεα, in dialogo Charontis & Mercurii, pag. 50, αἰθρωπινώτερος τοῦ αὐαστήρου, ὅπερ ἥδιστος αὐτῷ πολὺ κινάβεα. Apud Pollucem reperio etiam Κινάβεα. Nam libro 2, tradit, πῶ δὲ τοῖς τράγοις δυσωδίαν, ὡς παρ' καὶ πῶ ὀν πᾶς μαρκάνας, κινάβεα vocari & χρέσον, tum ab aliis tum ab Eupolide in Πόλεσιν. Quam scripturam ferri posse iudicarem, vt καλαβρόψ pro καλαβρόψ reperiri scio, nisi Hesychius κινάβεα à Cypriis vocari scriberet ψύχος τὸ ἅμα ἡμέρᾳ: forsan ὥσπερ τὸ πλωκαῦτα κινεῖσθαι πῶ αὔραν. Veruntamen vt κιναβεάω dicitur ὥσπερ τὸ κινάβεα, ITA ET Κιναβεάω affertur à κινάβεα. Significat autẽ hoc verbũ Oleo, Fœteo: & quidem propriè Hircũ oleo, seu Ex alis fœtorem emitto. hircorum proprium. vt & Suidas apud Aristophanẽ αἰγῶν τε κιναβρώντων exponit δυσοσμίαν ἀποπεμπόντων ὀν ἀπὸ μαρκαλῶν. Inde ET Κιναβρόυμα dicitur Purgamentũ fœtens. Hesychio enim κιναβρόυμαπε sunt ἀπόκαθάρματα ὀζοντα. B

Κιναβεᾶς, Κιναβεάω, Κιναβρόυμα, vide in præced. Κινάβεα.

Κιναδ ος, sunt qui esse velint ζῶον μικρὸν τὸ αἰδοῖον εἰσωθοῦν ἢ ἐξωθοῦν, ὥσπερ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον. alii ita vocari ceulent πῶ θηλυ, peculiariter autem πῶ ἀλώπηκα, Vulpem. Quæ quum sit animal astutissimum, ideò κίναδος de homine vafro & versuto dici. hoc est, de homine vulpis in modum vafro, Vulpina vafritie prædito. Aristoph. Nub. κρόπαλον, κίναδος, τρύμη. Demosth. Pro cor. πῶτο ἢ ἐξ φύσεως κίναιδος πάνθροωπόν ὅστις, οὐδὲν ἧττ' ἢ ἀρχῆς ὑβρεῖς πεποιηκός. Et rursum, οὐδ' οὐ ζῶντας μόνῳ, ὦ κίναδ' ὀς, κολακεύων παρηκολουθεῖς, πεθεῶντων δ' οὐκ ἀφῆκε καταγοῶν. Itidem Sophocleus Aiax, pag. 7, Ὑλυσσεῖν vocat ὅστις πεπτῶν κίναδος: quem Homerus quoque δολόμητιν & δόλιον κεκασμένον ac κερδαλεόφρονα prædicat. Nec verò neutro rantùm genere dicitur τὸ κίναδος, verùm etiam ὁ κίναδος. Theocr. Idyll. 5, Καὶ πῶς ὦ κίναδ' οὐ πεδέ γ' ἔωσεται οὐ ἴσον ἡμῖν; Vbi schol. quoque exp. πανοῦργον. nã Siculi (inquit) πῶ ἀλώπηκα appellant κίναδον: quod animal est πανοῦργον. Existimat autem eam sic nominari ὥσπερ τὸ κινεῖσθαι αἰαιδῶς. ¶ Hesychio verò κίναδος est θηλυ, ὄρνις. Apud Suid. reperio & DIMIN. Κινάδιον. quum enim dixisset κίναδος dici eum qui sit κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ, subiungit, Peculiariter autẽ Siculos ferũt ἡ ἀλώπηκα vocare κινάδιον, Vulpeculam. Quæ verba apud Harpocr. quoque leguntur. C

Κιναθίας, Hesychio κρυπτὸς, Occultus, Tectus.

Κιναθίζειν, idẽ esse tradit ἀξιοῦν, ὅπερ ἠσυχαζεῖν κατὰ μικρὸν συνλέγοντα. Sed addit, quosdã exponere μινυρίζειν & κινεῖν. Ac vt verbum κιναθίζειν expon. κινεῖν, Mouere: ita & eius VERBALE Κιναθίσμα exp. κίνημα, Motus: sed addẽs πολύθους, significans videlicet, esse motũ & strepitũ qui à plurib. vnũ in agmẽ congregatis cietur. vt & schol. Æschyli exp. κίνημα πολύθους, in hoc loco Promethei, κιναθίσματα κλύω πέλας οἰωνῶν. Pro κιναθίζειν autẽ, quod est μινυρεῦσαι, Querula voce lamẽtari, dicitur & Κιναμυζᾶν paulo ifrà. D

Κιναθίας, t. 1, c. 144, d. Κιναθίζομαι, ib.

Κιναίδιον, auicula quæ & ἴυγξ, teste Hes. videlicet ὥσπερ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον, vnde & σφυπυγὶς dicitur, Lat. Motacilla.

Κιναίδισμα, t. 1, c. 144, d. Κιναιδολόγος, ib. c

Κιναιδος, ib. & t. 2, c. 521, b. ob.

Κινάκεσθαι, Hesychio est μικρολογεῖν.

Κινάμωμον, & Κιναμωμὶς, vide infrà in Κινάμωμον.

Κιναιδρα, Hesychio est ἀλώπηξ, Vulpes: quæ & κίναδος.

Κινάεσα, t. 2, c. 523, e. Meminit eius obiter & Diosc. l. 3, c. 20, scribens chamæleontẽ albũ ἀφίεναι ὀν τῶν μέσων ἀκανθῶν ὁμοίαν ἐχίνῳ θαλασσίῳ ἢ κινάρα. Et Poll. annotat Doriẽses poetas κιναρᾶν vocare πῶ καλουμένῳ ἀκανθῶν. E

Κιναρύζεσθαι, Hesych. est βρυνᾶν μετὰ ἢ γογγύζειν, Flere querulo cũ murmure. quod & κινυρεῖν & κιναθίζειν, teste eodẽ. Exp. & κινεῖσθαι, quod infrà κινυθᾶν, & paulo antè κιναθίζειν.

Κιναύεσα, & Κιναυεσάω, vide in Κινάβεα.

Κιναφθύειν, Hesychio πανουργεῦσαι, Malitiosè & vafrè agere.

Κίνδα, eidẽ est πόρνη, ἀσχημοσύνη, Meretrix, Turpitudo.

Κινδαλοι, Claui. Poll. n. tradit κινδάλους quoq; nominari τοὺς ἥλους: vsus eius hoc exemplum afferens ex τῶν νεῶ πολιτῶν Philonis siue Apollodori, κινδάλους ὑδέχοντο ζυθὸν ἕκαστον. Idẽ l. 9, scribit κινδάλους appellatos fuisse τοὺς παστάλους, paxillos: VNDE Κινδαλισμὸς dicatur ἡ ἀξιοῦν παστάλων παξῆξαι, lusus qui fit paxillis. quo oportebat aliquem non solẽm καταπηξαι τὴν πάσταλον κατὰ τὴν ἀρχὴν, sed etiam τὴν F

καὶ πεσόντα ὀκροδοῦσι, πλὴξ ἐστὶ τοῦ κεφαλῆς ἑτέρῳ παιδάλῳ. vnde & prouerbiũ extitisse, Ἥλῳ τὸν ἧλον, παιδάλῳ τὸν παίδαλον. Inde & à Doriensium poetarum nonnullis ὁ ὦδὲ παίζων, qui ita ludit, VOCATVR Κινδαλοπαίκτης, teste eodem Poll.

Κίνδαξ, Agilis, Qui facilè se huc illuc mouere & flectere nouit. Hesychio est ἀκίνητος, afferenti itidem κίνδακας pro ἀκινήτους.

Κινδαύει, eidem H. est κινεῖται, κεκαμπίζει, Mouetur, Cornibus ferit.

Κινδάφαι, Vulpes. ἀλώπηξ, eidem Hesychio, qui ET Κινδαφίων affert pro ἀλωπέκων, necnon πανοῦργον, Malitiosorum & vafrorum vulpis more. Suprà sine ν Κιδάφη & Κιδαφίων.

Κινδαλοί, eidem Hesych. sunt ὄρνεα, Aues: & ὄρανα κίνησεις. Suid. quoq; κινδαλὸν esse dicit auem quãdã. Hes. & Etym. dicunt esse & gentẽ Indicã. Infrà Σκινδαλός.

Κινδαύβυμα, t.2, c.212, b. Κινδυνωτέον, Periclitandum. Eurip.

Κινδυνωτής, t.2, c.212, c

Κινδυνωτικός, Qui facilè se offert periculo. Aristot.

Κινδυνεύω, Periclitor, absolutè positum, &c. t.2, c.209, g. Κινδυνεύω cum infinit. &c. c.210, b. Κινδυνεύω cum casu aliquo, &c. ibid. a. Κινδυνεύω cum præpos. aliqua, &c. ibid. g. Κινδυνεύω cum infin. redditum per Videor, &c. ib. f. Pass. Κινδυνεύομαι, c.211, b.

Κίνδυνος, t.2, c.207, a. Κινδυνώδης, t.2, c.209, f

Κίνεμοι, Hesychio οἱ μικροὶ ἰχθύες, parui pisces.

Κινέω, Moueo, t.2, c.213, h. Κινέω, Agito, c.214, d. Κινέω metaphoricè vsurpatum, ib. g. Κινέω, Muto, c. 215, a. Κινεῖσθαι de seminibus dictum, ib. b.

Κινηθεός, t.2, c.217, g. Κίνημα, t.2, c.215, c Κίνησις, ib. f

Κινητέος, Mouendus. Aristot. Polit. Εἰς βίᾳ κινητέος εἰς μάχην, Vi permouendus ad pugnam, Plut. Fab.

Κινητήριον, t.2, c.216, d. Κινητὴς, ib.

Κινητικός, ib. Κινητικὰ, t.2, c.217, c

Κινητὸς, t.2, c.216, f. Κίνησις, ib. d

Κίνηφος, Suidæ ὁ ποικίλος, Varius.

Κίνναι, ης, ἡ, Cinna: gramen quoddam in Cilicia nascens. Diosc. n. lib. 4, c. 32, scribit ὃν Κιλικίᾳ χλωρᾶσθαι quandam ἄγρωστιν quam οἱ δρηγκάνοι vocent κίνναι.

Κιννάβαρις, εως, τὸ, Cinnabari, siue Cinnabaris: Hesychio est εἶδος χρώματος ἀληθινοῦ quod vulgò κόκκινον dicitur. vt & Theophr. περὶ λίθων scribit κιννάβαρι esse ἄμμον ἰῶ συμπέφυκεν λαμπυρίζουσαν, καθάπερ ὁ κόκκος: & Plinius libro 33, cap. 7, arenam cocci colore. Theophrast. duplex esse dicit, natiuum & factitium. Locum ipsius confer cũ Pliniano, Et notandum, quod Theophr. vocat eo in loco κιννάβαρι, à Plinio nominari minium. Nam quum dixisset inueniri in argentariis metallis minium quoque, & suo tempore inter pigmenta magnæ autoritatis, & quondam apud Romanos non solùm maximæ, sed etiam sacræ, subiũgit paulo pòst hoc ex Theophrasto testimonium. Verùm idem docet esse & aliud κιννάβαρι ab hoc diuersum, Indicum videlicet, quod non amplius minii nomine vocari, sed propriè cinnabarin. Milton (inquit) vocant Græci minium: quidam cinnabari. Natus error Indico cinnabaris nomine. Sic enim appellant illi saniem draconis elisi elephantorum morientium pondere, permisto vtriusque animalis sanguine, neque alius est color qui in picturis propriè sanguinem reddat. Illa cinnabaris antidotis medicamentisq; vtilissima est. at hercle medici, quia cinnabarin vocãt, pro ea vtuntur hoc minio, quod venenum esse paulo pòst docebimus. Ibidem dicit veteres quæ etiam nunc vocant μονοχρώματα, pinxisse cinnabari: pinxisse & Ephesio minio, (quod Theophr. Ἐφέσιον κιννάβαρι appellat) & hoc derelicto transiisse ad rubricam & Sinopidẽ. cinnabarin autem adulterari sanguine caprino aut forbis tritis. Idem libro 35, cap. 6, Floridi colores sunt quos dominus pingenti præstat, minium, Armenium, cinnabaris, chrysocolla, Indicum, purpurissum. etiam ibi cinnabarin & minium diuersa esse ostendens. vt & Dioscorides cinnabarin esse minium apertè negat, dicens minium in Hispaniis ex lapide quodam argenteæ areæ permisto tẽperari solere, alioqui non dignosci: fortasse autem in florentissimum flagrantissimúmque colorem permutari: in metallis verò strangulantem halitum eructare, at cinnabarin ex Africa deferri, & magno constare, atque hactenus inueniri vt vix: versicoloribus pictorum lineis satisfaciat. Attamen abusiuè interdũ & τὸ ἄμμιον, id est minii, dici κιννάβαρι, fateatur idem ipse Dioscorides lib. 5, cap. 110. vbi scribit ὑφαίνουσι σκιυδαλίζοντα ὅσπερ τὸ ἄμμιον λεγομένου, κατὰ χρηστικὸς δὲ καὶ τοῦτο κιννάβαρέως λεγομένου. ac mox in conficiendi ratione dicit πίνεται δὲ καὶ λοπάδος κεκαμένας κόγχον σιδηρεῦ ἔχον τὰ κιννάβαρι: palàm ibi vsurpans κιννάβαρι pro minio, quod ἄμμιον dicitur. Volunt itaque κιννάβαρι prima significatione dici minium: ita tamen vt minii quàm κιννάβαρέως vocabulum latius pateat, quum Celsus rubricam Sinopicã etiam appellet minium Sinopicum. Alterum verò κιννάβαρι, quod à Dioscoride describitur, esse cinnabarin Indicam Plinii, αἷμα δράκοντος Nicolai myrepsi Alexandrini, sanguinem draconis officinarũ, hãnque secundæ significationis cinnabarin antidotis medicamẽtisque esse vtilissimam, & nihil aliud quàm rubram sanguinis floridi modo lacrymam arboris Indicæ: tradẽre & Artiano in Περίπλῳ maris rubri, in insula quadam γίνεσθαι καὶ κιννάβαρι τὸ λεγόμενον Ἰνδικόν, ὃ καὶ δένδρων οὐς δάκρυ σπαραγόμενον: hãncque opinionẽ veram esse oculata etiam fide & ὀκ τῆς αὐτοψίας confirmãte Aliosio Cadamusto. detrahendam enim hîc Aetiosi dem esse, qui τὸ αἷμα δράκοντος in India ex herba dracunculo appellata colligi asseruit, Tetrab. 4, serm. 3, cap. 12. Gorra us, postquam multas multorum de cinnabari opiniones citasset, subiungit, vsqueadeò incertum esse quid vera & naturalis cinnabaris apud antiquos fuerit, in veteris enim locum nũc successisse factitiam, quam chymistas videri casu inuenisse. Conficiendæ eius rationem apud eum tibi videndam relinquo. Inde porrò DICITVR Κιννάβαρινον χρῶμα, Cinnabarinus color, apud Aristotelem: vbi Gaza vertit Rubricæ color. Itidémque κιννάβαρινον ῥύγχος apud Athenæum libro 9, de perdicibus, Rostrum cinnabaris seu minii instar rubens, Cinnabarino rubore tinctum. ET Κιννάβαρινον κολλύριον, Cinnabarium seu Cinnabarinum collyrium: quod Galen. περὶ κρ. πόρων lib. 4 refert ad Axium ocularium medicum: inter alia recipiens κιννάβαρεως ⊂ ιε'. Est inde & VERBVM Κιννάβαρίζω, Colore cinnabarin imitor, Cinnabaris colore tum, apud Dioscoridem lib. 5. Reperiuntur hæc alicubi & simplicis scripta, minus rectè, vt vel ex Hesychio patet. atq; adeò gemino scripta reperio & apud Dioscor. & Theophr. & Galenum: necnon apud Plin. qui & neutro genere cinnabari dicit, & cinnabaris fœminino. ¶ Κιννάβαρις dicitur à quibusdam & τὸ ἐρυθρόδενον, rubia, vt habetur apud Diosc. Idque non immeritò. radix enim eius est ἐρυθρὰ, rubra seu rubea. quamobrem & ἐρυθρόδενον siue ἐρυθρόδενον à Græcis dicitur, rubia à Latinis: experitum πῶς βαφῶσι, vt τὸ κιννάβαρι πῶς χραφῶσι.

Κίνναβος, Suida autore dicitur τὸ εἴδωλον ὃ οἱ πλάσσαι καὶ οἱ ζωγράφοι βλέποντες, ὅθεν πάσχοντα πλάττοντες, καὶ γράφοντες κιχρῶνται πολλάκις. quod Plin. proplasma vocat l. 35, c. 12. Cicero, Proposito exemplari rei alicuius speciẽ & simulacrũ effingere atque imitari: Plato, ὥσπερ χρώμενον παραδείγματι πρὸς ἰδέαν τινὸς ἀποβλέπεσθαι. INDE Κιννάβυμα, ατος, τὸ, dicitur itidem proplasma & exemplar quod sibi plastes proponit in effingendo rei alicuius simulacro: seu Typ⁹ & forma. quæ enim Aristoph. ἀπὸ κιννάβυμάτων prodire dicit, nonnulli prodire aiunt ex ipsis typis & formis officinarum: hoc est recẽs esse edita. Aristoph. inquam apud Suidam, ῥήματά τε κομψὰ καὶ πείγνια ὅθεν δὲ εκκυίσι πάντα ἀπ' ἀκροφυσίων κατὰ κιννάβυμάτων. Vbi Suid. quoque annotat, per illud ἀπ' ἀκροφυσίων significare κομψῶς εἰρασμένα καὶ οὐ δι' ὀλ πυρός, quæ recẽs veniãt ab igne & follium fistulis: at per ἀπὸ κιννάβυμάτων indicare κομψῶς πεπασμένα καὶ ὀρθὸν ἔχοντα, iam recẽs ficta & disposita.

Κιννάμωμον, ου, τὸ, Cinnamomum: frutex brevis & surculosus, cuius dos omnis in cortice est: at lignum ipsius, quod ξυλοκιννάμωμον nominant, in fastidio est propter origani acrimoniam. Plura de hoc aromate vide apud

Theophrastum Hist. plant. lib. 9, cap. 5: Diosc. lib. 1, c. 13: Galenum περὶ αὐτοψίας lib. 1 De antidotis, & Simplic. medicament. lib. 7. In quo posteriore loco commemoratur abeo ET Κιννάμωμίς. Ibi enim quum τὸ κιννάμωμον esse docuisset ἄκρως λεπτόμερες, & οὐδὲν οὔτω ξηραίνει τῶν περὶ ἰῶν θερμαινόντων αὐτῷ, subiungit, τὸν κιννάμωμίδα autem esse οὐδὲν ἧττον ἀδενές τι κιννάμωμον: à nonnullis vocari ψευδοκιννάμωμον. quoniam videlicet verum cinnamomum sapore mentiatur. Multa de hoc eodẽ aromate Plinius quoque lib. 12, cap. 19, ac hæc inter alia, Cinnamomum & casias fabulosa narrauit antiquitas, principésque Herodotus, auium nidis, & priuatim phœnicis, in quo situ Liber pater educatus esset, ex inuiis rupibus arboribúsque decuti, carnis quam ipsæ inferrent pondere, aut plumbatis sagittis. Sed falsum hoc. siquidem cinnamomum, idémque cinnamum, nascitur in Æthiopia Troglodytis connubio permixta. Ii mercantes id à conterminis, vehunt per maria vasta ratibus. Attamen idem & lib. 10, cap. 33, In Arabia (inquit) cinnamologus auis appellatur: cinnami surculis nidificat. Plumbatis eos sagittis decutiunt indigenæ, mercis gratia. Mutuatus hæc ex Aristot. Hist. animalium libro 9, cap. 13. vbi tamen ipse non κιννομολόγος habet, sed κιννάμωμον, eodem cum planta nomine. Ita. n. ibi scribit, dici & τὸ κιννάμωμον esse auem quæ τὸ καλούμενον κιννάμωμον alicunde ferat: εἶτα νεοττιαὶ ὑπ' αὐτῷ ποιεῖσθαι· νεοττεύειν δ' ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου, καὶ ὀν ὑπὸ τῶν θηλυτέρων τῶν δένδρων, ἀλλὰ τοῦ ἐγχωρίου μάλιστα δὲ ὀν πρὸς τῶν οἰκείων πρεσβυτέρων τινὸς, τοῦ βόντος καθοπλίσαι, καὶ οὕτω σπαράγματα τὸ φορυτὸ τὸ κιννάμωμον. Quibuscum confer quæ Herodot. περὶ τῆς τοῦ κιννάμωμου ξυλογῆς refert lib. 3, pag. 128. Præter supradictũ autem NOMEN Κιννομολόγος, nota etiam Κίνναμον, qua idem Plin. alibi etiam vtitur. vt libro 16, cap. 32, Frutex cinnami: & lib. 15, cap. 7, Oleum de cinnami radice. (Quod oleum seu vnguentum Athen. libro 5 VOCAT Κιννάμωμον μύρον) Atque adeo inde compositum est illud κιννομολόγος, significans ὁ συλλέγων τὸ κίνναμον. Adhæc notandum, reperiri hæc alicubi & simplicis scripta, vt apud Aristot. & Galenum: sed rectius gemino, non solùm apud Plinium, sed apud Hesychium quoque, idque postulante serie alphabetica. qui & ipse κιννάμωμον esse tradit non solùm ἐν τοῖς δρωμαπικοῖς, sed etiam ὄρνιν, necnon πᾶσαν ὀνωδεστάτην.

Κιννάσα, quidam scribunt pro κινάσα: sed perperam.

Κιννυείδες, Hesychio sunt τὰ μικρὰ ὀρνιθάρια, paruæ auiculæ. Si vnicus scriptum esset, putarem ὥσπερ τὸ κινύρεσθαι dictas, quòd querula stridulàque voce modulentur melos.

Κηνύρας, eodem autore vocant τοὺς κακούργους ἵππους, equos maleficos, seu malignos & improbos, qui vel calce vel morsu vel excussione sessorem lædunt.

Κίνσωρ, in Epigr. ex Lat. voce Censor. Suprà per ν.

Κίνυμα, t.2, c.219, d. Κίνυμι, ib. c

Κινύρομαι, Lamentor, & quidem querula voce, Lugubri & lamentabili voce queror. ὀδύρομαι. Aristoph. Equit. τὰ κινυρόμενος ἄλλως; quid frustra lamentamur flebili murmure. Cum accus. in Epigramm. Καί σε κινυρομένων. Itidémque apud Oppianum De venat. libro 3, Ὡς καὶ θῆλυς ὄναγρος ἐφ' ὑεῖ πάμπαν ἔοικεν Οἰκτρὰ κινυρομένῳ καὶ δύσμορα κωκυόεσσα. Quibus subiungit, Φαίης κεν πενάσσασθαι μιν ἐὸν παῖν ἀμφιβεβῶσαν Μείλιχα μυθεῖσθαι καὶ λιπαρῷ καὶ ἀρρωδέειν: indicans & ipse κινύρεσθαι esse lamẽtari & quiritari cum murmure aliquo flebili & lugubri. VNDE Κινυρὸς, ῶ, ὁ, Querulus, Lamentabilis. vt Suidas quoque κινυρὰ exponit οἰκτρὰ, θρηνωπικά: Hesych. præterea λεχώ, necnon ἀπαλή, νέα: afferens & κινυρὸν non solùm pro οἰκτρὸν, sed etiam pro λεπτὸν, καὶ πυρὸν, ὀξύ. Sed has significationes raras esse existimo. In prima autem signif. pro Lamentabilis, Funestus, Nonn. dicit, ὥστε ἔσω κινυροῖο μελάθρου. Dicitur inde & Κινύρα, ας, ἡ. est enim ea ὄρανον μουσικὸν seu κιθάρα οἰκτρὰ, musici instrumenti seu citharæ genus querulas & lamentabiles pulsatu reddens voces. δεκάχορδον id fuisse dicitur, & plectro pulsari solitum. Iosephus in antiqu. Iud. ὀξὺ δεῖν δυνάμενος καὶ ψάλλειν ὅπὶ κινύρᾳ, citharam pulsare, & quidem æreis quegulúmque sonantibus fidibus intentam.

Κινύσσω, t.2, c.219, d

Κινώ, Dorien sibus idem quod κίνησις, Motus, teste Hesych. At κίνω, idem quod κινέω, Moueo. Suid. enim κινόμενος affert positum pro κινούμενος.

Κινώπεπα, Hesychio κινώδαλα, θηρία. Callimachi schol. ita dici scribit τὰ θηρία, οἱονεὶ κινώπεδα, ὥσπερ τὸ ὂν παρ' ἐδάφεσι κινεῖσθαι: itidémque schol. Nicandri κινώπεπα dici θηρία τὰ ὂν παρ' πέδῳ κινούμενα, οἷς κινώπεδα πια ὀίπα. Ita igitur Nicand. in Ther. v. 26, Ἠ καὶ ἀν' ὑλήεντα πορὶν λόφοις, ἠὲ κατ' ἀβήσσης Ἐρασιπλῶν, ὀθι πλεῖστα κινώπεπα βόσκεται ὕλιν. Et Callim. hymno in Iouem, Πολλὰ δὲ Καρίωνος αὔω, δι' ἐρεοῦ παρὰ ἑόντος, Ἴλυος ἐβάλοντο κινώπεπα. Suidas magis restringit significationem huius vocis, κινώπεπα esse dicens τὰ ὂν παρ' πέδῳ κινούμενα ἑρπετά. Affertur & Κινωπεσάι, οἱ, pro Reptilia, Culices, sed sine vllo vllius autoris testimonio.

Κιξάλης, Hesychio est φώρ, κλέπτης, Fur: (itidémque Κιξάλαι, κλέπται) necnon ἀλαζών. VNDE Κιξαλία quod idem esse dicit πᾶσαν κακοτεχνίαν, omne genus malas artes. Sed notandum, hoc, apud eum gemino, illa duo simplicia scripta esse.

Κίξαπε, eidem Hes. est οὖρον, ἔλαβον, ἐωῆκαν, Assequutus est & reportauit: à themate κιχάνω. Idem tamen particip. κιξαντες exp. ἐλθοντες, παρόδεντες: acsi κιχάνω idem etiã significaret quod ἱκάνω.

Κίξιος, eodem H. autore dicitur πτῆξ, Cicada.

Κίον, vide in Κίω.

Κιόνεος, Κιόνιον, Κιονὶς, Κιονόκρανον, vide infrà in Κίων.

Κιρκαία, ας, ἡ, Circæa: herba quæ & δίρκαία nominatur, inquit Dioscor. lib. 3, cap. 134. vbi descriptionem eius vide, itidémque apud Plinium lib. 27, cap. 8. Apud Galen. libro 7 Simplic. & Paul. lib. 7, scriptum Κιρκία, per ε: sed altera scriptura huic præfertur. Forsan ab inuentrice Circe dicitur. fertur enim ea herbarum fuisse perita, ab eadem certè mandragoram quoque denominatum esse Circeium existimant nonnulli.

Κιρκήσια, τὰ, Circenses ludi. Arrian. in Epicteto, καὶ κιρκήσια δοῦναι καὶ πανηγύρεις δεικνῦσαι. Dicti putantur hi ludi à circo in quo celebrabantur & spectabantur: atque ita vox esset è Latina ἑλληνιζομένη.

Κίρκος, ου, ὁ, Circus: tertia accipitrum species, post triorchẽ & æsalonem κρατίστη, pernicitate nulli secunda, de quo plura Aristot. Hist. animal. lib. 9, cap. 1 & 36: Plin. lib. 10, cap. 8. Homer. Iliad. ρ, Τῶνδ' ὥστε φαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν, Οὔλον κεκληγόντες ὅτε τε φεύγωσιν ἴόντα Κίρκον, ὅτι σμικρῆσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν. Et Iliad. ν, οὐδέ κε ἴρηξ Κίρκος ὁμαρτήσειε, ἐλαφρότατος πετεηνῶν. Apud eundem in Batrachomyom. mus δείδιε πᾶσαν ἐπ' αἶαν Κίρκον καὶ γαλέων. vnde patet eum non solùm minores aues, sed mures etiã venari. At Circanea siue Circenda, dicitur auis quæ volans circuitum facit, autore Festo. ¶ Reperitur κίρκος in ea etiam signific. qua Circus apud Latinos, pro loco circulari & in orbem redeũte. Athenæus libro 14, de L. Anitio, μετὰ πομφάδος τοῖς ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὀπφαιρεσάμενοι τριχίνας, καὶ σκιλλοῦ κατασκευάσας μεγίστην ὡς τὴν κίρκῳ, ὥσπερ τοῖς εἰς ἥλιον αὐλητὰς ἅμα πάντας. Sed opinor eum voce hac Latina ita vsum vt multis aliis cùm ipse tum alii. Veruntamen κίρκοι comperiuntur etiã nominati quos Latini circulos & annulos vocant. Scribit enim Poll. libro 2, κίρκοις vocari δ' ὧν οἱ ναυπηγοὶ κάλοι διείρονται. nam τὸ κίρκοι poeticũ esse: ἴδοιν αὐτῶ τὸ κύκλοι. Ita verò & Hesychio κίρκοι sunt κρίκοι, ὀρπαγες & πάντα τὰ ὀπτικαμπῆ. INDEQVE Κιρκόω, ῶ, Annulo aut vinculo in orbemducto ligo & adstringo. velut apud Æschylum in Prometheo, pag. 9, Χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ. pro quo p. præcedente dixerat πόρπασον. ¶ Rursum κίρκος Hesychio est etiam κωπηλάτης, & τῆς αἰγείρου ἡ βλάστησις. quæ suprà κερκίς.

Κιρκόω, vide in præcedente Κίρκος.

Κιρναμαι, t.2, c.141, f.

Κίρνημι, ib. f

Κιρρός, οῦ, ὁ, Fulu⁹, seu Giluus: species rubei seu rubri seu rufi. Fuluus enim (inquit inter alia Gell. l. 2, c. 26) & Flauus & Rubidus & Phœniceus & Rutilus & Luteus & Spadix, appellationes sunt rufi coloris, aut acuentes eum, quasi incendentes, aut cum colore viridi miscentes,

aut nigro infuscantes, aut virenti sensim albo illuminãtes. Nam phœniceus & rutilus & spadix, exuberantiam splendorémque significant ruboris: quales sunt fructũ palmæ arboris non admodum sole incocti. Fuluus autem videtur de rufo atque viridi mistus, in aliis plus viridis, in aliis plus rufi habere: vt fuluum aurum dicitur, fulua arena, fuluum æs, fuluus leo. Flauus contrà videtur ex viridi & rufo & albo concretus: vt flauentes comæ, flauus puluis, flaua seges, flauum mel. Rubidus autem, est rufus atrore & nigrore multo mistus. Luteus contrà rufus color est dilucidior. vnde eius quoque nomen esse factum videtur. Idem libro 13, cap. 29, dicit apud Menestheum scribi, tria esse genera vini, nigrum, album, melinum, quod vocant κιρρόν. vt Galenus quoq; περὶ κρ᾽ πόσεως libro 3, vini tria genera recenset, οἶνον κιρρόν, λευκόν, μέλαινα: & Plin. libro 14, c. 9, Colores vinis quatuor: albus, fuluus, sanguineus, niger. Ita vt satis hinc constet κιρρὸν esse fuluum, seu melinum seu giluum. giluus enim melinus est color: (teste Seruio) melinus autẽ, κιρρὸς, autore Gellio. hoc est color rufus in pallidum inclinans, seu pallidus aliquantum vergẽs in rubeum: testante & Galeno Meth. med. lib. 12, εἰ ἄλλως ἐθέλεις ὀνομάζειν τὸ κιρρὸν χρῶμα, δύναιο αὖ λέγειν πυρρὸν ὠχρόν. Ac affinem hunc colorem esse τῷ ξανθῷ, flauo, docet idem his verbis, De sanit. tuenda lib. 5, σκοπῶν ἔχων οἶνον κρ᾽ μὲν τῶν εὐσταθεῖν ἀεὶ τὸν λεπτόπαχυν αἱρεῖσθαι· κρ᾽ δὲ τῶν χρόαν, ὃν δ᾽ ἐπικράτης εἴωθε κιρρὸν καλεῖν. δύναιο δ᾽ αὖ καὶ ξανθὸν ὀνομάζειν αὐτόν. Nec enim prorsus eosdem colores esse τὸν κιρρὸν καὶ τὸν ξανθὸν, docet idem Galenus Comm. 3 in librum Hippocratis De victu in morb. acut. Ibi enim dicit, μηδένα ἐκ πολυουμβῶν οἴνων διχῶθεν λεκτὸν, καθ᾽ ὑπερβολὴν κατ᾽ ἀρχὰς ὑπαρξῆ θιοῦπος, ἀλλ᾽ ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἑαυτῶ κιρρότερον γίγνεσθαι, πελιδνότερον δὲ καὶ ξανθόν. Hesychius & κιρρὸν πῦρ dici scribit, quod exponit ἐρυθρὸν, ξανθὸν, Rubidum, Flauum: quod Latini Rutilum potius dicunt & Rutilans: Claud. Rosei quoque. INDE Κιρρόειδης, έος, ὁ καὶ ἡ, Fuluus seu giluo similis. vt κιρρόειδὴς τὴν χροιάν, Dioscl. l. 3, Vbi quidã interpr. Qui est colore rutilo, Barbarus autẽ Qui est colore cereo. At Κιρρά, Hesychio autore est piscis quidam: forsan ita denominatus à fuluo seu giluo colore.

Κίρρος, eodem autore dicitur ὄρρος & αἷμα & πῦρα γάλακτος, Laconica dialecto.

Κιρσὸς, οῦ, ὁ, Varix: eodem Hesychio teste quoddam πάθος περὶ τὸ σῶμα, quod nonnulli ἰξίαν vocant, alii κρωσόν. Est autem venæ dilatatio, seu vena dilatata: quum videlicet vena ob tunicæ mollitiem distenditur à sanguine multo & crasso, qui non facilè cedit, sed contrà venam sibi cedere cogit. præsertim verò id à flatulẽto sanguine vitium oritur, interdũ & puro in tibiis. Sic Galenus Comment. 6 in Aphor. Hippocr. κιρσὸς (inquit) ἐστὶν αἱδίριστος φλὴψ φλεβῶν φλὸς ὑ τοῖς μηροῖς καὶ σκέλεσιν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου καὶ μελαγχολικοῦ ἡμόμβυος αἵματος. Poll. esse dicit οἴδημα φλεβῶν περὶ κνήμας πόδος, παχύδων ὀδηγούσιον, μηροῖς, ὄρχεσι: vocari etiam κρίζον, & ἰξίαν, ὅτο φλὸ ὑ τοῖς πίτυσιν ὁμοίων συριγγῶν. INDE Κιρσοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Varicis speciẽ gerens, Varici similis, Varicum modo tumens, Varicosus. Hippocr. De morb. libro 1, τὸν αὐτὸν ὃ τρόπον τῶνον καὶ τὰ ἐν τῇ πλευρῇ φλέβια πάσχει, ὅσα ἐστὶ ἀκρόπολα εἴσω. ὁκόταν οὖν ποιήσῃ, κιρσοειδέα τι γίνεται καὶ μετέωρα ἴσα. ET Κιρσοκήλη, ης, ἡ, Varicosus ramex. hoc est, vt Paul. Ægin. definit, lib. 6, cap. 64, dilatatio vasorum quæ testiculum nutriunt. Celsus verò libro 7, cap. 18, Præter hæc æquè integris tunicis ramex innascitur, (κιρσοκήλη Græci appellant) quum venæ intumescunt. Hæ quoque intortæ conglomeratæque ad superiorem partem, vel ipsum scrotum implent, vel mediam tunicam vel imam: interdum etiam sub ima tunica circa ipsum testiculum neruúmque eius increscunt. Quibus ex verbis Celsus quatuor huius morbi differentias pro locorũ varietate constituit: κιρσοκήλη nunc pars siue interiora siue exteriora tumor iste occupet. Nõ item Paulus. is enim vasorum quidem in scroto aut dartis tunicis dilatationẽ, κιρσοὺς, hoc est varices, simplici vocabulo appellat: eorum verò quæ testiculum nutriunt tumorem & conglomerationem, κιρσοκήλη ex veterum sententia. Meminit Aetius τῆς κιρσοκήλης & inter mulierum morbos, Aspasiam autorem sequutus: dicirque venarum esse dilatationem varicibus crurum similem, inque pudendi alis nasci solere. Præterea à κιρσὸς DERIV. Κιρσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem significans quod superius κιρσοειδὴς, Varicosus, Ad varicem proximè accedens, seu Qui è varicum genere est. Hippocr. Prorrhet. 2, φλέβας παχέας περὶ πᾶν γαστέρα κιρσώδεας. AT Κίρσιον, Cirsium, herba est, de qua Dioscorides lib. 4, cap. 119: Plin. libro 27, cap. 8.

Κίρων, Hesychio est ἀδύνατος πρὸς συνουσίαν καὶ ἀπισκολυμβῶς. Propriè verò ita nominari scribit τὸν σάτυρον καὶ ἐπιπαμβῶν, τὸν γυναικίαν καὶ μὴ δυνάμενον χρῆσθαι, hominem mulierosum qui ad venerem sit inhabilis. His tamen addit & αἰδοῖον βλάβῃ, acsi substantiuè etiam accipiatur.

Κίς, ιός, ὁ, Cis: vermis qui in frumento lignóve nascitur, eáque rodit. Ac ζηείδῃ quidẽ σπαράσσει ita vocat Theophrastus De caus. plantarum libro 4, cap. 16, dicens ὅτις ἀνθρωπος ἢ τὰς κρίθας gignere ὅτις κίας. Hesiod. autẽ ὡ ξυλοφάγα, docens quæ ligna & quando fint ἀκμάζοντα.

Κίσηρις, & Κισηρώδης, vide paulo pòst in Κίσσηρις.

Κίσθος, Hesychio autore frutex est duorum generum, masculi & fœminei. Qui infrà κίστος.

Κίσηρις, eodem Hesych. teste auis quædam est. Apud Suidam κίσσιρις.

Κίσσεγα, Coaca dialecto dicitur pro πικρὰ τὴν ἦδος, παλίγκοτος.

Κίσσα, & ATTICE Κίττα, ης, ἡ, Pica. Plut. De solert. an. θαῦμα τὸν τῆς χεῖμα πολυφώνου καὶ πολυφθόγγου κίττης ἔτερφεν, ἢ ἀνθρώπου ῥήματα καὶ ἠρείους φθόγγους αὐτοπαιδίδου καὶ ὑφαφὴς ὀρνίθων, μηδενὸς αἰαγκάζοντος, ἀλλ᾽ αὐτὼ ἐθίζουσα καὶ φιλοπονοῦσα μηδὲν ἀρρίτου ἀπολιπεῖν καὶ ἀμίμητον. vt & Plin. libro 10, cap. 42, Expressior loquacitas certo generi picarum est, adamant verba quæ loquantur. nec discunt tantùm, sed diligunt: meditantéque intra semet, cura atque cogitatione intentionem non occultant. Hesychio est non solùm ὄρνεον, sed etiam ἰχθὺς ποιός: item τὸ γυναικεῖον πάθος, ὀδηδυμία. Proprium est prægnantium mulierum hoc malum, fastidium videlicet consuetorũ ciborum & absurdorum appetitus: quod picam itidem vocant nonnulli, alii malaciam. Causam huius malaciæ exponit Alexander Aphrod. Probl. lib. 2, quæst. 73, vbi & nominis rationem hãc affert: ἔρηται δὲ κίσσα (inquit) ἀπὸ τῶ ὀρνέου τῶ ἀεὶ βώλους καταδιοίντος, ἢ ὅτι ποικίλον ἔχει τὸ χρωματι καὶ ἀλλόκοτον, ὡς καθ᾽ ἡ ἕτοιμον ὀδηδυμία. Eiusdẽ fastidii causas explicat & Paul. Ægin. lib. 1, cap. 1, inter alia hæc scribens, ποικίλων καὶ ἀλλοκότων ὀρέγονται, ἢ αἰθρά κων ἐσθεσμῶν καὶ κιμωλίας, καὶ ἑτέρων πλείων. ἕοικτο δ᾽ ἔνεκα καὶ τὸ ὀνομάσαι ἕοικτο τὸ πάθος ὀκτάκατο λεγὸ τὸ ποικίλον τῶ ζώου τῆς κίσσης, ἢ ὅτι κἀκεῖνο τῶ πάθει ἕοικτο πολλάκις ἀλίσκεται. Ibidem dixerat, πάλιν ὀδηδυμίας γλῦ ἐνδίειν, οἷς ἐν τῇ κατακλυσμῷ κίσσῃ. Itidémque Dioscor. lib. 1, cap. 167, de Medicis malis, διεξεύσκεται δὲ μάλιστα ὑπὸ γυναικῶν ἐκεῖς ἡ κίσσα. Scholiast. Aristophanis affert & aliam nominis causam. scribit enim τὸν κίσσαν εἶναι ὄρνεον ἀδηφάγον καὶ πάμφαγον, ἀθέλεγον δὲ εἰς ὀδηδυμίαν. ipsum enim ὀδηδυμῆ πιῶν, ἔχον ἢ ἀκροδρύων, ἐκ χόος δυσκαρεστεῖται, εἰς ὧν δὲ αὖ ἐσθίει, ἕοικτον ἀλδὶς κορεσθῆν, πάλιν ἑτέρων ὀδηδυμεῖν, καὶ μεταβάσεις ποιεῖσθαι εἰς ἕκαστον ἢ δέιπνον. Ita vt κίσσα dicatur quum mulieres alios atque alios cibos appetunt, & gustatos mox respuunt: cuiusmodi fastidium in quouis homine dicitur ἀψωρία. Porrò inde est VERB. Κισσάω, ῶ, significans Laboro isto fastidio ciborum & multiplici insolentium rerum appetitu. Alex. Aphrod. in loco paulo suprà citato, ὅξῃ ἡ ἀφ κυοφορούσῃ περὶ δεύτερον καὶ τέτον μῆνα κυήσωνι; Picæ morbo laborant, Malacia ista quæ pica dicitur, tentantur. Interdum hoc verbum cum genitiuo construitur, significãs Appero in eiusmodi malacia & consuetorum ciborum fastidio. Athen. lib. 9, ἱστορῶν ὑ τὸν Δηπὼ κύουσαν τὸν Ἀπόλλωνα κισσῆσαι γηθυλλίδος. Sed & generaliter pro ὀδηδυμῶ vsurpatur, id est Appero, vel potius Improbè appeto, Insolito & inusitato desiderio flagro, more grauidarum fœminarum. Aristoph. Pace, ὑμεῖς μὲν σὺν οἱ κιττῶντες τῆς εἰρήνης, ὥσᾶτ᾽ αἰδοικῶς. Idem cum infinitiuo construit vt γλίχομαι pro Cupio, Desidero: seu Insolenti desiderio cupio. in Vespis, Οὔπω κισσῶ δῆτ᾽ ὅδ᾽ στιν ἀν μετὰ χορείας ἀφελεῖν. Suid. accipi scribit & pro μετὰ ἡδονῆς συλλαμβάνω, cum voluptate concipio: in psalmo Dauidis 51, vbi dicit, ὀν αὐόμαίας σπωελήφθω, καὶ ὀν ἁμαρτίας ὀκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. vbi Hebr. textus sic habet Peperit me. Ab eodem nomine est & ADIECT. Κισσώδης siue Κισσῶδης. Dicitur enim κισσώδης mulier ἡ κισσῶσα, quæ malacia ista prægnantibus familiari laborat, consuetos cibos fastidiens, res insolitas & absurdas appetens. Dioscor. libro 5, cap. 12, de vino omphacite, συσπίλιω ἔχει δύναμιν καὶ κισσῶδεσι καὶ εἰλεώδεσιν καὶ ὀκλελυμβῶσις τὸν σῶμα χρὸν ἁρμόζουσαν: vt cap. 1, ὠφελεῖ σωμαχικοὶς καὶ κισσῶσας, de foliis vitis. Ab aue autem est VERBVM Κιττιβίζω, significans Picæ vocem edo seu imitor. Pollux libro 5, cap. 13, tit. De auium vocibus, scribit τὰς κίσσας κιττιβίζειν, vt αἱ κακκάβαι seu αἱ πέρδικες dicuntur κακκαβίζειν.

Κισσόμπελος, Κισσαυθεμον, Κίσσαρος, vide in Κισσός.

Κισσόω, vide paulo antè in Κίσσα.

Κισσήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, Hedera instructus vel densus. Soph. Antig. p. 260, Νυσαίων οὐρέων κισσήρεις ὄχθαι. Vbi schol. exp. κισσοφόρεις, Hederiferæ.

Κίσσηρις, εως, ἡ, Pumex: lapidis genus fistulosas habens cauernulas & foraminula, ea eo nominarum, vt volunt nonnulli, quòd videatur erosum exesúmque esse ab illo vermium genere quod κὶς nominatur, lignis & frumentis innascens, eáque exiguis foraminulis perterebrans. Quidam ipsum periphrasticè in Epigramm. vocat Αὐχμηρὸν πόντου τρηματόεντα λίθον Τριγκαλέω τε λίθον δονάκων δὴ γὰρ κάθαρμα κισσίδια φωνέεται. Vt hinc conijcere fit, τὸ κισσίβιον τὸ πρῶτον ἔρχεσθῆναι ὑπὸ τῶν μύθων ὀκ κισσίνου ξύλου, postea verò dici cœpisse & de aliis poculis seu scyphis: Athenæo ita dici scribente τὸ μόνωτον ποτήριον. Asclepiades Myrleanus tradit σκύφε καὶ κισσυβίῳ ἢ μὲν ὀν ἄσει καὶ μεπελὼν οὐδένα κεχῆσθαι, συβώτας δ᾽ ἢ νομεὶς καὶ ἐοὶ ὀν ἀγρῷ, vt apud Homerum quoque Polyphemus tantùm & Eumæus eo vti esse dicuntur. Apud eum enim Od. 1, Vlysses Cyclopi adstans Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο, potum ei præbet. Et Odyssea 7, Eumæus Ἐν κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον. Veruntamen & hospes quidam Polidis apud Callimachum, Θρηϊκίην μὲν αἰήσατο χανδὸν ἄμυστι Ζωροποτῆν, ὀλίγῳ σ᾽ ἡδέτο κισσυβίῳ. Rursum & Theocr. indicat fuisse poculum pastoritium, & quidem cuius labris summis cælatura insculptæ essent hederæ frondes & corymbi: Καὶ βαθὺ (inquit Idyll. 1) κισσύβιον κεκυνισμένον ἀδεῖ κηρῷ, ἀμφὶς ἐκατέρωθεν, ἐπὶ γλυφαίοιο πατόεσσον. Τῷ πεῖσι μὲν χείνω μαρύεται ἰκλίδι κισσός, Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἀ δ᾽ κατ᾽ αὐτὸν Καμπτῶ ἑλίξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι. Recte itaque & Pollux scribit, τὸ δ᾽ κισσύβιον κισσὸς πεπλέκθαι, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ ὄνομα. Verùm & ὁ Διόνυσος DICI Κισσὸς videtur, quòd hedera redimiri amet, seu quòd hedera delectetur. Suidas enim κισσέα eum vocari tradit. Alioqui Κισσὸς est nomen proprium, ex quo patronymicũ fœmin. Κισσηΐς.

‖ Rursum Κισσὸς, Achæis est κιρσὸς, Varix, teste Hesych.

Κισσοστέφανος, Κισσοφόρος, Κισσόχιτων, Κισσύβιον, Κισσώδης, vide in præced. κισσὸς: sed κισσώδης etiam in Κίσσα.

Κιστέρνα, Hesychio λάκκος φρέατος, βάθρον siue βυθός. Latinis quoque id Cisterna significat.

Κίστη, ης, ἡ, Cista, Capsa, Capsula. Homer. Odyss. ζ, Μήτηρ δ᾽ ἐν κίστῃ ἐπθεῖ ῥιμφεσκέ᾽ ἐδωδήν. Verùm κίσαι (inquit Pollux libro 10, cap. 46) sunt non solùm ἀλφορῶν, & ἀγγεῖα εἰς ἐδῶτων ἀπόθεσιν, (quæ nominantur & κιβωτοὶ atque Arcæ à Latinis) sed etiam αἱ περὶ φαρμακοπωλῶν, vt in Amphiarao Aristophanis. Hesychius esse dicit ἀγγεῖον πλεκτὸν εἰς ὀβρῶμα ἐνεπίθετο καὶ ἱμάτια, vas è vitili textum in quo edulia & vestimenta imponebantur. vt & Plin. dicit, In quadratam cistam vimineam, quæ neque spissè, solidè tamen & crassis viminibus contexta sit, rapa componito. Et rursum, Singula mala conuolui, cistis vitilibus condi. Itidémque Ouidius, Clauserat Actæo texta de vimine cista. Non semper tamen vitiles sunt cistæ, sed è ligneis quoque asseribus. vt apud Ciceronem, Iudices in cistam tabulas coniiciebant suas. Et apud Plinium, Selecti quidam ad custodiendas cistas suffragiorum in comitiis. Itémque κίστη in Epigramm. dicitur cista seu ar

alteram cyclamini speciem à nonnullis κισσάνθεμον & κισσόφυλλον nominari tradit: quã & ipse ait habere φύλλα κισσῷ ἐοικότα, & hederæ modo περιελίσσεσθαι ὅτι καθηκεμένοις δένδρεσιν ἑλικοειδῶς. Præterea à κισσὸς DERIVAT. Κισσώδης, Hederaceus, Ad hederam proximè accedens. ITEM Κίσσινος, ου, ὁ, significans & ipsũm Hederaceus, sed in ea significatione qua denotat Confectus ex hedera. Apud Athenæum lib. 11, Ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος. Idem Athen. lib. 5, λαμπάδας φέροντες κισσίνας διηρεύσουσι. Ibidem, κισσίνῳ φυλλάδι διηρεύσω πανυκαρμένος. Et aliquanto pòst, ἀγάλματα ἑστῶτα ὠμῶδία στεφανοῦς κισσίνοις ὀκ χρυσοῦ. VNDE Κισσινοβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Hederaceo colore tinctus. Affertur & DIMINVT. Κίσσιον, pro Hederula. NECNON Κίσσαρος affert Erotian. ex Hippocr. pro κισσὸς, Hedera. Apud Dioscorem verò lib. 1, cap. 127, & Paul. Ægin. lib. 7, reperio τὸν κίσσαρ à quibusdam appellari κίσσαρον. pro quo Galenus & Aetius rectius habent κίσθαρον, vt in Κίσσος docebo. SED ET Κισσύβιον hinc deriuatur. Id enim, Hesych. & Suida autoribus, propriè significat τὸ ὀκ κισσίνου ξύλου ποτήριον, Poculum è ligno hederaceo. vt & Neoptolemus Parianus apud Athen. lib. 11, significare ait τὸ κίσσινον ποτήριον, hederaceum poculum: idque intellexisse Euripidem quum in Andromeda cecinit, πᾶς δὲ πιμβῶν ἔῤῥει κεῖος, Ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος, Ῥόῤῥων αἰσυλοκτήρ, ὁ δ᾽ αἰμπέλων χάνος. Eumolpus esse dicit ἔδος ποτηρίου ἴσως κατ᾽ ἀρχὰς ὀκ κισσίνου καπασκιδαεδὸν ξύλου. Sic sanè & Nicander Ætolicorum libro 13, ὀν τῷ Ἱερομνήμῃ τῶ Διδυμαίου Διὸς κισσοῦ ἀπονδοποιέονται πεπαλοιωτῶν ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ὀκπώματα κισσύβια φωνέεται. Vt hinc conijcere fit, τὸ κισσύβιον τὸ πρῶτον ἔρχεσθῆναι ὑπὸ τῶν μύθων ὀκ κισσίνου ξύλου, postea verò dici cœpisse & de aliis poculis seu scyphis: Athenæo ita dici scribente τὸ μόνωτον ποτήριον. Asclepiades Myrleanus tradit σκύφε καὶ κισσυβίῳ ἢ μὲν ὀν ἄσει καὶ μεπελὼν οὐδένα κεχῆσθαι, συβώτας δ᾽ ἢ νομεὶς καὶ ἐοὶ ὀν ἀγρῷ, vt apud Homerum quoque Polyphemus tantùm & Eumæus eo vti esse dicuntur. Apud eum enim Od. 1, Vlysses Cyclopi adstans Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο, potum ei præbet. Et Odyssea 7, Eumæus Ἐν κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον. Veruntamen & hospes quidam Polidis apud Callimachum, Θρηϊκίην μὲν αἰήσατο χανδὸν ἄμυστι Ζωροποτῆν, ὀλίγῳ σ᾽ ἡδέτο κισσυβίῳ. Rursum & Theocr. indicat fuisse poculum pastoritium, & quidem cuius labris summis cælatura insculptæ essent hederæ frondes & corymbi: Καὶ βαθὺ (inquit Idyll. 1) κισσύβιον κεκυνισμένον ἀδεῖ κηρῷ, ἀμφὶς ἐκατέρωθεν, ἐπὶ γλυφαίοιο πατόεσσον. Τῷ πεῖσι μὲν χείνω μαρύεται ἰκλίδι κισσός, Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἀ δ᾽ κατ᾽ αὐτὸν Καμπτῶ ἑλίξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι. Recte itaque & Pollux scribit, τὸ δ᾽ κισσύβιον κισσὸς πεπλέκθαι, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ ὄνομα. Verùm & ὁ Διόνυσος DICI Κισσὸς videtur, quòd hedera redimiri amet, seu quòd hedera delectetur. Suidas enim κισσέα eum vocari tradit. Alioqui Κισσὸς est nomen proprium, ex quo patronymicũ fœmin. Κισσηΐς.

‖ Rursum Κισσὸς, Achæis est κιρσὸς, Varix, teste Hesych.

Κισσοστέφανος, Κισσοφόρος, Κισσόχιτων, Κισσύβιον, Κισσώδης, vide in præced. κισσὸς: sed κισσώδης etiam in Κίσσα.

Κιστέρνα, Hesychio λάκκος φρέατος, βάθρον siue βυθός. Latinis quoque id Cisterna significat.

Κίστη, ης, ἡ, Cista, Capsa, Capsula. Homer. Odyss. ζ, Μήτηρ δ᾽ ἐν κίστῃ ἐπθεῖ ῥιμφεσκέ᾽ ἐδωδήν. Verùm κίσαι (inquit Pollux libro 10, cap. 46) sunt non solùm ἀλφορῶν, & ἀγγεῖα εἰς ἐδῶτων ἀπόθεσιν, (quæ nominantur & κιβωτοὶ atque Arcæ à Latinis) sed etiam αἱ περὶ φαρμακοπωλῶν, vt in Amphiarao Aristophanis. Hesychius esse dicit ἀγγεῖον πλεκτὸν εἰς ὀβρῶμα ἐνεπίθετο καὶ ἱμάτια, vas è vitili textum in quo edulia & vestimenta imponebantur. vt & Plin. dicit, In quadratam cistam vimineam, quæ neque spissè, solidè tamen & crassis viminibus contexta sit, rapa componito. Et rursum, Singula mala conuolui, cistis vitilibus condi. Itidémque Ouidius, Clauserat Actæo texta de vimine cista. Non semper tamen vitiles sunt cistæ, sed è ligneis quoque asseribus. vt apud Ciceronem, Iudices in cistam tabulas coniiciebant suas. Et apud Plinium, Selecti quidam ad custodiendas cistas suffragiorum in comitiis. Itémque κίστη in Epigramm. dicitur cista seu ar

cula scriptoria in qua atramentum, calami, cultellus, pulmiculus, calculi, & similia, suas habent veluti cellulas. Gaza κίσσας vertit Cunas apud Theophrastum Hist. plant. l. 3, cap. 10, vbi tiliæ fœminæ corticem esse dicit ἄκαμπτῆ, ideóque inde fieri κίσσας. Sed maluissem ego retinere cistarum vocabulum, eóque intelligere sportulas seu canistra aut corbes. vt Plinius quoq; libro 16, cap. 9, scribit è tiliæ cortice fieri vasa corbésque.

Dicitur ET Κίστις pro eodem. Suidas enim tradit κίστιν & κίστη dici ἀγγεῖον ὧ τὰ βρώματα κύπτει ἢ ἱμάτια, vas in quo edulia aut vestes reponuntur. Ac prioris quidem κίστη hæc affert exempla. ex Epigram. Καὶ κίστιν πολύσπα μελαν δίκον, de scriptoria cista, seu scribæ cista, vt paulo antè dixi. Et aliunde, οἱ δὲ, πυραγόρους κίστας ἐπκτιώσατο πρὸς αἰδρῶν ὑποδοχῶν. Posterioris verò κίστης nullum affert, tantùm addit, datiuum casi. habere κίστει: at oxytonō κιστὶς, genitiuo casu facere κιστίδος apud Aristophanem: nec ipsum exponens. Verùm exẽpla vtriusque, & quidem eodem in significatu, suppeditat nobis Aristoph. comicus in Acharn. Ibi enim ἄγγελος dicit, ὀδὴ δεῖπνον ἔχω βάδιζε, τὴν κίστιν λαβὼν καὶ τὴν χοᾶ. Et Δικαιόπολις paulo pòst, Τὸ δεῖπνον ὦ παῖ δοῦναι ἐκ τῆς κιστίδος. vterque κίστιν siue κιστίδα appellans τὴν ὀψοθήκην, teste scholiaste, qui Homerum quoque id κίστιν nominasse tradit, hoc ex eo afferens exemplum, quod & in κίστη paulo antè habuimus, Μίτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐνθὲ μθυοειδὲ ἐδωδὴν, Ὅσσα τε οἶκος ἐδοιδι δωδεφέες βασιλῆος: scribens videlicet κίστει pro κίστῃ. Idem in præcedentem locum annotat, Τὸ καλουμενον δὴ δεῖπνον apponere solitos fuisse σταμνοὺς καὶ μύρα καὶ πραγματα & alia quæpiam talia: vocatos autem, secum tulisse ἐφήματα καὶ κίστιν καὶ χοᾶ. IN DE Κιστοφόρος, ου, ὁ, Cistifer, Qui cistam seu capsulã gestat. Suid. Apud Ciceronẽ verò & Liu. Cistophorus esse dicitur nummi species sic dicti à canephoris virginibus quæ Palladi ministrabant: seu numismatis genus in quo imago cuiusdam qui cistam ferret expressa erat. Porrò quod ad etymon huius vocabuli κίστη attinet, Suidas innuit derivatum παρὰ τὸ κύδαι, quum τ in eo positum dicit pro θ.

Κίστις, εως, & Κισὶς, ίδος, vide in præced. Κίστη.

Κίστος, ου, ὁ, Cistus: frutex quem alii κύπαρον siue κίσσαρον vocant, vt est apud Dioscoridem libro 1, cap. 117: qui cap. 129, tradit esse & aliam cisti speciem quam nonnulli λῆδον appellent, indéque fieri τὸ λεχρῆθον λόδανον. Vtriusq; descriptionem apud eum vide, necnon apud Galenum Simplic. medicam. lib. 7, & Plin. lib. 24, cap. 10. Notandum porrò, apud Dioscoridem & Paulum Ægin. scribi κίστος & κίσσαρος, per σ: apud Galen. verò & Aetium κίσθος & κίθαρος per θ: itidémque apud Hesychium & Plinium. Quã posteriorem scripturam per θ esse veriorem, pater ex serie alphabetica quam sequuntur & Hesychius & Galenus, & Aetius & Paulus Ægin. omnes enim id ponunt ante κιωνός. ideóque & compos. ὑποκιθὶς scribendum per θ.

Κιταφόρος, vide paulo antè in Κίστη.

Κίταρις, εως, ἡ, Citaris: regium capitis ornamentum, quod & κίδαρις dicitur per δ, vt suprà docui. Plutarchus De fort. Alexandri, libro 2, τεθεῖσθαι τὴν βασιλικὴν καὶ ὀρθοπαγῆ κίταριν.

Κιτεία, siue Κιτείαμηλέα, t. 2, c. 1634, f.

Κίτειον, siue Κίτειον μῆλον, ibid. Κίτρον, ibidem g. Meminit Suidas quoque huius vocis κίτρον, scribens ita vocari τὸν καρπὸν, fructum: videlicet τῆς κιτείας, quæ & Assyria siue Medica malus nominatur, necnon Indica, si non mentiuntur Hesychiani codices: apud quem paroxytonως legimus, κιτείον, τὸ Ἰνδικὸν μῆλον. Paroxytonως item apud Athenæum lib. 3, veruntamen & proparoxytonως. vbi & quæritur an τὸ κιτείου nomen sit antiquũ, & apud antiquos scriptores reperiatur. Respondet Æmilianus, Iubam in Libycis meminisse τὸ κίτρου, dicerémque ipsum apud Libyas vocari μῆλον ἑσπερικόν: à quib' & Herculem in Græciã asportasse quæ δῆθεν τὴν ἰδέαν vocantur χρύσια μῆλα, aurea mala. Democritus apud antiquos reperiri negat: à Theophrasto Histor. plantarum lib. 4, vocari Περσικὰν siue Μηδικὸν μῆλον, à comicis χρυσοῦν μῆλον, ex Hesperidibus oriundum: Phæniam innuere κιτρίον dictum quasi κεδρίον, ἀπὸ τῆς κέδρου. vt enim cedrum, ita & τὸ κιτρίον ἀκάνθας ἔχειν πολὺ τὸ φύλλα. Alii tamen negant τὰ χρυσόμηλα, aurea mala, eadem esse cũ Medicis, sed ex genere Cydoniorum seu cotoneorum. nam citria & Medica esse quæ vulgò dicuntur narãtia, limones, citrones.

Κίσσα, Κισσαβίζω, Κισσάω, vide suprà in Κίσσυ.

Κίσσαρα, esse dicuntur Nucamenta callo squamatim compactilia: perperam pro κύσφαρα. Apud Hesychium & Κίσσυλα.

Κίσσαρις, Diadema quod ferunt Cyprii: at qui ipsa diademata ferunt, Κίσσαρα dicuntur, inquit idem Hesych. Suprà vnico τ.

Κισσάω, vide in Κίσσυ paulo suprà.

Κισσὸς, Atticè pro κισσὸς, quod vide. Lacones autem κισσὸν vocare καλὸν, autor est Hesychius.

Κισσοφορέω, & Κισσοφόρος, vide paulo suprà in Κισσός.

Κίσσυλα, Hesychio sunt τὰ καλύφη τῶν καρπῶν, cortices fructuum. qui infrà κύσφαρα.

Κισσύμηλα, eidem sunt ἰλαυκὰ, Glauca: quæ suprà κίκυβα & κίκυμα.

Κιχάω, ῶ, ET Κιχάνω, AC Κίχημι, Inuenio, Assequor, Cõprehendo. Plerunque de eo dicitur qui cursu & pedũ pernicitate aliquem assequitur seu nanciscitur. Homer. Iliad. ψ, Ἵππους δ' Ἀτρείδαο κιχάνετο, μηδὲ λίπηθεν Καρπαλίμως. Iliad. ρ, — ἤτοι σ' ἐκίχανεν ἑταῖροις ὧδε μάλ' οὐ πω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μετὰ σπουδῆς. Iliad. π. Μνεῶν δ' Ἀκάμαντα κιχὴς ποσὶ καρπαλίμοισι. Et Odyssea τ, — εἰςίδον αὐτὸν Νῆα παρερχομένῳ, τὸν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι. Sic & fames sirisque aut fatum aliquem κιχάνει quum eum corripit seu occupat. Iliad. τ, Δ'ὴλά τε λαθρη γῆρα βαρωΐσταν, ἠδὲ κιχάνει Δίψα τε καὶ λιμός. Iliad. χ, — τοῦ αὖτέ με μοῖρα κιχάνει. In passi. quoque voce & media reperiuntur hæc ipsa vsurpata actiuè: itidem videlicet pro Assequi, necnon Corripere & occupare. Iliad. λ, Φθῖν σε τέλος θανάτοιο κιχήσθαι, οὐδ' ὑπαέλυξας. Et paulò antè, Ἦ δεῖλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Necnon pro Deprehendere, Offendere, Inuenire. Iliad χ, κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον, Δηΐφοβος ἐπίῃα δίμας. Odyss. ξ, Ἤτοι ὧδε αἰκάπα κιχήσομαι. Odyss. δ, — ζωόν γε κιχήσεαι, ἤ κεν Ὀρέστης Κτείνεν ὑποφθάμενος. Iliad. β, Εἴ κ' ἔπ σ' ἀφαίνοντα κιχήσομαι ὡς νύ σοῦ ὧδε. Et Iliad. α, Μή σε γέρον κείλησιν ἐγὼ θοῦρον νηυσὶ κιχείω, Ἠ' νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὖθις ἰόντα. Vbi nota dixisse κιχείω pro κιχέω, merri gratia inserto ι. Inde VERBALE Κίχησις, εως, ἡ, Assequutio, Deprehensio, Comprehensio: Hesychio λῆψις.

Κιχῆλαι, Hesychio sunt αἱ κίχλαι, παρὰ ὄρνεα, Aues quæ dicuntur κίχλαι, Latinis Turdi. Vide κίχλη.

Κιχήδομαι, Ionicè seu Doricè pro κιχέω, Deprehendere: apud Nonn. in Paraphr. Euang. Ioann. c. 11. Est à them. κίχημι, quod vide in Κιχέω.

Κίχησις, & fut. Κιχήσομαι, vide in Κιχέω.

Κιχηπὸς, Hesychio autore dicitur à Cypriis εἰς ὃ βάλλεται ὁ λιβανωτὸς, In quod coniicitur thus. Sunt qui interpr. nõ solùm Thuris vas, sed etiam Thuribulum, Acerra. quæ restrictiorem habent signif.

Κίχλη, ης, ἡ, Turdus: auis trium generum. prima eius species dicitur ἰξοφάγος, quia visco vescitur, magnitudine picæ. secunda, πειχάς, par merulæ. tertia, omnium minima, ἰλιαὰς siue τυλαὰς: quæ congregalis est & hirundinum modo nidificat. Plura de his Aristoteles Hist. animaliũ lib. 9, cap. 20: Athen. libro 2. Homer. Odyssea χ, — κίχλαι παυσιάνορι νὺξ πέλεται. Athen. l. 2, παρίδας δ' νεφέλας δῆθ' ἥ κίχλαις καὶ πελειάσιν ἱστάμενος. Apud eundem lib. 14, in secundis mẽsis λαρῶα καὶ κίχλαι κοινῇ μετὰ τῆς μελιτόκπτου εἰςφέρετο. ¶ Est & ἰχθὺς θαλάσσιος qui κίχλη dicitur. de quo Aristot. Hist. animal. lib. 8, cap. 13, & Athen. lib. 7: Plinius inter saxatiles pisces numerat turdum, libro 32, cap. 11: itidémque Columella lib. 8, cap. 16. Meminit eius & Quintil. lib. 8, cap. 1. Porrò Syracusanis & cæteris Doribus αἱ κίχλαι DICVNTVR Κιχῆλαι. Epicharmus, παί τ' ἐλαιοφυλοφάγοις κιχήλας. Et Aristoph. Vespis, Κεφαλὴ τεμάχη μεγάλαν ἀκανθᾶν, κρέα τ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν. Ita enim reponendum esse pro κιχλᾶν testatur & merri lex & Athen. l. 2. Vbi etiam nota dixisse κρέα ὀρνίθεια κιχηλᾶν, aujnas turdorum carnes: quòd κιχῆλαι siue

κίχλαι & turdi non aues solùm sint, sed pisces etiam, & ii quidem vt aues illæ μακαρόσκοπα.

Κιχλήσκοισιν, Hesychius affert pro γελῶσι, μειδῶσι, Rident, Renident. NECNON Κιχλησμὸς pro γέλως σφοδρὸς, Risus vehemens: seu Risus effusus, Cachinnus, qui & καχασμός. Apud alios hæc per ι scripta reperiuntur, NIMIRVM Κιχλίζειν ET Κιχλισμὸς, itidem pro Lasciuius rideo, Cachinnor. vt & scholiastes Aristophanis exp. ἀπέκπτως γελᾶν καὶ ἀμέτρως, incompositè & indecenter ridere seu immoderatè: afferens tamen & aliam ex etymo petitam expositionem, videlicet, λιπαρὰς κίχλας ἐδωδίας seu τρώγλας, Pingues epulari turdos. ita vt prior significatio huius posterioris consequens sit. qui enim delicatas auiculas comedunt, & inter has, pingues turdos, quibus secundum Horatium nihil melius est, epulantur, ii & ridere solent & cachinnari, seu in immoderatos risus & lætitiam nimiam effundi. Dicit igitur Aristoph. Nubibus, Οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν. Et in Thesmophor. Ἀλλά τι Θεσμοφόρια μόνον ὀκκιχλίζετο. Vtitur idem & verbali Κιχλισμὸς, in Nub. dicens, — ἡδονὴν δ' ὅσων Μέλεις δοπτοτρεφέσσαις, Παίδων, γυναικῶν, κοπίδεων, ὀψων, πότων, κιχλισμῶν. Vbi itidem κιχλισμοὶς reddere possumus non tam Risus, Cachinnos, quàm Pinguium delicatorúmq; turdorum comestiones.

Κιχράθμος, t. 4, c. 580, b. Κιχραὰ, ib.

Κιχράω, ib. a. Κιχρημι, ib.

Κιχώρη, ης, ἡ, apud Theophrastum Hist. plant. lib. 7, cap. 7, legitur in censu τῶν δρουφείων καταίνων, id est olerum arueusium. Dicitur ET Κιχώριον, ου, τὸ, idem olus ab eodem ibidem. Meminitque eius Dioscorides lib. 2, cap. 160. ibi enim tradit πῶν σέριδα esse duorum generum: alteram satiuam, alteram agrestem. & hanc appellari πικρίδα, à nonnullis κιχώριον. Idem cap. sequente chondrillam quoque à nonnullis σέριδα, ab aliis κιχώριον nominari tradit, vtpote quæ habeat folia, caulem & flores similes τῇ κιχωρίῳ: vnde & σέριδος ἀερίας speciem esse dici à quibusdam. Plinius lib. 19, cap. 8, erraticum intubum in Ægypto cichorium vocatum scribit, qui itidem lib. 21, cap. 15, In Ægypto (inquit) proxima autoritas cichorio est, quam diximus intubum erraticum. Nicander ETIAM Κίχορα appellat, in Alex. v. 429, Κίχορα καρδαμίδας τε. Vbi innuit schol. τὰ κίχορα suo tempore dicta fuisse γογγύλας, ab Atticis autem κιχώρια siue κιχόρια. Pro quo κιχόρια, Poll. cum diphthongo habet κιχόρεια, lib. 6, cap. 9. vbi & ipse hanc herbam inter agrestia olera recenset. Porrò à superiore κιχώριον DERIV. Κιχωριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, significans Similis cichorio, Ad cichorium proximè accedens, seu Qui è cichoriorum genere est. Theophrastus Histor. plant. libro 7, cap. 7, de aruensibus oleribus, κιχώρη, πεκράνων, ᾧ ὅλως ὅσα κιχωριώδη. hæc enim & similia esse dicit ἐμφερῆ τῇ κιχωρίῳ.

Κίψει, Hesychio est κακοποιεῖ. quod & ἰπᾶσι.

Κίω, Vado, Eo. vt Plato quoque in Cratylo κίειν esse dicit τὸ ἴεναι. Sed poeticum tantùm hoc verbum est. Hom. Il. ν, — μετὰ δὲ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων. Et Iliad. ω, — κέρων δ' ἰθὺς κίεν οἶκον. Idem Iliad. φ, Νῦν δ' ἔτ' ἀψορρόοι κίοιμθ κεκοτηότι θυμῷ. Et Odyssea ο, — πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι, Eunti, Vadenti. Vbi nota oxytonως efferri hoc participium κιών, sicut & ἰών, asi essent aor. 2. Iliad. α certè ἀπαθθθ κιών per aoristum exponitur πορθθεὶς, τεθεραπθθμένος.

Κίων, ονος, ὁ & ἡ, Columna. κύλος. Homer. Odyss. ο, — τοῖς κίονα μακρὸν ἐρείσας, collocans ad columnam longã qua fulcire dorsum posset. Et Odyssea ψ, Κίονος ἐξέβαλε μακάλης. Et aliquãto antè, Κίον' ἀν' ὑψηλὸν ἐρύσαι, πελάσαι τε δοκοῖσι. Vt verò suprà dicit τοῖς κίονα μακρὸν ἐρείσας, ita Od. κ, ἔστησε φέρων τοῖς κίονα μακρόν. Vbi nota etiam epitheton μακρὰ & ὑψηλὴ tribui τῇ κίονι, vt & Odyss. π idẽ poeta dicit, Βίλαπναί τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. Nota etiam modò masculino, modò fœm. genere ab eo vsurpari hoc vocabulum. At in prosa masculino potius genere efferri sciendum est. Plutarchus De orac. Pythiõn τῆς ἑστὼς αὖω χαλκοῖς Τέρωνος. Idem in Erot. ἐφ' οὗ μάλιστα νῦν ὁ μέγας ἑφέστηκε κίων. Sic apud Athenæum lib. 12, χρυσοῦ κίονες ὀκτὼ καπύχων quandam σκιωλῶν. A medicis κίων dicitur curculio præter naturã auctus & oblõgior, tenuisque æqualiter factus, tunc enim κίων, hoc est columnæ, similis euadit. Latini ferè omnes columellam interpretãtur. Quòd autem æqualiter auctus sit, in eo differt ἀπὸ τῆς σφρυλῆς, quæ vua dicitur, per quam curculio ima tantùm parte crassus rotundúsq; est. Ab anatomicis κίων vocatur interseptum nariũ carnosum quod ad labrum vsque descẽdit, vt Gorræus tradit ex Rufo. Quomodo Polluci quoque κίων est τῆς ῥινὸς διάφραγμα καὶ σκυλὶς, ὡς ἂν τοιχίον τὰ τρυπήματα διαιροῦσα. Deniq; κίων dicitur τὸ ὑπὸ τῶν μελδίων ἀθροισμα τῶν τῶν δεβιδιρωσκόντων, congregata multitudo beftiolarum illarũ quæ frumentũ peredunt, autore Galeno in Lex. Hippocr. vbi etiam addit, ὧν ἕκαστον κίων ὀνομάζεται, quorum vnumquodque κίων nominatur. Addit etiam, legi vocabulum hoc apud Hippocratem sub finẽ libri 2 Γυναικείων. Verùm notandum est, apud Hippocratem scribi non κίων paroxytonως, sed κιὼν oxytonως. ita enim ibi, Ἰὼ κιὼν ἐν τοῖσιν αἰδοίοισιν ἐγγένηται, οὐδὲν ἦχει. Ac sanè hæc scriptura oxytona longè melior videtur, vt sit nomẽ τεθελεκτικὸν ex κίς, & κιὼν sit Multitudo κιῶν, seu Multi κίς vno eodémque in loco collecti. Videri tamen expositio hæc absurda & ridicula posse, ideóque legendum κίων, intelligendúmq; de columella quapiã simili ei quæ in faucibus nascitur. Suspectũ est κίων etiam illud quo vocari ait vnumquodque τῶν σπφαλῶν μελδίων: ac pro eo reponendum potius κίς. Porrò è superiori κίων, quo significatur Columna, COMPOS. Κιονόκρανον, ου, τὸ, Caput columnæ. τὸ ὀδοντίκρανον καὶ ἡ κεφαλὴ τῶν κίονος. quod & ὀδοντόλιον dicitur, à Vitruuio epistylion itidem & capitulum seu capitellum columnæ. Legitur apud Ioseph. & Pollucem. Sunt inde & tria DIMINVT. Κιόνιον videlicet, ET Κιονίς, ET Κιονίσκος, significantia Columellam, id est Paruulam columnã. Postremum legitur apud Athenæum lib. 12. βρόνος (inquit) χρυσοῦς ἐν. ὃν τεθελεκτίσκοσιν τέσσαρες κιονίσκοι λιθοκόλλητοι χρυσοῖ. Posterius apud medicos de oris columella, quæ & κίων nominatur. Galen. enim τῶν κθ' πόπεις lib. 6 scribit, σαρκῶδές τι μέρος ὀν τοῦ τῶ στόματος ὑψηλὸ φαίνεται κρεμάμθον ἐκὰ διαυλίζας πὶς ὀδοντοπιέζειν ὅλον τὸ στόμα, τὸν ζλῶτ τῶν καταστάλων: hanc caruncuiam duobus vocitari nominibus à priscis Græcis, μαγγαρεῶνα & κίονα: ab iis verò medicis qui illos consequuti sunt, appellari κονίδα: à nonnullis etiam σταφυλὴ: atque hoc vocabulo non ipsam reuera partem significari, sed eius affectum. Celsi sanè quos Hippocr. μαγγαρεῶνας vocauit, vuam Latinè reddit. Hæc enim verba Hippocr. Prognost. l. 3, οἱ δ' μαγγαρεῶνες δοκοῦσι κινδυνοι καὶ δοκοῦσι μινωθεν καὶ ὑπεραζεσθαι, εστ' αὖ ἐρυθροί τε ὦσι καὶ μικαλοι, καὶ δὲ φλεγμοναὶ δοκοῦσι γενεσθαι καὶ αἱμορραγίαι: hæc in quam Hippocr. verba ipse sic interpr. lib. 7, cap. 12, Vua si cum inflammatione descendit, dolorique est, & subrubicundi coloris, præcidi sine periculo non potest. solet enim multum sanguinẽ effundere. Quo modo & lib. 6, cap. 14, idem dicit, Vuæ vehemens inflammatio terrere quoque debet. Plinius etiam vuam appellat, lib. 11, cap. 37, Quod inter tonsillas vuæ nomine vltimo dependet palato, hominí tãtùm est. Et Quint. Seren. Samon. docet quæ adhibenda sint remedia si afflictam languor deiecerit vuam. Primùm verò κιόνιον aliam apud Dioscoridem habet significationem. Is enim, lib. 2, cap. 6, κιόνια vocari scribit τὰ ὀδοντικὰ κηρύκων καὶ πορφυρῶν μόσα τοῦ οἷς ἡ ἕλιξ ὅτι τὸ ὀστράκου, purpurarum buccinarũmque medias partes circa quas veluti columellam testæ volumen clauiculatim intorquetur. Perperam enim ibi scriptum esse ἰόνια aiunt.

¶ Κλαγγάζω, t. 2, c. 227, e. Κλαγγαίνω, ib. f

Κλαγγὴ, t. 2, c. 226, g. Κλαγγηδὼν, t. 2, c. 227, d

Κλαγγὸς, Cretensibus γάλα: quod aliis γλάγος. Hesych.

Κλάγγω, t. 2, c. 226, d Κλαγγώδης, t. 2, c. 227, d

Κλάγξω, t. 2, c. 226, d. Κλαδαρόμματος, t. 2, c. 225, f

Κλαδαρόφυσος, ib. Κλαδαρὸς, ib.

Κλάδας, Ramus. Hesychius enim κλάδαν affert pro κλάδον, ῥάβδον.

Κλαδάω, t. 2, c. 225, d

Κλᾶδες, Æolensibus sunt ζυγὰ, Iuga. Hesych.
Κλαδεύσις, t.2, c.225, e. Κλαδευτήρ, ib.
Κλαδευτήριον, ib. Κλαδεύω, ib.
Κλαδέω, ib. Κλαδίσκος, ib.d
Κλάδος, ibid.a. & t.3, c.992, c.ob.
Κλαδώδης, t.2, c.225, d. Κλαδών, ib.
Κλάδωνες, ib. Κλαζομεναί, t.2, c.226, c
Κλαζομένιος, ib.d. Κλάζω, t.2, c.225, g
Κλάζω, Doricè pro κλαίζω, Claudo. vnde κλᾶξαι, Hesychio κλέσαι: NECNON Κλᾶξ, Clauis. κλείς. apud Theocr.
Κλαήσω, pro κλαύσω, t.2, c.20, d
Κλαιόν, Hesychio est τὸ καυσεῶν, Canistrum.
Κλαῖς, eidem est μοχλὸς, Vectis, Obex. Itē Clauis. Callim. hymno in Cererem, κατωμαδίῳ ἔχε κλᾶδα. Ibi enim schol. exp. κλεῖν seu κλεῖδα.
Κλαῖστρον, ex Pind. Pyth. affertur pro κλεῖθρον, Claustrum.
Κλαίω, Lacrymor, Fleo, t.2, c.219, d. Κλαίω, Do pœnas, ib.g. Κλαιῶ, t.2, c.220, d.
Κλαμαεών, Hesych. exponit πλαδαρὰ, ἀδιεῦν, Humectam, Laxā, Inualidā. Forsan significat Fragilē, ὥσθ' τὸ κλᾶν.
Κλαμβὸς, legitur in Hippiatr. Ibi enim Apsyrtus in asino admissario requirit ὦτα μὴ μικρὰ, μηδὲ κραμβά. quod interpretantur, Ne mutilata sint depopulatáque tempora raptis auribus.
Κλαμμίς, Hesychio ἀνάδενδραι, Vitis arbustiua.
Κλαμυσῆσαι, eidem est βοῆσαι, καλέσαι, Clamare, Vocare. Infrà κλεμμύειν.
Κλανία, eidem sunt φέλια, βεκχιόνων, Armillæ. Pro quo apud Suidam κλάεια.
Κλᾶξ, vide paulo antè in Κλάζω.
Κλαπᾶζειν, Hesychio est χρονίζειν, Tardare, Diu morari.
Κλαπὶς, Ademptus seu surreptus furto. à κλέπω.
Κλαρεχεῖ, Siculis est ἐλαφρῶς καθεύδει, Leuiter dormit. Hesych.
Κλαρές, eidem Hes. sunt αἱ ὅπᾳ ἐδάφοις ἐσχάραι, Humiles foci.
Κλάειον, eidem est ἀμπελόφυτον, Vinetum: afferenti & κλαεία pro κλήματα ἀμπελόφυτα: necnon κλάεσι pro κλάδοι. Sed his tribuit & alias significationes. κλαεία enim exponit etiam κληείς: vt Doricē sit ἀ κλᾶρος posito pro κλῆρος. Et κλάεσι exp. etiam δοῦλοι, seruì: qui alioqui dicuntur κλαρῶται. Præterea κλάεσι esse dicit Apollinis epitheton. Suid. verò κλάεια esse ait φέλια, Armillas. pro quo Hesych. habet κλαία, necnon κλαεά.
Κλαρῶται, eidem H. sunt εἵλωτες, Helotes, Mancipia, Seruì: Suidæ μέτοικοι, Inquilini: & quidem tales quales μαεῖαν δυνοῦ Heraclæ, εἵλωτες Lacedæmone, πενέσται in Thessalia, καλλικύεσι Syracusis. Itidem Callisthratus Aristophanicus, vt refert Athen. libro 6, scribit quod Spartani fecerunt ὅτι τοὺς εἵλωτας, Thessali ὅτι τοὺς πενεστὰς, hoc fecisse Cretenses ὅτι τοὺς κλαρώτας: vocare autē eos ita τοὺς κατ' ἀγρὸν οἰκέτας, mancipia rustica, ὅθεν τὸ κληρωτεῦσαι. vt Ephorus quoque tradit κλαρώτας à Cretensibus appellari τοὺς δούλους, seruos, ὅτι τῷ κλῆρῳ ἀνεῖ αὐτοὺς κλήρου. feruntur enim fuisse olim indigenæ, postea in bello quodam redacti in seruitutem, sortéque postquam subacti essent, inter singulos distributi.
Κλᾶθρον, Hesychio est κλεῖθρον, Claustrum: procul dubio à κλᾶω Doricè posito pro κλείω, Claudo.
Κλασιβώλαξ, t.2, c.223, a. Κλάσις, t.2, c.222, g
Κλάσμα, ib. Κλασάω, t.2, c.223, b
Κλαστήριον, ib.a. Κλάστις, ib.
Κλαυθμονή, t.2, c.221, g. Κλαυθμὸς, ib.f
Κλαυθμυρίζω, ib.h. Κλαυθμυρίζομαι, t.2, c.222, a
Κλαυθμυρισμὸς, ib.b. Κλαυθμώδεις αὐαποαί, ib.
Κλαυθμών, t.2, c.221, h. Κλαῦμα, ib.e
Κλαυμαελάνθινον, Tarentini dicunt pro κλαίοντα, flentem. vt est apud Hesychium, apud quem & Κλαυμαρεῖται, κλαίει.
Κλαυμονή, t.2, c.221, f. Κλαυσάσκω, ib.d
Κλαυσαυχενδόμαι, ib.b. Κλαυσάω, ib.d
Κλαυσίγελως, t.2, c.220, g
Κλαυτά, Hesychius esse dicit ποιεῖ φωνὰς: forsan cū fletu.
Κλάω, t.2, c.219, d. (Vide & Κλᾶθρον) Κλάω, pro eodē, &c. c.220, c. Κλάω, Frango, &c. c.222, f.
Κλέα, per syncopen pro κλέεα, à κλέος. Hesychius exponit εὐδοξαστίας, Gloriosa & celebria facinora. εὐδοξ. ἔργα.

A Κλειανὸς, t.2, c.271, a. Κλεινὸς, ib.
Κλείω, Hesychio est καλῶ, φωνῶ, Voco, Sono. At Κλέζος est nomen proprium loci apud Nicandrum Theriacis v.634.
Κλειδών, t.2, c.271, c
Κλέθος, Hes. affert pro κληδόνα.
Κλεῖα, Ionica epenthesi τοῦ ι, poetæ dicunt pro κλέα, metri causa. Hesiod. — κλεῖα τε τῶν πρὶν ἀνθρώπων τε μνήσῃ, laudes priscorum, seu Res præclarè gestas, Gloriosa & celebria facinora. à κλέος.
B Κλειδίον, t.2, c.232, d. Κλειδοῦχος, ib.c
Κλειδόω, ib.d. Κλείδωμα, ib.
Κλείδωσις, ib. Κλείζω, t.2, c.270, b
Κλείθρη, apud schol. Theocr. scriptum pro κλήθρη, perperā.
Κλειθρία, t.2, c.231, d. Κλεῖθρον, ib.c
Κλειμαζειν, Hesychio est πολαίειν, σκελίζειν, ἀπαπᾶν, In luctā supplantare, Decipere. quod & κλιμαζειν dicitur sine diphthongo.
Κλειμακτὴρ, eidem est κλίμαξ, βαθμὸς, Scala, Gradus. quod itidem κλιμακτὴρ dicitur simplici ι.
C Κλείμαξ. & Κλειμακισμὸς, Suidæ πάλαισμα ποδῶν, genē quodam luctæ. quæ & ipsa infrà per ι.
Κλείμαπα, Hesychio sunt ὑποδήματα, Calceamenta. quæ infrà & κλήματα.
Κλείνος, t.2, c.270, g. Κλεινὸς, ib.
Κλείομαι, t.2, c.230, d. & 270, d
Κλεῖος, t.2, c.270, c
Κλείπους, Hesychio κόσμος τις τῶν καλουμένων γείσων.
Κλεῖρος, eidem est κλειδίον, Clauicula.
Κλεὶς, Clauis, &c. t.2, c.231, e. Κλεὶς, per metaph. pro ossa tortuoso, &c. ibid.
D Κλεὶς, Iugulum thynni piscis, &c. c.232, a.
Κλεισία, t.2, c.260, g. Κλεισαί, t.2, c.230, f
Κλεισαί, ib.e. Κλεισόν, ib.f
Κλείσιον, ib. & 261, b. Κλεῖσις, t.1, c.230, e
Κλεισμὸς, ib. Κλεισυδραί, t.2, c.231, a
Κλεισὸς, ib.b. Κλεῖσθον, ib.d
Κλεισώρεια, t.2, c.1462, a
Κλειτοπόδιον, Poll. l.1, c.9, tit. De partibus nauis, innuit vocari τὸν δευτέραν ζῶστιν, secundam carinam.
E Κλειτόπωλος, Equis & re equestri insignis. qui dicitur & κλυτόπωλος.
Κλειτρὶς, dicitur τῶν γυναικείων αἰδοίων ἡ ὑπεσδυείς. VNDE Κλειτριάζειν vocatur τὸ ὧδε τῶν ψηλαφᾶν, inquit Hesych. Sic Ruf. Ephes. tradit χρῖσμα nominari παρὰ Ῥωμαίοις τὸ αἰδοῖον γυναικεῖον. in quo medio esse musculosam quandā carunculam quæ νύμφη & μύρτη appelletur, à nonnullis ὑποδερμὶς, ab aliis κλειτρὶς. vnde κλειτρίζειν dici τὰ ἀκολάστως ὧδε τῶν σαρκίων ἁπτεσθαι, lasciuius hanc caruncula contrectare. Quæ iisdem propemodum verbis apud Pollucem leguntur, apud quem tamen loco τῶν ι positū ν. Sic enim apud eum, ἡ δὲ Ῥωμὴ, χρίσμα. τὸ δ' ἐν μέσῳ σκῶρον σαρκίον, νύμφη ἢ μύρτον, ἢ ὅθεν ἡδεῖς ἢ κληπρὶς. καὶ κληπορίζειν, τὸ ἀγαλλᾶν καὶ μαλάσσειν πῶς κληπρίδα. Sed existimo scripturam per diphthongum esse veriorem, quum ea confirmet series alphabetica Hesychiani codicis: quē apud Suidam etiam sua serie reperiam Κλειτριάζειν, τὸ ἀκολάστως ἁπτεσθαι τῶν γυναικείων αἰδοίων. Vbi etiam nota per tasyllabos scriptum κλειτριάζειν, vt apud Hes. quoque apud Ruf. verò & Poll. tetrasyllabos, exempto α. Infrà κλιτ. per simplex ι.
Κλειτὸς, t.2, c.270, f. Κλεῖτος, ibid. At neutrum κλεῖτος, Hesychio significat ἀγαθὴ δόξα: (quod & κλεῖος ac κλέος) necnon κλίμα, χώρα, quod & sine diphthongo κλίτος dicitur.
Κλειτὺς, t.2, c.261, e. Κλείω, t.2, c.230, d. & 270, c
Κλέμμα, t.2, c.2371, g. Κλεμμάδιον, t.2, c.238, a
Κλεμμαδὸν, ib. Κλεμματικὸς, t.2, c.237, h
H Κλέμμυν, Hesychius esse dicit δῶρον αὐτόκλιτον, Sellā in qua recumbi poteſt.
Κλεμμὶς, eidem est χελώνη, Testudo.
Κλεμμύειν, eidem est κηρύττειν, Præconio edere seu euulgare. Suprà κλαμυσῆσαι pro Vociferari, Clamare.
Κλέομαι, t.2, c.270, d
Κλέος, Fama, &c. t.2, c.269, b. Κλέος, Gloria, &c. ib.d.
Κλέπτος, t.2, c.2371, g. Κλεπτέλεγχος, ib.e

Κλέπτης, ib. Κλεπτίδης, ib.f
Κλεπτικός, ib. Κλεπτίσκος, ib.
Κλέπτον, ib.d. Κλεπτοσύνη, ib.g
Κλέπτεια, ib.
Κλέπτω, Furor, &c. t.2, c.235, f. Κλέπτω, Occulo, &c. c.236, e. Κλέπτω, Decipio, &c. c.2371, a. Passi. Κλέπτομαι, c.235. h.
Κλέπας, t.2, c.261, c
Κλεύθομαι, per syncopen pro κελεύθομαι, seu ὁδεύω, παραγγέλλομαι, teste Hesychio, qui itidem κελεύσομαι affert pro κελεύσομαι, ὁδεύσω. Idem tamen κελευσόμεθα exp. etiam ἀκουσόμεθα, φθεγξόμεθα.
B Κλεῦσον, idē Hesych. vocari tradit τὸ σεῦτλον, quod & τεῦτλον, Beta.
Κλεψιαμβοι, eodem H. teste sunt μέλη quædam apud Alcmanem.
Κλεψιαῦρος, t.2, c.238, a
Κλεψίδοος, dicitur ὁ κλέπτων νόῳ, Qui aliud in pectore clausum habet, aliud in lingua promptum, & ita veluti fallit animo, seu occulit animum suum.
C Κλεψιπότης, t.3, c.303, e. Κλεψιπότης, ib.
Κλεψύδρυον ὕδωρ, dicitur τὸ τῆς κλεψύδρας. hæc autem Athenis fons est qui ab arce ad viginti stadia sub terra occultus fertur. in eum siqua iniciantur, iterum conspiciuntur & apparent quum etesiæ aquilones flare incipiunt. Hesych. Ita verò nominatur aqua ista, quoniā terram subeundo videtur veluti furari se & è conspectu hominum subripere, seu furtim & secretò fluere, vtpote subterraneos habens meatus.
Κλεψιπόκος, t.3, c.1534, f. Κλεψύδρα, t.3, c.1785, b
D Κλεψύδριον, ib.g
Κλεωνία, ας, ἡ, à quibusdam dicitur τὸ ἐλένιον, helenium herba, vt est apud Dioscoridem libro 1, in Append. cap. 27. Apud Theophrastum verò Hist. plantarum libro 7, cap. 4, est κλεωνία ῥαφανὶς, Cleonea radicula: quam Plinius Cleonæum napum vocat, libro 19, cap. 5. Apud Hesychium κλεώνδαν sunt genus quoddam ῥαφανίδων, ὅσπερ τῶν ἐν Κλεώναις ἔτι.
Κλήδιν, t.2, c.18, e
Κληδονίζω, & Κληδονίζομαι, t.2, c.271, g
Κληδόνισμα, ib. Κληδονισμὸς, ib.
E Κλῆδος, t.2, c.235, c. At κληδὸν Hesychius affert pro σωρὸν, Acervum, Cumulum.
Κληδοῦχος, t.2, c.232, c
Κληδὼν, Fama, &c. t.2, c.271, c. Κληδὼν, Gloria, &c. ibid.
e. Κληδὼν, Omen, &c. ibid.
Κλήζω, t.2, c.234, g. & 271, a. Κληνδὼν, t.2, c.271, c
Κλήθρα, ας, ἡ, & Ionicè Κλήθρη, ης, ἡ, arbor ex genere τῶν κοινῶν καὶ αἰμφιβίων, autore Theophrasto Histor. plantarū libro 1, cap. 7. Sed plerunque in locis vliginosis & iuxta aquas prouenit. Pro eodem apud eundem eiusdem operis libro 3, capite 4, scriptum κλῆθρος, vbi itidem numeratur inter πὰς παρύδρους καὶ ἀκωλεῖς. vt & apud Homer. Odyss. ε, in extrema insula Calypsûs δένδρα μακρὰ πεφυκεῖ, Κλῆθρῃ τ' αἴγειρός τ' ἐλάτη τ' οὐρανομήκης. Volūt esse Latinorum Alnum.
F Κλήθη, t.2, c.235, a. Κλῆθρον, ib.
Κλῆθρος, vide in Κλῆθρα. Κληΐδιον, Clauicula: Ionicè pro κλείδιον.
Κληΐζω, t.2, c.234, g. & 271, a. Κλῄθρον, t.2, c.235, a
Κλήϊς, t.2, c.231, g. & 235, b. Κλῄστος, t.2, c.234, h
G Κλῆμα, ατος, τὸ, Palmes. Theophrastus Hist. plant. lib. 4, κλήματά τ' ὀπτιβάλλειν καὶ καρποῦσθαι ἀνιαυτοῦ, Palmites submittere, & fructum in annum elicere. Æschin in Ctesiph. ex Demosth. ἀμπελουργοῦσι τινες πολὺ πλείω, αὐξάνοντες καὶ τὰ κλήματα τῶν δένδρων. Quidam sunt qui sic ciuitatem vt vitem vinitores putandam susceperunt, hominésque ex populo excidere quasi palmites instituerunt. Bud. Sic Christus Ioannis 15 dicit, ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ καὶ ὁ πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστι. πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ μὴ φέρον καρπὸν, αἴρει αὐτό· καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον, καθαίρει αὐτὸ, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ. Et aliquanto prius, ἐὰν μή τις μείνῃ ἐν ἐμοὶ, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ἐξηράνθη· καὶ συνάγουσιν αὐτὰ, καὶ εἰς πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται. solent enim inutiles & infrugiferi vitis palmites excindi & in ignem coniici. Hi palmites vocantur Flagella etiam. Columella libro 5, Ordinariæ vites ne pluribus flagellis emacientur, nisi propaginibus futuris prospiciemus. Varro Flagellum dici scribit minorem vitem quæ nondum fructum fert: Virgilius summas arborum partes, vt Seruius apud eum annotat, Georgic. ἀν 2, vbi canit, — néve flagella summa pete, aut summas defringe ex arbore plantas. Ac vt flagella interdum assumebantur ad cædendos eos qui deliquissent, ita & κλήματα. Plutarchus Galba, de Sempronio centurione, τὸ κλῆμα ὦ καλέουσιν ἑκατοντάρχαι τοὺς πληγῶν δεομένους, ἐπαισέιδοος. Macrobius vocat vitem centurialem: alii simpliciter vitem. Flor. in Epit. libri 57, apud Liuium, de Scipione Africano, Quem militem extra ordinem deprehendit, si Romanus esset, vitibus: si extraneus, virgis cecidit. vt apud Iuuenalem quoque Sat. 8, miles Nodosam frangebat vertice vitem Si lentus pigra munire castra dolabra. Lege enim sancitum erat vt ciuis Romanus si deliquisset, cæderetur non virgis, sed vite, seu vitis flagellis. Alioqui & pro Virga vsurpatū hoc reperitur κλῆμα, vel potiꝰ pro Virga vitea seu vitiginea. Quod enim Plutarchus in Apophth. de Popil. Lænate ad Antiochum cum epistola misso dicit, eum, quum Antiochus lecta epistola diceret se deliberaturum ea de re esse, πρὸς κλῆμαι γόρον ὦδε αὐτὸν ὧδε γραφέναι: pro eo Appianus in Syriaco bello habet, ἀναγνόντα δ' αὐτὸν καὶ λέγοντα βουλεύσεσθαι, κύκλον τῇ ῥάβδῳ ὧδε γράψε. itémque Valer. Max. libro 6, cap. 4, Indignatus Pompilius quòd aliquam moram interposuisset, virga solum quo insistebat, denotauit. Plutarchus igitur quod illi in genere de quauis virga dixerunt, ad viteam virgam restrinxit, seu ad vitigineum flagellum quod virgæ seu bacilli loco gestabat. ‖ Κλῆμα dicitur à quibusdam ἡ πτύουσα, vt est apud Dioscoridem libro 4, cap. 166. At Plinius lib. 27, cap. 11, clema à nonnullis vocari scribit τὸ πολύγονον, herbam sanguinariam.
‖ Κλῆμα Hesychio est ὑπόδημα, Calceamentum. pro quo suprà κλείμαπα habuimus ex eodem. Portò à superiore κλῆμα DERIVATVM Κληματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, significans Similis palmiti, Ad flagellum vitiginеum proximè accedens. Apud Dioscoridem libro 3, redditur Sarmentosus. SIC ET Κληματίνος redditur Sarmentitius. vt apud eundem Dioscoridem lib. 6, κληματίνη κονία, Lixiuium sarmentitium, Lixiuium è sarmentis factū. Intellige autē de vitiginеis, quæ & flagella dicuntur ac palmites. NECNON Κληματῖτις ἀριστολόχεια apud eundem reddit Sarmentaria aristolochia, libro 3, cap. 6. quæ & μακρὰ dicitur, habens κλωνία λεπτά. Ab eodem recensentur & aliæ κληματῖτιδες SIVE Κληματίδες. Nam libro 4, cap. 182 κληματῖτις ab eo dicitur κλῆμα αὐτόνομον ὑπέρυθρον, λυγῶδες, ὦδε ἐλίσσεσθαι δὲ τοῖς δένδρεσι ὡς σμίλαξ. Vnde Plinius libro 24, sub finem capitis 10, Similem huic (loquitur de smilace) aliqui clematida appellauerunt, repentem per arbores, geniculatam & ipsam. Rursum Dioscorides eiusdem libri cap. 7, esse dicit κληματίδα quæ habeat κλίματα μακρὰ ὅσον ὀργυιὰν τὸ πάχος, πέπαλον ὀλίγον μικρὸν, διάφυσι ἐμφερὲς τοῖς τῆς χείρος καὶ τῇ χρόᾳ: vnde à nonnullis vocari διαφυοειδὲς, ab aliis σμυρνοειδὲς, ab aliis πολυγονοειδὲς. Plin. libro 24, cap. 15, Itali centunculum vocant: Græci clematidem. Sed Græci clematidas & alias habent, vnam quam aliqui echitem vocant, alii laginem, nonnulli tenuem scammoniam. Est verò & alia clematis, Ægyptia cognomine, quæ ab aliis daphnoides, ab aliis polygonoides vocatur, folio lauri, longa tenuisque. Denominantur porrò herbæ istæ κληματίδες seu κληματίδες, quoniam emittunt κλήματα, hoc est flagella vitigineis flagellis similia, ac vt illa scandunt arbores.
Nicander τῆς κληματίδος αὐτῆς NOMINAT Κληματῖτιν τέφρειν, vt annotat scholiastes in hoc loco Alexipharm. versu 530, Ἄλλοτε κληματῖτιν ὃν ὄξεϊ ῥύπτε τέφρειν. Nisi potius intelligenda ibi ἡ κληματίς.
Sed κληματὶς affertur etiam pro Sarmentum, Flagellum: vt diminutiuum sit, idem valens cum altero DIMINVTIVO Κλημάτιον. quod & ipsum exponitur

Sarmentulum, Flagellulum: à nonnullis & Viticula: apud Theophrastum Hist. plant. lib. 9, cap. 12, κλημάτια ἢ ἀφίσιν ὅθι γλῦ ὡς σπιθαμιαῖα: de tithymallo myrtite, de quo itidem Dioscorides lib. 4, cap. 165, κλήματα ἢ ὑπὸ τῆ ῥίζης σπιθαμιαῖα ἀφίσι. Hesychio verò κληματίδες sunt αἱ ὀπὸ τῶν κλημάτων θέαμαι, Fasces flagellorum seu palmitum è vite excisorum. Præterea à κλῆμα deriuatũ VERB. Κληματόομαι, ούμαι, significans Abeo in κλήματα, Palmitibus & flagellis luxurio: vt vitis non putata. quod in solo neglecto dicitur χερσοῦσθαι, in arboribus ὑλομανεῖν. Gaza vertit Materiem porrigere, In materiem laxari, sed generalius: Budæus Pampinis & sarmẽtis opacari ac sylueſcere. Theophr. De caus. pl. l. 2, c. 14, μόνα δ' καὶ μάλιστα τῶν μονοκάρπων αὔξησιν λαμβάνει μεχάτοις ἄμπελος καὶ συκῆ. δύναται δὲ ἡ ῥιζὸς ἐφ' ὁσονοῦν ἀφικνεῖσθαι κληματουμένη, ἢ ὃ ἢ εἰς ὕψος αἴρεται ἢ πολύκλαδος γίνεται. Idẽ, l. 3, eiusdẽ operis, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑγρότητα τ' πεπιέσας πόρρω ὑβρίζειν καὶ ἐγκληματοῦσθαι.

Κληματόεσσαν, Hesych. affert pro τραχεῖαν καὶ ὀρθίαν, Asperam & arduam seu accliuem. Sed in hac signif. scribendum potius κλιμακόεσσαν, à κλίμαξ, quod est scala. ea enim rectà in altum ferr.

Κληματήρων, Suid. affert pro δυςχρηστῶν, Difficultatum, cũ hoc exemplo, χωρεῖς γὰρ ἐγκοπῶν καὶ κληματήρων οὐχ οἷόν τ' ἰὼν διαβαίνειν. Sed & hic per ι scribendum κλιμακτήρων, accipiendúmque non pro Difficultatibus sed pro Scalis, seu Gradibus. At κληματὴρ, Denarius, nescio vnde irrepserit in v. l.

Κληματίας, ου, ὁ, ex Heraclide affertur pro terræmotus specie in latum vibrantis, perperam. scribendum enim itidem κλιματίας per ι.

Κληματίνος, Κληματόπον, Κληματὶς, Κληματῖτις, Κληματῖτες, Κληματοῦσθαι, Κληματοῦσθαι, vide paulo antè in κλῆμα.

Κληρικός, t. 2, c. 241, c. Κληροδοσία, ib. d
Κληροδοτέω, ib. e. Κληροδότης, ib.
Κληροδοτεμοδοτέω, ib. Κληρολαχέω, ib.

Κληρονομὸς, affertur pro Captans hæreditates: sed sine exemplo.

Κληρονομέω, t. 2, c. 242, b. Κληρονομία, ib. a
Κληρονομαῖος, ib. b. Κληρονομος, t. 2, c. 241, f

Κλῆρος, Sors, &c. t 2, c. 239, d. Κλῆρος, Quod sorte obuenit, &c. c. 240, a. Κλῆροι pro ecclesia Dei positum, &c. c. 241, a. Κλῆρος, Vermiculus, ibid. c. Κλῆρος pro σκληρὸς, t. 3, c. 817, e

Κληρὸς, οῦ, ὁ, Sorte datus, Electus. Ex Cyrilli libello De iis quæ pro diuerso accentu diuersam accipiunt signif.

Κληροῦμαι, t. 2, c. 247, b. c. Κληρουχέω, t. 2, c. 243, d
Κληρουχία, ib. c. Κληρουχικὸς, ib. b
Κληροῦχος, t. 2, c. 242, g. Κληρόω, t. 2, c. 247, b
Κλήρωσις, ib. h. Κληρωτήριον, t. 2, c. 248, b
Κληρωτὴς, t. 2, c. 247, h. Κληρωτὴ, t. 2, c. 248, f
Κληρωτικὸς, ib. e. Κληρωτὴς, ib. a
Κληρωτὴς, ib. c. Κλῆς, t. 2, c. 235, e

Κλῆπτειν, Lauare: propriè de poculis ac aliis vasis: vt νίψαι, de facie ac manibus: πλύειν, de vestibus. Ita v. l. Sed perperam pro κλύειν.

Κλιπαδᾶς, Hes. dici scribit τὰς θύρας τῶν σκηνῶν, portas seu fores tabernaculi: Poll. τὰς θύρας τοῦ κλειστοῦ, fores cõclauis. Verùm illa signif. scribendum potius κλισιάδες, per ι: in hac, κλεισιάδες, per ει.

Κλισίασον, Hesychio est συνάξον Coge, Cõgrega in vnum. Forsan potius est Cõuoca, Voce congrega. παρὰ τὸ καλῶσαι, quod est Vocare.

Κλῖσις, t. 2, c. 17, b. Κλιτὸς, ib. c
Κλιτύω, t. 2, c. 18, a. Κλιτύομαι, ib. b

Κλιτὴ, apud Hesychium legitur expositum νεοττία. sed suspectum.

Κλιτὸν, t. 2, c. 17, h. Κλιτικὸς, ib. f
Κλιτοπελίων, & Κλιτοπεὶς, vide in Κλειτοπεὶς.

Κλῖτος, t. 2, c. 17, c. At κλῖτος, Suidæ δόξα, Gloria. pro quo apud Hesych. κλῆτος: aliàs κλέος. Meminit huius vocabuli Etymol. quoque. Annotat enim, κλῖτὸς oxytonos scriptum, masculinum esse, & significare τὸν κεκλιμμένον: at barytonon κλῖτος, esse neutrum, & denotare πῶν ἐλθυτὸν καὶ σεσιδηρωμένον. Per ι autem κλίτος, duo significare, partem quandam domus dictam παρόσκηνον siue κατάκλιτον, vt, ἐν τοῖς κλίτεσι τῆς οἰκίας σου: item τὸ δώδεκατον τόπον, seu τὸ δώδεκατον μέρος, vt, πεσεῖται ἐκ τῶν κλίτεις σου χιλιάς, καὶ μυριὰς ἐκ δεξιῶν σου. Hæc ille.

Κλιτέριον, Suidæ ἡ βασιλικὴ δόξα vel τράπεζα.

Κλιτοῖ, Hesychio κλίτορες, Vocatores. Apud eundẽ Κλιτοῖ reperio expositum καλούμενον & κλῖσιν.

Κλίτωρ, t. 2, c. 17, g

Κλιὼ, Claudo: Ionicè seu Atticè pro κλείω. Apud Thuc. ἔκλιον τὸν λιμένα, portum præcludebant.

Κλοιδάριον, Clibadium. Ita à quibusdam nominari τὸ ἑλξίνιον, helxinem herbam, tradit Dioſc. lib. 4, c. 86. Infrà κλύβαπς.

Κλιβανίτης, t. 1, c. 727, e. Κλιβανοειδὴς, ib. Κλίβανος, ib. c
Κλίμα, t. 2, c. 251, c. Κλιμαίζω, t. 2, c. 262, f
Κλιμακίειον, ib. e. Κλιμακηδὸν, ib.

Κλιμακηφόρος, Hesychio est ὁ ὀπὸ κλιμακίου πηδεῖς τὸν νεκρὸν, & sic eum efferens.

Κλιμακιδὸν, t. 2, c. 262, c. Κλιμακίζω, ib.
Κλιμάκιον, ib. b. Κλιμακὶς, ib.
Κλιμακίσκος, ib. Κλιμακόεις, ib.

Κλιμακτὴρ, ib. g. Κλιμακτηρικὸς, t. 2, c. 263, e
Κλιμακοῦν, t. 2, c. 262, b. Κλίμαξ, t. 2, c. 261, e
Κλιμακτῆρες, t. 2, c. 262, g. Κλιμακτίας, t. 2, c. 255, d

Κλινάριον, t. 2, c. 260, a. Κλίνη, t. 2, c. 258, d
Κλινήρης, ibid. g. & t. 3, c. 1557, c. ob.
Κλινίδιον, t. 2, c. 259, h. Κλινιδὶς, ib. f
Κλινὴς, ib. g. Κλινοειδὴς, t. 2, c. 258, h
Κλινοπεπὴς, t. 2, c. 259, a. Κλινοπηγία, ib.
Κλινοπόδιον, ib. b. Κλινοπεὶς, ib. a
Κλινόπεις, ib. Κλινορράφις, t. 3, c. 1684, a. ob.

Κλινόσριγγον, Hesychius τὸν ψαλίδα, Forficem.

Κλινόστρωτος, t. 2, c. 259, b. Κλινὴρ, t. 2, c. 252, e
Κλιντήριον, ibid.

Κλίνω, Reclino, &c. t. 2, c. 250, d. Κλίνω, Inclino, act. &c. ib. f. Κλίνω, Declino, &c. c. 251, a & b.

Κλίσιας, t. 2, c. 260, c. Κλισιὰς, t. 2, c. 261, b
Κλισιήθεν, t. 2, c. 260, e. Κλισίλυδε, ib. d
Κλίσιον, ib. g. Κλίσις, t. 2, c. 252, a
Κλισμὸς, t. 2, c. 260, a. & 230, e. ob.
Κλιτικὸς, t. 2, c. 252, e

Κλίτον, exponitur Porticus, quum Hesychio κλίτας sint τοῖχοι, necnon ἑδραι εἰς τὸ κατακλίνεσθαι.

Κλιτέριον, significat τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός: VNDE Κλιτεριάζειν dicitur τὸ ἀσχημονῶς ἅπτεσθαι. Ita Etymol. & Lexicum meum vetus. pro quibus suprà habuimus κλειτεὶς & κλειτεριάζειν sive κλειτείειν. Idem Κλιτέριον esse dicunt nomen ciuitatis: Suidas ciuitatem Arcadiæ. Etymol. ita nominari ait & fontem, cuius aquam qui gustarit, auersetur vinum.

Κλίτος, t. 2, c. 261, c. Vide & Κλῖτος.

Κλιτὸς, t. 2, c. 252, c. Κλιτύς, t. 2, c. 261, d

Κλοιὸς, Hesychio παρεστραχήλιος δεσμὸς κεφαλέων, μανιάκης, Vinculum quod collo circundatur, Collare, Manicæ. παρὰ τὸ κλεῖειν. Includitur enim ei collum, manus, pedes. In Epigramm. Κλοιὸν ἔχων πέλας ἦλθε. Athenæus lib. 5, εἶτ' αὐτὸν ὁ πεῖς θυσίαν ἀγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν, παρέδωκεν Οἰνεῖ. Ita Dominus Iereminam, capite 27, iubet sibi facere δεσμοὺς καὶ κλοιοὺς, καὶ παραδοῦναι τοῦτο τὸν πρέσβυν ἑαυτῷ, eósque mittere ad regem Idumææ. Vbi quidam esse volũt lignea iuga seu ligneas catenas, alii iuga ferrea seu Catenas ferreas, alii Torques ferreas. Hieronymus sermone vulgari boias vocari scribit. quod vocabulum apud Plautum legitur, dicentem, Numellas, pedicas, boias, tortoréſque acerrimos. Itidem Xenophon Hellenic. lib. 3, δεδεμένους καὶ τὸ χεῖρε καὶ τὸν πρέσβυν ἐν κλοιῷ. Et apud Plutarchum De Herodoti malign. Philippus Græcis à se ad Titum deficientibus dicit, eos λειότερον δεῦν, μακρότερον δὲ κλοιὸν μεταμπιέζειν, leuiori quidem sed diuturniori iugo se submittere. Apud eundem in Erotico, Antigonus præfecto Munychiæ muniendæ iubet ποιεῖν μὴ μόνον τὸ κλοιὸν ἰσχυρὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν κοῦφα πεπόν, non solùm conficere validum cani collare, sed etiam eum emaciare: innuens, Athenienses non modò duris stringendos seruitutis vinculis, sed etiam accidendos & exhauriendos opibus ac potentia. vt idem Plut. tradit in Fabio, οἱ κωμικοὶ καὶ ἰαμβικοὶ

solent δημοτελεῖα καὶ σωμπεῖα καὶ θορῦβῳ μᾶλλον ἢ μαστίγι καὶ κλοιοῖς τοῦ χαλεπότητα τῶν ζώων καὶ τὸ θυμοειδῶν καὶ τὸ δυςκολοῦν ἐξαιρεῖν. At apud Xenoph. sub finem Hellenic. 2, τοῖς δικαίοις τοῦ θυμοῦ δηλοῦσθαι. Nec tantùm ligneum collare seu iugum ita nominatur, sed etiam ferreum. vt apud Græcos Bibl. interpretes, δοθήσῃ κλοιὸν σιδηρεῦν ὀπὸ τὸν τράχηλόν σου, ferreum iugum imponet collo tuo. De ligneo verò dici, paret ex Aristophane, apud quem in Vesp. cani qui Siculum caseum deuorarat ῥῆμα κλωὸς σύκινος, id est pœnæ loco imponitur siculnum collare: posito IBI Κλωὸς Atticè pro κλοιός: qui eidem in Pluto est κύφων. Notandum porrò in superiore Plutarchi loco τὸ κλοιὸν, neutro genere, vt & plurali num. Chrysost. dixit τὰ κλοιὰ τοῦ κλίκεινται. Inde VERB. Κλοιοῦσθαι, Collari seu boiæ includere. Ex quo VERBALE Κλοιωτὸς, οῦ, ὁ, Collari inclusus. Meminit harum mulierum Plutar. initio Alexandri. Ibi enim feruntur Macedonicæ & Thracicæ mulieres ἔνοχοι τοῖς Ὀρφικοῖς οὖσαι καὶ τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασμοῖς ὅτι τὸ πάνυ παλαιοῦ, κλωδόνες τε καὶ μαμαλόνες ἐπωνομάζον ἔχουσαι, πολλὰ τοῖς Ἡδωνοῖς καὶ τοῖς περὶ τὸν Αἶμον Θράσσαις ὅμοια δρᾶν. Polyæn. initio lib. 4, scribit Argæum Macedonum regem, quum parua manu magnis ei obsistendum esset copiis, iussisse virgines sub congressum acierum ex Ereboea monte δοπρωλῶσαι θύσσοις αὐτὰ δορατῶν παλλούσας καὶ στρωνοῖς τὰ πρόσωπα σκιαζούσας: hócque modo fugatis hostibus tẽplum statuisse Baccho ψιλοδένδρεοι, virginéſque quas antiquitus κλωδῶνας vocarant Macedones, ab eo tempore nominari iussisse μαμαλόνας, διὰ τὸν μίμησιν τῶν εὐθρῶν.

Κλοιόω, t. 2, c. 263, h. Κλόνος, ib. f

Κλοπεῖα, τὰ, substant. t. 2, c. 238, d

Κλοπεῖος, ib. Κλοπεία, ib. f
Κλοπὸς, ib. e. Κλοπεῖον, ib.
Κλοπέω, ib. Κλοπὴ, ib. a
Κλοπιμαῖα, τὰ, subst. ib. e. Κλοπιμαῖος, ib.
Κλόπιμος, ib. d. Κλόπιος, ib. e
Κλοποφορέω, ib. b

Κλοπεῦσαι, Hesychio est κλεψιγαμεῖν. qua expositione innuit deriuatum esse ἀπὸ τῆς κλοπῆς. Exponit etiam generalius παρελογίζεσθαι, ἀπατᾶν, Verba dare, Decipere. Eustathius quoque annotat secundum veteres significare τὸ κλοπεῦειν καὶ οὐ παρακαλεῖσθαι τὸν καιρὸν, latenter furari & subducere tempus: alios tamen velle positum esse pro κλυπτεῦειν καὶ οὐ καλλιλογεῖν καὶ κλυπεῖς ἔπεσιν ἐνδιαπείθειν, Elegantia verborum temperare. Vsus est hoc verbo Homerus, & quidem semel, Iliad. τ, — ναῦ δὲ μετοίκεσθαι χάριμης λίψα μάλ'. οὐ γὰρ χρὴ κλοπεῦειν ὀνείαρ' ἐόντας, Οὐδὲ διαπείθειν. Vbi Scholiastes exponit ὑποκλέπτειν αὐτοὺς τῆς μάχης ἐν τοῖς λόγοις, & ἑτέρου τινὸς ὀπὸ θυμοῦ: Hesychius etiam γραγγεύεσθαι. apud quem legitur & VERBALE Κλοπεῦτης, expositum ἀλλάκτης, ἀλαζών. Apud Suidã reperio & Κλοπτεύω & Κλοπτεύω: sed sine expositione: procul dubio tamen idem esse vult quod κλοπεῦω.

Κλύβαπς, Clybatis, à nonnullis dicitur ἡ ἑλξίνη, helxine: herba quæ ab aliquibus perdiciũ vocatur & muraliũ. Nicand. Ther. v. 537, Ἡ δὲ ἑλξίνιον, τοῦ τε κλύβαπν καλέουσι. Dioſc. κλιβάδιον appellari tradit.

Κλυδαζόμαι, t. 2, c. 267, f. Κλυδασμὸς, ib. g
Κλύδιον, Hesychio πέλαγος, Pelagus, Mare. quod & κλυδώνιον.

Κλυδών, t. 2, c. 267, d. Κλυδωνὴς, ib. e
Κλυδωνίζομαι, ib. Κλυδώνιον, ib f

Κλύζεσκον, Ionicè pro ἔκλυζον, Lauabant, Abluebant vel Eluebant: à them. κλύζω, vel etiam κλυζέσκω.

Κλύζω, Abluo, &c. t. 2, c. 264, g. Κλύζω, Clystere abluo, &c. c. 265, a. Κλύζω, de quodam fontiu, &c. ib. b.

Κλθὴ, t. 2, c. 267, h. Κλυβδὴν, t. 2, c. 268, e
Κλύβδιον, ib. Κλύβδος, ib.
Κλυβὴ, t. 2, c. 267, h

Κλύσις, εως, ἡ, Lauatio: aliis Infusio, Clyster.

Κλύσμα, t. 2, c. 265, c. & t. 3, c. 402, c. ob.
Κλυσμάτιον, t. 2, c. 265, d. Κλυσμὸς, ib. c
Κλυστὴρ, ib. d. Κλυστήριον, ib. f

Κλυτιμωγοῖς, Hesychio sunt ἀκουσαὶ θρηνῶν.

Κλυτήμνης, Inclytus consilio & prudentia. Epigr.

Κλυτόμητις, Inclytus filiis, Clarus liberis.

Κλυτόπωλος, t. 3, c. 645, d

Κλυτὸς, Vocalis, & c. t. 2, c. 268, f. Κλυτὸς, Inclytus, &c. ib. g.

Κλυτοτέχνης, t. 3, c. 1431, d. Κλυτόπεζος, t. 3, c. 1588, h

Κλύω, Audio, &c. t. 2, c. 267, g. Κλύω, Exaudio, &c. c. 268, b.
Κλύω, Auſculto, &c. ib. c. Κλύω, Percipio, &c. ib. d.

Κλωβοὶ ἀμφιῤῥῶγες, Caueas auium circumruptas. Ex Epigramm.

Κλωμὸς, t. 2, c. 228, a.

Κλῶδις, Hesychio κλέπτης, Fur.

Κλώδωνες, t. 2, c. 225, d. ob. Hesych. ita nominari scribit τοὺς μαμαλόνας, μαινάδας, βάκχας. vt & Suidas κλωδῶνας apud Macedones appellari tradit τοὺς βακχὰς τοῦ Διονύσου, quæ postmodum ἀπὸ τῆς μιμήσεως dictæ fuerint μαμαλόνες. Forsan autem, inquit Etymol. sic vocantur ἀπὸ τοῦ κατέχοις ῥυθμοῦ κλώζειν, quod est δεῖν τὸ πομάτων ποιεῖν ἦχον ἀποτελεῖν καὶ θορυβεῖν. Meminit harum mulierum Plutar. initio Alexandri. Ibi enim feruntur Macedonicæ & Thracicæ mulieres ἔνοχοι τοῖς Ὀρφικοῖς οὖσαι καὶ τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασμοῖς ὅτι τὸ πάνυ παλαιοῦ, κλωδόνες τε καὶ μαμαλόνες ἐπωνομάζον ἔχουσαι, πολλὰ τοῖς Ἡδωνοῖς καὶ τοῖς περὶ τὸν Αἶμον Θράσσαις ὅμοια δρᾶν.

Κλωδὼ, t. 2, c. 227, g. Κλῶθες, t. 2, c. 273, f
Κλωθεῦσαι, t. 2, c. 272, b. Κλωθοὶ, t. 2, c. 273, f
Κλώθω, Neo, & c. t. 2, c. 271, h. Κλωθὼ, tertia ex Parcis, t. 2, c. 272, a.

Κλωκυδὰ, Hesych. εἶσε dicit τὸ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσίν.

Κλώμαξ, ακος, ἡ, affertur pro Asperitas: sed sine exemplo. Hesychius meminit DERIVATI Κλωμακόεν, quod exponit κρημνῶδες, δύςβατον, Præceps, Difficulter peruium, ideóque Arduum: necnon κλωμακόεσσα pro πολλὰ ὀπὸ κλίμακος ἔχουσαν: & ex hoc τραχεῖαν καὶ ὀρεινὴν. Quoniam videlicet decliues loci pleruncque asperi sunt & montani. Pro eo suprà habuimus κλιμακόεσσαν.

Κλὼν, t. 2, c. 224, c. Κλώναξ, ib. g
Κλωνάριον, ib. h. Κλωνίζω, ib.
Κλωνίον, ibid. Κλωὸς, vide in Κλοιός.
Κλωπάομαι, t. 2, c. 238, h. Κλωπία, ib. g
Κλωπεύω, ib. Κλωπικὸς, ib.
Κλωπιτεύω, ib.

Κλώσκω, Neo. Vnde κλώσκων, Hesychio ὀπικλώθων.

Κλῶσμα, t. 2, c. 272, c. Κλωσμὸς, t. 2, c. 228, a
Κλωστὴρ, t. 2, c. 272, e. Κλωστὴς, ib. h
Κλωστὸς, ib. Κλῶψ, t. 2, c. 238, g

¶ SCIENDVM est, (inquit Etymol.) κ ante μ nunquam reperiri ab initio dictionis cuiusqpiam. nam simplex compositi πολύκμητος, hoc est κμητὸς, in vsu non reperitur. & præteritum κεκμηκα, quod significat κεκοπίακα, est non à themate κμῶ, sed ἀπὸ τοῦ κεκάμηκα. Veruntamen tradit Herodianus Pamphylum ἐν τῇ Γλώσσῃ afferre τὸ Κμέκφρα, quod significat τὰς δοκοὺς, Trabes. Hæc ille. Affert verò & Hesych. Κμηπὰ pro πεπονημένα, πεπονηκυῖα.

¶ Κναδαλλεται, Hesychio est κνήθεται, Prurit, vel Scabit se.

Κναίζει, idem affert pro βοηθεῖ, Opitulatur.

Κναίω, t. 2, c. 276, c

Κνακὸς, Hesychio est ψαρὸς, Niger albis aspersus maculis, Varius: afferenti & κακὸν pro λευκὸν, πυῤῥὸν, Album, Rufum seu Rutilum. Alii esse volunt Fulvum accedentem ad album, seu Flauum inclinantem in candidum. In Epigrammat. apud Suidam, Κνάκων ὑποδυήσεται πόνῳ· αἰέθηκε τράγος. vt & apud Theocritum Idyllio 7, Ἐκ μοῦ δ' λαπόιο δασύπεζος εἶχε τράγοιο Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. Vbi scholiastes ait dici ξανθὸν, vel λευκὸν: λευκὸν, à fructu seu semine τοῦ κνήκου, quod candidum fit: ξανθὸν autem, à flore, vt pote qui fit aliquãtum rubeus. Exponit præterea & ipse ψαρὸν & πυῤῥόν.

ITIDEM Κνάκωνα idem scholiastes exponit τὸν κνήκον

χροιὰν ἔχοντα, habentem colorem cineci. hoc est albũ flauente mistum: Idyll. 3. vbi comastes Tityro dicit, καὶ τὸν ἐνόρχαν Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ. Pro quo Virgil. generalius, Occursare capro (cornu ferit ille) caueto. A T Κνακίων, loci nomen. de quo vide Plut. in Lycurgo, pag. 78.

Κνάκων, vide in præcedente Κνακός.

Κνάμιν. t. 3, c. 1186, a

Κνάμπω, idem quod γνάμπω, Flecto. Hesychius κνάμπει exponit non solùm κάμπει, Flectit, sed etiam κατίσχει, Viribus præualet, Robore vincit, quorũ hoc, illud antecedit. Idem κνάμπομαι exponit κακοῦμαι, καταπονοῦμαι, Malis frangor & succumbo: eorum more quæ pondus sustinere non valentia sese flectunt, & onere pandantur. ¶ Idem Hes. κνάμπει exp. etiam καταξαίνει, itidémque Κνάμπομαι, καταξύομαι. In qua significatione potius eximi solet.

Κνάπτειν κελεύω, idem Hes. esse dicit Γλῶσσαν σωφρονεῖν ἐντὸς τῶν ὀδόντων κελεύω, Iubeo linguam intra dentes continere. Idem κνατπόμενον exponit ξαινόμενον. quæ significatio crebrior est. Et ita Xenocrates apud Suidam, quũ quidam μήτε γεωμετρίας, μήτε ἀστρονομίαν μεμαθηκώς, philosophatum eum accessisset, dixit, παρ' ἐμοὶ πόκος οὐ κνάπεται, Apud me lana non carminatur, seu Carpitur. Quod eius dictum refertur & à Diog. Laert. pag. 143. Inde E T Κνάφος dicitur Carduus fullonius: hoc est Carduus quo fullones pectunt pannos, seu Spina fullonica qua poliuntur & raduntur panni. Solent enim è panno recens texto floccos detrahere eiusmodi spinis. Sic & schol. Aristoph. dicit esse ἀκανθώδες τι ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. qui etiam addit, hanc scripturam per κ esse Atticã, & quidem priscis Atticis vsitatam: recentiores verò scribere per σ. deriuari autem hæc ἀπὸ τοῦ κνᾶν, quod est ξύειν. Eadem leguntur apud Suidam quoque, qui & apud Herodotum κνάφον esse dicit ἀκανθαν ἐκκουσαν ἱμάτια. Idem scribit κνάφον dici solitum fuisse ἀκανθῶν σωρὸν συρρέψαντες τὰ ἱμάτια ἐνκαπτον, carduos plures in vnum collectos quis pectebant vestimẽta. vt & Hesych. tradit κνάφου δίκλω esse ὅταν ὁν κύκλῳ οἱ κναφεῖς ἀθροίσκωσι τὰ ἱμάτια ἀφεὶ τὸν λιχρῶδιον κνάφον. hoc autem esse φυτὸν ἀκανθῶδες, seu ἀκαθας αἷς κνάθεται τὰ ἱμάτια. HINC E Κναφεύς, έως, ὁ, dicitur Fullo, Qui carduis pectit & destringit pannos: apud Aristophanem & alios. ET Κναφεῖον, ου, τὸ, Officina fullonis, quæ Fullonica dicitur. (Ab Herodoto Ionica resolutione diphthongi ea VOCATVR Κναφῖον) Item VERBVM Κναφόω, Fullo sum, Fullonicam exerceo, hoc est Carduis pannos pecto & expolio. Aristoph. Pluto, Ὁ δὲ κναφεύς τις, ὁ δὲ πλωτὴς κώθων. VNDE Κναφυτική, sub. τέχνη, Fullonica, seu Fullonica ars: apud Platonem in Polit. cui subiicit τὴν πλεωπτικὴν καὶ ἀκεστικὴν καὶ πᾶσαν ἀφεῖ θεῶν θεραπευτικὴν καὶ κοσμητικήν. NECNON Κναφικὸς dicitur Fullonicus, seu Fullonius, Ad fullonem pertinens, Qui fullonis est. vt κναφικὸς κτὶς apud Suid. Fullonicus pecten, quo videlicet pectunt & destringunt pannos impolitos. Ita Suid. κνάφον esse ait ὄργανόν τι ὃν κύκλῳ κέντρα ἔχον δι' οὗ ἐπὶ βασανιζομένοις κτένισιν, ὅμοιον κναφικῷ κτενί, instrumentum in orbem aculeatum stimulis quo perimunt eos qui in quæstionem adhibẽtur, simile carduo fullonico. Ab eadem origine DERIV. Κνάφαλον, G ου, τὸ, significans Floccum fullonico carduo detractũ è panno inter pectendum, seu Tomentum ex eiusmodi floccis, quo culcitræ inferciri solent. pro quo scriptum reperimus ET IAM Κνέφαλον, apud Hesych. quoque & Suid. sua serie: à quorũ vtroque exponitur πίλη, necnon ἀφεῖς κεφάλαιον, posito synecdochicõs materiato pro materia, vt vulgò loquuntur. Itidémque & Poll. esse scribit στρωμνὴν ἀπαλὴν καὶ μαλακὴν, stramentum seu stragulum molle, qualia confiũt è floccis illis H quos fullones è pãno dum pectitur detrahũt. Omnia verò hæc & per γ scribũtur, vt suprà docui. & id ipsum testatur Luc. qui ἐν τῇ φωνηέντων δίκῃ ait, ὅτε τὸ γάμμα τῇ κάππα διηγωνίζετο πολλάκις ἐν τῇ κναφείῳ ἀφεῖ τῶν γναφάλων.

Κνάσσω, Hesychio ὀλέσσω, λυπῆσαι: fortàn à κνάω deriuato ex κνάω, aut Doricè posito pro κνήσω.

Κνάφαλον, Κναφεῖον, Κναφεύς, Κναφυτική, Κναφῖον, Κναφικὸς, Κνάφος, vide paulo antè in Κνάπτειν.

Κνάω, t. 2, c. 273, h

Κνεφαῖος, ου, ὁ, Tenebrosus, Obscurus. Item aliquis aliquid facit κνεφαῖος quum id facit sub tenebras matutinas, vespertinas aut nocturnas. Aristoph. pro ἐαθινὸς vti solet, quòd κνέφας dicatur τὸ λυκόφως. vt in Vesp. Ὁ δ' αὖ τοῦτον κνεφαῖος ὀπὶ τῇ κιθαρίᾳ. Et in Ranis, Ὅπως κνεφαῖος ἐς τὸ ἀγορᾶν φέρουσ' ἀποδοίμαν.

Κνέφαλον, vide in Κνάπτω. Κνέφας, t. 1, c. 1914, b

Κνέφος, ib. Κνέω, t. 2, c. 273, h

B Κνέωρον, t. 2, c. 275, a. Κνηδᾶται, t. 2, c. 280, f

Κνήδη, t. 2, c. 280, e. Κνηθιάω, t. 2, c. 277, d

Κνηθμὸς, t. 2, c. 277, d. Κνήθω, t. 2, c. 277, a

Κνηκίας, ex Lycophrone affertur pro Niger, dicitúrque esse epitheton aquilæ. forsan est à κνηκὸς, & significat Fuluus, vt & ipsum. Fuluas verò aquilas dicunt & Latini poetæ, teste Gell.

Κνῆκέλαιον, & Κνήκινος, vide in Κνῆκος paulo póst.

Κνηκίας, ου, ὁ, dicitur ὁ λύκος, Lupus. Suid. ex Babrii fabulis, Ὁ δ' ἐκλυθεὶς πόνων τε καὶ νίας πάσης, Τὸν κνηκίαν χαίσκοντα κακῆσαι φθύγῳ: de equo qui lupum diducto hiantem rictu calcibus impetens aufugiebat. Forsan ita dicitur à colore cineci. vnde Fulu[9] ac can[9] vocatur à poetis Latinis.

Κνηκὶς, Suida est ἡ νεφελώδης ζώνη, τὸ μικρὸν νέφος, Parua nubecula cæli partem aliquam veluti fascia cingens. Cuius vsus hoc exemplum affert, Οὐδὲ πολὺ κνηκὶς ὑπεφαίνετο, πίσσατο δ' αἰθήρ. Hesychius properispomenos habet κνῆκις, exponens κνηκοειδὴς τὸ ἀέρος κατάστασις, νεφέλιον λεπτόν: necnon μελανία. Ac mox allato hemistichio hoc, κνῆκις ἐπεινόθε, subiungit itidem, μελανία τὸ πρὶ σώματι, Nævus & Macula nigra: alios verò & ὅτι τὴν νεφὼ hoc vocabulum vsurpare. Ab eodem hoc ipsum κνῆκις exponitur etiam δέρρις λεπτὴ, necnon ἔλαφος.

Κνηκὸς, ου, ὁ, Flauus, Flauum rubens, seu Rutilus, Luteus, Croceus: item Albidus. Hesych enim scribit κνηκὸν dici τὸ κροκίζον χρῶμα, ὅτι δ' ἄθης: at ὅτι καρπὸν dici τὸ ἐλικόν. Quod ipsum de Dorico κνακὸν prædicat schol. Theocr. vt in superioribus videre est. Apud eundem Hesych. legitur & properispomenos κνῆκος, expositum itidem λευκὸς: ita tamen vt dicatur esse & εἶδός τι σπέρματος & πυρός. Pro quo πυρὸς haud scio an scribendum sit πυρρὸς, quũ in expositione τὸ κακὸς quoque & ipse & schol. Theocr. habeant itidem vnico ρ πυρός. Veruntamen existimo eos velle hac voce intelligi non triticum, sed ignis in modum rutilum seu rufum. ita tamen vt certi nihil pronuntiem, quum dicat esse εἶδός τι σπέρματος. Huius porrò seminis cũ herba sua meminit Dioscorides lib. 4, cap. 190, scribens & ipse inter alia, ferre eã αὔξος κρόκῳ ὅμοιον, σπέρμα λευκὸν καὶ πυρίδιον, ὀλίγμικες, γαγγραινῶδες. Theophrastus Histor. plantarum lib. 6, cap. 4, duas esse species τῆς κνήκου tradit, ἥμερον & ἀγρίαν. Plinius eam numerat inter ea quæ & folio & caule spinosas lanugines habent: & inter ea quæ vno caule sunt, nec ramosa. Idem ab Ægyptiis scribit maximè celebrari cnicon, Italiæ ignotam, ipsis autem oleo, non cibo, gratam. INDE Κνικοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Cneci speciem gerens, Cneco similis: apud Hesychium. ET Κνικέλαιον, ου, τὸ, Oleum è cneco: QVOD ET Κνῆκινον ἔλαιον dicitur, Cnecinum oleum. ambo apud Dioscor. libro 1, cap. 45. ITEM Κνικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Cneco similis. Ad cnecum proximè accedens. vt quũ Theophrastus Histor. plantarum libro 1, cap. 18, dicit plantarum quarũdam semina esse ἐν πυρίδι μόνον ἢ πυρίδιώδεσι καὶ ὡς τῶν ἔχουσι, καθάπερ τὰ κνικώδη καὶ κυχραμώδη.

Notandum porrò, hæc modò per ῆ, modò per ι scripta reperiri. per ῆ, κνῆκος apud Hesychium & Theophrastũ, & Paulum Æginetam: per ι, apud Dioscoridem, Aristotelem Histor. animalium libro 5, cap. 19: Galen. Simplic. medicament. libro 7, Aetium libro 1, & Plinium quoque. Itidémque κνικέλαιον & κνίκινον ἔλαιον apud Dioscoridem, & κνικώδης apud Theophrastum. Sed series alphabetica quæ apud Hesychium est, multum me mouet vt præferendam censeam scripturam τὸν δεῖ τὸ η: præsertim quum apud alios quoque eam reperiam, necnon & Cnecinum apud Plinium.

Κνῆμα, t. 2, c. 274, c. Κνημᾶσος, t. 2, c. 286, a

Κνήμαρχος, t. 2, c. 285, a. Κνήμιος, t. 2, c. 286, a

Κνήμη, t. 2, c. 284, d. & t. 3, c. 283, d. ob.

Κνῆμι, t. 2, c. 273, h

Κνημίας, t. 2, c. 286, a. & c. 274, g. ob.

Κνημιδοφόρος, t. 2, c. 286, c. Κνημίς, ib. b. g

Κνημοπαχής, t. 2, c. 285, a. & t. 3, c. 112, d

Κνημός, t. 2, c. 286, c. Κνῆμος pro κνήμη, vide in Αἰσχύς.

Κνηρῶσαι, Hesychio est ἀφεχῶσαι, φράξαι, κλεῖσαι, Terra aggesta circumuallare, Circumsepire, Concludere. Item φθεῖραι, Perdere: (quo modo & κνηρούμαι exp. φθείρομαι, & κνηρωθεῖσαι, φθαρεῖσαι) necnon ἐλθεῖν, Venire.

Κνησίον, t. 2, c. 277, c

Κνησέρα, siue Κνησέον, dicitur ῥάκος χονδρὸν καὶ ὀρακῶν, δι' οὗ δίνηθοῦσι πινὰ ὡς δι' ἠθμοῦ. Meminit & Aristoph. ὀν Ἀθηναῖος λέξεσιν. Ita Erotian. apud Hippocr.

Κνησάω, t. 2, c. 277, d. Κνῆσμα, t. 2, c. 274, c

Κνησμωνὴ, t. 2, c. 277, c. Κνησμώδης, ib. a

Κνησμώδης, ib. c. Κνησπὴρ, t. 2, c. 274, g

Κνησπέλεον, ib. Κνηστάω, t. 2, c. 277, c

Κνηστὶς, t. 2, c. 274, f. Κνῆστις, ib. d C

Κνηστὸς, t. 2, c. 275, e

Κνῆφορον, t. 2, c. 274, h. Κνηφὴν, Hesychio est τὸ κνέωρον.

Κνίφη, t. 2, c. 277, d

Κνιδᾶται, Hesychio est δάκνεται, Mordetur: ὅσας ἀπὸ τῆς πόας, forsan ab herba. id est vrtica. ea enim vrit & mordicat admota euti.

Κνιδέλαιον, ου, τὸ, E T Κνίδειον ἔλαιον, Oleum è Cnidio grano. Dioscorides lib. 1, caput 44 inscribit ἀφεὶ κνιδέλαιον, quod docet ἐξῃρῆ τὸ κνιδέιον σκυβάζεσθαι κόκκου λεπτοδέντος καὶ κοπέντος. D

Κνίδη, t. 2, c. 280, d

Κνίδιον, ου, τὸ, affertur pro Atriplex: necnon pro Cnidium granum. quod potius Κνίδειος κόκκος dicitur. quanquam & sine diphthongo reperiri scio κνίδιος, vt apud Athen. l. 2, ex Eubulo, Κόκκον λαβοῦσα κνίδιον ἢ τὸ πιπέρεμδος. Itidémque Κνίδια κεράμια apud eundem, l. 1. sed hæc à Cnido insula. vnde & Κνίδιαι γνάμαι apud Gal. quas ediderunt olim οἱ ἀπὸ Κνίδου ἰατροί.

Κνίδωτες, t. 2, c. 280, f. Κνίδωσις, ib.

Κνίζα, t. 2, c. 278, h. Κνιζέω, t. 2, c. 279, b E

Κνίζω, t. 2, c. 277, e. Κνίζομαι, ib. g

Κνικέλαιον, Κνίκινος, Κνικὸς, Κνικώδης, vide in Κνῆκος.

Κνίπα, Hesychio ἀλίκη. quo nescio quid sibi velit.

Κνιπία, ας, ἡ, affertur pro Parcitas. φειδωλία. à κνιπός.

Κνιπεῖν, Hesychio est σείειν, ξύειν, Quassare, Radere.

Κνίπες, Κνιπήεσα, Κνιπολόγος, Κνιποπήεσα, vide in Κνίψ.

Κνιπὸς, οῦ, ὁ, affertur pro Parcus, Tenuiter viuens. qui & σκυπὸς dicitur. Sic & κνιπεία pro Parcitas. Meminit huius κνιπὸς Suidas, annotans genitiuum casum nominis κνίψ, F qui est κνιπὸς, μετὰ πτῶσιν εἰς ὀδεῖαν, & significare τὴν ὀλίγα δαπανῶντα.

Κνιπόπτα, Galen. in Lex Hippocr. exponit κνησμὸν, Pruritũ. Sed addit, quosdam eo nomine accepisse τὴν ξηροφθαλμίαν, Lippitudinem siccam: ex quibus est Erotianus. Locus Hippocr. est in lib. De loc. in hom. Ibi enim dicit, ὅταν δὲ ἐς τοὺς ὀφθαλμοὺς ᾖ σμικρὸν ῥέῃ, καὶ κνιπόπτα παρέχῃ, τότε ἂν εἴη ἀρχὴ μελαγχολίας, ὁ, τι μέλλει ξηραίνειν ὄμμα καὶ δάκρυον ὀλίγον. ἀλγῶν.

Κνίς, t. 2, c. 280, e

Κνίσα, idem quod κνίσπα, Hesychio ἀτμὸς siue καπνὸς τῆς θυσίας. G

Κνισαλέος, t. 2, c. 280, h. Κνίσαρ, ib.

Κνισάλεον, t. 2, c. 281, f

Κνισῆεν, idem quod κνισσῆεν: Hesychio ὀσμῶδες.

Κνίσμα, t. 2, c. 278, c. & 283, c. Κνισμός, t. 2, c. 278, d

Κνισμώδης, ib. g. Κνισολοιχία, t. 2, c. 282, a

Κνισολοιχός, t. 2, c. 281, h. Κνισολοιχός, t. 2, c. 282, a

Κνισσὸν, τὸ, ib. d. Κνίσσα, t. 2, c. 281, a

Κνίσσειν, Hesychio λυπῆσαι, Mordere, Molestare: item φθεῖραι, ὀλέσσαι, metri causa geminatum σ habetrà th. κνίζω. H

Κνισσάλεον, t. 2, c. 282, f. Κνισσάω, ib.

Κνισσῆες, ib. d. Κνισσηρὸς, ib.

Κνισσολάξ, t. 2, c. 281, g. Κνισσολοιχός, ib. h

Κνισσὸς, t. 2, c. 282, c. Κνισσοτερος, ib.

Κνισσόω, ib. h. Κνισσώδης, ib. c

A Κνισὸς, t. 2, c. 278, g. Κνίφαι, vide in Κνίψ.

Κνίφος, t. 2, c. 280, h

Κνίψ, S I V E Σκνίψ, ιπὸς, ὁ, Culex: insectum est ficus infestans, vt testatur Aristophanes in Auibus, dicens, Εἶθ' οἱ κνίπες καὶ ψῖῶες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατήδουσαι, Ἀλλ' αἰεὶ δεῖν πάντας καθαρὰς αὐτοὺς ἀγέλη μία κιχλῶν. Vbi quum ψῖῶες etiam sint culices, sunt qui ψῖῶας esse velint quos Plinius vocat culices ficarios: & κνίπας siue σκνίπας, quos idem appellat culices muliones, lib. 11, cap. 18, & libro 3, cap. 16. vbi inter alia scribit, in culicum genere muliones arborarii pici rostrum habere, & mella eximere. Sed idem Plinius simpliciter etiam & sine adiectione culices vocat quos Theophrastus κνίπας. Quum enim Theophrastus Hist. plantarum lib. 4, c. 17, scribat, ἐγγίνονται καὶ κνίπες ἐν πᾶσι τοῖς ὕδασιν, ὡς τὸν ἐν τῇ δρυῖ καὶ τῇ συκῇ. καὶ δοκοῦσιν ὁκ τῆς ὑγρότητος σαυτεῖσθαι, τῆς ὑποῦ τὸν φλοιὸν σαυτεῖσθαι, μόνης· αὕτη δὲ ὀξὺ γλυκεῖα γλυκυδίοις: inde Plinius lib. 17, c. 24, sunt & culicum (inquit) genera aliquib[9] molesta, vt glandibus, fico: qui videntur ex humore nasci, tunc dulci subdito corticibus. Sic idem Plin. l. 19, c. 11, Infestant (inquit) & culices hortos, riguos præcipuè, si sunt arbusculæ aliquæ. Et Colum. lib. 11, c. 3. Qui est ate ista seret, caueat ne propter siccitates culex adhuc tenera folia prorumpentia consumat. Meminit Galen. quoque horum σκνιπῶν siue κνιπῶν, tradens & ipse ab eis infestari vitem, & quidem oculos vitis germinantis: sed vermium generi eos annumerans. Nam Simpl. med. l. 9, ἀμπελίνδα γλῦ ex eo nominari tradit, quoniã ἀφεχρίσμενα τῶν ἀμπέλοις φέρει τοὺς γλυκυδίους ἐπ' αὐτῇ σκώληκας, οὓς (inquit) σκνίπας ὀνομάζουσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἀμπελουργοί. Quibus addit, generari hos vermes ineũte vere, quum germinant vites & τὸ ἐνειδισκόμενον αὐτῇ μέρος ὅθεν ὁ βλαστὸς φύεται, quod appellant ὀφθαλμόν. Sic paulo pòst, Τούτοις οὖν (inquit) τοῖς ὀφθαλμοῖς διεεδίοντες οἱ σκνίπες, οὐ σμικρὰ βλάπτουσι τὰ ἀμπέλοις. διὸ καὶ τὰς ῥίζας τῇ ὀφθαλμῶν τούτων ἀφεχρίσιμον οἱ ἀφεὶ ταῦτα δεῖνοι. Quibus continenter adiungit hæc, κᾷ τοῦτο μὴν οὖν ἀμπελίνδα τε καὶ φαρμακίτις ἡ τοιαύτη γῆ ἀφεσεγχρόνεται, δηλοῦσα κακὸν τὸ φθείρειν τοῖς σκνίπας ὅσον αὐτῇ μέτεστι δυνάμεως φαρμακώδεις. Dioscorides quoque lib. 5, cap. 181, testatur ampelitidem terram assumi ἀφεὶ τὰς τῇ ἀμπέλων χρίσεις ἀφεὸς τὴν τῆς ὀπβλαστήσεως ὤφελον, vtpote κτείνουσαν τοῖς ὀπτηγμόρτις σκώληκας. Verùm quum Galen. dicat τοῖς σκνίπας esse σκώληκας, vermes, suspecta videtur nonnullis ea scriptura τῷ σκνίψ siue κνίψ potius sit infectum pennatum siue pennigerum: & culex non vites priuatim arrodere comperiatur, sed vermis ille qui Plinio Conuoluulus & Voluox, Columellæ Volucra, & Plauto Inuoluulus dicitur. Quapropter eo loco reponendum existimant ἴπες, vel etiam ἴκες: canente Alcmane, ᾧ πολλὸν ἴκα τῇ ὀφθαλμῷ ἀμπέλων ὀλέσσῃ. cauendum tamen ne hunc vermem confundamus cum eo qui ἴουλος dicitur Suidæ, itidémq; vites arrodit. eum enim esse qui Latinis est Millepeda & Eruca hirsuta. De hac διορθώσει non habeo quod dicam, nisi non temere quidquam in Galeni codice immutandum esse, quum térque quatérque constanter ibi scriptum sit σκνίπες: quum reperiam etiam apud Aetium eandem propè scripturam, tantùm verso π in φ. tractans enim & ipse de terra ampelitide, libro 2, cap. 9, quum dixisset agricolas ὅρος εἰεβάλοντες δένδρα αὐτῷ, χρίειν τὰς ῥίζας τῇ βλαστησάντων ἀμπέλων, ὡς τὸ μὴ ἀπέεδειν τούτων τὰ βλαστήματα τοῖς ἀμπέλοις ζωοφαγεῖν, subiungit, ὁκ δὲ τὸ φθείρειν τοὺς κνίφας, δηλοῖ ὅσον μέτεστι δυνάμεως φαρμακώδεις αὐτῆς. Deinde reperio κνίπας nominari vermiculorum etiam genus à Theophrasto. Namque is, Histor. plantarum libro 2, cap. vltimo, sic scribit, φασὶ δὲ ἐναίζειν καὶ τὸ πόλιον ὁπόταν αἰγείαυρος ᾖ πολύ· καὶ τὸν τῆς πελέας κύπαρον. ἐγγίνεται δὲ καὶ ὁν τοῦτοις θηλέδ' ἄπλα, κνίπες· εἰ ὅταν ὁν τοῖς συκαῖς γίνωνται, καταφθίσιοι τοὺς ψῖῶας: manifestò κνίπας appellans vermiculos, & quidem eos qui vlmi folliculis innascuntur. quæ Dioscorides libro 1, capite 112, vocat θηλία κωνοπειδῆ, bestiolas culicibus similes, (vt Hesychio κνίψ quoque est ζῶον πλῶον ὄμοιον κώνωπι) in quas scribit αὐαλύεσθαι τὸ ὑγρὸν τὸ ὂν τοῖς φύσιν καὶ τὸν τρόπον ὀπβλάστησιν θέρμοκόρθον, humorem qui in folliculis arboris huius nascitur. Ita vt κνίπες dicantur

& culices, siue culices muliones, & vermiculi his similes qui vel in vite nascuntur, eiúsque oculos turgentes rodunt, vel in folliculis vlmi. Nec verò semel tantùm Theophrastus appellat κνίπας eiusmodi vermiculos. iterum enim in loco iam citato dicit, ὥσθ' ἕνιοι δὴ τρέπεσθαι ἐκ κνίπας. Atque adeò sunt qui in loco paulo antè allato pro illo κύπειρον REPONANT Κνιπίραν, quod esse volunt κνιπώπειρον, hoc est folliculum & veluti peram cui innascuntur οἱ κνίπες. AT Κνιπολόχος est auis quædam ex genere τῶν ξυλοκόπων, id est earum quæ rostro arbores tundunt, vt οἱ δρυοκολάπται, qui Latinis sunt pici, seu pici arborarii: quorũ rostrum habere culices muliones, testatur Plinius. Meminit verò huius auis Aristoteles Hist. animalium lib. 8, cap. 3, esse eam dicens τὸ μέγεθος μικρά, ὅσον ἀκανθυλλίδι, τὴν δὲ χρόαν παρὸ εἰδῆ καὶ καπίστικτον, φανεῖν δὲ μικράν. Nominis ratio est quòd culicibus insidietur. seu, scribendo κνιπολόχος, culices colligat in cibum: vnde & culicilegam vocat Gaza. Ibidem quasdam aues esse tradit σκωληκοφάγους & σκνιποφάγους, dicens, ἄλλα δ' ὅσα σκνιποφάγα, ἃ ἔστι σκνίπας θηρεύοντα ζῇ, id est culicivora, quæ culicum venatu viuunt.

Κνῆν, SIVE Κνοῦ, dicitur ὁ ἐκ τοῦ ἄξονος ἦχος, Sonitus seu strepitus quem rotarum axes edunt, quem nonnulli poetarum Latinorum appellant gemitum. item ὁ τοῦ ποδῶν ψόφος, pedum strepitus seu plausus. Nonnulli verò κνοῦ quidem esse volunt τὸν ἦχον, Sonum seu Sonitũ: κνῆν autem μέρος τοῦ ἄξονος, τὴν κοινωνίδα, modiolum rotæ. Hæc Hesych. Infrà ista per χ scripta sunt.

Κνεφερός, t. 1, c. 1914. a. Κνόφος, ib. a, b

Κνή, eodem Hes. teste dicitur τὸ ἐλάχιστον, Res minima, Hilum, Floccus. quod & κνῆ.

Κνύζα, t. 2, c. 283, e. Ab Hesychio quoque esse dicitur ὁ κυνωμός, ἀπὸ τοῦ κνύζειν, dicique ὅτι τοῦ κυνοῦ. Ita etiam dici τὴν κόνυζα καὶ συλλοπτίν. Vnde patet perperam apud eum scriptum esse κνῦτα.

Κνυζάω, t. 2, c. 283, g. Κνυζέω, ib.

Κνυζηθμός, t. 2, c. 284 a. Κνύζημα, ib. c

Κνυζίη, Hesychius esse dicit ἀέρα ὀδυνηρὸν καὶ πνευματώδη, aerem nubibus obductum & perflatum ventis. Eidem Κνυζοὶ sunt οἱ τὰ ὄμματα πονοῦντες, Qui laborant ex oculis.

Κνυζόω, t. 2, c. 283, f. Hesychius κνυζόσαι exponit συνεστάλη, κακώθη, Contraham seu Corrugabo, Vitiabo, Fœdabo.

Κνύζω, t. 2, c. 283, d

Κνυζωψ, olus simile apio, λάχανον ὅμοιον σελίνῳ, Hes.

Κνύθος, Hesychio est ἄκαινα μικρὰ, Parua spina: afferenti & Κνυθὸν pro σμικρὸν, Paruum. quod & πυτθόν.

Κνυπώτω, eidem est ῥιγκώσω, Sepiã, Loricabo, hoc est Maceria aut sepimento loricãve muniam.

Κνῦμα, t. 2, c. 283, c. Κνύω, ib. b.

Κνύω, ibid. a

Κνῶδαξ, affertur pro Caput papaueris. quod & κωδία.

Κνωδαλον, ου, τὸ, Bestia, Animans. Hesychius & schol. Aristophanis volunt proprie dici ὅσα τῶν θαλασσίων θηρίων, veluti κνωδαλον, hoc est ἐν τῇ ἁλὶ κινούμενον: Homerum verò & cæteros poetas κνῶδαλον vsurpasse etiam ὅσα χερσαῖα ζῷα. pro bestia terrestri. Sic enim ille Od. ρ, Οὐ μὲν γὰρ πω φῆμις βεβήκει θέσθαι ὅλης Κνώδαλον ὅστις ἴδοιτο, quancũque in profunditatibus syluæ bestiam cerneret. Et Hesiod. Theogon. Κνώδαλα δ' ἔστι πάρος τε φέρει τά δὲ θάλασσα, Bestias quascunque terra & mare alit: indicans tam de terrestribus quàm de aquaticis dici. Æschyl. boues quoque appellat κνώδαλα. Apud eum enim, pag. 31, Prometheus vinctus dicit, Κἄζεύξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα, Ζεύγλαισι δουλεύοντα σώματ' ἐμά, ὅπως Θνητῆς μεγίστων ἐξέδοχον μεριμνημάτων γένωμ' ἐγώ. Ac boues ibi intelligi patet ex his quæ sequuntur, ὑφ' ἁρματ' ἤγαγον φιλοίστους ἵππους. vt iumenta quoque τοῦ κνωδάλου appellatione cõtineri sciamus. Verùm & reptilũ genus hoc nomine intelligitur, & τὰ μικρὰ ζῶα. Quo modo Nicãder Ther. v. 98 in descriptione antipharmaci cuiusdam iubet ὁν πρόσθεν μεμιγμένα κνώδ' ἀνα χύτρῃ Ζωὰ νέοι θορνιῶπα καὶ ὀξόφρα ἐμβάλειν: paulo pòst, v. 110, ὀφεις appellans vocabulo speciali quæ hîc generali appellarat κνώδαλα. quod & schol. annotauit. Scribit enim & ipse, κνώδαλα propriè vocitari τὰ ἑρπετὰ, ἀπὸ τοῦ κνίζεσθαι ὑπὸ τῆς ἁλός: abusiuè autem nunc ab eo sic dici ἐπὶ ὀφεις, & ab Oppiano vniuersa τὰ τῆδε θηρία. (qui alioqui & ad syluaticas bestias restrinxit quas venatu persequimur: initio Halieuticõn canens, σκύλακες τ' ἠνεμόεντες ἀγρόνομοι τε κνώδαλα σημαίνεσι, τῆ ἰθυόσσιν ἀΐσσετε; Εὐθὺ τὸ εἰς αὐτοῦ) Rursum Nicander κνώδαλα appellat insecta quoque noxia: in eodem Theriacõn opere, v. 759, Φεύξεο δ' Αἰγύπτοιο πάτε τρέφει οὐλόος ἰὸς Κνώδ' ἀκαν, φαλάγγη θ' ἁλίγκια. vbi & schol. annotat intelligi insectum volucre, simile τῇ κραυκολάπτῃ. Vermes quoque à Platone vocantur κνώδαλα, in Axiocho, ἀείδης τ' καὶ ἄπυρος ὅπου πατὲ κάσμα, σκοτῶδες μόνος εἰς ἅλαδε καὶ κνώδαλα μεταβάλλων, in vermes & lũbricos. Non vsquequaque igitur veræ sunt etymologiæ quæ afferuntur, nec sanè ea quæ κνώδαλον vult ὅτι τὸ χρεσάμενον θηρίον dici ἀπὸ τοῦ κνοῦν ἀλίσκεσθαι. nec enim insecta volucria, nec reptilia, vt angues & vermes, canibus venaticis capi queunt.

Κνώδαξ, Hesychio est κέντρον, ἄξων, γνάμων, Centrũ, Axis, Gnomon: item ὄργανον χρυσοχοϊκὸν, instrumentum quoddam aurifabrorum. vt & κνώδακας paulo antè esse dixerat τοῖς ἐν τοῖς φυσητῆσιν ἀσκοῖς, follium vtres. Dicit esse etiam χαλινὸν, frænum.

Κνώδων, t. 1, c. 1081, d. Sunt qui & κνώδους faciant thema genitiui κνώδοντος: cuius tamen nullum afferunt exemplum.

Κνώζει, affertur pro Clamat: βοᾷ.

Κνωμαῖν, Scalpere. Ita vulg. lex. in exemplum afferentia, εἰ δὲ κτύπῳ κνωμῶμεν τὴν κεφαλὴν. Sed crasso errore. Id enim est à themate κνάω, contractum ex κναόμεθα: vt κνᾶσα ex κνάουσα.

Κνῶδος, Hesychio est ἡσυχία πάντων, Quies omnium.

Κνωδαξ, siue Κνουσδαξ, eodem teste dicitur ἄρκτος, Vrsus.

Κνωσίω, Dormio. Idem enim Hesychius affert κνωσίουσι pro καθεύδουσι. Alioqui ET Κνώσσειν hoc significatu dicitur: cuius idem meminit, exponens ὑπνοῦσι, καθεύδειν, κοιμᾶσθαι, item ῥέγχειν, Stertere, Ronchos inter dormiẽdum edere. Meminit eius Etymol. quoque, exponens etiam ipse κοιμᾶσθαι, Cubare: ac per syncopen factũ esse dicens ex κνώσσειν, φ inter dormiendum τὰ ὦτα (id est οἱ ὀφθαλμοὶ) sint κενὰ καὶ ἀνῳγά. Vtitur autem hoc verbo Homerus Od. ο, Ἠδὺ μάλα κνώσσουσ' ὀνειρείην πτόλιν, suauiter dormiens seu stertens. Sic in Epigr. quidam Τῶν φύλακα κνώσσοντες ὑπὸ ἔκφυγα. Eust. κνώσσειν esse dicit τὸ βαθέως ὑπνοῦσθαι, Profundè dormire.

Κνώψ, Suidæ est ὁ τυφλὸς, Cæcus. Nicander ita vocat τὸ φαλάγγιον. in Ther. v. 751, dicẽs, ἄλγεα δ' ἀστερόεσσιν ἴσα κνώπεσσι πελάζει. Ibi enim schol. exp. ἀλγηδόνας ἴσας παρέχει τοῖς φαλαγγίοις οἷς ἀστέπον.

Κοάλεμος, Hesychio est ἠλίθιος, αὐδάτης, Stolidus, Amẽs. itidémque Suidæ, qui ait ἀντὶ τοῦ λέξει ἐγκεῖσθαι τὸ ἠλέμαπον καὶ τὸ κοεῖν, quod est νοεῖν. itaque κοάλεμον dici τὸν αὐδάτην καὶ μάτην νοεῦντα, seu ἠλέμαπα καὶ μάτην κοεῦντα, id est νοεῦντα siue αὐθαδιόμορον. Idem etymon affert schol. Aristoph. in hoc loco Equitum, Ἀλλ' ὁπόταν μάρμαρ βυρσοπήτου σῦκον ὀρύσσῃς Γαμφυλῶν δρακόντα κοάλεμον αἰμαλόπτερον. In eius n. loci expositione annotat, eo vocab. significari τὸν ἀγροίκαρτον, eique inesse τὸ ἠλέμαπον καὶ τὸ κοεῖν, quod est νοεῖν. κοάλεμον itaque dici τὸν αὐδάτην καὶ μάτην κοεῦντα. Paulo ante tamen & aliam attulerat expositionem. scripserat enim δράκοντα ibi vocari τὸν ἀλλᾶντα, farcimen longum, & in spiras sese draconis more complicans: κοάλεμον verò iccirco dici quòd κενὸν καὶ παῦτα τὰ κακά. Paulo pòst comicus κοάλεμον fingit numẽ esse, dicens, ἀλλὰ γυναῖ, καὶ ἐστιν τῆς κοαλέμου. vbi scholiastes exponit τῆς αὐδίας, Dementiæ seu Amentiæ. Eust. & aliud etymon affert, multo magis consentaneum. scribit enim τὸν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κοάλεμον esse ἢ ἐν τῇ νοεῖν, quod est νοεῖν, ἀλογεῦον: quo significatu dici & ἢ ἀκκαί, & μακκῶν apud comicos: itidem τὸ μὴ νοεῖν. ex prædicto perrò κοάλεμος, significante τὸν ἄνοητον, κοάλεμον nominatũ fuisse Cimonis proauũ, δι' ἀνοησίαν. vt & Æschines Socratic. in Alpasia, Hipponicum Calliæ filium κοάλεμον appellat, teste Athen. l. 5: vbi loquitur de philosophis quibusdam qui κακηγόροι τοῦ κωμικοῦ μᾶλλον εἰσί.

Κόαλοι, Hesychio sunt βάρβαροι, Barbari.

Κόαξ, eidem est βάτραχος, Rana. At oxytonon κοάξ, apud Arist. vox est (seu imitatio vocis) ranæ: in Ran. Βρεκεκεκὲξ κοάξ κοάξ. Vnde Latinorum nõnulli finxerunt verbum Coaxo, idẽ significans quod Ranas voce imitor, Ranarum vocem sono.

Κόαρον, Hesychius esse ait τὸ ἐλάχιστον, Rem minimam, Hilum, Floccum: quo significatu & κόγχλω dici Suidas tradit. Idem suprà κνῆ.

Κοάχλιας, Hes. esse scribit ἄρπας, Panes.

Κοάω, ῶ, Audio, Intelligo. Vnde apud Hes. κοᾶ, expositum ἀκούει, πεύθεται: necnon Κοάσαι, αἰσθέσθαι. Affertur in hac signif. ex Plut. Cimone.

Κόβακτρα, Hesychio sunt κολακεύματα, πανουργήματα, Assentationes, Adulationes, Astutiæ. quæ & κοβαλικεύματα.

Κοβαλίκα, Κοβαλεύω, Κοβαλίκευμα, Κοβαλικεύομαι, Κοβαλία, vide in sequ. Κόβαλος.

Κόβαλος, ου, ὁ, Hesychio est πανοῦργος, κακοῦργος, πωμύλος, λάλος, πωπαστής, ἀπατεών, Vafer, Maleficus, Blaterator, Loquax, Adulator, Impostor. Aristoph. Ranis, Μήτ' ἀγροῖκος, μήτε κοβάλοις, ὡς ἄρτι νῦν, μηδὲ πανοῦργος. Ibi enim schol. κοβάλοις καὶ πανοῦργοις positum esse scribit ἐκ παρεγκλίσεως: alibi quoque annotans, κόβαλον dici ἀπὸ τοῦ φορεσπιήτου μετὰ ἀπάτης παιδιᾶς χρώμενον, vt apud Philochorũ Atthidos libro 2, οὗ δὴ, ὡς ἔνιοι λέγουσι, βωμολόχον τινα καὶ κόβαλον νομιζόμενον τὸν Διόνυσον, scurram & deceptorem. Sic verò & in Equit. Aristophanicis ὁ ἀλκιβιαδοπώλης Cleoni per conuitium sibi dicenti, Κόβαλος εἶ, Deceptor & impostor es, respondet, πανοῦργος εἶ, Vafer es & improbus. Et chorus in Pluto eiusdem, Διαῤῥαγείης, ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος. Vbi schol. annotat, κοβάλους esse δαίμονας πάντας σκληροὺς τοῦ τὸν Διόνυσον, ἀπαιπαδνας: alibi scribens κοβάλους ab antiquis vocatos fuisse τοὺς μετὰ ξύλου λῃστὰς, Iatrones qui claua armati prædatum exibant. Et rursum, κοβάλους dici τοὺς λῃστὰς, qui & κορυνηφόροι vocantur. Sed hæc significatio locis præcedentibus parum bene conuenit: alterè multo melius, quæ & huic loco in Ranis accommodari possunt, vbi Hercules dicit, Ἦ μὴν κόβαλός γ' ἔστιν, ὡς καὶ σοῖ δοκεῖ. Ibi enim & scholiastes exponit ἀπατηπικὰ, κακοῦργα, Impostoria & fallacia, Malefica & improba: innuens etiam κοβάλοις dici quasi κακοβούλοις. Sed ex Didymo exponit non solùm ἀπατηπικὰ, verùm etiã καπηλωμωμηθία, deblaterata. Pro Adulator seu Adulatorius accipi potest in hoc loco Aristot. Hist. animalium lib. 8, cap. 12, de oto aue, ἔστ δὲ κόβαλος καὶ μιμητὴς, καὶ αὐτηρχοῦθρος ἀλίσκεται, τοῦ ἐλεθθόντος θηρίου τοῦ θηρεύθεθαι. Ita enim & Plin. de otide, lib. 10, c. 23, Imitatrix aliàs auis ac parasita, & quodam genere saltatrix: capitur haud difficulter, vt noctuæ, intentam in aliquo circũeunte alio. parasitam nimirum appellans quam Aristoteles κόβαλον. rectè. quum parasitus vt plurimùm vocetur adulator, qui ventris gratia adulatur & assentatur. Rursum Hesychius tradit à quibusdam exponi μάπαιος, Futilis: vel Stolidus. Aristophanis schol. substantiuè quoque κόβαλος & κόβαλον accipi annotat. Scribit enim κόβαλον dici τὸν μετὰ ἀπάτης παιδιαν, lusum iocũmque coniunctum cum dolo & fallacia. Et κόβαλα vocari τὰ πανουργήματα, Versutias, Astutias, Fallacias: seu σοφίσματα, κλέμματα. Quæ expositiones accommodari queant loco paulo antè ex Ranis allato. Est porrò hinc VERBVM Κοβαλεύω, significãs Sum κόβαλος, Decipio. Suid. & Etym. innuunt esse Aliena paulatim pretio ad me cõuerto. Vnde VERBALE Κοβαλεία, Impostura quæ ioco fit, Deceptio ludicri speciẽ habens. ἡ πανοῦργος μετὰ ἀπάτης παιδιὰ, vt exponit schol. Aristophanis, qui & κόβαλον esse scribit τὸ ἐν τῇ χρώμενον. Eadẽ apud Suidam legunturſed κοβαλεία ipse non cum diphthongo scriptum habet, verùm κοβαλία per simplex ι. Idémque κοβαλίαν esse ait etiam τὸ τοῦ ποιητοῦ αὐθρώπου κολακείαν, adulationem ab improbo & malitioso homine profectam, hoc est dolosam & perniciosam. κόβαλον enim dici τὸν κακόπεχνον, & κόβαλα appellari τὰ κακά. Dicitur verò ET Κοβαλικεύω pro κοβαλεύω. Vnde VERBALE Κοβαλίκευμα, ατος, τὸ, idem significãs quod κοβαλεία siue κοβαλία, Astus, Versutia, Deceptio, Impostura: vel etiam Facinus astutum & dolosum. Aristoph. Equitibus, — δῆλός ἐστιν αὐτόθεν Ἐν πανουργίᾳ τι καὶ θρασὺ καὶ κοβαλικεύμασι. Nisi malis Astutis assentationibus, Vafris & improbis adulationibus. vt sanè scholiastes exp. τοῦ κολακεύειν καὶ ἀεὶ χάριν δημηγορεῖν. Ac vt ibi coniungit πανουργίαν καὶ κοβαλικεύμασιν, ita suprà ex eo copulata itidem habuimus κοβάλους καὶ πανούργους. Indidem est COMPOS. Ἐκκοβαλικεύομαι, quo idem comicus vtitur in eadem Equitum fabula. Ibi enim chorus dicit, Ὡς σ' ἀναλῶν, ὡς δ' μάσθλης! εἶδες οἷ' ἐκφέρεται. Ὡς τοῦδε γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλικεύεται. quàm versutus est! vides quibus cuniculis surrepat. quasi senes nos fraudulẽtis adulationibus circumuenire conatur. seu, vt scholiastes exponit. ὡς τοῦ τοὺς γέροντας δίκας ἀπαπανουργῶσα, οὕτω καὶ ἡμᾶς δόλῳ χειρεῖ ἀπατᾶν. Cæterùm notandum est, alicubi apud Aristophanem reperiri hæc gemino λ scripta, eodémque modo apud scholiastem: apud Suidã verò & Hesych. vno tantùm. vtut sit, α semper in eo producitur.

Κόβειρος, Hesychio est γελοιαστὴς, σκώπτης, Scurra, Qui risum iocis & dicteriis captat, Qui dicteria & scommata in aliquem iacit: λοιδορεστὴς, Conuitiator. Idẽ & κόβειρος affert pro γελοῖα, ridicula.

Κοβελίσκιον, idem esse scribit πρωβλίον, Scutellam.

Κόβυλις, εως, ἡ, Radula: & quidem ea qua caseus raditur. Poll. enim libro 10, cap. 24, in culinariorum vasorum censu scribit τὴν τυροκνῆστιν nominari κόβυλιν, quorum il lud legi apud Platonem & Aristoph. comicos: hoc, apud Philem. in Ἀρπαζομένῳ, vbi ait, Ὁρᾶ μαγείρους καὶ κοβυλίν καὶ σκάφιον. Sed vereor ne scribendum sit κύβηλις.

Κόγγρος, ου, ὁ, affertur pro Conger: qui & γόγγρος.

Κόγκαλος, Hesychio est κοιοῤῥὸς, Puluis.

Κογκυλδόντες, eidem sunt οἱ κοχλίον ἐκπαίζοντες. Procul dubio autem κογχύλιον dixit pro κοχύλιον, Conchylium.

Κόγξ ἐμπαξ, idem Hesych. esse scribit τὸν τῆς δικαστικῆς ψήφου ἦχον, sonum quem iudiciarius calculus in vrnam coniectus reddit: vt ὁ τῆς κλεψύδρας dicitur βλὸξ, apud Atticos.

Κοχλιλίζειν, Κόχλη, Κογχίον, Κοχλίτης vide in sequ. Κόχλος.

Κόχλαι, Hesychio sunt αἰθῆραι, Pyra syluatica.

Κόγχος, ου, ὁ & ἡ, eidem H. est κοχλίας, Cochlea: qui & κόγχον διέλκες prouerbialiter dici scribit pro ὅσον ἐπίησας, Fecisti æqualem. Sed potius eo nomine concha vocatur quàm cochlea: vt ex prouerbio illo liquet. nec enim cochleam possis διελεῖν vt concham, quippe quũ cochlea ex vnica testa gyris quibusdam & voluminibus compacta constet, concha autem duabus veluti scutulis claudatur, quæ faciliè diuelli à se inuicem queunt. Ita igitur Athenæus libro 4, dicit Timonem τοῦ Λυδίου κατηκόου τοῦ κρίνειν τὴν κόγχον: & Pausanias in Atticis, κόγχας θαλασσίας δεῖ πωτῆς ἀνεῖναι τῇ κογχίτῃ λίθῳ. Nec verò κόγχοι binis duntaxat cluduntur scutulis, sed vnis etiam, quales scopulis & lapidibus adhærescere solent, quæ scutulatæ testæ nominantur etiam ipsæ κόγχοι, Conchæ à Latinis. Ita enim Cic. Pinna duabus grandibus patula cõchis. Et rursum, Quæ in concha patula pinna dicitur. Et Ouid. Ostreáque in conchis tuta fuere suis. Virgilius Georg. — squallentes in fode conchas. Item Horat. Funde capacibus Vnguenta de conchis. Sic apud eundem, Salis concha, pro Concha in qua sal apponitur. Et in Pand. Conchæ in instrumento pictoris, ad reponenda pigmenta. Sed & Aristoteles Histor. anim. lib. 4, κόγχον nominauit concham qua in implendo & deplendo vtũtur. vt & Dioscor. libro 1, cap. 32, de oleo candido, ἐὰν ὑφ' ἥλιον, αὐάχει κόγχῳ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, sub solem quotidie concha refunde. Quanquam hic quoduis vasculum concauum & conchæ simile intelligi potest, vt & apud Catonẽ quum dicit, Capulator concha oleum tollat: quum idem dicat, Conchas maiores duas, & minores duas. Ac Iuuen. Quum bibitur conchã. Et Plin. Patinis fictilibus impositum ferrea concha, calice coopertum. Vnde & cymbala à poetis Latinis Conchæ vocantur quòd conchas similitudine scutulata referant. Hippocr. verò mẽsuræ quoddam genus intelligit hoc nomine, quod & κόγχη dicitur & χεμνὶ, vt in Lexico Hippocr. annotat Galenus. procul dubio de eo quod tantũ

capit quantum concha. Ab eiusdem similitudine Lycophron κόγχον vocat hemicranium seu caluam capitis: nam & ipsa est scutulata: in Alexandra, Τυπὶς σκεπάρῳ κόγχον ἀθέτῳ μέσον. Eandem ob causam vmbonē clypei Polybius κόγχον appellat: in Epitome, περιήρμοσεν τοῦ θυρεοῦ καὶ σπονδυλῶν κόγχοις τοὺς ὀπισθοφύλακας λίθοις. Necnon κόγχαι nominantur eodem modo τὰ ἐγκοιλα τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ τῶν ὀδόντων κόγχος, ἡ τῶν βλεφάρων περίδρομος, teste Polluce. hoc est Cauitates oculorum, Caui illi in quibus oculi latent. nam & ipsi sua figura conchā repræsentant. Eodem P. autore τὸ ὄπισθεν ὑπκείμενον πατὶ καὶ περιφερὲς ὀστοῦν, ὡς ἂν φέρημα τῶν γλουτῶν, vocitatur κόγχος & κόγχη, & ὑπογραφής. Hactenus de mascul. κόγχος: venio nunc ad FOEMININ. Κόγχη. Id igitur idem significat quod masculinum κόγχος. Primùm enim κόγχαι dicuntur conchæ illæ seu ostrea marina aut aquatilia. Athen. libro 3, ex Mnesitheo medico, ὄστρεα καὶ κόγχαι καὶ μύες. Ibidem Aristot. τοῦ κόγχου ponit sub genere τῶν ὀστρέων, ostreorum: quippe quæ & τῶν λειοστράκων generi annumeretur. Ab eodem Athenæo lib. 1, commemorantur πελωρίδες κόγχαι. Apud Hesychium verò & Suidam κόγχοι διελεῖν prouerbialiter ὅτι τῶν ῥᾳδίως τι ποιῆσαι, quòd facile sit concham discludere. Apud eosdem est & aliud prouerbium, nimirum κόγχης ἄξιον, pro οὐδενὸς ἄξιον, seu ἐλαχίστου ἄξιον, ἀπλέον. vt & apud Athenæū lib. 11, Pherecr. dicit, κοὐχὶ δωρεῶν' οὐδὲ κόγχοις, non donantem ne concham quidem. quo sensu & ἰρᾶδα dicunt, si bene memini. Intelligendum verò κόγχη in posterioribus his locis potius de testa ostrei. Deinde vt κόγχος dictum est pro mensura accipi quæ conchæ capacitatem æquet, ita & κόγχοι vsurpari sciendum. Hippocr. De nat. mul. τῶν αὐξήσιμον τείνας ὅσον κόγχοι. Et De morb. lib. 3, δίδου δὲ ὕδωρ τῶν μεγάλων κόγχοι. quod Galenus exponit χοίνικι. intelligens procul dubio & ipse Tātum quantum concha contineri potest. Præterea vt κόγχος de vasculo conchæ in modum concauo & scutulato dicitur, ita & κόγχη. Atque adeò ex Hippocrate affertur κόγχη κεφαλῆς, pro Olla, seu Testa cōchæ similis. Ad verbum pores interpretari Concha testacea seu siglina, vt Plin. dicit Concham ferream, de simili vasculo. Præterea vt κόγχος, ita etiam κόγχη dicitur Oculi canitas, teste Pollice, qui & τὸ ὑπὸ τῇ αὐξήλῃ τῶν ὠῶν nominari κόγχην autor est. Porrò à κόγχος siue κόγχη DERIV. Κογχίτης λίθος, Conchites lapis. cuius meminit Pausan. sub finem Atticorum, scribens monumentum Caris, τοῦ θεοῦ χρήσαντος, κακοσμῶσθαι λίθῳ κογχίτῃ. Quibus hæc subiungit de illo lapide, μόνοις δὲ Ἑλλήνων Μεγαρεῦσιν ὁ κογχίτης οὗτος ἐστι, καὶ σφίσι καὶ ἐν τῇ πόλει πεποίηται πολλὰ ἐξ αὐτοῦ. ἔστι δ' ἄγαν λευκὸς, καὶ ἄλλου λίθου μαλακώτερος. κόγχαι δὲ αἱ θαλάσσιαι δίχα πωτῆς ἔφεσιν οἱ. Est inde ET DIMINVT. Κογχίον, ου, τὸ, Conchula. Antiphanes comicus apud Athenæum lib. 4, κογχίον τι μικρόν.

Sed & VERBVM Κογχαλίζειν, autore Hesychio, πτοίειν τὴν ἀπὸ τοῦ ἤχου τῆς κόγχου, à sonitu concharum. forsan à sonitu quem inflatæ reddunt. inflari autem eas & sonare, Plin. docet, lib 9, cap. 5, scribens visum auditūmq; in quodam specu concha canentem Tritonem, ea qua nascitur forma. Reperitur verò ET Κόγχιε, significans Putamen ostrei, seu Id quo integitur ostreum, quódque abiicitur quum comeditur. Ita enim Pollux libro 6, c. 15, de purgamentis eorum quæ in mensa apponuntur, κεφυλίων, κόχλιες, καὶ ὀστέων, κόγχιε, καὶ ἰχθύων, λέπη καὶ κεφάλων, ὄστρακα. Nisi fortè reponendum κόγχοις. Alioqui videri possit hinc DERIVATVM Κογχύλιον, ου, τὸ, quod significat ipsum Ostreum seu purpuram: Suidæ πορφύρεον in hoc loco, αἱ κογχύλαι ὄψιν οὐκ ἔχουσι φαίνονται δὲ λέαν τι ἐφεπόμεναι. Hesychio quoq; κογχυλαι sunt τὰ ὄστρεα καὶ πορφύραι: verùm & κοκκίδες, gallæ: forsan ob similitudinē. VNDE Κοχύλιον, ου, τὸ, Cōchylium: idē quod κόγχη seu κόγχος, Concha. Nam Plin. l. 9, c. 36, vt scribit conchas omnes celerrimè crescere, præcipuè purpuras: ita etiam, linguam purpuræ esse longitudine digitali, qua pascitur perforando reliqua conchylia. tantam duritiam aculeo esse. Alioqui κογχύλιον, Conchylium, de certa quadam concharum specie dicitur, experita non mensis solùm, sed & vestium infectio

nibus. vt inter alios docet Plinius loco paulo antè cito, vbi loquutus de purpuræ flore illo tingendis expetito vestibus, Sed vnde (inquit) conchylius pretia, quis virus graue in fuco, color auffertus in glauco, & irascēti similis mari? Ibidem dicit concharum ad purpuras & conchylia eandem quidem esse materiam, sed distare temperamento. Inde κογχυλίου κροκίδα vocant Floccū lanæ conchylii sanie infectæ. Crito apud Galenum τῆς κῷ πόπις libro 3 ὁ πῖδηξ κροκίδα κογχυλίου, Floccum lanæ conchylio infectæ, vt Plinius loquitur lib. 32, cap. 7: seu Lanam conchyliatam, vt loquitur Marcell. Empir. Ita Dioscorides libro 2 dixit, τὴν δ' αὐτὴν ὕφανσιν καὶ κροκίδες κοχλίου θαλασσίας πορφύρας, flocci lanæ imbutæ cruore purpuræ marinæ. Et Aetius lib 9, cap 35, πῖλημα πορφύρας ἐφόλου. Et Paul. Ægin. lib. 3, cap. 26, λπιεῖν ἀπὸ πορφύρας θαλασσίας, βλῦ è lana quæ purpuræ marinæ sanguine tincta est. Quinetiam κογχύλιον nominatur lana vestisve cōchylii cruore infecta. vt apud Calenum κογχυλίῳ ἔμφρεκτον τὸ εἶς, conchyliata lana aurem obthura. Et apud Quintil. lib. 1, cap. 2, de puero nimis molliter educato, Nondum prima verba exprimit, & iam coccū intelligit, iam conchylium poscit. pro Conchyliatam vestem, vt Plinius loquitur, Ciceronis imitatione, qui Cōchyliata peristromata dicit. Denique vt κόγχη & κογχος dicuntur interdum de testa ostrei, ita & κογχύλιον. veluti quum schol. Aristophanis in hoc loco Vesparū, τῇ κόγχῃ τῇ παίν σημεῖς τοῖς σημείοισι ἐπούσῃ, scribit comicum ibi τῇ κόγχῃ dixisse pro τοῦ κογχυλίου τοῦ ὀπισθίου πῦς σφεγίσι, τοῦ μὴ ἀφαιρεῖσθαι τοὺς τύπους αὐτῆς. Itidem Didym. apud Athen. libro 14, tradit solitos quosdam αὐτὰ τῆς λύσεως κογχύλια καὶ ὄστρακα συκρούοντας, ἄθρυβον ἤχόν τινα ἐποιεῖν τοῖς ὀρχουμένοις. Vide & t. 2, c. 333, c.

INDE Κογχυλιωτής, οῦ, ὁ, Qui cōchylia venatur, Cōchyliarius, seu Conchyta. vt Plaut. in Rud. dicit, Saluete fures maritimi, conchytæ atq; hamitæ. Budæus tetrasyllabos scribit Κογχυλωτής, à κογχύλη: VNDE ET Κογχυλίας λίθος, quem Hesychi° esse dicit durum, & in se habere κοχυλίου τύπους. Meminit huius lapidis Poll. quoque, innuens à Xenophonte vocari κογχυλιάτιν.

Κοχυλαχρόνες, Hesychio sunt χωάνες νύμφαι.

Κοχυλωτής, Κοχύλη, Κοχυλίας, Κοχυλιώτης, Κοχύλιον, Κόχλες, vide in præced. Κόχλος.

Κόδελα, Hesychio est piscis quidam qui & κεφαλός, Mugil.

Κοδαλλύομαι, eidem Hes. est ἀνδιμωχᾶ: afferenti itidem κοδαλλύεσθαι pro εἰδὸν δῆμοπείβειν, In domicilio se continere, seu Intus latitare. Idem κοδαλλυόμενον affert pro ἀρέσκυομένη, ἀπεφαρούσα.

Κοδυμαί, eidem sunt αἱ φρυκτωρίαι. Vide & sequ.

Κοδυμεύει, idem affert pro φρύγα τὰς κριθάς, hordeum frigit seu torret: dicens κοδυμεύειν quoque esse τὸ ἐν ἵπνῳ φρύγειν ἢ πυρ ἀγρίῳ. VNDE Κοδυμαί, eidem est & ὁ φρύγων τὰς κριθάς, & ὁ ὑπὸ πάντων τῶν φρύγοντα τὰς κριθάς. ITEM Κοδυμεύσεια, ας, ἡ, Quæ frigit torrétque hordeum, apud Pollucem. ET Κοδυμεῖον, ου, τὸ, Instrumentum quo ad frigendum hordeum vtebantur, teste eodem Pollu ce, qui lib. 6, cap. 10, scribit τὸ φρύττειν dici etiam κοδυμεύειν: & τὸ ἐρμαλεῖον ὦ ἐνέφρυττον, (ἴσως ἀγγεῖον κεραμεοῦ) vocari φρύγετρον & κοδυμεῖον. (Pro quo Ionicè apud Suidam Κοδυμῆον: expositum tamen καμπτὸν ὄν, adiectiuè, à nom. masc. κοδυμνῆος pro κοδυμεῖος) Ibidem scribit ἡ κοδυμεύουσαν, siue φρύττουσα, vocari κοδυμνῆν. quamobrem & apud Hesychium in expositione vocabuli κοδυμαί pro φρυκτωρίαι reponēdum videri queat φρύκτριαι. præsertim quū idem Hes. κοδυμνῆν esse dicat θεραπαινίδα, sic dictam ἀπὸ τοῦ κοδυμεύειν, quod est ἐν ἵπνῳ φρύγειν. vt sit Ancilla quæ in furno torret hordeum. Apud eundem Hesychium legitur ET Κοδυμία, expositum ἐπτία, φρυκτία, ἀλεκτρία.

Κοδράντης, apud recentiores Græcos pro Quadrans. Iidem itidem Κοδράντης dicunt pro Quadratus.

Κοδύμαλον, t. 2, c. 1635, c. Hesychius quoque κοδύμαλον esse dicit τὸ φρύγιον μᾶλλον, siue κυδώνιον: sed quosdam velle esse genus floris, alios κόσμον περιτραχήλιον, ornamentum collare.

Κοέω, ῶ, Intelligo, Sentio. Tradunt enim dialecto quadam κοεῖν dici pro νοεῖν καὶ αἰσθάνεσθαι, Aristoph. schol. & Suid. & Eust. Vnde κοάλεισος, ὁ ἠλέμα τὰ νοῶν. Vtitur autem verbo κοεῖν inter alios Callimachus.

Κοεῖν quoque, Hesych. affert pro αἰσθάνεται, νοεῖ, Sentit, Intelligit. ATTAMEN Κόθμα, & Κόπλον, idem dici scribit ὅτι τὸ αἰδοῖον, de pudendo seu verendo.

Κόθορνος, ου, ὁ, Cothurnus: calceamentum vtroque pedi aptum, seu vtrique sexui conueniens, & virili & muliebri, autore Hesychio. vnde κόθορνον vocarunt Theramenem, διὰ τὸν ἀεὶ τῷ πολιτείαν ἀμφοτερεσμόν. Et in prouerbio Cothurno versatilior vsurparunt itidem pro homine qui vtraque axilla gestare nouit, vt aiunt. Ipse adeò Theramenes apud Xenophontem Hellen. 2, pag. 275, dicit, ἀποκαλεῖ δὲ κόθορνόν με, ὡς ἀμφοτέροις περιῶν. Κόθορνον δρυόθειον: respondens ad hæc verba Critiæ, pagina 273, ἐπεὶ σὺ ἤδεσθα αὐτόπαλαν τὴν ἀλιθαρχίαν ξυνιστῶν, ὥστε καὶ τοῦ καὶ κόθορνος ὑπικαλεῖται· καὶ γὰρ ὁ κόθορνος ἀμφότερα μὲν τοῖς ποσὶν ἀμφοτέροις δοκεῖ, ἀποβλέπει δ' ἐπ' ἀμφοτέρων. Κόης, vide in Κοῖης.

Κοθοδεύς, t. 2, c. 1540, d. Κόθουρος, ib. c

Κοθῶν, Hesychio βλάβη, Noxa, Damnum, Detrimentum.

Κοθωκής, ίδος, ἡ, affertur pro Edax.

Κοῖ, Κοΐ, vox, seu imitatio vocis, porcellorum, apud Aristoph. apud quem & κοΐειν dicuntur τὰ χοιρίδια, μιμηπικῶς. Vide t. 4, c. 548, g.

Κοιάζει, Hesychio est ἀνεχωρεῖ. à κοῖον.

Κοιαί, idem dici scribit σφαῖραι λίθοις.

Κοῖαται, idem affert pro ἱεροῦται. forsan à Κοίης. Eodem enim autore Κοίης siue Κόης, dicitur ἱερὰς καθεῖρων ὁ καθαίρων φονέα. pro quo infrà κοιόλης.

Κοῖαι, eidem sunt κοῖλα, Caua, Concaua.

Κοίελος, eodem Hesych. teste dicitur τὸ ὀν τοῖς κυάμοις ἐπείδιον, Bestiola. quæ fabis innascitur.

Κοΐζειν, vide in Κοΐ, & t. 4, c. 548, g.

Κοίημα, Hesychio ἠθύημα, Fœtus. quod & κύημα.

Κοίης, vide in Κοῖαται, paulo antè.

Κοίκας, in Æthiopia palmarum species, & τὰ πεπλεγμένα ὀνόματα τῶν φύλλων τῶν δένδρων σκεύη, φορμοί. Hesych. Solent enim è palmæ foliis texi crates, storeæ, sportæ, & id genᵒ alia. Vide & Κόϊξ.

Κοικύλλειν, idem esse dicit περιβλέπειν: quòd κύλα dicantur τὰ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν. Alii esse volunt τὸ περιστρέφεσθαι καὶ διαπείθειν περιβλεπόμενον, nonnulli φρονεῖν. Suid. exp. non solùm περιβλέπειν, sed etiam κακοτεχνεῖν, in hoc loco, Τί αὖ σὺ κυρκαιᾶς καὶ κοικύλλεις ἔχων;

Κοῖλα, τά, substant. t. 2, c. 287, h

Κοιλαίνω, t. 2, c. 288, d. Κοιλαί, ib. e

Κοιλέμβολον, t. 1, c. 680, f. Κοίλη, t. 2, c. 287, h

Κοιλία, t. 2, c. 288, f. Κοιλιακός, t. 2, c. 289, h

Κοιλιοδαίμων, ib. c. Κοιλιόδουλος, ib. d

Κοιλιολυσία, ib. Κοιλιοπόλις, ib.

Κοιλίς, t. 2, c. 288, e. Κοίλισκος, ib. f

Κοιλιώδης, t. 2, c. 290, a

Κοιλοιδιᾶν, dicitur τὰ κοῖλα τῶν ὀφθαλμῶν οἰδεῖν, inquit Suid. in testimoniū afferēs hoc Theocr. hemistichium, ἀνθ' κοιλοιδιόωντι. Sed ibi metrum aliam postulat scripturam, nimirum κυλοιδιόωντι, prima correpta.

Κοίλον, τὸ, substant. t. 2, c. 287, d

Κοῖλος, ib. a. Κοιλοσυρία, t. 3, c. 1045, g

Κοιλόσωμος, ib. f

Κοιλοσυρία, siue Κοίλη Συρία, Caua Syria: pars Syriæ quæ & μεσοποταμία, quòd sita est inter Euphratem & Tigrim fluuios.

Κοιλόσυρπος, Suidæ ὁ χωλὸς, Claudus.

Κοιλότης, t. 2, c. 288, c. Κοιλοφθαλμία, t. 2, c. 1410, g

Κοιλοφθαλμιάω, ib. h. Κοιλόφθαλμος, ib. g

Κοιλόφυλλος, Qui cauis foliis est, Concaua habens folia.

Κοῖλυ, Hesychio est τὸ καλόν: nisi potius scripsit τὸ κοῖλον.

Κοίλωμα, t. 2, c. 288, c

Κοιλῶπες, Caua aspectu: Suidæ βαθεῖα, afferenti ex Epigr. Ἴδρις ἀλὴρ κοιλῶπιν ὀρειάδα δύσπαρ πέτρῳ.

Κοιλωπός, itidem pro Cauus affertur ex Eurip.

Κοιλώπα, Hesychio est arbor quædam: forsitan eadē quæ infrà κολουτέα.

Κοιμάομαι, Dormio, &c. t. 2, c. 290, a. Κοιμᾶσθαι, Mori, &c. ibid. e.

Κοιμαΐστριες, Hesychio κοιτῶν, Cubile.

Κοιμάω, t. 2, c. 290, d. & g. Κοίμημα, t. 2, c. 291, a

Κοίμησις, Dormitio, &c. ibid. b. Κοίμησις, Mors, &c. ibi

Κοιμητήριον, ib. Κοιμίζω, t. 2, c. 292, a

Κοιμισής, οῦ, ὁ, Sopitor. In Epigr.

Κοῖμος, Etymologo est ὁ πάντα ὃν αὐτῷ διεπεπραγμένα ἔχων καὶ κεκοσμημένα, In quo omnia bene disposita sunt & ornata.

Κοινεῖν, t. 2, c. 298, b. Κοινεῖον, ib.

Κοινῇ, aduerbium, &c. t. 2, c. 297, a

Κοινίον, t. 2, c. 298, b. Κοινόβιον, t. 1, c. 738, a

Κοινοβουλία, t. 1, c. 768, f

Κοινοβουλεύω, ῶ, Communiter consulto. Xenophon in Lacedæmon. republ. συνεκκλεῖσαν δὲ αὐτοῦ οἱ πολέμαρχοι, ὅπως ἀεὶ συνόντες μᾶλλον καὶ κοινοβουλοῦντο ἀλλήλοις τὰ δέοντα.

Κοινογάμια, Communes & promiscuæ nuptiæ. Apud Athenæum in tio libri 13, ὃν δὲ Ἀθάμας τοῦτος Κέκροψ μίαν ἐνὶ ἔζευξεν, οὐ ἐδεῖτο τὸ τοῦτερον οὐσῶν τῶν συνοδῶν καὶ κοινογαμίων ὄντων.

Κοινοδαμεί, t. 1, c. 977, f.

Κοινοδήμιον, ib. e

Κοινοδρομεῖν, pro Pari incitatione communiter decurrere, vt currens socium adæquet cursus velocitate: ex Xenophonte Symp. Reponendum enim ibi aiunt ἐκοινοδρομοῦμεν pro ἐκαινοδρομοῦμεν.

Κοινολέκτως, Vulgari sermone, Communi lingua.

Κοινολεχής, ές, ὁ ἡ, Communē habens lectum, Adulter.

Κοινολογήσαι, t. 2, c. 296, c. Κοινόν, τὸ, subst. t. 2, c. 295, b

Κοινοπλοος, t. 3, c. 369, f. Κοινόπους, t. 3, c. 511, c

Κοινοποιέομαι, t. 2, c. 296, f. Κοινόπους, ib.

Κοινοπραγεῖν, t. 2, c. 296, f. Κοινοπραγία, ib. g

Κοινοπρεπής, Innouatio: vulg. l. perperam pro κεκινοπρεπές.

Κοινός, Communis, &c. t. 2, c. 294, d. Κοινὸς cum genit. & cum dat. ibid. f. Κοινός, pro κοινωνός, &c. c. 295, a. Κοινός, Peruagatus, &c. ibid. g. Κοινός, Conuersatione gaudens, &c. c. 296, a. Κοινός, Frater, &c. ib. Κοινός, Profanus, &c. ib. c.

Κοινότης, t. 2, c. 297, d. Κοινότοκος, t. 3, c. 1534, g

Κοινοφρων, t. 4, c. 200, f

Κοινοχρησία, ας, ἡ, Communis vsus. Œcumen. in Acta Ap. οὐδεὶς ἐξιδίαζετο τι τῶν ἑαυτοῦ, ἀλλ' εἰς κοινοχρησίαν ἐφέρετο.

Κοινόω, Communico, &c. t. 2, c. 297, d. Κοινόω, Inquino, &c. ibid. g.

Κοινωνὸς, ῶνος, Qui socius est & particeps, Qui commune aliquid habet cum alio. Hesychius enim κοινῶνας affert pro κοινωνοί.

Κοινωνέω, In communionem venio, t. 2, c. 299, a. Κοινωνέω, Consuesco, ib. e.

Κοινωνημα, t. 2, c. 299, c. Κοινωνία, t. 2, c. 298, d

Κοινωνικός, Communionis amans, &c. ib. e. Κοινωνικὸς, Ad communionem pertinens, &c. ib. h.

Κοινωνὸς, ib. b. Κοινῶς, t. 2, c. 297, c

Κοινωφελής, ές, ὁ καὶ ἡ, In commune vtilis, Communem afferens vtilitatem, Suidæ ὁ πάντας ὠφελῶν. VNDE Κοινωφελία, ας, ἡ, Communis vtilitas. Affertur & Κοινωφέλιμος pro Publicam vtilitatem habens, Reipublicæ vtilis.

Κόϊξ, ικος, ὁ, Coix: species τῶν καλαμοφύλλων, vt & ὁ φοίνιξ, teste Theophrasto Hist. plant. libro 1, cap. 16. apud quem lib. 7, cap. 13, κοῖξ legitur inter τὰ βολβώδη, seu τὰ σρογγύλα πᾶς ῥίζας. Hesych. sine diæresi habet κοῖκες, vt suprà docui, tradens esse palmæ genus in Æthiopia, & πλέγματα inde confecta. Quo modo & Pollux libro 10, cap. 46, περὶ τῶν ἐν πλέγματος σκευῶν tractans, scribit, posse in hoc censu collocari & κοῖκα, quem à Doribus κοῖν vocari. velut ab Epicharmo, Ἡ θυλακὸν δόειον ἢ κοῖν φέρειν, Ἢ κωρυκίδα. Ab Atticis κοῖκα dici. vt à Pherecr. — ἢ κοῖκ', ἢ κωρύκας. Manifestò autem (inquit) hoc indicat Antiphanes, dicens, ἀγγεῖον ἀλφιτηρὸν) ὃ κοῖξ ὄστν.

Κοιόλης, Hesychio & Suidæ est ὁ ἱεροῦς, Sacerdos. qui suprà κοῖης.

Κοῖον, Hesychio est ἀνέχυρον. vnde suprà κοιαίζει.

Κοῖος, Cœus: pater Latonæ, sic dictus ἀπὸ τοῦ κοεῖν, quod est νοεῖν, veluti σωωτὴς ὤν: vel quasi ποῖος, Æolicè verso ω in κ. Qui enim allegoricè Titanum nomina accipiunt, in hoc loco Hesiodi Theogon, Κοῖόν τε Κρεῖόν τε Ὑπερίονά τ'

ἰαπυγίτη: volunt κοῖον esse πλὴν πυρότητα, qualitatē: χρεῖον, κρίσιν, Secretionem: ὑαρίονα, κουφότητα, leuitatē: ἰαπυγίτην, βαρύτητα, grauitatem. Hæc Etymol. INDE Κοισφένεια Λητοῦ apud Apoll. Arg. l.2, vt pote ὑπὸ τῷ Κοίου ῥιζωθεῖσα, Genita à Cœo.

Κοισφόρος, Hesychio est ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη, Grauida, Vterũ gerens, Prægnans, qui & κοίημα attulerat pro ῥύημα. Infrà per υ in prima syllaba.

Κοισφενέω, t.2, c.301, b. Κοισφενίδης, ib.a

Κοισφενίη, t.2, c.300, g. Κοισφενικός, ib.h

Κοίσφενος, ib.c. Κεῖς, vide in Κεῖξ. B

Κοισύρα, ας, ἡ, Cœsyra: fœmina quædam Athenienſis, vxor Alcmæonis, mater Megaclis & Lamachi: generis nobilitate & opibus clara, sed ὅλῃ βλακείᾳ ἠμβεβωκυῖα, adeò vt inde Κοισυροῦται dixerint comici pro τὴν φορᾶς κοσμοῦνται, siue τὰ τῆς Κοισύρας φρονεῖ. Suid. ex schol. Aristoph. Inde suprà ἐγκοισυροῦται.

Κοιπάζω, & Κοιπάζομαι, t.2, c.294, a

Κοιπαῖον, t.2, c.292, d, & 293, h. Κοιπαῖος, t.2, c.293, g

Κοίπη, t.2, c.292, c. Κοπίον, t.2, c.294, c

Κοιπὶς, ibid. Pro Cista seu Arca, properispomenos scriptum apud Etymol. Ita enim ille, Κοῖπις, (inquit) Atticè ἡ μικρὰ κίστη. nam τὴν κίστην vocant κοίτιον. Est autem in qua κοιπαζόμεναι αἱ γυναῖκες ἀποτίθενται τὰ χρήματα, in qua cubantes mulieres reponunt pecunias, seu Cõclaue in quo mulieres habent sua κειμήλια. C

Κοῖπυ, t.2, c.292, g. Κοῖπυν, t.2, c.294, c

Κοίπυς, t.2, c.292, f. Κοιπαὶ, t.2, c.294, a

Κοιπωνὶς, ib.c. Κοιπωνίσκος, ib.

Κοῖφι, vulgari sermone & κῷ σωνήθειαν dicitur quod propriè ὡς ἑλλιπίζον dicendum est κῦφι: è censu τῶν ἱερῶν ἀτιμῶν. Ita Etymol. Infrà κύφι. D

Κόκκαλος, Erotiano est ὁ σρόβιλος. Vtitur hoc vocabulo Hippocr. De morb. acut. dicens, κόκκαλος καὶ σμύρνα ὀκλικτήν. Et aliquanto pòst, τὴν ἐπιθυμουμένης ὀκλικτὴν describens, ait, κόκκαλον, χαλβαίλιον ὂν μέλιτι Ἀττικῷ ἀποζέσας, πίνειν δίδου. Vbi annotat Galenus, quem ipse κόκκαλον appellat, antiquos non sic nominasse, sed potius κῶνον: à recentioribus propè omnibus vocari σρόβιλον. Solere autem Hippocratem ex eo conficere ὀκλικτὴν, quum maximè pinguis est, hoc est quum πολλὴ ὂν κύκλῳ τῶν κεκυφότων ἔχει ἐδέων ῥητίνων. Itidem in Lexico Hippocr. tradit idem Galenus, κόκκαλον à plerisque accipi τὴν πυρηνίδα τῆς σροβίλου, nucleum nucis pineæ: Dioscoridem verò diminutiuè ita nominari velle τὸν κνίδιον κόκκον, Cnidium granum. Hesychio κόκκαλος est non solùm σρόβιλος, sed etiam ῥόμβος & πόδικα. E

Κοκκεῖς, οῦ, ὁ, Progenitor, Auus. Epigramm. libro 1, κοκκαὶ vocantur Quercus, quòd ex priscis mortalibus nutrices fuerint. Ita vulg. l. Sed perperam, vt videbis paulo infrà in Κοκύαι.

Κοκκίδα, Hesych. dici scribit ἄγρον, Populum nigram. F

Κοκκινοβαφής, t.1, c.718, h. Κόκκινος, vide in Κόκκος.

Κοκκάζ, Hesychio est κορώνη, Cornix. forsan à voce.

Κοκκοβάφη, eidem est ἡμέρα, Noctua.

Κοκκοβαφὴς, t.1, c.718, h. Κοκκοβάφος, t.2, c.1445, g

Κοκκοβραύσης, Hesychio est ὄρνις πτιὸς, auis quædam: procul dubio sic dicta à confringendis granis.

Κοκκόνοι, eidem Hes. sunt οἱ πυρῆνες τῶν ἐλαιῶν, Olearum nuclei.

Κοκκοποιὸς, & Κοκκόρυζος, vide in sequ. Κόκκος.

Κόκκος, ου, ὁ, Granum. vt apud Dioscoridem lib.4, κόκκοι τῆς ῥοιᾶς, Grana mali Punici. vel etiam Acini mali Punici. Sic κόκκος κνίδιος, siue κόκκος κνίδειος, Granum Cnidium, apud Dioscoridem & Galen. necnon Athenæum. Est autem semen thymelææ, myrti in modum rotundum & inter initia virens, ac tandem rubescens. Vnde κνιδίλαιον vocatur oleum quod ex eo paratur. Testis Dioscorides lib.4, cap.173: & lib.1, cap.44. Ab eodem Dioscommemoratur & κόκκος θαφνικὴ, quam esse dicit θάμνον μικρὸν φυγανώδη ᾧ τὰς θύρκαι οἱ κόκκοι ὡς φασὶ: optimam esse Galaticam & Armeniacam, inde Asiaticam & Ciliciam: vltimo loco Hispanicam. Ciliciam verò nasci in quercubus, similem minutæ cochleæ: ore à mulieribus illius regionis legi, & κόκκον vocitari. Et fruticè igitur & granum eius appellat κόκκον, & quidẽ illũ genere fœm. G

Theophrastus πρίνον vocat hanc arborem, & κόκκον fructum. Ita enim ille libro 3, Hist. plantarum cap.8, ἡ πρίνος τὸν φοινικοῦν κόκκον φέρει. Et cap.16, φέρει δὲ καὶ τοῦτο ἡ βάλανον κόκκον ἔνια φοινικοῦν: de ilice itidem. Plin. quoq; Coccum vocat, vt libro 9, cap.41, Coccum Galatiæ rubens granum. Et libro 16, cap.8, Omnes tamen has roboris dotes ilex solo prouocat cocco. Granum hoc, primóque ceu scapus fruticis paruæ aquifoliæ ilicis: cusculium vocant. Idem cocci vsum gratiorem esse scribit si, quæ eo tincta fuerunt, Tyrio tingantur, vt fiat hysginum: sed & cocco Cnidio huius cocci colorem esse, at magnitudinem grano piperis maiorem, vim ardentem. Alibi coccum ilicis appellat, videlicet lib.24, cap. 4. Idem coccum appellat cocci colorem, lib.22, cap.2, Iam verò infici vestes scimus admirabili fuco. atque vt sileamus, Galatiæ, Africæ, Lusitaniæ granis coccũ imperatoriis dicatum paludamentis, trãsalpina Gallia herbis Tyrium atque conchylium tingit, omnéſque alios colores. Nisi potius intelligendus ibi cocci nomine pãnus cocco tinctus. vt apud Philostr. epist. 27, τὰ ῥόδα πάσης ὡραιοτέρα, ὑφὴ τὸν Βαβυλώνιον κόκκινον καὶ τὰ Τυέλων πορφύρεα. Gorr. quoque κόκκον βαφικὴν esse tradit ilicem aquifoliam, solo cocco omnes roboris dotes prouocantem. esse illi colorem rubeum qualis in rosa micat, imperatoris tantùm paludamentis apud antiquos dicatum: à Gallis scarlatum, à Narbonenſibus vermilonum, ab officinis granum tinctorum appellari. Hinc igitur DICITVR Κοκκοβαφὴς, ἔος, ὁ καὶ ἡ, Cocco tinctus. Theophr. Hist. plantarum libro 3, cap. 8, τὸ δὲ αὐτὸ μέσον, κοκκοβαφὲς καὶ λαμπρὸν, veluti cocco tinctum & splendidum. ET Κοκκοτριβὴς, itidem Cocco imbutum: si non mentiuntur Hesychii codices, in quibus exponitur κοκκοβαφές. NECNON Κόκκινος inde dicitur, itidem pro Cocco tinctus, seu Coccino colore imbutus. vt κόκκινον ἔριον, in epist. ad Hebr. cap. 9. Et κοκκίνη χλαμὺς, Coccina chlamys. Sic κόκκινος χιτὼν apud Plutarchum in Fab. quem super imperatoris tentorio extendi solitum scribit quum hosti pugnæ signum dare volebant. Et apud Gregor. τὸ κόκκινον τῶν ἐνδυμάτων, coccinam indue vestem. Vbi vt τὸ κόκκινον dicitur substantiuè, ita apud Martial. Coccina famosæ. donas & ianthina mœchæ. Indéque apud eundem poetam, Coccinatus dicitur ὁ τὸ κόκκινον περιβεβλημένος, Coccinis indutus, Coccina amictus veste. Plinius dicit etiã Coccineus color, & Coccinei acini, pro κόκκινοι, & Lamprid. Coccea indumenta. Hieronym. κόκκινον reddidit Vermiculum, respiciens ad coccum scolecium dictũ. Apud Aristophanem κοκκίνοις reperitur & substantiuè vsurpatum, in Vesp. ἐγὼ τοιμὲν νομίζω χῆσας τῷ κρέπτον ἢ πολλῶν κοκκίνοις ἱματίων καὶ χρῆμα κίνυνπερκοκκίνον. Ibi enim schol. scribit κοκκινοῖς dictas fuisse τὰς περιεσταλμένας ἢ πυκνοκλωθίας τείχας. Sed eam scripturam non possum non suspectam habere, præsertim quum Suidas legat κυκίνοις, cincinnos, vt suprà docui. Cæterùm è superiore κόκκινος est COMPOS. Κοκκινοβαφὴς, Coccino tinctus, seu Coccineo imbutus colore. Athen. libro 5, οὐραίσκῳ κοκκινοβαφεῖ περιβύκῳ. Ex primo autem illo κόκκος, quod in genere quoduis granum significat, COMPOS. Κοκκόρυζος, quod ex Apsyrto Hippiatro affertur pro Granum oryzæ: non tamen sine mendi suspicione. ‖Rursum κόκκος, & DIMINVT. Κοκκίον, transferuntur ad alia etiam. Ita enim medici vocant pilulas, quòd granorum magnitudine ferè sint, & rotundæ granorum instar. Alex. Trallian. ἡ καθαρσις ἡ δι' ὧν τῶν κόκκων ἐλόντων πλὴν κολοκυνθίδα. Et alibi κοκκία βηχικὰ, Pilulæ quæ tussi medentur. Eadẽ & καταπότια. ‖Hesychio κόκκος est non solùm ἡ τῶν σίτων κυγχραμὶς, granũ frumenti: & ὅς ἐν τῷ φοινικοῦν βάπτεται, granum ilicis rubẽs quo punicea inficiuntur: necnon αὐτὸ τὸ χρῶμα, ipse color puniceus: sed etiam τὸ γυναικεῖον μόριον, muliebre mẽbrum. Apud eundem LEGITVR Κοκκῶσα, expositum συκῆ, Ficus: forsan quoniam fructus eius multa habet granula, quæ alio nomine κυγχραμίδες dicuntur. ITEM Κόκκωνες, eodem autore dicuntur οἱ κόκκοι τῶν ῥοιῶν καὶ ὀδὼν ἰξῶδες, Grana mali Punici & vnde viscum fit. Meminit huius vocabuli Galen. quoque in Lex. Hipp.

Ibi enim scribit κόκκωνα ab Hippocrate vocari κόκκον τὸν κοινῶς ὀνομαζόμενον, non τὸν κνίδιον: quem & ipsum interdum κόκκον sine adiectione ab eo nominari. Præterea à κόκκος generaliter accepto, est VERBVM Κοκκίζω. vnde apud Aristophanem, κοκκίσαι ῥόαν, Punicum malum suis exenterare granis, Grana eximere è malo Punico. seu acinos. quod & ὀκκοκκίσαι dicitur verbo composito. A

Κόκκω, Atticè pro τάχυ, Celeriter. Ita apud Suidam in manuscr. cod. Pro quo Etymol. habet Κόκυ. Sic enim apud eum legimus, Κόκυ, Ἀττικοὶ τὸ τάχυ. At κόκκυ ab Hesych. exp. τὸ ἐλάχιστον, Res minima. B

Κοκκύαι, Suidæ sunt αἱ πρεσβύτεροι, Maiores: in exemplũ affertur, τῷ ὑμέων κοκκύσσι καὶ πατρῴῃ ἀρχαίῃσι. Infrà vnico κ. Κόκκυγες, Κοκκυγίας, Κοκκυζῶ, Κοκκυμηλέα, Κοκκύμηλον, Κοκκύμηλος, vide in sequ. Κόκκυξ.

Κόκκυξ, υγος, ὁ, Coccyx seu Cuculus: auis verna ex accipitrum genere, sed degener & timida: sic dicta παρὰ τὸ κόκκυ φωνεῖν, quod vno verbo DICITVR Κοκκυζεῖν, Coccyzare, Cuculi vocem edere, Sonare cucu seu κόκκυ. Hesiodus Erg. 2, Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι, Quando cuculus in quercus foliis seu frondibus coccyzat. Verùm hoc κοκκύζειν non semper cuculi est, sed tribuitur etiam gallinaceo. nam schol. Aristophanis κοκκύσω exp. δίκην ἀλεκτρυόνος βοήσω, συρίσω, in hoc loco Ran. Καὶ λαβομένω τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἴπατον, Καὶ μὴ μαθεῖν σφῷν αὖ ἐγὼ σφῷν κοκκύσω. Vbi quum vterque suum ῥῆμα protulisset, Bacchus ait, Κόκκυ, μαθεῖν: nimirum φωνὴν τὸ κόκκυ seu κοκκύζων galli vel etiam cuculi more. Apud Aristot. quoque, Hist. animalium lib.9, vox esse gallinacei generis dicitur, & à Gaza reddi Cucurrire. Itidémque apud Athenæum libro 14, ex Artemidori Opsartyticis, καὶ νομάδα παρεῖναι ἔφη, καὶ ἐστοῖς ἤδη κοκκυζόντων, pullos gallinaceos iam cucurrire incipientes. At Prouerb. Quum Nibas coccyzauerit, vide apud Erasmum in Chiliad. adag. vbi affert & aliud prouerb. Coccyge astutior. Non solùm porrò auis nomen est κόκκυξ, sed piscis etiam, & quidem vocalis, apud Aristot. Histor. animal. lib.4, cap.9. Ibi enim dicit κόκκυγα τὸν ἰχθὺν φωνεῖν ὅμοιον κόκκυγι. Coccygem itidem nominare possumus hunc piscem, quum Plinius auem quoque appellet coccygem vocabulo Græcanico. Κόκκυγες dicuntur etiam Grossi caprifici arboris: οἱ ὀλυμφοὶ: quoniam videlicet φαίνονται κατ' ἔαρ ἅμα τοῖς κόκκυξιν. Nicander Ther. v.853, Σκῶν δὲ κραδὴς κυέουσαν ὀπωρμήξαιο κορυσσῶν· Ἢ αὖτις κόκκυγας ἐκκάδος, οὔτε τεῷ ἄλλης Γοηγόλοι ὀπφαίνοισιν αὐοσείοιτες ὀπώρης. Hesychio autore κόκκυξ dicitur & herba quædam, & ὁ τεθρόλος, & τὸ ἱερὸν ὀστοῦν τὸ τεῷ τοῖς ἰερίοις. Gorræus κόκκυγα esse dicit os in imo sacri ossis positum, tribus propriis partibus constans, quæ inter se symphysi vniuntur. Plura de hac appendice sacro ossi adnata vide apud eundem, necnon apud Galenum in lib. De ossibus. Eidem Hesychio κόκκυξ est etiam λόφος & περικεφαλαία, Crista & Galea: qui tamen ET Κόκκις affert pro λόφος. Denique κόκκυξ est nomen montis qui olim βρόντος dictus fuit, teste schol. Theocr. Porrò à κόκκυξ est COMPOSITVM Κοκκύμηλον, vt testatur Nicander hoc hemistichio apud Athenæum lib.2, μῆλον ὃ κόκκυγος καλέουσι, malum quod coccygis vocitant. Latini Prunum appellant. Græci alio nomine Δαμασκήνων nuncupant, quoniam ὀν τῇ Δαμασκηνῶν χώρᾳ πλεῖστον ὂν πῦπτει ἀκρόφυον καὶ κάλλιστα γεωργεῖται, vt tradit Athenæus libro 2. quum tamen Damascena sint potius species quædam τῶν κοκκυμήλων Damasceno agro peculiaris, ac διάφορος τῶν κατ' τὰς ἄλλας χώρας γινομένων. Suidas esse vult pomorum speciem quæ suo tempore dicta fuerint βερίκοκκα. quo vocabulo nominari videntur potius ea quæ vulgò *arbricocs* appellantur, à Latinis pariter & Græcis Armeniaca. Porrò τῶν κοκκυμήλων meminit Hipponax, dicens, σέφω οἰ ἔχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης. Et Alexis, σεφωσῶ σεφώω κυλικῆ κοκκυμήλων πεπόνων. Idem, κοκκυμήλων ἀπυρήνα πεπόνων. Sunt verò & ἄγρια κοκκύμηλα, pruna sylueſtria, quorum mentio apud Athenæum libro 2. Arbor τῶν κοκκυμήλων DICITVR Κοκκυμηλέα, Latinis Prunus. de cuius arboris fructũq; vi medica, vide Dioscoridem lib.1, cap.175. Theophr. Hist. plant. lib.4, cap.3, κοκκυμηλέαν quandam describit, quam Plin. libro 13, cap.10, prunum Ægyptiam vocat. Idem Theophr. lib.3, cap.16, commemorat & aliud genus τῆς κοκκυμηλέας, pro quo apud eundem Plin. reperio Coggygria, lib.13, cap.22. Rursum Theophr. libro 3, cap.7, πλὴν ἀποδιάδα esse dicit veluti ἀγρίαν κοκκυμηλέαν, prunum sylueſtrem: cuius rei mentio & apud Athenæum lib.2. Dicitur ETIAM Κοκκύμηλος pro κοκκυμηλέα. Ita enim Pollux lib.1, Sciendum (inquit) τὸ κοκκύμηλον quidem neutro genere dicitur ὁ καρπὸς, fructus: masculino autem genere arbor à mediæ comœdiæ poetis dicitur ὁ κοκκύμηλος. AT VERO Κοκκυγίαν vocant Crotoniatæ ventum quendam, teste Hesychio: forsan quòd eo tempore spiret quo ὁ κόκκυξ incipit κοκκύζειν. C D E F G

Κόκκις, vide in præced. Κόκκυξ. Κόκκων, in Κόκκος.

Κοκρύδακοι, Hesychio sunt κυλλοί.

Κοκρύδων, idem affert pro λῃστὴν, κλεπτίων, Latronum, Furum.

Κοκύαι, Hesychio οἱ πάππποι καὶ οἱ πρεσβύτεροι, aui & maiores: vt Etymologo quoque κοκύας est ὁ πρεσβύτερος: qui addit, Ionicum esse vocabulum, & significare τοὺς ἤδη κεκοιμημένους. Pro Aui seu Ataui, Proaui, Maiores, legitur in Epigr. l.1, tit. εἰς Δίνδρα. Ibi enim Zonas dicit, Τηλόθι δ' ἴσχε δρυὸς πέλεκυν, κοκύας γὰρ ἔκλεξαν Ἀμὴν ὡς πρόσθεν ματέρες ἐνὶ δρύεσι indicans auos monuisse à quercubus abstinendam esse securim propter stirpis antiquitatem.

Κόλα, Suidæ ἡ ῥαστὴρ, Venter. cui subiungit dat. plur. τοῖς κόλαις. Plurale κόλα Hesychius exponit ὀστᾶ, μέλη, vt κῶλα: necnon ὅπλα, dicens esse & saltationis speciem, quæ alio nomine appellatur ξιφισμὸς, Gladiatio. Et hinc forsan sunt VERBA Κολαβρδύειν, ET Κολαβείζειν, significantia Saltare, vt idem Hesych. innuit. κολαβρδιοῦμεν enim exponit κώλοις ἀλλομεθῆν: afferens & κολαβείζειν pro σκιρτᾶν, Saltare: & quidem ita vt τοῖς κώλοις petulantius aerem verberes. Ex quo posteriore verbo est VERBALE Κολαβεισμός: cuius Pollux quoque meminit inter saltationis species. nam lib.4, cap.14, κολαβεισμὸν esse dicit Θρακικὸν ὄρχημα καὶ Καρικὸν ὑπόπλιον verò & ipsum. At Suidas verbo κολαβείζειν diuersam planè significationem tribuit. nam κολαβεισθεῖν significare scribit ὀκπαγῆναι, ἀπμασθῆναι, χλιανθῆναι, αὐξηνθῆναι λόγῳ ἄξιος νομισθῆναι, propterea quòd κόλαβρος siue κάλαβρος dicatur ὁ μικρὸς χοῖρος, paruus porcellus, qui nullo in pretio esse solet. Suprà Καλαβεισθεῖσαν & Καλαβεισμός.

Κόλαβος, Suidæ est ὁ μικρὸς ψωμὸς, Offula, Buccea paruula. Idem κολάβους dici scribit τοὺς ὀρτοὺς τοὺς ἰσοκότους πλὴν πλασιν τοῖς κολλάβοις τῆς μυτίας. quosdam verò esse qui dicant esse εἶδος πλακουῶντος πυραστοῦ siue ὀρτου μικροῦ, ὥσπερ τὸ ὀνομαζόμενον κολλυβίζεσθαι, qua de re vide & t.2, c. 309, d. Inde ἀνεκολάβισεν apud Aristophanem pro Deglutiuit, seu Per gulam in ventrem demisit veluti κόλαβον. volunt verò & κολαβεῖν esse Buccellam deuorare, Deglutire: nullo tamen eius allato exẽplo. ‖Rursum κολάβοι esse dicuntur lyricorum poetarum genus, sic vocati ἀπὸ τῆς κολλάβων, quæ sunt citharæ verticilla in quæ fides aptandæ inseruntur. At pro Κολαβὸν, quod ex Theophr. Hist. pl. l.5, c.10, affertur pro Curtum, Truncum, Diminutum, Quod summas sui partes amisit, scribendum κολοβόν. H

Κολαβρδύεσθαι, Κολαβείζειν, Κολαβεισμὸς, Κόλαβρος, vide paulo antè in Κόλα.

Κολάζω, t.2, c.301, d. t.3, c.1717, c. Κολάζομαι, t.2, c.301, d

Κολαινὶς, Dianæ cognomen, à Colæno quodam qui templum ei construxit: aut διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ ὀπὸ τῷ κηροῦ κόλον. vt tradit schol. Aristoph. apud quẽ vide plura de hoc cognomento. Infrà κολεμίς.

Κολακεία, t.2, c.313, a. Κολακεύομαι, t.2, c.312, f

Κολακευτικὸς, ib.g. Κολακευτικῶς, t.2, c.313, a

Κολακεύω, t.2, c.312, e. Κολακικὸς, ib.d

Κολακὶς, ib.

Κολακρίται, ex Cæl. Rhod. Antiqu. lection, affertur pro Ciuilium pecuniarum quæstores. pro quo rectius κωλακρέται infrà, quanuis apud Suid. quoque sua serie inueniã κολακρέται: & apud Etymol. κολακρέται, οἱ τῶν αἰγυπτίων τριμίαι, οὗ τὸ πεμπραρχεῖν ὑπάτου.

Κολακώνυμος, ab Aristoph. per derisum vocatur ὁ κολακεύομενος, vt qui κόλαξ esset, hoc est adulator.
Κόλαξ, t.2, c.312, b. Κολαπίζω, t.2, c.305, a
Κολάπιον, t.2, c.304, g
Κόλαφος, ὁ animal vlulæ & cæteris θῖς χαμαιφώνοις inimicum: vnde ab eis & deuoratur, teste Aristotele Histor. anim. lib. 9, c. 2.
Κόλασις, t.2, c.302, e. Κόλασμα, ib.d
Κολασμός, ib. Κολαστέον, Puniendum.
Κολαστήριον, τό, t.2, c.303, a. Κολαστήριος, ib.
Κολαστής, t.2, c.302, g. Κολαστικός, ib.h
Κολαφίζω, t.2, c.305, f. Κολάφισμα, ib.g
Κόλαφος, ib.e
Κόλεα, Hesychio est Saltatio quædam: vt κόλα.
Κολεαίζοντες, eidem sunt ὠθοῦντες, κωλύοντες, Pellentes, Prohibentes: item φραίνοντες, Diuidentes: in obscœna significatione. VNDE Κολεασμός, οῦ, ὁ, eodem autore dicitur τὸ φραίνεσθαι. Dicit autem hæc πεποιῆσθαι δοκῶ τὸν κόλον, & κολεαίζειν esse τὸ καθιέναι εἰς τὸ κόλον. Eodẽ teste κολεάρχος quoque est κακόφρων ὄνομα. AT Κολέα μος, eidem est μεταφόρων: qui suprà κοάλεμος.
Κολεῖν, Hesychio est ἐλθεῖν, Venire: forsan pro μολεῖν.
Κολεκτάριος, Suidæ est ἀργυρεᾶ μοιβός, ὁ κέρμα αἰτὴ ἀργύρου ἀλλαττόμενος, τραπεζίτης, ἀργυροπρᾶτής. Vox est è Latino vocabulo Collecta, significans eum potius Qui pecuniam colligit, vel collectam dispensat.
Κολεμίς, cognomentum Dianæ, à Colemo quodam, teste Hesychio. Suprà Κολαινίς.
Κολεόπτερος, vide in sequ. Κολεός.
Κολεὸς, οῦ, ὁ, Vagina, Culeus. Hom. Iliad. α, Ἕλκετο δ' ὀκ κολεοῖο μέγα ξίφος. Sic Eurip. Iphig. Aulid. — ὀξὺ χειρὶ φάσγανον ἀπάσας Κολεοῦ ἔσωθεν. id est ξιφοθήκης. INDE Κολεόπτερος dicitur Cuius pennis crusta veluti vagina superuenit, Cuius pennæ inuolucro crustaceo veluti vagina includuntur. vnde Gaza interpret. Vaginipennis, apud Aristot. Itidem Suidas κολεόπτερα vocari scribit ζωύφια πίλινα, ἅτινα τὸ ὡς ἐν κολεῷ τὰ πτερὰ συνέχειν τῷ ἐλύτρῳ. ‖ Κολεὸς, Hesychio est etiam λαγνεᾶς, ὑδρία, Loculus, Hydria. ‖ Rursum κολεὸς apud Aristotelem legitur pro aui quadam. Sed pro eo scribendum dicunt κολιός.
Κολεραὶ ὄϊες, Oues glabræ, seu breuem lanam habentes. Apud Aristot. enim, Hist. animalium lib. 8, cap. 10, αἱ κολεραὶ ὄϊες ἀχειμερώτεραι εἰσὶ διὰ τὸ, Gaza vertit, Oues glabræ exuiores, sunt frigoris patientiores quàm vestitiores. Vbi tamen alii interpretandum censent, Oues crispæ sunt hirsutis frigoris patientiores. Hesychius κολερὰ à quibusdam scribit exponi τραχύα: ipse interpretans νοτερά, ῥυθρά.
Κολετρίω, ῶ. Verbo hoc vsus est Aristoph. in Nubibus, dicens, Τοῦτον δείλαιον κολετρῶν ἀεί. Vbi schol. & Hesychius exp. καταπατοῦσι, Proculcant: dicentes translatum esse ἀπὸ τῶν πεὶ ἐλαίας πατουμένων. Id enim κολετρᾶν dici. Quosdam verò exponere ἐνάλλονται εἰς τὸ κέλον, quod significet εἰς τὸ ὀστέον. Quibus addit schol. Aristoph. significare etiam πύπτειν εἰς τὸ ὀστέον. nam κόλον dici τὸ παχὺ ὕπερον. vel κῶλον τύπτειν.
Κολεῦσαι, Hesychio est ἐδίει, καταπίει, Comedit, Deuorat, Deglutit.
Κολία, eodem H. autore est ὀρχήσεως εἶδος. VNDE Κολιάσαι deriuatum, quod idem exponit ὀρχήσασθαι, Saltare. Veruntamen idem κολία exponit etiam ὀθόνιδ ια. & μέτρον π & τὸ μακόλιον: item plur. numero τὰ ὀκ μέλιτος τρωγάλια.
Κολίανδρον, Aristoph. schol. suo tempore dictum fuisse scribit quod ab Aristoph. vocatur κορίαννον, Coriandrum.
Κολίας, ου, ὁ, piscis quidam ex genere eorum qui solent παιχνιάζειν, vt tradit Athen. libro 3, vbi & fardam ait magnitudinem eius æquare. Plinius lib. 32, cap. vltimo, Colias, siue Parianus siue Sexitanus à patria Bætica, lacertorum minima.
Κολιάω, ῶ. Contendo, Debitum inficior seu Ingratus sum. Hesych. enim κολιᾶν exp. ἐρίζειν, ἀγνωμονεῖν: afferens & καὶ κιάειν pro ὀρχήσασθαι, de quo in Κολία. Vide & κολοιός.
Κολικεύομαι, t.2, c.527, d. Κολικός, ib.
Κόλιξ, t.2, c.310, a

A Κολιός, οῦ, ὁ, auis est apud Aristot. pro quo alicubi κλεὺς, alicubi κολεὸς habent eius exemplaria. Gaza galgulum vertit: qui Plinio autore ἴκτερος est. Mentio eius fieri dicitur & apudÆlian.
Κόλλα, t.2, c.305, g. Κολλαβίζω, t.2, c.309, f
Κολλαβισμός, ib.g. Κόλλαβος, ib.b
Κολλάριον, vox à recentioribus Græcis vsurpata ex Latino Collare seu Collaria, quod est δεσμὸς αὐχενιαχίλιος. Vide Κλοιός.
Κολλάω, t.2, c.306, e. Κολλέψις, ib.a
B Κόλλη, Ionicè pro κόλλα, Glutinum seu Gluten.
Κολλήεις, t.2, c.306, c. Κόλλησις, ib.g
Κολλῆς, ab Ægyptiis dicuntur οἱ ἄρτοι, Panes. vt est apud Herodotum lib. 2, pag. 74. vbi τρεῖς & κολλῆς. Suprà καλλιγεῖς.
Κολλητής, t.2, c.307, b. Κολλητικός, ib.
Κολλητός, ib.d. Κολλικεφάρος, t.2, c.310, a
Κόλλιξ, t.2, c.309, h
Κολλοβάφινα, Hesychio τὰ κολλοβαφῆ, Glutino tincta.
Κολλοβός, eidem est σμικρός, ὀλιγοστός: & ἐστερημένος. quod ferè infrà κολοβός. Item νόμος τις κιθαρῳδικός.
Κολλομελέω, t.2, c.305, h. Κολλοπίω, t.2, c.309, b
Κολλοπίζω, ib. Κολλοπιδώκτης, ib.
Κολλοπώλης, t.2, c.306, a
Κολλοπῶσαι, Hesychio est καταπολλῆσαι, Conglutinare.
Κολοροβίοι, siue Κιλόβαντες, dicuntur αἱ ὑπὸ θεῖς κυφῶν μέσῳ ῥάβδοι ἕως τὸ πόνου.
Κολλούειον, vide in Κολλύειον paulo infrà.
Κόλλυ, t.2, c.308, f
Κολλυβιστής, & Κολλυβιστικός, vide in sequ. Κόλλυβος.
C Κόλλυβος, ου, ὁ, Collybus: Hesychio autore est species nummismatis, seu ὁ ἐν τῷ χαλκῷ κεκαυγμένος βοῦς. vt Stateres nummulus cui bouis imago impressa erat. Pollux quoque ait fuisse λεπτὸν τι νομισμάτιον, quum Callimachus de iis qui apud inferos sunt, dicat, — βιεῦ κολλύβιον πτωχοῖσι: pro eo acsi quis diceret τὸ ὠβολιστρόπτης. Et hinc à poetis πεπικόλλυβον quoque vocatum fuisse σμικρὸν τι νόμισμα: si tamẽ non πεικόλλυβον scripsisse existimandus est. quod erit numisma tribus valens collybis. Eidem Poll. κόλλυβος est ἀργυρέου ἀλλαγή, argenti numi permutatio. Quibus verbis videtur significare Minuros numulos quibus argentum permutatur. Nam INDE Κολλυβιστὴς dicitur ὁ τραπεζίτης, Trapezita, Nummularius, hoc est Qui argenteos aureósve numos permutat minutiis & κέρμασιν, quales oboli sunt & teruncii. Sic sanè Cicero dicit, Deductiones fieri solebãt pro spectatione & collybo. Et rursum, Collybus esse quì potest quũ vtãtur omnes vno genere nummorũ? Item, In collybo est detrimenti satis. Necnon apud Sueton. in Augusto, Mẽsarius collybo manus decoranit. Legitur porrò nomen illud κολλυβιστὴς apud Lysiam in orat. de aureo tripode, teste Polluce. (damnarum tamẽ à Phrynicho: qui pro eo vti iubet τῷ ἀργυρεαμοιβός) Etab eo sunt κολλυβιστικὰ σύμβολα, Symbola collybistica, seu Tesseræ collybistica: quales sunt literæ quæ vulgò appellantur literæ cambii, institutæ ad permutandam pecuniam externam, vt tradit Budæus. Notandum verò & κόλλυβος dici masculino gen. & κόλλυβον neutro, teste Polluce. nec tantùm pro numismate accipi, sed etiam pro specie quadam bellariorum, teste Hesychio quoque, cui κόλλυβα sunt τραγήματα. Eò igitur referendum quod ex Aristoph. Pluto affertur, κόλλυβον, φοινίκων, τραγανίδων, ἰσάδων. Ac fortitan κόλλυβα hic sunt iidẽ qui κόλλαβοι, hoc est σμικροὶ ἄρτοι, sic dicti παρὰ τὸ ὀκ μεγάλων κεκολλῆσθαι, seu σμικροὶ ἄρτοσκοι ὀκ τῶν μεγάλων κεκολλυβισμένοι, parui panes ex magnis massis deminuti vt ὁ κόλλυβος ex magna argenti massa. Alioqui idem comicus vocabulo κολλύβου vtitur & in superiore significatione, nimirum pro specie ἀπλοῦς νομίσματος, in Pace, παρὰ τοῦ Οὐδεὶς ἐπρίατ' αὐ ἀρίπανον οὐδὲ κολλύβου. Nuui ὃ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολᾷ.
Κόλλωον, perperam apud Poll. scriptum pro κόλλυβον.
Κολλύρα, ας, ἡ, Collyra: panis species quæ pueris dari solebat, seu τὸ ἔλαιον τῶν ἄρτων, vt annotat schol. Aristoph. in hoc loco Pacis, vbi Trygæus filiolis suis sese παιπαιζούσης καὶ ἄρτον αἰτιζούσης dicit, ὄψετ' ἐν ὥρᾳ Κολλύρας μεγάλας, καὶ κόνδυλον,

καὶ κόνδυλον ἄψον ἐπ' αὐτῆς. Quem locum Athenæus quoque affert lib. 3, in sermone de panibus, dicens & ipse κολλύρας esse panis genus, subiungénsq; alium quoque Aristoph. locum ex Holcadibus, καὶ κολλύρας τοῖς παῖσιν ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνι ἔπαιον. Vnico tamen ibi λ scriptum est, vt & apud Hes. Inde DIMIN. Κολλυρίς, & VERBVM Κολλυρίζω, apud Græcos Bibliorum interpretes. vt Regum lib. 2, cap. 6, ἑκάστῳ διεμέρισε κολλυρίδα ἄρτου, καὶ ἐκαρτέρησε καὶ λάγανον ἀπὸ πηάνου. Vbi itidem reddunt Collyridem panis. Et cap. 13, Amnon Dauidi patri dicit, ἀποθεραπευθήτω δὴ Θαμὰρ ἡ ἀδελφή μου ὅπως με, καὶ κολλυρισάτω ἐνώπιόν μου δύο κολλυρίδας, καὶ φαγοῦμαι ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῆς. Et mox venit Thamar, καὶ ἔλαβε τὸ στέαρ, καὶ ἐφύρασε, καὶ ἐκολλύρισεν ἐνώπιον αὐτῶν, καὶ ἔψησε τὰς κολλυρίδας. vbi interpretantur Pulmenta & Sorbitiunculas. ac sanè sequitur, καὶ ἔλαβεν εἰς ὀλίγον χύτραν, καὶ ἐπέχεεν ἐνώπιον αὐτοῦ. vt liquidum fuisse βρῶμα hinc conijcere fit. Nõnulli tamẽ volũt esse Tortas panis. Suid. scribit κολλυρίζειν esse quod vulgari sermone dicitur λεβιάζειν τηγανίζειν: & ὅπερ ἰδιωτικῶς κολλούειν vocari τὰ λαλαγγία.
Κολλύειον, ου, τὸ, SIVE Κολλούειον, Collyrium: medicamentum oblongum & teres, ex liquoribus, succis, seminibus, fructibus & metallicis, ad varios vsus compositum, compactum cohærénsque, in modum ferè eius quod vulgus pharmacopolarum magdaleonem appellat. Sic enim olim reponebãtur & adseruabãtur collyria, quúmque vtendi esset occasio, ea vel integra, sicuti condita erãt, adhibebantur in vsum, vel soluebãtur in puluerem, qui aut siccus aut humore aliquo dilutus affectæ parti vel oblinebatur, vel linamento exceptus indebatur, vel suffitionibus aut alio modo inseruiebat. Nanque τὸ κολλούειον antiquis figuratum fuisse, & certam habuisse formam, ex veterum medicorum lectione cognoscitur, qui pleraque medicamenta in collyrii formam fingenda præcipiunt. Corn. Celsus libro 5, docens quomodo callum fistularum erodere oporteat, Satis (inquit) est vel papyrum intortam, vel aliquid ex penicillo in modum collyrii adstrictum medicamento Megetis illinere. Et paulo suprà, Exque eo (sub. emplastro) collyrium fieri debet, altera parte tenuius, altera paulo plenius, idque ea parte qua tenuius est antecedente, demitti oportet in fistulam, donec sanguis purus se ostendat: quæ in omnibus fistularum collyriis perpetua sunt. Similiter Galenus περὶ κρ. τόπων libro 3, differens de narium affectibus, docet ex certis medicamentis contusis lænigatisque collyriorum formas effingendas esse quæ congruam ad nares ægroti proportionem habeant, eáque in naris affectæ meatũ immittendas. Ad hæc Oribas. Collect. medic. lib. 10, c. 23, ex Antyllo collyriis figurã tribuit caudæ muris similem, quatuórque digitorum longitudinem, & præterea soliditatem firmitatémque, vt oleo aliquo, non secus atque balani, inungi possint. Ac figuram quidem ita talem fuisse, ipsa nominis ratio videtur ostendere. dicta enim putantur quasi κολούεια, hoc est κολοβὰ τὴν οὐρὰν, vel κολοβαὶ οὐραί, quia sint instar mutilatæ caudæ. fecũdum quod etymon vno λ & cum diphthongo scribendum esset, quum alioqui gemino λλ & interdum per υ ψιλὸν tantùm scriptum reperiatur, apud Latinos præsertim. Alii dictum putarunt παρὰ τὸ κωλύειν siue κολλᾶν τὸν ῥοῦν: sed parum probabiliter. nec enim rãtùm ad fistẽdas fluxiones adhiberi comperiũtur, sed ad alias etiã quãplurimas affectiones. nã & fistulis indũtur ad conglutinandum, detergẽdúmve, aut ad exterendos earũ callos: & naribus, ad polyporũ & ozænarum curationem, itémque auribus vlcere affectis. adhibentur & vtero, cùm ad ciẽdas purgationes & ad fœtum atque secundas expellendas, tum ad fistendum etiam immodicas sanguinis excretiones, aliósque vteri affectus sauandos. Induntur collyria & in anum, quæ glandes etiam appellat Aetius in curatione dysenteriæ: & Scribonius Largus ad tenesmum effingit itidem collyria adinstar nuclei pinei: vt Columella quoque l. 6, c. 6, collyria componit quæ bouis cruditate laborantis alto immittantur. Aetius l. 8, collyriis vtitur & ad suffitiones. Veruntamen oculorum præcipuè vitiis adhiberi solita sunt: qui quanto sunt reliquis corporis partibus præstantiores, tanto magis medici veteres in eorum collyriis elaborarunt, & eorum copia quodãmodo luserunt. Quorum quum plures reperiantur differentiæ, tres tamen præcipuæ & summæ habentur. alia enim κολούεια simpliciter, alia ξηροκολλούεια, alia ὑγροκολλούεια compositis nominibus vocantur. differunt autem ab inuicem sola materia. siquidem quæ κολλούεια simpliciter dicuntur, ex omni materia indifferenter constant, liquoribus, succis, seminibus, fructibus, stirpium & animalium particulis, aromatibus, metallicis, cuiuscunque ea sint facultatis. ξηροκολλούεια verò, hoc est arida collyria, metallicis præsertim constant, seminibus, fructibus, aromatis, & alia sicca materia, humore aliquo vel gummi collecta & cohærente. At ὑγροκολλούεια, hoc est humida collyria, componuntur ex liquoribus, succis, oleis, melle, animalium felle, & aliis compluribus similiter humidis & varias etiam vires habentibus. Habent autem & horum collyriorum singula permultas differentias, quæ vt materia & viribus diuersis constant, sic varia sortita sunt nomina, μονόμελε, ἄδικτα, τετικά, πηρεά, ἀποβλητικά, βλεφαρόδακα, βλεφάμυρτα, χλωρά, λόυκα, βλεφάκρυκα, τέθια, ναρδίνα, πρα χαμαιπικά, σμυρνικά, ἰσόθεα, θεοδότια, & alia pleraq;. Hæc inter alia Gor. Exempla multa proferre superuacaneũ est, tamẽ aliqua saltem citabo, in quibus pro glande, pesso aut errhino medicamẽto ponitur. Anatolius in Hippiatr. ποιήσας κολλούειον, εἰς πᾶν ἕδραιον ἔμβαλε. Hipp. Γυναικ. l. 1, ἔμβαλε μίξας καὶ πεῖσαι λεῖα, κολλούεια ποιεῖν μητρείων. Diosc. l. 2, de iride, πεσσηδεῖσιν ἢ ὡς κολλούειον μετὰ μέλιτος, ἐμβρύα καταπαττῶν. Apsyrtus in Hippiatr. ποιήσας κολλούεια μεγάλα ὅσον χωρεῖ ὀσφὺς οἰμυκτῆρες, δι' αὐτῶν ἐμβαλε. In quo posteriore loco nota fine diphthõgo per υ tãtùm scriptũ esse, in cæteris per υ diphthõgum. Verùm & κολλούεια à Theophr. vsurpatũ ὅπῃ τῶν πόρων πτασμῶν, reperio apud Hes.
Κολλυείων, auis quædã est, teste eodẽ Hes. Meminit eius Aristot. Hist. anim. l. 9, c. 33 vbi Gaza vocat Collurionem.
Κόλλις, ex Etymol. esse dicitur Capillus verticis quẽ relinquebant indeõsum diis consecrãdũ. Alii habẽt σκόλλις.
Κολλύχιον, Hesychio καρύου λέπισμα, Putamen nucis.
Κολοβόθρις, t.2, c.306, d. Κολοβαυθέω, t.1, c.444, f
Κολόβιον, t.2, c.315, b. Κολοβοαυθέω, t.1, c.444, f
Κολοβοαυθής, ib. Κολοβόκερκος θυσία, Victima mutila seu trunca caudã, Cui cauda est amputata. vt ὠπότμητος. Chrys. in ep. ad Rom.
Κολοβόπους, t.3, c.511, c. Κολοβόρριν, t.3, c.698, g
Κολοβόρρις, ib. Κολοβός, t.2, c.314. d
Κολοβόσαρκος, t.3, c.969, e. Κολοβότης, t.2, c.314, f
Κολοβοῦρος, t.2, c.1540, d. Κολοβοῦς, t.2, c.314, g
Κολόβωμα, ib.h. Κολοβωτής, t.2, c.315, a
Κολοιβάζειν, Hesychio est αἰτίκτως ἐσθίειν, Inordinatè seu indecenter comedere.
Κολοίδιον, eidem est τραχηλίδιον, Pugio aut Culter.
Κολοίδορον, idem esse dicit ξύλον μάχας ποιουμένων ἐπεισφερόμενοι. quod interpr. Lignum quod pugnantibus interficitur vt diuellantur, Longurius.
Κολοίν, eidem Hes. est φωνή, Vox.
Κολοιόπτερα & κολεόπτερα ζῶα, ὁ καὶ ἄρρος καὶ ἡ μηλολόνθη, & similia. Ita Suid. Sed pro priore scribendum potius κολεόπτερα, vt infrà.
Κολοιός, οῦ, ὁ, Hesych. autore dicitur Parua cornix: Latinis Graculus siue Monedula. Hom. Il. π, ἤτοι ἑοικὼς Ὠλεῖ ἐστ' ἐφέβησε κολοιοῖ τε ψηφίδι τε. Et Il. ρ, ὡς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν, Οὔλον κεκλήγοντες ὅτε τε ἐσίδωσιν ἰόντα Κίρκον. Et in prouerb. apud Luc. κολοιὸς ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἠγάλλεται, Graculus alienis pennis sese ostentat. seu Cornicula. vt Horat. dicit, — moueat cornicula risum Furtiuis nuda coloribus. INDE Κολοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Graculo similis, Ad graculos proximè accedens, Qui è graculorum genere est. A Plut. περὶ πολυφιλίας dicitur ἡ φιλία esse σωνομον ζῶον, οὐκ ἀγελαῖον οὐδὲ κολοιώδες, nõ graculorum more gregale. solent enim gregatim volare hæ aues. vnde & poeta dicit ψαρῶν νέφος ἠὲ κολοιῶν. Est inde & VERB. Κολοιάω, ῶ, Graculorum vocem sono, Graculos voce imitor. propria vox τῶν κολοιῶν. Poll. enim libro 6, cap. 13, de auium vocibus, tradit κορώνας

κραίζειν, κολοιοὺς κολάζειν sive κολοιᾶν. Vbi tamen hæc sine diphthongo simplici ι scripta sunt, κολιὸς & κολιᾶν: minus rectè. A

Κολείπα, Hesychio est arbor quædam: eadem forsan quæ κοιλώπα apud eundem. A Theophrasto Hist. plant. lib. 1, cap. 18, ἡ κολοιπία dicitur in Lipara insula nasci, & semen ferre ὁν λοβῷ leguminum modo. Alibi κολυπία apud eum legitur, vt apud Gazam quoque & Colœtia & Colutea.

Κολοιώδης, vide paulo antè in Κολοιός.

Κολοκάνοι, Hesychio sunt ὀμήκεις καὶ λεπτοὶ, oblongi & tenues seu graciles. qui & κολεκάνοι similiter positū fuisse scribit ὅτι μήκους σὺν λεπότητι. B

Κολοκασία, ας, ἡ, & Κολοκάσιον, ου, τὸ, Fabæ Ægyptiæ radix. Athen. n. initio libri 3, ab Alexandrinis κολοκάσια nominari scribit παρὰ τὸ Αἰγυπτίου κυάμου ῥίζας. Itidémque Diphilus Siphnius ibidem, ἡ τοῦ κυάμου (inquit) τὸ Αἰγυπτίοι ῥίζας, ἣς λέγεται κολοκάσιον, εὐσύμα χρῆσθαι. Et Dioſc. l. 2, c. 128, de Ægyptia faba, ῥίζα ἣ ὕστερον παχυτέρα καὶ λάμου, βιβρωσκομένη ἐφθή τε καὶ ὠμὴ κολοκασία καλεῖται. Necnon Nicand. κυάμου λέξας κολοκάσιον, ὃν τμήξας τε. Aliter tamē Plin. l. 21, c. 15, In Ægypto (inquit) nobilissima est colocasia, quam cyamon aliqui vocant. Hanc à Nilo metūt, caule quum coctus est, araneoso in mandendo, thyrso autē qui inter folia emicat, spectabili, follis latissimis, etiamsi arboreis comparentur. Et mox, Implexis colocasiæ foliis in variam speciem vasorum, potare gratissimum habent. Fuit Sicyone & κολοκασίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν, teste Athen. initio libri 3. C

Κολοκορδόκολα, Intestina, Omasa: vt vult Lascaris.

Κολόκυμα, ἡ comico dicitur τὸ κοφὸν κῦμα, Surdus fluctus: pro κόλον sive κολοβὸν κῦμα. Id autem duobus modis fit, vel quum αὐέμου λήξαντος αὐτὸ ἔτι ἀίρεται: vel quū αὐέμων πνεόντων ὄσσατο κέλυθα. Idē porrò esse κολόκυμα & κοφὸν κῦμα, ex eo patet qui sic scripturam reliquit, Κολόκυμα, κοφὸν κῦμα καὶ ὅθεν καχάζον. κοφὸν verò hoc loco interpretantur veteres τὸ ἄψοφον καὶ ὅθεν μηδὲν ἐξακουόμενον ἔχον τὴν ἠχώ. Ita Eustathius: forsitā ex Suida, apud quē legimus, Κολόκυμα, τὸ κοφὸν κῦμα καὶ μὴ ὅθεν καχάζον, Surdus fluctus nec vllum agitatis lapillis strepitū edēs. D

Vtitur autem hoc vocabulo Aristoph. Equit. vbi ὁ ἀλλαντοπώλης aduentante Cleone dicit, Καὶ μὴν ὁ παφλαγὼν ἤδη παρεστήκατο, Ὠιθῶν κολόκυμα καὶ Θορικίων καὶ κυκῶν, ὡς δὴ καταπόμβυός με. Vbi schol. quoque κολόκυμα esse dicit τὸ κολοβὸν κῦμα sive κοφὸν, τὸ μὴ ἔπηχοῦν μηδὲ καχάζον. Sed videtur potius de eo fluctus genere dici quod nullo agitante vento tollitur & strepitat: quum statim Cleone minas crepare incipiente, ὁ ἀλλαντοπώλης subiciat, Ἤδειν ἀπειλῶν, ἐγέλασα φλοιοκοπίας: minas eius & fumidas iactationes irridens, eāsque cōparans fluctui qui per sese intumescere & strepere incipit. E

Κολοκυώθη, sive Κολοκυώτη, ης, ἡ, Cucurbita. Hellespontii κολοκυώτας nominare solent τὰς σφαιροειδεῖς, rotundas cucurbitas: σικύας verò, τὰς μακρὰς, oblongas. quas aliqui & Ἰνδικὰς κολοκυώτας appellāt. hæcque vtplurimùm ἕψονται, illæ etiam ὀπτῶνται. Alii verò & σικύας Ἰνδικὰς appellant τὰς κολοκυώτας, ὅθεν τὸ κακομόδον τὸ σῶμα ἐν τῇ Ἰνδικῇ: vnde & apud Cnidios τὰς κολοκυώτας vocatas fuisse Ἰνδικάς, vt tradunt Euthydemus & Menodorus apud Athenæum, qui Athen. scribit Atticos dicere tantùm κολοκυώτη, vt sanè scriptum & apud Aristophanem & Suid. qui prouerbialiter dici tradit κολοκυώτης ὑγιέστερος. quod adagium legitur apud Athen. quoque, ex Epicharmo, Ὑγιέστερόν τ' ἰοῦ ἐπ κολοκυώτας πολύ. Apud Dioſcoridem autē reperio & Κολόκυνθα, lib. 2, cap. 161, vbi medicas eius vires explicat. Nec verò ibi solùm apud eū sic scriptum est, sed etiam alibi. vt lib. 4, cap. 178, de planta illa quæ hinc NOMINATVR Κολοκυθίς. Ibi enim tradit τὴν κολοκυθίδα à quibusdam vocitari κολόκυνθαν αἴρος, cucurbitam caprinam: ab aliis κολόκυνθαν Ἀλεξανδρίνην, cucurbitam Alexandrinam: à nonnullis σικύαν πικρὰν, cucumerem amarum: allata simul horum nominū ratione. namque eam κλημάτια καὶ φύλλα ἐρωμένα ὅθεν τῆς γῆς ἀπέχει, ὅμοια τοῖς τῶν ἡμέρου σικύου· καρπὸν δὲ σφαιροῦ, ὅμοιον σφαίρᾳ μέσῃ, πικρὸν ἰσχυρῶς. Plin. l. 20, c. 3, Cucurbita quoque sylvestris inuenitur, somphos à Græcis appellata, inanis: vnde & nomen. colocynthis vocatur alia, ipsa plena, sed minor quàm satiua. Hippocrates hanc appellat κολοκυώτιον ἀγρίου etiam ipse, & σικυώνιον, teste Galeno in Lex. Hippocr. Ab Attico autem κολοκυώτη est DIMINVT. Κολοκυώτιον, ου, τὸ, Cucurbitula. hoc est Parua cucurbita. Phrynich. comicus, Ἢ μαζίου πικρὸν ἢ κολοκυώτιον. F

Κολοκώνας, nonnulli τοὺς βαλβίδας, autore Hesychio.

Κόλον, τ. 2, c. 310, b. & 525, h

Κολοὸς, apud Etymol. ὁ θόρυβος, metaphoricè ἀπὸ τοῦ κολοιοῦ, quod est θορυβώδες καὶ κραυγαστικὸν ὄρνεον. sed bibendum potius κολοῶς, vt infrà. G

Κόλος, τ. 2, c. 314, a. Ab Hesychio exponitur non solùm πηρὸς & κολοβὸς, sed etiam θόρυβος. Vide & κῶλος infrà.

Κολοσσὸς, ου, ὁ, Colossus: ἄγαλμα ὑπερμέγαθες, seu αὐθριαὶ ὑπερμήκης: tracto nomine παρὰ τὸ κολεῖν, ὅ ἐστιν ἐλαυνεῖν, τὰ ὄντα, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμοὺς, διὰ τὸ μέγεθος· ὡς μὴ ἐφικνουμένων τῶν ὀφθαλμῶν ὁρᾶν, vt vult Etymologus. Plur. Fabio, τὸν κολοσσὸν τοῦ Ἡρακλέους μετὰ κομψοῦ ἐν Ταράντῳ, ἵστησεν ἐν Καπιτωλίῳ. Luc. De conscrib. hist. τοὺς Ῥοδίων κολοσσοὺς τοῖς κεφαλοῖς γαυόδεις σώματα ὀπτηθέντας. Itidem Plin. lib. 34, cap. 7, Moles quippe excogitatas videmus statuarum, quas colossos vocant, turribus pares. Et Stat. Sylu. l. 1, Quidquid & argento primùm, vel in ære Myronis Lusit, & enormes manus est experta colossos. Rursum apud Plur. οἱ ἄπιχνοι αὐθριαυτοποιοὶ ἰσμέζοισι μεγάλοις ἢ ἀόροις φαίνεσθαι τοῖς κολοσσοῖς αὐ ὀξυβοῦκόπας σφίδρα καὶ ὀξυπτερόμενοι καὶ καχλωσόπας πάσσων. Idem ibidem vtitur ADIECT. Κολοσσικὸς, hinc deriuato, dicens reges & principes quibus βαρύτητι φωνῆς καὶ βλέμματος τραχύτητι καὶ δυςκολίᾳ τρόπων καὶ ἀμιξίᾳ διάτης, ὄγκον ἐγκρατείας καὶ σεμνότητα μεμιγμένα, ὡς, ὅποσοι τῶν κολοσσικῶν ὀξυφέρειν αὐθριαυτῶν, οὐ πάνυ ἄμεν ἠρωϊκὴν καὶ θεοφερεπὴ μορφὴν ἔχοντες, ὀνπὲ εἶσι τῆς μεσοῦ καὶ λίθου καὶ μολυβδίου. Sic Plin. dicit Signum colossicum nudum. Vitruu. verò vtitur & comparatiuo κολοσσικώτερος: lib. 10, cap. 4, Sin autem colossicotera amplitudinibus & ponderibus onera in operibus fuerint, non erit sicuræ committendum. DICITVR INDE Κολοσσαῖος quoque, Qui colossum æquat, Colosso par. Luc. in Hermot. κἂν πίλινος θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσσαῖος τὸ μέγεθος. Apud Plinium Nero iusserat colosseum se pingi cxx pedum in linteo. Apud eundem quidam fecit Virtutē & Græciam colosseas. Sed hoc colosseus esset potius κολοσσεῖος, idem significans quod κολοσσικός. Apud Hesych. reperio ET Κολοσσία, exposituin αὐθριαίτερος σκιά, & τὸ εἰς ὕψος αὐξάνεσθαι, Statuæ colosseæ vmbra, & Moles in altum assurgens, in modum videlicet colossi.

Κολοσαῖος, eidē H. est ἔπαυλις καταβατὸν ἔχουσα ἢ πυλῶνα.

Κολοσυρτὸς, ου, ὁ, eidem est συρφετὸς, ὄχλος, αἰαφορὰ, κονιορτὸς, θόρυβος, Confusanea multitudo, Vaga turba, Puluis excitatus & in altum se tollens, Tumultus. Hom. Il. ν, Ὀτρυνθέν κολοσυρτὸν ἐπὶ χθόνα πολὺν αὐήρων. Vbi vt κολοσυρτὸν αὐήρων dicit, ita Aristophanes in Pluto, Παῦε δὲ λέων ὑποπνεόντων καὶ γαϊδίων κολοσυρτὸν, Turbam, Promiscuam multitudinem. At Hesiod. Theogonia, Ἔργ' ἔρχεται φθείροντι χαμαιγενέων αὐθρώπων Πιμπλεῦσα κόνιος τε καὶ ἀγαλέου κολοσυρτοῦ. Sunt qui velint propriè esse strepitum ac pulverem qui excitatur quum virgultorum stipularumve fasces per terram trahuntur. κίλα enim dici τὰ φρύγανα. Etymol. Inde VERB Κολοσυρτεῖν, Hesychio θορυβεῖν, Tumultuatur, Tumultum strepitúmque excitat, Turbas dat.

Κολυμβὸς, reperitur apud Theophr. pro κολύμβος. De causis pl. l. 2, c. 20, ἔνια δὲ καὶ βελτίω κολυμβὰ φασὶ γίνεσθαι. Et rursum, αὐξανομένων ἐπὶ μᾶλλον κολυμβῶν ἰσχύος, iis quæ virib⁹ diminuta & truncata sunt. Ibidem ter legitur particip. aor. 1 pass. κολυβεῖσα sine σ. Sed haud scio annon hic suspecta esse debeat exempl. fides. alioqui κολύβος pro κολύμβος diceretur Attica syncope, vt λύβος pro λυβόμβος. Aristoph. verò κολυμβὸς vsurpauit etiā pro κολάσσοντας, in Vesp. Ἤδειν ἔχοντας ἡμέρας ὀργὴν βριὰν πουηρὰν Ἐπ' αὐτὸ, ὡς κολυμβοὺς ὧν ἠδίκησαν, ποινὰς ἐπιπτυρεῖν. I vt docebo infrà in Κολαῦ.

Κολοιὸς, Hesychius affert pro ψωμοὶς: qui & ἄκολοι.

Κολόμαμα, τ. 2, c. 313, c

Κολουραία, Hesychio est κολοβὴ, ἰεωπάτη. At Suidas κολουραία πέτρα ex Callimacho affert pro κοίλη, κεκαμμένη, Caua, Inflexa. vel στρογγύλη, Rotunda sive Teres.

Κολουείᾳ, idem Hes. afferr pro τῇ ἀποτομίᾳ. A

Κολούειος, τ. 2, c. 1540, f. Κόλουες, ib.

Κόλουρος, ib. e. Κόλοιτς, τ. 2, c. 313, h

Κόλουσμα, ibid. g

Κολυπία, ας, ἡ, Colutea: arbor in Lipara præcipuè proueniens. iusta est magnitudini, fructū ferens in siliquis, quo oues mirum in modum pinguescunt. folium habet assimile fœnogræco. Autor Theophrastus Histor. plantarum libro 3, cap. 17. vbi & hæc subiungit, βλαστάνει τὸ φυτὸν μονοφυές· ὅθεν ἔτι μάλιστα πεῖα, ὧν οἷς καὶ τοὺς βακτηρίας τέμνουσι. δοκοῦσι γὰρ καλαὶ καὶ εὐάντις κολοῦσαι, ὀνοθνήσκει. καὶ γὰρ αὐαροβόλασον ἐστιν. εἶτα ἀριζοῦται (nisi scribendum ἀρίζεται) καὶ ἀποβλαστοῦσι. Eandem è semine nasci tradit, & maximè è fimo ouillo. Ruell. senam esse putauit. sed reprehenditur. senam enim herbam esse purgatrice vi prædiram. quæ itidem siliquetur, & quidem lunatis siliquis, sed singulis annis seratur ac emoriatur. coluteā verò arborem esse ferentem fructum in ventosis folliculis & in plures durantem annos. Alibi legitur κοιοπία: vt suprà docui. quæ scriptura videri queat esse melior, quòd apud Hesych. quoque habeatur sua serie. At κολυπία, est ab hac diuersa, vt idem philosophus docet ibidem. B

Κολύω, τ. 2, c. 313, c

Κολόφρεα, τά, dicuntur lumenta. vt ex scholiaste Nicandri patet. Is enim sub finē Comment. in Alexipharm. de similo loquens, scribit, Andream dicere τοὺς ἐγκοιμηθέντας αὐτῷ ὀποθνήσκειν: Theophrastum verò de hominibus nihil dixisse, sed tantùm quòd τὰ κολόφρεα τῶν ζώων γευσάμενα (ἢ & οὐ μησάμενα) ὀποθνήσκει: nomine isto λοφύρων intelligentem βόας, ἡμιόνους, & similia animantia: Callimachum verò ἑρπετὰ τῶν αἰεὶ πετρυφάντων λοφίων. Sed videndum ne potius scribendum sit λόφρεα, vt habet Theophrastus eo in loco, nimirum Historiæ plant. libro 3, cap. 10, φασὶ δὲ τὰ μὲν λόφρεα, ἐὰν φάγῃ τῶν φύλλων, ὀποθνήσκειν· τὰ δὲ μυρυκαζόντα, οὐδέν πάσχειν. Vbi etiam innuit, non boues hoc nomine dici, sed asinos equósque: quum boues sint ex genere τῶν μυρυκαζόντων, ruminantium. Alibi quoque itidem reperiri λόφρεα apud eundem, docui t. 2, c. 716, g. C

Κολοφὼν, ῶνος, ὁ, Fastigium, Apex: seu Summa manus, Finis. Plato epist. 3, τὸν κολοφῶνα τῶν ὑπηρεσιῶν ἀπασῶν γενικώτατον ἐπέθηκας. Idem De legibus, κολοφὼν εἰρήσθω ὅδε τοῦ λόγου. Scribo prouerbialiter ita vsurpari tradit ab vrbe quæ Colophon dicitur. olim enim ὅπου ποτὲ ὂν ἐν τοῖς δυςκατακτοῖς πολέμοις τὸ ἱππικὸν τῶν Κολοφωνίων ὀθνεῖον ἐστὶ, solitum λύειν τὸν πόλεμον: & hinc adagio dictum τὸν κολοφῶνα ἐπέθηκεν, ὅπερ τέλος ὀθνεῖον τοῦ πράγματος. Ab eadem Colophone ciues dicuntur Κολοφώνιοι: necnon Κολοφωνία πόσα, Pix Colophonia: adferri inde solita. Item Κολοφώνια ὑποδήματα, apud Hesychiū, quæ dicit fuisse κοῖλα, Caua. Eidem Hesychio κολοφὼν est non solùm ὑψηλὸν ἀκρωτήριον, καὶ φάλαιον, καὶ τὸ πέρας τοῦ πράγματος, sed etiam ὁ κολοιός, graculus, & ἰχθὺς τοῖος θαλάσσιος, piscis quidam marinus. D

Κολόχειρ, eidem H. est χείραργος. Forsan est κολοβόχειρ, Truncus manu, Mancus.

Κολπίζω, τ. 2, c. 317, f

Κόλπος, Sinus, &c. τ. 2, c. 315, b. Κόλπος, in mamma, &c. ib. c. Κόλπος, Vteri pars, &c. ib. f. E

Κολπόω, τ. 2, c. 317, b. Κολπώδης, ib.

Κόλπωμα, ib. d. Κόλπωσις, ib. Κολπωτὸς, ib. e

Κόλπαδαι, Hesychio ἱκετῆδαι, Supplicare.

Κόλυβα, Suidæ ὅπερ ἑψητὸς, Frumentum coctum.

Κολυβδαῖνα, ab Epicharmo dicitur, vt quidem Nicander vult, τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον: vt verò Heraclides in Opsartytico, τὸν καὶ εἶδε. Ita Athen. lib. 3, paulo post hæc verba Epicharmi, ἀστακοὶ κολυβδαῖναί τ' ἔχουσι πολὺ μικρὰ, τοὺς χείρας ἢ μακρά. F

Κολυβιστὴς, Suidæ τραπεζίτης, Mēsarius, Numularius. sed scribendum potius κολυβιστής.

Κόλυβος, Hesychio ἔπαυλις: qualis & καλύβη.

Κόλυφρον, Suidæ est εἶδος φυτῶν, species plantæ. Eustathius verò κόλυφρα dici scribit τὰ πέπονα σύκα, ficus maturas: Itidémque Athen. l. 3 ex Philemonis Ἀθλητῶν λόγῳ. vbi tamen per τ scriptum κόλυτρα: minus rectè. G

Κολυπρίζοντες. Hesychio sunt ὀκπελοῦντες. Pro quo infrà Κολυεῖζοντες, ὀκκινοῦντες.

Κολυμβὰς, τ. 2, c. 318, c. Κολυμβάω, τ. 2, c. 317, h

Κολυμβήθρα, τ. 2, c. 318, b. Κολυμβητὴς, ib. a

Κολυμβίς, ib. g. Κολυμβος, ib. f

Κολύγας, Hesych. dici scribit ἀρτίδια σμικρὰ καθαρά, paruulos è pura farina panes. qui suprà duplici λ κολλύραι. verùtamen & apud Athen. vnico scriptum est. At κολυεῖζοντες, vide paulo antè in Κολυπρίζοντες. H

Κολυπία, ας, ἡ, Colytea: arbor quædam Idæa, diuersa à κολουτία, vt fusius docet Theophrastus Histor. plantarū libro 3, cap. 17.

Κόλυτρα, vide in Κόλυβον paulo antè.

Κολύφαιον, Hesychio est φλοιὸς, λεπύριον, Cortex, Putamen: qui paulo antè & κολύμφαπς attulerat pro φλοιὸς itidē & λεπίδιον. Suprà rectius κελύφαιον.

Κολυφρὸν, idem H. esse dicit ἐλαφρὸν, Leue sive Agile.

Κολχικὸν, ου, τὸ, Colchicum: herba quædam venenata apud Nicandrum & Dioſcoridem, sic dicta quòd in Colchorum maximè regione proueniat. alio nomine ἐφήμερον dicitur & βολβὸς ὄρειος, quòd bulbo satiuo similis sit & vno die perimat. Vide Dioſcoridem libro 4, cap. 84. De naphtha autem intelligunt quod Nicander in Alexipharm. dicit, Ἢ δὲ τὸ Μηδείης Κολχηΐδος ἐχθέμβρυον ἀνδρὶ Κεῖνο ποτὲ δέξηται ἐφήμερον. Eius enim vsum inuentū esse à Medea Colchide, indéq; Colchicum appellatum. quade re plura ibi schol. & Plin. l. 2, c. 105. I

Κολῶ, Atticè pro κολάσω, vt ἑλῶ pro ἑλάσω, teste Hesych. qui itidem κολωμβῶ dici scribit pro κολάσουσα. Itaque apud Aristoph. in Vesp. pro κολωμβῶσι quod suprà attuli, scribendum potius κολωβῶσι: quum Hesych. ita legisse satis constet, & ea scriptura multo magis sit consentanea, exempto σ, & α ac ο in ω contractis.

Κολωάω, vide paulo pòst in Κολωός.

Κολωβὸς, pro Κολοβὸς, Mutilus, Pusillus. Theophr. De caus. pl. l. 3, c. 7, αὐξανόμενα δὲ καὶ μικρὰ καὶ κολωβὰ (sic enim legēdum, non καυλώδη) γίνεται διὰ τὰς πληγὰς τὰς ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Ita quidam: sed videtur. J

Κόλων, ωνος, ὁ, piscis ex genere τῶν κεφάλων, mugilum, seu τῶν λαβράκων, apud Athen. l. 8. vbi & κολῶνες, properispomenos: aliquanto antè κολῶνες pro eodem: apud Aristot. modò χαλκωνες, modò χείλωνες: quàm postremam scripturam sunt qui cæteris præferant, eósque pisces Latinè reddant Labeones.

Κολωνὰς, Κολωνὴ, Κολωνίτης, vide in sequ. Κολωνός.

Κολωνὸς, ου, ὁ, Tumulus, Collis, Locus editus: idque in campo seu loco plano. vt schol. Theocr. docet, scribens κολωνὸν εἶναι τὸν ὀπὶ τῷ ὁμαλῷ πεδίῳ ὑψηλοτέρα ἐστηκότα ἔχθρον, qui & κολωιὸς vocatur. Philo De vita Mos. lib. 1, ὅθεν κολωνὸν τὸν πλησίον μετὰ σπουδῆς αἰαθρεμῶν, conscenso celeriter proximo tumulo. Herodot. lib. 7, p. 190, de pugna ad Thermopylas, ἐς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ αὐξηρόν ὀπίσω, καὶ τοῦ χωμαιψάμενοι τὸ τεῖχος, ἐλθόντες ἵζοντο ὅθεν τὸν κολωνὸν πάντες ἀλέες οἱ ἄλλοι πλὴν Θηβαίων. Quibus subiungit, ὁ δὲ κολωνὸς οὗτος ἐστὶ ὀν τῇ ἐξόδῳ. Idem libro quarto dicit etiam κολωνὸς λίθων pro Aceruus lapidum, seu Tumulus è lapidibus structus. vt & Arrianus apud Suidam, καθεώρων κολωνοὺς λίθων πολλαχοῦ τῶν ὁδῶν ἠνεμημένους, οὐ μὴν μείζους οὐδὲ ἐλάττους. Verùm & montium vertices seu cacumina vocantur κολωνοί, vt apud Apollonium Argon. libro 1, καὶ δὴ μιν ἐπ' ἀκρυόεντα κολωνὰ Ὑάδουσιν. Ibi enim scholiastes exp. τῇ ὀξεχαύνῃ ἀκροφείᾳ. Itidem Procop. apud Suidam dicit, ἐπανιόντων δὲ εἰς τὸν τῶν ὄρους κολωνὸν ἱκωνται. Idē significat & FOEMIN. Κολώνη. Homerus Iliad. β, in Bœotia, ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλεως αἰπεῖα κολώνη, Collis editus. vt & scholiastes exponit χώλοφος, ὀξόχαι, τόπος εἰς ὕψος αὐήκων. Ac vt montium culmina & fastigia editiora κολωνοὶ vocat Apollonius, ita etiam κολῶνας paulo ante locum iam citatum, Τοῖσι δὲ Μακριάδες σκιοεσσαι καὶ πᾶσα θραείη Θρηϊκίη ὀκὶ χερσὶν ἔαῖσι προφαίνετ' ἰδέσθαι· Φαίνετο δ' ἠέρόεν τόμα Βοσπόρου, ἠδὲ κολῶνας Μυσίας, vertices & fastigia Mysiacorum montium. Legitur verò & in prosa pro colle seu tumulo & loco

edito. Polemon apud Athenæum libro 13, de Cotina meretrice, ἧς ἀξιῶ τοῦ ὀπφαίειαν οἰκημα τι λέγεται καὶ κοῦν ἐκμυπάτου τῆς κολωνῆς ἶναι τὸ Διονυσιόδ ὄδιν, ὀπφαιεὲ ἐν πολλοῖς ἐγκωμίοις ἀξίῶν τῇ πόλει. Similiter apud Suidam, ὁ δὲ ὀπὶ κολώνης πνὸς ἱδρύσας ὅις ἀεὶ αὐτὸν ἱππεῖς, τὸ χάλκεον τοῦ θεὸν ἐστόπει, super tumulo quodam. Fuit in Atheniensi quoque agro celebris quidam κολωνὸς, Neptuno & Minerua sacer: ac quoniam Neptunus equestris rei inuentor creditur, ab eo cognominatus ἵππος, ἱππότης, ἱππόπος. Vide Sophoclem in Œdipo pag. 173, & 195: Thucyd. libro 8, pag. 283, & Pausaniam in Atticis pag. 23. In hunc tumulum Atticæ primùm appulisse fertur Œdipus: indéque nuntium ad Theseum misisse. vnde fabula apud Sophoclem, Οἰδίπους ὀπὶ κολωνῷ, seu Οἰδίπους κολωνάτ. Pollux scribit duos fuisse κολωνοὺς, alterum vocatum fuisse ἵππιον, in quem perhiberi Œdipodem confugisse. alterum fuisse in foro iuxta fanum Euryfacis. in quem conuenire solitos ὅις μισθαρνοῦντας, mercenarios, qui mercede operam suam locabant: eam ob rem ab Hyperide dictos κολωνίτας. & hinc esse dictũ illud prouerbiale, Οὐ ἦλθες, ἀλλ' εἰς τὸν κολωνὸν ἵεσο. quod Hesychius quoque prouerbio dictum scribit ὀπὶ τῆς μισθαρνοῦντων. Idem & Harpocration refert, & ex eo Suidas. Scribunt enim κολωνίτας nominatos fuisse ὅις μισθωτοὺς, quoniam ἀεὶ τῇ κολωνᾷ εἰσήκεσαν ὃς ὀπὶ πλησίον τῆς ἀγορᾶς ἔνθα τὸ Ἡφαίστειον καὶ τὸ Εὐρυσάκειόν ὄδιν. hùncq; κολωνὸν vocatum fuisse ἀγοραῖον. fuisse enim & alium κολωνὸν ad templum Neptuni, dictũ κολωνὸν τῆς ἱππίων. Vnde quendam apud Pherecratem comicum dicere, venire se ἐς κολωνὸν, ἤμην οὐ τὴν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῆς ἱππίων. Esse inde & aduerbium κολωνῆθεν apud Demosthenem, quod significat motum de loco. ‖ Κολώνη verò Hesychio est non solùm τόπος ὑψηλὸς, & ἐπανάστημα γῆς βοωειδὲς, sed etiam πόλις μεγάλη, itidémque Suidæ. Eidémq; Hesych. κολῶναι sunt αἱ πόλεις Τροίας, Oppida seu ciuitates Troiæ. AT Κολωνία, ab Eleis dicitur ζῶφος, eodem autore, id est Sepulcrum, Monumentum: forsan in edito extructum loco.

Κολῶν & Κολῶνος, SIVE Κολωὸς, dicitur eodem teste Ἡσύχιος, τὴν σχοῖνον, metaphoricè ὀπὸ τῆς κολεοῦ. quippe qui sint ὄρνεα ἀορυφόδη καὶ κραυγαστικά. gregatim enim volant, & magno cum garritu strepitúque. Vtitur hoc verbo Hom. Iliad. α. Ibi enim Vulcan? Iunonem & Iouem reprehendit quòd ἕνεκα θνητῶν ἐριδ' ἀμέτρητον ὦδε, Εὖ δ' θεοῖσι κολῶν ἐλαώνετον, tumultum & strepitum cient inter deos. Vtitur idem & VERBO Κολωᾶν hinc deducto, significantéque Tumultuari, Turbas dare: vel etiam Vociferando perstrepere & garrire more gracularum. Iliad. β, Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολώα, Οἷ ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ἦδη. Sic sanè Gellius libro 1, cap. 15, de futilibus & importunis loquutoribus, seu de morbo loquendi & stulta loquacitate, Neque non meritò Homerus vnum ex omnibus Thersiten ἀμετροεπῆ & ἀκριτόμυθον appellabat. verba illius multa & ἄκοσμα strepentium sine modo graculorum similia esse dicit. quid est enim aliud ἀμετροεπῆ ἐκολώα?

Κολωτία, Hesychio est arbor quædam: forsan ἡ κολουτία siue κολουτέα.

Κόμαρος, t. 2, c. 328, d.

Κόμαρος, ου, ἡ, arbutus: arbor ex genere τῶν ἀειφύλλων, folia ferens lauri, numerosa, florem subherbaceum, fructus vt fraga ex longis pendulos pediculis, qui μμαίκυλα dicuntur & κόμαρα. Autor Theophrastus Histor. plantarum libro 1, cap. 15, & libro 13, cap. 16: Dioscorides libro 1, cap. 176. vbi pro λεπόφυλλον reponunt λεπόφλοιον ex Theophrasto Histor. plantarum libro 13, cap. 16. Sed notandum, apud Theophrastum fœminino genere poni, apud alios masculino. Ita enim ille in loco iam citato, ἡ κόμαρος ἡ τὸ μμαίκυλον φέρουσα τὸ ἐδώδιμον. At Amphis apud Athenæum libro 2, Ὁ συκάμινος συκαμίνοις, ὡς ὁρᾶς, φέρει· Ὁ ῥοῖνος, ἀκύλοις· ὁ κόμαρος, μμαίκυλα. Sed crebrius fœminino vsurpari puto, vt & apud Aristophanem Auibus legimus, ἐν τοῖσι κομάροις καὶ τοῖς κοτίνοις. Fructum huius neutro genere Κόμαρον etiam dici aiunt, non tantùm μμαίκυλον: & hinc esse COMPOSITVM Κομαροφάγος, apud eundem Aristophanem in eadem fabula, dicentem, τί τὴ κοπονοφάγα, τί τὴ κομαροφάγα. Vbi scholiastes simpliciter exponit κάμαρον ἐσθίοντα. Virgil. hæc pomula vocat Arbuta, Ouid. Arbureos fœtus.

Κομαπκὸν, in vulg. lex. ex Æschyli schol. esse dicitur postrema chori pars, vbi reliquum totum in luctu consumitur, perperam scriptum pro κομματικόν. Id autem vocatur ἀπὸ τὴ κόμματα & planctus.

Κομάω, Comatus sum, &c. t. 2, c. 329, b.

Κομάω, Efferome, &c. ibid. e.

Κόμβα, Polyrrheniorum dialecto dicitur ἡ κορώνη, Cornix. Hesych.

Κομβακεύτα, idem affert pro κόμποις λέγει, Inanes proiicit ampullas, & sesquipedalia verba. Idem ferè κομπεῖν.

Κόμβαλα, eidem H. sunt πύκματα πτα.

Κομβεῖν, affertur pro Ornare, Comere: κομᾶν: sed sine exemplo. Hesychius verò κόμβοπαν exponit πολὺν ἦχον ἀπτόλεσαν, quod ferè & κομβακεύειν est, Inanibus verborum ampullis strepitare: verbo ficto ex ipso sono. vnde & κομπῖν ac κομπάζειν. Apud eundẽ H. reperio & κομβῆσαι expositũ αἰσθάνεσθαι, Recipere, Recuperare. quod potius κομίσαι dicitur.

Κομβῆ, Curetum mater, teste eodem H.

Κομβίζων, idem affert pro φυσῶν, Flans.

Κομβολύτης, eidem Hesych. est βαλανοτόμος, Marsupiorũ amputator.

Κόμβος, eidem H. est κάσμβος, τὸ ἐγκόμβωμα. Legitur hoc vocabulum apud Suidam quoque. Sic enim apud eum reperio in manuscripto etiam codice: ὁ κόμβος τῆς δύο χειρίδιων, ὅταν τις δήσῃ ὀπὶ τὴν ἴδιον τράχηλον. Inde VERBVM Κομβώσασθαι, Hesychio πολίσασθαι: quod & ἐξηρμόσασθαι dicitur. Ex eo VERBALE Κόμβωμα, quod idem Hesych. exponit πόλισμα, Amictus. Suidæ κομβώματα sunt τὰ καλλωπίσματα, Ornamenta: & Hesychio rursum τὰ ὀν τῆς ῥαβδοῦς μικρὸν πρὸνον ἔχοντα ὑπὸ πτυλίον. ‖ Idem Hesych. κόμβους dici scribit etiam ὀδόντας γομφίους, molares dentes, qui & μύλμοι. ‖ Etymologo & Lexico meo veteri κόμβος est ὁ ὑψηλὸς τόπος, locus editus seu altus: vnde nonnulli τὸ κομπάζειν dictum volunt, vt est apud eosdem.

Κομβυταρύπος, Hesychio est ὁ τὰς ἐνεχρὰς τῆς εἰκηλιμάτων δεχόμενος. ex Latino Commentariensis. Vide & Etymologum.

Κομεῶν, t. 2, c. 318, h

Κόμη, t. 2, c. 327, e. & t. 3, c. 1349, a. ob.

Κόμης, Hesychio est ἄρχων, ἡγεμών, Præfectus, Dux: Suidæ ὁ λαοῦ ἄρχων, Præfectus populi. Eustathius scribit videri hoc nomine à recentioribus dici quem antiquiores vocabant ναύαρχον, Præfectum nauis seu classis. Meminit Etymol. quoque huius vocabuli, tradens genitiuum facere vel ἰσοσύλλαβον, κόμου, & Ionicè κόμεω: vel trisyllabon, κόμητος. Suspicor Græcos recentiores mutuatos esse ex Latino Comes.

Κομήτης, t. 2, c. 319, f. Apud Hesychium verò Κομητὰ, αἰχμητά.

Κομιδὴ, Cura, &c. t. 2, c. 321, g. Κομιδὴ, Portatus, &c. c. 322, b. Κομιδὴ, Aduectio, &c. ibid. d. Κομιδῇ aduerbium, &c. ibid. f.

Κομίζω, Curo, t. 2, c. 319, b. Porto, ibid. f. Adduco, ibid. h. Effero, c. 320, b. Tollo, c. 321, b. Meo, ibid. c. Κομίζομαι, Curor, t. 2, c. 319, d. Curo, ibid. e. Portor, ibid. f. Accipio, c. 320, d. Recipio, ibid. g.

Κομιεῖ, t. 2, c. 321, d. Κομιεῖ, ib.

Κομιεῖς, ib. e. Κομιεῖς, ib.

Κομίσρια, ib. Κόμισρον, ib. d

Κόμμα, t. 2, c. 347, g. & 348, b. d. & t. 3, c. 1198, c. ob.

Κομμάρα, siue Κομμάρη, ἡ Macedonibus dicuntur καὶ δὲς. Hesych. cuius generis & κάμμαρα.

Κομμαρβύων, eidem est θηβύων, κωχβῶν, Venans, Laborãs. quod ferè & καμμορέων dicitur.

Κομμαπκὸς, t. 2, c. 348, e. Κομμαπκῶς, ib. f

Κομμάπον, ib. Κομμέω, t. 2, c. 367, a

Κόμμι, Gummi: nomen exoticum à Græcis vsurpatum.

Est autem lacryma arborum quarundam congelata in ipsarum truncis: eo à resina differens quòd magis aquea substantia est, nec flammam vt illa concipit, sed in ignem coniectum crepitat. Verùm quum multa sint eius genera ex diuersis arboribus prodeuntia, vt cerasis, amygdalis, pruno, iunipero, cupresso, pinu, hedera: quum simpliciter κόμμι dicitur, intelligitur id quod ex acacia spina prouenit, in vermiculorum speciem contractum, vitri modo pellucidum, purum: quod & gummi Arabicum, & à quibusdam acãthinum appellatur, vtpote quod ex acantha nascatur, vt scripsit Dioscorides, idque primam apud antiquos laudẽ meruit, teste Plinio, scribente gummi optimum esse ex Ægyptia spina. Aetius verò commẽdauit κόμμι σκόλυκος τὸ λευκόν: Scribonius inter ocularia pharmaca gũmi Alexandrinum, & in hæmatitino collyrio gummi Thebaicum: quæ omnia idem sunt cum Arabico seu Ægyptio. Meminit Herodotus quoque, dicens τῷ κόμμι τὰ τὰ χρίεν, gummi sublinere. INDE Κομμιώδης, SIVE Κομμιδώδης, Gummosus, Gummi referẽs. Prius, apud Aristot. legitur, dicentem γλίχρα καὶ κομμιώδη, lenta & gummosa. Posterius, apud Theophr. De caus. pl. lib. 5, c. 13, ὧν τῶν ἀμυγδαλῆς ἡ ὑγρότης κομμιδώδης. Plin. Bdellium Indicum esse gummosum tradit. Est inde & VERB. Κομμιζεῖν, Gummi speciẽ præbere, apud Dioscor. teste Bud.

Κομμονιτήριον, ἡ Suida esse dicitur ὀπτολὴ ἀφεστακυῖα ὀπὸ τὴ κόμματος εἰς χάρας: ex Latino Commonitorium.

Κομμός, Planctus, &c. t. 2, c. 366, a. Κομμός, ornatus quidã, &c. ibid. g. At κόμμοι, Hesychio ὀδόντες γομφίοι: qui & κόμβοι. necnon κόμποι.

Κομμοῦδαι, t. 2, c. 367, a. Κομμώω, t. 2, c. 366, h

Κόμμωμα, t. 2, c. 367, b. Κόμμωσις, ib.

Κομμωτὴς, ib. c. Κομμωτίζω, t. 2, c. 369, b

Κομμωτικὰς, t. 2, c. 368, b. Κομμωτικῶς, Cõptè: ex Hermog.

Κομμωτήρια, t. 2, c. 367, g. Κομμωτηρίδιον, ib. a

Κομμώτριον, ου, τὸ, dicitur esse Instrumentum muliebre: forsan quo vrebantur τοῦς τὰς κομμώσεις.

Κομοδρόιω, t. 2, c. 328, d. Κομόω, t. 2, c. 330, c

Κομπάζω, t. 2, c. 371, a

Κομπελικαύστ, Hes. affert pro τοῦς καταζονδοῦσι.

Κόμπελος, eidem est παλαιστοφύλαξ, Custos palæstræ. At Κόμπαρος, Suidæ est ὃς σωιζδικτῇ εἰς ὑπηρεσίαν τινὶ, ὁμοίως τῷ αὐτῷ ὀπελῶν χρείαν: ex Latino Compar, vt videtur.

Κόμπασμα, t. 2, c. 371, c. Κομπασμὸς, ib.

Κομπαστὴς, ib. d. Κομπαστὴς, ib. c

Κομπαστικὰς, ib. d. Κομπάω, t. 2, c. 370, e

Κομπηρὸς, ib. g. Κομπολακέω, ib. a

Κομπολακύθης, ib. a. Affertur hoc thema in postrema Etymologi editione: putarim tamen dicendum potius κομπολάκυθος, ex κόμπος & λήκυθος.

Κομπορρήμων, t. 2, c. 370, b

Κόμπος, t. 2, c. 309, c. Κόμπος, Iactatio, &c. ib. d. Κομπὸς, Iactator, &c. ib. h ‖ Κόμποι, Hesychio sunt etiam ὀδόντες γόμφιοι: qui & κόμβοι & κόμμοι.

Κομπῦμαι, t. 2, c. 370, g. Κομπφακελορρήμων, ibid. b

Κομπῶδες, τὸ, ib. e. Κομπώδης, ibid.

Κομποδῶς, ib. Κομψεία, t. 2, c. 331, d

Κόμψεμα, ib. c. Κομψεύομαι, ibid. b

Κομψοῦριπιδικῶς, pro κομψῶς & more Euripidis, Scitè & eleganter Euripideo more. Aristoph. Equit. πῶς αὖ σοῦ πάτε Εὔπολι· αὖ αὐτὸ δῆτα κομψοὐριπιδικῶς; vbi schol. exp. ἀστειοπρεπῶς καὶ δεινῶς, id est πανοῦργος: quoniam antiquis κομψοὶ dicebantur οἱ πανοῦργοι. seu ἀθεμελιωτῶς καὶ μὴ φανερῶς, λελυθότως, tectè.

Κομψεύω, t. 2, c. 331, b

Κομψέω, ῶ, Venustè dico, Iocor: ἀθελαλῶ: si v. l. credimus.

Κομψοπρεπὴς, t. 3, c. 539, c

Κομψὸς, t. 2, c. 330, c. ‖ Error. scribit Euripidem κομψὸν vocare & τὸ ῥιβλόν: indéque Atticos κομψεύειν appellare τὸ πανουργεύειν, & κομψεύεσθαι τὸ πανουργεύεσθαι. Vide & Κομψοὐριπιδικῶς.

Κομψότης, t. 2, c. 331, a. Κομψῶς, ib.

Κομωτὴς, t. 2, c. 330, c. Κομωτεία, ib. & 367, h

Κοναβέω, ῶ, ET Κοναβίζω, Resono, Sonitum reddo. Hom. Iliad. β, ἀμφὶ δὲ τῆς Σμερδαλέον κοναβήσαν αὔσπάντων ἔπ' Ἀχαιῶν. Hesiod. Theog. ἀμφὶ δὲ γαῖα Σμερδαλέον κοναβήσε. Rursum Hom. Il. β, αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν Σμερδαλέον κοναβίζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων. Et Odyss. κ, ἀμφὶ δὲ δῶμα Σμερδαλέον κοναβίζε. Icidémque Iliad. ν. Vtitur idem & NOMINE Κόναβος significante Sonitus, Strepitus. Od. κ, ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κτ' ἦλθε ὁρώρει Ἀιδηρῶν ἀλληλμένων τηλῶν θ' ἅμα ἀγκυλμένων. At ADVERB. Κοναβηδὸν in Epigramm. reperitur pro Cum sonitu: de Lacæna quadã, Λίθελόν κοναβηδὸν ὀπὸ πρίουσα ἠλίκεον.

Κοναρὸν, Hesych. affert pro ὑπεραφῆ, πόνα, Bene habitum, Pinguem. item σφαστικόν: vt & κοναρώτερον pro σφαστικώτερον, Agiliorem & Habiliorem.

Κονάσουσα, eidem est κονιορτὸν ἐγείρουσα, puluerem excitans. quæ & κονίουσα.

Κονδὰς, Gratia: vnde ἄκονδος, quod vide.

Κόνδυλοι, Hesychio sunt κεφάλαι, ἀκρόφαλοι, Apices, Tali.

Κονδύλη, t. 4, c. 563, e

Κόνδυ, Hesych. esse dicit Poculum barbaricum, κυμβίον. Diuersum tamen esse à cymbio, patet ex hoc loco Hipparchi apud Athen. lib. 11, καὶ κόνδυ καὶ ψυκτῆρα καὶ κυμβίον. Nicomachus Persicum esse poculũ scribit, Athenæus Asiaticum, decem cotylarum capax. Pancrates, — κυπέλλων ὀκ κόνδυος ἀρχαίοιο Νέκταρ.

Κονδύλη, t. 2, c. 333, e. Idem κονδυλὴ Hesychio.

Κονδυλίζω, t. 2, c. 333, a. Κονδύλιον, ib. e

Κονδυλισμὸς, ibid. b. Κονδυλόομαι, ib.

Κόνδυλος, Digiti articulus, &c. t. 2, c. 331, e. Κόνδυλος pro pugno, &c. ib. g. Κόνδυλος, Iunctura in brachio & humero, &c. c. 332, d.

Κονδυλώδης, ibid. g. Κονδύλωμα, t. 2, c. 333, b

Κονέω, t. 2, c. 340, d

Κόνη, Cædes, Hesychio. n. κόναι sunt φόνοι: forsan à κείρω.

Κονήτης, t. 2, c. 340, e

Κονθηλαὶ, Hesychio αἱ αὐξήσεις, Tumores, Inflationes. quæ & κονδύλαι.

Κονία, t. 2, c. 338, a. Κονίαμα, t. 2, c. 339, c

Κονίασις, ib. g. Κονιατὴς, ib.

Κονιατὴς, t. 2, c. 340, a. Κονιάω, t. 2, c. 339, b

Κονιεῶ, t. 2, c. 340, a

Κόνιζα, quidam scribunt pro κόνυζα, innuentes deriuari τοῦς τὰς κόνιδας: quamobrem & pulicariam siue pulicarem interpretantur. Sed viderint. Hieron. κονίζιν interpret. Vrticam: deriuans forsan à verbo κνίζω. dicit autẽ esse herbam vilissimam & amaram, odorísque pessimi.

Κονίζω, t. 2, c. 334, h. Κονίζομαι, t. 2, c. 335, c

Κονίλη, ης, ἡ, Cunila: herba quæ & Herculeum origanum. Sic enim Nicãd. in Ther. — πανάκειόν τε κονίλιν, Ἥν τε καὶ Ἡρακλέειον ὀρείγανον ἀμφεκέπουσι. At in hoc eiusdem versu in Alexiph. Πολλάκι δὴ θρύπτεσκεν ἐπιγκεχόμενο κονίλιν, schol. κονίλιν exponit κονίαν, Lixiuium: forsan legens κονίλιν.

Κονίομαι, t. 2, c. 335, c. Κόνιον, t. 2, c. 338, a

Κονιοπτεῖς, t. 2, c. 334, f. Κονιορτόπους, ib. d

Κονιορτὸς, ib. c. Κονιορτόω, ib. e

Κονιορτώδης, ib. d. Κόνιος, t. 2, c. 338, a

Κονιόω, t. 2, c. 340, a. Κονιοῦμαι, ibid.

Κονίπους, t. 2, c. 334, f

Κονίπω, Excito puluerem, Impleo puluere. v. l.

Κόνις, εως, Puluis, &c. c. t. 2, c. 333, e. Κόνις, Cinis, &c. ibid. h

Κόνις, Lixiuium, &c. c. 334, a. Κόνις, ιδος, Lens, &c. ib.

Κονισάλεος, t. 2, c. 337, h. Κονισαλος, ib. d

Κονισσάλεος, t. 2, c. 338, a. Κονισσαλος, t. 2, c. 337, d

Κονισήεσσα, t. 2, c. 335, g. Κονισηκὸς, t. 2, c. 336, c

Κονίσρα, ib. a. Κόνιστρον, ib. d

Κονίω, Puluere impleo, &c. t. 2, c. 334, h. Κονίω, Puluerem moueo, &c. c. 335, b. Κονίω, Oblino, &c. ib. e. Κονίω, Festino, &c. ib. f.

Κονιωμαι, t. 2, c. 339, b. Κόννα, t. 2, c. 338, d

Κοννεῖν, eidem est σωιέναι, ὀδῆσαθαι, Intelligere, Scire: afferenti & κοννοῦσι pro γινώσκουσι, Cognoscunt.

Κόννις, Hesychio est ἀλήτης πενίαν ἔχων καὶ ἐφ' ὧν ἄριστος, Qui vagari & mendicare cogitur licet optimus.

Κόννος, eidem est ὁ πώγων, ἢ ὑπολίη, Barba: necnon χάρις, Gratia. Pro menti barba Luc. in Lexiph. ὡς αὖ οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομμηκώς. Aliam significat, habet in hoc loco Polybii, quem Suidas citat sine expositione: ἐθαρρεῖτο δὲ πᾶσι τὰ πρέποντα· τοῖς μὲν παιδί, κόννοις δὲ φέλλια· τοῖς δὲ νεανίσκοις, σφαιριστὰς καὶ μαχαίρας. nisi fortè ibi scribendum κόνοις. Est κόννος etia nomen proprium lyrœdi siue citharœdi cuiusdam muti: vnde prouerb. Κόννου ψῆφος dicitur ὅτι οὐδὲν μανθάνει ἀξίων, teste eodem Suida. Ab eodem Conno esse videtur compos. Κοννόφρων, quod Hesychius exponit ἄφρων, Dementibus, Amentibus. At κόννος ἀρπεζὴν, eodē S. autore paroemia est ὅτι οὐδὲν εἰσπαπιδύοντων.

Κοντὸς, οῦ, ὁ, Contus. ξυστόν. Homer. Odyss. 1, Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν ἀδεμνήκεα κοντὸν ἔστυ πάρεξ. INDE Κοντοφόρος, ου, ὁ, Qui contum gestat, Conto armatus. Vide Ὁπλίτης, in lib. De ord. milit. col. 77. Meminit & Luc. in libro De conscribenda hist. NECNON Κοντωτὰ πλοῖα hinc dicuntur Nauigia contis instructa, seu Quæ contis impelluntur, non remis. vt sunt minora & actuaria. Meminit Diodor. Sicul. & Appian. Est hinc ETIAM Κοντίλος, significans & ipsum τὸν κοντὸν, vt est in Lexico meo vet. At Hesych. κοντίλον esse scribit εἶδος ὀρνέου, siue ὄρτυγα, Coturnicem: item esse serpentem quendam. forsitan illum qui ἀκοντίλος dicitur, ex eo ᾧ sese iaculi modo in aduersarium vibret.

Κόνυζα, ης, ἡ, Conyza: Hesychio est herba ἄφυλλος: qui tamē subiūgit, quod dā dicere esse φυτὸν satis εὔφυλλον, ideóq; & σιβάδας ex eo fieri solitas. A Plinio conyza numeratur inter herbas coronarias, duorūm que esse generum dicitur, mas & fœmina: Hygino vocari cunilago. Vide librum eius 21, cap. 9 & 10: & Dioscor. lib. 4, cap. 136. vnde bonam partem mutuatus est Plin. Quidam κόνιζα scribendum censent, vt suprà docui: sed τοῦ δὴ τοῦ ν χαρίζω agnoscit Hesych, quoque & Suidas. Eadem κυζα dicitur, per syncopen. Theocr. Idyll. 4, — κυζα καὶ ἀδύδης μελίτεια. Idem Idyll. 7, Κ' ἀ' σιβὰς ἐσπίτα πανυκεσσόμα ἔς τ' ὄπι πᾶχυ Κνίζα τ' ἀσφοδέλου π. Vbi schol. annotat esse φυτὸν χορτώδες ψυκτικόν. quapropter τοὺς θεσμοφοριαζούσας ipsam σιβαδοποιεῖσθαι & substernere sibi ad cohibendos excutiendósque rei venereæ appetitus. Verùm & apud ipsum vno in loco per ι, in altero per υ scriptum est.

Κονωεῖν, Hesychio est σωιεέναι, ὅπτιασθαι: quod suprà κοννεῖν.

Κόξα, Suidæ τὸ ὀπίσω τῶν γονάτων μέρος, Posterior genūs pars. quæ aliàs ἰγνύα dicitur siue ἰγνεύς: Latinis Poples. At Coxa his aliud sonat: nimirum τὸ ἰσχίον.

Κοπαίζω, t. 2, c. 365, f. Κοπαιστήριον, t. 2, c. 349, g

Κόπανον, ib. Κοπὰς, ib.

Κοπετὸς, t. 2, c. 365, h. & 347, g. ob.

Κοπεὺς, t. 2, c. 348, g. Κοπὴ, ib.

Κοπιαρὸς, t. 2, c. 365, f. Κοπιάω, ib. b

Κοπαΐζω, à κοπὶς, &c. t. 2, c. 349, d. Κοπαΐζω, à κόπις, &c. ibid. f.

Κοπὶς, t. 2, c. 348, g. & 349, c. & 817, e. ob.

Κόπις, εως, t. 2, c. 349, e. Κοπίσκος, t. 3, c. 1392, b

Κόπος, t. 2, c. 362, f. & 347, e. ob.

Κοπόω, & Κοπόομαι, t. 2, c. 365, a

Κόππα, t. 2, c. v 1, b. Κοππαλίας, ib. c

Κοπρεμπολὸς, t. 2, c. 344, g. Κοπρεύω, t. 2, c. 345, d

Κοπρέω, ib. Κοπρία, t. 2, c. 344, h

Κοπρίζω, t. 2, c. 345, d. Κοπρικὸς, t. 2, c. 344, h

Κόπριον, t. 2, c. 345, a. Κόπριος, t. 2, c. 344, h

Κόπρισις, t. 2, c. 345, f. Κοπρισμὸς, ib.

Κοπριώδης, ib. b. Κοπριών, ib.

Κοπρολόγος, t. 2, c. 344, f. Κόπρος, ib. b

Κοπρόσυρα, ib. f. Κοπροφορέω, ib.

Κοπρόω, t. 2, c. 345, c. Κοπροῦν, ib. b

Κοπρῶνις, ib. c. Κόπρωνις, ib.

Κοπιάειον, t. 2, c. 350, c. Κοπίη, ib. a

Κόπτομαι, Scindor, t. 2, c. 345, g. De frumēti corruptione dictum, c. 347, a. Vexor, ib. c. Præcidor, obscœna signif. ib. f. Plango, ib.

Κοπτὸν, t. 2, c. 350, a. Κοπτοπωλεῖν, ib. c

Κοπὸς, ib. a

Κόπτω, Seco, t. 2, c. 345, g. Vulnero, c. 346, a. Cædo, ib. b. Impello, ib. d. Cudo, ib. e. Tundo, ib. f. Obtundo, c. 347, c. Succutio, ib. d

Κοπώδης, t. 2, c. 364, g. Κοραγέω, t. 2, c. 374, e

Κόραι, Naues θεσπρωτικαὶ, & c. t. 2, c. 373, h.

Κορακιάομαι, t. 2, c. 380, h. Κορακιόω, ib. g

Κορακίας, ib. f. Κορακινίδιον, ib.

Κοραλίνος, Coruinus, &c. ib. e. Κοραξῖνος, Coracinus, & c. ib.

Κοραλλιον, ib. g. Vide & Κοραλλιος.

Κορακοειδὴς, t. 2, c. 380, d. Κορακώδης, ib.

Κοραλλιον, Hesychio est λίθος θαλάσσιος ἐρυθραῖος, lapis marinus rubens: cuius κοραλλίου meminit Arrian. quoque in Περίπλῳ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Plin. modò Corallium vocat, modò Corallum, modò Curalium. Ab eodem & Corallis ac Coralloachates inter gemmas numerantur: lib. 37, c. 10, Coralloachates (inquit) guttis aureis sapphiri modo distincta. Et aliquanto pòst, Coralloachates, similis corallo aureis guttis distinctæ: Corallis, minio, gignitur in India & Syene. Inde VERB. Κοραλλίζω, Corallum imitor, Coralli modo rubeo.

Κοραμβὴ, à quibusdam dicitur ἡ κράμβη, brassica: vepote ἀμβλυώσασα τὰς κόρας. Ita Lex. meum vet. & Etymol. apud quem sine λ scriptum. Aristoph. schol. τοῦ κραμβίου apud Atticos dici κοραμβίου tradit, ὅθεν τὸ τὰς κόρας βλάπτειν.

Κόραξ, Coruus, &c. t. 2, c. 379, c. Κόραξ, Piscis, &c. ibid. f.

Κόραξ, genus machinæ, &c. ib. g. Κόραξ, Marculus pul fandis forib. &c. c. 380, a. Κόραξ, genus supplicii, &c. ibid. b. Κόραξ, proprium, &c. ib. c.

Κόρασιον, t. 2, c. 375, c. Κοραστόδης, ib. d

Κοραστὰς, siue Κοραστίω, t. 2, c. 380, h

Κοραυλὴ, Hesychio est ὑπόστημα, Abscessus.

Κόρακρος, eodem autore est auis quædam.

Κόρδαξ, ακος, ὁ, Cordax: genus saltationis comicæ quod apud Græcos habitū est φορτικὸν, vt tradit Ath. qui ipsum numerat inter τὰ σασμωτερα καὶ ποικιλότερα καὶ τοῦ ὄρχησιν εἰπλουστέραν ἔχοντα. Aristoph. schol. scribit tria fuisse saltationis genera: ἐμμέλειαν, tragicam: σίκιννιν, satyricam: κόρδακα, comicam: in qua solitos fuisse ἀρχῶς κινεῖν τοῦ ὀπισω, turpiter agitare seu motare lumbos, vt Hesych. quoque eius motus fuisse scribit ἀσύμμετος. passim igitur reprehenditur. Aristoph. Nub. οὐδὲ κόδακ' εἴλκυσεν. Ibidem Eupolis suo Maricæ apposuit χαῖν μεθύσιν τὸ κόρδακος ἕνεκα, ad desaltandum cordacem. Et apud Theophr. ὃν τοῖς ἠθικοῖς χαρακτῆρσιν, (si modo eius iste liber est) ὁ ὑποπεπωκὼς ἀμέλει δυνατὸς καὶ ὀρχεῖσθαι νήφων τὴν κόρδακα, scit sobrius quoque saltare cordacem: alioquin à potis desaltari solitum. INDE Κορδακιστὴς, οῦ, ὁ, Cordacicus, Cordaci coueniens, Cordacem decens. Vtitur hoc vocabulo Aristor. Rhet. l. 3. ibi. n. de rhythmis loquens, scribit τὸν ἡρῷον εἶναι σεμνὸν καὶ λεκτικὸν καὶ δραμματικὴν διόμενον: τὸν ἴαμβον εἶναι αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος λέξιν: id eóque oratorio numero ineptum, vtpote in quo oporteat esse σεμνότητα vt possit ὀκνῆσαι τὸν ὀρχεῖσθαι verò esse κορδακιστὸν. idque patere ex tetrametris. esse enim ὀρχεῖσθαι ῥυθμὸν τὰ τετράμετρα. Vnde Cic. De oratore, Aristoteles indicat heroum numerum grandiorem quàm desideret solutaratio: iambum autem nimis è vulgari esse sermone. Ita neque humilem & abiectam orationem, nec nimis altam & exaggeratam probat: plenam tamen eam vult esse grauitatis, vt eos qui audient, ad maiorem admirationem possit traducere. Trochæum autem, qui est eodem spatio quo choreus, cordacem appellat, quia contractio & breuitas dignitatem nō habeat. Et Quintil. lib. 9, cap. 4, Licet herous, qui est idem dactylus, Aristoteli amplior, iambus, humanior videatur: trochæus, vt nimis currentem damnet, eique cordacis nomen imponat. Ibidem dixerat ab Ephoro fugi spondeum & trocheum, alterius tarditate, alterius celeritate damnata. Est indidem & VERB. Κορδακίζω, significans τὴν κόρδακα ὀρχοῦμαι, Cordacem salto: Suidæ αἰσχρῶς ὀρχοῦμαι, Turpiter & inconditè salto. Vnde VERBALE Κορδακισμὸς, οῦ, ὁ, Cordacis saltatio. Demosth. Olynth. dicit à Philippo despici & pelli qui ipsius τοῦ καθημέρου ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μεθέλου καὶ κορδακισμοὺς ferre nequeant. Hesychio κορδακισμοὶ sunt τὰ θεῖα μίμεσιν γελοῖα καὶ παίγνια: qui affert & Κορδαξίας pro ὀρχήσεως.

Κορδύλημα, Ionica vox, significans τὴν καρηβαρίαν, ὥστε τὴν κόρσαν δινεῖσθαι, vt Erotian. tradit & Corinth. qui & σκορδύλημα scribi indicant.

Κορδύλη, eidem Hes. est κορυνίη, ῥόπαλον, Claua, Fustis: Suidæ πᾶν τὸ ὀβεόλον καὶ συνεστραμμένον: necnon ὁ θόρυβος τῶν ὤμων δεσμός. Aristoph. schol. κορδύλιον à Cypriis vocari scribit τὸ θεριείλημα τῆς κεφαλῆς, Inuolucrum capitis: ideóque ἐγκεκορδυλημένος exp. ἐγκεκυμμένος, Intectus & inuolutus, in hoc loco Aristoph. οὐκ Ἐγείρετε τῆς νυκτὸς, ἀλλὰ πέρδετε, Ἐν πέντε σουράς ἐγκεκορδυλημένος. Sunt qui dicant esse & genus vilissimi pisciculi. vnde esse prou. apud Suid. κορδύλης οὐκ ἄξιος. Alioquí κορδύλη dicitur pelamis pusilla, seu fœtus thynni, vt ex Plin. docui in Παλαμὺς, t. 3, c. 279, d. Apud Aristot. verò scriptū σκορδύλη: cui synonymum facit θυννίδιον. Nam Hist. anim. l. 6, c. 17, scribit πλὴν αὐξήσιν θεῖν θυννίδιον esse παχεῖαν. nam thynnos in ponto pārere oua ὠὰ θυλάκῳ: ex quibus fieri quas nonnulli σκορδύλας appellant, Byzantii αὐξίδας vocant, ὅθεν τὸν ὀλίγας ἡμέρας αὐξάνεσθαι: ex his postea fieri παλαμίδας.

SED ET Κόρδυλος ab Hesychio dicitur esse piscis quidam. cuius meminit Aristoteles quoque. Nam De part. anim. lib. 4, cap. 13, scribit ὅσα κορδύλους βραχίονα ἔχοντας, πόδας ἔχει. πτερύγια δὲ οὐκ ἔχει, ἀλλὰ πλὴν οὐρᾶς μακρὸν καὶ πλατεῖαν. Et De respir. cap. 4, θεῖ πόδας ἐχόντων ἓν ἔχει βραχίονα μόνον θεῖ πεθεωρημένων, τὸν καλούμενον κόρδυλον. Meminit huius & in Hist. anim. lib. 8, cap. 2, numerans eum inter τὰ ἀμφίβια. Sic enim ibi, ζῇ δὲ (inquit) ἐν τῇ γῇ ὅσα δέχεται μὴ τὸ ὑγρὸν καὶ ἔχει βραχίονα, πορεύεται δὲ εἰς τὴν ξηρὸν καὶ λαμβάνει τροφὴν. ἐν δὲ μόνον τοῦ ὠᾶτος τοιοῦτον, ὁ καλούμενος κόρδυλος. οὗτος δὲ πολύμορφα μὲν οὐκ ἔχει ἀλλὰ βραχύγραμμα πεφυκὼς σῆθεν, ὡς καὶ περιθεῖν πεφυκός. A Numenio in Halieutico VOCATVR Κούρυλος, teste Athen. lib. 7. vbi & κορύδηλις ab eo memoratur: Ἡ μύας ἢ ἵππος ἢ γλαυκὴν κορύδηλιν.

Κόρδυς, Hesychio πανοῦργος, Vafer, Veterator.

Κορείαι, t. 2, c. 375, e

Κορθίον, Hesychio est θεμελιῶδες. quod & κόρις.

Κορέννυμι, t. 2, c. 108, b. Dicitur & Κορεννύω pro eodem.

Κόρθυμα, t. 2, c. 375, e. Κορθύω, ib. d

Κορέω, t. 2, c. 108, b. & 371, e

Κορθία, Paphii dicunt pro καρδία, teste Hesych.

Κόρη, t. 2, c. 364, a. & 373, a. d

Κόρηθρον, t. 2, c. 372, b. Κόρημα, t. 2, c. 371, g

Κορθέναι, Hesychio συστροφαὶ, σωροί: qui Κορθίας quoque & κόρθιν esse dicit τοῖς σωροῖς καὶ τοῦ συστροφοῦ. Idem κόρθυς.

Κόρθιος, auis quam quidam βασιλικὸν dicūt, teste eodem.

Κόρθυς, eidem Hes. est σωρὸς, Aceruus: afferenti & κόρθυας pro τὰ κατ' ὀλίγον θραύματα. Suidæ quoque κόρθυς est τὸ εἰς ὕψος αὐάσημα, Tumulus, Agger, Cumulus: in exemplum afferenti hunc locum, ὁ δὲ, ποιήσας ἐξ ἄμμου κόρθυν, καὶ ἐξάρας τῆς γῆς οὐκ ὀλίγον πολύ, πάλιν τοῦ ποδὸς καταστρώσας, αὖθις τὸ διάπεδον ὁμαλὲς ἐποίησε. INDE Κορθύω, SIVE Κορθιόω, In aceruum colligo, Coaceruo. Hesiod. Theogon. Ζεὺς δὴ ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν θυμὸν, εἶλεν δὴ ὄπασα, vires suas collegit & veluti coaceruauit. Hom. Iliad. 1, ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν κορθύνεται, In aceruum veluti at tollitur. seu κορυφοῦται, αὔξεται, vt schol. exp. εἰς ὕψος αἴρεται, ὑψοῦται, μετεωρίζεται, vt Hes. Quod & Intumescere & Insurgere dicunt Latini.

Κορθὼ, Hesychio βλάβη, Noxa, Damnum.

Κορκάναι, Hes. teste dicuntur αἱ πέρκαι, mulli, pisces.

Κορκαύνισον, apud Theophr. Hist. plant. lib. 1, c. 18, legitur in censu θεῖ γυμνοσπερμάτων λαχανῶν, vt & αὔνθον & κύμινον. Sed quidam pro eo reponendum censent κορίαννον, αὔνισον.

Κορίαννον, t. 2, c. 374, g. Κορίανον, ibid.

Κορκάω, Effero me. Hesych. enim κορκῶντα affert pro γαυρούμενον. pro quo infrà κορωνιῶντα.

Κορκίδιον, t. 2, c. 375, b. Κορκίδιος, ib. c.

Κορκίζομαι, t. 2, c. 377, c. Κορκιθαλὴς, t. 2, c. 376, d

Κορκίνιος, t. 2, c. 374, f. Κορκικὸς, ib. e

Κορκινῶδες, ib. f. Κορκοειδὴς, t. 2, c. 375, b

Κορκυνῶοι, οἱ, affertur pro Qui ex clanculario concubitu nati sunt. Forsan sunt Quos clam pepererunt quæ κόραι esse putabantur. cuiusmodi καθηδῆ γυνήματα Eubulus comicus per risum vocauit παρθένων αἰσχύμματα.

Κορινθιάζειν, Hesych. esse dicit μισοφοτεύειν, ἑταιρεύειν: sumptum à meretricibus Corinthiensibus, vt tradit fusius Erasmus in Chil. Eodē Hes. teste prouerbialiter & Κορίνθιος ξένος dicitur, ὅτι θεῖ πολὺ πᾶς ἀλλαχᾶς ῥιπτοῦσιν. AT Κορινθιουργὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Corinthio opificio factus, apud Vitruu. Ab isdē Corinthiis est poss. Κορινθιακὸς: ab vrbe autem Corintho aduerb. Κορινθόθι, Corinthi: apud Hom. Il. ν, Κορινθόθι οἰκία ναίων.

Κορίντουσιν, Hes. affert pro κονιορτὸν ἐγείρουσι, Puluerem excitant. quod & κονίουσι dicitur.

Κόριον, t. 2, c. 374, f

Κόρις, εως, ὁ & ἡ, Cimex: Dioscor. lib. 2, c. 36, κόρεις οἱ ἀπὸ κλίνης. & Geopon. lib. 15, πῶς χρὴ αἱρεῖν τοὺς κόρεις. Vide & Aristot. Hist. anim. lib. 5, cap. 31. Aristoph. verò in Nub. Ἀλλ' οὐκ ἐῶσιν ἐξενεγκεῖν μ' οἱ κόρεις, per iocum dixit pro οἱ Κορίνθιοι. ‖ Κόρις est & herbæ seu fruticis nomen, qui alio nomine dicitur hypericon, vt tradit Dioscor. lib. 3, cap. 174. Sic Plin. lib. 26, c. 11, Semē hyperici quod coris appellatur. Et cap. 8, Est & aliud hypericon, quod alii corin appellant, folio tamaricis. Apud Hesych. oxytonως scriptum κορὶς, ab eóque esse dicitur piscis quidam: item herba quædam alio nomine dicta χαμαιπίτυς. Plin. sanè paulo ante locum citatum scripserat hypericum ab aliis χαμαιπίτυν, ab aliis corion appellari. Sed Dioscor. tamen seorsim θεῖ κόρεως tractat, seorsim θεῖ χαμαιπίτυος, diuersas esse indicans.

Κορίσσω, t. 1, c. 763, h. Κορυφοῦν, ib. g

Κορκορυγέω, t. 1, c. 763, h. Κορκορυγὴ, ib. g

Κορκορυγμὸς, ib. h

Κορκαύσης, Hesychio αἰδοῖον αἰδοῖον. pro quo series alphabetica apud eum requirit κορμοῦσης.

Κορμαΐζω, t. 2, c. 104, g. Κορμὸς, ib. f

Κόρυος, Siculis est κάνθαρος, μυρσίνη, vt est apud Hesych. Nisi fortè scribendum κεν θεμυρσίνη. Latinis autem Cornus est quæ Græcis κρανία.

Κόρυνθος, affertur pro Locusta. Hesychio verò Κορυνθίδες sunt κώνωπες, Culices. Rursum tamen Κορωνοῖον dicitur esse Herculis cognomentum à fugatis locustis.

Κορυλὼ, Hes. esse dicit τὸ ἄκρον τοῦ πέζου, vel κρικίον, Extremam fagitæ partem, vel annulum.

Κορυθαλὴς, t. 2, c. 376, d

Κορυθὸς, Hesychio autore dicitur ὁ ἠλίθιος καὶ μωρὸς, Stolidus & fatuus: à Corœbo quodam qui talis fuisse fertur, filius Mygdonis Phrygis, secundum nonnullos.

Κορυΐνις, eodem teste dicitur ἀλώπηξ, Vulpes.

Κόρυφος, t. 2, c. 374, c. Κορυκόσμιον, ib. c

Κορυπάδης, ib. Κορυπλάστης, ib. d

Κόρος, Puer, & c. t. 2, c. 372, f. Κόρος, Nouellum germen, &c. ibid. g. Vide & κορυθάλη. Κόρος, Scopa, &c. ibid. Κόρος, mēsuræ genᵒ, &c. c. 373, a. Κόρος, Niger, &c. t. 2, c. 379, b

Κορυφύμνιον, τὸ, subst. t. 2, c. 371, f

Κόρρη, t. 2, c. 104, g. Κόρσαι, t. 2, c. 105, d

Κορσακὶς, apud Cratinum comicum τράγος, Hircus. Hes. forsan quontā tonderi hirci solēr, & inde fieri cilicia.

Κορσειὰ, Hesychio κουρεὰ, Tonsor: qui & κορσωτήρ.

Κόρση, t. 2, c. 104, g. Κόρσης, t. 2, c. 105, f

Κόρσιον, ου, τὸ, vocatur radix loti, rotunda, mali cotonei magnitudine. autor Theophr. Hist. plant. lib. 4, c. 10.

Κορσίπιον, Hesychio autore radix quædam dicitur: & numisma quoddam apud Ægyptios quod κερσάσιον vocatur.

Κορσὶς, eidem est πυγή. Alias Κορσὶς gentile est pro Κορσικὴ. vt Κορσὶς αἶα, Κορσὶς γαῖα.

Κορσοειδὴς, t. 2, c. 105, g. Κορσοίφορος, t. 2, c. 374, e

Κορσὸς, t. 2, c. 105, g. Κορσόω, t. 2, c. 106, a

Κορσύρη, ibid. b. Κορσωτὴ, ib. a

Κορσωτήρ, ibid. Κορσωτήριον, ibid. b

Κόρταφοι, Tempora: poeticè pro κρόταφοι.

Κορτεχὴ, Hesychio κραπεχὴ, ἰσχνεχὴ. quæ & καρπεχὴ.

Κορτὶν, idem dici tradit pro κρωτίν.

Κόρτη, à Parthis dicitur ἑῴης ἰῶ λαμβάνοισι πεῖδις εἰς

αὔδρας ἀφικόμοι, teste Hes. Talis Romæ prætexta virilis.

Κόρτης, eidem est ὁ ἐν τοῖς κυσὶ κρότων, Ricinus canum.

Κορύβας, αντος, ὁ, Corybas: sacerdos Rheæ seu Vestæ, teste eodem Hesychio. id quod & Luc. testatur his verbis, in libro De saltatione, ὥσπερ δὲ φασι θέαν ἡδεῖαν τῇ πέμπτῃ ἐν Φρυγίᾳ μόνῃ, τοὺς κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δ', τοὺς κουρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεύειν. Autor Strabo lib. 10, pag. 204, quosdam τοὺς κορύβαντας καὶ καβείρους, καὶ τ' δαίμονας δ' ἀκπίλοις καὶ πελχῖνας velle esse τοὺς αὐτοὺς τοῖς κουρῆσι, quosdam συγγενεῖς ἀλλήλων καὶ μικρᾷ πνας αὐτῶν ὡς ἐς ἀλλήλους διαφορὰς διαφέρειν: omnes tamen eos in genere esse ἐνθουσιαστικοὺς πνας καὶ βακχικοὺς, καὶ ἐν ὁπλῳ κινήσει μετ' θορύβου καὶ φόβου καὶ κυμβάλων καὶ τυμπανῶν καὶ ὅπλων, ἐπὶ τ' αὐλοῦ καὶ βοῆς, ἐνοπλιόμενοι τε τοὺς ἱερουργίας ἐν θυμῷ διαφόνων. Sic Claudian. Non te progenitum Cybeleius æte canoro lustrauit corybas. Et Horatius, — acuta Ingeminant corybantes æra. Translatè Synes. epist. 122, δεῖξαι τοῖς καταπεπληγμένοις ὅτι μὴ κορύβαντές εἰσι, μηδὲ θεῶν τῶν θεῶν πλὴν θεοὺς δαιμόνων. Luc. verò κορύβαντα vocat etiam ἐνθουσιασμὸν similem τῷ θεῷ κορυβάντων in libro De conscrib. Hist. κινδυνος δ' αὐτῇ τό τι μέγιον θεομηνίαι, καὶ κατεπλῆξαι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. Porrò quod ad originē huius vocabuli attinet, sunt qui κορύβαντας dictos velint ἀπὸ τῆς κορύθοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς, more Homericorum βιπερμάνων: ac quum οἱ κορύβαντες sint ὀρχηστικοὶ καὶ ἐνθουσιαστικοὶ, inde τοὺς μανικῶς κινουμένους denominari κορύβαντας, inquit Strabo lib. 10, pag. 107. Alii θεῷ τῷ κόρυθα, quòd galeatis incederent capitibus. vnde forsan est quod Pind. dicit, ζαθεοῖσι Κρῆτες διοφῴντες, ἐν δ' αὐλοὶ, ἔνθα τεικόρυθες αἴθοσιν βυρσότονόν τε κύκλωμα. Diodorus scribit Corybantum Cybeles filium simul. cum Dardano sacra matris deûm in Phrygiam detulisse, eósque qui hæc sacra peragere instituissent, de suo nomine corybantas appellasse. Cæterùm à corybantibus DICTVM Κορυβαίνειν, Templum corybantum, apud Strab. lib. 10, pag. 206. Apud Virg. verò adiectiuè etiam Corybantia æra: pro Κορυβαντικά, vt Plut. dicit κορυβαντικὰ σκιρτήματα, in Erotico. In Epigr. autē κορυβαντίων ἰαχήματα χάλκεα ῥόθρων. Item ab isdem est VERB. Κορυβαντιάω, ῶ, significans Corybantas imitor entheo incessu, μανικῶς κινοῦμαι, vt Strabo exponit. vel Insanio seu furo corybantum more. Luc. in Herod. μὴ με κορυβαντῶν ἐπολάβοιτο, corybantico furore percitum esse. Idem in Lexiph. κορυβαντιάσιν μοι δοκῶ, θεόβλητος ὑπὸ ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. Sic Aristoph. Vesp. Ἀλλ' ἢ θεόφρονές ἐστοι ἢ κορυβαντιᾶς. Plato COMP. σὺν κορυβαντιᾷν vsus est, in Phæd. dicens, ἀπαντήσας μὲ, φησὶ νοσοῦντα θεῖ λόγων ἀκούω, ἤδη ὅτι ἔχει σὺν κορυβαντιῶντα. Cū quo insaniat, hoc est, immodicè oblectetur confabulando. B. Sic apud Suid. ὁ δ' ὀρεπὶς σὺν κορυβαντιάσαντες καὶ ἐπαλαλάξαντες ἅπαντες, καὶ τοῖς ὅπλοις ὑπεδουπήσαντες, ἐσύλησαν τὸ ἐς τὴν ποταμόν. At Plin. lib. 11, c. 37, Patentibus oculis dormiunt lepores, multique hominum: quod corybantiân Græci dicunt. Est inde & aliud VERBVM, Κορυβαντίζω videlicet. quo vtitur Aristoph. in Vespis, Καὶ ὥσπερ μὴν λόγῳ σὺν θορυβοῦμενος, Ἀνέπεισεν αὐτὸν μὴ φέρειν πελεκάνιον, Μηδ' ἀμφίαν θύραζε ὁ δ', οὐκ ἐπείθετο. Εἶτ' αὐτὸν εἰπέλου, κἀκκαθαρ' ὁ δ', οὐ μάλα. Μετὰ ταῦτ' ἐκορυβαντίζ' ὁ δ', αὐτῷ τυμπανῷ Λίζας, ἐδίκαζεν ἐς τὸ κοινὸν ἐμπεσών: pro τὰ θεῖ κορυβαντῶν ἐποίει αὐτῷ μωσίκα ὅτι καθαιρῷ τὴς μανίας, veluti Cybeleius ære canoro Lustrabat corybas. vt & VERBALE Κορυβαντισμῶν Hesych. exp. καθαρσεσμῶν, Expiationum & lustrationum quæ à corybante fiunt ære canoro. Idem præcedens κορυβαντᾶς exp. etiam ὀντελεπῆ. Infrà & κύρβας pro κορύβας.

Κορυγγεῖν, Hesychio est κεραπτεῖν, Cornibus ferire. κορύσσειν.

Κορύκης, Doricè dicitur ὁ κῆρυξ, Præco, teste eodem.

Κορυδαλμὶς, τ. 2, c. 384, g. Κορυδαλλὸς, ib.

Κορυδαλὸς, ib.

Κορύδηλις, vide in Κορεδύλη. Κόρυδος, τ. 2, c. 384, g

Κόρυζα, Grauedo: crudi humoris è capite in nares destillatio: morbus cerebri, oriens ex solis æstu, vini potu largiore, balneis calidioribus, perfusione capitis ex aqua calida, cibo qui in ventre incoctus manet, & immodica cerebri refrigeratione. & quod in ventre diarrhœa est ex mala concoctione, id in cerebro catarrhus & coryza. sed coryza quidem dicitur quum in nares humor destillat, catarrhus verò, quū in os defluit per palatum. Fusius hæc apud Galen. De loc. aff. lib. 1, & Aet. serm. 9, cap. 53. Celsus lib. 4, cap. 2, Destillat autem humor ex capite interdum in nares, quod leue est: interdum in fauces, quod peius est: interdum etiam in pulmonem, quod pessimum est. Aliud autem, quanuis non multū distans, malum est grauedo. hæc nares claudit, vocem obtundit, tussim siccam mouet. Omnia ista κορύζας Hippocrates nominauit. nunc video apud Græcos in grauedine hoc nomen seruari: destillationes, καταρροὰς appellari. Hippocr. De vet. med. ὅσοισιν αὐ ἡμέων κόρυζα ἐν ῥύσιν, καὶ ῥοῦμα κινηθῇ ἀφ' τῆς ῥινέων. Idē in Coac. progn. κορύζας καὶ βήχας τοῖς τῶν τοιούτων καὶ τῶν ῥυέντων καὶ ὀπτηθέντων πυκνῶν. Sed & ipse mucus narium, pituita, seu humor crassior qui per nares destillat, κόρυζα nominatur. Galen. Comment. in Progn. Hippocr. scribit τὸ ἀφ' τῆς ῥινὸς ἀκκρινόμενον ὑγρὸν λεπτὸν solere omnes veteres medicos appellare κόρυζαν. Luc. in dial. Ter. & Pl. κορύζης μὲ τὴν ῥῖνα, λίμνης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὸν ὄντα. Idē De conscrib. hist. λίμνου πλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γόμους. vbi quidam accipiunt pro Superbia & fastu: possis commodius pro Stultitia, Stoliditate. INDE Κορυζάω, ῶ, Grauedine laboro, Muco plenus sum, Nares pituita clausas habeo. Luc. in dial. Sim. & Pol. γέροντα λημῶντα καὶ κορυζῶντα. Plato Polit. 2, ἢ πῶν κορυζῶντά σε θεραπεύσ, καὶ οὐκ ἀπαμύνει δεδιμένον. Apud Hesych. reperio ETIAM Κορύζει, expositū μωραίνει: itidémque Κορύζων, μεμωραμμένος. pro quo Suid. habet κορυζῶν, perispomenos. ratio forsan eius expositionis est quòd stulti esse soleantō κορυζῶντες: vnde & βουκόρυζοι.

Κορυθαιξ, τ. 1, c. 233, g. & τ. 2, c. 385, a

Κορυθαιόλος, τ. 1, c. 179, c. & τ. 2, c. 385, a

Κορυθαλία, Hesychio est δάφνη ἐστεμένη: secundum alios εὕρεσιωνι. Sunt qui dicant esse ἱππόβοτον θεόν. Apud Etym. & in Lexico meo vet. pro hoc scriptum κορυθάλη, ab isque exponitur itidem τὸ ἀπὸ τῆς θυρεῶν δάφνη πεκριθίνη, quoniam (inquiunt) οἱ κλάδοι, quos vocant κορυθῆ, θαλλοιεν. vt Chrysippus, ἀλλὰ δ' ἄδαι ἡμμένας μοι δότε τις ἐνδοθεν, καὶ κορυθῆ πλεκτὴ ἀκραπνεῖς μυρίνης. Alii hanc nominis rationem afferunt quòd νικῶσι τῶν θεῶν καὶ ἱππεῦσιν, qui κόροι & κόραι dicūtur, διὰ φυὰς ἀστεπτοῦσι ἔφηβείοις καὶ γάμοις εἰς τὸ δίκορον.

Κορυθαλίσκομαι, εοῦ H. autore sunt αἱ χορεύουσαι τῇ κορυθαλίᾳ θεῷ. Vbi etiam nota λ geminatum esse.

Κορυθέω, τ. 2, c. 385, c

Κορυθία, Hesychio est αὐλήσεις, tibicina.

Κόρυθοι, eidem sunt ἀστεφανῶται: quæ & κόρυθες. Eidem κόρυθες εἰς τὰς θεῷ θυμέλας.

Κόρυθρος, τ. 2, c. 372, b

Κόρυκος, Hesychio θυλάκιον τὸ πόρε, Sacculus, Marsupium: Suidæ ὁ θύλακος, Saccus, in exemplum afferenti hunc locum de Attila Hunnorum rege qui Mediolanum ceperat, ὡς εἶδεν ἐν γραφῇ τοὺς Ῥωμαίων βασιλεῖς ὅτι χρυσῶν θρόνων καθημένους, Σκύθας δ' ὡς θεὸν αὐτὸ ποδῶν, ἐκέλευσεν αὐτὸν μὴ ζωγραφεῖν ὅτι θρόνου, τοὺς δὲ Ῥωμαίων βασιλεῖς κορύκας φέρειν ὅτι θεῷ ὤμων, καὶ χρυσὸν χέειν ὡς θεῷ ποδῶν αὐτῶ. In Hippiatr. legitur pro testium sacculo seu conceptaculo, id est scroto. Apsyrtus, ἐμπέσῃ τὰ ἔντερα εἰς κόρυκον ἢ θυλάκιον. Dicitur esse & pilæ genus quod è pellibus consui solet, ventóque inflatum brachialibus ligneis pelli. Martial. Follem vocat, Plautus follem pugilatorium. Infrà per ω κόρυκος.

Κορυλλίων, Hesychio est species auis. Suprà κολλυρίων.

Κορύμβαι, τ. 2, c. 385, f

Κορυμβάσι, Hes. affert pro ἀστεροφόροις δι' ὧν συναυξῶται γύρεσθος καὶ κεκρύφαλος καὶ δεσμοί.

Κορυμβήρα, ας, ἡ, à nonnullis dicitur ὁ κισσὸς, hedera, vt est in Appēd. Diosc. l. 2, c. 210: procul dubio ex eo quòd fert corymbos.

Κορυμβίας, τ. 2, c. 385, g. Κόρυμβος, ib. d

Κόρυμβος, Vertex, &c. ib. Κόρυμβος, de coma dictum, ib. f.

Κόρυμβος, Caules asparagi, &c. ib. g.

Κορυμβοῦμαι, ib. f

Κόρυμνα, Hesychio est κόσμος τῆς γυναικῆς ἀστεροειδὴς.

Κορυσαί, τ. 2, c. 384, c. Κορυσῶν, ib. b

Κορυσή, ib. a. Κορυσήνος, ib. c

Κορυσῆται, ib. d. Κορυσήτης, ib. c

Κορυσηφόρος, ib. d

Κορυσθεὶς, Hesychio, est κόφινος, κάλαθος, ἀλεκτρυών, Cophinus, Calathus, Qualus, Gallinaceus. Ar Κόρυσθος, eidem est μάζης ψωμὸς, Offula mazæ.

Κορυσόεις, τ. 2, c. 384, d

Κορυσύτης, Hesychio est κορυσοπαλόχος, ῥοπαλοπαλόχος. pro quo alii habent κορυσήτης.

Κορυσῶν, Altus: si non mentiuntur Hesychii exemplaria, in quibus legitur κορυσὰ expositum ὑψηλά, Alta, Celsa. Ordo alphabeticus pro eo requirit κορυνά.

Κορυσώδης, τ. 2, c. 384, d

Κορυφὴ, Hesychio est νεανίσκος, Iuuenis, Adolescentulus: pro quo suprà κόρυφ.

Κορύσσω, Cornibus peto seu impeto: vel Cornu ferio. κέρα πέω. veluti quum arietes σπεύδεχοντες ἀλλήλοις τὰς κορυφὰς συμπλήσσουσι. Theocr. Idyll. 3, Τὸν Λιβυκὸν κεράκωνα φυλάσσεο, μὴ τι κορύσσῃ. Vnde Virgil. Occursare capro (cornu ferit ille) caueto. HINC Κορυσσίλος dicitur ὁ τοῖς κέρασι πατάσσων, Qui cornibus imperit seu ferit, Petulcus. Theocr. Idyll. 5, Οὗτος ὁ λεύκιππος ὁ κορυσσίλος, αἴ κ' ὀχεύσῃς Τᾶν αἰγᾶν, φλασσᾶν τυ. Hesychius HABET Κορυσσόλης, expositum itidem κεραστής: afferens ET Κορυσσόλιστον pro κεραστήν. Rursum Κορύσσω affertur pro Caput jacto. quo modo accipi potest in loco Strab. paulo suprà in Κορύβας allato. Infrà κυρίσσω.

Κόρυς, Hesychio θρυγγὸς, Septum, Maceria, Lorica.

Κόρυς, Galea, & c. t. 2, c. 384, f. Κόρυς, Galerita, &c. ibid. g.

Κόρυτα Hesychius affert & pro ἀστεροφόροις, τὸν ἀστεροφόρον τέφανον.

Κορύσσω, & Κορύσσομαι, τ. 2, c. 385, a

Κορυσσὶς, τ. 2, c. 385, c

Κορύστοι, dicuntur οἱ Γορτύνιοι τὸ ὁπλῖται, autore Hesych.

Κορύτη, idem affert pro τῇ κεφαλῇ, Capiti.

Κορυτὸν, eidem est τὸ ὀπτὶ μεστὸν, Plenum.

Κορυφᾶ, Doricè pro κορυφῇ, seu ἀκρωρείᾳ: idem.

Κορυφαία, τ. 2, c. 387, f. & τ. 3, c. 361, c. ob.

Κορίφαιρα, Hesychio autore est piscis quidam. Dorion in libro De piscibus, κορύφαιναι vocati scribit τὸν ἵππουρον, siue τὸν ἱπποῦρα, vt docet Athen. l. 7.

Κορυφαῖος, τ. 2, c. 387, f

Κορυφαῖος, Verticalis, &c. ibid. a. Κορυφαῖος, Præsultor, &c. ibid. c.

Κορύφαλος, affertur pro κορυδαλὸς, Galerita, Cassita.

Κορυφεῖ, Defluit: καταῤῥεῖ: si non mentiuntur Hesychii exemplaria.

Κορυφὴ, τ. 2, c. 386, b. Κορυφιστὴρ, τ. 2, c. 387, f

Κορυφιστὴς, idem. Hesychio est πόσμου γυναικεῖον τὸ ἀστεροειδὲς κεκρυφάλου τὸ μέσον ῥάμμα.

Κόρυφος, eidem est κόρυμβος γυναικεῖος.

Κορυφοῦμαι, τ. 2, c. 387, g. Κορυφόω, ib. f

Κοροῆς, Hesychio & Suidæ est ἀγρίον λάχανον ἄπλεές. id est olus quoddam sylueſtre vile. vnde prouerb. καὶ κόρχορος ὀν λαχάνοις. vt pote vix dignus qui oleribus annumeretur. Sic & Theophr. Hist. plant. lib. 7, c. 7, de oleribus qui busdam agrestibus, ἐν οἷς καὶ παροιμιαζόμενός τοι ὅτι ἀπικρότητα κόρχορος, ἔχων τὸ φύλλον ὠμιμῶδες. A Plinio quoque lib. 21, cap. 15, numeratur inter vulgares in cibis herbas. Idem eiusdem libri c. 32, Corchorum Alexandrini cibi herba est, conuolutis foliis ad similitudinem mori. Vbi nota ei tribui folia conuoluta: & eam ob rem à Nicandro in Ther. dici Κόρκορον ἠμωϊεντα pro μεμωκὸς καὶ πεκλεσμένον φύλλον ἔχοντα, folium habentem quod sese cō trahit & claudit. Rursum Plin. lib. 25, cap. 13, Anagallidem ab aliquibus corchorou vocari scribit. Sunt qui κόρχορον dicant esse piscem quoque, ἄπλεῆ ἔδεσμα etiā ipsum, teste Suida, qui addit, dici de vilibus & iis qui maiores sibi honores arrogant quàm quantis digni sint. Scribi & κόρκορος per κ, suprà docui.

Κόρων, Hesychio est τὸ ὀπτεκεκαμμένον τῶ ῥυμοῦ, Temonis pars inflexa seu incurua. quæ & κορώνη. Ita v. l. exponitur Improbus, Cornibus rectis. qui potius κορωνὸς dicitur.

Κορῶναι, αἱ, τ. 2, c. 283, c. ob.

Κορωνάσιος, Hesychio est ἀμπέλου ἢ συκῆς εἶδος, vitis vel ficus species. pro quo alii habent κορώνεως.

Κορώνεια, eidem est non solùm vrbs Bœotiæ, sed etiam ἀκρώρεια, πέλος: quod & κορυφὴ & κορωνίς.

Κορώνεως, τ. 2, c. 382, c. Ita dicitur ficus quædam quòd fructus eius sint colore cornicis nigro: vnde & κοραϊκίον nonnulli eam appellant, quòd ὁ καρπὸς αὐτῆς κοραϊκὶ ἔοικε τὸ χρῶμα, vt tradunt schol. Aristoph. & Suidas. Pro quo nonnulli reponunt κοραϊκίον, Coruinam. Hermippus verò & σύκων κοραϊκῶν meminit, teste Athen. quæ forsan & κορώνεα σῦκα nominantur, à cornicis, vt illa à corui, colore nigro. Vide t. 2, c. 380, h.

Κορώνη, Cornix, &c. t. 2, c. 381, d. Κορώνη, Marculus pulsandis foribus, &c. ibid. f. Κορώνη, Summitas, &c. ib. g. Κορώνη, Omne incuruatum, &c. ib. h. Idem & κόρων Hesychio. Κορώνη, Corona, &c. c. 382, b.

Κορωνιάω, τ. 2, c. 383, h. Κορωνιδεὺς, τ. 2, c. 381, e

Κορωνίζω, τ. 2, c. 382, f. Κορώνιος, τ. 2, c. 383, g

Κορωνὶς, nauis epithetum, τ. 2, c. 382, g. Κορωνὶς, Coronis, &c. c. 383, a. Κορωνὶς, nota quædam, &c. ibidem b. Κορωνὶς, Fastigium, &c. ibid. c. Κορωνὶς, Corona, &c. ibid. f.

Κορώνισμα, τ. 2, c. 382, f. Κορωνιστὴς, ib.

Κορωνοβόλον, τ. 1, c. 668, c

Κορωνόμος, medicorum vox est, significans id quod κύβωλον dicitur, ab Hippocr. κύβιτον, Cubitum. Ita Poll. l. 2.

Κορωνοπόδιον, τ. 2, c. 382, c. Κορωνοπεδὴς, ib.

Κορωνόπους, ib. c

Κορωνὸς, τ. 2, c. 383, f. Κόρωνος, propr. &c. ib. g

Κόσκινον, Hesychio est σκεῦος συμποτικὸν ἐφ' οὗ τὰς λάπαγας ἔβαλλον ἑλίττοντες, quod & κόσσκινος siue κόσκαλος.

Κοσκίλαιον, eidem est πάβεκχυ καὶ δίκημον.

Κοσκίλεφοι, eidem H. sunt κόλαφοι, Colaphi.

Κόσκινοι, οἱ, Hesychio οἱ ὀστὰ θυσιῶν πεταμένοι, Ad sacrificia ordinati, seu Sacrificiis peragendis præfecti.

Κοσκινηδὸν, Κοσκίνιον, Κοσκινόμαντις, vide in sequ. Κόσκινον.

Κόσκινον, ου, τὸ, Cribrum: πλέγμα ἐκ ῥοΐνων ἐν ᾧ τὰ ἄλευρα διασήθουσιν, inquit Pollux. Epigramm. lib. 2, in remulentos, Τρυπὴν δ' θεμὴν χεῖ κόσκινον, δὺ δὲ πυκνῶν Σχοίνων ἠελίου πλείονας ἠύγασεν. Et Aristophanicus Strepsiades in Nubibus putabat Iouem quum plueret, διὰ κοσκίνου οὐρεῖν, mingere per cribrum. Prouerbiis etiam quibusdam adhibetur hoc κοσκίνου vocabulum. Alexis apud Athenæum libro 2, Τὴν λοπάδ' ὀρύττων ὀπτοδίδειχα κόσκινον. pro Multis pertudi foraminibus ita vt cribrum esse videatur. Item prouerbialiter dicitur Haurire κοσκίνῳ, pro In re cassa & inutili operam ponere. Plato Polit. 2, τοῖς αὐοσίοις καὶ ἀδίκοις ὀν ἐδου κοσκίνῳ ὕδωρ αἰᾶσκάζοιτ φέρειν, cribro aquam ferre. Lucian. in Demon. δεκεῖ ὁ μὲν ἕτερος ζύπων, πρόῳρον ἀμέλλων ὁ δὲ, ἀυπῷ κόσκινον ὑποπιθέων. Apud Pseilum esse dicitur figura quæ collectione numerorum perficitur, eo quòd velut per incerniculū quoddam dilabantur primi quilibet numeri. Tradunt & masculino genere DICI Κόσκινος, pro κόσκινον: cuius nulla reperi exempla: neutrius autem terminationis exempla sunt & apud Pollucem & in Epigram maris. Hesychio verò κόσκινοι sunt οἱ καπνικὰ δίοι ὄρνιθες, Aues domesticæ, Aues cortales, Aues quæ domi nostræ aluntur, vt gallinæ, anseres, perdices & similes, quarum ὀρνιθοθῆκαι in villis præcipuè ædificantur. A κόσκινον porrò, siue κόσκινος, quod est cribrum, DERIV. Κοσκινόμαντις, εως, ὁ, Vates cribro diuinans: apud Pollucem libro 7, ex Phidippide comico: vbi & ἀλεκτρυομαντις.

ITEM Κοσκινοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui cribra conficit, Cribrorum texendorum artifex. ET Κοσκινόεμος, Hesychio εἰς κοσκίνου καπεσκευλιῶ ῥυθός: quod quidam interpret. Scutum in modum cribri confectum: quum potius sonare videatur Pellis ad conficiendum cribrum. nā & è pellibus siue membranis fieri cribra solēt. Item DIMINVT. Κοσκίνιον, ου, τὸ, Cribellum. Athen. l. 14, ἐὰν δέ σοι παρὴ κοσκίνια μικρὰ, ὀπτίβαλλε, καὶ ἔα ἐκρεῖν τὴν ὄρρον. Est indidem & ADVERBIVM Κοσκινηδὸν, significans Cribri modo, In modum cribri. Luc. in Tim. οἱ σφόμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν καὶ ἡ χὼν, σταρηδόν. Affertur & VERB. Κοσκινίζω, Cribro.

Κοσκυρμάτια, Coriorum & pellium minuta præsegmina: Suidæ περὶ βυρσῶν τὰ σμικρότατα τῶν κοσκυρμάτων, vt & Hesychio τὰ περὶ βυρσῶν τῶν κοσκυρμάτια, & scholiastæ Aristophanis τὰ κοσκινᾶ τὰ κοσκυρμυόμενα ἀπὸ τοῦ περὶ κοσκυρμάτων. Metaphoricè seu abusiuè Aristoph. Equit. Ἡ κακὴ, ἐξωθοῦσ', ἐκολάκευ', ὀξυπάτα, Κοσκυρματοῖς ἀκροῖσι θιωνὶ λέγων, pro ἀπτελέσι ῥημασιδίοις, siue λογαρίοις ἀπτελέσι in modum περὶ κοσκυρματῶν.

Κοσμᾶν, Hesychio est ἐείζειν, ἀγνωμονεῖν: quod suprà κολιᾶν.

Κοσμαίειον, t.2, c.391, d. Κοσμέω, t.2, c.391, c

Κόσμημα, ib.f. Κόσμησις, ib. B

Κοσμητής, ib. Apud Hesych. paroxytonως κοσμήτης, expositum κουρεὺς, ὀνταφιαστής.

Κοσμητικά, τά, t.2, c.368, c.ob.

Κοσμητικός, t.2, c.391, f. Κοσμήτωρ, ib.

Κοσμικός, ib.b. Κόσμος, ib.

Κοσμότης, ib.c. Κοσμίως, ib.

Κοσμοκράτωρ, t.2, c.389, b. Κοσμολογία, ib.c

Κοσμολογικός, ib. Κοσμοπαίστης, ib.d

Κοσμοποιεῖν, ib. Κοσμοποιία, ib.

Κοσμοποιός, ib. Κοσμοπολίτης, ib.e C

Κόσμος, Ordo, &c. t.2, c.388, b. Κόσμος, Modus, &c. ib. d. Κόσμος, Ornamentum, &c. ib.e. Κόσμοι, Magistr. Cret. &c. ib.g. Κόσμος, Mundus, &c. ib.g.

Κοσμουργία, t.2, c.389, c. Κοσμουργός, ibid.

Κοσμῶ, t.3, c.120, d. Κόσος, pro πόσος, t.3, c.494, d

Κόσσαβος, idem ac κότταβος. Apud Athen. l.15, πολὺ ὃ κοσσάβων ῥᾴκμός. Legitur & apud Hes.

Κόσσος, Suidæ τὸ ῥάπισμα, Alapa seu Plaga.

Κόσυφος, ου, ὁ, Merula: in Epigramm. & apud Aristotelem Histor. animalium lib. 9, cap. 19. Atticè κόσυφος dicitur, D quod vide.

Κοσᾶ, Hesychio sunt κριθαὶ, Hordeum. Sed legitur apud eum & paroxytonως κόσαι. Vide ἀκοσεῖν.

Κόστος, υ, ὁ, Costus: aromatis genus, de quo Theophr. Hist. pl. l. 9, cap. 7: & Dioſc. lib. 1, c. 15. Plin. lib. 12, cap. 12, Radix costi gustu feruens, odore eximio, frutice aliàs inutili. Apud Hesych. oxytonως scriptum κοστὸς, etiam ipsi εἶδος ῥόμματος.

Κοσύμβη, SIVE Κόσυμβος, Hesychio αὐάδεσμα seu εἰκόμβωμα & πεζίζωμα Ἀριστίππου: & ὅπερ οἱ κρόκαι φορεῖσιν ὅμοιον αἰσυΐδεσμῳ. Suidæ quoque est αὐάδεσμος, & χιτὼν κροκωτός. Pro nodo & αὐαδέσματα accipitur Exodi 28, οἱ κόσυμβοι περὶ χιτῶνα ἐκ βύσσου, nodi tunicarum ex byſſo. pro quibus Hebraici textus verſio habet, Stringes ei tunicam ex byſſo. Pollux & pro crinitū nodo accipit. nam libro 2, tit. De tonsura & crinibus, quum synonymos posuisset, πλοκμὸς, σκόλις, σφαῖρα, πεζικών: subiungit, vocabulum κοσύμβη se non admittere. non enim Atticum esse, sed potius τὸν κρόβυλον. INDE Κοσυμβωτὸς, quod Hesych. exponit κροκωτὸς, Fimbriatus: malim Nodatus seu Nodis substrictus. vt Exodi 28, ποδήρεις καὶ χιτῶνα κοσυμβωτὸν, togam talarem & tunicā nodis substrictam. Sed notandū reperiri hæc & gemino σ scripta apud Hesych.

Κοσσώλυφος, eidem Hesych. est βόθυνος, Scrobs, Fouea: item ὄγθος, αὐάσημα γῆς, Ripa, Tumulus terræ: necnō σόρμα.

Κοτέ pro ποτέ, t.2, c.1531, c

Κότερα quoque, Ionicè pro πότερα dicitur, Vtra, seu Vtrū.

Κοτίων, t.2, c.393, b. Κοτίομαι, ib.d

Κοτίωνες, ib.a

Κοτεῖ, Hesychio est φθονεῖ, ζηλοῖ, Inuidet. quod & κοτέει. G

Κοτίκας, eidem est ἀλέκτωρ, Gallus. qui infrà κόψος.

Κοτίλλιον, eidem est τὸ αἰδοῖον αἰδρός: pro quo suprà κόπλον, in Κόθημα, ex eodem.

Κοτίλλουσα, eodem Hes. teste pro πλουσα dicitur, Vellens, Vellicans.

Κόπτος, ου, ὁ, Oleaster, Oliua syluatica: ἀγριέλαιος. Plut. Fab. σκληρότερον δὲ προσφέρεται καὶ βιαιότερον ὥσπερ οἱ χωρτοῦτοι ἐλαιῶνες καὶ ἀγρίαιοι καὶ κοπτοῖς, quàm agricolæ capriſicis, piris ſyluaticis & agreſtibus oliuis. Hesychio κόπτος est non solùm ἀγριέλαιος, sed etiam ὁ ἐξ ἀγριελαίας στέφανος ὀλυμπιακὸς, corona ex oleastro qua olympicis ludis donari solebant qui viciſſent. Teſtis Archias Epigr. lib. 1. vbi quum dixisset esse quatuor ἀγῶνας ἀν' Ἑλλάδα, Iouis, Apollinis, Palæmonis, Archemori, hoc est, Olympicos, Pythios seu Delphicos, Isthmios, Nemeos: subiungit, ἄθλα δ' ἐξ κόπτος, μῆλα, στέφανα, πίτυς. Sic Pausanias, πάλαι δὲ ἦν ὁ ὀλυμπικὸς στέφανος κόπτος, quum ei iam imponeretur corona ex oleastro. Κόπτος exponitur etiā Acinus, apud Theophrastum Hist. plant. libro 2, cap. 8, de vite, ἢ δὲ ἀμπελος τοῦ κόπτου: cui antè opposuerat ῥοᾶδα γίνεσθαι, defluuio fructus rentari. Porrò est hinc COMPOS. Κοπτοφόρος, Oleaſtro, seu baccis oleaſtri, veſcens. ὁ κόπτινος ἐλαίας. Suprà in Κρεμαστοφόρος ex Aristophane. NECNON Κοπταὶ ἐλαῖαι hinc dicitur Olea in oleastrum inserta. Hippocr. pro bacca oleaſtri accipere videtur quum dicit, ἤκει δίδυο αὐτῷ χαλκοῦ ὅσον κοπτοειδὲς: De morb. lib. 3. Verùm & insulæ quædam Κοπτοῦσαι, seu Κοπτούσσαι, per contractionē ex κοπτόεσσαι, dicuntur ob oleaſtrorum vberem prouentū.

Κόπις, Hesychio idem est quod κόπος, ὀργὴ, ἔχθεα, χόλος, ἔρις ἔμμανος, ἢ ἡ ἐγκειμένη ὀργὴ εἰς κακοποίησιν. At κοπὶ Gal. in Lex. Hippocr. exp. τοῦ ἰνίου, τὴν παρεγκεφαλίδι. Legitur apud Hipp. De morb. lib. 2, ἰὼ σφακελισμὸ εἰκέφαλος, ἐδύη λάζεται ὀπ τῆς κοπίδος ἐς πολὺ ῥάχιν. Infrà κέφη.

Κόπος, t.2, c.392, d. Κοπαβεῖοι, vide in Κόπαβος.

Κοπαβίω, Hesychio est σὺν ὀθόνῃ, Crispos habens capillos.

Κοπαβίζω, Κοπαβικός, Κοπαβίειον, Κοπαβεῖς, Κοπαβίσις, Κοπαβισμός, vide in sequ. Κόπαβος.

Κόπαβος, ου, ὁ, Cottabus: Atticè pro κότταβος. Ita autem vocatur παιδιᾶς εἶδος παρούσιον, à Siculis primùm repertum, mox à Græcis vsurpatum, & plerunque à iuuenibus amantibus. in eo, quum bibissent, reliquum sic è poculo eiiciebant vt id resonarer. Erat & aliud genus lusus quod fiebat ὀν λεκάνῃ ea implebatur aqua, cui innabant ὀξύβαφα vacua: in quæ ex carchesiis deiiciebant τοὺς λαπάγας, quique plura vascula submersisset ista περὶ λαπαγῶν deiectione, is superior euadebat. oportebat autem λαβόντα τὸ ποτήριον, αὐλητικῶς καρκησιοῦ τοῖς δακτύλοις, Οἶνόν τε μικρὸν ἐγχέας, καὶ μὴ πολλὰ: deinde poculo quantū poterat in altum sublato, αἴσυλεσῶ τε σφόδρα τοῦ χρέος, ἀρύθμως πέμπειν. Id quod potissimùm ὀν τῷ κατακαλπάζειν fieri solebat, qui sic ludebatur. è laqueari supinum pendebat quoddam ex ære vasculum, vt λυχνίον τὸ δεῦρο μαὸ τὸν λυχνον ἐπ' αὐτῷ φέρει. Deinde erat κοίλη τις καὶ πελεφρὴς λεκανίς, quam χάλκιον & σκάφην vocabant. hoc χάλκιον ἐπεπλήρωτο μὲν ὕδατος, ἐπνοῦλε δ' αὐτῷ σφαῖρα καὶ πλάστιγξ καὶ μάνης, καὶ τρεῖς μυρῖναι, καὶ τεῖα ὀξύβαφα. Itaque τὸν δεῦρο ῥόφον κρεμαμένον καὶ δεκοπαβίσοντα oportebat ὑγρᾷ τῇ χειρὶ τὴν λάπαγα ἀφιέναι εἰς τὰ δεῦρο πολύζοντα ἀγγεῖα. καὶ εἰ ζοῦτον πόδ' ἔτυχεν, & quidem ita vt humor qui in ipsum defundebatur, sonum redderet, ἀδοκίμασε. quique plura innatantium vasculorum demersisset, præmii loco accipiebat πυραμοῦτα & osculum ab ea quam præ cæteris amaret. Hæc inter alia Athen. initio libri 15. & Poll. libro 6, cap. 19. Non solùm verò ludus iste dicitur κόπαβος, sed κόπαβος nominatur etiam vinum quod è poculo in pelum suppositam demittebatur in vascula et innatantia: alio nomine dictū λάπαξ seu λαπάγη. Pro ludo accepit Euripides, in Œneo, dicens, Πικνοῖς δ' ἔβαλλον βακχίου ἐξδόμασι Κάδου γέροντος. (qui γέρων appellatur μαίνης) τὸν βαίνοντα δὲ σέφειν ἔγχῳ τυπτόμενον, ἄθλα κοπάβων δίδοις. Pro vino seu alio liquore qui in pelum subiectā cū sonitu demittebatur: Eubulus, τὸν κόπαβον ἀφεὶς δεῦρ' πλὴν πλάστιγγα. Et mox, αὐτὸν μόνον λυοῖς, (ἵ. τῆς πλάστιγγος) δεῦρ' τὸν μάνον πεσεῖται, ἢ ψόφος ἔσται πάνυ πολὺ φωνὴ θεῶν τοῦ κοπάβου. Et rursum, αἴσυλεσῶ τε δεῦ σφόδρα δ' χεῖρ', ἀρύθμως πέμπειν τὸ κόπαβον. Itidē Eurip. in Plisthene, πολὺ ὃ κοσσάβων ὀρᾴκμος κυπελλοῦ φωνῶν ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοισι. (Callim. λαπάγλω appellauit, sic canēs, Πολλοὶ δ' φιλέοντες ἀκόντιον ἤκαν ἔρεγλε Οἰνοπόταν Σικελὰς ὀκ κυλίκων λαπάγας) Ipse quoque Athenæus κόπαβον sic vsurpauit, scribens ἢ τὸ κοπάβου φωνεῖν vocaram fuisse ἀπ' αἴσυλης: quoniam videlicet oportebat αἴσυλοῦσθαι τὸν χεῖρα, οὕτως ἀφιέναι τὸν κόπαβον. Et rursum in descriptione τοῦ καπακτὸ κοπάβου ait, λυχνίον δεῦν ὑψηλὸν, ἔχον τὸν μάνιν καλούμενον, ἐφ' οὗ τὸν καταβαλλομένῳ ἔδει ποσῶν πλάστιγγα· ὑπεῖθεν δ' ἐπῆλεν εἰς λεκάνιν ὑποκειμένην, πληγείσων τοῦ κοπάβου. καὶ πεῖ ἐκεῖνο ἄκρβῆς ἀγρεία τῆς βολῆς. Itidem verò & Poll. dicit, εἶδε ὑγρᾷ τῇ χειρὶ τὸν κόπαβον ἀφιέναι. Rursum Athenæus, seu Vlpianus

apud Athenæū, in loco paulo antè citato, scribit κόπαβον nominatum fuisse τὸ ἄγχος εἰς ὃ ἔβαλλον τοὺς λαπάγας, & quidem à Cratino ἐν νεμέσει. Ita accipi queat & in hoc loco Platonis comici qui ibidem citatur, Σπουδὰς δ' ἔπινε πᾶσ' ἀφεγγέας, τὸν κόπαβον παροίσω. Et in hoc eiusdem ibidem, κοπᾶσαι δ' ἐξοίσεται θυρεῖς. Et in hoc Hegesandri apud eundem Athenæum lib. 11, ὁ καλὸς κόπαβος παρῆλθεν εἰς τὰ συμπόσια. Critias verò videtur & τὸν λεκάνιν appellasse κόπαβον, sic canens, Κόπαβος ὀκ Σικελῆς ἐξὶ χθονὸς ἀμφιρετὴς ἔργον, Οὐ σκοπὸν ἐς λαπάγην πῆξε καθιστάμενος. nam peluis & τὰ ὀν αὐτῇ δεῦ πολλάζοντα erant scopus quem petebant ii qui τὸν λάπαγα ὀκ τῆ ποτηρίου ἠφίεσαν. Alioqui ea peluis DICEBATVR Κοπαβεῖον, vt docet Dicæarchus Milesius apud Ath. l. 15, scribēs λαπάγιον esse nomē Siculum: esse autem τὸ ὑπολεπόμενον ἀπὸ τοῦ ὀκπαθέντος ποτηρίου ὑγροῦ, ὃ σωεσραμμένη τῇ χρεῖ (pro quo Eubul. comic dicit ἡ ἐγκειμένη ὀργὴ εἰς κακοποίησιν. At κοπὶ Gal. in Lex. Hippocr. exp. τοῦ ἰνίου, τῇ παρεγκεφαλίδι. Legitur apud Hipp. De morb. lib. 2, ἰὼ σφακελισμὸ εἰκέφαλος, ἐδύη λάζεται ὀκ τῆς κοπίδος ἐς πολὺ ῥάχιν. Infrà κέφη.

Κόπος, t.2, c.392, d. Κοπαβεῖοι, vide in Κόπαβος.

Κοπαβίω, Hesychio est σὺν ὀθόνῃ, Crispos habens capillos.

Κοπαβίζω, Κοπαβικός, Κοπαβίειον, Κοπαβεῖς, Κοπαβίσις, Κοπαβισμός, vide in sequ. Κόπαβος.

Κόπαβος, ου, ὁ, Cottabus: Atticè pro κόπαβος. Ita autem vocatur παιδιᾶς εἶδος παρούσιον, à Siculis primùm repertum, mox à Græcis vsurpatum, & plerunque à iuuenibus amantibus. in eo, quum bibissent, reliquum sic è poculo eiiciebant vt id resonarer. Erat & aliud genus lusus quod fiebat ὀν λεκάνῃ ea implebatur aqua, cui innabant ὀξύβαφα vacua: in quæ ex carchesiis deiiciebant τοὺς λαπάγας, quique plura vascula submersisset ista περὶ λαπαγῶν deiectione, is superior euadebat. oportebat autem λαβόντα τὸ ποτήριον, αὐλητικῶς καρκησιοῦ τοῖς δακτύλοις, Οἶνόν τε μικρὸν ἐγχέας, καὶ μὴ πολλὰ: deinde poculo quantū poterat in altum sublato, αἴσυλεσῶ τε σφόδρα τοῦ χρέος, ἀρύθμως πέμπειν. Id quod potissimùm ὀν τῷ κατακαλπάζειν fieri solebat, qui sic ludebatur. è laqueari supinum pendebat quoddam ex ære vasculum, vt λυχνίον τὸ δεῦρ' μαὸ τὸν λυχνον ἐπ' αὐτῷ φέρει. Deinde erat κοίλη τις καὶ πελεφρὴς λεκανίς, quam χάλκιον & σκάφην vocabant. hoc χάλκιον ἐπεπλήρωτο μὲν ὕδατος, ἐπνοῦλε δ' αὐτῷ σφαῖρα καὶ πλάστιγξ καὶ μάνης, καὶ τρεῖς μυρῖναι, καὶ τεῖα ὀξύβαφα. Itaque τὸν δεῦρ' ῥόφον κρεμαμένον καὶ δεκοπαβίσοντα oportebat ὑγρᾷ τῇ χειρὶ τὴν λάπαγα ἀφιέναι εἰς τὰ δεῦρ' πολύζοντα ἀγγεῖα. καὶ εἰ ζοῦτον πόδ' ἔτυχεν, & quidem ita vt humor qui in ipsum defundebatur, sonum redderet, ἀδοκίμασε. quique plura innatantium vasculorum demersisset, præmii loco accipiebat πυραμοῦτα & osculum ab ea quam præ cæteris amaret. Hæc inter alia Athen. initio libri 15. & Poll. libro 6, cap. 19. Non solùm verò ludus iste dicitur κόπαβος, sed κόπαβος nominatur etiam vinum quod è poculo in pelum suppositam demittebatur in vascula et innatantia: alio nomine dictū λάπαξ seu λαπάγη. Pro ludo accepit Euripides, in Œneo, dicens, Πικνοῖς δ' ἔβαλλον βακχίου ἐξδόμασι Κάδου γέροντος. (qui γέρων appellatur μαίνης) τὸν βαίνοντα δὲ σέφειν ἔγχῳ τυπτόμενον, ἄθλα κοπάβων δίδοις. Pro vino seu alio liquore qui in pelum subiectā cū sonitu demittebatur: Eubulus, τὸν κόπαβον ἀφεὶς δεῦρ' πλὴν πλάστιγγα. Et mox, αὐτὸν μόνον λυοῖς, (ἵ. τῆς πλάστιγγος) δεῦρ' τὸν μάνον πεσεῖται, ἢ ψόφος ἔσται πάνυ πολὺ φωνὴ θεῶν τοῦ κοπάβου. Et rursum, αἴσυλεσῶ τε δεῦ σφόδρα δ' χεῖρ', ἀρύθμως πέμπειν τὸ κόπαβον. Itidē Eurip. in Plisthene, πολὺ ὃ κοσσάβων ὀρᾴκμος κυπελλοῦ φωνῶν ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοισι. (Callim. λαπάγλω appellauit, sic canēs, Πολλοὶ δ' φιλέοντες ἀκόντιον ἤκαν ἔρεγλε Οἰνοπόταν Σικελὰς ὀκ κυλίκων λαπάγας) Ipse quoque Athenæus κόπαβον sic vsurpauit, scribens ἢ τὸ κοπάβου φωνεῖν vocaram fuisse ἀπ' αἴσυλης: quoniam videlicet oportebat αἴσυλοῦσθαι τὸν χεῖρα, οὕτως ἀφιέναι τὸν κόπαβον. Et rursum in descriptione τοῦ καπακτὸ κοπάβου ait, λυχνίον δεῦν ὑψηλὸν, ἔχον τὸν μάνιν καλούμενον, ἐφ' οὗ τὸν καταβαλλομένῳ ἔδει ποσῶν πλάστιγγα· ὑπεῖθεν δ' ἐπῆλεν εἰς λεκάνιν ὑποκειμένην, πληγείσων τοῦ κοπάβου. καὶ πεῖ ἐκεῖνο ἄκρβῆς ἀγρεία τῆς βολῆς. Itidem verò & Poll. dicit, εἶδε ὑγρᾷ τῇ χειρὶ τὸν κόπαβον ἀφιέναι. Rursum Athenæus, seu Vlpianus tulerint etiam præmia quæ victoribus darentur: dicta κοτταβία: & κοτταβίδας appellauerint κυλικίδας quasdam in eum vsum fabrefactas. Quibus addit, ὡς δὲ τοῦτις οἶκοι κατασκευάζοντο κυκλοτερεῖς ἴνα πάντες εἰς τὸ μέσον τοῦ κοτταβίου πτέντες, ἀξ ἀποσήματος ἴσου καὶ τόπων ὁμοίων ἀφορίζειν τὸν πεζὸν τῆς νίκης. Nec enim solùm ἐφιστομούντα βάλλειν δεῦ τὸν σκοπὸν, sed etiam scitè & cum elegantia quadam facere id nitebātur. quapropter oportebat τὸν ὠρίσερὲν αἰσκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα ὑγρῶς, ἀφῆνας πεῦ λάπαγα. ita enim vocabāt τὸ ὀκπίπτον ὀκ τῆς κύλικος ὑγρόν. atque adeò nonnulli μᾶλλον ἐφρόνεσω δεῦ τῇ καλῶς κοτταβίζειν περὶ δεῦ τῇ οἰκονίζειν μίγα φρονούντων. Legitur porrò hoc τῆς κοτταβίδος vocabulum apud Harmodium Lepreatem, dicentem, καταστοίντων δὲ ζῶτα ὀν κεφάλαι κοτταβίδι πῆεν ἑκάστῳ μικρόν. Verbo autem κοτταβίζειν vtitur non Athen. solùm, sed Antiphanes etiam, dicens, ὠὰ πέντε νικητήριον. πᾶσι τοῖς γελοῖον κοτταβίσειν. Alioqui & δεῦμαλῶς ἐχρῶντο τῇ κοτταβίζειν: & apud Platonem comicum quidam inbet Herculem μὴ σκαπαῖ ἔχειν πεῦ χεῖρα μέλλοντα κοτταβίζειν. oportebat enim αἴσυλοῦντα σφόδρα πεῦ χεῖρ', ἀρύθμως πέμπειν τὸν κότταβον. Et quoniam ἀπαγκύλουσω πεῦ δεξιᾶ χεῖρα ὀν τοῖς ἀπκοτταβιομοῖς, factum inde est vt τὸ κοτταβίζειν siue ἀπκοτταβίζειν dictum fuerit etiam ἀπ' αἴσυλης βάλλειν, seu ἀπ' αἴσυλης φεῦέναι τὸν κότταβον. Ita igitur & Anacr. dixit, Σικελικὸν κότταβον αἴσυλη δαξῶν. Et Ibycus in Eroticis, οὗτε φ' ἀπ' αἴσυλης ἵκοι, τοῖς δὲ τοῖσι νεανίαις λεβοῦν αὐπίνασα πῆχω. Inde verò & AEschylus αἴσυλησεῖς κοτταβοῖς dicit ὀ ὀσολόγοις, teste Athen. lib. 15. Apud eundem Plato comicus dicit φεῦς κότταβον παῖζειν pro κοτταβίζειν siue ἀπκοτταβίζειν. Sophocl. autem καλλικοτταβεῖν pro καλῶς κοτταβίζειν, Scitè & eleganter ludere cottaborin Salmoneo, Τᾷ καλλικοτταβοῦσι νικητήρια Τίθημι, καὶ βοᾶντι χάλκειον κάρα: χάλκειον κάρα appellans ibi τὸν μάλιω quem veluti scopum sibi præfixum habebant qui τὰς μάπαγας iaculabantur in hoc cottaborum lusu. Apud Poll. reperio & COMPOS. Ἐπικοτταβίζειν, lib. 6, c. 19. Ibi enim scribit, καὶ τῇ μὴ δεῦ τὸ ὀρόφου κρεμαμένῳ ἐγχεῖν δεῦ κοτταβίσαντι πεῦσαι τινα ὑφόφον. si tamen non potius putandus est scripsisse ἀπκοτταβίσαντι. Reperiuntur & VERBALIA Κοτταβισμός, ET Κοτταβισὶς, ambo significantia lusum seu lusionem cottabi, hoc est actionem ludendi cottabo. Priore vtitur Athenæus: posteriore Plut. Symp. 3, Probl. 6. Ibi enim Soclarus Olympio dicit, ἀθλητικὰ ζῶτα, πεντάπαυσιν ἐπ τῆς κοτταβίσεως ὀζοντα. Huic cottaborū lusui gens Sicula fertur & βήματα δεῦπτίδεια καταστυάσασθαι, non tantùm κύλικας, vt præter Dicæarchum testatur & Dionysius cognomento Χαλκοῖς, sic canens in elegis, — οἱ δὲ πτρόντες ἀνείρετ χέρας ἄπωτης Ἐς σφαῖρας κυλίκων· καὶ πάριν ὀκεῖνον (qui videlicet ascendit ad laquear καὶ ἀπκοτταβίζειν μέλλει) ἰδεῖν, Ὀμμαπ βημα πόσαιδε τὸν αἰθέρα τὸν καταλιεῖν, Εἰς ὅσον αἱ λάπαγες χωρεῖον ὀκπέπαται. Verùm κοτταβίζειν & ἀπκοτταβίζειν habent & alium vsum. ponuntur enim hæc per iocum etiam pro ἐμεῖν & ἀποβλύζειν, vt testatur Pollux libro 6, capite 19, qui itidem lib. 10, c. 14, scribit, ὅτῳ φίλον ἀποβλύζειν πόντι, καὶ ὀξεμεῖν, ὅπερ οἱ πολλοὶ κοτταβίζειν καλοῦσιν, ei opus esse lekaṅ. Ad hunc huius verbi vsum alludit Aristoph. in Geryrade dicens, πόπ μὴ σου καπκοτταβίζοι· τωὶ δὲ καπεμοῦσιν: inuuēs nunc dici καπμεῖν quod aliàs καταστοβίζειν, Peruomere, seu Vomitum emittere in, Enomere in. Meminit huius significationis Athen. quoque initio libri 15, vbi scribit, orta inter dipnosophistas quæstione πεῦ κοτταβίζων καὶ περὶ ἀπκοτταβίζοντων, quendam ex medicis qui ibi aderant, opinatum esse dici hoc de iis qui ἀπὸ βαλανείου καθάρσεως ἕνεκα τῆ σμάχου πίνοντες ἄμωτιν, ἀποβλύζουσιν. Ex similitudine autem περὶ κοτταβιζόντων hoc dicitur, quoniā vt illè è superiore loco vinū cum crepitu defundunt in peluim, ita & hi nisi quòd illi è poculo seu trulla, hi ex ore. Plautus verò cottabos per iocum appellauit verbera quæ cum crepitu ingeruntur: dicens Cauesis tibi ne bubuli in te cottabi crebri crepent. Hes. κοτταβίζειν esse dicit οἶνον πτεῦ ἐν ἀπαρρίπτειν. Apud eundem legitur Κοτταβίνος, ἀπόθεμα οὗ ὃ οἱ κότταβοι ἐγίνοντο: sed suspectum.

Κότταια, eodem Hes. autore est εἶδος σύκων μικρῶν, species

paruarum ficorum: κοπάδα autem, apud Cretenses Virgo. Plin. quoq; lib. 13, cap. 1, In ficorum genere caricas, & minores eius generis, quæ cottana vocant. A

Κοπαίσφρον, eidem Hes. est ἐνθα οἱ ὄρνιθες κοιμῶνται.

Κοπάρια, eidem sunt τὰ ἄκρα τῆς κίθρου.

Κοπεῖν, eidem est τύπτειν, δοκανεῖν, Verberare, Hastili ferire.

Κοπίδικα, eidem est πλακούντα, κρόκαλον, Crepitaculum. A T

Κόπη, eodem autore dicitur κεφαλή, Caput: indéque Κοπεῖ, οἱ ἀλεκτρυόνες, Galli gallinacei, διὰ τὴν ὀπὴ τῆς κεφαλῆς λόφου: & Προκόπτω, species quædam tonsuræ, quum anterior capitis pars crinita relinquitur, occiput raditur, vt quidam interpr. Suprà κοπὶς habuimus pro Occiput: atque ita scriptum est apud Hippocr. vno & altero in loco. Pro κοπὶς autem idem Hesych. habet κοπίκας suprà. B

Κόπικοι, Hesychio οἱ ἀθεικεφαλαῖοι, Galeæ: quæ & κόρυθες.

Κοπιβολεῖν, eidē est τὸ ἀθροιστρεῖν πνὰ ὄρνιν, Obseruare quãpiam auem. sonat potius Petere auem: posito κόπτω generalius pro quauis aui, quum propriè sit Gallinaceus, teste eodem in Κόπτη. Eidem κόπτος est non solùm ὄρνις, sed ita à quibusdam dici tradit etiam ἵππον, equum. Suprà apud eum oxytonos κοπὶς. C

Κοπτύβη, eidem est τὸ φυόμενον ἐμφερὲς μύκητι, quiddã quod fungi simile nascitur.

Κοπτυλοιοί, eidem sunt καπικάβηι, ὄρνιθες, Aues domesticæ seu cortales. quæ suprà κόσκινοι.

Κόπτυρος, ου, ὁ, Atticè pro κόσκυρος, Mecula: auis satis nota, de qua Aristot. Ælianus, Oppianus. Vide ἔκλυκος suprà, c. 830, a. Est & piscis nomen, quē Plin. quoq; merulam appellat. Est & nomen proprium ducis cuiusdam apud Æschin. in Ctesiph. Infrà Κόλιχος. D

Κοπύ, affertur pro Celeriter, quod suprà κάκυ & κάκκω.

Κοπύλαμα μικρά, Hes. autore dicuntur ἀθροὶ τῶν κοπυλῶν.

Κοπύλη, Cauus, &c. t. 2, c. 393, f. Κοπύλη, Cauitas coxæ, &c. ibid. h. Κοπύλαι, Cymbala, &c. c. 394, b. Κοπύλη pro vasculo quodam, &c. ib. c. Κοπυλη, mensuræ genus, &c. ib. f. & 395, a. b.

Κοπυληδών, pro κοπύλη, &c. t. 2, c. 395, g. Κοπυληδόνες, Polypodũ acetabula, &c. c. 396, a. Κοπυληδὼν, Vmbilicus Veneris, &c. ibid. c. Κοπυληδόνες, Ora venarum, &c. ib. e

Κοπυλήρυπος, t. 2, c. 395, b. Κοπυλήρυπες, ibid.

Κοπυλιάσις, ib. g. Κοπυλίζω, t. 2, c. 397, b

Κοπυλίς, t. 2, c. 396, f. Κοπυλίσκη, ib. h

Κοπυλίσκιον, ib. Κοπυλίσκος, t. 2, c. 397, a

Κόπυλος, t. 2, c. 396, f. Κοπυλώδης, t. 2, c. 395, g

Κόπωνα, Hesychio σκύβαλα, Stercora.

Κότυ, υος, ὁ, Cotys: dæmon turpitudinis præses: & Κοτυτὼ, οῦς, ἡ, itidem turpitudinis præses dea, à Corinthiis præcipuè coli solita: vnde & Eupolis ob odium in Corinthios dæmonis huius sacra mirè exagitat in fabula illa quæ inscribitur Βάπται. Meminit Hes. & Suid. Neconon Iuuen. Sat. 2, de sacris Bonæ deæ, Exagitata procul non intrat fœmina limen: Solis ara deæ maribus patet: Ite profanæ, Clamatur: nullo gemit hic tibicina cornu. Talia secretà coluerunt orgia tædâ Cecropiam soliti bapta lassare Cotytò. Sacra huius Κότυος siue Κοτυτοῦς, dicuntur Κοτύπια, in Sicilia agitari solita.

Κοτώνεις, t. 2, c. 393, b. Κοῦ, t. 2, c. 1508, b

Κοῦ δῦπα, ibid.

Κοῦα, Hesychio ὀνέχυρα: afferẽti I T I D E M Κουάσαι pro ὀνεχυράσαι: pro quibus suprà κοῖα & κοιάσαι per οι.

Κουβαρίδες, apud Dioscor. lib. 2, in titulo cap. 37, dicuntur quæ in textu ὄνοι οἱ ὑπὸ τὰς ὑδρίας, aselli qui sub aquariis vasis stabulantur: Cutiones Marcello empirico.

Κούθουροι, dicuntur οἱ κηφῆνες, Fuci: ἀθροὶ τὸ κινεῖν τὴν οὐρά: siue quoniam ἀκέντροι sunt. Ita Suid. Sed scribendum potius κόθουροι.

Κουκεωφόρον δένδρον, Arbor cucifera: de qua multa Theophr. Hist. plant. lib 4, cap 3: vnde hæc Plin. lib. 13, cap. 9, Cuci in magno honore, palmæ similis, quando & eius foliis vtuntur ad textilia. Differt quòd in brachia ramorum spargitur. pomo magnitudo quæ manum impleat, color fuluus, commendabilis succo ex austero dulci. liguũ intus grande, firmæque duritiæ, ex quo velares detornant annulos. In eo nucleus dulcis, dum recens est. siccatus durescit ad infinitum, vt mandi non possit, nisi pluribus diebus maceratus. Materies crispioris elegantiæ, & ob id Persis gratissima. Fertur esse quæ Nux Indica dicitur, vernacula earum lingua cocos, nascens in Persia etiam, Arabia & Ægypto.

Κουκούμιον, ου, τὸ, Cucuma: vasis genus esse dicitur.

Κουλεὸν, Ionicè dicitur τὸ κολεὸν, teste Hesychio. vt apud Homerum Il. γ, ἔρυσε ἀίδηλος χείρεος ἐκ κολεοῖο Ἡ οἱ παρ' ξίφος μέγα κουλεὸν αὖθις ἀωρτο, id est, τὸν τοῦ ξίφους θήκλω, Thecam gladii, Conditorium ensis, Vaginam. & Il. α, ἀμφὶ δὲ οἱ ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος. Odyss. λ, ἐγὼ δ' αἰὰ χαλκοῦ ἀίδηλος ξίφος ἀρχυρόηλον Κουλεῷ ἐκκαπέπηξα. Apud Hippocr. & κουλεὸς καρδίας, de inuolucro cordis quo tectum & conditum est seu vagina. Porrò ab hoc siue κουλεὸς siue κουλεόν, C O M P O S. Κουλεοπήρης, idem cum κολεόπηρες, Cuius pennis crusta superuenit seu vagina, vt scarabeo, & similibus insectis volueribus.

Κουλιβάπαν, siue Καππαν, H. dici scribit ἢ σκεῦός τι πάνε, quæ à nõnullis vocatur ἐλξίνη. Ea aliis κλιβάδιον & κλιβανὶς.

Κουλιβαὶ, Hesychio ἡ πίτυς, Pinus.

Κουμάσιον, eidem τὸ ἀθροὶ ὀρνίθων οἴκημα, Nidus, Cauea.

Κουμίκλος, apud Athen. & Ælian. pro Cuniculus.

Κουμωλῶες, Hesychio κώνωπες, Culices.

Κουνηῖον, eidem est καμάρα ἢ ὀπὴ τοῦ ἁμαξῶν γεωμδοῦς, Camera seu fornix curruum & rhedarum.

Κουρά, t. 2, c. 100, f. Ac κούραι pro κόραι, à κοῦρη.

Κουραλιον, ου, τὸ, Curalium: idem quod κοράλλιον, Corallium seu Corallum. Multa de hac gemma Orpheus ἐν τοῖς ἀθροὶ λίθων, scribens ipsum ex herba quadam marina πνοῖαν: vt & Ouid. Metamorph. lib. 5, Nunc quoque curalius eadem natura remansit Duritiem tacto capiant vt ab aere, quódque Vimen in æquore erat, fiat super æquora saxum. Et lib. 15, — curalium quo primùm contigit auras Tempore, durescit: mollis fluit herba sub vndis. Et Plin. lib. 32, cap. 3. Curalio forma est fruticis, color vindis. baccæ eius candidæ sub aqua ac molles: exemptæ confestim durantur & rubescũt, quasi corna fatiua specie atque magnitudine. Aiunt tactu protinus lapidescere, si viuat: itaque occupari euellique retibus, aut acri ferramento præcidi. hac de causa curalium voritatum interpretantur. probatissimum quàm maximè rubens & quàm ramosissimum. Cur autē congelet & in lapidē durescat aere tacto, prolixè ibi docet Orpheus. Apud Theophr. quoque De lapidibus scriptum est κοραλλιον, vt & apud Dionys. De situ orbis, λίθος ἐρυθρὸν κοραλλίοιο. Apud Plin. verò quibusdam in locis legitur Corallium & Corallum: vt & Auson. dicit, Quum virides algas & rubra corallia nudat Æstus. Affertur & V E R B V M Κουραλίζειν pro Ad curalii colorẽ vergere, quod suprà κοραλλίζειν. D

Κουρέτια, Hesychio ὀκ μελίνης ἄλφιτα, Farina è panico.

Κουρεὰ, siue Εἰκουρεὰ, eodem teste dicitur ὁ ὀροφικὸς πίναξ, ἢ ἐν τοῖς ὀροφώμασι γραφὴ, Picturæ seu tabulæ pictæ quibus laquearia & tecta ædium exornari solent. F

Κουρεακὸς, t. 2, c. 101, d. Κουρεῖα, τά, t. 2, c. 377, c

Κουρεῖον, t. 2, c. 100, g. Κουρεῖς, ib.

Κουρεῦσις, ib. Κουρεύτεια, ib. h

Κουρεύω, ib. g. Κουρεωτὴς, t. 2, c. 101, d

Κουρεῶτις, ib. e. & t. 1, c. 1877, c. ob.

Κούρη, t. 2, c. 376, a

Κουρῆτες, οἱ, Curetes. Ita dictos putant nonnulli τοῖς Πλευρωνίοις, à Curio, oppido vicino τῆς Πλευρῶνος: à quibus Κουρῆτες κλῆθη, quæ & Κουρῆτες: vt in epigrammate de Ætolo, Κτίσαν τὸν Κουρῆτα γλῶσσαν πολλὰ καμόντα. Autor Strabo lib. 10, vbi etiam scribit, esse qui dicant τοὺς ἀπὸ τῆς Αἰτωλίας nactos esse κουρήτων nomẽ quòd ἐπηλυτόλοιοι ὡς αἱ κόραι, quòd puellarum modo fœmineo vtebantur vestitu: quam ferè ob rem & Γάονας ἐλικοπώνας vocari à poetis, quòd essent curiosi ἀπὸ κουρᾶς καὶ θρέψιν τῶν τριχῶν: quod & ipsum κόραις & κόροις familiare est. Quanuis verò ita esse ὑπόκειται κόροι ἀπὸ κόμης καὶ τολμῶ, tamen fortes & bellicosos fuisse, adeò vt Homer prædicarit κουρήτας ἀρίστας πολεμιστάων: quemadmodũ & Spartanos comam aluisse & tamẽ bellaces magnanimósque comperimus fuisse. solebãt itaq; ὀπλῶν ὀρχήσει vti à se primùm inuẽta. Phylarchus Hist. lib. 11, scribit testari Æschylum Κουρῆτας nactos id nominis διὰ τὸν τροφὸν, his verbis, Χλιδῶν τε πλόκαμος ὡς τε παρθένοις ἀβρᾶς· Ὅθεν καλεῖν κούρητας λαὸν ἡγεσαν. Agathon in Thyeste tradit Pronactis filiæ procos venisse cùm aliis exornatos omnibus, tum κομῶντας τὰς κεφαλάς. repulsam verò passos, Κόμας ἐκκεκομμένοι (inquiisse) μάρτυρας ζυφῶς· Ἢ που πόθεν ὀν χεῖμα παρ' οὐσῃ φρενί. Ἐπώνυμον γοῦν δοθὲς ἐφορμῶν κλέος, Κεκρῆτες τοῦ κε εἶμου χάλεν πεοιχός. In Creta autē κουρῆτες dicti fuerunt οἱ τοῦ Διὸς τροφοὶ πολοι, qui Iouis sacra peragebãt μετ' ὀρχήσεως ἐνοπλίου. Hos olim Rhea, quũ Saturnus Iouē infantē deuorare vellet, fertur σωεφοῖς λαβεῖν. eos. n. aiũt μετὰ τυμπάνων καὶ θιούτων ἄλλων ὕφων καὶ ὀνοπλίων χορείας καὶ ὀρύβεις ἀθεέπτους ἢ θεὸν, ὀκπλῆξαι τὸν Κρόνον καὶ λῆσαι, ὑπεκφύσαντας αὐτὸ τὸν παῖδα. eosdem eâdẽ cura educatum Iouē Rheæ reddidisse. indéq; κουρῆτας dictos vel διὰ τὸ νέους καὶ κούρους ὄντας ἀκουρῆσαι, vel διὰ τὸ κουροτροφῆσαι τὸν Δία. Demetrius Scepsius ait verisimile esse τοὺς κουρῆτας & τοὺς κορύβαντας esse eosdem, nimirũ τοὺς ἀπὸ τινὸς τῶν θεῶν ἀγωγείας ἀθεὲς ὀνόπλιον ὄρχησιν παρειλημμένους: illos, sic denominatos quòd essent ἡήθεσι καὶ κόροις hos, sic vocatos ἀπὸ τῶν κορυθάντων βαίνειν ὀρχηστικῶς. Nonnulli opinantur τοὺς κουρῆτας & τοὺς κορύβαντας esse ὁμωνύμους τῶν Ἰδαίων δακτύλων. nam centum illos viros qui primi in Creta orti sunt, vocatos fuisse Idæos dactylos: horum ἀπόγονοι fuisse nouẽ κουρῆτας: quorum vnumquẽq; decem procreasse liberos dictos Ἰδαίους δακτύλους. Vide & Diod. Sicul. l. 3, p. 136. Lucr. l. 2, Terrificas capitum quatientes nomine cristas Dictæos referunt Curetas, qui Iouis illũ Vagitũ in Creta quondam occultasse feruntur. Et apud Virg. Georg. lib. 4, apes canoros Curetum sonitus crepitãtiaque æra sequuntæ Dictæo cæli regem pauere sub antro. Hes. κουρῆτας secunda syllaba circũflexa vocari dicit Pleuronis incolas, διὰ τὸ κουεκῶς αὐλεῖν δέδεται τοὺς κόμας: κούρητας autem proparoxytonos esse ἑκατὸν (vt Suid. quoq; κουρῆτας affert pro νέους) & gentẽ Cretẽsium. Ego verò apud Diodor. quidẽ postremum reperi proparoxytonos scriptum: apud Strab. verò vtrũq; properispomenos, nulla accentus facta mentione. Prouerbialiter κουρήτων σῦμα, pro θεοειδὲς σῦμα, diuinum seu fatidicum os: quoniam οἱ κουρῆτες pro vatibus & diuinis habebãtur. Affertur E T Κουρηταισμὸς pro Saliorum sacerdotum festum. putantur enim κουρῆτες esse Salii Latinorum. D E H

Κουρίας, t. 2, c. 101, a. Κουρεάω, t. 2, c. 100, h

Κουρίδιος, t. 2, c. 376, g. Κουρίζω, t. 2, c. 101, c. & 377, b

Κουρίζομαι, t. 2, c. 377, b. Κουρικὸς, t. 2, c. 101, b

Κούρκος, ibid. c.

Κουρικῶς, Puellariter, Puellarum more. Habes in Κουρῆτες.

Κούρμος, t. 2, c. 101, b. Κουρὶξ, ib. a

Κουρὶς, ibid. ‖ Κουρίδες Doricè vocantur etiã αἱ καρίδες, vt ex Athen. docui suprà, col. 1139. a.

Κοῦρμι, Curmi: potionis genus ex hordeo, interdum & ex tritico, Iberis occidentalibus & Britannis vsitatum. vt tradit Dioscor. l. 2, c. 110. Tale & zythum, cæria, celia, ceruisia, autore Plinio. Vide suprà c. 1011, a. b. F

Κουρογονίη καὶ θηλυγονίη, apud Hippocr. ἀθεὲ γονῆς, pro Puerorum seu puellorum generatio.

Κουροθάλεια, t. 2, c. 376, c

Κουροπλάθος, t. 2, c. 374, d. & 376, d

Κούρος, t. 2, c. 375, g. Κουροπιώη, t. 2, c. 376, g

Κουροσπωον, t. 2, c. 101, f. Κουρόσπωος, t. 2, c. 376, g

Κουρότερος, ib. f. Κουροτόκος, ib. d. Κουροφόρος, ib. G

Κούρυλος, vide in Κόρδυλος.

Κουρῶν, Hesychio est πρόεπων, Decens, Conueniens.

Κούπαρον, eidem H. est ἀθὲ ὀπισθίων τῶν βοῶν ἢ σπέρμ ὑπὸ τὰ δρέπανα. Hierocles in Hippiatr. κεῦδος κουπαβίῳ (ita enim ibi scriptum) κεκαθαρισμένῳ καὶ μεμαδισμένῳ vtitur in equo laborante malide.

Κουπίδες, Hesychio sunt συκαλλίδες, Ficedulæ: & Κουπίδια, eidem δίκτυα τὰ ἀθὲς τὰς συκαλλίδας.

Κουφαγωγὸς, Leue onus ferens. Xenoph. De re equestri, Ἱππικὸς δὲ ὧν μὴ κουφαγωγότερος ἢ ὁ ἵππος, αὐτὸς πρὸς τὴν χρείαν. H

Κουφίζω, t. 2, c. 398, d

Κούφισις, εως, ἡ, Leuatio, Alleuatio.

Κούφισμα, t. 2, c. 398, g. Κουφισμὸς, ib.

Κουφολογία, t. 2, c. 634, c. Κουφολόγος, ibid.

Κουφόνοοι ἔρωτες apud Soph. in Antig. p. 239, quoniã amantium mens leuis est & inconstans, & fallacia ac lubrica eorum cogitata. A

Κουφόνωτος, Qui leui dorso est & agili tergore. Apud Athenæum lib. 14, ἢ σιώνομος τῆς κουφονότου.

Κοῦφος, t. 2, c. 397, c. Κουφόσκυλος, t. 3, c. 837, d

Κουφότης, t. 2, c. 398, c

Κουφόω, ῶ, Leuo, Alleuo. Erot. κουφοῖ ex Hippocr. affert pro λύει καὶ παύει τὰς ὀδύνας, dolores leuat seu alleuat.

Κούφως, t. 2, c. 398, a

Κούχεον, Hesych. pro καὶ οὐχὶ dici scribit, quod tamen potius κοῦχι. B

Κόφινος, ου, ὁ, Cophinus, Corbis, Epigramm. lib. 2, πλὴν μετὰ τοῦ κοφίνου. Nonn. δυώδεκα κύκλα κοφίνων, pro eo quod Ioannes dixerat, δυώδεκα κοφίνους. habent enim cophini formam orbicularem. Vbi nota, in hoc vocabulo productum esse, correptum in priore, vt & in hoc Aristoph. Auibus, Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πλεκτῶν. ‖ Κόφινος est etiam μέτρον Βοιωτίον ἅμφω μεδίμνων, mensura Bœotica & aridorum & liquidorum. Strattis enim ait, Τὰ δ' ἀληθῆ ὑμῖν πῶς ἐπώλουν; πτίαρκον Δεραχμῶν μάλιστα τὴν κόφινον. Et rursum, Οἶνον κόφινος δυνάμενος τρεῖς χοᾶς πυρῶν. Parum tamen vsitatam esse hanc significationem ostendit is qui priori loco admirabundus subiicit, πλέγας; μέτρῳ ἐχρῶντο κοφίνῳ; quum propriè κόφινος fit ἀγγεῖον πλεκτὸν ἐ vimine. C

Κόχλαξ, ακος, ὁ, idem quod κάχληξ & χάλιξ. hoc est Calculus, Lapillus. propriè verò ita nominantur lapilli perpetua in aquis volutatione attriti, quales in fluminum ripis & maris litoribus leguntur, vndarum agitatione æstúque eiecti. Vnde reddi solet Calculus marinus, Lapillus marinus. Possis & Calculus litoreus: vt Ouid. Arena litorea. Dioscor. lib. 2, c. 75, ἐψηθὲν δὲ πῶν χάλα, γεγωνικὸν γίνεται κοιλίας, καὶ μάλιστα τὸ θρεπτικοῖς κόχλαξιν ὀπτικμασθέν. Et mox, ἀχρεῖς ἡμέτερος τοῖς κόχλαξιν ἐψηθέν. Sic Galen. ἢ κατὰ τόπους, lib. 8, χάλα ὄνειον ἢ χωνικεῖον ἢ βόειον κοχλάκων ὀκταψηφίδων πτόδμον. Sunt qui Silices interpretentur, Celso lib. 6, cap. De dentium dolore, præcipiente in peluẽ silices candẽtes demitti debere, sic vt aquã tegãtur, hominémq; cum hiante ore vaporẽ excipere. Rursum Dioscor. lib. 3, cap. 151, de aspletio, φύεται ὀν τοῖχοις καὶ πέτραις τοῖς ὑπὸ κοχλάκων, in parietibus petrisque siliceis. saxa enim grandiora, litorea in primis, è silicibus & calculis litoreis coiere. Vbi quidam nescio cur κοχλάδων scribant, quum & Paris. & Aldina editio rectè habeant κοχλάκων. I N D E Κοχλακώδης, Siliceus. Theophr. Histor. plant. lib. 9, cap. 10, de sylueſtri rhapano, φιλεῖ δὲ ὀρεινὰ χωρία καὶ κοχλακώδη. Pro quibus Plin. lib. 26, cap. 8, Nascitur in montosis asperis, aliquando & in herbosis. Affertur & V E R B. Κοχλάζω pro Ebullio. quod suprà καχλάζω, ἀθὲ τοῖς κάχληκας. D

Κόχλαι ἔνιαι, Conchæ quædam. ex Aristot. Hist. anim. l. 4.

Κοχλιάριον, ου, τὸ, Cochleare, seu Cochlear. Frequens apud Dioſc. Itidémque in Hippiatr. σελίνου σπέρματος κοχλιάριον μέγεθος, seminis apii plenum cochlear. hoc est seminis apii quantum pleno cochleari capi queat. Verùm non esse vocem hanc antiquam, sed à recentioribus vsurpatam Græcis, & à Latinis translatam, tum Suidas docet, tum Pollux, qui τὸ κοχλιάριον vocari posse scribit μυστιλίειον, siue κοχλιαύριον. Dici tamen videtur ἀθὲ τοῖς κοχλίας, vt Cochlear à cochleis. similitudinem enim aliquam cochlearum gerit seu concharum. E

Κοχλίας, Κοχλίδιον, Κοχλιοειδὴς, Κοχλὶς, Κοχλιώδης, vide in sequ. Κόχλος.

Κόχλος, ου, ὁ, idem quod κόγχος, Concha. Hesychius scribit olim τοῖς θαλασσίοις κόχλοις vsos fuisse ἀθὲ τῆς ἀθὲ σκαπήγων βύρσεως, conchis marinis: vt & apud Ouidium, Cæruleum Tritona vocat, conchâque sonanti Inspirare iubet. & apud Maronem, — caua dum personat æquora concha. Itidem Athen. lib. 10, κόχλον σημαίνεσθαι scribit hoc Theognidis gripho, Ἤδη γὰρ με κέκληκε θαλάσσιος οἶκαδε νεκρὸς, Τεθνηκὼς ζωῶ φθεγξόμενος σόμαπ. Sed & Euripides dixit κόχλοις φυσῶν, Conchas inspirans, Concham inflans. hoc est Concha inflata canens. Ex Epig. amm. verò pro cõchylio, ostro, purpura. Gaza apud Aristotelem vertit Cõcha tortilis & turbinata, Cochlea: quæ F G H

& ipsa VOCATVR Κόγχος, ET Κοχλίας etiam. A quem enim Epicharmus κόγχον σέσηλον appellat, eum Dioscor. κοχλίαν σέσηλον. Epicharmus inquam apud Athenæum lib.2, dicens, Κόγχον δὲ τὸν σέσηλον ἄπαγ' ἐς τὸν φθόρον, cochleas quæ σέσηλα dicuntur abiice in malam rem. Et Dioscor. lib.2, cap.11, τὸν σέσηλον κοχλίαν esse πεφυκὸς κοιλίας καὶ τομάχου ἐμετικόν. ita verò nominari τὸν τῶν αἰκάνθας καὶ τοὺς θαμνίσκους περικαλλυνθὸν ἄγριον κοχλίαν, agrestem cochleam spinis & fruticibus hærentē. Idem Dioscor. ibidem ponit & alia tria cochlearum genera, κοχλίας χερσαίους, ποταμίους, θαλασσίους: ex terrestribus cochleis maximè laudans Sardoas, Libycas, Astypalæanas, Siculas, Chias, necnon τὸν ἐν τῇ κῷ Λιγυείαν ἄλπεσι πωμαπῖον καλούμενον κοχλίαν, cochleas quæ in Ligusticis Alpibus vocantur operculares. Achæus epitheticῶς dixit κοχλίας κερσίας, cochleas cornutas. animalculum enim hoc minutula in incessu protendit cornua, viæ indices in eis gestans oculos. Hesiodus verò τὸν κοχλίαν vocat φερέοικον, domiportam: vt qui domum suam secum portet, nulli videlicet fidens, sed semper metuens ne sibi rapiatur. vnde eleganter Anaxilas comicus dixit, Ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πάνυ, Οἳ πεφεύγουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὴν οἰκίαν. Athenæus lib.2, & griphum hunc conuiualem affert de cochlea, ἄλοβος, ἀπάκανθος, ἀσάμματος, ὑγροκίνδυνος. Porrò τοῦ κοχλίου nomen transfertur & ad alia. Hesychius enim κοχλίας nominari scribit non solùm τὰ ἐσθιόμενα ζῶα, sed etiam τὰ ἐν τοῖς ὀρχήσεις ξύλινα: & Suidas, κοχλίαν nominari ὁ δεῖν εἰς ἑκάτερα πεφυκμένῃν. Vitruu. lib. 10, cap. 11, describit cochleam qua magna vis aquæ possit hauriri, sed non tam altè tolli quàm rota, eā fieri è tigno per octo crassitudinis diuisiones inuolutos habente canales, & iustam cochleæ naturalémque imitationem: versationes facere hominibus calcantibus. Sic idem lib. 5, cap. 11, dicit, Cochleis, rotis, tympanis collocatis, locus exinaniatur. At lib. 6, cap. 8, Torcular si non cochleis torquetur, sed vectibus & prelo premitur. Item κοχλίας dicitur τῶν ὤτων ἡ ὀπίσω περιφορά, exterior auriculæ ambitus circumflexu & gyris quibusdam cochleam imitans. Cæterùm à κοχλίας est COMP. Κοχλιοειδής, Cochleæ speciem gerens, Cochleæ similis. vt κοχλιοειδὴς κλίμαξ apud Philopon. in Proclum, Scala quæ gyris quibusdam & circuitibus quales in cochlea sunt, in altum fert. ITEM Κοχλιώδης dicitur περὶ τοὺς κοχλίους, idem significans quod præcedens κοχλιοειδής: aliis Tortilis, Tortuosus. Denique à nomine κόχλος, siue κοχλίας, sunt DIMINVT. Κοχλίς & Κοχλίδιον, significantia paruam concham seu cochleam, conchulam, cochleolam. Posterioris meminit Suid. quo 45, esse dicens εἶδος ζωϋφίου, speciē animalculi. Ex Strabone lib. VIII. affertur κοχλίδιον pro scalarum genere cuius scapum, vt τὸ τῶν κοχλιῶν κύκλον, volumē ἑλικοειδῶς circumductum ambit à summa coassatione ad imum libramentum. sed perperam: orto errore ex versione Latina. in Græco. enim κοχλίας legitur: pag. 347, de Panéo, seu Panis fano, σφοδρὸν κοχλιοειδὲς, ἐμφερὲς ἐχθὸ πυθοῦ ἐν, ὅθεν κοχλίου τὸν αὐάδασιν ἔχον, In quod per cochleam ascenditur. Huiusmodi cochleam Athenæus vocat κόμακα ἑλικτόν: lib. 5, de Philopatoris naue, ὃ κόμαξ ἑλικτὸν φέρουσα πρὸς τὸν κρυπτὸν ἀφέπαπτο πορέκειτο. Rursum Strabo κοχλίαν vocat etiam aquariam machinam quam Vitruu. cochleam: eodem libro, pag. 352, initio, ῥάχις δ' ἐστὶν ἀπὸ τοῦ φραπτέου καὶ μέχρι Νείλου καθήκουσα, δι' ἧς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ὑψοῖ καὶ κοχλίας τὸ ὕδωρ ἀνάγουσιν, ἀνδρῶν ἑκατὸν πεντήκοντα ἐργαζομένων.

Κόχλω, Etymologo est γοιζω, Gyro: vnde deriuat κόχλος & κοχλίας.

Κόχος, à schol. Theocr. esse dicitur ὁ δαψιλὴς ῥόος, Humor abundè & magna cum copia fluens. Vnde esse vult VERB. Κοχύειν apud Theocr. Id. 2. vbi canit, ὁκ δ' μετάπτα Ὑδρὼς μὲν κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις, exponēs & ibi δαψιλῶς ἐέρει siue καταφέρεται, magna cū copia defluebat: addens etiam, hæc ὀνόματα ποιοῦσαι. non abs re. videtur enim κοχύειν & κοχυδεῖν, propriè esse Cum strepitu quodam & murmure fluere, idem ferè quod καχλάζειν. Phereer. apud Athen. l. 5, Αὐτόματοι γὰρ ὅθεν τὸ πεύκινον ποτάμοι λιπαροῖς ὀδηπάσσοις Ζωμοῦ μέλανος, καὶ Ἀχιλλείοις μάζαις κοχυδοῦντες, ὅπτοκλυζ Ἀπὸ τῆς πηγῆν τῆς τὸ πλεύτου ῥόδουσαι σφῶν ἀρύτοιαι. Nā & Eust. ibi κοχυδεῖν esse dicit τὸ πηγοτυγαίν, μετὰ ἤχου ῥεῖν. Legitur hoc verbū κοχυδεῖν apud Hes. quoque, expositū ὑποχέειν, Superfundere, seu Magna cū copia fundere: ab alia tamē deductū origine: nimirum à κοχὺ, quod esse dicit πολὺ πλῆθος, magnam multitudinem, abundantiā: immediatè subiungēs κόχυ δ' ἔφρει, exponēnsq; ἰσχυρὸν καὶ μετὰ ψόφου καὶ λάβρως, Impetuosè, Rapidè, Magna cum exuberantia, Cum strepitu & murmure. habet verò hoc κόχυ in posteriore loco scriptum paroxytonως, in priore oxytonως.

Κόχυ, Κοχυδέω, Κοχύω, vide in præced. Κόχος.

Κοχώνη, ης, ἡ, & Κόχωνος, ου, τὸ, significat σύζυξιν ἰχθύων τοῦ ἔδραν, propter quam & πᾶς ὁ τόπος τοῦ ἔδραν ὀνομα τοῦ ἔδραν, inquit Galen. in Lex. Hippocr. Significat igitur & Commissuram coxendicis partium cum sede, & eorum locum qui circa sedem est. Hesych. κοχώνας esse dicit τὰ τῆς ῥάχεως τοῦ τοῦ δεκτυλίου, spinæ dorsi eā partem quæ ad podicem est. seu τὸν ἱερὸν ὀστέον τὸ ἑκατέρωθεν μέρη: afferens & κόχωνα pro ἰχάς. Vtitur porrò fœm. κοχώνῃ Hippocr. Γυναικείων lib. 1, dicens, ὀδύνη λήψεται τοῦ ῥοῦ τῆς γαστρὸς τὸ κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ, τῇ δὲ τοῦ βουβῶνος, τῇ δὲ τοῦ ὀσφύος τε καὶ κοχώνου. Et De nat. mul. ὀδύνη ἔχει καὶ τοῦ γενέρου γαστέος, καὶ τὰ σκέλεα εἰρύεται, καὶ τοὺς κοχώνας ἀλγεῖ. Aristoph. & fœm. & neutro vsus est: dicens nimirū & συκοῦσθαι δεῖ τοὺς κοχώνας, & ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰ κόχωνα, in Equit. vbi schol non absurdè videtur κοχώνου exponere τόπον ὑπὸ τὸ αἰδοῖον καὶ τοῦ μηροῦ καὶ τοῦ ἰσχίου.

Κόφα, Hesychio est ὑδρία: vel potius ὑδρία, hydria: afferenti & Κοφία pro χύτρα, Olla.

Κόφινος, ου, ἡ, genus arboris apud Theophr. Hist. plant. l. 3, putatur esse id quod vulgò neptun dicitur, è quo pigmētum fit vulgo dictum nerd de uescie. Gaza in sua interpr. prætermisit. Habes infrà in Κεράτινος.

Κοφίχος, pro κόσυφος dicitur, teste Eust. vt & Hes. tradit κοφίχον esse auis genus quod à nonnullis vocatur κόσυφος. poni verò & ὅπῃ τὸ θαλασσίου. Suidas per υ scriptum habet κόψυχος, tradens hoc κόψυχος de aue dici, κόσυφος verò de pisce. quod discrimen verū non est, quum auis etiā comperiatur à multis dici κόσυφος siue κόπυφος, Aristot. videlicet, Æliano, Oppiano, Athenæo. Huius porrò κόψυχος hoc affert exemplum, σὺ δὲ κοψύχῳ ἔοικας σκάφιον ἀπὸ πλοῖον, Qui locus desumptus est ex Aubus Aristoph. vbi scriptū est per ι, nec ibi solùm, sed & aliquanto pòst in eadem fabula. itidémque apud Athen. l. 6. Ἀπαίβριος χειμῶνα δεδιὼς; κόψυχος: ex Aristophonte. Et lib. 13, ex Anaxila, Βλέμμα καὶ φωνὴ γυναικὸς τὰ σέλη δὲ κοψίχου: de Theano meretrice. Eustarhiū verò per ι scribere patet ex similiter terminatis, πάτεχος, Φρυνίχος, Θεόδεκτος.

Κοῦ, Hesychio αὐαίνομαι, afferenti & κοεῖ pro αὐαίνεται, & κοῶν pro εἰδώς.

¶ Κεάω ον, idem Hesych. exp. πέλεσον, Perfice. quod & κρίλωον à κραίνω. sed κράωον potius à κραίνω.

Κεαάεα. eidem κόσκινον ἢ ὄργυμα, Cribrum siue fossa.

Κεαας, τ. 2, c. 71, b

Κεβῶπος, siue Κεβῶπος, Grabat⁹: lecti seu lecticæ genus, quod sic dictū putatur τοῦ τὸ κρεμᾶν τοῦ βάσος, à suspendendo gradu, qui, n. eiusmodi pentilibus lecticis sedent aut recūbunt, pedibus terrā non contingunt. Legitur hoc vocabulū in Nouo testamēto, vt Marci 2, & Ioan. 5, ὅρον τὸν κραβάττον σου, καὶ περιπάτει. Et Act. Apost. c. 5, πθέναι ὅθεν κλινῶν καὶ κραβάττων. Et c. 9, καταχίρωμαι ὅθεν κραβάτῳ. Poll. scribit afferri & ex Critonis Mesenia & Rhintonis Telepho: Phrynicho negāte Atticū esse, sed eos vsurpare vocē σκίμπους. Notandū porrò apud Græcos passim gemino β scriptum reperiri: apud Latinos simplici, canente & Virgilio, Mēbra leuat sensim vili demissa grabato. Sic verò & Lacus dicunt iidem pro λάκκος, & Ptisana pro πτισάνη, n, & similia alia.

Κεβίος, Hesychio ὁ λαρός, Larus: qui & καύκῃ.

Κεγχρίδες, Crangines: species quædam ὀφεῶν καείδων, teste Aristot. Hist. anim. lib. 4, c. 2. Paulo pòst κράγη pro eodem: ἔχει δὲ (inquit) καὶ ἡ κράγη πέρυγα ἐφ' ἑκάτερα ὀπὸ τῆς οὐρᾶ. Hesych. habet Κεγχρὴν, vnico γ & oxytonως, dicens & ipse esse ἔνυδρον ζῶον ex genere ὀφεῶν καείδων. At Κεγχρὴν, eidem est κίστα, Pica.

Κεγχρον, Hesychio σωτεμμα ὀν κεφαλῆ, Contusio in capite.

Κεγρόν, idem affert pro κραυγὴν, Clamorem, Vociferationem: Κεγρον autem esse dicit βοῶδημα, Opitulationem: & montem.

Κεδαίνω, τ. 2, c. 401, a. Κεδαίνομαι, ib. c

Κεδάμνω, τ. 2, c. 400, g. Κεδάκαλος, ib. f

Κεδαλὸς, ib. Κεδαφάρος, ib.

Κεδάω, ibid. g

Κεδέμνον, Doricè pro κρήδεμνον: Hesychio περφάνη, μίτρα, τὸ ὀστεοκρανίον περιφάλωμα.

Κεδεύω, τ. 2, c. 401, e. Κεδάω, τ. 2, c. 399, f

Κεδωνίτης, Hesychio φαρμακὸς ὁ τῆς κράδας βαλλόμενος.

Καδηφεία, ας, ἡ, Gestatio ramorum, seu ramorum ficus. Plut. Sympos. lib. 4, de Iudæis, ἔστι δὲ καὶ κραδηφορία τις ἑορτὴ καὶ Δυστροφεία παρ' αὐτοῖς, ὃν ἡ θύρσος ἔχοντες εἰς τὸ ἱερὸν εἰσιασιν.

Κεδίας, τ. 2, c. 99, e. Κεδιοπόλης, τ. 2, c. 400, e

Κεδίος, τ. 2, c. 400, c. & τ. 3, c. 1167, e. ob.

Κεδοφόρος, τ. 2, c. 400, e. Κεζίζω, τ. 2, c. 228, e

Κεθεὶς, Temperatus, Mixtus: per syncopen à κεράω.

Κεμάνω, τ. 2, c. 414, d

Κείνω, Efficio, & c. τ. 2, c. 413, c. Κείνω, Impero, & c. ib. g

Κεπαλάω, vide in sequ. Κεπάλη.

Κεπάλη, ης, ἡ, Crapula: ἡ ἐξ οἴνου βλάβη τῆς κεφαλῆς, vt ipsa vocabuli compositio & etymologia ostēdit. dicitur enim ita παρὰ τὸ τὰ κάρα πάλλειν. vt propriè sit Vibrans capitis dolor ex nimio vino. ὁ ὀν πολλῆς οἰνώσεως παλμός, inquit Suid. Et Plinius lib. 23, cap. 1, de nouitio resinato, Capitis dolorem & vertigines facit: ab hoc dicta crapula est. Hippocrates Aphorism. ἐς πλὴν ὕπνου ἐν θεῷ καθ' ἑω ἀν κεπάλαι λύονται: de ebrio qui obmutuerit. Thomas Magister κεπάλη esse vult Ebrietatem ex pridiano die, scholiastes Aristophanis πλὴν ὀξὺ ἐωθινοῦ μέθυ, seu Dolorem ὑπὸ χθιζῆς οἰνοποσίας: dicente comico in Acharn. Ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς ὀν κεπάλης. Inde COMPOS. Κεπαλόκωμος, apud Aristophanem Ranis, ἡνίχ' ὁ κεπαλόκωμος Τοῖς ἱεροῖσι χύδην κορεῖ κατ' ἐμὸν τὸ ὤμος λαοῦ ὄχλος. Vbi scholiastes κεπαλόκωμον metonymicῶς esse dicit τὸν χθὲς μέθυ ἀνόμενον ὕμνον: quum potius adiectiuè accipiendum videatur & coniungendum cum ὄχλος. vt κεπαλόκωμος ὄχλος sit qui ὀν κεπάλης κωμάζει, seu Turba quæ ebria & grauata vino comissatur ac bacchatur. ET Ἀκεπάλα φάρμακα, Medicamenta crapulam arcentia, Quæ non sinunt caput dolere ex vino. Deriuatum inde ET Κεπαλώδης, Obnoxius crapulæ, seu Vsque ad crapulam potans. Apud Suidam, τῆς ψυχῆς τὰ ἐλαπόμενα καταπίπτει, εἴτε κεπαλώδης τις εἴη καὶ μέθυσος, εἴτε φιλήδονος καὶ ὀν τοῖς αἰσθοῖς ἔχων τὸν ἐνεγκέφαλον. At Liu. dixit, Plenos crapulæ eos lux oppressit, pro κεπαλῶντας. quod est particip. à VERBO Κεπαλόω, ῶ, Crapulā sentio, Dolore capitis laboro ex nimio potu. Plato in Symp. κεπαλῶν ἔτι ὀν τῆς προτεραίας, grauedinē adhuc sentiens ex compotatione pridiana. Alexis apud Athenæum lib. 1, Ἐχθὲς ὑπέπινες, εἶτα νυνὶ κεπαλᾶς. Καπνὺσασον. παῦσον γάρ. Ibidem rhaphanus esse crapulæ antipharmacum dicitur. Eubul⁹, Γυμνὰ γ' ἐφ' ἑαυτὸν γὰ κομίσασ' εἰς ἐμὲ, τοῦ κεπαλῶν Μέλλεις ἀφεῖναι πάσαν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖς. Et apud Nicocharem item quidam petit rhaphanos ἵν' ὀξάρῃ τὴν κεπαλῶν. Vbi quam κεπαλῶν appellant, Anaxandrides vocat βαφὸς, dicens, Ῥάφανόν τε πολλὴν ὀν τρώγητε, παύσετε Τὸ βαφὸς, δῆμοι δεῖτε τὸ πρεσὸν νοῦ νέφος: clarè indicans κεπαλῶν esse grauedinem & veternum è nimio vino potu. Nota verò ibi & δῆμοι δεῖτε positum Atticè pro δῆμοι δεῖσθε. Κεπαλᾶν est etiam Desipere seu delirare per crapulam, Vino demētari & σφάλλεσθαι τοῦ κεφαίου, seu τὸ ὀν μέθης ἀπαιτῶν, inquit Suidas, qui exponit etiam ἀλαζονεύεσθαι, in hoc loco, τὸν δὲ Σέσωστριν ὅθεν ποτὲ τὸν κεπαλᾶν, ὡς τὸ δρμάμαξαν συμπίξασθαι χρυσοπόλιτον, λίθοις τε πιμίοις ἔωτῃ πεθεμαλεῖν, καὶ ἐφιλάνων ζέυγνυεν τοῖς ἠπειρώτοις βασιλῆς. Vbi malim, Vsque eò dementis arrogantiæ veniffe, seu Eò insaniæ. Affertur ET Κεπαλῶν pro Crapulor: sed sine exemplo. Cæterùm quemadmodum quum Latini dicunt Edormire & exhaiare crapulam, Discutere crapulam, intelligunt non tam dolorem & grauedinem capitis è nimio vini potu, sed etiam τὸ ὀν πολλῆς οἰνώσεως νέφος quo mēs & sensus obscurantur, ita & κεπαλῶν Græci. Plut. in Præcept. sanit. ὡς οἶνῳ δεῖ τὸν οἶνον, κεπαλᾶν δὲ τοῦ κεπαλᾶν ἀξελόντας καὶ διαφορήσαντας.

Κεπαλῶν, Κεπαλόκωμος, Κεπαλώδης, vide in præcedenti Κεπάλη.

Κεπνὸς, οῦ, ὁ, Rapidus, Velox, Pernix, Celer. Homerus Iliad. ψ, Ὅστις ἐλαφρότατος ποσὶ κεπνοῖσι πέλοιτο. Iliad. χ, Πηλείδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κεπνοῖσι πεποιθώς. Et alibi ποσὶ κεπνοῖσι μετεπαιτῶν. Idem poeta dicit etiam, Κεπνότερος μὲν γὰρ τε νόος, (sub. νέου αἰδρὸς πέλεται) λεπτὴ δέ τι μῆτις: Iliad. ψ. Idem neutrum plurale κεπνὰ aduerbialiter vsurpat pro Velociter, Rapidè, Celeriter, Citò. Odyss. ρ, Κεπνὰ ποσὶ πεσεῖσα. vt & in Epigrammatis legimus κεπνὰ διώκειν. pro eo quod Homerus dicit κεπνοῖς ποσί. Alioqui idem poeta vtitur & ADVERBIO Κεπνῶς, pro Velociter, Citò, Properè. Iliad. κ, ὁ δ' ὀξὺ ὕπνοιο μάλα κεπνῶς αὐήσουσε. Iliad. ω, ὣς κεπνῶς μεμαῶτα διεσσυμένω ὠκέα ἕλος. Apud eundem Odyss. ρ, ποσὶ κεπνῶς θέοιμι. Affertur ET Κεπνοφόρος pro Velox, Citus, ex Æschylo. nisi fortè scribendum potius κεπνόφορος, vt sit Qui rapido impetu fertur. sicut κεπνόσυνος.

Κεπνόσυνος, τ. 3, c. 760, a

Κεπνοφόρος, & Κεπνῶς, vide in præced. Κεπνὸς.

Κεράα, siue Κεράεα. Hesychio ἡ κεφαλή, Caput: & τὰ ἀκροτόλιον. Vnde ὀρθόκεραρος, πανόκεραρος: item δίκεραρος, ἡμίκεραρος. Apud eundem Hesych. legitur & Κεράοι, expositum τοῖοι πεῶν, μέτωπα, κεφαλαί.

Κεράκτης, τ. 2, c. 229, a. Κερακτικὸς, ib.

Κεράμα, τ. 2, c. 133, d

Κεραμβαλέος, vide paulo pòst in Κραμβός.

Κεράμβη, ης, ἡ, Brassica: per syncopen pro κοράμβη, vtpote quæ παῖς κόρας & aciem oculorum habetet. Eius tria genera enumerat Dioscorides libro 2, ἥμερον, ἄγριον, θαλάσσιον: cap. 146, 147, 148. itidémque Galenus. Plinius verò libro 20, cap. 9, In tres (inquit) species diuisere brassicam Graeci antiquissimi: crispam, quam selinada vocauerunt, à similitudine apii foliorum: alteram, leam, latis foliis, è caule exeuntibus. (vnde caulodem quidam vocauere) tertia est propriè appellata crambe, tenuioribus foliis & simplicibus, densissimisque, amarior, sed efficacissima. Hæc ille ex Catone De re rustica cap. 157. Verùm & Euthydemus Athenienfis in libro De oleribus ait tria esse κεράμβης genera. esse enim σελινοειδὰ, λειόφυλλον, σελινουσίαν: quarum hanc postremam τῶν ἡδέων primam indicari: τὴν σελινουσίαν verò sic nominari δῆμοι τὴν οὐλόσπτα, vtpote similem apio. Plura vide apud Athenæum libro 9. vbi annotat eam habitam fuisse etiam ἱερὰν, cámq; ob rem à Nicandro vocari μάντιν: indéque, apud Iones præsertim, in iurando etiam dicere solitos ναὶ μὰ τὴν κράμβην: exempla eius iuramenti afferens ex Ananio, Teleclide, Epicharmo, Eupolide. Idem Athenæus ibidem, necnon & libro 1, τὴν ῥάφανον quoque dictam fuisse κράμβην tradit, hoc ex Apollodoro Carystio afferens testimonium, Οἷσ' ὅπ καλοῦμεν ῥάφανον, ὑμεῖς δ' οἱ ξένοι Κράμβην. forsan quoniam vtriusque eadem vis. Vt enim Timæus dicit Sybaritas ποῦ τὸ πίνειν solitos κράμβας ἐσθίειν, & Athenæus, εἰς τὰ καπασκυαζομθίας ἀμεθύσεις πεσεκλαμβάνεσθαι τὸ τῆς κράμβης σπέρμα: ita Amphis comicus παῖς ῥαφανίδος esse φάρμακον μέθης, ὀξελαῦνον τοῖς κίροις: & Anaxandrides, Ῥάφανόν τε πολλὴν ὀν τρώγητε, παύσετε Τὸ βαφὸς, δῆμοι δεῖτε τὸ πρεσὸν νοῦ νέφος Ἐπὶ τὰ μετώπου. Præterea vt Athenæus dicit, si qua in vinea nascantur κράμβαι, ἀμαυρότερον γίνεσθαι τὸν οἶνον: ita & Theophrastus sub finem libri 4, τὴν ῥάφανον φθείρειν τὴν ἄμπελον. Item vt τῆς κράμβης tria enumerantur genera, ita & τῆς ῥαφάνου, οὐλόφυλλον, λειόφυλλον, ὠχρὸν: apud Theophrastum Historiæ plantarum libro 7, cap. 4. Ex Epigrammatis verò affertur & καινοῦσιν κράμβη.

Inde DIMINVTIVVM Κραμβίδιον, ου, τὸ, pro κράμβη. Ac vt dictum est κράμβλιν à nonnullis dici τὴν ῥάφανον, ita & κραμβίδιον: velut ab Antiphane, in Rustico, κραμβίδιον ἥφθον, χάρεκεν, ἀγεῖον πεῦν. Ita Pollux, afferens & ex Aristotelis Historia animalium, ῥάφα-

νος, ἰδὼ καλοῦσί τινες κράμβιον. ITEM Κραμβίον pro κράμβης ἀφεψήματι, Decocto brassicæ, vt accipit Galen. apud Hippocratem Γυναικείων libro 1, κλύζειν τῇ σιῷ τῇ κραμβίῳ χλιηρῷ. Κραμβεῖον autem, Siculi appellant τὸ κώνειον, vt tradit Erotianus in suo Lexico Hippocr. Id est Cicuta. Apud Hesych. verò Κραμβίον, τὸ κώνειον.

Κράμβος, ου, ὁ, Crambus: vitium frúctuum, & inter hos vuarum: simile τῇ ἐρυσίβῃ. fit autem ὅταν ἰσοτόνως τῆς ὑγρότητος μετὰ τὴς ψακάδας ὀλιγαύσῃ σφοδρότερον ὁ ἥλιος: quod & ὀλίγα τῶν ὀπωρῶν accidit. Ita Theophr. De caus. plant. lib. 5, cap. 13. Plin. lib. 17, cap. 24, dicit Si sol acrior humorem seu rorem insequutus inussit. Ita igitur dicitur κράμβος quum acriore solis exustione acini vuarum veluti tosti affiq; inarescunt. Nam κράμβος adiectiuè significat ξηρὸς, καυτερὸς, Aridus, Torridus, teste Hesychio, afferente & κραμβόπαπον pro καπυρώπαπον. Quomodo apud Aristophanem quoque in Equit. Ἀπὸ κραμβοπάπου τύμπανα μαίνων ἀγεωπάπας ὀδηνείας, scholiastes & Suid. exp. ξηροπάπου, nec non ἡδυπάπου: qui etiam addunt, allusisse eum hac voce ad τὸ λάχανον, πῶς κράμβιον: ac Craterem, de quo comicus ibi loquitur, fuisse αὐτοκράδιον πᾶσι τὰ δράματα. Porrò ab hoc κράμβος significātē καπυρὸς. DERIV. Κραμβαλέος, significans etiam ipsum Tostus, Assus, Siccus: apud Athen. lib. 9, οὗ (ſ. τοῦ δέλφακος τοῦ εἰσαχθέντος εἰς τὸ συμπόσιον) τὸ μὲν ἥμισυ, κραμβαλέον ὦν, ὀδμὴν ἀῶς πεπνιγμένον, τὸ δὲ τ' ἥμισυ ὡσαὐτὼς ὑδατος ἐψημένον ἀκραῶς. Ita autem accipiendum esse, docet mox ipse coquus, iubens dipnosophistas ostendere πῶς τε ὁ χόρτος ἐστράγη, καὶ πῶς ἐξ ἡμιστείας μὲν ὀπτὸς, ἐφθὸς δὲ κ' θάτερα. Hesychio quoque Κραμβαλέος est ξηρὸς καὶ καπυρός: afferenti & VERBVM Κραμβαλίζειν pro καπυρίζειν: nec non & καπνοτίσιον. Infrà κρόμβος pro hoc κράμβος. AT Κράμβαλα, eidem H. sunt μνημεῖα, Monumenta.

Κρανά, Hesychio κεφαλή, Caput. Ità Doricè pro κρήνη, Fōs.

Κρανάϊνος, vide in Κρανέια. Κρανάος, t. 2, c. 72, e

Κρανέια, Hesychio λεπτοκάρυα, Auellanæ: videtur tamē potius significare Corna. Nam paroxytonōs Κρανέία, ας, ἡ, dicitur Cornus: quæ & Κρανέα, teste Suida. quo autore κρανεία dicitur etiam τὸ ἐκ κρανείας δόρυ, vt μελία τὸ ἐκ μελίας: in Epigrām. Ἔνθα τῆδε κρανεία βροτοκτόνε. Ita in manuscr. etiam codice: sunt tamen qui proparoxytonōs scribant κράνεια. Quomodo apud Hom. quoque vetus & manuscr. cod. habet Iliad. π, Φηγόν τε μελίαν τε πευκεδανὸν τε κράνειαν. At Ionicè Od. κ, καρπόν τε κρανείης Ἐδ' μεναι: pro κρανείας. vt apud Plut. Alex. φλοιὸν κρανείας ἐνδεδεμένον. Rursum apud Suid. reperio κράνειον φυτὸν, & κράνειος καρπὸς, adiectiuè, pro eo quod aliàs κρανεῖνος. Rectè. Ita enim & apud Xen. in Cyneg. ῥάβδους κρανείας δεξεπαλαῖς. At apud Gal. sine diphthōgo per ε, Cōm. in lib. De fract. κρανέας ἢ καλοῦσι τὰς ῥάβδους τοῦ, ἐξ ὧν ὑποτίθεται τὸ ξύλον. Vbi tamē Hipp. non κρανέας habet, sed κρανείνας.

Κρανεῖνος, t. 2, c. 72, a. Κρανέιον, ib. d

Κρανέιος, & Κράνεος, vide in præced. Κρανέια.

Κρανέω, Ionicè pro κραναί, Perficiam: à κραίνω. vnde & participium, κρανθείς, Perfectus, Effectus.

Κρανία, t. 2, c. 72, d

Κρανίον, Caluaria, &c. ibid. c. Κράνιον, nomen gymnasii, &c. ib. d

Κρανοκαλάθης, t. 2, c. 151, e, & 1632, d. Κρανίον, t. 2, c. 71, e

Κρανοποιὸς, t. 2, c. 72, c. Affertur & participium Κρανοποιῶν ex Aristophane pro κραίνῃ καὶ λόφους δηνεύμενος, Galeas crepans.

Κραῦος, t. 2, c. 72, b. Κραύπιρα, t. 2, c. 414, c

Κραυπνὴρ, t. 2, c. 413, h. Κραυπνέιον, t. 2, c. 414, b

Κραύπωρ, ib.

Κρέπαθος, poetica metathesi dicitur ἡ Κάρπαθος insula.

Κραπάπαλλοι, Hesychio autore sunt pisces quidam. κραπάπαλλος tamen, eodem teste, vulgo est ὁ μωρὸς, Fatuus: quomodo & κραπαπαλίας (simplici λ apud eum scriptū est) quum exposuisset αὐερμώδης, καὶ ἀδυνὴς, καὶ αὐῴχυρα λέγων: subiungit, rectius accipi pro ληρώδης, Delirus. Rursum κραπάπαλλος ei est νόμισμα, Numisma.

Κρεῖ, t. 2, c. 71, b. Hesych. habet πέριξ ρωμενοις κρᾶ, expositum κρέα: secundum quosdam κεφαλή, Caput.

Κρεόβολα, eidem sunt κάλαθοι δερμάτινοι.

Κρεῶνες, t. 2, c. 133, f

Κρεάντεδον, ου, τὸ, Fimbria, Limbus, Instita. Athen. lib. 9, ἐφόρει αἰλουργίδα καὶ κρεάντεδα χρυσᾶ. Et lib. 4, πορφυρέᾳ τῇ ἀμφιεσμένῳ ἔχουσαν χρυσᾶ κρεάντεδα, aureo prætextam limbo. Ita porrò nominari volūt τὰ κρεάντεδα quasi κρεμάσμα εἰς τὴ πέδον. reuera enim hæ extremæ vestimentorum oræ in terram dependent. Nec verò vestibus tantùm tribuuntur κρεάντεδα, sed retibus etiā. Poll. n. τὰ ἀκρωλένια, id est τὰ πάντα τῶν ἀρκύων, nominari à nōnullis κρεάντεδα ait, à quibusdam πτερύγια. In Epigr. κρεάντεδον αἰγιαλοῦ, Crepido seu margo litoris. quod & χείλος. Item montium οἱ πρόποδες sive ὑπόρειαι vocantur κρεάντεδα. sunt enim veluti limbi & extremæ mōtium oræ. Xen. Hellen. 4, ὑποκατεκαίοντες τὰ κρεάντεδα τῶν ὀρῶν. A similitudine autem radicis montis, κρεάντεδον ab Aretæo Acut. morb. lib. 1, vocari dicitur vuæ seu columellæ affectus in tenuem & oblongam membranam desinentis.

Κρέοτω, affertur pro Vinco: Impero: sed sine vllo testimonio. Alioqui κρείσσω dicitur pro Vinco, Supero.

Κρεστήριον, & Κρεστήρομαι, vide in sequ. Κρέστις.

Κρέστις, εως, ἡ, Gramen, Herba semiarida vel virens etiam: quod & χρέστις atque ἄχρωστις. Polluce autore ὁ χόρτος dicitur & χιλὸς & βοσκὴν, & κρέστις: vnde & κρεστήριον nominatū τὸ ἀγγεῖον ὃ δοῦ τῆς φάτνης κατῆρτο ὅθ' τῷ χόρτῳ, crates lignea super præsepi cui imponitur fœnum. Sic idem lib. 10, c. 38, κρεστήριον dici scribit τὰ πάρα ξύλα εἰς ἃ λίπλα ἐνηρμοσμένα πάνω ἐνδεδεμένα: quæ super præsepi suspendebantur ad exhibendum iumentis τὸν χιλὸν, qui & κρέστις dicitur & χόρτος sive πόα. Meminit Etym. quoq; Is enim κρέστν vocari scribit τὸν ἡμίξηρον χόρτον: vnde & τὰ ζῶα dici Κρεστίζεσθαι pro ἐμφορεῖσθαι τοῦ χόρτου, vesci tali gramine: quod & χιλοῦσθαι sive χιλόεσθαι, τὸ ὅμοιον τὸν χιλόν.

Κράτωρος, SIVE Κρατωγὸν, Cratægos, sive Cratægo: arbor habens folium simile mespilo, longum, sine incisura, corticem quoque vt mespilus læuem: pomulum rotundum ea magnitudine qua ἡ κόκκυμος, seu ὁ κόκκος. id maturescendo exiccatur & nigrescit, succum gustanti offerens similem mespilo: vnde & sylua rica esse mespilus videatur. Ita Theophr. Histor. plant. lib. 3, c. 14: & ex eo Athen. lib. 2. Plin. lib. 27, c. 8, Theophr. arboris genus intelligi voluit cratægon sive cratægona, quam Itali aquifoliā vocāt. Quo in loco reprehēditur Plin. quòd cratægon esse dicat Italorū aquifoliā. vtpote quæ sit arbor aculeata & perpetuò virēs, ex genere τῶ φοίνικος, alicū.

Κραταιγάνιος, t. 1, c. 882, d. Κραταιγίνον, t. 2, c. 72, d. Infrà rectius κραταίνιον.

Κραταιόγονον, vide paulo pòst in Κράταιος.

Κραταῖον, τὸ, subſtant. t. 2, c. 402, h

Κραταιὸς, ib. e. At Κράταιος, ου, ἡ, herba est quæ alio nomine cratægonon. Theophr. Hist. plant. lib. 9, cap. 19, de iis quæ geniturum augent, dicit sumi etiam τὸν τῆς κραταίου καρπὸν ἐν ὕδατι. nasci autem hanc ὥσπερ λίνον τὸν πύρινον, fructum verò veluti κέγχρον, milium. Dioscoride autore κραταιόγονον dicitur, sive κραταιόνον, lib. 3, c. 139: vbi ipsum scribit habere folia similia foliis melampyri, pluribus ab vna radice enascentibus calamis, iisque multorum geniculorum: semine milii, summopere acri: quem à muliere potum, facere ipsam ἀόρενον τοκον. Itidē Galen. Simpl. medic. lib. 7, κραταιόνου τῆς πόας ὁ καρπὸς ὢν δριμὺς χυνοῦμενος ὅθ' καὶ σφοδρῶς χεωμένος, κέγχρῳ παραπλήσιος ὑπάρχει. Cratægonon (inquit Plin. lib. 27, cap. 8) spicæ tritici simile est, multis calamis ex vna radice emicantibus, multorūmque geniculorum. nascitur in opacis, semine milii, vehementer aspero gustu. quod si bibant ante conceptum vir & mulier, virilis sexus futurum partum aiunt. Est verò & alia cratægonos quæ thelygonos vocatur. differentia intelligitur lenitate gustus.

Κραταιόω, t. 2, c. 402, g

Κραταίπεδον οὐδᾶς, Firmum solum & durum: seu lapidibus stratum. λιθόστρωτον. Hom. Od. ι, οἱ δὲ μὲν ἀμφὶ κραταίπεδον οὐδὸν ἀεῖραντες Κέιατ' ἐπ' ἀλλήλοισι.

Κραταίπους, t. 3, c. 511, c. Κραταίωμα, t. 2, c. 402, h

Κραταιῶς, t. 2, c. 402, g

Κραπέιον, ου, τὸ, forsitan est quod nunc vocatur κρανέιον ἔκ-

πωμα, inquit Athen. lib. 11, afferens ex Polemone, Τείων κυπελλάτινος ἔχων κραπαίτον ἀρύρωνῶν.

Κραπὸς, t. 2, c. 401, h. Κραπεόφορων, t. 4, c. 200, d

Κραπεόω, t. 2, c. 403, c. Κραπέρωμα, ib.

Κραπεόω ὑξ, t. 2, c. 1345, b. Κραπράνυχος, ib.

Κραπρὸς, t. 2, c. 403, d

Κραπεσι, poeticè pro κρασὶ, hoc est κεφαλᾶς, apud Dionys.

Κραπυταὶ, οἱ, dicūtur αἱ βάσεις ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι πήγνται ὥσπερ ὕπτιον, Veruum bases & fulcra. quibus videlicet imponuntur verua dum infixæ eis carnes torrentur. Homerus Iliad. 1, Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο κραπυπάων ἐπαείρας. Pollux quoque lib. 10, cap. 24, κραπυταὶ & κραπυτήρια numerat inter vasa culinaria, addens, ὃν τοῖς δημοσιοφύλαξι περεῖναι μολυβδοκραπυτὰ Itidem lib. 6, cap. 13, scribit κραπυτήριον esse σιδήριον ᾧ τοῖς ὀβελίσκοις ὀδηγεῖται ὥστε τὸν ὀβελὸν κρεῶν ὀπτᾶσθαι.

Κρατέω, Imperium obtineo, &c. t. 2, c. 411, g. Κρατέω, Superior sum, &c. c. 412, b. Κρατέω, Contineo, &c. ib. e

Κρατὴρ, Crater, &c. t. 2, c. 140, e. Κρατὴρ, Signum cæleste, c. 141, a. Κρατῆρες, in Ætna monte, &c. ibid. Κρατὴρ, in fonte conceptaculum, &c. ibid. b

Κρατήρης, t. 1, c. 1250, f

Κρατηρίζω, t. 2, c. 141, c. Pass. ἐκρατηρίζωσθαι Hes. affert pro ἐμεθύσθησαν, Exhaustis crateribus inebriati fuimus.

Κρατήριον, ου, τὸ, Parua cratera, seu Paruus crater. Hippocrates De nat. imul. ἐγχέας ἐς κρατήριον. Apud Poll. verò pro κρατήριον reponendum κρατήρειον, vt satis patet ex etymo & ex expos. AT Κρατηρίσκοι, Hesychio sunt οἱ τὸ ὄφθαλμοῦ, qui & μύκωτες dicuntur.

Κρατὴς, ἡ, Farrago. Affertur enim ex Aristotele Histor. anim. lib. 8, κρατὴς ἕλκων pro Farrago frugibus grauida.

Κρατπε, adverb. t. 2, c. 404, f. Κρατπεῦν, τὸ, ib. g

Κρατπεύω, ib. f. Κρατπος, ib. c Κρατπὸν, ib.

Κρατπερὸς, ὁ, ὁ, affertur pro Imperiosus: sed sine testimonio.

Κράτος, Robur, &c. t. 2, c. 401, c. Κράτος, Victoria, &c. ibid. g.

Κρατυντὴρ, Victor, vt Hesych. κρατωτῆρα exp. καπρόν τι.

Κρατωτήριον κλισμὸς, apud Hippocr. Sella ad retinendum.

Κρατωτικὸς, t. 2, c. 404, b. Κρατύνω, t. 2, c. 403, f

Κρατὺς, ib. e. Κρατυσεὶδς, Corroboratio. Hippocr.

Κραυγάζω, t. 2, c. 229, g. Κραυγάνω, ib. h

Κραύγασος, Vociferator, Clamator. Vide suprà in Βαβάκτης & Βάβαλος.

Κραυγαστικὸς, t. 2, c. 229, g. Κραυγὴ, ib. e

Κραυγίας, ib. g

Κραυρὸς, Hesychio auis quædam, ὁ δρυοκολάπτης, Picus arborarius, seu Picus martius.

Κραῦρος, ου, ὁ, Aridus, Siccus, Torridus, Friabilis, Rigidus: oppositum τῷ γλίσχρος. apud Aristotelem lib. 2 De partibus anim. Apud eundē, lib. 8, κραῦρος dicitur esse struma, morbus boues tēcans: indidēque afferrur VERBVM Κραυρᾶ pro Struma laborat. Hesych. κραυρᾶν esse apum morbum dicit quum vermes & araneas gignunt. Est inde & SVBSTANT. Κραυρότης, ητος, ἡ, Ariditas, Friabilitas: aliis Fragilitas.

Κραῦσον, Hesychio τὸ πῦρ.

Κραφὰ, eidem est id quo οἱ κυνηγοὶ τοῖς βολοῖς ἀπάγουσι. qualis suprà ἀκρίφη & ἀκρεῖφρα, Tridens.

Κρείω, t. 2, c. 132, h. Κρεάχρα, t. 2, c. 415, g

Κρεαχρὶς, t. 2, c. 416, a. Κρεάδιον, t. 2, c. 417, e

Κρεαίαα, Hesych. pro ἐλπίδες, Spes.

Κρεαιομέω, t. 2, c. 415, g. Κρεαιομία, ib. f

Κρεαιόμος, ib.

Κρέας, Caro, &c. ibid. b. Κρέας, Corpus, &c. ib. d

Κρεβάπον, Erymol. dictum scribit τοῦδρὸ τὸ κρεμᾶν τοῖς βάσεις. Suprà Κρόβαπον.

Κρεμὸς, vide in Κρέκω.

Κρενδόκος, t. 2, c. 416, h

Κρεοφαγέειν, Carnes vorare: ET Κρεοφαγία, Carnium voratio seu comestio. Ambo apud Hippocr. ambo Ionica pro κρεωφαγεῖν & κρεωφαγία.

Κρέπας, t. 2, c. 415, e. Κρεοδόχος, t. 2, c. 418, a

Κρέιον, t. 2, c. 417, f

Κρέοις, ab Athenienſibus, à Macedonibus κωρύκοις vocari τὰς τραχείας κόγχας, asperas conchas, refert Athen. lib. 3, ex Hegesandro. Theophr. verò ὀνφυπεοῖς (inquit idem Athen. lib. 2) ἢ ἔρεβιν ἥων πινὰς vocat κρέοις. vt & Sophilus, ὁ πατὴρ ὁ Ζεύπης πολὺ μέγιστος ὄστ κρέοις ἔρεβιν ἥος. Et Dicles, κρέπαις σὴ οἱ λεπαῖοι ἔρεβιν ἥοι ἢ μελάνων, καὶ οἱ Μιλήσιοι ἢ λεροῤῥιβῶν κοείων. Hæc ille. alii verò hîc κοιὸς scribunt, vocantes Cicer arietinum, vt infrà docebo.

Κρέουσα, t. 2, c. 414, f. Κρέωσιν, ib. h

Κρεπῆωδίαι, ET Κρεπῆωσις, inter vitia seu morbos arborum sunt. Theophrastus De caussis plant. lib. 5, cap. 13, τὰ δὲ ῥοιάδα ὀδηγίνεσθαι, δύο αἰτίαι, ἢ ὅταν ὀδηνιῶῃ κ' πλὴ ἀπαύθησιν, ἢ ὅταν κρεπῆωθῇ. Quibus subiungit. τὸ τὰ δ' εἰ ἀληθές, ἔοικε κ' ἡ ἀπαύθησιν ὑγρότερος ὢν ὁ ἀὴρ, ὡς τὸν ἀέρυσιν ἔωθεν. ἡ δὲ κρεπῆωσις, ᾗ αὐτὰ ἀπαύει καὶ μαθιστάναι πλὴ ἔφφιά. ὡστε ἐξ ἀμφοτέρων δύλογον ὀπορρεῖν τὰς ῥάγας, καὶ τὰς ὀδηλφυόσας ὡς μικρὸν ἕτ). Itidem Historiæ plant. lib. 4, cap. 16, dixerat, ῥοιαὶ δὲ γίνεται, ὁ καλοῦσί τινες ἡνέωσιν, ὅταν ὀδηνιῶῃ κ' πλὴ ἀπαύθησιν, ἢ ὅταν κρεπῆωθῇ. τὸ δὲ πάθος ὅδε, ὡστε κοπρεῖν τὰς ῥάγας, καὶ τὰς ὀδηλφυόσας ἕτ) μικραί. Ita que ἡ κρεπῆωσις, sive τὸ κρεπῆωθῆναι, species seu causa est τῆς ῥοιάδος, defluuti acinorum: vt alii volunt, species rorationis aut sideratiōnis. quibus etiam suspecta est hæc scriptura: putántque legi posse κρυωθῆναι & κρύωσις. vt sit vitium arborum illud quo acini à frigore adusti si non defluunt, graciles tamen & exiles manent, repulso & aliò verso ista frigoris iniuria nutrimento. Sed eam correctionem non admittendam arbitror, quòd immediatè sequatur quæ νόσοι accidant arboribus ὅταν ῥιγῶσι, quando asserint. Gaza exuperantiam vocat hanc κρεπῆωσιν.

Κρεπῆωσις, t. 2, c. 414, h Κρεπῆωσις, vide in Κρεπῆωδίαι.

Κρέων, t. 2, c. 414, f. Sunt qui velint esse particip. ex verbo κρείω posito pro κρέω, Impero. vt sanè & ab Hesychio exponitur ἀρχων, βασιλεύων, ἡγεμονεύων, κρατῶν, ἰσχύων: afferente & κρέουσα pro καλλιστεύουσα. At κρεῶν, pro κρεῶν, à κρέας, Carnium.

Κρέκα, t. 3, c. 361, e. Vide & Κρεῖξ.

Κρέκελος & Κρέκιν, vide in Κρέκω.

Κρεκυθέλος, t. 2, c. 443, c

Κρέκω, Pectine seu radio pulso. Apud Etymol. & Hephæstionem, Γλυκεῖα μὲν περὶ δύναμαι κρέκειν τὸν ἵππον, Πόθῳ δὲ μεῖσα πεμπόδος βρεμεῖναι δ' ἀφροδίτας. Vbi Etymol quoque esse dicit πληκτικὸν. deriuās inde κερκὶς, καὶ ὑποβεβασμένος vtpote quæ sit πληκτικὴ. Itidem verò & κιθάραν κρέκειν dicitur pro κρούειν, pulsare citharam plectro. In Epigr. autem κρεξάσα κίσσα, de cicada: vtpote quæ picæ modo garrula sit & τῆς πέρυξι videatur κρέκειν. pulsat enim agitátque alas, & hoc modo sonum ciet. Aristeph. dixit etiam ὅτι κὐδὲ κύκνοι συμμιγᾶ βολὴ ὁμοῦ πτέροισι κρέκοντες, ἴαχον Ἀπόλλων, alarum quasi reddēres clangorem. seu, vt schol. exponit, ὀξὺ τῆς τῶν πτερύγων κινήσεως ὑμνοῦσι τὸν Ἀπόλλωνα. Idem dicit etiam αὐλὸν κρέκειν pro Insonare tibiā, καταχρηστικώτερον: (verbo κρέκειν propriè significante κρούειν, impropriè ἠχεῖν) in eadem fabula, καλλιβόαν κρέκουσ' αὐλὸν, φθέγμασιν ὑγιεινοῖς ἄρχειν τῶν ἀκαπτίστων. Hesych. affert non solùm κρέκοντα pro κιθαρίζοντα, sed etiam κρέκειν pro κιθαρίζειν, Pulsare citharam: in qua significatione omissus est accusatiuus τὴν κιθάραν, & subaudiendus. Sunt qui κρέκειν, quum significat ἠχεῖν, velint significare Edere sonum molestum, Reddere sonum inuauiter creperum seu stridulum. quo sanè modo NOMEN Κρέκειν Galenus apud Hippocratem significare ait τὸν μισητὸν ἦχον, sonum odiosum, & ὀνόματοποιῶδες: apud Hippocratem inquam ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ νούσων τῶν μείζονι. Sic ET Κρέκελος ab Hesychio exponitur θρῆνος, Eletus, Planctus: qui & ipse est μισητὸς ἦχος.

Κρεμαθρα, t. 2, c. 419, c. Κρέμαμμ, t. 2, c. 418, e

Κρεμανυμι, ibid. b. Κρεμαννύω, ib.

Κρεμασμὸς, οῦ, ὁ, Suspensio. Hippocr. De artic.

Κρεμαστὴρ, t. 2, c. 418, f. Κρεμαστήριον, ib. g

Κρεμαστήριος, ib. Κρεμαστὸς, ib.

Κρεμάσρα, t. 2, c. 419, a. Κρεμάω, t. 2, c. 418, b

Κρεμβαλον, ου, τὸ, Crembalum, seu Crepitaculum: aut Crepitaculi genus quod digitis agitatum edit strepitum. Athen. lib. 14, de musicis instrumētis loquens, ζεῦγμα ἔγχορδα, τὰ δεξένηχα καὶ πεσβίαζον. ὧν δὴ τινα καὶ χωρὶς ἢ ἐμφυσημάτων καὶ χορδᾶς διειλημμένων ἔπεσε, ψόφου μόνον

ὡς χρεσθυστικὰ, καθάπερ τὰ κρέμβαλα. Ibidē Dicæarchus scribit, olim καθ' ὑποβολὴν εἰς τὸ περιορχεῖσθαί τε καὶ περιχαίδεν, Græcanicis mulieribus ὀδηχωλάσαι ὄρματα πάντα· ὧν ὅτε τις ἀπέλοιτο τοῖς δακτύλοις, ἐπείουν λιγυρὸν ᾖδον. vnde in carmine quodā in Dianā iuberi aliquā agitare κρέμβαλα χαλκοπόδεκα χερσίν. Hermippus comicus τὸ ζῶπις κρούειν VOCAT Κρεμβαλίζειν: in Diis, λεπάδας δὲ πυγῶν ὑποκόπτοντες κρεμβαλίζουσι, sonitum earum collisione cient qualem τὰ κρέμβαλα pulsata reddunt. tradente & Didymo εἰωθέναι πινὰς αὐτὰ λύρας κοιχύλια καὶ ὄγδοακα συγκρούοντας, ἄρυθμον ἦχόν τινα ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις. vt hodiéque solent offibus cochlearibúsve inter digitos sinistræ insertis, eorum collisione rhythmica, facta manu dextra, sonum quendam ciere qui saltaturis citharæ tibiæque vicem præster. Idem DICITVR Κρεμβαλιάζειν, legitur autem apud Hesych. itidémque esse dicitur κοχύλια καὶ ὀστᾶ ἅμα συγκροτοῦντα ἦχόν τινα ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις. VNDE Κρεμβαλιαστὴς apud Hom. in Hymnis, Crembali peritus, Qui crembalū insonare nouit vel solet, Qui crēbalo rhythmicos sonos ciet. Κρόταλον quoque dicitur Crepitaculū, καθὸ τὸ κροτεῖν καὶ κρουέειν.

Κρέμβολα autē, Hesychio sunt ἐφ' οἷς ταῖς κρόκαις ἐνπυλίσουσιν αἱ γυναῖκες, Radii quibus tramam inuoluunt mulieres, seu in quibus tramam agglomerant.

Κρεμάω, τ.2, c.418, d

Κρέμμυον, pro κρόμμυον dicitur, Cæpa. Hesych.

Κρεμνάω, τ.2, c.420, c. Κρέμνημι, ib. f

Κρέμαμαι, τ.2, c.418, e. Κρεμάω, ib. d

Κρέμω, piscis λιθοκέφαλος, vt Athen. l. 7 refert ex Aristot. Hist. anim.

Κρεμῶ, interdum pro κρεμάω: interdum pro κρεμάσω, Atticè, vt ἐλῶ pro ἐλάσω, καλῶμαι pro καλάσομαι, & similia.

Κρεμών, τ.1, c.300, f

Κρεῦς, κός, ἡ, Crex: auis rostro præacuto & serrato, pugnax, inimicitias exercens cum merula & vireone, vt tradit Aristot. Hist. anim. lib. 9, c. 1 & 17. Sic Aristoph. Auibus, Τούτῳ σὺ ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσιν, νὴ οἱ πελεκᾶντες τοῖς ῥύγχισιν etiam ipsi ἀπεπλέκησαν ταῖς πύλαις. Aristot. hanc auem esse dicit κακόποσμον, vt & Suid. δυσοιώνισον τοῖς γαμοῦσιν. Ponitur etiam ὀδὴ θρῆνος, autore Hesychio, à quo exponitur & κορυφαῖα, Coma verticalis. Suid. quoque κρέκα affert pro βίκα, ex Epigr. opinor: Πορφυρέῳ ἤμηστε κρέκα. Pro quo apud Eust. κρέκα, vt docui t. 3, c. 361, e

Κρεοκάκαβος, τ.2, c.416, a. Κρεονομία, ib. b

Κρεοσόπομαι, ib. Κρεοσκυδασία, ib.

Κρεουργέω, ib. c. Κρεουργηδὸν, ib. d

Κρεουργία, ib. c. Κρεουργὸς, ib. b

Κρέατων, Ionicè pro κρείαττων, Melior. vnde οἱ κρέατονες, meliores: & τὰ κρέατον, Melius, Potius, Satius, Vtilius. Hippocr. De victu in morb. acut. μετιθέαται ἐς ἄλλο κρέατον.

Κρεΰλιον, τ.2, c. 417, f

Κρέω, affertur pro Impero, Regno.

Κρεωδιαστία, τ.2, c.416, d. Κρεωδαίτης, ib. e

Κρεωδιαίτης, ibid. f. Κρεωδιεγὰ, ib.

Κρεώδης, τ.2, c.417, d. Κρεωδεσία, τ.2, c.416, g

Κρεωδόπης, ibid. Κρεωδόχος, ib. h

Κρεωθωνία, ibid. Κρεωπωλέω, τ.2, c.417, b

Κρεωπώλης, ibid. a. Κρεωπωλικὸς, ib.

Κρεωπώλιον, ibid. Κρεωσάθμη, ib. b.

Κρεωφαγέω, ibid. c. Κρεωφαγία, ib. b.

Κρεωφάγος, ibid.

Κρήνυον, dictum putatur quasi κηδὲ ἡδύ, Cordi iucundum & gratum: πλὴν ψυχῇ ἡδύνον. vt sanè apud Homer. Iliad. α, Μαίνη κακῶν, οὐ πῶ ποτί μοι τὸ κρήνυον εἴπῃς, paraphrastes exp. τὸ ἀρέσκον καὶ ὀδηθυμητὸν τῇ ψυχῇ: rectius quàm alter scholiastes, qui ibi annotat, κρήνυον αἰὰν dici τὸ ἀληθές, Verum: nunc autem τὸ ἀγαθὸν, Bonū, Vtile: vt & ab Hesychio exponitur ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, ὑγιές. Hippocr. quoque eo vsus est pro ἀγαθὸν, Bonum, teste Galeno in Lex. Hippocrateo. nimirum in Coac. prognos. κακόηθες δὲ καὶ ὀν μικροῦ ὀρμὴ ἀλογήματος, ἀλλ' οὐδὲ γονάτων πόνος κρήνυον. Sic Plato etiam in Alcib. priore, οὐδὲ κρήνυον διδάσκαλοί εἰσι τούτων, Boni, Idonei, Apti. Sed notandum, apud Hesych. & Hippocr. scriptum esse κρῆνυον per ι in secunda syllaba, apud cæteros per υ, vt & in meo manuscripto & veteri Hom. cod.

Κρήδεμνον, τ.2, c.71, d.

Κρηδῶσαι, pro κρῶσαι, à κραιαίνω. Homerus Iliad. α, τίδε μοι κρήνον ἐέλδωρ, itidémque κρηήνατε in Odyss.

Κρηδεῖν, Hesychio κακολογεῖν, Maledicere.

Κρῆθεν, τ.2, c.71, c

Κρῆθμον, ου, τὸ, Crethmum: herba apud Galenum Simpl. medicam. libro 7, Aetium libro 1, Paulum Ægineta lib. 7. Pro eo apud Dioscoridem scriptum κρίθμον lib. 2, cap. 157, vbi & κρίταμον vocari à nonnullis tradit, fusius ipsum describens. A Plinio dicitur Crethmos. vt libro 25, cap. 13, Crethmos agrios gramias tollit oculorum impositus. Et lib. 26, cap. 10, Item quam crethmon agrion appellāt. Sic & c. vlt. eiusdē libri. Sunt qui velint esse olus cordum, Columellæ, quod ipse à quibusdam fatiuum batim vocari scribit, in officinis nominari cretham marinam, ab Italis herbam sancti Petri. Apud Hesych. oxytonως κριθμὸν, λάχανον.

Κρήϊον, τ.2, c.418, a. Κρήϊον, dicitur etiam placenta quam Argiui à sponsa ad sponsum ferunt, inaffatam carbonibus. apponitur cum melle, & ad eam vocantur amici: vt refert Athē. lib. 14, ex Philetæ Ἀπάτης. Hesych. affert non solùm κρήϊον pro ὀδάκτυον, κρεοδόχον λέβητα, sed etiam κρήϊα pro ζώδια. Apud eundem reperitET Κρηΐου, expositum κρεοθήκη, carnium repositorium.

Κρήναμαι, τ.2, c.422, a. Κρηνάω, ib.

Κρηνηβόλος, τ.2, c.421, c. Κρηνηγορέω, ib. d

Κρηνίαμαι, τ.2, c.422, a. Κρηνίζω, τ.2, c.421, g

Κρηνιοβάτης, ibid. b. Κρηνιοκομπέω, ib. c.

Κρηνοποιὸς, ibid.

Κρηνεὸς, Præcipitium, &c. τ.2, c.420, f. Κρηνοὶ, Labra vlcerum, &c. c.421, a.

Κρηνώδης, ibid. f. Κρηνωδέεια, τ.2, c.1461, b

Κρηωάγη, & Κρηωᾶος, vide in sequ. Κρήνη.

Κρήνη, ης, ἡ, Fons. Hom. Odyss. ζ, ὅτι δὲ κρήνη νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών. Il. ι, & Il. π, ὥς τε κρήνη μελαύδρος, Ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν ῥέει ὕδωρ. Od. κ, ἐς κρήνην καταβήσετο καλλιρέεθρον. Odyss. υ, ὡς ὅτε κρήνη μελαύδρου. Odyss. ρ, ὅθι κρήνη ἀφίκοντο Τυκτῶ καλλιρόῃ, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται. Sic apud Athen. lib. 2, quidam dicit, γλῦν ὑδρηλὴν κρήνην καὶ ὀχετῶν. Apud eūdem lib. 8, κρήνη Ἀγαθαίμου καλουμένη: vt & lib. 2, ἐλαίου κρήνη, fons seu scaturigo olei. Etym. deriuatum vult hoc vocabulum καθὸ τὸ κρῶ, quod est κεράω, seu σκεδάω, quoniam temperatam fundat aquam. vt & apud Athen. ex Plat. legimus, ἡμῖν καθάπερ οἰνοχόοις πρὸ παρεσθῶν κρῆναι. Apud eundem Plat. De legibus, κρήνη dici fertur etiam de aqua pluuia retenta & scatente. Ex Epigonis verò affertur & pro vase aquario, vt apud Plaut. in Curcul. Fōs poni dicitur pro vase aquario capacissimo. INDE Κρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, Fontis custos. Hesychio ὁ πλὴν κρήνης φυλάσσων. vt Athenis ὁ ὑπηρετῶν τῇ κλεψύδρᾳ. HINC Κρηνοφυλάκιον dicebatur quædam ἀρχὴ Athenis, Fontis custodia, seu Munus custodiendi & curandi fontis. Vtrunq; apud Poll. lib. 8, vbi scribit κρηνοφύλακα dictum fuisse & leonem quēdam ex ære super fonte è quo τὸ ὕδωρ ἐφέρετο ἐν ταῖς πρὸς ὑδωρ δίκαις. Hesych. affert ETIAM Κρηναῖα, pro ἀρχὴ ὅθεν τῆς ὑπηρεσίας ὑδάτων. Ité hinc DERIV. Κρηνάιος, ου, ὁ, Fontanus. vt κρηναῖον ὕδωρ, Aqua fontana, apud Athen. lib. 2. Sic Νύμφαι κρηναῖαι κοῦραι Διός, apud Hom. Odyss. ρ, At κρηναῖον ἔδεσμα, ex Galeno & Aetio affertur pro Edulium τῇ κράσει atque temperie gelidum ac refrigeratum, vel frigidum instar aquæ fontanæ: cui opponitur χλιαρὸν καὶ θαλακτῶδες. Affertur ET Κρηνὶς pro Fonticulus. Apud Theophrast. verò est nomē loci in Thracia: De caus. plant. l. 6, κρήνη καθ' ἃς κρηνίδας. Apud Schol. Theocr. κρηνίδες νύμφαι, quæ Theocrito κραναίδες, Homero κρηναῖαι, fontanæ.

Κρηνίας, quidam vocant ταῖς καφαλιῶσας, teste H.

Κρηνιῶν, eidem est καρηβαρῶν, Grauedine capitis laborans. à them. κρηνιάω.

Κρηνοφυλάκιον, & Κρηνοφύλαξ, vide in Κρήνη.

Κρηπιδοπωλὴς, τ.2, c.423, a. Κρηπιδοπώλης, ib.

Κρηπιδόμβδος, ibid. c. Κρηπιδουργὸς, ibid. b

Κρηπιδῶν, ibid. b

Κρηπὶς, Basis, &c. τ.2, c.422, c. Κρηπὶς, Crepida, &c. ibid. e

Κρῆς, per contractionem dicitur pro κρίας, Caro: apud Dores tantùm aut Iones. VNDE Κρηφαγεῖν, Carnes comedere: quod Hippocrati & Ionibus est κρεωφαγεῖν, Atticis κρεωφαγεῖν.

Κρῆς, ητος, ὁ, Cres: & FOEMIN. GEN. Κρῆσσα, Cressa, i. Incola seu ciuis eius insulæ quæ INDE Κρήτη dicitur, Latinis etiam Creta. Inde POSSESS. Κρητικὸς ET Κρήσσιος, Creticus, vt κρητικὴ ἀκίδες, κρητικοὶ πλακοῦντες, κρητικὴ ὀρχήσις, κρητικὰ ὑποχρίματα, κρητικὴ κυνέη, apud Athen. & Xenoph. Et κρήσσιον πέλαγος, Creticū mare, apud Soph. Trachin. pag. 335. Ab iisdem Cretensibus dicitur Κρητικὸν ἱμαπέδιον, Creticum vestimentum: λεπτὸν καὶ βεβαχύ: quòd tali vterentur Cretenses, teste Hes. Necnon Κρητικὸν μέλος, & Κρητικὸς ῥυθμὸς, seu Κρητικὸς ποὺς, Creticus rhythmus, Creticus pes: cuius itidem inuentio ad Cretenses refertur. Dicitur autem Creticus pes, ὁ ἀμφίμακρος, vt præter alios docet Quintil. l. 9. Et apud scriptores rei bellicæ Κρητικὸς ὀξελισμὸς, de quo vide lib. De vocab. milit. pag. 78. Ab insula Κρήτη dicitur ET Κρηταιὰς, vnde plur. Κρηταιέες, apud Apoll. Cretenses. Steph. habet Κρηταιὰς per diphthōgum αι. Apud eūdē Steph. ET Κρηταῖος, Cretæus. vt Κρηταῖον ὄρος, apud Apoll. Sic Humus Cretæa, Vrbes Cretææ, Cerauæ Cretææ, apud Latinos: apud Maronem verò & Cressia nemora, Κρήσσα siue Κρήσσαι. Rursum apud Steph. à Κρήτη, DERIV. Κρητεύς, έως, siue ῆος. Cretensis itidem: vnde POSSESS. Κρητῆιος. Eodem autore à gentili Κρήσσος, Κρησσία, Κρήσσιον, est POSSESS. Κρησσαῖος, ου, ὁ, idem valens quod ipsum Κρήσσος seu Κρήσσιος, Creticus. Præterea ab insula Κρήτη est locale ADVERB. Κρήσθεν, E Creta. Hom. Iliad. γ, ὁππόθ' Κρήσθεν ἵκοιτο. Ab incolis verò, qui Κρῆτες dicuntur, est VERB. Κρητίζω, Cretēses imitor, Cretico more ago. Vnde VERBALE Κρητισμὸς, ου, ὁ, Creticus mos, seu Cretica fallacia. feruntur enim Cretenses fuisse fallaces & mendaces, teste eo cuius est versus ille satis notus, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί. Plut. Fabio, ὁ δὲ Κρὴς κρητισμὸ χρηστάνθρωπος. Porrò ἡ Κρήτη dicta fuit ab Archilocho Κρέτη, pleonasmo τοῦ ε: quam aliqui per syncopen nominatam vo[illegible]tasi κρήτην, καθὸ τὴν κόρυν quæ ibi rapta fuit à Pl[illegible], vt inter alia tradit Steph.

Κρῆσαι, Ionicè pro κεῆσαι, ex κεάω, Hes. autore.

Κρησέρα, ας, ἡ, Cribrum pollinarium, vt Plautus vocat, seu Excussorium pollinarium, vt Plin. lib. 18, cap. 11, Cribrorum genera (inquit) Gallliæ seris equorum inuenere, Hispaniæ lino excussoria & pollinaria. Poll. inter κόσκινον, ἀλθρόσταν, & κρησέραν hoc ponit discriminis, quòd κόσκινον quidem sit τὸ ὀρίνων πτέρμα ἐν ᾧ τὰ ἀλθρα διεσήθετο, vt sunt cribra illa è ligneis bracteolis: ἀλθρόστασις autem, εἰ τῇ κοσκίνῳ κύκλῳ αὐτὴ τὸ χοῖνιν λινοῦν τὴν σανδόνιον εἰς ὀξυπτερίδιον, ὡς ἀκριβέστερον τὸ ἄλθυρον καθαρεύοντο, Cribrum pollinarium seu excussorium è lino: κρησέρα verò, ἡ ὀξὺ ἐείου, excussorium è filo laneo. Galen. tamen in suo lexico Hippocr. κρησέραν eandem esse vult cum τῇ ἀλθροστάσει, hoc est μάρσιππον λινοῦν, lineū saccellum per quem farina purgatur. Apud Eror. scriptum Κνισερὴ, à quo itidem esse dicitur ῥάκος χονδρὸν καὶ ἀραιὸν δι' οὗ διηθοῦσί τινα ὡς δι' ἠθμοῦ, pannus rarus per quem aliqua veluti per colum transfusa purgantur. Affert & ipse ex Hippocr. addens, meminisse eius & Aristoph. ὀν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι. Etymol. κρησέραν propriè significare scribit ὀπτόλαμόν τι τῆς καφαλῆς, secundū alios καθαρμὸν τῆς κεφαλῆς: item τὸ πῶμα, τὸ τοῦ κοφίνου ὀπτόλαμον: Apollonio κρησέρας esse τὰ ἐκπορθμία κόσκινα οἷς ὀπτικαλύπτουσι τοῖς κοσκίνοις.

Κρήσιος, Cretensis, Creticus, vide in Κρῆς. Hesychio verò Κρησίαι sunt καλλίονες.

Κρῆσσα, vide in Κρῆς. Κρησφύγετον, τ.4, c.131, a

Κρηταιὰς, Κρηταιὰς, Κρηπαῖος, Κρητὰς, Κρήτη, Κρήσθεν, Κρηπῖος, vide paulo antè in Κρῆς.

Κρηπὴρ, τ.2, c.140, e. Κρηπήλιον, τ.2, c.141, c

Κρηπίζω, τ.2, c. v, e: & paulo antè in Κρῆς.

Κρηπὶς, & Κρηπαμὸς, vide in Κρὴς & ipsa.

Κρηφαγεῖν, vide in Κρῆς. Κρῖ, vide in Κριθή.

Κραιδέλδω, Bœotii dicunt pro γελᾶν, Ridere. Hesych. Pro quo apud Athen. ὀκκριδδέλδω. Apud eum enim Stratis comicus dicit Thebanos τοῦκα vocare τὰ σῦκα, κωπλάδας δὲ, ταῖ χελιδόνας. Τὴν ἔνθεσιν δ', ἄκολον τὸ γὰρ ἄν δ' ὀκκελὸ δέλφω: probans & aliis multis eos καγγυαγεῖν καὶ ταῖ φωναῖ. Forsitan igitur scribēdum ὀκκελαιδέλφω, vt id sit idem quod ὀκχεᾶν.

Κριβανίτης, τ.1, c.727, e. Κριβανοειδὴς, ib.

Κεῖβανος, ibid. c. Κεβανωτὸς, ib. e

Κείδανον, Hesychio πέλτη, ἀσπὶς, Pelta, Clypeus.

Κείζω, Κεῖζη, & Κεῖσμὸς, vide paulo pòst in Κείζω.

Κείδτον, τ.2, c.440, f.

Κειεκὸς, ου, ὁ, Terribilis. v. l. perperam pro κυερός.

Κείζω, F. ξω, Strido, Stridorem edo: thema parum vsitatum est, nisi in præt. med & aor. 2 actiuo. Inde enim apud Homer. est particip. κεκριγῶτα, vt πετριγῶτα à πείζω & irregularis aor. 2 ἔκριγον pro ἔκραγον, apud eundem: volúntq; hūc aorist. de industria à poeta πεποιῆσθαι μιμήσεως τῆς φωνῆς, non ἡμαρτῆσθαι, vt tradit Etymol. ex priscis grammaticis: exponens ἐψόφησε, πολὺν ἦχον ἀπετέλεσε. Vtitur autem hoc aor. 2 κρίκε Hom. Iliad. π, de equis canens, Τῶ δὲ βίβρασκον, κρίκε δὲ ζυγὸν. vbi Eustath. quoque esse dicit positum pro ὤκραγε, & μιμητικῶς εἰρῆσθαι. Inde VERBALIA Κεῖσμὸς, ου, ὁ, ET Κειγμὴς, ῆς, ἡ, Stridor. Ambo apud Suid. sed hoc posterius paroxytonως. Nam κρίγμα & κριγμὸν (ita enim videtur scribendum potius quàm κρισμὸν: licet & hoc ferri possit, vt πεισμὸς pro πειγμὸς) dici scribit τὸν ἐπὶ ὀδοντωσκόντων πεισμὸν τῆς ὀδόντος γινομένου: dicente & Aristoph. in Auibus, Πειθώτης οὐ παρ' Ἑλληνεῖοι κεκριγότες. quòd soleāt qui fame moriuntur, tingi & animam cum stridore dentiūmque crepitu emittere. Schol. quoque ibi paroxytonως habet κρίγμ, eodem exponens modo: sed Etymol. rectius κρίγμ oxytonως, hoc ex Hipponacte afferens exemplum, Κεῖγμ' δὲ νεκρῶν, ἄγγελος τε κήρυξ. Vbi vt τοῖς νεκροῖς κρίγμ' attribuit, ita apud Homerum animæ Mercurium πείζουσαι ἔποντο Ὡς ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο Τρίζουσαι ποτέοντο, stridētes vespertilionum ritu. Paroxytonon verò κρίγη ab Hesychio exponitur γλαῦξ: item δεξμόνες, ἐδώλια.

Κειθάνεν, τ.2, c.440, c. Κειθανίας, vide in sequ. Κειθή.

Κειθὴς, ῆς, ἡ, Hordeum. Et de planta dicitur & de grano eius. De planta cum grano, vt quum Athen. lib. 14, scribit ἀμάλας dicta fuisse τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτά. Sæpius de grano solo: vt quum Plut. in Probl. Græc. dicit plerosque omnes Græcos καθὸ τὰς θυσίας olim vsos fuisse ταῖς κριθαῖς ἀπαρχομένοις τῶν πολιτῶν. quas peculiariter & οὐλοχύτας appellabant. Sic Athen. lib. 1, Τοῖς δὲ πινέαι ὑποροιῶντας οἴνου, τὴν ὀν τῶν κριθῶν ἀλφιτόμυον πίνει: & libro 10, Παιονας πίνειν βρύτον ἀπὸ τῶν κριθῶν, & Ægyptios ταῖς κριθαῖς εἰς τὸ πίμα καταλύειν seu εἰς ποτὸν καταλεαίνειν. Homerus πλὴν κριθὴ VOCAT Κεῖ neutro genere, vt Od. ι, Ἠματοὶ τε ζειαί τ' ἠδ' ἄλφιτα κριθὴ λευκή. Et rursum, Παρ δ' ἔβαλον ζειαί, αἰθὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἐμίξαν. Et Iliad. θ, de equis, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι ἠδ' ὀλύρας. Vel potī ἀπὸ κόσκου ἢ hoc κῖ ex κρίμνον, vt infrà dicetur. ‖ Κειθὴ, Hordeum, vel Hordeolum: est tuberculum paruum, oblongū, palpebræ cilio quà pili sunt, adnascens. Externum est & foris promunet: atque in eo, sicut Celsait, tunicā quiddam quod difficulter maturescit, comprehensum est. Ex quo patet, plurimum pituitæ in eo contineri, vel simplicis vstáque, vel cum alio humore mistæ. Sic dicitur ab hordei similitudine. Græci alio nomine πυόδιαν appellant, vt scribit Galen. extremo lib. 4 περὶ κατὰ πόπους. Gorr. ‖ Κειθὴ dicitur etiam τὸ ἐπὶ αὐδρῶν αἰδοῖον, vt μύρτον τὸ ἐπὶ γυναικῶν. Quò alludit Aristoph. Pace vbi famulo dicenti, πύτιν ὅστις ἐστὶ τῶν θεῶν Ὀὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει, subiicit Trygæus, Οὐκ αἱ γυναῖκες ἔλαβον & respōdet famul', ἀλλ' ἐς ἑαυτὰς Δωσουσιν αὐτοῖς αὐδρες: non hordea seu hordei grana intelligens, sed glandē penis, à similitudine. Porrò à superiore κριθὴ est COMPOS. Κειθολόγος, ου, ὁ, Qui hordeum colligit, Hordeilegus. Plut. initio Quæst. Græc. κριθολόγον apud Opuntios dictum fuisse scribit τὸν ὀδὴ θυσιῶν ἄρχοντα καὶ κομιζόμενον ταῖς ἀπαρχαῖς, quoniam olim plerique omnes Græcorum καθὸ ταῖς θυσίαις ἐχρῶντο ταῖς κριθαῖς ἀπαρχομένοις τῶν πολιτῶν, hoc est eum qui hordei primitias ab offerentibus accipiebat, iisque rem sacram faciebat. ITEM Κειθοπράγος, ET Κειθοφάγος,

Hordei comestor, Qui hordeo vescitur, seu victitat. A- A
ristoph. Auibus, ὅσα τ' ἄνασσαίρεις ἀγρῶν γήρας νέμεσθε φύλα μυελία κριθοτραγήρων παρμαλόχων τ' ἠβῶν. id est κριθοφάγα. VNDE Κεληθοφαγία, ας, ἡ, Hordei comestura: pœna militaris apud Polyb. ITEM Κεληθοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hordeum ferens, seu Hordei ferax. ET Κεληθοφυλακία, ας, ἡ, Hesychio ἀρχὴ ὅλη τῆς ἐξαγωγῆς τῆς κριθῆς: forsan qua obseruatur cauetúrque ne hordeum ad exteros exporretur. Deriuata sunt ab eodem vocabulo alia etiam: NIMIRVM Κεληθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Hordeaceus. vt κριθώδης ἄρπαξ apud Nonn. ET Κείδινος, ου, ὁ, itidem Hordeaceus, Ex hordeo confectus. Athen. lib. 1 & 10, κρίδινον πεπωκότες οἶνον. quem esse καρωτικὸν ait & ἀθυπιδίζειν εἰς τὰ ὦτα τοὺς μεθυσθέντας: appellari autem πίνου seu βρύτου nomine. Sic apud Plut. Erot. μέθη χωρὶς οἴνου ἄρεος σύνευον πόμα καὶ κρίδινον. Et Luc. Macrob. κριδίνῳ ἄρτῳ χρωμένοις. Et apud Athen. lib. 7, Καὶ κρίδινον κόλικα, δούλιον χόρτον. Rursum apud Plut. κρίδινον ἄλθυρον, vt apud Theophrastũ κρίδινον ἄχυρον, acus hordeaceũ. ITEM Κεληδανίας πυρὸς, Triticum hordeacei generis: seu Hordeago, vt Gaza vertit apud Theophr. Hist. pl. lib. 8, cap. 2, vbi dicit, πλὴν εἴ τι ἡμῖν πυρῶν πιθῶν οἷς καθῶν σπανίας ἢ κριθανίας. Est inde & DIMIN. Κεληδίον, ου, τὸ, Hordeolum, seu Hordei granulum. Athen. lib. 5, de Athenione, ὀνειρώσαιτο δ' ἐν τῇ πόλει καὶ ἄρεσι τὸ ζῆν αἰσχίστοις ἐνδεῖν, κριδίδια ἢ πυρὸς ὀλίγος δεδεμένον.

Deniq; est inde VERBVM Κεληδιάω, ῶ, & ex hoc VERBALE Κεληδιάσις, εως, ἡ. Equus κριδιᾷ, seu κριδιάσῃ labo rare, dicitur quum ex itinere aut cursu adhuc anhelabundus hordeum deuorarit, indéque cruditate vexari cœperit, quæ subter tergus irrepens per totum corpus euagatur: ita vt conuellatur equus, neque pedibus insistere vel articulos inflectere valeat. Eo in morbo magna cum vi lotium egerit: sudor fœminibus & costis erumpit: cibus inter suspiria datus raptim cum anhelitu trahitur. caducus recusat excitari, sed decumbens pabulo vescitur: oculi malè habent, visui caligo succedens offunditur: os fœdis vlceribus, quas aphthas nominant, vitiatur: crenæ palati versúsque sublimes attollunturque & feruorem quendam expirant, sanguine turgent venæ. Autor Hierocles in Hippiatr. lib. x. vbi Apsyrtus quoque iisdem propemodum verbis hoc malum describit. Meminit eius Aristot. etiam Histor. animl. lib. 8, cap. 24. Ruellius cum Gaza vertit Hordeationem. Alioqui κριδιᾷν dicitur etiã B nimio hordei pastu lasciuire: vt ἀφμαζᾶν est è mazarum esu insolescere & petulantiorem fieri. Sic Æschyl. dixit σεσεφόρου τε καὶ κριδιῶντα πῶλον. Autor Poll. lib. 7, cap. 10. vbi & hæc legũtur ex Sophocle, ἕως ὅπου κριδιῶσης οἴνου: sed non fine mendi suspicione.

Κεληθιάσις, Κεληθιάω, Κεληθίνον, Κείδινος, Κεληθόλογος, Κεληθοπράγος, Κεληθοφαγία, Κεληθοφάγος, Κεληθοφόρος, Κεληθοφυλακία, Κεληθώδης, vide in præced. Κεληθή.

Κείνα, & Κεκαδιᾶν, vide in Κείνος. Κείκε, in Κείζω.

Κείνος, ου, ὁ, pro κίρκος dicitur. hoc est Annulus. seu Circulus: ea significatione qua Virgil. Æneid. lib. 5, -- it pectore summo Flexilis obtorti per collum circulus auri: id est Torques. Pro Annulo. Theophr. Hist. plant. l. 4, cap. 2, de cucifera arbore, ἐξ οὗ τοῖς κρίκοις πορεύουσι ἐς τοὺς δρωμαπῆς τοὺς δίμπτυλίους, Ex quo velares detornant annulos, interprete Plinio lib. 13, cap. 9. Vbi vt sunt κρίκοι ἢ δρωμαπέων, ita κρίκοι ἱστῶν apud Herodot. Annuli velorum: & κρίκοι ἢ δικτύων, apud Pollucem, qui & δικτύλιοι: vt quũ dicit, κρίκοι δὲ αὐτῆς σιδήρου περίεισιν. Sunt & alii in naue κρίκοι δι' ὧν οἱ κάλοι διείρονται, qui & κίρκοι nominantur, teste eodem Polluce. Sic Ioseph. quoque dicit, ἐξῆπτεν δὲ ἢ κρίκων καλώδια. Sunt & ἢ ἀλύσεων κρίκοι, catenarum annuli, neenon loricarum, qui & ἀσκυρα nominantur. De vtrisq; Alex. Aphrod. Probl. l. 2, τὰ δ' ὁμοιεῖ ἑαυτοῖς κῦ αὐτοχὴν αὐτῆ καὶ περιπλοκὴ ὡς κρίκος κρίκῳ. Pro circulo, seu brachiali & armilla, hoc est circulo è ferro aut alio metallo qui brachio circundatur, accepit Eratosthenes, scribens Demosthenem ὀν κρίκῳ κοίλῳ τὸ φάρμακον φυλάττειν· τὸν δὲ κρίκον τοῦ τοῦτον αὐτῇ φόρημα περιβεβλῆχόνιον. vt ex eo refert Plutarch. sub finem vitæ Demosth. Festo autore Circites dicuntur circuli ex ære facti. Hes. ETIAM Κείκα affert pro κρίκον, tanquam à nomine sing. κρίξ. Porrò ab hoc κρίξ, siue illo κρίκος, est DIMIN. Κεικάλιον apud Alex. Trallian. cap. De dolore colico. Sic enim ibi in cuiusdam περιάπτου seu amuleti descriptione, λαβὼν δακτύλιον σιδηρεῦ πίνινον ἠλεκτρῳ τὸ κρικέλιον αὐτοῦ ὀκτάγωνον, circulum seu circumferentiam eius. Sed planè nouum hoc diminutiuum. Est inde & VERB. Κεικαδιᾶν, significans τὸ ὀμαλλάξαι τοὺς δακτύλιοις ὡς ἐπὶ κρίκοις, autore Hesychio. Est & aliud inde VERB. Κεικάω, ῶ, significans Annulo traiicio & infibulo. Strabo lib. 12, ὁπλίζεται δὲ ταῖς χωμάσκαις, ὧν αἱ πλείοις κεκρίκωνται τὸ χείλος τῷ τόματος χαλκῷ. Inde VERBALE Κεικωτὴς, οῦ, ὁ, Annulatus, vel Annulis consertus. vt κρικωτὴς θώραξ, qui & ἀλυσιδωτὸς & αἰθικτωτὸς, Lorica conserta annulis seu hamis. At κρικωτὴ σφαῖρα, à Gell. redditur Sphæra pertusa, teste Bud.

Κεικάω, & Κεικωτὴς, vide in præced. Κείκα.

Κείμα, τ. 2, c. 425, f

Κειμήστις, & Κειμήστης, vide in sequ. Κείμενον.

Κείμενον, ου, τὸ, Farina crassior, vt quæ per cribrum laxiora habens foramina transmissa est: pollen autem, quæ per κρισέραν siue ἀλθυρότητον. Galen. enim in Lex. Hippocrat. κρίμνα vocari scribit τὰ ἄσπρα ἄλφιτα, τὰ ἀφορμερέστερα καὶ μέγιστα ἢ ἀλφίτων: quæ crassiorem in modum mólita sunt. Sic idem Simpl. medic. lib. 7, κρίμνον nominari scribit τὰ παχυμερὲς τῶν πυρίνων καὶ τῶν ὀλίγον ἢ ἀλθύρου. vt & Dioscl. lib. 2, cap. 12, κρίμνον esse tradit τὸ ἀδρότερον τῆς καθερσιμίας τῶν ἀλθύρου, γινόμενον ἐκ πτίσεως καὶ πυρῶν, ὃ οὐ ὁ πίλος γίνεται, farinam è tritico zeâve crassius confectam seu mólitam, è qua confici pultes solent. Rursum Galen. Comment. 2 in Prognost. Hippocr. κρίμνα vocari tradit, τὰ παχὺ ἀλφίτου ἐμφερόμενα τῆς περιγιβδίνης κριθῆς μόρια μεγάλα, δίχα πεφθείσα δυνάμενα πλὴν ἐν τῇ μύλῃ καθερασθεν ἀκριβῶς, crassiora hordei tosti frustula farinæ innatantia, quæ videlicet exactè à mola contrita non sunt. Itidémque ibidem dicit, ὃν τοῖς ἀλφίτοις τὸ μὴ καταβραωθὲν εἰς ἄκρως λεπτὰ μόρια, γίνεται κρίμνον. Vtitur porrò hoc vocabulo Hippocr. De morb. lib. 2, dicens, πίνειν πεπόνηκεν τὸ ὕδωρ τὸ κρίμνου. Et [illegible] quanto antè, διδόναι πίνειν τὸ ὕδωρ κρίμνου. Idem De [illegible] ul. κρίμνα πυρινα ἐμβεβλῶν, δίδου ῥυμφαίνειν. Et rur[illegible] morb. l. 3, ὃν ὕδωρ κρίμνα κριθέων βρέχων δίδου. Suid. κρίμνον esse scribit τὸν κριθὴν, Hordeum: ex quo per apocopen Homerum fecisse suum κρῖ λευκὸν: & πολύκριμνον hinc dici ἢ πολύκριθον, Diuitem hordei. Exempla autem huius significationis ista subiungit. Ex Epigr. Αὐτάρκης ὁ φορέσας ἔχων εἶπε νεᾶ δύο κρίμνα. Et ex Vabrio, Ἐγὼ δὲ λιτῶς οὐκ ἀφυζήσω βίου τῷ ὄντι κρίμνα μὴ φοβούμενος πρόσω, hordei grana. (Apud Hesych. verò Κεριμὸς, ἡ κριθὴ: qui tamen κεριμοὺς esse dicit etiam λευκὰς πίτας βοτάνας, herbas quasdam albas) A superiore porrò κείμενον DICITVR Κριμνίτης πλακοῦς, apud Athen. lib. 14, ὁ ἐξ κρίμνων ζυμούμενος, Placenta è farina crassius mólita, seu è crassioribus farinæ frustulis quæ à mola benè contusa & contrita non sunt. Apud Hesych. verò Κριμνῖτις, πλακοῦς τις εἶδος: idem procul dubio cum Athenæi κριμνίτῃ. ET Κριμνώδες οὖρον apud medicos, Vrina cui innatant crassa quædã fruftula similia frustulis illis farinæ crassioribus. Hippocr. in Coac prognost. ὧν τοιοῦτοι κεμμώδεις οὐρήσεις. Idem in Aphor. κριμνώδεις αἱ ὑποστάσεις γίνονται. Et in Prognost. κριμνώδεις δὲ ὧν τοῖσιν οὐρεῖσιν αἱ ὑποστάσεις, πονηραί. id est παχεῖαι in modum ἢ κείμενων.

Κειμνὸς, & Κειμνώδης, vide in præcedenti Κείμενον.

Κείνεα, & Κείνεσι, vide in Κείνον.

Κείνη, Hesychio κνίδη, Vrtica.

Κείνον, ου, τὸ, Aridum, Siccum: dicitur de pauperè & mortuo. Est verò & saltationis genus. Ita v.l. sed perperam pro κείνον.

Κείνομαι, τ. 2, c. 425, a & e

Κείνον, ου, τὸ, Lilium: quod & λείριον. Diosc. lib. 3, cap. 116, τὸ βασιλικὸν κείνον à nonnullis vocari λείριον tradit, & πόπυτο τὸ αὐθὸς esse στεφανωματικόν. Suidas κείνον nominari scribit & πῶν κολούνθιον, cucurbitam: alii potius florem cucurbitæ, vt qui lilii florem referat. Idem Suidas annotat, Aristoph. in Nub. dixisse etiam κείνοις στεφανοῖς, pro αἱ λοιδορίαι αἱ τοῦ σοῦ στέφανοί μοι εἰσὶ ὄν κείνων. hoc

autem κείνον κικλῆδας ἀπὸ τοῦ τὸ κείνος, vt τὸ πίζκος: quod dam verò dicere esse metaplasmum. Ita sanè δένδρεα dicitur pro δένδρεις: & vt δένδρεα pro δένδρα, ita etiam κείνεα pro κείνα, Ionicωτεροn. ab Herodoto nimirum lib. 2, pag. 77. Ibi enim dicit, φύεται ὧν τῇ ὕδατι κρίνεα πολλὰ: ab Ægyptiis λωτὸς dicta. Et rursum, ἔστι δὲ καὶ ἄλλα κρίνεα ῥόδοισιν ἐμφερέα. ¶Verùm & τοῖς πῶλοις appellant κείνα, teste Suida. vt & Poll. lib. 6, cap. 47, τὸν πένητα siue πῶλον à quibusdam ζυμοῦν & κρῖνον nominatum fuisse refert. Itidem Hesychius, κρῖνον, (inquit) τὸ ξηρὸν, Siccum, Aridum. Ponitur & ὅλοι πῶλοι καὶ νεκροί, καὶ ἐκπεπωκότες. Est eodem Hesychio teste etiam χῆμα χοείας ὀρχήσεως. cuius rei & Athen. meminit lib. 3, & ex eo Eust. pag. 1018. Ibi enim, quum dixissent κρῖνον esse speciem quandam mazæ, subiungunt esse etiam χῆμα τι χορικῆς ὀρχήσεως apud Apollophanem in Datulide. Huc allusisse videtur Plut. in lib. De discern. adul. & amico sic scribens, τῶν Πτολεμαίων θηλύτητα καὶ θεοκηλίαν καὶ ὀλοκυμοῖς, καὶ κρίνων καὶ τυμπάνων ἴχνη σείοντες, δουλοθείαν ὀνομάζουσι καὶ θεῶν λοιδορεῖν. Porrò à κρίνον quod est lilium, deriuatum ἀθλεκτικὸν NOMEN Κρινῶν, ῶνος, ὁ, Lilietum, hoc est Locus consitus liliis. ET Κρινωνιὰ, ᾶς, ἡ, Lilii plantа. Theophr. Hist. plant. lib. 2, cap. 2, ῥοδωνιὰ δὲ καὶ κρινωνιὰ καπικοπέντων ἢ καυλῶν φύεται, ὡς καὶ ἡ ἀζωστός. Ibidẽ, φύεται δὲ καὶ κρινωνιὰ καὶ ῥοδωνιὰ καὶ ὅλου τοῦ καυλοῦ τεθέντος.

Κείνω, Secerno, &c. t. 2, c. 423, c. Κείνω, vel Κείνομαι, Decerno, &c. ib. e. Κείνω, Seligo, &c. ibid. g. Κείνω, Discepto, &c. c. 424, a. Κείνω, Iudico, &c. ibid. f. Κείνω, Accuso, &c. ib. h. Κείνω, pro καπακρίνω, c. 425, c. Κείνω, pro ἀξιοπιστίζω, ibid.

Κρινῶν, & Κρινωνιὰ, vide in Κείνον.

Κρίξαι, Hesychio ἠχῆσαι, φωνῆσαι: à them. κρίζω.

Κρίξος, Polluce autore idem quod κρισός, quod vide. Infrà Κρισός.

Κειλοδόκη, t. 2, c. 440, c.	Κειλοδόχη, ib.
Κειλοειδὴς, ibid. d.	Κειλόθεν, ib. c
Κειλοκοπέω, ibid. e.	Κειλομαχία, ib.
Κειλμίξος, ibid. e.	Κείλον, t. 2, c. 418, a
Κειλοπεδίωτος, t. 2, c. 440, f	

Κειλὰς, Aries, &c. t. 2, c. 439, b. Κειλὸς, Machina bellica, &c. ibid. d. Pro κριὸς ὀροβιαῖος, quod interpret. Cicer arietinũ, à capitis arietini similitudine, Athen. habet κρέῶς, per diphthõgum & properispomenos, vt suprà docui. Non solùm tamen apud Theophr. sic legitur, sine diphthongo videlicet, & oxytonos, sed apud Dioscor. etiam: ita enim apud eum, lib. 2, c. 126, καλεῖται δὲ τὸ ἕτερον αὐτῆς (τῆς ἐρεβίνθου videlicet) εἶδος, κριός. Κειλὸς in architectura, c. 440, b. Κειλοὶ, Populus Atticæ, &c. ib. c.

Κειλοφάγος, ibid. f

Κείπω, Sordido: si non mentiuntur v.l.

Κρίπαι, Hesychio sunt ἕξεις ἱστοπηγά.

Κείσμων, τὸ, t. 2, c. 428, c.	Κείσμος, t. 2, c. 427, g

Κρίσις, Iudicatio, &c. t. 2, c. 426, a. Κρίσις, Causæ dictio, &c. ibid. c. Κρίσις, Decretorium belli prælium, &c. ib. d.

Κρίσις, apud med. &c. ib. f

Κρίσμον, Hesychio φυλακεῖον.

Κρισμὸς, οῦ, ὁ, Suidæ Stridor dentium, seu Stridor cum dentium collisione. pro κριγμὸς, vt πεισμὸς pro πειγμός. Vide Κρίζω.

Κριστὸς, οῦ, ὁ, pro κιρσὸς dicitur, vt κρίκος pro κίρκος. VNDE Κριστοκάδωνες equi dicuntur qui varices habent in testiculis, Qui laborant τῇ κιρσοκήλῃ: & ob id inhabiles sunt admissuræ. Ita enim Apsyrt. in Hippiatr. κριστοκάδωνες ἵπποι λέγονται οἱ κῦ ἢ διδύμων κριστοῖς ἔχοντες, ἄγετοι μὴ πρὸς ὀχείαν. Meminit Hesych. quoque huius vocabuli, scribens, κριστὸν dici πῶν ὃν πᾶς δρυσὶ γινόμενοῦ δίφυσιν, ὅθεν ῥέει ὁ ἰξὸς, vel πῶν ὃν τοῖς ἀρόροις δίφισιν σκληραὶ καὶ ὀζώδη, Varicem, quum videlicet venæ contortæ nodosum quendam tumorem excitant. Dixi suprà, apud Poll. scribi κρίζος: pro quo malim κρίζος, oxytonos, vt Ionicum Doricúmve sit pro κριστὸς, sicut δίξος pro διστός.

Κρίπανος, Hesychio πέρμιθος, Terebinthus.

Κρίπας, idem ὀδόντας, Dentes: at Κρπαὶ Doricè pro κριπῶ, Iudicem.

Κριπήριον, t. 2, c. 429, a. Κριπὴς, t. 2, c. 428, f

A Κριπκὰς, ib. Κριπὶς, ib. Κριπὴς, t. 2, c. 429, c

Κροαίνων, à Græcis schol. & lexicogr. exponitur κρούων τοῖς ποσί, Pulsans pedibus, in hoc loco Homeri Il. ζ. Ὡς δ' ὅτε τις ἵππος ἀκοστήσας δεῖ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίοιο κροαίνων: nonnullis tamen accipientibus etiam pro ὀπιθυμῶν, χεμεπίζων, Libidine incensus, Lasciuiens, Hinniens. Sed verisimilior est prior expositio, vt ex etymo & origine verbi patet. quum enim sit κρόος τὸ κρούειν, exempto υ, merito significat τὸ κτυπῶ καὶ ἠχῶ τοῖς ποσὶ, τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτῶ καὶ κροτῶ, teste Etymologo. vt apud Virgil. sonipes Quadrupedante putrem sonitu quatit vngula campum.

Κρόσαιλος, Hesychio ὁ μαλλὸς ἢ παιδίων: (qui Suidæ κρόβυλος) & αἱ τρίχες ἢ αἰδοίων, pili in pube.

Κροβύζω, verbum ex quo fit κρούζω, ἀφαιρέσει τοῦ β, καὶ κεφάσει ἢ στοιχείων. Etymol. At Κρόβυζοι, gens Thracica, teste Hes. Strab. & Herodoto.

Κρουὸς, eidem H. est νοσώδης, ἀσθενής, Morbosus, Inualidus.

Κρόκα, eidẽ est ἡ κρόκη. Apud Hesiod. est etiam accusatiuus μεταπεπτασμένος ex regulari accusatiuo κρόκην. Vide t. 2, c. 441, a.

Κροκάλη, t. 2, c. 442, c.	Κρόκαλον, ib. d. Infrà κρωκαλέον.

Κρόκη, Trama, &c. t. 2, c. 440, g. Κρόκη, Arenaliittorea, &c. ibid. h. Κρόκη, Littus, &c. c. 441, a. ¶Hesychio κρόκη est etiam πέμμαστος εἶδος, ἡ ῥοδάνη: itidémque Suidæ.

Κροκίας, t. 2, c. 443, g.	Κροκιδίζω, t. 2, c. 442, a
Κροκιδισμὸς, ib. c.	Κροκίζω, t. 2, c. 441, c, & 444, d
Κρόκινος, t. 2, c. 443, g.	Κροκὶς, t. 2, c. 441, c
Κροκοβαφὴς, t. 2, c. 442, g.	Κροκοδείλιον, t. 2, c. 443, a
Κροκόδειλοι, t. 2, c. 125, f. ob.	

D Κροκόδειλος, t. 2, c. 441, b. & 442, g

Κροκοδειλὴς, t. 2, c. 443, a.	Κροκοδίλη, t. 2, c. 441, b
Κροκοειδὴς, t. 2, c. 443, c.	Κροκοείμων, ib. d
Κροκόεις, ib. f.	Κροκόμαγμα, ib. c
Κρόκον, t. 2, c. 442, d.	Κροκόπεπλος, t. 2, c. 443, d
Κρόκος, t. 2, c. 442, d	

Κροκόθηρας, animal quoddam quadrupes in Æthiopia, teste Hes. Sic Plin. lib. 8, cap. 21, Æthiopia generat crocutas, ex cane lupóque conceptos, omnia dentibus frangentes, protinúsque deuorata conficientes ventre. Et c. 30, de hyæna, Huius generis coitu leæna Æthiopica parit crocutam, similiter voces imitantem hominum pecorúmque, acies ei perpetua in vtraque parte oris, nullis gingiuis, dente continuo: qui ne contrario occursu heberetur, capsarum modo includitur. Meminit & Porphyr. lib. 3 περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων.

Κροκόω, t. 2, c. 443, g.	Κροκύδειλος, ib. c
Κροκυδειλὸς, ibid.	Κροκυδίζω, t. 2, c. 442, a
Κροκύη, t. 2, c. 441, g.	Κροκύλεμος, t. 2, c. 442, a
Κροκὶς, t. 2, c. 441, c.	Κροκύφαντος, ibid. b
Κροκώδης, t. 2, c. 443, e.	Κροκωτὸς, ib. h
Κροκωτοφόρος, t. 2, c. 444, d	

Κρολίαζε, Hesych. πηδήσαζε ἢ ἅθροον, Citius te admoue.

Κράμβος, eidem est ὁ κόνδυλος: necnon ὁ καπυρός: afferenti itidem κραμβόπαπον & pro καπακοιδυλωμένον & pro καπυρόπαπον. pro quo posteriore suprà κραμβόπαπον ex κρόμβος.

Κρόμμυον, ου, τὸ, Cæpa: τὸ πρωϊνὸν ὄψον τῷ πότῳ πρόσφορον ἐρεθιστικὸν τῷ οἴνου, inquit Hesych. Sed rustici potius & sordidi hoc obsonio vtuntur, & vinosi ad excitandum appetitum vini. vnde per reprehensionem apud Xenoph. in Sympos. κρομμύων ὄζειν. quanquam & ibi οἱ συμπόται dicuntur ἥδιον πίεσθαι εἴ τις αὐτοῖς ὀνείη κρόμμυον: secundum Hom. Il. λ, ὅπῃ ᾖ κρόμμυον ποτῷ ὄψον. Quinetiam ibi dicitur τοῖς μάχλοις ὁρμωμένοις καλῶς ἔχειν κρόμμυον ἐπιβρώγειν: eorum imitatione qui gallis gallinaceis allia comedenda præbent quum eos volunt committere. Prouerbialiter κρόμμυα ἐωίειν, vel κρομμύων ὀσφραίνεσθαι dicitur qui inuitus flet, seu qui inuitus ad lacrymandum prouocatur, & pœnas dat: quia cæpa oculis admota lacrymas ciet: eã ob rem à Columella dicta Lacrymosa. Ita Bias apud Diog. Laert. lib. 1, Haliatti Lydorũ regi mandanti vt ad se veniret, rescribit, ἐγὼ Ἀλυάττῃ κελεύω κρόμμυα ἐωίειν: pro κλαίειν καὶ οἰμώζεσθαι, Pœnas dare suæ arrogantiæ & insolentiæ. Et apud Aristoph. Ranis, Xãthias vapulãs, Æaco rogãti, Τί δῆτα κλαίεις; respõdet,

κρομμύων ὀσφραίνομαι, cæpas odoror. id est vapulo, & pœ- A
nas do, seu ob verbera cuti inflicta fleo. quia cæpæ na-
ribus oculisve admotæ lacrymas provocant etiam no-
lentibus. Quapropter etymon illud quod afferunt, val-
de consentaneum est, nimirum κρόμμυον ex eo dictum
esse quòd ἀπὸ ὀσφραινόμενοι ἢ ἐσθίοντες πὰς κόρας μύομεν. o-
culos enim claudere, & emittere lacrymas consuerunt
qui ipsum naribus oculisve admouent, vel qui ori in-
gerunt, ii etiam qui in frusta concidunt. Quod etymon
sequendo, vnico potius μ scribendum esset, vt sanè a-
pud Homerum scribi competimus, merti lege postu- B
lante, nō solùm in loco suprà citato, sed etiam in hoc,
Od. τ, Τὸν δὲ χιτῶν' ὀνόμασε θεὶ κρεῖ σκαλόεντα. Οὖδν τε κρο-
μύοιο λοπὸν καὶ ἰγκαλέοιο. Nec apud Hom. tantùm, sed e-
tiam apud Xenoph. & Athen. Gemino autem apud A-
ristoph. & alios comicos, postulante geminatione πᾶν μ
lege metrica. Porrò à κρόμμυον DERIV. Κρομμυοξυ-
ρεγμία, Acidus ructus qualis eorū est qui cæpas come-
derint: seu Acidus ructus ex cæparum esu. vide t. 1, c.
1147, h. ET Κρομμυῶνιτον, ου, τὸ, Crommygetium: olus
mixtæ naturæ ex getio & cæpa. quare Gaza cæpige-
tium vertit, apud Theophr. Histor. plant. lib. 4. Item C
Κρομμυώνησος dicta est insula quædam à cæparum fer-
tilitate. sita est iuxta Smyrnam, teste Plin. lib. 5, cap. 31.
Et Κρομμύωσα, pro Κρομμυόεσσα, insula Iberiæ, eandem
ob rem sic appellata: nec non Κρομμύων, vrbs vicina A-
scaloni. Corinthiaci etiam agri vicus quidam à non-
nullis Κρομμύων siue Κρομμιὼν aut Κρομμυὼν dicitur, qui ab
aliis Κρεμμύων siue Κρεμύων: vnde Κρεμμυωνία siue Κρομ
μυωνία ἡ, interfecta à Theseo. Vide Paus. in Atticis & D
Corinth. item Strabonem. Steph. per e geminou μ scri-
bit, vnico Plinius. Qua in scriptura nil intereffe puto,
quum Hesych. κρέμμυον dici tradat pro κρόμμυον. sed
siue per e siue per o, siue vnico siue gemino μ scriba-
tur, malim scribi oxytonōs.

Κρόνια, Κρονίδης, Κρονικὸς, Κρόνιος, Κρόνιππος, Κρονίων, Κρο-
νόληρος, vide in sequ. Κρόνος.

Κρόνος, ου, ὁ, Saturnus: dictus ἀπὸ τοῦ χρόνου, quòd cum ipso
tempore extiterit, vel potius ante ipsum tempus, autor
ipse temporis. quò & Aristot. respexit in lib. De mun-
do, scribens, Iouem, τὸν Δία, dici esse filium κρόνου καὶ χρό- E
νε, vtpote διὰ κοινὸν ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα. Fin-
gitur is à poetis πεκεφάρος: quapropter prouerbiali io-
co ponitur pro moroso sene, necnon pro malefico. Ita
Heliodorus quidam quum ex astrologo cognouis-
set Saturni planetam sibi aduersari, noctu templum
ingressus aureámque Saturni statuam furatus est, hæc
addit verba, Τίς ἀνθρώπος κακοποιὸς ἐλήλυθε, πίεσασον, Δέσπο-
τα, καὶ γνώσῃ τίς τίνος ἐστὶ Κρόνος, & nosces vter alterius sit
Saturnus. Quoniam verò antiquissimus omnium de-
orum habitus fuit, & prisci mortales qui sub eius regno
vixerunt, simplices fuisse prædicantur, ideò à comicis
vsurpatur κρόνου vocabulum pro bardo & fatuo, seu de-
liro sene. Aristoph. Vesp. Καὶ πεὶ τραγῳδοὶ φασὶν ὑπο-
δεῖξαι κρόνοις Τὸν νοῦν, prædicat se ostensurum tragœdos
esse bardos & fatuos vt eos qui Saturni tempore vi-
xerunt. Et in Nub. οὐδὲ διδάξεις ποῦπον, κρόνος ὤν, quum se-
nex sis & delirus. INDE Κρονιῶντος, Qui valde stultus
est, Vehemēter delir?: nomine ἰῶντος epitaticēā vim ha-
bēte. Aristoph. in eadem Nubium fabula, σὺ δ' εἶ κρό-
νιῶντος. ET Κρονόληρος, Senex delir?: de quo t. 2, c. 701, h.
NEC NON Κρονικός, οῦ, ὁ, accipitur pro Vetustate de-
sipiens, Præ senio delirus & fatuus: seu Priscam fa-
tuitatem redolens quæ sub Saturno fuit. Aristoph. Plu-
to, Ὦ κρονικῶς γνώμας λημῶντε πεὶ φρένας ἄμφω. Sic Κρο-
νίων ὄζειν ab eodem comico in Nub. dicitur pro ἀρχαϊκῆς
ἀληθείας, Priscam fatuitatem seu stoliditatem redolere.
Ὦ μωρὲ σὺ (inquit) ᾠ κρονίων ὄζων καὶ βεκκασέλινε, Saturnia
tempora & priscam redolens stultitiam. Alioqui Κρο-
νικὸς & Κρόνιος sunt possessiua nomina à Κρόνος, significa-
ntia Saturnius: vt Κρόνιος ἀστὴρ, Saturnia stella, vna ex H
septem errantibus. Et Κρόνιος μὴν, Saturnius mensis,
Saturno sacer mensis. Ita autem antiquitus fuit appel-
latus mensis qui postea ἑκατομβαιὼν à sacrificiis maio-
ribus quæ eo mense fiebant quòd esset initium anni.
Sacra quæ in honorem Neptuni peragebantur, DI-

CVNTVR Κρόνια, Saturnalia: VNDE Κρονιάδες ἡ-
μέραι, Saturnales dies, apud Plut. in Cicerone. Hesych.
ista κρόνια scribit mense Hecatombæone agitari solita.
Athen. verò Romæ πᾶς ὅλος κρονίων ἡμέραις vetere mo-
re scribit ἑστιᾶσθαι πεὶς οἰκέτας ὑπὸ τοῦ δεσπότου αἰ αὐλεχο-
μένων πεὶ τοῦ οἰκετικοῦ λειτουργίας: morem autem hunc eos à
priscis Græcis esse mutuatos. Denique à Κρόνος sunt
PATRONYM. Κρονίδης & Κρονίων, Saturni filius, Sa-
turnius. Hom. Odyss. ν, Ζεὺ Κρονίδη. Odyss. ζ, ὦ θεὰ πα-
τὴρ ἐρεμνοῦ Κρονίωνος. Sic Hesiod. Erg. ὀβρίζοντα Διὶ Κρο-
νίωνι ἀνάκτι. Affertur κρονίων & pro Antiquus homo, ex
Hesychio, qui κρονίωνας vocari scribit πεὶς παλαιοὺς αἰῶνο-
πας, veluti nepotes Saturni deorū omniū vetustissimi.

Κροντᾷ, Hesychio κατασήπεται, Putrescit.

Κροντίδαι, & Κρόντωνες, eodem autore vatum genus sunt.

Κρόκος, τ. 2, c. 441, a. Hesychio est κρόκος, Crocus.

Κρόπτον, eidem est ἀξίνη δίστομος, Securis anceps, Bipennis.

Κρεσὸς, & Κρεσόω, vide paulo pòst in Κρεωσός.

Κρόσσαι, (inquit Hesychius) quibusdam sunt κλίμακες
ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις, Scalæ scalis superpositæ. alii verò eo
nomine accipiunt πὰς κεφαλίδας τοῦ τείχους, vel φεσμα-
χόνας, vel σφαίρας τοῦ πύργου, vel τὰ κρηπιδώματα, quo-
niam κροσσοὺς etiamnū vocant τὰ κατώτατα τοῦ ἱματίου.
Et hæc expositio melior est. nam Homero nomen πᾶς
κλίμακος incognitum fuit, necdum ipsius ætate bellica
instrumenta in vsu esse cœperant. Hæc ferè ille: schol.
tamen Homeri constanter pro scalis accipit. vt Iliad. μ,
de Troianis Græcorum muros inuadentibus, Κρεσσῶν
ἐπίβαινον ἄκα χιμάρα δύεσ' ἔχοντες: exponens nimirum
ὑποβάθρων κλιμάκων φεσὶς πτερεμαχέων ὀπτικείων: alibi i-
tidem scribens, κρόσσας vocari πὰς πτερεμάχεις κλίμακας,
scalas ad oppugnationem murorum accommodas. Sed
cum Hesychio potius κροσσῶν nomine intelligendas
esse Pinnas murorum aut turrium, patet vel ex hoc lo-
co eiusdem Iliad. μ libri, Ῥήγνυτο μέγα πεῖχος Ἀχαιῶν πυρ-
γοὶ τε πολλοί. Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ὑπὲρ ξεις. Ibi e-
nim satis apertum est intelligi, Pinnas & propugna-
cula turrium à Troianis esse cōuulsa. quānis ille iterum
exponat κλίμακας ὅθι πεὶς πύργοις εἶκον. vt sensus sit,
Trahebant scalas & muro admouebant vt turres scan-
derent: sed parum rectè. Insolens enim est dicere πύρ-
γων ἔρυον pro ὅθι πεὶς πύργοις εἶκον. Itaque ii potius sequen-
di sunt qui ibi accipiunt πὰς ὀξυκόρυφας, πὰ ὀξέα τοῦ, seu πὰ
ὀπτικρηπιδώματα: metaphora à vestibus, quarum τὰ ἄκρα
nominantur κροσσοί. Quam expositionem sequutus
est Philoxenus & Orion, illam Aristarchus, teste Ety-
mologo. Verùm & ex Herodoto discimus non esse
hic intelligēdas scalas murales, seu apras cōscendendis
muris aut turribus ab hoste admoueri solitas: sed emi-
nentias quasdam & pinnas turrium certo interstitio
in eis positas, & graduum formam repræsentantes. Ita F
enim ille lib. 2, pag. 87, de pyramide Cheopis, ἐστὶν δὲ
ὧδε αὐτὴ ἡ πυραμὶς αἰαβαθμῶν τοῦπον, πεὶ μετὰ τὴν πρόσ-
ασις, (Aldina etiam editio per ω scriptum habet) οἱ δὲ
βωμίδας ὀνομάζουσι. Quas κρόσσας siue κροσσὰς rursum
αἰαβαθμοὺς vocat paulo pòst, scribens, χαμόθεν ὀλὶ τὸν
πεῶτον τοῖχον τοῦ αἰαβαθμῶν ἀείρουτες. Et mox, ὅσοι δὲ δὴ
τοῖχοι ἦσαν τοῦ αἰαβαθμῶν, πσαῦτα καὶ αἱ μηχαναὶ ἦσαν.

Κροσσός, οῦ, ὁ, Fimbria, Limbus: extrema vestis ora quæ
eam circumquaque ambit. vt Hesych. quoque κροσσοὺς
esse dicit τὰ κάτω τοῦ ἱματίου τὰ ῥαμματώδη, & in Κρόσσαι
paulo autè, τὰ κατώτατα τοῦ ἱματίου, quæ imæ vestis oræ
assuta sunt. Pollux κροσσῶν nomine villos intelligit qui
vestimentis assui solebant. scribit enim κράσπεδα dici
πεὶ πελυτείας ὄχθας τὸ ἱματίου, θυσσανοὺς verò πεὶς λεῤῥηθοὺς
κροσσοὺς: qui θύσσανοι sunt villi quidam, vt suprà dixi. eo
modo & Suidæ κροσσὸς est ὁ μαλλός: is nimirum qui ex-
tremæ vesti assuitur. INDE Κροσσόω ῶ, eiusmodi fim
bria villóve prætexo seu circūdo. Ex QVO Κροσσωτὸς
χιτὼν, seu κροσσωτὸς simpliciter, subaudito substātiuo χι-
τὼν, Tunica fimbriata seu villis prætexta. Aratōs, παρ-
θένος οὐ τοῦ δοκεῖ, Φοῖβε κροσσωτοὺς καὶ γυναικήϊον ἐστλίν. ita e-
nim scribere quosdam pro κροκωτοὺς, tradit Pollux. Nec
mirum esse debet vnico hic tantùm σ scriptum esse i-
stud κροσσωτὸς, quū apud Etymol. quoque κροσσὸς, κροσσόω,
κροσσωτὸς, vnico itidem σ scripta legantur: vtroque mo-

do in lexico meo veteri. quēadmodum κόσυμβος quo-
que & vnico & duplici σ repetiri scriptum suo loco do
cui. ¶ In Epigr. verò κροσσὸς esse dicitur vas balneatoriæ
supellectilis ad affundendam aquam: quale Polluci est
χύτλον & καπίχυτλον, Alexandro Tralliano σπόνα. Sed
pro eo scribendum est κρωσσὸς per ω in priore syllaba,
vt infrà docebo.

Κρόσπελος, Hesychio εἶδος υέλου: nescio an perperam pro
κρύσταλλος.

Κρόσπια, eidem sunt φυλακτήρια.

Κρόσφος, siue Γρόσφος, ου, ὁ, dicitur Perrea cuspis qua imum
hastile præpilatur, τὸ ἐν τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ τοῦ δόρατος ἔρμαιον
σιδήριον: quod & σαυρωτὴρ dicitur & ἐείαχος ab Home-
ro, necnon εὐρεῖξ. autor Eustath. pag. 795.

Κροσῶ, & Κροσωτὸς, vide paulo antè in Κροσσός.

Κρυπέλια, t. 2, c. 460, d. Κροπαλίζω, ibid. c

Κρόπελον, t. 2, c. 459, f. Κρόπαλος, t. 2, c. 460, a

Κροπαφίδες, αἱ, numerantur à Polluce lib. 10, cap. 31, inter
τὰ χαλκέως σκεύη, inter vasa fabrilia, seu fabri ferrarii.

Κροπαφίτης, t. 2, c. 460, g. Κρόπαφος, ib. e

Κροτέω, t. 2, c. 455, c. Κροτόμαι, t. 2, c. 456, a

Κρότημα, ibid. c. Κρότησις, ib.

Κροτηπὸς, ibid. d. Κροτηφόρυβος, t. 2, c. 454, c

Κρότωνοι, Hesychio iidem qui κρότωνες, Ricini.

Κροτωνιγία, t. 2, c. 454, c. Κρότος, ib. b

Κρόπια, Hesychio sunt ὑπνάκια, σκιπεδμμένα.

Κρότων, ωνος, ὁ, Ricinus: τὸ ὃν κυσὶ καὶ βοσὶ γανόμενον, alio no-
mine dictum κυνοεγείτης, siue κυνοῤῥαίστης, à canum in-
festatione. De eo hæc Plin. lib. 11, cap. 34, Est animal
eiusdem turpitudinis, infixo semper sanguini capite
viuens, atque ita intumescens: vnum animalium cui
cibi non sit exitus, dehiscitque nimia satietate, alimen-
to ipso moriens: nunquam hoc in iumentis gignitur,
in bubus frequens, in canibus aliquando, in quibus o-
mnia: in oubus & capris hoc solum. Quoniam verò
id nullam habet ἀμφικοπὴν, sed vsquequaq; sui simile est,
in prouerbio dici cœpit κρότωνος ὑγιέστερος, teste Suida:
qui hos κρότωνας vocat κυνείους φθείρας, pediculos canū.
¶ Sed & κίκυ λιγύπλευρ à nonnullis dictum fuit κρότων, ἀφ'
οὗ τὸ ζῶον ἐμφέρειαν τῷ σπέρματος: ab aliis vocatum
σπερμον ἀγριον siue σπερμὶς ἀγρία, à nonnullis σέσελι κύ-
πριον, teste Dioscor. lib. 4, cap. 164: & Hesychio: ab Hero-
doto σιλλικύπριον, lib. 2, p. 78. Dioscor. rursum loco citato
subiungit, καρπὸν δὲ φέρει ὃν βότρυσι παραχέσι, λεπτὸν ὅμ-
οιον κρότωνι παρὰ ζώῳ. ἐξ οὗ καὶ ἀποβλίβεται τὸ λεγόμενον κί-
κινον ἔλαιον. vocans etiam κόκκους istius plantæ grana seu
acinos ricinis similes. Plin. quoq; arborem crotonem
appellat, non solùm loco suprà in Κίκι citato, sed hoc e-
tiam lib. 16, cap. 22, Maximè foliorum vnitas in suo cui-
que genere permanet, præterquam populo, ederæ, cro-
toni, quam & cici diximus vocari. Polluce autore
κρότων in aure dicitur τὸ ὡς ἄρ' ἔλαφος. Eodem teste κρό-
πων vocatur μελιτηρὸ ὑγιαστὰ ἐλαιώδης, ὅταν ἕλκος ᾖ τοῦ πεὶ
τὸ νῦ ἐρα. Galen? ab Hippocr. κρότωνας nominari scri-
bit τὰ ὃν τοῦ πνεύμονι χονδρώδη βρόγχια, cartilaginea pul-
monis bronchia: lib. 2 De morb. μετὰ δὲ, πίνων πίνει· καὶ
οἷα ἕλκεως κρότωνες. Hesych. κρότωνα scribit à quibusdā
exponi etiam σωρσόν. Alioqui & vrbis nomen est,
cuius incolæ dicuntur κροτωνιάται. A superiori porrò
κρότων est COMPOS. Κροτωνοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Crotoni
seu ricino similis, Ricini seu crotonis speciem gerens.
Hippocr. De nat. mul. τὸ κροτωνοειδὲς πεὶ ῥίζαν δίδου πί-
νειν. pro quo Gal. in suo Lexico, κρότωνος ῥίζειν, radicem
crotonis: annotans hoc ab Ægyptiis vocari κίκι. Id au-
tem ferre semen simile κρότωνι παρὰ ζώῳ, suprà dictum est.

Κροτώνη, Hesychio autore vitium est τὸ δόντων ἀδεμον πᾶς δέν
δροις, μάλιστα τῇ ἐλαίᾳ. Meminit huius Theophr. Hist.
plant. lib. 1, cap. 13, addens à quibusdam nominari φρέ-
μνον & χόγγρον.

Κρύειν, t. 1, c. 1591, g. ob.

Κρύζω, Etymol. scribit ex κροβύζω factum esse, exempto β,
& in vnum contractis ο & υ: neutrum verò quid sit
exponit.

Κρῆμα, t. 2, c. 445, g. Κρῦμαι, Hesychio μύζαι.

Κρυμαπκὸς, t. 2, c. 446, b. Κρυμαπκιὸς, ib. a

Κρῆναι, Hesychio κρῶναι πίλειαι: & τὰ ἄφορα δένδρα.

A Κρυναῖος, t. 2, c. 461, c. Κρυνιδὸν, ib.

Κρυνίζω, ibid. Κρύνισμα, ib. d

Κρυνὸς, t. 2, c. 460, g

Κρυνοφόρον, dicitur quiddam in nauibus. Hes. ¶ Forsan quod
sustinet πὰς κρυνοὺς καὶ πὰς ὀχετὰς τοῦ ῥείθρου.

Κρυνοχοῦλιφαμον, t. 2, c. 461, b. Κρύομαι, t. 2, c. 445, d

Κρύπαλα, Hesychio ξύλινα ὑποδήματα, quæ & κρυπτίζια, Li-
gneos calceos, qui Latinis sunt sculponea. sed exponit
etiam κλεῖς, vt mox κρυπαλίαι affert pro κλεῖδας, claues.

Κρυπτίζαι, αἱ, t. 3, c. 111, h. Κρυπτίζια, ib. g

B Κρυπτιζόμβοι, οἱ, t. 3, c. 122, a. Κρυπτιζοφόροι, οἱ, ib.

Κρύπτα, Hesychio ὑψηλὰ ἢ ξύλινα ὑποδήματα: qualia ferè
& κρόπαλα ac κρυπτίζια.

Κρυσιδήμος, t. 2, c. 446, d. Κρυσιδημῶ, ib.

Κρουσίθυρος, inquit Hesychius, vocabatur pars quædam:
non addito rei nomine cuius pars sit. Eustath. esse di-
cit nomen αὐλήσεως ποιᾶς. Sonat Ianuam pulsans.

Κρουσιμαστρέω, t. 2, c. 446, c. Κρουσίμελος, ib.

Κροῦσις, ibid. b. Κρουστικὸς, ib. c

Κρούω, Pulso, &c. t. 2, c. 444, e. Κρούω, Collido, &c. ib. g

C Κρυβάζει, Hesychio est ἀποκρύπτει, Abscondit, Occulit.

Κρύβδα, t. 2, c. 463, f. Κρύβδην, ib.

Κρυβεὶς, t. 2, c. 462, g

Κρύβες, Hesychio sunt νεκροὶ, Mortui: forsan ἀπὸ τὸ κρυβῆναι.
nam sub terra sunt absconditi. Idémque affert &
Κρυβησία, pro νεκυσία: & Κρυβῆτες pro τετελευτηκότες, De-
functos. Certe κρυβηλὸς ei est κρυπτὸς, Absconditus,
Occultus.

κρύβκος, perperam apud Aristot. scriptum pro νέκυγγος.

Κρυερὸς, t. 2, c. 461, f

D Κρύμα, Hesychio ἄθημα: transpositis literis pro κῦρμα.
Affertur ex Æschylo etiam.

Κρυμαλέος, t. 2, c. 462, f. Κρυμνῆν, & Κρυμνὸς, vide in sequ.

Κρυμὸς, ib. e. Hes. haber Κρυμνὸς etiam cum ν. κρυμνὸς,
(inquit) siue κρυμὸς, dicitur παῖρος, ψύχος, μέγα ῥῖγος, Ma-
gnum & glaciale frigus. Sic verò ET Κεμνῆ affert pro
ῥιγᾷ, πέφεικε, Riget, Horret, Glaciali frigore succutitur.
pro quo nonnulli scribunt κρυμεῖ, sine ν.

Κρυμώδης, t. 2, c. 462, c. Κρυδεὸς, t. 2, c. 461, g

Κρύος, ib. e. Κρυπτάδιος, t. 2, c. 463, d

E Κρυπτάσκω, affertur pro Cooperio, Occulto: sine exemplo.

Κρυπτθύομαι, Hesychio ὀνειδοθύομαι: forsan quoniā insidia-
tores sese abscondūt & in loca occulta abstrudūt. At
κρύπτεια, apud Suid. sine expositione in vet. etiā codice.
In v. l. paroxytonos κρυπτεία, expositum Occultatio, Of-
ficium occulta indagans: sed sine vllius autoris testi-
monio.

Κρυπτὴ, t. 2, c. 463, c. Κρυπτικὸς, ib. e

Κρυπτικῶς, ib. Κρυπτὸν, ibid. b

Κρυπτὸς, ib. c.

F Κρύπτω, Abscondo, &c. t. 2, c. 462, f. Κρύπτω, Celo, &c. ib. h

Κρυστέρα, apud Aristoph. in Concion. legitur, non ita pro-
cul à fine, ἀλλ' οὐχὶ νεωὶ κρυστέραι αἱ πύμεθα. vbi schol. esse
dicit τὸ ἀθελόβλεμον τοῦ κοφίνων. Sed perperam scriptū pro
κρυστέραι: de quo suprà.

Κρυσαίνεται, Glaciatur, Glaciali frigore astringitur, In gla-
ciem coit. πήγνυται. Nicand. Alexiph. Ἥμος πλανάεθμον σέρ
νοις κρυσαίνεται εἴαρ.

Κρυσαλλίζω, t. 2, c. 462, c. Κρυσάλλινος, ib. d

Κρυσαλλοειδὴς, ib. c. Κρύσαλλον, ib.

G Κρυσαλλόπικα, ib. d. Κρυσαλλος, t. 2, c. 461, h

Κρυσαλλόω, & Κρυσαλλοῦμαι, t. 2, c. 462, d

Κρυσαλλώδης, ib. Κρύσαλος, ibid. b

Κρύφα, t. 2, c. 463, f

Κρυφαῖος, ib. h. Inde ADVERB. κρυφαίως, Suidæ κρύφα.

Κρυφάλεια, Galea, κράνος: apud poetas solùm in vsu. Ita v. l.
sed perperam pro σφυφάλεια. Κρύφαλον autem, Hesy-
chio σφιβάκανον.

Κρυφαιδὸν, eidem H. est κρύφα, Clàm, Occultè, Latenter.

Κρυφὴ, t. 2, c. 463, f. Κρυφηδὸν, ib.

H Κρυφίους, Hesychio ὕπουλος, seu Qui animum suum occu-
lit, qui animi sui cogitata celat nec vlli aperit. Idem
κρυψίους.

Κρύφιον, τὸ, subst. t. 2, c. 464, b. Κρύφιος, t. 2, c. 463, h

Κρυψίοος, siue Κρυψίους, idem qui κρυφίους, & κλεψίους. He-
sychio δόλιος, πανοῦργος: itidémque Suidæ, qui hoc affert

exemplum, ἰῶ δὲ ἐχέμυθος καὶ κρυφίοις. A

Κρύψις, t.2, c.463, a. Κρυψίχοος, t.4, c.553, a

Κρυώδης, Gelidus, Horridus: vt Hesych. κρυώδεις exponit φενακώδεις.

Κρύωξα, olus simile apio, prope mare nascens. Erot. in Lexico Hippocr. pag. 33.

Κρῶ, t.2, c.132, h. Vide & κρίνη. Κρώδιον, vide Κρώπιον.

Κρώβυλος, ου, ὁ, Hesychio ὁ μαλλὸς ἢ πεῖσθαι, itidémq; Suidæ: illi etiam ὁ μαλλὸς ἢ αἰδοῖον. vt significet & Cincinnos puerorum intortóque etines, & crines qui in pube efflorescunt adolescentibus. pro quo suprà κρόβαλος. Hesychio est etiã ὁ κόρυμβος τῆς ἐμπλοκῆς ἢ ὅθεν αὐηνεγμένη ἀπὸ μέσου τῆς μετώπου ὅθεν πλῶ κορυφλῶ, Nodus capillorum à fronte in verticem reductorum: scholiasti Thucydidis lib. 1, pag. 3, εἶδος πλέγματος ἢ τριχῶν ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὀξὺ ἀπολήγον: qui etiam subiungit, eiusmodi capillorum plexum in viris vocatum fuisse κρωβυλον, in mulieribus κόρυμβον, in pueris σκορπίον. Ipse sanè Thucyd. etiam indicat fuisse nodum crinium in verticẽ reuinctorum, dicens, χρυσῶν πεπλεγμένον αὐαὶ ἡμῶν ἢ ὃν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. Sic apud Suid. ex Epigr. αἴτε κόμαι καὶ ὁ κρώβυλος ἀς ἀπὸ Φοίβου Πλέξατο μαλπαστὶ κῶμος ὁ πτηρατής. Et ex Xenoph. εἶχον δὲ κρανῆ σκύτινα κρωβυλον ἐγκυπτὸν κ' μέσον εἰγυπέπω παροειδῆ. Vbi ipse quoque esse dicit τριχῶν αὐάθημα seu τὸν ὃν ἢ τριχῶν πεπλεγμένον κόσμον: scholiastes Aristoph. vt schol. Thuc. εἶδος πλοκῆς ἐπ' ἀνδρῶν εἰς ὀξὺ λιγούσης. Sic Didoni apud Virg. Æneid. 4, pharetra ex humero, crines nodantur in aurum: Aurea purpureum subnectit fibula vestem. Vbi Seruius affert fœmin. κρωβύλη, dicens esse retiolum quod colligit comas. Κρώβυλος est etiam nomen proprium apud D Hesych. & Suid. Notandum verò reperiri & paroxytonως κρωβύλος apud Suid. schol. Aristoph. & Eust. I N D E Κρωβυλώδης, Similis τῷ κρωβύλῳ. Lucian. in Lexiph. πλακοῦντα δὲ ὀπτῆρον κρωβυλώδη τῶν πλοκῶν.

Κρωμμὸς, t.2, c.230, c. Κρώζω, t.2, c.227, g. & 230, a

Κρωσέχτης, Hesychio ὁ δεῦξος. qui potius κρεωδεύκτης.

Κρωκαλέον, eidẽ est πεμβίον πινοῦρον: quod suprà κρόκαλον.

Κρώμαξ, eidem est σωρὸς λίθων, Aceruus lapidum: afferenti E T Κρωμακόεν pro κρημνῶδες, Præceps, Abruptũ, Præruptum. Eadem & per λ efferuntur. vt & Eustath. testatur. Is enim exponens Homericum hoc hemistichium, Iliad. β. Ἰθώμιν κλωμακόεσσαν, scribit κλώμακας secundum veteres esse πόπους ὑψηλοὺς, seu πραχείας καὶ πετρώδεις αὐαβάσεις, καπακλώσας τοὺς δ' αὐ ἢ βαίνον τας: hãncque vocem sua quoque ætate in Paphlagonia durasse. eos enim κρωμακωπὸς πόπους appellasse τοὺς πετρώδεις καὶ ὀ ῥᾶον αὐαβαινομένους.

Κρωπὶς, & Γελπὶς, dicuntur piscatores, οἱ τῇ πόρκῳ χρώμενοι, diuersi ab iis qui vocantur δικτυοβόλοι. Poll.

Κρώπιον, ου, τὸ, Falx, τὸ δρέπανον siue ἡ δρεπάνη. Vsus hoc vocabulo est Pherecydes comicus. nam de Codro loquens qui ὅθεν φρυγανισμὸν exierat rustico habitu, vt ne agrio ferretur, dicit eum τῷ κρωπίῳ quendam feriisse & occidisse. Poll. Id verò & ex aliis patet historicis, qui eum tradunt hostes δρεπανῷ lacessiuisse: inter quos Polyæn. libro 1. Hesych. quoque κρώπιον esse ait δρέπανον: sed addens, quosdam κρώδιον scribere per β. atque adeò idem sua serie κρώδιον attulerat pro δρέπανον.

Κρώσσας, apud Herodot. scriptum pro κρόσσας, vide suprà G in hoc ipso κρόσσας.

Κρωσσὸς, οῦ, ὁ, Hesychio ἐστία, πάμνος, λήκυθος: Suidæ ὑδρία, ἀγγεῖον ὑδροφορικόν: afferenti E T I A M Κρώσσιον pro πέμνος. Apud Plut. in Alexandro pag. 1240, legitur inter vasa balneatoria Darii. Ibi enim Alexander ἀπολουσάμενος τὸν ἀπὸ τῆς μάχης ἱδρῶτα τοῦ Δαρείου λουτρῷ, εἶδεν ῥυμόλκια καὶ κρωσσοὺς καὶ πυέλους καὶ ἀλαβάστρους. Vbi quidam interpretantur Hydrias, quidam Guttos. Meminit huius vocabuli Eustath. quoque, apertè discriminãs à superiore κρωσσός. Nam p. 600, quum συσανόεσσαν exposuisset κρωσσωτὸν, subiungit, οἱ δὲ τῷ ὦ μικρῷ χρειόμενοι κρωσσοί· οὐ μὴν οἱ δὲ τῷ ὦ μεγάλῳ, οἱ δὲ ὑδροφόρα δηλοῦσι ἀγγεῖα. Sic pag. 976, annotat συσσίτοις esse quos communis sermo κρωσσοὺς vocat: vnde οἱ κρωσσωτοί: ac κρωσσὸν per ὦ μέγα apud Pausaniam esse κεράμειον κρατῆρα ὕδατος, ὑδρίαν. Et p. 603, τοὺς δὲ τοῦ ὦ μικροῦ κρωσσοὺς, ex eo dici quòd eis τὸ ἄκρον σείεται: at verò τοὺς δὲ τῷ ὦ μεγάλῳ denominatos τῷ δὲ τὸ κρεῖ, quod per syncopẽ ex κεραῖ factum significat τὸ σαλεύω καὶ ὀσπαίνω. Vbi etiam addit, apud Sophoclem ita vocari τοὺς κρατῆρας, apud Lycophronem ἀγγεῖα δεξιὰ ὑδροδόκα, vt sunt λέβηλοι & ξέσσαι. Itidem schol. Theocr. τὸν δὲ τῷ ὦ μεγάλῳ κρωσσὸν esse ὑδροδόχον ἀγγεῖον, canente Theocr. idyll. 13, Ἤδη ὁ κῶρος ἐπῆρε ποτὶ πολυχανδέα κρωσσὸν Βάψαι ἐπιχρόμενος, pro ὁ κοῦρος δὴ τοῦ ὕδατι ἔπρε τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον, Hydriam, Vrceum. Inde Germanicum Krous, & nostrum Cruche. B

¶ Κτάδμος, t.2, c.471, e, f

Κτᾶν, Hesych. affert pro κτένα, αὐελεῖν, φονεύειν: & κτᾶσθαι pro αἰαμρεῖσθαι, κτενίζεσθαι: quod potius paroxytonως scribendum κτάσθαι. vt pote infinit. ex aoristo 2 med. ἐκτάμην.

Κτένειν quoque idem affert pro κτίνειν. vnde κτανθὲν pro ἐκτανθὲν, hoc est αὐηρέθησαν.

Κτέομαι, t.2, c.467, b

Κτέρα, Hesychio ἰχθὺς βεκχύτερος πωΐτων.

Κτεὶς, t.2, c.471, e. Κτασία, t.2, c.472, d

Κτάτον, siue Κτάτεον, Hesych κτήμασι: per syncopen.

Κτέων, t.2, c.470, e. Κτάρ, ibid.

Κτεαπίζω, ibid. g. Κτάπτω, ib. f

Κτείνω, t.2, c.472, a

Κτὶς, ὀνὸς, ὁ, Pecten: τὸ ἢ τριχῶν κάλλωθρον. In Epigr. καὶ κτένα κοσμοκόμην. Item Τριχῶν σαγλωθυτῆρα πυξίνον κτένα. Hesych. κτένας dici scribit etiam τοὺς ἢ τρίχῶν καρποὺς & ἢ ποδῶν τὸ σῆθη, facta tralatione ἀπὸ ἢ εἰς τοὺς πείλας ὀστοπτιθείων κτενῶν: ita verò dici & τοὺς γωνιαίας πλοκὰς, costas dorsi. Itẽ κτένες dicũtur quatuor illi dẽtes anteriores, qui inter duos caninos interiecti naribus subsunt, alio nomine τομεῖς, διχαστῆρες & γελασινοὶ dicti, quorũ nominũ causas ex Poll. habes t. 3, c. 1396, c. Gaza apud Aristot. pectunculos vertisse dicitur. Κτὶς dicitur etiam τὸ ἐφηβαῖον, Pubes: Etymologo τὸ μόριον τὸ αἰδοῖον. Latini etiam pectinem id vocant. Iuuenal. Inguina traduntur medicis iam pectine nigro. Sunt & κτένες θαλάσσιοι, pectines marini, teste eodem Etymologo. De his Aristoteles Histor. anim. lib. 4, c. 4: Athen. lib. 3. Plinius pectunculos vocat cùm alibi, tum lib. 9, c. 19, sic scribens, Loligo etiam volitat, extra aquam se efferens, quod & pectunculi faciunt, sagittæ modo. Alibi pectines appellat. Sunt autem ex genere ἢ ὀστρακοδέρμων ζώων, & quidem eorum quæ quum δίθυρα sint, sunt etiam αὐάθηκα, vt & οἰμύες conchas habent pectinatim striatas. Porrò à superiore κτὶς est D E R I V. Κτενώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Pectini similis: apud Athen. lib. 2, in sermone de malua. E T D I M I N. Κτένιον, ου, τὸ, Pectunculus, Paruus pecten. apud Suid. & Pollucem. κτένια Hesych. vocari tradit ἢ κιθαρῶν τοὺς ὑφηρέχοντας ἀγκῶνας. Et V E R B. Κτενίζω, Fut. ίσω, Pecto. Anaxilas, ἡμεῖς δὲ κτενίζομθ Τελέσπτπον οἰνόσπτον. Pass. κτενίζομαι, Pector, seu Pecto me. Aristoph. Λούσασθε καὶ κτενίσασθε πρὸς τὸν ἥλιον. Vn de ὀκτενισμένος apud Archilochũ: & ἀκτένιστος, Impexus, apud Soph. & διεκτενισμένος apud Poll. Apud Hesych. repertio E T I A M Κτενωτὸς, quod itidẽ videtur significare Pexus. Ipse tamen κτενωτὸν exponit ὑφαντὸν: & κτενωτὸν τεῖχα dici ἐφαπλίδα: τεῖχος appellatione ibi aiteideò vsurpara quoniam τὰ ἔεια sunt τεῖχος ἢ πρὸς θάτον. Itaque eo loco κτενωτὸς erit Pectine percussus: (qui pecten & σαθὴ dicitur ac κερκίς: dicente & Ouidio percurrere pectine telas, pro ὑφαίνειν) vel Pexus. quoniam panni recẽns texti carduis fullonicis pecti & κτενίζεσθαι solent.

Κτενίζω, & Κτένιον, vide in præced. Κτὶς.

Κτέννυμι, t.2, c.472, e. Κτενύω, ib.

Κτέννω, t.2, c.471, h. Κτένω, ib. g

H Κτέρας, t.2, c.470, f. Κτέρεα, t.2, c.473, d

Κτερέζω, ibid. e. Κτέρες, ib. d

Κτερίζω, ib. e. ¶ Ab Hesychio exponitur nõ solùm ἐκπορθίζω, Humo: sed etiam κτῶμαι, (à κτέρας quod est κτῆμα) & σκυθίω. A prima significatione est V E R B A L E Κτερεστὴς, Inhumator, Libitinarius. Vlpian. in Pand. de Institoria actione: Si libitinarius (quem Græci κτερεστὴν vocant) seruum pollinctorem habuerit, isque mortuum

tuum spoliauerit, dandam in eum quasi institoriam A actionem.

Κτίω, t.2, c.471, f

Κτιδὼν, Hesychio πεῦόδης. Apud Suid. verò in manuscripto etiam codice paroxytonως scriptum κτιδόνες, ab oxytono nominatuo κτιδὼν, expositũ πεῦόδοντες ἰχθύες καὶ θηρεύται. Quibus addit, ita vocari etiam τοὺς ἐπ' ἀνθρώπων ἢ ξύλων ὀκφύσης. Theophrastus κτιδόνας in arboribus vocat Venarum cursus, seu Furcas quas venarum cursus facit: quæ intus in arbore id sunt quod foris οἱ ὄζοι. vt videbis t. 2, c. 191, vbi ex eo habes exempla cum B Plinii interpretatione. Idem Plin. κτιδόνας vocat non solùm Venarum cursus, sed etiam Pectines. velut libro 16, cap. 38, Fagis pectines transuersi in pulpa. Vbi etiam venas appellat: dicens, In quarundam arborum carnibus pulpæ venæque sunt. discrimen earum facile. Venæ latiores candidioréque, pulpæ fissilibus insunt. Et mox, Quibusdam pulpa sine venis, mero stamine & tenui constat. Nec verò arboribus solùm κτιδόνες sunt, sed etiam membranis & tunicis in corpore humano. Hippocr. De corde, ὑμένες καὶ ἄλλοι πινες ἐν τοῖς κοίλοισιν ὁκοῖον δρόκαι δεμπτέες ζώπωτης πάντη τὸ σῶμα, κτιδόνας ἐμβάλλοιον ἐς πῶν σφετεῶν καρδίῃ. Vbi interpres Strias & segmenta transtulit. Et Rufus De partib. hominis lib. 2, cap. 3, scribit, oculi χιτῶνα τὸν κεραπτειδῆ ex eo sic appellatum quoniam κέρατα τοῦ πλησίον εἰς κτιδόνας ἀναλύεται. vbi interpres vertit Fibras & filamenta. Apud Eustathiũ reperio E T I A M Κτιδόνες, per ι. Ita enim ille pag. 1229, in expositione huius hemistichii, μελίῃ ἰθυκτίωνα Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, Aristarchus verò scribit ἰθυκτίωνα, hoc est ἐπ' ἀθείας ἔχουσαν τοὺς D κτιδόνας, siue τοὺς ἐν τοῖς ξύλοις διεφύσης, quas idiotæ ἶνας vocant. (id est venas seu fibras) His subiungit. ἡ δὲ χρῆσις ἢ κτιδόνων διηλοῦται καὶ ἐν τῇ τοῦ λίθων γραφῇ: minuës, in lapidibus etiam κτιδόνας dici venarum cursus siue fibras. Sic verò & in mei manuscripti Homeri margine annotatum est, quosdam scribere ἰθυκτίωνα, dicentes, κτιδόνας vocari τοὺς κατ' ἀθείας διεφύσεις ἢ ξύλων, οἷον ἶνας. Et mox, Annotat Aristonicus Zenodotũ scribere ἰθυκτῶνα, properispomenos, quòd κτιδόνες dicantur ἢ ξύλων αἱ γραμμαπειδεῖς διεφύσεις. Ibidem annotatur, eos qui per ῑ scribunt, etiam ipsos non tantùm proparoxytonως sed etiam properispomenως scribere, interpretantes ἐπ' ἀθείας φερομένοις seu πεπυκνῶσι aut πορευομένοις: & hoc epitheto laudari non tam hastam quàm Achillem nomine τῆς ἀστοχίας καὶ ἀβουλίας: vt & alibi ἐπ' ἀστόχου dicitur, ἵθυ βέλος πεπταμένον. Sed hæc obiter & extra rem propositam.

Κτῆμα, t.2, c.467, g. Κτηματικὸς, t.2, c.468, d

Κτηματίας, ib. e. Κτηματίτης, ib. Κτηματολογία, ib. b

Κτῆμα, inusitatum thema est aoristi 2 ἔκτην, ex quo participium κτάμενος, infinitiuus κτάμεναι pro κτείναι: & media voce κτάσθαι, ac participium κτάμενος. Pro eo dicitur κτείνω, in præsenti & imperf.

Κτηνηδὸν, t.2, c.471, d. Κτηνία ἕος, ib. c

Κτηνοβάται, ibid. b. Κτηνόομαι, ib. d

Κτηνοφαγεῖν, ibid. c. Κῆνος, t.2, c.470, h

Κτηνοτροφέω, t.2, c.471, b. Κτηνοτροφία, ib.

Κτηνοτρόφος, ibid. Κτηνώδης, ib. c

Κτηνωδία, ibid. d. Κτησείδιον, t.2, c.468, g

Κτήσιος, ibid. f. G

Κτήσιππος, ex Luc. pro Possessor equorum. Alioqui est proprium nomen.

Κτῆσις, t.2, c.468, c. Κτητικὸς, t.2, c.469, a

Κτητὴρ, t.2, c.468, g. Κτήτωρ, t.2, c.469, a

Κτήδεος, vide paulo infrà in Κτὶς. Κτδόνες, in Κτιδών.

Κτίζω, Fut. ίσω, Condo, Creo, Fabricor. vt Deus dicitur mundum hunc κτίσαι, Condidisse, Creasse, Fabricatus esse: & princeps aliquis πόλιν τινὰ κτίσαι, Condidisse, Ædificandam curasse: seu Statuisse, Constituisse. Thucyd. lib. 1, pag 23, ἢ πόλεων ὅσαι μὴν νεώτατα ὠκίσθησαν, ἐπ' αὐτῆς τῆς αἰγιαλοῦς τείχεσιν ὀκτίζοντο, muris cinctæ condebantur, seu muris à conditoribus cingebantur. Idem libri eiusdem pag. 33, dicit τὸ χωρίον τὸ κτίζόμενον, Locus qui ædificabatur. vel potius Vicus. nec enim tam commodè dicere queas Locũ ædificare quàm Ædificare vrbem, villam, vicos, casas, porticum, hortos, prædia: & Condere vrbem, arcem, mœnia, muros, rempublicam. Sic apud Homerum Odyss. λ, Οἷ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπτάπυλον Πύργωσάν τ', Ædificiis instruxerunt. Itidem verò & quũ Herodotus dicit κτίζειν χώρλιν & κτίζειν νῆσον, accipiendum est pro οἰκίζειν, Vrbibus conditis habitatam reddere: seu Oppida & vrbes pagósque condere in. Phalaris verò in Epistolis dicit etiam κτίζειν τὴν χλῶν, pro eo quod Cicero Artem instituere. Forsan & Condere reddideris, vt dicitur Condere iura, pro Autorem esse. quo modo Hesychius quoque κτίσαι exponit non solùm ἱδρύσαι, οἰκίσαι, sed etiam δρᾶσθαι. Porrò pro passiui præteriti participio ἐκτισμένος poetæ D I C V N T Κτίμενος, teste eodem Hesychio, afferente κτιμένη pro κατοικισμένη, & κτίμενον pro οἰκούμενον, Habitatum, Conditum. vt apud Homerum εὖ κτίμενον ἠδὲ ἐθρον: quod & vna voce εὔκτιμενον scribitur. Verbalium autem ab hoc verbo deriuatorum P R I M V M. Κτίσμα, ατος, τὸ, Opus conditum seu creatum: seu Opus, Structura, Ædificium. In Epistola Iacobi, εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχὴν τινα τῶν κτισμάτων αὐτοῦ, vt essemus primitiæ quædam rerum ab ipso conditarum, seu Creaturarum eius, vt vulgo loquuntur. S E C V N D V M, Κτίσις, εως, ἡ, Creatio, Fabricatio. Paulus ad Romanos cap. 1, κτίσις τοῦ κόσμου, Creatio seu fabricatio mundi. Accipitur & pro κτίσμα, Res condita, Res creata: seu Creatura. Paulus ibidem ἐλάβομεν τὴν κτίσιν τοῦ πάντα. Et in Epistola ad Galatas cap. vltimo, καινὴ κτίσις, Noua creatura, vel etiam Noua creatio. T E R T I V M, Κτιστὴς, οῦ, ὁ, Creator, Conditor. Q V A R T V M, Κτίστωρ, ορος, ὁ, itidem Creator, Conditor, Fabricator, Architector. Iustinus martyr, τὸν ὅπερ κόσμον πάντων, δεῖ καὶ πατέρα πάντων δεῖ τέλειος παῖδα, μόνον ἀγαθῶν τοσούτων δύρετλὴ καὶ κτίστορα. Et apud Athenæum lib. 9, Ζεύων τῆς τοῦς κτίστωρ. Q V I N T V M, Κτιστὸς, οῦ, ὁ, Conditus, Creatus. S E X T V M, Κτιστὸς, ὄος, ἡ, idem cum secundo κτίσις, seu ἡ τοῦ κτιζομένου ποίησις: apud Eustath. ex Herodoto, ὅθεν Μιλήτου κτιστὸν, Ad condendum oppidum Mileti, seu Coloniam in Mileto collocandam. S E P T I M V M, Κτίστης, idem cum tertio & quarto significans, Conditor. Atque adeò ex κτίσις factũ est, ex empto σ, & retracto accentu. Apud Eurip. κτίσται exponitur οἰκήτορες, Habitatores. Incola: in Oreste, vbi dicit, Ὦ γαῖα Δαναῶν, ἱππίου τ' Ἄργους κτίσται. vt κτίσται sint etiam qui τὰ ὀκτισμένα conseruant vel instaurant.

Κτίλος, ὁ, Etymologo dicitur ὁ πρεσβύτερος ἢ πρεσβάτων καὶ πρεσβεύτερον τῆς πίμνης κριὸς, Aries, dux gregis: quasi κίλος, à verbo κίω quod est πορεύομαι: seu, vt Homeri scholiastes vult, quasi ἀκίλας, ἀπὸ τοῦ ἄγω τὰ λοιπὰ βρέμμαῖα, γ, Αὐτὰς δὲ κίλος ὡς ὀπιπωλέεται εἴσας αἰδρῶν. Iliad. γ, Λαοὶ ἕπον δ' ὡς εἴτε μετὰ κίλον ἔασιν μῆλα. Volũt κίλον dici etiam de quocunque alio cicure & mansueto animali. Ab Hesychio adiectiuè quoque exponitur ἡγεμὼν, Ductor: πρᾶος, πῆαδος, Mansuetus, Cicur. et sanè ex Pindaro Pyth. affertur ἱερέα κίλον Ἀφροδίτας pro σώφρονα καὶ σωφῆν. Itidem apud Nicandri scholiastem ex Empedocle, Ἤδεν γὰρ κίλα πάντα καὶ ἀνθρώποισι πρεσσωνῆ Φῆρές τ' ἀθρωπόν τ, φιλοφροσύνῃ τε δεδ' ἠεν. Necnõ ex Hesiodo, χρὴ δὲ σε πάσας κίλον ἔμμεναι. Nam & his locis κίλα esse vult τὰ ἥμερα καὶ πρᾶεα. Quin etiam Nicand. ὠὰ κίλα dixisse pro ἥμερα καὶ πῆαδα, vel λίπαρα, vult idem scholiastes in hoc loco Theriacõn de dracone aduersario aquilæ, ἠρήμωσε κάλιας, Αὐτὰς ὀρνίθων τε τέκνα κίλα τ' ὠεὰ βρύκων. Vbi non solùm Mitia, sed etiam Tenera reddere queas. Sanè V E R B V M Κιλοῦω, ῶ, significat Cicurare, Mansuefacere, Delinire, Demulcere. Herodotus libro 4, pag. 163, de Scythis & Amazonibus, οἱ δὲ λοιποὶ νεμόμενοι ὡς ἐπύθοντο ταῦτα, καὶ αὐτοὶ ὀκπλώσαντο τοὺς λοιπούς ἢ Ἀμαζόνων· μετὰ δὲ, συμμίξαντες τὰ θραπήματα, οἴκεον ὁμοῦ, μιαίνα ἕλων ἕκαστος ταύτεω ἢ τοσεῦτον συνεμίχθη, id est ἐπεφώνων, χρεώθεις ἐπυίσαν. Inde participium paff. ἐκπλωμένος apud Pausanian, Qui cuipiam familiaris factus est, ὁ σωνῆς πινὶ ἠρμένος, teste Eustath.

Κτίμενος, vide in Κτίζω. At Κτιμένη, est vrbs Thessaliæ.

Κήνυμα, t.2, c.472, e. Κηνύω, ib.d

Κής, dicitur pro ἰκτὶς, per aphæresin. id est Viuerra. V N D E Κήδειος, Confectus è viuerræ pelle seu corio. Hom. Iliad. κ, Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλὴν κεκαλύπτο κήδειον κεφαλῆφιν ἐλόντα καὶ λυκέοιο.

Κήπης, Κήσμα, Κήσης, Κήσδς, Κήσαρ, Κήστις, vide paulo antè in them. ipsorum κήζω.

Κήπωνες, αἱ, Fibræ quæ ligna per longum percurrunt, αἱ ὀν ῶῖς ξύλοις διεφύσῃς, quas vulgariter ἴνας vocant. Sic Eust. ex Aristarcho Iliad. φ. Hæc v.l. sed falsò. apud eum enim κηδόνες scribitur, vt suprà docui in Κηδών.

Κήνος, t.2, c.472, d. Affertur & V E R B. Κηνέω, ῶ, pro Occido: sed sine vllius autoris testimonio.

Κηνέω, t.3, c.1696, g. Κήνημα, t.3, c.1697, b

Κήπος, ibid. Κῆῶ, t.2, c.471, e

¶ Κυάθη, Κυαθίζω, Κυάθιον, Κυαθίς, Κυαθίσκος, vide in Κύαθος.

Κύαθος, ου, ὁ, Cyathus: genus vasis potorii. Athen. lib. 4, μετὰ τὸ δεῖπνον οὐ πλεῖον ἐδίδοτο δύο κυάθων. Et lib. 10, ἀργυροῦῶ κύαθον, ex Pherecrate comico. Idem Athen. lib. 6, τὸν ὀλιγοχρόνιον κύαθον ἐν ταῖς συνουσίαις vocatum fuisse scribit Σελεύκου σωτῆρος. Item κύαθος, Cyathus, est & liquoris & rei aridæ communis mensura apud Romanos, ligulas siue cochlearia quatuor continens. Erat autem sextarii pars duodecima. apud Atticos autem, & ipse tam aridorum quàm liquidorum mensura erat, capiēs κύλικας duas, siue μύσρα quatuor, siue χήμας quinque, siue sesciunciam: id quod notum esse potest ex Galeno lib. 2 περὶ τῆς τῶν πόσεις, cap. 5, vbi scribit ex Critone remedia ad varos. Mellis (inquit) Attici cyathum vnũ siue drachmas duodecim. Apud Romanos quidē cyathi nota erat ista C∪: apud Græcos verò hæc, Ϟ. Gorr. Est & nomen proprium viri ac fluuii apud Athenæũ. A superiore porrò κύαθος est A D I E C T. Κυαθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Similis cyatho. vt apud Athen. libro 11, τὸ κυμβίον dicitur esse ἀγγεῖον κυαθῶδες. Et D I M I N. Κυάθιον, ου, τὸ, Parvus cyathus, apud Poll. Reperitur E T Κυάθειον cum diphthongo pro Κύαθος: apud Nicand. in Theriacis v. 591, Εἰν δὲ δύω κυάθεια παλαιοτεχέος οἴνοιο. E T Κυαθίσκος, ου, ὁ, pro eodem. At κυαθίσκος τῆς μήλης dicitur chirurgici specilli pars altera concaua, in parui cyathi modum, qua aliquid vel extrahi vel infundi potest. Celsus & Scribon. Larg. vocant Specillum auersum: vt & Marcell. empiricus, Auriscalpio (inquit) auersio, quam partem κυαθίσκον Græci vocant. Est inde E T Κυαθίς, ίδος, ἡ, quam Athen. lib. 11, dicit esse ἀργεῖον κοτυλῶδες, ὅμοιε κοτύλῃ, apud Sophronem. Item V E R B. Κυαθίζειν, Cyathis ludere, seu Cyathis indulgere, Potare. Apud Athen. lib. 11, οὐκ ἐπ' ἔθεσι κυαθίζειν. Et apud Polyb. lib. 8, Marcellus δυςχηρεύμενος ἐν τῇ Συεραικουσῶν πολιορκίᾳ ὑπὸ Ἀρχιμήδους κατεσκευασμάτων, dicebat πᾶς μὲν ναυσὶν αὐτὸ κυαθίζειν ὁκ θαλάττης Ἀρχιμήδη, ταῖς δὲ σαμβύκαις βαπτίζομθας ὁκ πόνου μετ' ἀρχύνης ὁκπεπωκέναι, nauibus suis veluti cyathis è mari haurire. nam ferrea manu, vt Liuius scribit, suspensa prora, nauim in puppim statuebat, deinde subitò remissa cadēte nauē ita vndæ affligebat vt etiã si rectà recideret, aliquãtum aquæ reciperet. Quæ de re vide & Plut. in Marcello, p. 558, meæ edit.

Κυαίνων, Hesychio ὑγιαινῶν, Grauidus, Vterum ferens.

Κυαμεινος, t.2, c.475, d. Κυαμεύομαι, ibid.e

Κυαμευτής, ibid.g. Κυαμεῦτης, ibid.f

Κυαμεύω, ibid.e. Κυαμίζος, ibid.d

Κυαμίζω, ibid.g. Κυάμινος, ib.c

Κυάμινον, ibid.h. Κυαμοβόλος, ibid.b

Κύαμος, t.2, c.473, f. & 474, f. Κυαμοστρῶῖς, t.2, c.475, b

Κυαμῶν, ibid.d.

Κυανεωνῆς, t.1, c.601, d. t.2, c.478, a.o b.

Κυανεος, t.2, c.478, b. Κυανέμβολος, t.1, c.680, d

Κυανέος, t.2, c.478, b. Κυανέω, t.2, c.479, b

Κυανίζω, ibid.a.

Κυανῖτις, ιδος, ἡ, In cyanum vergens. Hippocr. in lib. quem περὶ ὄψιος inscripsit, οὔτε τὴν κυανῖτιδ, οὔτε τὴν θαλασσοειδῆ. Ibidem, αἱ ὄψιες αἱ διεφθαρμέναι αὐτόμαται κυανῖτιδες γιγνόμεναι.

Κυανοειδὴς, t.2, c.477, d. Κυανόπεζα, ibid. & t.3, c.117, h

Κυανόπεπλος, t.2, c.477, e. Κυανοπρῴρος, t.3, c.581, a

Κυανοπρῴρειρος, ibid. Κυανοπρῴρειος, t.2, c.477, f

Κυβδυπτὸς, ib.g. Κυβδύω, ib.d & e

Κυβήσειν, propriè τὸ ὅτι ἡ κεφαλὴ ὑπῆεν, vt ille apud Homer. Iliad. ε, — ἔκπροσθε δίφροιο Κύμβαχος ὀν κονίησι. Et quoniam οἱ μανιώδεις vtplurimum præcipites cadunt, idcò τὸν μηπτέρα τῶν θεῶν ὑπὸ τῶν ἐνθουσιασμοῦ VOCARVNT Κυβήσιν, vtpote quæ suis μυσταις existat αἰτία ἐνθουσιασμοῦ: vel etiam ὅτι τὸ κυβῶ, κυβίστω, quod est καταστρέφω, Euerto. Ita Etymologus, & iisdem propè verbis Suidas ac lexicum meum vetus: sed hoc, pro κυβήσειν habet κυβήσιν, ille, κυβιστᾶν. vnde fit vt suspectius ipsum habeam, nisi apud eundem eodem modo scriptum reperissem in κύμβαχος, & vestigia eius aliqua inuenissem apud Hesychium. Apud eundem Etymologum reperio E T Κύβηθος, ὁ καταιψαῦ· τοῦτο δὲ τὸ κύνθιον, cuius vocabuli meminit Eustathius etiam, sed ita dici tradēs Cybeleio furore correptum, Cybeles instinctum afflatu, Entheum. ὅτι τοῦ αὐτοῦ (inquit) κυροῦ καὶ Κυβήβα, διὰ ᾗ ἀ, ἢ Κυβήβη, διὰ τῶν ἢ, ἢ Ῥέα· ἢ φασὶ καταχρόμενος, ἢ ἀπὸ ἄλλου δαίμονι καταχρηστῶς, Κύβηθος ἐλέγετο. Hesychio verò Κυβήβης non solùm μανιαῖν & χάλκος, sed etiam κίναιδος, Cinædus: vt suprà κυβέλης ὀῆς. Apud Festum & hæc leguntur, Cybebe mater, quam dicebant magnam, ita appellabatur quòd ageret homines in furorem, quod Græci κύβηθον dicunt. Cybele verò eadem dicta à loco qui est in Phrygia. Vbi quidam κυβήσειν scribũt pro κύβηθον. quod forsan non reiiciendum. Rursum Etymologus κυβίω dictam fuisse scribit. τὸν κεφαλὴν: vnde κυβιστᾶν dici τὸ ὅτι κεφαλῆς πιὸ ἄν, τὸ ὅτι κεφαλὴν κύβηνται κυλίεται. Ab eodem itaque & τὸ κυβήβειν deriuare queamus & τὸν κύβηθον, vtpote quæ significationem τῶ κυβιστᾶν sequantur: necnon αὐ τὸν τὸν Κυβήβῃ, quæ suis cultoribus autor fit τῶ κυβιστᾶν. vt & Seruius Cybelem dictã vult ἀπὸ τῶ κυβιστᾶν τὸν κεφαλὴν, id est à rotatione capitis: quod proprium est eius sacerdotum. Et rursum, Mater deũm (inquit) dicta Cybele, ἀπὸ τῶ κυβιστᾶν τὸν κεφαλὴν, quòd semper galli per furorem motu capitis comam rotantes, vlulatu furtua prænuntiabant. Lucanus, — crinémque rotantes Sanguinei populis vlularũt tristia galli.

Κυβήκη etiam Hesychio est ἡ μήτηρ τῶν θεῶν: qui tamen Κυβήβῃ & Ὀρφῆῃ dicit esse etiam Βένδιν, secundum alios Ἄρτεμιν: necnon Ἀφροδίτην. Idem apud Arcadas ita vocari innuit & ὑποδήματα. Item Κύβηκος ei est ὁ καταχρόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν κυβικὴν ᾠδήν. Affert & Κυβήκεια pro θεοφορεῖται, κορυβαντιᾶν. Sed possint hæ scripturæ videri mendosæ: & legendum Κυβήβη, Κύβηβος, Κυβήβειν: quòd olim inter β & κ magna esset similitudo. ita enim in vet. libris τὸ β pingitur, α, quod proximè accedit ad τὸ κ.

Κύβηλις, ἡ quibusdam exponitur μάχαιρα & τυροκνῆστις. sed rectius ii qui eo nomine accipiunt πέλεκυν ὦ τοῖς βοῦς καταβάλλουσι. Vnde comicus quidam inter instrumenta coqui apud Athenæum libro 4, numerat τὸν κυβηλὴν τὸν ἀζῳνιστηρέων. I N D E Κυβηλίσαι dicitur πελεκῦσαι, Securi ferire, Securi percutere, refte Hesychio & Suida. At V E R B A L E Κυβηλιστὴς, idem Hesych. accipit pro Improbus, Maleficus, scribens κυβηλισταὶ καὶ κοβάλοιοι dici τοῖς κακοῦργοις. Suida autore Cratinus Δεραπέσσι de Lampone dixit τὸν ἀγύρτην καὶ κυβηλιστὴν. Ἀγροικοκύβηλις, eodem Suida teste dicitur ὁ θύτης. pro quo forsan ἀγροικύβηλις scribendum. quoniam ὁ θύτης mactaturus victimam, tollit securim ad ingerendum ei ictum. Notandum verò, apud Suidam & alios proparoxytonos scriptum esse κύβηλις, apud Hesychium oxytonos κυβηλὶς duobus in locis. sed illam scripturã huic præferendam censeo. Apud Poll. verò & κίβηλις.

Κυβλωμα, eidē H. est σκιάωμα: afferenti etiam Κυβλώσις pro ἡσυχῖ, Noctuis: quæ infrà κυμινδεῖς, & κυδάναι.

Κυβίεια, perperam apud Hippocratem scriptum pro κυρτίβια.

Κύβιν, t.2, c.481, h

Κυβιστᾶν, Hesych. affert pro πίραν: quæ & κύβισις.

Κυβιστάνδα, & Κυβιστὴρ, vide in Κυβιστάω.

Κυβίζω, t.2, c.481, d

Κυβικὸς, ib.c. Κυβικῶς, ib.d

Κύβιον, t.2, c.483, e. & t.3, c.1149, b

Κύβισις, Hesychio κοίλη, Loculamentum. quæ suprà κίβυσις.

Κυβιστάω, ῶ, In caput me deiicio, In caput salto, ὅτι κεφαλῆς πιὸ ῶ, Etymologo, deriuantì à κύβη quod est κεφαλὴ, caput, vt suprà in κυβήβῃ docui. Xen. in Sympos. κύκλος ἐξίωνι χθὲ πεῖρμεσε ξιφῶν ὀρθῶν. εἰς μὲν οὖν ἔφη τὴν ὀρχηστὴς ἐκυβίστα τε, καὶ ὀξεκυβίστα ὑψηῆ αὐτῆ. Et mox, μανθάνοντα κυβιστᾶν εἰς πὰς μαχαίρας. Sic Athenæus libro 4, θαυμαστοῦ γὰρ ὠκαῖας εἰς ξίφη κυβιστῶσι. Vsus est hoc verbo Homerus quoque Iliad. φ, de piscibus in Scamandro ardente, Οἱ καὶ καὶ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα. Et Iliad. π, de quodam qui ex equis decidit, ὃν πεδίον ὀξὺ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ. Hesychius transtiuè etiam Κυβιστᾶν (ita enim repono apud eum pro κυβηῆλῶ) ὅτι κεφαλὴν ῥίψω. vt & Seruius dicit κυβιστᾶν τὴν κεφαλὴν, Caput rotare: paulo suprà in Κυβήβῃ. I N D E Κυβίσημα, ατος, τὸ, E T Κυβίστησις, εως, ἡ, Saltus in caput, seu Saltatio in caput: qua videlicet aliquis se præcipitem in caput deuoluit. sicut hodie petaurista corpore in spiram contracto in caput se prouoluunt. Prius verbale apud Luc. legitur, posterius apud Plutarchum. Apud illum, ἀθῆ γυμνασίων, p. 302, τὴν κόνις καὶ τὰ κυβιστήματα σωτελεῖ πρὸς ὀρθτὴν αὐτῆς, apud hunc, De orac. Pyth. ὀρχήσεις παίδων καὶ κυβιστήσεις. I T E M Κυβιστητὴρ, ῆρος, ὁ, Saltator eiusmodi qui se in caput deiicit. Patroclus apud Homerum Iliad. π, Cebrionen à se saxo percussum irridens, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς αὐτὴρ ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ; Et mox, ὡς ναῦ ὀν πεδίον ὀξὺ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ; Ἦ ῥα καὶ ὀν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασι, inter Troianos etiam petauristæ sunt qui se in caput præcipites deiicere sciant virtuosum more. Et Iliad. σ, δύω δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς Μολπῆς ἠδ' ἀγακλυτὸς ἐδίνουον κθ' μέσοισι. Sic Eurip. Phœniss. Ἡμῶν δ' ἐς οὐδὲν εἶδες αὖ τοῦ τοιχέων Πυκνοὺς κυβιστητῆρας ὀκτεπτυκότας, qui è sublimi in caput deciderant & expirarant. Nonn. adiectiuè pro præcipiti vsurpasse dicitur. Apud Hesych. reperio etiam Κυβιστήρας, expositũ πτηνοὺς, & ὀρχηστὰς ποικίλους: N E C N O N Κυβιστίνδα expositum ὅτι κεφαλὴν. Quorum vtrunque suspectum habeo: ac pro illo quidem repono κυβιστητῆρας: (quanquam & apud Etymologum reperiam Κυβιστὴρ & Κυβιστὴς, exposita ὁ κολυμβητὴς, Vrinator: & deriuata τοῦτο τὸ κυβος) pro hoc, κυβιστιδα: accipiendo κυβιστιδα παίζειν pro κυβιστᾶν, Deiicere se seu saltare in caput. ipso tamen exponente etiã φορεῖν ὅτι νώτου ἢ κθ' νώτου. quemadmodum & apud Poll. reperio, τὸν ὀν κοτύλῃ παιδιαὶ dictam fuisse & ἰσοπαίδια & κυβιστιδαν.

Κυβίσημα, Κυβίσησις, Κυβιστητὴρ, Κυβιστίνδα, vide in præcedenti Κυβιστάω.

Κυβιτίζω, t.2, c.483, h. Κύβιτος, ibid.f

Κυβίτης, t.2, c.151, c

Κυβλα, Hesychio κῶμα, seu μεγάλα ὑπῶ & ὠλέκρανα.

Κυβοειδὴς, t.2, c.482, b

Κυβος, Tessera, &c. t.2, c.480, c. Κύβος, Cubus, &c. t.2, c. 481, e. Κυβοι, Spinæ vertebræ, &c. c.482, a

Κύβωλον, t.2, c.484, a

Κυγχρίδα, Hippocr. vocat πῶ τε σμικραὶ κύλικα ἢ ἢ ἰσοπεριλῶ πιθάκιλῶ, vt annotat Galen. in suo lex. Hippocr.

Κύγχραμος, ου, ὁ, Cynchramus: dux coturnicum, apud Aristot. Histor. anim. lib. 8, cap. 12. Plin. habet Cychramus, lib. 10, cap. 23: Hesychius κιγκράμας.

Κυδάγχη, t.2, c.486, a. Κυδάγχω, ib.

Κυδαίζω, t.2, c.485, g. Κυδαίζομαι, ib

Κυδαίνω, ibid.c. Κυδάλιμος, ib.b

Κυδάναι, Hesych. πῶ γλῶκα: quæ suprà κυδῆνη.

Κύδαρ, eidem est πάφος, Sepulcrum.

Κύδαρος, eidem est νεὼς εἶδος, vt & Etymologo πλοίου εἶδος: qui tamen κύδαρον habet. Nauis igitur seu nauigii species est.

Κυδαστάω, t.2, c.485, h. Κυδάω, ib.d

Κυδεος, ibid.a. Κυδίνεις, ib.

Κυδηνθῶναι, ibid.d. Κυδιάειρος, t.1, c.437, e

Κυδιάω, t.2, c.485, e. Κύδιμος, ibid.b

Κυδίων, ibid.e. Κύδιστος, ib.b

Κυδίων, ibid.

Κύδνος, Hesychio κύκνος, Cycnus, Olor. Est & Ciliciæ fluuius hoc nomine, à quo Κύδνιον ῥοῦμα, Cydnia fluenta, apud Suidam. At oxytonon Κυδνὸς, οῦ, ὁ, expo-

nitur Gloriosus, Inclytus, Celebris: vtpote deriuatum à κῦδος, quod est Gloria. Ex Hesiodi Theog. Διὸς κυδνὴ θυγάτηρ. Et rursum in Erg. Κυδνή τ' αἰδοίη τ' ἀγαθοῖς. Vbi tamen & κεδνὴ scribitur: vel etiam κυδρή.

Κυδιδοπᾶν, Hesaffert pro πεφόβωται, κυκᾶται, θορυβεῖται, Turbat, Miscet, Tumultuatur: vt & schol. Aristoph. κυδιδοπᾶν exp. σπωπᾶν εφίπτειν, Conturbare, Confundere, in hoc loco Nubium, οὐκ ἄρ' ἀγὰν πᾶς ἡμέρας Οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' αὖῶ τι καὶ κάτω κυδιδοπᾶν. Sed indicat schol. dupliciter scribi, vel per α κυκοιδοπᾶν, ἀφ' ὃ τὸ κυκᾶν, vel per δ κυδιδοπᾶν, ἀφ' ὃ τὸν κυδοιμόν.

Κυδιμός, οῦ, ὁ, Suidæ πόρος, θόρυβος, Turba, Tumultus: itidémque Hesychio. Homer. Iliad. σ, ἔν σ' ἔρις, ὀν δὲ κυδιμὸς ὁμίλου. Iliad. λ, ἔκ τ' αἰδροκοπάσης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδιμοῦ. Vtitur hoc vocabulo Athen. quoque lib. 5, dicens, τοιούτου οὖν κυδιμοῦ καὶ φόβου καταλαβόντος τοὺς Λακεδαιμονίους. Volunt deriuari ἀφ' ὃ τὸ κύειν δείματα vel οἴδματα. INDE Κυδιμάω, ῶ, Turbas excito, Tumultuor. Homer. Iliad. λ, Τὼ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόντε κυδιάομεν. Id est ἐθορύβουν, inquit Suidas, afferens & participium κυδιαμόων.

Κῦδος, Gloria, & c. t. 2, c. 484, a. Κύδος, Conuitium, & c. ibid. d. Κυδόπατρος, t. 2, c. 485, c

Κυδύτερος, ibid. Κυδρὸς, ib. f

Κυδρόω, ibid. Pass. κυδρούμενος pro κυδιόων, apud Suid. οὐ ἐκείνῳ δ' οὐδ' ὧν κεφρὸν κυδρούμενον ᾧ πεμπεδόντα ἀδρὸν ᾧ θρυπτόμενον.

Κυδύλιον, Hesychio, ἔνδοξον, Inclytum. quod & κυδάλιμον.

Κύδων, t. 2, c. 1635, b

Κυδωνᾶμα σῦκα, ab Achæis vocari τὸ χλωρεαν, ficus hybernas, tradit Pamphilus apud Athen. lib. 3, autorem citans Aristoph. Λακωνικαῖς γλώσσαις.

Κυδωνία μηλέα, vel κυδώνιος μηλέα, t. 2, c 635, b

Κυδωνιάω, ῶ, Mali cydonii modo me habeo, Imitor & repræsento pomum cydonium. Ex Epigr.

Κυδώνιον μῆλον, t. 2, c. 1635, a. Κυδωνίτης οἶνος, t. 2, c. 1640, d

Κυέω, t. 2, c. 486, a

Κυζομαι, Irascor. v. l. perperam pro σκύζομαι.

Κυζυθμός, iisdem v. l. est Canum blandientiũ admurmuratio: perperam itidem pro κυζυθμός.

Κύημα, t. 2, c. 486, f. Κυΐσία. t. 3, c. 1146, h

Κυήσαιμι, t. 2, c. 486, c. Κύησις, t. 2, c. 487, b

Κυηπιάς, ibid. c

Κυθαίνει, Hesychio κρύπτει: quod & κευθαίνει.

Κύθεν, aor. 2 à κεύθω: Hesychio ἔκρυψεν, ἐκάλυψεν.

Κυθέρεια, ab Homero dicitur ἡ Ἀφροδίτη, Venus, non quòd πρῶτος ἐκύρσε Κυθήροις, sed quoniã κεύθω ὄμβρον ἔχει ὃν ἑαυτῇ τὸν πάσης ἐρωτικῆς φιλίας ἐξηρτημένον κεῖν ἱμαντα. Hes. Hesiodus tamen in Theogon. sic nominat: ἀμ αἰν quoniam ait πρῶτος ἐκύρσε Κυθήροις. Ea autem vrbs & mons est in Creta: à quibus aduerbium Κυθηρόθεν, & nomen possess. Κυθήρειος. Vide & Etymol.

Κυθηρχύεσ, Hesych. exponit κρυφοχρύσ, Clàm & occultè genitis.

Κυθηρεὰς, Cytherias, Venus dicitur à Cytheris siue Cythe rone monte & vrbe Cretæ: vnde & Κυθέρεια. quod vide.

Κυθηροδίκη, Hesychio ἀρχή τις παρ' ξενικαῖς διοικοῦσα: à Cytherio populo seu curia Atticæ.

Κυθμώλης, eidem est ἄξωνις, Perditus, seu Funditus perditus. Tradunt hoc vocabulum πεπιῆσθαι ἀπὸ Κύθμου τῆς νήσου. hanc enim ab Amphitruone ἀπολέσθαι. vt sit Funditus perditus vt olim insula Cythmus ab Amphitruone euersa & vastata. Suidas habet Κυθνώδης συμφορά, quam & ipse dici αἰτῶσι τῆς μεγάλης συμφορᾶς: à Cythniis, qui κάκιστα διεθέντων ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος, id est pessimè tractati fuerunt ab Amphitruone. Esse autem Κύθνον vnam ex cycladibus insulis, & Cythnios eius incolas.

Κυθνός, t. 2, c. 488, c.

Κύθομαι, affertur pro Occulor, Abscondor: sed suspectum. Id enim potius κεύθομαι dicitur.

Κύθος, t. 2, c. 488, d

Κύθρα, Ionica enallage aspiratæ & tenuis pro χύβρα dicitur, vt κιθὼν pro χιτών: id est Olla. Eust. Etymol. κύθραν denominatam vult ἀπὸ τῆς κεύθους, siue ἀπὸ τοῦ κεύθω. INDE Κυθρόαυλος, apud Ioseph. in Antiqu. Iud. quod exponitur Labrum conchæ specie.

Κυθριάζειν, apud Pollucẽ τὸ φυλλοτομεῖν τὴν συκῆν, Folia ficus ablegere. Sed haud scio an perperam pro θριαζειν.

Κυθρίσμα, dicitur ὅθεν τῶν σκῶμμα καὶ γελοῖα: à panegyri Athenienſi dicta κύθροι, ἐν ᾗ ἀλλήλοις ἐσκωπτον, deridebant & scommatis dicteriisque impetebant. Etymol.

Κυθρόαυλος, vide in Κύθρα. Κύθροι, in Κυθρίσμα.

Κυθώδεος, Hesych. exponit δυςόσμου, Malè olentis: forsan à κύθος, quod est ἀπέρμα: quoniam id gratiùs olet.

Κυθώνυμος, t. 2, c. 1333, b. Ab Hes. exponitur etiam οὗ αἱ πτῆσι ὑπὸ κρύφεται ποιοῦσαι ὀμβρὸν πρὸς συμφορᾶς. quæ expositio facit vt suspicer scribendum κυθνωνύμου, vt κυθνώδης, à Cythno insula fœdè vastata: præsertim quum ea scriptura seriei alphabeticæ sit conuenienis. Vide & Zenodotum.

Κυΐς, Cyix, ex genere bulborum, apud Theophr. Histor. plant. lib. 7, cap. 13. At κοῖς, ex genere palmarum.

Κυΐσκω, t. 2, c. 488, e. Κυΐσκομαι, ib.

Κύκας, vocant Æthiopicum palmarũ genus, de quo multa Theophr. Hist. plant. lib. 2, c. 8. & Plin. l. 13, c. 4.

Κυκάω, t. 2, c. 489, d. Κυκεία, ib. g

Κυκεῶ, pro κυκᾶ, seu κυκεῶνα, Hesych. dici scribit πάμα ὃν πολλῶν βοτανῶν συγκείμενον φαρμακίας, ποτὲν δηλητήριον. Vide t. 2, c. 490, a

Κυκελίς, ίδος, ἡ, vocari dicitur Radix angulosi iunci. perperam pro κυπερίς.

Κυκέω, t. 2, c. 489, g. Vide & κυκᾶν.

Κυκεῶν, pro κυκεῶνα, t. 2, c. 490, a. Κυκεῶν, ib.

Κυκιθρα, t. 2, c. 489, g. Κύκιθρον, ib. h

Κύκιθρος, t. 2, c. 490, a. Κύκιθια, t. 2, c. 489, g

Κυκισήθρος, ibid. g. Κυκιστὴς, ib.

Κύκλα, t. 2, c. 499, g. Κυκλάζω, t. 2, c. 506, g

Κυκλαίνω, ibid.

Κυκλάμινος, ου, ἡ, Cyclaminus: herba ex coronariarum genere, de qua Dioscor. lib. 2, c. 194, capite sequente exponens & alteram eius speciem, κισσάνθεμον siue κισσόφυλλον dictam, quòd habet folia hederæ similia. Plin. & fœm. gen. cyclaminum vocat, & neutro. (vt & apud Theophrast. Histor. plant. lib. 7, c. 9, legitur τὸ κυκλαμίνου) Vide eum lib. 21, cap. 9. & lib. 25, cap. 9. vbi scribit à Latinis vocari Tuber terræ: forsan quoniam est radice ita lata vt rapum videri possit. Ibidem & ipse geminas eius species describit. quarum secundam tradunt ab herbariorum vulgo appellari signum B. Mariæ.

Κυκλαῖς, t. 2, c. 503, e

Κύκλεπε, siue κέκλυτε, Hesychio ἀκούσατε, Auscultate.

Κυκλίδιον, eidem est εἶδος πόματος ὡς εἴδαν συγκείμενον.

Κυκλέω, t. 2, c. 505, c. Κυκλέομαι, ib.

Κυκλικδὴς, t. 2, c. 504, b. Κυκλικὸς, t. 2, c. 502, a

Κυκλοδιδασκαλος, ibid. d. Κύκλιος, ib. c

Κυκλίσκος, t. 2, c. 506, g. Κυκλοβορέω, t. 2, c. 500, b

Κυκλοβορος, ib. a. Apud Eustath. & Suid. proparoxytonos κυκλόβορος, de flumine Atticæ.

Κυκλογάλων, Hesych. γλίσχρων, σμικρολόγων.

Κυκλοδίωκτος, t. 2, c. 500, b. Κυκλόεις, t. 2, c. 501, h

Κυκλοῖν, t. 2, c. 504, a. Κυκλόομαι, ib. b

Κυκλοπαιδήια, t. 2, c. 500, b. Κυκλοπρέω, ib. c

Κύκλος, t. 2, c. 498, a. & t. 3, c. 119, f. ob.

Κυκλόσε, t. 2, c. 504, a. Κυκλοτερὴς, t. 2, c. 500, c

Κυκλοφορέω, ibid. e. Κυκλοφορεομαι, ib.

Κυκλοφορητικός, ibid. f. Κυκλοφορητικῶς, ibid.

Κυκλοφορία, ibid. Κυκλοφορικός, ib.

Κυκλόω, Circundo, & c. t. 2, c. 504, b. Κυκλόω, In orbem colligo, & c. ib. f

Κύκλῳ, aduerbium, t. 2, c. 503, f

Κύκλωθεν, t. 2, c. 504, a. Κύκλωμα, t. 2, c. 505, a

Κυκλωπία, t. 2, c. 1393, g. Κυκλώπιον, τὸ, subst. ib. h

Κυκλωπειος, t. 2, c. 501, a. & 1393, d.

Κυκλωπικός, t. 2, c. 501, b. & 1394, a

Κυκλωπικῶς, ibid. Κυκλώπον, t. 2, c. 501, b. & 1393, h

Κυκλωπὶς, t. 2, c. 501, b & 1394, a. Κύκλωψ, t. 2, c. 505, a

Κύκλωψ, t. 2, c. 500, g. & 1393, b

Κύκνος, ου, ὁ, Cycnus, Olor. Homerus Iliad. βόρνιθων πτερόεντων ἐθέρεα πολλὰ, Χίων ἢ γεγάασιν ἢ κύκνων δουλιχοδείρων. Heliod. Asp. Κύκνοι ἀεροπότται μεγάλ' ἵπτυον. Apud Athen. autem lib. 9, Alex. Myndius dicit πολλοῖς κύκνοις πλεθυσθῶσι κεφρολουθήσας, οὐκ ἀκούσαι ᾀδόντων. feruntur enim dulcissimũ canere iamiam morituri: Paul. etiam in Atticis scribente, esse κύκνον τοῦ ὄρνιθος μουσικῆς δόξαν. Idem ibidem ait ferri Cycnum fuisse regẽ Ligurum qui trans Padum supra Celticam siti sunt, αἴδομα μουσικόν: quem post mortem voluntate Apollinis in cycnum auem muratum. Alioqui fuit & alius Cycnus qui Herculi ἐμονομάχησε, & alius qui Achilli: de quo Athen. libro 9, tradit εἶναι γραφῶσι περὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρνιθος. De aue autem cycno vide Aristot. & Ælianum, necnon Oppianum in Ixeuticis. Prouerbium verò Cycni canent tacentibus graculis, vide apud Erasm. in Chil. adag. ‖ Κύκνος nominatur etiam εἶδος πλοίου, quoniam videlicet κύκνοις ἐοικὸς ὀνομαζομένοις ὅθεν τῆς πρῴρας, id est quòd in prora cycni effigiem gerat. Nicostrat. apud Athen. lib. 11, Ἡ γαῦς δὲ πάτερον εἰκόσορος ἐν ἡ κύκνος Ἢ κεν ἄρας. Vbi etiam COMPOS. Κυκνοκάνθαρος ὁ ἀμφοτέρων πόδων κεκεραμεμένος. Ab aue verò DERIV. Κύκνειος, Cycneus, Olorinus. vt κύκνειον μέλος. Athen. libro 14, ex Chrysippo, φιλοσκώπτης μέλλων ὑπὸ τοῦ δημίου σφάττεσθαι ἔφη θέλειν ὡς πρὸ τοῦ κύκνειον ᾄσας ἀποθανεῖν. ὀλιγοβρέξαντος δ' ἐκείνου, ἐσκώψεν.

Κυκοίας, Hesych. τοὺς πρεσβύτας: qui suprà κοκυᾶς.

Κυκυΐζα, eidem est γλυκεῖα κολόκυντα: qui & κύκυον dici scribit τὸν σικυόν, cucumerem.

Κυκυνᾶν, vide infrà in Κυρκυνᾶν seu Κυρκανᾶν.

Κυκῶν, ab Hesychio exponitur non solùm πεφόβηται & εἰδαλίζεται, sed etiam θρίνων: afferente itidem κυκεῶνας pro θρίνωσιν: forsan quoniam turbatis oculis etumpunt lacrymæ.

Κύλα, & Κυλάδες, vide in Κυλοιδιᾶν. Κυλαδία, vide Κωρυκομαχία.

Κυλέω, t. 2, c. 493, c

Κύλη, vt innuit Athen. lib. 11, est ἡ Θηρίκλειος κύλιξ, Thericleus calix: apud Alexim in Hesione, Ἡσιόνη κύλιν, καὶ λαβὼν ἐξῆς πυκνὰς ἔλκει.

Κυλησίς, Hesychio κολοβὴ, Mutila, Trunca.

Κυλίσις, t. 2, c. 493, c. Κυλιστὴς, ib.

Κυλιβάν, Suidæ ἡ ἄκαρπος κράμβη, Brassica sterilis.

Κυλικεῖον, t. 2, c. 497, c. Κυλίκειος, ib. b

Κυλικηγορέω, ibid. a. Κυλικηγόρος, ib. b

Κυλικηθρεῶ, ibid. Κυλικηθρός, ib. b

Κυλίκιον, ib. e

Κυλικὶς, ib. Κυλίκνη, t. 2, c. 498, a

Κυλικνὶς, t. 2, c. 497, h. Κύλικνος, ib.

Κυλικρᾶνες, ib. a. Κυλικρῶνες, ib.

Κυλινδέω, t. 2, c. 494, d. Κυλινδόομαι, ib. e

Κυλινδήθρα, t. 2, c. 495, a. Κυλίνδησις, t. 2, c. 494, h

Κυλινδόμαι, ib. d. Κυλινδρικὸς, t. 2, c. 496, a.

Κυλινδρικῶς, ibid. Κυλινδροειδὴς, t. 2, c. 495, h

Κύλινδρος, ib. f. Κυλινδρόω, t. 2, c. 496, a

Κυλινδρώδης, t. 2, c. 495, h. Κυλίνδω, t. 2, c. 494, d

Κυλίνη, ης, ἡ, affertur pro Terra minimè frugifera.

Κυλιξ, t. 2, c. 496, c. Κυλίομαι, t. 2, c. 493, c.

Κύλισις, ib. d. Κυλίσιον, t. 2, c. 497, e

Κύλισμα, t. 2, c. 493, c. Κυλιστὴς, ib. f

Κυλιστὸς, ib. d. Κυλίφα, ib.

Κυλίχνη, t. 2, c. 497, f. Κυλίχνιον, ib. g

Κυλιχνὶς, ibid. Κυλιχνὸς, ib. f

Κυλίω, t. 2, c. 493, a

Κύλλαβοι, Hesychio sunt ὑπώπια. Infrà κύλλια.

Κυλλαίνει, idem χωλαίνει, Iraſcitur. quod infrà σκυλλαίνει.

Κύλλαιος, eidem βόσρυχος, Cincinnus: qui & σκόλλις & κύμαρος.

Κυλλαγαθὶς, eidem δίσκος, ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει. Plut. proparoxytonos habet κυλλάγαθις, dicens & ipse gymnasium esse Argiuorum. Vide in Pyrrho, pag. 739, & in Cleom. pag. 1498.

Κύλλαι, Eleis κύλαξ. Ita apud Hes. Sed mendosum hoc κύλαξ, ambiguum an pro κύλιξ, an pro σκύλαξ.

Κυλλάσις, Panis quidam in Ægypto ex radicibus olyræ, inquit idem. Apud Herodot. κολλύσις, vt suprà docui.

Κυλλαπὶς, idem Hes. πεῖς ὀφθαλμοῖς, Oculos.

Κυλλίζω, idem dici innuit κολοβόω, Mutilam.

Κύλλια, eidem sunt ὑπώπια, quæ suprà κύλλαβοι.

Κύλλοδος, eidem ξηρὰ συκῆ, Arida ficus.

Κυλλοίπους, Κυλλοπόδης, Κυλλοποδίων, in sequ. Κυλλός.

Κυλλὸς, οῦ, ὁ, Hesychio χωλὸς, καμπύλος, Claudus, Curtus. Vtitur hoc vocabulo Hippocr. De artic. dicens, οἱ ἀλκάζοντες κῦ τὸν κενεῶνα, ἢ κῦ τὸ ὀφθρον τὸ ὀπισθοῖκος, κυλλοὶ καὶ σκολιοὶ εἶν. Et aliquanto post, εἰ δὲ οἱ χρέεσθαι ἠδύνατο ὥστε πρὶν καὶ τὸν κυλλόν. Et aliquanto antè, κυλλὸν δὴ τὸ οὐ καὶ μέτον τὸ ἑτέρου. Galenus Commẽtario in hunc locũ ὀφθρον librum scribit, τὸ κυλλοῦ nomine quosdã significari velle ἀπόπαν βραχυφοῖ κώλου, tribuentes ei ῥηκὸν τι σημαινόμενον: alios verò τὸ πιαύτου μόνον βραχυφοῖν ὀν ᾗ πρὸς τὸ ἔστω χόρεαν. ὅπερ εἰς τὸ τῆς τάσεως ἐφάδιον ὑ σμικρὰ σπωπλεῖν. Idem Comment. 3 εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον, scribit τὰ μὴν ὄζω ῥέποντα, vocari βλαισά· τὰ δὲ ἔστω, ῥεβὰ & κυλλὰ, quæ ita intorta sunt vt introrò vergant & inclinata sint: & τὸ βραχυφωνν ὅλου καὶ ἔσω καὶ ὄζω τὸ ῥοπὴν ἴφρη πεπαίκις, καὶ μαίνεται ὀν σκέλεσι κῦ γόνυ καὶ κῦ σφυρὰ. INDE Κυλλοίπους, SIVE Κυλλοπόδης, ET Κυλλοποδίων, dicitur qui est κυλλὸς τοὺς πόδας, Cui crura pedũ introrsum curuata sunt, ideóque Claudus. Quorum primum κυλλοίπους habes t. 4, c. 368, b. Tertium apud Homerum legitur. vt Iliad. φ, in oratione Iunonis ad Vulcanum, Ὀρσο κυλλοπόδιον ἐμὸν τέκος. Ac vt idem Vulcanus absolutè αἀμφιγυήεις à clauditate dicitur, ita & κυλλοποδίων. Il. σ, οὔ ῥ' αὐτὸς ποιήσατο κυλλοποδίων. Est inde & VERB. Κυλλόω, ῶ, significans Reddo κυλλόν: INDE Q. VE Κύλλωσις, εως, ἡ, Ipsa actio reddendi κυλλόν. Hippocr. De artic. Ὅπως μὴν οὖν κυλλώσεος οὐχ ἕς ἀλλὰ πλείονες. τὰ πλεῖστα μὴν οὐκ ἐξηβρηκότα ποιοῦσι, ἀλλὰ δ' ἔθος ῥάμματος ἐν ᾧ τὸ ὀπολλίψει τοῦ ποδὸς κεκυλωμένα.

Κυλοιδιᾶν, t. 2, c. 287, g. Ad verbum significat οἰδεῖν τὰ κύλα. hoc est, vt Hesych. expon. τὰ ὑπόκατω τῶν βλεφάρων κοιλώματα, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέλα, τὰ ὑπώπια, Cauitates oculorum quæ palpebris subsunt. Quæ & κυλάδες dicuntur, vt in Κυλληνιος tradit Etymol. κυλάδες γὰρ (inquit) σπωπαλμῶν τῶν ὀ, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρη· ὅθεν καὶ τὸ ὄζω τὸ οἰδεῖν, κυλοιδιᾶν καλοῦσι.

Κῦμα, t. 2, c. 490, c. Κύμα, pro κύμα, t. 2, c. 486, h

Κυμάγχη, Hesychio ἡ ἔρκτη, Carcer.

Κυμαίθα, capræ siue vaccæ nomen apud Theocr. vt putatur, Æolicè pro κομαίθα, ἀφ' ὃ τὸ τὰς κόμας αἴθειν, id est ξανθάς, ἔχειν. Aliis tamen putantibus significari hac voce & τὸν ἐκύμονα, Grauidã, Fœtam. quæ alioqui κυμαῖς dicitur.

Κυμαίνω, t. 2, c. 492, d. Κυμαίνομαι, ibid.

Κύμανσις, εως, ἡ, Fluctuatio: verbale à κυμαίνω.

Κύμαρος, Hesychio κόμαρος, βόσρυχος. qui βόσρυχος suprà etiam κύλλαιος.

Κυμαῖς, t. 2, c. 487, b. Κυμαπία, t. 2, c. 491, b

Κυμαπίας, ib. Κυμαπίζω, ibid. b

Κυμαπιζομαι, ib. c. Κυμαπὶ, ibid. b.

Κυμάπιον, ibid. d. Κυμαπειδὴς, ibid. a

Κυμαπῦμαι, ib. c. Κυμαπτηνεῖς. ibid. a

Κυμαποπλεῖς, ib. Κυμαποφορπίδες, ib.

Κυμαπῶ, ib. c. Κυμαπωγὴ, ib. a

Κυμαπωλὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, Fluctuosus. Aristot. Problem. κυμαπωδέστεραι χῶραι, terræ seu litora fluctuosiora.

Κυμάτωσις, t. 2. c. 491, d

Κύμβα, & Κυμβάδιον, vide paulo inferius in Κύμβος.

Κύμβαδον, ἀκρόπαπον. Ita apud Hes. Infrà verò ex Homero κύμβαχον ἀκρόπατον, & quæ sequuntur.

Κυμβαλίζω, & Κυμβαλικὸς, vide in sequ. Κύμβαλον.

Κύμβαλον, ου, τὸ, Cymbalum: ab Hesychio exponitur Baculus, vt & τύμπανον. necnon genus instrumẽti musici: ex ære videlicet. vnde à Latinis poetis nonnunquam Æs dicitur & Æs sonorũ. Xen. De re equ. ὥσπερ τὸ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τὴν δεπέδωνὴ κοίλη ὀπή. Athen. lib. 9, ἐλέκουσας ἐγίνετο κῦ πᾶσιν τὴν πόλιν αὐλῶν βόμβος καὶ κυμβάλων ἦχος, ἔπι τε τυμπάνων κτύπος μετὰ ᾠδῆς ἅμα γινόμενος. Apud eundem lib. 14, τυπάνοισι καὶ βόμβοισι χαλκοκτύπων βρεμούσας κυμβάλων. Latini etiam Cymbala vocant, ac inter hos Cicero, Neque collegæ tui cymbala ac crotala fugi. INDE Κυμβαλικὸς τρόπος dicitur τὸ πελείκι κακουργήσαι, vt est apud Hesych. ET Κυμβαλίζω, F. ίσω, Cymbalum pulso. Luc. De salt. ἐκυμβάλισέ τε καὶ πρεσωρχήσατο. quo ferè modo Herodian. lib. 5 dicit, πρὸς θεῶν

πῖς βωμοῖς κύμβαλα καὶ πίμπανα καὶ χεῖρας φέρων. Vtitur ver A bo hoc & Cassius Hemina apud Non. dicens, Mulier cantabat tibiis Phrygiis, & altera cymbalissabat. IN DE Κυμβαλιστής, Cymbalista, Qui cymbalum pulsat. Apul. De deo Socr. Barbaro strepitu cymbalistarum & tympanistarum. De origine vocabuli κύμβαλον vide in Κύμβος.

Κυμβαπυτής, Κύμβαχος, Κυμβεῖον, Κύμβη, Κυμβηπάω, vide paulo pòst in Κύμβος.

Κύμβινον, Hesych. scribit poni solitũ ὅθεν σμικρολόγου: quem alioqui κύμβικα & κυμινοκύμβικα dixere. B

Κύμβιον, vel potius Κυμβίον, & Κύμβον, vide in sequ. Κύμβος.

Κύμβος, ου, ὁ, Hesychio κοῖλος μυχός, Caius recessus: item κεφαλίου πυθμήν, Ollæ fundum. NEVTRVM Κύμβον simile quid significat. Ita enim dicitur τὸ ὀξύβαφον siue ἐμβάφιον, Acetabulum, hoc est Conchula seu scutella qua acetum apponitur in mensa ad intingẽdas carnes. Ita schol. in hoc loco Nicandri Ther. κολούσας σπέρμα δ' ὄσσον κύμβιον τραπεζήεντος ἐλέσσῃ. Quod κύμβον idem schol. nominari ETIAM Κυμβίον ait, voce diminutiua. Alioqui κυμβίον dicitur poculi quoddam gen' à similitudine eius nauigii quod VOCATVR Κύμβη, à Latinis Cymba. Ita enim Lexicum meum vetus, Κυμβία, τὰ κυφὰ ἐκπώματα, ἤγουν τὸ ἀθεφερῆ (ἢ) καὶ κυφά. καὶ Κύμβαι, πλοῖα ἀθεφερῆ παρὰ Ῥωμαίοις. Et Suid. Κυμβίον, εἶδός τι ὀκπώματος ὀστρακινες καὶ γεῶν, καὶ τῇ χρήσει παρόμοιον τῇ πλοίῳ ὁ καλεῖται κυμβίον. vt & Didymus apud Athen. lib. 11, esse ποτήριον ὀστρακινες ἢ γεῶν, τῇ χρήσει παρόμοιον πλοίῳ. Ibidem Simaristus κυμβία esse ait τὰ κοῖλα ποτήρια καὶ μικρά: Dorotheus ῥῆμα ποτηρίων βαθέων καὶ ὀρθὸν πυθμένα μὴ ἐχόντων μηδὲ ὦτα: vt & Nicander Thyaterinus τὰ χωρὶς ὠτίων ποτήρια: Ptolemæus τὰ κυφά. Dionysius Samius κυμβίον appellauit quod Homerus κοτύβιον, scribens quod Vlysses πληρώσας κυμβίον ἀκράτου, ὤρεξε τῇ κύκλωπι. Vtitur porrò hoc vocabulo pro vase potorio Philemon, dicens, κυμβίον ἀκράτου καταστήσαν ὑμῖν αἴτιον. Anaxandrides, κυμβία ἐκάρωσεν ὑμᾶς. Chæremon, Οὐ κυμβίοισι πεπολέμηκ' Εὐεπίδης. Et Ephippus, κυμβία τε πατοῦχοι μ' ἐπῶν. Vnde discimus solitos olim ἐπιχεῖσθαι κῆ τοῖς ἑστιάσεις κυμβίαι, καὶ τούτοις ἤδη μάχεσθαι. Itaque rectè Demosthenes Midiæ obiicit quòd ὅτι ζώντος ἤδη τῆς ἀγορᾶς σοῦ, tum videlicet quum Sicyone transiret, κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ φιάλας ὠνόμασεν οὕτως ὡς τοῖς παλαιόν τοις ἀκούειν: item quòd ex Argura Euboeæ ἐπ' ἀγορᾶς ὀχούμενος χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους ἦχε: pocula non profectiones decẽtia sed conuiuia. Porrò notandum est, non semper paroxytonως scriptum reperiri κυμβεῖον, vt in lex. meo veteri, apud Athen. & Demosth. in locis iam allatis, sed proparoxytonως etiam apud Suid. in manuscripto quoque codice. Verùm Eustath. apertè ait παροξυνέσθαι vt ἰχῖον, ῥοιῖνον. Apud eundem porrò reperio non solùm κυμβεῖον, sed ETIAM Κυμβεῖον. Nam pag. 584, scribit τὸ ῥηθὲν κυμβεῖον ποτήριον alios scribere κυμβίον, dicentes, ipsum ἐοικέναι κῆ σχῆμα πλοίῳ καλουμένῳ κύμβῃ, ex quo forsitan & παρωνομάσθαι. videri autem eiusmodi nauigium esse quam nonnulli κοινῶς appellant ξυλοκουμβάρια, corrupto vocabulo ex κυμβῃ. vt sit τὸ σκῶμμα ξυλοκύμβη, quod dicitur de mulieribus ἅς οὔτε κάλλος ἐπαθεῖ, οὔτε σύμμετρον μέγεθος. Apud Etymol. scriptum ET Κυμβεῖον pro κυμβεῖον siue Κυμβίον: quod & ipse esse dicit εἶδος ποτηρίου ἁπλοῦν τῇ χρήσει πλοίῳ ὁ καλεῖται κύμβῃ. Veruntamen idem etiam κυμβίον habet sine diphthongo paroxytonως, κυμβία cum lex. meo vetere esse dicens τὰ κυφὰ ἐκπώματα: sic dicta ἤγουν τὰ ἀθεφερῆ (ἢ). νῦν κυφὸν, à quo ortũ sit nomẽ hoc, significare τὸ κυρτοειδὲς καὶ ἀθεφερές. Quin & κύμβα dictum ποτήριον quoddam, vt Athen. loco suprà citato, lib. 11, refert ex Apollodori Paphiis, quemadmodum & Hesych. testatur κύμβας esse εἶδος ποτηρίων. proculdubio à similitudine nauigii quod κύμβῃ seu κύμβα dicitur, Latinis Cymba. Eius meminit Sophocles in Andromeda, dicens Ἵππιον ἢ κύμβαισι ναυτολεῖς ῥόθια. Suid. id κύμβιον vocat, vt & Hesych. κυμβίον esse dicit non solùm εἶδος ποτηρίου, sed etiam πλοῖον. Nicander κυμβέλιον, vt κύμβιον, vocat τὸ ῥυβάλιον, Acetabulum seu paruam scutellam conchæ similem aut nauiculæ quæ κύμβη & κυμβίον dicitur: in Alexiph. v. 164, βαλὼν ἀλὸς ἐμπλέα κυμβέλιον. Venio nunc ad alias significationes horum vocabulorum κύμβος, κυμβίον, κύμβη. Κύμβη ligari ab Hesychio exponitur etiam τὰ ἐμπορίκματα. Κυμβία à Suida τὰ μαζία ἤγουν χρυσίων, in manuscripto etiã codice. Κύμβας Hesych. exponit etiam κοίλας καὶ ἀθεφερεῖς, Canas & rotundas: à nomine adiect. κύμβος significante Caius, Rotundus. Κυμβᾶς idem esse dicit etiam ὀρνιθας, Aues: vnde DERIVO Κυμβαπυτὰς quos idem esse ait ὀρνιθευπαῖς, Aucupes. Eidẽ Hesychio κύμβη est non solùm νεώς εἶδος, & ὀξύβαφον, sed etiam πήρα, Pera. Κύμβη Suidæ est etiam ἡ κεφαλή, Caput: itidémque Eustathio & Etymologo: quæ suprà κύβη sine μ. Ab hoc κύμβη, significante caput, seu potius superiorem capitis concham cauam & rotundam, est VERB. Κυμβηπᾶν, proprìè significans τὸ ὅθεν πῶ κεφαλὴν ῥίπτειν, In caput deiicere: quod suprà κυβηΐειν & κυβιστᾶν, à synonymo κύβη. Etymol. Ab eodem κύμβη, teste eodem, dicitur Κύμβαχος πίπτειν is qui ὅθεν κεφαλὴν πίπτει, In caput cadit: velut apud Hom. Il. ε, ὑπερτὸς ἔκπτυε δίφρου Κύμβαχος ἐν κονίῃσι. Vbi Eustath. quoque κύμβαχος esse dicit idẽ quod ὅθεν κεφαλὴν. videri enim τὸ κύμβης vocabulum dici non tãtùm ὅθεν ὀρακοδέρμων κύπις, quod est cõchae sed etiam ὅθεν κεφαλῆς, καθ' ὅν τινα λόγον: & hinc κυμβάριον siue κυμβεῖον dici τὸ κεφαλοειδὲς ποτήριον. Alioqui κύμβαχος significat etiã τὸ κατ' ἄκρον τῆς ἀθεκεφαλαίας ᾧ ἐμβάλλεται ὁ λόφος, inquit idem Eustath. & Etymologus, in exemplum afferentes hunc locum Homeri ex Iliad. ο, κόρυθος χαλκήρεος ὑπὸ ποδὸς εἷς Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἤλασε ὀξυόεντι. Sic verò & Hes. & Suid. κύμβαχος exp. non solùm ὅθεν κεφαλῆς, seu ὅθεν κεφαλὴν, & οἷον τοῦ πόδας ἔχων, verùm etiam τὸ αὐτόπτον μέρος τῆς ἀθεκεφαλαίας, Summæ galeæ pars, Vertex cassidis. Ab Etymol. exponitur etiam τὸ σκεπάζον τῶν κεφαλὴν, βρέγμα: (itémque à Lexico meo ver.) necnon τὸ δέρμα, & τὸ σκαμβόν. quod esse vult ἀθεφερὲς τὸ κυφὸν, significans ἀθεφερές. Verùm & κύμβαλον hinc deriuari possit, quoniam cõchæ capitis similimum, vnde rectè ab Æschylo vocatur etiam κοπὴν, in Edonis videlicet dicente, ὁ δὲ χαλκοδέπης κοτύλας ὀπίσω: epitheto illo ὁ χαλκοδέπης has κοτύλας distinguens à cæteris. Omnia autem hæc esse volunt ἀθεφερὲς τὸ κυφὸς, quod est κυρτοειδὲς & ἀθεφερής. vt & κύμβαλα Etymol. dici vult quasi κύφαλα.

Κυμβῶν, & Κυμβῶς, vide in Κυμαίνω, t. 2, c. 492.

Κύμινδις, εως, vel ιδος, ἡ, auis est quam nonnulli interpr. Noctuam, apud Hom. Il. ξ, Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, αὐδῆρες δὲ κύμινδιν. Plin. esse dicit nocturnũ accipitrem. Nocturnus accipiter (inquit lib. 10, c. 8) cymindis vocatur, rarus etiam in sylvis, interdiu minus cernens. bellum interneciuum gerit cum aquila, cohærentésque sæpè prehenduntur. Non itaque assentiendum Suidæ à quo Κύμινδος & Κύμινδος esse dicitur ὁ ἀετὸς, Aquila.

Κυμινοδόχη, Κυμινοθήκη, Κυμινοκύμβιξ, vide in sequ. Κύμινον.

Κύμινον, ου, τὸ, Cyminum, siue Cuminum: herba & semen βότανον, & maximè quod ἀθηνοπτικὸν vocatur, ab Hippocr. βασιλικὸν, vt inter alia tradit Diosc. lib. 3, c. 68: capite sequente exponens & τὸ ἄγριον κύμινον. Vide & Plin. lib. 19, c. 8. vbi & ipse scribit condimentorũ omnium fastidiis cuminum esse amicissimum, alterum eius genus esse, quod rusticum vocari, ab aliis Thebaicum. INDE Κυμινοδόχη, Receptaculum cumini: ET Κυμινοθήκη, Repositorium cumini. ambo apud Poll. lib. 10, cap. 33, inter vasa mensaria, vbi κυμινοδόχιον siue κυμινοδόχον affert ex Nicocharmo: κυμινοθήκη ἐκ τῶν δημοσιοπρᾶτις & Apollodoro grammatico. ITEM Κυμινοκύμβιξ hinc dicitur qui Præparcus est & restrictus. ὁ σμικρολόγος. vt qui etiam in apponendo cumino, semine satis communi & εὐπορεστάτῳ, sit iusto tenacior. SIC Κυμινοπρίστης dicitur Qui vel cuminum, granum valde minutum, secare in plures partes non ererit, præ nimia tenacitate ne integrum quidem granulum dare audens. Aristot. Ethic. 4, cap. 1, quum dixit eos qui nominantur φειδωλοὶ ἥλιγγοι, κιμβικες, omnes τῇ δόσει ἐλλείπειν, ἤγουν δὲ ἀλλοτριωνοῦν οὐκ ἐφίεσθαι: subiungit paulo pòst, πάντων δὲ καὶ ὁ κυμινοπρίστης καὶ πᾶς ὁ τοιοῦτος, ὠνόμασται ἀπὸ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ μηδενὶ ἀποδοῦναι. Tales sunt & οἱ καρδαμμολύφοι: vnde Aristoph. in Vesp. voce hinc COMPOSITA Κυμινοπριστοκαρδαμμολύφοις nominauit eos qui supra modũ restricti sunt & sordidi, qui non erubescant etiam τὸ κύμινον τρίειν & τὸ καρδαμον γλύφειν. Vtitur vocabulo κυμινοπρίστης comicus quidam apud Athen. lib. 8, adiectiuè, dicẽs, Κυμινοπρίστης ὁ ἔσθ' ὅτι σοῦ πάλαι. Apud eundem reperio ET Κυμινόπεσλοι ἅλες, pro Sal cum cumino conteritus: l. 7, Πάσαιεν δ' ἁλὶ κυμινοπέσλοις καὶ γλαυκῷ ἐλαίῳ. Denique à κύμινον est ADIECT. Κυμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Cuminaceus, Cumino similis, seu Ad cuminum proximè accedens: apud Theophr. Histor. plant. l. 8.

Κυμινοπρίστης, Κυμινοπριστοκαρδαμμολύφος, Κυμινώδης, vide in præced. Κύμινον.

Κυμοδέκμων, t. 1, c. 954, g

Κυμοδόκη, & Κυμοδόη, marinarum dearũ seu nympharum nomina, teste Suida. Illa, sic vocata dici potest vel quòd excipiat fluctus, vel quòd à fluctibus excipiatur, & in jis degat: hæc, vel quòd per fluctus currat, vel quòd fluctus cursu æquet.

Κυμόῤῥοον, Hesychius dici tradit τὸν ὑπὸ ἤγουν κυμάτων ῥοῦν.

Κυμοτόμος, eodẽ Suida teste à μηχανοποιοῖς vocatur ἀθεὶ τὰς γραφείας οἰκοδόμημα πελῶνον, τὸ ὀξὺ ἔχον ἐμπροσθεν ὡς πρῴρα χρῆμα πεμβόλῳ νηὸς μακρᾶς ἀπεικασμένον. Est igitur machina triangulari forma, anteriore trianguli parte acuta, assimilis rostro nauis longæ. Proculdubio autem columnis & sustentaculis pontium præstruebatur, ad secandos findendósque fluctus & alia, ne maiore impetu in ipsas pontium columnas impingerent.

Καυσαβάριον χρῶμα, affertur pro Rubricæ color. sed perperam scriptum pro κυανοβάριον siue κυανοβάριον.

Κυανέη, ας, ἡ, Fœtor alarum: propriè ἡ ἤγουν κυνῶν βοερὸς, quasi κυνοβορά. Ita v. l. ex Aristoph. schol. sed parum fideliter. Eum enim per ι scripsisse κυάνεη, satis manifestum est ex eo quòd quũ dixisset κυάνεη εἶναι τῶν δυνωδιῶν ἤγουν μαραινῶν, vel ἤγουν αἰῶνι, subiungit, propriè ita dici videri τῶν ἤγουν κυνῶν βρῶσιν: sed si hoc verum esset, fore vt scriberetur ἤγουν τοῦ ψιλοῦ.

Κυαίζω, t. 1, c. 57, e. & t. 2, c. 519, f. ob.

Κυαίζων, t. 2, c. 521, d. Κυαζωτὸς, t. 2, c. 519, f

Κυαδῆς, Hesychio ὁ αὐλεῖν ἤθελε, Illiberalis. qui & Ποσειδῶνα κυνάδων Athenis cultum fuisse tradit.

Κυαδὸν, t. 2, c. 522, f. Κύαιδος, t. 2, c. 521, b

Κυαῖος, ibid.

Κυάκαινα, vel Κυακαίνη, t. 1, c. 260, g. & t. 2, c. 519, f

Κυαλώπηξ, t. 2, c. 519, f. & t. 1, c. 309. g. ob.

Κυάλωψ, quibusdam dicitur esse ὁ κυνοφθόρος, aliis ὁ ἄδικος κύων, vt est apud Hesych.

Κυμάμυα, ib. c Κυμάμυρα, ib. c

Κυμάρα ἄκανθα, t. 2, c. 523, d. Κυμάρον, t. 2, c. 522, e

Κύμαρος ἄκανθα, t. 2, c. 523, d. Κυναῖς, ib. c

Κυνάω, t. 2, c. 522, h

Κυνδάλη, (inquit Hesych.) est παιδιά τις. Commentatores κυνδάλας esse aiunt σκυτάλας: alii verò τὰ γεωμετρουμένα γράμματα. perperam. κυνδάλοις enim vocant τοὺς πασσάλους. Et Κυνδαλοπαίγνιον, τὸν πασσαλισμὸν, eum qui paxillis ludit. Apud Poll. hæc per ι scripta sunt in prima syllaba, vt suprà docui in serie τῶν κ μετὰ τὸ ι.

Κωκεάζας, eidem est κωνόδων.

Κυνεγέφαλος, eidem Hesych. ὁ τῆς ῥάχεως ἀπὸ κεφαλῆς εἰς τὰ αἰδοῖα φερόμενος γόνος.

Κυνέη, t. 2, c. 522, b. Κύνεος, ibid. a

Κυνελφεῖ, Hesychio κρύπτει, Occulit, Abscondit.

Κύνεος, t. 2, c. 522, a. Κυνέω, t. 2, c. 489, a

Κυνῆ, t. 2, c. 522, c. Κυνηγέσια, t. 2, c. 519, a

Κυνηγέσιον, ibid. h.

Κυνηγετέω, ῶ, affertur pro Venor. quod potius Κυνηγέω.

Κυνηγέτης, t. 2, c. 520, a. Κυνηγετικὸς, ibid. b

Κυνηγετικῶς, ibid. c. Κυνηγέτις, ibid. a

Κυνηγέω, t. 2, c. 519 g. Κυνηγία, ibid.

Κυνήγιον, ibid. Κυνηγὸς, ibid.

Κυνηδὸν, t. 2, c. 522, f. Κυνηλατέω, t. 2, c. 520, e

Κυνήποδες, t. 2, c. 521, b.

Κύνθιον, Hesychio ἀθεοκωπεῖον ξύλινον, Latua lignea.

Κυνία, t. 2, c. 518, h.

Κυνίας, Hesychio est πῖλος ἢ χαίρ.

Κυνίδιον, t. 2, c. 522, e. Κυνίζω, ibid. g

Κυνικὴ φιλοσοφία, ibid. a. Κυνικίω, ibidem.

Κύνικλος, Cuniculus. Ex Polyb. κύνικλος πέρ ῥόθεν ὁρύττομος δ' ὁ καὶ εἰς λαγῶς μικρὸς ὅπαν σὴ εἰς τὰς χεῖρας λαβὴν τὸ μεγάλου ἔχει διαφορὰν καὶ κῆ τὸν δηφαίειν καὶ κῆ τὸν βρῶσιν. Sũt qui κούνικλος scribant cum diphthongo, vt suprà.

Κυνικοὶ φιλόσοφοι, t. 2, c. 521, g. Κυνικὸς, ibid. e

Κυνίζεις, Hesychio ἀκροβολισμοὶ, Velirationes.

Κυνίσκη, t. 2, c. 522, h. Κυνίσκος, ibid.

Κυνισμὸς, ibid. h

Κυνίσφηλος, seu (vt alii scribunt) κυνίφηλος, Hesychio est ἀπατεῶνικὸς, Deceptor, Impostor.

Κυνοβάστης, t. 2, c. 521, c. Κυνοβοῶψ, t. 2, c. 518, b

Κυνόγλωσσον, ibid. c. Κυνόγλωσσος, ib.

Κυνοδέσμιον, ibid. d. Apud Hesych. κυνοδέσμη, expositum δεσμὸς ἀκροπαιδείας.

Κυνοδήκτα, ῶν, substant. t. 2, c. 518, d

Κυνόδηκτος, ibid. Κυνόδοντες, t. 2, c. 520, e

Κυνοδρομέω, t. 2, c. 518, d. Vide & κοινοδρομέω suprà.

Κυνοειδὲς, τὸ, t. 2, c. 518, c. Κυνοειδέστερος, ib.

Κυνοειδὴς, ibid. Κυνόζωλον, ib.

Κυνοθαρσὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Canina præditus audacia, seu impudentia: Hesychio αὐαιδὴς, Impudens.

Κυνοκάρδαμον, t. 2, c. 518, c. Κυνόκαυμα, ib. f

Κυνόκεφον, Hesychio est herba quædam. Sonat Aculeus caninus.

Κυνοκεφάλαιον, t. 2, c. 518, g. Κυνοκεφάλιον, ibid.

Κυνοκέφαλον, τὸ, substant. ib. Κυνοκέφαλος, ibid. f

Κυνοκλότος, ib. g. Κυνοκοπέω, ibid. c

Κυνοκραμβὴ, t. 2, c. 518, h. & t. 1, c. 1702, e. ob.

Κυνοκτόνον, t. 2, c. 519, a. Κυνοκυνῆς, ib.

Κυνολέθρης, ib. Κυνολεχεῖν, ibid.

Κυνόλοφα, ib. Κυνόλυσσος, ibid.

Κυνόμαζον, ib. b. Κυνομαχέω, ibid.

Κυνομέλαν, ibid. Κυνόμορος, ibid.

Κυνόμορφος, ibid. c. Κυνόμυια, ibid.

Κυνόμωρον, ib. b

Κυνοπαρῆς, Hesychio ζῷόν τι: tale proculdubio quale ἡ βοωπαρῆς: canibus nimirũ ea mala inferẽs quæ illa bubus.

Κυνοπεζώπος, t. 2, c. 519, d.

Κυνοσκοῦται, ibid. Attici geminato ρ dicunt κυνόῤῥαιστα, teste Eust. ἀθεοῦ τὸ πεῖ κύνας ῥάσσει. Vide & Κρότων suprà.

Κυνόραδον, t. 2, c. 519, d. Κυνόρραις, t. 2, c. 520, f

Κυνός ἄσπορ, t. 2, c. 517, g. Κυνός ἄσπος, ibid.

Κυνόσημον, t. 2, c. 518, b. Κυνοσουρὰ, t. 2, c. 517, h

Κυνόσυρα ὠδὰ, ib. Κυνόσπασον, ib.

Κυνόστομα, t. 2, c. 518, b. Κυνὸς σῆμα, ib.

Κυνοστόοι, ibid.

Κυνόσωρα, affertur pro Nullius pretii: quæ & εὐδεωόσωρα.

Κυνοῦραι, t. 2, c. 520, f. Κυνουρία, ib.

Κυνοῦχος, ib. Κυνοφθαλμίζομαι, ib. g

Κύνταπος, t. 2, c. 523, b. Κύπτρος, ib. a

Κυνύπισμα, Cyprii τὸ ἀπὸ σεμφύλων πόπον. Hesych.

Κυνώδης, t. 2, c. 518, e

Κυνών, Hesychio αἰαιδεστάτη: à κυνῶς, Caninus, seu Canina impudentia prædितus.

Κυνώπης, t. 2, c. 520, h. & t. 395, a

Κυνῶπις, t. 2, c. 521, a. & t. 395, a

Κύνωψ, t. 2, c. 521, a. Κύομαι, t. 2, c. 487. g

Κύος, pro κύημα, t. 2, c. 488, b. Κυοπκία, ibid.

Κυοφορέω, ibid. Κυοφορία, ib. c

Κυπάτιον, Hesych. κίναιδοι, μαλακοί.

Κυπάρισσος, ου, ἡ, Cupressus. Hom. Od. ε, ὑψόθεν κυπάρισσος. Attici DICVNT Κυπαρισσῖτος: vt apud Arh. lib. 1, Ἡ δ' καὶ ἡ Κρήτη κυπαρισσῖτον τῶν θεῶν. Sũt qui dictã velint ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι παρέασις τοῦ ἀκρέμονας. INDE Κυπαρισσοφόρος, Cupressos alens seu nutriens. Athen. lib. 9, βαῖν' ὀκ γαλά μων κυπαρισσοφόρων ἔξω. ET Κυπαρισσῖνος, SIVE Κυπαρισσῖνος, Cupressinus, E Cupresso factus. Hom. Odyss. ρ, Κλινάμενος σαθμῷ κυπαρισσίνῳ. Et apud Dionys. Longin. Plato volens dicere τὰς δέλτους, ait, γραφέντας ἐν τοῖς ἱεροῖς θησεῖσι κυπαρισσίναις μνήμαις. proculdubio autem in cupressinis tabulis scribebãt, quia cupressinum lignum est ἄσηπτον & vermibus non obnoxium. ITEM Κυπαρισσίας dicitur tithymallus quidã, quoniam ἔοικε κυπαρισσῷ siue πίτυϊ ὀρφυῆ, teste Dioscor. lib. 4, cap. 165. Sic Plin. etiam lib. 26, cap. 9, de tithymalli generibus lo

quens, Quintum (inquit) cyparissian vocant propter foliorũ similitudinẽ. Apud Hesych. E T Κυπαρισσωτὴς, vrbs quædam.

Κυπάρους, (inquit idem Hesych.) vocabãt τὰ κοῖλα ἀγγεῖα καὶ χωρητικά, vasa concaua & capacia. Eam ob rem & τοὺς τῶν σφηκῶν καταπρίσεις, & τοὺς τῶν αἰδοίων βαλανοὺς per metaphoram κυπάρους appellant. Theophr. autem φασιανῆσσάν τινα τῆς πόλεως καὶ τῆς πίτυος nominat κύπαρον. Hæc ille. Infrà κύπαρον: haud scio an perperam, quoniam geminum π eâdem propemodum figura scriptum reperitur interdum qua τὸ π, præsertim in manuscriptis codic.

Κυπαὶς, άδος, ἡ, exponitur Pallium, & Lecti stragulũ. Affertúrque ex Lycophr. Κρύψει κυπὰς τις χερμάδων ἐπιμβολὴν, cum hac expos. Teget eam operculum saxorum imbre, hoc est saxis obruetur. Sed videndum ne scribendum sit κυπαστὶς χερμάδων ἐπιμβολή: idque idem sit quod Homero λαΐνος χιτών.

Κυπαστὶς enim Hesychio est χιτῶνος εἶδος, Species tunicæ: & περίζωμα, Cinctus, Supparum. Apud Suid. & Poll. propa roxytonως Κύπασσις, & nõ solùm fœminino, sed masc. etiam genere. ac ab illo quidem esse dicitur κόσμος γυναικεῖος, ab hoc verò σμικρὸς χιτωνίσκος ἄχρι μέσου μηροῦ, è lino confieri solitus: dicente Ione, Βεκχὴς λίνου κύπασσις ἐς μηρὸν μέσον Ἐσταλμένος. Apud Suid. ἐνδεδυμένος κύπασσιν φοινικικῶ ποδήρη. Et ex Epigr. ζώνίον τε ὁμοῦ καὶ τόνδε κύπασσιν Ἀτθὶς περθενίων ὕπνῳ ἔκαθε χρυσῶν. Et apud Harpocr. ex Hecatæi περιόδῳ Εὐρώπης, de Cissiis, ἐνδῦται φορέουσι κυπάσσεις Περσικάς. Vbi etiã nota fœmin. genus. Vti verò hoc vocabulo Lysiam quoque & Aristoph. ὀν Τυρίων σαῖς, testis idẽ Harpocr. Apud Hes. & Poll. vnico σ scriptum: minus rectè.

Κυπάσσαι, Hesychio κίναιδοι, μαλακοί.

Κύπειρος, ου, ἡ, Cyperus: herba ex iuncorum genere, Hermolao Iuncus quadratus, Marcello Iũcus angulosus. Diosc. alio nomine ἐρισκυπήριον vocari tradit, prolixè describens lib. 1, c. 4. Plin. quoque cyperum annumerat iũcorum generi, lib. 21, c. 17, Latinè appellans gladiolum, palustrem esse dicit, sed cæteris iuncis duriorem, vix que spirantem: cap. 18. Ibidem ab eo memoratur E T Κυπειὰς, Cyperis. Cyperus (inquit) iuncus est angulosus, iuxta terram candidus, cacumine niger pinguisque. Folia ima porraceis exiliora. radix oliuæ nigræ similis, quam, quum oblonga est, cyperida vocant. Et mox, Est & per se Indica herba, quæ cyperis vocatur, zingiberis effigie: commanducata croci vim reddit. Meminit τῆς κυπειείδος Nicand. etiam in Alexipharm. v. 591, Ἡέ φιλοζώοιο κυπειείδος ἠὲ κυπείρου. Vbi schol. κυπειείδα esse innuit cyperum fœminam, quum annotat duo esse cyperi genera, ἀρσενικὸν τε καὶ θῆλυ.

Κυπελλομάχος, t. 2, c. 510, d. Κύπελλον, ib. c

Κυπελὶς τῆς πλεκτέας, legitur apud Theophr. Hist. plant. lib. 2, à Gaza redditum Vlmi folliculus. Pro eo quosdam reponere κυπήρειον, docui suprà in Κνίψ.

Κύπη, Hesychio τρώγλη, Foramen, seu Cauerna. Eidem κύπαι sunt εἴδος πλοίου, Species nauis: & αἱ ἐξ ὕλης καὶ χόρτου οἰκίαι, casæ ex materia lignea & fœno. quales αἱ καλύβαι.

Κυπριζουσαι, Suidæ αἰθοῦσαι, Florentes: pro quo apud Hesych. tetrasyllabως Κυπριζουσαι codẽ expositum modo.

Κυπρῖνος, Cyprinus: piscis fluuialis apud Aristot. Hist. animi. lib. 4, cap. 11, & lib. 6, cap. 14, & l. 8, c. 20. Hesychius pro eo proparoxytonως habet Κύπριος. Apud Athen. verò lib. 7 legitur Κυπριανός, quem ex Aristot. refert inter τοὺς στυκοφάγους καὶ σιωαγελαστικούς: à Dorione autem eum recenseri ait ἐν τοῖς λιμναίοις καὶ ποταμίοις: ex quo & hæc verba subiungit, λεπιδωτὸν, ὃν καλοῦσί τινες κυπριανόν. Sunt qui esse velint eum qui vulgò appellatur Carpio. Gaza carinum etiam reddit: malim ego cum Plinio cyprinum.

Κύπριον, Κύπριος, Κύπρις, Κυπριῶτις, Κυπροφόνεια, Κυπρογενὴς, Κύπρος, vide in sequ. Κύπρος.

Κύπρος, ου, ἡ, Cyprus: insula satis celebris. Eius incola DICITVR Κύπριος, Cyprius. vt apud Plut. οἱ τῶν Κυπρίων βασιλεῖς. Idem Κύπριος adiectiuè etiã ponitur, nec tam gentile est quàm possessiuum. vt apud eundem Plut. οἱ Κύπριοι βασιλεῖς, Cyprii reges. apud Athen. Κύπριος κάλαμος, Cyprius calamus, Cypria arundo. In Epigr. νάμασι Κυπρίοις, Cyprio latice, hoc est Vino Cyprio. At Κύπριος βοῦς prouerbialiter ὅτι κατεφαγόν, quoniam Cypri boues feruntur κατεφαγεῖν, teste Hes. & Suida. Apud Athen. autem rursum prædicatur quidam ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ἔπη, Cyprios versus seu Cypriũ carmen. Ab eadem insula ἡ Ἀφροδίτη, Venus, VOCATVR Κύπρις, E T Κύπρις βασίλεια, I T E M Κυπρογένεια, E T Κυπρογενὴς, quoniam (vt ait Hesiod. testatur) γῆν πολυκλύστῳ ὀνὶ Κύπρῳ, in Cypro insula nata est. Empedocles apud Athen. initio libri 12, ἀλλὰ Κύπρις βασίλεια, Τὴν οὐ ἀυσιβέεσσιν ἀχλάμασιν ἰλάσκουσιν. Apud eundem Athen. lib. 13, ὦ δέσποινα Ποινία Κύπρις. Et aliquanto antè, πόλοις Κύπριδος ἔδεσιν ψίας. Apud Aristot. Ethic. l. 7, cap. 6, δουλοπόκου κυπρογενοῦς. Aliquando Κύπρις & Κυπρογένεια, vt Ἀφροδίτη & Venus, vsurpantur pro opere seu actione venerea, pro lusu venereo siue rebus venereis, quæ alioqui ἀφροδίσια. Plut. Οἱ γὰρ κύπριν φεύγοντες αἰθρεῖν ἀγαν, Νοσοῦσιν. Achæus, ὃν κεν ἢ γὰρ ἢ καλῶν ἔρως ἴκ. ἔστι. πειθοῦσι γὰρ ἡ κύπρις πικρά. Ex quo Euripides, Ἐν πλησμονῇ τοι κύπρις, ὃν πειθοῦσα σῆ νοῦ. Et Antiphanes, Ἐν πλησμονῇ γὰρ κύπρις, ὃν δὲ τοῖς κακοῖς Ἐρέσσουσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίσια βροτοῖς. Rursum Eurip. Bacchis, Οἴνου δὲ μανέντ' ὄντες οὐκ ἔστ' κύπρις. vt & apud Latinum comicum, Sine Cerere & Baccho friget Venus. Et vicissim teste Bachylide, Γλυκὺ αὐάσιν γυιομβία κυλίκων θάλπῃσι δυμὸν κύπριδος. Itidem τῆς κυπρογενείας vocabulũ vsurpat qui apud Plut. in Artox. dicit, κυπρογένεια σῆ οὐ πάμπαν αἰμάτος ἡ τῆς Ἀσσασίας ἀφαίρεσις. Vide & t. 1, c. 817, c. Apud Hesych. oxytonως Κυπρὶς, πόρνη: afferentem & Κυπρογένεος pro πρωτόλου, πρωταγενοῦ. Porrò præter superius ἐθνικὸν, quod est Κύπριος, est & aliud, NIMIRVM Κυπρίτης: ex Κύπριος autẽ, POSSESS. Κυπριακὸς, Cypriacus. Deniq; inde est locale ADVERB. Κυπρόθεν, E Cypro. vt Κυπρόθεν ἐρχομένῳν, Epigr. lib. 2, pro ἐκ Κύπρου. ¶ Κύπρος habet & alias significationes. Ita enim dicitur arbor quædã oleæ foliis circũ ramos similibus, flore candido, odorato: semine sambuci nigro. vt inter alia tradit Diosc. lib. 1, c. 125. Ex eius flore, addito oleo & aliis aromatis, vnguentum fit DICTVM Κύπρινον, Cyprinum, teste eodem Diosc. lib. 1, c. 66. Sic Plin. lib. 23, c. 4, Cypros qualis esset, & quemadmodum ex ea fieret oleum, docuimus: videlicet lib. 13, c. 1. Ibi enim diserat, Cyprinum ex cypro fit, & omphacio & cardamomo, calamo, aspalatho, abrotono. aliqui & myrrham addunt & panacem. Aliquanto antè tamen scripserat, Cyprinũ in Cypro, deinde in Ægypto. Theophrast. ipsum etiam vnguentum appellat Κύπρον: in lib. De odor. τῆς κύπρου ἡ ἐρασία τοῦ βραπνισία τῇ τῶ ῥόδινου. Et sic ibidem bis térve. Apud Hesych. verò Κύπρον, τὸ ὀρύγλωσσον. Eidem Hes. κύπρος est etiam μέθυν σπήλεον ἢ κεφάλαιον ἀρίθμοῦ. Meminit Pollux quoque mensuræ hoc nomine appellatæ: verùm ea ab ipso non κύπρος tantùm dicitur, sed etiam κύπρον. Lib. 10, cap. 25, Apud Cleonem (inquit) τὸν μελοποιόν, l. 2 μελῶν, κύπρος legitur: & apud Hipponactem lib. 1 Iamborum, ἡμικύπρον. Et lib. 4, cap. 23, inter mensurarum nomina, κύπρον δὲ (ait) τὸ οὖτο καλούμενον reperias apud Alcæum lib. 2: & ἡμίκυπρον apud Hipponactem libro 1 Iamborum.

Κυπαίζω, t. 2, c. 510, a. Κυπάελον, t. 2, c. 507, b

Κυπὸς, ibid. Κύπω, t. 2, c. 506, h

Κυρβάδωμβρ, Hesychio κρύψαμβρ, Occultauerimus.

Κύρβας, αντος, ὁ, Corybas. nam idem Hesych. κύρβαντες dici tradit pro κορύβαντες: afferens E T Κυρβάσαι pro ἀποσκιρτῶν: proculdubio à Corybantibus ducto verbo, vt qui sint σκιρτητικοὶ, & soliti κορυπλοῦντες βαίνειν. vnde & nomen eis impositum aiunt. Apud Strab. lib. 10, pag. 206, Pherecydes τοὺς κύρβαντας dicit ex Apolline & Rhytia natos in Samothracia sedes habuisse.

Κυρβασία, ας, ἡ, Hesychio est κορυφὴ ἀλέκτορος, Crista gallinaceæ: item ὀρθὴ πάσσα, Tiara erecta, qua Persarum reges soli vtebantur. Ad ambas has significationes respicit Aristoph. in Auibus dicens, Αὐτίκα σῆ ὑμῖν ἀποῦν ὅπηδεῖξω τὴν ἀλεκτρυόν' ὡς ἐτυφόμενοι Ἡρὴ τι Περσῶν ἀποῦν πεύτων. Διὰ τοῦτ' ἀρ' ἔχων καὶ νῦν ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας ἀβαδίσκει. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν κυρβασίαν, ἀλλ' ὀρνίθων μόνος, ὀρθῶ. Vbi schol. quoque annotat ex Clitarcho, omnibus Persis licuisse τὴν πάσσαν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶν. Solos enim reges gestasse ὀρθῶν, cæteros verò ἐπλυγμένῳ καὶ κορυβάντιον εἰς τὸ μέτωπον. Galen. quoque in lex. Hippocr. κυρβασίαν esse scribit πῖλον ὀξῶ, pileum acutum, quem & πάσσαν dici. Sunt qui velint esse non solùm pilei genus in coni speciem educti, sed etiam galeam seu cassidem cristatam, à similitudine cristæ galliinaceæ. Apud Poll. reperio non solùm Κυρβασία, sed etiã Κυβασία, transposito ρ. Ita enim lib. 7, c. 13, καὶ κυβασία, ὡὶ καὶ κίδαριν καὶ πῖλον καλοῦσι. Itémque libro 10, c. 36, annotat κίδαριν ab Herodoto vocari quã Aristoph. κυρβασίαν nominat. At lib. 5, c. 16, ἡ δὲ πάσσα καὶ κυβασία, Περσικά. Sed rectius illud κυρβασία. Apud Suid. etiam Κύρβασις. Quum enim κυρβασίαν esse dixisset κεφαλὴ ἀλέκτορος, caput galli, cristatum videlicet: subiungit Κύρβασις: eam à quibusdam exponi πάσσαν dicens, qua quidem Persarum reges vsos fuisse erecta, duces autẽ, inclinata, ὑπεκκλιμβήν: esse verò etiam ἀφεκφαλαίας εἶδος & πῖλου.

Κύρβις, εως, ὁ. Athenis κύρβεις dicebantur ξύλινοι σανίδες πυραμοειδεῖς, tabulæ triangulæ pyramidum forma, quibus inscriptæ erant leges. ἄξονες autem erant quadranguli & ærei, continentes etiam ipsi leges. Et οἱ κύρβεις verò & οἱ ἄξονες in arce olim erant repositi. inde in pryraneum & in forum postmodum translati sunt, vt quibusuis eos legere & inspicere liceret. Ita Poll. lib. 8. Apollodor? De diis, tradit etiam ipse τοὺς κύρβεις habuisse ἐγγεγραμμένους τοὺς νόμους. esse autem ipsos λίθοις ὀρθοῖς ἐπὶ πλάτος: ita vt ἀπὸ μὲν τῆς τοίχου τήλας, ἀπὸ δὲ ἓν εἰς ὕψος ἀναστάσεως, ἀξῶ τὸ κακοῦ ἀθῶ, κύρβεις vocarint, vt & κυβασίαν τὴν ὀρθὴ τῆς κεφαλῆς πθεμένην. Sic sanè & Aristot. in Athenienium rep. ait, ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔθηκαν ἐν τῇ τοῦ τῆ βασιλείᾳ. testis Harpocration, & ex eo Suidas. Idem Suid. & hæc affert, Κύρβεις, (inquit) εἰσὶ ξύλινοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ τοῦ ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν πολιτικοί. ἄξονες autem appellabantur οἱ τοῦ ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους, καὶ τεβάληνοι. Quibus aliquanto pòst subiungit ex Etymologo, κύρβεις fuisse τοὺς ἐχούσας τοὺς τῶν θεῶν ἔρτοὺς, quasi κρύβιας quasipiam, vtpote in quibus τὰ τῶν θεῶν oporteret esse ἀπόκρυφα. Asclepiadem denominatos velle ἀπὸ Κύρβιος τοῦ τοῦ ὑσίας δεσπότος: Phaniam Eresium ἀπὸ τοῦ τοῦπα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν. Eratosthenẽ eas esse dicere περιφόρους: Aristophanẽ, similes τοῖς ἄξοσι, nisi quòd οἱ ἄξονες νόμοις, αἱ κύρβεις autem ὑσίας εἶχον. Amborum verò huiusmodi fuisse καταστεβίασμα. fuisse quoddam πλινθίον μέγα αὐξομένκες, ἡρμοσμένα ἔχον τετράγωνα ξύλα, τοῖς πλευρᾶς πλατείας ἔχοντα γράμματων πλήρες· ἑκατέρωθεν δὲ κινοῦν τοῦ, (Etymologus habet δόνακας) ὥστε κινεῖσθαι μετατρέφεσθαι ὑπὸ τῆς αὐαγωσκόντων. Notandum porrò, Aristotelem, Aristophanem, Apollodorum, Pollucem, Harpocrationem, & alios, masculino genere τοὺς κύρβεις dicere, Suidam & schol. Aristophanis fœminino τὰς κύρβεις: qui schol. Aristoph. scribit etiam ipse κύρβιν fuisse τὸν σανίδα ἔνθα ἦσαν οἱ νόμοι γεγραμμένοι. Idem ex Apollodoro tradit πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους appellari κύρβιν. & quoniã veteres λίθοις ἱστάντες τὸ δόξαν ἀνέγραφον, hos quidem lapides ἀπὸ τῆς τάσεως appellasse τήλας: κύρβεις autem, ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως. postea verò temporis eos τὰ ξύλα λεβικωμβία γράφοντας, similiter nominasse. His subiungit, κύρβιν igitur esse τὸν ἀξιόχρεον τοῦ ἱερᾶς γραφὰς τήλαι: Hesychius verò τήλαι πεζόγρον ἢ ξύλινον ἄξονα ὃν τὸ παλαιὸν οἱ νόμοι ἐγράφοντο. Quo modo & Zenodotus scribit, & ex eo Suidas, κύρβεις apud Athenienses vocatas fuisse σανίδας πεζόγρονς ἐν αἷς τοὺς νόμους ἀνέγραφον, καὶ τοὺς κλῆ ἀδικουμένων πρωτείας. vnde κύρβεις κακῶν prouerbio dictum fuisse ὅτι τῆ στόβρα πονηρευομένῳ, de vehementer improbis. His ceu colophona addam Plutarchi testimonium de hisce legum tabulis quæ κύρβεις & ἄξονες dicuntur. Sic igitur ille in Solone, pag. 167, ἰσχὺ ἢ (inquit) τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ὀπτωκτὶς ἔδωκε, καὶ κατεγράψατο εἰς ξυλίνοις ἄξοσι, ὃν πλαισίοις τοῦ ἐλεῖοισι τρεφομένοις ὧν ἐπὶ καὶ ἡ ἡμᾶς ὃν Πρυτανείῳ λείψανα μικρὰ διεσῴζετο. ἢ τοῦ τρεπομένοις ἐπὶ τὴν

Κυεβάζεσθαι, Conuitiis pugnare, Altercari: Hesychio λοιδορεῖσθαι & ὀξυμαχεῖσθαι: afferenti itidem κυεβάσασθαι pro ὀξυμαχήσασθαι. Dicit autē hæc esse translata ἀπὸ τῶν κριῶν καὶ τῶν τραγόντων: quibus & τὸ κυίσκειν. Affert etiam Kυβάστης. ET Κύριβος pro ὁ ἀσελγὴς ὀν τοῦ λοιδορεῖν, Insolens & improbus in conuitiando. seu lasciuè conuitiis impetēs vt aries hircúsve petulcus cornibus. Suprà κυρβ.

Κυρίβια, vide in Κυρίβεια. Κύριβος, in Κυριβάζεσθαι.

Κυεβίδιον, t.2, c.514, g

Κυεῖζειν, SIVE Κυείσκειν, Hesychio est κέρασι μαχεσθαι, Cornibus pugnare, Concurrere cornibus. Idem affert Κυείζεσθε pro πείθεσθε, Conterimini seu Conteritis vos.

Κύελθρα, eidem sunt τερετισμοῖα ξύλινα, latuæ seu personæ ligneæ: quæ suprà κύνθια.

Κυελοκτονία, t.2, c.514, e. Κυελοκτόνοι, Iudæi, &c. ibid.

Κυελοκτόνος, ibid.

Κυελοκτεῖν, ET Κυελογεῖν, Propriè loqui, Propriis vti verbis, seu propriis vocabulis. Passiuè etiam nomen seu vocabulum aliquod κυελογεῖται pro Propriè dicitur, Peculiariter vsurpatur. Iustin. Martyr, οὐδὲν ὄνομα ἐπὶ Θεοῦ κυελογεῖσθαι δυνατὸν, nullum nomen de Deo propriè & peculiariter dici poteſt. vt & apud Philonem in Vita Mosis Deus de se loquens, ait, οὐδὲν ὄνομα ἐπ' ἐμοῦ πεπόηται κυελογεῖται. IN DE Κυελογία, ας, ἡ, Sermo seu oratio propriis constans verbis, siue Verba propria & genuina, Verba peculiaria & natiua: quum videlicet id significant in quod primò denominata sunt, seu Proprietas dictionis, Proprietas verborum. Dionys. Long. οὕτως ἡ τοῦ ἑρμοῦ πολλάκις συμφθέγγεται τῇ κυελογίᾳ.

Κύελος, Autoritatem habens, &c. t.2, c.513, b. Κύελος, Ratus, &c. ibid. g. Κύελος, Præcipuus, &c. ib. h. Κύελος, Proprius, &c. c.514, b.

Κυελότης, ibid. f

Κυελόω, ῶ, idem esse dicitur quod κυρόω.

Κύελς, Hesychio ὁ λέβης: item πλέγμά τι, σχοινίον ἢ κυρτὴς, Funis inneus, aut Fiscella, Qualus.

Κυείσω, SIVE Κυείθω, idem quod κυείζω, Cornibus ferio, seu Capite occurso aut ferio: Hesychio κεραπίζω, τῇ κεφαλῇ ἢ πλήσσω, πόθεν μετὰ τῆς κεφαλῆς: necnon generalius πλήσσω. Dionys. Longin. ex Plat. De repub. lib. 9, ἕνεκα τῆς τούτων πλεονεξίας λακτίζοντες καὶ κυείζοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι καὶ ὁπλαῖς, ἅτοκ πονοῦσιν δι' ἀπλησίαν: de hominibus pecorum more lasciuientibus & insolescentibus. Rursum apud Hesych. LEGITVR Κυείθολος, expositum κορυσθής, πλήκτης, Petulcus, Petulante cornu impetens: qui suprà κορυσθόλης & κορυσθίλος.

Κυείως, t.2, c 514, e.

Κυρκανᾶν, Hesychio κυκᾶν, περέσσει, Miscet, Confundit, Conturbat. vt & Suidas κυρκανᾶν exponit περέσσειν, κινεῖν, in hoc loco, ἐμοὶ τοῦτο δοκεῖ ὀλεθρόν τινα κυρκανῶν ἐμαυτῷ πόνον. Scribitur & sine ρ, vt docet Etymologus: ita tamē vt vsus obtinuerit πλὴν μετὰ τοῦ ρ γραφῆναι. Sic enim ille, Κυκάνη, (inquit) ἡ περεχεῖ καὶ ὁ θόρυβος εἴρηται, παρὰ τὸ πολλοῖς κυκᾶν τὸ κυκῶ, τὸ περέσσω, κυκάνη, ἢ πλεονασμῷ τοῦ ρ κυρκάνη. Et rursum, Κυκεῶν ἀπὸ τοῦ κυκῶ τὸ περέσσω. ἐὰν δὲ Κυρκεῶν, πλεονασμοῦ τοῦ ρ. Vbi etiam nota κυκεῶν & κυρκεῶν pro κυκανᾶν & κυρκανᾶν.

Κύρκα, t.2, c.515, c. Κύρομαι, ib.

Κῦρος, Autoritas, &c. t.2, c.511, g. Vide & ἄκυρος. Κῦρος, Proprium, &c. c.511, a.

Κυρόω, ibid. e. Κυροῦμαι, ibid.

Κυρσάσειν, Hesychio τοῖς κέρασιν ὀδυτυχεῖν κρούσασθαι, Cornibus ferire. quod suprà κυείζειν siue κυείσκειν.

Κύρσειμ, eidem ὀδυτυχεῖν: Æolicus aor. à κύρω.

Κυρσαίνεις, Suidæ νεανίας, ἔφηβος, Adolescēs, Ephebe: quoniam Lacones κυρσανίους vocant τὰ μειράκια. Idem Hesych. quoque tradit. Sed addit Suidas, ita dictos fuisse & παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ἀπὸ κυρσοῦ, quod est ὀπτελὲς λάχανον. ideóque κυρσαίνεις exponit etiam ὀπτελέσματα.

Κύρσειον, Galenus apud Hippocr. τερεκτὴν, Podicem. quem infrà idem Hippocr. κυσταρον.

Κυρσειδὲς, Hesychio sunt τὰ τῶν μελιστῶν εἰγεῖα, κυψελίδες. Tales infrà κύσεωρι.

Κυρσίον, Hesychio μειράκιον, Adolescentulus: qui & κυρσάτιος.

Κυρσοκόλπη, ης, ἡ, Ramex vricosus: v. l. perperam pro κιρσοκήλη. vt & apud Hippocr. κυρσὸς perperam pro κιρσός.

Κυρσὸς, vide in Κυρσαίνεις paulo anté.

Κυρτοίχλη, t.1, c.607, e. & t.2, c.511, c

Κυρτοῦς, Hesychio ἀλιβὺς, nimirū is qui τῇ κύρτῃ piscatur.

Κύρτη, t.2, c.511, a

Κυρτία, Celtæ παῖς ἀσαίδας, Clypeos: teste Hesych.

Κυρτίδιον, t.2, c.511, b. Κυρτὶς, ibid. Κυρτοειδὴς, ib. c

Κυρτὸς, Curtus, & c. t.2, c.510, f. Κύρτος, Nassa, & c. c.511, a

Κυρτόω, ib. e. Κυρτοῦμαι, ibid.

Κύρτωμα, ib. Κύρτωσις, ibid. Κύρω, t.2, c.515, b

Κυρσὸ, Incido, &c. ibid. h. Κυρσὸ, Sum, &c. c.516, b

Κυρωσις, t.2, c.512, g.

Κυρωτῆρες, Hesychio ἄρχοντες, Principes.

Κυσαυλίζει, eidem est ὁμιλεῖ, Congreditur, Coit. forsan παρὰ τὸν κυσόν.

Κυσέρη, eidem ῥυθμοῖ, χάσμα, Fundum, Hiatus.

Κύσθος, ου, ὁ, idem ac ὁ κύσσος, sic dictus ὅτι τὸν ἐκεῖθεν χεῖ φύσιν χύσιν, inquit Eust. Itidem Etymol. κύσθον dictum vult ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ γίνεσθαι τὴν ὀμιλίαν. Aristoph. schol. χοῖρον dici scribit τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Muliebre pudēdum: quod idē κύσθον nominari: Aristoph. dicente in Acharn. ἰοὺ γὲ χοῖρος φαίνετ', Ἀπαρδοκῦραφεὶς γε κύσθος ἐσαι πέντ' ἔτῶν. Rursum schol. ille scribit, sua ætate κύσθον dictum fuisse qui à Laconibus olim καθῶν, εἶδος πτηρίου μονόπτυ, ὀσφρανίου. A superiore verò κύσθος dicta Κυσθοκαρώνη nympha quædam apud Hesych.

Κυσθαλον, idem esse dicitur quod σκύθαλον.

Κυσθάκχαρις, Κυσθακκῶ, Κυσσλάκων, Κυσσλαμπὶς, Κυσθλέρης, Κυσσνίπαι, vide in sequ. Κυσός.

Κυσὸς, οῦ, ὁ, Hesychio πυγὴ, Nates, Podex: item τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Pudendum muliebre. Eustath. paroxytonos habet κύσσος, synonymum ci faciens τὸ κύσθος. IN DE Κυσθάκχαρις, Hesychio ὁ τὸν κυσὸν μυείζων, Qui nates sibi bacchari inungit: vel etiam Quæ sibi pudendum vngit bacchari. ET Κυσσθακκῶ, eidem ψωρᾶ, quum potius de eo dicatur cui nates pruriūt, aut de ea cui pudendum. ITEM Κυσσλάκων hinc dictus Clinias, vtpote παρὰ κυσοῦ λακωνίζων: verbo Λακωνίζειν vsurpari solito pro τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι. Ita idem Hesych. ex Aristarcho. NECNON Κυσσλαμπὶς, eodē teste dicitur ἡ τοῦ λαμπροῦ τῆς νυξὶ καυθαρίς: quæ & πυρολαμπὶς, ex eo quòd nates ei luceant. Latini Cicindelam & Noctilucam dicunt. ET Κυσολίσης, ου, ὁ, Qui nates semper & cunnos in ore habet, De rebus turpibus & cinædicis semper loquens. Eustath. eum κιναιδολόγον dici posse ait: generalius verò αἰσχορρήμονα, Turpiloquum. PRAETEREA Κυσονίπαι, Natium seu pudendorum lauatori: Hesychio ὁ πόρνος, ἀπὸ τοῦ τοῦ πόρνου κολουθοῦντος. AT Κυσοχλοῦν, teste eodem, à nonnullis esse dicitur ἡ ἀδρυπεροκκία: ab aliis, εἶδος δένδρου, siue ξύλον ὃν ᾧ ἁμαρτάνουσι αἱ πόρναι ἐδεσμεύοντο.

Κύσαρος, idem ac κυσὸς, Anus, Podex. Hippocr. De nat. infantium, καὶ ἐς τὸν κύσαρον ὁδὸς γίνεται ἀπὸ τῆς κοιλίης καὶ ὀντέρων. Galen. κύσεον ex Hippocr. affert pro περεκτῶν.

Κύσηρις, ἡ, Pumex. v. l. perperam pro κίσηρις.

Κύσερι, Hesychio αἰγεῖα τῶν μελιστῶν, (qui & κύπαροι & κυρσειδὲς eidem) necnon τυρίσκοι, Caseoli.

Κύση, eidem est ὀρῖτις ἀπὸ τῆς πίτης, Panis spongites.

Κύσηζ, vide paulo pòst in Κύπη.

Κύσηζ, vide paulo pòst in Κύπη.

Κύσπον, Hesychio τὸ ἀλικάκκαβον, Halicaccabum solanum. forsan ita dictum παρὰ τὸν κύσον. nam, autore Dioscor. lib. 4, cap. 71, τὸν καρπὸν ἔχει ὃν θυλακίοις παρεφέρεται ὅμοιον φύσαις: vnde & φυσαλίδα ipsum dixere nōnulli. Sanè herbam vesicariam appellant.

Κύστις, εως, ἡ, Vesica. Aristoph. Nub. ἔνδοθεν αὐτοῦ ὡς παρὰ κύστιν φυσᾶ, vt vesicam inflat seu spiritu impler. Et κύστις χειρεία, Vesica suilla apud Galen. ad Glauc. Apud Alex. Aphrod. & medicos non solùm οὐροδόχος κύστις, Vesica quæ vrinæ est receptaculum: sed etiam κύστις χολοδόχος, Vesica fellis, Folliculus quo fel continetur. Plerunque tamen de vesica vrinæ dici solet sine vlla adiectione. Hom. Iliad. ε, ἡ δ' ὀξυτερὴ λόγχη κύστιν ἐπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή. Athen. lib. 2, ἐστὶ δὲ θρόμβος καὶ ὑπόπικος, καὶ ἀδινεῖ νεφροὺς καὶ κύστιν. Suidæ est non solùm ἡ οὐρήθρα, ἡ φυσα, vt & Hesychio: sed etiam τὸ ἐφήβαιον, τὸ ὑπογάστριον, ἡ κοι-

λία, imus venter: forsan quoniam ibi sita est vesica. Expontur etiā Locus & pellicula cui aliquid includimus: vt illa apud Satyricū — vetulæ vesica beatæ. IN DE Κύστιγγα Hippocr. vocauit κύστιν μικρὰν, paruam vesicam.

Κύπερον, Hesychio ζωμήρισις: forsan παρὰ τὸ κύπος. nam cochlear conchæ simile.

Κύπριοι, Cytini: flores mali Punici: τῆς ῥοιᾶς τὰ περὶ τὴν ἐξανθήματα, Hesychio. vt & Gaza apud Theophr. De causis plant. l. 2, ὅπως οἱ κύπριοι μὴ ὀφθῶσι γινόμενοι ἐλκόντα τὸ ὑγρὸν, vertit, Ne flores Punicæ in erectum formati humorem suscipiant. Plin. Cytinos vocari scribit primū partū mali Punici florere definētis: Celsus appellat Capitulū mali Punici: Cæl. Aurel. Caducū mali Punici, Latinè Ampullagium siue Ambulacium dici addens. Ita enim hic Chronion lib. 4, cap. 3, Decocto mali Punici, vel eius caduci, quod Græci κύπριον ῥοιᾶς appellant, nos ampullagium. Et lib. 5, cap. 2, Aut mali Punici foliis viridibus, vel eius caduco, quod Latini ambulacium vocant. INDE Κυπριῶδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Capitulo Punici mali similis. Gaza κυπριῶδες τοιοῦτον ἔχει φύλλον. apud Theophr. Histor. plant. lib. 4, vertisse dicitur Tale caput gerit. Porrò videri possit nomen κύπριον deriuatum esse παρὰ τὸ κύπος, quoniam κύπος formam præfert.

Κυπὶς, Cista: & Κυπίδιον, Cistula. Quod enim Aristoph. Pace dicit, κίστιν πλέων, id schol. πλήρη κιστίδια. nam κυπίδας vocatas fuisse παρὰ κίστας. Proculdubio & hæc vox est παρὰ τὸ κύπος, quod significat cauitatem, vel alueum cauum.

Κύπασσ, ου, ὁ, Cytisus: herba alio nomine dicta ἀνόφυλλον, autore Hesychio: sine dubio quòd eius folio gaudeant agni. Theocr. Ἁ αἶξ τὸν κύπασσον, ὁ λύκος τοῦ αἶγα διώκει. Vnde Maro, — lupus ipse capellam, Florētem Cytisum sequitur lasciua capella.

Κυτμίδες, αἱ, ex Luciano pro emplastri genere.

Κύπος, εος, τὸ, vocabulum generale est significans omne id quod cauum est: vnde redditur Cauitas, Cauus sinus, seu Sinuosa cauitas, Ventricosa cauitas, seu Venter cauus. Synes. De insomniis, ὀν τοῦ κύπου τοῦ κόσμου. Athen. κατὰ μέσον τῆς νεὼς τὸ κύπος ὃν κοίλη, Medium nauis ventrem, seu ventricosum alueum. Sic apud Aristot. & Plat. κύπος τῆς κεφαλῆς κενόν. Caua & inauis capitis concha: ἡ περικρανὶς videlicet, quæ capillis tegitur. quæ & absolutè κύπος dicitur, teste Poll. At τὸ τῆς ψυχῆς κύπος Cicero apud Plat. vertit Animus. Corporis etiam truncus κύπος nominatur. vt quum Aristot. Hist. anim. lib. 1, cap. 7, scribit, τὸ ἀπὸ αὐχένος μέχρι αἰδοίων κύπος vocari φάσκα. Sic idem tertiam insectorum partem κύπος appellat, ventrem seu truncum corporis cauum & penè rotundum: reliquas duas, caput & pedes seu brachia. Idem Histor. anim. lib. 5, air araneos pārere ὀν κύπει φορεγόλῳ, in cauo rotundo, seu sinu cauo & rotundo. Apud Athen. lib. 10, Antiphanes πλὴν χόπραν vocat κοιλοσώματον κύπος, quoniam corpus cauum est, rotundum & capax. Sic apud eundem Athen. lib. 2, Xenarchus, Πίμπλησι λοπάδος φερουσόμενον κύπος, periphrasticè pro λοπάδα. ea enim concaua est. Ab Hesychio κύπος exponitur σῶμα, ὕπνος, Corpus, Molesitem χώρημα, βάθος, Capacitas, Profunditas: itidémq; à Suida. Idē Suid. affert & VERB. Κυπόω, vel potius comp. hinc Περικυπόω, cum hoc exemplo, βούλομαι περικυπῶσαντες: quod exp. τὸ κύπος περικαλύψαντες. Est inde & NOMEN Κυπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Caulis, Cauo sinu tumēs: aliis Alueo tumēs.

Κύπρα, Ionicè pro χύτρα, Olla: ITEMQVE Κύβος pro χύβος, apud Athen. lib. 11, κύβος χρυσοῦς. Alioqui & κύπρα ac κύθρος dicitur: nisi rectius.

Κύπαρος, ου, ὁ, generale itidem vocabulum est vt κύπος: atque adeò inde deriuatum videri poteſt, quum affinem admodum significationem habeat: & nonnunquam vnico τ scriptum reperiatur. Primùm itaque vt κύπος dictum est significare Cauitatem, Cauum sinum, Cauum alueolum, ita κύπαρος ab Æthæo dicuntur τὰ τρήματα siue αἱ κατατρήσεις τῶν κηρίων, apum cellulæ cauæ in quibus fauos & mella continuunt, teste Hesych. vt & Suid. esse dicit τὰς σφηκῶν καὶ πατρήσεις, seu πλὴν ὀν τοῖς κηρίοις τῶν μελισσῶν πυελίδα. Ita & Aristot. Hist. anim. lib. 5, κύπαρον vocat Loculamentum apum & Vesparum. Deinde κύπαρος nominatur ἡ τῆς βαλανείου πυελὶς, ὅπου ἐγκαθῆται ἡ βάλανος, seu τῶν βαλανείων τὰ ἀγγεῖα. vt idem lexicographi tradunt. hoc est cōchulæ illæ quibus glandes insidunt: cauæ & ipsæ, & vepluriniūm rotundæ. Similiter piceæ & pinus nucamenta κύπαροι nominantur: τὰ τῆς πεύκης καὶ πίτυος περὶ τὴν ῥοιῶν ἐρείδοντα. Hesychio: Suidæ ἡ περιαίθησις τῆς πίτυος, ἣ πῆς ὅθεν ὁ κόκκος μακρὸς ὂν μεγάλων πυρῶν, ξυμφυόμενος δὲ ἀλλήλοις καὶ ἀποπίπτει. In qua significatione legitur apud Theophr. Histor. plant. lib. 3. Plin. Nucamenta appellat: lib. 16, cap. 10, de pinu, picea, abiete, E ramis generum horum panicularum modo nucamenta squamatim compacta dependent, præterquam larici. Et mox, In picea nucamenta compressiora maribus sunt, ac minus resinà roscida. Suidas & τὸ τῆς ῥοιᾶς περιεξάνθημα nominari κύπαρον ait. Rursum Theophr. κυπάρους vocat folliculos fabæ Ægypriæ: Histor. pl. lib. 4, c. 10, ἃ ὀν ἑκάστῳ τῶν κυπάρων κύαμος μικρὸν ἀπαίρων αὐτῆς. Pro quo Dioscor. lib. 2, cap. 128, φέρει φυσικὰ παρεμπίπτοντα θυλακίσκοις ὀν οἷς κύαμος μικρὸς ἀπαίρων τὸ πῶμα ὡς πυρμόλυξ: appellans φυσικὰ & θυλακίσκοις quæ Theophr. κυπάρους: item πῶμα quod Theophr. κωδίαν. Deniq; κύπαρος τὸ οὐρανοῦ dicitur Fornix seu camera cæli: similis & ipsa τοῦ κύπου. Aristoph. Pace, de diis, Φροῦδοι γὰρ εἰσὶν ἐκεῖθεν ἐξωπισθόνδε πόρρω παῦν ἀπ' αὐτῶν ἀπτερῶς τοῦ οὐρανοῦ τὸν κύπαρον. Eiusdem comici scholiastes, itidémque Hesych. & Suidas, κυπάροις dici scribunt τοῖς πυθρόνοις & τὰ κοῖλα ἄλση, & τῶν αἰδοίων τοῦ βαλανίου. Suprà κύπαρος quoque scribi docuis sed haud scio an tam benè quàm hic κύπαρος. Ab hoc verò κύπαρος est DIMINVT Κυπαρίον, ου, τὸ Cellula, Alueolus. Aristot. De gener. anim. lib. 3, ὀν τοῖς τῶν κηρίου κυπαρίοις, in fauorum cellulis.

Κυπῶν, Hesychio τὸ δεκτικὸν χώρημα καθῶν ποτήριον, siue εἶδος αἴθρης Διονυσιακοῦ. hoc tamen posterius potius κιτῶν.

Κυπώδης, & Κυπῶσαι, vide paulo antè in Κύπος.

Κῦραι, species quædam τῶν καρίδων apud Aristot. Histor. anim. lib. 4, cap. 2. Gaza gibbas interpr. Apud Suidam autem ex Epigr. Καὶ κυραὶ καρίδας.

Κυφαγωγὸς, t.2, c.509, d

Κυφαλοῦς, Curtus, Incurtus. κικυρτωμένος. Suid. ex Epigr. ἐπεὶ πάχ' αὖ ἡ πολυκαμπὶς ἴξις κ' εἰς εἶδεν ὤχετο κυφαλέα.

Κύφελλα, dicuntur τὰ νέφη, Nubes, quasi κρύφελλα, vtpote quæ solem & lunam occulant & abscondant. ἐτμόγη δὲ κύφελλα. Callimachus verò τὰ κύφως ἐλαυνόμενα. Ita idem Suidas. Hesych. quoque κύφελλα vocari scribit τὰ νέφη, seu ὀμιχλῶδες κατάστημα, νεφέλιον γνοφῶδη. Idē propè & Etymol. tradit: qui & Κύφελον afferi pro τὸ ποτήριον, ἀπὸ τοῦ κυφοῦ quod significat βαθύ.

Κύφερον, siue Κυφίω, Cretenses Caput, πλὴν κεφαλῆς. Hesych.

Κῦφι, Cyphithymiamatis seu suffimenti genus Ægyptiis sacerdotibus vsitatum. vnde ἱερατικὸν vocatur à Galeno τῶν κῦφι πόνοις lib. 8. cap. 5 & 7. De eo vide Dioscor. lib. 1, cap. 24: Paul. lib. 7. cap. 22: Aërium lib. 7, c. 116, & 117: necnon Plut. in lib. De Iside & Osiride. Quin & Damocrates eius componendi rationem carmine prodidit apud Galen. De antidotis lib. 2. Et Hieronymus aduersus Iouinianum lib. 2, Odoris autem suauitas (inquit) & diuersa thymiamata, & amomum, & cyphi, & œnanthe, muscus & peregrini muris pellicula quòd dissolutis & amatoribus conueniat, nemo nisi dissolutus negat. INDE Κυφοειδὴς αὐτάδοτος, Antidotus cyphoides, apud Galen. τῶν κῦφι πόνοις libro 8, cap. 7, quæ ad Andromachum refertur: sic dicta quòd in formam τοῦ κύφους componeretur.

Κῦφος, t.2, c.509, g. Κυφὸς, ib. c

Κυφότης, ibid. d. Κυφοῦσθαι, ib. e

Κυφοῦν, ibid. Κύφωμα, ib. f

Κύφων, ibid. g. Etymol. κύφωνι affert pro τοῦ κυρτώματος: quod exponitur Cameræ, Fornici, Loco testudinato seu incurvo. Alioqui & pro baculo incurvato puto. Pollux lib. 1, de partibus currus, scribit τῶν πλαγίων πλευρῶν παρὰ ἐπωμὶς ῥάβδοις παρὰ ἕως κάμπτουσας, appellari κυφῶνας: at πρὸς ὑπὸ αὐτοῖς μέσοις ῥάβδοις ἕως τοῦ πόνου, vocari ὑποκυφώνια, vel κυλλόβαντες aut κυλλοβόλοι. Dicitur esse vestis etiam genus: ex Psello autem affertur pro Angina, κυνάγχη.

Κυφωνισμὸς, t.2, c.510, a. Κύφωσις, t.2, c.509, e
Κύχραμος, quidam scribunt pro κυῖχραμος.
Κύψαι, Hesychio est ἀπαγξάσθαι, Offocare, Strangulare.
Κυψέλη, eidem Hesych. est πλεκτὸν ἀγγεῖον μελισσῶν, alueare apum è vimine aut stramine plexum. Plut. De exilio, ὥσπερ μύρμηκες ἢ μέλισσαι μυρμηκιᾶς μιᾶς ἢ κυψέλης ὀκνεσάσης. Sic apud Suidam, αἱ δὲ μέλισσαι ἐμπεφωλάκισσαι, ὥσπερ ἐν κυψέλῃ, τῷ φωλεῷ. τὸ μέλι, οἱ ἐλείσσετο κῆρ' ἀθέρι κεφαλῶν. ‖ Κυψέλη, Hesychio est etiã σπηρὸν εἴδιον. vt apud Aristoph. Pace, ἐπὶ κάμοῦ, λίθον Ἐμβαλόντες, ὑβρεμέδιμον κυψέλῃ ἀπώλεσεν. Vbi & schol. annotat esse εἶδος ἀγγείου ἢ μέσου δεκτικὸν πυρῶν ἢ κριθῶν, idque non solùm πλεκτὸν, sed etiam κεραμεον: quapropter comicum dixisse αὐτὰ κλαεῖν λίθῳ. sic autem nominari ἀπὸ τοῦ κεκρύφθαι ἀπὸ τοῦ ἕλιω. esse enim σκοτεινὸν, obscurũ. Hesych. κυψέλας dici scribit etiam τὰ κεκαυκισμένα: item κυψέλη dici partem quandam camini. Idem κυψέλη nominari tradit & τὸ ὠτὸς τὸ ἐγκοίλον, Cauum auris: vt & Suidas τὴν ὀπὴν τοῦ ὠτός. Non tantùm verò interius auris foramen significat, sed sordes etiam quæ in eo colliguntur. vt Hesych. quoque κυψέλας & Κυψελίδας appellari docet τὸν ἐν τοῖς ὠσὶν ἀποσυναγόμενον ῥύπον. In hac significatione vsurpauit vocem hanc Alexander Aphrodiseus in Problematis: necnon Cassius in suis itidem Problematis medicis, quærens διὰ τί αἱ κυψέλαι φύουσιν πικραὶ, γλυκεῖαι γίνονται ὅτι τοῦ ἀπολυμένου, cur aurium sordes, quum sua natura existant amaræ, dulcescant in defunctis. vt vicissim Alexander quærit διὰ τί τὸ μέλι παλαιούμενον πικροῦται. IN DE Κυψελοῦσθαι dicitur vel Obstructus τοῖς κυψέλαις, & sordibus aurium: vel Cui αἱ κυψέλαι, aurium foramina & auditorii meatus, obthurati sunt. Lucian. in Lexiph. οὐ δὲ κυψελοῦσθαι ἔοικας ἐχὲν ὦτα. A superiore verò Κυψέλη sunt DIMIN. Κυψέλιον, ου, τὸ, ET Κυψελίς, ίδος, ἡ. quorum vtrunque affertur ex Aristot. Histor. anim. lib. 9: illud, pro Cista, hoc, pro Alueus. Gaza posterius quoque κυψελὶς interpret. cistulam apud eundem Aristot. de apodibus, πέκτοισιν ἐν κυψελίσιν ὁκ πολὺ πεπασμένοις, μακραῖς, ὅσον εἰς δύσιν ἐχούσας. Alioqui κυψελὶς dicitur etiã ὁ ἐν τοῖς ὠσὶ ῥύπος, teste schol. Aristophanis, Suida, Hesychio. Eo modo vsurpauit Lucian. initio sui Lexiphanis, dicens, σὺ δὲ οὐπερ ποιήσας τὰ ὦτα, γίδη ἀκουε. ἀπίστω δὲ ἢ ὀσφύσρα, ἢ κυψελὶς, quapropter sordes aurium quibus obthurari solẽt, absint. Sunt qui hæc gemino etiam λ scribant, sed minus rectè. Apud Hes. reperio & alia huc pertinentia: NIMIRVM Κυψέλικες, expositum μελισσοφάνται: ET Κύψελον, expositum κύβερτον μελισσῶν, coopertorium seu alueare apum. A T Κύψελος, eidem est ὄρνις ποιὸς ὅμοιος χελιδόνι, auis quædam similis hirundini. Sic Aristot. Histor. anim. lib. 9, cap. 30, οἱ δ' ἄποδες, οὐς καλοῦσί τινες κυψέλους, ὅμοιοι τοῖς χελιδόσιν εἰσί. Et Plinius lib. 10, cap. 39, Plurimum volant quæ apodes, quia careant vsu pedum: ab aliis cypseli appellantur, hirundinum specie. Forsan autem hæ aues nominantur κύψελοι quoniam ἐν κυψέλαις siue κυψελίσι pariunt ὅτι πολὺ πεπασμένοις, teste Aristot. in loco paulo antè citato: sicuti olim Eetionis filio ὀνὸ τῆς κυψέλης, ἐς ὃν καπικρυπτοῦ, ἐπωνυμίαν Κύψελος ὠνόμασε ἑαυτῷ, vt tradit Herodot. lib. 5, pag. 203. Istius Κυψέλου, patris Periandri, nepotes & posteri, patronymicè dicuntur Κυψελίδαι, ab eodem Herodoto, necnon ab aliis.
Κυψελίδαι, Κυψέλιον, Κυψέλικες, Κυψελὶς, Κυψελόβυστος, Κύψελον, Κύψελος, vide in præced. Κυψέλη.
Κύω, t.2, c.486, a. & 487, f. & 488, f
Κύων, t.2, c.516, g
¶ Κῶα, Hesychio ἐνέχυρα: afferenti itidem Κωαίζειν pro ἐνεχυρᾶζειν, (sed & pro ἀστραγαλίζειν, à nomin. κωαὶ quod exponit ἀστράγαλοι) & passi. Κωαθεὶς pro ἐνεχυριασθείς. Suprà hæc eadem per υ & οι.
Κῶα, eidem κώδιον, πάντης, Pellis ouina villosa, Vellus, Tapes. Apollon. Argon. lib. 1, Χρύσειον μετὰ κῶας, quod alibi χρύσειον δέρος appellat. Sic Homer. Odyss. τ, φέρε δὴ δέφρον καὶ κῶας ἐπ' ἄντῃ. Et paulo antè, ὀφ' ὀδὴ μέγα βάλετο κῶας. Vide & Κώς. Rursum Hesychius κῶας exp. ὀφθαλμοὺς, oculos: tanquam à nominatiuo κώς.
Κώβαλας, Hesychio παντοχρήματα, quæ suprà per ο μικρόν.

A Κώβαλοι, eidem sunt κύπνοι ῥοιδῶν.
Κώβαξ, eidem ὁ μέγας πέτρ. ξ, Magna cicada.
Κωβήλη, eidem Hesychio σωσωσία, item βελόνη, Acus.
VNDE Κωβηλίνη, eidem ἐπίσειρα, Sutrix seu Sartrix.
Κωβῖτις, eidem est ἡ λεβηκὴ ἀφύη: quæ aliis καβῖτις.
Κωβιὸς, οῦ, ὁ, Gobius seu Gobio: piscis genus apud Aristot. & Plinium. apud quem & Gobiones reperio & Cobiones. Simonides apud Athenæum lib. 3, Θωίνοισι τοῖσδε, κωβιοῖσι κρεμίδες. Inde DIMINVT. Κωβίδιον ET Κωβιδάριον, Paruulus gobio, Gobiunculus. Athen. libro 7, ὧν τοῦ μικρῶν καὶ φαύλων τοῦ ἐν τῇ ἄμμῳ διεγηγερμένων κωβιδίων. Idem libro 3, ex Anaxandridis Lycurgo, Καὶ ψιττακίδιοις μετὰ κωβιδαρίοις, καὶ σκινδαρίοις μετὰ κωβιδίων. Hinc ET Κωβῖτις dicta quædam apuæ species. Athen. libro 7, ἑτέρα δ' ἐστὶν ἀφύη κωβῖτις λεγομένη. γίνεται δ' αὕτη ὀλίγον τοῦ μικρῶν καὶ φαύλων τοῦ ἐν τῇ ἄμμῳ διεγηγερμένων κωβιδίων. Et aliquãto pòst, ex Hicesio, τῆς ἀφύης ἡ μὲν λεβηκὴ ἡ λίαν λεπτὴ καὶ ἀφρώδης, ἣν καλοῦσιν ἔνιοι καὶ κωβῖτιν. Aristoteles κωβῖτιν nominat, masculino genere, forsan subaudito substantiuo ἰχθύ: Hist. animalium libro 6, cap. 15, de apuis itidem, ὁ μὲν καλούμενος κωβῖτις, κωβιὸν τοῦ ἐμπροσθεν καὶ φαύλων, ὁ καταδύνουσιν εἰς τὴν γῆν. Denique à Κωβιὸς siue Κώβιος, est ADIECT. Κωβιώδης, Gobioni similis. Plut. De solert. anim. μεχθεὶς καὶ χήματα κωβιώδες ἰχθύδιον.
Κωβαλοῦχος, Suidæ μέτρον τῆς. Apud Hesychium verò Κωβαλὴν χοῖνιξ, prouerbialiter, ὡς μείζοσι μέτροις κεχρημένοις τοῦ ἀγορανόμου.
Κωβάλειον, ου, τὸ, diminutiuum τοῦ κώδιον apud Aristoph. in Ran. κωβάλειον καὶ λεκυθίον καὶ ψυλλάριον.
Κώδεια, ας, ἡ, dicitur ἡ τῆς μήκωνος κεφαλὴ, Caput papaueris, teste Etymologo. Vtitur vocabulo hoc & Homerus Ilad. ξ, sub finem, ὁ δὲ φῆ κώδ' ἐιαν αἰόρων: sed κώδειαν appellans caput Ilionei quod Peneleus hasta cõfixum tenebat. Significat κώδεια & τὸ σφαιρίον, Globulum, teste eodem Etymologo.
Κώδη, eidem Etymologo est ὁ καρπὸς τῆς μήκωνος, Fructus papaueris.
Κωδία, ας, ἡ, idem quod κώδεια. hoc est Caput papaueris. Frequenti in vsu apud medicos, & inde medicamẽtum τὸ ἐξ κωδίων apud eosdẽ celebre. Legitur & apud Dioscoridẽ hoc vocabulum cum alibi, tum lib. 4, cap. 64 & 65. Theophrastus κωδίαν tribuit etiam fabæ Ægyptiæ: Histor. plantarum lib. 4, cap. 10, ὅτι τῷ καυλῷ ἡ κωδία παρομοία σφηκίῳ τοῦ φερεφερεῖ. Et mox, ἐπαύω δὲ τοῦ ὕδατος ἡ κωδία. Et aliquanto pòst, de Ægyptii loti floribus, ὅταν δ' ὅταν μὴ ὁ ἥλιος συμμένῃ, συγκαλύπτει τὴν κωδίαν ἅμα δὲ τῇ αὐγῇ ἀνοίγεται, καὶ ἀπὸ τοῦ ὕδατος γίνεται. ὅταν δὲ πυθῇ μέχρις αὖ ἡ κωδία ὀκτελεωθῇ, καὶ τὰ αὖθη καθεῤῥύῃ. τῆς δὲ κωδίας τὸ μεγεθος ἡλίκον μήκωνος τῆς μεγίστης καὶ δύέλωσι τῆς κατὰ πρωΐας τὸν αὐτὸν τρόπον τῇ μήκωνι. Vnde Plinius libro 13, cap. 17, Loto fructus in capite, papaueri similis incisuris. Et mox, Sole occidente papauera ea (κωδίας sic vocat) comprimuntur & integuntur foliis: ad ortum autem aperiuntur, donec maturescant, flósque decidat. Nec verò tantùm Papauera appellat has κωδίας, sed etiam Capita. Pro iis enim quæ Theophrastus paulo pòst scribit, τὰς δὲ κωδίας ταύτας οἱ Δηλόπλοι σπυθέντες εἰς τὸ αὐτὸ, σήπουσι: idem ibidem hæc, Incolæ capita in aceruis putrefaciunt. Sic idem de faba Ægyptia libro 18, cap. 12, Simile caput papaueri, colore roseo. in eo fabæ nõ supra tricenas. Eustath. per υ scribit κωδύας, vt infrà docebo. ‖ Κωδία & Κωδὶς, Hesychio est κεφαλὴ χωρὶς σώματος, caput sine corpore. quod Homero κώδεια.
Quin ET Κώδιξ, autore Etymologo, dictus ὀπὸ τοῦ ὁμοιοῦσθαι τῆς κεφῆς τὴν κωδίαν. Id tamen potius mutuatos crediderim recentiores Græcos ex Latino Codex: licet & Suid. diminutiuũ ipsius κωδίκιλλον exponens δέρμα κεφεβάτου, à κώδιον deriuatum indicet.
Κώδιον, vide in Κώς. Κωδὶς, in præced. Κωδία.
Κωδύα, Caput ciborii. Eustath. pag. 999, Sciendum est (inquit) ὅτι ἄλλό τι καθαρὰ τὴν Ὁμηρικὴν κώδειαν τὴν ἐξ τῆς εἰ διφθόγγου, ἡ καθαρὰ παρ' Δήμωνι ἐξ τοῦ υ ψιλοῦ. Is enim κωδύαν vocat τὴν τοῦ κιβωρίου. Itidem p. 1616, ex Athenæo, de faba Ægyptia, ὅτι τούτῳ ἡ κωδύα, καὶ τὸ εἶδος διπλάσιον ἢ μήκωνος: subiungens paulo pòst, ὅθεν καὶ οἱ ἐν τοῦτοις τὸ κωδύας

κωδύα ἐξ τοῦ ψιλοῦ γεγραφήκασιν ἐν τοῖς αὐτοῖς γεγραφῶς, ἄλλως τε καὶ τὴν Ὁμηρικὴν κώδειαν. Apud Athenæum tamen vulgatæ edit. habent κωδίαν, per ἰαῦτα: vt & Theophr. exemplaria, necnon Dioscoridis, & aliorum. Locus Athen. est initio libri 3, desumptus ex Theophr. Histor. plant. lib. 4, c. 10.
Κώδιον, τ.2, c.523, e.
Κωδωνεᾶα σῦκα, ab Achæis vocabantur τὰ χειμερινὰ, Ficus hybernæ. Eustath. pag. 1964. Athenæus habet Κυδωνεᾶα.
Κωδωνίζω, t.2, c.524, d.
Κωδωνοφαλαροπωλος, ib. a
Κωδωνοφορέω, & Κωδωνοφορέομαι, ibid. c
Κωδωνοφόρος, ibid. b
Κώεα, vide infrà in Κώς. Κώοις, in Κῶοι.
Κωβύλας, Hesych. ὀνους: qui & καυβήλοι.
Κωθων, ωνος, ὁ, Cothon: Λακωνικὸν ἔκπωμα χρησιμῶτατον εἰς ὀρχήστραν, vt Athen. tradit libro 11, & Plut. in Lycurgo: vterque ex Critia. Id poculum Heniochus in Gorgonibus his depingit epithetis, Πιεῖν τις ἐγχείτω λαβὼν πουλυθυμῆ, κυκλοτερῆ, βοεσχύστην, παχύστομον κώθωνα, πᾶσθαι φάμγγος. Theopompus in Στρατιώτῃ vocat ὀρειβαύχενα, dicens, ἐγὼ δὲ κώθωνος ὁν ὀρειβαύχενος ποίμενα τὸν τράχηλον αὐανεκαεμένῃν. Meminit eius & Xenoph. Pæd. 1, necnon alii. ‖ Κώθων dicitur etiam Compotatio ipsa, quòd maximus in compotationibus vsus esset horum poculorum. Athen. libro 11, ex Hegesandro de Euphorione poeta, τὸ δ' κώθωνος οὗ μάλα μεθθεικόπος, λαβὼν ἐν τοῦ κιβωρίου, ὡς ἔφασαν οἱ μεθύων, ὀνόμησε. Sic vnus ex dipnosophistis apud eundem Athen. libro 14 dicit, καὶ ἴσως πάντα τὰ πιεῖτα ὀπτοῦ τεπτίδας ἔλεγον Μακεδόνες. κώθωνος δὲ ἡδύσμασι ζῶντα πινά. Itidem vsus est vocabulo hoc Plutarchus in Pyrrho & Antonio, dicens & in Timoleõte περὶ κώθωνα δεῖπνεῖεν pro Potare seu Compotare. Atque adeò HINC Κωθωνίσω dicitur pro Potare itidem seu Compotare: ET Κωθωνισμὸς, οῦ, ὁ, pro Potatio, Compotatio: nisi illud malis interpretari Cothone certare vel ludere: hoc autem, Dimicatio seu lusus qui cothone fit: sicut κοτταβίζειν & κοτταβισμὸς à κοτταβος. Mnestheus Athenienfis in epistola quã περὶ κωθωνισμοῦ scripsit, τὸ μθύειν κωθωνίζειν (inquit) διὰ πνων ἡμερῶν δοκεῖ μοι ποιεῖν τινα καὶ τὸ σώματος καθαρσιν καὶ τῆς ψυχῆς αὔξειν. Et mox, τοῦ δὲ καθαρσεων ἡ διὰ τοῦ κωθωνισμῶν, αἱρέσεσι μάλιστα. κρατυνίζεται γὰρ τὸ σῶμα τοῖς οἴνοις. Sic apud Athen. l. 13, ex Eubulo, διεβρεχμένος ἦκω καὶ κεκωθωνισμένος. Et Aristot. in Probl. κωθωνιζόμενοι πᾶς μεγάλαις, amplis & fœcũdis calicibus se proluentes. Affertur verò E T Κωθωνίν ex Aretæo pro Larga potio. ‖ Hesychio κώθων est non tantùm εἶδος ποτηρίου κεραμεοῦ μοιαίτου, sed etiam ἄπακτος, μέθυσος: qui alioqui compos. vocabulo ἀκρατοκώθων dicitur. ‖ Siculi κώθωνα vocant τὸν κωθῶνα, vt refert Athen. l. 7, ex Nicandri Colophonii Ἰλιάκαις & Apollodori scripto de Sophrone. Numenius verò in Halieutico eos VOCAT Κώθους, sic canens, Ἢ σκάρον ἢ κῶθον θεμίλιον καὶ αἰαμδέα δοῖλον. Et forsitan inde Sophron τὸν τοῦ Δυνοθῆκος υἱὸν appellauit Κωθωνίαν, inquit idem Athen. ibidem. Apud Hesych. verò reperio ET IAM Κῶθυ, κωβιός: NECNON Κῶθα, ποτήρια, Pocula.
Κοῖον, Hesych. ὀνὸς χυρον: (quod suprà κοῖον, & infrà κῶον) necnon ἱμάτιον.
Κώκαλον, idem esse dicit παλαιόν: necnon speciem galli gallinacei. AT Κωκάλια, τὰ, animalia sunt ex genere τῶν ὀστρακοδέρμων, sed eorum quæ carnẽ sub testa habent. Aristot. Hist. anim. l. 4, c. 4, de ὀστρακοδέρμων genere, τὰ δ' ἐχει λόβ, ὀστᾶ δ' ἔχει τὴν σάρκα αἰφαὶ πᾶσαν, πλὴν τῆς κεφαλῆς, ᾗ οἱ τε χρεσαῖοι κοχλίαι, καὶ τὰ καλούμενα ὑποπιῶν κωκάλια, καὶ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ αἱ τε πορφύραι καὶ οἱ κήρυκες, καὶ ὁ κόχλος, καὶ πάντα τὰ τρόμβοῦδη.
Κώκυμα, Κωκυτιρεῖν, Κωκυτὸς, vide in sequ. Κωκύω.
Κωκύω, F. ύσω, Fleo, Ploro: vel Eiulo, Lamentor. Hom. Il. σ, Ἀμφ' αὐτῷ χυμθὴν λίγ' ἐκώκυε. Il. χ, κώκυσεν δὲ μάλα μέγα πᾶσ' ἐελδόσα. VNDE Κώκυμα, ατος, τὸ, Fletus, Ploratus, Eiulatus, Lamentum. Soph. Aiace, ἀλφόφητος ὀξέων κωκυμάτων ὑστεσέναξε. ET Κωκυτὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. Hom. Il. χ, ἀμφὶ δ' λαοὶ Κωκυτὸ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγὴν καὶ ὀδυρμόν. Et aliquanto pòst, Κωκυτὸ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγὴς ὀπὸ πύργου. Vtitur hoc verbo Agathias etiam, licet ποιητικωτέρῳ, apud Suid. πύντων δ' γεγονότων κωκυτὸς ἐπεῖχε μύελος, οἰμωγά τε ἠκούετο θαμειαί, καὶ φθόγμα βριμώδες καὶ δυωλύγιον. ‖ Κωκυτὸς est etiam vnus ex fluuiis illis tribus qui εἰς Ἀχέροντα ῥέουσιν, συνὸς ὕδατος ἀπορροῇ, teste eodem Homero Odyss. κ, v. 612. Apud Hesychium reperio ET Κωκυτιρεῖν expositum βριμῶδεν, sed non sine mendi suspicione.
Κωλακρέται, Suidæ οἱ πομαὶ τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς αἰσαλωμάτων. Hesychius esse dicit ἀρχαϊκοὺς θεμίας, quos putari à quibusdam μόνους τοῦ δικαστικοῦ τεθεῖσθαι. Pollux libro 8, scribit θεμίας τῆς θεοῦ qui sorte legebantur, fuisse ex numero τῶν πεντακοσιομεδίμνων: pecunias accepisse præsente senatu: vocatos fuisse κωλακρέτας: habuisse potestatem etiam mulcta liberandi siqua ab archontibus iniustè esset irrogata. Aristophanes Vesp. Σὺ δ' χασκαζεις τὸν κωλακρέτω· τὸ δὲ τεθεσπιδιμνόν σε λέληθεν. Paulo pòst κωλακρέτου γάλα periphrasticè vocat δικαστικὸν μισθὸν, dicens, κωλακρέτου γάλα πίεται. Scholiastes eius comici quum κωλακρέτας esse dixisset τοὺς θεμίας τῶν πολιτικῶν χρημάτων, subiungit, dicere Aristophanem grammaticum hos esse θεμίας τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ: non verò huius solùm egisse curam, sed etiam τὰ εἰς τοὺς θεοὺς αἰσαλισκόμενα per hos expensa fuisse: idque patẽre ex his verbis Androtionis, τοῖς δὲ ἰοῦσι Γωβῶδε θεωροῖς τοὺς κωλακρέτας διδόναι ὁκ τῶν κοινικῶν ἐφοδιον ἀρχαῖα καὶ εἰς ἄλλο ὅτι αὐ δ' ἐν αἰσαλῶσιν. Θεμίας autem fuitie & τεθεσπίας τῆς δημοσίας στήσεως. Alibi idem scholiastes quũ annotasset κωλακρέτου vocatum fuisse τὸν κατὰ γένος τὰ χρήματα τῆς πόλεως, τὸν θεμίαν τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς αἰσαλωμάτων, subiungit, legem fuisse vt sacerdotes acciperent reliquias sacrificii, vt sunt δέρματα καὶ κοιλίας: alludens forsitan ad etymon huius vocabuli.
Κωλάλειον, t.2, c.527, d. Κωλεὰ, ib. e
Κώλειρ, Hesychio τὸ τεθεσπιδιμνον ἄθλον τοῖς ἀγωνιζομένοις.
Κωλεός, t.2, c.527, d
Κωλεπναις, Hesych. ἀσκαλαβώταις, Stellionibus.
Κωλῆ, t.2, c.527, e. Κωλιὰ, ib. h
Κώλη-ψ, t.2, c.528, c. Κωλία, ib. a
Κωλιαὶ, ib. Κωλιὰς, ib. c
Κωλικθίομαι, t.2, c.527, c. Κωλικὸς, ib. a
Κωλίφιον, ου, τὸ, fuisse dicitur Panis quo athletæ vtebãtur: ex eo nominatus quòd τὰ κῶλα, id est membra artũsq; redderet ἴφια, valida & robusta. Sed non nisi ex Iuuenale eius exemplum affertur, dicente, Luctantur paucæ, comedunt coliphia paucæ.
Κῶλον, Membrum, &c. t.2, c.524. g. Κῶλον, in periodo, &c. c. 525, c. Κῶλον, de quodam intestino dictum, &c. ibid. f.
Κῶλος, Cõlus: apud Athen. esse dicitur animal magnitudine inter ceruum & arietem, album, cursu illis velocius. Apud Strab. κόλος, per ο μικρον, lib. 7, p. 137.
Κωλοτομέω, t.2, c.526, a
Κωλύδαγρα, apud Suid. legitur sine expositione: forsan est ea quæ suprà per ο μικρὸν κολύδθρα.
Κώλυμα, pro κῶλον, t.2, c.528, d. Κώλυμα, Impedimentum, &c. c. 529, c.
Κωλύμη, t.2, c.529, d. Κωλύομαι, t.2, c.528, g
Κωλυσανέμας, & Κωλυσάνεμος, t.1, c.426, b
Κωλυσάδειπνος, t.1, c.935, c. & 1911, c. ob.
Κωλυσεργία, t.2, c.529, f. Κώλυσις, ib. e
Κωλυτέον, Prohibendum. Κωλυτὴρ, t.2, c.529, f
Κωλυτήριον, τὸ, ibid.
Κωλυτήριος, ibid.
Κωλυτὴς, οῦ, ὁ, idem ac κωλυτὴρ, Qui prohibet & impedit.
Κωλυτικὸς, t.2, c.529, g. Κωλυτὴς, ib. h
Κωλύω, t.2, c.528, d
Κωλώτης, ου, ὁ, Stellio: quã & ἀσκαλαβώτης & γαλεώτης. Dicitur ὀσφῦς ἄλλεσθαι περὶ τὰ μύας, inquit Hes. & Suid. qui hos ex Vabrio iambos affert, Σοφῆς σφάγης ἰσὸν οὖρε κωλώτης, καὶ λεπίδν ἀνέδυ φόβος ὀκτμῶν πίχου. Idem Suidas & τὸν Διόνυσον, Bacchũ, κολώτιν dici tradit. Alioqui est nomen proprium Epicurei cuiusdã quẽ Epicurus ὑπωκοεστικῶς vocare solebat κολωτάν & κολωτέριον. Vide libros Plut. scriptos περὶ Κολώτην. AT Κωλωτὴ, ἡ,

apud Aristot. esse auis dicitur, Gazæ itidem Colota. A

Κῶμα, Somnus, &c. t.2, c.530, f. Κῶμα, Marcor, &c. ib. g.

Κῶμα, Illecebra, &c. c.531, c.

Κωμαδεῖν, Hesychio ὀρχεῖσθαι: alioqui est ὀρχεῖσθαι: futur. 2 vel aor. 2 à κωμάζω.

Κωμάζω, t.2, c.532, f. Κωμαίνεσθαι, t.2, c.531, d

Κωμαίνω, ibid.

Κωμανόν, aromaticum quiddam, inquit Hesychius. Meminit eius Theophrastus Hist. plant. libro 9, cap. 7, fructum esse dicens vnguentis pretiosis permisceri solitum. Sunt qui caryophyllon esse velint. Sed notandũ, B apud hunc proparoxytonως, apud illum oxytonως scriptum esse.

Κώμαξ, t.2, c.533, e. Κωμάρχης, ib. f

Κώμαρχος, ibid.

Κωμάσδω, Doricè pro κωμάζω: apud Theocr. Idyll. 3.

Κωμαστής, t.2, c.533, b. Κωμαστικὸς, ib. c

Κωμαστικῶς, ib. Κωμαπώδης, t.2, c.531, c

Κώμη, t.2, c.533, e. Κωμηδὸν, t.2, c.534, a

Κωμήτης, t.2, c.533, h. Κωμηπηδὸς, ib.

Κωμῆτις, t.2, c.534, a. Κωμικθύομαι, t.2, c.536, a C

Κωμικὸς, t.2, c.535, g. Κώμιον, t.2, c.534, a

Κωμοπολις, t.2, c.533, g. & 824, b. ob.

Κῶμος, Comportatio, &c. t.2, c.531, d. Κῶμος, Lasciuia, &c. c.532, a. Κῶμος, saltationis genus, &c. ibid. b.

Κῶμος, Deus comessationum, &c. ib. d.

Κωμοῦσθαι, Alto sopore & veterno opprimi. Vnde κεκωμῶσθαι apud Hippocratem, quod Galenus exponit ὦν κόμαται ἕξ.

Κωμύδριον, t.2, c.534, b

Κῶμις, υδος, ἡ, Laurus quæ ante fores statuitur. Hesych. enim κώμυδα dici scribit δέσμιον ὦν ἱστᾶσι πρὸς τοῖς πυλῶν. addens, significare etiam δέσμιον χόρτου, & τὰ κατ' ὀλίγον τοῖς δραγμάσιν, quo modo & apud Suidam, οἱ δ' ξυνδήσαντες τὰς καλαμίας καλοῦσι τὴν θλύψαις, κώμυδας πολλὰς ἀπειρήσαντο. Itémque apud Theocritum Idyll. 4, Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰ κώμυδα δίδωμι, schol. exponit δέσμιον, siue δεσμάσιον, fasciculum. Legitur vocabulũ hoc apud Theophrastum quoque, sed in paulo alio significatu. Nam libro 4 Histor. plantarum, cap. 12, dicit τὸν καρπὸν κάλαμον αὐξάνει ὅλῃ τοῖς κόμισι: subiungens, κώμυδας vocari οὗ αὖ ἡ συνθροισμένος κάλαμος καὶ συμπεπεσμένος τοῖς ῥίζαις. hoc autem fieri κατ' οὖς αὐ τόπους τῆς λίμνης θύλακον ἢ χωρέον. Plinius libro 16, cap. 36, characiam arundinem nasci scribit in ripis expatiantis lacus.

Κωμωδεῖσθαι, t.2, c.535, e. Κωμωδέω, ib. d

Κωμῳδήμεα, ib. Κωμωδία, t.2, c.534, g

Κωμῳδικὸς, t.2, c.535, c. Κωμῳδοδιδασκαλία, ib.

Κωμῳδοδιδάσκαλος, ib. b. Κωμῳδολεσχέω, ib. f F

Κωμῳδολεσχῶν, ib. Κωμῳδοποιητὴς, ib. b

Κωμῳδοποιία, ibid. c

Κωμῳδοποιὸς, ibid. b. & t.3, c.1350, d

Κωμῳδὸς, t.2, c.534, b. & t.3, c.1350, d

Κωμῳδρίον, t.2, c.534, b. Κωμωποιητὴς, t.2, c.535, c

Κώνα, Hesychio βέμβιξ, Turbo. ET Κωνᾶν, eidem περιδινεῖν, Circumagere. quod & βεμβηκίσαι. Idem aor. κωνῆσαι exponit non solùm κύκλῳ περιενεγκεῖν, sed etiam πανοκτῆσαι. vnde ab Æschylo & Cratino in Cressis πανοκτήνιον μόρον dici ὅταν τίσιν καταχρεῶντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσι. Verùm non modò habet κωνῆσαι per ι, sed etiam κωνίσαι per ι, in vtraque significatione. Nam in Πιστοκωνήτῳ dicit Κωνίσαι esse τὸ περιελαχαίνειν, forsan à κῶνος ι & in serie τῶν κ cum ε, κεκώνισται exponit πεπίανται, πέκλυται. Sed alteram scripturam δεῖ τῶν η meliorem esse docet Etymologus etiam, dicens κωνᾶν esse τὸ γυρίφειν, & κωνῆσαι apud Aristoph. in Tagenistis τὸ περιενεγκεῖν: à nomine κῶνος, quod est βέμβιξ. Propriè autem κωνῆσαι esse ait τὸ κέραμον ποιῆσαι.

Κώνειον, ου, τὸ, Cicuta: planta venenata, de qua Dioscorides libro 4, cap. 79, & Plinius libro 25, cap. 13. Vnde & Nicander in Alexipharm. κωνείου βλαβόεν πῶμα, cicutæ noxi9 seu exitialis potus. Etymologus ita nominatũ tradit διὰ τὸν γινόμενον εἰλιγμὸν καὶ σκότον τοῖς πίνουσι. nam τὸ γυρεῖν antiquos dixisse κωνῆσαι. INDE Κωνειαζομένη apud Suidam, κώνειον (quod est θανάσιμον καὶ ἀνιαρὸν πόσιον φαρμακον) πινόμενος. ‖Κώνειον & κωνείαν Hesych. esse dicit etiam ἀρθῆκα, ferulam.

Κώνηπες, Hesychio θύρσοι, Thyrsi.

Κωνίαν, Galen. in Lex. Hippocr. esse dicit οἶνον τὸν ποιότητι cuius conficiendi rationem vide ibidem.

Κωνὶς, Hesychio ὑδρίσκη, Hydria. seu Parua hydria.

Κῶνος, ου, ὁ, Conus, Turbo, Meta: σχῆμα apud geometras & cæteros mathematicos ἀπὸ πλατείας βάσεως εἰς ὀξὺ λῆγον. Aristoteles in Problematis, τοῦ κώνου βάσις κύκλος ἐστί, Idem De mundo, εἴ τις ἐξ ἄξονος ὁμαλῶς ἡμιφανῆ σφαῖραν καὶ κῶνον καὶ κῶνον καὶ κύλινδρον. Rursum in Problem. κῶνον esse dicit πρὸ ἔκπωσιν τοῦ ὄμφεως. quòd aspectuum procidẽtia turbine seu cono agatur. vnde & acies. Inde κῶνος dicitur quidquid tali est figura. vt metæ segetum in areis. Galenus in Lexico Hippocr. pag. 61, scribit, ὧν τοῖς ἅλωσι, maximè vbi sunt loca ἐπήμβεια, solere erigi palum ligneum, & ὅθεν τοῦτο συνιέναι τοῖς καρποῖς κωνοειδῶς: inde struem illam κῶνον appellari: & hinc ἄμφια περὶ κώνια dici τὰ περὶ τῆς τοῦ κώνου τείσεως, hoc est ὧν τὸν ἐπὶ καὶ ἀπαλῶν κριθῶν. id est farinam ex recenti adhuc hordeo antequam in metam compositum fuit. Itidem κῶνοι, vt & γρόμβοι & τρόχιλοι, dicuntur turbines illi quibus pueri ludunt, alio nomine βέμβικες dicti. Necnon ὁ τῆς πίτυος καρπὸς, (vel potius inuolucrum fructus) dicitur κῶνος, vt γρόβιλος, quoniam eâdem est figura. Theophrastus Hist. plantarum libro 3, capite 10, in discrimine τῆς πίτυος & τῆς πεύκης, scribit τὸν μὲν πίτυν τὸν κῶνον ἐλάττω φέρειν καὶ περιεκτικώτερον μᾶλλον. Et aliquanto pòst, de abietis generibus, ὧν δὲ τοῦ κώνου τοῦ μὲν τὸ ἀρρενὸς ὅλῃ κέρατα ὀλίγα ὅλῃ τὸ ἄκρον· τοῦ δὲ τῆς θηλείας, ὅλως οὐδένα. Sic Dioscorides tradit πιτυΐδας vocari τὸν καρπὸν τοῦ πίτυος καὶ τῆς πεύκης, τὸν ὑπερσπόρμιον ὑπὸ τοῖς κώνοις. Et Mnesitheus apud Athenæum libro 2, ὀστρακίδας nominari τοῦ κώνου τοῖς πυρῆνας, necnon ipsos τοὺς κώνους. Latini & Conum vocant & Nucem pineam: Græci medici, recẽtiores præsertim, DIMINVTIVE Κωνάριον inter quos Nicolaus Myrepsus. Habet & ἡ τοῦ κεφαλαλγίας suum κῶνον, quem Latini itidem conum appellant. Maro, Et conum insignis galeæ cristeque comantes. Lucretius, Acumen coni. Hesychio verò κῶνοι sunt etiam οἱ θύρσοι, thyrsi: qui suprà κώνηπες eidem. Porrò à κῶνος COMPOSITVM Κωνοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Coni formam gerens, Qui coni specie est, Turbinatus. Herodianus libro 5, λίθος μέγιστος κατοῦσα περιφερὴς, λήγων εἰς ὀξύτατα· κωνοειδὲς αὐτῷ σχῆμα. ET Κωνοφόρος, ου, ὁ, Conum ferens, Conifer seu Coniger. vt Catullus dicit Conigeræ pinus: & Maro Conifer: cyparissi. Apud Theophr. Hist. plant. l. 3, cap. 10, κωνοφόρος est arbor quædam affimilis τῇ πίτυϊ, pinui. Hesych. exp. γροβιλοφόρον.

Κῶνοψ, ωπος, ὁ, Culex: seu Culex vinarius, vt accipiunt apud Aristotelem Histor. animalium lib. 5. Ita sanè apud Plutarchum Sympos. libro 4 dicit quidam, τὴν δ' αὐθοσμίαν ἀποπαίζοντες πυτινὴ καὶ ἠμπελίδων, ἀχριώντων πίτυρῶν ὀκ πάθει κωνώπων χεροῖ περιαδόμενον. In Epigramm. tamen & Οἰζυβίας κώνωπες αὐαλέες, ἀμφαπὰς ἀνδρῶν Σιρῶνες. Aristophanes in Pluto fœminino genere dixit πολὺ κώνωπα, teste Suida. INDE Κωνωπειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Culicis speciem gerens, Culici similis. vt κωνωπειδῆ θηλία, apud Theophrastum Hist. animalium libro 3. ET Κωνωπθήρας, ου, ὁ, Hesychio ὄρνις ὁ κώνωπας θηρεύων, Auis quæ venatur culices. ITEM Κωνωπεῖον, ου, τὸ, Conopeum: velum ad arcendos culices. Horat. Intérque signa turpe militaria sol aspicit conopeum. Affertur ET Κωνωπεὼν ex Epigr. pro genere instrumenti ad arcendos culices.

Κῶον Hesychio ἱμάτιον ἢ ὀνέχυρον. vnde κωάσιν suprà.

Κῶος, eidem Hesych. est ἀστράγαλος, seu iactus taxilli, valens sex. vnde prouerbium, Κῶος χίον, siue Κῶος ἀστὸς χίου, significans comparationem imparium. quoniam ὁ κῶος δυώδεκα ἔχει, ὁ δὲ χίος, ἕν. Alioqui

Κῶος dicitur qui est ex insula Co: & inde possessiuum A nomen Κωικός, Ad Coum pertinens. vel In insula Conatus. Strabo lib. 8, pag. 160, quum dixisset κομήτης νομίζεται τὰ ἀστήλαμα & τοῖς ἀπὸ σημῶν ῥωχμοῖς, subiungit, quosdam eiusmodi κοιλώματα dicere nominari ρύκα κόνου: indéque apud Homerum esse Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι. vt sit Habentibus speluncas & cauernas in montibus. Verùm alios aliter id hemistichium interpretari, docuit t.2, c.1461, d. At Κῶος, εος, τὸ, Vellus, Stragulum è pelle villosa, vide infrà in Κώς.

Κώπα, t.2, c.538, c. Κῶπαι, vrbs, t.2, c.537, c B

Κωπαῖδες, αἱ, t.3, c.374, d. Κώπαιον, t.2, c.538, c

Κωπαὶς λίμνη, t.2, c.537, c. Κώπα, t.2, c 538. c

Κώπαις, ib. Κῶπες, οἱ, t.3, c.887, g

Κωπέπας, Hesych. σφονδύλοις μεγάλοις ἰχθύων.

Κωπεὺς, eidem βρῶσις: qui potius κωπεὺς, per ο.

Κωπιδὰ, t.2, c.538, c. Κωπεὼν, ib. d

Κώπη, Remus, &c. t.2, c.537, b. Κώπη, Manubrium, &c. t.2, c.538, d

Κωπηεὶς, ib. f. Κωπηλασία, t.2, c.537, f

Κωπηλατέω, ib. Κωπηλάτης, ib. C

Κωπήρης, ib. Κωπητὴρ, t.2, c.538, a

Κωπητήριον, ib. b. Κωπίαι-πα, ib. d

Κωπίον, ibid.

Κῶπος, ου, ὁ, in v.l. ὁ μεθ' ἡδυῆς πολμὸς, & Monile.

Κωπῳδεῖς, οἱ, Garruli: si iisdem v.l. credimus.

Κωπωπεία, t.2, c.538, c. Κωπωπήριον, ib. b

Κώρα, Hesychio ὕβρις, Iniuria, seu Perulans iniuria.

Κωραλεῖς, eodem autore apud Siculos sunt οἱ ἀκαλέζοντες τὸ κουρείλιον, qui curalium legunt.

Κωραλλιον, idem esse dicit παιδάριον, κόριον, Puellum seu D Puellam: afferens & Κωραλίσκον pro μικρὸν κόριον. Κωραλλιον & Κοραλλιον reperiri dicitur & pro κουρείλιον siue κοραλλιον, Corallium seu Corallum.

Κῶρος, Doricè pro κοῦρος, Puer: itémque Κώρη pro κούρη, Puella. Vide t.2, c.376, a. AT Κωρίδες, pro καρίδες, vide in Καρίς.

Κωρύκειος, Κωρύκιον, Κωρυκὶς, Κωρυκομαχία, vide in Κώρυκος.

Κώρυκος, ου, ὁ, Pera, Saccus coriaceus: vt in quo panes reponi solent. Sic parasiti quidam apud Athenæum lib. 6, dicunt se αὐτὴ κωρύκων παρέχῃ τοῖς ἀθληταῖς. Vtitur E hoc vocabulo Homerus quoque Odysseæ ε. Ibi enim Calypso Vlyssi à se discedenti ἐν ζωνῇ δῶκε Κωρύκῳ, ὃν δὲ οἱ ὄψα πίθει μυρσινέα πολλά: appellans κώρυκον quem alibi δέρματα ταυρεὰ, & δοροὺς εὐρραφέας. Exponitur etiam Folliculus, sicut ψυλάκιον. Theophr. Hist. plant. libro 3, cap. 14, de vimo, ὧν τοῖς κωρύκοις τὸ κόμμι ᾗ ψηφὶ ἄπα κωνωπειδῆ φέρει. Ita enim reponunt pro πῶς κωρύκιον. (Ego verò dico veterem lectionem retinendam esse, & tantùm accentu correcto scribendum πῶς κωρυκίου. Nam ET Κωρυκὶς dicitur pro κώρυκος, Eustath. teste, qui hoc eius exemplum affert ex Aristophane, αὐτοῖς οὐ μακρὰ ἢ κωρυκὶς, ἢ καὶ τοῖς μάλιστα τῆς ἐγκίρου, exponénsque ψυλάκιον, μάρσιππος) Capite sequenti vtitur ADIECTIVO Κωρυκώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Peræ seu folliculo similis, de terebintho, φέρει δὲ καὶ κωρυκώδη τινὰ κοῖλα, καθ' ἃ ἡ θηλέα· ὧν οἷς θηλέᾳ ἐγγίνεται κωνωπειδῆ. Vnde Plinius lib. 13, de terebintho itidem, Fert folliculos emittentes quædam animalia ceu culices. Est ab eodem Κώρυκος ETIAM Κωρύλιον, Sacculus, Folliculus. Suidæ ψυλάκιον & βουλλίδιον. ET Κωρυκίδιον, ου, τὸ. quod Hesych. esse G dicit δέρματιον κοίλωμα quod οἱ πεζεύοντες τοῦ ἱππικοῦ ἐν τῇ θέσει τοῦ θεάτρου. ‖Κώρυκος, Follis, dicitur esse & pilæ genus, magnum videlicet & quo vento inflato ludi tur. INDE Κωρυκομαχία, ας, ἡ, Pugna seu lusus qui eiusmodi folle fit. Cæl. Aurel. Chroniun libro vltimo, cap. vlt. Tum volutatione in palæstra varia, quam Græci κυλαδίαν atque κωρυκομαχίαν vocauerunt. (Ita enim quidam reponunt pro celadian & choricomachia: sed illud κυλαδίαν nõ minus q̃ hoc celadian esse mẽdosum dico. κωρυκομαχίαν autem probo, quum apud Hippocr. quoque lib. 2 De diæta, repertam, κωρυκομαχίη καὶ χειρογυμνὴ τὰ πρῶτα πλόκα δίκαιον ἐστι, subaudi τῇ ἀκροχειρίζει: vt ἡ ἀλίνδησις πρῶτα πλόκα τὴν πάλην) ‖Κωρυκεῖς à Macedonibus vocari τὰς τραχείας κύγχας, ab Athenien sibus dictas κρείους, tradit Athenæus libro 3, ex Hegesandri commentariis. ‖Denique Κώρυκος est montis nomen. à quo Κωρύκειον ἄντρον, & Κωρύκειος κρόκος. Sunt qui Pamphyliæ promontorium esse dicant: cuius incolas vocari Κωρυκαίους. Prouerbio autem dici Κωρυκαῖοι ἠκροάσατο, pro Explorator siue delator auscultauit. nam, Ephoro teste, libro 3, Corycæi qui sub Coryco promontorio habitabant in oppidulo quodam, si qui ad ipsos appulissent negotiatores, ipsos accedebant veluti empturi quippiam aut cum ipsis nauigaturi. deinde cognito quid rei veherẽt & quò tenerẽt iter, Myonnesis vicinis istud nuntiabant. hi vectores adoriebantur, & illi in partem prædæ veniebant. Vide & Suidam ac Stephanũ. Comici verò & deum κωρυκαῖον in suas fabulas introduxere, ὡπερ κουσταῦτα itidem καὶ οὗτος ὑπὸβουλεύοντα.

Κώς, nomen verbale τοῦ τὸ κῶ τὸ κοιμῶμαι: VNDE FIT Κῴδιον, & per CONTRACTIONEM Κῷδιον, vt ῥῷδιον ex ῥοδίον. Significat autem περιβάπτον δέρμα, Ouinum vellus, τοῦ τὸ ἐπ' αὐτῷ κοιμᾶσθαι. Ita Etymologus, exemplum istius κῶς hoc afferens ex Nicochari Lemnia, ἐπλέομεν ὦ κόρη ὅλῃ κῶς. Ex hoc κῶς idem Etymologus scribit FIERI Κῶας, κ' πλεονασμῷ, sicut ex ὦς ὠὸς fit ὦας. Hæc ille, afferens & huius κῶας hoc exemplum, Κῶας ἀγὰν κριοῦ μεμαῶτες. Idem apud Homerum quoque legitur, Odysseæ τ. Nam ibi Penelope iubente φέρεν δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ, Eurynome μάλ' ὀτρυνέουσα κατέθηκε φέρουσα δίφρον εὔξεστον, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν. Diminutiuo autem κῴδιον vtitur Aristophanes, ὁ δ' πλύνει κῴδια, lauat vellera. Et Antigonus Carystius in vita Menedemi, dicens, in cœnaculo ipsius τὸ μὲν θέρος fuisse ὑπαιμασμένον ψίαθον ἐφ' ἑκάστῃ κλίνῃ, τῷ δὲ χειμῶνος κῴδιον. Vellus, Pellem villosam, ea enim pro stragulo vtebantur. At κῴδιον τὸ βολβοῦ, quod ex Theophrasto, Historiæ plantarum lib. 6, affertur pro Flos bulbi, non possum non suspectum habere. Affertur porrò & aliud thema, NIMIRVM Κῶος, εος, τὸ, itidem pro Pellis ouina, Vellus, Stragulum è pelle villosa. Eius meminit Etymologus quoque. Nam τὸ κῶας scribit μεταπαλαιοῦσι εἰς τὸ κῶος, vt τὸ ὕδας εἰς τὸ ὕδος. Inde fieri plurale κῶεα & κῴεα. Iis Homerus vtitur, Odysseæ ρ, Κῴεα καταρρύσας θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι. Et Iliad. υ, — ὦν ἀδελφὸς τοῖν καὶ κῴεσιν οἰῶν ἔδραθεν. Et Apollon. Rhod. Argon. libro 1, μαλακοῖς ὅθι κῴεσιν οἰῶν. ‖Hesychius perispomenos habet κῶς, quasi contractum ex κῶας. Id exponit non solùm δέρμα, sed etiam εἰρκτὴ, δεσμωτήριον. vt & ex Etymologo tradunt ita nominatum fuisse apud Corinthios ergastulum quoddam vbi fures & fugitiui includebantur. Alioqui Κῶς est insula quædam, Latinis itidem Cos: cuius incolæ Κῶοι & Κῷοι. Eadem Κέος vocatur, & incolæ Κέοι.

F Κώπαλις, Tudicula. Ita enim Eustathius pag. 1675, scribit ἀνθυρηλοιῶν à iumentis exponi κώπαλιν, hoc est τὸν ἀνθήρης κόνθρον, Tudiculam siue rudiculam qua puls agitatur.

Κωπίλλω, Loquitor, Fabulor, Garrio. Hesiodus Erg. Μηδὲ γυνὴ σε νόον πυρετοῦσα ἀπατάτω Αἰμύλα κωπίλευσα. Apud Athenæum libro 10, Η' δεῖα κωπίλλουσα καθήμενον οἰνοποτίζειν. Et Theocritus in Adoniazusis, Παῦσαι δ' ὦ δύσπανοι αἰλοῦντα κωπίλευσαι. Exponitur etiam Blandis & fallacibus verbis decipio. INDE Κωπίλος, Loquax, Garrulus: item Blandus, Fallax. vt ab Hesychio quoque exponitur non solùm λάλος & βαρὺς, sed etiam ἡδὺς, κολακευτικὸς, & ἀπατηλός. Ita in Epigramm. libro 3, Ἐσβεσθη δὲ τὰ φίλτρα τὰ κωπίλα, Blanda & fallacia. Et apud Suidam κωπίλοις κέχρηται λόγοις φενακίσαι πειρώμενος, Blandis verbis. ITEM Κωπιλάδες hinc dicuntur αἱ χελιδόνες, Hirundines, vt pote quæ garrulæ sint & loquaces. Vide Κελαδῆθρα.

Κωφάω, Κῶφες, Κωφεύω, Κωφέω, Κώφησις, Κωφηπίος, Κωφίας, vide in sequ. Κωφός.

H Κωφὸς, ου, ὁ, Surdus, ὁ πάνυ ἀκοὴν βεβλαμμένος, Cui auditus est vitiatus. Alexander Aphrod. in Problem. δίκαιον οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ καὶ ἄλαλοι vt & apud Gregorium κωφὸς καὶ ἄλαλος. Aliquando accipitur pro Fatuus, Stolidus, Hebes: αἰσχρὸς, seu Absurdus. ex consequente, quòd tales sint οἱ κωφοὶ. Sophocles Aiace, Ἐγὼ δ' ὁ πάν-

τα κωφός. Accipitur etiam pro Mutus, quoniam & τὸ ἄλαλον consequens τοῦ κωφοῦ. Apud Etymologum, Καὶ κωφοῦ ξυείημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω. nam ibi ille exponit τοῦ μὴ φθεγγομένου. Ita & κωφὸν πρόσωπον in scenis dicitur Muta persona, Quæ nihil loquitur. Et κωφὸς φρυνίος, Nicandro Rubeta muta: quam & ἄφθογγον appellat. Necnon κωφὸν κῦμα, Fluctus mutus, Fluctus nullum edens strepitum, Fluctus qui non exauditur, apud Homerum. Idem κωφὸν accepit & pro Hebes, Inualidum, Inefficax: Iliad. λ, dicens, Κωφὸν δὸ βέλος αὐθρὸς ἀνάλκιδος οὐπιδαγοῖο. vt & ex Sophocle κωφὰ ἔπη afferunt pro Frigida. INDE Κωφότης, ητος, ἡ, Surditas: cui Demosthenes opponit ἀκρίβειαν ἀξιόπιστον. ET Κωφίας, ου, ὁ, Surdaster. Hesychius esse dicit serpentis speciem qui & τυφλίας nominatur, Latinis cæcilia, à cæcitate. Et VERB. Κωφόω, ῶ, Exurdo, Surdum reddo. Vnde VERBALE Κώφωσις, εως, ἡ, Exurdatio: seu Surditas.

Est inde & aliud VERBVM, Κωφάω videlicet, significans itidem Exurdo, Obsurdescere facio: cuius passiuum Κωφάομαι, ῶμαι, Obsurdesco vel Obmutesco. Vide Σηραίω, t.3, c.780, g. Item & alia VERBA, Κωφέω ET Κωφόω, significantia Surdeo, Surdus sum: item Sileo, Quiesco. vt Hesychius κωφοῦται exponit αἰσθητοῦσαι, σιωπῶσαι, ἡσυχάσαι. Idem κωφεῖ, vt κωφῶ, exponit etiam πηροῖ: necnon κακουργεῖ, βλάπτει, κωλυεῖ: afferens item κωφῶσαι, pro κωλῦσαι. Sic VERBALE Κώφησις exponit κώλυσις. Quemadmodum verò κωφεῖ exponit etiam βλάπτει, ita aduerbium POSITIVVM Κωφηπόως exponit βλαπτέος. AT Κῶφος idem νεκύσια κωφά.

Κωχεύω, Suftolló: vel Veho. Hesychius κωχεύει exponit μετοιχεῖται, κουφίζει, φέρει: addens, idem dici & κωφεύει. Item idem κωχεύουσιν ex Sophocle affert pro μετοιχεύουσιν, ὀχεύουσι.

Λ

Λ Nota est vndecimæ apud Græcos literæ, quã λάμβδα seu λάβδα appellãt. ea est λεῖα, ideóque ἡ γλῶττα ὀλισθαίνουσα ea interdũ pro ρ vtitur: quo vitio οἱ τραυλίζοντες laborant, κόλαξ dicentes pro κόραξ. Eadem affinitatem aliquam habet cum τῷ ν. Vnde Dores φίνταν dicunt & ἥνωρ pro φίλταν & ἥλωρ: & Attici λίθον pro νίθον. sic in compositione πάλλυκον & παλίλλογον ac similia pro πάνλυκον & παλίλογον: vt & Latini Illustris pro Inlustris, Collido pro Conlido. Atque adeò notæ harum literarũ admodũ similes sunt. nam τὸ λ est ν inuersum: & vicissim. Est etiam numeralis nota, significans triginta. vt λ', λά, & sic deinceps. at acuti accentus apice præfixum triginta millia notat, hoc modo, λ. Λᾶ, particula per se nihil significans, sed in compositione vim habens epiteticam, vehementiorem significationem reddens eorum quibus est præfixum: vt λάγνος dictũ volunt quasi λίαν γόνου ἔχων, vel λίαν γυναικώδης, per syncopen: λάμαχος pro λίαν μάχιμος. Ita ζα, & α.

Λᾶ, proprium, &c. t.2, c.539, d

Λάα, ibid. e. Λᾶαι, ibid. a

Λαβά, Hesychio ταγὴν, Gutta. quæ & λιβάς.

Λαβάγυρος, ου, ὁ, Qui pecuniam accipit, Qui nil nisi pecunia accepta facit. Apud Athenæum libro 9, sub finem, quum Vlpianus diuisset, τίς δ' αὖτ' ἡ λῆψιν βελτιστοῦς, οὐκ ἂν τὶ εἴπειμι εἰ μὴ παρ' ἑτέου ἑκάστου μισθὸν λαβών: subiicit Democritus, Ἀλλ' ἔφη, οὐκ ὦν λαβάργυρος ὠφελοιμήν, τὸν Τίμωνος τρόβιππον, λέξω τὰ τοῖσι τῶ Ἡγήμονος.

Λαβδία, t.2, c.VIII, c. Λαβδικιμάς, ibid. f

Λαβδιεδής, ibid. d

Λαβέσθαι, cum genitiuo, pro Prehendere, &c. t.2, c.556, c

Λαβή, Prehensio, &c. t.2, c.582, h. Λαβή, Ansa, &c. c.583, d

Λαβήρος, Hesychio πτῶσις. Infrà Λάβιρος.

Λαβής, t.2, c.583, f. Λαβίδιον, t.2, c.586, h

Λάβιον, ibid.

Λάβιρος, Hesychio βόθυνος, Fouea. Suprà λάβηρος.

Λαβίς, t.2, c.586, g. Λαβραχορέω, t.2, c.542, d

Λαβραχόρης, ibid. c. Λαβρακίζω, ib. e

Λαβρίζομαι, ibid. f. Λαβρόκοιτος, t.2, c.543, a

Λάβραξ, t.2, c.542, f. & t.3, c.1612, f. ob.

Λαβρεία, t.2, c.542, e. Λαβρύομαι, ib. d

Λάβρον, τὸ, substantiuum, t.2, c.541, h

Λαβρώνιον, Hesych. species poculi ampli. quale ἡ λαβρωνία.

Λαβροποτέω, t.2, c.542, b. Λάβρος, t.2, c.541, g

Λαβροσπάων, Hesych. χορτασμῶν ἀκόρεστον. quales & λαβροσιῶαι, Auidæ vorationes quæ fiunt patulo seu hiante ore.

Λαβρόσυτος, t.2, c.542, c. & t.3, c.760, a

Λαβροσυμέω, t.2, c.542, c. & t.3, c.1045, h

Λαβροσυμία, ibid. Λαβρόσυμος, t.3, c.1045, g

Λαβροσυνή, t.2, c.542, d. Λαβρότης, ibid.

Λαβροφαγέω, ibid. c. Λαβρύσσω, ib. f

Λαβρωνία, t.2, c.543, a. Λαβρώνιος, ib. b,

Λάβρως, t.2, c.542, d

Est inde & aliud VERBVM, Κωφάω videlicet, significans itidem Exurdo, Obsurdescere facio: cuius passiuum Κωφάομαι, ῶμαι, Obsurdesco vel Obmutesco. Vide Σηραίω, t.3, c.780, g. Item & alia VERBA, Κωφέω ET Κωφόω, significantia Surdeo, Surdus sum: item Sileo, Quiesco. vt Hesychius κωφοῦται exponit αἰσθητοῦσαι, σιωπῶσαι, ἡσυχάσαι. Idem κωφεῖ, vt κωφῶ, exponit etiam πηροῖ: necnon κακουργεῖ, βλάπτει, κωλυεῖ: afferens item κωφῶσαι, pro κωλῦσαι. Sic VERBALE Κώφησις exponit κώλυσις. Quemadmodum verò κωφεῖ exponit etiam βλάπτει, ita aduerbium POSITIVVM Κωφηπόως exponit βλαπτέος. AT Κῶφος idem νεκύσια κωφά.

Κωχεύω, Suftolló: vel Veho. Hesychius κωχεύει exponit μετοιχεῖται, κουφίζει, φέρει: addens, idem dici & κωφεύει. Item idem κωχεύουσιν ex Sophocle affert pro μετοιχεύουσιν, ὀχεύουσι.

Λ

Λάβυζος, ου, ἡ, Labyzus: aromatis siue thymiamatis genus myrrha suauius & pretiosius: ex quo, iuncta myrrha, Persarum reges cidarin ferebant, vt testatur Hesych. in Κίδαρις, & Athen. libro 12, in sermone de luxu regum Persiæ.

Λαβύρινθος, Labyrinthus: Suidæ & Hesych. κοχλιοειδὴς πόρος. Plinius libro 36, cap. 13, quatuor memorat labyrinthos, Ægyptium, Creticum, Lemnium, Italicum: inter alia dicens, ab Ægyptio sumpsisse Dædalum exemplar eius labyrinthi quem fecit in Creta, sed centesimam tãtùm portionem eius imitatum, quæ itinerum ambages occursúsque ac recursus inexplicabiles continet, non breui lacinia millia pass. plura ambulationis continentem, sed crebris foribus inditis ad fallendos occursus, redeundúmque in errores eosdem. De Cretico, hæc Maro, Æneid. 5, Vt quondam Creta fertur labyrinthus in alta Parietibus textum cæcis iter, ancipitémque Mille viis habuisse dolum: quà signa sequendi Falleret indeprensus & irremeabilis error. Et Ouidius Metamorph. 8, Ponit opus turbátque notas, (sub. Dædalus) & limina flexu Ducit in errorem variarum ambage viarum: Non secus ac liquidis Phrygius Mæander in vndis Ludit, & ambiguo lapsu refluitque fluitque, Occurrétúsque sibi venturas aspicit vndas, Et nunc ad fontes nunc ad mare versus aperta, Incertas exercet aquas: ita Dædalus implet Innumeras errore vias, vixq; ipse reuerti Ad limẽ potuit: tãta est fallacia tecti. Dicitur etiã ὅθεν φλυαρῶν, quòd ti soleant πολλοὺς λόγους κενοὺς χεῖσθαι, teste Hesych. & Suida. INDE Λαβυρινθώδης, ET Λαβυρινθοειδής, Labyrintheus, Labyrintho similis. Catullus dicit Labyrinthei flexus. & Lucianus λαβυρινθώδης ἐρώτησις, Interrogatio intricata labyrinthi modo.

Λάγανον, ου, τὸ, Laganum: placentæ genus è simila & oleo recente, teste Hesych. Meminit & Athenæus lib. 3, hoc ex Aristophane exemplum afferens, λάγανα πέτεται. Inde DIMINVTIVVM Λαγάνιον, apud Athenæum libro 14. Suidas quoque esse dicit πλακουντίον ὡς καπυρώδη, τοῦ τὸ λαγανόν: afferens hunc locum ex libris Regum de Dauide qui arca fœderis recepta sacrificabat, γυναῖξὶ καὶ ἀνδράσι καὶ ἱππεῦσι διέδωκε κολλυρίδα ἄρτου καὶ ἐφαστίτιον, καὶ λαγανοῦν, καὶ μερίδα θύματος. Locus est libro 2, cap. 6. Sed ibi scriptum καὶ λάγανον ἀπὸ πηγάνου, pro illis postremis apud Suid. verbis. Vide Ἐπεια. Λάγανος autem, in Λάγλωσσος.

Λαγαρός, ὸν, ὁ, à quibusdam exponitur Arctus & Gracilis: ab aliis Laxus, Vacuus, Non distentus nec plenus: multo rectius. Ita enim Hippocr. De corde, ἀπαρ ἥδε καὶ πάμπαν ἀρρυκοίλοιο, καὶ λαγαρωτέη πολλοῦ τῆς ἑτέης. Themist. oratione 6, πολὺ πολὺ αὖτι λαγαρῶς καὶ ἐπισσωμένου μεσὴν ἐπίπνων ἀγκάλας. Athen. lib. 3, πολλῶν καὶ μεγάλων ὄγκων εἰς εἰς ἐρθέντων, μετὰ σμικρὸν χρόνον λαγαροὶ γινόμεθα: opposito ibi nomine λαγαρὸς nomini ὀγκώδης. Et apud Suid. ex Epigr. Καὶ λαγαρὸν δειρῆ δέρμα τοθεκρέμαται. Ibidem λαγαρὸν ποτόμβυμα. Vbi & ipse exp. ἐπάκενον, vt Eustath. quoque καιλότητα hoc vocabulo significari ait qualis est τοῦ λαγόνων. Et grãmatici λαγαρὸν versum vocant qui non eodem, id est pleno, tenore incedit, sed in medio laxior est & ἐπάκενος: eam ob rem & ἀσυμμετρίας dictus, qualis hic Homeri, Βῆ δ' εἰς Αἰδόλου κλυτὰ δώματα. Vide & t.2, c.152, d. & 289, g. INDE Λαγαρότης, ητος, ἡ, eiusmodi laxitas & vacuitas, quum videlicet aliquid distentum non est, sed inaniter laxum. ET Λαγαρόομαι, οῦμαι, Ita laxus & vacuus fio: aliis Extenuor, Contrahor. Fluuius λαγαροῦσθαι dicitur quum excauatur & paulatim subsidit, vt hyeme quum adstringitur gelu. in Epigr. ὀλισθὼν ἐς πόδεμον ἠδὴ λαγαρούμενον. ITIDEM Λαγαειζόμαι accipiendum videtur pro Laxus fio & exinanior, in hoc loco Aristophanis Vesp. Οἱ δὲ ξύμμαχοι ὡς ἠθροιστὸ γε τὸν μὴν σύρφακα τὸν ἄλινον Ἐκ κηθαείου λαγαειζόμενον καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδέν. vt sensus sit, eos gauisos esse quum viderent τὸν τοῦ δικαστικοῦ ὄγκον καὶ συρφετὸν (erat enim κηθάειον fiscella quæ vnæ suffragiorum veluti infundibulum superimponebatur) non amplius tam tumido esse ventre, sed laxiorem fieri & euacuari, nec quidquam habere quod roderet: illa duo vocabula ἀπὸ κηθαείου annectendo præcedentibus. Scholiast. tamen cum sequentibus iungit, λαγαειζόμενον exponi posse dicens vel λάγανα ἐσθίοντα vel ἀπτόμενον. vt sit ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ αἰγιαλοῦ ἀπτόμενα. sed parum ad rem. Hesych. λαγαειζεσθαι esse ait τὸ τοῖς πολλὰ λαγόνας τὸν αἰγιαλὸν τοῖς ἐγκαταστίγματα τυκνὰ ὀξυπόρευτα τῶν χείρων. Ad meam expositionem facit quòd idem Hesych. λαγαειζέσθαι affert pro μετοιχεύεται. nam qui modico victu vtitur, is itidẽ ὀξὺ ὀξυωδοῦς fit λαγαρὸς siue λεπτός.

Λαγάσαι, eidem Hesych. est ἀφεῖναι, Dimittere.

Λάγγα, eidem ἡ τῆ θεραῖ δεδομένη μερίς. Vide & Λύγξ.

Λαγγάζει, eidem ὀνομεῖ, Pigratur. quod & Λαγγάζει dici ait. Mox λαγγάσαι exp. τοῦ ἐφυγαίνειν, & Λαγγάζει, ὀφθῆναι.

Λαγγαιοῴδυρος, eidem τοῦ ἐπιτάδυρος, ὁ γραγγυδόμενος.

Λαγγαφεῖ, eidem ὑποδιδράσκει, Aufugit.

Λαγγοῦσιν, Fugere, Refugere: vide λαγγάσαι.

Λαγγών, eidem μεταξόλος, ἔμπορος: qui & μαγγανευτής.

Λαγάνα, eidem δεινά. qualia & ἀλεγάνα.

Λάγαρος, t.2, c.548, b. Λαγαρός, Hesychio σμίλαξ.

Λαγός, ὁ, Dux, seu Ductor populi. Eustathio ὁ γραπτὸς sine ἡγεμών, τοῦ τὸ λαοὺς ἄγειν: Hesych. ἡγεμὼν, ὄχλον σπουδαρχῶν.

Λάγυνος, ου, ἡ, Lagena. Rhianus, Ἤμισυ μὲν πόσις Κωπῆδος, ἥμισυ δ' οἴνου, Ἡδὲ λάγυνος ἔλα. Et in Epigr. apud Suidam Κύπριδι κεῖσο λάγυνε. vbi vocatur καπγνῆτη βακχείας κύλικος, δεῖπνον ὅπλον ἐπιμέτωπον, ὑγροφθόγγος, στεινοκόλπος, necnon aliis epithetis. vnde satis constat poculi genus fuisse. Fuisse autem tale quod in itinere circumferri posset, vt hodiéque vtimur vel coriaceis, vel vitreis, vel stanneis aut è lamina ferrea confectis, patet ex eo quod Athen. lib. 10, dicit, Demetrium Phalereum Crateti cynico σὺν τῇ πήρᾳ τοῦ δόρπου καὶ λάγυνον πέμψαι οἶνου. INDE Λαγυνοφορεία, ας, ἡ, Lagenarum seu lagenæ gestatio. Plutarchus apud Athen. initio libri 7, scribit, Alexandriæ λαγυνοφορεῖον fuisse festum quoddam in quo ἐδείπνουν καπηλεῖόντες ὅθεν σοφάδων, καὶ ὀξὺ ἰδίας ἕκαστος λαγύνου παρ' αὐτοῦ φέροντες ἔπινον. ET Λαγυνάρχης, Hesychio ὁ ἡγούμενος ἔχων τὸν οἶνον, Cui lagenarum seu vini dispensandi cura commissa est. Sed notandum est, vbique ferè scriptum reperiri λάγυνος per υ in secunda syllaba, non apud Suidam tantùm sua serie, sed apud Athen. etiam & Eustathium: apud Hesychium etiam per ι λαγίναρχος: ita tamen vt series admittat πλὴν ὀλίγα τὰ ἥπα γραφεῖν. quare eam reiiciendam non esse putani, præsertim quum eam Latini quoque sequuti sint, dicentes Lagena. Ad Athenæũ verò vt redeam, scribit is libro 11, dicere quosdam λάγυνον esse mensuræ nomen apud Græcos, veluti χοᾶ & κοτύλη: capere autem cotylas Atticas duodecim: & Patris eam mensuram esse πλὴν λάγυνον. Sed iis potius assentiendum qui poculi genus esse tradunt, non fœminino solùm sed masculino etiam genere vocantes. Nicostrat. τοῦ καπηλαμοιβῶν ἡμῶν λαγυνῶν πτλίκοι. Idem, Καὶ δυς-

χέρης λαγυνίου οὖπερ πλησίον ὄξος. Diphilus, λάγυνον ἔχω κενόν, θύλακον δὲ μεστόν. Sic Lycceus Samius, εἰς τοὶ παρ' ἐμοὶ πίνοις, ὧν οἷς λάγυνος κατ' αὐδρα κείμενος οἰνοχοεῖν ἠρξὲς ἡδύνω, δίδοις ἑκάστῳ ποτήριον. FœmININO genere Rhianus suprà dixit λάγυνον, vt & Aristotèles in Thessalorum republica scribit Thessalos fœminino genere dicere τὴν λάγυνον. ITIM INVTIVO Λαγυνίον vsus est Diphilus, dicens, λαγύνιον ἔχον βαδίζειν εἰς τὰ ἠθύμαθ' ὑπὸ μάλης. Quibus in locis nota etiam τὸ ῦ producit corripi autem in Epigramm. vbi quidam dicit, Εὐ λαγυνίῳ πίνουσα.

Λαγνής, Hesychio ὁ εἰς τὰ ἀφροδίσια καταφερής: qui eidem λάγνης & λάγνος, Pronus in venerem, Libidinosus.

Λαγίδιος, t.2, c.548, c. Λαγίδης, ibid. b.

Λάγιον, ib. c

Λαγκα, eidem est κάμψα, κιβωτὸς, Capsa, Arca.

Λαγνεία, Λάγνθμα, Λαγνθίω, vide in sequ. Λάγνης.

Λάγνης, SIVE Λάγνος, ου, ὁ, Hesychio καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, τοῦ πορνείαν ἐπιθυμῶν, Libidinosus, Lascriuus, Salax: qualis in fœmineo genere μάχλας dicitur. Meminit Suidas quoque harum vocum, scribens λάγνης pro λάγνος dici, & significare πόρνος, αἰσχρὸς, καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, Scortator, Turpiter in venerem pronus. Meminit Eustathius quoque, scribens λάγνοι dici videri vel quasi λάγνονοι, admodum fœcundum seminis, vel quasi λάγνονοι, admodum mulierosum, itémque λάγνίω quasi λαγνίω, particula λα' vtrobique habente vim epiteticam & posita pro λίαν: Atticè in superlatiuo dici λαγνίστατος pro λάγνιστος, vt κλεπτίστατος: synonymum esse οἰφάλης, κίναιν, πάτν, μάχλος. INDE Λαγνθίειν, Libidinosum & falacem esse, Pronum esse ad res venereas. Hippocr. De morbis intern. vtitur pro Rebus venereis vti, Semen emittere, ἀπερμαπίζειν, dicens, ἢν δὲ μεθυσθῇ τοῦδε κεφαλὴν, ἢ λαγνθίσῃ, ἢ ἄλλο τι ποιήσῃ μὴ δοτέον. Sic etiam in lib. De genitura dicit hoc indicio esse quòd in coitu ἀποκρίνεται τὰ ἰχῤῥόπαπν quoniam ἐπὴν λαγνθίσωμθμ, σμικρὸν οὔτω μεθέντες ἀδυνέες γενόμεθα. In eodem libro, οἱ δὲ ἀνοῦχοι ὀξὺ θοῦτα οὐ λαγνθίουσιν ὅτι σφέων ἡ ὁδὸς ἀμακδύνεται τῆς χρόνης. Et rursum, ὁκόσοι δὲ παρ' οἷς πτερμιθῶοι εἰσὶν, οὗτοι λαγνθίουσι μθν καὶ ἀφίεσιν ὀλίγον δὲ καὶ ἀδυνέες, καὶ ἄχρηστον. Itidem VERBALIA Λάγνθμα ET Λαγνεία accipit pro Coitus seu Semen. De natura infant. δίδυμα δὲ γίνονται ἀφ' ἑνὸς λαγνθίματος οὕτως. Eodem libro, de vitu, ὦ λαγνθίν πολλὰ, ἀμφοτέρα γινόμθνα τὰ φλέβια μᾶλλον ἐπαίρει τὴν λαγνείαν. id est τὸ σπέρμα, vt paulo pòst loquitur. Paulo antè dicit ὅν τῇ λαγνείᾳ, In coitu, In seminis emissione. vt & in libro De morbis intern. ἀπεχέσθω λαγνείης καὶ οἰνοφλυγίης, abstinere à coitu & temulẽtia. Aristoteles quoque pro Genitura seu Semine vsurpasse dicitur. Ex eius enim Problem. affertur τῇ λαγνείᾳ πολὺ βάλλει pro Admodum genitalẽ semine abundat. Alioqui λαγνεία accipitur & in malam partem pro Libidinositas, Salacitas, Libido immodica, Immoderata rei veneræ appetentia. Philo in Vita Mosis lib. 3, οἰνοφλυγίαι καὶ ὀψοφαγίαι καὶ λαγνεῖαι καὶ ἄλλοι ἀπλήρωτοι ὀθπθυμίαι. Sic Xenoph. λαγνείᾳ δουλεύειν. Et Philo rursum lib. 1, ὡς μὴ σώματα λαγνείαις, παῖ δὲ ψυχαῖς αἰσθεῖα τοῦ χρεμθῶν διέφθειρεν.

Λαγοθήρας, t.2, c.548, a. Λαγοβῆς, Hesychio ὀκκλιτέα.

Λαγός, t.2, c.547, b. Λαγοῦσται, t.2, c.548. c

Λαγοῦν, SIVE Λαγοῦς, Hesych. κραβάτιον, Grabatulus.

AT Λαγρονίτης, eodem autore placentæ species est.

Λάγυνος, t.1, c.890, e. Vide & Λαγνος.

Λαγχάνω, Sortior, &c. t.2, c.543, g. Λαγχάνω, cum genit. c.544, b. Λαγχάνω, de creat. magistr. ibid. c. Λαγχάνω, Obtineo, &c. c.545, b

Λαγωβολεῖον, t.2, c.547, c. Λαγωβολία, ibid.

Λαγωβόλον, τὸ, ib. d. Λαγωβόλος, ib.

Λαγωδίας, t.2, c.548, b. Λαγῴδιον, ibid.

Λαγωθήρας, ibid. a. Λαγωδῆς, Hesychio ὄρνις ποιός.

Λαγών, όνος, ἡ, eidem est ὁ κενεών, Ilia, Lateris cauitas laxior & exossis inter costas & coxendicem: dicta, vt Athen. vult, τοῦ τὸ λαπαρὸν, vt Eustath. τοῦ τὸ λήγον ἐκεῖ τὰ ὀστοῦν πλευρά: Homero vocata λαπάρα. Terræ etiam tribuitur. Nonn. χθόνιοι λαγόνες, Terræ cauitates & hiatus. vt & apud Athenæum lib. 11, de figulo, ἔτυξε κοίλης

λαχάνος Ἀμφιάρεω βοῦθος. Hesychio quoque λαχάνες sunt ὀξύσματα γῆς. Affertur & Λαχανόπονος, ου, ὁ, pro Iliorum dolor. sed perperam. pro eo enim scribendum λαχάνων πόνος.

Λαχανόπεπος, t.2, c.548, b.
Λαχανός, t.2, c.548, a.
Λαχανόπυρος, ibid. f.
Λαχανοφόρος, ibid. g.
Λαχανοφυλακία, ibid.
Λαχανοφυλακοι, ibid.
Λαχανοφύκος, ibid.
Λαχανός, t.2, c.546, h
Λαχανόφυκος, t.2, c.547, e
Λαχανός, ibid. b
Λαχανία, ibid.
Λαχανόφυκος, ibid.

Λάδανον, vide infrà in Λῆδον.

Λάδας, Hesychio ἔλαφος νεβρίας, Ceruus iuuencus.

Λάδομαι γνόμιμα, apud eundem ἡδέομαι.

Λαδωνίς, Hesych. teste Venus dicitur, quòd ὅθι ἡ Λάδων ἐρρυήθη, fluuio Arcadiæ.

Λάδυς, Doricè pro λῆδος.

Λάεσσα φόνος, dicitur ὁ τοῦ Λαΐου, Laii cædes. Suidas.

Λαεντάριος, Hesychio λιθοξόος, Lapicida: suspectum.

Λαέρτης, t.1, c.119, f. Vnde Λαερτιάδης, & Λαέρτιος παῖς, Filius Laertis, Vlysses.

Λαζίνης, Hesychio χαρακτήρας, καταρίας ἰχθύς.

Λάζομαι, Prehendo, Arripio, Corripio: verbum poeticum idem significans quod in prosa λαμβάνω. Hom. Iliad. θ, Ἐς σὴ ὄχα φλόγα ποσὶ βήσετο, λάζετο σὴ ἔγχος, Arripiebat, seu Prehendebat, Capiebat. Iliad. β, Πρίωνές ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαίῃ, Dentibus terram corripiant, seu Mordicus terram prehendant. id est corruant. Apud eundem, sermonem etiam aliquis λάζεται pro Excipit & veluti prehendit, altero suæ orationi finem imponente: Odyss. ρ, πάλιν σὴ ὄχα λάζετο μῦθον.

Λαζύμβραι quoque apud Hesychium legitur, expositum λαμβανόυσαι. Sic Hippocrates etiam vtitur & verbo λάζεσθαι & verbo λαζύσθαι, pro Accipere, Arripere, Concipere: Γυναικείων lib. 1, τὸ σῶμα οὐκ ὀρθῶν ὄντι τῆς μήτρης, ἀλλ' ἰδνοῦται, καὶ οὐ λαζύται πῶς γονῆς. Ab eodem in libro De loc. in homine, σῶμα τὸ ξηρότερον πεφυκὸς dicitur νόσους λαζέσθαι καὶ μᾶλλον πυρέσσειν, morbos admittere. hoc est, morbis esse obnoxium. vt vicissim αἱ νόσοι λάζονται, Corripiunt & inuadunt. Eodem libro ὅσα ῥήγματος πυρετὸς οὐ λάζεται πλέων ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας. Et De morbis lib. 2, ὡς σφακελίσῃ ὁ ἐγκέφαλος, οὐδ' ἢν λάζεται ὑπ' οὐδενὸς ἐς πῶν ῥάχιν. Itidem in cōpositione dicitur ΕΤ Ἀνπαλάζομαι ΕΤ Ἀνπαλάζομαι, pro ἀνπαλαμβάνομαι, Apprehendo, vel Capesso, Suscipio. Euripides, Τί σὴ ὄδιν οὔ σοι χαμρὸς εὐπλαζύται; Idem in Oreste, Ἀλλ' αὐπαλζου καὶ πόνων ὀν τῆς μέρει.

Λάζω autem, diuersam habet significationem. Hesych. enim λάζειν esse dicit ὑβρίζειν, Iniuriosum & insolentem esse: fortità pecudum more quæ nimia pabuli vbertate lasciuiunt. vt inde sit λαξ & λακτίζειν.

Λαζών, eidem est ἀλαζών, Arrogans, Insolens.

Λαθήδημαι, eidem est φθέγγεσθαι: quod & λάειν.

Λάθα, t.2, c.695, c.
Λάθαργος, ibid.
Λαθικῆνος, t.2, c.696, e.
Λαθικηδής, t.2, c.696, f.
Λάθιος πόρη, ibid. h.
Λαθίπονος, ibid.
Λαθιφροσύνη, ibid.
Λάθομαι, Doricè pro λήθομαι. Ex Epigr. λάθεται, Immemor est, Non meminit, Oblitus est. λέλησται.
Λάθος, t.2, c.696, f.
Λάθρα, t.2, c.697, b.
Λαθραίως, ib.e.
Λαθρηδὸν, ibid.e.
Λαθρηδὸν, ibid.
Λαθριδίως, ibid.
Λαθριδῶς, ib.
Λαθρίος, t.2, c.697, e
Λαθροδάκνης, ib.
Λαθρὸς, ibid.
Λαθροῦν, Hesychio βλάπτειν, Lædere, Nocere.
Λαθροφαγεῖν, t.2, c.697, d.
Λάθυρος, ibid. f
Λαθὼν, t.2, c.697, a
Λαθαρὸς, ibid.
Λαθασμὸς, ibid.
Λαθυπνὸς, t.2, c.699, a
Λαθυπνὸς, t.2, c.699, g
Λαθυστὸς, ib.e
Λαθύπνοος, ib.e
Λαθίφρων, ib.
Λαθίφρων, ib.
Λάθομαι, Doricè pro λήθομαι. Ex Epigr. λάθεται, Immemor est, Non meminit, Oblitus est. λέλησται.
Λαθοσύνη, ib.
Λαθεῖν, ib.d.
Λαθεῖος, ibid.d.
Λαθηνὸν, ib.
Λαθρηνὸν, ib.

Λαθρημαῖος, ibid.e. Sed rectius per ι scribitur λαθριμαῖος.

Λαθριδίως, ibid f.
Λαθριμαῖος, in Λαθρημαῖος.
Λαθρὸ δακνῆς, ibid.d.
Λαθρὸς, ibid.
Λαθροῦν, Hesychio βλάπτειν, Lædere, Nocere.
Λαθροφαγεῖν, t.2, c.697, d.
Λάθυρος, ibid. f
Λαιά, Hesych. esse dicit ἐκκλησίας: item κτῆνη: addens, Dores λάϊαν dicere ὅτι τῆς λείας, de præda. Vide λεία.
Λαίζω, eidem ἀπαίς, πέλτη (quæ infrà λαῖπα) item σέλας.
Λαῖγμα, eidem τὸ εἰκαφαλάμας κόσμος. Mox tamen λαιγμαπ

esse dicit ἀπέμμαπα, ἢ ἐρμαπα, ἢ ἐρεὶ ἀπὸ ῥίμαπα.

Λαίγξ, & Λαίγγες, t.2, c.541, c

Λαίδιον, Hesychio δεξιόπερον, Sinistrum. quod & λαιόν.

Λαῖδος, eidem est λῖδος, πεδῶον: quod & λῆδος.

Λαιδρὸς, eidem est δεξιός, Sinister: item λαμυρός, αὐταιδὴς θρασύς, Impudens, Procax, Audax: itidémque scholiaste Nicandri, in Ther. σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρίω. Et in Alexiph. γέρωιον λαιδροῖς δαμάσσῃ πεκίναις.

Λαιεῖν, Suidæ τὸ δρόχειον: pro quo rectius Hesych. Λαῖπον, τὸ δρόχειον.

Λαίθαιρος, t.2, c.697, b. Λαιθαιρεῖν, Hesychio λαμυρῶσαι.

Λαιθυεκέλω, Suidæ χλευάζω, Irrideo, Derideo.

Λαικάζω, eidem est ἀπατῶ, Decipio. Significat etiam Scortor. Aristoph. Equit. Βουλῶ πατήσας, καὶ σπαπορὶς κλασεις, Δίησις, φυλάξεις, ἐν πορνεῖον λαικάσεις. Ibi enim schol. exponit πορνεύσεις, afferens ITIDEM Λαικάστρια pro πόρνη, Meretrix, Prostibulum: ET Λαικαστὴς, οὗ ὁ, pro πόρνος, Scortator, seu Qui corpore quæstum facit. Quo posteriore vocabulo vtitur idem Aristoph. in Acharn. dicens, Ἡμεῖς δὴ (sub. αὐθρας ἢ ρύμεθα) λαικασοί τι καὶ καπαπύγονας. Vtitur idem & altero apud Athen. lib. 13, dicens Peloponnesiaū bellū Græcis exarsisse ὅπ. πεῶν λαικαστριῶν, Simætha, & duabus Afpasiis raptis à Megarensibus. Volunt hæc esse τὸ κάζειν τὸ κοσμεῖν, & τὸ λαῖ τὸ ὀπτα πλεῖ, inserto ι.

Λαίλαψ, απος, ἡ, Turbo: genus venti procellosi. Aristot. De mundo, λαίλαπα & σρόβιλον esse dicit πνεῦμα βίαιον καὶ εἰλούμενον κάτωθεν αὖτω, ventum violentum qui infernè sursum versus repentè conuoluitur. Turbinem & vorticem appellat Budæus. Hesychius esse dicit αὔεμον συροφὶω μετὰ ὑετῶ, venti vorticem cum imbre. Homer. Iliad. μ, ἐπὰ ἐπαλξεις βαῖνον ἐρεμνὴ λαίλαπι ἴσοι. Apud eundem Iliad. ο, ἠ νέφος Φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἀζᾷ δὲ τε λαῖλαπα πολλὴ, multum turbinis procellosi. Idem vento etiam λαίλαπα tribuit. hoc est συροφὶω μετὰ ὑετῶ. Iliad. ρ, Ἐλθὼν σὴ ἐξαπίνης αὔεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ Βόρρου τ' ἠξέσρεψε καὶ ἠξεπάνυσ' ὀδὴ γαίῃ. Odyss. ι, Νυσσὴ ἐπῶσ' αὔεμος βορέῦ νεφελιγερέτα Ζεῦ, Λαίλαπι θεσπεσίῃ. Itidem Odyss. μ, de vento, ἐπάσσετο λαίλαπι θύων. Lucianus quoque pro turbine procelloso vsurpauit, in Alcyone, αἰθρίαν ὀξὺ ἑκείνης τῆς αὐυπεσεῖπο λαίλαπος καὶ πασχῆς μεπαθεῖναι. Apud Hesych. legitur ET Λαιλάπτης, εἰλέῃς; dicitur ὅπαν σπωεφὴς καὶ αὐεμώδης ὁ αὴρ ἢ. sed suspectum.

Λαῖμα, t.2, c.549, d.
Λαιμαργία, ibid.c.
Λαιμάσσω, ibid.
Λαιμπτιμος, ibid.b.
Λαιμοδακνής, t.2, c.548, f.
Λαιμὸς, ibid.d.
Λαιμοτμέω, t.2, c.549, b.
Λαιμοτόμος, t.2, c.549.b
Λαιμοδῶν, Suidæ θραπεπύω.
Λαιμώσσω, t.2, c.549, d.
Λαῖα, ex Strab. lib. 5, pro Læna: quæ & χλαῖνα.
Λαίβοος, t.2, c.541, c.
Λαῖνος, ib.b. At Λαῖνος, Hesychio est & ἡ σπεσόρος γῆ, quæ etiam λαῖον: & ὁ δεξιόπερος, Sinister, qui etiam λαιός. Affert etiam Λαινόχερ pro σκληρόχειρ, Qui dura est manu, Duras habens manus.

Λαῖον, ου, τὸ, Doricè pro λήϊον, ἢ verso in α & contractis vocalibus. VNDE Λαιοπμεῖν dicitur τὸ λαῖον πέμνειν, Segetem demetere: apud Theocr. initio Idyll. 10, Οὐδ' ἅμα λαιοπμεῖς τῷ πλαπον.

Λαιός, οῦ, ὁ. Sinister, Læuus: idem ac δεξιόπερος. Herodian. ὧν τῷ λαιῷ μέρει, à sinistra. Hesychio est non solùm δεξιόπερος, sed etiam λεώς. quod poeticum fuerit.

Λαιπμεῖν, vide paulo antè in Λαῖον.

Λαῖπαξ, Hesychio κίναιδος, λάσκωρος, Cinædus, Salax, Libidinosus, qualis & ὁ λαίς καπωεσς & ὁ λαιαοδίας.

Λαιοαιγοφόρος, Hesychio ὁπλοφόρος. forsan pro λαιοπιοφόρος, ΑΤ Λαιοπὶς eidem ἡ παχεῖα ἐξωμίς.

Λαιοπιῶν, Clypeolus, Parmula. volunt esse ἀσπίδιον θυρεοειδὲς ὂν λεσῶν βυσσῶν αἰγείων, vnde & nomen: vel ita κοῦφον vt etiam τῇ λαιῷ commodè gestari queat & agitari. Homer. Iliad. ε, & μ, Δυῆ μεν ἀλλήλων ἀμφὶ σπήθεσι βοείας Λαοπίδας ὀκνήκοιμ λαιοπία πε πλεύσεπα.

Λαίσπης, Hesychio κίναιδος, πόρνη: afferenti ET Λαιοκάσπαν

pro λαμπεῖν, Impudentem, Effrænem. Suidæ etiam & Etymol. Λαίκασπεος est ὁ λάγνος καὶ λαμυρὸς, Perditè & impudenter libidinosus: τὸ δὲ τὸ ὀπτοκπόνον, pleonasmo τοῦ ι, vt in μαγεροπὸς pro μαγεροπός.

Λαίοπη, eidem Suidæ αἰσχύνη, Turpitudo, Dedecus.

Λαίςπαις, à Leucadius dicitur ὁ βούπαις, teste Hesychio.

Λαιοπόδιας, ου, ὁ, nomen proprium. nonnulli verò esse volūt τὸν φρεπωλόδεις πόδας ἔχοντα. Hes. Aristoph. schol. scribit hunc Lælpodian habuisse κνήμιον σπαρεὸν ad talos vsque obligatam. Sanè κακόκνημον fuisse, ipse Aristoph. indicat, in Auibus dicens, τί ἐσ' ὀρίσερ οὗτος ἀμπέχῃ; λαμπωδίας ἢ Δαμασίας Αὐτῆσι τοῖς κνήμεσιν ἀκολουθοῦσί μοι. Sunt qui & Ixionem ἐν τοῖς Ἀτικοῖς λέξεσιν ita vocari tradant, vtpote ἀκρατῆ ὄδε τὰ ἀφροδίσια ὥςτε καὶ κτίνη πωδεῖν. Hæc inter alia schol. Aristoph.

Λαιοὸν, Suidæ τὸ ἀβθενὸν, Onerosum, Molestum.

Λαίρον, Hesych. ξυσῆρες, πίνον: quod & λίρον. Apud Suidam oxytonos λαιρόν, expositum πορπεκεῖον: quod potius λεῖον dicitur.

Λαῖσα, Hesych. πέλτη, Pelta: quæ suprà λαῖβα, & infrà λαῖφα.

Λαῖτμα, exponitur βῆθαμα, ὀβρίσημα, πλάτος, Traiectus, Latitudo: seu Æquor. Homer. Odyss. ε, χρεῖδη βῆθαμα μέγα λαῖτμα θαλάσσης. Idem sine gentitiō θαλάσσης, subaudito ramen, Odyss. η, Νῦν δ' ἢ σὴ πάρε πεπιδότες ὠκείῃσι, λαῖτμα μεγ' ὀμπερόωσι.

Λαΐτον, Hesychio τὸ δρόχειον, Archiuum: afferenti & Λαῖπον pro δημοσίων πόπων: Doricè pro λήϊτον. Perperam apud Suid. Λαιπὸν τὸ δρόχειον: & Λαιρὸν, τὸ πορπακεῖον, pro Λαῖπον, δρόχειον sine πορπακεῖον.

Λαῖπος, Hesychio ἀκίνδυνος, Incolumis: Latinis Hilarus.

Λαῖφα, eidem est ἀσπίς, quæ & λαῖσα & λαῖπα.

Λαιφάσοντες, eidem sunt ψηλαφῶντες, qui & ἀφάσοντες.

Λαῖφος, εος, τὸ, ET Λαίφος, ης, ἡ, Vestis seu Vestimentum: & quidem è tenui stamine. λεπτὸν ἱμάτιον, ῥάκος. Vestis attrita & lacera. Homer. Odyss. ν, ἀμφὶ δὲ λαῖφος Ἕασω ὅ κεν ευχέῃσιν ἰδὼν αἴθρωπος ἔχοιπο. Et Odyss. υ, καὶ κεῖνον ὅτω Τοιάδε λαῖφος ἔχοιπο κατ' αὐθρώπους ἀπάλπεσθαι. Fœminino genere apud Suid. δερῶν ἀπεσίσαπο λαίφῳ. quod exp. χλαμύδα, Chlamydem. ¶ Neutrum λαῖφος significat non solùm ἱμάτιον, sed etiam δῆμβωμ, ἱσίον, Velum. Apud Plut. μαῖλα λαῖφος ὑποσυλίσαε. Sic Euripid Hecuba, ταῖς παντοπόροις φρεδίαις λαίφη πεφυτόνοις ἐπρεσιδυβίας. Et in Oreste, λαῖφος ἀκάτου θοᾶς ἀεαπναίζας πε δεῖμαν. Idem in Hecuba rursum dicit λινόκροκον φαρος τέλλων pro λαῖφος τέλλων, velum contrahens. Apud Hesych. reperio ET Λαῖφις, ῥάκη, Panni laceri: pro quo forsan λαῖφεα ipse scripsit.

Λαίφυρον, apud Suid. τὸ ἀσθενές, Inualidum, Imbecille.

Λαιψηρόδρομος, t.1, c.1050, c

Λαιψηροδρόμος, t.1, c.256, e. & t.4, c.692, c

Λαιψηρικέλυθος, ibid.

Λαιψηρὸς, t.1, c.256, e. & t.4, c.691, a.g. Suidas à Laconibus λαιψηρὸν dici scribit τὸ ἡμίξηρον, Semiaridum.

Λακάθη, Lacatha: apud Theophrastum Hist. pl. l. 3. c. 4, in censu arborum campestrium: cap. 7, λθυκάεα, in numero ὧν ἀαυξεσέπων: perperam, vt volunt nonnulli, pro λακάεα. Hesychius λακάρτιω & λακαίρω esse dicit δένδρον π.

Λακάνη, idem ac λεκάνη: quod vide infrà.

Λάκαφθον, Lacaphthum: à Paulo Ægin. lib. 7, cap. 22, numeratur inter species aromatum è quibus κῦφι τὸ ἡλιακὸν componitur: esséque dicitur φλοιὸς πινος ἢ ἑπερου πινὸς δένδρου. Itaque apud Plutarch. etiam in lib. De Iside & Osiride, vbi eiusdem cypheōs compositionem exponit, pro λαπάθου reponendum fuerit λακάφθου: pag. 683, mæa edit. versu 1.

Λακερὸν, Hesych. ἐκπαῖον: ΑΤ Λακερωτὸν, σωεσεπλιθῶν.

Λακέρυζα, eidem μεγάλα κράζουσα, κράκπεια, Vociferatrix, Clamatrix: item λάλος, φλύαρος, Loquax, Garrula, Nugatrix: necnon λοίδορος, Conuitiatrix, Maledica. Epitherō est cornicis. crebrò enim apud poetas λακέρυζα κορώνη: necnon trāspositis primoribus syllabis κελαίρυζα κορώνη, pro Vociferatrix, Garrula, Loquax. Apud Platonem verò lib. 10 De republ. ἡ λακέρυζα πᾶσῆς δεσπότιω κύων ὀκεί ἢ κραυγάζουσα, itidem pro Vociferatrix, Loquax: vel etiam Latratrix. Eandem significationem habere & VERBVM Λακερίζεσθαι, ait Hesych. cuius Suidas quoque meminit, esse dicēs λεροποιεῖσθαι vel λοιδορεῖσθαι, Multa verba facere, Garrire: vel Conuitiari, Maledicere. Etymol. habet λακερίζειν. scribit enim, ex κρᾶ fieri κρίζα, & pleonasmo τοῦ ε κέρυζα: inde λακέρυζα, præfixa epitatica particula λά, quod esse ἢ μεγάλως κραζουσα. hinc fieri verbū λακερίζειν. Forsitā tamē & πᾶσῆς τὸ λακεῖν hæc deriuata videri queant.

Λάκκη, Hesychius à Cretensibus τὰ ῥάκη dici scribit: afferens & Λακκηδῆς pro δεῖρῆς, quod infrà λακίσω.

Λακεῖν, dicitur esse aor. 2 verbi λακεῖν, præsentis vicem gerens, significans nimirum Sonare, Resonare, Insonare, Sonitum dare: vel Crepare, Strepere. Hesychius hoc verbo λακεῖν denotari ait ἰδίωμα ὕχου, proprium quendam & peculiarem sonum: generaliter tamen exponēs etiam ἠχῆσεν, Sonuit, Insonuit, Resonuit, Sonitum dedit. Eustathius quoque dicit esse ποιῶ τινα ἦχον ἀκοντελεῖν: proprium ἀφ' ἀψυχων. Homerus Iliad. υ, — ἢ δὲ δέρμαπος Ἰφῆ λιαῖς ἠΐχεν μελίη, λάκε δ' ἀσπὶς ἐπ' αὐτῇ, Sonitum seu crepitum dedit. Et Iliad. ρ, Πίσανδρο ἰσῶ λάκεν ὀστέα, crepuere, ἦχον ἀπεπέλεσεν θρασυθέντα. Et initio Il. ξ, — οἱ δ' ἀλαὶ νοεῦ ἐπάελλον Μαρπάμβοι· λάκε δέ σφι πεῖ χρεῖ χαλκὸς ἀπειρεῖ Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιφόροισι. æs enim, seu arma ærea ferreáve, ensibus aut hastis pulsata, crepitant & ipsa & sonitum reddunt. Idem participium præt. λελακῶς accepit pro Latrans: Iliad. μ, Ἔνθάδ' ἔνι σπόλυν ναῖε δεινὸν λελακῶς: reddens videlicet φωνὴν ὅση σκύλακος νεογιλῆς γίνεται. nisi malis generalius Vociferans, Clamās. ¶ Vsurpatur etiam ὅπῃ ὀναφθῶν, à tragicis imprimis, pro φωνεῖν, Vocem edere, Sonare, Loqui. Ita fanè Sophocles λακεῖν dicit pro φθεγξασθαι, Sonare, Effari: in Antig. pag. 258, Μὴ πόποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν. Euip. λακεῖν ἀγγελίας, Nuntios retulit seu nuntiauit. Et Aristoph. apud Eustathium, Τί δῆτ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῆς στεμφάτοιο; Quid sonuit? hoc est Effatus est, Enuntiauit, Dixit. Idē Aristoph. in Acharn. τί κέλακας; non tam pro φθέγγῃ, φωνεῖς, Dicis: quàm pro κάκφραζες, Clamitas, Latras: vel etiā Garris. ¶ Hesychius λάκε exponit non solùm ἠχησεν, ἐψόφησε: sed etiam ἐθλάσθη, σωεπείσθη, Cōfractum est: ex consequente collecto antecedente. quomodo apud Latinos quoque Crepare dicitur interdum pro Cū crepitu rumpi. INDE Λακὶς, dicitur σχίσμα, ῥωγὰς, διάκοπή. Fissura seu Scissura facta cum crepitu: ex eo φ πρηνεῖδεν ἢ διάκοπτὲ ἔλακε. Vtitur hoc vocabulo Aristophanes pro frusto panni lacerando auulso, pro fragmēto: synonymum ei faciens ῥάκος, ῥάκιον, ῥάκωμα, τρύχος: in Acharn. nimirum. Ibi enim Dicæopoli roganti Δός μοι ῥάκιόν τι τῶ παλαιοῦ δραίματος, respondet Euripides, Τὰ ποῖα τρύχη; Et mox, Ποῖας πυτ' αὖῆρ λακίδας αἰπῆτιω πόνων; Quumque ille tandem dixisset, Τηλέφου δὸς αὐπῷ· τῶ σε μοι τὶ ἀναίρεται: Ὦ πῦῖ (inquit) δὸς αὐπῷ Τηλέφου ῥάκώμαπα, Telephi pannos, laceros videlicet. seu Fascias Telephi laceras & pannosas. Itidem Hesych. λακίδας esse dicit ἀπαδίδας siue ἀπαεσόμαπα ἱμαπίων: & τὰ λεπτὰ ἢ ἀρμῶν σχισμαπα, tenuia carbasorum fragmina. Eidem λακὶς eit non solùm ῥαγὰς & ῥῶσμα, Ruptura, Scissura: & ἐμβολὴ, ῥαφὴ, hoc est, pannus seu frustū panni quod ἐμβάλλεται καὶ ἐνράπεται ἱμαπίῳ διερρωγότι: verùm etiam τραῦμα, Vulnus: afferenti & λακὶς χθονὸς pro χάσμα γῆς, Hiatus & ruptura terræ. Apud eundem COMPOS. Λακιδοφορῶν, expositum οὐχ ὑγιής: ex consequente. quoniam qui vlcerosas tibias habent, λακίδας φοροῦσι, pannos seu fascias circum eas ferunt. Necnon & VERB. Λακιδῶ affertur pro Lacero: ab eodem λακὶς deriuatum. à quo & aliud VERBVM, Λακίζω, significans itidem Lacero, Dilacero, Scindo: & quidem ita vt sonitum edat & crepitum id quod laceratur, scinditur, finditur seu rumpitur. velut apud Suid. Ὅρον τὸν χιτῶνα ἡμαγμένον ἢ λελακισμένον. quod & ipse exp. ἐρρωγμένον, afferēs paulo post & hoc exemplū, εἶπε οἱ Τεῦκρο. πᾶς ἐξέφερε τὸ φυλλῶδες τῶ λίβανον τῇ φλογὶ λακιζόμενον. Inde VERBALE Λάκισμα, ατος, τὸ, significans idē quòd λακὶς. vt λακίσματα μελῶν apud Suid. quod expon. τῶν σαρκῶν ἀπορρήσματα, Frusta & fragmina quæ vel auulsa iunt laceranda, vel putrescendo deciderunt. ¶ Rursum verbo λα

κῆσαι & λακίσαι Hesychius & alias tribuit significationes. Λακῆσαι enim exponit πυπάξαι, Pulsare: λακίζει autem non solùm ῥηγνύει, ῥήσσει, sed etiam ψωθεῖ. Blanditur, Blandimentis delinit, Adulatur. A superiore porrò λακεῖν, quod est, ἠχεῖν, DERIV. Λάκος, significans ἦχος, ψόφος, Sonus, Sonitus, Strepitus, Crepitus, teste Hesychio.

Λακηθμόν, nonnulli quod Attici ἠλωσονεῖμον. Hesych.

Λακηδαίμονος, idem ψοφοῦντος, ἠχοῦντος, Strepitantis, Sonitum seu crepitum dantis. ΠΘΡΙ τὸ λακεῖν.

Λακηδοφορᾶν, Λακηδεῖν, Λακίζω, Λακάς, Λάκισμα, vide paulo ante in Λακεῖν.

Λακκαῖος, Λακκίζω, Λακκόπεδον, Λακκόπλουτος, Λακκόπορος, vide in sequ. Λάκκος.

Λάκκος, ου, ὁ, Fossa, Fouea. Plutarch. in Polit. πρὰς ἀ τυχον ἐν ὁδῷ παῖδες ὀν λάκκου πνὸς ἀσράκαλον ἐκκόπτοντες. In Psalmis Dauidicis λάκκος & βόρος ponuntur pro morte & periculo: quoniam foueæ & fossæ fiunt vel in insidiis vel in morte. Dicit igitur Dauid, ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Et rursum, αἰήρασέ με ὀν λάκκου ταλαιπωρείας. Attici (inquit Suidas) & cæteri Græci, σύμμοσα ὑπὸ τὴν γῆν ποιοῦντες ὀρύσσοντες καὶ φρεάτια καὶ πηγάζοντα, καὶ τοῦτο κονιῶντες, οἶνον ὑπεδέχοντο καὶ ἔλαιον εἰς αὐτὰ, καὶ τοῦτο λάκκους ὀνόμαζον. Cicero dicit cellam vinariam & oleariam: Vlpianus cellam vini & olei. Quidam & cisternam interpretantur: necnon Lacum Latinorum hinc esse volunt nonnulli. INDE Λακκόπλουτος, E fossa ditatus, E cisterna diues factus. Callias Athenieſis à comicis λακκόπλουτος dicitur ὅθεν τὸ ἀξιοτυχεῖν χρυσοῦ εἰς φρέαρ βεβληθείσ, inquit Hesychius. Sic Suidas scribit Xerxe Salaminio prælio fugato, fugientibusque iis qui Athenas tenebant Persis, famulos Persæ cuiusdam qui domi Calliæ ἐπεθήμενον, πολὺ χρυσὸν ἐμβεβλεῖν εἰς λάκκον, in puteum seu cisternã subterraneam. id aurum Callia, barbaris reditus spe præreprta, inuenisse, & supra modũ locupletatum, λακκόπλουτον inde dictum fuisse. Item INDE Λακκόπορος, Qui podicem habet latum & profundum in modum λάκκου: apud Aristophanem in Nubibus, cui synonymum facit ὀρύσσορος. Hesych. ET Λακκοσκάφεδον dici scribit τὸν λακκόπορον.

Apud eundem reperio & alia duo COMPOSITA, Λακκοπεδία ET Λακκορᾶκα. Is enim quum attulisset λακκοπεδία τὸ σκελετῶν, subiungit, βέλεκα λακόνικα ὀρύσσου, καὶ τοῦ βιβλίου, κρεμαθέντων, vocatur λακκοπεδία. Λακκορᾶκα autem, Euphronius τοῖς βέλεσι πωτῆς κεφαλῶν ἔχοντας αὐτά. dici verò ὄρυγον siue ὀρύκτα, τὸ ἀγγεῖον ὅπου οἱ δίδυμοι ἐμβεβάλωσι. qua de re vide & quæ ex Polluce attuli, t. 2, c. 977, c. f. Vtitur verò vocabulo λακκορᾶκα Lucianus quoque in Lexiph. dicens, μῶν ὀκεῖνον φῆς Δίωνα τὸν καταπτύστρια καὶ λακκορᾶκα; Præterea à λάκκος DERIV. Λακκῶος, ου, ὁ, Cisterninus. vt λακκῶον ὕδωρ, Aqua cisterninа, Aqua è cisterna seu fossa subterranea. Anaxilas, Ὑδατός τι λακκῶου παρ' ἐμοὶ ζωὴ γέ σοι Γένοιθ' ὑπάρχειν. Et rursum, Ἴσως τὸ λακκῶον γε ὕδωρ ἀπόλωλεν. At τὸ λάκκου vocabulo vsus est Apollodorus Gelous in hac significatione, dicens, Ἀγωνιῶσα τὸν τι τοῦ λάκκου κάδον Λύσασα καὶ τὸν τοῦ φρέατος, ἀστρεπῆς Ταῖς ἱμωνιαῖς πεπίηκας: apertè distinguēs λάκκον & φρέαρ. Ita vt sit Cisterna, Fossa subterranea in qua colligitur aqua & asseruatur: dicēte Aristoph. quoque in Concion. Ἐν τοῖσι καπηλείοισι λάκκοις ἐμπιεῖν ὕδατος. Affertur & VERB. Λακκίζω pro Fodio: sed sine exemplo.

Λακόπεδον & Λακοπεδία, vide t. 2. c. 977, e & f: necnon in præced. Λάκκος. Λάκος, in Λακεῖν.

Λακπαγίω, t. 2, c. 596, b. Λακπάγης, ib.

Λακρὶς, & Λάκης, Hesychio κόπη, ῥωμή.

Λακπίζω, t. 2, c. 596, c. Λακπίζομαι, ib. f

Λάκπημα, Hesychio idem quod λάκισμα, Ictus calce incussus.

Λακπὶς, t. 2, c. 597, d. Vide & Λακρὶς paulo ante.

Λακπαῖς, t. 2, c. 596, g. Λακπαιός, ib.

Λάκυρος, Hesychio σημαινόμενος οἶνος.

Λάκων, ωνος, ὁ, Laconinсola Lacedæmonis seu agri Spartani. Fœmina, DICITVR Λάκαινα, Lacæna. INDE Λακωνικὸς, Laconicus, Laconibus proprius & peculiaris. vt Λακωνικοὶ κρατῆρες, Λακωνικὴ μάχαιρα, Λακωνικὴ ξίφος: item Λακωνικὸν ὄνομα. At Λακωνικὸν ὑπόφθεγμα dicitur de breui & acuto: Λακωνικὸς χρόνος, pro λεπτὴ ἐσθὴς: & Λακωνικὸς πέλεκυς, pro pallio attrito, quali Lacedæmone vtebantur. In vituperio Λακωνικὸν ὃ τοῦ dicunt δηλῆ δεσπότου: quòd τὰ ἀφαίνεσθαι & τὸ περὶ χειν ἐκεῖνα τοῖς ξένοις Spartæ esset commune. In laude apud Plutarchum, ἐλεύθερον πάνυ καὶ Λακωνικόν. & apud Athenæum lib. 11, ὦ γὲ οὐδὲν ὂν τῷ ὄντῳ Λακωνικὸν οὐδὲ ἁπλοῦ ἔχων, ἀλλὰ πολὺ τὸ πανοῦργον καὶ τὸ ἀνεῶδες. Absolutè etiam dicuntur Λακωνικοὶ, Λακωνικὴ, Λακωνικαὶ. Nam Λακωνικοὶ dicitur pro Λακωνικοὶ ἄνδρες. Xenophon Hell. 2, ἐδόκει δοκεῖν αὐτοῖς σὺν τοῖς Λακωνικοῖς. Et Λακωνικὴ pro Λακωνικὴ χώρα seu γῆ, Ager Laconicus. Plutarchus, πλὴν Λακωνικὴν κακῶς ἐπαίειν. Et Λακωνικαὶ, pro Λακωνικαὶ κρηπῖδες, Laconicæ crepidæ: quas & Ἀμυκλαῖδας vocabant ab oppido Laconico. Item τὰ Λακωνικὰ pro Λακωνικὰ πρόσωπα. Æschines in Ctesiphontem, τοῦ Λακωνικὰ συνέσει. Inde ADVERB. Λακωνικῶς, Laconicè, Laconico more, More Laconum. Apud Athen. δεῖπνον Λακωνικῶς. hoc est parcè & frugaliter. Pro fœmnino Λακωνικὴ dicitur ETIAM Λακωνὶς. vnde in Epigr. Λακωνίδες, Laconicæ. sub. mulieres: quæ & Λάκαιναι, vt suprà dictum est. Est à Laconibus & VERB. Λακωνίζω, Lacones imitor. Plut. Alcib. τῇ δίαιτῃ λακωνίζων, Victus ratione Lacones imitans, Laconicam victus rationem sequens. Sic sermone seu idiomate, breuitate sermonis, moribus, aliquis Λακωνίζει. Plut. Sympos. sept. sap. ὁ Χίλων Λακωνίσας, Laconico idiomate vsus. Idem De garru. ἐκεῖ δὲ βούλονται Λακωνίζειν, αὐτὴν μόνῳ φθέγξεται τὴν ὑπόφασιν, Laconica sermonis breuitate vti. Philostr. epist. 46, μὴ Λακώνιζε, ὦ γύναι· μηδὲ μιμοῦ τὸν Λυκοῦργον. ξενηλασίαν ἔτως οὐκ ἔχει, hospitem arcendo ne imitere Lacedæmonios & Lycurgum. Significat etiam Lacones sequi, Cum Laconibus facere, Laconibus studere. Xen. Hell. 4. κινδυνεύουσι ἡ πόλις Λακωνίσαι. Et lib. 7, πάλιν Λακωνίζει ἡ πόλις. Et lib. 6, ὧν ἑκάστη πόλεις οἱ μὲν Λακωνίζουσιν, οἱ δὲ Ἀθηναίζουσι. INDE Λακωνισμὸς, οῦ, ὁ, Laconismus, Laconum imitatio: seu Breuiloquentia Laconica. Item Studium erga Lacones, Amicitia cum Laconibus. ET Λακωνιστὴς, οῦ, ὁ, Qui Lacedæmonis fauet, Qui partes Lacedæmoniorum sequitur. Xen. Hell. 1, ὀκπίπτουσι οἱ Λακωνισταὶ καὶ ὁ Λάκων δημοσθής.

Λακωνίζω. Λακωνικὸς, Λακωνικῶς, Λακωνὶς, Λακωνισμὸς, Λακωνιστὴς, vide in præced. Λάκων.

Λαλαγ'ω, t. 2, c. 552, b. Λαλαγὴ, ib.

Λαλαγημα, ib. c. Λαλαγητὴς, ib. d

Λαλαζω, ib. a. Λαλάκοις, ib. d

Λαλαμὶς, λαίλαψ: quidam λαμάτμησις scribunt. Hes.

Λάλαξ, t. 2, c 552, b. Λαλέω, t. 2, c. 549. f

Λάληθρος, t. 2, c 550, b. Λάλημα, t. 2, c. 549, h

Λαλητὸς, Dicendus, Prædicandus. Ex Epigr.

Λαλητικὸς, t. 2, c. 550, a. Λαλητὴς, ib. a

Λαλητοείς, ibid. b. Λαλιὰ, t. 2. c. 551, g

Λάλιος, ib. f. Λάλις, ib.

Λαλίσταπος, ib. g. Λαλίστερος, ib.

Λάλλαι, t. 2, c. 552, d. Λαλόεις, t. 2, c. 551, g

Λάλος, t. 2, c. 550, g

Λαμβάνειν, Capere, cum accuf. & c. t. 2, c. 553, e. Λαμβάνειν, cum præpof. c. 554, c. Λαμβάνειν, pro Pati, & c. c. 555, a. Λαμβάνειν Consequi, & c. ibid. c. Λαμβάνειν, Prehendere, & c. ib. d. Λαμβάνειν, cum accuf. passiuè redditum, ib. f. Λαμβάνομαι, Capior, & c. c. 556, a. Λαμβάνομαι, actiua signif. ibid. b.

Λαμβανόμενον, τὸ, substant. t. 2, c. 556, a

Λαμβδακίζω, t. 2, c. IX, c. Λαμβδακισμὸς, t. 2, c. VIII, f.

Λαμβδοειδὴς, ib. d Λαμὰς, Hesych. μῆ.

Λάμαχος, eidem Hesychio ἄμαχος, ἀκαταγώνιστος: ex λᾶ epitatico. vnde possis interpretari etiã strenuè & validè pugnans. Est & nomen proprium ducis cuiusdam Athen. qui φιλοπόλεμος & ῥηξοκίνδυνος prædicatur.

Λάμβαι, eidē H. τὰ χάσματα: & οἱ μάνοι τοῦ ἀνθρώπου, & ἰχθῦς.

Λάμια, seu Λαμία, eidē est θηρίον, bestia quædã. Plin. lamias à Græcis numerari air in planorũ piscium altero genere quod pro spina cartilaginem habet. Nicander Colophonius ἐν ταῖς γλώσσαις scribit τὴν καρχαρίαν, piscem, vocari etiam λεμίαν & σκύλλαν. Sunt qui lamiam esse dã

cant animal facie muliebri, ab inferiore parte pedibus equinis. Philostr. λαμίας inter τὰ φάσματα numerat. Apud eũ enim l. 4, Apollonij Menippi cuiusdã spõsam esse dicit μίαν τῶν ἐμπουσῶν, αἃς λαμίας τε καὶ μορμολυκεῖα οἱ πολλοὶ ἠρώτων· ἑῴαν δὲ πεύσας, καὶ ἀφροδίσιον λαμβ, σαρκῶν δὲ, καὶ μάλιστα αὐθρωπείων, ἐρᾷν· καὶ πάλιν τοῖς ἀφροδίσιοις οὐς αὐ θέλωσι διέσπασθαι. Tandémque Apollonio instante, acriúsque semper torquente τὸ φάσμα, fassa est ἐμπουσα ἔφη, καὶ πείσειν ἡδονᾶς τὸν Μένιππον εἰς βρῶσιν τοῦ σώματος. nam τὰ καλὰ καὶ νέα τοῦ σωμάτων solere σπεῖσθαι ἐπεδὴ αὐτοῖς εἰκαιρᾶνὲς τὸ αἷμα. Sic ferè Apuleius lamias appellat duas fagas seu incantatrices. Duris Samius Libycorum libro 2, narrat Lamiam fuisse mulierem pulchram, quũ Iupiter rem cum ea habuisset, à Iunone zelotypa adactam ad prolem necandam: ex hoc mœrore factam deformem, aliarum pueros rapuisse & interfecisse. eam, Iunonis ob iram noctes diésque insomnes duxisse, vt eo maiore esset in luctu: Ionis verò miseratione exempiles tãdem nactam oculos quos pro libito modò tollere modò apponere posset: ab eodem obtinuisse vt in quam vellet se mutãret formã. testis schol. Aristophanis, qui Beli & Libyæ fuisse filiam ait. Item Diodorus Siculus libro 20, pag. 754. ex antiquis fabulis refert Lamiam fuisse reginam forma insignem, feris autem moribus infamem. eam, quum omnes ipsius liberi morerentur, aliæ autem mulieres prole fœcundæ essent, mœrore & inuidia percitam, iussisse ex vlnis illarum infantes rapi & confestim occidi. ideò etiamnum mentionẽ mulieris illius esse formidabilem pueris, vt quæ deuorare infantes perhibeatur. (quo modo & Horat. Neu pranſæ Lamiæ puerum viuum extrahat aluo) si quando ebria esset, licentiam permisisse omnibus faciendi quod liberet. ita ipsa non curiosius inquirente quid ageretur, famam fuisse eam oculos suos coniecisse εἰς μάρσιπον siue δόρυχον, temulentia ista versa in incuriam & cæcitatem. Eodem propè modo Plutarchus initio libri περὶ πολυπραγμοσύνης, scribit fabulam esse, πλὴν Λαμίαν οἴκοι μὴ δύδειν τυραλίω, ὃν ἀγγείῳ τινὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔχουσιν ὑπακειμένοις· ὅλῳ δὲ περιοῦσαν περὶ τὴν ἡδονὴ καὶ βλέπειν. ‖ Lamia fuit etiam nomen tibicinæ cuiusdam & meretricis: necnon vrbis, à qua Λαμιακὸς πόλεμος apud Diodorum libro 18. Meminit & Pausanias Lamiæ & Λαμιακοῦ πόλεμος in Atticis. Eius incolæ, Λαμιεῖς vel Λαμιῶται, teste Steph.

Λάμιος, Hesychio σοφὸν vel πέλεκυς: & nomen proprium pauperis cuiusdam ξυλοφόρου, qui & Λαμίας, teste schol. Aristophanis.

Λάμβδρον, Hesych. λαλοῦντα. nisi fortè λάβδρον.

Λαμπαδαφρία, t. 2, c. 592, e. Λαμπαδθόμαι, t. 2, c. 593, d

Λαμπαδηδρομία, t. 2, c. 592, g. Λαμπαδηφορέω, t. 2, c. 593, a

Λαμπαδηφορία, ib. Λαμπαδηφόρος, t. 2, c. 592, h

Λαμπαδίζω, t. 2, c. 593, e. Λαμπάδιον, ib. b

Λαμπαδιστὴς, ib. e. Λαμπαδουχέω, t. 2, c. 592, f

Λαμπαδοῦχος, ib. Λαμπὰς, t. 2, c. 591, g

Λαμπτάω, t. 2, c. 593, h. Λαμπτὴν, t. 2, c. 594, a

Λάμπη, t. 2, c. 593, f. Λαμπὴ, ib. g

Λαμπὴδων, ib. f

Λαμπήνη, vt δρῦμα & ἅμαξα, apud Pollucem lib. 10, cap. 12, in censu τῶν ὀχημάτων, vehiculorum, ex Sophocle: sed metuo ne perperam pro ἀμάξη, quod est Rheda, Vehiculum mulare. Apud Suid. λαπήνη.

Λαμπηρὸς, t. 2, c. 593, g. Λαμπίας, ib. f

Λαμπίδιον, Helleborum nigrum, vulg. lex. perperam pro μελαμπόδιον.

Λάμπης, t. 2, c. 593, c. & t. 4, c. 8, b. ob.

Λαμπυρεὰ, t. 2, c. 591, d. Λαμπυρεὶς, ib.

Λάμπουρος, ib. c. Λαμπρέμων, t. 1, c. 1381, d

Λαμπρεέμων, ib. e

Λαμπροπυροσόμορφος, t. 2, c. 971, d

Λαμπρὸς, t. 2, c. 594, a. Λαμπρότης, ib. f

Λαμπροφόρος, Splendidã seu candidã gerens vestem: λαμπρέμων. Suidæ Lucernã gerẽs, λυχνοφόρος, ex Aristoph. VNDE Λαμπροφορία, Splẽdidæ vestis gestatio. Gregor. λαμπροφορία καὶ φωταγωγία, Splendidæ vestis & luminis gestatio.

Λαμπροφορία, t. 4, c. 304, d. Λαμπροφόρος, ib.

A Λαμπροβύχος, t. 4, c. 755, g. Λαμπροιόμαι, t. 2, c. 594, g

Λαμπροιωτὸς, t. 4, c. 215, c. Λαμπαίω, t. 2, c. 594, g

Λαμπρὸς, ib. e. Λαμπὴρ, t. 2, c. 588, d

Λαμπηροφόρος, ib. g. Λαμπυρίζω, t. 2, c. 591, f

Λαμπυρὶς, ib. d. Λαμπυρὸν, ib. g

Λάμπυρος, t. 2, c. 547, f. Λαμπώδης, t. 2, c. 593, g

Λάμπω, t. 2, c. 588, a

Λάμπων, t. 2, c. 593, f. & t. 4, c. 8, b. ob.

Λαμυρία, & Λαμυρίζω, vide in sequ. Λαμυρὸς.

Λαμυρὸς, οῦ, ὁ, siue Λάμυρος, (vtroque enim modo scriptũ reperitur) exponitur λάλος, βύλαλος, γαμύλος, ἀπεραπερὸς, Disertus, Loquaculus, Facetus. In malam potius partem Impudenter loquax, Procaciter lepidus, Scurrilis. Significat etiam generalius Procax, Impudens, Proterius, Modum excedens audaciã. Apud Suidam, βροτολοιγὸς ἔρως τὰ πυρέσσοντα πόξα βάλλει, καὶ λαμυρᾶς ὄμμασι τυπκὰ γελᾷ. Et rursum, ἐσβέσθη δὲ τὰ φίλτρα καὶ κυλίκων αἰλὰ μυρὰ πεφυσῶσ. Plutarch. aduersus Col. θέρα μειρακίων λαμύρων καὶ θρεπτῶν. Et in Alcibiade, πολιτείαν ὁ τὴν Ἀλκιβιάδου τὴν ἄγαν λαμυρὰν, καὶ τὸ μὴ καθαρὸν ἀκαταγρίας τὴ βωμολοχίας. Et apud Athenæum, γαστὴρ ἧς οὐ λαμυρώτερον οὐδὲν, Proterius, Impudentius seu improbius: κύνταρον, vt alibi. vnde & λυχνῖδι, ὀνλομιδρίω & κακοεργὸν Homerus eam appellat. Mare etiam & lacus vocant λαμυρὰ, à vastitate quasi impudente. Etymologus enim λαμυρὰν dici τὴν θάλασσαν, velut ἠλίθια πολλὴν. Item que Synes. ep. 148, τῷ μεγάλῳ λιμένι τῷ λαμυρᾷ. Inde ADVERBIVM Λαμυρῶς, Disertè, Lepidè: seu Loquaciter, Scurriliter, Procaciter, Proterué. Xenoph. in Sympos. εἰ ὁ λαμυρώτερον λέγοι, μὴ θαυμάζετε. ὁ γὰρ οἶνος σωσεῖ πάρεστι. vt & Homerus dicit Odyss. ζ, — οἶνος γὰρ ἀνώγει Ἥλεός, ὅστ' ἐθέλει πολύφρονά περ μάλ' ἀείσαι, Καὶ θ' ἁπαλὸν γελάσαι καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκαι. Et Horat. Fœcundi calices quem non fecere disertum? Est inde & SVBST. Λαμυρία, ας, ἡ, Facundia, Lepóres. Item Loquacitas: necnon Procacitas, Proteruia, Impudentia. vt ab Etymologo quoque exponitur & γαμυλία, & ἀλόγιστος αὐθρεία, Inconsiderata virilitas, Temeritas. Plutarch. sanè De discern. adul. ab amico, αἰνίγματα φαίνονται λαμυρίας καὶ θρασύτητος. Idem Sympos. l. 6, scrib it, si mulier nimiũ se ornet, & tandem τῆς περὶ τὸν κόσμον ἀπόπτα ρησίας, περιέρχεται τὸ χρῆμα καὶ λαμυρίας μὴ πρέπουσα γαμετῇ γεγονέναι. ‖ Dicitur hoc vocabulo significari interdũ & καθαρότης, Puritas, Limpiditas. quo modo Thucyd. dixisse λαμυρὸν πηγὴν, pro καθαρὰν καὶ ἡδεῖαν, Fontem purum limpidúmque & suauem. Sanè affertur VERB. Λαμυρίζειν pro Purum & splendidum esse: quod ramẽ potius λαμπυρίζειν.

Λάμψακος, ου, ἡ, Lampsacus: vrbs, cuius incolæ Λαμψακηνοί. Sic dicta est ex euentu, quòd conditoribus eius oraculo iussum fuit vrbem condere vbi luxisset. Vide Etymol.

Λάμψις, t. 2, c. 588, d

Λάμων, Gramiosus: qui & γλάμων.

Λαμπηδὰς, Hesychio est ὀδυπερείας οἶνος, Vinum secundariũ, Lora.

Λαμπάνεμον ὤρεον Simonides apud Aristot. Hist. anim. lib. 5, vocat Tempus quo silent venti. Gaza vertit Clementiam temporis.

Λαμπανόμαι, t. 2, c. 698, g. Λαμπανόπτος, ib. f

Λαμπάνω, t. 2, c. 697, f

Λαμίζει, Hesychio λαγνίζει, βρέχει.

Λαμὸν κῆρ, eidem σωφρόνα τὴν ψυχὴ, Consultum pectus.

Λάξ, t. 2, c. 595, g. Λαξεύομαι, t. 2, c. 540, a

Λαξευτήριον, τὸ, t. 2, c. 708, b. Λαξευτήριον, t. 2, c. 540, b

Λαξευτὴς, ib. Λαξευτὴς, ib. a

Λαξεύω, t. 2, c. 539, h. Λάξις, t. 2, c. 545, f

Λαξοῦς, t. 2, c. 540, b. Λαξπάκτης, t. 2, c. 596, b

B Λαοδυμαστικῶς, t. 2, c. 598, a. Λαοὶ seu Λάοι, t. 2, c. 539, e

Λάομαι, Volo. Hesychius enim λάηται exponit βούληται, Velit.

Λαοξόος, t. 2, c. 540, b. Λαός, t. 2, c. 597, f

Λαοσόος, t. 2, c. 598, a. & t. 3, c. 1225, f

Λαοῦφος, t. 2, c. 598, b. Λαόφρεφος, ib.

Λαοτύπος, t. 2, c. 539, f. Λαοφόρος, t. 2, c. 598, b

Λαπαγμὸς, t. 2, c. 600, a. Λαπαγμὸς, ib.

Λαπαίζω, t.2, c.599, f. Λαπαίζομαι, ib.g.
Λάπαθον, t.2, c.600, b. Λάπαθος, ib.
Λάπαξις, ibid.a. Λαπάρα, ib.g
Λαπάρας, Hes. καταφερὴς τοῦς τὰ ἀφροδίσια. qui & λάγνος.
Λαπαρόν, t.2, c.600, g. Λαπαρός, ib.e
Λαπαρῶς, t.2, c.601, b. Λαπίσσω, t.2, c.599, f
Λαπάτιον, ibid.f. Λαπάτημα, ib.g
Λαπάττω, t.2, c.539, d
Λάπη, Pituita. Ex Hippocr. De morbis, ἐμέει σάλια καὶ λάπην. Apud Athen.lib.4, ex Diphilo, Διὰ δὴ τὸ πλῆθος τῆς περ' αὐτὸς ἰχθύων Παῦπις βλιχανώδεις εἰσὶ καὶ μεσοπλατῆς.
Λαπῆα, Hesychio λαπαδίναι: à λάπτω.
Λαπίνη, Suidæ ἄμαξα, Rheda: quæ & λαμπίνη & ἀπίνη.
Λαπιδόρχας, Etymologo ὁ μεγάλους ὀρχεῖς ἔχων.
Λαπίζει, Hes. exp. καυχᾶται. Alioqui λαπίζειν est ἀλαζονεύεσθαι, teste Etymologo. hoc est Insolentius & arrogantius se efferre, Iactitare se. VNDE Λάπισμα, Iactantia, κόμπος, καύχημα. Cic. in Epistola ad Attic. 16, lib.9, Ego hunc ita paratum video peditatu, equitatu, classibus, auxiliis Gallorum, quos Matius ἐσάλπιζεν, vt puto: sed CCC.M. dicebat peditum, equitum LX, polliceri sumptu suo annos decem. Sed sit hoc λάπισμα. magnas habet certè copias: & habebit non ille vectigal, sed ciuium bona. ET Λαπιστής, Iactator, Hesychio καυχητής, φλύαρος, ὁ εἰρὼν τὰ παρεπιπτῶντα, Gloriator, Nugator, Mendax, Temerarius. item θυφερός, μὴ ἔχων φρονήσεις, Delicatus & mollis, Nihil pēsi habens. Idem, itidémque Suidas, affert ET Λαπίσματα pro θέλουσα δωρεῖσθαι, item ῥεμβοῦμαι, μετεωρίζομαι. Innuit autem idem Hesych. hæc deriuata esse παρὰ τοὺς Λαπίθας, quæ gens fuit Thessalica ferox. vt sanè & Eustath. Λαπίθων dici ait αὐχήματα: addens, παρὰ τὸ τοὺς λαοὺς εἰς ὄπιν ἄγειν καὶ ὑπερφρονεῖν οἷς πίθεται τινὰ παρεκπολεμοῦμενος. sed id etymon videtur coactum.
Λαπίδιον, Hesychio ὄρυγμα τὸ κενεπκέν: necnon olus sylue stre edule. quod & λαπάθιον siue λάπαθον.
Λάπισμα, Λαπιστής, Λαπίσματα, vide in Λαπίζω.
Λάπτω, t.2, c.599, b. Vide & λαπτίζω.
Λαπτώδης, t.2, c.593, g
Λαρεῖος, Hesychio φλοῖον σταφίνου, Tegmen è stœbe.
Λαρεύαθον, idē à piscatoribus dicit vocari κύρτον ὃν λεχάνας: afferens & λαρεύθυτὴς pro ἁλιεύς. Sed λαρεύαθον exponit etiam μέγα: qui & λαρνός.
Λαρινθίσθαι, eidem σπτίσθαι: afferenti & Λαρινοὶ βόες pro ὑποταφεῖς, Saginati, Bene habiti. Sic Xenophanes Colophonius apud Athenæum lib.9, Πέμψας γὰρ κωλῶν ἐείφου σκέλος ἥρωο πίον Τεύρου λαρινοῦ πίμον αἰδηρὶ λαχεῖν. Idē Athen. eodem libro scribit Achæum & Eratosthenem τοὺς σῶας appellasse λαρινοὺς, τραῦλατὸ ἀπὸ τοῦ λαρινῶν βοῶν: quos sic vocatos fuisse vel ἀπὸ τοῦ λαρινθίσθαι, quod est σπίζεσθαι, Saginari: vt apud Sophr. βοες δὲ λαρινθύονται: vel à Larina pago Epiroticō: vel à pastore Larino. Eustath. ita dici vult διὰ τὸ παχὺ καὶ μέγα σέρμα ἔχειν: particula λᾶ significante τὸ λίαν, & nomine ῥινὸς denotante τὸ δέρμα. vt & Suidas dicit quosdā syllabam εῖ δασυνόειν, vt sit μεγαλοφίνους: talésque boues in Chaonia esse, dictos κεφαλοῖς: atque ita Aristophanem dixisse ζῆπῦ τὸ λαρεῖνὸν ἔπος ὁ τὸν τούτων θραύσει ψυχὴν, pro μέγα, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ βοοῦ. Meminit tamen & cæteratum etymologiarum: scribens videlicet, Apollodorum λαρινοὺς exponere ὑποταφεῖς. verbum enim λαρινθίειν significare σπτθύειν. vel à Larino bubulco qui Herculi boues furatus est. quosdam & παρὰ τὸ λαρὸν eos nominatos censere. Sanè λαρινὸς ab eodem exponitur etiam ἡδὺς, Iucundus, Suauis, vt λαρός.
Λάεινος, Hesychio est ἰχθὺς ποιὸς, piscis quidam.
Λαριασσοποιοὶ, ex Aristor. Polit. lib.3, affertur pro Conditores Larissæorum. Locus est cap.1, vbi Gorgias Leontinus dicit, καθάπερ ὅλμοις τοῖς τοῦ τοῦ ὅλμοποιῶν πεποιημένοις, οὕτω καὶ λαριασαίοις τοῖς τοῦ τοῦ δημιουργῶν πεποιημένοις. εἶναι γὰρ πάντας λαριασσοποιούς. Sed videtur in ambiguo luisse, quòd λάεισσα sit & vrbis nomen, cuius incolæ Λαεισσαῖοι: & nomen ὅπλου quod & σάεισσα, cuius artifex λαεισσοποιὸς nominatur.
Λαρκὸς, οῦ, ὁ, Hesychio αἰθράκων φορμὸς, seu πέσμα φορμοῦ ὅμοιον ὃν ᾧ αἰθράκας φέρουσιν, ὀτὲ δὲ καὶ ἰχθύας, corbis è vimine plexus quo carbones ferunt, interdum & caricas. Suid. paroxytonως habet λαρκος, dicens & ipse esse πλέγμα κοφινοῦδες ἢ φιαλοῦδες ὃν τῷ φέρουσι αἰθρακας: dicente Aristoph. in Acharn. Υπὸ τῶ δέους δὲ τῆς μαλίνης μοι συμβαίνει Ο λαρκος ἐπιπλησεν ὥσπερ σκιπία, hoc est, τῆς ἀπὸ αἰθρακων καυσεδιας ἀφῆκεν ὁ λαρκος ὑπὸ ἀφορίας ὥσπερ σκιπία τὸν θόλον. sepiæ enim quum captantur, atramentum suum effundere solent turbandæ aquæ causa ne conspiciantur ab insidiatoribus. Exponit & generalius φορμὸς, κόφινος. Inde DIMIN. Λαρκίδιον, ου, τὸ, apud Aristoph. Paruus corbis.
Λαρνάξ, ακος, ἡ, Capsa, Arca, Loculus, Conditorium. Homerus Iliad.σ, de Vulcano, — ὅπλα τε πάντα λαρνακ' ἐς ἀγορήν συνιέξαντο τῆς ἐπνοῆτο. Et Iliad.ω, de ossibus Hectoris, Καὶ τά γε χρυσείῳ ἐς λαρνακα θῆκαν ἑλόντες, Πορφυρέοις πέπλοισι κατεκλῆσαντες. Iosephus De capt. Iud. δύο λάρνακας ὡς εἰς ὀκτομοῦν νεκρῶν παρεσκευασμένας. Sic Thucyd. libro 2, ἐπειδὴ δὴ ἐκφορὰ ἦν, λαρνακας κυπαρισσίνας ἄρσιν ἁμαξαι φυλῆς ἑκάστης μίαν, quum efferendum funus est, arcas ex cupresso currus singularum tribuum singulas ducunt. Plutarchus & Lucianus Δβυκαλίωνος λαρνακα dicunt quam Sacræ literæ arcam Noæ, hoc est nauigium arcæ modo structum. Ouidius ratem Deucalionis dicit Metamorphos. lib.1. A Suida quoque exponitur σορὸς, κιβωτὸς, Loculus, Arca, in hoc loco, εἰς λαρνακας μετὰ τοῦ νεκρῶν δι' ἀγγέλων πτῶν, καὶ εἰς ἀρρίχος ὑπῶρας ἐχούσας, ἢ καλάμους ὀρνιθοῦ τὰ γράμματα ἐμβαλόντες.
Λαρος, ου, ὁ, Larus: seu Gauia. Aristot. Hist. animalium lib.5, cap.9, ἡ δὲ αἴθυια καὶ οἱ λαροι πίκπτουσιν ὀν τῆς θαλάσσας πέτρας· ἀλλ' ὁ μὲν λαρος, τὸ θέρους, ἡ δὲ αἴθυια, ἀρχομένου τοῦ ἔαρος. Vnde Plinius libro 10, cap.32, Gauiæ in petris nidificant, mergi & in arboribus: gauiæ æstate parturit, mergi incipiente vere. Itidem λαρος ὁ λθυιὲς Gaza vertit Gauia alba: dicente & Apuleio Aurei asini libro 5, Auis peralba illa gauia, quæ super fluctus marinos pinnis natat, demergit sese properè ad Oceani profundum gremiū. Eandē sunt qui κέπφον esse velint & καύκα. Verùm quum auis hæc sit ἁρπακτικὴ καὶ αἱ δηφάγος. rapax & vorax: ideò λαρος κεχλωὸς prouerbio dicitur ὅτι τοῦ ἁρπακτικοῦ καὶ κλεπτῶν, teste Suida. vt & Aristoph. Nub. Κλέωνα τὸν λαρὸν θύρων ἑλόντες καὶ κλεπτῆς, Cleonem latum seu gauiam. hoc est, hominem auarum & rapacem seu furacem. Sunt etiam qui homines stupidos λαροὺς appellari dicant à stupiditate eius auis: quo sanè modo κέπφους, vt suprà docui.
Λαρυγξίζω, Λαρυγξόω, Λαρυγξισμὸς, Δαρυγξιτὴς, vide in sequ. λαρίγξ.
Λαρυγξ, υγγος, ὁ, Guttur: colli pars anterior, opposita τοῦ σωμάχου. Ita enim Aristoteles Hist. animalium libro 1, ὠμῷ δὲ, τὸ μὲν μεταξὺ τοῦ τρόχου καὶ τοῦ σώματος· καὶ τοῦτο τὸ μὲν τοῦ θωρακίου μέρος, λαρυγξ· τὸ δὲ ὀπίσθιον, σῦμαχος. Galen. Comment. in Aphor. λαρύγγα vocari scribit πᾶν τὸ κεφαλὴ καὶ τραχείας ἀρτηρίας, veluti caput & ostium asperæ arteriæ. vt Gorræus quoque laryngem esse dicit superiorem asperæ arteriæ partem, seu principium asperæ arteriæ faucibus continuum, tribus constans cartilaginibus, præcipuum vocis instrumentum. Eam arteriæ partem nominari φάρυγγα etiam, scribit Galenus libro 1 De vsu partium, quum tamen propriè, teste eodem, pharynx ante laryngem consistat. Pollux quoque discrimen facit inter λάρυγγα & φάρυγγα, scribens τὸν φάρυγγα εἶναι σωμάχου ἀρχὴ, ὡς βρόγχου λάρυγγα: & Thomas magister φάρυγγα quidem esse πᾶν τῆς φωνῆς δίοδον, λάρυγγα αὐτὸ, πᾶν τοῦ ὕπνου εἴσοδον, εἃ partem per quam cibus in stomachum intrat: dicente Aristophane in Ranis, Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' αὖ ἐκτέμοιμί σου ὦ τοῦ κόλικας κεκτῆσθαι. Et mirum est, inquit, quòd ex voce φαρυγξ non facimus verbum, sed ex voce λάρυγξ, sequens tamen significationē τῶν φάρυγγος. nam λαρυγγίζειν dicimus non τὸ ἐσθίειν, sed τὸ ἄνχειν λέγειν. Verum tamē hoc discrimen perpetuum nō est, quum Aristoph. λάρυγγα appellet non solùm cibi sed etiam vocis vehiculum seu meatum: in Equit. dicens, ἐκ τοῦ λαρύγγος σὲ κρεμάσας ὑπερβολον, è gutture tū suspensō suspenso Hyperbolo eūm deiecturus in barathrum: pœna inflicta ei parti quæ maximè peccarat, gutturi videlicet per quod causas deblaterarat. Rectè

itaque VERB. Λαρυγίζειν significat τὸ πλατυύειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ὀδοντιδιόειν παρεγρόπερον τῆς λαρύγγος χρῆσθαι, teste Harpocr. seu Latius diducto gutture vociferari & clamitare. Demosth. Pro corona, ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγηθὼς καὶ λαρυγίζων, ὥστε ἐμοὶ καταγορεῖν. Lucian. in Lexiph. καὶ ὁ πύρος δὲ καὶ ἡ μεγαλαυχία καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι καὶ λαρυγγίζειν ἀπέσω. Et apud Suid. οἱ δὲ κόρακες ἀβεῖπάμενοι ἄνω καὶ κάτω, θορυβούμενοι καὶ κεκραγότες μετὰ πολλῆς ἀσελγείας, οἷον οἱ κόρακες λαρυγίζουσι. quod itidem exponit βοᾶσι, Vociferantur, Clamitant. Aristoph. non neutraliter solùm & absolutè vsurpat hoc verbum, sed actiuè etiam cum accusatiuo. Illo modo, λαρυγιῶ καὶ Νικίαν τὸ κεφάλαιον: hoc, λαρυγιῶ τοὺς ῥήτορας, quod Suidas exponit non tantùm καταβοῶσι μὲν τοὺς ῥήτορας, Occlamabo oratoribus: verùm etiam τὸν φαῦλον ὀνειδιῶ καὶ καταισχύνω τοὺς ῥήτορας, præcisō gutture faciam conticescere. quoniam τμηθέντος τοῦ λαρύγγος vocem emittere nemo potest. Inde VERBALE Λαρυγισμὸς, οῦ, ὁ, Clamor & vociferatio quæ fit gutture latiº diducto. vide in Κλωσμὸς siue κλωσμὸς, t.2, c.228, a. Reperio ET Λαρυγιστὴς vel pro Vociferator, vel pro Vorator, Lurco: apud Athenæum l.6, in sermone de parasitis siue epilitiis, ex Pherecr. comico, τοῦτον παντελῶς ἄγρε λαρυγιστὴν ὅτι μεθῷ ξένον. Hesych. sanè λαρυγίζω exponit etiam λαρύγγα θεραπεύω. Inuenitur verò & aliud verbum à λάρυγξ deriuatum, NIMIRVM Λαρυγιάω, ῶ, idem propè significans quod λαρυγίζω. Agathias Epigr. lib.2, in medicos, κεῖνο κεκαχωμένος ὃν πυρετοῦ Καὶ τοῦ λθυκανέλιν βεβρεχὰ λαρυγιόων, Raucum stertens in gutture, seu Raucos gutture ronchos edens. AT Λαρυγὴς, Hesychio ματαιολόγος, Nugator.
Λαρπάδης, & Λάρπος, per synalœphen pro Λαεπάδης & Λάεπτος: itémque Λάρπης pro Λάεπτος.
Λαρυδὸς, Hesychio τύλοι οἱ ἐν τῇ ἀρότῳ, claui in aratro.
Λαρύζει, eidem βοᾷ, Clamat, Vociferatur: ἀπὸ τοῦ λάρυγος.
Λαρωνιδῶν, dicebant ὃν τοῖς ἀθροίσμασιν vt ἐπωφῶν. idem.
Λαᾶς, Lapis, t.2, c.539, d. Λαᾶς, propr. ib.
Λάσα, Hesych. βάπεζα πανηρεσιάτη, Mensa refertissima. Λάσαν idem dici scribit παρὰ λάρισσαν.
Λάσαγγες, eidem οἱ ἐπὶ τοῖς λίμνας χλωροὶ βάτραχοι, virides paludum ranæ. quæ suprà λαλαγγες.
Λάσαινον, ου, τὸ, Chytropus. Hesychius enim & Suidas λάσαινα dici scribunt ὑπὸ χυτόποδας: Suidas & μαγκρέδα ὅπου τῇ βουλῇ συβυλεύεται μετὰ τοῦ θυσίας κρέα. itémque schol. Aristoph. Pace, vbi comicus dicit, ὀνῶδυα γὰρ πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσαινα τὴν βουλὴν ποτ' ἦν. Hesych. λάσαινα exponit etiam βάσκθρα καὶ ἀφοδυτηρίους δίφρους, Cloacas, Sellas familiares. hoc est loca aut vasa ad deponendū ventris onus. vt & Poll. l.10, c.9, λάσαινα dici non solùm ὅτι τοῦ ἀκαθάρτου ἀποπάτου, verùm etiam ὅτι τὸ πηρῶδες, qui alio nomine δίφρος & διφρίσκος nominatur. Quibus verbis hæc subiungit exempla. Aristophanes Proagone, οἴμοι τὰ λάσαινα γένοιτο μοι. Pherecrates Crapatallis, Πρὸς τῇ κεφαλῇ μοῦ λάσαινα κατεθεῖς τοῦθ' ἑστῶ. Idem & præcedentis significationis meminit eodem lib. cap. 24, scribens τὸν χυτόποδα competiti & λάσαινα vocatum, vt à Diocle in Apibus, ἀπὸ λασάνων θεμῶν ὀφαιρῶν. Hesychius λάσαινα & τὰ ὀπίσθια τοῦ μηροῦ, ἀπὸ τοῦ δασύτητος: scholiastes Aristoph. ὅτι δασεῖς μηροί. INDE Λασανοφόρος, Qui lasanum hero suo introfert. vt apud Horatium pueri lasanum portantes œnophorum que. Eo vocabulo vtitur Plutarchus in Apophth. Ibi enim Alexander Magnus, Ἑρμοδότου αὐτὸν ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν ἡλίου παῖδα γράψαντος, respondit, Οὐ τοῦτό μοι σαφὲς οἶδεν ὁ λασανοφόρος.
Λάσαρον Κυρηναϊκὸν, apud Apsyrtum in Hippiatr. Laser Cyrenaicum, quod Hippocr. ὀπὸν σιλφίου appellat.
Λασδοίαπ, Doricè pro λαζοίαπ, hoc est λαμβάνοντο. Hes.
Λάσθη, Suidæ ἄμμα, Sanguis: afferenti hæc exempla, λέγοιτο δὲ ὅτι οὐδὲ τοσοῦτος οὐδὲ ἐπάκτης κόρας ἐκ τῆς ὕβρεως καὶ λάσθης ἐς πῶν χρεῖαν παρελάμβανεν, ἀλλὰ αὖ εἶχε συμφυεῖς ἀσκῶν καὶ ὀπτίνων. Et rursum, οἱ δὲ Μεσσήνιοι σὺν λάσθῃ καὶ γέλωτι, ὥσπερ ἄθυρμα, τοῦ Σπαρτιάτου τὰ τοῦ τοῦ Διὸς αἰσθήματα διέσυρον. Sed ea expositio proculdubio, licet & in veteri codice, mendosa est, ac suspicor reponēdum χλεύασμα aut χλεύη aut tale quid. quem admodum ab Hesychio etiam exponitur χλεύη & ὀλιγωρία, necnon αἰσχρολογία, αἰσχυνῶν. vt sit Illusio, Contemptus, Probra, Contumelia. (exponit tamē & λήθη, Obliuio: afferens & λάσθας pro συμφορᾶς, Calamitates) quo significatu apud Athen. lib.8, in epitaphio Philænidis, Μή μ' ὦ μάταιε ναῦπα, τῷ ἄκραν κάμπτων, Χλεύαν τε πολὺν καὶ γέλωτα καὶ λάσθαν, ne me ludibrio, risui & contemptui habeas. Ac vt λάσθη exponit χλεύη, ὀλιγωρία, αἰσχρολογία: ITA Λάσθαν, κακολογῶν, Maledictis incessēs: & Λάσθαι, πυίζειν, ὀλιγωρεῖν, λοιδορεῖν, Ludificari, Ludos facere, Despectui habere, Cōuitiis proscindere: & Λάσθω, χλευάζέτω, Irrideat, Illudat. Pro quo habet & Λασάσθω, exponens itidem χλευαζέτω. NECNON Λασθαίνειν affert pro κακολογεῖν, Maledictis impetere. Affert ET Λασθὸν pro αἰσχρὸν, Turpe, Probrosum. Porrò quod ad λάσθω attinet & λάσθαι, videri queāt per syncopen posita pro λασάσθω & λάσεσθαι, à them. λάσθω, faciente fut. 1 λάσω: si modò mendo carent.
Λασθετὴς, Hesychio θρασὺς, ἄπληστος, Audax, Inexpletus.
Λαθνος, eidem ἄφρων, ὀπλήσμων, Demens, Obliuiosus.
Λασιαύχιν, Λασιόκωφος, Λασιόμηλον, vide in sequ. Λάσιος.
Λάσιος, ου, ὁ ἢ, Hirsutus, Hirtus, Hispidus, Setosus. Hom. Iliad. ω, οἷς λάσιος μέγας. Philostr. epist. 25, φοβερώτερος καὶ λέων ὁ λάσιος, Leo hirtus & villosus. Et apud Oppian. Cyneg. libro 4, vrsa hyemale frigus horret Καὶ λασίῃ περ ἐοῦσα, quantumuis hispida sit & setosa. Homo etiā λάσιος dicitur qui hispidus est & pilosus. Aristoph. Nub. ἰδοὺ κομήτου ἀρχαῖόν τινα τῶν λασίων πώνων. Theophyl. epist. 15, γελᾶν τὸ θηλυέστερον λάσιος. Id signū virilitatis & animositatis esse volunt: quin & animi cordati ac pectoris cō sulti: laudante Hippocr. etiam τῆς τετραχόρνου καὶ λάσιον. Inde apud Homerum esse λάσιον κῆρ, pro Animosum cordatùmque pectus, Virile & bene consultum pectus: quale ab eodem ἀτκεῖον dicitur. Iliad. π, Λ' ἀγαυὸς Ὀρέστ Μενοιτιάδεω Πατρόκλοιο λάσιον κῆρ. Et sub finem Bœotia, Παφλαγόνων δ' ἡγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ. Sic apud Athenæum libro 15, Ὦ δ' ἀκρόκολλος λάσιαι φρένες ἠλάσατο θυμῷ. Et apud Homerum rursum, λασίοις σήθεσσι. Terra etiam & locus aliquis λάσιος dicitur qui herbidus est, arboribúque & fruticibus consitus: cui opponitur ψιλὸς, æquipollet δασύς. Xenoph. Hellen. 4, καὶ τὸ λεῦ λάσιον τὸ χωρίον. Philo in Vita Mos. lib.1, ἅπασα ἡ χώρα λάσιος. Sic in Epigr. λασίη ἔχθη. At Luc. ἡ γῆ ὑλαῖς αἰκιμέρεσι λάσιος, sylvis agrestibus horrens & veluti hispida. vt Horat. Hispidi agri: & Stat. Saxa hirta dumis. Neutrum verò λάσιον Galenus apud Hippocr. exponit συνδεῖλον, findonent seu linteum: forsitan villosum & veluti hirtum. vt Hesychius sanè λάσιον νῦφος esse dicit τὸ δασὺ, Hirtum villis, Villosum. Vide λάσια. INDE Λασιοκώφοις idē lexicogr. vocari scribit τοῖς κωφοῖς, Surdos: quum potius sonet Surdos ex nimia aurium hispiditate. vt à Suida λασιόκωφος exponitur λάσια τὰ ὦτα ἔχων ὡς συκκεκαλυμμένοις καὶ αἰσθητῶν. ET Λασόμαλον idem Hes. μῆλον τὸ ἔχον χροῦν, Malum lanuginosum, Malum lanugine quadam hirtum. ITEM Λασιαύχιν, ενος, ὁ καὶ ἡ, Hirtum & villosam ceruicem habens: apud Homerum in Hymn. & Aristoph. Affertur ET Λασίωνες pro Loca densa & arbustis hirta, seu Tesqua: cuius expositionis vestigia & apud Hesych. extāt. Legitur verò id vocabulum apud Nicandrum, sed properispomenōs, in Ther. v.28, ἢ καὶ ἐνοσσῆς Ἑρμῆν, ὅθι πλέκετο κιλώπεσι βόσκεται ὕλιν, Δρυμοῖς καὶ λασίωνας. vbi schol. quoque expon. δασεῖς τόπους καὶ ὑλώδεις.
Λασιουργίας, Hesych. ἰσουργίας, (quæ & θλασσουργίαι) & δημοσιουργίας. Vide & Λάσια.
Λασιόφρις, t.2, c.1569, d
Λασίσματα, Hesychius dici scribit ὡς σοφιστὸ τῆς Λάσου καὶ πολυπλόκου, vt sit Imitamenta Lasi, Astus & sophismata qualib⁹ Lasus vtebatur. fertur enim hic πρὸς ἐρεθισμοὺς λόγοις, teste Suida.
Λάσπος, Hesychio κίναιδος. Cinædus. Idem & Λάσπης attulerat pro κίναιδος, πόρνη, Cinædus, Scortū, Prostibulum. quod & λάσθη.
Λασχθύουσαι, Siculis πλανώμενοι, teste Hesychio.
Λασιῶν, siue λασιῶν, vide in præced. Λάσιος.

Λασπαρεῖ, Hesychio δῃφοβόλῳ, quod & λαγγαρεῖ.

Λάσκειν, eidem Hesych. λέγειν, φθέγγεσθαι. quod suprà λάμειν. Vtitur hoc verbo Euripides, sed in significatione specialiore & restrictiore, idque actiuè cum accusatiuo, nimirum pro Probrosè & cum conuitiis dicere, Maledictis incessere. in Andromache dicens, ξένης σ' ὑπὸ Τοιαῦτα λάσκες τοῖς αὐταδελφίοις φίλοις; Id enim sonat ἐλοιδόρει, κακολογεῖ. Nisi malis ὑλάκτεις. vt apud Hesych. λάσκουσι κυνες pro ὑλακτοῦσι. vt sit etiam Clamosè dicere modo canis latrantis. Idem Hesych. affert ET λασκάζει pro φυγαρεῖ, Nugatur, Garrit: item pro ῥωπεύει, Blanditur: & pro ῥηγνύει, Rumpit.

Λάσος, ου, ὁ, Lapis, qui & λᾶς. Hesych. enim λάσσων affert pro λίθων. Alioqui Λάσος est & nomen propr.

Λάσια, Pollux lib. 7, cap. 16, vocata fuisse scribit τὰ μαλλοὺς ἔχοντα χρόμαχτρα, Mantilia hirsuta, Mantilia lanugine quadam hirta. ὡς ἀπὸ τῆς δασύτητος. seu σπιδόνια ἐπιγραμμθία, hæc afferens exempla. nam Sapphonem μελῶν lib. 5, dicere ἀμφὶ λάβροις λασίοις οὐ ἐπύκασε. Et Theopomp. comicum in Vlyssibus, de ministro, λάσιον ὅλον εἰδλημθμος. Galenus in Lexico Hippocr. vnico σ habet λάσιον, exponens συνδύνλω, sindonem: vt & apud Hesychium legitur Λάσιον ὕφος, τὸ δασύ. Ita vt λάσιον dicatur pro λάσιον ὕφασμα, Textum hirtum & villosum: indéque λασιουργία, eiusmodi hirti texti confectio.

Λασιγεῖ, Hesychio ῥοφεῖ: quod & λαπιγεῖ.

Λασίγνη, Hesychio μάστιξ, Flagellum, Scutica.

Λάσιγξ, eidem πόρνη, Prostibula, Scorta, quæ & λάσιπι seu λαίσιπι.

Λασιοκάλυκαδον, t. 3, c. 1271, f. Λάσιωρος, ib. e

Λάσιον, ου, τὸ, ex Theophrasto Histor. plant. lib. 1, affertur pro arboris genere quod μηδόλως δίκεται θεραπείαν. Verùm quum Gaza celastrum vertisse dicatur, non dubito quin perperam scriptum sit pro κήλεσιον sine κήλασιος: cuius mentio eiusdem libri cap. 15. & lib. 3, cap. 6.

Λαπαγὰς, Λαπαγία, Λαπαγίω, Λαπάγη, in sequ. Λάπαξ.

Λαπαία, affertur pro Gladiolus, Culter qui maiori gladio adiungitur. Apud Hesychium legitur, sed non sua serie, nimirum ante Λατύπη: ita vt videatur scribendum λαπαία gemino π. exponit verò ῥαβδοξίφις καὶ ἡ τοῦ ξιφιδίου μάχαιρα, Gladiolus, Pugio.

Λάπαξ, αγος, ἡ, Hesychio ψόφος ὁ ἀπὸ κοπάδων γινόμενος, Sonitus seu strepitus qui inter cortabizandum editur potus reliquis è poculo in altum sublato in peluim subiectam defusis: quomodo & VERBVM Λαπαγεῖ exponit ψοφεῖ, τύπτει, Strepit, Percutit. Suidæ λάπαξ ἡ μεγάλη σαγήνη, Magna gutta: ex Epigr. in exemplum afferenti λαπάγων πλήμμαν πρεπόμθμος, parùm rectè. nam λάπαξ, siue λαπάγη, autore Athen. lib. 11, dicitur τὸ ἐκπεσὸν ἐκ τῆς κύλικος (quæ videlicet κόπαδος siue κοπάδιον dicitur) ὑγρόν. Quo sensu ibidem dicit de cottabismo loquens, ἐδεῖτο δὲ εἰς τὴν ὑστεροῦσαν ἀξιῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα, ὑγρὰς ἀφεῖναι τὴν λάπαγα. Sic aliquanto post dicit μᾶλλον vocari τὸ ὅσον τοῦ κοπάδου ἐφεστηκὸς ἐφ' οὗ τὰς λάπαγας ὁ παιδιᾶ ἔπεμπον. Et rursum in expositione loci cuiusdam Aristophanici, ὁκπόμπα τε ὕπνων καὶ τὸ τῆς ἀποκοπαβίζουσι δὲ ὀξύβαφον πεξόμενον εἰς ὃ τὰς λάπαγας εἰσχέουσι. Nec verò ille tantùm sic vsurpat hoc vocabulũ, & cum eo Pollux, sed etiam vetustiores his poetæ. Dionysius cognomento Chalcûs, de cottabizantibus, Ὁμμασι βαμάσασε τὸν αἰθέρα τὸν καπακλινῆ Εἰς ὅσον αἱ λάπαγες χωρέον ἐκπέπαται. solebant enim αἱ λάπαγες poculo in sublime eleuato deiici. Et Critias in Elegiis, Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐδῆ χθονὸς ἐκφορεῖς ἔρρει, Ὁ σκοπὸς εἰς λάπαγον τοῦδε καθιστάμεθα. Vbi vt ὁ κότταβος dicitur Siculum esse inuentum, ita Dicæarchus Milesius in libro de Alcæo scribit πλὴν λαπάγλῳ quoque esse Σικελικὸν ὄνομα. Sophocles in Inacho πλὴν λάπαγα appellat ἀφροδισίαν, venereã, quoniam οἱ ἐρώμενοι in primis solebant ἀποκοπαβίζειν. qua de re plura vide in Κότταβος. Apud Suidam reperio ET Λαπαγεία, ET Λαπαγὰς, sed sine expositione. tantùm enim fœminini ea generis esse dicit. Si mendo carent, videtur hoc idem esse quod λάπαξ siue λαπάγη: illud, idem quod κοτταβισμὸς seu ἀποκοπαβισμός, hoc est lusus ille quo reliquiæ potus è poculo altè sublato in subiectam peluim ita deiiciuntur vt sonum reddant. Sanè VERBVM Λαπαγεῖν significat Strepitum seu sonitum reddere effusis τοῖς λάπαξιν. vt apud Lucianum in Lexiph. ὑμεῖς δὲ ὅσοι ὦιδε μὴ λαπαγεῖν τοῖς κοπάδοις. Sed notandum, in vet. manuscripto codice legi, Λαπαγεία. καὶ ἡ γλυκὺ Λαπαγός. ¶ Ad Λάπαξ porrò vt redeam, est id & animalis nomen, & quidem quadrupedis, amphibii, aerem, non humorem, recipientis, crocodili more. παπύπιρον est ὀνυδρίδος, dentésque habet validissimos, siquidem noctu exit, dentibúsque excindit πάντα τὰ τῶν ποταμῶν κερκίδας: habet τεῖχομα σκληρὸν καὶ τὴ εἶδος μεταξὺ τῆς φώκης τεῖχόμενος καὶ τῆς τῆς ἐλάφου, vt tradit Aristot. Hist. animalium lib. 8, cap. 5. vbi Gaza quoque latacem vocat. At Latacen Plinius l. 16, c. 4, in sermone de herbis magicis, dari solitam à Persarum rege legatis vt quocunque venissent, omniũ rerum copia abundarent.

Λαζωρος, Etymol. τὸ ἱμάτιον. quoniam (inquit) ἀναλογεῖ λωπίσι τῇ δέρματι. Ita & lex. meum vet.

Λαῖνος, ου, ὁ, Latinus: filius Vlyssis & Circes, progenitor Italorum, qui ab eo Λαῖνοι dicti sunt, Latini. Ab hoc FOEMIN. Λαῖνις, ίδος, ἡ, Latina. vt in Epigr. Λαῖνις μοῦσα, Latina musa. Et ADVERB. Λαϊνιστὶ, Latinè, Latinorum ritu, Latinorum sermone: quod & Ῥωμαϊστὶ, à Roma Latini foli capite.

Λαπιδρεία, Hesychio δουλεία: quæ & ἀπιδρία.

Λαπμέω, t. 2, c. 540, e. Λαπμία, ib. c

Λαπμὸν, ib. Λαπμὸς, ib.

Λάπις, ου, ὁ, Latus: piscis qui candidissimus & suauissimus est quocunque paratus modo. vnde Archestr. Τὸν ἠλάπον ἢ κλειτὸ. ὦν Γαλίῃ πολυδένδρῳ Ὁ Σκυλλαῖος ἔχει πορθμὸς θαυμαστὸν ἐδέσμα. Autor Athen. l. 7.

Λαπραβάζειν, Hesych. ἀσύμφωνος λαλεῖν: afferens ET Λαπραβὸς pro λαμπρὸς: AT Λαπραβῶν pro ἀλαζονοδύδυμος.

Λαπραζειν, idem, βαρβαρίζειν, Barbarizare, Barbarè loqui.

Λαπρασία, eidem Hes. λαμπρία μετὰ ἐρυθριάσεως. pro quo forsan scribendum λαπραβία, quum λαπραβὸς afferat pro λαμπρός.

Λάπραψ. eidem ὑετὸς, Nimbus: qualis ferè λαίλαψ.

Λαπρεία, t. 2, c. 603, g. Λάπρεθμα, ib. f

Λαπρὸς, ib. g. Λαπρεθμὴς, ib.

Λαπρεύω, ib. e. Λάσγυς, ib. d

Λάπεις, ib. b. Λάπρον, ib. h

Λαπία, vide in Λαπία. Λατυπίω, t. 2, c. 541, b

Λατύπη, t. 2, c. 540, f. & t. 3, c. 873, c. ob.

Λατύπος, t. 2, c. 540, f

Λατύσσει, Hesychio πτερύσσεται, Alas expassas quatit: item νήχεται, Nat, Natat: præterea θορύσσει, πτάσσει, τύπτει, λακπίζει, Conturbat, Quatit seu Quassat, Verberat, Calce impetit.

Λατῶος, Latous: fluuius sic dictus ex eo quòd apud eũ Latona partum ediderit. Etym. Item Doricè pro Λητῶος: vt apud Paus. in Attic. Ἀπόλλωνος ἱερὸν Λατῶου.

Λαυκανία, ας, ἡ, Guttur, Gula: λαιμὸς, φαρυγξ, seu τὸ ἀπηρτημένον τοῦ γαστρωνος: παρὰ τὸ λαύειν, quod est ἀπολαύειν, quia è cibo potuq; vo uptatẽ in ea pars præ cæteris sentiat, vt tradunt grammatici. Hom. Il. ω, Νῦν δ' ἤδη ἄπνευ πασέμεν, καὶ ἀθόρατα εἶνον Λαυκανίης καθέηκα, παρὰ γὰρ ῥ' ἐμὸν οὖ τι πεπάσμεν. Infrà λευκανία.

Λαύκη, Hesychio φοβερὰ, Terribilis, Horrenda: forsan pro γλαυκή. nam & hoc illam habet significationem.

Λαῦξε, idem affert pro κρατῆ: necnon pro ἐυφραίνει, δαίνυται, Oblectat, Epulatur.

Λαῦρα, ἡ, t. 2, c. 543, c

Λαύρειον, Suidæ τόπος Ἀθηνῆσι ποιῶν μέταλλα: vt & Hesychius λαύρεια esse dicit quæ Athenis vocantur χρυσοῦ μέταλλα, Aurifodinæ. Idem Hesych. ET Λαῦρον esse dicit μέταλλον ἀργύρου apud Athenienses, Argentifodinam: addens tamen & δάφνιον, Laurum. AT Λαῦρις, eidem H. κλῆρος, μερὶς, Sors, Portio. quæ & καῦρος.

Λαύρη, Ionicè pro λαύρα: Hesychio ῥύμη στενὴ, στενωπὸς, Vicus angustus, Angiportus: afferenti ET Δαυροσύται, pro οἱ ἐν τοῖς μέσοις ζυγοῖ ὄντες ἔν τισι στενωποῖς μὴ θεραπεύομενοι: quales sunt deteriores: quum οἱ χείρεις soleant μέσοι ἵστασθαι. Addit, quosdam exponere ὀλιγοπραγμόνοι καὶ ἄργοι.

Λαῦρις, & Λαῦρον, vide in Λαύρειον paulo antè.

Λαῦρος, t. 2, c. 543, b. Λαυροσύται, vide paulo antè in Λαύρη.

Λαυροστμέω, t. 2, c. 543, c. Λαῦρος, ibid.

Λαυτὴρ, vide paulo pòst in Λαύω.

Λαύραιον, quidam λύκον, Lupum: quidam φρέατος αὐλῶνα, vncinum seu harpaginem qua extrahitur aqua è puteo. Hesych.

Λαύτεια, τὰ, affertur pro Munera & xenia quæ legatis exterarum gentium dono mittuntur. Vox tamen ea non Græca, sed Latina est. Scribit enim Plutarchus in Problem. Rom. λαύτεια Romæ dicta fuisse ξένια οἷ οἱ Ῥωμαῖοι τοῖς πρεσβεύουσιν ἔπεμπον: vt & Festus, Lautia, quæ dabantur legatis hospitii gratia, olim Daucia vocata. Vnde Liu. Locus lautiáque legatis præberi iussa.

Λαυφτάζει, Hesychio σπεύδει, Festinat. At Λαυφτάσει, idẽ λαύρως ἐδίει, Auidè comedit: quod ferè & λαφύσσει.

Λαύω, t. 2, c. 604, a. ¶ Λαῦσαι, Hesychio παρεκπεσοῦσαι τῆς δεσπότας, Hero à latere adequitare. AT Λαυτὴρ, eidem μοχθηρὸς, Malus, Improbus: vel (inquit) οἶκον λαύσας.

Λαφθάνη, eidem γλῶσσα, Lingua.

Λαφθία, eidem ἡ ἀσπίς, Scutum seu Clypeus.

Λάφνη, Pergæi pro δάφνη, Laurus: teste eodem.

Λαφὸς, eidem ὁ ἀριστερὰ χεὶρ χρώμενος, Qui læua seu sinistra vtitur manu, Læuus, Sinister.

Λαφυγμὸς, t. 2, c. 602, a. Λάφυγξ, ib. b

Λαφύκτης, ib. Λάφυξα, πτ, ib. c

Λαφυραγωγία, ibid. f. Nomen SVBSTANT. Λαφυραγωγία affertur pro Præda: quũ potius significet Manubiarum portationem. Suidas tamen & ipse λείαν exponit per λαφυραγωγίαν, Prædam, Manubias.

Λαφυροπωλεῖ, ου, t. 2, c. 602, f

Λαφυροπωλέω, ib. e. Λαφυροπώλης, ib.

Λαφυροπώλιον, ib. f. Λαφύσσω, t. 2, c. 601, g

Λαφύστιον, propr. t. 2, c. 602, c. Λαφύστιος, ib. b

Λαφύτω, t. 2, c. 601, g. Λαχαίνω, t. 2, c. 605, f

Λαχαναφίον, t. 2, c. 606, a. Λαχανεία, ib. b

Λαχανθίομαι, ib. a. Λαχανηρὸς, t. 2, c. 605, h

Λαχανία, t. 2, c. 606, a. Λαχανίζομαι, ib. b

Λαχανικὸς, ib. a. Λαχανισμὸς, ib. c

Λάχανον, t. 2, c. 605, f. Λαχανοπωλεῖον, ib. g

Λαχανοπώλης, ib. Λαχανοπῶλις, ib.

Λαχανώδης, ib. h

Λάχεια, Hesychio εὔσκαφος καὶ εὔγλυφος: παρὰ τὸ λαχαίνειν, quod est σκάπτειν τὴν γῆν. vt sit Fossu facilis, Bonum habens solum. Homerus Odyssea ι, Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος πετέουσα. Vbi schol. quoque issdẽ verbis exponit. alii proprium esse nomen volunt. nonnulli & ἐλάχεια scribunt, exponentes σμικρά, Parua, vt in Ἐλαχὺς docui, t. 1, c. 1172, g.

Λάχεσις, t. 2, c. 272, d. & 545, h.

Λάχη, t. 2, c. 545, g

Λαχμητήριον, & Λαχμὸς, Eustath. deriuat ex verbo λαχεῖν, quod est Sortiri: sed non exp.

Λαχμὸς, t. 2, c. 545, c. Etymologus & Hes. hoc vocabulo significari volunt & λακτισμὸν & τὸ δεσμὸν τῶν ἐρίων. Sed addit ille, Seleucum ἐν τῷ γ scribendum censere λάχνον, quod sit λάχνη, Lanugo, Pili, Villi, Hirsuties.

Λάχνη, ης, ἡ, Lanugo, Pili lanuginis modo molles: ἀπαλὸν τεῖχομα. Homerus Odyssea λ, — φρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλοις Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε νέους ἀλοιφῇ λάχνη. Iliados κ, — οὔλη σ' ἐπεγλώσσῃ λάχνη. Et Iliad. β, de Thersite, — ψεδνὴ σ' ἐπεγλώσσῃ λάχνη. Hesychio est δασεῖα τεῖχωσις siue χαίτη, & ἡ κρωβὶς, ἡ ἐπουσα τοῖς ἱματίοις τεῖχωσις: item ὕλη, δασύτης, deriuanti παρὰ τὸ λάσιον. Eidem, itémque Suidæ, λάχνη est ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης, Spuma maris: quæ & ἁλὸς ἄχνη. Nicander λάχνῳ vocauit etiam Pellem lanugine hirtam, Pellem hirsutam pilis mollioribus, in Theriacis canens, — ἢ μηπέρα λαφρῷ Ἀχρείσεις τρέσσαιμον, ἀποσκύλαιο δὲ λάχνῳ: de fele. Ibi enim schol. exp. δέρμα, verba illa ἀποσκύλαιο λάχνῳ, interpretans διεδέρας. Idem & herbarum comas λάχνῳ appellauit, in Alexipharm. — πεῖλ σ' αὖτυτο λάχνῳ Πηγάνου, folia cum flore: scholiaste tamen florem tantùm intelligente. INDE Λαχνῆος, ET Λαχνήεις, Lanuginosus, Villosus, Pilosus. Hirsutus, Hispidus. Quorum prius in Epigrammatis, secundum apud Homerum Iliad. β, — φῦσεν ἐπ' ἀσπετα λαχνήεντα. vbi scholiastes quoque exponit δασεῖς, βαθύτριχας, seu, vt Hesiodus loquitur, ἠΰ δέρμα λάχνῃ κατάσκιον, quorum pellis villosa lanugine operta est. Rursum Homerus Iliad. σ, Αὐχένα τε σιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα: appellans στήθεα λαχνήεντα quæ alibi λάσια, Hirsuta, Pilis hirta. vt Hesychius quoque λαχνήεντα exponit πετεινχωμένα, τεχώδη, δασέα, Pilosa, Hispida. Idem Homerus & ὄρροφον λαχνήεντα vocat tectum foliis & frondibus hirtum, vt quod conficitur ex frondibus & arundinibus: Iliad. ω, — καθύπερθεν ἔρεψαν Λαχνήεντ' ὄρροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Dicitur ET Λάχνος pro λαχνήεις, quod est δασὺς, vt tradit Suidas. qua de re & in Λαχνός. Denique à λάχνη est VERBVM Λαχνοῦται, significans τεχνοῦται, δασύνεται, Pilosus fit & hispidus, teste Hesychio, apud quem & præteritũ pass. λελάχνωται pro δασὺς εἶ, Hirtus es, seu Factus es hispidus & pilosus.

Λαχόω, Æolicè pro λαχόω: hoc autẽ, Atticè pro λάχοιμι: ita them. λαγχάνω. Etym.

Λάχος, t. 2, c. 545, g. Λάχος, ib.

Λάχος, affertur pro Quasi.

Λαψάνη, ης, ἡ, Olus agreste edule, teste Hesychio. Ex Plinio interpretantur cymam syluestrem. Inde prouerb. Lapsana viuere.

Λαψάρων, eidem H. τὴν χεὶρ ποιοῦσαν vel ἀπόλυμος.

Λάψων, eodem autore est ἱστοποιλάνων πλὴν γλῶσσαν, καὶ ἀναφέρων τὸ ὕδωρ μετά τινος ἦχου: Suidas verò λάψοντες exponit ὅσοι θυμηπιῶς ἔχοντες τοῦ πίνειν, Cupientes biberee respiciens ad hunc locum Homeri Iliadis π, de lupis, — αἰγαλιδὸν ἴασι ὑπὸ κρωβῖν μελανύδρου Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ. Sed eo in loco λάψοντες non præsentis sed futuri temporis significationem habet, formatum à themate λάπω. quemadmodum Hesychius quoque λάψονται per futurum exponit τῷ ἄκρῳ τῆς γλώσσης πίονται.

Λάω, t. 2, c. 604, a. ¶ Hesychius λάε νεβρὸν ἀπάγξας exponit ἐψύξησε, ἐφθέγξατο. Alii λάειν esse dicunt Videre: vnde ἀλαός, Qui non videt, Cæcus: teste Suida. vt Hesychius etiam λάεται affert pro σκοπεῖται, βλέπεται: & λᾶν pro ὁρᾶν.

Λαώδης, t. 2, c. 598, c

¶ Λέα, Etymologo ὁ ὃν τοῖς ἱστοῖς λίθος, Lapis quem textores stamini inter texendum appendunt. quæ & λεία & αἰγιός. Hesych. oxytonos habet λεά, exponens & ipse τὸ ἀπὸ τῶν ἱστῶν κρεμαμένου λίθος ἄκρας.

Λεάδα, eidem Hesych. ἡ ὀξυχὴ τοῦ πετρῶν, Rupium eminẽtia. Infrà λεόδα.

Λέαινα, Leæna: fœminin. ex masculino λέων, vt Λάκαινα ex Λάκων. At λέαινα ὀλὶ τυραννήσας, Hesychio autore est χῆμα σωτυσίας αἰώλαστον: quod ipsum testatur & Suidas in Τυράννησις.

Λεαίνω, t. 2, c. 661, g

Λεαίτεια, ας, ἡ, Læuigatrix. Suidas ex Epigramm. — λεαίτειραν τε κόσμου.

Λεαστικὸς, t. 2, c. 661, h

Λέβερνοι, Suidæ πλοῖα πολεμικὰ, πεύκινα νῆες: eædem quæ Λίβερνοι & Λιβυρνίδες, Liburnicæ naues.

Λεβηλὶς, ίδος, ἡ, Exuuiæ, Pellis deposita: Hesychio τὸ λέπος τοῦ κυάμου, Cortex fabæ, Pellicula fabæ detracta: item τὸ τῆς ὄφεως γήρας ὃ ἀποδύεται, Senium serpentis quod exuit: Plinio Membrana siue senectus anguium, libro 29, capite 5: Anguina vernatio, libro 30, cap. 3: Vernatio annua, alibi: item simpliciter Senectus & Vernatio, libro 7, capite 30, & libro 29, capite 6: Pellis exuuiæ, alibi: vt & Exuuiæ Virgilio in Georgicis. Statius Senium & squallentes annos vocat, Lucretius Vestem: hic, libro 3, — vestémque relinquere vt anguis Gauderet. Et libro 4, — quum lubrica serpens Exuit in spinis vestem. Ille, Theb. 4, — seu lubricus alta Anguis humo verni blanda ad spiramina solis E-

rigitur liber senio & squallentibus annis. nam (inquit Lactant.grammat.)deposita pelle dicuntur serpẽtes in iuuentutem redire: id autem ætatis senium deponere, quum comederint herbam quæ marathron dicitur. quemadmodum & Nicander in Theriacis scribit serpentem, Τῆμος σ' αὐαλέων φολίδων ἀπεδύσατο γῆρας, Μαῦλον ὀπισθίσχειν, & ὅμμασιν ἀμβλάσειν: quapropter φεύγοντα τὸν φωλεόν, quærere μα εφθρου ὁρσωνκα: quem βοσκηθέντα reddere ipsum ὠκύν τε καὶ αὐγήεντα, ex tardo & segni celerem & agilem, ex cæcutiente acri præditum visu. Vbi nota eum γῆρας vocare hanc πλῶ λεβηείδα, quæ & σύφαρ appellatur à Lycophrone. τῆς λεβηείδος autem vocabulo vtitur Iosephus in Antiqu.Iudaicis, de cingulo summi pontificis, ζώνη δ' ἐκάστου ὑφασμένη ὥσπε λεβηείδα δοκεῖν ὄφεως, zona ita texta vt caua & inanis sit vt exuuium serpentis. Vbi vt τῇ λεβηείδι ὄφεως tribuitur τὸ δεξίκενον, ita prouerbio dicitur κενώτερος λεβηείδος, Inanior serpentis senio. velut apud Athenæum lib. 8, πάντας γὰρ ὀπισθίζειν σπειράμβρυος, οὐδένες μὴν αἰμαβίαν καπέγωγε, σαωτὴν δ' ἀποφαίνεις κενώτερον λεβηείδος. Apud Suidam & alia prouerbia, nimirum γυμνότερος ἑτέρου καὶ λεβηείδος: de admodum nudo & paupere: necnon πυφλότερος λεβηείδος, de prorsus cæco. Galenus quoque in Lexico Hippocrateo λεβηείδα dici scribit τὸ τῆ ὄφεως γῆρας: ab aliis verò exponi κύγχλω κενλοῦ: forsitan respiciens ad hunc locũ Γαωαγκ.l.1, ἰωῦ ἢ ἐπ' ὀνέχεται τὸ χωρίον, λεβηείδος ὅσον ὀβολὸν πεῦσεν ἐν οἴνῳ, ἢ πίσω.

Λεβηρός, οῦ, ὁ, ex Hippocr.affertur pro Humidus, ὑγρός: sed perperam.scribendum enim λιβηρός.

Λέβης, t.2,c.657.g. & t.4,c.435,c.

Λεβήτιον, t.2,c.658,c. Λεβήτιον, ib.

Λεβητοχάρων, Lebete seu lebetibus gaudens: apud Athen. lib. 8, ex Cercida Megalopolitano.

Λεβηποῦδης, t.2,c.658,c. AT Λεβηπωγαίριον, Prusaensium dialecto dicitur χιτὼν μονοχιτὸς ὃν τεταγῶν σωμθκιμθμένος, Cilicium monachicum, vt tradit Suid.

Λεβιανός, οῦ, ὁ, Lebianus: piscis. Dorion in lib.De piscibus, ἢ λεπίδινον nominat λεβιανὸν, addens, esse qui dicant eum esse τὸν αὐτὸν τῇ δελφαῖ. Testis Athen.l.3.

Λεβίας, ου, ὁ, Lebias: piscis itidem, alio nomine dictus ἵππος, ὅμοιος φύσει, μονήρης, καρχαρόδους καὶ σερκοφάγος. Idem libro 7. AT Λεβία Hesychio τὰ λεπίδας ἔχοντα, Squamigera seu Squamata: necnõ ἰχθῦς λιμναῖοι, pisces lacustres.

Λεβίθιοι, eidem Hesych. ἐρέβινθοι, Cicer.

Λέγαι γυναῖκες, ab Archilocho dictæ feruntur Mulieres libidinosæ & lecti semper appetentes. ITEMQVE Λεγάνεον, mutatione literæ pro λεχάνεον dictum volunt, quod est τὸ λέχεις δοῦ θυμεῖν.

Λεγατεύειν, Legare: ex Latino Legatum: in Pand.Gr. Rectius infrà Λιγατεύειν, in Λιγαῖον.

Λεγεών, ῶνος, Hesychio autore est agmen militare constans viris sexies mille, sexcentis sexaginta sex: secundum Suidam ἑξακισχίλιοι σραπῶται. Id vocabulum recentiores Græci mutuati sunt ex Latino Legio. Erymol. tamẽ deriuat ex λέγω significante συλλέγω, eam ob rem exponens τόρος τὸ ὁπλεκτόν.

Λέγνον, ου, τὸ, Fimbria quæ assuitur extremæ vestis oræ, τὰ πρὸς τὰς ὤας τῶν ἱματίων: seu ipsæ vestimentorum extremitates & oræ. vnde Hippocrates λέγνα per metaphoram vocat τὰ ἄκρα τῶ σομίου τῆς μήτρας, extremitates orificii matricis, quæ & ἀμφίβλα appellat, teste Galeno in Lexico Hippocr. in quo & ἐρίῳ affert pro τῇ πρὸς τὸ τόμα τῆς μήτρας ἑλικοειδεῖ ἐπανατάσει. Apud Callimachi scholiastem reperio ETIAM Λέγναι. Nam quum λεγνῶν exposuisset τὸ ἔχον ὤας, hoc est τὸ ἔχον τὸ ἀπολῆγον τὸ ἱματίου, subiungit, Λέγναι enim dicuntur αἱ ὤαι, τὰ λώματα, οἱ κροσοὶ, quos Homerus θυσάνους appellat. Item apud Hesychium reperio Λέγναι, τὸ ἄκρον: & Λέγνη, τὸ περιφαγνόμενον ἱματίῳ τοῦ ἄκρου, ὤαι. Apud eundem Hes. extant & hæc DERIVATA, Λεγνώδεις, expositum ποικίλας, Varias, Variegatas: ET Λεγνῶσαι expositum itidem ποικίλαι, Variare, Variegare. At VERBALE Λεγνωτὸς, vt paulo antè docui, à schol. Callimachi redditur ὁ ἔχων ὤας, Fimbriatus, Institã habens: qui & κροσωτὸς, siue θυσανωτός. Vtitur autẽ eo vocabulo Callim. initio hymni in Dianam, canens, — ἐς χόνυ μάλ' χιτῶνα Ζώννυσθαι λεγνωτόν.

Λέγνος, Hesychio ἀλάνδρος σπος ὁ μὴ ἀδρός.

Λεγνόω, Λεγνώδης, Λεγνωτὸς, vide paulo antè in Λέγνον.

Λέγω, Lego seu Colligo, t.2,c.606,c. Λέγω, Dico, &c. c.612,d. Λέγω cum aduerb. & accusatiuo, ibid.g. Λέγω cum infinitiuo, c.613,b. PASS. Λέγομαι, Deligor, Recenseor, t.2,c.606,g. Λέγομαι actiuè, Deligo, Colligo, ibid.c. Λέγομαι, Numero, Perconseo, ibid.c. Λέγομαι, Differo, Loquor, ib.f. Λέγομαι, Cubo, Iaceo, Dormio, ib.h.

Λεδδὰ, Hesychio ἡ ἐξοχὴ τῆς πέτρας: pro quo suprà Λεάδα, ἡ ἐξοχὴ τῆς πετρῶν.

Λεδρῶται, idem Hesych. φροντίζει, θέλει, βούλεται, Curæ habet, Vult.

Λέη, idem eandem habere signif. ait. videtur tamen Ionicè potius positum pro λεία.

Λεηλασία, t.2,c.657,c. Λεηλατέω, ib.

Λεία, ib.h.& 661,b. Λεία, à Suida exponitur non solùm Præda, sed etiam ὁμαλὴ ὁδὸς, vt substantiuè positum sit pro λεία ὁδὸς, via læuigata & complanata, ex adiectiuo λεῖος. Alioqui λεία, dicuntur etiam Lapides seu pondera quæ textores staminibus appendunt: quo modo Hesychius vsurpauit hoc vocabulum, ἀγκῶνας, siue ἀγκύας, exponens λείας. Pollux habet λεία, neutraliter & pluraliter, scribens ἄγκυραι & λεία εἶναι τοῖς λίθοις τοῖς ἐξετασμένοις τῆς σιμῶνος. Hosce lapides Etymologus Λέας vocat, Hesychius etiam λεαῖ, vt cum fine diphthongo: pro quo apud Aristotelem reperio λαεὰ, extremo lib.5, De gener. animalium, ὡς σφαιρὶ εἴ τις χορδὴν καπατείνας, σώτονον ποιήσε τῇ ἐξέψει τὸ βάρος, ἢ αἱ τοῖς ἱστοῖς ὑφαίνουσαι, καὶ ὁ αὐτὰ τὸν σήμονα καπατείνουσι, φερεσκόποισι τοῖς καλουμένοις λαιαῖς. quam lectionem Gaza quoque agnoscit, interpretans Læuas.

Λεῖα, τὰ, t.2,c.661,c. Vide & præcedens Λεία.

Λειαίδες, t.2,c.662,b. Λειαίνω, t.2,c.661,f

Λειαξ, t.2,c.662,a. Λειβεῖον, t.2,c.655,g

Λείβηθρα, propr. t.2,c.656,c. Λειβήθριον, ibid.

Λειβήθρον, ibid.d

Λείβω, t.2,c.655,c. Λείβομαι, ib.f

Λειεντερία, t.1,c.1202,e. Affertur & VERB. Λειεντερέω, pro Laboro læuore seu fluxu intestinorum.

Λειζῦμαι, Ionicè poni dicitur pro λειαίνομαι, Comminuor, Conteror, Contundor.

Λείζομαι, & Λείζεμαι, t.2,c.652.g

Λεῖη, Ionicè pro λεία, Præda: vel Pecudum grex. Interdum pro λεία, Læuis, ex λεῖος.

Λεῖκνον, Ventilabrum. τὸ πτύον Suidæ. vt & Etymologus scribit eo vocabulo significari τὸ πτυάριον. qui etiam addit, διφορεῖσθαι hanc vocem, & per ει diphthongum, & per ι simplex. ac diphthongo quidem scriptum, pleonasmo τοῦ ῖ fieri ex λέκνον, hoc autem, ex λέχος: nam veteres filios suos δίφῳ τὸ πολύγονον cubitum posuisse ἐν πεῖς πτυαρίοις: (vnde apud Callimachum, — σὲ δ' κοίμησεν Ἀδράστεια Δίκτυῳ ἐν χρυσῷ) sin per simplex ῖ, fieri ex verbo λικμᾶν, quasi λίκμον. quosdam verò ipsum vocare λέπτον, propterea quòd καταλείσει τὰ χρήματα, καὶ τὸ ὄχυρα ἀποβάλει. Hæc ille, & ex parte Lexicum meum vetus. Hesychius λείκνα esse dicit κανᾶ ἐφ' οἷς τὰ λνία, hoc est ἐπὶ τοῖς πυείνοις καρποῖς, ἐπιτίθεσαν: afferẽs & λείκνοισι πεσεροέπεσθαι, exponénsque λεῖκνα ἱστάντες πεσεάγεσθαι. Suidas λεῖκνον esse dicit κόσμον βακχικὸν, ornamentum Bacchicum. vt in Epigr. φορηθὲν Πολλάκι μὲν δέπυ λεῖκνον ὑπὸρθε κόμης.

Λέκρικα, Hesychio sunt σφραγῖδα, ῥοπία, πλέγματα. quæ infrà λέκρικα.

Λεῖμα, Limax. Hesych. in Λεμάδες, Est (inquit) & animal simile cochleæ quod vocant λεῖμα.

Λεμακέστερος, t.2,c.657,g. Λείμαξ, ib.f

Λεμαῖς, ib. Λεμμεσὲ, t.2,c.712,a

Λείμμα, t.2,c.663,e

Λειμόδωρον, Limodorum: herba quæ fœnumgræcum suffocat radici ipsius à primo exortu adnascens, vt Theophr. tradit De caus. pl. lib.5, c.22.

Λειμῶν, t.2,c.657,a. Λειμωνιήρης, ib.d

Λειμωνία, ἡ, subst. ib. Λειμωνιαὶ, ib.f

Λειμωνιάσης λίθος, ib. Λειμώνιον, τὸ, subst. ib.e

Λειμώνιος, ib.d. Λειμωνὶς, ib.f

Λειμωνοειδὴς, ib.d

Λειμωνόθεν, Ex prato. vide suprà in Λαχανίεις.

Λεῖα, Cypri ἔθνος, Lanas, teste Hesychio. Infrà λίνεα.

Λεῖξαι, Lixæ: militum famuli. Suidæ γένος τῶν ὑπηρετῶν καὶ σκευοφορούντων αὐθρώπων, πάσης τάξεως ὁπῶς ὑπάρχον, vt quod & armis & fide careret, militibus tantùm subseruiens in ferendis armis farcinisque & rebus ad victum necessariis, item in detrahendis & congerendis exuuiis interfectorum. hos omnes fuisse λίχνους, & quo iure qua iniuria quæstum fecisse. VNDE Λεῖξοῦραν dictam fuisse lucrãdi cupiditatem talem qualis lixarum est. Hesychio verò λεῖξοῦρα est τὸ ὕδωρ, σκεῦος τὸ λέχνο. Sed videtur hoc lixarũ vocabulũ Latinũ potius quàm Græcũ esse. Non enim Marcell. scribit veteres aquam vocasse lixam: inde lixas dictos qui militib⁹ aquam ad castra vel tentoria solent ferre: Pompeius, lixas esse qui exercitum sequuntur quæstus gratia: sic dictos quòd extra ordinem sint militiæ, eisque liceat quod libuerit.

Λεῖξαπος, t.1,c.637.g. Λειοηφύεις, t.1,c.844,c

Λειοκάρλωος, t.2,c.69,d. Λειόκαυλος, t.2,c.93,c

Λειοκόνιτος, Hesychio κόνις δεξελυδῆν, item πελείωσις, quòd λείος significet πελείως, Perfectè, Integrè, Plenè.

Λειοκόρης, eidem H. ὁ πελείος ὀκκεκαυμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔχων. Ordo alphab. pro eo requirit λειοκόρης.

Λειοκύμων θάλασσα, dicitur Pacatum seu stratum mare: quum non est veluti asperum fluctibus, sed tanquam complanatum. Lucianus in fine sui Scythæ, δύσια πάντα, καὶ πολὺς οὐρὸς καὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα. Apud Suidã Λειοκυμονοῦσιν αἱ νῆες quum veuntur æquore pacato & tranquillo, silentibus ventis.

Λειόμερος, Hesychio παχυδιάσειος.

Λειόμιτος, Suidas ex Epigramm. affert, cum hoc pentametro, Παλλάδος ἱσπόνου λειομίτου κάμακος, sed non exponit. Videtur λειόμιτος κάμαξ dici Pertica illa transuersa cui appenduntur αἱ λεῖαι ad cõplanandã stamina.

Λεῖον, τὸ, t.2,c.660,h. Λεῖον, Hesychio est non solùm ὁμαλὸν, sed etiam ὁ σπος: quod & λᾶον, & λεῖον, dialysi Ionica.

Λειοντῆ, Ionicè pro λεοντῆ, Pellis leonina, in Epigramm. vbi ET Λειοντοπάλης pro λεοντοπάλης, Qui luctatur cum leone.

Λειόπους, t.3,c.511,c. Λεῖος, t.2,c.660,g. & t.3,c. 1329,g. & 875,e.ob.

Λειόφρακος, t.2,c.1524,h. Λειόφρεαρ, t.2,c.1527,f

Λειότης, t.2,c.661,c. Λειοτρεφέω, t.3,c.1329,h

Λειοτριδὴς, ibid.g

Λειοτριχεῖν, Læui capillo præditum esse. Affertur & λειοτριχεῖν ποιεῖ pro Pilos læuigat & expolit.

Λειουργῶ, Reddo λεῖον, Læuigo, Expolio, Complano.

Λείουρος, Hesychio αἴλουρος, Felis: forsan πρὸς τὸ λείαν οὐρὰν ἔχειν, læuibus & æquabilibus præditam pilis.

Λείουσι, Ionicè pro λέουσι, Leonibus: à nom. λέων pro λέων.

Λειούσματα, siue λεγούσματα, Galatis εἶδος καταφράκτου, vt tradit Hesych.

Λειόφλοιος, t.4,c.176,c. Λειόφυλλος, t.4,c.249,d

Λειόω, t.2,c.661,e

Λειπαίνεσθαι, affertur pro Residuum esse: quod & λοιπαίνεσθαι.

Λειπανδρεῖν, Viris defici, Virorum penuria laborare. vt Suidas scribit, βουλθέντας τοῖς Δθηναίοις δεῖν τὸ λειπανδρεῖν, αὐξῆσαι τὸ πλῆθος. ἐπηρίσαντο γαμεῖν μὴ ἀστὶ μίαν. παρδοπεῖσθαι δὲ καὶ ὀξ ἑτάρας. INDE Λειπανδρία, ἡ, Virorum penuria. Rursum apud Suidam in manuscripto codice pro Λειπανδρεῖν HABETVR Λειπανδρεῖον, quod interpretantur nonnulli Decretum de virorum penuria emendanda latum, quo videlicet permittebatur ciuibus vt ex vrbica vxore & ex meretrice suscipererẽt liberos, vt ea ratione virilis sexus qui imminutus erat, augeretur.

Λειπαποβοτανεῖ, Deficitur herbis, Gramine & pabulo caret. Apud Plutarchũ in Apophth. rhetor quidam dicit, μοῦσόλος ἢ ὄφεσε ἠρυμένῃ λειπαποβοτανεῖν ἐπείσε πλῶ χώρεν.

Λειπογκώμων, t.1,c.1848,a

Λειπόδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, Egenus, Inops, Pauperi ex Pythag.

Λειπόδρομος, t.2,c.663.e

Λειποδρυεῖν, Viribus ad agendum necessariis defici, Imbecillum esse & ad res gerendas inhabilem.

Λειπουρία, arbor quæ trunco fracto è radice germina emittit & pullular. Hesych.

Λειποθυμέω, t.1,c.1604,f. Λειποθυμία, ib.

Λειπόθυμος, ib. Λειπόκρεος, t.2,c.417,d

Λείπομαι, t.2,c.662,b. Λειπομαρτύρεον, t.2,c.796,c

Λειπὸν, Hesychio τὸ ἐλλειπὲς ὄν, Defectum, at λοιπὸν, Reliquũ, Residuum. Λεῖπον verò, vide in Λεῖκνον.

Λειπουάτης, t.2,c.1008,c. Λειπουάτον, ib.

Λειπόνεως, t.2,c.1006,c. Λειπόσαρκος, t.3,c.743,c

Λειποστρατία, ας, ἡ, ET Λειποστράτου, ου, τὸ, Desertio expeditionis seu militiæ. Priore vtitur Herodotus: posteriore Thucydides libro 1, pag.32. Sic Philo in Vita Mos. libro 1, μὴ λειποτάξιον, μὴ λειποστράτου ἄλλο τῶν ἐφ' ἡμῖν δεδραπετευκότα, nec ordinem nec militiam deseruisse. Affertur ET Λειποστράτος pro eo qui militiam deserit seu recusat.

Λειποτακτέω, t.3,c.1260,g. Λειποτάκτης, ib.

Λειποτάξια, t.3,c.1258,b. Λειποτάξιαι, ib.e

Λειποτάξιον, ib.c. Λειποτάξιος, ib.e

Λειποψυχέω, t.4,c.755,g

Λειποψυχία, t.4,c.756,a. & t.2,c.361,d.ob.

Λειποψυχώδης, t.4,c.756,c. Λειπουρία πυρετὸς, t.2,c.616,e

Λείπω, Linquo, &c. t.2,c.662,b. Λείπω, Desum, &c. c.663.b

Λειπωδίνος, Suida teste genit. est ex nom. λειπωδίν. Videtur significare quem dolores reliquere, Doloribus exemptus, & quidem partus doloribus.

Λείριος, Λειριόεις, vide in sequ. Λείριον.

Λείριον, ου, τὸ, Lilium: seu lilii species. nam Diosc. lib.3, cap. 116, scribit κρίνον τὸ βασιλικὸν à nõnullis vocari λείριον: cuius florem esse σεφανωματικὸν, assumi in coronamenta. Meminit & Theophrastus περὶ λειρίου, Hist. plantarum lib.9, cap.16, scribens ephemeron habere folium simile τῇ ἐλλεβόρῳ siue τῇ λειρίῳ. Ita enim reponendum esse, ex Plinio patet, qui libro 25, cap. vltimo, dicit ephemeron habere folia lilii, sed minora: ex Dioscor. libro 4, cap. 85, vbi & ipse dicit τὸ ἐφήμερον φύλλα ὅμοια ὄζῳ κρίνῳ, λεπότερα δέ. Idem rursum Theophr. Histor. plant. lib. 6, cap 6, τὸν ναρκισσον quoque vocari tradit λείριον à nonnullis: vt & Suidas scribit λείριον ab Atticis vocari τὸ ἄνθος τοῦ ναρκισσου, florem narciss. Theophrastus tamen capire vlt. manifestum discrimen inter λείριον & ναρκισσον ponit. Idem lexicographus λείριον vocari scribit non solùm τὰ κρίνα, lilia: sed generaliter etiam τὰ ἄνθη, hoc eius significationis exemplum afferens ex Epigramm. Η μοῦνη χαείτων λείριον ἀρεψαμένη. Itidémque Hesych. & Etymologus λείριον nominari aiunt τὰ ἄνθη: & Eustathius λείριον non solùm esse speciem floris, ἴον secũdum quosdam, secundum alios κρίνον, sed generaliter etiam πᾶν ἄνθος: VNDE Λειριόεις dici pro ἀνθηρὸς, Floridus: aliis tamen exponentibus ὀδωδιμῆς, ἡδύς, εὐσσωνὴς, ἀλίγεος, quòd talia sint τὰ ἄνθη: nonnullis etiam ἁπαλός. Tener. Hi τὸ λείριον, significans ἄνθος, sic vocatum volunt ἀφ' τὸ λεῖον ἔθ), pleonasmo τοῦ ῖ: eámque ob rem rectius scribi per ει diphthongũ: quũ & citra diphthongũ simplici i scriptũ reperiatur λίριον. Vtitur porrò hoc deriuato λειριόεις Hom. vt Il.ν, — ὅτε χρόα λειριόεντα Δαίφεω, floridam reneráṁq; cutẽ. Et Il.ζ, de cicadis, Δειδρόω ἐεσζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἱεῖσι, Vocem suauem. Sic affertur ET Λείριος Ἀπόλλων ex Apollonii libro 4, pro suauis. vt apud Suidam quoque REPERIO Λειρόφθαλμος expositum ὁ φεσσινὲς ἔχων τοῖς ὀφθαλμοῖς, Quiẽ miti & placido aspectu est. Ad prius verò λείριον vt redeam, ex eo DERIVATVR Λειριόεις, significans Lilinus, Liliaceus. vt λειριόεν καὶ ἐρε apud Nicandrum in Alexiph. pro Lilii flos: ad verbum Lilinum caput. ITEM Λείριος, significans itidem Liliaceus, seu Lirinus, E lilio factus, vel Lilio similis. In priore signif. Dioscorides lib.3, c.116, de lirio siue lilio regio, ἀφ' οὗ καὶ τὸ χρίσμα κατασκευάζεται ὅ τινες λείριον, οἱ δὲ σουσινον καλουσι.

Id Plinius quoque Lirinum vnguentum seu Lirinum oleum vocat, libro 21, cap. 5, & lib. 13, cap. 4. In posteriore significatione Theophrastus Hist. plantarum lib. 3, sub finem cap. vltimi: vbi similacem habere scribit αὖθος λευκὸν καὶ ὀλοῦδες λείριον. nam ita scribēdum esse pro ἠεινὸν, Plinius docet libro 16, cap. 35, scribens similacem esse flore candido olente lilium. Ex eiusdem Theophrasti Hist. plant. affertur ET Λειρώδης pro Liliaceus, Lilium seu lirium referens, cum hoc exemplo, λειρώδη ὀλοῦδεαν ἔχά, pro, Redolet lilium. sed videndum ne scribendum sit λειριώδης, tetrasyllabως.

Λείειος, vide in sequ. Λειρὸς, & in præced. Λείειον.

Λειρὸς, ειά, ὸν, Hesychio ὁ ἰσχνὸς καὶ ὀλιγὸς, Gracilis seu macilentus & Pallidus. Sic & λειρὰς κιόνας dici scribit παὶ καπηρωμένας καὶ ὀπωβαλούσας τὰ πείχας, Quæ emacruerunt & pilos amiserunt, addens etiam, ἠδὲ μικρὸν λάχνον.

Λειρόφθαλμος, vide in Λείειον. Infrà λιρόφθαλμος.

Λειρώδης, vide in præced. Λείειον.

Λείριος, Hesychio ῥᾴδιος, Facilè: & δ' εὐνοῦς, σφόδρα, Acriter, Vehementer: & τελείως, καλῶς, Perfectè, Pulchrè.

Λεῖτος, t. 2, c. 652, g. & 653, h

Λειταὶ, Hesychio sunt ἱκεσίαι, Supplicationes: quæ & λιταί. Idem affert ET Λείπεραι, pro ἱέρειαι, Sacrificæ: NEC NON Λείπρες pro ἱέρειαι itidem, quum potius sonet ἱερεῖς, Sacerdotes, Sacrificos: & quidem eos qui pro populo preces & supplicationes Deo mittunt: ἐπὶ τὸ λίσεσθαι.

Λείπος, eidem est πίμματος εἶδος.

Λειπν, idem exp. βλασφημοῦν, Blasphemum, Maledicum.

Λειπυρήω, t. 2, c. 700, d.

Λειπυρήω, ib. b.

Λειπυρὸς, ib. a.

Λείφαμμος, ib. f

Λείφψφρα, Hesychio λείψανα, Reliquiæ.

Λειχανὸς, eodem Hes. teste est φθόγγος τῆς κιθάρας: qui & λιχανός.

Λειχὴν, ῆνος, ὁ, Lichen: est summæ cutis asperitas cum leni pruritu. Deterior quidem est pruritu, vt qui sine asperitate sit, sed lenior quàm psora aut lepra, adeò vt si ieiuna saliua quotidie detricetur, sanescat, increscens verò, & extremam cutem in furfures resoluens, in psoram transit, atque inde in lepram, vbi pro furfuribus pisciū quasi squamulæ concrescūt. Λειχῆνος nomine illum etiam impetiginosum morbum, mentagram Romanis appellatum, sed multo magis ferum, & agrestem ob id dictum, Plinius comprehendit, qui definitur ab eo non squamis, vt lepra, sed fœdo cutis furfure, totos primùm vultus, deinde verò & colla pectúsque & manus occupante, oculis tantùm immunibus. Fuit autem, vt idem autor est, nouus morbus & ante Tiberii principatum prorsus incognitus. Nec verò in iis tantùm notis feritas eius erat, sed quòd admodum contagiosus esset, solóque osculo vel contactu non humilem aut mediam plebem, sed solos proceres inuaderet. Omnes ferè λειχῆνα interpretantur impetiginem, at Cornel. Celsus non ita, sed papulam videtur vocare, cuius duas, quas habet & lichen, differentias statuit, feram & mitiorem. nam quæ ab eo describitur impetigo, sine dubio lepra est. Gorræus. Plin. vide lib. 26, cap. 1.

Λειχὼ dicitur etiam callus in equorum genibus & supra vngulas in flexu earum partiū induratus, teste eodem Gorræo, sequuto Dioscoridem libro 2, cap. 45, vbi & ipse dicit λειχῶνας ἵππων esse πύκνας κατ' ὀδυνηφαγίαν ὀνπτυλωμένας ἀπὸ τῶν γόνατα καὶ ἀπὸ τῶν ὁπλῶν. Sic Plinius libro 28, cap. 11, Lichene item equi cum oleo infuso per aurem.

Λειχὼ est etiam herbæ species, quam aliqui βρύον appellāt, quoniam saxis adhæret. Sunt qui putent esse hepaticam in officinis dictam. Sanè Dioscorides l. 4, cap. 53, scribit λειχῶνα τὸν ὑπὸ τῶν πετρῶν à quibusdam βρύον vocari. esse enim βρύον πεσσεχόμενον τῶν ὑφόσσεις πέτρας. Nominis ratio ea esse videtur quoniam, vt idem Dioscor. tradit ibidem, λειχῆνας θεραπεύει. Inde VERBVM Λειχηνιάω, ῶ, Lichene laboro. Theophr. De caus. plantarum libro 5, cap. 12, λειχηνιᾷν τῇ ἐλαίᾳ συμβαίνει, quod interpr. Accidit oleæ impetigo.

Λείχω, t. 2, c. 672, d

Λειψανδρία, ας, ἡ, idem quod λειπανδρία, Virorum penuria, quæ & λειπανδρία suprà. Hesychio itidem λεῖψις ἀνδρῶν.

Λείψανον, t. 2, c. 663, f. Λεῖψις, ib.

Λειψυδρία, ας, ἡ, Aquæ defectus seu penuria. Theophr. De caus. plant. lib. 5, cap. 16, δ' ἐνδειαν ὕδατος, ἢ ἡ λειψυδρίαν ἢ χώρας κακίαν. At Λειψύδριον, Lipsydrium, locus Atticæ, dictus itidem ab aquarum inopia. In eo obsessos quosdam fortes viros Pisistratus vicit. vnde prouerbium, δοὺ λειψυδρίᾳ μάχη, in infelicem exitum virorum strenuorum.

Λειώδης, t. 2, c. 661, d. Λείωμα, ib. e

Λέων, Ionicè pro λεών, Leo: apud Hom. & cæteros poetas, vt Il. 6, η, ο, — λέοισιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι.

Λέωσις, t. 2, c. 661, e

Λεκάνη, ης, ἡ, Peluis, vel Catinus, Patina: Atticè pro communi λακάνη, quod factum est ex intensiua particula λα & verbo χαίειν, propterea quòd sit πλατὺ, inquit Suidas, qui itidem exponit τὸ μεῖζον ἢ ὀξυβάφων καὶ ὀπτάνιον, magnum acetabulum & patulum: itémq; schol. Aristoph. qui comicus vtitur hoc vocabulo in Auibus, dicens, ἐρωδιοὶ ἐπιπλοφόρεων λεκάνας. Idem in Nub. αἰβοῖ, πυπῖ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν. δοῦπε μοι λεκάνιον, præbete mihi peluim seu catinum: videlicet vt vomam. nauseam enim mouerunt frigida ipsius verba. Ita ibi schol. & Suidas. Itidem Plut. in Polit. præcept. αἰσχυνοῦμαι λεκάνιον καὶ πῆρον ὅπως ἐμέσῃ. At apud Athenæum lib. 5, λεκάνας χρυσᾶς διοκλεῖδεκας: in pompa Ptolemæi Philadelphi, vbi & φιάλας, οἰνοχόας, ἀλεσπέρας, ὑδρίας, μαζονόμας, κυλίκας. Inde DIMINVT. Λεκάνιον, ET Λεκανὶς, ET Λεκανίσκη, Paruapeluis, seu Paruus catinus aut Parua patina. Aristoph. Acharn. Κάμοὶ λεκάνιον ἢ λαγῴων δὸς κρεῶν. Athenæus libro 4, κρέας ὕειον καὶ λεκάνιον πλουσίνης. Altera duo diminutiua apud Hesychium leguntur, λεκανίδας esse dicentem κεραμέας λοπάδας: λεκανίσκιον verò, ὀλιγόπλοον βυθίον. Suid. præter λεκάνια & λεκανίδα affert & aliud DIMINVT. Λεκανίδιον, omnia hæc esse dicens τὰ μείζονα ἢ ὀξυβάφων καὶ ὀπτάνια. Ad λεκάνη verò vt redeā, deriuarim ego ipsum ex NOM. Λεκὸς, quod itidē significat τρυβλίον, teste Hes. qui & λύκιον ac λυκάειον hoc sensu dici ait. (si ramen ita scripsit, & nō potius λέκιον ac λεκάειον) Meminit & Poll. huius vocabuli, sed paroxytonως scriptū habens λέκος. Nā libro 10, c. 23, de mensa & vasis mensariis loquens, scribit ὀνομαζόμενα τὰ περὶ τὴν τράπεζαν ἐν τοῖς δημοσιεύμασι τὰ περὶ τὴν τράπεζαν ἐν τοῖς δημοσιεύμασι τὰ περὶ τὴν τράπεζαν. Et rursum πλὴν δὲ λέμβοις λ', καὶ πολεμεῖν τοῖς λίτωλοῖς κατὰ θάλασσαν. Idem in datiuo etiam λέμβεσι dici scribit, neutro genere, ex nominatiuo λέμβος. Thuc. λεπτὰ πλοῖα vocat hosce λέμβους, vt scholiastes ipsius annotat. VNDE Λεμβαρχοι, Qui lembo præsunt seu præfecti sunt: Etymologo οἱ ἐν τῇ ἑφολκίῳ πλέοντες: Hesychio verò λεμβόδεμοι. ET Λεμβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lembo similis. Affertur & DIMINVTIVVM Λεμβάδιον, ου, τὸ, qui Cornelio Tacito est Lembunculus, Paruus lembus. Cæterùm ὁ λέμβος est ex genere nauium ἢ ταχυπλοουσῶν καὶ κατασκοπικῶν, vt καὶ ἥπερ & ἁλιας. Polybius libro 1, ἀνήγγειλαν οἱ περιπεῖν εἰθισμένοι λέμβοι τὸν ὅλον πλοῦν ἢ ὑπεναντίων. quas naues Thucydides περιπλοῦς. Xenophon περιπόλους vocat, Plutarchus καταπεσπικὰ πλοῖα, quoniā explorandi causa cæteræ classi præmitti soleant, vtpote leues & veloces. nam leue esse nauigium & ab vno remige impelli valens, Virgilius etiam docet in Georgicis libro 1, — vix aduerso flumine lembum Remigiis subigit si brachia forte remisit: Atque illum in præceps prono rapit alueus amne. Sed sunt & grandiores lembi, quos Liuius actuariis nauigiis annumerare videtur: dicens Dec. 4, lib. 4, Præter duos lembos qui nō plus quàm sedecim remis agerentur. Sanè Dec. 3, lib. 1, actuarias naues vocat quas Polybius λέμβοις ὑπομυλωνῶντας. Atque adeò maritimis pugnis & profectionibus vtiles esse lembos, patet ex eodem & ex Diodoro. Sic enim ille libro 11 Decadis 4, Centum triginta Illiaci lembi maritimam oram vastare, & expositas propè in ipsis litoribus vrbes cœperint oppugnare. Hic, libro 20, αἰθρόοις τοῖς αἰδροπάτοις ἢ λέμβων, καὶ θούπις καταφερόμενος σαυτὸν καὶ θυείδας κλειστὰς καταπιβυάσας, ὀνόματο μὲν ἢ πεπαιτάμων ὀξυβελῶν τοῖς πορφυρόπτοι βάλλοντας.

Λέμμα, t. 2, c. 677, c

Λέμνα, τὸ, plantæ genus in Orchomenio lacu nascens, teste Theophr. Histor. plant. lib. 4, cap. 11. Sunt qui λέμμα scribant, & sic dictum existiment quòd sit veluti λεπίς.

Λεμὸς, Hesychio φαύγξ, λαφυγξ. qui potius λαμός.

Λεμφὸς, eidem ὁ μυξώδης καὶ μάταιος, Mucosus, Stolidus: seu ἀνόητος, ὑπόπληκτος, Amens, Mentis attonitæ. Ammon. paroxytonως habet Λέμφος, scribens ab Atticis λέμφους vocari τοὺς κορυζώδεις καὶ μυξάδεις: vt apud Menandrum, χέρνιβ ἄθλιος λέμφος. Rursum Hesychius λέμφοι affert pro αἱ πεπηγμέναι μύξαι, mucus induratus & veluti conglaciatus. Meminit Eustathius quoque vtriusque significati, paroxytonως vtrobique scriptū habens. Λέμφος (inquit p. 1761) & ἑφολκίον, dicitur σκάφος siue πλοῖον: quod & ἑφολκίδα quidam appellauit: at λέμφος per φι. non per βῆτα, dicitur secundum veteres ἡ πεπηγυῖα μυξα ὀπ ἢ μυκτήρων. vnde & λέμφος vocatur ὁ ἀλόγιστος, Fatuus Stultus: quoniam εἰς μωρίαν διεκπαίον τοῖς ῥεμβίοις ὀπ ἢ μυκτήρων. ex quo & ὀπμυξαι πιὰ dicunt τὸ ἐξαπατῶσι, Decipere. Verùm & τὰ μυξωδη κρέα vocabantur λέμφοι. at vocabulum hoc nouū est nec in vulgari sermone vsitatum. Hæc ille.

Λέυπον, Hesych. esse dicit ἐπιθέμα ἱερατικὸν, Cinctum sacerdotalem. Meminerunt huius vocabuli Suidas quoque & Etym. sed neuter exponens: hic à verbo λειαίνειν deriuat, quod sit καθαίρειν, ac per syncopen dictum vult quasi λειαῦπον. Sed vana hæc etymologia, nam vox est à Græcis recentioribus tantùm vsurpata, & mutuata ex Latino Linteum. Ioan. Euang. cap. 13, λαβὼν λέυπον. διέζωσεν ἑαυτόν. Greg. Naz. λευπῷ διεζωσμένοι, linteo præcinguntur.

Λεξείδιον, siue Λεξίδιον, ου, τὸ, Dictiuncula, Vocula, Vocabulum. Scribit Etymol. λεξείδιον cum diphthōgo Atticum esse, ex genit. λέξεως: λεξίδιον, Ionicum, ex genit. λέξιος. Eandem rationem esse in ῥησείδιον & ῥησίδιον.

Λεξικὸς, ου, ὁ, vulgò redditur Dictionarius, Vocabularius. A Gaza in lib. De mens. Atticis, Suidas vocatur λεξικός, φ vocabula sua serie posita explicet & interpretetur cuiusmodi scriptores vocantur etiam λεξικογράφοι. Et Λεξικὸν nominatur liber in quo vocabula sua serie posita explicantur: vulgò Dictionarium, Vocabularium.

Λέξις, t. 2, c. 613, e

Λεξοῦσι, Doricè pro λέξουσι, Dicent: à λέγω.

Λεοντέη, Λεοντία, Λεοντεῖν, Λεόντειος, Λεοντὶς, Λεοντιδεῖν, Λεοντιάζειν, Λεοντιάς, Λεοντιδεὺς, Λεοντίδιον, Λεοντικὴ, Λεόντιος, Λεοντίσκος, Λεοντοκέφαλος, Λεοντοκόμος, Λεοντόκρανος, Λεοντοκροκόδιλος, Λεοντομαχὴς, Λεοντοπάτελον, Λεοντοπόδιον, Λεοντοτρόφος, Λεοντοτρόφος, Λεοντόχλαινος, Λεοντωδὴς, Λεοντωδώς, vide infrà in Λεων.

Λεουρὸς, apud Pollucem libro 3, cap. 28, synonymum est hisce, θρασὺς, πανύπολμος, ῥιψοκίνδυνος, & similibus: sed ait ipsum esse φορτικὸν, quānuis à Xenoph. quoque vsurpatum. Infrà rectius λεωρὸς: atque ita scriptum apud eundem Xenoph.

Λεπαδευόμενος, Hesychio σωφρόνων λεπάδας, hoc est θαλασσίας κόγχας μικρὰς περιφυομένας πᾶσι πέτραις, seu τὰ περὶ τὰς πέτρας κοκκινηθέντα κογχύλια ὀστρέων ἐλαφῶν.

Λεπάδες, apud eundem legitur, expositum ἰμάντες πλεκτοῖς οἷς αὐαδέονται οἱ τραχηλοι ἢ ἵππων περὶ τὸ ζυγόν. Sed perperam pro λέπαδνα, vt est apud Hom.

Λεπαδνισῆες, t. 2, c. 681, e. Λέπαδνον, ib.

Λεπῖος, ib. b

Λέπανος, siue Λέπανθος, Tarentinis λεπίδερμος, Apella, Recutitus, autor Hesych.

Λέπαρος, t. 1, c. 529, f. Vide & Ἀμορμεῦον suprà.

Λεπὰς, Cōcha, & c. t. 2, c. 681, g. Λέπας, Rupes, & c. c. 682, a

Λεπυσὴ, ib. c. Λεπασὶς, ib. d. Λεπάφρον, ibid.

Λεπῖν, Hesychio τύπτειν, Verberare, Percutere. Apud schol. Aristoph. paroxytonως Λέπειν, τύπτειν.

Λεπίδιον, t. 2, c. 679, c. Λεπιδωτὸς, t. 2, c. 678, g

Λεπιδυχελκὸς, t. 2, c. 679, a. Λεπιδωνὶς, ib.

Λεπίζω, t. 2, c. 678, b. Λεπὶς, ib. d

Λέπισμα, ib. b. Λεπιστὴς, ib. c

Λεπὸς, t. 2, c. 677, f. Λέπρα, t. 2, c. 682, g

Λεπρὰς, t. 2, c. 683, b. Λεπρόω, ib. d

Λεπρεάται, ib. e. Λέπρειον, ib.

Λεπρεὸς, ib. Λεπριάω, ib. d

Λεπριὰς, ib. b. Λεπρόομαι, ib. c

Λεπρὸς, t. 2, c. 682, e. Λεπρόω, t. 2, c. 683, c

Λεπρωσω, & Λεπρωσόομαι, ibid.

Λεπτοφόνος, ib. b. Λεπλακινὸς, t. 2, c. 684, c

Λεπτοκέφος, ib. d. Λεπτεπίλεπτος, ib. c

Λέπτιν, Hesychio est πλέκειν, dictum ὅτι ἢ πενιχρῶς. Pro quo apud Suidam, λεπτὰ ξαίνειν, λεπτὰ πλέκειν. Scribit enim λεπτὰ ξαίνειν dici ὅτι ἢ πενιχρῶς διαγόντων τὸν βίον: & λεπτὰ πλέκειν itidem prouerbium esse ὅτι ἢ πενίαν, veluti ἀκριβῆ, στιγῶ. vnde esse λεπτολόγον. Idem apud Apostolium.

Λεπτήκεια, eidem λεπτῆς ἐργασίας πτηνεῖον, Subtilia, Subtili & exquisito artificio elaborata. Idem & λεπτηκεῖς affert pro λεπτοί, Subtiles.

Λεπτίνος, vide Λεβιανός. Λεπτοβλαστος, t.1, c.746, b

Λεπτόμυρα ῥῆ, apud Theophr. Hist. plant. lib. 2: & λεπτόμυρος πατρεὶς apud Lucian. Cuius solum macrum est, vt Plin. loquitur lib. 15, c. 19: Cuius agri pingues non sunt, sed parum feraces.

Λεπτόμυρος, t.1, c.807, b. Λεπτόνεως, t.1, c.806, g

Λεπτογεώμων, t.1, c.1846, b.

Λεπτόγραφος, t.1, c.865, c. Λεπτοδέρματος, t.1, c.947, c

Λεπτοδερμία, ας, ἡ, Corii seu corticis tenuitas.

Λεπτόδερμος, t.1, c.947, d. Λεπτόθριξ, t.1, c.1586, c

Λεπτόθριος, Tenuia habens folia. propriè de ficu dicitur, abusiuè de aliis etiã arboribus aut herbis, pro λεπτόφυλλος. velut apud Nicandrum in Theriacis, v.875, λεπτόθριον κονίζης.

Λεπτοί, οἱ, Pauperes, &c. t.3, c.111, c.ob.

Λεπτοῖνος, Tenues neruos seu exiles fibras habens.

Λεπτόκαρπος, t.1, c.78, g. Λεπτοκάρυον, t.1, c.74, a

Λεπτόκαρφος, t.1, c.78, h. & 84, h. Λεπτόκωλος, t.2, c.93, d

Λεπτοκοπεῖν, Minutatim contundere seu concidere. λεπτῶς κόπτειν. vnde participium præt. pass. λεπτοκοπημένος.

Λεπτολεχῆς, & Λεπτολόχος, Aristoph. vocare dicitur philosophos de rebus leuioribus subtiliter & nimis anxiè disputantes nugantésque. VNDE Λεπτολεχία, Subtilia nugamenta.

Λεπτολογέω, & Λεπτολογέομαι, t.2, c.684, b

Λεπτολόγημα, ib. Λεπτολογία, ib.

Λεπτολογιστής, ib.c. Λεπτολόγος, ib.b

Λεπτομέρεια, t.2, c.851, c. Λεπτομερής, ib.

Λεπτομεροῦς, ib.d

Λεπτόμυθος, exponitur Prudens consilium: ab Hesychio ἡ δεξιὰ ψυχή, Animus cordatus qualis sub hirsuto seu hispido pectore latet. tamen idem, vbi Homerus iuuenibus tribuit λεπτὸν μῆτιν, exp. ἀσύνετος βουλὴ καὶ ὀξύνοια, pectus inualidum ad capienda consilia & excogitandas astutias.

Λεπτόμυτος, t.2, c.951, c. Λεπτόν, τό, subst. t.2, c.684, a

Λεπτονήτης, Subtiliter netus: vel etiam E stamine subtili textus. Eubul. apud Athen. l.13, πώλοις κύαρισιν ἐξηνεμένας, Ἐν λεπτονήτοις ὑμάσιν ἐστώσας: appellans λεπτονήτας ὑμένας, vestimenta seu peplos è tam subtili filo textos vt videantur esse membranæ.

Λεπτοπιαῖ, Tenuem vel gracilem reddo, Extenuo.

Λεπτοπόδης; ὀδος, ὁ καὶ ἡ, Tenues seu graciles habens pedes.

Λεπτόπτυρος, t.3, c.605, b. Λεπτός, t.2, c.683, c

Λεπτοσκελής, t.3, c.820, a. Λεπτοσύνη, t.2, c.684, d

Λεπτοσχημονεῖν, t.3, c.1196, g

Λεπτοσώματος, Qui tenui & gracili corpore sunt: ἰαρροί. Eust.

Λεπτότης, t.2, c.684, d. Λεπτοτέχνος, t.1, c.1587, b

Λεπτουργός, οῦ, ὁ, Subtilium operum artifex, Qui exquisitissimo & subtilissimo artificio opus aliquod conficit. vt Callicrates & Myrmecides apud Plinium libro 7, cap. 21. Diod. in descriptione funeris Hephæstionis, ἀρχιτέκτονας αἱρούμενος καὶ λεπτουργοὺς πλῆθος. VNDE Λεπτουργία, ας, ἡ, Confectio operis subtilis: vel etiam Opus exquisito & subtili artificio factum: quod tamen λεπτόρημα potius dici potest, à VERBO Λεπτουργέω, ῶ, significante Subtilia opera conficio artificio exquisito. vt cælatores & sculptores, & similes alii artifices. Plut. ἀφυὴς ὢν πρὸς Φειδίου καὶ λεπτουργίαν. Ex Platone autem pro Subtiliter partiri & distinguere, metaphora à subtilibus artificibus: ἀλλὰ γὰρ λεπτουργεῖν οὐκ ἀστραλές.

Λεπτόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tenui & subtili est cortice.

Λεπτοφυής, t. 4, c.273, a. Λεπτόφυλλος, t.4, c.249, d

Λεπτοφωνία, t.4, c.304, e. Λεπτόφωνος, ib.

Λεπτόχειλος, t.4, c.408, b. Λεπτόχυλος, t.4, c.510, e

Λέπτων, apud Lycophr. quidam dictum volunt τὸν ἅδην, Pluronem: quidam τὸν Περσεφόνην, Proserpinam: vtpote λεπτυνόντα τὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων: quidam τὸν ψυχήν, Animam, vt quæ sit λεπτομερέστατη quippiam. Auror Etymol.

Λέπτυνσις, t.2, c.684, c. Λεπτυντικός, ib.f

Λεπτύνω, ib.c. Λεπτυσμός, ib.

Λεπτύχανα, t.2, c.679, f. Λεπύριον, ib.d

Λεπυρόω, ib.e. Λεπυροειδής, ib.

Λεπυρόν, τό, subst. ib.c. Λεπυρός, ib.

Λεπυροώδης, ib.d. Λεπύς, κυνος, ib.e

Λέπτω, t.2, c.677, d

Λεσβιάζω, t.2, c.v 1, a. & t.4, c.181, b

Λεσβιάς, t.4, c.181, c. Λεσβίζω, ib.

Λέσβιον, à quibusdam dicitur quod ab aliis φάλκις. hoc est τὸ τῆς σέρας προσπλούμενον, autore Polluce libro 1, titulo de partibus nauis. Ab Athenæo verò libro 11, λέσβιον dicitur esse poculi species, apud Hedylum in Epigramm. dicentem, — πορφυρέης λέσβιον ἐξ ὑάλης. forsitan sic dictũ est quòd in Lesbo confieret aut in vsu esset: à qua & Λεσβία σταγών, seu Λέσβιος οἶνος.

Λεσηΐα πτερόεντα, Hesych. affert pro ἀστιδίσκια τὰ κοῦφα. sed rectius per diphthongum αῖ λαισῆϊα.

Λέσσιν, Hesych. exp. μεγάλῳ, ὑδρηλῇ, Magnam, Aquosam: Didymus πλὴν καταδυομένῳ εἰς πέλαγος: alii ὑστερῳ & βαθεῖαν. Sunt etiam qui λόχμῳ.

Λεχαῖος, t.2, c.685, e. Λέχη, t.2, c.684, g

Λεχηκόαιος, t.2, c.685, f. Λεχηπεία, ib.b

Λεχηριθόμαι, ib.a. Λεχηνιδυτής, ib.b

Λεχηριδόω, ib.a

Λεχηνεῖ, Hesych. exp. ἐμπλεῖ, μυθολογεῖ.

Λεχρίνης, t.2, c.685, b. Λεχριωφόρος, ib.e

Λεχριωδῶται, ib.c. Λεχτρά, ib.f

Λεχώς, apud Athenæum libro 8, in sermone ὠδὶ πθὶ κατρωνὶ τοῦ, ex Phœnice iamborum poeta, Ἐθελοὶ κρείων χεῖρας προσέδετο κρεῶν, Τῇ παῖδ' τ' ἀπόλλωνος, ἢ λίχρος πυρῶν, Ἢ ὄρτυν. Pro quo suprà λέκος πυρῶν Poll. ex Aristoph. Catinum seu scutellam tritici.

Λετμὸς αἱαδρήσει τὸ σῶμα, Hesych. ex Ameria: sed non sine mendi suspicione.

Λετωνῆσαι, eidem ἀφειδῶς πάσῃ κτῆσιν ἀφῆ ἰχίων.

Λευγαλέος, ου, ὁ, ab Hesychio & Eustathio exponitur ὀλεθριώδης, Perniciosus: ab Hesychio etiam χαλεπός, δύσκολος, Difficilis, Grauis: necnon κακός, Malus. Apollon. Arg. Μή μοι λευγαλέαι ὀνιβάλοιο μῆτερ ἀέλλαι. Homer. Il. υ, — μὴ δέ σε πέμπτον λευγαλέος ἐπέεσσιν ἀποστρεψάτω καὶ ἀρωῆς. Apud eundem Iliad. ι, Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας, Λῦσ' ἐθέλω δρέσσαι, Atroci seu pernicioso animo. vt & schol. exponit φρεσὶ δυσκόλοις, ἀλεθρίοις. Sic alibi λευγαλέον θαλάσσης dicit. Exponitur ab Hesychio etiam οἰκτρός, Miserabilis: vt pro Miser, Ærumnosus, Calamitosus. Homerus quoque vtitur Odyss. π, dicens, Πτωχὸ λευγαλέω ὀπαλίγκιον ἠδὲ γέροντι. Accipiunt & pro Inualidus. ἀσθενής, apud eundem Odyss. θ, vbi dicit λευγαλέοι ἐσόμεσθα. Inde ADVERB. Λευγαλέως, Grauiter, Acerbè. Apollon. Argon. lib. 2, λευγαλέως ἐρύβησαν. Hom. pro Tristi animo, Non sine tristitia & grauiacerbóque dolore: Il. ν, Ἔνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο χῆ κλισιάων Τρῶες ἐλώρησαν ποτὶ Ἴλιον.

Λεύγη, Hesychio μέσον τῶν γαλάκτων.

Λεύϊτης, Leuita: apud Iudæos ἱερεύς, Sacerdos: quoniam familia Leui ἱεροσύνας τάξιν ἐπλήρου. Meminit horum & Plutarchus sub finem libri 4 Symp. sed profanã appellationis causam afferens. Ibi enim quum dixisset Iudæos Bacchum colere, & eius in honorem Συμποσιάρχαν agitare, καὶ κτλ. φήσοντος (inquit) ἕτεροι τοιεῖσθαι, οἷς αὐτὸ λεύϊτας προσονομάζουσι, εἴτε τοῦ τὸν λύσιον, εἴτε μᾶλλον παρὰ τὸν βίον τῆς διακόνησιν γεγενημένης. Dicitur significare etiam διάκονος, Minister, Famulus.

Λεύκαι, propr. t.2, c.690. f. Λευκῆραι, ib.

Λευκαίνω, & Λευκαίνομαι, ibid. b

Λεύκαιναθα, t.1, c.259, h

Λευκαλφιτος, epitheton Eretriæ, τοῦ τὸ λευκὰ ἄλφιτα φέρειν. Auror Eust. At λευκὰ ἄλφιτα Hesych. dici scribit τὰ ὄσπρια κέγχρου: quam κέγχρον innuit etiam λευκὴν nominari. Sopater apud Athen. l. 4, Ἐρέτριαν ὠρμήθημεν εἰς λευκάλφιτα. Archestr. verò Lesbum prædicat λευκότατ' αἰθρείας μόνος φέρειν ἄλφιτα.

Λευκαίνθεμον, t.1, c.449, b. Λευκανθής, t.1, c.444, f

Λευκανθίζω, ib.

Λευκανία, ας, ἡ, idem quod λαυκανία, vt λεκάνη idem quod λακάνη. hoc est Guttur, Gula. Homer. Iliad. χ, — ἢ κεν ἐνὶ δεσμῷ εἰν ὤμων αὐχὴν' ἔχοιτ' Λευκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος. Et Epigr. libro 2, περὶ λευκανίλω βραγχὰ λαρυγγίδων.

Inde ADVERB. Λευκανίλωδε, Ad gulam. Apollon. Argon. 2, λευκανίλωδε φορεθέμενος. Vbi schol. annotat λευκανίλω quosdam interpretari τὸ ἀπτερτιμόριον τῶν χαρακτήρων: Ameriam, λαιμόν, βρόγχον. ET Λευκανθέν, Ex gutture, seu Ex imo gutture. Alioqui Λευκανία, regionis Italicæ nomen est, quam Latini Lucaniam appellant: eiúsq; incolæ Λευκανοί, Lucani. Itidẽ Λεύκιον & Λεύκολλον Græci dicũt quem Latini Lucium & Lucullum: hi, à luce, illi, παρὰ τὸ λευκόν.

Λευκαρμίλας, t.1, c.530, g

Λευκαρέων, pro Δευκαλίων dicitur: & Λευκάρεον pro Λευκάδιον, mutatione τῶ λ εἰς δ καὶ ρ. Etymol.

Λευκᾶς, t.2, c.689, c. Λευκασμός, t.2, c.690, c

Λεύκασπις, t.1, c.590, g

Λευκία, Eustathio ὁ τῆς λεύκης φλοιός.

Λευκίον, t.2, c.690, g

Λευκελεφάντινα, Hesychio λευκὰ ὡς ἐλεφάντινα.

Λευκεριτεὸς, eodem autore ficus species est. Idem tradit Athen. l. 3, subiungens, forsitan hanc esse quæ fert τὰ λευκὰ σῦκα, afferénsque hunc ex Hermippo iambum, Ταῖς λευκεριτεοῖς δὲ χωρὶς ἰχάδας.

Λευκέρυθρος, t.2, c.688, e

Λευκεραΐδιος, Alba ardea seu Alba ardeola: ardearum species apud Aristot. Hist. anim. lib. 9, c.18: Plin. l.10, c.60, & lib.11, cap.37.

Λεύκη, t.2, c.690, c. Λευκηπατέας, t.1, c.1471, d

Λευκηρετμος, t.1, c.1249, a. Λεύκιμμα, t.2, c.690, a

Λεύκανος, ib.g. Λευκίσκος, ib.

Λευκίτης, t.2, c.689, b. Λευκοβαχκίων, t.1, c.788, b

Λευκόγαιος, Cuius terra alba est. Plin. l.18, cap.11, de creta, Inuenitur hæc inter Puteolos & Neapolim in colle Leucogæo appellato.

Λευκογραφέω, t.1, c.865, e. Λευκογραφὶς, ib.

Λευκοδίθρειοι, Hesych. λευκοδέρματοι, Albis pellibus seu rhenonibus amicti.

Λευκόζωνος. Eodem H. autore τῆς γῆς alia vocatur λευκόζωνος, alia μελαγκόζωνος: sed quænam eæ sint, non exp.

Λευκοθέα, ας, ἡ, Leucothea: Maruta dea, vt Plut. interpr. in Camillo. Etymologo est ἡ Ἰνώ, Ino: sic dicta quòd in furorem acta, per album campum qui circa Megaridem est, currens, sese in mare deiecerit. Myrtilus λευκοθέαν dicit non solùm τὴν Ἰνώ, sed λευκοθέας appellat etiam τὰς Νηρηΐδας, Nereidas nymphas: forsan quòd per albicantes maris vndas cursitent, vt ἡ κυμοδόκη. Itidem Hesychio λευκοθέαι sunt πᾶσαι αἱ πόντιαι.

Λευκόθριξ, Qui candido est capillo seu niueis pilis.

Λευκόϊον, Alba viola: τὸ λευκὸν ἴον. Violarum enim differentia consistit ἐν τῇ αὐγῇ. nam id est vel λευκὸν, album seu candidũ: vel μελάνιον, melinũ, eius coloris cuius sunt mala cotonea: vel κυανοῦν, cyani colore: vel πορφυροῦν, purpureum, inquit Dioscorides libro 3, cap. 138. Sic Plin. libro 34, cap. 12, Ex eo candidum colorem sentientem violam, λευκόϊον appellant. Apud Plutarch. & Athen. — μαλακῶν αὔθεα λευκοΐων.

Λευκόκαρπος, t.2, c.78, h. Λευκόκαυλος, t.2, c.93, d

Λευκοκέρατος, Alba habentes cornua. Hesych. λευκοκέρατος vel διὰ τὸ πυῖ ἐν Εὐβοίᾳ βοῦς λευκοὺς ἔχ[ι], vel fortassis pro λαμπρεῶν, Lucidi, Splendidi.

Λευκόκομος, Qui candida est coma, Albente prædितus coma. Plinius libro 13, cap. 19, de malis Punicis, Samia & Ægyptia distinguuntur erythrocomis & leucocomis.

Λευκόκρας, Hesychio λευκοκέφαλος, Candidũ habens caput.

Λευκόλινον, Album linum: ex Herodoto.

Λευκόλοφος, t.2, c.727, c. Λευκομανὶς, t.2, c.772, b

Λευκομεφάλιος, ficus quædam quæ πρεσβύτερος ferr. Athen. lib. 3, ex Theophr. φυτικῶν αἰτίων lib. 3.

Λευκάνοπος, t.2, c.1093, a. Λευκόμαι, t.2, c.689, d

Λευκοπάρηος, seu Λευκοπάρειος, Candidas habens genas.

Λευκοπάρυφος, t.3, c.1767, c

Λευκοπέπλος, gemma quæ candorem niuis ex auro distinguit. Plin. l.37, c.10.

Λευκοπλυθὴς ἐκκλησία, ex Aristoph. Albis plena.

Λευκόποδεκτος, Cui albus podex, Candidas habens nates. Callias apud schol. Aristoph. Οἷς αὖ μάλιστα λευκοποδόκτοις εἰσίδῃς. Synonymum λευκόπτυρος.

Λευκόπτυρος, t.3, c.604, g. Λευκόπολος, t.3, c.645, d

Λευκόπωρος, t.2, c.1415, d

Λευκόρροδον, Alba seu candida rosa: τὸ λευκὸν ῥόδον.

Λευκός, Albus, &c. t.2, c.687, c. Λαμπὸς, Limpidus, &c. ib. 688, a. Hesychio λευκοὶ sunt etiam δειλοί: forsan quia timidi metu expallescunt.

Λεύκος, proprium, t.2, c.688, a

Λευκοστρὴς, Hesychio κεραυνοβλής, fulmine ictus: forsan quòd is fulgore quasi coronari videatur & cingi.

Λευκόσκοπος, t.3, c.1034, h

Λευκόσυρος, Syrus albus seu candidus, λευκόχροος. Hesych. Ita dicuntur Æthiopes albi, ad differẽtiam nigrorum.

Λευκότης, t.2, c.689, b

Λευκόφθορα μύρτα, apud Aristoph. in Auibus esse dicit scholiast. τὰ λευκὰ καὶ ζωφερά, qualia esse τὰ μύρτα πεπυθόμεν.

Λευκοφαής, Qui albus videtur, Candidus aspectu.

Λευκόφαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex albo & fusco mixtus, Cãdidus fusco colore permixtus. Plin. l.32, c.10, Adalligatur in pano leucophæo.

Λευκόφθαλμος, t.2, c.1410, h

Λευκοφλεγματίας ὕδρωψ, t.4, c.165, a

Λευκοφόρος, Albam seu candidam vestem ferens, Albatus, Candidatus. Ammian. Epigr. lib. 2, Τέχνης ἡπτεχνῆς δαίμονα λευκοφόρον. At Plinius libro 35, cap. 16, Sinopidis Pontici selibra, filis lucidi libris 10, & melini Græciensis duabus, mistis tristisque vnà per dies 12, leucophorũ fit, hoc est glutinum auri, quum inducitur ligno.

Λεύκοφρις, t.2, c.1569, d. Λευκοχίτων, t.4, c.528, a

Λευκόχροια, t.4, c.630, c. Λευκόχροος, ib.

Λευκόχρυσος, t.4, c.656, c. Λευκόχρως, t.4, c.631, c

Λευκόψαρος, t.2, c.688, e. & t.4, c.691, g

Λεύκωλος, t.2, c.689, d. Λευκώλενος, t.4, c.775, a

Λεύκωμα, t.2, c.689, e. Λεύκωμον, t.2, c.690, a

Λευκωπὶς, t.2, c.1395, a. Λευκωπίας, ib.b

Λευκῶπις, ibid. Λευκωπὶς, t.2, c.1396, d

Λεύκωσία, t.2, c.690, b. Λεύκωσις, ib.

Λεύμελία, ας, ἡ, affertur pro Loquacitas, Facetiæ: lucunditas: necnon Puritas: itémque λεύμελον ὕδωρ pro Pura nulla enim horũ mentio apud Græcos lexicographos, sed illorum.

Λεύραι, Hesychio ὀλίσκειν: quod & εὔραι seu εὑρεῖν.

Λεύσσω, eidem λεῖα, Lævis: afferenti itidem λεύσσε pro ὁμαλῶς καὶ μὴ τραχείας, παπυνῆς, κοίλης: & λεύρῳ pro ὁμαλῷ, πλατεῖ. (vt apud Eurip. quoq; in Hecuba, ἐν ψαμάθοις λεύρᾳ πόντου, schol. exp. πλατείᾳ καὶ ὁμαλῇ) sed affert & λεύσσε σταφροστοῖχε pro πυκνὸς καὶ παπεινῆς.

Λεύσιμοδίκου, Hesych. τῆς λιθοβολήσου πρωείας: nisi potius scriptit λεύσιμου δίκης.

Λεύσιμος, t.2, c.541, e. Λευσιμὸς, ib.

Λεύσσω, t.2, c.687, a. Λευσῆρ, t.2, c.541, e

Λεύστος, ibid. f. Λευχειμονέω, t.1, c.1381, e

Λεύχειμον, ibid. Λευχηπατίας, t.1, c.1471, d

Λεύω, t.2, c.541, d

Λεχαίνειν, Λεχαία, Λεχεπόλις, vide in Λέχος.

Λεχέρνα, Argiuis θυσία ὀθηπαλουμένη τῇ Ἥρᾳ. Hes.

Λεχήεσσα, eidem ἀνήλεπα. Λεχμάδε, idem ἤλεκτον.

Λέχος, εος, τὸ, Lectus. Homer. Odyss. φ, Ἐν λέχει ἀσκιστῷ. Hesiodus Theog. Χθονὶς ἐν λεχέεσσι. Rursum Hom. Iliad. γ, ἐν θαλάμῳ καὶ δίνωσις λεχέεσσι. Odyss. α, παρὰ τρυπὶς λεχέεσσι. Il. ω, Τρωσὶ ἐν λεχέεσσι θέσκε. At Odyss. η, Ἐκ λεχέων αὐαχίρας. Idem Hom. Odyss. γ, Τῷ δὲ ἄλοχος θέσπεσα λέχος πόρσυνε καὶ δίνλιν. Et Odyss. ω, — τόρσεσε λέχος ἐγκονέουσα: de famulis. Et Iliad. γ, de Briseide captiua, Τῶν ἐπὶ χρειοῦν καὶ ἐμὸν λέχος αὐτόσσεται. Idem Homer. Iliad. θ, Ἢ κε γυναῖκ' ἢ κεν πιόμον λέχος εἴσαι ἀεθλοι. Hesiodus Theog. Ζεὺς ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα. Rursum idem de viro, in eadem Theog. Δήμητρος πολυφόρβης εἰς λέχος ἦλθεν. Et rursum, Ἡράγετο Κλυμένοιο, καὶ ὅμον λέχος εἰσανέβαινεν. Et in Aspide, Πεῖν λεχέων ὀπιθεῖσα εὐσπόρου Ἡλεκτρυόνης. Apud Hom. rursum, λέχος δ' ἐρέουσα καὶ ἀγλαὸν Ἡφαίστοιο ἀέκητι: de Venere adulterta. Et apud Athenæum libro 13, Οἷς τις λέχη τὸ σκόπα γυμνοῦσι λάθρα, Πῶς εὐχὴ παίτων ὧδιν εἰθλιόσπορος; Hesychius affert & λέχος συγκρεῶν pro γάμον συγκρίσεις: annotans λέχη vocari etiam ἐφ' οἷς τις κεκρυφὴ κεκοιμῶσι. Eidem λέχος est μίξις, συνουσία, Concubitus, Coitus: vt qui in lecto fieri soleat. I-

ta Sophocl. Trachin. pag. 345, dicit, κρύφιον ἔχει λέχος, pro ὀν κρυφίῳ λέχει μίσγεσθαι. Sunt qui hoc vocabulum deriuatum velint ex VERBO Λέχομαι, significante Dormio, Cubo: afferentes & ACTIVVM Λέχω, pro Facio dormire, cum his exemplis ex Hom. Iliad. θ, Λέξασθαι παρὲξ ἄλλου θεοῦ μήτηρ δότο πύργων. Et ex Iliad. ι, φυλα κτῆρες δὲ ἕκαστοι λέξασθον παρὲξ πάροιν. id est κατακλιθῆναι. Sed hîc Eustathius potius sequendus, qui aoristos istos medios deducit à themate λέχω seu λέχομαι, vt suo loco docui, t. 2, c. 606, h. Porrò ex λέχος COMPOS. Λεχοπόης, Ferens herbas lectis & stibadiis idoneas. Homer. Iliad. σ, ἄσσοτόν σ' ἵκανον βαθὺ χρυσόν λεχοπόιον, vbi scholiastes quoque exponit βαθεῖαν πᾶσαν ἔχοντα ἐξ ἧς δεῖ καὶ λέχος ποιῆσαι, id est, κοίτην, herbas ferens ex qua lecti quoque seu tori extrui possunt. Idem Homer. dicit & Πτελεὴν λεχοπόιον eandẽ ob causam. Ex Herodoto verò λεχοποὴν afferrtur pro Ripa graminea. ET Λεχώριος, Lecto affixus, ὁ ἀεὶ ἐν λέχει ὑπάρχων. OEdipus apud Eurip. in Phoenissi. τί μ' ὦ παρηβεῖ δακρύβρεμον πυρὸς ὀδὸν ἐξάλλαγες ἐς φῶς λεχώριον σκοτίων ὀν θαλόμων οἴκ ἔστ' ἀπιστον δακρυοῦσι; Inde ET Λεχαῖα, sub. πόα, dicitur herba quædam lectis seu toris extruendis apta. Ita Hesych. λαφναῖον à piscatoribus vocari tradit κύρτον τὸν ὀν λεχαίας. Apud Theophr. & λεχαία legitur & λοχαία, vt in λοχαῖος docui, t. 2, c. 732, h. & 733, a. At Λέχαιον, nauale Corinthiorum, teste Hesychio & Suida, cuius crebra mentio apud historicos. Est indidem & ADVERBIVM Λέχρις δὲ, significãs εἰς λέχος, Lectum versus, Ad lectum. Homer. Iliad. J, Ἠῶς, καὶ ὄρχε λέχρις δὲ κιὼν ἅμα σ' ὄσπετ' ἄναστος. Affertur & VERBVM Λεχαίνειν, pro Lectum, hoc est concubitum, appetere. pro quo suprà & λεχαίνειν. Apud Hesych. reperio & aliud VERBVM, Λεχόωντο videlicet, expositum σωνεκάθευντο, Considebant: quum potius sonare videatur Cubitum se cõferebant, In lecto se ad capiendum somnum componebant. AT Λεχῶδες, idem exponit ὑπνῶδες, βοτανῶδες, Fruticosum, Herbosum, forsitan tamen λεχώδεις seu λεχόεις idem significat quod λεχοπόης, Præbens herbas extruendis toris. Denique ab eodem λέχος DERIV. Λεχώ, significans Iacens seu decumbens in lecto, & quidem peculiariter Puerpera, (quoniã in puerperio decumbendum est fœminis) quæ & τικάς. Oppian. De venatione lib. 3. Ἡ δὲ λεχὼ πᾶν ἐοῦσα καὶ ἀδινέουσα τίκοισι, Ῥαιδὸ λυγρῷ πολεμιζοῦσ' ἥμιν μήτηρ ἐπαμύνει. Sic in Epigr. Οὐδὲ κεῖ οἱ πρηΐα λεχοῖ δοτικὰ ὑπόβρεχες Χεῖρας, ἅπερ πᾶσιν πότνια γίνετο μδῦν. vbi Suid. exponit ἀρπόκα, Recẽs enixæ. Legitur & apud Hippocr. De morb. l. 1. INDE Λεχωΐς, ET Λεχωὸς, Ad puerperium pertinens. vt & Suidas λεχωΐα exp. τὰ ὅπη τῇ λοχείᾳ συμβαλόντα, in hoc ex Epigr. allato loco, κόραι τῇ πτῃδὶ λεχωΐα δῶρα φέρουσαι. Sic Apoll. Argon. lib. 2, λοῦβρα λεχώϊα τοῖσι πένονται, lustrica balnea qualia puerperis parari solent. Apud Nonn. λεχωΐδες ὦμαι, Tempora partus: apud quem & λεχωὶς γυνὴ, Mulier ex partu decumbens, Puerpera: quæ & λεχὼ, vt dictum est, & τικάς.

Λέχρεδε & Λεχόωντο, vide in præced. Λέχος.

Λέχριος, ου, ὁ, Obliquus: πλάγιος, λοξὸς, Hesychio: itidémque Suidæ, afferenti hoc hemistichium, — ἀβρὸν λέχριος ὀν θαλάμῳ. Affertur & ADVERB. Λέχρις, pro Obliquè, πλαγίως.

Λέχω, Λεχὼ, Λεχῶν, Λεχώϊος, Λεχωὸς, in Λέχος.

Λεωβάτης, t. 2, c. 598, d

Λεωκόντης, siue Λεωκάρητος, Hesychio λεωλέθερος, παντελῶς ἐξολοθρεύων, Planè perditus.

Λεωκόρεον, t. 2, c. 598, d

Λεώλης, Hesychio πλέων ὀλέθρου, Planè perditus.

Λεωλογέω, Populum percenseo. Phœnix Colophon. apud Athenæum libro 12, de Nino, Οὐ λεωλογῶν ἐμάνθανον, οὐκ ἐμυθῆσαι.

Λεῶμαι, idem exponit θέλομαι αὖ: pro quo nonnulli scribunt πελόμαι αὖ, Perficiam, seu Perficere queam.

Λέων, οντος, ὁ, Leo: qui poetis DICITVR Λεών, metri gratia inserto ι, more Ionico: NECNON Λῖς. Hom. Iliad. ρ, & Odyss. ζ, ὥστε λέων ὀρεσίοφρος ἀλκὶ πεποιθώς. Il. ο, ὥστε λέων ὀλοόφρων βοσκόμενον ἐπελθών. Iliad. μ, λέων ὡδίνεσι μάρναται. Idem Odyss. ω, & ρ, κρατερὸν λέοντος. Et Iliad. σ, λέ-

A ὀντ' αὖθανε, vt Latini fuluum leonem. Et Odyss. λ, χλαρὸν λέοντε: qui Catullo Cæsii leones. Idem poeta vtitur & alteris duobus, λείων & λῖς. priore, Iliad. ε, & ο, λείων ἐοικότες ὀμοφρόνοιν: posteriore, Iliad. λ, Ἐλν' ὅτι οἱ μεμαὼς ὥστε λῖς. Iliad. ρ & σ, — ὥστε λῖς ἠϋφρόνος. Est λέων & nomen sideris cælestis, ex numero duodecim zodiaci signorum, apud Arat. & cæteros astronomos. Latini itidem leonem appellant. Sed & piscis genus hoc nomine dicitur, teste Hesychio. Plinius sub finem lib. 32, Sunt lacertorum genera loligo volitans, locustæ, leones, quorum brachia cancris similia sunt, reliqua pars locustæ. Itidem libro 9, cap. 31, leones in cancrorum genere numerat: vt & Athenaeus lib. 3, in genere τῆς ὀστρακοδέρμων. Serpens etiam quidam vocatur λέων, alio nomine κυγχρίνης dictus. Nicand, Theriacis, Δήεις καὶ χρίνεω δολιχὸν πέρας, ὀπτὶ λέοντα Λίβυον αὐδήσαντο θεοὶ κατὰ φυλίδεστι. Nominis rationem in Κεγχρίνης attuli suprà, c. 1185. d. Λέων dicta fuit elephantiasis etiam. Ita enim Aretæus, ἐνίκησον ὃ καὶ λέοντα τὸ πάθος, τῷ δὴ τὰ κεκοῦν ὀμειότητος ἐνέκεν. At λέων κρυπτοφύλαξ, Leo fontis custos, dicta fuit Athenis æreа leonis effigies super fonte eo ex quo aqua afferebatur ὀν πᾶσι θεὸς ὕδωρ δίκαιος, teste Polluce. Λέων, vt idem Poll. tradit, lib. 4, cap. 14, dictum fuit etiam ὀρχήσεως φοβερᾶς εἶδος: ab Athenæo verò lib. 14, λέων numeratur inter γελοῖαι ὀρχήσεις, saltationes ridiculas. Denique Λέων est nomen proprii, vt & Latinis Leo. Veniò nunc ad composita ex hoc nomine λέων, quatenus de quadrupede dicitur.

Eorum PRIMVM, Λεοντοκέφαλος, Leoniceps, Leonis caput habens. apud Luc. in Hermot. κεκωκεφάλοις πολλοὶ ὄν τινες καὶ λεοντοκεφάλοις αὐθρώποις. SECVNDVM, Λεοντοκόμος, ου, ὁ, Curator leonis, Cui datum est negotiũ curandi leones. Oppian. De venat. libro 3, λεοντοκόμων αἰζηῶν. TERTIVM, Λεοντόκρανον, quod Hesychius esse dicit Ἀμαζονικὸν ὅπλον, forsitan leonino capite. QVARTVM, Λεοντοκροκότας, Leocrocutas. Plinius lib. 8, cap. 20, Leocrocutam, perniciſſimam feram, asini ferè magnitudine, cruribus cervinis, collo, cauda, pectore leonis, ore ad aures vsque resciſſo, dentium locis osse perpetuo. QVINTVM, Λεοντομιγής. Leonis mixtione seu initu genitus. vt λεοντομιγεῖς κύνες apud Pollucem, Canes canum & leonum coitu prognati. SEXTVM, Λεοντοπέταλον, Leontopetalon: herba apud Dioscoridem lib. 3, cap. 110: & Plin. lib. 27, cap. 11. vbi & rhapeion dici scribit. SEPT. Λεοντοπόδιον, ου, τὸ, Leontopodion: herba itidẽ apud eundẽ Diosc. l. 4. c. 131: & eũdem Plin. lib. 26, c. 8. Illud, sonat Folium leonis: hoc, Pes leonis. OCTAVVM, Λεοντοφόνος, Leonicida, Interfector leonis, in Epigramm. Alioqui λεοντοφόνον dictum & animal quoddam. Plin. lib. 8, cap. 38, Leontophonon accipimus vocari paruum, nec aliubi nascẽs quàm vbi leo gignitur: quo gustato, tanta illi vis ac cæteris quadrupedum imperitans illicò expiret. Haud im meritò igitur odit leo, visumq; frãgit, & citra morsum exanimat. ille contrà vrinã spargit prudens, hanc quoque leoni exitialem. NONVM, Λεοντοφόρος, ου, ὁ, Leoniger, Qui leonem fert. DECIMVM, Λεοντόχρωμος, Chlænam è leonis spolio habens. Herculis epitheton in Epigr. Præterea à λέων DERIV. Λεοντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Leoninus, seu Leoni similis, Qualis est leonum. Aristot. Polit. 8, ὅσοι ἡμεροῦσι καὶ λεοντώδεσιν ἤθεσι. Plutarch. Alex. κύων πᾶσα θυμοειδὴς καὶ λεοντώδη τὴν φύσιν. Et neutro genere τὰ λεοντώδες, Leonina natura, Leoninum ingenium, Leoninus animus. Idem Plutar. De fort. Alexandri, lib. 2, οὐ διεφυλάττον ἀπὸ τὰ ἀρρένωπόν καὶ λεοντῶδες. Idem in Fabio, τὸ μεγαλόψυχον καὶ λεοντῶδες ὀν τῇ φύσει καθορῶντες ἀπὸ. Hinc ADVERB. Λεοντωδῶς, Leonino more, Leonino ritu, Leonũ in modum. Athen. libro 4, περιφέρονται δὲ ταῦτα καθαρίοις μθῆ λεοντωδῶς ὑ τοῖς χρῶτι ἀμφιτέρωις ἄγροντις ὅλα μέλη καὶ ἀποδάκνοντες. Synonymum ADVERB. Λεοντιδὸν. Hesych. affert ET Λεοντίδιον pro ἰσχυρὰς καὶ τὸν λέοντα, Validè leonis more. vbi existimo subaudiri substantiuum τρόπον, vt fit, Leonino more. Item detiuata INDIDEM Λεόντιος, ET Λεόντιος, ET Λεόντιος, significantia itidem Leoninus, Qui leonis est, seu Qualis leonis est.

Illo modo, Oppian. De venat. lib. 3, v. 230, ἠϋγένεσι λεοντείοισι, Malis leoninis. Et Hes. λεόντειος δορὰ, pro δέρμα τῶ λέοντος. Hoc, Gregor. λεόντειον εἶδος περιβάλλεσθαι, leoninam speciẽ præ se ferre. Sic in Epigr. λεοντεία βίαι, Leonina vis. ITEM Λεοντεία dicitur pro λεοντεία δορὰ: ET Λεοντεῖα, ac per CONTRACT. Λεοντῆ, itidem pro Λεοντῆν siue Λεοντῆν δορὰν, Leonina pellis, Leonis spolium seu exuuium. Apud Suid. ὁ δὲ πλὴν λεοντείαν αὐτὴν περιεβάλετο. Herodian. lib. 1, de Commodo imperatore, ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαϊκὸν καὶ βασίλειον σχῆμα, λεοντῆν ἐπεφορέντο, καὶ ῥόπαλον μετὰ χεῖρας ἔφερεν: Herculis more. Aristoph. Ranis, Ὁρῶν λεοντῆν ὀπὶ κροκωτῷ κειμένην. Metaphoricè Plato Cratylo, ὅμως δὲ, ἐπιδιδάσκει λεοντῆν ὀνόμασα, οὐκ ἀποδειλιατέον. Et apud Plut. in Apophth. Lysander Heraclides, dicit, ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, περιεκτέον ἐστὶ) ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν: innuens, dolis vtendum vbi viribus superare non datur. At λεοντία βοτάνη, siue λεόντειος πόα, dicitur Orobanche, herba quæ eruum & cætera legumina suffocat, in Geopon. dicta etiam ὀσπρεωλέων, quasi leguminarius leo. Et λεόντιος πόρος, autore Hesych. dictus Alpheus fluuius, quoniam ὀπὶ τοῖς πηγαῖς αὐτοῦ λεόντων εἴδωλα αἰφίδηυπον. Apud Plinium Leontios, in gemmarum numero: lib. 37, cap. 11, Sunt & à leonis pelle & pantheræ nominatæ Leontios & Pardalios. At Leontice, Λεοντικὴ, eodem teste libro 25, cap. 11, herba, quæ & cacalia. Affertur ET Λεοντάδος, pro Leoninus, à Ad leonem pertinens: sed sine exemplo. Adhæc à λέων DERIV. Λεοντὶς ἀός, Leonis catulus: cuius plurale οἱ λεοντιδεῖς. Et DIMIN. Λεοντίσκος, Leunculus, Paruus leo. quod est & nomen proprium, vt & Λεόντιος, & Λεοντίων.

Λεοπάντης, t. 2, c. 598, d.

Λεοπέτρα, Hesychio λίθος λεῶος, Petra læuis. Suidas habet λεωπετεία, expositũ itidẽm λεία πέτρα: hócq; exẽplum affert, δυνατὸν δὲν ὑπὸ τινος λεωπετείας ἀποβαίνειν πεισαμένους ὀν θαλάσσης εἰς τὴν χέρσονησον, καὶ τοῦτο ἡγεῖσθαι τῆς πολεμίων.

Λεωρχός, t. 2, c. 598, g

Λεώς, Turba, &c. ibid. d. Λεῶς, proprium, ib.

Λεώς, pro παντελῶς, &c. t. 2, c. 599, a

Λεωτροφίδου λεπτότερος καὶ Θυμαίνετος: prouerbialiter de summè macris. fertur enim Leotrophides fuisse admodum gracilis & macilentus. Suid.

Λεωφόρος, t. 2, c. 598, e. & 543, f. ob.

¶ Λῆ, Hesych θέλει, Vult, contract. ex λάει, vt δι-ῆν ex διφάει.

Ληβόλε, Hesychio λιθοβόλε: forsan pro λαβόλε, ex λαῖ. Exponit etiã pass. ἀῖξε λιθοβολίαι: qui & λάβισμος. Affert ET Λιβολία pro δημοσία κατηρία, Forica, Publicum sterquilinium.

Λήβω, Suidæ idem quod λαμβάνω, Capio, Prehendo, Accipio. actiuũ, cum accusatiuo construi dicit, passiuum, cum genitiuo. Sed parum vsitatum est hoc thema nisi in futuris & temporibus inde formatis.

Ληΐπν, eidem τὸν ὀφειλόμενον λιμπανόμενον, quod testamento relinquitur: ET Ληπάρελος, magistratus quidam apud Rom. ET Ἐληγάτδυσε pro ἀπένειμε. Ex Latino Legatum.

Λήγρ, t. 2, c. 690, g

Λήδαιον, in Λῆδον. Λεδάιον & Λήδον, in Λῆδος.

Λεδεῖν, Hesychio κοπιᾶν, κακμηνέειν: afferenti itidem Λεδήσας pro κεκμηκὼς, κοπιάσας, Labore fractus, Defessus.

Λῆδον, ου, τὸ, Ledum seu Ladum: cisti genus est, simili quo cistus modo nascens, sed foliis longioribus & nigrioribus, quæ verno tẽpore quiddãpingue attrahũt. Ex eo fit quod DICITVR Λήδανον, capras enim aiunt matutinis pastibus ladum rodere, deinde nebula sole discussa, madentibus rore villis pinguem illum succum abstergere, quòd viscosus sit & villis facilè adhærescat. hùncque postmodum depecti, colari & in offas cogi. Alii tradunt, quum pingue huius plantæ insideat, attractis funiculis herbam eam conuolui, atque ita offas fieri. Autor Dioscor. lib. 1, cap. 129: & Plinius lib. 12, cap. 17. Sed Plin. herbam vocat & ladam & ledam: succum detersum, & ladanum & ledanum. Sunt (inquit in loco iam citato) qui herbam in Cypro ex qua ladanum fiat, ledam appellent. etenim illi ledanum vocant. Et lib. 26, cap. 8, Lada appellatur herba ex qua ladanum fit in Cypro barbis caprarum adhærescens. Herodot. λήδανον vocat τὸ λάδανον: lib. 3, cap. 112, τὸ δὲ λήδανον, τὸ Ἀράβιον καλέουσι λάδανον, ἐὸν δυσοδμότατον γένος ἐόν, ἐν τῷ γένει τοῦτο, ἐν τῷ δὲ αὐτῷ τῷ τράγῳ ἐν τῇσι πώγωσι ἐγγίνεται ἐστὶ γλοιὸς ἐκ τῆς ὕλης.

Λῆδος, εος, τὸ, Vestis è panno raro aut detrito: Philemoni ὕπλες περιῤῥόνιον seu χλαμύδιον παλαιόν. Dores (inquit Didymus) τὸ λῆδος dicunt λῶδος, vt Alcman, λῶδος εἰμάτια καλόν. INDE Ληδάειον ET Ληδίον, SIVE Λήδιον itidem περιῤῥόνιον ὅπλες. Suidas ληδάειον esse dicit ὅπλες ἱμάτιον θερινόν, θέερον, vestem vilẽ qualis æstate ferri solet. (tunc enim leues rarásque ac magis detritas induunt vestes.) vt apud Aristophanem Auib. χρὴ χλαῖναν πολεῖν ἤδη, καὶ ληδάειόν τι πρίασθαι. Ad præcedens λήδιον quod attinet, Philemon & Didymus ipsum περιβόλαιον, Eustath. verò περιβόλαιον, itémque Hesych. & Suidas. Sed addit Eustath. scribẽda hæc esse per η cum ι adscripto seu subscripto, vtpote deriuata τῷ τὸ λῆδον. Apud Hesychium sanè δεῖ λεληθυῖαι REPERIO Λήδον, ὅπλες ἱμάτιον: (vt & apud Athenæum libro 13, κεκνὸν λήδιον) ET Λῆδιάδ' ἐς, περιβωνιάδ' ἐς: pro λήδιον & λῆδιάδ' ἐς.

Λήζομαι, ex Epigr. affertur pro λῃζόμαι positum. Sed pro eo scribendũ potius λῃζόμαι per η cum ι subscripto.

Λῃθάιος, t. 2, c. 696, c.	Λῃθάνω, t. 2, c. 693, b
Λῃθαργία, t. 2, c. 695, f.	Λῃθαργίζω, t. 2, c. 696, b
Λῃθαργικοί, ib. a.	Λῃθαρρος, t. 2, c. 695, e. & 696, b
Λῃθεδανὸς, t. 2, c. 696, d	
Λῃθεδανὸς, ibid.	Apud Hesychium Λήθεδον, expositũ λύσις: sed suspectum.
Λήθη, t. 2, c. 695, b.	Λῃθικὲς, t. 2, c. 696, d
Λῃθμόνιον, Hes. λληθαργοῖς.	Λῃθιος, t. 2, c. 696, d.
Λῃθοσύνη, ib. f	Λῃθότης, ib. d.
Λήθω, t. 2, c. 692, h	Λῃϊάδης, t. 2, c. 653, a

Λῃϊαδείεσα, Hesychio ἡ ποιοῦσα τοῖς ἄνδρας μωραινόμενα ἐρᾶν, quæ facit vt viri mulieres ament. ἀπὸ τοῦ λῃΐζεσθαι τοῖς ἄνδρας.

Λῃϊάς, t. 2, c. 652. h	
Λῃϊοστιέρα, Λῃϊόστης, & Λῃϊοστὴρ, vide in Λῃΐον.	
Λῃϊδάειον, Λῃΐδιον, vide suprà in Λῆδος.	
Λῃΐδιος, t. 2, c. 652, c.	Λῃϊδιάδης, in Λῆδος.
Λῃΐζω, & Λῃΐζομαι, t. 2, c. 653, e	
Λῃΐη, t. 2, c. 652, g.	Λῃΐμενος, in sequ. Λῃΐον.

Λῃΐον, Ionica dialysi pro λεῖον, seu λάϊον, quod est Seges: seu, vt Hes. vult, σπόρος καρπὸς, Triticea frux, Triticeæ fruges. Aristoph. schol. λῃΐον ὠνόμασεν vocari scribit τὴν σπορὰν ἔκφασιν τῆς πυρεῖας. Ex Aristot. verò Hist. an. l. 9, λῃΐον τοῦ σίτου pro Herba tritici. Poetæ frequentius vtuntur pro Aruo segetibus cõsito, seu Campo segetum. quod est σπαρτὸν χωρίον. Hom. Il. β, Ὡς δ' ὅτε κύματα ζεφυρος μέγας λῃΐον ἐλθών. Sic Hesiod. Ἀσπ. ἔλθ' βαθὺ λῃΐον, οἱ γε μθῆ ἤμων Λίχμῆς ὀξείῃσι κορωνίσσοντα πτύλα Βεβθρθμα σαχυων. Pro hoc apud Theocritũ REPERIO Λάϊον: Idyll. 10, τὸ μόνον καπίβαλλε τὸ λάϊον. Et mox, ἀλλ' ἅματερ πολύκαρπε, πολυσαχυ τοῦτο τὸ λάϊον Βυεργόν τ' εἴη ἐγὼ κέρτιμον ὄφι μάλιστα. Ibidémq; VERB. Λαοτομεῖν pro λῃΐοτομεῖν, Segetes demetere: initio Idyllii, Οὐδὲ ἅμα λαοτομεῖν τῷ πλατέον. vbi & schol. λάϊον siue λῃΐον esse dicit χωρίφιον σπαρτόν. Porrò ex superiore λῃΐον COMPOS. Λῃϊοστὴς, & Λῃϊοστὴρ, Qui segetem depascit: quorum postremum Suid. esse dicit epitheton apri. Inde FOEM. Λῃϊοστιέρα, siue Λῃϊοστίρη Ionicè, Quæ segetes depascitur & aruа vastat. vt & Hesych. λῃϊοστίρης exponit τῆς τὸ λῃΐον πεδίον βοσκομένης. Vtitur verò hoc vocabulo Hom. dicẽs σιῶ λῃϊοστείρλω. Idem Hesych. affert ET Λῃμνος pro δίζωσις, deriuatum hinc etiam ipsum, vt videtur. ¶ Apud Suid. & Λῃΐον, ὅπλες κολόβιον, in manuscr. etiam cod.

Λῃΐς, t. 2, c. 653, a.	Λῃϊσθαίν, Hesychio πρεπόλεμος.
Λῃϊσμαδία, eidem Hesych. αἰχμάλωτος, λεηλατοῦμενος.	
Λῃϊστὴρ, t. 2, c. 653, g.	Λῃϊστὴς, ib.

H Λῃϊστόλον, Hesychio est πτύον ἐφ' οὗ τὰ πῦρ φέρεται.

Λῃϊστὸς, t. 2, c. 653, g	
Λῃϊστοπλάνητες, dicti fuerunt Tyrrheni, φ prædones essent & primi tubas inuenerint. Hesych.	
Λῃϊστωρ, t. 2, c. 653, g	
Λῃΐτη, Hesych. ἱέρεια: (quæ & λείπιεα) necnon λιτή.	

Λιῖπαι, eidem ἡ γεμονίαι, σραπέδιαι, λαφυραγωγίαι.
Λιῖπος, t.2, c.653, d. Λιῖπάρχαι, t.2, c.700, a.
Λιῖπον, t.2, c.699, g. Hesych. λιῖπα ἐπὶ κτήματα.
Λιῖπος, t.2, c.699, g. Λιῖπουργός, ib.h
Λιῖπουργός, ibid.
Λικκέω, ῶ, Sono, Crepitum seu Strepitum cieo. vnde volunt esse aorist.2 ἔλακον, & præteritum medium λέλακα, de quibus suprà in Λακεῖν. ¶ Hesych. λικκεῖ exp. non solùm κροτεῖ, βοᾷ: (afferens item λικκᾶσι pro παπαῖζαι, ὑλακτῆσαι) sed etiam φοβεῖ, Terret, crepitu videlicet aut strepitu. Affert idem ET Λικᾶν pro φοβεῖν ὠδὴν ὀρχεῖσθαι: at passiuum λικᾶσθαι exponit etiam σφριγᾶσθαι. Quomodo accipiendum quod Suidas ex Aristoph. affert, μάλιστ' ὅταν ὑπὸ τοῦ λικάσῃ τὴν νύχθ' ὅλην. quod & ipse exponit κινήσῃ, subagitetur. COMPOS. Ἐπιλικεῖν, significat Crepitū seu strepitum excitare ad, Applaudere. vt apud Homer. Odyss. φ, vbi de saltantium choro loquitur, κοῦροι δ' ἐπιλίκεον ἄλοι Ἐρεσώτης κατ' ἀγῶνα· πολὺς δ' ὑπὸ κέμπος ὀρώρει: Eustathio etiam & Hesych. exponentibus ἐπεκρότουν. ἐκρότουν τοῖς ποσί.
Λικτηρία νῆσος, Lycophroni ἡ ἀκαπάλικτος καὶ ἀνάβειόεσσος, Suis terminis finita & circumscripta. Eust.
Λικτὴς quoque Hesychio καπαλικτὴς, Suis finibus in quos desinit, terminatus: cui opposit. ἀλίκτος, Infinitus, Indesinens.
Λικωδιάδες, t.2, c.677, d.
Λικωδίζω, t.2, c.670, d. & 377, b, ob.c
Λικώδιον, t.2, c.677, b. Λικωδιόμδε, ib.
Λικωδιτὴς, ib.c. Λικωδοποιδς, t.2. c.676, d
Λίκωθος, t.2, c.675, g
Λῆμα, ατος, τὸ, idem quod θράσημα, Præsens animus, Virilis fortisque animus, Acer animus & præsens: seu Animi præsentia, Animi fortitudo. Synesius in Epist. ad fratrem, οὐδὲ δεῖ τὸ θῆλυ, οἷον λῆμα τος, νικᾷ θῆλυ ἐκείνου χειρῶν. Sic Iosephus, δεῖ λήματος οὐδὲν θῆλυ μεγάλων φιλεῖ δίχα κινδύνου κατορθοῦσθαι. vt Virgilius dixit, Nunc animis opus Ænea, nunc pectore firmo. Ita apud Aristoph. λῆμα ἔχω, Sum præsenti animo. & apud Herodot. in Polymn. ὑπὸ λήματος τε καὶ ἀνδρηΐης ἐφρασθέντα. Sed non semper de præsente & forti animo dicitur, verùm etiã de timido, vt ex epithetis patet. Nam vt Ioseph. dicit θρυταλέον λῆμα: & Euripides in Iphig. Ὦ λῆμ' θρίσον: & Aristoph. Nub. λῆμα μὲν πάρεστι τῷδε οὐκ ἀπαλμον ἀλλ' ἐτοιμον: & in Ranis, ἐγὼ παρέχω μαυτὸν αὐθρῆον τὸ λῆμα: ita idem in eadem Ran. fabula, βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλεοῦζων τρόπον, Εἰ δειλὸς ἔσομαι καὶ κατπί σε τὸ λῆμ' ἔχων: & Euripides, Κακὸν τὸ λῆμα νύκτ' ἐν αὐθράσει τὸ σόν. Idem Eurip. λῆμα & λῆμα πεθημένον vsurpat etiam pro animo irato seu ira. vt in Medea, Δεινὰ τυρέννων λήματα. vt qui χαλεπῶς ὀργὰς μαπαζόμενοι. Et sub finem Orestis, Μενέλαε, παῦσαι λῆμ' ἔχων πεθημμένον. Ex Herodoto verò, λήματος πλέος pro Solertiæ plenus. Videtur deriuatum θέλω τὸ λῶ quod est θέλω, Volo. vnde & ab Hesychio λῆμα exponitur non solùm φρόνημα, εὐθρεία, πόλμα, sed etiam βουλή, βούλευμα, δόγμα, ἀξίωμα, Voluntas, Consiliũ, Decretũ seu propositum animi: quì itidẽ λήματα ὀρθρινῶν afferr pro θελημάτων πρωϊνῶν. Itémque DIMIN. Λημάτια, idem exp. non solùm φρονήματα, sed etiam βουλεύματα: & cum eo Suidas. At pro λῆμα quod idem Hesych. esse dicit κέρδος, δῶρον, Lucrum, Donum, duplici μ scribendum λῆμμα. Sed vt ad superius λῆμα redeam quo significatur Animi præsentia, Animi confidentia seu præfidentia, Animus præsens, Fortis & confidentia plenus animus: deriuatũ inde ADIECTIVVM Ληματίας significans idem quod suprà λῆμα ἔχων, λήματος πλέος, præfidenti & præsenti animo præditus: Hesychio & Suidæ itidem φρονηματίας, μεγαλόφρων, θρυτάδας. Et VERB. Λημαπάω, ῶ, idem quod ληματίας εἰμὶ, seu λῆμα ἔχω, Præsenti animo sum. vt & Suidas apud Aristoph. Ran. ληματᾶς καὶ αὐθρεῖος εἶ exponit μεγαλοφρονεῖς, Magno & virili animo es. Item aliud VERBVM ACT. Ληματόω, ῶ, significans λῆμα παρέχω, Animum addo, Animo præsenti & confidenti munio. vnde præteritum pass. λελημάτωμαι, quod Hes. exponit λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον.

Λημεκαλέος, in Λήμη. Λημαπᾶς, Λημαπάω, Λημάπον, Λημπάω, in præced. λῆμα Λημεῶν, in sequ. Λήμη.

Λήμη, ης, ἡ, idem quod suprà γλῆμη seu γλάμα, Gramiæ, Lippientes oculi: seu Sordes oculorum: quum lacrymæ & pituita concrescunt, ac veluti glutinat palpebras: Hesychio λθικὸν ὄχρον ἐν ὀφθαλμοῖς συιστάμενον, ἢ τὸν ἐν τοῖς κανθοῖς τῆς ὀφθαλμῶν πτηγῶδα σύστασις, ἢ ἐκρέουσα τῆς ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσία. Vnde ADIECT. Λημαλέος, Gramiosus, Lippus: qui & λεῖμων καὶ γλάμων. Luc. initio sui Lexiph. ἀναῤῥυθριάσας πυϊσῶν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ μυκέτι λημαλέος ὤν, μηδὲ θερὸν βλέπων. Inde & VERBVM Λημάω, ῶ, Lippio, Gramiosos oculos habeo, Gramias seu glamas oculorum patior. Luc. λημᾷς δὲ καὶ ἀμβλυώπεις, καὶ ὀκνεκαίφωσιν τὸ ὄμμα. Idem in Dial. Sim. & Pol. χέροντα λημῶντα πεσεῖν καὶ κρυζῶντα. Ac Aristophanes Nub. νυὶ γὰρ τὰ καθορᾶς αὐτικ', εἰ μὴ λημᾷς κολοκυάτις, nisi cucurbitis lippis. hoc est, λήμας ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔχεις μεγάλας ὡς κολοκύντας. Et in Pluto, εἰ κρονικῆς γνώμαις λημῶντες τοῖς φρένας ἄμφω, vterque Saturninis animis lippientes, hoc est vterque animis excæcati & stulti, vt qui olim sub Saturno viuebant. Metaph. & per iocum Pericles apud Aristot. Rhet. lib.3, Athenienses iussit τὴν Λίμνην ἀφελεῖν, τὴν τῶ Πειραιέως λίμνην, seu, vt Plut. in Apophth. habet, ὡς τῶν λήμων τῶ Πειραιῶς. Apud Athen. verò l. 8, Demades dicit Æginam esse λήμην τῶ Πειραιῶς.

Λῆμμα, t.2, c.556, d. & c.650, d.ob.
Λημμάτιον, t.2, c.557, b
Λημνίσκος, ου, ὁ, Lemniscus: fasciola coloria dependens è coronis, autore Festo. vt & Seruius apud Virgilium Æn. 5, scribit poetam his verbis, Puniceis ibant euincti tempora vittis, significare lemniscatas coronas quæ sunt de frondibus & discoloribus fascis. Et Plinius libro 21, cap.3, de Crasso diuite, Primus argento auróque folia imitatus, ludis suis coronas dedit: accesserúntque & lemnisci, quos aditici, ipsarum coronarũ honos erat propter Hetruscas, quibus iungi nisi aurei non debebant. Ita & Plutarch. in Sylla, θύσας, δάφνης στεφανοῦ τὸν ἄχων ὁ λεθὸς ὤφθη καὶ λημνίσκων δύο κατηρτημένων. Hesych. innuit Syracusanum esse vocabulum: eos enim λημνίσκους vocare τὰς στενὰς ταινίας, Strictas fascias, Angustas tænias. ¶ Apud medicos λημνίσκος à fasciolæ similitudine dicitur linamentum oblongum quod vulneri inditur: ex genere θῆλ ἐμπλάστων, seu πλατῶν, vt Paulus vocat, πλμάτων, vt Apsyrtus, πελαμώνων, vt Herodotus. Heraclides apud Galenum θῆλ κῆ τὸ πτις libro 3, μακρὸν μοῦν appellat. Et ita Celsus quoque lib.7, cap.28, Intus (inquit) implicitum in longitudinem linamentum (λημνίσκον Græci vocant) in aceto tinctum demittere. Sunt qui ex Catone turundam, ex Columella pannos interpretentur: malo ego ex Celso, Linamentum oblõgum, seu Linamentum in longitudinem implicitum. Aetius lib.14, cap.7, de abscessibus sedis, ὁπόταν συμφέρῃ λημνίσκον ποιήσαντα, καὶ ἐμβάψαντα τῆ πυτφαφαρμάκῳ, ἐνιέναι εἰς τὴν ἕδραν. Et Paul. Ægin. lib.6, c.24, μεχάλου δὲ ὄντος τῶ ἀποστήματος, καὶ πλείονων διαῤῥύσεων, δεῖ σουρτὶν τινα λημνίσκον δ' αὐτῶν ἀνάγειν. Vide & t.2, c.978, b.

Λῆμνος, ου, ἡ, Lemnus: insula Thraciæ finitima, sacra Vulcano. Eius incolæ, DICVNTVR Λήμνιοι, Lemnii. Sed Λήμνιος adiectiuè quoq; vsurpatur, vt & Lemnius, pro Qui Lemniorum est, seu Qualis Lemniorum est. velut apud Aristoph. Λήμνιαι ἀμπελοι. Fœminæ eius insulæ dicuntur Λήμνιαι, Lemniæ, NEC NON Λημνιάδες, Lemniades. Hisce Venus ob sui neglectum dicitur immisisse fœtorem, ita vt mariti ipsas auersarentur, & cum Thracicis fœminis consuescerẽt. quamobrem zelotypia tactæ, & maritos & Thressas occidẽre. Ex quo facinore Λήμνιον κακὸν dicitur τὸ μέγα κακόν, magnum & audax malum, teste Suida. quod & ex Plutarcho patet, dicente in Erotico, νεκυκῶν τὸ πόλημμα καὶ Λήμνιον ὡς ἀληθῶς. Sic Λημνία χολὴ dicitur pro ὠμῆ καὶ θορυβώδη, ab eodem Lemniarum facinore. Necnon Λημνία δίκη pro κακίσι, autore Suida. Eodem modo Λήμνιον βλέπων, seu Λήμνιον κακὸν βλέπων, pro Truculẽtum & vindictæ auidum vultum præferens. At Λήμνιον πῦρ prouerbialiter dici tradũt, quoniam in Lemno sit ἀναφορά τις πυρὸς χαλεπή. Ab eadem insula est locale ADVERBIVM Λημνόθεν, Ex Lemno. Suidas.

¶ Apud Hesychium legitur & λήμνων expositum νήσων, Insularum: ac si λῆμνος non proprium tantùm sit, sed appellatiuum etiam, de quauis insula dici solens.

Λιῶ, Hes. dici scribit pro λίαν, Valdé. per syncopẽ pro λίω.
Λιωαῖ, Λιώαια, Λιναϊκὸς, Λιωαῖος, Λιωάτης, Λιωαιῶν, Λιωαὶ, Λιωΐλιω, Λιωὶς, Λιωδάτης, vide in sequ. λιώς.

Λιώς, οῦ, ὁ, Lacus torcularii preli, nimirum ὅπου σαφυλὴ πιέζεται, Vbi vuæ prelo exprimuntur. Macedon. Epigr. lib.2, Αὐτὰρ ἐμοὶ κρητὴρ μὲν ἔοι δέπας, αὖξε δ' λιώς. Itidem Pollux λιῶν dici scribit id cui ἐμπατοῦσαι αἱ σαφυλαί, In quo calcantur vuæ, Torcular calcatorium. Idem Poll. lib.7, cap.5, & lib. 10, cap.24, de panificis & coqui vasis, tradit à Menandro in Δημιουργῷ, λιῶν. vocari τὸν κάρδοπον seu τὸν μαζίδα, τὸν μάκτραν, quæ & σκάφη nominatur. hoc est alueũ in quo farina subigitur. Rursum idem Poll. lib.10, cap.31, σορροπιοῦ σκεῦη esse scribit σωρὸν, πύελον, κιβωτὸν, λιῶν. Nam Erastum & Cerycum in epistola quadam ad Platonem scribere, λιῶν οἰοῖαν τῆς σπερμοφόρου λίθου: & mox de eadem resubiungere, Κάστι τοῦτον λιῶνι τοιοῦτος λήθομαι; Itidem Hesychio λιῶνι sunt σωροὶ, πύελοι. Idem Hesych. λιωαὶ esse dicit etiam θῆλ ἁρματῶν δίφρων τοῖ κοιλότητες. vt & Ælius Dionys. apud Eustath. pag.1307, χώνη, (inquit) vocatur τὸ κοῖλον τοῦ ἁρματοῦ δίφρου εἰς ὃ τοῖ μάστιγες οἱ ἱππόχροι ἀπεπήγοντο. hoc ipsum verò & λιῶν quidã dixere. Quin & mali nautici conceptaculum appellauere λιῶν. Athen. lib. 11, τῶ ἱστοῦ τὸ μὲν καταστόπιον, πέρνα καλεῖται, ἢ ἐμπήγει εἰς τὴν λιῶν. Pro quo λιῶς apud Poll. LEGITVR Ληναῖ, libro 1, cap.9. Ita enim ibi, τὸ μὲν ἱστοδεχόμενον τὸν ἱστὸν, λιωαὶ· τὸ δὲ ἁρμοζόμενον αὐτῷ, πέρνα. sed rectius apud Athen. λιῶς. Idem & ἱστοδόκιν dicitur θῆλ τὸ ἱστοδέχεσθαι τὸν ἱστόν. Porrò vt redeam ad superius λιῶς, quod est Lacus torcularii preli, compositum INDE Λιηνοβάκτης, ου, ὁ, significans Calcator, Qui vuas τοῦ λιωοῦ ἐμπατεῖ: aliis Vinitor. INDIDEM Λιωαὶ Arcadibus dictæ βάκχαι, Bacchæ, Mulieres bacchantes: vt alii volunt, Torcularium nymphæ, in Epigramm. ET Λιηγάτης, Bacchus: ὁ Διόνυσος, teste Hesych. proculdubio quo niam torcularibus & vini expressioni præest. Vnde & Virgilius Georg.2, Huc pater ô Lenæe, tuis hæc omnia plena Muneribus. Itémque idem poeta Lenæos latices, Lenæum honorem (vt & Lenæa dona Statius) dicit pro Bacchicum, vinum intelligens. Prædicatur enim Bacchus conditor viuæ, Racemifer, Lætitiæ dator. Orpheus sanè in λυσίου λιωαίου ὕμνῳ eum canit φερέκαρπον, παυσίπονον θυνῆσι, Χάριμα βροτοῖς φιλάλυπον, εὔθρονα πᾶσιν. Sic autem incho at eum hymnum, Κλῦθι μάκαρ Διὸς υἱ' ὀπλιώτε Βάκχε δίματωρ: ὀπλιώτον ibi appellans quem mox λιωαῖον, quòd τοῖς λιωοῖς præsit. Festũ quod in honorem τῶ Λιωαίου agitatur, τὸ ἱερὸν Διονύσου, VOCATVR Λιώαιον, Lenæum, teste Etymologo. vt & scholiast. Aristoph. λήναιον esse scribit ἐν ἀγροῖς ἱερὸν τῶ Διονύσου, sic dictum δεῖ τὸ πρεσῶπον ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ λιῶν πεθῆναι: quæ sacra ab Aristophane vocari τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια. alibi itidem scribens τὰ λήναια Athenis fuisse ἑορτὴ εἰς Διόνυσον, in qua ad suam vsq; ætatem poetas solitos certare carminibus ad risum cõpositis. Et rursum τὴν θῆλ Διονυσίων ἀγῶνα bis quotannis peragi solitũ: primum, vetero tempore in vrbe, quo tempore tributa Athenas ferebantur: secundum ἀγῶνα celebratum fuisse in agris, dictum ὀπὶ λιωαίῳ, quo tempore nulli erant peregrini, extremo mense autumni, quem hyems insequebatur. Ita igitur Aristoph. in Acharn. οὐπὶ λιωαίῳ τ' ἀγῶν, (sub. ὀπὶ) Κοὔπω ξένοι πάρεισιν. Et apud Demosth. in Midiam, ὀπὶ λιωαίῳ πρωϊί. At θῆλ λιωαίων vocabulo vtitur Athen. lib.4, non procul ab initio, dicens, λήναια καὶ χῶτος θεωρῶν: λήναια appellans festum Lenæorum, seu τὴν ὀπὶ ληναίῳ ἀγῶνα: qui ET Λιωαῖκὸς ἀγὼν dicitur à Posidippo apud eundẽ Athen. lib.10, epigrammate in Phylomachũ, ὃν γὸ ἀγῶνων Τῶν πάνυ λιωαϊκῶν ἥλθ' ὑπὸ καλλόπιν: ita enim reponendũ videtur pro λιωαϊκόν. Idem ἀγὼν dicitur ET Ἐπιλήναιος, à schol. Aristoph. Is enim quum τὰ λήναια esse dixisset τὰ ὀν ἀγροῖς ἱερὰ τῶ Διονύσου, scribit inde dici τὸν ὀπλίνιμον ἀγῶνα qui πολεῖται τῶ Διονύσῳ. Dicitur ET Λιωαῖτης pro λιωαϊκὸς, ab Aristoph. in Equit. θρόνιζον χρηστὸν λιωαῖτιν, ἵν' ὁ ποιητὴς ἀπῆρχε χαίρων, κἠνοῦν τοῦδε φαιδρὸς λάμπτοιτ' ἐπεσώπω, Plausum Lenaicum. eo enim qui vicisset poeta suis carminibus, excipi solebat, & lætus sereno vultu discedere ex certamine. Porrò mẽsis in quo hæc λήναια agitabantur, DICEBATVR Λιωαιῶν, à festo illo θῆλ ληναίων quod in honorem Bacchi Lenæi à torcularibus cognominati celebrabatur. Hesych. scribit coniicere Plutarchum τὸν λιωαιῶνα μῆνα esse eum qui βουκάτιος dicitur, vtpote qui sit ψυχρός: quosdam verò τὸν ἐνμαιῶν, qui post ἡ βουκάτιον est. Athenienses enim ἡ θῆλ λιωαίων ἑορτὴν ἐν τούτῳ ἄγον. Meminit eius Hesiod. in Erg. Ibi enim quum ἐπὶ μέσου ἐόντος ποιεῖσθαι καὶ λιωαῖς, quoniam οὐκ αἰεὶ ἥρως ἐστεῖται: præcipit simul ἀλδιόσθαι μῆνα τὸν λιωαιῶνα, vtpote in quo sint κακὰ ἤματα, βουδόρα πάντα, & πηγάδες αὖτ' ὄβριμα πάσαι Πνεύσιαντος βορέαο δυσηνεμίαι τελέθουσι. Vbi scholiastes vult λιωαιῶνα esse hybernum mensem, Ægyptiis dictum χυάκ, Romanis Ianuarium: lexicum meum vetus λιωαιῶνα, siue πανσέληνα, Februarium. Sed nec huic nec illi attientiendum puto, verùm potius scholiasti Aristophanis, qui scribit τὰ λιώαια agitari solita ἐν τῷ μεταπόρῳ, autumnali tempore, postquam αἱ ὀπῶραι collectæ erant. Et rursum, ὅθεν λιωαίῳ ἀγῶνα in agris celebratum fuisse quo tempore peregrini Athenis non erant, quoniam χειμῶν τὸ λοιπὸν ἦν. vt clarum hinc fit, fuisse mensem autumnalẽ, & quidem eum qui in hyemem inclinaret, octobrem videlicet aut nouembrem. præsertim quum idem ille Hesiodi scholiastes τὸν λιωαιῶνα sic dictum velit vel quoniam ἡ θῆλ οἶνον συλλεγομένη κῆ πῦνον ἐγένετο, (quæ in octobrem plerũque incidit) vel quoniam in eo τῶ θῆλ λικνῶν αἰτίῳ Διονύσῳ ἑορτὴ τῶ λεγομένῳ ἀμπελουργίας ἐπέλεττο, quæ Romanis Brumalia dicitur, à Baccho qui nominatur βρόμιος. Hec ille. Vbi etiam nota eum τὰ λιώαια eadem esse velle quæ Latinis Brumalia dicuntur, hoc est sacra quæ circa brumam agitantur, id est solstitium hybernum. brumam enim id tempus propriè appellant. vt & Cicero indicat, apud Aratum canens, Titan brumali reflectens tempore cursum. Sed hac de re ἐπέχω. Præterea à λιώς DERIV. Λιωΐς, idem significãs quod λιωὴ, Baccha. Suidas enim λιωΐδα esse dicit τὴν βάκχην, baccham: θῆλ τὴν λιωΐν. itidémque Etymol. Hesych. affert & VERBVM λιωβύειν pro βακχεύειν, Bacchantur. ¶ Λιωὸν Suid. allegoricè in Sacris literis vocari ait τὴν ὁσιωτάτην: & λιωοβάτας, τοὺς ἱερεῖς. Sic ἀμπελουργὸς pro iisdem.

Λίωος, εος, τὸ, Lana. Æschyl. in Eumenid. pag. 272, ἐλαίας δ' ὑφηλῶνιον πλάσσον λίωεα μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένος, Ἀρῆπ μελλᾷ. Solebant enim supplices præferre ramum oleaginum candidæ lanæ villo coronatum. Hesych. duplici accentu hoc vocabulum scriptũ habet. nam & proparoxytonῶς affert λιώεα pro ἔρια, & perispomenos λιωεῖ pro ἐρίῳ.

Λιξιαρχεῖον, t.2, c.692, a
Λιξιαρχικὸν γραμματεῖον, t.2, c.691, g
Λιξίαρχοι, ibid. Λιξιστύρεπα, t.3, c.634, d
Λιξοπύρετος, ibid.e
Λῖξις, Cessatio, &c. t.2, c.691, c. Λῖξις, Sortitio, &c. ibid.
Λῖον, Etymol. per synæresin dici scribit pro λήϊον, quod est σπαρὸν χωρίον, Ager frugibus consitus. Hesych. λῖον exp. ἔθνη καὶ ὄχλον.
Λιπῆός, Capiendus, Capessendus, Suscipiendus. Xen. ἔργον λιπῆον. Significat etiam Sumendus.
Λιπῆς, t.2, c.557, c. Λιπῆκὸς, ib.d
Λιπῆος, ib. Λιπαίνω, t.2, c.702, d
Λιπάω, ib.b. Λίπημα, ib.c
Λίπησις, ibid.
Λιποπνοῖδη, Hesychio λιμώδη, Delirum.
Λῖπος, de verbis dictum, &c. t.2, c.700, g. Λῖπος, de reb., &c. c.701, c. Oxytonon λιπὸ Hesych. exp. τὰ θεῖ τοῖς χωνευτικοῖς χιτῶσι κεχυσωμένα.
Λιπόδης, t.2, c.702, a. Λῖς, t.1, c.1096, a
Λιπόθων, Hesychio φοιφόλιμος: pro quo suprà λιϊόθιαν. proculdubio igitur adscribendum seu subscribendum ei.
Λῖσις, eidem βούλησις, αἵρεσις, Voluntas, Propositum: verbale, vt existimo, verbi λῶ, quod est θέλω, vnde & λῆμα deriuari posse dixi.

Λιθομοσυνή, t.2.c.693,d. Λιθόμων, ib.c.
Λιθοπος, ὁ ἐν τῇ ῥάχῃ τοῦ σκορπίου λαμπρὸς ἀστήρ. Hes.
Λιθοτόμος, t.2,c.654,c. Λιθοτρόφος, ib.
Λιθοτία, ib.f. Λιθοτοῦν, ib.e
Λιθοτομεῖον, τό, subſtant.ib.g. Λιθοτόμος, ib.
Λιθοτής, ib.a. Λιθοτικός, ib.c
Λιθοτικός, ib. Λίθος, t.2,c.693,d
Λιθοτόνος, t.2,c.654,b. Λιθοῦν, ib.
Λιθοτομία, τό, subſt.t.2,c.655,a. Λιθοτομικός, t.2,c.654,h
Λιθοτομικός, t.2.c.655,b. Λιθοτρὶς, ib.
Λίθυπα, Hes.αὔρεμοι, Venti: qui & βύκτυμ.
Λιθῦπρες, eidem Hes.ſunt ἱερεῖ στεφανοφόροι αἰθάμαντες: afferenti etiam Λιθεῖραι pro ἱέρειαι τῶν σεμνῶν θεῶν: ET Λιθῦ pro ἱέρεια, Sacerdos, Sacrifica. Suprà hæc per ει in prima ſyllaba, & infrà per ι, vt pote τῶν ἱλάσκομαι: eáque ſcriptura melior.
Λιθυμνής, & Λιθύδνης, vide in Λιθύ.
Λίθυς, Hesychio λιμὴν ἢ θάλασσα, Portus aut Mare. niſi forte ſcripſit λίμνη, Lacus.
Λιθὺ verò, idem eſſe dicit δημόσιον, Publicum: quod ſuprà λεῖπν. Sic Λιθυρμὸς, affertur pro λεπυρμὸς: ET Λιθυρμῶν pro λεπυρμῶν, Publicum obire munus. Sed hæc ſcribenda potius per ι ſubſcriptum ſeu aſcriptum τῇ ῆ, vt ſanè ſcriptum apud Plutarchum in Probl. Rom. vbi ſcribit λῆθν ad ſuam vſque ætatem ὑπὸ πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων νόμον τὸ δημόσιον ſcriptum inueniri. Vbi etiam rectius properiſpomenos λῆθν vt λεῖπν.
Λιθὼ, οῦς, ἡ, Latona: mater Apollinis & Dianæ. vnde ille VOCATVR. Λιθυμνής, Latona genitus: ET Λιθύδνης, Latonæ filius: ET Λιθῶϊς, SIVE Λατῶϊς, Latonius. HAEC, Λιθοῦς κουρὴ, Latonæ filia. in Epigr. Velut autem τὸν Λιθὼ ex eo dictam quòd ſit ὀδυνηρὴ τῶν κακῶν.
Λιθωθὶς, t.2,c.556,b
Λιχμόν, Hes.λῆξιν, Sortitionem. qui & λαχμός.
Λιχοῖον, non λοχοῖον, idem dici ſcribit καινοῶν, Caniſtrum.
Λίχω, inuſ.thema, à quo λαλχάω ſua tempora mutuatur, vt λαμβάνω à λήβω.
Λίψις, t.2,c.557,b. Λίψομαι, t.2,c.555,f
Λιάζω, Fut.άσω, Agito, Iacto, Turbo. Hes.enim λιάζει exponit ῥίπτει, πορεύεται: item λίαν σπουδάζει, Admodum properat, ſeu Magnam adhibet dilgentiam. Affert idē & λιάσαι pro χωρεῖσαι, Separare. Sanè paſſ. λιάζεσθαι exponitur χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, ἐκκλίνω, Separo me, Declino, Deuito: vel etiā Abſcedo, Secedo. velut apud Hom.Il.α, ἐπάρων ἄρα ἕζετο νόσφι λιαζθείς. Et Il.λ. ὁ δὲ, νόσφι λιαζθείς, Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο. Et Il.ο, Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδὼν ὁ σ' ὑπαιθα λιάσθη Πουλυδάμας. Nonnunquam conſtruitur cum præpoſitionibus. Cum ἐκ pro Exiſto, Egredior, Exeo: ſeu Proripio me. Homer. Od.ε, ὁ σ' ἐν ποτιμῷ λιασθεὶς ἔκχυτο ὑπεκλίνθη. Cum εἰς pro Abeo, Diſcedo. Hom.Odyſſ.ο, εἰς ποιὰς αὐτέμων λιάσθη, In auras abiit, ſeu Euanuit. Cū πρὸς & δεῦρο, Eo, Venio. Eurip. ἀπυδ' πρὸς σ' ἐλιάσθη. Hom.Iliad.χ, initio, Οἱ δή τοι (Troes videbei) εἰς ἄτυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.
Idē λιάζεσθαι cū πρὸς conſtructū poſitus pro Inclino, ſeu Demitto me. Iliad.υ, Ἔντεα χεῖρε ἔχοντα λιαζόμενον πεδίοιο. Conſtruxit idem & cum ἀμφὶ: Il ω, ἀμφὶ δ' ἠέρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης, Coibat, ſeu Claudebat ſe. Heſ. λιαζόμενοι affert etiam pro σπιρτῶντες.
Λιάμαθοι, Etymologo οἱ ἀμάθοι, ἀπὸ τοῦ ἕθ λίαν ἀμαθεῖς, Paſtores caprarii, vt qui admodum ſint indocti & rudes. Heſych. verò λιαμάθῳ αἰγιαλῷ pro λίαν ἀμαθώδει, Admodum arenoſo, à λίαν & ἄμαθος.
Λίαν, t.2,c.702,d
Λίαξ, Hesychio παῖς ἀρχιγένειος: forſitū πρὸς τὸ λεῖος, quòd læues & glabras genas habeat.
Λιαρὸς, t.4,c.532,h. Λίασμα, t.4,c.532,c
Λιβάδιον, t.2,c.658,h. Λιβάζω, t.2,c.659,a
Λιβαικὸς, t.2,c.660,c. Λιβαίνης, propr.ib.
Λιβανόμαντις, ib.b.& t.1,c.1622,e.ob.
Λιβανοπώλης, t.2,c.660,c. Λίβανος, ib.a
Λιβανοφόρος, ib.c. Λιβανώδης, ib.
Λιβανωτὶς, ib.f. Λιβανωτὸν, ib.c
Λιβανωτοπωλέω, ib.e. Λιβανωτοπώλης, ib.d
Λιβανωτὸς, ib.c. Λιβανωτοφόρος, ib.e

A Λιβανωτεὶς, ib.f. Λιβαὺς, t.2,c.658,f
Λιβδύδμαθα, Etym. l.deriuat ἀπὸ τῆς λιβάδος, expenens ἐμβυθίζόμεθα. vt de (ut quit) & Ino cognominata eſt βυθίη, quoniam βεβυθισμένη, Submerſa eſt. Euphorion verò βύθλον appellat πᾶν θάλασσαν, Mare: vt, πολύτροφα δάκρυα βυθίης: dicere volens πᾶς ἅλας, ſalem. Sed poteſt hoc λιβδύδμαθα & per ſynalœphen factum eſſe ex ἁλιβδύδμαι, quod eſt εἰς ἅλα βυθίζομαι. Hæc ille & lexicū meum vetus.
Λιβδύειν, Heſychio ἀφορίζειν, Determinare. vel Separare.
B Λίβερνα, ET Λιβερνίδες, Suidæ εἶδος πλοίου, Nauigii genus. Infrà Λιβυρνίδες, Liburniceæ naues. Idem Suid. λίβερνον dictum fuiſſe ait locum illum in quem hiantem Curtius ſe præcipitarat cum equo. Hiſtoriam apud eū vide, & apud Liuium.
Λιβηθρον, t.2,c.656,d.& 658,f. Λιβηρὸς, t.2,c.658,f
Λιβόνοτος, t.2,c.659,c. Λίβις, t.2,c.658,f
Λιβοφοίνιξ, t.2,c.659,c. Λιβρὶς, t.2,c.658,f
Λιβύα, t.2,c.659,f. Λιβυαρχήσιοι, ib.h
Λιβυη, ib.f. Λιβύηθεν, ib. Λιβυκὸς, ib.
C Λίβυρνον, Heſychio πολεμικὸν πλοῖον, Bellicum nauigiū: quod ET Λιβυρνὶς ET Λιβυρνικὸν πλοῖον dicitur, Liburnica: à Liburnis ſeu Libuma gente, rei nauticæ & bellicæ peritiſſima. Appianus & Lucianus ſcribūt Liburnos fuiſſe genrem Illyricam quæ Ionium mare & inſulas eius celeribus & leuibus nauigiis prædaretur: vnde etiamnum Romanos τὰ κοῖλα καὶ ὀξέα δίκροτα appellare λιβυρνίδας. Iſta Appiani verba ſunt: hæc, Luciani in Amoribus, ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν ὁμνύοις, δίφω, ἢ ἐχειμασπωῦ σκάφος Λιγυρίσιον ὕδωρ τῶν δικρόπων οἷς μάλιστα χρῆται Λιβυρνοὶ δρόμοῦν. Plura de his nauigiis vide apud Bayf. De re nauali, pag 22, 23 24.
Λίβις, t.2,c.659,d. Λίβυσσα, ib.e Λιβυσσαῖος, ibid.f
Λιβύπης χῶρα, ex Epigr. pro Libyca regio.
Λιβυφοίνικες, οἱ, t.2,c.659,h. Λιβυφοίτης, ib.
Λίβρω, t.2.c 658,e
Λίγα, & Λιγαίνω, vide infrà in Λιγύς.
Λίγκω, Strideo ſeu Scrido, Stridorem edo: verbū à ſono fictū. Sed præſentis nulla, aoriſti 1 aliqua reperiuntur exempla vt apud Homerum Iliad.σ, de ſagitta ex arcu iamiam mittenda, Λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν. Heſychius λίγξαι exp.non ſolùm ἠχῆσαι, & ὀλοφύσασθαι, ſed etiā ὀδυρμοῦσθαι.
Λίγδα, Heſychio eſt ἡ αὐανὴ, Cos: & ἡ κονία, Lixiuium, aut Putius.
Λιγδαρεοχύτας, apud eundem οἱ ἐν ταῖς λίγδαις, (infrà ὡς λίγδοις) hoc eſt χρυσᾶς, τὰς σάρκας ἔχοντες.
Λιγδόω, vide in ſequ. Λιγδῶν.
Λίγδων, Strictim. (vt dicitur Strictim attondere: oppoſitū τοῦ Tondere per pectinem) hoc eſt Superficiem tātùm perſtringendo, Summas tantùm radendo partes, In ſuperficie tantùm: quod & ἀκροθιγῶς. vt & ſchol. Homeri in hoc loco Odyſſeæ χ, Ἀμφιμέδων σ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ὀβελὸν καρπῷ Λιγδὸν, ἄκρον δ' ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς, hoc aduerbiū λιγδὸν exp. ὥστ' ὀδηλῆσαι, hoc eſt ὀδηφαῦσαι ὀδοντωτῶς μόνον πῶν ὄξωθεν ὀδηφαίσαι τὸ σώματος. Id quod ex ipſo etiam poeta clarū eſt, expoſitionis loco ſubiuncto, ἄκρον δ' ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς, ſummam cuten. lædit ferrum. Idem & Heſychius λίγδην ἐκκαλέσαι affert pro μὴ κρῦ ἔλθοις, ἀλλ' οὖ δὴ πίγραφον. Dicitur & compoſ. ἐπιλιγδόω pro eodem. Rurſum Heſych. affert VERBVM Λιγδοῦν pro ἀπηχεῖ ἔστιν ὀδηφαῦσαι τῆς ὀδηφαίσεως.
Λίγδος, eidem Heſych. χρυσὴν ἐν ᾗ χρυσοῦται, ſiue πᾶσα χρυσῆς: item ψυία. vt lit & Fornacula in qua metalla conflantur, & Morrarium, Pila: quæ alio nomine ἴγδη dicitur, & ὄλμος. hac poſteriore ſignif. Nicand in Ther. vſurpaſſe dicitur. Rurſum Heſychius λίγδοις à quibuſdam exponi dicit λίνοις τῶν ὑφῶν. Apud eundem & Λίγδοις, οἱ πεφυτευμένοι τῶν ἀστραγάλων.
H Λίγδα, ſiue Λιγεία, & Λιγὴς, vide in Λιγύς.
Λιγηπλὲς, ſiue Ὀλιγηπλὲς, Heſych. dici ſcribit ἀσθενὲς, ἀσθενὲς, Inualidum, Degener.
Λίγνα, Pollux eſſe dicit τὸ ἐν τῷ ἱματίῳ ἑκατέρου μέρος, ab ea videlicet parte qua non eſt ἡ ὠία. id eſt à parte interiore.

A Λιγνὸς, Etymolog. ſcribit deriuari vel à λύχνος vel à λυχνίζω, quasi λιγνύος, ſed non exponit. Sunt qui interpretentur Flexilis.
Λιγνύοις, vide in ſequ. Λιγνύ.
Λιγνύς, ύος, ἡ, Fuligo, ſeu fumus. τὸ καπνῶδες τοῦ πυρὸς, inquit ſcholiaſtes Nicandri, qui & πῦρ φλόγα, flammam, à Nicandro appellari λιγνοῦ annotat, in Alexipharm. videlicet, v.51, vbi poeta dicit, Ἠὲ σιδηρήεσσαν ἀπὸ πρύμνα, πῦρ τε καμίνων Ἔντοθεν χρανίου δίχθα πυρὸς ἥλασε λιγνύς. Item vel pro flamma, vel pro fumo accipi poteſt in hoc loco Sophoclis, Antigones pag.260: οὐ γὰρ ἀλλὰ δίλοφον πέτρας ἐρείψῃ ὄπωπε λιγνύς. Ibi enim ſcholiaſt. exponit λαμπρὸς καπνός. Idem poeta λιγνοῦ metaphoricè vocat τὸν κεκαυμένον φλογῶδη νόσον, teſte eodem ſcholiaſte, in hoc loco Trachin. pag.359, vbi Hyllus de Hercule ardente medicatis flammis dicit, Τοῦτ' ἐκ πρεσβύτερον λιγνυος δίχα φορον Ὀφθαλμῶν ἄρσας, εἶδε μ' ὀν πολλῷ φρατρῷ Δακτυρρωπῶπα. Apud Dioſcoridem lib.1, cap.97, eſt λιγνὺς πῆς τῆς ὑγρᾶς πίσσης, fuligo atræ picis: cuius confricendæ rationem ibi tradit, inter alia dicens, ἄλλο ὑγρὸν ὀδηχᾶε ἕως αὐ ἀθαλώσῃς λιγνοῦ αὐτάρκη. Et cap.86, quum præcedente capite docuiſſet quo modo conficienda ſit ἡ ἀθάλη τοῦ λιβανωτοῦ, ſubiungit, τὸν αὖτον δὲ τὸν σκεῦάζεθαι καὶ τὴν ὀν τῆς ἐμμορνης καὶ ὀν τῆς ῥητίνης καὶ ὀν τῆς τύρακας λιγνοῦ, necnon λιγνοῦ πῶν ὀν τῆν λοιπῶν δακρύων: ſynonymus vſurpans λιγνοῦ & ἀθάλαν, fuliginem. vt & Plinius dicit, Fornacum balnearumque fuligine. hoc eſt, excremento nigro quod ipſis ex fumo adhæret. INDE Λιγνυόεις, ET Λιγνυώδης, Fuligineſus. ἀθαλώδης. Apollon. Argon.lib.2, ὅθι φῶῦ δὲ λιγνυόεντ Καπνῶ τυρόεθαι: qui eodem libro dicit, κεκαυῦ Λιγνῦϊ καὶ καπνῷ κάματον βεαρῶ D ὀτλεῦ ἰσι pro ἀθαλῆ, ſeu Fumo denſiore, Fumo ſpiſſiore fuliginis in modum. Apud Alexandrum Aphrod. λιγνυωδὴ τὴν ἐπιθώμαται, Fuliginoſa itidem excrementa, ſeu Fuligini ſimilia, nigrore videlicet. Apud Hippocr. verò Galenus λιγνυώδης exponit μελαίνουσα, Denigrans: propterea quod ἡ λιγνὺς ſit μέλαινα.
Λιγνῶτης, Pinguis ſimilis. apud Nicandrum enim in Theriacis, de aſterio phalangio, τὸ δ' ὀδὴ νάτῳ Λιγνῶτα εἰλεῖται ἀνωγέος ὀν χροῖ ῥόδεῦσι, ſcholiaſtes exponit λιπωδῆ.
Λίγξ πλάγιος, Heſychio καμπύλος πλάγιος, ſeu φαρέτρα πλαγία. E
Λίγυς, Strīdulus: ſi vulg.lex. credimus. Vide λιγύς.
Λιγυαχὴς, vide paulò poſt in Λιγύς. Λιγύθροος, t.1,c.1579,d
Λιγυαχθὴς, t.2,c.9 9,g Λιγύμυθος, t.2,c.983,f
Λιγυπτίων, infrà in Λιγύς. Λιγυεία, Λιγύεις, in Λίγυς.
Λιγυεῖζω, in Λιγύς. Λιγυρόθρους, t.2,c.1579,d
Λιγυυπνοὺς, Λιγυωὴς, infrà in Λιγύς.
Λιγυρὸς, in Λίγυς. Λιγυοῦς, in Λιγύς.
Λιγυς, υος, ὁ & ἡ, Ligur: & plural. Λίγυες, Ligures: gens eius regionis Italicæ quæ ab ipſis DICITVR Λιγυρία, Liguria. INDE Λιγυστικὸς, Ligurſticus. vt λιγυστικὸν πέλαγος, mare Ligurſticum. Et Λιγυστικὸν, Ligurſticum: herba ſic appellata quòd in Liguria vtplurimum reperiatur, in Apennino monte, teſte Dioſcor. libro 3, cap.58. Itidem Plinius lib.19, cap.7, Ligurſticum ſylueſtre eſt in Liguriæ ſuæ montibus: ſeritur vbique: ſuauius ſatiuum, ſed tine viribus. panacem aliqui vocant. Inde ET Λίγυστον, SIVE Λιγύστρον, dictum putant Ligurium lapidem Ioſephus De antiqu.Iud. λίθοι δώδεκα μὲ γθεὶ καὶ πάλαι ἀβεφέρωντες, οὐ κτηῦς αὐθεώπεις κόσμος ἀβῇ πῆμῆς ὑπόλιθοι ὄντες, σαρδόνυξ, τοπάζιος, σμαραγδος, ἀνθραξ, ἴασπις, σπίφειρος, λίγυστος, ἀμέθυστος, ὀχάτης, χρυσόλιθος, ὀνυξ, βηρυλλος: pro quo Exodi 28. λιγυστον, & in veteri verſione Ligurius, in noua Lyncurius. Quam ſcripturam ſi ſequamur, erit ſuccinum, ſiue electrū, quod alni ſudare feruntur ad Padum, qui Ligurum Vagiennorum finibus vſſendo fonte profluit. Ac probabilis eſſet hæc opinio, niſi Ioſephus diceret has gemmas incomparabiles eſſe magnitudine & pulchritudine. Sed huic reſponderi obiectioni queat, olim in pretio fuiſſe ob raritatem, nunc ob copiam eſſe viliorem.
Λιγύς, υος, ὁ. Stridulus, Argutus, ſeu Argutum ſtridens: interdum & Canorus, Iucundus. Hom.Il.ξ, & Od.γ, λιγέων ἀνέμων. Idem alibi, λιγυς ἀγορητὴς: nimirum Il.β, in orat. H Vlyſſis ad Theriſitem, Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγὺς περ ἐὼν

ἀγορητὴς. Fœmin. genus Λιγεῖα, ſiue Λίγεια, itidem Stridula, Argutа, Canora. In Epigr. φόρμιγγι λιγείῃ. Inde COMP. Λιγυηχὴς, Stridulum ſeu canorum reſonans, Argutum tinniens. vt κιθάρη λιγυηχὴς, in Epigr. ET Λιγυπνείων ex Hom. pro ἡδείαι πνοαὶ ἔχων, Dulce ſpirans: ſi non potius diuiſim ſcribendum λιγὺ πνείων. id enim Euſt. innuit, Od. δ, v. 566, vbi poeta dicit λιγυπνείουσι ἀήται. ET Λιγύφθογγος, AC Λιγύφωνος, Argutam vocem edens, Stridulum & argutum ſonās: ſeu Canorus, Argutus. Hom. Il. β, κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν. Et Heſiod. Ἑσπερίδες λιγύφωνοι. Inde & ADVERB. Λιγέως, Stridule, Argutè, ſeu Arguto cum ſtridore. Hom. Od. π, Κλαῖον δ' λιγέως ἀδινώτερον ἢ τ' οἰωνοί, Φῦλα, ἢ αἰγυπιοί. Heſiod. Aſpide, ἰάχησε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ ὡς Ὀξέα καὶ λιγέως. Rurſum Hom. Il. ψ, de ventis, φυσῶντες λιγέως, pro λιγὺ πνείοντες, vt alibi dicit. hoc eſt Stridulum ſpirantes, Argutum flantes. Idem λιγέως in laude etiam ponit pro Argutè, Canorè, Suauiter: Il.γ, de Menelao, αὐτὰρ ἐεὶν Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, ἐπεὶ οὐ πολύμυθος Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής. Sic & Il.τ, & Od.υ, λιγὺς γὰρ ἐὼν ἀγορητὴς, in bonam itidem partem, Argutus, Canorus, Suauiter loquens. Pro λιγέως dicunt poetæ ETIAM Λιγύ, ET Λιγέα: NECNON Λίγα pro λιγέα, facta ſyncope. Hom. Od. θ, Ἀμφ' αὐτῷ χρυσῇν λίγα κωκύει. Et Il.τ, Ἀμφ' αὐτῷ χρυσῇν λίγ' ἐκώκυε. Sic verò & ὠκα dicitur pro ὠκέα ſeu ὠκέως. Ex quo aduerb. VERBVM Λιγαίνω, Stridulum & argutum ſono. Ex Epigr. de Apolline canente cithara, (Suid. verò λιγαίνουσις exp. φαρμακεύσις, Demulcētis) Præterea à Λιγύς DERIV. Λιγυρὸς, ὁ, ὁ, idem cum ipſo ſignificans, nimirum Stridulus, Argutus, ſeu Argutum ſtridens: interdum & Canorus, Vocalis. Epitheton eſt flatus ſeu venti, cantus & vocis. Hom. Il. ψ, ὦρτο δ' ἄυπνα Πηοῖ ὑπὸ λιγυρῇ: itémq; Iliad. ν. Idem in Od. σειρῆσσι λιγυρῇ θέλγοντο ἀοιδῇ. Et Heſiod. Erg. Εἰθέ με πρόσθεν λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς. Eurip. λιγυρὰ ἄχεα βοᾷ, Stridulus & argutos præ dolore clamores edit. Rurſum Hom. Il. λ, Μάστιγι λιγυρῇ ἵμασσεν καλλίσεκα ἵππους, argura ſcutica. nam argutū ſonitum reddit verbere. Vtuntur hac voce proſæ etiam ſcriptores, quamuis ποιητικωτέρᾳ. vt Ariſtot. Hiſt. animal. lib.9, λιγυρὸν φωνὴν ἔχει, vocem habet arguram ſeu canoram. Pro Iucundum, Suaue, Iſocr. in Epiſt. ad Philipp. ἐπὶ δὲ καὶ συμβίωσιν ἥδιστον καὶ λιγυρώτατον. INDE Λιγυρόπνοος, ſiue Λιγυρόπνοις, idem quod λιγυπνείων ſuprà. hoc eſt Argutum ſpirans, Stridulum ſeu argutum flatu ſonum reddens. Eſt inde & ADVERBIVM Λιγυρῶς, idem ſignificans quod λιγέως, Stridulè, Argutè, Canorè: interdum & Suauiter, Concinnè. vt Donat. quoque apud Terent. λιγυρὸν eſſe dicit Suaue, indéque deduci Latinum verbum Ligurio. Item VERBVM Λιγυρίζω, F. ίσω, Cano. vel potius Argutè & concinnè cano. vt λιγαίνω. Heſychius enim λιγυρίζει exponit μελῳδεῖ. Affertur verò & Λίγυρος, ὁ, pro Stridulus. Suidas ET Λιγόκρυπτον pro λιγύκρυπτον dici ſcribit, Stridulum ſeu argutum edens crepitum.
Λιγυστικὸς, in Λίγυς.
Λιγυφθόγγος, & Λιγύφωνος, in Λιγύς.
Λιδρίον, Heſychio ξυλλίον, ſcutella.
Λίζει, eidem ῥύσει, σείει, πείζει, Tuſſit, Stillat, Ludit.
Λίζονες, pro ὀλίζονες, hoc eſt ἐλάσσονες, Minores. idem Heſ.
Λίηλος, Heſychio ψάμαθος, Arena.
Λίθαν, Ionicè pro λίαν, Valdé. vt λίθν ἄφθονος, t.2,c.702,d
Λίθρος, Heſychio eſt δενδὲς, Acer: aut Atrox.
Λιθάργυρος, t.2,c.707,f Λιθαίμων, t.2,c.709,b.
Λιθείας, Suid. πολυπελείας παῖς λιθέας λεγομένας.
Λιθὰς, t.2,c.709,b. Λιθεῖος, t.2,c.708,h
Λίθεος, ibid.
Λιθίνος, Apollo dicitur ὁ ἐν τῇ Μαλέᾳ λίθῳ πεσὼν ἐθαυμάθη, teſte Suida. qui ita à λίθος fieri dicit vt Μαραθώνιος à Μάραθος. pro quo apud Steph. Μαραθούσιος.
Λιθιακὰ, τὰ, t.2,c.709,a. Λιθιάσεως, ib.g
Λιθιάω, ib.f. Λιθίδιον, ib.b
Λιθίζω, ibid.f
Λίθινα, τὰ, ſubſtantiuum, t.2,c.708,g
Λίθινος, ibid. Λιθίνως, ib.

Λιθίς, t.2, c.709, b.
Λιθοβολέω, ib. b.
Λιθογλυφὶς, ib. b.
Λιθοδένδρον, ib. c.
Λιθοδέρμος, ib.
Λιθοδόμος, ib.
Λιθοειδὴς, t.2, c.706, d.
Λιθοκάρδιος, ib.
Λιθοκόλλα, ib.
Λιθοκοπία, ib. f.
Λιθολεύσις, ib. g.
Λιθολευτὴς, ib.
Λιθολογέω, ib.
Λιθολόγος, ib. g.
Λιθοξόος, t.2, c.706, h.
Λιθοπιὸς, t.2, c.707, a.
Λίθος, Lapis, &c. t.2, c.705, d.
Λιθοσόος, t.2, c.707, b.
Λιθοτόος, ib.
Λιθοτομία, ib. d.
Λιθοτόμος, ib.
Λιθοτρεῖκὴ, ib. e.
Λιθουλκοὶ, ib.
Λιθουργὶκὴ, ib.
Λιθοφορέω, t.2, c.707, e.
Λιθόωσα, t.2, c.708, f.
Λιθωδία, ib.
Λιθωσις, t.2, c.709, c
Λικερτίζειν, Hesychio σκιρτᾶν, Saltare: seu Lascitius saltare.
Λικλινον, eidem est ἀγγεῖον ὀστρακινον, Vas testaceum.
Λίκυξ, vt vult scholiastes Aristophanis, dicitur ἡ ἐλαχίστη βοὴ τοῦ ὀρνέου, minima & exilissima auis vox. Vide Σπειβιλικίγξ.
Λικμᾶζειν, Hesychio ἀθροίζειν, Continere, Comprehẽdere.
Λικμάω, Λικμητὴρ, Λικμητήριον, Λικμητηρὶς, Λικμητὴς, Λικμίζω, vide in sequ. Λικμός.
Λικμός, οῦ, ὁ, Ventilabrum, seu Vannus. vnde dat. λικμῷ, Hesych. πτύον. Inde deriuatum VERBVM Λικμάω, ῶ, Ventilo, Vanno, hoc est Ventilabro seu vanno purgo. Homerus Iliad. ε, Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερῆς κατ' ἄλωας Λικμάζων· λικμῶντες. id est τὰ ἄχυρα ἀπὸ τοῦ σίτου διαχωρίζοντες. Meminit Suidas quoque huius verbi, scribens λικμήσαντες dici ὅλως τὸ ἅλωα, à themate λικμῷ, quod est πτυάζω, & τὸ σῖτον καθαίρω: at λιχμήσαντες per χ, esse λείξαντες, à themate λιχμάω. Inde VERBALIA Λικμητὴς ET Λικμητὴρ, Ventilator, Vannator, Qui vanno seu ventilabro frumentum purgat. Hesychio ὁ διαχωρίζων τοῦ καρποῦ καὶ τὰ ἄχυρα: Suidæ ὁ τὸ πτύον κατέχων. Sed Hesych. prius λικμητὴ exp. etiam διασκορπισταὶ, Dissipatores, Disiectores: metaph. sumpta à vẽtilatoribus. A posteriore λικμητὴρ DERIV. Λικμητήριον, ου, τὸ, Ventilabrum, Vannus, Id quo fruges purgari solent ab aceribus & paleis. πτύον, Hesych. AT Λικμητηρὶς, dicitur τρύγητος ὡ ᾧ δίνηθοῦσι τὴν τρύγα, Qualus per quem fæx percolatur. Hes. affert & aliud hinc deriuatũ verbũ, NIMIRVM Λικμίζει, quod exp ἀλοᾶν, Triturat: quũ potius, vt λικμᾶ, sic Vannat, Ventilat. Apud Suid. verò & NOMEN Λικμᾶος legitur, cum hoc exẽplo, Διοῦ λικμαίου. vocari autem Ceres λικμαία videtur, quoniam eius beneficio fruges acceptæ ferebantur, ipsãque dare credebatur quod ventilaretur seu vannaretur. QVIN ET Λικμοφόρος afferrur pro Vannifer seu Vanniger: sed pro eo scribitur etiam λικνοφόρος.
Λικνίτης, & Λικνοειδὴς, vide in sequ.
Λίκνον, ου, τὸ, idem quod λικμός. vt enim λικμὸς exponitur πτύον, ita & hoc λίκνον: nechon & κόσκινον, Cribrum, vt λικμᾶν quoque volunt esse κοσκινεῦειν. Suidas scribit τὸ λίκνον esse ὀστρακόδερμον ἀφὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν: quique hoc fert, VOCARI Λικνοφόρον. Ita sanè Athenæus lib. 5, in pompa Philadelphi, θύασοι παντοδαποὶ, καὶ αἱ τὰ λίκνα φέρουσαι. Et Demosthenes in Æschinem, Ὄφαρχος καὶ ἀρχιμύστης καὶ κιστοφόρος καὶ λικνοφόρος καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τῆς γραιδίων ἀπεσκορδυλούμενος. Sic & Virgilius Georg. 1 dicit, Arbuteæ crates & mystica vannus Iacchi. Inde ET Λικνοστρὴς, Vanno redimitus. Apud Hesychium λικνοστρῆ pro λίκνον στεφανούμενος ἀφηκοδόμει: verbo

A deducto ex λικνεστρὴς, VT Λικνοφορέω fit ex λικνοφόρος. quo verbo vtitur Polemon apud Athen. lib. 11, dicens, ὁ δὲ πῦρ βαστάσας, οἷον λικνοφορήσας πύτινον ἀδίτης. Præterea inde COMPOS. Λικνοειδὴς, Vanno similis: Suidæ ὁ ῥυπαρὸς, Sordidus. Deriuatum inde ET Λικνίτης, quod est Bacchi epitheton, ἀπὸ τῆς λίκνου ὃν εἰς τὰ παιδία κοιμῶντα, inquit Hesych. qui λίκνον exponit etiam κανοῦν, Canistrum.
Λικνεστρέω, Λικνοφορέω, Λικνοφόρος, vide in præced. Λίκνον.
B Λικριφὶς, Obliquè, In obliquum, seu Ex obliquo: Suidæ εἰς πλάγιον, Hesychio ἐν πλαγίῳ. Hom. Iliad. ξ, ἀλδάνατ' κὴ ἔρα μέλαιναι Λικριφὶς εἴξαι. Et rursum Odyss. τ, ὁ δ' μ. φθιμένου ἔλασιν σῦς Γοιοῦς ὑπερπλόον δὲ δίηφυσε σαρκὸς ὀδόντι, Λικριφὶς εἴξας.
Λικροὶ, Hesych. οἱ ὄζοι τῆς ἐλαφείου κεράτων, Ceruinorũ cornuum rami. qui suprà λέκροι.
Λικμάομαι, apud poetas idem quod γλίχομαι in prosa, Cupio, Appeto, Desidero. Ac vt γλίχομαι construitur interdum cum genitiuo, interdum cum infinitiuo: ita & hoc. Cum infinitiuo, pro Cupio: Hom. Iliad. ξ, Ὡς νῦν ὀφείλεται λικμάσεαι κοιμησέμεν. Od. υ, μαίνα δ' ἄκρα λικμᾶται ὀπιπτεύειν. Cum genitiuo, pro Appeto, Desidero. Homerus Iliad. γ, ὀλοοῦ λικμάζεμεν πολέμοιο. Odyss. μ, λικμάζεμεν βίοτοιο. Odyss. ν, Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λικμάσσῃ. Et Odyss. α, Μὴ μ' ἔτι νῦν καπέρνικα λικμάζεμεν ἀμφὶ δόμοιο. Hesychio λικμᾶσθαι est non tantùm ἐπιθυμεῖν, ὀρέγεσθαι, sed etiam σπεύδειν, festinare, properare.
Λιλεῖ, idem affert pro φθονεῖ, ἐπιθυμεῖ, Inuidet, Appetit.
Λιμαγχέω, t.1, c.57, h
D Λιμαγχαίω, & Λιμαγχοτέω, t.1, c.59, a.
Λιμαγχοιούμβρον, ibid. Λιμαγχοτὰ, t.1, c.57, h. ob.
Λιμαίνω, t.2, c.712, a
Λιμακώδης, ex Hippocr. pro Herbidus, βοτανώδης: necnon Humidus. suprà rectius per ει diphthongum.
Λιμαλέος, Hes. μυσὸν, λεπτὸν, Rugosum, Tenue seu Macrum.
Λιμβὸς, idem λιχνος, ἄπληστος, Catillonem, Insatiabilem.
Λιμβρὸς, Suidæ & Etymol. ὁ σκοτεινὸς, Tenebrosus, Obscurus. Etymologus rursum alludens ad rationem nominis λιβρὸν, esse dicit τὸν λίαν ἐρεβεννὸν, epitheton noctis.
E Sed addit, per syncopen etiam dictum videri posse pro λιβηρὸν, καθὸ τὸν λιβάδα, ὅθεν τὸ ἔνθρεσον τῆς νυκτός. quod magis probo. vt μ inserum postea fuerit ad efficiendum sonum pleniorem, sicut in κάμπος & similibus.
Λιμβωχὴς, t.2, c.702, g. Λιμβαρχία, ib. h.
Λιμβωχὸς, ibid. Λιμβωχὸς, ib.
Λιμβίζω, t.2, c.703, d. Λιμβίτης, ibid.
Λιμβίτης, ibid. Λιμβορμίτης, ib. a.
Λιμβοφυλακία, ibid. Λιμβοφύλαξ, ib.
Λιμλὼ, t.2, c.702, f.
F Λιμήρης, Etymologus ex Pindaro affert. idémque, vt & lex. meum vetus, per syncopen dictum vult, vel pro λιμβυήρης, à nom. λιμὴν, vel pro λεμβαυήρης, ex nom. λεμβὸς.
Λιμηρὸς, t.2, c.703, f. & 711, h
Λίμηθες, Hesychio ἐλμινθες, Lumbrici.
Λίμνα, Doricè pro λίμνη. Sophocl. ita vocat τὴν θάλασσαν, mare, vt & Hom. interdum. At λιμνὰ, ex Theocr. Pharmac. affertur pro λιμναία, Palustris: perperam. Ibi enim scriptum λιμνᾶσι, Doricè pro λιμνῆσι, versu 550 τί μὴν μέλας ὁν χροὸς αἷμα Ἐμφυῖς, ὡς λιμνᾶσι ἄπιν ὀν βδίλλα πέπωκας;
Λιμνάζω, t.2, c.704, c. Λίμναι, propr. t.2, c.703, h
Λιμναία, pro λίμνη, t.2, c.704, d. Λιμναῖος, ib. a. c
Λιμναὶ, ἄδες, ἡ, Lacustris, Palustris. λιμναία. Theocr. Idyl. Οὐ μὰν οὐδ' αὐταὶ παὶ λιμναῖαι, ἠνίμφαι. hoc est παὶ αἰ ἀστεροφορίαι ὀν τᾶς λίμνας.
Λιμνάσιος, Doricè pro λιμνήσιος. Vide in Λίμνα.
Λίμνη, t.2, c.703. f. Λίμνη, propr. ib. h
Λιμνήτης, t.2, c.704, a. Λιμνῆτις, ib. d
Λιμνοθάλασσα, ib. a. Λιμνομάχαι, ib.
Λιμνόμαι, ib. f Λιμνοστέα, ib. b
H Λιμνουργὸς, ib. Λιμνοφυὴς, ib. a. Λιμνεχαρὴς, ib. b
Λιμόχαρες, propr. ib. Λιμνώδης, ib. d
Λιμεδωρὸς, t.2, c.710, e. Λιμοδωρεόω, ib. f
Λιμοκίμβιξ, ib. Λιμοκτονέω, ib. g. Λιμοκτονία, ib.
Λιμοκτόνος, ib. f. Λιμὸς, ib. a. & t.3, c.278, c. ob.

Λιμοφορὰς, t.2, c.710, h. Λιμοφόρος, ib.
Λιμόφορος, t.2, c.711, a
Λιμπάνω, Linquo: deriu. à λείπω. vnde ἀπολιμπάνω, &c.
Λιμφοῦρος, t.2, c.711, a
Λιμφίθειν, Hesychio εἶδε τὸν πάππον Εἰμὶ λιαφνίτης. deriuatũ τοῦ λείπεσθαι ἐρέων, quod est φυσῆν. nam ἔρνος dicitur τὸ φυτόν. Aristoxenus λιαφνίτας dicit τοὺς ἁλιεῖς καὶ τοὺς θαλασσαίους, piscatores & eos qui in mari victum quærunt. vtpote qui cura arborũ neglecta τὸ ὕδωρ διῴδασι. Idem est apud Etymol.
Λιπεσύνωρ, Maritum deserens, Adultera: ex schol. Euripid. in Orestam.
B Λιπήμαρος, Qui statum diẽ deseruit, Qui statuto die præstò non fuit. Ionicum est.
Λιπῆτης, t.2, c.715, f
Λιπάβιοι, Qui vitam deseruerunt, Vita defuncti. νεκροὶ, Hes.
Λιπεβλέφαρος κύκλος, Orbis cui palpebræ desunt: Nonn. pro eo qui oculo est destitutus.
Λιπόγυος, Artubus destitutus: & specialius Destitutus pedibus, Mancus. in Epigr.
Λιπογώμων, idẽ ac λειπογώμων suprà. quod vide. Hesychio exponit non solùm ἀπογιγνωσκὼς & ἀπορβεβληκὼς τοὺς ὀδόντας illos qui sunt γνώσιμα τῆς ἡλικίας, sed etiam ὁ πέλειος τῇ ἡλικίᾳ.
C Λιπόδερμος, idem itidẽ ac λειπόδερμος, Apella. hoc est Quẽ pellicula glandem tegens destituit.
Λιποδρανούσας, Vitibus in agendo defectas: alii, Animi defectione laborantes: de mulieribus.
Λιπόζυγος, Qui societatis iugum deseruit. vt Hesych. quoque λιπόζυγον exp. μοναζόντων.
Λιπομήτωρ, ορος, Qui matrem reliquit. in Epigr.
Λιπόνεως, Qui nauem destituit, Nauis desertor.
D Λιπόνηος, t.3, c.225, c
Λιπόρρινος, Pelle destitutus, & quidem ea quæ dura sit. Nicander in Alexipharm. λιπόρρινον σαύραν vocat τὴν σκελαμάνδραν, vtpote quæ οὐπὶ δέρμα ἔχει οὐπὶ λεπίδας: nisi fortè propterea quoniam λίπος ἀφίησιν ἀπὸ τοῦ δέρματος. nam γλίσχρος est & λιπώδης.
Λίπος, t.2, c.714, g. Λιποσαρκὴς, t.3, c.743, c
Λιποσέρκος, ib.
Λιποσόκιος, Qui vmbrosas reliquit tenebras, Clarus: ex Nonno.
E Λιποσφαίων φύλλων, ex Epigr.
Λιποστρατία, ας, ἡ, ET Λιποστράτιον, ου, τὸ, Militiæ desertio: τὸ μὴ θέλειν στρατεύεσθαι, schol. Thucyd. Prius apud Hesych. legitur, posterius apud Tucyd. & Philonem. Suprà per ει diphthongum.
Λιποτάκτης, Qui ordinem suum deserit: Suidæ ὁ τὴν τάξιν αὐτοῦ καταλιπὼν, φυγάς: afferenti & particip. VERBI Λιποτακτέω, nimirum λιποτακτήσας, itidem pro τὴν τάξιν αὐτῆς καταλιπὼν, φυγών.
F Λιποταξία, t.3, c.1258, d. Λιποτάξιον, ib.
Λιποτελὴς, έος, Depilis, Quem pili destituerunt. Epigr.
Λιποφεγγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Quem lumen deficit, Cæcus.
Λιποφθόγγος, Quem vox destituit, Mutus.
Λιποψυχέω, t.4, c.755, h. Λιποψυχία, t.4, c.756, a
Λιπτὸν κακρύφαλος, Reticulum nitidum & splendidum instar pinguium. Ionicè pro λιπτὸν, à λιπάω, in Epigr. vbi itidem λιπόωντα πέμματα, Pinguentia.
Λίπλω, Hesychio est ὀπιθυμῶ, Cupio, Desidero, Appeto. vt & apud Nicandrum in Theriacis, v. 126, Ἠ ὅτε δὴ λίπλοιο μετ' ὄν νομὸν, scholiastes exponit ὀπιθυμέας ἀφ' νομοῦ, id est βοσκῆς.
Λιπυείης, Ionicè pro λειτυείας. Hippocr. De iudic. φιλέει ἐς λίπυείην τοῦ λίτεσθαι.
Λιπώδης, t.2, c.715, c
Λίρινος, ET Λιρόδεις, vide in sequ. Λίριον.
Λίριον, ου, τὸ, pro λείριον dicitur, Lilium, seu Lilium regium, βασιλικὸν κρίνον, vt suprà docui. Ab Hesychio exponitur non solùm κρίνον, Lilium, sed etiam ἄνθος, Flos: vt suprà & λείριον. INDE Λίριος, Liliaceus, Lilinus, E lilio confectus. vt λίριον ἔλαιον, τὸ ἀπὸ τοῦ λιρίου, teste Galeno: qui etiam addit, quosdã sine ι scribere λίρον pro λίριον. hoc autem vocari non tantùm κρίνον, sed etiam σούσινον, & αἰθίριον. quorum postremum mendosum est: nec satis tutum reponere vel αἰθίνον vel αἰθινὸν, vt quidam volunt.

A Pauperes. In veteri meo Lexico scriptum λιαφνίτης. Sic enim ibi, Λιαφνίτης, & fœm. genere Λιαφνίτις, significat τὸν οὐδενὶ καὶ πλοῦτον, Egenum, Mendicum. vt, Οὐ γὰρ μοι πενίη πατρῴιος, οὐδ' ἀπὸ πάππου Εἰμὶ λιαφνίτης. deriuatũ τοῦ λείπεσθαι ἐρέων, quod est φυσῆν. nam ἔρνος dicitur τὸ φυτόν. Aristoxenus λιαφνίτας dicit τοὺς ἁλιεῖς καὶ τοὺς θαλασσαίους, piscatores & eos qui in mari victum quærunt. vtpote qui cura arborũ neglecta τὸ ὕδωρ διῴδασι. Idem est apud Etymol.
Λιπεσύνωρ, Maritum deserens, Adultera: ex schol. Euripid. in Orestam.
B Λιπήμαρος, Qui statum diẽ deseruit, Qui statuto die præstò non fuit. Ionicum est.
Λιπῆτης, t.2, c.715, f
Λιπάβιοι, Qui vitam deseruerunt, Vita defuncti. νεκροὶ, Hes.
Λιπεβλέφαρος κύκλος, Orbis cui palpebræ desunt: Nonn. pro eo qui oculo est destitutus.
Λιπόγυος, Artubus destitutus: & specialius Destitutus pedibus, Mancus. in Epigr.
Λιπογώμων, idẽ ac λειπογώμων suprà. quod vide. Hesychio exponit non solùm ἀπογιγνωσκὼς & ἀπορβεβληκὼς τοὺς ὀδόντας illos qui sunt γνώσιμα τῆς ἡλικίας, sed etiam ὁ πέλειος τῇ ἡλικίᾳ.
C Λιπόδερμος, idem itidẽ ac λειπόδερμος, Apella. hoc est Quẽ pellicula glandem tegens destituit.
Λιποδρανούσας, Vitibus in agendo defectas: alii, Animi defectione laborantes: de mulieribus.
Λιπόζυγος, Qui societatis iugum deseruit. vt Hesych. quoque λιπόζυγον exp. μοναζόντων.
Λιπομήτωρ, ορος, Qui matrem reliquit. in Epigr.
Λιπόνεως, Qui nauem destituit, Nauis desertor.
D Λιπόνηος, t.3, c.225, c
Λιπόρρινος, Pelle destitutus, & quidem ea quæ dura sit. Nicander in Alexipharm. λιπόρρινον σαύραν vocat τὴν σκελαμάνδραν, vtpote quæ οὐπὶ δέρμα ἔχει οὐπὶ λεπίδας: nisi fortè propterea quoniam λίπος ἀφίησιν ἀπὸ τοῦ δέρματος. nam γλίσχρος est & λιπώδης.
Λίπος, t.2, c.714, g. Λιποσαρκὴς, t.3, c.743, c
Λιποσέρκος, ib.
Λιποσόκιος, Qui vmbrosas reliquit tenebras, Clarus: ex Nonno.
E Λιποσφαίων φύλλων, ex Epigr.
Λιποστρατία, ας, ἡ, ET Λιποστράτιον, ου, τὸ, Militiæ desertio: τὸ μὴ θέλειν στρατεύεσθαι, schol. Thucyd. Prius apud Hesych. legitur, posterius apud Tucyd. & Philonem. Suprà per ει diphthongum.
Λιποτάκτης, Qui ordinem suum deserit: Suidæ ὁ τὴν τάξιν αὐτοῦ καταλιπὼν, φυγάς: afferenti & particip. VERBI Λιποτακτέω, nimirum λιποτακτήσας, itidem pro τὴν τάξιν αὐτῆς καταλιπὼν, φυγών.
F Λιποταξία, t.3, c.1258, d. Λιποτάξιον, ib.
Λιποτελὴς, έος, Depilis, Quem pili destituerunt. Epigr.
Λιποφεγγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Quem lumen deficit, Cæcus.
Λιποφθόγγος, Quem vox destituit, Mutus.
Λιποψυχέω, t.4, c.755, h. Λιποψυχία, t.4, c.756, a
Λιπτὸν κακρύφαλος, Reticulum nitidum & splendidum instar pinguium. Ionicè pro λιπτὸν, à λιπάω, in Epigr. vbi itidem λιπόωντα πέμματα, Pinguentia.
Λίπλω, Hesychio est ὀπιθυμῶ, Cupio, Desidero, Appeto. vt & apud Nicandrum in Theriacis, v. 126, Ἠ ὅτε δὴ λίπλοιο μετ' ὄν νομὸν, scholiastes exponit ὀπιθυμέας ἀφ' νομοῦ, id est βοσκῆς.
Λιπυείης, Ionicè pro λειτυείας. Hippocr. De iudic. φιλέει ἐς λίπυείην τοῦ λίτεσθαι.
Λιπώδης, t.2, c.715, c
Λίρινος, ET Λιρόδεις, vide in sequ. Λίριον.
Λίριον, ου, τὸ, pro λείριον dicitur, Lilium, seu Lilium regium, βασιλικὸν κρίνον, vt suprà docui. Ab Hesychio exponitur non solùm κρίνον, Lilium, sed etiam ἄνθος, Flos: vt suprà & λείριον. INDE Λίριος, Liliaceus, Lilinus, E lilio confectus. vt λίριον ἔλαιον, τὸ ἀπὸ τοῦ λιρίου, teste Galeno: qui etiam addit, quosdã sine ι scribere λίρον pro λίριον. hoc autem vocari non tantùm κρίνον, sed etiam σούσινον, & αἰθίριον. quorum postremum mendosum est: nec satis tutum reponere vel αἰθίνον vel αἰθινὸν, vt quidam volunt.

Λίρος, t.2, c.701, f. Hesychius non solùm oxytonos habet λιρός, expositum αἰσχρωπὸς, αἰσχρὸς, ἀρασιὸς. Inuerecũdus, Impudens, Audax: sed etiam properispomenos Λῖρος. nam in λειμεόνιμι annotat, τὸ λῖρος, quod significat τὸν αἰσχρὸν, scribi δὲ καὶ τὸ ῖ. vt apud Callimachum, λῖρος ἐγώ. deriuatum autem esse ὡσεὶ τὸ λίαν. nam ἀ μέτρως πορδὶς ἐστὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, οὐ, ὁ καὶ ἡ, Qui oculis est impudentibus & audacibus. Apud Suidam. Suprà hæc per diphth. ει.

A

Λῖς, Leo: accus. habet λῖν, Leonem. vt apud Theocritum, Ὀξ τὰν λῖν ἐπάεμενε. At λῖς, λιτὸς, dicitur Tenue & subtile linteum: λινοῦν sive λεπτὸν ὡς βόλαμον. Homerus Il. ψ, Ἐν κλισίῃσι δὲ θέτο ἑωυῷ λιτὰ καὶ λυῶ. Et Odyssea ε, Αὐτὰρ ὁ ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων ἐπὶ τοῦ λῖτα πετάσας, Substrato linteo. Sic Iliad. θ, Κόρματα δ' ἀμβροσίοισι πέδει κατὰ λῖτα πετάσας, Circundato linteo. Sunt tamen qui λῖτα hîc esse velint plurale, ex singul. λῖτον: inter quos Athenæus est. Is enim libro 2, in sermone ὡς τὰ πολλὰ γραμάτων, scribit Homerum ἀντὶ γραμάτων τὰ μὴ κατόπτρα esse dicere λῖτα, hoc est λευκὰ καὶ μὴ εἰδεμμένα ἢ πεπαιμένα: τὰ δ' ὡς γράμματα appellare ῥήσεις. Sed singularem accusatiuum esse λῖτα, patet vel ex datiuo λιτῇ. quem Eustathius putat μετὰ πεπλᾶσθαι ex λιτῇ. Veruntamen & in Epigramm. pluraliter vsurpatum hoc λῖτα reperitur. vt apud Suidam, Λύθετο λῖτα δύω πολυδαίδαλα: vbi & ipse pluraliter exponit κατὰ πετάσματα. Sanè Etymologus negat assentiẽdum Ascaloniti, qui datiuum λιτῇ & accusatiuum λῖτα putet à λὶς deriuari. vt enim à κλαῖδος μετὰ πτώσεως κλαῖδι, κρόκα à κρόκη: ita hæc à λιτὸς & λιτόν. Adhæc λὶς per apocopen vsurpatur à poetis pro λιτὴ, Lævis, Glabra. λεία. Hom. Odyss. μ, Πέτρη γὰρ λὶς ἔδη, ὡς ἔξοχος εἰκυῖα. Sic & paulo antè, v. 64.

B

C

D

Λιτάσκετο, Ionicè pro ἐλίσσετο. Alii tamen deducere malũt à them. Λιτάσκομαι, quod sit Supplico, deriuatũ ὡς τὸ λίσσομαι, ex verbo λίομαι.

Λιτοράλεον, Ligo. Vtitur hac voce scholiastes Theocriti, in exponendo σκαπάνῃ. vt inde coniiciam fuisse linguæ vulgaris.

Λίσκος, Hesychio δίσκος. Λιτόπυρος, t.3, c.604, h

Λίσπος, ου, ὁ, Attritus seu derritus vsu. Aristophanes Ranis, — τριμπτυρὸς ἑπτὰν βασανίστρια λίσπη γλῶσσα. Vbi scholiastes exponit ὀπτεπεμμένῃ καὶ λείαν, seu λίαν ὀπτεπεμμένῃ καὶ ὀλιθηρὰν: vnde λίσπος ἀστραγάλους dici τοὺς πεπεμμένους, quos esse δυς ἕπτικοὺς ἐν τῇ παίζειν. Idem aliquos dici λίσπους τὰ ἰρία: vnde λιτοπύρους. Vtrunque epitheton Athenienibus per risum à comicis tribuitur, vepote nepotibus Thesei, qui fertur ὑν ἄδυ πρεσβεύσαι τῇ πόρῃ ἀπὸ τῆς Ἰουνῶς, inquit Hesych.

Λιστάνιος, Laconibus ἀγαθὸς, Bonus: teste eodem H.

Λιστὰς, in Λιστός. Λίστομαι, t.2, c.712, a

Λιστὸς, οῦ, ὁ, Lævis, Glaber: idem quod λεῖος, vnde forsitan & deriuatum est: alii dictum volunt quasi λίαν ἰσὸς, Admodum æquus & planus. Homerus Odyssea ε, — ἀμφὶ δὲ κῦμα Βέβρυχε ῥόθιον, λιστὴ δ' ἀνὰ δέδρομε πέτρη, Petra lævis & glabra, ex crebro videlicet fluctuum incursu. Et Odyssea γ, Ἔστι δέ τις λιστὴ παρὰ τε εἰς ἅλα πέτρη. Apollonius dixit etiam λιστῆ δὴ κέλοιτο νήσῳ, Argon. lib. 2. quod exponunt ὁμαλῇ, Planæ, Non asperæ. nisi malis A fluctibus attritæ, vt λιστὴ πέτρα dicitur. DICITVR Λιστὰς quoque pro λιστὴ, Glabra, Lævis, ex attritu videlicet. vt λιστάδες πέτραι Eurip. pro λιστάς. Sic Apollonius Argon. libro 2, — τῇ δ' ἐπὶ τοῦ πέτραι λιστάδες ἐρρίζωνται ἀλίβροχοι. ἀμφὶ δὲ τῆσι Κύμα κυλινδόμενον μεγάλα βρέμει. ‖ Hesychius & alias huic voci significationes tribuit. nec enim tantùm λιστὰς affert pro ἡσυχῇ φαλακροῖς, sed etiam λιστὸν pro ἄκμητος, ὑπόπτερον, ὑψηλὸν, Accliue seu arduum, Præruptum seu abruptum, Altum: necnon ἔλαττον (quod potius λίζον) & ἄθλιον.

Λίστα, t.2, c.718, c. ‖ Λίσται & Λιάσται, Hesychius exponit ὁρμήσαι, βιάσαι. Idem H. affert λιστωμὸν pro ἐάστωμον.

Λιστράνιον, Λιστρόβιον, Λίστριον, in sequ. Λίστρον.

Λίστρον, ου, τὸ, dicitur σκαφίον sive ἠδὺν σπήρουσι, Scaphula seu ventilabrum ferreum, qualibus vti solebant in complanando pauiendóque solo: vnde & ὁμαλιστρον atque ἐδαφίστριον exponitur. Exponitur verò & ξυνὴρ, Radula. Eustathius quoque dicit esse ἠδὺν σπεδιρραμμὸν & ξύστρον, apud Homerum Odyssea χ, vbi poeta canit, Λίστροισιν δὲ πέπεδον τοῦκα ποιητοῖο δόμοιο Ξέσσον. Pollux libro 6, cap. 139, & lib. 10, cap. 24, in censu vasorum seu instrumẽti culinarii, scribit Λίστρον SIVE Λίστριον antiquis dictum fuisse quod recentioribus τηγανοτρόφιον: forsitan à forma superioris λίστρου. Hesychius quoque λίστριον dictum fuisse tradit quod sua ætate τηγανοτρόφιον: addens, quosdã esse velle μέτρον τι μεθ' οὗ δοῦν τὸ τήγανον ἄλευρον δοῦν χόοισι, mensuram quandam qua farinam in sartaginem infundunt. A superiore λίστρον sunt VERBA Λιστραίνω ET Λιστρόβιον, significantia Complano, Pauio, Læue & æquabile reddo. Hesychius λιστρόβιον τὰ exponit non solùm ξύσματα, sed etiam ὡς σκάφιον τὰ, vt & Suidas λιστραίνω affert pro σκάπτω, Fodio. Est inde & tertium VERBVM, Λιστρόω, ῶ, significans itidem Pauio, Complano, Rado: vnde VERBALE Λιστρωτὴς, Pauitus, Complanatus, Rasus: Hesychio ὁμαλὸς & λιθόστρωτος. Sed hoc posterius minus quadrat, huic præsertim loco apud Nicandrũ initio Theriacõn, vbi canit, Αἴ τε παρὲξ λιστρωτὸν ἄλω θρόμον. Ibi enim & scholiastes exponit ὁμαλὸν καὶ ὀξυσκόπον: quoniam λίστροι dicuntur ξυσῆρες. Vbi nota hoc λίστροι, pro λίστρα: si tamen ita scripsit. Apud Hesychium reperio ET Λιστῆρες, expositum οἱ λιστρίζοντες, necnõ οἱ ἀφεῖς τοὺς ὑπόκαιμον χύτρας ἱστάμενοι ἀπὸ τῆς.

Λίστροι, Atticis dicuntur τὰ ἰρία, ὡς δὲ τὸ λέπεσθαι αὐτὰ σπερκῶν. Sed δύναντται καὶ λέστροι ἔτι. Ita lexicum meum ver. & ex parte Etymologus, qui etiam addit, κατὰ τὸν ὁμοιοτέλευτον. Apud Hesychium reperio & VERBVM Λεπτοστρώσασθαι, quod exponit ἐλαττώσασθαι, acsi λίστρος significet etiam Minutus aut Exilis: indéque Λιστρόω, Attenuo, Minuo.

Λίγδος, siue Λιγδὸς, pro γλίγδος siue γλιγδὸς dicitur. Suidas enim λίγδος affert pro φειδωλὸς, Parcus, Tenax: & Hesychius ADVERBIVM Λιγδὸν pro φειδωλῶς, σκιρῳδῶς, Parcè, Tenaciter. ‖ Λίγδοι, eidem H. sunt τὰ γροφικὰ ἢ ἀστρομάτων.

Λιτὰ, aduerbialiter pro λιτῶς, in Epigrãm. At Λῖτα, vide in Λὶς.

Λιτοῦμαι, idem quod λιτανεύω, id est ἱκετεύω, seu ὡς δεικνῦ, δέομαι, εὐχομαι, Supplico, Precor. Hesych.

Λιτανεία, t.2, c.719, a. Λιτανεύω, ib.

Λιτάρχαι, Hesych. τοῖς ἱερεῖς, Sacerdotes, Sacrificos.

Λιταργίζω, & Λιταργισμὸς, vide in sequ. Λίταργος.

Λίταργος, Suidæ ὁ ἀργὸς, Velox, Celer. VNDE Λιταργίζειν est Festinare, Celeri gradu proficisci. Aristophanes Pace, Εἶτ' ὅπως λιταργοῦμεν οἴκαδ' ὡς τὰ χωρία. id est σπουδάσωμεν ἀφικέσθαι, inquit scholiastes, deriuans ὡς δὲ τὸ λίαν ἀργόν. Ex hoc verbo fit VERBALE Λιταργισμὸς, οῦ, ὁ, Rapidus cursus aut fuga. Eiusdem Arist. schol. scribit λιταργισμοὺς vocata fuisse τὰ σκιρτήματα, Saltus, seu Saltus lascíuos: qui itidem compositum ἀπολιταργεῖς exp. non solùm ἀπορρυῖξαι, sed etiam ἀποσκιρτήσας: afferens & aliud etymon: nimirum λίπτω dici ἢ θόρειν, ianuam, & ἀργὸν, Celerẽ. inde ἀπολιταργίζειν dici pro Celeri gradu à foribus se proripere.

Λιτὴ, t.2, c.718, g. At Λίτη, in præced. Λίταργος.

Λιτῆρα, γαλόν, Hesychio τὸν ἱκέσιον, Ramum supplicem.

Λιτήσιος αὐχὴν, itidem Supplex ceruix, apud Nonn.

Λιτοδόρος, Λιτοδαίπτος, vide in Λιτὸς. Λίτομαι, t.2, c.718, c.

Λίτον, vide in Λίς.

Λιτὸς, οῦ, ὁ, Hesychio ἁπλοῦς, ψιλὸς, ἀπλῆς, Simplex, Nudus, Vilis: redditur & Tenuis, Exiguus. Dicitur de omnibus iis quib. nulla superflua cura adhibita est, Nõ elaborata exquisitè, Inculta. Epicurus in Epist. τὸ μὲν φαινόμενον πᾶν, ὀλιγόστον ἐστὶν· οὔτε λιτὴ χυλοὶ ἴσην πολυτελεῖ διαίτῃ τὴν ἡδονὴν ἀφειρέουσι. Vnde Cicero, Naturæ diuitias parabiles esse, & tenuissimo victu, id est, contemptissimis escis & potionibus, minorem voluptatem non percipẽ quàm rebus exquisitissimis ad epulandum. Sic Phocylides iubet ξενίζειν ἀχέως λιτοῖσι τραπέζαις. Et Plutarchus in Sympos. libro 7, vetat λιτὴ ἀφεῖ δίαιταν πάντα καθίζειν πολυτελεῖς καὶ ἀκολάστους. Necnon λιτὰ δῶρα dicuntur Munera exigua & non sumptuosa seu magnifica. vt & in Epigr. Ἀντὶ τάφου λιτοῖο, pro Sepulcro vili nec

magnificè exstructo. Quin & terra λιτὴ dicitur Quæ A exculta & laborata non est, Inculta. vt apud Athen. libro 7, ex Alexandro, ἰὼ ἠελίῳ φαεσφόρε Ἐν μακάρων νήσοισι λιτὴ φύει εἴαλος ἀμάν. Substantiuè τὸ λιτὸν dicitur PRO ἡ Λιτότης, Vilitas, Tenuitas, Frugalitas, Simplicitas. vt τὸ λιτὸν τῆς διαίτης, & τὸ λιτὸν τῆς ἐσθῆτος, apud Plutarchum. Et apud Cic. epist. 16, lib. 7, Lex sumptuaria, quæ videtur λιτότητα attulisse, ea mihi fraudi fuit. Dicitur λιτότης & figuræ genus qua res magna modestiæ causa extenuatur verbis. Compos. HINC Λιτοβίοτος, B Hesychio ἁπλῶς ζῶντες, Tenuiter & frugaliter educ̃ti, Vili & tenui affuetus victui. ET Λιτοδίαιτος, pro eodem. vnde τὸ λιτοδίαιτον & τὸ λιτὸν τῆς διαίτης dicitur Victus tenuis, seu Victus tenuitas & frugalitas.

Λιτουργὸ δημοσίων, affertur pro Ministri publici, qui potius λειτουργοὶ sive λιτουργοί. Ita enim & Ammonius ex Didymi comment. in Iliad. 2, Λιτουργεῖν (inquit) per ῖ, & Λιτουργεῖν per ῖ, differunt. nam τὸ Λιτουργεῖν significat τὴν δίκην ὑπουργεῖν: quia λῖτον dicitur τὸ δημόσιον, vt, λῖτον ἀμφεπένοντο. At verò Λιτουργεῖν, est κακὰ λέγειν, Maledicere. Hesych. verò λιτούργιον affert pro κακοδαίμον, Maleficum.

Λιτουργῶν, & Λιτούργιος, vide in præced. Λιτουργοί.

Λίτρα, ας, ἡ, Libra: mensuræ & ponderis nomẽ duodecim continentis vncias. Passim de pondere vsurpant: quãobrem vbi ambiguitas est, addũt vel μέτρῳ vel σταθμῷ. Galen. περὶ κρίσεων lib. 1, in compositione emplastri albi, σταθμὸς ἔστω μιᾶς λίτρας ἑκατέρου, σταμιαμρυτέων ἕν, ἴσον ἐλαίου μέτρον. Et Plaut. Laserpitii libram pondo diluũt. Et sic passim apud Scrib. Largum. Veruùm id scire oportet, libram & vnciam mensuralem, atque adeò mẽsuram omnem, certam atque immobilem semper fuisse: ponderum autem rerum omnia ferè varia esse, pro eorum quæ expenduntur varietate. Attamen vt Plin. pro mina vertit libram, quæ tamen quatuor drachmis est minor: ita Græci contrà nonnunquam centum drachmis libram, non minam, exprimunt, vbi quatuor drachmæ redundant. Testatur id Galen. περὶ κρίσεων lib. 6 scribens, ποτὲ μὲν δὲ αὐτὴ τῆς λίτρας, ρ' δραχμαὶ ἐφάσκοντο αὐτοῖ· ποτὲ δ', αὐτὴ τῆς μνᾶς. Et similiter eiusdem operis lib. 1, ὥστε ἡ αὐτὴ αὐταλογία σώζεται, μνᾶν μέγα διαφέρουσις εἴτε ἓ ἑκατὸν δραχμαῖς ἢ μεταλικῶν, εἴτε πέντε ὀκτὼ κοντὰ ἢ, αἱ δύο κοτύλαι τὸ ἔλαιον μιγνύουσιν. Ad hũc verò locum Scribonii Largi, In libra denarii octoginta quatuor apud nos, quot drachmæ apud Græcos incurrunt: ad hunc inquam locum respõdetur, Scribonium pleraque medicamenta vertisse ex Græcis, qui libræ vocabulo vsi sunt in suis compositionibus, diuidentes eam more Romano in duodecim vncias, vnciam verò in septem drachmas, denarios intelligentes. ita vt more illorum Scribonius loquutus videatur. alioqui libra drachmarum est sex & nonaginta. Hæc inter alia Gorr. ‖ Λίτρα est etiam numismatis genus, & id parui admodum pretii. Poll. enim lib. 9, tradit Siculis τὴν λίτραν facere ὀβολὸν Αἰγιναῖον: vnde ἡμίλιτον & δεκάλιτον dici pro τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ & τοῦ δέκα ὀβολοῦ. nec verò Dores solùm ita vsurpare, poetas in primis, sed Atticos etiam comicos. Dores, vt Epicharm. ἄλλη δὲ λίτραν, αἱ δ' ἀν' ἡμίλιτον δεχόμεθα. Atticos, vt Diphil. in Siculo, μηδὲν δ' ἔχειν Εἰ μὴ κυίνοις ἀξίους λίτραν δυοῖν. Idem tradit idem Pollux lib. 4, cap. 24, afferens & ex Sophrone duo exempla, hæcque subiungẽs, Aristoteles (inquit) in Agrigentinorum republ. quum dixisset, ἑξηκοντοῦτο πεντήκοντα λίτραις, subiicit, ἢ ἓν λίτρα δύναται ὀβολὸν Αἰγιναῖον. In Himeræorum verò republ. scribit Sicilienses τοῖς δύο χαλκοῖς vocare ἡμίλιτρα: sex autem, ἡμίλιτον: obolum, λίτραν: Corinthium stateremque, δεκάλιτον, vt qui δέκα ὀβολοὺς δύνα̃ται). Per risum verò λίτραν ἐπῆλθ' ἡσῦχος ὡς quidam in Epigr. dixisse fertur pro modico temporis. Nota τῆς λίτρας compẽdiaria hæc est, λ, & hæc, λ. COMPOS. Λιβεσκόπιος Hesychius dici scribit τοῖς ἀρχαιομοιοῖς, ἀπὸ τῶν Σικελικοῦ νομίσματος, quod λίτρα vocatur. Itidem κολλυβιστά.

Λιτελὶς, Hesychio πυξὶς σταμνοδίχος, Loculus, Arca.

Λίτρον, Atticè pro νίτρον dicitur, Nitrum. VNDE Λιτρώδης, pro νιτρωδὴς, Nitrosus. vt apud Athen. l. 2, ὕδατα βραχύτερα καὶ λιβωδέστερα.

Λιβεσκόπιος, in Λίτρα. Λιτρώδης, in Λίτρον.

Λίπω, affertur pro Cupio. quod potius λίπῃ ὦ dicitur.

Λιτυέρσας, Lityersas: cantionis genus sic dictum à Lityersa Midæ filio spurio, qui fuisse perhibetur ὠμοδίκαιος. Fertur Celænas incoluisse, viatorésque excepisse & coegisse secum ἀλίζειν: deinde capita eorum amputasse, & truncum corporis in manipulos inuoluisse: ipse tandẽ ab Hercule interfectus fuisse. Ita Suidas. qui etiam subiungit, εἰς πιμὴν τῆ Μίδου θεραπαίνου ὕμνον ἐπ' ἄκρα σωτεθῆναι. Poll. esse dicit σκαπανέων ὠδὴν τῶ γεωργῶν, cantionem fosforum & agricolarum, & quidem Phrygiacorum.

Λιτῶς, Tenuiter: seu Simpliciter. ἁπλῶς, ἀφελῶς. à λιτὸς.

Λίτω, t.2, c.718, g

Λιφαιμεῖ, Hesychio λείχει τὴν αἷμαν, sive αἱμορροεῖ, Sanguine deficitur. vnde particip. λιφαιμῶσας. Suprà per ει.

Λιφτεροιῶτης, idem affert pro ὁ σωδένδρω πάτῳ ἀφεσφιλῶς δῆλόντες. In arboroso loco amicè degentes.

Λιχαίζω, t.2, c.673, h.	Λιχανος, ib.f	
Λιχάς, ib.g.	Λίχας, propr. ib.h	
Λιχμαζω, ib.b.	Λιχμαομαι, ib.	
Λιχμὰς, ib.d.	Λιχμάω, ib.b.	Λιχμήρις, ib.d

C Λιχνεία, t.2, c.674, e. & t.1, c.1939, c.ob.

Λιχνεύμα, t.2, c.674, d.	Λιχνεύω, ibid.
Λιχνεύομαι, ib.	Λίχνον, τὸ, subst. ibid. c

Λίχνος, ibid. a

Λιχνοφιλαίρυρος, qui λίχνος quidem est, sed φειδωλός. Hesychius ex Philolai Vrbibus.

Λίχνως, t.2, c.674, c.	Λίχος, ib.g

Λιψ, t.2, c.659, a

Λιψύδριον, locus quidam ἄνυδρος, ex re sic dictus.

Λιωρὸς, Hesychio κακοῦργος, qui suprà λεωργός.

D ¶ Λόβαι, Hesych. αἱ χῖρες. Λόβια, in sequ. Λοβός.

Λοβὸς, οῦ, ὁ, ima auris pars & carnosa, quam Gaza interpretatur fibram apud Aristotelem Hist. anim. lib. 1, cap. 11. Hesych. & Suid. scribunt λοβοὺς vocari τὰ ἄκρα πώματα, propriè verò ἢ ὤτων τὰ κάτω. vnde λοβίω facta ἐκπέσῃ dici τὸν δεξὶ ἢ ὤτων τμωρίαν, & λοβὸν eum qui sic mutilatus fit. Homerus Il. ξ, Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἦκαν ἐυτρήτοισι λοβοῖσι Τεγλίωα μορόεντα. quæ ἕρματα propterea dicuntur ἐλλόβια. Suidas & idem Hesych. scribunt λοβοὺς ἐν τῇ Ἰωνικῇ nominari etiam σημεῖόν τι ἐν τῇ ἥπατι, hoc est, extremas hepatis partes quas extispices considerare solebant in viscerum inspectione. Sic λοβὸς ἥπατος dicitur à Gregorio: & à Luciano in Lexiph. λοβὸς ἐν θυλεύου. Præterea λοβὸς dicitur τὸ ἀγγεῖον τῶ ἐρεβίνθου, τῶ κυάμου, & similium feminum. hoc est, Siliqua seu folliculus quo semen veluti vaginâ claditur. Frequẽs in hac significatione apud Theophrastum, apud quem hinc ἔλλοβα & ἐλλοβοσπέρματα & πολύλοβα nominantur. Denique λοβοὶ & φασίολοι sive φάσηλοι dicuntur quos antiqui, Hippocrates & Diocles, δολιχοὺς appellarunt, Dolichi seu Phaseli, inquit Galenus De facult. aliment. libro 1, cap. 28. Vbi etiam hæc subiungit. Theophrastus (inquit) λοβοὺς nominat τὰ ὡσεὶ ἕνεκα τὸ σπέρμα ἢ ἢ θλοῦσιν ὀσπρίων, vt sunt φακὸς, ὄροβος, πισὸς, κύαμος, θέρμος. quemadmodum enim frumentacea semina spicis continentur, ita hæc λοβοῖς, siliquis seu folliculis. Et τοῖς δολιχοῖς etiam ipsos οἱ λοβοὶ ὡσαύτως: quam ob rem arbitror fructum totum ab huius temporis hominibus appellari λοβοὺς, vt ἀσάχνας ὅλους τοῖς σπηροῖς καρποῖς. Item Aetius libro 1, in serie τῶ Δ, Qui nunc (inquit) ab omnibus nominantur λοβοὶ, ab antiquis vocabantur δόλιχοι & φάσηλοι. præ cæteris verò λοβοὶ appellantur, quoniam τοῦτων μόνον ἐν τοῖς ἔχουσιν ἀμφίεσμα λοβοὺς, ὅλος ὁ καρπὸς ἐφίεται ὡς δοκιμοῦν. plerunque enim & fructus & folliculus ipsius vnà cocti comeduntur, non item alia legumina. INDE Λοβώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, Siliquæ seu folliculo similis, Siliquaceus. ET Λόβιον, ου, τὸ, pro ipso primitiuo λοβός. hoc est gibba hepatis pars, quam fibram nonnulli vocitant. Hesychio τὸ ἄκρον τῶ ἥπατος.

E

Λοβάδες, Oculi, &c. t.2, c.651, e. Λοβάδιν, ib.f

Λοβαιαίζω, t.2, c.643, f.	Λοβαιασμὸς, ib.
Λοβαιασις, ib.	Λοβαίειν, ib.e

Λοβαὶς, Delectus, &c. t.2, c.651, c. Λοβάω, t.2, c.643, h

Λογαίζει, Hesych. ὀκνεῖ, διστάζει, Pigratur, Tempus terit: afferens itidem λογάσαι pro ὀνειδιστεῖναι & ἐραγηθέωσαι,

Prolongare tempus.

Λογασία, eidem Hes. sunt ὀξέων τὰ φερομενοσια δίοτι ἐξῆν νεῶν. Idem λογασίαν innuit esse νηὸς καὶ ἱστοῦ ἔρεισμα. Infrà λογεῶν.

Λογαδεύειν, eidem est βάπτειν, Tingere, Mergere.

Λόγη, eidem est τάφος, Sepulcrum, Bustum.

Λογεῶν, ῶνος, ὁ, idem quod λογασία, siue λογάσιον. Vocantur λογεῶνες, οἱ ὅτι τῶν λιμένων περιπτὶ λίθοι τοὺς τρυπῶσιν ἵν' ὀξαρτῶσιν ὀξ αὐτῶν τὰ χρόνια τῶν νεῶν, inquit Etymologus & lex. meũ vetus: sed addit ille, hosce λογεῶνας dictos fuisse etiã λογάσια. Sũt igitur, lapides in portu pertusi, in eũ finem vt per eorum foramina traiectis funibus puppis religari queat. quem vsum hodie annuliin portubus præbent.

Λογεῖον, t.2, c.643, b. Λογέμπορος, t.2, c.618, f
Λογεύς, t.2, c.643, b. Λογέω, t.2, c.651, f
Λογίαδες, t.2, c.628, g. Λογίδιον, t.2, c.643, e
Λογιδές, ib.b
Λογίζομαι, Rationem ineo, &c. t.2, c.644, a. Λογίζομαι, Considero, &c. ib.d. Λογίζομαι, Imputo, &c. ib.f.
Λογικαὶ ἰᾶσεις, t.2, c.618, g
Λογικός, Sermocinans, &c. t.2, c.640, h. Λογικός, Eloquens, &c. c.641, a. Λογικός, Rationalis, &c. ibid.d.
Λογικῶς, ibid.f.
Λόγιμος, ib. Λόγιον, τό, Oraculum, t.2, c.642, f
Λόγιος, Celebris, &c. ibid.b. Λόγιος, Fatidicus, &c. ib.d.
Λογιότης, t.2, c.643, b. Λόγισμα, t.2, c.644, h
Λογισμός, Supputatio, &c. t.2, c.645, a. Λογισμός, Consilium, &c. ibid.d
Λογιστέον, Ratiocinandum, Considerandum, Cogitandum.
Λογιστεύω, t.2, c.646, d. Λογιστέλιον, t.2, c.645, f
Λογιστής, ib.g. Λογιστικός, t.2, c.646, b
Λογογραφέω, t.2, c.616, h. Λογογραφία, ib.
Λογογραφικὴ, ib. Λογογράφος, ib.f
Λογοδιώκαλος, t.2, c.627, a. Λογοδίωκτος, ib.b
Λογοδιωκία, ib. Λογοδιῴδρομος, ib.
Λογοδιδάσκαλος, ib.c. Λογοειδές, τό, subst. ib.d
Λογοειδὴς, ib.c. Λογοειδία, ib.d
Λογοθέτης, ib.e Λογοθετῶ, ib.e
Λογοθεσίαι signa, ib. Λογοθήρας, ib.f
Λογοληψίαν, ib.g. Λογολήψις, ib.f
Λογομανέω, ib.g. Λογομαχέω, ib.h
Λογομαχία, ib. Λογομαχος, ib.g
Λογομύθιον, t.2, c.628, a. Λογοπνίεω, ib.d
Λογοποίημα, ib.f. Λογοποιικὴ, ἡ τέχνη, ib.
Λογοποιία, ib.d. Λογοποιός, ib.a
Λογοπωλέτης, de rabula, t.2, c.628, f. Λογοπωλέτης, de Iuda, ibid.

Λόγος, Dictum, &c. t.2, c.621, a. Λόγος, Verbum, vt quũ oppon. πρὸ ἔργῳ, ibid. e. Λόγοι, Sermo, &c. c.622, c.
Λόγος pro rumore, &c. c.623, b. Λόγος, Colloquium, &c. ibid. e. Λόγος, Opinio, &c. ibid. g. Λόγος, Liber, &c. ibid. h. Λόγος, Ratio, &c. c.624, d. & t.1, c.1903, h. ob. Λόγοι, Rationes, &c. c.625, a. Λόγος, Proportio, &c. c.626, b. Λόγος, Mens, &c. ibid. d

Λογοτόπος, apud philosophos dicitur τὸ ὀξ ἀμφοτέρων συνιθέτον, vt, Si viuit Plato, spirat Plato: at primum est, ergo & secundum. Ita Suidas, apud quem vide plura. Dialectici id vocant syllogismum hypotheticum.

Λογούειον, Hesychio ὕαλος, Vitrum. At λογκούειον.

Λογχάνος, vide in sequ. Λόγχη.

Λογχάς, ex Etymologo affertur pro Albugo oculi, Albũ in oculo. Sed simul annotatur, scribi etiam λοχάς. Hesychius sanè λοχάδας quibusdam esse dicit τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν, quibusdam τοὺς καυθοὺς, quibusdã τὰς ὄψεις, quibusdam etiam τοὺς λευκοὺς ψήφους.

Λόγχη, ης, ἡ, Ionum idiomate dicitur λόγχις, μακελὴ, Sors, Portio: ἀπὸ τοῦ λεγχάνειν, teste Etymologo & Hesychio. Cuius significationis hoc ille exemplum affert ex Ione, ὁκ τῶν λόγχης λόγχας ποιεῖν. Huc pertinet λόγχαι quod Hes. exp. ἀπολαύσεις, Fruitiones. ‖ Alioqui λόγχη significat etiam Lancea, vt Festus etiam testatur, Lãcea, inquiẽs, à Græco dicta, quam illi λόγχην vocant. Apud Aristot. De poet. λόγχῃ φορεῖν γηθεῖς. Xenoph. De re equestri, τῇ λόγχῃ αἴρῃ. Chion in epist. οἱ Θρᾶκες, πρὶν εἰς ἐφικτὸν ἐλθεῖν, ἠκόντισαν πρὸς λόγχας ἕκαστος. In Epigr. Venabulũ quoque λόγχη appellatur. Pollux λόγχιμ esse dicit τὸ πρεσβύτερον σιδήριον τοῦ δόρατος, quod & αἰχμὴ, ὅθεν δὲ ἐρεῖς, Cuspis, Mucro. vnde πολυλόγχους dici quorum hastilia latis cuspidibus præfixa sunt. Ita sanè Xenophon Hell. 7, ἠκονᾶτο λόγχας καὶ μαχαίρας. Et Aristoph. Holcadibus, Λόγχαι σ' ὀκωλίβοντο καὶ ξυστὴ κάμαξ. At quum Lysimachus dicit se τῇ λόγχῃ ἄπτεσθαι τοῦ οὐρανοῦ. cuspidem cũ suo hastili intelligit. INDE Λογχήρης, Lanceatus, apud Euripidem. ET Λογχοφόρος, ου, ὁ, Qui lanceam fert. Item hinc DERIV. Λογχάνος, & Λογχίτης, siue Λογχίτης, Lanceatus. Quorum illud, apud Suidam legitur, expositum ὁ μετὰ λόγχης: hoc, de satellite dicitur, lãceario, vt Sueton. vocat. FOEMIN. Λογχίτις, ιδος, ἡ, Lonchitis: herbæ nomen est sic dictæ quoniam ὁ πελεκαρπίοις καρπὸν ἔχει περιφερον, ὅμοιον λόγχῃ, vt Dioscor. tradit libro 3, cap. 161, duas eius species enumerans. Vide & Plinium lib. 25, cap. 11. vbi inter alia, Lonchitis (inquit) non (vt plerique existimauerunt) eadem est quæ xiphion aut phasganion, quãquam cuspidi similis semine. Est indidem VERBVM Λογχοῦδαι, significans Mucronatim in acutum desinere. VNDE Λόγχωτος, ου, ὁ, Mucronatus, Cuspidatus, Mucroni seu cuspidi similis, aut etiam lanceæ. Suid. ex Epigr. Καὶ τὸ δόρυσον τοῦτο λόγχωτον.

Λοέωμα, t.2, c.723, c. Λοέωτα δωρ, ib.
Λοεῦον, t.2, c.725, c. Λοεῦχρόος, ib.
Λοέω, t.2, c.723, e
Λοῖα, Hesychio ὀκκλησία ἢ ὁλεθρία, Concio, vel Perniciosa.
Λοίαξ, eidem ὁ ξηρὸς χόρτος, Fœnum aridum.
Λοιβάομαι, t.2, c.655, h. Λοιβάσιον, ib.
Λοιβεῖον, ib.g. Λοιβὴ, ib.
Λοιβὶς, t.2, c.656, a
Λοιγὸς, Λοιγνεὺς, Λοίγιος, vide in sequ. Λοιγός.
Λοιγός, οῦ, ὁ, Hesychio ὄλεθρος, Pernicies, Exitium: necnon θάνατος, Mors. Hom. Iliad. Θ & λ, Ἔνθά κε λοιγὸς ἔλων, καὶ ἀμήχανα ἔργα χεῦσιν. Idem Iliad. α, Χρειὼ ἐμεῖο ῥύσιν ἀέκητι καὶ ἀνάγκῃ λοιγὸν ἀμυνέμεν Τοῖς ἄλλοις. Et Iliad. φ, Τρώεσσι δ' λοιγὸν ἀλάλκοι. INDE Λοιγνὲς, ενος, ET Λοίγιος, ᾱ, ὁ, Perniciosus, Exitialis. Priore vtitur Nicander in Alexiph. τὸ τοξικὸν appellans λοίγνεν. Posterius, frequens apud Homerũ. vt Il. α, Ἠ δὴ λοίγιον ἔργον πάσῃ Ἀχαιΐδι, οὐδέ τ' ἀνεκτόν. Et Il. ψ, τῷ τ' οὖν λοίγιε ἔσσεαι. AT Λοιγαία ἑῴθη ex Lycophr. pro Vestis lugubris: vt ex Nonno quoq; λοίγιος ὥρη pro Funesta hora.

Λοιδορέω, t.2, c.722, c. Λοιδόρημα, ib.g
Λοιδορημάτιον, ib.h. Λοιδορία, ib.b
Λοιδορισμὸς, οῦ, ὁ, Cõuitiatio, seu Conuitia: Obiurgatio cũ conuitiis. Reuocat hãc vocem Thomas Magister, & pro ea vti iubet voce λοιδορία.

Λοίδορον, τό, subst. t.2, c.722, a. Λοίδορος, ib.
Λοίδορος, ιδ. ib.
Λοίθον, Hesych. λιμὸς, Fames: sed suspectum. Infrà λοιτός.
Λοιμεθύομαι, Λοίμιν, Λοιμικὸς, vide in sequ. λοιμός.
Λοιμὸς, οῦ, ὁ, Pestis: φθοροποιὸς νόσος ex aeris intemperie, inquit Suidas. vt & Empedocles physicus apud Plutarchum, ὅρεις πτερὰ θλασσάρα βαρεῖ καὶ νοεῶδη κῦμ' ἐπὶ πεδίων ἀνότου ἐμπνέουσιν ἐμφερεῖς, λοιμὸν ἐδόκεν ὀκκλεῖσθαι τῆς χώρας. Hippocr. ὀξὺ δημιον νόσημα vocat huiusmodi contagiosum morbum, vt qui per totum populũ grassetur. Homer. Iliad. α, Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Hesiod. Erg. Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων, Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμὸν ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί. Sic Plut. in Coriol. πολὺ μᾶλλον ἢ τοῦ λιμοῦ δυσκολωτέρα τῆς πολιτείας, ὅτῳ ὁ λοιμὸς ἐπεσέβαλλεν. Metaphoricè res etiam aut homo λοιμὸς vocatur, & Pestis itidem apud Latinos, pro Æquè exitialis ac pestis: Hesychio φθοροποιὸς, Suidæ φθορεύς. Idem Hesych. affert & λοίμιν pro τῆς λοιμικῆς νόσου: à NOMIN. Λοίμιν, significante idem quod λοιμὸς, Pestis, Morbus contagiosus, Morbus glisceus & latè serpens per populum. INDE Λοιμικὸς, ET Λοιμώδης, Pestilens. Plutarch. Pericle, λοιμώδης ἐνέπεσε φθορὰ καὶ κατενεμήθη πᾶσι ἀκμάζουσιν ἡλικίαις καὶ δύναμιν. Idem in Probl. Rom. λοιμώδη νόσον ἐν Ῥώμῃ γενομένου πάσας ὁμαλῶς διεφθείρας πολὺ ὅσῳ σκληρῶς προσερχομένους. Dionys. Longin. ὁν τῇ ἰσαύτῃ λοιμικῇ τοῦ βίου διεφθορᾷ. Sic λοιμικὴ ἀπόῤῥοια apud Alexandrum Aphrodis. Et λοιμώδη ἕλκη apud Pollucem. Inde & VERBVM Λοιμώσθαι, Peste infestari. Luc. in Scytha, ὅπ θαυμάσον τοῦ τοῦ λοιμοῦ ἐρόμενοι ἐν τοῖς ἑστιάσεσι οἶνον πολλὰ ῥάνασι. πῶπο συχάκις ἠρώτῶν ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὁδῷ μῆν, &c. Hesych. affert ET Λοιμοῦσθαι pro φθορποιῆν.

Λοιμώδης, & Λοιμώσθαι, vide in præced. Λοιμός.

Λοιπάδες, t.2, c.664, d. At Λοίπαδος, nautici veli genus est, idem ac αἰκέλιπος ἱστὸς, vt nonnullis placet. Poll.

Λοιπάζομαι, t.2, c.664, d. Λοιπὸν, τό, subst. ib.

Λοιπὸς, ib.

Λοίσθιος, ET Λοίσθος, ου, ὁ, Vltimus, Postremus. Homer. Il. ψ, Λοίσθος αὖθ' ὧδε κε δύνοι μούνυχος ἵππος. Hesiodus in Theogon. Λοιθοπάτειον σ' Ἠρίῳ θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν. Et in Epigr. Λοίσθιαι δὴ πάδε. Et apud Nonnum, λοίσθιος ἔρχεται ὥρη. Apoll. cum genitiuo λοίσθιον ἄλλων, cæterorum omnium vltimum. Ex Sophocle verò λοίσθιον adueribia liter pro Ad postremum. Vtitur hoc vocabulo Plato quoque, quanuis poetis vsitatiore: dicens in Phædone, τοῦ λοίσθιαι πνεῖν, pro Ducere extremum spiritum. Porrò à λοίσθος DERIV. Λοισθεὺς, έως, ὁ, de eo peculiariter qui in certamine aliquo cursorio vltimus est. Homerus Iliad. ψ, Ἡμιτάλαντον δ' χρυσοῦ λοισθῆϊ δόμεν. VNDE Λοισθία, Ionicè pro Λοισθεῖα, Præmia quæ vltimo dantur: quæ & λοισθηΐα ἀέθλα. Homerus Iliad. ψ, Ἀγήλοχος σ' ἄεθλα δὴ λοισθηΐον ἔκφερ' ἀέθλων Μενέδωμε. Apud Hesych. reperio & alia hinc deriuata: NIMIRVM Λοίσθιον, expositum τοῖς καταπάτοις ἄκροις τῶν ὠτίων. ET Λοίσθημα, τέλος, πέρας ἔφαμεν.

Λοίσθωνας, idem H. esse dicit τοὺς ἀκρατεῖς καὶ τὰ ἀφροδίσια, Incontinentes & immodicè libidinosos. Apud Suidã verò Λοισθώνη, ἡ θρασεῖα, Audax.

Λοιτεύειν, Hesychio θάπτειν, Sepelire: afferenti ET Λοιτὴ pro τάφος, Sepulcrum.

Λοιτὸς, eidem est λοιμὸς, Pestis: pro quo suprà Λοίθον, λιμός: sed perperam, vt opinor.

Λόκαλος, ex Aristotele Hist. animalium libro 2, pro Ciconia auis.

Λόκμη, Hesychio χλαμὺς ἐφαπτὴ: pro quo in Epigr. λόκκη: libro 2, titulo εἰς συμποσιακὰ ἀστεῖσματα: vbi Antipater ait, Φεύγετ' ὅσοι λόκκας ἢ λοφιάδας ἢ καμασήνας Ἐνδεῖν, ποιηθῆν φῦλον ἀκανθολόγων. si tamen non Busta hîc cum aliis eo nomine intelligenda sunt.

Λοκρὸς, οῦ, ὁ, ex Dionys. affertur pro Placidus, Mollis. Alioqui est gentile nomen. Hesychio Λοκὸς & Λοκρὸς est φαλακρὸς, Caluus.

Λομβοὺς, idem Hesych. τοὺς ἀπασκολυμβῶντας. At Λόμβαι, eodem teste dicuntur αἱ τῆς Ἀρτέμιδος θυσσῶν ἀρχουσαι: ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν πυρδαὶ σκιλῆς, quoniam οἱ φάλητες ita nominantur.

Λόνδις, eidem βωμολόχος. εἴρων, Scurra.

Λοξεύω, Λοξίας, Λόξις, Λοξοβάμων, Λοξοβάτης, Λοξοπολέω, vide in sequ. Λοξὸς.

Λοξὸς, οῦ, ὁ, Obliquus, Non rectus. Aristot. De mundo, λοξὴ ὁδὸς τῶν οἰκουμένων, positu ad terrarum orbem inflexo: de Taprobane insula. Sic à Proclo & à cæteris astronomis zodiacus circulus vocatur λοξὸς κύκλος, circulus obliquus. Apud historicos & τοῖς τακτικοῖς est etiam quædam λοξὴ φάλαγξ, phalanx obliqua, de qua vide Ælianum & Appendicem vocabulorum militarium. INDE Λοξοβάμων, ET Λοξοβάτης, Obliquè incedens, Obliquis flexibus iter faciens. Hes. ET Λοξοπολέω, ῶ, Obliquè vagor: aliis Transuersus feror. Deriuatũ inde & ADIECT. Λοξίας, ου, ὁ, quod Apollinis est epitheton, vel ὡς ἀπὸ τὸ λοξῶς μαντεύεσθαι, vel ὡς ἀπὸ τὸ λοξῶς πορεύεσθαι. obliquis enim flexibus cælum percurrit, & olim obscuris ambagibus responsa consulentibus dabat. Macrob. Saturn. libro 1, cap. 17, Loxias cognominatur, vti ait Œnopides, ὅτι ἐκπορεύεται τὸν λοξὸν κύκλον ἀπὸ δυσμῶν εἰς ἀνατολὰς κινούμενος, id est, quòd obliquum circulum ab occasu ad orientem pergit. aut, vt Cleanthes scribit, ἐπειδὴ καθ' ἕλικας κινεῖται. λοξὰ γὰρ εἰσι καὶ αὐτά. vel quòd flexuosum pergit iter: vel quòd trãsuersos in nos à meridie immittit radios, quum simus ad ipsum septentrionales. Vtitur hoc epitheto Aristoph. substantiuè, in Pluto dicens, — πρὸ ὁ λοξίας, ὃς θεατωφὲς πεῖπεδος ὁν χρυσοπάτου, Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι. Ab eodem sunt duo SVBSTANTIVA, Λοξότης, ET Λόξις, ambo significantia Obliquitas: eorúmque postremo vsus esse dicitur Ocellus in lib. περὶ πυτῆς. Item duo VERBA, Λοξόω, ET Λεξόω, vtrunque expositum Obliquo, Obliquũ reddo. Posteriore vsus est Proclus De sphæra: & ex eo est VERBALE Λόξωσις, εως, ἡ, Obliquatio. Strabo eo vsus fertur pro Obliquitas. Denique à λοξὸς deriuatum ADVERB. Λοξῶς, Obliquè. Dicitur λοξῶς πρός τινα ἔχειν is qui alieniore erga aliquẽ est animo & suspectũ eum habet, eique fidere non audet. pro ὑπόπτως. Polyb. οὔρε τοῦ δεξιολῆν οὕτως ψευδῆ. διὸ καὶ τὸν μὴ ἔρατον ὑπὸ ζωΐτης τῆς ἡμέρας ἀεὶ ἢ μᾶλλον ἀπιδέκτο ἢ καὶ πιζίου, πρὸς δὲ τὸν Ἀπελλῆν λοξότερον εἶχε.

Λοξοβόχος, t.3, c.1654, a
Λοξότης, Λοξόω, Λόξωσις, in præced. Λοξός.
Λοπαδαρπαγίδης, t.2, c.681, b. Λοπάδιον, ib.
Λοπαδιφυσιπτὴς, ib. Λοπαδιφυσιπτὴς, ib.
Λοπὰς, t.2, c.680, g Λοπάω, ibid. c
Λοπτὸς, ib.f. Λοπία, ib.c
Λοπάω, ib. Λοπίζω, ib.
Λόπιμος, ib.a. Λοπὶς, ib.g
Λόπισμα, ib.c. Λοπὸς, t.2, c.679, f

Λορδὸς, οῦ, ὁ, Curuus, Incuruus, Cui caput & dorsum in anteriora inclinat: Latinis Cernuus: oppos. τοῦ ὀρθοῦ siue κοφοῦ, teste Galeno: qui hæc ὅτι μόνης τῆς ῥάχεως dici scribit. Hippocr. De fract. ὥστε μὴ διεγράφθαι ἢ τὴν ἢ τῆς. μήτε λορδὸν μήτε κυφὸν εἶ). Idem De artic. αἰκαλίζονται κῷ τὸν μέγαν σπονδυλον λορδὸν τὸν αὐχένα ἔχειν. INDE Λορδόω, ῶ, Incuruo, seu Curuo in anteriora. Hippocr. De artic. Ὡσπερ ψαύῃ αὐτῆς κῷ ὕστερ, ὑπίκυπτι λορδοῦντες. Et Galenus Comment. in Aphorism. λορδοῦται κατ' αὐτὸν ἡ ῥάχις. Hinc VERBALE Λόρδωσις, εως, ἡ, Inclinatio seu Incuruatio in anteriora: quum homo vitiata dorsi spina capite semper prono est & cernuo. Gal. initio Comm. 3, in lib. De artic. Ὀπισθοκύφωσις, (inquit) nominatur ἡ εἰς τοὔπισθω διεγραφὴ τῆς ῥάχεως, vt ἡ εἰς τὰ πρόσω vocatur λόρδωσις: ἡ εἰς τὰ πλάγια, σκολίωσις. Itidem aliquãto pòst scribit, πεῖα γίνεσθαι πάθη κῷ τῶν ῥάχιν ὧν τοῦς ἄλλ σπονδύλων μεταπεσόντων, nimirum κύφωσιν, λόρδωσιν, & σκολίωσιν. ac κύφωσιν quidem, ὁπίσω ὅπου χωρουσῶν: λόρδωσιν, εἰς τὰ πρόσω ἰόντων: σκολίωσιν, ὅθεν τὰ πλάγια ὀκστρεπομένων. Eũ & aliud VERBVM, Λορδαίνω, idem cum λορδόω significans, Incuruo in anteriora. Hippocr. De artic. ὁ ἄνθρωπος πάντα μᾶλλον ἐλορδαίνετο ἢ σωιφέρειν. Id enim & λορδοῦσθαι dicitur cùm ab Hippocr. tũ ab aliis. Procopius de Theodora Iustiniani vxore, ὃν τοῖς μέσῳ εἰστήκει, λορδουμένη τε καὶ τὰ ὀπίσω ὑποκυπτῶσα. vbi & Suid. exp. κακαμμένη.

Λοῦμαν, t.2, c.723, d
Λουῶν, Hesychio λαμπρὸν, Splendidum, Lucidum.
Λοῦσον, eidem κόλουρον, κολοβὸν, πεθραυσμένον, Mutilum, Contusum.
Λοῦσον, ου, τό, Lussum: quiddã in abiete nascens, αὐτόῤῥοφον τὴν ἀγίδι, nisi quòd album est. Theophrastus Hist. plant. lib. 3, cap. 10.

Λουτῆρ, t.2, c.723, h. Λουτρεία, t.2, c.724, a
Λουτρεῖδιον, ibid. b. Λουτρέλιον, ib.a
Λουτρίω, t.2, c.725, d. Λουτρίδες, t.2, c.724, a
Λούτρειον, ibid. b. Λουτρεὶς, ib.
Λοῦτρον, Aqua sordida, &c. ib. Λουτρὸν, Lauacrum, &c. ib.
Λουτροφορέω, ib.g. Λουτροφόρος, ib.f
Λουτροχόος, ib.g. Λουτρῶν, t.2, c.725, b
Λοῦω, t.2, c.723, b. Λοφαδίζω, t.2, c.727, d
Λόφαλοι, t.2, c.728, d. Λοφαμίσκος, ib.
Λοφάω, ib.c. Λοφεῖον, ibid. b
Λοφέω, ib.e. Λόφη, ib.d
Λοφιὰ, t.2, c.727, f. Λοφίας, t.2, c.728, b
Λοφίζω, ib.e. Λοφιὴ, t.2, c.727, f
Λοφίον, t.2, c.728, b. Λοφὶς, ib.d
Λοφία, ib.f. Λοφὶς, ib.
Λοφίεις, t.2, c.727, f. Λοφοποιὸς, t.2, c.726, e
Λοφοπωλέω, ib.f
Λοφόῤῥωγα, Hes. τὸν ἀπερῤῥωγότα τοῖς ὤμοις.
Λόφος, Cetuix, &c. t.2, c.725, g. Λόφος, Crista, &c. ib.h.
Λόφος, Collis, &c. c.726, d
Λόφουσα, πᾶ, t.2, c.726, f. Vide & κολόφουσα suprà.

Λοφυδνός, siue Ὀλοφυδνός, Miserabilis. οἰκ ἔθς, Hesych.
Λοφυρος, τ.2, c.728, e. Λόφωνς, ib. f
Λοφωτός, Hesychio ὀπίσημος, propriè Crista insignis.
Λοχαγέτης, τ.2, c.730, g. Λοχαγέω, ib.
Λοχαγία, ib. f. Λοχαγός, ib. e
Λοχεύω, τ.2, c.732, a. Λοχεῦος, ib. g
Λοχεύω, τ.2, c.731, f
Λοχεία, τ.2, c.733, e. Λοχεῖα, τά, ibid. h
Λοχεῖος, ib. g. Λοχεὸς, τ.2, c.730, d
Λοχεπίω, τ.2, c.734, a. Λόχευμα, τ.2, c.733, d
Λοχεύσιμος, ib. c. Λοχεύσεια, ib. d
Λοχεύω, ib. c. Λοχηγετέω, τ.2, c.730, g
Λοχηγέτης, ib. Λοχηγέω, ib.
Λοχεστς, τ.2, c.732, b. Λόχος, πὶ, τ.2, c.733, b
Λοχεᾶ, τ.2, c.734, a. Λοχάδες, τ.2, c.732, c
Λοχίζω, τ.2, c.731, b. & 734, a. Λοχίζομαι, τ.2, c.731, c
Λόχος, τ.2, c.733, a. Λοχαῖος, τ.2, c.731, c
Λοχεσμός, ib. Λοχάτης, ib. b
Λοχμαία μοῦσα, τ.2, c.732, d. Λόχμη, ib. c
Λόχμος, ib. e. Λοχμόομαι, ib. g
Λοχμός, οῦ, ὁ, affertur pro Obliquus: qui & δίκμος.
Λοχμώδης, τ.2, c.732, e. Λόχνη δὲ, τ.2, c.730, d
Λόχος, Cohors, &c. τ.2, c.729, f. Λόχος, Insidiæ, &c. c.730, b.
Λοχός, Grauida, &c. c.732, g
Λοχῶμαι, τ.2, c.731, h. Λόω, τ.2, c.723, e

¶ Λύα, Seditio, Diſſidium: πάσης, Hesychio: apud quem & oxytonos λυά, expoſitum itidem πάσης, δίχοφρα. Vnde VERBVM Λυάπτω, quod idem exponit πτοπάζει, δίχοφρέπτω. Affert verò & aliud VERB. Λυάζει, exponēs & ipſum πτοπάζει, Diſſidet: ſed addēs etiam, φλυαρεῖ, μωρολογεῖ, Nugatur, Fatua & ſtulta effutit, quam ferè ſignificationem habet verbum λυθάζειν.
Λυάδος, τ.2, c.750, b. Λυάομαι, in Λύα.
Λυβάζειν, Hesychio eſt λοιδορεῖν, Conuitiari: quod ferè & λυάζειν.
Λύγαμα, eidem H. τὰ πρὸς τοῖς χερσὶ ψέλια, Brachialia, qualia & πρόχειρα.
Λυγαῖος, & Λυγαίως, vide in Λύγη.
Λυγγαίω, in Λυζω. Λυγγούειον, in Λύγξ.
Λύγδη, Hesychio ἡ λεύκη, τὸ δὲ ὕδωρ, Populus alba.
Λύγδην, vide in Λύζω paulo póſt. Λύγδινος, in Λύγδος.
Λύγδος, ου, ἡ, Lygdus: lapis genus eſt, teſte Suida. Hesychius eſſe dicit λίθον εἰς τὰ ζώδια, lapidem è quo ſigilla animalium fiunt: ſiue τὸν Πάρον, Parium lapidem. Apud Suid. ex Epigr. οἷά τε λύγδου Λεσβίου παρθενίου βεβοιδυμένα χαρείτων. Ibidem hinc deriuatum adiectiuum MATERIALE, Λύγδινος, Lygdinus, Lygdus confectus: Κὲν τέρατος ἔπ κεῖνα τὰ λύγδινα κόνια μαστῶν Ἕστηκε μίστρης γυμνὰ περὶ θρμεύδος. Et rurſum, Γλύψας ἐπόλ ϊ λύγδινόν τις Ἑρμείαν. Meminit & Plinius Lygdini lapidis. Lygdinos (inquit, libro 36, cap. 8) in Tauro repertos, amplitudine qua lāces crateréſque non excedant, antea ex Arabia tantùm adiehi ſolitos, candoris eximii. Vnde patet lygdum eſſe marmoris genus: quibuſdam tamen interpretantibus etiam calculum littoralem, glaream.
Λύγη, ης, ἡ, Obſcuritas, Tenebræ: σκοτία, Suidæ & ſcholiaſtæ Homeri. VNDE Λυγαῖος, ου, ὁ, Obſcurus, Tenebroſus. vt Hesych. quo que λυγαίω exponit σκοτεινῶ, σκοτεφῶ, ἀφανῶ, Tenebricam, Nubibus tectam, Obſcuram: item δόλιον, Doloſam. Hinc ADVERB. Λυγαίως, quod idem Hesych. & Suidas exp. σκοτεινῶς, ἀφανῶς, & λεληθότως, Obſcurè, Latenter. Vtitur autem adiectiuo λυγαῖος Apollon. Rhod. Argon. libro 2, canens, — μετ' ἠϊόνας βάλε νῆσον Νύχθ' ὑπὸ λυγαίῳ. Vbi ſcholiaſt. quo que exponit σκοτεινῷ, afferens & hoc exemplum ex Sophoclis Polyxena, ἀλλ' αἰθέρος δὲ κἀπὸ λυγαίου νέφους. Hincq; τὴν ἀνιαυτὸν dici λυκάβαντα quaſi λυγάβαντα, quoniam μετὰ λυγῆς βαίνει: quin & ἀμφιλύκλιν hinc dici ac λυκόφως, quaſi ἀμφιλύχλιν & λυγόφως. ipſum verò λύγη ſiue λυγή, (vtroque enim modo apud eum ſcriptum eſt) dici ἀπὸ τοῦ λύγου τῆς φυτῆς, quoniam id μέλαν eſt, nigrum. Suprà ἡ λύγη & ἡ λυγή, pro hoc λύγη & λυγή.
Λυγίζω, Λύγινος, Λύγισμα, Λυγισμός, Λυγιστικός, vide in Λύγος.
Λυγκαίνω, in Λύζω. Λυγκαῖος, Λυγκικός, in Λύγξ.
Λυγκός, vide in Λύζω.
Λύγξ, κός, ὁ & ἡ, Lynx: fera quadrupes, de qua multa Ariſtoteles & Plin. ac Oppian. Cyneg. lib. 2. Maculoſum & varium eſt: vnde apud Euripid. βαλιὰ λύγκας, Prædium & acerrimo viſu: VNDE Λυγκικὸν βλέπειν apud Hom. in Batrachomyom. pro Acutiſſimis oculis. QVINET Λυγκεῖς hinc quidam dictus eſt ob inſignem & lynceā viſus aciem: adeò vt & δίχ θρυὸς ὁρᾶν. Inde prouerb. Ariſtoph. Pluto, Βλέπουτ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τῶν Λυγκέως. Et apud Suid. Λυγκέως ὀξυωπέστερον βλέπεις, Lynceo acutius cernis. Adiectiuè Cic. Quis eſt tam lynceus qui in tantis tenebris nihil offendatt & Horat. lynceis Contemplari oculis. Rurſum ab animāte illo lynce DICTVM Λυγκούριον, Lyncurium, id eſt quod à nonnullis vocatur ἤλεκτρον, Electrum, teſte Dioſcor. lib. 2, c. 100. vbi etymon his verbis exponit, τὸ δὲ τῆς λυγκὸς οὖρον, ὃ δὴ λυγκούριον καλεῖται, ἁῖμα πῦρ ὀξουρηθεῖσα λιθοῦσθαι πιστεύ), Lyncis vrina, quæ lyncurium vocatur, ſimulac excernitur, in lapidem concreſcere credita eſt. Sic Plinius lib. 8, cap. 38, Lyncum humor ita redditus vbi gignuntur, glaciatur, areſcítque in gemmas carbunculis ſimiles, & igneo colore fulgentes, lyncurium vocatas: atque ob id ſuccino à pleriſque ita generari credito. Nouere hoc ſciúntque lynces, & inuidentes vrinam terra operiunt, eóque celerius ſolidatur illa. Idem, lib. 37, cap. 2, de electro, Philemon, foſſile eſſe, & in Scythia erui duobus locis: candidum atque cerei coloris, quod vocaretur electrum: in alio loco fuluū, quod appellaretur ſualternicum. Demoſtratus lyncurion id vocat, & fieri ex vrina lyncum beſtiarum: è maribus, fuluum & igneum: è fœminis, languidius atque candidum. Alii dixere langurium, & eſſe in Italia beſtias langurias. Et cap. ſequ. De lyncurio proximè dici cogit autorum pertinacia. quippe etiamſi non electrum id eſſet, lyncurium tamē gemmam eſſe cōtendunt. fieri autem ex vrina quidem lyncis, ſed egeſtam, terra protinus beſtia operiēte eam, quoniam inuideat hominum vſui. eſſe autem qualem in igneis ſuccinis colorem, ſcalpique. nec folia tantùm aut ſtramenta ad ſe rapere, ſed æris etiam ac ferri laminas. quod Diocles quidem & Theophraſtus crediditr: ego falſum id totum arbitror. Hæc ille. Sunt qui λίθουρον & λιγύριον appellent, procul dubio à loco in quo & reperitur, Liguria videlicet. In ea autem inueniri, autor eſt Theophraſtus ἐν τῷ περὶ λίθων. vbi quum multa de hac gemma diſſeruiſſet, ſubiūgit eſſe ἤλεκτρον ὀρυκτὸν περὶ Λιγυστικήν. & hinc Plin. lib. 37, cap. 2, de electro loquens, Theophraſtus (inquit) in Liguria effodi dixit. Et Strabo lib. 4, de Liguribus tractans, πλεονάζει δὲ καὶ τὸ λιγγούριον παρ' αὐτοῖς, ὅ τινες ἤλεκτρον φασὶ καταρρυόντα. Vbi etiam nota per ι in prima ſyllaba ſcriptum λιγγούριον, apud Dioſc. verò & Theophr. λυγγούριον, per υ & duplex γ: quemadmodum & λύγγας apud Plutar. reperio pro λύγκας, & Λυγγεύς apud Theophyl. pro Λυγκεύς. ſed eam ſcripturam non probo: quum λυγξ cuius genit. eſt λυγγός, aliud ſignificet, vt infrà docebo in Λύζω.
Λύγος, ου, ἡ, Vitex, Salix Amerina: quæ & ἄγνος ſiue ἄγνος, teſte Euſtathio. A Nicænero epico apud Athen. lib. 15, ἡ λύγος dicitur παρ' ἀρχαίοις Κρῆσι τέρος: Athenæus verò ἀγροίκων eſſe φραίνομαι ait: vtpote aptiorem πρὸς δεσμοὺς καὶ τὰ χαμαι. viminis enim ſeu vitilis vſum præbet, teſte Hom. etiam: Od. ι Τοὶ δ' ἀκέων σωιέτερον ἐύστρεφέ ἐστι λύγοιο. itémque Odyſſ. κ, ἀπασταί μιν ῥῶπαὶ τε λύγοιο τε, Πεῖσμα δ' ἔσαν ὀκτῶ ἐύστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενοι σωιέσκον πόδας δεινοῖο πελώρου. Accipitur & generalius pro Virga, Bacillus, vt κλῆμα. Ioſeph. καθὼς μὴν τοῦ λύγου χρῆσιν ἔχων αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Itidem Hesychio λύγος eſt nō ſolum δεῖ δρύφιον θαμινῶδες, ſeu ἱμαντῶδες φυτὸν, quod ἄγνος dicitur: ſed etiam ἀπαλὴ ῥάβδος. Rurſum λύγοις Suid. eſſe dicit πᾶν μάστιγας αἷς οἱ ἀθληταὶ τύπτονται, Flagra quibus athletæ ſe cædunt. Neutrum τὸ λύγος Etymol. dici ſcribit τὸ σκότος, Tenebras. ἀπὸ τοῦ λύειν τὸν αὐγάν. ſed id ſignificat fœmininum potius λύγη ſiue λυγή, de quo ſuprà. AT Λυγὸς oxytonon Hesych. eſt ὄρχανον ὃν ᾧ τοῖς κολλώμενα ἐμβάλλεται, ſeu τρεθλωτήριον ὄρχανον, Inſtrumentum cui includuntur quæ glutinantur, vel Inſtrumentū quo in torquendo vtuntur: ex prelorum genere. Ad primum porro λύγος vt redeam, quod eſt ἱμαντῶδες φυτὸν, compoſ. INDE Λυγόδεσμος, Vitice vinctus. Ferūt

Dianæ hoc cognomentum eſſe: alii, quòd ſimulacrum eius rectum vitice ligari ſolitum fuerit: alii quòd in denſis arbuſtis vitice inuoluta fuerit reperta. ET Λυγοπυγής, E vitice confectus ſeu fabricatus, vt λυγοπυγὴς κόρτος in Epigr. de cauea pſittaci. Deriuatum inde ET Λύγινος, ου, ὁ, Viticeus, E vitice confectus, ſeu Vimineus. vt λύγινος στέφανος apud Athen. lib. 15, ex Anacreonte. ſolebant enim λύγοις στεφανοῦσθαι olim οἱ ἀρχαῖοι. ET Λυγοδίης, εος, ὁ καὶ ἡ, itidem Viticeus. hoc eſt Vitici ſimilis, lentore nimirum & flexilitate. quamobrem & reddit Flexibilis, Lentus. Item VERB. Λυγόω, ῶ, ſignificans Flecto, Inflecto, nimirum λυγοῦ inſtar, quæ omnium φυτῶν maximè flectitur, ideo dicta ἱμαντώδης. In Epigr. ᾧ Δανάης ἐλύγωσεν Ὀλυμπιὸς φρένας. Exponitur etiam Vincio, Ligo. quoniam ἡ λύγος eſt & flexilis & apta ad vinciendum: dicente Hom. etiam, δίδη μάρσιν λύγοισι. Itidem ET Λυγίζω, deriuatum hinc etiam ipſum, exponitur & Flecto, Torqueo, & Vincio, Ligo: ita tamen vt prior ſignificatio multo ſit frequentior, qua videlicet ponitur pro Flecto, Torqueo, Circumago, Verſo: κάμπτω, συστρέφω, τοῦ κάρρω. Ariſtoph. Veſp. πολὺ ῥᾳ λυγίσαιμι ὑπαὶ ῥώμης: more athletarum qui corpora artificioſis flexibus torquent huc illuc, vt infeſtos complexus & nexus euadant: vt & pro πάσας στροφὰς στρέφεσθαι, hoc eſt, omnigenis flexibus conati euadere, Stuida teſte accipitur in hoc loco Plat. Gorgia, πάσας δὲ διδόδιδις δινεῖσθαι, ἀπορεφλῶν λυγίζόμενος οὕστε μὴ παρέχειν δίκλιν. Pro ſimplici Flecti, Torqueri: Soph. in Trachin. p. 359, Μαίφλας ποδὸς νιν, ἀρθρον ἢ λυγίζεται, ea parte qua articulus flectitur, ſeu torquetur. στρέφεται. Phalar. in Epiſt. ἐλυγίσθησαν κῦ Θρῶν, Torti ſunt & in rotis diſtenti. De animo Theocr. Idyll. 1, Κῆρ' οὐκ αὐτὰς ἔρωτος ὑπ' ἀρχαλέῳ ἐλυγίσθης. id eſt ἐκάμφθης. INDE Λύγισμα, ατος, τὸ, ET Λυγισμός, οῦ, ὁ, Flexus, Contorſio. κάμψις, στροφή. Vtrunq; exponitur αἰσχυλασμὸς μελῶν: vt ſanè poſterius Ariſtoph. pro flexione cantus vſurpauit, in Ranis inquiens, οἱ δ', ὀκροχώδυοι τοῦ αὐτοπλοκῶν καὶ λυγισμῶν καὶ στροφῶν, ὑπόρημεῦν ἀεί. Apud Euſt. verò οἱ κρωμφδοδιδάσκαλοι ὁ φαύλως ὀρχήσασι λυγισμοί. vt ſanè & Suid. λύγισμα in voce & cantu turpe fuiſſe dicit, exempli loco ſubiungens, ἔκαμπτεν ᾠδὰς ὁπότε ὁ Νέρων ἐλυγίζε τε καὶ ἔστρεφε. Idem cum Heſychio λυγίσμασι exp. συσκλάσμασι, Confractionibus. Præterea à λυγίζω DERIV. Λυγισμός, οῦ, ὁ, ſignificans eum qui agiliter nouit λυγίζεσθαι, Agilis in flectendo ſe. vt Poll. lib. 4, cap. 13, inter ſaltatoris boni epitheta ſynonymus ponit ὑγρομελῆ, ἀκαμπῆ, λυγιστικόν. Ita & Theod. Eccl. Hiſt. lib. 2, dicit, πνεῦ ἀφ' ὅδοῦ τῆς Σωμάλης λυγιζόμενον, pro ὀρχηστὴν σωμελικόν. ſolebant enim in ſcena omnigenis flexibus ſaltationes quaſdam deſaltare. Vnde & Greg. καπηρχεῖδες ἀφ' ἑκατῶν παντοίοις καὶ ἀνδρογυνοῖς λυγίσμασι.
Λυγοπυγής, & Λυγόω, vide in præced. Λυγός.
Λυγρός, οῦ, ὁ, dictum putatur quaſi λίαν ὑγρός, Nimium humidus, Præhumidus: quum potius ſignificet Grauis, Difficilis, vel Funeſtus, Triſtis, Exitioſus. vt quum Homerus dicit λυγρὸν γῆρας, Od. ω: & Heſiod. λυγρὴ ἔλμινθα, in Theog. Rurſum Hom. Il. τ, ἔπ γὸ ἔχον ἕλκεα λυγρά. Et Od. ο, τὰ γ' ἤρκεσε λυγρὸν ὀλέθρον. Heſiod. Erg. 2, dicit etiam, οἱ λυγρὰ νοθύντες Ἄτην πολυκλίνεσι δίκαις. Itémque in Theogon. ὕδωρ λυγρ' εἰδ' ὄσσε. vt & Hom. Od. λ, ἡ δ' ἔξοχα λυγρ' εἰδῶα. Exponitur non ſolùm Funeſtus, Triſtis, ſed etiam Miſerabilis, ſeu Miſero cōueniens: quum idem Hom. Od. ρ dicit, λυγρὰ δὲ χροῖ εἵματα ἕστο. Et Od. π, Λυγρὰ δὲ εἵματα ἕστο κακὸν χροΐ. Inde ADVERB. Λυγρῶς, Grauiter. χαλεπῶς.
Λυβάζειν, Λυδίζειν, Λύδιος, Λυδιστί, Λυδοπαθής, in ſequ. Λυδός.
Λυδός, οῦ, ὁ, Lydus. Sunt autem Lydi, populi quidam Aſiæ: quorum regio DICITVR Λυδία, Lydia: ſ. χώρα ſeu γῆ: ex MASC. Λύδιος, ου, ὁ, Lydius, quod poſſeſſiuum nomen eſt πρὸς τοὺς Λυδούς. vt Λύδιον μέλος, & Λύδιος ἁρμονία, inuenta & vſurpata à Lydis. Sic Λύδιος λίθος, ſiue Λυδία λίθος, Lydius lapis: coticulæ genus in Lydia frequens, auri probatione admodum celebratum: alio nomine dictum βάσανος. At πρὸς Λύδιον ἅρμα πεζὸς ἰχθύων apud Pind. prouerbialiter dictum volunt pro Celeriter currens, à Lydii currus velocitate. Ex hoc Λύδιος FIT Λυδιακός, quemadmodum Φρυγιακὸς ex Φρύγιος. Athen. lib. 12, citat Xanthi librum 2 Λυδιακῶν, Lydiacorum. hoc eſt, rerum in Lydia memorabilium. Apud Heſych. cum diphthōgo Λούδιος pro Λύδιος: vt Λυδεία ἑδῆς, Λυδεία μάχαιρα. Λούδιος νόμος: NECNON Λυδικὴ λίθος, pro Λυδία ſiue Λυδεία λίθος, Lydius lapis. Eſt à Λυδὸς & COMPOS. Λυδοπαθής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Obnoxius iis πάθεσι quibus Lydi. hoc eſt, Voluptarius, Mollis, Effœminatus. tales enim erant Lydi. nam olim quum ſeditioſi eſſent, iuſſerat eos Cyrus de Cræſi conſilio, armis abſtinere, ſiuoſas ferre tunicas, cithara & tibiis ludere, baccho & veneri operam dare. vnde & Æſchylus in Perſis, pag. 127, dicit, ἀξιοδιάπτων Λυδῶν ὄχλος. Vtitur autem vocabulo iſto Λυδοπαθεῖς pro ἡδυπαθεῖς, Anacreon, teſte ſchol. Æſchyli: aſſerētē ET Λυδοφοίνιξ, dicētēque hoc etiam nomine notari eorum τὴν πορφυρίδα. nam iſta voce dici τὸν μυροπώλην, qui Lydiam peragrare ſolebat, & vnguenta inde afferre cùm alia tum τὴν βάκχαριν, quæ apud eos erat nobilitata. Deniq; inde eſt VERBVM Λυδιάζω, SIVE Λυδίζω, Lydios imitor: vtrunq; apud Suidam, exponentem τὰ τῆς Λυδῶν φρονεῖ, Lydos ſequor, Cum Lydis facio. Inde ADVERB. Λυδιστί, Lydorum imitatione, Lydorum more, Lydicé. vt ἡ Λυδιστὶ ἁρμονία apud Ariſtot. Polit. l. 8. quæ à Luc. vocatur Λύδιος ἁρμονία, ac dicitur eſſe βακχική.
Λυεπεία apud Poll. & alibi perperam pro λοιεπεία.
Λύζω, F. ξω, Singultio, ſeu Singulto. Apud Suidam ex Epigramm. Καὶ ῥοῦν λύζων ἐπνεύχεν ἔξω. Et apud Alexandrum Aphrod. λύζειν ἐπ' ἄρτου, ex pane ſingultire. Itidē accipiendum in hoc loco Ariſtophanis Acharn. Εἶτα λύζει καὶ δακρύει καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους, Οὐ μ' ἐχεῖν σπονδὴν παρίασθαι, πρὶν τ' ὤφλων ἀπερχομαι. licet ibi ſcholiaſtes exponat non ſolùm λυγμοῦ σωιέχεται, & ποιεῖ φωνὴν τραχεῖαν ἀφίησι, ſed annotet etiam, ſi per ζ ſcribatur, ſignificare ὀλολύζει: ſin ſine ζ, eſſe ἀλύει, hoc eſt ἀδημονεῖ. neutrum enim iſtorum huc quadrat: ſed prima expoſitio, Singultit. vt apud Ciceronē legimus Multas lacrymas & fletum cum ſingultu. Inde VERBALIA Λυγμός, οῦ, ὁ, ET Λύγξ, γγος, ἡ, Singultus. Quorum priore vtitur Plutarch. in libro De garrulit. dicens, ὅπου καὶ λυγμὸν καὶ βῆχα αὐθρωποι τοῦ μὴ φορεσέχειν ἀπαταζόμενοι μετὰ πόνου καὶ ἀληθινοῦ ἐξεκρουσαιν. Posteriore, poſt Thucydidem Plato in Sympoſ. docens quomodo alicui παύσε τοῦ ἡ λύγξ. Ibidem dixerat, τυχὸν δὲ αὐτῷ τινὰ τῶν πλησιονῆς, ἢ τῶν τινος ἄλλης λύγγα ὀπτεπιωκῆσαι. Suidæ verò λυγμὸς eſt etiam ὀλολυγμός, Vlulatus: vt λύζειν idem eſſe vult etiam quod ὀλολύζειν. Præterea à λύζω eſt ADVERB. Λύγδην, ſignificans Singultando, ſeu Cum ſingultu. Apud Suid. πιαῶν' ἐπ' ἀλλήλοισι ἀμφικείμενοι, λύγδην ὀκλαίον ἄπαντες. Item duo VERBA, Λυγάνω, ET Λυκκωνω, Singulto. Quorum illud, apud Heſychium extat, afferentem λυγγαίνειν pro λύζειν ὀ τῷ κλαίειν, Singultantem in fletu: hoc, apud Suid. αἰαλυζουσα exponentem per λυκκωνουσα.
Λύη, Ionicè pro λυά, quod eſt στάσις, διχοφρεσύνη, μάχη, Seditio, Diſſidium, Pugna. Dictam volunt παρὰ τὸ δι' αὐτῆς λύεσθαι τὴν ὁμόνοιαν. quod etymon eſt ſatis conſentaneum.
Λυθείς, τ.2, c.749, b
Λυθίεσμος, à Pindaro vocari dicitur ὁ Διόνυσος, Bacchus, propterea ὅ φῦ ἢ Iupiter eum adhuc ſemicrudum in femur inſuiſſet vt maturéſceret, poſtquam maturuit, clamare cœperit, λύθι ῥάμμα, Solue futuram. Suprà διθύεσμος, τ.1, c.1614, h.
Λύθιος, Heracleoris τὴν μῆλος, Colum. vt eſt apud Heſych.
Λύθρον, ου, τὸ, Cruor: ſeu Puluerulentus ſanguis, Puluis ſanguine & ſudore permixtus. Homer. Iliad. υ, — λύθρῳ ᾧ πολλοστὸ χεῖρας ἀάσθος. Et Odyſſeæ χ, Εὗρον ἔπειτ' Οδυσῆα ᾧ κτειμένοισι νέκεσι Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον. Scholiaſtes Homeri thema conſtituit NOMIN. Λύθρος, dicēs eſſe τὸ μετὰ κονιορτοῦ καὶ ἱδρῶτος αἷμα. INDE Λυθρόω, ῶ, Cruento. ſeu Sanguine cum puluere permiſto fœdo. ex quo participium πελυθρωμένος. ET Λυθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Cruentus, Sanguinolentus. vt λυθρωδὴς τὰ χεῖρας in Epigr.
Λυκάβας, ντος, ὁ, Annus. Homer. Odyſſ. ξ, Τοῦ δ' αὖτ' λυκάβαντος ἐλθόντος ὀγδόῳ δ' Ὀδυσεύς. Aſſertur & ex Epigr. ἑξήκοντα λυκάβαντος ὥρας pro Sexaginta anni. Porro di

ctum volunt τὸν λυκαίσαστα vel περὶ τὸ λυκάων βαίνειν, ἐφ' ἃ anni tempus latenter & tacitè prætereat, vel περὶ τὸ λύκων δίκλιν βαίνειν. Serie enim quadam dies eius cohærentes labuntur luporum more, qui feruntur, quum flumē aliquod tranāt, mordicus quisq; proximè præcedētis caudā tenere. Macrob. Saturn. lib. 1, cap. 17, scribit vetustissimos Græcorum annum appellasse λυκαίσαστα, ἀπὸ τοῦ λύκου. id est à sole. Solem enim λύκον appellari, etiam Lycopolitanam Thebaidis ciuitatem testimonio esse. Solis autem cursu & recursu annum perfici, notum est.

Λύκαμα, τό, t.2, c.735, g. Λύκαμνα, t.2, c.736, a
Λυκαμνίς, ib. Λυκαμνός, t.2, c.735, f
Λυκαμβὶς ἀρχή, à Cratino dicitur ἡ πολεμάρχου, vt innuit Hesychius.
Λυκαιθρωπία, t.2, c.735, b. Λυκαίθρωπος, ib. c. & 519, g. ob.
Λυκαὶς, t.2, c.735, h. Λυκαωγὲς, ib. c
Λύκαψος, ibid.
Λυκάων, ibid. g. Λυκάων, propr. ibid. h
Λυκέη, ib. g. Λυκεῖν, ib.
Λύκειον, ib. f. Λυκεῖον, ibid.
Λύκειος, ib. e. Λύκειος ἀγρὸς, ib. f
Λυκεῖ, ib. g. Λύκειν, t.2, c.736, a. Vide & λύζ.
Λυκηγενὴς, t.2, c.735, d. Λυκηδὸν, ib. g
Λυκηθμὸς, ibid.
Λυκηλάπτες, Hesych. τὰς ἐγχέλεις, Anguillas.
Λυκηδὰς, t.2, c.735, h
Λύκιον, ου, τό, Lycium: spinosa arbor est, alio nomine πυξάκανθα dicta. ex ea medicamentū fit eiusdē nominis: appellatione ex eo imposita quòd vtplurimùm in Lycia proueniat. Alioqui & Indicū Lycium est ex frutice qui lonchitis appellatur. Autor Dioſc. lib. 1, cap. 133. Plinius lib. 34, cap. 14, Lycium præstantius è spina fieri tradunt quam & pyxacanthon Chironiam vocant. Ibidem de rhamno sylueſtri dixerat, Huius radice decocta in aqua, fit medicamentum quod vocatur Lycium. Vide ibidem & de Indico Lycio. ¶ Adhæc Λύκιον Theſſalici loci nomen est, ex eo quòd lupus ibi Pelei boues inuadens, in saxum est conuersus. Etymol.
Λύκιος, t.2, c.735, f
Λυκιουργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Confectus in Lycia: seu Lycio artificio elaboratus. vt Λυκιουργῆς φιάλαι apud Athenæum lib. 11. quas tamen nonnulli volunt esse à Lycio seu Lycone quodam confectas, minus rectè, vt ipse Athen. ibidem docet. Ibidem ex Herodoti lib. 7, πεζοβόλοις δύο Λυκιεργέας, Ionicè pro Λυκιουργεῖς. Locus est p. 259, meæ editionis. vbi scriptum Λυκοεργέας, vt in Aldina etiam. ego vtrobique malim Λυκιεργέας, vt sanè ibidem memorātur πῆξα Λύκια. Rursum apud Athenæum paulo ante ista quæ modò attuli verba, ex eiusdem Herodoti libro 7, πεζοβόλοις δύο Λυκιουργήσας ἡμιεργέας: sed perperam, vt arbitror, illo Λυκιουργέας diuiso in Λυκιουργήσας ἡμιεργέας: quum sensum etiam verba ea reddant parum commodum. Dicuntur autem iis verbis significari ἀκόντια πεζῶν Λύκων δίκεραν δολιπήδεια ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα.
Λυκὶς, t.2, c.736, a
Λυκίσκος, ου, ὁ, Hesychio est Trochlea quæ non habet ὀνίσκον, suculam, sed tantùm τρῆμα, Foramen: vel κύδος ἁπτῆρος.
Λυκοβασίας, t.2, c.734, c. Λυκόβρωτος, ib. d
Λυκόδοντες, t.2, c.735, d. Λυκοειδὴς, t.2, c.734, d
Λυκοεργὴς, ib. Vide Λυκιουργὴς sive Λυκιουργὴς, paulo antè. Apud Hesych. & Λυκόεργα, ἐκ λυκείου δέρματος πεποιημένα: sed suspectum.
Λυκοθαρσὴς, t.2, c.734, d. Λυκοθρασὴς, ib.
Λυκοκτονέω, ib. c. Λυκοκτόνος, ib.
Λυκοπαθὴρ, ib. Λυκόποδες, οἱ, ib. f
Λυκορράφης, ibid. & t.3, c.666, e
Λύκος, t.2, c.734, a. Λύκος, propr. ib. c
Λυκοσκυτάλιον, t.2, c.735, d. Λυκεσταλὰς, t.2, c.734, g
Λυκεσταφεὶς, ib.
Λυκόσπορος, Qui ore lupino est. apud epitheton. Suid.
Λυκόφημα, t.2, c.736, a. Λυκόφαγος, t.2, c.734, h
Λυκόφθαλμος, t.2, c.735, d. Λυκοφιλία, t.2, c.734, h
Λυκοφίλιος, ib. g. Λυκοφιλίας, ib. h
Λυκόφρων, t.2, c.735, a
Λυκοφώνας, & Λυκόφωνας, apud Plutarchum reperimus pro

eadem herba positum: in Institut. Lacon. p. 422, de iuuenibus Spartanis, ἐν δὲ τῷ χειμῶνι τοῖς λεγομένοις λυκοφώνας ὑπεβάλλοντο καὶ καπμίζουσι τοῖς σίδαις θερμαντικὸν ἔχειν τὴν ὕλης δοκούσης. Et in Lycurgo, p. 91, iisdē ista verbis, nisi quòd ibi scriptum λυκοφόνας pro illo λυκεφώνας. Forsitan existimet quis λυκοφάνας scribendum, Hesychio tradente λυκόφανον à Messeniis, vicinis Lacedæmoniorum, vocari τὸν ἐχινόποδα: qui ἐχινόπους est herba aculeata referens figura sua pedes echini marini, vt vult Etym.
Λυκόφως, t.2, c.736, a. Sunt qui περὶ τὸν λύκον nominatum velint, quòd lupi colorem referat, qui cinereus est nec præferens nigredinem intensiorem. seu quòd referat colorem pilorum lupi, qui prope cutem albi sunt, exteriore parte nigriores. alii περὶ τὸν λύχνον, τὸν σκοτίαν, quasi λυχόφως, quòd sit φῶς quoppiam λυχνῶν καὶ ὑποσύκτερον, lux quædam obscura & nocti non absimilis, qualis est φῶς τὸν ὄρθρον & vesperi quum dies & nox miscerī incipiunt. Dicitur igitur esse ὁ βαθὺς ὄρθρος περὶ τὸν λύχνον, Summum diluculum quod nocturnas tenebras sequitur. Vide & λύζ.
Λυκόχροος, t.2, c.735, b. Λυκοψία, ib. e
Λύκοψις, ib. Λύκοψος, ib.
Λυκόω, t.2, c.736, a
Λυκπὰ, Hesychio οὐκ ἀνεκτὰ, Non toleranda. forsan pro ἀλυκπὰ, vt sit Vitanda, Fugienda: περὶ τὸ ἀλύξαι.
Λυκώδης, Lupinus, Lupo similis, Lupum referens. vt λυκώδης τὸ χρῶμα, colore lupum referens.
Λυκωρὸς, dicitur Apollo περὶ ἢ Λυκάρειαν, à Lycorea, vico Delphico, in quo colebatur: vnde POSSESS. Λυκωρεὴ κιθάρη, Cithara Apollinis Lycorei, in Epigr. Plura Steph. & Etym.
Λῦμα, purgamentum, &c. t.2, c.736, f.
Λυμαίζω, idem quod λυμαίνω, vt tradunt v.l. ex Etym.
Λυμαίνω, Purgo, &c. t.2, c.737, b. Λυμαίνω, Perniciem affero, &c. ibid. f.
Λυμαντὴρ, t.2, c.738, f. Λυμαντὴς, ibid.
Λύμακες, Hesychio πέτραι: forsan περὶ ἢ λύμαι, vt sine Sordidæ & contaminatæ ex alluuione vndarum. quales propè suprà λιοτάδες.
Λυμάχη, eidem Hesychio, ἡ εἰς διαφθορὰν λύπη & ὕβρις. vt idem fit quod λύμη. Et forsan deriuatum hoc nomen à λυμαίζω.
Λυμεὼν, t.2, c.737, e. Λύμη, ibid. b
Λυμεώνα, apud Hesych. βλοίβαν: sed suspectum.
Λυμνὸς, idem dici scribit pro γυμνὸς, Nudus.
Λύμπη, eidem H. est πόνος, Labor, Ærumna.
Λυμπεσφόρος, eidem τὸ λυχνίον, Lucernula.
Λυξ, eidem est λύξον: si tamen ita scripsit. In v.l. exponitur Lux: sed sine vlla autoritate. Scio equidem legi apud Macrob. Saturn. lib. 1, cap. 17, Romani, vt pleraque alia ex Græco, ita & lucem videtur à lyce figuraſſe. Et mox, Ipsos quoque λύκους, à lyce, i.à luce, prima, appellatos quidā putāt, quia hi ferè maximè id tempus aptum rapiendo pecori obseruant, quod antelucanum post nocturnam famem ad pastum stabulis expellitur. Sed his se autoritatibus tueri nequeunt. nam ablatiuum lyce ibi esse à nominatiuo non λυξ sed λύκη, vel ex ipso patet Macrobio, qui ibidem, Prisci (inquit) Græcorū primam lucem, quæ præcedit solis exortus, λύκλυν appellauerunt, ἀπὸ τοῦ λύκου, id est temporis: hodiéque λυκόφως cognominatur. Sic mox Apollinem ab Homero λυκηγενὲα dici scribit ὡς γιγνώσκω περὶ τὸν λύκλυν, vtpote qui geret exortu suo lucem.
Λυπάλιν, Lucianus à quibusdam τὸν ῥήτορα seu σοφιστὴν dictū scribit ὅτι παῖς ὀκλησίας, ἀγορεύσας ὢν, ἐπεπέρασεν. In Pseudologista, pag. 342.
Λύπια, Hesychio λιπαρὰ, Pinguia.
Λυπέω, t.2, c.740, h. Λυπέομαι, ib.
Λύπη, t.2, c.739, b. & t.1, c.1638, e. ob.
Λυπινάρια, Suidas esse dicit leguminis speciem quam & Θέρμας siue Θέρμα vocant. Sunt qui περὶ τὸ λυπῖν denominata velint, quum & Virg. dicat Tristis lupini calamos, pro Amari, & gustum offendentis. Ego potius ex Latina voce Lupini recentiores Græcos mutuatos arbitror.
Λυπηρὸν τὸ, subst. t.2, c.740, d. Λυπηρὸς, ib. c

Λυπηρὸς, ib. d. Λυπηπικὸς, t.2, c.741, b
Λυπεύγαμον, τὸ, substant. t.2, c.740, f
Λυπεύγαμος, ib.
Λυπεύγλωσσος, Attiècè pro λυπεύγαμος dicitur.
Λυπεῦς, t.2, c.740, d. Λυπεύτης, ib. g
Λυπεῦς, ib. Λύρα, t.2, c.741, d
Λυραοειδὲς, t.2, c.742, b. Λυρίζω, ib. e
Λυρικὸς, ib. d. Λύριον, ib. e
Λυρεὺς, ib.
Λυρίτης, Hesychio ζῶόν τι παῖς δρυὸν ὀνήκοον, animal quoddā quod in quercubus parit. Sunt qui glirem interpretentur. forsitan & Sciurus esse possit.
Λυροκιθάρης, t.2, c.741, g. Λυρόεις, t.2, c.742, d
Λυροεργὸς, t.2, c.741, g. Λυροθελγὴς, ib.
Λυρόκτιπος, ib. Λυροκτυπία, ib. h
Λυροκτύπος, ib. Λυροποιητικὸς, t.2, c.742, a
Λυροποιία, ib. Λυροποιὸς, ib.
Λυροφοίνιξ, ib. b
Λυρτὸς, ab Epirotis dicitur ὁ σκύφος, vt Athenæus libro 11 refert ex Seleuco.
Λυρῳδία, t.2, c.742, c. Λυρῳδὸς, ib. b
Λυρῳδὸς, ib. Λυρωνία, ib.
Λυσαλιδρὸς, t.2, c.744, b
Λυσανίας, ου, ὁ, dicitur ὁ λύων τὰς ἀνίας, Mœrores & tristitias soluens. Apud Aristoph. verò Nub. Strepsiades de suo filio, σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀνιαρὸς, λυσανίας παθῶν μεγάλων κακῶν, pro Dissolutor mœrorum quos pater ex magnis his malis percipit. At δυσάνιος γυνὴ vocatur ἡ ὀλίγας τὰς τυχοῦσιν ἀχθομένη, Hesych.
Λύσαι θεμιν, redimere. &c. t.2, c.749, b
Λυσφοι, πελεκεῖ, dicebantur quædam περὶ τὸν λύσιον Διόνυσον, eodem Hesychio autore. Apud Suid. λύσιοι.
Λυσίαν, idem Hes. ὁμοίως ὀνομασίαν, μαλίαν.
Λυσιμελὴς, t.1, c.815, a
Λυσίγυιος, Membra seu artus dissoluens. At Λυσιγῦα ex Hippocr. pro Membrorum luxatio & dissolutio. Locus est in lib. De loc. in hom. vbi dicit, ὁ κίθαρος συγκεκαμμένος ὀξὺ, καὶ λυσιγῦα γίνεται.
Λυσίδικος, Qui lites dirimit: vel Qui iura dissoluit.
Λυσιθέμεν, t.1, c.1100, b. Λυσιζώνη, t.2, c.747, d
Λυσίζωνος, t.1, c.1411, e. t.2, c.747, d
Λυσιμάχιον, τὸ, Lysimachium: herba quædā apud Dioſc. lib. 4. c. 3. Ab Hesychio Λυσιμάχεια βοτάνη dicitur, propter Lysimachum inuentorem. vt & Plin. lib. 25, c. 7, Inuenit (inquit) & Lysimachus herbam Lysimachiam, quæ ab eo nomen retinet, celebrata Eraſiſtrato. Ibidem dicit vim eius tantam esse vt iumentis discordantibus iugo imposita, afferitatem cohibeat. vnde videtur ionuere dictam περὶ τὸ τὰς μάχας λύειν.
Λισιμαρὴς, t.2, c.872, g. Λισμύεμμενος, t.2, c.856, c
Λύσμος, t.2, c.749, g
Λυσινόμος, Legis dissolutor, Legum ruptor. Nonnus.
Λύσπος, t.2, c.750, a. Λυσπεῖ, Hesychio φοβεῖται.
Λυσπόνος, t.3, c.219, g
Λύσις, t.2, c.749, d. & t.1, c.1794, g
Λυσπέλεια, ας, ἡ, Vtilitas. ὠφέλεια. Poll. vocabulum φαῦλον esse dicit, & pro eo dicendum ὠφέλεια.
Λυσπλέω, t.3, c.1385, e. Λυσιπλὴς, ib.
Λυσιπλοεύπορος, ib.
Λυσιῴδὸς, οῦ, ὁ. Aristoxenus apud Athenæum lib. 14, μαγῳδὸν vocari scribit τὸν ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα περὶσωπα ὑποκρινόμενον: λυσωδὸν verò, τὸν γυναικεῖα ἀνδρείοις, seu (vt Eustath. habet) τὸν ἐν ἀνδρείοις περὶσώποις γυναικεῖα ὑποκρινάμενον, qui sub virili persona muliebrem fabulam agit. forsitan quòd eiusmodi δράματα peragi solerent ἐν λυσείοις πανηγύρεσι.
Λυσκάζει, Hesychio πεφεύγει, Aufugit: quod & ἀλυσκάζει.
Λύσπα, t.2, c.742, f. Λυσπαλέος, t.2, c.743, d
Λυσπὰς, ib. h. Λυστίω, ib. e
Λυστηνεὶς, ib. d. Λυστηρὰ, ib. g
Λυστηρὸν, ib. Λυστοδικτυς, t.2, c.518, d. ob.
Λυστοδικτος, t.2, c.743, b. Λύστρα, t.2, c.744, b
Λυστρωτὴς, t.2, c.743, c
Λυστρὸν, & Λυστρωτὴρ, t.2, c.744, a
Λυστῶν, Ionicè pro λυστῶν, à them. λυστάω.
Λυστῳδὴς, t.2, c.743, d

Λύσωμα περιῶν, ex Aristotele Hist. animalium libro 3, affertur pro Æquamentum seu discrimen capillorum, id est vertex, Gaza interpr.
Λυτὰ, τὰ, ex Epigr. pro Iustitia, Iuris intermissiones. quæ & λύσιμα dici feruntur.
Λυτέον, Soluendum. Λυτὴρ, t.2, c.750, f
Λυτήλεια, τὰ, ib. g. Λυτήλεος, ib. f
Λυτέρσης, perperam quidam cod. pro λυτέρσης.
Λυτικὸς, t.2, c.750, c. Λυτικὼς, ib. f
Λυτὸς, ib. d. Λυτρον, t.2, c.760, c
Λυτόω, ib. d
Λυτρῶν, ῶνος, ὁ, idem ac ἀφεδρὼν, Secessus ad deponendum onus ventris: forsan περὶ τὸ ὀνεῖν λύειν τὴν κοιλίαν. Suidas hoc vocabulum barbarum esse dicit, vt & τὸν ἀφεδρῶνα.
Λύτρωσις, t.2, c.760, e. Λυτρωτὴρ, ib.
Λυτρωτὴς, Redimendum. Λυτρωτὴς, Redemptor.
Λυτία, t.2, c.742, f. Λυτίω, t.2, c.743, e
Λυτέω, ib. g. Λυτοῖ, ib. h
Λυτὰ, affertur pro Singultio: quod rectius λύζω.
Λυτρὸν, t.2, c.750, h. Λύχνα, τὰ, t.2, c.744, g
Λυχναῖος, t.2, c.745, h. Λυχνάπτης, ib. c
Λυχναφία, ib. Λυχνεία, t.2, c.746, b
Λυχνεῖον, ib. a. Λυχνεῦς, t.2, c.745, h
Λυχνεύω, t.2, c.746, h. Λυχνεών, ib. g
Λυχνία, ib. b. Λυχνίαμα φλὸξ, ib. c
Λυχνίδιον, ib. e. Λυχνίον, ib. a
Λυχνὶς, b. c. Λυχνίσκος, ib. e
Λυχνοῦς, ib. Λυχνίτης, ib. g
Λυχνοῦχοι, t.2, c.744, g. Λυχνοκόρος, ib. h
Λυχνοκόλαξ, t.2, c.745, a. Λυχνοκαυσία, ib.
Λυχνοπτοῖς, ib. b. Λυχνοπώλης, ib.
Λύχνος, t.2, c.744, c. Λυχνοῦχος, t.2, c.745, c
Λυχνοφόρος, ib. b. Λυχνώμαπα, τὰ, t.2, c.746, h
Λυω, Soluo, &c. t.2, c.747, a. Λύω, Libero, &c. ibid. e.
Λύω, Soluo è portu, &c. c.748, g. ¶ Λύει, Hesychius & Suid. exp. non solùm λιπαίνει, sed etiam ἀδημονεῖ. quod potius ἀλύει dicitur.
Λυωδὲς, Hippocr. vocauit τὸ περὶσωπικὸν, vt est in Lex. Galeni. Reperio λυμώδεες apud Hippocr. hoc significatu, circa finem 1 b. De artic. πυρετοὶ ὀξέες, λυμώδεες, γνώμης ἀπόλυσιν. forsitan quoniam animum cum corpore dissoluunt, ideò sic dicuntur.
¶ Λαὼ, t.1, c.1096, a. Λωβαίζω, t.2, c.764, a
Λωβάω, t.2, c.763, a. Λωβάομαι, t.2, c.762, e
Λωβάσις, t.2, c.764, c. Λωβάω, ib. a
Λωβέω, ῶ, Ionice pro λωβάω, apud Hippocr. De artic. πολλὰ λωβέονται οἱ χαίροντες τῶν καλῶν ὀδαπέσιν.
Λωβὴ, t.2, c.763, g. & 764, c. Λωβήεις, t.2, c.762, e
Λωβήσις, c.2, c.763, b. Λωβητὴρ, ib. b
Λωβήτης, ib. Λωβήτες, ib. c
Λωβήτωρ, ib. Λωβὸς, t.2, c.764, c
Λωγάλιον, ου, τὸ, H. ἀφ' οὗ ὁ τὸ πρόχειλον χάλασμα. At Λωγάλιοι, εἰδὲ ἀστεῖοι siue πόρνοι. Ac vt λωγάλιοι exp. πόρνοι, ita ET Λωγὰς affert pro πόρνη, Meretrix, Scortū.
Λώγασος, eidem est ζωρεία μάστιξ, Flagrum è taurina pelle.
Λωγέω, Dico. vnde ἐώγεων Hesychio ἔλεγον.
Λώγη, eidem H. est καλαμη, Stipula: & σωληνωτὴ σίτου, Frumenti collectio.
Λώεσαν, idem Hes. τὸν ἅμαξαν, Curium seu Carrucam: quam & λώεσαν.
Λώϊον, Melius, t.1, c.1096, a. Λώϊος, in Λῶος.
Λωϊσμὸν, Hesychius λῶμα, Fimbriā, Institam: seu κλωσμόν.
Λώϊος, t.1, c.1096, c. Λωΐτερος, ib.
Λωΐτιν, Hesychio συμφορωτέρα, Cōducibilior, Vtilior: pro λωΐτερη, Melior.
Λωΐων, t.1, c.1096, a
Λώεσαν, Hel. τὸν ἅμαξαν: quam & λώεσαν.
Λωπόβοτα, idem αὐθοιῶπα, Florentem. Infrà λωπεῶπα.
Λῶτον, idem esse dicit edulium quod pueris ex acinis & ficubus paratur.
Λῶμα, ατος, τὸ, Fimbria, Institia: ῥαφὴ ἢ κλωσμὸς εἰς τὸ κατώτερον τῆς ἱματίου, Hesych. Quod imæ vestis ora autrum vel attextum est. quod & κράσπεδον, & κρόσσε. Exodi 28, ποιήσεις ὀδὰ τὸ λῶμα τοῦ ὑποδύτου κάτωθεν ὡσεὶ εἰς ἀνθοῦσας ῥόας ῥοδινοὺς εἰς ὑακίνθιν, In fimbria seu limbo. Inde DIMIN.

Λωμάτιον, ου, τὸ, Fimbriola, Paruulus limbus seu Paruula instita. Ex Epigr. λωμάτια μήλινα pro Vestimenta uelina: nescio quàm rectè.

Λῶν, Doricè pro λῶς, hoc est θέλοιτο, Volunt.

Λῶος, ου, ὁ, Lous, à Macedonibus dicitur ὁ ἑκατομβαιών, mēsis hecatombæon, vt testatur Plutarchus in Alex. pag. 1221. seu βοηδρομιών, vt est in epistola Philippi ad Peloponnesios apud Demosth. Pro cor. τὸν ἀνεῶτος μὴν ὃς λῷ-ου, ὡς ὑμεῖς (Macedones) ἄγετε μῆν, ὡς δὲ Ἀθηναῖοι βοηδρομιῶνος· ὡς δ' Κορίνθιοι, πανέμου. Suidas esse dicit Romanorum Augustum seu Sextilem: sed fallitur. nam scribit Galenus comment. 1, in Epidem. lib. 1, πλὴν ἔαρος, λῷ ἰσημερίαν εἶναι Ἀρτεμισίου μηνὸς, κατὰ Μακεδόνας, καθ' ὃν καὶ τὴν τε καὶ τὴν Θεσσαλῶν τὸν λῶον, καθ' ὃν τοὺς ἀρχὰς τῶν εἰρηνῶν μιμοῦν-τές τ' ἰσημερίας καὶ τοὺς ὅρους γινόσθαι καθ' Μακεδόνας. Sunt qui subscribant seu adscribant, λῴος, siue λῶος: quidã & trisyllabos Λῴους.

Λωπὰς, άδος, ἡ, affertur pro Vestis, Crumena, Vas: & Λωπάδιον, pro Vasculum: sed sine vllo testimonio.

Λωπαδίαι, Hesychio ψευδεταί, Mentiuntur, Fallit.

Λώπη, τ. 2, c. 681, c. Λωπίζω, ib. f

Λώπιον, ib. Λωπισμὸς, ib. g

Λωποδυσία, ib. e. Λωποδυσίου δίκη, ib. e

Λωποδυτέω, & Λωποδυτέομαι, ibid. d

Λωποδύτης, ib. c. Λῶπος, ib.

Λώπτω, affertur pro Saltor: sed sine autore.

Λωρὸν, Hesychio πικρὸν, Amarum. At Λῶρον siue λῶρος, recentiores Græci vsurpauere pro Latino Lorum.

Λωρυμὸν, idem exp. βαθύπατα, καπώτατα, Profundissimè, Infimè.

Λῶσα, eidem est θέλουσα, Volens: à them. λῶ.

Λῶτος, τ. 1, c. 1096, c

Λωτεῦ, Λωτιῶται, Λωτία, Λωτίζω, Λώτινος, in sequ. Λωτὸς.

Λωτὸς, οῦ, ὁ, Lotus: à Theophrasto Hist. plantarum lib. 7, cap. 14, numeratur in rer ea quæ ἐν πλείοσι ἰδέαις ὄντα ἐν ᾧ ἀρδόν ἐστι ὁμωνύμως, multas enim huiusmodi esse species ait, quæ & folio & caule & flore & fructu differant. De prima specie, vide eum lib. 4, cap. 4: & Plin. lib. 13, cap. 17, vbi celtin vocari tradit. Huius fructus magnitudine fabæ est, colore croci, densus in ramis myrti modo nascens: tam dulci apud Afros cibo vt nomen etiam genti terræq; dederit, nimis hospitali aduenarum oblitione patriæ. quemadmodum tanè apud Homerũ Odyssea ι, sociorum Vlyssis ὅς τις λωτοῦ φάγοι μελιηδέα καρπόν, Οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι· Ἀλλ' αὖτ' βούλοντο μετ' αὐθαδίοισι Λωτοφάγοισι Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μνήσαιτο νόστου τε λαθέσθαι. (vnde prouerbio λωτὸν φαγεῖν, lotum comedisse, dicitur is qui exteræ regionis dulcedine captus patriæ oblitscitur) Vinũ quoq; exprimitur illi, simile mulso: baccæq; cõtusæ cũ alica ad cibos doliis condũtur. quin & exercitus pastos eo tradunt, vterò citróque commeãtes per Africam. Hæc ferè Plin. loco citato, & Athen. l. 14, ex Polybio, consentiens cum Plinio quod ad fructum attinet, non quod ad arborem. Sed & fabã Græcam Romæ à suauitate fructus sylueſtris quidẽ, sed ceraforũ penè natura, loron appellarunt. Autor idẽ Plin. l. 16, c. 30. vbi descriptionem eius prolixiorem vide.

Est eodem nomine in Ægypto caulis in palustrium genere, recedentibus enim aquis Nili riguis, prouenit similis fabæ, caule, folisque densa congerie stipatis, breuioribus tamẽ graeuioribusq; : cui fructus in capite, papaueri similis incisuris omniq; alio modo: in ius grana, ceu milium, ea capita incolæ in aceruis putrefaciũt: mox separant lauando, & siccata tundunt, eóque pane vtuntur. Autor idẽ Plin. l. 13, c. 17: & Theophr. Hist. pl. l. 4, c. 10: nec non Herodot. l. 2, p. 77. (qui & superiores loti meminit, l. 4, p. 176. palmeam dulcedinem ei tribuẽs, & vinũ inde conficiendi dicens) Athen. verò initio l. 3, scribit ἐκ τῆς νιδωρίων nasci & florem coronarium, quem Ægyptii λωτὸν appellent, Naucratitæ verò μελίλωτον: vnde μελιλωτίνοις στεφάνοις vocari, admodum odoratos & in æstu maximè refrigerantes. Alioqui λωτὸς & ex herbarum genere est. Duæ eius species. vna, ἥμερος, quã τεῖφυλλον appellant nonnulli, φυομένη ἐν τοῖς ἀρδευτείοις. altera λωτὸς ἄγριος dicitur, alio nomine λίβυος, quod in Libya, vtplurimum proueniat, folio similis λωτῷ τῷ τεφυλλῳ πηλῷ χορτικτείοις ἠθυνομένῳ, semine fa nigraeci, sed multo minore: id φαρμακώδες ἐν τῇ γεύσει. Autor Dioſc. lib. 4, cap. 111, & 112. Item Plin. lib. 22, c. 21, Lotem (in quit) qui arborem putant tantùm esse, vel Homero autore coargui possunt. is enim inter herbas inbnascentes deorum voluptari, loton primam nominat: numeri in Iliad. ζ, de Ioue & Iunone canens, Τοῖσι δ' ὕπατος χεῖρ' ἐπιβάλε φαιδίμη Ἥρη, ἐν θρόνῳ ἑζομένη· ἀμφὶ δὲ γαῖα φύεν νεοθηλέα ποίην, Λωτόν τ' ἠδ' ἐρσήεντα ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑακίνθους. Quin & inter equorũ pabula λωτὸν commemorat idem, poeta: Iliad. β, ἵππῳ δὲ πυρὸν ἔδμεναι οἶον ἑκάστῳ Λωτὸν ἐρεπτόμενοι τε καὶ ἐλεοβρεφέα τε σέλινον. Et Odyss. δ, Telemachus quum inter alia munera à Menelao acceperet equos etiam, hos ei reddit, dicẽs Ithacam suam pratis carere, ipsum verò πεδίοιο ἀνάσσειν Εὐρέος· ἐν δὲ μὲν λωτὸς πολύς, ἐν δὲ κύπειρον, Πυροί τε ζειαί τ' ἠδ' εὐρυφυεῖς κριθαί λευκαί. ‖ Redeo nũc ad lotum arborem, de qua primo loco dixi. Lignum eius colore nigro est, carnem vetustatémque non sentit: ad tibiarum cantus expetuntur: radice verò culcellis capuli fiunt, autore Plinio. Sane pro ipsa tibia inde confecta ponitur frequẽter à poetis. Suidas λωτὸς scribit vocari ὀστοθαλαμοῦς παρ' αὐλοῖς, hæc ex Epigr. afferens exempla, λωτὸ ἐ χρυσοκόλλητος θαλαμοῦ ἐπιπαρωνίς· θρῆμα, Λωτοῦ. Item, ὁ θαλάμοις τὸ τε ἐπιχρυσοκόλλητος λωτὸς ὑμνοῦ ἔρανος κρότεις. Affert & διδύμους λωτοὺς κερόεσσας. Sic apud Athen. lib. 4, ex Sophrone de nabla, ὦ λωτὲ ὀ πλουρῶν ἀδυχρὸς παγὶς ἐμπνεῦν αἰεὶ μοῦσαν. quanquam sunt nonnulli qui λωτὸς scribant per ō quum pro tibia vtuntur, vt suprà docui. Venio nunc ad composita & cætera derivata. A loto arbore dulcissimi fructus ferace, DICVNTVR Λωτοφάγοι, populi quidã, Latinis itidẽ Lotophagi, ex eo quòd loti fructu victitẽt: de quibus Hom. Od. 1. & Herod. l. 4. p. 176: Pl. l. 5, c. 4: à quo c. 7, & Lotophagitis insula memoratur. Sed & Strabo l. vlt. Λωτοφάγων meminit & σύνεσις Λωτοφαγοῖς: loton indicans herbam esse & radicem qua gustata pomi non indigeant. Inde ET Λώτινος, Lotinus, Qui è loto est. vt λώτινον ξύλον apud Theophr. Hist. pl. lib. 5: & lib. 4, cap. 3. Sic Athen. lib. 4, λωτίνοις αὐλοῖς vocari scribit qui καταστεφανοῦνται ὑπὸ τῶν καλουμένων λωτῶν, ab Alexandrinis dictos φοίνικας. vbi itidem subiungit, lotũ esse lignum in Africa nascens. Quidãm & λωτίνας ὀνθίνας vocauit hoſce λωτίνους αὐλοὺς, quasi luscinias è loto confectas: luscinias appellans ob cantus suauitatem. ITEM Λωτόεις, εντος, ὁ, Loti ferax, Loto abundans. Ex huius satiatiuo λωτόεντα Atticè contracto in λωτοῦντα, Hom. fecit IONICVM Λωτοῦντα, Iliad. μ canens, Τ' ἔνθ' ἔρεον κερυφαὶ καὶ τρηχεῖαι ἄκριαι Καὶ πεδία λωτοῦντα, καὶ ἀθρόα πουλυβότειρα, campos loti trifolii feraces: λωτὸν ἔχοντα πεδία, Hesychio, qui & generalius exp. αἰθεῖαν τὰ: itidémque Λῶτα attulerat pro αἴθη, Floresac λωτὸν esse dixerat propriè τὸ ἐν τοῖς λιβύσι φυόμενον, ac τὸ αἴθος. AD HAEC Λωτία siue Λωτίη, Suidã τέφανος ἐκ λωτῆς, Sertum è loto. Et VERB. Λωτίζειν, significans Lotũ carpo. Hesych. λωτίζειν exp. non solùm ἀπὸ θιγέσθαι, sed etiam ἀποπλύνειν: à quarum significationũ priore est VERBALE Λώτισμα, quod exp. εἰ τρεφθεῖσι καὶ ἐκλεκτοί. Et Λωτοβιοῖοι φῦλον, idẽ à nonnullis vocari scribit Ægyptios, ab aliis Thraces, ab aliis Scythas: proculdubio quòd loti pastu victitent, vt οἱ Λωτοφάγοι. Est & Lotometria, (inquit Plin. l. 22, c. 21) quæ fit ex loto lata, ex cuius semine, simili milio, fiunt panes in Ægypto à pastoribus, maximè aqua vel lacte subacto. Λώτιξ autem, quod in v. l. reddatur Latin, Qui turpiter vitam agit: item Voluptuarius, Vnguẽtis delibutus: interpretandum potius Tibicen, à λωτὸς, quo significatur Tibia, vt Iust. tradit quosdam per ō μακρὸν scribere λωτὸν, τὸν αὐλὸν, vnde λώτιγγα dici τὸν αὐλητήν.

Λοῦειν, Lacoribus esse δεῖπνον ἄλιμμα, vnctionẽ vespertina, autor Hes. Videtur Doricè potius dictũ pro λουεῖν Lauacrum.

Λουτρόος, τ. 2, c. 724, h. Λῶφαρ, τ. 2, c. 729, f

Λωφάω, τ. 2, c. 718, h. Λωφέω, τ. 2, c. 729, d

Λωφηῶν, ibid. e. Λώφημα, ib.

Λώφησις, ibid. Λωφία, ib.

Λῶψ, Hesych. χλαμὺς, Chlamys: generalius λῶπος.

Λῴων, τ. 1, c. 1096, b

M Nota est duodecimæ apud Græcos literæ, quã appellant μῦ: nota item quadragenarii numeri, hoc modo, μ'. præfixum verò acuti accentus apice, quadraginta millia denotat, sic, μ. Maiusculum quoq; M numeralis nota est, index videlicet eius numeri q ab ipsa incipit, nimirum ἡ μυριάδος, vt Χ ἡ χιλιάδος. Sic gemina, trina, quaterna, significant totidem myriadas: τὴν Π verò inclusum, quinq; myriadas notat, hoc modo, [M], & sic deinceps, vt prolixius docui in Appendice De numeris ex Herodiano & aliis.

Μά, τ. 2, c. 1532, a. Μᾶ, τ. 3, c. 335, a

Μαάπρου, Lacones μωρὸν dicunt, Fatuum, Stultum, Hes.

Μαγαδίδιον, Μαγαδίζω, Μαγάδιον, Μάγαδις, Μαγαίζω, in sequ. Μαγὰς.

Μαγαεὶς, Hesychio μικρὰ σαπίνη, Parua spatha.

Μαγαείσκος, eidem est πινακίσκος, Paruus discus.

Μάγαρον, non μέγαρον, dici εἴς ὁ τὰ μυστικὰ ἱερὰ καταπίθεται, tradit apud Eust. Ælius Dionysius. hoc est Sacellum, Fanum.

Μαγὰς, dicitur σωὴς πετρόεννος, ὑπόκυφος, δεξαμένη ὑφ' ἑαυτῇ τὴν ὑπὸ κιθάρας τὰς ὑδρείας, καὶ ἐπιπολύσα τὸν φθόγγον, Hesych. & Suidæ. vt sit lamina illa lignea repanda tui, er qua citharæ nerui contenduntur, pulsatis iis sonum reddens è foraminibus quibus pertusa est. Boethius hemisphærium nominasse dicitur, recentiores musici Fulcrum & Pontem (vt & Suid. rursum esse dicit τὸν ὑπὸ κιθάρας siue λύρας καβάλιον τὸν τὰς ὑδρείας βυσταζόντα.) & t anonem. Metaph. Greg. τὸ ὁ δοὺς τὴν ἐν τῇ ἐν τῇ ἥμισυ μαγάδα; INDE Μαγάζειν dicitur τὸ ψάλλειν, Fides pulsare. seu Nervis τὴν μαγάδι superductis harmonicos ciere sonos. Inde ET Μαγάδις, SIVE Μάγαδις, dictum instrumentũ quoddam musicum, procul dubio ab ampliore magade, vtpote viginti chordis intendi solitum, teste Anacr. qui apud Athen. dicit, Ψάλλω δ' ἔκκοσι χορδαῖσι μάγαδιν ἐρῶν. Apud eundẽ Athen. ibidẽ, nimirũ l. 14. dicitur esse ὄργανον ψαλτικὸν admodum vetustum: quod postmodum μετεσκευασθὲν dictum fuerit σαμβύκη: secundum alios à Lydis: secundum alios, à Sapphone inuentum. Sunt qui μάγαδιν & πηκτίδα eandẽ esse velint, inter quos Menæchmi tantùm sed & Aristoxenus testimonio πηκτίδα & πλὴν μάγαδιν eandem esse ait, quã scribit Terpandrum inuenisse αὐτόφθογγον τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον, eo quòd Pind. dicat Terpandrum Lesbii primum ὀνομάσαι Αἰόλιον Λύδιον ψαλμὸν αὐτόφθογγον ὑψηλᾶς πηκτίδος. Vbi quum dicat ὑψηλᾶς, suspicari possit aliquis πλὴν μάγαδιν. siue πλὴν πηκτίδα, fuisse simile instrumentũ ei quod hodie manichordum & symphoniacum vocant, quadratum, sed oblongum, æreis ferreisque intentũ neruis. Ion verò μάγαδιν appellat & tibiarũ quoddam genus, in Omphale, Λυδός τε μάγαδις αὐλὸς ὑγρὸν ὀρθιάζων βοῆς: si Didymo credimus, sic appellans τὸν κιθαριστήριον αὐλόν: vt alii volunt, τὸν τετρασταθμῶν τῇ μαγάδι. nisi forte putandus sit intellexisse instrumentum musicum simile ei quod vulgo symphoniacum appellant, idem propè cum eo quod manichordiũ nominant, nisi quòd hoc chordas, illud fistulas habet quæ digitis percurrentibus flatum concipientes sonum reddunt suauissimum. Ac vt ibi Ion dicit ὑγρὸν ὀρθιάζων βοῆς, ita Pindarus in scolio quodam ad Hieronem πλὴν μάγαδιν vocat ψαλμὸν αὐτόφθογγον, propterea quòd duo ἠχοῦν habeat σωφωνίαν, puerorum videlicet & virorum. vnde & Phrynichus, Ψαλμῶσιν αὐτόφωνοι· ἀείδοντες μέλη. Tryphon & Μάγαδιν & Μαγάδιν vocat. Nam τοῦτο ὀνομάσαι libro 2, sic scribit, ὁ δὲ Μάγαδις καλούμενος αὐλός. Et rursum, Μαγαδὶς ἐν ὀξὺν ὀξὺν βαρὺ φθόγγον ὀρθιάζουσα: dicente Alexandridẽ, Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγαν, indicans, magadi se redditurum & exiles & grauisonas seu grandisonas voces. Sic verò idẽ Ath. l. 4, ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλὸς, ὁ δὲ παλαιομάγαδις ὀνομαζόμενος, ὀξὺν ὀξὺν βαρὺ φθόγγον ὀρθιάζουσα, afferens & ipse hoc Alexãdridæ ie stimonium. Idémq; refert Eust. p. 1157. Ad superiorẽ verò magadin vt redeã, idem Athen. l. 14, scribit Diogenem tragicũ πλὴν πηκτίδα à magadide discriminare. quippe qui quum dixerit, Ψαλμοὶς τεταγῶν, πηκτίδων τε Περσικῶν, statim subiũgat, αἰπεῖσι Λυδοῖς κρεκούσας μάγαδιν, ἐν δὲ Περσικῷ Νόμῳ ξυνωθεῖς αὐλὸς ὁμονοεῖ χορῷ. Sic verò & Phyllidem lib. 2 De musica, vt diuersa organa ponere πηκτίδας, μαγάδιδας, σαμβύκας, πεζόφωνα: μαγάδιδας nominari dicentem τὰ δὲ πασῶν καὶ πολὺ ἴσα τὰ μέρη τῶν ἀδόντων ἁρμοσθέντα. Hæc illeibi. Ac notandum est, eũ in obliquis dicere & μάγαδιν & μαγάδιδα. in dativo μαγάδι, sine diphthongo, Ionico more, vt & apud Hesych. scriptum reperiturque in tibiæ genere dicitur, masculino etiam genere dicere ὁ μάγαδις. Verũ & μαγαδίδας apud eum legi sciẽdum est, paroxytonos, ab oxytono nominativo μαγαδίς, itidémque apud Eustathiũ: apud Poll. verò μαγάδιν, ex Anacreonte. quod suspectum habeo, nec dubito quin reponendum ἐν μάγαδιν. Hesych. trisyllabi tantùm meminit, μαγάδος dici scribẽs & ψαλτικὰ ὄργανα & αὐλοὶ κιθαριστικοί. Ex eóque est VERB. Μαγαδίζειν significans τὸ τῇ μαγάδι ἁδρῶς ψάλλειν, Magadi canere, seu Magadis neruis pulsatis musicum ciere melos. Theophil. comicus, πανηρὸν, ὑγὸν τὸ πάτερ· Ἐστὶ μαγαδίζειν ὅτῃ ἐρχοῦ καὶ πηδᾶν. Οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ἔστιν ἀστεῖα μέλος. Aristot. actiuè etiã & trãsitiuè posuit pro ψάλλειν, Pulsare, Digitis tangere: in Probl. Sect. 19. Nã quæst. 18, quærit cur ἡ ὀξὺ πασῶν συμφωνία ἀδέξ μόνον. hanc. n. μαγαδίζεται, ἀλλὰ δ' ἀδέμίαν. Et sub finem dicit, ὁ μόνον μελῳδεῖται, ὅτι μιᾷ ἔχει χορδῇ τὰ αὐτόφωνα φωνῶν: synonymos ponẽs μελῳδεῖται, & μαγαδίζεται. Deniq; à disyllabo μαγὰς est DIMIN. Μαγάδιον, ου, τὸ, Parunla μαγὰς. vt apud Luc. de Mercur. lyræ seu citharæ inuentore, p. 29, χελώνην τοῦ νεκροῦ θιμὼν, ὄργανον ἀπ' αὐτοῦ συνεπήξατο. πήχεις τὸ ὁπόρμησας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑπόθεις, καὶ ὀπτανὰ ἄμφοτ ἐπὶ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρόν. Vbi Micyll' vertit, fundóq; & dorso subiecto.

Μαγλαβα, Suidæ Vas vinarium è lignis cõfectum. Idem in Γεῦλος, inter alias expositiones, oxytonon γαυλὸν esse dicit οἰνηρὸν ἀγγεῖον ἐκ ξύλων καπακιθυασμένον, quam Italos vocare μαγλάβαν. Nõ est itaq; merè Græcum vocabulũ.

Μαγλαβία, Μαγλαβίδιμα, Μαγλαβίδιον, Μαγλαβιδυπνὸς, vide in sequ. Μάγλαβον.

Μαγλαβον, ου, τὸ, varias habet significationes. Hesych. enim μάγλαβα exp. non solùm φάρμακα, γοητεύματα, Venena, Præstigiæ: sed etiã μηχανήματα, Machinamenta seu machinæ: necnõ δίκτυα, Retia. Aristoph. scholiastes sua ætate μάγλαβον vocatum fuisse scribit quam Aristoph. βάλανον dicit, hoc est τὸ βαλανίδιον εἰς τὸν μοχλὸν σφίγγον: βαλανοῦς nimirum exponens τὰ μάγλαβα τὰ κλειδώσεις. Itidémq; schol. Thuc. l. 2, p. 49. Sed primã significationem vitatiorẽ puto, qua nimirũ pro Machinamento seu Machinamẽto præstigioso ponitur. quapropter & Suid. exp. per παράδοξόν τι, Inopinatum quippiam & inexpectatum machinamẽtum, qualia sunt præstigiatorũ. VNDE Μαγλαβεύω, exponitur Præstigiis & incãtationibus vtor. Aristoph. Plut. Κίρκιλλο γε πολὺ τὰ φάρμακ' αἰκαπωθεῖν, καὶ μαγλαβεύσειν, μολοῦσά τε τοὺς ἑταίρους. id est, καταφαρμακεύσειν. vt Hom. quoq; πολυφάρμακον Κίρκιλλο canit πολλὰ δ' κυκεῶνα βαλοῦσά τ' ἐν φάρμακα σίτῳ, Vlyssis socios in porcos & alia animantia convertisse. Hinc VERB. Μαγλαβείαγας, ἡ, idẽ significãs quod φαρμακεία, Veneficium, apud Suid. ὁ δὲ, νόσω τοῦτ' ἔπεσε ὀκ μαγλαβείας χαλεπῆς, καὶ πολλοὶ ὅθι πόνῳ ἀλόντας ἐκόλασε. Metaph. Naz. ὀψοπιῶν μαγλαβείας, pro Lenocinia & quasi veneficia, Scitamenta. Non tantùm pro Veneficio, sed etiam pro Præstigiis vel incãtationibus accipi potest in hoc loco apud Suid. ex Procop. τὰ ἀδραμαγλαβείας καταπλήσσει πολλάς. vbi ipse expon. γοητείας, Præstigiis & fallaciis. Et Plat. l. 11 De leg. φαρμακείαι ἢ μαγλαβείας τέ τισι καὶ ἐπῳδαῖς καὶ καταδέσεσι λεγομέναις πείθει τοὺς πολλοὺς ἐλπίζειν αὐτοὺς. ITEM Μαγλαβίδιμα, ατος, τὸ, significat Veneficiũ, Præstigias: seu Lenocinium. Plutarch. de Cleopatra, ὁ τῆς τοῦ αὐτοῦ μαγλαβίδιμασι καὶ φίλτροις ἐλπίδας θεμένη.

Vbi metaph. est, sicut & apud Greg. dicentem, λίπαρεῖ τοῖς πλεῖστα καὶ τὰ μαγείρων μαγειδίματα καὶ κεκμηδιμάζε. Quintil. Artificium coquorum dicit, Plinius Mangonium. NECNON Μαγγανοῦπος, Veneficus, seu Præstigiator. ET Μαγγανοῦπος, ου, ὁ, Præstigiatorius. Latinum Mango procul dubio hinc factum est. Propriè enim Mangones dicuntur qui, vt Quintiliani verbis vtar, colorem fuco, & verum robur inani sagina in mancipiis mentiuntur. Indéque Mãgoniusſ & Mãgonicus quæstus. Plin. dicit etiam, Latiore quodam colore & cutis teneritate mangonizat corpora.

Μαγδαλιά, t.2, c.803, e. Μάγδαλις, t.4, c.247, a
Μάγδαλος, Hesych. οἰκοδόμημά τι, Structura quædam.
Μαγείαι, in Μάγες. Μαγειρεῖον, t.2, c.807, f
Μαγειρεύω, ibid. e. Μαγειρικός, ibid, d
Μαγειρίσκος, ibid. f. Μαγειρική, f. τέχνη, ibid. e
Μάγειρος, ibid. a
Μαγέπιν αὐλόν, Hes. τὸ μαγεύοντα πεῖ ἀκροωμένοις.
Μάγδαμα, in Μάγες. Μαγεύς, t.2, c. 801, f
Μαγεύω, in Μάγες paulo póst. Μαγικός, ibid.
Μαγίς, t.2, c.801, c. At Μάγιν Hesych. ἐπῳδά.
Μαγίστωρ, eidē H. διδάσκαλος, διδασκάλος, Doctor, Præfectus: afferenti itidem Μαγιστόρες pro διδασκάλοις, διδασκάλους. haud scio an ex Latino Magister.
Μάγκα, t.2, c.801, b
Μαγκὸν, Hesych. dici scribit τὸ κομμάτιον. nam κομμάτιον vocari quando ἀφικαθαίρουσι πεῖ ὀνοχοειδῆς πεῖ πεῖ.
Μάγνης, ητος, ὁ, Magnes: & proprīũ & gentile nomẽ est. Di cũtur. n. Μάγνητες, populi quidã Asiæ, quondã à Cimmeriis funditus deleti: vnde prouerb. Μαγνῆτιν κακά. Fœmininum huius Μάγνη est Μάγνησα, apud Callim. & Μάγνησις apud Parthenium: apud Seph. Μαγνῆς, teste Steph. qui vrbem horũ πρὸς Μαγνήτων & Μαγνησίων vocari Μαγνησίαν autor est. Item Μάγνης dicitur quidã λιθοβόλος βόλος, lactus tesserarii lucri seu aleæ. Necnon lapis quidam Μάγνης ac Μαγνῆτις dicitur, vel etiã fœmininо genere Μαγνῆτις, propterea quòd in Magnesiaco agro magna eius sit reperta copia. Nicander ab inuentore appellatum scribit, in Ida repertum, clauis crepidarũ & baculi cuspide hærentibus quum armenta pasceret. trahitur enim ab hoc lapide ferrum, domitrix aliarum rerũ materia, adeò vt ad eũ currat, & vbi propius venit, afflistat, teneatur, & cõplexu hæreat. ob quã vim nominatur & ἡρακλειοτὸς λίθος, necnon σιδηρῆτις propterea quòd ferrũ ita ad se cogat. Sic itaq; Alex. Aphr. Probl. libro 2, ἔλκει γὰρ μάγνης ἕλκει μόνον τὸν σίδηρον. Et in præfat. Probl. λίθος ἡ μαγνῆτις ἕλκει μόνον τὸν σίδηρον. Et Dioſc. lib. 5, c. 148, τὸ μαγνήτου λίθου cum probat qui τὸν σίδηρον ἀκρίτως ἕλκει & πολὺ χρόαν κυανίζει. reperitur enim in Magnesia Asiæ & candidus neque attrahens ferrũ, similis pumici, omnium magnetum deterrimus, teste Plinio. Achilles Statius Μαγνησίαν λίθον appellat: in Eroticis, ἐρᾷ γοῦν ἡ Μαγνησία λίθος σιδήρου. Hes. & ἡρακλεῶτιν vocat, forsan quòd Heracleæ etiam reperta prædicetur.
Μάγος, ου, ὁ, Magus. Persicũ vocabulũ est, significãs Sapiẽtem seu rerũ diuinarũ & naturalũ peritũ. Is herbarum gemmarumq; & aliorũ vires callebant, miracula edebant, diuinabat: & ob futurorum prædictionem & vitam religiosam diis familiares credebantur, magno in honore habebantur, ac de rebus grauioribus consulebantur. Cic. De diuin. Ei magos dixisse (quod genus sapientum & doctorum habebatur in Persis) ex triplici appetitione solis xxx annos Cyrum regnaturum esse. Et rursum, Diuinationum ratio ne à barbaris quidem gentibus neglecta est. Siquidem & in Gallia Druides sunt, qui & naturæ rationem, quam physiologiam Græci appellant, notam esse sibi profitentur, & partim augurijs, partim coniectura, quæ sunt futura, dicunt. & in Persis augurantur & diuinant magi, qui congregantur in fano commentandi causa atque inter se colloquendi. Itidem Strabo libro 16, scribit περὶ μάντεις in honore fuisse: quales apud Indos fuisse περὶ γυμνοσοφιστάς, apud Persas περὶ μάγους, item περὶ νεκυομαντεῖς, & περὶ κεκαρομαντεῖς: apud Assyrios περὶ χαλδαίους, apud Romanos περὶ Τυρρηνικοὺς ἱερεσιόνας, Etruscos aruspices: talémque fuisse Molen Iudæorum ducem. Et Luc. in Macrob. καὶ οἱ καλούμενοι ὑπὸ μάγων, (inquit) γένος πᾶν μαν-

τικὸν καὶ θεοῖς αὐανεμέμενον παρὰ τοῖς Πέρσαις καὶ Σκύθαις καὶ Μήδοις καὶ παρὰ πολλοῖς ἔθνεσι βαρβαρικοῖς: sicut apud Αἰγύπτιοι οἱ ἱερογραμματεῖς, apud Indos οἱ βραχμᾶνες, αἱ δυσὶ ἀνεξεῖς φιλοσοφίᾳ φοιτῶντες. Apud Xen. Pæd. 8, p. 121, καὶ τοῦτον εἰ μάγοι εἰμὲν τε ἀεὶ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ τοῖς θεοῖς, καὶ οὕτω ἐκάστοτε ὑμέραν οἷς οἱ μάγοι θεοῖς ἐποιεῖ. Et Pæd. 7, p. 109, χρήματα τοῖς θεοῖς θεραπεῖν ὁπόσα αὐ οἱ μάγοι ἐνεγράφοντο. Et apud Plut. in Alex. οἱ μάγοι ἀνείρεις θεωρεῖν τοῦ. Et apud Herodian. l. 4, Antoninus Caracalla iuber Maternianũ μάγον τοῦ δρίστου ζητῆσαι τὰ νεκύα τῶν χρησμῶν, μοῦσι, ἀφεὶ τὸ πλοῖς τὸ βίος αὐτοῦ. Apud Luc. verò in Demonacte quidam dicit se μάγον εἶναι, καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν ἱερὰς, ἃς ὁ ἀνὴρ ἀπαντᾶς αὐαστρέφειν καὶ παρέχειν αὐτῷ ὁπόσα βούλεται. Vnde factum vt τὸ μάγου vocabulum in malam etiam partem acceptum fuerit, nimirum pro præstigiatore & venefico. quo sanè modo Æschin. in Ctesiph. dicit, ὅτε Φρυνώνδ ἀς ὅτε Εὐρύβατος, ὅτ' ἄλλος ἑδεὶς πώποτε τοῦτ' ἐπολέμει πυνθάνῃ πώποτε μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Et Sophocl. Τοῦς μάγου τοῦδε μηχανεύρεμα. Itidem Plin. lib. 19, cap. 3, Vt est magorum solertia occultandis fraudibus sagax. Et lib. 28, c. 7, Tactis menstruo postibus irritas fieri magorum artes. Et lib. 36, cap. 19, Veneficiis resistit omnibus, prinatim magorum. Itidem DERIV. Μαγικός, ή, ὸν, in malam plerunque partem accipitur pro Præstigiatorius, Veneficus: vt quum idem Plin. initio libri 30, dicit Magicas vanitates. & lib. 28, c. 8, Contra magicas insidias pollere. De origine magicæ artis, quando & à quibus cœperit, & à quibus celebrata fuerit, docet idẽ initio libri 30: & caput sequens ita orditur, Vt narrauit Ostanes, species eius plures sunt. nanque & ex aqua & ex sphaeris, & ex aere & stellis, & lucernis ac peluibus secribúsque & multis aliis modis diuina promittit: præterea vmbrarum inferorũmque colloquia, quæ omnia ætate nostra princeps Nero vana falsáque cõperit. Sed vt ad Μάγος redeam, adiectiuè etiam accipitur pro Magicæ artis perito, Magica vi instructus. vt quum Plato in Axiocho dicit. Ταβιτίνης αὐὴρ μάγος. Et quidã in Epigr. Καὶ κεῖνῶ φωνῶσι μαγεσπέρα, In sermone cestũ Veneris superans velut magicis incantationibus. Suid. exp. θελκτικώτερα. habebant. n. & magi sua θέλκτρα. Porrò præter adiectiuum μαγικὸς, deriuatum à μάγος etiam VERB. Μαγεύειν, Magum esse, Magicis artibus imbutum seu instructum esse, Magicas artes callere. Plut. Artox. ἔτι δὲ ἱερέων οὓς ἐν πεισὶ Κύρου τοῦς νομιζομένοις ὀγκῶς δοκεῖν: ἠρώτα καὶ διδάξαι μαγεύειν αὐτόν. Nec enim (inquit C. c. De diuin. l. 1) quisqua rex Persarum potest esse qui non antè magorum disciplinam scientiámque perceperit. Et Cyrus minor in epistola ad Lacedæmonios dicit se φιλοσοφεῖν μᾶλλον ἢ μαγεύειν βέλτιστε τοῦ ἀδελφοῦ, vt est apud Plut. in Artox. & in Apophth. ¶ Significat etiã Vti magicis artibus, seu Adhibere magicas artes aliqua in re. vt quum idem Plut. in Numa dicit, καταγαγὼν τὸν Δία μαγεύσαντας ἐκεῖνοι, illos magicis vsos artibus, seu præstigiis, louẽ deduxisse. vt & Cic. dicit Magorum portenta: & Plin. Ostanem magum femina artis portentosa sparsisse. Inde VERBALE Μάγευμα. ατος, τὸ, Machinamentum magicum: vel Artes magicæ, Insidiæ magicæ. Plut. Eroticо, φάρμακα καὶ μαγεύματα καθηγεύσαντο ἀπολέστων γυναικῶν. ET Μαγεία, ας, ἡ, itidem Magica ars, Magica scientia. Interdum in bonam partem accipitur hoc vocabulum, vt & μάγος. veluti quum Suidas scribit μαγεῖαι fuisse δοκοῦσι δαιμόνων ὀφθαλμοῖς ὡς ἐν ὀφθαλμοῖς πίστεσιν, quasi fuerint Apollonii Tyanei θεσπίσματα: γοητεῖαι αὐτὸ δοκοῦσιν δαιμόνων κακοπιῶν ἀφεὶ πεῖ πίστεις γινομένων φαρμακείαν. verò, ὅπαν δέ τινος σιθυασίαν θαυματοφόρα πρὸς φίλτρον ἢ ἄλλος δοῦ τινὶ δέ τὸ σῶμα. indicans, magos bonorum geniorum inuocationibus vel futura prædixisse, vel miracula aliqua edidisse: vt & Plato in Alcib. maiore scribit πολὺ μαγείαν Persicam fuisse θεῶν θεραπείαν. Sed quoniã posteriores magi γόητες etiam erant & φαρμακεῖς, præstigiis portentis: & veneficiis vtebãtur, ideo infame etiã ἡ μαγείας vocabulũ esse cœpit, ac poni pro arte præstigiatrice, incãtatrice, venefica. Vide Plin. l. 24, c. 17: & lib. 30, c. 1 & 2. Præterea παρὰ πεῖ μάγους est COMPOSITVM Μαγοφονία, ας, ἡ, Magorum occisio seu cædes: eorum videlicet qui regnum

Persidis inuaserant. Fesũ esse hoc nomine apud Persas quotannis celebrari solitum, in memoriam eius diei quo septem principes occiderant magos qui regnũ malis artibus ad se traduxerant, autor est Herod. lib. 3, p. 113. vbi etiam addit, ea die magos domi se continere, nec foras prodire, metu magni illius diei quo omnes fuissent interfecti nisi nox superuenisset. Sic in Epit. Ctesiæ, p. 4, ἄγεται πῆς Πέρσαις ἑορτὴ τῆς μαγοφονίας, καθ' ἣν Σφενδαδάτης ὁ μάγος αἰρεῖται. Deniq; inde COMPOS. Μαγῳδός, ex quo deriuatum μαγῳδία. Athenæus enim lib. 14, scribit πολὺ μαγῳδίαν accepisse nomẽ ἀπὸ τῶν οἰονεὶ μαγικὰ παρεφέρεσθαι καὶ φαρμάκων ἐμφανίζειν δυνάμεις. esse autem μαγῳδοὺς, histrionum genus ad comicum accedẽs: vti tympanis & cymbalis, habitu muliebri: personam agere modò mulieris, modò mœchi, modò lenonis, modò viri remulenti qui ad amasiam comissatum venit: καὶ πάντα ποιεῖν τὸ ἦθος κόσμου: ἡλαρῶδν autem, esse multo σεμνότερον, & ad tragicum histrionem propius accedere. Vide & Λυσιῳδός. Apud Hesych. Μαγῳδὴ, ὁ ρηνοῦς ἀπαλὴ, Mollis & effœminata saltatio: dicta à Chrylogono mago.

Μαγοφονία, vide in præced. Μάγος.
Μαγούδαρις, Magudaris: radix silphii, seu laserpitii. Scribit enim Dioſc. lib. 3, c. 94, πολὺ ῥίζαν τὸ σιλφίου nominari μαγούδαριν τὰ δὲ φύλλα, μάσσοντα. Poll. verò lib. 6, c. 10, annotat τὸ κόμμα τὸ σιλφίου vocari μαγούδαριν, (ita enim reponendum pro μαίδαριν) radicem autem, σιλφιον: folium, μάσσοντα τὸ φυτὸν, καυλόν. Sanè apud Theoph. Hist. plant. lib. 6, c. 3, legimus silphii radicem ὅλη τὸ μέσον habere κεφαλὴ: è qua enasci τὸν καυλόν: & ex hoc μαγούδαριν καὶ τὸ καυλοῦδον φύλλον. Sed sunt qui mendosum eum locum esse dicant, sicque restituant, ὀξῆς δὲ τριπλόσις ῥεῖν ὅπον ὡς γάλα ἀπὸ τοῦτα δὲ φύεσθαι τὸν καυλόν, καλεῖσθαι δὲ μαγούδαριν. ἐν δὲ τούτῳ τὸ καλούμενον φύλλον χρυσοειδές. τοῦτο δ' ἐστὶ κόμμα. ita enim legendum esse ex Plinio, qui lib. 19, c. 3, Tradunt (inquit) in laserpitii radice tuber esse superterram. hoc incisio profluere solitum succum ceu lactis, supernato caule, quem magydarin vocarunt. folia aurei coloris pro semine. Paulo pòst, idem Theoph. scribit πλὴν καὶ ἡμφίλω μαγούδαριν esse ἕτερον τῆς σιλφίου, μανόπερόν τε καὶ ἡδὺ ὀδμῶν, καὶ τὸν ὀπὸν οὐκ ἔχειν. vt & Plinius eodem in loco, Alterum genus est quod magydaris vocatur, tenerius & minus vehemẽs, sine succo. Hoc quoque laserpitium quosdam vocare, Theophrast. & Plinius docent ibidem. quin & verum silphium eo adulterari.

Μαγῳδή, Μαγῳδία, Μαγῳδός, vide in præced. Μάγος.
Μαδαρόμεος, Μαδάλλω, Μαδαρὸς, Μαδαρότης, Μαδάρωσις, Μαδάω, vide paulo pòst in Μαδός.
Μάδδα, Doricè pro μάζα dicitur, ἀπὸ τοῦ μάττειν, inquit Etymologus. Suidas Megarenses scribit πλὴν μάζαν, siue Θορῖνῶ, vocare μάδδαν, per duplex δ.
Μάδεσμα, siue Μάδδυμα, Hesych. δέλεαρ, ἀφέβλημα.
Μαδίβδος, siue Μάδισος, eidem δίκελλα, Ligo, Bidens.
Μαδίζω, Μάδισις, Μαδίσιμον, Μάδος, in seq. Μαδός.
Μαδός, οῦ, ὁ, Doricè pro μαζὸς dicitur, vt Eust. tradit ex Heraclide. Alioqui μαδὸς est etiam adiectiuum, significans Læuis, Glaber, Depilis. apud Theophr. Hes. non oxytonos solùm affert μαδὸν pro λεῖον, (addens, esse & herbam quandam) sed etiam paroxytonos Μάδος, exponens τὸ ψίλωθρον, Psilothrum, Medicamẽtum quo cutis deglabratur & depilis redditur. quod & Μαδίσιμον, vt mox docebo. INDE Μαδαρὸς, οῦ, ὁ, eiusdem cũ μαδὸς significationis, Depilis, Glaber, Læuis. vt apud Aristot. Hist. anim. l. 4 μαδαραὶ γίνονται. itémque ab Hesych. exponitur ῥαιωθεὶς, ψεδνός. HINC Μαδαρότης, ET Μαδάρωσις, Glabrities, Læuor ex defluuio pilorum. Quorum prius apud Hippocr. legitur αἱ χρῶν, posterius apud Galenum & alios medicos, qui μαδάρωσιν peculiariter appellant τὴν τῆς βλεφαρίς πεχῶν ἀπόπτωσιν, alio nomine dictam μίλφωσιν, seu πίλωσιν. Vide Aet. l. 7, c. 80: Paul. Æg. l. 3, c. 22, & Act. αἱ δὲ γ. παθῶν l. 2, c. 7. Hippocr. hoc vitiũ φαλάκρωσιν vocat, καὶ παχνῶν κῶς, vt vicissim quidam in Epigr. Ἡ ὁ ἑὸ ἑῆς κεφαλὴν μαδαρά: ille, vsurpato τῆς φαλακρότητος vocabulo αὐτὴ τὸ τῆς μαδαρότητος: hic, τὸ τῆς μαδαρότητος αὐτὴ τὸ τῆς φαλακρότητος: multò tamẽ Hippocrates καὶ τὸ χρηστικώτερον, quum φαλακρὸς proprium sit capitis, μαδαρὸς verò & aliarum corporis partium. Apud Poll. l. 2, tit. De barba, reperio & COMPOS. Μαδηγλύειος, quo significatur Is qui læui & glabro mẽto est: qualis & ὁ ἀνήλιος: ambo opposita τοῦ δυήγλυείου & βαθυγλυείου. Camer. legit μαδηστήλιος: de quo t. 1, c. 845, a. & rectius. Præterea inde DERIV. Μαδάω, ῶ, significans Sum μαδὸς, siue μαδαρὸς, Læuis & depilis sum. vt & Schol. Aristoph. μαδῶντα exp. κόμμα μὴ ἔχοντα, vbi comicus dicit in Pluto, φορεσβύτιν ῥυπῶντα, κωφὸν, ῥυσόν, μαδῶντα, νωδόν. Hom. schol. hoc verbo transitiuè vsus est, δῶον exponens μαδᾶν ὕδατι ζέοντι, Aqua feruenti depilare, seu glabrare: vt Colum. l. 12, c. 53, Vel aqua candente, vel ex tenuibus lignis flammula facta glabrãtur. nam vtroque modo pili detrahũtur. Rursum neutrum μαδᾶν videtur & aliam habere significationem, nimirũ Madere, Madidum esse. Nam quod Theophr. Hist. pl. lib. 4, dicit, νοοῦσι δὲ συκῆ καὶ ὅταν ἐπαμβρία γένωται. τὰ δὲ φύλλα πολὺ ῥίζαν ὥσπερ μαδᾶν: Plin. sic extulit lib. 17, c. 24, Si imbres nimii fuere, alio modo ficus laborat, radicib. madidis. Sunt & alia duo verba à μαδὸς deriuata, NIMIRVM Μαδάλλω, ET Μαδίζω, actiuè & transitiuè significantia Glabro, Depilo. Vtrunque apud Hesych. legitur. Is enim & μαδάλλοντες affert pro πίλοντες, (exponens tamen & ἐδίοντες) & μαδίσας pro τὰς τρίχας ἀποβαλών. Ita tamen vt hac posteriore expositione innuat, μαδίζειν neutraliter etiam accipi pro μαδᾶν. Ita sanè apud Hippocr. reperio Γυναικ. l. 2, καὶ μαδίσῃ, κύμινον ἕψασας. pro eo quod paulo antè dixerat, καὶ ῥέωσιν αἱ τρίχες, si defluant pili. ITEM Q. Μάδισις, εως, ἡ, pro Defluuium pilorum, seu Glabrities & læuor è defluuio pilorum. Apud Theophr. legitur inter plantarum vitia, vt & τὸ μαδᾶν. Nam De caus. pl. l. 5, c. 12, scribit συμβαίνειν γίνεσθαι τὸ τοῖς τὰς εἴλας, quod vocari λοπάδα. id autem esse veluti μάδισιν τινα ἢ εἶδος, καὶ μικρὸν ἐπάνω, ὅθεν πολὺ πυοῦδρίαν. Videtur itaque μαδᾶν & μάδισις dici quum propter nimiam humoris copiam cortex radicis defluit, vt in corpore humano quum pili decidunt. Sed reperitur & Μάδιστις per ι, à them. μαδάω: apud Hippocr. Epidem. lib. 3, sect. 3, οἷσι τοῖς κεφαλὴν πυτέων τὴ ξυμπάθειν γίνεσθαι, μαδίστις τὴ ὄνυξ τῆς κεφαλῆς ἐόντος καὶ τὰ γενέα, καὶ ὀστέων ψιλώματα. Rursum à μαδίζω habente significationem transitiuam, est VERBALE Μαδιστήλιον, ου, τὸ, significans Id quo glabratur cutis, Id quo cutis reditur læuis & depilis. quod Græci alio nomine ψιλοκαβίδα & πεχολάβιον vocant, à pilorum prehensione: Latini Vulsellam siue Volsellam, ab euulsione pilorum.
Μάδρυα, Seleucus in Γλώσσαις eadem esse dicit quæ Βράζυλα siue κοκκύμηλα, quasi μανόδρυα. Athen. & Eust.
Μαθεωθισόμαι, Hesych. κολαωθήσομαι, ὀδυνεβήσομαι.
Μαθωναῖς, Madonais, à Bœotis dicitur ἡ νυμφαία, nymphæa herba, vt est apud Theophr. hist. pl. l. 9.
Μαθῆται, Hes. μωρολογοῦσι, Fatua & stulta loquitur.

Μάζα, t.2, c.806, a. Μαζαρόας, t.2, c.806, e
Μαζαγρέτης, t.2, c.806, f. Μαζάω, t.2, c.806, g
Μάζεα, τὰ, Pudenda virilia: v. l. perperam pro μέζεα.
Μαζάδες, Phrygibus ὁ Ζεύς, Iupiter. Hesych.
Μαζίναι, eidem sunt μαζοί, Mammæ: si mendum non est.
Μάζινος, t.2, c.806, g. Μάζιον, t.2, c.806, g. At μάζιον, Hesych. ὀλίγον, Parum.

Μαζίσκη, t.2, c.806, g. Μαζονόμιον, t.2, c.806, e
Μαζονόμον, t.2, c.806, c. Μαζοπέπλης, t.2, c.806, f
Μαζὸς, t.2, c.765, a. Μαζοφορεὺς, t.2, c.806, f
Μάζω, t.2, c.805, d.
Μάζωνες, apud Spartanos dicta fuit olim ἡ Διονυσιακὴ σεμνοδος, bacchanale conuiuium. Athen. lib. 2.
Μαθαλλίδας, Pamphilus nominari suspicatur genus ὀπτώματος vel μέτρου: Diodorus exp. κύλικας, apud Blæsum in Saturn. ἐπὶ μαθαλλίδα ὀδὶ χεῖρ ἡμῖν τὸ γλυκυπάτω. Athenæus libro 11. Hesych. vnico λ scriptũ habet, itidem exponens.
Μάθας, idem Μαθήσεως: à Dorico μάθα pro μάθη.
Μάθημα, t.2, c.784, g.
Μαθηματική, f. ὀδυσήμη, t.2, c.785, d
Μαθηματικός, t.2, c.785, b. Μαθηματικῶς, ibid. f
Μάθησις, t.2, c.785, f. Μαθητία, t.2, c.786, a

Μαθητέον, Discendum.
Μαθητεύω, t.2, c.785, h
Μαθητεύομαι, t.2, c.786, a
Μαθητικός, t.2, c.785, g
Μαθηταίω, t.2, c.786, a
Μαθητής, t.2, c.785, g
Μαθήσεια, t.2, c.785, h
Μαθητείς, t.2, c.785, h
Μαθήσομαι, Hesych. γνάθοι, Malæ, Maxillæ.
Μαθῶμαι, idem ζητῶ, Quæro: quod & μαθύω, & μαίω.
Μαία, t.2, c.821, d, & t.3, c.341, e.
Μαίανδρος, ου, ὁ, Mæander: Phrygiæ fluuius est, qui recuruatis in vndis ludit, & ambiguo lapsu refluitque fluitque, vt canit Ouidius. Plin. quoque eum dicit plurimis affundi oppidis, ita sinuosis flexibus vt sæpe credatur reuerti. Inde fit vt μαίανδρος hoc vocabulũ transferatur ad alia etiam. Hesychius enim ἱππασίας quoddam genus apud τοὺς ἱπποδαμάσας ita nominari scribit, quum nimirum pulli multiplicibus flexibus agitantur, interdum & in gyrum. Idem H. μαίανδρον esse dicit κόσμον πινὰ ὀροφικόν: vt Festus quoque mæandrum genus picturæ dictum esse à similitudine flexus amnis qui appellatur Mæandrus: Nonius, mæandrum esse picturæ genus à simili opere labyrinthorum ortum, clauiculis illigatum, vt apud Verg. Æn. lib. 5, Victori chlamydem auratam, quam plurima circùm Purpura mæandro duplici Melibœa cucurrit. vbi Serv. quoque intelligit purpurã flexuosam & inter se remeabilẽ. Itẽ in cælatura μαίανδρος dicitur lineis discursantibus, nunc per helices & spiras retortis, nunc per gyros & anfractus sinuatis. Ioseph. in Antiq. Iud. μαίανδρος ἐν κρατῆρσι πεποιῆσθος τὸ ὕψος ὑψηλότατος καπὶ σωθῆσαν λίθων παντοίων πολὺ ἰδέαν. Inde Mæandratus dicitur In quo mæandri sunt, seu Flexuosis mæandris circumductus. Varro in Humatione Menippi, Mihi facies mæãdrata & vermiculata, atque adeò orbem terræ. A flumine autem, Μαιανδρίος χλώ, apud Athen. l. 2: & ἴγχελυς Μαιανδρίους, l. 7. Sic Μαιανδρίου πεδίον, & Μαιανδρίου ὕδωρ, apud Suid. pro quo apud eundem ex Epigramm. Μαιανδρος πάρ σειέλικτον ὕδωρ.
Μαιάς, t. 2, c. 822, a
Μαιακὸς, t. 2, c. 822, b
Μαίαω, t. 2, c. 822, b
Μαίεια, t. 2, c. 822, e
Μαίδυμα, t. 2, c. 822, e
Μαιδυντή, t. 2, c. 822, c
Μαίδυσις, t. 2, c. 822, e
Μαιδυτικὴ, t. τέχνη, t. 2, c. 822, f
Μαιδυτικός, t. 2, c. 822, f
Μαιδυτικοῦς, ibid. g
Μαιδύεια, t. 2, c. 822, g
Μαιδυτικεῖς, t. 2, c. 822, g
Μαιδύω, t. 2, c. 822, b
Μαιθῶ, Hesych. οἴμοι, Eheu: vt ἰαῦ.
Μαιθόλης, ου, ὁ, Infans. v. l. perperam pro μαιόλης.
Μαιμάζω, t. 2, c. 819, h
Μαιμακτηρία, τά, t. 2, c. 820, c
Μαιμακτηριὼν, t. 2, c. 820, a
Μαιμάκτης, t. 2, c. 819, h
Μαίμαξ, t. 2, c. 820, c
Μαιμάσσω, t. 2, c. 819, h
Μαιμάω, t. 2, c. 819, f
Μαιμάωξ, Hesych. κινημῶν: vel ἀδελφός.
Μαιμώσσω, t. 2, c. 820, e
Μαιμώω, t. 2, c. 820, c
Μαινὰς, t. 2, c. 769, e
Μαίνη, t. 2, c. 772, a
Μαινίδιον, t. 2, c. 772, b
Μαινὶς, t. 2, c. 772, a
Μαινόλης, t. 2, c. 769, d
Μαινόλιος, t. 2, c. 769, d
Μαίνομαι, t. 2, c. 768, f
Μαίνωρ, Suidæ piscis species est.
Μαιοῦσιν, Hesychio ἐνθουσιῶν: afferẽti & Μαιοῦσι pro ἐνθουσιῶσι, procul dubio παρὰ τὸ μαίνεσθαι.
Μαίνω, t. 2, c. 769, c
Μαίομαι, t. 2, c. 820, f
Μαιονίδης, prop. t. 2, c. 1293, d
Μαίομαι, t. 2, c. 822, g
Μαίρα, Canicula, sidus: vel Intensissimus æstus. Quidam Iunam ita dici tradunt. Nonnulli Mæram fuisse vnam è filiabus Prœti, sororẽ Æthræ. Tarentini verò Μαιεῖν dicunt τὸ κακῶς ἔχειν, Malè habere. Ita Hesych.
Μαίρω, affertur pro Luceo. quod potius μαρμαίρω.
Μαίσολος, animal quadrupes in India nascens, simile vitulo. Hesych.
Μαίσων, t. 3, c. 1422, g. ob. Ab Hesych. exponitur μαγειρεῖον: alii βόρον esse dicunt, ἀπὸ τῆς μαστᾶσθαι.
Μαίω, t. 2, c. 821, a
Μαίωσις, t. 2, c. 823, a
Μαιωσεῖ, Hesych. ἐρθυνᾶ τῇ φύσει. quod & μαίει.
Μαιῶτις, propr. t. 2, c. 823, b
Μαιωτικὸς, t. 2, c. 823, a
Μαιῶτις λίμνη, t. 2, c. 823, b
Μαιωτικὸν, t. 2, c. 823, b
Μάκαιρα, t. 2, c. 774, e
Μάκαιρα, t. 2, c. 774, e

A Μάκαρ, t. 2, c. 772, c
Μακαρία, t. 2, c. 773, c
Μακαρίζω, t. 2, c. 773, g
Μακαρίζομαι, t. 2, c. 774, b
Μακάριος, Beatus, & c. t. 2, c. 773, a.
Μακάριος, Defunctus, &c. ibid. c
Μακαριότης, t. 2, c. 773, e
Μακαρὶς, t. 2, c. 773, c
Μακαρισμὸς, t. 2, c. 774, b
Μακαρισὸν, τὸ, substantiuum, t. 2, c. 774, d
Μακαρισὸς, t. 2, c. 774, c
Μακαρίτης, t. 2, c. 773, e. g
Μακαρίως, t. 2, c. 773, c
B Μάκαρος quoq; ου, ὁ, affertur pro Felix, sed sine exemplo.
Μάκαρς, t. 2, c. 774, d
Μακάρτατος, t. 2, c. 774, d
Μακάρτερος, t. 2, c. 774, e
Μακαρτὸς, t. 2, c. 774, e
Μακεδόνος, t. 2, c. 913, f
Μακεδόνες, Macedones: populi Græcis vicini, quorum regio dicitur Μακεδονία, Macedonia: subaudito substantiuo χώρα. Nec enim Μακεδονικὸς solùm, sed & Μακεδόνιος dicitur παρὰ τοῖς Μακεδόναις, teste Stephano, ac poetæ, vt illud Μακεδόνιος versum intret, e in eo producunt versum in η. Minimum apud Athen. l. 13, Ἀλλὰ Μακεδονίης πάσας κατενίσαετο λαύρας. Profàe verò scriptores vt dicunt Μακεδονικὴν γῆν, ita etiam Μακεδονικὸς χόρευε, Μακεδονικὴ δύναμις, Μακεδονικὸν ὅπλον, Μακεδονικὸν ἥθος, & similia. Apud eosdem aduerbium Μακεδονικῶς, Macedonicè, Macedonico more: vt Μακεδονικῶς καθωπλισμένοι apud Athen. l. 13. Item verb. Μακεδονίζω, Macedones sequor, Cum Macedonibus facio: apud Plutar. & Athen. Vnde aduerb. Μακεδονιστὶ, Macedonum imitatione, Macedonico more vel sermone. Plut. Alex. Μακεδονιστὶ καλοῦντες ὑπαεσπαστάς. Dicitur & Μακεδὶς pro Μακεδονία, siue Μακεδονική. Necnon Μακέτης pro Μακεδών: cuius fœm. Μακέτις, quod & Μάκαια, siue Atticè Μακεῖα. Sic Μακεῖα dicitur ἡ Μακεδονία, teste Hes.
Μάκελα, t. 2, c. 109, f
Μάκελλα, t. 2, c. 109, e
Μάκελλος, t. 2, c. 109, f
Μάκερ, Macer: cortex qui ex India aduehitur, subflauus, crassus, modicè linguã gustu astringẽs accendénsque mixta quadam acrimonia aromatica. Autor Dioscor. lib. 1, c. 111: Galen. Simpl. med. l. 7, & ἡ ἐν τῷ πόντῳ l. 6. Plin. habet Macir. Et macir (inquit lib. 12, c. 8) ex India aduehitur, cortex rubens, radicis magnæ, nomine arboris suæ. Qualis sit ea, incompertum habeo.
E Μακεσίκερανος, vocatur ὁ ἔπωψ, Vpupa: quoniã in capite habet veluti λόφον, cristam: ob quam & κορυθαίολος nominatur. σάτιλον etiam appellant, & ἀλεκτρυόνα & γέλασον. Hesych. Doricum est pro μηκεσίκερανος, Oblongam galeam habens.
Μακεσὴρ, t. 2, c. 913, e
Μάκεσσα, in Μακεδόνες.
Μακέτης, Μάκετα, Μακεσία, in Μακεδόνες itidem.
F Μάκρα, ᾶς, ἡ, pro Solium, Labrum, affertur ex Galen. ἐπὶ τῶν πόντος, vbi legitur, κατάβηθι εἰς μακρὰν καὶ ἀπόνιπτε. Itidem pro solio balnearũ vsurpasse Damocratus dicitur apud eundem, eiusdem operis lib. 10, dicens, σμικρᾶς δὲ νοήσας ὀγκωμάτων, εἰς τὴν μακρὰν καθεῖς. Artemidorus verò libro quinto pro Arca panaria, vbi dicit, ἔδοξέ τις ὅτι μακρᾶς, τῆς λεχρούσης καρδόπου. μεστῆς αἵματος ἀνθρωπίνου, βαστάζειν φέρειν. Sed eo equidem in loco reponendum affirmo μάκτρας: vt sanè apud Aristoph. legimus, Χρῆν σὺν σὺ μάκτραν, εἰ ὄβολεῖ, κἀρδόπιν: scripturam eam confirmantibus Pollucis etiã & Gellii codicibus, ac nominatim apud hunc lib. 13, c. 24. Verùm & apud Galen. legendũ esse μάκτρα pro illo μακρὰ, ex Poll. discimus. Is enim l. 7, titulo De balneis, scribit, recentiores comicos πολὺ πόνεον πολὺ ὑπὲρ βαλανείῳ nominasse μάκτραν, quem eius vocis vsum ad suam vsq; ætatẽ perduraſſe. exẽplúmq; eius hoc affert ex Eupolide, εἰς βαλανεῖον εἰσελθὼν, μὴ ζηλοτυπήσῃς ἢ συμβαίνει σοι εἰς τὴν μάκτραν. Ita vt μάκτρα primo loco dicatur Alueus in quo farina subigitur: deinde Alueus in quo corpus abluitur, alio nomine dictus σκάφη, à forma oblonga & nauiculari. At μακρὰ, τὸ, ex Homero affertur pro Puteo, aut Lacus profundi.
H Μακραδρομώπαι, Qui longissimè currunt. Legitur in Xen. Cyneg. sed malim μακροδρομώπαι.

Μαμ-

Μαμαίνω, t. 2, c. 391, e
Μαμαῶν, quod est αἰωνιαίνειν, μωραίνειν, παραφρονεῖν, Desipere, Fatuè & stultè se gerere: quidam dictum volũt quasi μὴ νοεῖν, hoc est, μὴ νοεῖν, Nõ percipere animo nec intelligere: alii παρὰ τὸ μὴ ἀκούειν, exponẽtes παρακουεῖν, μὴ ἀκούειν, Simulare, seu Præsefferre, Non audire. Alii dictum volunt παρὰ τὴν Μακκὼ, quæ fuerit ἀνεπαίσθητος καὶ βαρὺ ὡς νοοῦσα: vt sit Maccûs more surdastrum esse & stoltum. ἀνεῶν καὶ αὐόπτων εἶναι. Quidam & pleonasmo τοῦ μ pro ἀκκοᾶν, ab Accone quadã famosæ stoliditatis, quæ in speculo conspicans suam imaginem, cum ea veluti B cum alia confabulari soli ta sit. Ac secundum posteriores duas etymologias duplici, secundum priores vnico x scribendum est: quo sanè modo scriptum legitur apud Hesych. Vtitur porrò hoc vocabulo Aristoph. in Equit. dicẽs, Καὶ τὸ δῆμον ἀνεῴγοντον μακκοᾷ καθήμενον. Et aliquanto antè, Ὁ δ', αὐτὴ ὡς ὁρᾷ μεμακκωκότα, Τέχνῃ πεποίηται. Vbi schol. & aliud etymõ affert, deriuans non solùm παρὰ τὴν Μακκὼ, exponénsq; τὸ Μακκοῖς φρονοῦντα, sed etiam παρὰ τὸ μάταια κοεῖν, quod est νοεῖν, exponẽs αἰωνιαίνοντα, παραφρονοῦντα, ληροῦντα, Delirantem & C negocium non intelligentem.
Μάκκος, Hesychio βασιλεὺς, rex.
Μακκούρα, idem H. χειρίσεδρα ἢ χεῖρα τῶν ἵππων.
Μακοᾶν, vide paulo antè in Μακκοᾶν.
Μακρὰ, instrumẽtum rusticum: vt δίκελλα. Hesych. Forsan idem quod μάκελλα siue μάκελα.
Μακαιωνιον, Hes. δίκτυον κυκλῶν, quod & νεφέλη.
Μάκος, t. 2, c. 913, e, & 914, f
Μακρὰ, aduerb. t. 2, c. 914, d
Μακρᾶ, ου, t. 2, c. 914, g
Μακρᾶ, aduerb. t. 2, c. 914, g
Μακρᾶχενος, t. 1, c. 607, e
Μακρᾶχεν, t. 1, c. 607, e
Μακρέτειος, t. 1, c. 1295, c
Μακρηγορεῖν, Longa vti oratione, Prolixè dicere, Multa verba facere. Phi. De mũdo, τί χρὴ μακρηγορεῖν περὶ ταύρου; Μακρόβιος, t. 1, c. 738, b
Μακροβιότης, t. 1, c. 738, b
Μακροβιώτερος, t. 1, c. 739, b
Μακρόβιος, t. 1, c. 799, g
Μακρογένειος, t. 1, c. 844, d
Μακροδάκτυλοι, Quibus prælongi sunt digiti. Aristot.
Μακρόδρομος, t. 1, c. 1050, c
Μακρόθεν, t. 2, c. 915, b
Μακροθυμία, t. 1, c. 1604, h
Μακροθυμία, t. 1, c. 1604, h
Μακρόθυμος, t. 1, c. 1604, g
Μακροθύμως, ibid. g
Μακροκατάληκτος, In longã vocalem desinens.
Μακρόκαυλος, t. 2, c. 93, d
Μακρόκερκος, t. 2, c. 147, a
Μακρόκερκος, t. 2, c. 122, c.
Μακρόκερας, t. 2, c. 154, c. ib. c. &c. 289, g. obiter.
Μακρικέφαλος, t. 2, c. 154, c. ib. c. &c. 289, g. obiter.
Μακρόκωλος, t. 2, c. 526, e
Μακρόκωλία, t. 2, c. 526, e
Μακρόλοβος, Longam habens filiquam, seu folliculum.
Μακρόλοβος, Longam habens filiquam, seu folliculum.
Μακρολογέω, t. 2, c. 634, f
Μακρολογία, t. 2, c. 634, e
Μακρολόγος, t. 2, c. 634, e
Μακρὸν, aduerb. t. 2, c. 914, e
Μακρονοσία, t. 2, c. 1084, a
Μακροπαθεῖν ἐπὶ τῶν, In penultimam longam desinere.
Μακροπαροίνιος, affertur pro Longè contumeliosissimus: ex temulentia videlicet.
Μακρόπνοος, siue Μακρόπνοις, dicitur ab Hippocr. Qui longos ducit spiritus. μακρὸν αὐαπνέων, siue δι' μακροῦ. vt Epidem. l. 6, ἱππίον χασμέων συνεχέων, μακρόπνοις. cui opponit τὸν βραχύπνοιον ibidem. Eurip. in Phœniss, μακρόπνοιον ζῶν dicit de vita longa, vt pote in qua lõgo tempore spiratur.
Μακροπόνηρος, Longè improbissimus. apud Suid.
Μακρόπτερος, t. 1, c. 1716, b
Μακροπώγων, t. 3, c. 641, c
Μακρορριζία, t. 3, c. 709, f
Μακρόρριζος, t. 3, c. 709, f
Μακρὸς, t. 2, c. 913, g
Μακροσκελὴς, t. 2, c. 289, g
obiter. t. 3, c. 810, b
Μακροτελέχης, t. 3, c. 991, d
Μακροτελέχος, ibid.
Μακρότης, t. 2, c. 915, a
Μακροτμεῶν, t. 3, c. 1394, b
Μακρότμος, t. 3, c. 1394, b
Μακροτραχήλος, t. 3, c. 1598, g
Μακροφυὴς, Qui longus nascitur: seu, Sua natura longus.
Μακροφυαρίτης, ου, ὁ, Prolixus nugator.
Μακρόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Longa habens folia.
Μακρόχειρ, t. 4, c. 441, e
Μακροχόρυνος, t. 4, c. 644, g
Μακρωῶν, t. 2, c. 915, a
Μακρῶν, aduerb. t. 2, c. 914, f
Μάκρωνες, affertur pro Qui longo sunt capite: μακροκάφαλοι. Apud Xenoph. gentis nomẽ est, Anab. 4, p. 200.
Μακρὸς, Longè, Prolixè. Exponitur etiam Seró.

A Μάκρωσις, εως, ἡ, Prolongatio, seu In longum diductio. Ex Polyb. histor. affertur pro μακρόπνος, Prolixitas.
Μακτῆρες, ἡ, idem qui μάκτραι, siue μακτραί, hoc est, οἱ μάττοντες τὰς μάζας. Hesychio est μακτὴρ, ἡ κάρδοπος, ἡ πυελὶς, Alueus in quo farina subigitur. quæ & μάκτρα. Eidem est præterea διφθέρα, Pellis: & ὀχῆμα ὀρχήστων. quod Athenæo μακτρισμὸς. At μακτήριον ab eo exponitur ἱλαστήριον, κάλυμμα ἱερῶν, & κύκλος ξύλινος.
Μάκτρα, t. 2, c. 801, g
Μακτρισμὸς, & ἴγδις, ab Athen. lib. 14, numerantur inter τὰς γελοίας ὀρχήσεις, saltationes ridiculas. Ibidem dicit, quam Cratinus & alii vocarunt ὀπίσκιον, postmodum dictam fuisse μακτρισμόν.
B Μαλαύνεται, Hesych. μεγαλαυνεται, ὀρθοῦται. Doricum est pro μηκύνεται, à them. μηκύνω.
Μαλὼν, idem exponit βοήσας, Vociferatus: forsan à μηκῶν. Alii interpretantur In longitudinem extensus. Legitur apud Hom. Il. π, Od. σ & τ, Καὶ δ' ὑπὸ ἐν κονίῃσι μαλών.
Μάλα, Valdè, & c. t. 2, c. 774, e Μάλα, affirmat. c. 775, a. Ac μάλαγας, ἡ, Doricè pro μάλη.
Μαλάβαθρον, vide paulo infrà in Μαλάβαθρον.
Μαλάγας, Hes. θύλακος, ἀσκὸς, Saccus, Vter.
Μάλαγμα, t. 2, c. 778, c
Μαλάκια, τὰ, t. 2, c. 781, d
Μαλακία, t. 2, c. 780, f
Μαλακίας, t. 2, c. 781, b
Μαλακιάω, t. 2, c. 781, c
Μαλακιῶς, t. 2, c. 781, d
Μαλακίζομαι, t. 2, c. 781, h
Μαλακίζω, ibid. g
Μαλάκιον, t. 2, c. 781, d
Μαλάκιος, t. 2, c. 781, b
Μαλακογνώμων, t. 1, c. 1846, c
Μαλακόδερμος, t. 1, c. 947, d
Μαλακόθριξ, t. 1, c. 1586, d
Μαλακοκραυλὸς, ὁ, ὁ, auis nomen apud Aristotelem
D Histor. animal. lib. 9. A Gaza redditur Molliceps.
Μαλακοπύρινος, t. 3, c. 637, h
Μαλακὸς, t. 2, c. 779, c
Μάλακος, propr. c. 780, c.
Μαλακόσαρκος, Qui molli carne est: idem ac ἀπαλόσαρκος, Tenera præditus carne. Galenus De aliment. libro tertio, πολὺ γὰρ τὸ ὑγρὸν ἀπαλοσάρκων ἡμῖν ἢ καὶ μαλακωτάτων ἔχει πολὺ σύρκα, καὶ θυκαπρεστόπρον ἢ ἄλλων ἰχθύων.
Μαλακόφρακος, t. 2, c. 1525, a
Μαλακόπεχυς, Quibus molles capilli. Aristot.
E Μαλακόφλοιος, Cortice molli vestitus.
Μαλακτὴρ, t. 2, c. 778, g
Μαλακτικὸς, t. 2, c. 778, f
Μαλακτὸς, t. 2, c. 778, f
Μαλακίνομαι, t. 2, c. 781, f
Μαλαυνόω, t. 2, c. 781, f
Μαλακῶς, t. 2, c. 780, c
Μαλάξις, t. 2, c. 778, f
Μάλαστος, Hesychio πραΰμορος, Collum.
Μαλάσσω, t. 2, c. 778, a
Μαλάσσω, t. 2, c. 778, a
Μαλάχεια, t. 2, c. 781, f
Μαλάχη, t. 2, c. 779, b
Μαλάχια, t. 2, c. 781, f
Μαλαῶν, Hesych. λίαν πάνυ. Videtur Doricum seu Ionicum esse pro μαλακῶν, siue μάλα οὖν.
Μάλεια, idẽ H. δύρημον, ὄνυχον, πραεῖαν. Alio qui Μάλεια, siue Μαλία, est & promontorii nomen Laconici, teste eodem. Idipsum & Μαλεῖαι vocãt plurali numero. Gentile nomen inde deriuatum est Μαλεάτης, & Μαλειαῖος: quorum illud est à Μαλεία, quod sine diphthongo scribitur.
G Μαλερὸς, ου, ὁ, ignis est epitheton apud Homerum & Apollon. vt & apud Hesiod. in Aspide legimus, μαλερὸν δὲ κ. τ. λ. παφλάζει πυελ κάμας. Quidam interpr. λαμπρὸν, αἰθέριον, καυστικὸν, μαραντικὸν, ὀξὺ, ἰσχυρόν. Contrà tamen Hesych. μαλερὸς φρένας dici scribit pro ἀσθενεῖς καὶ ἀξιοφόβους. Μαλερὸν idem affert pro ἄλφιτον, σῖτον, Farina, Pasta.
Μαλεῦν, affertur pro Augere, Crescere. Hesych. verò μαλητέον exp. ζητητέον, Quærendum.
Μάλη, eidẽ lexicographo est μαλάχη, Maluæ: item χλαῖνα, Læna: necnon μασχάλη, Ala, Axilla. Vnde aliquis aliquid ὑπὸ μάλης occulere, gestare seu habere, dicitur, pro occultum. quoniam quæ sub ala superinduta tunica gerimus, ea non cõspiciuntur. Synes. ὑπὸ μάλης ἔκρυφον παὶ ἀσαφίας. Lysias in oratione aduersus Cliniam, ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξήγαγε, ξίφος ἔχων. Xen. Hellen. 2, ξιφίδιον ὑπὸ μάλης ἔχοντες. Sic Athenæus libro decimo, λίθους ὑπὸ μάλης ἔχων, οἷς ἔβαλε τοὺς ἰδίους τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτῷ. Metaphoricè & per iocum, Lucian. in Dialogo Charontis & Mercurii, docens quomodo

philosophi exuendi sint, & eorum vitia retegenda, ἐν ἔτι τὸ βαρύπαν ὑπὸ μαλκης ἔχει, videlicet πᾶν κακακίαν. Et rursum, θᾶσσον δ' αὖ πάντε ἐλέφαντες ὑπὸ μάλκης κρύψειας ἢ ἕνα κίναδον. Sic aliquid fit ὑπὸ μάλκης, pro Clanculum, Occultè. Demosth. in Aph. ἀλλὰ μὴν οὐχ οἷς οἶδ' ὅλῳ ὅσοι ἴδωσιν, οὐδ' ὑπὸ μάλκης ἀφῆκεν γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ, πολλῶν παρόντων. Et Dion Cocc. οὐτε γὰρ ὑπὸ μάλκης τι αὐτῷ ἐπράχθη, ἀλλ' ἐς σήλας, ὡς καὶ αὐτὸς φῄς, πάντ' ἀνέγραψεν. Eodem modo apud Plutarch. adulator ὃν πᾶς ὑπὸ μάλκης παρέξειν ἀπεφάσκετο δεῖν, καὶ τοιοῦτο ἐρωτᾶς ὑπὸ ρέτης.

A

Μάλθα, t.2, c.781, e. Μαλθακδυνία, t.1, c.1304, g
Μαλθακηρὸν, Tenerum, Molle, μαλθάκινον. Hesych.
Μαλθακία, t.2, c.784, b. Μαλθακίζω, ib.
Μαλθακίζομαι, ibid.
Μαλθάκινος, t.2, c.784, b. Μαλθακιστέον, ib.c
Μαλθακὸς, t.2, c.783, f. Μαλθακόω, t.2, c.784, b
Μαλθακοῦδη φαρμακα, ib.a Μάλθαξις, t.2, c.783, e
Μαλθάσσω, ibid.d. Μάλθη, t.2, c.781, e
Μαλθάω, t.2, c.783, d. Μαλθώδης, ib.c
Μάλθων, ibid.

B

Μαλιεῖς. Hesych. ζητεῖς, Quæris.
Μαλιὴ, eodem autore est τὸ τῶν τὰ ὑποζύγια πάθος, nimirum ὅτε βαθῇ, lumentorum morbus, quum tussiunt. Hippiatri μάλιν vocant. Scribir enim Apsyrtus μάλιν esse veterinorum πάθος: à nonnullis καταῤῥεῦμα nominari: reuera esse ἀῤῥῆτιν. Themonestus τὸ μάλιν esse dicit χυμῶν σκοπῶν δυεδῆ φόρητον ἔνεσιν, καὶ δὲ μέρος ἐνίοτε τὸ σώματος, ἐκεῖθεν τὸ ἰδιωτικὸν ἐπωνυμίαν ἔχουσιν: esse enim ἀῤῥῆτιν δὲ μάλιν, & esse ὑποδέρματα δὲ: præterhas, ὑγρὰν & ξηρὰν. Vide lib. 1. Inde VERB. Μαλιάω, ῶ, Malide laboro: ex quo VERBALE Μαλιαὸς, οῦ, ὁ, idem ac Μάλις. Suidas esse dicit τόσον τῶν τὰ τῶν ὄνων γινομένων: esse autem καταῤῥεῦσιν δεῖ τῆς μυκτῆρων, καὶ σρόφον τῶν αὐτῶν: ex horum verò morborum neutro euadere asinum. Inde esse volunt Malandria & Malandriosus apud Marcell. empir.

D

Μαλικᾶ πέδα, Hesych. χρυσῆν δεσμὰ qui etiam addit, ζωγίλια & παγὶς vocantur μαλικά.
Μαλιναθάλη, ης, ἡ, planta esse dicitur in Ægypto nascens, autore Theophr. Hist. plant. l. 4.
Μάλιον, Hesych. μᾶλλον, Magis.
Μάλις, vide paulo antè in Μαλιὴ.
Μάλιστα, t.2, c.776, e. Μάλιστα, cum articulo τὰ, &c. c.777, b. Μάλιστα, sequente εἰ δὲ μὴ, &c. ibid. d. Μάλιστά γε, affirm. ibid. f

E

Μαλιωτέρα. Hesych. φανερωτέρα.
Μαλκάω, & Μαλκέω, vide in sequ. μάλκη.
Μάλκη, ης, ἡ, Manuum pedúmve contractio & stupor ex frigore. cuiusmodi torpor dicitur etiam ναρκη. Nicand. ὅτ' ἐν παλάμῃσι ἀέρροὶ Μάλκῃ δοπαρεθέωσιν ὑπὸ κρυμοῖο δεμβύτων. Vbi schol. quoq; μάλκας esse dicit τὰς μαλακίας καὶ δυσκινησίας. δεῖ τὸν τῶν κρύος ὑαφβολὴν: sed addēs, vel τὰ χίματα, id est, τὰς ῥίζεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν: quos Plin. appellat Perutones & Pernūculos. Marcell. empir. dicit Malandriæ & frigore adustis pedibus. Sanè Theon apud Arat. μάλκιν esse dicit τὸν ὀν ψύχεος χειρῶν καὶ ποδῶν ἐπανάστασιν, quæ χίματα nominari, Manuū & pedum inflationē & tumorē è frigore. INDE Μαλκέω, SIVE Μαλκέω, Ionicè & poeticè, ET Μαλκιάω, ῶ, Frigore cōtrahor, Ex frigore obtorpesco. Primo vtitur Demosth. Phil. 4: secūdo, Nic. in Ther. μαλκέοντα dicēs: tertio, Aratus in Phænom. canēs, πόσε δὴ κρύος ὀκ Διὸς ὀρτὶ Ναύτῃ μαλκιόωντ κακώτερον: Ionica dialysi posito μαλκιόωντ pro μαλκιῶντ. Germanicus Cæsar verba hæc elegantissimè sic reddidit, Tunc rigor, aut rapidus ponto tunc incubat auster, Tarda ministeria: & nautis tremor alligat artus. Schol. quoq; μαλκιόωντ expon. ναρκῶντ, sed addens, quosdam id accepisse pro ὀνοὺς ἔχοντ τὰς χεῖρας. quoniam frigido tempore manus in sinus conicimus. Cicero generalius vertit, Tum fixum tremulo quatietur frigore corpus. Apud Hesych. legitur ET Μαλκιεῖν, expositum itidem ὑπὸ ψύχοις σωιεσταῦαι τὰς χεῖρας. pro quo malim μαλκιῶν, vt Doricum sit pro μαλκιᾶν. Est inde & ADIECT. Μάλκιον, quod Suid. expon. ψυχρὸν, frigidum: quum sit potius Frigus cum torpore inuehens. vt in hoc loco, de Mithridate, πολὺ φόβημα ἀφεῖνέ τε καὶ μάλκιον, βραδέως πῶς ἰσχὺν ἀποδεικνυσι. Hesych. superlat. μαλκιώτατον exp. μαλακώτατον, mollissimum. Rursum Suid. affert ET Μαλκιωτον pro ψυχρότατον, frigidissimum: cū hoc hemistichio, πόδε μοὶ μαλκίστατ' ἡμαρ. ‖ Μάλκιν à Pariis vocari τὸ ὀπτικέπαυον, autor Hes.

F

Μαλκιάω, Μαλκιῶν, Μάλκιος, Μαλκίστατος, vide in præced. Μάλκη.
Μαλκὸν, dici pro μαλακὸν, Molle, autor Hesych.
Μ' ἀλλὰ, pro μὴ ἀλλὰ, apud Aristoph.

B

Μάλλον, t.2, c.776, e
Μᾶλλον, Validius, &c. t.2, c.775. b Μᾶλλον, τὸ, pro nomine, &c. c.776, b. Μᾶλλον δὲ, correctioni seruiēs, &c. ibid. c
Μαλλομβροεῶ, Immo. Μαλλονῆ, pro μᾶλλον, Magis.
Μαλλὸς, οῦ, ὁ, Vellus, Lana promissa. Heliodus Erg. βίρροπόροι σ' ὄῖες μαλλοῖς καταβεβέασι. Hesychio μαλλὸς est non solùm τὸ ἔριον, Lana, sed etiam ἡ κεφαλῆς κόμη, Promissa coma: & σκόλυς, Cirius seu Cincinnus. Alioqui Μαλλὸς est etiam Ciliciæ vrbs: cuius incola Μαλλώτης, & fœmin. genere Μαλλῶτις. At Μαλλοὶ, apud Plur. in Alexandro, gens Indica: pro quo apud Steph Μαλοὶ, vnico λ. A superiore μαλλὸς est COMPOS. Μαλλοφόρος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Vellus ferēs, seu Lanīger. Ceteris id esse cognomē dicitur in Megaride. ET Μαλλοπάρυος, Genas velleris in modum molliculas habens. Ab Hesych. exponitur λευκοπάρειος, Candidas habens genas, quippe qui μαλὸς exponat etiam λευκὸς, Candidus, Albus. Sed scribitur & simplici λ μαλοπάρυος, de quo t.2, c.1639, a. Est inde deriuatum ET Μαλλωτὸς, οῦ, ὁ, significans Lanatus, Villosus, seu Vellere densus, Vellere hirtus: Polluci ὁ μαλλοῖς δασύς, afferenti ex Platone comico μαλλωτὰς χλαμύδας, addentique, eodē modo dici posse μαλλωτὸν χιτῶνα. Hesychius verò Idam montem μαλλωτὸν vocari ait ἀφὸ τὸ πολυπωεῖσθαι φῦ, quòd ouibus abundet, atque ita multa incolis vellera præbeat. Fœmininum μαλλωτὴ, substantiuè ponitur pro μαλλωτὴ διφθέρα, Pellis lanata, Vellus.

C

Μαλλοπάρυος, Μαλλοφόρος, vide in præced. μαλλός.
Μάλυκες, Hesychio σείριος: qui & μαλλοί.
Μαλλωτὴ, Μαλλώτης, Μαλλῶτις, Μαλλωτὸς, vide in præced. μαλλός.

D

Μαλόβαθρον, siue Μαλάβαθρον, Malobathrum: arbitrantur aliqui esse Indici nardi folium, falsi quadam odoris cognatione. sed est folium sui generis, quod Indicæ gignunt paludes, lentis palustris modo innatans aquis sine radice. Tradunt siccatis æstiuo feruore aquis humum aridis fruticibus vti: quod vbi non euenerit, ne amplius quidem renasci. Plura vide apud Dioscoridem lib. 1, cap. 11: & Plin. lib. 12, cap. 26. Sed hic arborem esse dicit. Dat (inquit) & malobathron Syria, arborem folio conuoluto, arido colore: ex quo exprimitur oleum ad vnguenta. vt sanè apud Paul. Ægin. lib. 4, c. 48, φύλλου μαλαβάθρου σφαιρία β'. Et in Geopon. l. 6, c. 6, φύλλου μαλαβάθρου σφαιρία ε'. Aetius appellat etiam φύλλον σκύλματος, alii φύλλον Ἰνδικὸν, quidam κατ' ἐξοχὴν & φύλλον nominant. Ferunt apud Indos nasci in ea regione quæ Malaber dicitur: vernacula ipsorum lingua bathrum siue bethrū appellari. inde Græcos cōposita voce nominasse μαλάβαθρον. Vt inde ciarum sit, rectius scribi μαλάβαθρον, per α in secunda syllaba, vt sanè scripsum apud Dioscoridem, Galenum, Aetium, Paulum, Geoponicoſn autores. apud Plin. verò Malobathrū aliquot in locis scriptū est, quomodo & apud Arrianum legi tradūt. Horat. Malobathrum nocat vnguentū malobathrinum: Carm. 2, ode 7, Cum quo morātem sæpe diem mero Fregi coronatus nitētes Malobathro Syrio capillos. Ita Tibullus nardum pro nardino seu spicato vnguento, Iamdudum Syrio madefactus tempora nardo. Plin. & Plaut Foliatum vnguentum vocāt.

E

Μάλον, t.2, c.1630, f

F

Μαλοπάρυος, t.2, c.1639, a. Vide & in sequ. μαλός. Suprà & μαλλοπάρυος in μαλλός.
Μαλὸς, οῦ, ὁ, pro ὁ μαλὸς dici aiunt, quod est ἁπαλὸς, Tener. ac sanè Eustath. annotat, quosdā apud Homerum Iliad. η, ἀρνα μαλὸν scribere pro ἀρὴν ὁ μαλὸν, quod in aliis legitur codicibus. Itidem μαλοπάρυος quoque dictum videri possit pro ἁμαλοπάρυος, hoc est ἁπαλοπάρυος, Qui teneris est malis. ‖ Exponitur etiam Albus, Candidus, vt μαλὸς. VNDE Μάλουρος, Hesychio λευκόουρος, Qui alba cauda est: afferenti & fœm. Μάλουες pro λευκόκερκος, ἤτοι τὴν οὐρὰν ἔχῃ λευκὴν. Rursum μαλὸς exponitur Exitiosus: ἀφανιστικός. qui potī μαλερός. Μαλόσυ ὀδὸς, Hesych. ἡ τὰ τοῦβαστα βαδίζει: à Dorico μᾶλον pro μῆλον. sed forsan scribendum μαλόεσσα.

G

Μάλουες, & Μάλουρος, vide in præced. μαλός.
Μάμμα, Hesychio πυῆμματα, βρώματα.
Μαμαπόδες, eodē teste à Dolopibus vocātur αἱ αὐαδενδράδες.
Μάμερτας, eidem est Ἄρης, Mars. Varrone autore à Sabinis Mars dictus fuit Mamers: vt Festus Pompeius vult, lingua Osca.

H

Μαμπρὰ, siue Μαμιρὰ, aut Μαμιράς, medicamenti genus apud Actuarium, and Nicol. Myrepsum, & Paulum Ægineta, qui eius meminit lib. 3, c. 22, titulo De cicatricibus & albugīnibus, Idem lib. 7, in serie τῶν μ', Μαμιρὰς, (inquit) εἶδος ῥιζίου τῆ πόας ὅδεν, ἔχον ὡς ἀῤῥῆ κονδύλους πυκνοὺς ὅπερ ἔλαι, τε καὶ λευκάματα λεπτύνεν πεπίστευται, δηλονότι ῥυπῶντος ὑπὸ ἀρχὴ δ' ὠμὰ μέσως. Sunt qui idem esse velint quod Doronicum Romanum.

Μάμμα, t.3, c.34, d Μαμμαία, t.3, c.34, d
Μαμμάκιθος, t.2, c.1663, a Μαμμαῦ, t.3, c.33, f
Μάμμη, t.3, c.34, d
Μάμμια, t. 3, c. 2?, h. ob. Exponitur Auia & Mater. vt μάμμη. Suidas scribit Atticos τὸν μητέρα vocare μαμμίαν, ὅτο τὸ τὰ πυῆ δία μαμμᾶν τὸ φαγεῖν λέγειν.
Μαμμικὸν, Hesych. μικρὸν, Paruum.
Μαμμίον, diminutiuè & blandientiū more dicitur ἡ μάμμη, sine ἡ πεῖη.
Μαμμόθρεπτος, A nutrice vel potius auia educatus: & ideo educatus mollius. qualis apud Latinos Nepos.
Μάμμος, Hesychio οἰκέτης, Famulus, Seruus.
Μαμῶ, affertur pro Cupio. ἀφεξομοῦμαι. quod potius dicitur μαμῶ.
Μαὴ, t.2, c.916, a. & 1616, c. Vide & μάνα.
Μανάμις, Ratō. ἀπανίσος, ὀλιγάκις, Hesych. à nom. μανός.
Μανᾶς, olim vocare solebant τὸ οἰκέτας, siue τὸ δούλους, Famulos, Seruos: ὅτο τὸ μάνης, quod fuisse dicitur ὄνομα δουλικόν. Inde Aristoph. Aubus, ὑμᾶς πάντ' ἀφεστερον μεγάλοις ἀγάλοις τ' ὀνόμαζον. Ναῦ δὴ, ἀνδράποδ', ἠλιθίοις, μανᾶς.
Μανδάκινη, ης, ἡ, exponitur Corium, Pellis. δέρμα. Legitur verò hoc vocabulum in Hipptatr. Ibi enim Apsyrtus dicit, τὸν ἵππον ὀμβολῆ τῶ ὤμου κάμοντα θεραπεύειν δεῖ τῶ κάρτεν ἐμπλέκοντα μανδάκιν. In eodem opere legitur & ADVERBIVM Μανδακιδὸν, exponitūrque Ad cutim. ἐν χεῖ. Dicit enim idem Apsyrtus ibidem, καύσας μανδακιδὸν δέρμα τοῦ. Et Tiberius itidem, καῦσον μανδακιδὸν, ὡς καλοῦσι, μέχρι τῆς βύρσης. Videndum tamen ne aliud significent hæc vocabula. Budæus sanè μανδακιδὸν interpr. Lunata forma.
Μανδύαι, perperam apud Pollucem pro μαγόδαις. quod vide.
Μανδαλωτὸν, οῦ, τὸ, dictum fuit φίλημα, osculi seu basii genus quoddam. Scholiast. Aristoph. scribit fuisse ἐρωτικὸν φίλημα, amatorium osculum, in eóque basiantis linguam lambi solitam fuisse: seu εἶδος φιλήματος ἠπυδριῶδες καὶ καταγλωττίζοντος. Sunt qui velint esse quod Plautus dicit Labella cum labellis: & osculum lasciuius. Dicit sanè Aristoph. Acharn. Φιλήσατόν με μανδακῶς, ὦ χρυσίω, Τὸ τοῦεπτεῖν κἀπτμαυδαλωτὸν αὖ.
Μανδρα, ας, ἡ, Stabulum: seu Claustrum & septum quo noctu clauduntur pecora. Hesychio μάνδραι sunt οἰκοὶ βοῶν καὶ ἵππων, necnon ἕρκη, φραγμοί: præterea ὕλαι, Sylvæ. Exponitur non solùm Stabulū, Caula: sed etiam Spelunca: item Locus in quo torcularia sunt & vuæ exprimuntur. Quin ET Μανδρόβυμα, ατος, τὸ, affertur pro Caula.
Μανδραγόρας, ου, ὁ, Mandragoras: planta est duorum generum. vnum, nigricat, folia habens lactucæ similia: vnde ἀφιδακίας μανδραγόρας appellatur. fœminam id esse volunt. alterum genus quod candidum est, marem existimant. Ambo mala gerunt vitellis ouorum similia, crocei coloris, sed fœmina pallidiora, odorata. Est & tertia species quam μόρελον appellant, proterea quòd ἐεθιοῤῥῆν ὑπνωτικοῖ. veruntamen & cæteris mandragoræ speciebus inest vis ναρκωτικὴ καὶ ὑπνωτικὴ, corporis sensuūmq; obstupefactrix & somnifica. vt & Demosth. docet, Philipp. 4 dicens, μανδραγόρας πεπωκότι ἢ φαῤμακον ἄλλο τι οὐτῶν ἐοίκαμεν ἀῤῥώστοις. Et Luc. in Timone, ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρου καθεύδεις. Vnde prouerbialiter μανδραγόρας ὑπνωτικάτερα dicuntur qui in rebus gerendis dormitant & veterno quodam correpti sunt. Iulian. Cæsar in Epistolis, ὑ φαίνεται πολὺν πάνυ μανδραγόρας ὑπνωτικός. Apud Athen. quoque ὁ μανδραγόρας αὐθρώπους κοιμίζει. Plura vide apud Diosc. libro 4, cap. 76: apud Theophr. Hist. plant. lib. 6, cap. 2: Plinium lib. 25, cap. 13. Sed addendum his, à Romanis τὸν μανδραγόρας appellari etiam caninam malum, seu terrestrem: à Græcis αὐσίμηλον, quòd malum imitetur: à Pythagora verò propter diuaricatas humano modo radices αὐθρωπόμορφον nominari: eámq; ob rem & semihominis epitheton ei tribui à Columella, sic canente, lib. 10, Quanuis semihominis vesano gramine fœta Mandragoræ pariat flores. INDE Μανδραγορίτης οἶνος, Vinum mandragora conditum: cortice nimirum radicis mandragoræ conjecto in mustum. Vide Diosc. lib. 5, cap. 81. Hesychio verò μανδραγορίτης est ἡ Ἀφροδίτη, forsitan ob similitudinem virium quibus vterque polent. Apud Suid. ET VERB. Μανδραγορίζω, sed sine expositione. videtur significare Mandragoram propino, Mandragoram offero: vt ἐλλεβορίζω. vnde passiuum μανδραγορίζομαι, fabulæ nomē ab Alexide conscriptæ, cuius mentio apud Athen. lib. 8.
Μανδύας, ου, ὁ, Vestimenti militaris genus apud Persas, vt est apud Hesychium. Suidas esse dicit speciem vestimēti quæ λωρίκιον dicatur. Pollux fœminino genere habet Μανδύη, dicens eam esse ὅμοιόν τι τῶ καλουμένῳ φαινόλῃ, pænulæ. Volunt esse quod Mantelum Plautus appellat, vulgus etiamnum Mantellum.
Μανεὶς, Furore percit, Ad insaniā redactus. à μαίνομαι.
Μαίερος, apud Ægyptios est ὠδῆς ῥῦθμός, genus cantilenæ, à Manero quodam in quem compositum fuit, vt est apud Athen. lib. 14. Apud Pollucem lib. 4, cap. 7, scriptum μαιέρως, dicitúrque esse Ægyptiorum agricolarū ᾆσμα, at Μαιέρως extitisse vir ῥωμῆς θύρετης, μουσῶν μαθητής. Apud Suid. quoq; μαιέρως scriptum est, qui itidem esse dicit ᾠδήν τινα apud Eubul. in Cāpylione. Hic verò Μαιέρως Ægyptiorum primus fertur à magis fuisse eruditus, ac propterea omnium ore celebratus, vt refert Clearchus ὀν τῆς τῶν παιδείας.
Μαιηνάκιπος, Libidinosa. v. l. perperam pro μαινίκιπος.
Μαίνα, siue μὰν, (quorum illud Chaldaicum, hoc Hebraicum esse volunt) ab Israelitis dictum fuit id quod Deus in deserto roris instar noctu de cælo mittebat, post solis exortum liquescens. Erat ὡς εἰ σπέρμα κορίε λευκόν, τὸ εἶδος ἀυτοῦ ὡς εἶδος κρυσάλλου, id est, veluti semen coriandri album, crystalli specie. manè id ante solis ortū colligebant, mola aut pistillo in mortario terebant, in olla coquebant, aut ex eo conficiebant ἐγκρυφίας, placentas subcineritias, gustu referebat ἐγκρίδα ὀν μέλιτι. Certā verò mensurā eius colligebāt, quòd in crastinum seruari non posset à putrefactione & vermiculatione. Autor præter Ioseph. in Antiqu. Iudaicis, Moses Exodi c. 16: & Num. c. 11. Vide & Deuter. c. 8, & Iosuæ c. 5. Dauid in Psalm. appellat ἀγγέλων ἄρτον, panem angelorū: Nonn. μελίῤῥυτον ἄρτον, à mellea dulcedine. Prædicatur & Arabica quædam μάννα, grani itidem formam habens. eodémq; modo esse dicitur μελιτώδης χυλὸς ὀκ τῶ ἀέρος, eā ob causam ἀερομέλιτος & δροσομέλιτος nomine dicta, à Virgilio Melaerium, & Roscidum mel: ab Hipocr. κάδρινον μέλι, forsan quòd cedris insideat, vt Theophrast. Hist. plant. l. 3, c. 9, ex Hesiodi autoritate scribit, τῆ δρυῖ ἢ ὀξῆ ἀέρος μελιτώδη χυμὸν ἀποσκίζειν. Galenus sanè De aliment. facult. lib. 3, cap. de melle, tradit magna copia colligi in Libano concussis arboribus: in quo monte crebras esse cedros, satis notum est. Corn. Celsus Syriacum mel appellat, quòd in Syria maximè proueniat, cuius regionis mons est supradictus Libanus. Vide & Aristot. Histor. animalium lib. 5, cap. 22, ὡσεὶ μέλιτος τῆ πίπτοντος ὀκ τῶ ἀέρος. Vnde Plin. lib. 11, cap. 12, Venit hoc

ex aere, & maximè sidérum exortu, præcipuéque ipsò sirio exsplendescente fit, nec omnino prius Vergiliarum exortu sublucanis temporibus. Itaque tum prima aurora folia arborum melle roscida inuenuntur: ac, si qui matutino sub dio fuere, vnctas liquore vestes capil lúmque concretum sentiunt: siue ille est cæli sudor, siue quædam sidérum saliua, siue purgantis se aeris succus. Apud medicos μάννα, siue μάννη λιβανίου, vocãtur grana seu micæ thuris concussu elisæ. Quum enim thus gestatur, vehitúrque, aut quovis modo tractatur, multa ex eo fragmẽta decidãt necesse est, quæ mannã propriè appellant, inquit Galenus. Vide eum περὶ κρ. τόπων lib.4: & Dioſc.lib.1, cap.74. Sic Plinius lib.12, cap. 14, de thure, Micas concussu elisas mannam vocantqus. Colum.quoque libro 6, capite 30, thuris micas dicit: Scribonius Largus sæpe pollinem thuris nominat.

Μάνης, t.2, c.771, f. Μάνης, proprium, c.772, a. Vide & λόπαξ ac κόπαβος.

Μανήσσεις, Hef. παῖς λοπάσας: forsan παρὰ τὸν μάννον.

Μανθάνω, Disco, &c. t.2, c.784, d. Μανθάνω, Doceo, &c. ibid. f

Μαία, t.2, c.770, d. Μαῖα, propr. ib.h

Μαιάκης, vide paulo infrà in Μάνος siue Μαῖνος.

Μαιαί, t.2, c.771, a. Μαιικός, ib.

Μαιικῶς, ib.d. Μαιόκηπος, t.2, c.68, g. & 771, a

Μαιώδης, ibid.e

Μάνος, ου, ὁ, siue Μαῖνος, dicitur esse genus ornamẽti collaris. Sanè Pollux lib.5, cap.16, recensens nomina mundi muliebris, quum in πεντεπραχήλιον siue πεδεδεραίων genere numeraſſet ὅρμους, σρεπτοὺς, necnon καθίσματα & καθέδρας, subiungit, tale quid & μάνον siue μῶνον nominatum fuisse, maximè à Dorienſibus. Quo in loco ſunt qui pro μάνον reponant μάννον, & μάνον pro μόνον, deriuatáque hæc existiment à Latino vocabulo Manus: vt μάννοι, siue μάνοι, propriè sint manuum & brachiorum ornamenta, quæ Latinis Brachialia & Armillæ dicuntur, Græcis πεδεδεραχόνια itidem & πεδικάρπια. Attamen Pollux ibidem τὰ πεδεδεραχόνια, siue βραχόνια, manifestè ab illis distinguit. Sed rursum illa senẽtia Polybii autoritate roborari potest, qui & collaria & brachialia ornamenta NOMINAT Μαιάκας, voce ex hoc μάνος, vel saltem Latino Manus, deriuata. Is enim μαιάκας esse dicit χρυσοῦν φύλλον ὃ φοροῦσι πεδὶ τὰς χεῖρας ἢ βράχιον οἱ Γαλάται. Et rursum lib.2, χρυσοῦς (inquit) μαιάκας καὶ πεδὶ χεῖρος ἥσαν καπακοσμημάτιον: quæ Liu. Torques vocat: Virg. Aurum cui lactea colla innectuntur. Apud Pluc. quoque in Cimone legimus φύλλα χρυσᾶ καὶ μαιάκας: sed significatione ambigua. Verùm à Μάνος est & DIMIN. Μαιάκιον. Eo vtitur schol. Theocr. Nam Idyll.11, v.41, annotat quosdam μαιοφόρους scribere pro ἀμαιοφόρους, vbi poeta canit, Ἕρφω δέ τοι ἐνδεκα νεβρὸς Πάσας ἀμαιοφόρους. μάννον verò esse τὸν πεδεδραχήλιον κόσμον, τὸ (inquit) λεγόμενον μαιάκιον. ¶ Ad Μάνος verò vt redeam, apud Suidam est etiam nomen proprium: forsitan qui Latinis Magnus.

Μανὸς verò, οῦ, ὁ, à præcedente μάνος vt accentu differt, ita etiam significatione. est enim Rarus, idem ac ἀραιός: interdum & Laxus, χαῦνος. Illo modo, ἀπὸ τοῦ μανῆ, & φυτία μανῆ, apud Theophr. De caus. plant. Satio rara & amplo distincta interuallo. cui opponitur ἡ πυκνή, Densa, Spissa. Hoc modo, μανὴ σάρξ apud Galen. ad Glauc. pro χαύνη, Laxa seu Mollis. vt Aristor. in probl. dicit τὸ μανὸν esse μαλακὸν καὶ δυνάμενον εἰς αὐτὸ σωϊέναι. Theophr. sanè & ipse coniunctim dicit μανὸν καὶ μαλακὸν ἀπέρμα: itémque De caus. plãt. l.4, τὸ μὲν μανὸν καὶ μαλακὸν· τὸ δὲ, πυκνὸν καὶ σκληρόν. INDE Μανοκάρπος, Rarum ferens fructum, Cuius fructus non densè hæret. ET Μανοσπορέω, scil. Rarè semino, Semẽ rarè spargo. ITEMQVE Μανόσπορος, Rarè seminatus, nõ densè nec spissè. ET Μανόφυλλος, Qui rara habet folia. Apud Hesych. ET Μανοσήμοις, expositum ἀραιοσήμοις: forsan παρὰ τὸν σήμονα. vt sit, Qui laxo seu raro sunt stamine. Præterea inde est SVBST. Μανότης, ητος, ἡ, Raritas, seu Laxitas. ET ADIECT. Μανώδης, significans vel idem quod μανὸς, Laxus, Rarus: vel Similis τῷ μανῷ. Et ADVERB. Μανάκις, Raró: de quo suprà. Item

VERB. Μανόω, ὦ, Rarefacio, Solutiorem & laxiorem reddo. Vnde pass. μανοῦσθαι, Rarescere, ἀραιοῦσθαι. Theophr. Hist. plant. lib.9, ἀμαυροῦσθαι δὲ τῶν ῥιζῶν τὰς δυνάμεις μανουμένων καὶ κενουμένων. Vnde VERBALE Μάνωσις, εως, ἡ, Rarefactio: sed ponitur pro μανότης etiam, quod est Raritas, seu Laxitas: ἀραιότης. Theophr. De caus plant. lib.4, c.15, δεῖ τὸ τῶν ὑγρότητα μαλιστ' ἔλκειν εἰς ἑαυτὴν τὴν μάνωσιν: de faba.

Μανοσπορέω, Μανόσπορος, Μανοσήμοις, Μανότης, Μανοῦσθαι, Μανόφυλλος, Μανόω, vide in præced. μανός.

Μαντία, t.2, c.790, b. Μαντῖον, ib.e

Μαντίος, ib.d. Μαντίς, t.1, c.1622, d. ob.

Μάντυμα, t.2, c.790, e. Μαντεύομαι, t.2, c.789, g

Μαντευτής, t.2, c.790, e. Μαντευτικός, ib.f

Μαντευτός, ib. Μαντεῖν, ib.d

Μαντεῖον, ib.e. Μαντεῖος, ib.d

Μαντικὴ, sub. τέχνη, t.2, c.789, f. Μαντικός, ib.

Μαντιπόλος, ib. Μάντις, ib.a

Μαντιχόρας, ου, ὁ, Mantichora. bestia horrenda: de qua vide Aristor. Histor. anim. lib.2, cap.1: Ælianum lib.4, cap.20: Plin. lib.8, cap.21, & 30. Apud Cteſiam in Indicis scriptũ μαρτιχόρας, pag.13: vt & apud Philostr. in Vita Apollonii: apud Pauſaniam verò in Bœoticis μαρτιόρας, sine χ.

Μαντοσύνη, t.2, c.789, g. Μαντοῦδης, ib.

Μαντῶδης, t.2, c.790, d

Μανύω, Doricè pro μανύω, Indico: item Expono. Eur.

Μανωδής, & Μάνωσις, vide suprà in μανός.

Μαξεῖον, & ὀνίσκον, vocant quidã πὸν χαλκεῖδον ἰχθῦν, vt est apud Athen. lib.7.

Μαπέιν, Ionicè pro μαπεῖν: vide in μάρπω.

Μάραγδος, ου, ὁ, gemma, quæ & σμάραγδος appellatur, Smaragdus: sed rectius μάραγδος dicitur sine σ. nominata enim est παρὰ τὸ μαραίνειν, τοῦ δυναμῆς ἐκλάμπειν, propterea quod pellucida sit. Ita Athen. l.3, hoc afferẽs ex Menandro exemplum, Μάραγδον εἶδ' πεῦν' ἔδει καὶ κάρδαμα.

Μαράγναι, Plato comicus in Cleophonte vocant τὴν μάστιγα, Flagellum seu scuticam, teste Poll. l.10, c. 13. Apud Hesych. scriptum reperio & Μάσγναι & Μάραναι, expositum itidem μάστιξ, πουρεία, Flagellũ, Flagellũ è taurino corio: item ῥάβδος, Virga. sed posterius μάραγναι mendo non carere, infrà docebo. Eurip. potuisse dicitur μαράγναι pro genere supplicii.

Μάραγροι, Hesychio οἱ ἀπόκρημνοι τόποι, Loca abrupta & præcipitia, Loca præruptа.

Μαράθρον, ου, τὸ, Marathrum, seu Fœniculum: herba satis nota. Ea vocatur ET Μάραθος, sine ρ, & genere masculino. vt apud Athen. lib.13, Καὶ τὸν μάραθον ἔδωκεν, πυροὺς δὴ τὸ μάλα. Sic Ouid. De medic. fac. Profuit & marathos beneolentibus addere myrrhis. Sed Μάραθος est etiam nomen vrbis Acarnaniæ, cuius incola & cinis Μαραθῶνος dicitur, siue Μαραθούσιος, teste Steph. Quin ET Μαραθὼν, qui est δῆμος Ἀθηνῶν τῆς Λεοντίδος φυλῆς, dictus videri queat παρὰ τὸν μάραθον, quòd magna ibi marathi seu fœniculi esset copia. Eius ciuis, Μαραθώνιος dicitur: à quo est possess. Μαραθωνιακός. Ab eodem sunt aduerbia localia, Μαραθωνόθεν, & Μαραθῶνι: quorũ illud, motũ de loco, hoc, in loco significat. vt apud Aristidem, πρὸς Μαραθῶνι μάχῃ μιμησάμενος, Pugnam Marathone factam. à qua pugna DICVNTVR Μαραθωνομάχοι ἄνδρες, ab Aristoph. in Nubibus, Viri qui Marathone pugnarunt, & nobilem illam de Darii exercitu victoriam reportarunt.

Μαραθὼν, Μαραθῶνι, Μαραθωνιακὸς, Μαραθώνιος, Μαραθωνόθεν, Μαραθωνομάχοι, vide in præced. Μάραθρον.

Μάραι, dici feruntur αἱ χεῖρες, Manus: indéque deriuari ἀμαρὴς & δυσμαρὴς, vt à χεὶρ fit ἀμχερὴς & δυσχερής.

Μαραίνα, apud Hesych. legitur, expositum μάστιξ, παυρεία, ῥάβδος: sed alphabetica series pro eo requirit μαράγναι, vt apud Poll. scriptum est. Atque adeò apud eundem Hesych. quum & σμαράγναι reperiatur, ita scribendum esse manifestũ est. Dici videri queat παρὰ τὸ μαραγεῖν siue σμαραγεῖν, quoniam crepitum seu sonitum verbere edit.

Μαραίνω, t.2, c.790, h. Μαραίρομαι, t.2, c.791, b

Μαραῖπις, Hesychio est ὁ μεμαραμμένος τοῖς πόδας.

Μάραυσις, t.2, c.791, d.

Μαραζῶς, mensis ille qui & Ἀπελλαῖος dicitur. Hesych.

Μαρεσμός, t.2, c.791, d. Μαρασμώδης, ib.h

Μαράσσω, Hesychio κινεῖς, ὀρίνεις, Canes, Iues.

Μαράσσω, affertur pro Splendeo: indéque esse dicitur ὁ μάρεγδος λίθος. sed nullo id exemplo probatur, nulla autoritate.

Μαραυγεῖν, exponitur Perstringi lumina. Vtitur eo verbo Plutarchus περὶ σωφροσύνης, sub finem lib.1, dicens, ὀφθαλμὸς, ὑγροῦ πλεονάσαντος ἀναπλησθεὶς, μαραυγεῖ καὶ οὐκ νεῖ πρὸς τὸ οἰκεῖον ἔργον. Et initio libri De exilio, ἔτι δὲ καὶ λεῶμαπα λυπεῖ τὴν ὄψιν, πρὸς ἃ γίνεται τὸ συγχεῖσθαι καὶ μαραυγεῖν.

Μαραφίω, t.2, c.793, d

Μαργαρον, ου, τὸ, ex Paul. Arcad. affertur pro Vnio: itidémque ex Epigr. μάρραγα pro Margaritæ. Sed frequentius hæc gemma dicitur Μαργαρίτης λίθος, siue Μαργαρίτης λίθος, masculino genere vel fœminino. Gignitur veluti χάλαζα in ostreo illo quod βέρβερα dicitur, magnitudine qua oculus piſcis est, colore aliàs aureo, aliàs argenteo, aliàs albo. Plura vide apud Athen. lib.3, vbi inter alia dicit κινδυνεύειν τοὺς ἠπείρους τοὺς μαργαρίτας, quoniam ὁ κόγχος soleat μένειν & vrinatori digitos præscindere, quum eum accedere sentit. Vide & Ælianum lib.10, cap.14: & lib.15, cap.8: item Plin. l.9, c.35. Hanc ipsam gemmam vocari etiam Ἰνδικὸν λίθον aiunt, à Luciano λίθον ἐρυθραῖον. Tacitus & margarita dicit, plurali numero gen. neutro. Hinc apud Plin. Margaritiferæ cochleæ: & apud Iul. Firm. Margaritarius, qui Græcè μαργαριτοδὸς dici potest vt πορφυροδὸς: Athenæo, ὁ ἠπείρους τοὺς μαργαρίτας.

Μαρκὰς, Vinculum: in v.l. sine vlla autoritate.

Μαρκώω, t.2, c.793, d. Μαρκίτης, ib.f

Μαρκὴ, ibid.d. Μαρκῆς, ib.

Μάρκης, ibid. Μαρκίτης, ib.e

Μάρκος, t.2, c.792, g. Μαρκοσώμη, t.2, c.793, c

Μαρκοσὴ, ibid.d

Μαρεῶπις, Vitis species est, autore Hes. Sic Μαρεώπις οἶνος apud Athen. lib.2, nomen id adeptus à Marea fonte Alexandriæ.

Μαρὴ, Manus. vnde plur. μαραὶ, de quo suprà.

Μαρὴ, Hes. λαμβάνει, quod & μαρπῆει.

Μαρὴς, vide paulo infrà in Μαρὶς.

Μαριδρυνίζεις, idem affert pro εἰρωνεύεις.

Μαρίεν, idem ὀχλεῖσθαι, πυρέσσειν, Vexari, Febricitare.

Μαρὶς, ίδος, Lapis quidã qui aqua instillata ardet. Idem H.

Μαρικᾶν, idem esse dicit Cinædum: à puero quodam barbarico.

Μαρίνα, ης, ἡ, Puluis carbonum: Polluci ὁ χοῦς τῶν ἀνθράκων: Scholiasti Aristophanis ἡ ἀνθράκων τέφρα καὶ κατάλοιπα: Galeno θερμοκαυστία. Latini Fauillam dicunt etiãnodi cineres scintillis prunarum permixtos, quòd ignis veluti fomenta sint seu fomites. Ita igitur Hippocr. Γυναικὰ, ὅταν δὲ ἐξέπυρος ἐξίσταται ὁ βόθρος, εἰσελεῖν χρὴ τὰ ξύλα, καὶ τὰ ἀνθράκων οἱ δὴ ἀέρα τοι ἔσονται καὶ ἐξέπυρον τῶν δὲ κατοδίλω καὶ τὰ μαρίνα ἐν τῷ βόθρῳ καταλιπεῖν. Vbi nota apertum discrimen fieri inter τῶν ἀνθράκων τοὺς ἀέρας, κατόδιλα & μαρίνα: ac μαρίνα esse quiddam medium inter τοὺς ἀέρας ἀνθρακας ac τὸν κατοδίλω, minutias nimirum & reliquias prunarum quæ in cinere reperiuntur. Aristophanes pro puluere carbonũ accipit, quum in Acharn. dicit, ἐκπὸ τῶν δέους τῆς μαρίνης μοι συχνὸν ὁ λαρκος ἐπέλησεν ὥσπερ σκῦτα. Loquitur enim ibi de carbonibus nõdum accensis, qui sunt in corbe carbonario. Sic apud Suidam, χαλκεὺς οἷά τις γόμων καπνεῖ καὶ μαρίνης. Et ex Cratino, ἑρπετὸν μαρίνης πλέων ἔχων, Fere enectus est fauillis quarum plenus erat. vt & Plautus dicit, Fauillæ plena ac fumi. Suidas quoque iis in locis μαρίνλω esse dicit τὸν χοῦν καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων: mentionem tamen faciens & prioris significationis, exponens nimirum ἀμαυρὸν σῶρ, Ignículos sub cineribus abdítos: secundũ quam expositionẽ deriuatũ videri queat παρὰ τὸ μαραίνεσθαι, vt sit μεμαραμμένον πῦρ. Porrò deriuatum INDE Μαρινοπώλης, Fauillæ potor: Vulcani & cæterorũ fabrorum epitheton: quippe qui dum follibus excitant carbones, fauillas & puluerem inde exsurgentem deuorare coguntur. Et VERBVM Μαιλεῦσαι, Circa fauillas versari: vnde VERBALE Μαιλεῦται, Qui fauillas tractãt, affines τῶν ἀνθρακέων, apud Poll. l.7, c.24. Affert Hesych. ET Μαείλοκαυ τῶν pro ἀνθρακεῦσαι: μαείλω & ipse exponens τὸ ἐπίψημα τῶν ἀνθράκων, Ramentum carbonum. AT Μαείλεωοί, οἱ, Carbones, in v. l. suspecti sunt. Notandum porrò μαείλαι siue μαείλω apud Poll. reperiri etiam duplici λ scripam: apud cæteros verò quos autores citaui, simplici.

Μαειλεῦειν, Μαειλεῦται, Μαείλη, Μαείλιωοί, Μαειλοκαυτῶν, vide in præced. Μαείλα.

Μαρίνοι, οἱ, Marini: piſces quidã apud Aristot. Hist. anim. lib.6. Hesych. marinos piſces esse dicit, alio nomine dictos κιθάρους. Est & nomen propr.

Μαρὶς, εως, ὁ, Maris: mensura liquidorum sex cotylarum capax, vt tradit Pollux lib.10, c.47, afferens ex Aristot. Hist anim. οἶνον μαίεις. Idem lib.4, c.23, habet μάρις per ῆ: scribens & ibi esse ἑξακότυλον. Sed ea scriptura mendosa est. Polyænus verò μάειν multò capaciorem facit. Nam lib.4, in Alexandro, quum dixisset regem Persiæ in singula prandia & singulas cœnas insumere χάλακτος αὐθημερινοῦ δέκα μαείας, οἴνε πεντακοσίας μαείας, & cæterorum tot vel tot, subiungit, μαείς ὅσι δέκα χοῦς Ἀττικοί, decem congii Attici. Apud Hes. reperio etiam Μαρισὸν, expositum itidem ὀξὺ κοτύλας. Quibus addit, eodem vocabulo dici etiam τὸ μακρὸν πέπερι, piper longum. At Μαεὶν, idem à Cretensibus vocari tradit πὸν σοῦ, suem.

Μαρκὰς, Hesychio μακάριος, εὔμοιρος: qui potius μάκαρς.

Μαρμαίρω, Resplendeo, Vibranti splendore coruſco. Homerus Iliad. γ, Ὄμματα μαρμαίροντα. Iliad. σ, πύκα μαρμαίροντα. Il. φ, χαλκὸν μαρμαίροντα. Sic Sophron apud Athen. lib 6, τῶν δὲ χαλκωμάτων καὶ τῶν ἐρυθρομάτων ἐμαίρμαρε δοκία. Apud eundem libro 2, Ibycus, χρυσοῦν ἐλέφαντα τ' μαρμαίροντ' οἴκοι. vt libro 14, Alcæus, μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ. Hesych. μαρμαίρει exponit non solùm λάμπει, sed etiam ἐνθουσιᾷ, forsan quòd diuinitus afflatorum oculi igniculis quibusdam vibiare & scintillare videantur. Inde DERIV. Μαρμαρύσσω, significans itidem Splendeo, Splendore vibrante reluceo. Vnde VERBALE Μαρμαρυγὴ, ῆς, ἡ, Splendor, seu Splendor vibrans, Fulgor. Chrysost. ἡ τῶν πεδικαρπαλμῶν καὶ τῶν ἀστέρων μαρμαρυγή. Galenus ad Glauc. μαρμαρυγὰς ὁρᾶν φαντάζονται. Homer. verò ποδῶν μαρμαρυγὰς vocat tam celerẽ in cursu motũ vt αὐτὸ τὸ βαδίζεσθαι videantur μαρμαρύσσειν, vibrare, veluti radii solares. Dicit igitur Odyss. η, Μαρμαρυγὰς ἠδὲ τοι ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ: de Phæacum iuuenibus qui δεῖκνυσιν ὄρχηθμοῖο Πέπλους καὶ χορὸν θεῶν ποσί. Inde ADIECT. Μαρμαρυγώδης, Fulgidos è se radios splẽdoris vibrans. Hippocr. Μαρμαρυγώδεα σφέων τὰ ὄμματα. Suprà ἀμαρύσσειν & ἀμαρυγὴ habuimus pro his μαρμαρύσσειν & μαρμαρυγή. Hesychius & Μαρμαρυκᾶ dici scribit ἀπὸ τοῦ μαρμαίρειν: sed quid sit, non exponit. Præterea à μαρμαίρω DERIV. Μάμμαρος, significans λεύκος, Albus, Candidus, quoniam quæ candicant, eadem & splendorem quendam ex se vibrant. Meminit huius significationis & Hesychius, afferens nimirum μάμμαρα pro λύκκα, Alba, Candida. itáque accipiendum in hoc loco Homeri Iliad. ω, ἐπὶ πόρφυρα δὲ λάζετο πέζῃ Μάμμαρον ὀκρυόεντα. Verùm idem poeta & μάμμαρον substantiuè dicit pro μάμμαρον λίθον, teste Hesychio etiam, afferẽte μάμμαρος pro λεύκη λίθος. Ita igitur poeta Iliad. υ, & Odyss. ι, μαρμαρέῳ ὀκρυόεντι βαλών. Cæteri scriptores μάμμαρον vocãt etiam certum quoddam candidi lapidis genus, niuea albedine insigne, interdum & rubore quodam suffusum, interdum etiam nigrum, splendidum, læue, durissimum. vt Chrysost. De prec. χρυσοῦς καὶ πολυτίμητοι λίθοι καὶ μάμμαρα ποιοῦσι τοὺς οἴκους τῶν βασιλέων. Id Latini poetæ vocant candens marmor, læue, solidũ: dicunt & nitor marmorũ: necnõ adiectiuè & materialiter Domus marmorea, Sola marmorea, Pauimenta marmorea, Tecta marmorea, Columnæ marmoreæ, Tumulus marmoreus, Signum marmoreũ, Opus marmoreum. Verùm vt apud eosdem Marmoreus est etiam adiectiuum similitu-

dinis, significans videlicet Marmori similis nitore, candore, læuore: dicentes Candor marmoreus, Ceruix marmorea, Collum marmoreum, Palmæ marmoreæ, Pollex marmoreus, Pedes marmorei, necnon Gelu marmoreum, vt Æquor marmoreum: ita etiam Græca adiecti ua inde deriuata, NIMIRVM Μαρμάρειος, ET Μαρμάρεος, significationem & ipsa similitudinis habent, significantia Marmoris modo candens nitēnsque, teste Hesych. etiam, afferente μαρμάρειον pro λάμπον, λαμπρόν: & μαρμαρέλω itidem pro λαμπρόν. & sic Hom. Iliad. γ, Δίπλακα μαρμαρέλω, diploidem marmoream. Il. ξ, ἅλα μαρμαρέλω, Æquor seu mare marmoreū. Hesiod. materialiter pro Emarmore seu albo lapide confectus: in Theog. οὐδὲ μαρμαρεὴ πύλη, καὶ λάϊνος οὐδός, nisi malis στρωτὸς, Solidæ & firmæ quales sunt marmoreæ. Prosæ scriptores in materiæ significatione frequētius vtuntur altero ADIECTIVO, Μαρμάρινος. Athen. lib. 5, ζῶα μαρμάρινα θεῶν πρεσβῶν. Et aliquanto pòst, μαρμάρινον ἄγαλμα τῆς θεοῦ, signum marmoreum. Veruntamen & hoc ipsum μαρμάρινος, vt μαρμάρεος dicitur. vt μαρμάρινος ἥλιος pro Radians sol, Marmoreo nitore vibrans. Sic verò ET Μαρμάρεος similitudinis significationem habet, teste Hesychio etiam, μαρμαρέσσα exponente λάμπουσα, Splendentem, marmoreo videlicet nitore & candore. NECNON VERBVM Μαρμαίρω, similitudinis significationē habet, declarans, Marmoreo splendore vibro, seu Marmoreum ex me splendorem vibro: veluti quum Pindarus apud Athenæum libro 13, dicit, ὦ παῖδ' Θεοξένου ἀκμᾶς θερος ὡπου μαρμαιρεῖ σύσσε δράκης. AT Μαρμαίρων, scorti nomen est apud Diogenem Laertium libro octauo: forsan à marmoreo corporis candore nitoréque ipsi impositum. ¶ Rursum μάρμαρος dicitur & Fragmētum marmoris poliendo decussum, Marmoris cæmentum: vel simpliciter Cæmentum, λατόμη. Plut. Symp. 4, in præfatione, ὁ μάρμαρος τὸ δίφροῦ σιδήρου, τῇ καταψύχει, πλὴν ἄχρι ὑγρότητα καὶ ῥύσιν ἐφαρμόζει, δύπτον ποιεῖ τὸ μαλασσόμενον αὐτὸ καὶ τυπούμενον. Et De primo frig. οἱ χαλκεῖς τὴν πυρουμένην καὶ αὐστηροῦ σιδήρου μάρμαρον καὶ λαπίνη βαφῶν ἀπόστασιν. VNDE Μαρμαρίνος dicitur qui ex eiusmodi cæmentis confectus est. Diodorus Sicul. De rebus gestis Philippi, τοῦ δὲ πεῖρον μαρμαρίνοις ἔχεις ἴσον. Ita enim accipiendam esse vocem hanc, testantur hæc eiusdē alio loco verba, ἔχεις καταστιβάσαν διεκρυμένοις πυκνοῖς διαφερόμασι, crebris cæmentorum interseptimentis. ¶ Μάμμαρον & Μάμμαρα, est etiam vitium quoddam veterinorum. In Hippiatr. enim τὰ μάμμαρα esse dicuntur κονδυλώματα καὶ πῶροι ὀφθαλμοῦ τοῦ ὄνου: vt & Hierocles ibidem scribit, esse πάθος quoddam quod οἱ ἔμπειροί vocitent μάμμαρον, infestans πλὴν ἕκαστον τῆς ὀπλῆς in pedibus anterioribus: esse autem κονδυλώματα σκληρά. Sic idem ibidem paulo pòst, συμβαίνει δὲ τοῖς ποδὶ μάλιστα τοῖς ἐμπροσθίοις, ὥστε πλὴν ἕκαστον τῆς ὀπλῆς, ἰδὼ καλοῦσι τεφανίω, μάμμασα οἴδημα ἔχοντα, καὶ κονδυλώματα σκληρά καὶ πωρούμενα. Vocatur autem procul dubio vitium hoc μάμμαρον nomine, quoniam tumores eiusmodi duri videntur esse quidam μάμμαροι, cæmenta. Hes. affert Μάμμασα & pro λαμπρὸς ἐρυθρὸν, Splendida rubigo: necnon Μαρμαίρω pro αἱ τῷ ἐρυθροδανῷ βεβαμμέναι, Rubia tinctæ: forsan ab eo marmoris genere quod rubore quodam est perfusum. Denique apud eum LEGITVR Μάμμαρ, expositum στερεὸν, Solidū, marmoris videlicet modo. AT Μαμμαείδαι, gens Numidica in Africa, apud Paus. Attic. p. 5. Forsan autē sic nominantur quòd apud eos præstans sit marmor, prædicatur enim marmor Numidicum.

Μάμμαρ, Μάμμασα, Μαρμαίρω, Μαρμαρέος, Μαρμαρέος, Μαρμαείδαι, Μαρμαείζω, Μαρμαρίνος, Μαρμαίριον, Μαρμαρόεις, Μάμμαρον, Μάμμαρος, Μαρμαρυγὴ, Μαρμαρυγώδης, Μαρμαρυκᾶ, Μαρμαρύσσω, vide in præced. Μαρμαίρω.

Μάρναμαι, Pugno. deriuatum volunt etymologi παρὰ τὸ μὴ ἀρέσκειν, hoc est παρὰ τὸ μὴ βέλτιστα ἔχειν: ab irreconciliabili odio & inimicitia, propterea quòd olim οἱ πᾶς βέλτιστα ἀρέσκοντες ἔθνεσιν, in reconciliationibus & fœderibus agnos mactabant. Hom. Iliad. π, μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν. Iliad. ρ, μάρναντο δέμας πυρός. Il. ν, ὁ δὲ μάρναθ' ὑπατρεσίησι πιθήσας. Et Il. γ, μαρνέμενοι Μενελάῳ, Pugnantē cum Menelao. Prosæ scriptores μάχεσθαι pro eo dicunt.

Μάρνη, ης, ἡ, affertur pro Manus: sed sine vllo testimonio.

Μαρόν, montis & herbæ nomen, vt tradit Hesych.

Μαρύλλιον, & Μαιύλλιον, ex Psello affertur pro θριδακίνη.

Μαρπτω, Capio, Corripio, Prehendo. idem quod λαμβάνω seu συλλαμβάνω in prosa. Hom. Il. ψ, Εὖτε πὸν ὄπνος ἔμαρψε, λύων μελεδήματα θυμοῦ. Il. θ, ἀ μὲν μάρπησε κεραυνός. Odyss. ι, de Cyclope, Σεῦ δ' δύο μάρψας, ὥς τε σκύλακας πεπαγοῖν κόψε. Sic Eurip. apud Plut. σὺ καὶ βραδεῖ πόδι Στείχουσα μάρψει πεῖ κακοῖς. Rursum Hom. cum datiuo instrumentali, Iliad. φ, ἀμφοτέρας δὲ καρπῷ χεῖρ' ἀμφὶς ἔμαρψε Σκαιῇ. Idem dicit ποσὶ μάρψαι, pro Assequi pedibus & prehēdere. Il. χ, ὅς ὁ πόδ' ὠκέα μάρψαι πορείν. Il. φ, Καὶ με μετ' ἄρα μάρψῃ παρὰ θεσσι πόδεσσι. At Il. ξ, ἀν δὲ χθονὸς μάρψε πόδεσσιν, terrā carpebat seu calcabat pedibus. Aor. 2 facit μαρπεῖν: itémque præt. med. μέμαρπα, vnde particip. μεμαρπώς. Sed & sine ρ dicūt μέμαπον & μαπεῖν. Hesiod. Ἀσρ. Γέμβεται μαπέειν, Cupientes prehendere. Et rursum, ὃ δὲ τοῦ μεμάπειν Κείνου ἢ πίπλοιο τεύχεσιν.

Μαρπὴς, Hesychio ὑβριστὴς, Violenter & contumeliosè iniurius: seu ὁ βιαίως μάρπων. Sed videtur scribēdum μαρπὴς. Nam μαρπὴς esset potius ὑβρις.

Μαρρὸν, Hes. ἐρμαλεῖον σιδηρεῶν, Instrumentum ferreum. Simile quid esse dicitur Marrha apud Columellam.

Μάσσυπος, ET Μαρσύπιον, Marsupium, Crumena, Loculus, Sacculus. Scribitur & per ι, & vel simplici vel gemino π. Simplici, apud Suid. ex Xen. Anab. ἔδοξε πάντα ὁ πᾶσαν μαρσίπους ἱμάτιον καταπιμπλῶσι exp. σάκκους, θυλάκους. Itidem Poll. μαρσίπους ἱμάτιον ex Xen. affert: & μαρσιπόν τι μικρὸν ex Apollodoro Carystio. Duplici π Hesych. Μασσίπιον pro βαλαντίον. Sic apud Alex. Trall. μάρσιππος, positum pro sacculo quo pars dolens fouetur. Apud eundem reperio Μαρσίποι quoque, expositū non solùm σάκκοι, sed etiam ἐρείμματα, quoniam forsitā πολλὰς μάρσιππον ventres æquè capaces sunt atque vel amplissimi facci.

Μαρπηχόρας, & Μαρπώρας, vide suprà in Μαρπηχόρας.

Μάρτυρ, t. 2, c. 793, g. Μαρτυρέμαι, t. 2, c. 798, b
Μαρτυρέω, t. 2, c. 797, d. Μαρτύρημα, t. 2, 798, c
Μαρτυρία, t. 2, c. 795, a. Μαρτυρικὸς, ibid. f
Μαρτύριον, ibid. d. Μαρτύρομαι, t. 2, c. 796, c
Μάρτυρος, t. 2. c. 794, e. Μάρτυς, ibidem.

Μαρυανδηνοὶ, apud Etymol. & Μαρυανδυνοὶ apud Athen. legitur: perperam pro Μαριανδυνοὶ: vt tum apud eundē Athen. tum apud Eust. & Steph. scriptum est. apud quē Stephan. est Μαριανδύνος, proparoxytonos, & Μαριανδυνὰς fœm. gen. Μαριανδύνη ac Μαριανδυνὶς. Fuerunt olim hi Mariandyni ab Heracleotis in seruitutem redacti, vt οἱ ἕλωτες à Spartanis. vnde sicut ἕλωτες, ita μαριανδυνοὶ vocantur Mancipia, Serui. Euphor. eos δωροφόρους appellat, sic canens, Δωροφόροι καλέονται, ὑποφρίσσοντες αἰάκτας. sicut & Callistratus Aristophaneus scribit quòd τοῖς Μαριανδυνοῖς vocarint δωροφόρους, ἀφαιρεῶντες τὸ πικρὸν τοῦ δόπτ τοῦ οἰκέτου τοῦ θεραπεύειν, vt Spartiatæ ὅτι τοῦ εἵλωτας fecerunt, Thessali ὅτι τοῦ πενεστῶν, Cretenses ὅτι τοῦ κλαρωτοῦ. Hæc inter alia Athen. lib. 6, vbi plura vide de eiusdem.

Μαρύεται, Doricè pro μηρύεται, quod est κρύπτει, Eust.

Μαρυκάομαι, ᾶσμαι, Rumino: vt Hesych. quoque μαρυκᾶται expon. αἰαπίμπλη τὴν τροφὴν, καὶ πάλιν αὐτὴν αἰαμασᾶσθαι. Doricum est & ipsum pro μηρυκᾶσθαι. Inde VERBALE Μαρύκημα, Id quod ruminatur, seu Ruminatio. Plut. De solert. anim. ἄχρις μαρυκήματον αἰάκτεως γλίνται.

Μασέρμαι, t. 2, c. 799, c. Μασθὸς, t. 2, c. 767, c
Μάσημα, t. 2, c. 799, f. Μάσησις, ibid. g
Μασητὴρ, ibidem.

Μάσθλη, ης, ἡ, ET Μάσθλης, ητος, ὁ, Hesychio δέρμα, διφθέρα, λώρα: item ὑπόδημα φοινικοῦ. Aristophan. schol. & Suid. μάσθλητα esse dicunt τὸν μεμαλαγμένον λῶρον, Lorū emollitum. vnde hominem μάσθλητα dici à comico τὸν ὁλοθηρὸν καὶ μεμαλαγμένον ἐν πονηρίᾳ. vt in Nub. Μάσθλης, ἐρωτικὸς, γλυκὺς, ἁλαζών. Et in Equit. Ὡς σ' ἀλαζὼν, ὡς δὲ μάσθλης, εἶδός σ' ὑπέρχεται.

Μασθὸς, t. 2, c. 767, d

Μάσι, Hes. μεγάλως, Grandē: afferens itidem Μασιγδυνὸν βασιλέα pro μεγαλόψυχον, μέγαν ἐν ἤθεσι.

Μασμαδαῖοι, idem tradit dictos fuisse παρὰ Βαρβάροις.

Μάσκιν, eidem est δίκελλα, Ligo, Bidens.

Μάσπετα, idem τὸ σιλφίου τὸ καρπῶν πέπαλα, prima silphii folia. recté. scribit enim & Dioscorides silphii radicem dictam à quibusdam esse μαγούδαριν, folia autem μάσπετα. Hinc deinde Plin. lib. 19, cap. 13, de silphio, Huius folia, masperum vocabant, apio maximè similia: ex his Theophrasti Histor. plant. lib. 6, cap. 3, τὸ δὲ φύλλον, ὃ καλοῦσι μάσπετον, ὅμοιον τῇ σελίνῳ. Perperam apud Poll. δύσπετον pro μάσπετον scriptum est, & μάνδυκες pro μαρυδύκες.

Μάσται, Hesychio ζήτησις, καταιτέσεις, φυράσεις à them. μάσασθαι, quod itidem exponit καταιτεῖσθαι. Aorist. med. μάσασθαι exponit λαβέσθαι, ἐφήψασθαι, necnon μάχεσθαι, ἀγωνιᾶσθαι. Meminit huius verbi Eustath. quoq; μάσασθαι exponens ἅπτεσθαι, & μάσασθαι itidem ἅψασθαι, ἐγκρατῶς ἔχεσθαι. Homerus compositè dicit, ὅτι χερσὶ μάσασθαι, Prehendere manibus Capere. Odyss. λ, v. 590, de Tantalo, altero comp. ἐσεμάσσατο, vtitur idem Iliad. υ, v. 425.

Μασάομαι, t. 2, c. 799, c. Μάσημα, ib. f
Μάσησις, ibid. g. Μασητὴρ, ib.
Μασσω, Pinso, &c. t. 2, c. 800, h. Μάσσω, Tango, &c. c. 805, c. Vide & μάσσαι, paulo antè.

Μάσσων, pro μακρότερος dicitur, vt βράσσων pro βραδύτερος vel βραχύτερος. hoc est Longior: interdum & Maior. Xenophon εἰ μὴ πολὺ μάσσων ἀδὺς εἴη. Hippocratem in Prorrhetico maiore μάσσω positum pro πλέον, Amplius, Plus, annotauit Gal. in Lex. Hippocr.

Μασθίζω, t. 2, c. 800, f. Μάσταξ, ib. b. & 1638, e. ob.
Μασαρίζειν, t. 2, c. 800, g. Μασαρύλω, ib.
Μασδυπὴς, t. 2, c. 768, b. Μασθύω, ib. a
Μαστὴρ, ibid. d

Μάστ, per apocopen dicunt poetæ pro μάστιγι. Alii tamen volunt esse à nom. μάστις, vt docui t. 2, c. 808, b.

Μαστιγίας, t. 2, c. 808, d. Μαστιγέων, ib.
Μαστιγίας, ib. Μαστιγάω, ib. e
Μάστιμα, ib. g. Μαστιγονόμος, ib. b
Μαστιγοῦμαι, ib. e. Μαστιγοφόρος, ib. b
Μαστιγόω, ib. e. Μαστιγωτμος, ib. f
Μαστιγωτὴς, ib. Μαστιγωτὴς, Flagellandus. Aristoph.
Μαστίζω, t. 2, c. 808, g. Μάστιξ, t. 2, c. 807, g. ib. c, & 1204, c. ob.

Μάστιν, t. 2. c. 808, b

Μαστίχη, ἡς, ἡ, Mastiche: lentiscina resina. Ita enim Dioscorides, lib. 1, cap. 91, χρῶνται δὲ καὶ ῥητίνῃ ἐξ αὐτῆς χίου καλουμένῃ, ὅπερ ἐνίοι δὲ μαστίχη. Sic Plinius lib. 14, cap. 20. de resinis, In oriente optimam tenuissimāque terebinthi fundunt: deinde lentisci, quum & mastichen vocat. Idem Plin. lib. 12, cap. 17. tradit & alia mastiches genera, de quibus eum consule. INDE Μαστίχινον ἔλαιον, Oleum mastichinum, Oleum è mastiche: apud Dioscorides lib. 1, cap. 52.

Μαστὸν, t. 2, c. 808. g

Μαστοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Mammæ similis. vt μαστοειδῆ σαρκία apud Aristot. quas Gaza vertit Mamillantes carūculas.

Μαστὸς, t. 2, c. 767, d

Μαστοῦσθαι, Hes. δάκνειν: quod & μαστοῦσθαι.

Μάστρος, apud Rhodios βουλευτὴς: at Μαστρίαι, eodem autore, αἱ τῶν ἀρχόντων οἰκίαι.

Μαστρύλλιον, Suidæ τόπος ἔνθα οἱ μαστροποὶ διέτριβον, Locus in quo lenones degebant. Infrà μαζύλλιον.

Μαστροπεία, Μαστροπεύω, vide in sequ. Μαστροπός.

Μαστροπὸς, οῦ, ὁ, & ἡ, Leno, Lena: qui & προξενητὴς, πορνοβοσκός. Reperitur & per ω magna & per ο μικρὸν scriptum: illo modo, apud Suidam: hoc, apud Hes. & Athen. cùm alibi, tum lib. 10, τοὺς μαστροποὺς τοὺς εἰσιόντας προξενητὰς τοῖς ἑλευθέραις γυναῖκας. Et lib. 7, ex Diphilo comico, Ἀφροδίσιον ὑπὸ κάλλους μαστροποῖς πεῖν. Inde VERB. Μαστροπεύω, SIVE Μαστροπεύω, Perduco seu Produco, Prostituo. Apud Suid. μαστροπεύοντες οἱ βασιλικοὶ τῶν Ζελίωνος ἐν τοῖς οἰκήσεσι πρὸς τοὺς τῶν ἀρρένων ἤρωτας λυσσᾶν ἐξεπαίδευον ὀκτὼ πάντας. Xenoph. in Symp. ἀγαθοὶ γὰρ δοκοῦσι μαστροπεύειν, ὡς αὖ ἡ ὀν αὖ μαστροπεύῃ, δρέσκοντα τοῦτον ἐπιδεικνύναι οἷς ἂν σπουδῇ. Ibidem metaphoricè, οὐκοῦν σύ με μαστροπεύσεις πρὸς τὴν πόλιν ὅπως προσκτήσῃ τὰ πολιτικά, καὶ ἀεὶ ἄριστος ὦ αὐτῇ. Athen. in loco paulo antè citato hoc vocat προξενεῖν. quod interpret. & Producere & Conciliare. Latinum Lenocinor significat Lenonia arte gratiā concilio: ita vsurpatum tum ab aliis tum à Quintil. lib. 5, Mancipiorum negotiatores formæ puerorum virilitate excita lenocinantur. Porrò à μαστροπεύω est VERBALE Μαστροπεία, ας, ἡ, significans Lenoniā conciliationem vel lenocinium. Plut. Sympos. 2. probl. 1, τὸ φιλοπαιδὶ καὶ σπουδαζόμενον αὐθρώποις εἰς εὔνοιαν, μαστροπείαν καὶ συναγωγὴν καὶ ἀγχιστείας ὀνόμασεν. Xen. Symp. μαστροπείας ἀκόλουθος ἡ προξενητικία. Hesych. habet non solùm μαστροπὸς, sed ETIAM Μαστροφὸς, exponens nō modò ὁ προξενητὴς, sed etiam δύβος, πανοῦργος, ἀπατεών. Quod ad etymon τῆς μαστροπῶν attinet, Eustath. sic dictam vult quasi πλὴν ματέρος ὅπα σοφιζομένου ἐν τῇ αἰμύλῃ κωτύλλειν, ματεροπόνα οὖσαν.

Μαστὴ, t. 2, c. 768, c

Μασιώτης, Hesychio παράσιτος, Parasitus, Adulator.

Μάστωρ, ορος, ὁ, Quæsitor seu Inquisitor, μάστορες fuisse dicūtur magistratus quidam de rebus publicis inquirendis, Latinis Quæsitores.

Μασχάλη, ης, ἡ, Axilla, Ala, Armus. Xen. De re equestri τὸ δεξιὸν τοῦ ἵππου τῶν τῇ μασχάλῃ καλύπτεται. Plutarchus in præcepis lanit. αἱ τῶν μασχαλῶν ψηλαφήσεις οὐκ ἥδιον οὐδὲ πρόσφορον οὐδ' ἥκιστα γέλωτα τῇ ψυχῇ παρέχουσιν, ἀλλ' ἐοικότα σπασμοῖς καὶ χαλεπῶν. Ac μασχάλην ἄμεν proueribialiter dicitur κυβιστίζειν καὶ πίνειν, Cothornibus certare & potare: quia qui bibunt, solent alas eleuare altius dum calicem exhauriant. vt Homerus quoque dicit χεῖρας αἴρουσι: & χεῖρας ἀμφιέλισσαι. Ita Hesych. & Pollux. quorum ille hoc affert exemplum, ὡς αὖθις Τιμο μεγάλην ἄμφιδὲ ἐμπεπλώκασι. ¶ Μασχάλη, est etiam prora pars eo loco quo est τὸ πέρπερον quod vocatur ἀρίπμων. Hes. ¶ Εἰδὲ Hesych. μασχάλη ἐστὶ ἐλαίας φύλλου τὸ μέρος, pars quædam folii oliuæ. Verùm & aliis in genere hebis tribus μασχάλη dicitur, esseque caulis ille inter caulem & ramulos anfractus, vnde sinuatim noua proles egreditur. Latini similiter alas vel sinus appellare perhibentur. ¶ Rursum Hesychio μασχάλη ἐστὶ τὸ φοίνικος ῥάβδος: VNDE Μασχάλιον dici scribit κάνεον φοινίκινον, Canistrum palmeum: vel φορνίον, funem è palma. vtebantur enim olim canistris & funibus plexis è palmarum foliis. A μασχάλη DERIV. Μασχαλὶς quoque, axillam seu alam significans, de arboribus etiam dici traditur, apud Theophr. Hist. plant. lib. 3. Item VERBVM Μασχαλίζω. Qui eadem aliquam patiantur, μασχαλίζειν τὸν φοιβόδενα dicebantur quum ei extremas præcipuæ partes corporis amputantes, eāque connectentes sub axilla ferebant. vt qui putarent, defunctum ita mutilatum inualidum reddi ad se vlciscēdos. quem admodum & Iason apud Apollon. lib. 4. ἐξαίρματα πέμενε θανόντος. Sophocl. Electra pag. 102, de Clytæmnestra, ἡ τῆς θανὼν ἄπιμος ὡς τε δυςμενὴς Ἐμασχαλίσθη. VNDE Μασχαλίσματα dicūtur eiusmodi ἀκρωτηριάσματα quæ sub axilla ferebantur. Ita enim Suidas, Qui aliquos (inquit) ex insidiis interfecissent, vt iram eorum effugerent, amputatis eorum partibus extremis & connexis, è collo suspendebant, traiectas per axillas: eāque appellabant μασχαλίσματα. His addit, significare vocabulum hoc & τοὺς τῶν μηροῦς δεσπόθεμα ἀπὸ τοῦ ὅμων ἐν τῷ τοῦ θεοῦ θυσίας. Eadē apud Hesych. leguntur, sed aliquantum corrupta. ¶ Μασχαλιθῶδα ab Hesych. exponitur etiam αἰωρηθῆναι ἐν τῶν μασχαλῶν, Ex axillis suspensum esse. VNDE Μασχαλισὴρ eidem est ὁ δεσμὸς τῶν μασχαλίων δεσμὸς τοῦ ὑποζυγίου. vt sunt lora illa latiora supra alas seu armos iumentorum quibus currui alligantur: Homero dicta λέπαδνα. Vtitur hac voce Æschylus in Prometheo vincto, pag. 9. Ibi enim τὸν πρόμητα Vulcano dicit, Ἀλλ' ἀμφὶ πλευρᾶς μασχαλισήσας βάλε: iubens eum vincire per latera loris latis, quæ per axillas ducantur. Herodotus etiam μασχαλισήσας vocat eiusmodi vincula lata sub axillis, sed quæ ornatus causa gererētur, vt cingula: sub finem libri 1, de Massagetis,

ἴσα δὲ τῷ μεγαλῳ, καὶ ζωγράφοι καὶ μοχθαλισῆραι, χρυσῷ κε-
κ μέοι τοι, Ita Poll.l.5,c.16, τῷ δ' ὃ τοῖς γύροις αὐτὸ ἀκ. μο χθα-
λισῆρας: qui lib.1,titulo De loris siue habenis, μοχθαλισῆ-
ραι esse dixerat τὰ ὑπὸ τοῖς ὤμοις τῶν ἵππων. Apud eundē
σφόδυλος quidam τὸ μάχρας dictus est μοχθαλισῆς, nimi-
rum ὁ ὑπὸ τὴν ἀπάλαιν. Apud Hesych.legitur & Μοχθα-
λίσθη.expositum ὑπὸ κόλπον καὶ ὑπὸ μέλαν φέρει, sub ala
fert. ET Μεχθαλόν,idem affert pro χιτῶνα, Tunicam.

Μαπίζω,t.2,c.810,c Ματιαίζω,t.2,c.809.f
Ματιᾷ, Hesych.δίχα τείβει,χρονίζει,Tempus terit, Moratur.
quod rectius ματᾷ,à them.ματάω.
Ματαιζω,t.2,c.810,d. Ματιολογία,t.2,c.634,f
Ματιολόγος,ibid. Ματιολογικός,t.1,c.810,c
Ματιόομαι,t.2,c.809,e Ματιοποιέω,t.3,c.219,h
Ματιοποιία,ibid. Ματιοφαγέω,t.2,c.810,b
Ματιοφαγία,ibid. Μάτιος,t.2,c.809,b
Ματιοφαγιδία,t.3,c.948,b Ματιόφαγος,ibid.
Ματιοτρχία,t.3,c.1434,b Ματιότριχος,ibid.
Ματιότης,t.2,c.809,f.e. Ματιοφρονῶ,ibid.e
Ματιόφρων,ibid.d
Ματιισμός, οῦ,ὁ,Stolida actio,seu rerum stolidarum: ipse
actus τοῦ ματιίζειν. vt quum Seleucus apud Athen.lib.3,
scribit τὴν γυνωκοῖδης esum caueri à mulieribus δίχα τὸ πιεῖν
ματιισμοῦ.Idem refert Eust.
Ματιάσει,Hesych.μωραίνει. Ματιώς,t.2,c.809,e
Ματιν,Doricè pro μάτην,Frustra,Incassum. Ex Soph.af-
fertur νοσῶν μάτιν pro ἀθεραπεύτως.
Μάτηρος,Hesych.στέφανος μικροῦ ἀμφιθαλοῦς.
Ματάω,t.2,c.809,f. Ματίν,t.2,c.768,f
Ματεύω,ibid.d. Μάτλω,t.2,c.809,a
Ματηρ,t.2,c.768,f. Μάτηρ,t.2,c.823,g
Ματηρεύειν,t.2,c.768,f. Ματία,t.2,c.810,a
Ματίν,ibid.a. Ματολογικός,ibid.b
Μάτον,ibid.b. Hesych.esse dicit τὸ μικρὸν καὶ ὀλίγον, & μάτηον:necnon ἀθρόατον.
Μάτις,Hesych.μέγας:addens, quosdam accipere ὅτι τὸ βα
σιλέως. Ματάω,t.2,c.768,f
Μάτης,Hippocrati ἡ ζήτησις,Inquisitio,Perquisitio:& Μα-
τάω, τὸ ζητεῖν, Quærere,Perquirere. vt est in Galeni Le-
xico Hippocrateo.
Μαθέξενος,t.2,c.824,b
Μαφύλλη,idem ac μαφωνίς,Lena: VNDE Μαφυλλεῖον
dicitur τὸ περιεῖον,Lupanar,Locus in quo lenæ suas me-
retrices prostituunt.Suid.ita vocari ait locum in quo
degentes vetulæ suscipiunt eos qui vino se ingurgitare
velint:in testimoniū afferens mutilum hunc Menandri
locū, οὐκ οἰμωζέτω κατὰ τρεῖς ὀν μαφυλλείῳ ἢ βίον. He-
sych.sine diphthongo per ι habet Μαβύλλιον, esse dicēs
τὸ πον τῶν πορνεύοντων,id est πορνεῖον,ὅπου οἱ μαφρονοῖ,ἤτοι μαυ
λιστά,ἢ τὸ πεῖον.
Μάθρος,t.2,c.816,h
Μαθαβος,Hesychio ὁ μωρὸς,Fatuus,Stolidus. At Μαθά
βης,ὁ ἀπορῶν: vt & Μαθαβεῖ exp.ἀθυμεῖ,ἀδημονεῖ. A-
pud eundem reperio & Μαθαβόδους,expositum μέλλων
καὶ ἀποκνῶν.
Μάθομαι,t.2,c.800,h
Μαθύω,t.2,c.805, f ‖ Hesychio μαθύαι sunt γνάθοι,Ma-
xillæ.quæ suprà μάθυαι.
Μαθυαίζω,t.2,c.805,h. Μαθύη,ib.f
Μαίθω,t.2,c.800,h
Μαυλίας vocabant τὰς μαχαίρας,quasi ὁμαυλίας, δίχα τὸ ὁμοῦ
αὐλίζεσθαι, inquit Thuc.schol.p.2:& ex eo Suidas. pro-
cul dubio vterque cultros intelligens.ii enim plures in
vna vagina veluti stabulari possunt. Nicander verò
μαυλίδ'ας appellat,à NOMIN. Μαυλίς: in Ther.v.705,
κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἀράξαι Μαυλίδι χαλκείῳ.vbi schol.quo-
que exp.χαλκῇ μαχαίρᾳ, æreo seu ferreo cultro. He-
sychio etiā Μαυλὶς est μάχαιρα,afferenti & Μαῦλιν pro
perisῥωμενως pro λαοπρίον, Cælum lapicidarum quo
lapides scalpūt poliūtque. (vt apud Eust. quoq; pro-
perisῥωμενως reperio μαῦλις,exp.μάχαιρα) Rursum
oxytonon μαυλὶς Hesychio est ἡ μωδῶ τὴ ποιοῦσα, Quæ
mercede aliquid facit. Vnde verbum μαυλίζειν, quo
idem vtitur pro Mercede prostituere: μαφροῦν nimirū
esse dicens τὴν τὰς γυναῖκας ἢ ἄῤῥενας πορνεύοντας καὶ μαυ
λίζοντας. Et ex hoc,verbale Μαυλιστής, quo Suid. vtitur
in exponendo μαφροῦς, eo significans eum Qui alteri-
us corpus quæstui habet,seu alterius corpore quæstum
facit, Qui mercede alterius corpus prostituit.vt leno.
At Μαυλιστήριον,vide apud Hes.ex Hippon.
Μαῦρον,Hesychio & Suida est τὸ μαυρὸν καὶ ἀσθενές, Obscu
rum & inualidum:per aphæresin τοῦ ω. Eisdem Μαύ-
ρος est μωρὸς, Fatuus, Stultus. E priore μαῦρος deriuat.
VERB. Μαυρόω,ῶ,idem quod ε μαυρόω,Obscuro:item
Deleo,Extinguo,Pefuumdo.Hesiod.Erg.Ἠέλιον μὴ μαυ-
ρούσῃ θεοί.
Μαφλιω,Hesych.δίχα νοῦ,Mentem & cogitationē.
Μάχαιρα,t.2,c.817,d. Μαχαιρίδιον,t.2,c.818,g
Μαχαιρον,ib.e. Μαχαιρὶς,ib.
Μαχαιροδίτης,dicitur ἐν τῇς ὑπλισμοῖς κατὰ λιθῆρ, teste Hes.
Lorum est alligando gladio.
Μαχαιρομαχέω,t.2,c.818,c. Μαχαιροποιὸς,ib.
Μαχαιροποιεῖον,ib.d. Μαχαιροποίησις,ib.
Μάχαιρος,ib.g. Μαχαιροφόρος,ib.d
Μαχαιρώνιον,ib.g Μαχαιρωνὶς,ib.d
Μαχάπας, Hes.αὐτὴ παλος: Suid.nomen proprium. Quasi
pugnatorem significat, est Doricum pro μαχητὴς, & ὀξυωπεῖν.
Μαχόω,t.2,c.817,c. Μαχειόμβιος,t.2,c.815,e
Μαχόωτο,τὸ,ib.d
Μαχεῖον,Pugnandum: in quibusdam codicibus reperi-
tur & μαχεῖον,apud Plut.
Μάχη,t.2,c.810,e. Μαχήμων,t.2,c.815,e
Μαχησμὸς,ib. Μαχητὴς,ib.e
Μαχητικὸς,ib.g. Μαχητὸς,t.2,c.815,f
Μάχιμος, t.2,c.814,f
Μαχλαὰ,Μαχλάω,Μάχλης,Μάχλις,in sequ.Μάχλος.
Μαχλοίων,Hesych.κρομμύων, Cæparum. At Μαχλοίονες
ab Æthiopibus vocari ἕνεκα αὐτομόλειας,transfugas,Hes.au
tor est.
Μάχλος,ε,ὁ, Incontinens, Libidinosus, Lasciuus: Suidæ
ἀσελγὴς,ἀσωτος,hoc afferenti exemplum, αὐτὸν τὸ πρότερον
μάχλον τινα βιώσασα βίον,τὸν ὕστερον ἐξεῤῥωγία, φαρμακεύσα
τι παῤῥοῖς πολλὰ ὠμὴ λικῦα. In Epigr.μάχλος ἐς ἀῤῥαι,
virorum appetens: de muliere,vt videtur. nam & viris
& mulieribus hoc epitheton tribuitur.Hesiod.Erg. τῶν-
μος πόσα ταῦτ' αὖῃς καὶ οἶνος ἔρισθε,Μαχλότατοι τ' ἠ γυναῖκες.
Luc.De calum.ὑπὸ μάχλου γυναικὸς ὀπηβυλδύμενος. Sic
idem De saltat. τοὺς μαχλοτάτους Φαίδρους. Hesych. af-
fert ET Μάχλης pro Μάχλος.quod ita pro μάχλος po
situm erit vt λάγνης pro λάγνος, exponit verò & ipse ἀ-
κρατὴς, πόρνος. A superiore verò μάχλος DERIV.
Μαχλοσύνη,ης,ἡ,Incontinentia,Libidinositas,Lasciuias
Hesychio ἡ τῶν τὰ ἀφροδίσια κατὰ φύσεια,ἀκολασία,πορνεία.
Hom. initio Il, ω , de Paride,Τὼ δ' ἤνησ' ἡ οἱ πόρε μαχλοσύνῃ ἀλεγεινῇ.
Derinatum INDE Μαχλὰς quo-
que, ET Μαχλὶς: vtrunque significans Mulierem la-
sciuam & libidinosam,teste Hesych.etiā, afferente Μα-
χλαδὰ pro πόρνη:& Μαχλὶς pro ἑπαῖρα,πόρνη,Scortum,
Meretrix. Apud Nonn. & adiectiuè μαχλαδὴ χαίτη
pro Molli & quasi lasciuiam quandam redolente co-
ma,vel etiam Meretricia. Apud Hesych.reperio &
VERB. Μαχλῶντες pro πορνεύοντες, Libidini indulgen-
tes,Scortantes.
Μάχομαι,t.2,c.814,h
Μάψ,Frustra,In cassum.μάτην.Hom.Iliad.υ,ἀπὰρ μὴν ἔφλον
μάψ αὔτως ἄνεμοι πέλωσι. Et Od.π , in querimonia Vlyssis
De procis, καὶ ὅπον ἔδεστας μάψ αὔτως ἀπόλεσον, αὐτὴν τοῦ
ὅδε ἔργον. Inde COMP. Μαψιλάκας,ὁ, Qui frustrà
nugas effutit,Inanes nugas deblaterans.qui & μαψίφω-
νος,de quo t.4,c. 304,f. prioris, nulla afferuntur exem-
pla. ITEM Μαψίλακτος,Frustrà latrans,Inanibus stre-
pitans latratibus. hoc est Inania deblaterans magno cū
clamore. Apud Plutarch.ex tragico quopiā,πεφυλάχθαι
γλῶσσαν μαψιλάκτου. Apud Hesych. reperio ET
Μάψωπος,expositum μάτηιος,Vanus,Inanis. qui itidem
μαψῶπος affert pro ματαίου. Derinatum inde ET Μα-
ψίδιος,ε,ὁ, significans & ipsum μάτηιος Inanis, Vanus;
teste eodem Hesychio. Vnde ADVERB. Μαψιδίως
Inaniter, Vanè, In cassum, Frustrà.ματαίως. Hom.in O-
dyss.de procis, Εἰλαπινάζοιεν πίνοντό τε οἴνοπα οἶνον Μαψιδί-
ως: pro quo Od.π dicit,ὅτινα ἴδοντας Μάψ αὔτως ἀπόλεσεν
αὐτὴν ἀνήνυστον ὅδε ἔργον. At Od. γ, Ἠὲ κατ' ἀρᾶξιν ἢ μαψιδίως ἀ-
λάλησθε; an negotii alicuius causa, an temerè & nul-
lo proposito fine?
Μαψαῦρος,t.1,c.619, d
Μαψίδιος, Μαψιδίως, Μαψιλάκας,Μαψίφωνος,Μαψίλακτος,
Μάψωπος,vide in præced.Μάψ.
Μάω,t.2,c.818, g.
¶ Με,t.1,c.1076,a
Μέγα, variè vsurpatum,t.2,c.834,b
Μεγάδης,propr.t.2,c.839,f. Μεγάδικος,t.1,c.1005,h
Μεγάδωρος,t.1,c.1002,b. Μεγαθρωτὴς,t.1,c.1503,d
Μεγάθεες,t.2,c.836,g. Μέγαθος,ib.
Μεγάθυμος,t.1,c.1605,b.
Μεγαίρω.Inuideo.Hom.Iliad.δ', Τάων οὔτι ἐγὼ φεύδω ἔστα-
μαι,ἠδὲ μεγαίρω.id est φθονῶ. nam mox subiungit, Εἴπερ
γὰρ φθονέω,οὐκ αὖθυ φθονέοντα, Quantumuis enim inuide-
rem, nihil ista inuidia proficerem. Et Od.α, cum infi-
nitiuo,μνηστῆρας ἀγλαΐας αὖτη μεγαίρω Ἕρδειν ἔργα βίαια καὶ
κορέσσῃσι νόοιο,non equidē inuideo procis quòd. Cum
datiuo pers.& genit.rei,Apoll. Rhod. ἐμεγηρέ μοι πόλοιο,
partum mihi inuidit. Pass.voce & signif.in Epigr.
ἄσσαι μεγαιρόμθυν, Cui inuidetur ab oppidanis. ‖ Si-
gnificat eriam Curo,Respecto.Od.θ,Δεῦρ' ἄγε,πειρηθῆτε,
ἐπεὶ μ' ἐκλοῖσατε λίμῳ, Ἠ' πύξ ἠὲ πάλῃ, ἢ καὶ ποσὶν ὠκὺ μεγαί-
ρω Παίστων Φαίακων. vel etiam Formido. schol. tamen &
hic exp.φθονῶ. ‖ Hesych. μεγαίρει exp. non solùm
φθονεῖν,ζηλοῦν,sed etiam φείσασθαι,Priuare,Orbare. A
superiore μεγαίρω, quod est φθονῶ,Inuideo,est VER-
BALE Μέγαρσις,εως,ἡ, Inuidia:φθόνος , Hesych. ET
Μεγαρτὸς,Inuidiosus:eidem Hesychio ἀγανώμων καὶ φθο-
νερός.Ex quo ἀμέγαρτος,Inuidia carens,ἄφθονος.
Μεγακήτης,εος,ὁ καὶ ἡ,Magna seu ingentia habens cete. I-
tem Ceti instar magnus, Cetos magnitudine æquans.
Hom.Iliad.φ, ὡσεὶ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι Φεύ-
γοντες.Iliad.λ, ὅθι φεύμνη μεγακήτεϊ νηῖ. Itidēmque Iliad.
θ,μεγακήτεϊ νηῖ μελαίνῃ.
Μεγάλα,vt & μέγα, interdum aduerbialiter ponitur pro
μεγάλως, Valdè, Admodum. vt Od. ξ,μεγάλα στενάχοντες
Φοίνικες.
Μεγαλαδικηπικὸς,t.1,c.1007,d
Μεγαλαλκὴς,Magni roboris. μεγαλοθενὴς,Hesych.
Μεγαλάμφοδος,t.2,c,1171,g
Μεγάλανδροι,affertur pro Magni viri aut fortes.
Μεγάλαρτος. Polemon apud Athen. lib.3, scribit ἐν Σκαίλω
τῷ Βοιωτικῷ μεγαλάρτου καὶ μεγαλομαζόου ἀγάλματα ἱδρύ-
σθαι,magnorum panum datoris. IBIDEM Μεγα-
λαρτία , Festum magnorum panum. Tradit enim ex
Semo Delio , τοὺς ἀρχαίους εἶναι ἀρτοις μεγάλους, thesmo-
phorus fieri solitos:ac festum quo offeruntur,appellari
μεγαλαρτάια. eos verò qui offerunt,canere se offerre ἀ-
ρχαιότατον σέσαπος ἔμπλεον τῆς ὑγρὸν κριθαῖς ἰσῶν.
Μεγαλαυχέω,& Μεγαλαυχέομαι,t.1,c.609,a
Μεγαλαυχία,ib. Μεγαλαυχὴς,ib.
Μεγαλεῖον,τὸ,subst.t.2,c.835,c Μεγαλεῖον μύρον,ib.
Μεγαλεῖος,ib. Μεγαλειότης,ib.e
Μεγαλείως,ib. Μεγαλέμπορος,t.3,c.184,d
Μεγαλεπίβολος,Qui magnis rebus manum admouet, Ar-
dua capessens,Magna aggrediens.Suidæ itidem ὁ μεγά-
λων πραγμάτων καταρχόμενος , hoc afferenti exemplum,
ἐδύκει τὸ βασιλεῖ οὗτος μεγαλεπίβολος καὶ πολυμηχανος εἶναι,καὶ
τοῦ πρεσβύτου ἐξεργαστικός.
Μεγαλεωρέω,t.1,c.35,d. Μεγαλωρεία,ib.e
Μεγαλωρός,ib. Μεγαλωστον,t.2,c.835,e
Μεγαλήτωρ,t.1,c.619,f. Μεγαλίζω,t.2,c.835,a
Μεγαλίζομαι,ib. Μεγάλλιον,ib.d
Μεγαλόβυζοι, vocati fuerunt Ephesii templi sacerdotes eu-
nuchi,vt est apud Strab.lib.14.
Μεγαλογραφία, ας, ἡ, Magnarum rerum descriptio seu pi-
ctura. Vitruuius libro septimo, capite quarto, Tricli-
niis hybernis non est vtilis hæc compositio nec me-
galographia , nec camerarum coronario opere subti-
lis ornatus,quòd ea & ab ignis fumo & ab luminum
crebris fuliginibus corrumpuntur. Itémque capite se-
quenti.
Μεγαλογωμοσύνη,t. 1, c. 1846, f
Μεγαλογώμων,ib.c. Μεγαλόδους,t.1,c.1079,g
Μεγαλοδυναμέομαι,t.1,c.1057,f
Μεγαλοδύναμος,ib. Μεγαλοδωρεὰ,t.1,c.1003,a
Μεγαλοδωρεία,t.1,c.1002,b. Μεγαλόδωρον,ib.
Μεγαλόδωρος,ib. Μεγαλόθυμος,t.1,c.1605,b
Μεγάλοι θεοί,pro χθόνιοι θεοί,t.3,c.1030,c.ob.
Μεγάλοιτος,ε,ὁ καὶ ἡ, Admodum infortunatus & infelix.
Theocr.Idyll.2, ἐγὼ δὲ οἱ ἁ μεγάλοιτος Ὠμῶρτθυν.
Μεγαλόκαρπος,t.2,c.79,a. Μεγαλόκαυλος,t.2,c.93,d
Μεγαλοκέφαλος,t.2,c.154,b. Μεγαλοκίνδυνος,t.2,c.209,a
Μεγαλοκοίλος, Qui magno seu amplo est ventre.
Μεγαλοκύμων,Ingentes fluctus excitans.
Μεγαλόκωλος,t.2,c.516,e.
Μεγαλόμαζος, vide in Μεγάλαρτος.
Μεγαλομάθος,t.2,c.767,h Μεγαλομέρεια,t.2,c.851,f
Μεγαλομερεία,ib.g. Μεγαλομερὴς,ib. e
Μεγαλομερὸς,ib,f. Μεγαλομήτης,t.2,c.826,b
Μεγαλομυκήτης,Grande mugiens:itē Grande rudens.asini
enim epitheton esse dicitur. Infrà μεγαμυκήτης.
Μεγαλόμαθος,t. 2,c.945,c. Μεγαλόνοια,t.2,c.1068,f
Μεγαλόνοος,ib. Μεγαλόνοεω,ib.
Μεγαλόνους,ib. Μεγαλοπλόκος,t.3,c.401,c
Μεγαλόπλυτος,t.3,c.399,d
Μεγαλοπολίτης,ε,ὁ,Magnæ vrbis ciuis.vt μικροπολίτης, Par-
ui oppidi ciuis. Poll.lib.9.
Μεγαλοπόνηρος,t.3,c.225,c. Μεγαλοπὴς,t.3,c.511,d
Μεγαλοπρεπεστάτοιωνι,t.3,c.531,h
Μεγαλοπρεπέστατος,ib.g. Μεγαλοπρέπεια,t.3,c.539,g
Μεγαλοπρεπὴς,ib.c. Μεγαλοπρεπῶς,ib.
Μεγαλόπτυλος,t.3,c.612,d
Μεγαλορήμονεω.αι,Grandibus verbis vtor.vt μεγαληγορέω.
Alii interpr.Magna loquor & iactito.
Μεγαλορήμοσύνη, t. 1, c. 1152, d
Μεγαλορρήμων,ib. Μεγάλος,t.2,c.833,b
Μεγαλοσθενὴς,t.3,c. 779,c.
Μεγαλόσπλαγχνος,Qui magno corde seu animo est.Eurip.
Μεγαλόσταχυς,Magnam emittens spicam.
Μεγαλοσύνη, ης, ἡ, affertur pro Maiestas. μεγαλοψυχία. Sed
rectius scribitur per ω,vt apud Suid.
Μεγαλοφήμων,t.1,c.1331,c
Μεγαλόσωμος,t.2,c.936,d.ob. Significat eum qui magno
seu ingenti est corpore,procero & crasso.
Μεγαλόστεχνος,t.3,c.1434,c. Μεγαλόπμος,t.3,c.1556,g
Μεγαλότολμος,t.3,c.1583,g
Μεγαλουργὸς,οῦ,ὁ,Magnificus. VNDE Μεγαλουργία, ας,
ἡ,Magnificentia. Plut. in fine Fabii, de templis & aliis
operibus magnificè structis,ἔργον τι πρὸς ἑκάστα καὶ ἀ-
σύγκριτον ἢ πύτων ἔρε μεγαλουργία ἢ μεγαλοπρέπεια πρεσ-
πίον. Hes.μεγαλουργίας exp. μεγάλας ἐργασίας. A-
fertur & Μεγαλουργὸς,τὸ, pro Grandium rerum conatus.
Μεγαλουχία,Hesych.μεγαλαυχία,ὑψηλοφροσύνη.
Μεγαλόφθαλμος,t.2,c.1411,a. Μεγαλόφλεβος,t.4,c.175,f
Μεγαλοφρονέω,t.4,c.200,h. Μεγαλοφροσύνη,t.4,c.201,a
Μεγαλοφρόνως,t.4,c.200,h. Μεγαλοφροσύνη,ib.
Μεγαλόφρων,ib.g. & 201,a
Μεγαλοψυὴς,Magnanimus,Magno animo præditus.μεγα-
λόψυχος.Greg.Καισαρέων τῶν μεγαλοψυῶν καὶ θερμῶν πλεῖ ἀσ-
τεβείαν. VNDE Μεγαλοψυχία,ας,ἡ, Magnanimitas. με-
γαλοψυχία. Hesych.
Μεγαλόφυλλος,Magna habens folia.
Μεγαλοφωνία,t.4,c.304,e. Μεγαλόφωνος,ib.
Μεγαλοψυχία,t.4,c.756,d. Μεγαλόψυχος,ib.c
Μεγαλοψυχος,ib.f. Μεγαλωίω,t.2,c.835,a
Μεγαλωίομαι,ib. Μεγαλώδυνος,t.2,c.1186,d
Μεγαλώνυμος,t.2,c.1333,b. Μεγάλως,t.2,c.834,g
Μεγαλωστὶ, ib.
Μεγαλωσύνη,apud Suid.fine expos.Putatur esse Maiestas.
Μεγαλώτερος,t.2,c.838,g
Μεγάμυκος,Hesych.μεγαλομυκήτης, addenti,asini esse epi-
theton. vt sit Grande rudens. Alioqui propriè signif.
Grande mugiens seu boans.
Μεγάνειρα,t.1,c.437,f. Μεγάνωρ,ib.g
Μεγαεσι,Μεγάεσσε,Μεγαείζω,Μεγαεικὸς,Μεγαροῖ, vide in
sequ.Μεγαρον.
Μέγαρον,ε,τὸ,Domus,Domicilium:quidam restictius accipiūt;
vvvai.

interpretãtes καπύγειον οἴκημα, Subterraneũ domicilium, A necnon θεῶν οἴκημα, Deorũ ædẽ. Videtur tamẽ potius de augusto ædificio dici. Ita enim Hom. appellat Vlyssis domũ. velut Od.υ, Οἱ γὰρ δὴ μνηστῆρες ἀπέατον μεγάροιο. Et Odyssea ν, Οἴ δή τοι τείχεος μέγαρον κατακοιρανέουσι. Sic Iliadis ζ, Hector, Πᾶ δ' ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ὀν μεγάροιο; Eodem modo plurali vtitur pro Domo seu ædibus. Odyss.κ, Δαιμόνιβδοιε ἠ δὴ πάντας ἐφθίσομεν ὀν μεγάροισι. Odyss.ο, λιπαροὶ γηρασκέμεν ὀν μεγάροισι. Odyss. χ, ἐξελθόντες μεγάρων. ¶ Pro dei æde seu fano, apud Suidam, ὥθεῖ ἑαυτὸν εἰς τὸ μέγαρον, ἔνθα δίκτυα τῆς ἱεροφάντου μόνῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἐὼν χῆν τὴν τῆς τελετῆς νόμον. ¶ In Epigramm. & pro Stabulo vsurpari tradunt. ¶ Rursum plurale Μέγαρα est & loci nomen. ita enim dicitur vrbs quædam Isthmo vicina, media inter Peloponnesum, Atticam & Bœotiam. Eius ciues DICVNTVR Μεγαρεῖς, Latinis Megarenses. Est inde nomen POSSESS. Μεγαρικός, οῦ, ὁ, Megaricus. vt Μεγαρικὰ κρεμάμενα, Μεγαρικὰ πιθάκνια, Μεγαρικοὶ θύννοι, quorum Megaris copia est. At Μεγαρικὴ σπίρις, prouerbialiter de meretricibus, teste Hesychio, qui & aliud prouerbium affert, Μεγαρέων δάκρυα pro Fictitiæ lacrymæ, quòd multæ apud Megarenses nascerentur cæpæ, quæ non veras cient lacrymas. Item ἡ Μεγαρικὴ dicitur pro ἡ Μεγαρικὴ γῆ, Megarica terra, Megarensium ager. quæ ET Μεγαρὶς nominatur. nam Μεγαρικὴ & Μεγαρὶς synonyma sunt. Est inde & VERBVM Μεγαρίζω, Megarenses imitor seu sequor. Aristophanes Acharn. Κλεώνυμ' μεγαρεῖς. οὐκ ἀφήσεις τὴν σπίκην; Megarensiũ modo flebis. quippe qui quiũ hostis sis, audeas huc commeare & porcos vendere. D Nisi malis, Pœnas dabis & lacrymaberis, vt qui Megarensium factiõnem ceu hostis sequutus sis. Sunt inde & localia aduerbia, NIMIRVM Μεγαρόσε, ET Μεγαροῖ, ET Μεγαρόθεν. quorum primum significat εἰς Μέγαρα, Megara: secundum, ὀν Μεγάροις, Megaris: tertium ὀν seu ἀπὸ Μεγάρων, Megaris, Ex Megarensium agro.

Μέγαρπος, & Μεγαρπὴς, vide paulo suprà in Μεγάρω.
Μέγας, t.2, c.833, a. Μέγας, propr. t.2, c.839, f
Μεγασθενὴς, t.3, c.779, c E
Μεγάσυρτος, vuæ species, in Cnido, teste Hes.
Μεγαχιδεῖ, Hesych. exp. μέγα χάσμα ἐχούσῃ, Magna rima fissæ.
Μεγαυχὴς, t.1, c.609, a
Μεγάφρων, idem ac μεγαλόφρων, Magnanimus. Hesychio verò μεγάφρονες sunt non solùm οἱ μεγαλόφρονες, Magnanimi: sed etiam μεγάλως ἄφρονες, Dementes admodum: ex μέγα & ἄφρων facta compositione. Affertur & VERBVM Μεγαφρονῶ, pro Nimis magnos spiritus sumo seu animos, Insolesco, Nimis magnificè de me sentio. quod potius citra compositionem μέγα φρονῶ dicitur.
Μεγαχήτης, Hes. μέγα βοῶσα, Ingentem clamorem edet.
Μεγεθοποιὸς, t.2, c.836, g
Μέγεθος, Magnitudo, &c. t.2, c.835, e. Μέγεθος, Vehementia, &c. c.836, d. Μέγεθος, Granitas, &c. ib.e
Μεγεθουργία, ας, ἡ, Operis magnitudo. Philo De mundo, οὐ γὰρ δὴ θνητή γε φύσις πόνον ἀνήσεται, non sublata esset ad tantam operis molem.
Μεγεθύνω, Maiorem reddo, Amplifico. apud Alexandrum G Aphrodis. Problem. libro 2. Passiuum Μεγεθύομαι, Maior fio, Increſco.
Μεγεύσας ὁ δ' αἴμων, v.l. ex Libanii Declam. pro Inuida fortuna. pro quo diceretur potius μεγήσας.
Μεγήεσσα, Admodum amabilis, Peramabilis. Hesiodus Theogon. μεγήεσσα τέκνα θεάων. Vbi tamen sunt qui legendum existiment μεγήεντα, Nimis potentia & validiora quàm vt cum eis contendatur.
Μεγήνη, Hesych. τὰ πήματα, μεγαλόχαρτα, Pretiosa, Ob quæ magnopere lætandum est.
Μεγὴς, Suidæ ὁ μέγας, Magnus: alioqui est nomen proprium.
Μεγήτη, t.2, c.839, d
[illegible] aduerbium, ibid.c. Μέγιστος, t.2, c.838, h

Μεγαιρὼ, propr. t.2, c.839, f
Μέδιμνος, ου, ὁ, siue Μεδίμνος, (Atticè enim eum παροξύνεσθαι tradit Thomas magister) Medimnus: mensura aridorum Attica, sed agricolis frequẽtior quàm medicis, ob magnitudinem: quippe quæ contineat chœnicas quadraginta octo, vt Suidas & alii ante eum tradidere: hoc est, centum & octo libras mensurales, seu modios sex, non medicos quidem, sed georgicos. Apud Aristotelem Hist. anim. libro 8, est & Μακεδονικὸς μέδιμνος, Medimnus Macedonicus. Nota eius hæc fuit, μ̄. Inde Μεδιμναῖος, Medimnum æquãs. Hesych.
Μέδω, Impero, Imperium teneo, Regnator sum: ἄρχω, βασιλεύω. Frequentior vsus est particip. μέδων pro Regnator, Imperator, Præfectus. Homerus Odyss. α, Φόρκυνος Γυραῖος ἁλὸς ἀθανάτοιο μέδοντος. Odyss. η, Φαίηκες ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες. vt & Iliad. β, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες. Passiuum etiam Μέδομαι significat Regno, Impero, si non fallitur Hesych. qui μέδονται exponit ἄρχουσι, βασιλεύουσι: afferens itidem μεδέσθαι pro βασιλεύειν. Alioqui μέδεσθαί τινος dicitur Qui curam eius gerit, Cui id curæ est, seu Qui de eo cogitat, Qui id meminit: vel etiam Qui de eo sibi prospicit. vt idẽ Hesych. μεδώμεθα exp. φροντίζωμεν, ὀπτμελώμεθα, πονηνοῶμεν. Frequens & in hoc vsu apud Homerum. vt Od.λ, Ἀλλ' ἄγε μ', εἰ νόστου μέδεται. Od.τ, δείπνοιο μέδοντα Ἥρμος ὀν μιχάρω. Il. ω, Τοῖ μὲν δὴ δόρποιο μέδοντο Τρῶσι τε γλυκερὸν παρὰ πίδμαι. Eodem libro, Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα δῖε γεραιὲ Σῖτου. Od.γ, κοίτοιο μεδώμεθα. Τοῖο γὰρ ἄρη. Od. β, εἰς ὑπάρῳ αὐαῖῃ, κοίτου τε μέδηται. Alibi verbo μεμνῆσθαι vtitur in hac significatione, seu in hoc loquendi genere. Ad act. verò μέδω vt redeam, ex eo DERIV. Μεδῶ, ET Μεδόω, idem cum primitiuo ipsorum significantia. Hes. enim μεδόντα exponit βασιλεύοντα, afferens & μεδῶν itidem pro βασιλεῦ: addens tamen, vel φροντίζων. meminit idem & alterius μεδόειν: afferens nimirum μεδόειν pro βασιλεύειν, deriuánsque & ipse τοῦ μεδεῖν quod est φροντίζειν καὶ πονηνοῆσαι.
Μέζεα, τὰ, Pudenda, Verenda, Genitalia membra. Hesiod. Erg. de brumali tempore, Θῆρες δὲ φρίσσουσ' οὐρὰς εἰ ἐπὶ μέζε' ἔχοντο. id est ἐπὶ τὰ αἰδοῖα. Apud Hesych. oxytonos Μεζός, expositum αἰδοῖον.
Μεζόνως, Ionicè pro μειζόνως, Maiorem in modum, Magis. Itidémque Μέζων pro μείζων, Maior, Grandior, Amplior: apud Herodotum & Hippocr.
Μεθαρμόζω, t.1, c.582, h. Μεθαρμόττω, idem.
Μεθείω, Ionicè pro μεθῶ, à them. μεθίημι.
Μεθεκτέον σοι χρημάτων, Particeps esse debes pecuniæ. apud Thucyd.
Μεθεκτικὸς, t.1, c.1348, h. Μεθεκτὸς, ibid.
Μεθέλκω, t.1, c.1195, a. Μεθέξις, t.1, c.1348, g
Μεθέορτος, t.1, c.1206, f. Μεθέπομαι, t.1, c.1221, a
Μεθέπω, t.1, c.1220, f. Μεθεμιωδίω, t.1, c.1152, a
Μεθεῶται, οἱ, Qui demigratũt è vita. Ita vulg. l. Sed crasso errore pro μεθεῶτες, à them. μεθίσταμαι.
Μεθεῖον, Dimittendum.
Μέθη, t.2, c.1604, f.
Μεθήκω, ex Aristoph. affertur pro μετέρχομαι.
Μεθηλικιώμαι, Ab vna ætate in aliam Transeo: VNDE Μεθηλικίωσις, Eiusmodi transitio ab ætate in ætatem, velut è primo septennio in secundum, è secundo in tertium. Basil. μεθηλικίωσις ὅτῃ τὴν ἑβδομάδα δευτέραν ἤγουν ἑτῶν.
Μεθήμερος, t.2, c.890, a.
Μεθημερινὸς, t.2, c.896, b. ob. Significat ὁ καθ' ἡμέραν, Diurnus, Qui interdiu fit. vt κυβεία μεθημερινή apud Plut. De fort. Alex. lib.2.
Μεθημοσύνη, t.1, c.1668, g. Μεθήμων, ibid.
Μεθιεμαι, ib, f. Μεθιπμι, ib.b.
Μεθίστημαι, t.1, c.1775, h. Μεθίστημι, ib.c
Μεθὸ, Postquam. Μεθοδεία, t.2, c.1175, c
H Μεθοδεύω, ib.a. Μεθοδεύομαι, ib.b.
Μεθοδιγκὼ, t.2, c.1163, g. Μεθοδικὸς, t.2, c.1174, f
Μεθοδικῶς, ib.h. Μεθόδιον, t.2, c.1175, d
Μεθοδύτης, ib.a.
Μεθοδος, t.2, c.1174, a. Μεθομιλέω, t.2, c.1310, g

Μεθορίζω, t.2, c.1473, g. Μεθόριον, t.2, c.1468, a A
Μεθορος, t.2, c.1467, f. Μεθορμίζω, t.1, c.1147, f
Μέθυ, t.2, c.1603, a. Μεθυδότης, ib.f
Μέθυμα, t.2, c.1604, d. Μεθυμαίνος, ib.
Μεθυπλὴξ, ib.
Μεθυπνεύσομαι, Pòst induo seu calceo. Aristoph.
Μεθύσκω, t.2, c.1605, c
Μεθύσκω, t.2, c.1606, c
Μεθύσκς, t.2, c.1605, d. Μεθυσμα, ib.f
Μεθυσμαι, ib.
Μεθυσκόπαδος, t.2, c.1605, d. Μεθυστος, ib.c
Μεθυστικὸς, t.2, c.1606, f. Μεθυσφαλὴς, t.2, c.1604, c B
Μεθυστὸς, ib.d. Μεθύω, t.2, c.1605, d
Μειαγωγέω, ῶ, significat τὸ μεῖον ἄγειν, Minus pondero. In Apaturiis patres pro filiis offerebant ouem. eam ferunt oportuisse aliquanto minus pendere solito pondere. ideóque πεὶς φερόπρας ὅτι τὸ καθιμῶν τῶ ἱερείου ὀλιγοφωνήσαι. Inde μειαγωγεῖν est dicere ἄγειν μεῖον, pendere minus. Aristoph. Ranis, Τί δὴ μειαγωγήσεισι τὼ βαρυδάκε; Et apud Synes. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ τὸ πεῦ..αιον ζυγὸς ἀπῶσι, ροπῇ τὼ ἀρετῶν ὀξυπαίοντες, καὶ τὸ μειαγωγοῦν ὀν πλεονεκτήματος μοίρας λογίζονται, quod minus ponderet. Inde Ἀμειαγώγητον C χῆμα, Res quæ non minus ponderare dicitur: seu Quæ non ponderatur, Cuius pondus non examinatur. Vide & Μεῖον.
Μειδάω, t.2, c.1607, b. Μείδημα, ib.d
Μειδιάζω, t.2, c.1608, c. Μειδίαμα, ib.
Μειδιασις, ib.f. Μειδιάσμα, ib.e
Μειδιασμὸς, ib.f. Μειδιάω, ib.d
Μειδιῶν, t.2, c.1610, a. Μείδος, t.2, c.1607, d
Μείεκτημα, ατος, τὸ, affertur pro Partes inferiores, Deterior conditio: & Μειεκτῶ pro Posteriores partes fero. sed id potius μειονέκτημα dicitur & μειονεκτῶ.
Μείζονος, t.2, c.838, f
Μείζων, t.2, c.837, b. Μείζων, cum genitiuo, ibid.d. Μείζων, cum particula ἢ, &c. c.838, d
Μέλαξ, Suidæ ὁ λειμὼν, ὁ τῶν κηπευτῶν, Pratum, Hortus. pro quo suprà λείμαξ.
Μέλαν, idem affert positum pro μέλανι: vt & Hesych. μελανεῖ pro μελανεῖ.
Μελεῖν, eidem Hes. ἀφίσκειν, Placere.
Μείλιχμα, t.2, c.1610, c. Μειλικτήριον, τὸ, t.2, c.1611, c
Μειλικτήριος, ib.d. Μειλικτὸς, ib.b.
Μείλιχβα, ib.e. Μειλίχιος, t.2, c.1612, c
Μείλιχος, t.2, c.1613, f. Μειλιχόδωρος, t.2, c.1612, a
Μειλιχόμυτις, ib. Μείλιχος, t.2, c.1611, e
Μεῖον, Minus μεῖον ἔχειν, Minus habere, dicitur pro Inferiore esse conditione, cùm apud alios, tum apud Xenophontem, quod in compositione vocatur μειονεκτῶν. Pollux μεῖον vocatum fuisse scribit τὸ ἱερὸν τὸ ὑπὲρ τῆς εἰς πεὶς φερόπρας εἰσαχωρούσῃ παιδὸν: vnde μειαγωγεῖν dictum fuisse τὸ εἰς ἄγειν ἱερεῖον. ¶ Μεῖον, Meon: herbæ genus, dictum Athamãticum. de quo Dioscorides lib.1, cap.3. vbi inter alia esse dicit foliis anethi, radice odoris iucundissimi. Pro eo apud Plinium Meu, lib.20, cap.23. Galenus, Aetius & Paulus Ægineta habent μῶν: quod magis probo. Sed vt ad μεῖον adiectiuum redeam, ponitur id aduerbialiter etiam pro Minus. vt μεῖον ἀπέχειν, Minus distare, pro Minore spatio distare. Sic apud Galenum, λελαβῆκται τῆς Ὀμμελικῶν λιτῶν οὐδὲν μεῖον, nihilo minus quàm preces Homericæ. G
Μειονεκτέω, t.1, c.1324, g. Μειονέκτημα, ib.h
Μειονεξία, ibid.
Μειόπρος, Minor. Apollon. Argon. lib.2, μετὰ τὸν δ' ἀγχίῤῥοος Ἕρης Μειόπρος λευκῆσιν ἐλίσσεται εἰς ἅλα δίνας, pro ἐλάσσων: vt & Schol. exp.
Μειουρία, t.2, c.994, a. & 1540, h
Μειουρίζω, t.2, c.1541, a. Μειουρίζων, t.2, c.1540, h
Μείουρος, ibid. f. & t.2, c.152, d, obiter.
Μείφραν, t.4, c.201, c
Μείω, ῶ, Minuo, Minorem reddo: ex comparatiuo μεῖον. vt synonymum ἐλαττόω ex ἔλαττον. Passiuum Μειοῦσθαι, plerunque significat Inferiorem esse, Deteriore esse conditione. quod & μειονεκτεῖν dicitur: vt, οὐδὲν ἡγεῖτο μειοῦσθαι τῆς μεγάλης θυσίας, Arbitrabatur suum sacrificium non inferius esse eorum qui magna fecissent. Ex Xenophonte passiua significatione, μειοῦμαι τὴν διάνοιαν, pro Mente minuor, In delirium vergo. VERBALE Μείωσις, εως, ἡ, Imminutio, Extenuatio. ἐλάττωσις. Animi etiam μείωσις dicitur itidem pro Imminutio, qua nimirum mmor fit & deprimitur. vt apud Stoicos, dicentes λυπεῖν εἶναι δόξαν τοῦ τῆς παρουσίας ἄξιον εἶναι μείωσιν καὶ συστολὴν δοκοῦντας. Vide Cic. Tusc. quæst. l. 4, Ægritudo est opinio recens mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur: μείωσιν τῆς ψυχῆς reddens Demitti animo: quod alibi Demissionem & infractionem animi dicit. Est inde & aliud VERBALE Μειωτικὸς, ου, ὁ, Vim habens diminuendi seu imminuendi.
Μειεγκαλύομαι, t.1, c.1150, f Μειεγκιβύομαι, ibid.
Μειεγκίζομαι, ib.e. Μειεγκίκιον, ib.
Μειεγκιόομαι, ib.g. Μειεγκίσκη, ib.e
Μειεγκίσκος, ib. Μειεγκιώδης, ib.g
Μειεγκύλιον, ib.h. Μειεγξ, t.1, c.1150, e.
Μείω, t.2, c.839, f. Μείς, t.2, c.916, a
Μεῖσον, Hesychio ἐλάχιστον, Minimum: ex compar. μεῖον.
Μείων, ονος, ὁ, Minor. ἐλάσσων. ex μικρὸς. regulariter μικρότερος dicitur.
Μείωσις, & Μειωτικὸς, vide in Μείω.
Μείωψ, t.2, c.1652, b. Μελάγγειος, t.1, c.807, h
Μελαγγεὺς, t.1, c.806, g.
D Μελαίκαρπος, Nigrum ferens fructum: seu fructus loco atram afferens obscuritatem. vt μελαίκαρπος ἀστράπτει apud Plutarch.
Μελαικάρυφος, t.2, c.386, g. & t.3, c.1115, d
Μελάγκρανις, Nigriceps. Iunci genus hoc nomine dicitur. Plin. lib.21, c.18, de iunco, Tria genera eius: acuti, sterilis, quem marem & ὄξυν Græci vocant: reliqua fœminini, ferentis semen nigrum, quem melancranim vocant. Et mox, Ex his melancranis sine aliis nascitur. Pro eo apud Theophrastum reperio μελαγκρανισμὸν, libro quarto Histor. plant. capite 13, καὶ ὁ καρπὸς, ὃν μελαγκρανισμὸν καλοῦμεν, δῆλ. τὸ μέλανα τὸν καρπὸν ἔχειν. Sed ea scriptura mihi non probatur. Hesychio quoque μελαγκρανὶς est ὀξύφωνος, item τὰ ἄκρα μελανίζουσα.
Μελαγκρήδεμνος ὁμίχλη, Atra caligo. Nonn.
Μελαγχαίτης, t.4, c.363, e
Μελαγχειμος, t.4, c. 488, d
Μελάγχιμος, ib.f. Μελαγχίτων, t.4, c.518, a
Μελάγχλαινος, t.4, c.533, d
Μελάγχλωρος, t.4, c. 541, c
Μελαγχολάω, t.4, c.554, g. Μελαγχολία, t.4, c.553, a
Μελαγχολικὸς, ib.g. Μελαγχολικῶς, t.4, c.554, g
Μελαγχρὴς, t.4, c.631, a. Μελαγχροὴς, ib.
Μελαγχροῖς, ib.b. Μελάγχροος, t.4, c.630, d
Μελάγχροος, t.4, c.631, d. Μελαγχροὼς, t.4, c.638, d
Μέλαθρον, ου, τὸ, Domus: Hesychio non solùm τὸ οἴκημα siue ἡ οἰκία, sed etiam τὸ ὑπερῷον, & εἰ δοκοὶ τῆς στέγης, siue ἡ δόκανος δοκός. id est, Trabes recti, vel Trabs transuersaria quæ contignationem sustinet. Homerus sanè Iliad. ι dicit Ἀδέκαστα δὲ μέλαθρον, ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰρὴ Πληθύος ἐν Δανάῃσι. Et aliquanto antè, Οἱ γὰρ φίλτατοι αὐδρες ἐμοὶ ὑπόεσσι μελάθρῳ. Idem Od. τ, de aquila, Ἀψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἕζετ' ὀπὶ πανύψοντι μελάθρῳ, consedit in summa domo, seu eminẽtia recti. Propriè hoc nomine significari volunt mediã recti trabẽ, dicíq; ὀπὸ τοῦ μεταίνειν ὑπὸ τῆ καπνοῦ. Sed id etymon non vsquequaq; est consentaneum. Frequenter enim vsurpatũ reperitur pro οἶκος seu μέγαρον, vt cùm in superioribus locis, tum in hoc Il. β, Πεῖν με καταπρήσας βαλέειν Πελασγικὸν μέλαθρον.
Μέλαιος, Hesychio ἄθλιος, μάταιος: qui infrà μέλεος.
H Μελαιγανέτης, Aquila nigra seu pulla.
Μελαίνω, Denigro, Nigrum reddo. vnde pass. μελαίνομαι, neutraliter interdum pro Nigresco.
Μέλαις, Æolico pleonasmo pro μέλας dicitur, vt Θάλαις pro Θάλας, autore Etymol.

Μελαμβαθὲς, Nigrum ex profunditate. Apollon. l. 4.
Μελαμβαφὲς, t. 1, c. 719, a. Μελάμβιος, t. 1, c. 738, c
Μελαμβολος γῆ, Terra nigris glebis: ideóque fertilis. Oppian. De venat. lib. 3, μελαμβολον κατ' ἄρεσιν.
Μελαμπεπλος Περσεφόνη, in Epigr. Nigro vestita peplo.
Μελαμπόδιον, ου, τὸ, dicitur Elleborũ nigrum, à Melampode qui primus eius vsum inuenit. vt fusius cognosces ex Theophr. Hist. pant. lib. 9, cap. 11: Plin. lib. 25, c. 5.
Μελάμπυρος, t. 3, c. 605, b. Μελάμπυρον, t. 3, c. 639, f
Μελάμφυλλος, t. 4, c. 249, c. Μελάμφυλλος, ib.
Μελάμφωνος, Cui vox fusca & obscura. Galen. lib. 4 De dogmatis.
Μέλαν, ανος, τὸ, Nigrum: ex adiectiuo μέλας. Substantiuè ponitur etiam pro Atramentum, seu Pigmentum atrum. velut quum Poll. & alii dicunt τὸ μέλαν τρίβειν. Idipsum vocant & μέλαν ζωγραφικὸν, Atramentum pictorium: ad differentiam aliorum atramentorum. Apud medicos enim est μέλαν Ἰνδικὸν, Plinio itidem Atramentum Indicum, libro 35, c. 6. Ar. μέλαν τὸ Κύπριον, Hippocrati ἡ Κυπρία ἀποδόσις, Cyprius cimis: quo ad ocularia medicamenta vtuntur. autor Galen. in lex. Hippocr.
Μελαναιγὶς, Atro nimbo seu procella horrens. Ex Plut.
Μελαναυγὴς, t. 1, c. 601, e
Μελανδέτον ἄορ, Ensis nigro illigatus capulo, Nigrum habens manubrium. Hesiod. Asp.
Μελανδίκος κίστη, Arcula recipiendo atramento, id est Atramentarium. In Epigr.
Μελάνδρυα, t. 3, c. 1249, a. ob. Μελάνδρυον, t. 1, c. 1055, a
Μελάνδρυς, ib. b. Μελανεμεσέω, t. 1, c. 1381, f
Μελανεήμων, t. 1, c. 1381, e
Μελανθοῦσα, Fusca: ex Epigram.
Μελανθήμων, t. 1, c. 449, c.
Μελάνθιον πᾶν, siue Μελάνθιον, Melanthium: herba quæ & μελανάσπερμον dicitur, à nigro semine: in officinis Nigella. Alio nomine Latini vocant Gith. Vide Theophrastum Hist. plant. lib. 1, c. 12: & Dioscor. lib. 3, c. 93: & Plin. libro 20, cap. 17. INDE Μελανθέλαιον, siue Μελάνθινον ἔλαιον, Oleum è melanthio confectum: apud Dioscor. lib. 1, c. 47.
Μελανίον, ου, τὸ, Viola nigra: vt λευκόϊον, viola alba. Theophrastus Hist. plant. lib. 6, cap. vltimo. pro quo & μέλαν ἴον diuisim apud eum legitur. Plinius libro 21, cap. 11, μελανίον, melanion, recenset inter flores vernos.
Μελανοῦ γραμμος, t. 1, c. 877, h
Μελανοδοχεῖον, Atramenti receptaculũ, Atramentarium.
Μελανόθριξ, t. 1, c. 1586, d. Μελανοκάρδιος, t. 2, c. 97, h
Μελανοκάρμης, t. 2, c. 328, g. Μελανόκομος, ibid.
Μελανόμματος, t. 1, c. 1379, d Μελανονεωσέμων, t. 1, c. 1381, f
Μελανόπτερος, t. 1, c. 1716, b Μελανοπτέρυγος, t. 1, c. 1721, a
Μελανότης, ητος, ἡ, Nigredo seu Nigritia: Galenus ad Glauconem.
Μελανοχαίδης, t. 2, c. 1541, b. Μελανόουρος, ib. a
Μελανόφθαλμος, t. 2, c. 1411, a Μελανῶφρις, t. 2, c. 1569, d
Μελανοχρὼς, t. 4, c. 631, a
Μελανοχρὼς, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Nigrũ corpus seu cutem habens.
Μελαντᾶς. Μελάντορις, Μελαντορία, in Μέλας.
Μελαύδρος, t. 3, c. 1784, g Μελαύκωπις, propr. t. 2, c. 1396, c
Μελαυκωπὸς, ibidem d
Μελαύνωσις, in sequ. Μέλας.
Μέλας, αινα, ὁ, Niger, Ater: fœmin. gen. μέλαινα, Nigra, Atra: neutro, μέλαν. cuius comparat. μελάντερος, Nigrior, superlat. μελάντατος, Nigerrimus. Hom. Iliad. γ, ἄρν ἕτερον ὁ λεύκαν, ἑτέρωθι δὲ μέλαιναν. Hesiod. Asp. Λεύκοις καὶ μέλαινα βοτρυώδη. Rursum Homerus dicit μέλανος οἴνοιο. & μέλαν αἷμα, & μέλαν ὕδωρ. vt Apollon. μέλας πόντος. Apud medicos μέλαινες χυμοὶ, & μέλαινα χολὴ: necnon μελαίνη σπεδών. Homer. rursum dicit μελαιναῖον ὀδυνάων, & μελαίνας φρένας, pro βαθείας, profundas. Ex Marco Aurel. afferetur & μέλαν ἦθος, pro Nigri mores: vti Horatius dicit, Hic niger: hunc tu Romane cauero. Neutrum τὸ μέλαν, substantiuè accipitur. vt quum dicunt τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, Nigrum oculi, pro Nigra oculi pars. & τὸ μέλαν τῆς δρυὸς, Nigrum quercus, pro Nigra quercus pars. quod est ἡ ὀπτεμνώνη, medulla. Sic μέλαν pro atramẽto accipi, docui supra, suo loco. INDE Μελανότης, ητος, ἡ, ET Μελανία, ας, ἡ, Nigredo, Nigrities, Nigror. Prius legitur apud Galenum ad Glauc. secundum apud Dioscoridem. Vtitur verò eo & Plinius tanquam Latino. vt lib. 24, cap. 8, & 26, c. 14, Ad carcinomata & melanias veteres. ITEM Μελανσπεία, ας, ἡ, Melanceria: succus quidam niger in metallis concrescẽs. vnde quidam eum Atramentum metallicũ nominarunt. Scribonius Largus vocare dicitur cretam sutoriam qua ligulæ calceorum denigrantur. Vide Dioscoridem, lib. 5, cap. 118. Est inde & VERB. Μελαίνω, significans Nigrico, Nigrum imitor. Athenæus libro 7, κρέασι οἱ οἱ μελαινόντες. pro quo paulo antè dixerat οἱ μέλανες. Sunt inde & alia duo verba ACTIVA, Μελαίνω, siue Μελαΐνω, Nigrum reddo, Denigro. Homerus Iliad. η, Οἷον δὲ ζεφύροιο ἐγκδύεται πόντον ἐπὶ φρίξ Ὀρνυμένοιο νέον, μελανέει δέ τε πόντον ὑπ' αὐτῆς, Nigrum reddit pontum, fluctuum videlicet tumore. Iliad. ε, μελαίνετο δὲ χρόα καλὸν, Fiebat nigra, Nigrescebat. Hesiod. Asp. Id. μελανθήσαν δὲ μὲν αὖδε. Inde VERBALIA, Μέλασμα, ατος, τὸ, ET Μελασμὸς, οῦ, ὁ, Nigror, Nigredo. Prius μέλασμα, à Polluce lib. 2, esse dicitur τὸ τῆς κόμης βάμμα, Nigrum pigmentum seu atramentum quo coma denigratur. Plutarchus μελάσματα vocat Nigras maculas: De sera numinis vindicta, dicens, μελάσματα καπνιζομένοις, nigris maculis seu nævis. Posterius μελασμὸς sonare videtur potius Denigratio: vtpote actium habens terminationem. Afferitur & Μελανωσις pro Denigratio, Macula, ex Greg. Naz.
Μέλδω, Liquefacio: seu Macero, Cõsumo: Elixo, Coquo. Hesychius sanè μέλδει exponit τήκει, φθίσει, ἕψει. Apud Homerum Iliad. φ, de lebete, Κνίσῃ μελδόμενος ἀπαλοῦ ἐφέος σάλοιο Πάντοθεν ἀμφιβαλόντων. vbi itidẽ schol. κνίσῃ μελδόμενος exp. κνίσῃ τήκων, Liquefaciens & elixans pinguedinem. quidam & κνίσῃ scribunt, passiuum μελδόμενος positum dicentes pro actiuo μέλδων. sed illa scriptura magis probatur, videturque poeta ea voluisse significare vehementiam τῆς τήξεως καὶ ἕψεως, qua vel ipse lebes à pinguedine videretur μελδόμενος, liquefieri & dissolui. Hesych. Μέλδων exponit etiã ὀπτῶν, Cupiens, Desiderans. quod potius ἐλδόμενος.
Μέλε, Curæ erat: pro ἔμελε, à μέλει. Ar. ὦ μέλε' pro ὦ μέλεε. de quo vide in μέλεος.
Μελεαγρίδες, Meleagrides: Africæ gallinarum genus, gibberum, variis sparsum plumis, inquit Plinius libro 10, capite 26, vbi inter alia addit, Meleagri tumulum nobiles eas fecisse. Quibus verbis adde hæc eiusdem lib. 37, cap. 2, Sophocles electrum vltra Indiam fieri dixit è lacrymis meleagridum auium Meleagrum deflentium. Item Varro libro 3, capite 9, Gallinæ (inquit) Africanæ sunt grandes, variæ, gibberæ, quas μελεαγρίδας appellant Græci. Apud Hesychium non solùm μελεαγρὶς, sed etiã μελέαγρος, ὁ καπνιδίας ὄρνις. quod haud scio an mendosum sit.
Μελεδαίνω, Curo. ὀπτῶ μελόμαι. verbum Ionicum & poeticum. Herodotus, πεῖ νοσέοντας κατέλιπον ἐν τῷ Πύργῳ μελεδαίνειν τε καὶ τρέφειν. Hippocrates quoque vim par pro ὀπτῶ μελεδᾶσθαι καὶ θεραπεύειν. vt Prorrhet. 2, ὦ τε μὴ παμπόλλα δεῖ ὀρεῶδαι ὑποσκιεῖ ὀρθρον τὸν μελεδαίνοντα, eum qui curat. Aliquanto antè dicit τῷ ἰητρῷ τῷ μελεδαίνοντι αὐτέου. Vtitur idem passiuo μελεδαίνεσθαι pro Curari. De natura muliebri, ἡ νοῦσος θανατώδης, καὶ ὀλίγα καὶ μελεδαινόμενα ἀξιφθόρωτον αὐτῷ. Et lib. De nat. infantis, ὦ μὴ μελεδαίνεται ἐν παχεῖ. INDE Μελέδημα, ατος, τὸ, Cura, Curiosa & anxia cogitatio. Hom. Iliad. ζ, Odyss. υ & ψ, de somno λύων μελεδήματα θυμοῦ. Odyss. ρ, ἀνὴρ ἔχων μελεδήματα θυμῷ. Idem dicit μελεδήματα πάθος, pro Curæ & cogitationes de patre: Odyss. ο, de Telemacho, ἀλλ' ὀνὶ θυμῷ Νυκτὸς δ' ἀμβροσίῃ μελεδήματα πάσσε ἑοῖσι. Apud Athenæum libro 13, Χαρίτων καὶ ἱκέσιον μελέδημα, vt dicitur Musarum cura, pro eo qui est Musis curæ. Hippocrates fœminino genere DICIT Μελέδη, pro Cura, Curatio, θεραπεία. vt Γυναικῶν libro 2, χρὴ δὲ ἡ μελέδην ποιέεσθαι ἐν τῷ χρόνῳ, ἵνα ἔλκεα ἐν τῇ μήτρῃ. pro ὀπτῶ μέλεσθαι, θεραπεύειν. Inde Μελεδήμων, ονος, ὁ, Curator, seu Qui exercet. in Epigr. Sed dicitur ET Μελεδῶν pro μελέδη, sine μελέδημα. Hom. Od. τ, Κεῖμαι ἐνὶ λέχεσι τυκτῷ· καὶ δέ μοι ἀμφὶ ἄδινον κῦρ Ὀξείας μελεδῶνας ὀδυρομένῃ ἐρέθουσιν. Hesiod. Erg. Καὶ πάθον ἀρίκαλέον, καὶ γυμνοκοῖτ μελεδώνας. Paulò alio significatu Hippocr. Γυναικ. lib. 1, ἰοῦ ἕλκεα ἐν τῇσι μήτρῃσι, καὶ δέ τοι πολλὴς μελεδῶνας. pro ὀπτῶ μελείας καὶ θεραπείας, Cura, Curatione. nec enim hic eo significatu accipit quo poeta: ii enim, inquit Galenus, μελεδῶνας vocant τοὺς λύπας, quasi τὰ μέλη ἐδεύσας, id est καταδεύσας: quo pacto & Latini curas dictas volũt quasi vrentes cor. Posterius Μελεδῶνες apud Hesych. legitur, expositum φροντίδες, Curæ. Eidem μελεδῶν est βασανιστὴς, φροντιστὴς, ὀπτῶν τὴς, οἰκονόμος, πανεπιτρόπος, φύλαξ, Rex, Curator, Præfectus. Qua significatione dicitur ET Μελεδωνὸς, ET Μελεδωνὸς, teste eodem. Sic enim idem, Μελεδωνὸς, φύλαξ, & similia. &, Μελεδωνοὶ, φροντισταὶ, ac similia. Horum posterius apud Herodotũ legitur fœmin. genere, μελεδωνοὶ ὑποδεξάμεναι τὴς θεῶς, Curatrices, seu Procuratrices. Alioqui & mascul. genere ponitur pro φροντιστὴς, ὀπτῶν τὴς, ὀπτῶ μελετητὴς, Curator, Procurator.
Μελεδὴν, Μελέδημα, Μελεδήμων, Μελεδῶν, Μελεδῶνη, Μελεδωνὸς, Μελεδωνὸς, vide in præced. Μελεδαίνω.
Μελεθρον ex Oppiani Cyneg. pro Pedica, Funis quo ligantur artus.
Μέλεϊ, imperf. t. 2, c. 858, g
Μελεΐνος, Fraxineus, ex Theophr. Histor. plant. lib. 5. Videtur potius dicendum μελίϊνος à μελία.
Μελεΐστ, t. 2, c. 872, h
Μέλεος, Hesychio μάταιος, ἀτυχὴς, Vanus, Inanis, Stultus: item Infortunatus, Infelix. Hominis epitheton apud poetas. Hesiodus Erg. Οὐκ ἐδίδου μελέεσσι πυρὸς μόριον ἀκαμάτοιο Θνητοῖς αὐξήσασι. Neutrum μέλεον aduerbialiter pro ματαίως, In casum, Otiosè & sine vllo effectu. Hom. Iliad. κ, οὐδέ τι σε χρὴ Ἕστορ μὴ μέλεον σὸν τεύχεσι. Iliad. ν, ἔγχεσι δὴ τὸ Ἡμόνιον ὀλέσσαν, μέλεον οἱ ἤκοντισαν ἄμφω. Verùm & nomine μέλεον vtitur pro Inane, Vanum, Nihil efficiens, aut Non durans. vt Iliad. φ, v. 469, μέλεοι δέ οἱ ὄβριμος ἔδωκας Νιπτόμενε. vbi scholiastes quoque exponit ματαῖον. Porrò vt ἠλὲ dicunt poetæ interdum pro ἠλεὲ, ita etiam μέλε pro μέλεε. Aristoph. Ἀλλ' ὦ μέλ' ἐξῄκασας, O miser, seu O stulte.
Μελεόφρων, t. 4, c. 201, b. Μέλεπαι, imperf. t. 2, c. 859, e
Μελεπτάω, t. 2, c. 865, d. Μελεπτάμαι, ib. f
Μελεπτὴ, ibid. b. Μελέπημα, ib. g
Μελεπτηδὸς, ibid. d. Μελεπτήριον, ib. g
Μελεπτηπιδὸς, ibid.
Μελεπτὼν, affertur pro Exercitii domus: μελεπτήριον, sed sine autoritate.
Μελεπῶν, t. 2, c. 859, a. Μελεῦν, t. 2, c. 872, h
Μελιδὼν, Hesychio πικεδὼν φροντὶς, Cura: quæ suprà μελεδὼν. Exponit etiam ᾠδὴ, Cantus: quæ & μελῳδία. Idem plurale μελιδόνες exponit præterea ὀπτῶμαι, Cupiditates.
Μέλημα, t. 2, c. 859, g. Μέλησις, ib. h
Μελησμὸς, ibid.
Μελητέον, Curandum. Plato lib. 2 De rep. ἡμῖν οὐ μελητέον τὸ λαθεῖν, nobis non curandum vt lateamus.
Μελὴ, t. 2, c. 866, a
Μελία, ας, ἡ, siue Μελίη, Ionicè, Fraxinus: arbor optima confiendis hastis, ideóque Achillis hasta nobilitata ab Homero. vt inter alia docet Plinius lib. 16, cap. 13. Hom. Iliad. υ, ὁ δ' αὖτ' ἔπεσεν μελίη ὡς, Cecidit vt fraxinus. Sed Plinius μελίῃ ponit pro Fraxinea hasta. Iliad. χ, Σῆμα δ' ὅπ' μελίης πανυπέρτατον ἐρείδεσκε. Iliad. υ, ἡ δὲ διαπρὸ Πηλιάς ἤιξε μελίη. Eodem libro, μελίῃ εὐχαλκείῃ Λητοῖδος ἐξέφυσε. Et Iliad. χ, Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον. Ab Ouidio dicitur Pelias hasta. Hesiodus Theogon. memorat & μελίας νύμφας, quæ sic dictæ putantur vel quòd cum fraxinis natæ sint, vel fraxinos ament & circum eas versentur: eam ob rem dictæ & μελιάδες. Ab arbore μελία est nomen MATERIALE Μελίϊνος, Fraxineus: vt μελίϊνον δόρυ, Fraxinea hasta. pro quo μελίϊνος, suprà ex Theophr. μελεῖνος.
Μελιαδὴς, t. 2, c. 866, f. Μελίας, t. 2, c. 870, c
Μελιάζω, t. 2, c. 865, d. Μελιγαῖος, t. 2, c. 870, c
Μελιβρόμος, t. 2, c. 866, d Μελιγαθὴς, t. 2, c. 866, d
Μελιγάρυες ὕμνοι, t. 2, c. 866, c. Μελίγηα, t. 2, c. 869, c
Μελιγηθὴς, t. 2, c. 866, d. Μελίγηρες, ib.
Μελίδλωος, ib. e. Μελίδ' ὠαστος, t. 1, c. 856, e
Μελίζυγον, t. 2, c. 869, c. Μελίδειον, ib.
Μελίζω, t. 2, c. 873, a. & 874, g
Μελίζωρον, τὸ, substant. t. 2, c. 866, e.
Μελίζωρος, adiect. ib.
Μελίη, ης, ἡ, Ionicè pro μελία: quod vide.
Μελιηδὴς, t. 2, c. 866, f. Μελίθρεπτος, ib. g
Μελίθρεος, ib. Μελίκηρα, ib.
Μελικηείας ib. h. Μελικηείς, ib.
Μελικὸς, t. 2, c. 874, c. Μελίκρατον, t. 2, 867, c.
Μελίκρηνον, ib. e. Μελικτάνα, t. 2, c. 870, h
Μελίκταρα, ib. Μελικώπινοι στέφανοι, t. 2, c. 867, f
Μελικώπινος, t. 2, c. 474, b. obiter. Vide & λωπὸς.
Μελίλωτον, τὸ, t. 2, c. 867, e
Μελίλωτος, t. 2, c. 474, b. obiter. & 867, e
Μελίμηλον, t. 2, c. 867, f. & 1636, b
Μελίνεος, vitis species, teste Hesych.
Μελίνη, ης, ἡ, leguminis genus, simile milio, inquit idem. Latini Panicum dicunt: Græci καθαρὸ τὸ μέλι, vt innuit his verbis Plin. lib. 21, c. 25, Panicum Diocles medicus mel frugum appellauit. Apud Theophrastum verò reperio Μελινος, non μελίνη, Hist. plant. lib. 8, c. 1, πεῖπ ὃ, ἢ θερινὴν, ὃν ἢ κέγχρος καὶ μέλινος καὶ σήσαμον. rectè. Etymol. enim & fœm. & mascul. gen. dici scribit. Alio nomine ἔλυμος vocatur, teste Galen. qui De alim. lib. 1, capite 15 sic inscribit, περὶ κέγχρου καὶ ἐλύμου, ὃν καὶ μελίνου ὀνομάζουσι. Μελινον autem, apiastrum est. Ita enim Varro, l. 3, De re rust. c. 16, Apiastro, quod alii μελίφυλλοι, alii μελισσόφυλλον, quidam μέλινον appellant.
Μελίπικτον, t. 2, c. 867, g. Μελίπνοος, t. 2, c. 868, a
Μελιποιὰ, ib. Μελίρρυτος, ib.
Μελισμα, t. 2, c. 874, g. Μελισμάτιον, ib.
Μελισμὸς, Studiæ ἢ μελῶν ἢ διαίρεσις: vt verbo μελίζω. Sonat igitur Membrorum diuisio. Possit & pro modulatione accipi.
Μελίσσοτρόδες, t. 2, c. 868, a. Μέλιστα, t. 2, c. 870, c. & 1640, f
Μελίσσαι, t. 2, c. 870, f. Μελισσάνες, t. 2, c. 871, b
Μελισσὲς, t. 2, c. 871, b. Μελισσηεις, ib.
Μελίσσιον, ib. Μελισσοβότειον, t. 2, c. 870, f
Μελισσοβόσιος, ib. Μελισσοβότος, ib.
Μελισσοκόμος, ib. Μελισσονόμοι, ib. g
Μελισσὸς Ρεῖς, ib. Μελισσυρικὰ, t. 2, c. 871, b
Μελισσόφυλλον, t. 2, c. 870, g. Μελισσῶν, t. 2, c. 871, c
Μελιστεκὴς, t. 2, c. 868, b. Μελίσταγα, t. 2, c. 870, h
Μελίτεια, ib. Μελιτοῦς, f. πυτὸν, t. 2, c. 869, b
Μελιτεμέρον, ib. f Μελιτεκέος, ib. e
Μελιτηρὸς, ib. d. Μελιτηδὲς, t. 2, c. 1663, d
Μελίτιον, t. 2, c. 869, c. Μελιτίτης, ib. f
Μελιτόεσσα, t. 2, c. 917, e. ob.
Μελιτόεσσα, t. 2, c. 868, f. Μελιτὸν, t. 2, c. 869, c
Μελιτοπώλης, t. 2, c. 866, c Μελιτουρχεῖον, ib.
Μελιτουργία, ib. d. Μελιτουργὸς, ib. c
Μελιτοῦσσα, t. 2, c. 868, f. Μελιτοῦλλον, t. 2, c. 871, a
Μελιτοῦς, t. 2, c. 870, a. Μέλιτα, ib. c
Μελίτιον, ου, τὸ, Apicula. Μελίτιες, t. 2, c. 871, a
Μελιτοδεφέων, ib. Μελιτουργέω, ib. b
Μελιτουργία, ib. a. Μελιτουργὸς, ib
Μελιτοῦσα, t. 2, c. 868, f. Μελιτοῦσης, t. 2, c. 871, d
Μελιτοῦν, ib. c. Μελιτώμαται, ib. t. 2, c. 870, b
Μελιτοῦς, t. 2, c. 869, b. Μελιτωμα, t. 2, c. 870, a
Μελίφθορος, t. 2, c. 868, b. t. 4, c. 137, c
Μελίφρων, t. 2, c. 868, b. Μελίφυλλον, ib. c
Μελιφυρτὸς, ib. b. Μελίχλωρος, ib. c
Μελίχρους, t. 2, c. 868, d. Μελιχρὸς, t. 2, c. 870, c
Μελίχρους, t. 2, c. 868, d. Μελίχρυσος, ib. e
Μελίχρωος, ib. d Μελιχρὼς, ib. e
Μέλκα, ης, ἡ, à Paulo Ægin. esse dicitur ὅλον τὸ ἀγγεῖον γάλακτος: itidemque Galeno, qui esse dicit ἐν τῷ ὀν Ῥώμῃ δυδεκαμούντων ἐδεσμάτων, vt & τὸ ἀφρόγαλα, æstate præcipuè comedi solitũ stomachi refrigerandi causa. Paxanius sub finẽ lib. 18 τῶν γεωπονικῶν, melcã bonã fieri scribit si lac in vasa quæ prius aceto bullierint infundatur. Vide locũ. Sed vox hæc, licet ab istis Latina esse dicatur, tamen apud Latinos nõ inuenitur: vt recètè suisse suspicio sit.

Saxones & cæteri inferioris Germaniæ incolæ hac simili nomine appellant.

Μέλκιον, Hef. κρίων, Fons: & παίγνιον, Ludicrum.

Μελίβοιος, ὁ καὶ ἡ, eidem Hef. ἡμιθνής, Semimortuus, Semianimis. quales animam trahere dicuntur & quasi cunctari in hac vita, morti occumbere non valentes. Ab eodē exponitur ὁ μὴ σωιεὶς, siue ὁ μὴ δεδιδαγμένος. de quo ἐπέχω.

Μελιφρενες, t.1, c.1150, d

Μελλέπους, Futurus maritus. Poll. lib.3, ex Sophocl. Itidē ab Hef. exponitur ὁ μέλλων αὐτὴν γήνεσθαι.

Μελλέπαρμος, Iamiā sternuturus, apud Aristot. in Problem. sectio. 31, καὶ τοι κρύπτεται τὸ μέλαιόν τι καὶ τοῖς αὖω βάλλοισι τὰ λευκὰ ὅλῳ ὀμμάτων, οἷς μελλεπάρμοις. Vbi Budæus putat scribendum μελλοπάρμοις. Sed ferti & illud potest.

Μέλλεσθαι, t.2, c.872, b.

Μελέφηβος, t.1, c.1445, f. & t.3, c.15, f. ob.

Μέλλημα, t.2, c.872, d. Μέλλησις, ib.c

Μελλησμός, ib.d. Μελλήσω, t.2, c.871, g

Μελλητής, t.2, c.872, d. Μελλητιάω, ib.e

Μελλητικός, ib.d. Μελλέρη, t.1, c.1652, a

Μελλόγαμβρος, t.1, c.815, f Μελλόγαμος, ib.a

Μελλοθάνατος, t.1, c.1568, c

Μελλονικιᾶν, Niciæ modo cunctari, Niciæ in modum differre & procrastinare. Aristoph. Auibus, Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί', οὐχὶ νυσταζεῖν ἔτι Ὧρ' ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικιᾶν.

Μελονύμφη, t.2, c.1097. c. Μελονυμφίος, t.2, c.1098, g

Μελλόπαις, Hesych. ὁ ἀπὸ δέκα ἐτῶν, ὡς τοῦ πάνυ τῆς ἡλικίας. vt sit proximus adolescentiæ.

Μελλόπαρμος, vide paulo antè in Μελλέπαρμος.

Μέλλω, Futurus sum, &c. t.2, c.871, d. Μέλλω, Cunctor, &c. t.2, c.872, a. Μέλλων, Futurus, &c. t.2, c.871, g

Μελοποιία, t.2, c. 872, g. Μέλομαι, t.2, c.859, h

Μέλοι, à μέλει, Quod curæ est. Plato in Apolog. οἶσθα μέλον γέ σοι, nosti tibi curæ esse. Aristoph. Οὐδὲν ἄρ' ἐμοὶ μέλον, Nulla mei cura, Nulli sum curæ.

Μελοποιέω, t.2, c.873, f. Μελοποιητής, ib.g

Μελοποιΐα, ib.f. Μελοποιός, ib.e

Μέλος, Membrum, &c. t.2, c.872, f. Μέλος, Carmen, &c. t.2, c.873, a

Μελυρίς, esse dicitur σπῆφαξ ἀκρὶς, Locusta frumentum rodens.

Μέλπθρον, & Μέλπραμα, vide in sequ. Μέλπω.

Μέλπω, Cāto, Cātu celebro. Hom. Il. α. μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, Καλὸν ἀείδοντες Παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν, Μελπόντες ἑκάεργον. vbi schol. exp. ὑμνοῦντες, Prædicātes, Hymnis celebrantes. vt Hef. quoque μέλπει exp. ᾄδει. ὑμνεῖ, addens tamen & ἀναπαύει παίζει. Pass. etiam μέλπομαι accipitur pro Cano seu Canto, Hymnos decanto. vt apud Hom. Il. π, de Polymela, ἣ δὲ κρατὸς ἀρχειοῦσης Ἤρασατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦ μιν, μελπομένην Ἐν χορῷ Ἀρτεμίδος. Et vna ex Musis dicitur Μελπομένη, necnon Bacchus Μελπόμενος, vel quòd cantu oblectentur, vel quòd cantus autores sint. Videtur μέλπεσθαι esse etiam Tripudiare & saltare ad cātum: indeq; metaphoricè οὐρὴ μέλπεσθαι dici Ad martios sonos gressum componere, Bellicas choreas desaltare, hoc est pugnare. Scholiastes sanè Homeri hoc loco Il. η, v. 241, Οὐδέ σ' ἐοῖ πειδίῳ δηΐῳ μέλπεσθαι οὐρῇ, esse dicit κινεῖσθαι ἀγκῶσι καὶ ἐμπίτρεως κατὰ μάχην: translatum à choreis. Nisi generalius malis παίζειν, Ludere: SICVT Μέλπηθρον ab eodem poeta accipitur pro παίγνιον, Ludicrum, Id quod ludos facimus. vt Il. ν, μὴ κύνες αὐτὰρ ἔπ' νεῖσίειν Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο. Et Il. ρ, Πᾶβακλον Τρωῖσι κυσὶ μέλπηθρα γενέσθαι. Ibi enim & schol. exp. παίγνια, ἐμπαίγνια: quoniam videlicet saturati canes reliquiis carnium ludere solent. Ad primum verò μέλπω vt redeam, est inde COMPOS. Μελπῴδιος, (nisi fortè scribendū μελπῳδεῖ) quod Hef. exp. μέλποντες ᾄδοντες, ὑμνοῦντες. Et VERBALE Μολπή, ῆς, ἡ, Cantus, Hymni: vel etiam Chori cum cantu. Hom. Iliad. σ, τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ Μολπῇ τ' ἰύγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο. Od. φ, εἴμασα δὴ Μολπῇ καὶ φόρμιγγι, τά γὰρ τ' ἀέθλήματα δαιτός. Et Od. α, τοῖσιν μὲν δὴ ἔπειτα ἄλλα μεμήλει, Μολπή τ' ὄρχηστύς τε, τά γὰρ τ' ἀέθλήματα δαιτός. Vbi vt cum ὀρχηστὺς coniungitur, ita cum ὀρχηθμός, Iliad. ν, Ἠιθέων μὲν κόρος ἔστι καὶ ἔντεα καὶ φιλότητες, Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Primo loco similis hic Iliad. σ, ἔνθα δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς Μολπῆς ἐξάρχοντε ἐδίνευεν κατὰ μέσσους. Ibi enim μολπὴ significat cantum cum saltu: vel, vt Athenæus vult, παῖδιά: afferens hunc locum vt ostendat antiquos quoque in conuiuiis vsos fuisse κιθαριστοῖς καὶ ὀρχηστοῖς: allato simul & hoc hemistichio, de conuiuio Menelai, ἐμέλπετο δῖος ἀοιδός, canebat diuinus poeta. Itidem in Xenophanis Colophonii conuiuio apud eundem Athenæum lib. 11, Μολπὴ ἀμφὶς ἔχει δῶματα καὶ θαλίαι. Inde VERBVM Μολπάζω, Canto, Decanto, Celebro. Aristophanes, τῇ φωνῇ μολπάζων. VNDE Μολπαστής, οῦ, ὁ, Cantor. Cuius FOEMININVM Μολπάστρια, ας, ἡ, Cantrix. Afferturex Epigrammatibus ETIAM Μολπιστής, pro Cantor itidem.

Μελυρίον, t.2, c.869, c. Μελύδριον, t.2, c.874, h

Μελῳδέω, t.2, c.873, h. Μελῳδητής, ib.

Μελῳδία, ib. Μελῳδός, ib.g

Μέμαα, t.2, c.818, h. Μεμαήκολοι, vide Μεμαῶτες.

Μεμακώς, t.2, c.818, h. Μέμαμεν, ib.

Μεμάμην, t.2, c.819, a

Μεμάπτειν, Ionicè pro μαρπτειν. vide Μάρπω.

Μεμαστάν, t.2, c.818, h. Μεμάσσω, t.2, c.820, c

Μεμαώς, t.2, c.818, h

Μεμβλάσεται, Hesych. συνδήσει, Colligare.

Μέμβλεται, t.2, c.859, d. Μέμβλετο, ib.

Μέμβλομαι, ib.e. Μέμβλω, ib.

Μεμβλωκής, t.2, c.964. c

Μεμβραί, & Μεμβραφίη, vide suprà in Βεβραί.

Μεμνημένος, t.2, c.859, f

Μεμνεσμένος, Partite, Diuisè. Aristid. orat.

Μεμήκολοι, perperam alicubi pro μεμαήκολοι.

Μέμηλε, t.2, c.859, c. Μεμήλει, ib.

Μεμηλώς, ib.d Μεμλωμένος, t.2, c.922, f

Μεμίασμαι, t.4, c.13, a. ob. Μεμιγμένος, t.2, c.933, d

Μεμνημαι, t.2, c.953, e

Μεμνονιες, aues sunt apud Ælianum & Oppian. in Ixeut. Eæ Plinio sunt Memnonides. Autores sunt (inquit, l.10, cap.26.) omnibus annis aduolare Ilium ex Æthiopia aues, & confligere ad Memnonis tumulum, quas ob id Memnonidas vocant. Fuit autem Memnon Æthiopiæ rex, qui auxilio veniens Troianis contra Græcos, à Græcis est interemptus. Hesychio Μέμνων est etiam ὄνος, Asinus: & Μεμνονεία, τὰ ὄνεια κρέα, Asininæ carnes. pro quo infrà μεσπόνια.

Μέμνω, v.l. Maneo, Duro. καρτερῶ, quod potius μίμνω.

Μεμόλυσμαι, t.4, c.13, b. ob. Μέμονα, t.2, c.878, a

Μεμυσταμένος, t.2, c.833, a

Μεμπτός, Culpandus, Incusandus, Accusandus.

Μέμφος, t.2, c.876, a. Μέμφομαι, t.2, c.875, a

Μεμφοωλή, ib.c. Μεμψιβοωλέω, ib.f

Μεμψιμοιρέω, ib.g. Μεμψιμοιρία, ib.h

Μεμψίμοιρος, ib.f. Μεμψίς, ib.e

Μέν, t.2, c.1615, b. & 1622. h. Μέν γε, t.2, c.1617, b. Μὲν δή, ibid. c. Μὲν οὖν, Quidem certè, t.2, c.1617, a. Μὲν οὖν, At, Atqui, t.2, c.1618, b. Μὲν οὖν, Porrò quidem, &c. ibid. c. Μὲν οὖν γε, vel Μενοῦνγε, ibid. e. Μέν που, t.2, c.1619, b. Μέν γα, ibid. d. Μέν τ' αὖ, t.2, c.1622, b. Μέν τι, t.2, c.1619, e. Μέν τι, ibid. f. Μέν τοι, vel Μέντοι, Sed, &c. t.2, c.1619, f. & 1620, a. Imo verò, t.2, c.1621, b. Porrò, b.c. Vice versa, Rursus, ib. Interrogatiuè positum, ib.f. Expletiuè, siue ornatus gratia positū, ibid.g. Μέτοιγε, ibid.h. Μέντοιτοι, ibid.

Μέναδρος, t.2, c.882, e.

Μένδης, Ægyptiorum lingua Hircus seu Caper dicitur, & capripes deus Pan, quorum vtrunque sanctè colebant Panopoli. Inde Μενδήσιον ἔλαιον siue μύρον, Mendesiuum oleum siue vnguentum, dicitur quod in ea vrbe fieri consueuit. Vide Diod. l.1, cap.73, & Paul. Ægin. lib.7, cap.18. Vide & t.2, c.835, d. Ægyptium quoque vocari tradunt.

Μενεαίνω, t.2, c.886, e

Μενεδήϊος, t.1, c.904. h. & t.2, c.882, d

Μενέκτυπος, t.2, c.882, d. Μενεπόλεμος, ib.e

Μενετόν, Manendum. Plato De rep. ἔοικε μενετὸν εἶναι.

Μενετὴς, t.2, c.878, b

Μενεχάρμης, t.2, c.882, f. & t.4, c.344, b

Μενέχαρμος, t.4, c.344, b. Μενῶπαρ, αρος, t.2, c.887, d

Μενήθειλα, ibid. Μενί, t.2, c.1624, b

Μενοεικής, t.2, c.884, d. Μενοινάω, t.2, c.887, a

Μενοινέω, ibid. c. Μενοινή, t.2, c.886, g

Μενοιτής, t.2, c.887, a. Μενοινάω, ibid. c

Μενόλιον, Vas balneatorium. vide suprà in Κρωσσός.

Μένος, t.2, c.883, b. Μέντι, t.2, c.1619, f

Μένω, t.2, c.877, a

Μέρε, Hesychio ὄμματα, Oculi.

Μεσαγία, ας, ἡ, vocātur αἱ δύο χιλιαρχίαι: agmen constans è viris bis mille quadragintaocto: & ὁ τῶν μέρους πόπου ἡγούμενος, dicitur Μεσάρχης. Ita in suis τακτικοῖς Ælianus.

Μέρζε, Hef. αἰθρόως ἔσθιε, Auidè comede. quo significatu & μάρζε dici queat, à μαρζὸς quod est Vorax.

Μέρδω, t.2, c. 857, g. Μεριζόμαι, t.2, c.852, h

Μερίζω, ibid. g. Μερικαύομαι, ibid. c

Μερικός, ibid. Μερικῶς, ibid.

Μέρμερα, t.2, c.855, e. Μερμαιόω, t.2, c.856, e

Μερμηνθὲς, ibid. f. Μερμηνής, ibid.

Μερμυσοφιστοί, οί, t.2, c.855, g.

Μερμυσοφρονιστοί, ἡ, ibid. Μερμυσοφρονιστὴς, ibid.

Μερίς, t.2, c.852, d. Μερισμός, t.2, c.853, b

Μερισής, ibid. d. Μεριστός, ibid. c

Μερίτης, t.2, c.851, c.

Μεριωνδῖνος, siue Μεριωνιδῖνος, Romæ olim dictus fuit ὁ ἐμβόλιμος μὴν, qui Februario inserebatur, à Numa institutus. vide Plut. in Numa, p.131: & in Cæsare, p.1349.

Μερμαίρω, t.2, c.856, f. Μερμέλεος, t.2, c.857, b

Μέρμερος, t.2, c.856, g. Μερμέρω, ibid. f

Μέρμηρα, t.2, c.857, b. Μερμηρίζω, ibid. d

Μερμηνεικοι, Hesych. οἱ πειρατά, Prædones.

Μέρμις, ιθος, ἡ, Funiculus, Filum. λεπτὸν χοινίον. Hom. Od. κ, κατέδει μέρμιθι φαεινῇ. Volunt detriuari hoc vocabulum ἀπὸ τὸ ἔφεν, pleonasmo τοῦ μ, quasi ἔυμις.

Μέρμυνος, Hesychio πεῖρας: ambiguum an accipitris genus quod πειρᾶν dicitur, an generaliter pro Tres habens testiculos.

Μεροεν, eidem Hesych. est μεριστόν.

Μερόπη, propr. t.2, c.1583 c. Μεροπήϊος, ibid. d

Μεροπηΐς, propr. ibid. b. Μεροπὶς, propr. ibid. c

Μέροπες, οἱ, ibid. a

Μέρος, t.2, c.849. c. Μέρος cum ἐν præp. ibid. f. Μέρος cum ἀπὸ seu ἐκ, t.2, c.859, e

Μέροψ, t.2, c.1583, a.

Μεύδης, Hef. exponit αὐαιδής, Impudens.

Μεύδη, vel δὲ est ἐλάχιστον, Minor. Μέσα, τά, t.2, c.889, e

Μεσαῖον, t.1, c.779, a. Μεσαιόω, ibid. b.

Μεσαγκυλον, vide ἀγκύλη. Μεσαίω, t.2, c.891, f

Μεσαμβολιος, t.3, c.468, c. Μεσαίματος, t.2, c.890, a

Μεσαίπρος, ibid. Μεσαίχμιον, t.1, c.255, g

Μεσαικμον, Hesychio καυσὸν τὸ ἔιδος, siue τὸ αἴσιον, malus textorius. Suid. habet Μεσάτμῳ, τῷ καυσόνι, τῷ μέσῳ καλάμῳ τοῦ ἱστοῦ. Lib. 1 Reg. cap. 17, legitur μεσάνιον, de Goliath: ὁ κοντὸς τοῦ δόρατος αὐτοῦ ὡς εἰ μεσάνιον ὑφαίνοντες.

Μεσαμβεῖν, Herodot. Ionicè pro μεσημβεία, Meridies.

Μεσάναγον, ου, τὸ, idem quod μεσεντέριον. siquidem, Hesychio autore, ἀραιὴ dicitur ἡ γαστὴρ ἡ λεπτὰ ἔντερα, Venter & tenuia intestina. Item ἀραιὸν dicitur τὸ λεπτὸν καὶ σενὸν, tenue & angustum. Eam ob rem μεσάραιον dicitur quasi in medio intestinorum tenuium vel ventre positū, non autem à raritate, vt quidam existimarunt. Gorr. Alii dicunt esse membranam venis, arteriis neruisque contextam, per cuius vasa (quæ μεσαραϊκὰ inde dicuntur) alimentum è ventriculo in hepar distribuitur. QVIN ET Μέσαρχον vocari τὸ μεσεντέριον, quod omnes venas quæ ad ipsum ex hepate ferūtur, vnà cum adiacentibus arteriis circumquaque ambit & complectitur: est in v.l.

Μεσάπος, t.2, c.892, c

Μεσάτμῳ, vide paulo antè in Μέσακμον.

Μεσαῖος, t.2, c.892, c. Μεσαυλία, t.1, c.621, c. ob.

Μεσαύλιον, t.1, c.614. h. Μεσαύλιος, ibid.

Μέσαυλον, ibid. g. Μέσαυλος, ibid.

Μεσαγχίω, t.1, c.607, f. Μεσεγγυάομαι, t.1, c.885, f

Μεσεγγύημα, ibid. g. Μεσέγγυος, ibid. f

Μεσεντέριον, t.1, c.1202, e

Μεσέρκιος, epitheton Iouis, teste Hef. forsan quòd in medio τοῦ ἕρκους statui & coli antiquitus soleret.

Μεσεθύω, t.2, c.891, f

Μέση, t.2, c.890, a. & t.3, c.1746, d. ob.

Μεσήγαιος, t.1, c. 803, d. Μεσηρύ, t.2, c.892, f

Μεσηγύς, ibid. Μεσῆες, ibid. e

Μεσήλυξ, t.1, c.1453, d. Μεσημβεία, t.1, c.1465, d

Μεσημβεράζω, ibid. f. Μεσημβεράω, ibid. g

Μεσημβεινός, ibid. f. Μεσημβεινόωντες, ibid. g

Μεσημέλεος, ibid. f

Μεσήπειρος, Mediterranē, μεσόγαιος. Dionys. De situ orbis.

Μεσηρύθειν, Medium esse: τὸ μηδετέροις συμμαχεῖν. Hesych. ex Philisto.

Μέσης, t.2, c.890, a. Meminit & Plin. Alii (inquit, lib.2, c.47) mesen nomine addidere inter borean & cæcian.

Μεσήπος δρῦον, ex Aristot. Polit. l.5, c.6, affertur pro Princeps medius, & in neutram partem magis inclinans. Florentina editio habet μεσήδιος. sic enim ibi, δῆμος πολὺ ἀπίστων τοῦ πρὸς ἀλλήλους, ἐγχειρίζοιτο τοῦ φυλακὴν τραπώτας καὶ δρῦον μεσήδιον, ὃς ἔνιοτε γίνεται κύριος ἀμφοτέρων. Sed forsan scribendum μεσηπῶν. Pro superiore μεσήπος facit μεσηπόσιν quod Hesych. affert pro μέσοις. Infrà & Μεσήδιος.

Μεσηθύω, t.2, c.892, a. Μεσήτης, t.2, c.891, g

Μεσηνία, vocabāt ἅ τοῦ ἔτους ὥραι ὅθεν τρεφόμεθα. pro quo ferè suprà μεμνόνεια.

Μέσηος, ex Nicandro Hesych affert pro δέρμα, πάχυον.

Μεσμα, Hesych. dici scribit pro μέσαμα.

Μεσοβασιλεῖαι, Plutarch. interpretatur quod Latini Interregnum vocant. Vide Numam pag. 111. Sic Μεσοβασιλεὺς dicitur qui Latinis Interrex. Apud Suidam, μεσοβάσιλευς ἐκαλοῦντο ἔνιοι μεσοδίκοις, (ἵνα τὴς δικαστὰς) ὡς ἐκεῖ τὸ μέσου τυχόντων, τὸ δίκαιον τυξόρθωσι. Ita Bud. At Florentina editio habet μεσήδιοις, vt suprà quoque in Μεσήπος. Quam sequendo scripturam, μεσήδιος erit Intermedius, Interpres, Mediator, Arbiter.

Μεσόδμαι, & Μεσόδμαται, Hesychio τὰ μεσόσυλα: seu, vt alii interpretantur τὰ τῶν δικῶν δίφρήματα. Galenus μεσόδμην vocari scribit τὸ μέγα ξύλον ἀπὸ τοῦ ἑτέρου τοίχου πρὸς τὸν ἕτερον δι' ὅλου, ἔν τι τοῖς τῶν τοιχέων οἴκοις τοῖς μεγάλοις ὃν οἷς ἵσταν τὰ κτήνη, καὶ κατ' ὀρθὸν ὁμοίως ὃν τοῖς χωρικοῖς οἴκοις: & in Lexico τοῦ καθ' ἕνα οἶκον εἰς δύο μεμερισμένον διορίζουσαν τὸν δικαῖον ἔρξιν. vt sit magna trabs quæ per mediā domū traiecta est per trāsuersum, sustinēs alias trabes minores aut paumentum eis impositum. Vtitur verò hoc vocabulo Hippocrates in libro De articulis dicēs, χρὴ δὲ καὶ ἐπάνωθεν τῶν δοκοειδῶν προσωδεῦσθαι βεβλῆσθαι πλατεῖ ἱμάντι καὶ μαλθακῷ, ἀναστέινοντα εἰς τὴν μεσόδμην. Et Homerus Odyss. τ, τοῖχοι μεγάροιο καλαὶ τε μεσόδμαι, Εἰλάπιναί τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. Idē poeta μεσόδμην vocat foramen in media naui cui malus inditur: nisi potius sit Trabs transuersa pertusa per quam demittitur & à qua retinetur. Odyss. β, Ἰχθὺς δ' εἰλάπινον κοίλης ἔνποδε μεσόδμης Σῆσιν ἀείρεντες.

Μεσόδμα, Laconibus γυνὴ, vt est apud Hesych. Sed suspecta hæc reddunt quæ paulo antè leguntur apud eundem, nimirum, Μεσόδμα, γυμνή. quare ἐφεκτέον.

Μεσόζδυγμα, t.1, c.1391, e. Μεσοκάρπιον, t.2, c.75 h

Μεσόζυμα, t.1, c.1391, e. Μισοκάμπον, t.2, c.75, h
Μεσοπέτται, Hesychio μέπικοι, siue οἱ τοῖς λαχάνοις οἰκοῦντες.
Μεσοκέπται αὐλοί dicuntur οἱ ὑποδείξεσι τῶν τελείων, μέσοι. Hesych. Ii ab Atheo. dicuntur ἡμίσοπι.
Μεσοκυρφάδες, eidē H. sunt δένδρα τὰ ὑπὸ αἰέμων καταῤῥυτα καὶ κουφῆς, Arbores quæ vel à ventis fractæ sunt, vel à securi per medium cæsæ.
Μεσόκρανον, ου, τὸ, Media capitis seu cranii pars, Vertex. Scribit enim Pollux lib. 2, τὸ ἔγκεφαλον τῶ κρανίου vocari κορυφὴν, quod & μεσόκρανον nominari in Orphicis carminibus.
Μεσοκρηδὲς κίονας vocitabant metallici οὗ κατέλιπον μέσους αὐέχειν τὴν γῆν. vt forsan sit terræ moles quam in medio relinquebant ceu columnam, ad sustinendum cæteræ terræ pondus.
Μεσοκιώνη, t.2, c.521, d. Μεσόκωλον, t.2, c.516, f
Μεσολαβέω, t.2, c.585, g. Μεσολαβέομαι, ib.h.
Μεσόλαβον, t.2, c.586, a. Μεσόλευκος, t.2, c.688, h
Μεσομύσεια, t.2, c.1644, f.
Μεσομφάλιον, τὸ, substantiuum, t.2, c.1313, c
Μεσόμφαλος, ib.a. Μέσον, τὸ, spatium, t.2, c.888, e
Μεσοναῦται, Medii inter nautas & vectores: quales ferè sunt Mediastini in domo. Legitur in Pand.
Μεσόνεοι, t.2, c.1006, b
Μεσονύκτιον, τὸ, substantiuum, t.2, c.1103 a
Μεσονυκτιος, ibid.
Μεσοπηδὲς, Vsque ad medium terræ defixum, Hes.
Μεσοπαλὲς, eidem H. κραδαινόμενον ὀκ μέσου.
Μεσοπρωκα, Semiperlica: putantur esse calceamenta ad Persicorum formam accedentia. Meminit Hes.
Μεσοπλθέλος, t.3, c.367, e. Μεσόπλουρος, ib.
Μεσόπλιος, Semicanus: qui suprà μεσοπόλιος.
Μεσόπορον, Hes. μέσον ὁδὸν, Mediam viam carpens. pro quo puto scribendum μεσοπορῶν: cuius vestigia extant apud Suid.
Μεσοποταμία, t.2, c.888, g. Μεσόπυκνος, t.3, c.599, f
Μεσοπύργιον, t.3, c.635, g. Μεσοπωρέω, t.2, c.1415, d
Μεσόρειον, t.2, c.1475, h
Μεσόρομβος, apud medicos δεσμὸς quidam est, teste Hes.
Μεσοῤῥῶν, apud Suid. in manuscripto etiam codice, expositū μέσον ὁδέων: sed perperā, vt opinor, pro μεσοπορῶν.
Μέσος, t.2, c.887, d
Μεσοσυλλαβέω, ῶ, Comprehēdo seu complector medium: Alex. Aphr. ὑπὸ δ' τῶν ἀναπνεύματος τῶν λίθων μεσοσυλλαβομένου αἔρος.
Μεσοχαδὴς, In medio fissus, seu per medium. In Epigrām.
Μεσοτης, t.2, c.891, a Μεσοτοιχον, t.3, c.1582, d
Μεσότοιχος, ib. Μεσοτομέω, t.3, c.1394, c
Μεσότομος, ib. Μεσοτύλαφον, Hesych. αἰδοῖον.
Μεσουραιέω, t.2, c.1543, c. Μεσουραίνομαι, ib.
Μεσουραίνησις, ib. Μεσουραίος, ib.
Μεσοφίλον, t.2, c.1475, h
Μεσοφρδεῖν, Hesych. μεσολαβεῖν, Comprehendere medium: nisi forte sit Comprehensum medium gestare.
Μεσόφρυον, t.2, c.1568, d. Μεσόχθων, t.4, c.519, d
Μεσόχλοος, Semiuirens, Dimidia ex parte virens. vt Nicand. in Ther. v.753, dicit, μεσοχλόον ἐντὸς ἀρίστης. quod schol. exponit μὴ πᾶσαν σκληρᾶς, μὴ πᾶσαν ἀπαλῆς.
Μεσόχορος, Qui medius in choro est, Medio loco stans in choro. Plin. Epist. 2, ad Maximum, Hoc ingens corona colligitur, hoc infiniti clamores cōmouentur, quum μεσόχορος dedit signum. Sidonius, Nullus ibi lyristes, choraules, mesochorus, tympanistria, psaltria, canit.
Μεσόψηφον, Hesych. ἡμίξηρον, Semiaridum.
Μεσόω, t.2, c.891, c
Μεσπίλη, ης, ἡ, Mespilus: arbor satis nota, de qua Theophr. Hist. plant. lib. 3: & Athen. lib. 2. Eius fructus neutro genere DICITVR Μέσπιλον, Latinis itidem Mespilū: similis sorbo. INDE Μεσπιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Mespilo similis, Ad mespili naturam accedens. seu Mespilaceus.
Μέσσλη, Scythis dicitur ἡ σελήνη, Luna. Hes.
Μέσσαβον, idem H. τὸν ἱμάντα ὦ τὸν ἱστοδόα ᾠδὸς μέσον τὸ ζυγὸν ᾠδεδέασι, quod nonnulli ἑχέβοιον. Hæc ille. suprà vnico σ.
Μεσσάπιος, t.2, c.891, d. Μέσσατος, ib.
Μεσσηγύ, ib.f. Μεσσηγυδρηχέτης, ib.g

A Μεσσηγὺς, ib.f
Μεσσῆς σύριος, Medius Syrius. Ex Eurip.
Μεσσίδιος, pro μεσίδιος dicitur. hoc est Medius. Hes. μέσος, ἴσος, Medius, Æqua: is siue Par.
Μεσσηβολὴς, t.1, c 827, f
Μεσσόθι, In medio. Arat. μέσσος δὲ ἑ μεσσόθι τέμνει. Ex Apoll. Arg. 2. μεσσόθι νηὸς pro Vsque ad medium nauis.
Μεσσόθε, seu μεσσόθεν, E medio.
Μεσσὸν, t.2, c.890, e
Μεσσοπαλὲς, Hesych. τὸ ὀκ τῶ μέσου κραδαινόμενον.
B Μεσοπλουτον ἀσεσοῦμα, Hesych. τὸ σκώληκα ποιῆσαι, Vermiculatum. Sed mendum ei vocabulo subest.
Μεσόῤῥης, eidem est ὁ μέσος ὠκεανὸς καὶ ὑραὶ τῶ πόντω.
Μέσσος, poetica geminatione pro μέσος dicitur, Medius. Hesiod. Theog. Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα.
Μεσσόπυρος, t.3, c.1394, c
Μεσοφανὴς, ἔος, ὁ καὶ ἡ, In medio apparens.
Μεσοστήρ, Hesych. ὁ μεσοτδίων κ' τὸν αὐχῆνα, Qui se medium in certamine interponit, dirimens pugnantes.
C Μέσσακα, siue Μάσσακα, Hes. πῶ μεμασσῆρ λίω ὄφιω, Cibum præmansum.
Μεσὸς, ῆ, ὁ, Plenus, Refertus. Apud Athen. lib. 4, ἐξ ἡ ἐγὼ ἡδένος ἤθον ἀπλοῦς, μεσὸς δ' αὐκεμίμω. Construitur etiā cum gen. Isocr. ad Philipp. πολλῆς εὐδίας μεσός. Idem in Panath. πασῶν ἀμαθίας τε καὶ φθόνου μεσον. Eadem orat. ὀργῆς καὶ θυμοῦ καὶ φθόνου καὶ φιλοτιμίας μεσοί. Et rursum, πλείσης ὠμότητος μεσῶν. Sic Demosth. in Mid. μεσὰ ὑβρεῶν καὶ ὑβρεῶν. Inde VERB. Μεσόω, ῶ, Impleo, Repleo, Refercio. quod itidem cum genitiuo cōstruitur. Soph. Antigone, p. 225, Πᾶσιν φρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεσῶν λόγων, Desine antequam & me tuis verbis ira impleas.
Μέσσα, poeticum aduerbium pro μέχρι, Dum, Donec, Vsquedum. Apollon. Rhod. Arg. lib. 2, ἠρόωντο Μέσσ' αὖτις δόρπειο κορεσσάμενοι κατέδαρθον. Et apud Hesych. μέσσ' ὅτε pro μέχρις ὅτι. Cum genitiuo, pro Vsque ad. vt μέχρι. Hom. Iliad. δ, μέσσ' ἠοῖς ἠερίθρεης. Aratus verò dixit, μέσσα πάρ' αὐτῶ Οὐρίω, Vsque ad ipsam caudam.
Μεσῳδικὰ, apud metricos dicuntur ὀνοῖς ᾠδεῖ χρὶ μὴ τὰ ὅμοια, μέσον δὲ τὸ αὐόμοιον πέπαυται, inquit Hephæstion in lib. De metris. Sic idem aliquanto post, ὅταν ᾖ ὁμοιον αὐτῶ μεσῳδεῖ, ὅταν ᾠδεῖ χρὶ μὴ τὰ μεῖζον, μεταξὺ δὲ τὸ μέσον ἢ πεπαυμένον. Meminit & schol. Aristoph.
Μέσσω, Hesych. μέσσος: afferenti & μέσσωρον pro μέσον. Apud eundem H. & Poll. μέσσωρα ὅπλα, de armis quæ mediæ ætatis pueris aptabantur, decennibus videlicet. Hesych. festum fuisse innuere videtur. Vtriusque verba vide, mendo non carentia.
Μεσσεῖς, Mesori: mēsis nomen apud Ægyptios, cuius meminerunt Synes. & Luc. Sunt qui existiment respōdere Latinorum Sextili seu Augusto.
Μέσσις, t.2, c.890, h
Μετὰ, cum genit. t.2, c.892, h. Μετὰ, cum datiuo, c.893, h. Μέτα, cum accus. c.894, c. Μετὰ, sine casu, pro Postea, c.895, c. & 896, a. Μέτα χέρα, t.4, c.418, d. Μέτα, pro μέτρι, t.1, c.1134, c. & t.2, c.895, d
Μεταβαίνω, t.1, c.650, a. Μεταβάλλομαι, t.1, c.690 e
Μεταβάλλω, ib.d
Μεταβάσις, t.1, c.650, a. & t.3, c.153, f. ob.
Μεταβαστικὸς, t.1, c.650, b. Μεταβαπκᾶς, ib.c
Μεταβιβάζω, t.1, c.656, c
Μεταβλαστάνω, Germen muto, Mutato germine pullulo.
Μεταβλητικὸς, t.1, c.691, a
Μεταβυθρίζοντες, Hes. μεταφυτεύοντες, μεταφυτεύοντες, Mutato scrobe plantantes, Transplantantes.
Μεταβολὴ, t.1, c.691, f. Μεταβολὴ, ib.d
Μεταβολικὸς, ib.g. Μεταίβολος, ib.f
E Μεταβυθρόομαι, t.1, c.770, c. Μεταίβυκλος, ib.
Μεταίβρασμος, Hesych. μέπεως: item ἑρμωδὸς, qui potius μεταφρόσης.
Μεταίγελος, Internuncius: seu simpliciter Nuncius. Hom. Iliad. ο, Ἕλεν δ', ὑπὸ θεῶν μεταίγελος ἀθανάτοιν.
Μεταγηλῶ, In aliud vas fundo, De vase in vas transfundo. Quo significatu Latini Eluiriare dicunt, Decapulare, Deplere & transfundere: Græci synonymo verbo μεταῤῥάσσω. Dioscor. lib. 1, cap. 63, de fusino oleo, μεταγήλε δὲ πολλάκις εἰς ἕτερα ἀγγεῖα. Inde VERBALE Μεταγηλωθὸς, ὀῦ, ὁ, De vase in vas transfusio, Eluiriatio, Decapulatio.

Μεταγειτνιὼν, ῶνος, ὁ, Metagitnion: secundus Athenienfiū mensis, in quo Apollini μεταγειτνίῳ sacrificant, vt tradit Lysimachides in lib. De Athenienfium mensibus. Ita Harpocration. Plut. Publ. p. 189. εἰδοῖς Σεπτεμβρίαις, ὅ σωτυγχάνει ᾠδὲ τὴν πανσέλινον τῶ μεταγειτνιῶνος: indicās Idus Septembres & plenilunium metagitnionis maximè concurrere. Idem in Camillo, p. 251, scribit mensem metagitnionem à Bœotis vocari Panemum: & in Nicia, p. 989, mensem Carneum Syracusanorum ab Athenienfibus nominari metagitniona. Meminit eius & Aristot. Hist. anim. lib. 5, c. 17.
Μεταγλυέστερος, t.1, c.832, e Μεταγλυὸς, ib.
Μεταγίγνομαι, vel Μεταγίνομαι, t.1, c.832, e
Μεταγιώσκω, t.1, c.1856, c Μεταΐκεια, t.1, c.38, c
Μεταγνοια, t.1, c.1857, c. Μεταγνωστς, ib.
Μεταγραφὺς, Exscriptor, Qui transscribere solet.
Μεταγραφὴ, t.1, c.874, b. Μεταγράφω, ib.a
Μετάγω, t.1, c.80, d. Μεταγωγὴ, ib.e
Μεταδαίομαι, t.1, c.899, h
Μεταδὲ, vel potius μετὰ δὲ, Postea verò.
Μεταδόσιμον, Hes. affert pro μετανοίαν, Pœnitentiam.
Μεταδία, eidem est μεταμελέτη Quæ ambo suspecta.
Μεταδήμιος, t.1, c.975, b. Μεταδιατάω, t.1, c.985, f
Μεταδιδάσκω, t.1, c.987, g. Μεταδιδοῦμι, t.1, c.998, a
Μεταδίωκτος, Persequendum, Insequendum.
Μεταδίωκτος, Persequendo captus, Quem nacti sunt qui insequebantur, aliis, Retractus. vt, μεταδίωκτος ῥηθὴ ὅδος ἥκα. Retractus venit.
Μεταδιωκω, t.1, c.1028, e. Μεταδοκέω, t.1, c.1031, b
Μεταδοξάζω, t.1, c.1038, a Μεταδόρπια, t.1, c.1042, e
Μεταδόρπιος, ib. Μεταδορπισμαῖος, ib.f
Μεταδόσις, t.1, c.998, a. Μεταδοτικὸς, ib.b
Μεταδύπος, t.1, c.1045, g. Μεταδρομαδίω, t.3, c.1662, g
Μεταδρομὴ, ib. Μεταδρομος, ib.
Μεταζδυγυμι, t.1, c.1396, g. Μεταζδυγύω, ib.
Μεταζδὺς, t.3, c.1505, a. Μεταζθεσις, ib.b
Μεταιθέω, t.1, c.1550, c
Μεταζηδίω, Insequendo cum impetu. Schol. Apollon. simpliciter exp. ὁρμητικῶς, in hoc loco Apollonii Argon. l. 2, παρὲκ γὰρ γοῦνα ἀμείβων Κόλχ μεταζηδίω ὑπὸ ὕπνος.
Μεταίρω, t.1, c.1091, d Μεταίρω, t.1, c.214, c
Μεταιτιον, Hesychio μεταχρέων.
Μεταίξας, Hesychio μεταδιώξας, Insequutus: malim Cum impetu insequutus. est aor. à them. μεταίωω. Hom. Il. φ, Καὶ με μεταίξας μόρ' ἐφ' ἠχέεντι πυθέσθαι.
Μεταιτέω, t.1, c.243, c
Μεταίτης, Mendicus: qui & ἐπαίτης & ᾠδεσαίτης. Item μέταιτος. Apud Suid. ex Polyb. ὡσπερ τε μέταιτος ἐπὶ δόσιν ἐστὶ χρηματ' ἄπορος, ὡς καὶ τὸ ἔφιλῶν.
Μεταίτος, t.1, c.250, f. Μέταιτος, in Μεταίτης.
Μεταίφνης, Repentinus. Hesych ἐξαπίνης.
Μεταιχμιον, t.1, c.255, c. At Μεταιχμεῖ, Hes. μεχθεῖ.
Μεταιωνος, t.1, c.221, a
Μεταιαθίζω, affertur pro Trāsfero. Malim Μετακαθίζω, Transpono, Mutata sede loco.
Μεταικαλὺς, t.2, c.25, f. Μεταικαλῦμαι, ib.
Μεταικδρόπον, t.2, c.75, h Μεταίκιμμαι, t.2, c.167, f
Μεταικεκαίνυμι, t.2, c.139, g. Μεταίκερας, t.2, c.140, a
Μ. Ταικεσασμαι, t.2, c.139, g
Μεταίκιθε, Hesych. μέτελθε: afferens itidem μετεκίαθον pro μέτελθον, μετηρχοντο, ἐπεδίωξαν. Vtitur hoc verbo Hom. Od. α, ἀνίετο, de Neptuno, Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθι ἐόντας. id est, μετῆλθεν, Mutato loco iuit, seu Abiit inde ad.
Μεταικαίω, t.2, c.218, d. Μεταικινητὸς, ib.
Μεταικλαίω, t.2, c.222, c. Μεταικλείω, t.2, c.270, h
Μεταίκλισις, εως, ἡ, Accitus, seu Accertitio: Hesych. κλῆσις δ' ἑτέρου τινός.
Μεταικλίνω, t.2, c.257, b. Μεταίκλισις, ib.c
Μεταικοίνωνος, Hesych. κοινωνὸς, Participem.
Μεταικομίζω, t.2, c.325, e
Μεταικόνδυλος, t.2, c.331, f. & 332, f

A Μεταικορμίζω, Traiicio, Transfero. v.l. per peram pro μεταικομίζω.
Μεταικοσμέω, t.2, c.392, c
Μεταικόσμια, Intermūdia. Ita enim Cic. De fin. lib. 1, de Epicuro, Indiuidua & intermundia vocat ἀτόμους & μεταικόσμια.
Μεταικτίζω, Aliter condo seu creo, Transformo.
Μεταικυλινδὲω, t.2, c.495, b
Μεταικύμιον, Fluctuum interuallum, t.1, c.255, f
Μεταικύμιος, t.2, c.491, g. Μεταιμύρας, t.2, c.140, b
B Μεταιωλεον, Hesychio φοινικὰν.
Μεταλαγχάνω, t.2, c.546, g
Μεταλαμβάνω, Cum alio accipio, &c. t.2, c.575, d. Μεταλαμβάνομαι, Vendico, &c. c.576, c. Μεταλαμβάνω, Post accipio, &c. ib.d. Μεταλαμβάνω, Vicissim accipio, &c. c.577, b
Μεταλδήκω, ex Apoll. affertur pro Produco.
Μεταλήγω, t.2, c.692, g. Μεταλληπικὸς, t.2, c.578, b
Μεταλληπτικῶς, ib.c. Μεταλληπτὸς, t.2, c.578, b
Μεταλληψὶς, t.2, c 577, d. Μεταλαγὴ, t.1, c.355, f
C Μεταλαξίζω, t.1, c.1b. Μεταλλεύω, ib.c
Μεταλλάω, t.2, c.897, g Μεταλλεία, ib.f
Μεταλλεῖον μύρον, ib.g Μεταλλεὺς, ib.e
Μεταλλευτικὴ, t.1, c.7, ib. Μεταλλευτικὸς, ib.
Μεταλλευτὸς, ib.d. Μεταλλύω, ib.b
Μεταλλίζεσθαι, ib. Μεταλλικὸς, t.2, c.896, g
Μεταλλίτης, t.2, c.897, b. Μέταλλον, t.2, c.896, c
Μέταλλος, ib.f. Μεταλλοργέω, ib.g
Μεταλλωρὸς, ib.f. Μεταλλω, t.2, c.897
Μεταλλω, t.1, c.339. h. & t.3, c.275, f. ob.
D Μεταμαλίος, t.2, c.766, a. Μεταμιθαλνω, t.2, c.788, c
Μεταμείβω, t.1, c.393, c Μεταμεμὴς, ib.
Μεταμέλει, imperf. t.2, c.860, a
Μεταμέλεια, ib.d Μεταμελητικὸς, ib.e.
Μεταμέλομαι, ib.c. Μεταμέλον, absolutè, ib.
Μεταμελὴς, ib.d.
Μεταμεμβλεπτὴ, Hesych. μεταμελήσεπτα.
Μεταμίθεια, eidem est μετανοία, Pœnitentia.
Μεταμὶξ, Mixtim. αὐ' αμὶξ, μετὰ μίας, Hes.
Μεταμιξις, εως, ἡ, Mixtio, Commixtio.
E Μεταμορφόω, t.2, c.972, a. Μεταμόρφωσις, ib.b
Μεταμοχθύω, Transplanto. vnde apud Hes. μεταμόχθυσε, μετεφύτευσε.
Μεταμπίχομαι, t.1, c.1362, d
Μεταμφιεζομαι, t.1, c.1380, b
Μεταμφιέπυμα, t.1, c.1379, h
Μεταμφίσκω, t.1, c.1380, b
Μεταμώνιος, Vanus, Irritus, Inutilis. μάταιος, ἐκ ὤνιος: seu, vt quidam volunt, μεταμελείας ἄξιος. Hom. Od. ε, μὴ μοι μεταμώνια κήματ' ὀλοῦσα. Et Il. δ, τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώνια θεῖεν. Reperitur & Μεταμώνιος scriptum pro μεταμώλιος. vt Od. σ, v. 331, & 391, ἢ νύ τοι αἰεὶ Τοῖς τοῦ νόος ἐστὶ, ὃ καὶ μεταμώνια βάλλεις, Vana & inutilia. Et apud Aristoph. ἐς κόρακας βαδίζ' μετωμώνιος, itidem pro μάταιος καὶ ᾠδὸς ἐδὲν χρῆσιμος. Pro Irritū, Inefficax, Nicand. in Ther. de phalagiorum quodam genere, Ἄκμηνον δ' ὀστῶν τύμμα φέρει μεταμώνιον αἰδηρὶ. id est, μάταιον ἐν ἀέρι ἐός.
Μεταναγνώσκω, & Μεταναγνώσκομαι, t.1, c.1850, b
Μεταναγέσις, t.2, c.996, e. Μεταναστάσιος, t.1, c.1751, a
Μεταστάσεις, ib.
G Μεταναστεύω, ib.b. & t.2, c.997, g
Μεταστάσις, t.1, c.1751, a. & t.2, c.997, f
Μεταστάσιος, t.1, c.1751, a Μεταστάσιος, t.2, c.997, f
Μεταστάσρια, ib. Μεταστεῶσμαι, t.2, c.1054, f
Μεταστίζω, t.2, c.1061, e. Μεταστηλεὶς κύλιξ, t.2, c.1060, g
Μεταστήρον, ib. Μεταστίσασμαι, t.2, c.1054, f
Μεταστέφαμαι, t.1, c.1750, g. Μεταστῆσαι, ib.
Μεταστοέω, t.2, c.1078, f. Μεταστοία, t.2, c.1079, a
Μέταξα, à recentioribus Græcis dictum fuit Sericū, quod Itali setam vernacula lingua appellant. Et nominatim ex Actuar. & Nicol. myrepso afferunt μέταξα ὠμὴ, Sericum crudum. hoc est Bombycum vellus nondum euolutum nec infectum. Legitur hoc vocabulum & in Pand. lib. 39, tit. De public. & vectig. Ibi enim Marcianus ait, Metaxa, vestis serica vel fubserica, vela tincta. Sic Codic. lib. 11, De muricilegis, Lotas fericoblattæ &

metaxæ huiusmodi species inferri præcipimus. Vnde Metaxarii lib.8 Cod. De pignor.& hypoth.appellantur Serici negotiatores. Verùm & μεταξωτὴν communi lingua à Græcis vocari Sericum tradunt.

Μεταξύ, Inter, In medio: cum genit. Plato de leg.lib.9 μεταξὺ ἀμφοῖν γίγνεται αὐ, Sit amborum mediũ, seu In medio amborum. Theophr.apud Atheo.lib.2,de rubo canino, μεταξὺ θάμνου καὶ δένδρου, Inter fruticem & arborẽ. Item in prouerbio, Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου, inter calicem supremáq; labra multa sunt interiecta. Dicunt etiam μεταξὺ λόγων pro Inter confabulandum, Interea dum loquimur. Construitur cum participiis etiam vel genitiui vel aliùs etiam casus, & tũc redditur Interim dum, Interea dum. vt μεταξὺ λεγόμενος, Interea dum lauaretur. Item μεταξὺ ὁπλιζόμενα, Interea dum assarentur: seu Inter assandum. Et μεταξὺ λέγοντος, Inter dicendum. pro quo Plato dicit λέγοντα μεταξύ: in Apolog.Socr. καὶ τοι ὁ ἄλλος λόγος πολλαχοῦ δή με ἐπίεζε λέγοντα μεταξύ. Sic Xenoph. Pæd.8 dicit Persis δοῦν χώρειον fuisse τὸ μεταξὺ περιόδους μήτε ἑδίειν μήτε πίνειν, Interea dũ proficiscuntur, Inter proficiscendum. Sæpe absolutè & sine casu ponitur. Hom.Il.α, πολλὰ μεταξὺ Οὔρεα, Multi interiecti sunt montes. Aristotel.in Rhet. φίλος ἢ ἔχθρὸς ἢ μεταξύ, Amicus vel inimicus vel inter hos medius. Subintelligitur enim hic genitiuus. Præmisso articulo adiectiuè significat Medius, Intermedius, Qui in medio est, Qui interiectus est & medius. Isocr. Panathen. τὰ δὲ μεταξὺ τί δεῖ λέγοντα διαπείβειν; Sic ὁ μεταξὺ χρόνος apud Demosth. qui dicit etiam ὁ τῷ μεταξύ, subaudito substantiuo χρόνῳ. Quin & τὸ μεταξὺ substantiuè interdum redditur pro Intercapedo, Interstitium, Interiectus & Interpositus: subaudito substantiuo διάστημα, quod omissum est. INDE Μεταξυνολογία, ας, ἡ, Interloquutio seu Interfatio. Thuc.schol. accipit pro parenthesi, lib.2, p.58. Suid. μεταξυνολογίαν esse dicit τὸ ὡσὲὶ βραχὺ παρεμπιπτόντα τῷ παρόντι ὑπόθεσιν, οἷον ἑτέρας κινήσεσι τὸν λόγον. Cui expositioni subiungit hoc exemplum, ὡσὲὶ βραχὺ ὁ λόγος ἐπέπεσε αὐτῷ οἷον ἡ χώρας, καὶ αὖθις εἰς αὖθις ὢν μεταξυνολογία τινὶ, οἷον λόγου τοῦ Σαρακινοῦ διελεχθέντος ἄμφω.

Μεταξυνολογία, in Μεταξύ. Μεταξωτὴν, in Μέταξα.

Μεταπαιδεύω, Aliter erudio & instituo, Murato institutionis genere erudio. Luc. in Lexiph. ἀναλαβὼν αὐτὸν μεταπαίδευε, καὶ διδάσκε ἕτερον λέγειν.

Μεταπαιδαγωγέω, ῶ, idem significat. Luc. ἠρέμα τι μεταρρύθμισον καὶ μεταπαιδαγώγησον αὐτὸν ἐς τὸ καθαρὸν ἢ διαίτης μεθίστασο.

Μεταπαύομαι, τ.3, c.110, d. Μεταπαυστὴ, ἡ, b.e
Μεταπείθω, τ.3, c.136, h. Μεταπίθομαι, ib.
Μεταπειρῶ, τ.3, c.157, g. Μεταπειρᾶμαι, ib.
Μεταπεισός, τ.3, c.137, a. Μεταπεισὸς, ib.
Μεταπεμπτέος, τ.3, c.205, f. Μεταπέμπτος, ib.
Μεταπέμπω, ib.c. Μεταπέμψις, ib.f
Μεταπίθανω, Mutatis calculis ludo, vt ii q̃ calculos initio malè posuerũt, postea rectius collocant & promouẽt. Metaphor. Plato in Minoe, ἴσως γὰρ οὐκ ἐνοεῖς ταῦτα μεταπιθανόμενα ὅτι ταυτά ἐστι, pro Eadem esse etiamsi transponantur ac transmutentur.

Μεταπιδάω, τ.3, c.275, d. Μεταπίδησις, ib.e
Μεταπίπτω, τ.3, c.318, g. Μεταπτασμὸς, τ.3, c.351, g
Μεταπλάσσω, ib.f. Μεταπλάττω, ib.
Μεταπλαττόμαι, ib. Μεταποιῶ, τ.3, c.437, e
Μεταποιέομαι, ib.f. Μεταποίησις, ib.g
Μεταποιητὴς, ib. Μεταποίνιος, τ.3, c.447, b
Μεταπορεύω, τ.3, c.205, g. Μεταπορεύομαι, τ.3, c.182, g.
Μεταπροπιπτικὰ, τ.2, c.437, b. obiter.
Μεταπροπτὴς, τ.3, c.165, g. Μεταπροπτεύω, ib.

Μεταπρόσεις ædium dicuntur, quum venditæ aliter extruuntur. Strabo lib.5, p.103. ξύλοις καὶ λίθοις πρὸς τὰς οἰκοδομίας, αἷς αἱ βελτίστας ποιοῦν αἱ συμπτώσεις καὶ ἐμπρήσεις καὶ μεταπράσεις, αἱ βελτίστας καὶ αὖθις ὄσαι. Quibus subiungit, καὶ γὰρ αἱ μεταπράσεις ἐκούσιοί τινες συμπτώσεις εἰσὶ καταβαλόντων καὶ αὐτοκοδομούντων πρὸς τὰς δόξας μίας ἕτερα δὲ ἑτέρων, nam qui veteres domus emunt, de nouo eas ædificare solent, & alias facere ab illis quæ ipsis venditæ sunt.

Μεταπραΐτης, τ.2, c.65, f. Μεταπραΐτω, τ.3, c.541, f
Μεταπτάλμος, Transuolans, in Epigr. à μεθίπτημι.
Μεταπτώσης, τ.3, c.319, d
Μεταπύργιον, Spatium quod inter duas turres est. τὸ ὂν μέσῳ οἰκοδόμημα ἢ ὅτι τὰ τείχη πύργων, Ædificium quod est in medio turrium muri, vt Harpocr. exponit, & eum eo Suidas. Vtitur hoc vocabulo sæpius Thucydides. vt libro 3, κ̃ μεταπύργιον πρεσβύτερον πρὸς τὴν ἐπιλεξεις, Qua interuallũ erat turrium. Et rursum paulo pòst, δόξῃ τὰ μεταπυργία ὑποβεβηκέναι, Per interuallum turrium transcendebant.

Μεταρείθμιος, τ.1, c.566, d. Μεταρρέω, τ.3, c.689, h
Μεταρρίπτω, τ.3, c.714, c. Μεταρρίπτω, ib.
Μεταῤῥοία, τ.3, c.690, a. Μεταῤῥυθμέω, τ.3, c.727, b
Μεταῤῥυθμίζω, ib.a.
Μεταῤῥυθμισις, εως, ἡ, Ipsa actio τοῦ μεταῤῥυθμίζειν.
Μεταρσολεχέω, τ.1, c.214, g. Μεταρσολέχης, ib.
Μεταρσολεχία, ib. Μεταρσολόγιον, ib.h
Μεταρσολόγος, ib. Μετάρσιος, ib.e
Μεταρσόω, ib.f. Μέταρσις, ib.d
Μετασκαίρω, τ.3, c.802, f. Μετασκευάζω, τ.3, c.845, h
Μετασκευάζομαι, τ.3, c.846, a. Μεταστὴς, τ.1, c.1221, b
Μέταστα, Suid. τὰ ὑπέργα πρόβατα, Oues agnos sub vberib. habentes: rectius Eustathio μεσήλικες, per epenthesin syllabæ τα pro μέσα, Mediæ, Mediæ ætatis inter agnos & iam grandiores natu oues. Vtitur autem eo vocabulo Hom. Od.ι, χωελὲς ῥθ' πρόγονοι, χωελὲς δὲ μέταστα, Χωελὲς οἵ' αὖ ἔρατα.

Μεταστδεύεδαι, Cum impetu insequi; μετέπειτα ὁρμᾷν, ἀκολουθοῦντα αὐτῷ, id est μεταδιώκειν. Eust.

Μετάστασις, Mutatio, &c. τ.1, c.1776, e. Μετάστασις, Migratio, &c. ib.h

Μεταστατέον, Sedes mutandæ, Transmigrandum.
Μεταστατικὸς, τ.1, c.1777, c. Μεταστείχω, τ.3, c.981, h
Μεταστέλλομαι, τ.3, c.1006, b Μεταστένω, τ.3, c.1012, h
Μεταστῆθιον, τὸ, substant. τ.3, c.1031, f. Μεταστήθιος, adiectiuum, ibidem.
Μεταστιχεῖ, τ.3, c.987, g
Μεταστοιχέω, ῶ, In aliud elementum transmuto, Transformo. Meminit Suidas particip. μεταστοιχοῦσα, exponens μεταχηματίζουσα, μεταπλάττουσα.
Μεταστοιχίζω, τ.3, c.1012, f
Μεταστραπεδάω, τ.3, c.1065, f
Μεταστρέφω, τ.3, c.1098, b. Μεταστροφὴ, ib.f
Μεταστυγκείνω, τ.2, c.437, g. Μεταστύγκεισις, ib.
Μεταστυγκεστικὰ, τ.2, c.438, a. Μεταχηματίζω, τ.1, c.1329, g
Μεταχηματισμὸς, τ.1, c.1330, a
Μεταπίεσω, τ.3, c.1265, f. Μεταπάλω, ib.
Μεταζῶντα, τ.2, c.895, f. Μεταπίθημι, τ.3, c.1504, e
Μετάτρεπω, τ.3, c.1629, g. Μεταστρέφω, τ.3, c.1649, h
Μεταστρέχω, τ.3, c.1662, g
Μεταζωπολίζουσιν, Hesych. ὀπισθρέφουσιν.
Μεταζῶπη, τ.3, c.1630, a. Μεταζῶπος, ib.
Μετατυπόω, τ.3, c.1694, c. Μετατύπωσις, ib.
Μεζωδάω, τ.1, c.612, b. Μέζωλον, τ.1, c.624, g
Μεζωλον, τ.1, c.628, c
Μεζωπίκα, Mox, Statim pòst.
Μεταυχένιον, ου, τὸ, Quod post ceruicem est. Poll.lib.2, titulo De spina & dorso, scribit, νῶτα τὰ αὐχένι κείσθαι, Dorsum ceruici subiacere. eius τὸ ἐγκυρῶν, nominari χελώνιον: τὸ δὲ ἑκατέρωθεν ὠμοπλατῶν, πτερυγοειδῆ τὰ πλάγια vocari μεζωχεία. Sunt qui interpretentur Interscapilium ex Marcello empirico.

Μεταφέρω, τ.4, c.110, b. Μετάφρμι, τ.4, c.62, c
Μεταφορὰ, τ.4, c.110, c.
Μεταφόρτης, Träslatilis, Qui transferri potest. vt Aristot. Physic.l.4, τὸ ἀγγεῖον esse dicit πόνον μεταφόρτον. Sic μεταφόρτου οἶκον dictum fuisse τὸ πλοῖον, ἀθηναιστικῶς, tradit Eustathius.

Μεταφορικὸς, τ.4, c.110, d. Μεταφορικῶς, ib.e
Μεταφεζῶ, τ.4, c.70, c. Μετάφρασις, ib.d
Μεταφρασὴς, ib.e Μεταφρασικὸς, ib.
Μετάφρενον, τ.4, c.196, c.

Μεταφύομαι, Transformor, Naturam muto. Plat.in Tim.
Μεταφυτεία, τ.4, c.298, d. Μεταφυτεύω, ib.
Μεταφωνέω, τ.4, c.308, d. Μεταχείμασις, τ.4, c.490, e
Μεταχειρίζω, τ.4, c.451, f. Μεταχειρίζομαι, ib.
Μεταχείρεις, τ.4, c.445, c. Μεταχείρισις, τ.4, c.453, c
Μεταχειρισμὸς, ib.a Μεταχόω, τ.4, c.476, d
Μεταχθόνιος, τ.4, c.520, a. & c.645, a. obiter.
Μετάχοιρος, τ.4, c.547, f. Μετάχοιρος, ib.
Μεταχρόνιος, τ.4, c.644, h. Μεταχρόω, τ.4, c.635, d
Μεταχρωννύω, ib. Μεταχρόω, τ.4, c.676, b
Μεταχώρησις, ibid. c
Μεταψαλάσσειν, Hesych. μεταπθέναι, Transponere: afferens ET Μεταψαῤῥων pro μεταφέρων, Transferens.
Μεταψέφω, eidem est μεταβουλεύομαι, Consilium muto: afferenti itidem μεταψέφειν pro μεταβουλεύεσθαι.
Μεταψηφίζεσθαι, τ.4, c.733, a. Μεταψήφισις, ib.
Μετεγγράφω, τ.1, c.872, f. Μετεγνώσθη, τ.1, c.1856, g
Μετέειπε, τ.1, c.1224, f. Μετέειπον, τ.4, c.62, d. ob.
Μέτειμι, Interfum, &c. τ.1, c.1134, b. Μέτειμι, Eo pòst, &c. c.1139, g
Μετεῖναι, τ.2, c.894, a. ob.
Μετὶς, Ionicè pro μεθεὶς, à μεθίημι, quod est Dimitto. Herodot. μετὶς τὴν τυραννίδα. Idem, μετέπειτα ἡμέας μεωυαρχίω. Item μετὶς τὴν γνώμην. Et μετὶς τὴν ὀρνιθεῶνα. Idem dicit etiam μετὶς Περσέδα γλῶσσαν pro ἀφεὶς, Sonans, Loquens.

Μετίω, pro μέτειμι, dici tradunt, quod vide. Dixerim potius esse pro μετῶ, Ionica dialysi & epenthesi: ab eodem themate.

Μετιεδύνω, τ.1, c.1062, h. Μετικδαίνω, τ.1, c.645, c
Μετικδιβάζω, Aliò expono, Transpono. Thuc.
Μετικδιδόω, Pòst edo: vel Pòst eloco.
Μετικδύω, τ.1, c.1063, b. Μετικδύομαι, ib.
Μετίκμον, idem quod μεσῆλον: à them. μετανίω, idem significante quod μέτειμι siue μετέρχομαι.
Μετιμβαίνω, Transcendo. vt qui vno mutato nauigio aliud conscendit. Plut. μετιμβαὶς εἰς μυοπάρωνα.
Μετίμφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex Epigr. affertur pro Insitus. Potius est Ex vno in aliud insitus.
Μετιμψυχόω, τ.4, c.754, f. Μετιμψύχωσις, ib.g
Μετιεγκεῖν, Transferre: vnde pass. μετιεγκθεὶς, Translatus. Referuntur ambo ad μεταφέρω.
Μετιστωμάτωσις, τ.3, c.1217, b
Μετιξαίστομαι, Expello & alibi sedem ponere cogo. Alii, Transfero subinde.
Μετιξαντλέω, τ.1, c.468, c. Μετιξέτερος, τ.1, c.1289, d
Μετιστία, τ.1, c.1160, g
Μετεσίω, F. ἀπὸ, idem quod μεταγγίζω, De vase in vas trãsfundo, Eluerio, Decapulo. Vtuntur Dioscorides, Galenus & alii medici ac pharmacopœi.

Μέτρρος, Æolico πάθει pro μετρεῖος dicitur: & Μέτρρα pro μέτρεια. Etymol. & Lex. meum vetus.

Μετρχομαι, Adeo, &c. τ.1, c.1270, f. Μετέρχομαι, Transeo, τ.1, c 1271, d
Μετέπειτα, τ.1, c.1221, b. Μέτεσι, imperson. τ.1, c.1134, b
Μετεύχομαι, ex Eurip. affertur pro Opto.
Μετέρριν, τ.4, c.62, c.
Μετέχω, τ.1, c.1348, c. & τ.2, c.576, b. obiter.
Μετεωρεσκοπεῖν, τ.1, c.222, g. Μετεωρείζομαι, τ.1, c.224, a
Μετεωρίζω, τ.1, c.223, g. Μετεωρισμὸς, τ.1, c.224, b
Μετεωροθρῆναι, τ.1, c.222, g. Μετεωροκοπέω, τ.1, c.223, a
Μετεωρολογία, ib.c. Μετεωρολόγος, ib.b
Μετεωρολέσχος, ib.c. Μετεωρολογέω, ib.d
Μετεωρολογικὸν, ib.c. Μετεωρολογικὸς, ib.d
Μετεωρολόγος, ib.c. Μετεωροπολέω, ib.e
Μετεωροπόρος, ib.f.
Μετέωρος, τ.1, c.220, g. & τ.2, c.1436, f. ob.
Μετεωροσκοπέω, τ.1, c.223, f. Μετεωροσκοπικὴ, ib.
Μετεωροσκόπος, ib. Μετεωροσοφιστὴς, ib.g
Μετεωροφέρακες, ib. Μετεωρόταπες, τ.1, c.222, f
Μετεωρότπορος, ib.

Μέτη, Media. Hesych. enim μέτῃ affert pro μέσῃ, exponens tamen & μετυσίαν.

Μετῆλαι, in Μετῆλαι. Μέτηλυς, τ.1, c.1179, e
Μετηλώμενος πῶλος, Pullus equinus qui pedum pernicitate vel cum ventis contendat, vt illi qui apud Homer. πόντῳ μετὰ πνοιῆς αὐέμοιο.

Μετήορος, τ.1, c.220, c. Μετήρμενον, τ.1, c.214, d
Μετηδεῖν, affertur pro Contemnere, Despicere: sed sine exemplo.
Μετήμι, Ionicè apud Herod. pro μεθίημι: itémque μετήεμαι, pro μεθίεμαι.
Μετῆλαι, Hesychio sunt αἱ ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ ἁρματος ῥάβδοι. Poll. lib.1, tit. De partibus currus, habet Μετῆλαι, ita vocari scribens τὰς διδύμους ῥάβδους τὰς εἰς τοὺς ἵππους βλεπούσας ἀπὸ τῆς καπάνης μέχρι τοῦ κυρτίου.

Μετήρω, τ.1, c.1363, b. Μετοικεσία, τ.2, c.1225, f. Μετοικέω, ib.d
Μετοίκησις, ib.e. Μετοικία, τ.2, c.1215, c
Μετοικίζω, τ.2, c.1230, d. Μετοικίζομαι, ib.
Μετοικιστὴς, τ.2, c.1215, b. Μετοίκιον, τὸ, ib.c
Μετοικισμὸς, τ.2, c.1230, c. Μετοικοδομέω, τ.2, c.1205, d
Μέτοικοι, τ.2, c.1214, d. Μετοίχομαι, τ.2, c.1158, a
Μετοιωνίζομαι, τ.2, c.1264, f. Μετοκλάζω, τ.2, c.1265, g
Μετοκωχὴ, pro μετοχὴ dicitur, teste Hesych. qui tamen exponit etiam ἐποχὴ, necnon ὀχεία.
Μετὸν, τ.1, c.1134, b. Μετονομάζω, τ.2, c.1327, c
Μετονομάζομαι, ib. Μετόμασία, ib.d.

Μετόπη, vocabulum architectonicum. Vitruuius lib.4, c.1, Vtraque enim, & inter denticulos & inter triglyphos, quæ sunt interualla, metopæ nominantur. ὄπας enim Græci tignorum cubilia & afferum appellant, vti nostri ea caua, columbaria. Ita quod inter duas opas est interrignium, id metopa apud eos est nominatum. Sed notandum, scribi vocabulum hoc constanter ibi per th, itémque cap. sequẽti, Necesse est triglyphos constitui contra medios teruantes columnarum: methopásque, quæ inter triglyphos fient, æquè lõgas esse quàm altas. Et mox, Ita methopæ quæ proximè ad angulares triglyphos fiunt, non exeunt quadratæ, sed oblongiores triglyphis dimidia altitudine. Itidem verò apud Hesych. reperio μεθόπιον, quod & ipse esse dicit μέρος τῆς καλυμβήθης ὑπὸ τῆς ἀρμοκτόνων πεκτονιφίου. vt difficile sit de etymo statuere. nã si μετόπιον scribererur, esset τὸ μεταξὺ τῆς ὀπῶν, quod inter foramina est, seu tignorum afferúmque cubilia & veluti columbaria. Quam scripturam, alii sequuti sunt, ego reiiciendam non putaui.

Μετόπιν, τ.2, c.1362, e
Μετόπισθε, τ.2, c.1366, f. Μετόπισθεν, ib.
Μετοπωρινὸς, τ.2, c.1415, f. Μετόπωρον, ib.d
Μετορμίζομαι, Ionicè pro μεθορμίζομαι. Herodotus μετορμίζομαι ἐς γῆν ἄλλην, In aliam terram transfreto.

Μετόρχιον, Interstitium quod est inter arborum seu plãtarum ordines, qui ὄρχοι nominantur. Scribit enim Pollux μετόρχιον nominari τὸ μεταξὺ τῆς πρωτυμβίων, vt quorum ὁ σίχος vocetur ὄρχος. Columella Interordinia appellat. De spatiis (inquit lib.5, cap.5) ordinum eatenus præcipiendum habemus, vt intelligant agricolæ, siue aratro vineas culturi sint, laxiora interordinia relinquenda. Et sic alibi. Vtitur verò Græca voce Aristoph. in Pace, Ἡ καλὰς αὐτῆς ἀπαλαλάξειν ἂν μετόρχιον. Vbi scholiastes quoque μετόρχιον esse dicit τὸ μεταξὺ τῆς συμφύτου πεδίον ἐν ᾧ ἢ σίτος ἢ ἄλλο τι ἔσπαρται. qualia spatia etiamnum in Italia visuntur inter vitium ordines, consita tritico alióve semine. Apud schol. Theocr. scriptum Μετόρχιον, qui & ipse id esse ait τὸ μεταξὺ τῆς φυτῶν, sed ea scriptura minus recta est.

Μετουσία, τ.1, c.1134, d. Μετουσιαστικὰ, ib.
Μετουσοῦ, apud Hes. καθεῖλε, ἢ ὑποβλέπω, ἀφορῶ. sed susp.
Μετοχετεύω, τ.2, c.1572, b. Μετοχὴ, τ.1, c.1349, a
Μετοχικὸς, ib. Μετοχλίζω, τ.2, c.1577, f
Μετοχμάζω, τ.1, c.1367, f. Μέτορες, τ.1, c.1349, a
Μετρέω, τ.2, c.902, b. Μετρέομαι, ib.
Μέτρημα, τ.2, c.902, h. Μέτρησις, τ.2, c.903, a
Μετρητὴς, ib.a. Μετρητικὰς, ib.f
Μετρητὴς, ib, e. Μετρεάζω, τ.2, c.908, a

Μετρικὸς, ὸν, ὁ, Pertinẽs ad τὰ μέτρα, Qui est περὶ μετρων. vt ἡ μετρικὴ τέχνη, Scientia mensuratum, seu Ars rectè metiendi. Cuius qui peritus est, nominatur μετρικός & ipse. Est & carminum ac versuum μετρικὴ, & μετρικοὶ, qui eius periti sunt. apud quos μετρικὸς ῥυθμὸς, Rhythmus seu numerus metricus. hoc est qui, seu qualis, in metro & mensura versuum requiritur.

Μετριολόγος, Moderatus in verbis. Antiphon. A
Μετριοπαθεία, t.3, c.74, d. Μετριοπαθέω, ib.e
Μετριοπαθής, ib.c. Μετριοπάθης, t.3, c.303, c
Μετριοπάθεια, ib. Μετριοπαθῶ, ib.
Μέτριος, t.2, c.906, c. Μετριότης, t.2, c.907, g
Μετριοφρονέω, ῶ, Moderatè de me sentio, seu Modestè de me sentio, Non nimium me effero. Appian.
Μετρίως, t.2, c.907, a. Μέτρον, t.2, c.898, b
Μέτροιμαι, ib.g
Μέτιον, Hesych. pro μεῖζον, Maius. quod & μέσδον.
Μετωπυμία, t.2, c.1336, f. Μετωπυμικός, t.2, c.1337, a B
Μετωπυμικῶς, ibid. Μετώπη, propr. t.2, c. 1395, e
Μετωπιδὼν, t.2, c.1399 h. Μετωπίας, t.2, c.1400, b
Μετώπιον, ibid. & c.1568, d. obit.
Μετωπὶς, t.2, c.1400, d. Μέτωπον, t.2, c. 1398, g
Μετωποσκόπος, t.2, c.1399, d. Μέθ, t.1, c.1075, f
Μεύει, Hesych. affert pro κοιμᾶται, Cubat, Dormit.
Μεχεὶρ, nomen mensis Ægyptiaci in Epigr. In quodam meo lexico veteri ῥᾷ etiam βεχεὶρ, dicitúrque esse Februarius Romanorum.
Μέχρι, De loco, t.2, c.908, c. Μέχρι, De tempore, ibid.d C
Μέχρι, Quoad, &c. t.2, c.909, a. Μέχρις, t.2, c.908, c
¶ Μή, Ne, &c. t.2, c. 909, f. Μὴ, Non, &c. t.2, c.910, f. & 1529, d. f. Μὴ, Nunquid, &c. c.911, a. Μὴ γὰρ γε, ibid. c
Μὴ δὲ δὴ, ib. Μὴ δὲ ἔπ, ib. & 1513, a. Μὴ δῆτα, ibid.
Μὴ μὰ Γ, t.2, c.1626, f. Μὴ μὰ ὦ, ibid. d. Μὴ οἷον, t.3, c. 454, e. Μὴ ὅπ, t.2, c.1512, h. & 1513, a. Μὴ ὤ, seu Μὴ ἤχ, t.2, c.910, g. & 1519, h. Μή ποτε, seu Μήποτ, t.2, c.1512, b. c. Μήποτε δὲ, ib. c. Μή πω, seu Μήπω, t.2, c.1509, a. Μή πως, seu Μήπως, t.3, c.651, d. Μή πς, seu Μήπς, t.2, c.911, b. Μὴ τι, seu Μήτι, Μή τι γε, seu Μήτιγε, Μήτιγε δὴ, ibid. b. e
Μὴ φημὶ, t.4, c.52, c
Μηδαμᾶ, t.2, c.1538, f. Μηδαμῆ, ib. e
Μηδαμινὸς, ὸν, ὸ, Qui nihili est, Nullius pretii. ἄπμος, Hes.
Μηδαμόθεν, t.2, c.1538, c. Μηδαμόθι, ib. d
Μηδαμοί, ib. c. Μηδαμοῦ, ib. b. & t.2, c.912, a
Μηδαμόσε, t.2, c.1538, d Μηδαμοῦ, ib. c
Μηδαμῶς, ib. f
Μηδαπή, Hesych. γῆ ἰδία, Terra propria: sed viderit.
Μηδὲ, seu Μὴ δέ, t.2, c.911, e. Μηδ' αὖ εἷς, Ne vnus quidē. E hoc est Nullus, Nemo. pro quo dicitur & οὐδ' αὖ εἷς, necnon μηδεὶς αὖ. Μηδ' αὖ εἰ τι γένοιτο, Ne si accideret quidem aliquid. pro Nullo modo, Nullo pacto, quidquid acciderit. quod dicitur & οὐδ' αὖ ὁτιοῦν γένοιτο. Greg. Inuect. r in Iul. πανοῦργον αἴσχιστε ὦ γ πᾶσιν ὑφηλότερος, κἠ τοὺς πώποτε ἥδη βασιλέας, ἥδ' ἔθνεσι γ οἰκαιήσας, γ μηδ' αὖ εἰ τι γένοιτο, τῶ μετρίου τι παθεῖν φλεγμαίνας. Μηδ' εἷς ἑνός, Ne vna quidem ex re. hoc est Nulla ex re. Plato in Phædro, εἷς ἀρχῆς γὰρ αὐξάνεται πᾶν τὸ γιγνόμενον, γίγνεσθαι, αὐτῷ τῷ μηδ' εἷς ἑνός, Nam ex principio oriuntur omnia: ipsum autem nulla ex re alia nasci potest, Cicerone interpr. Μηδ' ἐπιτιμῶ, Ne quicunq; quidem ille sit. id est Nullus, Nemo. Μηδ' αὖ εἷς, siue μηδεὶς. Μηδ' ὅς, t.4, c.801, a
Μηδέα, Hesychio sunt non solùm βουλεύματα, Consilia: vt in hoc loco, Εἴ τυχε δὲ βουλαί τε γένοιατο μηδέά τ' ἀνδρῶν: sed etiam τὰ αἰδοῖα, Pudenda, Verenda, vt in hoc versu, Μηδέά τ' ἐκρύψας δ' ἀμφικυσὶν ὠμοῖς ἀλεσεῦσιν.
Μηδεὲν, t.1, c.1159, c. Μηδεία, t.2, c.1627, f
Μηδεῖν, Hesych. μὴ ἐδεῖαν, Non comedere. Sed vereor ne G scribendum sit μὴ δεῖν, Attica synaliphe pro μὴ ἔδειν.
Μηδεὶς, t.1, c.1159, c. & t.2, c.912, a. ob.
Μηδεμία, t.1, c.1159, c. & t.2, c.912, a. ob.
Μηδὲν, t.1, c.1159, c. & t.2, c.912, a. ob.
Μηδέποτε, t.2, c.1512, a. Μηδέπω, t.2, c.1508, g
Μηδεπώποτε, ib. & 1512, b. Μηδεπωκαίτι, t.2, c.1627, e
Μηδέτερος, t.1, c.1289, b. Μηδετέρως, ib. c
Μηδετέροσε, ib.
Μηδέα, Μηδ' ἴζω, Μηδικὴ, Μηδικὸς, Μήδιον, Μήδιος, Μηδὶς, Μηδισμὸς, vide infrà in Μῆδος.
Μηδόλως, pro μηδὲ ὅλως, Haudquaquam.
Μηδόμαι, t.2, c.1627, f, Μῆδος, τὸ, ib. a. Vide & Μήδεα.
Μῆδος, ου, ὁ, Medus: hinc Medea, à quo Μῆδοι dicti sunt populi qui Caspiis adiacẽtem portis regionem incolunt, vt Persæ à Persa eius fratre, regionem habitantes vicinam. Illorum regio DICITVR Μηδία, Media: pro

Μηδία χθονὶ, Media regio: ex ADIECT. Μήδιος, ια, ιον, ὁ, Medius: ex quo Μήδιοι, siue Μήδιοι αὔδρες, dicũtur οἱ Μῆδοι, Medi, Qui à Medo originem trahunt: autore Steph. Ab Hes. autem Μήδιος exponitur μελανός, Mollis: procul dubio à vitio eius gentis. fuisse enim eos μελανοὺς καὶ ἁβροὺς tam in cultu corporis quàm in victu, præter alios Athen. tradit lib. 12. Rursum Hesych. & herbam quandam hoc nomine esse ait, necnon λίθον Μηδικόν. De herba vide Diosc. l. 4, c. 18. ex quo hæc Plin. lib. 27, initio cap. 12, Medion folia habet iridis sativæ, caulem tripedalem, & in eo florem grandem, purpureum, rotundum, semine minuto, radicem semipedalem: in saxis opacis nascitur. Meminit idem & Medeæ gemmæ, l. 37, c. 10. Medea (inquit) nigra est, à Medea illa fabulosa inuenta. habet venas aurei coloris: sudorem reddit croci, saporem autem vini. Præter hoc Μήδιος, à Medis deriu. ET Μηδικὸς, ου, ὁ, Medicus, Medorũ proprius. vt Μηδικὴ στολὴ, Amictus seu habitus Medicus. Et Μηδικὴ βοτάνη, Medica herba: sic dicta ἀπὸ τῆς ἐν Μηδίᾳ πλεονάζειν, quòd magna eius in Media copia sit: maxima prædita vi nutriendi equos, inquit Strabo lib. 11, & ex eo refert Stephanus. Sic & Plin. lib. 18, c. 16, Medica externa etiam Græciæ, vt à Medis aduecta per bella Persarum, quæ Darius intulit. Sed vel in primis dicenda. tanta dos eius est: quum vno satu amplius quàm tricenis annis duret. Similis est trifolio, caule foliisque geniculata: quidquid in caule assurgit, folia contrahuntur. Vide & Catonem De re rust. c. 42: Varronem, l. 1, c. 42, & lib. 2, cap. 2: Columell. lib. 2, c. 2: item Aristot. Hist. anim. lib. 8, & Diosc. lib. 2, cap. 177. Rursum Strabo loco paulo antè citato, Fert (inquit) Media & τὸ σίλφιον: vnde succus eius dicitur Μηδικὸς ὁπὸς, Medicus succus: Cyrenaico non multò inferior, nonnunquam & præstantior. Idem est apud Steph. Est & Μηδικὴ μηλέα, Medica malus: & Μηδικὸν μῆλον, Medicum malum. de quibus t. 2, c. 1634, f: & 1633, d. vide & Plin. lib. 12, c. 4: l. 11, c. 35. vbi itidem malum Medicum vocat, nec aliam arborem in Medis laudari ait. Quin & Virg. Georg. lib. 2, Media (inquit) fert tristes succos tardúmque saporem Felicis mali: quo non præsentius vllũ (Pocula si quando læuæ infecere nouercæ, Miscuerúntque herbas & non innoxia verba) Auxilium venit, ac membris agit atra venena. Ipsa ingens arbos, faciémq; simillima lauro, Et, si non alium latè iactaret odorem, Laurus erat. folia haud vllis labẽtia ventis, Flos apprima tenax. animas & olentia Medi Ora fouent illo, & fœnibus medicantur anhelis. Item Μηδικὸς ὄρνις, Medica auis, dicitur ὁ παῶς, Pauo, quòd ex Media in hæc citeriora loca sit transuectus. Plurali numero τὰ Μηδικὰ apud historicos pro Res contra Medos gestæ, Bella Persica. Aristot. Polit. 5. μετὰ τὰ Μηδικά. Ibidem, μικρὸν ὕστερον τῶν Μηδικῶν. Et rursum, ἐν τοῖς Μηδικοῖς. Inde Μηδοφόνοι, Medorum occisores, in bello videlicet contra eos, seu contra Persas, gesto. Epigramm. Pro Μηδικὴ, siue Μηδία, dicitur etiam Μηδὶς, cuius Steph. meminit. vt Μηδὶς χωὴ, Μηδὶς χάος. Deniq; à Medis est VERBVM Μηδίζω, significans Medos imitor. Item Medos sequor, hoc est Medorum partes sequor, Cum Medis seu Persis facio. Xen. Hellen. 3, ὅτι μόνος Ἑρετριέων μηδίσας ἔφυγον. Vnde VERBALE Μηδισμὸς, ου, ὁ, Cum Medis seu Persis facere. Herodot μηδισμοῖ τῶν Αἰγινητέων ὀνειδίζων.
Μηδεσωὴν, t.2, c.1627, f
Μηδοπεῶν, siue μηδ' ὁπεῶν, Nihil quidquam.
Μηδεφόνος, ου, ὁ, Qui Medos interfecit. In Epigr. Vide Μῆδος.
Μηδὲν, Nihil, seu nihil quicquam: ex μήτε & ἓν, vt μηδὲν ex μηδὲ & ἕν. Legitur apud prosæ etiã scriptores, Aristot. & Plutarch. sed sæpius in carmine.
Μήδυμνα, t.2, c.1604, d H
Μηθω, siue Μήθομαι, inusitatũ thema ex quo μαυθάνω mutuatur sua tempora, vt λανθάνω à λήθω, λαμβάνω à λήβω.
Μηΐειν, Galen. in Lex. Hippocr. μαυῶσαι, γεθεῖειν.
Μῆκα, Hesychio κέρατα, Cornua. VNDE Μηκάδες αἶγες secundum quosdam ab Homero vocatas esse ait τὰς κεραταδεῖς, Cornutas. Sed horum opinio parum probabilis. reuera enim αἱ αἶγες appellantur μηκάδες à VERBO Μηκᾶδς, significãte Capris propriã vocẽ reddere. A nam propriũ capris est μηκᾶδς, vt βληχᾶδς ouiũ, & μηκᾶδς bouũ. Sunt q; interpr. Balare: quũ tamẽ id ouibus peculiariter cõueniat, vt Mugire bobus. dicente tamẽ & Plin. l. 20, c. 14, de pulegio, Gustatũ à pecore caprisque balatũ cõcitat. Hom. præter. med. ouibus etiã tribuit: Il. δ, ἀτὰρ οἷς μεμανῖαι ἀκουστάζουσι τὰ πολλὰ, Indesinentẽ balãtes postquã audierunt vocẽ agnorũ. nam & schol. id præteritum reddit per præsens μηκάδωσι. Vtitur Nicand. & VERBO Μηκάζειν, inde deriuato, & eandẽ retinente significationem. Verùm tribuit id homini B qui toxicum biberit: in Alexipharm. v. 214, Αὐτὰρὸ μηκάζει μανίης ὕπο μυρία φλύζων, vbi schol. exp. μηκᾶται ὡς τραγέβατον, Balat vt ouis. poeta paulo pòst pro eo dicit generalius βοᾶται, Clamat, Vociferatur. Superiore verò adiectiuo μηκάδες vtitur non Homerus solùm, cùm alibi tũ Od. ι, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας, sed Theocr. etiã & comicus quidã apud Athen. l. 10, caprinum lac gryphicè vocãs μηκάδων Αἰγῶν ἀπόῤῥοιαν θρόμβον. Porrò à μηκάομαι, siue μηκάζω, est VERBALE Μηκασμὸς, ου, ὁ, significans Balatus. Plut. in Probl. Rom. de iis qui C comitiali morbo corripiuntur, μηκασμῷ τραχυτηνὰ φωνὴν ἀφιᾶσι. Dicitur ET Μηκὴ pro μηκασμὸς, Balatus, Caprarum vox: vt βληχὴ, Vox seu balatus ouium. hoc, à βληχάομαι: illud, à μηκάομαι. Affertur autem id μηκὴ à schol. Hom.
Μηκάζω, Μηκάομαι, Μηκασμὸς, Μηκὰς, in præc. Μῆκα.
Μηκᾶδ' ἀνὸς, t.2, c.913, c. Μηκέπ, t.1, c.1190, h
Μηκὴ, in Μῆκα. Μήκιστα, t.2, c.913, a
Μηκιστὴρ, ib. f. Μήκιστος, ib. a
Μηκοπαιδὴ, t.2, c.912, d. Μῆκος, ib. b D
Μηκύνω, t.2, c.913, a. Μηκύνομαι, ib. b
Μήκων, ωνος, ἡ, Papaver: nomen & herbæ & seminis. eius quatuor produntur differentiæ: vnũ, satiuum siue hortense, cuius tria genera obseruant: primum, capitulo longo & semine candido, quod panibus sanitatis vsu inspergitur, vel tostũ in secunda mensa bellarii modo editur: secundũ, cui caput insidẽs demissũmq; est, & semẽ nigrũ, quod πτθῖτς vocatur & ῥοιάς, quia eius scapo lacteus succus emanat: tertium, magis syluestre, multò hoc longius & productiore capitulo. Alterũ genus pa B paueris, erraticum est, quod ῥοιάδα propriè vocant, qã flos eius protinus decidit. id in aruis nascitur flore interdum puniceo, interdũ albo, capite oblongo, sed minore quàm est caput anemones, cui similis est. Tertiũ est quod κεραῖτις μήκων dicitur, Papauer corniculatũ, flore pallido, calyculo fœnigræci in corniculorum modũ inflexo, semine papaueris pusillo nigrógq; Quartũ, ἀφρῶδες, hoc est spumeum, dictum, quia totum colore candido spectatur atq; spumeũ. vocatur ab aliis Ἡράκλειον. Hæc inter alia Gorr. Vide & Theophr. lib. 9, c. 13: F Plin. l. 20, c. 18, & 19: & l. 19, c. 8. Vide itẽ Diosc. l. 4, c. 64, 65, 66, 67. A Nicãdro ἡ μήκων dicitur κεφαλωτός, quoniam semen & veluti fœtum suum in capite fert. quod caput κοῦδαν nominare solent siue κωδύαν. Hom. κεφὴν etiam appellat, Il. θ, Μήκων αἰ ὣς ἑπέρωσε κεφὴν βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ Καρπῷ βεβριθυῖα νοτίῃ τε ἐαρινῇσι. Et huius imitatione Caput Virgil. Æn. 9, — lassóq; papauera collo Demisere caput, pluuia quum fortè grauantur. ¶ Hesych. μήκων est etiã ὑμερωπίτης, & ὕρασμα βύσσινον, necnõ τοξεύσωμα τῶν πτηνῶν & cæterorũ ostreorũ. vt & Aristot. Hist. anim. lib. 4, c. 4, scribit τὸν μήκωνα esse veluti τοξεύσωμα πᾶσι τοῖς ὑραικωροῖς. esse autẽ ἐν τῷ σωθρῷ, εἶτα ἐπικαμψαντες, αὖθις φέρουσι πάλιν τοῦς τὸ ὠρακῶδες. vnde ἑλίκην ei tribuit, dicẽs, ἡ δ' ἀρχὴ τοῦ ὀστέου τοῦ ἡ ἑλίκλω τῶν μήκωνος. Sicut verò ibidẽ ait μέχρι τῶν μήκωνος ἡ ὀστῶν ἐν τῷ σωθρῷ: ita Athen. lib. 3 de buccinis, τούτων δὲ αἱ μήκωνες λεχρῶμαι τοῦς τοῖς σωθρμέσιν, ἀπαλαί. Rursum Aristot. Hist. anim. l. 5, c. 15, de purpuris, τὸ δὲ αὖθος ἔχουσιν αὐὰ μέσον τῶν μήκωνος ἢ τῶν βαφικῶν: Plin. verò l. 9, c. 36, scribit purpuras florem illum tingendis expetitum vestibus, in mediis habere faucibus. Ex Æliani quoque Histor. animal. tradit Suidas μήκωνα esse μέρος τι τῶν ὀστρέων τῶ πολυπόδος τῶ ἰχθύος, ὃ κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας οἱονεὶ κύστις ἐν αὐτῇ ἔχουσα τὸν θόλον. Sic Athen. lib. 7, de polypo itidem, ἡ δὲ τὸν λεχρῶμον θόλον οὐ μέλανα, καθάπερ σηπία, ἀλλ' ὑ- A ῥῶδρον, ὀνομαζομένῳ μήκωνι. ὁ δὲ μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας, οἱονεὶ κύστις, ὥστε εἶναι τὸν θόλον καὶ ἐπάνω τῆς κοιλίας οἱονεὶ κύστις ὑπὸ τὸν θόλον

Apud eundē Hippocr. est & μήλη δξυστομοτέρη, qua nimirum aliquid δξυστομοῦται καὶ δξυστέλλεται: vnde & δξυστολὴς nominatur, teste Galen. in Lexico Hippocr. Ibidem annotat idē Galen. μήλιον δξωνίδα ab Hippocr. vocari τὴν μηλωνίδα, siue μηλωνείδα. de qua paulo infrā. At μήλιον ἰρυρλὼ, eidem esse τὴν τραυματικὴν μήλιον, Specillum vulnerarium, quo in vulneribus peculiariter vti solent chirurgi. Præterea τῇ μήλῃ tribuitur κυαθίσκος & πυρλὼ. Latini κυαθίσκον τῆς μήλης vocāt Specillum auersum. Cels. lib. 5, c. 28, Quidquid autē inspergitur, auerso specillo infundi debet. Et lib. 7, c. 21, Quod paruulum est, super inguen in aluo vel digito vel auerso specillo repellendum est. Et c. 27, Vulnus digitis vel auerso specillo diducendum est, vt torquentibus exitus detur. Idautē esse τὸ κυαθίσκον, Scribon. docet, inquiens c. 127, Ac quarto die auriscalpio auerso, quā partem κυαθίσκον Græci vocant, sensim tentare, mouere ab alienatū oportet, quò celerius hæmorrhoides excidant. At πυρλὼ τὴν μήλης, Nucleus specilli, est extremū eius capitulū, piri formā repræsentans. Gorr. quoq; scribit specillū duobus extremis constare: alterū, ferè semper latū esse, alterū verò diuersæ figuræ. si concauū est, κυαθίσκον appellari: si rotundū, πυρλῶα μήλης, hoc est specilli nucleum: si fissum est, vt aliquid apprehendi & extrahi possit, ἀγραν nūcupari. Celsum omnē eam partē vno nomine auersum specillū dicere. Galen. l. 4 τῶν κατὰ τόπους pharmacū illini iubet τὴν πλευρὸς τὴν ἑαῦτ ἀποβεβλημένην μήλῃ τὴν πυρλῶνι, specillo lana obuoluto, aut eius capitulo. Porrò à nomine μήλη DERIV. VERB. Μηλόω, ῶ, significans Specillum demitto in, seu Specilli demissione pertento. Poll. n. & Hes. μηλῶσαι esse dicunt τὸ πρὸ μήλου καθιέναι πυ. quod & καταμηλῶσαι dicitur. Idem H. μηλοῦν & καταμηλοῦν dici solitos scribit quū ὀν πρὸ ἐμεῖν καθίεσαν τι εἰς τὸ σῶμα. Cuius hoc extat exemplum apud Poll. ex Phryn. Ἔμει καταμηλῶν. φλέγματος τὸ εἶπλέως, Specillo in guttur immisso vome, seu Manu aut penna specilli loco. Præterea Hes. verbo hoc significari ait τὸ τὰ βαπτόμενα ἕρια πτίζειν εἰς τὸ χαλκεῖον, Lanas quæ tinguntur spatha seu rudicula deprimere in ahenum. Vnde fortassis DICVNTVR Μήλωθρα, τὰ βάμματα, Coloramēta quibus panni immerguntur. Hes. n. βάμματα esse dicit: sed addens, alios hoc μηλώθρον vocabulo accipere τὸ δεύτερον βάμμα, alios τὸ πρεσβυμμα τῆς πορφύρας: alios hoc nomine intelligere καλλωπίσματα, Fucamenta. Sanè ἄμπελος ἡ λευκὴ, Vitis alba, μήλωθρον & ψίλωθρον à quibusdam vocatur quia fructu eius, qui est βοτρυοειδὴς & πυρρὸς, ψιλοῦται τὰ δέρματα, teste Diosc. l. 4, c. 184. vt & Plin. l. 23, c. 1, quū dixisset vitē albam esse quam Græci ampeloleucen, alii ophiostaphylon, alii melothron, alii psilothron appellāt: subiungit aliquātō pòst, Semen in vua raris acinis depender, succo rubente, postea croci. nouere id qui coria perficiunt, illo enim vtuntur. Ab eodē Plin. l. 21, c. 9, melothron numeratur inter herbas quæ in coronamenta venere folio. Meminit & Theophr. Hist. pl. l. 3, c. vlt. & l. 6, c. 10.

Itē τὸ μηλῶσαι DICTA Μηλωτεὶς, Specillū oricularium: Hippocr. μήλη ὀξωνίς. Galen. l. 3 περὶ κατὰ τόπους, de iis quæ in aurē inciderint, κυαθίσκῳ σειῶ μικρῷ μηλωτείδος αὐάσαντα ἀσφαλῶς. vt Celf. l. 6, c. De extrahendis quæ in aurem inciderunt, Sin aliquid exanime est, specillo oriculario protrahendum est. Rursum tamen Galen. τῇ μηλωτείδι vtitur etiā in hæmorrhagia nariū, περὶ κατὰ τόπους l. 4. τὸ αποχλίον ὅπῃ δεῖ ἐξωθεν τὸ αἱμορροοῦντος μυκτῆρος, πτίζουσα μηλωτείδι μάχειν τὸ πρεσβυτῶσι. Ac fortasse par uū specilli genus est quo μηλῶσιν οἱ ἰατροὶ τὰ ὦτα aut alias cauitates. id est quo immisso aliquid extrahunt premúntve. SANE Μήλωσις dicitur Specilli demissio, seu Pertentatio & exploratio quæ fit specillo immisso. Hipp. De vuln. in cap. ἑφθοῖσι τι τῶν θέλεος ἐξελέγχει μήλωσις, καὶ ἐὰν ἐμφλαδῶν τὸ ὀστέον ἔστι ὁκ ἢ φύσιος ἢ ἑωυτῶ, καὶ ἢν ἰχυρῶς ῥαγῇ τὸ ὀστοῦν. Idē Hippocr. & verbo μηλῶσαι vtitur, De morb. lib. 1, καὶ μηλοῦσι κεφαλὴν μὴ γινώσκειν εἰ τὸ ὀστέον κατέαγε, specillum in caput demittendo explorandi causa.

Μηλία γῆ, vide infrà in Μῆλος. At Μήλιαι, Hes. ἀσφάλαιοι.

Μηλιαὶ, in Μῆλος. Μηλιαιωθμός, t. 2, c. 1642, a

A Μηλίζω, t. 2, c. 1640, d. Μηλιοειδὴς, ib. c

Μηλιόειος, ειτος, ὁ, idem ac μήλιος, Melinus. hoc est Colore mali cotonei referens. Nicand. Ther. v. 173, χροιὴ ἄλλοτε μηλιόεσσα καὶ αἰόλος, ἄλλοτε πορφὺ, Ἑλλάκι οἱ ἀσφαλόεσσα. Quāquam ibi cum diphthōgo ει μειλιόεσσα scribitur. forsitan παρὰ τὸ μέλι, poetica epenthesi τοῦ ι. schol. & ὠχρὸν & χλωρὸν exp.

Μήλιος, t. 2, c. 1639, h. Μήλος, vide in Μῆλος.

Μηλίς, t. 2, c. 1640, e. vide & Μῆλος.

Μηλίτης οἶνος, t. 2, c. 1640, d. Μηλόβαι, t. 2, c. 1641, a.

B Μηλοβάτα, ib. Μηλοβολέω, t. 2, c. 1639, f

Μηλοβοτέω, t. 2, c. 1641, b. Μηλοβοτὴρ, ib.

Μηλοβότης, ib. Μηλόβοτος, ib.

Μηλοειδὴς, t. 2, c. 1640, g. Μηλόκαρπος, ib.

Μηλολαύτη, siue Μηλολάβη, t. 2, c. 1638, a, g

Μηλολόνθιος, ib. g. Μηλομαλία, ib.

Μῆλον, Pomum, t. 2, c. 1630, f. Μῆλον, Pomum, generaliter de omnibus fructibus, t. 2, c. 1636, c. Μῆλον, Malus, arbor, ib. d. Μῆλον, Quis, t. 2, c. 1641, a. Μῆλα, τὰ, Genæ, Malæ, t. 2, c. 1636, d. Μῆλα, De mammis puellæ, t. 2, c. 1637, b. Μῆλον, Oculorum quidam tumor, ibid. Μῆλα, Carnes quædam rubræ sub tonsillis, ib. b. Μῆλα, Labra, ib. c

Μηλόνθη, t. 2, c. 1638, a. Μηλονόη, ib. h

Μηλονομὰς, t. 2, c. 1641, d. Μηλονόμος, ib.

Μηλοπάτρος, t. 2, c. 1638, h. Μηλοπέπονες, t. 2, c. 1639, a

Μηλοπλακόντιον ib. b. Μηλοπλακοῦς, ib.

Μῆλος, ου, ἡ, Melus: insula vna ex Cycladibus, in qua vrbs eiusdē nominis. Eius ciuis, Μήλιος, Melius. Ab Aristoph. in Nub. Socrates vocatur Μήλιος, non quòd ex Melo oriūdus esset, sed quòd videretur facere cū Diagora Melio qui ἄθεος habebatur: posito ibi nomine Μήλιος pro ἄθεος καὶ ἀσεβὴς ὡς Διαγόρας ὁ Μήλιος. Apud eundem comicum prouerbialiter Μήλιος λιμὸς, Melia fames: pro maxima, quia talis olim Melum pressisse dicitur. Ab hac ipsa insula denominata Μηλία γῆ, Terra Melia, coloris cinericii vt Eretria, non medicis tantùm vsitata ad corpus reddendū purum, sed pictoribus etiā ad diuturnitatē colorum. Vide Diosc. l. 5, c. 180. Vocatur eadem & Μηλίς. Ita enim apud Plur. De discen. amico & adul. Apelles pictor Megabyzo volenti aliquid differere de lineis & vmbra, respondit, Ὁρᾷς τὰ πυρὶ δίεια ζωὴ τὸ τῶν μηλίδα πεζόντα; A Theophr. in l. De lapid. nominatur & Μηλία & Μηλιαί. vbi etiā dicit pictores ea vti quod sit καλὴ, δξὺ τὸ λίπος ἐχάν & αὐκνότητα & λεῖα ὀπτα. Apud Hippocr. verò in l. De vlc. μηλιάδες ὠρῶς Galenus exp. τὸ ὀστὸ Μήλιν χαλκίπνοις ἢ συπηνείης: quoniam eodem libro bis pro eodē dicit, συπηνείῳ μηλείῳ: attestante & Dioscor. τὴν Μηλίαν γῆν esse συπηνειάδη τῇ δυνάμει, aluminosa vi præditam. Latini scriptores τὴν Μηλίαν γῆν appellant Melinum: vt Plin. lib. 35, c. 6 & 7: & Paul. iurisc. Pand. l. 31, De legatis 3. Ita Vitruu. l. & c. 7, Melinum nomē habet ex eo quòd eius vis metalli insulæ cycladi Melo dicitur esse. Necnon Plaut. in Mostell. Neq; cerussam, neq; melinū, neq; aliam offuciā. Alioqui Μηλία est & vrbs Thessaliæ vicina Trachinii: cuius incolæ dicuntur Μηλιεῖς, vt tradit schol. Soph. in Trachin. p. 338. qui ab iisdem & Μηλιάδας νύμφας denominari scribit in Philoct. p. 410. Ab eadem vrbe dicta Μηλὶς λίμνη à Sophocle in Trachin. p. 353: & Μηλιακὸς κόλπος à schol. ibidē. qui etiā addit, eum λίμνιον dixisse pro θάλασσαν. Mentio hortū apud Steph. quoq; qui Μηλίαν esse dicit etiam vicum Acarnaniæ.

Μηλοσόη, t. 2, c. 1641, c. Μηλόσπορος, ib. g

Μηλόσπορος, t. 2, c. 1641, e. Μηλοσφαγέω, ib.

Μηλοσφαγία, ib. Μηλοῦφος, ib.

Μηλοφάγος, ib. Μηλοφόνος, t. 2, c. 1642, a

Μηλοφόρος, t. 2, c. 1639, g Μηλοφύλαξ, t. 2, c. 1642, a

Μηλόω, & Μήλωθρον, vide in Μήλη.

Μήλων, t. 2, c. 1640, c. Μηλωνὴ, t. 2, c. 1642, b

Μηλωνὴς, ib. c. Μηλωνὶς, ib.

Μηλωτεὶς, ib. Vide & Μήλη. Μήλωψ, t. 2, c. 1639, d

Μὴν, particula, t. 2, c. 1623, c. Μὴν, Mensis, t. 2, c. 915, b.

Μῆνες, Menstrua, & c. t. 2, c. 916, a

Μηναγυρτέω, ib. b. Μηναγύρτης, ib.

Μηνάεθος, ib. d. & t. 1, c. 444, h.

Μήνη, t. 2, c. 919, c. Μήνη σεωσοδικὴ, t. 3, c. 1399, h. ob. Μήνη σωσόδος, ibid. f. ob.

Μηνιαῖος, t. 2, c. 919, a

Μηνιαμβοὶ, & Παριαμβίδες, dicti fuerunt quidam νόμοι κιθαριστικοὶ οἷς καὶ ἀσεσυνόμουν. Poll. l. 4, c. 10.

Μηνιέω, t. 2, c. 923, a

Μήνιμα, Hes. μήνιν: si tamen non potius scripsit μῆνιν, vt idem sit quod μήνημα, hra, Excandescentia.

Μήνιγξ, γγος, ἡ, Membrana, & peculiariter ea quæ cerebrū foris integit, Pellicula cerebrū ambiēs, Tunica seu inuolucrū cerebri: à Polybo medico dicta εἰλαμὶς, quoniā cerebri est inuolucrū. Alex. Aphr. Probl. l. 1, ὁκ πυροῦ τὰς μήνιγγας τὸ ἐγκέφαλον. Sic Aristot. Hist. anim. l. 3, μήνιγξ ἡ περὶ τὸ ἐγκέφαλον. ‖ Hesych. μήνιγξ est nō solùm ὑμὴν τοῦ ἐγκεφάλου, sed etiam τὸ ἐφιστὰν ὀδοὺς τοῖς ὀνηροῖς τῶν ὀνῶν τῶν ὑφ' οἴνου πεσὼ τὸ αὐθεῖν: item ὀδὴ πλοῦς. Est & insulæ nomen apud Prol. & Strab. A superiore μήνιγξ est COMP. Μηνιγοφύλαξ, Custos membranæ cerebri: in strumenti chirurgici genus, de quo Coro. Cels. l. 8, c. 3. Lamina est æneа, firma, paulùm resima, ab exteriore parte læuis, qua chirurgi in vulneribus capitis vtūtur quoties excidendum os est & attollendum, metúsque imminet ne in ipso opere cerebri membrana, negligentius & vltrà quàm res postulat, premēdo, lædatur: ex quo sopores & graues inflammationes cum periculo mortis oriuntur. Ea de causa Græcis μηνιγοφύλαξ, Celso membranæ custos, appellatur. Gorr. Mennint & Galen. Cōm. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον.

Μηνιθμὸς, t. 2, c. 922, g. Μηίμα, ib. f

Μηνῖς, t. 2, c. 921, f. Μηνίσκος, ib. c

Μηνίων, t. 2, c. 922, d. Μηνοειδὴς, τὸ, subst. t. 2, c. 919, e

Μηνοειδὴς, ib. d. & t. 3, c. 1393, d. & c. 1399, g. ob.

Μήνυμα, t. 2, c. 913, c. Μήνυσις, ib.

Μηνυτὴς, ib. d. Μηνύτωρ, ib.

Μηνύτωρ, ib. Μηνύω, ib. b

Μῆον, Meum: herba, de qua in Μῆον suprà.

Μήποτε, seu μὴ ποτε, t. 2, c. 1512, b. Μήπου, t. 2, c. 1509, a

Μηρὸς, τὰ, t. 2, c. 1644, a. Μηρεῖδος, t. 2, c. 1646, a

Μηρίγξ, Spina quæ villis ouium adhæret. Hes. ch.

Μηρὶς, ου, ἡ, Funiculus: σπαρτίον, σχοῖνον. quod & μέρμις. Alex. Aphr. ἡ θαλασσία νάρκη δεῖ τὴν μηρὶν θῆναι τὸ σῶμα ναρκοῦ, per funiculū piscatoriū piscatoris corpori torporē immittit. Sic & in Epigr. pro funiculo piscatorio positū legitur. Apud Aristot. verò De mundo, οἱ νδροποιοῦσι μίαν μηρὶν τῶν ὀπτασιοπάθμων ποιῶν καὶ αὐγὰς κινεῖσθαι καὶ χρῆσθαι τῷ ζώνῃ, καὶ ὠῶν καὶ ὀφθαλμῶν, ἔστι δὲ ὅτι πάντα τὰ μέρη, μετὰ πνος θυθμίας, Vno funiculo seu neruo adducto, Vna fidicula. Hom. quoq; hoc vocabulo vsus est, Il. ψ, canēs, ὁκ ἢ βίηρωα πέλειαν λεπτὴν μηρὶν θρῶν πόδας, tenui funiculo. Apud Hes. legitur ET Μηρίτης, ἀνδρῶν.

Μηρεῖον, t. 2, c. 1646, a. Μηροῤῥαφὴς, t. 3, c. 669, a

Μηρὸς, t. 2, c. 1643, a. Μηροτομέω, t. 2, c. 1644, c

Μηροτραφὴς, ib. Μηροτυπὴς, ib.

Μηρυκάζω, Μηρυκάομαι, & Μηρυκίζω, idem significāt, nimirum Rumino. Etymolog. ea deriuat ex thema. Μηρύκειν, quod significare ait τὸ ὁκ βάθους αἰρύεσθαι καὶ εἰς μικρὰ κόπτειν, E profundo haurire & in minuta concidere, hoc autem μηρύκειν esse παρὰ τὸ μηρύειν, quod sit αἰαλέγεσθαι. Ita vt μηρύκειν, μηρυκᾶσθαι, μηρυκίζειν & μηρυκίζειν propriè significent Cibum iam antè mansum & deglutitū veluti reuoluere ac rursum mandere: αἰαρύπεσθαι πλὴν θρῶν καὶ πάλιν μασᾶσθαι, quod ipsum Ruminare est. Porrò μηρύκομαι legitur in Hippiatr. συμβαίνει δὲ τοῖς ἐλάφοις ἐγγίνεσθαι τοῖς σκώληκας ὀν τῇ κοιλίᾳ, καὶ μηρυκωμένων αὐτῶν αἰαφέρεσθαι. Secundum μηρυκᾶσθαι, apud Luc. dicentem, αἰαμηρυκώμενος τὴν μνήμην τὰ θεόφραστα. Tertio vtitur Atistot. sub finem Hist. anim. τὰ δὲ μηρυκάζοντα (inquit) πολὺ ἐλάττω χαίρει μηρυκάζοντα, καὶ μηρυκάζουσιν ὡς παρὰ ἐδίοντα. μηρυκάζει δὲ τὰ μὴ ἀμφόδοντα, vt boues, oues, capræ, cerui: necnon πολὺ ἀμφοδόντων quædam, vt mures Pontici & pisces quidam, & inter hos is qui ἀπὸ τοῦ ἔργου DICITVR Μηρυκᾶς. Hæc Ille. Meminit verò & Hesych. πολὺ μηρύκων ἰχθύων, piscium qui μηρυκες nominantur, eo quòd rumi nent vt quadrupeda. At Athen. vult τὸ σκάρον μόνον πολὺ πλῶν ἰχθύων μηρυκάζειν. Quarto μηρυκίζειν vtitur Basil. dicens, ὁ δὲ τὸ μηρυκίζει τὰ παρ' ἰχθύσι. Idémq; vtitur & VERBALI Μηρυκισμὸς, ὁ, Ruminatio. Necnō & Greg. Μηρυκάομαι, Μηρυκίζω, Μηρυκισμὸς, Μηρύκω, vide in præced. Μηρυκάζω.

Μήρυμα, vide in Μηρύω. Μηρυκᾶς, in Μηρυκάζω.

Μηρύω, Etymologo est τὸ αἰαλέγεσθαι, Reuoluo: Suid. τὸ τὰ ἱστία σωιάγειν, Glomero. Galen. quoque apud Hippocr. μαμήρυκεν exp. σωιείληκεν, Conuoluit: metaphoram esse dicēs ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρέων. Quoniam verò inter nendū stamina, fila non solùm agglomerantur, sed etiā deducuntur; & id quidem prius; ideò non mirū esse debet Hesychium afferre & μηρυομένη pro ὀκπινομένη, & μηρύσαιτο pro σωιέστειλαι. mulieres enim filum quod deducendo extenderunt, mox contrahendo agglomerant, vtrunque fusi circumactione. Hesiod. vsurpauit pro Texere seu Intexere: in Erg. Σήμηνε δ' ὁ πάππος πολλὰ κρόκα μηρύσασθαι, In pauco stamine multam tramam intexere. INDE Μήρυμα, ατος, τὸ, dicitur τὸ κάταγμα, Filum seu stamen quod digitis è colu deductum, & fusi circumactione recollectum agglomeratúmque est. quod idem νῆμα. Ita Soph. schol. in Trachin. p. 356, quod tragicus vocat κάταγμα οἴνος, ipse exp. αὔγεον μήρυμα, Fila deducta è caprina lana aut ouina. Plur. verò De def. orac. Carystum dicit aliquando tuliffe μηρύματα λίθων μαλακὰ νηματώδη, è quib. confierent χειρόμακτρα, δίκτυα & κικρύφαλα, hoc est lapides molles qui in fila seu stamina deduci possent, vel, vt Turn. vertit, Molles lapidum glomos qui in licia deducerentur. quo modo & Strab. initio lib. 10, scribit Carysti φύεσθαι λίθον τὴν ξαινομένην καὶ ὑφαινομένην, lapidem qui carpatur, in fila deducatur & texatur. indéque fieri tum alia ὑφάσματα tum χειρόμακτρα. Apud Hes. reperio ET Μήρυσμα, ET Μήρυμα, hoc, expositum σωιέγμα & τὸ ὀκπινόμενον: illud, κάταγμα & σπάσμα ἐρίου. Itémque apud Poll. lib. 7, c. 10, reperio τὸ κάταγμα vocari & μήρυμα. Vtitur hac voce Nicander. Nam in Ther. v. 160, dicit aspidem serpentē κατ' ὀκαιπνὸν ἕρπειν Ἀγραπὸν ὀλκείῳ δολιχῷ μηρύμαι γαστρός. pro μακρῷ δξυστασμῷ καὶ εἰλιμῷ. Et v. 265, de ceraste, ὃς αὐτὰ δύνει ὤδραπὸν ἰθεῖαν δολιχῷ μηρύμαι γαστρός. appellans μήρυμα hoc loco tractū illum serpentū quo sese in incessū cōuoluunt ac veluti glomerāt & extēdunt. τὸν εἰλυσασμὸν, quum sese conuoluendo trahunt.

Μήσασθαι, est βουλεύσασθαι, μηχανήσασθαι, τεχνήσασθαι, Animo moliri & machinari. Hom. Od. λ, πάπ' ἐπ μείζον ὀνήφεσι μήσεαι ἔργον; Et Il. ζ, αὐτὰρ οἱ Πρόῖτος κακὰ μήσατο θυμῷ. Ex eadem Hom. Il. affertur κακὰ μήσατ' Ἀχαιοῖς, pro εἰρράσαντο. Sunt autem hæc à them. μήδομαι.

Μήστωρ, t. 2, c. 1628, d. Μήτε, t. 2, c. 911, e

Μήτιεσα, t. 2, c. 826, d. Μητιέτα, ib. e

Μήτηρ, t. 2, c. 823, c. Μητιάω, t. 2, c. 1647, d

Μητιάσθαι, ib. f. Μητιέτης, ib. a

Μητίζομαι, ib. g. Μήτμα, t. 2, c. 1650, a

Μητόεις, t. 2, c. 1646, e Μῆτις, t. 2, c. 1645, b

Μήτιαστάσθαι, t. 2, c. 1649, a. Μήτιν, t. 2, c. 1647, g. & 1650, a

Μήτομαι, t. 2, c. 1647, g. Μήτι, & Μήτιγα, t. 2, c. 911, b

Μῆτος, t. 2, c. 1650, b. Μήτρα, t. 2, c. 827, g

Μητραγυρτέω, t. 2, c. 825, d, Μητραγύρτης, ib. a

Μητράδελφοι, οἱ, ib. f

Μητράδελφος, t. 1, c. 939, e, & t. 2, c. 825, e

Μητραλοίας, t. 1, c. 328, b.

Μητραλοίας, vel Μητραλῴας, ibid.

Μητρεγχύτης, t. 2, c. 265, f. & 829, a

Μήτρη, Ionicè pro μήτρα. Μητρειαλῶ, t. 2, c. 827, d

Μητρειὰς, t. 2, c. 826, c

Μητρὲς, l. πόλις, t. 2, c. 827, b. & t. 3, c. 96, b. ob.

Μητρεωδὴς, t. 2, c. 827, g. Μητροδάκτυλος, t. 2, c. 823, b

Μήτροθεν, t. 2, c. 827, d

Μητροκασίγνητος, t. 2, c. 824, a. & t. 3, c. 89, b. ob.

Μητροκασίγνητος, t. 3, c. 89, b. Μητροπτόνος, t. 2, c. 824, a

Μητροκτόνος, ib. Μητρωμία, ib.

Μητρομήτωρ, ib. b. Μητρόξενος, ib.

Μητροπάτωρ, ibid. c. & t. 3, c. 91, c

Μητροπιὸς, t. 2, c. 828, h. Μητροπολὶς, t. 2, c. 824, c

Μητροπόλιτης, ib. g. Μητροπόλοι, t. 2, c. 824, b

Μητροῤῥαίστης, ib. Μητροφθόρος, t. 2, c. 825, a

Μητροφόνος, ib. Μητροφόντης, t. 2, c. 825, a

Μηχεμά, t.2,c.827,d.& t.3,c.100,b.ob.
Μήχεμις, t.2,c.827,g.& t.3,c.100,f.ob.
Μηχεμωδής, t.2,c.827,g. Μηχῶας, f.ἱερέ, t.2,c.826,f
Μηχωακός, t.2, c.826,h Μηχῶας, t.2,c.827,b
Μηχωΐας, ib. Μηχῶν, f.ἱερόν, t.2,c.826,c
Μηχῶς, ib. Μήχρως, ib.h
Μηχανάομαι, act. t.2,c.928,g. Μηχανάομαι, pass. t.2,c.929,c
Μηχανάω, t.2,c.928,g
Μηχανέμβυοι, Ionicè apud Herodot. pro μηχανώμβυοι.
Μηχανή, Artificium, &c. t.2,c.923,e Μηχανή, Machina belli, &c. ib.e. Μηχάνημα, t.2,c.929,e
Μηχανητέον, Machinandum. Plato lib.7 De leg. μηχανητέον μηχανᾶν πάσαν ὅπως αὖ, & quæ sequuntur.
Μηχανητής, t.2,c.929,f. Μηχανητικός, ib.
Μηχανικός, t.2,c.927,f. Μηχανόβιος, t.2,c.924,f
Μηχανοποιητική, f.τέχνη, t.2,c.918,d
Μηχανοποιός, t.2,c.924,g. Μηχανορράφια, ib.h
Μηχανορράφος, ib.g. Μηχανουργός, ib.h
Μηχανώματος, Hesych. affert pro δόλωματος.
Μῆχαρ, t.2,c.930,a. Μῆχος, t.2,c.929,h
¶ Μία, t.1,c.1158,g.
Μιαιγαμία, ας, ἡ, Pollutæ nuptiæ, Temeratæ ac impuræ nuptiæ: ita vocat Suid. filiorum Sethi & Enochi coitū cū filiabus Caini. quòd hæ pollutæ & impuræ essent, illi contrà ex numero filiorum Dei.
Μιαίνω, t.2,c.930,b. Μιαφονέω, t.2,c.931,e
Μιαιφονία, ib.d. Μιαιφόνος, ib.c
Μιαμμά, t.2,c.930,f. Μιαείας, t.2,c.931,g
Μιαρὸς, ib.e. Μιαροφαγέω, ib.g
Μιαροφαγία, ib. Μιαροφάγος, ib.
Μιαρῶς, ibidem.
Μιαί, sive Μιασμοὶ, dicitur μολυσμοὶ, ἀκαθαρσία, ῥύπος, μιαρότης, μῶμος. Hesych. Idem crebrius μίασμα.
Μίασμα, t.2,c.930,d. Μιασμός, ib. Μιάστωρ, ibid.g
Μίαχος, Hes. μίασμα, ἀσέβημα, Piaculum, Scelus. Quibus addit, poni etiam ὅτι τὸ δυςώδες. Attamen Μιαχὸν idem affert pro καθαρὸν, Purum: quum potius videatur debere significare μιαρὸν, Impurum, Scelestum.
Μίγα, t.2,c.933,h. Μιγάδομαι, t.2,c. 34,a
Μιγάς, ib. Μίγδα, t.2,c.933,e
Μίγδαλις, Hesych. αὐαμμιγμένον, Mixti.
Μίγδιν, t.2,c.933,d
Μιγδιαζέειν, Hesych. ὑβρίζειν: forsan pro μυκτηρίζειν.
Μίγμα, t.2,c.933,d. Μιγμαπόλης, ib.
Μίγνυμι, t.2,c.931,h. Μίγνυσθαι, t.1,c.1575,f.ob.
Μιγνύω, t.2,c.931,h. Μίγω, ib.
Μίδας, Midas: rex Phrygiæ olim ditissimus. à quo Μίδας denominatur δοκιμαστής, Prædues. item ὁ φιλόχρυσος, qs ille auri esset cupidissimus. Est etiā nomen κυβευτικοῦ βάτραχος, teste Hes. & Suid. vnde esse volunt prouerb. Μίδας ὁ ἐν κύβοις κυβευόμενος. Ita vocatur etiam θηρίδιόν τι ἐπιεῖδον τοῖς κυάμοις, bestiola quædam fabas peredens, teste eodem Hes. necnon Theophr. qui De caus. pl. l.4, c.16, αἱ δὲ τυροὶ καὶ αἱ κελεβαὶ, τοῖς κίαις, f. generant: ὁ δὲ κύαμος, τὴν ὑπὸ τῶν καλουμένων μίδων.
Μίειν, Hes. ἐσθίειν, Comedere. quod infra μύειν.
Μιηφόνος, t.2,c.931,d
Μίδακος, Suid. ὁ τυχόν, alioqui est nom. propr.
Μίθρας, sive Μίθρης, apud Persas dicitur ὁ ἥλιος, Sol: quem summi dei loco habebant & venerabantur. Eius sacra dicebātur Μιθριακά, quibus non nisi per gradus quosdā pœnarum initiatos ferunt, vt ostenderent sese veluti ἀπαθεῖς & indolentes
Μίκαμ, Hes. λάχανα ὄμβελα.
Μίκης, eidem est ὁ μικροκόρος.
Μικκός, Doricè pro μικρὸς, Paru⁹, Pusillus. Callim. τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοί. Frequens apud Theocr. qui & adverbialiter dicit, ἴω ὦ ξένε μικκὸν ἄκουσον, pro Paulùm ausculta. Inde DIMIN. Μικκύλος, Paruulus, Pusillus. Moschus in Amore fugitiuo, Μικκύλα μὲν πλόω πάχεα ὑδρία, μακρὰ δὲ βάλλει.
Μίκλαις, Hesych. αἶγες, Capras.
Μικρεμπορικός, t.1,c.1007,d. Μικραίπους, t.1,c.251,h
Μικρόβιος, t.1,c.738,c. Μικρόβολος, t.1, c.799,g
Μικροδωρία, ας, ἡ, Exiguæ donationes, Paruæ munera. Polyb. ἐπὶ βασιλέων μικροδωρίᾳ καὶ μικροληψίᾳ ἐπὶ εὐθείᾳ.

A Μικροθυμέω, t.1,c.1605,c. Μικροθυμία, ib.
Μικρόθυμος, ib. Μικροκαρπία, t.2,c.79,a
Μικρόκαμπος, ib. Μικροκέφαλος, t.2,c.154,b
Μικροκινδύνως, t.2,c.209,a.
Μικροκοίλος, Qui paruo ventre est.
Μικρολημία, ας, ἡ, Pauca accipere. In μικροδοσία.
Μικρολογέομαι, t.2,c.938,a. Μικρολογία, t.2,c.937,h
Μικρολογίζομαι, t.2,c.938,c. Μικρολόγος, t.2,c.937,f
Μικρολόγος, ib.h. Μικρόλυπος, t.2,c.740,a
Μικρομέρεια, t.2,c.851,g. Μικρομερὴς, ib.& c.937,f
B Μικρόμματος, Qui paruis est oculis.
Μικροφροντίμος, t.2,c.1478,b
Μικροπολίτης, t.3,c.474,g. Inde τὸ μικροπολιτικὸν apud Aristoph. Multitudo parui oppidi.
Μικροπόνηρος, t.3,c.225,c.
Μικροπρεπεία, t.2,c.938,d.& t.3,c.540,c
Μικροπρεπεύομαι, t.2,c.938,d.& t.3,c.540,c
Μικροπρεπὴς, t.2,c.938,c.& t.3,c.540,a
Μικροπρεπῶς, t.2,c.938,d.& t.3,c.540,c
Μικρόῤῥαξ, t.1,c.523,f. Μικρόῤῥιν, t.3,c.698,g
C Μικρόῤῥις, ib. Μικροῤῥοπύλος, t.2,c.1478,a
Μικρὸς, t.2,c.936,c
Μικροσπέρματος, ὁ, καὶ ἡ, Paruum semen ferens.
Μικρόστομος, t.3,c.969,e
Μικρόστομος, Qui paruo seu angusto ore est.
Μικρόσφυκτος, t.3,c.1190,b. Μικρότης, t.2,c. 938,e
Μικροτρόπιος, t.3,c.120,e Μικρόψυχος, t. 1,c.1587,b
Μικροφρόνως, & ὀλιγοφρόνως, à Poll. reiciūtur vt ἀπιθανῶς, pro iis vsurpante aduerbium μικροπρεπῶς. Attamen idē admittit vt μικροπρεπὴς, ita etiā μικρόφρων & ὀλιγόφρων, Pusillanimus. Quinetiam affert subst. μικροφροσύνη, Pusillanimitas, Paruus & angustus animus.
Μικρόφυλλος, Qui paruis seu minutis est foliis.
Μικροφωνία, t.4,c.304,f. Μικρόφωνος, ib.
Μικρόψυχέω, t.4,c.756,g. Μικροψυχία, ib.
Μικρόψυχος, ib.f. Μικρωΐω, t.2,c.938,f
Μικρῶς, ib.e. Μικτὸν, Miscendum.
Μικτὴς, t.2,c.933,f
Μικτόβιον, Hesych. τὸ μικρὸν καὶ ἠπιον.
Μίλαξ, pro σμίλαξ dicitur. ea est hederæ species è qua tori
E fiebāt, eadem poetas coronari solitos aiunt. Aristoph. Nub. μίλακος ὄζων. Inde dici μίλινον χῶμα, Eust. tradit ex quodā πιακικῷ.
Μιλησιουργὸς, Milesio opere factum, seu Milesiaco opificio. celebrantur enim Milesii artifices, à quibus & Μιλήσια φρόμματα. Laudantur etiam Μιλήσια ἔργα, & Μιλήσιαι κυπείρισσαι. Est autem Miletus vrbs Asiatica.
Μίλιγδος, plasticæ artis vox. Ita, n. Poll. l.10, cap. penult. αὐτὸ δὴ τὸ πίλον ὃ κεφαλεῖλκῃ τὰ πλαστὰ κίονα, ἀλλ' ἢ τὸ πυρὸς φοσφόρεον τίκεται, καὶ πολλὰ ἑκάστῳ βυπίσματα ἐναπείληται, μίλιγδος καλεῖται. Vnde apud Soph. in Captiuis esse ἀκάθαρτα ἠμιμίλιγδον, pro eo quod est Multis pertusam foraminibus è crebris ictibus.
Μιλίσματα, Etym. τὰ λείψανα, Reliquiæ. Quib. addit, quosdā eo nomine accipere τὸ σταχῶν καταμένον τοῖς χείρεσι καὶ πόλιτος ἀπὸ ἕως: quod Attici vocant ἀσταχυολογεῖν. Et fortassis dici quasi μιλίσματα, à verbo μιλίζω. Sin pro προσῳκοῦσα accipere quis velit, per diphthongum scribendum esse μειλίσματα.
Μίλιον, Hes. esse dicit arborē similem abieti, qua adolescē
G tes coronari solerēt ὀν ταῖς πομπαῖς. Item mensurā seu spatium viæ continens septē stadia. Alii verò octo ei stadia tribuūt: quemadmodū Suid. quoq; scribit decē milia conficere stadia octoginta. Vocant idipsum eriā Μιλιάριον, Miliarium seu Miliare: à mile passibus: Necnon lapidem: quòd lapidibus miliaria essent distincta.
Μιλλὶς, Hesych. βραδὺς, χαῦνος, Tardus seu hebes, Lenis.
Μίλος, ου, ἡ, vocari dicitur Taxus arbor: quæ & σμίλαξ.
Μίλτιος, Μιλτιωφὴς, Μίλτος, Μιλτίτης, Μιλτοδυρὴς, Μιλτοπτόρμος, Μιλτόπωρος, vide in sequ. Μίλτος.
H Μίλτος, ου, ἡ, Minium. Ita enim Plin. lib.33, c.7, Milton vocant Græci minium: quidā cinnabari. Et quod Ctesias dicit pistracū auem habere collū rubrum ὡς κινναβάρι, idem Plin. l.10, c.42, psittacen esse viridē toto corpore, torque tantùm miniato in ceruice distinctum. Vocat etiam Rubricam: lib.33, cap.7, Autoritatem colori (mi-

A Μισοπονηρία, t.2,c.550,d. Μισόπονηρον, τὸ, subst. ib.c
Μισόπονηρος, ib. Μισοπρεπαιφάτος, ib.e
Μισοπρεσβύμων, t.2,c.950,e.& t.3,c.531,h
Μισοπτωχία, t.2,c.950,f.& t.3,c.641,c
Μισός, t.2,c.947,g. Μισόσαρος, t.2,c.950,f
Μισοτικνία, ib.g. Μισότεκνος, ib.f
Μισοτύραννος, t.2,c.950,g.& t.3,c.1698,e
Μισοῦω, propr. t.2,c.948,g. Μισοφίλιππος, t.2,c.950,g
Μισοφιλολάρος, ib. Μισόφιλος, ib.
Μισόφρων, ib. Μισόχρηστος, t.2,c.951,a
Μισόχριστος, t.2,c.951,a.& t.4,c.625,d
B Μιτύλη, ης, ἡ, dicitur Panis cochlearis modo excauatus: ὁ κοῖλος ἄρτος, Eustath. & Scholiast. Aristoph. Vnde VERBVM Μιτυλᾶσθαι, significans δίχα μιτύλης ἀρύεσθαι, Pane in cochlear excauato haurire, ius videlicet aut pulmentum. Aristoph. Pluto, ὦ πλεῖστα θησαυρίσας μαστυλήθρ' οἱ Γέροντες αὐδρες ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις. Vbi scholiastes quoque exponit οἱ τοῖς κοίλοις ἄρτοις ζωμοὺς καὶ ἀθαίρεσις ἀρυόμενοι, quòd μιτυλᾶν sit τὸ δίχα μιτύλης (ὅ ἐστι ἄρτου κοίλου οἷα δοίδυκος) ζωμὸν ἀρύεσθαι. Theseorum autem festo ζωμοὺς & ἀθαίρεσις gratis eis appositas fuisse.
C Μιτύλλω, In minutas partes seco, In parua frusta concido. εἰς μικρὰς μερίδας διαιρῶ. Homer. Il. α, Μίτυλλόν τ' ἄρα τάλμα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν. Vbi scholiastes quoque exponit εἰς μικρὰ διέκοπον. Vtitur hoc ipso verbo Clidemus quoque apud Athen. lib.14, scribens, ἔδρων δ' οἱ κύριοι ἄλφι πολλοῦ βουθυτιοῦντες καὶ σκιδιάζοντες, καὶ μιτύλοντες, ἔπι δ' οἰνοχοοῦντες. Vbi itidem significat Carnes in minuta frusta secantes.
Μίσυ, Misy: succus in metallis concretus in glebæ formam vel pollinis aliquādo, finitimus chalcitidi. ex ea námque efflorescit, quanquam non ex ea tantùm, sed ex fory etiam atque melanteria, omnique atramento sutorio. nascitur in iisdem metallis in quibus & chalcitis, atque in se inuicem aliquanto temporis spatio transeūt. luteum est, & micas habet auri colore internitentes. Vide & Diosc. lib.5, cap.117. At Plin. lib.19, cap.3, post sermonem de tuberibus, Simile est (inquit) & quod in Cyrenaica prouincia vocant misy, præcipuū suauitate odoris ac saporis, sed carnosius: & quod
D in Thracia ceraunium.
Μισυοὶ, Qui dimidiam corporis partem albam habent, dimidiam nigram. quos nonnulli μίσγοις appellant. Hesych.
Μίσχη, Hesychio πτίλημα, πτερύγια, οἱ μαλλοὶ ἐρίων.
Μίσχος, eodem autore dicitur ἐφ' ᾧ συνέρχεται ἀφὸς τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ φύλλον, Id quo fructus & folia appensa
E sunt plantæ. vt & Theophr. Histor. plant. lib.1, cap.3, μίσχον esse id ᾧ συνέρχεται ἀφὸς τὸ φυτὸν τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός. ¶ Hesychio μίσχος est etiam ὁ ἀφὸς τοῦ φύλλου κόκκος, Granum folio adhærescens. Ita Basilius homil. 5 in Hexaem. de salice, vlmo, populis, ὁ ἐπικείμενος τοῦ φύλλου κόκκος, ὃν μίσχον τινὲς ἐκάλεσαν τοῦ φυλλοῦ τοῦ ἀνόματοποιίας ἐφ' ἑλκόντων ἀφεσιαρρυθοῦσι, τοῦτο ἀνέρματος ἔχει δ' οὐδαμῶν. ¶ Est μίσχος etiam instrumentum rusticum vertendæ terræ. Theophrastus De caus. plant. lib.3, cap.25, Θεσσαλοὶ δὲ ἰσχυρότερον ἐπὶ δικέλλης ὄρυγμον ἔχουσιν, ὃ καλοῦσιν μίσχον, ὃ μᾶλλον εἰς βάθος κατόνυ, πλείω χῶν ἀφεῖρέτι καὶ κατοπτρωθεν. Gaza Pastinum esse, putat: alii Rutrum aut Bipalium Varronis.
Μισώδης, affertur pro Odiosus, Odio dignus.
Μιτίπειζον, Hesych. ἐθρηνοῦσαν, Flebant. Forsan est Cum stridore flere & eiulare.
Μιτρόραφὴς, t.2,c.951,e. Μίτος, ib.c
Μιτοῦν, ib.f. Μίτρα, sive Μίτρη, ib.
Μιτράγχουσα, Hesychio λεπὶς χρυσῆ ἡ περὶ μετώπῳ φορεῖται: cui μίτρα quoque est ἡ χαλκῆ λεπίς.
Μιτροφόρος, t.2,c.952,e. Μιτροφόρος, ib.
Μιτοχίτων, ib. Μιτοῦω, ib.h
Μίτος, t.2,c.951,e
Μίτυλος, Mutilus cornibus. seu Carens cornibus. Nam scholiastes Theocr. μιτύλαν αἶγα esse dicit τὴν ἄκερον, Idyll. 8, Τὴν μὲν τὰν μιτύλαν δώσω τὰ δίδακτρά τοι αἶγα. At
H Μίτυλον Lacedæmonios vocare ἔχαπον ἡμίπτον, est apud Hesych.
Μίτυς, υος, ἡ, vocabulum rei apiariæ. Aristoteles Histor.

A animalium lib.9, cap.40, τοῦ δὲ τὸ σῶμα τοῦ σμήνους τὸ μὲν πρῶτον τῆς εἰδύσεως τοῦ καταλιπεῖν μιτυΐ. ἡ δὲ σιωπῶ χῆς ἀλοιφὴ πύτω, ὅποτ' ἔκπορος, ἀμέλυτρον καὶ ἥπιον φαρμακώδες τῆς μίτυος. Vbi etiam addit τὸν μίτυν esse μέλαν ἱκανῶς ὡς τὸ ἐπικαθάρμα τοῦ κηροῦ, καὶ τὸν ὀσμὴν δριμύ. Plin. id commosin videtur dicere, lib.11, cap.7.
Μιχθαλόεσσαν, sive Ἀμιχθαλόεσσαν, Hes. ἀλίμβυον.
Μιχωκεῖν, idem affert pro ἠχεῖν, Sonat.
¶ Μνᾶ, ᾶς, ἡ, Mina, pondus est quod apud medicos vnciarum sedecim fuit. Id quod patet ex Diosc. qui in lib. B De ponderibus & mensuris scribit τὸν μναῦν καὶ τὸν ἱατρικὴν χρῆσιν ἀγκὴν ἡγήσας ιϛ', τουτέστιν ὀλκὰς ρκη. Verùm ἡ Ἀττικὴ μνᾶ multo leuior est Romana, nam centū modò drachmas pendit, vt ex Suida apparet, qui scribit centum drachmas facere minam vnam: item ex Plin. qui lib.21, cap. vltimo, Mna, (inquit) quam nostri minam vocant, pendet drachmas Atticas centum. quinetiam ex Fannio, sic canente, Mnan vocitant, nostrique minam dixere priores. Centum hæ sunt drachmæ. Proinde quum Plinius verba Dioscoridis in Latinum vertens, μναῦν reddit libram, proculdubio Atticam intelligit, ceu drachmis tātùm quatuor differentē à libra Romana, quæ drachmarū est nonagintasex. Eodē modo mina vsus videtur Philoxenus medicus, dum apud Galenum περὶ κρῶν lib.4, scribit, κηροῦ δραχμὰς ρ'. ὁ μναῦν ὀδηρόφει. Galenus verò quum Crito minam scripsisset, dubitat quámnam intelligat. locus is est lib.5, eiusdem operis, quum inquit, φαίνεται δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ρ' δραχμῶν βουλόμενος εἶπε τὸν μναῦν. Quoniam verò Romæ egisse
C Critonem constat, vt qui Cæsareus medicus fuerit, dubium est an quum drachmas scribit, vt alii denarios intelligens, voluerit minam esse centum denariorum, tunc enim ab Attica mina multum, à medica parum differret. Sic autem ait Galenus, δίχα πρῶτον τὰ δὲ τοῖς τοῦ θεραπευτῶν καὶ μάστρων γραφέντα, ὅπερ ὅδιν ὁ τῆς μνᾶς σταθμὸς ὀνίων μὴν ἑκκαίδεκα λεγόντων ἑλλῶν ἔτι τὸν μναῦν, ὀνίων δὲ ἕκαστ' ὀνίων δὲ καὶ διορίζομένων, καὶ τὸν μὴ Ἀλεξανδρεωτικὴν ἑκάστου φασκόντων ἔτι ὀγγίων, τὸν δὲ ἄλλον, ἑκκαίδεκα. Idem verò etiam lib.1 dicit, τινὲς μὴν οὐδὲ ἕκαστ' ὀγγίας ἔχειν φασὶ τὸν μναῦν, ἕνιοι δὲ ἑκκαίδεκα. Alexandrinam autem medicis in vsu fuisse, Galenus indicat, recensens
D ex Asclepiade emplastrum Moschionis veteris medici, sic scribentis, λιθαργύρου μνᾶ μία. ἡ δὲ μνᾶ ὅτι τοῦτο τὸ φαρμάκου ἔχει ὀλκὰς ρξ'. Itaque Galenus addit, καὶ τοῦτο τὸ φαρμάκον καὶ τὸ ἑρεξῆς αὐτοῦ γεγραμμένον ρξ' δραχμὰς φησὶν ἔχειν τὸν μναῦν. οὐδήλον οὖν ὅτι Ἀλεξανδρεωτικὴν λέγει μναῦν, ὀγδόας κ' ἔχουσαν, ὅπερ ἐκείνη περὶ ὀγγίων ἔχει δραχμὰς ἡ. οὕτω δὲ ξυμβήσεται τὰ ρξ' δραχμὰς ἔχειν τὸν μναῦν. Hinc videmus medicis aliis in vsu fuisse Atticam minam, aliis quam nomināt medicam, aliis Alexandrinam: Atticam, potissimū iis qui vel antequam populi Romani nomen & res florerent, scripserunt, vel in Græcia agentes Romana pondera ignorarunt: Alexandrinam verò, iis qui Alexandriæ medicinam exercuerunt: medicam autem, quibus res Romanæ non fuerunt ignotæ. Sed quum à Galeno nulla ratio sit indicata cur hæc mina cōstituta sit, poterit fortè ratio ista afferri quòd medici qui Romæ egerunt, quia vterentur Romanis ponderibus, vtpote libra, uncia, denario, quem drachmam appellare solent, & scirent Atticis minam esse centum drachmarum, scripserunt minam quoque esse centum drachmarum, denarios intelligentes. Sic Critò videtur accepisse minam. Alii referentes ad drachmam Atticam, qua denarius quinta parte grauior est ex Cleopatræ sententia, drachmas inuenerūt Atticas centum vigintiquinque tot denarios efficere: quæ drachmæ in vnctias collectæ, conficiunt sedecim, minus tribus drachmis, quas non curarunt. Sic natam ar bitror medicam minam, quæ eadem & centum sit denariorum, & drachmarum Atticarum centum vigintiocto. Porrò Alexandrinæ ratio est aut quòd drachmas grauiores habuerint, si Polluci credimus, minas omnibus fuisse centum drachmarum, ipsas verò drachmas pro earum grauitate vel leuitate variasse: aut quòd mina, si Pollucis sententiam non probamus, plures apud

eos quàm centum drachmas habuerit. Itaque si graniorem drachmam fuisse putauerimus, non semper quinque drachmæ Alexandrinæ efficient octo Atticas. habebit enim vna drachma Alexandrina se squidrachmam Atticam & decimam ipsius partem. sin mi na plurium fuit drachmarum quàm centũ, nemo quot fuerint, nisi grauitate drachmæ prius cognita, scire potest. Illud nobis satis sit, Alexandrinam minam drachmas Atticas pendere centum sexaginta. Gorr. INDE Μναῶς, ET Μνᾶος, ου, ὁ, Minæ pondus æquans, Tantum ponderans quantum mina. Xenophon lib. De re equ. pag. 548, λίθων φορβάλων ἀμφιπίμων ὅσον μναῶν. Et apud Suidam de Baleartium insularũ fundi toribus, μναῶς λίθους ἔβαλον. Alioqui ponuntur etiam pro Minæ pretium æquans. & neutro genere τὸ μναῶν siue μνᾶον dicitur Minæ pretium, Tantũ quantum mina valet. vt apud Suidam, μναῶν ὀβόλου τὸ κεφαλαίου ὑποβάλοιτο τοῖς ἐθέλουσι. Apud eundem reperio Μναῶν, & Δεκαμναῶν: sed metuo ne perperam pro μνᾶον & δεκαμνᾶον: præsertim quum ea non sint in manuscripto codice, & apud eundem sua serie scriptum sit δεκαμνᾶον. Eustathius & tetrasyllabum Μναῖος affert ex Aristotele: vt μναῖος λίθος, χαλκὸς, aut tale quid, exponens itidem μναῖ ἱστῶν, Minam pendens, Minam ponderans. Compositorum verò ex μνᾶ præter μνᾶος est & alia terminatio, μνοῦς videlicet. Dicitur enim Ἑξάμνους & Δεκάμνους, teste eodem Eustathio, pro Ἑξαμνᾶος & δεκαμνᾶος. At pro μνᾶ Ionicè Μνέα dicitur. vt μνέας εἴκοσι apud Herodot. Minas viginti.

Μναῖος, vide in præced. μνᾶ.

Μναιάς, Capra quæ mulgetur. Hesych. enim μναιάδας dici tradit τὰς ἀμελγομένας αἶγας.

Μιαῦ, idem lexicogr. affert pro μυηδόνται.

Μναιάδος, Μναιᾶος, Μιαῦος, vide in præced. μνᾶ.

Μναμονθύω, Dorice pro μνημονεύω dicitur. vt μνάμων.

Μναμοσύρειν, Hesych. τὸ ὀδυπορεῖν ἢ μεμνῆσθαί τινος.

Μνάμων, t. 2, c. 955, a

Μναήνιοι, Hesychio μοῦσαι & μνησῆρες.

Μνάομαι, Memoro, &c. t. 2, c. 952, h. Μνάομαι, Memor fuit, &c. c. 953, d. Μνάομαι, Ambio, &c. c. 962, e.

Μνάρον, Hesych. μαλακὸν, θυμῆρες, ἡδὺ, Molle, Animo gratum, Iucundum. Exponit etiam κόρημα. quomodo & Μνάριον à Bœotis vocari τὸ καλαθῶν ait, Scopas.

Μνασίον, Idem Hes. esse dicit μέτρον τι δημέδιμνον, Mensuram quandam duorum medimnorum capacem. At Μνάσιον in Ægypto dicitur herba eaum quoddam quod vt papyrus edule est, dulcissimum in cibo saporem offerens. Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 9.

Μνασίλη, dictus fuit mensis quidam, Hesych. autore.

Μνέα, t. 2, c. 954, a. Μνέα, vide in μνᾶ.

Μνεία, t. 2, c. 958, f

Μνεώμβυος, Ionicè pro μνωΐμβυος. Herodotus lib. 1, μνεωΐμβυος ἀρχὴν, Imperium affectans.

Μνῆμα, t. 2, c. 954, a. Μνημαστὴς, ib. c

Μ. ημεῖον, ib. e. Μνήμη, ib. c

Μνημεῖον, ib. e. Μνημόσυμα, t. 2, c. 955, g

Μνημοσύμαι, ib. e

Μνημονευτέον, Meminisse oportet.

Μνημονευτικὸς, t. 2, c. 956, d. Μνημονευτὴς, ib. c

Μνημονεύω, t. 2, c. 955, e. Μνημόνια ζητήματα, ib. c

Μνημονικὸς, ib. d. Μνημονικῶς, ib.

Μνημοσυνὴ, t. 2, c. 957, f. Μνημόσυνον, ib. c

Μνημύει, Hes. exponit σκυθρωπάζει, Vultu est tetrico: afferens & μνήμυκεν pro ὑποσθήσεται, δυς χεραίνει. Idẽ ferè ἠμύει.

Μνήμων, t. 2, c. 954, g

Μνησίθεος, affertur pro Pius. In appẽd. Dioscor. annotatur τὸν δρακυβίδα τὸν μικαλλῶ à nonnullis vocari μνησίθεον, ab aliis κυπάρισσον ἀγρίαν. Alioqui est nom. propr.

Μνησικακέω, t. 2, c. 958, a. Μνησικακία, ib.

Μνησίκακος, t. 2, c. 957, g. Μνησικάκως, t. 2, c. 958, a

Μνῆσις, t. 2, c 957, f

Μνησιχάρη, Hesych. ἡδονὴ, Voluptas.

Μνησεία. ας, ἡ, Ipsa actio ambiendi. dici enim πρὸς τὸ μνησῆρας, Poll. tradit lib 3.

Μνήσημα, ατος, τὸ, idem propè significat. Euripides Phœniss. ὦ κακὰ μνησήματα. Nisi ibi pro Sponsalibus acci pere malis.

Μνησιβίω, t. 2, c. 963, c. Μνησὴ, t. 2, c 962, g

Μνησὴρ, ib. h. Μνησήλεος, t. 2, c. 963, a

Μνησηφονία, ib.

Μνησῆς, t. 2, c. 962, h. Μνῆσις, t. 2, c. 958, h

Μνησὸς, t. 2, c. 962, g. Μνήσυρα, t. 2, c. 964, a

Μνῆσρος, t. 2, c. 963, b. Μνησῆς, t. 2, c. 962, g

Μνήσωρ, t. 2, c. 963, b

Μνήσια, Hesych. χάμων δῶρα: nisi potius scripsit μνήσεια.

Μνιαρός, & Μνίεος, vide in sequ. Μνίον.

Μνίον, ου, τὸ, Muscus, vel Alga. Hesych. enim μνία vocari scribit τὰ βρία καὶ τὰ φύκος. Inde Μνίεος & Μνιαρὸς, Muscosus. Posteriore vtitur Oppian. lib. 2, dicens, μνιαροῖσι ὑπὸ πλατυμῶσι. Et quidem apud Suidam, μνιαρὸν βαθυβράφοιο πέπτης. qui Suid. & ipse μνία esse dicit τὰ τῆς θαλάσσης αἰθήματα, siue βρία. Nicander in Alexipharm. v. 497, dicit etiam μνιόεσσα θρῖα, pro τὰ φύκια ἢ βρύον.

Μνίω, Comedo. Hesych. enim & Suid. μνίει afferunt pro ἐσθίει. Apud Galen. in Lex. Hippocr. μνίειν.

Μνίσα, Hesychio ἰκανία. Athen. verò lib. 6, à Cretensibus μνίσαν vocati τὴν κοινὴν δουλείαν, refert ex Soficratis Creticis.

Μνοῦον, Hesychio μαλακὸν, Molle: forsan à μνοῦς.

Μνοῦῶες, eidem οἱ μηροὶ, Femora.

Μνοῦς, Prima lanugo, vt χνοῦς. Hesychio ἡ περὶ τὴν ἀμνῶν καὶ πόλων ἐκφύησις, ἕτερον ἀπαλώτατον. Plumas etiam tenerrimas & mollissimas sic nominari tradit, ac propriè anserum. Suidas quoque ἁπαλὴν τρίχα sic vocitari scribit, Tenerum mollẽm que pilum: hoc ex Epigr. in exemplum afferens hemistichium, καὶ μνοῦ χνῶτα πρεσνοτέρη. Pollux etiam χνοῦς & μνοῦς dici ὅλῃ τῇ μαλακότῃ tradit, Aristoph. autorem citans.

Μνῶα, Hesych. δουλεία, Seruitus. pro quo paulo antè μνοῖα. Inde Μνοῖται, Serui. Pollux scribit κλαρώτας & μνοῖτας apud Cretenses fuisse μεταξὺ ἐλευθέρων καὶ δούλων, vt εἵλωτας apud Lacedæmonios, πενέστας apud Thessalos.

Μνώομαι, poeticè pro μιμνῶμαι, Memini, Recordor, In mentem mihi venit. Homer. Iliad. β, Οὐ πολέμου μνώοντο δυςηχέος. Sic Apollon. Argon. lib. 2, οὔτε τι σάσιν Μιδόνι τ' οὐδὲ τοτοῖο. Ibidem ὕπνου μνώοντο. Rursum apud Hom. extat imperat. μνώεο pro μνῶ, Memineris, Memento. necnon participium μνωόμενος pro μνώμενος, Odyss. ο, Κνίδεσσι μνωομένοιο τροπώμεθα, Æt umnarum recordatione & commemoratione nos oblectemus. Vide & t. 2, c. 953, e.

¶ Μογγὸς, opponitur ei qui clara est voce. Ita enim in Hippiatr. de asino admissario, ἔστω δὲ τῇ φωνῇ μὴ μογγὸς, ἀλλὰ λαμπρός.

Μογλίω, Μογλοῦς, Μογέω, Μογεύω, Μογηρὸς, in Μόγος.

Μογιλαλία, t. 2, c. 955, e. Μογιλάλος, ib. d

Μόγις, Vix, Ægrè, Magno cum labore. Homer. Iliad. φ, μόγις δ' ἐς αἶαν ἔπεσε δυμόν. Plato libro 1 De repub. σωεχῶς ῥηστὸν ὑπαῦθα. καὶ μάλα μόγις. Dicitur & μόλις.

Μόγος, ου, ὁ, Labor, Ærumna. πόνος, μόχθος, κακοπάθεια. Hom. Iliad. σ, Ἰδῴδη δ' ὀν ἴδωσα μόγῳ. id est ὀν τῇ κακοπαθείᾳ. Vtuntur & prosæ scriptores. INDE Μογερὸς, οῦς, ὁ, Laboriosus, Ærumnosus. Hesych. μογεροῖς exponit non solùm ὀδυπόνοις ἀθλίοις, λυπηροῖς: sed etiam πονηροῖς, quemadmodum & Suidas μογερῶν affert pro μοχθηρῶν: haud scio an in prima significatione an in secunda accipientes. SED ET Μογηρὸς pro μογερὸς dici tradunt. Deriuatum inde & VERBVM Μογόω, ῶ, Laboro. Significat etiam Labores tolero, Ærumnas patior & perfero: cum accusat. vt κοπὰς quoque & κακοπαθεῖν. Hom. Iliad. α, Ὦ, ἐπὶ πολλ' ἐμόγησα. Odyss. ξ, Ὅσσα γὰ δὴ ξύμπαντα θεῶν ἴστωρ μόγησα. Item simpliciter pro Tolero, Perpetior: nisi malis Magno cum labore & ærumnis tolero & patior. Odyss. ζ, & φ, πολλὰ μογήσας. Odyss. β, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας. Item Labore fessus sum. Odyss. ω, Ἤλθ' ὁ γέρων Δολίος, σοῦ σῆ ἕνεκ' υἱέος τοῦ γέροντος ἐξ ἔργων μογέων τε. Item Doleo, vt πονῶ. Euripides μογῶ πλευρὰ, Laterũ dolore infestor. Apud Demosth. legitur & pass. μογεῖσθαι pro Laborare & Malè se habere. ἐὰν μογήσωσι τὴν πόλιν μετὰ ταῦτα ἐξηπορήθημεν, Philipp. 4. Ionica & poetica epenhesi τοῦ ι dicitur ETIAM Μογέω pro μογόω, vt ποιέω pro ποιόω. vnde Doricũ μογέοντι, quod Hesych. exponit μοχθοῦντι, πονοῦντι.

nio videlicet) fuisse non miror. Iam enim Troianis tẽporibus rubrica in honore erat, Homero teste, qui naues ea commendat: eas nimirum appellans μιλτοπαρήους. Sic quam Diosc. lib. 5, c. 11, vocat μίλτον Σινωπικὴν, Vitruu. lib. 7, c. 7, nominat rubricam Sinopicam, Marcellus empir. Minium Sinopicum. Rursum quam Nicand. in Ther. μίλτον Λημνίδα appellat, Vitruuius ibidem Rubricam Lemniam nuncupat: quæ alio nomine Λημνία σφραγὶς dicitur. vt & Dioscor. in Præfat. lib. 6, ait, μίλτου δ' καλουμένης Λημνίας σφραγῖδες, Rubricæ quæ Lemnia σφραγὶς nominatur. Et aliquanto pòst, ὧν ἐστὶν ἡ Λημνία μίλτος, Lemnia rubrica, seu Minium Lemnium. Itidémq; vocatur in versibus Andromachi apud Galen. lib. 3 De theriaca ad Pisonem. Celsum quo que l. 4, cap. De torminibus, minii glebam dixisse ferunt pro μίλτου Λημνίας, seu Λημνίας σφραγίδα, aut Λημνίαν χῶν. tot. n. nominibus appellatur. Rursum Vitruu. l. 9, c. 3, dicit Signans cera ex milto, pro cera miniata, vt Cic. loquitur. ¶ Μίλτος dicta fuit etiã ἡ ἐρυσίβη. hoc est δρόσος καταληφθεῖσα ὑπὸ καύσωνος, ὑφ' ἧς διαφθείρεται πᾶς καρπὸς καρπὸς, vt Eust. refert ex Paus. atq; adeò idẽ Paus. sic vsurpasse dicitur in Bœoticis. Latini rubiginẽ dicunt, itidem à rubido & miniaceo colore. Inde COMPOS. Μιλτοδυρὴς, Quo foribus inducitur minium. Epigr. lib. 6, sub finem, μιλτοδυρὲς κλῖμαξ ὑπὲρ ἀκροτόχου φαλάνδρου κανόνι. Ibi enim intelligitur funiculus fabrorũ rubrica tinctus, quo signare ligna solent rectis lineis quas in eis complanandis sequantur. Suid. habet μιλτοφορὲς τι ξύλον. forsan scribendum μιλτοδυρὲς, vt sit Minio imbutũ. ET Μιλτοπάρηος, ου, ὁ ἢ ἡ, Minio infectas genas habens, Qui miniatis seu rubricatis genis est. Hom. metaphor. μιλτοπαρήους ἰαῦς dixit eas quarũ prora: minio seu rubrica essent infectæ: Il. 6, Τῷ δ' ἡ' ὅμα ἵππε ἕπετο δυώδεκα μιλτοπάρηοι. ITEM Μιλτοπαρέπτης, Miniaceo seu rubeo colore decorus, id est, Rubens. vt Eustath. etiam pag. 1254, affert μιλτοπαρέπτοισι μόροισι pro ἐρυθροῖς. NECNON Μιλτηλοφὴς, ἔος, ὁ καὶ ἡ, Minio illitus, Rubrica illitus, Miniatus, Rubricatus. ET Μιλτοφόρος, ου, ὁ, Minii seu rubricæ effossor. est enim ἡ μίλτος ἐ genere metallorum. Ipsa eius effossio DICITVR Μιλτοφορία. Amborum horũ meminit Pollux libro septimo, cap. 23, scribens, Quum Amipsias ὀνομαζοῖς dixerit μιλτοφορίαν, videri ὀνομαστικῶς numerari posse τὴν μιλτοφόρον. Meminit Eustathius quoque nominis μιλτοφορία, sed dicens esse τὸν ἐν ᾧ μίλτος ὀρύσσεται, locum, in quo foditur minium seu rubrica, quæ Plinio est Miniaria. Præterea à Μίλτος DERIVATVR Μιλτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Miniaceus, Minio similis, colore videlicet rubeo. Apud Athen. lib. 13, ὅτι δὲ ἦν γλαφυρὸν ἰδρῶς ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μιλτώδη ποιεῖ. ET Μίλτειος, AC Μίλτινος, itidem Miniaceus, hoc est Qui è minio est. Epigr. lib. 6, sub finem, Γείονα μιλτείῳ κάρμαρ πεφυ'ρμένον, ferram quæ lineam miniato fune factam sequitur. Sic μίλτινον χρῶμα, Miniaceus color, Color è minii gleba. Plutarchus in Probl. Rom. παρὰ γὰρ ἔθος ἦν τὸ μίλτινον, ᾧ τὰ παλαιὰ ἦν ἀγαλματα ἐχρῶντο. NECNON Μιλτίτης. vt μιλτίτης λίθος, Lapis minii colorem referens. Sotacus apud Plinium libro 36, capite 21, dicit quarti generis hæmatiten cultum vocari miltiten, ad omnia vtiliorem rubrica. Denique inde est VERB. Μιλτόω, ῶ, Minio inficio, Rubrica tingo: seu Minio. vt Plinius dicit Iouem miniandum locare. Inde passiu. particip. μεμιλτωμένος, Miniatus: vt idem dicit Miniatus torques, & Cicero Miniata cerula. Dicit enim schol. Aristoph. μεμιλτωμένον χρώματον, Miniatum funem, Funiculum rubrica tinctum.

Μιλτίω, Μιλτώδης, Μιλτωρυχία, Μιλτωρύχος, in Μίλτος.

Μίλφαι, siue Μίλφωσις, Defluuium pilorũ palpebræ: quod vitiũ alio nomine μαδάρωσις dicitur. Nam Paul. Ægin. l. 3, c. 22, & Actuar. l. 2 περὶ διαγνώσ. παθ. c. 7, scribunt μαδάρωσιν siue μίλφωσιν esse ἀπόπτωσιν τῶν τῆς βλεφάρου τριχῶν. Idem Paul. Ægin. μίλφας appellat, & Galen. τῶν κατὰ τόπους lib. 4, cap. 5. Aetius τὴν μίλφωσιν esse dicit παθος τῶν περιττῶν, in εἴοῦ τοῖς παρουσὶ fieri ἐμβρυοῖς, ἐοικότας μίλτῳ τῇ χροιᾷ.

Μιμαίκυλον, ου, τὸ, dicitur ὁ καρπὸς τοῦ κεμάρου, Fructus arbuti, Pomulum arbuti: simile mespilo. Theophrastus apud Athen. lib. 2, ἡ κέμαρος ἢ τὸ μιμαίκυλον φέρουσα τὸ ἐδώδιμον. Amphis ibidem, ἡ συκῆ μόνος συκαμίνοις, ὡς ὁρᾶς, φέρει· Ὁ πελέκυς ἀκύλους, ἡ κέμαρος μιμαίκυλα. Ibidem Theopompus, Τρέφουσι μύρτα καὶ πέπονα μιμαίκυλα. Variè peccatur in huius vocabuli scriptura. alicubi enim μεμαίκυλον pro eo reperitur, alicubi μαμαίκυλος alicubi μεμίκυλον, alicubi aliter. sed omnes eæ scripturæ mendosæ sunt. hæc non apud Eustathium solùm & Athenæum extat, sed eam confirmat etiam series alphabetica Hesychiani lexici.

Μιμαλόνες, t. 2, c. 941, f. Μιμαλόνες, ib. Vide & κλώδωνες, suprà.

Μίμαρκυς est σκεύασία quædam κοιλίας καὶ οὐτήρων. propriéq; esse volunt τὸν ἐκ τῆς λαγῴας αἵματος καὶ τοῦ ὀπισθίου σκελαζοῦ μέλανος κατὰ κιλλ. vt sit farciminis genus è sanguine & interaneis leporis. Ita schol. Aristoph. in hoc loco Acharn. Ἀλλ' ἢ πρὸς θεῶν τὸν μίμαρκυν καταδεῖ μου. Itémq; Suid. At Hes. habet Μιμάρκυς, esse dicens κοιλίαν καὶ εὐπεγῆ τὸν ἱερεῖα μετὰ αἵματος σκευαζόμενα. maximè verò de leporinis dictum fuisse, interdum & suillis: Pherecratẽ verò per iocum de asininis etiam dixisse.

Μίμασα, eidem H. ἄγρια λάχανα, Syluestria olera.

Μιμαυλεῖν, t. 2, c. 941, c. Μιμαυλὸς, ib.

Μιμέομαι, t. 2, c. 938, f. Μιμέεσα, t. 2, c 942, a

Μιμηλάζω, t. 2, c. 940, d. Μιμηλὸς, ib. c

Μιμηλόπους, ib. d. Μίμημα, t. 2, c. 939, b

Μιμησις, ib. d. Μιμητέον, Imitandum.

Μιμητὴς, t. 2, c. 939, f. Μιμητικὴ, f. τέχνη, t. 2, c. 940, a

Μιμητικὸς, t. 2, c. 939, g. & t. 3, c. 153, d. ob.

Μιμητικῶς, t. 2, c. 940, a. Μιμητὴς, ib.

Μιμικὸς, t. 2, c. 941, f.

Μιμιχμὸς, Hes. τὸ ὑπνου φωνὴ. qui & χεμπεμὸς, Hinnitus.

Μιμαίζω, t. 2, c. 883, a. Μιμησκω, t. 2, c. 962, d

Μιμνήσκεσθαι, ib. Μίμνω, t. 2, c. 882, g

Μιμεραίφρος, t. 2, c. 941, b. Μιμελογέω, ib. c

Μιμολίγος, ib. b. Μίμος, t. 2, c. 940, e

Μιμῶ, οῦς, ἡ, Simia, autore Tzetze, quia hominis actiones imitatur. ἡ πίθηκος.

Μίν, Ipsum, vel ipsam: poeticè pro αὐτὸν vel αὐτὴν. Dicũt etiã μὴν αὐτὴ pro αὐτὴ ἐκείνη. vt Hom. Od. γ, Λίσσεσθε δέ μιν αὐτὴ ἕπος ἠμερίη ἐέπῃ. Necnõ αὐτὸν μιν pro ἑαυτὸν, Seipsum. vt de Vlysse, Αὐτὸν μιν πλησίον ἀείκελον ἐξεμάσσας. Apoll. μιν posuit etiã pro αὐτοὺς. Argon. l. 2, Καὶ δ' ἐπὶ πρεσβῆν νῆας κίον χρειὼ μιν ἐρέσθαι Ναυπλίνς, οἵ τ' εἴεν, interrogare ipsos de nauigatione, & quinam sint.

Μίνα, Hes. μύελα, & τὰ μυκρὰ σύκα.

Μίναιθος, t. 2, c. 944, h

Μίσαρ. Hesychio χορδὴ, Chorda.

Μίσδαξ, eidem est θυμίαμα πινὸν, Suffimentum quoddam.

Μίνθα, siue Μίνθη, Mentha: herba quæ alio nomine ἡδύοσμος dicitur à suaui odore. vt Dioscor. tradit l. 3, c. 41. vnde & στέφανον ἔχον μίνθης apud Athen. l. 12 Plut. inter μίνθην & ἡδύοσμον discrimen facit: Sympos. l. 8. probl. 9. οὔτω γὰρ ὑπὸ ὄξους ἐξίη ἡ ῥώσις ἀφαφέρειν, ὑπὸ πυρὸς αἴρειν, ὑπὸ μίνθης ἡδύοσμον. indicans μίνθαν esse degenerẽ ἡδύοσμον, seu vitiũ ἡδύοσμου, vt loliũ est vitiũ tritici, vappa vini. Apud Theophr. reperio μίνθον pro μίνθαν. Hist. pl. l. 6, c. 7, ὑπὸ σούμβελον ὑπὸ μίνθον. Et De caus. l. 2, c. 21, τὸ σούμβελον εἰς μίνθον μεταβάλλειν. Alioqui μίνθος (sed & μίνθα, vt vult Hes.) dicitur ἡ αἰθριακία κόπρος, Sterc' humanũ, Merda. VNDE Μινθοῦσθαι est Merda aspergere vel ingnare. Itẽ Merdã affricare. vt apud Aristoph. in Pluto, ἢν ὄρχεις κρεμῶνται, Μινθοῦσθαι φῆς, ὡς ἀφ' ὁ ὄγου, Τίνι εἶναι, εἰπὲ; velut lurci, naribus merdã affricabimus. Solent, n. pastores quũ hirci ex perfrictione veternũ cõtraxerint, merda naribus eorum oblitis, sternutamenta eis ita ciere, & fœtore illo eos excitare. vt & Catull. Nũc eũ volo de tuo ponte mittere pronum, Si potest olidum repentè excitare veternum, Et supinum animum in graui relinquere cœno. Scholiastes tamen μίνθου nomine & herbam quandam accipi vult in stercoribus nascentem, qua hirci mirè afficiantur. Sed prior expositio melior est. nam idẽ comicus & alibi μινθοῦσθαι vsurpat pro Merda aspergere cõtaminaréq;, in Ranis dicens, Καὶ πρεσβυτέρδιν γ' ἐς τὸ σῶμα τῷ θαλάμαμαι, Καὶ μινθοῦσθαι τ' σύοστιν,

Μίνθη, Μίνθος, Μινθόω, vide in præced. Μίνθα.

Μινύθιον, Hes. affert pro ὀλιγόβιον. vt sit pro μίνυνθα ζῶν, Breui temporis spacio viuens.

Μινύθω. Minuo, Imminuo. ἐλαττόω. Odyss. ξ, de suibus Vlyssis, Ἱππλὸν πανσόπεροι· τοὶς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες Ἀντίθεοι μνηστῆρες, eorum enim numerum minuebant proci comedendo. Idem Hom. Il. ο Ὡς ἰκὼ Ἀργείων μινύθει μόθος, ἄμμι δὲ δρήγει. Et Il. υ, Ἀλλ' ἢ τοι αὐτὰρ ἀθάνατον ὀφέλομι τι μινύθειν Ὅππως κεν ἐθέλῃσιν. Sic Hesiod. Erg. Ῥεῖα δὲ δρίζιλον μινύθει, καὶ ἄθλιον ὀφέλλει. ¶ Neutraliter etiam accipitur, vt φθινύθω, pro Imminuor, Minor fio, Decresco. Hom. Il. ρ, μινύθουσι δὲ οἶκοι, Imminuūtur domus: incendio videlicet. At Hesiod. Erg. μινυθοῦσι δὲ οἶκοι, pro Imminuūtur & decrescunt domus seu familiæ, tum quoad opes tum quoad sobolem. Ex Apollonio quoque affertur pro Deficio, Tabesco. Apud Hippocr. legitur & μεμινυθότασι. quod Erot. exponit καταφθίσασι, Graciliores facti sunt & macriores.

Μίνυνθα, Paululum. Ad paululum temporis: ἐπ' ὀλίγον χρόνον. Hom. Od. ο, Καὶ ἢ δ' ἀδε τόσσ' ὀλίγον χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα. Odyss. χ, Ἤπαμον δὲ πόδεσσι μίνυνθα πάρ, ὄφ μάλα δλιό. INDE Μινυνθάδιος dicitur ὁ ὀλιγοχρόνιος, Breui tempore durans, Qui breuis & exigui temporis est. Dicitur & de homine pro βραχύβιος, & de rebus inanimis pro ὀλιγοχρόνιος. Hom. Od. τ, ἀνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν. Il. ο, μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν Ἑκτορ ἔσεσθ. Il. φ, μινυνθάδιον δὲ με μήτηρ Τεὴ ἀπο. Idem Hom. Il. ρ, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰὼν Ἕπεται· Et Il. χ, Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθάδιος ὤπτορ ἀνὴρ Ἔσται. Sic μινυνθαδίη νοῦσος apud Apoll. Breui tempore durans morbus.

Μινύον, Hesych. est τὸ βλίτον, Blitum: & ἀφόρμα πάν. item τὸ καινάβαρι, quod Latinis Minium. At μινυὸς quidam volunt esse μικρὸς, vnde fit μινυώμος & μινύθω. Atque adeò Eust. Atticè μινυὸν dici vult pro μικρὸν, Paruum, Exile.

Μινυεχμα, Μινυελίζω, Μινύεσμα, in sequ. Μινύρομαι.

Μινυρομαι, Querula & flebili voce loquor vel cantillo. Sophocl. Ἄγκα μινύουσα θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν χλωρᾷ ὑπὸ βώσσᾳ. Aristoph. Concion. μινυρομένη τ' ὠδὲς ἐμαυτῶν μέλος, querula & exili voce mecum cantillans. VNDE Μινυρὸς, ᾶ, ὸν, Querula ac flebili, ideóque gracili, voce cãtillans. Theocr. μινυραὶ ὀρπαλίγες dicit pro λεπτῇ φωνῇ δρώσαισαι, Gracili voce lamentantes, Pipientes. Idyll. 13. Οὐδ' ὁπότ' ὀρπαλίχοι μινυροὶ ποτὶ κόππον ὀρόεν Σείσαι λᾶρας ἥερα μητρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετούρῳ. supra κινυρὸς & κινυρομαι pro his habuimus eadem significatione. Præterea hinc est VERBVM Μινυελίζω, significans μινυρᾷ φωνῇ χρῶμαι, Querula & lachrymabili voce loquor, Exili voce lamentor. Homer. Il. ε, Μή τί μοι ἄλλοσσε, ἀλλε παρεζόμενος μινύελιζε. Od. δ, ὦδε δὲ δ μωκὴ μινύελιζε Φάσιν. Pro exili & flebili voce cantillare. Aristophanes Vesp. λύχνους ἔχοντες καὶ μινυελίζοντες μέλη. Et Plato Polit. 3, μινυελίζων τε καὶ γεγανωμένος ἐπ' ᾠδῆς. Plutarch. de discern. amico & adul. πολλοὶ δὲ βασιλέων οὐκ Ἀπόλλωνος ἀλλ', αὐ μινυείσωσιν, Διόνυσοι δὲ, αὐ μεθυσθῶσιν, non statim Apollines sunt si cantillent, aut querulas fides pulsent. Inde VERBALE Μινύεγμα, sive Μινύεσμα, ατος, τὸ, significans Flebile murmur, Querulum & exile murmur, Lamentum exili voce. ¶ Ad Μινυρὸς verò quod attinet, Hesych. μινυρὸν expon. non solùm τῇ φωνῇ μινυελίζον, sed etiam μικρὸν, ὀλίγον, Paruum, Pusillum.

Μινυρὸς, vide in præced. Μινύρομαι.

Μινύστρεις μεγάλοις, v. l. ex Thuc. perperam pro μινύστροις.

Μινυωμος, t. 4. c. 791. g Μινύωρον, ib. b

Μινώα, Vitis species est, autore Hes.

Μιξαιθρία, t. 1. c. 153, c. Μιξαίθριον, ib.

Μιξέλληνες, Qui altero tantùm parente Græci sunt, vt Hibridæ apud Romanos.

Μιξιαμβος, Hesych. λοίδορος. olim enim ἴαμβοι erant λοιδορίαι. itaque quibus admixti essent iambi poesibus, μιξίαμβοι dicebantur. Exponit idem μιξίαμβος non solùm λοίδορος, μεμιγμένος λοιδορίᾳ, sed etiã ποιηματοκόπος.

Μιξίας, Hes. ὁ κιγκλίων, Mixtor seu Mistor.

Μιξὶ, t. 2. c. 933. e.

Μιξόβαρβαρος, Mixtus barbaris, Semibarbarus.

A Μιξοδία, t. 2, c. 1175, e. Μιξοδὸς, ib.

Μιξοθηρ, t. 1, c. 1554. g.

Μιξόθριξ, ικος, ὁ, Qui mixtis pilis est, Semicanus.

Μιξοφία, Hes. μίξις, πλησιασμός, Coitus.

Μιξολυδὶ ἁρμονία, Lydia harmonia mixta. Aristot. Polit. 8, ἡ μιξολυδιστὶ καὶ κλαυθμῶν ἁρμονία.

Μιξοπάρθενος dicitur ἡ σφίγξ, quòd virginea facies ei admista esset, hoc est quòd ex parte esset facie virginea. Eurip. Phœn. πολύφθορος, μιξοπάρθενος, δεινὸν τέρας.

Μιξοπόλιος, Cuius pilis cani miscerì incipiũt, Semicanus: Homero μεσοπόλιος. Suprà μιξοθριξ.

B Μιξοφρυς, t. 2, c. 1569, d

Μιξώδης, Mucosus, v. l. perperam pro μυξώδης.

Μίος, affertur pro Vnus: sed fine exemplo. nam fœm. μία ad εἷς refertur.

Μιρῶσαι, Hesych. est πτλῶσαι, Luto obducere.

Μίμεα, eidem sunt κάρυα, Olera.

Μίμκα, idem pro δυσειδὴς, ποικίλη αἰδῆσι.

Μίρμα, idem dici scribit ὀλὶ τὸ κακοπνοῖς καὶ ῥυπαρῷ καὶ πονηρῷ, de sordido & improbo.

C Μιρρίνον, ι. τὸ, affertur pro Gula.

Μιρπυλον, Hesych. μῦσος, μίασμα, Piaculum.

Μισαγαθία, t. 2, c. 951, a. Μισαδελφία, ib.

Μισαδελφος, ib. Μισαλεξάνδρος, ib. b

Μισαλληλία, t. 1, c. 365, b. & t. 2, c. 951, b

Μισάλληλοι, t. 2, c. 951, b Μισάλληλος, t. 1, c. 365, b

Μισανθρωπία, t. 1, c. 454, b. Μισανθρωπία, ib.

Μισάνθρωπος, ib. Μίσαν Σκεία, t. 1, c. 38, c

Μισαχείειον, ib. e. Μισοδία, t. 2, c. 1175, e

Μισοδαὴς, Hesych ὁ θόρυβος, Tumultus: nimirum ex confluxu & mistione multitudinis.

D Μισογονόμος, eidem ὅπου τὰ ἀίπτα νέμουσι γῆ, Terra vbi promitur pascunt omnes.

Μίσγω, t. 2. c. 932, g Μισέλλιω, t. 2, c. 951, b

Μισέω, t. 2, c. 948, b. Μισέημαι, ibid. d

Μισήρεως, ib. c. Μισήτη, t. 2, c. 949, a

Μισηπα, t. 2, c. 948, b. Μισηπάς, ib. d

Μισηπῖζω, ib. Μισηπὴς, ib. g

Μίσηθον, ib. d. Μισθαποδοσία, t. 2, c. 943, g

Μισθαποδότης, ib. Μισθάδειον, t. 2, c. 945. g

E Μισθαρνοδιδασκός, t. 2, c. 944, d. Μισθαρνόω, ib.

Μισθαρνέω, ib. b. Μισθαρνὴς, t. 2, c. 943, h

Μισθαρνηπικὸς, t. 2, c. 944, d. Μισθαρνία, t. 2, c. 943, h

Μισθαρνικὸς, t. 2, c. 944, b. Μισθάρνος, t. 2, c. 943, h

Μισθαρχία t. 2. c. 944, f. Μισθαχίδης, ib. e

Μισθὶς, t. 2, c. 945. f. Μισθοδοσία, t. 2, c. 943, a

Μισθοδοτεω, t. 2. c. 842, h. Μισθοδότης, ib. g

Μισθοδοτοῦμαι, ib. h. Μισθὸς, ib. a

Μισθῶμαι, t. 2, c. 946, b. Μισθωφορεῖ, t. 2, c. 943, f

Μισθωφορέω, ib. c. Μισθωφορία, ib. e

Μισθωφορικὸς, ib. Μισθωφόρος, ib. a

F Μισθὼ, t. 2, c. 945, h. Μίσθωμα, t. 2, c. 946, e

Μισθωμάπον, ib. g. Μισθώσμος, ib.

Μίσθωσις, ib. Μισθωτικὸς, t. 2, c. 947, b

Μισθωτὴς, t. 2, c. 946, h. Μισθώτεια, t. 2, c. 947, b

Μίσκαρος, Hesych. κῆπος, Hortus.

Μίσκελλος, eidem ἀπελὴς καὶ μέλας οἶνος, Vile & nigrũ vinũ. Μίσκελλον autẽ volũt esse Sordidum & præpareum, qui frusta etiam & fragmenta colligat. NAM Μίσκοι dicuntur frusta & reiectamenta cœnarum quæ euerri G solent, vt est apud Poll. lib. 6, c. 15.

Μίσκει, Hes. ἄρχεται, Incipit.

Μισοβαρβαρος, t. 2, c. 949, c. Μισοβασιλὴς, ib.

Μισογαμία, ib. f.

Μισογωνεία, ibid. & t. 1, c. 890, f. ob.

Μισογωνὴς, t. 2, c. 949, e. Μισόδικος, ib. f

Μισόδικος, ib. g. Μισόθεος, ib.

Μισόκαλος, ib. h. Μισολάμαχος, ib.

Μισολογέω, t. 2, c. 950, b. Μισολογία, ib.

Μισολόγος, ib. a. Μισοπόθος, ib. b

H Μισοξένος, Osor peregrinorum seu hospitum, Inhospitalis. Vnde Μισοξενία, Odium peregrinorum, Inhospitalitas, apud Greg.

Μισόπαις, t. 2. c. 950. b.

Μισοπολὶς, ibidem: & t. 3, c. 473. b

Μισοπονέω, t. 2, c. 950, b. Μισοπονηρέω, ib. d

Affert idem / ET Μισθύοντας pro μισοῦντας seu μισθοῦντας, Laborantes, Laboribus & ærumnis conflictantes.

Μισοστόκος, t. 3, c. 1535, a. Μισοτόκος, t. 3, c. 1534, g

Μίσθα, Hesych. σφάγματα, Stramenta seu Stragula.

Μόδιος, ου, ὁ, Modius: mensura sedecim continens sextarios. Apud Dinarch. in Demosth. χίλιοι μόδιοι.

Μοθαξ, Verna. Hesychio enim μόθακες sunt οἱ αἰχμαλωτόφρονες τοῖς υἱοῖς δοῦλοι παῖδες. Athen. lib. 6, μόθακας ait Spartæ fuisse liberos quidem, sed non Lacedæmonios: fuisse autem σιτοῦφοις Lacedæmoniorum, vtpote qui cum ciuium filiis educarialique solerent, καὶ μετέχειν τῆς παιδείας πάσης. Infrà μόθων.

B

Μοθύω, affertur pro Detestor, Odi, Calumnior. Apud Hesych. verò Μοθύων, ψέγων: sed pro quo alphabetica series postulet μοθεύων.

Μόθος, ου, ὁ, Hesychio est πόνος, Labor: item πόλεμος, μάχη, πόρυβος, Bellum, Pugna & conflictus, Tumultus. Ita Homer. Iliad. η, Εἴπερ ἀδεὴς ἔσσι, καὶ εἰ μόθου ἐσ' ἀνόρητος. Iliad. φ, Τρῶες δὲ κ' μόθον ὠρόρεσαν. Sic Hesiod. πεφειδώτα κ' μόθον. Rursum Homer. Iliad. η, Οἶδα σ' ἐπαΐξας μόθον ἵππων, pro μάχην ἵππων, vt paraphrastes exponit.

C

Μοθυέρας, Hes. τοὺς λαβὰς τῶν κοπτῶν, Remorum manubria. At μόθυερα, eadem quæ λόφουρα. Bud. ex Aristot. Physiogn. τῶν μὲν οὖν λοφούρων ἢ μεθύρων κοινὴ ὄψις. Ita enim reponit pro λεθούρων, quod est in Ald. cod.

Μόθων, ωνος, ὁ, idem ac μοθαξ, Verna. Etymologus enim Lacedæmonios ita nominare scribit τὸν οἰκογενῆ δοῦλον, Seruum domi natum & educatum, quem Athenienses οἰκότριβα appellent. vt & Hesych. μοθωνας à Lacedæmonis vocari ait τοὺς τῶν ἐλευθεροφρόνων παῖδας, pueros qui præter liberos domesticos aluntur & educantur: Aristophanis verò schol. & Suidas, τοὺς παρεπιδήμους τῶν ἐλευθέρων, Ingenuorum affeclas & pedisequos. Ab his μόθωνας appellarunt τοὺς ἀτελεῖς καὶ δουλοφρεπεῖς, καὶ ἀπερμολόγους, necnon τοὺς φορτικοὺς. quòd tales essent οἱ μόθωνες. hoc est Homines viles & seruili indole prædito, Nugatores & garrulos, Molestos. Aristoph. Equit. Βερέσχεδοί τε καὶ κόβαλοι καὶ μόθωνες. Idem in Pluto, Διαῤῥαγείης, ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος. Vbi schol. quoque μόθων exponit φλύαρος, φορτικός: qui etiam addit, μόθωνας dici τοὺς αὐθόπτας καὶ δουλοφρεπεῖς. nam Lacedæmone μόθωνας dictos fuisse τοὺς ἐλευθεροφρόνων παῖδας, pueros qui præter ingenuos educabãtur & alebantur. Eidẽ schol. μόθων est etiã εἶδός αἰχμᾶς καὶ δουλοφρεποῦς ὀρχήσεως: icidẽque Suidæ, qui addit etiam καὶ φορτικὸς. quemadmodum Poll. quoque lib. 4, cap. 14, scribit μόθωνα fuisse φορτικὸν ὄνομα καὶ ἀνοικτόν. Ab Athen. l. 14, μόθων numeratur inter τὰ τῶν αὐλητῶν ὀνόματα. Porrò à μόθων quod est φλύαρος καὶ φορτικὸς, est SVBST. Μοθωνία, quod Hesych. & Etymol. exp. ἀλαζονεία, Insolentia. ET Μοθωνικὸς, ὄν, ὁ, quod itidem pro Insolens ac Superbus accipitur apud Plut. in Pericle, vbi Ion poeta dicit πῶς τῶ Περικλέους ὁμιλίας εἶναι μοθωνικὴν καὶ ἀπάυστον.

D

E

F

Μοι, t. 1, c. 1075, g

Μομυῦν, ET Μομύλλειν, comici vocant τὸ σιωπᾷν τὰ χείλη, Contrahere seu comprimere labia, teste Polluce. Hesych. μομυῶν quidem esse ait τὸ τὰ χείλη φέρειν πρὸς ἀλλήλα φερόμενα: μομύλλειν verò non solùm τὸ τὰ χείλη φέρειν πρὸς ἀλλήλους, sed etiam ἠλαύνειν, Sugere, & ἐσθίειν, Edere.

G

Μοῖος, eidem Hes. est σκυθρωπὸς, Tetricus, Vultuosus.

Μοῖρα, Pars, &c. t. 2, c. 844, g. Μοῖρα, Sors, &c. t. 2, c. 845, g.

Μοῖρα, Fatum, &c. ibid. h. Μοῖρα, propr. c. 846, e

Μοιραχίτης, ib. g. Μοιρᾶος, t. 2, c. 848, g

Μοιραίως, t. 2, c. 849, a. Μοιρόομαι, ib.

Μοιρηγενὴς, t. 2, c. 846, g. Μοιρία, t. 2, c. 848, h

Μοιρίδιον χρέος, t. 4. c. 541, f. Μοιρίδιος, t. 2, c. 848, g

Μοιρίλογχος, t. 2, c. 846, f. Μοιροδοκέω, ib.

Μοιρολαχέω, ib. c. Μοιρολόχευμα, ib.

Μοιρολοχέω, ib.

Μοῖσα, Æolicè pro μοῦσα dicitur, teste Eustath.

Μοιτοὶ ἔνημοι, apud Hesych. vt Cuiatius quoque Observ. lib. 11, cap. 37, ex Sophr. affert μοιτὸν ἔνημον: ex hoc μοιτὸς deriuari posse dicens Latinum Mutuus. idémque prouerb. Siculum apud Hes. sic legit, ἢ γὰρ χάρις μοιτὸν οἶσε χάριν.

A

Μοιχαγρία, t. 1, c. 54, g

Μοιχαίζω, Μοιχαλὶς, Μοιχαόμαι, Μοιχαὶς, Μοιχαάω, Μοιχεία, Μοιχθόπεια, Μοιχθύω, Μοιχθίδιος, Μοιχικὸς, Μοίχιος, vide in sequ. Μοιχὸς.

Μοιχὸς, οῦ, ὁ, Mœchus, Adulter. Plur. in suo τῶν Ἀθηναίων libello, ὡς τῶν μοιχοὶ τὰς ἑτέρων γυναῖκας θαυμάζοντες καὶ τῶν ἰδίων καταφρονοῦσιν. Aristophanes Pluto, Οἱ δ' ἀλοιεῖ γε μοιχὸς ὄψ σε που τῶν θρεπτήλεται. qui enim deprehẽsti essent mœchi, si mulctam persoluere non possent, ἀπεκεφαντιάζοντο καὶ παρεπήλοιπο, podex eis raphano terebrabatur & pili è natibus ac pudẽdis euellebãtur. ¶ Item μοιχὸς dicta fuit species quædam κουρᾶς ἀπρεποῦς καὶ κινεῖ σώδεις, tonsuræ genus indecorum ac cinædicum. Suidas ex Aristoph. Κεφάλαιος ἀεὶ κικαρδῶος μοιχὸν μὴ μαχαίρᾳ. Ex superiore μοιχὸς COMPOS. Μοιχοτύπτης, ου, ὁ, Hesychio ἢ ὑπὸ μοιχῶν τυπτομένη, Mœchis tũdendum cunnũ præbens. ET Μοιχαγρία, τὰ, Mulcta quam persoluit mœchus deprehensus in adulterio. de quo t. 1, c. 54, g. Deriuatum ab eodem ET Μοιχικὸς, οῦ, AC Μοίχιος, ου, ὁ, Adulterinus. Quorum hoc in Epigr. legitur, illud apud Phocyl. dicentem μοιχικὰ λέκτρα. Apud Athen. verò libro 15, & μοιχικὴ ᾠδὴ, Cantilenæ mœchicæ, quales à mœchis cani solẽt. Verùm & homo μοιχικὸς dicitur pro mœcho seu in adulteria prono. Plur. De aud. poem. οὐδεὶς γὰρ ἄνων αὐθρώπων ἡμέρας συνοικοῦντας γυναικὶ πείσας ἢ τὸν ἀκόλαστον καὶ μοιχικόν: Paridem videlicet. Idem in Præcept. conn. τῶν πρὸς τοὺς μοιχοὺς καὶ τοὺς ἀκολάστους ἔρωτας καλῶς. Sic in lib. De fera num. vind. ἰατρείας ἕνεκα τὸν μοιχικὸν καὶ πλεονεκτικὸν κολάζει πολλάκις, Propensum in adulteria. NECNON Μοιχίδιος est Adulterinus, seu Ex adulterino concubitu natus. Lucian. μοιχίδιός εἰμι ὑῷ ἔρωτος σοι ἠλυόθρυος. vt & Suidas μοιχίδιον vocari scribit τὸν ὑπ' μοιχοῦ γεγεννημένον, non ab Hecatæo solùm, sed etiã ab Hyperide. Præterea inde EST Μοιχαὶς, άδος, ἡ, Adultera, seu Adulteriis dedita. vt quum Æschines Socraticus apud Athen. lib. 6, καὶ ὁ τῆς Γοργίας γυναῖκας συνεκοῦσιν μοιχαίδας καὶ κιρδαλέας appellat. ET Μοιχαλὶς, ίδος, ἡ, pro eodem: Suidæ itidem πόρνη, μοιχευομένη. Frequens hoc nomen in Nouo testamento. vt Math. 12, & 16, γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλίς. Item μοιχαλὶς pro ψευδομοιχαλὶς. Iac. 4, μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες, οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου ἔχθρα τοῦ θεοῦ ἐστιν; Ad Romanos 7, ἄρα οὖν ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς μοιχαλὶς χρηματίσει, ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ, mœcha vocabitur si viuente marito fiat alterius. Petrus & pro adulterio vsurpauit, epist. 2, cap. 2, v. 14, ὀφθαλμοὺς ἔχοντες μεστοὺς μοιχαλίδος, oculos plenos adulteri. Præterea à μοῖχος est VERBVM Μοιχάομαι, ώμαι, Mœchor, Adulter sum. Matth. 5, & 19, ὁ ἀπολελυμένην γαμήσας μοιχᾶται. Sic Marci 10, ἐὰν γυνὴ ἀπολύσῃ τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καὶ γαμηθῇ ἄλλῳ, μοιχᾶται. Apud Xenophontem legitur & actiuum μοιχῶ. Apud eum enim Hellen. 1, pag. 260, Callicratidas Cononi dicit ὅτι πάσῃ αὐτὸν μοιχῶντα πλὴν θαλάττης, Adulterantem, Adulteri modo occupãtem. Dicitur verò ET Μοιχάζω. cuius hoc exẽplum apud Suid. ἀκολάστων γυναικῶν ἐμοίχαζε: sed sine expositione. Sunt qui itidem interpr. Mœchor. Est verò & tertium verbum à μοιχὸς deriuatum, NIMIRVM Μοιχθύω, significans etiam ipsum Mœchor, Adulter sum. vt apud Athen. lib. 12, ἐὰν μὴ ὁμολογῇ μοιχθύειν ἢ κίναιδος ᾖ. Sic Plut. ἀκρασίας γὰρ τὸ πολυφόρημοῦν, ὡς καὶ τὸ μοιχθύειν. Sic etiam Lucas capite 16, πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ γαμῶν ἑτέραν, μοιχᾶται. At Apocal. 2, τοὺς μοιχθύοντας μετ' αὐτῆς, pro Rem cum ea habentes, Mœchos ipsius. Alioqui μοιχθύω ponitur & actiuè pro Adultero, Stupro, Adulterio vitio. Plato lib 2 De rep. τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχθύσειν τα. pro quo Cicero Offic. 3, Reginæ stuprum intulit: de Gyge. Sic pass. μοιχθύεσθαι dicitur quæ stupratur & adulterio vitiatur. Athen. lib. 13, ὑπὸ δ' Ἀντίνοος μοιχθυόμενος αὐθόμενος αὐτὸν ἕτερον. Luc. de Danae, ὑπὸ πινος μεμοιχθύεσθαι οἰηθεὶς αὐτὸν. Item μοιχθύεσθαι fœmina neutraliter dicitur pro Mœchis se dare seu prostituere, Mœchari. vt apud Athen. lib. 10, τὴν ἐλθυθέρεν μὴ ἐκ πορθύεσθαι ἡλίου δεδυκότος, ἐὰν μὴ μοιχθυσθῆναι θέλῃ. Sic Ioann. 8, αὕτη ἡ γυνὴ κατειλήφθη ἐπαυτοφώρῳ

B

C

D

E

F

G

H

μοιχθυμφίν. INDE Μοιχθύεια,ας, ἡ, Mœcha,Adultera, Quæ solet μοιχεύειν,mœchari. Plato Sympos. γυναῖκας φίλαι δροί τι καὶ μοιχθύειαι. Plutarch. De discern.amico & adul. ἐαὶ δὲ πρὸς ἑπαίρειν ἢ μοιχθύειαν ἐρωμένῳ κτησμός τις ἐξ ὀργῆς καὶ ζηλοτυπίας ὑπαρχθύπτει. ET Μοιχεία,ας,ἡ, Adulterium. Plut.De fera num.vindicta,γυνὴ κρεισσόν μοιχείας. Idem in Problem.Hellen. ἐπὶ γυναικῶν πλὴν ὅλη μοιχείᾳ ληφθείσαν. Vbi confer τῆς μοιχείας δίκλω cum ea quæ est apud schol. Aristoph. Idem Plut.alibi,δυεχθρία πρὸς ἢ μοιχεία γυναικός.

Μολγίς, vide in Μολυβδίς, col. sequ.l.c.

Μολγός,οῦ,ὁ,Bulga, Saccus coriaceus,Culeus. Xiphilinus in Epit. Dionis,de Nerone, μολγόν τί πινα ἀπ' αἰδηραίρης αὐτῷ τύκτωρ ἀπεκρέμασεν· ὑνδεικνύμενοι ὅτι ἐς ἐκείνον αὐτὸν δεῖ ἐμβεβλῆθαι. Sic Suetonius, Alterius collo & ascopera delegata,simúlque titulus,Ego quid potuit sed tu culeum meruisti. Poll.l.10, Tarentinorũ lingua scribit μολγὸν vocari τὸν βόειον ἀσκόν,Vtrem è bubulo corio. vnde Vulcanum à Theodorida dici φυσητῆρα μολγοποιὸς χρῆσθαι,follibus coriaceis, vti verò eo vocabulo & Aristophanem, dicentem Μή μοι Ἀθηναίοις αἰνίττε μολγὸ ἔσοιτο. Idem Aristoph.in Equit.dicit,ἀλλ' ἐαὶ πύτῳ πίθῃ,Μολγὸν ἠρύεσθαι δεῖ σε. Vbi diuersæ à scholiaste afferuntur expositiones,hæ tamẽ præcipuæ. nimirum πίνοντα καὶ κλέπτειν ἢ δημοσίων. μολγοὶ enim siue ἀμολγοὶ dici περὶ ἑξαμέλγοντας τὰ κοινά.vel πυρόν.quoniam seruis Scytharum qui equas mulgebant,eruebantur oculi, vt docet Herodot. Ibidem ab eo annotatur, Apud comicos μόλγης,vt γόης,est ὁ μοχθηρός, Ærumnosus vel Improbus. Hes.quoque μολγοὺς siue ἀμολγοὺς dici scribit περὶ μοχθηροὺς, περὶ κλέπτας, περὶ ἀμέλγοντας τὰ χρήματα. Alioqui μολγὸν dici τὸν βόειον ἀσκὸν: interdum verò poni etiam ὅλη ἢ ἀμαξῶν.

Μολδίειν,t.2,c.965,a. Μολέω,t.2,c.964,c

Μολιβαχθὴς,t.1,c.616,b. Vide & in sequ.μολιβδὸς.

Μολίβδαινα, Μολίβδεος, Μολίβδινος, Μολιβδίς, Μολιβδοειδὴς, vide in sequ.Μόλιβδος.

Μόλιβδος ,ου,ὁ, Plumbum. Lucian.De conscrib.histor.οὐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφοῖτα, ἢ ἀργυρον ἀπὸ καστήρου. Plut. Sympos.6,ἀκάνθαι μολίβδου,cores è plumbo. Apud eundem De fera num.vind. λίμνη μολίβδου, lacus plumbi. INDE Μολιβδοειδὴς,Plumbi speciem gerens: quod vide cũ μολυβδοειδὴς in μόλυβδος.in seq.tmemate. ET Μολιβδοχοεῖν,Plumbum fundere. ET Μολιβδόχρεος, Qui plumbi colore est: apud Dioscor.lib.5,cap.100. ET Μολιβδοχρὼς,ῶτος,Cuius corpus plumbeo colore est.qui & πελιδνὸς,Liuidus: apud Galenum in Arte medendi lib.12. Deriuatum inde ET Μολίβδεος, οῦς, ὁ, Plumbeus,apud Luc. Idem DICITVR Μολίβδινος. quod vide cũ μολυβδίνος in μόλυβδος, paulo infrà. ET Μολιβδὶς,ίδος,ἡ,Pila seu massa plumbea.apud Plut.ex tragico quopiã, Μολιβδὶς ὥστε δίκτυον καπέπασεν.solent enim retibus plũbeæ appendi pilæ,seu plumbei globi,qui ipsum deprimant. NECNON Μολίβδαινα inde deriuatum.quod vnà cum μολύβδαινα vide in tmemate sequ. ITEM Μολίβδωμα,ατος,τὸ, Opus è plumbo, quasi Plumbamentum diceres. Athen.κατεσκεύασε δὲ μολιβδώματα καὶ σανίδων κλειστὸν ἰχθυοδρεῖον. Vbi intelligi queant Plumbeæ laminæ,vel Plumbeum tectorium. Dicitur ETIAM Μόλιβος,sine δ. Homer.Iliad.λ,μόλιβος ὡς ἐπράπετ' ἀίχμὴ,veluti plumbum. Itidémque in Epigr. Inde compos. μολιβαχθὴς,de quo t.1,c.616,b.

Porrò notandum,reperiri scriptum ETIAM Μόλυβδος,per ῡ ψιλὸν in secunda syllaba,teste Eustath.quoque, confirmante eandem scripturam serie alphabetica quæ apud Hesych.est, Suida etiam vtranque suo ordine collocante. Ita apud medicos μόλυβδος κακωμφίος,Plumbum vstum: μόλυβδος πεπυμφίος,Plumbum lotum seu Lotura plumbi,σκωρία μολύβδου, Scoria seu recremẽtum plumbi. Apud eosdẽ μολυβδου ἔλασμα, Lamina plumbi:pro quo & ἐλασμὸς μολύβδου dicitur. vt apud Suid.εἰς ἐλασμοὺς μολύβδων γράφοντες,in laminas plumbeas. INDE Μολυβδοειδὴς,ἔος,ὁ καὶ ἡ,Plumbi speciem gerens,Plumbo similis. Apud Dioscor.per ι μολιβδοειδὴς λίθος,lib.5, cap.98. ET Μολυβδοφανὴς, ίος,ὁ,καὶ ἡ,Plumbeus aspectu; Qui plumbeus videtur. apud Athen.lib.9,ex Alexãdro Myndio, de scope aue, ὅθεν μολυβδοφανεῖ τῇ χρόᾳ τὰ ὑποδήματα σίμαινα ἔχει. ITEM Μολυβδοχοέω,ῶ, Plumbum fundo.seu Tracto ac tem fundendi plumbi. Poll. μολυβδοχοεῖν generalius esse dicit τὸ μόλυβδον ἐργάζεσθαι,Tractare plumbum. ET Μολυβδουργὸς,οῦ,ὁ, Qui plumbum tractat, Plumbarius. Deriuatum inde ET Μολυβδαῖος, siue Μολιβδαῖος, Plumbaceus,Plumbi naturam referens. Dioscor.lib.5,cap.97, μηδὲν ἔχουσα μολιβδῶδες. Sic & cap.præced. ἄχρις αὖ μηδὲν ἔχῃ μολιβδῶδες. ET Μολυβδινος, Plumbeus. vt μολυβδίνος κανὼν,apud Aristot.Ethic.5. Scribitur & per ι in secunda syllaba. vt μολιβδίναι κεφαλίδες apud Athen.lib.5. Sic μολιβδίνη δυάς,& μολιβδίνος δίδυξ,apud Dioscor.lib.5,cap.95,de plumbo eloto. ITEM Μολυβδίνης,ου,itidem Plumbaceus aut Plumbosus.vnde in fœm.gen.μολυβδίνης λιθάργυρος. Plin.lib.33,cap.6, Spumæ argenti genera tria: optima, quam chrysitin vocant:secunda,quam argyritin: tertia, quam molybditin. Chrysitis,ex vena ipsa fit:argyritis,ex argento: molybditis,plumbi ipsius fusura. NECNON Μολυβδὶς,ίδος,ἡ, Globus seu pila plũbea,vt quæ reti appenduntur. Nonnullis etiam Lamina plumbea. Hesychio μολυβδὶς ἐστὶ σφαῖρόν τι ἐπάμφιον:quod & Μολβίς. ET Μολύβδαινα,ας,ἡ,idem ac μολυβδὶς,hoc est Globus seu pila plumbea quæ reti aut etiam hami funiculo appendirur ad ipsum deprimendum: Eustathio ὁ πρὸς τῇ ὁρμῇ καὶ τῷ ἀγκίστρῳ πεφυκὼς μόλιβδος ἤτοι τὸ ἁλιεῖον καλιεῖσθαι:vt quum Hom.Il.ω,dicit,Ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. Item μολυβδαίνια nominantur pilæ seu massæ plumbeæ,quales manu eiaculari solẽt vel in certamine vel in exercitio. Lucian.in Lexiph. ὁ δὲ μολυβδαίνας χαρμαδίους φράγδιον ἔχων,ἐκπροβάλει. Verùm & vasa plumbea appellantur μολυβδαίνια. Athen.lib.5, ἐν οἷς κίπποι παντοῖοι θαυμασίως ὑποκεκολλοντες τοῖς φυτίοις ἔξω κεφαλίδων ἢ μολυβδαινῶν,fictilibus & plumbeis in vasis. Alioqui μολύβδαινα dicitur etiam metallicum quiddam,de quo Dioscor.libro 5,c.100. Plin.lib.34,cap. vltimo,Est & molybdæna,quam alibi galenam vocauimus;plumbi & argenti vena communis.& hanc metallicam vocant. Adhæresceit & auri & argenti fornacibus. Melior hæc quanto magis aurei coloris, quantóque minus plumbosa, friabilis & modicè gravis. coctacuna oleo iocinoris colorem trahit. Est μολυβδαίνα herbæ etiam nomen. Plin.lib. 25, c. 13, Nascitur vulgò molybdæna,id est plumbago,etiam in aruo, folio lapathi,crassa radice,hispida. Ea (inquit Gorr.)multis esse creditur maior perficaria, aut omnino nobis ignota est. Denique à μόλυβδος est VERBALE Μολύβδωσις, εως,ἡ, Plumbatura, hoc est ferruminatio quæ plumbo facta est. Cæterùm vt μόλιβος interdum sine ι scriptum reperitur, ita etiam μόλυβος, in carmine præsertim,metri lege postulante secundæ syllabæ correptionem. INDE Μολυβοῖς, Plumbeus. Athen.lib.14,εἰς μολυβοῖς κεφαλίδα ἐμβαλὼν καὶ εἰσαγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος,κατεπόντωσεν. SIC Μολυβὶς apud Hesych.pro μολυβδὶς, nimirum μολυβδαίνη exponentem μολυβίδι,pilæ seu globulo plumbeo. Idem ET Μολυβρὸν affert,exponens μολυβοειδὲς,Plumbi speciem gerens, Plumbosum. quod proculdubio συγκόπτεται ὀν τῷ μολυβηρός.

Μολιβδοχοεῖν, Μολιβδόχρεος,Μολιβδοχρὼς,Μολίβδωμα,Μόλιβος,vide in præced.Μόλιβδος.

Μόλις,Vix:idem quod μόγις suprà. Isocr. ad Philipp.οὐ ἔπεσι δέκα μόλις αὐτῷ ὀξεπολιόρκησαν. Xen.μόλις πῶς,Cum quadã difficultate.. Nic.schol.accipit etiã pro σπανίως, vbi poeta in Ther.ait,μόλις γὰ μὲν ἔκφυγον αὖσαν. Nihil tamen & ibi vetat interpr.Vix,Ægre,Difficulter.

Μολίσκω,idem quod μολέω, vnde & deriuatum est,vt πείσκω ex πείθω.Schol.Hom.Od.ἢ exp.βαδίζω.

Μολίονες, Hesychio μαχηταὶ,Pugnatores:aliis Grassatores, ἀφὸ τὸ μολεῖν. Alioqui Μολίονες patronymicùs dicuntur filii Moli.

Μολοβρὸς,dici putatur quasi ὁ μολίσκων ὅθεν τὸν βορὸν, Qui cibi causa ventitat aliquò,vt sunt ἐπαίται καὶ παράσιτοι, mendici & parasiti:ideo exponitur etiam γαστρίμαργος,

Gulosus, Vorax.Hom.Odyss.ρ, Πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγᾳς ἀμέγαρτε συβῶτα; Apud Nicandrũ quoque in Ther.v. 662,πεδίοσα μολοβρὴ Ἑλίκα ὑπαργήεσσα,scholiast. metaphoram esse vult ὅτι ὅλῳ τῷ πεπιεσμένῳ ὅλῳ ὅλῃ τῇ βορᾷ μολοβρῶν pro πεπιεσμένῳ vel etiam μόλις αὐξανομένῳ. At μολόβεια dici ὅλῳ ἀρχαίῳ θηείῳ πνεῦ, autor Hes.

Μολόθουρος,Molothurus:herbæ nomen. Nicander Alex. πάσ γε μὴν ὕψι τέθηλεν Οἷόσπερ μολόθουρος. Euphorion semper virentium generi annumerat,canens, Πῶῆκις ἀεὶ χλωρεῖσιν ἰαύεσκον μολοθούροις. Hesychius properispmenos habet μολοθοῦρος,dicens esse vel αὐσφοδελὸν vel ὁλόφυλλον.

Μολορὸς,Hesych.λυπηρὸς,ἀπιδὴς,Molestus,Iniucundus.

Μόλος,eidem πόνος,μάχη, φρίαγμα,Labor,Pugna, Fremitus.quo ferè signif.& μόθος suprà.

Μολοσσὸς, siue Μολοσσὸς, apud metricos pes quidam dicitur, nimirum ὁ πεντάμακρος, qui tribus longis syllabis constat. Nomen accepisse fertur à Molosso Pyrrhi & Andromaches filio, qui cantilenas quasdam hoc carminis genere in Dodonæo templo recitarit. Μολοσσοὶ verò siue Μολοσσοὶ,populi sunt Epiri:quorum regio Μολοσσία dicitur:necnon Μολοσσὶς,vt quum Plut.in Probl. Hellen.dicit ὤνησαν πρὸς τὴν Μολοσσίδα. Inde Μολοσσίδες κυνες apud Poll.quæ Xenoph.in Cyneg. Μολοσσικοὶ κύνες: Athenæo lib.7, Μολοσσικοὶ κυνες,Horat.— domus alta Molossis Personuit canibus:at Virg. substantiuè,Veloces Spartæ catulos acrémque molossum. At μολοσσικὴ ἐμμέλεια à pede molosso dicitur: apud Athenæum lib.14,δακτυλοι,ἰαμβικοὶ,μολοσσικὴ ἐμμέλεια,κόρδαξ.

Μολουεῖδαι,Hesychio βασταχίδαι,& ὅλῳ τὰ χύλα τὰ γένεια.

Μολουεὶς,eidem est μόλις ἐρῶν,Ægrè reddens vrinam: item κολοβὴ λίζη,Cuspis mutilata:& αἰδοῖον,Pudendum. Apud Nicãdrum verò schol. μολουεῖδας esse dicit animal assimile locustæ:in Ther.de chelydro,Ἀχρεώσων λεπιδῶν μολουεῖδας ἢ βασταχίδας. AT Μόλουροι ab eodem poeta numerantur inter serpentes,& eos quidem innoxios,in Ther.v. 461.

Μολούειν,Hesychio ἐγκόπτειν τὰς παῤῥαφυάδας. quod potius κολούειν dicitur.

Μόλοφθος,eidem H.est ἐγκυφίας.

Μολόχη,t.2,c.779,b. Inde Μολοχίτης λίθος, Lapis maluæ virorem imitans. Plin.lib.37,cap.8,Non transfucet molochites spissius virens, à colore maluæ nomine accepto,reddendis laudata signis.

Μολπάζω,Μολπαστὴς,Μολπάσιρια,Μολπὴ,Μολπηστὴς, vide suprà in Μέλπω. Sed adde,Μολπαστὴς ab Hesychio exponi συμπαίκτης, Collusor: afferente & Μολπάσρη pro συμπαίκτρια.

Μολπὸς,eidem est ᾠδὸς,ὑμνῳδὸς,ποιητὴς,Cantor,Poeta.

Μόλσον,idem vocari scribit σελίνου κεφαλὸν vel ὑπαφυάδα.

Μολτύοις,idem τὰ κοκκύμηλα,Pruna.

Μολύβδαινα , Μολύβδινος, Μολυβδὶς,Μολυβδίτης, Μολυβδὶς, Μολυβδοειδὴς , Μόλυβδος , Μολυβδουργὸς,Μολυβδοφανὴς, Μολυβδοχοέω , Μολυβδώδης,Μολύβδωσις,Μολυβὶς, Μόλυβος,Μολυβοῖς,Μολυβρὸς,vide suprà in Μόλιβδος,tmemate secundo.

Μολυβρὸω,Suidæ ἡ μορμὼ καὶ τὸ φόβητρον , Larua & terriculamentum. Apud Hesych.μορμυρώ.

Μολωΐν,& Μόλωσις,in sequ.Μολωύω.

Μολωύω , Polluo,Contamino,Inquino,Conspurco. Synes.epist.5,ἢ κέρδει παρ' αὐτῶν ἐμολωύατο,lucro ab his contaminatus est. Actiua voce in Apocal.τὰ ἱμάτια αὐτῶν οὐκ ἐμόλυναν. INDE Μολυσμὸς , οῦ,ὁ, Inquinatio, Contaminatio. Item Inquinamentum, μίασμα. Paulus ad Corinth.2,cap.7 , καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος. ET Μόλυνσις,εως,ἡ, itidem Inquinatio, Contaminatio , vel Inquinamentum,apud Theophr.De caus.pl.lib.4. Aristot.verò μολυνσεως nomine lenem quandã coctionem intelligit, parum ab ipsa differentẽ cruditate. Ita enim ille Meteorol.lib.4,μόλυνσις δὲ ἀπεψία μὲν,ἐνεστία δὲ ἐψήσει, εἴη δ' ἂν ὀνομασία ἡ πεφυκὼς λεχθεῖσα ἀπεψία τῶν ἐν τῷ σώματι ἀσυμμέτρου δι' ἔνδειαν τῆς ἐν τῷ ὑγροῦ πέψεως θερμότητος. Præterea à verbo μολύνω DICITVR Μολωΐν,ἡ, ἡ ἀνὴ , Podex: quoniam excrementis quæ eiicit,polluitur.

Μολυείδας,Suidas dici scribit τὰς ἀκρίδας, Locustas:apud quem legitur & μολυείδες κεφάλαιον. Suprà μολυεὶς habuimus pro animali simili locustæ.

Μολυρὸν,Hesych.κυθρὸν,βεκαδὺ,Segne,Tardum:item αὐλαῖρον,λυπηρὸν,ἀνιδὲς,ἀχάριστον, Dolorificum,Molestum,Iniucundum,Ingratum.

Μόλυω,t.2,c.964,c

Μορμέρω,Hesych.ἢ μορμὼ καὶ φόβητρον, Larua & terriculamentum. Μερμὼ,idem dicitur.idem enim Hesych. subiungit,Μερμὼ,quod nos μορμὼ dicimus , τὸ φόβητρον τῶν παιδίων. Apud Suid. μολυβρὼ legitur pro μορμέρω, sed repugnante serie alphabetica.

Μορφὴ,t.2,c.876,d

Μόρφος,siue Μόρψις,Hesych. δύκλεια.

Μοναδικὸς,t.2,c.967,a. Μοναδικῶς,ib.b

Μοναδὸν,t.2,c.967,b. Μοναΐζω,ib.c

Μοναΐζωοι, Monachi appellari dicuntur , peculiari habitu sese distinguentes.

Μονάκαυλος,t.1,c.261,c

Μοναλκὴς,Eximio robore præditus,ita vt solus esse videatur robustus. Hes.

Μονάμπυκες πῶλοι, Vnum tantùm habentes ἄμπυκα singuli. Eurip.ita vocare dicitur περὶ κέλητας.

Μοναπηρέω,t.1,c.437,a.

Μόναπος,à Pæonibus dicitur ὁ βόασσος, Bonasus. vt tradit Aristot.Histor.anim.lib.9,c.45.

Μοναρχέω,t.1,c.560,c. Μοναρχόμαι,ib.

Μοναρχὴς,ib.a. Μοναρχία,ib.b

Μοναρχικὸς,ib. Μόναρχος,ib.a

Μοναὶ,t.2,c.966,g. Μοναστήριον,t.2,c.967,d.

Μοναστὴς,ib.c. Μοναστικὸς,ib.

Μονάστρια,ib.d. Μονάστρω,ib.e

Μοναυλέω,t.1,c.621,d. Μοναυλία,t.1,c.625,a

Μοναύλιον,t.1,c.621,d. Μόναυλον,ib.c

Μόναυλος,ibid. & 624,h. & t.2,c.14,c.ob.

Μοναχὴ,t.2,c.968,d. Μοναχικὸς,t.2,c.967,g

Μοναχῶν,t.2,c.968,d. Μοναχὸς,t.2,c.967,f

Μοναχοῦ,t.2,c.968,d. Μοναχῶς,ib.d

Μονέντερον,ου,τὸ, dicitur Magnum intestinum,Colum,quia neutra sui parte aliis intestinis annexum est, sed intestinum per se est. Ita enim in Hippiatr. γίνεται δὲ τὸ πάθος πρὸς τὸ μονέντερον,ὃ καλεῖται κῶλον,ὅθεν τὸ μὴ σαυδεύεσθαι τοῖς ἄλλοις ὑπέρεις κατ' ἀμφότερα,ἀλλὰ κυλινδεῖσθαι καθ' ἑαυτόν. Et rursum, συμβαίνει δὲ πῦον τῆς μεγάλης ὑστέρας ὃ λέγεται μονέντερον.

Μονὴ,t.2,c.878,c. Μονημέλιος,t.1,c.1465,a

Μονήμερος,t.1,c.1463,a. Μονήρες,t.1,c.1250,f

Μονηρικὸν,τὸ,t.2,c.968,c. Μονήρης,ib.a

Μονθυλεύω κοιλίαν,Aristoph.schol.suo tempore numeratam fuisse ait inter καρύκας seu καρυκεύματα. Et Μονθυλεύσας siue Ὀνθυλεύσας, Pollux vocatas fuisse scribit τὰς ἐπιτάξεις σκευασίας,Nimis exquisitos & superfluos ciborum apparatus.vt μονθυλεύω κοιλίαν intelligamus fuisse ventrem exquisitioribus καρυκείαις καὶ ἀρτύσεσιν apparatum.

Μονίας,t.2,c.968,g. Μόνιμος,t.2,c.878,d

Μονιὸς, siue μόνιος,t.2,c.968,e.

Μόνιππος,t.1,c.1708,c

Μονοβαίας,& Μονόβας,Hesychio κλέπτης,Fur: quoniam solus ire solet.

Μονόζαμος,t.1,c.815,a. Μονοζωνὴς,t.1,c.817,f

Μονόθλωος,Hesychio μονόφθαλμος,Vnoculus.

Μονογώμονες,Qui vnius sunt sententiæ.vel Ab vna sola dependentes sententia.

Μονόγραμμος,t.1,c.878,a

Μονόδους,Vnicum habens dẽtem.Μονόδους(inquit Festus) appellatus est Prusiæ filius qui vnum os habuit dentium loco. Itidem Pyrrhus Epirota συμφυεῖς habuisse dentes fertur.

Μονοειδὴς,t.1,c.1105,h. Μονοείμων,t.1,c.1381,f

Μονοζυγὴς,t.2,c.1191,b. Μονοζυγὴς,t.1,c.1393,c

Μονόζυξ,ib. Μονόζωος,t.1,c.1411,e

Μονόθυρον,τὸ,substantiuum,t.1,c.1615,d

Μονόθυρος,ib. Μονόκαμπτοι,t.2,c.52,f

Μονόκαυλος,t.2,c.93,d. Μονοκέρατος,t.2,c.127,c

Μονόκερως,ib.g. Μονοκληρονόμος,t.2,c.242,a

Μονοκοίλιος,t.2,c.289,g. Μονόκοιλος,ib.

Μονοκόβυλος, t.2, c.332, f. Μονοκύτυλος, t.2, c.395, f
Μονοκράτωρ, Qui solus rerum potitur, Qui solus imperium tenet. μοναρχής. Vnde Μονοκρατεία, Suidæ idem quod μοναρχία.
Μονοκριπὶς, t.2, c.423, b. Μονόκροτος, t.2, c.455, b
Μονόκωλος, t.2, c.526, g. Μονολεχὴς, Qui solus cubat.
Μονολίμματος, t.2, c.5573, a. Μονόλιθος, t.2, c.708, d
Μονόλοπος, t.2, c.680, a. Μονομαχία, t.2, c.812, h
Μονομαχία, ib. Μονομάχος, ib. g
Μονομερὴς, t.2, c.851, g. Adverb. Μονομερῶς ex Pand. lib. 6 affertur pro Simpliciter, Non in vniuersum.
Μονόμιτος, t.2, c.951, f
Μονόμματος, Vnoculus. Epigr. Hes. μονίμματον exp. μονοειδὴ, ἀπλοῦ.
Μόνος, t.2, c.966, c
Μονογενὴς, ibid. e. Μονογενὲς, ibid. Μοιονογὲς, ib. f
Μονόξυλος, t.2, c.1191, f Μονόξυλος, t.2, c.1140, e
Μονόζυγος, t.2, c.1191, b. Μονοσύσσος, t.1, c.1132, f
Μονοπάθεια, ας, ἡ, Affectus & morbus vnius tantùm. vt μονοπάθεια τῆς ὀφθαλμῶν, quum vnus tàntùm oculus dolet. Alex. Probl.
Μονόπαις κόρος, Filius vnicus, seu vnigenitus. Eurip.
Μονοπάτιον iter, in Pand. differt τῆς πλατείας ὁδοῦ, inquit Budæus. Significate videtur Quod vnus tantùm calcare queat.
Μονοπέδιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vno indutus calceo seu talari.
Μονοπείραι λύκοι, t.3, c.154, a
Μονόπλους, Vno seu simplici indutus peplo. μονοχίτων.
Μονοπόδιον, t.3, c.515, a. Μονεσωρεμαπέω, t.3, c.533, e
Μονοπρεσώπους, t.2, c.1404, b. Μονοπρεσώπους, ib.
Μονόπθερος, t.1, c.1716, c. Μονοπωλέω, t.3, c.642, f
Μονοπώλης, ib. d. Μονοπωλία, ib.
Μονοπώλιον, ib. Μονορκὴ, t.1, c.5203 g
Μονόρριζος, t.3, c.709, g
Μονόρχις ἵπποι, in Hippiatr. Equi qui vnicum tantùm habent testiculum, Altero testiculo mutili.
Μόνος, t.2, c.965, g
Μονοσλλὴν, Clara stella quæ in hyadibus est. Hesych.
Μονόσποροι ὄρνεις, Alexandriæ in Ægypto sunt ex quibus galli pugnaces nascuntur, bis & ter ova fouentes. vt est Geopon. lib. 14, cap. περὶ καπνιαδίων ὀρνίθων. Sunt qui Indicas gallinas vulgo dictas interpretentur.
Μονοστέω, t.3, c.792, h. Μονοστία, ib.
Μονόστυς, ib. g. Μονοσκελὴς, t.3, c.820, b
Μονόσκελος, ib. Μονόσκηπτρος, t.3, c.859, d
Μονοσκλὴς, Hesych. ὁ κῷ μόνας σκελόμενος.
Μονοστελέχης, siue Μονοστέλεχος, Qui simplici est caudice, Vnum à radice caudicem emittens. Plinius dicit Vnistirpia.
Μονόστιχος, t.2, c.1522. g. Μονόστιχος, t.3, c.983, f
Μονόσολος, Solus & desertus, apud Sophocl. seu Qui solus it. vt Hesych. quoque μονοτόλω exponit τῷ κῷ μόνας ἐλθόντι.
Μονόσπεμος ἀξίνη, Securis vnicum solùm habens σπέμα, Non biceps, Vna tantùm parte scindens.
Μόνοτος, idem ac μονότατος, Vnico osse constans. vt μόνοτος αὐχὴν, Collum perpetuo osse rigens. Aristot. De part. anim. lib. 4, οἱ δὲ λύκοι καὶ λέοντες μόνοτον τὸν αὐχένα ἔχουσι.
Μονοφαγὴς ὄχος, Hesychio ἡμίονος.
Μονόφορος, t.3, c.1082, g. Μονοσύλλαβος, t.2, c.581, a
Μονότικτος, t.3, c.1538, e. Μονοτόκος, t.3, c.1535, a
Μονοτοία, t.3, c.1281, g. Μονότονος, ib. f
Μονοτόνως, ib. g. Μονοῦστος, t.3, c.1638, f. Inde ADVERB. Μονοῦστως, Vno tantùm modo & singulari. Ioseph. De capt. Iud. μονοῦστος ἐδόκει πονηρός.
Μονοῦφοῦ, Vno pastu vtor. Strabo pag. 67, de Lusitanis, ψυχρολουτοῦντας καὶ μονοῦφοῦντας καθαρείως καὶ λιτῶς.
Μόνουα, Hesychio τὰ λεπὰ λέπαδνα.
Μονούαλος, Clara stella in corde leonis, Hesych.
Μονυχία, ας, ἡ, assertur pro Cælibatus.
Μονοφαγέω, t.4, c.3. g. Μονοφαγία, ib. h
Μονοφαγίστης, ib. f. Μονοφάγος, ib.
Μονόφαντος, Qui solus apparet. μόνη φαινομένη. Hesych.
Μονόφθαλμος, t.2, c.1411, a. Μονόφθογγος, t.4, c.137, c
Μονόφαρδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Solus pascens. Hes.
Μονοφυὴς, t.4, c.274, c. Μονόφυλλος, t.4, c.249, d.e

A Μονόχειρ, t.4, c.441, f. Μονόχιτος, t.4, c.515, b
Μονόχιτων, t.4, c.528, b. Μονόχρεδος, t.4, c.565, c
Μονόχροος, t.4, c.630, d. Μονοχρόαμαστος, t.4, c.634, b
Μονόχρωος, t.4, c.631, e
Μονοφάδης, Hesychio μονιὸς, ἀπμάγελος, Solitarius.
Μονόω, t.2, c. 968, g
Μονῳδεῖν, Μονῳδία, Μονῳδικὸς, in sequ. Μονῳδὸς.
Μονῳδὸς, οῦ, ὁ, poeta dicitur qui sub vna tantùm persona argumentum aliquod exponit, ὁ μονοπροσώπως ἀφηγούμενος πλὴν ἑπτὰ θεῶν. vt Lycophron in sua Alexandra. Vnde μονῳδικὸν ποίημα dicitur poema eo modo compositum. Item μονῳδοὶ dicuntur qui soli aliquid cantant, sine choro, vt Electra Sophoclea in luctu & dolore. VNDE Μονῳδεῖν ET Μονῳδία dicitur ὅταν εἷς μόνος λέγῃ πλὴν ὠδῆς, καὶ οὐχ ὅλου ὁ χορὸς, autore Suida. id est quum vnus tantùm ab scena canticum recitat & non totus simul chorus. Id quia in tragicis scenis fieri solebat ἐν τῇς θρηνῴσις, factum inde est vt μονῳδεῖν vsurpatum fuerit pro θρηνεῖν, & μονῳδία pro θρῆνος, Nænia, Carmen funebre.
Μονόνυξ, t.2, c.1345, c. Μονώνυχος, ib.
Μόνως, t.2, c 966. f. Μόνωσις, t.2, c 969, c
Μονώπιπος, t.2, c.966, a. Μονώπις, t.2, c.969, d
Μονωπὴ, ib. e. Μόνωπος, t.2, c.1552, c
Μονῶψ, t.2, c.1394, b. Μόρεα, t.2, c.844, e
Μορχὴ, Pollui τὸ μέρος τῆς γαστρὸς: vnde ὀδὴ μορχοῦ γλῶ apud Solonẽ esse ait πλὴν ὀδὴ μέρει γαστροειδέος. Apud Hesych. Μόρχιον est μέθυσις γῆς, hoc est πλέθρον: & εἶδος ἀμπέλου.
Μορχίας, Hesych. γαστριμαργίας καὶ ἀκρασίας.
Μόρχις etiam vocabatur ὁ ἀμέργινος χιτὼν, vt est apud Pollucem, lib 7, c.16. sed quidã pro eo reponunt ἀμεργίς.
Μόργυμα, t.1, c.394, b
Μόρος, Hesych. φεγγμὸς, Septum: & τὸ ὀδὴ τῆς αἁμαξῆς φεγμα ἐν ᾧ τὰ ἄχυρα φέρουσι. (quod apud Poll. μόργυι) Ab eodem exponitur σκύπινον τοῦχος.
Μοργυμεῖ, idem exp. χρονυλκεῖ. Tempus protrahit.
Μορέα, t.2, c.842, g. Μορέω, t.2, c.844, b
Μόρημα, ib. e. Μορία, ib. b. & 855, e
Μορίαι, t.2, c.855, e. Μορίδες, οἱ, ib. d
Μορίες, t.2, c.844, b. & 855, d. Μόρμος, t.2, c.844, b
Μόριον, t.2, c.853, g. Μόριος, t.2, c.844, d
Μορὶς, ib. & 855, d.
Μορμογύδιον, vide in Μόρμυον paulo post.
Μορμολύκειον, siue Μορμολυκεῖον, ου, τὸ, Larua. Aliquando ità nominantur tragicorum & mimorum personæ, quas Dorienses etiam γορεῖα vocant. Aliquando Terricula & spectra. Lucian. in Philopseude suo. πανικοῦ δὲ τῶν τι καὶ ἀποφεύγειν μορμολύκειον καὶ γελάσιον. Et apud Philostratum Apollonius dicit Menippi sponsam esse μίαν τῶν ἐμπουσῶν αἳ λαμίαι τε καὶ μορμολυκεῖα οἱ πολλοὶ ὠνομάζουσι. Apud Strab. legitur & Μορμολύκη, itidem pro larua & spectro. ὥστε δὲ λαμία μῦθός ἐστι καὶ ἡ γοργὼ καὶ ὁ ἐφιάλτης καὶ ἡ μορμολύκη.
Μορμολύττομαι, Terreo: ac propriè larua spectrisque & similibus terriculis. Xenoph. Sympos. ἀλλὰ τί δὴ πτῆ ἡμᾶς ἀφ' οὗτω πολὺ φίλοις μορμολύττῃ ὑπὸ τῆς καλῶς; à pulchris deterres. Plutarch. Sympos. 5, in fine probl. 7, ἵνα μὴ με δέξῃτε πόρρω νυκτὸς οὐσῶν ὑμῶν ἐπιόντα φάσματα καὶ εἴδωλα πτοηθῆναι καὶ φοβεῖσθαι. μορμολύττεσθαι καὶ δίκτα φοβεῖν. Accipitur etiam pro Formido, Metuo. Autor Axiochi, δίκχλοιάζων περὶ μορμολυττόμενος τὸν θάνατον, eos qui mortem formidant. Apud Hesych. legitur & actiuum Μορμολύττει exposito φοβεῖ, Terret.
Μόρμυον vocatur τὸ ὑπὸ τῶν ὄμαξαν τοῦ φέγματα ὁ τοῦ ἐλαμβάνεται δεῖν δικτύων. VNDE Μορμογύδιον dicitur τὸ σφάματα ἐπ' αὐτῷ φέρειν. Autor Poll. libro 7, cap. 26. Vide Μόρχις.

H Μόρμορος, Hesychio φόβος, Terror, Metus. qui infrà μύρμος.
Μορμορωπὰ ῥήματα, Aristoph. in Ranis vocat τὰ καταπλεκτικὰ καὶ φοβερὰ, Terribiliaἐκ μεταφορᾶς τῆς μορμοῦς τῆς τὰ βρέφη φοβούσης. vt tradit schol.
Μόρμος, itidem Terrificus. Hesych. enim μόρμη exponit καταπληκτικὴ, addens etiam χαλεπὴ, Grauis, Difficilis. Eidem μόρμοι sunt φόβοι κενοί: nisi fortè scribendũ κενοί, vt sit, Metus terroréque inanes, quales sunt ex laruis & spec-

A Eidem μόρμοι sunt φόβοι κενοί: nisi fortè scribendum κενοί: vt sit, Metus terroréque inanes, quales sunt ex laruis & spectris.
Μόρμυλος, Ælianus vocare dicitur quem Aristot. μορμύρον.
Μορμωίει, Hesych. affert pro δειλοπτεῖ.
Μορμυρεὶς & Μορμυρείζω, vide in Μορμύρω.
Μορμύρος, piscis quidam marinus est, de quo Aristoteles & Athen. lib. 7. Plinius ex Ouidio Pictas mormyras dicit. Athen. hos ipsos pisces ab Epicharmo μύρμας vocari scribit: Ælianus μορμύλους nominasse fertur.
B Μορμύρω, Murmuro. πολὺν ἦχον ἀποπλῶ, Hesychio: qui tamen exponit etiam πλημμυρῶ, Inundo. Homer. Iliad. φ, de Scamãdro, κυκώμενος, ὑψόσε θύων, Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν. Sic Iliad. ρ, de Oceano, Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἀστερόεντι. Apud Suidam & Hesych. reperio ET Μορμυρίζει, expositum ἠχεῖ, veluti aquæ. NECNON Μορμυρεὶς affertur pro Murmur aquarum: sed sine vllo testimonio.
Μορμυρωπὸς, apud Suidam legitur. Ibi enim malum omen esse dicitur sicui in somnis sol videatur ἀμαυρὸς ἢ ὑφαιμος ἢ μορμυρωπὸς. Ambiguum significétne Terrificus aspectu, an Turbidus aspectu. Suprà μορμορωπὸς.
Μορμυσόμαι, Terreo: vt μορμολύττομαι, Callim. hymno in Dianam, de Mercurio cineribus oblito, Αὐτίκα τὸν κούρῳ μορμυσόμεσθα, ἢ δὲ τεκοῦσης Δώσει ὅσσα κόπτοις, θεὶ δὴν φάσι χείρας. vbi schol. quoque exp. δειφοβεῖ. Hesychio μορμύσασθαι est ἐμβεμβάσθαι.
Μορμώ, εῖς, ἡ, mulier horrenda & monstrosa facie, vt strix, fuisse dicitur. indéque pro larua & terriculo accipi, deriuato inde & nomine μορμολύκειον. Aristoph. quoq; horribilitatẽ vocabulo huic includi indicat quum μορμὼ τῷ θράσει dicit pro O horrendam audaciam: in Equit. πρεσβεύεται Ὠδῶν κολόκυντα καὶ πεφυῶν καὶ κυκῶν, Ὦ δὴ καταπτόμενος με. μορμὼ τῷ θράσει.
D Μορμὼν, όνος, ἡ, pro μορμὼ dicitur, vt γοργὼν pro γοργώ. Aristophanes μορμόνα vocat Galeam Lamachi quòd μορμόνος siue γοργόνος capite insignis esset. In Acharnens. Ἀλλ' αὐτὸν ὁλῶ σ' ἀπειγκὰ μου τὸν μορμόνα. Et in Pace, Οὐδὲν δεδμεθ', ὦ θρᾶπε, τῆς σῆς μορμόνος. Xenophon rectius pro Larua & terriculo, Hellen. 4, οἱ μὲν τοι Λακεδαιμόνιοι δόξασκωπῆσεν ἐπόλμων ὡς οἱ σύμμαχοι φοβοῖντο τοὺς πελτασταὶ, ὡς ταῦρ μορμόνας παιδάρια. Hesych. μορμόνας esse dicit τὰ μύστρας. δ' αἴμονας, Dæmonas erraticos, vt qui noctu discurrunt variisque terriculis formidolosos perterrent.
Μορὶς, t.2, c.844, d. & 855, d
Μοροδιτέω, t.2, c.832, a. Μορόεις, t.2, c.843, e
Μόρον, t.2, c.1666, c. Μοροποιέω, t.2, c.842, b
Μόρος, Portio, &c. t.2, c.841, b. Μόρος, Morum, &c. ib. f. Μόρος, Acutus, &c. c.482, a
F Μοροσυκον, t.2, c.1666, e. Μοροσυκος, ib.
Μόροπμος, t.2, c.843, h
Μόροπθον, Hesych. dicit fuisse quoddam πέπλωμα ἐκ φλοιοῦ, quo sese mutuò verberarent in sacris Cereris.
Μόροχθος, ου, ὁ, Morochthus: lapis quidam Ægyptius, alio nomine dictus γαλαξίας & λθυκοχρεφίς. Eo vtuntur linteones πρὸς λθύκωσιν τῶν ἱματίων, ad dealbandas vestes, teste Dioscor. vt Galenus quoque eo vti scribit τοὺς σπουδῶντας τὰς ὀφθάλας. Apud eundem Galen. legitur & μόροξος pro eodem, Simpl. medic. lib. 9, vbi agit περὶ τῶν χρυσοῦ. Ibi enim tradit Ægyptium lapidem à quibusdam μόροξον nominari, ab aliis λθυκοχρεφίδα.
G Μόρπτιον ἕκτον μέρος τῆς καρπῶν, ἢ ἐδίδοτο τοῖς ἑκτημορίοις, vt refert Eustath. ex anonymo quodam Lexico rhetorico. Hes. habet μορπαὶ, ita vocari scribens πλὴν ῥηρῥῆν καταβολὴν ὑπὸ τῆς καρπῶν.
Μορτοβάπτιν, Hesych. αἱθροπτοβάπτιν γεῶν.
Μορτὸς, t.2, c.844, a
Μορύσσω, Inquino, Contamino, Fœdo. μολυνῶ, Hom. Od. τ, de vestimentis Vlyssis, Ῥώγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ.
Μορφάζω, t.2, c.972, c. Μορφασμὸς, ib. d
Μορφάζ, ib. e. Μορφὴ, t.2, c.970, a
Μοφφίζω, t.2, c.972, c
Μορφνὸς, Suidæ σκοτεινὸς, Obscurus, Tenebrosus: Hesychio ξανθὸς, Flauus vel Fuluus. Hoc nomine dicitur & aquilæ species quædam. Aristoteles Histor. animalium l. 9, cap. 32, aliud aquilarum genus esse dicit quod πλάτυς vocatur, magnitudine & robore secundum, inhabitans valles & paludes: id cognominari ὑπόφαιον & μορφνὸν. Inde Plinius lib. 10, cap. 3, de aquilis, Tertii generis morphnos, quam Homerus & percnon vocat, aliqui & plancum & anatariam: secunda magnitudine & vi. huicque vita circa lacus. Homeri locus quem respicit, est Iliad. ω, vbi Iupiter Priamo ad Apollinem proficiscenti αἰετὸν ὦκα πελεύσσαν πετέεσθαι Μορφνὸν ὀρνιθῶν, ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι. Nota igitur μορφνὸν & περκνὸν dici à colore vel nigro vel vario. vnde & Gaza scribit eam à macula pennæ quasi næuiam dici posse. Meminit eius & Hesiod. in Aspide canens, Μορφνοῦ φλεγέος καλυπτόμενοι πτερύγεσσι.
Μορφοειδὴς, t.2, c.970, d Μορφοσκοπέω, ib.
Μορφόω, t.2, c.971, f. Μορφώω, t.2, c.972, e
Μορφὼ, ib. Μόρφωμα, t.2, c.971, h
Μόρφωσις, ibid.
Μοσαιβοῦσαι, Hesych. ῥιπιλαπῆσαι.
Μόσιον, Hesychio πύργος, ἐπαλξις, Turris, Propugnaculum. Sed peculiariter dici volunt de turri lignea, de propugnaculo ligneo: necnon de muro ligneo: VNDE Μοσιεώνοικοι appellẽtur Qui in ligneis turribus sedes suas & domicilia habent. Testis Apollonius, sic canens Argon. libro 2, Τῇ δ' ἐπὶ Μοσιεώνοικοι ὁμοῦ ἕαλιν ἐόσαν Ἑξῆς ἠπείροιο ὑπωρείας τε νέμονται, Δουρατίοις πύργοισιν ὀν οἰκία πεκτόνωντο Κέλσμα καὶ πύργοις ὀπηφάς, οἷς καλέουσι Μόσιεωας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασι. Idem μόσιονα vocat sedem ligneam, tribunal seu suggestum ligneum, eodem libro canens, Αὐτὰρ ὀν ὑψίσω βωσιλῆς μόσιονι ἥαστον Ὑθείας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει. A Mossynœcis, gente Pontica, Didymus Μοσσυνοίκια dici scribit ξύλινοις πίνακας, εὁσῦς μεγάλους, adeo vt in iis etiam ἄθρπα μόσιεσθαι queant. seu μαζονόμα ξύλινα μεγάλα. proculdubio quòd apud Mossynœcos eiusmodi disci fierent. AT Μοσιυνῆν, idem Hesychius exponit μοσιῶσθαι βραδέως, Tardè mandere.
Μοσχάειον, t.2, c.74, b. ob. & 975, a
Μοσχὴν, t.2, c.974, h. Μοσχεῖον, ib. g
Μόσχειος, ib. f. Μοσχέλαιον, ib.
Μοσχθύεται, ib. h. Μόσχθυμα, t.2, c.976, a
Μοσχθύω, t.2, c.975, c. Μοσχὴ, t.2, c.974, h
Μοσχηδὸν, t.2, c.975, e. Μοσχίας, ib. a
Μοσχίδιον, ib. d. Μοσχναῖος, ib. e
Μοσχίον, ib. b. Μοσχκαρυον, t.2, c.974, d
Μοσχοποιέω, ibid. e
Μόσχος, Vitulus, &c. t.2, c.972, f. Μόσχος, in arbore, c.973, b.
Μόσχος, odoris genus, &c. ib. h. Μόσχος, propr. c.974, d
Μοσχοπρεσβυτὴς, t.2, c.974, c
Μοσχωνεται, ib. h. Μοτάειον, t.2, c.978, h
Μοτῆσαι, Hesych. κακοπαθῆσαι.
Μοτὶ, 978, d. Μοτηθίειος, t.1, c.845, a
Μοτὸν, τὸ, t.2, c.978, c. Μοτὸς, t.2, c.977, h
Μοτφαγία, vide in Μοσφαγία.
Μοτάω, t.2, c.979, a
Μοτθίας, Hesych. ὦ γραφεῖσι τῆς ῥυτίδων τὸν ἀζῶνα.
Μοῦδῶ, Hes. πληώσκει, παρεῖται, Vulnerat, Turbat.
Μοῦδηθίειον, idem exponit κατασπώμενα. vt sit Cuius mentum raris est vestitutum pilis, & ferè depile. Sunt qui vnico τ scribant μοτηθίειον.
Μοῦσφαγία, ας, ἡ, Sacrificium quod Salamine vrbe Cypri peragi solet. Hes. Suidas vnico τ scriptum, eodem modo explicans.
Μόῦυες, Hesychio οἱ ἔκλυτοι καὶ παρειμένοι, Exoluti & Languidi.
Μοῦωνῆσαι, eidem est τῇ πέρνῃ τύψαι, Calce verberare.
H Μοῦς, t.1, c.1075, f
Μουῖαι, Vermes qui carnibus innascuntur. Hes.
Μουκηρόβατος: eidem est καρυοκατάκτης. Pro quo apud Athenæum μουκηρόβατος. Is enim lib. 2, Pamphilus (inquit) ἐν γλώσσαις dicit μουκηρόβατον à Laconibus vocari τὸν καρυοκατάκτην, hoc est, ἀμυγδαλοκατάκτην. nam μουκήρους à Laconibus nominari τὰ ἀμύγδαλα. vt sit Quà super nuces aut amygdalas gradiens, eas frangit: nisi

de instrumento etiam dicatur quo super eas volutato confringãtur.

Μουκίζει, Hesych. μέμφεται τοῖς χείλεσι.

Μουκτυελᾶ, idem σκαρδαμύττει.

Μουνοῖξ, t.2, c.969, f. Μούνας, ib.h

Μουωερέπης, Solus remex. in Epigram.

Μουογλῶσσος, t.2, c.827, g

Μουόγλωσσ, pro μονόγλωσσ: Vnoculus: in Epigr.

Μουόκερως, Vnicornia: τὸ μακρὸν ἔχοντα κέρας, Hesych. ex Archilocho.

Μουολέων, ex Epigrammatibus pro Solus leo, Solitarius leo.

Μουολεχής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ solus cubat. Epigr.

Μουόλιθος, Ex vno lapide constans. vel Ex lapide tantùm constans.

Μουομήτωρ, Cui sola mater superest. Hesych.

Μουόομαι, t.2, c.970, a

Μουοπάλαι, Hesychio οἱ μόνῃ πάλῃ νικῶντες.

Μοῦος, t.2, c.969, e

Μουοσταλής, Hesychio κατὰ μόνας στελλόμενος.

Μουόω, t.2, c.969, h

Μουνυχία, ας, ἡ, Munychia: portus Atheniensium munitissimus, in quo Dianæ Munychiæ fanum erat, supplicum asylum. Vnde apud Pollucem ἔφερον εἰς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, sub. ἱερὸν, Ferebant in Munychiæ Dianæ templum. Et Demosth. Pro Ctesiph. οὐκ ἐν Μουνυχίᾳ ἐκαθέζετο, Non ad Munychiæ asylum confugiebat, & ad Dianæ aram sedebat. Incola eius loci Μουνύχιος dicitur, & fœm. genere Μουνυχιάς, teste Stephano: qui & localia aduerbia hæc affert Μουνυχιόθεν, Μουνυχιάζε, Μουνυχιάσι. Inde ET Μουνυχιών dicitur mensis in quo sacra fiebãt Dianæ Munychiæ, mensium Atticorum decimus, vt tradit Harpocr. & ex eo Suidas. Meminit eius Plutarchus in fine Phocionis, & in Demetrio pagina 1650.

Μουσαῖ, t.2, c.1394, b. Μοῦσα, t.2, c.819, c

Μουσαξ, Hes. ὁ ὑπὸ τῶν βοῶν τρεφόμενος, Rabula.

Μουσαπολετήρ, t.2, c.830, d. Μουσεῖα, τά, t.2, c.832, g

Μουσεῖον, τό, ib. e. Μούσειον, propr. ib. g

Μουσεῖος, ib. e. Μουσιγέτης, t.2, c.830, d

Μουσηρεφὴς, Musis citharæ pulsu præiens.

Μουσίζω, t.2, c.832, g. Μουσικθύομαι, ib. d

Μουσικὴ, sc. τέχνη, t.2, c.831, g

Μουσικὸς, t.1, c.1707, e. ob. & t.2, c.831, d

Μουσίκτης, t.2, c.832, g. Μουσικῶς, ib. c

Μουσικώτατα, ibid. d

Μουσοδρόμοις πέτραις, in Epigr. Quas Musæ percurrunt.

Μουσοκερασπίδες, t.2, c.829, h

Μουσόλιπος, ib. Μουσομανέω, t.2, c.830, a

Μουσομανὴς, ib. Μουσομανία, ib.

Μουσόμαντις, ib. b. Μουσοπάτερος, ib.

Μουσοπάτακτος, ib. c. Μουσοποιός, ib.

Μουσοποιοῦ, ib. Μουσοπόλος, ib. d

Μουσουργέω, ib. e Μουσουργός, ib.

Μουσῶω, t.2, c.832, g

Μοῦσιν, Attica synaliphe pro μοῦσιν.

Μοῦσον, recentiores Græci à Latinis mutuatum vsurparunt pro suo γλεῦκος. Sic apud Athen. lib. 14, μουσταῖα δὲ οἰνομέλιτος, Mustacea liba ex œnomelite. De mustaceis libis vide Catonem Rei rust. cap. 128.

Μούσσωνες, Hes. οἱ κορυφαῖοι τῆς μαγείρων, & οἱ πεζῆται.

Μοχθέω, t.2, c.980, g. Μοχθεὶς, ib.

Μόχθημα, t.2, c.981, b. Μοχθεία, t.2, c.980, e

Μοχθηρὸς, & Μόχθηρος, t.2, c.979, h. & 980, e

Μοχθηροτέρως, Peius, Deterius. Plato De rep. lib. 1, τά γε οἰκεῖα δι' ἀμέλειαν μοχθηροτέρως ἔχει.

Μοχθίζω, t.2, c.981, b. Μοχθισμὸς, ib.

Μοχθονικῶ, ib. Μοχθὸς, t.2, c.979, c

Μοχλεία, t.2, c.1579, a. Μοχλοδυτὴς, t.2, c.1578, g

Μοχλοῦς, ib. f. Μοχλίον, ib. d

Μοχλίσκος, ib. d. Μοχλὸς, t.2, c.1577, g

Μοχλόω, t.2, c.1578, f

¶ Μυάγρα, t.2, c.993, c Μύαγρος, ibid. b

Μυάκανθος, Myacanthus: à Theophr. Histor. plant. lib. 6, cap. 4, numeratur inter suffrutices qui præter spinam folium habent, vt phleos, ononis, tribulus: dicitúrque hic μυάκανθος folium habere admodum σικυᾶς. Plin. lib. 19, cap. 8, sylvestrem asparagum, corrudam dictum, à Græcis orminum aut myacanthon vocari scribit.

Μύαξ, ακος, mytulus. μύακες siue μύες dicuntur esse cochæ sponte naturæ in arenosis prouenientes, vt pectines. De his multa Plin. lib. 32, c. 9: vbi Græca voce myacas appellat. Dioscor. μύακα vocare solet ipsam concham seu testam ostrei istius. vt lib. 1, ὀστέα μύακι τὸ ὀστρεῖον ἔλαιον, concha tollito innatans oleum. Et rursum, εἰς μύακας τοῦ λίπα εἶαν ἀναλαμβάνεται.

Μυᾶν, ἐστὶ τὸ τὰ χείλη πρὸς ἄλληλα συμύειν, Contrahere labia: quod & μύλλειν dicitur. Ita Suidas, subiungens hunc locum Aristoph. τί μου μυᾶτε κἀναβύεται; τί χρὼς ὑπεραπᾶς τὸ δάκρυον καπίδεται; Sed addit quosdam exponere τοὺς ὀφθαλμοὺς συμάγματα δυς αρεστοῦσι, σκαρδαμύττουσι: alios μύλλετε, μυκτηρίζετε. Suprà μοιμᾶν & μοιμύλλειν habuimus pro istis μυᾶν & μυλλειν, ex Hes. & Poll. Verùm & pass. μυᾶται pro σκαρδαμύττεται afferunt Hes. & Suidas.

Μυγαλέη, t.2, c.992, d. Μυγαλῆ, ib.

Μύγματα, Hesych. & Suid. κατατέγματα: quomodo ex Eurip. affertur μύγματα ὀνύχων pro Lacerationes. forsan per apocopen positum pro ἀμύγματα.

Μυγμὴ, t.2, c.1x, g. Μυγμὸς, ib. f

Μυδαίζεσθαι, Auerfari, Abhorrere ab. Nicand. in Alexiph. Λύπαρὸ γαυσόεις ἐμυδάζετο δαῖτα. Id enim schol. exponit ἀπεστρέφετο, παρῃτήσατο, & ἀπεμυκτήρισε.

Μυδαίνω, & Μυδαλέος, vide in Μυδάω.

Μυδάω, ῶ, F. ήσω, Nimio humore & vligine vitior, Nimis vuidus putrefco. hoc est Præ nimio humore seu madore putrefco. Philo De mũdo, λίθοι οἱ κραταιότατοι ἄρ' οὐ μυδῶσι καὶ σήπονται; nónne humore putrifico affecti putrescunt tandẽ? Et apud poetã, μυδώσασ' ἀν' ὁδὸν χροὸς ἕρπει λάχνη, putrifica vligine vitiata. Apud Theophr. quo que μυδᾶν quidã reponunt pro μαδᾶν, cùm alibi, tum De caus. plant. l. 5, c. vlt. ITEMQVE Μύδησις pro μάδησις. Est autem Μύδησις quum aliquid nimio humore vitiatur, quum nimio madore vitiatum decidit, vt apud Dioscor. lib. 1, cap. 6, de nardo, πιοῦσα καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς μυδήσεις ἢν βλεφαρῶν, σύφουσα καὶ δακνώδουσα τοὺς βλεφαρίδας. vt alibi quoque apud eum legi tradit Bud. χρῆσιμον πρὸς μυδήσεις βλέφαρα. quidam tamen hic μαδήσεις scribendum censent. Gorræus μύδησιν esse dicit vitium omnium partium commune, quæ putrefcentes humore aliquo madent & defluunt. adeò vt τῆς μυδήσεως nomen iis competat quæ putrefacta liquescunt & stillant. Quanquam verò omnibus partibus, vt habetur ἐν τῇ εἰσαγωγῇ, communis sit ἡ μύδησις, in oculis tamen ante omnia vsurpari, eorúmque præsertim palpebris, quæ adipe tumentes humorem assiduè remittunt. velut apud Dioscor. in loco paulo antè citato, πρὸς τοὺς ὀφθαλμοῖς μυδήσεις ἢν βλεφαρῶν, Ad superfluo humore redundantes palpebras. Porrò præter verbale μύδησις, à verbo μυδᾶν derin. & NOMEN Μυδαλέος, significans Humidus, Vuidus, Madidus. Hesiod. Erg. 2, de imbre, Χρῶτα τε μυδαλέον θείει, κατὰ δ' εἵματα δύσει. Idem, Δάκρυσι μυδαλέῃ, Lachrymis madens. Significat etiam Nimio madore vitiatus, Putris ex nimia vligine, Madore putris. Apollonius Argon. lib. 2, Καὶ δ' ὅτε μυδαλέῃσι ὀδμὴ χρόα. Sic Gregor. Τύμβος ἀεὶ πλήρης μυδαλέων νεκύων. Est verò & aliud VERBVM, Μυδαίνειν, quod Hesych. exponit σαίζειν & σηπειν, Stillare, Putrefacere, vt propriè sit Nimio madore & vligine putrefacere.

Μύδηρ, nonnulli, alii ἡμερίδα vocant τὴν θρῦῳ τὴν τοῦ γλυκέος βαλείοις φέρουσαν, autore Theophr. Histor. pl. lib. 3, cap. 9.

Μύδος, Hesychio ἄχωρος, Mutus. pro quo infrà μῦκος.

Μυδρίασις, εως, ἡ, oculi vitium est quo pupilla effunditur & dilatatur, acieque eius hebescit, vt tradit Celsus libro 6, cap. 6. Meminit & Paul. Ægineta lib. 3, cap. 22, scribẽs & ipse μυδρίασιν nominari πάθος id quãdo ἡ κόρη τῆς μὲν χρώματι μηδὲν ἀλλοιοτέρα φαίνεται, πλατυτέρα δὲ πολλῷ τῆς κατὰ φύσιν, καὶ ποτὲ μὲν ὀλιγοραῖς ἐμποδίζει τὴν ὅρασιν, ποτὲ δὲ ὀπτικὴν, καὶ τὰ ὁρώμενα αὐτοῖς παύτα δοκεῖ μακρότερα εἶναι.

Μύδρος, ου, ὁ, Hesychio ὀρθὸς σίδηρος & κραταιὸς λίθος: addentiponi etiam ὀλὸν τὸ αἰσθητικὸν. His demum expositionibus subiungit vsitatissimam, σίδηρος πεπυρωμένος, Ferrum ignitum: vt ab Æschyli quoque scholiaste exponitur σίδηρος πεπυρακτωμένος. Alii interpretantur generalius Globus candens, Massa candefacta seu ignita. Strabo lib 6, pag. 113, αἱ τῶν μετάλλων τῶν τομαίων δι' ὧν τὸ πῦρ ἀναφυσᾶται, καὶ μύδροι καὶ ὕδατα ὀπτῶνται. Pro eo Aristoteles dicit μύδροι ἐξάστυροι, innuens μύδρον simpliciter etiam de massa ferri aut lapidis dici: de Ætna, Lipara & Æoli insulis, αἳ δὴ καὶ ῥέουσι πολλάκις πολλῶν ἔτεων μύδροις ἀναφριπτοῦσι ἐξαστύροις. Sic apud Diogenem Laertium lib. 2, pag. 53, Anaxagoras ἀστεροειδὲς κρίνεται διότι τὸν ἥλιον μύδρον ἔλεγε ἐξάστυρον, vnde quidam in Epigramm. Ἠέλιον πυρόεντα μύδρον ποτὲ φάσκεν ὑπερχεῖν, Καὶ ἐξῃ τοῦτο πανεῖν μέλλεν Ἀναξαγόρας. Id Suidas exponit πύρινον λίθον, Lapidem ignitum: malim ego Massam ignitam seu candẽtem: quum & Euripides Anaxagoræ discipulus in Phaethonte solem vocet χρυσέαν βῶλαν, auream glebam. hoc est Massam glebæ auri modo fulgentem. INDE Μυδροκτύπος dicitur ὁ χαλκοῖς, Faber ferrarius, vt qui candentem ferri massam malleo tundat. Et hinc VERB. Μυδροκτυπῶ, οῦς, Candentem ferri massam malleo tundo. Æschylus in Prometh. pag. 27, Κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἥδρος μυδροκτυπεῖ Ἥφαιστος.

Μυδὼν, Caro fungosa in vlcere fistuloso in quo callosæ oræ sunt, sinus verò mucosi. Ex Poll.

Μυελὸς, οῦ, ὁ, Medulla: ἢ ὀστῶν τὸ λιπῶδες πλήρωμα. Homer. Iliad. χ, ἐξ οὗ δὴ γοῦνα καὶ πᾶσι μυελὸν οἶον ἔδωκε καὶ οἴδας πόνος ἀθήνη. Iliad. υ, μυελὸς αὖτε Σφονδυλίων ἔκπεπτο. Ait μυελὸν λιπῶδες Sophocles & tragici vocitarunt τὸν ἐγκέφαλον, cerebrum: quòd turpe putaretur nominare τὸν ἐγκέφαλον, vt Euripides indicat quum dicit, ἔνθεν ἀκκαλᾶ Ὀρέστου ῥαφέντων φόνος, ἵν' αἷμα μὴ λέγῃ. Locus Sophoclis est in Trachiniis, de Hercule qui Licham correptum in mare proiicit, Κόμης δὲ λιπῶδ' μυελὸν ἐκρεμάνει μέσου Κεφαλῆς ἐξαστυφέντος, αἱμα τῆς ὑ' ὁμοῦ. Homer. verò Odyss. β, ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν appellat quoniam vires corpori addunt, vt ὁ μυελὸς τοῖς ὀστοῖς. Apud medicos hæ ponuntur differentiæ τοῦ μυελοῦ. εἶτ μυελὸς ἐγκεφαλίτης, medulla cerebralis: hoc est ipsum cerebrum: & μυελὸς ῥαχίτης, Medulla spinalis, per rachin totam descendens: item κωπαῖος, διαυχένιος & ψοΐτης. INDE Μυελόεις, εντος, ὁ, Medullæ plenus, Medullosus. Hom. Odyss. ι, στέρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα. ET Μυελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, itidem Medullosus seu Medullaceus. hoc est Medullæ speciem gerens, Ad medullæ naturam accedens. vt μυελώδης ὑγρότης, Humor medullæ speciem gerens. Apud Hesych. COMPOS. Μυελαύξη ὕφαιν, τὴν τὸν μυελὸν τρεφούσιν. Affertur & VERBVM Μυελοω, ῶ, pro Medulla impleo.

Μυέω, t.2, c.1653, f

Μυζάω, t.2, c.1659, b. Μυζέω, t.2, c.1x, h. & 1659, b

Μύζουσις, t.2, c.1541, d. Μυζω, t.2, c.1x. c. & 1659, b

Μυζων, Mugo: piscis de genere mugilum, apud Aristotelem Histor. anim. lib. 5. Ita v. l. Locus est eius libri cap. 11. Sed pro isto μύζων reponendum μύξων, Muco.

Μύημα, t.2, c.1654, a

Μύησις, εως, ἡ, Initiatio: Hesychio μυστηριαγία, μυσταγωγὴ γνῶσις: aliis καθίκησις.

Μύθα, Cypriis φωνὴ, Vox: autore Hes.

Μύθαρον, eidem est μῦσος, Scelus, & quod abominamur.

Μυθάριον, t.2, c.984, a

Μυθαρχοι, Factionum duces: οἱ πρωτεύοντες τῆς στάσεων. Hes.

Μυθέομαι, t.2, c.984, b. Μυθέσομαι, ib. c

Μυθευμα, ib. a. Μυθεύω, ib.

Μυθητὴρ, ib. d. Μυθητὴς, ib. c.

Μυθίης, Homo seditiosus & turbulentus. Scribit enim Etymol. μῦθον ab Homero dici etiam τὸν λόγον, vt, μύθου ποιήσασθαι ὑπόσχεσιν. inde apud Anacreontem μελῶν libro 2, μυθίας de piscatoribus dici pro σεισαστάς. Sed scribendum potius μυθίτας, vt habet lex. meum vetus, seu μυθητὰς, vt Eust.

Μυθίζομαι, t.2, c.986, d. Μυθιόω, t.2, c.983, h

Μυθιστορία, ib. a Μυθίτης, t.2, c.984, d

Μυθογράφος, t.2, c.982, d. Μυθολογέομαι, ib. e

Μυθολογεύω, ib. f. Μυθολογέω, ib. e

Μυθολόγημα, ib. f. Μυθολογία, ib. d

Μυθολογικὸς, ib. Μυθολόγος, ib.

Μυθοπλαστεω, ib. g. Μυθοπλάστης, ib.

Μυθοποιία, ib. Μυθοποιὸς, ib.

Μῦθος, t.2, c.981, b. Μῦθος, propr. t.2, c.982, c

Μυθοπόιος, t.2, c.983, a. Μυθῶδες, τὸ, ib. g

Μυθώδης, ib. Μῦα, t.2, c.986, e. Μύαγρος, ib. g

Μυάκωνα, Hes. αἰσχύνη, Impudentem: quam & κωνάμεμον.

Μυάνδα, siue Μυίνδα, t.2, c.986, f

Μυοθήρας, ib. g. Μυοκέφαλον, ib. h

Μυοσοβεῖν, t.2, c.987, b

Μυοσοβὴ, ibid. a. Μυοσοβὴς, ib. b

Μυών, Hesychio ὁ μῦς τῆς χειρὸς, siue τὸ βραχίονος. qui rectius μυὼν, sine diphthongo.

Μύκα, vide in sequ Μυκάομαι.

Μυκάομαι, ᾶμαι, Mugio: boum proprium. sed tribuitur camelis quoq; & asinis, necnon aliis etiam tam inanimis quàm animatis quæ mugitum boatúmque quendam reddunt. Aristophanes Ranis, Εὔλεψεν εἰς ἐμὲ θρῆνον καὶ μυκᾶσθαι. Plutarch. De deo Socr. τὸν δὲ μυκᾶσθαι καὶ ἀφίεναι φωνὰς πνεῦμα ἐλεύθερος. Rursum Aristoph. Nub. βροντῆς μυκηστιῶντος. Actiuæ etiam vocis vsus aliquis esse videtur, quum crebro Homerus vsurpet aorist. 2 act. ἔμυκον. vt Iliad. θ, Αὐτὰρ ἐπεὶ τάφον ἀμφὶς ἐμυκήσαντο καὶ ἄλλοι. Iliad. μ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον. Iliad. υ, μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀίσσοντος. Vtitur idem & præterito μέμυκα. Iliad. φ, μεμυκυῖαι δ' ὕπαι πάτρας. Odyss. μ, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκεσι τ' ἐνὶ τε ὠμά. Quibus subiungit, βοῶν δ' ὡς γένετο φωνὴ: indicans propriè μυκᾶν seu μυκᾶσθαι esse bouis vocem reddere, quod est Boare, Mugire. atque adeò ὠνοματοποιήσαι hoc verbum πρὸς τὸ λέγειν μῦ, vt μυκᾶσθαι πρὸς τὸ μὴ λέγειν, βληχᾶσθαι πρὸς τὸ βλῆ λέγειν: proculdubio Latino etiam vocabulo Mugire facto ex sono quem bos edit, & Balare ex eo quem ouis. Porrò ab hoc verbo sunt VERBALIA Μύκημα, Μύκησις, Μυκηθμὸς, significantia Mugitus, Boatus. Homer. Odyss. μ, Μυκηθμῷ δ' ἠΐστουσι βοῶν αὐλιζομένων, Οἰῶν τε βληχῇ. Et Iliad. σ, Μυκηθμῷ δ' ἀνδρῶν κόπεσι ἐπιστεύοντο νοεῖν. Plutarch. De solert. anim. μόχθου μυκήματα τὸ βρύγμα ποιοῦσιν ὅμοιον. DICITVR ET Μυκὴ pro μύκημα seu μύκησις, vt μικὴ & βληχή. Apollonius Argon. lib. 4, μυκῇ σκηοῖς ἔνι φωτίζοντες, id est, μυκήσεις δοκοῦσι γίνεσθαι ἐν τοῖς ναοῖς, inquit scholiastes. Vbi nota hoc verbale μύκησις. HINC ET Μυκηνίαι σεισμοὶ, Terræmotus qui cum mugitu quatiunt terram. Aristoteles De mundo, γίνονται καὶ μυκηνίαι σεισμοὶ σείοντες πολὺ γῆν μετὰ βρόμου. Affertur ET Μυκητὴς pro Mugibilis: sed sine exemplo. Apud Hesych. reperio ETIAM Μύκα, expositum Μύκησις, Mugitus, Boatus: Doricè forsan pro μυκὴ positum.

Μυκαλὶς, Hes. νυκτερὶς, Vespertilio.

Μύκη, Galeno in Lexico Hippocr. μύσης, vt docui t.2, c. 1650, f. Suidæ verò est θήκη, Theca, Cõditorium, Repositorium. Sic dicitur etiam μύκης, Fungus, Epicharm. apud Athen. lib. 2, οἷον αἱ μύκαι ἀφ' ἑπτακλικότης πυκίζεσθε. Aliud exemplum ex Theophr. habes in μυκὴς quod fungum lucernæ significat.

Μυκὴ, Μυκηθμὸς, Μύκημα, vide in Μυκάομαι.

Μύκηρος, Hesychio ἀμυγδαλὴ, Amygdala: item καρυῶν, Nux. pro quo suprà μούκηρος.

Μύκης, ητος, vel ου, ὁ, Fungus: φυτὸν αὐτόματον, vt tuber, non in terra solùm sed & in arboribus nascens. Duo τῆς μυκήτων genera sunt. quidam enim sunt ἀβλαβεῖς & βρώσιμοι, innoxii & edules, vt βολῖται καὶ ἀμανῖται, Boleti & amanitæ: quidam φθαρτικοὶ, noxii, vtpote quorum esus strangulet. Vnde Ephippus comicus apud Athenæum lib. 2, ἵν' ὥς φασ' οἱ μύκητες ἀποπνίγωμέν σε. Et Epicharm. οἷον αἱ μύκαι ἀφ' ἑπτακλικότης πυκίζεσθε. Et Diphilus, καὶ ἔνια αὐτῶν ὅμοια τοῖς μύκησι, πυρῳδῆ τε. Nicander τοὺς μύκητας sine τοὺς μύκας in Alexiph. vocat ζύμωμα κακὸν χθονός: Horatius cibum ancipitã: apud quem elegantissimum locum habes de fungorum esu in Sera-

monibus. Plura si requiras, vide apud Dioscoridem libro 4, cap. 83: Galenum De aliment. facult. lib. 2, cap. 69: item Plin. lib. 22, cap. 23. ¶ Porrò & alia μύκητος nomine dicuntur quæ similitudinem aliquam cum eo habent. Theophr. enim μύκητα à quibusdam nominari scribit τὸν ἦλον ὃν φύει ἡ ἐλαία, ab aliis dictum λοπάδα: Histor. plantarum lib. 4, cap. 6. Vnde Plin. lib. 17, cap. 24. Olea præter vermiculationem clauum etiam patitur, siue fungum placet dici vel patellam. hæc est solis exustio. ¶ Item μύκης siue μύκη dicitur τὸ περὶ τὸ λύχνου θρυαλλίδα ἐφιστάμενον, seu τὸ περὶ τὴν θρυαλλίδα ἀάσημα κατ' ἐνοικοδομὴς, Fungus ellychnii. Huiusmodi fungi si in ellychniis existant, pluuiæ præsagium est. Aristophanes Vespis, ὕδωρ ἀφαγνεύμενος ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι. Ἐπεὶ σπεύδω τὸν λύχνου εὐπὶ μύκητος. φυλεῖ σ' ὅταν ᾖ πυκνὴ, Ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα. Sic in Epigram. quidam, Μὴ ποτε λύχνε μύκητα φέρεις, μηδ' ἄμβροτον ἐγείρεις. Et Theophrastus in Signis tempest. ἐὰν χρωμένου ὄντος μύκητα μάλαγκα τοῦ λύχνου ὑπογράφωνται, χειμῶνα σημαίνει. Quin & Aratus, ἢ λύχνοιο μύκητες ἐγείρονται, περὶ μύξαν Νύκτα κατ' σκοπέλου. Indeque Virgil. Nec nocturna quidem carpentes pensa puellæ Nesciuere hyemem, testa quum ardente viderent Scintillare oleum & putres concrescere fungos. Nam (vt Seruius ibi ex Plinio annotat) quum aer humidus esse cœperit, familia quæ cum fumo solet egredi, prohibita aeris crassitate, in lucernis residet, & quasdam velut fungorum imitatur imagines. Et ipse Plin. lib. 18, cap. vltimo, Ab his terreni ignes proximè significant, pallidi nanque murmurantésque tempestatum nuntii sentiuntur: pluuiæ etiam in lucernis fungi. ¶ Μύκης, Hesychio est etiam τῶν ξίφους ὁ κατ' πῶμ Λακεδαιμόνιος κρατυντὴς καλούμενος: scholiastæ Nicandri τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους τὸ κατακλεῖον τὸν θήκιον: illud quod in ima capuli parte fungi simile vaginam tegebat. vnde apud Herodotum, ὁ μύκης τοῦ κοπεοῦ τοῦ ξίφεος ἀποπτήσει. Hesychio est præterea πῖλος & δερμάτινον ὑπηρέτιον. Ad pilei significationem allusit & Plautus in Trinumo dicens, pol hic quidem Fungino genere est, capite se totum tegit. ¶ Denique Hesychio μύκης est τὸ αἰδοῖον μέρος, membrum virile. fungi enim simillimus penis. A superiore verò μύκης videtur DERIV. Μυκητάτη quod Hesychius exponit μωροπάτης, Fatuissima: quoniam fungi sua natura sine condimentis sunt fatui & insipidi. Sanè Plautus, Adeon' me fuisse fungum vt illi crederem? pro Insipidum, Stupidum, ἀνάϊσθητον.

Μύκησις, in Μυκάομαι. Μυκηστάς, & Μυκηστὴς, in Μυκάομαι.

Μύκλαι, siue Μύκλοι, Hesychio αἱ ὅπῃ κρῦν ὅτων γραμμαὶ μέλαιναι τοῖς βαχείλοις καὶ ποῖν ἐγγινόμεναι, Nigræ lineæ quæ in asinorum collis & pedibus sunt. Etymologus μύκλον esse dicit τὸ ὀν τοῦ τραχήλου κρῦν ὄνων ὑποδιπλωσαν. vt sint Rugæ & plicæ in asinorum collis, quibus nimirum pellis rugatur & veluti duplicatur. vnde apud Callimachũ, Ἔστιν μοι Μάγνης ὀνεάμυκλος ὄνος. ¶ Μύκλοι Hesychio sunt etiam οἱ λάγνοι, οἱ ὀχβυταί, Libidinosi & lasciui homines, Salaces. vt Lycophronis quoque scholiastes annotat procos Penelopæ à poeta μύκλους vocari βλῷ τὸ αἰδοῖον καὶ καταφευές, à Myclo quodam tibicine qui fuerit καταφερὴς εἰς γυναῖκας, ideóque taxatus ab Archilocho ὅτι τῇ μαχόμενῃ. Locus in quem ista annotat, hic est, de Vlysse, ὀφέεται δὲ πατὴ Μέλαθρον δρῦνν ὀκ βάθρων αἰάσσειν Μύκλοις γυναικόκλωψι.

Μυκλιρὸν, Hesychio σωεχὲς, ἀχανές.

Μύκλοι, in Μύκλαι.

Μυκὸς, Hesychio ἄφωνος, Mutus: qui suprà μύδος. Ei expositioni addit, ὡς ἔπῃς ἔπῃσι μυσαπόδωμος. Præterea, quosdam hoc nomine intelligere τὸν κακοῦῃ καὶ σκολιὸν ἄνθρωπον, hominem malignum & peruersum: quosdam τὸν ἀλαζόνα, Arrogantẽ & insolentem, Superbum. Apud eundem mox Μῦκος, μιαρὸς, Impurus, Scelestus.

Μυκτὴ, Naris, t. 2, c. 1655, c. & 1660, a. Μυκτὴρ, Nasus, c. 1655, f. Μυκτὴρ, Proboscis elephanti, c. 1656, f

Μυκτηρίζω, t. 2, c. 1657, a. Μυκτηρισμὸς, ib.

Μυκτηρόθεν, ib.

Μύκων, ωνος, ὁ, Hesychio σωρὸς, ὄγκων, Acervus, Cumulus.

Polluci verò est pars auris, nimirum τὸ κοῖλον μέρος τοῦ τῶν λοβῶν. Dicitur esse & piscis, Gazæ dictus Muco, apud Aristotelem Histor. animalium lib. 6. Sed perperam proculdubio, nam μύξων pro eo legitur, libri eius capite 17: itidémque reponendum pro μύζων, libro 5, cap. 11.

Μυλαβρεὶς, t. 2, c. 989, e. Μυλαγρὶς, ib.

Μυλακρίδαι, ib. Μυλακρὶς, ib. d

Μύλακροι, t. 2, c. 988, a

Μυλάντειοι, Hes. θεοὶ ὀπτμύλιοι, Dii molarum præsides.

Μύλαξ, t. 2, c. 988, h

Μυλαὶ, Suidæ πόρνη. Sed scribendum potius μυλλαί.

Μύλη, t. 2, c. 987, d. ¶ Μύλαι Suid. non specialiter tantùm exponit οἱ ἔνδον ὀδόντες, vtpote qui soleant λεπαίνειν τὴν τροφὴν, sed generaliter etiam ὀδόντες, Dentes, in hoc hemistichio, Μύλας λεύκιστον.

Μυλιβρὶς, t. 2, c. 989, d. Μυλήκορον, t. 2, c. 988, c

Μυλιφάγης, t. 2, c. 988, c. & t. 4, c. 71, g

Μυλίας, t. 2, c. 988, e. Μυλιάω, ib. a

Μυλικὴ, ib. f Μυλικὸς λίθος, ib.

Μύλιος, ib. Μυλίτας, ib. a

Μυλίτης λίθος, ib. e

Μυλλαὶ, άδος, ἡ, Scortum, Meretrix: παρὰ τὸ μύειν.

Μύλλος, Hesychio idem quod κυλλὸν, hoc est καμπύλον, σκολιὸν, στρεβλὸν, Curuum, Tortuosum. Dicit esse etiam piscis speciem: & prouerbio dici de eo qui surditatem simulat quum tamen audiat. fuisse verò & comœdiarum scriptorẽ hoc nomine. Eustathius inter hæc discrimen facit. paroxytonως quidem enim dici Μύλλον comœdiarum illum scriptorem qui miniatarum personarum vsum repererit: oxytonως verò μυλλὸν vocari τὸν διεσραμμένον πῦ ὄμμα, Eum qui oculis est distortis, Strabonem. Apud Athen. lib. 14. μυλλοὶ sunt etiam placentarum species. Ibi enim tradit ex Heraclidis Syracusii περὶ θεσμῶν libro, Syracusios τοῖς πανδημοῖς θεσμοφορείοις ex setamo & melle confici ἐφήβαια γυναικεία, quæ per vniuersam Sicliam vocari μυλλοί, & circumferri deabus, Cereri videlicet & Proserpinæ. vt sint placentæ quæ pubem seu pectinem muliebrem imagine repræsentarent. Apud Galen. verò De aliment. lib. 2, εἰ τὸ πάριχον εἴη τῶν πυκτικῶν ἐκείνων ἃ καλοῦσι μύλλους. proculdubio de piscis genere quod Μύλλος nominatur. Oppianus, vt tradunt nonnulli, hunc μυλλον platacum appellat, quum maiusculus est: quotidia, quum pusillus. à Græcis vulgo mylocopion vocatur, molgus. Ita illi. Sanè Athenæus lib. 3, ex Dorione refert quos pisces nonnulli μύλλους vocant, ab aliis appellari πλαπακοὺς, ab aliis γραπίδας, vtpote qui idem sint. ¶ At Μύλλη, Hesychio λεῖα.

Μύλλειν, Ore aliquid significare & veluti innuere. Eustathio enim autore μύλλομεν τοῦ πάματι, ἀνεύομεν δὲ τῇ κεφαλῇ. Suidas μύλλειν esse dicit τὸ τὰ χείλη τρεῖς ἄλλοτε σπωάζειν, contrahere seu comprimere labia. quod & μορμύλλειν, necnon μυᾶν & μεμυᾶν. Hesychio μύλλει est πλησιάζει. vt & Eustathius scribit Theocritum μύλλειν vsurpasse ὅτι μίξεως οὐ σημῆς, forsitan παρὰ τὸ μυλλω: nimirum Idyll. 4, Εἶπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γεράντερον ἢ ῥ' ἔπι μύλλει Τίθων τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐράσθη; vt sanè Horat. dicit Alienas permolere vxores pro Inire.

Μυλεδόντης, t. 2, c. 988, a. Μυλοειδὴς, ib. d

Μύλοθρος, t. 2, c. 989, c. Μύλοι, t. 2, c. 988, a

Μυλόκλαστος, ib. d. Μυλοκόπτης, ib.

Μυλοκόρος, Qui molam euerrit vel curat. Idem ferè μυλωρὸς dicitur.

Μύλος, t. 2, c. 988, b. ¶ At μυλώπαπον Hesych. φρεσπνές.

Μυλοπαρξ, t. 2, c. 988, d. Μυλόω, t. 2, c 989, a

Μυλοῦμαι, ib. Μυλώδεις λίθοι, ib.

Μυλωθρικὸς, ib. e. Μυλωθρὶς, ib. d

Μυλωθρὸς, ib. c. Μύλων, seu Μυλὼν, ib. b

Μυλωρὸς, ibid. d

Μύμα, Fpænetus in Opsartytico dicit fieri ex quauis victima & aue. oportere autem carnes teneras in minutula frustula concidere, visceráque & intestinum & sanguinem contusa condire aceto, caseo asso, laserpitio, cumino, thymo viridi & sicco, thymbris, coriandro viridi & arido, gerhyo, cœpa purgata & tosta, papauere, vua passa, melle & Punicæ acidæ granis. Autor Athen. l. 14. Simile quid suprà μίμαρκυς, sed paucioribus constans condimentis.

Μύμαρ, Hes. αἶρος, ψόγος: item φόβος. At VERB. Μυμαρίζει, eidem γελοιάζει.

Μυμάω, ῶ, affertur pro Reprehendo. ET Μυμῶν pro Reprehensibilis: sed sine vllo testimonio.

Μυμαῴδυος, vide in Μυῴαμα.

Μυμδός, Hesychio ἄφωνος, Mutus: qui suprà μύδος. Item ἔνθεος, Diuino numine afflatus. Est hoc nomine & vrbs Asiæ: cuius ciuis seu incola Μυῴδος dicitur. Steph. Cariæ vrbem esse tradit.

Μυῴη, vide in sequ. Μυῴαμα.

Μυῴαμα, Prætexo, Prætendo. Scribit enim Eustath. Alcæum μυῴεσθαι dicere τὸ προφασίζεσθαι, hoc ex eo subjungens exemplum, οὐδὲ τ' μυνάῴδυος ἄλλο γόημα. INDE Μύλω dici πὼ πρόφασιν, quasi μυνῶ, Æolicè mutato o in υ, παρὰ τὸ μένειν καὶ ἐπέχειν. Eo μύνη Homerus vtitur Odyss. φ, v. 111, in oratione Vlyssis ad procos, Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε, μηδὲ τ' τόξου δηρὸν ὀπιπρωτᾶσθε πανυσσύς, ne prætextibus multis rem protrahite. vbi schol. quoque exponit προφάσεσι. Alii tamen & pro μύσιν accipiunt, vt sit μύσεσι τῶν ὀμμάτων ἢ τῶν τόματος. Sed altera expositio magis consentanea.

Μυωπιζόμδυος, Hesychio μυωπιζόμενος, παρὰ γραμμάνων.

Μύξα, t. 2, c. 1657, e. & 1660, a. Μυξαίω, t. 3, c. 1658, c

Μυξᾶς, t. 2, c. 1657, g. Μυξαρίων, t. 2, c. 1658, c. e

Μυξιπῆρες, t. 2, c. 1657, g. Μυξῶνες, t. 2, c. 1658, c. e

Μύξος, ib. d. Μυξώδης, ib. a

Μύξων, ωνος, ὁ, piscis quidam ex genere τῶν κεφάλων, mugilum, qui & χελὼν nominatur, vt est apud Aristot. Hist. anim. lib. 6, cap. 17. Attamen lib. 5, cap. 11, inter eos discrimen facit. perperam enim ibi scripsum μύζων pro μύξων, vt Gaza quoque testatur, qui Muconem Latinè appellat. rectè. dicitur enim παρὰ τὸ μύξαν, quoniam ὑφῆ χρῶται τῇ ἀπ' αὐτῆς γινομένῃ μύξῃ, vt Athenæus lib. 7, retert ex Aristot. Idem Athen. locum posteriorem Aristot. ex lib. 5, citans, habet μύζος pro μύξων: quem ex Hicesio μύζινον appellat. nisi potius μυξίνον scribendum, vt habet Eust.

Μυξωτῆρες, t. 2, c. 1657, g

Μυσγάλη, t. 2, c. 992, d

Μυσγῳδὴς σαρξ τῆς γλώσσης, ex Atistot. Probl. affertur pro Caro linguæ mollis ac instar spongiæ. Scribendum igitur σπογγῳδὴς.

Μυοδόχος, t. 2, c 992, f. Scriptum reperitur & μυοδόκος pro eodem Ionicè.

Μυοθρέπτον, t. 2, c. 992, f. Μυόηρ ὄφις, ib.

Μυοθηρεὶς, ib. Μυοκαρσεὶς, ib.

Μυοκτόνος, ib. Μυοξία, t. 2, c. 1652, f

Μύοπα, t. 2, c. 994, g

Μυοπάρων, ωνος, ἡ, Myoparo: genus nauigii ex duobus dissimilibus formatum. nam & midion & paron per se sunt. Ita Festus Pomp. Quod ad paronem attinet, memini eius scholiastes Aristophanis, scribens πάρκουρον dici à Corcyra insula, in qua fieri soleret: πάρωνα à Paro itidem. At Midii nulla mentio apud ipsum nisi eo loco, nec apud alios. quare mẽdosum esse dico. nihil tamen habeo quod pro eo reponam, quũ nihil nec apud Latinos nec Græcos quod reponi queat, inueniam. Bayfii coniectura est esse nauigii genus compositum ex nauigio quod Myũte, & nauigio quod in Paro fieri soleret. Vtut sit, velocis nauigii genus fuisse constat, & ideo à piratis vsitati. Plut. Lucullo, de ipso Lucullo festinãter in Ægyptum proficisci iusso, ὀξέπλευσε περιὼν Ἑλληνικῆς μυοπάρωσι, καὶ δικρότοις ἴσοις Ῥοδιακοῖς. Appianus in Mithrid. de piratis, μυοπάρωσι πρεσῶν καὶ ἡμιλίαις, εἶπε δικρότοις καὶ πεντήρεσι καὶ μέρη πολλοῖς. Latini masc. l. genere myoparonem dicunt. Salust. Histor. lib. 3, Fortè in nauigando cohors vna grandi faselo vecta à cæteris deerrauit, marique placido à duobus prædonum myoparonibus circumuenta. Cicero De rep. lib. 3, Quo scelere impulsus mare haberet infestum vno myoparone. Idem Verr. 7, Hic te prætore Heracleo ar chipirata cum quatuor myoparonibus paruis ad arbitrium suum nauigauit. Et Verr. 5. An quòd in portu Syracusano piraticus myoparo nauigauit?

Μῦος, εος, τὸ, affertur pro Scelus: quod potius μῖσος.

Μυοσώτης, t. 2, c. 992, d. Μυοστωπὶς, ib.

Μυόστομον, ib. b. Μυουεμα, t. 2, c. 994, a

Μυουεῖζειν, ib. b.

Μυουεῖζων, t. 2, c. 993, d. & 1540, h

Μύουρος, ibid. Μυοφόνος, t. 2, c. 992, g

Μυόφωνον, ib. h. Μυόχοδον, t. 2, c. 993, a

Μυόχοδος, t. 2, c. 992, f. & 993, a

Μύραινα, & Μύραινος, vide in Μύρος paulo infrà.

Μυραίοπα, t. 2, c. 363, g

Μυραλοιφεὼν, & Μυραλοιφία, vide in Μύρον.

Μύρμα, Hesychio ψῆμα, Ramentum.

Μυρεψικὸς, & Μυρεψὸς, vide in Μύρον.

Μυρεῖν, Hesychio ὕδωρ ῥεῖν: item κλαίειν, θρηνεῖν, ὀλοφύρεσθαι. Sed si ribendum potius μυρειν.

Μυρῆιον, eidem λυπεῖν, θρηνῶδες, Molestum, Flebile.

Μυρηρὸς, vide paulo infrà in Μύρον.

Μυριαγωγὸς ναῦς, Nauis quæ decem millia hominum vehere queat. quæ & μυριοφόρος. Sic μυριαγωγὸς ὁλκὰς apud Chrysostomum.

Μυριάκις, t. 2, c. 99, c.

Μυριάμφορον, Decies mille amphorarum capax: vel Decies mille amphoras æquans. Suidas exponit μυρίων ἀμφορέων ἄξιον in hoc loco Aristophanis Pace, ὦ πόντια βοβυίδωρε πόθεν αὖ λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον ὅτῳ προσείπω σε. Malim Tam amplum quàm vas est decies mille amphorarum capax, nimirũ ampullas & sesquipedalia verba, si parua licet componere magnis.

Μυρίανδρος πόλις, Vrbs in qua decemuirorum milia sunt, Decẽ virũm millibus instructa. Plat. epist. 7, μυριανδρῳ πόλει πεντήκοντα ἱκανοὶ πεσοῦσι. At Lucianus in Nigr. θεὸν μυρίανδρον, pro. Capax decem millium.

Μυριάρχης, SIVE Μυρίαρχος, ου, ὁ, Qui decem virũm millibus præest, Decem millium præfectus. Xenophon Pæd. 6, πόσοις σ' οἱ μυριάρχαι ἔπεσθον εἰς ἑκατὸν πεντήκοντα τῷ μυριοστὴν ἑκάστην. Et Pæd. 8, μυριάρχοι δὲ χιλιάρχων ὑπεμένοντο.

Μυριαὶ, t. 2, c. 991, d

Μυριαφόρος, scriptum alicubi pro μυριοφόρος. quod rectius.

Μυρίδιον, in Μύρον. Μυρίλικτος, t. 3, c. 1185, b

Μυρίστης, t. 1, c. 1294, b. Μυρίζω, in Μῦρον.

Μυρικᾶς, Hesychio ἄφωνος ὢν ἑαυτῷ ἔχων ὁ μέλλει προσφέρειν, Tacitus secum retinens quod facturus est.

Μυρίκη, ης, ἡ, Myrica: arbor de qua Diosc. lib. 1, cap. 117, & Plin. lib. 13, cap. 21: lib. 24, cap. 9. Sed videtur Plin. fruticem facere, posteriore loco scribens, Myricen, quam & tamaricem vocat Lenæus, similem scopis Amerinis dicit. (prædicante & Virgilio humiles myricas in Bucol.) Priore loco dixerat myricen ferre & Italiam, quam alios tamaricem vocare, Achaiam autẽ bryan sylueſtrẽ. Cuius posterioris nominis ratio peti potest ex Diosc. qui dicit πῶν μυρίκινον ferre καρπὸν ὡς ἄκανθα βρυώδες κατὰ πῶν σύστασιν. INDE Μυρίκινος, Myricinus, E myrica confectus. Hesych. ET Μυρικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Myricæ similis, Ad myricam proximè accedens. vt Gaza quoque μυρικῶδες φύλλον interpr. Folium tamaricis seu myricæ.

Μυρίνη, Hesychio μυρσίνη, Myrtus. Idem accipiũt in hoc loco Poll. lib. 6, καὶ μυρίνῳ δέ τινες ὅτι δεξιὰ προφέροντες καὶ ἔκπωμα καὶ λύχνον, ᾄδειν ἠξίουν. Similiter & apud Athenæum simplici reperio, libro 13, τὸν δὲ στέφανον αὐτῷ τῶν διδόασι μυρίνῳ. Et libro 2, οὐδὲν ἐστεῦτο ἢ μυρίνης ὀλίγον.

Μυρίνης οἶνος, autore Poll. lib. 6, cap. 2, fuit ὁ μύρῳ κεκραμένος, vinum vnguento mistum seu conditum: pro quo apud Ælianum μυρινίτης: De varia histor. μύρῳ γὰρ οἶνον μιγνύντες οὕτως ἔπινον, καὶ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος μυρινίτης. (Sed malim μυρίτης pro isto μυρινίτης, si quidem sit à μύρον. nam μυρινίτης est potius à μυρίνη, & significat

myrto conditus) Vnde & apud Iuuenalem est Satyra 6, Quum perfusa mero spumant vnguenta Falerno. Addit Pollux loco superiore, esse qui μυρίνιον οἶνον vocari dicant τὸν γλυκὺν οἶνον, vinum dulce. vt Hes. quoque μυρίνιον non solùm πᾶσαν ἢ ἐπιχίτ μύρον, sed etiam πᾶν ἐσκευασμένον. Atque adeò videtur vinum fuisse non sua natura dulce, sed arte confectum vel vinum vel alia potio cui aut vnguenta aut alia dulcia mixta essent. Sanè vinum natiuum non fuisse ex Gellio patet, qui lib.10, cap.23, quum dixisset mulieribus Romæ & in Latio interdictum fuisse vsu vini, subiungit, ferri bibere solitas loram, passum, murinam, & quæ id genus optant potu dulcia. Necnon Plautus in Pseudolo dicit, Quod si opus est vt dulce promat Indidem, ecquid habet rogas? Murinam passum, defrutum, mellinam. Et alibi, Mittebant vinum pulchrum, murinam. quanquam is locus non vsque adeò euidens est vt superiores. Præterea quum Hesych. duplici ρ μυρρίνιον scribat, dicátque quosdam ita vocare οἶνον μυρρίνιον, videtur & tertiam expositionem indicare, nimirum μυρρίνιον οἶνον aut μυρρίνιον πᾶσαν dici ὡς ἀπὸ τοῦ μύρρας, à myrrha, vt sit vinum myrrha conditum: quod alioqui & μυρρίτης siue σμυνίτης οἶνος nominatur. Nec va na ea coniectura, quum Plinii autoritate nitatur, qui eius cum superiore mentionem facit: sic scribens lib. 14, cap.13, Laudatissima apud priscos vina erant myrrhæ odore condita, vt apparet in Plauti fabula quæ Persa inscribitur. intelligens nimirum quam Plautus Murrhinam vocabat, (sic enim proculdubio legebat, non Murinam) eam esse μυρρίνιον πᾶσαν, Vinum seu potionem myrrhæ odore conditam. Sed statim subiungit & alteram expositionem, cuius autor esset Dorsenius & approbator Scæuola, Lælius, Atteius Capito. Quanquam (inquit) in ea & calamũ addi iubet. Ideo quidam aromatite delectatos maximè credunt. his verbis declarans, murinam alios intelligere vini aliúsve potionis genus calamo saccarifero aut aliis aromatis dulcibus conditum. Vtut sit, si myrrhæ odore conditum intelligamus, cum Hesychio scribemus potius μυρρίνιον, murrhinam: vel masculino genere accipientes pro μυρρίνιον οἶνον, vel fœminino pro μυρρίνιον πᾶσαν. vt apud Plinium quoque Murrhina vasa: apud Iuuolen. in Pand. Murrhea vasa: Propertium Murrheus onyx.

Μύενος, Myrinus: piscis apud Aristotelem Histor. animalium lib.8.

Μυελόδυς, t.1, c.1079, g

Μυελόλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ. Qui ab infinitis dicitur. πολυθρύλητος, Polluci ex Xenophonte. Locus Xenoph. est Hellen.5, pag.324, καὶ τούτων ἡμεῖς οὐδὲν λέγομεν ὅπ ἐ καὶ ὀν τῇ ἡμῖν Ολυμπίων δήμῳ μυελόλεκτόν ἐστι. sic enim legendum. Ex Dionys. Areop. epist. affertur pro Millies dictum, Infinitis vicibus dictum.

Μυελόωσις, t.2, c.1005, b

Μυελονέκροι μάχαι, apud Plut. initio Alex. Pugnæ in quibus decem millia cecidere.

Μυελοντάκις, t.2, c.991, d. Μυελοπτάκος, ib. b

Μυελοπληθὴς, t.3, c 379, g

Μυρόπτις, οδος, ὁ καὶ ἡ, Decem millia pedum habens. vel Infinitos pedes habens, aut permultos. A Nicandri scholiaste ὀΐουλος dicitur μυελόπτις σκάληξ: à Latinorum nonnullis Millepeda.

Μύελος, t.2, c.989, f. Μυελεστὴ, t.2, c.991, c

Μυελεστημόελον, ib. Μυελοστὸς, ib. c

Μυελότυχος, ex Euripide affertur pro Multi armati.

Μυελότης, ητος, ἡ, Infinitas, Infinita multitudo, Infinitus numerus. Phocylides de api, Σμήνεσι μυελότητα κατ' αὖθεα κηροδομεύουσα, Infinitas è cera struens cellulas in aluearibus.

Μυεροφόρος, t.4, c.125, f. Μυεροφόρτος, ib. c

Μυεροφυλλος, t.4, c.249, b. Μυεροφυλλος, ib.

Μυεί φωνος δῆμος, ex Epigr. affertur sine expositione. Ambiguum significet Infinitas voces edens: an Infinitis linguis loquens.

Μύεισμα, Μυεισμὸς, & Μυεισκὸς, vide in Μύρον.

Μυειώνυμος, t.2, c.1333, c

A Μύρμος, Syracusiis ὁ καθόλου μὴ δυνάμενος λαλεῖν, Qui prorsus loqui non potest: ἀνεὸς, ἄφωνος, Mutus. Hes.

Μύρμαξ, in μύρμος. Μύρμη, vide in Μερμύρες.

Μυρμηδὼν, Μυρμηκάνθρωπα, Μυρμηκεῖον, Μυρμηκία, Μυρμηκιὰς, Μυρμηκίας, Μυρμηκιεῖς, Μυρμηκιζέω, Μυρμηκίζω, Μυρμήκιον, Μυρμηκίτης, Μυρμηκοειδὴς, Μυρμηκολέων, Μυρμηκώδης, Μυρμηξ, vide in sequ. Μύρμος.

Μῦρμος, ου, ὁ, Formica. Hesychio enim μῦρμοι sunt μύρμηκες. (At μύρμος, ει est φθόος, Metus) INDE Μυρμηδὼν eidem ξυνωνία τῶν μυρμήκων, Formicarum contubernium. hoc est Multitudo formicarum vnà domicilium & sedes habentium. quæ & μυρμηκιά. Doriensibus autem Μυρμηδόνας esse ait τοὺς μυρμήκας, formicas. Inde & Ægineræ dicti fuerunt Μυρμηδόνες, quoniam formicarum modo terram eruentes locis petrosis inspergebant vt colere ea possent, necnon in foueis habitabant lateribus parcentes, vt Strabo docet lib.8. vbi reiicit fabulam quæ Μυρμιδόνας ex eo nominatos vult quoniam olim peste sublato populo, Æaci precibus formicæ in homines mutatæ sint. Ab eodem μύρμος DERIV. Μύρμηξ, idem cum eo significans, hoc est Formica. Pro eo DORICE Μύρμαξ dicitur. Theocr. Idyll.9, Τὰν ἦξ μὴν τὰν τρίγα φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ. Idem in Syracusiis, μύρμακες ἀνηρεθμοὶ καὶ ἀμιθροὶ. Et in Ptolemæi encomio, Μυρμακων ἀπὸ πλούτος ἀεὶ κέχυται μοχθόντων. At μύρμηκας γυμνόρους quidam dixisse fertur τοὺς πυκνοὺς ἱμάντας, cæstus pugilum, quoniam artus perforant ac mordicant formicarum modo. Inde COMPOS. Μυρμηκολέων, Leo formicarius: parum animalculum formicis insidians. ET Μυρμηκάνθρωποι, οἱ, fabulæ nomen à Phereecrate conscripiæ, apud Athen. & Suidam. Deriu. inde ET Μυρμηκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. Formicinus, Qualis formicarũ est, formicis proprius. Plut. in suo περὶ φιλοπονίας libello, καὶ πᾶσα τοῦς τῶν μυρμηκώδη λέγομ φιλοπονίαν. Idem in lib. περὶ ἀδ. γνησίας dicit, τὸ δ' ἐμφύεται καὶ δακνεῖν, μυρμηκῶδες καὶ μυῶδες, Formicarum & murium est, Formicas & mures decet. ITEM Μυρμηκίτης λίθος, gemma innata repentis formicæ effigiem habens, vt καινθαρίας scarabæorum, autore Plinio libro 37, cap. 11. Ab eodem, capite præcedente, memoratur ET Μυρμηκίας λίθος, Myrmecias lapis, nigras habens eminentias similes verrucis. quæ verrucæ nominantur μυρμηκίαι aut μυρμήκια. Præterea à μύρμηξ DERIV. Μυρμήκιον, ου, τὸ, phalangii genus, de quo ita Plinius libro 29, cap 4. Myrmecion, formicæ similis capite, aluo nigra, guttis albis distinguentibus: vesparum dolore torquet. Id à Nicandro DICITVR Μυρμήκειον, in Theriacis, v.747 μυρμήκειον, ὃ δὴ μύρμηξιν ἔοικται. Sostratus, vt scholiastes annotat, vocat & μυρμήκειον & μύρμηκα Ἡρακλεωτικόν: ab aliis APPELLATVR Μυρμηκοειδὲς, à formicæ similitudine: vtpote quod μύρμηξιν ἔοικται, formicis simile sit. Alioqui μυρμήκια dicuntur etiam verrucæ quædam. Celsus lib.5, cap. vltimo, de acrochordone & thymio loquutus, Myrmecia autem vocantur humiliora thymio, duriorāque, quæ radices altius exigunt, maiorémq; dolorem mouent, infrà lata, super autem tenuia: minus sanguinis mittunt, magnitudine vix vnquam lupini modum excedunt. Nascuntur ea quoque aut in palmis aut in inferioribus partibus pedum. Et mox, Myrmecia latissimis radicibus inhærent, ideóque ne excidi quidem sine exulceratione magna possunt. A Græcis medicis VOCANTVR Μυρμήκια. vt cùm ab Aetio & Polluce, tum à Paulo Ægin. lib.4, c.15, vbi de myrmecia & acrochordone simul tractans, ἑκάτερον (inquit) τούτων ἐπιπαύσας ὅτι τὸ σῶμα μικρὰ, τυλώδης, ἀδιαφορὴς κεῖται τὸ πλεῖστον. ἀλλ' ἡ μὲν μυρμηκία πλατεῖαν ἔχει τὴν βάσιν, ὡς ἄρχεσθαι ἀπὸ ὀπτῶσας (ῥᾷ & ὀπωφίγξας) ὁμοίαν αὐξάνεσθαι ἐμπιπτεῖ δίγμασι μυρμήκων· ἡ δὲ ἀκροχορδὼν, τενὶ ὀχῇ τὴν βάσιν ὡς δοκεῖν ὀκρέμασθαι ἄκρῳ χορδῆς ὁμοιομορφίᾳ. Nonnulli sessilem formicam appellant. Hinc VERB. Μυρμηκιάω, ῶ, Infestor myrmeciis, Infestor verrucis quæ μυρμηκίαι nominãtur. Ex quo VERBALE Μυρμηκίασις, εως, ἡ, πάθος illud dicitur, quum nimirum aliquis istas verrucas patitur. Aliis Verrucarum formicarum instar eruptio. apud Aet. Apud eundem lib.12, c.41, Μυρμηκιᾶν dicitur significare Ita affici vt si formicas repentes sentias. quomodo μυρμηκιᾶν quoque & μυρμηκίασις significare possint Sentire reptationes vel morsus quasi formicarum. Eæ videntur esse Plinii formicationes, lib.28, c.7, Capilli mulierum si crementur, cinis formicationes corporum sistit. Et lib.30, c. 8, Verẽdorum formicationibus verrucisque medetur arietini pulmonis inassati sanies. AT Μυρμηκιᾶν σπυσμὸς, dicitur pulsus inæqualis in vna pulsatione & diuersis partibus arteriæ, formicarum motui similis. omnium is pulsuum minimus est, & quũ motus multos amiserit, in vnum eúmque prorsus paruũ definit. vnde & nomẽ quidam inditum voluit, quòd perinde paruus sit ac formicæ: aliis ex eo nominatum volentibus quòd eodem quo formica motu agatur, sicut & δορκαδίζων & σκωληκίζων à motionis specie appellantur. quidam vtranque ob causam sic nuncupatum censent. Denique ὡς ἀπὸ τοῦ μύρμηκας DICTA Μυρμηκιὰ, ᾶς, ἡ, idem significans quod ἡ μυρμηδὼν, Contubernium seu agmen formicarum: vnde prouerb. μυρμηκιὰ ἀγαθῶν, pro ingenti bonorum multitudine ceu formicarum. Alioqui μυρμηκιὰ dicitur etiam Sedes & domicilium formicarum. Plut. De exil. ἡμεῖς ὡς τῶν μύρμηκες ἢ μέλισσαι μυρμηκιᾶς μιᾶς ἢ κυψέλης ὀλιγοστοῦντες. Et apud Hesych. prouerb. ὁ πύσας εἰς μυρμηκιὰν οἰδεῖ τὰ χείλη· ὡς ὁ Δεινόλοχος. Eodem Hesych. autore μυρμηκιὰ ponitur ὅτι διδασκαλεῖα καὶ συμφοιτήσεως. quoniam in scholam puerorum agmen veluti formicarũ confluit.

Μυρμύρων, siue μορμύρων, eidem Hes. παρεκτάτων, Turbans. Sed poni ait etiam ὅτι ποτὰμῶν ἐχόντων ῥεύματα.

Μυοβάλανος, Μυροθήκη, Μυροθήκιον, in Μύρον.

Μύρομαι, Fleo, Ploro, Lamentor. vt Hesych. quoque μυρομένη exp. ὀδυρομένη. Hom. Od.7, Οἴκῳ ὀ ἀλλοτρίῳ γρίωτά τε μυρόμενόν τε Ἡέλιον. Il.σ, φίλοι σ' ἀμφέστεν ἑταῖροι Μυρόμενοι. Il. τ, ἀμφὶ σ' ἑταῖροι Μύροντο. ‖ Significat etiam Fluo. Apollon. Rhod. Argon. l.2, de Thermodonte fluuio, Θερμωδόντειον ἐπ' ἄκρῳ Μύρεται, ὀβρείης ὀβριμεῦδος ἠπείροιο. vbi schol. exp. ῥεῖ, Effluit. Apud Hesych. reperio etiam μύροντο pro ἐβρέχοντο. Etymol. & actiui μύρω meminit, exponens ῥέω, Fluo. Eustathius tamen μύρω esse χέω, Fundo: indéque esse μορμύρω, & ἀπιμυρίης, necnõ μύρον inde dici τὸ ὑπὸ τῶν ὀκτῶν δάκρυον ἀπὸ Μύρρας τῆς τοῦ Θείαντος. Sanè μύροντο exponit ἐχέοντο, Fundebantur quasi & liquescebant lacrymis. Possit igitur hue referri μῦρον quod pro ὀβρῶον accipiunt in hoc loco Hesiodi Asp. v.132, de iaculis Martis, Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον καὶ δάκρυσι μῦρον, dicique potius id μῦρον esse aor.2 pro ἔμυρον. ut tentus sit, in anteriore sui parte mortẽ habebant, & lacrymis fluebant, pro Mortem & lacrymas afferebant ei quem tetigissent. alioqui cum δάκρυσι subaudiendum foret ὅτι, σὺν aut ἅμα, si μῦρον esset nomen accusatiui casus.

Μύρον, υ, τὸ, Vnguentum. Athen. lib.1, μύρος ἀλειφομένοις. Et lib.5, λιμόμαν μύροις ἀλαβαστῖς. Et lib.12, Anaxilas, ξαν θῖς τε μύροις χεῶτα λιπαίνων. Idem lib. 2 dicit, συζρίβεσθαι τῶν πεφαλῶν μύρῳ. vt lib. 3 apud eundem Archestratus iubet σακπῖσι μύροις ἀγαθῶς χαίτας θεραπεύειν. Vnde alibi apud eũdem, χαίτης ἀμπεχόνη μύρων ἔμπνοος. Idem lib.12, τοὺς πόδας ὀναλείφειν μύροις. Et lib. 5, ὁν χρυσῶν καλπίδων μύροις ῥαίνειν, vnguentis aspergere: vnde apud eundem lib.12, ῥάσμασι μύρων ἔπιπτεν ὅτι τῶν χλῶ. Apud Plutarchum verò Artoxerxes, λαβὼν ἕνα τῶν πίθινον σφαῖρον, καὶ βάψας εἰς μύρον τὸ πολυτελέστατον, ἔπεμψε τῷ Ἀντιλάδᾳ. Et apud Ælian. Var. histor. lib. 12, Græci μύρον οἶνῳ μιγνύντες, ὕπνος ἔπινον, ὑγιαβίωσα καὶ ζῶντο ἐπὶ τοιαύτῳ κρασιν, id vinum nominantes οἶνον μυρίνιον. Vnde & Iuuenal. Sat. 6, Quum perfusa mero spumant vnguenta Falerno. Sunt autẽ varia μύρων genera. vt σακπὶ & ἀλαβαστὸ μύρον, apud Ephippum & Archestratum: quibus opponuntur τὰ πεχέα apud Athen. lib.12. & ξαν θὰ μύρα, apud Anaxilam. à materia præcipua ex qua fiunt, dicta ἀμαρακίνα, ἐρπύλλινα, ἴρινα, μυροβάλανα, κρίνινα, κρόκινα, μηλίνα, ῥόδινα, (quæ Galeno ad Glauc. sunt μύρα πὰ δῖῶ ναρδοστάχυος σπυαλῖῶμα) ῥόδινα, σὺ σύμβεινα: à loco Δίγύπτια, Κύπρια, apud Atheñ. Vide & Dioscor. lib.1. Inde COMP. Μυροβάλανος, Myrobalanus: glans vnguentaria. alio nomine dicta βάλανος μυρεψική, siue ἡ τῶν μυρεψῶν βάλανος. Ita enim Aet. lib.10, c.11, ἡ τῶν μυρεψῶν βάλανος, ἢ μυροβάλανον καλοῦσι. Archigenes apud Galen, τῶν κῦ πάσας lib. 5, Αἰγυπτία βάλανον nominate dicitur. Plinius & ipse myrobalanum nominat. Apud Aristot. De plantis lib.2, cap. vlt. μυροβάλανοι arbores quædam sunt, de quibus eum vide. ET Μυροθήκη, ης, ἡ, Vnguentorum apotheca seu repositorium. vel etiam Vnguẽti conditorium: vt alabastrum, Vas vnguentarium. AC Μυροθήκιον, ου, τὸ, idem Vnguentorum apotheca. Cicero ad Attic. lib.2, epist.1, Meus autem liber totum Isocratis μυροθήκιον atque omnes eius discipulorum arculas, ac nonnihil etiam Aristotelica pigmenta consumpsit. ITEM Μυροπωλικὸς, ὴ, ὸν compositi medicamenti genus apud Galen. τῶν κῦ πάσας libro 1, titulo πρὸς τοὺς παρ' ἡλικίαν φαλακρισμοῦς, in pharmaco quodam symbolicũ scripto. Existimat autem Galenus μυροπωλικὸν dictum pro πίσσης καὶ κηροῦ πυκνοῦ μόνῳ πεῖ τῶν πρὸς τὰ παῦπα δεικνύντων δρμοῦ θεν, picis & ceræ liquatorum vnguento aliquo quod ad eiusmodi cõuenire videatur: qualia sunt, γλαύκινον, δαφνῖνον, ῥοδῖνον, χῖνον σπεάμινον, κέδρινον. ET Μυρόπνοος, ου, ὁ, Vnguentum seu vnguenta spirans. in Epigr. Pro quo reperitur ETIAM Μυρίπνοος apud Plutarchum in Problem. Hellen. ex Archyta Amphissensi, πεῖ ὀστρεοφόρων μυρίπνων μακύνει ἐρεκνεῖ. NECNON Μυροπώλης, ου, ὁ, Qui vnguenta conficit. vt μυροπωλοῖς ποτὰ ρεκόντα repertos scribit Athenæus libro 13, inter impedimenta Darii. ET Μυροπώλος, ου, ὁ, Qui circa vnguenta versatur, Vnguentarius. ET Μυροπώλης, ου, ὁ, Vnguentorum venditor, Vnguentarius. Athen. lib.13, αὐτὸν δὲ αὖτ' κατήλου μυροπώλιον ἀπὸ δεῖξεν. Inde fœm. genere Μυροπώλιδες apud Aristoph. Vnguentorum venditrices, Vnguentariæ. Et VERB. Μυροπωλεῖν, Vnguẽta vendere: apud Poll. ex Aristoph. ET Μυροπωλεῖον, SIVE Μυροπώλιον, ου, τὸ, Locus vbi vnguẽta venduntur, Officina vnguẽtaria: Myropolion Plauto etiam. Prius, apud Aristoph. legitur, posterius apud Suid. Præterea ex μύρον COMPOS. Μυρελαιφεῖν, Vnguentis se illinere: μύροις ἀλείφεσθαι: apud Poll. VNDE Μυρελαιφία, ας, ἡ, Vnguentorum illitus. Plut. Sympos. 4, ἀλείφεσθαι ἐπιμελοῦντα μυρελαιφίαν. Apud Pollucem μυρελαιφὴ pro eodem. ET Μυρεψὸς, οῦ, ὁ, Vnguentorum coctor, Qui vnguenta coquit seu conficit, Vnguentarius, μυροπωλεῖς. Athen. lib.1, κῦζῆται δὲ καὶ ἡ τῶν ὀλοπαιῶν τῶν μυρεψικὰ καὶ ἡ τῶν μυρεψῶν. INDE Μυρεψικὸς, οῦ, ὁ, Qui est τῶν μυρεψῶν. vt μυρεψικὴ τέχνη, ars coquendi conficiendique vnguenta. Philo De vita Mos. lib.3, χρίσματος ἀνωθεν πάνου λαβὼν ὁ μυρεψικῇ τέχνῃ κατηρτάσθη. Item μυρεψικὰ φάρμακα, Medicamina vnguentariorum. Plutarch. Sympos. 4. μυρεψικοῖς φαρμάκοις τρέφεται πάντα τὰ ἀνωθέν ἔλαιον. vt sunt aromata. Sic μυρεψικὸς καλαμος apud Hippocr. Deriuatum à μύρον ET Μυρεψοῦς, οῦ, ὁ, Vnguentarius. vt μυρεψοῦ ἄγγη, Vasa vnguẽtaria, Vasa recondendis vnguentis: apud Poll. lib.10, cap.26, ex Aristoph. Δαιταλῆς. Ibidem μυρεψοῦ λήκυθος, Lecythus seu ampulla vnguentaria: ex eadem fabula, τῆς μυρεψοῦ λήκυθον τοῖν κατατρέεν. quam μυρεψοῦ λήκυθον putat & μυροφόρον dici posse, vtpote aptam ferendis vnguentis. ITEM Μυεῖς pro vnguentario vase, seu vnguentaria ampulla, poni videtur, Polluce lib.7 synonymos ponẽte ἀλάβαστρον, λυνεῖδα, μυρηρὰ λήκυθον. Est inde & DIMINVT. Μυείδιον, υ, τὸ, quo Aristoph. ἐστεκεμόσατο τὸ μύρον. quasi Vnguentulum diceres. Præterea inde deriu. VERBVM Μυείζω, Vnguentis imbuo seu inungo. Strato Epigr. lib. 2, Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασόμεθα, καὶ μυείσωμεθ Λύπεις. Ac Aristoph. Pluto, μύροισι μυείσωσ σακπῖς ὀπόταν νυμφῶν ἀγάγωσιν. Pass. voce Plut. Symp. 6, χωνάκας φυκουμθμα καὶ μυειζόμθμα, fucantes se & vnguentis illinentes. Sic μεμυειμένος apud Athen. lib.8. Vnguentis deliutus, Vnctus: itémq; apud Herodot. INDE Μύεσμα, ατος, τὸ, ET Μυεισμὸς, οῦ, ὁ, Vnguẽtorum illitus. μυεσλοιφία, Athen. εἰς τὸν μυεισμὸν καὶ τοὺς στεφάνους ἠκαῦσ

τὸ ὀκλεόρριζον ἀρύσειν. Prius μυείσματα, apud Poll. legitur lib.7, vnà cum μυείσω, μύω χρίσασθαι, μύρου ὄζειν: & videtur potius significare Vnguenta quibus vngimur, vt μυώματα. Affertur ET Μυεστικός, ῆ, ὸν, pro Odorus: quum potius sonet Apius τοῦς τὰ μυείσμα. Est verò præter μυεῖλω & aliud VERBVM, Μυρόω videlicet, idem cũ μυρίζω significans, hoc est, Vnguentis inungo, seu Vngo: VNDE Μύρωμα, ατος, τὸ, Id quo inungimur, Vnguentum. Aristoph. μακαρισωτάτη ἐγὼ ἥτις μεμύρωμαι τὴν κεφαλὴν μυρόμασιν ἀρετῆς. Ab eodem verbo μεμυρωμένος, vt μεμυεσμένος, Vnguentis deliburus, Vnguentatus, vt Iul. Capitol. loquitur. ET Μύρωσις, εως, ἡ, Vnguẽti illitio, Vnctio. Hippocr. Coac. progn. κακὸν ἢ ὅτι ἑκτέρῳ μύρωσις.

Μυροπαστόκηρος, Μυροπιός, Μυρόπνοις, Μυροπόλος, Μυροπωλεῖν, Μυροπωλεῖον, Μυροπώλης, Μυροπώλιδες, Μυροπώλιον, Μυροφόρος, vide in præced. Μύρον.

Μύρος, ου, ὁ, Myrus seu Murus: piscis qui & σμύρος dicitur. Eius fœmina dicitur Μύραινα, siue Σμύραινα, Muræna. Aristot. Hist. anim. l. 5, c. 10, διαφέρει δὲ ὁ σμύρος καὶ ἡ σμύραινα. ἡ μὲν γὰρ σμύραινα διαφόρως ποικίλον καὶ ἀσθενέστερον· ὁ δὲ σμύρος ὁμόχροις καὶ ἰχῶρος, καὶ ὀδύνας ἔχει καὶ ἐσθίει καὶ ἐξωδεῖ. Vnde Plinius lib. 9, c. 23, de muræna, Aristoteles myrum vocat marem, qui generat. discrimẽ esse quòd muræna varia & infirma sit, myrus vnicolor & robustus, dentésque extra os habet. Idẽ μύρος dicitur etiã μύραινος. scribit enim Hes. μύραινον dici τὴν μύραιναν ἀρσενικῶς: sed quosdam eum nominare μύρον. Suid. μύραιναν dici tradit & ὅτι καταφροῦς, de libidinosa & prona in venerem, hoc afferens exemplum, Ὦ τοῦδόν καὶ τοῦδέρρυγα καὶ μύραινά σου.

Μυρόω, vide in μύρον paulo anté.

Μύῤῥα, ας, ἡ, Myrrha, siue Murrha: apud Hippocr. Æolico idiomate pro σμύρνα, vt annotauit Galen. ἐν ταῖς γλώσσαις. ¶ Μύῤῥα, & μυῤῥίς, vocatur etiã herba quædam cicutæ caulibus & foliis simillima, (vnde herbariis & officinis cicutaria dicitur) radicem habens modicè oblongam, teneram, rotundam, odoratam, cibo non insuauem. Autor Dioſc. lib. 4, cap. 116: & Plin. lib. 24, c. 16. Quin & τὸ γεραίνιον à quibusdam μυῤῥὶς vocatur, vt est in eiusdem Dioſc. append. ITEM Μυῤῥίτης λίθος hinc dicitur, myrrhæ colorem habens, faciémq; minimæ gemmæ, vnguenti odorem, attrita etiam nardi. Autor Plin. lib. 37, c. 10.

Μυῤῥίνη, SIVE Μυρίνη, ης, ἡ, Myrtus. Prius Atticum est. Phereer. apud Athen. lib. 6, ὑπὸ μυῤῥίνεσι κείνεμένας κεχυμένας. Plato de rep. l. 2, καταπλινθίντες ὅτι τιβάδων ἐρωμένων μίλακί τι καὶ μυῤῥίνεσι. Et in conuiuiis pueri κλῶνα διάφυτον μυῤῥίνης λαμβάνοντες ᾖδον. Vnde apud Aristoph. in Nub. quidam iubetur μυῤῥίνῳ λαβὼν τὴν Δίρυλλον λέξαι τι. Posterius μυρσίνη communis linguæ est, vtitúrque eo Galenus, Plutarchus, alii: ac nominatim Plut. in Problem. Rom. dicens, οἶκοι μυρσίνας οὐκ εἰσφέρουσι. Apud Theophr. legitur ET Μύρινος, Hist. pl. l. 1, c. 5, ὁ δὲ μύρινος μὴ αἰεκαθαιρόμενος ὀκνταμένθεται, Myrtus si non repurgetur, in fruticem abit. vt Hes. quoq; scribit τὴν μυῤῥίνῳ masc. ul. genere dictam fuisse μύῤῥινον. apud quem legitur & μύῤῥινον τέφρεον τοῦ ἐθέοντο. INDE Μυῤῥινῶν, ῶνος, ὁ, Myrtetum, Locus myrtis consitus. apud Aristoph. AT Μυῤῥινῶν, ab eiusdẽ schol. necnon à Suida, exponitur ἀρχὴς ὅτι θυμῶν, quoniam μυῤῥίνας ἐτεφανοῦτο οἱ ἄρχοντες. Apud Hes. verò paroxytonos scriptum μυῤῥίνων, quod significare ait ὅτι πνα ἀρχὴν τοῦ τικθυαζομένων. ita autem videri id ἐχνηματίσθαι quoniam οἱ ἄρχοντες τῶν μυῤῥίνας ἐτέφοντο. A μυρσίνη autem COMPOS. Μυρσινοειδής, Myrto similis. Aduerb. μυρσινοειδῶς, Ad similitudinem folii myrti. Galen. lib. 13, αἱ δὲ κελθύσσι μυρσινοειδῶς ὀκτήμενον τὸ σώματος. ET Μυρσινέλαιον, ου, τὸ, Oleum myrteum, Plinio: quod ET Μυρσίνινον ἔλαιον dicitur, vtpote confectum ex foliis myrti teneris omphacino oleo infernefactis. Ambo apud Dioſcor. libro 1, cap. 49. Pallad. Myrtinum oleum vocat, describens in Ianuario, tit. 18. ITEM Μυρσινίτης οἶνος, Vinum myrto conditum, ramis videlicet folisque & baccis myrti in mustum conictis. de quo Dioſcor. lib. 5, cap. 37: Colum. lib. 12, cap. 38: Pallad. in Ianuario tit. 19: & in Febr. tit. 31. De myrteo vino Cato De re ruſt. cap. 125. Idem Atticè μυῤῥινίτης dicitur τοῦ τὴν μυῤῥίνῳ. Vocatur etiam μυρσίτης οἶνος, τοῦ τὴν μύρτον. de quo mox paulo. Apud Athen. lib. 1, reperio & μυῤῥίνης οἶνος pro μυῤῥινίτης siue μυρσινίτης. Ita enim ibi, Μυρσίτης autem siue Μυῤῥίνης οἶνος, extat apud Posidippum, dicentem, Δίψηρος αὖτος ὁ μυῤῥίνης ὁ τῆμος. Potius tamen τοῦ τὴν μυῤῥίνῳ dicendum foret μυῤῥινίτης quàm μυῤῥίνης, vt suprà docui. Latini Murrinam dicunt. Festus, Murrina, genus potionis quæ Græcè dicitur nectar. hanc mulieres vocabant murriolam, quidam murratum vinum. Quidam id dici putant ex vuæ genere murrinæ nomine. Vide & Μυείνη.

Μυῤῥίνης, Μυῤῥινίτης, Μύῤῥινος, Μυῤῥινῶν, in Μυῤῥίνη.

Μυῤῥὶς, & Μυῤῥίτης, vide suprà in Μύῤῥα.

Μυρσινέλαιον, Μυρσίνη, Μυρσίνινος, Μυρσινίτης, Μυρσινοειδής, vide paulo suprà in Μυρσίνη.

Μύρσος, Hesych. κόφινος ὥστε ἔχων, qui & ἄῤῥιχος, Corbis auritus, Cophinus auriculas habens.

Μύρτα, Μυρτία, Μυρτίδανον, Μυρτίνη, Μυρτὶς, Μυρτίτης, Μύρτον, vide in sequ. Μύρτος.

Μύρτος, ου, ἡ, Myrtus: idem ac μυῤῥίνη. Alcæus, ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω. Neutrũ τὸ μύρτον, fructus myrti dicitur, hoc est Bacca myrti, & præsertim plurali numero. Plato Polit. 2, loquens de bellariis suorum ciuium, καὶ μύρτα καὶ φηγοὺς ἀποδιδοῦσι τοῦς τὰ τοῦρ. Sic Dioſc. lib. 1, c. 156, ὁ δὲ ἀπὸ χλωροῦ μύρτου ὀκθυλιζόντων χυλός. Et lib. 5, c. 37, de vino myrsinite, τὰ φύλλα σὺν τοῖς μύρτοις κάπτειν. Sic & cap. præc. μύρτα μέλαινα παρακαιόμενα κάπτειν, καὶ ὀκθυλίζειν τὸν χυλόν. Ab huius baccæ similitudine μύρτον dicitur caruncula illa subsultans in media muliebris pudẽdi rima, alio nomine dicta κλειτορίς. Cuius extremitates & veluti labia quæ vtrinque sunt, τὰ ἐκατέρωθεν σαρκώδη, VOCANTVR Μυρτοχείλιδες, necnon κρυμμοὶ & πτερυγάματα, vt tradit Poll. lib. 1. Ruf. Ephes. scribit τὸ ἐν μέσῳ μυῶδες σαρκίον nominari μύρτον siue νύμφιον: at τὰ ἐκατέρωθεν πτερυγάματα appellari μυρτόχειλα. Item τοῦ τὴν μύρτον DICVNTVR Μυρτία, & Μυρτὶς, idem significantia quod ipsum μύρτος, Myrtus, teste Hesych. Alioqui μυρτίδες idem sunt quod μύρτα, Myrti baccæ. Athenæus lib. 14, ex Polybio, de loto, ὁ καρπὸς τοῖς δρεπανοῖς ὅμοιος ὢν καὶ τῇ χρόᾳ καὶ τῷ μεγέθει τοῖς λυθκῶσι μυρτίοις τοῖς πυκνοκυμβίοις. Plin. verò fructũ loti dicit nasci in ramis densum myrti modo, lib. 13, c. 17. ET Μυρσίτης οἶνος, ου, ὁ, Vinum myrto conditum, myrti nimirum baccis nigris contusis, vt prolixius docet Dioſc. lib. 5, c. 36: vbi enim à myrsinite diuersum facit. Est & πθύμαλλος quidam μυρσίτης siue μυρσινίτης, ex eo nominatus quòd τὰ φύλλα ὅμοια ἔχει μυρσίνῃ, teste Dioſc. lib. 4, c. 165. vbi etiam addit, eum in fœminino tithymalli sexu censeri. Sic Theophr. hist. plant. lib. 9, c. 12, scribit τὴν μυρσίτην καλούμενον πθύμαλλον τὸ φύλλον ἔχειν καθάπερ ὁ μύῤῥινος πλὴν ἀκανθώδες ἐπ' ἄκρον. Vnde Plin. lib. 26, c. 8, Alterum genus tithymalli myrsiniten vocant, alii caryiten, foliis myrti acutis & pungentibus, sed mollioribus. Meminit idem Plinius & τῶν μυρσίτου οἴνῳ libro 14, cap. 16. At Myrsinites gemma, siue μυρσινίτης λίθος, apud eundem myrti odorem habet, colorem melleũ, libro 37, cap. 10. Eodem Plinio autore τὸ πολυγόνατον à quibusdam APPELLATVR Μυρτοπάταλον, lib. 27, cap. 12. forsan quòd sit myrti folio. Præterea τοῦ τὴν μύρτον DERIVATVR Μυρτίδανον. Dioſcorides lib. 1, cap. 157, dicit τὸ μυρτίδανον λεῖον μέλαν εἶναι ὀπίφυσιν ἀνώμαλον καὶ ὀχθώδη καὶ ὁμόχρεων τοῖς τὸ τῆς μυρσίνης φύλλον, teste Galeno etiam in Lex. Hippocr. Apud eundem tamen Galenum pro isto μυρτίδανον scriptum μυρτιά, apud Paul. Ægin. μυρτίς. Ille enim Simpl. medic. lib. 8, τὴν τοῦ σελέχει καὶ τοῖς κλάδοις τῆς μυῤῥίνης ὀπίφυσιν ὀχθώδη à nonnullis μυρτάδα nominari tradit. Hic verò, ἡ δὲ μυρτὶς, ἡ ὧν τοῦ σελέχει καὶ τοῖς κλάδοις τῆς μυῤῥίνης ὀχθώδης ὀπίφυσις. Interpr. Oribasii myrtidanũ habet Collect. medic. l. 11: in Euporistis ad Eunap. l. 2, myrtada Aetius filer. Verunt amẽ μυρτίδανον non perperam esse scriptum ex eo apparet, quòd Galenus in Lexico Hippocr. annotet Dioſcoridem quidem Anazarbensem lib. 1 τοῦ ὕλης, μυρτίδανον appellare ὀπίφυσιν ἀνώμαλον καὶ ὀχθώδη τοῦ τὴν μυρσίνης φερόμενον, alios verò complures τὸ πέσσον: Hippocratem τὸν καρπὸν ἐν τῷ πυθρίωσι, qui & ipse ab aliis πέπτειν nuncupetur. Verba Hippocr. sunt hæc, De morb. muliebr. lib. 2, τὸ Ἰνδικὸν ὃ καλέουσι οἱ Πέρσαι πέπτειν. καὶ ὁ πυτίον ἐν ἐρυγγίου, ὃ καλοῦσι μυρτίδανον. vt sit rotundum quippiam myrti forma in pipere seu Indico proueniens. nam & simpliciter ἐρυγγίον appellat eodem libro, ante locum citatum, Ἰνδικοῦ φαρμάκου τὸ τῆς ὀφθαλμῶν, ὃ καλέουσι πέπτειν. καὶ τὸ ἐρυγγίου, ἑκάστου σέλα. Plin. verò longè aliter. Ita enim is lib. 14, cap. 16, De vinis factitiis, Myrriten Cato quemadmodum fieri docuerit, mox paulò indicabimus. Græci & alio modo. Ramis teneris cum suis foliis in albo musto decoctis, tusis, libram in tribus musti congiis deferuere faciunt, donec duo superfint. Quod ita sylueſtris myrti baccis confectum est, myrtidanum vocant. Itémque lib. 23, cap. vltimo, Myrtidanum diximus quomodo fieret. Necnon lib. 15, cap. 19, Succorum natura præcipuam admirationem in myrto habet, quando ex vna omnium olei vinique bina genera fiunt: item myrtidanum, vt diximus. constauret myrtidanum accipiens pro vino ex sylueſtris myrti baccis & musto albo. AT Μυρσίνη, vt tradit schol. Nicandri, est εἶδος ἀπίου, necnon εἶδος ἐλαίας, & id quidem βραχὺ ἔχον καρπὸν, ac fortassis myrti baccis assimilem. Μυρτόχειλα, & Μυρτοχειλίδες, vide in præced. Μύρτος.

Μυρω, Fluo, Stillo: item Fundo. vide in Μύρομαι suprà.

Μυρωδεῖν, affertur pro Lugubre canere. AT Μυρωδία pro Vnguentorum odor. vtrunque sine testimonio.

Μύρωμα, & Μύρωσις, vide suprà in Μύρον.

Μῦς, τ. 2, c. 991, e. Μῦσαι, vide in Μύω.

Μυσέλμαι, Hesych. πολὺ πεπώκοντες καὶ ἐθίοντες. Eust. μυσέλμαν scommaticè dici tradit ὃν τὸ μυσιλᾶσθαι ἄλμαν, quod sit ὃν τοῦ ὑπολεπόντων ζῷν. vnde rectius μυσελμαις scriberetur, vt infrà.

Μυσδρία, Μυσδρὶς, Μυσέθμαι, Μυσεχθὴς, Μυσέχη, Μυσαχρὸς, vide paulo pòst in Μυσος.

Μυσημέκτον, Hesych. τὸ ἡμέκτον τὸ ἥμισυ: reprehendens eos qui dicebant esse νομισμάτιον μικρόν.

Μυσεῖν, eidem αὐαινεῖν, Respirare: vel σπασσπάζοντα πνεῦσιν, Anhelare in coitu. Aliis est ἀθρῖν. Eidem Hes. μυσεῖν est σπαλίνειν.

Μυσκαρφὶ quidam legunt apud Cratinum in ὥραις, accipientes pro μεμυκότας καὶ ξηρῶς. Alii μυσκαρφι. Suntq; qui sic nominatum aliquem existiment, μηδὲν ἀφ' ἑαυτῶ γλαφυρὸν σκώπτοντα, ἀλλ' ὅπτγελῶντα ἡδέως. nomen enim esse μυσκαρφον, cuius meminerit Apollophanes comicus. Hesych.

Μύσις, τ. 2, c. 1650, f

Μυσκέλεβρα, Stercora muris, Muscerdæ: quæ & μυόχοδα. Apud Hesych. & Poll. μυσκέλεβρα.

Μύσκλοι, Hesych. οἱ σκολιοὶ, ἢ οἱ πολλοὶ ἢ ὀξῆποῶν σύκων.

Μύσκος, eidẽ est μίασμα, κόπδος: v. l. Musculus, Paruus mus: diminutiuè à μῦς.

Μύσσν, Mysi τὴν ἀξίνῃ, Securim: Hes.

Μῦσος, εος, τὸ, Scelus, μίασμα. Budæo, Scelus & facinus detestandum. Theodoritus Hist. Eccles. lib. 3, pro sacrificio dæmonico sæpe vtitur, teste eodem. quia apud Deum eo nihil sceleratius & detestabilius. AT Μυσὸς, ὀν, ὁ, Detestandus, Abominandus, Detestabilis, Abominabilis, Impurus. Hesych. enim μυσὰ sunt μυσφρὰ, μιαρὰ, μεμιασμένα. Idem DICITVR Μυσδρὸς, τοῦ τὸ μύσος. VNDE Μυσδρία, ας, ἡ, Detestabilitas, Abominanda fœditas. Bud. ex Aretha. NECNON Μυσεχθὴς, ET Μυσεχὴς, indidem dicitur Abominandus, Sceleratus, Impurus. Quorum vtrunque apud Hes. legitur: μυσεχθὲς, synonymum habẽs μυσδρόν: μυσεχὲς autem, expositum μεμολυσμένον. itidémque μυσεχὴ affert pro μιαρὴ, ἀκάθαρτος, Odio prosequẽda & execrãda, Impura. Apud Eust. paroxytonos μυσέχη, quod esse dicit σκῶμμα πόρνης: alibi tamen exponens μυσφρὰ, deriuánsque ex μεμύσαχα præterito verbi μυσάττω. Notandum verò, vt & μυσεχὴ & μυσέχη scribitur, intelligitúrque de fœmina detestandæ & sceleratæ libidinis: ita & μισητὴ & μισήτη dici de fœmina libidinis extremo odio prosequendæ. Præterea à μύσος deriuatur VERBVM Μυσίζω, significans Polluo scelere. siquidem Hesych: μυσίσει affert pro μιανεῖ. ET Μυσιάσμαι, Abominor, Auersor vt detestándũ & scelestum. βδελυττόμαι, ἀποστρέφομαι, Hesych. Vtitur hoc verbo Luc. dicens, οἱ δέ νες ὡς ὅτι πέφαται ἐμυσιάσθη, Abominabantur & auersabantur vt prodigium. Idem Luc. cum accus. μυσιάσθαι τὰς σφραγίδας. Porrò quod ad originem vocabuli μύσος attinet, Eust. ipsum deriuat τοῦ τὴν μύσαι, vt sit τοῦ: ὁ μύοιθν, Ad quod oculos claudimus: videre ipsum non sustinentes, sed nauseantes.

Μυσπαλα, Hesych. μυάγρα, πτηλὶς. Muscipula.

Μυσπολεῖ, eidem Hes. est ὡς μὴ τοῦ πολεῖ, μυὸς τρόπον αἰωρεῖται. ex Aristoph. Vesp. vbi comicus, Καὶ μυσπολεῖ τὴν ὀσφὺν καταδεδυκώς, & aliquis ibi veluti mus oberrat ac scrutatur, quisquis tandem sit qui subintrauit.

Μύσσω, τ. 2, c. 1658, f. Μυσταγωγέω, τ. 2, c. 1654. g

Μυσταγωγὴς Ad sacra mysteria iam introductus, Initiatus.

Μυσταγωγία, τ. 2, c. 1654. g. Μυσταγωγὸς, ib. d

Μυσταλμὴς, τ. 1, c. 374. c. Μύστακξ, τ. 2, c. 800, c. τ. 3, c. 640, e

Μυσηεμακὸς, τ. 2, c. 1656. b. Μυσηείδες, ib.

Μυσήειον, τ. 2, c. 1654, h & τ. 4, c. 45, b. ob.

Μυσηειώδης, τ. 2, c. 1656, a

Μυσηειώδες σωνδαὶ, apud Poll. lib. 1, titulo De mysteriis & iis qui initiantur. Forsitan sunt Libationes quæ fiũt quum aliquis mysteriis initiatur.

Μυσης, τ. 2, c. 1654, a

Μυστίκητος, piscis in ore non dentes habens, sed pilos suillis similes, vt tradit Aristot. Hist. anim. lib. 3, cap. 12. Gaza musculum vocat.

Μυστικὸς, τ. 2, c. 1656, b. Μυστικῶς, ib. c

Μυστίλη, Polluci ψωμὸς κοῖλος quo ἔτνος aut ζωμὸς ἀρύεται, Buccea panis caua qua pulmentũ aut ius hauritur: qui & τὸ κοχλιάριον VOCARI Μυστιλάριον posse addit. Item que schol. Aristoph. μυστίλιω dici tradit κοῖλον ἄρτον ᾧ δύνατό τις καὶ ζωμὸν ἀρύσασθαι, Panem cauum quo & iusculum hauriri potest. Inde VERB. Μυστιλᾶσθαι est τὸ τῇ μυστίλῃ αὐτῶσθαι, Haurire pane excauato, polentam videlicet aut iusculũ. Metaphor. Aristoph. Equit. κεμφοῖν χρῆν μυστιᾶσθαι τὴν δημοσίων, pro αὐτεῖν καὶ καταβρώγειν. Eust. quoque p. 1476, scribit μυστίλας esse ψωμοὺς κοίλους, veluti μύσρα, autore Ælio Dionysio. vnde μυστιλᾶσθαι vocari τὸ ἔτως ἐσθίειν, siue τὸ κοιλαίνειν ψωμοὺς, Bucceas panis excauare & ita pulmentum iusve haurire. At Μύστιλον Atticos vocasse τὸν ἄρτον τὸν τῆς κοιλίας τοῦ ἀναλλόμενον, annotat schol. Aristoph. Panis bucceas quæ canibus obiiciebantur, quales ferè Canicæ apud Festum. Suprà μισυλὴ habuimus & μισυλᾶσθαι: quarum scripturarum vtranque agnoscit Eust.

Μυστλεῖ, Hes. τέμνει, In frusta secat. quod suprà μισύλει.

Μυστολεύειν, ex Nonno affertur pro Celebrare.

Μυτπόλος, τ. 2, c. 1656, c. Μύστις, τ. 2, c. 1654, c

Μυσσδοῦσος, τ. 2, c. 1656, d. Μυσσπόλος, ib. c

Μυσσοῦσος, ib. d

Μύσρον, ου, τὸ, Eustarbio idem quod μυστίλη, Panis excauatus ad hauriendum pulmentum siue ius. vt & apud Athen. lib. 3, εἰς ἐνεγκεῖν τὴν χόνδρον, Vlpianus dicit, ὅτι μυστίλιω. καὶ γὰρ αὐτὸ ἔστιν μύσρον. Sed videtur μύσρον esse potius Cochlear. nam & ipsum ex ligno, stannóve aut argento excauarum hauriendo vel iuri vel pulmento seruit. Quo modò accipi non incommodè potest in hoc loco Nicandri qui ibidem citatur, Ἡρέμα δ' ἐλχιάσον κοίλοις ὀνδεύνεο μύσροις: q. sic ibi exponitur, τοῦτέστιν χλιαρὸν γενόμενον κοίλοις τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ μύσροις. vt sit, Cauis hauri cochleariis. Itidémq; Hippolochus in epistola quadam de quodam epulo Macedonico dicit, ἑκάστῳ τοῦ δεῖ πνοιῶν δοδέντων μυσρῶν χρυσᾶν. Pollux tamen diuersum videtur facere à cochleari. nam libro 6. cap. 12, quũ μυστίλιω esse dixisset ψωμὸν κοῖλον ad hauriendũ pulmentum vel ius: & τὸ κοχλιάριον vocari posse μυστιάριον, subiungit, meminisse se se in epistola Alexandri ad matrem, inter alia vasa reperisse etiam τὸ μύσρον: nulla facta mentione idem esse vel cum μυστίλη vel cum κοχλιάριον. Vbi nota etiam ὁ μύσρος, vt & apud Eust. quodam

in loco scriptum est. Sanè & inter mensuras μύσρον quàm κοχλιάριον capacius est. In Hippiatricis enim mẽsuris τὸ μύσρον dicitur continere duo cochlearia: & κοχλιάριον esse μύσρε τὸ ἥμισυ. Ibidem dicitur μύσρον esse quarta cyathi pars, dimidiata vnciæ. In eodem libello De mensuris & ponderibus τὸ μέγα μύσρον dicitur esse cotylæ pars decimaoctaua, pẽdere drachmas tres, scripula tria: τὸ μικρὸν, cotylæ pars vigesimaquarta, pendere drachmas duas S. τὸ δ' κεμόπαν μύσρον habere scripula octo. A superiore autem μύσρον est DIMINVTIVVM Μυσρίον: ex QVO Μυσριοπῶλαι, Qui mystra vendunt. apud Athen. & Eustath.

Μυσρίονον, Hesych. πόλις, Muscipula. ἐστὶ τὸ τῆς μυὸς φάσμα ὑπερέρειν, quòd exitium afferat muribus.

Μύηλα, eidem sunt αἱ ἀμυγδαλαὶ, Laniatus vnguium.

Μυχλὴς, eidem est μύλος, Mola.

Μύχρον, eidem est τὸ αἰδοῖον καὶ γυναικεῖον μόριον.

Μυτικίζω, t.2, c.1x, c. Μυτακισμὸς, t.2, c.VIII, g

Μύτης, eidem H. est ὁ ἐντὸς καὶ ὁ μὴ λαλῶν, Mutus, Qui non loquitur. Itẽ ὁ ἀφεὶς τὰ ἀφροδίσια ἀκλεταμβάνος, Exolutus & ineptus ad res venereas. Dicit esse etiã piscem fœminam quæ sine mare non pascatur.

Μυτικίζειν, Punire. κολάζειν, Hesych.

Μυτίλαι αἶγες ex Thocr. afferunt pro Mutilam. pro quo suprà μυτίλαι. Apud Hesych. oxytonως μυτιλὸν, expositum ἐρᾶτον: necnon ῥύπον, νέον.

Μύτη, ιδος, ἡ, dicitur ὁ μυκτὴρ, Nasus, peculiariter ὅλη ἡ λαοτίων πτῶν, autore Eust. quemadmodũ & Aristoteles quum dixisset sepiam ἐν τῇ μύτῃ habere τὸν ἰχῶρ, semẽ genitale: hanc μύτη paulo post μυκτῆρα appellat: addẽs etiam, τὸν ῥίνα non absurdè vocari posse μύτην. Idem Hist. anim. lib. 4, cap. 1, scribit nullum ἔχει μυα λακίων habere ἀσπάλαχον, sed quam vocant μύτη, ἢ ὅλη ἐαύτῃ θόλον. Et mox, τὸν μύτην κάθω ὑπὸ τὸ σῶμα, καὶ ὅλῳ ἑαυτῷ πνεῖν τὸν σῶμαχον. ἡ δὲ εἰς τὸ ἔντερον ἀναπνέει, κάτωθεν ἔχει ἡ θόλον: ac κατὰ τῶν ὑμῶν ἀρίνεται τὸν τῆ θόλον καὶ τὸ ἀφεῖ πῶμα. Galen. in Lex. Hippocr. annotat μύτη vocari τὸ ἐν τῇ σπάτιας σῶμα τὸ μέλαν, Atramẽtum quod in ore sepiæ est: verùm & piscem quendam hoc vocabulo ab Hippocrate denotari. Apud Hesych. reperio Μυῖλις, gemino τ, & oxytonως, quod itidem esse dicit τὸ μέλαν τῆς σπάτιας ὅπερ ἐν τῇ σώματι ἔχουσα ἐκκρίνει, atramentum sepiæ quod in ore habet & excernit in metu. id etiam θόλος nominatur.

Μύτλας, pro Mytilus dicit Athen. lib. 3, τὸν πελλίναν λεγομένων ἴσως ὀνηλοῦ, ἵν' ἔωμεν τὸν μύτλον ὀνομάζεται.

Μυτίκαις, Siculis μύκης, Fungi: lonibus πώγωνες, quæ & μύκαικες. Hesych.

Μυτιξάσα, eidem est γεγαξάσα, Gemens, Ingemiscens: afferenti & Μυτικαίζειν pro γέγειν.

Μυτὶς, vide paulo antè in Μύης.

Μυτὶς, Hesych. ὀνὸς, Mutus: qui & μύτης. necnon τὸ γυναικεῖον μόριον.

Μύθον, t.2, c.1658, f

Μυθωτὸν, Hesych. autore propriè dicitur ὑπόσπεισμα ἐξ σκορόδων adhibitis & aliis condimẽtis. Aristoph. Schol. & ipse scribit esse ὑπόσπεισμα ἐξ σκορόδου: confici autẽ ex allio, porro, caseo, ouo, oleo, aceto: nimirum in Equit. vbi comicus dicit, Ἐπὶ θωτησὶ καὶ κατακηκαθίλω ὀν μυτωτῷ μετὰ τυροῦ. Denominari ἀπὸ τὸ μυσαρὸν ἔθους, quoniam odor eius sit μυσαρὸς, quasi μυσωτὸν, atque adeò à Callimacho VOCARI Μυσωτὸν, hoc hemistichio, ἵν' ἐπείλαντο μυσωτόν. Inde Μυθωτόω est Contero: vel, Acribus condimentis condio. Ita enim Aristoph. Schol. in Vesp. vbi comicus dicit, Αὖθις τὸν αὐτὸν ἀθρόα μυθωτόσωμεν, hoc μυθωτόσωμεν expon. συγκόψωμεν, necnon δριμύσωμεν & ὀξυκρατοῦμεν: quoniam (inquiens) μυθωτὸν propriè est τὸ ὀξυ σκορόδου καὶ τυροῦ καὶ ὄξους πέμμα. vt sit, Alliati modo conteremus, siue acrem reddemus. Dioscor. quoque libro 2, de allio, μυθωτὸν vocari autor est τὸ ἐκ σκορόδου καὶ ἡ μελάνης ἐλαίας γινόμενον πέμμα, Intritum ex allio & nigra oliua, Alliatũ. Theophr. masculino genere μυθωτὸν dicit, Hist. plant. lib. 9, cap. de alliis, σκόροδον Κύπριον καὶ οὐδμον οὐχ ἑφοῦσιν, ἀλλὰ ἀφεῖς τὸ μυθωτὸ χρῶνται. pro quo Plin. habet Ruris pulmentaria, libro 9, capite 6, de Cyprio allio itidem loquens.

Μυχαίπνος, t.2, c.1660, c. Μύχαπος, ib.

Μυχὴ, ibid. c

Μυχθίζοισι, Hesychio μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι, Irrident, Derident. Sic Suid. quoque μυχθίζεις affert pro χλευάζεις, μυκτηρίζεις, cum hoc ex epigr. exemplo, καὶ σὺ μὲ σεσηρὼς Μυχθίζεις· πάχα που ὀφθονίου γελάσεις. Exponitur μυχθίζω etiam Suspiro, Ingemisco. vnde apud Æschyl. esse dicitur ἀναμυχθίζειν. Sanè VERBALE Μυχθισμὸς Hesych. est γεγαγμὸς, Gemitus, Suspirium. Meminit Eust. quoque verbi μυχθίζειν in hac significatione, dentiam ἀθρὸν τὸν μυχθὸν siue μυχμὸν, quem esse dicit τὸν ἐκ τῶν ἐξῆς ἀθρόν μυκτήρων ἀέσματος ἦχον, sonitum quem reddunt per nares ii qui anhelant & respirant.

Μυχαῖος, t.2, c.1660, c. Μύχιος, ib.

Μυχλὸς, Hesychio Homo otiosus: item Libidinosus, Salax, Incontinens, λάγνος, ὀχευτὴς, ἀκρατὴς. Phocenses ita nominare & ὕνους τοὺς ὅσοι ὀχείαν ἐπιμηθῶσι, asinos admissarios: qui & κηλωνὲς. Pro superiore μυχλὸς dicitur & μάχλος.

Μυχμὸς, eidem est ἰδίωμα ἤχου: aliis Sonitus qui per nares redditur. qui & μυγμὸς, vide & μυχθίζω.

Μυχοίπνος, t.2, c.1660, c. Μυχοπόνος, t.3, c.487, h

Μυχὸς, t.2, c.1659, c

Μύχων, Dorica lingua esse dicitur Palearum aceruus. pro quo apud Hesych. μύκων.

Μύω, t.2, c.1649, c. Μυώδης, t.2, c.994, c

Μυών, ib. c

Μυωνίαν ab Epicrate dictam fuisse mulierem libidinis portentosæ, de notissima muris salacitate, qui μῦς dicitur, refert ex Æliani Varia histor. Cælius Rhodigin. lib. 14, c. 8.

Μυαξόρια, t.2, c.1652, f. Μυαξία, ib.

Μυαξός, οῦ, ὁ, Epiphanio autore in Ancorato, animal est sexto quoque mense moriens & reuiuiscens. Idem in Originem, hæresi 64, Physici (inquit) aiunt τὸν μυαξὸν in latibulo se continere, & multam vno partu edere prolem, vsque ad quinque fœtus & amplius. Si in latibulum incideri vipera, nec omnes deuorare queat, comedere vnum aut alterũ donec satietur. reliquis effodere oculos, cibúmque eis præbere, & ita eos cæcos alere donec vnumquemque eorum deuorare velit. Si forte accidat vt aliquis in hos incidat imprudens, eósque in clum capiat, exitio eos ipsis esse, vtpote viperæ veneno enutritos. Meminit huius animalis Galenus quoque libro 3 De alimenr. faculr. scribens τὸ δρυοφείων μυαῦν καὶ τὸν κανθάρων ἐλαίων ἐν μέσῳ τῷ τ' μυαξὸν καλάθρον. hoc est τὸ μυαξὸν esse mediæ naturæ inter mures arueuses & mures palustres. Sunt qui existimenr esse Alpinum murem Plinii, libro 10, capite 65: quique vulgò in Alpibus appellatur marmota.

Μύωπα, πὸ, t.2, c.994, f. Μυωπαίζω, t.2, c.1652, g

Μυωπα, ib. d. Μυωπάζω, t.2, c.1653, b

Μυωπίας, t.2, c.1652, d. Μυωπίασις, ib.

Μυωπίζω, t.2, c.1653, d. Μυωπὸς, t.2, c.1652, b

Μυώνης, t.2, c.992, d

Μυωπὸς χιτὼν, Murina tunica. Poll. lib. 7, cap. 13, De vestiũ generibus, scribit τὸ μυωπὸν fuisse Armenis peculiarẽ χιτῶνα, eumque vel ἐκ μυῶν τῶν παρ' αὐτῆς συνυφασμένων, vel μύας ἔχοντα ἐμπεποικιλμένους. hoc est, vel cõtextum è murium quì apud ipsos reperiuntur pellibus, vel murium effigiebus variegatum. At μυωπαὶ σάρκες, Musculosæ carnes, apud Athen. lib. 9. quomodo & Alex. Aphrod. Problem. lib. 2, τὸ θεόρεκα dicit esse μυωπὸν, Musculosum, Musculis constantem. nam μύες vocantur etiam musculi.

Μύωψ, t.2, c.1651, c. & 1653, c

¶ Μῶ, t.2, c.x, b. Μωὰ, Hesych. ὠδὴ ποιά.

Μῶδα, eidem H. sunt ἄλφιτα σίτου, farina frumenti.

Μωδεῖν, idem affert pro λαλῶ, ᾄδει, Loquitur, Canit.

Μώδιξ, eidem est φλὸξ, φλυκτὶς, Flamma, Pustula. Infrà ἐμώδιξ, Vibex, Liuor & tumor ex plagis.

Μόδιον, eidem est species sportulæ, σπυρίδος.

Μώδυξ, eidem est ἀπαίδευτος, Indoctus, Ineruditus. Pro quo infrà μώλυξ.

Μωδύει, idem affert pro θάλπει, ὀκλύει, μωραίνει.

Μωκάω, & Μωκίζω, in sequ. Μῶκος.

Μῶκος, Hesych. & Suidæ μωρὸς, χλευαστὴς, σκώπτης, Fatuus, Irrisor, Derisor. In lex. meo ver. & apud Etymol. scriptũ oxytonως, Μωκὸς, itidémq; expositũ. Inde VERB. Μωκάω, ῶ, Irrideo, Deludo. cuius particip. fœm. μωκῶσαν Μωκάω, ῶ, Irrideo, Deludo. cuius particip. fœm. μωκῶσαν χλευαζούσης. Sed crebrior passiuæ quàm actiuæ vocis vsus. Alciphron, καὶ τὸ μὴ θεῶσιν κυκλίζουσα μετ' ἐκείνης καὶ μωκωμένη, πλὴν δυσμενείαν ὀνειδείκνυτο. Inde compos. καταμωκῶμαι, significans itidem Derideo, Deludo: in Ecclesiastico, ἐπ' ἔργων κατὰ μωκῆσεταί σου, ad extremũ te deridebit. Bud. ITEM Μωκίζω pro ἐμπαίζω affert Suidas, Illudo.

Μώλαξ, vini genus. Quidam esse dicunt τὸ ἐν τοῖς ὁρμίοις ἀπηνὲς ὕδωρ, quod in fœderibus libatur. Hes.

Μῶλος, Hesychio πόλεμος, μάχη, θόρυβος, Bellum, Pugna, Tumultus: pro quo suprà μόλος & μόθος. Hom. Il. η, κρὶ μῶλον Ἄρηος. Od. σ, ξείνε γε καὶ ἔρα μῶλος ἐτώσιος Μνηστῆρσιν ἰόντι. Il. ρ, τοῖσι δ' αὖτ' μῶλος ὀρώρει Ἀργεῖος. Il. σ, μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος. Iliad. β, Εὐρύαλος δ' ἀγαθὸς γε φυγὼν καὶ μῶλον Ἄρηος. Inde est VERBVM Μωλεῖ, quod Hes. exp. μάχεται, Pugnat, Manus conserit: afferens & med. μωλήσεται pro μαχήσεται, pugnabit: sed addens etiam πικραιθήσεται, Exacerbabitur. Cæterùm sunt qui μῶλος hoc deriuatum velint ἀπὸ τὸ μολεῖν, vtpote in quo oporteat festinanter ire: alii ἀπὸ τὸ μολαῦειν, quoniam manus in eo polluuntur sanguine. ¶ Rursùm μῶλος esse dicitur Ædificium quoddam in fluctibus extructum ad vsum nautarum, Portus manufactus. in Epigr. Exponitur etiam Pondus, Lapillus qui ponitur in lapidibus coniungendis. sed hæc ἀμαφύρεως.

Μῶλυ, Moly: herba de qua Dioscor. lib. 3, c. 54. Plin. lib. 25, c. 4, Laudatissima herbarum est Homero quam vocari à diis putat moly, & inuentionem eius Mercurio assignat, contráque summa veneficia demonstrat. Nasci eam hodie circa Pheneum & in Cyllene Arcadiæ tradunt, specie illa Homerica, radice rotunda nigráq; magnitudine cæpæ, folio scillæ: effodi autem difficulter. Græci autores florem eius luteum pinxere, quum Homerus candidum scripserit. Locus Homeri est Od. κ, vbi Vlysses dicit sibi contra Circes veneficia à Mercurio datum pharmacum è terra effossum, declarata simul eius natura, subiungens, Ῥίζῃ δὲ μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος. Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοὶ χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν Ἀνδράσι γε θνητοῖσι.

Μώλυζα, ex Plelle medico afferrur pro Caput allii. Galen. in Lex. Hippocr. esse dicit σκόροδον ἁπλῶν πλὴν κεφαλὴν ἔχον καὶ μὴ διῃλυσμένον εἰς ἀγκλίδας, Allũ quod simplex caput habet nec in nucleos diuiditur. Quosdã eo nomine accipere τὸ μῶλυ.

Μωλυρὸν, Hes. ναθρὸν, βαρὺ, Pigrum, Ignauum, Graue.

Μῶλυς, siue Μώλυξ, Indoctus, Ineruditus. Ambo apud Hesychium, afferentem nimirum μῶλυς pro ἀμαθὴς, & notantem μώλυκα à Zacynthis dici τὸν ἀπαίδευτον. Addit idem, Sophoclem in Phædra μῶλυν dicere πλὴν παρειμένον, Exoluram viribus. Item exponitur βραδὺς, ναθρὸς, Tardus, Segnis, Ignauus. vt apud Nicandr. in Ther. de angue, Τῆμος ὅτ' αὐαλέων φορίδων ἀπεδύσατο γῆρας Μῶλυς ὀπηδεύχων, Incedens tardus & segnis. Idem igitur & à Sophocle μῶλυν dici volunt, Qui tardus & hebes sit ingenio. Exponitur & Hebes, Remissus, Languidus, Imbecillus. vnde compar. μωλύτερον, Etymol. ἀμβλύτερον, ἀσθενέστερον. Inde & VERB. Μωλύω, SIVE Μωλυνω, significans Hebeto, Remissiorem facio: vt Etymol. quoque μωλυῶειν exp. ἀμβλυῶειν καὶ κωφύειν: & μωλύειν. θραῦειν καὶ καταστέλλειν. Galen. quoque μωλυοῦμαι in Lex. Hippocr. affert pro κῆ βεσ χὴ ἄσπμα ραινόμενα. Paulatim emarcescentia.

Μώλωψ, ωπος, ὁ, Vibex, Verberum in cute vestigium, Cutis ex verberum incussione fugillata. ὁ δὲ τῆς πληγῆς αἱματώδης τόπος. Plut. De sera num. vind. ὑλαὶ καὶ μώλωπες ὅτι τῷ παθόν ἑκάστου τοῖς μὴ μᾶλλον ἐμμένοισι, τοῖς δὲ ἥσσον. Apud eundem Symp. 2, quidam è verberone insolentiore quærit πῶς ἐκ τῶν λιθινῶν καὶ μὴ λιθινῶν ἡμῶν τῶν φοινικοῦ γίνοι τοῦ μώλωπες. Idem De aud. ὁ σκληρᾶ σαρκὶ καὶ τυλώδει μώλωπα μὴ λαμβάνοντες. Apud Athen. lib. 13, Μαστιγίαι μώλωπας ὑπηλοῖς ἔχων. Apud Aristot. verò in Probl. μώλωπας κρούει τὰ δέρματα θεραπεύμενα. Sed recẽs pra cipuè excoriatorum pecorum pelles calidas corpori verberato admotas vibices prohibere aiunt.

Μῶμαι, Quæro. vnde μώμαται apud Hesych. ζητεῖται: afferentem & μῶται pro ζητεῖ ac πυκάζεται. Similiter μῶσθαι affertur pro ζητεῖν καὶ πολυπραγμονεῖν. dicitúrque esse Laconicum.

Μωμάεται, t.2, c.1662, a. Μῶμ αρ, t.2, c.1661, a

Μωμέραι, t.2, c.1662, a

Μωμεύω, Carpo, Reprehendo. idem quod μωμάεται siue μωμέραι. Hom. Od. ζ, Τῶν ἀλεείω φῦμιν ἀδευκέα μή τις ὀπίσσω Μωμεύῃ. Sic Hesiod. Erg. 2, Μωμεύειν ἀΐδηλα, clãm carpere & reprehendere.

Μώμημα. t.2, c.1662, c. Μωμητὴς, ib. d

Μωμῆς, ib. Μωμίοκος, ib. e

Μώμος, t.2, c.1661, a. Μωμοσκοπέω, ib. e

Μωμοσκόπος, ib.

Μωμφαὶ, Hes. μέμψεις: quæ potius μωμφαὶ per ō.

Μῶν. Num, Nunquid, An, Vtrum. δῆα. Aristoph. Nub. μῶν ἡρῴναί τινες; Num heroinæ aliquæ sunt? Σὺν τε ἡρῴναι τινὲς; Respondet Socrates, ἔστιν, Minimé. Idem, μῶν καὶ σὺ κατα γελᾷς; An & tu deridet? Sic Sophocles, οἶμοι τί φῆς; μῶν ὀλώλαμεν; num periimus? Et Luc. μῶν σε θεραπεύεται; nunquid te decepit. Sequente μὴ vel ὦ significat Nonne? ἆρα ὦ; Vtrum non? Annõ? Eurip. μῶν ὦ τέπειθας; annon credis? Plato in Epist. τί χρὴ ποιεῖν ἐμέ; μῶν ὦ ὑπερέποιν; annon quod fecit? Idem De rep. lib. 1, ἐὰν ἐνὶ ἐμφύεται ἀδικία, μῶν μὴ ἀπολεῖ τὴν αὐτῆς δύναμιν; nonne perdet? Sic Aristophanes, μῶν οὐκ αὖ φέρεις;

Μωνὴ, Hesych. ὀλιγωρία, Neglectus. AT Μωνὸν eidem μάταιον, ἀχρεῖον, Inane, Inutile.

Μώνυξ, t.2, c.1345, c. Μώνυχος, ib. d

Μωπεῦειν, Hesych. μεμφεῖσθαι, Conqueri, Incusare.

Μωφεῖν, t.2, c.1665. d. Μωφεῖσμαι, t.2, c.1666, b

Μωφία, t.2, c.1665. b. & 1668, a. Μωφὸν, t.2, c.1668, a.

Μωφὸν, t.2, c.1664, d Μωρολογία, ib.

Μωρολογέω, ib. e. Μωρολόγος, ib. d

Μῶρον, t.2, c.1666, d. Μωρὸς, t.2, c.1663, a

Μωροσοφέω, t.2, c.1665, b. Μωροσοφία, ib.

Μωρόσοφος, ib. a. Μωρόσυκον, t.2, c.1666, e

Μωρόσυκος, ib. Μωρότης, t.2, c.1665, b

Μωυῶς, ib. c. Μώρωσις, ib. d

Μωρωσὸς, ib. g

Μῶδαι, t.2, c.829, g. Vide & μῶμαι.

Μωσοῖ, Hesychio ζητεῖ, quod & μῶται.

Μώχται, eidem φθονεῖ.

Μώψ, Hesychio est Qui puros quidem oculos habet, non tamen acutum cernit. Talis ferè μύωψ.

N Nota decimætertiæ literæ apud Græcos, quã vocant νῦ. ea αὐτοπαχῆ in Dorica dialecto πλ, veluti quum ἥνθον dicunt pro ἦλθον, & φίντατος pro φίλτατος. In compositione trãsit interdum in λ, interdum in γ, interdum in μ: vt quum dicitur παλίλογος, παλιλλογία, πάλλος, παλίμβροτος. In fine assumitur interdum κατ' ἐφελκυσμόν, sequente vocali aliqua aut diphthógo. vt λίγεσιν pro λίγεσι, ὕπαθεν pro ὕπαθε. & sic in similibus. Est etiam numeralis nota, denotans nim irum quinquaginta, hoc modo, ν'. præfixum autem acuti accentus apice significat quinquaginta millia, hoc modo, ,ν.

Νάβλα, t.2, c.1010, c. Νάβλας, ib.d
Ναβλιστής, ib.e. Νάβλον, ib.c

Νάγμα, affertur pro Vellus. quod & νάκος. forsan idem est quod σάγμα aut πίλημα, à νάσσω.

Ναεισάμως, contrarium πρὸ ἐδάμως. Hesych.

Ναειῆς, Thessalis φοίσφατος: qui aliis νεαλής. Hes.

Ναέρρα, eodem autore est δίασσινα, Domina.

Ναέτης, t.2, c.996, c. Ναέτης, ib.a

Ναέτωρ, Hesychio ῥέων, πολλόρροος: q.d. Fluxor: à ναίω significante ῥέω, πτίζω.

Νάθμοις, Hesychius παῖς χοιροειδής: addens, poni etiam ὅπερ ἐπὶ σημάτων.

Ναίβαλξ, pro ἀρβῆς dici autor Hes. forsan transpositione & mutatione Dorica, vt σφραλξ pro ὀρβὶ αλξ.

Νάθμας, dicitur esse Saxum latens in mari: & herba marina, vt alga. sed ἀμαρτύρως. Hesych. νεῦθμος.

Ναί, Næ, Ita, Etiam: aduerbium affirmantis & cõcedentis, vt & negantis. Matth 5, ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν Ναί, ναί· Οὔ, οὔ. monens in congressibus & colloquiis ad interrogata respondendum simpliciter per Ita & Non: nullo adhibito iuramento. quemadmodum & apud Ceb. Theb. roganti πότερον καὶ αἱ δόξαι; respondetur simpliciter ναί, Næ, Etiam, Ita. vel etiam Vtique, Immó. Apud Aristoph. geminatum legitur, in Nubibus. Ibi enim Phidippidi interroganti, ἀλλ' οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τὴν διδασκάλους; respondet Strepsiades ναί, ναί, Ita, ita. seu Immò, immó. Et in Epigr. ναί ναὶ φίλος. Rursum apud Aristophanem addito iureiurando, in eadem fabula, vbi Socrati quærenti, οὐκ ἂν δικαξαίμην σ' ἔτι; respõdet Strepsiades ναί θῆτ' θεῶν, Vtique per deos, Immò per deos. Sic apud Xenoph. quidam respondet ναὶ μὰ Δία, Ita sanè per Iouem. Et apud Aristoph. rursum, ναὶ τὼ κόραι. In indirecta etiã affirmatione ponitur, pro Vtique, Sanè. Greg. ὡς ἔφη κενὰς ναὶ πάσας. Huic adde Homericum illud Iliad. α, Ναὶ δὴ τοῦτό γε πάντα τελεῖται, ὅσσ' ἐπέοικε, Equidem, Sanè, Vtique. Verùm & hic iuramentum additum reperitur. vt eodem libro Iliad. Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν ἤποτε φύλλα καὶ ὄζους Φύσει. Sic Athen. lib. 9, ex Anaxio, σε πολλῶν ἀνθρώπων ἐγὼ φιλέω μάλιστα, ναὶ μὰ τὴν κράμβην, Vtique per rhaphanum. Et Epicharm. ibidem, ναὶ μὰ τὴν κράμβαν. Et apud Suidam, ναὶ ναὶ μὰ μηκωνος χυλόν. quem esse dicit ὅρκον ὅπερ χρῶμεθα. Apud eundem, Ναὶ μὰ τὸ εἰκὼν σῦφαρ ἐμόν. Idem Suidas dici tradit interdum ναὶ μὰ τὸν, & ναὶ μὰ τὸ, omisso accus. θεὸν & θεά. Quod verò attinet ad illud iurisiurandi genus, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, & similia, soliros fuisse antiquos ὑ πρεσβυτῶν καὶ θεῶν ὀμνύειν, ἀλλὰ καὶ θεῶν πρεσβυτέρων αὐτῶν.

Ναϊάδες, Naiades: nymphæ fluviales & fontanæ.

Ναΐδιον, Sacellum, Ædicula: à ναός.

Ναιπάσκε, Ionicè pro ἀναίπτε: vel à th. ναιπάσκω.

Ναιπέιος, t.2, c.996, f. Ναίπης, ib.a

Ναιθροί, Hesychio νεοροί, οἱ νέοι ἔλαφοι, Hinnuli ceruorum.

Ναικοσοραύνται, Hesych. dici scribit pro ὅσοι πόδας ὑφ' σύροντας καὶ ὀξυπελίζοντας, Data opera carpentes & eleuantes aliquid. Alios dicere νεκιστηρες dici ὅσοι τὰ ἐμφαίνοντες ὁμολογίαν καὶ μὴ ὁμολογοῦντος. effeq; vocem hanc ἐπὶ κατφρονουμένων.

Νείμας, eodem teste ὁμολόγησις est significans δή, Sanè, Vtique. Doricum forsan est pro ναὶ μὰν seu ναὶ μὴν, quod ab eodem exponitur ὅντως δή, à Suida ναὶ ὄντως.

Ναίομαι, t.2, c.995, c. Ναῖος, t.2, c.1011, b

Νάπορον, ου, τὸ, Nænum: à Theophr. Hist. plant. lib. 9, cap. 7, numeratur inter ea quibus veuntur εἰς τὰ ῥόδμαστα, seu quæ θυμιγνύουσιν εἰς τὰ μύρα, odoramẽta seu aromata quæ immiscent vnguentis. At Ναιφὲς, Hesych. affert pro ἡδυεστικῶς.

Ναπαιεα, eidẽ H. est οἰκοδέσποινα, Domina familiãs. quæ suprà νάπρρα.

Ναίχι, Suidæ ὅπερ ῥῆμα συγκατάθεσεως, aduerbium affirmantis. Hes. Atticum esse dicit pro ναὶ, Nænam, Ita, Etiam, Vtique. sicut οὐχὶ pro οὐ quoque dici scimus.

Ναῶν, t.2, c.995, a

Νάκη, ης, ἡ, ET Νάκος, εος, τὸ, Vellus, Pellis cum suo villo. κώδιον, δέρμα μετὰ τριχῶν. Homer. Iliad. ξ, ἀν δὲ νάκλω ἔλετ' αἰγὸς εὐστρεφὲς μαρόλοιο. Theocr. Idyll. 5, Φοῖβαρ πὰν λάκωνα· τὸ μὲν νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν. Vbi Zenodotus exponit κώδιον, Schol. δέρμα αἰγός. quemadmodum & Etymolog. vult νάκλω dici τὸ αἰγεῖον δέρμα, Caprinam pellem: κωδίαν & κώδιον, τὸ προβάτειον, Pellem ouinam: reprehendens eam ob rem Simonidem qui dixerit τὸ ἐν Κόλχοις νάκος, Colchicum vellus arietis. Veruntamen & Herodot. pro vellere seu pelle arietis vsurpasse νάκος comperitur, & Lucian. pro pelle ouis: Iosep. pro quacunque pelle villosa. Affert idem Etymolog. & MASCVL. Νάκης, ου, ὁ: sed non exponit. tantùm dicit, fœmininum νάκη fieri ex neutro νάκος, vt βάλδη ex βαλδος, σπέτη ex σπέτος: masculinum νάκης ex fœm. νάκη, vt λέαρης ex λέαρη, ὀρόχρης ex ὀρόχρη. Porro ex νάκος siue νάκη COMPOS. Νακοπλῆς, ου, ὁ, Is qui villosas pelles vellit, Qui vellera vellit: apud Pollucem ex Philemone. Meminit eius & Hesychius, νακοπλῆται afferens pro οἱ κείροντες τὰ πρόβατα, Tonsores ouium. Et VERB. Νακοπλεῖν, Vellera vellere seu tondere. vnde particip. νακοπλοῦντα apud Pollucem ex Archippo. Apud eundem extat ET Νακόπλυς, ex Cratini Dionysalexãdro, Νακόπλυς ὡς τριβεῖ κρόδαλον ἐφαρμόμην. quod videtur esse Velleris in modum vulsus. Apud Hesychium reperio ET Νάκυρον, AC Νακύλιον, exposita itidem δέρμα, Pellis.

Νάκπα, idem dici scribit παῖς πίλοις χρῆ τὰ ἐμπίλια. à νάσσω.

Νεῖμα, ατος, τὸ, Fluentum, Scaturigo, Latex: omne id quod alicunde fluit, siue aqua sit siue alius liquor. vt ab Hes. quoque generaliter exponitur χεῦμα, ῥεῦμα, πρεσβυτὴ. vnde in Epigramm. de vino quoque & melle dicitur. & Philostratus epist. 10, dicit, παῖς αἰπυρλώτις ῥέας οἰνοχοεῖν νᾶμα πόσιμον. Vt plurimum tamen de aquæ scaturiginibus & laticibus dicitur. vt πόσι νάματα ἔχοντες, Loca quæ scaturiginẽs & latices habent, Loca rigua. Sic apud Athen. lib. 2, ἀπεξηρασθὴ τὸ νᾶμα. Et apud Plut. De defectu orac. νάματα τῶν θερμῶν ἐπιλείψει. Apud Plat. De leg. νάματα τὰ ἐκ Διὸς ὑόμενα, Scaturigines à Ioue profluentes, pro Aquæ pluuiæ. Apud eundem in Tim. metaph. νάμα τῆς λίθου, Fluxus verborum. INDE Ναματαῖον ὕδωρ dicitur Aqua quam fluenta fundunt, hoc est latices & scaturigines, seu riuuli. Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 3, τὴν πτελεὰν μὴ οὖν ἐρέυομένην, ναματαίοις αἱ ὕδατα. εἰσὶ δὲ κρῆναι πολλαί. vbi nota κρήνας, fontes, vocari νάματα, & apertè distingui à fluuiis seu fluminibus. ET Ναματώδης χώρα apud Aristot. Regio cui scaturiginum & fontium copia est. Gaza generaliter vertit Locus aquosus: pro quo malim Riguus.

Ναμερτία, Hesychio ἀλήθεια, Vera: Doricè pro νημερτία. Sic Ναμέρτια affert pro ἀλήθεια, Veritas.

Ναίνον, idem est αἰμύνιον, σφάγιον, Victima.

Ναίνας, idem esse dicit Matris vel patris fratrem: alios sororem horum sic nominatam velle, quæ & ναίνη.

Ναυιάριον, idem scribit vocatum fuisse quoddam genus ἀσάτων: sed rectius eo nomine intelligi τὸν τρυφερὸν καὶ καλόν. forsan est Latinorũ Nepos, quod significat prodigum & luxui deditum. ὡς πρὸς τὴν ναῦλον. AT Ναυτα εἴς, eidem est κίναιδος, Cinæda.

Ναυνεῖ, eidem est ἴπταται, Volat: afferenti itidem ναυῖται pro ἴπταται. Gemino autem ν scribendum esse, docet series alphab.

Ναύη, eidem est μητὸς ἀδελφὴ, Soror matris. quæ & ναύα: necnon μαίμη, si bene memini. At Νάϊαι, idem dici scribit πᾶν ῥυπᾶν, ἀπὸ τοῦ νάειν.

Ναυκάκα, Hes. δῆλον εἰ ἀν καλοῦσα, Per nares loquens.

Νάνος, ου, ὁ, Nanus, Pumilio. Apud Gell. l. 18, c. 13, Corn. Frõto parua nimis statura homines pumiliones appellare maluit quàm nanos: Apollinaris Græcũ verbũ esse ait. νανῶς. n. Græcos vocare breui atq; humili corpore homines, pauiũ suprà terrã extãtes. Arist. nanos esse dicit q trũco corporis lõgiore sunt, sustẽtaculo autẽ eiusdẽ breuiore. Dicit igitur, ναῦα οἱ τὰ πυγδία πάντα. φερόμενα ὑ αὐξῆ τῶ κάτωθεν. Et rursum, νῆνις ὅσι ἔχει ὦν μακρία, τὸ ὑ κάτω μικρόν. διὸ ὑ ἐρπύζουσι: De partib. anim. l. 4, c. 10. INDE Νανῶφυής, Qui natura pumil? est, Pumilio: q ET Νανῶδης dicitur. Luc. De conscrib. hist. τὰ Ῥοδίων κολοσσοῦ πολὺ κεφαλὴν ναυώδεα σώματα ὑπὸ πτεδῶν. Idẽ De saltat. μόνον ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω ὑ πέρα τὰ μεῖζον ὑπὸ μηκους, μόνον ἔστω ὑ ναυώδης πλὴν ὑψυν. Aristot. verò ναυώδες, vt ναῖον, esse vult ὑ τὸ αἰῶν μὲ μικρα, τὸ ὑ φέρον τὸ ἔαρος ὑ πεζεῖν, μικρὸν τ ἰδεόφ πάντα τὰ ζῶα πλὴν τῶν ὑ ἀνθρωπον ὑ ναυώδη, quoniã homo progressu ætatis αὔξεται τὰ κάτωθεν, nó itidẽ cætera animantia: De part. anim. l. 4, c. 10. ¶ Rursum ναῦος est αἰρὸς πλατυκεφαλὴς δῆλ. τυφοῦ καὶ ἐλαίᾳ κατεσκευαζόμενος, vt refert Athen. l. 14.

Ναῖζαι, Hesych. est σπέζαι, βύσσαι: afferẽti & νάζαι pro ἐρέσσαι, λιθαῖαι. Est à them. νάσσω.

Ναξιωνικὸς, ἐος, ὁ ἡ, ἡ, Naxio opere factus. vt Ναξιωνικὸς κάνθαρος apud Aristophanem: à Naxo insula, cuius incolæ Νάξιοι. Et Ναξία λίθος dicebatur ἡ ἀκάνθη, Cos, quòd præstantes Naxus ferret.

Ναός, ὁ, ὁ, Templum. Ædes sacra: ὡς ἀπὸ τὸ ὀναίνειν ἐν αὐτῷ τὸν θεόν. Vnde & Dom? Dei vocatur in sacris literis. Athen. l. 5, ναὸς ὅπου χρυσὸς, ὃ θεῶν μέτος πυχῶν πεπιασμένος πε. Atticè DICITVR Νεώς, vt λεώς pro λαός. Athen. l. 14, ἀσύρα ὄντος πότε τῶ νεώ. Xen. Hellen. 6, εἰς τὴ Ἀρτέμιδος νεὼν καταφυγόντες. Et rursum, οἱ νεὼ πυκνὸς αὐτόματοι αἰνῶν ὀνοῦ. IONICE Νηός vocatur, frequens apud poetas. Ex ναὸς COMPOS. Ναοποιός, οῦ, ὁ, Cui tẽpli vel extrũdi vel reficiẽdi cura cõmissa, Sacrarũ ædiũ procurator, vt Cic. loquitur. quod officiũ ædilitatis pars est. Aristot. Rhet. l. 1, παρελογισατο βία ἡμισυβέλια ἐκ τοῦ τῶν ναοποιοῦ. INDE Ναοποιέω, ῶ, Templũ ædificio: apud Greg. Naz. ET Ναοφύλαξ, ακος, ὁ ἡ, ἡ, Tẽpli custos, Cui tẽpli & rerum sacrarũ custodia tradita est: Ædituus. Aristot. Polit. 6, ἱεροποιοὶ ὑ ναοφύλακες ὑ πρίαις ἢ ἱεραὶ χρημάτων. Ex Attico νεὼς COMPOS. Νεωκόρος, ῶ, ὁ, Cui tẽpli vel rendi expurgãdiq; & exornandi cura cõmissa est, Ædituus. apud Schol. Aristoph. (In Epigr. verò & nauta purgandæ nauis curã habẽs, νεωκόρος vocari dicitur, ex Attico genitiuo νεὼς, ὡς ἀπὸ τοῦ ναῶν) INDE Νεωκορέω, ῶ, Sum ædituus, Tẽpli verrendi purgandiq; curã habeo. NECNON Νεωποιοῦμαι. Templũ ædificare, seu templi ædificationi aut refectioni præesse: Pollici νεὼν οἰκοδομῆσαι, ἐγείραι, αὐξῆσαι, ποιῆσαι, ἐρρᾶσαι. ET Νεωφύλαξ, ακος, ὁ, Custos tẽpli, Ædituus. Ex Ionico verò νηὸς COMP. Νηοκόρος, idẽ cum Attico Νεωκόρος significans, hoc est Ædituus, Tẽpli purgator. in Epigr. ET Νηοπόλος, ῶ, ὁ vel ἡ, Qui in tẽplo versatur: Ædituus itidẽ vel sacerdos. Apud Hesiod. in Theog. Venus Phaethõtẽ iuuenẽ rapuit, καὶ μιν ἔλαθεν ἐν νηοῖς Νηοπόλον τόρον ποιήσαντ, δεῖμονα δῖον. vbi videtur significare velle dæmonẽ q noctu in tẽplo versetur & incubãtib. visa offerat.

Νάπεια, vide in Νάπυ.

Νάπη, ης, ἡ, ET Νάπος, εος, τὸ, Saltus, Clius montis aut promõtorii sylusus & leniter cauus. vt his verbis indicat Apoll. Argon. l. 2, κατὰ κόλπον ἤπειρόν τε Κοίλη ὕπεπτε νάπη. Verùm & Hom. πεὶ τόπος collocat post πυὶ πρεσβύτερος ἄκροις, cacumina celsa: & Aristoph. post πεὶ κορυφαί. Sic. n. alle, Il. θ, Ἐκ τ' ἔφρεον πᾶσαι σκοπιαὶ ἠὲ πρεσβύτεραι ἄκραι Καὶ νάπαι. Hic verò νάπαι, ὡς κορυφαῖαι π. Epitheticũ Plut. in Numa dicit νάπαι σκιεραί: Eurip. νάπος ὑλόκομον: Sophocl. πυφαῖον νάπος: apud Xen. ἀδιάβατον νάπος: Hellen. 5, ὅπερ νάπαι ἀδιάβατοι ἐγίγνοντο. Sunt q νάπας siue νάπη interpretari malint Valles nemorosas: Hieron. eo nomine intelligi scribit Loca nemorosa, in Ezech. c. 36.

Νάπινος, Hesychio μάταιος, Inanis. Significat tamen potius Impunis, Impunitus: Doricè pro νήποινος.

Νάπος, vide in Νάπη. necnon t. 3, c. 787, c.

Νάπυ, υος, τὸ, idem quod σίναπι, & quidẽ apud Atticos, testes Phrynicho, necnõ Vlpiano apud Athen. initio libri 9. vbi etiã addit, neminẽ Atticorum vnquã dixisse σίναπι: dici autẽ quasi νάφυ, quoniã ἐσέρπει φύσιος. Porrò celebratur νάπυ λάφυρον apud Athen. l. 11: & à Theophr. νάπυ inter ὀπίσαρος numeratur, teste eodẽ l. 2. Aristoph. verò in Equit. dixit κεβλεψε νάπυ pro δριμὺ ἔβλεψε, quia sapor eius acerrimus est. Ex eodẽ Crates in Vocabulis Atticis affert, Κεβλεπτε σίναπι, ὃ τὰ φρέσι ὠτ' ἀπέκαυσε. A Nicandro VOCATVR Νάπια: in Alexiph. Εἰ δέ τε νάπια ῥάφανόν θ' ἅλις.

Νάρδος, ῶ, ἡ, Nardus: frutex duorum generum, Indicus & Syriacus. Est & alia νάρδος, ὀξαίνης vocata, quòd vnguẽtũ exspiret odorẽ. Dicitur alia Σαμφοεστικὴ, à regione in qua oritur, pumilo frutice, grandi spica, odore hircino: quod aliqui φλυδόσαρδον esse suspicati sunt. Est apud antiquos celeberrima & Κελτικὴ νάρδος, sic dicta q in Liguriæ alpibus nascatur. Est & nardus montana, quæ ab aliquibus Θυλακίτης, à Gal. πεῖτης etiã nominatur. Deniq; νάρδος ἀγρία à q busdã dicitur τὸ ἄσαρον, vt est apud Dios. Hæc inter alia Gorr. Inde COMPOS. Ναρδεσάχυς, Spica nardi. vt apud Galen. ad Glauc. μύρα τὰ ὀξὺ καὶ δεσάχυμος ῥηξόμβρα, Vnguenta quæ fiunt ex spica nardi, quæ & νάρδ ου τάχυς solutè nominatur. Deriu. inde ET Νάρδινος, η, ο, Nardinus, E nardo cõfectus. Athen. l. 10, ἠλειφε κινα μωμίῳ καὶ ναρδίνῳ ἐλαίῳ. ET Ναρδίνης οἶνος, Vinũ nardi odore conditu, Vinũ nardi odorem respiens. Apud Dios. lib. 5, c. 67, εἶτ οἶνος δὲ Θυμιαμᾶς ἀνὰ δὲ ὑ Κελτικῆς: & c. seq. οἶνος δ' ἀγρίας νάρδου. Plin. præter nardinũ vnguentũ cõmemorat etiam nardinas coronas valdè laudatas: necnon nardina pira. Fœmgen. Ναρδίνις vocari solet nardus mõtana, multò inferior Cretica, Celtica & Indica. Præterea à νάρδος est VERB. Ναρδίζω, Nardo similis sum, Nardũ imitor seu refero, velut odore aut alia similitudine.

Νάρθηξ, ηκος, ὁ, Ferula, Bacillus. Xen. Pæd. 2, εἰς ὃ τοὺς δι' ξιὰς ῥάβδους παρεῖς τοῖς ἡμίσεσιν ἔδωκα. Plut. Symp. 6, ἡ ῥάβδος τοῖς μεθύουσιν ὀνειρόπολος κουφότατος θέλος: De Baccho. Hesiod. Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. Et ῥάβδοις ἐλιφαίνοις, ferulæ eburneæ. Dicitur esse & medicũ instrumentũ è ferula, teste Luc. & Etymol. Propriè verò νάρθηξ arbor quædã est, de qua Theophr. l. 6, c. 2: & inde Plin l. 13, c. 22, Ferula calidis nascitur locis, atq; trãs maria, geniculatis nodata scapis. Duo eius genera. ῥάβδικα Græci vocant assurgentẽ in altitudinẽ: ῥαβδίκιαν verò semper humilem. Vbi nota ILLVD Ναρθηκία, cuius & Theophr. meminit loco anè citato. Caza tetulaginẽ appellat. Porrò ex νάρθηξ COMPOS. Ναρθηκοπλήρωτος, Quo ferula impleta est. apud Hes. ex Æschyli Prometheo, vt videtur. Ναρθηκοπηλιστον ὃ θηρᾶμα πυρὸς Παυλῶ. quod ipse exp. ἐν νάρθηκι θησαυρισθέσαν, In ferula reconditam. ET Ναρθηκοφόρος, Ferulã seu bacillũ gestans. Plut. adnersus Colot. initio, αἰόφρα ἡ νάρθηκοφόρον, ἀλλ' ἐμμανὲς ἔπεσον ὀρχησαμένω Πλάτωνος. Deriuatũ inde ET Ναρθηκώδης, Ferulaceus, Ferulæ similis, Ad ferulæ naturã proximè accedens. AC Ναρθήκιον, ου, τὸ, Nartheciũ. Græci quidã medici libros à se editos νάρθηκας & ναρθήκια inscripsere, Ferulas & Ferrulas: forsan q nis ceu ferulis niteretur ipsi vel alu. Galen. ἐν κῦ ἡῶν lib. 5, ὁμῶ Ἥρας ἐν βιβλίον ἐποίησαν ὃ τῶ φαρμάκων σωθέσεως, ὅθεν ἐφόρουν νάρθηκα. itémq; Cratippi νάρθηκα citat idẽ Galen. τῶ κῦ πόνος lib. 6: Sorani νάρθηκα Aer. lib. 8, c. 44. Apud Hes. reperio & particip. Ναρθηκιώντες, exponitũ νάρθηξ πολύσπορος.

Νάρκαφθον, ου, τὸ, Narcaphthũ: odoramenti genus suffitib. admisceri solitũ. vt est apud Dios. l. 1, c. 22. Pro eo apud Paul. Ægin. νάσκαφθον: necnon λάκαφθον, l. 7, c. 22. Idẽ esse putatur νάρδη apud Theophr. Hist. φυτ. l. 9, c. 7: & fericatũ apud Plin. l. 12, c. 21. id enim ex Arabia aduehi ait, & in vnguenta addi ab aliquibus.

Νάρκα, t.2, c.1668, f. Νάρκαία, t.2, c.1669, b. Νάρκιον, ib.b

Νάρκη, t.2, c.1667, b. & 1668, c. & 1669, a

Νάρκημα, ατος, τὸ, idem quod νάρκη, Torpor, Torpedo, Stupor.

Νάρκισσος, t.2, c.1669, e. Νάρκιον, ib.b.
Νάρκισσινος, t.2, c.1670, f Νάρκισσος, ib. Νάρκισσος, ib.c
Νάρκος, t.2, c.1669, b. Νάρκαιον, ib.f
Νάρκαιδης, t.2, c.1670, b. Νάρκωσις, t.2, c.1668, c. & 1669, f
Νάρκωπάδης, t.2, c.1669, f

Νδρυαξ, Hef. κιθωνίς: quæ & λδρυαξ.

Ναρόν, idem H, affert pro σάρον, κόρημα, Scopæ. Exponit etiam πλησμονλν, & ὑγρόν. Item ναροὶ affert pro φυλακαι. AT Νδρη, eidem est ἡ ἄφρων καὶ μωρά.

Ναρθηκοφορος, dicitur esse genus vasis apud Aristoph.

Ναρθηξ, ηκος, ἡ, Narta: à Theophr. Hist. pl. l. 9, c. 7, numeratur inter ea quibus εἰς τὰ ἀρώματα χρῶνται, seu quæ θυμιάσεσι εἰς τὰ μύρα. Putatur esse τὸ νάρκαφθον Dioscoridis.

Νορφη, Hesychio σκάφος ἀρτῆς, qui & μαστηρίς.

Ναρκεν, idem affert pro κλεν, κυήσκειν, κρύπτειν, χηπῖν, ἀμέλγειν: quæ signif. valdè diuersæ sunt.

Ναδιλω, t. 2, c. 997, b

Νασμός, ὁ, idem ac τᾶμα. Fluctum vel Fluor, Scaturigo, Riuulus, Latex: Hel. ῥοῦμα, ὑπόῤῥοια. Eur. Hecuba, φοινισταζοῦσαν αἷμα τῆς παρθένου ὁκ χρυσόῤῥοι ἱερῆς νασμῷ μελαναυγοῦς, Fluore atro sanguinis, Scaturigine seu riuo atro sanguinis. INDE Νασμώδης, εος, ὁ & ἡ, idē ac ναματώδης, Scaturiginibus & riuis riguus. vt γῆ νασμώδης apud agricolas dicitur Scaturiginibus rigua: δίυγρος, Hesych.

Νάσσα, t. 2, c. 997, b. Νασσάμωμ, ib.

Νάσσει, Hef. ὁμαλίζει, θλίβει, Æquat ac complanat, Premit. Inde apud Aristoph. ἀμφορεῖς νενασμένοι, amphoræ ad summum vsq; plenæ & prefſæ. Inde ET Νασὸς, ὄ, ὁ, Denſè plenus ac veluti preſſus, Confertus: πυκνὸς, πλήρης, μεστὸς, μὴ ἔχων ὑπόκουφον ἢ ὑποκουφῶν ἢ opposito τῇ χαῦνος & μανὸς & ὑπόκοιλος. Ita igitur apud Dioſc. νασὸς κάλαμος, fagitis conficiendis aptus. Et apud Philonē ὁ κόσμος est πλήρης & νασὸς, & τῶν βαρύπαν, plenus & denſus, Bud. interpr. Νασὸς dicebatur etiam ἀρτῆς ἢ ſiue πλακοῦς è melle, vuis paſſis, aliisq; cōdimentis. denſior cōſtipatiorq; is erat, nec qui quā inanitatis vel ſpongioſæ laxitatis habebat: ſed in eo paſta & cōdimenta erāt νενασμένα. Ariſtoph. Pluto, οὐκ ἐν αὐτοῖς νασὸς οὐδ' ἀπεμπλεμένος. Athen. νασὸς est nō ſolùm εἶδος πλακοῦντος ἔχον ἡδὺν καρυκείας, ſed etiā ἄρτος ζυμίτης μέγας. vt Lycophron quoq; pānē ſimpliciter νασὸν vocare dicitur. Sed ſa pius de placenta illa, de qua hæc Nicoſtratus, Νασὸς τὸ μέγεθος πλακοῦντος δίκαιον Λιβυκὸς τὸ γὰρ πάχος ἐπιφέρουσιν τῷ κανῷ. Ὀσμὴ δ', ὑπόπλεκμ' ἐπὶ τοῦ κυρίου θυ, ἄνω, & μέλιτι μεμιγμένη Ἀτμίς τις εἰς τὰ ὀλίγα ἐπιφερομένη λοῦ. INDE, Νασοπόνος, incisor τῶν νασῶν. ET Νασοφάγος, Cōmeſtor τῶν νασῶν. ſiue τῶν νασῶν. VNDE Νασοφαγεῖν, Comedere νασοὺς. apud Poll. Eſt inde & DIMIN. Νασίσκος, Parnus νασὸς. apud Athen. l. 6, ex Pherecr. ἀμυτίσκων & νασίσκων πολυτίμων. ‖ Verùm vt redeam ad verbū νάσσω, facit id fut. nō ſolùm νάσω, ſed etiā νάσσω. vnde paſſ. νένακται, quod Suid. exp. ἐπιπλήρωται, in hoc loco Joſephi, συνεκπίπτει δ' τοῖς πολεμίοις ἔστω, & πᾶσα οἰκία ὁπλῶν νένακται, πᾶσαν δὲ ὦ μαγκωνῶν κατάπλεα, Armatis referta erat & veluti denſata. Et hinc νάκτα, de quibus ſuprà.

Νάστης, Heſychio οἰκητὴς, Habitator: & nom. propr.

Νασίσκος, Νασοπόνος, Νασὸς, Νασοφάγος, Νασοφάγος, vide paulo antè in Νάσσω.

Ναυαγέω, t. 2, c. 999, c. Ναυαγία, t. 2, c. 998, g
Ναυάγιον, ib. Ναυαγός, ib. f
Ναύαθος, t. 2, c. 999, d. Ναυαρχέω, ib. g. Ναυαρχία, ib. e
Ναυαρχὶς, ib. f. Ναυαρχίτης, ib. g. Ναύαρχος, ib. d
Ναυάτης, ib. h. Ναυβάτης, ib.
Ναυηγέω, t. 2, c. 1000, b. Ναυηγία, ib. Ναυήγιον, ib.
Ναυηγὸς, ib. a. Ναυκαρία, t. 2, c. 1001, f
Ναυκαρίοι, ib. c. Ναύκαροι, ib. b. Ναυκλήριοι, ib. e
Ναύκληροι, ib. b. Ναυκληρέω, ib. a. Ναυκληρία, t. 2, c. 1000, g
Ναυκληρικὸς, ib. f. Ναυκλήριον, ib.
Ναύκληρος, ib. c. Ναυκληρόσμος, t. 2, c. 1001, b
Ναυκράρια, ib. g. Ναυκραρικὰ, t. 2, c. 1002, a
Ναυκράριοι, t. 2, c. 1001, e. Ναύκραροι, ib. b
Ναυκρατέω, t. 2, c. 1002, a. Ναυκράτης, t. 2, c. 1001, g
Ναυκρατικὰ, t. 2, c. 1002, a. Ναυκράτης, t. 2, c. 1001, h
Ναυκρατὴς, ib. Ναυκρατώτης, t. 2, c. 1002, a
Ναυκράτωρ, ib. b. Ναῦλα, t. 2, c. 1010, c
Ναῦλας, ib. d. Ναῦλλον, ib. f. Ναῦλλος, ib.
Ναῦλον, t. 2, c. 1009, h. Ναῦλος, t. 2, c. 1010, a
Ναυλοῦχοι λιμένες, t. 2, c. 1002, d. Ναυλοχάω, ib. g
Ναυλοχέω, ib. f. Ναύλοχον, τὸ, ſubſt. ib. e
Ναύλοχος, ib. b. Ναυλόω, t. 2, c. 1010, e
Ναυμαχέω, t. 2, c. 1003, c. Ναυμάχης, t. 2, c. 1002, h
Ναυμαχήσιμος, t. 2, c. 1003, d Ναυμαχία, ib. b
Ναυμάχιον, ib. c. Ναυμάχος, t. 2, c. 1002, h

Νεάω, t. 2, c. 1031, d
Νεβρακὰς, Hel. οἱ ἀρτέρες νεανίοι ἢ ἀλεκτρυόνων.
Νέβρεως, Νεβρίας, Νεβρεσδόπηλος, Νεβρίζω, Νεβρὸς, vide in ſequ. Νεβρός.
Νεβρὸς, ὄ, ὁ, Hinnulus, Pullus cerui: ſic dictus ἀπὸ τοῦ νεαρῶς εἰς βοηθὸν ἐλυλιθέναι, ſi grammaticis credimus. Hom. Il. θ, Νεβρὸν ἔχων ὀνύχας τε, τόκος ἐλάφοιο παχείης. Xen. Cyneg. ἅμα δ' τῇ ἡμέρᾳ ὅλιπτα ἀζουσας τοὺς νεβροὺς κωφὸς τὸ πόνῳ ἀν' μέλλῃ ἑκάστῃ τὸ ἔαυτ' δύνασθαι, καὶ τὰ κλινούσας τε & γάλα διδούσας. Ibidem dicit, οἱ νεοὶ ἢ νεβροῦ. Inde, COMPOS. Νεβροφόνος, ὄ, ὁ, Hinnulorum occiſor. Apud Ariſtot. Hiſt. anim. l. 9, νεβροφόνος ἀετὸς: quam Plin. Hinnulariam aquilam vocare dicitur. ET Νεβροχαρὴς, Hinnulis gaudens: Apollinis epitheton in Epigr. Deriuinde ET Νεβρώδης. In Epigr. Bacchus νεβρώδης νεβρίδιτις quòd bacchantes hinnulorum pellibus vtebantur. ET Νέβρειος, ὄ, Qui ex hinnulo eſt. Plut. Sympoſ. 4, πορφυρίδοι τὰ νέβρεια ὄντα, χρώμενοι τοῖς ὀνείοις, βλέπον ἡ χῶν λέγεται, relictis hinnuleis oſſibus. Sic νεβρείων αὐλῶν in Epigr. Tibiarum confectarum ex oſſibus hinnulorum. ITEM Νεβρὶς χαλεὸς, Muſtelus nebrias, apud Ariſtot. Hiſt. anim. l. 6. ET Νεβρίτης λίθος, Nebritis gemma, Libero patri ſacra: nomen ſortita à nebridum eius ſimilitudine, teſte Plin. l. 37, c. 10. Eſt AVTEM Νεβρὶς, ίδος, ἡ, Hinnuli pellis, Exuuiū hinnuleū: quod Bacchus & bacchantes geſtare ſolebant. Plut. Sympoſ. νεβρίδι χρυσόπασση ἐνημμένοι. vt & apud Stat. Aſperſæ nebrides vario auro. INDE Νεβρεσδόπηλος, Bacchus in Epigr. dicitur quòd peplum ſeu veſtem geſtaret ex hinnuleis pellibus. Item VERB. Νεβρίζω, Pellem hinnuleā geſto, vt bacchantes. Demoſth. Pro cor. πλὴν μὴ νύκτα νεβρίζων καὶ κρατηρίζων καὶ καθαίρων τοὺς πλουσίους.

Νεδίας, Heſych. τὰς αἰθίας, mergos.

Νέες, Naues: Ionicè à ναῦς. Hom. Il. β, Πεντήκοντα νέες.

Νεηδυὴς, t. 1, c. 817, g. Νεήκης, t. 1, c. 269, e

Νεηκοντὴς, t. 1, c. 271, e

Νεηκόρος, pro νεωκόρος, Ædituus, affertur ex Epigr.

Νεηλαὴν, Heſych. νεόπης πᾶσα: quæ & νεολαία.

Νεηλάτης, Remex: ὁ ἐλαύνων πλοῖον ναῦν. Hef.

Νεήλατος, Recēns malleo ductus, Recēns cuſus: νεοσθυμής, Hef. ‖ Demoſth. verò in orat. pro Cteſiph. νεήλατα per ellipſim dicit pro νεήλατα ἄκρατα, hoc eſt τὰ νεωστὶ ἀλληλεσμένα, Recēns molitas farinas, teſte Harpocr. qui etiam ſubiungit, has farinas melle imbutas & ſubactas, iniectis ſimul vuis paſſis & ciceribus viridibus, ſacra peragentibus diſtribui ſolitas fuiſſe. eāſque à quibuſdam ἀμβροσίαν vocatas fuiſſe, à quibuſdā μακαρίαν. Verba oratoris hæc ſunt, μιθὼν λαμβάνων ὑπὸ τῶν ὀρεοπόων & νεήλατα.

Νεηλιφὴς οἰκία, Domus recēns illitæ. Ariſtot. in Probl.

Νέηλυς, Qui nuper admodum aduenit, Qui recens aduenit. ὁ νεωστὶ ἐληλυθώς. Etym. Heſych. νεήλυδας exp. νεωστὶ παπιχρυθῆς, νεωστὶ πεπλυτικύας, Eius quæ nuper admodum ſeu recēns deceſſit.

Νεηνίης, t. 2, c. 1037, f. Νεῆνις, ib. Νεηνίσκος, ib.

Νέα, Hef. Ligna fabricandis nauibus: quæ Ionicè νῆϊα.

Νέαιρα, t. 2, c. 1038, d. Νέαιρα, ib. Νεαιρὸς, ib.

Νέαιτος, ib. a. Νεικάω, t. 2, c. 1012, g

Νεικαστὴς, t. 2, c. 1013, a. Νεικέω, t. 2, c. 1012, g

Νεῖκος, t. 2, c. 1011, d

Νεῖλος, ὄ, ὁ, Nilus: Ægypti fluuius: à quo Νειλαῖα μοῦσα, in Epigr. Nilæa muſa: & Νειλῶα παρίχη, Niliaca ſaſſamēta, apud Luc. Item Νειλῶιδες πυραμίδες, Niloticæ pyramides, in Epigr.

Νείμω, Ionicè & poeticè pro νέμω: ex Nicand. Alexiph.

Νειόθεν, t. 2, c. 1038, b. Νειόθι, ib. c. Νεῖον, aduerb. ib.

Νειοπιέω, ib. g. Νεῖος, ib. a. & t. 2, c. 1011, a.

Νειός, t. 2, c. 1038, f. Νειόπαπος, ib. a. Νειοπαμεὺς, ib. h

Νειόφαπον, Hesych. ἐστὶ νεόκραπον.

Νεῦραι, eidē κατώπιπαι, Infimæ: aliis κολίας τὰ κατώπτα, Infimæ ventris partes. Hoc ipſum mox ὀξωΐς: afferens nimirum νειρὴ pro κοιλία ἐράτη, extremus ſeu imus ventriſ: item νειρὸν pro ἔραπον, Extremum ſeu imum: addens etiam σφοδρὸν, Vehemens.

Νεάσπμαι, t. 2, c. 1054, e. Νέφω, t. 2, c. 1061, f
Νεκάς, t. 2, c. 1014, d. Νεκραγωγέω, t. 2, c. 1013, h
Νεκρικὸς, t. 2, c. 1014, a. Νεκροδόρος, t. 2, c. 1015, d
Νεκροδέγμων, ib. e. Νεκροδίκος, ib. Νεκροκοιμήσιοι, ib.
Νεκροκόσμος, ib. Νεκρομαντία, ib. f.
Νεκρομαντῖον, ib. Νεκρόμαντις, t. 2, c. 1044, b
Νεκροπήρας, t. 2, c. 1013, f. Νεκροπομπὸς, ib. g
Νεκρὸς, ib. a. Νεκροσολέω, ib. h. Νεκροσόλος, ib.
Νεκροσυλία, ib. & t. 3, c. 1132, g. Νεκρόσυλος, t. 3, c. 1132, g
Νεκροτάφος, t. 1, c. 1501, b. Νεκροφόρος, t. 2, c. 1013, h
Νεκρώω, t. 2, c. 1014, a Νεκρώδης, ib. Νέκρωσις, ib. b
Νέκτωρ, t. 3, c. 702 g. Festus Pomp: ſcribit νέκταρ Græcis eſſe id potionis genus quod Latini Murrinam vocāt: dulcem & ipſam. Quidam dicunt fuiſſe vini genus in Lydiæ Olympo ex fauis permixtis & floribus odoratis concinnatum, vt tradit Athen. l. 1. INDE Νεκταροστάλης, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui è nectare deſtillauit. hoc eſt Dulcis & ſuauis odoratūsq; Athen. l. 1, Χῖον οἶνον λαοῦν Ἡ Λέσβιον γλάρον τε νεκταροσταλῆ. Et rurſum, ἡδὺς αὐθομίας & πόνοι νεκταροσταλῆ. ITEM Νεκτάρεος, ὄ, ὁ, Nectareus, Nectaris modo ſuauis & odorus. Luc. in Herm. dicit νεκτάρεον πόμα pro ipſo nectare. Item Nectaris ſuauitatem & odorē referens, ideóq; diuinus: vt Hef. quoq; exp. ἡδὺς, ἀωδὴς, θεῖος. Hom. Il. γ, v. 385, νεκτάρεα ἑαυτῷ. Il. σ, v. 25 νεκτάρεσι μύρῳ. ITEM Νεκτάλιον poni pro ἡδὺ & ἀωδὲς, autor Suidas. Dioſc. l. 5, c. 66, ſcribit τὸ ἐλέλιον à nonnullis vocari νεκτάλιον: INDE Νεκτάλιον οἶνον dici τὸ ὃν τῷ ἐλελίῳ σπιλαζόμενον. Sic Plin. l. 14, c. 16. Inuenitur & nectarites ex herba quam alti heleniou, alii medicam, alii ſymphyton, alii Idæam & Creſtion, alii nectaream vocant.

Νεκτίζω, Hesych. μαίζει, Flagrum: ſed ſuſpectum.

Νεκτάρεος, Νεκτάλιον, Νεκτὴ εἶτης, vide in Νέκταρ.

Νεκταρῶν, Hef. affert pro ἐλαφρίζειν: ET Νεκτάρη pro ἐξυμωθῆ: ſed ſuſpecta ſunt.

Νεκύα, t. 2, c. 1014, g

Νεκυΐδαλος, Necydalus: inſectum è bombylio naſcens. Ariſtot. Hiſt. anim. l. 5, c. 19, ſcribit eſſe vermem quendā magnum qui habeat veluti cornua & differat à cæteris: ὁ πόνος μεταβαλόντος γίνεται κάμπλιν, ἔπειτα βομβύλιον, ὁ δὲ πόνος τὴν νεκυΐδαλον. ὁ δὲ πόνος τὰ βομβύλια. Plin. l. 11, c. 22, de bombyribus, Et alia horum origo è grandiore vermiculo, gemina protendente ſui generis cornua. Hi eructæ ſunt. Fit deinde quod vocatur bombylius: ex eo necydalus, ex hoc in ſex menſibus bombyx.

Νέμεα, Heſych. σωΐδεις ὁροι τόποι, Loca arboribus denſa, Loca ſylueſa. qualia ſunt nemora apud Latinos. Alioqui Νέμεα dicebantur etiam ludi quidam ſolennes in honorem Iouis: quibus qui vicißent, VOCABANTVR Νεμεονίκαι, vt tradit ſchol. Pindari. Dicta porrò τὰ νέμεα ἀπὸ τοῦ Νεμέας, à Nemea, loco Elaci ſiue Argiui agri: cuius incolæ appellantur Νεμεάται, & Νεμεῆται, autore Stephano: apud quem itidem Νεμεαῖος Ζεὺς, & Νεμεήτης Ζεὺς, coli ibi ſolitus. Item Νεμεαῖος λέων, Nemæus leo: ab Hercule interfectus. Inde & Νεμεΐδες πύλαι Argis, ſic dictæ ὅτι τὸ ἄστυ τῆς Νεμέας περιέφαινε, autore Hef. Idē tamē huic νεμεάδες & alias tribuit expoſitiones, νύμφαι, ὄρη ἀνέμβολα, λειμῶνες, θλασοὶ, ἀπόγονοι, ἰχθύες. Ac Νεμέα vt redeā, vocatur eadē ET Νεμεία à poetis, Ionico more inſerto ι propter verſum. VNDE Νεμειαῖος λέων apud Heſiod. in Theog. v. 327. Ex Epigr. verò affertur ET Νέμειος χλαῖνα pro ſpolio quod Hercules geſtabat Nemæo leoni detractū. Itidem Νέμεια pro Νέμεα dicitur. Pauſan. Attic. πένταθλον Νεμείων ἀνηρημένον νίκην.

Νεμεθω, Paſco: idem quod νέμω, vnde & deriuatum eſt. Hinc paſſ. νεμέθοντο, quod Hef. itidē exp. ἐνέμοντο, ἀπὸ τοῦ νεμήσασθαι. Nicand. Ther. v. 429, πτὰ μὴν ἰὸς Ὀξὺς ἀεὶ νεμέθων ὀδυβόσκεται, Depaſcens.

Νεμεῖος, Νεμεία, Νέμειος, vide in Νέμεα.

Νεμωδὸς, t. 2, c. 1014, e. Νεκυΐα, ib. g

Νεκωμαντία, ib. f. Νεκωμαντῖον, ib. Νεκωμαντῖον, ib.
Νεκώμαντις, ib. Νεκώρον, Hef. νεκωμαντῖον.
Νεκωτὸς, t. 2, c. 1014, f. & t. 3, c. 1225, g.
Νεκωσόλος, t. 2, c. 1014, g. Νέκως, ib. d

Νεύσια, ib.g.
Νεμεσάω, t.2,c.1015,a
Νεμεσάομαι, ib.
Νεμέσεια, t.2,c.1017,d
Νεμεσήμων, t.2,c.1015,h.
Νεμεσηπνός, t.2,c.1016,b
Νεμεσής, t.2,c.1015,h.
Νεμεσία, t.2,c.1017,d
Νεμεσίζω, t.2,c.1016,c.
Νεμεσίζομαι, ib.
Νέμεσις, ib.g.
Νεμεσάω, ib.h
Νεμεστίζομαι, ib.
Νέμεσις, ib.g
Νεμέω, inusitatum thema est, à quo νέμω sua tempora mutuatur. Inde aor. 1 med. νεμήσασθαι, quod Suid. exp. διαμερίσασθαι, Distribuere, Dispertiri.

A Νέοικος, apud Epicharmum: & νεοκάτοικος, apud Eupolim, Poll. idem esse vult quod νεαπολίτης apud Platonem. vide Νεοπολίτης paulo infrà.

Νεμήσεις, εως, ἡ, Distributio. vt νεμήσεις ὑποκριτῶν apud Suid. quas esse dicit veluti διαιρέσεις. scribit. n. τοῖς ποιηταῖς χρῆς ὑποκριταὶ νεμηθέντες κλήρῳ, ὑποκρινομένοις τὰ δράματα, tres histriones sorte tributos fuisse q fabulã agerent. Eorum qui vicisset, postmodum assumi solitum fuisse ἄκριτον. Sic μέρισις ἑστίας apud Poll. pro διανομὴ, διαίρεσις, Distributio & partitio. ET Νεμηταὶ, eidem iidem qui μεεῖται, siue μεεῖται & μοιροδόκαι, Partitores, seu Particulones. Nonio enim autore Particulones dicti sunt cohæredes, quòd partes patrimonii sumant.

Νέμος, εος, τὸ, Hes. σκιόδενδρος τόπος καὶ νομὸν ἔχων, καὶ πόα. hoc est Locus arboribus densus & pascuus. Latini itidẽ Nemus dicũt. Hom. Il. λ, ὧν νέμεϊ σκιερῷ, In nemore vmbroso seu opaco. Sic νέμος ἐπάκτιον apud Soph. quod Suid. cũ schol. exp. ἐπάκτιον ἄλσος, Littoralis lucus. ‖ Νέμος Hes. est etiam τὸ χωλαιάδον αἰδοῖον & τὸ τῶν ὀφθαλμῶν κοῖλον.

Νίμω, Tribuo, &c. t.2,c.1017,c. Νέμομαι, ib.h. Νέμω, siue νέμομαι, Possideo, &c. 1018,b. Νέμω, Pasco, &c. ib.g

Νεόπλους, Hes. πυρὸς, Cæcus: itẽ ἀπόπληκτος, ἀόπτος, Attonitus, Demẽs, Vecors. vt & à schol. Callim. exponitur μὰ παράφρων, hymno in Iouem, Οὐ μάλα μὴ νεόπλους.

Νεοπολίτης, Hes. κακολογεῖ, Maledicitis inceffit: quod & δεννάζει.

Νέος, Patruus, vel Auunculus. Scribit. n. Eust. p. 971, θεῖος εἶναι πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὸν, quẽ & νέννον dici. Poll. pro auunculo accipit, scribens matris fratrẽ vocari μητρὸς ἀδελφόν, μήτρωα, vel νέννον. Paulo antè tamen idẽ dixerat, Matris patrem, siue Auum maternum, ab Eurip. nominari μητρώαν, à poetis etiam νέννον: lib. 3, c. 1; titulo περὶ πατρόνων. At Νεοὸς, Hes. δόλης, Stultus, Fatuus.

Νεοσκυμβρός, t.2,c.1676,e. Νεοσπερμός, t.2,c.1091,g

Νεξαι, Hes. τὰ ὀρώματα, Stramenta, Stragula.

Νεοκλδής, Nuper auctus: seu Qui recẽs excreuit. Hes.

Νεοκαρδής, t.1,c.535,b. Νεόδικτον, t.1,c.787,f

Νεόδλαστος, t.1,c.746,b

Νεόδορος, Recẽns adesus aut esus: νεωστὶ δεδρωμένος, Hes.

Νεόδροχοι, Recẽns irrigati: Hes. ἔγκυοι.

Νεοδρὼς, t.1,c.783,d. Νεόδαμος, t.1,c.815,a

Νεοξυὴς, t.1,c.819,g. Νεογιλαῖος, t.1,c.830,a

Νεοχιλὴς, t.1,c.819,g. Νεογιλὸς, ib.h

Νεόγλιωος, Nouas habẽs pupillas: id est Qui visum recẽs recuperauit.

Νεογνὸς, t.1,c.830,a

Νεόγονος, idem ac νεογνὸς, Recens à partu, Recentì partu editus, Recẽns natus. Legitur apud Herodot.

Νεόγυος, t.1,c.880,h. Νεοχώνης, t.1,c.890,f

Νεοδαμωδὴς, t.1,c.976,e Νεόδαρτος, t.1,c.947,f

Νεόδερος, t.1,c 947,g

Νεοδμῆτες γάμοι, ex Eurip. affertur pro Nuper celebratæ nuptiæ. τοῦτο τὸ νεωστὶ οὐ πάνυ δεδμῆσθαι τῷ νυμφίῳ.

Νεόδμητος κόρη dicitur ἡ νεοδάμαστος, Recẽns domita & subacta à sponso puella, Noua nupta.

Νεόδορος, t.1,c.947,g

Νεόδρεπτος, Recẽns seu nuper admodum decerptus.

Νεοειδὴς, t.2,c.1029,b.d

Νεοεργὴς, Recẽns elaboratus seu factus: νεωστὶ εἰργασμένος, Hesychius.

Νεόζυξ, t.1,c.1393,e

Νεόζυγος, ὁ καὶ ἡ, Recẽns coniugatus seu copulatus. De recẽns nupta, seu noua nupta, apud Eurip.

Νεοθαλὴς, t.1,c.1495,d. Νεοθαλὴς, t.1,c.1565,e

Νεοθηνὴς, t.1,c.1553,f. Νεοθηλὴς, t.1,c.1495,c

Νεοθιλοῦς, ὁ καὶ ἡ, Recẽns expressus, apud Heraclid.

Νεοθὴς, Recẽns mortuus vel interemptus. Plato De leg.

Νεόθρεπτος, t.3,c.1644,e

Νεοθρόνιος, Hes. νεοαυξέστ, νεωστὶ ὁρμωδοῦσα ἢ αὐξανομένοις.

Νεόθυμος, t.1,c.1621,c. Νεοὶη, t.2,c.1037,a

Νεόκαπος, t.1,c.1773,a. Νεοκαπάχριστος, t.4,c.626,e

Νεοκάτοικος, in Νέοικος. Νεόκαυστος, t.2,c.178,a

Νεόκαυστος, ib.e Νεοκηδὴς, t.2,c.185,g

Νεόκλαστος, t.2,c.273,a. Νεοκμὴς, t.2,c.49,e. & 50,a

Νεόκμητος, t.2,c 49,g

Νεόκοπον καίρεπον, Eupol. dixit πλὴν νεωστὶ κεκοπμένῳ, Alueũ seu mactram recenti cæsura & excauatione factam; autore Poll. qui & νεόκοπον μύλον affert ex Aristoph. Loc. est in Vesp. vbi dicit, Πρὸς ταῦτα μύλον ἀγαθὸν ὥρα ζητῶν σοι καὶ νεόκοπον.

B Νεόκραν, t.2,c.137,g. Νεόκρατος, ib.f

Νεόκπτος, Recẽns conditus. Thuc. lib. 3. πόλεως τόπῳ νεοκτίστου οὔσης.

Νεολαία, t.2,c.1034,h

Νεόλεκτος, Nuper collectus, vel delectus: νεοσγράπτος, Hes.

Νεολιγὸν, idem H. νεογνόν: quod suprà νεογιλόν.

Νεολκέω, t.2,c.1005,c. Νεολκία, ib.b

C Νεόλκιον, ib.d.e. Νεόλλυτος, t.2,c.723,g

Νεολῴκπτοι, Hes. νεωστὶ λελωφηκότες ἢ μαινόμενοι.

Νέομαι, t.2,c.1054,c. Νείμω, t.2,c.920,c

Νεομηνία, ib.d. Νέον, adverb. t.2,c.1030,b.f

Νεόνυμφος, t.3,c.1097,d. Νεοπαγὴς, t.3,c.265,b

Νεοπηγὴς, t.3,c.131,d. Νεοπενθὴς, t.3,c.212,b

Νεοπηγὴς, t.3,c.264,c. Νεόπικτος, t.3,c.263,f

Νεοπλεκὴς, t.3,c.359,b. Νεόπλαστος, t.3,c.399,d

Νεόπλυτος, t.3,c.403,g. Νεόπλυτος, ib.

Νεοπολῖται, Polluci apud Plat. esse videtur οἱ δημοποιοὶ, q D videlicet ἐκ δόγματος κυροῦσι πολιτείας ἔτυχον, Qui publico suffragio ius ciuitatis adepti sunt. vt sint Noui ciues, Nuper in ciuitatem assumpti. Ita verum erit quod lib. 9 scribit, quem Plato νεαπολίτην (sic enim ibi) appellat, eundem esse cum eo qui ab Epicharmo νέοικος, ab Eupolide νεοκάτοικος nominatur. Νέοικος enim sonat Qui recẽs ædes alicubi habere incipit. Νεοκάτοικος, Qui recẽs alicubi habitare cœpit. Attamen νεαπολίτης eo loco aliter accipit. Scribit enim, magnæ vrbis ciuem dici posse μεγαλοπολίτην: paruæ, μικροπολίτην: & nouæ νεαπολίτην, secundũ Platonẽ: νέοικον, secundũ Epicharmũ: νεοκάτοικον, secundũ Eupolin. Sicq; νέοικος & νεοκάτοικος fo ret, In noua vrbe domũ habẽs, Nouæ vrbis habitator.

Νεοπρεπὴς, t.3,c.540,d. Νεόπεστος, t.3,c.554,c

Νεοπῆραι, Hes. ἀφοὶ ἢ συγγενεῖς, Filii aut filiæ.

Νεοηγὴς, Recẽns factus. νεωστὶ εἰργασμένος, Hes.

Νεόῤῥαιστος, Recẽns asperfus. Soph. Aiace, σὺν νεοῤῥαίστῳ ξίφει, Cum gladio recenti cruore asperso.

Νεόῤῥυτος, Qui recẽns effluxit. Suid. νεοῤῥύτοις affert pro νεωστὶ ῥέουσι.

E Νέορτος, Recẽns excitatus seu exfuscitatus. Soph. OEd. Colon. Τί δ' ἔδειν, ὦ πᾶν δαίμ', νέορτον αὖ; quid noui excitatum est? schol. exp. νέον.

Νέος, Nouus, &c. t.2,c.1018,b.a. Νέος, Iuuenis, &c. ib.f

Νεὸς, Noualis, &c. t.2,c.1032,d. Νέος, pro eodem, ib.e

Νεόσμικτος, Recẽns extersus: νεωστὶ ἐσμιγμένος, Hes.

Νεοσπαδὴς, t.3,c.925,f. Νεοσπόρακτος, t.3,c.911,f

Νεοσταὶς, t.3,c.915,e. Νεοστία, t.2,c.1039,d

Νεοστὰ, ib. Νεοσοπία, ib.

Νεοσὸς, t.2,c.1038,h. Νεοσοῦφέον, t.2,c.1039,c

G Νεόσυπα, Hes. νεωστὶ ὁρμῶντα, νεαρά.

Νεοστιβὴς, t.1,c.1738,d. Νεοστίλυγες, Hes. νεοδάκρυτα.

Νεοστρόφος, Recẽns coronati: Hes. νεοκράτα.

Νεόστροφος, t.3,c.1082,g. Νεοσύλλεκτος, Recẽns collectus.

Νεοσύστατα, τὰ, t.1,c.1795,e. Νεοσύστατος, ib.

Νεοσφαγὴς, t.3,c.1158,f. Νεόσφακτος, ib.

Νεοτελὴς, Recẽns absolutus: νεωστὶ τετελεωμένος, Hes.

Νεότυκτος, t.3,c.1425,a. Νεοτθυχὴς, ib.

Νεότης, t.2,c.1034,c. Νεοτήσιος, ib. g

Νεότμητος, t.3,c.1408,c. Νεοτρεφὴς, t.3,c.1643, b

H Νεοτευχὴς, t.3,c.1330,a. Νεόβοτος, t.3,c.1343, g

Νεοτθελὰ, t.2,c.1040,a. Νεόθλιπτος, ib.

Νεοθλιβὼ, t.2,c.1039,h. Νεοθλία, siue Νεοθλιὰ, ib.g

Νεόθλιον, ib.f. Vide & νεοθλός. Νεοθλὶς, t.2,c.1039,f

Νεοθλὸς, ib.e. ‖ Νεοθλὸς dicitur etiam ἡ τῶν ὠῶν λέκιθος, siue τὸ κρόκον, Vitellus oui, Luteum oui. Cuius significatio-

nis exempla habes ex Menandro & Chrysippo apud A Suidam: necnon hoc. Videbat quidam in somnis oua ex suo lecto suspensa esse: déque eo viso vatem cõsulebat, iubet is eo loco fodere. inuenturum .n. thesaurum. quúmque hic doliolum inuenisset in quo aurũ & argentum erat, & tantùm argenti quiddam vati attulisset, respondit is, τῷ νεοθὲ οὐδὲν μοι δίδως, nil mihi das ex vitello: aurum eo nomine significans. Itidẽ DIMINVT. Νεόθλιον vsurpat Diphilus, dicens, Ὦῶν σ' ὀ αὐτὴ δ' ἐπέρχεται νεόθλια.

Νεοθλιβφέω, t.2,c.1039,f. Νεοῤῥὸς, t.2,c.1005,d

Νεοῤῥὲν, Secundo vento vti. vt quidam interpr. in hoc dicto Diogenis ad quendam sibi conuitium dicentẽ ἔσθ' ἡμῖν ἀδελφὰ ἐφίζει τὸ νόμισμα: Καὶ γὰρ ἀνεῴρων θᾶττον, νῦν σὺ δ' ἄ. Interpr. & Erasm. vertunt, Tunc mingebam citius: ac si esset ἀδελφὰ τὸ οὐρεῖν. Locus est p. 219: sed mendo non carere videtur.

Νεόπατος, t.2,c.1555,d

Νεόῤῥατος, Qui recẽns interiit. vt Suid. quoq; νεόῤῥατον exp. νεωστὶ τελευτήσαν, νεωστὶ φθαρέν. Hesych. νεόῤῥατος κόρη est nõ solùm ἡ νεωστὶ τελευτήσασα, sed etiã ἡ ἄρτι φθαρεῖσα: quod inter alia significat, Recẽns vitiata.

Νεοφθόπος quoque afferitur pro Nuper corruptus: sed ἀμαρτύρως.

Νεοφυὴς, t.4,c.285,b. Νεόφυτος, ib.a

Νεοχαέγκτος, t.4,c.395,d. Νεοχμάω, t.2,c.1033,b

Νεοχμία, ib. Νεοχμίζω, ib.c

Νεοχμὸς, t.2,c.1032,g. Νεοχμόω, t.2,c.1033,b

Νεοχμώς, ib. a. Νεόχμωσις, ib.d

Νεόω, t.2,c.1031,a. Νέπτις, t.3,c 511,d

Νεφεντζίον, t. 2,c.1634,b.

Νέρθε, & Νέρθεν, Subter, Infrà: quod & ἔνερθε. Hom. Od υ, κεφαλὴ τε βεβοσκέτω, νέρθε τε ῥοῦνα. Apollon. νέρθε κ' χθονὸς, Infrà sub terra. Sic Phocyl. χθὼν νέρθεν ἐοῦσα. INDE Νερθέριος, ᾱ, ὁ, Infernus. vt νερθέριος κυνῶν ex Epigram. de latibulo inferorum. Est inde & COMPAR. Νέρτερος, Inferior: κατώτερος, Suidæ: qui per apocopen pro ὑστερος dici tradit. Hes. habet nõ solùm νέρτερος, sed ET Νερτέριος, ita dici scribens τοὺς τιτᾶνας, βροτὸ καὶ παρὰ τὰ ῥαδῶ, φ ad ima tartara detrusi sint: itẽ τοὺς χθονίους νεκροὺς, manes inferos, seu mortuos qui sub terra sunt. Itidémq; νέρτερος eidem est & κατώτερος, & νεκρὸς ὑπὸ γῆς, καταχθόνιος. Sic Eurip. νέρτεροι θεοὶ, Infernales dii, Dii qui apud inferos estis. Item inde est SUPERL. Νέρατος, Infimus, Imus. Hes. νέρατα exp. ἔσχατα, Vltima.

Νέρθεν, Νερθέριος, Νερτέριος, Νέρατος, Νέρτερος, vide in præced. Νέρθε.

Νέρτος, ἱέρακος, auium species sunt apud Aristoph. in Auib. teste Hesych. etiam.

Νεῦμα, t.2,c.1041,d. Νεῦμαι, t.2,c.1054,d

Νευεσὶ, t.2,c.1047,g. Νευρεκὲς, t.2,c.1046,h

Νευρὴ, t.2,c.1047,g Νευρήρη, ib.h.

Νευρία, t.2,c.1046,g. Νευρικὸς, ib.f

Νεύριον, ib. Νευρίον, ib.g

Νευρὶς, ib. Νευρὶς, propr. t.2,c.1047,a

Νευρίται, ib. Νευρίτις, ib.b

Νευρίτις, ib. Νευροβάτης, t.2,c.1044,f

Νευρόβατος, ib. Νευροειδὴς, ib.

Νευροὶ, t.2,c.1047,a. Νευρόκωλος, t.2,c.1044,g

Νευροκοπέω, ib. Νευρολάλος, ib.h

Νευρομήτρες, t.2,c.1045,h. Νευρομήτρεσ, t.2,c.1044,h

Νεῦρον, t.2,c.1043,h. Νευροεραφικὸς, t.2,c.1045,c.

Νευρόεσσα, ib.d. Νευρόῤῥαφέω, ib.c.

Νευρόῤῥαφος, ib.b

Νευρὸς, perperam alicubi apud Aristot. pro νεῦρος.

Νευροκοπεῖς, t.2,c.1045,d. Νευροκοπάγαι, οἱ, ib.c.

Νευροκοπαστέρμαι, t.2,c.1046,a. Νευροκαταγκῶν, ib.

Νευρόπαστος, t.2,c.1045,d. Νευροστίκτης, t.2,c.1046,b.

Νευρστὴς, ib. Νευροτρωπὸς, ib.

Νευρόω, t.2,c.1047,ib. Νευροῦδης, t.2,c.1046,c.

Νευρώδεις, ib.e. Νεῦσις, t.2,c.1052,a.

Νευστίζω, t.2,c.1043,g. Νευστὴρ, t.2,c.1052,b.

Νευστικὸς, ib.a. Νευστὸς, ib.b.

Νευτὴρ, Hesychio κολυμβητὴς, Natator: qui potius νευστήρ.

A Νεύω, Nuo, &c. t.2,c.1040,c. Νεύω, Nuto, &c. ib.e.

Νεῦω, Nato, & c. t.2,c.1051,g.

Νεφελη, t.2,c.1050,a. Νεφεληγερέτης, ib.g.

Νεφέλιον, t.2,c.1051,c. Νεφελογενὴς, ib.a.

Νεφελοειδὴς, ib. Νεφελοκοκκυγία, ib.b.

Νέφος, t.2,c.1048,b. Νεφόω, t.2,c.1049,g.

Νεφελὸ ος, Νεφελπκὸς, Νεφείπς, Νεφροειδὴς, Νεφρομήτωρ, vide in sequ. Νεφρός.

Νεφρὸς, οῦ, ὁ, Ren. Athen. l.2, αἰδοῖκεῖ νεφροὺς καὶ κύστιν. INDE Νεφροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Renum speciem gerens, Renibus similis. ET Νεφρομήτρεσι, Renum matrices: de quo t.2,c.1045,a. ITEM Νεφελὸ ος δημὸς, Pinguedo quæ circa renes est. ET Νεφείπς κατόνυλος, apud Poll. Vertebra quæ prope renes est: quam primam esse dicit vertebrarum lumbi. Necnon Νεφείπς, ἡ νόσος ἢ διάθεσις, Morbus seu affectus renum, id est, quo renes infestari solent, Renũ dolor. Thucyd. διὰ νόσον νεφείπν ἐξαμβλίσκειν αὐτὰς. Eo vitio qui laborat, DICITVR Νεφρικὸς, ῆ, ὸ: Latinis etiam Nephriticus.

Νεφῶδὴς, t.2,c.1049,g. Νέφωσις, ib.h

C Νέω, Eo, t.2,c.1054,c. Νίω, Neo, &c. ib.f. Νέω, No, &c. c.1051,e. Νέω, Glomero, &c. c.1055,c

Νεώδορτον, Hesychio teste pro νεόδρεπτον dicitur.

Νεωκορέω, & Νεωκόρος, vide in Ναός suprà.

Νεωλκέω, t.2,c.1005,c. Νεωλκία, ib.

Νεώλκιον, ib.g. Νεωλκὸς, ib.d

Νεῶμα, t.2,c.1031,a. Νεωμβὴν, in Νεάω.

Νεὼν, t.2,c.1010,h. Νεώνιτος, t.4,c.783,d

Νεωπὸς, t.2,c.1005,g. Vide & in Ναός, vnà cum νεωπιεῖ.

Νεωπὸς, Qui iuuenili facie est, Iuuenis. Hesych.

D Νεωρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Scholiastæ Sophocl. νεωστὶ ἠπτημένος, in hoc loco Electra, Ὁρᾷ νεωρῆ βόστρυχον πτηνμένον.

Νεωρέω, t.2,c.1005,g. Νεωρεῶν, ib.h

Νεωρὸς, t.2, c.1006,b. Νεωρυχὴς, t.2,c.1480,e

Νέως, t.2,c.1030,β.g. Νεὼς, vide in Ναός.

Νέωσις, t.2,c.1031,b. Νεώσσικος, t.2,c.1006,c

Νεωσσὶ. Hesychio κωμῳδεῖ, Innouat. Vnde νεωχμός.

Νεωσὶ, t.2,c.1030,β.g. Νέωσι, t.2,c.1032,e

Νεώσσης, t.2,c.1030,β.f. Νεωσσείζω, t.2,c.1029,h

E Νεωσσικὸς, t.2,c.1030,β.e. Νεωσσεμὸς, ib.d

Νεωσσεὶς, ib.e Νεωσσοποιέω, t.2,c.1029,β.h

Νεωσσοποιία, ib.f. Νεωσσοποιός, ib.

Νεώσσος, ib.f. Νεωσσὸς, t.2,c.1030,β.e

Νέωσις, t.2,c.1031,b. Νεωστὸς, ib.

Νεωφύλαξ, vide suprà in Ναός.

Νεώχρεμος, Terra recẽns culta. Hesych.

Νεωχμὸς, t.2,c.1033,a. Deriuatur à νεώσσω.

Νη, priuandi particula in comp. t.1,c.1879,h. Νη, intendendi, ib.g. ‖ Est etiam particula concedentis affirmantisque, & quidem cum iuramento. subiungitur F enim ei accus. vel Dei in genere, vel dei alicuius specialis, interdum & alius rei: redditúrque vel Ita per, vel Vtiq; per, Sanè per: vel etiam Ita profectò per: quemmadmodũ & ναί. vt νὴ τὸν θεὸν, apud Phrynichum, Nae per gemellus. νὴ τοὺς θεοὺς, apud Plat. νὴ τὸν Ἥραν apud Xen. νὴ τὸν ἄγχωνα τὸν Ἀθήναις, apud Luc. Sed frequentissimũ νὴ Δία: ac interdũ quidẽ directè ad interrogationẽ. vt apud Xen. in Pædia quærenti Cyro, ἢ καὶ δίδωμί σοι ὦ πάππα ταῦτα; respondet Astyages auus, νὴ Δία ἐγώ σοι ὦ παῖ, Ita per Iouem. Et apud Ceb. Theb. πόθεν ὦ κοῦ καὶ ὧδε εἰσπορεύονται; νὴ Δία καὶ ὧδε. Similiter apud Xen. quoq; roganti οὐκ οἶδ' ὅπῃ respondetur, νὴ Δία. Interdum post responsionem, sequente καὶ, ad asseuerationem rei adhuc grauioris. velut apud Plat. in Apolog. Socr. μὴ σ' ἐξαιτῶ με πιεῖν πρὸς ὑμᾶς πρεσβεύειν μᾶλλον πείθοιτο· νὴ Δία μᾶλλ' ἀληθείας φθέγγοιτο τοῦ Μελίτου. Quinimmo & reũ, seu Et quidẽ reũ etiã impietatis factũ à Melito. Interdũ indirectè ponitur, nulla præcedẽte interrogatione pro Vtiq; Equidẽ, Profectò. Dem. Pro Cherson. οὐδὲν αὐτοῖς ἀπολωλέναι κωλύει. νὴ Δία κακοδαιμονοῦσι γε, καὶ ἀβεβαίωσιν αὐτοῖς. Nihil sanè per Iouẽ. Idẽ, ἀλλ' ὅμως ἐρεῖ, καὶ νὴ Δία εἰκότως γε, Verũtamẽ dictus est, & quidẽ meritò. vel Et meritò vtiq. Νὴ Δία sequẽte ἀλλὰ est αὐξητικὸν, significãs At, Atenim. Demosth. νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἔστιν.

A tenim ipsæ literæ obscuro quodam loco temeréque positæ sunt. Necnon posito ἢ pro ἀλλά. Idem Demosth. De malè obita legatione, νὴ Δί', οἱ νέοι ἢ ἡμῶν δι' ἐκεῖνον ἔσυντες τὸν ἀγῶνα βελτίους, atenim iuuenes nóstri ob illud iudiciũ illámq; animaduersionẽ, ad frugẽ morum meliorẽ redigentur. Isæus, ἴσως ἢ νὴ Δία πάρεργον καὶ φαῦλον, At fortassе nihil ad rem pertinebat & aspernandũ erat. Plura vide apud Bud. p. 898: necnon p. 897. Seruit ironicis etiã responsionibus, vt Credo, Nempe, Scilicet apud Latinos. Demosth. in Leptinem, ἰοὺ ἢ τοῦτ' τὴς ἐρωτᾶς, πῶς θεοὺς θεοὺς ἐρωδίζω; ὅτι νὴ Δία ἴσασι τινες ἢ δόρυμβρίων τῶν ἀτέλειαν αἰτοῦντες; Quòd si quis nos roget, quidtandẽ per deos immortales respõdebimus? ὦ nonnulli, credo, qui immunitatẽ ciuitatis beneficio cõsequuti fuerãt, indigni erant eo beneficio. Interdũ pro Arq; adeò ponitur, præcedẽte καί. Luc. εἶτ' ἡ μήτηρ καὶ νὴ Δί' ὁ πατὴρ φωνὰς ἀλλοκότους ἀφίησι. Aristoph. & imperat. adhibuit: dicens, νὴ Δία πῆδε. Et, νὴ Δία καὶ σὺ ὑγίαινε. Vbi rectè ad verbum interpretaberis Per Iouem.

Νῆα, Nauem: Ionicè pro ναῦν, ex genit. νηός.

Νήαθος, t. 2, c. 1007, d

Νηαπος, quasi νεήκαπος, significat νεωστὶ ῥηόμενος, teste Eust. hoc est Recèns factus. Il. β, ἐνδυνε χιτῶνα Καλὸν νηάπιον.

Νήρεπές, t. 1, c. 1074, e. Νήδυμος, t. 1, c. 1433, h. & 1602, b. ob.

Νηδύπους, Hesychio αὐυπόδετος, Discalceatus.

Νηδύς, ύος, ἡ, Vẽter. Hippocr. De aere, aqu. & loc. αἷπε κοιλίαι ὑγρότεαι πασέων καὶ ἐλῶν αἱ κάτωσύ ἢ οἶον τι νηδὺν ἀλαξ πρὰ νεῶν ἐν τοιαύτῃ χώρῃ καὶ φύσει. Idẽ. ἔχει δὲ τὸ σῶμα οὐ μίαν νηδὺν, ἀλλὰ πλείους, αἷς ἴσασι οἷσι πυτέων ἐμέλησεν. additq; ὅσα ἢ νῦν μελέων ἔχει σάρκα ἀθεφφρέα, ἰλὺ μὲν καλέουσι, πάντα νηδὺν ἔχει. intelligẽs νηδύος nomine omne concauum in modũ vẽtris conceptaculũ quo humor alendis partib. idoneus cõtinetur. Sed pleruq; νηδὺς vocatur ἡ τὸν σῖτον δεχομένη. H. Od. 1, Αὐτὰρ ἐπὶ κύκλῳ μαχαίλιον ἐμπλησαντο νηδύν. Sic apud Athen. l. 10, Γνάθου τε δουλος, νηδύος θ' ἡσυχομάγος. ‖ Significat etiam Vterus. Hom. Il. ω, Ἕνεκα καὶ δεκα μῆν μοι ἐνὶ νηδύϊ ὦκα πεσεῖν. Sic Hesiod. Theog. ὅς τις ἕκαστος Νηδύος ἐξ ἱερῆς μακέων πεσὲν ὠκυάλοιο. At iurisconsulti Græci alueũ fluminis νηδὺν siue κοίτην interpretari dicuntur. INDE Νηδύϊα, τὰ, dicuntur τὰ ὑπόδεσμα, siue τὰ κατὰ τὴν νηδύν, Interanea. Hom. Il. ρ, ἐν δὲ οἱ ἔγχος Νηδυΐου μαίν' ὀξὺ κραδαιόμενον λύε γυῖα. Apollon. Arg. lib. 2, Νηδυΐων ἀΐξαντες ὑπὸ ζώνῃσι θόρε χαλκός.

Νηέω, t. 2, c. 1056, a. Νήθω, t. 2, c. 1055, a

Νηϊάδες νύμφαι, t. 2, c. 1011, c. Νηϊδέστεροι, t. 1, c. 1112, f

Νηϊδής, t. 2, c. 1011, c. Νήϊον, propr. 1b.

Νηΐος, 1b. a. Νηΐς, t. 1, c. 1112, f

Νηΐστα, Hesych. ἔσχατα, καὶ τὰ ἄκρα, Extrema, Ima.

Νηΐτης, t. 2, c. 1011, d. Νηΐτης ὁ ἐσχατὸς, t. 3, c. 1063, g

Νηΐτιδες νύμφαι, t. 2, c. 1011, c. Νήϊτικος, 1b. d

Νηϊτὸς, 1b. Νικεραδὴς, t. 2, c. 1441, f

Νικερὸς, t. 2, c. 127, g. Νίκερως, 1b.

Νικεστὸς, t. 1, c. 267, h. Νικουσέω, t. 1, c. 287, d

Νικτὴς, t. 2, c. 1052, c. Νικτικὸς, 1b.

Νικτὸς, 1b. f. Νικτοῖς, 1b.

Νιλεγέως, t. 1, c. 3 14, a. Νιλερὴς, 1b.

Νιλεὺς, t. 1, c. 1177, c

Νιλεία, ex Theophr. affertur pro Vnedo, κόμαρος.

Νιλεὺς, t. 1, c. 1177, c. Νιλεὺς, 1b. d

Νιλεόπινος, 1b. c

Νήλευστος, affertur pro ἀόρατος, Inuisibilis.

Νιλεὺς, t. 1, c. 1177, c

Νιλὴς, idem quod Νιλεὺς, Immisericors. Hes. & Suid.

Νιλίπεζαι, ET Νίλιποι, Discalceati, Nudis incedẽtes pedibus. αὐυπόδετοι, Hesych. Dicitur ET Νιλίπους, itidẽ pro αὐυπόδετος, Discalceatus. vt apud Suid. κατ' ἀγρίαν Ἥλιον ἄπτος νηλίπους τ' ἀλωμένη.

Νηλιτὴς, Peccati & culpæ expers: αἱαμάρτητος: ex νὴ priuatiuo & ἁλίσκομαι. vt Hesych. quoque νηλιτὲς & νηλιτεῖς exp. αἱαμάρτητοι, αἰάπτοι. Hom. Od. π, & Od. τ, Αἶπε σ' ἀπὶ μάζοισι καὶ αἷ νηλιτεῖς εἰσί: contrario sensu accepit pro λίαν ἁμαρτωλοί, Nimium delinquentes, Improbæ, Scelestæ. Reperiri tradunt & fœm. Νηλίπδες, itidem vel pro αἱαμάρτητοι, vel pro λίαν ἁμαρτωλοί. Id Suid. deriuat ex barytono νηλίτης.

Νηλιφὴς, idem ac αἰνηλιφὴς, Non vnctus, Non illitus.

Νήλωπος, ὁ, Veste carens: ex νὴ priuatiuo & λῶπος.

Νῆμα, t. 2, c. 1054, g. Νημερτὴς, t. 1, c. 389, b. Νημερτὴς, 1b. a. Νημερτὴς, 1b. Νήνεμος, 1b. Νηνέω, t. 2, c. 1056, a Νηνυείζοντα, Hesych. θρίνοντα, λαλοῦντα. pro quo suprà μηνυείζοντα.

Νηξίποδες, οἱ, t. 3, c. 511, e. Νηξίπους, t. 2, c. 1052, e

Νῆξις, ibid.

B Νηοκόρος, & Νηοπόλος, vide suprà in Ναός.

Νηοπρέων, t. 2, c. 1007, d. Νηὸς, vide in Ναός.

Νηοσόος, t. 2, c. 1007, d. Νηοστόος, 1b.

Νηοῦχος, Nauis tutator & custos: φυλαξ πλοίου. Hes.

Νηπεκτὴς, t. 3, c. 147, e

Νηπέλεις, Galen. in Lex. Hippocr. ἀδυνατεῖ.

Νηπενθέως, t. 3, c. 212, f. Νηπενθὴς, 1b. h

Νηπήιον, t. 2, c. 1673, b. Νηπιάω, 1b. a

Νηπιάζω, 1b. c. Νηπιαζόμεν, 1b.

Νηπιάχη, t. 2, c. 1674, a. Νηπιαχεῖν, 1b.

C Νηπίαχος, t. 2, c. 1673, e. Νηπιέη, t. 2, c. 1672, e

Νηπιέμη, 1b. Νηπίεος, t. 2, c. 1673, a

Νηπιθόμεν, 1b. d. Νηπίη, t. 2, c. 1672, c

Νηποκτόνος, 1b. d. Νήπιος, t. 2, c. 1671, b

Νηπιότης, t. 2, c. 1673, c. Νηποφροσύνη, t. 2, c. 1672, d

Νηπόφρων, 1b. Νήπυοι, t. 2, c. 1673, b

Νήποινα, adverb. t. 3, c. 446, h. Νηπυιὴ, t. 3, c. 447, a

Νηποινῆν, 1b. Νηπυιὴ, 1b.

Νήπυιος, t. 3, c. 446, h. Νηπυκὸς, t. 2, c. 1056, f

Νηπυθὲς, Hesych. ἄπευστον, Inauditum.

D Νηπύτιος, t. 2, c. 1674, c

Νηρεὺς, έως, ὁ, Nereus: deus marinus. Cuius filiæ Νηρεΐδες, poeticè Νηρηΐδες, & per contract. Νηρῆδες. Apud Athen. & Νήρεια τέκνα vocantur pisces, quasi proles Nerei: Μεσσὶ δ' ζέουσιν λοπάδες Νηρέων τέκνων.

Νήριθμος, idẽ quod ἀνήριθμος, Innumerabilis, Innumerus.

Νήριον, ου, τὸ, Nerium: frutex qui & ῥοδοδένδρον, siue ῥοδοδάφνη vocatur. Dioscor. l. 4, c. 82: Plin. l. 16, c. 20, & l. 24, c. 11.

E Νηρὶς, Caium saxum. Hesych. enim νηρίδας dici scribit τὰς κοίλας πέτρας.

Νήρικος, t. 1, c. 1257, c

Νηρίτης, ου, ὁ, Nerites: concha quædam natatilis, quam naticem interpretatus est Gaza apud Aristor. De partib. anim. l. 4. Meminit & Ælian Necnon Plin. l. 9, c. 33, de cõchis, Nauigant ex his neritæ, præbentésq; concauã sibi partem, & alteram auræ opponentes, per summa æquorum velificant.

Νήριτον, t. 1, c. 1257, d

Νήριτος, ib. c. ‖ Νήριτος Hesych. est etiam ὁ νηρίτης, quod est κοχλίδιον κοχλιώδες, ποικίλον.

F Νηριτόφυλλον, Hesych. πολύφυλλον, Multa habens folia.

Νηρὸς, pro ναρὸς dici Phrynich. indicat, quũ annotat nequaquam dicendum νηρὸν ὕδωρ, sed πεσσόφατον. Suid. & Etymol. ex Lycophr. afferũt ἐν χθονὸς νηροῖς μυχοῖς pro κοίλοις, καθύγροις, Cauis, Humidis. At νηρὸς ἰχθὺς quod apud eundem Suid. legitur, forsan reddi queat Natator. Hesych. νηρὸν exp. παπεινὸν, Humile. Suprà ναρὸν habuimus, itidem pro ὑγρόν.

Νησαίη λίθος, quibusdã Sardia gẽma, aliis Smaragdus. Hes.

Νησαρχὴς, t. 2, c. 1053, h. Νησίαρχος, ib.

Νησίδιον, t. 2, c. 1054, b. Νήσιον, t. 2, c. 1053, h

G Νῆσος, t. 2, c. 1054, h. Νησὶς, 1b. b

Νησώτης, 1b. a. Νησωτικὸς, 1b. b

Νησῶσις, 1b. a

Νῆσσα, Hesych. νεοσσὸς, Pullus.

Νῆσσος, t. 2, c. 1053, d

Νήσσα, 1b. c. Inde DIMIN. Νησσάριον, Anaticula.

Νηστεία, t. 2, c. 1575, a. Νηστεύω, t. 2, c. 1674, g

Νηστικὴ, t. 2, c. 1055, a. Νηστικὸς, 1b.

Νήστιμος, t. 2, c. 1674, g

H Νῆστις, ὁ καὶ ἡ, t. 2, c. 1673, f. Νῆστις, Ieiunũ intestinum, 1b.

Νῆστις, piscis, t. 2, c. 1674, f. Νῆστις, dea, 1b.

Νησύδριον, t. 2, c. 1054, b. Νήτεα, Hesych. αἰνήνυτα.

Νήτη, t. 2, c. 1032, a Νήτιν, Frustrà: μάτιν, Hes.

Νῆτος, t. 2, c. 1032, c. Νητὸς, 1b. ob. Νητὸς, è colo ductus, &c. t. 2, c. 1055, a. Νητὸς, accumulatus, &c. 1b. e

Νηβρεκὴς, t. 1, c. 1879, g

Νηβρεκῶς, t. 1, c. 1880, a. Νηΐδιον, Suidæ τὸ κλωστήριον.

Νηΐλα, t. 2, c. 1053, c. Νηΐλαρίον, 1b. d

Νηΐλιον, ibid.

Νηΐλιν, Hesych. πλῆρες, μεστὸν, Plenum, Refertum.

Νηπόφρονες, t. 2, c. 1053, c. Νηὶς, t. 2, c. 998, a

Νήυτμος, Halitus & spiritus expers: ex νὴ priuatiuo & αὔτμη. Hesiodus Theogon. Κέτα τ' ἠΰτμος τεπλεσφόρον εἰς ὅπι αὐτόν.

Νηφαίνω, t. 2, c. 1057, d. Νηφαλβίω, 1b.

Νηφαλίζω, 1b. Νηφάλιος, 1b. a

Νηφαλιότης, 1b. d. Νηφαλισμὸς, 1b.

Νηφαλίως, 1b. Νηφαντικὸς, 1b. e

Νηφαντὴς, 1b. Νήφω, t. 2, c. 1056, c

Νηχοπάλαυστοι, t. 2, c. 1052, g

Νήχυτος, t. 4, c. 495, e. & t. 1, c. 1879, g. ob.

Νήχω, t. 2, c. 1052, c. Νῆψις, t. 2, c. 1056, e

Νήω, t. 2, c. 1055, d

¶ Νία, Suidæ τὰ χενία, Funes.

Νίβα, t. 2, c. 1062, b

Νιβάδες, Hesychio αἱ τοῦ λόφου ἔχουσαι αὔλακες.

Νιβαπομὸς, genus saltationis barbaricæ. Hes.

Νίγλαροι, eidem sunt περιπόματα, τὰ δέρρα κρούματα: afferenti ITEM Νιγλαβίων pro περιπίλων. Similiter Suidas exponit. At scholiastæ Aristophanis νίγλαρος est στῆμα, & μέλος μουσικὸν τῷ κρεκελδυστικὸν, in Acharn. vbi poeta dicit, Λυδῶν, κεκλδυστῶν, νιγλάρων, συεχμάτων.

Νίδες, à Siculis dicuntur τὰ αἰδοῖα ἢ τὰ ὀρχέδια παιδίων, pudenda siue testiculi puerorum: autore Suida. Hes. habet Νίδδες, exponens itidem παιδίων αἰδοῖα.

Νίζω, t. 2, c. 1061, d. Νίκαθρον, t. 2, c. 1059, c

Νικαθρὴ, 1b. a. Νικάπρες, 1b.

Νίκαθον, 1b. c. Νικάω, t. 2, c. 1057, f

Νίκεγρον, t. 2, c. 1059, c. Νίκη, t. 2, c. 1060, a

Νίκημα, t. 2, c. 1058, g. Νικηπτὴς, propr. t. 2, c. 1059, a

Νικηπτέλιον, 1b. a. Νικηπτήριος, 1b. c

Νικηπτὴς, t. 2, c. 1058, g. Νικηπτικὸς, t. 2, c. 1059, c

Νικηφόρος, t. 2, c. 1060, b

Νικομηδὶς, Nicomedis: onerariæ nauis genus à loco denominatum, vt tradit Bayf.

Νικὸς, t. 2, c. 1060, b. Νικῶμαι, t. 2, c. 1058, b

Νίκων, à Iudæis in obsidione Hierosolymitana nominata fuit ἡ μεγίστη Ῥωμαίων ἐλέπολις, ὅτοῦ τῶν πολέμων νικᾶν, vt Ioseph. tradit lib. 2. vbi etiam dicit, τῷ νίκωνι τὸ πίλγους ἐνδιδόντος, quum murus niconi cederet. Alioqui νίκων est etiam nomen propr.

Νίμμα, t. 2, c. 1060, f

Νιν, apud poetas significat αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ. Ipsum, Ipsam, Ipsum: vt μιν. Eurip. Oreste, ἐγὼ νιν ἔκτανον, ego ipsam seruaui. Et rursum, Ὅς νιν φονεύσας μητέρ' ἔκτανε κάστα, qui ipsum occidere matrem coegi. Ibidem, vbi dicit, Πυλάδη σὺ δ' ἀδελφῆς λέκτρα, ᾧ πατὴρ ἔνεσας, Δόξ. ὁ δὲ δόπων νιν βίοτος ὧδ' αἵμων μόρῳ: schol. non ad Pyladem tantùm, sed & ad sororem sponsam referri νιν posse existimat, & exponi αὐτὰς: vt Soph. quoque pro αὐτὰ vsurpasse dicitur.

Νιννὴς, Hesych. αὐόκτος, Stultus, Vecors. Pro quo νενήπιος etiam & νηνεμὴς dici tradit.

Νίννοι, idem vocari ait τὸν καθάπλιν ἵππον.

Νιπὴρ, t. 2, c. 1060, f. Νίπτρμαι, 1b. e

Νίπτρον, 1b. g. Νίπτω, 1b. e

Νίρνος, siue Νίρμος, Achæis est φθεὶρ, Pediculus. Hes.

Νίρον, idem affert pro μέγα, Magnum.

Νίσομαι, t. 2, c. 1054, e

Νιτρέλιον, siue Νιτρίδιον, vide suprà in Βάτον.

Νίτρον, ου, τὸ, Nitrum: succus concretus sali finitimus: isque vel natiuus vel factitius. natiui tam id quod effoditur, quàm id quod in speluncis colligitur, ἀφρόλιθον dicitur, quòd molle sit ac spumæ simile. Quod extra terram reperitur sua sponte ex ea efflorescens, ἀλμεσίγα appellant. Factitii verò varia sunt genera, de quibus præter alios Gorræum consule. INDE Νιτρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Nitrosus, Nitri naturam imitans. item Nitri saporem referens.

Νίφα, pro νιφάδα, t. 2, c. 1062, a.

Νίφαρος, 1b. e. Νιφαὶ, t. 2, c. 1061, h

A Νιφάτης, propr. t. 2, c. 1062, b. Νιφεπόλιτης, 1b. c

Νιφεπὸς, 1b. Νιφετὴς, 1b.

Νιφοβόλης, 1b. d. Νιφόβολος, 1b.

Νιφόεις, 1b. g. Νιφόκτυπος, 1b. e

Νίφομαι, t. 2, c. 1061, e. Νιφοστόλης, t. 2, c. 1062, e

Νίφω, t. 2, c. 1061, e. Νίψ, t. 2, c. 1062, b

¶ Νόα, Laconibus πηγὴ, Fons, teste Hes.

Νοαρέως, idem affert pro νοεωεχόντως, Sapienter.

Νοερὸς, t. 2, c. 1070, g. Νοερὸς, 1b. h

Νοέω, Mente agito, &c. t. 2, c. 1071, a. Νοέω, Prudens sum, &c. 1b. Νοέω, Video, &c. 1b. e

B Νόημα, 1b. g. Νοήμων, t. 2, c. 1072, e

Νόησις, 1b. f. Νοηπικὸν, τὸ, subst. t. 2, c. 1074, d

Νοηπικὸς, 1b. Νοηπὸς, t. 2, c. 1073, a

Νοηπῶς, 1b. d. Νοθεία, t. 2, c. 1676, b

Νοθεία, 1b. c. Νόθεια, 1b.

Νοθεύομαι, 1b. e. Νοθευτὴς, 1b.

Νοθεύω, 1b. d. Νόθη, t. 2, c. 1675, f

Νοθογήνητος, t. 2, c. 1676, b. Νόθοκαλλεσύνη, 1b.

Νόθος, Spurius, t. 2, c. 1675, b. Νόθος, metaphoricè ibid. e.

C Νόθος, pro ξένος, 1b. f. Νόθως, t. 2, c. 1676, b

Νοῖδιον, vt βοῖδιον, non νοῦδιον, diminutiuè à νοῦς dici tradit Phrynichus. Vtitur Aristoph. in Equit. dicens, Ἢν ἢ μεθυσθῶ, πάντα ταῦτ' καταπάτω Βουλδμάτων καὶ γνωμιδίων καὶ νοιδίων. vbi schol. exponit δίγνωμάτων, vt sit Cogitatiuncularum.

Νοιμόλεν, perperam apud Poll. scriptum pro μοιμόλεν.

Νομαδέιος, seu Νομαδέιον, t. 2, c. 1020, c

Νομαδὲς, propr. 1b. a. Νομαδικὸς, 1b. b

Νομαδὴτης, 1b. c. Νομαδόστοιχος, 1b. b

D Νόμαιον, t. 2, c. 1028, b. a. Νομαῖος, t. 2, c. 1019, h

Νομαὶ δρῦα, affertur pro Cœtus virorum pastoritius.

Νομάλεον, Hesychio autore est σκῦλος θρασκιόν.

Νομαὶ χῆς, t. 2, c. 1019, d. Νομαρχία, 1b.

Νομαὶς, t. 2, c. 1020, a

Νομεὸς, Pastor, &c. t. 2, c. 1019, e. Νομεὸς, Tributor, 1b. f

Νομεύτικὸς, ου, ὁ, Pastoralis. Νομεύω, t. 2, c. 1019, g

Νομὴ, ῆς, ἡ, Distributio: idem quod νέμησις. seu Partitio, Diuisio. Aristoteles Polit. 5, δύο αἰδελφοὶ, καὶ τῆς οὐσίας πατρῴων νομῆς διενεχθέντων. vbi quam νομὴν πατρῴων vocat, Poll. appellat νέμησιν οὐσίας πατρῴας, paternorum bonorum distributionem seu partitionem. Et Plut. Lycurgo, νομὴ οὐδὲ ἴσοπεν κατ' οἰκαμοὺς, equitum distributio seu diuisio in vlamos. Item Herodian. dicit χρημάτων νομὰς, Pecuniæ distributiones: lib. 8, νομὰς χρημάτων μεγαλοφρόνως αὐτοῖς ἐπαγγέλλας. Vbi νομὰς χρημάτων sunt quod Latini vocant Donatiuum & Congiarium. Dicit idem & simpliciter νομὰς, sine genitiuo χρημάτων pro eodem. lib. 7, τοῖς δὲ γραπώταις ὑπόχιτα δοῖδοσαν χρημάτων ὅσῳ οὐδεὶς πρότερον, πλὴν τῷ δήμῳ νομὰς ἐπήγγειλε, militibus donatiuum & populo congiarium. lib. 6, νομὰς τε καὶ δόσις μεγίστας ὑπέχρεν. lib. 3, νομὰς μεγαλοφρόνως δοῖδοις. lib. 5, δοῖς τοῖς σπανδεῖς τῷ δήμῳ νομάς. Rursũ l. 3, τῷ δήμῳ πρὸς ὕθηλον δοῖδ τοῖς νίκαις μεγίστας νομάς. Item Synes. epist. 18, χρυσίον οἷς ὑμᾶς νομίζω γραπώταις κομίζοντα, ferentẽ ad vos aurum quod distribuatur militibus donatiuũ. Ex Pand. verò affertur pro Possessione forsan ea quæ sorte alicui tributa est. ‖ Νομαὶ dici feruntur etiam Præfecturæ prouinciarum, Regiunculæ Plinio, quæ & νομοὶ, vt docui pag 1019. c. ‖ Νομὴ significat etiam Pastus. Homer. in Batrachomyom. Ἀμφίδιον γὰρ ἔδωκα νομὲα βασιλήϊοισι Κρονίων. Xenophon ἐξάγειν πρὸς νομάς, Pastum seu pabulatum educere. Plut. Ὀπφυγὴ δ' οὐκ ἔστι δοῖδ τοῖς νομαὶ ἐκείνας καὶ τοῖς λειμῶνας. Item νομὴν ποιεῖσθαι affertur pro Pascũtur. Significat etiam ipsam actionem pascendi seu depascendi. vt νομὴ πυρὸς in incendio. Polyb. lib. 1, τῆς τοῦ πνεύματος βίας φυσώσης, τοῦ νομὴν τοῦ πυρὸς ἐνεργὸν σημῆναι γένεσθαι καὶ πρόσκαιρον. vorat enim & depascitur ignis obuia quæque vbi inualuerit. Item apud medicos νομὰ dicuntur vlcerum, pro τὰ νεμόμενα φῦλ' ἑλκῶν, Vlcera depascentia carnem, seu Quæ pascendo serpunt. Dioscor. πρὸς νομὰς τοῖς ἐν αἰδοίοις. Sic Plut. De superst. νομὰ σκωλὸς ἡπεροῦντες. Plinius etiam dicit, Nomas sistit, omniáque quæ serpunt.

Νομῆες, Pastores: Ionicè pro νομεῖς, à νομεύς.

Νομήματα, Hesychio δικαιώματα.
Νομίζω, Lege sancio, &c. t.2, c.1030, a.e. Νομίζω, Existimo, &c. c.1027, β.b
Νομική, sc. τέχνη, t.2, c.1030, a.ae Νομικός, t.2, c.1029, a.g
Νομικώς, ibid.
Νόμιμον, τό, substantiuum, t.2, c.1030, a.c
Νόμιμος, ib.a.a. Νομίμως, ib.e
Νόμιος, Pastoralis. vt νόμιον μέλος, Pastorale carmen. πολυβρικόν, ὥσθ' ἡ τοῦ νομέως, inquit schol. Apollonii, Argon. lib.1, de pastore oues reducente. ὁ δὲ τ' ἔδη πάρος σύριγγι λιγείῃ Καλὰ μελιζόμενος νόμιον μέλος. Sic Greg. νόμιον ἐμπνέοντα μέλος. Athen. lib.14, νόμιον μέλος certum quod dam carmen pastorale fuisse ait, ab Eriphanide Menalcæ amasia compositum: Suidas generaliter τὸ ὂν τῇ νομῇ ἀδόμενον, quod inter pascendum cantatur. Item νομία κορυσσα afferetur pro Claua pastoralis. Apollo autem νόμιος dictus putatur non tam vt Pastoralis, quàm vt Iustus & secundum leges iudicans: apud Apollon. Argon. lib.4, — νομίοιο κατ' ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Sanè Hesych. & Suid. νόμιον afferunt pro δίκαιον, Iustum.
Νόμισις, εως, ἡ, Ipsa actio τοῦ νομίσαι. Thuc. lib.5, pag.195, ὄξω τῆς εἰς τὸ θεῖον νομίσεως, Extra iusta diis fieri solita: vt apud Aristot. τὰ κατὰ νομισμὸν ἢ ποιεῖν ὡς τοῖς θεοῖς, pro Iusta diis facere, Debitũ cultum & religionem diis præstare.
Νόμισμα, t.2, c.1027, β.c.
Νομισματοπώλης, t.2, c.1027, β.f. Νομισματοπωλικὴ, ib.
Νομιστέον, Existimandum.
Νομιστόω, t.2, c.1027, β.g. Νομιστράφος, t.2, c.1023, d
Νομοδιδάκτης, ib.f. Νομοδιδάσκαλος, ib.e
Νομοθεσία, t.2, c.1024, c. Νομοθετεῖσθαι, ib.c
Νομοθετέω, t.2, c.1023, h. Νομοθέτημα, t.2, c.1024, d
Νομοθέτης, t.2, c.1023, f. Νομοθέτησις, t.2, c.1024, d
Νομοθετικὴ, sc. τέχνη, t.2, c.1023, g. Νομοθετικός, ib.
Νομοθέτωρ, t.2, c.1024, e. Νομοθωδεῖς, ib. f
Νομοπιέω, ib. Νομοτικός, ib.
Νόμος, Lex, t.2, c.1021, g. Νόμος, Consuetudo, &c. t.2, c. 1022, f. Νόμος, Cantilena, &c. ib h
Νομός, t.2, c.1019, a. & t.3, c.977, e
Νομοφύλαξ, t.2, c.1025, c. Νομοφυλακεῖον, ib.
Νομοφυλακία, ib. d. Νομοφυλάκιον, ib.e
Νομοφύλαξ, t.2, c.1024, g
Νομωδὸς, οῦ, ὁ, ex Strab. pro Legum interpres.
Νοῦλαδος, t.2, c.1064. d. Νοῦς, t.2, c.1063, a
Νοοσφαλὴς, t.2, c.1064, d. Νοσφίζω, t.2, c.1086, e
Νοσκαρὲς, ib.
Νόσαξ, perperam quidam cod. habent pro νόσαξ.
Νοσερὸς, t.2, c.1086, d. Νοσεραὸς, ib.
Νοσέω, t.2, c.1084, c. Νοσηλεία, t.2, c.1086, a
Νοσήλεια, ib. Νοσηλεύω, t.2, c.1085, h
Νοσηλεύμενος, ib. g. Νόσημα, ib. a
Νοσηματικὸς, ib. d. Νοσημάτιον, ib. e
Νοσηματώδης, ib. d. Νοσηματωδῶς, ib. e
Νοσηρὸς, t.2, c.1086, c
Νοσιά, perperam in quibusdam cod. pro νεοσιά.
Νοσίζω, t.2, c.1086, f. Νόσμος, ib. e
Νοσογνωμονικὴ, sub. τέχνη, t.2, c.1083, a
Νοσοκομεῖον, ib. c. Νοσοκομέω, ib. b
Νοσοκομία, ib. c. Νοσοκόμος, ib. b
Νοσοκομοῦμαι, ib. c. Νοσοποιέω, ib. e
Νοσοποιὸς, ib. d. Νόσος, t.2, c.1082, f
Νοσοῦσφία, t.2, c.1083, e. Νοσόω, t.2, c.1084, g
Νόσσαξ, Νοσσαῦω, Νόσσιον, Νοσσὶς, in sequ. Νεοσσ.
Νοσσὸς, οῦ, ὁ, per syncopen pro νεοσσὸς dicitur, Pullus. VNDE Νοσσοῦφρεῦν in Epigr. Pullos auium alere. INDIDEM Νόσσαξ, Νόσσιον, & Νοσσὶς, diminutiuè idem quod νεοσσὸς, Pullus. Dioscor. lib.2, cap.53, ὁ ζωμὸς τοῦ νόσσακος, ius è pullo gallinaceo. Dauid psalmo 83, σπουδίον εὗρεν ἑαυτῇ οἰκίαν, καὶ τῇ νοσσιᾷ ἑαυτῇ οὗ θήσει τὰ νέοσσια ἑαυτῆς, & turtur inuenit sibi nidũ in quo collocet pullos suos. Νοσσὶς verò metaph. in Epigr. pro puella. Nota verò ET Νοσσιὰ in præced. loco positũ pro νεοσσιά, Nidus, Domicilium in quo auis pullos suos collocat. Ita ETIAM Νοσσαῦω pro νεοσσαῦω dicitur, Nidulor, Nidifico. Pasl. νοσσαυέσθαι dicũtur pulli pro In nidis generari. vt ex Herodot. lib.1 affertur, νεοσσαυμβία ὀρνίθων ἠλίκα ὀν τῷ νηῷ pro Genera auium quæ genitæ fuissent in templo.

A Νεοσσοῦφρεῦν, vide in præced. Νοσσός.
Νεστέω, t.2, c.1087, a. Νέστιμος, t.2, c.1088, b
Νέστος, Reditus, &c. t.2, c.1087, c. Νέστος, Dulcedo, &c. ib.f
Νεστος, propr. ib.h
Νόσφι, t.2, c.1090, a. Νοσφίδιον, t.2, c.1091, a
Νοσφιδὸν, ib.
Νοσφίζω, Separo, t.2, c.1090, b. Νοσφίζομαι, Sum seorsum, &c. ib. ¹ Νοσφίζω, seu Νοσφίζομαι, Priuo, &c. ib.f
Νόσφιν, t.2, c.1090, a. Νοσφισμὸς, t.2, c 1091, a
Νοσσάδης, t.2, c.1084, a. Νοσσωδῶς, ib.b
B Νοτάριος, ου, ὁ, Notarius: à Græcis recentioribus vsurpatur pro γραμματεὺς sine ὑπογραφεὺς: ac inter hos à Basilio.
Νοτερὸς, t.2, c.1092, c. Νοτέω, ib.b
Νοτερὸς, ib.c. Νοτία, t.2, c.1091, e. & 1093, e
Νοτιάω, t.2, c.1091, f. Νοτιδὸς, propr. t.2, c.1093, e
Νοτίζω, t.2, c.1091, g. & 1093, f
Νοτιον, t.2, c.1091, e. Νότιον, propr. t.2, c.1093, e
Νότιος, t.2, c.1091, d. & 1093, b
Νοτὴς, t.2, c.1091, c. Νοτιώδης, ib.f
C Νοτόθεν, t.2, c.1093, b. Νότης, t.2, c.1092, d
Νουζυστικὸς, t.2, c.1070, c. Νουζυστικῶς, ib.
Νουθεσία, t.2, c.1070, c. Νουθετέω, t.2, c.1069, g
Νουθέτημα, t.2, c.1070, c. Νουθέτησις, ib.
Νουθετία, ib. Νουθετῶ, ib.d
Νουθετικὸς, ib.d. Νουθετισμὸς, ib.
Νουθετοῦμαι, ib.b. Νουμηνία, t.2, c.920, f
Νουμηνιασαὶ, t.2, c.921, a. Νουμήνιοι ἀρτοι, ib.
Νοῦμμος, ου, ὁ, Nũmus: vox nõ à Latinis solùm vsurpata, sed Doribus etiã qui in Sicilia & Italia habitatũt. Aristot.
D in Tarẽtinorum rep. scribit apud eos nomisma quoddam vocari νοῦμμον in quo Tarantis, Neptuni filii, impressam esse imaginem, inuehentis equo. Et rursum, Siculum talentum olim valuisse vigintiquatuor nummis, postmodum duodecim. nummum autem valere tribus obolis. Quin & Epicharm. hac voce vsus comperitur, in Χύτραις sic scribens, οὐκ ὄμως καὶ τοῦ ποτ αἰνεῖ θυρίσιστ' δέ μοι καὶ νοῦμμις. Et rursum, κἠπυξ ἰὼν ὀμοῦς τρεῖς μοι δέκα νουμμων μέχρι καλεῖ. Poll.
Νουνεχὴς, t.2, c.1069, f. Νουνεχοῦντες, ib.
E Νουνεχόντως, ib.e. Νουνεχῶς, ib.f
Νουνεχῶς, ib.
Νοῦς, Mens, &c. t.2, c.1063, c. Νοῦς, cum verb. ib.f Νοῦς, cum præpos. c.1064, c. Νοῦς, Sententia, &c. c.1065, a
Νουσαλέος, t.2, c.1086, h. Νουσαχθὴς, ib.
Νοῦσος, ib.f. Νουσοφόρος, ib.g
Νοχαλὶς, Hesychio ῥαθυμος, χαῦνος: qui infra νωχελής.
Νωχελὲς, έος, τὸ, secundum τὸ χρεῖον, τὸ δύνεσθ. Hippocr. Γυναικ. lib.2, in ὀκοδολίῳ quodam ex galbano, τὸ δύνασθαι ἐξαφθείρειν καὶ ὀκοδάλλειν τὸ νωχελές. Ita quidam, qui tamen rectius per ω scribi posse opinantur.
F ¶ Νυ, vt νεῦ, apud poetas particula est expletiua. vt apud Hom. Odyss. ο, μή τι πεῖμα φέρηται, nequa res auferatur. & apud Hesiod. Erg. ἐχῃ νύσι πολὺν ἀρείων, tenet te multo fortior. Iidem poetæ dicunt ὅς τυ pro ὅς γε. Hesych. innuit poni pro δή.
Νυγεὶς, t.2, c.1107, a. Νύγμα, ib.b
Νυγματώδης, ib.d. Νυγμὴ, ib.e
Νυγμὸς, ibid.
Νυθὶ, Hesychio ἄφωνον, Mutum: at Νυθῶδες, eidem σκοτεινῶδες, Tenebrosum.
G Νυκταίτης, t.2, c.1101, d. Νυκτάλος, t.2, c.1103, f
Νυκτάλωπὶξ, t.2, c.1102, c
Νυκτάλωπία, ibid. a. Νυκτάλωπίασις, ibid. Νυκτάλωπιάω, ib.c
Νυκτάλωψ, t.1, c.158, d. ob. & t.2, c.1101, d. & 1394, c
Νυκτηγεσία, t.2, c.1102, d. Νυκτηγετέω, ib.e
Νυκτήλεω, ib.g. Νυκτήλια, πά, ib.
Νυκτήλιος, ib. Νυκτήπαρχος, ib.f
Νυκτηρεία, t.2, c.1104, d. Νυκτηρδυπὴς, ib.c
Νυκτηρδυπικὸς, ib.
H Νυκτηρδυω, ib.c. Νυκτηρέδιος, ib.g
Νυκτηρινὸς, t.2, c.1103, f. Νυκτηρὶς, t.2, c.1104, f
Νυκτηρίδιος, t.1, c.738, c. Νύκτηρος, t.2, c.1103, f
Νυκτηρεσία, t.2, c.1102, d. Νυκτηρρέω, ib.f.
Νυκτηρεσίω, ib.f. Νυκτηρέπτω, ib.d
Νυκτιβιος, t.1, c.738, c. Νυκτοβρόμος, t.2, c.1100, g

Νυκτικόραξ, ib. Νυκτιπλαβραιοφάρος, t.2, c.1101, a
Νυκτιπλαμπὴς, ib. Νυκτιπλόκος, t.2, c.1100, g
Νυκτίπλωψ, t.2, c.1102, e. Νυκτίμαπης, t.2, c.1101, b
Νυκτιφθὴς, ib. Νυκτίνομος, ib.c
Νυκτὸς, t.2, c.1103, f. Νυκτοπαπὴς, t.2, c.1101, c
Νυκτοπόλος, ib.d. Νυκτοπόρος, ib.
Νυκτοφανὴς, ib.
Νυκτογραφέω, t.1, c.865, f. & t.2, c.1100, c
Νυκτογραφία, ib. Νυκτοειδὴς, t.2, c.1100, d
Νυκτοθῆραι, ὁ, ib. Νυκτοκλοπὴς, ib.
Νυκτομαχέω, ib. Νυκτομαχία, ib.c
B Νυκτοπορεῖω, ib.f. Νυκτοπορέω, ib.
Νυκτοπορεία, ib.
Νυκτὸς, aduerbialiter pro Noctu, t.2, c.1090, g
Νυκτοφυλακέω, t.2, c.1100, g. Νυκτοφυλάκισις, ib.
Νυκτοείδης, αἱ, t.2, c.1092, f. Νύκτωρ, t.2, c.1104, h
Νυκχάσας, Hesychio κεκινδυνευκὼς: aliis νύξας.
Νύμφα, t.2, c.1093, f. Νυμφαρμὴς, t.2, c.1096, d
Νυμφαγωγέω, ib.f. Νυμφαγωγὸς, ib.d
Νύμφαι, t.2, c.1094, b. Νύμφαι, formicæ alatæ, ib.g
Νυμφαία, t.2, c.1099, b. Νυμφαιδὴς, ib.c
Νυμφαῖον, propr. ib.d. Νυμφαῖος, ib.b
Νυμφαίτης, ib.e. Νυμφαιῶν, ib.
Νυμφαὶς, ib. Νυμφὰς, propr. ib.
Νυμφάσιος, ib.
Νυμφεῖα, τὰ, substantiuum, t.2, c.1098, d. Νυμφεῖον, ib.e
Νυμφεῖος, t.2, c.1099, c. Νύμφιμα, t.2, c.1098, a
Νυμφιδίαμαι, ib. Νύμφιδυσις, ib.b
Νυμφιδυτὴ, ib. Νυμφιδυτὴς, ib.
Νυμφιδυτεία, ib. Νυμφιδυὼ, t.2, c.1097, g
Νυμφεῶν, Hesychio νυμφῶν ἱερόν: pro quo Suid. habet νυμφαῖον, Nympharum templum. D
Νύμφη, Sponsa, &c. t.2, c.1092, f. Νύμφη, in pudendo muliebri, c.1095, a
Νυμφηγενὴς, ib.e. Νύμφια, τὰ, subst. t.2, c.1097, f
Νυμφιὰν, t.2, c.1095, g. Νυμφίδιος, t.2, c.1097, f
Νυμφίδιος, propr. ib. Νυμφικὸς, ib.d
Νυμφικῶς, ib.e Νυμφίον, t.2, c.1098, e
Νυμφίος, Sponsus, t.2, c.1098, e. Νύμφιος, Sponsalis, t.2, c.1097, c
Νυμφὶς, t.2, c.1097, f. Νύμφις, propr. ib.
Νυμφοκομέω, t.2, c.1095, a. Νυμφοκόμος, ib.e
Νυμφόληπτος, ib. Νυμφολησία, ib.g
Νυμφοπόνος, t.2, c.1096, a. Νυμφοστολέω, ib.c
Νυμφοστόλος, ib.a. Νυμφῶν, t.2, c.1097, g
Νῦν, t.2, c.1677, a. Νῦν, tribus temporibus iungi, ib.c.
Νῦν, cum ἄρτι & μάλα, ib.d. Νῦν, cum articulo τὰ præfixo, ib.e. Νῦν, cum τὸ, ib.g. τὸ νῦν ἔτι, & τὸ νῦν ἔχον, ib. Νύν, Hodie, t.2, c.1678, c. Νῦν, pro Tunc, ib.
d. Νῦν, habens vtrinque ποτὲ, ib.e. Νῦν, seruiens orationi quæ est κᾆτ' ἄρα καὶ θέπτ, t.2, c.1679, b
Νῦν ἄρτι, t.2, c.1679, a. Νῦν δὴ, t.2, c.1678, e. Νῦν δὴ, ib.f.
Νυνδὴ, t.2, c.1680, c. Νυνὶ, t.2, c.1677, d. Νυνὶ, Atticum, t.2, c.1679, e.g. Νῦν κ' εἴη, ibid. a. Νυνμδὴ, t.2, c.1680, c.
Νῦν ῥμὴ, ib. Νῦνωφρ, t.2, c.1678, g. Νῦν ὠρῶπν, t.2, c.
1679, a. Νῦν τὴμερον, ib.
Νυν, particula expletiua, t.2, c.1680, d
Νύνιον, & Νύνιος, dici tradunt ὀπὴ τῆς παιδίοις τῆς καταβαυκαλουμένοις, teste Hesych. Forsan est cantilena illa quadum pueros in cunis agitant crebrò accinunt νυννὶ, vt G hodiéque.
Νυξ, t.2, c.1099, f
Νυὸς, οῦ, ἡ, Nurus: filii vxor, seu fratris vxor. Hector apud Hom. Iliad. γ, Helenam vocat νυὸν αἰδοῖαν αἰχμητάων: quoniam Græci pro ea ceu pro fratris communis vxore recuperanda pugnabant. Et Iliad χ, Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῆς ὑπὸ χεῖρας Ἀχαιῶν.
Νυρέω, t.2, c.1107, b. Νυείζω, ib.
Νύρω, ib. Νύσις, ib.c H
Νῦσος, Claudus, Syracusanorum dialecto. Ita enim Nonn. Dionysiacõn lib.9, Νῦσος ὅπ γλώσσῃ Συρακοσσίδι χωλὸς ἀκούει.
Νύσσα, ης, ἡ, dicitur ὁ καρπὴρ, Meta: ἀπὸ τῶ ἐλθόντας κατ' αὐτὴν, νύσσειν τοὺς ἵππους, quia solent calcaribus incitare equos quum ad metam aspirant vt citatiore cursu eam assequantur. vt & Greg. in Natalem Domini dicit, κέντει τὸν πῶλον ὡδὶ πλὴν νύσσαν: sed metaphor. pro ὡδὶ ὁδὶ τὸ προκείμενον, propera ad propositum tibi scopum. Vtitur Hom. vocabulo hoc Iliad. ψ aliquoties: vt v.332, v.338, v.758.
Νύσσω, t.2, c.1107, a. Νύσσω, t.2, c.1106, f
Νυσταγμὸς, t.2, c.1108, c. Νυστάζω, ib.a
Νυσταχτὴς, ib.d. Νυσταχτικῶς, ib.
Νυσταλέος, t.2, c.1108, e. t.3, c.106, a.ob.
Νυσταλογάρυπνος, t.2, c.1108, e
Νυσταλωπᾶν, Hesychio νυστάζειν. Suprà νυκταλωπᾶν.
Νύσλω, t.2, c.1106, f. Νύχα, t.2, c.1105, a
Νυχεία, t.2, c.1106, e
Νυχθημα, ατος, τὸ, Lucubratio: seu Vigiliæ. Euripp. Supplic. ποῖ νυχθημάτων χάρις;
Νυχθίζω, t.2, c.1106, c. Νυχθόρος, t.2, c.1105, a
Νυχθήμερον, t.2, c.1102, h. Νύχιος, t.2, c.1105, a
Νύχιος, ib. Νύω, t.2, c.1107, b
¶ Νῷ, vel Νῷ, t.1, c.1076, b
Νῴαλα, Νωγαλίσματα, Νωγαλίσματα, à poetis, præsertim comicis, appellata fuerunt edulia suauia & delicata, non
c famis sedandæ sed voluptatis percipiendæ gratia elegantius apparata: cuiusmodi erant λάχανα κινεῖ & ἀθεκόμματα, & alia huiusmodi ἀθέρεγα ἀρτύματα, necnon bellaria exquisitiora. Istiusmodi edulium genus Græci alio nomine χαύματα siue χαυμάτα, Latini Scitamenta & lenocinia coquorum appellant. Ararὼς apud Athen. lib.2, τὰ κομψὰ πυῶτα νωγαλίσματα. Antiphanes ibidem, Βοτρεις, κόαε, φοίνικας, ἔπεα νώγαλα. Ita enim legit Eustathius: trisyllabos nimirum, non pẽtasyllabos νωγαλίσματα, vt Athenæi codices habent, repugnante lege metri. Tertium νωγαλίσματα, apud Poll. extat, l.6, cap.9: eiúsque verbo primitiuo vsus est Antiphanes, dicẽs, Θαάσιος οἰναρὸς Τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποτρέχει μέρος Καὶ νωγαλίζει. solebant enim quum compotationes producebantur, apponere eiusmodi scitamenta: quæ inter potandum comedere, DICITVR Νωγαλίζειν ET Νωγαλίζειν. Eust. ex Athen. affert & pass. ὀνωγαλίσεαι, sed non exponit, nec integrum locum citat. Apud Suid. ET Νωγαλέον legitur, sed & ipsum sine expositione: tantùm subiungit, apud Athen. reperiri, apud quem & verbũ νωγαλίζειν, & verbale νωγάλισμα, necnõ νώγαλα.
Νωδαγέρων, t.1, c.1080, d. Νωδὸς, ib.
Νωδυνία, t.2, c.1186, e. Νώδυνος, ib.d
Νωθεία, siue Νωθείη, vide in sequ. Νωθὴς.
Νωθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Tardus, Segnis, Piger: interdum & Hebes, Stupidus. vt ab Hesychio quoque exponitur non solùm βραδὺς, sed etiam ἀμβλὺς & ἄλογος. verùm metaphorica hæc significatio est, illa propria & etymo conueniens. volunt enim ei inesse τὴν ἀπὸ τῶ θεῖν. ideóque rectè tribuitur asino apud Hom. Iliad. α, Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβίησατο παῖδας Νωθὴς, ὦ δὴ πολλὰ πέλει ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη. nã & Latinis Tardus asellus dicitur, & Lentè gradiens asellus. Sic Lucian. κυφὸς καὶ τὰ γόνατα νωθὴς, Tarda ac lentè gradientia habens genua: de sene. In Epigramm. νωθὲς ὕδωρ, de aqua lentius fluente. At νωθὴς ὁδὸς, de longo itinere dicitur. quia lassos & pigros reddit. Inde SVBST. Νωθεία, ας, ἡ. & Ionicè Νωθείη, Tarditas, Pigritia, Segnities. Inde & COMPOS. Νώθυρος, de quo t.2, c.1541, b. Apud Hesych. reperio & Νωθηπὴν, expositum τὸν μηκέτι σπαρτῶν δυνάμενον. Dicitur ETIAM Νωθρὸς pro νωθὴς significans item Tardus, Segnis, Piger, tam in incessu quàm in agendo. Vnde COMPOS. Νωθροκάρδιος, de quo t.2, c.97, a. Inde & SVBST. Νωθρότης, ητος, ET Νωθρία, ας, ἡ, Tarditas, Segnities, Pigritia, vt νωθεία. Suidas per diphthongum SCRIBIT Νωθρεία, quod est verbale VERBI Νωθρεύω, significãtis Tardus & piger sum. Apud Poll. quoque νωθρεία scriptum habetur, qui verbum eius νωθρεύεσθαι ex Hyperide affert, sed non approbat. Affertur verò & aliud VERBVM, Νωθριάω videlicet, itidem expositum Segnis sum, Torpeo.
Νώθητος, Νώθυρος, Νωθρεία, Νωθρεύεσθαι, Νωθρία, Νωθριάω, Νωθροκάρδιος, Νωθρὸς, Νωθρότης, vide in præced. Νωθὴς.
Νῶϊ, t.2, c.1076, a. Νῶϊν, ib.b
Νωΐτερος, t.1, c.1077, b
Νῶκαρ, Hesychio νύσταξις, νωθεία, Dormitatio, Segnities

& torpor. Itidem schol.Nicandri esse dicit κάρος, quasi τὴν νοῦ κάρωσιν, Veternum, Soporem, Somnum profundum. Veritur autem eo vocabulo Nicander Ther.v. 189, Ὑπνηλὸν δ' ὅτε νῶκαρ ἀφαβύοιτο πελώτιν. ¶ Ab Hesychio νῶκαρ exponitur etiam κακόχρονος ἔγκοιτος. ¶ Suid. cum Etymologo adiectiuè etiam exponit ὁ δυσκίνητος, quanquam Etymol. substantiuè potius τὸ δυσκίνητον καὶ οὐδὲ ὅποιοῦν ἐρῶμενον, deriuans ex priuatiua particula νῶ & verbo σκαίρω.

Νωλεμέως, t.2, c.6723, c. Νωλεμής, ib.

Νῶμα, Ionica contractione pro νόημα dicitur. vnde ab Hesychio quoque exponitur per νόημα & ἐνθύμημα, Cogitatum. Idem νώματα esse dicit etiam ὅτε τὰ ὑποζύγια τὰ γεωφόρματα: ab aliis exponi θρέμματα.

Νωμάω, ῶ, Moueo, Agito, Versio: interdum & Vibro. Homer. Iliad. γ, Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα. Iliad. ε. Ἔρος δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα. Iliad. η, Οἶσθ' ὅτε δεξιά, οἶσθ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμᾶσθαι βῶν ἀλοιλέω. Iliad. ο, de Hectore, λαψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα. pro quo alibi dicit μάρμαρε πόδεσσιν. Sic Iliad. κ, γούνατ' ἐνώμα Φθυγέμεναι. Idem Homer. dicit etiam Αἰεὶ δὲ τῇ θεοὶ νόον πολυκερδέα νωμῶν, Odyss. v. Et κέρδεα νωμῶν, Od. ω, v. 257, pro Animo versans. Neutraliter etiam exponitur Versor. vt Epigr. lib. 2, κόρας ὀδὸν αὐθέει νωμῶν. ¶ Significat etiam Distribuo, Diuido, vt νέμω, è quo & deriuatum est, vt ῥωπάω ex ῥέπω, ῥωφάω ex ῥέφω. Iliad. α, Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάεσσι. vbi Hesych. quoque exponit διεμέριστον: afferens & νωμᾶν pro διανέμειν, & νωμᾶσθαι pro κυβερνᾶσθαι. Inde VERBALE

Νόμησις, εως, ἡ, Motus, Agitatio: κίνησις, Suidæ.

Νῶν, t.1, c.1076, c. Νώνυμος, t.2, c.1328, f

Νώνυμος, ibid. e

Νωρεμνος, Hesychio μέγας, πολύς, πανταχοῦ: præterea ἀδιάκριτος, & καταπαυστικός, ἥρεμος. Νωρεῖ, idem affert pro ὀνειρεύει.

Νώρεψ, ab aliis exponitur λαμπρός, Splendidus: ab aliis ὀξύφωνος, ὑψηχής, Argutus, Sonorus. Priorem expositionem Plut. sequitur, νώροπα exponēs δαυχῆ καὶ λαμπρόν, quoniam quem vno in loco νώροπα χαλκὸν dicit, alibi αἴθοπα χαλκὸν nominat Homerus.

Νῶσις, Hesychio ἐμέτος, πλωχός.

Νωσίχολος, eidem ἀμελής, ῥᾴθυμος: qui & νωχελής.

Νῶτα, in plur. t.2, c.1109, b. Νωταγωγός, ib.f

Νωτάρης, t.2, c.1110, a. Νωτίς, ib.d

Νωταῖος, ib. c. Νωτιδιαῖον, ib.a

Νωτίζω, ib.e. Νώτοφ, ib.d

Νωτιγαθής, t.2, c.1109, e. Νωτοπλής, ib.

Νῶτες, ib a. Νωτοφόρος, ib.f

Νωφαιόν, Hesychio ἀφανές, Obscurum.

Νωχαλής, eidem ἀβρός: qui & νωχελής.

Νωχαλίζω, t.2, c.111, e. Νωχάλεια, ib.

Νωχαλέη, Ionicè pro νωχέλεια dicitur.

Νωχελής, t.2, c.111, d. Νωχελία, ib.

Νωχελίζω, ib.e

Νῶχμα, Hesychio ὄνειδος, Probrum.

Νωψ, eidem est ἀσθενής τῇ ὄψει, Qui visu est imbecilli. pro quo suprà μώψ. idem ferè & μώψ.

Ξ

Ξ Nota decimæquartæ apud Græcos literæ, quam vocant ξῦ. Ea affinis est πῦ κ. modò enim in κ mutatur, modò κ in ipsam, vt patet ex ὅκ & ὀξ. Affinis est etiam πῦ σ. Attici enim σ in eam vertunt. ξωὶ dicentes pro σωί. Iones verò ea vtuntur pro gemino σ, δξὸς & πεξὸς dicentes pro διστὸς & πεισός: necnon κριξὸς pro κιρσός, ac similia. Est etiam numeralis nota, significās sexaginta, hoc modo, ξ'. acuti autem accētus apice præfixa, sexaginta millia denotat, ξ.

Ξαίνω, Carmino, &c. t.2, c.1111, a. Ξαίνω, Cædo, &c. ib.b.

Ξαίνεμαι, t.2, c.1113, a. Ξανάω, t.2, c.1114, c

Ξάνδαρος, Hesychio teste est animal simile boui apud Atlanticum mare.

Ξάνθιππος, t.2, c.1114, d

Ξανθίας, t.2, c.1115, f. & t.3, c.632, d.ob. ¶ Ξανθίας, est & piscis apud Athen. lib 8.

Ξανθίζω, t.2, c.1115, d. Ξανθίζομαι, ib.e

Ξανθικά, τά, ibid. g. Ξανθικός, ib.

Ξάνθιον, ib.f. Ξάνθισμα, ib.e

Ξανθογένης, ib.b. Ξανθόθριξ, t.1, c.1586, d. & t.2, c.1115, b

Ξανθοκάρηνος, t.2, c.1115, c.

Ξανθενόμυς, t.2, c.328, h. & 1115, c

Ξανθόκομος, t.2, c.328, h. Ξανθός, t.2, c.1114, d

Ξανθοῦσθαι, Fieri ξανθόν, Flauescere.

Ξάνθιον, t.2, c.1113, e. Ξαύτης, ib.d

Ξαυτικός, ib.e. Ξάσμα, ib.d

¶ Ξέεσθαι, t.2, c.1129, b

Ξεναπάτης, Ionicè pro ξεναπάτης, Hospitum deceptor, seu Peregrinorum deceptor: apud Eurip.

Ξείνη, Ionicè itidem pro ξένη, Hospita, Peregrina.

Ξεινῶν, τό, t.2, c.1124, h. Ξεινίζω, t.2, c.1127, c

Ξείνιν, t.2, c.1125, h. Ξεινικός, t.2, c.1126, e

Ξείνιον, τό, subst. t.2, c.1124, h. Ξείνος, ib.f

Ξενοδοκέω, Hospites seu peregrinos recipio. Herodotus cum accusat etiam dixit ξενοδοκέειν ἀνθρώπους, pro Peregrinos homines hospitio excipere, seu Hospitalē esse erga homines peregrinos. Itémque ξενοδόκος, est Exceptor peregrinorum, Qui peregrinos hospitio recipit, Hospitalis. vt apud Hom. Odyss. o, Deus' αὐδρὸς ξενοδόκου μμνήσκεσκε. ¶ Ξενοδοκῶν Simonides vsurpauit etiam pro μαρτυρῶν, dicens ξενοδόκησε Τελαμών. Itémque Pindarus ξενοδόκον pro διαμάρτυρα, canens, ξενοδόκον δ' ἀ-

Ξ

ειτος χρυσὸς ἐν αὐθέει λάμπων. Ita Etymolog.

Ξενοδόκος, t.2, c.1118, a. Vide & ξενοδοκέω.

Ξενοκτονέω, Hospitem vel hospites occido, Peregrinum vel peregrinos interficio.

Ξεῖνος, t.2, c.1115, g. Ξενοσύνη, t.2, c.1123, g

Ξενοῦσθαι, Hesychio fuisse ξενῶνας: de quo infrà.

Ξενοῦσθαι, t.2, c.1114, b

Ξεσελς, Hesychio est ὁρμαπιὸν ἢ φυτὸν: pro quo apud Diascor. ξυελς.

Ξελισμὸς ἵππων, Equorum incitatio & procursatio equestris. Ita quidam ex Arriani Expedit. Alex. sed perperam, scribendum enim ἐξελιγμός.

Ξεναγέω, t.2, c.1122, g. Ξεναγία, t.2, c.1123, d

Ξεναγός, Ductor hospitum, &c. t.2, c.1122, g. Ξεναγός, Dux externorum militum, &c. c.1123, b

Ξεναγωγέω, t.2, c.1122, g. Ξεναγωγός, ib.

Ξεναλίζω, Suidæ est τὸ σκαθαρίζω. Propriè est ξένους ἁλίζω, id est σκαθαρίζω καὶ σκάζω.

Ξεναπάτη, t.2, c.1123, d. Ξεναπατία, ib.

Ξενδέω, t.2, c.1127, c. Ξένη, sub. γῆ, t.2, c.1116, h

Ξενηλασία, t.2, c.1123, e. Ξενηλατέω, ib.d

Ξενία, t.2, c.1125, g. Ξενίζω, t.2, c.1127, c

Ξενίζομαι, ib. Ξενικός, t.2, c.1126, e

Ξενικῶς, ib.g. Ξένιον, τό, subst. t.2, c.1124, h

Ξένος, t.1, c.1686, b.ob. & t.2, c.1124, f

Ξένωσις, t.2, c.1128, e. Ξενισμός, ib.c

Ξενιτία, ib.g. Ξενιτεύω, ib.

Ξενιτεύομαι, ib. Ξενοδοκεῖον, t.2, c.1118, b

Ξενοδόκος, ib.a. Ξενοδοχεῖον, ib. b

Ξενοδοχέω, ib. Ξενοδοχία, ib.a

Ξενοδόχος, ibid.

Ξενοκριτῶν, Metagenes vsurpauit ὅτι τὸ πλυνὰς λαβεῖν, teste Suida.

Ξενοκτονέω, t.2, c.1118, c. Ξενοκτονία, ib.b

Ξενοκτόνος, ibid.

Ξενοκυστάπτη, affertur pro Alienæ vesicæ error.

Ξενολογέω, t.2, c.1118, d. Ξενολογία, ib.c

Ξενολίγωρος, ib.d. Ξενολόγος, ib.c

Ξενομανέω, ib.d. Ξενομανία, ib.d

Ξενοπαθέω, ib.e. Ξενοπάροχος, t.1, c.1350, e

Ξένος, Peregrinus, &c. t.2, c.1115, g. Ξένος, Peregrinus hospitio exceptus, &c. c.1117, b. Ξένος, Qui peregrinum excipit, &c. ib.f

Ξενός ἄσης, t.2, c.1118, f. Ξενοσπίνη, t.2, c.1123, g

Ξενοσοφέω, t.2, c.1118, g. Ξενοσοφία, ib.

Ξενοσόφος, ib. Ξενοῦσθαι, t.2, c.1124, b

Ξενοφανέω, t.2, c.1118, h. Ξενοφόνος, ib.

Ξενοφονία, t.2, c.1119, a. Ξενόφωνος, t.2, c.1118, h

Ξενόω, t.2, c.1114, b. Ξενύλλιον, t.2, c.1127, b

Ξενῶν, t.2, c.1124, f. & 1127, a. Ξένων, propr. t.2, c.1127, b

Ξένως, t.2, c.1123, h

Ξερῶν, Eunomere. v.l. perperam pro ὀξεῶν.

Ξερός, t.2, c.1145, c. Ξέσις, t.2, c.1129, c

Ξέσμα, ib.b. Ξεσμός, ib.

Ξέστης, ου, ὁ, Sextarius: mensura liquidis atque aridis communis, duas heminas capiens apud Romanos, seu vncias mensurales viginti. Atticus verò ξέστης Romano minor erat, capiens duas cotylas, siue libram & semissem, hoc est vncias decem & octo. Ac quia sextarius duodecim cyathos continebat, quemadmodum as & libra duodecim vncias, antiqui, præsertim poetæ, sextarium, tanquam libram, in vncias partiebantur, iisdémque nominibus appellabant. Itaque sicut in ponderibus sextans duas vncias significabat, ita quum de poculis sermo erat, sextans duos cyathos, quadrans tres cyathos, triens quatuor cyathos, & quincūx quinque cyathos, vt in multis locis apud Martialem legitur. Est autem ξέστης vocabulum e Latino Sextarii nomine deprauatum, teste Galeno, & Philoxeno apud Etymologum. neque enim nomen hoc neque mensura apud vetustiores Atticos scriptores inuenitur, sed vnà cum imperio Rom. & vox & mensura in Græciam venit. vnde vsus eius tantùm apud Andromachum, Heram, Asclepiadem, Critonem, Diosconidem, ac nonnullos alios, qui dum res Romanæ florerent, de medicamentis libros scripserunt, frequēs est. Nota eius compendiaria fuit ξ' vel ξ.

Ξεστός, t.2, c.1129, c. Ξεστυρία, ib.c

Ξέφριξ, Cnidiis κρίθη ἡ ἑξάστιχος, teste Hes.

Ξέφρυξ, t.2, c.1129, c

Ξόβυμα, τό, Pons: v.l. perperam pro ζόβυμα.

Ξέω, t.2, c.1128, h

¶ Ξίλωδος, Suidæ κορμὸς, Truncus: qui & ὀπτίξιλωος.

Ξηρά, t.2, c.1143, a

Ξηραίνεν, t.2, c.1144, c. & t.3, c.1117, d.ob.

Ξηρόλεψις, t.1, c.319, g. Ξηρολοιφέω, ib.f

Ξηρολοιφία, ib.h. Ξηρομπέλινος, t.1, c.402, b

Ξηρομθισμός, t.2, c.1144, a. Ξήρανσις, ib.g

Ξηρανέον, Siccandum. Ξηραντικός, t.2, c.1144, h

Ξηρόμαι, t.2, c.1145, c. Ξηρᾶσαι, ib.

Ξηρασία, t.2, c.1144, g. Ξηραίνω, ib.e

Ξήχυμι, ex Hesiodo affertur pro Fiuum, erennes. apud quem tamen ζύ ἐχυμι scriptum, sed in serie τὸ ξῦ.

Ξήλον φαρμακον, t.2, c.1144, c. Ξηροβαπτικός, t.2, c.1143, b

Ξηροβιωτικός, ib. Ξηροκαυστία, ib.c

Ξηρόκαρπος, ib. Ξηροκέκαλος, ib.

Ξηρόκολλα, ib. Ξηροκολλοῦσθαι, ib.d

Ξηρόμυρον, ib.e. Ξηρὸν, τὸ subst. t.2, c.1142, f

Ξηρονομικός, t.2, c.1143, f Ξηροπυία, ib.

Ξηροπυεία, ib.g. Ξηρὸς, t.2, c.1142, d

Ξηρόσπορος, t.2, c.1144, a. Ξηροτήγανον, t.3, c.1460, f

Ξηρότης, t.2, c.1144, c. Ξηροτελεία, t.2, c.1143, g

Ξηροφθικός, t.2, c.1143, h. & t.3, c.1728, b.ob.

Ξηροφαγῶ, t.2, c.1144, a. Ξηροφθαλμία, t.2, c.1411, b

Ξηρόφθαλμος, ib.

¶ Ξίμβραι, Æolibus ῥοιαί, Mala Punica. Hes.

Ξίνες, herba quædam est apud Theophr. Hist. plant. lib. 9, cap. 9. Apud Diosc. ξυελς, lib. 4, cap. 22: apud Plin. item Xyris, lib. 21, cap. 20.

Ξίραι, Hesychio τὰ ἐν ταῖς ῥυκάναις δρέπανα siue σδηλα.

Ξιφεύδον, t.2, c.1147, c. Ξιφήρης, t.2, c.1146, f

Ξιφηφορέω, ib.e. Ξιφηφορία, ib.f

Ξιφηφόρος, ib.d. Ξιφιας, t.2, c.1147, d

Ξιφίδιον, ib.b. Ξιφίζω, t.2, c.1148, a

Ξιφίον, t.2, c.1147, c. Ξιφιὸς, t.2, c.1148, a

Ξίφισμα, ib.b. Ξιφισμὸς, ib.

Ξιφιστήρ, ib.c. Ξιφιστὴς, ib.

Ξιφιστὴ, ib. Ξιφοδρέπανον, t.2, c.1146, a

Ξιφοειδὴς, ib. Ξιφοθήκη, ib.c

Ξιφοκτονέω, ib. Ξιφεκτόνος, ib.

Ξιφόκτονος, ib. Ξιφομάχαιρα, ib.

Ξίφος, t.2, c.817, g. & c.1145, d

Ξιφουλκία, t.2, c.1146, g. Ξιφουλκὸς, ib.h

Ξιφουρὸς, t.2, c.1147, a. ¶ Ξοανηγλύφος, t.2, c.1130, e

Ξόανον, ib.b. Ξοανοποιία, ib.e

Ξυὸς, ib.b. Ξυὸς, ib.

Ξουθὸς, ου, ὁ, idem quod ξανθὸς, Flauus: item πυῤῥὸς, Rufus, teste Hesych. A quibusdam exponitur etiam παχὺς, Celer. Vtroque modo accipi potest ξουθὰ μέλιστα in Epigr. Et τῆς ξουθῆς σειλόπορι κεμάδος, apud Athen. lib. 5. Sic in Epigr. rursum, Ξουθῶν ὁπ' πέρυγον νῦν κρέκουσα μέλος. nimirum & pro Flauus seu Rufus, & pro Celer, ξουθὸς hic accipi potest. At apud Athen. l. 13, ξουθοῖσιν αὐέμοις φορούμενοι tantùm exposueris Celeribus, Perniciibus. Quomodo accipi potest & quod ex Epigr. affertur ξουθὰ μαινομένη, & ξουθὰ λαλοῦντα. quod tamen posterius quidam interpr. Arguté. At Ξούθος, nom. propr.

¶ Ξυάλη, t.2, c.1135, d

Ξυγγενὴς, Attice pro συγγενὴς dicitur: & Ξυγγίνομαι pro συγγίνομαι.

Ξυγγεωγρὸς, t.1, c.804. h

Ξυγγνώμων, Atticè pro συγγνώμων: SIC Ξύγκλυδες pro σύγκλυδες.

Ξυκομιδὴ, t.2, c.327, c

Ξυμφοῦν, Atticè pro συμφοῦν.

Ξυζωρὴν, Ionicè pro συζωρία apud Hippocr. ἐν ἐπαγγελίαις, Concessio, Indulgentia.

Ξύζυγοι, Atticè pro σύζυγοι, Qui eiusdem sunt iugi: quod apud πεῖ πικτικὴ ἐν τῇ βάθει dicitur. Poll.

Ξυήλη, t.2, c.1135, c. Ξυμπὸς, ib.e

Ξυὴν, ib. Ξυλαλόη, t.2, c.1139, g

Ξυλαρίων, t.2, c.1142, b. Ξύλαχρος, t.2, c.1140, c

Ξυλεία, t.2, c.1141, f. Ξυλδόμαι, ib.e

Ξυλδὲ. ib.f. Ξυληδόρος, t.2, c.1139, g

Ξυληγέω, ib. Ξυληγὸς, ib.

Ξυλήρεων, t.2, c.1142, c

Ξυλήφιον, ibid. b. & t.1, c.1577, f.ob.

Ξυλία, t.2, c.1141, g. Ξυλίζομαι, ib.h

Ξυλικὸς, ib.b. Ξυλινος, t.2, c.1140, h

Ξυλισμὸς, t.2, c.1142, a. Ξυλίτης, t.2, c.1141, b

Ξυλίφιον, alicubi reperitur pro ξυλήφιον seu ξυλόφιον.

Ξυλαμβάνω, Atticè & Ionicè pro συλλαμβάνω: itémque Ξυλεκτὸν pro συλλεκτὸν. Sic Ξυλλήβδην & Ξύλληψις pro συλλήβδην & σύλληψις.

Ξύλλογος, t.2, c.612, c. Ξυλοβάλσαμον, t.2, c.1138, d

Ξυλοειδὴς, ib.e. Ξυλοθήκη, ib.

Ξυλοκεφαλὴ, ib.f. Ξυλοκαπάμωμον, ib.

Ξυλοκόκκα, ib.g. Ξυλοκόλλα, ib.

Ξυλοκοπέω, t.2, c.1139, a. Ξυλοκοπία, ib.

Ξυλοκόπος, t.2, c.1138, g. Ξυλοκύμβη, t.2, c.1139, b

Ξυλοτυχοῦχος, ib. Ξυλομανέω, ib.c

Ξυλομάχαιρα, ib. Ξυλομυῆς, ib.

Ξύλον, Lignū, &c. t.2, c.1137, e. & t.1, c.1900, a.ob. Ξύλον, Fruticis nomen, &c. c.1138. d

Ξυλόπυξ, t.2. c.1139, c. Ξυλοτόμος, t.2, c.1138, h

Ξυλουργέω, t.2, c.1140, a

Ξυλουργικὰ, τά, substant. t.2, c.1139, h

Ξυλουργικὸς, ib. Ξυλουργὸς, ib.

Ξυλοῦσθαι, t.2, c.1141, b. Ξυλοφάγος, t.2, c.1139, d

Ξυλοφθόος, ib. Ξυλοφορέω, ib.e

Ξυλοφορία, ib.f. Ξυλοφόρος, ib.

Ξυλοφόρος, ibid.e

Ξυλοφραγκτὸς, Lignis septus seu circumseptus.

Ξυλοχαρπα, t.2, c.1139, f. Ξύλοχος, t.2. c.1140, a

Ξυλόω, t.2, c.1141, b. Ξυλωφίον, t.2, c.1142, c

Ξυλωδὴς, t.2, c.1140, f. Ξύλωσις, t.2, c.1141, d

Ξυμβαίνω, Attice & Ionicè pro συμβαίνω dicitur. Sic Ξυμβάλλω pro συμβάλλω: Ξυμβασείω pro συμβασείω: Ξυμβάσης pro σύμβασης: Ξυμβατηρὸς pro συμβατήρος: Ξυμβατικὸς pro συμβατικὸς: Ξύμβολος pro σύμβολος, quod ab Hesychio exponitur οἰωνισμὸς Omen. Ξυμβουλυτικὸς pro συμβουλευτικὸς, & similia.

Ξύμμι, t.2, c.1132, d

Ξύμμαχος, Atticè & Ionicè pro σύμμαχος dicitur. Sic Ξυμμελὴς, pro συμμελὴς, Consonus: Ξύμπας pro σύμ-

πας: Συμπίπω pro συμπίπτω: Συμποδίζω pro συμποδίζω: Συμπονέω pro συμπονέω: Συμποτικὸς pro συμποτικός: Συμφορεῦσθαι ὁμόφρονα, pro συμφορεῦσθαι ὁμόφρονα: Συμφέρομαι pro συμφέρομαι: Σύμφυμι pro σύμφυμι: Συμφορεῦ pro συμφορεῦ: Σύμφορος pro σύμφορος: Συμφυλάδες pro συμφυλάδες, vnà exules: Σύμφυτος pro σύμφυτος.

Ξυν, t.3, c.1134, e. Ξυνάγκεια, t.1, c.38, f

Ξυνάβρον, Hes. dici scribit πᾶν συμβιοῦσαν γυναῖκα γαμετὴν, vxorem. quæ & ξυνάορος.

Ξυνάμμος, Atticè pro συνάμμος dicitur. Sic Ξυναμπός pro συνάμπος. Ξυναλίζεσθαι pro συναλίζεσθαι: Ξυναμπόποι pro συναμφόποι: Ξυνάορος pro συνάορος, Coniux, Frater vel soror: Ξυναχαλάω pro συναχαλάω: Ξυναυλία pro συναυλία: Ξυνάωρ pro συνάωρ, Coniux: Ξυνεέκασι pro συνεέκασι, Viginti simul, apud Hom. Odyss. ξ. Ξυνέηκα pro συνῆκα, à συνίημι: Ξυνεπαμυθέομαι pro συνεπαμυθέομαι: Ξυνεηρὸς pro συνεηρός: Ξυνὲς pro συνὲς, à συνίημι: Ξυνέσεις pro συνέσεις: Ξυνεσκικὸς pro συνεσκικός, à συνίστημι: Ξυνετὸς pro συνετὸς: Ξυνίχω pro συνίχω, & similia.

Ξυνῆ, & Ξυνήϊος, vide in Ξυνός.

Ξυνήορος, Atticè pro συνήορος, Patronus, Aduocatus: apud Aristoph. Vesp.

Ξυνήϊος, in Ξυνός.

Ξυνῆκα, Atticè & Ionicè pro συνῆκα, à συνίημι. Ita Ξυνήκοος pro συνήκοος dicitur: Ξυνήϊσις pro συνήϊσις, & similia.

Ξυνήων, vide paulo pòst in Ξυνός.

Ξυνήτωρ, Atticè pro συνήτωρ, Consessor, Eadem sede residens: συνήορος, συγκάθεδρος. Sic Ξύνημα pro σύνθημα dicitur: Ξυνέσεων pro συνέσεων, à συνίημι.

Ξυνίζω, vide in ξυνός. Ξύνιον, t.1, c.1672, g

Ξύνιδι, Atticè & Ionicè pro σύνιδι, Simul sis: à συνίημι. Ita Ξυνίστημι pro συνίστημι: Ξυνίστωρ pro συνίστωρ: Ξυνὸν pro συνιὸν, à συνίημι: Ξυνέφελος pro συνέφελος: Ξυνοδία & Ξυνόδος pro συνοδία & σύνοδος: Ξυνοικία pro συνοικία: Ξυνομάμων pro συνμαμων.

Ξυνός, Communis: idem quod κοινός. Hom. Iliad. ω, ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι πέλεται. Et apud tragicos ξυνὸν δόρυ, Communis seu socia hasta. Rursum apud Hom. Iliad. σ, Ξυνὸς ὀνειαίοις, cōmunis Mars est: pro anceps & ἀλλοτρεσκαλος. vnde subiungit, καί τε κατέοντα κατέκτα. Inde ADVERB. Ξυνῇ, Communiter, κοινῇ. apud Apollon. Argon. lib. 2. Fit inde & nomen ADIECT. Ξυνήϊος, idem ac Ξυνός significans. hoc est Communis. Hom. Iliad. α, Οὐδέ τι πω ἴδμεν ξυνήϊα κείδεα πολλά. id est πολλὰ κοινὰ, sub. χρήματα. ET Ξυνήων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem apud Nonnum. Hesiod. verò, κακῶν ξυνήονας ἔργων, pro Participes malorum operum, Socios malefactorum. Quin ET Ξυνήϊος hinc deriuatum videtur, vt sit Communem cum aliquo vitam degens, Conuictor. Hesychio συμπότης, Compotor. Sed idem exp. etiam συνῆλιξ, Coætaneus, Æqualis. Est præterea inde VERB. Ξυνόω, ῶ, significans Coniungo, Consocio. Frequenter hoc verbo Nonn. vtitur. vt, τίδε πόντος ἐγὼ ξυνώσατο μύθῳ pro Hoc omnes cōmuni ore dixistis, seu Vno eodemque. Et Τέκνα καὶ ἠθέσσε μίαν ἐξυνώσατο πιστὴν, Communi filium & patrem honore sociate. Rursum, Εἰ δέ με πατὴρ φίλοις ξυνώσατο θεσμοῖς, Si me communi omnes & fido amore prosequuti estis. Item pro Communico, apud eundem, μίαν ἀμφοτέροις ξυνώσατο φωνὴν. Affertur ET Ξυνίζω pro ξυνίζω. vt sit Hospitium communico.

Ξυνουσιαστικός, Atticè & Ionicè pro συνουσιαστικὸς dicitur: iémque Ξυνοχὴ pro συνοχὴ & similia.

Ξυνόω, vide in præced. ξυνός.

Ξυντέλεια, Atticè & Ionicè pro συντέλεια dicitur. Ita Ξυντίθημι pro συντίθημι: Ξυντομία pro συντομία: Ξυνομότεια pro συνομοσία: Ξυνοεικυδόμαι pro συνοεικυδόμαι: Ξυνοεὶς pro συνοεὶς, & similia.

Ξυόεις, t.2, c.1135, c. Ξυόμαι, t.2, c.1131, a
Ξυεσόμαι, t.2, c.1136, f. Ξυεσω, ib. d
Ξυρέω, ib. Ξυρήκης, ib. g
Ξυρήσμος, ib. Ξύρησις, ib.
Ξυεῖας, t.2, c.1137, d. Ξύεον, ib. c
Ξυρμιδεῦσαι, Hesych. Atticis esse ait ἀξιόκρίτως λαλεῖν, & καυχᾶσθαι.
Ξυροδόχη, t.2, c.1136, b. Ξυροθήκη, ib.
Ξυρομαι, ib. Ξυρὸς, t.2, c.1135, e
Ξυροῦμαι, t.2, c.1136, f. Ξύσπλος, t.2, c.1132, d
Ξύσις, ib. Ξύσμα, t.2, c.1131, f
Ξυσματώδης, t.2, c.1132, c. Ξυσμὴ, ib. d
Ξυσμὸς, ib. c. Ξυοστήρια, t.3, c.794, c
Ξύστρις, ibid.
Ξυστὴ μάχη, Atticè pro ξυστὸν μάχη, Pugna stataria, Pugna quæ fit collato pede seu comminus.
Ξυστὴς ἄμπελος, t.2, c.988, b. ob. Hesych. quoque ξυστὸς ἄμπελος rectius ait exponi παρ' εἶκη καὶ μὴ κατὰ τοῖχον πεφυτευμένας ἀμπέλους quàm παρὰ πυκνάς.
Ξύστασις, Atticè & Ionicè pro σύσταμις dicitur.
Ξυστὴρ, t.3, c.1132, e. Ξυστήριον, ib.
Ξυστικὸς, t.2, c.1134, d
Ξυστὶς, Strigil, &c. t.2, c.1133, a. Ξυστὶς, Vestis genus, &c. ib. b. Ξυστὶς, ibid. e
Ξυστοβόλος, t.2, c.1134, a
Ξυστὸν, Hastile, &c. t.2, c.1133, g. Ξυστὸν, Locus exercitii, &c. c.1134, b.
Ξυστὸς, Rasus, &c. t.2, c.1133, g. Ξυστὸς, Locus exerc. &c. t.2, c.1134, b
Ξυστὸς μοιπὸς, t.2, c.978, a. ob. Ξυστοφόρος, t.2, c.1134, a
Ξύσφρα, t.2, c.1132, g. Ξυσφὶς, t.2. c.1133, a
Ξυφολίκυδος, ib. Ξύφρον, ib. e
Ξύω, t.2, c.1131, a. Ξώφρα, t.2, c.1132, h

O

O Decimaquinta Græcorum litera, quæ ο μικρὸν dicitur: ex qua geminata fit τὸ ω, vt ex hac eius figura veteri apparet ∞. atq; adeò ω μέγα dicitur quoniam ex duobus parvis conflatum est. Veteres eam vocarunt etiam οὖ, vt τὸ ἔ nominarunt εἶ, sed metri causa in carmine. vt in argumento τῶ ὦ Iliadis, Οὖ, Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάονι καὶ Ἥρῃ. Doricè vertitur in ε. dicunt enim Ἀπέλλων pro Ἀπόλλων. Æolicè in υ. vt qui ὄνυμα & ὀνυμαίνω dicant pro ὄνομα & ὀνομαίνω. Est & numeralis nota, significans Septuaginta, hoc modo, ο'. at acuti accentus nota præfixum septuaginta millia denotat, sic ο.

Ο', articulus, &c. t.2, c.1149, a. Ὅ, pro Filius, &c. c.1150, h.
Ὅ, cum aduerb. &c. c.1151, a. Ὅ μὲν, Ὅ δὲ, ibid. c. Ὅ αὖ τὸ, ibid. e

Ὅ, Quod: ex masculino ὅς, Qui, t.2, c.1502, b. At ὁ μὲν, ὁ δὲ, t.1, c.XVI, c

Ὀα Quina pellis, t.2, c.1252, a. Ὀα, Sorbus, t.2, c.1253, a.
Ὀα, τά, Sorba, ib. b

Ὄαρ, idem quod ἄαρ, Vxor, Coniux: ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ θρηνεῖν γάμῳ, vt tradit Etymol. vt ὄαρ per metathesin dictum sit pro ἄορ. verùm ἄορες Hesych. autore non solùm γυναῖκες dicuntur, sed etiam tripodes quidam. vt & apud Hom. Odyss. ρ, vbi dicit Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας, hoc ἄορας interpretantur non modò τοὺς ἀπὸ τῶν ἀγάλων λαμβανομένους αἴθλα γυναῖκας, verùm etiam τοὺς πέδας τοὺς ὥστε ἐχόντας ἐξῶν αἴρεσθαι δύνασθαι, tripodes habentes auriculas è quibus tolli & suspendi queant. Rursum tamen idem Hesych. ἄορας masculinum accipi tradit & pro ξίφη, enses: quum ἄορ significans ensem, neutrius potius generis sit, vt docui t.1, c.483, d. Ὄαρας idem Hesych. non γυναῖκας tantùm exponit, sed γάμους etiam, Nuptias: ἀπὸ τὸ δι' αὐτῶν θρηνεῖν τοὺς γαμοῦντας. sociant enim & copulant coniuges. VERVM ET Ὄαροι dicitur pro ὄαρες, hoc est γυναῖκες, teste eodem lexicographo, subiungente hunc locum Hom. ex Iliad. ι, Ἀνδράσι μαρναμένοισι ὀάροιν ἕνεκα σφετεροῖιν. Idem ὀάρους exponi ait etiam παιδιὰς καὶ τὰ ἀφροδίσια, Lusus venereos: (vt ὄαρας, γάμους, nuptias) necnon συνουσίας. item μύθους, λόγους, βουλεύματα, Confabulationes, Colloquia, Consilia. Quomodo in Epigramm. lib. 4, legimus, Τεμπόμβιον νυχίοις ἠθέων ὀάροις. Inde VERB. Ὀαείω, Confabulor, Colloquor. Hom. Il. ζ, Βρέψιμε ὀν χόρῳ ὅστις ἐὸν ἢ ὀάεσι γυναικί. Et Il. χ, Τῷ ὀαεσιζέμεναι ἀπὸ παρθένος ἠὲ γυναῖκα. ET Ὀαεσίζετον ἀλλήλοιν, vt virgo & iuuenis inter se confabulantur. Hinc VERBALE Ὀαεισμὸς, οῦ, ὁ, Confabulatio, Colloquiū. Hesiod. Erg. φιλίει δὲ τε κέρτομα βάζειν, Ψεύδεά θ', αἱμυλίοις τὸ πόρεις κερυφίοις τ' ὀαεισμοῖ. ET Ὀαεισὴς οῦ, ὁ, Confabulator. Hom. Od. τ, ἔνθα τε Μίνως Ἐννέωρος βασίλευε, Διὸς μεγάλου ὀαεισής. id est συνοισαστὴς τοῦ Διὸς ἐν λόγοις, quoniā ὄαροι sunt οἱ λόγοι, inquit Plato in Minoe: vbi eum scribit φοιτῶντα εἰς τὸ αὖθις τοῦ Διός, ac ibi cum eo colloquutū. NECNON Ὀαεισία, ὑός, ἡ, idem cum ὀαεισμὸς: significans, hoc est Confabulatio, Colloquium, & peculiariter quale est maris cum fœmina secretius. Hom. Il. ζ, Ἐνθ' εἴη μοὶ φιλότης, ὧν οἷ ἵμερος ἐν θαλάμῳ ὀαεισία. Idē dicit πόλεμον ὀαεισία pro Conuersatio & cōmercium cum bello: Il. ρ, ἢ ὑπολείσω, Ἥ τε σαωθήτω, ἢ δὲ πολέμου ὀαεισία, ita enim cum bello conuersari datur. Hesychio verò ὀαεισία est non solùm ὁμιλία, sed etiam παραλογιστικὴ δύνησις & ἀδολεσχία. Apud eundem Hes. reperio & Ὀαεισήτων, expositum μάχων, pugnam: sed suspectum mihi est.

Ὀαείω, Ὀαεισμὸς, Ὀαεισὴς, Ὀαεισία, in Ὀαρ.

Ὀαείων, ωνος, ὁ, à Pindaro dicitur ὁ Ὠείων, Orion.

Ὀαροι, vide paulo antè in Ὄαρ.

¶ Ὀβέλω, aduerbium μεσόπτης, ex præt. perf. ὤμμαι, vt τέθειμαι ab ἔσκα, inquit Etymologus, subiungens hoc hemistichiū, — μούσῃ δὲ ἥδιον ἐς ὀβέλω. vbi ἐλθεῖν ἐς ὀβέλω est Venire in conspectum, seu Visum ire, Videre.

Ὀβελ αἰα ραφή, t.3, c.662, c. Ὀβελίας, t.1, c.712, h
Ὀβελισφόρος, ib. Ὀβελίζω, t.1, c.713, b
Ὀβελισκολύχνιον, ib. d. Ὀβελισκολύχνος, ib.
Ὀβελίσκος, ib. c. Ὀβελισμὸς, ib. Ὀβελὸς, t.1, c.712, f
Ὀβελιαῖα Ἐφεσία, ex Aristot. Hist. anim. lib. 4, affertur, videlicet quasi significare Obolares.

Ὀβολιμαῖος, t.1, c.713, g

Ὀβολιστὴ, ῆς, ἡ, ex Aristot. Polit. l. 1 pro Ars fœneratoria.

Ὀβολὸς, t.1, c.713, d. Ὀβολοστατέω, ib. g

Ὀβολοστάτης, ib. Ὀβολοστατικὴ, ib. Ὀβολοστάτις, ib.

Ὀβεῖα & Ὀβείκαλα sunt qui dicant esse λεόντων καὶ λύκων σκυμνία, Leonum & luporū catulos, teste Eust. Idem alibi scribit erinaceorum & similium animantiū catulos ὀβεῖα & ὀβείκαλα nominari. vt & Hes. ὀβεικαλοὺς generaliter exp. τοὺς τῶν θηείων ὀκρόνους. Poll. habet ὀμβείκα.

Ὀβείκαλα, t.1, c.794, d

Ὀβεμόγυγος, Validos artus habens. ceti epitheton apud Oppianum. Ὀβεμοερὸς, t.1, c.794, c

Ὀβεμοθυμος, ib. d. Ὀβεμοπάτωρ, ib. & t.3, c.93, e

Ὀβεμοπίτερη, t.1, c.794, d. & t.3, c.93, d

Ὀβεμόπαπεις, t.1, c.794, d. & t.3, c.93, e

Ὀβεμόπαῦδες, t.1, c.794, d. & t.3, c.93, d

Ὀβεμος, t.1, c.794, a. & t.2, c.1192 b. ob. t.

Ὀβρυζον χρυσὸν, Aurum obryzum: id est purum ex crebra coctione. Ita schol. Thuc. p.53, χρυσὸν ἀπέφθου exp. πολλάκις ἑψηθέντος ὥστε γθμέσαι ὄβρυζον.

¶ Ὀγάστωρ, Hesych. ὁμογάστωρ, Vterinus, Eodē vtero editus.

Ὀγδοάδος, Ὀγδοαὶς, Ὀγδόατος, Ὀγδοηκοντάετης, Ὀγδηκοντούτης, Ὀγδηκοστὸς, vide in sequ. Ὀγδοος.

Ὀγδοος, ου, ὁ, Octauus: pro quo poetæ dicunt Ὀγδόατος. vt Hesiod. ὀγδοάτῳ τ' ἐνάτῳ τε. Prosæ scriptores ὄγδοον vsurpant. vt Thuc. ὄγδοον ἔτος, Octauus annus: & Plut. ὄγδοος μὴν, octauus mensis, pro octobri. Dicunt etiam ὀγδόη pro ὀγδόη ἡμέρα, Octauus dies, seu Octaua dies. VNDE Ὀγδοάδος παῖς apud Plut. Infans octo dierum. ET Ὀγδοαὶ, ἀδος, ἡ, Numerus octonarius, Ogdoas. apud Plut. in Thes. & apud Greg. Indè ET Ὀγδοήκοντα, Octoginta. VNDE Ὀγδοηκοντάετης, ET Ὀγδοηκοντούτης, Qui octoginta annorū est, Octogenarius. t.2, c.1294, b. ET Ὀγδοηκοστὸς, Octogesimus seu Octuagesimus, apud Thuc. Dicitur ETIAM Ὀγδώκοντα pro ὀγδοήκοντα, Octoginta: quo vtitur Hom. Il. β.

Ὀγά, t.2, c.1155, a. Ὀγε, ibid.

Ὀγκαμον, t.2, c.1159, a

Ὀγκείομαι, Rudo: asini proprium. βρωμῶ. VNDE Ὀγκηθμὸς, dicitur ἡ βρώμησις τοῦ ὄνου, quasi Ruditus. ET Ὀγκηστὴς, ῆ, ὁ, in Epigr. dicitur ὁ ὄνος quasi Ruditor.

Ὄγκη. t.2, c.1158, h. Ὀγκηθμὸς, vide in Ὀγκάομαι.
Ὀγκηρὸς, t.2, c.1158, b. Ὀγκησὴς, vide in Ὀγκάομαι.
Ὀγκία, t.2, c.1159, a. Ὀγκινος, ib b
Ὀγκιον, ib a. Ὀγκιόν, ibid.
Ὀγκὶς, ib. c. Ὀγκολογέω, t.2, c.1157, f
Ὀγκόομαι, t.2, c.1158, c. Ὀγκοπενθία, t.2, c.1157, f
Ὄγκος, Tumor, &c. t.2, c.1156, c. Ὄγκος, Fastus, &c. c.1157, c
Ὀγκόω, t.2, c.1158, c. Ὀγκύλομαι, ib. f
Ὀγκύλος, ib. h. Ὀγκωλωθῆν, ib.
Ὀγκώδης, ib. b. Ὄγκωσις, ib. d. Ὀγκωτὸς, ib.

B Ὄγμος, Eustathio est ὁ ἀροτριαθεὶς τόπος, Locus aratus: & ἡ ὀπίσχορ καὶ αὐλακώδης φυτία, Plantæ ordine & per sulcos positæ. Homerus ὄγμον vocat τὸν πεμὶν τῶ ἀρότου, sulcū aratri scissione factū: Il. σ, de aratoribus arantibus, οἱ δὲ γρέψασκον ἀν' ὄγμους. Sic & schol. Theocr. ὄγμον vocari scribit τὸν αὔλακα: à Theocr. verò ita vocari τὸν κατ' ὀδὸν πάλιν ἀρθεισμένον, quū in Ἐρρκάνας dicit, Οὐπὶν ὄγμον ἀρᾶν ὀρθὸν διὰ ὠὸς τὸ πρὶν ἄρας. quānquam ibi etiā pro sulco accipi queat. Nicād. pro via vsurpauit, in Ther. v. 571, πολλοσυπον ὄγμον ἐλαύνων. ibi enim schol. exp. ὁδὸν, propriè ὄγμον significare scribēs τὸν πάλιν, τὸν ὀπίσχορ φυτευόμενον τῶ δένδρων, καθ' ἣν κῦ πάλιν ἀγερῶν. Inde VERB. Ὀγμόω, Sulcū duco. At Soph. in Philoct. p. 382, φορβὴς χρεία σίβου ὀγμοῦται πόνδε pro ἐφεξῆς πορεύεται, inquit schol.

Ὀγχνη, t.2, c.1631, c. ¶ Ὀδαι, t.2, c.1183, d
Ὀδαῖος, ib. c. Ὀδακπάζω, t.1, c.1081, d
Ὀδανὸς, t.2, c.1181, f. Ὀδαξ, t.1, c.1080, f
Ὀδαξέομαι, t.1, c.1081, a. Ὀδαξέω, t.1, c.1080, h
Ὀδαξημαὸς, t.1, c.1081, c. Ὀδαξισμὸς, ib. a. Ὀδαξιστὴς, ib. c

D Ὀδάξομαι, Mordicor. Diosc. lib. 6, c.2, ὀνῆσιν πόνος ἰωμένος κῦ τῶ δακεῖν ὀδάξεσθαι τὸ ὀπῆς. Sic apud Hippocr. reperio ὀδάξοντα. ésque hinc aor. a ὀδάξασθαι. Hesych. meminit & actiuæ vocis, afferens ὀδάξει pro πῖς ὀδ ὀδὸν δάκνει, Dentibus mordet.

Ὀδάω, t.2, c.1182, h. Ὀδὲ, t.2, c.1155, c
Ὀδῆ, t.4, c.762, a, obit. Ὀδεία, t.2, c.1181, g
Ὀδέλος, Doricè pro ὀβολὸς apud Nicandr. Obolus. vt in Ther. v.93, ὀδέλοῦ δὲ οἱ ἀμφὶ ὀλκήν. Sic & apud Aristoph.
Ὀδίος, t.2, c.1183, c. Ὀδυπὴς, t.2, c.1181, g
Ὀδίω, ib. f. Ὀδίω, t.2, c.1182, h

E Ὀδὴ, t.2, c.1502, c. Ὀδηγέω, t.2, c.1163, f. Ὀδηγία, ib. g
Ὀδημὸς, affertur pro Pruritus: sed ἁμαρτήματος.
Ὀδηρὸς, t.2, c.1163, f. Ὀδὶ pro Ὀδὲ, t.2, c.1156, d
Ὀδίος, t.2, c.1181, c. Ὀδίος, ib. d
Ὀδίνης, ib. e. Ὀδὶ μὴ, t.2, c.1196, d
Ὀδὶ μνέες, ib. h. Ὀδὶ μιωος, ib.
Ὀδὶ μώδης, ib. Ὀδὶ οιδοκέω, t.2, c.1163, b
Ὀδὶ οιδόκος, ib. a. Ὀδὶ οιπαλέω, ib. b
Ὀδὶ οιποιέω, ib. Ὀδὶ οιπερέω, ib. c
Ὀδὶ οιπεία, ib. Ὀδὶ οιπερικὸς, ib. e
Ὀδὶ οιπέλον, ib. F Ὀδὶ οιπόρος, ib. b
Ὀδὶ ονταγρα, t.1, c.1079, c. Ὀδὶ ονταγωγὸν, ib. d
Ὀδὶ ονταλγέω, ib. Ὀδὶ ονταλγία, ib.
Ὀδὶ ονταστὴς, t.1, c.1080, c. Ὀδὶ ονταῴω, ib.
Ὀδὶ ονταδὴς, ib. Ὀδὶ ονταμὸς, ib. f
Ὀδὶ ονταγλυφὶς, t.1, c.1079, a. Ὀδὶ ονταγλυφον, ib.
Ὀδὶ ονταειδὴς, ib. Ὀδὶ ονταμαχὴς, ib.
Ὀδὶ ονταξέστης, ib. b. Ὀδὶ ονταπειμμα, ib.
Ὀδὶ ονταφόρος, ib. Ὀδὶ ονταφυέω, ib. c
Ὀδὶ ονταφυὴς, ib. b. Ὀδὶ ονταφυία, ib.
G Ὀδὶ ονταέω, t.1, c.1080, d. Ὀδὶ ονταωδὴς, ib.
Ὀδὶ ονταωτὸς, ib. Ὀδὶ οποιέω, t.2, c.1161, g
Ὀδὶ οποίησις, t.2, c.1162, c. Ὀδὶ οποιητικὸς, ib. d
Ὀδὶ οπεία, t.2, c.1163, g. Ὀδὶ οπιὸς, t.2, c.1161, f
Ὀδὶ οπιοῦμαι, t.2, c.1162, b
Ὁδὸς, Via, &c. t.2, c.1159, c. Ὀδὸς, Insidiæ, c.1161, b. Ὀδὸς, Iter, &c. ib. d.
Ὀδὸς pro Οὐδὸς, t.2, c.1183, d
Ὀδὸ σκοπέω, t.2, c.1162, h. Ὀδὸστάτης, ib. Ὀδὸγρωσία, ib.
Ὀδὸ οῦμαι, t.2, c.1182, h. Ὀδὸύρης, t.2, c.1163, g
Ὀδὸ ερος, ib. Ὀδὸῆρος, ib. h. Ὀδὸί, t.1, c.1078, f
Ὀδὸφύλαξ, t.2, c.1163, a. Ὀδόω, t.2, c.1182, h

H Ὀδύζομαι, vide paulo pòst in Ὀδύσσω.
Ὀδὼ αόμαι, t.2, c.1187, c. Ὀδὼ ώω, ib. b
Ὀδὼ ών, t.2, c.1184, h. Ὀδὼηρὸς, t.2, c.1187, a
Ὀδὼηρᾶς, ib. b. Ὀδὼηφατον, t.4, c.71, g. ob.
Ὀδυνήφατος, t.2, c.1185, f. Ὀδὼωλύων, t.2, c.1187, g

Ο'ιδώσομαι, ib.c. Ο'ιδώσω, ib.
Ο'ίδυμα, t.2,c.1189,b. Ο'ιδυμὸς, ib.
Ο'ιδύρομαι, t.2,c.1188,c. Ο'ιδυρτικὸς, t.2,c.1189,b
Ο'ιδυρτικῶς, ibid.c
Ο'ιδύσσω, Irascor, Succenseo. verbum in cæteris temporibus inusitatum, vsitatissimũ in aor.1 medio apud poetas. Hesiod. Theogon. πατὴρ οἰδύσσατο θυμῷ Βελέσσι. Sic Hom Od.τ, ὠδύσσατο γὰρ αὐτῷ Ζεὺς τε καὶ ἠέλιος. Et Od.α, πῇ νύ τοι ὠδύσσατο Ζεύς; Sunt qui thema faciant ὀδύζομαι: ego sequutus sum Eust.
Ο'ιδωδὰς, t.2,c.1192,f. Ο'ιδωδὴ, t.2,c.1196,c
Ο'ιδωδὸς, ib. Ο'ιδὼ, t.1,c.1079,a
¶ Οἰά, Hesychio μηλωτή, Pellis ouina: quæ & ὄα ac ὠΐα.
Οἴες, eidem sunt κώδιαι, Pelles lanatæ, Vellera.
Ο'ίγκλη etiam affert pro μηλωτῇ, βαΐτῃ.
¶ Ο'ἴζυς, Pelles onagrorum: τὰ δέρματα τῶν ὀνάγρων, Suid.
Ο'ἰζαινα, t.2,c.1197,b. Ο'ἰζαινίς, ib.d
Ο'ἰζαινὸς, ib.e. Ο'ἰζία, t.2,c.1191,a
Ο'ἰζίδιον, ib. Ο'ἰζη, t.2,c.1197,b
Ο'ἴζιμον, t.4,c.773,a. Ο'ἰζοθήκη, t.2,c.1197,a
Ο'ἴζαι, οἱ, propr.ib.f. Ο'ἰζολὶς, propr.ib.
Ο'ἰζαλὶς, ib.e. Ο'ἰζύθος, t.2,c.1192,e
Ο'ἴζος, t.2,c.1189, g. Ο'ἰζύσμος, t.2,c.1197,e
Ο'ἰζύσσω, t.2,c.1191,f. Ο'ἰζυγὲς, t.1,c.1393,a
Ο'ἶζω, Oleo, &c.t.2,c.1192,f. Ο'ἰζώδης, ib.c & 1197,a
¶ Οἴη, t.2,c.1253, a
¶ Ο'ἶνον, t.2,c.1506,b. Ο'ἰνενδὴ, ib.c
Ο'ἰνοειδὴς, ib,d. Ο'ἰνεοφὴς, ib.
Ο'ἶη, Hesychio φρονῆς, λόγος, Cura, Ratio. VNDE Ο'ἰέω & Ο'ἰεύω, Curo, Rationem habeo. Hes. enim οἰεύει affert pro φροντίζει: & οἰέων pro φρονῶν. NECNON Ο'ἴομαι dicitur pro Curo, Rationem habeo: φροντίζω, διστρέφομαι, διστροφῶ πιοῦμαι. Hom.Il.α, οὔτε σὺ οἶος ἐκ ἀλεγίζω οὐδὲ ἴδομαι κοπόντος. Et Il.ο, ὁ δὲ σ' ἀφιμβρὸς οὐκ ἀλεγίζει οὐδὲ ἴδεται. Suid. & act. ἴδω affert, itidẽ pro διστροφῶ πιοῦμαι. Meminit & Eust. exponẽs κινῶ, Moueo: & pass. ἴδομαι, μετακινοῦμαι, Moueor.
Ο'ἶδ, t.2,c.1506,f
Ο'ἶδα, Hesychio ἄμαξα ἡμιονική, Currus seu rheda mularis. quæ & ἀπήνη.
Ο'ἶλεις, plantæ sunt (vt ἄγνοι & κάλαμοι) quas οἱ ὑδροσκόποι observant, vbi enim eæ nascuntur, aquas ibi esse colligunt. Geopon.l.2,c.3. Vide & Vitruu. ea de re lib.8,c.1.
Ο'ἴμματα, Æoles dicunt pro ὄμματα, Oculi. Hesych.
Ο'ἰνεῖος, Alienigena, Externus, Peregrinus: ἀλλογενὴς, ξένος. vt οἰνείῃσι χωναῖξι apud Apollon. in Argon. Vtitur Plato quoque hac voce, in Epist. πολιτείας οὐ ἑκάστης πόλεσιν οὐχ οἷός τ' ἦν καταστήσασθαι πιστὰς ἑταίρους αὐδρῶν, οὐτε ἄλλων δήποθεν οἰνείων οὔτ' ἀδελφῶν.
Ο'ἴομαι, vide paulo antè in Ο'ἶη.
Ο'ἰόνη, ης, ἡ, Linteum: λινοῦν ὕφασμα. Hom.Il.γ, ἐρίγδουπον καλυψαμένη οἰόνῃσι. Il.σ, Τῶν σ' αἱ μὲν λεπάδας ὀφόρας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας Εἵματ' ἐϋνήτας. Et Luc. ὑφάσιον μὲν ἐσκίαιον τῷ καθαρῷ ὀθονίῳ ὀνδεδυκώς. Velum etiam nauticum οἰόνη dicitur, linteum & ipsum. Luc. ὁ ἀέρμος ἐμπίπλων τῆς οἰόνης.
INDE Ο'ἰονοπιὸς, οῦ, ὁ, Qui linteos pannos conficit, Linteo. Diosc.lib.5,c.152, de morochtho lapide, ὃ καὶ οἱ ὀθονοποιοὶ πρὸς λεύκωσιν τῶν ἱματίων χρῶνται. pro quo Gal. dicit, ᾧ χρῶνται οἱ λινοπιοῦσι τὰς ὀθόνας. Inde & DIMIN. Ο'ἰόνιον, ου, τὸ, Pãniculus lineus, Linteolũ. Theophr. Hist.pl.lib.7, c.3, οὕτω γὲ τὸ τῶ πρόσου καὶ τὸ τῶ σελίνου πθέασιν, ὥσπερ δήσαντες εἰς ὀθόνιον. Pro quibus Plin.lib.19,c.7, Ita certè porrum & apium ferunt in laciniis colligatũ. Apud medicos ὀθόνιον modò ponitur pro panniculo lineo, seu fascia linea, ad obliganda vulnera aut alia: modò pro linteolo quo medicamentum excipitur.
Ο'ἰόννα, Othonna: herbæ & succi nomen, de quo multa Diosc.lib.2,c.211, & Paul. Ægin.lib.7. Plin.lib.27,c.11, Othonne in Syria nascitur, similis erucæ, perforatis crebrò foliis, flore croci: quare quidam anemonẽ vocauerunt. Succus eius oculorum medicamentis conuenit.
Ο'ἰονοπιὸς, vide paulo antè in Ο'ἰόνη.
Ο'ἰρεῖν, Hesychio ἀγεῖν, Agere, Ducere.
Ο'ἰριξ, t.1,c.1586,d
Ο'ἶρος, pro ὁμόθρονος dicitur, vt ὄπειχες pro ὁμόπειχες. vnde & ab Hesychio exponitur ὁμόφρων, σύμφωνος.

A Ο'ἶρυς, Cretẽsibus est τὸ ὄρος, Mõs: Hesychio autore. VNDE Ο'ἰρυόεν, eidem H. βαχὺ, κρημνῶδες, Asperum, Præruptum: item δασὺ, ὑλῶδες, Syluosum, Arboribus & arbustis hirtum. Infrà ὀκρυόεν.
Ο'ἴω, vide paulo suprà in Ο'ἶη.
Ο'ἰῶς, Hesych. παχέως, Celeriter, Citò.
¶ Οἱ, articul. præpos. masc. gen. plur. num. redditur per Qui. vt οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους, Qui versantur circa literas, Literati. οἱ ἐπ' ἐξουσίας, Qui cum potestate sunt, Magistratus: qui & οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, & οἱ ἐν τέλει. Et οἱ δὴ οἰκουροὶ ἱερέων, Sacerdotes qui auguria obseruãt, Augures, Auspices. Et οἱ ἐν ὥρᾳ, Qui in ætatis vigore sunt. οἱ ἐν νοσήμασιν ἐρρόμενοι, Qui morbis correpti sunt, apud Plat. Sic οἱ ἐκ ξένης, Qui è peregrino sunt territorio. οἱ ἐγγὺς, Qui propè sunt, Propinqui, οἱ ἐν αἵματι, Qui eiusdẽ sanguinis sunt, Consanguinei. At οἱ enclitica vide paulo pòst in Οἵ.
Οἵ, Qui: plur. articuli postpositiui ὅς, Qui.
Οἷ, aduerb. Quò, vel Vbi, t.2,c.1506,h. Est οἷ etiã pron. datiui casus, ex genit. οὗ, Sibi. Hom.Il.π, ἔμελλεν Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιπέσθαι. Hesiod. Erg. Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει αὐτὴρ ἄνωθ κακὰ τεύχων, sibi ipsi mala machinatur qui alteri mala struit. Vtuntur eo & prosæ scriptores, sed ἐπικλιμῶς. Xen. Pæd. 1, ὑπωρεφοβεῖτο μὴ οἱ ὁ πάππος ὀφθείη. Plato epist. 7, ἀκοίδημος οἱ κακῶν ἔχει, Nõ pudens sibi honestũ esse. Andocid. ἀξιοῦ αὐθράποδόν οἱ, esse sibi mancipiũ. Greg. θαυμάσαι γὰρ οἱ συνεγνωκέναι κακά. Ponitur & pro αὐτῷ, Ipsi, Ei. Hom.Il.α, λύε οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων. Et Il.ε, αἰ πάσι κακὸν Τρώεσι τεύξοιτο, Οἷ τ' αὐτῷ, eique ipsi. Pausan. ἐφαίνετό οἱ, videbatur ei.
Οἴ, interiectio seu διάφθεγμα est τῶν διεκφερανόντων, ὀδυρομένων καὶ φιλοῦντῶν, a græc ferentium, illacrymantium & timentiũ. vt apud Latinos Hei & Heu. Soph. Aiace, οἴ ἐγὼ φίλοι, hei mihi amici. Eurip. οἴ ἐγὼ μελέας, Hei mihi miseræ. seu O me miserã. In Epigr. cũ accus. οἴ ἐμὲ δείλαιον, O me miserã. Sed frequentius cũ datiuo dicitur οἴμοι, Heu mihi. Apud Synes. ex Eurip. Belleroph. Οἴμοι, τί δὴ οἴμοι; Σὺ πρὸ τοῦ πεπτῶ θαμῷ. Ità cũ nomin. casu, Aristoph. οἴμοι τάλας, Heu mihi misero, seu O me miserũ. Addũt etiam genitiuum huic οἴμοι, subaudito ἕνεκα vel simili particula. Aristoph. οἴμοι τῶ κακῶν, heu mihi ob mala. Idem in Nub. οἴμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν γνάθου, ὁ μίσημ' ὀδῶν. vbi non δὴ λύπης positum, sed potius δὴ θαυμασμῶ, vt & quũ dicit in Nub. οἴμ' ὡς ἥδεται, Heu mihi quãm lætor. Pro eodẽ dicitur ὦ. vt ὦμοι ἐγὼ passim apud Homerum, Hei mihi. Eust. ex Suida affert etiã Οἴ, dicens esse κοινοτερον τῶ ὠῒ: solere autem διαφθέγγεσθαι ὑπὸ διεκφερανόντων, φοβουμένων καὶ ὀδυρομένων. rectè. ita enim scriptũ habet & manuscriptus eius codex, non itẽ vulgati.
Οἴα, t.2,c.1251,g, & 1252,h. Οἴαι, aduerb. t.3,c.454,d
Οἰαδὸν, Solùm, Solummodo: ab οἶος, vt μονοδὸν à μόνος. Nicand. Ther. Χρειὼ δὴ ἀλλοφατόν τι καὶ οὐ μέα οἰαδὸν ἰδεῖν Τεῦπε.
Οἴαπερ, t.3,c.454,d
Οἴακες, Οἰακίζω, Οἰάκισμα, Οἰακιστὴς, Οἰακοστρόφος, vide in sequente οἴαξ.
Οἴαξ, ακος, ὁ, Gubernaculum, Temo nauis, Clauus nauis. vt & Vitruu. docet, libro 10, c. 8, Nauis onerariæ maximæ gubernator ansam gubernaculi tenẽs, quod οἴαξ à Græcis appellatur. Plut. De deo Socr. ὁρῶντες ὑπὸ μικροῦς οἴαξι μεγάλων καθελκόμενας ὁλκάδων. Idẽ in lib. An seni capess. resp. παρ' ἡνίαν καὶ παρ οἴακα πολλάκις ἑαυτὸν. Poll. non solùm τοῦ τὸ πηδάλιον vocari οἴακα scribit, sed etiã τὸ ἄκρον τοῦ πηδαλίου, summam gubernaculi partẽ, id est ansam gubernacli. sed crebrius de ipso gubernaculo dicitur, vt tum in antè citatis locis, tũ in metaphorico hoc Theodoriti Eccles. hist. lib.2, λῦσε τῆς ὑπογείου ὀκνωμοσίας κατέχων τοὺς οἴακας. INDE Οἰακοστρόφος, ου, ὁ, Qui gubernaculũ manu versat, Gubernator. Metaphor. Æschyl. Τίς σοῦ εἰσέλθοι δῆν οἰακοστρόφος; pro Quis est qui necessitatẽ vertere pro arbitrio queat, vt gubernator suũ gubernaculũ. Et VERB. Οἰακοστροφέω, ῶ, Gubernaculũ manu verso, Clauũ teneo regóq: Suidæ κυβερνᾶ. Deriuatũ inde & aliud VERBVM, Οἰακίζω, significãs itidẽ Guberno, Rego. οἰδεύω: propriè quidẽ nauem, metaphoricè verò & alia. Herodot. ἐώθεσαν ἀπίσω χρέεσθαι, πελαμῶσι σκυτίνοισι οἰακίζοντες, regentes eas loris coriaceis.

Aristot. Ethic. lib.10, cap.1, δὸ παιδεύουσι τοὺς νέους οἰακίζοντες ἡδονῇ καὶ λύπῃ. Hinc VERBALE Οἰάκισμα, ατος, τὸ, Gubernatio: vel quasi dicas Gubernamentum. Diog. Laert. ἀκριβῆς οἰάκισμα πρὸς τὰ θέλμενα βίβ. ET Οἰακιστὴς, Gubernator: κυβερνήτης, Suidæ. IONICE Οἰηξ dicitur pro οἴαξ; Gubernaculũ. Hom. οἴηκας vocanit κρίκους τοὺς σωιέχοντας τὸν ζυγὸν, annulos quirũgum tenent: seu κρίκους δ' ὧν ὀνείρονται αἱ τοὺς ἡμιόνους οἰακίζουσαι ἡνίαι, annulos per quos traiiciuntur mulos regentes habenæ, teste Eust. qui οἴακας itidem vocari scribit non solùm τὰ πηδάλια, gubernacula, verùm etiam annulos per quos traiiciuntur lora in quibus gubernaculũ versari à gubernatore queat, atque adeò suo tempore nautas οἰάκια appellasse ξυλήφιά τινα δ' ὧν ἑτέρωθεν πεκινεῖς τὰ πηδάλια. Porrò locus Homeri cuius mentio facta est, extat Il.ω, vbi dicit, ζυγὸν ἡμόνεον δῶ οἰήκεσσιν ἀερτές. Inde VERB. Οἰηκίζω, idem quod οἰακίζω, Guberno, Rego: apud Herodot. lib.1. Dicitur ETIAM Οἰήϊον pro οἴηξ seu οἰάκιον, Gubernaculum, teste Eust. Vtiur autem eo Hom. Il.τ, de gubernatoribus dicens, ἕζετο οἰήϊα νηῶν. Apud Hesych. legitur & Οἰήια, expositum οἰάκια, Gubernacula: sed mendi suspectum.
Οἰάπερ, t.3,c.454,d
Οἴαροι, Suidæ χωνάκια, Vxores: quæ & ἄαροι.
Οἷά τε, idem significat quod οἷάπερ, nimirum Qualiter, Quemadmodum: vel Tanquam, vt, οἷά τε δημότης, Tanquam priuatus, Vt qui esset priuatus. Legitur apud Hom. etiam & Hesiod.
Οἰάπιον κρέας, t.2,c.1153,h. Οἰάτης, propr. t.2,c.1251,h
Οἰατὴς, t.2,c.1152,h. & 1261,c. obit.
Οἰάω, Solus seu solitarius sum: ab οἶος. Hesych. enim οἰῶντα affert pro μονιζόντα.
Ο'ἴγυμαι, t.2,c.1197,g. Οἰγύω, ib.
Ο'ἴγω, ib. Οἴδα, t.1,c.1111,b
Οἰδαίνομαι, t.2,c.1200,f. Οἰδαίνω, ib.
Οἰδαλέος, t.2,c.1201,b. Οἰδάνομαι, t.2,c.1200,f
Οἰδάω, ibid.
Οἴδαχες, Suidæ sunt οἱ λεχόμενοι φίλτατοι, & πάντα τὰ μὴ πέπειρα ἀκρόδρυα. Οἰδάω, t.2,c.1198,f
Οἴδε, Hi, οὗτοι: ab ὅδε, Hic. Hom. Od.ξ.
Οἰδέω, t.2,c.1198,f. Οἴδημα, t.2,c.1199,a
Οἰδηματώδης, ib.h. Οἴδησις, t.2,c.1200,a
Οἰδιπόδειος, ib.b. Οἰδιπόδης, ib.
Οἴδιπος, ib. Οἰδίπους pro Οἰδίποδα, ib.
Οἰδίπους, ib. Οἰδίσκω, t.2,c.1201,b
Οἶδμα, t.2,c.1199,h. Οἴδνον, t.2,c.1201,d
Οἴδος, t.2,c.1200,b
Ο'ἶεαι, Ionicè & poeticè pro οἴῃ, Putas. Item Suspicaris. Hom. Il.ι, Δαιμονίη αἰεὶ μὲν ὀΐεαι.
Οἰέανος, Vnam solùm vestem habens, Apollon. Rhod. qui & οἰοχίτων infrà.
Οἰέῃ, f. δεσσ, t.2,c.1254,a. Οἰέῃ, f. δεσσ, t.2,c.1253,h
Οἴεσιος, ib. Οἴεπαι, imperf. t.2,c.1259,g
Οἰέπης, t.1,c.1194,b
Οἴζυς, υος, ἡ, Ærũna, Miseria. κακοπάθεια, ἀλαιπωρία. Hom. Od.ρ, ὀρμὴ αὐτὸ δέδεμαι· οἴζυι. Odyss.η, ἔμελλον ἐπ' ξυμφόρῳ ἔσεσθαι οἴζυϊ Πολλῇ, τῇ μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων. Il.ν, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἴζυν Νωλεμέως. Sic Odyss. ξ, οἴζυν ἀλιὸ ἔχεσθαι, πάρροιθε υἱῶν ἕνεκ'. Idem Hom. Od.ο, ἀλλὰ ποῖ Ζεὺς ἐξοπίσω περ πάσῃ οἴζυος. Et Od.δ, Ἐκφυγέειν μέγα πῆμα καὶ οἴζυος. Ità Hesiod. πάσσονται καμάτου καὶ οἴζυος. Inde ADIECT. Οἰζυρὸς, Ærumnosus, Calamitosus, Miser. Hom. Il.ρ, Οὐ μὲν δὴ τί πω ἐστὶν οἰζυρώτερον αὐδρός. Il.υ, ὡς τε πάμπαν οἰζυρὸς καὶ ἄποτμος. Hesiod. Erg. οἰζυρῇ ἐν νούσῳ. Rursum Hom. οἰζυραὶ νύκτες dicit: & οἰζυρὸς πόλεμος. Il.γ, παύσεσθαι οἰζυροῦ πολέμοιο. Est inde & VERB. Οἰζύω, significãs Ærumnas & miserias perpetior: κακοπαθῶ, παλαιπωρῶ. Homer. Odyss.ψ, ὅσσα τ' αὖτις οἰζύσας ἐμόγησε. Et Iliad.γ, Ἀλλ' αἰεὶ κεῖνον οἰζύε καὶ ἐφύλασσε. Apud Hes. legitur etiam Οἰζύσει, expositum itidem μογεῖ, πάσχει: sed haud scio an perperam pro οἰζύει.
Οἴη, t.2,c.1251,g, & 1253,a. & t.3,c.454,h
Οἴηθεν, t.2,c.1251,h. Οἰηθῶμαι, Putare: ab οἴομαι.
Οἰήϊον, Οἴηκες, Οἰηκίζω, Οἴηξ, in Οἴαξ.
Οἴημα, t.2,c.1261,a. Οἰημάτιον, ib.b
Οἰήμαπον, ib. Οἰήσις, ib.c

A Οἰητέον, Putandum. Aristot. Οἰητὴς, t.2,c.1261,c
Οἴτες, Hes. ἢ τὰ φορβάτων τὰ σκεπαστήρια δέρματα, Pelles ouinas: quæ & οἴαι.
Οἶκα, t.1,c.1115,f. Οἴκαδε, t.2,c.1219,c
Οἴκαδες, ib.d. Οἰκάδες, ib.
Οἰκαιὸς, ib.b. Οἰκάδιον, ib.
Οἰκειακὸς, Suidæ idem quod οἰκεῖος.
Οἰκείλαι, Hesychio & Suidæ est ἐκβολιθῶσαι, Eiici seu Eiectum esse. Videtur tamen significare potius Domo eiicere, οἴκου ἐξέλαι.
Οἰκεῖον, τὸ, substant. t.2,c.1232,f
Οἰκειοφορία, ib. Οἰκειοφορία, ib.
Οἰκεῖος, Domesticus, &c. t.2,c.1230,h. Οἰκεῖος, oppos. externo, &c. c.1231,f. Οἰκεῖος, Apricus, c.1232,c
Οἰκειότης, t.2,c.1232,h. Οἰκειοῦμαι, t.2,c.1233,c
Οἰκειόω, ib.a. Οἰκείωμα, ib.g
Οἰκείως, t.2,c.1232,f. Οἰκείωσις, t.2,c.1233,g
Οἰκεωδὴς, t.2,c.1221,c. Οἰκετία, t.2,c.1220,e
Οἰκετεύομαι, ib. Οἰκέτης, t.2,c.1219,f
Οἰκετία, t.2,c.1220,d. Οἰκετικὸν, τὸ, subst. ib.d
Οἰκετικὸς, ib.c. Οἰκέτις, c.2,c.1219,f
Οἰκεῖος, t.2,c.1220,e. Οἰκίον, t.2,c.1221,a
Οἰκήτεια, τὸ, subst. t.2,c.1234,d. Οἰκητέοφορος, ib.e
Οἰκήτορ, ib.d. Οἴκημα, t.2,c.1221,g
Οἰκημάτιον, t.2,c.1222,c. Οἰκήσιμος, ib.c
Οἴκησις, ib.d. Οἰκητήριον, ib.f
Οἰκητὴς, ib.g. Οἰκητικὸς, ib.
Οἰκητεία, τὸ, t.2,c.1223,b. Οἰκήτης, t.2,c.1224,h
Οἰκήτωρ, t.2,c.1223,a. Οἰκία, t.2,c.1218,c
Οἰκιακὸς, ib.e. Suprà οἰκειακὸς.
Οἰκίδιον, t.2,c.1219,a. Οἰκίδιος, ib.b
Οἰκίζω, t.2,c.1227,a. Οἰκιστὴς, t.2,c.1220,c
Οἰκικὸς, t.2,c.1218,c. Οἰκίον, ib.f
Οἴκισις, t.2,c.1227,d. Οἰκίσκη, t.2,c.1219,a
Οἰκίσκος, t.2,c.1218,g. Οἰκισμὸς, t.2,c.1227,d
Οἰκιστὴς, ib. Οἰκιστικὸς, ib.f
Οἴκιστον, Hes. expon. non solùm οἶκον, Domicilium: sed etiam ἐλεεινόν, Miserabilem. ac si esset ab οἰκτὸς. verùm id parum consentaneum est.
Οἰκοδομὴς, t.2,c.1202,f. Οἰκοδομὴς, ib.h
Οἰκοδέσποινα, t.2,c.1205,g. Οἰκοδέσποινα, t.2,c.1203,c
Οἰκοδεσποτέω, ib.b. Οἰκοδεσπότης, t.2,c.1202,h
Οἰκοδεσποτικὸς, t.2,c.1203,a. Οἰκοδεσπότης, ib.c
Οἰκοδομέω, ib.f. Οἰκοδομὴ, t.2,c.1204,c
Οἰκοδόμημα, ib. Οἰκοδόμησις, ib.f
Οἰκοδομητικὸς, ib. Οἰκοδομία, t.2,c.1203,e
Οἰκοδομικὴ, sub. τέχνη, ib.e. Οἰκοδομικὸς, ib.d.
Οἰκοδομικὸς, ib. Οἰκοδόμος, ib.c
Οἰκοδομοῦμαι, ib.g. Οἴκοθεν, t.2,c.1219,c
Οἰκοθῶν, ib.d. Οἰκόθυρος, t.2,c.1205,g
Οἴκοι, t.2,c.1219,d. Οἰκουμενία, t.2,c.1205,g
Οἰκοῦνδε, t.2,c.1219,c. Οἰκουμένη, t.2,c.1205,g
Οἰκονομέω, t.2,c.1208,c. Οἰκονομία, t.2,c.1206,g
Οἰκονομαστὴς, t.2,c.1208,c. Οἰκονομικὸς, t.2,c.1206,e
Οἰκονομικῶς, ib. Οἰκονόμος, t.2,c.1205,h
Οἰκοπεδὸν, t.2,c.1209,b. Οἰκοπιὸς, ib.d
Οἰκοπορεία, τὸ, ibid. & 1223,b
Οἶκος, Domus, &c. t.2,c.1201,f. Οἶκος, Familia, &c. c.1202,d
Οἰκοστία, t.2,c.1209,g. Οἰκόστος, ib.d
Οἰκοσκοπτικὸν, ib.g. Οἰκοβαφὴς, ib.
G Οἰκοτρίβειον, t.2,c.1210,a. Οἰκοτρίβης, t.2,c.1209,h
Οἰκότριψ, ib. Οἰκοβύβλιον, t.2,c.1210,b
Οἰκουμένη, t.2,c.1221,c. Οἰκουμενικῶς, adverb. ib.e
Οἰκουμενικὸς, ib.d. Οἰκουρέω, t.2,c.1211,a
Οἰκούρημα, ib.b. Οἰκουρία, t.2,c.1210,g
Οἰκουρικὸς, t.2,c.1211,a. Οἰκούριον, ib.c
Οἰκουρὸς, t.2,c.1210,d. Οἰκοῦρος, ib.
Οἰκοφθορέω, ib.c. Οἰκοφθορία, ib.b
Οἰκοφθόρος, ib. Οἰκουρικὸν, ib.d
Οἰκοφυλάκιον, τὸ, ib. Οἰκοφύλαξ, ib.
H Οἰκτίρημα, t.2,c.1235,h. Οἴκπιρμα, t.2,c.1236,a
Οἰκτίρμων, t.2,c.1235,h. Οἰκτίρω, ib.g
Οἰκτίζομαι, ib.c. Οἰκτίζω, ib.b
Οἰκτικὸς, ib. Οἰκτιρμὸς, t.2,c.1236,a
Οἰκτίρμων, ib. Οἰκτιρμὸς, t.2,c.1235,e
Οἴκτιστος, t.2,c.1236,c. Οἴκτιστος, ib.

Οἰκπέως, t.2, c.1236, e. Οἴκτος, t.2, c.1234, e
Ο ἰκπόπρος, t.2, c.1236, f. Οἰκ ἦν, adverb. ib.d
Οἰκηείζεσθαι, ib.g. Οἰκ ἔθηρέω, ib.f
Οἰκ ἔθηολία, t.2, c.634, f. & 1236, f
Οἰκ ἔθος, t.2, c.1236, c. Οἰκ ἔθπατος, ib.d
Οἰκ ἔθχρέω, ib.f. Οἰκ ηεῶς, ib.d
Οἰκῶς, idem quod ἐοικῶς, sed hoc magis Atticum est. Significat autem Similis. Herodot. οἰκὸς μάλιστα τὸ εἶδος, corporis habitu quàm simillimus. Idem εἰκότα, vt ἐοικότα, vocat Probabilia, Verisimilia, Consentanea.
Οἰκωφελής, t.2, c.1211, h. Οἰκωφελία, ib.
Οἰκωφελῶς, ib. Οἶμα, t.2, c.1239, g
Οἶμαι, t.2, c.1260, a
Οἰμάω siue Οἰμάω, t.2, c.1239, e
Οἴμη, Via, &c. t.2, c.1236, g. Οἴμη, ὠδή, &c. c.1237, d
Οἴμημα, t.2, c.1239, g. Οἶμαι, vide in Οἴ.
Οἰμοτοπῖραι, t.3, c.154, b
Οἶμος, Via, &c. t.2, c.1236, g. Οἶμος, Virga, &c. c.1237, b
Οἰμώζω, Ploro, Eiulo: verbum factũ ἀπὸ τοῦ οἶμοι λέγειν, vt αἰαῖζω deriuatũ ἀπὸ τοῦ αἰ αἰ λέγειν. Hom. Il. ο, Ὠμωξεν δ' ἄρ' ἔπειτα, ἑῷ ὠπεπλήγετο μηρὼ Χερσὶ κατα πρηνέα τ' his verbis immediatè subiungens, ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὐδα: indicánsque οἰμώζειν & ὀλοφύρεσθαι esse synonyma. Et Il. χ, Ὠμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατήρ. Sophocles cũ accusatiuo pro Defleo, Deploro, Eiulatu & lamentis prosequor: ἴσως τοι κ' εἰ βλέποντα μὴ πόθουν, θανόντ' αὖ οἰμώξειεν. At quum aliquis alicui οἰμωγὴν λέγει, imprecatur ei vt pœnas luat, quia fletus & eiulatio pœnas consequitur. Aristoph. Pluto, Ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι, pro quo mox eodem signif. κλαίειν ἔγωγέ σοι λέγω. Paulo post, οἰμώξει μακρά, Pœnas dabis, & non leues: Sic Plutarch. Artox. οἰμώζεται μόνον τούτων ὃς αὖ ἐμοὶ προσεταγὴν τοῦ χρέους. Et apud Xenoph. Hellen. 2, Theramenes Satyro dicenti sibi ὑπὸ οἰμώζοιτο εἰ μὴ σιωπήσειεν, per interrogationem respondet, Ἀν δὲ σιωπῶ, οὐκ ἄρα οἰμώξομαι; Quòd si taceam, an pœnas non dabo? Sic Diogenes in epistola quadam ad Græcos, Διεφθίμης τοῖς καλουμένοις Ἕλλησιν οἰμώζειν. licet ibi & in propria significatione accipi queat, vtpote oppositum τοῦ χαίρειν. INDE Οἰμωκτὴς, Deplorandus, Lamentabilis, Lacrymabilis. apud Aristoph. ET Οἰμωκτί, Cum ploratu & eiulatu. Est inde ET IAM Οἰμωγή, Ploratus, Eiulatus. Homer. Iliad. δ, Ἀλλ' ἄρα οἱ οἰμωγὴ τε καὶ ἀλκὴ πέλεν αἰνῶν Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων. Iliad. χ, Αἰμφὶ δὲ λαοὶ Κωκυτόν τ' ἔχυντο καὶ οἰμωγὴ κρῆας. Xenoph. Hellen. 2, οἰμωγὴ ἐκ Πειραιῶς ἦλθε τοῦ μακρῶν τειχῶν εἰς ἄστυ δύεκεν. Herodian. libro 7, πολλὴ δὲ οἰμωγὴ κατὰ τὴν πόλιν γυναικῶν τε καὶ παιδίων. Et Synes. in Epist. Ἰὼ ἄκουσμα σκυθρωπὸν, αἱ θρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν ὀλοιυγαὶ, παιδίων ὀλοφυρμοί. Vbi quidam οἰμωγὰς volunt esse Gemitus: & ὀλολυγὰς, Vlulatus. Apud Hes. legitur & Οἰμωξίαι, expositum τὰ οἰμώξαι.
Οἰνάγρα, t.2, c.1242, g. Οἰναγρηρός, ib.
Οἰναῖος, propr. t.2, c.1248, d. Οἰναιῆτα, ib.f
Οἰναίθη, ib. Οἰναιθήνος, t.2, c.1249, b
Οἰναιθίς, ib.d. Οἰναίρεος, ib.e
Οἰναιρεῖζω, ib. Οἰναίρεον, t.2, c.1246, e
Οἰναιρεὶς, t.2, c.1249, c. Οἰπαρον, ib.d
Οἴναρος, ib.e. Οἰναὲ, t.2, c.1248, a. & 1249, f
Οἰναχθὴς, t.2, c.1242, g. Οἰνάω, t.2, c.1247, e
Οἰνέλαιον, t.2, c.1242, g. Οἰνδίομαι, t.2, c.1248, a
Οἴνη, ib.c. Οἴνη, propr. ib.d
Οἰνηρὸς, t.2, c.1245, h. Οἰνήρυσις, t.2, c.1242, h
Οἰνηστίεια, πᾶ, t.2, c.1247, g. Οἰναὲ, t.2, c.1248, b
Οἰνίας, ib. Οἰνασίεια, πᾶ, t.2, c.1247, f
Οἰνίζω, ib.c. Οἴνινος, t.2, c.1246, b
Οἰνίσκος, ib.e. Οἰνίσκεια, πᾶ, t.2, c.1247, e
Οἰνίσρια, ib.g. Οἰναῖος, propr. t.2, c.1248, e
Οἰνοβαρέω, t.2, c.1240, b. Οἰνοβαρὴς, ib.
Οἰνοβρώς, ib.c. Οἰνόζαια, ib.
Οἰνοτόρον, ib.d. Οἰνοζευξέω, ib.
Οἰνοῖς, t.2, c.1246, b. Οἰνὸν, propr. t.2, c.1248, e
Οἰνοιθέω, t.2, c.1240, d. Οἰνοιθητὴς, ib.
Οἰνοθήρα, ib.e. Οἰνοθηλὲς, ib.f
Οἰνοκάχλη, ib.g. Οἰνόλιθος, ib.
Οἰνομανὴς, ib. Οἰνόμελι, ib.h

A Οἰνομήτωρ, t.2, c.1241, a. Οἶνον, t.2, c.1249, d
Οἰνοπέδη, t.2, c.1241, b. Οἰνόπεδον, πᾶ, subst. ib.a
Οἰνόπεδος, adiect. ib.b. Οἰνοπέπαυλος, ib.
Οἰνοπίπης, t.2, c.1243, a. Οἰνοπλαύπτος, t.2, c.1241, c
Οἰνοπλήθης, ib. Οἰνοπλὴξ, ib.
Οἰνοπτίων, ib.d. Οἰνοπτία, ib.
Οἰνοπιὸς, ib. Οἰνοπσία, ib.
Οἰνοπαίζω, ibid.e
Οἰνοπτέω, ibid. & t.3, c.303, d
Οἰνοπτὴς, t.2, c.1241, d. & t.3, c.303, d
B Οἰνοπῶν, t.2, c.1241, e. Οἰνόπιος, t.2, c.1243, b
Οἰνοπωλέω, t.2, c.1241, f. Οἰνοπώλης, ib.
Οἰνοπώλιον, ib. Οἶνος, t.2, c.1239, g
Οἰνοτάνυδος, t.2, c.1241, f. Οἰνωτὸς, t.3, c.1216, a
Οἰνοῦμαι, t.2, c.1246, f. Οἰνοῦται, propr. ib.e
Οἰνουσσῶς, propr. ib. Οἰνούσιος, ib.
Οἰνοῦσσα, ib.d. Οἰνοῦσσα, ib.c
Οἰνοφερὴς, t.2, c.1241, f. Οἰνοφλυκέω, ib.g
Οἰνοφλυγία, ib. Οἰνόφλυκτος, ib.h
Οἰνόφλυξ, ib.g. Οἰνοφόρος, ib.h
C Οἰνοφύλαξ, t.2, c.1242, a. Οἰνόφυτα, propr. ib.
Οἰνόφυτον, ib. Οἰνόχημα, t.2, c.1243, f
Οἰνοχοέω, t.2, c.1242, f. Οἰνοχοΐω, ib.e
Οἰνοχόεω, ib.c. Οἰνοχόη, ib.b
Οἰνοχόημα, ib.d. Οἰνοχόος, ib.a
Οἰνοχοῦμαι, ib.d. Οἰνοχῶς, ib.f
Οἴνυψ, t.2, c.1243, d. Οἰνόω, t.2, c.1246, f
Οἰνωάτης, propr. t.2, c.1248, c. Οἰνωάτης, ib.
Οἰνώδης, t.2, c.1245, g. Οἰνώη, propr. t.2, c.1248, e
Οἰνῶν, t.2, c.1246, e. Οἰωπὸς, t.2, c.1243, e
D Οἴωσις, t.2, c.1247, a. Οἴωθος, t.2, c.1249, f
Οἰόβιος, t.1, c.738, c. Οἰοβότης, t.1, c.781, d
Οἰόγαμος, t.1, c.815, a. Οἰόζωος, t.1, c.1411, f
Οἰόθεν, t.3, c.455, a. Οἴοθι, ib.
Οἴομαι, seu Οἴομαι, t.2, c.1259, b
Οἴον, adverb. t.3, c.454, b. Οἴον, Possibile, t.3, c.452, e
Οἴον, adverb. t.3, c.454, h. Οἰονεὶ, ib.d
Οἰονόμος, affertur pro Solus pascens, In solitudine pascẽs.
Οἴον τι, t.3, c.452, g. Οἰοπάτη, t.2, c.1250, c
Οἰοπέδιλος, Vnum solummodo habens talare, seu calceũ.
Οἰοπόκος, t.2, c.1250, b
E Οἰοπόλος, interdum significat, Qui circa oues versatur. vt scholiast. Apollonii Argon. lib. 1, οἰοπόλοι expon. αἱ ἀπὸ τὰ πρόβατα πολοῦσαι. Interdum Solitarius, Qui solus alicubi versatur. Dicitur etiã de loco aliquo, vel eo in quo oues versari solent, vel eo in quo non nisi solus versari queas, Defertus. Homer. Iliad. τ, τὸ δὲ κεῖται ὑψόθ' ὄρεσφι Σπαθμῷ ἐν οἰοπόλῳ. Iliad. ω, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισι. INDE Οἰοπολεῖν, Solitarium esse, Solum alicubi versari: vel In locis solis versari, In solitudine degere. in Epigramm.
F Οἶος, Qualis, &c. t.3, c.451, e. Οἶος δήποτε & Οἷος δήποτε, t.3, c.454, a. Οἶος δήπου' εωῦ & Οἷος δήποτεῶν, ib. Οἶος εωῦ, pro οἷος, t.4, c.820, g. Οἷος εωῦ, ib. b. Οἶος ἀφ', t.3, c.454, a. Οἷος πυτε, ib.
Οἶος, pro Solus, &c. t.3, c.454, g
Οἶος, t.2, c.1251, g. Οἰοφάγος, t.2, c.1250, b
Οἰοχιτων, ibidem.
Οἰόω, ῶ, idem quod μονόω, Solum reddo, Desolo, Destituo, Viduo. Vtitur hoc verbo. Homer. Il. ε, canens, Τρῶας δ' οἰώσῃ καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή. Vbi schol. exp. ἐμονώσῃ τῆς τῶν θεῶν συμμαχίας, χωρὶς θεῶν ἐνδίνοι.
G Οἴπερ, t.2, c.1507, a. Οἴπωνυ, t.2, c.1250, b
Οἷς, siue Οἵς, t.2, c.1249, g
Οἷς, Quibus: à nom. ὅς. Accipitur etiam pro ἐφ' οἷς, Ob quæ, Propter quæ. Aphthon. αὐτοχεῖραν αὔθρωπει πλέοντες, καὶ τὰ ναῦς διαφθείρουσιν ἐπίοντες χειμῶνος· ἐν μὲν ὠφελεῖ τὸ πλεῖν καὶ πλεύσουσιν οἷς ὃν μέρει πιστεύσασι. Item pro Quatenus. vt ἢ. seu Eo quòd, δι' ὧν. Idem in lege de mœchis, οὔτε ὅδε πεῖ τὸ γραφεῖν αἰτίασμαι, οἷς μὴ γὰρ αἱ αἱρεῖ μοιχὸν, ἐπαιρῶ τὸ πηδῆμον· δι' ὧν δὲ δικαῖῶν οὐκ αὐτὰ μενε ὑβρεν, αἰτίαμαι τὴν αἵρεσιν.
Οἶδα, t.1, c.1111, e. Οἰδήσαμαι, t.4, c.81, b
Οἴεμα, Gaza dicitur vertisse Elatio.
Οἶσυν, Funis, χοινίον, Hesych. Propriè οἶσα esse dicuntur Funes nautici, Retinacula nauium. Lycophron οἶσα vo-

cauit, Ionicè, vt annotat schol. eius. Alioqui οἶσον est etiam aor. 1 imp. modi, Ferà them. οἴω.
Οἰσάκαρπον & Οἰσοὺς, vide infrà in Οἰσύα.
Οἰσοφάρος, t.4, c.3, h
Οἴσσαι, & Οἰσσάτη, Hesychio ἡ κόφινος ἢ τροβάτων, seu ὁ ῥύπος ἢ τροβάτων.
Οἴσσης, t.2, c.1251, f. Οἰσσότης, t.2, c.1250, c
Οἰστέος, t.2, c.1262, b. Οἰστόμα, ib.f
Οἰστοπήρ, ib. Οἰστοῦω, ib.e
Οἴστρη, t.2, c.1503, d. Οἰστοδόκη, t.2, c.1262, e
Οἰστοθήκη, ib.
B Οἰστὸς, Tolerabilis, &c. ib.b. Οἰστὸς, Sagitta, &c. ib.d
Οἰστοῦχος, ib.e. Οἰστρέω, t.2, c.1255, b
Οἰστρεῶ, ib. Οἰστρήεις, ib.
Οἰστρηλασία, t.2, c.1254, g. Οἰστρηλατέω, & Οἰστρηλατόομαι, ibid.
Οἴστρημα. t.2, c.1255, d Οἴστρησις, ib.
Οἰστροβολέω, t.2, c.1254, e. Οἰστροδίνητος, ib.
Οἰστρομανὴς, t.2, c.1255, a. Οἰστροπλὴξ, t.2, c.1254, f
Οἴστρος, t.2, c.1254, a
Οἰστρόω, t.2, c.1255, c. Οἰστροῦμαι, ib.d
Οἰστρώδης, ibid.a
Οἰσύα, ας, ἡ, Eustathio & Suidæ est ἱμαντῶδες φυτὸν, idem ac ἰτέα, Planta è vitilium seu viminum genere, Salix. de cuius generibus & vsu hæc Plin. lib. 16, c. 37, Et in proceritatem magnã emittunt iugis vinearum perticas, pariúntque baltheo corticis vincula: & aliæ virgas sequacis ad vincturas lentitiæ. aliæ prætenues, viminibus texendis spectabili subtilitate: rursus aliæ firmiores, corbibus ac plurimæ agricolarum supellectili: candidiores, ablato cortice, leuique tractatu, vilioribus vasis quàm vt è corio fiant. A Poll. esse dicitur λύγος: quæ est Salix viminalis Plinii: hoc est ferẽs virgas sequacis ad vincturas lentitiæ. VNDE Οἰσυοπλόκος, eodem Poll. teste, dicitur ὁ τὰς οἰσύας πλέκων, Qui salices contexit. ET Οἰσυουργὸς apud Eupolin, Qui vasa & instrumenta è salice texit. Inde ET Οἰσύϊνος, Confectus è salice, Salignus: seu vimineus. vimen enim est salix viminalis. Hom. Od. ε, de rate Vlyssis, Φράξε δέ μν ῥίπεσι διαμπερὲς οἰσύϊνησι, virgis salignis, ῥάβδοις τῆς ἰτέας. Itidem apud Poll. οἰσύϊνα σκεύη: apud Eust. οἰσύϊνοι κόφινοι: apud Suidam οἰσύϊνον χοινίον ἰτέας. Fuerunt & arma quædam οἰσύϊνα. Thuc. apud Suid. ναῦπας ἐξιόπλισεν ἀσπίσι φαύλαις καὶ οἰσυΐναις πᾶσι πολλῇ. Et Eunapius ibidẽ, de Parthis, οἰσυΐναις ἀσπίσιν ἔχοντες καὶ κράνη οἰσύϊνα πολλὰ πινα πάσχον πεπλεγμένα. Affertur & Οἰσυὸς, υός, ὁ, pro fœmineo οἰσύα: sed sine vllo testimonio. Alioqui & Οἶσος siue Οἰσὸς dicitur ἡ οἰσύα teste Eustathio, apud quẽ properispwmenos scriptum est: oxytonos apud Theophr. Hist. plant. lib. 6, c. 2, vbi de cneoro dicit, γνίδρον δὲ σρόφρα. διὸ καὶ χρῶται πρὸς τὸ καταδεῖν καὶ προσεκαμβάνειν, ὥσπερ τῇ οἰσῷ. Vtroque modo apud Hesychium, scribẽtem, οἰσοὶ, ῥῆσις χοινίου. Et rursum, πλέγμασι τοῖς ἀπὸ οἴσου γεγενημένοις. Inde COMPOS. Οἰσόκαρπον, Fructus seu granum salicis. Eust. p. 834, de λύγος loquens, φυτὸν ἱμαντῶδες καὶ ἁπαλὸν, ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν. ὅθεν οὐ χ οἰσόκαρπον, τὸ κατὰ πινα ἀγνόκοκκον.
Οἰσυΐνος, Οἰσυοπλόκος, Οἰσυουργὸς, in Οἰσύα.
Οἰσυπήειον, t.2, c.1251, f. Οἰσύπη, t.2, c.1250, e
Οἰσυπηρὸς, t.2, c.1251, d. Οἰσυπὶς, ib.e
Οἴσυπος, t.2, c.1250, c. Οἰσυπώδης, t.2, c.1251, e
Οἰσύς, vide in Οἰσύα. Οἰφὸ, t.2, c.977, d
Οἰφοφοείαι, ib. Οἴπηνες, t.2, c.1503, d
Οἶνος, ου, ὁ, Ærumna, Calamitas: κακοπάθεια. Item Exitium. quemadmodum ab Hesychio quoque exponitur & πόνος ac κακοπάθεια, Labor, Ærumna, Mala, Miseriæ: & μόρος, ὄλεθρος, Infelix fatum, Fatalia mala, Interitus. Hom. Od. α, Τὼ τῷ οωῦ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶπν ἀεὶ δ' εν. Et Il. ω, Οἴ μοι καλὰ τὸν οἶπον ἀπὸ τμου παιδὸς ἔνιαυτε. Il. θ, Οἴκεν δὴ κακὸν οἶπον ἀπαπόσαιτε ὅλωῖ). Od. γ, τῷ σφέων πολέες κακὸν οἶπον ἐπέσαον Μίδιος ὄβλοῖς γλαυκώπιδος ὀβελμοπῖδος.
Οἰφεῖν, Hesychio ὀχεύειν, Inire. Dicitur etiam Οἰφᾶν pro eodem. vt apud Athen. l. 13, ὅπτως γὰ ἀεῖστε χωλὸς οἰφᾶς. Eust. barytonos habet Οἰφεῖν & οἰφεῦσαι, exponi dicens ἀφαίνειν & ἀφαίνεσθαι: indéque deriuans οἰφάλης cum synonymo φιλόφαλος. Sed perispwmenos potius dicendum videtur οἰφεῖν siue οἰφᾶν: vt & schol. Theocr. ait οἰφεῖν esse τὸ σωυσπάζειν, velut in prouerbio, ἐρίστε χωλὸς οἰφεῖ. indéque apud Theocritũ esse φιλοίφα significas φιλοσωυσπαστά: & apud Alexandrinos κάροιφον hinc nominari τὸν κόρδυλ οἰφώδυον: necnon οἰφωλὴς χωνί. Hæc ille. Sed pro isto οἰφωλὴς reponẽdum οἰφολὶς ex Hesychio, exponente καταφερὴς, μάχλος, παφλῆ πόδα, Prona in venerem, Libidinosa, Virum appetens. nisi paroxytonos potius scribendum οἰφόλης, vt in masc. gen. οἰφόλης, apud Eust. quod magis probo: quum itidem κορυπόλης dicatur à κορύπτω, & μαίνολης à μαίνω siue μαίνομαι. Sed miror cur idem Hes. quum οἰφολὶς exponat καταφερὴς, μάχλος, παφλῆ πόδα, οἰφόλης contrà esse velit ὁ μὴ καταφερὴς πρὸς γυναῖκα, ἀλλ' ἐγκρατής, Non pronus in mulieres sed cõtinens. parum enim hoc verisimile videtur. quare Eustathio potius assentior.
Οἰχμή, Hesychio δούλη, Serua, Ancilla.
Οἰχνέσκω, t.2, c.1258, c. Οἰχνέω, ib.
Οἰχομαι, t.2, c.1256, a. Οἰχωκα, ib.h
Οἰχῶρος, Hesychio οἰκουρὸς, Custos domus.
Οἴω, Fero, &c. t.2, c.1261, h. Οἴω, seu οἶω, Puto, &c. t.2, c.1258, f. Οἰῶ, t.2, c.1259, a.
Οἰώνη, affertur pro Impetus: sed ἀμαρτύρως. potius id ἰωὴ diceretur.
Οἰωνίζομαι, t.2, c.1263, h. Οἰωνικὴ, f. ὀδπτήμη, ib.
Οἰωνικὸς, ib. Οἰώνισμα, t.2, c.1264, b.
Οἰωνιστήειον, ib.d. Οἰωνιστὴς, ib.
Οἰωνιστική, f. ὀδπτήμη, ibid.e. Οἰωνιστικὸς, ib.d
Οἰωνόθρωτος, t.2, c.1263, d. Οἰωνοθέτης, ib.e
Οἰωνομαντεία, ib. Οἰωνομαντική, f. ὀδπτήμη, ib.f
Οἰωνομαντὴς, ib.e. Οἰωνοπόλος, ib.f
Οἰωνὸς, Auis, &c. t.2, c.1262, g. Οἰωνὸς, Augurium, &c. t.2, c.1263, a.
Οἰωνοσκοπήειον, t.2, c.1263, g. Οἰωνοσκοπία, ib.
Οἰωνοσκοπική, f. ὀδπτήμη, ib. Οἰωνοσκοπικὸς, ib.f.
Οἰωνοσκόπος, ib. Οἰωνοσκοπούμαι, ib.g.
Οἴως, t.3, c.454, g
Οἰωτὸς χιτὼν, Hesychio ὁ ἀπὸ ἐρίων, Tunica è pellibus ouium, vt μυωπὸς χιτὼν ex pellibus murium.
¶ Ὀκέλλω, t.2, c.108, h. Ὄκερ, t.2, c.1503, a
Ὄκκα, Doricè pro ὅπι dicitur, Quando: vt πόκα pro πότε. Theocr. Ὀ, πόλος ὄκκ' ἐφορῇ τὰς μηκάδας ὅτι βατεῦται.
Ὀκκαῖος, Hes. τὰ πρὸς τὰ βεγχίονα χέλια.
Ὄκκον, idem Hes. ὀφθαλμὸν, Oculum.
Ὀκκύλαι, idem τὸ ὀκλάσαι καὶ ὅτι ἢ ἢ πεῤῥῶν καθῆται, Flexis genibus sidere.
Ὀκλαδία, t.2, c.1265, d. Ὀκλαδίας, ib.e
Ὀκλαδίαι, ib.f. Ὀκλαδὸν, ib.d
Ὀκλαδόω, ib.f.
Ὀκλάζω, t.2, c.1264, f. Ὀκλαζὴ, t.2, c.1265, c. & t.1, c.1893, d
Ὀκλασις, t.2, c.1265, c. Ὀκλασμα, ib.b
Ὀκλαστ, ib.c. Ὀκνέω, t.2, c.1267, c.
Ὀκνέομαι, ib.h. Ὀκνέω, ib.c
Ὀκνηρία, ib. Ὀκνηρὸς, ib.a
Ὀκνηρῶς, ib.
Ὀκνητέον, Pigrandum, Reformidandum. Plato.
Ὀκνία, t.2, c.1267, c.
Ὄκνος, propr. t.2, c.1266, e
Ὀκνώδης, ib.h
Ὀκόθεν, Vnde: Ionicè pro ὁπόθεν.
Ὀκοῖος, Qualis: Ionicè itidem pro ὁποῖος.
Ὀκόσος, pro ὁπόσος, t.3, c.494, c
Ὀκόπε, Ionicè itidem pro ὁπόπε, Quando.
Ὀκου, itidem pro ὅπου, Vbi: vel Postquam.
Ὀκρία, ab Etymologo & lexico meo veteri esse dicitur πᾶσα, deriuatque ἀπὸ τοῦ ἄκραι, quæ sunt ὀξοκραί, Eminentiæ, montium videlicet aut rupium. Eius exemplum hoc afferunt ex Hom. δι' ὀκρίας ἰωὴ ἐσσας. Verùm iis non assentior, dicóque scribendum ὄκριας, à nominatiuo ὄκρις, idem significante quod ἄκρις, Summũ cacumen. præsertim quũ quædam exemplaria habeãt ἄκριας pro illo ὀκρίας, Odyss. ι, v. 399. illúdque ἄκριας reperiatur & alibi. vt Odyss. π, σκοπὴ ἵζον ἐπ' ἄκριας ἰωὴ ἐσσας. Et Odyss. κ, Πῇ δ' αὖτ' ὦ δύσιωε δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος; Rursum apud eos legitur oxytonos Ὀκρὶς, vt &

apud Galen. in Lexico Hippocrateo, exponentem ὀξυκὴ προεμινένς, eminentia seu prominentia oblongior. sed rectius manuscriptus codex habet paroxytonos ὄκρις: ex quo ὄκρις COMPOS. Ὀκριοειδής, quo Hippocr. vtitur in libro De articulis, sic scribens, πίσσα δὲ πύσσιος δοκιμάσιμα ἴσχει ἡ ῥὶς, καὶ ὀκριοειδέστερον τινὶ γίνεται, similisq; fit ὀκρίῃ, hoc est prominentiæ oblongiori. Ex eodem DERIV. Ὀκριόεις, εντος, ὁ, significans itidem Prominentias oblongas habens: Eustathio ἔχων ἄκρας καὶ ὀξύτητας, habens acutas eminentias. vt apud Hom. Iliad. θ, βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι. Et Odyss. ι, Μαρμαρέῳ ἰκριόεντι βαλών. Alii id ὀκριόεντι interpretantur βαχεῖ, Aspero: dicentes ὄκριν itidem esse βαχὺ λίθον, lapidem asperum. Certè VERB. Ὀκριᾶς exponitur itidem βαχυώδεσθαι, Asperari seu Exasperari: apud Hom. Odyss. σ, de Iro & Vlysse contendentibus, ἓς οἱ μὴν προσεπέτριψε θυμὸν ὑψηλάων Οὐδεὸ δὴ ξεινὸ πανθυμαδὸν ὀκριόωντα. vbi Hesych. itidem exp. βραχυώοντα, ὠρχίζοντα: metaphoram esse dicens ἀπὸ τῆς ἄκρα πολλὰ ἐχόντων λίθων. Affert idem ET Ὀκριάζων pro βαχυώδμενος. Sed notandum, hoc ὀκριάζων quidem, & Ὀκριόεν, (quod ab eo propriè esse dicitur ἐ βαχὺ λίθος, Lapis asper, Saxum asperum) & ὀκριόεντι, scripta esse per ι in secũda à principio syllaba: ὀκρυόεν autem & ὀκρυόωντα per υ. Cuius scripturæ Eustath. quoque, Etymolog. & lex. meum vetus meminere, sed ei aliud etymon tribuentes, ὀκρυόεις nimirum deriuatum volentes ἀπὸ τὸ κρύος, pleonasmo τῦ κατ' ἀρχὰ ο, ideóque exponentes ῥιγεδανός, φρικάδης, φρικτὸς, Rigidus, Horrendus: apud Homer. Il. ζ, in oratione Helenæ ad Hectorem, Δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυόεντος. vt Paris κύων ὀκρυόεσσα dicatur quoniam eius causa multæ pugnantium animæ τῷ κρυερῷ ἀΐδῃ demissæ fuerunt, ideóque Horrendus & fugitandus.

Ὀκριάζω & Ὀκριόομαι, vide in præced. Ὀκρίᾳ.

Ὀκρίδας, quonnullis est ἄκρος κρὶς, Aries syluaticus: forsan ἀπὸ τὸ τοῖς ἄκρας βαίνειν aliis κλίμαξ, Scala, vt pote qua vtamur ad conscendenda loca præcipita & edita. Sed propriè ita nominatur τὸ λόγον ἐφ' οὗ οἱ βαγῳδοὶ ὑποκρίζοντο: seu, vt alii volunt, κιλλίβας πεισκελὲς ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ ὑποκριταὶ καὶ τὰ ἐκ μετώπου ἔλεγον. Ita Hesych. In posteriore significatione Plato in Sympos. ἰδὼν τὸν σὸν αὐδρίαν καὶ μεγαλοπρεπείαν, αἰσθάνομαι ὅσῃ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν, ascendentis pulpitum cum histrionibus. Pictores etiam ὀκρίβαντα vrebantur. nam vt Poll. tradit lib. 7, cap. 28, de instrumento pictorum, lignum illud πεισκελὲς ἐφ' οὗ αἱ πίνακες ἐρείδοντο ὅταν γράφωσι, nominatur ὀκρίδας & κιλλίβας. Ὀκρίβαντες Hesychio sunt præterea ἐμβάται. At Ὀκρίβαντα esse dicit ῥῆμα ἡνιόχου.

Ὀκριοειδὴς, Ὀκρίδες, Ὀκρὶς, Ὀκελὸς, Ὀκρυόεις, Ὀκρυόωντα, vide paulo antè in Ὀκεία.

Ὀκτάβλωμος, Qui octo bucellarum seu turundarum est. Hesiod. Erg. Ἄρτον δὲ πιπτήσας πυρὸς ἀρτοφόρον ὀκτάβλωμον.

Ὀκτάδιον, Hesychio καλαθίσκον ἀπὸ ὀρνιθείας.

Ὀκτάεδρος, t. 1, c. 1085, h.	Ὀκτατευχὴς, t. 1, c. 1195, e
Ὀκτάετης, t. 1, c. 1294, c.	Ὀκτάετις, ib.
Ὀκταήμερος, t. 1, c. 1463, c.	Ὀκτάκις, Octies.
Ὀκτακοσίλιν ἀσπὶς, t. 4, c. 522, a.	
Ὀκτακοσίλιοι, ibid. a	
Ὀκτάκημος, t. 2, c. 285, b.	Ὀκτακόσιοι, Octingenti. Thuc.
Ὀκταμηνιαῖος, t. 2, c. 919, b.	Ὀκτάμηνος, t. 2, c. 918, c
Ὀκτάπηχυς, t. 3, c. 285, c.	Ὀκτοπάσιος, t. 1, c. 489, f
Ὀκταπάδης, t. 3, c. 514, f.	Ὀκτάπους, t. 3, c. 511, f
Ὀκτάπυρος, t. 1, c. 1263, h.	Ὀκτάρυμος, ib.
Ὀκτάσυλος, t. 1, c. 1808, f.	Ὀκτήρης, t. 1, c. 1250, d

Ὀκτώ, Octo. Plut. τὰ ὀκτὼ τοῦ κύβου ἀπὸ δρόμου τῆς δυάδος. Dicunt etiam ὁ ὀκτὼ ἀριθμὸς, Numerus octonarius.

Ὀκτώβιος, recentiores Græci dicunt pro Latino October: & Plut. εἰδοῖς ὀκτωβείαις pro Idibus octobribus.

Ὀκτωκαίδεκατος, Octodecim, Duodeuiginti. VNDE Ὀκτωκαιδεκάπηχυς, Qui octodecim cubitorum est. Diodor. ὀκτωκαιδεκαπήχεις δοκοί. ET Ὀκτωκαιδεκέτης, Octodecim annos natus. Demosth. σωεδὴν γάρ μοι ὀκτωκαιδεκάτῃ γῆμαι. Deriuatum inde & ordinale NOMEN Ὀκτωκαιδέκατος, Decimusoctauus seu Octauusdecimus.

Ὀκτώπους, t. 3, c. 511, g.	Ὀκτώπηχυς, t. 3, c. 285, c
Ὀκτώπους, t. 3, c. 511, g.	Ὀκχέω, t. 2, c. 1582, a

Ὀκχόομαι, ib. b.	Ὀκχὴ, ib. Ὄκχος, ib.

Ὄκως, Ionicè pro ὅπως dicitur. Herodot.

Ὀκωχεύειν, Hes. ἔχειν, σωιέχειν, Habere, Continere.

¶ Ὀλαεῖ, & Ὀλαδεῖ, idem affert pro ὀνοχλεῖ.

Ὀλαὴ, t. 2, c. 1287, e.	Ὀλαὴ, ib. f

Ὀλαμαδὲς, & Ὀλαμος, ἀπὸ τοῦ ὅλας dicitur ὁ σπερμολόγος, ὁ τοῦ ὅλας βάλων. Lex. meum vet. & Etym. Meminit & Hesych. Ὀλαμαδὲς afferens pro ὁ τοῦ ὅλας βάλων: & Ὀλαμὸν ac Ὀλαπὶ pro σπερμολόγοι.

Ὀλάργυρος, Totus argenteus, Qui ex solido argento est. Athen. γράπτρα ὀλάργυρος δωδεκάπηχις.

Ὀλβάχειον, pleonasmo τῦ β pro ὀλάχειον, dicitur, τὸ παῦ ὅλας ἔχον, hoc est κανοῦν, ὃν ᾧ ἀπέφερον τοῖς οὐλαῖς. Ita lexicum meum vet. in Δερβιστὴρ: serie autem sua habet Ὀλαχεῖον & Ὀλβαχεῖον, remittens ad prædictum Δερβιστὴρ. Hes. Ὀλβάχειον affert pro κανοῦν, ex Dinolocho.

Ὀλβιαίζω, t. 2, c. 1269, c	Ὀλβίζω, ib. d
Ὀλβιοφάγος, ib. c	
Ὀλβιοδαίμων, t. 1, c. 897, e. & t. 2, c. 1269, c	
Ὀλβιοπόρος, t. 2, c. 1269, c.	Ὀλβιος, ib. a
Ὀλβοδότειρα, t. 2, c. 1268, g.	Ὀλβοδοτὴρ, ib.
Ὀλβοδότης, ib. f.	Ὄλβος, ibid. e
Ὀλβοφόρος, ib. g.	Ὀλβόριος, t. 2, c. 1274, f
Ὀλεθρος, Perditio, &c. t. 2, c. 1273, h.	Ὄλεθρος, de homine dictum, c. 1274, b
Ὀλειὸς, t. 2, c. 1278, f.	Ὀλέκεσκε, t. 4, c. 774, f
Ὀλέκεσκον, ib. e.	Ὀλέκω, t. 2, c. 1278, c
Ὀλέκομαι, ib. d.	Ὀλερὸν, t. 2, c. 1287, g
Ὀλεσήνωρ, t. 2, c. 1273, f.	Ὀλεσίδωλος, ib.
Ὀλεσίθηρος, ib.	

Ὀλεσίκεκον, affertur pro ὀλέκεσκον: sed ἀμαρτύρως.

Ὀλέσκω, t. 2, c. 1278, d.	Ὀλέστορ, t. 2, c. 1522, h
Ὀλέτισσα, t. 2, c. 1273, g.	Ὀλετὴρ, ib.
Ὀλέω, ib. a.	

Inde Ionicum ὀλέεσκον pro ὤλεες, Perdebat: apud Hom. Iliad. 7, de Hectore, Ἀργείους ὀλέεσκεν ὀδὶ πρόμαχος τέετο, licet alii esse velint hoc loco pleonasmum τῦ ε, & deriuent à them. ὀλέσκω. At ὀλιθεῖς, Hes. affert pro ὀδὰ ωνθεῖς, Dolore affectus.

Ὀλιπῆρες, οἱ, t. 2, c. 1273, g	
Ὀλιβάζει, Hesychio ὀλιωθεῖν, Labi, Lapsare: afferenti itidē ὀλιβρὸν pro ὀλιθηρὸν, λεῖον, ὀλισθαλές, Lubricum.	
Ὀλίγα, t. 2, c. 1272, d.	Ὀλιγαμία, t. 1, c. 161, a
Ὀλίγαμος, t. 1, c. 160, h.	Ὀλιγάκις, t. 2, c. 1272, d
Ὀλιγαυφέω, t. 3, c. 437, a.	Ὀλιγανδρία, ib. b
Ὀλιγανθρωπία, t. 1, c. 454, c.	Ὀλιγαρχία, t. 2, c. 1271, h
Ὀλιγάρκεια, t. 1, c. 539, f.	Ὀλιγαρκὴς, ib.
Ὀλιγαρκία, t. 1, c. 225, f. & 539, f	
Ὀλιγαρπία, t. 1, c. 225, f.	Ὀλιγαρχέω, t. 1, c. 560, e
Ὀλιγαρχία, ib. c.	Ὀλιγαρχικὸς, ib. d
Ὀλιγαύλαξ, t. 2, c. 1271, h.	Ὀλιγαχθὴς, t. 2, c. 1272, d
Ὀλιγαχρὸν, ib.	Ὀλιγαπλέω, t. 2, c. 1271, g
Ὀλιγαπαλὴς, ib.	Ὀλιγηροσία, t. 2, c. 1272, a

Ὀλίρνθα, ib. e. Dicitur vt μίτεωθα. cui & σπωνωμεῖ.

Ὀλίγιος, t. 2, c. 1272, c.	Ὀλιγίστας, ib. b
Ὀλίγιστος, ib. a.	Ὀλιγίστως, ib. b
Ὀλιγοάμμος, t. 1, c. 160, h.	Ὀλιγόβιος, t. 1, c. 738, d
Ὀλιγογόμων, t. 2, c. 1271, c.	
Ὀλιγοδύναπος, t. 1, c. 1892, e. & t. 2, c. 1271, e	
Ὀλιγόδοντος, t. 1, c. 842, a.	Ὀλιγοδεὴς, t. 1, c. 916, f
Ὀλιγοδεία, ibid.	Ὀλιγοδεΐα, ibid.
Ὀλιγοδίωπος, t. 1, c. 983, c.	Ὀλιγοδρανέω, t. 1, c. 1049, d
Ὀλιγοδραυὴς, ibid.	Ὀλιγοδραυία, ib.
Ὀλιγοελαιόω, t. 2, c. 1271, f.	Ὀλιγοέπης, t. 1, c. 1294, c
Ὀλιγοεπία, ib.	Ὀλίγοζος, t. 2, c. 1191, h
Ὀλιγόθερμος, t. 2, c. 1271, f.	Ὀλιγοκάλαμος, ib.
Ὀλιγόκαρπος, t. 2, c. 79, a.	Ὀλιγόκαυλα, t. 2, c. 93, e
Ὀλιγεμαθὴς, t. 2, c. 787, d.	Ὀλιγόμυθος, t. 2, c. 945, e
Ὀλιγομυθία, t. 2, c. 1271, f.	Ὀλιγέμυθος, ib.
Ὀλίγος, t. 2, c. 1270, d. & t. 3, c. 56, c. ob.	
Ὀλιγόπους, t. 3, c. 14, b.	Ὀλιγοπλέω, t. 2, c. 1271, g
Ὀλιγοπτία, ib.	Ὀλιγόπτοος, t. 3, c. 140, g
Ὀλιγοπόλις, t. 3, c. 468, g.	Ὀλιγοποσία, t. 3, c. 302, e
Ὀλιγοπτέω, t. 3, c. 303, b.	Ὀλιγόποτος, ib.
Ὀλιγοσπέρος, t. 1, c. 1716, d.	Ὀλιγόπυρος, t. 3, c. 639, h
Ὀλίγος, Paucus, &c. t. 2, 1269, e.	Ὀλίγος, i. χρόνος, &c.

c. 1270, b. Ὀλίγος, Paruus, t. 2, c. 1271, c

Ὀλιγοστίω, t. 3, c. 793, b.	Ὀλιγοστία, ib.

Ὀλιγόσπορος, t. 3, c. 930, g	
Ὀλιγόστιχος, t. 3, c. 983, f.	Ὀλιγοτὸς, t. 2, c. 1272, c.
Ὀλιγόφωνος, t. 3, c. 1203, f.	Ὀλιγότης, t. 2, c. 1272, b
Ὀλιγοτκέω, t. 3, c. 1535, b.	Ὀλιγοτκία, ib.
Ὀλιγοτοκὰς, ib.	Ὀλιγοτεκὴς, t. 1, c. 1587, b

Ὀλιγόβορος, Qui pauco cibo seu nutrimento contentus est. Item parum nutrimenti in cibo præbens.

Ὀλίγρυ, aduerb. t. 2, c. 1271, a	
Ὀλιγόϋδρος, Parum aquæ habens, Parum aquosus. Item Pauca aqua contentus, Cui pauca aqua sufficit. Quo modo Theophr. Hist. plant. lib. 6, c. 7, dicit ὀλιγοϋδρότατος ὁ ἔρυσιμος. huic opponitur φίλυδρος.	
Ὀλιγοφιλία, Amicorum paucitas, vel inopia. Ab Aristot. Rhet. lib. 2, ἀφιλία & ὀλιγοφιλία numerantur inter mala fortunæ. Oppos. πολυφιλία.	
Ὀλιγόφορος οἶνος, Vinũ quod paucam aquam fert, eam ob rem dictum aqueum. apud schol. Aristoph. Oppositum huic πολύφορος οἶνος.	
Ὀλιγόφρων, t. 4, c. 201, d.	Ὀλιγόφυλλος, t. 4, c. 249, e
Ὀλιγοχέω, t. 4, c. 473, b. g.	Ὀλιγόχρους, t. 4, c. 473, a
Ὀλιγοχρὴς, t. 4, c. 473, h.	Ὀλιγόχυς, ib. a
Ὀλιγοχορδία, Chordarum seu fidium paucitas: cui oppositum πολυχορδία, apud Athen.	
Ὀλιγοχόνιος, t. 4, c. 645, b.	Ὀλιγοψυχέω, t. 4, c. 756, h
Ὀλιγόψυχος, ib. g.	Ὀλιγόω, t. 2, c. 1272, e
Ὀλιγορέω, t. 4, c. 797, d.	Ὀλιγορρυπὴς, ib. c
Ὀλιγωρία, ib. b.	Ὀλίγορος, t. 4, c. 796, h
Ὀλιγόρρος, t. 4, c. 797, a.	Ὀλιζότερος, t. 2, c. 1272, g
Ὀλίζεω, ib. h.	Ὀλίζυμα, ib.
Ὀλίζεω, ib. e.	Ὀλιζὼς, propr. ib. f
Ὀλιζώνιος, propr. ib. g.	Ὀλικὸς, t. 2, c. 1283, a
Ὀλικῶς, ib.	
Ὀλινύη, Argiuis est ὀλίγη, Pauca vel Parua. Hes.	
Ὀλίος, pro ὀλίορος, t. 2, c. 1271, d	

Ὀλίσσεσθαι, affertur pro Olus atrum, Petroselinum: sed ἀμαρτύρως.

Ὀλισθος, ε, ὁ dicitur σκύπινον αἰδοῖον, Penis coriaceus: quo improbæ tribades prurientem libidinem fallunt. Aristoph. apud Suid. οὐκ εἶδον ὅδ' ὄλισβον ὀκταδάκτυλον, ὃς αὐτῇ μὴν σκυτίνη ἡ δοκεῖ.

Ὀλιθαίνω, affertur pro Labens: sed ἀμαρτύρως.

Ὀλιθαίνω, t. 2, c. 1681, d. & t. 1, c. 568, c. ob.	
Ὀλιθάω, t. 2, c. 1681, b.	Ὀλιθήεις, t. 2, c. 1682, c
Ὀλιθήνεται, ib.	Ὀλιθήμα, t. 2, c. 1682, d
Ὀλιθηρὸς, ib.	Ὀλιθηρὸς εἰς πόδας, t. 2, c. 1682, a
Ὀλίθησις, t. 2, c. 1681, d.	Ὀλιθογωμεῖν, t. 2, c. 1682, c
Ὀλιθος, t. 2, c. 1681, a.	Ὀλκάδιον, t. 1, c. 1193, f
Ὀλκαίζω, ib. d.	Ὀλκεία, t. 1, c. 1191, f
Ὀλκεῦον, t. 1, c. 1193, b, & d.	Ὀλκεῦος, t. 1, c. 1191, e
Ὀλκὰς, t. 1, c. 1193, d.	Ὀλκεῖον, ib. b
Ὀλκάς, ib. d.	Ὀλκάω, ib.

Ὀλκὴ, Tractio, &c. t. 1, c. 1191, a. Ὀλκὴ, δύναμις, &c. ib. b.

Ὀλκὴ, Drachma, &c. ibid. d

Ὀλκήεις, ib. g.	Ὀλκήϊον, t. 1, c. 1193, a
Ὀλκήρης, ib.	Ὄλκιμος, t. 1, c. 1191, f
Ὀλκίον, t. 1, c. 1193, b.	Ὄλκιον, ib. c

Ὀλκὸς, Tractus, & c. t. 1, c. 1191, h. Ὀλκὸς, Aquæ ductus, &c. t. 1, c. 1192, b. Ὀλκὸς, Lorum, &c. ib. c. Ὀλκὸς, Araneus, &c. ib. e. Ὀλκὸς, adiect. ib. g

Ὀλλύω, t. 2, c. 1272, h.	Ὄλλυμαι, t. 2, c. 1273, a. Ὄλλυμι, t. 2, c. 1272, h
Ὄλμω, t. 2, c. 1273, a	

Ὀλμειδὸς, Ὀλμεδὸς, Ὀλμίσκος, Ὀλμοπιδὸς, in Ὄλμος.

Ὄλμος, ε, ὁ, Mortarium: idque ex ligno lapidéue oblongo & terete, forma cylindri. vnde Hom. Il. λ dicit, Ὄλμον δ' ὡς ἔοσθε κυλίνδεσθαι δ' ὀμίλει. Hesyh. quoque esse dicit lapidem teretem in quo herbas & alia tundunt cõterũntque. Sed erant & ξύλινοι ὄλμοι, vt Hesiod. docet, in Erg. iubens Ὄλμον μὲν πεμπόδιον πέμμεν, ὕπαρον δὲ πέλεκυν, mortarium cædere tripedaneum, pistillum verò tricubitalem. Hes. ipsum etiam cylindrum siue volticulũ nominari ὄλμον tradit: forsan à formæ similitudine. Est & ποτηρίου εἶδος, teste eodem. Id Athen. lib. 11, dicit fuisse κεραστὴς ὑπὸ τῶν εἰρηναίων, ὕψος ὡς πυρενικῶν: ex Menesthene afferens ὄλμον χρυσοῦν. Sed & τὸν πεδὸν τοῦ Ἀπόλλωνος dictum fuisse ὄλμον, autor schol. Aristoph. Alibi partem esse tripodis scribit. ait enim τὸν Πυθίαν δὴ τρίποδος καθημένην χρησμῳδεῖν: vocari autem partem illam in qua sedet, ὄλμον. Inde prouerb. ὀν ὄλμῳ δύναστο: vsurpatum ab iis qui se quippiam diuinatione cognitum ire minabãtur: quoniam qui holmis indormissent, repentè diuinandi spiritum concipiebant. quamobrem & ὕπολμον Sophocles Apollinem cognominauit, quòd in ὄλμῳ scisciantibus responsa daret. Auror Zenobius. Præterea ὄλμον appellari τὸ ὑπὸ τῶ ὑποδιφοῦσι ἑκατέρωθε κοῖλον, annotat Hesychius: Poll. verò ὄλμον & δώδεκα nominari τὸ κοῖλον ἀὐχένος ἕως ἰσχίων σύμπαν, totum illud quod à ceruice est vsque ad coxen dicem. id est truncum corporis, τὸν κορμὸν τῦ σώματος. Cæterùm vt redeam ad superius ὄλμος, quo significatur mortarium seu pila culinaria, est inde COMPOS. Ὀλμοπιδὸς, ᾱ, ὁ, Qui conficit mortaria seu pilas culinarias. Aristot. Polit. lib. 3, c. 1, ὄλμους τοῖς τοῦ ὀλμοπιδῶν πεποιημένους. Deriuatum inde ET Ὀλμειὸς, significans itidem lapidem tereti figura in quo tundũt legumina & huiusmodi alia, teste schol. Aristoph. & Suida. In v. l. ETIAM Ὀλμοδὴ affertur pro Lapis orbicularis in quo legumina cæduntur & alia quædã: sed ἀμαρτύρως. Item inde est DIMIN. Ὀλμίσκος, Mortariolum. Poll. ὀλμίσκους vocari scribit τοὺς τῶν μύλων κοιλότητας, cauitates dentium molarium.

Ὀλοεγραφέω, t. 1, c. 865, f.	Ὀλοδάκτυλος, t. 1, c. 931, g
Ὀλοεὸς, Maleficus: κακοῦργος, Hesychio.	
Ὀλοέχαινος, perperam in quibusdam cod. pro ὀλόφρονος.	
Ὀλοθουρέων, Hesych. esse dicit εἶδος ψαλάριον. Mentio τῶν ὀλοθουρείων apud Aristot. Hist. anim. lib. 4, vbi ea dicit parum à spongiis differre. Plin. lib. 9, c. 47, Multis eadem natura quæ frutici, vt holothuriis, pulmonibus, stellis.	
Ὀλοθρεύσις, t. 2, c. 1279, f.	Ὀλοθρὴς, ib. g
Ὀλοθρεύω, ib. e.	Ὀλοῖος, t. 2, c. 1278, g
Ὀλοιὸς, ib. f.	Ὀλοῖσιν, Hes. affert pro ὀλεθρίαις & ἀπωλείαις.
Ὀλοισος, eidem Hes. ὁ ὄπτολις.	
Ὀλοίθυχος, t. 3, c. 1668, c.	Ὀλοκαρπούμενον, τὸ, t. 2, c. 82, e
Ὀλοκαρπόω, ib.	Ὀλοκάρπωμα, ib.
Ὀλοκάπωσις, ib.	Ὀλόκαυσιν, t. 2, c. 1278, b
Ὀλοκαυτέω, ib. c.	Ὀλοκαυτόω, ib.
Ὀλοκαύτωμα, ib. f.	Ὀλοκαύτωσις, ib. g
Ὀλοκληία, t. 2, c. 246, g.	Ὀλοκληρος, t. 2, c. 247, a
Ὀλόκληρος, t. 2, c. 246, d.	Ὀλόκυμος, t. 2, c. 285, b

Ὀλόκυρον, in Ponto vocant τὸν χαμαιπίτυν, teste Dioscor. lib. 3, cap. 175.

Ὀλοκωνίτης, Galeno in Lex. Hippocr. est βοτάνη τις ἀγρία καρκινώδης, olus quoddã syluestre. Legitur apud Hippocr. Γυναικείων lib. 1.

Ὀλολυγὴ, Ὀλολυγμὸς, Ὀλολυγὼν, in sequ. Ὀλολύζω.

Ὀλολύζω, Vlulo: Cum alto clamore ploro & eiulo, Hom. Od. δ, Ὡς ἐπόδε' ὀλόλυξε. Et Od. γ, αἱ δ' ὀλόλυξαν Θυγατέρες τε νυοί τε καὶ αἰδοῖαι θεράπαιναι. Vtuntur & prosæ scriptores. Demosth. posuit pro Alta voce clamare, Vociferari cum quodam vlulatu: Pro cor. μὴ γὰρ οἴεσθ' αὐτὸν φθέγξεσθαι μὴ ὅπω μέγα, ὀλολύζειν δ' οὐχ ἡσυχῇ λαμπρῶς. Nonn. verò & ipse ὀλόλυξεν vsurpasse dicitur pro Alto clamore loquutus est. Porrò ab ὀλολύζω sunt VERBALIA Ὀλολυγὴ ET Ὀλολυγμὸς, Vlulatus, Eiulatus alto cum clamore. Hom. Il. ζ, Αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον. Thuc. lib. 2, γυναικῶν τε καὶ οἰκετῶν ἅμα ἀπὸ τῶν οἰκιῶν κραυγῇ καὶ ὀλολυγῇ χωρούντων, vociferantibus & vlulantibus. Sic Synes. epist. 67, & 57, ἰῶ ἄκουσμα σκυθρωπὸν, εὐδρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν ὀλολυγαὶ, παιδῶν ὀλοφυρμοί. Posteriore ὀλολυγμὸς vtitur Anaxandrides apud Athen. lib. 6: sed paulò aliter. Ibi enim dicens Athenienses esse derisores, inter alia subiungit, λαμπρὸς τε ἐξελήλυθ', ὀλολυγμὸς ὑπῆς δεῖ. λιπαρὸς τοῦ πατεῖ Δημοκλῆς, ζωμὸς καπνόμενα. ITEM Ὀλολυγὼν, ὀνος, ὁ, Vlulatus. & peculiariter is quem mares ranæ edunt quum fœminas ad coitum vocant. Plut. De solert. anim. οἱ δὲ βάτραχοι τοῦ τοῦ παῖ ὀχείας αἰσθανόμενοι χρώνται, πλὴν λεγομένου πολλοὺς ὀλολυγόνας, φρονοῦσ' ἐρωπικῶ καὶ γαμικὴν ἐν ὀσφύν. Sic Aristot. Hist. anim. l. 4, c. 9, καὶ πλὴν ὀλολυγόνα δὲ πλὴν γενομένου ὁ πρ

ὕδωρ οἱ βάτραχοι οἱ ἄρρενες ποιοῦσιν, ὅπου αὐλακαλοῦν) περὶ ἡν ἡλείας φορὰς τῶν ὀχλιῶν. At Plin.lib.11, cap.37, Mares tum vocantur ololygones.ſtato id tempore euenit, cientibus ad coitum fœminas. tum ſiquidem inferiore labro demiſſo, ad libramentum modicæ aquæ receptæ in fauces, palpitante ibi lingua vlulatus eiicitur. Ὀλολυγὼν eſt etiam auis quædam loca ſolaamans & βύζουσα τὰ φορόβρια, vt Theon apud Aratum annotauit. Cicero acredulam vertit, Feſtus Auienus vlulã,vt videbis t.3,c.1675,g. Sed addit Theon,quoſdam velle eſſe ζῶον λιμναῖον.

Ὁλομελής,ές,ὁ καὶ ἡ, Qui integris membris eſt,Omnibus ſuis membris conſtans. Athen.lib.12, αἰκάδοσεις ἐγίνοντο ὁλομελῶν βρωμάτων. Ibidem,ἕκαστος ἀπέφερε τῷ ἑστιάτορι ὁλομελῆ κρέα χοιρείων τε καὶ πίλυδῶν καὶ ἀμναδίων ζώων, ἀδιαίρετα ἐσκευασμένα.

Ὁλοῆθον γνάθον quidam ex recentioribus per iocum dixit πρὸς ὅλου ὄθονον ἥτοι πτερίας χρήσουσιν, teſte Euſt.Malam quæ tota ſimo ſue amarore plena eſt.hoc eſt os conuiciatoris maledicum & ſpurcum. At ὄλωθος aliud eſt.

Ὁλοΐξ, Sulcus.Heſychio enim ὅλοικες ſunt αὖλακες.

Ὁ λοεὶ ἕλκος,t.3,c.1668,f. Ὁλοός,t.2,c.1178,d

Ὁ λεόφρων,t.4,c.201,d

Ὁλοπόρφυρος, Totus purpureus, Totus ex purpura. Xen. Pæd.8.καὶδὴν ὁλοπόρφυροι. Vide & λιθοπόρφυρος.

Ὁλόπεπλος,t.1,c.1716,d

Ὁλόπλεον, Vellere, Decorticare. Callim.Hymno in Dianã, Στήθεσι δὲ μεγάλου κασίης ἐθφάξαο χαίτης, Ὠλόφας δὲ βίηφι. vbi ſchol.exp.non ſolùm ἀπέπλας, ſed etiam ἐλεπίσας: quod minus quadrat, potius conuenit huic loco Nicandri in Ther. Καὶ χλοερῷ νάρθηκας ἀπεὶ μάσθ ὕπερον ὀλόφας.vt ſit non tantùm Auellens,ſed etiam Decorticãs.vt ſchol. quoque exp.λεπίσας:addens etiam κόφας. Heſ.ſanè ὀλόπλεον exp.λεπτεῖν,τίλλειν,κολαπλεῖν.

Ὁλόπυρος,t.3,c.640,a. Ὁλορρίζοι,t.3,c.709,g.

Ὁλόρριζος,ib. Ὄλος,t.2,c.1280,a

Ὅλος, pro ὅλος,t.2,c.1287,g

Ὁλοσαλοκάλαμος,t.2,c.14,f

Ὁλοσπαθεῖς,Heſ.ὁλαῖ καὶ πασσάλωμαι καὶ κατασεινόμαι.

Ὁλόστεον,t.2,c.1522,g. Ὁλόσεος,ib.

Ὁλοσήμερος,t.1,c.1744,a. Ὁλοσφύρα,t.3,c.1190,g

Ὁλοσφυρηλατὸς,ib.f. Ὁλόσφυρος,ib.g

Ὁλοσχερής,t.2,c.1280,g. Ὁλοσχεραῖς,t.2,c.1281,a

Ὁλόσχοινος,t.3,c.1203,b

Ὁλόχοιρος, vt μίσχοιρος, volunt eſſe pediculos pomorum. Vtitur eo vocabulo Nicand.in Ther.v.870, canens, Σίδης δ' ὑσμινόεντας ἐπιμύοντας ὁλόχοιρς Αὐχενίους, ἵνα λάκκα πέλεξ ἐνερεύθεται αἵματι. vbi ſchol.ὁλόχοιρς αὐχενίους σίδης exp. ῥοιῶν τρυχίλους.

Ὁλοτελής,t.3,c.1373,d. Ὁλόπους,t.2,c.1282,g

Ὁλόξυλος,Heſychio πεφερὴς λίθος:qui & ὀλόξυλος.

Ὁλουείδας,idem dicit eſſe εἶδος κόγχης.

Ὁλοφεῖν,eidem eſt πλεῖν:quod & ὁλοπλεῖν.

Ὁλοφλυκτὶς,t.4,c.173,f. Ὁλοφυγδὸς,t.4,c.174,a

Ὁλοφυγδών,t.4,c.173,f. Ὁλοφυλνὸς,ib.h

Ὁλοφύζω,ib. Ὁλοφυὴς,t.4,c.273,b

Ὁλοφυκτὶς,t.4,c.173,g.

Ὁλόφυλος,Suidæ ὁ ὁλόκληρος,Integer.

Ὁλοφυρμὸς,t.2,c.1684,b. Ὁλοφυρμός,Nænia,ib.e

Ὁλοφύρομαι, t.2, c.1683, b. Ὁλοφύρομαι, cum accuſ. Deploro,ib.e

Ὁλόφυρσις,t.2,c.1684,b. Ὀλοφυρτικὸς,t.2,c.1684,e

Ὁλόφυς,t.4,c.173,h.

Ὀλόφυτον,ὄ,τὸ,vocari dicitur Sinapi Perſicum.

Ὁλοφώϊος,Heſychio πολύπτιρος,πολύχρος,πονηρός,Multa expertus,Verſutus,Improbus: afferenti & ὀλοφωΐα pro δόλοι, ὀλέθρια,ex Hom.Od.η,Πάσσα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τῶν γήρονς. vbi non malè interpreteris Verſutias, Improbos aſtus. Sic Od.κ, Πάσσα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα δῶρα Κίρκης, Vafra,Improba. Apud Nicandrũ initio Theriacã, Θέα κά τοι μορφαί τε σίνη τ' ὀλοφώϊα θηρῶν Ἔμπεδα φωνήσαιμι, ſchol.exp.ὀλλύοντα φαῦλα ὅπου αὐθρας, Perimẽtia viros, Exitialia: ſed nil vetat pro Verſuta etiam & improba accipere.

Ὁλόχροος,t.4,c.630,d. Ὀλοψύχοις,t.4,c.756,h

Ὀλπη, ET Ὀλπις, Heſychio λήκυθος, Lecythus, Ampulla olearia, Vas olearium. Nicand. Ther. Αἶα δ' ὀλπη βρύθε, ᾧ αὐπίκα γῆα λιπαίνοις. Theocr. Idyll.2, Καὶ παρ' ἐμὶν ἐπίθει τοῦ λωΐδα πολλάκις ὄλπαν. hîc enim ſchol. ὄλπιν interpr.λήκυθον. Itidémque ὀλπίδος pro ληκυθίου accepit idẽ Theocr. Idyll. 18, ἀρχυρέας δὲ ὀλπίδος ὑγρὸν ἄλειφαρ λαζόμθρα. ‖ Ὀλπαι vocantur etiam χόαι οἰνοχόης ῥθμα ἔχοντες, aptos πρὸς τὸ εἶνα ἐγχυσιν, teſte Athenæo lib.11.vbi ſimul affert hoc Ionis teſtimonium, ὅκ ζαθέων πιθακῶν ἀφύσαντες ὄλπαις οἶνον ὑαφίαλον κελαρύζεν. Sic ὀλπὶς etiam Heſychio eſt οἰνοχόη.

Ὀλύκιν,t.2,c.1278,d. Ὀλυμπῖος,t.2,c.1688,d

Ὀλυμπάδες,ib. Ὀλύμπιν,ib.

Ὀλυμπία,ib.b,& f. Ὀλύμπια δώματα,t.2,c.1687,g

Ὀλύμπια τὰ, Olympiaca certamina, t.2,c.1689,g.

Ὀλύμπια,Πύθια,Νέμεα,Ἴσθμια,t.2,c.1690,c. Ὀλυμπιάπυθεν,ib.d. Ὀλύμπια,aduerb.ib.c. Ὀλυμπίας, t.2, c.1688,d.

Ὀλυμπία,de olympico certamine dicitur,ib.e. Ὀλυμπία,ὁ ὑν Ἠλείοις ἀγών,ib.f

Ὀλυμπιάδες,t.2,c.1687,g

Ὀλυμπιάζε,t.2,c.1688,d.ibid.f.& 1789,b

Ὀλυμπιάδεν,t.2,c.1688,b,& f. & 1689,b

Ὀλυμπιακὸς,t.2,c.1688,f.& 1689,c

Ὀλυμπίας, Ventus,t.2,c.1688,a ib.c. Ὀλυμπιαὶ, ἀδ'ος, t.2,c.1688,f.& 1690,d. Ὀλυμπιαὶ, Quatuor annorum ſpatium, t. 2, c. 1690,e. Ὀλυμπιαὶ, Alexandri magni mater,ib.g

Ὀλυμπιάσι,t.2,c.1788,d.ib.f. Ὀλυμπιάσι,t.2,c.1689,b

Ὀλυμπιεῖον,t.2, c.1688, c

Ὀλυμπικὸς,t.2,c.1688,b,& 1689,f

Ὀλυμπινοὶ,t.2,c.1686 b

Ὀλυμπινοὶ,Myſi,ſiue Ὀλύμποι,t.2,c.1687,e

Ὀλύμποι,t.2,c.1686,e

Ὀλύμπιον, adiectiuè, t.2,c.1687,g. Ὀλύμπιον, ædificii nomen,t.2,c.1688,c

Ὀλυμπονίκης,t.2,c.ib.f.& 1690,h

Ὀλύμπιος, t.2,c.1687,f. Ὀλύμπιος,nomen proprium, ib.h. Ὀλύμπιος,Pericles dictus,ib. Ὀλύμπιος,venti nomen,t.2,c.1688,a. Ὀλύμπιος,pro Zephyro,ib.

Ὀλυμπίδε,In Olympum ſeu cœlum.

Ὀλύμπος,pro diuerſa ſignificatione,accentu diuerſo notatur, t.2, c.1687, b. Ὄλυμπος , Theſſaliæ mons, t.2, c.1685,a. Ὄλυμπος,Myſiæ mons,ib.c. Ὄλυμπος, aliorum etiam montium nomen , ib. f. Ὄλυμπος, appellatiuum, t.2,c.1686,d. Ὄλυμπος, proprium nomen tibicinis,t.2,c.1687,d

Ὄλωθος,ὄ,ὁ,Groſſus.hoc eſt Ficus immatura,τὸ μὴ πεπαμμένον σύκον,Heſychio. Theophr.συμβαίνει δὲ ἅπτ τὰ ἐρινεὰ ὀπορρέειν καὶ τοὺς ὄλωθους.Galen.Simpl.lib.8,τὰ δὲ τῷ ἐρινεῶν σύκα δριμείας δεῖ καὶ διαφορητικῆς δυνάμεως· οὕτως καὶ τῷ ἡμέρων οἱ ὄλωθοι. Democritus Geopon.lib.10,εἰ δ' θέλεις πρὸς τὴ κεφαῦ ἑωθὲν σύκα, κόπτειν πρὸς ἑσπέρας καὶ πάσσε μίξας ἐλαίῳ, δοθήσεται τοῖς ὄλωθοις. Palladius, Vt ficus citò matures,ſucco cæpæ longioris cum oleo & pipere mixto vnge poma, quando groſſi incipiunt ſubrubere. Dioſcor.lib.1,c.186,τοῖς ὄλωθοις à quibuſdam dicit vocari ἐρινεοῖς:quum Theophraſtus & Galenus manifeſtè inter eos diſtinguant. Ibidem ἑφθοὶ ὄλωθοι , & ὠμοὶ ὄλωθοι,vt coctæ groſſi & crudæ groſſi apud Plin.l.23, c.7. Notandum porrò,Theophraſtum ὄλωθος accipere etiam pro ficuum genere quod vel penitus non maturescat, vel ſaltem ad perfectam maturitatẽ non peruenia.Ita enim ille,De cauſ.plant.lib.5, cap.1,οἱ δ' ὄλωθοι,σπωερχούσης ἤδη τῆ χώρας,τὴ πεπάνοῦ) μέχρι τινὸς, aliquatenus maturescunt , non penitus. & quidam ita vt etiam edules ſint.Nam paulo pòſt ſubiungit,ὄλως δὲ πολυειδὲς τὸ τῷ ὄλωθῶν ὄντων.αἱ μὲν γὰρ ὀλυνθοφόροι μόνον,σύκα ἢ φέρουσιν , οἷον αἱ τοῖς λόβοις ὄλωθοις φέρουσαι τοὺς ἐδωδίμους·ἕτραι δὲ φέρουσι καὶ σύκα καὶ ὄλωθοις μέλαις,αἱβρώτοις ἢ καὶ ἐδωδίμοις. Sic apud Latines groſſi quidam penitus non maturescunt, quidam aliquam maturitatem conſequuntur.Plin.lib.13,c.7,de ficu Ægyptia, Fructus quaternos fundit : toties & germinat : ſed groſſus eius non maturescit niſi inciſura emiſſo lacte. Idem lib.15, c. 18, Deprehenſas in his hyeme groſſos. Eiuſmodi groſſos nunquã maturescentes , appellat etiã aborsus:

lib.16,c.25,In ficis mirabiles ſunt & abortus , qui nunquam maturescunt. Cæterùm quos Theophraſtus ὀλωθοὺς vocat, eum groſſos intelligere, patet ex hoc Theophraſti loco quem Athen. affert ex φυτικῆς ἱστορίας libro 2, ἔστι καὶ ἄλλο γένος συκῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ πᾶσι Κιλικίαι καὶ Κύπρῳ , ὀλωθοφόρον · ὃ τὸ μὲν σύκον ἐμπρεφόμενον φέρει τῷ φύλλου, τὸν δὲ ὄλωθον ἐξόπισθεν. eum enim ſic interpretatur, lib.16,cap.26, Inſigne proditur in quodam genere Ciliciæ,Cypri,Helladis,ficus ſub folio, groſſos verò poſt folium naſci. Quo in loco,vt,& in præcedente,nota COMPOS. Ὀλωθοφόρος , Ferens groſſos ſeu abortus. At VERBO Ὀλωθοφορεῖν, ſignificãte Groſſos ſeu abortus ferre, vtitur idem Hiſt.plant.lib.3, c.8, συκῆ καὶ τὰ ἐρινεὰ τὰ πρεσβυτέρα ὀλωθοφορεῖν. Eſt verò & aliud ab ὄλωθος VERBVM, Ὀλωθαζειν videlicet , vt ἐρινάζειν ab ἐρινεὸν. Id, ſicut idem ἐρινάζειν,exponitur Caprificare,apud Theophraſtum De cauſ.plant.lib.2, cap.13, τὸ δ' ὅτι τῷ φοινίκων συμβαίνει , οὐ ζωτὸν μόνῳ, (ἔστι γὰρ ἐρινάζειν ὅθεν) ἔχει δὲ τινα ὁμοιότητα τούτῳ. διὸ καλοῦσιν ὀλωθάζειν αὐτοί. Cuius loci expoſitio petenda ex fine libri 2 Hiſt.plant. Ibi enim ſcribit, quod auxilium ficubus eſt à caprificis , id eſſe palmis fœminis à maſculis. nam ὅπερ αὐθὴ τὸ ἄρρεν, ὅπτ πέμνεται πρὸς αὐτὰ ἔθος ἐφ' ἧς τὸ αὐτὸς , ὁδὸς ὡς φῶ ἐκεῖ, τὸν τε χρωῶ καὶ τὸ αὐτὸς καὶ τὸν κονιορτὸν καταπείεται καὶ τὸ καρπὸ τῆς θηλείας.κἀν τῇ τ τοιῇ, ὀλιγαπεῖν ὀκπέθεν τε καὶ οὐκ ἀπὸ βάλλειν τὸν καρπόν. idque ex ſimilitudine τῷ ἐρινάζομένων σύκων dici ὀλωθάζειν.

Ὀλωθοφορέω & Ὀλωθοφόρος,vide in præced.Ὄλωθος.

Ὄλμος, Heſychio τὸ ἀπὸ τεμμα καὶ ἀπὸ καθαρμα, Ramentum, Purgamentum.

Ὄλυρα, ας, ἡ, Heſychio autore ſpecies eſt ſeminis mediæ inter frumẽtum & hordeum naturæ. Addit,quoſdam eandem eſſe velle cum τῇ ζέα ſiue ζειᾷ. Cum itis Galenus facit , ζειαὶ apud Hippocr.exponens ὀλύρας. Necnon Dioſcor.lib.2, cap.113, ſcribit τὸν ὀλύραν eſſe ὃν τὸ αὐτὸ γένος τῆς ζειᾶς, itidémque ἀρτοποιεῖσθαι, & κρίμνον ἐξαιτῆς γίνεσθαι,ſed ἀσφαστοτέραν καὶ ποσοῦ ἐστί. Et Herodot.libro 2, pag.65, de Ægyptiis loquẽs, ὅπτ ὀλυρέων ποιοῦσι τὰ σπία, τοὺς ζείας μετὰ ἑτέρου καλέοντες: indicans & ipſe zeam cum olyra eſſe eandem.Sic Homer.etiam,vt Odyſſ.η dicit, Καὶ τοὶ μὲν καπέδεσαν ἐφ' ἵππεσι κάππεσι, Πᾶν δ' ἔβαλον ζειαὶ, αἰὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἄμαξαι.vita Iliad.θ,Ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας. Plin.verò diuerſam à zea facit , & arincã Latinè appellari dicit. Ægypto autem (inquit, lib.18, cap.8) ac Syriæ, Ciliciæque & Aſiæ & Græciæ peculiares zea, olyra,tiphe.Et cap.10, Ex arinca dulciſſimus panis:ipſa ſpiſſior quàm far,& maior ſpica,eadẽ & ponderoſior. Exterritur in Græcia difficulter : ob id iumentis dari ab Homero dicta.

Ὀλώϊος,t.2,c.1287,g. Ὀλώϊος,t.2,c.1278,g

Ὄλως,t.2,c.1281,g

¶ Ὀμᾶ,t.2,c.1301,f. Ὀμαδύω,ib.a

Ὀμαδέω, ib. Ὀμαδὸν,aduerb.ib.

Ὀμαδος,t.2,c.1300,f. Ὀμαμονεσέρα,t.1,c.161,d

Ὀμαμος,ib.a. Ὀμαμοσιῶν,ib.e

Ὀμαίμων,ib.d. Ὀμαίχμη,t.1,c.255,e

Ὀμαιχμία,ib.d. Ὀμαιχμος,ib.

Ὀμαλῆ, Heſych.ὁμοῦ, Vnà,Simul.

Ὀμαλὴς,t.2,c.1287,h. Ὀμαλίω,t.2,c.1289,f

Ὀμαλίζω,abſol.poſitum,&c.c.1290,a

Ὀμαλισμὸς,t.2,c.1290,a. Ὀμαλὸν,τὸ,ſubſt.t.2,c.1288,b

Ὀμαλὸς,t.2,c.1287,h. Ὀμαλότης,t.2,c.1289,f

Ὀμαλώϊος,ib. Ὀμαλῶς,ib.c

Ὀμαρὲς, Heſych.ὁμοῦ συμφώνως.

Ὀμαρξον, idem Heſ. exponit ἀπόμαξον: quod potius ὄμαρξον dicitur.

Ὀμαρτῆ, idem quod ὁμοῦ, Simul , Vnà : vel ὁμοῦ καὶ ἀρτηρότως,aut ὁμοῦ καὶ ἠρτημένως: de iis quæ ſerie quadam continua ſe ſequuntur.Homer.Iliad.σ, τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὀμαρτῆ Μολπῆ τ' ἰύμῳ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο. Iliad.ε,καὶ τῷ μὲν ὀμαρτῆ δούρατα μακρὰ Ἐκ χειρῶν πίπτεον. Euſt.annotat, Ariſtarchum oxytonos ſcripſiſſe ὀμαρτῆ, volẽtem eſſe ἀπὸ τοῦ κοινοῦ μόνον Ex Ὀμαρτήδεω,ſignificante itidem ὁμοῦ, Vnà,Simul,ſeu Vna ſerie. Hoc autem ὀμαρτήδεω deriuatum videri queat ex VERBO Ὀμαρτέω,ſignificãte Sequor,Eo vnà cum. Homer.Iliad.ω,Ἐνδυκέως ὀν νηῆ θοῇ πόλος ὀμαρτέων. Heliod.Erg.2, Ὅστ' ὠφενὲ θαλάσσαν ὀμαρτήσας Διὸς ὄμβρα. Apud Homerũ rurſum ὀμαρτήσας legitur, per ſyncopen pro ὀμαρτησάσθαι , Inſequuti ſunt.Il.ν, Τῶν δ' ἀρ ὀμαρτήσαν ὁ μὲν, εἷς χεῖρ ὀξυδόρπιν Ἕστ' ἀκόντισεν, ὁ δ', ἀπὸ νόθρῳν οἴστῳ. Vana enim eorum opinio eſt qui aduerbium eſſe exiſtimarunt illud ὀμαρτήσαν pro ὀμαρτήδεω: rectius ſentit Euſtath. quem ideo ſequutus ſum. Compoſ.ἐόμαρτέω habes ſua ſerie.

Ὀμαὲς,t.2,c.1300,f. Ὀμαστὴς,t.1,c.590,h

Ὀμαυλος,t.1,c.611,d. Ὀμβρέω,t.2,c.1291,d

Ὀμβρημα,ib.e. Ὀμβρωνὸς,ib.

Ὀμβονὸς,ib. Ὀμβρία,ib.h

Ὀμβελίας,& Ὀμβρίμα, poetæ vocant τὰ πάντων θῆρ ἀγέλεσσι πάνεκα,omnium ferarum catulos, autore Polluce. Euſt. haber Ὀβρίκαλα & Ὄβελα.

Ὀμβελίζω,t.2,c.1291,a. Ὀμβρίκια,vide in Ὀμβρίμα.

Ὀμβρεμοεργὸς, Suidæ ὁ μεγάλα ἔργα ποιῶν, Magna & ardua facinora edens.

Ὀμβρεμοπάτρα,t.3.c.93,d. Ὀμβρεμὸ πᾶς,ib.

Ὀμβρεμος,t.1,c.794,a,& c.t.2,c.1292,b

Ὀμβρενὸς,t.2,c.1291,e, Ὀμβρειος,ib.g

Ὀμβροβλύζων,t.2,c.1290,f. Ὀμβροδυθῆς,ib.

Ὄμβρος,t.2,c.1292,c. Ὀμβροφόρος,ib.f

Ὀμβρῶν,t.2.c.1292,a

Ὀμβρωδὴς,affertur pro Imbre dilutus.

Ὀμεθνιος, Suidæ ὁμόφυλος, Qui eiuſdem gentis eſt.

Ὀμέρα τὴν, Heſ.ὅπτ ποτοῦσιν:quod potius ἰμείρονται.

Ὀμεῖται, idem affert pro ὀμνύει, Iurat : alii per fur. rectius exponunt Iurabit.ὁμόσῃ: afferentes itidem ὀμῇ pro Iurabis ex Greg.Naz. dicitur enim ὀμοῦμαι in prima perſ.

Ὀ ὠθὴ,t.4,c.761,a.ob. Ὀμέσπος,t.1,c.1276,h

Ὀμεθυνέπης,t.1,c.1304,g. Ὀμεθυνέπης,ib.h

Ὄμεθυνος,ib.g. Ὀμηγαθέες,t.1,c.25,d

Ὀμήγυρις,ἐως,ἡ, Cœtus, Multitudo hominum eôdẽ congregatorum.Hom.Il.υ, Ἀλλ' ἰμὲν οὐλυμπόνδε θεῶν μετ' ὀμήγυριν ἄλλων. Inde VERB. Ὀμηγυρίσασθαι , Congregare,In eundem locum cogere.σωκαθοῦσαι,ὁμοῦ συναγαγεῖν.Hom.Od.π,πρὶν κεῖνον ὀμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς Εἰς ἀγορήν. Apud Heſych.reperio ET Ὀμηγάρειν expoſitum itidem συνάξαι,Cogere,Congregare.

Ὀμήθης,t.1,c.1099,e. Ὀμηλικία,t.1,c.1453,d

Ὀμήλιξ,ib. Ὀμηλις,t.1,c.1179,e

Ὀμηρεία,ib.g Ὄμηρος,t.2,c.1292,f.

Ὀμηρεῖδαι,t.2,c.1294,g. Ὀμήρειος,ib.f

Ὀμήρδυμα,t.2,c.1292,h. Ὀμηρδύω,ib.g

Ὀμηρέω,t.2,c.1293,c. Ὀμηρίδης,t.2,c.1294,f

Ὀμηρίδειν, Heſych.ψεύδεσθαι, Mentiri.

Ὀμηλέω,t.2,c.1294,h. Ὀμηλικώπαδος,ib.e

Ὀμηλκὸς,ib.d. Ὀμηλικῶς,ib.e

Ὀμηλικώπρος,ib. Ὀμηλιστὴς,ib.h

Ὀμηροκεντρα,πα,t.2,c.1293,f.& 1294,b

Ὀμηροκέφαλοι,οἱ,t.2,c.1293,f

Ὀμηρομαστὴς,t.2,c.808,a.& 1294,b

Ὄμηρον,τὸ, ſubſt.t.2,c.1292.d. Ὄμηρος,ib.e

Ὄμηρος.propr.t.2,c.1293,d

Ὀμηρτῆρες, Heſychio ἀκόλουθοι,σωτῆρες, Aſſeclæ, Patroni. forſan pro ὀμαρτῆρες.

Ὀμήρη,idem exp.ἀκολουθεῖ,ἐξυπᾶται.

Ὀμηλαδὸν,t.2,c.1306,c. Ὀμηλέω,t.2,c.1308,e

Ὀμηλιδὸν,t.2,c.1307,c. Ὀμίλημα,t.2,c.1309,f

Ὀμιλητὴς,ib.f. Ὀμιλητικὸς,ib.g

Ὀμιλία,t.2,c.1307,d. Ὀμιλεῖν,t.2,c.1308,c

Ὄμιλος,t.2,c.1306,e

Ὀμιχέω,εῖ, Meio ſeu Mingo, Vrinam facio, Lotium reddo. Heſiod. Erg.2, Μηδ' αὖτ' ἠελίοιο πρὸς αμβρόσιον ὀρθοὶ ὀμιχεῖν. INDE Ὀμίχματα, Heſychio οὐρήματα, Vrinæ excretiones , Mictus. Sed notandum,apud eum hæc δασέως ſcripta eſſe.

Ὀμίχλη, ης, ἡ, & Ionicè Ὀμίχλη, Nebula : Ariſtoteli De mundo ἀτμώδης αἰαδυμίασις ὑπὸ ἀέρος ὑδάτος , ἀέρος μὲν παχυτέρα,νέφοις δὲ ἀραιοτέρα,expiratio quædam vapoſa,aquæ nequaquam genitrix,vt aere craſſior,ita nube rarior. quo ferè modo & Galenus definit ſuprà in Ἀχλύς.Hom.Il.γ, Ἐὼ δ' ὄρεος κορυφὴν νότος καπέχευε ὀμίχλην. Il.ρ, Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην. Μα-

taphoricè Athen. libro 9, ὁ μὴ σεμνὴ μυκτῆρα δοκεῖ λιβάδου, σμύρνης, καλάμου, τεύχεκος: subiungens, πιάδε δόμοις ὁ μίχλη καπνὸς πάντων ἀγαθῶν αἰὰ μένος: suffitum appellans ὁμίχλιν. Alia metaph. Aristoph. Equit. ὁ δὲ δῆμος ὑπὸ τῶ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλης, ἀ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σου, bellicis turbis & reip. caligine. INDE Ὁμιχλώδης, Nebulosus, vel etiam Caliginosus. Plutarch. Sympos. 8, πεῖ αἰωμάλους νύκτας, ἢ ὁμιχλώδεις καὶ δυχεμέρους, ἢ χαδὲ τέρας ἢ ἢ ἀβρίων καὶ κακοχειμῶν ὁμαλῶς. Idem in Artox. ἐμβαλὼν εἰς χώρον τραχύτητι χαλεπὴν καὶ ὁμιχλώδη.

Ὁμιχλώδης, in præced. Ὁμίχλη. Ὄμμαχα, in Ὀμμεῖν.

Ὄμμα, Visum, &c. t. 2, c. 1379, a. Ὄμμα, Oculus, ib. b

Ὀμμάπιος πῶρος, dixit quidam, quoniam ὀκ τὸ ὁρᾶν γίνεται τὸ ἐρᾶν. Hesych.

Ὀμμαπήδιον, t. 2, c. 1379, d. Ὀμμάπιον, ib.

Ὀμμαπίω, ib. c. Ὀμνυμι, t. 2, c. 1295, a

Ὀμνύω, ib. Ὁμοιαχμία, t. 1, c. 255, c

Ὁμοαρίθμος, Qui eiusdem numeri est.

Ὁμοβίοτος, t. 1, c. 741, c. Ὁμοβλαπής, t. 1, c. 746, b

Ὁμοβώμιος, t. 1, c. 809, h. Ὁμογάλακτος, t. 1, c. 812, b

Ὁμογάλακτες, ibid.

Ὁμόγαμβροι, Qui simul generi sunt, hoc est Vnius eiusdémque soceri socrúsve generi, Qui duxerunt sorores. Poll.

Ὁμογάριος, t. 1, c. 819, c. Ὁμοιγάστωρ, ibid.

Ὁμογένεια, t. 1, c. 834, f. Ὁμογενής, ib. e

Ὁμογένιος, ib. f. Ὁμογενῶς, t. 1, c. 83, h

Ὁμογλωσσέω, t. 1, c. 856, c. Ὁμόγλωσσος, ib.

Ὁμόγνιος, t. 1, c. 834, f. Ὁμογνωμονέω, t. 1, c. 1846, g

Ὁμογνώμων, ib. Ὁμόγραφα, t. 1, c. 842, a

Ὁμόγραφος, ib. Ὁμόγραμμος, t. 1, c. 878, a

Ὁμόδελφος, t. 1, c. 938, e. Ὁμοδέμνιος, t. 1, c. 941, g

Ὁμοδημέω, t. 1, c. 971, g. Ὁμόδημος, ib.

Ὁμοδίαιτος, t. 1, c. 983, c. Ὁμοδεξέω, t. 1, c. 1035, e

Ὁμοδεξία, ib. & 1037, c. Ὁμόδεξος, ib.

Ὁμοδόρατος, t. 1, c. 1042, f. Ὁμόδουλος, t. 1, c. 1044, c

Ὁμοδρομέω, Simul curro: vel Concurro. Plut. De mus. ὁμοδρομεῖν δεῖ πῶ τι αἴσθησιν καὶ πῶ δίχνοιαν ἐν τῇ κρίσει τῆς τῆς μουσικῆς μερῶν.

Ὁμοεθνής, t. 1, c. 1100, f. Ὁμοιεθνής, t. 1, c. 1106, a

Ὁμοερκὲς, Poll. ex Solone affert, sed durum esse ait. Videtur autem τὸ ὁμοερκὲς significare Vnis iisdém que septis contineri, Contubernium.

Ὁμόζηλος, t. 1, c. 1402, d

Ὁμοζυγής, & Ὁμόζυγος, Coniux, Qui sub eodem iugo est. Vnde VERB. Ὁμοζυγεῖν, & NOMEN Ὁμοζυγία, Sub eodem iugo esse, Vnum idém que iugum.

Ὁμόζυξ, t. 1, c. 1393, e. Ὁμοηθής, t. 1, c. 1099, e

Ὁμόθεν, t. 2, c. 1302, c. Ὁμόθεος, t. 1, c. 1533, a

Ὁμόθροος αὐδή, Vox vnum idémque loquens, Cõcors vox.

Ὁμοθυμαδόν, t. 1, c. 1605, c. Ὁμοθυμία, ib.

Ὁμόθυμος, ib. Ὁμοιάζω, t. 2, c. 1306, b

Ὁμοῖος, ibid. c

Ὁμοιόαρκτος, Similiter incipiens: ex schol. Hermog.

Ὁμοιόβιος, & Ὁμοιοβίοτος, Simili victus ratione vtens.

Ὁμοιοβλαστέω, Similiter germinare, Germinis ratione conuenire.

Ὁμοιογένεια, t. 1, c. 834, b. Ὁμοιογενής, ib.

Ὁμοιοειδής, t. 1, c. 1106, a. Ὁμοιοθρίξ, t. 1, c. 1586, d

Ὁμοιοκαρπέω, t. 2, c. 79, a. Ὁμοιόκαρπος, ib.

Ὁμοιόκριθος, affertur pro Hordeo similis.

Ὁμοιολογία, t. 2, c. 634, f. Ὁμοιομέρεια, t. 2, c. 852, a

Ὁμοιομερής, t. 2, c. 851, g. Ὁμοιον, τὸ, subst. t. 2, c. 1303, e

Ὁμοιοπαθεῖα, t. 3, c. 74, h. Ὁμοιοπαθέω, t. 3, c. 75, a

Ὁμοιοπαθής, t. 3, c. 74, g. Ὁμοιοπαθῶς, ib. h

Ὁμοιοπροσωπέω, t. 2, c. 1404, b

Ὁμοιοπρόσωπος, ib. Ὁμοιόπτερος, τὸ, t. 1, c. 1716, d

Ὁμοιόπτεροι, ib. Ὁμοιόπτωτος, t. 3, c. 312, b

Ὁμοιόπυρος, t. 3, c. 640, a. Ὁμοιος, siue Ὁμοῖος, t. 2, c. 1302, d

Ὁμοιόσημος, t. 3, c. 766, a

Ὁμοιόσκυλος, Eodem cultu seu habitu vtens.

Ὁμοιόστομος, t. 3, c. 1045, h

Ὁμοιοσχήματος, Similis & eiusdem constructionis.

Ὁμοιοσχημονέω, t. 1, c. 1331, c. Ὁμοιοσχήμων, ib.

Ὁμοιοτα χῆς, t. 3, c. 1275, g. Ὁμοιοτα χῶς, ib.

Ὁμοιοτίλβοντος, t. 3, c. 1388, d. Ὁμοιότροπος, t. 2, c. 1304, e

Ὁμοιόφυτος, ib. Ὁμοιόφυτα, t. 3, c. 1639, a

Ὁμοιόφυτα, ib. b. Ὁμοιόφυτος, t. 3, c. 1638, h

Ὁμοιόφυτος, t. 3, c. 1639, a. Ὁμοιοῦμαι, t. 2, c. 1304, g

Ὁμοιόω, ib. f. Ὁμοίωμα, t. 2, c. 1305, b

Ὁμοιωματικός, ib. c. Ὁμοίως, t. 2, c. 1304, d

Ὁμοίωσις, t. 2, c. 1305, c. Ὁμοιωτής, ib. d

Ὁμόκαπνοι, t. 2, c. 65, d. Ὁμόκαπος, ib.

Ὁμοκλάω, t. 2, c. 111, b. Ὁμοκλέω, ib.

Ὁμοκλή, ibid. a

Ὁμοκλῆς, Hesychio ὁμώνυμος, Qui eodem nomine vocatur, Cognominis. vt Plaut. Illa mea cognominis fuit.

Ὁμοκλήτωρ, t. 2, c. 112, d

Ὁμόκλητος, Hes. ἢ μᾶ κλήσει καὶ οὐβρος μετὰ ἑτέρου.

Ὁμοκλινέες, Simul accumbentes. Nonn.

Ὁμόλεκτος, t. 2, c. 608, c

Ὁμολοβρός, apud Hes. ἀλλᾶ χρὸς, αὐαῖος, ἀβείπεμμα. Sed diuisim scribendum ὁ μολοβρος, vt suprà.

Ὁμολογεῖσθαι, pass. t. 2, c. 636, a

Ὁμολογέω, Consentio, &c. t. 2, c. 635, d. Ὁμολογέω, Confiteor, &c. ibid. g

Ὁμολογήσεις, t. 2, c. 636, c. Ὁμολόγημα, ib. e

Ὁμολογία, Consensus, &c. t. 2, c. 635, a. Ὁμολογία, Confessio, &c. ibid. d

Ὁμόλογος, t. 2, c. 634, g. Ὁμολογουμένως, t. 2, c. 636, d

Ὁμολόγως, t. 2, c. 634, h. Ὁμόλογος, t. 2, c. 730, h

Ὁμολῴδς, cognomentũ Iouis apud Thebanos: apud quos & Ὁμολῴδες πύλαι. Vide Suid.

Ὁμομαστήρ, t. 2, c. 808, d. Ὁμομήτειος, t. 2, c. 826, b

Ὁμομήτωρ, ib.

Ὁμόν, Hesychio idem quod ὅμοιον, Simile: in exemplum afferenti, Ἡλίῳ ἀμφοτέροισιν ὁμόν. Vide & ὁμός.

Ὁμόνεκρος, t. 2, c. 1014, a

Ὁμονήδυος, Suidæ ἀδελφὸς γνήσιος, Frater vterinus seu germanus. Synonymum ὁμοιόστωρ seu ὁμοιάστορος.

Ὁμονοεῖον, Concordiæ templum: apud Dionem.

Ὁμονοέω, t. 2, c. 1069, a, & t. 1, c. 1846, h. obit.

Ὁμονοητικός, t. 2, c. 1069, a. Ὁμόνοια, t. 2, c. 1068, h

Ὁμόνους, ib. Ὁμόνους, ib.

Ὁμόσπορος, t. 1, c. 1132, f. Ὁμόπαροι, t. 3, c. 266, h

Ὁμοπαθέω, t. 3, c. 75, a. Ὁμοπαθής, t. 3, c. 74, g

Ὁμοπαθῶς, ibid. h

Ὁμόπαιδες, & Ὁμοιόγονοι seu Ὁμογνίοι, Poll. dictos fuisse scribit παῖς διδύμοις, vtpote pueros vno eodémque partu editos. Sic Hesych. scribit ὁμόπαιδα κάστ Καστάβας dici vel ὁμοῦ παιδευθέντα, vel ὁμοῦ πεπαιδευμένα: quoniam sunt δίδυμοι.

Ὁμοπαπειας, t. 3, c. 92, d. Ὁμοπάπειος, ib.

Ὁμοπάτωρ, ib. c. Ὁμοπλεκής, t. 3, c. 359, b

Ὁμόπλεκτος, t. 3, c. 358, g. Ὁμόπλοια, t. 3, c. 369, g

Ὁμόπλους, ib. Ὁμόπλοις, ib.

Ὁμόπολις, t. 3, c. 472, g. Ὁμόπτεροι, t. 1, c. 1716, d

Ὁμόπολις, t. 3, c. 472, g. & 479, c

Ὁμοπλόκος, Eodem casu: quod & ὁμοιοπλόκος.

Ὁμορβεῖν, Hesychio οἰκολουθεῖν, ὁδοιπορεῖν. quod & ἀμορβεῖν.

Ὁμόργυιος, t. 1, c. 394, b. Ὁμόργυιος, ib.

Ὁμορέω, t. 2, c. 1466, c

Ὁμιεῖται, Hesychio ὄρτος ὃν πυροῦ δυρηκβύου χορτάς. Pro quo suprà ἀμοιεῖτης, col. 386, b

Ὁμόξαδος, t. 1, c. 394, b. Ὁμορος, t. 2, c. 1466, c

Ὁμοροφιος, Sub eodem tecto habitans, Contubernalis. Antiphon, ἵνα μὴ ὁμοροφιος ᾖ ὑπὸ τῶ αὐθέντη.

Ὁμόρροθος, t. 3, c. 681, c

Ὁμόρυπτος, Vno eodémque ore dictus, Concors, Nonn.

Ὁμορροή, t. 3, c. 683, a. Ὁμορροθέω, t. 3, c. 694, f

Ὁμόρροια, t. 3, c. 682, b. Ὁμόρροος, ib.

Ὁμορυσμός, Eosdem habens ῥυσμοὺς. Hippocr. De anatome, ἀρτηρίη δὲ ἑκατέρου φαρυγγέθρου πλὴ ὀκφιαν ποιεῦμένη ἐς ἄκρον πνεῦμονος πλάστε, κρίκοις ξυγκειμένη ὁμορυσμοῖς, τῶν πεπλεκτῶν ἀπόρρυψιν. Ibidem vtitur substantiuo Ὁμορυσμίν, dicens, τὸ δὲ ἧπαρ ὁμορυσμίλιω μὲν ἔχει τοῖς ἄλλοις ἅπασιν, ἀμμόρφωδέστερον δὲ ὄτι τῶν ἄλλων. Vbi quidam interpr. Vicinitatem.

Ὁμός, t. 2, c. 1300, b. Vide & ὁμάν. Ὁμόσε, t. 2, c. 1301, f

Ὁμοσθενής, Iisdem præditus viribus, Æquè validus.

Ὁμοσίπυος, in Σιπύη. Ὁμοστίω, t. 3, c. 793, c

Ὁμόσπης, ib. Ὁμόσκυλος, t. 3, c. 837, d

Ὁμοσκυλίω, t. 3, c. 853, g. Ὁμοσκυλία, ib. f

Ὁμόσκυλος, ib. Ὁμοσκυλόω, ib. g

Ὁμόσπονδος, t. 3, c. 940, d. Ὁμόσπορος, t. 3, c. 933, f

Ὁμόστεγοι, Sub eodem tecto habitantes, Contubernales. Gregor. ὁμόστεγοι, ὁ μοδίαιτοι.

Ὁμοστιχάω, t. 3, c. 984, d. Ὁμοστιχέω, ib.

Ὁμόστιχος, t. 3, c. 985, f. Ὁμόστιχος, ib.

Ὁμόστολος, t. 3, c. 996, b

Ὁμόστορος, Eodem amore prosequens: seu Concors in amore, ex Nonno.

Ὁμόσφυρος, t. 3, c. 1192, d

Ὁμοσχήμων, vt ὁμοιοσχήμων, Vniformis.

Ὁμοτραπέζιος, Qui eiusdem sunt ordinis. οἱ ὀν τῶ αὐτῶ τάγματι. Chrysost. De sacerdotio, & Dionys. Areop. ADVERB. Ὁμοτραπέζως, Eodem ordine, Eadem serie.

Ὁμοτραχῶς, t. 2, c. 1276, a

Ὁμοτελεῖς, Qui idem tributum pendunt.

Ὁμοτέρμων, t. 3, c. 1414, h. Ὁμοτεχνέω, t. 3, c. 1434, d

Ὁμότεχνος, ibid. c

Ὁμοτικαὶ ὀθπόρρήματα, Aduerbia iurandi: apud gramm.

Ὁμοτιμία, t. 3, c. 1557, a. Ὁμότιμος, t. 3, c. 1556, g

Ὁμότιμος, t. 3, c. 1557, a

Ὁμότιτθος, Eadem vsus nutrice. Poll. ex Dinarcho.

Ὁμότοιχος, Communem habens parietem. vt ὁμότοιχος οἰκία apud Isæum, Domus pariete intergerino vel intermedio discreta, atque ita parietem illum habens communem.

Ὁμότονος, t. 3, c. 1282, a. Ὁμοτόνως, ib. e

Ὁμοβάπτιος, t. 3, c. 1209, f

Ὁμοτεχεῖς, Qui vno eodémque pilo præditi sunt.

Ὁμοῦθος, t. 3, c. 1639, b. Ὁμόθρους, t. 3, c. 1646, b

Ὁμοθρεύω, t. 3, c. 1656, f. Ὁμοῦ, t. 2, c. 1301, b

Ὁμοῦμαι, Iurabo: ab ὁμόω. Hom. Il. φ, ἐγὼ δ' ὀπὶ καὶ πάνθ' ὁμοῦμαι. Hesiod. Erg. ὀπὶ δ' ὅρκον ὁμεῖται. Item ὁμεῖ, Iurabis, apud Aristoph. Atticè pro ὁμῇ.

Ὁμοῦπνοι, t. 3, c. 1752, c. Ὁμοῦπτερος, t. 1, c. 1800, d

Ὁμοῦρα, Hesychio σμίδαλις ἐφθή, μέλι ἔχουσα καὶ σταφίλιον. pro quo suprà ἀμοῦρα, col. 386, b.

Ὁμουρέω, t. 2, c. 1475, h. Ὁμούριος, ib.

Ὁμουρος, ib. Ὁμούσιος, t. 1, c. 1132, f

Ὁμοισόσπορος, ib. Ὁμοῦπι, t. 2, c. 1301, e

Ὁμόφλοιος, t. 4, c. 176, c. Ὁμόφοιβος, t. 4, c. 185, d

Ὁμόφρεος, Contubernalis. v. l. perperam pro ὁμόροφος.

Ὁμοφρεσθής, Vnanimis, Concors, Idem sentiens. Nonn.

Ὁμοφρόδ μων, t. 4, c. 68, c. d. Ὁμοφρονέω, t. 4, c. 215, g

Ὁμοφροσύνη, t. 4, c. 201, e. Ὁμόφρων, ib.

Ὁμοφυής, t. 4, c. 273, b. Ὁμοφυία, ib. c

Ὁμόφυλος, t. 4, c. 243, g. Ὁμοφωνέω, t. 4, c. 308, e

Ὁμοφωνία, t. 4, c. 304, g. Ὁμόφωνος, ib. f

Ὁμοφώνως, ib. g. Ὁμοχοΐζ, t. 4, c. 545, e

Ὁμόχροια, t. 4, c. 630, f. Ὁμοχρονέω, t. 4, c. 644, e

Ὁμόχροος, ib. d.

Ὁμόχροος, t. 3, c. 441, e. ob. t. 4, c. 630, f

Ὁμόψυχος, t. 4, c. 725, a. Ὁμόψυχος, t. 4, c. 757, a

Ὁμοψύχως, ib. Ὁμόω, t. 2, c. 1295, a

Ὁμόω, t. 2, c. 1300, e

Ὄμπα, Hesychio θύμαπα πυρᾶ ἢ μέλιτι δεδυρμένα. At Ὄμπια, eidem sunt παντοδαπὰ τρωκτά.

Ὄμπνη, eidem est ζωρὴ, ὀδδαμωνία, Cibus, Beatitas, seu Beata rerum copia. Sunt qui ὄμπνας esse velint fruges melle imbutas, diis sacrificari solitas. Vnde apud Callimachum esse, — ὧν δὲ θεοῖς φλογὶ κεκρυμμένα ὄμπνας. Alii simpliciter cereales fructus nominatos ὄμπνας tradunt, vt quorum vsus fit nobis causa τῶ ἀμπνεῖν & viuendi. quãobrem & pro frumento hanc vocem vsurpauit Lycophrõ. Nicander πολυωπέας ὄμπνας fauos appellat: in Alexiph. v. 450, de apibus, ἀμφὶ καὶ ἔργον Μνησιάμβραι Δηοῖ πολυωπέας ὠάσασα ὄμπνας. Ita vt ὄμπνας vocare possimus & fruges cereales & alia quibus alimur quæque nobis τῶ ἀμπνεῖν causa sunt. INDE Ὄμπνειον & Ὄμπνιον, NECNON Ὀμπνιρὸν, dicitur τὸ ἀδαπνεῖν ἡμῖν ἐδδὸν, Quod nobis respirandi & viuendi causa est, Almum: καρποφόρον. vt ὀμπνία Δημήτηρ, Alma Ceres. Et ὄμπνιος λειμῶν, seu ὄμπνειος λειμῶν, Ager segete & Cerealibus frugibus plenus. Hesych. ὄμπνειον λειμῶνα dici scribit τὸν τῶν πυρίνων ἢ Δημητρείων καρπὸν: vt Suidas quoq; ὄμπνειον λειμῶνα, τὸν ὅπου, καὶ πυρὸς Δημητριακοὺς καρπούς, Cereales fructus: quoniã ἡ Δημήτηρ vocatur ὀμπνία. Sic ὄμπνιον ὕδωρ apud Suid. & ὀμπνιρὸν ὕδωρ apud Hesych. quod exponunt ζωρμὸν, Almum. Suidas & ὀμπνιῶν ὕδωρ dici scribit τὸ ζῶρμον. Et Sophocl. ὄμπνιον νέφος vocauit quòd fundat τὸ ὄμπνιον ὕδωρ. Ex Nonno affertur & ὄμπνιος ἀπόρος pro Semen cereale. Præterea apud Hesych. legitur COMPOS. Ὀμπνεύχειρ, expositum πλουσιόχειρ πλούσιος, Larga manu dans, Abundus. NECNON Ὀμπνεῦ δαιμὴ pro πολλῇ, Larga, Liberali.

Ὄμφα, eodẽ autore Laconibus est ὀσμὴ, Odor. At ὀμφὰ, Doricè pro ὀμφή.

Ὀμφάκη, t. 2, c. 1314, c. Ὀμφακίας, ib. c

Ὀμφακίζομαι, ib. g. Ὀμφάκινος, ib. b

Ὀμφάκινος, ib. d. Ὀμφακίς, ib. f

Ὀμφακίτης, ib. c. Ὀμφακίτης, ib.

Ὀμφακόκαρπος, t. 2, c. 1312, g. Ὀμφακόμελι, t. 2, c. 1314, a

Ὀμφακορράξ, t. 1, c. 523, f. Ὀμφακώδης, t. 2, c. 1314, b

Ὀμφαλοπομία, t. 2, c. 1312, g. Ὀμφαλοπόμος, ib.

Ὀμφάλιος, t. 2, c. 1313, f. Ὀμφαλιστήρ, ib.

Ὀμφαλόεις, ib. d. Ὀμφαλόκαρπος, t. 2, c. 1312, f

Ὀμφαλός, t. 2, c. 1311, f. Ὀμφαλοβόμια, t. 2, c. 1312, g

Ὀμφαλοτόμος, ib. Ὀμφαλώδης, t. 2, c. 1313, c

Ὀμφαλωτὸς, ib. f. Ὀμφαξ, ib. g

Ὀμφή, dicitur φήμη θεία, καὶ ἐδὼν θεία, Diuina vox, Responsum à deo datum consulenti: quasi ἡ τὸ ὂν φαίνουσα, Aperiens id quod est, Veritatem prodens. Homer. Il. β, Ἔνθεν τοι ἐξ ὕπνου θεὶν δὲ μιν ἄμφεχυτ' ὀμφή. Accipitur & pro φωνὴ simpliciter seu αὐδή. Eurip. Med. πῶς αὖ ἐς ὄψιν παῖ ἀμετέρων ἔλθοι, μόγων τ' αὐδαθέντων δέξαιτ' ὀμφαί; Sic Nonn. ὑποκαρδίου ὀμφὴν, vocem sub pectore latentem, dixit pro mente & cogitatione. INDE Ὀμφήεις, significans & Fatidicus & Vocalis. ET Ὀμφητήρ, ῆτρος, ὁ, Fatidicus, Vates. Tryphiodor. in Excidio Troiæ, — Ἐλένοιο μετήλυδος ὀμφητῆρος.

Ὀμφαύειν, Hesychio αὔξειν, σεμνυύειν, ὀνηματόρον ποιεῖν, Augere, Honoratiorem & augustiorem reddere.

Ὀμῶλαξ, t. 1, c. 623, f. Ὀμωνυμέω, t. 2, c. 1333, f

Ὁμωνυμία, ib. Ὁμώνυμος, ib. c

Ὁμωνύμως, ib. e

Ὀμωρόφιος, t. 1, c. 1253, f. Dicitur & ὁμόροφος pro eodem.

Ὀμῶς, t. 2, c. 1301, b. At ὅμως, Tamen. Plerunque ei annectitur δέ. Demosth. Pro cor. τὸ δ' αἴτιον οὐκ ἀγνοεῖς ὀλίγ, ὅμως δὲ φράσω σοι καὶ ἐγώ. Plato in Apolog. Socr. αἰρεῶμαι οὐδ' ὑμῖν εἰπεῖν παλαιόν, ὅμως δὲ ῥητέον. Sic etiam in ipso periodi idem in Tim. εἰ δ' ὅμως οὐδὲν ἦθον καθεστῶσαι δυνατόν, Attamen illud perspici & intelligi potest, Cic. interpr. Vbi etiam nota postpositum esse, præmisso δέ. Dicitur etiam ὅμως δ' οὖν, ὅμως μὴν τοι, ὅμως μὴν οὖν, itidẽ pro Tamẽ seu Attamen. Affertur & ὅμως καὶ pro Tamẽtsi: ὅμως μὴν, pro Cæterum tamẽ: & ἀλλ' ὅμως pro Atqui, ex Gazæ Gramm. lib. 4.

Ὁμωχέται θεοὶ, Hesychio sunt οἱ συμμετέχοντες τῶν αὐτῶν σπονδῶν, Earũdem libationum participes: seu ὁμοβώμιοι καὶ ὁμόναοι, Qui eodem templo eadémque ara honorantur. Legitur apud Thuc. lib. 4. p. 153, in oratione Bœotici κήρυκος ad Athenienses, ὑπὲρ τῶν θεῶν καὶ ἡρώων τῶν Βοιωτῶν ὅσοι τὴν ἀκρόπολιν τὴν ὁμωχέτας δαίμονας καὶ τὸν Ἀπόλλω. Vbi schol. itidem exp. συμμετέχοντας τῶν αὐτῶν γεφῶν καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν. vt fit, Apollinem Delphicũ & cæteros deos quos eodem templo iisdémque sacris honorãt Bœoti.

¶ Ὀν, t. 1, c. 1131, c. At ὄν, Quem, vide in Ος.

Ὀνάγρα, t. 2, c. 1340, g. Ὀνάγριος, t. 2, c. 1341, a

Ὀναγρόβοτα, πα, ibid.

Ὀναγρος, t. 2, c. 1340, g. & t. 3, c. 877, f. obit.

Ὀναγρός, t. 2, c. 1341, a. Ὀναιμον, t. 2, c. 1319, a

Ὀναμαι, t. 2, c. 1317, c. Ὀναρ, t. 2, c. 1314, g

Ὀνάριον, t. 2, c. 1342, b

Ὀναστῆ, luuabit: Doricè pro ὀνήσει, ab ὀνίημι.

Ὀναπτός, t. 2, c. 1318, c

Ὀνάω, luuo: inusitatum thema est ex quo ὀνίημι sua tempora mutuatur, suam etiam habet originem.

Ὀνεία, t. 2, c. 1319, c. Ὀνείαι, f δρεσι, t. 2, c. 1342, a

Ὀνειαρ, t. 2, c. 1319, b. Ὀνειδεία, t. 2, c. 1321, c

Ὀνειδέιος, ib. d. Ὀνειδία, ib. c

Ὀνειδίζομαι, ib. g. Ὀνειδίζω, ib. e

Ὀνειδίη, t.2, c.1321, e. Ὀνείδιος, ib.d
Ὀνειδίεμα, t.2, c.1322, a. Ὀνειδισμός, ib.b
Ὀνειδιστής, ib. Ὀνειδιστικός, ib.
Ὀνείδιος, ib.
Ὀνειδος, Probrum, & c. t.2, c.1320, c. Ὀνειδος, In bonâ partem, c.1321, b
Ὀνεῖον, t.2, c.1342, a. Ὄνειον, propr. ib.
Ὀνειος, t.2, c.1319, c. & 1341, h. Ὀνείσαπι, t.2, c.1315, e
Ὀνείρειος, t.2, c.1316, f. Ὀνειροκόμος, t.2, c.1315, g
Ὀνειροκρίτης, ib. Ὀνειροκριτικός, ib.
Ὀνειρολεσχία, ib.h. Ὀνειρολογία, ib.
Ὀνειρόμαντις, ib. Ὀνειρον, ib.e
Ὀνειροπληκτος, t.2, c.1316, a. Ὀνειροπολέω, ib.b
Ὀνειροπόλος, ibid.a
Ὀνειρος, t.2, c.1315, b. & t.3, c.197, g. & 1752. g. ob.
Ὀνειροσκόπος, t.2, c.1316, d. Ὀνειρόφρων, ib.e
Ὀνειρωγμός, ib.h. Ὀνείρωξις, t.2, c.1317, a
Ὀνειρώσσω, t.2, c.1316, f. Ὀνθόμαι, t.2, c.1343, g
Ὀνθυς, t.2, c.1342, e. Ὀιθύω, ib.f
Ὀνέω, t.2, c.1317, d. Ὀνηνήσιος, t.2, c.1341, b
Ὀνῆδος, t.2, c.1319, c. Ὀνῆτος, ib.d
Ὀνηλατέω, t.2, c.1341, b. Ὀνηλάτης, ib.
Ὀνημι, Iuuo, & c. t.2, c.1317, c. Ὀνημι, Vitupero, & c. c.1319, e
Ὀνησίδωρος, t.2, c.1318, c. Ὀνήσιμος, ib.d
Ὀνήσιμος, propr. ib. Ὀνητος, ib.b
Ὀνησιφόρος, ib.d. Ὀνησφόρος, ib.
Ὀνηστικός, ib.e. Ὀνῆτης, t.2, c.1342, d
Ὀνητός, Quo frui queas, & c. t.2, c.1318, d. Ὀνητος, Vituperandus, c.1319, g
Ὀνήτωρ, t.2, c.1318, d. Ὀνήτωρ, propr. ib.
Ὄνθος, Hesychio κόπρος κτηνῶν, Stercus seu fimus iumentorũ: & βόλβιτον, Fimus boũ. Ita sanè Hom. Il. φ. Τῇ ῥα βοῶν κόνιν ὄνθον ὀπισθεν πάντων ἐρυόντων. Ibidem, ὄνθον βοείη πλῆν τοῦμα τῆ ῥύπαρ. Pro quo ὄνθον βοέου Suid. habet ὄνθον βοείης, fœm. genere. Apud eundẽ legitur VERB. Ὀνθηλοῦσιν, cum his verbis, τὸν ὄνθον συμμιγνύντες ἀμπελουργοῖς. vnde conficiunt nonnulli ὀνθηλοῦν esse Stercore bouino inquino, Fimo iumentorũ aspergo. AT Ὀνθυλοῦν longè aliam habet significationem, significãs nimirum Exquisitè apparo, Exquisitè condio, Exquisitioribus scitamentis & lenocinijs apparo. Athenio comicus apud Athen. lib. 14. Μετὰ ταῦτα χαρίσιον τις ὠνθυλεῖ ὀνθυλεῖν Προϊόντες εἰς λεῖ κατ' ἤδη ἔχρόνω. Dicitur pro eodem & Ὀνθυλάσσω. Alexis apud eundem Athen. libro 7, ἀλλὰ πάλ μὲν τυθίδας, τὰ πέρυγα' ἀνθῆλ σωτηρμοῦν, τεάσπον Μικρὸν, ἀφεψήσαι, ἀθεπάσας ἡδύσμασι Λεπτοῖς χλωροῖς ὠνθύλασσε. si tamen non ὠνθυλοῦσα potius scribendum est. SIC Ὀνθυλοῦσις, & Μονθυλοῦσις, Polluce teste vocabantur αἱ ἀθεπάσαι σκευασίαι, Exquisitiores ciborum apparatus & lenocinia coquorum.
Ὀνιαῖος, t.2, c.1342, a. Ὀνίας, ib.c
Ὀνιδία, ib.a. Ὀνίδιον, ib.b
Ὀνιδος, t.2, c.1341, h. Ὀνίναμαι, t.2, c.1317, e
Ὀνίνημι, ib.c. Ὄνιον, Suidæ ὠφέλιμον, Vtile.
Ὀνίς, t.2, c.1342, a. Ὀνίσκος, t.2, c.1337, e
Ὀνίσκω, t.2, c.1319, a. Ὀνῖτις, t.2, c.1342, d
Ὀνοβαπτῶν, t.2, c.1339, e. Ὀνοβάπτης, ib.e
Ὀνόβλιτον, ib.f. Ὀνόβιστις, ib.e
Ὀνόβυχος, ib.g. Ὀνόχυρος, ib.
Ὀνοδέστερον, Hesychio ἄγνωστον, Incogniti.
Ὀνοθηρας, t.2, c.1340, g. Ὀνοκέντωρος, t.2, c.1339, h.
Ὀνοκίνδυος, Suidæ ὀνηλάτης, ἀσραβηλάτης, Agaso. Poll. Dorium esse vocabulum annotat, itidem exponens. Apud Hes. pro eo ὀνοκύνδυος & ὀνοκίνδας.
Ὀνοκίχλη, t.2, c.1340, f. Ὀνόκλεια, ib.e
Ὀνοκόπος, ib.a. Ὀνοκρόπαλος, t.3, c.196, c
Ὀνοκώλη, t.2, c.1340, b. Ὀνόκωλις, ib.
Ὀνόκωλος, ib.a. Ὄνομα, t.2, c.1322, e
Ὀνομαζόμαι, t.2, c.1324, h. Ὀνομάζω, ib.g
Ὀνομαθετέω, t.2, c.1323, d. Ὀνομαθέτης, ib.
Ὀνόμαι, t.2, c.319, h. Ὀνομαίνω, t.2, c.1324, f
Ὀνομακλήδιον, t.2, c.1323, e
Ὀνομακλήπωρ, t.2, c.17, g. & 1323, e
Ὀνομάκλυπος, t.2, c.1323, f. Ὀνομακλυτὴς, t.2, c.269, a
Ὀνομασία, t.2, c.1325, d. Ὀνόμασμα, ib.
Ὀνομαστήρια, πᾶ, Festum quod celebratur ob impositionẽ nominis, vt ὀνομάθλια ob natiuitatem: apud Greg. Naz.
Ὀνομαστί, t.2, c.1325, g. Ὀνομαστικός, t.2, c.1326, a
Ὀνομαστικός, t.2, c.1325, d. Ὀνομαστῶς, ib.
Ὀνομαπτεφία, t.2, c.1323, g. Ὀνομαπτεράφος, ib.
Ὀνομαδοτραφαί, ib. Ὀνομαπθέσιμα, ib.e
Ὀνομαθέτης, ib.d. Ὀνομαπθήρας, ib.g
Ὀνομαπλόφρος, t.2, c.1324, a. Ὀνομαπτοιέω, ib.d
Ὀνομαποιία, ib.b. Ὀνομαποιός, ib.
Ὀνομαπυρός, ibid.e
Ὄνος κείρεις, prouerb. t.3, c.148, d
Ὀνόπη, Hesychio ἀμπέλου μελαίνης εἶδος.
Ὀνοπόλη, t.2, c.1340, b. Ὀνόπαρδον, ib.
Ὀνόπυξος, ibid.c
Ὄνος, Asinus, & c. t.2 c.1337, e. Ὄνος, Axis, & c. c.1339, a. vbi etiam multas alias significationes vide.
Ὀνοσς, t.2, c.1320, b. Ὀνοσκελὶς, t.2, c.1340, d
Ὀνόσκελος, ibid.c
Ὄνομα, ατος, τό, Onoma: herba quæ alio nomine ὀσμὴ dicitur, & φλοῖπε & ὄνωνις, teste Dioscor. lib. 3, cap. 147. vbi descriptionem eius vide. Apud Paulum Ægin. scriptum est ὄνομα & ὀνομίς: sed perperam. habet enim & Galen. ὄνοσμα, Suppl. medic. lib. 8. Itidémque Plin. lib. 27, c. 12, Onoma longa folia habet, ferè ad tres digitos in terra iacentia, tria, ad similitudinem anchusæ incisa, sine caule, sine flore, sine semine.
Ὀνοτός, t.2, c.1320, c. Ὀνοτίζω, ib.d
Ὀνοτός, ib.c. Ὀνοφορβός, t.2, c.1340, e
Ὀνοχοιλὲς, ib. Ὀνόχελος, ib.
Ὀνόχηλος, ib.f. Ὀνόχηλος, ib.
Ὀνόω, t.2, c.1315, h. Ὀνπα, t.1, c.1132, f
Ὀνπι, ib.e. Ὀνπαι, t.2, c.1503, c
Ὀνπως, t.1, c.1121, e
Ὄνυμα, Æolicè pro ὄνομα dicitur, Nomen. mutant enim ο in υ. INDE Ὀνυμαίνω, pro ὀνομαίνω, Nomino.
Ὀνυξ, t.2, c.1342, h. & 1343, c. & t.3, c.609, g. obit.
Ὀνυελέφαι, Hesychio ὀδύρεται: quod & μυνιζέται.
Ὀνυσήεια λεπὰ ex Posidippo comico affert Poll. libro 10, cap. 31, in sermone de instrumentis tonsoris. Sed forsan scribẽdum ὀνυχηέια, & intelligendi Culteri ad recisionem vnguium apti. Alii interpr. Parui onyches: sed viderint.
Ὀνυζίω, t.2, c.1346, d. Ὀνύχιος, ib.b
Ὀνύχιον, ib.d. Ὀνυχιτέια, in Ὀνυσήεια.
Ὀνυχίτης, t.2, c.1346, c. Ὀνυχίτης, ib.
Ὀνυχοειδὴς, t.2, c.1344, c. Ὀνυχώς, t.2, c.1341, g
Ὀνωνις, Ononis: à Theophr. numeratur inter ea quæ ἀθεραπεύτα ἄκανθαν ἕπερον ἔχουσι φύλλον, Hist. plant. libro 6, c. 1. Vnde Plin. lib. 21, cap. 15, Aliqua & secundum spinã habent folium, vt tribulus & ononis. Et cap. sequ. itidem in spinosorum genere numerat ononin, dicens in ramis spinas habere, apposito folio rutæ simili, toto caule foliatam in modum coronæ: esse viuacem præcipuè, & aratro inimicam. sequi enim à frugibus. Merito igitur τραχεῖαν ὄνωνιν dixit quidam. Dioscor. αἴωνιν vocat. Apud Nicandrum legitur ΕΤ Ὀνωνις in Ther. v. 872, ὕστατος τ' καὶ ἡ πολύχρονος ὄνωνις: sed metuo ne perperam pro ὀνωνις: præsertim quum addat πολύχρονος. id enim pro πολυάκανθος accipere videtur.
¶ Ὀξάλιον, Hesychio εἶδος σίκων: forsitan sic denominatorum ab acore quo prædita sunt.
Ὀξαλὶς, t.2, c.1359, a. Ὀξάλμη, t.1, c.374, c
Ὀξέα, t.2, c.1350, c. Ὀξεῖα, ib.a. & e.
Ὀξεῖα, αι, propr. t.2, c.1349, h.
Ὀξείδιον, t.2, c.1357, g. Ὀξεῖος, ib.
Ὀξέλαιον, ib.f. Ὀξεῖας, ib.a
Ὀξέως, t.2, c.1353, h. Ὀξυρὸς, t.2, c.1357, g
Ὀξίαι, αὶ, t.2, c.1356, h. Ὀξίδυ, t.2, c.1358, f
Ὀξίζω, ib. Ὀξίνα, ib.c
Ὀξίνης, t.2, c.1357, h. Ὀξὶς, t.2, c.1358, c
Ὀξὸς, t.2, c.1357, b. Ὀξὺ, subst. t.2, c.1350, b
Ὀξύα, t.2, c.1356, f. Ὀξυάκανθα, t.1, c.260, g
Ὀξυάκαιδος, ib.h. Ὀξυβάφιον, t.1, c.718, f
Ὀξύβαφον, ib. Ὀξύβαφος, ib.
Ὀξυβελὴς, t.1, c.712, a. & t.2, c.1350, g
Ὀξυβλεψία, t.2, c.1350, g
Ὀξυβολέω, t.1, c.712, b. obit. & t.2, c.1350, f

Ὀξύγαλα, t.2, c.1350, h. Ὀξυγαλάκτινος, t.2, c.1357, b
Ὀξύγαρον, ibid.c
Ὀξύγγιον, ου, τὸ, Græci recentiores dixere pro Latino Axungia. hoc est adipe seu pingui suillo quo rotarum axes vnctæ fuerunt. Perperam enim Hermol. Barb. ab ὀξὺ deriuatum putauit, interpretans modò Posca, modò Fæx. aceti. Dioscor. lib. 3, c. 104, de aparine, εἰς ἀναφρεῖσα ὀξυγίῳ λείῳ δίκροφρεῖ χρεσάσας.
Ὀξυγλυκύς, t.1, c.844, d. Ὀξύγλυκυς, ib.b
Ὀξυγλυκὲς, t.1, c.852, d. Ὀξυγλυκυς, ib.c
Ὀξυδέφορος, t.2, c.1351, c. Ὀξυδόρκιος, ib.
Ὀξυδέρκεια, t.1, c.944, g. Ὀξυδερκὲς, ib.f
Ὀξυδερκέω, ib.g. Ὀξυδερκὴς, ib.f
Ὀξυδερκία, ib.g. Ὀξυδερκικὸς, ib.
Ὀξυδορκέω, ib.h. Ὀξυδορκὴς, ib.g
Ὀξυδορκία, ib.h. Ὀξυδορκικὸς, ib.g
Ὀξυέθειρος, t.2, c.1351, d. Ὀξύζω, t.2, c.1358, g
Ὀξύη, idem ac ὀξύα, Ionicè t.2, c.1356, f
Ὀξυκοῖα, t.1, c.289, b. Ὀξυήκοος, ib.
Ὀξύθρυς, t.1, c.1481, e. Ὀξυθηκὲς, t.1, c.1553, g
Ὀξυθυμέω, t.1, c.1606, b. Ὀξυθυμία, t.1, c.1605, f
Ὀξυθύμια, πᾶ, ib.g. Ὀξυθυμία, t.1, c.1606, b
Ὀξύθυμος, t.1, c.1605, e. Ὀξύϊνος, t.2, c.1356, g
Ὀξυκαρδὸς, t.2, c.98, a. Ὀξυκάρδιος, t.2, c.69, d
Ὀξύκεδρος, t.2, c.1351, d. Ὀξυκέφαλος, t.2, c.1543, c
Ὀξυκίνητος, t.2, c.2117, f. Ὀξυκία, t.2, c.1351, e
Ὀξύκοος, ib.d. Ὀξύκρατον, ib.e
Ὀξυλάβεια, ib.f. Ὀξυλαβὲς, t.2, c.585, g
Ὀξυλαβὴς, ib.
Ὀξυλέβος, t.2, c.1351, f. & t.3, c.621, e. ob.
Ὀξυλάλος, t.2, c.551, f. Ὀξυλάπαγον, t.2, c.600, d
Ὀξυλίπαρος, t.2, c.1351, g. Ὀξυλιπὴς, ib.
Ὀξυλοῶν, t.2, c.1350, f
Ὀξυλον, Hesychio ἰσόξυλον, ὅμοιον ξύλῳ: vt ὀπεικάζει, ὀπαῖος.
Ὀξύμαλα, t.2, c.1352, a
Ὀξύμελι, Oxymeli, seu Oxymel: potionis genus ex aceto, aqua marina & melle, vt fusius docet Dioscor. libro 5, cap. 22. Sic Plin. lib. 14, cap. 17, Acetum melle temperabatur: oxymel hoc vocarunt. Interpretes Dioscoridis Acetũ mulsum vertere, Plinii imitatione qui ὑδρόμελι aquam mulsam nominat.
Ὀξυμέλεμμος, t.2, c.856, c. Ὀξυμυρσίνη, t.2, c.1352, b
Ὀξυμόρσυνος, ib.d. Ὀξύμορφος, ib.
Ὀξυῶν ἀχεία, t.2, c.1356, g. Ὀξυόμαι, t.2, c.1354, g
Ὀξωίω, ib.f. Ὀξυόεις, t.2, c.1356, g
Ὀξυορεγμιῶντες, οἱ, t.2, c.1352, g
Ὀξυπαθὴς, Acuto & vehemente animi affectu: Suidæ λίαν σφοδρῶς, hoc in loco, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ὀξυπαθῶς εἶχον ὅτι τοῖς ἔναγχος ὑπὸ Χοσροῦ παρεσρατευμένοις αὐτοῖς.
Ὀξύπεινος, t.3, c.149, f
Ὀξυπικὲς, Hesychio ὀξύπικρον, Acidã cum amarore: vel Vehementer amarum.
Ὀξυπέλεκον, t.3, c.174, d. Ὀξύπορος, ib.b
Ὀξύπτερος, t.3, c.581, b. Ὀξύπτυκτος, t.3, c.599, f
Ὀξυρεγμία, t.1, c.1247, g. & t.2, c.1352, e
Ὀξυρεγμιάω, t.1, c.1247, h. & t.2, c.1352, g
Ὀξυρεγμιώδης, ib. Ὀξυρεία, t.2, c.1357, a
Ὀξυρόδινον, t.3, c.720, c. Ὀξυρρίπης, t.3, c.678, d
Ὀξύῤῥιν, t.3, c.698, g. Ὀξύῤῥις, ib.
Ὀξυῤῥόδινον, t.3, c.720, e. Ὀξύῤῥοπος, t.3, c.678, c
Ὀξυῤῥυγχος, t.2, c.1352, h. Ὀξύρυγχος, ib.
Ὀξυρύγχος, propr. c.1353, a. Ὀξυρυγχίτης, ib.b
Ὀξὺς, Acutus, & c. t.2, c.1347, d. Ὀξὺς, Acer, &c. ibid. f. & t.3, c.1117, d. ob. Ὀξὺς, Celer, &c. c.1349, c. Ὀξὺς, Lumbus, &c. c.1350, b
Ὀξὺς φθόγγος, t.3, c.1293, e. ob
Ὀξύστομος, Qui acuto ore seu rostro est. vt Aristoph. Auibus ὀξυτόμοις ἐμπέδας dixit, quoniam acutis suis rostris mordent. schol. tamen maluit exponere ὀξὺ ἀδυσάς.
Ὀξύφοινος, t.3, c.1203, e
Ὀξυπνὴς, t.2, c.1353, c. & t.3, c.1285, a
Ὀξύπης, t.2, c.1354, b
Ὀξυπίκιον φαρμακον, t.3, c.1535, b
Ὀξυπόκος, ib. Ὀξυπορέω, t.3, c.1282, f
Ὀξυπονῶν, t.2, c.1353, c. Ὀξυπόνους, t.3, c.1282, e
Ὀξύπορος, t.2, c.1353, c. Ὀξυπόρος, ib.
Ὀξύφυλλος, Qui acutis est foliis, Acuta habens folia.
Ὀξυφανία, t.4, c.304, g. Ὀξύφωνος, ib.
Ὀξυχειρ, t.4, c.441, f. Ὀξυχειρία, ib.g
Ὀξυχολία, t.4, c.555, b. Ὀξύχολος, ib.
Ὀξυωπέστερος, t.2, c.1395, c. Ὀξυωπέω, ib.d
Ὀξυώπης, ib.b. Ὀξυωπὴς, ib.
Ὀξυωπία, ib.d. Ὀξυωπίας, ib.
Ὀξυωπὸς, t.2, c.1396, d. Ὀξώδης, t.2, c.1357, f
Ὀξωλὶς, t.2, c.1359, b
¶ Ὅον, t.2, c.1253, c
Ὅου, Ionicè pro οὗ dicitur, Cuius: ab ὅς, Qui. Hom. Iliad. θ, ὅου κλέος οὐ ποτ' ὀλέσσαι.
¶ Ὅπα, Doricè pro ὅπη, Vbi, in Epigr. Significat etiam Quomodo, Prout. vt apud Thuc. ὅπα δοκῇ, quomodo videatur. At ὅπά, Vocem, accus. est à nom. ὄψ.
Ὀπαδέω, t.2, c.1360, d. Ὀπαδὸς, ib.a
Ὀπάζομαι, t.2, c.1359, d. Ὀπάζω, ib.c
Ὀπαία, t.2, c.1362, a. Ὀπαῖον, τὸ, Subst. ib.b
Ὀπαῖος, t.3, c.93, f. Ὀπαῶν, t.2, c.1360, f
Ὅπαξ; Quod, & c. t.2, c.1502, d. Ὅπαξ pro ὅς ἅπαξ, ib.e
Ὅπαξ τι, ib.h. Ὀπαδέκτης, t.2, c.1583, g, & 1695, f
Ὀπαδόμαι, t.2, c.1698, e
Ὀπάδος, t.2, c.1362, a. Ὀπαδύω, t.2, c.1383, b
Ὀπάονες, οἱ, t.2, c.1360, g. Ὀπή, t.2, c.1361, e
Ὅπη, Vbi: interdum cum αὖ, interdum cum ποτέ. Plato lib. 2 De rep. πάχ' αὖ κατέδειμεν ὅπη ποτὲ τῆς πόλεσιν ἐμφύσεται, Vbi, Vbinam. Sequente ποτὲ significat etiam Vbicunque: & coniunctim scribitur ὁπήποτε. Plutarch. in Pericle, πάντας τοὺς Ἑλλήνας τοὺς ὁπήποτε κατοικοῦντας Εὐρώπης ἢ Ἀσίας. Dicunt etiã ἔοθ' ὅπη, Est vbi, non solùm pro Alicubi, sed etiam pro Aliquando. Herodian. lib. 6, οὐ δὲ αὐανδρως Ῥωμαῖοι ἠπίθησαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τοὺς πολεμίους ἔοθ' ὅπη κακώσαιντο. Et aliquanto antè, πῶς τὸ πλῆθος ἤδη εἰνδρῶν, ἔοθ' ὅπη καὶ χειμαιρῶν, ἐπὶ κελεύσῃ βασιλέως, ἀθροίζεται. In quo posteriore loco Politianus etiam vertit Nonnunquam. ¶ Significat etiam Quò. Hom. Odyss. ξ, Πέμπει σ' ὅπη σε κραδίη θυμός τε κελεύει, quò ire iubet: poeticè ibi geminato π propter metrum. Sequente αὖ ponitur interdum pro Quocunque, Quencunque in locum. Plato in Apolog. Socr. ὅπη αὖ ἔλθω, λέγοντος ἐμοῦ ἀκροάσονται οἱ νέοι, Quocunque venero. seu Quocunque iero. ¶ Significat etiam Quà, Qua via. Xen. Pæd. 7, πάντες δὴ ἔρδιον οἱ Λυδοὶ ἀπὸ τοῦ τοιχοῦ ὅπη ἡδύναντο ἕκαστος. Item sequente ποτὲ, Quanam, Quanã via. Plato, ἀπορῶν ὅπῃ ποτὲ δῴη δυσέκφυγα, incertus quanam potissimùm effugeret. Sequente αὖ redditur etiam Quacunque, Quacunque via. Plato De rep. lib. 2, ἀλλ' ὅπῃ αὖ ὁ λόγος ὡς ἄρα πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον. ¶ Significat etiam Qua ratione, Quomodo, seu Prout: idque vel sequente αὖ vel omisso. Thuc. lib. 6, pag. 219, ποιεῖν ὅπῃ δύνασθε παρόντων μάλιστα καὶ πάρεστί τις ὠφέλεια ἥδεται τῆς εὐπραξίας. Plato in Apolog. Socr. ὑμῖν δὴ παρέχω καὶ τῷ θεῷ κρίνειν τοῦτο ἐμοῦ ὅπῃ μέλλει ἐμοί τε ἄμεινον εἶναι καὶ ὑμῖν, prout mihi & vobis vtile futurum est. Cum αὖ, Thuc. lib. 5, pag. 171, ταύτῃ μεταθεῖναι ὅπῃ αὖ δοκῇ ἀμφοτέροις. Et lib. 8, pag. 283, ἄρχειν ὅπῃ αὖ ἄριστα γιγνώσκωσιν. Accipitur etiam pro Quomodocunque, Prout cunque. vt quum dicitur ὅπῃ τύχῃ pro Quomodocunque sors tulerit, id est Fortuitò. Plato in Tim. κινεῖσθαι ζῷον, ἀπίκτητος μὲν ὅπου τύχῃ τοῦτο εἶναι. Sed in hac signif. plerũque ei annecti solet αὖ, ὁπῃ ποτε, ὅπῃ. Plato epist. 7, ὅπῃ ποτὲ χέρνιβ, quomodocunq; factum est. Idem lib. 2 De rep. δοκεῖ αὖ τῷ σοι ἐκεῖν' ἑαυτὸν χείρω ποιεῖν ὅπῃ οἰῶ; quoquo pacto se deteriorem facere. Reperitur etiam ὁπῃποιῶ positum pro Aliquid, seu Aliquid quæcunque tandem ratio ineatur. Plato in Apolog. Socr. ὥσπερ γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ χρὴ ποιεῖν ὑμᾶς τοῖς δικαστὰς ὁπῃποιῶ εἶναι. Ficin. vertit, Qui alicuius autoritatis esse videmini. Dicũt etiam ἔοθ' ὅπῃ pro Aliqua ratione, Aliquo modo, Aliquatenus, Quodammodo, Quadantenus. Herodian. lib. 6, ἰδίᾳ εἰρηναῖοις· καὶ διέβαλεν ἔοθ' ὅπῃ τῶν πλουσίων ἀρχῶν αὐτῶν.
Ὀπηδόδυσα, t.2, c.1360, f. Ὀπηδέω, ib.d
Ὀπηδήτωρ, ib.f. Ὀπηδὸς, ib.d
Ὀπηλικοστοῦ, t.1, c.1450, b. Ὀπηνίκα, t.1, c.1470, f. & g.
Ὀπήποτε, vide in Ὅπη. Ὀπήτια, πᾶ, t.2, c.1361, g
Ὀπητιδία, πᾶ, t.2, c.1361, h. Ὀπήπου, ib.g

Ὀπιπεύω, vide in Ὄπι.
Ὀπιδνός, t.2, c.1361, d.
Ὀπίζομαι, t.2, c.1361, b.
Ὄπηθεν pro ὄπισθεν, ibid.
Ὀπιμαντίον, ου, τὸ, Voce datum responsum, v.l.
Ὀπιν, t.2, c.1376, g.
Ὀπιπτεύω, ib.a.
Ὄπις, t.2, c.1360, g.
Ὄπισθε, ib.
Ὀπισθέναρ, ib. g.
Ὀπισθιος, ib.h.
Ὀπισθόγραφος, ib.b.
Ὀπισθόδομος, t.1, c.941, a. & t.2, c.1364, h
Ὀπισθόκαρπος, t.2, c.79, b.
Ὀπισθόκλειστος, t.2, c.122, c
Ὀπισθόκομος, t.2, c.328, h. & 1365, b
Ὀπισθόκομος, ib.
Ὀπισθόπορος, ib.c.
Ὀπισθορμέω, ib.
Ὀπισθοφενδόνη, ib. c. & t.3, c.1177, d
Ὀπισθότατον, Hesychio πολυπλοῦν, ἔσχατον, Postremum.
Ὀπισθοτίλας, t.2, c.1365, e.
Ὀπισθοτονία, t.3, c.1282, g
Ὀπισθοτονικός, t.2, c.1366, a. & t.3, c.1282, h
Ὀπισθοτονικῶς, t.2, c.1366, a
Ὀπισθότονος, t.2, c.1365, e. & t.3, c.1282, f
Ὀπισθουρηπικά, τά, t.3, c.605, e. obit.
Ὀπισθουρηπικός, t.2, c.1366, a. & 1547, g
Ὀπισθοφάλακρος, t.2, c.1366, b
Ὀπισθοφανής, ib.c.
Ὀπισθοφανῶς, ib.
Ὀπισθοφυλακέω, ib.
Ὀπισθοφυλακία, ib.
Ὀπισθοφύλαξ, ib.
Ὀπισμός, ib.e.
Ὀπισμα, t.2, c.1376, f
Ὀπισμός, ib.e.
Ὀπισθάμων, t.2, c.1364, a
Ὀπίσω, t.2, c.1362, e
Ὀπίσω ὤν, Hesychio ἀψὶς τῶν ἁρμῶν: quod & ὀπισθώνιον.
Ὀπίστερος, t.2, c.1366, h.
Ὀπίστερος, ib.
Ὀπίσω, t.2, c.1362, e.
Ὀπιστοπίλα, apud Athen. perperam pro ὀπισθοπίλα.
Ὀπίων, t.2, c.1383, c
Ὄπλα, τά, Arma, &c. t.2, c.1367, a.
Ὅπλα, Instrumenta fabrilia, &c. ib. h
Ὁπλάεσσα, τά, t.2, c.1370, f.
Ὀπλέω, ib.g
Ὁπλή, ῆς, ἡ, Vngula: Vnguis quadrupedum. Hesiod. ἀμφιβάλλων βοὸς ὁπλάς. Itidem de vngula equi apud Xenophontem: de vngula porci apud Aristoph. de vngula agni apud Gregorium. ¶ Ὁπλαί, Hesychio sunt etiam πυξίδες, Pyxides. A T Ὁπλίας idem à Locrensibus dictus fuisse scribit πεὶ τόπων ὧν οἷς σωτελαύνοντες ἀπελθμοῦσι τὰ σφέβατα καὶ τὰ βοσκήματα: forsan ab vngularum vestigiis.
Ὀπλίζομαι, t.2, c.1370, h.
Ὀπλίζω, ib.
Ὀπλισις, t.2, c.1371, c.
Ὄπλισμα, ib.
Ὁπλισμός, ib.
Ὀπλισμός, ib.d
Ὁπλισις, ib.
Ὀπλιτεύω, t.2, c.1373, a.
Ὀπλιτηγός, t.2, c.1372, g
Ὀπλιτικός, t.2, c.1372, c
Ὀπλιτεύω, t.2, c.1373, a.
Ὀπλίτης, t.2, c.1372, c
Ὀπλιτικόν, τό, subst. ib.h.
Ὀπλιτικός, ib.g
Ὀπλῖτες, ib.f.
Ὀπλιτοδρόμος, ib.
Ὀπλιτοπόλις, ib.
Ὀπλιτοπάλας, ib.g
Ὀπλοθήκη, t.2, c.1368, c
Ὀπλομαχέω, ib.e.
Ὀπλομαχία, ib.
Ὀπλομάχος, ib.d.
Ὄπλον, t.2, c.1367, a
Ὀπλοποιία, t.2, c.1368, f.
Ὀπλοποιός, ib.e
Ὀπλοποιῶ, ib.f.
Ὀπλοποιία, ib.
Ὀπλόπους, t.2, c.1373, b.
Ὀπλοπόρος, ib.
Ὀπλοφορέω, t.2, c.1368, g.
Ὀπλοφόρος, ib.h
Ὀπνιδός, t.2, c.1361, d.
Ὀπωβάλσαμον, t.2, c.1375, e
Ὁπόδαπός, Cuias: indefinite. interrogatiuum enim est ποδαπός. Annexo αὖ vel οὖν significat Cuiascunque: quo signific. dicitur etiam ὁποδαπὸς αὖ ἐθέλῃς. Plato in Phædro, ῥᾳδίως σὺ Λίγυπλίους τε καὶ ὁποδαποὺς αὖ ἐθέλῃς λόγους ποιοῖς.
Ὀπόθεν, Vnde, apud Xenoph. & alios. Poetæ metri gratia dicunt Ὁπόθεν, vt Hom. Od. ξ. At ὁπόθεν δήποθεν, Vndecunque, Vndelibet.

Ὀπίας, t.2, c.1377, d
Ὀπίζω, t.2, c.1376, c
Ὀπίζε pro ὀπίσθεν, t.2, c.1363, f

A Ὅπι, Vbi. Annexo αὖ, vel ποτὲ, significat non solùm Vbi, Vbinam, sed etiam Vbicunque. Illo significatu apud Suidam, ἀπαγγέλλειν ὁπί ποτε τῆς γῆς Χοροῦσα ὀτολιπὼν ἐνῆν. Hoc, in Axiocho, ἀείδῆς τι καὶ ἄπυστος ὅπι ποτε κείσομαι. ¶ Significat etiam Quò. Aristophan. ὅπι κεχώρηκεν οὐκ οἶδα, quò ierit ignorans. Idem in Nub. ἢ ὅπι χρήσις, vade quò velis. Plutarch. ῥίψαι τὸν νεκρὸν ὅπι βούλεσθε. Et cum αὖ, Soph. ἐμὲ κεῖθι κεῖσ' ὅπου ἂν αὖ θέλω, quò possum. Significat aliqui Quocunque, annexo αὖ. Herodot. ὅπι αὖ ἐλαύνοι, quocunque proficiscitur. Xenoph. Pæd. 5, ὅπι γὰρ αὖ πορευόμεθα, κρατοῦμεν τῆς χώρας. Et Pæd. 7, ἀποκομεῖ σε ὅπι αὖ αὐτὸ ἐθέλῃς. Dicitur etiam ὅπι τύχῃ pro Quocunque, seu Quocunque sors enlerit. Xenoph. Pæd. 8, οὐχ ὅπι ἔτυχεν ἕκαστον ἐκάθισεν. Quin & ὅπι simpliciter ponitur pro Quocunque, vel Siquò. Demosth. Pro cor. καὶ παρ' ὑμῖν ἀεὶ, καὶ ὅπι πεμφθείλω, Et apud vos semper & siquo mitterer. vel Quocunque mitterer. At ὅπι φερεσσαπάτω, Quamlongissimè, apud Eurip.
Ὀπῖα, adverb. t.3, c.451, a.
Ὀπιδή ποτε, adverb. ib.c
B Ὀπῖος, t.3, c.450, g.
Ὀπιος δή, t.3, c.451, b.
Ὀποιος δήποτε, ib.c
Ὀποιος δήποτ' οὖν, ibid.c.
Ὀποιος δήποτοῦν, ib.
Ὀπῖος οὖν pro Ὀπῖος, t.4, c.820, g.
Ὀπῖος οὖν δὴ pro ὁπῖος δὴ vel ὁπῖος simpliciter, ibid.h.
Ὀπῖος ἄρ, t.3, c.451, c.
Ὀποιοῦποῦν, ib.
Ὀπῖος, t.3, c.451, b.
Ὀπόκλαπον, t.2, c.1375, h
Ὀπόκαρπον, ib.g.
Ὀπόκινα μόμωμον, ib.
Ὀπόκινα μόμωμον, t.2, c.1376, a
Ὀπόκινα μόμωμον, ibid.
Ὀπόπαλαξ, t.1, c.208, f. ob. & t.2, c.1376, a
Ὀπόπλοι, Renauigare: si non mentiuntur v.l. id enim potius dicitur ὀπίσω πλεῖν.
D Ὀπός, t.2, c.1373, d.
Ὀποσάκις, t.3, c.494, b
Ὀποσακισοῦν, ib.
Ὀποσαπλασίος, ib.
Ὀποσαπλασιοῦν, ib.
Ὀποσάχις, ib.
Ὀποσοῦν, ib.a.
Ὀπόσος, t.3, c.493, e
Ὀποσος δήποτε, ib.f.
Ὀποσοτοῦν, ib.
Ὀποσος δήποτε, ib.
Ὀπόσος, t.3, c.494, c
Ὀποσος δήποτε, ib.
Ὀποσοῦν, ib.
Ὀπόταν, tiue Ὀπότ' αὖ, vide in sequ. ὁπότε.
Ὁπότε, Quando: indefinité. interrogatiuum enim est πότε. Plato cum indic. construxit, Polit. 1: & Xenoph. Hellen. 6, pag. 357. Sic Homer. Iliad. α, Ὁπότε μὲν ξυνὸν ἵκοιτο Ὀλύμπιον ἤθελον ἄλλοι. Cum optatiuo, Plato in Apol. Socr. ὁπότε ἐντύχοιμι Παλαμήδει. Idem sequente δή, in Tim. ὁπότε δὴ σώμασιν ἐμφυτευθείεν, quum autem corporibus insita essent, Cic. interpr. pag. 32 mei Lex. Cicer. Annectitur ei & αὖ. Luc. τί δὲ αὖ πάθῃ τις ὁπότ' αὖ οἱ θεοὶ βιάζοιντο; quum dii cogant. Diuisim enim quidam codices habent: alii coniunctim ὁπότε τε, quod frequentius est. Notandum verò, ὁπότε & ὁπότε τε reddi non solùm Quando, Quum, sed etiam interdum Vbi, Quandoquidem, Quoniam, quam signif. & Quando habet apud Latinos. At ὁποτεοῦν, Quandocunque.
Ὅπου, Vbi: indefinité. respondet enim πού, ποῦ, ποῦ, ἵν; respondetur per interrogationem itidem, ὅπου ὀβίνιαὐτῆ, vbi sit rogasset hic est. Xenoph. Pæd. 2, λοῦσ' δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἰμὶ, λέγε πάλιν ὅτι δοῦλε τῆς ὀρείας, si interroget vbi sim. Sic Hom. Odyss. γ, ὄφρα πύθῃσι Πάλλας ὅπου κῶθε χαῖα. Annectuntur ei & particulæ, vt αὖ, & tunc significat Vbicunque, Quocunque in loco, Quacunque in parte. Aristot. dicit etiam ὅπῃ αὖ τύχῃ τῷ σώματος, Quacunque corporis in parte, Qualibet corporis parte: vt dicitur etiam ὅπου γῆς, Vbicunque terrarum: addito genitiuo. Synes. ὅπου ποτὲ γῆς εἴης. Dicitur etiam Ὁπουδήποτε, & Ὁπουδήποτε, & Ὁπουδήποτε αὖ, necnon ὅπου οὖν, siue ὁπουοῦν, pro Vbicunque, Vbilibet, Vbiuis. Xenoph. ὁπουοῦν καὶ ὂν ὁτῳοῦν φεφόβηται. Sic εἰ ὅπου δὴ πανταῦ ὅπα τυγχάνει, Sicubicunque sunt in toto orbe, vel Sicubi. Dicitur etiam ὅπου μοῦ, ὅπου δὴ, non solùm pro Alicubi, seu Alibi, sed etiam pro Quandoque, Interdũ. Plut. De def. orac. λιμῶν τε καὶ φθορὰν καὶ πεσήματα, ἐπὶ δὲ πλέονες νεμάτων θερμῶν, ὅπῃ μὲ ἐκλείψεις καὶ φθορὰ πανταπασιν, ὅπῃ δ' ἀποδρασεῖς καὶ καθαιρέσεις. Idē in Camillo, αἰθρωπίνων ἀνθένειαν ἀκφερομένην ὅπῃ μὲ εἰς ἀδεμονίαν, ὅπου δὲ εἰς ὀλιγοφέλειαν. Præterea sicut Latinũ Vbi ponitur interdũ

pro Quandoquidem, Quum, ita etiam ὅπου. Plut. Rom. ὅλως ἄπιστον τοῦτο, ὅπου καὶ Μεσσήνιοι κόμπῳ χρήσεσθαι δοκοῦσι. Et annexo γε, Luc. in Prometh. ὅπουγε, εἰ καὶ τὸ πῦρ ἐστὶ πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισε εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οὐ μόνον ὑμεῖς ἠδίκεσαν. In hac eadē signif. ponitur etiam in principio periodi sequente δὲ vel δὴ, & in redditione ἤπου. Isocr. in sua περὶ ἀντιδόσεως oratione, ὅπου δὲ ἀκριβοῦς μνήσθη, πῶς ποτε φέρων, εἰς ἀγῶνά με τηλικοῦτον κατέστησεν, ἤπου φοβεῖ αὖ οἱ κακῶς ποιοῦντες ἐπιρρῶντ' αὖ δίκην παρ' ἐμοῦ λαμβάνειν. Et Demosth. ὅπου δὲ καὶ τὸ λόγου πεμφεῖν ἠξίουν λαμβάνειν, ἤπου τὸν ἔργῳ τοῦδε δόντα πῶς πόλιν ὑπορχήσειν πῶς πολεμοῖς σὺ μεγάλαις αὖ ζημίαις ἐκόλασεν; ¶ Ὅπου significat etiam Quò, vt ὅπου. Aristot. De mundo, πάντα κινεῖ ὅπου βούλεται, omnia mouet quò vult. Xen. Pæd. 3, ἀπελαύνετε ὅπου οὐμῶν θυμός. Sequente αὖ pro Quocunque ponitur. Xen. βαδίζοντα ὅπου αὖ βούλομαι, euntem quocunque velim.
Ὀπτεγε, adverb. t.3, c.501, c
Ὀπτερον, adverb. t.3, c.500, c
Ὀπτερος, ib.a.
Ὀπτός ἄν, t.3, c.501, c.
Ὀπτερος δήποτε, ibid.
Ὀπτερος οὖν, ib.
Ὀπτερος οὖν, ib.
Ὀπτέω, ibid.e.
Ὀπτερος, ib.d.
Ὀπτεύω, ib.f
Ὀπτεύω pro ὄμμασι, t.2, c.1379, d
Ὀπτή, poetice pro ὄπτῃ dicitur, quod vide.
Ὀπτήκοος, t.1, c.1468, e.
Ὀπτοία, adverb. t.3, c.451, a
Ὀπτός, t.3, c.450, g
Ὁπότε, poetice pro ὁπόσε, Quò, vel Quocunque. Homer. Od. ξ, οὐδὲ τὸν ἄλλον Ἥτοιν ὧδε ἀνάκτα κιχήσομαι, ὁπόσ' ἐπέλθω. nisi malis accipere pro ὁπόσα, Quacunque loca.
Ὀπτοσος, t.3, c.493, e
Ὀπτότε, poetice geminato π metri causa pro ὁπότε dicitur, id est, Quando, Quum, Quandoquidem. Apollon. verò Rhod. ὀπτότε μή, Quande non, pro Si non.
Ὀπτοτερος, t.3, c.500, a.
Ὀπτοτε pro ὁπόσος, t.3, c.656, c
Ὀπαλέος, t.2, c.1377, g.
Ὀπαλέος, ib.a.
Ὀπαλέος, ib.c
Ὀπαλία, t.2, c.1382, h.
Ὀπαλίωνα, t.2, c.1378, b
Ὀπαλίωνα, t.2, c.1382, f.
Ὀπαλίωνος, t.2, c.1378, a
Ὀπαλεω, t.2, c.1382, f.
Ὀπαλόμαι, t.2, c.1382, e
Ὀπαλεόν, t.2, c.1378, c.
Ὀπαλεία, t.2, c.1382, g
Ὀπαλέω, t.2, c.1377, i.
Ὀπαλέον, Videndum.
Ὀπαλόω, t.2, c.1382, h.
Ὀπαλόω, t.2, c.1377, g
Ὀπαλός, t.2, c.1381, f
Ὀπαλός, t.2, c.1381, f
Ὀπάλωμα, τό, t.2, c.43, f. ob. & 1381, f
Ὀπαλωμός, t.2, c.1377, g
Ὀπαλωτός, ibid.f. & t.3, c.227, f. obit.
Ὀπαλωτέον, Torrendum.
Ὀπαλικά, τά, subst. t.2, c.1382, b
Ὀπαλικός, t.2, c.1381, g.
Ὀπαλέπης, t.2, c.1383, d
Ὀπαλός, ib.
Ὀπαλιασις, ib.c
Ὀπαλιασμοί, ib.
Ὀπαλομαι, t.2, c.1378, f. 1416, h
Ὀπός, Assus, &c. t.2, c.1378, d.
Ὀπός, Qui videtur, &c. t.2, c.1383, b
Ὀπόταν, t.2, c.1378, e.
Ὀπόω, ib.f
Ὀπύω, Ineo: & quidem legitimè. vnde exponitur etiam Vxorem habeo, Coniugem habeo, Habeo in matrimonio. Homer. Iliad. ζ, Πέντε δέ τοι φίλοι υἷες ἐν μεγάροις γεγάασιν· Οἱ δὺ', ὁπυόντε, τρεῖς δ' ἤδεοι θαλέθοντες, duo iam vxorati. Iliad. ν, Δεῦτε δὲ δ' Ἀτρεΐδαι θυγατρῶν εἶδος ἀείσιν ὁπυέσθω. Sic Hesiod. Theog. δῶκεν ὁπυέειν θυγατέρα ἑῶν. Dedit filiam suam ineundam, seu Dedit habendam in matrimonio, Dedit vxorem. Idem, τῷ δ' ὁπυέοις παῖδα, Eius enim filiam inis, seu Habes in matrimonio. Sic Homer. Iliad. ν, Πρεσβυτάτῳ δ' ὁπυιέμεν θυγατρῶν Ἱππαδάμειαν. Idem Odyss. β, αὐ δὲ δόμενδε ὁπυιέμεν ὅδιν ἑκάστῳ. Pass. ὁπύομαι, Ineor, vel In matrimonio habeor. Homer. Iliad. θ, Τὸν ῥ' οὔθ' Αἰσύμνηθεν ὁπυιόμενον τέκε μήτηρ. Legitur & in prosa. Aristot. Ethic. 7, cap. 5, ὅσοις μὲν φύσεως αἰτία, τούτοις μὲν οὐδ' αὖ εἷς εἴποιεν ἀκρασίας, ὥσπερ οὐδὲ τοῖς γυναῖκας ὅτι οὐκ ὁπύουσιν, ἀλλ' ὁπύονται. Itidem ex Plutar. Solone afferitur ὁπυέσθαι ὑπὸ τοῦ ἀέρος pro A viro initur. Virum patitur, Virum admittit.
Ὀπῶπα, t.2, c.1376, b.
Ὀπωπή, t.2, c.1383, f.
Ὀπωπῆς, ib.
Ὀπωπῆς, ib.
Ὀπωπῆς, ib.
Ὀπωπῆς, ib.
Ὀπωρα, Autumnus, &c. t.2, c.1414, a.
Ὀπώρα, Fructus autumnales, &c. ibid.e
Ὀπώρη, ibidem.
Ὀπωρεῖν τες, Ionicè pro ὀπωρεῖν τες, t.2, c.1416, f
Ὀπωρεῖζομαι, ib.
Ὀπωρεῖζω, ib.d
Ὀπωρεικός, t.2, c.1415, c.
Ὀπωρεῖκός, t.2, c.1416, c
Ὀπωρεικός, t.2, c.1415, b.
Ὀπωρεικός, t.2, c.1416, g
Ὀπωρεῖων, t.2, c.1416, d.
Ὀπωροθήκη, t.2, c.1414, h
Ὀπωροφορέω, ib.
Ὀπωροφυλάκιον, t.2, c.1415, a
Ὀπωροφύλαξ, ib.
Ὀπωρώνις, ib.
Ὅπως, Quomodo, &c. t.3, c.653, a.
Ὅπως, Vt, i. Quomodo, &c. t.3, c.654, d.
Ὅπως, cum ellepsi, &c. t.3, c.655, f.
Ὅπως, Velut, &c. t.3, c.656, b.
Ὅπως, pro Quàm, &c. ib.c.
Ὅπως, Vt. i. ἵνα, ib.d.
Ὅπως, pro ὅτι, ib.f.
Ὅπως αὖ, t.3, c.653, d.
Ὅπως δήποτε, ibid.g.
Ὅπως δηποτοῦν, ibid.
Ὅπωσοῦν, ib.h.
Ὅπως οὖν, c.654, c.
Ὅπως ποῦν, ibid.b
¶ Ὀρεγμα, t.2, c.1418, a. & t.3, c.1752, g
Ὀρεγμός, Frons, Ramulus. κλάδες, Scholiastæ Nicandri in hoc loco Theriacῶν v. 92, Ἐδωλοῦ αἰβρυπόνοιο δύω κεμώνωπες ὀρεγμοὺς. Itidem apud Suid. ex Epigram. Εὐθαὶ δὲ μὴ χλοάουσα πτηλὸν βῶλος ὀρεγμῶν Φυλλάδος δικάρπου πᾶσαν ἐδείξε χάειν.
Ὀραὶ, Montana. Hesych. annotat ὀραὶ δα quosdam interpretari πῶν ὄρειον: alios πῶν παρακτιδίν, deriuantes παρὰ τὸν ὀρὸν siue ὀρρόν. Eidem ὀραῖδες sunt ὑλώδεις τόποι, Loca sylvosa.
Ὀραστς, t.2, c.1418, b.
Ὀραστής, ib.g
Ὀραστὸς, ib.
Ὀραστὸς, ib.c
Ὀρεύω, Video, &c. t.2, c.1416, g.
Ὀρεύω, translatum, t.2, c.1417, e
Ὀρεύζομαι, t.2, c.1430, b.
Ὀρεύζω, ib.
Ὀργαίνω, t.2, c.1427, c
Ὀργανη, dicitur ἡ Ἀθηνᾶ, quæ & ἐργάνη, ἀπὸ τοῦ ἔργου. Hes.
Ὀργανικός, t.1, c.1238, g.
Ὀργανικῶς, t.1, c.1239, a
Ὀργανον, t.1, c.1238, b
Ὀργανοποιικός, i. τέχνη, t.2, c.928, d. obit.
Ὀργανοποιία, t.1, c.1238, g.
Ὀργανοποιός, ib.
Ὀργάς, t.1, c.1239, a.
Ὀργάω, t.2, c.1418, d
Ὀργάζ, t.2, c.1432, f.
Ὀργεών, ib.c
Ὀργεῶν, αί, ibid.f
Ὀργή, pro ποτα, t.2, c.1430, e.
Ὀργή, Ira, &c. t.2, c.1424, f.
E Ὀργή, Ingenium, &c. c.1425, g
Ὀργία, τά, t.2, c.1430, g.
Ὀργιάζω, t.2, c.1431, b
Ὀργιασμός, ib.f.
Ὀργιαστής, ib.
Ὀργιαστικός, ib.g.
Ὀργιάω, ib.e
Ὀργίζομαι, t.2, c.1426, f.
Ὀργίζω, ib.e. & 1430, f
Ὀργίλος, t.2, c.1426, c.
Ὀργιλότης, ib.e
Ὀργίλως, ibidem.
Ὀργιστέον, Irascendum. Demosth. ὀργιστέον πᾶσι.
Ὀργιστικός, t.2, c.1426, h.
Ὀργυά, t.2, c.1435, f
Ὀργυᾶος, t.2, c.1436, c.
Ὀργύζω, t.2, c.1429, g
Ὀργυιαῖος, t.2, c.1436, c.
Ὀργυῖνη, t.2, c.1429, g
Ὀρδεῖλον, Schol. Nicandri esse dicit ἀπέρμαπον λαχανῶδες, siue herbam quandam ex olerum genere, in Ther. v. 841. Κίκαμά τ' ὀρδεῖλόν τε πεφεβρυές.
Ὀρίγδιλος, t.2, c.1434, c.
Ὀρεγμα, t.2, c.1433, g
Ὀρεγμός, t.2, c.1435, f.
Ὀρεγνυμι, t.2, c.1432, g
Ὀρέγομαι, Porrigor, &c. t.2, c.1433, c.
Ὀρέγομαι, Cupio, &c. ibid.g.
Ὀρεγόμενος, t.2, c.1431, g
Ὀρειαυλος, t.2, c.1459, c
Ὀρειαί, t.2, c.1463, d.
Ὀρειβάτης, ib.c
G Ὀρειβατέω, ib.d.
Ὀρειβάτης, ib.c
Ὀρειβρεμέτης, t.2, c.1460, h.
Ὀρείγαιον, t.2, c.1459, d
Ὀρείγαιος, ib.e.
Ὀρειγνῦμις, t.2, c.1460, b
Ὀρειδρόμος, ib.
Ὀρειν, pro pr. t.2, c.1463, c
Ὀρεικόμος, t.2, c.1464, c.
Ὀρεικός, ib.f
Ὀρεμαλίδες, t.2, c.1460, b.
Ὀρεόμος, ib.
Ὀρεομόλ, ib.c.
Ὀρεός, t.2, c.1462, f
Ὀρεόικος, t.2, c.1460, c.
Ὀρεονόμας, t.2, c.1463, a
Ὀρεονόμος, ib.
Ὀρεος, t.2, c.1462, g
Ὀρεος, t.2, c.1467, a.
Ὀρειοχαυνής, t.2, c.1463, d
H Ὀρειπλαγής, t.2, c.1460, c.
Ὀρειπλῶ, ib.d
Ὀρειπέλεια, ib.
Ὀρείτης, t.2, c.1463, e
Ὀρεπτύπη, t.2, c.1460, c.
Ὀρεντύπος, ib.
Ὀρητωρ, t.2, c.1463, e.
Ὀρεφοίτης, t.2, c.1460, e
Ὀρείχαλκος, ib.
Ὀρεκτίς, t.2, c.1435, f

Ὀρεκτικός, t.2, c.1434, g. Ὀρεκτὴς, ib.a.g
Ὀρεξις, t.2, c.1434, c. Ὀρεοκόμος, t.2, c.1464, c
Ὀρέοντα, t.2, c.1490, b
Ὀρεοπολῶ, t.2, c.1458, g. & 1464, f
Ὀρεοπόλιον, t.2, c.1458, h. Ὀρεοτόμος, t.2, c.1459, a
Ὀρεσαύλοιο μελάθρου, ex Nonno affertur pro Domus in montibus sitæ. sed metrum pro eo requirit vel ὀρεσαύλοιο vel ὀρεσαύλοιο.
Ὀρεσβάτης, t.2, c.1461, c. Ὀρέσβιος, ib.
Ὀρεσκόοντες, ib.f. Ὀρεσίνομος, ib.e
Ὀρεσίοικος, ib.f. Ὀρεσίφορος, ib.e
Ὀρεσκῴω, affertur pro Versor in montibus.
Ὀρέσκιος, t.2, c.1461, c. Ὀρεσκῷος, ib.d
Ὀρεσαύλος, ib.e. Ὀρεστίγομος, ib.
Ὀρέστειος, propr. t.2, c.1463, e. Ὀρέστερος, ib.
Ὀρέστης, ib. Ὀρέστης, propr. ib.
Ὀρεστιὰς, ib.f. Ὀρέστιον, ib.
Ὀρεσφι, t.2, c.1458, c. Ὀρδὸς, t.2, c.1464, d
Ὀρθύω, t.2, c.1499, f. Ὀρεχθέω, t.2, c.1435, d
Ὀρέω, t.2, c.1490, b. At Ὀρέω, Ionicè pro ὁρόω dicitur, vnde ὀρέει & ὀρέων apud Herodot.
Ὀρεοκόμος, t.2, c.1464, e. Ὀρεοπολέω, ib.f
Ὀρεωπόλης, ibid.
Ὄρηαι, & Ὀῆς, vide inter Anomala.
Ὀρήμαι, Hesychio ὁρῶ, Video.
Ὀρήχου, idem affert pro τῆς αἱμασιᾶς, Sepis.
Ὀρθαχαείσκοι, t.2, c.1445, d
Ὀρθαγης, ex Lycophr. affertur pro Externus, Hospes, ξένος.
Ὀρθαγόρας, Aristoph, schol. accipit pro τὸ αἰδοῖον, in hoc loco Concion. ἀλλ' ὦ μαῖ' ἱκετεύομαι κάλει τὸν ὀρθαγόραν. Alioqui est nomen proprium.
Ὀρθαγόρισκος, Hesychio χοιρίδιον μικρὸν, Porcellus paruulus, Nefrens. pro quo infrà ὀρθαχοείσκος.
Ὀρθαί, αἱ, t.2, c.1437, c. At Ὀρθαὶ, vide in Ὄρω.
Ὀρθανὴς, vnus ex Priapeis dæmonibus, habens & ipse arrectum penem, vt tradit Hesych. Apud Athen. scriptum ὀρθάνης, lib.10, in loco quodam Platonis comici, Βολβῶν μὴν ὀρθάννη τεπμνέκπα, Κονισάλῳ δὲ καὶ τοῦ τραγέπαρε δυοῖν Μύρτων πτανκίσκος χοιρίδιον πλῆρον. Vbi itidem vocantur δεῖμονες quorum hic mentio. mentio ibidem & πακοιῶτος ὀνόρχου.
Ὀρθιοῦ, Hesychio αὐξάνω. Doricum est pro ὀρθοῦ.
Ὀρθεύω, t.2, c.1444, d.
Ὀρθῆ, aduerb. t.2, c.1437, c. Ὀρθία, propr. t.2, c.1443, c
Ὀρθία, aduerb. ib.e. Ὀρθιάδε, ib.g.
Ὀρθιαίζω, t.2, c.1444, a. Ὀρθιαξ, ib.c
Ὀρθίασμα, ib.b. Ὀρθόκωπι, οῖ, t.2, c.537, e
Ὄρθιον, t.2, c.1443, d. Ὄρθιος, t.2, c.1442, f
Ὀρθοβατέω, t.1, c.638, b. Ὀρθοβάτας, t.2, c.1445, a
Ὀρθόλοφος, t.1, c.1916, c. Ὀρθογόνη, t.2, c.1445, b
Ὀρθογραφέω, t.1, c.865, g. Ὀρθογραφία, ib.
Ὀρθογώνιος, t.1, c.892, g
Ὀρθοδοξαστικῶς, Opinione recta, non aberrante. Ammon. apud Aristot. τοῦ τὸν μὴ ὀρθοδοξαστικῶς εἰδέναι τὸν χρὴ, εἶτα ὕστερον ἀποδεικτικῶς.
Ὀρθοδοξέω, t.1, c.1035, f. Ὀρθοδοξία, ib.
Ὀρθόδοξος, ib.e. Ὀρθοδρομέω, t.1, c.1050, d
Ὀρθόδρομος, ib.c. Ὀρθόδωρον, t.2, c.1437, c
Ὀρθοέπεια, t.1, c.1222, f. Ὀρθοεπεῖν, t.1, c.1586, e
Ὀρθοθύρη, t.2, c.1437, d. Ὀρθόκαυλον, ib.e
Ὀρθόκαυλος, t.2, c.93, c. Ὀρθόκερως, t.2, c.127, h
Ὀρθόκραμβος, t.2, c.1437, f. Ὀρθόκρανος, t.2, c.72, a
Ὀρθόκυλλον, t.2, c.1437, g. Ὀρθόκωλον, ib.
Ὀρθολάλος, t.2, c.1445, b. Ὀρθολογέω, t.2, c.637, e
Ὀρθόνοος, t.2, c.1069, b
Ὀρθοπηλᾶν, t.2, c.1478, b. & t.3, c.605, c
Ὀρθοπλὴξ ἵππος, Equus qui se erigit & calcibus ferit. Suidæ itidem ὁ ὀρθὸς ἐπαιρόμενος καὶ πλήσσων. Affert ex Aristoph. Anagyro.
Ὀρθοποδέω, t.3, c.511, h. Ὀρθόπολις, t.3, c.472, g
Ὀρθόπους, t.3, c.511, h. Ὀρθόπτερος, t.1, c.1716, e
Ὀρθοπυγιᾶν, t.2, c.1478, b. & t.3, c.605, b
Ὀρθοπύλον, ib. Ὀρθόπυρος, t.3, c.605, b
Ὀρθὸς, t.2, c.1436, d. Ὀρθόστος, t.2, c.1439, b
Ὀρθοστάδη, t.1, c.1736, c. Ὀρθοστάδιος, ib.h
Ὀρθοστασίας, ib. Ὀρθοστάδιος, ib.

A Ὀρθοταδὸς, t.1, c.1737, a. Ὀρθότατος, t.1, c.1734, g
Ὀρθοτάτης, t.1, c.1736, a. Ὀρθότης, t.2, c.1438, b
Ὀρθοπτάπιος, t.2, c.1442, h. Ὀρθοπτμέω, t.3, c.1394, d
Ὀρθότομος, ib. Ὀρθοτόμος, ib.
Ὀρθοτονέω, t.3, c.1283, d. Ὀρθότονος, ib.
Ὀρθόπειχες, Qui pilos surrectos habent, Quibus pili recti seu arrecti sunt: quæ affectio DICITVR Ὀρθοπειχία. Virg. dicit Arrectæque horrore comæ.
Ὀρθοῦμαι, t.2, c.1438, e. Ὀρθόνυπι, t.2, c.1459, h
Ὀρθόφρων, Hesychio est αὐταπαρδίας φρένας ἔχων, μετέωρος, Qui erecto animo est.
B Ὀρθοφυέομαι, t.4, c.273, c. Ὀρθοφυὴς, ib.c
Ὀρθοφύα, ibid.d
Ὀρθοχαίτης, t.4, c.224, d. ob. & 363, e
Ὀρθόω, t.2, c.1438, c
Ὀρθραχρείσκοι γαλεαθηωοὶ, t.2, c.1445, c
Ὀρθρεύομαι, t.2, c.1446, a. Ὀρθρεύω, t.2, c.1445, h
Ὀρθρία, ib.g. Ὀρθρίζω, t.2, c.1446, a
Ὀρθρινὸς, t.2, c.1445, e. Ὀρθροκόκκυξ, ib.g
Ὀρθρος, ib.e. Ὀρθροφοίτης, ib.h
Ὀρθροβόας, ibid.a
C Ὀρθρορνὴν, t.1, c.859, b. & t.2, c.1445, a
Ὀρθρολάλος, t.2, c.1445, a. Ὄρθρος, t.2, c.1444, d
Ὀρθῶς, t.2, c.1437, h. Ὀρθωσία, t.2, c.1439, a
Ὀρθώσος, ib. Ὀρθωσὴς, ib.
Ὀρμα, τὰ, t.2, c.1467, a. Ὀρμαχὲς, t.2, c.1460, h
Ὀρμβρεμάτης, ib. Ὀρμαγίζω, ib.b
Ὀρμανίτης οἶνος, ib.a. Ὀρμανοῦς, t.2, c.1459, d
Ὀρμανος, ibid.e
Ὀρμγᾶσθαι, Hesychio est ὅλῃ θυμῷ ἐιδέναι, ὀρέγεσθαι, Desiderare, Appetere. pro quo infrà ὀρχᾶσθαι. Idem ὀρμγώμενον affert pro τεταραγμένον, Turbatum. Exponitur ὀρμγᾶσθαι, etiam Pugnare, Decertare: apud Hesiod. Asp. Καὶ τὰ πωαὶ κ τὼ ὠσεὶ ζωοὶ περ ἐόντες, Ἔρκεσι τῶν ἐλάτης αὐτοῖσεν ὠρμγῶντο. Possis etiam reddere, Se petebant seu impetebant, Alter alterum ferire cupiebat.
Ὀρμδρομία, t.2, c.1461, a
Ὀρμδρόμος, t.2, c.1460, b. & 1461, a
Ὀρμζω, t.2, c.1468, g
Ὀρμκαίλιον, Hes. δεσμωτήριον, Carcerem: alii φραγμὸν, alii σαργάνην aut σιτῆρον. Infrà Ὀρκα'ιν.
D Ὀρμκοιτον, t.2, c.1460, h. Ὀρμκὸν, t.2, c.1464, g
Ὀρμκὸς, t.2, c.1466, f. Ὀρμκτὴς, t.2, c.1461, a
Ὀρμκυπῆν, Hesychio est τὸ αὐξανόμενον καὶ ἐπ' ἄκρων ἱστάμενον, Arrectum consistere in digitos, vt Virg. loquitur, Infrà ὀρκυπῆιν ex eodem.
Ὀρμμαλίδες, t.2, c.1460, b. & 1461, a
Ὀρμαδὲς, Hesychio τὰ αὐῶπεα, Superiora.
Ὀρίνδιον, idem apud Æthiopes esse dicit panem, & semen sesamo affimile quo costo vescantur. addit, alios esse velle ὄρυζαν, oryzam. Poll. quoque scribit ὀρίνδιον esse ἄρτον τινα apud Æthiopes, nimirum τὸν ὑπὸ ὀρινδίου γινόμενον. esse autem ὀρίνδιον, σπέρμα ὅλῃ χώλου, ὅμοιον σησάμῳ. Perperam itaque ὀρινδὴς scriptum est apud Athen. lib.3, vbi itidem esse dicit ἄρτον τὸν ὑπὸ ὀρύζης γινόμενον, vel τὸν ἀπὸ τῆς ὑπὸ Αἰθιόπων γινομένου σπέρματος, ὁ ἐστι ὅμοιον σησάμῳ. meminisse autem huius ὀρίνδου ἄρτου Sophoclem in Triptolemo.
Ὀρινίω, Hesychio αἰκαδεὶ θραῦδες, Vites arbustiuæ.
Ὀρίνω, t.2, c.1492, d. Ὀρμὸν, τὸ, subst. t.2, c.1467, a
o Ὀρμὸν, t.2, c.1499, c. Ὀρμὸς, t.2, c.1466, g
Ὀρμὸς, t.2, c.1497, d. & 1541, g
Ὀρμῖς, αἱ, Teredines montanæ: quas è niue generari scribit Strabo. v.l. Forsan scribendum Θείπες.
Ὀρμπαλκὸς, t.2, c.1461, b. Ὀρμπλανὴς, ib.
Ὀρμσμα, t.2, c.1469, f. Ὀρμσμὸς, ib.g
Ὀρμτὴς, t.2, c.1470, a. Ὀρμτικὸς, ib.b
Ὀρμφὴς, t.2, c.1461, b. Ὀρμῶφος, ib.
Ὀρμῶφος, ου, ὁ, Nutriens seu alens in montibus.
Ὀρμχαλκος, t.2, c.1460, g
Ὀρμχᾶται, Hes. γλίχεται, ὅλῃ θυμῷ. pro quo suprà ὀρμγᾶται.
H Ὀρμλα, Hesychio ἐλεγνὴ, Furia, Erinnys. Infrà ὄρπα.
Ὀρκαθοις, idem esse dicit ἐφ' ὧν τὰ σύκα ψύχοιτο.
Ὀρκάνη, t.1, c.1241, e. Hesychio ὀρκάνη est εἱρκτὴ, δεσμωτήριον: aliis φραγμὸς, aliis σαργάνη, quibusdam κρεμάθρα, teste eodẽ. Suprà ὀρμκάνη. Pro ἕρκος, φραγμὸς, Septum,

accipit schol. Theocr. quum μαίδρων esse dicit τὸ ὅλῃ τῶν φραγμάτων ὀρκάνων, septum quo clauduntur oues. Pro sagena & reti apud Æschyl. ἐν ἑπτὰ δὴ θήκαις accipiũt, vbi dicit πολὺ πόλιν ὀρκάνη πυργῶσις. ibi enim & scholiast. expon. τὸ θηρευτικὸν δίκτυον, σαγήνην. Harpocration quoque annotat, Lycurgum oratione 2 in Lycophr. videri ὀρκάνῳ dixisse τὸν φραγμὸν, hoc est τὸ περίφραγμα καὶ τὸ αἱμασιαῖ.
Ὀρκαπάτιω, Suid. χλευάσειν δ' ὅρκων, Qui iusiurandum fallit, seu Qui iureiurando fallit, vt Lysander.
Ὄρκη, Vas olearium aut vinarium, Capsa pigmentorum muliebrium, Arca. v.l. At Ὄρκη, Hesychio ὄψις.
Ὀρκία, t.1, c.1675, a. ob. Ὀρκίζω, t.1, c.1144, f
Ὀρκίλλει, Hesychio ὄρκον ποιεῖ, ὀμνύει, Iurat.
Ὀρκιον, t.2, c.1245, b. Ὄρκιος, ib.a
Ὀρκισμὸς, t.1, c.1244, g
Ὄρμος, Hes. φραγμὸς, Septum: quod & ὀρκάνη.
Ὄρκος, t.1, c.1243, c. ‖ Hesychio ὅρκοι sunt etiam δεσμοὶ, σφαγῖδες.
Ὄρκος, t.1, c.1243 g. Ὀρκόω, t.1, c.1144, e
Ὀρκύνες, Aristoteli Hist. anim. lib.5, cap.10, pisces sunt qui in pelago pariunt. Hesych. habet Ὄρκυνος, non Ὀρκύς, dicens & ipse piscis genus esse: Ælianus ὄρκυος, libro 1, cap 42, cetaceum piscem esse scribens. Sic Plin. sub finem libri 32, Orcynus pelamidum generis maximus est, neq; redit in Mæotin, similis tritoni, vetustate melior. Apud Athenæũ, vt apud Hesychium, δελφίνος scriptum ὄρκυνος. apud quem lib.7, Sostratus dicit τὸν πελαμύδα γινόμενον σύννεον vocari συνήδα, ἐπὶ δὲ μείζονα, ὄρκυνον τὸν ἐκβαλλόντως τῇ αὐξανομένῳ γένει τῶν κητῶν. Sic ibidem Archestratus, Θυννον αἰπυπόρμον καν. υδῆ μέγαν, ὃν καλέουσιν Ὄρκυνον, ἄλλοι δ' αὖ κῆτος.
Ὀρκωμοσία, t.1, c.1243, h. Ὀρκωμόσιον, ib.g
Ὀρκωμοτέω, ib. Ὀρκωμότης, ib.
Ὀρκωμοτικὸς, ib. Ὀρκωτὴ, t.1, c.1244, f
Ὄρμαθος, οῦ, ὁ, Ordo, Series, Catena, seu Series catenata. vt ὅρμαθοι μελῶν, Ordines carminum, Aristoph. Et ὅρμαθοι κριθαινῶν, Series panum cibano incoctorum, apud eundem in Pluto. Sic Xen. Pæd. 6, πολλοὺς ὅρμαθοὺς ποιούμενος ἀθρόα ἁμαξῶν, Multos ordines, Multas series. Et in prouerb. ὅρμαθος κακῶν, Catenata malorum series, vt Ouid. dicit catenatos labores: apud Suidam, πολοῦσιν ὅρμαθὸν κακῶν σωσειληφὼς, ἔκρυψε τὸ τῶν Τιθέρου μειονεκτήματα. Affertur & VERB. Ὁρμαθίζω pro Inmodum catenæ connecto. ‖ Hesychio ὁρμαθὸς est non solùm σῖρος, & χορὸς, sed etiam φωλεὸς, Latibulum, Lustrum.
Ὁρμαθῶ, Tendo, Eo, ex ὁρμάω. Eurip.
Ὁρμαίνω, t.2, c.1454, a
Ὁρμαίω, t.2, c.1449, c. & c.1495, a. obit.
Ὁρμειὴ, Hesychio ὁρμὴ, Impetus. Aliud est ὁρμαί.
Ὀρμιδίνης, propr. t.2, c.1490, d
Ὀρμίνιον, propr. ib. Ὀρμιθοειὲς, ib.f
Ὀρμὸς, ib.c. Plin. lib.20, cap.10, Sylueſtrẽ asparagum aliqui corrudam, aliqui Libycum vocant, Attici ormenum. Ita enim reponendum pro orminium.
Ὀρμθος, propr. ib.d
Ὁρμιδυτὴς, Hesychio ἁλιεὺς, Piscator: ab ὁρμιά.
Ὁρμέω, t.3, c.1146, c
Ὁρμὴ, Impetus, &c. t.2, c.1446, b. Ὁρμὴ, Conatus, &c. ib.h
Ὁρμὴ, Appetitus, &c. c.1447, c. Ὁρμὴ, Studium, &c. c. c. 1449, a Ὁρμημα, t.2, c.1450, g
Ὁρμηπτέλον, t.2, c.1451, d. Ὁρμηπικὸς, ib.b
Ὁρμηπικῶς, ib.c. & t.3, c.760, b. obit.
Ὁρμιά, Hesychio χοινίον λεπτὸν, Tenuis funiculus: propriè is quo piscatores è seta equina cõtexto pisces venãtur, Linea piscatoria. VNDE Ὁρμηθολος dicitur piscator in Epigr. quoniam τὸν ὁρμιαὶ in aquam iacit ad capiendos pisces. Dicitur idem & ὁρμιθυτὴς, teste Hes.
Ὁρμίζομαι, t.1, c.1147, d. Ὁρμίζω, ib.c
Ὁρμηθόλος, vide paulo antè in Ὁρμιά.
Ὄρμινον, Horminum: herba porro similis, autore Dioscor. libro 3, cap.145. Hesych. esse dicit genus leguminis: Theophr. verò frugum generi annumerat. Vtriusque meminit Plinius: illius, lib.23, cap. vlt. Horminum

A semine cumino simile est, cætero porro, dodrãtali altitudine. duorum generum, alteri semen nigrius & oblongum, alteri candidius & rotũdum. Illius, lib 18 meminit, cap.7, Æstiua (inquiens) frugum genera sunt quæ æstate ante Vergiliarum exortum seruntur, vt milium, panicum, sesama horminum: ex Theophr. Hist. plant. lib.8, cap.1. Et cap.10, Eiusdem (cum eryfimo) naturæ & horminum à Græcis dictum, sed cymino similes: seritur cum sesama. hoc & irione nullum animal vescitur virentibus. INDE Ὁρμινώδης λίθος, Hormino similis gemma. Plin. lib.37, cap.10, Horminodes, ex argumento viriditatis in candida gemma vel nigra, & aliquando pallida, ambiente circulo aurei coloris appellatur.
Ὁρμικαι, Hes. μύρμηκαι, Formicas.
Ὅρμισις, εως, ἡ, Ipsa actio τοῦ ὁρμίζειν seu ὁρμίζεσθαι, Quies in statione nauium. Ælian. αἰκαπαυοδρόμων καὶ ὁρμιζομένων πρὸ πελάγους ἐν ὅρμοις.
Ὁρμίσκος, t.1, c.1145, e.
Ὅρμος, Monile, &c. t.1, c.1145, b. Ὅρμος, Saltationis genus, &c. ibid.c. Ὅρμος, Statio nauium, &c. ibid.e. ‖ At ὅρμοι, Hesychio ἱμάντες ὑποδημάτων, Corrigiæ seu lora calceamentorum. t.1, c.1143, d
Ὁρμῶμαι, t.2, c.1450, a. Ὀρναπέπον, t.2, c.1457, g
Ὀρνεαὶ, αἱ, propr. ib.h. Ὀρνεάτης, propr. t.2, c.1458, a
Ὀρνεαὶ, αἱ, propr. t.2, c.1457, h. Ὀρνεον, ib.e
Ὀρνεοπέπια, τὰ, ib.h. Ὀρνεοπωλεῖον, ib.f
Ὀρνεοπώλης, ib. Ὀρνεοσκοπέω, ib.
Ὀρνεοσκόπος, ib. Ὀρνεόω, ib.g
Ὀρνεοθηρικὴ, ib.f. Ὀρνεῶτις, ib.g
Ὄρνη, barytonos ἡ νύξ, Nox: at ὀρνὴ νὺξ oxytonus, adiectiuè dicitur pro σκοτεινὴ, Tenebrosa. Varin. Sed videndum ne scribendum sit ὄρφνη.
Ὀρνιθαγορίνης, ου, ὁ, Auceps: qui & ὀρνιθοθήρας.
Ὀρνιθάγελον, t.2, c.1457, a. Ὀρνιθία, ib.d
Ὀρνιθεῖον, t.2, c.1456, e. Ὀρνιθεος, ib.f
Ὀρνιθεύομαι, t.2, c.1457, d. Ὀρνιθευτὴς, ib.
Ὀρνιθόω, ibid.
Ὀρνιθιακὰ, τὰ, subst. t.2, c.1456. f
Ὀρνιθικὸς, ib. Ὀρνιθίας, ib.
Ὀρνιθίον, t.2, c.1457, a. Ὀρνιθόχαλον, t.2, c.1455, b
E Ὀρνιθορνία, ib.c. Ὀρνιθόρνις, ib.
Ὀρνιθοφαβάτης, t.2, c.1456, a. Ὀρνιθοθήρας, t.2, c.1455, d
Ὀρνιθοθήρας, ib. c. Ὀρνιθοθηρεύω, ib.d
Ὀρνιθοθηροδοτικὴ, f. δοτικὴ μη, ib. Ὀρνιθοκάπηλος, ib.
Ὀρνιθοκόλος, ib.e. Ὀρνιθοκομεῖον, ib.f
Ὀρνιθοκόος, ib.c. Ὀρνιθολόγος, ib.
Ὀρνιθοφεστής, ib. Ὀρνιθομανία, ib.f
Ὀρνιθομαυῶ, ib. Ὀρνιθονομεῖον, ib.
F Ὀρνιθοπτεύς, ib. Ὀρνιθοπτέδη, ib.g
Ὀρνιθοπόλης, ib. Ὀρνιθοσκόπος, ib.
Ὀρνιθοτρόφιον, ib. Ὀρνιθοτρόφια, ib.
Ὀρνιθοφάγος, ib.h. Ὀρνιθοφυὴς, ib.
Ὀρνιθόω, t.2, c.1457, c. Ὀρνιθώδης, t.2, c.1456, d
Ὀρνιθῶν, t.2, c.1457, b. Ὀρνὶξ, t.2, c.1455, b
Ὄρνις, Auis, &c. t.2, c.1454, c. Ὄρνις, Augurium, &c. ib.e.
Ὄρνις, de gallinaceo genere, ib.g
Ὀρνὺς, vide in Ὄρνη. Ὀρνυμι, t.2, c.1493, c
Ὀρνύω, pro ὄρνυμι dicitur. Ὀροβάζχη, in Ὄροβος.
Ὀροβάδες, t.2, c.1458, e
G Ὄροβος, ου, ὁ, Erum: legumen de quo Dioscor. lib.2, cap. 131, & Theophr. Histor. plant. lib.2, cap.5. At cur Tralliani τὸν ὄροβον vocent καθαρτῆρα, eóque vtantur maximè πρὸς τὰς καθοπώσεις καὶ τὰς καθαρμοὺς, docet Plutarch. in Græcanicis quæst. INDE Ὀροβάζχη dicitur cauliculus quidam, quoniam eruo adnascens ipsum πνίγει, ἀπεπνιγόμενος τῇ ἀπειλαμβάνων, vt docet idẽ Dioscor. lib.3, cap.172, & Theophr. De caus. plant. lib.5, c.22. Inde Plin. lib.18, c.17, Est herba quæ cicer enecat & eruum, circũligando se. vocatur orobanche. Nicandro ὀροβάζχος dicitur, in Ther. vers. 969, Σαὼ καὶ ἀκαμθοῖλος χαίτη κεκαλεῖς τ' ὀροβάζχοι. vbi schol. annotat ὀροβάγχοις significare etiam τοὺς σκυτίνους ἀσκοὺς, vtres coriaceos. Ab ὄροβος deriu. ETIAM Ὀρόβινος, Confectus ex eruo. vt ὀρόβινον ἄλθυρον, apud Dioscoridẽ lib. 2, cap. 131. ET

Ὀροβίας A C Ὀροβίνης, Eruo similis, Erui speciē imitās. vt ὀροβίας ἐρέβινθος apud Galen. Simpl. medic. libro 6. Et ὀροβίας λίθος κωνῶπις, de quo t.3, c.1392, a. Et ὀροβίνης χρυσοκόλλα, lutea & in globulos formari solita. de qua Plin. lib.33, cap.5. ITEM Ὀροβιαῖος, Qui erui magnitudine est, Erui magnitudinem æquāns. vt ὀροβιαῖα καπάνα, apud Dioſc. lib.4, cap.155, de elaterio. ET Ὀρόβιον, ου, τό, Paruum eruum, seu Erui granulum.

Ὀρόγκη, t.2, c.1458, g. Ὀρόγκοι, ib.f

Ὀρόγγα, Etymologus deriuatum ait ex medio particip. ὀρεγὼς, facta ἐπῃ καὶ συστολῇ: sed quid sit non exponit. B Forsan ὀργγὰ quasi ὀρόγγαν dictam esse indicare vult.

Ὀρόδαμνος, Surculus, Ramusculus: τὸ ῥαμνάριον. Hesychio κλάδος, ὀρπηξ. Dicitur ETIAM Ὀροδαμνὶς pro eodem. Theocr. Idyll. 7, Τοὶ δ' ἀπὸ σκιερᾶς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες Τέττιγες λαλαγοῦντες ἔχον πόνον: qui apud Hom. Δενδρέων ἐφ' ὑψηροῖς ὀρόδμοις ὄπα λιγυόεσσαν ἱεῖσι. Ὀρόδαμνος, Hesychio est etiam ποιμένος.

Ὀροδίας, eidem H. est φόβος: qui & ὀρρωδία.

Ὀροδεκαιάδες, t.2, c.1458, e. Ὀροθεσία, t.2, c.1466, b

Ὀροθέσια, τὰ, ib. Ὀροθέτης, ib.

Ὀροθυώω, t.2, c.1493, g. Ὀροιτύπος, t.2, c.1461, f

Ὀροίτυπος, ib.g. Ὀρομαγ, t.2, c.1499, a

Ὀρόμβος, t.2, c.1490, c

Ὄρον, τό, subst. t.2, c.1466, b. At ὀρόν, οῦ, τό, Prelum, vas agricolarum, vt quidem annotant v.l.

Ὀρόντιον, Orontium: herbæ nomen apud Galen. lib.9 περὶ κρῶν τόπους, quæ icteritis in balneo luridum colorem detrahit, vt originum Dioſcoridis.

Ὀρόντη, t.2, c.1490, b. Ὀροπέδιον, t.2, c.1458, f

Ὀροπτύλιον, t.2, c.1478, d. Ὄρος, t.2, c.1458, a

Ὄρος pro ὄρρος, t.2, c.1477, e. Ὀρὸς, t.2, c.1476, b

Ὄρος, t.2, c.1465, a. Ὀροσέλινον, t.2, c.1459, a

Ὀροστίζης, t.3, c.954, a

Ὀρούβιον, siue Ὀρουβῶ, t.2, c.1494, g

Ὀρουείνιον, ib.h. Ὀρουμα, ib.c

Ὀρούω, ibid.a. Ὀροφὴ, t.1, c.1253, c

Ὀροφηφόρος, ib.f. Ὀροφίας, t.1, c.1254, a

Ὀροφοιτοῦς, Montes obiens seu pererrans. Hesych.

Ὀροφος, t.1, c.1253, e. Ὀροφόω, t.1, c.1254, b

Ὀρόφωμα, ib. Ὀρόφωσις, ib.

Ὀροχθος, t.2, c. 1458, g. Ὀρόω, t.2, c.1476, g

Ὀρόων, Ionicè pro ὁρῶν, Videns, ab ὁράω.

Ὄρπα, Hesychio ἐειρνή, pro quo suprà ὄειρα.

Ὀρπαξ, eidem est θρασὺς ἀνέμος, Ventus audax. Itē ὄρπαξ Doricè dicitur pro ὄρπηξ, quod vide.

Ὄρπαι, eidem est τῆς ἀκρίδος ὀρόνος.

Ὀρπη, eidem est Ferrum quo elephantos cædunt.

Ὄρπηξ, eidem est Ramus seu surculus ex radice arboris enatus. qualis apud Latinos est stolo. Hom. Il. φ, ὁ δ' ἐρευνήσας κλαδὶ χαλκῷ Τάμνε νέους ὄρπηκας, ἵν' ἄρματος αὖτυγες ὦσι. vbi intelligit virgas è caprifico excisas ad conficiendā currus fornicem. Ὄρπικας nominantur etiam quæ fiunt ex ramis seu virgis arborum teretibus & rectis. Hesiodus enim ὄρπικα appellat virgam aculeatam qua boues incitant: in Erg. Χειρὶ λαβὼν ὄρπικα βοῶν ὄπι νῶτον ἵκοιμι. Eurip. verò ὄρπικα, seu ὄρπικα Doricè, Iaculum ex eiusmodi ramo tereti & recto: in Hippolyto, πρὸς θεῶν ἔρασμαι κισσὸν ἰωὺξαι, καὶ πρὸς κράτος ξανθὰν ῥίψαι. Θεσσαλὸν ὄρπικα ὄπι λογχον ἔχουσ' ἐν χερὶ βέλος: addito Θεσσαλόν, forsan quòd in Thessalia conficerentur præstantia iacula missilia. Verùm & alii rami ὄρπικες nominantur, etiam in summa arbore aut media. vt apud Theocr. Ὄρπικας βεβαίλοισι κατ' εἰδόντης ἔρασζε. Nicand. dicit etiam μαστὸν ὄρπηξ, in Ther.

Ὀῤῥα, geminatione poetica metri causa dicitur pro ὀῦρα, Quod. Apollon. Argon. lib.2, ἱερὸν ὀῤῥ' ἐκάμοντο.

Ὀῤῥιδῖαν, Hesychio τὸ ὅπῃ τὰ ἰσχία καὶ τὰς γλουτοὺς ποιεῖν. pro quo nonnulli ὀῤῥοδιᾶν scribunt, ab ὄῤῥος.

Ὀρίον, eidem est ὀείρανον, Origanum herba.

Ὀρόσπασα, t.2, c.1476, e. Ὀῤῥοπύγιον, t.2, c.1477, g H

Ὀῤῥπυγοστίκτος, t.2, c.1478, a. Ὀῤῥος, t.2, c.1476, d

Ὀῤῥος, t.2, c.1477, b. Ὀῤῥοῦ, t.2, c.1476, g

Ὀῤῥωδέω, t.2, c.1478, e. Ὀῤῥωδέως, t.2, c.1479, b

Ὀῤῥώδης, t.2, c.1476, f. & 1478, c

Ὀῤῥωδία, t.2, c.1479, a. Ὀρσαδάκνη, t.2, c.1491, a

Ὀρσάσκω, t.2, c.1492, d. Ὄρσεο, t.2, c.1490, b

Ὀρσηνωΐας, ib.g. Ὀρσικτύπος, ib.

Ὀρσίλοχος, propr. t.2, c.1491, d.

Ὀρσπέτης, t.2, c.1490, h. Ὀρσόπους, ib.

Ὀρσιππος, propr. t.2, c.1491, c

Ὀρσίππος, apud Cretenses est saltationis quidam modus, teste Athen. lib.14: forsan sic dictus παρὰ τὸ ὄρσαι.

Ὄρσο, t.2, c.1490, b. Ὀρσοδάκνη, t.2, c.1491, a

Ὀρσοθύρα, & Ὀρσοθύρη, t.1, c.1615, e. & t.2, c.1437, d. & 1491, a

Ὀρσόλοπες, in lex. meo vet. & apud Etymol. sine expós. At Ὀρσολοπᾶται Hes. ex Æschylo affert pro ἀμφισβητεῖται, πολεμοῦσται, Bellis infestatur, Turbatur.

Ὀρσορόα, t.2, c.1491, d. Ὀρσορόκα, ib.

Ὀρσός, Agnus serotinus. Hesychio enim ὀρσοὶ sunt τοῦ ἀρνῶν οἱ ἔαρσι ἠθροίσθαι.

Ὀρσόσθρα, t.2, c.1491, d

Ὄρσα, Æolicè pro ὀρσὰ dicitur, à them. ὄρω. Hesych. verò & præsentis temporis thema facit, afferens ὀρσηδὴν pro διεγερθείν, præterea ὄρσω pro πτήσω, Audeo.

Ὀρτάζω, Festum agito, Ferior: Ionicè pro ἑορτάζω.

Ὀρτάλις, Pullastra vel Gallina. ὄρνις. Nicād. Alexiph. v.295, ὠδῖσιν ἀλίσκεται πάσα βοσκὰς Ὀρτὰλις αἰχμητὴν ὑπεδυνηθεῖσα νεοσσὸς ἔκβασιν. loquens de gallina inuēca quæ iam inirì à pullastris solet & oua parere. MASCVL. Ὀρτάλιχος, siue Ὀρταλιχεύς, dicitur & de pullo adhuc implumi, & de pullastro grandiore, & de gallinaceo maturæ ætatis. Primo modo, apud Theocr. Idyll. 13, Οὐδ' ὁπόθ' ὀρτάλιχα μυρμηδὸν ποτὶ κοῖπον ὁρᾶεν Δεισταρβίδας ἥλικες μαθεῖν ἐπ' αἰθαλόεσσαν πυπτόρυν. Secundo, Nicand. βοσκαδίης χθονὸς νέον ὀρτάλιχᾶα, pullum iuuencum. Tertio, Aristoph. in Acharn. πρίασο παρὰ τοῦ ὀρταλίχου. Ibi enim schol. annotat Bœotica dialecto τοὺς ἀλεκτρυόνας vocari ὀρταλίχους: quēadmodū apud Athen. quoq; lib.14, Strattis Thebanos dicit κωμῳδῶν καὶ τοὺς φωναὶ, τὸν ἀλεκτρυόνα nominātes ὀρτάλιχον, σκαπτοὺ, τὸν ἰαθῆν, φλέγμαν, τὸν ἰάφραν, & similia alia. Nicander pullastrā etiam seu gallinam appellauit ὀρτάλιχον, in Alexiph. ὀρτάλιχον ἀπαλὴν ὠδῖνα κελεύσας: appellans ὀρτάλιχον ὠδῖνα, gallinarum partum, τὸ ὠόν, ouū. Hesychio verò ὀρτάλιχοι sunt non solùm οἱ μόσχοι πεπιδμοι νεοσοὶ, & οἱ ἀλεκτρυόνες, sed etiam κρεμάδραι.

Ab Ὀρτάλις, quatenus pro pullo seu pullastra accipitur, est VERB. Ὀρταλίζω, dici solitum ὅσα τοῦ ἀρχομένου πτερῶν αἰωρεῖσθαι ὀρνίθων, de pullis qui incipiunt alas quatere & volatum tentare, teste schol. Aristoph. qui paulo post subiungit, ὀρταλίζειν significare τὸ αἰωρεῖσθαι τὰ νήπια τοῦ πτηνοῦ, quasi ὀρουέειν ποιεῖν εἰς τὸ ὕψος: nimirum à them. ὄρω deriuans ὄρσης & verbum ὀρτῶ, inde ὀρτίζω & pleonasmo τοῦ ἄλ ὀρταλίζω. Sed hoc parum est consentaneum, prior expositio vero propior. nimirum ὀρταλίζειν & αἰορταλίζειν esse incipere explicare ad volatum alas more implumium auium, & metaphoricè Incipere μετωιζίεσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. vt apud Aristoph. in Equit. Τούτοις ὀπτὸν χρῆσιμόν τι θεοιμίοις, Ἀνωρταλίζοις κἀκερουτάμ.

Ὀρτή, t.1, c.1206, e. Hesych. δασέως habet ὀρτή.

Ὀρτής, Cypriis βωμός, Ara, teste Hesychio. Infrà ὄρμιθος.

Ὀρτυγοκοπία, Ὀρτυγοκόπος, Ὀρτυγομήτρα, Ὀρτυγοπώλης, Ὀρτυγοθρέον, vide in seq. Ὀρτυξ.

Ὄρτυξ, υγος, ὁ, Coturnix. Xen. οἱ τε ὄρτυγες καὶ οἱ πέρδικες ποτὲς ἢ τῆς θηλείας φωνὴν φερόμενοι. Præterea ὄρτυξ à quibusdā nominatur ὁ σταλφοῦρος, herba στρυχνώδης, teste Theophr. Hist. plant. lib.7, cap.10, & Plin. lib.21, cap. 17. INDE Ὀρτυγοκοπῶν ET Ὀρτυγοκοπία, ας, ἡ, dicitur ludus quidam in quo τὸν ὄρτυγα ἔκοπον τοῦ δακτύλου, vt fusius docet Poll. lib. 9. Ad eum ludum allusit Eupolis quum in Ταξιαρχοις dixit, κόψομαι τὴν μαίζαν ὡς τὸν ὄρτυγα. Qui ludebāt istum ludū, dicebantur Ὀρτυγοκόποι & συμφοκόποι, teste eodem Poll. ibidem. vbi & Ὀρτυγοκοπικὰ ὀνόματα, Vocabula propria τῆς ὀρτυγοκοπίας, vt sunt ἀέκατα δάλλειν, ἐρεθίζειν, παροξύνειν, ἢ τὸν ὄρτυγα. Præterea ex ὄρτυξ COMPOS. Ὀρτυρομανία, ας, ἡ, Insanus coturnicum amor. apud Athen. lib.11. ET Ὀρτυρομήτρα, ας, ἡ, Coturnicū matrix: Hesychio ὄρτυξ ὑπὸ μεγέθους. Plin. lib.10, cap.23, de coturnicibus migrantibus, Aura vehi volunt propter pondus corporum viréſque paruas. aquilone ergo maximè volāt ortygometra duce. Vide

& Aristot. Hist. anim. lib.8, cap.12. NEC NON Ὀρ. A τυροπώλης, ου, ὁ, Coturnicum venditor, apud Poll. ET Ὀρτυροθρέθιον, ου, τό, Vbi coturnices aluntur, siue cohors sit siue cauea. Aristot. Probl. ET Ὀρτυροφόρος apud Poll. Qui coturnicem seu coturnices gestat.

Ὀρύαν Epicharmus vocat πὼ χορδίω, & quidem crebrius, vt Vlpianus docet apud Athen. initio libri 9. Quare in eiusdem Epicharmi loco qui ibidem paulo antè citatur, Ὀρέα, τοιέ δίνον, κωλεοί, σφόνδυλοι: non dubitarim reponere ὀρυαν vel ὀρύα pro isto ὀρέα. Hesychio ὀρύα est χορδὴ ἐφθή, Intestinum coctum.

Ὀρυβαδές, t.2, c.1458, c. Ὀρυγή, t.2, c.1480, e

Ὄρυγμα, t.2, c.1479, h

Ὀρυγμαδὸς, trāspositis literis pro ὀρυμαγδὸς, Hesychio est ῥόφος, κτύπος, Strepitus, Fragor: item πεφορχή, θόρυβος, Tumultus. Apud eundem & Ὀρυμαδὲς, θόρυβοι.

Ὀρυμὸς, affertur pro Fremitus, Tumultus: sed ὀμαρτύρομαι.

Ὄρυες, Oryes: animalia Africæ apud Herodot. lib.4. Forsan scribendum ὄρυγες, ab ὀυξ, quod vide.

Ὄρυζα, Oryza: ex genere τοῦ σπηρῶν, frumentaceorum, seu frugum, vt olyra. Dioſc. lib.2, c.117. Dicitur etiam Ὀρυζον. Theophr. Hist. plant. lib.4, c.5, μᾶλλον δὲ κατέρωτι τὸ καλούμενον ὄρυζον, ἢ οὐ τὸ ἔμμα. τὸ δὲ ὅμοιον τῇ ἕρεᾳ, καὶ τὸ ἐπιδιδὸν τοῦ χόνδρου, ὑπόπτον δέ· πῶς ἂν περυκὸς ὅμοιον τῷ αἴρας. Vide & Plin. lib. 18, cap. 7. C

Ὀρυκτὰ, t.2, c.897, d. ob. Ὀρυκτέον, Fodiendum.

Ὀρυκτὴρ, t.2, c.1480, c. Ὀρυκτὸς, ib.

Ὀρυμαγδὲς, οῦ, ὁ, Strepitus, Fragor. Hom. Iliad. φ, de Scamandro, ὁ δ' ὅπποθι ῥέων ἔπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ. Il. ρ, ἐξ μὲν πῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων Ἑλλησὶ ὀρυμαγδὸς ἐπιέν ἐρχομένοισιν. Et Il. π, Τῶν δ' ὅστε δυσπάων αὐδῶν ὀρυμαγδὸς ὀρώρει Οὔρεος ἐν βύσσῃ· ἑκάστῳ δέ τε γένετ' ἀκουή. Vbi quem ὀρυμαγδὸν dicit, mox δοῦπον appellat. Itidem alibi sæpe tum idem Hom. tum Hesiod. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. Rursum Homer. Odyss. i, de Cyclope fascem lignorum ante antrum deiiciente, ἔκτοσθε δ' αὖ ἔθηκεν. Βαιὰν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν.

Ὀρυμὸς, siue Ὀρυμὸς, Hesychio βωμός. Suprà ὀρτής.

Ὀρωθεῖ, eidem H. est χρυλλίζει, Grunnit.

Ὀρυξ, t.2, c.1480, b. Ὀρυξίς, t.2, c.1479, h

Ὀρύομαι, Fremo. βρυχᾶμαι. Hes. ὀρύεται exp. ὑλακτεῖ.

Ὀρύσσω, t.2, c.1479, c. Ὀρύτω, ib.

Ὀρυχὴ, t.2, c.1480, d. Ὀρφανεύω, t.2, c.1694, a

Ὀρφανὴ, t.2, c.1691, b. Ὀρφανία, t.2, c.1692, b

Ὀρφανίζω, ib.c. & d. Ὀρφανικὸς, ib.a

Ὀρφανικὸς, idem quod ὄρφανος, ibid. b

Ὀρφανιστὴς, t.2, c.1693, a.

Ὀρφανὸς, t.2, c.1691, a. & 1693, a. Ὀρφανὸς, nouè vsurpatum, ib.b. Ὀρφανὸς, generalius, ib.c. Ὀρφανὸς, metaphoricè, ib.

Ὀρφανοθρεφὲς, t.2, c.1691, d

Ὀρφανοθρεφὲς, t.2, c.1692, a. Ὀρφανοθρεφὸς, t.2, c.1691, c

Ὀρφανοπλεκὴς, t.3, c.1380, d

Ὀρφίνη, Hesychio καλάμη μελίνης, Culmi panici.

Ὀρφνὴ, ἡ, & Ὀρφνα Doricè, Tenebræ, Obscuritas. σκοτία. Aristoph. Ran. ὦ νυκτὸς κελαινοφαοῦς ὄρφνα. INDE Ὀρφναῖος, ET Ὀρφνῆς, ET Ὀρφνιος, ET Ὀρφνώδης, Tenebrosus, Obscurus: seu Niger, Ater. Hom. Il. κ & Od. ι, Νύκτα δ' ὀρφναίην. Fœm. Ὀρφναία, siue Ὀρφναίη, accipitur etiam substantiuè pro ὀφρύη, vt σελήνη pro σελήνη. Euripid. Supplic. ἱππόβοτοι δ' ὀρφναίας, Per tenebras. seu Per tenebras nocturnas, Per noctem. Sic Apollon. Argon. lib.2, Ὀρφναίῃ πέλεται. Secundū Ὀρφνῆς apud Hesych. legitur, afferēdem ὀρφνῆν pro μέλαν, σκοτεινόν, necnon ὀρφνόν. Quartū ὀρφνώδης, apud Hippocr. Progn. ὀρφνῶδές τι ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ φαίνεσθαι. quod Galen. exp. μέλαν, Nigrum: Erot. σκοτεινόν, Tenebricosum. ITEM ET Ὀρφνὸς affertur pro Tenebrosus, Obscurus, Niger, Ater. Sed tertium ὄρφνος, VT ET Ὀρφνινος, de colore plerunque dicitur, pro Ater, Pullus. Plato in Tim. ὄρφνινον χρῶμα fieri dicit ὅταν λευκῷ καὶ ἐρυθρῷ καὶ μέλανι (ex quibus fit χρῶμα ἀλουργὲς) μεμιγμένοις κατὰ τὴν τῶν πυκνοτέρων μέλαν. Et Poll. τὰ μέλανα ἱμάτια dicta fuisse ὄρφνινα tradit. At paroxytonon Ὀρφνίον ET Ὀρφνὶς, Hesychio est μέλαν ἱμάτιον, Pulla seu atra vestis, quæ & ὀρφνινον seu ὄρφνιον ἱμάτιον.

Ὀρφναῖος, Ὀρφνεῖος, Ὄρφνινος, Ὀρφνίον, Ὀρφνιος, Ὀρφνὶς, Ὀρφνὸς Ὀρφνώδης, vide in præced. Ὀρφνη.

Ὀρφοβόται, Nutricii & altores orphanorū: Hesychio ὀπτῆρες τοῦ ὀρφανῶν: afferenti it idem Ὀρφοβοτία pro ὀπτήσεις, seu ὀρφανῶν.

Ὀρφὸς, siue Ὀρφὼς Atticè, Orphus: piscis est apud Aristot Hist. anim. lib.5, cap.10, & lib.8, cap.12, & Athen. lib.7. vbi ex Dorione tradit τὸν νέον ὀρφὸν à nonnullis vocari ὀρφακίνιον. Ibidem Archestr. dicit, Γλαῦκον ἢ ὀρφὸν ἔναλον χθόνιος. Et Aristoph. Vesp. Εἴν μὴ ὠνῆταί τις ὀρφὸς, μεμιβεσμένος δὲ μὴ θέλῃ. Plin. orphum rubentem ex Ouidii Halieut. memorat.

Ὀρχάμη, Polluci δασεῖα δένδρεσι οὐχημέρεσι γῆ, Terra arboribus sylualicis densa, Arboretum, Arbusta.

Ὄρχαμος, t.1, c.562, b

Ὀρχαὶ, Hesychio τοῖχος, αἱμασιὰ, Septum, Sepes: ite ἢ εἴδος ἐλαίας, Species oleæ, forsan testicularis, ὀρχίς.

Ὄρχαπος, ου, ὁ, dicitur ἡ ὀπτοῖκος φυτεία, vt ὄγμος, Plantæ ordine positæ, Plātarum ordines. vt in vinetis & hortis. Hom. Od. η, Ἔκτοθεν δ' αὐτῆς μέγας ὄρχαπος ἄγχι θυείων Τετράγυος. Sunt qui ab ἕρχομαι deriuent, quoniam δι' αὐτῆς ὅδοι ἔρχεσθαι: alii ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως. Infrà ὄρχος pro eodē.

Ὄρχεα, Galeno in lexico Hipp. ὄρχεις, Scrotum: vbi ὀρχεῖν & Ὄρχεος.

Ὀρχίδιον, t.2, c.1489, e. Ὀρχόμαι, t.2, c.1482, g

Ὀρχόω, t.2, c.1483, f

Ὀρχηδὸν, Hes. ἡ βηδὸν: itidémq; Lex. Hippocr. Apud Suid. ὀρχηδόνες, sed perperam, scriptum est.

Ὀρχηθμὸς, t.2, c.1483, h. Ὄρχημα, ib.g

Ὀρχηστὴρ, t.2, c.1484, h. Ὀρχηστὴς, ib.c

Ὀρχηστικὸς, ib.f. Ὀρχηστοδιδάσκαλος, ib.e

Ὀρχήστρα, t.2, c.1485, a. Ὀρχήστρια, ib.

Ὀρχήστριον, ib.c. Ὀρχηστρὶς, t.2, c.1484, h

Ὀρχηστὴς, t.2, c.1485, c. Ὀρχίδιον, t.2, c.1489, e

Ὀρχίλος, Orchilus: auis quæ & σκαλπιστὴς dicitur, teste Hes. Noctuæ inimicam esse tradit Aristot. Hist. anim. lib.9, cap.1. Schol. Aristoph. dicit esse paruam auem & libidinosam, dictam παρὰ τοὺς ὄρχεις: id quod & comicus ipse innuit.

Ὀρχοπαιδεῖν, Hesychio est τὸ κακοφρονεῖν παρὰ τοῖς παιδίοις, vt pædicones.

Ὀρχίπεδα, t.2, c.1488, f. Ὀρχιπέδη, ib.

Ὀρχὶς, t.2, c.1487, f. Ὀρχίτης, t.2, c.1488, e

Ὀρχμαὶ, Hesychio φραγμοὶ, καλαμῶνες, Septa, Arūdineta. Item φάραγγες, ἀσπήλυγξ, Specus.

Ὄρχος, ου, ὁ, idem quod ὄρχαπος, hoc est φυτοῦ στίχος, seu ὀπτοῖκος φυτεία, Plantæ ordine positæ, Plantarum ordo: itē κῆπος, Hortus, teste Hesychio. Itidem ὄρχον pro στίχον ἀμπέλων accipiunt apud Hom. Od. η, Εὖθα δὲ κοσμηταὶ τεθεσπεσίαι τοῦ νέατον ὄρχον Ῥαυτῖαι πεφύασιν, ἐπιστεπτεῦν γανόωσαι. Et apud Hesiod. Asp. ἐφόρευε βούβυσις μεγάλων ὑπὸ ὄρχων Βεβοτρυδίων φύλλοισι καὶ ἀρτυρέῃς ἐλίκεσσι. Sic Theophrast. Hist. plant. lib.4, cap.5, φυτεύουσι δὲ ὑπὸ τῆς πεδίοις αὐτὰ κατ' ὄρχεις· διὸ καὶ πορρωθεν ἀφορῶσιν ἀμπελοι φαίνονται, Per ordines, Ordinatim. Et quod Cic. De senect. dicit, Mei sunt ordines, Gaza vertit, ἐμαὶ εἰσὶν οἱ ὄρχοι. Schol. Theocr. παρὰ τὸ ὀρύσσεσθαι deriuatum vult quasi ὄρυχος, ideóque esse dicit βάθρον εἰς ὃν ὑπίθεται τὸ φυτὸν ὡς μαρσίππιον, Foueam in quam imponitur planta vt pullulet.

Ὀρχοτομέω, t.2, c.1488, g. Ὀρχοτομία, ib.

Ὀρχοτομοῦμαι, ib. Ὀρόω, t.2, c.1489, f

Ὀρώγκη, t.2, c.1458, g. Ὀρωδέω, t.2, c.1478, h

Ὀρωδία, t.2, c.1479, a. Ὀρῶμαι, t.2, c.1417, e

Ὀρωεσα, t.2, c.1489, g. Ὀρωρυγμὸς, t.2, c.1479, h

Ὀρώρυχα, ib. Ὀρώρω, t.2, c.1492, c

¶ Ὅς, Qui, t.2, c.1502, a. Ὅς, Quis, t.2, c.1514, g. Ὅς, Hic vel Ille, t.2, c.1515, b. Sic ἢ pro Hæc seu Ista. Hom. Iliad. ρ, ἢ τὸ πολέμου ὀάεσσι, Hæc enim cum bello consuetudo est, Tale est commerciū belli. Ὅς, Suus, t.1, c.1068, f. Ὅς, ἡ, ὅ, t.2, c.1502, d. Ὅς δή, t.4, c.762, a. obit. Ὅς δή, t.2, c.1502, c. Ὅς δή γε, ib. Ὅς κε, seu Ὅς κεν, ib.h. Ὅς ῥά, t.4, c.762, a. ob. Ὅς περ & Ὅς περοῦ, t.2, c.1502, d.e. Ὅς περ τε, ib.h. Ὅς που, ib.d. Ὅς τε, seu ὅς τε, ib.f

Ὅσα, aduerb. t.3, c.496, c. Ὀσέκις, t.3, c.497, g

Ὀσέκις, ib. Ὀσαπλάσιος, ib.

Ο'σπέπον, t.3, c.497, h. Ο'σπεχῆσθαι, ib.g
Ο'σπεχοῦ, ib. Ο'σπεχοῦς, ib.
Ο'σδῶν, t.2, c.1193, g. Ο'σέπιος, t.3, c.496, a
Ο'σημέραι, t.1, c.1458, h. & t.3, c.495, h
Ο'σία, subst. t.2, c.1518, a. Ο'σία, plur. ib.c
Ο'σίη, subst. ibid. a.
Ο'σιος, Sanctus, & c. t.2, c.1515, c. Ο'σιος, oppositum πανήμερος, c.1516, c
Ο'σίοτης, t.2, c.1517, b. Ο'σίοω, t.2, c.1518, g
Ο'σίως, t.2, c.1517, a. Ο'σιότητος, ib.b
Ο'σιοτῆρ, t.2, c.1519, a. Ο'σκαλαις, t.3, c.804, e
Ο'σκάπτω, Hesychio αὐασκάπτω, Refodio. Sed forsan scribendum ὀσκάλλω.
Ο'σκε, t.2, c.1502, h. Ο'σκεν, ib.
Ο'σμάομαι, t.2. c.1195, c. Ο'σμᾶς, ib.e
Ο'σμη, t.2, c 1194, b. Ο'σμιμῆς, t.2, c.1195, b
Ο'σμηρός, ib. Ο'σμός, ib.f
Ο'σμύλη, ib. c. Ο'σμυλία, ib.d
Ο'σμυλίδιον, ib.e. Ο'σμύλιον, ib.d
Ο'σμύλος, ib.c. Ο'σμύναι, ib.d
Ο'σμώδης, ib.b. Ο'σοι δή, t.3, c.496, c
Ο'σοιμῶτες, t.3, c.495, h. Ο'σοιοῦσθαι, ib.e
Ο'σον, aduerb. t.3 c.496, c. Ο'σον μή, t.3, c.497, c. Ο'σον δέ, Ο'σον οὐ δέπω, Ο'σον οὐκ, Ο'σον οὐπω, ib. c. & e. Dicitur etiam ὅσον πλέιστον, Quantum plurimum. Xenoph. ἐγὼ δὲ δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλέιστοι δίκαιοι. Sic Cels. Cibus dandus & frequentior & quantus plenissimus potest concequi. Cic. in Epist. Si huic commendationi meæ tantum tribueris quantum cui plurimum. Item ὅσον τάχιστα, Quàm celerrimè, pro quo & ὅσον τάχιστα ἔχει, t.4, c.821, c. Pro eodem dicitur ὅσον τάχος: vt & ὅσον, ὅσόνος, Quàm validissimè, Quàm fortissimè, apud Apollon. lib.1, & Theocr. Idyll 1, Ο'σοντα, aduerb. t.3, c.496, f
Ο'σος t.3, c.494, d. Ο'σοῦ, t.2, c.1502, d
Ο'σοφοῦ, ib. Ο'σόφτη, ib.g
Ο'σπριον, ου, τὸ, Legumen. Galen. De aliment. facult. libro 1, ὄσπρια vocari scribit ὀνόματα τῶν Δημητρείων καρπιμάτων ἐξ ὧν ἀρτος οὐ γίνεται, vt κυάμους, πισοὺς, ἐρεβίνθους, φακοὺς, θέρμους, δουλχὰν, ὀρόβους, λαθύρους, αἐσάκους, ἄγρους, φασήολους, φακῶν. Eadem & χέδροπα nominantur. Theophr. Histor. plant. lib. 8, cap. 1, τὰ δὲ, χέδροπα, ὅθ κύαμος, ἐρέβινθος, πισὸς, καὶ ὅλως τὰ ὄσπρια πάντα καρπερὰ ὀσφρα. INDE Ο'σπριολόγος, Leguminum emptor, seu Cui commissum est munus comparandorum leguminum: quod munus DICITVR Ο'σπριωνία, iurisconsultis Latinis Ofpratura. Arcad. l. vlt. De mun. & hon. Elæemporia & ofpratura apud Alexandrinos patrimonii munus existimatur. Item HINC Ο'σπριόλεων dicitur herba quæ legumina leonis in modum suffocat, Orobanche. Sotiõ Geopon. lib. 2, ὀσπριόλεων, ὃν τινες ὀροβάγχην καλοῦσι. ET Ο'σπριώδης, vt χεδροπώδης, Leguminis similis, Qui è leguminum est genere. Athen. lib. 9.
Ο'σπριώδης, Ο'σπριώνης, Ο'σπριωνία, Ο'σπριολέων, in Ο'σπριον.
Ο'σσα, t.2, c.1695, a. Ο'σσα, Fama, ib. Ο'σσα, Omen, ib.d.
Ο'σσα, Mons, ibid. e
Ο'σσάκις, t.2, c.497, h. Ο'σσάδδω, t.2, c.1698, a
Ο'σσάπος, t.3, c.497, h. Ο'σσε, t.2, c.1697, a. & f
Ο'σσέα, t.2, c.1698, d. Ο'σσεις, t.2, c.1697, b
Ο'σσδόμαι, t.2, c.1697, h. Ο'σσιπήρ, t.2, c.1698, g
Ο'σσίχρος, t.3, c.497, h. Ο'σσις, t.2, c.1697, f
Ο'σσομαι, t.2, c.1695, c. & 1697, a
Ο'σσος, t.2, c.1697, c. Ο'σσος pro Ὅσος, t.3, c.494, d
Ο'συπηρόν, Hesychio ῥυπαρόν: quod potius οἰσυπηρόν.
Ο'σσω, t.2, c.1697, b. Ο'σάχρα, t.2, c.1522, e
Ο'σταδεὶς, Hesychio ἐξαγχωνισθείς.
Ο'στακὸς, Atticè pro ἀστακὸς dicitur, vt ὀστακὶς pro ἀστακὶς, teste Athen. lib. 3. Est autem ἀστακὸς, cancrorum genus: ἀστακὶς autem, Vua passa. Idem & Hes. tradit, sed apud eũ proparoxytonos scripsum ὀστακὶς, oxytonos apud Athen. & Etymol.
Ο'στέον, t.2, c.1523, b. Ο'στακὶς, vide in Ο'στακός.
Ο'στε, siue Ο'ς τε, t.2, c.1502, e. Ο'στέινος, t.2, c.1523, b
Ο'στοκόπος, t.2, c.1522, a. Ο'στολογία, ib.b
Ο'στόν, siue Ο'στοῦ, t.2, c.1521, d. & 1632, a
Ο'στάφιν, t.2, c.1521, g. Ο'στινος, t.2, c.1523, b
Ο'ςτης, t.2, c.1503, a. Ο'ςτις αὖ, ib.h. Ο'ςτις δή, ib. Ο'ςτις οὖν, t.2, c.1504, a. Ο'ςτις χῆσθαι, ib.g
Ο'ςτις τοῦ, ib. Ο'ςτις τοῦ, ib.
Ο'ςτις τῆ, ib.d. Ο'ςτις τῆ, t.2, c.1523, b
Ο'ςλιγξ, ιγγος, ἡ, Scintilla seu Flamma crispa. λαμπηδών. Apollon. Argon. lib. 1, τὸ δὲ οἱ ὅσσε Ο'ςλιγγες μαλεροῖο πυρὸς ὡς ἰκέλοιντο. Aliàs significat βόστρυχος, Cirrus, Cincinnus. Callim. ἀπ' ὀςλίγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει. Ita schol. Apoll. & Etymol. Loliginum etiam & sepiarum βόστρυχοι, botrorumque ἕλικες, nominantur ὀςλίγγες, Cirri. Nicad. Alexiph. Ὁς δή τοι ῥυπόεις μὲν ἐπ' ὀςλίγγεσσιν ἀραιαῖς Τέθυκε ἐμφερές. Theophr. Histor. plant. l. 3, cap. vltimo, de rhu coriariorum, αὔξησις λεβικὰν βοτρυώδες· πυρόμαυρα δὲ ὀλοβερὲς, ὀςλίγγας ἔχον ὥσπερ καὶ ὁ βότρυς. Ita enim reponendum pro ὀςυφλὰς in vulg. edit. Apud Hesych. habetur ὀςαλιγξ, expositum itidem πλόκαμος, βόστρυχος, ἕλιξ, & τὸ ἐν τῆς βότρυος ῥιόμβιον.
Ο'σφῆκη, t.2, c.1521, h. Ο'σκόπος, ib.
Ο'σολοιόω, t.2, c.1522, b. Ο'σολόρος, ib.a
Ο'σμαχίας, ib.b. Ο'σμαχίον, ib.
Ο'σφω, t.2, c.1521, d. Ο'σφαιέω, t.2, c.1522, d
Ο'σφαιτὴς, t.2, c.1525, c. Ο'σφαιέας, ib.d
Ο'σφαιῖζω, t.2, c.1526, c. Ο'σφαινδὰς, t.2, c.1525, f
Ο'σφάκινος, ib.b. Ο'σφάκιον, ib.c
Ο'σφακὶς, ib. Ο'σφακισμὸς, t.2, c.1526, d Ο'σφακίτης, ib.d.
Ο'σφακίτης, ib.e. Ο'σφακόδερμος, t.2, c.1524, d
Ο'σφακὸν, t.2, c.1523, c. Ο'σφακόνωτος, t.2, c.1524, g
Ο'σφακοῦμαι, t.2, c.1526, a. Ο'σφακοφορία, t.2, c.1524, g
Ο'σφακόω, t.2, c.1526, a. Ο'σφακόδης, t.2, c.1525, a
Ο'σφρεια, t.2, c.1526, h. Ο'σφρεοχρῶς, t.2, c.1527, f
Ο'σφρεος, ib.g. Ο'σφρεωδὴς, ib.f
Ο'σφρεον, t.2, c.1526, h. Ο'σφρεος, t.2, c.1527, g
Ο'σφρεώδης, t.2, c.1527, f
Ο'σφελμον, Hesychio τόπος ἐν ᾧ αἱ θεῖναι μοναὶ, Æstiuæ mansiones. aliis est ἔπαυλις.
Ο'σφίτης λίθος, Lapis ostrices, apud Orpheum: forsan idem qui Plinio & aliis ὀςρακίτης.
Ο'σφυν, t.2, c.1527, g
Ο'σφυς, υος, ὁ, Ostrys: arbor quæ & ὀςρύα dicitur à nõnullis, autore Theophr. Hist. plant. lib. 3, cap. 10, vbi prolixè eam describit. Inde Plin. lib. 13, cap. 21, Gignit arborem ostryn, quam & ostryan vocant, solitariam circa saxa aquosa, similem fraxino cortice & ramis, folio piri, paulo tamẽ longioribus crassioribusque, ac rugosis incisuris, quæ per tota discurrunt: semine hordeo simili & colore: materia dura atque firma. qua in domum illata difficiles partus fieri produnt, mortesque miseras.
Ο'σφόδελος, t.2, c.1523, a. Ο'σφεφόδιλον, t.2, c.1694, c
Ο'σφραίνομαι, t.2, c.1693, b. Ο'σφραγίτιον, t.2, c.1694, c
Ο'σφραντὴς, t.2, c.1693, d. Ο'σφραγιτικὸν, t.2, c.1694, b
Ο'σφραντικὸς, t.2, c.1693. e. & 1694, b
Ο'σφραντὸς, t.2, c.1693, c. Ο'σφεῶν θεὸς, ib.c
Ο'σφρανσία, t.2, c 1694, c. Ο'σφρανσὴς, ib.d
Ο'σφρυπὲς, ib.c. & d. Ο'σφρυπκὸς, ib.c. & e
Ο'σφρηπὲς, ib.c. & d. Ο'σφρόμβρος, t.2, c.1693, d
Ο'σφὺς, ύος, ἡ, dicitur Dorsi ea pars qua cingimur, totius spinæ partium crassissimis maximisque vertebris compacta. quæ quinque numero sunt, inter dorsum & os sacrum mediæ: nisque adiacent musculi qui ψόαι dicuntur siue ψοῶν. Apollodorus, teste Suida, dictam vult quasi ὀσφύν, quòd ea pars ossea sit & excarnis: Aristoteles verò inde nomen habere scribit quòd sit σῆμ' ὀπισθεν δηλῶμα. Latini huius nominis penuria laborare feruntur, & lumborum appellationem vsurpare in ea parte designãda. Hesych. verò ὀσφὺν esse vult τὸν ἀφεῖδ πλθρὸν δηλωμενον τόπον, partem illam prope latera inanem, quam Latini Ilia appellant, Græci κενεῶνα & λεπτὸν κνᾶ.
Ο'σφέα, t.2, c.977, f. Ο'σφέας, t.2, c.1489, f
Ο'σφεος, t.2, c 977, e. Ο'σφεῖς, ib.
Ο'σφη, t.2, c.976, g. Ο'σφεῖν, t.2, c.977, g
Ο'σφεῖς, t.2, c.976, f. Ο'σφόφεια, τὰ, t.2, c.977, b
Ο'σφόφορος, ibid. a
¶ Ὅσον, siue ὅτ' αὖ, Quando, Quum. construitur cum indicatiuo, optatiuo & subiunctiuo. Ponitur & pro Quandoquidem, Quoniam, vt etiam Quãdo & Quum apud Latinos. Aristot. De mundo, καὶ μάλιστα ὅσον τὸ πάλαιον σῆμ' ὄντων ἡ τὸ πυρῶδες, præsertim quum ignita natura omnium naturarum sit celerrima. Sic & Thuc. lib. 1.

Ο'τε, aduerb. t.2, c.1511, a. Ο'τὲ, ib. Ο'τ, Quonã, &c. ib.e. A
Ο'τεος, t.2, c.1504, e. Ο'τέοισι pro ὅστις, ib. h
Ο'τεοῦ, t.2, c.1511, b. Ο'τέω, t.2, c.1504, f
Ο'τεῳ pro ὅτῳ, ib.g
Ο'τὲ, t.2, c.1512, f. Ο'τ' ἀλλὰ, t.2, c.1513, h. Ο'τ' δὲ μὴ, t.2, c.1513, h. Ο'τ' δὴ τ', ib. Ο'τ' μὴ, t.2, c.1514, a. Ο'τ' τὰ δὴ, ibid. c. Ο'τ' τίνων, ibid.
Ο'τ', τ.2, c.1503, a. & d. Ο'τ' αὖ, t.2, c.1503, h.
Ο'τὲ, t.2, c.1514, e. Ο'τπτὶ, ib.
Ο'τπα pro ὄτινα, t.2, c.1504, d. Ο'τπας pro οὔτινας, ibid. e
Ο'τοῦ, Quidnis, Quidlibet: seu Quoduis, Quodlibet, B Quodcunque: ab ὅςτις οὖ. μὴ δ' ὁτοῦ, & οὐδ' ὁτοῦ, Nihil prorsus, Ne tantillum quidem.
Ο'τὲς, t.2, c.1554, d. Ο'τῆς pro ὅςτις, t.2, c.1504, d
Ο'τλος, ου, ὁ, Ærumna, Labor, Miseria: μόχθος, κακοπάθεια, Hesychio & Suidæ. INDE Ο'τλέω ET Ο'τλῶω, Ærumnas & labores pacior ac sustineo: πονῶ, κακοπαθῶ, Hesychio. Ponũtur etiam pro Patior, Sustineo, Perfero, vt μογέω. Apud Suid. ex Epigr. Ἐκ δ' ἔτων ὀτλῶντες ἀεὶ πόνον. Et rursum, Τάλας, ἐφώνει, μόχθον ἐξ' ὀτλεῖν. Sic Apollon. Argon. lib. 2, καπνῷ κάματον βαρυν ὀτλεῦσι. Vbi C schol. itidem exp. ὑπομείνοντες, Sustinent, Perferunt, Tolerant. A verbo ὀτλέω est VERBALE Ὀτλημα, ατος, τὸ, Ærumna, Miseria. idem ac ὄτλος. ET Ὀτλήμων, ονος, ὁ, Ærumnosus, Miser. Vtriusque meminit Hesychius, afferens nimirum ὀτλθυμάτων pro κακοπαθημάτων: & ὀτλήμων pro ἄθλιος.
Ο'τοβος, Strepitus, Tumultus: θόρυβος, Hesychio: aliis πάταγος, ἦχος. Hesiod. ὄτοβος δ' ἀπάντων ὀρώρει: vt apud Hom. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. Inde VERB. Ο'τοβέω, ῶ, Strepitio, Tumultuor: θορυβῶ, Hesych. Aliquando gemminato τ hæc efferuntur. Reperitur enim & ὄτοβος, itidem pro Strepitus, Sonus. Soph. Aiace, pag. 67, οὔτε βαθειᾶν κυκλίκων πέφυκεν, οὔτε γ λυκῶν αὐλῶν ὄτοβον. Et apud Luc. De scrib. hist. ὄτοβος ἐκ καὶ κάνεως. Sic Ο'τοβέω pro ὀτοβέω, Strepito, Personor. Æschyl. Prom. p. 37, ὑπὸ δὲ κιπρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ ἀχέταις ὑπ' νοδύταν νόμον. Idem apud Athen. lib. 11, ὁ δὲ χαλκοδέτης κοτύλαις ὀτοβεῖ: appellans χαλκοδέτας κοτύλας, τὰ κύμβαλα.
Ο'τοις pro οἷς ἅτοι, t.2, c.1504, h
Ο'τπτύζειν, Hesychio λέγειν, θρηνεῖν, Dicere, Flere.
Ο'τυ, t.2, c.1504, e. Ο'τυδὴ, t.2, c.1505, a
Ο'τυδή ποτε, ib. Ο'τυεῶν, ib.
Ο'τρα, Hesychio ἡ τῶν ἀλέκτορος οὐρά, Gallinacei cauda.
Ο'τραλέως, t.2, c.1528, g. Ο'τρηρὸς, ib.
Ο'τεν χρὸς, t.2, c.1586, d. Ο'τρυνηφάγος, t.3, c.1676, g
Ο'τρωιέω, t.2, c.1528, b. Ο'τρωτὸς, propr. ib.d
Ο'τρωτὴρ, ib.c. Ο'τρωτὸς, ib.
Ο'τρυόω, t.2, c.1527, g. Ο'πα, t.2, c.1698, a
Ο'πε, t.2, c.1511, f. Ο'πεία, t.2, c.1698, d
Ο'πεο, t.2, c.1504, e. Ο'πεύομαι, t.2, c.1698, a
Ο'πι, t.2, c.1514, e. Ο'πί, t.2, c.1503, e
Ο'πίκιον, ibid. g
Ο'πιβέω, & Ο'πιβος, vide paulo antè in Ο'πβος.
Ο'πομαι, t.2, c.1698, e
Ο'ποῖ, Hesychio θρηνῶδες ὀδύρθεμα, vt Hei, Heu, Ah. Legitur apud Æschyl. & Luc.
Ο'τῳ pro ὤπτι, t.2, c.1504, g. Ο'τῳδὴ, t.2, c.1505, a
Ο'τῳδή ποτε, ib. Ο'τῳν pro ὧν πάντων, t.2, c.1504, h
Ο'τῳοῦ, t.2, c.1505, a
¶ Οὐ, t.2, c.1528, h. Οὐ, c.1535, d. Οὐ γὰρ, t.2, c.1530, g. & 1535, a. Οὐ γὰρ ἀλλὰ, t.2, c.1531, a. Οὐ γὰρ αὖ, ib.b. Οὐ γὰρ αὖ ποτε, ib.c. Οὐ γὰρ αὖ που, ib. Οὐ γὰρ δὴ, ib. & 1535, b. Οὐ γὰρ δή που, t.2, c.1531, f. Οὐ γὰρ ὅπως, ib.d. Οὐ γὰρ οὖν, ib.e. Οὐ γάρ ποι, ib. Οὐ γάρ τοι ἀλλὰ, ib.a. Οὐ δή που, vel οὐδή που, t.2, c.1507, h. & 1535, c. Οὐ δήπου, t.2, c.1531, f. Οὐ μὰ, ib.h. Οὐ μὰ, t.2, c.1533, g. & 1626, h. Οὐ μὴ δὴ, t.2, c.1532, b. Οὐ μὴν οὖν, ib.c. Οὐ μὴν οὖν γε, ib.g. Οὐ μὴ ποτε, ib. Οὐ μὴ ποι, ib. Οὐ μὴ ποι γε, ib. Οὐ μὴ, t.2, c.1533, b. Οὐ μὴ ποτε, ib.d. Οὐ μὰν ib.e. Οὐ μὰν ἀλλὰ, ib.h. Οὐ μὰν ἀλλὰ γε, ib. Οὐ μὰν ἀλλὰ καὶ, t.2, c.1534, b. Οὐ μὰν γε, t.2, c.1533, e. Οὐ μὰν οὐδὲ, t.2, c. 1534, c. Οὐ μὰν οὔτε, ibid. Οὐ μὰν ποι, ibid. f. Οὐ φημι, t.4, c.52, c
Οὖ, Sui, t.1, c.1069, b. Οὗ, Cuius, in Ὅς, t.2, c.1502, a. Οὗ, Vbi, Quò, t.2, c.1507, c
Οὖα, ἡ, t.2, c.1553, b. Οὖα, τὰ, ib.
Οὐαὶ, Væ: interiectio dolentis vel dolorem denuntiantis apud Bibliorum interpretes & noui Testam. scriptores. At nomen Οὐαὶ Hesychio φυλαί.
Οὖαις, t.2, c.1550, c. Οὐάπος, t.2, c.1554, e
Οὐαπεις, ibidem.
Οὐβρῶστις, Hesychio λιμὸς: vel potius μεγάλος λιμός. quæ & βούβρωσις & βουλιμία.
Οὐγκια, ας, ἡ, affertur pro Vncia. sed frequentius Οὐγγία scriptum reperitur, voce à Latinis tralata. Continet autem ἡ οὐγγία, vt Diosc. tradit in lib. De pond. & mens. drachmas octo, scripula viginti quatuor: quemadmodum Hes. quoque scribit πῶν δραχμὴν εἶναι τὸ ὄγδοον τῆς οὐγγίας, octauam vnciæ partem. Similiter & Galen. Περὶ κρίσεων libro 6, ὅθεν τὸ πῶν τριακοντάδραχμον οὐγγίαν ἀπὸ δραχμὰς ἕλκειν. Et lib. 5, eiusdem operis, ἔλκοιεν δὲ αἱ τῶν οὐγγίαν ἀπαιτοῦσαι αἱ ἐν τοῖς καθιστῶσι μηθῶνοις κέρματα, ἐπὶ καὶ ἡμίσειαν οὐγγίας τριακοντάδραχμαὶ, αἵ τινες ξ' δραχμαὶ γίνονται, τῆς μιᾶς οὐγγίας ἡ δραχμὴ δεκαπλῆς. Hanc vnciæ diuisionem Romani in octo octauas appellarunt: quidam etiam in octo drachmas, vt Balbus ad Celsum De agrimensoria. Nõnulli septem drachmarum esse vnciam dixere, alii septem & dimidiæ, vt testatur Galen. Περὶ κρίσεων libro 5, his verbis, Οἱ οὐγγίαν οἱ πλέιστοι μὲν ἐπὶ ἑπτὰ ἡμισείας δραχμὰς ἔφασαν, ἄλλοι δὲ ζ' μόνον, ὅπερ ἐγὼ. Qui septẽ drachmarũ vnciã constituẽre, procul dubio drachmæ vocabulo intellexere denarium: itémque qui septem cum dimidia, quòd animaduertissent drachmam denario esse leuiorem. eos sequuti sunt veterinariæ artis medici; quanuis non planè quantum interfit, examinarint: scribente & Galeno Περὶ κρίσεων libro 8, medicos suo tempore apertè δραχμὴν appellasse quod Romani denarium. Compendiaria τῆς οὐγγίας nota est ʃo.
Οὐδαῖος, t.2, c.1184, g
Οὐδαλα, Sordes & purgamenta quæ è pauimento euerruntur, Exuerræ, Festo: τὰ κόπρια καὶ λύματα, ἃ ἐξαφῶ τὴν οὐδόν. Ita Callistratus apud Hom. scripsit pro οὐδ' ἄλα, in hoc versu Od. ρ, Οὐ σύγ' αὖ ἐξ οἴκου εφ' ὑδατάτη ἠδ' ἀλὰ δαίης. sed altera scriptura melior, Ne micàm quidẽ salis.
Οὐδαμᾶ, t.2, c.1538, f. Οὐδαμῆ, ib.e
Οὐδαμινέστερον, t.2, c.1539, b. Οὐδαμινὸς, ib.a
E Οὐδαμόθεν, t.2, c.1538, c. Οὐδαμόθι, ib.d
Οὐδαμοὶ, οἱ, ib.c. Οὐδαμὸς, ib.b
Οὐδαμόστε, ib.d. Οὐδαμοῦ, ib.c
Οὐδαμῶς, ib.f. Οὐδὲ, t.2, c.1184, d
Οὐδὲ, t.2, c.1536, g. & 1537, f. Οὐδὲ αὖ ὁπόσον ῥίψπαι, t.2, c. 1537, h. Οὐδὲ αὖ ὁπῆν πιεῖν, t.2, c.1538, a. Οὐδὲ αὖ ἕς, pro οὐδεὶς αὖ, v. μηδὲ αὖ ἕς pro μηδεὶς αὖ, Ne vnus quidem, Nullus: apud Aristoph. cũ optatiuo. Οὐδὲ ἠρέμα, Nequaquam, Neutiquam: voce ἠρέμα aduerbialiter posita pro ὅλως, παντελῶς, Planè, Prorsus. Pauf. Βοεοτ. οἱ μὲν οὐδὲ ἠρέμα ἀνηρουῶν νεκροὺς, Planè non tollebant mortuos: nisi malis Ne incepere quidem tollere mortuos. Et Herodot. Erat. εἴγε ἠρέμα μὴ ἔλαβον, si quidem omnino non accepi. Οὐδὲ γὰρ, t.2, c.1537, e. Οὐδὲ δὴ, ib. Οὐδὲ εἷς, Ne vnus quidem, Nullus: pro οὐδεὶς. Οὐδὲ ἔπι ῥῆσαι, t.2, c.1537, h. Οὐδὲ μὴν, pro simplici οὐδὲ seu οὐ μὴν. Soph. Aiace, Ἀλλ' οὐδὲ νεῶ σε μὴ παρόντ' ἤδη πέλας, Sed ne nunc quidem te præsentem videbit. Οὐδὲ μὲν, t.2, c.1537, f. Οὐδὲ μή ποτε, Neque vnquam. Plato epist. 7, οὐκ οἶμαι ἐμόν γε τοῦδε αὐτῷ δεῖ σύγγραμμα, οὐδὲ μή ποτε ῥῆσιν, neque vnquã erit. Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, pro πολλοῦ δεῖν, Longè abest, Multum abest. Demosth. De male obita legat. οὐ γὰρ ἔθ' ὅπα αὐτ' ἐκείνων γέγονεν οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, Multum abest vt ita res habeat. Alia similia exempla vide apud Bud. pag. 939. Nonnunquam reperitur in medio periodi περιεθεπιῶς positum. Demosth. in Leptin. σκεψώμεθα δὴ τί ποτ' ἔσται τῇ πόλει ἐὰν ἅπαντες οὗτοι λειτουργῶσι, φανήσεται γὰρ οὐδὲ πολλὰ δεῖ τῆς ῥηθησομένης ἀξίου αἰρεῖσθαι, pro φανήσεται γὰρ οὐκ ἄξιον τῆς μελλούσης αἱρεῖσθαι, Longè enim abfuturum est vt dignum videatur quamobrem tanta ignominia ingrati animi suscipiatur à vobis. Οὐδέπ πω, t.2, c.1508, h. Οὐδέ π πως, t.2, c.1509, a. Οὐδ' ἐλίγου δεῖ, pro πολλοῦ δεῖ, Multum abest, Longè abest. vt sic Ne paruo quidem interuallo abest, pro maximo. Demosth. de perperam gesta legat. οὐδὲ γ' ποὶ χρόνοις ἔστιν ἐξ'

ἀδίκημα ἢ τυφλόνου παρελέσθαι καὶ ὑμῶν. οὐδ' ὀλίγου δεῖ. A
Pro eodem dicitur οὐδὲ πολλοῦ δεῖ. B.p.940. Οὐδ' ὅπως-οοῦν, t.3, c.654,a. Οὐδ' ὅπωςποῦν, ib. Οὐδ' ὅσον, pro οὐχ ὅσον, seu αὐόσον, Impium, Nefarium. Demosth. πῶς οὐδὲν ἀνοσιῶν μᾶλλον ἢ οὐδ' ὅσια; Οὐδ' ὅσον, siue Οὐδ' ὅσον, Ne tantillum quidem: apud Apollon. Rhod. & in Epigr. Οὐδ' ὀ,πῶν, Nihil quicquam, Demosth. Οὐδ' οὐ μή, pro simplici οὐδέ. Matth. 24, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδ' οὐ μὴ γένηται, Neque erit. vel Neque vnquã erit. vehementior enim hîc est triplicata negatio. Sic apud Synes. οὐ γὰρ μήποτε καταφύσαιτο τοῦ πεφυκότος. οὐδ' οὐ μὴ σβέσαιτο τὸν ἀπιθανέστατον τοῦ θείου φωτός. Οὐδ' ὑφ' ἑνός, pro ὑπ' οὐδενός, A nullo. Οὐδ' ὡς, t.4, c.800, g
Οὐδέν, apud Aristoph. pro οὐδὲ ἕν, seu οὐδέν, Nihil: in Pluto.
Οὐδεὶς, t.1, c.1159, e. Οὐδεὶς ὅς τις, & Οὐδεὶς ὁς τις οὖν, ib.
Οὐδεμία, ibid.
Οὐδέν, ib. & t.2, c.1519, g. Οὐδὲν ἀθέρασα, ex Aristoph. affertur pro Negarunt. Οὐδὲν ἔργον, pro Nullius vsus. Οὐδὲν ἔπρον ἀλλ' ἤ, pro Tantumnon, Propemodũ. Οὐδὲν ἔλαττον, & Οὐδὲν ἧττον, t.1, c.1159, f. Οὐδὲν μᾶλλον, ib. Sceptici autem in suis ἐποχαῖς dicebant οὐδὲν μᾶλλον C quum significare volebant se non magis in hanc quàm in illam partem inclinare. Sext. empiricus in Pyrrhoniis hypotypos. Οὐδὲν μᾶλλον ἔλεγον οὐ βεβαιοῦμεν τοῦτο τῆς πίστεως ὑπαρχειν αὐτῶ ἀληθῆ καὶ βεβαίαν, ἀλλὰ κρῖν τὸ φαινόμενον αὐτῆς οὐδὲν μᾶλλον αὖον ἢ κατω. vt οὐ μᾶλλον δεῖ τοιοῦτον ἢ οὐκ ἔστι. & οὐδὲν μᾶλλον δεῖν ἢ οὐκ ἔστιν, pro quo dicebant etiam οὐδὲν ὁρίζω. Οὐδὲν ὅλον, Nihil verè, Nihil impedit. Demosth. in Mid. οὐδὲν γὰρ ὅλον ἀκούσεν αὐτοῦ τοῦ νόμου. Sic Aristoph. Ἀλλ' οὐδὲν ὅλον ἐν' ἀκούσεν τοῦτ' ἐπῶν. Et Greg. οὐδὲν δὲ ὅλον καὶ ἥδυσμά τι προσεγκεῖναι τῆ λύγῳ μικρὸν D ἀφῆγημα. Οὐδὲν ὀποῦν, Nihil quidquam. Οὐδὲν πρόσημα, Nihil est incommodi. Οὐδὲν πω, t.2, c.1509, a.
Οὐδὲν π μᾶλλον, Non magis, seu Nihilo magis. vt apud Xen. interroganti, πῶς δεδεμένοι με κελεύετε; respondet Socrates, οὐμὰ Δί' οὐδὲν π μᾶλλον ἢ καὶ γνωρίζετ' ὠνούμενον ὅτι πλείστου καταπωλοῦσιν. Et rursum, πῶς οἰδοῦς οὐδὲν π μᾶλλον ὀβολοῦ μὴ γράμματα. Apud Eurip. in Hecuba positum dicitur pro οὐδαμῶς, Nequaquam. Οὐδέν π pro οὐ seu οὐδαμῶς, Non, Neutiquam. Idem Xen. οὐδὲν π χαλεπῶς προσήκατο ὀβολοῦ, Rem haudquaquam difficilem flagitas.
Οὐδένεια, t.1, c.1159, h. Οὐδένες, in Οὐδείς.
Οὐδενόςωρος, t.4, c.797, e. Οὐδενόω, t.1, c.1159, h
Οὐδένυπω, t.2, c.1508, h. Οὐδέπη, t.2, c.1510, f
Οὐδέποτε, t.2, c.1512, a. Οὐδέπω, t.2, c.1508, g
Οὐδεπώποτε, ib. & 1512, b. Οὐδέτερος, t.1, c.1289, b
Οὐδετέρωθεν, ib.d. Οὐδετέρως, ib.c
Οὐδετέρωσε, ib. Οὐδή, t.2, c.1184, f
Οὐδήσαι, t.2, c.1183, c. Οὐδήζω, t.2, c.1184, f
Οὐδόλως, siue οὐδ' ὅλως, Nequaquam, Neutiquam, Nullo modo.
Οὐδὸς, t.2, c.1183, f. Οὖδος, t.2, c.1184, d
Οὐδοποῦν, Nihil quicquam. Dioscor. οὐδ' αἱρεπνὶ ἔχει οὐδοποῦν. Ex Demosth. verò affertur πρὸς ἓν οὐδοποῦν pro Ad nullum. Aduerbialiter etiam οὐδοποῦν exponitur Nequaquam, Nullo modo.
Οὐδραμα, pro ὑδρία, est mensura quædam, Attici metretæ dimidium capiens. Hesych. Sed susp. ea scriptura.
Οὔθ', t.2, c.1537, b
Οὖθαρ, ατος, τό, Vber, Mamma: sed in beluis proprié. Herodot. in Melp. τοὺς φλέβας τῶν τῆς ἵππου, καὶ τὸ οὖθαρ κατέσασα, & vber demitti. Sic Hom. Οὖθαρ τοῖ σφαρεγκύντο, vbera intumescebant lacte. Apud Teleclidem verò comicum, Ὡς οὖσα βοῦς εἰκόσιν οὖθαρ φέρω. In cibis autem τὸ οὖθαρ habebatur excellens & delicatum. Plut. De conserv. valet. προσόψεις ἀστείου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀποκαίουσι παρόντες, ὅθ' οὖθαρ ἢ μυκήματα Ἰταλικῶν, ἢ Σαμίου πλακοῦντες, ἢ χόνδρος ἐν Αἰγίνῃ. Latini id nõ Vber solùm, sed Sumẽ etiã appellãt. Metaphoricè verò οὖθαρ δρύος dicitur pro Vbertas & feracitas soli. Hom. Il. 1, Εἰ δέ κεν Κρῆσ' ἐκίμεθ' Δικταῖόν, οὖθαρ δρύος. Id imitatus Virg. dixit, Terra antiqua, potens armis atque vbere glebæ. Et Cæsar Vopiscus apud Varronem De re rust. lib. 1, cap. 7, campos rosea Italiæ dicit esse fumen in quo relicta pertica postridie non apparent propter herbam.
Οὐθεὶς, t.1, c.1160, a. Οὐθένεια, ib.b
Οὐθέπρος, t.1, c.1289, b. Οὐθέω, t.2, c.1531, g
Οὐθέω πω, ib.
Οὐίγκον, Vingum: planta quædam Ægyptiaca, teste Theophr. Hist. plant. lib. 1, cap. 2, & De caus. plã. c. lib. 4, cap. 6. Sed in hoc posteriore loco scriptum est οὐιτνον: Œtum apud Plin. lib. 21, cap. 15. Apud Hes. quoque οὐίτνον, τὸ ἔλαιον οἰνῶν.
Οὐκ, t.2, c.1528, h. Οὖκ, t.2, c.1535, f. At οὐκ, seu οὐκ, Attica synaliphe dicitur pro ὁ ἐκ. Soph. Aiace, οὐκ τῆς βαρβάρου μόνης γεγώς. Οὐκ ἄμπω pro οὐκ αὔπω, Nequaquam. Οὐκ αὖ, t.2, c.1535, a. Οὐκ αὖ δὴ οὐδαμῶς αὖ, Nequaquã. Οὐκ αὖ π, itidem pro Minimé. Οὐκ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ, Non est in quo, pro In nullo. Demosth. οὐκ ἔστ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ παρεγγράψαι μόνος ἐγὼ ἢ δίκημα. Οὐκ ἔδω ὅπου, Non est vbi, pro Nullibi, Nusquam. Οὐκ ἔδω ὅπως, seu οὐκ ἔστιν ὅπως, Non est quomodo, pro Nullo modo, Nequaquã. At οὐκ ἔδω ὅπως οὐ, Non est quin, seu Fieri non potest quin. Οὐκ ἔστιν ὅς τις, Non est qui, seu Nullus, Nemo. itidémque οὐκ ἔσθ' ὅτι, Non est quod, Nihil. Οὐκ ἔδ' ὅτε, Non est quando, Nunquam. Οὐκ ἔφησε ποιήσειν, pro Dixit se non facturum, Negauit se facturum. Atticé. Οὐκ ἔχω ὅπως, Non habeo quomodo, Nescio quo modo. Plato οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ. Οὐκ ἤκιστα, Ionicè pro οὐχ ἥκιστα, Non in postremis, In primis, Præcipué. Herodot. καὶ ἄλλων καὶ οὐκ ἤκιστα Ἀχελόου, cùm aliorum tum verò maximè Acheloi. Οὐκ ἐῶ βακχεύειν μοι ζῶντα, Atticè pro οὐκ ἐβουλόμην, Nolebam, Cõditio nõ placebat: apud Xen. Id imitatus Tacitus dixit in Vita Agricolæ, Vt bellum quibusque inuitis aut volentibus erat. Sic idem Xen. Hell. 5, ὡῶ δὴ τοῦ Ἀγησιλάου ἀχθομένου ζῶντα, Agesilaus hæc non grauabatur. Et Pæd. 4, ὅτῳ ὑμῶν μὴ ἀχθομένῳ εἴη ἐρέσθαι, Si quis vestrum ire non grauaretur. Οὐκ οἶμαι præcedente negatione pro simplici οἶμαι ponitur. Thuc. lib. 6, εἰ μὴ τι αὐτῷ ἀληθὲς ἔστιν, ὡς ἐγὼ οὐκ οἶμαι, Quòd si nihil istorum verum sit, vt ego suspicor. seu Vt existimo verum non esse.
Οὐκέτι, t.1, c.1290, h. & t.2, c.1529, c
Οὐκί, t.2, c. 535, h
Οὔκουν, t.2, c.1532, c. & 1536, c. Οὐκοῦν, Nónne, &c. t.2, c. 1536, a. Οὐκοῦν, Atqui, &c. ibid. c. Οὐκοῦν ἀλλά, ib.e
Οὐλαμαί, t.2, c.1287, a. Οὐλαμηφόρος, t.2, c.1286, b
Οὐλαμός, t.2, c.1285, h. Οὐλαί, ib.
Οὔλαφος, Hesychio νεκρός, Mortuus, Defunctus. VNDE Οὐλαφηφορεῖ, eidem νεκροφορεῖ, Defunctos effert.
Οὖλε, t.2, c.1283, e. Οὐλέω, ib.f
Οὐλή, ib.e. Οὐλιμος, t.2, c.1279, c
Οὔλιος, ib.b. & 1283, c. Οὐλοῶδρος, t.2, c.1279, a
Οὐλοεδῆτης, t.2, c.1285, h. Οὐλόδεντον, ib.
Οὐλοερρὸς, t.2, c.1278, f. Οὐλόθριξ, t.1, c.1586, a. & e
Οὐλόθυμος, t.2, c.1279, b. Οὐλοθυσία, t.2, c.1283, b
Οὐλοκατέτης, t.2, c.1287, c
Οὐλοκαίριος, Qui crispo capite est, id est crispis capillis: qui & οὐλόθριξ dicitur & πεῖχουλος.
Οὐλομελής, t.2, c.1283, b. Οὐλομελία, ib.
Οὐλόμβρος, t.2, c.1279, c. Οὖλον, t.2, c.1284, h
Οὐλοὸς, t.2, c.1278, g
Οὖλος pro ὁλοὸς, ib.h. Οὖλος pro ὅλος, t.2, c.1283, a. Οὖλος, Tener, &c. c.1284, g. Οὖλος, Crispus, &c. c.1285, d
Οὐλόστης, t.2, c.1285, g. Οὐλόστεγος, t.1, c.1586, a
Οὐλότριχος, idem ac οὐλόθριξ, Qui crispis pilis seu capillis est. vnde compar. οὐλοτριχώτερος apud Aristot. Histor. anim. lib. 5, Qui crispiore pilo est. Pro eodẽ inuersa compos. dicitur πεῖχουλος.
Οὐλοφόνιον, t.1, c.1942, f
Οὐλόφυλλος, Qui crispo folio est. vt οὐλόφυλλος ῥάφανος, Brassica quæ crispo folio est, Brassica crispa.
Οὐλοχρεῶν, t.2, c.1287, d. Οὐλοχρόον, ib.
Οὐλόχυτα, τά, ib. Οὐλοχύτα, αἱ, ib.
Οὐλόω, t.2, c.1284, d
Οὔλυμπος, poeticè pro Οὔλυμπος, metri causa. Et Οὐλυμπόνδε pro Οὔλυμπόνδε seu εἰς Οὔλυμπον, In Olympum seu cælum. Hom. Il. α, Οὐλυμπόνδε βεβήκει.
Οὔλως, t.2, c.1283, d. Οὐλῶ, t.2, c.1286, d
Οὐμβρυῶν & Οὐμβρυῶνες, t.2, c.1532, c

Οὐμός, t.1, c.1077, b
Οὖν, abundat sæpenumero, t.4, c.819, h. Aliàs significat Ideò, Itaque. Item Tandem tamen, præcedente μέν. Plut. Galba, χαλεπῶς μὲν οὖν μόλις, ἔπισε δ' οὖν πεῖσε στρατιῶτας αὐτοκράτορα τὸν Γάλβαν εἰπεῖν. Exponitur etiam Certè, Quidem, Vtique, vt γοῦν.
Οὕνεκα, t.1, c.1204, e. Οὔνεκεν, ib.h
Οὔνομα, t.2, c.1322, f. INDE Οὐνομαίζω, pro ὀνομαίζω, Nomino, Appello, Recenseo. Ex quo VERBALE Οὐνόμαστος pro ὀνομαστὸς, Clarum nomen habens, Celeber, Nobilis seu Nobilitatus.
Οὖνος, t.2, c.1253, c. Οὖπερ, t.2, c.1502, d. & 1507, d
Οὔπις, Dianæ epitheton παρὰ τὸ ὀπίζειν, αὐτῶ τὰς πικτύσας, quod parturientium rationem & curam habeat. Etymol.
Οὐπιεπίος, t.3, c.1339, h. Οὔπω, t.2, c.1506, g
Οὔπικα, t.2, c.1512, c. Οὔποτε, ib.a Οὔπω, t.2, c.1509, a.
Οὔπως, seu Οὔ πως, Nequaquam.
Οὐρά, t.2, c.1539, d. & t.3, c.1393, f. obit.
Οὔρα, τά, t.2, c.1475, d. & 1499, d
Οὐραγίω, t.2, c.1540, b. Οὐραγία, ib.a
Οὐράγιον, ib.b. Οὐραγός, t.2, c.1539, g. & 1545, g
Οὐραία pro ὑρά, t.2, c.1541, f. Οὐράιον, ib.
Οὐραῖος, ib.d. Οὐραίνη, t.2, c.1548, h
Οὐραγία, propr. t.2, c.1544, c. Οὐραγία, τά, ib.e
Οὐραγιαίζειν, ib.d. Οὐραγιάφιος, ib.f
Οὐραγιάδης, ib.g. Οὐραγιίζομαι, t.2, c.1545, d
Οὐραγίωος, t.2, c.1544, a. Οὐραγίσκος, ib.h
Οὐραγίων, ib.g. Οὐραγοβάμων, t.2, c.1542, e
Οὐραγογώμων, ib. Οὐραγοδρόμος, ib.
Οὐραγόεις, t.2, c.1545, c. Οὐραγόδεν, ib.
Οὐραγόθι ῥοῆ, ib. Οὐραγοκλέψης, t.2, c.1542, e
Οὐραγομήκης, ib.f. Οὐρανοστεπής, ib.g
Οὐρανόπαλλξ, ib.h. Οὐρανόπαλις, t.2, c.1543, a
Οὐρανόφορος, ib.c. Οὐραιός, t.2, c.1541, h
Οὐραγνόσις, t.2, c.1545, d. Οὐραγνοσκόπος, t.2, c.1543, a
Οὐρανοφαίνωρ, ib.b. Οὐρανοφοριτίω, ib.
Οὐρανοφοίτης, ib.c. Οὐρανόφρων, ib.
Οὐρανοφύτ' ὄμβρος, ib. Οὐρανοχαίωνας, ib.
Οὐρεσζῆς, t.3, c.1422, c. Οὐρεσχός, t.2, c.1545, g
Οὐρεσιός, t.2, c.1463, h. Οὐρέομαι, t.2, c.1547, d
Οὐρεοφοιτίς, t.2, c.1463, g. Οὐρεσσοικος, ib.g
Οὐρεσφοίτης, ib. Οὐρεδῆς, t.2, c.1464, g. & 1499, f
Οὐρέω, t.2, c.1547, d. & 1498, e
Οὐρέων, ex Herodot. lib. 1 affertur pro Ventorum. Ionicũ igitur erit pro οὔρων, vt πυτέων pro πούτων.
Οὐρή, t.2, c.1539, g. Οὐρηδόχος, t.2, c.1545, f
Οὐρήθρα, t.2, c.1548, a. Οὐρηϊνόη, t.2, c.1547, d
Οὐρημα, ib.e. Οὐρηπὸς, ib.c
Οὐρήπις, ib.f. Οὐρηπήρ, ib.h
Οὐρηπάω, t.2, c.1548, b. Οὐρηπακὸς, t.2, c.1547, f
Οὐρηπελς, t.2, c.1548, a. Οὐρία, f. πνοὴ, t.2, c.1496, b
Οὐρία, de aue quadam, t.2, c.1497, c
Οὐρία, τά, t.2, c.1475, g. Οὐριαθῆτε, t.2, c.1496, f
Οὐρίαχος, idem ac σαυρωτήρ, Ferrum quo ima hastilis pars præfixa est. quasi οὐρὰ τῆ δόρατος. Homer. Il. ν, οὐρίαχον πελεμίζων Ἔγχος.
Οὐρίζω, t.2, c.1476, a, & 1497, g
Οὐρινὸν ὠὸν, t.2, c.1496, f. Οὐρεοδρομέω, t.2, c.1497, d
Οὐρεοδρόμος, ib. Οὔρειος, t.2, c.1499, c
Οὔρειον ὠὸν, t.2, c.1496, f. & g. Οὐρεῖος, t.2, c.1495, g. & 1541, g G
Οὐρεισμα, t.2, c.1476, a. Οὐρεῖστρεπτος, t.2, c.1463, g
Οὐρεῶν, t.2, c.1497, h. Οὐροδόχη, t.2, c.1545, g
Οὐροδόχος, ib.f. Οὔρον, ib.d. Οὐροπόνηρον, t.2, c.1478, b
Οὐρός, Serum lactis, &c. t.2, c.1477, a. Οὐρὸς, Alueus, &c.
Οὐρός, Custos, &c. ib.g. Οὖρος, Vrina, t.2, c.1498, f. Οὖρος, Vetus secundus, & c.t.2, c.1495, b. & c.t.2, c.1545, f. Οὖρος, Vẽtus secundus, & c.t.2, c.1495, b.
Οὖρος pro ὄρος, t.2, c.1463, f. & 1475, e
Οὐροτομέω, t.2, c.1539, g. Οὐρόω, t.2, c.1494, h
Οὐρόω, t.2, c.1497, f. Οὐρώδεες πετονται, t.2, c.1541, f H
Οὖς, t.2, c.1549, b
Οὖσα, Existens: fœm. participii εἰμί. vt δικῶν οὐκ ὄσων, quum est iustitium. Et ὄσα πόλις apud Demosth. Vrbs quæ adhuc stat, nec euersa est. At οὐ ὄσα ἀρχὴ apud Plat. Principatus qui reuera principatus est, Verus principatus. vt contrà apud Soph. οὐκ ὄσα, Falsa. ἢ μὴ οὖσα seu οὐκ ὄσα δίκη, Iudicium nullum, seu irritum. vnde τῶν μὴ ὄσων αὐτοκαλεῖσθαι, Iudicium quod irritum factum est, resortiri. At ὄσα, τά, vide in Οὖσον.
Οὐσία, t.1, c.1131, f. Οὐσία, Bona, &c. c.1132, f. Οὐσία, pro κοίτη, ibid. g. Οὐσιαρχία, t.1, c.1132
Οὐσιδίον, diminutiuè pro οὐσία, Substãtia, Bona, quasi substantiolam dicas. Nicom. apud Athen. lib. 2, Οὐσιδίον γὰρ καταλιπόντες μοι τοῦ πατρὸς, Οὔτω σωφρονεῖν τοῦτο καὶ ζῆν ἐκόκκινα. Ἐν μισσὶν ὁλίγοις, ὥσπερ οὖν τις ῥαφῶν.
Οὐσιοποιὸς, t.1, c.1132, a. Οὐσιόω, ib.b
Οὐσιώδης, ib.a. Οὐσιωδῶς, ib.b. Οὐσίωσις, ibid. c
Οὖσον, Funis nauticus apud Lycophronem, teste Etym. Sic Hesych. ὄσα exp. ῥοιπία, νεώς ὅπλα. Suprà οἶσα.
Οὐΐπνας, t.2, c.1503, d. Οὔπε pro ὕπασι, t.2, c.1554, h
Οὐπάλομαι, ib.g. Οὐπαίω, ib.
Οὐπαίμβυος, t.2, c.1555, a. Οὐπάμβυος, ib.
Οὐπάσκω, ib.b. Οὐπάω, t.2, c.1554, e
Οὔπε, t.2, c.1536, g. Οὔτε μὴ, t.2, c.1537, f. Οὔτ' ἔν, pro ὕπε, t.4, c.820, b. Οὔτ' πω, t.2, c.1508, g. Οὔτε π, ex Hom. pro ὐδαμῶς. Οὔπη, t.2, c.1502, f
Οὔτερος, Attica synaliphe pro ὁ ἕτερος, apud Herodot.
Οὔτημι, t.2, c.1555, a. Οὔτησις, t.2, c.1554, g. Οὐτήσεις, ib.
Οὔπι, pro Non, t.2, c.1539, c. Οὔπι ῥῆ affertur pro Nedum. Οὔπι μὴν δὴ, Neutiquam tamen. Ita enim Cic. apud Plat. in Tim. οὔπι μὴν δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ τοῦ θανάτου μοῖρας, vertit, Neutiquam tamen dissoluemini, neque vos vlla mortis fata periment.
Οὐπιδανὸς, t.2, c.1539, c. Οὔπιδες, ib.b
Οὔπινος, t.2, c.1503, c. Οὐπιοσοῦν, Cuiusfcunq;, ab ὅς τις οὖν.
Οὔππου, t.2, c.1508, a. & 1539, c
Οὔππω, t.2, c.1509, b. Οὐπὶς, t.2, c.1554, d D
Οὔπις, t.2, c.1539, b. Οὐπιπάκω, t.2, c.1555, b
Οὔποι, t.2, c.1539, c. Οὔποιγε, ib.c
Οὔπος, t.2, c.1555, f. Οὔποσι, t.2, c.1558, f
Οὔπω, t.2, c.1537, g. Οὔπως, ibid.
Οὔποσι, t.2, c.1558, g. Οὔρημι, t.4, c.52, c
Οὐχ, t.2, c.1528, h. Οὐχ ἅλις, t.2, c.1535, g. Οὐχ ἥκιστα, t.2, c.1529, c. Οὐχ ἥσσον, Nihilominus. Thuc. Οὐχ ὅτι, Nõ modò non, Non solùm non. Phalar. in Epist. οὐχ ὅτι ἀνθρώπῳ τοῦ πεισθῆναι τῶν τυραννίδος ἀξιοῦται καταθέσθαι, ἀλλ' οὐδὲ θεῶν τοῦ δύνασθαι. Sic Polyb. οὐχ ὅτι ὠφελεῖν δυνάμενοι αὐτοῖς φίλοις, ἀλλ' οὐδὲ αὐτῶν σώζειν. Οὐχ ὅπως, t.3, c.656, h. Οὐχ ὅσον, Nedum: in fine sententiæ. Aristid. in Panath. μέγα καὶ φανερὸν σύμβολόν ἐστι τῆς προθυμίας ἐξ ἀρχῆς, οὐχ ὅσον λαθεῖν, ἢ τοῦ σκότους ἐξ ὀνόματος εἶναι. Iren. Non solùm, Non modó. Aristot. Polit. 8, οὐχ ὅσον ὅτι πλέον, ἀλλὰ καὶ δι' ἡδονῶν. Thuc. οὐχ ὅσον οὐκ ἠμύνοντο, non solùm non propulsarunt. Οὐχ ὅτι, itidem Nõ solùm, Non modó: sequente ἀλλὰ καί. Theophr. οὐχ ὅτι ἀνέφυ αὖ, ἀλλὰ καὶ ἐκαυξήσεται ἐπίσης. Xenoph. οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κείτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτῶ, non modò solus Criro, sed etiam amici eius. Aristot. Polit. lib. 7, c. 12, οὐχ ὅτι πίστιν μόνον ἀφειδοῦντες, ἀλλὰ καὶ τούτων δῶρα λαμβάνοντες. Quibus in locis nota etiam addita esse μόνος & μόνον post οὐχ ὅτι. Interdum οὐχ ὅτι, vt οὐχ ὅτι, ponitur pro Nõ modò non, Non tantùm non. Aristot. Magn. moral. lib. 2, οὐχ ὅτι χείρω ποιῆσαι εἰς μέγαθος ἢ δρεπὶ ἔσται, ἀλλὰ βελτίω, non solùm non deteriorem reddet, sed etiam meliorẽ. Athen. οὐχ ὅτι ἡμῶν τινα προσεβάλετο πόνος, ἀλλ' οὐδὲ ἀλλήλοις. Alioqui οὐχ ὅτι in propria significatione sonat Non quòd, Non quia. Οὐχ ὅπως, t.2, c.1535, g. Οὐχ ὡς significat propriè Non vt: velut apud Demosth. οὐχ ὡς ἔδει, Non vt oportebat. Aliàs & pro Nedum vsurpatur, vt οὐχ ὅσον, in fine sententiæ. Athen. lib. 11, Παρθενὶς ἡ μὴν δὲ καὶ ἐλθεῖν εἰς λόγους τὸν τοῦ Πλάτωνος Σωκράτεως μόλις ἠνάγκασε συγχωρεῖ, οὐχ ὡς ἢ ποιῆσαι εἰπεῖν ἢ ἀκοῦσαι λόγους.
Οὐχί, t.2, c.1528, h. & 1535, g
¶ Ὀφείδιον, t.2, c.1568, c. Ὀφειλέσιον, t.2, c.1561, b
Ὀφειλέτης, t.2, c.1560, h. Ὀφειλέτης, t.2, c.1361, a
Ὀφειλὴ, t.2, c.1560, g. Ὀφείλημα, ib.
Ὀφείλομαι, t.2, c.1559, d. Ὀφείλον, t.2, c.1560, b
Ὀφείλοντος, ib. Ὀφείλω, t.2, c.1559, a
Ὀφέλλιμος, t.2, c.1564, d. Ὀφέλομαι, t.2, c.1563, d
Ὀφελλος, ib.f. Ὀφέλλω, ib.d
Ὀφελμα, t.2, c.1564, c. Ὀφελον, t.2, c.1560, f
Ὀφελος, ib.g. & 1564, e. Ὀφέλσιμος, t.2, c.1564, d

Ὀφελητθίω, t.2, c.1564, e. Ὀφελτθν, ib.
Ὀφιωσεφύλη, t.2, c.1567, b. Ὀφθαλμία, t.2, c.1412, c
Ὀφθαλμίας, ib.b. Ὀφθαλμιάω, ib.f
Ὀφθαλμίδιον, ib.b. Ὀφθαλμίζομαι, t.2, c.413, d
Ὀφθαλμικὸς, t.2, c.1411, g. Ὀφθαλμίτης, t.2, c.1383, e.ob.
Ὀφθαλμιβολέω, t.2, c.1409, d
Ὀφθαλμοβόρος, ου, ὁ, affertur pro Oculos appetens.
Ὀφθαλμοδουλεία, t.2, c.1409, d
Ὀφθαλμὸς, Oculus, &c. t.2, c.1407, b. Ὀφθαλμοὶ de explòratoribus dictum, c.1408, d. Ὀφθαλμὸς, ad animum translatum, ib.g. Ὀφθαλμοὶ, in vitibus, c.1409, b
Ὀφθαλμοφανὴς, t.2, c.1409, e. Ὀφθαλμοφανὰς, ib.f
Ὀφθαλμοῖδης, t.2, c.1411, g. Ὀφιακὰ, τὰ, t.2, c.1567, h
Ὀφιακὸς, ib. Ὀφίασις, t.2, c.1568, a
Ὀφιγδῆς, t.2, c.1566, g
Ὀφιδοι, Hesych. reste dicebantur olim qui nunc ὀπῖκοι.
Ὀφιδ' ἆλεν, Hesych. χολαῦσεν, ἐξαπεῖσεν, οἰκεῖν.
Ὀφίδιον, t.2, c.1568, c. Ὀφῖνις, ib.
Ὀφιοβόρος, t.2, c.1566, e
Ὀφιογδῆς, t.1, c. 827, g. & t.2, c.1566, f
Ὀφιόδηκτος, t.2, c.1566, g. Ὀφιοειδὴς, ib.
Ὀφιόεις, t.2, c.1567, f. Ὀφιόεσσα, ib.
Ὀφιοκτένης, t.2, c.1566, h. Ὀφιομαχίας, t.2, c.1567, a
Ὀφιομαχὸς, t.2, c.1566, h. Ὀφίνεος, t.2, c.1567, g
Ὀφίοπις, ib.a. Ὀφιόσκορδον, ibid.
Ὀφίος, Herodot. vocat ἀφ' τὸ πλῆθος τῶν ὄφεων, Hesych.
Ὀφιοσφυλον, t.2, c.1567, c. Ὀφίουρος, ib.d
Ὀφιῦσσα, ib.f. Ὀφιώνιος, ib.e
Ὀφιῦχος, ib. Ὀφιοφάγος, ib.d
Ὀφις, t.2, c.1566, c. Ὀφίτης λίθος, t.2, c.1568, b
Ὀφιώδης, t.2, c.1567, f. Ὀφλαύω, t.2, c.1563, d
Ὀφλέω, t.2, c.1561, f. Ὀφλημα, t.2, c.1562, f
Ὀφλισις, t.2, c.1563, a. Ὀφλισκάνω, ib.c
Ὀφλίσκω, ib. Ὀφλοὶ, ib.d
Ὀφλω, t.2, c.1561, f
Ὀφνὶς, Hesychio ὠνὶς, ἀρότρον, Vomer, Ararrum.
Ὀφρα, eidem est ἵνα, ὅπως, Vt, Quò. Homer. Odyss. χ, καλέσον Τηλεμάχοιο Εὐρύκλειαν, Ὄφρα ἔ᾽ πᾶσιν ἐνίσπω τὸ μοι καταθυμιδὸν ἔστι. Et mox Telemachus ad Eurycleam, Ἔρχο, κικλήσκε σε πατὴρ ἐμός, ὄφρα τ᾽ ἐείπω. Od. ξ, ὄφρ᾽ ἐπακούσῃ Ὅπτως νοστήσω, vt audiat quomodo sit rediturus. Sic alibi, Ὄφρα ἴδῃς, vt videas. Item cum indicatiuo, ex Apollonio Rhod. ὄφρα παρῴσαιο, vt sepelires. ‖ Significat etiam Donec, Quoad, Quoadusque, Vsque dum. ἕως, μέχρι. Hom. Odyss. ξ, Οὔ με᾽ ἄγε παρπαπιδὼν ἵστ φρεσὶν ὄφρ᾽ ἱκόμεθα Φοινίκην, quoad Phœniciam venimus. Od. η, Νηχόμενος πόδε λαῖτμα διέτμαγον, ὄφρα με γαίῃ Ἠμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ. Necnõ ὄφρα ποτὶ reperitur pro Vsque ad. Apollon. Argon. lib. 2, ὄφρ᾽ αὐτῆο ποτὶ δόμα Θεσμοιόδυντος. Item Interea dum. Hom. in Βοωτ. Ἀνδρῶν δ᾽ αὖ μέγ᾽ ἄριστος ἔλυ Τελαμώνιος Αἴας Ὄφρ᾽ Ἀχιλεὺς μαίνοιτο. Et Iliad. ι, ὄφρα σ᾽ ἐγὼ μετ᾽ Ἀχαιοῖσι πολέμιζον, Οὐκ ἐθέλεσκε μάχεσθαι ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν᾽ Ἕκτωρ. Vbi & in præced. signif. accipi potest. ‖ Ab Hesychio exponitur præterea ἐάν, Si. Responder ei ὄφρα: poeticum vtrunque.

Ὀφρυάω, t.2, c.1569, g. Ὀφρυα, τὰ, c.1570, a
Ὀφρυαίζω, ib. Ὀφρυεισαπεσδὴς, t.2, c.1569, c
Ὀφρυάω, t.2, c.1570, b. Ὀφρύη, λιμμος, t.2, c.1569, g
Ὀφρύκηπος, ib.c. Ὀφρυόεις, ib.e
Ὀφρυόομαι, t.2, c.1570, c. Ὀφρυόσκοος, t.2, c.1569, b
Ὀφρὺς, t.2, c.1568, d. Ὀφρυώδης, t.2, c.1569, e
¶ Ὄχα, t.1, c.1342, b. Ὄχαιον, t.1, c.1367, f
Ὀχάδαν, vt ὀχέδαν, exponitur Vehi. Vide Hesych.
Ὀχεία, t.2, c.1573, d. Ὀχεῖα, τὰ, ib.f
Ὀχεῖον, ib. & 1581, h. Ὀχεῖος, t.2, c.1573, h
Ὀχέομαι, t.2, c.1579, g
Ὀχεφι, pro ὄχεσι, Curribus, Vehiculis: H. δ, ε, θ.
Ὀχεῖα, t.2, c.1571, g. Ὀχέθυμα, ib.
Ὀχεθύω, ib.f. Ὀχεπηφόω, ib.
Ὀχεπυία, ib. Ὀχεπηφὸς, ib.
Ὀχέπον, ib. Ὀχετλον, t.2, c.1581, h
Ὀχεπκρατὴς, t.2, c.1571, c. Ὀχετὸς, ib. & 1579, d. obit.
Ὀχθμα, t.2, c.1573, a. Ὀχθομαι, t.2, c.1572, g
Ὀχθὲς, t.1, c.1368, c. Ὀχθυπὸς, t.2, c.1573, b
Ὀχθπκὰς, ib.c. Ὀχθυπὸς, ib. b,
Ὀχθω, t.1, c.1575, f. ob. & t.2, c.1572, e

Ὀχὰω, t.2, c.1579, d. Ὀχὴ, t.1, c.1368, f
Ὀχῆς, ib.d. Ὀχμα, t.2, c.1580, c
Ὄχησις, ibid.d
Ὀχθα, idem quod ὄχθη Hesychio.
Ὀχθέσθαι, idem H. innuit esse τὸ ἑαυτὸν μετωείζειν, idque præ dolore: deriuans ab ὄχθη.
Ὀχθέω, t.1, c.1369, g. Ὀχθὴ, ib.c
Ὀχθηδὸς, ib.f. Ὀχθησις, t.1, c.1370, a
Ὀχθίζω, ibid.c
Ὀχθοιδος, Limbus, Fimbria. Hesych. enim scribit solitos olim fuisse ὠθεάσθαιν πνὰ ὠθὲ πεῖ χιτῶνας, quæ ὀχθοίβοις vocarent. Esse autem τὰ λεγόμενα λώματα. Lexicũ meũ vetus & Suid. habent ὄχθοδος, sine ι, dicentes ab Atticis ita vocari τὸ γυναικεῖον λῶμα, Fimbriam seu limbum vestis muliebris. Apud Etym. scriptum est Ὀχθωδος, per ω in secunda syllaba: quod & ipsum docet esse Atticum.
Ὀχθος, t.1, c.1369, c. Ὀχθωδος, in Ὀχθοιδος.
Ὀχθώδης, t.1, c.1369, g. Ὀχλαγωγέω, t.2, c.1575, d
Ὀχλαγώγεον, ib.e. Ὀχλαγωγὸς, ib.d
Ὀχλέβυμαι, t.2, c.1576, b. Ὀχλάζω, t.2, c.1577, b
Ὀχλεύω, ib. Ὀχλέω, t.2, c.1576, b
Ὀχληρὸς, ib.a. Ὀχληρόδης, ib.b
Ὄχλησις, ib.d. Ὀχλίζομαι, t.2, c.1577, c
Ὀχλίζω, ib.d. Ὀχλικὸς, t.2, c.1575, g
Ὀχλοισία, t.2, c.1577, e
Ὀχλοκοπέω, t.1, c.969, g. ob. & t.2, c.1575, b
Ὀχλοκοπία, ib. Ὀχλοκόπος, ib.
Ὀχλοκραπέμαι, t.2, c.1575, c. Ὀχλομανία, ib.
Ὀχλοπιέω, ibid.
Ὄχλος, Turba, &c. t.2, c.1574, c. Ὄχλος, Molestia, &c. ib.f
Ὀχλοτρπὴς, t.2, c.1575, d. Ὀχλέμαι, t.2, c.1576, b
Ὀχλώδες, τὸ, subst. t.2, c.1575, h
Ὀχλώδης, ib.g. Ὄχμα, t.1, c.1367, d
Ὀχμάζω, ibid.
Ὀχμαί, apud Etymol. legitur & in lex. meo vet. sed sine expositione. Sunt qui interpr. Fibula.
Ὄχμος, t.1, c.1367, f. Ὀχὴ, t.2, c.1631, c
Ὀχνοι ἀσπίδων ex Herodoto affertur pro Amenta seu habenæ clypeorum, sed scribendum ὄχανα.
Ὀχὸς, t.1, c.1368, e Ὄχος, Currus, &c. t.2, c.1579, c
Ὀχὸς, Hesychio ὀχούμβος, φερούμβος, Vector. At Ὀχεῶν idem expon. βαίνων.
Ὀχυρόομαι, t.1, c.1373, g. Ὀχυρόπαπς, t.1, c.1374, a
Ὀχυρὸς, t.1, c.1373, g. Ὀχυρότης, ib.
Ὀχυρόω, ib. Ὀχυρωμα, ib.
Ὀχωεὼς, ibid.
¶ Ὀψ, Vox, &c. t.2, c.1582, b. & 1695, f. Ὀψ, Oculus, &c. t.2, c.1381, a
Ὀψαιον, ib.b.
Ὀψάελον, ib.d. Ὀψάομαι, t.2, c.1591, e
Ὀψαρτυσία, t.2, c.1589, e. Ὀψαυσις, t.2, c.1584, h
Ὀψαρτυτικὸς, ib. Ὀψαρτυτὴς, ib.c
Ὀψέ, t.2, c.1583, g. Ὀψαρτύω, ib.e
Ὀψίαν, t.2, c.1381, b. & t.3, c.462, c.ob. Ὀψία, t.2, c.1585, e
Ὀψίαω, t.2, c.1585, e. Ὀψημα, t.2, c.1591, e
Ὀψῆ, t.2, c.1584, e. Ὀψία, sub ὥρα, t.2, c.1585, c
Ὀψιαπαπ, adverb. ib.b. Ὀψιάπαπς, ib.
Ὀψιαπρον, adverb. ib. Ὀψιαθὴς, t.2, c.1584, e
Ὀψιβλαφέω, t.1, c.746, c. & t.2, c.1584, f
Ὀψιβλαστὴς, t.1, c.746, b. & t.2, c.1584, e
Ὀψιβλαστὸς, ib. Ὀψιαμον, t.1, c.814, h
Ὀψιμος, t.2, c.1584, f. Ὀψιγνὴς, ib.g
Ὀψιγόνιον, τὸ, subst. ibid.
Ὀψιγονον, t.1, c.842, b. & t.2, c.1584, g
Ὀψιγονος, t.1, c.842, a. & t.2, c.1584, g
Ὀψιέστερος, t.2, c.1585, b. Ὀψίζω, ib.f
Ὀψιμαρτίω, t.2, c.79, c. Ὀψικαρπία, ib.
Ὀψικαρπος, ib.b. Ὀψικλεθυδος, t.2, c.111, b
Ὀψιμαθεια, t.2, c.787, e. Ὀψιμαθέω, ib.f
Ὀψιμαθὴς, ib.d. Ὀψιμαθία, ib.e
Ὀψίμορος, t.2, c.1584, h. Ὀψιμος, t.2, c.1585, a
Ὀψιος, t.2, c.1584, h. Ὀψινὸς, t.2, c.1585, c
Ὄψιος, ib.b. Ὀψιότης, ib.e
Ὀψίπλουτος, t.2, c.1584, h
Ὀψις, Visus, &c. t.2, c.1379, f. Ὀψις, Facies, &c. c.1380, b
Ὀψισμὸς, t.2, c.1585, h. Ὀψιαπορέω, t.3, c.933, g

Ὀψίαπορος

Ὀψίαπορος, t.3, c.933, g.
Ὀψίπολος, t.3, c.1394, e.
Ὀψιφανὴς, Serò apparens.
Ὀψίβαφος, t.2, c.1587, a.
Ὀψοδία, ib.
Ὀψολόρος, ib.
Ὄψον, t.2, c.1585, h.
Ὀψονόμος, ib.
Ὀψοπιητικὸς, ib.b.
Ὀψοπιϊκὸς, ib.
Ὀψοποιὸς, t.2, c.1588, c.
Ὀψοπωλία, ib.
Ὀψηπέστος, t.3, c.1380, e. & g
Ὀψιφάγος, t.2, c.1588, d
Ὀψῶν, t.2, c.1585, h
Ὀψοδιδάκτος, ib.b
Ὀψολογία, ib.c
Ὀψομανὴς, ib.d
Ὀψομυῆς, t.2, c.1587, e
Ὀψοποιέω, t.2, c.1588, a
Ὀψοποιία, t.2, c.1587, g
Ὀψοποιὸς, ib.f
Ὀψοπωλὴς, ib.
Ὀψοπώλιον, ib.
Ὀψοπωλὶς, ibid.
Ὄψος, Hesychio μαχθηρὸς, Malus, Improbus.
Ὀψοφαγέω, t.2, c.1588, g. Ὀψοφαγία, ib.
Ὀψοφαγίστης, ib.f. Ὀψοφάγος, t.2, c.1591, b
Ὀψοφία, ib.c. Ὀψοφόρος, t.2, c.1589, b
Ὀψῶν, t.2, c.1591, c. Ὀψωνέω, t.2, c.1589, g
Ὀψῶνης, ib.f. Ὀψωνητικὸς, ib.h
Ὀψωνία, t.2, c.1590, b. Ὀψωνιάζω, ib.f
Ὀψωνίζομαι, ib. Ὀψωνισμὸς, ib.g
Ὀψωνιον, ib.c. Ὀψωνισμὸς, ib.g
Ὀώρων, Hesych. γυναικῶν, Vxorũ: ὠθεῖ τὸ ὀαείζειν. pro quò suprà ὀάρων.

Π

Π, Nota decimæsextæ apud Græcos literæ, quam vocant πῖ. Affinis ea est πῦ φ, in eãmq; mutatur sæpenumero, vt quum ἐφ' ᾧ dicitur pro ὅτῳ ᾧ, & ἐφοεῖω pro ὀπτοεῖω. Est etiam numeralis nota, significans octoginta, hoc modo, π'. Acuti verò accentus apice præfixum π, denotat octoginta millia, hoc modo, π.
Maiusculum etiam Π numeralis nota est, eum numerum cuius initialis litera est notans, nimirum πέντε, Quinque. Et reperiuntur interdum etiam aliæ numerales literæ eius ventri inclusæ, quas quinquies efferendas indicat. vt Δ̄ significat πεντάκις δέκα, id est πεντήκοντα; quinquaginta: Η̄, πεντάκις ἑκατὸν, id est πεντακόσια, Quingenta: Χ̄ πεντακισχίλια, Quinque millia: Μ̄, πεντάκις μύρια, id est Quinquaginta millia: quemadmodũ fusius docui in Appendice De numeris.
Πᾶ pro πῆ, t.2, c.1510, c
Πᾶα pro πᾶσα, Herodian. gramm. apud Etymologũ. Meminit & Eustath.
Παγαυάλια, quod in v.l. habetur, est Latinum vocab. Græcis literis scriptum.
Παγκοιὸς, t.3, c.266, h. Παγαῖ, t.3, c.267, b
Παγασαὶ, αἱ, propr. ib.c. Παγασαῖος, ib.
Παγγέλοιος, ου, ὁ & ἡ, Omnino ridiculus, apud Luc.
Παγγενέτης, t.1, c.819, b. Παγγωνὴ, t.1, c.834, h
Παγγωνὴς, ibid.
Παγγλάδιγξ, festum apud Rhodios celebrari solitũ quando vineæ putabantur. Ita v.l. sed absque autoris nomine. Fortasse rectius παγκλάδιγξ.
Παγγλωσσία, t.1, c.856, d. Παγγώνιος, t.1, c.892, h
Παγεὶς, t.3, c.261, g
Παγελὸς, Pedis talus, v.l. ἀμαρτύρως.
Παγεὸς, t.3, c.267, a. Παγετὸς, ib.
Παγετώδης, ib b. Πάγη, t.3, c.265, d
Παγλῶσσα, (infinit. aoristi 2 ἐπαγλω, à πήγνυμι) Concretum esse.
Παγλωσὸς, Puluis ex itinere aut cursu. Ita v.l. sed verba Hesychii sunt, ὁ ἐξ ὁδοιπορίας καὶ δρόμου κονιορτός.
Παγπὸς πολὺς, Barba cana, ex interpr. Gazæ lib. 7 Histor. pl. Theophr. cap. 7. Sed pro παγπὸς reponitur πώγων.
Παγλοθύω, t.3, c.265, f. Πάγλος, t.3, c.267, c
Παγλότης, ητος, ἡ, Soliditas. Vide πάγλος.
Παγλόω, t.3, c.267, d. Παγὺς, t.3, c.265, e
Παγίως, t.3, c.267, d. Παγιώτερον, ib.
Παγιώτερος, ib.c. Παγκάκιστος, t.4, c.325, f
Παγκακὸς, ib. Παγκάκως, ib.
Παγκαλὸς, t.2, c.37, f. Παγκάλως, ib.g
Παγκαρπία, t.2, c.79, e. Παγκάρπος, ib.d
Παγκαρπος, ib.c
Παγκέλευον, vocabulum à Budæo fictum ex πᾶς & Κελτοὶ, ad formam τοῦ Παγκόσμιον & Παγκαπῴλιον. Vide prior. annot. in Pand.
Παγκλαυστος, ου, ὁ & ἡ, Omnino lamentabilis. At in v.l. redditur & actiuè, Semper lugens.
Παγκλινεία, t.2, c.247, b. Παγκοινος, t.2, c.297, a
Παγκρατὴς, t.2, c.408, c. Παγκρατησία, t.2, c.413, a
Παγκραπαίζω, t.2, c.409, g. Παγκραπαστὴς, ib.h
Παγκραπαστικὸς, t.2, c.410, c. Παγκραπαστικῶς, ib.
Παγκράπον, t.2, c.408, c

Παγκρέας, t.1, c.1612, d. obit. t.2, c.417, d
Παγκρυφος, ου, ὁ & ἡ, Omnino occultus.
Παγκοπηξία, t.3, c.266, c
Πάγος, Collis, &c. t.3, c.265, f. Πάγος, Glacies, &c. c.266, a
Πάγευρος, t.3, c.266, d. & 621, c.ob.
Παγχαλκᾶς, t.4, c.374, c. Παγχαλκᾶς, in Παραλκᾶς.
Παγχαλκος, t.4, c.381, e. Παγχρηστος, t.4, c.601, b
Παγχρυσος, t.4, c.657, c. Παγχρυσος, t.4, c.656, c
Παγχυ, adverb. poet. Omnino, Penitus. Hom. Il. τ, Ἠ, ὑτοὶ οὐκέτι παγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ᾽ Ἀχιλλεῦς. Od. ο, — πάγχυ λιλαιεαι αὐτοῦ ὀλέσθαι.
Παγχθὴς, t.3, c.267, a
Παγῶν Dorice pro πηγῶν, Fontium: à παγὴ pro πηγή.
Πάδος, Padus, Lat. qui Græcè Ἠριδανὸς, Eridanus. Suidas & alii. Plut. Sympos. lib. 5, καὶ τοῦ Τιταλικῶν οἱ ἀφὲ τὸν Πάδον οἰκοῦντες.
Παθαίνομαι, Afficior vehementer & concitor, & ita quidem vt etiam affectus, qui παθὴ dicuntur, commoueã. Luc. ὀρθῶν γὰ ὡς ἐν Ἄρει πάγω ἀφὲ φόνου καὶ φαρμάκων ἀγωνιζόμενος, ὑπόφυσῶς ἐπαθήνατο, Mirum in modum affectus est & exarsit inter disceptandum, & ita vt πάθος concitaret. In v.l. redditur Affectus cõmoueo, Indignor, Afficior. Hesych. exp. δεινοπαθῶ.
Παθαίνομαι, Afficior morbis animi, vt vertit Bud. in hoc Synesii loco, ἀλλ' ἔστ ἀφεωσία δεινὰ μεως, ὁμολοῦπα τῆς χείρωσι χεῦσιν ὅπῃ τῆς φύσεως, ἢ μηδένα ὦπον παθαίνεσθε.
Πάθη, t.3, c.70, d
Παθημα, Quod quis patitur, &c. t.3, c.65, c. Παθημα, Morbus, &c. ibid.d
Παθημάτις, pro παθήμαση, t.3, c.66, a
Παθηπικὸς, ib.c. Παθηπικᾶς, ib.f
Παθηπὸς, ibid.a
Παθογνωμικὸν, vocatur quod propriè affectionis speciem significat. Propriè quidem de signo dicitur, impropriè de symptomate, & quatenus tantùm morbi naturam indicare potest. Hæc Gorr. inter alia. In v.l. παθογνωμικὸν σημεῖον, Signũ quod vnà cum morbo inuadit, nec ab eo separari potest: vt in pleuritide difficultas anhelitus & febris: ex Gal. De diff. morb.
Παθολογικὴ, pars medicinæ, t.1, c.249, g
Παθοποιία, Affectuum commotio: ſchema quo vel odium vel iracundiam vel misericordiam commouemus, inquit Iul. Rufinianus.
Πάθος, Quod quis passus est, &c. t.3, c.66, g. Πάθος, Morbus corporis, &c. c.67, b. Πάθος, Morbus animi, &c. c.68, a. Πάθος, apud rhetores, c.69, h
Παθὼν π, sine ἡ παθὼν, t.3, c.63, a
Πᾶ, non solùm est nominat. nominis πᾶς, sed ponitur etiam pro πῆ, vt quidem. ann. v.l.
Παιὰν, ἄνος, ὁ, hymnus in laudem Apollinis (necnon Dianæ, secundum alios) qui canebatur ad amoliendum & propulsandum aliquod malum, siue morbi (ac præsertim pestis) siue belli. Sed & parta victoria, aut in prælii congressu, canebatur: à verbo παύω, quasi παυαὶ. Thuc. Scholiast. annotat, ante bellum quidem, Marti, post bellum autem Apollini pæana cani solitũ. Atque illum pæana quidam ὀλέριον appellatũ perhibent. Xen. Hellen. 7, ἐδ ἐπνοπιοιοῦ τι ἢ δυθυμοῦ τι, καὶ ἀπονδὰς καὶ

παιᾶας, ὡς εἰρώνης γελωμενδύνης, ἐπιτιμῶν. Lib.2, eiusdē operis, ὀκαίζομαι παιᾶα. Plut. in Romulo, ὅθηνικὴν παιᾶνος ἠκόρχων. Idem in Lycurgo, ὀθόρχην ἐμβατηρίου παιᾶνος: de pæane qui ante congressum canitur. Generalius autem παιὰν de hymno qui canebatur & alii cuilibet deo, adeò vt diis quoque inferis tribueretur. Xenoph. Hellen. 4, ὕμνησαν τὸν ἀδὲ τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα. Quinetiam plurali numero Παιᾶνες generaliter cantilenæ, & hymni deorum, necnon ἄδημαι, & κῶμοι, vt Hes. exp. Apud eundem Παιᾶνας sunt οἱ ἐν τοῖς πανδῶνας ἄδοντες.

B Παιὰν dicitur & ipse Apollo, vt testatur inter alios Macrob. Interdum verò quicunque medetur, seu remedium affert. Eurip. καὶ μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι.

Παιὰν, metricus pes, qui est duplex. nam aut à longa oritur, quam tres breues consequuntur: aut à breuibus deinceps tribus, extrema producta atque lōga: vt scribit Cic. ex Aristotele. Vide meum lexicon quod Ciceronianū inscripsi. ILLING EST Παιανίζω, Pæanem seu pæanas cano. Xen. ὡς οἱ ἀφηρέθησαν αἱ θάπτειαι, καὶ ἐπαύετο καὶ ἐπαιάνισαν. Verbale Παιανισμός, οῦ, ὁ, Pæanis seu pæanum cantatio.

C Παιανικός, Qui est è tribu Pæaniensi: vt Demosthenes παιανικός. Vide Suidam.

Παῖμα, t.3, c.21, b.	Παιγνίμων, ib.
Παιγνία, t.3, c.20, h.	Παιγνίμων, t.3, c.21, a
Παιγνίμων, ib.	Παίγνιον, t.3, c.20, f
Παιγνιαῖος, τὸ, subst. t.3, c.21, a.	Παιγνιώδης, ib.
Παιγνιωδῶς, ib.	Παιδαγωγεῖον, t.3, c.11, f
Παιδαγωγέομαι, t.3, c.12, a.	Παιδαγωγέω, t.3, c.11, f
Παιδαγωγία, ib. d.	Παιδαγωγικός, ib. e
Παιδαγωγικῶς, ib.	Παιδαγωγός, t.3, c.10, e

D Παιδάκιον, οῦ, τὸ, in v.l. redditur Puellulus, sicut & παιδάριον. At Hesych. non παιδάκια sed παιδάκιμα exp. μαιεάκια. quod παιδάκιμα magis etiam suspectum est.

Παιδάριον, t.3, c.15, d.	Παιδαριώδης, ib. g
Παιδεία, t.3, c.17, c.	Παίδειος, t.3, c.14, d
Παιδεραστέω, t.3, c.12, e.	Παιδεραστής, ib. d
Παιδεραστία, ib. e.	Παιδέρως, ib. f
Παῖδες, οἱ, t.3, c.34, e. obit.	Παιδδόμα, t.3, c.18, c
Παιδδόομαι, t.3, c.17, b.	Παιδδοῦσ, t.3, c.18, d
Παιδδυπέον, Docere oportet, seu instituere.	
Παιδδυπέριον, t.3, c.18, f.	Παιδδυπής, ib.
Παιδδυπικός, ib. g.	Παιδδυπῶς, ib.
Παιδδυπός, ib.	Παιδδύω, t.3, c.16, d
Παιδνίος, t.3, c.14, e	Παιδνία, Puerilia, ib.
Παιδιά, Ludus, &c. t.3, c.19, c	
Παιδία, neutr. plur. num. vide in παιδίον.	
Παιδικά, τὰ, t.3, c.14, g.	Παιδικός, ib. e
Παιδικῶς, ib. g.	Παιδίνη, t.3, c.15, d
Παιδίον, ib. b.	Παιδισκάριον, t.3, c.16, c
Παιδισκίον, ib. a.	Παιδίσκη, t.3, c.15, h
Παιδίσκος, ib. g.	Παιδιώδης, ib. d, & 19, g
Παιδνός, t.3, c.16, c.	Παιδοβοσκός, t.3, c.8, b
Παιδογραφία, ib. c.	Παιδογόνος, ib. b
Παιδδεν, t.3, c.15, b.	Παιδοκομέω, t.3, c.8, d
Παιδοκόμος, ib. c.	Παιδοκτονία, ib. d
Παιδοκτόνος, ib.	Παιδολέπτεια, t.3, c.12, h
Παιδολέσχεια, ib.	Παιδολέσχαρος, ib.
Παιδολογία, t.3, c.8, d.	Παιδομαθής, ib. e
Παιδεμανής, ib. f.	Παιδεμανία, ib.
Παιδονομία, ib. g.	Παιδονόμος, ib. f

G Παιδοπάτης, οῦ, ὁ (ea forma dictum qua παρθενοπάτης) Puerorum deceptor, Pædico. Alexis apud Athen. libro 13, παιδοπάται ὄντες, καὶ τὸν μόνον ἐξηλωκότες τὸν ἀρχαῖον ὑμῶν τῆς σοφίας Ζηνῶνα τὸν Φοίνικα· ὃς οὐδέποτε γυναικὶ ἐχρήσατο, παιδικοῖς δ' ἀεί. Vide Hesych.

Παιδοπαιστής, t.3, c.9, b.	Παιδοπαιστικὴ, f. δοκιμή, ib. b
Παιδοπεία, t.3, c.8, h.	Παιδοπο, ὸς, ib.
Παιδοπωλοῦμαι, t.3, c.9, a.	Παιδοπωλῶ, ib.
Παιδοπόρος, ib. b.	Παιδοπορέω, ib. c

Παιδοτέκνωσις, Liberorum procreatio. in v.l.

Παιδοτόκος, οῦ, ἡ, Puerpera, Quæ peperit. Item παιδοτόκος βίος, Vita pueros pariens seu producens, Vita coniugalis seu coniugialis, quæ liberorum est procreatrix. vulg. lex.

Παιδοτρεῖον, t.3, c.9, h.	Παιδοτρεῖον, ib.

A Παιδοτρείς, ib. c.

Παιδοτρεῖα, ib. g	
Παιδοτρεῖκός, ib. f.	Παιδοτρεῖκῶς, ib.
Παιδίτρεφ, ib. c.	Παιδοτρέφω, t.3, c.10, b
Παιδοτροφία, ibid.	

Παιδουργία, ας, ἡ, Liberorum procreatio, v.l. ex Plat. De leg. Præcedere autem debet Παιδουργός, Liberorū procreator.

Παιδοφόρος, t.3, c.10, b	
Παιδοῦσα, Prægnans. v.l. ex Callim. Suidas vult scribi vel παιδουσα, vel παιδεῦσα.	
Παιδοφορέω, t.3, c.10, c.	Παιδοφορία, ib.
Παιδοφθόρος, ib. b.	Παιδοφιλέω, ib. c
Παιδοφιλής, ib.	Παιδόφιλος, ib.
Παιδοφονία, ib. d.	Παιδοφόνος, ib.
Παίζω, t.3, c.19, h.	Παιήσομαι, t.3, c.21, h

Παιήων & reliqua vide in Παιών, paulo post.

Παίκτης, t.3, c.21, b	
Παῖον, Tutum, Firmum. Hesych.	
Παιόνειος malè in v.l. pro παιώνειος, quod vide. Sic παιονία herba & Παιονικός, pro Παιωνία & Παιωνικός. At Παιονία per o est Pannonia: sicut Παίονες, Pannonii, habēs nom. sing. Παίων.	
Παίπαλα, Loca præruptra, Loca salebrosa. δύσβατα expon. schol. Aristoph. in Nub. Vide Παιπαλόεις.	

Παιπαλᾶν, Circumspicere, Scrutari ἀδιασκοπῆν, ἐρευνᾶν. Hes.

Παιπάλη, ης, ἡ, Farina tenuissima, Quod in farina est tenuissimum, Flos farinæ. Redditur & Flos polentæ, Pollen. Affertur & παιπάλη ἀλφίτων, ex Gal. κῆ ἁπλ. lib. 2. Et μετὰ παιπάλης ἀλφίτου, ex Dioscoride. vbi quidam interpr. Cum polenta, Plinium sequuti: sed magis probatur, Cū tenuissimo farinæ polline, sequendo Marcellū.

Παιπάλη vocatur etiam nix minutatim cadens.

Παιπάλη metaph. pro valde astuto & versuto, seu vafro, apud Aristoph. & quasi dicas eo cuius subtilis est astutia, seu versutia: in Nubibus, Δέξαι νῆψιν σεμμα, κρόπαλον, παιπάλη.

Παιπάλημα, ατος, τὸ, idem quod παιπάλη, Farina tenuissima, &c. Ac sicut παιπάλη metaph. ponitur, sic quoque παιπάλημα pro versutissimo & astutissimo, & qui præ versutia nouas subinde vias elabendi excogitat. Demosth. Æschinem vocauit παιπάλημα, veluti hominē acrimonia & subtilitate ingenii quotidie multa meditantem mala quibus aliis noceret, sibi prodesset, vt annot. v.l. In quibus Luc. de peridítissimo & spurcissimo homine vsus esse traditur, scribens ὦ παιπάλημα καὶ κίναιδος. Vide Suidam. Meminit huius vocis & Bud. in Cōm. Erasmus itē in prouerb. Cercopū cœtus. In v.l. annot. παιπάλημα esse etiam inæqualitatē summorum montiū, teste Etym. sed hunc ipsemet cōsule. In iisdem

F est Παιπάλημος, Asper, Rudis. Vide Παιπαλόεις.

Παιπάλλω, Concutio. In v.l. additur etiā Exploro, Indago: sed significationes duorum verborū, videlicet Παιπάλλειν & Παιπαλᾶν, perperam in vnam commiscent: vt ex Hesychio cognosces.

Παιπαλόεις, εντος, ὁ, Præruptus, Salebrosus, Asper. Σάμιος παιπαλόεσσα, Od. ι. vbi exp. τραχείας. Sic παιπαλόεντες apud eundem Hes. exp. βραχέος. Sed παιπαλόεσσα ὁδὸς exponitur etiam Puluerulenta, & velut παιπάλιν ἀποτελοῦσα. Vide Eustath. Sciendum est porrò autorē breuium scholiorum in hunc versum Od. κ, Ἔστιν δὲ σκοπιὴ ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθεῖν, annotare, παιπαλόεσσαν esse βραχείαν. Vnde (inquit) ὁ τῆς σωφροσύνης appellamus παιπάλιμον eum qui est τραχὺς, non autem ἁπλοῦς. Vbi obserua scribi παιπάλιμον cum ι, non cum η, vt v.l. habent: afferentia alioqui & illā scripturā. Illud porrò παιπαλόεσσαν quosdam & σκολιὰν exponere testatur Hesych.

Παιπανεία, Inanis gloria, v.l. sine vllo testimonio.

Παῖς, Puer, &c. t.3, c.5, a. Παῖς, Seruus, &c. c.6, c. Παῖς, filius, &c. c.7, a Παῖς, t.3, c.5, a

H Παισαρδυμα, Quod circunquaque scissum est, in v.l. Hes. παισαρδύματα exp. κεκεμμένα.

Παῖσμα, Ingressus. v.l. ex scholiaste Homeri qui exp. ποδῶν βάσιν. Postquā enim ἐπαίσαντα esse dixit ἐφορμῶντα, addit, παῖσμα γὰρ ἡ τῶν ποδῶν βάσις: si modò ipse ita scripsit.

Παισὸς, vrbs quædam inter Pariū & Lampsacum, quæ & Ἀπαισὸς dicta fuit. Est Παισὸς & fluuii nomē. Vide Eust.

A Παιστικός, t.3, c.20, f

Παιφάσσω, quasi πάντη τὸ φάος ἀίσσω, Oculos circunquaque verto, Oculos quoquouersum circumduco. Suidas vult esse φανεροποιῶ, id est Manifesto. Vnde redditur & Illustro. Sed addit idē lexicographus, ἢ ὁρμῶ. Alii verò non simpliciter ὁρμῶ exp. sed ὁπερ ἐκεῖνος ἢ ἀθυτοποιοῦσ ὁρμῶ: à φῶς, vnde fit φάσσω, deinde παφάσσω & παιφάσσω Hom. Il. β, Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέστυτο λαὸν Ἀχαιῶν Ὀβριμον ἐνναλίοιο. Vbi quidā interpr. Emicās. In v.l. redditur non solùm Imperū facio, (in qua interpretatione respicitur ad illud ὁρμῶ) sed etiā Volito, Festino. Vide Eust. & Etym.

Παίων, t.3, c.21, f

Παιών, ῶνος, ὁ, & Παιήων, idem quod παιὰν, de quo dictum fuit suprà. Plato epist. 7, ἐφέρομεν δὴ τοῦτο τοῖς, παιῶνά τινα ἀναθεσόντες βαρβαρον καὶ πολεμικόν. Est etiā Apollinis epithetū, sicut παιὰν. Pausan. ὁ βωμὸς, Ἡρακλέους, καὶ Διὸς, καὶ Ἀπόλλωνος ὃν καὶ παίωνος. Interdū & de medico dicitur. Aristoph. in Pluto, Ἀσκληπιοῦ παιῶνος ἀμφοῖν τυχόν. Est quoque metrici pedis nomē, de quo in Περὶ ὑψ dictū fuit. At in v.l. dicitur esse metri genus, perperā, & scribitur Παίων paroxytonē: quam scripturā constat huic nomini conuenire quum significat Pannonē, id est, eum qui est ex Pannonia. Illud autem Παιῶν est potius poeticum, quo medicus etiā significatur. Vnde & παιῶνι μύθῳ adiectiuè apud Nōnū, Salutifero. In Epigrām. παιωνίν χεῖρ, medica manus. In iisdem παιῶνα βουλὴν legimus. Hinc Παιωνικὴ, Ars medica, vel Medicina, Medicatio. ἰατρεία. Inuenitur etiā Παιωνὶς σοφία ex Epigr. pro παιῶν. Cæterùm hoc Παιῶν est etiam nomen proprium eius qui medicus deorum est, alius ab Apolline, secundū Heliodū. Vide Eustath.

Παιωνία, herba Pæonia: quam & γλυκυσίδην vocat Theophr. lib. 9 Hist. plant. cap. 9, vt ann. v.l. in quibus additur esse & festum Apollini sacrum: sed non sine errore. Potius enim παιωνία hoc in significato scribendum fuerit, accentu in antepen. Παιωνία est etiā antidoti nomen, necnon catapotii: de quibus lege Gorr. sed scribentem & hic in herbæ nomine παιονία per ο. quū tamen hæc scriptura potius conueniat illi significationi qua dicitur de Pannonia. Meminit & Ἀθηναῖς Παιωνίας Pausanias: scribēs, πρῶτοι δὲ τὰ βωμοῦ μοῖραν, Ἀφροδίτης καὶ Παιωνείας καὶ Γαστοῦς, καὶ Ἀθηναῖς ὃς Παιωνίας.

Est item Παιωνία fœmininum à Παιώνιος: quod vide.

Παιώνιος, ου, ὁ & ἡ, Ad medicinam valens. Ad medendum idoneus, Medicatorius, Medicator. In Anthol. epigr. χρυσὸς ἔρωτος ἀεὶ παιώνιος, Aurum ad medendum amori valet, Aurum est amoris remediū. Item παιωνία χεὶρ, medicatoria manus seu medicatrix. Sic παιωνίαις χερσὶν apud Aristoph. Apud Hesych. legimus Παιώνια, φάρμακα ἰατρικά, ἢ θεραπείας. itē Παιώνιον, ἴασιν, θεραπείαν. necnon Παιώνιος, Διόνυσος.

Παιωνίζω, idem quod παιανίζω, suprà. Thucyd. lib. 2, ἐπαιώνιζόν τε ἅμα πλέοντες ὡς γενικικότες. Hinc Παιωνισμὸς, idem quod παιανισμός.

Παιωνισμὸς vide in præcedente Παιωνίζω.

Πάκος. Theophr. ait in Syria nasci χαλβαίνω, id est galbanum, ὃν τὸ πάκου καλουμένου, id est ex paco dicto. Sic Gaza, lib. 9, c. 7, Hist. pl. vbi tamen ὃν τὸ πάκοις legitur. v.l.

Πακτὰ, pro πικτὴ, t.3, c.263, d. & 271, a	
Πακτὰ, τὰ, t.3, c.271, a.	Πακτὴς, ib. f
Πακτὴς, ib. a.	Πακτόω, ib. b

Πακτωλὸς, οῦ, ὁ, Pactolus: aurifer ille fluuius Lydiæ.

G Πάκτων, ωνος, ἡ, t.3, c.271, e

Παλάθη, ης, ἡ, Massa ficorū & pinguiū caricarū, quas in morem laterum figurantes, vt diu illæ sæ permaneant, calcant atque compingunt: Hieron. in caput 1 Oseæ. Meminit & in cap. 6 Ezech. Apud Lucianum παλάθη ἰσχάδων, necnon παλάθη καρυκῶν legitur: καὶ παλάθιον ἰσχάδων οὐτός γε προσοπλήψεται. item, ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρυκῶν. Apud Esaiā παλάθη σύκων. Gaza παλάθας vertit offas, vbi Theophr. ex prunis nucleo dēpto cōtusis fieri παλάθας scribit: Hist. pl. lib. 4, c. 3. Et quod Plin. dicit, Purgatum enim tundunt, seruantque eius offas, Theophr. παλάθας vocauerat. Apud Dioscor. de bellio, ἀσφόβωλον παλαθῶδες, Plinius explicat Et in offas conuolutum hadrobolon: vt ann. v.l.

Παλαθὶς, ίδος, ἡ, idē quod παλάθη, proximè præcedēs Strabo. ἐξοικειοῦσθαι τοῖς αὐθρώποις μεταδόσει παλαθίδων.

Παλαθώδης, cuius neutrum Παλαθῶδες vide paulo antè in Παλάθη. Πάλαθ, t.3, c.22, f

Παλαιὰ, sub. διαθήκη, t.3, c.23, h

Παλαιάζω, Iamdudum, v.l. ἀμαρτύρως.

Παλαιγενής, έος, ὁ & ἡ, q.d. Olim genitus. vnde ponitur pro prisco seu vetusto. vt apud Apollon. in principio Argon. Ἀρχόμενος σέο Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωῶν Μνήσομαι. Item pro annoso seu sene, ex Aristoph. affertur, χεῖρ' ὦ

B πρεσβῦπα παλαιγενής. Additúrq; legi & παλαιγενὲς in vocatiuo apud eundem. Videtur autem ludendo adiectū esse hoc vocabulū post πρεσβῦπα. Ab Hesychio παλαιγενὴς exponitur πρεσβύτατα.

Παλαιγόνος, Antiquus, Grandis natu. Ex v.l. sunt hæc, erroris suspicione non carentia.

Παλαιγονος, vide paulo pòst in Παλαιόγονος.

Παλαίθετος, ου, ὁ & ἡ, A longo tempore asseruatus & reconditus. ὁ ἐκ πολλοῦ χρόνου ἀποτεθείς.

Παλαιμάπωρ, t.2, c.826, c

C Παλαίμων, ονος, ὁ, Palæmō: deus marinus, filius Leucothea: prius Melicerta, à Latinis Portumnus dictus. At verò παλαιμονεῖν ex Pindaro in Pythiis affertur pro Contendere: χαῖρε τοξοπάδι παλαιμονεῖ κενεᾷ.

Παλαιόγονος, ου, ὁ, Priscus. vt παλαιόγονον Κεκροπίων, in Epigramm. Dicitur etiam παλαίγονος eadem signif.

Παλαιοδέης, ab Hesychio exponitur παλαιοπρεπῶς, & δραστέρος.

Παλαιόθυρα, τὰ, t.3, c.25, e.	Παλαιὸς, t.3, c.23, b
Παλαιότης, t.3, c.24, b.	Παλαιοῦμαι, ib.

D Παλαιουργοῦμβρος, Veteramentarius. v.l.

Παλαισκηνής, t.3, c.898, a.	Πάλαισμα, t.3, c.25, g

Παλαισμοσυνὴ, ibid.

Παλαιστᾶς, vide Παλαιστὴς in Παλαιστή.

Παλαιστὴ, ῆς, ἡ, Mēsura quatuor digitorum, seu quaternūm digitorum. Vocatam παλαιστὴν Etymol. tradit quasi πλαστὴν, nimirum ὡσεὶ τὸ πέλας συνάγει τὰ ὀστᾶ, id est, πλησίον ποιεῖν τοὺς δακτύλους. Fuit verò DICTA Παλαιστὴς quoq; si Polluci & post eum Eustathio credimus. Sed apud illum habemus tantùm Παλαιστὴς, per ι, & hoc παλαιστὴς. Ita enim legitur, τὸ δὲ αὐτὸ (idem videlicet quod δοχμὴ, seu δακτυλοδόχμη: quibus significari ait συγκλειόντας τοὺς πέσσαρας δακτύλους) καὶ παλαιστὴς ἠλυκῶς, καὶ παλαιστὴς ἀρσενικῶς. Sed suspicor eum reliquisse scriptum, καὶ παλαιστὴ ἡ παλαιστὴς ἠλυκῶς, &c. Eustath. certè contrà huius παλαιστὴς mentionem nullam facit, sed cæterorū duorum duntaxat: scribens δῶρον esse tertiam partem ἀστραγαλῆς, quæ tertia pars vocetur etiam παλαιστὴ fœm. genere. & παλαιστὴς masculino. his enim significari δέκα σημεῖα πῆχεα δάκτυλον. Quibus consentanea sunt quæ alibi tradit, ἀστραγαλῶ εἶναι δώδεκα δάκτυλον: afferēs etiam vocabuli huius etymum, ὡσεὶ τὸ θεμὰ ἀστραγάλου τοὺς δακτύλους, id est ὀκτείνειν. Cæterùm vt ad παλαιστὴ reuertar, sciendū est, pro eo quod legimus apud Plin. Quaternūm digitorum magnitudine, habere autorē Geoponicōn, παλαιστιαῖα μεγέθη, subiungēs τὴν τέτρα δάκτυλον ἐκείνοις τοῖς ῥίζαις. Vno verbo redditur Palmus. siquidem Hieronymus παλαιστὴν, palmum, vt ἀστραγαλῶ, palmam, appellari tradit. Annotant tamen quidā Plinium hanc VOCEM Σπιθαμὴν vertisse dodrantē, id

E est, quantum est spatii inter expassos summum pollicē & extremū minimū digitum. Sed & lib. 21, c. 7, (inquiunt) palmum alto caule ait quod Dioscorides dicit καυλὸν ἀστραγαλῶν, id est dodrantalem. & de anthyllide lib. 21, c. 29. Addūt denique, Græcos vnum pro altero vsurpare. Aetius enim, quum cap. 21, libri 13, dicit viperā esse magnitudine cubiti, longissimam autem παλαιστῶν ῥιῶν, loco ἀστραγαλῆς posuit παλαιστὴν. alioqui minus scriptisset. Nam cubitus valet sesquipedem, id est palmos sex. Rursum Dioscorides libro 3, cap. 94, chamædryn θαμνίσκον ἀστραγαλῶν vocat: Hermolaus Barbarus vertit fruticem quatuor digitorum altitudine. non malè: quoniam eorū quæ plurimùm vsu veniunt, rationem habuit. Reliqui interpretes Plinium sequuntur, qui ἀστραγαλῶ dodrantem reddidit. Lib. enim 21, cap. 17, ornithogalum, & libro 27, capite 13, thlaspi dicit esse

F

G

H

caule semipedali: quem διανθημαῖον Dioscorides dixerat. Et lib.25,cap.8,radicem longæ aristolochiæ dixit esse longam quatuor digitorum lõgitudine, quã Dioscorides ἀνθημαίαν. Alioqui ramulos ἀνθημαίους in tithymalo heliofscopio,lib.28,cap.8: & in elatine, lib.27 cap.9, vertit,Semipedali altitudine,& semipedales. Denique & hoc ab iisdem annotatur, Pliniũ, quũ palmũ dicit,fere dodrantẽ intelligere: vt lib.20,c.11: in oreoselino,lib.21,c.8:in chrysocome,lib.24,cap.15,& in aliis pluribus locis. Esse alioqui duplicem palmũ:minorem, digitorũ quatuor,(qui non solùm παλαιστὴ siue παλαιστὴς sed etiã δῶρον & δορυμή,& δακτυλοδόχμη dicatur) & maiorẽ,duodecim digitorũ, à Græcis ἀνθημῶν vocatum. Hæc sunt quæ ab illis annotãtur.Quæ quũ ita sint,sunt qui ἀνθημῶν esse velint palmũ magnũ.Esse autẽ ἀνθημῶν appellatã hanc mensurã, ὥσπερ τὸ ὀπτανδὲν πὸ δακτύλοις,id est,quòd diducãtur digiti. Sed quãuis hæc ab iis dicantur, sciẽdum est Plinium pro ἀνθημῶν nõ palmum magnum, sed simpliciter palmum dixisse, cùm alibi,cum vbi de anthemide scribit,Genera anthemidis tria tantùm flore distant, palmum non excedentia: ex hoc Dioscoridis loco,ὧν τὴς εἴδη τρία,αὐξῆσι μόνον διαφέροντα, ἀνθημαῖα.Alicubi verò ἀνθημῶν vna voce palmeum interpretatur: veluti quum scribit, Orchis herba,siue Serapias,foliis porri,caule palmeo: ex his Dioscoridis verbis,ὄρχις,ἣν σεραπάδα ἔνιοι καλοῦσι, φύλλα ἔχει ὁμοιόπορα πρασίῳ,καυλὸν ἀνθημαῖον. In vulg.lex. ἀνθημαῖος redditur Qui palmæ aut semipedis habet longitudinem, Palmaris, Vnius palmi,magni aut parui, altitudine:item Dodrantalis.Vide & Marcellum in Dioscoridem. Cæterùm non solùm Παλαιστῶος sed etiam Παλαιστῶος in v.l.legi sciendum est: sed ex librarii alicuius errore ortum mihi videri.

Παλαιστὴ τὴς χειρὸς,vide in Παλαστή.

Παλαιστής,t.3,c.25.g. Vide & cum proximè præcedenti nomine Παλαιστή.

Παλαιστῶος,vide cũ proximè præcedẽti nomine Παλαιστή.

Παλαιστικός,t.3,c.25,g

Παλαιστίνη,Palæstina,Syriæ pars.

Παλαιστὶς vide in Παλαιστή,paulo antè.

Παλαιστὸν,in v.l.affertur,tanquam idem significans quod παλαιστὴ siue παλαιστίς. Additúrque in exemplum hic locus ex cap. 25, Exodi, ποιήσεις στεφάνην παλαιστῶ κύκλῳ, facies coronam quatuor digitis per circuitum.Sed quũ nominatiui παλαιστὸν in superioribus (vbi de παλαιστὴ dictum fuit) nulla mentio facta fuerit, contrà verò παλαιστὴς ex Hesychio & Eustathio habueris, cur nõ inde potius genitiuũ παλαιστοῦ deducesi Nisi fortè apud eosdem Bibl.Græc.interpretes παλαιστὸν inueniatur.

Παλαιστέριον,Locus vbi palæstra exercetur.v.l.

Παλαίστρα,t.3,c.26,a. Παλαιστρικὸς,ib.f

Παλαιστρίτης,ib.d. Παλαίπατρος,t.3,c.24,a

Παλαίπτρος,ibid.

Παλαίφατος,ου,ὁ & ἡ,Iam olim dictus ceu celebratus, vnde redditur Priscus,seu Antiquus.παλαίφατα θέσφατα,Antiqua oracula,Homer.Od.ν. Legimus & δρυὸς παλαιφάτου,in Epigramm.

Παλαίφατος est & nomen viri proprium, qui multa volumina περὶ ὠπίσων scriptisse fertur. Extãt verò & Παλαιφάτου siue huius siue alius quædã de fabulis poeticis.

Παλαίχθων,ονος,ὁ & ἡ,Antiquam terram habens.vt παλαίχθων δῆμος ab Æschylo vocatur Athenienfis populus, quòd ex omni hominum memoria eiusdem terræ seu regionis esset incola:vtpote qui alio nomine dictus fit αὐτόχθων.Fortassis autem παλαίχθων reddi etiam possit Antiquus terræ possessor,seu priscus.

Παλαίω,t.3,c.25,c

Παλαίων,Stultus.μωρός,Hesych.

Παλαίωσις,t.3,c.24,c

Παλακίζω,Iniuria seu contumelia afficio. Et Παλακισμὸς, Iniuria, Contumelia, Illusio. V.l.ex Etymologo: apud quem tamen nondum inuenire potui.

Παλακῖνος, Bellicosus, vel Ad bellũ aptus, aut ad vsus bellicos.πολεμικήριος,Hesych.

Παλαμάομαι,t.3,c.32,a. Παλάμη,t.3,c.31,c

Παλαμὰς,ίδος,ἡ,Amaria, piscis.Vulgo.lex.ex Gaza apud Aristotelem.

A

Παλαμαῶομαι, pro παλαμάομαι, Compono fraudes. v.l. sed significatio nominis παλαμαῶος differit.

Παλαμαῶος,t.3,c.72,e. Παλάσσω,t.3,c.30,g

Παλασσέω,vide in Παλαστὴ quod proximè sequitur.

Παλαστὴ, à scholiaste Homeri (id est ab autore breuium scholiorum) exponitur ὁ αἰκὼν τὴς χερός. Siquidem in istũ Homeri versum,Od.α,Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα πρεσπτιδὶ Παλλὰς Ἀθήνη,annotat, si legatur παλαστήσασα, significaturum, πρὸ παλαστῆς, ὁ δὲ πρὸ αἰκὼνος τὴς χερὸς,νύξασα. At Eustath.scribit παλαστῆς,cum ω. In v.l. traditur poni & pro παλαστὴ,quod palmum declarat.

Παλάχη,Sors. Alia significata vide apud Hes.qui habet etiam Παλαχῆθεν quod exp.ὀπ ἠρεμέως,& ὀπ παλαιοῦ.

Παλαύειν, Allicere, Alliciendo fallere. Bud. vertit, Allicere, Fallere per allectores:ducta videlicet metaphora à columba illice quæ παλαύπεια vocatur. hæc enim excæcata,deinde reti impofita, fubfultans cæteras allicit. Gaza apud Aristot.παλαύβίας vertit Allectrices,siue Allectatrices,vt quædã editiones habent. Legimus autẽ apud hunc Anim.lib.9, c.7, αἱ πεθ' ἑστρεφὶ ζῶσιν ὀκτὼ ἴτη αἱ πτυφλωθῆναι ὑπὸ τῆς παλαυπείας τρεφόντων αὐτάς. Idẽ, πεκμαιρόμενοι ὀπ τῆς κατ' οἰκίαν τρεφομένων παλαυπειῶν. Hinc παλαύειν redditur etiam Pertrahere in retia, In laqueũ allicere. Vide Eras.in prouerb. Sedẽs columba, ἡμῶν πλεκαί.pro quo ἡμῶν tamen non malè suspicari videtur debere reponi ἡμμένη. Aristoph.in Auibus, καὶ ἐπαναστάζει παλαύειν δεδεμένοις ὀπ δικτύῳ. Plut.in Sylla metaphoricè vtitur, simúlque metaphoricæ significationis rationem oftendit, quum fcribit, Σύλλας δ' πᾶς ἔοικε πατέρας, ὡς φασὶ τὴ' σὺν ὄρνισι, πόσα ἐρόκοντα πὰ τῆς πολεμίων παλαύσας,ἀπήγαγεν εἰς τὸ θρασύπτερον ἄπωπας. At verò Παλαυτὴς ex Hesychio exponitur, Qui tendit retia vt aues allectas illis irretiat.Redditur & vno verbo Illex.

B

Παλαυτὴς & Παλαυπεία,vide in præced.Παλαύω.

Πάλη,t.3,c.24,c

Παληγόνες,Gigantes,pro πολυγόνες.Etymol.

Παλημάτιον,Pulticula, Pulmentarium, Pollux. v.l.ex Aristoph.cum hac expof. Græca, ῥόφημα ὀκ πτυπάλης. Hesych.exp.τὸ λεπτὸν ἄλφιτον.

Πάλη,t.3,c.24,c

Παλήκος,ου,ὁ & ἡ,Retro seu retrorsum tractus, Retractus, Vel Qui retro trahitur.εἰς τὸ πίσω ἑλκόμενος,Hes.

Παλίσκιος,t.3,c.868,d. Παλιστόπω,t.3,c.760,b

Παλίστυπος,ibidem.

Παλίφημος,pro Παλίμφημος,quod vide.

Παλίκλητος,t.4,c.685,b. Παλίωξις,t.1,c.1028,c

Πάλλα,t.3,c.29,c. Παλλάδιον,propr.ib.d

Παλλακεύομαι & Παλλακεία, vide in nomine proximè sequente Παλλακή.

Παλλακή,ῆς,ἡ, vel Παλλακὶς,ίδος,ἡ, Pallace, siue Pallaca, Concubina. At Pellex differre existimatur. Odyss.ξ, — ἐμὲ δ' ὠνητὴ τίκε μήτηρ Παλλακίς. Aristoph. ὄψει σε παλλακήν. Apud Plutarchum & Παλλακὴ & Παλλακίς. Prima significatione puellam siue iuuenculam declarare existimatur,& ex πάλλαξ fieri. Hinc est verb.Παλλακεύομαι,Sum pallaca,Sum concubina. Synes. epist.3, καὶ αὐτὴ πάλαι μὲν ἐπαλλακεύετο ναυκλήρῳ δεσπότῃ. Sic apud Plutarch.πρὸ Φαβίῳ παλλακεύεται. Ab Herodoto poni pro In concubinatum accipere, quidam annot. Verbale Παλλακεία,Concubinatus. Demosth. παῖ μὲν ἐπαίρεσις ἡδονῆς ἕνεκα ἔχομεν, παῖ δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας. Vbi complectitur domestica ministeria quibus παλλακαὶ funguntur.

Παλλάκιον,ου,τὸ,ex πάλλαξ,per diminutionem.vnde & Hesych.exp.μειράκιον, Adolescentulus.At vulg.lex. interpr.etiam Scortillum.

Παλλακὸς eidem lexicographo est ἐρώμενος,Amasius.

Παλλαυπας,pro epithero Palladis,v.l.ex Epigr.

Παλλάτιον,Palatium.Vide Plut.in Romulo.

Πάλλαξ,t.3,c.15,f.& 29,c. Παλλαὶ,propr.t.2,c.29,c

Πάλλαι,ibidem. Παλλένιος,t.2,c.689,a

Πάλλαξ,idem quod πάλλαξ, Adolescens.

Παλλόμβρος,t.3,c.29,b. Πάλλα,t.3,c.28,f

Πάλμα,t.3,c.29,c

Παλμικὸς adiect. vt παλμικὸν οἰώνισμα, vide Παλμοσκόπος paulo post. Παλμὸς,t.3,c.29,c

Παλμοσκόπος,ου,ὁ,Qui παλμὸν contemplatur,& ex eo diuinat.Sic παλμικὸν οἰώνισμα, Augurium quod inde capitur.Vide Suidam. Πάλος,t.3,c.30,g

Παλπεία,Siligo,Simila.σεμίδαλις,Suid.

Πάλπη,t.3,c.29,b. Παλπὸν,τὸ,subst.t.3,c.30,b

Παλιμπνοα,t.3,c.329,g.& 331,a. Παλιμπτάζομαι,t.3,c.338,e

Παλίμπτυς,t.3,c.511,h. Παλίμφοιβος,t.3,c.241,b

Παλιμφοιβόδοτος,t.1,c.999,g. Παλίμπολος,t.3,c.643,b

Παλίμφημος,t.4,c.60,g. Παλιμφυὴς,t.4,c.273,e

Παλίμψηστος,t.4,c.685,b. Παλίμψυχος,t.4,c.757,a

Πάλιν,t.3,c.27,d.& c.566,g.obit.

Παλινάγγελος,Nuntius qui postquam nuntiauit quod iussus est,ad eum à quo missus est redit.Vide Hes.

Παλινάγρετος,t.1,c.25,e. Παλινάφρετος,t.1,c.185,g

Παλιναυξὴς,t.1,c.1376,g. Παλιναυπτόμολος,t.2,c.965,d

Παλινδικέω,t.1,c.1010,c. Παλινδικία,ib.b

Παλίνδικος,ib.a. Παλινδίνητος,t.1,c.1020,c

Παλινδινία,t.1,c.1019,g

Παλινδοία & Παλινδοΐα,t.1,c.947,h

Παλινδρομέω,t.1,c.1050,d. Παλινδρομία,ib.

Παλίνδρομος,ib. Παλίνζωος,t.1,c.1388, c

Παλίνξεστος,t.4,c.685,f. Παλίνξυστος,ib.

Παλινοδία,t.2,c.1175,e. Παλίνοστος,t.2,c.1381,e

Παλινόρθιος,t.2,c.1491,d. Παλίνορος,ib.

Παλίνοστος,ib. Παλινοστέω,t.2,c.1089,b

Παλινόστιμος,ib. Παλίνοστος,ib.c

Παλίνουρος,t.2,c.1548,g. Παλίνσκιος,t.3,c.868,d

Παλίντιτος,t.3,c.1570,d. Παλιντοκία,t.3,c.1535,c

Πάλιντριβεῖν, Hesych.exp.πάλιν τρεχεῖν. At v.l.habent παλιντοκεῖν καὶ πανοῦργα,ex Sophocle.

Παλιντριπάσαθαι,t.3,c.1620,c

Παλίντριπος,t.3,c.1617,d. Παλιντριπάσαθαι,t.3,c.1620,c

Παλιντριβέω,t.1,c.119,c. Παλιντριβία,ib.d

Παλίουρος,Paliurus,Spinosus frutex.vt Virgil.quoque testatus est,canens,— & spinis surgit paliurus acutus. Vide Theophr.& Diosc.

Παλιρρόθιος,t.3,c.695,f. Παλίρροια,t.3,c.683,a

Παλίρροος,ib. Παλίρροις,ib.

Παλίρρυτος,ου, ὁ & ἡ, Retro seu retrorsum tractus, Retractus, Vel Qui retro trahitur.εἰς τὸ πίσω ἑλκόμενος,Hes.

Παλίσκιος,t.3,c.868,d. Παλιστόπω,t.3,c.760,b

Παλίστυπος,ibidem.

Παλίφημος,pro Παλίμφημος,quod vide.

Παλίκλητος,t.4,c.685,b. Παλίωξις,t.1,c.1028,c

Πάλλα,t.3,c.29,c. Παλλάδιον,propr.ib.d

Παλλακεύομαι & Παλλακεία, vide in nomine proximè sequente Παλλακή.

Παλλακή,ῆς,ἡ, vel Παλλακὶς,ίδος,ἡ, Pallace, siue Pallaca, Concubina. At Pellex differre existimatur. Odyss.ξ, — ἐμὲ δ' ὠνητὴ τίκε μήτηρ Παλλακίς. Aristoph. ὄψει σε παλλακήν. Apud Plutarchum & Παλλακὴ & Παλλακίς. Prima significatione puellam siue iuuenculam declarare existimatur,& ex πάλλαξ fieri. Hinc est verb.Παλλακεύομαι,Sum pallaca,Sum concubina. Synes. epist.3, καὶ αὐτὴ πάλαι μὲν ἐπαλλακεύετο ναυκλήρῳ δεσπότῃ. Sic apud Plutarch.πρὸ Φαβίῳ παλλακεύεται. Ab Herodoto poni pro In concubinatum accipere, quidam annot. Verbale Παλλακεία,Concubinatus. Demosth. παῖ μὲν ἐπαίρεσις ἡδονῆς ἕνεκα ἔχομεν, παῖ δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας. Vbi complectitur domestica ministeria quibus παλλακαὶ funguntur.

Παλλάκιον,ου,τὸ,ex πάλλαξ,per diminutionem.vnde & Hesych.exp.μειράκιον, Adolescentulus.At vulg.lex. interpr.etiam Scortillum.

Παλλακὸς eidem lexicographo est ἐρώμενος,Amasius.

Παλλαυπας,pro epithero Palladis,v.l.ex Epigr.

Παλλάτιον,Palatium.Vide Plut.in Romulo.

Πάλλαξ,t.3,c.15,f.& 29,c. Παλλαὶ,propr.t.2,c.29,c

Πάλλαι,ibidem. Παλλένιος,t.2,c.689,a

Πάλλαξ,idem quod πάλλαξ, Adolescens.

Παλλόμβρος,t.3,c.29,b. Πάλλα,t.3,c.28,f

Πάλμα,t.3,c.29,c

Παλμικὸς adiect. vt παλμικὸν οἰώνισμα, vide Παλμοσκόπος paulo post. Παλμὸς,t.3,c.29,c

Παλμοσκόπος,ου,ὁ,Qui παλμὸν contemplatur,& ex eo diuinat.Sic παλμικὸν οἰώνισμα, Augurium quod inde capitur.Vide Suidam. Πάλος,t.3,c.30,g

Παλπεία,Siligo,Simila.σεμίδαλις,Suid.

Πάλπη,t.3,c.29,b. Παλπὸν,τὸ,subst.t.3,c.30,b

A Παλτὸς,ibid.a

Παλυώω, Aspergo,Conspergo.Hom.Od.ξ,Καὶ τὰ μὲν ὀν πυρὶ βάλε,παλυώσας ἀλφίτου ἀκτῇ. Sed & ἀλφίτα παλυώειν apud eundem poetam significat quoddam δεῖπνισμα. Redditur etiam Misceo, & Humecto. Item Albefacio; λευκαίνω.quod significatum & huic Oppiani loco quadrare potest, χιὼν δ' ὀπ πάντα παλυώει, sed reddi etiã potest Nix omnia conspergit.Vide Eustath.& Etym. nec non Hesychium.

Πάμβακις & Πάμβαξ,t.1,c.1899,e

B Παμβασίλεια,t.1,c.726,a. Παμβασιλὶς,ib.d

Πάμβασιλὶς,ib.d

Πάμβορος,ου,ὁ & ἡ,Omniuorus.παμφάγος.

Παμβῶπις,t.1,c.781,e. Πάμμα,t.3,c.112,g

Παμμέκαρ,t.2,c.773,a. Παμμάχιον,t.2,c.813,a

Πάμμαχοι,t.2,c.410,b.ob. Παμμάχος,t.2,c.613,a

Πάμμεγα,Omnino magnum, Valde magnum.

Παμμεγέθης,t.2,c.835,h

Παμμέγιστος,Omnino maximus,Omnib' modis maxim'.

C Παμμεδέων,οντος,ὁ,poeticè,Omnibus regnans,Omniũ regnator seu rector, Omnibus imperans, Omnipotens. Sic Παμμεδέουσα,f.g.

Παμμελέσι,dat.plur.Hes.exp.ἐμμελέσι & γλυκεροῖς: at παμμελέσι ὕμνοις ex Maccab.lib.3, affertur pro Hymnis ex omni carminum genere.

Παμμέδων,t.2,c.900, c

Παμμήκης,εος,ὁ & ἡ,Omnino longus, Valde longus. Ex Plat.De leg.affertur pro prolixo.

Πάμμιλλος,t.2,c.918,c

D Παμμήτωρ, ορος,ὁ & ἡ,Omnium excogitator.πάντων τεχνίτης,Hesych.id est,Omnium artifex.

Παμμήτωρ,t.2,c.816,c. Παμμήχανος,t.2,c.927,f

Παμμίαρος,Omnino scelestus,Scelestissimus. Recenseturà Polluce.

Παμμιγής,έος, ὁ & ἡ,Ex omni genere mistus. vt παμμιγὴς ὄχλος,Athen. Ex omni hominum genere mista turba; Miscellanea turba. Nam παμμιγὴς redditur etiã Miscellaneus,item Confusaneus,item Confusanea atque miscellanea mistura constans,ex Gellio.

E Πάμμικρος,ου,ὁ,Omnino paruus,Pusillus.

Παμπαῖδι & Παμπαῖσι,t.3,c.379,g

Παμπαλαιός,t.3,c.401,c. Παμπόκιλος,t.3,c.443,c

Πάμπολυς,t.3,c.482,h

Παμπόνηρος,Omnino improbus,Improbissimus, Peruersissimus.

Πάμπυρ,Semper.

Παμπρεπία,Omnium rerũ venditio, seu rerum omnis generis.Dicitur ὅσα περὶ πάντα πωλοῦνται:nec non ita vocatur ἡ πρεπία περὶ ὅσα πάντα quæ fit per præconem.Poll.

Πάμπρεπτα,adverb.t.3,c.566,b. Παμπρεπτον,adverb.ib.

Παμφαγὸς,t.3,c.566,b

Παμώλια,Pamylia:sacra quædã Ægyptiaca denominata à Pamyle,Osiridis nutrice. Plut.in lib. De Iside & Osiride,p.633, Παμώλια λέγουσι θρίψαι τὸν Ὄσιριν, ἐγχειρήσαντας αὐτῇ τὸ Κρόνου καὶ τὸν περὶ Παμυλίων ἑορτὴν αὐτῇ (forsan scribendum αὐτῇ) πελεῖαν,φαλλοφορείοις ἐσκιρτᾶν.

Παμφάγος,t.4,c.4,b. Παμφαής,t.4,c.7, c

H Παμφαίνω,quidam interpr.Omnia collustro, πάντα φαίνω: sed neutraliter potius exponendum Colluceo,Fulgeo, vel Totus fulgeo.vt Hes.quoq; παμφαίνειν exp.λάμπειν, στίλβειν, ἀστράπτειν.Hesiod.Erg.2,de arcturo,πρὸ δ' ἀστρὸν ἱερὸν ῥόον ὠκεανοῖο Γρῆς παμφαίνων δύπτοιτο) ἀκρόκνεφαιος.Hom. cũ datiuo,Il.η,Τοῦ χρὸς παμφαίνων ὡς τ' ἠλέκτωρ ἠΰπριον. Pro eodẽ dicitur Παμφαινάω. Hom. Il.ε, ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο

Αἴγλη παμφανόωσα δ' ἀήρερος οὐρεσιόν ἷκε. Il. σ, κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα. Sic Il.ε, πύρκαϊ Λίβλα παμφανόωντα. Et alibi, ἥλιον παμφανόωντα. Vbi παμφαίνωτα dixit Ionica dialysi pro παμφανῶντα, metri causa.

Παμφαλάω, Atconitus & veluti numine afflatus aspicio vel circumspicio. Apollonii enim schol. παμφαλᾷν esse dicit τὸ μετὰ ποιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὀβριβλέπειν: in qua significatione verbum hoc vsurpasse Hipponactem & Anacreontem. Dicere verò & Euryciū, Παίωνοσ παμφαλόωντες δυνήσαντο πόδεσσι. Nec admittendum Irenæū qui αἰμφανόωντες scribit, & interpretatur κτίνοντες. nam nec poetā ita scripsisse, nec aliū quēplā eo verbo sic vsum esse. Hæc ille. Apollonius composito ὀβριπαμφαλᾶν vtitur, itidem pro Stupidum attonitumque circumspicere: Argon.lib.2, Μάοντας δ' ὅτι παρσῶν ἐπαΐξαντες ἕλωσι, Πολλ' ὀβριπαμφαλόωντες ὁμοῦ. Etym. deriuatum vult ἀφ' ἑοῦ τὸ πὰ φάη ὦδε κάκεῖσε ἄλλεσθαι.

Παμφαλύζει, Hesychio τρέμει, Tremit. Suprà βαμβαλύζει.

Παμφαπάω, & Παμφανόων, vide in Παμφαίνω.

Παμφεγγής, Totus lucidus, Illustris, Fulgidus.

Παμφθόγγος, Omnisonus, Omnis generis sonos reddens. Hesych.

Παμφι, idem affert pro παντάπασι, Omnino.

Παμφλεκτος, Omnia comburens seu inflammans, Soph. Sic apud Athen.lib.8, πυρὶ παμφλέκτῳ ἀφθεγγέσσω.

Παμφορβος, t.4,c.79,e

Παμφορος, οὐσ ὁ καὶ ἡ, Omnia ferens, Omnium ferax. in qua significo. Omniferos terræ vultus dixit Ouidius, pro Omnis generis fructus ferentes: παντοῖα φέροντας, Suidæ. Xen. Hellen.3, χώρεον παμφορωτάτῳ καὶ ἀείσιν οὔσαν. Idē τὴν φίλον vocat παμφορόπαιν κτῆμα. In Epigr. verò legitur, ὃν ἁμάξῃ παμφόρῳ.

Παμφυλος, Omnis generis gentes habens, Ex omni gentium genere mixtus. Dicitur etiam πάμφυλον ἔθνος, Gens seu populus ex omni alio populorum gentiúmque genere mixtus. Aristoph. metaph. παμφύλων ἠπείρων, Omnis generis ferarum.

Παμφυρτος, οὐσ ὁ καὶ ἡ, Mixtus ex omnibus.

Παμφωνος, in Epigr. Omnis generis voces reddens.

Παμψηφεί, Omnium calculis, Omnium suffragiis.

Παμψυχος ἐστὶ γαῖα αὐάστη, dicit Sophocl. in Electra, p.118, de Amphiarao. Schol. exponi posse annotat vel πασῶν ψυχῶν αὐάστη, vel ὅλῳ παντὸς τῷ ἑαυτῷ ψυχῷ σάζων, ideóque ἀθάνατος.

Παν, Omne, Quiduis: à πᾶς. Sophocl. Γένοιτο μόνον αὖ παῦ θεοῦ πεφυρμένον. Aphthon. παῦ εἴ τι κρατεῖ, Omne quod excellit, Quidquid excellit. Et παῦ ὅ, τι ἄλλο, Quidquid aliud, Omne aliud. Et παῦ ὁτιοῦν, Omne quodcunq; sit, Quodluis, Quodlibet: vel Quiduis, Quidlibet. Et παντὸς μᾶλλον, Quouis magis, Omnium maximè, apud Luc. Necnon præmisso articulo, τοῦ παντὸς ἄξιος dicitur pro Quauis re dignus: cui opponitur οὐδενὸς ἄξιος. Nonnunquam ei genitiuus substantiui alicuius additur. Demosth. εἰς παῦ μοχθηρίας, In omne improbitatis genus. Thuc. ἐν παντὶ τῇ ἀθυμίᾳ ἦσαν, Omni tristitiæ genere exanimati erant. id est Prorsus exanimati erant, In totū exanimati erant. Præpositionibus etiam iungitur. Dicitur enim κατ' παῦ, & κατ' παῦτα, pro Per omnia, Omnino. Galen. ad Glauc. lib.1, ἢν τὸ ἀφ' ἑρπετῶν κίνησις ἐν ταῦδε κατ' παῦ ὁμοιοῦται τῇ ἀφ' ὑγιαινόντων. Plato in Tim. κατ' παῦτα τέλεος, Ex omni parte absolutissimus. Itidem δι' παντὸς dicitur pro Per omnia, In totum, Per totum, Omni ex parte. Ex Aphthon. affertur ὅλῃ παντὶ pro Penitus, Prorsus, Omnino: quo signif. & εἰς παῦτα dicitur. vt apud Plat. De leg. εἰς παῦτα ἑκόντες, Omnino nolentes. Affertur & ἀπὸ παντὸς pro Ex toto: & μέχρι παντὸς ex Plut. Numa pro Ad summū. τὸ παῦ, aduerbialiter nōnunquam positum reperitur pro κατ' τὸ παῦ, Per omnia, Omni ex parte, In totum, Omnino, Penitus: quod & δι' παντὸς dicitur, & εἰς παῦτα, necnon παντὶ καὶ ὅλῳ. Xen. Pæd. 1, τὸ παῦ δι' ἀμφίβρεπτον ὂν παντὶ ἔργῳ πρὸς θυμίαν ἀθυμίας, omnino in omni negotio alacritas animi deiectioni præstat. Cuiadde hoc Thuc. ὡς παῦ δι' ἀμφίβολον, Prorsus aduersarius. Itē pro Perpetuò, Semper. Luc. de Vulcano, καὶ ἐν καπνῷ τὸ παῦ βιοῦντα, perpetuò in fumo viuētem. Alioqui τὸ παῦ substantiuè ponitur pro Summa rerum, seu Vniuersa rerum summa: item Vniuersitas, Vniuersitas, Vniuersitas rerum. quas signif. exposui t. 3, c.49, e. ‖ Παῦ, significat etiam totum, Integrum, vt πᾶ. Apollon. Rhod. πείσε ἤματα πάντα.

Παν, ανός, ὁ, Pan: pastorum numen. Fingitur fuisse semicaper seu capripes, & hirci modo libidinosus. Vnde πᾶνας dixere τοὺς τραυσαλίζοντας σφοδρῶς πρὸς τὴν συνουσίαν, teste Hesych. Iracundus etiā atque ὀξύχολος. vt Theocritus testatur Idyll. 1 de eo canens, ἐντί γε πικρός, Καὶ οἱ ἀεὶ θρυμεῖα χολὰ ποτὶ χείλεσι κάθηται. quamobrem caprarius ibi dicit non licere pastoribus τὸ μεσαμβρινὸν συρίσδειν Panis metu, quia ἀπ' ὀργᾶς Τᾶνικα κακμακὼς ἀμπαύεται. Si fortè irritetur, terrores hominibus immittit subitos & quorum causa ignoratur, tumultúsque repentinos, qui πανικοὶ ab ipso denominantur. Ita igitur Herodot. lib.7, dicit πανικὸν φόβον exercitum Xerxis inuasisse. Et Diod. Sicul. πανικῷ φόβῳ συνεχρήσθησαν. Et Ioseph. ὡς πανικὸν δέος καταλαβόντες. Et apud Plutarch. Epaminonda duce οὐδέποτε πανικὸς δόρυβος ἐνέπεσεν εἰς τὸ στρατόπεδον. Item Cic. ad Attic. De Ventidio πανικὸν puto. Et alibi, πανικὸν certē. scripsisses enim. Liuius id lymphaticum pauorēm vocare videtur, lib.10, Victorem equitatum velut lymphaticus pauor dissipat. Item à Παῦ DERIV. Πάνιος. Æschylus enim Καλυδῶν dixit Πανὸς βήσσας, & Πανὸς, Hes. teste. vt qui amat βήσσας & montes. Idem Hesych. affert Παίῳ δαίμονι pro μανικῷ δαίμονι, ob panicos & lymphaticos furores. Deriuatū inde & DIMIN. Πανίσκος, ου, ὁ, Paruulus Pan. Panisci, dæmones syluestres & montani, vt Fauni. Cic. Si nymphæ deæ sunt, ergo & panisci & satyri. Sunt qui πανίσκους interpretentur asseclas Panis: & præterea Panicos, personas theatricas à Pane dictas. Quin & Πανίον siue Πιωίον Eust. deriuatum vult ἀφ' τὴν Πάνα, vt qui perhibeatur κατὰ ῥᾷστα τῆς ὑφαντικῆς.

Παύαβρος, Omnino delicatus, Omnibus modis mollis.

Παυάγαθος, Omnino bonus: seu Omnium optimus. Plato epist. 8. Apud Poll. & παυαγάθη, fœm. gen.

Παυαγής, t.1,c.126,e. Παυάγιος, t.1,c.127,b

Παυαγίς, t.1,c.126,e. Παυαγίστα, ib.

Παύαγρος, t.1,c.128,d

Παυάγρα, apud Plut. ex Hom. pro Reti seu Verriculo: De solert. anim. χρῆσις τῇ σαγήνῃ σύροντα παρελαμβάνοντες ἀπὸ τῆς δικτύου τὸ ἄγκιστρον ὀρθῶς Ὅμηρος παύαγραν προσεῖπεν. Sed scribendum est παύαγρον, vt apud Hom. legitur: Il.ε, ἀψῖσι λίνου ἐλόντε παύαγρον. Vbi sicut λίνον παύαγρον dicitur, ita δίκτυον παύαγρον, rete omnia trahens & capiens, Latinis Verriculum, à verrēdo. Athen. lib.1, ὁμοίως τοῦ ἅλωσιν παύαγρον δικτύου θήρα: ad Homericum locum & ipse respiciens. Alioqui & substantiuè παύαγρον dicitur. Idem Athen. eodem libro, ὥσπερ ὃν παύαγρον τινὶ σπουδῶσι καθάπερ οἱ πολυπιόδαι τοῦ ὄρνιθος.

Παυάγελος, t.1,c.51,c

Παύαγρον, t.1,c.52,g. Vide & Παυάγρα.

Παυάγρυπνος, Omnino insomnis. vt παυάγρυπνος μελέμνη, in Epigramm.

Παυαεργής, Omnino non confectus, Adhuc prorsus incoctus & crudus. πάντως ἀκατέργαστος seu ἀδιάπεπτος. Nicād. Alexiph. Εὖτ' αὖ ἴσον ὀκ φάρυγος χρὴ παυαέργεα δίρπον. Schol. ibi exponit etiam ἀρόνῳ, vt significet & Prorsus inefficax. Terminatio tamen hanc signif. non videtur admittere.

Παυάθεμος, Omnino iniustus, Sceleratissimus. Oppianus dicit σκύμνον παυάθεσμον ὀρειπλάγκτοιο λεαίνης.

Παναθήναια, τά, Panathenæa: festum & sacra Athenis olim ab Erichthonio Vulcani filio instituta, postea à Theseo renouata. Is enim, vt in vita ipsius Plutarch. refert, postquam Atticæ incolas εἰς ἓν ἄστυ συνῴκισε, καὶ μιᾶς πόλεως ἕνα δῆμον ἀπέφηνε πίστει αὐτεξουσίας ὄντας καὶ δημαγωγήσας πρὸς τὸ κοινὸν πάντων συμφέρον, κατέλυσέ τε τὰ παρ' ἑκάστοις πρυτανεῖα καὶ βουλευτήρια καὶ ἀρχάς, ἓν δὲ ἐπέπηξεν ἅπασι κοινὸν πρυτανεῖον καὶ βουλευτήριον τὸ ἄστυ τοῦ τε πόλιν Ἀθήνας προσηγόρευσε, καὶ Παναθήναια θυσίαν ἐπέπηξε κοινῇ. id enim festum & ea sacra communiter celebrabant illi Atticæ incolæ, qui ex diuersis oppidis municipiisque in vnam vrbem vnámque ciuitatē à Theseo fuerant coacti. Antè verò nominata fuisse Ἀθήναια, Ister tradidit Articorum lib.3. id est Mineruæ sacra, Minerualia, vt quæ in honorem Mineruæ agitarentur: Παναθήναια autem, διὰ τὴν πάντων τῶν Ἀττικῶν οἰκοπόρων εἰς ἓν Ἀστυ ἄστυ συνοίκισιν, vt iam dictum est: Suida quoque cum schol. Aristoph. scribente fuisse ἑορτὴν ὅτι τῷ ὑπὸ Θησέως συνοικισθέντι. eum enim συνοικίσαι τοὺς δήμους εἰς ἄστυ. Porro duplicia fuere παναθήναια: alia annua, alia quinquennalia, annuis celebriora: quamobrem & μεγάλα παναθήναια vocabantur. vt apud Isocr. μικρὸν πρὸ τῆς μεγάλων τῶν παναθηναίων. Item in argumento orationis Demosth. in Mid. annotatur, Παναθήναια fuisse μικρά τε καὶ μεγάλα. quorum hæc quidem solita fuisse πολεῖσθαι καὶ πεντετηρίδα, at τὰ μικρὰ καὶ τετετηρίδα. Ibidem subiungitur, ὃν τοῖς μεγάλοις σύνειδεν εἶναι γυμνασιάρχον, λαμπάδα τὰ γράμματα εἰς τὸ γυμνάσιον τοῖς ἐπιπλέοντας τῶν ἑορτῶν, καὶ δώσοντας πύτινον δὰ πάντας τοὺς τῆς ἐαυτοῦ φυλῆς. Inde igitur est quod Xen. in Symp. dicit. ὧν δὲ Παναθηναίων τῆς μεγάλων ἱπποδρομία. Et Demosth. Pro tor. ἀναστρόβοι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ὃν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι. Eum qui his ludis vicisset, præmium asportasse ferunt olei amphoram & coronam oleaginam plexā. Sunt qui Quinquatria seu Quinquatrus interpretentur, vt quæ & ipsa in Mineruæ honorem agitarentur. videntur tamēn ea Romæ fuisse anniuersaria. Vide Fastos Ouidii. Porrò τοῦτο τὰ παναθήναια DICITVR Παναθηναϊκός, Panathenaicus. vt πανα. θηναϊκὴ πομπὴ apud Thuc. Pompa Panathenæis ducta vel duci solita. Et πανα. θηναϊκὰ ποτήρια, Pocula quibus Panathenæorū festo vtebātur. quorum quæ maxima erant, erāt ἀρχαῖα, & his maiora, vt est apud Athen. lib.11. Item λόγοι πανα. θηναϊκοὶ extant, Isocratis & Aristidis, habiti eo festo.

Παναθλιος, t.1,c.112,e

Παυαγλαίης, Omnino lucidus splendidúsque. Eurip.

Παυάγυλος, apud Hesych. παγκακοῦργος, Omnino improbus & maleficus: sed suspectum.

Παύαγθος quoque significat ὅλος λαμπρὸς, Totus lucidus splendidúsque. vt παυάγθη κορύθεσσι. Hesych.

Παυαίολος, t.1,c.179,f

Παυάρετος, affertur pro Eximius: sed ἀμαρτύρως.

Παυαρχής, t.1,c.236,b. Παυάψυχος, ib.

Παυαστῶλον, Vniuersum Ætoliæ concilium. Bud. Pand.

Παυαχαρπής, Omnino infrugifer & sterilis. Nicand. Ther. μυέμης παυαχαρπέα θάμνον.

Παυάκεια vel Παυακεία, t.1,c.268,b. & t.3,c.1723,c.ob.

Παύακες, t.1,c.268,c. Παυάκιν, ib.f

Παυακήεντες, t.2,c.192,g. Παυακὴς, t.1,c.268,a

Παυακὶς, ib.f. Παυακίτης, ib.

Παυακρὶς, apud Callim. dicitur apis esse epitheton, vt quæ omnia florum fastigia peruolitet.

Παύακτος, Hesychio est ἡ ὀδόρανος, Origanum herba: item locus quidam Atticæ. vnde forsan Nicand. παυάκτειον κοτύλιον nominauit: licet alii vocatum velint quasi παυάκειον, à vi omnium medicatrice.

Παυαλάστωρ, t.2,c.694,d. Παυαλιθής, t.1,c.313,e

Παυαλκὴς, t.1,c.330,g

Παυάμερος, Doricè pro παυήμερος. Sophocl. Trachin. p.354.

Παυάμωμος, t.2,c.1661,c. Παυαόνυχος, t.1,c.472,b

Παύαξ, t.1,c.268,c. & f

Παυαοίδιμος, Decantatissimus, Celeberrimus.

Παυάπαλος, Tenerrimus. Hom. Od.ν, Ἀνδρὶ δέμας εἰκῦῖα νέῳ ὀβριθώτερον μᾶλλον Παυαπάλῳ, οἷοί τε αἰδέκτων πεῖραδες ἔασι.

Παυαπήμων, t.3,c.280,e

Παυαπτὴς, Omnis prorsus mutilationis & læsionis expers. Callim. hymno in Cererem, Ὡς πόδας, ὡς κεφαλὰς παυαπτέρας ὄβριμε αἰεί.

Παυάποτμος, Omnino infortunatus, Infelicissimus. Priamus Iliad. ω, de filiis suis fortiss. interfectis, Ὦ μοι ἐγὼ παυάποτμος.

Παυάπυρος, t.3,c.617,a. Παυαρόχυρος, t.1,c.533,b

Παυάρεστος, t.3,c.51,g. Παυαρκής, t.1,c.539,g

Παυαρμόνιος, t.1,c.584,e. Παυαρμόνιος, ib.d

Παυαδυνὴς, t.3,c.778,g

Παυασκιθὴς, Omnino illæsus, Saluus & incolumis. Hes.

Παυαστρεκὴς, t.1,c.1879,f

Παυαστρεκῶς, vel Παυαστρεκάως, ibid.g

Παυαυγὴς, t.1,c.601,e. Παυαφθὴς, t.1,c.1453,b

Παυάφυκτος, Omnino ineuitabilis. Epigr.

Παυαχαιοί, Omnes Achiui, Vniuersi Græci. Homer. Od.ξ, Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίεον παυαχαιοί. Eodem libro, αἰεὶ ἐν πανάχαιῶν. Inde Πάνα χαιὴ γῆ, Vniuersa seu tota Achaia, Tota Græcia.

Παυαώρελος, t.4,c.791,e. Παυάωρος, t.4,c.796,c

Παυδαισία, t.1,c.960,c

Παυδακάτης, ου, ὁ, Omnia mordicans, Mordax. Plutarch. in Catone.

Παυδάκρυτος, t.1,c.908,a. Παυδαμάτωρ, ib.c

Παυδημοκοὶ, Hesychio παυδικοὶ κατῶνες ὀνομαζόμενοι πᾶς πομπαῖς. Ai παῦδαμος, Doricè pro παῦδημος, Soph. Aiace.

Παυδεία, Suida autore festū quoddam Athenis fuit post Bacchanalia agitari solitum. Meminit & Hesych. Infrà Παῦδια.

Παυδείλος, Omnium timidissimus vel miserrimus.

Παυδείνος, t.1,c.925,a. Παυδέκτης, t.1,c.955,c

Παυδελέπιος, Improbus, Veteratorius: à Pandeleto quodam psephismatum scriptore δεδεμένῳ ὅτι πανουργίᾳ, vt qui è pauperum deceptione diteseceret. Aristoph. Nub. πρὸς τοῦ γ' ἐπιόντας, Τήλεφος ἢ Μυσὸς φάσκων, ὃν πιεσθὲν ἐγὼ μὰ πρῶτον παυδελεπίοις: alludens ad Euripidis Telephum qui ab eo fingitur πήρεον ἔχων καὶ πρεσβεύτων.

Παυδέξιος, Omnibus modis seu in omnibus dexter, Dexterrimus.

Παυδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnia videns seu intuens. Lasc.

Παυδεχὴς, t.1,c.954,g

Παύδηλος, Omnibus manifestus, Manifestissimus.

Παυδήμαρ, Toto die, pro πανῆμαρ. Apollon. Argon. lib.2, ξεινήϊα δ' ἄστεπε Θωῦσι Παυδήμαρ πρεσταλλον. Infrà πανῆμαρ & πανῆμαρ.

Παυδημεί, t.1,c.972,b. Παυδημία, ib.c

Παυδήμιος, t.1,c.977,f. Παύδημον, t.1,c.972,c

Παύδημος, t.1,c.971,g. Παυδῆς, t.1,c.1025,a

Παύδηκος, t.1,c.1010,c. Παυδήκως, ib.

Παυδοκίδιον, t.1,c.959,f. Παυδοκεύς, ib.c

Παυδόκειος, ib.g. Παυδοκεύσεια, ib.e

Παυδοκδίως, ib.f. Παυδοκία, ib.

Παυδοκίον, ib.d. Παύδικος, ib.

Παύδοξ, ib. Παυδόσαι, t.2,c.543,f

E Παύδουλος, t.1,c.1044,d

Παυδοῦσα, siue Παυδουεὶς, Hesychio est musicum instrumentum: Παύδουρος autem, ὁ μετὰ χειρὸς ὄμβρος αὐτῇ, qui ipsum tractat, seu qui eō ludit. Pollux παυδοῦσαν Assyrios nominasse scribit instrumentum musicum πεῖραρδον, tribus intentum chordis. Pythagoras qui De rubro mari scripsit, dicit παῖς Τρωγλοδύτας καταστικιάζειν τοῦ παυδούρου ὀκ τῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ φυομένης δάφνης, teste Athen. lib.4. Ibidem dicitur τὸ καλουμένου παυδούρου meminisse Protagoridas lib.2 περὶ θεῶν ὅτι δάφνη πανηγύρεων. Porrò isto instrumento ludere DICITVR Παυδουείζειν, Pandurizare, Lampridio in Heliogabalo. VNDE Παυδουεϊστὴς, οῦ, ὁ, Pandūtista, Qui pandura ludit. Athen. lib.4, ναβλιστὰς καὶ παυδουεϊστὰς καὶ σαμβυκιστάς. ‖ Suidæ παυδοῦσα est etiam μάχαιρα κρεωκόπος, forsan ἀφ' τὸ ὀκ.δέρειν.

Παυδουεία, Παυδουεὶς, Παυδουεϊστὴς, Παύδουρος, vide in præced. Παυδοῦσα.

Παυδοχεῖον, Diuersorium: quod & παυδοκεῖον.

G Παυδοχεύς, t.1,c.959,e. Παυδοχὴς, ib.

Παυδοχος, ibid.d

Παυδυσὶν, ex Epigr. affertur pro Occasus. Sonat potius Vniuersalis seu totalis occasus, quo videlicet astrum fidúsve aliquod prorsus occidit & occūlitur. Meminit & Procl. apud Hesiod.

Παυδώσα, t.1,c.1002,c Παυέκελος, t.1,c.1112,f

Παυεία, τά, affertur pro Lupercalia. At Παύεια, Hesychio κεχορτασμένη. de quo vide & in Πανός.

Παυείπης, eidem Hes. est αἰδήδης, Impudens.

H Παυελεύθερος, Prorsus liber, Liberrimus. in Epigr.

Παυέλληνες, Omnes Græci, Vniuersi Græci. πάντες οἱ Ἕλληνες. Homer. Iliad. ε, Ἔγχεϊ δ' ἐκάστου παυέλληνας, supra omnes Græcos. Hesiod. Erg. Βοῖδιον δὲ παυελλήνεσι φαείνει. Sic apud Athen. lib.10, Αἱ τε παυελλήνων ἀγοραὶ, θαλίαι τε αὐάκτων. Apud eundem libro 13, Phryne meretrix τῇ τε αὐάκτων.

ἢ Ἐλευσινίων πανηγύρει καὶ τῇ ἢ Ποσιδωνίων ὃν ὁμοῖ ἢ πανελλιῶν πάντων ἀποπεμφθῆν θοιμάτια ἐνέβαινε τῇ θαλάσσῃ. Poetæ dicunt πανάχαιοι pro eodem. A T Πανεμήνιος, ου, ὁ, affertur pro Omnium Græcorum præses.

Πάνεμος, ου, Panemus, à Bœotiis dicitur ὁ μεταγάτνιος, teste Plut. in Camillo. Apud Demosth. verò πάνεμος à Corinthiis vocari dicitur qui ab Athenienſibus βοηδρομῶν nominatur, vt videbis in Ἀῶς. Rufinus Iulium interpretatus eſſe perhibetur. vt Suid. quoque Romanorũ Iulium à Macedonibus πάνεμον vocari ſcribit.

Πανέξαλλος, affertur pro Omnino alienum. Heſych. exp. ὃν πᾶσιν ἀλλόσιον.

Πανεπίσκοπος, τ. 3, c. 827, c

Πανεπίτεμος, Déſiſſimus. Oppianus De ven. lib. 3, Ἐπαφείαν ζεφύρου πανεπίτεμα χαλαμῦθοιο, denſiſſimè fundente ac ſpargente.

Πανέρημος, Omnino deſertus. Syneſ. epiſt. 4, ὃν ἑῴαθεν πνι πανερήμῳ.

Πανέστιος, τ. 1, c. 1277, a. Πανεπίτυμος, τ. 1, c. 1284, b

Πανδυάμμων, Omni ex parte beatus, Feliciſſimus. Luc.

Πανδίφημος, τ. 4, c. 58, f

Πανδίφρων, Cratinus dixit pro πάνυχος, Pernox, teſte Poll. nam ἡμέρην vocatur ἡ νύξ, nox.

Πάνερθος, τ. 1, c. 1378, a. Πάνελος, ib.

Πανηγελίζω, Πανηγελικός, Πανηγελικῶς, in ſeq. Πανήγυεις.

Πανήγυεις, εως, ἡ, Publicus cœtus ſeu conuentus, Publica celebritas. vt quum die feſto, ludis ſolennibus aut celebri mercatu, tota aliqua gens vnum in locum conuenit, velut in Græcia ludis Olympicis, Iſthmiacis, Pythicis, Nemeacis: feſto item ſacrorum Eleuſiniorum, Panathenæorum & ſimilium. Apud Demoſth. Pro cor. in pſephiſmate Byzantiorum, ἐς πᾶς ὃν τῇ Ἑλλάδι πανηγύρεις, Ἴσθμια καὶ Νέμεα καὶ Ὀλύμπια καὶ Πύθια. Itidem Νέμεα Athenæus, & Demoſthenes Διονύσια, appellant πανήγυεις. Apud eundem Athen. libro 10, Alexis dicit Ἀποδημίας τυχαίνεν ἡμᾶς ἀεὶ πυῖ ζῶντας, ὡς ἂν εἰς πανήγυείν πνα Ἀσιγιθῴους. quo ferè modo & apud Cic. Tuſc. quæſt. lib. 1, Pythagoras reſpondet ſimilem ſibi videri vitam hominum ac mercatum eum qui haberetur maximo ludorum apparatu totius Græciæ celebritate. Vbi nota πανήγυειν reddi mercatum qui habetur maximo ludorum apparatu totius alicuius gentis celebritate. vt apud Greg. quoque δεινὸν παρελθεῖν πανήγυειν, καὶ πωικαῦπε πλὴν ἐφεξμαπίων δοῆ πεῖν, miſerum eſt præteriſſe celebrem mercatum & poſtea negotiationem requirere. Sic rurſum Cic. ad Attic. lib. 1, epiſt. 9, Erat in eo ipſo loco illo die nundinatũ πανήγυεις. Pōpas etiã, ſpectacula aut conuiuia quæ publicè à regibus principibuſve exhibentur, πανηγύρεις nominant. Athen. lib. 5, de Antiocho, ἀρχὴν ἡ ἐποιήσατο τῆς πανηγύρεως πλὴν πομπείαν ἥτις ἐπιτελεθεῖσαν. Herodian. lib. 3, θυσίας τε καὶ ἑορτὰς, θέας τε καὶ πανηγύρεις τῷ δήμῳ παρέχε. Et apud Xen. Pæd. 6, pag. 89, Cyro hoſtium bona epulanti cum militibus, & quaſi feſtum agitãti, οὐ δοκεῖ ἥδιον πλὴν πανήγυειν, diſſoluere feſtum illum celebremque cœtum ac publicum epulum. Sicut verò dicitur ἥδιον πανήγυειν, ita contrà σπουδάζειν, & συγκροτεῖν: necnon ἄγειν & σπουδεῖν. Iſocr. Paneg. πολλάκις ἐθαύμασα τοῖς τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων. Herodianus libro 5, πανηγύρεις τε πανθαπαῖ σπουδεκρότει. Philo in Vita Moſ. lib. 1, ἀεὶ πᾶν ἔτος ἑορτὴ ἢ πανήγυεις ἄγεται κῆ πλὴν Φαῤῥ. Herodian. lib. 8, πάντων ἀεὶ πλὴν πανήγυειν καὶ τὰς θέας ἠρκηθέων. Gregor. in Athanaſ. ἵνα τῇ πανήγυρει τὸ εἰκὸς ἀκπληρώσωμεν. Athen. l. 14, de Pelaſgis Peloria ſiue Saturnalia agitantibus, οὕτως φιλαίθρωπον πλὴν πανήγυειν σωτελεῖν ὥστε καὶ τοὺς ξένους ἅπαντας δοῆ πλὴν θοίνιον θεῖναμεβαίειν. Notandũ etiam in præced. locis quibus cum nominibus copuletur. Philo dicit ἑορτὴ καὶ πανήγυεις: Herodian. θέας καὶ πανηγύρεις: item θεάσεις καὶ πανηγύρεσι: Greg. πομπαῖς καὶ πανηγύρεσι: Plut. θυσίαι καὶ πανήγυεις. Epitheta etiam ſua habet. Thuc. lib. 1, ἐν πανηγύρεσι τῶν κοινῶν. Greg. in Macab. encom. πανηγύρεις παπεικαὶ καὶ μουσικαί. Idem, τῶν ἑπισεαις θεῶναις πμᾶσθαι πομπῶν καὶ πανηγύρεσι. Luc. πλήθουσαν πηρῆσας πλὴν πανήγυειν. Syneſ. ἐν πανηγύρει σεμνῇ. ‖ Heſychio πανήγυεις eſt non ſolùm ἑορτὴ, θέαθρα, Feſtũ, Spectacula, ſed etiam ἐπαινος, Laus, Encomium. Sed intelligendum id de laude encomióve alicuius in publico conuentu celebrique cœtu, id eſt πανήγυρει, decantato: pro πανηγυεικὸς λόγος. Tales ſunt Protagoridæ δοῆ διάρνη πανηγύρεις apud Athen. lib. 4. Porrò à πανήγυεις COMPOS. Πανηγυειάρχης, ου, ὁ, Qui præeſt πανηγύρει, Cui commiſſa eſt cura τῶν σωμάτων καὶ σωτελεῖν πανήγυειν πνα. Plut. Symp. 5, πανηγυειάρχου μᾶλλον ἢ συμπσιάρχου δεομένων. Deriuatum inde ET Πανηγυεικός, ὀν, ὁ, Panegyricus, Panegyri proprius, Panegyri conueniens, Qualis in πανηγύρεσιν eſt: ideóque Celebris, Feſtus, item Theatralis, Pomparicus, Splendidus. vt πανηγυεικὴ θέα apud Plutar. in Romulo. & πανηγυεικὸς κόσμος apud eũdem, in Camillo, νεωῦ μακρεὰ κόσμῳ πανηγυεικῷ καπασκευάσαντες. Sic idem in Conſol. ad vx. οὐδὲ ἰῶ θοῦ σκοῦ ἢ πολυτελείας πανηγυεικῆς πδεὶ ἢ παφιά. Apud eundem πανηγυεικὰ θεάματα, res theatrales & panegyricæ. hoc eſt conuenientes panegyribus & theatris. Sunt etiam λόγοι πανηγυεικοί, pertinentes ad genus orationis demonſtratiuum, laudem nimiũ perſonæ reiue alicuius in panegyri aliqua & cœtu celebri decantantes. qualis eſt Plinii iunioris nouum conſulatum inteuri Panegyricus Traiano dictus. Plut. ὅταν οὖν ἢ πανηγυεικῶν καὶ καπτήχων εἰς τὸν ἀπόλεμον ἤθοις καὶ πᾶθοις λόγον μεῖεῶσιν. Quintil. lib. 2, cap. 10, In iis actionibus quæ in aliqua ſine dubio veritate verſantur, ſed ſunt adpopularem aptæ delectationem, quales legimus panegyricos. Pertinent interdum & ad genus orationis deliberatiuum. Cic. De orat. Laudationum, hiſtoriarum, & talium ſuaſionum qualem Iſocrates fecit panegyricũ. Itidem dicunt rhetores πανηγυεικὴν λόγου ἰδέαν. Dicitur etiam πανηγυεικὸς ὄχλος pro turba promiſcua qualis eſt in panegyricis celebritatibus, Iſocr. Panath. ὃν τοῖς ὄχλοις τοῖς πανηγυεικοῖς, ὧν οἷς πλείοις εἶ τοὺς καθεύδοντας ἢ ἀκροωμένων. Metaphor. verò & catachreſticòs Plutarch. Symp. 4, τὸ οὖτως παμμιγὲς σῶμα καὶ πανηγυεικόν: quòd ex multis diuerſiſque mixtum & conflatum ſit, vt πανήγυεις ex omnigena hominum colluuie. Ex hoc πανηγυεικὸς eſt ADVERB. Πανηγυεικῶς, Panegyricè, Popoſè, Splendidè. Greg. μὴ πανηγυεικῶς, ἀλλὰ θεῖκῶς ἑορτάζοιμεν. Polyb. πανηγυεικώτερον δὴ ἐκ τὰ κῆ ἢ ἀρχαῖα. Athen. l. 5, πανηγυεικῶ. μᾶλλον ἢ θεραπωτικῶς αὐαγεωφόρμος. Plut. Camillo, πόλις ὠφεῖς δίαιταν πανηγυεικῶς καπασκευασμένη. Præterea à πανήγυεις deriu. VERB. Πανηγυείζω, idẽ ſignificãs quod πανήγυειν ἄγω ſiue σωτελῶ, Feſtam panegyrin agito, Feſtum ludóſve panegyricos celebro, Ferior. Philo in Vita Moſ. lib. 3, θεσμοὶ φύσεως ἑπωδίοις πανηγυεῖζειν. Herodian. lib. 1, εἰς βασιλίδα πόλιν πανηγυείζουσαν. Et rurſum, ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγυείζε. Gregor. τῇ λαμπρᾷ τῆς φωτῆς ἡμέρᾳ πανηγυείσαντες. Pollux πανηγυεῖσθαι eſſe dicit τὸ πανηγυεικοῖς λόγοις ἐδεεῖκεῖν, πανδήμοις λόγοις εἰπεῖν, Panegyricos recitare, Panegyricas orationes habere. Greg. tranſitiuè quoque vſurpauit pro Panegyrica oratione laudare, In celebri cœtu prædicare, dicens πανηγυεεθῆτω τὸ θῶρον. Inde VERBALE Πανηγυεισμός, οῦ, ὁ, Feſti panegyrici celebratio, Panegyrica pompa vel oſtentatio. Plut. in lib. An ſeni gerenda reſp. τῆς ἀρεσβυτικῆς πολιτείας οὐ τῷ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀρεσβεῖσιν ἀπαλλαγμένης πανηγυεισμοῦ καὶ δ' ὀξοκοπίας. ET Πανηγυειστής, οῦ, ὁ, Qui panegyrin agitat, Qui panegyricum feſtum ludóſve celebrat. Luc. in Herodoto, ἀπακηρυχθεὶς οὐχ ὑφ' ἑνὸς μὰ Δία κήρυκος, ἀλλ' ὑπ' ἀπάσης πόλεις, ὅθεν ἕκαστος ἰῶ θοῦ πανηγυριστῶν: de Herodoto qui hiſtoriam ſuam in Panathenæorum panegyri recitauit. Et mox, οἱ τὰ ὦν πανηγυριστεῖ οὐ συρφετῶδης (Ἰ.ῆσαν) ὄχλος, ἀθληθῆ ὄ μᾶλλον φιλοθεάμονες. Præterea hinc eſt verbum COMPOS. Συμπανηγυείζω, Vnà panegyrin agito, Vnà feſtum ludóſve panegyricos celebro. Exponitur etiam Concelebro, vt πανηγυείζω eſt Celebro.

Πανηγυρισμός, & Πανηγυριστής, vide in præc. πανήγυρις.

Πανήλιος ἡμέρα, Dies quam totam ſerenat ſol. Ælian.

Πανήμαρ, τ. 1, c. 1466, g. Πανημέριος, τ. 1, c. 1465, a

Πανήμαρον, ib. Πανήμερος, τ. 1, c. 1463, a

Πανήπορος, ου, ὁ, affertur pro Inops, ἀνδεὴς. Quod ſi mendo caret, Ionicè ſeu poeticè pro πανάπορος poſitum eſt.

Πανήρης, Omnibus placens. Heſych. enim πανήρεα expon. πᾶσιν ἀρέσκοντα. Eidẽ πανῆρες eſt non ſolùm πᾶσιν ἀρέσκον, ſed etiam παμμήχανον, ποικίλον.

Πανηλείας, idem affert pro κῆ πάντα ἁρμοσιβόλος.

Πανθεῖον, Pantheũ: Suida autore, Romæ fuit νεὼς κοινὸς πάντων θοῦ θεῶν, Templum omnibus dus commune. Dion lib. 53, πανθεῖον ſcribit nominatum ex eo videri quòd in ſimulacris Martis & Veneris multas deũm imagines acciperet: vel potius quòd forma conuexa faſtigiatum, cœli ſimilitudinem oſtenderet. vt & Ammianus Marcell. Pantheon velut regionem teretem ſpeciosa celſitudine fornicatum. Plin. id Ioui vltori ab Agrippa factum autor eſt, itémque Dion loco citato. Bonifacius verò ſummus pontifex à Phoca imperatore acceptum dono in templum Omnium ſanctorum conuertit.

Πανθελνής, τ. 1, c. 1517, b. Πανθέλκτιος, ib.

Πανθήρα, τ. 1, c. 1554. h

Πανθήρα, Vniuerſa ſeu tota captura. πᾶσα ἡ θήρα. Vlpian. De action. empt. & vendit. l. Emptorem, Veluti quum futurum iactum retis emimus à piſcatore, aut indaginem plagis poſitis à venatore, vel pantheram ab aucupe. nam etiamſi nihil capit, nihilominus emptor pretium præſtare neceſſe habebit.

Πάνθηρον, τ. 1, c. 52, g. At πάνθηρον δῶρον eſt Ariſtoph. dicit pro παντοδαπῶν θηρίων δέκτικόν, vt ſchol. expon. Solum omnium ferarum capax, ſeu In quo omnis generis animalia verſantur.

Πανθοινέω, τ. 1, c. 1571, a. Πανθοινέω, ib. b

Πανθοινία, ib. a. Πάνθοινος, ib.

Πάνθρας, τ. 1, c. 1579, f. Πανθρύλλιον, τ. 1, c. 1580, b

Πανθρύλλοον, ib. Πανθυμαδόν, τ. 1, c. 1603, d

Πάνθυτος, τ. 1, c. 1621, c

Πανία & Πάνια, in Παιός. Πανικός, in Παί.

Πανίλαος, τ. 1, c. 1694, c

Πανίλαρος, Omnino lætus & hilaris. Nonn. πανίλαρον ὄμμα.

Πανίμερος, ex Epigr. affertur pro Gratiſſimus.

Πανίνον, Heſychio αὐτήρεῶν, ὁ μόχθοιο, λθυκὸν καθαρόν. Vt πάνιος etiam exp. ὁ λθυκὸς πάντη καὶ καθαρός, necnon ὁ μέλας καθαρός. vt ſit Vnicolor, Vnius eiuſdémque in totum coloris, vel Merè albus vel Merè niger. Vide & Παί. At Πανία, τὰ, in Παιός.

Πανίσκος, vide ſuprà in Παί.

Πανιώνιον, ου, τὸ, Panionium: fanum à duodecim Ioniæ ciuitatibus extructum & denominatum, vt Herodot. tradit lib. 1, pag. 38. qui itidem pag. 45 dicit, κακαχωῤίων δὲ Ἰώνων, καὶ συλλεγεῤίων οὐδὲν ἧσσον ἐς τὸ Πανιώνιον. Affertur & Πανιώνιον συνέδριον pro Conuentus duodecim oppidorum Ioniæ, Commune Ioniæ concilium: ex eodem Herodoto. Vide Bud. Annot. in Pand.

Πάνυχα, τ. 2, c. 1106, a. Πανυχίζω, ib. c

Πανυχίον, ib. a. Πανυχισμός, ib. c

Πανυχίς, τ. 2, c. 1106, a. Πανυχισμός, ib. c

Πανυχιστής, ib. d. Πάνυχον, adverb. ib. a

Πάνυχος, τ. 2, c. 1105, g. Πανόδυρτος, τ. 2, c. 1189, d

Πάνοικεῖ, Cum tota domo, Cum tota familia. σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ. Apud Suidã πανοικὶ ſcriptum, ſimplici ι, vt & Act. Apoſt. cap. 16, ἠγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκὼς τῷ θεῷ, exultauit quòd cum tota domo credidiſſet Deo. Eodem ſignificatu dicitur Πανοικία, & Ionicè Πανοικίη. Herodot. πανοικίῃ μιν τοῦ ἐλαβε, eum cum tota domo adeptus eſt. vel Cum tota familia, aut Cum tota re familiari. Et rurſum, τὸν χρὴ πανοικίῃ αὐτῇ μεωαμὴ ξυν ἑπεσθαι, cum vniuerſa familia & vxore me ſequi ſeu comitari. Necnon Πανοικησία dicitur pro Cum vniuerſa familia. Gregor. in Maccab. encomio, de matre ſeptem illorum filiorum, ἡμῖν δὲ τῶν ἐμπεπτίχθω πᾶσιν ὁμοίως, πανοικεσία ἐφεκωῤῥῆναι. Pro eo apud Thuc. ſcriptum eſt πανοικησία. vt lib. 2, pag. 54, de Athenienſibus, πανοικησία ῥῥυείσθαί τε καὶ οἰκήσαντες ἐν τοῖς ἀστοῖς, οὐ ῥᾳδίως τοῖς μετοικεσάσῃς ἐποιεῖτο, quum cũ tota familia fuiſſent & habitaſſent in agris, ægrè demigrabãt. Et lib. 3, ὑμᾶς δὲ ὅν πάντες τῶ Ἑλλῆνικῶν πανοικησία ἐξῷ Θηβαίοις ἐξαλεῖψαι, cum vniuerſis familiis & penatibus delere. niſi malis Cum vniuerſis habitationibus habitatoribuſque. Item πανοικος ἀπολλύεται qui cũ tota domo ſeu familia perit.

Πανοικεσία, Πανοικησία, Πανοικεῖ, Πανοικία, Πανοικίη, Πάνοικος, vide in præced. Πανοικεῖ.

Πανόλβιος, τ. 2, c. 1269, d. Πανολεθρία, τ. 2, c. 1274, f

Πανόλεθρος, ib. d. Πανομαῖος, τ. 2, c. 1304, a

Πανόμοιος, ibid. Πανομφαῖος, τ. 2, c. 1695, d

Πανοπλία, τ. 2, c. 1369, g. Πάνοπλος, ib. f

Πανόπτης, τ. 2, c. 1379, d. ob. & c. 1381, d

Πάνοπτος, τ. 2, c. 1381, e

Πανόπτεια, Quæ omnia videt. Suid.

Πανορμί, Omni impetu, Totis viribus.

Πανορμίτης, τ. 1, c. 1146, b. Πάνορμος, ib.

Πανός, τ. 4, c. 14, g. Meſſapii verò πανὸς dicunt pro ἀρπὰς, Panis: & πλὴν πληθυσμοῦ, Plenitudinem ſeu repletionem, Πανία: & Πάνια, τὰ πλήθματα. Athen. lib. 3.

Πανόσπερμα, Suidæ ἡ ὅν. θοῦ σπερμάτων μῆξις, Omnis generis legumina mixta: Heſychio σπόσδος, συμμιγὴς πληθύς. quæ ſignificatio metaphorica erit. Apud vtrunq; proparoxytonos ſcriptum eſt: quidam cenſent παροξυτέον.

Πανουλοῦς, eidem H. eſt ὁλόλης: vel potius ὁ πάντως ὁλόλης.

Πανούργημα, τ. 1, c. 1233, d. Πανουργεύομαι, ib.

Πανουργία, ib. c. Πανουργία, ib. c

Πανουργία, ib. c. Πανούργος, ib. b

Πανούργος, ibid. c

Πανουσιος, Heſychio πάντα οὐσιος, Omnino ſecundus.

Πανόφθιον, τ. 2, c. 1380, h

Πανοπλία, ab Etymol. & lex. meo vet. exponitur πανοπλία, deriuariq; dicitur à πάνος, teſte Seleuco. Ariſtoph. ſchol. πάνλω eſſe dicit τὸ ὅπλον: & inde πανοπλίαν, πλὴ πανοπλίαν, omnibus armis munitum eſſe.

Πανσέλινος, τ. 1, c. 1183, g. & τ. 3, c. 1393, d. & 1399, h. ob.

Πανσέλινος μέλη, τ. 2, c. 919, f

Πανσθενής, τ. 3, c. 779, d. Πάνσκοπος, τ. 3, c. 815, c

Πανσμικρός, Omnino paruus, Minutulus. Poll.

Πάνσφος, τ. 3, c. 899, b. Πανσεφμία, τ. 3, c. 931, a

Πανσφαιρὴ, τ. 3, c. 1076, b. Πανσφαιρᾶ, ib. a

Πανσφαιρῆ, ib. b. Πανσυδεὶ, τ. 3, c. 760, c

Πανσυδίᾳ, ib. c. A quibuſdam exponitur παντελῶς, ab aliis πανσφαιρᾶ, ſed rectius πᾶσῃ τῇ ὁρμῇ, Feſtinantiſſimè. Homer. Il. β, Θωρήξαι ἐκέλευε καὶ ὁπλίσασθαι τὰς Ἀχαιοὺς Πανσυδίᾳ. Πανσυεὶ, apud Poll. ſynonymum τῷ πανδημεὶ & πανσυδεὶ: ſed dicit eſſe ὑπόμισφον.

Πάνσυρτος, affertur pro πάντα σύρων, Omnia trahens: ex Sophocl. nimirum Electra, pag. 119, vbi ſcholiaſt. quoque πανσύρτῳ πολλῶν δεινῶν τ' ἀχέων, expon. τῷ πάντα σύροντι τὰ κακὰ, & τῇ μετὰ πάσης ὁρμῆς τῶν κακῶν ὁρμηθέντι.

Πάνπα, pro πάντως, τ. 3. c. 47. b. Παντᾶ, τ. 3, c. 52, b

Παντάδυστα, apud Theophr. Hiſt. plant. lib. 6, cap. 4, legitur in numero eorum quæ τῶν τῷ ἀκανθῶν ἐχόντι φύλλον, vt ſunt ὄνωνις & πεῖδολος, ac ſimilia. Gaza omiſit; procul dubio quòd ſuſpectum iudicaret, vt ſanè ſuſpectum eſt.

Πάνπαθλος, Omnium certaminum peritus vel expertus.

Παντάλαντα, τ. 3, c. 1231, f. Παντάπασι, τ. 3, c. 53, b

Παντάπασιν, ibidem.

Παντάρκης, Omnibus ſufficiens. ſeu Omnes iuuans. Heſ.

Παντάρχαι, ου, ὁ, Omnibus imperans, Omnium dominus. Ariſtoph.

Παντάσκιος, τ. 3, c. 867, h. Πάντα χῇ, τ. 3, c. 53, g

Πάντα χῇ ἔθνη, τ. 3, c. 54, a. Πάντα χοῦ, ib.

Πάντα χῇ σε, ib. Πάντα χοῦ, τ. 3, c. 53, h

Παντέλεια, τ. 3, c. 51, c. Παντέλειος, ib. d

Παντέλεως, ib. Παντελής, ib. b. Παντελῶς, ib. d.

Παντεπίσκοπον dicitur τὸ ἄγιον πνεῦμα à Gregor. orat. 2, quòd omnia inſpiciat & moderetur.

Παντθυμία, τ. 3, c. 1427, c. Πάντη, τ. 3, c. 51, g

Παντῖμαρ, τ. 1, c. 1466, g

Πάντα, τὰ, ex Demoſth. affertur pro feſto Athenis: perperam. ſcribendum enim παῖδῳ ſiue παῖδεια.

Πάνπμον γέρας, Honoratiſſimum munus. Sophocl.

Παντίπῳ, & Ionicè Πατήπῳ, Heſychio & Suidæ πάντ' πνι, Cuiuis, Omnibus. Philo De mundo, παντίπῳ δῆλον. Herodot. δῆλον δὲ ἐπόβῳ παντίπῳ. Scribitur diuiſim etiam πάντ τῷ & πάντ τῷ.

Παντλαμίων, τ. 3, c. 1230, c. Παντλήμων, ib.

Παντοδαπὸς, τ. 1, c. 894, d. Παντοδαπὸς, τ. 1, c. 1872, f

Πάντοδαπὸς, ib. d. Παντοδαπῶς, ib. h

Παντοδύναμος, τ. 1, c. 1057, f. Πάντοθεν, τ. 3, c. 53. f

Πάντοθι, ib. Παντοῖος, τ. 3, c. 54, b

Παντοκρατορία, τ. 2, c. 411, g. Παντοκρατορικὸς, ib.

Παντοκράτωρ, t.2, c.41, g. Παντολάβος, t.2, c.557, g
Παντολέτωρ, t.2, c.1273, h. Παντολιχρόνιος, t.4, c.645, c
Παύπολμες, t.3, c.1583, h
Παντολουτηείδιμ, vasa medicorum supellectilis, teste Poll. lib.10, cap.10, afferente ex Antiphanis πρωτομανία, Καπυκεύασα μόνος λαμβάνεται ἰατῶν, οὐ χαλκοῦς παντολουτηείδιος.
Παντμμὲς, Ex omnibus mixtum: Suidæ πολυειδὲς, in exēplum afferenti, εἴ που τ χωρίον παντμμὲς τε καὶ δίκαρπον ὑπαάρχει, ὁ δεσπότης ὕδωρ συμπαρεσε καταγρείας πεπαισμένης. vbi παντμμὲς χωρίον est in quo omnis generis plantæ fructúsque sunt veluti mixti.
Παντόμμος, t.2, c.941, d. Παντόπλας, t.2, c.1381, c
Παντόπλης, ib. Παντοπωλεῖον, t.3, c.642, d
Παντοπώλης, ib. Παντοπωλία, ib.
Παντοπῶς, t.3, c.53, e. Παντόσωος, t.3, c.51, e
Παντοτι, t.3, c.53, f. Παντοτελὴς, t.3, c.1373, d
Παντοτόκος, t.3, c.1535, d. Παντοτλμὲς, t.3, c.1583, h
Παντοῦφρος, t.3, c.1646, c. Παντοχεῖον, t.1, c.959, f
Παῦφρος, t.3, c.1646, c. Παντως, t.3, c.52, d
Παντῶς, t.3, c.53, b
Παύ, Omnino, &c. t.3, c.55, c. Παῦ, vt Valde, &c. c.56, c.
Παῦ, præced. articulo, c.57, a
Παύσχρον, t.3, c.1728, f. Παυσπέρμχος, t.1, c.1360, f
Παυσῶπτης, t.3, c.512, f. & 1748, a
Παύσατα, Hesychio ὕφος, Nucrix. Item αἰαδήσμη, seu κειρία ἢ τὰς τρίχας αἰαλαμβάνουσι, ligamen seu fascia qua crines reuinciunt.
Παυσάτον, aduerb. t.3, c.51, f
Παυσάτης, t.3, c.51, c.f. & 1764, h
Παύστι, t.3, c.56, g. Παύστι, ib.
Παωλεθρία, t.2, c.1274, c. Παωλέθρος, ib. d
Παωλεθρος, ib. e. Παωλέεια, ib. g
Παώλης, ib. f. Παωλία, ib. g
Παωσπτεσια, Perspicua. Ex Epigr.
Πᾶξ, Hesychio ὑπόδημα ὑυπόδητον.
Πᾶξαμός, Suidæ ὁ δίπυρος ἄρτος, Panis ignem bis expertus, Bis coctus panis: quale est Buccellatum apud Ammian. Marcell. Sed addit Suidas, esse vocabulum Romanum. Πᾶξαμος autem, nomen propriū apud eundem Suid. & Athen.
Πάομαι, t.3, c.112, e. Παὸς, ib. h
Παπαῖ, t.1, c.632, h. obit. Hesych. dicit esse aduerb. θετλιαστικόν.
Παπαγπαῖξ, t.1, c.632, h. Πάπας, t.3, c.32, h
Παπαῖζω, t.3, c.33, c. & 35, a
Παπαῖ, apud Aristoph. vox est imitans crepitantē alnum. in Nub. ὥσθ' ἡ βροντὴ τὸ χωμάδιον παπαγεῖ καὶ δεινὰ κέκραγμ, Ἀστραπὰς ποιῶν παπαῖ, κἄπειτ' ἐπάγᾳ παπαπαπαπαῖ. Quibus subiungit, quum χέζει, κἀμὲ ἡ βροντὴ παπαπαπαῖ.
Πάππας, t.3, c 31, g. Παππασμὸς, t.3, c.34, b
Παππεπιπαππος, t.3, c.35, d. Παππας, t.3, c.34, b
Παππίδιον, ib. Παππίζω, ib. c
Παππικὸς, t.3, c.35, c
Πάππος, Auus, t.3, c.34, h. Πάππος, Pappus, Lanugo, t.3, c.35, g. Πάππος, Menti barba, vel prima barbæ productio, t.2, c.800, d. & t.3, c.640, f
Παππουπέρμαπα, πα, t.3, c.36, a, & 930, f
Παππυλαίζω, t.3, c.34, c. Παππώδη πέρματα, t.3, c.36, a
Παππωνυμικὸν, t.3, c.35, d. Παππωνυμικῶς, ibid.
Παππῶος, ibid. c
Παπλαίνω, Circumspicio, Oculis lustro vel vestigo. περιβλέπω, σκοπῶ, Hesychio. Hom. Od. ρ, ὁ δὲ παπλήνας ἔλε δίφρον. Il. χ, Ἔστη παπλήναο' ὀδὸν πίχεϊ. Il. ρ, Τρίστε δὲ παπλήνας. Item sequente ὅστις φύγοι. Il. π, Πάπλωνε δὲ ἕκαστος ὅστις φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. Præmittit ei interdū πάντῃ, interdū πάντοσε. vt Iliad. ψ, πάντῃ δέ μοι ὀδὸς Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπλήνεται εἰς ὁρόωντι. Odyss. μ, ἕκαμον δέ μοι ὀδὸς Πάντῃ παπλήνοντι θεὸς ἡρωεσσέα πτόλιν. Cum πάντοσε, Il. ρ, Πάντοσε παπλήνων ὤς τ' αἰετὸς. Il. ν, Πάντοσε παπλήνων μήτις χρόα χαλκῷ ἐπεύρῃ. Præmittit ei & ἀμφί. vt Il. σ, & ο, ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ Ἀμφί τε παπλήνας. Item Oculis vestigo, Circumspectās quæro. Il. σ, Παπλαίνων ἥρωα Μαχάονα. Iliad. ρ, Παπλαίνων Αἴαντα μέγαν. Interdum simpliciter ponitur pro Spectо, vel Respecto, Oculos conuerto, Intueor, sequente

A

B

C

D

E

F

G

H

præpos. μετὰ, εἰς aut πρὸς. Hesiod. Erg. Μηκέτι παπλήνας μεθ' ὁμήλικας, Respectans æquales, Oculos conuertens ad æquales. Plutar. Themist. παπλαίνω πρὸς τὸν Ἰσθμόν, ad Isthmum spectо. Lucian. παπλήνας ἐς ἅπαντας, Omnes intuitus.
Πάπυρος, ου, ὁ vel ἡ, Papyrus seu Papyrum: planta nascens in palustribus Ægypti, aut quiescētibus Nili aquis, vbi euagatæ stagnant. ex eius libro texunt vela tegetésqi, necnon & vestem, etiam stragulam, ac funes, teste Theophr. Hist. plant. lib.4, cap.9, & Plin. lib.13, cap.11. Præparantur ex eo & chartæ, diuiso acu in prætenues, sed quàm latissimas, philuras, inquit Plin. ibidem, qui & cap. seq. docet fusius quomodo chartæ fiant. Quin & edule est papyrum crudum coctum: ve aut assum, ita tamen vt succus deuoretur tantūmodo. Non tantùm verò planta πάπυρος nominatur, sed etiam ἡ βίβλος, liber eius, ex quo τὰ βιβλία. vt in Epigr. λαμπάδα κηροχύτων Σχοῖνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγομένῳ παπύρῳ. Necnon αὐτὸς ὁ χάρτης qui inde conficitur, παπύρου nomine appellatur, apud Latinos item papyrus vel papyrum.
Παρ, poetica apocope pro παρὰ dicitur, ac, vt ipsum, construitur vel cum genit. vel cum datiuo, vel cum accus. Hom. Il. β, Παρ' Διός, Ab Ioue, Ex Ioue. Et alibi, παρ δέ οἱ, apud ipsum verò. Et in Odyss. παρ Μενέλαον ἵκετο, Ad Menelaum abiit. Il. β, Παρ' ποταμόν, Ad fluuium.
Παρὰ, præpos. cum genitiuo, &c. t.3, c.55, b. Παρὰ, cum datiuo, &c. c.37, b. Παρὰ, cum accus. Ad, &c. ibid. d.
Παρὰ, Per, &c. ib. f. Παρὰ, Præter, &c. c.38, ib. Παρὰ, Propter, &c. ib. f. Παρὰ, Præ, &c. c.39, f. Παρὰ, Pro, &c. c.40, e. Παρὰ, cum accus. de tempore dictū, c.41, a. Παρὰ μικρὸν, siue παρὰμικρὸν, t.3, c.44, g. Παρὰ πολὺ, t.3, c.41, e. Παρὰ πολὺ, c.43, d Παρὰ ποσὸν, siue παρὰποσόνδε, ib. c
Πάρα, t.1, c.1135, c
Παραβαίνομαι, t.1, c.650, e. Παραβαίνω, ib. d
Παράβακχος, affertur pro Furore correptus, Debacchans.
Παραβαλέπαιρος, t.1, c.693, c. Παραβαλλέπαιρος, t.1, c.1280, a
Παραβάλλομαι, t.1, c.691, g. Παραβάλλω, ib.
Παραβασις, t.1, c.650, f. Παραβάσκω, t.1, c.654, d
Παραβάτης, t.1, c.650, h. Παραβατικὸς, ib. g
Παραβιάζομαι, t.1, c.734, h
Παραβιβάζεσθαι, Suidæ est παραβαίνεσθαι.
Παραβλάπτω, t.1, c.744, d. Παραβλεπτέω, t.1, c.747, b
Παραβλάστη. ib. d. Παραβλάστημα, ib. c
Παραβλάστησις, ib. d. Παραβλαστικὸς, ib. e
Παράβλημα, t.1, c.751, f. Παραβλέπω, ib. e
Παραβλῆψις, ib. f. Παραβλήδλω, t.1, c.693, d
Παραβλῆμα, ib. c. Παραβλητικὸς, ib. d
Παραβλῆνος, ib. Παραβλύζω, t.1, c.756, b
Παραβλώψ, t.1, c.751, g. & t.2, c.1394, c
Παραβοάω, t.1, c.758, g. Παραβοήθεια, t.1, c.760, b
Παραβοηθέω, t.1, c.761, d. Παραβολαδίω, t.1, c.693, h
Παραβολὴ, ib. f. Παραβολικὸς, ib. h
Παραβόλιον, tempore Pollucis, Παραβόλιον ab Aristotele, dictū fuit τὸ παραβαλλόμενον δηλ' ἢν ἐφέσειν, sportula quæ in prouocatione ad aliud iudicium ab appellatore deponitur. Poll.
Παραβολος, t.1, c.694, b. Παραβόλως, ib. e
Παραβορὸς, ibid. d
Παραβουλόημα, exponitur Perperam cōsulo. Vtitur hoc verbo Paul. in epist. ad Philipp. cap.2, μέχρι θανάτου ἤγγισε, παραβουλόσαμενος τῇ ψυχῇ, pro Non habita vitæ ratione.
Παραβραβεύω, t.1, c.785, d
Παραβυω, Inculco, Infercio, & quidem iuxta seu præter alia. Luc. in Lexiph. ζημίαν ἡγῇ αὐ μὴ παραβύσῃς αὐτό που, κἂν πλεηρωθῇ μηδ' ἀδαγκάσῃ ἢ. Sic idem rursus, κἀκεῖνό που παραβύσον. Et inter comedendū παραβύεται τοῦ ὀνήσεσε qui bucceas inculcat ori. Idē Luc. σωπᾷ δὲ τὰς ὀνήσεις οὐκ ἔσω ἀμφοτέρας παραφύεται τοῦ γνάθοις, compositè bucceas in alteram tantùm buccam inferit. Quo signif. Eubul. com. dicit, ἢν παραίσιον πιοῦμαι πολυπω, ἔσαπον τοῦ γνάθοις. Rursum ex Luc. affertur παραβυθεὶς εἰς ἀέρα νόν, pro Ingressus in cælum: sonat tamen potius Intrusus, seu Qui se intrusit. HINC Παράβυσμα, ατος, τὸ, dicitur Id quod aliis infercitur, inculcatur, intruditur.

vt, τὰ ἐν τοῖς φορτίοις παραβύσματα, ea quæ magnis sarcinis inferciuntur: παραπτώματα. SIC Παράβυστος κλίνη Hesychio autore dicitur μικρὸν κλινίδιον παραβυόμενον τῇ μεγάλῃ, quoniam maiori lecto velut inculcatur. Meminit eius Poll. quoque, scribens præter τὴν μικρὰν κλίνην fuisse καὶ ἑτέραν παράβυστον, ἣ καὶ αὐτὴ ἐπρόσκυνετο ἐν τῷ δωματίῳ, ὑπὲρ ἣν τὴν πεῖδα μὴ ἀδυμῆσαι, autore citans Hyperidem. Meminerunt iidem & δικαστηρίου πινὰς παράβυστον, ὃν οἱ ἕνδεκα ἐδίκαζον. Itémque Harpocration ac Suidas, qui & τῆς παραβύστου κλίνης mentionem faciunt, vocatam nimirum fuisse & κλίνην πινὰ παράβυστον ἐν τοῖς νυμφικοῖς δωματίοις. videri autem hæc dici metaphoricè, ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς φορτίοις παραβυσμάτων, quod est παραπτωμάτων. Pausanias in Atticis pag.20, τὸ παράβυστον & τὸ πεύραγον numerat inter ignobiliora Athenienfium δικαστήρια, addēs, τὸ παράβυστον fuisse ἐν ἀφανεῖ πόλεως, in obscuro vrbis loco, & in id cōuenire solitos ἐπ' ἀλαζόνεις, ob res minimas. vnde factum fortassis vt παράβυστον exponatur etiā ἀπόκρυφον, ἀποκεκρυμμένον, κεκαθαρμένον, Occultum, Latēs. quomodo Synes. vsurpauit, De insomn. εἰ δὲ πεῖστον τῆς ἢ θαλάσσης ἐν παραβύσῳ φύεται τε καὶ τρέφεται, In occulto terræ marisve loco, In terræ marisve latebris. Propriè verò in conuiuio παράβυστος sedere vel ἐν παραβύστου, dicitur is qui aliis conuiuis velut inculcatur à conuiuatore, aut qui superueniens seipsum intrudit, vt οἱ παράσιτοι & οἱ γελωτοποιοὶ, interdum etiam familiares. Plut. Sympos. lib.1, probl.2, ὁ Λαμπρίας ὁκ παράβυστον καθήμενος. Timoth. comicus apud Athen. lib.6, Εἰς ἐπιδείπνον εἰ' ὀδὸν ὡς ἔφασκέ μοι, ἢν μὴ παράβυστος τοῦ γλίνητος Χαιρεφῶν: de Chærephōte parasito. Et aliquāto pòst quidam parasitus δεῖπνον κλίνης ἐκ τοῦ πλείστου καθήμενος nominatur παράβυστος, εἰρὼ τὸ ἐν ἡμῖν μὴ παραδεχομένων ὄμως τὴν κοινὴν τῶν κολακευόντων παρεμπίπτειν εἰς τοὺς ὁμιλίας.
Παραγελοῖος, t.1, c.801, a. Παραγελία, t.1, c.123, a
Παραγγέλλομαι, t.1, c.22, f. Παραγγελλόμενος, ib.
Παραγγέλλω, Denuntio, &c. t.1, c.21, g. h. Παραγγέλλω, pro Accerso amicos & ambio, t.1, c.122, c.d. Παραγγέλλω, pro Significando iubeo, ibid. b. Παραγγέλλω, cum datiuo, ib. e. Παραγγέλλω, cum præpos. εἰς, ib. d
Παράγγελμα, t.1, c.22, f
Παραγγελματικὸς, ib. g. Παραγγελματικῶς, ib.
Παράγγελσις, t.1, c.23, a. Παραγγελτικὸς, t.1, c.22, h
Παραγηθένται, Genita seu nata præter alia.
Παραγθυω, t.1, c.850, b. Παραγήραμα, t.1, c.848, c
Παραγηεόω, ib. b
Παραγίγνομαι & Παραγίνομαι, t.1, c.831, b
Παραγιώσκω, t.1, c.1857, d
Παραγὶς, ίδος, ἡ, affertur pro Dies sacra: sed ἀμαρτύρως.
Παραγκαλίζομαι, t.1, c.44, g. & 45, d
Παραγκαλισμὸς, t.1, c.44, g. Παραγκονίζομαι, t.1, c.43, f
Παραγορεύειν, Alexis dicit quod Cratinus παρωλωνεῖν, Opsonia coemere. nam ἀγορανὴς dicitur ὁ τὰ ὀψαρία νέμων, ὀψώνης, Opsonator, Qui opsonia emit. Athen. lib.4.
Παραγόρθυστ, Hesych. ἀρίστον, Negationem.
Παραγραμμα, t.1, c.874, e. Παραγραμμαπίζω, t.1, c.875, a
Παραγραμμασμὸς, t.1, c.874, e
Παραγράπιος & Παρεγγράπιος, Suid. νόθοι, ξένοι, Spurios, Peregrinos, perperam videlicet inscriptos.
Παραγραφὴ, t.1, c.875, a. Παραγραφικὸς, ib. c
Παραγράφομαι, t.1, c.874, b. Παραγραφὸς, t.1, c.875, c
Παραγραφω, t.1, c.874, b. Παραγυμνόω, t.1, c.888, c
Παράγω, Produco, Profero, t.1, c.80, f. Παράγω, Dedu co, ib. Παράγω, Promoueo, ibid. h. Παράγω, Fallo, Peruerto, t.1, c.81, a. Παράγω, Militare verbum, Promoueo ordines, ib. d. Παράγω, τὸ ἀπόγω ib. Παράγω, Transeo, Prætereo, ib. e. Παράγομαι, ib. a, & e
Παραγωγὴ, t.1, c.81, g. & t.2, c.579, b. ob.
Παραγώγιον, ου, τὸ, Vectigal, Portorium, seu Portorium circumuectionis. Polyb. ἀξιοῦντες καταλύσειν αὐτοὺς τὸ παραγώγιον. Poll. quoque πλοῖς ὄνομα esse dicit, addens, non solùm suo tempore communem vsum ita vsurpasse, sed Philippidem etiam in συνεκπλεούσῃ sua, ὅταν ὀξὺς παραγώγιον αὖ ὀκφέρῃς, εἰς παραξόμεθα. INDE Παραγωγιάζειν, Portorium exigere, Vectigal poscere. Polyb. ἰωάζικασαν αὐτοὺς ὑποτίθεσθαι τὸ παραγωγιάζειν, Desistere eos coegerunt ab exigendo portorio, Portorii ius ipsis ademerunt. Et rursum, ἐπιβάλλοντες τοῖς πλέοντας παραγωγιάζειν, Nauigantes vectigal poscere, seu vectigales habere.
Παράγωγος, t.1, c.81, a
Παραγωγίζειν, Angulum esse, Angulum facere: vel Ad anguli figuram accedere. vt Theophr. Hist. plant. lib.1, cap.16, scribit folia differre τῆς ῥάμνου. quædam enim esse περιφερῆ, rotunda, vt pri: quædam παρομηκέστερα, oblongiora, vt mali: quædā εἰς ὀξὺ παρήκοντα καὶ παραγωγίζοντα, vt similacis. Vnde Plin. l.16, c.32, Circinata piro, mucronata malo, angulosa hederæ. Dicit autē Hederæ synecdochicῶς, quoniam similax est species hederæ: respiciens simul & præcedentia Theophr. verba. Dixerat enim paulo antè, καθοῦ τὰ φύλλα νέου μὲν ὄντος, esse ἐγγωνιώτερα· πρεσβυτέρου δὲ περιφερέστερα: paulo antè γραφεσθῆ vocans quæ hic ἐγγωνιώτερα. Itaque lib.3, cap. vltimo, vbi τῆς σμίλακος τὰ φύλλα dicitur esse καθαρὰς, μακρὰ, εὐγώνια, reponendum videtur εἰγώνια: licet & apud Plin. lib. 16, cap.35, similax legatur folio hederaceo, paruo, non angulosо. præsertim quum cap.23 eiusdem libri, hæc Theophrasti, lib.1, cap.16, τῆς δὲ λύκνης καὶ τὸ καλουμένου κρότωνος τὰ φύλλα νέα μὲν, περιφερῆ, παλαιότερα δὲ, παρομοιόμενα δὲ καθοῦ αὖ πάλιν, νέου μὲν ὄντος, ἐγγωνιώτερα, πρεσβυτέρου δὲ, περιφερέστερα, sic interpretetur, Populo albæ, vt crotoni, folia in iuuenta circinatæ rotunditatis sunt, vetustiora in angulos exeuntiē contrario hederæ angulosa rotundantur. Notandum porrò, quasdam Theophr. edit. in illo suprà citato loco perperam scriptum habere παραγωνίζοντα pro παραγωγίζοντα, quod legitur in posteriore edit. Ald.
Παραδακρύω, t.1, c.908, d. Παράδειγμα, t.1, c.930, d
Παραδειγματίζω, ib. g
Παραδειγματικὸς, ου, ὁ, Exemplaris, Exemplis constans. vt παραδειγματικὸς συλλογισμὸς, & παραδειγματικὸν ὀνόμμια apud Hermog.
Παραδειγματισμὸς, ου, ὁ, Traductio, qua nimirum aliquis παραδειγματίζεται & exemplo statuitur cæteris.
Παραδειγματοειδὴς, t.1, c.930, g
Παραδείκνυμι, ib. c. Παραδεικνύω, ib.
Παραδείπνέω, t.1, c.936, e
Παράδεισος, ου, ὁ, Hortus, Viridarium: seu Ager conseptus ac diligenter consitus omnis generis plantis. Quod enim Xenoph. dicit in Œcon. τὸν δὲ Σάρδεσι παράδεισοι ὀνομαζόμενοι, id Cicero, Conseptum agrum ac diligenter consitum ostendisse. Sic Plut. Sympos. 3, Ἀλεξάνδρου κελεύσαντος Ἑλληνικὰ δένδρα τοῖς ἐν Βαβυλῶνι παράδεισοις ἐμβαλεῖν Ἀρπαλον. Et in Artox. ἐπὶ δὲ εἰς σταθμὸν κατῆλθον βασιλικὸν παράδεισοι ἔχοντα θαυμαστοῖς καὶ κεκοσμημένοις δένδροις τῶν τῷ φθῖς ἀδένδρῳ καὶ ψιλῷ χωρίῳ, κρύοις ὕσπερ ἐπέπαυσε τοῖς σφαιρώσαις ἐν τῷ παραδείσου ξυλίζεσθαι, τὰ δένδρα κόπτοντας, μήτε πύκνης μήτε κυπαρίττου φειδόμενοι. Vbi indicat paradisos propriè fuisse agros clausos & exquisitis arboribus plantisque consitos ad delectationem principum. Clausi ii erant, & in ipsis alebantur feræ, quarum venatu se delectarent. vnde redditur etiā, Septum ferarum, Viuarium. Gell. lib.2, c.29, Viuaria quæ nunc dicuntur, septa quædam loca in quibus feræ viuæ pascuntur. Et mox, Viuaria autem quæ nunc vulgus dicit, fiunt quos παραδείσους Græci appellant. Xen. Hellen. 4, παράδεισοι μεστοὶ δένδρων καὶ θηρίων. Et aliquanto antè, καὶ θῆραι, αἱ μὲν, ὧν παρειρασμένοις παραδείσοις, αἱ δὲ καὶ ἀπαπαιμένοις πόνοις, πάγκαλαι. Sic Paed. 1, πεφυκοὰ δ' ὁμμυθία θηρία τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ. Talis fuit etiā paradisus ille in quo Deus Adamum collocarat, & arboribus plantisque omnigenis consitus & refertus omne genus animantibus. Poll. dicit esse vocabulū barbaricum à Græcis vsurpatum vt multa alia Persica.
Παραδέχομαι, t.1, c.958, f
Παραδηλόω, affertur pro Subindico, Repræsento.
Παραδιαγλυκύω, t.1, c.1396, a. Παραδιαγλυκικὸς, ib. b
Παραδιαπᾶσθαι, Conuiuere alicui, Versari apud aliquem: Suidæ παρ' ἑπέρῳ τινὶ τρέφεσθαι.
Παραδιακονέω, t.2, c.343, f. Παραδιαστέλλω, t.3, c.1002, d
Παραδιαστολὴ, ib. Παραδιαπεμβάζω, t.3, c.1337, f
Παραδιαπείθω, ib. Παραδιδωμι, t.1, c.998, g
Παραδιηγέομαι, οῦμαι, Obiter narro exponóque. Plutar. in

Vita Hom. σωτηρίως ὑπ' ἄλλοις πόποις παραδιδόασι. Idem, A παραδιδόασι τε καὶ τὰς ὀδὸς τῆς νόστου ἁμαρτίας ἀυτῷ.

VNDE. Παραδόκησις, Narratio quæ fit obiter atque in transcursu. Quintil. lib. 9, sub finem cap. 2, de figuris sententiarum, Inueni qui aggregent iis διεξοδικὰς, ἀπορροδόσις, παραδιηγήσεις.

Παραδίκη, affertur pro Iniquitas: forsan ex Hes. apud quē legitur Παραδίκη, παρὰ τὸ δίκαιον. sed pro eo non dubito quin reponendum sit παρὰ δίκην, vt Suid. habet.

Παραδοιοῦν, Perperam administrare, seu malè. Synes. in Andronicum, ὃς οὐδὲ δοιοῦν ὑμᾶς ἀλλὰ παραδοιοῦν ἀξιοῖς. B Et alibi, μὴ παραδοιοῦν μηδ' ἀσημονεῖν.

Παραδοκιμὰ, affertur pro εἰς δόξαν ἐπιβάλλω.

Παραδυξάζω, t. 1, c. 1038, a. Παραδυξολογέω, t. 1, c. 1035, g
Παραδυξολογία, ib. Παραδυξολόγος, ib.
Παραδόξος, ib. Παραδυξοπυιέω, ib. h
Παραδυξοπία, ib. Παραδυξοπιός, ib.
Παραδόξος, ib. f. Παραδυξως, t. 1, c. 1036, a
Παραδυσείω, in Παραδυσείω. Παραδύσμος, t. 1, c. 998, h
Παραδυσμος, ibid. f
Παραδυτέος, Tradendus: vel Prodendus. Thuc. παραδοτέα C αὐτοῖς τῶν Λακεδαιμονίων οὐκ ἐστι, Athenienſibus prodendi non ſunt.

Παραδοχὴ, Acceptio, Receptio: Suid. in Εἰσβολή.

Παραθαρρεῖν, t. 1, c. 921, b. Παραθραύω, t. 1, c. 1049, c
Παραθρέμω, t. 3, c. 1663, b. Παραθρομὴ, ib. c
Παραθρομίδες, t. 3, c. 1664, f. Παραθρομὶς, t. 3, c. 1663, e
Παραθρομος, ibid.
Παραδυναστεύω, t. 1, c. 1059, f. & 1800, h. ob.
Παραδύομαι, t. 1, c. 1064, e. Παραδυσης, ib. f
Παραδύω, ib. e. Παραδωσείω, t. 1, c. 998, h
Παραείδω, t. 1, c. 118, d. Παραιρέθομαι, t. 1, c. 219, e
Παραιζάω, t. 1, c. 1389, c. Παραιδίνυμι, t. 1, c. 1396, g
Παραιδυγνύω, ib. Παραιζηλόω, t. 1, c. 1404, b
Παραιζυγὴς, t. 1, c. 1396, g. Παραιζάνη, t. 1, c. 1412, f
Παραιζωνίδιον, ib. g. Παραιζάνιον, ib. f
Παραιζώνυμι, ib. Παραιζωρεῖς, ib.
Παραθηλασσίδιος, t. 1, c. 1490, d
Παραθηλάσιος, ib. Παραθηλασίδιος, ib.
Παραθηλάτιος, ib. Παραθήλτομι, t. 1, c. 1497, a
Παραθηρεύω, t. 1, c. 1505, b. Παραθησαυίω, ib.
Παραθέομαι, t. 1, c. 1508, f. Παραθεμα, t. 3, c. 1507, b
Παραθεῖλω, t. 1, c. 1549, f. Παραθερμαίνω, t. 1, c. 1548, a
Παραθέρμος, t. 1, c. 1545, h. Παραθέσις, t. 3, c. 1507, c
Παραθέω, t. 1, c. 1550, g. Παραθεωρέω, t. 1, c. 1511, a
Παραθήγω, t. 1, c. 1553, g. Παραθήκη, t. 3, c. 1507, e
Παραθήξις, Exacutio, Incitatio, Inſtigatio.

Παραθίγω, t. 1, c. 1560, c

Παραθρανὸς dicitur ἡ παρὰ πυὶ θρανίτης ὁδὸς, quæ & πάροδος, autore Poll. At Heſ. inuit eſſe κάπην πυά.

Παραθραύω, quidam ex Statio interpr. Affrango. Suid. verò παραθραύοντες neutraliter παλαιοπορεύοντες. οἱ δὲ ἀναπαύοντες.

Παραθρέξας, Qui præterculrit, in Epigr. à παρατρέχω.

Παραθρηνίζω, t. 1, c. 1590, e. Παραθρίζω, t. 1, c. 1549, h

Παραὶ, poetica eclaſi pro παρὰ dicitur. Homer. παραὶ ποσὶ καὶ πᾶσι θυμός. Idem Iliad. β, παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην, iuxta Bœbeidem paludem ſeu Ad.

Παραιβασία, t. 1, c. 630, h

Παραιβάτης, ου, ὁ, poetica eclaſi pro παραβάτης dicitur. Eſt autem παραιβάτης Is qui præter aurigam currum conſcendit & ex eo pugnat. Homer. Il. ψ, ἀν δ' ἑῶν ἐν διφροισι παραιβάται ἰωιόχοι τε, currus cõſcenderunt propugnatores & aurigæ. Nam & Porphyr. in Hom. quæſtan notat, τοὺς δὲ τοὺς δρόμους τοὺς μὴ μαχομένους, à poeta vocari παραιβάτας: ἰωιόχους autem, τοὺς τοὺς ἵππους ἔχοντας. Et Dionyſ. Halicarn. in fine libri 7, certamina priſcorum Latinorum cum Græcis comparans, ὅταν (inquit) τέλος αἱ τοῦ ἱππέων ἅμιλλαι λάβωσιν, ὁποτεροιδήποτε δὲ τοὺς δρόμους τῶν οἱ παροχούμενοι (οἷς οἱ ποιηταὶ μὴ παραβάτας, ἀλλ' ἡνιόχους ἢ ἀμπυβάτας) τὴν σταδιαῖον ἀμιλλῶνται δρόμον αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους. Eodem modo Euripides hoc vocabulo vtitur, in Supplicibus, ποιμένες οἱ ἄχων Τετρασόρων κατῆρχον ὀπτοῦχοι μάχης. Πέραν δὲ διελάσαντες ἀλλήλων ἄχεις, Παραιβάται ἐστησαν ἐς μάχην δορός. Χ' οἱ μὲν σιδήρου διεμάχοντ', οἱ δ' ἐφεστῶν Πώλοις ἐς ἀλκὴν αὖδις ἐς παραιβάτας. Apollonius ſimpliciter pro aſſeſſore aurigæ vſurpauit, fœminino gene-

re, Argon. lib. 1, Καὶ τὸν μὲν τοῖς πάροιθε Πέλοψ ἴδεν, ἡνίοχον Ἡλιάσιον δὲ οἱ ἔσκε παραιβάτης Ὑπποδάμεια. Plutarchus παραιβάτου vocabulum aliter etiam vſurpat, ita nimirum appellans peditem qui equiti permiſtus, re ità ferente equitis vicem ſupplet: in Paulo Æmilio, pag. 475, de Perſeo, ἥκον μὲν δὴ αὐτῷ δυνάμεις Βενέτων, μόνοι μὲν ἱππεῖς, μόνοι δὲ παραιβάται. Hunc enim ſenſum eſſe eius loci, ex Liu. patet, qui de hac eadem re lib. 44, Veniebant (inquit) x millia equitum, par numerus peditum, & iplorum iungentium curſum equis, & in vicem prolapſorum equitum vacuos capientium equos. Sunt qui velites equeſtres nominari poſſe exiſtiment, quòd ii equitatui immiſcerī ſolerent à Romanis.

Παραίβασιν ἀτραπιτὸν, A ſemita ſeu extra callem digreſſum. Oppian. Cyneg. lib. 1.

Παραιγιαλίτης, t. 1, c. 375, g

Παραιθέματα, Heſychio τὰ ἀπὸ τῶν μικρῶν δακτύλων παρὰ τὰ θέματα, id eſt ὀλίγα καρπῶν. Sed ſuſpecta hæc.

Παραιθύσσω, t. 1, c. 151, f. Παραίνεσις, t. 1, c. 169, g
Παραινέτης, t. 1, c. 170, c. Παραινετικὸς, ib.
Παραινετικῶς, ib. Παραινέω, t. 1, c. 169, d
Παραιήθομαι, t. 1, c. 172, f
Παραίνυται, Heſych. ὀλίγῳ ἀφαιρεῖται.

Παραιολίζαι, quidam dixit τὸ ἀπατῆσαι, ab ἀίολος ſignificante Varius, Verſutus: vel potius à vafra & doloſa Æolum gente. Euſt. Vide Αἰολίζω in Αἴολος.

Παραίπαιμα, Heſychio παραφορὰ Deliratio ſeu Delirium: Ionicè vel poeticè pro παράπαιμα.

Παραιρέομαι, t. 1, c. 199, a. Παραιρεσις, ib. b
Παραιρέω, t. 1, c. 198, g. Παραίρημα, t. 1, c. 199, c
D Παραιωδιάομαι, t. 1, c. 231, g. Παράισμος, t. 1, c. 228, a
Παράισος, t. 1, c. 216, h. Παραίσσω, t. 1, c. 235, c
Παραιτέομαι, t. 1, c. 243, d. Παραίτησις, t. 1, c. 245, g
Παραιτητὴς, t. 1, c. 246, b. Παραιτητὸς, ib.
Παραιτος, t. 1, c. 251, a. Παραιφάβδυος, t. 4, c. 62, e
Παραιφασία, ib. f. & g. Παραίφασις, ib. f
Παραιφάσκω, t. 4, c. 66, c
Παιαιφάσεις, Heſychio πυκάσεις, παρὰ καινεῖ: necnon πυδ ἕξ.

Παραιφηλεύμεθα, idem παρὰ γόμεθα: ſed ſuſpectum.

Παραιωρέομαι, t. 1, c. 218, b. Παραιωρέω, ib.
Παραιώνιμα, ib. d
E Παρακαθέζομαι, t. 1, c. 1082, b. & 1384, c
Παρακαθεκτικὸς, t. 1, c. 1348, c. Παρακαθήκομαι, t. 1, c. 1384, e
Παρακαθίζομαι & Παρακαθίζω, t. 1, c. 1091, b
Παρακαθίημι, t. 1, c. 1667, f. Παρακαθίστημι, t. 1, c. 1774, h
Παρακαθέται, t. 2, c. 181, b. Παρακαθέλος, t. 2, c. 13, f
Παρέκαθαρος, t. 2, c. 12, f. Παρακαθαρὸς, ib. g
Παρακαθέω, t. 2, c. 181, b
Παρακαλέω, Euoco, &c. t. 2, c. 15, g. Παρακαλῶ, Hortor, &c. c. 26, a. Παρακαλῶ, Oro, &c. ib. c. & t. 1, c. 1904, e. f. ob.
Παρακαλοῦμαι, ibid. d
F Παρακάλυμμα, t. 2, c. 45, a. Παρακαλύπτομαι, t. 2, c. 44, f
Παρακαλυπτὼ, ibid.
Παρακαλθίζω, Aliquantum ſpinoſus ſeu aculeatus ſum. Theophr. Hiſt. plant. lib. 1, cap. 16, de foliorum differentiis, τὰ δὲ καὶ παρακαθίζοντα καὶ ὀκ τὸ ἄκρου καὶ ὀκ παγίων: cuiuſmodi eſſe dicit cùm aliorum tum τῆς πρίνου, τῆς βάτου καὶ παλιούρου. Reponendum enim ira eſſe pro παρακαθίζοντα, hæc ſequentia oſtendunt, ἀκανθώδες ὄν ὀκ τὸ ἄκρων καὶ τὰ τῆς πόδικης καὶ πίτυος καὶ ἐλάτης, ἐπ ὄ κέδρου. Sic Plin. lib. 16, cap. 24, Aculeata aquifolio & ilicum generi: pungentia pino, piceæ, abieti, larici, cedro. Alibi Theophr. ἐπικαθίζειν dicit. vt lib. 3, cap. 16, ὁ δὲ πρῖνος φύλλον ἔχει ἐπικαθίζον.

Παρακαταβάλλω, t. 1, c. 689, e. Παρακαταβολὴ, ib. g
Παρακαταβύκη, t. 3, c. 1503, f. Παρακαταθήκη, t. 1, c. 1576, e
Παρακατάκειμαι, t. 2, c. 167, e. Παρακατακλίνω, t. 2, c. 256, g
Παρακατακλίνομαι, t. 2, c. 257, c
Παρακατελέγομαι, Cubo apud. vnde παρακατέλεκτο, quod Heſ. exp. παρακατέκειτο. Idē poeticè παρακατέλεκτο infrā.

Παρακαταλογὴ ὀ τῆς ᾠδῆς ex Ariſtot. Probl. affertur pro Immutatio & varietas in cantando. ſed ſuſp.

Παρακατατίθεμαι, Depango iuxta, Defigo apud.

Παρακαταρτύομαι, t. 1, c. 575, g

Παρακατάθεσις, affertur pro παρακαταβολὴ, Depoſitum.

Παρακατόρθεσις, t. 1, c. 1348, c. Παρακατατίθεμαι, t. 3, c. 1502, h

Παρακα-

Παρακαταπίθημι, t. 3, c. 1502, h. Παρακαταχόομαι, t. 4, c. 617, d A

Παρακατεκτικὸς, Ionicè pro παρακαθεκτικὸς, Tenax.

Παρακατέχω, t. 1, c. 1348, b

Παρακατηγόρημα, vox eſt dialectica. Scribit Ammonius; ſi quid ὀνόματος κατηγορηθὲν ὑποφασιν ποιεῖ, id à Stoicis nominari κατηγόρημα & σύμβαμα. vt Σωκράτης περιπατεῖ. at ſi πλείονος, appellari παρασύμβαμα, ὡς ἀεὶ παρακείμενον τῇ συμβίβαμαι, καὶ ὃ ἐξ παρακατηγόρημα. vt, Σωκράτει μὲν τὸ μέλει.

Παρακατάθετος, t. 3, c. 1503, e. Παρακαπικίζω, t. 2, c. 1230, c

Παρακαπυρσίω, t. 2, c. 1482, e

Παρακαπύω, A ſuo vel Conſuo. Item Paro. vt apud Ariſtoph. in Pluto, Ἡμῶν δ' ἑκατὸς ἐβάδιζε παρεκαπύετο, ſchol. exp. ὑπηρέτης, Parabat.

Παρακαυλίζω, t. 2, c. 95, d

Παρακείμαι, Adiaceo, &c. t. 2, c. 167, f. Παρακείσθαι, Accubare, &c. ib. h. Παρέκειμαι, Apponor, &c. c. 168, b

Παρακεκινηκὼς, t. 2, c. 218, f. Παρακελεύομαι, t. 2, c. 115, g

Παρακέλευσις, t. 2, c. 116, d. Παρακέλευσμα, ib. c

Παρακελευσμὸς, ib. Παρακελευστικὸς, ib. c

Παρέκελευσὸς, ib. d. Παρακελεύω, ib. c

Παρακεκινήζω, t. 2, c. 110, e. Παρακεκινέω, t. 2, c. 120, f

Παρακένησις, ib. Παρακερδαίνω, t. 2, c. 146, b

Παρακεκριδὲς, πρόνοια & φιλεγρίες, dicuntur τὰ ἐκαπερωθεν τῆς μείζονος ὀστοῦ ὁ τῶν κνημῶν φέρει, κερκὶς καλούμενον, μικρὰ ὀστάρια, teſte Poll. Parua illa oſſa quæ ab vtroq; latere ſũt κερκίδες ſunt. hoc eſt, oſſis maioris quo crus ſuſtinetur.

Παρακεκυδυνεύσας, t. 2, c. 213, e. Παρακεκυδυνθυπκῶς, ib.

Παρακεκυδυθύω, t. 2, c. 212, h

Παρακεκυέω, Perperam moueo, &c. t. 2, c. 218, f. Παρέκεκινα, Peruerto, &c. c. 219, a.

Παρακέκτημαι, ib. Παρακεκτηκὸς, ib.

Παρακεκτηκὼς, ib. Παρακεκρυνέω, Admiſceo.

Παρακελαυσὶ Θυρον carmẽ dicebatur quod amaſij tãtumnõ flentes ad amaſiarum fores canebãt. ſeu flebile carmẽ quod amaſij ad amaſiarum fores cantabant. Plut. Eroticо, ὅλοι θύρας ᾄδειν τὸ παρακλαυσὶ θυρον, ἀνᾄδειν τὰ εἰκόνια.

Παρακλείω, affertur pro Includo: necnon pro Excludo.

Παρακλείπω, t. 2, c. 239, c. Παρέκλεικος, t. 2, c. 247, a
Παρέκλεισις, t. 2, c. 26, e. Παρεκλεῖστὸς, t. 2, c. 27, a
Παρεκκλειπτικὸς, ib. Παρέκλειψις, t. 2, c. 26, g
Παρεκλείπω, t. 2, c. 27, a. Παρεκκλίδὶν, t. 2, c. 257, g
Παρεκκλίνω, ib. f. Παρεκκλίνω, ib. c. Παρεκκλίνω, ibid. g
Παρέκκλυτος, Infamis, Famoſus: oppoſ. τῷ κλυτὸς.

Παρεκκλύω, vt παρακούω, Non audio, Non pareo: in Epigr. cum genitiuo.

Παρεκκμάζω, t. 1, c. 276, f. Παρέκκμαισις, t. 1, c. 277, c
Παρεκμαστικὸς, ib. Παρεκκμὴ, t. 1, c. 276, d
Παρεκκνίμενος, t. 2, c. 285, f. Παρεκκνίζω, t. 2, c. 280, a
Παρακοᾶν, Deſipere, Delirare: παραφρονεῖν, παραφρονεῖν. πᾶ κοᾶν & κοεῖν dicitur τὸ νοεῖν. Suid. & Heſ.

Παρακοὴ, t. 1, c. 292, d. Παρακοιμᾶσθαι, ib. a
Παρακοίμησις, ib. Παρακοιμᾶτης, ib.
Παρακοιτέω, t. 2, c. 293, d. Παρακοίτης, ib. c
Παρακοιτία, ib. d. Παρέκοιτος, ib.
Παρέκοιτος, ib. d. Παρακολλάω, t. 2, c. 308, b
Παρακόλημα, ib. Παρακολληπὸς, ib. c
Παρακολουθέω, t. 1, c. 281, g

Παρακολούθησις, εως, ἡ, Sequela. Gell. libro 6, cap. 1, Non per naturam, ſed per ſequelas quaſdam neceſſarias facta dicit: quod ipſe appellat παρακολούθησιν: de Chryſippo, cap. ſequ. Conſequentias vocat has Sequelas.

Παρακομιδὴ, t. 2, c. 325, b. Παρακομίζομαι, ib. f

Παρακομίζω, ib. & t. 3, c. 207, e. ob.

Παρακόμοις vocabant comici τοὺς κωμῳδοῦντας, autore Pollucе. hoc eſt Comantes, Comatos, ſeu Comatulos.

Παρακουάω, t. 1, c. 271, e. Παρακοπὴ, t. 2, c. 356, e

Παρακοπικὸς, ibid. g

Παρακόπτω, Perperam cudo, t. 2, c. 355, e. Παρακόπτω, Fraudo, &c. ib. g. Παρακόπτω, neutral. &c. c. 356, a

Παρακορέω, t. 2, c. 372, e

Παρακόσμος, Indecorè, Indecenter. Ioſeph. μεθυσθεὶς δὲ εἰς ὕπνον καταφέρεται, καὶ γυμνωθεὶς παρακόσμος ἔκειτο.

Παρακουόμβρος, t. 1, c. 291, e

Παρακοῖσις, apud Heſ. ἀπάτη: quod potius παρακροῖσις.

Παρέκουσμα, t. 1, c. 292, c. Παρακούω, t. 1, c. 290, g

Παρακραπίω, affertur pro Contineo, Retineo, Firmor.

Παρακρεμανύνυμι, t. 2, c. 420, e. Παρακρεμανύω, ib.
Παρακρεμάω, ib. Παρέκκρημνος, t. 2, c. 421, f
Παρέκκρης, Suidæ ὄλιγον. Παρακρίνω, t. 2, c. 436, d

Παρακρόασις, εως, ἡ, Inobedientia, Contumacia: ἀπείθεια. Ioſeph. παρακρόασις ζημίαν φέρει. A T Παρακροαστὴς ex Cyrillo affertur pro eo qui audita aliter interpretatur quàm dicta ſunt, & falſò defert. Ita vt παρακροᾶσθαι, ſynonymum verbi παρακούειν, ſit & Perperã audire, Malè auribus percipere, ſeu ſiniſtrè: & Non audire, Non obedire.

Παρακροκίζω, t. 2, c. 444, e. Παρακροτέω, t. 2, c. 457, g
Παρέκκρουσις, t. 2, c. 451, e. Παρακρουστικοῖκος, ib. h
Παρέκκρουστικὸς, ib. g. Παρέκκρουσὸς, ib.
Παρακρούω, Repello, &c. t. 2, c. 450, e. Παρακρούομαι, ibid.
Παρακρούω, Decipio, &c. ibid. g

Παρακτάριος, Littoralis, vt παράκτιος, in Epigr.

Παρακτάομαι, t. 2, c. 470, d. Παρέκτησις, t. 1, c. 81, f
Παρακτήσιος, t. 1, c. 96, d. Παρακτικὸς, t. 1, c. 81, f.

Παρέκτικος, t. 1, c. 96, d

c Παρακτῶσιν, pro Introducere affertur ex Herodoto.

Παρακυκᾶ ἡμῖν, t. 1, c. 57, e. Παρακυΐπω, t. 2, c. 507, h

Παρέκυψις, t. 2, c. 508, e

Παρακωμῳδεῖν, Obiter perſtringere & taxare: ſeu Aliquomodo taxare & perſtringere, idq; comico more. Baſil. in epiſt. ad Diodor. Πλάτων δὲ τὴν οὐσίαν τοῦ λόγου ὁ μαθὼν μὴ τῆς δόξαν μάχεται, ὁμοῦ δὲ καὶ παρακωμῳδεῖ τὰ πρόσωπα. Ita enim accipiendum eſſe, ſequẽtia hæc verba doceт. Θραυμάχου μὲν τὴν θρασὺ καὶ ἱπαμὸν διβάλλων· Ἱππίου δὲ τὸ κοῦφον τῆς διανοίας καὶ χαῦνον· καὶ Προταγόρου τὸ ἀλαζονικὸν καὶ ὑπόγυον.

b Παρέκκωφος, Aliquantum ſurdus, Surdaſter. at apud Athen. lib. 10, Οὐ μὲν τι παρέκκωφὸν ὁ τυραὸς ἔοικε λαλῆσαι, pro Quod ægrè & penè ſurda aure audiatur.

Παρακωχὴ, apud Thucyd. pro παροχὴ, vt ἀπακωχὴ pro ἀπαχὴ, itémque διακωχὴ & καταπαυχὴ. Suid.

Παραλαβέω, t. 2, c. 550, c. Παραλαμβάνω, t. 2, c. 578, c
Παραλάμπω, t. 2, c. 590, c. Παρέλαμψις, ib.
Παραλαφαίνω, t. 1, c. 699, e. Παραλέγομαι, t. 2, c. 611, f
Παραλέγω, ib. Παραλείπω, t. 2, c. 671, a
Παραλειτὴς, in Παραλίτης. Παραλέξφω, t. 1, c. 318, e
E Παρέλεξις, t. 2, c. 671, b. Παραλελυμένος, t. 3, c. 758, d

Παραλέγομαι, affertur pro Cubo apud. Concumbo: deducitur inde aor. τὰ παρελέξατο. Sed id à παρακλέγομαι potius deriuandum eſt, cum Euſt.

Παραλήγω, t. 2, c. 692, g. Παραληρέω, t. 2, c. 702, c
Παρέλληρος, ib. a. Παρέλληψις, t. 2, c. 578, h
Παρέλιμα, t. 1, c. 370, b. Παραλία, t. 1, c. 369, g
Παραλιθάζω, t. 2, c. 709, e. Παρέλιμνος, t. 2, c. 704, c

Παραλιμπάνω, Præteremitto: idem quod παραλείπω.

Παρέλιος, t. 1, c. 369, f. Eſt & παράλιος πύθμαλος, Paraliustithymalus, ſic dictus quoniã φύεται ὀν παραλιοῖς τόποις, quoniã prouenit in locis mari vicinis, teſte Dioſcor. lib. 4, cap. 165. Alio nomine πυθμαλὶς dicitur & μήκων, teſte eodẽ, necnõ Plinio. Meminit & Theophr. Hiſt. plant. lib. 9, cap. 2.

Παραλίσκω, Capio: vnde infrà παρέλοις.

Παραλιτέω, Offendo, Peccõ ſeu delinquo in. Ex Apollon. Rhod. παρήλιτε τοὺς θεοὺς, Deos offendiſti: lib. 2 Argon. Ἦ ῥα θεοὺς ὀλοῖσι παρήλιτε αἰφεσίβουλον.

Παραλίτης, Heſychio ὁ ὀπὸ τῆς παράλου, quæ erat nauis ſacra. Itidem Poll. dicit nautarum quoſdam fuiſſe παράλοις ſine παραλίταις, quoſdam Σαλαμινίους, dictos nimirũ à paralo & Salaminia nauibus. ſed perperam apud eum ſcriptum eſt παραλῶταις.

Παραλλαγὴ, t. 1, c. 356, f. Παρέλλαξις, ib.
Παρέλλεκτος, Mutabilis. Παραλλάζω, t. 1, c. 356, g
Παρέλλαξις, ib. f. Παραλλάσσομαι, ib. e
Παραλλάττω, t. 1, c. 355, g. Παραλληλία, t. 1, c. 364, f
Παραλληλίζω, ib. g. Παραλληλισμὸς, ib.
Παραλληλόγραμμον, ib. e. Παρέλληλος, t. 1, c. 363, e
H Παραλλήλως, t. 1, c. 364, d. Παραλογία, t. 2, c. 638, f
Παραλογίζομαι, t. 2, c. 649, d. Παραλογισμὸς, ib. f
Παραλογιστὴς, ib. Παραλογιστικὸς, ib. g. Παραλογιστὸς, ib.
Παρέλογον, τὸ, ſubſtant. t. 2, c. 638, c
Παρέλογος, t. 2, c. 637, h. Παραλόγως, t. 2, c. 638, e

Παρᾶλος, t.1, c.369, f. & 370, c
Παραλουργής, t.1, c.369, a. Παραλουργής, t.1, c.368, h
Παραλουργίς, ibid.
Παραλοιέ, Hesychio παρακρατηθείς, συρρεθείς.
Παραλοῦδα, t.2, c.715, f. Παραλούω, ib.
Παραλοφία, t.2, c.717, e
Παράλπιος, Alpium accola, Ad Alpes habitans. Plut.
Παραλυγίζω, Obtorqueo: vel Aliquãtum torqueo: modo nimirum virilium, seu viticis, τὴν λύγον. Theophr. Hist. pl. lib. 5, c. 2, τὰ δὲ παρὰ βόρρα (γρ. & ὑπὸ βόρρα) ἢ ὃν ἐκείπτω, (ἐν δένδρα sine φυτὰ) ὥστε τρέφει καὶ παραλυγίζει πολὺ μικρὸν ὁ βορρᾶς. Ita enim reponendum esse pro παραλύγα, hæc sequẽtia ostendunt, ὥς τε εἰ παρεφαμμένα αὐτῶν πλὴν μήτραι. quidam παραλυγὴ reposuerunt, sed inepte.
Παραλυπέω, t.2, c.741, c. Παράλυσις, t.2, c.759, a
Παραλυπός, ibid. e
Παραλύω, Resoluo, &c. t.2, c.758, d. Παραλύομαι, ib. Παραλύω, Dimoueo, &c. ib. e. Παραλύω, Eximo, &c. ib. g. Παραλύω, Aperio, &c. c.759, a
Παραλώματα, Hesychio sunt τὰ ὄπισθεν, & τὰ ὄπισθεν τῶν μητρῶν (quæ vox suspecta est) σκεπάσματα, ἢ λώμα. sonat quasi τὰ παρακείμενα τοῖς λώμασι.
Παραμαρτέω, Aberro. vnde παραμαρτὼν eidem Hesych. ἀποτυχών.
Παραμαρτυρία, t.2, c.796, a. Παραμαστής, t.2, c.799, h
Παραμείβομαι, vel Παραμείβω, t.1, c.393, c
Παραμελέω, t.2, c.862, g. Παραμελοῦμαι, ib. h
Παραμέμβλωκε, t.2, c.859, e
Παραμεμνημαι, affertur pro Memoro, Mentionem facio.
Παραμένω, t.2, c.880, a
Παραμερθίειν, Doricè pro παρμερθίειν dicitur.
Παραμάσι, t.3, c.1746, g. ob. Παράμασος, t.2, c.890, g
Παραμετρέω, t.2, c.905, d
Παραμεῦπω, Hesychio παρελλάξαι, ὀκβῆναι.
Παραμήκης, t.2, c.912, e. Παραμικρα, t.2, c.1644, f
Παραμμειάω, ib. Παραμμείδες, t.2, c.1645, a
Παραμίγνυμαι, t.2, c.933, c. Παραμίγνυμι, ib.
Παραμιγνύω, ibid.
Παραμικρόν, seu παρὰ μικρόν, Propemodum, Penè, Parum abfuit quin. Chrysost. De sacerdotio, παρὰ μικρὸν ἔπλησεν ὑποπτεῦσαι εἰ μὴ οἱ τῆς ἀδελφοῦ φονευσία ἔλυσε τὸ θεοῦ πρὸς ὀργήν. Idem, παρὰ μικρὸν ἐδέησε ὑποπτεῦσαι ἄκριτος. Ex Luc. οὐ παρὰ μικρὸν ἀπιστότερον pro Non paulo minus absurdum. Et ex Aristide, ναυμαχίας οὐ παρὰ μικρὸν ἐνίκων, pro Non modicè, sed multùm & vehementer.
Παράμμελος, affertur pro Citra certamen victor.
Παραμίμνω, t.2, c.883, b
Παραμιξολυδίζειν, redditur Ad mixolydium tonum alludere, apud Plut. De musica, ζημιῶσαί τε τὸν ὀπτηχορήσαντα πρῶτον τοῖς πλείοσι τῶν ἐπὶ τὰ χείρονα παρ' αὐτοῖς χαρεῖν, καὶ παραμιξολυδίζειν ὀπτηχορήσαντα. Alii interpr. Transcendere mixolydium cantum.
Παραμίσγω, t.2, c.935, d. Παραμονή, t.2, c.880, e
Παραμόνιμος, ib. Παράμονος, ib. d
Παραμυκίζω, & Παραμύκια, vide in Ἀμυκῆ suprà, c.390, c. Suid. etiam meminit.
Παραμυθέομαι, t.2, c.984, g. Παραμυθητής, t.2, c.985, d
Παραμυθητικός, ib. Παραμυθία, ib. g
Παραμύθιον, t.2, c.986, b. Παράμορφος, t.4, c.201, c
Παραναγινώσκω, t.1, c.1850, c. Παρανομεύω, t.2, c.996, g
Παρανελίσσω, t.1, c.425, a. Παρανέλιμμα, ib. b
Παραναστῆν, A resurrectione aberrare, ex Gaza De mens.
Παρανατέλλον, t.3, c.1366, h. Παρανατέλλω, ib. g
Παρανέομαι, t.2, c.1054, d. Παρανθυείζω, t.2, c.1047, f
Παρανέχω, Altrinsecus attollo seu eleuo. vt παραείχω. Exponitur etiam Emineo.
Παρανέω, t.2, c.1051, f. & 1055, f
Παρανηνέω, t.2, c.1056, c
Παρανήτη, t.2, c.1033, b. & t.3, c.1746, g. ob.
Παρανίγομαι, t.2, c.1053, b. Παρανίκω, t.2, c.1055, f
Παρανίκω, t.1, c.447, g. Παρανίξω, t.1, c.1362, g
Παρανοέω, t.2, c.1079, d. Παρανοια, ib.
Παρανομέω, t.2, c.1029, a. c. Παρανόμημα, ib. f
Παρανομία, t.2, c.1028, a. h. Παράνομος, ib. b
Παρνόμους, ib. Πάραπα, t.1, c.458, g
Παραόπης, ib. e. Παραυκτηρεύω, t.2, c.1104, e

A Παραυμφίος, t.2, c.1098, h. Παραυμφίος, t.2, c.1099, b
Παραίυμφος, t.2, c.1097, d. & 1099, a. eiusdem t.c.1581, c. obi
Παραυτίω, t.2, c.1108, a
Παρεξένος, Peregrinus, seu Aliquantũ peregrinus. Exponitur etiam Ignobilis, Illegitimus: sed sine exemplo.
Παραξίω, t.2, c.1131, a
Παραξίως, affertur pro Indignè. sed diuisim potius scribendum παρ' ἀξίαν.
Παραξιφίς, t.2, c.1147, a
Παραξόνιος, vide Ἐπίβολος, t.1, c.97, e
Παρεξυσμα, t.2, c.1135, b
Παραξυστὸν, à quibusdam vocatur ὁ ὑπαρχηγός, quod est ἐγχάλειον οἰκοδομικὸν ὦ ἀπευθυνόμεθα πρὸς πλίνθους τοῦς ἀλλήλας, vt tradit schol. Aristoph. Dictũ igitur ex eo quoniam seruit lateribus in structura radendis.
Παραξύω, t.2, c.1135, b
Παράδορος, Hesychio σταφαδόρος: pro παρήορος.
Παραός, Macedonibus dicitur ὁ ἀετὸς, Aquila, teste eodem.
Παράπαγος, eidem est μαίδαλος βύρας.
Παραπαιδαγωγέω, t.3, c.12, d
Παραπαιόντως, Desipienter, Deliré. Hesych.
Παράπαιος, eidem est παραπλὴξ, Desipiens, Delirus: à παραπαίω. Item παρείμβρος.
Παραπαίων, t.3, c.22, c. Παράπαν, t.3, c.50, e
Παραπαντάω, Occurro, Obuio.
Παραπάστω, t.3, c.60, b
Παραπάφω, siue Παραπαφᾶ, t.1, c.1878, f
Παραπεῖτω, t.3, c.137, c. Παράπειρα, t.3, c.157, h
Παραπειρώμαι, ibid.
Παραπελεκάω, ῶ, Circumdolo, vel Dedolo. Gregor. Naz.
Παραπέμπω, Prætermitto, &c. t.3, c.205, h. Παραπέμπω, Deduco, &c. c.206, d. Παραπέμπω, Adueho, &c. ib. g
Παραπεπεγμένος, Hesych. συμπεπηγμένος.
Παραπέπλατα, t.3, c.253, f. Παραπεπίζω, ib.
Παραπέπλος, t.3, c.255, f. Παραπεπίωμι, t.3, c.253, f
Παραπεπόμαι, t.1, c.1724, c. Παραπέπασμα, t.3, c.253, g
Παραπέπομαι, t.1, c.1724, e. Παράπημα, t.3, c.269, b
Παραπήγνυμι, t.3, c.268, g. Παραπηδάω, t.3, c.275, f
Παραπηχέω, t.3, c.285, e. Παράπηχος, ib.
Παραπικραίνω, t.3, c.293, g. Παραπικρασμός, ib. h
Παραπίπτω, t.3, c.319, e
Παραπλάγιος, Aliquãtum obliquus, Paulùm obliquus. Ait παραπλαγιόστης, Hesychio πλαγιοπόρος, Obliquans.
Παραπλάζω, t.3, c.338, f
Παραπλάσιοι τῶν πολεμίων, pro Multo plures hostibus.
Παραπλάσματα, τά, t.3, c.352, a.
Παραπλασμός, t.3, c.351, h
Παραπλάσσω, ib. Παραπλάω, ib.
Παράπλεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plenus: vel Penè plenus.
Παραπλέκω, t.3, c.362, h. Παραπλοείδης, t.3, c.367, f
Παράπλωρος, ib. Παραπλέω, t.3, c.373, c
Παραπληγία, t.3, c.395, h
Παραπλῆγον, Hesychio ὀκπλῆγον.
Παράπληκτος, t.3, c.395, f. Παραπλὴξ, ib.
Παραπληξία, ib. g. Παραπληρόω, t.3, c.385, h. β
Παραπλήρωμα, ib. Παραπληρωματικός, t.3, c.386, a. β
Παραπλήσιος, t.3, c.191, h. Παραπλησίως, t.3, c.192, c
Παραπλήσσω, t.3, c.395, f. Παραπλήσσω, ib.
Παραπλόκιμος, t.3, c.361, d. Παραπλοκή, t.3, c.363, b
Παραπλομβόισι, Hesych. παρούσι, Præsentibus.
Παράπλους, t.3, c.373, c. Παράπλοις, ib.
Παραπλώω, Ionicè idem quod παραπλέω, Præternauigo, Nauigo præteruehor. vnde παρὰ πέτρας πλωτὸς: & participio aor. 1 παραπλώσας. At Παραπλώσειν apud Hes. παρὰ πλὼ ὁδὸν ἱκέσθαι ἢ ἰέναι.
Παραπνέω, t.3, c.415, g. Παραπέδας, t.3, c.504, a
Παραποδίζω, t.3, c.518, d
Παραποδύομαι, Altrinsecus me exuo. Bud. accipit pro σὺν ἀποδύομαι, in hoc loco Plat. ἆρα κἂν ἐς Λακεδαίμονα ἐλθὼν πρὸς τοὺς πολίτας, εἰ τοῖς αὐ ἄλλοις θεωμένοις γυμνοὺς, οὗτοις φαύλοις, αὐτὸς μὴ αὐτοπρεπεικνύμαι τὸ εἶδος, παραποδύομαι;
Παραπνέω, t.3, c.437, h. Παραπνοὴ, t.3, c.438, b
Παραποίησις, ib. c., Παραποιοῦμαι, ib. a
Παραπολαύω, t.2, c.605, d. Παραπλυμαι, t.2, c.1277, f
Παραπόλυμι, ib. Παραπλύω, t.3, c.482, g

Παραπομπία, t.3, c.201, a. Παραπομπὴ, t.3, c.207, a
Παραπομπός, ibid. c
Παραπόνιον σῆμα, in Epigr. Ad mare fluum seu positum.
Παραποτθόμαι, t.3, c.1833, a
Παραποτάμιος, Qui ad fluuiũ est, Ad fluuiũ situs. vt παραποταμία πόλις apud Herodot. παραποταμία ὄχθη exponitur Fluminea ripa. Homines παραποτάμοι dicuntur Fluminẽ accolẽtes, Fluminis accolæ, Amnicolæ Ouidio.
Παραφλέω, t.3, c.535, b. Παραφρεάω, ib.
Παραφρεοβεία, t.3, c.544, f. Παραφρεοβέομαι, ib. d
Παραφρεοβέω, ib. Παραφρήσω, t.3, c.535, c
Παραφρισμα, t.3, c.554, f Παραφρίω, ib.
Παραφρονῆσαι, Hes. οὐ θυμηθῆναι, νοῆσαι, Cogitare.
Παραφτάω, t.3, c.581, f
Παραφθίω, Præteruolare: à παρίπτημι.
Παραφίομαι, Obiter & in transcursu tango. Item Perperam tango quũ tangendũ non sit, Aberrante manu attingo. In Hippiatr. πρόσκαυσον, φυλαττόμενος μὴ παραφίψῃ τὸ πάνυ ὀστοῦν. Exponitur etiam Demulcendo decipio.
Παραφίωμα, t.3, c.319, g. Παραφίωσις, ib. h
Παραφύσιος ἢ ἀμφίκολλος κλίνη, legitur apud Poll. lib. 10, ex Cratino: cui subiungit ex Platone comico, κλίνιον ἀμφίκολλον πυξίνιον. vt inde cõicere sit παραφυὲν κλίνιον esse vel eandem ac τὸ πυξίνιον, Buxeã, vel Buxeæ assimilẽ.
Παραφυμαίζω, t.3, c.646, d
Παραφυτὸς, ex Cyrillo affertur pro Cui supplicatur: ab ἀείσμαι.
Παραφθρίω, t.1, c.568, f. Παραφθρίμμα, ib.
Παραφθόνησις, ib. g
Παραφορόω, ῶ, Rigeo, seu Aliquantum rigeo: in Epigr.
Παραφυθμέω, ῶ, pro Adnumero, ex Epist. Phalar.
Παραφτίω, ibicio, Proiicio: in Epigr.
Παράφορος, t.1, c.565, a. Παραφορεῖς, t.1, c.527, g
Παραφράσω, t.3, c.669, f. Παραφρίω, t.3, c.690, b
Παραφρίγνυμι, vel Παραφρήγνυω, t.1, c.527, g
Παραφρῆτις, Qui verbis fluctuare potest: παραφρεής. Hom. Il. 1, de priscis heroibus, ὅτε κέ τιν' ὀπιζάφελος χόλος ἵκοι, Δωρητὶ τὸ πέλοντο παραφρῆτοί τ' ἐπίεσσι, muneribus verbisq; flectiti poterant. ‖ Item Adhortatorius, Monitorius. παραφρήτορες, vt exponitur in hoc loco Hom. Il. 1, Ἔκτορ ἀμήχανος ἐσσὶ παραφρήτορι πιθέσθαι. Suid. id exponit παρηγορικοὶς λόγοις, παραμυθήσασιν, ἀποθήκαις: item συμβουλοις. vt & Hesych.
Παραφρῆτιω, seu Παραφρήσω, Abiicio, Reiicio.
Παραφρύωμαι, Præterfluxisse vel Præterfluere & elabi. vnde Παραφρύεις, Qui præterfluxit, Præterlapsus. Greg. Vide & παραφρέω, t.3, c.690, b. Infrà παραφυόμενος vnico ρ.
Παραφρύματα, Suidæ sunt δέρρεις, σκεπάσματα, Pelles, Tegumenta. Hesych. vnico ρ habet Παραφύματα, exponẽs itidem δέρρεις. Idem scribit Sophoclem in Polyxena dixisse παραφυμα ποδὸς, tanquam κρεμαμένων πινῶν ὑφασμάτων ὃν τὸ δέρμα πρὸς κάλπος. His addit, quosdam παραφυμα exponere φοινίον ἐν τῇς ναυσὶν, funem in nauibus: alios ὑπόδημα, Calceamentum. Quidam interpr. Funis tractorius quo nauis adducitur remulco.
Παραφτέω, t.1, c.572, c. Παραφτέομαι, t.1, c.576, a
Παραφτμα, t.1, c.572, c
Παραφτίζειν, Hesychio παρασκευάζειν, Apparare.
Παραφτύω, t.1, c.575, g
Παραφυμα, vide paulo antè in Παραφρύμα.
Παραφυμὶς, Hesychio τὸ παρὰ τὸν ὦμον.
Παραφυόμενον, idem affert pro παραπισθόμενον, παραφυὲν: & Παραφυῆς pro παραπίσης.
Παρασάγγας, siue Παρασάγγης, ου, ὁ, Parasanga: apud Persas est μέτρον ὁδοῦ πεντήκοντα σταδίων ἔχον, autore Hesych. quemadmodũ Herodoto quoque ὁ παρασάγγης ἐδωκε τὴν πεντήκοντα στάδια, lib. 2, p. 57, & lib. 5, p. 193, vbi etiam dicit βῆς σταθμοὺς conficere παρασάγγας πεντεκαίδεκα καὶ ὕμισυ. Sic idem Herodot. lib. 6, p. 219, τοὺς χώρας σφέων μετρήσας κ' παρασάγγας, τοὺς καλέουσι οἱ Πέρσαι τὸ πεντήκοντα στάδια. Rectè itaque Philelphus apud Xen. δύο παρασάγγας ἀπίχειν vertit Distare sexaginta stadia. Prouerb. Athen. lib. 3, πολλοὶς παρασάγγας ὑπεφαμόντες. Plin. lib. 6, c. 26, scribit Persas schœnos & parasangas alios alia mensura determinare. vnde apud autores esse diuersitatem.
Παρασπαλύω, t.3, c.740, d. Παρασπαρόω, ῶ, Verro.

A Παρασάττω, Referciõ. Παρασάτρος, t.3, c.754, f
Παρασείω, t.3, c.758, b. Παρασήμαι, t.3, c.774, d
Παρασημαίνω, ib. b. Παρασημειόω, t.3, c.770, a
Παρασημείωσις, ib. Παρασημειωτέον, ib.
Παρασήμοι, τὰ, subst. t.3, c.766, d
Παρασήμων, Perperam signatus, &c. t.3, c.766, a. Παρασήμος, Insignis, &c. ib. c. Παρασήμως, ib. f
Παρασήμοι, t.3, c.238, f. Παρασπεῖω, t.3, c.794, a
Παρασπικός, t.3, c.793, h. Παρασίπνον, ib.
Παράσπος, subst. ib. c. Παράσπος, adiect. ib. g
B Παρασωπάω, t.3, c.798, e. Παρασιώπησις, ib. f
Παρασκάφρα, t.3, c.801, g. Παρασκευάζομαι, t.3, c.847, d
Παρασκευάζω, t.3, c.846, b. Παρασκεύασμα, t.3, c.847, g
Παρασκευαστικός, ib. Παρασκευή, ib.
Παρασκευάω, t.3, c.855, f. Παρασκευόω, ib.
Παρασκευόω, τὸ, t.3, c.854, b. Παρασκευῶν verò Poll. dicit fuisse scribit ὁπόταν ἀντὶ τοῦ κρίνῃ δίον τινὰ τῶν χρόνων εἰπεῖν ἐν ᾠδῇ.
Παρασκευόω, t.3, c.856, h. Παρασκήπτω, t.3, c.863, d
Παρασκοπτάω, t.3, c.874, g. Παρασκώπτω, t.3, c.888, g
Παρασπεβέω, t.3, c.894, b. Παρασπορίζομαι, t.3, c.905, f
Παρασπάω, t.3, c.912, c. Παρασπάω, ib. c
Παρασπείρω, t.3, c.937, a. Παρασπίζω, t.1, c.591, e
Παρασπονδὴ, ib. Παρασπονδίω, t.3, c.940, f
Παρασπόνδημα, ib. g. Παρασπόνδησις, ib.
Παρασπονδός, ib. e. Παρασπόνδιος, ib. f
Παρασταδὴν, t.1, c.1783, a. Παρασταθμίδες, t.1, c.1741, c
Παρασταθμίζω, ib. g. Παρασταῖς, t.1, c.1781, e
Παράστασις, t.1, c.1781, a Παρασταθίω, t.1, c.1781, f
Παραστάτης, t.1, c.1780, c. Παρασταθὸς, t.1, c.1781, f
Παρασταθοῦς, t.1, c.1781, b. Παραστάτης, t.1, c.1781, e
b Παρασταυρόω, t.1, c.1805, d. Παραστίχω, t.3, c.983, h
Παρασέλλω, t.3, c.1006, b. Παρεστήμα, t.1, c.1783, a
Παράστασις pro παράστασις poni dicitur, quod est Alacritas, ἡ τοῦ θυμοῦ. afferturque ex Polyb. τῇ δ' μετὰ τὴν παρασκευὴν ἄφνω παρεστῶτος, τὸν χαρὰς οὖσα πρὸς τὰς θύρας εἰσῆκε, καὶ μετὰ παράστασιν ἀσπάζεται, Alacriter salutabat: vel Cum fiducia. Ita quidam: ego locum habeo suspectũ.
Παρασῖζω, t.3, c.1035, g. Παραστιχίδιον, t.3, c.983, g
Παραστιχὶς, ib. Παρασφρίω, t.3, c.1057, h
Παρεσφραῖος, t.1, c.1919, e
E Παράσφραστος, t.3, c.1070, h. Alia signif. vide in Ὀξυπαῖος.
Παρασφαποδίδω, t.3, c.1065, f
Παρασφέφω, t.3, c.1098, f
Παρασφωνέω, t.3, c.1086, g. Παρασύρω, t.3, c.1117, e
Παρασυγγραφέω, t.1, c.876, f. Παρασύμβαμα, t.1, c.652, f
Παρασύμπτωμα & σύμπτωμα ita differunt vt σύμβαμα & συμβεβηκὸς, κατηγόρημα & παρακατηγόρημα. Synonyma autem sunt σύμβαμα & σύμπτωμα, παρασύμβαμα & παρασύμπτωμα. quæ sic declarat Chrysippus Stoicus apud Luc. in Vit. auct. ὡς ὥσπερ χωλὸς ὤν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπίπτοντος λίθου, τρῶμα δὲ ἀφαιρεῖ λάβῃ, ὁ ποιοῦντος εἴχε μὴ δίκην σύμβαμα τῷ χωλείᾳ· τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν. vt παρασύμβαμα & παρασύμπτωμα sit id quod accidit præter τὸ σύμβαμα, quasi Secundaritim accidens, seu Id quod accidens comitatur.
Παρασυνάγω, t.1, c.573, c
Παρασυνάπτω, Continuo, Connecto: apud Hermog. Vel Connecto præter aliud. Vnde Συναπτικὸς συνδεσμος apud gramm. quod exponitur Subcontinuatiua conuinctio.
6 Παρασυνδετὸς, t.1, c.1673, f. Παρασυνδετὸς, t.3, c.1515, f
Παρασύραι, & Χηραμοὶς quidam vocant τὰς ἑκατέρωθεν τῆς γλώσσης κοιλότητας, Cauitates quæ ab vtraque linguæ parte sunt, autore Poll. At pro παρασύροι ἵπποι apud eũ reponendum παράσυροι, vel sequentia docent, quum enim dixisset παρήορος & παράσυροι ἵπποι nominari πρὸς ἑκατέρωθεν, subiũgit, eosdem σταφόροι & σταφοὶ nominari: nimirum παρὰ τὸ σταφύ.
Παρασύρω, t.3, c.1143, d. Παρασφαλὴς, t.3, c.1157, d
Παρασφαλὴς, t.3, c.1176, e. Παρασφαλίζω, t.3, c.1175, a
Παρασφάλλω, t.3, c.1176, d. Παρασφίγγω, t.3, c.1183, e
Παρασφραγίζω, t.3, c.1188, a. Παρασφάττω, t.3, c.1195, a
Παρασχεδιάζω, t.1, c.1376, g. Παρασχέδον, t.1, c.1365, f
Παρασχίζω, ibid. d
Παρασχίζω, Ionicè pro παρασχεῖν, à παρέχω. Hom. in Il. φ. φ. φ. ιι.

Παραθηματίζω, t.1, c.1330, b. Παραιτέω, t.3, c.1198, f
Παραθήκη, t.1, c.1350, c. Παιφάτις, t.3, c.1266, c
Παρατιτράω, t.3, c.1247, c. Παιφάσις, t.3, c.1296, g
Παιεπόνω, t.3, c.1265, h. Παιπαλόεις, t.3, c.1296, g
Παραπικίς, t.3, c.1297, a. Παιπάλη, t.3, c.1265, d
Παραπίνω, t.3, c.1295, d. Παιπαλίζω, t.3, c.1361, f
Παραπίγεμα, ibid.
Παραπεκτάνω, q.d. Adfabrico, Admachinor. vt apud Homer. Od. ξ, Αἶψά κε καὶ σὺ γεραιὲ ἔπος παραπεκτήνειαι, pro παραπηχήσαιο παρὰ πλὴν ἀλήθειαν, commentus fueris & affinxeris rei veritati.
Παραπέλυπος, t.3, c.1388, e. Παραπλωγέω, t.3, c.1386, h
Παραπέμπω, t.3, c.1403, b. Παραπαιρόω, t.3, c.1266, c
Παραπρέω, t.3, c.1464, f. Παραπόρημα, ib.h
Παραπήρισις, ib. Παραπηρηπός, t.3, c.1465, a
Παραπίθημα, t.3, c.1506, a. Παραπίθημι, t.3, c.1505, d
Παραπίλω, t.3, c.1541, b. Παραπλμός, ib.c
Παραπίλεια, ibid.d
Παιέπτελα, in Pandect. Lemmata & summulæ cuiq; titulo appositæ. Imp. De concept. Dig. Sed sufficiat per indices tantummodo & titulorum subtilitatem, quæ παιέπτελα nuncupantur, quædam admonitoria eius facere, nullo ex interpretatione eorum vitio oriundo.
Παραπλμέω, t.3, c.1586, c. Παιέπλμος, t.3, c.1583, h
Παιέπνος, t.3, c.1297, d. Παιέπτις, t.3, c.1595, e
Παραπεσοῦν quidam coniunctim scribūt pro παρὰ πεσοῦν, quod est in tantum, Vsqueadeo. Greg. παρὰ πεσοῦν ἠπίωμεν τοῦ Χριστιανῶν. Thuc. παρὰ πεσοῦν ἦλθον κινδυνεύειν, Eò periculi venerunt. At ex Luc. παρὰ πεσοῦν ἦλθε διαφυγεῖν, pro Tantum abfuit vt effugeret.
Παραβαγωδέω, t.3, c.1353, e. Παραβαγωδός, ib.f
Παραπρέπω, t.3, c.1630, c. Παραπρέφω, t.3, c.1650, a
Παραπρέχω, t.3, c.1662, h. Παιαπρείω, t.3, c.1671, e
Παιαπεβῆ, t.3, c.1341, a. Παιαπείω, t.3, c.1340, e
Παιέπεμμα, ib.h. Παιέπεψις, t.3, c.1341, a
Παιεβοπόνω, t.3, c.1620, a. Παιεβοπής, t.3, c.1630, g
Παιεβόρος, t.3, c.1631, a
Παιεβοχαίζω, t.3, c.1656, d. & 1663, c
Παιεβόχα, t.3, c.1669, a. Παιαπρυίζω, t.3, c.1675, h
Παιαπρυφάω, Suid. cū datiuo cōstrui annotat, sed nō exp.
Παιαπρώγω, t.3, c.1346, f
Παιαπρωπάω, t.3, c.1620, a. & 1630, e
Παραπυχαίω, t.3, c.1447, g. Παιέπυπος, t.3, c.1692, c
Παιαπυπόω, t.3, c.1694, d. Παιαπυπωπικός, ib.
Παιαπυρόν, t.3, c.1448, c. Παραύαιος, t.1, c.609, g
Παραυαίζω, Repræsento, seu Imaginē repræsento, παρεμφαίνω. Dionys. De situ orb. Προσφρηνὴς, κρεῖσ παραυαίζουσα κάρηνον, Τοιαῖς ἐκαί μιν καὶ κριοῦ ἐφημίζαιτο μέτωπον.
Παραυδάω, t.1, c.612, c. Παραυλίζομαι, t.1, c.617, e
Παραύλια, Hesychio τὰ παρὰ τὰς αὐλὰς: aliis Vestibula.
Παράυλος, t.1, c.621, d. Παραυξάνω, t.1, c.1377, b
Παραύξησις, ib. Παραυξάω, ib.
Παραυπέ, t.1, c.604, c. & 605, g
Παραυτίκα, t.1, c.605, f. Παραυτόθεν, t.2, c.604, h
Παραυτοφι, poeticè pro παρ' αὐτῷ, Apud ipsum. Hesych.
Παραυχενίζω, t.1, c.608, e. Παραυχένιος, ib.b
Παραφαγεῖν, Comedere, Circūrodere: vel Adedere, Arrodere. Metaph. Diog. Laert. in Aristippo Cyrenaico, ὁ δὲ Τίμων παρέφαγεν αὐτὸ θρυπτόμενον, rosit carpsitq;. Sic Terēt. Eun. At ego pro isthoc Eunc comedendū & deridendū vobis propino. Horat. in epist. ad Loll. Dēte Theonino quum circūroditur. Et Serm. lib. 1, sat. 4, — absentē qui rodit amicum. Cic. In conuiuiis rodunt, in circulis vellicant. Itidem & παραπρώγειν vsurpatur.
Παραφαίνω, t.4, c.31, d. Παραφαίρεσις, Ademptio.
Παραφάσει, Hippocrati est παρὰ φάσιν μετὰ καθέψεως: vt Ἐπιφάσει, τὸ εἰς βαλόντα τὸν χεῖρα ἀφάσσειν. vnde & τοῖς κρυπτοῖς τόποις τοῖς κατὰ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, NOMINANT Παραφάσεις. Ita Galen. in Lex. Hippocr. subiungens paulo post, hæc δασέως legēda esse, nō autē ψιλῶς vt ἀλλοφάσεις. nā ἐγκεῖσθαι istis vocabulum τῆς ἀφῆς. Nō malè igitur scribere tur Παράφασις, Παράφασις, Ἐνάφασις. nā & in medio spiritus discriminis cauta poni solitos fuisse, ex Eustath. discimus.
Παράφασις, εως, ἡ, Adhortatio, Admonitio, Suasio: ἀπὸ τοῦ φημι quod Hes. exp. παραγνῶ, συμβουλεύω. Itē Dolosa persuasio, Deceptio quæ fit persuadēdo. pro quo infrà πάρφασις, poeticè. At Παράφασις, vide in Παραφάσει præced.
Παραφάσκω, t.4, c.66, c. Παραφάσω, t.4, c.61, h
Παραφαυλος, t.3, c.45, e. Παραφαῦλος, ib.d
Παραφάω, Admota manu tāgo, Cōtrecto. vide παραφάσει.
Παραφέρνα bona apud iurisconsultos dicūtur τὰ ἐξωφερνικα, vt Hes exponit, hoc est Quæ spōsa præter profectitia dotem secū fert, seu præter dotē à parentibus pactā. vt sunt dotalia dona, quæque præter dotē largiuntur vel parētes vel propinqui, vt Scipio Africanus Allucio Hispano principi præter sponsam cū dote dōnauit etiā τὰ λύτρα à parentibus accepta: Super dotē (inquiēs) quā accepturus à socero es, hæc tibi à me dotalia dona accedant. aurūmq; tollere ac sibi habere iussit. Cic. Philipp. 12, His, quasi præter dotē quā in ciuilibus malis acceperit, agrum Campanū est largitus Antonius. Vlpetiā l. 9, De iur. dot. Dotis autē causa (inquit) accipere debemus ea quæ in dotē dantur. Cæterùm si res dētur in ea quæ Græci παράφερνα dicunt, quæque Galli peculiū appellant, videamus an statim efficiantur mariti. Vide & Ἐπιμείλια.
Παραφέρομαι, t.4, c.111, c. Παραφέρω, t.4, c.110, e
Παραφήκομαι, t.4, c.62, d. Παραφῆναι, in Παραφάνω.
Παραφθίνω, t.4, c.135, f. Παραφθέγγομαι, t.4, c.138, d
Παραφθικτήρια, ib.f. Παιέφθιμα, ib.e
Παραφθείρω, t.4, c.143, a. Παραφθορά, ib.b
Παραφίημι, Transmitto, vel Dimitto. Aristot. Ethic. 8, τὰ μὲν οὖν φυσικὰ τῶν ὑπορημάτων παραφεῖσθω· οὐ γὰρ οἰκεῖα τῆς παρούσης σκέψεως.
Παραφίμωσις, t.4, c.162, b. Παραφορά, t.4, c.111, e
Παραφορίω, t.4, c.112, b. Παραφορόω, t.3, c.1118, a, ob.
Παραφορος, t.4, c.111, f. & 112, a. Παραφορίτης, t.4, c.112, a
Παραφορτίομαι, t.4, c.127, c. Παραφόρος, t.4, c.111, h
Παράφραγμα, in Παραφράσσω. Παραφράζω, t.4, c.70, f
Παραφρασις, t.4, c.71, a. Παραφραστής, ib.
Παραφράσσω, Obsepio, Obstruo. Herodian. l. 4, παραφράσσοντες πάσας εἰς ὁδοὺς οἱ πνες ἦσαν λαθαίνουσι. Sic lib. 8, παντελῶς τὸν τῶν Ἑλλάδος ὁδοὺς παραφράξαντες ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι πρίνων τε ἐγέρσεσι καὶ πυλίδων ἀσκήσεσι. Idem pass. voce & signif. lib. 3, ὅσῳ καὶ αὐτὸ πύμπαν παρεπέφρακτο ἐπὶ τὸ Νίγρου, à Nigro obstructum erat. VERBALE Παράφραγμα significat Sepimentum muro aliue munimento additū seu circundatum. Thuc. lib. 4, p. 158, ἀπὸ τῆς μεγάλης πύρ ἀνήσαν διενοοῦντο ἐς τὰ ξύλινα παράφράγματα.
Παραφρίζειν, Spumare. Nicand. Alexipharm. Θηλὰ λευκὸν ὀδόντα, παραφρίζει τε χαλινοῖς: vt & Virg. Spumantis apri.
Παραφρονέω, t.4, c.215, h. Παραφρόνησις, t.4, c.216, b
Παραφρονία, ib.
Παραφρόνιμος, t.4, c.214, f. & 216, b
Παραφροσύνη, t.4, c.201, e
Παραφρυκτωρδύομαι, t.4, c.228, c
Παραφρυκτωρεῖ, ib. Παράφρων, t.4, c.201, e
Παραφυάς, t.4, c 290, c. Παραφυλακή, t.4, c.240, g
Παραφυλακτόν, ib. Παραφυλακτωρδύομαι, ib.
Παραφυλάσσω, ib.c. Παραφυλάττω, ib.
Παραφύομαι, t.4, c.290, c. Παράφυσις, ib.f
Παραφυπᾶ, ib.h. Παραφυτόω, t.4, c.198, f
Παράφυτος, t.4, c.290, g. Παραφύω, ib.b
Παραφωνέω, affertur pro Acclamo: & Παραφώνησις pro Acclamatio. At Παραφωνία pro Vocis absurditas.
Παραχαλάω, t.4, c.368, g. Παραχαλκεύω, Cudo. ex Aphth.
Παραχάραγμα, t.4, c.397, a. Παραχαράσσω, t.4, c.396, h
Παραχαράττω, ib.f. Παραχειμαζω, t.4, c.490, d
Παραχειμασία, ib. Παραχέω, t.4, c.476, d
Παραχορδίω, t.4, c.566, b. Παραχορδίζω, t.4, c.565, h
Παραχορδος, t.4, c.566, b. Παραχρυτίζω, t.4, c.573, a
Παραχρύσημα, ib.b. Παραχάομαι, t.4, c.617, e
Παραχῆμα, t.4, c.605, d. Παραχήσις, t.4, c.617, f
Παραχεόω, t.4, c.635, d. Παραχεωνύω, ib.
Παραχέωσις, ib.e. Παραχίτης, t.4, c.501, d
Παραχύω, ib. Παραχωρέομαι, t.4, c.677, a
Παραχωρέω, t.4, c.676, c. Παραχώρημα, t.4, c.677, a
Παραχώρησις, ib. Παραψαλίζω, t.4, c.698, d
Παραψαλιστής, ib. Παραψάλλω, t.4, c.697, d
Παραψαύω, t.4, c.693, f. Παραψλόομαι, t.4, c.716, a
Παραψηφίσω θεραπαινίδιον, apud Poll. inter personas comicas, fuisse autē dicit discriminato capillo, subsimū, ἐνιοι γίνονται, ὅθεν καὶ τὸ παραλλοῦδες. Ita paulo antè dixerat, ἀπὸ τοῦ κῆ μέλιτι καταπάματος τὸν Διόνυσον παρεκαλεῖ, ὃς θεῶν καὶ παραλλεῖ, διὰ τὸ ἀεὶ βίαν βρέπεσθαι τοὺς ὀξυτενεῖς τοιαῦτα videlicet ritu & pantherarū. Affertur ET Παραλλωπός, pro Referens colorem pardalis, Pantheræ in modum varius & maculosus. A πάρδος autē putātur DENOMINATI Παρδίαι κυρεῖς, quòd ipti quoq; sint pardorum in modum maculosi, seu variis distincti maculis. Meminit autē eorū Plut. De solert anim. scribens eos ἀπὸ τῆς μίξεως βέφεσθαι τῆς ἑαυτῶν. Apud Aristot. verò lib. 5 Hist. anim. c. 11, & Athen. lib. 7, σάγροι numerantur in genere τῶν κυρείων, non παρδίαι. vnde forsitan aliquis scripturam istam suspectā habere queat. Cæterùm ad παρδαλὶς vt redeam, vocatur ea ETIAM Πάρδαλις, mutato α in ο. Hom. Il. φ, Ἠΰτε πάρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο Λύκοιός τε θηρητῆρος ἐναντίον. Il. ν, Θώων παρδαλίων τε λύκων τε. Et Oppian. De venat. lib. 4, παρδαλίων γένος ἄγριον. Idem lib. 3, Παρδάλιες δ' ὁλοαὶ δίδυμον γένος. Idē παρδαλὶς quoq; dicit, eodē lib. παρδαλὶς ἐστι δεφοινὴ δεῖς ὀλυνθὴν ἐπέλα καπῶν: de lupis. Vnde etiam patet, verum non esse discrimē quod Hes. facit inter πάρδαλιν & παρδαλὶν, hinitrū πάρδαλιν dici τὸν ἄρρενα, marem: παρδαλὶν autē, τὴν θήλειαν: illū, ἀπὸ τοῦ παρείαλεσθαι, hunc, ἀπὸ τοῦ παρείαλεσθαι.
Πάρεσαι, Ionicè pro πάρεισι, Adsunt, à παρειμι, in Epigr.
Παρεάω, t.1, c.1073, d. Παρεγγεγραμμένος, t.1, c.872, g
Παρεγγίζω, t.1, c.887, d. Παρέγγεγκπος, t.1, c.872, g
Παρέγγεφος, ib. Παρεγγεφόω, ib. Παρεγγυάομαι, t.1, c.886, e
Παρεγγυαω, t.1, c.885, h. Παρεγγυῶ, ib.
Παρέγγυς, t.1, c.887, a. Παρεγκαθημαι, t.1, c.1384, c
Παρεγκειμαι, Interiectus seu Interpositus sum, Interiaceo. παρεντέθειμαι, παρεμβέβλημαι. Themist. in Phys. 6, ἀπθῶν τὸ αὐ ἀλλήλων ἀμαρῆ. οὐδὲν γὰρ παρεγκείμενον κωλύσει.
Παρεγκελεύομαι, t.2, c.115, e. Παρεγκεφαλίς, t.2, c.153, h
Παρεγκλίνω, t.2, c.254, f. Παρέγκλισις, ib.
Παρεγκύκλημα, t.2, c.506, d. Παρεγχείρεω, t.4, c.455, e
Παρεγχείρησις, ib.f. Παρέγγραμμα, t.4, c.499, a
Παρεγχόω, ib. Παρέθραξεν, t.1, c.912, h
Παρεδρεύω, t.1, c.1086, b. Παρεδρία, ib.
Παρεδριάσμαι, t.1, c.1087, g. Πάρεδρος, t.1, c.1085, h
Παρέζομαι, t.1, c.1082, d. & 1384, f
Πάρει, Ades: interdū redditur etiā Aduenisti: vt & apud Cic. Ex Africa iam adfuturi videntur, pro Aduēturi: & apud poetas, Huc ades pro Veni huc. Sophocl. Aiace, Εἰ μὴ ξωφάλων αἰνὰ συλλύσων πάρει. Et in Euang. ἐπάρε ἐφ' οὗ πάρει; pro παρεγένου. Regulariter πάρεις dicitur. In imperatiuo etiam φάρει reperiri aiunt pro πάρειθι.
Παρειά, ᾶς, ἡ, Mala, Maxilla, Gena: γνάθος. Hom. Od. θ, Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἀχεῖ φθινύθουσι παρειαί. Idem Iliad. γ. ὀρχεῦ τὰ μὲν εἶλε παρειάς. Odyss. θ, Τὴν κεν, δάκρυ δ' ἐπὶ βλεφάροισι παρειαί. Et Odyss. ω, καὶ δὲ παρειῶν Δάκρυον ἐκχαμάξε. Sic apud Xen. Pæd. ς, ἐλείβετο δ' αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. Rursum Hom. Od. α, ὄνπερ παρειάων χροιὴν κατέβρεχε κρύδερμα. vt & Plut. in Hellen. πολὺ ἑτέραν παρεκαλύπτεσθαι παρειαί. Rursum Homer Odyss. β, Δρυψαμένω δ' ἐνύχεσι παρειαί. Et Iliad. λ, Τοῦ δὲ γενειάδος μέν τ' ἀμφιδρυφοῖ εἶσι παρειαί. Vbi vt sunt ἀμφιδρυφοὶ παρειαί, ita apud Lucianum, De luctu, φοινισσόμεναι παρειαί, cruentatæ malæ. Poetæ παρειαὶ tribuūt proris etiam nauium, ita nimirum appellantes αὐτῶν τὰ ἐκατέρωθεν, teste Polluce: vnde μακροπάρειοι νῆες apud Homerū. Item καπάρεσιν esse dicit Eust. quum παρειαὶ nominantur αἱ τῶν ἀλόγων ζώων γνάθοι. Affertur ET Παρειαί, ᾶδος, ἡ, pro Mala, Maxilla, Gena, σιαγών: sed sine exemplo. At Παρείαι, ου, ὁ, dicitur serpens quidam, παρὰ τὸ ἐπὶ θεῖ πᾶ παρειαί: seu παρὰ τὸ περιπισωβίας καὶ μικάλας παρειαί ἔχει. Fertur is vel non mordere, vel si mordeat, morsu non enecare, sed demorsam partem solùm inflāmare, nonnunquam & nihil afferre doloris. Vide Aet. Tetrab. lib. 4, serm. 1, cap. 31. Demosth. Pro cor. de Æschine, πολὺ ὀφεις τοὺς παρείας θλίβων, καὶ ὑπὸ τῆς κεφαλῆς αἱμοῶν, καὶ βοῶν δεινοῖ, σεβοῖ. Aristophanes in Pluto, Οὐδὲν ἐκαθόμην ὡς παρείας ὦ σοφε. Ionicè pro παρειά DICITVR Παρηΐς, teste Etymol. VNDE Παρήϊον ET Παρηΐς, forma diminutiua, significantia itidem, Mala, Maxilla, Gena, γνάθος. Apollon. Argon. libro 2, τοῖσι παρηΐδ' ἀμφοτέρωθεν Καὶ ῥῆνας κτύπεον. Et in Epigramm. πάφφφ.iii.

seruiisse meretricibus, succinctum tunica coccinia. Sed suspectum id vocabulum videri queat.
Παρεκλήζω, t.4, c.689, h. Παρεκλυζή, t.4, c.743, h
Παρεκλύζω, ib.g. Παρβολάδιον, t.1, c.693, h
Παρδαλός, ου, ὁ, Humidus, Humectus, Vuidus. Δίυγος. Aristoph. Pace, Οὐδὲ τυτταλίζειν. (ἢ. οἶον τ' ὀξὺ τήμερον) ἐπειδὴ παρδαλὸν τὸ χωλεῖον, quoniā ægellus vuidus est, hodie glebas frangere non licet. Archiloch. etiā & Simonides ita hoc vocabulum vsurparunt, vt tradit schol. Apud Hes. paroxytonōs παρδαλὸν scriptū est, à proparoxytono πάρδαλος, expositum itidem δίυγρον. Infrà πορδαλόν.
Παρδαλέη, Παρδάλεος, Παρδαλαλίγες, Παρδαλίον, Παρδαλὶς, vide in Πάρδος.
Παρδάλεος, ου, ὁ, Pardalus: auis cinerei coloris, de qua Aristot. Hist. anim. lib. 9, cap. 23. Est & nomen propr. viri.
Παρδαλωπὸς, vide in Πάρδος, vnà cum Παρδάλω.
Πάρδον, Pardum. Apud Aristot. Hist. anim. lib. 2, c. 13 in edit. Aldina legitur, τὸ θηρίον τὸ πάρδον ὀνομαζόμενον. Pro quo Gaza habet Hippardium, reddens, Fera quæ ab eo Hippardium nominata est. nec malè forsitā. nam, vt equus, dicitur ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὅσον τῶν ὠκυρομίων habere λεπτὴν ἑκάτερον χείλεσιν.
Πάρδος, ου, ὁ, Pardus: fera quæ & πάνθηρ. Fœmina DICITVR Πάρδαλις, εως, ἡ, Pardalis, seu Panthera. Plin. l. 8, c. 17, Quidam pantheras à pardis, qui mares sunt, candore solo discernunt. Ibidem, Pāthera (inquit) & tigris macularum varietate propè solæ bestiarum spectātur. Ferunt odore eius mirè sollicitari quadrupedes cūctas, sed capitis torutate terreri. quamobrē occultato eo reliqua dulcedine inuitatas corripit. Pernicissima est & animositate leonē ferè æquans. vnde Hom. Il. ρ, Οὔτ' ἂν παρδαλὶς πάσσω μῶλος, οὔτε λέοντος. Plura vide apud Aristot. Hist. anim. l. 9, c. 6: Ælianū & Oppianū De venat. lib. 4: necnō Theophr. De caus. pl. lib. 6, c. 5. Porrò πάρδον & πάνθηρα sunt qui diuersa faciant animalia, vel saltē πάρδαλιν & πάνθηρα. vt Xenoph. in Cyneg. λέοντες, παρδάλεις, λύγκες, πάνθηρες, ἄρκτοι. Et Aristoteles τοῖς πάνθηρας dicit parere, quod pardis non conuenit: Hist. anim. lib. 6, c. 35, ὁ πάνθηρ ὃ πίπτει τυφλὰ, ὡς καὶ λύκος. Vnde & Gaza nō interpretatur vel Pardalin, vel Pantherā, sed lupum canarim. Vicissim constat Latinū Panthera esse ex Græco πάνθηρ, πάρδαλιν verò à Plinio reddi Pātheram, necnon Variam, ob macularum varietatē, lib. 8, c. 17. Sed vt veniam ad deriuata ex πάρδαλις, compos. INDE Παρδαλιαγὲς, Pantheras suffocās seu strangulāns: aconiti genus. Plin. lib. 18, c. 27, Pantheras perfricata carne aconito (venenum id est) barbari venantur. Occupat illico fauces earum angor. quare pardalianches id venenum appellauere quidam. At fera contra hæc excrementis hominis sibi medetur. Et lib. 27, c. 2, Tangūt carnes aconito, necānt que gustatu earum pantheras. ob id quidam pardalianches appellauere. At illas statim liberari morte, excrementorū hominis gustu, demonstratum. Sic Aristot. Hist. anim. lib. 9, c. 6, ἡ δὲ πάρδαλις, ὅταν φάγῃ τὸ φάρμακον τὸ παρδαλιαγὲς, ζητεῖ τὸν τῶν ἀνθρώπου κόπρον, βοηθεῖ δὲ αὐτῇ. Meminit & Diosc. lib. 4, c. 77. Deriuatum inde ET Παρδάλεος, SIVE Παρδάλεος, Pantherinus. vt παρδαλέη δορά, Pantherina pellis. quæ & simpliciter παρδαλέη siue παρδαλῆ dicitur, subaudito substantiuo δορά: vt fit & ἡ λεοντέη, ἀρκτέη, δόνέη, & similibus. Hom. Il. κ, Παρδαλέη μὲν πρῶτα μετάφρενον ἀμφὶ κάλυψε. Ποικίλη. Il. γ, Παρδαλέῃ ὤμοισιν ἔχων, Pantherinā pellem, Pantheræ spolium. Et παρδάλεος λίθος, Lapis pantherinā pellem imitans maculatū varietatē. Plin. l. 37, c. 11, Sunt & à leonis pelle & pantheræ nominatæ, leontios, pardalios. At lib. 13, c. 15, quasdā mensas citreas scribit pantherinas vocari, vtpote in vertice varias. Apud Aristot. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. est & παρδάλεον φάρμακον, quod in Armenia nasci scribit, & pātheræ, si fortè cōspiciatur, lanæ illitū obiiciteam verò, si tetigerit, quærere excremēta hominis. Idem igitur est arq; τὸ παρδαλιαγὲς ἀκόνιτον, de quo paulo antè hoc ipsum docui. NECNON Παρδαλώδης deriu. à πάρδαλις, significans itidem Pantherinus, seu Ad pantherinam naturā accedens, Pātheræ naturam imitās. Athen. lib. 2, in sermone de vini meracioris potu, ἐξαὶ τὸ μάλιμον, καὶ θηλώδεις

ρύτα λόγκα, de Venere. Rursum Apollon. Argon. lib. 2, αἰθηρῶν τε παρηΐδας ἄμματα φύρων. Priore & Hom. vtitur in eadem signif. Odyss. χ, παρηΐδε τ' ἀμφοτέρωθεν Αἰμα πέντε τε πέλει. Et Il. π, ἔλαφον Δάιφρονα, τῶν δὲ παρηΐων ἄμματ φοινόν. Posteriore, Phrynichus apud Athen. lib. 13, λάμπει δ' ὀδὶ πορφυρέαις παρηΐσι φῶς ἔρωτος. Euripides παρηΐδας pro ore vsurpasse fertur. Παρηΐων verò adiectiuè etiã accipitur pro Maxillare. necnõ ita dicitur ὁ ὀδὶ τῶν ἵππου γναθῶν κόσμος, Ornamenta in maxillis equorũ, vt sunt bullæ æreæ vel aureæ, quod idem καθαρματίδιον, & vulgi sermone χαλινάριον τὸ καθ' ἡμᾶς γναθιῶν. Hom. Il. η, ἐλέφαντι φοίνικι μίγη παρηΐον ἔμμεναι ἵππων. Cõpos. καλλιπάρηος, μελιπάρηος, χαλκοπάρηος, habes suo loco.

Παρεῖδον, idem quod παρέβλεψα, Visu præterii, Neglexi.

Παρεικάζω, t. 1, c. 1122, e. Παρείκω, t. 1, c. 1124, c

Παρειτιάς, Qui remisit. Greg. τῷ σφαῖρᾳ παρειτιάντος τοῦ χεῖρας ἢ τοῦ ἐλπίδας, Quum exercitus manus & spem remisisset, hoc est Manibus languidis & spe collapsus esset.

Παρειτιμμένα, τά, t. 2, c. 978, d

Παρειμένος, t. 1, c. 1669, c. Inde ADVERB. Παρειμένως, Remisse, Languidè. Hesych. exponi non solùm καθαρεμένος, sed etiam καταφρονητικῶς, παρωσαμένως, Contemptim, Negligenter.

Πάρειμι, Adsum, &c. t. 1, c. 1134, d. Παρέιμι, motum ad locum signif. c. 1135, a. Πάρειμι, seu Παρεῖμι, Prodeo, &c. t. 1, c. 1140, c

Παρεῖναι, t. 1, c. 1754, b

Παρειπεῖν, t. 1, c. 1224, g. & t. 4, c. 62, d, ob.

Παρείρξαν, Hesych. ἐκώλυσαν, Prohibuerunt: à παρείργω vel παρέργω.

Παρειρύω, t. 1, c. 1260, f. Παρεισέρχω, t. 1, c. 741, d

Παρείσακτος, ibid. e

Παρείσαγον, Hesych. κράσπεδον, ἀκρωτήριον, Fimbria, Limbus, Promontorium. In priore signif. dicunt etiã Θύσανος.

Παρεισβάλλω, t. 1, c. 676, h

Παρεισδέχομαι, Præter alios intrò recipio seu admitto.

Παρεισδύω, t. 1, c. 1062, h. Παρεισδύομαι, ib.

Παρείσδυσις, ib. Παρείσειμι, t. 1, c. 1138, g

Παρεισενέγκας, Qui intulit seu introtulit præter. Act. 2 Petri 1, σπουδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, Omni collato studio.

Παρεισέρχομαι, t. 1, c. 1269, c

Παρεισκρίνει, Suidæ παρεισβάλλει, παρεισέρχεται.

Παρεισκυκλέω, t. 2, c. 506, f

Παρεισοδεύω, Obiter seu præter alia ingredior. Exponitur etiam simpliciter Ingredior & Incedo.

Παρεισπίπτω, t. 3, c. 314, b. Παρεισρέω, t. 3, c. 688, c

Παρεισφέρω, t. 4, c. 101, e. Παρεισφθείρομαι, t. 4, c. 142, h

Παρὲξ, poeticum aduerbium est, compositum ex παρὰ & ἐκ. Ac interdum quidem habet significationem τοῦ παρά. vt apud Apollon. παρὲξ γόνυ γουνὸς ἀμείβων, pro παραμείβων γόνυ γουνός, alternans genua, id est Progrediẽs seu Incedens. Sic eodem libro παρὲξ βουλὴ pro παρὰ βουλὴν, Præter. Et apud Suid. παρὲξ νοῦν εἰλήλουθας, pro παρ' ἐλπίδα, Præter spem. Interdum habet significationem τοῦ ἐκτὸς seu ἐκπὸς, Extra. Homer. Iliad. κ, Πολλόσι μ' ἄτησι παρὲξ νόον ἤγαγον Ἕκτωρ. Sic Apollon. Argon. lib. 1, παρὲξ νόον Εὐρυδίκης Ὠρμήθη. Itidem παρὲξ seu παρέξ.

Παρεκβαίνω, t. 1, c. 645, c. Παρέκβασις, ib. d

Παρεκβατικός, ib. e. Παρεκβατικῶς, ib.

Παρεκδραμεῖν, In latus excurrere. Plutarch.

Παρεκδύω, t. 1, c. 1063, h. Παρεκκλίνω, t. 2, c. 255, a

Παρεκλέγω, t. 2, c. 610, e. Παρεκνέομαι, t. 2, c. 1054, e

Παρέκποος, affertur pro αὐδὴς, cum hoc exemplo ex Hom. Iliad. κ, Πολλῆσι μ' ἄτησι παρέκποον ἤγαγον Ἕκτωρ. Sed aliud afferendum est ad id probandum. in Homerico enim isto loco diuisim scribendum παρὲκ νόον, vt & paraphrasis ostendit, exponens ἐξὼ τοῦ νοῦ.

Παρεκπίπτω, t. 3, c. 315, c

Παρεκπυροῦσθαι, Interim ignescere. Ex Aristot. Meteorol.

Παρέκπαμα, t. 3, c. 1291, f. Παρεκπαύω, t. 3, c. 1308, c

Παρέκπασις, figura grammatica est qua vox aliqua inserta vna syllaba extenditur & longior fit, vt quum ἀδελφὸς dicitur pro ἀδελφός, ἐπίτυμος pro ἔτυμος.

Παρεκπείνω, t. 3, c. 1291, e

Παρεκπίον, Præbendum, Suppeditandum.

Παρεκπικὸς, Præbere seu suppeditare amans, Libenter suppeditans, Promptus ad suppeditandum. χορηγητικός.

Παρεκτμπῶν, Hesychio est καθαρπαστῶν.

Παρεκτὸς, Foris, Forinsecus, Extrinsecus. Item Extra, Præter. Matth. 5, παρεκτὸς λόγου πορνείας, præterquam scortationis causa.

Παρεκτρέπω, t. 3, c. 1625, h

Παρεκτρέλεω. Attritu elido. Aristot. De cælo, lib. 2, loquens de stellis, ἡ δὲ θερμότης ἀπ' αὐτῶν καὶ τὸ φῶς γίνεται παρεκτεμβομένου τοῦ ἀέρος ὑπὸ τῆς σφαίρας φορᾶς.

Παρεκφαίνομαι, Leuiter eluceo & appareo. Gregor. Naz. τῷ κῷ μικρὸν ἔοικα καθεγγυνοῦσθαι καὶ παρεκφαίνεσθαι.

Παρεκφέρομαι, t. 4, c. 103, f

Παρέκχυσις, Effusio humorum inter cutem. In Hippiatr. συμβαίνει ποτὲ παρέκχυσις τοῦ ὑγροῦ καὶ ὑδερίασις. Sic in eodem opere, ὅταν τὸ ὑγρὸν παρέκχυσιν ἔχον ὑδερᾷ.

Παρελαύνω, t. 1, c. 1170, e. Παρ' ἐλάχιστον, t. 3, c. 41, f

Παρελέγχω, Arguo.

Παρελέσθαι, Auferre: à παραιρέω.

Παρελθύθω, inusitatum thema est, à quo παρέρχομαι sua tempora mutuatur, nimirum futurum παρελθύσομαι, præt. med. παρεληλύθα, & aor. 2 παρῆλθον. Significat porro interdum Aduenio. Vnde apud Demosthenem παρελθὼν, AduenienS, Accedens, In medium progressus. καθεξῆς ὁδοῦσθαι. Cui adde quod ex Luc. affertur, παρελθεῖν πλὴν οὐσίαν, pro Adire bona seu hæreditatem. Interdũ Venio in, seu Intro, Ingredior. Plutarch. συγκλήτου ἠθροισμένης παρελθὼν, In senatum conuocatum ingressus. Et sequente εἰς cum suo nomine: idem in Camillo, ἄγγελον εἰς πλὴν ἀκρόπολιν παρελθεῖν, Nuntium in arcem ingredi. Et in Poplic. εἰς οἶκον ἰδιώτου παρελθεῖν δημόσια χρήματα, Intrare, Inferri. Idem rursum in Camillo, παρελθόντες εἰς τὸ Κλούσιον, Clusium ingressi. Et alibi, παρελθόντες εἰς αὐτὴν ὀλίγας ἡμέρας ὕστερον ἢ Κοϊντιλίου εἰδῶν, ὡδὶ τοῦ Φεβρουαρίου εἰδ' οἷς ὀλέσπουσ, Quum in eam venissent: cum armis videlicet. vt & in Theseo, εἰς πλὴν Κρωσῶν παρελθὼν. Huc pertinet & ἔσω παρελθεῖν, Interiora subire, seu penetrare, In interiora descendere, apud Dioscor. Significat etiã Prætereo. vnde παρελθὼν siue παρεληλυθὼς χρόνος, Tempus præteritum seu præterlapsum. at ὁ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου, Ex præterito tempore, pro Antehac. Item Prætérire latenter, fallendóque euadere. Hesiod. Theog. οὐκ ἔστ Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν. Item Cursu prætérire ac superare, Præuertere. Metaphor. Hom. Iliad. α, οὐ παρελθόντα, Nõ superabis. Et Plutarch. Camillo, παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος. Est enim his in locis metaphora ἀπὸ τοῦ δρόμου ὃν ὁ παρελθὼν νικᾷ, à cursu in quo vincit is qui alterũ præterit præuenirque.

Παρελκόντος, t. 1, c. 1195, b. Παρέλκωσις, t. 1, c. 1196, f

Παρελκωσής, ib. Παρελκωτὸς, ib.

Παρέλκω, t. 1, c. 1195, b. Παρέλκυσις, t. 2, c. 670, b

Παρέλω, inusitatum thema à quo παραιρέω mutuatur fut. 1 & aor. 2. vnde παρελὼν & παρελόμενος, Qui ademit. & παρέλοιτο, Ademisset, ac similia alia.

Παρεμβάλλω, t. 1, c. 781, d. Παρεμβολή, ib. f

Παρεμβόλια, ib. h. Παρεμβολικός, ib. g

Παρεμβύω, t. 1, c. 799, c

Παρέμβυαι, apud Hom. in Odyss. Ionicè poeticéque pro παρῆναι, Adesse: à πάρειμι.

Παρεμπάσσω, Præter alia inspergo. Dioscor. οἱ δὲ ψιμμύθιον παρεμπάσσουσιν αἰθὴ τῷ θείῳ.

Παρεμπίπτω, t. 3, c. 317, a. Παρεμπλαστικός, t. 3, c. 350, d

Παρεμπλάσσω, ibid. c

Παρεμπέκτω, Interplico, (Statio) Implico. VNDE Παρεμπλοκή, Interplicatio: seu Intersectus, vt aeris inter duo corpora, apud Themist.

Παρεμποδίζω, t. 3, c. 518, d. Παρεμποδιστος, ib.

Παρεμπολῶ, Insuper & præter alia emo seu comparo. Metaphor. Eurip. Med. Εἰκὸς γὰρ ὀργὴν θῦμον ποιήσεσθαι φίλος Γάμοις παρεμπολῶντ' γ' ἀλλοίοις πόσει, Alias sibi nuptias mercanti seu comparanti præter iam antè contractas.

Παρεμπόρημα, t. 3, c. 186, b. & c. 736, c. ob.

Παρεμπορεύομαι, t. 3, c. 186, b. Παρέμπωσις, t. 3, c. 317, c

Παρεμφαίνω, t. 4, c. 28, a. Παρεμφανὴς, ib. c

Παρέμφασις, ib. Παρεμφερής, t. 4, c. 104, c

Παρεμφέρω, ibid.

Παρεμφύομαι, Iuxta seu præter innascor. vnde παρένερθεν quod ex Luc. afferrur pro Iuxta pullulauit.

Παρὲν, Hesych. κοῦ τὸ ἐξῆς. quod & diuisim παρ' ἔν.

Παρεσθαπῇ, idem affert pro καθαπῇ.

Παρεσθέκνυμαι, t. 1, c. 621, a

Παρεσθέω, Versor seu Dego. διαπείβω.

Παρεσθιδύναι, Remittere: à them. παρεσθίδωμι.

Παρεσκῆν, Hesychio est καθαρεῖναι, καθαβαλεῖν. vt sit Afferre, Apponere, Adiicere. Sequente ἀπὸ significat etiã Auferre seu Traufferre ab. vt Marci 14, παρένεγκε ἀπ' ἐμοῦ. Item neutraliter ponitur pro Præterire, Præterlabi. παρελθεῖν. vt παρεσκουσῶν ἡμερῶν apud Thucydidem.

Παρεσέρω, t. 1, c. 1142, h

Παρεσνήσθεν, affertur pro παρελήλυθεν, & Venit in animum.

Παρέσθεσις, t. 3, c. 1495, h. Παρένθετος, t. 3, c. 1496, c

Παρεσθήκη, t. 3, c. 1495, f. Παρεγκαυτοφόρος, t. 1, c. 1641, b

Παρέσκεπε, ex Apollon. Rhod. pro Dixit admonendo.

Παρεσχλέω, t. 2, c. 1576, h. Παρεσόχλησις, t. 2, c. 1577, b

Παρεσκοχλοῦμαι, t. 1, c. 1577, a. Παρεσκαλδύω, t. 3, c. 740, d

Παρέσπεξις, t. 3, c. 1264, f. Παρεσπαθῶ, ib.

Παρεσπήσω, t. 3, c. 1495, f

Παρεσπτύσσω, In os ingero, Deuoro, Deglutio. Apud Athen. lib. 14, Παρεσπτύσαντα τινὸς ἐξωσθῆναι δύο.

Παρὲξ, Extrà, Foris. vt παρέκ. Pro quo & πάρεξ scriptũ reperitur, paroxytonos. Homer. Odyss. ι, λαβὼν αὐθημὶν κεκα κόπον ὤδατι πάρεξ. Hesiod. Asp. ἀλλὰ παρὲξ ἄχε δίφρον εὔξοον, abhibe seu amoue currũ extra viam. Item pro Extra accipitur quum casum suum habet. Cõstruitur autem interdum quidem cum genitiuo. Hesiod. Asp. κελεύθου εἶκε πάρεξ ἱεῖσα. Hom. Il. κ, παρὲξ ὁδοῦ ὀν νεμέεσκε. Apollon. Argon. lib. 2, παρὲξ ὀλίγον θανάσιο Κύμα τε καὶ ῥιπὴ αἰέμου φέρον, Parum longè extra mortem, seu Parum longè à morte. Idem dicit ἴσα παρὲξ ἔθεν, mittit extra se, seu ex se. Interdũ cum accus. Il. ι, πολλὸν ὑπὲρ ἄλα φῦκος ἐχεύαν. Et Od. ο, Μή με πάρεξ ἀγὴ νῆα, extra nauem. Hesych. παρὲξ exponit non solùm ἐκτὸς, sed etiã χωρὶς, Seorsum, Sine. quemadmodum Extra quoque interdũ significat Præter, Sine. In hac signif. accipi potest apud Hom. Iliad. ω, Πεῖρε ἑμεῖο χεραιὶ νεωτέρου, οὐδέ με πείσῃς, Ὅς με κάκ' ἐσθλὸν ἔθηκα πάρεξ Ἀχιλῆος ἔχεσθαι: vtpote qui verear eum συνοῦσιν. Exponitur etiam Secundum, Post, non solùm Præter: sed sine exemplo. Schol. Hesiodi discrimen facit inter πάρεξ & παρέξ. nam barytonon πάρεξ significare ait ἐκτὸς, construiq; cum genitiuo & cõmunis linguæ esse: oxytonon verò παρὲξ significare nõ solùm ἐκτὸς, sed etiam τὸ πλησίον, Prope, ac cum accus. cõstrui: vt πάρεξ ἅλα pro ἐκτὸς πλησίον τῆς θαλάσσης. effèque hoc poeticum.

Παρεξάγω, t. 1, c. 76, e

Παρεξαμείβω, Prætereo, Prætereor. Apollon. Rhod.

Παρεξαυλέω, t. 1, c. 621, a

Παρέξειμι, affertur pro Prætereo, Præcurro. vnde παρεξῄει, quod exponitur Præterit: & παρεξῄειν, Prætérirent. Inde & particip. παρεξιὼν, Prætériens, Prætergrediens. Plut. in Camillo, de Gallis, πολὺ πόλεις ἐγγὺς παρεξιόντες ἐβόων ὅτι Ῥῶμαν πορθοῦσι, Vrbibus vicinis præteritis.

Παρεξεπεῖν, Præter propositum & rei veritatem dicere seu loqui. Hesych. enim παρεξείπειν exp. καθὸ τὴν ἀλήθειαν εἴπειν: desumptum ex Hom. Od. ρ, vbi Menelaus Telemacho dicit, Τοῦτο δ' ἀμ' εἰρωτᾶς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἀπὸ ἔσσω Ἄλλα παρεξείπειν καθαρκαλιδὸν, οὐδὲ ἀπατήσω. Eodem significatu παρεξερεῖν dicit. vt Od. φ, initio, Τίπτε με λωβᾶθαι πολυπενθέα θυμὸν ἔρευσαν Τοῦτο παρεξερέουσα; hæc contra rei veritatẽ dicens: illudi enim sibi ab Eurycleia putabat Penelope, quæ cum cachinno conclaue ascendebat Δεσποίνῃ φίλον ὑπνον ἐπιδονεῦντα: ideóq; subiungit, si quæ alia ex ancillis hæc nuntiaret, malè se eam acceptam remissuram.

Παρεξειρεσία, t. 1, c. 1248, c. Παρεξειρέσιον, ib.

Παρεξελαύνω, t. 1, c. 1170, c. Παρεξελθεῖν, in Παρεξέρχομαι.

Παρεξερεῖν, in Παρεξειπεῖν. Παρεξέρχομαι, t. 1, c. 1269, g

Παρεξεπιζω, t. 1, c. 1286, g. Παρεξθυρίσκω, t. 1, c. 1309, c

Παρεξήγησις, Obliqua & prauaeinterpretatio. Greg. sic Παρεξηγοῦμαι, Sinistrè & perperam seu prauè interpretor. Greg. παρεξηγούμενος πλὴν ἀλήθειαν. Idẽ παρεξαλωθῶ.

Παρεξῆς, vt καθεξῆς, Deinceps, Continua serie nec interrupta. Pausan. in Eliac. lib. 2, pag. 144, Δωσεῖν δ' τὰ Διαγόρου παιδεξῆς Ὀλυμπάσιν Ἰσθμοῖν μὴν γεγόασιν ὀκτὼ νίκας, Νεμέοισιν δὲ ὀπτὼ δεύουσι μιᾷ ἐς τοῦ ὀκτώ.

Παρεξυκηλιδίος, t. 1, c. 621, a

Παρεξίημι, Prætermitto seu Dimitto, Prætérire sino. Herodot. παρεξῆκε ἡμέρας πέντε καὶ δέκα.

Παρεξίστημι, idem ferè quod ἐξίστημι, De statu suo dimoueo seu euomeo. Plut. Symp. 4, μηδὲ ἀκατασβῶν καὶ παρεξιστὰς βόμβυξι καὶ πολυχορδίαις τὴν διάνοιαν. Exponitur etiam Degenerare facio, Immuto, Corrumpo.

Παρεξωθέω, t. 4, c. 769, g. Παρέοικα, t. 1, c. 1116, e

Παρέοικε, imperf. ib. Παρεοικὼς, ib. f

Παρεὸν, vide in Παρεὼν paulo infrà.

Παρέπαινος, & Παρέψογος, dicuntur esse verba rhetoricorum apud Plat. in Phædro.

Παρεπιγραφὴ, figuræ nomen est apud schol. Aristoph. initio comment. in Nubes. Ibi enim παρεπιγραφὼ esse dicit quòd συγκεκαλυμμένος καὶ καθεύδων ὑποπτεύεται, ἐξαιρεκαλυμμένος καὶ ἔξω τῶν κιφαλῶν πτήσας τῷ καθαβλήματος. Sunt qui descriptionem interpretẽtur. Sic mox παρεπιγράφω esse dicit quòd comicus ἐμιμήσατο τὸ σχῆμα τοῦ καθεύδοντος νεανίσκου, dicens eum ἐν πέπλῳ ἱσσύρας ἐγκεκαρδυλίδεται. & καθεύδειν.

Παρεπιδείκνυμαι, t. 1, c. 930, b. Παρεπιδημέω, t. 1, c. 974, g

Παρεπιδημία, t. 1, c. 975, a. Παρεπίδημος, t. 1, c. 974, g

Παρεπιπνέω, t. 3, c. 415, c. Παρεπισκοπῶ, t. 3, c. 830, c

Παρεπιστρέφω, t. 3, c. 1096, d. Παρεπιστροφὴ, ib. e

Παρεπιψαύω, Leuiter attingo, Stringo. vt, παρεπιψαύει τοῦ μέσου τοῦ κύκλου ὁ καλούμενος ζωδιακός.

Παρέπτομαι, t. 1, c. 1221, a. Παρερράπτης, t. 1, c. 1237, h

Παρέρρυσις, t. 1, c. 1232, b. Παρέρρυσις, ib. c

Παρερμηνεία, Mala seu peruersa interpretatio. Bud. SIC VERB. Παρερμηνεύω, Perperam & malè interpretor. In Pand. Synonyma his παρεξήκησις & παρεξηγοῦμαι.

Παρερπύω, t. 1, c. 1259, g. Παρερρωγὸς, t. 1, c. 527, g

Παρερύω, t. 1, c. 1260, f. Παρέρχομαι, t. 1, c. 1271, c

Παρεσθίω, Adedo, Arrodo. vnde παρεσθίεται apud Aristoph. quod exponitur καθαβιβρώσκεται.

Πάρεσις, t. 1, c. 1163, g

Παρεσκευάσαμεν. Ionicè apud Herodot. pro παρεσκευάσαμεθα ἦσαν, Instructi erant à them. καθασκευάζω.

Παρέστατται, poeticè pro παρέσται, Aderit, vel Dabitur: à παρειμι. In prosa pro eo dicitur παρέσται, per syncopẽ.

Παρεστὰς πέλας, Astate propius, Sophocl. Aiace: per syncopen pro παρεστάσας. à them. παρέστημι.

Παρεστεώς, Ionicè pro παρεστὼς, ab eodem.

Παρέστι, imperson. t. 1, c. 1135, c

Παρέστιος, idem quod ἑρέστιος, Qui ad focum stat vel sit. Etym. Med. Κτανοῦσα γὰρ τὸν σὸν κάσιν παρέστιον. id est καθὰ πλὴν ἑστίαν seu βωμόν. Sophocl. Electra, pag. 94, παρεστίους Σπάρδοντα λοιβὰς, ἔθ' ὁμόσιον ὠλεσεν, ad focum vbi iiii occidit.

Παρετὸς, Prætermittendus, Transmittendus. Item Remittendus.

Παρέτυμος, t. 1, c. 1669, g

Παρετυμολογεῖν ὄνομα dicitur Qui ad etymon eius alludit. vt Athen. libro 2 scribit Homerum τὸν οἶνον παρετυμολογεῖν hoc hemistichio, ὀνήσεαι αἴκε πίῃσθε. Et lib. 7, a. apud eundẽ, Aristoteles παρετυμολογῶν τὸν ἅμαξαν πλοῦτον, dicit eam nominatam καθὰ τὸ ἅμα ἴεναι τοῖς, καθὰ πλησίασις.

Παρευδιδόζομαι, t. 1, c. 1025, h

Παρευδιστοὶ ὄρνιθες, dicuntur qui ἐν τοῖς ὠδίναις καθὰ τὸ ξηρὸν νέμονται, vt Athen. indicat initio libri 8, de exocœto piscẽ. tales esse dicit trochilum, cerylum, elorium.

Παρευδοκιμέω, t. 1, c. 1033, b. Παρευδοκιμάομαι, ib.

Παρευνμερῶ, t. 1, c. 1461, f

Παρευθυωρεῖν, A recto cursu seu recta via auertere vel depellere. Soph. in Aiace pag. 61, Χερσὶ παρευθυώντες, pro ἐκπρεπῶντες, metaphora ab iis qui non sinunt aliquos viam suam carpere, sed eos παρεκκλίνουσι, teste schol.

Παρευθὺς, Statim, Extemplo, Confestim: in Fab. Æs.

Παρευμαρέω, Negligo, Facilè transmitto, Contemno. vnde παρευμαρήσαν, Hesychio καταφρόνησαν.

Παρευνάζομαι, t. 1, c. 1306, e. Παρευνάζω, ib.

Παρεύρεσις, t. 1, c. 1309, d

Παρεύρημα, Inuentum, Commentum. Pausan.

Παρθενίσκω, t.1, c.1309, d

Παρθενπάλλειν, ex Polyb. lib.5 affertur pro Rectè atque ordine apparare, vt qui appariturus faciunt. Sed mendosa procul dubio scriptura, & forsan legẽdum παρενπάλλειν.

Παρθενοτρεπίζω, Apparo: παρθενοπρεπίζω. Eurip.

Παρεφαπτόμαι, t.1, c.503, e. Παρεφεδρεύω, t.1, c.1085, e

Παρέχει, t.1, c.1350, b. Παρέχρημα, t.1, c.1349, h

Παρέχω, ibid. b

Παρέω, Ionicè pro παρεῖ, Præsens fuero. Herodot.

Παρεών, Ionicè itidem pro παρὼν, Præsens: ambo à πάρειμι. vt ἐς τὸ παρεὸν, & ὀν τῇ παρεόντι. In præsens, In præsentia. Herodot. ἐς τὸ παρεὸν ἡμῖν δὺ ἔχει, bene nobiscum in præsens agitur. Idem, ὀν τῇ παρεόντι ἄγειν ἡσυχίαν. Ex eodem affertur παρεὼν τὸ πάθος pro Qui cladi adest. Παρεὸν absolutè etiam nonnunquam ponitur pro παρεόντος, Quum adesset, hoc est Quum copia & potestas esset, Quum liceret. Herodot. παρεὸν τῆς Ἀσίης δρχειν. Item, παρεὸν ὁμοτίως μιν αὐτὸ ἐλεῖν. Et rursum, παρεὸν αὐτοῖσι ἀποκτῖναι ὁκείνους.

Παρεωσμένος, Despectus, Neglectus: à παρορεώ.

Παρεωσμένος, Reiectus: à παρωθέω, apud Luc.

Παρηιά, vide suprà in Παρειά.

Παρηβάω, t.1, c.1447, h. Παρήβος, t.1, c.1446, d

Παρηγμένον, Deductum, Deriuatum: à παρήγω. Iul. Rufin. παρηγμένον figuram esse dicit, quum vt delicet ex supradicto verbo aliud deriuatur. vt, vltro Ipse grauis, grauitérque ad terram pondere vasto Concidit. Latinè deriuationem dici tradit.

Παρηγορέομαι, t.1, c.33, d. Παρηγορέω, ib.

Παρηγόρημα, ib.e. Παρηγορητὸς, ib.f

Παρηγορία, ib.h. Παρηγορικός, t.1, c.34, a

Παρήγορος, t.1, c.33, g. Παρηδωία, t.1, c.1433, g

Παρηρεῖθαι, t.1, c.219, e

Παρηφέω, Transmitto seu transfundo per colum, Percolo. vnde pass. παρηφούμενον apud Galen.

Παρῆΐε, Aduenit: item Præteriit. à πάρειμι. Herodot.

Παρῆιον, & Παρῆς, vide suprà in Παρειά.

Παρῆκα, Prætermisi seu Transmisi, Dimisi. Item Permisi. à παείημι. quod vide.

Παρηκμακώς, t.1, c.176, h

Παρήκοος, idem ac ὁ παρακούων, ἀπειθὴς, Inobediens.

Παρήκτης, Hesychio πάντα παρέλθων ὅθεν κακά.

Παρήκω, t.1, c.1691, d. Παρηλιάω, t.1, c.1453, f

Παρήλιξ, ib.e. Παρήλιος, t.1, c.1456, a

Παρήλιτης, in Παρελιτῶν. Παρηλλαγμένος, t.1, c.356, e

Πάρημαι, t.1, c.1384, f. Παρημελημένος, t.2, c.862, h

Παρημελημένος, t.2, c.863, a. Παρημερδύω, t.1, c.1466, c

Παρήμερον, t.1, c.1461, b

Παρημοσύνη, Hesychio θεραπεία, Cura, Cultus. videtur tamen potius significare ἀμέλεια, vt μεθημοσύνη, à παείημι, quod est Transmitto, Dimitto.

Παρθενώχιστος, pro παρενώχιστος, t.2, c.1577, a

Παρθενεία, t.1, c.220, e. Παρθένος, ib.d

Παρθέπαφα, Decepi. Apollon. Argon. lib.2, Ἀπόλλωνα παρθέπαφε. Et Hom. Od. ξ, τῷ μ' ἤπαφε δεύμων, per timeſin.

Παρνεία, Hesychio μωρία, Fatuitas: à Παρμος, eidem μωρὸς, Fatuus. Sed procul dubio pro iis reponendum παρηορία & παρήορος, quæ vide.

Παρόρημεν, t.1, c.572, c

Πάρπαν, Hes. affert pro χαύνωσιν, Laxationem, Remissionẽ: pro πάρεσιν, à παείημι. Exponitur etiam Permissio, συγχώρησις.

Παρηχέω, t.1, c.1485, e. & 1927, f. ob.

Παρηχημα, t.1, c.1485, e. Παρήχησις, ib.

Παρθένδυος, t.3, c.1507, b

Παρθενεία, Παρθενεία, Παρθένειος, Παρθενθύομαι, Παρθένθυσις, Παρθενθύω, Παρθενεών, Παρθένια, Παρθενία, Παρθένιαι, Παρθενικός, Παρθένιον, Παρθένιος, Παρθενισκάλον, Παρθενοκομία, Παρθενοκτονία, Παρθενοκτόνος, Παρθενοπίπης, vide in sequ. Παρθένος.

Παρθένος, ου, ἡ, Virgo. Hom. Iliad. χ, ἄπ παρθένος ἡΐθεός τε. Hesiod. Erg. Παρθένῳ αἰδοῖν ἴκελον. Xenoph. Pæd. 4. ἐστί μοι θυγάτηρ παρθένος, γάμου ἤδη ὡραία. Vbi nota adiectiuè positum: sicut etiam apud Plutarch. Symp. 3, αἱ παρθένοι τῆς πολὺ δεινὸν ὀργῶσι πρεσβύτερον. Et Luc. in Herm. Ἐξεκράτησε πολὺ δυγατέρα δρᾶσας, παρθένον οὖσαν, ἐλέφερε, ponitur enim hic παρθένος & pro νεᾶνις & pro ἄφθορος, pro iuuenca & incorrupta. Sic Philo in Vita Mos. μιμούμενοι τὰς παρθένους χάλκειας virgines gratias imitantes. Metaphor. verò Theophyl. epist. 17, ἡ παρθένος δίκη διέφθαρται, καὶ χρῦσος τῆς αἰθριάσεως πεπλατύνεται. Metaphoricè item apud Aristoph. παρθένοι πεπίρες pro πρεσβύτιδοι; μὴ πτῶ δόλοσι, teste Eust. Tritemes incaẽtæ adhuc à mari. ab eo enim tactæ vitiantur & corrũpuntur. HINC GOMP. Παρθενοκομία, ας, ἡ, Virginum curatio. Gregor. Nazianz. ET Παρθενοκτόνος, ου, ὁ, Virginis aut virginum occisor. Vnde SVBST. Παρθενοκτονία, ας, ἡ, Virginis aut virginũ occisio, item immolatio. vt & apud Virg. Sanguine placabant ventos & virgine cæsa. NECNON Παρθενοπίπης, ου, ὁ, Virginum nimis auidus inspectator seu obseruator. ὁ ὀπτηθεύων καὶ παρεμβλέπων τοὺς παρθένους, vt qui earum aspectu pascit oculos, eísque insidiatur. Hom. Iliad. λ, κέρα ἀγλαὸ παρθενοπίπα. ET Παρθενοθρέφειν, Virgines alere educaréque. Theano verò dicit, ὀν πόνοις παρθενοθρεφεῖσθαι δεῖ τὸν νέον ψυχῶν, pro, His innutriri oportet animam quum adolescens adhuc & virgo est. Nisi malis, In virginitate educari. Deriuatà inde ETIAM Παρθένειος, SIVE Παρθένιος, ET Παρθενικὸς, Virgineus, Virginalis, Virginarius. hoc est Qui vel qualis virginum est, Virginum proprius. vt παρθένειος ἡδονὴ apud Euripid. παρθένειον λέχος, apud Suid. Et παρθένιοι αὐλοὶ apud Athen. lib.4, & 14: vbi & παιδικοὶ, & αὐδρεῖοι siue τέλειοι. Apud eundem eodem libro 14, παρθένιοι ὀρχήσεως εἴδη, in censu θεῶν βελτίστων. Et lib.14. παρθενικὰ χλανίδια τρυφερὰ καὶ μαλακά. Apud eundem Anacreon dicit παρθένιον βλέπειν pro Virgineo ore esse: lib.13, τί δ' ὦ πατ παρθένιον βλέπων, δίζημαί σε; Dicitur etiam παρθένιος αἰὴρ pro vir qui vxorem iuuenculam & virginem duxit. vt apud Plut. in Pomp. pag. 1203, in oratione Corneliæ ad Pompeium, ὀτυχεῖς αὖ ἡμεῖν γαμῆ πρὸ τῆς Πόμπειον ἐν Παρθίοις ἀκοῦσαι τὸν παρθένιον αὖδρα κείμενον, ἀποθανοῦσα, Publium qui me virginem adhuc duxit. Item παρθενικὴ κόρη, Virginea puella, pro παρθένος, virgo: apud Athen. lib.2, Μυτέρα, παρθενικὴν τὴ πόλιν, ὁσοῦτ' τὸ σωφάμοις. Sed frequentius omisso substantiuo κόρη absolutè DICITVR Παρθενικὴ pro παρθένος, Virgo. Homer. Odyss. λ, Παρθενικαί τ' ἀπεπαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι. Sic Hesiod. Erg. Παρθενικὴν δὲ μάλιστα, ὡς κ' ἥδεα καὶ νὺ διδάξῃς. Et rursum, Καὶ δὲ παρθενικῆς ἀπαλόχροος οὐ δέχεται: de borea. Neutrum Παρθένιον, siue Παρθένιον λέπας, promontorium Lydiæ est apud Nicandr. Apud eundem παρθένιον herbæ nomen est, in Ther. παρθένιον νεοδρέπτοις ὀ, ὀδάμενος. Ea alio nomine dicitur ἐλξίνη & ἀφρόδικον, vt tradit eius schol. Vide Diosc. lib.3, cap.155. & lib.4, cap.191, de mercuriali seu linozostri: Theophr. Hist. plant. lib.7, cap.7: Plin. lib.22, cap.17, & lib.25, c.5. Idem Plin. lib.25, cap.7, scribit artemisiam ab Artemisia Mausoli vxore denominatam esse herbam quæ antea parthenis vocabatur. At παρθενία γῆ apud Nicandrum exponitur Samia terra, in Alexiph. vbi iubet accipere quatuor drachmas χαίης παρθενίης. Plur. num. παρθένια vocantur Signa virginitatis, à Bibliorum interpretibus. vt Deuteron. cap.22, de parentibus sponsæ repudiatæ, ἐξοίσουσι τὰ παρθένια τῆς παιδὸς πρὸς πόλιν γερουσίαν. Et aliquanto pòst, ἐὰν δὲ μὴ εὑρεθῇ παρθένια τῇ νεανίδι. AT Παρθενεία, τὰ, Status virginitatis, Virginitas: apud eosdem libro Iudicum cap.11, de filia Iephthæ mox immolanda, καταβήσομαι ὅθεν τὰ ὄρη καὶ κλαύσομαι ὅθεν τὰ παρθενεία μου, ἐγὼ καὶ αἱ συνεταιρίδες μου. Et mox, ἔκλαυσαν ὅθεν τὰ παρθενεία αὐτῆς. Euripides ista παρθενεία vocat παρθένεια κοσμήματα, in Alcestide, Ὦ λέχη θεῶν, ἔνθα παρθένοι ἔλυσ' ἐγὼ Κοσμήματ' ἐκ τῶν' αἰθρός. Aristoph. verò scholiast. παρθενεῖα esse dicit τὰ εἰς παρθένους ἀδόμενα μέλη, carmina quæ in virgines cantantur, forsan nuptias & virginitatis vincula depositurus. Item ἃ αἱ παρθένοι ἤδον, cantilenas virgineas, id est à virginibus cantari solitas. Præterea à παρθένος est SVBST. Παρθενία, ας, ἡ, Virginitas, Status in quo virgines sunt. ἡ κορεία. Apollon. Argon. lib.2, Παρθενίη καὶ λέχος οὐκὶ ἔκαστον. Herodian. lib.4, πάντα Ἑστίας ἱερείας ζώσας καταφυλάξαι ὡς μὴ φυλαττούσας τὴν παρθενίαν, vt quæ virginitatem non custodissent. Dicitur ETIAM Παρθενεία cum diminutiuo Παρθενιοκάλεον, ου, τὸ, Virgunculæ. Item παρθενικὸν NOMEN Παρθενῶν, ῶνος, ὁ, significans Conclaue virginum, seu Locus in quo asseruantur virgines. Plut. Alex. οὐκ ἐν ὑραπτοῖς ὦ πολεμίων, ἀλλ' ἐν ἱερῇ καὶ ἁγίοις φυλαττομένας παρθενῶνι, δοπορρήτων ἔχειν καὶ ἀόρατον ἑτέροις διαταττόμενος Darii vxore & filiabus ab Alexandro captis. Athenis verò παρθενῶν ἑκατόμπεδος erat Palladis templũ. nominabatur autem παρθενῶν, quoniam ædes erat Palladis ἀειπαρθένου. Meminit Plut. Pericle & Paus. Attic. Suidas affert παρθενῶνος & pro τοῦ τῆς παρθένων χοροῦ. Ionicè DICITVR Παρθενεὼν pro παρθενῶν, præsertim à poetis metri causa, vt in Epigramm. In isdem Epigr. LEGITVR Παρθνος, metri itidem gratia συγκομμένον ὀν τῶ παρθένος. Quin ET Παρθὴ reperitur vsurpatum pro παρθένος. vt apud Suid. ex Epigr. Ἡ γὰρ ἀεῖδον φόρμιγγος. ὁ νῆ, αὐτὸς ἴστω παρθὴ: cum ea nimirum choream agitaturus. cuiusmodi ὄρχησις apud Luc. est ἐφιβῶν καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορεύοντων.

Παρθενοθρεῖν & Παρθενῶν, vide in præced. Παρθένος.

Παρθεσαν, poetica syncope pro παρέθεσαν dicitur, à τιθέναι.

Παρθὴ, vide in Παρθένος.

Παρθία, Παρθικὸς, Παρθὴς, Παρθικὴ, in Πάρθοι.

Παρθνος, in Παρθένος.

Πάρθοι, οἱ, Parthi: populi Medis vicini, qui & Πάρθιοι & Παρθυαῖοι nominantur. Regio eorum dicitur Παρθία & Παρθυαία: item Παρθὶς χώρα seu Παρθυαία. Substantiuè verò Παρθὶς significat interdum Liber de rebus Parthicis, vel Parthica historia. vt apud Luc. De hist. scrib. Παρθίδος πρῶτον, sicut Ἀτθίδος. Ibidem Παρθικῶν νικῶν πρῶτός δὲ, Parthicarum victoriarum libri tot. Ibidem Demetrius quidam suos libros inscripsit Παρθικικά, Parthicas victorias, seu Libros de Parthicis victortiis. Παρθικὸς ὀπὸς, Parthicus succus: ex deterioribus laseris generibus. laudatissimus enim ὁ Κυρηναϊκὸς ὀπὸς, & post eum ὁ Μηδικός. Præterea à Parthis est ADVERB. Παρθιστὶ, Parthico more, vel Parthica lingua.

Παεισμελῴδες, Polluci sunt νόμοι κιθαριστικοὶ quibus etiam accinebant ribiâ. Apollodorus apud Hesych. eas dicit πεποιῆσθαι τοῖς τῆ πὶ ἰάμβοις, & solitas cani à citharœdis. Sunt qui dicant fuisse genus modulationis ad citharã, à pariambo, id est pyrrhichio pede dictum.

Παειαίω, t.1, c.1640, f

Παείδειν, Oculo non attento prætermittere, Negligere. vnde apud Aristot. in Rhet. παείδων τὰ αὐτῶν. Refertur ad παροραῶ.

Παείδρυμαι, t.1, c.1094, c. Παειδρύω, ib.

Παείεμαι, t.1, c.1669, c. Παείερη, t.13, c.1652, a

Παείζημαι & Παείζω, t.1, c.1691, c

Παείημι, t.1, c.1668, h

Παεικτὸν, Hesych. παρεφρόμενον.

Παειλαπίνουσι, eidẽ est παρεμβλέπουσι. nã illoi sunt oculi.

Παείλη, t.3, c.335, a

Πάρος, ου, ὁ, Parius: Qui ex Paro insula est. Πάεος λίθος, seu Παεία λίθος, Parius lapis: ex marmoreo genere non ignobilis. Plin. lib.36, cap.5, Omnes autem tantùm candido marmore vsi sunt è Paro insula, quem lapidẽ coepere lychniten appellare, quoniam ad lucernas in cuniculis cæderetur. In lib. Esther, cap.2, legitur etiam, ὅλη σύλος παείνος: & ὅλη λιθοκόλλητος παείνη λίθου, pro πάρος λίθου. apud Paus. in Atticis etiam Πάρειος λίθος, cum diphthongo. Ex Epigr. verò Πάεος affertur pro Pario marmore structus. Hes. πάεον exp. πᾶσον, κάπηρον.

Παειπαίζομαι, t.1, c.1712, a. Παειπαίω, t.1, c.1710, c

Παειπαις, t.1, c.1708, d. Παείπαμαι, t.1, c.1714, a

Παείπημι, ibid.

Παείδυμα, τὸ, Tonsillæ, hoc est Glandulæ faucium: quæ fauces nominatur ἰδῶλος, vt pote isthmi in modum inter os & gulam interiectæ. Diosc. lib.1, cap.181, de mori succo, πιεῖ πρὸς ῥόμματα καὶ παείδυμα φλεγμαίνοντα, ad tonsillas inflammatas. Et cap.184, de decocto ficus, τοῖς πρὸς ἀρτηρίαν καὶ παείδυμα φλεγμαίνοντας ὀρμίζει, tonsillarum inflãmationibus. Quin & ipsas τὰ φλεγμαίνοντα τῆς κῶ τὴν ἰδῶλον χωρεῖν nominari παείδυμα, autor Gal. comm. in Aphor. lib.3. Synonymum αὐπάδες.

Πάεισθν, t.1, c.1719, b. Πάεισος, ib.

Παεισῶν, ibid. d

Παείσταμαι, actiu. & c.t.1, c.1778, e. Παείσταμαι, neutr. & c.c. ib.g. Παείσταμαι, Accedo, & c.c.1779, c. Παείσταθαι, Animo obuersari, & c. ib.d. Παείσταθαι, Animo confirmari, & c. ib.f. Παείσταθαι, Consistere, & c. ib.g. Παείσταθαι, Conari, & c.c.1780, a

Παειστάνω, t.1, c.1777, e. Παειστάω, ib.

Παείστημι, Sisto prope, & c.t.1, c.1777, e. Παείστημι, Inhibeo, & c.c.1778, c. Πφεισημι, Cieo, & c. ib.

Παεισταῖν, Obiter ἱστορῶν. Cic. ad Attic. epist.1, lib.6, Hæc te volui παεισταῖσαι. Iumus enim ambo bellè curiosi.

Παεισφαιρίδιοι, t.1, c.1364, d. Παεισφαίνω, ib.

Παεσφω, t.1, c.1363, b

Παεισῶματα, Hesychio sunt ὁμοιοειδῆ.

Παείσαι, t.1, c.1729, d. Παείσωσις, ib.e

Παεισωπιδὸς, ου, ὁ, Cui vis inest τὸ παεισῶπα.

Παειτπεα, t.1, c.1140, d. Παειτπέον, ib.

Παρκαπλεκτὸ, poeticè pro παρακαπλέκτο, id est παρεκοιμᾶτο, Cubabat apud: à th. τῶ θρέκα πλέγμαι. Hes.

Παρκλίνω, t.2, c.257, f. Παρκύπτω, t.2, c.508, e

Παρμεμβλωκα, poeticè pro τῶ θρεμμεμβλῆκεν. Significat etiam παρεστ accipit schol. in hac apud Apollon. gnome, lib.4, οὐχὶ Τερπωνῆς ἐπέβησαν ὅλῳ πόδι· σὺν δὲ τις αἰεὶ Πικρὴ παρμεμβλωκεν ἐύρροσιν ἡνίον αἶπη.

Παρμύω, t.2, c.880, e

Πάρμη, Parma: Carthaginensibus est θυρεὸς δερμάτινος, Suida autore, in exemplum afferente, τῆς πάρμης καὶ τῆς Λιβυστικῶν θυρεῶν αἰτῆλον ἐρίωμβρίνος οἱ Ῥωμαῖοι. Fuit scuti genus breue: Ouid. cauum vocat, Star. crudum.

phrhongo. vt apud Euripi. in Rheso, — σὺν γὸνοῖς αἰδοῦμαι καὶ παρθενείαν. Sed est hoc παρθενεία verbale VERBI Παρθενδύω seu Παρθενδύομαι, significantis ὀν παρθενίᾳ διάγω, In virginitate dego, Maneo virgo & incorrupta, Virgineã vitam duco: vt apud Polyæn. lib.8, νόμος τοῖς ἐστάσιν ἀεὶ παρθενδύεσθαι. Et Herodian. lib.5, itidem de Vestali sacerdote, ἀγνεύειν τε καὶ παρθενδύειν ἱερὸν νόμον κελεύοντος. ὃ μέχρι πόλεως τῆς βίᾳ παρθενδύεσθαι, pro quo παρθενδύεσθαι eodẽ libro dicit φυλάττειν τὴν παρθενίαν. Actiuo παρθενδύω Luc. trãsituè vsus est pro Virginem manere cogo, In virginitate custodio: in Tim. μήτε αὐτὸς τοιοῦτόν τι κτήσασθαι ἀκμάζει ἢ καλῆς παρθένε, μήτ' ἄλλῳ τοιοῦτον ἐπιβλέπειν ὅθεν τρέπεις ἄρτον ἢ ἢ εἶδαν καταπαύσας παρθενδύει. HINC Παρθένδυσις dicitur ipsa actio τῆ παρθενδύειν, quũ aliquà custoditur virgo, aut aliquis sub habitu virgineo. vt quum Luc. De saltatione dicit bonũ saltatorẽ debere in primis scire desaltare τὴν Δαναΐδος παρθένδυσιν, necnon ἡ Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένδυσιν. notũ enim est quomodo Acrisius Danaen in turri ahenea ἐπαρθένδυσεν, & Thetis Achillem in Scyro, virginali eum habitu occulens inter filias Lycomedis, vt inter alios Philostr. docet. Vt verò redeam ad nomina à Παρθένος deriuata, superioribus ADDE Παρθενίας, ου, ὁ, significans eum quem quis ἐκ τῆς δυκούσης εἰς παρθένου, νόμῳ συνοικήσας ἐποιήσατο, teste Polluce. hoc est Filius legitimo concubitu natus ex ea quæ quum duceretur, virgo putabatur, sed non erat: minus infamis quàm ὁ σκότος, filius è furtiuo cum virgine coitu natus: quem Eubulus comicus per iocũ appellat παρθένου αἰάσυμα. Legitur porrò vocabulum τῆ παρθενίου apud Aristot. Polit. 5, cap. 7. Ibi enim dicit, in aristocratiis seditiones oriri nonnunquam ὅταν ἢ τὸ πλῆθος τῆς προγονικῆς μεθέωσιν, ὡς ὁμοιοῦ κατ' ἀρετὴν. quomodo Lacedæmone τοὺς λεγομένους παρθενίας, ὡς ὁμοίους ὄντας, conspirasse in cæteros: sed insidiarum compertos amandatos fuisse ad cõdendum Tarentum. Hesychius hosce παρθενίας vocat παρθενίους: scribẽs, παρθενίους nominatos fuisse τοὺς κῆ τὸν Μεσσηνιακὸν πόλεμον αὐτοῖς ἠμυνομένοις ὀκ τῆς θεραπαινῶν, filios Messeniaco bello ab iptis ex ancillis susceptos. Ita appellari etiam τοὺς ὑπ' αὐτῶν δοτῶν λάφυρα ἠμυνομένους παῖδας, pueros ex innuptis clàm susceptos: nimirum ἀπὸ τῆ δυκεῖν ἐπὶ παρθένοις εἰς τοὺς ἠμυνοσαμένους αὐτοῖς. quomodo & Suidæ παρθένιοι sunt οἱ ἠμυνόμενοι παρθένω ἀπὸ τῆ γάμου. Idem tamen paulo ancè παρθένιον esse dixerat τὸν ὦν παρθένου ἠμυνόμενον, natum è virgine: παρθένειον verò τὸν ὀκ παρθένῳ ἐπὶ δυκούσης εἰς ἠμυνθέντα, natũ ex ea quæ virgo adhuc videbatur. Adde & DIMIN. Παρθενιοκάλεον, ου, τὸ, Virgunculæ. Item παρθενικὸν NOMEN Παρθενῶν, ῶνος, ὁ, significans Conclaue virginum, seu Locus in quo asseruantur virgines. Plut. Alex. οὐκ ἐν ὑραπτοῖς ὦ πολεμίων, ἀλλ' ἐν ἱερῇ καὶ ἁγίοις φυλαττομένας παρθενῶνι, δοπορρήτων ἔχειν καὶ ἀόρατον ἑτέροις διαταττόμενος Darii vxore & filiabus ab Alexandro captis. Athenis verò παρθενῶν ἑκατόμπεδος erat Palladis templũ. nominabatur autem παρθενῶν, quoniam ædes erat Palladis ἀειπαρθένου. Meminit Plut. Pericle & Paus. Attic. Suidas affert παρθενῶνος & pro τοῦ τῆς παρθένων χοροῦ. Ionicè DICITVR Παρθενεὼν pro παρθενῶν, præsertim à poetis metri causa, vt in Epigramm. In isdem Epigr. LEGITVR Παρθνος, metri itidem gratia συγκομμένον ὀν τῶ παρθένος. Quin ET Παρθὴ reperitur vsurpatum pro παρθένος. vt apud Suid. ex Epigr. Ἡ γὰρ ἀεῖδον φόρμιγγος. ὁ νῆ, αὐτὸς ἴστω παρθὴ: cum ea nimirum choream agitaturus. cuiusmodi ὄρχησις apud Luc. est ἐφιβῶν καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορεύοντων.

Παρθενοθρεῖν & Παρθενῶν, vide in præced. Παρθένος.

Παρθεσαν, poetica syncope pro παρέθεσαν dicitur, à τιθέναι.

Παρθὴ, vide in Παρθένος.

Παρθία, Παρθικὸς, Παρθὴς, Παρθικὴ, in Πάρθοι.

Παρθνος, in Παρθένος.

Πάρθοι, οἱ, Parthi: populi Medis vicini, qui & Πάρθιοι & Παρθυαῖοι nominantur. Regio eorum dicitur Παρθία & Παρθυαία: item Παρθὶς χώρα seu Παρθυαία. Substantiuè verò Παρθὶς significat interdum Liber de rebus Parthicis, vel Parthica historia. vt apud Luc. De hist. scrib. Παρθίδος πρῶτον, sicut Ἀτθίδος. Ibidem Παρθικῶν νικῶν πρῶτός δὲ, Parthicarum victoriarum libri tot. Ibidem Demetrius quidam suos libros inscripsit Παρθικικά, Parthicas victorias, seu Libros de Parthicis victortiis. Παρθικὸς ὀπὸς, Parthicus succus: ex deterioribus laseris generibus. laudatissimus enim ὁ Κυρηναϊκὸς ὀπὸς, & post eum ὁ Μηδικός. Præterea à Parthis est ADVERB. Παρθιστὶ, Parthico more, vel Parthica lingua.

Παεισμελῴδες, Polluci sunt νόμοι κιθαριστικοὶ quibus etiam accinebant ribiâ. Apollodorus apud Hesych. eas dicit πεποιῆσθαι τοῖς τῆ πὶ ἰάμβοις, & solitas cani à citharœdis. Sunt qui dicant fuisse genus modulationis ad citharã, à pariambo, id est pyrrhichio pede dictum.

Παειαίω, t.1, c.1640, f

Παείδειν, Oculo non attento prætermittere, Negligere. vnde apud Aristot. in Rhet. παείδων τὰ αὐτῶν. Refertur ad παροραῶ.

Παείδρυμαι, t.1, c.1094, c. Παειδρύω, ib.

Παείεμαι, t.1, c.1669, c. Παείερη, t.13, c.1652, a

Παείζημαι & Παείζω, t.1, c.1691, c

Παείημι, t.1, c.1668, h

Παεικτὸν, Hesych. παρεφρόμενον.

Παειλαπίνουσι, eidẽ est παρεμβλέπουσι. nã illoi sunt oculi.

Παείλη, t.3, c.335, a

Πάρος, ου, ὁ, Parius: Qui ex Paro insula est. Πάεος λίθος, seu Παεία λίθος, Parius lapis: ex marmoreo genere non ignobilis. Plin. lib.36, cap.5, Omnes autem tantùm candido marmore vsi sunt è Paro insula, quem lapidẽ coepere lychniten appellare, quoniam ad lucernas in cuniculis cæderetur. In lib. Esther, cap.2, legitur etiam, ὅλη σύλος παείνος: & ὅλη λιθοκόλλητος παείνη λίθου, pro πάρος λίθου. apud Paus. in Atticis etiam Πάρειος λίθος, cum diphthongo. Ex Epigr. verò Πάεος affertur pro Pario marmore structus. Hes. πάεον exp. πᾶσον, κάπηρον.

Παειπαίζομαι, t.1, c.1712, a. Παειπαίω, t.1, c.1710, c

Παειπαις, t.1, c.1708, d. Παείπαμαι, t.1, c.1714, a

Παείπημι, ibid.

Παείδυμα, τὸ, Tonsillæ, hoc est Glandulæ faucium: quæ fauces nominãtur ἰδῶλος, vt pote isthmi in modum inter os & gulam interiectæ. Diosc. lib.1, cap.181, de mori succo, πιεῖ πρὸς ῥόμματα καὶ παείδυμα φλεγμαίνοντα, ad tonsillas inflammatas. Et cap.184, de decocto ficus, τοῖς πρὸς ἀρτηρίαν καὶ παείδυμα φλεγμαίνοντας ὁρμίζει, tonsillarum inflãmationibus. Quin & ipsas τὰ φλεγμαίνοντα τῆς κῆ τὴν ἰδῶλον χωρεῖν nominari παείδυμα, autor Gal. comm. in Aphor. lib.3. Synonymum αὐπάδες.

Πάεισθν, t.1, c.1719, b. Πάεισος, ib.

Παεισῶν, ibid. d

Παείσταμαι, actiu. & c.t.1, c.1778, e. Παείσταμαι, neutr. & c.c. ib.g. Παείσταμαι, Accedo, & c.c.1779, c. Παείσταθαι, Animo obuersari, & c. ib.d. Παείσταθαι, Animo confirmari, & c. ib.f. Παείσταθαι, Consistere, & c. ib.g. Παείσταθαι, Conari, & c.c.1780, a

Παειστάνω, t.1, c.1777, e. Παειστάω, ib.

Παείστημι, Sisto prope, & c.t.1, c.1777, e. Παείστημι, Inhibeo, & c.c.1778, c. Πφεισημι, Cieo, & c. ib.

Παεισταῖν, Obiter ἱστορῶν. Cic. ad Attic. epist.1, lib.6, Hæc te volui παεισταῖσαι. Iumus enim ambo bellè curiosi.

Παεισφαιρίδιοι, t.1, c.1364, d. Παεισφαίνω, ib.

Παεσφω, t.1, c.1363, b

Παεισῶματα, Hesychio sunt ὁμοιοειδῆ.

Παείσαι, t.1, c.1729, d. Παείσωσις, ib.e

Παεισωπιδὸς, ου, ὁ, Cui vis inest τὸ παεισῶπα.

Παειτπεα, t.1, c.1140, d. Παειτπέον, ib.

Παρκαπλεκτὸ, poeticè pro παρακαπλέκτο, id est παρεκοιμᾶτο, Cubabat apud: à th. τῶ θρέκα πλέγμαι. Hes.

Παρκλίνω, t.2, c.257, f. Παρκύπτω, t.2, c.508, e

Παρμεμβλωκα, poeticè pro τῶ θρεμμεμβλῆκεν. Significat etiam παρεστ accipit schol. in hac apud Apollon. gnome, lib.4, οὐχὶ Τερπωνῆς ἐπέβησαν ὅλῳ πόδι· σὺν δὲ τις αἰεὶ Πικρὴ παρμεμβλωκεν ἐύρροσιν ἡνίον αἶπη.

Παρμύω, t.2, c.880, e

Πάρμη, Parma: Carthaginensibus est θυρεὸς δερμάτινος, Suida autore, in exemplum afferente, τῆς πάρμης καὶ τῆς Λιβυστικῶν θυρεῶν αἰτῆλον ἐρίωμβρίνος οἱ Ῥωμαῖοι. Fuit scuti genus breue: Ouid. cauum vocat, Star. crudum.

Πάρνοπες, genus locustarum, vt ἀθήλαβοι. Aristoph. Auibus, Ὅσον τὸ χῆμα παρνόπων ᾠκοδόμηται. Pausanias ponit in numero volatilium maleficorum quæ segetes exedunt. vt Aristoph. rursum in Auibus, αὐθῆν τοί οἰν αὐτὰς οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται, Ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἰς αὐτοὺς καὶ κορηγῶν ὀπτοπείλιφ. Sunt qui ex culicum genere, θῆν κωνώπων, esse velint τοὺς πάρνοπας.

Παρὲθέω, t.2, c.880, e. Παρὸ, siue παρ' ὅ, t.3, c.39, b

Παροδεία, Suidæ ἡ παρέλθυσις.

Παροδόω, t.2, c.1182, d. Παροδικὸς, t.2, c.1176, f

Παρόδιος, ib.g. Παροδίτης, ib.

Παροδῖτις, ib. Πάροδος, t.2, c.1175, f. & 1176, f

Παροίχω, t.2, c.1198, f

Παροιδαίνειν τὰ παρίδυμα apud Poll. lib.2, de tonsillarum tumore ex inflammatione.

Παροίθε, siue Παροίθεν, Ante, ἔμπροσθεν. Hom. Iliad. α, Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθίζετο. Apollon. Argon. lib.2, Θῆκε πάροιθε ποδῶν, posuit ante pedes. Temporis etiam significationem habet, Antè, Antea: in qua signif. præmittitur ei interdum articulus τὸ, vt in Epigr. Sic τὸ πάρος.

Παροιχεσία, t.2, c.1216, b. Παροιχέω, t.2, c.1225, g

Παροίκιστος, t.2, c.1216, b. Παροικία, t.2, c.1216, b

Παροικίζω, t.2, c.1230, e. Παροικοδομέω, t.2, c.1205, d

Παροικοδόμημα, ib.e. Παρόικος, t.2, c.1215, f

Παροιμία, t.2, c.1237, e. Παροιμιάζομαι, t.2, c.1238, c

Παροιμιακὸς, ib. Παροιμιογράφος, ib. b

Παροιμιώδης, ib.c. Πάροιμος, t.2, c.1237, e

Παροιμόω, ib. Παροινέω, t.2, c.1245, b

Παροινῆτα ἄσματα affertur pro παροίνια, nescio vnde.

Παροίνημα, t.2, c.1245, d. Παροινία, t.2, c.1244, g

Παροινιάσαι, t.2, c.1245, b. Παροινικὸς, t.2, c.1244, g

Παροίνιον, τὸ, subst. t.2, c.1245, b

Παροίνιος, t.2, c.1244, d. Πάροινος, ib.c

Παροινοῦμαι, t.2, c.1245, c. Παροίνος, t.2, c.1244, d

Πάροιος, Hesychio ᾠδὸς, Mansuetus, Mitis. At παροῖραι, eidem sunt ἡ γούμφαι, ᾠστράραι: pro quo infrà παροίπραι.

Παροιστράω, t.2, c.1255, g. Παροιστρέω, ib.

Παροίστατος, Παροίστρος, Παροιστρώω, in Πάρος.

Παροίχομαι, t.2, c.1258, g. Παροιχόκεε, ib.b

Παροκαλέω, t.2, c.1265, g. Παρ' ὅλην, t.3, c.41, e

Παρολίγον, t.3, c.43, d. Παρολιθαίνω, t.2, c.1682, e

Παρολιθέω, ib.d, & f. Παρολκὴ, t.1, c.1195, b

Πάρολκος, ib.c.

Παρομαρτέω, ῶ, idem quod ᾠδῇ κολουθέω, Comitor, Assector: interdum etiam Assequor. vnde συμπαρομαρτεῖν apud Greg. Naz. idem propemodum significans.

Παρομοιάζω, t.2, c.1306, c

Παρόμοιος, t.2, c.1304, a. Παρομοιοῦσθαι, t.2, c.1305, h

Παροιμοιόω, ib. Παρομοίωσις, t.2, c.1306, a

Παρομολογία, ας, ἡ, schema est apud rhetores: quum nimirum aliquot res aduersario cõceduntur, deinde aliquid infertur quod aut maius sit quàm superiora, aut etiam omnia quæ posuimus infirmet. Autor Rutil. Lupus, apud quem eius exempla vide ex Hyperide. Meminit & Quintil. lib.9, cap.3.

Παρόν, t.1, c.1135, c. Παρονομάζω, t.2, c.1327, d

Παρονομασία, ib. Παρουυχία, t.2, c.1346, b

Παροξίζω, t.2, c.1358, h. Παροξυνομαι, t.2, c.1355, e

Παροξυωπὸς, t.2, c.1356, a. Παροξυώω, t.2, c.1355, c

Πάροξυς, t.2, c.1353, f. Παροξυσμὸς, t.2, c.1356, b

Παροξύτονος, t.3, c.1282, e

Παροπαρδία, Hesychio est species quædam πύρας, peræ: afferenti & Παροπαρδὸν pro μικρὰ μάχαιρα, Gladiolus, Pugio. vt idem sit quod ᾠδῷξιφίς.

Παροπλίζομαι, Exarmor. τὰ ὅπλα παραιροῦμαι. Plutar. in Cat. min. κωλύομαι χρῆσθαι τοῖς ἐμαυτοῦ λογισμοῖς, καὶ παροπλίζομαι. Liu. dearmatum exercitum dicit.

Παροπλέος, Negligendus, Despiciendus.

Παρόπλησις, q.d. Adassatio, quum videlicet aliquid ad prunas torretur. Cæl. Aurel. Tard. pass. lib.1, cap.1, in remediis cephalæ. Erit igitur radendum caput: tum etiam παρόπλησις adhibenda erit ex carbonibus æquali vapore medentibus. Intelligunt hoc nomine euocationem sudoris ad ignem vel prunas in Laconico, aut ad arenã feruefactam.

Παρόπλομαι, t.2, c.1387, g. Παρόραμα, t.2, c.1421, e

Παράσασις, ib. Παροραπικὸς, ib.f

Παροφάω, ib.a. Παρορυζόμαι, t.2, c.1427, b

Παρορυζόω, ib. Παρόρυσμα, ib.

Παρόρυσμὸς, ib. Παρόρυσις, t.2, c.1462, e

Παροείζω, t.2, c.1473, h. Πάρδεος, t.2, c.1462, e

Παροεισὴς, t.2, c.1474, a

Παρορκεῖν, Contra iusiurandum agere, Iuramentum transgredi seu violare. idẽ ferè quod ᾠδῇ καταινοῦεῖν. Appian. Ἀλλὰ ἠξίουν τοὺς Βρετταιοὺς παρορκῆσαι.

Παρορμάω, t.2, c.1452, h. Παρορμέω, t.1, c.1147, a

Παρόρμησις, t.2, c.1453, a. Παρορμητικὸς, ib.

Παρορμητικῶς, ib.b. Παρορύσσω, t.2, c.1482, e

Παρορχοῦμαι, t.2, c.1486, e

Πάρος, poeticum aduerbium est, idem significans quod in prosa πρὶν & ἔμπροσθεν. Ac, sicut illa, modò loci significationem habet. vt apud Eurip. εἶεν δωμάτων πάρος, Prodi ante ædes, seu foràs ex ædibus. Sæpius tẽporis significationem habet. & quemadmodum dicitur Ante alium facere aliquid, pro Prius quàm alius, ita etiam πάρος πνος. Hom. Il. θ, Ἔνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν, πολλοὺς περ ἐόντας, Βῦσε Τυδείδαο πάρος κρέμον ὠκέας ἵππους, ante Tydidem inhibere celeres Troum equos irruentes in classem Græcorum. Absolutè etiam ponitur & sine casu. vt Il. ψ, Τυδείδηθ' ἡ πάρος λαβρόβιος; vbi videtur esse positum pro Ante alios, vel Ante tempus. Aliàs significat Antea, Prius, Ante hoc vel illud tempus. Hom. Odyss. ζ, Νῦν δὴ πρὶν μὲν ἄκουον, ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσα. Iliad. ω, Ἦλθε Ἰκείνεις ἡμέτερον δῶ; πάρος γε μὲν ὧδε μ' ἔασκε. Odyss. π, πάρος σ' ἐγὼ κωλύεμεν εἰεῖ. Item præmisso articulo τὸ. Od. α, ὡς τὸ πάρος περ, vt antea. Et Il. ψ, αἱ τὸ πάρος περ Εὐμήλου, quæ antè Eumeli erant. vbi etiam notat additum περ. Alioqui τὰ πάρος dicũtur Anteacta, Præterita. Sophocl. παῦπα γὰ τά τ' ὀυῶ πάρος Τά τ' εἰς ἔπειτα σῇ κυβερνῶμαι χέρι. Sic τὰ πρὸ πύτων, τὰ πρότερον. Aliquãdo cum infinitiuo construitur, & significat Priusquam, Antequam: πρὶν, πρὸ τοῦ, πρότερον ἢ. Hom. Od. ψ, οὐδὲ οἱ ὕπνος Πίπτεν ὀπὶ βλεφάροισι πάρος κατακλέξαι ἄπαντα. Il. σ, Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρπηνο μέδεσθαι. Sic Od. α, πάρος ἢ γαῖαν ἱκέσθαι. Et Il. ζ, πάρος πάδε ἔργα νέεσθαι. Pro eodem DICITVR Πάροιθε, siue Πάροιθεν: hoc, sequẽte vocali aut diphthõgo, illud, sequente consonante. Ac primum in loci significũ. cum genitiuo, Od. ρ, Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο Δίσκοισι τέρποντο, ante domum Vlyssis. Deinde absolutè & sine casu. Il. ψ, πόπι δὲ γνώσεσθε ἕκαστος Ἵππους τ' Ἀρμία, οἱ δεύτεροι οἷ πὰ πάροιθε, qui secundi sint & qui ante eos. hoc est, Qui eos anteeant. Et Iliad. γ, Δῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα φίλον τέκος, Ante conclaue egressa. seu Foràs egressa. ita enim schol. accipit: sed potest & ad sequentia referri, nimirum ἴζε ἐμεῖο, vt sit, Sede ante seu corã me. Item in signif. temporis. Il. ψ, Πάντα γὰ ἤδη σοι πολέων τὰ πάροιθεν ἐνέσσω, omnia enim nunc tibi præstabo quæ antea promisi. Notandum verò, hoc πάροιθε assumpsisse ι, vt etiam COMPAR. Παροίτερος, & SVPERL. Παρόιπατος, quibus significatur Prior & Primus. Apollon. Argon. lib.2, ὅς μὲν ἔπειτα παροίπατος. Et lib. 1, Ἡ, καὶ ἔβαιν' ὀπὶ νῆα παροίπατος, primus. Affertur παροίπτερος & pro Vetustior, Antiquior: & παροίπατος pro Vetustissimus, Antiquissimus. Vsurpantur & in loci significatione. vt apud eundem Apollon. Argon. lib. 4, Ἔστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη Ἑωίοιο Νῆσος, sita ante. Sic in cursu aliquis est παροίπτερος. vt Iliad. ψ, Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίπτεροι ἔμμεναι ἵπποι. vbi schol. quoque exp. μᾶλλον ἔμπροσθεν, cursu anteeuntes. Itémque ADVERB. Παροιτέρω, Longius progrediendo, Vlterius. Apollon. Argon. lib.2, Καὶ δέ με μυκέτι θῆδε παροιτέρω ἐξερέεσθαι, Vlterius hæc, Progrediẽdo vltra hæc. Sed pro eo quidam codices, manuscripti etiam, habent πραιτέρω.

Παρ' ὅσον, t.3, c.44, c. & 495, a. Πάρσον, ib.

Παροτρωίω, t.2, c.1528, f. Παρ' οὐδὲν, t.3, c.44, g. & 45, e

Παρουλὴς, t.2, c.1285, c. Πάρουλος, ib.g

Παρουσία, t.1, c.1135, b

Παροφθεὶς, Neglectus, Cõtemptus: à παρόπομαι. Demosth.

Παροχέομαι, t.2, c.1581, a. Παροχέτευσις, t.2, c.1572, c

Παροχετεύω, ib.b. Παροχεύομαι, t.2, c.1574, a

Παροχεύω, ib. Παροχέω, t.2, c.1581, a

Παροχὴ, t.1, c.1350, d. Παροχλίζω, t.2, c.1577, g

Παροχλῶ, ibid. b. Πάροχος, t.2, c.1350, e. & 1581, b

Παροψίαομαι, t.2, c.1592, a. Παροψήσια, ib.

Παροψιαῖον, ib. Παροψίδιον, ib.f

Παροψὶς, ib. b. Παροψωνέω, t.2, c.1590, a

Παραπηδῶντες, οἱ, pro Παραπηδῶντες, t.3, c.137, c

Παῤῥέω, Præterfluo: poet. syncope pro παραῤῥέω.

Παῤῥησία, t.1, c.1152, f. Παῤῥησιάζομαι, ib. h

Παῤῥησιαζόμενος, ib. Παῤῥησιαστὴς, ib.

Παῤῥησιαστικὸς, ib. Παῤῥησιαστικῶς, t.1, c.1153, a

Παρπῆδι, poetica syncope pro ᾠδῇ πηδῇ, apud Hom. in Od. Sic παρπηδέτω pro ᾠδῇ πηδέτω in Epigr. A ᾠδῇ πηδῶν.

Παρυζαίνω, Aliquantum humecto, Leuiter humecto. Athen. πάρυζαίνει δὲ καὶ κοιλίαν ἐόλμβος ὅτῃ πλέον.

Παρύγεος, t.3, c.1718, e. Παρυδῶπος, t.3, c.1788, f

Παρύδρος, t.3, c.1784, g

Παρυπαρχω, pro Adsum, quod est Patrocinor, Adiuuo, affertur ex schol. Eurip.

Παρυπάτη χορδὴ, t.3, c.1746, g.

Παρυπαιδεῖς, ib.h. Παρυπόδισις, t.1, c.1801, a

Παρυπωλέω, t.4, c.714, e. Παρυφαίνω, t.3, c.1769, b

Παρυφάω, t.3, c.1766, f. Παρυφὴ, ib.

Παρυφὴς, ibid. h

Παρυφίσταμαι, Subsisto vnà, &c. t.1, c.1800, b. Παρυφίσαμαι, Significor, &c. c.1801, b

Παρύφος, t.3, c.1766, g. Παρφάλμυρος, t.4, c.62, e

Παρφαστς, ib.g. Παρφέρομαι, t.4, c.112, c

Παρφιστῆς, Hesychio βάτραχοι: vt qui sint φυσίγναθοι.

Παρῶ, Præterimittam, Transmittam; Dimittam: à παρίημι. Plato De leg. παρῶμεν ἀῤῥήτον, Indictum præterimittamus, Silentio præteremus.

Παρῳδέω, t.1, c.1139, g. Παρῳδὴ, ib.

Παρῳδία, t.1, c.1120, b. Παρῳδικὸς, ib.c.

Παρῳδὸς, ib.a. Παρῳδέω, t.4, c.770, a

Παρωκεκμήτης, t.4, c.774, a. Παρωκέαιοι, t.4, c.773, h

Παρωλένιος, t.4, c.774, g

Παρώνυφα, Hesychio τὰ ὀπὶ σῦν πινόντων μέρη.

Παρομὶς, t.4, c.777, f

Παρὸν & παρόν, t.1, c.1134, f. Παρῶν, Adueniẽs, &c. c.1135, a.

At Παρῶν, ἄνος, ὁ, nauigii genus est. apud Suid. οἱ δὲ ἔπλει, παρόπλιες ποιησάμενος τοὺς Σιδηνῶν παρῶνας ἴκον τὸ Ῥοδίοις ἐὶς σύμμαχίαν. Suidas thema facit παρῶναι, perperam. dicendum enim οἱ παρῶνες, ostendit illud τοὺς παρῶνας, necnon Latinum Parones, vnà cum cõpos. μυοπάμῳνες.

Παρῴνησε, & Παρωνῴθη, vide in them. παραινέω.

Παρωνομασία, τῆς, c.1327, d. Παρωνυμία, t.2, c.1334, a

Παρωνυμιάζω, ib. e. Παρωνυμιζὼ, ib.

Παρωνύμιον, τὸ, subst. ib.c. Παρωνύμιος, ib.b

Παρώνυμος, t.2, c.1333, g. Παρωνύμως, ib.h

Παρωνυχία, t.2, c.1345, h. Παρωνυχὶς, t.2, c.1346, b

Πάρσος, Species quædam coloris πυῤῥοῦ in equis, teste Hesychio: apud quem aliquanto antè οξύτονος παρσαὶ dici feruntur ἵπποι πνὲς τὸ χρῶμα πυῤῥοῖ. Meminit Aristot. in Hist. anim. lib.9. Inde enim affertur, αἱ πάρσαι λεγόμεναι ἵπποι: additúrque, esse eas coloris medii inter cinereum & rufum.

Παρὸπαλα, idem Hesych. ex libro ᾠδῇ ἱππυδρομίας affert pro τὰ ᾠδῇ τῶν ὀφθαλμῶν. Forsan παρόπαια scribendum, & ᾠδῇ pro ᾠδῇ, vt eadem sint quæ παρόπαια, hoc est τὰ τῶν ἵππων ὀφθαλμῶν ᾠδῇ πηδήματα δέρματα: intelligẽ autem equorum pauidorum qui subitis visis exterrẽtur.

Παρόπαιος, eidem est ἐμβρόντητος, Attonitus.

Παρωπίαι, t.2, c.1397, h

Παρωπίας, t.2, c.1398, e. & 1552, f. ob.

Παρώπιον, t.2, c.1397, f. & c.1552, ob.

Παρωπὶς, t.2, c.1397, h. Παρώρειος, t.2, c.1462, b

Παρωρείτης, ib.c. Πάρωρος, t.4, c.791, a

Παρωρῥφὶς, t.1, c.1153, g. Παρῶσαι, in Παρῳθέω.

Παρόωπον, t.2, c.1552, f. Παρωπὶς, ib.g

Παρῴῳθεν, t.2, c.1421, c. Παρωχαιδμὸς, t.2, c.1258, b

Παρωχηκὼς, ib. Παρωχρὸς, t.4, c.832, d

Πᾶς, pro πάππας, t.3, c.33, b. Πᾶς, Omnis, t.3, c.45, e. Πᾶς, Totus, t.3, c.49, a. Πᾶς ὅστις, c.48, e. Πᾶς τὶς, ib.d

Πάσασθαι, t.3, c.113, c. Πασμέ ουσα, t.2, c.859, a

Πάσις, Hesychio κτῆσις, Possessio: ᾠδῇ τὸ πάσασθαι.

Πασφαὴς, Omnibus apparens. Nonn. de Lazaro.

Πάσπος, Hesychio πηλὸς, Lutum.

Πάσμα, t.3, c.58, f

Πάσσω, Lacones pro πάθος dicunt, teste Hesychio.

Πασπάλη, eidem est τὸ τυχὸν. Res vulgaris & minima. Addit, quosdam exponere κέγχρον, milium: necnon ἄλευρα κρίθινα, farinam hordeaceam. Primæ expositionis meminit schol. Aristoph. hoc Vesp. loco, Ὑμνοῦ δ' ὁρᾷς τὴν νυκτὸς οὐδὲ πασπάλιω: exponens πίτυρον βραχύ τι, ἐλάχιστόν τι. Alterius Suidas meminit, exponens τὸ λεπτότατον τῶν ἀλεύρου, ἀλεῦρόπτισις, tenuissimæ farinæ particulæ, quæ suprà παγπάλη. Rursum schol. Aristoph. addit, esse qui πασπάλιω vocari dicant πῶν Μαγνῆτιν πέῦον. quæ expositio isti loco nequaquam conuenit, nisi pro minutissima eius particula accipiatur. conuenientior Suidæ interpretatio est, reddens, Tenuissimæ farinæ particulæ: & illa quæ exponit κέγχρος, Milii granulum. mox enim dicit ἰῶ κατὰ μῆδη κεὶν ἄχειω: quod & ipsum à frugibus translatum est, significans nimirum πολεπομερεῖς τὸ πτίχιος. Apud Galen. in Lex. Hippocr. legitur ΒΤΙΑΜ Πάσπαλος, expositum κέγχρος, Milium: VNDE Πασπαλέπτης apud Hippocr. esse dicit κεγχραλέπτης, Milii molitor, Qui milii grana mola frangit.

Πασσαλίζω, t.3, c.273, c. Πασσάλιον, ib.

Πάσσαλος, ib. Πασσαλοῦω, ib.a

Πασσάλιον, t.3, c.272, f. Πασσαλίσκος, ib.

Πάσσαλος, ib.c. Πασσαλόφυν, ib.f

Πάσσαξ, ib.g. Πασσάλεος, t.3, c.273, c

Πάσσαθαι, t.3, c.113, d

Πασσομαι, Comedo. Hes. enim πάσσεται exp. ἐσθίει.

Πάσσος, t.3, c.272, d. Πασσυδὴ, t.3, c.760, c

Πασσυΐη, ibid.

Πασσύριον, Hesych. scribit Æoles dicere pro παντοῖον: subiungens hoc exemplum, τὸ πασσύριον ὑμῶν αἰπάντων ἠλίος. Affert idem & Πασσύρος, pro ὅλος, παντοῖος, Funditus, Cum tota domo seu familia. Videtur ea deriuata ᾠδῇ τὸ πᾶν καὶ σύρεσθαι, vt sit Omnino & penitus trahendo extirpandóque.

Πάστω, t.3, c.57, d. & 270, h. Πάστων, t.3, c.111, d

Πάσα, Hesychio edulium ex caseo non salso, similaque & sesamo confectum. Alii esse volunt pulmentum ex leguminibus, mixtum farina, teste eodem. Forsan παρὰ τὸ πάσσεσθαι, quòd farina conspergeretur. Vide πάσσω.

Πάσσξ, Hesychio πάσσαλος: pro quo suprà πάσσαξ.

Πασσὰς, t.3, c.58, b. Hesychio πασσάδες sunt πασσοῖσαι, & γραμμοειδοῖ οἶκοι, à πάσσω significante ποικίλω, Variegare: item πόποι ἐνθα ἐδείπνουν, à πάσσαξ quod est Edere: præterea θῆλαμπέλων αἱ συκάδες.

Πασσία, Spargendus: seu Spargendum, Aristoph.

Πασσίλη, Vltima anni dies: Πασσίλη autem, τὸ ξύσμα τῶν δέρματος, Ramenta corii seu pellium. Suid.

Πάσσω, Iusculum farina mixtum seu conspersum. Poll. pluraliter πάσσα pro ζωμὸς ἀλφίτων affert, ex Aristoph. φύσκαις πάσσαις, ζωμοὶ, χόλικες. Simile quid πάσσα Hesychio.

Πασσόμενα, Hesychio σπλάγχνα, τὰ ὀνόματα, κοιλία, Viscera, Intestina seu interanea, Venter: forsan ᾠδῇ τὸ πάσσεσθαι.

Πάστος, t.3, c.57, h. Πασφορέιον, t.3, c.58, d

Πασφόρεον, ib. Πασφόρος, ib.c

Πάσχα: Pascha: quidam putarunt esse τὸ πασχόμενον πάθος ὄνομα, deriuatum ᾠδῇ τὸ πάσχειν, vt Gregor. etiam testatur. Sed falluntur. ortum enim est ex Hebraico verbo pasch, quod est Transire. & significat festum illud quod Iudæi celebrant in memoriam eius diei quo mare rubrũm deo duce transierant: seu in memoriam eius noctis qua angelus Domini prætetitis Iudæorum ædibus in Ægyptiorum familius primigenia quæque peremerat. Erat autem cœna quæ celebrabatur secundã mensis die decimoquarto, vesperi. parerfamiliãs cum tota familia lumbis succinctis & firmata manu scipione, tanquam iam iter ingressuri, ad mensam stabant, agnúmque assum comedebant integrum cum pane non fermentato ὀδὶ πικρίδων. qua de re Exodi 12, & Num. 9: necnon Reg. lib.4, cap.23. Meminerunt & Euãgelistæ. Lucas cap.22, ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, λεγομένη πάσχα. Ioann. 2, ὀνῆ τοῦ πάσχα.

Πασχαλκὸς, apud Hes. πολυπήχυς: perperã pro παγχαλκὸς, quod est Qui omnia fabricati nouit.

Πασχίπαν, verbum est ἐρεκπὸν, significans Cupere πάσχειν.

hoc est Cupere matrē pati, Cupere muliebria pati, Muliebria appetere: de impurissimis illis pathicis & cinædis qui aduersæ veneris libidine pruriunt. Legitur id verbum apud Aristoph. & Athen. Sic apud Xiphil. in Heliogabalo, de ipso Heliogabalo & drauco ipsius, ὁ υἱὸς ἐμοῦ τε αὐτῷ, καὶ ὅλῃ πλεῖον ἢ τῆς γυμνάσεως, ἀπὸ τοῦ ἰσόρροπον τῇ φύσει θύρων αὐτὸν ὄντα, παρῆκε πάσας. Verbo autem πάσχειν in obscœna itē signif. Demosth. vtitur Pro cor. dicens πολὺ ἔμπυσον vocatam esse ὃν τῷ πάσχειν ποιεῖν καὶ πάσχειν: nō minus libidinosam quàm sunt αἱ λαμίαι. Eò respexit Seneca Declam. 10. Ille Passieno, prima eius syllaba in Græcum mutata, obscœnum nomen imposuit: Paschienum videlicet appellans. Porro à verbo παρῆπᾶν est VERBALE Παρῆπασμός, οῦ, ὁ, significans ipsam appetitionem coitus illius nefandi. Luc. in Gallo, ὁρᾷ νὴ Δία κἀπαυγοσαύλω πολὺ καὶ παρῆπασμόν.

Πάρω, Patior, &c. t. 3, c. 60, c. Πάρω, cum aduerb. c. 61, a. Πάρω, de bonis dictum, ib. h. Πάρω, reddium per Mihi accidit, c. 62, e. Πάρω Facio, &c. c. 63, g. Πάρων, Ægrotus, &c. t. 3, c. 61, d. Vide & παρῆπᾶν.

Παπηρέω, t. 3, c. 84, d. Παπηρή, ib. b
Παπέγμα, ib. f. Παπαρδόμας, ib. d
Πάπαρος, ib. a

Πάπικοι, Phœnicibus sunt Simulacra deorum quæ in puppibus nauium staruunt, Hesych. autore. Herodot. pro eo habet Παπίκοι: lib. 3, pag. 112, scribens Vulcani apud Memphitas simulacrum esse simillimum τῶν Φοινικηΐοισι παπίκοῖσι, τοὺς οἱ Φοίνικες ἐν τῇσι τριήρεσι τῇσι πρῴρεων τεθεάρεισι. eos autem esse πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησιν.

Πάπινα, Hesychio τρυβλία. DIMIN. Παπίνα idem esse dicit ὀκπάπαλα λοπάδιον, item ὀκπάπαλα καὶ φιαλοειδῆ ποτήρια: quæ & Βαπάνα per β à nōnullis appellari. Ambo leguntur apud Athen. lib. 4, in sermone de vasis culinaris: ex Eubuli Ione, Τρύβλια δὲ καὶ βαπάνα καὶ κακκάβεια. Καὶ λοπάδιον καὶ παπίνα πυκνὰ περφέα. perpetam tamen ibi diphthongo scripsum παπίνεια & βαπανέια. Pollux non παπάνιον solùm habet, SED ET Παπάνη, scribens παπάνιον esse ὀκπάπαλον π λοπάδιον quod παπίλλον dicitur, Patella. Affert & exempla vtriusque: fœminini, ex Nicocharis Lemniis: & ex ὑμφοπόνῳ Sophronis παπάνα αὐτοποίητος. ac procul dubio factum hinc est Latinum Patina: cuius diminut. Patella respondet diminutiuo παπάνιον. cuius hæc exempla ibidem Poll. citat, ex Euthydico Antiphanis, πολύποις ἀτιμηθῆς Ἐν παπανίοισιν ἐφθός. & ex Eubulo, πικκὰ Σικελικὰ παπάνια. vbi nota dici πικκά, quoniā in eis πίνγνται τὰ ἐδέσματα. Infrà πάπαχα pro iisdem.

Παπάξ, t. 3, c. 83, g
Παπαπῶ, Hes. πάλαι ποτέ.
Παπάρα, ex Eust. affertur pro κίστη, κιβωτὸς, Arca, Cista.
Παπάσσω, Cum strepitu palpito, &c. t. 3, c. 82, g. Παπάσσω, Percutio, &c. c. 83, d
Πάπαχον, Hesychio σκεῦος λοπαδίῳ ἐμφερές: quod & πάπανον siue παπάνη dicitur, & παπάνιον.

Παπέλλια, recentiores Græci vocant quædam vasa culinaria, voce mutuata à Latinorum Patella. Meminit Poll. lib. 6, cap. 13. ibi enim in censu μαγειρικῶν σκευῶν ab eo numerātur, κακάβη, παπάνιον, πάτνον, παπάνη: additurque, παπάλιν videri esse λοπάδιον ὀκπάπαλον quod tunc παπέλλιον fuerit appellatum. Capite præced. vtitur vocabulo παπέλλης, scribens παὶ καλουμένας παπέλλας nominatas esse λεκανίδας. Eustath. verò Παπέλλια potoriis annumerat vasis, scribens pag. 229, Ex Homericis πεπάλοις dici πυήεια ὀκπάπαλα ea quæ sunt πλατέα, Lata & ampla: qualia τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα παπέλλια: ex quibus elegantem Alciphronem composuisse παπιλοχάρωνα. Itáque Παπίλλιον fuerit etiam Patera: & Παπιλοχάρων, Qui gaudet pateris, Qui pateris potare amat.

Παπίζονται τῷ κρεῶν, ex Herodoti libro 2 affertur pro Carnibus vescuntur. quo significatu suprà πάσσεσθαι & πάσσεσθαι. Vide & Πατέω.

Παπεΐζω, Patrem nomino, Patrem voco seu appello. πατέρα καλεῖ. quod & παππάζω. Aristoph. Vesp. παῦσαι καὶ μὴ πατεΐζε, Desine, nec patris nomen ingemina. ad eũ qui dicebat, ὦ πάτερ ὑμέτερε Κρονίδη.

Πατέλιον, Patericulus: diminut. à πατήρ.
Παπυπκὸν, Hesychio ἠρθυπκόν: quod & παλθυπκόν.
Πατέω, t. 3, c. 79, b. Diuersas huic verbo signif. tribuit Hesych. afferens nimirum πατεῖσαι pro καταπατῆσαι, καταφρονῆσαι, Calcant, Conculcant & proculcāt pedibus vt rem vilē & reiiculam, & πατεῖν pro πορεύεσθαι. præterea πατέοντο pro ἐγένοντο: nisi forte scribendum ἐγθέοντο. de qua signif. dictum est in Πατέονται.
Πάτημα, t. 3, c. 79, h
Πατεωδὶ, Hesychio πεπατημένον, κοινὸν, Proculcatū seu conculcatum pedibus, Vulgare, Triuiale.
Πατήρ, Pater, &c. t. 3, c. 85, a. Πατήρ, pro Senex, &c. c. 86, e.
Πατήρ, metaph. pro quouis effectore vsurpatū, c. 88, b.
Πατέρες, οἱ, Maiores, &c. ib. f. Πατήρ, vnde dictū, c. 89, a
Πατῆς, t. 3, c. 80, a. Πατία, Hesych. χώρα.
Πατνώματα, eidem H. τεγάσματα οἴκου: quæ & φάτνη.
Πάτος, Calcata via, t. 3, c. 80, c. Πάτος, Puluis, &c. ib. e
Πατῶμαι, t. 3, c. 79, b. Πάτρα, t. 3, c. 97, b
Παβραχία, t. 3, c. 90, h
Πατρόδελφος, t. 1, c. 939, e. & t. 3, c. 91, a
Πατραλοῖαι, vel Πατρεαλῶαι, t. 1, c. 317, g. & t. 3, c. 91, c
Πατραλῶιος, t. 1, c. 328, b
Πατρέμβαπι, Hesychio ὑψηλοί, Alti, Celsi.
Πάτρη, t. 3, c. 97, b. Πάτρηθεν, ib. e
Πατεία, ib. Πατειάζω, t. 3, c. 95, f. & b
Πατειαρχεῖον, t. 3, c. 90, g. Πατειαρχὴς, ib. e
Πατειαρχία, ib. h. Πατεαρχικὲς, ib. g
Πατειδίον, t. 3, c. 95, f. β. Πατείλιος, t. 3, c. 101, e. β.
Πατεικὲς, t. 3, c. 95, c. α. Πατεικῶς, ib. f
Πάτειος, t. 3, c. 95, g. α. Πατεις, ib.
Πατειωτὴς, t. 3, c. 96, f. Πατειωτικὸς, t. 3, c. 97, a
Πατέθεν, t. 3, c. 93, g. Πατεκασίγνητος, t. 3, c. 89, b
Πατεκτονία, ας, ἡ, Patris occisio, Parricidium.
Πατέκτονος, t. 3, c. 89, c. Πατέκτονος, ib.
Πατεμήτωρ, t. 3, c. 91, f. Πατεγονία, t. 3, c. 89, g
Πατεγονικὴ, ib. Πατεόμος, ib. d
Πατεγονιῶμαι, ib. g. Πατεπαεσέδοντες, t. 3, c. 90, a
Πατεπάτωρ, t. 2, c. 824, c. ob. & t. 3, c. 91, e
Πατεπολὶς, t. 3, c. 96, c. Πατεραίσης, t. 3, c. 90, b
Πατεύτης, t. 3, c. 93, g. Πατεύπτης, t. 3. c. 90, b
Πατεῦχος, t. 3, c. 91, c. Πατεφοτὲς. t. 3, c. 90, e
Πατεφόνος, ib. Πατεφόντης, ib. d
Πατεχὲς, t. 3, c. 100, f. Πατεῶζω, t. 3, c. 95, b. α
Πατεῶιος, t. 3, c. 94, b. Πάτρων, t. 3. c. 101, b
Πατρωϊκεία, ib. d. Πατρωγμία, t. 3, c 91, d
Πατρωϊκμὲς, ib. c. Πατρῶιος, t. 3, c. 94, c
Πατρῶος, t. 3, c. 100, e. Πάτρως, ib. d
Παπαγέω, t. 3, c. 84, c. Παπάγημα, ib.
Πάπαρος, ib. Πεπαλθύω, t. 3, c. 273, a
Παπαλίω ἔλαφοι, t. 3, c. 272, g. Παπαλίνιον, ib. f
Παπαλίσκος, ib. Πάπαλος, ib. d
Πάπω, t. 3, c. 57, d. & 270, h
Πατώσας, Hesych. δῃπεθούσας: à them. πατάω.
Παῦ, t. 3, c. 105, d. Παῦλα, t. 3, c. 106, e
Παῦλος, Hesychio θαῦμαστὸς ἢ ὀκλεκτὴς σύμβολος.
Παυνὶ, mensis nomen apud Ægyptios, respondentis Latinorum Iunio, vt est in Lex. meo vet. Mentio eius in Epigramm. quoque, vbi decimus ordine ponitur, & diuisim παυνὶ vocatur: lib. 1, p. 123, initio: Εὑκάρπου δὲ παυνὶ φεγγάγελός, ὅστις ὀπώρης. Sed sequendo rationem quæ ibi instituta est, respondet Romanorum Iulio: id quod & versus illius sensus ostendit.
Παύομαι, t. 2, c. 104. a
Παῦνον, Hesychio μικρὸν, Paruum, seu Paucum, vt παῦρον. Sed addit quosdam exponere μέγα, ἀγαθόν.
Παυρεῖμς, Παυρέθιος, Παυροεπὴς, in sequ. Παῦρος.
Παῦρος, ος, ὁ, poeticum adiectiuum est, idem significans quod ὀλίγος in prosa. hoc est Paucus, Non multus. Homer. Il. 6, παῦρος δὲ οἱ εἵπετο λαός. Et Iliad. 7, de Menelao, ὅστις ἐξαΐδιος ἀγόρευε Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως. erant enim Lacones sua natura βραχυλόγοι, breuiloqui & pauciloqui. vnde etiam subiungit, ἐπεὶ οὐ πολύμυθος. Vtitur etiam comparatiuo παυρότεροι. pauciores. vt, Iliad. 2, οὐδὲ δύναντο Παυροτέροις αὖθ' ἕοντες ἀπώσασθαι θοὸν νῆας, Iliad. 17, μάχονται Παυρότεροι πλεόνεσσι. Et Il. 8, Παυρότερον λαὸν ἀγαγόντ' ἔπαυ νῖκος ἄρειον, Pauciorem populum, Minorem populi numerum. Interdum ponitur pro Paruus, Breuis. Nicand. Ther. ἄλλοτε μῆκος Μάσσων, ἄλλοτε παῦρος. Neutrum plurale παῦρα aduerbialiter ponitur interdum pro Paucies, Raro, Non sæpe, Nō multùm. Hesiod. Theogon. Παῦρα δὲ πωλεῦται. Alioquin DICITVR Παυρεῖμς eo significatu, vt ὀλιγάκις. Hesych. Pro παῦρος dicitur ETIAM Παυρίδιος, forma diminutiua, Pauculus, Pauxillus. Hesiod. Erg. Παυρίδιον ζώειν ὅστις χρόνον, ad pauxillum tempus. Ex eodem παῦρος COMPOS. Παυροεπὴς, Pauciloquus: Erinnæ epitheton in Epigr.

Παυσάνεμος, t. 3, c. 106, b. Παυσίδακος, οῦ, ὁ, t. 3, c. 105, d
Παυσκάπη, t. 2, c. 65, a. Παυσίλυπος, t. 3, c. 105, e
Παυσανύστολον, ib. g. Παυσίπονος, t. 3, c. 106, a
Παῦσις, ib. b. Παυστέον, ib. c
Παυσήρ, ib. Παυσήλεια, ib. d
Παυσήλιος, ib. c. Παυστικὸς, ib. d
Παυσώδυνος, t. 2, c. 1186, f. Παυσωλὴ, t. 3, c. 106, b
Παύω, Finem impono, &c. t. 3, c. 101, f. Παύω, Finem facio, neutral. c. 103, f. Παύομαι, Desisto, cum genit. &c. c. 104, a. Παύομαι, cum particip. ib. g. Παύομαι, absol. c. 105, a
Παφία, t. 1, c. 1878, a. Παφλάζω, t. 4, c. 163, a. b
Παφλασμὸς, ibid. c
Πάχενον, apud Hesych. παχύτον: mendosè.
Πάχητες, eidem παχεῖς, πλούσιοι, Crassi, Opulenti.
Πάχη, t. 3, c. 271, f. Παχήεις, t. 3, c. 272, a
Παχεῦω, ib. Παχοῦν, ib.
Πάχος, t. 3, c. 112, c
Παχύδερμος, t. 1, c. 947, d. & t. 3, c. 111, e
Παχυθεὶς, t. 1, c. 1586, f
Παχυκάλαμος, Crasso assurgens culmo aut calamo.
Παχύκαυλος, t. 2, c. 93, f. Παχύκνημος, t. 3, c. 111, f
Παχυλὸς, ib. g. Παχυῶς, ib.
Παχυμέρεια, t. 2, c. 851, d. Παχυμερὴς, ib.
Παχυμέρειος, t. 3, c. 111, b Παχυόμαι, t. 3, c. 111, h
Παχυόοος, ib. f. Παχυωσις, t. 3, c. 112, b
Παχυπτὸς, ib. c. Παχυῶ, t. 3, c. 111, h
Παχυῤῥαβδος, Crassas habens virgas.
Παχύῤῥιζος, t. 3, c. 709, g
Παχυῤῥύγχος, Qui crasso rostro est, Crassum habēs rostrū. vt παχῦῤῥυγχοι ὄες apud Alex. Aphrod.
Παχὺς, Crassus, &c. t. 3, c. 110, e. Παχὺς, ad animum translatum, c. 111, b
Παχυσμέω, t. 3, c. 1046, a. Παχυσμία, ib.
Παχύσμος, ib. Παχύπους, t. 3, c. 111, e
Παχύπρος, ib. c. Παχύπυς, ib. f
Παχύπειχος, Qui crassis sunt pilis: à sing. παχὺθριξ.
Παχύπειχος, t. 1, c. 1587, b. Παχύφλοιος, t. 4, c. 176, d
Παχύφρων, Qui crassa mente est & intelligentia non valet, Stupidus, Bardus. Vtitur Hes. in prouerb. Βῶθος πᾶσι πατῆ, synonymum ei addens ἀνήης.
Παχύχειλος, t. 4, c. 408, b. Παχύχιλος, t. 4, c. 510, e
Παχύχυμος, t. 4, c. 513, b
Παχὼν, Ægyptiaci mensis nomen, respōdentis Maio Romanorum, vt annotatum est in Lex. meo vet. In Epigr. verò pro Iulio ponitur, nonus numero, incipiendo à Septembri: ἐστὶ δὲ ἐν ἑαυτῷ ἐν ἑαυτῷ τὸν ἀριθμὸν τῶν μηνῶν. Et in eum hic versus, Λίτια δ' αὐαγθέντα παχὼν δρεπανόεσσι φυλάσσει.
Πάω, t. 3, c. 112, d. Παῶται, οἱ, t. 3, c. 113, b
¶ Πέβολον, pro πεδόβολον, Planities, affertur ex Epigr.
Πέδα, Hesychio γῆ, Terra, Solū, vt πέδον. Doricè nōnunquam pro πέδη etiam vsurpatum reperitur.
Πεδάκα, Πεδάκασιον, Πεδάκρεπος, vide paulo pòst in Πέδη.
Πεδάρω, t. 3, c. 114, c
Πέδαλα, Hesychio ποικίλα, Varia. Πεδαλδυόμβιος autē, eidē est μεταμελόμβιος & μεταδιωκόμβιος. quas significationes tribuit etiam τῷ πεδάκρεπος.
Πεδαμείβεται, vide in Πεδάρχεται.
Πεδάνδος, Humilis, A terra seu solo vix assurgens. Nicand. vtitur pro Paruus, in Ther. dicens πεδανὴ ἐφολκαίη, & πεδανὴ οὐρὴ, pro μικρὰ, teste scholiast. qui aliàs pro παυνὸς accipi tradit: Hesychio itidem exponente πεδεινὸς & παυνός. Idem H. πεδανῷ ὕπνῳ ex Ionis Agamemno ne affert pro κούφῳ, leui: addens, quosdā exponere βεβαίῳ, firmo. secundum quam signif. ex πέδη deriuatum dici posset.
Πεδάρσιος, t. 3, c. 1143, b
Πεδαυνὰ, Hesychio παὶ ὀκπάπαλα καὶ φιαλοειδῆ ποτήρια, cuiusmodi suprà παπάνια, Latinis Pateræ.
Πεδαυχοῦται, idem exp. ὀξυπλίωται καὶ τρυφᾷ.
Πεδάω, vide paulo pòst in Πέδη.
Πεδαωρισὴς ἵππος, Hesychio φρυαγματίας & μπωρισὴς, Qui se à terra eleuat, & superbè incedit.
Πεδεινὸς, t. 3, c. 117, c
Πεδέρχεται, & Πεδαμείβεται, ex Pindaro affertur pro Sequitur, Insequitur: item Subit, Venit. Inde est Πέδελθε apud Hesych. quod exponit & μέπλθε & ἱκέτευσον. Apud eundem H. legitur & Πεδελύει, expositum itidem ἱκετεύει, μετέρχεται: sed suspectum.
Πέδευρον, idem affert pro ὕστερον, πάλιν, ὀπίσω: itidem πέδευρα Lacones pro ὕστερα dicere tradens.
Πεδέων, Ionicè pro πεδῶν, Compedum, à πέδη. Herodot.
Πέδη, ης, ἡ, Pedica, Compedes, Vinculū pedum: πεδεικλὴς δεσμὸς, Hesychio. Hom. Il. 1, ἀμφὶ δ' ποσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας ἀῤῥήκτους, ἀλύσσας. Plutar. Hellen. πέδας καλοῦντες ὅσας τοῖς αἰχμαλώτοις, compedes quibus captiuos ligarent: de Megarensibus Perinthiis bellum inferentibus. Eodem libro dicit ἄῤῥ πεδῶν τοῖς κρίκοις, cōpedū annulos. Hes. πέδας innuit esse etiam annulos quosdā mali & gubernaculi in naue.* Eodem teste πέδη est species quædam ἱππασίας, vt apud Xen. quoq; De re equ. laudatur ἱππασία ἢ καλουμένη πέδη, vepote quæ assuefaciat equum ἐπ' ἀμφοτέρας τοῖς γνάθοις τρέφεσθαι. Ibidem præfertur ἡ ἐπὶ πρόμυκης πέδη τῷ κυκλοτερεῖ. A superiore πέδη est VERB.
Πεδέω, ῶ, significans, Pedicis vincio, Cōpedibus astringo. Hom. Il. 1, πέδησε δὲ φάσγανα γύῳ, quominus videlicet effugere posset. Metaphor. Odyss. ψ, de somno, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας. Deus quoque & fatum ab eo dicuntur aliquem πεδῆσαι vt agat vel patiatur aliquid, pro Fatalibus vinculis constrinxisse, Necessitatis compedibus vinxisse, seu Fati compedibus adstrictum cogere. vt initio Il. χ, Ἔκτορα δ' ἱππῆας μενεαίνοντας ὀλοὸν μέρ' ὀπέδησε. Odyss. σ, πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη Τηλεμάχου ὑπὸ χεροὶ καὶ ἔγχει ἕῳ δαμάσσαι. Interdum cum dativo construitur, & significat Compedio, Illigo, Irretio. vt Odyss. ψ, Αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεα καὶ θεοὶ ἄλλοι πεδήσασκον. Item cum genitiuo pro Impedio & Prohibeo. Od. ο, Ὅστις μ' ἀπανόπτων πεδήσα καὶ ἔδησε κελεύθου. Vbi nota πεδήσα Ionicè positum pro πεδῆσε, & in præced. versu πεδήσασκον pro ἐπέδων. Ionicè itidem πεδόωσι pro πεδῶσιν ponitur à Nicandro. Affertur ET Πεδέω pro Compedio, Ligo: itē Impedio, Detineo, ex Epigr. Quomodo & Nicandri schol. πεδόωσι exp. per πεδοῦσι. Inde est VERBALE Πεδητὴς, οῦ, ὁ, quod ex Epigr. affertur pro Ligaror. AT PAROXYT. Πεδήτης passiuè significat πεπεδημένος, Compedibus adstrictus, Vinctus: teste Hesetiā & Suida. Plut. De superstit. ὡσεῖς πεδήταις ἐπελαφρωμένοι τὸν δεσμὸν ὕπνος. At ὁ αὐθρῶν cur dictus fuerit πεδήτης in Samo, docet idem in Quæstion. Græcan. Eandē significationem habere videtur COMP. Πεδάρετος: quod Hes. exp. μεταπληκτὸς, μεταδιωκτὸς: intelligens, vt videtur, Reprehensus ex fuga à persequētibus. sed exponit etiam μεταμέλητος & ποικίλος: easdē significationes tribuens nomini πέδαλος & participio πεδαλδυόμβιος. Præterea à πέδη DERIV. Πέδων, significans τὸν πεδήτλιν δοῦλον: vnde πεπεδῶν dicitur ὁ πολλάκις πεδηθεὶς καὶ οὗτος δοῦλος. Eust. Itē DIMIN. Πέδιον, significās ὁ μικρὸς δεσμὸς, Paruum vinculum, Parua pedica, teste Etym. qui ὡς παρεξωὐεσθαι ait, ad differentiam nominis πεδίον, deriuati à πέδον.

Πεδήορος, t. 3, c. 114, c
Πεδητὴς, & Πεδήτης, vide in præced. πέδη.
Πεδιαῖοι Ἀθηναῖοι, t. 1, c. 370, b. Πεδιαῖος, t. 3, c. 1175, b
Πεδιακὸς, ib. d. Πεδιὰς, ib.
Πεδιάσιμος, ib. c. Πεδιάσιοι Ἀθηναῖοι, t. 1, c. 370, a
Πεδιεὶς Ἀθηναῖοι, ib. b
Πέδιλον, Talare, Calceus: ὑπὸ δημα. Hom. Il. β, ὑπὸ πεδίλοισι καλὰ πέδιλα. Od. ε, ὑπὸ ποσὶν ἔδησαν καλὰ πέδιλα. Il. β, Ποσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἔδησαν καλὰ πέδιλα. Sic Odyss. π,

πέδιλα Δηναίμβιος ἀπὸ ποτί. Et Odyss.ξ, ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς δήσασκε πέδιλα. Hesiod. ἀμφὶ δὲ ποσὶν ἑῷ πέρσεντα πέδιλα, alata talaria: vt & πίλωα πέδιλα in Epigramm. Eust. annotat olim cum diphthongo scriptum fuisse πέδειλον: quæ scriptura nō multum aliena est ab etymo quo dicitur denominatum παρὰ τὸ ἀπελειλῆσθαι τοῦ ποδί. Hes. nominatum vult quasi ποδίλλον.

Πεδινός, t.3,c.117,b

Πεδίοι, affertur pro Qui in locis planis & campestribus morantur: qui & πεδιάοι.

Πεδίον, Campus, &c.t.3,c.116,c. Πεδίον, de pede dictum, ibid.h. At Πέδιον, vide in Πέδη.

Πεδόθεν, t.3,c.113,g. Πεδοῖ, ib.

Πεδοίκοις, Hesych. μαπίκοις, Inquilinos: afferens itidem πεδοίκου χαλιδόνος ex Æschyli Φορκίδι pro σωοίκου.

Πέδον, t.3,c.113,e. Πέδου, ib.

Πεδοσκαφής, t.3,c.114,a. Πεδοσθής, ib.b

Πεδοστρεφής, ib. Πέδουρος, ib.c

Πέδων, vide paulo suprà in Πέδη.

Πέζα, t.3,c.117,e.& 122,e. Πεζαίπροι, οἱ, t.3,c.126,c

Πεζαχονησής, t.3,c.125,c. Πέζαρχος, ib.

Πεζέταιροι, οἱ, t.3,c.116,a. Πεζέτηροι, οἱ, ib.

Πεζθύομαι, t.3,c.125,f. Πεζδυτικός, t.3,c.126,a

Πεζθύω, t.3,c.125,f. Πεζῆ, t.3,c.122,g

Πεζῆ, aduerb. t.3,c.124,g. Πεζικόν, τό, subst. t.3,c.125,e

Πεζικός, ib.d. Πεζίς, t.3,c.122,b

Πεζίτης, t.3,c.125,c

Πεζίτα σεμναπα, in hominibus sunt σφαῖν, ζῶνη: in lignis, πα κυμάπα. Suid.

Πεζοφαφέω, t.3,c.125,a. Πεζοφάφος, ib.

Πεζόλογος, ib. Πεζομαχέω, ib.b

Πεζομαχία, ib. Πεζόν, τό, subst. ib.e

Πεζονομική, f. δόπσήμη, ib.b. Πεζονομικός, ib.

Πεζοπορέω, ibid.c

Πεζός, Pedes, &c.t.3,c.122,g. Πεζὸς λόγος, Prosa oratio, &c.c.123,g

Πεζότερος, t.3,c.124,f. Πεζοφόροι, οἱ, t.3,c.122,b

Πεζοφόρος, ib.d. Πεζῶς, t.3,c.124,h

Πεῖ, t.2,c.1510,f. Πειθαναίγκη, t.3,c.135,h

Πειθανολογία, affertur pro Persuasibilis & probabilis oratio. Infrà fine diphthongo πιθανολογία.

Πειθανός, t.3,c.135,b. Πειθαοχέω, ib.h

Πειθαρχία, ib. Πειθαρχικός, ib.

Πειθαυλής, t.1,c.621,f

Πειθή, Hesychio πεισμονή, πίστις.

Πειθήμων, t.3,c.134,h

Πειθήνιος, t.3,c.135,a. Inde ADVERB. Πειθηνίως, Obsequenter, Morigeré.

Πείθω, Persuadeo, t.3,c.126,d. Πείθω, Suadeo, c.128, a.

Πείθομαι, Persuadeor, ibid.b. Πείθομαι, Pareo, c.129,a. De eius constructione vide & t.4,c.820,d

Πειθώ, Suada, t.3,c.133,g. Πειθώ, Obedientia, c.134,g.

Πειθὼς quoque dici fertur pro eodem.

Πεικαμμὲς, t.3,c.147,a

Πεικός, ib. Hesych. πικὸν adiectiuè etiam expon. πικρὸν, πδυκεδανόν, Amarum.

Πείκω. t.3,c.146,h

Πειλός, Hesychio παῦ τὸ πεπλωρδψόν. Sed forsan πῖλος scribendum, vt sit pro πίλος incut εἶλη pro ἴλη.

Πεῖνα, t.3,c.149,b

Πειναλέος, ib.f. Πεναία, t.3,c.150,b

Πεναέριοι, t.3,c.301,a

Πεναρὸν, Hesychio ῥυπαρὸν, Sordidum: quod infrà πιναρόν.

Πεινάω, t.3,c.149,g. Πεινέω, ib.

Πείνη, ib.b. Πεινήσθαι, t.3,c.150, b

Πείνημι, ib. Πεινῆν, pro Πεινᾶν, ib.a

Πεινηπικός, ibid.c

Πεῖρα, Conatus, &c.ib.e. Πεῖρα, Specimen, &c.ib.h

Πειρᾶζω, t.3,c.158,a

Πειραιεύς, Piræus: portus Atticæ, triginta quinque stadiis distans Athenis. Olim insula fuit, vnde ei & nomen, ἀπὸ τοῦ διαπερᾶν: eique Munychiæ Dianæ fanum ædificauit Munychus. τὰ ἄκρα ἄπτει καὶ περᾶν, teste Suida. Genit. habet Πειραιέως, apud Aristot. Rhet. 3. Datiuū πειραιεῖ, apud Xen. & Æschinem. Accus. πειραιέα. Attici verò πειραιῶς dicunt pro πειραιέως. Demosth. Pro cor. τὸν λιμένα τοῦ πειραιῶς. Et πειραιᾶ pro πειραιέα. Idem Dem. in Mid. καπέπλευσεν εἰς πειραιᾶ. Xen. Hell. 5, ἐπύλωσαν τὸν πειραιᾶ. Aristot. Polit. 5, οἱ τὸν πειραιᾶ οἰκοῦντες: quos esse dicit μᾶλλον δημοτικοὺς ἢ τοὺς ἀεὶ οἰκοῦντας. Ciceroverò se reprehendit quòd sic protulisset, ac non potius vt Terēt. In Piræum conuenimus. INDE Πειραϊκὴ πύλη, Piraicæ portæ: portæ quædam Athenarum quibus in Piræum exibatur. Plut. Theseo.

Πειραίνω, t.3,c.235,g. Πεῖεαρ, t.3,c.234,f

Πεῖεας, ib. Πείεασις, t.3,c.156,e

Πειεασμὸς, t.3,c.158,f. Πειεαστὴς, t.3,c.159,a

Πειεαστικὸς, ib.

Πειεαπία, pro Πειεαπέον, t.3,c.156,e

Πειεαπία, t.3,c.160,b. Πειεαπέον, t.3,c.156,e

Πειεαπεύω, t.3,c.160,b. Πειεαπεία, t.3,c.156,g

Πειεαπεῖον, t.3,c.160,b. Πειεαπὴς, t.3,c.159,g

Πειεαπικὸς, t.3,c.160,a

Πειεάω, Conor, &c.t.3,c.154,e. Πειεῶ, Tento, &c.ib.g

Περίωσις, Qui perfecit: à πειραίνω pro παραίνω.

Πειρόπω, pro πειεάσω, t.3,c.154,f

Πειρυπεῖν, t.3,c.156,g. Περιπήεον, ib.h

Πειρυπῶ, t.3,c.159,e

Πείελος, Hesychio πλέγμα τὸ ὀπὶ τῆς ἁμάξης, τὸ πλεῖον τὸ ὀπισθέμενον τῇ ἁμάξῃ, nimirum ἐφ' ᾧ φέροιτο τὰ φορτία. Sic Didymus apud Etymol. expon. τὸν ῥιπῶν πεπλεγμένον πλινθίον: Apion τὸ ἐπάνω τῆς ἁμάξης πυρὸς ἄχρον εἰς ὃ ὠθίζεται τὰ κομιζόμενα. vt sit Storea è vimine quadrata, aut Crates quadrata quæ imponitur currui, & in qua ponuntur ea quæ vehuntur, Alueus currūs. Hom. in accus. πείελονα dicit. vt Odyss. ο, Καὶ τὰ μὲν ἐς πείελονα τίθει Πεισίστρατος. Et Iliad. ψ, ἅμαξαν εὖ δεδγμένη ἡμιονείῳ Ὀπάσαν λιώνῃ, πείελονα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς. Etymol. verò & Περιήγησις in recto casu: Πείελος, (inquiens) ἢ καὶ πείελθα λέγεται. Xenophon & Plutarch. καύαθρον siue καύαθρον appellant.

Πείρομαι, t.3,c.160,a. Πειρῶ, ib.d

Πειρῶπο, Ionicè pro πειρῶνο, Tentarent, Conarentur. Herodot.

Πειρῶμαι, Conor, &c.t.3,c.154,g. Πειρᾶμαι, Periculum facio, &c.c.155,b

Πεῖσα, t.3,c.133,d

Πέσσω, pro πίσσω dicitur, quod est πτίσσω, Potare, Potum præbere, Rigare: itémque πείσαντες pro πίσαντες, hoc est πτίσαντες, teste Hesych. VNDE Πείσεα dicuntur οἱ δίψυχοι καὶ ὑδαπόδεις πόποι, ἕλη, λειμῶνες, Loca rigua & aquosa, Prata. Iliad. υ, de nimphis, παί τ' ἄλσεα καλὰ τέμονται, Καὶ πηγαὶ ποταμῶν καὶ πείσεα ποιήεντα. Testis schol. & Hesych.

Πείσεσθαι, Passurum esse: refertur ad πάσχω.

Πεῖσις, pro πειθὼ, &c.t.3,c.133,d. Πεῖσις, pro πάθος, ib.

Πεῖσμα, t.3,c.132,c

Πεισματικὸς, t.3,c.133,a. Πεισμονὴ, ib.b

Πείσομαι à πάσχω, t.3,c.65,b

Πεῖσος, Locus riguus & humectus, Pratum. vide πείσεα.

Πειστέον, Obsequendum, Obediendum. Item Credendum. Plato De rep. lib.2, οἷς ἀμφότερα πειστέον, quibus de vtroque credendum.

Πειστὴρ, t.3,c.132,b

Πειστήριος, ib. Πειστικὸς, ib

Πείσσωσις, t.3,c.133,f

Πείχασον, Hesych. δοκίμασον, Explora: quod & πειρήσασον.

Πειώλης, significat τὸν πόρνον, Catamitum, Pathicū: quasi δεῖ τὸ πόδος ἀπολλύμενον, ex πός & ὄλλω, Ionicè inserto ι. Etymol. Meminit & Suid. Vide & πός.

Πέκομαι, t.3,c.147,b. Πέκος, ib.h

Πεκτέω, ib.e. Πεκτὴρ, ib.d

Πεκτὴς, ib. Πέκω, ib.b

Πελάγεος, Πελάγια, Πελαγίζω, Πελάγιος, in sequ. Πέλαγος.

Πέλαγος, εος, τὸ, Pelagus, Alcum, Æquor: τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης. quasi πίλαγος, vtpote πῖλε τῆς γῆς ὄν, vt volūt Etymologici. vnde Matth. 18, πέλαγος τῆς θαλάσσης, mediū & profundū maris. Sic etiā alii autores vsurpāt. Hom. Od. γ πέλαγος μέγα μυρίσαντες. Iscr. ad Demosth. πολικαῦπα πελάγη διαπερᾶν. Sic Thuc. ἐς τὸ πέλαγος ἀφῆκαν. Et ἀπέρασαν ἐς τὸ πέλαγος. Et rursum, ἀνοφέρε ἐς τὸ πέλαγος. Itémq; Luc. ὀν πελάγη φερόμενος. Metaphor. verò Menāder apud

Athen. l.13, Εἰς πέλαγος αὐτὴν ἐμβάλλεις τὸ πρᾶγμα πάντων, pro Immensam multitudinē. INDE Πελάγιος, Marinus: intelligēdo de alto mari. Aristot. Hist. anim, lib.8, c.19, ὅσα εἰσὶ φύσει πελάγια ἢ αἰγιαλόδη, quæ sua natura altū amāt aut litora. Vbi nota apertè distingui inter πελάγιος & αἰγιαλώδης. Dicitur ETIAM Πελάγιος, sine diphthongo, & quidem frequentius. vt apud eundē Aristot. eiusdē operis lib.1, πελάγια ζῶα, Pelagia seu pelagica animantia. hoc est In alto degentia. Et πελάγιοι ἰχθύες, lib.6, c.17, Pelagii seu pelagici pisces, vt apud Colum. legimus Pelagici pisces, & Pelagii piscīū greges. Sic πελάγιον ὕδωρ, Pelagica aqua, Aqua ex alto petita: & apud Dioscor. lib.5, cap.15, θαλάσσης πελάγιας καὶ ὕδατος ἀμβεύω, Aquæ marinæ ex alto petitæ. Et πελάγιος ἄνεμος, Vētus ex alto spirans. Itē aliquis facit aliquid πελάγιος, pro In alto mari. vt apud Aristot. Hist. anim. lib.5, πελάγιαι ἀποπκίσεις, In alto partum edunt. Et apud Poll. πελάγιοι ἐπλεόμθα, Altum iam tenebamus: μετέωροι ἐπλέομθα. Sic Thuc. lib.8, ἀπαρμοῖσιν ἐκ τῆς Χίου πελάγιαι. Et aliquanto antè, ἐφαίνοντο πελάγιοι. Quibus adde hoc Plut. De genio Soc. πελαγίοις ἐπ' καὶ ἀφέστασι τῆς γῆς φερομένοις. Fœmin. πελαγία absolutè positū significat πλοῖον πελαγίαν μίλιον, teste Hesychio: Plinio verò autore, lib.9, c.37, Purpuræ nomine alio pelagiæ vocantur. qui cap. sequ. & pelagium dicit, de purpuræ quodā genere. At neutr. plur. πελάγια, Hes. exp κρόπαλα, Crepitaculā: quæ & παπαγᾶ. Dicitur ETIAM Πελαγικὸς pro πελάγιος seu πελάγιος, vt apud Latinos quoque Pelagicus pro Pelagius. Plut. Symp. 3, τοὺς πελαγικοὺς θεοὺς πολυτέκνους καὶ πολυγόνους ἀποφαίνοντιν, Pelagicos, Altum amātes. Apud Suidam reperio & Πελαγῶπης, λίμνη: sed id suspectū esse queat. Præterea inde deriu. VERB. Πελαγίζω, significans idem quod πελάγιος πλέω, Altum teneo: Hesychio & Suidæ τὸ πέλαγος πλέω. affertque Suid. hoc exēplū, πελαγίζόσιν ὃ ταῖς ναυσὶ σωθεῖν τοὺς πλείους κατεδίδυσαν. Hes. πελαγίζειν exponit etiam ἀναζοιθίζεσθαι καὶ ψιθύζειν μεγάλα: necnon τοὺς ὀδόντας συκρύειν, vt πελάγια vocari dicit τὰ κρόπαλα: forsan διὰ τὸ ἠχώδες τοῦ πελάγους: vnde apud Latinos poetas Sonās pelagus, Sonora pelagi, Gemitus pelagi.

Πελαγὸς, poetica ellipsi pro πελαργὸς dicitur, teste Etym.

Πελαζόμαι, t.3,c.190,b. Πελαίζω, t.3,c.189,d

Πελαίνω, t.3,c.191,c

Πέλαιτον, Hesychio ἐφικτὸν, (ἀπὸ τοῦ πελᾶν) & μέγα.

Πέλανος, ου, ὁ, dicitur πῆμμα πανσυστῶδες ἐκ παπάλης εἰς θυσίαν ὀδαπέδιον, sicut ex Hesych. discimus. vt sit Libū quod placentæ in modum è farinæ polline fiebat, & sacrificiis adhibebatur. Aristoph. quoque sacrificiis adhibitum fuisse testatur his in Pluto verbis, Ἐπὶ ᾗ βωμὸ τὸ πανσ καὶ θεοθύματα Κατωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί: innuens τὸν πέλανον igni inici solitum, τὰ θύματα autem & τὰ θεοθύματα imponi aræ. Itidē apud Eurip. in Hippol. αἰθέτων πελάνων. Eust. πελανοὺς fuisse dicit genus πεμμάτων πλατέων κυκλοτεροῦς, quæ & σελινοῦσα nominarentur: forsan à forma lunari. ¶ Πέλανος dicitur etiam τὸ πεπηγὸς καὶ ὀξυκεκραμμένον ὀπῶδες δάκρυον, succus seu lacryma plantæ cōcreta & arendo indurata, vt gummi, thus, & similia, teste Suida. Spuma etiam cōcreta πέλανος nominatur: ὁ πεπηγὼς ἀφρὸς, teste eodē Suida & Hesychio: respiciētibus ad hunc locum Eurip. Oreste, ὀκ σ' ἀμορξον αἰθαλὶν Σπάρτας ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων τ' ἀπο. vbi tamen cum schol. potius exponemus πεπηγόπα ῥύπον, quū subiūgat poeta ὀμμάτων τ' ἀπο: πελανὸν nomine accipiēs nō modò spumeas circū os cōcretas sordes, sed sordes etiam circum oculos concretas. Addit q; schol. esse qui πέλανον dici scribant παῦ ὑγροῦ πεπηγμένον, Quoduis humidum concretū & arendo induratū. καθὰ τὸ παλαιόν, quod est φυρᾶν. ex aquæ enim & farinæ mistura subactionéque massa fit, quæ postea coquendo indurātur. Πέλανος significat etiam obolum. Nicand. Alexiph. — καθρινέης πελανοῦ βαρὺς ἐμμορε πόσσης: πελανοῦ βαρὺς dicens pro ὀβολοῦ ὀλκὴν, vt scholiast. quoque exponit. Sic etiam πέλανος dicitur ὁ τῶν μικτῶν διδόμενος μισθὸς, ὀβολὸς, obolus qui vari mercedis loco datur. Suid. Pro quo apud Hes. & πεδαγός. Apud eūdem & neutro gen. Πελανία reperio, expositū itidē πόπανα, μικτὰ ἡμίεπτα, & τὰ ἀπὸ τῆς ἄλφιτα θράμματα. Idem tradit Lacones Πέλανον dicere pro πέλανος, accipientes eo nomine τὸ πυρὰ χαλκοῦν, quatuor æreos.

Πελαργᾶν, Pythagoras vocabat τὸ νουθετῆν, autore Suida, id est Monere, Admonere, Commonetacere.

Πελαργιδεὺς, Πελαργικὸς, Πελαργῖτης, in sequ. Πελαργός.

Πελαργός, οῦ, ὁ, Ciconia: quæ & Πελαγὸς dicitur, poetica ellipsi τοῦ ρ. aliquo id prequirit etymō vocabuli, denominatur enim παρὰ τὸ πελὸν, quod est μέλαν, & τὸ ἀργὸν, quod est λευκὸν, quoniam pēnas habet albas & nigras. Vide de aui hac Aristot. Hist. anim. lib.8, cap.3, Ælianū & Oppian. in Ieent. necnon Plin. lib.10, cap.23. Hesychio autore πελαργὸς est etiā ἀγγὸς πικεράμειον, testaceū seu fictile vas. Πελαργεῖς Attici vocarunt etiam τοὺς Πελασγοὺς, nimirum ἀφ' τὸ πλανᾶσθαι τοῦ ἢ καὶ δίκλω ὀρνέων ὀνομαζόμενοι ἐφ' οἷς ἔτυχε πόποις. autor Strabo lib.5. Ex superiore πελαργὸς COMP. Πελαργοχειῶς, ῶνος, ὁ, Ciconiæ colorem habens. id est In quo & τὸ πελὸν & τὸ ἀργὸν χρῶμα visitur, & niger & albus color. vt πελαργοχειῶνες νῆες apud Lycophr. αἱ κ' πελαργοὶ κηχοωμθῆναι, Eust. Deriu. inde ET Πελαργικὸς, οῦ, ὁ, Qui ciconiarū est, seu Qualis ciconiarum est, Ciconiarū proprius. quomodo πελαργικὸς νόμος, & πελαργικὸν esse dicitur τὸ ἀνταποφέρειν τοῖς γονεῦς. nam ciconiarum est parentes senio cōfectos nutrire, in volando etiam fessos iuare portareque, vt testantur scriptores Historiæ naturalis, Aristot. & Plin. Inde Aristophanicus quoque Pisthetærus in Auibus dicit, Ἀλλ' δεῖν ἡμᾶς πίειν ὄρνιν νόμος Παναίς, ὃν τοῖς θεοῖς πελαργὸν κυρεῖσιν. Ἔτι ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ὀκ πεπιστμοις Παῖπας πτίνων τοῖς πελαργιδεῖς φέρων, Δεῖ τοὺς γονεῖς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν. Quo loco nota ETIAM Πελαργιδεῖς, pro οἱ ἀφ' πελαργῶν γονεῖοι, Ciconiarū pulli: à nom. fing. Πελαργιδεὺς, vt ἀκπδεὺς. AT Πελαργῖτις, herba quædā nominatur, lienosis medens. Galen. ἀφ' κ' πόπις libro 9, in curatione lienis, ἢ βοτανίδιον τὸ κεραμβῆλιον πελαργῖτιν κόψας καὶ σήσας δίδου.

Πέλας, t.3,c.189,a

Πελασγοὶ, οἱ, Pelasgi: gens Græciæ fuerunt erronea & ἀστάτοι. Et Thessaliā enim tenuisse dicuntur, & Peloponesum, & Lesbum: necnon Larissam, feruntur & Lemnū cōdidisse Imbrūmque: pars eorum cum Tyrrheno nauigasse in Italiam: ortum autē duxisse à Pelasgo Arcade, patre Lycaonis. Quin & Atticam incoluerunt, sed ob iniurias quasdam inde erecti fuerunt, vt fusius docet Herodot. sub finē libri 6. Indē ab Atticis dicti fuerūt Πελάργοι, quoniam erant πλανῆται, & δίκλω ὀρνέων ἐπεφοίτων δι' οὗ ἔτυχε πόπος, teste Strabone lib.5. VNDE Πελασγικὴ πόλις Athenis in arce, à Tyrrhenicis Pelasgis conditum. Aristoph. Auib. Τίς σ' αὖ κατοικεῖ τῆς πόλεως τὸ πελασγικόν; Dixisse enim πελασγικὸν pro Πελασγικὸν, ex Hesychio patet. Herodot. sub finem libri sexti innuit fuisse murum circū arcē ductum. eum enim locantibus Atheniensibus mercede extructū fuisse à Pelasgis qui tum sub Hymetto habitabant. At Πελασγικὸν Ἄργος, dictum volunt nonnulli Thessalicum, à Pelasgis qui Thessaliam incoluerunt. Sed rectius sentire videtur Euripides, qui in Archelao scribit, Danaū, quū Argos venisset, & rerū potitus esset, lege sanxisse vt Argiui à se transnominarētur Δαναοί, quū antea VOCARENTVR Πελασγιῶται, à regione Πελασγία. quomodo Stephanus quoque tradit Πελασγίαν dictā fuisse πλὴν τοῦ Ἄργους χώρας, regionem Argiuam: vnde Πελασγιώτας & fœm. gen. Πελασγιώτιδας appellari eius incolas. Herodot. verò dicit non solùm Πελασγιώτιδας γυναῖκας, sed & etiam Πελασγίδες.

Πελασγὶς, t.3,c.190,g. Πελαστία, ib.f

Πελάστης, ib c. Πελαστικὸς, ib.f

Πελάστις, ib.

Πελάχνη, Hesychio βοῦλίον ὀκπίπαλον: pro quo suprà πάπυχον & πάπτιον. Existimatur esse Catinus.

Πελάω, t.3,c.189,d

Πελδιεσαὶ, Hesychio εἰ τὰ αἰσιόσκια ἔχοιτο: qui potius πελπεσαί.

Πίλεθος, Stercus, Merda: idem quod σκῶρ, teste Poll. lib.6.

cap.14. Vltur eo vocabulo Aristophanes, sed oxytonos apud eum scripto, in Acharn. ὁ δὲ λίθον βαλεῖν βουλόμενος ὢν σκότῳ λάθοι τῇ χειρὶ πελεθὼν ὀρτὸς κεχρεωμένον. Sed videri queat legendum ἀπέλεθον, vt in Concionantibus, Ibi enim, dicente Praxagora, κατηδεῖ ἀπέλεθον φερὸ πρός μου: & respondente Blepyro, Μῶν ἀπελέθων κοινωνοῦμεν; scholiastes ἀπέλεθον exponēs κόπρον, alibi quoque comicum vsurpasse ait, subiungens ea ipsa verba, ὢν σκότῳ λάθοι τῇ χειρὶ ἀπέλεθον ὀρτὸς κεχρεωμένον, pro superiore πελεθὼν posito ἀπέλεθον. Reperitur verò scriptũ & Σπέλθος pro ἀπέλεθος. vt apud Athen.15, Ἐς δὲ Θάσον μ' ἐλθόντα μετωχέζοντες ἔβαλλον Πολλοῖσι ἀπέλθοισι. Sed ea scriptura putatur esse mendosa.

Πελέθρισμα, Hesychio est δρόμημα, Cursus: forsan Cursus plethri mensuram æquans: à N O M. Πέλεθρον, quod idem est ac πλεθρον, hoc est μέζων γῆς secundum quosdam continens μυρίους πόδας, secundum alios centum stadia, vt tradit Hes. Legitur id apud Homer. Iliad.φ, Ἐπὶ δ' ἑπτὰ πέλεθρα πεσών.

Πέλεια, Πελειάς, Πελειοθρέμμων, Πέλειος, in Πελός.

Πελεκᾶν, t.3, c.195, h.	Πελεκάομαι, t.3, c.194, e
Πελεκᾶς, t.3, c.195, h.	Πελεκάω, t.3, c.194, d
Πελέκημα, ibid. e. & c.873, c.ob.	
Πελέκησις, t.3, c.194, f.	Πελεκητής, ib. g
Πελεκητός, ib.	Πελεκίζω, t.3, c.195, c
Πελεκῖνος, ib. f.	Πελεκκάω, t.3, c.194, d
Πέλεκκον, t.3, c.195, d.	Πελεκκός, ib. e
Πελεκοειδής, t.3, c.194, a.	Πέλεκρα, t.3, c.195, f
Πελεκύζω, ib. d.	Πελέκυμα, t.3, c.194, f
Πέλεκυς, t.3, c.193, d.	Πελεκύστρον, t.3, c.195, e
Πελεκυφόρος, t.3, c.194, a	

Πελεμίζω, Moueo, Cõmoueo, Quasso, Concutio. Hom.Il.ν. καὶ οὐείαχον πελέμιζεν Ἔγχεος. Il.ρ, ὅθι οἱ οὐείαχες πελεμίζθη Ἔγχεος. Hesiod. Theogon. Τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζετο δῖρεια χθών. Et rursum, Σκληρὸν δ' ἐτόρτυνσε καὶ οὐδεν ὄβριμον. ἀμφὶ δὲ γαῖα Σμερδαλέον κονάβησε καὶ οὐδεν ὄβριμ' ὑπῶδει. Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος Ὀρνυμένοιο ἄνακτος. Composito καταπελεμίζω Apollonius vsus est pro καθαφέρω, Incutio: Argon.lib.2, καὶ δὲ βαρεῖαν Χεῖρ' ὅθι οἱ πελέμιζε. scholiast. enim ibi expon. κατήνεγκε.

Πελεός, apud Achæum in Phrixo videtur idē esse quod πλεός apud Homerum. sed significare potest etiam τὸ πέλη τὸ ὂν Θεσσαλίᾳ λεγόμενα, inquit Hes. at quid πέλη sint, non exp.

Πέλεσκε, Ionicè pro ἔπελε, Erat, à th. πέλω.

Πελεστοῦραι, Hesychio συστρέμματα ὑδάτων, Aquarum vortices: quæ & δῖναι.

Πελιπός, eidem est γέρων, Senex. pro quo infrà Πέλλας, & Πέλλιπς.

Πελία, Πελίας, Πελιδνή, Πελιδνός, Πελιδνόω, in Πελός.

Πελλαί, species est poculi lignei, sic nominata ὅτι τὸ πέπελεκέσθαι, quòd securi dolata & confecta sit. Alii volunt esse ξυλίνου λεκάνην, Catinum ligneum. Hes. Apud Athen. reperio Πελλὴν in poculorũ censu, lib. 11. Ibi enim Callistratus πελίνας exponit κύλικας, calices: Crates verò χάκας quosdã nominatos fuisse πελίνας ait: huiusque ἀγγεῖον τύπον prius quidẽ similẽ fuisse τῇ τῆς παναθηναϊκῆς, quando videlicet πελὴν nominabatur: postea verò ipsum accepisse οἰνοχόης σχῆμα, quales fuisse τοῖς ἐν τῇ ἑορτῇ ἀθροιζομένοις: talesque fuisse vocatos ὀλπίας, & ad infundendum vinum assumi solitos. At Πελὴν, ης, ἡ, dicitur esse mensura Attica continens heminas octo. Vide & Πέλυξ.

Πελιόομαι, Πέλιος, Πελιτνός, Πελίωμα, in Πελός.

Πέλλα, siue Πέλλη, Ionicè, Athenæo teste, lib.11, est ἀγγεῖον σκυφοειδές, πυθμένα ἔχον πλατύτερον, εἰς ὃ ἤμελγον τὸ γάλα, Vas in quod lac emulgebant, simile scypho, fundo latiore. Latini vas illud cui lac immulgetur, vocant Mulctrũ seu Mulctrã, necnon Mulctrale: vt Virg. in Georg. - implebũt mulctralia vaccæ. Nõ solùm verò immulgebatur ei lac, sed in ipso etiã reponebatur. vt apud Homer. Il. π, ὡς ὅτε μυῖαι Σταθμῷ ἐνιθρομέουσιν ἀθεσφατογείτονι κῴῳ πέλλας. Dicitur idē vas E T I A M Πελλίς. Hipponax, ἐν πελλίδος πίνοντες. οὐ γὰρ ἔστ' αὐτοῖς κύλιξ. Nicand. Alexiph. Πελλίσιν ἐν χρόνῳ ὅτ' εἶδεν πῶνον ἀμέλξαις, in cauis multis. Hes. vocabulis his tribuit alias etiã significationes. Nam πέλλα ab eo exponitur & λίθος, Lapis: Πελλὶς verò, siue Πελλαὶς, λαμπὰν, Catinus. Alioqui Πέλλα est etiam nomen vrbis Macedoniæ: ex qua qui oriundus est, nominatur Πελλαῖος, Pellæus. A pastoricia verò πέλλα D I C I T V R Πελλαστὴρ, S I V E Πελλητὴρ, Is qui εἰς πλὴν πέλλαν siue πελλίδα lac mulget. Prior vox, apud Hes. legitur, afferentem nimirum πελλαστῆρα pro ἀμολγέα. Posterior, apud eundẽ, afferentẽ videlicet πελλητῆρες pro ἀμολγεῖς, necnõ apud Athen. lib. 11. Ibi enim in sermone de πέλλῃ pastoria, ex Clitarchi γλώσσαις refert πελλητῆρα à Thessalis & Æolica gente vocari τὸν ἀμολγέα: πέλλαν verò τὸ ποτήριον. Vbi notandus alius etiã τῆς πέλλης vsus, pro vase nimirum potorio. vt Phœnix quoq; Colophonius vocabulũ τῆς πελλίδος posuisse existimatur ὅτι φιάλης; quum de Thalete dixit, ὃς δὴ πάνυ πολλῶν ἀνθρώπων Ἑῶν ἄριστος, ἔλαβε πελλίδα χρυσῆν. Hipponax etiam πελλὸν pro potorio vase accepit, dicens, ὀκ δὲ τῆς πέλλης ἔπτιον, ἄλλοτ' αὖ τὸς, ἄλλοτ' Λρήτη τρεφόμενον. Quum verò idem dicit, ὀκ πελλίδος πίνοντες. οὐ γὰρ ἔστ' αὐτοῖς κύλιξ: non pro poculo accipit, sed pro vase illo pastorali, vt satis clarè indicant verba illa sequentia, οὐ γὰρ ἔστ' αὐτοῖς κύλιξ.

Πελαιὸς, & Πελαιχρὸς siue Πελαιχνὸς, vide in Πελός.

Πέλαμα, vide in Πελὸς itidem.

Πελλαστὴρ, in Πέλλα.

Πέλλας, & Πέλλητες, Hes. πρεσβύτης: pro quo suprà Πελιπός.

Πελασγοί, eodem autore dicta fuerunt ὑποδήματα. quæ δὲ ἐνέθετον οἱ ἥρωες εἰς τὸ σφυρὸν, ἵνα μὴ ὀξὺ κρίβῃται. pro quo infrà πελυστά.

Πελμὴ, in Πέλμα.

Πελμὴτὴρ, in Πέλμα.

Πέλλιξ, Hesychio κρᾶνος, Galea, Cassis: quæ & πίλιξ.

Πέλμος, siue Πελμὸς, vide in Πελὸς paulo infrà.

Πελυστά, Hesychio οἱ δεσμοὶ οἱ εἰς τὸ σφυρὸν ἢ τοὺς ἀστραγάλους ἐξ ἱμάντων ἐνειλούμενοι, εἰς τὸ μὴ ὀκκρούειν: pro quo suprà πελασγοί. Apud eundem legitur Πελύπα, & Πελλύπυμα, exposita itidem δεσμὸς, Vinculum.

Πέλμα, ατος, τὸ, Planta pedis: hoc est Ima pedis pars qua solum teritur: Latinis Solum dictã: vt apud Cicer. Tusc.5, ex epistola Anacharsidis, Mihi amictus est Scythicum tegmen: calceamentum, solorum callũ: cubile, terra. Alex. Aphr. οἱ χαρακτιζόμενοι τὰ πέλματα, γελῶσι. Tribuitur πέλμα cæteris etiã animãtibus. vt apud Herodian. lib.4, de camelis, μάλιστα ἔχουσι ἁπαλὰ τὰ πέλματα, & propterea ὀξύστροφοι si calcẽt murices & tribulos. Rursum Alex. Aphr. πέλματα tribuit digitis, imam eorum partẽ sic appellãs quæ vngui subiacet: τὰ νῦν ἐσχ (inquit) καὶ πᾶσα ἡ τῶν πέλματα τῶν δακτύλων, ὃν τῷ οἰκείῳ καθεύδομαι πολλὰ πρὶν τοῖς ὄνυξι. Alii interpr. Extremitates digitorum, τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, vt ibidẽ loquitur. Πέλμα vocatur etiam Solea calceamenti. Polyb. τοὺς Λοκροὺς εἰς τὰ πέλματα τῶν ὑποδημάτων ἐμβάλλοντας χιτῶν. Latini etiam Solum hoc signif. dicũt. Plaut. Qui soccis habeat auro suppactum solum. Martial. lib.9, in sutorem, Dentibus antiquas solitus producere pelles, Et mordere luto putre vetusque solum.

Πέλμαι, Sumpsidem quod actiuum πέλω, quod vide.

Πελὸς, οῦ, ὁ, Niger, aut Fuscus. vt Suidas πελὸν χρῶμα esse dicit τὸ μέλαν. Etymol. & Lex. meum vetus paroxytonos habent πέλον, exponentes itidem μέλαν. postquam enim πελαργὸν nominatum dixere ex eo quòd nigras & albas habeat pennas, subiungunt, πέλον γὰρ, τὸ μέλαν· ὀφρὺν δὲ, τὸ λευκόν. pro quo πέλον, apud Suidam iterum oxytonos πελὸν, afferentem idipsum etymõ. I N D E Πέλειος, ια, ὁ, significans itidem Niger, Fuscus: Hesychio teste, πέλειαι exponente μέλαιναι. Dicitur etiam de nigrore isto qualis est sanguinis subter cutẽ collecti ex ictu aut alio aliquo casu: qui Latinis est Liuidus. Idẽ enim Hes. πελιδνὸς, siue πελιτνὸς, quod hãc significationẽ habere paulo infrà docebo, exponit per πέλειος. Idem à Cois & Epirotis τοὺς γέροντας καὶ τοὺς πρεσβύτας appellari πελείους tradit, Senes, Vetulas, Anus: afferens aliquanto pòst πελιτὴς & πέλιας pro φρεσβύτης, γέρων.

I T E M Πέλεια E T Πελειὰς à nomine πέλος siue πελὸς dicitur columbarum quædam species, propterea quòd nigricante est colore, vt Aristot. etiam docet. Is enim Histor. anim. libro 9, cap. 13, quum dixisset ἡ δὲ πελεστερὰν πρείω εἶναι λῆμα, nimirum φασιανὰς, οἰνάδας, πελεστερὰς, πελειάδας, τρυγόνας, subiũgit, πελεστερὰν & πελειάδα diuersas esse. nam τὴν πελειάδα esse ἐλαφρότερα, item τραχύτερον & ἐρυθρόπτερον, necnon μέλαιναν: πελεστερὰν autem, maiorem, & facilius πηδητικὴν εἶναι: eámque ob rem non illam sed hanc ali solere. Gaza Liuiam interpretatur: imposito ei isto nomine à colore liuido, qui voce πέλειος significatur, vt paulo antè docui. Athenæus verò libro 9, Dores scribit πελειάδα dicere pro πελεστερὰν, vt Sophronem in Γυναικείοις. attamẽ rutius est exponere Columbam nigram, πελεστερὰν μέλαιναν, vt dicuntur ibidem λάβοιμ' πελεστερὰν: & quidem agrestiorem, quod & ex Aristot. patet & ex aliis. Vnde apud eundẽ Athen. libro 13, παγίδας καὶ νεφέλας ὅτι τοῖς κίχλαις καὶ πελειάσιν ἐκτίθεσι, non enim nisi syluaticis columbis tendi retia solent. Vocabulo πέλεια Homerus vtitur, tam pro nigra siue liuida columba quàm pro alba. Iliad.φ, ὥστε πέλεια, Ἣ ῥά θ' ἅτ' ἴρηκος κοίλῃ ἐνὶ σπέος πέτρῃσι. Et Odyss. ο, ὃν δὲ πόθεν τίλλε πέλειαν ἔχων, κρᾶ δὲ πέσε χθονὶ ἔναλτο. Dicit etiam τρήρωνα πέλειαν, quòd trepida & pauida sit hæc auis. vt Odyss. ε, ἔνθ' δὲ τρήρωνα πέλειαν. itémque apud Athenæum, libro 11, τρήρωσι πελειάσι. Alioqui τρήρων substantiuè quoque pro columba positum reperitur. vt ibidem ex Mœrone, de Ioue, Τὸν μὲν ἄρα τρήρωνες ὑπὸ ζαθέῳ τρέφον ἄντρῳ, Ἀμβροσίῃ φορέουσαι ἀπ' οἰκαλέοιο δρόσου: pro his Homeri Odyss. μ, πέλειαι Τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίῃ Διὶ πατρὶ φέρουσι. Πέλειαι & Πελειάδες vocantur etiam αἱ πλειάδες, Pleiades stellæ. Simmias, Αἰθέρος ὠκείαι φερόπτολοι πίλναντο πέλειαι. Lamprocles dithyrambopœtus, αἱ τε πετειαῖς ἐμμόνυμοι πελειάσιν αἰθέρα κεῖθε. Sic astronomiæ autor cùm alibi tum hoc loco, Χειμέρειαι δύγουσι πελειάδες. Athen. libro 11. Hesychio verò πέλειαι sunt etiam αἱ ἐν Δωδώνῃ θεασιζούσαι μάντεις, Vates Dodonææ. Quæ de re vide quæ Herodot. scribit libro 2, pag. 70. Vide & Soph. in Trachin. pag. 337. Apud eundem Hesychium reperio voce C O M P O S. Πελειοθρέμμονα νῆσον: quod fonat Columbarum altricem seu nutricem insulam. Ad πέλειος verò vt redeam, sine diphthongo etiam S C R I B I T V R Πέλιος, significans & ipsum Niger aut Fuscus. Hesych. & Suid. πέλιοι exponunt non solùm μέλανες, Nigri: sed etiam ὠχροί, χλωροί, Pallidi: quum potius πέλιον, vt πελιδνὸν, significet τὸ μεταξὺ μέλανος καὶ ὠχρότητος, veluti μολυβδόχροον, quod plumbeo colore est, medium inter pallidum & nigrum: Latinis Liuidum. Et in hac signif. vsurpatur ferè ab omnibus. Ita igitur dicitur πέλιος τὸν χρόαν, colore liuidus. & πελία σὰρξ, apud Alexandrum Aphr. Liuida caro. Itémq; V E R B. Πελιοῦσθαι est Liuidum fieri, Liuore suggillari seu suffundi, Liuescere. V N D E Πελίωμα, ατος, τὸ, Liuor, seu Id quod liuore suffusum est, Pars liuida. Dioscor. libro 5, cap. 25, ἄιρει τὰ πελιώματα καὶ ὑπώπια σὺν μέλιτι: de aloe, de qua Plinius libro 27, cap. 4, Insignita ac liuida ea sanantur illita cum melle. N E C N O N Πελία à Dorienſibus vocatur ἡ μέλαινα τῶν σώματος δηφαύεια, λιβίκα αὖ δ' ὀνδρομὰ αἵματος μαλάγηται, teste Corintho. quod Liuorem itidem seu liuiditatem possis interpretari. Affert Etymol. E T Πελίας ὄνος, itidem pro asino subnigro seu fusco: quum alias Πελίας sit nomen proprium. Apud Hesychium repero E T I Á M Πελιαὸν, expositũ μολυβδῶ εἰκὼς καὶ τὸν χρόαν, Plumbum colore referens, Liuidum. Pro quo frequentius D I C I T V R Πελιδνὸς, S I V E Πελιτνὸς, quorum idem ille meminit, prius exponens Nigrorem plumbeum habens, & ὤφαιμος, Sanguine suffusus, Suggillatus: posterius, πέλειος, Liuidus. Posterius rursum πελιτνὸς scriptum per τ, apud Thucydidẽ legitur, vt apud Eustath. annotat Æl. Dionysius. Prius verò, hoc vsitatius est, atque adeò id apud Thucyd. etiam habent vulgatæ editiones, libro 2, pag. 64, vbi peste laborantibus τὸ ἔξωθεν σῶμα fuisse dicit ὑπέρυθρον, πελιδνὸν, φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξεωθηκός. Sic apud Philostratum epist. 2, καταγορεῖ δὲ καὶ χῆρα τὸ πρεσβύτου ὑφ' οὗ πελιδνὸν ῥῦθ τὸ σῶμα, ῥυσὴν δὲ τὴ παρειά. Itidémque cùm apud ahos medicos tum Galen. necnon apud Suidam, qui cum schol. Thucyd. πελιδνὸν esse dicit τὸ μετέχον ὠχρότητος καὶ μελαινίας οἱονεὶ μολυβδῶδες. F O E M I N. Πελιδνὴ, sub stantiuè quoque vsurpatur P R O Πελιδνότης, seu πελίωμα, Liuiditas, Liuor, vt scholiast. Nicandri annot. in hoc loco Alexipha m. Σαρκὰ δ' ὅσσ' ὀλίγῳ ὠχρόωσιν ἀοσσέες ἄκρα πελιδνά. Vbi nota etiam substantiuum illud πελιδνότης, ab adiectiuo πελιδνὸς deriuatum: à quo est & V E R B. Πελιδνόω, ῶ, Liuidum reddo, Liuore fœdo, Suggillo: cuius pass. πελιδνοῦσθαι est Liuidum fieri, Liuorẽ contrahere, Liuescere. Vnde V E R B A L E Πελιδνωμα, ατος, τὸ, idẽ significans quod suprà πελίωμα. Liuor, seu Pars liuida: apud schol. Theocr.

Pro πελὸς seu πέλος, reperitur E T I A M Πελλὸς, siue Πέλλος, duplici λ scriptum, significans itidem Niger, seu Subniger, Fuscus. Hesych. oxytonos scriptum habet πελὸν, exponens φαιὸν χρῶμα ἐμφερὲς τῇ πελιδνῇ: afferéntique itidem πελλὸ pro φαιὸ τῇ χρώματι, addens tamen etiam κούφλον, leuem. Paroxytonos scriptum apud Galenum in Lex. Hippocrateo, πέλλα nimirum ex Hippocr. afferentem pro πίλια, ὑποκαρδία, Liuida, Subfulua. Quibus addit, eum pro eodem dicere πελιδνά: Zenodotũ verò ἐν τῇ ἐθνικῇ λέξει annotare Sicyonios πέλλον dicere τὸ κιρρὸν, Fulluum. Itidem Erot. paroxytonos habet πέλλον, exponens ὑποφαιόν, Subfuscum: reprehendẽsque eos qui πέλιον scribunt, vtpote ignorantes Sophoclem quoque hoc vocabulo vsum esse in Pastoribus, & in Amphiarao, dicentem πέλαιος βοῦς. Ita enim quædam eius exemplaria habent, alia simplici λ. Sic Etymol. Πέλλαν vrbem Macedoniæ nominatam scribit quòd eam βοῦς δῖρε πέλλη τὸ χρῶμα, quòd eam inuenerit bos fusco seu liuido præditus colore: à quo boue denominata etiam fuit Βοῦπις & Βουϊόφαια, teste Steph. Vtitur hoc vocabulo Theocr. quoq;, Idyll. 5 dicens, Ταὶ οἶν ταὶ πέλλαι: quod scholiast. itidem exp. μέλαιναι, Nigram, Fuscam. Item apud Aristot. Histor. anim. libro 9, cap. 1, ἡ ἐρωδιὰς tria genera sunt, nimirum ὁ πέλλος, ὁ λευκὸς, & ὁ ἀστελίας: id est ὁ πέλλος τὸν χρόαν, qui colore est subnigro seu fusco aut liuido. Plin. Græcam vocem retinet, lib. 10, cap. 60. Porrò ab hoc πέλλος idem Etymol. D I C I Πέλλω βοῶν scribit τὸν πέλλον χρῶμα ἔχοντα, qui fusci seu liuidi coloris est. Ab eodem deriuatum est N O M E N Πελλαῖος, Hesychio φαιὸς, Fuscus: apud quem E T Πελλαιχὸν, siue Πελλαιχρὸν, expositum πυρρὸν, Rufum. Præterea sicut ex πέλιος est verbum πελιοῦσθαι, ex πελιδνὸς verbum πελιδνοῦσθαι, ita ex πέλλος verbum Πελλοῦσθαι, superioribus synonymum, significãs nimirum Liuidum fieri, Liuescere. Vnde V E R B A L E Πέλλωμα, idem ac πελίωμα seu πελιδνωμα, Liuor, Pars corporis liuida. Legitur apud schol. Theocr. comment. in Idyll. 5. Ibi enim, ἢ τῷ σώματος (inquit) ὀπφαίνεται, λιβίκα δ' ὑποδρομὰ αἵματος μαλάγηται, vocant πέλωμα siue πελιδνωμα. Ita enim repono pro πέλαμα quod habent vulg. edit.

Πελπάειον, Πελπαστὴς, Πελπαστικὸς, in Ἑστία. Πέλτη.

Πέλτη, ης, ἡ, Pelta: scutum breuius. Plutarch. Artox. πλὴν τὰ φαρέτρας ὀνομαζόμενος καὶ τὴν πέλτην φέρων. Idem De fort. Alexand. Πυρρὸς μὲν ὑποφέρων τὴν πέλτην, ἐν τῷ Ἀλεξάνδρου, pelta protexit & turatus est Alexandrum. Athen. lib. 1, ex Xenoph. τὰ Περσικὰ ὁρᾶτε, καὶ κροσσοὺς τοῖς πέλταις ὡκλαζε καὶ ἐξαστίζετο, καὶ ἅμα πάντα ὀρυθμῷ πρὸς τὸν αὐλὸν ἔπαιε, collisione peltarum plausum excitans. Hesych. & Suidas dicunt esse ἀσπίδα quæ non habeat ἴτεα, eminentem in circumferentia veluti limbum, seu vmbonem: Suidas rursum ἀσπίδιον πτερύγιον: Liuius peltam ceræ haud dissimilem esse. Amazonum peltas hederæ folio similes fuisse, autor Xenophon: Plinius, Indicæ ficus foliorum latitudinem peltæ effigiem Amazonicæ habuisse: Virgilius autem narrat Amazonidum lunatis agmina pelris: innuens lunæ semiplenæ formam habuisse. Ab Hesychio exponitur etiam δόρυ & ἀκόντιον: vt à Suida quoque λόγχη & καταπέλτης: sed parum rectè, meo quidem iudicio. Rur-

sum apud Hesych. reperio πέλτης : quod esse dicit ἓν σχῆμα ὅπλου, & εἶδος πελίχου. Pro eo Suid. habet Πέλτον, terminatione neutra, iisdem verbis exponens.

Πέλτου nonnulli appellant etiam τὸν τοπάμου κοσκινοῦν, córacinum fluuiatilem, teste Athen.lib.3. Inde DIMIN. Πελτάριον, ου, τὸ, Paruula pelta seu cetra. ET Πελτατής, οῦ, ὁ, idē significans quod COMPOS. Πελτοφόρος, Qui peltam ad pugnam gestat, Peltatus, Peltasta: seu Cetratus. vt Liu. Belli Macedon. lib. 1, Nocte cetratos, quos πελταστὰς vocant, loco oportuno inter bina castra in insidiis abdiderat. Vtroque vtitur Xenoph. in Hellenicis: priore Hellen. 4, posteriore, Hellen. 2: opponens τοὺς πελταστὰς τοῖς ὁπλίταις, vtpote ferentarios & leuiter armatos. Sic apud Plat. τοὺς θέοντας πελταστάς. Cæterum ex hoc πελτατὴς DERIV. Πελταστικός, Ad peltastam pertinens. Apud Plat. De leg. πελταστικὴ, ἐπιστήμη, Peltastica scientia, hoc est dextrè sese protegendi pelta in conflictu cum aduersario. vt πελταστικὸς etiam dicitur qui pelta sese tueri in pugna probè nouit. vnde aduerb. πελταστικῶς apud Xenoph. in Œcon. More peritissimorum peltastarum.

Πέλωστρα, τ.3, c.510, h

Πέλυξ, siue Πέλυς, Peluis. Poll. enim lib. 10, cap. 22, quod est de vasis in quibus abluuntur pedes & pocula, scribit τὸν λεκανίλιν à tragicis vocari πέλυν : Æoles autem πέλυκα vocare maximè τὸν ξυλίνιν λεκάνιν, ligneam peluim, aut ligneum catinum : nimirum ὑπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι. Pro eo Hesych. habet Πελικαὶ, vt suprà docui. Πέλυξ ponitur etiam pro πέλεκυς, Securis. Ierem. cap. 23, οἱ λόγοι μου ὡς πέλυξ κόπτων πέτραν, Sermones seu verba mea vt securis incidens petram. Meminit huius signif. Eustath. quoque. Affertur πέλυξ & pro Galea: pro quo apud Hes. πέλικξ.

Πέλυστρα, τ.3, c.510, h

Πέλω, Sum: poeticè pro εἰμί. Homer. Il. ι, κακῶς δ' ἐρέει οἱ πέλεται αὐτῇ, Ipsi autem malè est, Ipsa autem inopiam patitur: de aui quæ pullis suis dat siquid inuenerit. Sic alibi πέλε & πέλεν pro Erat, ἦν. Exponitur etiam Fio. γίνομαι. Vtūtur iidem poetæ passiuo etiam pro actiuo: itidē pro Sum, εἰμί. vnde apud Apoll. Rhod. πελέσθαι, Sit. Item pro ἐπέλετο dicunt ἔπελτο, per syncopen. vt Odyss. θ, πάλ δέκαν θεὸς ἢ πελέσθαι, Ἠ κ' ἀπέλεσ' ἔπιπῶς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ, Vt animo eius gratum erit. Positum enim imperf. (nisi aor. 2 malis) pro futuro. Accipitur & πέλομαι hoc pro γίνομαι, Fio: & sequente ὅθι ponitur pro Accido vel Ingruo: ad verbū Fio suprà : nisi tmesin esse malis, & ὅθι πέλομαι dici vt ὅθι γίνομαι. Homer. Od. ο, Νοῦσος ὅθι συκερὴ πέλεται θείλοῖσι βροτοῖσι. Od. ρ, ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.

Πέλωρ, ωρος, τὸ, Mōstrum: seu Monstrum immane ingens. Apollon. Argon. lib. 1, θεὰ περίφερε αἰνὰ πέλωρα: de gigantibus. Homer. Iliad. β, δεινὰ πέλωρα dicit pro δεινὸν πέλωρ, de dracone. vnde & Cic. sing. num. vertit Mirabile monstrū. atque adeò paulo pòst pro eo idem Hom. dicit τέρας μέγα. Idem Il. σ, Vulcanum vocat πέλωρ αἴνυτον, magnum monstrum, seu immane : ob portentosam eius clauditatem deformitatémque. Adiectiuè etiam vsurpatur pro Monstrosus, Portēntosus. Apollon. Rhod. Argon. lib. 2, Γαίης ἕνεκ' εἶκτο πέλωρ τέκος, Monstrosus partus, Portentosa proles. Itidem accipi potest in hoc apud Eustath. hemistichio, πέλωρ αἴθεμίσια εἰδώς. nam & ipse ibi masculinum esse dicit. Apud Athen. lib. 14, est & Ζεὺς πέλωρ, vbi dicit, θύοντας Διὶ πέλωρι, τραπέζας τε λαμπροὺς κοσμοῦντας ποικίλαις. sed diuerso quàm superiora significatu. πέλωρα enim Iouem vocarunt ibi Pelasgi propterea quòd per Pelorum quendam ipsos monuisset Thessalica Tempe terræmotu fissa esse, & è stagnantibus aquis campos pulcherrimos apparuisse. Quamobrem etiam pòst occupata illa regione festum in eius honorem agitarunt, DICTVM Πελώρια, vt fusius ibi exponit Athenæus: qui etiam addit, hæc Pelasgorum πελώρια & Romanorum Saturnalia eadem propemodum esse. Pro πέλωρ significante Monstrosus, Portentosus, Insolens, dicitur ETIAM Πέλωρος, ET Πελώριος. Homer. Il. μ, φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσι πέλωρον. Sic Eurip. de Pythone serpente πελώριον πέτρας dicit: & quidam in Epigr. πελώριος λέων. Sed hisce locis πελώριος exponitur etiam Ingens, Immanis, ob monstrosam non solùm naturam aut formam, sed etiam magnitudinem: item Mirac & insolitæ magnitudinis aut formæ. Quo exponi modo potest etiam quū Hom. dicit Od. ο, ἐρέω δὲ χλῶα πέλωρον. Et Hesiod. Theogon. σπαρέντα γαῖα πελώρη. & rursum, πελώριον ἔλκεσιν ὄρπην. nam & hîc ingentem interpretantur. Interdum πέλωρος & πελώριος simpliciter redditur θαυμαστὸς, Admirandus, Suspiciēdus, Mirus. Eo significatu Hom. Iliad γ, vers. 157, dicit πελώριον αὖθρα, Virum admirandum: subiungēs mox, ἠΰς τε καλός τε, & quo κεφαλῇ quidem alii sunt μείζοιες, verùm non ita καλοὶ neque ὑγραροί, Itidem in Epigram. Μυῆμά τ' Μαυσωλοῖο πελώριον. numeratū enim id fuit inter septem miracula. Et Il. ω, πύργα πελώρια θαῦμα ἰδέσθαι. adeò enim erant καλά. Sic apud Aristoph. in Auibus πρᾶγμα πελώριον scholiastes interpretatur Rem admirādæ vtilitatis, Rem mirum in modum vtilem. Genitiuus πελώρου substantiuè etiam vsurpatus reperitur pro Monstri, Portenti, πέρατος. vt Iliad. υ, Γοργοῦς κεφαλὴ, δεινοῖο πελώρου, Horrendi mōstri, Mirabilis monstri. Vbi si metaplasmus nō est pro πέλωρος, à nom. πέλωρ, thema statuemus πέλωρον quod idem significet ac πέλωρ substantiuum. Aliâs πέλωρον, Pelorum, dictū fuit vnum ex tribus Siciliæ promontoriis, quod nimirum in Italiam vergit. Strabo πελωρίδα ἄκραν, & πελωριάδα, appellat. Inde quidam nominatas existimant πελωρίδας ostreas : Athenæus verò κατὰ τὸ πελώριον, quod est monstrosum vel monstrosæ & insuetæ magnitudinis : quoniam sint μείζονα χήνης καὶ παρηλλαγμένον. Plin. sub finem libri 32, peloridas & chamæperoidas in cancrorum genere ponit. Aristot. eas ἐν ὄμμῃ γίνεσθαι autor est. Meminit Etymol. quoque, & eandem nominis rationem affert quam Athenæus, postquam enim ex Dionysio De situ orbis attulit, ἰωνικώτατα πελωριάς, de Siciliæ promontorio, subiungit, πελωρίδα dici etiam speciem quādam ὀστρέου, παρὰ τὸ πέλωρον quod significat μέγα, quoniam videlicet sit μείζων τῆς χήνης ἢ τῶν ἄλλων ὁμοίων ὀστρέων. Quod verò attinet ad etymon τοῦ πέλωρος seu πέλωρον, dictum volunt quasi πέλας ὅρους ὢν τοῦ μεγέθει, quod magnitudine proximè ad montem accedat. hoc est Insolentis & immanis magnitudinis, Admirandæ magnitudinis. vnde ab Hesychio quoque exponitur μέγας & ὑπέρφυής.

Πελωρόω, idem Hes. affert pro φανερῶς ποιῶ, Palam facit.

Πελώρεια, Πελωρειάς, Πελωρείδες, Πελώριος, Πελωρίς, Πέλωρον, Πέλωρος, vide in præced. Πέλωρ.

Πέμμα, τ.3, c.229, d.	Πεμματοπλόκος, ib.f
Πεμματοπυρλός, ib.	Πεμπαδάρχος, t.3, c.217, a
Πεμπάζομαι, ib.b.	Πεμπαίζω, ib.
Πεμπάς, ib.a.	Πέμπε, pro πέντε, t.3, c.216, h
Πέμπελοι, οι, t.3, c.209, c.	Πεμπήδιος, t.3, c.217, g
Πεμπάζ, ib.b. & 218, a.	Πεμπέος, t.3, c.197, b
Πεμπήμελον, t.2, c.855, b. & t.3, c.217, d	
Πεμπός, t.3, c.197, b.	Πέμπος, t.3, c.217, d
Πέμπω, Mitto, &c. t.3, c.196, d	
Πεμπώδολα, t.3, c.216, h.	Πεμπώδολον, t.1, c.712, g
Πεμπώδολος, t.3, c.216, h	
Πέμφελα, Hesychio δίμολα, τραχέα: item βαθέα.	
Πεμφιγοῦδης, t.3, c.209, g.	Πεμφιδώδης, t.3, c.210, b
Πέμφιξ, t.3, c.209, d.	Πεμφίς, t.3, c.210, b

Πεμφρηδών, όνος, ἡ, Pemphredo : infectum σφηκῶδες, è vesparum genere, maius formica, minus api, aligerum, albo nigróque colore varium. montes saltúsque amat, & è fructicum floribus melleos succos carpit : inde in cauas quercus deuolat, vt tradit schol. Nicādri. Meminit verò eius Nicand. in Alexiph. vers. 183, canens μάλιστα, Πεμφρηδὼν σφῆκός τε καὶ βεμβικὸς ὄρειαι. Et in Ther. ὀλοὸς σφῆξ, Πεμφρηδὼν ὀλίγη τε. Existimatur hoc infectū idem esse cum Aristotelis πυθηδόνι, vt quæ & ipsa crabronibus non absimilis sit, sed varia, & latitudine similis apibus.

Πένεστος, t.3, c.197, b.	Πενέστατος, t.3, c.226, c
Πενέστος, ib.c	

Πενέστης, Seruus famulus: cuius opera cùm aliis in laboribus vtimur tum in colēda terra. Eurip. Phrixo, Λάσεις πενέστης οἰκέτας ἐρχαίων δόμων. Apud Thessalos πενέσται dicti feruntur οἱ μὴ ζῶντα δοῦλοι, sed οἱ ἁλῶ πόλεμον ἠλωκότες, Serui bello capti, vt εἴλωτες apud Lacedæmonios, καταῦτα apud Cretenses. Archemachus Euboicorum libro tertio scribit Arnææ incolarum eos qui in Bœotiam migrare nolebant, sed ἐνεφιλοχώρουν, Thessalis se in seruitutem dedidisse, eo pacto vt ab ipsis nec exigerentur à regione nec occiderentur, promisissēque se ipsis agros culturos & τὰς σωτηρίας ὑπὸ δώσειν. Itaque ὑπὸ τῶν καλῶν τὰς ὁμολογίας κατεμείνεν tunc quidem dictos fuisse πενέστας: postea autē πενέστας: multos verò eorum ipsis dominis fuisse locupletiores. Eosdem vocatos fuisse Θετταλικὰ τοὺς Thessalorum famulos, à ministerio seruitióque quod Thessalis præstabant, autor est Philocrates Thessalicorum libro 2. Athen. lib. 6, Suid. & Harpocration. Dicit igitur Philoxenus Thessalus apud Xen. Hellen. 6, Thesialos facilè posse naues αἰθρῶν πληροῦν, ποσούτους καὶ τοιούτους ἔχοντας πενέστας. Apud eundem Xen. Hellen. 3, quidam τοὺς πενέστας ὤπλισεν ὅθεν τοὺς δεσπότας. Sic Aristoph. Vesp. Μόνος μόνοισι τοῖς πενέσταισι ξυνὼν τοῖς Θεταλοῖς, λύσας πενέστης ὢν ἐλάττων οὐδενός : pro δούλοις, ἔφησ'. Aristoteles eos VOCAT Πενεστίας, Seruitia, Familitia. vt Polit. lib. 2, cap. 3, vbi dicit τοὺς χωρισμοὺς qui ἀποφοραὶ φέροισι, si sint ἄθρ κτημάτων κύριοι, esse multo magis ἀχαλεπτοὺς καὶ φρονημάτων πλήρεις quàm τοὺς παρ' οἰκίαις εἰλωτείας τε καὶ πενεστείας καὶ δουλείας. Et cap. 7, ἡ Θεταλῶν πενεστεία πολλαχοῦ ἐπέθετο τοῖς Θεταλοῖς· ὁμοίως δὲ τοῖς Λάκωσι καὶ οἱ εἵλωτες· οὗς ἀεὶ ὁ ἐφεδρεύοντες τοῖς αὐτοῖς κακοῖς διαπολοῦσι. Hesych. generaliter πενέσται exp. οἱ πένης εἰργάζονται τοῦ χλῶ, ἐργάται πένητες : vt dici videatur de paupertoribus qui ditioribus mercede seruiunt in colendis agris aliisve laboribus obeundis: cuiusmodi & οἱ θῆτες. videntur certè denominari κατὰ τὸ πένεσθαι, quod est εἰργάζεσθαι simul & πενητεύειν. Sunt tamen qui Thessalicos πενέστας dicant fuisse ἔθνος τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἔχον ὄνομα Πενέστου, qui genus referret ad Thessalum filium Herculis. quomodo ex Plat. De leg. affertur τὸ πενεστικὸν Θεταλῶν ἔθνος: attamen appellatiuè expositum, Seruilis apud Thessalos turba.

Πενέω, t.3, c.226, a.	Πένης, ib.
Πένεσα, ib.c.	Πενητευω, ib.d
Πενθαίνω, t.3, c.213, d.	Πενθαλέος, ib.c
Πενθάς, ib.	Πενθεῖον, ib.

Πενθερός, οῦ, ὁ, Socer. Is cuius filiam aliquis in matrimonio habet. volunt enim genero πενθερὸν esse patrem vxoris, nurui ἑκυρὸν patrem mariti. Ita igitur Bellerophontē τὸν πλουτὸν πίνακα δεῖξαι ὦ πενθεροῦ. & apud Plutarch. Romani vetantur κατὰ γαμβροῦ καὶ κατὰ πενθεροῦ λαβεῖν δῶρα. FOEMIN. Πενθερά, ᾶς, ἡ, Socrus, Vxoris mater.

Πενθέω, t.3, c.213, c.	Πενθήδρια, ib.d
Πενθήμερος, t.1, c.1463, c.	Πένθημι, t.3, c.213, d

Πενθημερὴς cæsura apud metricos dicitur quùm quintus in versu semipes δάκτυλος faciens contra naturam producitur, vt, Omnia vincit amor: & nos dedamus amori. Et πενθημιμερὲς μέτρον dicitur in quo eiusmodi sunt cæsuræ: quas nonnulli vocant semiquinarias. Quintil. lib. 9, cap. 4, Et quod duobus pedibus & parte (i. constans) πενθημιμερὲς à Græcis dicitur.

Πενθημιποδίον, ου, τὸ, Quinque semipedes, hoc est Duo pedes cum dimidio : vel Mensura duorum pedum cum semisse.

Πενθημιχρίνξ, t.4, c.545, d.	Πενθηπὴς, t.3, c.212, h
Πενθήλεος, t.3, c.213, c.	Πενθηπιεῖος, ib.
Πενθηπικῶς, ib.	Πενθήπεια, ib.
Πενθικός, t.3, c.212, h.	Πενθικῶς, ib.
Πένθιμος, t.3, c.213, a.	Πένθος, t.3, c.211, d
Πενία, t.3, c.226, d.	Πενίνη, ib.
Πενιχραλέος, ib.g.	Πενιχρὸς, ib.e
Πενιχρότης, ib.g.	Πενιχρῶς, ib.

Πένινα, Hesychio πέρνα, Calx, Calcaneum.

Πένομαι, Facio, &c. t.3, c.218, a. Πέρομαι, Pauper sum, &c. c.215, g

Πενόν, Hesychio μελανωδῆμον, Denigratum. Suprà πελὸν habuimus pro nigro & fusco.

Πεντάγραμμος, t.1, c.878, a. & t.3, c.214, c

Πεντάγωνος, t.3, c.214, f.	Πεντεδάκτυλος, t.1, c.932, c
Πεντεδάρχης, t.3, c.215, d.	Πεντεδάρχος, ib.
Πεντεδεκαέτης, t.3, c.214, b.	Πεντεδίκος, t.3, c.215, e
Πεντέδιμνον, ib.	Πεντέδιον, ib.
Πεντεδραχμία, t.1, c.1047, d.	Πεντέδραχμον, ib.
Πεντέδραχμος, ib.	Πεντέδωρος, t.1, c.1003, g
Πεντέθλον, t.1, c.110, h.	At πεντάεθλος, Victor quinque certaminum, seu quinquertii: qui & πένταθλος.
Πεντάετες, t.1, c.1294, c.	Πεντάετηρικὸς, t.1, c.1295, f
Πεντάετηρὶς, ib.	Πεντάετηρος, ib.
Πεντάετης, siue Πεντάετης, t.1, c.1294, c	
Πεντάετία, ib.	Πεντάθλέω, t.1, c.111, b
Πένταθλον, t.1, c.110, h.	Πένταθλος, t.1, c.111, a
Πεντᾶθος, t.3, c.217, h.	Πέντ αιχμος, t.3, c.214, d
Πεντάκις, t.3, c.215, e	
Πεντακισμύριοι, ib. & t.2, c.991, a	
Πεντακισχίλιοι, t.3, c.215, f. & t.4, c.522, a	
Πεντάκλινος, t.3, c.214, f.	Πεντάκορυνος, ib.g
Πεντακοσίαρχος, t.3, c.216, d.	Idem DICITVR Πεντακοσιάρχης. Ælian. in Tacticis scribit τὰ δύο σπυτάλματα esse αἰθρῶν φιβ', λόχων λβ': & τὸν πύτων αἴφηρεύθμον dici πεντακοσιάρχου: at τὰς δύο πεντακοσιαρχίας vocari χιλιαρχίαν, αἰθρῶν χιλίων κδ', λόχων ξδ'. quia vna πεντακοσιαρχία facit viros 512, λόχους 32.
Πεντακόσιοι, t.3, c.215, g.	Πεντακοσιομέδιμνος, ib.
Πεντακοσιοστὸς, ib.h.	Πεντακωμία, t.3, c.214, f
Πεντάλεκτρος, ibid.g	
Πενταλιθεῖον, ib.g.	Πεντάλιθος, ib.
Πεντάλιτος, ib.h.	Πεντα μερὴς, ib.
Πεντα μεκῶς, ib.	Πεντε μέτρος, t.2, c.898, f
Πεντα μίλιος, t.2, c.918, d.	Πεντέμοιρος, t.2, c.848, f
Πεντανιον, t.3, c.215, c.	Πεντέλοφος, t.2, c.1191, h
Πεντα πάλαιστος, t.3, c.215, a.	Πεντα πέτης, ib. & t.4, c.249, a
Πεντα πέτηλον, ibid.	
Πεντα πέτηλος, t.3, c.215, a. & 256, d	
Πεντάπετον, t.4, c.249, a	
Πεντάπηχυς, t.3, c.215, b. & 285, d	
Πεντα πλασιάζω, t.1, c.489, f.	Πεντα πλάσιος, ib.c
Πεντα πλασιων, ib.	Πεντα πλόος, ἡδς, t.1, c.488, f
Πεντάπορος, t.3, c.215, b.	Πεντα πόρπαία, t.3, c.566, e
Πεντα πόρπαι, ib.b.	Πεντα πρχία, t.3, c.214, d
Πεντᾶς, t.3, c.215, d.	Πεντασύπορος, t.1, c.1804, b
Πεντάστιχος, t.3, c.215, b. & 983, f	
Πεντάσομος, t.3, c.215, b.	Πεντάσυρος, ib. & c.1203, f
Πεντα πάλαιστος, t.3, c.1234, h.	Πεντάτυχος, t.3, c.1427, c
Πεντα φάρμακος, t.4, c.453, d.	Πεντάφυλλον, t.4, c.2483, g
Πεντάφυλλος, ib.	Πεντάφωνος, t.4, c.304, a
Πέντα χα, t.3, c.415, f.	Πεντα χαλκον, t.4, c.382, f
Πέντα χῆ, t.3, c.215, f.	Πεντα χιλιοστὸς, ib.c
Πεντάχορδος, ib. & t.4, c.565, c	
Πεντα χῶς, t.3, c.215, f.	Πέντε, t.3, c.213, g
Πεντεγκεφαλος, t.2, c.154, a	
Πεντεγραμμος, t.1, c.878, a. & t.3, c.214, b	
Πεντεδραχμία, t.1, c.1047, d.	Πεντεκαίδεκα, t.3, c.214, a
Πεντεκαιδεκαέτης, ib.b.	Πεντεκαιδεκαπαίος, ib.
Πεντεκαιδεκαπους, ib.a	
Πεντεκαιδεκάμηρος, t.1, c.1250, d. & t.3, c.214, b	
Πεντεκτενὴς, t.3, c.214, d	Πεντεκτενὸς, ib.c
Πεντεκόχοι, t.2, c.731, a. & t.3, c.214, d	
Πεντέμιλος, t.2, c.918, d.	Πεντεπενταετὴς, t.3, c.226, f
Πεντεσύεγγος, t.3, c.1138, d.	Πεντεπάλαιστος, t.3, c.1234, h
Πεντετηρικὸς, t.1, c.1295, f.	Πεντετηρὶς, ib.
Πεντετὴς, t.1, c.1294, c	
Πεντεπειαζόρδμος, Qui quintum vincitur, Quinquies victus. πειάζειν enim & ὑποπειάζειν est Vincere, & propriè quidem quinquertio. Epigr. lib. 2, in Ἀγωνιστὴς — πέντε δ' ἀπ' ἄθλων Πρῶτος ἐκηρύχθη πεντεπειαζόμδρος.	
Πεντήχαλκος, t.4, c.382, f.	Πεντήκοντα, t.3, c.215, b
Πεντηκοντάδραχμος, t.1, c.1047, e	
Πεντηκοντα ετὴς, t.1, c.1294, c.	Πεντηκοντα ετία, ib.d
Πεντηκοντα ετὴς, ib.	Πεντηκοντα ετὴρ, t.3, c.216, e
Πεντηκοντα κάρλωος, ib.a.	Πεντηκοντα λαντα, t.3, c.1235, a
Πεντηκοντάλαντος, ib.	Πεντηκοντα ρχία, t.3, c.216, c
Πεντηκόντα ρχος, ib.b.	Πεντηκοντα πόταρες, ib.a
Πεντηκοντάχοος, t.4, c.473, b.	Πεντηκοντάχοις, ib.

Πεντηκόντορος, t.3, c.216,a. Πεντηκοντόδυομαι, ib.f
Πεντηκοντήρ, ib.d. Πεντηκοντόγυος, t.1, 880, b
Πεντηκοντόργυος, t.2, c.1436, b
Πεντηκόντορος, t.1, c.1250, g. & t.3, c.216, a
Πεντηκοντούτης, t.1, c.1294, c. Πεντηκοσταῖος, t.3, c.216, g
Πεντηκοσιόμεδιμος, ib.f. Πεντηκοστή, f. ἡμέρα, ib.e
Πεντηκοστολογέω, ib.g. Πεντηκοστολόγος, ib.
Πεντηκοστός, ib.e. Πεντηκοστύς, ib.g
Πεντήρης, t.1, c.1250, d. & t.3, c.214, d. & 3875, d. e. ob.
Πεντηρεκής, t.1, c.1250, d. Πεντηρεκής, t.3, c.214, d
Πεντόβολος, ib.e. Πέντζος, t.2, c.1191, h
Πεντόρβυρος, t.3, c.214, e. Πεντώβολος, ib.
Πεντώρυγος, t.2, c.1481, f. Πένω, t.3, c.218, a
Πέξις, t.3, c.1437, c
Πέος, εος, τὸ, Penis, Mentula, Veretrum: in Epigr. & apud Aristoph. τὸ πέος ἀποπηρίασε. V N D E Πεοῖδης, Qui tumido seu crasso pene est: apud Eustath. qui & πεώλης hinc dici scribit ὅθεν καινῶδυν. Ionicum autem πεώλης est pro πέωλης.
Πεπαθώς, Ionicè pro πεπληκώς, Passus: à πάσχω.
Πεπαίνω, t.3, c.231, b. Πεπαίπαπος, ib.
Πεπαίπρος, ibid. a
Πεπελαγιδής, Pollutus, Fœdatus: à πελάω.
Πεπέλασθε, t.3, c.31, a. Πέπαμαι, t.3, c.112, c
Πεπύσαι, aor. 1 à πεπαίνω: Hesychio πραῦναι, aliis μαλάξαι.
Πέπανος, t.3, c.219, g. Πέπανος, t.3, c.231, h
Πέπανσις, t.3, c.227, f. ob. & c.231, f
Πεπασμός, t.3, c.227, f. ob. & c.231, d
Πεπέρατται, à πειρόομαι, pass. t.3, c.156, b
Πεπειρήδων, à πειρόομαι, pass. ib. c
Πέπειρος, t.3, c.232, a
Πεπεμμένος, Coctus: à πέσσω seu πέσσω.
Πεπεφασμένος, Finitus, vel Conclusus: à φράσσω.
Πέπερι, εος, τὸ, Piper: arbor Indica, fructum ferens sibi cognominem. is triplex est, πέπερι μακρόν, λευκόν, μέλαν: de quibus Dioscor. lib. 2, c. 189. Sic Plin. lib. 12, cap. 7, de Indicis arboribus, Quæ piper gignit, iuniperis nostris similes. semina à iunipero distant paruulis siliquis, quales in phaseolis videmus. Hæ prius quam dehiscant decerptæ, tostáque sole, faciunt quod vocatur piper longum: paulatim verò dehiscentes maturitate, ostendunt candidum piper: quod deinde tostum solibus, colore rugisque mutatur, in nigrum videlicet. Inde apud Galen. ad Glauc. lib. 1, ἡ δὲ τῶν πεπέρων, Medicamentum è triplici pipere confectum. Notandũ verò, dici genitiuo casu non πεπέρεως solùm, sed etiam πεπέρδος. Priore vtitur Athen. lib. 9, πεσσεύσας μετὰ πολλῶ πεπέρεως τὸ πεσσειρηδὺν χαυμάπα. vt & ex Gal. iam habuimus πεπέρεων. Posteriore, idẽ Athen. eodẽ libro, ifficia esse dicens τὰ ὀπωρῶν εἰς λεπτὰ κατακιζόμενα, καὶ μετὰ πεπέρδων συμπλαθόμενα. Et Eubulus apud eũdem lib. 2, Κόκκον λαβοῦσα Κυίδιον ἢ τῶ πεπέριδος. Possit tamẽ præcedens πεπέρδων derinatum videri etiam à nominatiuo πεπέρδις, & πεπέρίδες vocari grana piperis: vt καρίδες sunt fructus cedri, καρίδες, baccæ lauri: deducendo à πέπερι quatenus pro ipsa arbore ponitur. Apud eundem Athen. reperio E T Πεπέριον, lib. 3, quod diminutui formam habet, & piperis granulum significare videtur. Indidem D E R I V. Πεπερίτης, Piper referens, gustu videlicet. vnde piperitis dicitur siliquastrũ, quòd piperis saporem imitetur. Plin. lib. 19, c. 12, Panax piperis saporem reddit, & magis etiam siliquastrum, ob id piperitidis nomine accepto: libanotis odorem thuris, smyrnion myrrhæ. Et V E R B. Πεπερίζω, Piper imitor seu refero, Ad piper accedo: vt πεπερίζων τῇ γεύσει, apud Dioscor. lib. 2, cap. 190, de zingiberi: pro quo cap. sequ. dicit, ὁμοιοῦν τῇ γεύσει ὡσπερ τὸ πέπερι: de hydropipere.
Πεπέφθαι, Coctum seu concoctum esse: à πέσσω.
Πέπηγα, t.3, c.260, e
Πεπασμένος, Suid. accipit pro μεμιασμένος, Pollutus, Inquinatus, Contaminatus: in hoc loco Æliani, φάγοι δ' αὐ τεύγλη καὶ αὐθρώπου νεκροῦ καὶ ἰχθύος. φιλησοῦσι δὲ μάλιστα τοῖς πεπασμένοις καὶ κακόσμοις. Videtur tamen significare potius Pinguefactis, Pinguedine imbutis: à πάσσω.
Πεπηνωμένος, t.3, c.301, a. Πεπλανημένος, t.3, c.342, e

Πεπασμένος, t.3, c.346, f. Πέπληγα, t.3, c.389, f
Πέπληγον, Πεπληγών, Πεπληγώς, ib. g
Πέπληθε, Repletus est, Plenus est: à πλήθω. Nonn.
Πεπλημένος, pro πεπαλάζων, ἐνίζων: per syncopen à πελάω: apud Hom. Od. μ. Ab eodem est ἔπλωτο apud eundem.
Πεπληροφορημένος, Plenissimè, Abundé. Bud.
Πέπλιον, Πέπλις, Πέπλον, vide in sequ. Πέπλος.
Πέπλος, ου, ὁ, & Πέπλον, ου, τὸ, Hesychio autore dicitur Vestis seu indumentum muliebre: & id quidem è subtili stamine, cæteris vestibus superiniici solitum. Homer. Od. ζ, Ζωστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα: de filia Alcinoi Nausica. Iliad. ζ, de thalamo Hecubæ, Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων: è quibus vnum Ὃς κάλλιστος ἔῃν ποικίλματι (paulo antè χρυσείοισι πεπυκασμένος dicit) ἠδὲ μέγιστος, Θῆκεν Ἀθηναίης δῶρον γενέσθαι ἀνάκτος: isto eam munere placatura. Sic Iliad. ε, Minerua πέπλον κατέχευε ἑανὸν παλλὸς ἐπ' οὐδεῖ. Et Venus ibidem Æneæ obtendit πέπλοιο φαεινοῦ πλόκαμον, vt ei sit ἐνόησε βελέων: Itémque apud Xenoph. Pæd. 3, καταρρηγνύμενα τοὺς πέπλους καὶ δρυπτόμενα. Habebant & viri suos πέπλους. Nã Iliad. ω, Priamus è suis φορεσμοῖς δώδεκα ταλαντεῖα ἔλεκτο πέπλους, Δώδεκα δὲ ἀπλοΐδας χλαίνας, τόσσας δὲ τάπητας, Τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσσ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας: Achilli hæc muneri oblaturus. Et Od. η, in sedilibus Alcinoi affixis parieti ἐπὶ πέπλοι Λεπτοὶ εὔνητοι βεβολήατο, ἔργα γυναικῶν. Sic apud Xenoph. Pæd. 3, Armenius Tigranes τεθεασάμενος τὴν Τιάραν, καὶ τοὺς πέπλους καταρρήξας. Et Hyllus apud Sophoclem in Trachin. ad Deianiram de Hercule, Τὸ σὸν φέρον δῶρημα, θανάσιμον πέπλον: Vbi quem πέπλον dixit, mox appellat χιτῶνα, dicens, τεθεσπίσατο Χιτῶν' ἄπαν κατ' ἄκρον: sicut Deianira etiam de eodem, Χιτῶνα πόνων ἔβαλε. Generalius etiam vocat στολὴν, amictum, dicens, Κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ κατηυχεῖτο. vt & schol. ait curasse eum Trachine sibi afferendam λαμπρὰν ἐσθῆτα, vestem splendidam, vtpote sacrificaturo. Homerus πέπλους vocat etiam vela quibus cuirus & defunctorum cadauera integuntur. Iliad. ε, de rhedis Lycaonis, ἀμφὶ δὲ πέπλοι Πέπλωντο. Et sub finem Il. ω, fratres & sodales Hectoris ossa ipsius χρυσείῳ ἐν λαρνακι θῆκαν ἑλόντες, Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσι. Neutro autem πέπλον, cuius & Hes. mentionẽ facit, vsi sunt posteri Homeri. vt Nonn. δῶρα χρὶ πέπλα βαλόντες. Et quidam in Epigramm. θέσπεσα πέπλα. Latini quoque vtroque genere peplum dicunt, sed frequentius neutro. Plaut. Nũquam ad ciuitatem veni nisi quum infertur peplum. Virg. Crinibus Iliades passis, peplúmque ferebant. Claud. Et crines festina ligat, peplúmque fluentẽ Alleuat. Vbi etiam nota illud Fluentem. ex eo enim intelligitur fuisse στολὴν promitsam & fluxam, qualibus è lino subtilissimo aut serico hodiéque vtuntur nonnullæ gentes, laxis itidem & fluentibus. Eustath. quoque dicit fuisse τεθρίβλημα σινδονοειδές, anteriore parte fissum, laxum, fibulas habens quibus stringeretur vbi opus foret. Athenis verò πέπλος peculiariter dictum fuit velum Panathenaicæ nauis, quã Athenienses quinto quoque anno Minerua apparabãt, festo nimirum Panathenæorum maiorum. Id velum festo illo magna cum pompa circumferebatur: in eóque pictus erat Enceladus gigas à Minerua interemptus, nomina item eorum qui strenuè fortitérque se in bellis gessissent. vt ex Suida discimus. Aristot. verò πέπλον inscriptit quoddam suum σύγγραμμα in quo genealogias ducum, & nauium singularum ad Troiam numerum persequitur, scriptis etiam in eos epigrammatis distichis, teste Eust. Denique πέπλος est frutex paruulus, folio rutæ, sed latiore, coma rotunda, humi sparsa: succo plenus, eámque ob rem & μύκων ἀφεψήθη ac συκῆ dictus, vt inter alia tradit Dioscor. lib. 4, c. 168, & Plin. lib. 27, cap. 12. Meminit & Galen. in Lex. Hippocr. Huic peplo similis est ἡ πεπλίς, plena etiam ipsa candido succo, latè opaco fructice, fructu sub foliis rotundo, vt peplos: foliis portulacæ satiuæ, quamobrem & αὐθράχνη ἀγρία nominatur. Ab Hippocr. V O C A T V R Πέπλιον, teste Dioscor. lib. 4, cap. 169, & Galeno in Lex. Hippocr. Sic Plin. lib. 20, cap. 10, Est & portulacæ quam peplion vocant, non multum satiua efficacio.

At à πέπλος quatenus est τεθεσπίσμενον, D E R I V. Πέπλωμα, ατος, τὸ, idem ac ipsum primitiuum πέπλωμα, vel saltẽ ὕφασμα πεπλῶδες. Sophocles sanè pro eodem vtrunque posuit: πέπλωμα appellans quod antè πέπλον & χιτῶνα nominarat, in Trachin. de veste Herculi sacrificaturo ab Deianira missa, Θυήσεις κεφαῖ κεφνὸν ἐν πέπλωμαπ.
Πέπυμαι, pro Sapio, &c. t.3, c.418, c
Πεπυκῶδες, ib.d. Πεπυκῶδες, Fictè.
Πέπυσται, t.3, c.129, e. Πεπύσθαι, ib.f
Πεπυσμένος, Hesych. πιστεύσας: item θεωρήσας, ἐλπίσας: à them. πεπυθέν facto ex præt. med. πέπυσθαι.
Πεπύσμενος, εως, ἡ, Persuasio cum animi confusione, Confidentia, Fiducia. Paul. Epist. ad Ephes. cap. 3, ὧν ᾧ ἔχομεν τὴν παρρησίαν καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐν πεποιθήσει, libertatẽ & adicum cum fiducia. Phrynichus negat hoc vocabulum esse Atticum, pro eo enim ab ipsis dici πιστεύειν vel πεποιθέναι.
Πεποιδία, idem ac πεποίθησις, Fiducia. Hesych. πεποιδίαν exponit ἐλπίδα, προσδοκίαν.
Πεποιθότατος, affertur pro Confidentissimus: item pro Cui maximè fidimus: sed sine vllo testimonio.
Πεποιθότως, Confidenter, Cum fiducia. Hermog. Aduerbium est ex participio πεποιθώς, Confisus, Fretus. vt apud Homer. Il. ο, ἰσοποιίῃ τε πεποιθότες. Aristoph. ποίοις ὅπλοις ἢ δυνάμει πεποιθότες; Quibus armis aut quibus copiis fidentes? vt apud Virg. Astur equo fidens & versicoloribus armis.
Πεποίθω, t.3, c.130, a. Πεποιωμένος, t.3, c.450, e
Πέπονες, οἱ, t.3, c.783, d. ob.
Πεπονήκατο, Ionicè pro ἐπεπόνηντο. Apollon. vsurpauit pro ἐπόνουν, ἡτοίμαζον, Parabant, Apparabant: Argon. 2, πεπονήκατο δεῖπνα γάροντι.
Πεπονημένος, t.3, c.221, b
Πέπονθα, præt. med. à πάσχω, Passus sum. seu Factum est mihi. vnde εὖ πεπονθώς, Cui bene factum est, Qui beneficium accepit. Sic Plutarch. Othone, οὐδὲν χρηστὸν πεπονθὼς ὑπὸ τῶν πεπονθότων. Et Aristoph. πέπονθα δεινὰ, Grauis mihi facta est iniuria, Atroci iniuria affectus sum. Dicitur etiam πέπονθα pro Affectus sum animo. Philostr. πέπονθα τῶν ἀνθρώπων, quodam in te animi affectu moueor. Item aliquid πεπονθέναι ἀνθρώπῳ τινὶ dicitur pro Eodem modo affectum esse seu afficì, Idem ei accidere quod alicui: nec non Simile esse & conuenire aliquo modo. vt Aristot. Histor. anim. lib. 1, cap. 1, πέπονθεν οὖσιν ἀνθρώπῳ ἀκανθαι, καὶ ὄνυξ ἀνθρώπου ὀπλῇ, καὶ χεὶρ ἀνθρώπου χηλῇ. similitudinem enim & conuenientiam quãdam habent inter se ossa hominum & quadrupedum cum spinis piscium, vngues hominum & aurium & aliorum animantium cum vngulis quorundam quadrupedum, manus hominis cum forcipibus canci & similium. Preterea aliquis πέπονθέ τι cui aliquid accidit. Xenoph. πεπονθέναι ὅμοιον δοκεῖ, Simile quid ei accidere videtur. Sic dicitur πεπόνθασι τοῦτο οἱ ὄρνιθες. Quibus in locis præt. πεπονθέναι ponitur pro præs. πάσχειν.
Πεποιθότως, Bono animo, Cum affectu. Hermog. Ita v. l. Sed in priore signif. scribendum πεποιθότως.
Πεπορεῖν, Hes. δοῦναι, Dare: poetica anadiplosi pro πορεῖν.
Πέπορδε, t.3, c.243, e
Πέποτε, pro Πεποίηται, t.3, c.60, d
Πεπότημαι, Volaui: à poetis vsurpatur pro præsenti πέπτομαι. Apollon. ἐφαείνη ἴλλος ὅθι πεστέρω πεποτημένος. Sic πεποτάται, Ionicè pro πεποτήται, Volant, πέποντα: apud Homer. Il. β. Et in plusquamp. πεπότητο pro imperf. ἐπέπτετο, Volabat. Hesiod. Δεινὴ ἔρις πεπότηται.
Πέπουρα, à πουρόω, t.3, c.534, a
Πέπουρμαι, t.3, c.240, c
Πεπουρῆσθαι, Ionicè pro πεπουρῆσθαι, Factum esse: à πουρήσω. Herodot.
Πέπουρμαι, t.3, c.232, f. Πεπουρωμένος, ib. g
Πέπουρται, ab fol. ib. f. Πέπλαμαι, t.3, c.25, d
Πέπνυα, à πνέω, t.3, c.585, f. Πεπνυώς, ib.
Πεπνυός, t.3, c.228, e. Πεπῖος, ib. g
Πέπῳ, t.3, c.226, g. Πέπωκα, t.3, c.310, f
Πεπυρακτωμένος, t.3, c.621, g. Πέπωκα, t.3, c.301, g
Πέπων, t.3, c.230, b

Περ particula est ex earum numero quæ annecti aliis orationis partibus solent, significationem habens ἀναπωμπικὴν. ponitur enim pro Quanquam, Quamuis, Tametsi, Licet. Hom. Odyss. γ, Μέντορ μηκέτ' ἔπειτα λεγοίμεθα κηδεμόνες περ. In hac signif. dicitur etiam καίπερ. solénque poetæ hoc καὶ per tmesin interdum à περ dispellere. vt Homer. Il. α, Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεᾶ ἔπος εἰνοσιφύλλου, Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. Sic Odyss. ο, οἱ δ' ἐκ ἐδύναντο καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου Χρᾶσμαι. nisi περ hic malis pro περὶ accipere: quo modo ipsum ab Æolibus vsurpari tradit Hellanicus apud Eustath. Respondet interdum hæc particula Latinæ Cunque. vt apud Eurip. ὅπου περ ᾖς, Vbicunque sit. Sæpius vacat seu abundat. vt quum Homer. dicit οὐκ ὀλίγον περ pro οὐκ ὀλίγον, Non parum. & Aristoph. ὅπου περ pro ὅπου, Vbi. Vide & t.2, c.1678, g
Περᾶς, t.3, c.235, g. Περᾶσκω, t.3, c.239, e
Περαίας, t.3, c.237, a. Περαίνομαι, t.3, c.233, c
Περαίνω, ib. Περαιόθεν, t.3, c.237, a
Περαίομαι, ib. b. Περαίος, t.3, c.236, h
Περαιόω, t.3, c.237, b. Περαίτερος, t.3, c.236, g
Περαιτέρω, ib. Πέρεμα, t.3, c.238, d
Πέρανα, t.3, c.236, b. Περαντικός, t.3, c.233, g
Πέρας, t.3, c.232, b. Περάσιος, t.3, c.238, e
Πέρασις, ib. Περατόω, t.3, c.232, e
Περάσιμος, t.3, c.236, f. Περάσιμος, t.3, c.238, g
Περατής, ib. f. Περατόω, t.3, c.232, f
Περάω, Transeo, &c. t.3, c.237, c. Περάω, Vendo, &c. t.3, c.239, h
Περγαμηνά. Suidas αἱ μεμβράναι, αἱ δέρρεις, Membranæ, Pelles. Fuerunt autem in membranæ seu pelles literarum monumentis excipiendis ac diutius conseruandis apratæ, inuentæ post vsum chartarum. In palmarum enim foliis primo scriptitatum, deinde quarundam arborum libris, pestea publica monumenta plumbeis voluminibus, mox & pluuia linteis cõfici cœpta, aut ceris. pugillarium enim vsum fuisse etiam ante Troiana tempora, inuenimus apud Homerum. deinde in Ægypto ex papyro chartæ præparati cœptæ, diuiso acu in prætenues, sed quàm latissimas, phiduas. Mox æmulatione circa bibliothecas Ptolemæi & Eumenis, supprimente chartas Ptolemæo membranæ Pergami repertæ. Autor Plin. lib. 13, cap. 11. Herodotus antiquiorem etiã membranarũ vsum fuisse testatur. nam pag. 194, lib. 5, dicit Iones olim ἐν σπανίῃ βίβλων vsos fuisse διφθέρῃσι αἰγείῃσί τε καὶ οἰέῃσι: vnde & παῖς βίβλος ab ipsis vocatas fuisse διφθέρας. quin & sua ætate multos barbarorum ἐς παιδείας διφθέρας γράφειν solitos.
Περγάμιον, Hes. & Suidas δίμιον.
Πέργαμον, eodem Suida teste, vocant Iones τὴν πόλιν: alii verò πᾶσι τὸ ὑψηλὸ eo nomine accipiunt. Hesychio Πέργαμος est ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἰλίου, Arx Ilii, Arx Troiæ: pro quo apud Latinos poetas Pergama. vt Virg. Troiã incensam & prolapsa videntem Pergama. Iidem Pergama dicunt pro Ilio, synecdochicè. Virgil. Pergama dum peteret. Vnde apud eosdem Arces Pergameæ, Ruinæ Pergameæ, Gens Pergamea, pro Troiana. Alioqui Πέργαμος est ciuitas Asiæ: Latinis Pergamus & Pergamum. Vnde Περγαμηνός, Pergamenus. Et suprà hinc Περγαμηνὰ, l. δέρρεις, siue διφθέραι, Pergamenæ pelles: in quibus scriptitatum fuit, ac Pergamena fictilia, apud Plin.
Πέεγδς. Hesychio φρέδρεις.
Περδύλον, idem esse dicit auiculam sylueſtrẽ albam. pro quo infrà ἀστεροῦλος apud eundem.
Περδίκ, t.3, c.243, e
Περδίκα, ἀγείωτα, σίπλα, ψίλα, sunt ὀδηρθέγματα πυμβικὰ, αἰπολικὰ καὶ βουκολικὰ, quibus vtuntur quũ διώκουσιν, vt tradit schol. Theocr.
Περδικιδεύς, Περδίκιον, & Περδικοθρεῖον, in sequ. Πέρδιξ.
Πέρδιξ, ικος, ὁ & ἡ, Perdix: auis satis nota: de qua vide Aristot. Histor. anim. lib. 9, cap. 8. Plin. lib. 10, cap. 33: nec non Athen. lib. 9. Mascul. οἱ πέρδικες passim legitur: fœmin. αἱ πέρδικες apud Aristot. Histor. anim. lib. 6, cap. 12: vbi de fœmineo sexu dicitur. I N D E Περδικοθρεῖον, οὐ, τὸ, Locus vbi aluntur perdices. apud Poll. Et πέρ-

ΜΙΝ. Περδίκιον, ου, τό, Paruus perdix. Athen. lib. 14, περιελέφετο περδίκια καὶ χλωΐα ὀπτά. Idem lib. 8, ex Philippo comico, Ἀλεκτρυόνιον, φάσιον, περδίκιον. Aliàs περδίκιον est etiã herbæ nomen, quæ & ἑλξίνη dicitur, Latinis itidem Perdicium, Celso Herba muralis, Scribonio Herba vrceolaris: vulgo Parietaria. Nomen ei dedit perdix auis, id maximè eruens, vt tradit Plin. lib. 21, cap. 17: & ante eum Theophr. Hist. plant. lib. 1, c. 11. Idem Plin. eiusdem libri cap. 30, Parthenium (inquit) Celsus apud nos perdicium & muralium vocat. ΙΤΕΜ Περδικιδεύς, έως, ὁ, Pullus perdicis. Vde infrà in Πελεστρεύς.

Πέρδομαι, t. 3, c. 243, d. Πέρδω, ib.

Πέρεμι, affertur pro Circumeo. item pro Supero, Superstes sum. sed scribendum pro eo πείειμι.

Πέρηθεν, t. 3, c. 237, e. Πέρλω, ib.

Περῆσαι, Ionicè pro πρᾶσαι: à them. πράω.

Περιπτέλου, t. 3, c. 238, g. Περικτὸς, ib.

Πέρθαι, pro Πεπόρθαι, à Πέρθω, t. 3, c. 234, b

Πέρδομαι, t. 3, c. 244. a. Περθὼ, t. 3, c. 243. h

Περὶ, cũ genit. t. 3, c. 245, c. Περὶ, cum dat. c. 246, e. Περὶ, cum accus. Circa, &c. c. 247, b. Περὶ, Circiter, &c. c. 249, d. Πέρι, t. 3, c. 245, f

Περιαγαπαζόμενος, t. 1, c. 6, d. Περιαγαπάω, ib.

Περιαγγέλομαι, t. 1, c. 23, e. Περιαγγέλλω, ib. d

Περιαγείρω, Circumquaque congrego: seu vndiquaque. Pass. Περιαγείρομαι, significat etiam A confluentium multitudine circundor. Plato Politic. lib. 5, in fine, ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι ἀθλητά.

Περιαγεὶς, particip. t. 1, c. 94, h

Περιαγὴς, ibid.

Περιαγκάμψας, Hes. καμπτῆς. sed fortitã scribẽdum κάμψας. vt περιαγκάμψας poeticè dictum sit pro περιανακάμψας, à them. περιανακάμπω.

Περιαγκωνίζω, affertur pro Manus post tergum vincio. sed sine exemplo. Apud Suid. περιαγκώνισμα legitur, sine expositione & ipsum.

Περιαγοραῖος, Hesychio περιαγορευτὴς & περιαπλόρος: Suidæ itidem λάλος. vt sit Qui circa forum versatur, Circumforaneus, Rabula, Loquutuleius.

Περιάγνυμι & Περιαγνύω, t. 1, c. 94, g

Περιαγχω, t. 1, c. 57, d

Περιάγω, Circumago, t. 1, c. 82, c. Περιάγω, Lustro, ib. d. Περιάγω, Perduco, ib. e. Περιάγω, Redigo, ibid. h. Περιάγομαι, ib. e

Περιαγωγὴ, t. 1, c. 82, h. Περιαγωγὸς, t. 1, c. 83, a

Περιαδεῖς, Hesychio sunt περίουτοι & περίοποι. Pro posteriori signif. videtur dicendum potius περιαεῖς seu περιαέες, ab ἄημι.

Περιάδημα, t. 1, c. 118, d. Περιάδω, ibid.

Περιαθρέω, t. 1, c. 136, g. Περιάθρησις, ib.

Περαίνυτο, Hes. περιελάμβανεν, περιεῖχεν. Alioquin περιαίνυμαι idem est quod περιαιρέομαι, Detraho, Demo.

Περιαιρέομαι, t. 1, c. 199, d. Περιαίρεσις, ib. f

Περιαιρετέον, Detrahendum, Adimendum seu Demẽdum.

Περιαίρετος, t. 1, c. 199, g. Περιαιρέω, ib. d

Περιακοντίζω, Iaculis vndique ferio.

Περίακτος, t. 1, c. 83, c. Περιακρέω, t. 1, c. 316, a

Περιακρὴς, t. 1, c. 315, h. Περιακρόομαι, t. 1, c. 318, c

Περιαλείφω, ib. Περιαλίπτομαι, ibid.

Περίαλλα, adverb. t. 1, c. 345, a

Περιαλλόφυλλος, ib. c. & t. 2, c. 93, f

Περίαλλος, t. 1, c. 345, a

Περίαλος, Hesychio & Suidæ τὸ ἰσχίον, Coxa.

Περιαλουργὴς, t. 1, c. 369, a

Περιαμάω, Circumcirca meto seu demeto. vnde περιαμητὴ ἄρφος, quod Hes. simpliciter exp. θερίσας.

Περιαμμα, t. 1, c. 498, g. Περιαμπέχω, t. 1, c. 1332, d

Περιαμπῆχω, t. 1, c. 1362, d

Περιαμύω, Protego & defendo à circumstantibus periculis. Plut. Alcib. τὸν δὲ Σωκράτους πεζῇ μετ' ὀλίγων ὄντα χωρουῦντες, οὐ παρήλασαν ἰδόντες, ἀλλὰ παρέπεμψε καὶ περιήμυνεν.

Περιαμύσσω, siue Περιαμύττω, Circumscarifico, Circumcirca laucio. Meraphor. in Axiocho, δέος τι ποικίλον περιαμύσσον τὸν νοῦν, Saucians, Lacerans.

Περιαμφιέννυμι, seu Περιαμφιεννύω, Circumvestio.

Περιαμφίδας, Eupolis nominauit τοὺς τῶν δοίδυκος ὀν τῷ θυείᾳ περιαμφιέσας, teste Poll. lib. 6, cap. 13.

Περιάμφοδος, t. 2, c. 1104, a. Περιαυλίζω, t. 1, c. 448, f

Περιαυτέω, t. 1, c. 469, c. Περιαυτολόμενον, ib.

Περιαυοῖδες, Hesychio & Suidæ ἡ ἐγκύκλιος ᾠδή. apud hũc oxytonos scriptum est.

Περιάπομαι, t. 1, c. 498, e. Περίαπος, t. 1, c. 499, a

Περιάπτω, t. 1, c. 498, e. Περιαρρόω, t. 1, c. 534, b

Περιαρμόζω, t. 1, c. 583, b. Περιαρόω, t. 1, c. 543, d

Περιαρτάω, vt περιάπτω, Circùm appendo seu alligo.

Περίαστος, εος, ἡ, ἢ περιάδω, sonat q. d. Circumcentus, vel Circumsonantia. Plut. De aud. φωνὴ ἐμμελείας πόσι καὶ μαλακότητι καὶ περιάσεσιν ἐφηδύνοντες.

Περιαστράπτω, t. 1, c. 595, b

Περιαυγάζω, idem quod περιαστράπτω seu περιλάμπω, Splendore lucẽque circumfundo, Circumquaque illumino, Collustro. Heliodor. initio Fabulosæ Histor. ἡλίου περίαυγάζοντος τοῖς ἀκρωρείαις.

Περιαυγὴς, t. 1, c. 601, e. Περίαυγος, ib.

Περιαυτοδίζομαι, t. 1, c. 1440, e

Περιαυτίζεται, Hesychio μεγαλοφρονεῖ, itémque Suidæ περὶ αὐτὸ μέγα φρονεῖ. quod & περιαυτοδίζεται. Suid. exp. etiam ἐν αὐτῇ τῇ λέξει ἀνδραγαθίζει. Vide & Περιεαυτίζεσθαι.

Περιαυτολογέω, De se loqui, Ipsum se prædicare & iactitare, vt solent homines gloriosi. VNDE Περιαυτολογία, Sui ipsius prædicatio & laudatio. Plut. in Cicer. ἡ δὲ Κικέρωνος ἐν τοῖς λόγοις ἀμετρία τῆς περιαυτολογίας, ἀκρασίας τινὰ καταφορᾶ φεύς δόξαν. Idem in lib. De laude propria, τοὺς τεφανουμένους ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἕτεροι νικῶντας ἀπαγορεύειν, πλὴν ἀπόδειξιν τῆς περιαυτολογίας ἀφαιροῦντες. Et rursum, πλὴν ἐν ἀλλοτρίοις ἐπαίνοις εἰς μέσον ὑπὸ φθόνου καὶ ζηλοτυπίας ἐξωθουμένοις περιαυτολογίαν. Ibidem ἡ περιαυτολογία dicitur habere μέγα ὁρμητήριον πλὴν φιλαυτίας. Odiosa vtplurimum & iniucunda est hæc περιαυτολογία & laus propria: ferri tamẽ potest vbi moderata est. vt apud Virg. Sum pius Æneas fama super æthera notus. Sic Achilles Homericus Il. φ, Οὐχ ὁσίας οἴος κατὰ κόσμον κοῦρος τε μέγας τε

Περιαυχένιος, t. 1, c. 608, b. Περιβάδιμι, t. 1, c. 651, b

Περιβαίνω, t. 1, c. 641, b. ob. & c. 651, b

Περιβάλλομαι, t. 1, c. 695, b. Περιβάλλω, t. 1, c. 694, h

Περιβαεῖς, Hesychio sunt ὑποδήματα, genus calceamentorum. pro quo apud Suid. scriptum περίβαλα: minus rectè, vt opinor. NAMET Περιβαείδες dicuntur fuisse γύνοι ὑποδημάτων γυναικεῖον, genus calceamenti muliebre, teste cùm Hesych. tum Suida, in exemplum afferente ex Theopompo comico, ὑπὸ σοῦ λαβὼν τοὺς περιβαείδας. Meminit Poll. quoque τῆς περιβαείδος, dicens fuisse calceamentum ancillarum maximè. Ita enim Cephisodorus Trophonio, σπουδάζειν τι τῆς λεπτογλωσσίας. Ἐὰν οἷς τοῦ χρυσοῦ τοῦτ' ἔστι αἴνιγμα. Νεῦ σ' ὦ κῶρ ἡ θεραπαινὶς ἔχω περιβαείδας.

Περιβείω, t. 1, c. 740, h. Περιβλεπτος, t. 1, c. 751, h

Περιβλέπτω, ib. g. Περιβλημα, t. 1, c. 695, g

Περιβλητὸς, ib. h. Περιβλίζω, t. 1, c. 756, c

Περιβοάω, t. 1, c. 758. g. Περιβόητος, ib.

Περιβοήτος, t. 1, c. 759, a

Περιβοθρῶ, ὦ, Scrobem seu foueam duco circum, Circumfodio. Theophr. De caus. plant. lib. 5, cap. 18, ὁ δὲ τῆς πίτυος χαλεπώτατος ὅταν περιβοθρωθῇ ἡ γυμνὰ λάβῃ τὰ δένδρα. Columella hoc vocat Circumfodere & Ablaqueare.

Περιβόλαιον, t. 1, c. 696, c. Περιβολὴ, ib. a

Περιβολος, ibid. d

Περιβομβέομαι & Περιβομβέω, t. 1, c. 762, g

Περιβόσκομαι, t. 1, c. 782, d

Περιβωμὸς, affertur pro Montosus seu Montuosus.

Περιβρεχμόνιον, t. 1, c. 788, b

Περιβρέμπομαι, Circumfremit. Dionys. De situ orb.

Περιβρομέω, t. 1, c. 789, a. Περιβούρομαι, t. 1, c. 795, a

Περιβρωσις, t. 1, c. 783, h. Περιβρώσκω, ib.

Περιβώμιος, t. 1, c. 801, a

Περιβωτὸς, Ionicè pro περιβόητος, Decantatus, Celebris. vt περιβωτὸς Ἴλιος in Epigr.

Περιγαυόω, ὦ, Lætitia & voluptate circumfundo, Exhilaro. vt Theophyl. epist. 52, περιγαυώσω τοῦ οἴνου πιὲ αἰνόφλυξ καὶ σκηκιόντος: ita nimirum vt magis magisque vinum appetant quò magis ipsum biberint.

Περιγλῆρος, t. 1, c. 808, a. Περιγλυκὺς, t. 1, c. 832, b

Περιγνωθὴς, t. 1, c. 850, f

Περιγνωσκω, Consenesco, Inueterasco.

Περιγόγγυμαι, vel Περιγόνυμαι, t. 1, c. 831, e

Περιγλαγὴς, Lacte plenus, vel succo lacteo. Hesych. enim περιγλαγὲς affert pro περίπλεον γάλακτος: item περιγλαγέας pro γεγαλακτωμένας: desumptum ex Hom. Iliad. ω, vbi dicit, ὡς ὅτε μέγα σταθμὸν ἀνὴρ ἐμπλήσῃ γλαγέας καὶ πέλλας. Sed Eust. rectius expon. περιστὰς πληθύσας γλάγους, id est γάλακτος. quum subiungat etiam poeta, ὕδωρ ἐν εἰαρινῇ ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει.

Περιγλωμάομαι, ὦμαι, Oculorum pupillis lustro, Circumspicio. vnde apud Theocr. περιγλωμάμενος ὄσσοις, de leone omnia collustrante oculis.

Περιγλύφω, t. 1, c. 851, g. Περίγλωσσος, t. 1, c. 856, d

Περιγλωσσὴς, t. 1, c. 857, b. Περιγραμμόω, t. 2, c. 55, e

Περίγραα, ας, ἡ, instrumentum fabile, denominatum περὶ τὰ περὶς γράειν, id est ἐνδύειν seu γράφειν καὶ ξέειν τὰ ξύλα οἷς δόπουρεῖται περιαγραμμένη, καὶ οὔπω ἐξακριβωθῆ ὀνομάτων ἰσότητα. veluti quum dicitur ὁν περίγραα πυθάγορας pro ἴσος πάντα ὡς εἰ ἐπεπραγματεύθη δέμ τινος περίγραα. Ita Eust. Latini circinum vocant, Græci alio nomine διβήτεα.

Περιγραπτὸς, t. 1, c. 875, g. Περιγραφὴ, ib.

Περιγράφω, ibid. e

Περιγυρίδας, Hes. & Suid. περιφερείας, Circumferentias.

Περιδαρδάπτειν, Deuorare, Laniando absumere: καταθύειν Hesychio: afferenti itidem περιδαρδάπτειν pro καταθύειν. Sic & Suid.

Περιδέδρομα, Circumcurri: interdum & Ambeo. à περιδρέμω. pro quo vsurpatur περιτρέχω.

Περιδεὴς, t. 1, c. 922, b. Περιδέες, ib. a

Περιδεὴς, t. 1, c. 921, h. Περιδεΐδιος, t. 1, c. 920, f

Περιδεινεῖσθαι, repetitur scriptum pro περιδινεῖσθαι: itémque περιδίνησις pro περιδίνησις: & περιδεινηπιὰ pro περιδίνηπιά. Significat autem περιδινεῖσθαι idem quod περιστρέφεσθαι, περιελίττειν.

Περιδεινὸς, Hesychio est περιπαθὴς. seu valdè δεινός. At περίδεινον idem esse dicit περιεστῶς. pro quo infrà περίδινος.

Περιδέπιον, t. 1, c. 935, a

Περιδέιρον, nominatur ἡ σύμπασα τοῦ αὐχένος περιαγωγὴ, teste Poll. hoc est Totus ceruicis flexus atque circunductio. Hesychio est τὸ κατὰ πάσαν τῆς περιγραφῆς τοῦ βραχίονος.

Περιδίξια, t. 1, c. 961, f. Περιδέξιος, ib.

Περιδέραιον, t. 1, c. 948, f. Περιδέραιος, ib. e

Περιδέρις, ib. f. Περιδέρομαι, t. 1, c. 945, d

Περιδέρραιος, perperam apud Plut. scriptũ pro περιδέραιος.

Περιδευκὴς, Hesychio est περιεστὼς πεποικιλμένον.

Περιδέω, t. 1, c. 964, f. Περιδεῶς, t. 1, c. 922, a

Περίδηλος, Hesychio περιφανὴς, Conspicuus: Item Perspicuus. At pro περιδήλιον quod apud Suid. legitur, & exponitur πεποικιλμένον, Hesych. habet περίδεινον, Platonis codices περίδινον.

Περιδίδομαι, idem quod παραθεμέλλομαι, Depono, seu Deposito pignore certo, Ex pacto certo: seu Paciscor. vt apud Suidam, ὀφέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι. quod exp. περὶ τῆς κεφαλῆς σωθήσειν θέσθαι. Sic ex Aristoph. affert, Αἰ λῆς, περιδοῦ ναῦ μοι περὶ θυμιατῆρ' ἀλῶν, pro, εἰ βούλει, πείσωμεν σε σωθήσεις περὶ ἀλῶν μετὰ θυμιατῆρος πεπεμμένων. quomodo schol. quoque exponit. Itidémque apud eũdem comicum in Nub. περιδοῦ ναῦ ἐμοὶ Εἰ μὴ τὸ τρόμεθ', ὅρα, ὅρα, ἡμέτερον, itidem exponũt σώθου, σωθήσεις ποίησον: malim ego Depone, (vt apud Virg. De grege non ausim quidquam deponere tecum) seu Deposito pignore certa, Ex pacto certa. Notãda porrò hìc cõstructio est περιδοῦ ἐμοὶ εἰ μὴ, pro περιδοῦ ἐμοὶ περὶ τοῦ εἰ μὴ. Homer. quoq; in hac signif. vtitur verbo isto, sed omisso περὶ cum genitiuo solo construit. vt Iliad. ψ, Δεῦρό νυν ἡ θείσθω περιδώμεθον ἠὲ λέξωμεν. id est σωθήσεις ποιώμεθα, Paciscamur, seu Ex pacto certemus. Et Odyss. ψ, Ἀλλ' ἔπευ· αὐτὰρ ἐγὼ τόδε μέν σε περιδώσομαι αὐτὸς, Αἴκεν σ' ἐξαπάφω, κτείναί σ' οἴκτιστον ὀλέθρῳ, id est περὶ ἐμοῦ aut κατ' ἐμαυτοῦ σωθήσεις ποιήσομαι, Ita de me tecum paciscar, Hoc pacto me obstringam. Sic VERBALE Περίδοσιν Hesych. exp. σωθήκην & σωθήκης θέσιν, Pactum, Depositionem pignoris & certationem ex pacto.

Περιδτέφρω, t. 1, c. 1142, f. Περιδινέομαι, t. 1, c. 1010, e

Περιδινέω, ib. Περιδίνης, t. 1, c. 1019, g

Περιδίνησις, t. 1, c. 1020, f. Περιδίνητος, ib. g

Περίδινος, t. 1, c. 1021, c. Suprà περίδεινος.

Περίδοσις, in Περιδίδομαι. Περιδοῦ, ib.

Περιδυπέω, t. 1, c. 1046, b. Περιδραξὶς, ib. g

Περιδράπομαι, ib. g. Περιδρομὴ, t. 3, c. 1663, h

Περιδρομάδες, t. 3, c. 1664, f. Περίδρομος, ib. a

Περιδρύφη, Hesych. περιξέη: à δρύφω seu δρύπτω. Inde pass. περιδρύφθη, apud Hom. Il. ψ, Ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, σῶμα τε ῥῖνάς τε, Circumcirca laceratus ac sauciatus est.

Περίδρωσις, t. 3, c. 1793, c

Περιδύω, Circumuestio, Induo. vnde pass. περιδύεται, quod Hes. exp. περιβάλλεται, κρύπτεται: itẽ εἰσδύεται. Habet & contrariam significationem hoc verbum, vt idem testatur, περίδυσο exponens ἀπόδυσο. Itidem verò & Poll. tradit Hyperidem περιδύσαι dixisse quod alii ἀποδύσαι & περιλωπῆσαι, Sophocles ἀπολωπήσαι, Exuere, Detractis vestimentis spoliare. Sic apud Suid. περιδύσας τὸν ναόν, ὡς καὶ τὰ σκεύη τὰ θεοῦ βαστάσαι.

Περιδωμεθα, in Περιδίδομαι. Περιδώσομαι, ib.

Περιέδω, t. 1, c. 1078, f

Περιεθέλω, Supra modum volo. Hes. περιεθέλει, exp. ἠράσθη: itémque περιεθέλησε, ἠράσθησε.

Περιείδω, Negligo, vt περιορᾶν. Vnde οὐ περιείδε, Non neglexit, Non passus est. Interdum enim περιιδεῖν exponitur etiam Pati, Sinere. vt quum dicitur περιεῖδε χρήσασθαι: apud Herodot. lib. 4, pag. 163, ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπωθέετο, ἀλλὰ περιεῖδε χρήσασθαι: videlicet τὸν Σκύθαν qui ipsi ὁμιλήσαι θέλει.

Περιειλέω, t. 1, c. 1126, f. Περιείλημα, ib.

Περιειλημμένως, Hesychio περιεκπεπαῖτα περιλαμβάνω.

Περιείλησις, t. 1, c. 1126, g. Περιειλίσσω, t. 1, c. 1188, f

Περιειλμὸς, t. 1, c. 1380, h

Περίειμι, Superior sum, & c. t. 1, c. 1135, d. Περίειμι, Circumeo, &c. c. 1140, d

Περιείργω, Circumquaque arceo & prohibeo, ingressu videlicet aut egressu. Thucyd. lib. 2, χωρίον ᾧ ἔτυχεν ὄρυγμα μέγα περίεργον, καὶ οὐκ ἰὼν ὁδὸς. vbi Schol. exp. περικλεῖον τοῖς ἐμβαίνοις, circùm claudens & exitu prohibens ingressos.

Περιείρω, Circùm annecto seu appendo.

Περιεκπαῖς, t. 1, c. 1353, f. Περιεκλυκῶς, t. 1, c. 1354, a

Περιεκπικώτερον, ib. Περιελαύνω, t. 1, c. 1170, f

Περιέλυσις, t. 1, c. 1179, c. Περιέλιξις, t. 1, c. 1186, a

Περιειλίσσω, t. 1, c. 1185, h. Περιειλίσσομαι, t. 1, c. 1186, a

Περιέλκω, t. 1, c. 1195, c

Περιελλείπω, affertur pro Deficio, Inferior sum.

Περιέλω, inus. thema, à quo περιαιρέω mutuatur sua tempora. significat verò Detraho, Demo: item Demolior.

Περιεμεκτῆν, vide infrà in Περιημεκτῆν.

Περιεναυτίζεσθαι, apud Hes. legitur, expositum ἐν ἑαυτῷ ἐνδιαπειθεῖν, ἀποδιδόναι ἑαυτῷ. sed ordo alphabeticus pro eo requirit περιαυτίζεσθαι, vt pote interiecto inter περιαυθαδίζεται & περιαυτίζεται, vt sit, In sese prædicando immorari, sicut περιαυτολογεῖν.

Περιενεγκεῖν, Circumferre: à περιενεγκὼν seu περιφέρω.

Περιενιαυσίου τοῦ ἔρους, affertur pro Ineunte vere. pro quo dicitur ἐνιαυσίου.

Περιένυμα, t. 1, c. 1380, g

Περιεῦσαι, Ionicè pro περιοῦσαι, Superstites: à περίειμι.

Περιεπιφίμωσις, εως, ἡ, cũ dicitur Quum retracto glandis nerno præputium adduci nequit. pro quo infrà περιφίμωσις.

Περιεπλεο, poeticè pro περιεπίλου: à περιεπέλομαι.

Περιέπομαι, Circumcirca sequor, seu Prosequor. Herodian. lib. 5, αὐτοῦ τὸ περιέπουσι ὡς ἰδίῳ χοῦδι δὴ τοῦ θεοῦ, Ipsum circumfuti sequebantur: de Heliogabalo deum suum curru deducente.

Περιέπω, significat itidem Prosequor & obeo: sed in alio significatu, nimirum Prosequendo & obeundo seu affectando tueor & protego, Curo, Foueo. vt Hes. quoque περιέπει expon. περιέχρηται, θεραπεύει. Ita ex Plutar. Numa affertur περιέπειν τὸν πατέρα pro Patrem fouẽs. Et ex Xenoph. μάλα περιέπειν τὸν οἶκον, pro Admodum fouebat & protegebat domum. Non malè redditur etiam Colere, Reuerenter habere. vt apud Philonem

De mundo, τὸν ἐλευθερώσαντα οὐ περιέπει, affertorem suũ non colit & obseruat. Et apud Synes. epist.99, αἰδεῖ γὰρ μουσῶν τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς ἄξιον περιέπειν, καὶ μὴ δευτέρας τιθεσθαι τῆς κολακεύειν τοὺς θύρας εἰδότων, Colere, Obseruãtia prosequi. Sic apud Plut. in Sympos. sept. sap. περιέπειν αὐτὸν τὸν ἄνδρα καὶ φιλοφρονεῖσθαι: de Cleobulina pectente Anacharsidem. Quo loco nota περιέπειν & φιλοφρονεῖσθαι copulari, vt apud Herodian. περιέπει καὶ αἰδῶ τε καὶ τιμὴν ὑπονέμειν, lib. 5, περιέπεισιν αὐτὸ ὡς καματῶ κτηθέν, αἰδῶ τε καὶ τιμὴν ὑπονέμων. Dicitur etiã τιμᾶς περιέπειν, vt Latinè Prosequi honoribus. Xenophõ in Symp. πῶς οὐκ οἴει αὐτὸν, ὅτιν' ἱρῶτο εἰς ζῶτα σωτερὸν τὴ κράτησι, τῶτον τὰς μεγίστας αὖ τιμᾶς περιέπειν; Interdũ cum aduerbio iunctum reperitur pro Tracto, μετὰχειρίζομαι. Herodot. οὗ περιέπτε. Idem pass. voce & signif. περιέφθησαν πρηχθέντα, Asperrimè tractati sunt & acerbissimè mulctati. Media voce idem in act. signif. περιέψαθαι ὡς πολεμίοις, tractaturos vt inimicos. & rursum, ἄτε πολεμίοις περιέψαθαι. Vbi quidam interpr. etiam Persequituros esse.

Περιεγχάζομαι, τ.1, c.1232, e

Περιεγρέω, affertur pro Curiosus fuit: sed sine exemplo.

Περιεργία, τ.1, c.1232, e. Περίεργος, ib. c

Περιέργω, τ.1, c.1241, f. Περιέργως, τ.1, c.1232, d

Περιερέπων, Hesychio & Suidæ κοσμοκράτωρ, Remigans.

Περίεημα, τ.1, c.1144, d

Περίερον, Hesychio περιπόνον: item σχοῖνον.

Περιέρρων αὐτὸν οἷς ἐδύνατο, Suid. ex Pherecratis Crapatallis affert pro ζητῶν, Quærens: deriuatum dicens ex ἔρρων quod est φθειρόμενος.

Περιέρχομαι, τ.1, c.1272, a. & t.4, c.548, e. ob.

Περιεσπεμμένος, τ.3, c.828, c. Περισπεμμένος, ib. d

Περιεσμένος, τ.1, c.1380, h

Περιέσταπται, Circumamictus est, Indutus est: à περιέστυμι seu περιέω. à quo & περιέσταται, Circumamicire & induere se. Hesiod. Τὼ περιέσταται.

Περιεστήκω, idem quod περίεστα μαι, Circumsto. vnde περιεστήκει apud Suid. quod itidẽ exp. περιεσταθήσεται. Thema est factum ex περιέστηκα præterito medio verbi περίεστα μαι.

Περιέστη, τ.1, c.1783, f

Περιεστιγμένη, & Περιεστιγμένον, sunt σημεῖα quæ τοῖς βιβλίοις παρατίθενται, signa seu notæ quæ libris apponũtur. Vide Diog. Laert. in Platone, p.123, meæ edit. Vbi etiam est ἡ πλὴν περιεστιγμένη, & ὀβελὸς περιεστιγμένος, & αὐτὸ σημεῖον περιεστιγμένον.

Περιέ χατα, pro Extrema affertur cum hoc exemplo adespoto, περιέχατα νεμομένου τῶ πυρὸς, Extrema iam vastante incendio. Sed viderint.

Περιεχθεὶς, Tractatus: vide in Περιέπω.

Περιέχομαι, τ.1, c.1353, a. Περιέχω, ib. c

Περιεών, Qui superest, Superstes: Ionicè pro περιὼν, à περίειμι.

Περιζεῶν, τ.1, c.1398, h. Περιζέω, ib.

Περιζώματα, ὧν, dicuntur Lora quæ περιελίσσονται τῆς ζυγῆς, Catomi Lora subiugalia: alis Lora iugalia. Xenoph. Pæd. 6, ἔχειν δὲ χρὴ ἱμάντας. τὰ μὲν πρόσθια καὶ αἰθρόπτις καὶ ἵππος ἱμάσιν ἠρτῆσθαι. ὧν κατωτέρω μὲν ὧν καὶ περίζωμα μὲν ἀνάγκη ἔχειν, ὧν μὴ τῆς ἔχει περίζωμα. Citatur is locus à Suida quoque, sed non exponitur.

Περίζυξ, Hesychio est ὁμόζυγος. σύζυγος, Eidẽ subditus iugo.

Περίζωμα, τ.1, c.1413, a. Περιζωμάτιον, ib. b

Περιζώνυμι, τ.1, c.1412, g. Περιζωννύω, ib.

Περιζώστρα, τ.1, c.1413, b. Περιηγέομαι, τ.1, c.1428, e

Περιήγημα πικὸς, ib. f. Περιηγής, τ.1, c.83, a

Περιηγησις, τ.1, c.1428, f. Περιηγητὴς, ib. g

Περιηγητικά, ib. h. Περιηγητικὸς, τ.1, c.1429, a

Περιήκης, Hesychio ὁ περιπορφυρὸς χιτών, Prætexta.

Περιηλιθίου, τ.1, c.82, g. Περιηλοῦμαι, τ.1, c.1428, e

Περιηθέω, τ.1, c.1449, d. Περιήθημα, ib.

Περιηκὴς, Acutus: vel Admodum acutus.

Περιήκω, τ.1, c.1691, e

Περιήλυσις, εως, ἡ, Circuitus: περίοδος, Hesych.

Περιημακτῶν, eidem est ἀγαλακτῶν, δυσκολαίνων, αἰτιᾶσθαι, Ægrè ferre, Molestè ferre, Grauiter ferre, Molestia & dolore afficiob, Grauari. Frequẽter hoc verbo vtitur Herodotus. vt lib.8, pag.315, οὕτω γὰρ μάλιστα ἐκπεφεύγοτων περιημάκτων, hi enim maximè omnium ægrè ferebant quòd hostis effugisset. Construit etiã cum datiuo, dicens περιημάκτε τῇ ἔδρῃ, grauabatur statione. Et περιμακτέων τῇ ἀπάτῃ, Ægrè ferens quòd deceptus esset, Indignans, Grauiter ferens: ὁ δὲ, περιημακτήσας τῇ ἀπάτῃ τῆς ὅρκου, δῆλα ποιεῖ μὴ τῷ ξείνῳ, ἀποίεε πειθόδε: lib.4, pag.172. Et alibi, περιημακτέων τῇ συμφορῇ, Calamitatem molestè ferẽs. Suidas in priore loco scribit περιεμακτήσας, exponens itidem δεινοπαθήσας. sed scribendum esse περιημακτήσας; patet ex simplici ἡμακτῶν, quod & ipsum significat διαφορεῖν apud eundem Herodotum. Idem Suidas vt ἡμάκτων, ita & περιημάκτων affert pro διαφορεῖν, cum hoc exemplo, οἱ δὲ Φωκέες περιημάκτων τῇ δουλοσύνῃ.

Περιηχέω, τ.1, c.1485, f. Περιθέλπω, τ.1, c.1497, a

Περιθαμβὴς, τ.1, c.1552, g. Περιθαρσὴς, τ.1, c.1503, d

Περιθείωσις, Sulphure, seu sulphuris suffitu lustro. VNDE Περιθείωσις, Lustratio quæ fit sulphure. Plato in Cratylo, αἱ τῶν μαντικῶν φαρμακοῖς γινόμεναι περιθείωσις. Paulo antè generali vocabulo dicit καθαρσὶς & καθαρμοί.

Περίθερμος, τ.1, c.1546, a. Περίθεσις, τ.3, c.1508, e

Περίθεσις, ib. f. Περιθέω, τ.1, c.1551, a

Περιθραύω. Confringo, Frangendo comminuo. Hesych.

Περιθρεκτὴν, τ.3, c.1663, h. Περιθριωοῦμαι, τ.1, c.1583, f

Περιθριγκόω, ὦ, Circummunio θριγκῷ, hoc est lorica aut septo. Item Circumsepio. Plut. Mario, Μασσαλιώτας λέγουσι τοῖς ἐθνεσι περιθριγκῶσαι τοῖς ἐμπτελῶσας.

Περίθριξ, τ.1, c.1586, f. Περιθρομβόω, τ.3, c.1653, a

Περιθρυλλέομαι, τ.1, c.1580, g. Περιθυμος, τ.1, c.1606, b

Περιθύμος, ibid.

Περιθυρεῖν, Circa ianuam versari: Hesychio τὸ ὀδὴν τῆς θύρας ἱστάναι, In foribus stare.

Περιθυσκυίδιος, τ.1, c.1634, c

Περιιδεῖν, Circumspicere. vt περισκοπεῖν. Isocr. Euag. περιιδεῖν ἐπιτρεψε αὐτῷ βοηθήσοντα. Et Thuc. lib.4, περιιδεῖν τὸ μέλλον, rerum euentum speculari. Item Negligere: neenon Sinere: sequente accusatiuum participio. Herodot. ὦ μὴ περιίδητε δῆλα φανέντας αὐτοὺς, nisi eos diffugere fueritis. Idẽ, μὴ περιίδητε ἡμᾶς δῆλα φανέντας, Ne finatis nos pessundari. Et in Chione, de Arione, περιϊδεῖν αὐτὸν ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ σφαῖρα ἐν τοῖσι ἐδωλίοισι αἰεῖσαι, Sinere se. Est à th. περιόδω, refertur etiam ad περιοράω.

Περιίδμεναι, poeticè pro περιιδεῖν, facta syncope etiam. Cũ genitiuo iunctũ significat Scire supra, Scire plus quàm. Hom. Il. ο, Οὐδέκα τοι περιίδμεν θεὸς πολεμήϊα ἔργα, Τοιοῦτα καὶ βουλὴν ἐθέλεις περιίδμεναι ἄλλων.

Περιϊδρόω, τ.3, c.1793, c. Περιίδρωσις, ibid.

Περιϊέναι, Circumire, Peragrare, Lustrare. vt περιϊέναι πᾶν Γαλάτην, Plut. Numa. Sequente εἰς significat Peruenire seu Deuenire. Herodot. οὐμὸν οὐδὲ ἡ βασιλήϊη ἐς Ἀλέξανδρον περιήϊε. Est à verbo περίειμι, composito ex εἶμι quod est Eo, Vado.

Περιϊζόμαι, τ.1, c.1091, e

Περιϊπτεύω, Circumequito, Obequito. Polyb. περιϊπτεύσαντες καὶ ἠγωνίσαντο κατὰ τόπον τοῖς πολεμίοις.

Περιϊπτῆμαι, τ.1, c.1714, a

Περιίστανται ὥρας, Hes. affert pro περιέρχεται καὶ ὥρας. Infrà περιίστανται hoc signif. dicitur.

Περίσταμαι, Circunsto, & c. t.1, c.1783, e. Περίσταμαι, Redigor, &c. ib. g. Περίστεμαι, Vito, &c. c.1784, c

Περίστημι, Statuo circum, &c. t.1, c.1783, b. Περίστημι, Redigo, &c. ibid. d

Περίσχω, τ.1, c.1373, c

Περικαής, Circumvstus, Perustus. Itẽ Ardẽs. Vide Περιαυής.

Περικαθαίρω, τ.2, c.5, d. Περικαθαίπω, τ.1, c.458, d

Περικαθαρμα, τ.2, c.5, e. & t.4, c.687, d. ob.

Περικαθέζομαι, τ.1, c.1384, d. Περικάθημαι, ib. c

Περικαθίζω, τ.1, c.1091, d

Περικάθισις, Circumsessio, Obsessio.

Περικαίομαι, τ.2, c.181, b. Περικαίω, ibid.

Περικακίω, τ.4, c.318, e

Περικαλίδωσις, Circumvolutio. Ex Plutarcho.

Περικαλλέστερος, τ.2, c.39, h. Περικαλλέως, τ.2, c.40, a

Περικαλλὴς, τ.3, c.39, g. Περικάλυμμα, τ.2, c.45, e

Περικαλυπτέα, Atticè pro περικαλυπτέον ἐστὶν, apud Aristoph.

Περικαλύπτω, τ.2, c.45, c

Περικαλυφὴ, Tegumentum: apud Plat. De leg.

Περικαμπὴ, τ.2, c.54, e. Περικάμπτω, ib.

Περικάππασι, pro περικαπίπασι, τ.3, c.318, g

Περικαρδιον, τ.2, c.98, e. Περικαρπία, τ.2, c.76, c

Περικαρπίδιανος, τ.2, c.81, b

Περικάρπιον, τ.2, c.76, a. & 81, a

Περικάρπιος, τ.2, c.81, a. Περικαρφισμὸς, τ.2, c.85, b

Περικατάγνυμι, τ.1, c.94, g

Περικαταλαμβάομαι, τ.2, c.574, h

Περικαταλαμβάω, ib. Περικαπάληπτος, τ.2, c.575, b

Περικαπάληψις, ib. Περικαπιπλω, τ.3, c.318, g

Περικατιρρήγνυμαι, & Περικαταρρήγνυμι, τ.1, c.527, g

Περικαταστρέφω, τ.3, c.1098, b

Περικαίτημαι, Ionicè pro περικάθημαι, Circumsideo, Obsideo. Item Sedeo circùm. Herodot. περικαιήμενοι τῇ πρόσω, Sedentes circũ mensam, Accumbentes mensæ.

Περικαῶς, Ardenter, seu Admodum ardẽter. Apud Suid. περικαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων, Ardenter deperiens mulierẽ.

Περίκεκμαι, Circumiaceo, &c. t.2, c.168, b. Περίκειμαι, Circundor, &c. ibid. e. Περίκειτο, impersonal. pro Superest, &c. ibid. g

Περικείρω, τ.2, c.1031, g. Περικεκαρμένος, ib.

Περικεκαρμένος, τ.2, c.357, c. Περικεφαλαία, τ.2, c.155, c

Περικηδόμαι, τ.2, c.184, f

Περίκηλα, Hesychio περιαῶς ξηρά, περικεκαυμένα, Peratida, Ambustatitem περιεφλεγμένα, Circumquaque iffla. Eptheton est lignorũ apud Hom. Od. σ, ἠδὲ τὴ ξύλα κάππα τὰ ὕπαιθα Κῦα πάλαι περίκηλα νέον κάκεον ἐμπρὸς χαλκῷ.

Περικίδναμαι, Circùm spargor. in Epigr. cum datiuo.

Περικιονος, à Thebanis dictus fuit ὁ Διόνυσος, Bacchus, quoniam Cadmea regia fulmine tacta ipsum infantem adhuc κιονὸς περὶ τοῖς κίονας φυεὶς ἐκάλυψεν ὅπως μὴ αὐθημερὸν δῆλα θῇ. Schol. Eurip. in Phœniss. ex Musæa.

Περικιων, Circumcirca columnas habẽs, vt περίστυλος. Scribit enim Poll. lib.1, τὸν περίστυλον τόπον dici posse περικίονα, quoniam στῦλος nominatur etiam κίων.

Περικλασις, τ.2, c.224, d. Περικλάω, ib.

Περικλεὴς, τ.2, c.270, b. Περικλείομαι, τ.2, c.234, b

Περίκλειστος, ib. Περικλείω, ib.

Περικλινίζω, τ.2, c.235, f

Περικλινὴς, ex Herodoto affertur pro Circumcludẽtes: Ionica dialysi factum ex περικλείστου.

Περικλοιόω, τ.2, c.246, b. Περικλυὴς, τ.2, c.241, c

Περικλύζεσθαι, τ.2, c.267, a. Περικλύζω, ib.

Περικλύμβιον, τ.2, c.268, f. Περικλυσμὸς, τ.2, c.267, b

Περικλυτὸς, τ.2, c.269, b. Περικλώζω, τ.2, c.228, d

Περικλώθω, τ.2, c.273, g. Περικνημὶς, τ.2, c.286, a

Περικνίζω, τ.3, c.280, b. Περικομίζομαι, τ.2, c.326, a

Περικομίζω, ib. Περίκομμα, τ.2, c.357, d

Περίκομος, τ.2, c.329, a. Περικοπτέω, τ.2, c.370, h

Περίκοπτος, τ.2, c.331, a. Περικοπὴ, τ.2, c.357, g

Περικόπτω, τ.2, c.356, g. Περικορέω, τ.2, c.372, f

Περίκρημα, ib. Περίκουρος, τ.2, c.101, g

Περικρανὸς χιτὼν, apud anatomicos, teste Rufo Ephesio, dicitur ὁ τῶν τῆς δέρματα τῆς κραιᾶς, tunica seu membrana quæ cũti caluariam ambienti subiecta est. Sic περικρανίων πίλων apud Plutarchum in Numa legimus, Pileorum caluariam ambiẽtium, seu Qui caluariæ circumponuntur.

Περίκρανος, τ.2, c.72, a. Περικρατέω, τ.2, c.410, e

Περικρατὴς, ib. d. Περίκρημνος, τ.2, c.421, f

Περικρούω, τ.2, c.452, a

Περικτείνω, Circùm occido. Hom. Il. σ, πολλοὶ δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι, occidebantur circa ipsum.

Περικτίται, Circumuicini, Qui circumcirca habitant, Finitimi. Hom. Od. λ, Τίλιν πάντες μνώοντο περικτίται. Sic Apollon. Argon. 2, τὼ δ' ἀμφὶ περικτίται ἠγερέθοντο.

Περικτίονες, & Ἀμφικτίονες, dicuntur itidem οἱ περὶ οἰκοῦντες seu οἱ περίοικοι, Circumuicini. Hom. Il. ο, ὑψόσε δ' αὖγὴ Γίνεται ἀίδηλος περικτίονες ἠὲ ἰδέσθαι. Et Il. ρ, Κέκλυτε μυρία φῦλα περικτίονων ἀνθρώπων. Idem Od. β, quum dixisset, Ἄλλοις αἰδεῖσθε περικτίονας ἀνθρώπους, subiungit, Οἵ τοι ναιετάουσι, exponẽs illud περικτίονας. id quod & alibi facit.

Περικτυπέω, τ.3, c.1697, d. Περικυκλόομαι, τ.2, c.505, d

Περικυκλόω, ibid.

Περικύκλωσις, τ.2, c.505, d. Περικυλινδέω, τ.2, c.495, e

Περικυλίω, Circumuoluo, seu Circũuoluto, Volutim circumago. Aristoph. initio Pacis, Ὀλίγου (ſ. ὀνίδα ὁ κάνθαρος) ὀνεκαῦ περικυλίσας τὴν πόδοιν. Ita enim scribendum esse pro περικυκλίσας, ex schol. etiã patet, exponente περιελίσας, περιστρέψας. alioqui περικυκλίσας ponendum fuisset, à them. περικυκλῶ: quod diuersam ab hoc signif. habet.

Περικωδωνίσαι, Hesych. περιβομβῆσαι, Tintinnabulis circumsonare

Περικωνέω, ὦ, Circumcirca illino. Aristoph. Vesp. Τὸν πόδ' ἐγὼ οὐ τῆς λεκάνης πάμβαδ' ἡμῶν περικωνεῖ. Id est, δῆλα κολακεύει τὰ ὑποδήματα ἡμῶν τῷ δικαστῶν ὑποψῇ καὶ ἀλείφει, inquit schol. qui metaphoram esse dicit à vasis. propriè enim περικωνῶσαι esse τὸ πιττῶσαι τὰ κεράμια, Pice oblinere seu picare vasa fictilia. Hesych. quoq; περικωνῶσαι exp. κατογρίσαι & πιττοῦσθαι, Laconicũ esse verbum annotans.

Περικωνιδρύη, Suidæ, δῆμος ἀνδρῶν καὶ δημοποιῶν. ATΠεριλακισμὸς pro Sacrificium ex cane, v.l. perperam. scribendum enim περισκυλακισμὸς, de quo infrà.

Περιλαλεῖδαι, τ.2, c.550, e. Περιλαλέω, ib.

Περίλαλος, τ.2, c.551, f. Περιλαμβάνω, τ.2, c.579, c

Περιλαμπὴς, τ.2, c.590, h. Περιλάμπτις, propr. c.591, a

Περιλάμπραμαι, τ.2, c.590, f. Περιλάμπω, ib. e

Περίλαμψις, ibid. h

Περιλεγὲς, Hesychio est περιπόκιλον, vt λεγῶδες.

Περιλέγειν, teste Polluce, Hermippus comicus vocauit τὸ περιέρχεσθαι τοῦ λόγου, Circumloqui, Verborũ circuitionibus vti: veluti περιστὰ λέγειν, Superflua & futilia loqui, vt solẽt loquaculi seu loquuruleii. Quomodo & VERBALE Περίλεξις à schol. Aristoph. exponitur περίφρασις, περιλογία, in hoc Nubium loco, οὐσείαι γεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ αἰθρήσιν ἀρῆσις, Αἱ γνώμιμα καὶ δίβολέξιν ἠθεῖν ἡμῖν παρέχουσιν, Καὶ περιπέιαν καὶ περίλεξιν. vt Circumloquutio, Copia dicendi & latius interpretandi, seu Futilis loquacitas, Superuacanea dictio. Hesychio quoque περιλέξαι est τὸ περιστὰ φρονεῖν.

Περίλεμμα, τ.2, c.671, c. Περιλεπτύνω, ib. d

Περιλεπτὸς, ib. Περιλεπτύνω, τ.2, c.740, b

Περιλεξὶς, in Περιλέγω. Περιλεπτὸς, τ.2, c.740, b

Περιλωπτίζω, τ.2, c.681, g. Περιμαίνομαι, τ.2, c.770, c

Περιμανὴς, τ.2, c.769, f. Περιμάσσω, τ.2, c.805, b

Περιμάχητος, τ.2, c.816, g. Περιμβλέω, τ.2, c.880, f

Περιμέριμνος, τ.2, c.856, d. Περιμβλέω, τ.2, c.905, f

Περιμέτρος, τ.2, c.900, c. Περιμένετος, τ.2, c.912, f

Περιμήκης, ib. e. Περιμήκεος, τ.2, c.819, b

Περίμηκος, ib. Περιμηκαίνομαι, τ.2, c.919, g

Περίνα, & Περίνεον, Hesychio est τὸ αἰδοῖον: derinanti inde τὸ περαίνεσθαι. Idem περίνεος.

Περιναιετάομαι, τ.2, c.997, a. Περιναιετάω, ib.

Περιναιέτης, τ.2, c.996, f

Περίναιος, τ.1, c.1743, f. Ab Hesychio exponitur τὸ αἰδοῖον: ab aliis ὁ καυλὸς, & τὸ ἅμα διδύμων δέρμα; id est ὁ ὄσχος. Suprà περίνα.

Περίνεφελίμβιος, ex Hermog. affertur pro βαθὺς, Altè, Profundè. Περίνεον, in Περίνα.

Περίνεος, τ.2, c.1006, g. Περινέφελος, τ.2, c.1051, c

Περίνεφρος, Pinguis circa renes, Cui renes pingui obducti sunt. Aristot. Histor. animal. libro 3, cap.17, περίνεφρα τὰ σπατὰ μᾶλλον, καὶ μάλιστα τῶν ζώων τοῦτο ὑπόδηκεν τῶν νεφρῶν πάντα ἀπὸ καλυφθέντων. Vt & paulo antè dixerat, τῶν δὲ ἀπαγχῶν περὶ τοὺς νεφροὺς μάλιστα πίονα γίνεται τὰ ζῶα. Vnde Plinius lib.11, c.38, Animalia in renibus pinguissima: oues quidẽ lethalites,

circum eos concreto pingui. Rursum Aristot. ibidem, γίνεται δὲ περίφερεια δ' ὀβροσάρα.

Περινέω, t.2, c.1051, g. & 1055, g

Περίνεως, t.2, c.1006, f. Περίνημα, t.2, c.1051, g

Περινήσαι, t.2, c.1055, g. Περινήσαιμι, t.2, c.1053, h

Περίνηστον, ib. f. Περινήχομαι, ib. c

Περινίσω, t.2, c.1055, g

Περινίσσομαι, in Epigr. Circumeo. Suprà περίοιμαι.

Περινοέω, t.2, c.1079, d. Περίνοια, ib.

Περιουμὴ, affertur pro Præda, Annona: quod infrà περιουμή. At περιουμαία, apud Hesych. περιφορά.

Περινοστέω, t.2, c.1089, c. Πέρίξ, t.3, c.249, f

Περιξαίνω, Circùm carpo: vel Concerpo, Discerpo.

Περιξηραίνω, t.2, c.1145, c. Περιξύομαι, t.2, c.1135, c

Περιξυρέω, t.2, c.1137, b. Περιξυρέω, ib.

Περιξύω, t.2, c.1135, c. Περιοδεία, t.2, c.1182, g

Περιόδευσις, ib. Περιοδευτής, ib. f

Περιοδευτικός, ib. Περιοδεύω, ib. d

Περιοδίζω, t.2, c.1178, c. Περιοδικός, ib. a

Περιοδικῶς, ib. c. Περίοδος, t.2, c.1176, g

Περιοδυνεόμαι, t.2, c.1187, d. Περιοδυνεύω, ib.

Περιοδυνῶν, pro Dolorum, seu Intestorum & acrium dolorum, legitur apud Diosc. libri 7 initio: περιοδυνῶν ἢ ἀλγηδόνων ἀπαλλάσσεσθαι δίχα πύπου. Sed perperam. scribendum enim περιωδυνῶν, à nom. περιωδυνία.

Περίοιδα, Probè noui. Item Supra alios noui. vt apud Homer. in Od. ἄλλων περίοιδε δίκας. Sic suprà περίδρομα.

Περιοικέω, t.2, c.1226, b

Περιοίκημα, affertur pro Ædificiũ vicinum. sed ἁμαρτύρως.

Περιοικία, t.2, c.1216, h. Περιοίκιον, t.2, c.1212, c

Περιοικίς, t.2, c.1216, f. Περιοικοδομέω, t.2, c.1205, a

Περίοικος, t.2, c.1212, e. & 1216, d

Περιοιχέω, t.2, c.1258, f. Περιολισθαίνω, t.2, c.1682, e

Περιολισθάω, ib. d. Περιολίσθησις, t.2, c.1684, a

Περιολκὴ, pro Distractio, Impeditio, ex Ios. Antiqu. Iud.

Περιόν, Quod superat seu superest, Quod superstes est. vt apud Isocr. τὸ περιὸν τῆς στρατᾶς, Superstes exercitꝰ pars, Reliquiæ exercitus. Item Quod est supra seu vltra. vt τὰ περιόντα τῆς κληρου, Quæ sunt extra sortem, Quæ sortem excedunt. Item Abundans, Quod est supra id quod requiritur. vt ἐκ τῆς περιόντος, Ex abundanti: quod & ἐκ τῆς περιβάλλοντος dicitur. Præterea τὰ περιόντα dicuntur Quæ suppetunt, Opes & copiæ. vt in Epist. Phalar. ἐκ τῶν περιόντων, Ex rerum mearum copia. Itidem περιόντα κτήματα & περιόντα χρήματα dicuntur Quæ suppetunt: aliàs παρόντα.

Περιουσιάζω, t.2, c.1347, d

Περιοπτέον, Circumspiciendum, Dispiciendum, & Considerandum. Thuc. περιοπτέον σφίσι. id est περιαθρητέον. Significat etiam Negligendum, Despiciendum. vt περιοπτέον Ἑλλασ apud Herodot.

Περιοπτόμαι, t.2, c.1387, g. Περίοπτος, t.2, c.1388, a

Περιορέω, Circumspicio, &c. t.2, c.1421, f. Περιορέω, Sino per neglectum. &c. c.1422, b

Περιορθὴς, t.2, c.1406, c

Περιόρθρος, Hesych. ὑπόρθρος τινὸς καὶ περιωρωμένος.

Περιόρθριος, t.2, c.1445, d.

Περιορίζω, t.2, c.1474, a. Περιορισμὸς, ib. c

Περιορισὸς, ib. e. Περιορμέω, t.1, c.1147, b

Περιορμίζω, t.1, c.1147, g. Περιορύσσω, t.2, c.1482, f

Περιοχεύμα, t.2, c.1485, e. Περιόστεος, t.2, c.1522, h

Περιουσία, t.1, c.1135, f. Περιουσιὰς, Incolumitas, &c. c.1136, a

Περιουσιάζω, Suppetunt mihi opes & copiæ. VNDE Περιουσιασμὸς, ὁ, Possessio opum & copiarũ. Hesych. περιουσιασμοῦ expon. πλήθους, Multitudinis, Copiæ. Suidæ verò περιουσιασμὸς est non solùm πλῆθος, sed etiam ὑπαρξις φυσική. Affertur ET Περιουσιαστικὸς pro Affluẽs, ex Hermog.

Περιουσιος, t.1, c.1135, h. Περιοχέομαι, t.2, c.1581, f

Περιοχέω, ib. Περιοχὴ, t.1, c.1354, a

Περιοχὸς, t.2, c.1581, g. Περιπαθέω, t.3, c.75, b

Περιπαθὴς, ib. Περιπαθῶς, ib.

Περιπαλαχίδω, Hesychio est περιπλακῆναι.

Περιπαμφαίνω, Circumfulgens. Dionys. De situ orb.

Περιπαντελὴς, affertur pro Absolutus: sed ἁμαρτύρως.

Περιπαπαίνω, Circumspecto, Oculis lustro. περισκοπῶ. Arat.

Πολλάκις δὲ νηῶν πέλωρ περιπαπαίνοντες.

Περιπαρεὶς, t.3, c.161, f. Περιπατέω, t.3, c.80, g

Περιπατητικὸς, ib. c. Περιπατητικὸς, ib. e

Περιπατητικῶς, ibid. g

Περίπατος, Ambulatio, &c. t.3, c.81, b. Περίπατος, Disputatio philosophica, &c. ibid. d.

Περιπάλω, Circumquaque spargo: vel Conspergo, Perspergo.

Περιπέζια, τὰ, t.3, c.122, d. Περιπεζίω, ib.

Περιπεζίδες, αἱ, ib. Περίπεζος, ib. c

Περιπείρω, t.3, c.161, e

Περιπελὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, affertur pro Liuidus: à πέλος.

Περιπέλω, seu Περιπέλομαι, idem quod in prosa περίειμι & περιέρχομαι, Supero, Superstes sum vel maneo. Ac sicut ἔπλεο pro ἐπίλου dicunt per syncopen, ita etiam Apollon. in Argon. περιέπλεο pro περιεπέλου, quod est περιεγένου, Superasti. Itidem particip. περιπλόμενος ab isdẽ poetis vsurpatur pro περιπελόμενος potius quàm pro περιπολούμενος, vt quibusdam placet. In eóque περιπέλεσθαι est ad verbum In orbem fieri, hoc est In orbem & circum suum redire, In orbem suum reuolui: vel potius in punctum illud ex quo orbis duci cœpit. Dicunt igitur περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, quod Latini Vertente anno seu voluente: item Olim voluentibus annis pro περιπλομένων ἐνιαυτῶν. Sic Maro, redit agricolis labor actus in orbem, Atque in se sua per vestigia voluitur annus. Et rursum, Interea magnum sol circumuoluitur annũ. Homer. Odyss. λ, Χαίρε γαῖα φιλόστη, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ Τέρσεις ἀγλαὰ πέκια. pro quo alibi περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ.

Περιπέμπω, t.3, c.207, f. Περιπέτομαι, t.3, c.218, b

Περιπέπαμαι, t.3, c.254, c. Περίπεπλος, in Περιπέπλω.

Περιπεπαῖω, t.3, c.254, b. Περιπεπαινὸω, ib.

Περιπέτασμα, ib. c. Περιπεπασὸς, ib. e

Περιπέτεια, t.3, c.325, d. Περιπετὴς, ib. b

Περιπέτομαι, t.1, c.1724, e. Περιπέστω, in Περιπέπλω.

Περιπεπίζεσθαι, Hesychio περικρούεσθαι, Allidi.

Περίπεσον, idem affert pro παντὸς χόθεν ὄβρχον. vt sit Vndiq; habens eminentes petras seu rupes.

Περιπέπλω, Atticè pro περιπέστω, idem significat quod περικαλύπτω, Intego & inuolno, Contego: metaphora à panificibus qui pastam crassiorem speciosa farina circumquaque conspergunt, atque ita coctam reddunt vendibiliorẽ. Aristophanes in Pluto, Οὐέμαπ περιπέπτυσι πλὼ μοχθηρίαν. Sic apud Suidam, ὀξυτόμβροι μυχανεῦσαί τ' Ῥωμαίοις, καὶ περοκαλύμματα ἀποθρίσεως περιπέπτειν ὅ, τι αὖ εἰς αὐτοὺς τὸ πτυοῦγμα. Plato sequente eis, libro 10 De leg. λόγοις δὲ ἴσως οὐ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιεπεμμφίαι, speciosis verborum inuolucris & velamentis reddita probabiliora, seu Scitè verbis inuoluta & velata vt sint magis persuasibilia. Lucianus datiuo instrumentali præmittit etiam præpos. ἐν, in Anacharsi dicens, περιπέπλεν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. Ab Aristoph. homo etiam dicitur se περιπέπλεν re aliqua, qua nimirum vitium aliquod suum velat & occultat: in Thesmophor. Ὅσοι ἐπ' ἑαυτοὺς περιπέπλοιο τρεσθέντες, Comis appositiis suorum crinium turpitudinem velant, seu Coma apposititia sibi lenocinantur. Ab eodem περιπεφθεὶς vsurpatur pro Delinitus, Circumuentus, Deceptus: in Vesp. αὐτοὶ δ' ἤρχεν αἰεὶ σωτοῦ, τοὔτοις τοῖς ῥήμασιν περιπεφθείς. Scholiast. enim ibi exp. ἀπατηθείς. Inde VERBALE Περίπεπλον, quod Hesych. expon. περιπεπτιμένον.

Περιπεπυκνὸς, t.3, c.260, a. Περιπεφθεὶς, in Περιπέπλω.

Περιπεφλασμένος, t.4, c.177, b. Περιπηγνυμι, t.3, c.269, c

Περιπηχόμαι, t.3, c.285, f

Περιπιμελὸς, Pinguedine obductus, Pinguis: πιμελώδης. Pollux.

Περιπίμπρημι, Concremo.

Περιπίπλω, t.3, c.320, a

Περιπίσμαπα, τὰ, Vinacei seu Vinacea: vel etiam Fraces. hoc est Ea quæ vino oleóq; expresso supersunt: quã in vuis brisam vocat Columella. Scribit schol. Aristoph. σέμφυλα propriè dici τὰ ἀποπίεσματα τῆς ἐλαίας περιπίσματα autem, τὰ ἐκ τῆς σεφυλῆς ἀποπιεζόμενα: sed reperiri hæc vicissim etiam vsurpata, σέμφυλα nimirum ὅτι τῆ

σεφυλῆς, περίπισμα τε verò ὅτι τῆς ἐλαίας. Apud alios vo cabuli huius nulla mentio.

Περιπλαλάομαι, t.3, c.343, g. Περιπλανάω, ib.

Περιπλανήσις, ib. Περιπλάσσω, t.3, c.351, b

Περιπλαστέω, ib. Περιπλέγδλιον, t.3, c.363, e

Περιπλέγνυμαι, ib. Περιπλέγνυμι, ib.

Περιπλεές, t.3, c.366, b. Περιπλεῖσον, t.3, c.486, e

Περιπλέκομαι, t.3, c.363, b. Περιπλέκω, ib.

Περιπλέξις, ib. f. Περιπλέομαι, t.3, c.373, d

Περίπλεον, aduerb. t.3, c.366, b

Περίπλεος, ib. Περιπλευμονία, t.3, c.417, d

Περιπλευμονικὸς, ib. e. Περιπλέω, t.3, c.373, d

Περίπλεως, t.3, c.366, b. Περιπληθὴς, t.3, c.380, b

Περιπληθω, t.3, c.378, f

Περιπλὶξ, Hesychio περιπλέγδλιον, περιβάδλιον. exponit etiam per particip. περιειληφώς. Sed quum exponat περιβάδλιον, non dubito scribere Περιπλὶξ, per ι in vltima syllaba est enim aduerbium ex VERBO Περιπλίσσεσθαι, cuius particip. præter. περιπεπλιγμένον Eust. expon. περιβεβλημένος. Vide πλίσσεσθαι.

Περιπλοκὴ, t.3, c.363, f. Περίπλοκος, ib.

Περιπλόμενος, in Περιπέλω. Περίπλους, t.3, c.373, d. e

Περίπλους, ibid.

Περίπνυμα πέφρας, Lixiuium: q.d. Perluuium cineris. E cinere enim loto seu perfuso aqua feruida, fit lixiuium seu lixiuia.

Περιπλυνω, t.3, c.404, g. Περίπλυσις, ib.

Περιπλύω, t.3, c.375, b. Περιπνέω, t.3, c.415, h

Περιπνευμονία, t.3, c.416, h. Περιπνευμονικὸς, t.3, c.417, b

Περιπνέω, t.3, c.415, h. Περίποδα, t.3, c.512, b

Περιποδὴς, ibid.

Περιπόθητος, Valdè desideratus, seu Admodũ desiderabilis.

Περιποιέω, t.3, c.438, c. Περιποίησις, ib. g

Περιποιητικὸς, t.3, c.439, a. Περιποιοῦμαι, t.3, c.438, f

Περιπολαρχὴς, t.3, c.473, c. Περιπόλαρχος, ib.

Περιπολεύω, t.3, c.464, a. Περιπολέω, t.3, c.466, d

Περιπόλιον, t.3, c.473, b. Περιπολίος, ib.

Περιπολλὸν, t.3, c.483, b. Περιπολλοῦ, t.3, c.482, g

Περίπολος, t.3, c.466, f

Περιπόνηρος, Admodum improbus, Improbissimus, Improbitate nobilitatus. Aristoph. Acharn. ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων.

Περιπορδύομαι, t.3, c.183, c. Περιπόρφυρος, t.3, c.489, g

Περιπτέομαι, ὦμαι, Circumuolito: περιπέπταμαι. Sophocl.

Περίπτυξ, t.3, c.249, c. Περίπτυς, t.3, c.512, a

Περιπτυχὴς, t.3, c.249, e

Περιπυρεχθὴς, Circumfusus. Homer. Iliad. ξ, Οὐ δὲ πόποι μ' ὦδε θεὰς ὄρος οὐδὲ γυναικὸς Θυμὸν ἐνὶ στήθεσι περιπυρεχθὲς ἐδάμασσε.

Περίπτερος, t.1, c.1716, e. Περιπτίσσω, t.3, c.591, f

Περιπτύσσω, Circumplico, Circumcirca obuoluo. Dioscor. lib. 8, initio, οἱ ἀπὸ ὀρίζων νεοσσοὶ δίς, γ, ἑξάκις καὶ θερμότατοι περιπτυσσόμενοι τῷ πτηνῷ πόπῳ: pro Applicati, pannis videlicet circum eos volutis. Item Circundo, Circumfundo. vt περιπτύσσειν χρόας: plicando videlicet seu complicando. Significat etiam Circumplector, Complector, Amplector. Plutarchus Coriolano, de Cominio, περιεπτύξατο αὐτὸν καὶ κατεπάσσετο. Sic περιπτύξασθαι καὶ περιλαβεῖν apud Chrysost. De sacerd. Itã pro Circumplecti quod est Circumuenire, Circũdare. Plutarchus in Fabio, ὅπερ ἐν τοῖς ἠθίοις τῆς φάλαγγος, ὀξέως ἐκανήρωθη δόλοις ἐφαπτόμενος, ἐμβαλεῖν τε πλαγίοις, καὶ περιπτύσσειν, ὄπισθεν συγκλείοντας. pro quo alibi κυκλῶσαι & περικυκλῶσαι. Inde VERBALE Περιπτυχὴ, ἡς, ἡ, Circumplexus, Complexus. Apud Athenæum, libro 3, Ἀπόλλων, πέπλων μ' ὤλεσαν περιπτυχαί, Pepli mihi circũfusi, Pepli quibus obuoluta sum. ET Περιπτυχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Circumuolutus, Circumfusus, Circundatus, plicando videlicet. Sophocl. Aiace, ἀλλά νιν περιπτυχεῖ Φαῖδρα καλύψω πεπλῷ. Idem in eadem tragœdia dicit κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχὴς, de Aiace, itidem pro Circumfusus, Indutus.

Περιπτυχὴς, & Περιπτυχὴς, vide in præced. Περιπτύσσω.

Περίπωμα, t.3, c.320, h. Περίπωσις, ib.

Περιπωτικὴ πίτυρα, t.3, c.321, a. & 153, d. obit.

Περίπυτος, t.3, c.617, a. Περιπωμαίζω, t.3, c.646, d

Περιπωμαῖζω, ib. f. Περιρραίνω, t.3, c.692, f

Περιρραίνω, t.3, c.692, f

Περιρρακίδες, propriè dicuntur οἱ ἀπὸ τῆς φοινίκων πεπάδου, Palmarum termites. Nicander verò & aliis plãtis tribuit, vt in Ther. de thymbra, ἢν καθ' ὕλιν Οἴας θ' ἑρπύλλοιο περιρρακίδας ἀέξει, Ramulos, Sarculos. Ita schol.

Περιρρακίς, t.3, c.692, g. Περιρρακτήριον, ib.

Περιρραντίζω, ib. c

Περιρρέζειν, Hesychio est τὸ ὅπτι τοῖς καθαρσίοις θύειν.

Περιρρέω, t.3, c.690, d

Περιρρήγνυμι, vel Περιρρηγνύω, t.1, c.527, g.

Περιρρηδὴς, t.3, c.694, b. Περιρρῆξαι, t.1, c.527, g

Περιρρήπω, seu Περιρρήσσω, t.3, c.608, g

Περίρροος, t.3, c.690, g

Περιρρυδὴς, Hesychio est περικακλασμένος. Pro quo scribendum potius περιρρηδὴς, vtpote quod factum existimetur ex περιρρήσσω quasi περιρρηγής. Sin exponas περιρρυὲς cum nonnullis, ferri illa per υ scriptura potest. Vide t.3, c.694, b

Περιρρύπτω, t.3, c.730, a. Περίρρυπος, t.3, c.690, g

Περιρρωγλάω, t.1, c.527, h

Περίρρωξ, Præruptus, Circumcirca abruptus.

Περισαίνω, t.3, c.762, b. Περισαλπίζομαι, t.3, c.741, a

Περίσαμος, t.3, c.766, g. Περίσαξις, t.3, c.746, h

Περισαρκίζω, Caruem scalpello circino. VNDE Περισαρκισμὸς, Circinatio carnis quæ scalpello fit. Dioscor. lib. 7, initio, περισαρκισμὸς δὲ καὶ ὀκτρεμὴ πλοιοώτερον καθαρσμοῦ βοηθοῦσι, Circinatio carnis & sectio scarificatione potentius opitulantur.

Περισαύλω, t.3, c.746, g

Περισείρια, Hesychio τὰ πλάγια τῆς γλώσσης: quæ suprà πάρεγγυα.

Περισείω, Circumcirca quatio seu quasso, Concutio.

Περίσεμνος, Grauis admodum & magnificus. Ex Aristoph.

Περίσημος, t.3, c.766, g. Περισήπω, t.3, c.777, a

Περισθενὴς, t.3, c.779, d

Περισαλόω, Circũcirca variego: à σαλῶσαι quod Hes. exp. ποικίλαι. Vtitur hoc verbo Græci Bibliorũ interpretes in Exodo, λίθοις πεποικιλμένοις καὶ περισεσαλωμένοις χρυσῷ καὶ γεγλυμμένοις. quod exponitur Astrictos & inclusos auro ac scalptos.

Περισκαίρω, t.3, c.802, g. Περισκάπτω, t.3, c.808, g

Περισκαρίζω, t.3, c.803, c. Περισκελῆτα, t.3, c.810, e

Περισκελὴς, t.3, c.814, g. & c.820, c

Περισκελίδες, αἱ, t.3, c.821, d. Περισκέλιον, t.3, c.810, d

Περισκελὶς, ib. Περισκεπάζω, t.3, c.833, e

Περισκεπὴς, ib. a. Περισκέπομαι, t.3, c.828, e

Περίσκεπος, ib. d. Περισκέπω, t.3, c.833, a

Περισκηπάω, t.3, c.863, e. Περισκιάζω, t.3, c.871, c

Περίσκιοι, οἱ, t.3, c.868, f. Περισκόπισις, t.3, c.830, d

Περισκοπεύω, t.3, c.830, d. Περισκοπέω, ib.

Περισκυβίζω, vide paulo pòst in Περισκυτίζω.

Περισκυλακισμὸς, οῦ, ὁ, Lustratio seu expiatio quæ fit τῇ σκυλάκων θυσίᾳ. Scribit enim Plut. in Probl. Rom. pag. 499, & 500, quosdam Græcorum etiam ad suam vsque ætatem τῇ κυνὶ vsos fuisse σφαγῇ πρὸς τὴν καθαρσιν: & Hecatæ μετὰ τῆς ἄλλων καθαρσίων solitæ ἐκφέρεσθαι σκυλάκια, ac τὴν ἁγνισμοῦ θεραπείαν confuetisse περιμάσσεσθαι σκυλακίοις: cuiusmodi τὸ καθαρμοῦ ὄρνιθος vocatum fuisse περισκυλακισμόν.

Περισκυτίζοντες, Suid. affert pro ὀκτεραπίζοντες, Excoriãtis. Quæ scriptura, licet in manuscripto etiam cod. habeatur, suspecta tamen mihi est, putóq; scribendũ potius περισκυβίζοντες: cuius verbi paulo antè meminit, περισκυβίσαι propriè esse dicens τὸ ἀποτεμεῖν τὸ ὅλον τῶν κεφαλῶν δέρμα σὺν τοῖς θριξὶ, vt ἀποσκυβίσαι suprà, p. 509, g. vt sit Scythico more radere, hoc est Cutem cum crinibus amputare. Idem Suid. περισκυβίσαντες expon. etiam ἀπαρρίζαντες.

Περισμάω, t.3, c.889, b. Περισμύχω, t.3, c.890, b

Περισμύχω, t.3, c.891, f. Περισσοέω, t.3, c.894, b

Περισσοῖζομαι, Sophisticè circũuenio. Aristoph. ἐν ἀκουσῇ.

Περιστείρω, Palpito & terram calcibus pulso.

Περιστασμὸς, t.3, c.923, b. Περιστάω, t.3, c.921, f

Περιστερεόω, t.3, c.927, a. Περιστερῆς, t.3, c.943, f

Περιστέρχω, ib. e. Περιστοῦδεσις, t.3, c.951, g

Περίστυλος, t.3, c.948, b. Περιστύγνω, t.3, c.762, b

Περιστύγνω, t.3, c.762, b

ψψψ.ii.

Περιοικίας, t.3, c.251, b. Περιοικεία, t.3, c.252, b
Περίοιδυμα, ib.a. Περιοιδύομαι, t.3, c.251, h
Περιοιδύω, ib.e
Περιοικοῦντος, t.1, c.781, c. & t.3, c.251, b
Περιοικοδόκτυλος, t.3, c.251, b. Περιοικεπής, ib.c
Περιοικεῖπῶσι, ib. Περιοικέκαια, t.3, c.37, h.
Περιοικόκομος, t.3, c.251, c. Περιοικολογέω, ib.
Περιοικολογία, t.2, c.638, f. & t.3, c.251, c
Περιοικόλογος, t.3, c.251, c. Περιοικόλοφος, ib.d
Περιοικιδύη, apud Hesych. πορθμιδύη: sed suspectum.
Περιοικ', aduerb. t.3, c.251, b. Περιοικόοος, ib.d
Περιοικός, t.3, c.249, h. Περιοικότερον, t.3, c.251, c
Περιοικότερος, ib. Περιοικότης, ib.
Περιοικῶς, ib.d. Περιοικδύης, t.1, c.1786, g
Περιστύζω, t.3, c.965, e. Περιστλάκιος, t.3, c.1006, f
Περίστασις, Circumstantia, &c. t.1, c.1784, d. Περίστασις, Casus circunstans, &c. c.1785, a Περίστασις, Rerum euentus, &c. ib.f. Περίστασις, Occasionis opportunitas, &c. ib. Περίστασις, Circuitus, &c. c.1786, a
Περιστιπόμαι, t.1, c.1786, g. Περιστιπόω, ib.
Περιστικός, ib.e. Περίστασις, ib.b
Περιστιμόω, t.1, c.1805, e. Περιστύρομα, ib.
Περιστιχώδεις μόρφαι, affertur pro Spicatim circundantes stolones.
Περιστιχανὸν, Hesychio est περιστῶς στιχανόν.
Περιστίχω, t.3, c.972, f. Περιστίχω, t.3, c.982, a
Περιστίωσι, poetica epenthesi τὸ ι pro περιστέωσι: hoc autem, Ionica dialysi pro περιστῶν dicitur: à them. περίσταμαι seu περιστέω.
Περιστέλλω, t.3, c.1006, c. Περιστενάζω, t.3, c.1013, d
Περιστέναμαι, t.3, c.1012, h. Περιστένω, ib.
Περιστερά, ᾶς, ἡ, Columba: auis nota, de qua Aristot. Hist. anim. lib. 5, c. 13, Plin. lib. 10, c. 34, & Athen. lib. 9. ὀστακοῖνος τᾶ de mare dicitur quàm de fœmina. quamobrẽ apud Luc. in Solœcista Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου quẽdam dicentẽ ὁ περιστερὸς, veluti Atticum, deridet. ita enim dicendum fore & ὁ φάσσα pro ἡ φάττα. Attamen & Athen. libro 9, Atticos περιστερὸν dicere scribit: vt Alexidem, Ὁ λόβυκς Ἀφροδίτης τὸ εἰμὶ περιστερός. Aristot. discriminandi sexus causa mascul. gen. vtitur, dicens, ὁ θρασβύπτερος θεσσαραλάνεν, μὴ ἰώσας· οἱ δὲ νεόττοι ἀεὶ πτὸν πτήσσαντες ὀχεύσιον. vt & Latini interdũ columbum dicunt de mare: alioquin & ipsi in genere columbas vocantes vtrumque sexum. Compos. Η Ι Ν C Περιστεροειδὴς, ἔος, ὁ καὶ ἡ, Qui è columbino genere est, Qui sub columbarum genere comprehenditur. Athen. lib. 9, ἐπωνάζουσι δ' ὃν ἀξιοῦσι τᾶν τὸ περιστεροειδὲς ᾠόν. Aristot. Hist. anim. l. 5, c. 17, ἢ περιστεροειδῶν plura genera esse tradit. maximam horum esse φάττιον, deinde οἰνάδα, περιστερὰν, πελειάδα, minimam τρυγόνα.
Ε Τ Περιστεροθρέπτον, ου, τὸ, Locus alendis columbis destinatus, Locus in quo columbæ aluntur. Legitur hoc vocabulum apud Varronem De re rustica, lib. 3, cap. 7. Ibi enim Merula, in villam mtrò inuolantibus columbis, Axio dicit, Si vnquam περιστεροθρέπτον constituisses, has tuas esse putares, quanuis feræ essent. Ibidẽ Ε Τ Περιστερεὼν vocatur τὸ περιστεροθρέπτον. Nam quum dixisset duo genera columbarum in περιστεροθρείῳ esse solere, vnum agreste, alterum clementius: subiungit, Ex his duabus stirpibus fit miscellum tertium genus fructus causa, atque incedunt in locum vnum, quod alii vocant περιστερεῶνα, alii περιστεροθρέπτον. in quo vno sæpe vel quinque millia sunt inclusæ. Ibidẽ Columbarium distinguitur à περιστεροθρείῳ seu περιστερεῶνι, vt pars à toto. Περιστερεὼν (inquit) fit vt testudo, magna camera tectus, vno ostio angusto, fenestris punicanis aut latioribus, reticulatis vtrinque, vt locus omnis sit illustris, néve serpens aliúdve quid animal maleficum introire queat. Intrinsecus quàm leuissimo marmorato toti parietes ac cameræ oblinuntur, & extrinsecus circum fenestras singulis paribus columbaria fiunt rotunda in ordine crebra. Alioqui περιστερεὼν herba quædam dicitur, tracto nomine ὃν τὸ τοῦ περιστερᾶ ἡδέως ἀμπείβειν ὀν αὐτῇ, vt tradit Dioscor. lib. 4, cap. 60, latius eam ibi describens, ac capite sequente docens ἱερὸν quoque βοτάνιον à nonnullis περιστερεῶνα vocari. Apud Plinium, non peristereon solùm dicitur, sed e-

A tiam peristereos, περιστέρειος. Priore modò, lib. 27, cap. 4, Folia similia verbenacæ, quæ & peristereon cognominatur, posteriore, lib. 25, cap. 9, Nulla tamen Romanæ nobilitatis plus habet quàm hiera botane, aliqui peristereon, nostri verbenacam vocant. Hæc est quam legatos ferre ad hostes indicauimus, hac louis mensa verritur, domus purgantur lustrãtúrque. Et cap. sequ. Peristereos vocatur, caule alto, foliato, cacumine in alios caules se spargens, columbis admodum familiaris: vnde & nomen. Denique à περιστερᾶ sunt D I M I N. Περιστέριον, Ε Τ Περιστερίδιον, ου, τὸ, Columbula, Paruula columba. Quorum posteriore vtitur Athen. libro 14, περὶ κρεῶν καὶ ὀρνίθων καὶ περιστεριδίων. Priore, Alexandrides ibidem, Περιστέρια δὲ εἰς ἀόρον καὶ τρυφίαν. Et Phrynich. Περιστέριον σ' αὖπαν λάβε τειωβόλου. Quidam περιστερίδιον interpr. Pullus columbinus, Pipio: qui & περιστεριδεὺς dicitur. Eustathio enim teste, περιστεριδεὺς, περδικιδεὺς, χωιδεὺς, χελιδονιδεὺς, κορωνιδεὺς, ἱερακιδεὺς, dicuntur οἱ περιστερῶν καὶ περδίκων & sequentium auium νόσοι. At περιστέρια Hesychio sunt etiam κοσμάρια πιδ.
C Περιστέρειος, Περιστερεὼν, Περιστεριδεὺς, Περιστερίδιον, Περιστέριον, Περιστροειδὴς, Περιστεροθρέπτον, in præced. Περιστερά.
Περιστέριον, τὸ, subst. t.3, c.1021, f
Περιστέρνιος, ib. Περίστερνος, ib.
Περιστεραυέω, t.3, c.1030, h. Περιστερὴς, t.3, c.1024, f
Περιστέρω, ibid.
Περιστήθιον, τὸ, substant. t.3, c.1031, g
Περιστήθιος, ibid.
Περιστήκω, idem quod περίσταμαι, Circumsto. vnde particip. περιστήξαντες, quod exponitur etiam Circumpositi.
D Περίστα, Ister in Atticis vocari scribit τὰ καθέρματα: Ε Τ Περισταφόρας, τοὺς τὰ ἱερὰ καθαίροντας. Sic scholiast. Aristoph. etiam tradit τὸν τῶν καθαρσίων θεσὴ γεύμενον ὑπὸ τῶν ὀκκλησιαστῶν, vocatum fuisse περισταφόρον. nam περίστα fuisse dicta τὰ καθάρματα. Suid. περισταφόρον exponit τὸν περικαθαίροντα τὴν ἐστίαν καὶ τὴν ὀκκλησίαν καὶ τὴν πόλιν, deriuãs ab ἑστία. Itidem exp. & Hesych. Vtitur autem hoc compos. Aristoph. in Concionant.
Περιστῆς, t.3, c.978, b. Περιστηνὴς, t.3, c.1035, g
Περιστίζω, ib. Περιστιλβόω, t.3, c.1037, f
Περιστελλεύσαι, Distringere circumcirca: Hesychio περιξύσαι. nam στελγὶς (inquit) dicitur ἡ ξύστρα.
Περιστοιχίζομαι, t.3, c.988, f. Περιστοιχίζω, ib.
Περιστοιχος, t.3, c.985, f. Περιστολάδιον, t.3, c.1007, a
Περιστολή, t.3, c.1006, h. Περιστόμιον, t.3, c.1046, d
Περίστομος, ib. Περιστοναχέω, t.3, c.1012, f
Περιστοναχίζω, ibid.
Περίστυον, Atticis dicitur ὁ περίστυλος τόπος, qui & περιπάτων, teste Poll. libro 1: Locus septus columnis: Peristylium Vitruuio. Itidem Hesych. expon. & Suid. Sed idem Suidas etiam magis propriè στοὰς ἔχον, Circa quod porticus & ambulacra sunt, & ea columnis in orbem cincta. Scribitur etiam περίστοιον, & eo quidem modo apud Suidam.
F Περισφάλλω. Circumfulguro. v.l. perperam pro περιασφ.
Περισφαπτελεύω, t.3, c.1065, h
Περισφέρω, t.3, c.1098, g. Περισφαφὴ, t.3, c.1099, a
Περισφάμπα, t.3, c.1062, f. Περισφώνυμι, ib.
Περισφωνύω, ib. Περισφαφάω, t.3, c.1086, g
Περισύλιον, t.1, c.1809, a
Περίσυλον, τὸ, substant. t.1, c.1782, f. ob. & c.1808, g
O Περίσυλος, t.1, c.1808, g
Περίσυον, idem quod περίστυον suprà. Etymol. annotat scribi cum ι, sequendo characterem nominum in ων. ex στοὰ enim significante τοὰ fieri primum περίστυον, inde περίστυον, ὁκπάσα τὸ ο εἰς ω & subscripto ι.
Πέρισυ, perperam in quibusdam cod. scribitur pro πέρυσι.
Περισυλάω, t.3, c.1133, d. Περισύρω, t.3, c.1143, g
Περίσφαπα, Hesychio sunt τὰ ὀπτηρίδια καὶ μαχαιρᾶς ὀπτρωνήσεως ἄξια, ἐπωνείδισα: afferenti itidem Περισφάπας pro περιωμίδιον & περιβόητος.
H Περισφηκόω, t.3, c.1181, g. Περισφλιώδω, t.3, c.1180, b
Περισφίγγω, t.3, c.1183, f. Περισφύριον, t.3, c.1192, c
Περίσφυρον, ibid. b
Περισφαδὸν, Hes. innuit dici ψίαθον ὃν ᾧ περιελοῦσι τὰς ἰχάδας, Stoream aut fiscellam cui inuoluuntur caricæ.

Περίφρελὲς, eidem est διεχρὲς, Difficile.
Περίφρο πυρδὸς, idem exp. φροντίδα πόιησαι, ὑπόμνημα ποιῆσαι, Curam gere, Protege, Defende. Est à them. περίφρω.
Περιφρὴς, t.3, c.1198, g. Περιφρίζω, ib.
Περιφρονίζω, t.3, c.1204, g. Περιφρώζω, t.3, c.1224, b
Περιφυρδύω, t.3, c.897, d
Περιφώρων, Admodum tẽperans. περιστῶς σώφρων. Æschyl.
Περιπαμνω, Circumcido, Puto. Hesiod. οἴνας περιπαμνέμεν, Vites putare. Pass. περιπάμνομαι, Circẽcidor, Putor: vel Amputor, Præcidor. Item Amputatur mihi, Præciditur mihi. vt περιπαμνέσθαι γλῶ πολλά.
Περίπαπος, t.3, c.1297, f. Περιπαφρδύω, t.1, c.1502, f
Περιπίνω, t.3, c.1297, c. Περιπιχίζω, t.3, c.1361, g
Περιπίχασις, ib.h. Περιπίχασμα, ib.g
Περιπιχαμὸς, ib.h. Περίπιτρος, t.3, c.1357, f
Περιπίλω, t.3, c.1369, d. Περιπλεκω, t.3, c.1403, c
Περιπνὴς, t.3, c.1297, g. Περιπέτυκτα, t.3, c.1415, b
Περιπτχάω, t.3, c.1437, f. Περιπέχνησις, ib.g
Περιπτήκω, t.3, c.1458, e
Περιπήεον, Terebrum. πρόπανον. v.l. perperã pro πρηπήεον.
Περιπήμαι, t.3, c.1508, c. Περιπῆμα, t.3, c.1507, g
Περιπίκω, t.3, c.1541, e
Περίπος, à Macedonibus dicitur mensis ille qui ab Ægyptiis Mechir, à Romanis Februarius appellatur, in acerrimũ hyemis tempus incidẽs, inquit Hieron. cõment. in Zachar. cap. 1. Idem Suid. tradit, & alii.
Περιπραίνω, t.3, c.1319, b. Περιπραόω, ib.
Περιπὶ, Vehementer honoro & colo.
Περιπμὶς, t.3, c.1403, f. Περιπμὴ, ib.e
Περιπμὶς, ib.g. Περιπόναιος, t.3, c.1273, g
Περιπόνιος, ib. Περιπόνιος, ib.
Περιπξόω, Sagittis vndique configo. Aristoph.
Περιπρηθύω, t.3, c.1316, g
Περιφαγὴ, Circũrodat: vel Comedat. à περιφώγω. Aristoph.
Περιπραχίλιος, t.3, c.1599, a. Περιπτέμω, t.3, c.1672, d
Περιπρέπω, t.3, c.1631, a. Περιπρέφω, t.3, c.1650, b
Περιπρέχω, t.3, c.1663, f. Περίπρηπος, t.3, c.1319, b
Περιπτεβίζω, t.3, c.1341, c. Περιπτεῖκω, ib.a
Περίπτεμμα, ib.b. Περιπτεμέω, t.3, c.1673, b
Περιπτέθμος, t.3, c.1672, d. Περιπτέθμος, ib.
Περιπτεθπάδιω, t.3, c.1631, f. Περιπτεθπάω, ib.
Περιπτεθπάω, t.3, c.1620, b. Περιπτεθπὴ, t.3, c.1631, e
Περιπτεθπος, ib.f. Περιπτεθπώνης, ib.g
Περιπτεθχαλος, t.3, c.1655, e. Περιπτεθχάω, t.3, c.1656, c
Περιπτεθχρὸς, t.3, c.1663, g. Περιπτφώσφ, t.3, c.1346, f
Περιπτθμα, t.3, c.1252, a. Περιπτθύω, t.3, c.251, e
Περιποδάκτυλος, t.1, c.932, d. & t.3, c.251, b
Περιποδιστὴς, idem qui περιπτθλόφος.
Περιπολογία, t.2, c.638, f. & t.3, c.251, c
Περιπολόγος, t.3, c.251, c. Περιπτὸν, ib.b
Περιπτὸς, Eximius, &c. t.3, c.249, h. Περιπτὸς, Nimius, &c. c.250, d
Περιπτότης, t.3, c.251, e. Περιπτωμα, t.3, c.252, a
Περιπτωμαπυδὸς, ib. Περιπτῶς, t.3, c.251, d
Περιπτωσις, t.3, c.252, a. Περιτυχάνω, t.3, c.1448, e
Περιτύμβιος, t.3, c.1685, h. Περιτυμπανίζω, t.3, c.1696, f
Περιτυρίζω, t.3, c.1426, b. Περιυβείζω, t.3, c.1721, b
Περιφαλλία. Hesychio πομπὴ Διονύσου πλουσίου παρὰ φαλλοῦ:
Περιφαίνομαι, t.4, c.31, c. Περιφαίνεια, ib.g
Περιφανὴς, ib.f. Περίφανος, ib.e
Περιφανὸς, ib.f
Περιφέγγεια, ας, ἡ, Circumfusus splendor, Circumfusa lux.
Περιφείδομαι, Parco, vt περιφείδεο ζωῆς, in Epigr. Parcæ vitæ. Sic apud Apollon.
Περιφέρεια, t.4, c.113, g. Περιφερὴς, ib.e
Περιφερέγραμμος, ib.f. Περιφέρομαι, t.4, c.112, g
Περιφέρω, ib.c. Περιφρεῶς, t.4, c.113, f
Περιφθίζω, t.4, c.133, b. Περίφημος, t.4, c.60, g
Περιφήτης, Hesychio ὁ κορεωνήτης. Sed hoc potius est illius cognomẽtum ex eo quòd clauãm gestatet. Vide Plutarch. Thes.
Περιφθείρομαι, t.4, c.143, c. Περιφίμωσις, t.4, c.162, b
Περιφλεγὴς, t.4, c.169, f. Περιφλέγω, ib. Περιφλεγῶς, ib.
Περιφλιδύω, t.4, c.177, a. Περιφλιδύω, ib.b
Περιφλιδύων, t.4, c.174, g. Περιφλοίζω, t.4, c.176, h
Περίφλοιος, affertur pro Delibratus, Decorticatus.

A Περιφλοίσμὸς, t.4, c.177, a. Περιφλύω, t.4, c.173, b.e
Περιφοβέσθαι, t.4, c.74, a. Περίφοβος, ib.
Περιφοιτάω, t.4, c.186, b. Περίφοιτος, ib.
Περιφορὰς, t.4, c.113, c. Περιφορέω, ib.e
Περιφόρητος, ibid.
Περίφραγμα, ατος, τὸ, Septum quo aliquid circundatur. vt περίφραγμα ξύλινον, Septum ligneum quo locus aliquis circummunitus est. Sic in curru περίφραγμα dicitur septum illud quod corio vel pãno obducitur. Poll. enim lib. 1, de partibus currus, πάρμον nominari scribit τὸ ὑπερέχον αὐτοῦ περίφραγμα ὃ σκυτοῖ εἴωθε δέρμα βαφέσθαι. Affertur Ε Τ Περιφραγμὸς, ου, ὁ, pro Sepes, Septum.
Περιφρεδέως, Scitè, Peritè: seu Rite: πανυέμπτίρως καὶ ὀρθῶς. Hom. Od. ξ, ὡς ἤθελε τὸν τὰ περιφρεδέως.
Περιφρεζόμαι, t.4, c.71, c. Περιφρεζόω, ib.a
Περίφρεκτον, t.4, c.192, e. Περίφρεκτος, ib.
Περίφρασις, t.4, c.71, b. Περιφρεάσω, t.4, c.192, e
Περιφρεάσιμος, t.4, c.71, c. Περίφρευτος, t.4, c.192, f
Περιφρεάζω, ibid.
Περιφρείθω, affertur pro Perhorresco.
C Περιφρονέω, t.4, c.216, c. Περιφρόνησις, t.4, c.215, c
Περιφρουρέω, ῶ, Custodia cingo. Item simpliciter Cingo, τᾶ quã videlicet custodia aut præsidio. Thuc. lib. 3, τοῖχος ὦ περιφρουοῦντο οἱ Πλατταῖς. Sic Philo in Vita Mos. lib. 3, τόπος ὠχυρωμένος καὶ περιφρουρηθέντος ἔρκει δυπλῷ. quod Turn. interpr. Duplici septus vallo.
Περίφρων, t.4, c.201, f. Περιφυὴς, t.4, c.291, c
Περίφυμα, ib.a. Περιφύομαι, t.4, c.290, h
Περιφὺς, t.4, c.291, a. Περίφυσις, ib.
D Περιφωνέω, ῶ, affertur pro Circumsono, Resono.
Περίφωνος, t.4, c.312, f. Περιφωνίζω, t.4, c.39, g
Περιχαίνω, t.4, c.334, a. Περιχαίρω, t.4, c.346, g
Περιχαλκόω, ῶ, Ære obduco. Περιχαεκόω, t.4, c.400, e
Περιχαεκτήρ, t.4, c.397, c. Περιχαεκτικὸς, ib.
Περιχαεκίκωμα, t.4, c.400, c. Περιχαεξὶς, t.4, c.397, b
Περιχαεῖω, ib.a. Περιχαρεια, t.4, c.347, a
Περιχαρὴς, t.4, c.348, g
Περιχαείρω, Suid. περιπλῶ χαραί: distinguens à περιχάρεια.
Περιχασκω, t.4, c.335, b. Περιχιλέω, t.4, c.525, d
Περιχιλόω, t.4, c.408, e
E Περιχειρον, ου, τὸ, Ornamentum quod manui circũponitur: Polyb. libro 2, de Gallis, περιχείροις καὶ μανιάκαις. Paulò pòst dicit, τὸν σ' ὀξὺ χρυσοῦ ψελλιον ὃ φορέουσι περὶ ταῖς χείρας καὶ τὸν τράχηλον.
Περίχευμα, t.4, c.476, e. Περιχεύω, ib.
Περιχέω, ib.c. Περιχιλόω, t.4, c.525, d
Περιχαλίζεται, Hes. περικαλύπτεται & καλλωπίζεται, χλαινίδι videlicet: Suidas itero περιβάλλεται.
Περιχορεύω, Saltro seu tripudio circum. Apud Hesych. περιχορίζειν, expositum ὀρχεῖσθαι & συμπίνειν ὀρχεῖσθαι. Apud eundem Περιχόραι, περιχορεῖαι.
F Περιχρήματος, Admodum pecuniosus, Prædiues. Plutarch. ὃν δὲ ὄν τὸν ἡλίου καὶ περιχρήματον καμαίν.
Περίχρισις, t.4, c. 626, e. Περιχριστήριον, ib.h
Περίχρισις, ib.f. Περιχρίω, ib.e
Περίχρυσος, t.4, c.656, c. Περιχρυσόω, t.4, c.659, e
Περίχυμα, t.4, c.501, g. Περίχυσις, ib.
Περιχύω, ibid. f
Περιχώνυμι, Circumaggero. Gaza περιχωνύω γῆν vertit
G Accumulare terram.
Περιχωρέω, t.4, c.677, c. Περιχώρησις, ib.d
Περιχωρος, t.4, c.665, a
Περιχώσαι, apud Hom. per syncopen pro περιεχολώσαι; hoc est περιωργίσθη, Admodum succẽsuit seu iratus est.
Περιψαίω, t.4, c.687, a. Περίψημα, ib.b
Περίψηστος, Calculator, Ratiocinator, vt Suidas innuit, scribens, Λογισταὶ, οἱ μεθοδικοὶ, καὶ περίψηστοι.
Περιψιλόω, t.4, c.708, d. Περιψοφάω, t.4, c.737, d
Περιψυκτὸς, t.4, c.744, c. Περιψυξὶς, ib.a
Περιψύχω, ibid.
H Περιώζαια, Hesychio ὀπίσωτρα: aliis αἱ κυρμίαι αἱ περιστίγνουσαι τοῖς ἁμάξαις, teste eodem. Sunt qui dicta existiment quasi περιόχαια.
Περιωδευμόρως, t.2, c.1182, f. Περιωδύω, t.1, c.120, d
Περιωδυνάω, t.2, c.1187, d. Περιωδυνία, t.2, c.1186, g
Περιώδυνον, τὸ, subst. ib.f

ιιι

Περιώδυνος, t.2, c.1186, b Περιωθέω, t.4, c.770, d
Περιώκαλος, t.2, c.37, g. Περιώμος, t.4, c.777, g
Περιών, t.1, c.1135, f
Περιώνυμος, Cuius nomen nobilitatum est & famigeratum, Nobilis, Celeber. Clarus. Appian. Bell. ciuil. lib. 2, de Catilina, μεγάθει τε δόξης καὶ ῥώμης λαμπρότητι περιώνυμος. Sic ὁ πανώνυμος ὢν Ἱεροσολύμοις ναός.
Περιωπή, t.2, c.1388, b. & 1395, f
Περιωπίζομαι, t.2, c.1388, e. Περιώπιος, t.2, c.1517, f
Περιωπάλιστος, apud Heracl. ex Platone legi dicitur pro ὁ πανταχόθεν λόστος, Circum aures hirsutus.
Περιωπής, t.2, c.1553, b
Περιῶφθαι, Neglectum esse: à them. περιόψομαι.
Περκαίζω, Περκάζω, Πέρκη, Περκίς, Περκόσπερος, Περκνός, vide in sequ. Πέρκος.
Πέρκος, ET Περκνός, Niger: item Nigris distinctus maculis, Varius. Frequentiori in vsu est posterius περκνός, ex priore φέρκος derinatum, & ab Hesychio exponitur non solùm μέλας & ποικίλος, sed etiam γλαυκός, Glaucus, Cæsius: à Suida μέλαν καπνῶδες. Homerus μορφνὸν & φέρκνον pro eodem accipit: Iliad. ω, Αὐτίκα δ' αἴετὸν ἦκα, πελειόπαν ποικίλων, Μορφνὸν ἠνιόχῃ, ὃν καὶ φέρκνον καλέουσι: appellans μορφνὸν seu περκνὸν αἰετὸν Hesychio autore τὸν μελανὸν ἢ ποικίλον, Nigrum aut Varium. Sed videtur exponendum potius Varium, Nigris distinctum maculis: quum Aristot. manifestum discrimen constituat inter τὸν μορφνὸν αἰετὸν & τὸν μέλανα. Nam historiæ anim. lib. 9, cap. 32, quum dixisset quoddam aquilarum genus vocari πλάγκον, à nonnullis cognominari νηποφόνον & μορφνὸν, cujus mentionem fieri ab Homero in profectione Priami ad Achillem: subiungit, esse aliud genus μέλαν πολὺ χρόαν, quod μελαγκαιετὸν appellari & λάχταφόνον. Plin. quoque distinguit inter melænaeton & percnõ: nihilominus tamen & percnon esse nigram prodens. Aquilarum (inquit, lib. 10, cap. 3) sex genera: melænaetos à Græcis dicta, eademque valeria, minima magnitudine, viribus præcipua, colore nigricans. Secũdi generis pygargus, albicante cauda, tertii morphnos, quã Homer. & percnon vocat, aliqui & plancũ & anatariã, secunda magnitudine & vi. Phemonoe eam aquilarum nigerrimam esse prodidit, prominentiore cauda. Hæc ille inter alia. vnde intelligis πρκνὸν rectè exponi Niger, Ater, vel etiam Nigerrimus. Ab eodem rursum Aristot. & Plinio commemoratur ET IAM Περκνόσπερος αἰετὸς, vulturina specie, alis minimis, reliqua magnitudine antecellens, sed imbellis & degener, vt quem verberet corvus: alio nomine dictus ὀρειπλαρὸς & γυπάετος, quòd montes ac nemora amet, & vulturina sit specie. Vocatur autẽ πρκνόσπερος, quoniã alas habet πρκνάς, hoc est nigris distinctas maculis. Rursum ab Aristot. memorantur etiam φέρκαι ἱέρακες, lib. 9, cap. 36: procul dubio & his nomine impositõ à nigris maculis quibus sunt insigniti. Quomodo & piscis quidam DICITVR Πέρκη SIVE Περκίς, quòd nigris maculis sit varius: eam ob rem αὐθεσίχρως dictus à Matrone apud Athen. lib. 4, nigris maculis ceu flosculis variegatum corpus habens. Meminit eius Aristot. cùm alibi tum Hist. anim. lib. 8, cap. 15, & Plin. lib. 9, cap. 16: vbi tradunt eam hybernis mensibus iacere speluncis conditam. Dioscor. sexaginta libus piscibus annumerat, lib. 2, cap. 35, dicens ζωμὸς ὁ ἀπὸ ἰουλίδων καὶ πρκίδων καὶ ἁλῶν πεφαῶν. Plin. verò inter percam & percidem distinguere videtur, vt qui percidẽ in ostreorum numero ponat: Pectunculi, (inquit) purpuræ, percides, pinna, pinnothera, thina. Præterea à φέρκος est VERBVM Περκάζω, significans Fio πρκνὸς, hoc est Nigrescо, seu Nigris distingui maculis incipio: μελαίνομαι, αἰόλλομαι. Ac sicut αἰόλλεσθαι dicuntur vuæ quum pingi incipiunt & nigrescere, ita etiam πρκάζειν. Heliod. Ἀσρ. ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται. Hom. Odyss. η, πέραιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν, Ἄνθος ἀφιεῖσαι· ἔπειτα δὴ τ' ὑπερκάζουσι. Profæ etiam scriptores ita hoc verbũ vsurpant de vuis. Theophr. ὅταν ἄρξωνται πρκάζειν καὶ φυλλ. Idem De caus. plant. lib. 3, cap. 22, ὅταν ἄρξωνται πρκάζειν οἱ βότρυες. Sic Dioscor. λαβὼν ὄμφακας μήπω πρκαζούσας. Et Plutarch. Symp. 3, ὄμφακα πρκάζοντα φυσικώς. Actiuè etiam accipitur

A hoc verbum aliquando pro Vario. vt Hesych. quoque πρκάζει expon. non solùm μελανίζει, sed etiam ποικίλλει. Dioscor. lib. 5, cap. 2, de vite agresti, οὗ περκάζει πολὺ σταφυλὴ, ἄλλοι δ' αὐθήσεως αὐτὴ πολὺ λεπτομέλιν οἰναῦθ. Vbi quidam interpr. Maturat, πεπαίνει: minus rectè, quum τὸ περκάζειν initium tantùm sit τοῦ πεπαίνεσθαι, vt satis clarè patet ex hoc loco Theophr. De caus. plant. lib. 3, cap. 22, πλὴν ὑποκάτωθεν ὑπὸ τοῖς φυλλοῖς ὅταν ἀρξωνται περκάζειν οἱ βότρυες, μὴ τῶν ἄκρων οὐ πεπαίνουσι. Est à φέρκος & aliud VERBVM, Περκαίνειν videlicet, significans & ipsum διαποικίλλεσθαι, Variari, Varium fieri, teste Hes. Item VERBALE Περκώματα, quod idem significare ait τὰ ὑπὸ τῶν φερκῶν ποικίλματα. Denique à φέρκος est COMPOS. Ἐπίπερκος, quod est, Accedẽs ad τὸ περκνὸν χρῶμα, Aliquantum περκνός. hoc est Nigricãs, Subniger, vel Nigris maculis aliquantum distinctus. Xen. in Cyneg. de duplici φυλῇ θηρατῶν κυνηγῶν genere, pag. 573, οἱ μὲν μεγάλοι, ὑπὸ περκοι, καὶ τὸ λευκὸν τὸ ὀφ. τῶν μετώπων μέχρι ἔχουσι. Vbi quidam scribunt ὑπὸ πέρκνοι, quod idem est.

B Πέρκα, ης, ἡ, Perna, Petasõ: hoc est suillum crus sale maceratum & infumatum. Athen. lib. 14, πεπασῶνος μέρος ἑκάστῳ κεῖται, ἰδίᾳ φέρκα καλοῦσι. Sic Strabo lib. 3, de Cerretanis, παρ' οἷς φέρκαι δίφοροι σεσιδήνται, τοῖς Κελτιβηρικοῖς ὀνόμασι, φερεσόδου οὐ μικρὰν τοῖς αὐθρώποις παρέχουσαι. Appellantur pernæ & concharum generis, circa Pontias insulas frequentissimæ, stant velut suillo crure longo in arena defixæ: hiantesque qua limpitudo est, pedali non minus spatio, cibum venantur. Plin. sub finem libri 32.

Πέρναμαι, t.3, c.242, a
Περιαξ, Hesychio est βρίδαξ, Lactuca.
Περναῖος, t.3, c.242, a. Περνάσκω, ib. b
Περναω, t.3, c.241, b. Πέρνημι, t.3, c.240, a. & 242, a
Πέρνης, & ἀστερίας, ab Aristot. numerantur in genere φυλῇ ἱερακίκων, accipitrũ: Hist. anim. lib. 9, cap 35. Paulo post φέρκοι καὶ ἀετίαι, itidem in accipitrum genere. Vnde sunt qui pro eodem accipiant φέρκιον & φέρκον ἱέρακα: Gazæ ille Pernix est, hic, Perca.

C Πέρνιξ, ικος, ὁ, dicitur ὁ ὄρθος τῆς κάκου καυλὸς, vt est apud Athen. lib. 2, ex Theophr. Sed Theophr. codices nõ πέρνιξ habent, verùm πέρνιξ. Nam Histor. plant. lib. 6, cap. 4, scribit πολὺ κάκον ἀδὸς ὀπὸ τῆς ῥίζης ἀφιέναι καυλοὺς ὀπτηγόνας. hos nominari κάκπιξ, esseque ἐδώδιμος, & θησαυρίζεσθαι ὀν ἅλμῃ: verùm ἀφιέναι καὶ ἕτερον καυλὸν ἀδὸν, quẽ vocari πέρνικα. Itemque Plin. lib. 21, cap. 16, de cacto, Humus in terra serpunt caules à radice emissi, quos vocãt cactos, nec fastidiũt in cibis inueteratos quoque. vnũ caulem rectum habent, quem vocant pternica, eiusdẽ suauitatis, sed vetustatis impatientem. Dici porrò & πέρνιξ & πέρνικ possе videtur, vt Hesych. & πέρνη & πέρνη de Æginiæ promontorio dici tradit.

D Περνός, apud Varinum ὁ κυπαρισσὸς αἰετός: sed perperã pro pro περκνὸς vel πέρκος, vt vel ex etymo patet quod subiungit, ὁ πεφυσῶς καὶ γνῶν καὶ κύπλων.
Περόνα, t.1, c.1811, a. ob. Περοναίωμα, t.3, c.162, b
Περοναπελίς, ib. c. Περονάω, ib. b
Περόνη, t.3, c.161, f. & c.1668, a. ob.
Περόνης, ου, t.3, c.162, b. Περονηπελίς, ib. c
Περόσια, Hesychio τὰ ῥάκη, Panni laceri & detriti.
Περόω, t.3, c.238, d

E Πέρπερος, ου, ὁ, dici putatur quasi πέρφερος, à verbo περιφέρεσθαι: ideóque redditur Leuis, Temerarius, Præceps, & qui à quouis vento circumagatur: item Vanus, Inanis. A Suida exponitur non generaliter solùm φερπὴς & μηδὲν λογισμοῦ πιθῶν, sed specialiter etiã λάλος, Loquax: (vt ab Erymologo quoque φλύαρος, Nugator, vel Nugax) necnon ὁ μετὰ βλακείας ἐπηρμένος: quæ postrema expositio affertur ab Hesychio etiã. Receptiores sunt prima & postrema: eædémque tribuũtur & VERBO Περπερεύεσθαι. Apud Paulum enim epist. ad Cor. 1, cap. 13, vbi dicit, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, Chrysostomus illud περπερεύεται exp. φερπετεύεται, τοῦ περπέτου opponens τὸν βαρὺν καὶ βεβηκότα, indicãnsque περπερεύεσθαι itidem significare non modò Temerarium & præcipitem esse, sed etiam Leuem & inconstantem esse. Alii interpretantur Fucata esse

A vt & Clemens Alexandrinus, Pædagogi sui libro 3, i. nitio, καλλωπίζεται. nam φερπείαν dici τὴν καλλωπισμὸν, φεύδοπτος καὶ ἀχρειότητος ἔχοντα ἐμφασιν. Itémque Basilius ὃν τοῖς κατ' ἐρώτησιν καὶ ὑπόκρισιν ὅρους, quum quærsi isset quid sit τὸ περπερεύεσθαι, respondet, παῦ ὁ μὴ δίχα χρείας ἀλλὰ δίχα καλλωπισμοῦ φθόγγον λαμβάνεται, περπερείας ἔχειν κατηγορίαν. Ita vt περπερεύεσθαι sit non modò Temerarium & præcipitem esse, seu Leuem & instabilẽ esse, sed etiam Superfluo & inutili corporis ornatu gaudere. Hesych. & Etymol. eodem ferè modo illud περπερεύεται exponunt καταπτίρεται μετὰ βλακείας: hic etiam B ματαιοῦται. Vetus interpres οὐ περπερεύεται vertit, Non agit perperam: innuens recentiores Græcos vocẽ hãc à Latinis esse mutuatos. Apud eos enim & aduerbiuni Perperam, & adiectiuum Perperus, & substant. Perperitudo in vsu sunt: dicentes nimirum Perperã pro Malè, Non rectè, Sinistrè: Perperus autem pro Insulsus, Indoctus, Rudis, Stultus: & Perperitudo pro Insulsitas, Ruditas, Stultitia, teste Nonio. Vnde apud Act. ũ, Perperos populares. item, Ductibilitate nimia vestra aut perperitudine.

C Πέρραμος, Hesychio est βασιλεύς, Rex. Etym. verò Æolicè dici scribit pro Πελάμας, vt κάπερρα pro κοφρία.
Περρεθίκαπ, idem Hes. pro φεῤῥεθίκαπ dici tradit.
Περρέχειν, eidem est ὑπερέχειν: quum sonet potius φεῤῥεύχειν.
Περσὶ, vsurpatum pro φερσὶ affert idem Hes.
Περσία, t.2, c.1631, g. Περσία, ib. h
Περσίη, ib. Περσέπολις, t.3, c.244, c
Περσεὺς, t.2, c.1632, c. Est etiam nomen piscis in mari rubro nascentis, teste Æliano. Hesych. φάσσον vocat.
Περσεφασὶ, Περσεφόνεια, Περσεφόνη, t.3, c.244, d. c
Πέρσης, ου, ὁ, Hesychio est κυβόυπικοῦ βόλου ὄνομα, nomen iactus tesserarii. Alioqui est nomen proprium. item nõmen ἐθνικόν. nam οἱ Πέρσαι gẽs sunt denominata à Persa filio Medeæ, teste Stephano. Ita igitur Xenoph. Hellen. 7 dicit, ὁ Πέρσης ὁ φύρων τὸ γράμματα. Et Plut. Μεγάβυζος ὁ Πέρσης. Dicitur etiã ὁ Πέρσης pro ὁ φῦλ Περσῶν βασιλεύς, Persarũ rex. vt in epist. Philippi apud Demosth. φεῦε τὸν Πέρσην φρέσβεις ἀπτοῦλκαπτ. Et rursum, ἐπόρευσι τὸν Πέρσην ὅπῃ τοῖς Ἕλλησας. Inde POSSESS. Περσικὸς, ῆ, ὁ, Perficus, Qui vel qualis Persarũ est, Persis proprius & vsitat. vt Περσικὸς ὄφθος, Περσικὸς νόμος: itẽ Περσικὴ σκηνὴ, Περσικὸν ἔκπωμα, Περσικὸν σφέλημα, Περσικὴ στολὴ, Περσικὴ ζώνη: sic Περσικὰ δίπτερα, Περσικὰ συμπόσια: & Περσικὴ δίφλεκτος, Περσικὴ φωνὴ, Περσικὰ ὀνόματα. Ab eadẽ gẽte denominata sunt Περσικὰ κάρυα, Persicæ nuces: quæ & βασιλικὰ κάρυα, Regiæ nuces, Latinis Iuglandes: apud Dioscorid. lib. 1, cap. 179. Ibidem, cap. 165, memorantur & Περσικὰ μῆλα, Mala Persica: de quibus vide t. 2, c. 1631, e. At Περσικὸς ὄρνις Aristophani Pauo dicitur, qui & Μηδικὸς ὄρνις: vtpote è Persarum Medorũ que regione aduectus in Græciam & hæc loca citeriora. Fœmin. E Περσικὴ, & neutr. Περσικὸν, substantiuè etiam vsurpantur interdum. Dicunt enim Περσικὴ pro Περσικὴ δικτίδες, Persica tapetia. Athen. lib. 5, ψίλαι δὲ Περσικαὶ πλὴν αἱ μέσον φῦλ πολῶν χώραν ὀκαλυπτόν. Item Περσικὴ pro Περσικὴ κρηπῖδες, Persicæ crepidæ, Persici calceí. vt apud Aristoph. in Nub. pulici in ceram liquefactã immerso & refrigerato φεῦ ἐφυσαν Περσικὴ: quas Socrates ὑποπλοῦσας, αὐτὴ μέτρει τὸ χωρίον. Stephanus dicit esse εἶδος ὑποδήματος ἁπλῆς, & videri esse γυναικεῖον. Necnõ sing. num. Περσικὴ pro Περσικὴ μηλέα, Malus Persica, apud schol. Aristoph. Sic neutro gen. Περσικὸν dicitur pro Περσικὸν μῆλον, vt apud Latinos quoq; Perficũ pro Perficũ malũ. Plurali num. Περσικὰ dicũtur interdũ Libri de rebus Persicis. vt apud Athen. ὁ τῶν Περσικὰ συγγραφεὺς: item Δίνων ὁ τοῖς Περσικοῖς, & Κτησίας ὁ τοῖς Περσικοῖς. Interdum Res contra Persas gestæ: vt apud Plutarch. μετὰ τὰ Περσικά. Et apud Plat. φεῦ φῦλ Περσικῶν δέκα ἔτεσι, Decem annis ante bellum cum Persis gestum. A Persarum gente est & aliud posteriuum, sed fœminini tantùm generis, NIMIRVM Περσὶς, ἰδος, idem valens quod Περσικὴ. Callim. Μηδὲ μετοῦτι ἑοῖῳ Περσίδι πλὼ σπρίαν. Ac sicut Περσικὴ absolutè interdum ponitur & substantiuè, ita etiam hoc Περσὶς. Dicitur enim Περσὶς pro Περσὶς χώρα, seu Περσικὴ χώρα. Pausan. Attic. αἰνόπαν ὁρᾶς ἐς πλὴν Περσίδα. Sic Virg. — phaeretratæ vicinia Persidis. Et Plin. Ipsa Persis in luxum diues. Item Περσὶς pro Περσὶς γυνή. Xenoph. Pæd. 8, πῶν Πέρσας καὶ Περσίδας. Sic Plutarch. ὀρθῶς ἡ Περσὶς εἶπεν. Et Περσὶς pro Περσικὴ χλαῖνα, Persica læna. vt apud Aristoph. Vesp. Οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δὲ καυνάκιν: quum paulo antè dixisset, Τίνες δ' δὲ χλαῖναν αὐκαπαβοῦ πεῖσωνται. Pro Περσικὴ, s. μηλέα, reperitur ET IAM Περσία, apud Theophr. & Athen. sed crebrius Περσία, ex quo Ionicũ Περσίη apud Nicandrũ. Præterea à Persis est VERB. Περσίζω, Persas imitor. vt Περσίζειν τὴν φωνῆ dicitur qui Persicè loquitur. Alioqui Περσίζειν significat etiã Persis fauere, Cum Persis facere, Persarum partes sequi: vt Μηδίζειν, Λακωνίζειν, Ἀθηνίζειν, & similia. Inde ADVERB. Περσιστὶ, Persarum imitatione, Persarum more seu ritu, Persicè. Item Persicè pro Persica lingua, Persico sermone. Plut. Ἀρτοξ. Περσιστὶ πολλάκις ἄμπε βοῶν πρὸς Ἑξίστασθε πενιχροί. Denique inde sunt COMPOS. Περσοδιώκτης, Persequitor & profligator Persarum, in Epigr. ET Περσοκτόνος, Occisor Persarum. Plut. μηδὲ Μιλτιάδου τοῦ Μηδεφόνου, μηδὲ τὸν Περσοκτόνον Θεμιστοκλέους.
Περσία, Περσίζω, Περσικὰ, Περσικὴ, Περσικὴ, Περσικὸν, Περσικὸς, vide in praeced. Πέρσης.
Περσεὸν, ου, τὸ, Persium: planta Ægyptiaca, sterilescens si aliò exportetur, vt est apud Theophr. Histor. plant. lib. 4, cap. 3. Apud Athen. lib. 14, paroxytonως περσεὸν scriptũ, ex Posidonio, φέρει δὲ καὶ τὸ περσέον ἡ Ἀραβία.
Πέρσος, t.3, c.244, c
Περσὸς, Περσεὶ, Περσοδιώκτης, Περσοκτόνος, in Πέρσης.
Πέρσος, Hesychio est piscis quidam in rubro mari prodiens: pro quo apud Ælian. Περσεὶς. dicit enim cognominem esse Perseo Iouis filio.
Πέρυσι, Anno præterito, seu Anno proximè elapso, Anno superiore. vt ὁ πέρυσι σῖτος, Frumentum anni superioris. & αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι, Legationes anni superioris, apud Demosth. Sic etiã aliquis aliquid facit πέρυσι. Philostr. in Heroic. εἶδον αὐτὴν πέρυσι, vidi ipsum anno superiore. Demosth. πέρυσι ὑπὸ δημῶν, Quum anno superiore esset in vrbe. Item Synes. epist. 72, τὴν οὖσαν πέρυσι ἡμεῖς μόνον τοῦ πρεσβύματος. Et epist. 66, πέρυσιν οὔπω γεγονότα τοῦ καταλόγου, qui anno superiore nondum erat in hoc numero. Et φερυσπέρυσι, Ante annum superiorem, Ante annum proximè elapsum, seu Anno ab hinc tertio. Accipitur πέρυσι latius etiam pro Antehac, Ante hoc tempus: vt Hesych. quoque in genere dicit significare παρελθοῦσα χρόνον. Xen. Hellen. 3, ἐθαυμάζομεν οἱ αὐτοί τινες καὶ πέρυσι, itidẽ nunc sumus qui ante hoc tẽpus. Sunt qui pro Nuper etiam vsurpari dicant: nullum tamen istius significationis afferentes exemplum. INDE Περυσινὸς, Qui anni superioris est. vt οἱ περυσινοὶ ἄρχοντες apud Plat. in Epist. Qui anno proximè exacto magistratũ gesserũt. Sic οἱ περυσινοὶ ἡγεμόνες apud Aristot. Histor. anim. lib. 9, Duces anni superioris. Et ὁ περυσινὸς καρπὸς, Fructus anni proximè elapsi. Theophr. Histor. plant. lib. 3, cap. 12, de fructu iuniperi, ἐξαμβύει δ' εἰς ὀνιαυτὸν· εἶθ' ὅταν ἄλλος ὀπτοφῦῃ, ὁ περυσινὸς ὀπτοπίπτει. Et inox de ipsa iunipero, ὡς ἢ οἱ ὀν Ἀρκαδίᾳ κίρνῃσι, πρεῖς ἅμα καρπεῖς ἴδοις, τὸν τε περυσινὸν, οὔπω πέπονα· καὶ τὸν φθοπερυσινὸν, νέον πέπονα καὶ ἐδώδιμον· καὶ ἀεὶ τὸν τὸν νέον ὑποφαίνει. Itidem Aristot. Histor. anim. lib. 5, dicit, ὅτι ἀπὸ περυσινῶν κυνηγέτων, pro Ex fœtu anni superioris. Περυσινὸς dicitur etiam ὁ ἔρινεος ὀρνὶ, teste Poll. vt qui proximè exactos puertitiæ annos excesserit. Perperam pro eo apud Hesych. scriptum Περυνὸς, omisso υ.
Πέρω, affertur pro Transeo. item pro Penetro & Transfigo: sed perperam pro πείρω. At περᾶ, interdum est fut. verbi πείρω, interdum verbi περάω, Atticè pro περάσω, vt ἐλᾶ pro ἐλάσω.
Περωδυνία pro ἀφεωδυνία habent manuscripti etiam Platonis codices: sed perperam.
Περώσιον, Hesychio est μέγα, Magnum: quod & φεῤῥώσιον.
Περῶνες, t.3, c.162, b
Πεσεῖν, Ionica dialysi pro πεσεῖν, Cecidisse, Cadere, Casurũ esse: vt & πεσοῦ) pro πεσοῦσαι, Cadent: ab inus. them. πεσέω, proquo dicitur πίπτω. Ab eo est VERBALE Πέσημα, ατος, τὸ, idem significans quod πτῶμα, Ca-

sus, Lapsus. Soph. Aiace, Πρὸς πεσὼν ὅλωλε θανάσιμον πτῶμα, Ab hoc interemptus est mortifero casu. Idipsum etiam quod cecidit vel cadit, πῶμα dicitur. Eurip. Phœniss. de Cadmo, ὦ πατρασκελὴς μόχθος ἀθάμασιν πῶμα δίνας. vbi schol. ἀθάμασιν πῶμα exp. τὸ μὲν δίπτω ζάλῃ θαλασσῶν σῶμα, nimis generaliter πῶμα reddens per σῶμα, quum sit τὸ πεσὸν σῶμα, seu τὸ πεπτωκὸς σῶμα: quomodo & νεκρῶν πτώματα dicuntur mortuorum cadauera, hoc est corpora quæ in cõflictu seu pugna cecidere. quæ & πτώματα. Poetæ in his interdum σ geminant, vt mox docebo.

Πέσκη, poeticè pro πέση, Ceciderit: à πτέω seu πίπτω.

Πέσκον, Hesychio πικρὸν, A marum: (quod & ἐχεπολικὲς) itẽ κώδιον, δέρμα, Pellis, seu Pellis lanata, Vellus: quod & πέσκος & πέκος.

Πέσκος, t.3, c.147, h

Πέσσν, à Cypriis pro χωρίον, ab Æolensibus pro πόδον vsurpari, innuit Hes. cui est etiam ὄρος.

Πεσός, t.3, c.328, d. Πεσὼν, πᾶ, t.3, c.317, f

Πέσσειν, Hes. dici tradit pro πίπτειν seu πεσεῖν. Exponit etiam πεχεῶσθαι τὴν ἀξιωσίᾳ. quod erit à verbo πέσσω seu πέσσω. nam & ipsum facere futurum πέσσω pro πέψω, ex eodẽ Hes. patet qui Arcades πέσσειν dicere tradit pro ὀπτῆσαι: afferens itidem πέσσω pro ὀπτήσω ἄρτον.

Πεσσέμεν, pro πεσέμεν metri causa dicitur: hoc autem, Doricè pro πεσεῖν, à πτέω seu πίπτω. Interdũ & pro πέσσειν.

Πεσσθυπέλιος, t.3, c.328, g. Πεσσθυπὴς, ib. e.

Πεσσθυπὴς, ib. h. Πεσσθύω, ib. e

Πέσσημα, poeticè metri gratia dicitur pro πέσημα, quod est πῶμα, πῶσις. Hesych.

Πεσσικὸς, t.3, c.328, c. Πεσσοπομέω, ib.

Πεσσὸς, t.3, c.327, c

Πέσσυρες, Æolicè pro πέσσαρες, Quatuor: & πέσσυρα pro πέσσαρα, teste Hes. qui & πέσυρα pro eodem dici testatur.

Πέσσω, t.3, c.227, a. Πεσσάζω, t.3, c.252, c

Πεσσοὶ, Vites suspensæ, vt αἱ αὐαδεσδράδες. Hesych.

Πέσσκον, t.3, c.256, g. Πέσκα, πᾶ, t.3, c.255, h

Πεσσὸν, t.3, c.256, c. Πεσσλίδες υἷες, ib. b

Πεσσλίζω, ib. a. Πεσσισμὸς, ib.

Πεσσλίτης, ib. b. Πεσσλίτης, ib.

Πέσσοι, οἱ, ib. Πέσσλον, t.3, c.255, c

Πέσσλον, ib. b. Πεσσλῶδαι, t.3, c.256, a

Πεσσλώδης, t.3, c.255, g. Πεσσλωτὸς, t.3, c.256, a

Πέσσμα, t.1, c.1723, f. Πεσσόνυμι, t.3, c.252, c

Πεσσυνύω, ib. Πεσσόμαι, t.1, c.1723, f

Πεσσόσης, t.3, c.254, g. Πέσσμα, t.3, c.252, f

Πέσσος, t.3, c.254, e. Πεσσοῦδης, t.3, c.255, a

Πεσσοῦν, ωνος, ὁ, Petaso, Perna. Vide φῶνα. Vocabulũ hoc Latini cum Græcis commune habent: inter quos Martial. Nam mihi cum vetulo sit petasone nihil. Et Iuuenal. diminutiuè, – siccus petasunculus & vas Pelamidum.

Πέσσουρον, ου, τὸ, Pertica, tignum aut asser super quo gallinæ dormiunt. vel etiam Crates è virgis plexa super qua gallinæ cubant. quæ & κρεμάθρα (quòd pensilis sit) & παῤῥὸς dicitur. Pol. generaliter πέσσουρον exp. οὗ πεῖ ὀνοικιδίοις ὄρνιθας ἐγκαθεύδειν συμβέβηκε: ac si de gallinario etiam diceretur. In hac generali significatione gallinaceus apud Vabrium ὁν πεσσούρου κρεμνὸν βοᾷ. Pro gallinario verò, aut saltem crate afferibúsive pẽfilibus, Nicãd. accepit in Ther. Nam quum dixisset, Ἰκπίδος, ἢτ' ὄρνιν κατοικιδίῃσιν ὅλεθρον Μάσεται, ὀξὺ ὄπνοιο καθαρπάζουσα πεσσοῦρον: subiungit, Εἴθα λέχος τευχοῖσαι ἐπ' ἰκρίον, ἢ καὶ ἀφαυρὸν Τέκνα πεσεβώσασιν ὑπὸ πλευρῆσι θέρουσα. ¶ Hesychio πέσσουρον est quoque εἶδος παγίδος. Scribitur ETIAM Πέτουρον, per τ in secunda syllaba: cuius idem Hes. meminit. Hoc verò πέτουρον esse dicit non solùm σανίδα ἐφ' ἧς αἱ ὄρνιθες κοιμῶνται, sed etiam πᾶν τὸ ἐμφερὲς πύτῳ, necnon πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ, & quidem λεπτόν. Ita scriptum legitur apud Theocr. quoque Idyll. 13, Οὐδ' ὁπότ' ἐρπέλιχραι μυνροὶ πυτὶ κοῖτον ἐρεῖν Σεσιμβρίας πέτρα μήτρος ἐτ' αἰθαλόεντ πετδύρῳ. vbi nota τὸ πετδύρῳ tribui epitheto αἰθαλόεν, quoniam prope caminos plerunque eiusmodi afferes seu crates suspẽdi solent, atq; ita fumosæ reddi. Schol. πέτουρον ibi expon. σανίδιον λεπτὸν καὶ πεπαχυμένον, addens, multos eo vti solere etiam εἰς πεῖ ὀροφοῖς, ἀπὸ κεφαλῶν. Sicut verò πέσσουρον dixi: Hesychio esse etiam εἶδος παγίδος, ita πέτουρον etiam nõnulli esse dicunt asserem cum laqueis, auibus rẽsum vt in eum inuolantes laqueis se intricent. Hesych. esse dicit ὄρνιθον πιόν: sed quodnam aut qualenã, non exponens. Forsan illud est à quo denominantur Petauristæ: dequo intelligẽdum videtur quod Lucil. ait; Sicuti mechanici quum alto exiluere petauro. Ælius Stilo apud Festum Petauristas appellatos vult ex eo quòd in aere volitent, ὥσπερ τὸ πεσὲς αὖρας πίπτοντα. Itémque Nonius Petauristas à veteribus dictos tradit qui saltibus vel schœnis leuioribus mouerentur: & hanc proprietatem à Græca nominatione descendisse, ἀπὸ τῆ πέπαυσθαι. Ego minus longè peritum etymon sequens, puto πέσσουρον dictum esse παρὰ τὸ ἐν ταῖς αὔραις, ὥσπερ τὰ ἄλεα, πεπεταμένος (quemadmodum & schol. Theocr. esse dicit σανίδιον πεπταμένον, & Hes. ὃν μετέρχω κείμενον) & hinc Πεσσευεῖν dici Alto exilire petauro: & Πεσσευεταὶ, Qui alto petauro exiliunt. hoc est ex machina alto loco suspensa, ita vt ferè ex ipso aere deuolare videantur. quales hodie sunt qui è turribus aeriis deuolant, & per funes locis sublimibus tensos ambulant, funambuli ex eo nuncupati. Iuuenalis & Manilius innuunt fuisse machinam alto loco suspensam ex qua in aerem excuterentur iactarẽtúrque petauristæ, & inde in terram deuolarent. Ita enim ille, Satyra 14, An magis oblectant animum iactata petauro Corpora, quique solet rectum descendere funem: Hic verò, lib. vlt. Corpora quæ valido saliunt excussa petauro. Petauristæ autem vocabulum legitur cùm apud alios tum apud Varr. De vita pop. Rom. lib. 2, Nec minus (inquit) alio in genere sunt ludi velitis Galli, Germani petauristæ.

Πέσπχον, t.3, c.256, g. Πεσάω, t.3, c.252, c

Πεσεινὸς quidam scribunt per ει diphthongum in penultima, & sic legitur apud Suid. quoque in vulg. edit. Sed pro eo ver. cod. habet πεπιλωὸς, itémque Hes. & Eustatiáque proba exemplaria.

Πεπιλωὸς, t.1, c.1724, a. Πεπινὸς, ib.

Πεπλαὶς, Hesychio est καμπύλον, Inflexum, Curuum.

Πέπουρον, in Πέσσουρον.

Πέπηλοι, οἱ, t.3, c.256, c. Πέπηλον, ib. d

Πεπλωὸς, t.1, c.1724, b. Πέπρακα, t.1, c.1713, f

Πέτρα, t.3, c.2573, a. Πεβάος, t.3, c.258, b

Πεβάκης, ib. i bidle

Πεπρέλαιον, t.1, c.1167, d. & t.3, c.257, f

Πεπρεμέναι, t.3, c.257, g. Πέπρη, ib. a

Πεβηδὸν, t.3, c.258, f. Πεβῆκες, ib. d

Πεβῆκης, ib. c. Πεπεῖδον, ib.

Πέπεινος, ib. Πεπείτης, t.3, c.257, c

Πεββολικὸς, t.1, c.668, f. Πεββόλος, ib. e. & t.3, c.257, d

Πεβδιον, t.3, c.258, f. Πεβπικα, t.3, c.257, d

Πεβπμπὴ, ib. c. Πεβς, t.3, c.256, g

Πεβσελινῖτης οἶνος, t.3, c.257, f. Πεβσέλινον, ib. e

Πεβφυὴς, ib. f. & t.4, c.273, f. Πεβω, t.3, c.258, f

Πεβωδὴς, ib. a. Πέτρωμα, ib. f

Πεβῶροφος, t.1, c.1253, g. & t.3, c.257, g

Πεθεία, t.3, c.329, b. Πεθειάω, ib. c

Πεθυπήεος, t.3, c.328, g. Πεθυπὴς, ib.

Πεθυπκὸς, ib. h. Πεθύω, ib. e

Πεθὸς, t.3, c.327, c. Πέθω, ib. a

Πέτω, t.3, c.310, c. Πεῦθη, t.3, c.616, b

Πεῦθεὸ, ib. a. Πεῦθρμα, t.3, c.614, d. & 615, e

Πεῦκαξεν σκάφος, apud Eurip. Doricè pro πεῦκῆεν, Nauis seu scapha è picea.

Πεῦκαλιμος, t.3, c.260, b. Πεῦκέδανον, ib.

Πεῦκεδανὸς, ib. a. Πεῦκέδανος, ib. b

Πεῦκη, t.3, c.258, g. & c.333, d. ob. & t.4, c.391, b. ob.

Πεῦκίνεται οὐρέα, t.3, c.259, e. Πεῦκινος, ib.

Πεῦκινοι, t.3, c.1589, c. Πεῦσις, t.3, c.615, g

Πεῦσηεία, t.3, c.616, a. Πεῦστικὲς, ib.

Πεῦσὶς, ib. Πέφαμμαι, t.4, c.13, a

Πέφασται, ib. e. & 71, f. Πεφαμμένος, t.4, c.189, f

Πεφόωται, t.4, c.13, c. Πεφάωται, t.4, c.51, e

Πεφαρμένος, t.4, c.13, a. d. & 51, e. & 71, f

Πεφαμμένος, t.4, c.13, c. Πέφασται, t.4, c.71, e

Πεφεισμένος, t.4, c.76, e. Πέφυκα, t.4, c.13, f

Πεφίσεται, t.4, c.13, e. Πεφίσεται, ib.

Πεφίσται, t.4, c.71, f

Πεφιλιππιδῶσαι, Alexis comicus vsurpat pro λελεπτωμένοι, Emaciatum esse, Redditum esse macrum: à Philippide quodam qui à comicis σκώπτεται εἰς τὸν ἰσχνότητα. vt fusius docet Athen. lib. 13. vbi tamẽ scriptũ περιλιππιδῶν.

Πεφισμένος, t.4, c.76, e

Πεφλοιδέναι, à φλοιὸς, Decorticatum esse, Corticem amisisse: vnde particip. πεφλοιδὼς, Hesychio ὁ τὸν φλοιὸν ἀποβαλών. Idem πεφλοιδέναι exp. φλυκταινοῦσθαι: ni forsan scribendum potius πεφλυδέναι, à φλύζω.

Πέφνειν, eidem est κτίνειν, Occidere, Interficere. Frequens vsus est aor. 2 indicativi: cæterorũ temporum aut nullus aut rarus saltem. Hom. Il. κ, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς. id est αὐτοὶ κτείναμεν, ἐφονεύσαμεν, Interfecimus. Il. ω, Πάντας ἔκτανον τὸν ἔπεφνες. Eust. vult hoc πέφνω factũ esse ex φένω, ex quo φόνος: facta primùm syncope, deinde anadiplosi. ΑΤ Πεφνάξας, pro Morte dignus, nescio vnde afferatur.

Πεφλασμένος, t.4, c.163, a. Πεφεγγυῖος, t.4, c.189, a

Πέφεσδε, t.4, c.67, b. Πεφεσδαται, ib. g

Πέφεσδε, ib. b. Πεφεσδέειν, ib. c

Πεφεσδεμένος, ib. g. Πεφεσέσθαι, ib. c

Πεφεσδὸς, ib. Πεφεσδὼς, t.4, c.224, f

Πέφεσκα, t.4, c.223, h. Πεφροπικὼς, t.4, c.220, b

Πεφροπεμένος, t.4, c.219, c. Πέφυα, t.4, c.267, c

Πέφυκα, t.4, c.131, b. Πεφύγω, ib.

Πεφυμένος, t.4, c.128, e. Πεφύσω, t.4, c.131, b. & 267, c

Πέφυζα, t.4, c.133, g

Πέφυκα, t.4, c.264, g. & 265, b

Πεφυκότος, t.4, c.267, b. Πεφύκω, ib.

Πεφυλαγμένος, t.2, c.584, e. ob. & t.4, c.234, a. & 235, b

Πεφυλαγμένος, t.4, c.235, b. Πεφυρμένος, t.4, c.254, a

Πεφυὼς, t.4, c.267, e

Πεφωσμένος, Etym. κεκαυμένος: à φαίω, vt καρφωσμένος à καρφόω. Apud Hippocr. πεφωσμένη κριθὴ, Hordeum tostum: pro quo & πεφωγμένη scribitur, à them. φώγνυμι.

Πέψις, t.3, c.227, e

¶ Πῆ, t.2, c.1510, b. Πηάλω, t.3, c.277, c

Πηαζόμαι, ib. e. Πηαῖος, ib. b

Πήαιον, ου, τὸ, Ruta: herba ita nominata ἀπὸ τῆς δυνάμεως, vt quæ propter suam θερμότητα πήγνυσι τὸ αἷμα, atque adeo & πᾶσι κυούσαις inimica est, vt testatur Plut. Symposi. 3. Itidem Nicandri schol. dictam tradit παρὰ τὸ πήγνυσθαι τῷ γονῷ. esse enim ἀποτρεπτικὴν τῆς συνουσίας. quãobrem & τοῖς μυσυφόροις ea vti. Duorum generum est τὸ πήγανον: alterum ἥμερον, alterum ἄγριον. de quibus Dioscor. lib. 3, cap. 52 & 53: Plin. lib. 19, cap. 8, & lib. 20, cap. 13. INDE Πηγανώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Rutaceus, hoc est Ad rutam proximè accedens, Rutæ similis. ET Πηγάνιον, ου, τὸ, Rutula: herbæ genus apud Theophr. Hist. plant. lib. 1. Item VERB. Πηγανίζειν, Rutam imitari, Rutã referre: apud Dioscor. lib. 3.

Πηγὰς, t.3, c.264, f

Πήγασος, ου, ὁ, Pegasus: alatus Persei equus, ita dictus ὅτ' ἀρ' Ὠκεανοῦ παρὰ πηγὰς ἐγένετο, vt Hesiod. in Theog. tradit. Habuit & Bellerophontes eiusmodi equum aligerum. vnde Luc. in Somn. dicit, ὄρημα ὑποπτέρων ἵππων τῶν πηγάσῳ ἐοικότων. Plin. lib. 8, cap. 21, Sphingas Æthiopia generat, multáque alia monstro similia: pennatos equos & cornibus armatos, quos pegasos vocant. At cap. 49, lib. 10, Pegasos equino capite volucres, & gryphas aurita aduncitate rostri, fabulosos reor: illos, in Scythia, hos, in Æthiopia: quemadmodum Plato quoque apud Athen. l. 5, τοὺς χορηγοὺς & τοὺς πηγάσους numerat inter τοὺς τῆς φύσεως περιπολοῦντας. INDE Πηγάσειον πτερὸν apud Aristoph. Pace, pro eo quod Eurip. dicit πηγάσου πτερὸν, hoc est πτερωτὸς πήγασος, Alæ pegasi pro Alatus Pegasus. ET Πηγασὶς κρήνη in Epigr. quæ aliis dicitur ἱπποκρήνη, & Persio Fons caballinus: ex eo tracto nomine quòd extiterit è terra Pegasi pede pulsata. Itidem Latini poetæ dicũt Pegasidas vndas eius fontis: à quo & Pegasides nymphæ ac musæ: & Pegaseium melos apud Persium: fluens ex labris fonte caballino proluti. vt verò πηγάσειον πτερὸν dicitur, ita Pegáseus volatus.

Πηγεσίμαλλος, t.3, c.264, d. Πηγέτης, ib. g

Πηγὴ, t.3, c.276, f. Πηγήδιον, t.3, c.277, b

Πῆμα, t.3, c.261, g. Πημαπῶδης, t.3, c.262, b

Πήγνυμαι, t.3, c.260, g. Πήγνυμι, ib. c

Πηγνύω, ibid.

Πηγόβροτος, t.1, c.795, e. & t.3, c.277, b

Πηγὸς, t.3, c.264, b. Πῆρος, ib. d

Πηγυλὶς, ibid. g

Πηδάλιον, ου, τὸ, Gubernaculum, Temo seu clauus nauis. Homer. Od. ε, Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον πτίσσεν ὄφρα ἰθυνοῖο. Et mox, Ἡνθίσωσε δ' οὖρῳ πέπα δ' ἱστία δῖος Ὀδυσεύς· Αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο πυκνὰ νοήσας. Legitur & in prosa: & interdum pro eo vsurpatur οἴαξ. Hesiod. videtur accepisse etiam pro temone aratri, seu stiua, quoniam ea aratri, vt gubernaculo nauis regitur: in Erg. v. 45, Αἶψα κε πηδάλιον μὲν ὑπὸ καπνοῦ κατθέοιο, ἔρρα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμένων παλαιστῶν. Ita tamen vt nil vetet & hic pro gubernaculo nauis accipere: præsertim quum eiusdem operis parte secunda, vers. 247, itidem dicat, Πηδάλιον δ' ἀνέρες ὑπὸ καπνοῦ κρεμάσασθαι, Αὐτὰρ δ' ὠρᾶιον μίμνειν πλόον. Metaphor. & prouerbialiter dicitur, ἐρέτμῳ χρὴ τοῖσι πρηνέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν. Item, ὁ οἶνος οὐκ ἔχει πηδάλια. Inde COMPOS. Πηδαλιουχεῖν, Gubernaculum tenere, Gubernacula nauis in manu habere, Sedere ad clauum nauis. hoc est, Gubernare: Suidæ κυβερνᾶν. Apud Hesych. pass. πηδαλιεχούσθαι pro κυβερνώμεθα. ET Πηδαλιοῦχος, ου, ὁ, Qui clauum tenet, Gubernator, Deriuatum inde ET Πηδαλιώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Gubernaculi speciem gerens, Gubernaculi effigiem imitans, Gubernaculo similis. ET Πηδαλιωτὸς, ου, ὁ, quod ex Aristot. κατηρεφείας affertur pro Clauatus. Apud Hesych. reperio ETIAM Πῆδον expositum πηδάλιον, Gubernaculum. Ex quo forsitan illud πηδάλιον deriuatum est. Πῆδος autem aliter exponit, nimirum τὸ πλατὺ τῆς κώπης, latiorem remi partem, palmulam remi: quæ & πλάτη dicitur. Sed addit, quosdam velle esse ξύλον θύθεν πρὸς τῷ τῆς κώπης καταστελῶ, lignum conficiendis remis aptum. eósque in Homerico illo loco Iliad. ε, μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων Βεβιασμένῳ, pro φήγινος scribere πήδινος. Quomodo Eustath. quoque ibi annotat veteres pro φήγινος scribere πήδινος, dicentes πῆδος esse speciem ligni: VNDE ET Πηδὸς dicatur ἡ πλάτη, vtpote ὁν πιοῦτον ξύλου σκευαζόμενον. Ita vt πῆδος idem sit quod φηγὸς, Fagus: vnde πήδινος, Faginus: & πηδὸς, Palmula faginea, vel Remus è fago confectus, quoniam id ligni genus appositissimum est ad conficiendum istud nauis instrumentum. Legitur autẽ illud oxytonon πηδὸς apud Hom. Odyss. ι, sub finem. Ibi enim Alcinous dicit, Εἰδίσῃς δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὅσσον ἄριστοι Νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦροι ἀλιρρόθιον ἄλα πηδῶν, Videbis quàm præstantes sint in pulsando palmula mari. Vbi Eust. annotat, τὸ πηδὸν significare eo loco τὸν κώπην, Remum: vt Suid. etiam exponit: Hesychius autem τὸ πλατὺ τῆς κώπης, Latiorem remi partem, Palmulã. His addit Eust. ex isto πηδὸν fieri τὸ πηδάλιον, pleonasmo syllabæ ἄλ. Notandum verò eum illo loco thema statuere τὸ πηδὸν, & exponere κώπην: suprà autẽ, ὁ πηδὸς, & reddere ἡ πλάτη: malim ego Hesychianum πῆδον, præsertim quum id ab eo exponatur nec κώπη, nec πλάτη, sed πηδάλιον.

Πηδάσος, t.3, c.275, g. Πηδάω, t.3, c.273, c

Πηδμὰ, ib. g. Πήδησις, ib.

Πηδητὴς, ibid. h

Πήδινος, Πῆδον, Πηδὸν, Πηδὸς, vide suprà in Πηδάλιον.

Πηδυλὶς πέτρα, t.3, c.276, a. Πηδύω, ib.

Πήθω, inul. thema, à quo πάθω fut. 1 & aor. 2 mutuatur, nimirum παθῶ & ἔπαθον.

Πηκτὴ, ἡ. subst. t.3, c.262, f. & c.358, f. ob.

Πηκτικὸς, t.3, c.263, f. Πηκτὶς, ib. g

Πηκτὸν, t.3, c.279, h

Πηκτὸν χάλκαιγθον, t.3, c.965, h. ob.

Πηκτὸς, t.3, c.276, c

Πηλάγονες, οἱ, propr. t.3, c.278, d

Πῆλαι, Vibrare, Concutere: κραδαίνειν, σείειν: à πέλω.

Πηλακισμὸς, Suidæ ἐμπαιγμὸς, Illusio, Irrisio: Lexico meo veteri ὕβρις, Iniuria, Contumelia, seu Petulans & contumeliosa iniuria. Additúrque in isto meo lexico, necnon apud Etymologum, πεποιῆσθαι hanc λέξιν ὁν τῆς

πελλήκων ὕφρεως, facta ὑφῃθέσι ex πελληκισμός. Sed esse qui dicant, veteres, quum volebant ἐμπαίζειν ἢ ὑβρίζειν τινὶ, πηλὸν χρίσαι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ: ita vt à πηλὸς sit primùm πήλαξ, inde verbum πηλακίζω, & hinc verbale πηλακισμός. Hæc illi. Posterius etymon videtur esse non absurdum. vt πήλαξ & πηλακισμὸς & πηλακισμὸς dicantur propriè de luti illitione asperſioneve quæ fit petulanter & per contumeliam, generaliter verò de quauis iniuria insolente, contumelia, probro, illusione. quomodo & cõp. προσπηλακίζειν est Iniuria & contumelia afficere, Probro afficere, Irridere lædereque petulanter. Apud Suid. quoque πήλαξ legitur, sed expositũ ῥάγας: quo vocabulo nescio quid sibi velit. sunt qui & ipsum significare velint Cõtumelia, Probrum. Apud Hesych. verò Πήλυξ, ῥαγαί.

Πηλαμίς, t.3, c.279, d. Πηλαμὺς, ib.f

Πηλεΐδης, Πήλειος, Πηλείων, vide in Πηλεύς.

Πηλεύς, έως, ὁ, Peleus: ranæ nomen apud Hom. in Batrachomyom. παρὰ τὸν πηλὸν, vt πηλούσιος & πηλοβάτης. Alioquin est nomẽ proprium viri, qui filius Æaci, frater Telamonis fuit, pater Achillis: qui Achilles ab eo patronymicũ VOCATVR Πηλείδης, ET Πηλείων, Pelides, Pelei filius. vt Iliad. ο, ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι. Iliad. υ, Πηλείωνι δὲ μοῖς. Iliad. ψ, ποδώκεα Πηλείωνα. Pro Πηλείδης dicitur etiam Πηλειάδης: ex quo Ionica dialysi poetæ FECERVNT Πηληϊάδης. vt Hom. initio Iliadis, μῆνιν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Sic PRO Πηλεῖος DICVNT Πηλήϊος, ex quo Latinum Peleus. Legitur etiam in Epigr. Πηλεῖον δόρυ, Peleia hasta: quæ ET Πηλιὰς, siue Πηλιὰς μελίη dicitur, Pelias fraxinus. hoc est Fraxinea Pelei hasta. Eam Achilli donauit Peleus, Peleo Chiron, cæsam in monte Pelio: ita vt à denominata dici queat tam à Pelio monte è quo perita fuit, quàm à Peleo qui eam gestauit & postea Achilli donauit. Testis Homerus Il. π, de Patroclo Achillis arma induente canens, Ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο, Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος δόρυ πῆλε Ἀχιλλεὺς Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων, Πηλίου ἐκ κορυφῆς. Vbi etiam alludit ad verbum πῆλαι. Ab Ouidio quoq; Pelias hasta nominatur. Hesychius abusiuè de quauis hasta dici tradit πηλιὰς, propriè autem de Achillis.

Πηλιήρες, οἱ, propr. t.3, c.278, e

Πηλιηϊάδης, in Πηλεΐδης.

Πηλικίσματα, Hesychio φενακίσματα. quæ & πηνικίσματα.

Πήλιξ, ικος, ἡ, Galea, Cassis. Hom. Odyss. α, Σπάσε ἔχων πήλικα καὶ ἀσπίδα ἠὲ δύω δοῦρε. Idẽ dicit πήλικα φαεινὴν, Il. ν: & Ἡσιόδειον πήλικα, Il. π. Apud Hes. per ι in posteriore syllaba scriptum πήλιξ, exponentem itidem τὴν κεφαλαίαν, & deriuantem παρὰ τὸ πῆλαι, quod est κραδαίναι, σείσαι. ad quod etymon Hom. quoque alludere videtur, vt qui dicat Iliad. ο, ἀμφὶ δὲ πήλιξ Σμερδαλέον κροπάροισι πνάετο μαρναμένοιο Ἕκτορος.

Πηλιϊάδης, & Πηλιὰς, vide in Πηλεΐδης.

Πηλιδνὸς, Hesychio idem quod πελιδνὸς, Liuidus.

Πηλίκος, t.1, c.1449, h. Πηλικότης, ib.b

Πηλιολεκὶς, t.3, c.279, b. Πήλινος, ib.a.

Πηλοβαπίδες, αἱ, t.3, c.278, e

Πηλοβάτης, Qui per lutum graditur, Luti calcator, seu cœni. Apud Hom. in Batrachom. est nomen ranæ.

Πηλόγανος, t.3, c.278, c. Πηλοδημέω, ib.e

Πηλόδομος, ib. Πηλοδόμος, ib.

Πηλοπαπῶ, ib. Πηλοπαπίδες, αἱ, ib.

Πηλοπλάθος, ib.f. Πηλοποιέω, ib.

Πηλοποιητικὸς, ib. Πηλοποιὸς, ib. & 295, e

Πηλὸς, t.3, c.277, f. Πηλουργὸς, t.3, c.278, h

Πηλεσπακὸς, propr. t.3, c.279, d

Πηλούσιον, propr. ib. Πηλούσιος, propr. ib.

Πηλεσιώτης, ib.c. Πηλοφορέω, t.3, c.278, g

Πηλοφόρος, ib. Πηλόχιτος, ib.

Πηλόω, t.3, c.279, b. Πηλυγῆς, t.1, c.818, a

Πηλυγὶς, Etymologo & lexico meo veteri est ἡ ὀκτὼ κρούς πῆξις, in exemplum afferentibus, Πηλυγὶς ὀκρυόεντος ἀκαπνέουσα μυχοῖο Σαυνεχὲς ὀρμηθεῖσαν ἀεὶ πεδὶ ὄφρα πύχοιμι: deriuantibusque ex πάσσω, ex quo primùm sit πηλὶς, inde πηλυγὶς. Sed rectius pro eo scriptum habent Apollonii editiones πηγυλὶς. ex eo enim locus is desumptus est. Significat Glaciale frigus.

Πήλυξ, Hesychio ῥαγὰς, Fissura. pro quo apud Suid. Πήλαξ, ῥάγας. Apud Poll. verò πήλυξ non solùm ὁ τῆς κεφαλῆς φαλαίας λόφος, Galeæ crista seu conus: verùm etiam ὀρμανὸν τὴν φαλαπρίον. pro quorum priore est apud Hom. πήλυξ, vtrobique per ῆ: & non pro cono galeæ sed pro ipsa galea, vt quam ponat κεφὶ κροπάροισι, tribuens ei & ἐπικόμου epitheton.

Πήλυσμα τῶν ἰχθύων ex Aristot. Histor. anim. lib. 4, affertur pro Lotura piscium. sed perperam. scribendum enim πλύσμα, à πλυίω.

Πηλῳδὴς, t.3, c.279, a. Πήλωσις, ib.b

Πῆμα, ib.f. Πημαίνομαι, t.3, c.280, h

Πημαίνω, ib.f. Πημανὴς, t.3, c.281, b

Πημονὴ, ib.c. Πημονὸν, τὸ, ib.d

Πῆμος, pro πηνίκα, Quando: Doricè.

Πῆνα, Hesychio ἀσπίνη, Rheda, Vehiculum mularе.

Πήνειον, in Πῆνος. Πηνέλοψ, t.4, c.181, e

Πηνὴ, in Πῆνος. Πηνήκη, t.4, c.78, h

Πηνίζω, in Πῆνος.

Πηνίκα, Quando. πότε. Aristoph. Auibus, πηνίκ' ἄρ' ἀπόλεσε; quandónam perijt? Vbi etiam nota voculam ἄρα appositã esse παρεκκάυσιν. Idem comicus dicit etiam πηνίκα δὴ τῆς ἡμέρας, pro Quodnam diei tempus est, seu quænã hora? Sic apud Suidã, πηνίκα ἠβάρμησε τὸ νυκτερὶς.

Πηνίκη, t.4, c.78, h. Πηνικίζω, ib.

Πηνίκισμα, t.4, c.79, a

Πηνίον, & Πηνίσμα, in sequ. Πῆνος.

Πῆνος, Hesychio ὕφασμα, Textum seu Tela. Existimatur dictum παρὰ τὸν πῆνα. vtpote qui perhibeatur inuentor fuisse τῆς ὑφαντικῆς, artis textricis. aliis tamen deducentibus à verbo πένω, quod est ὀνειρῶ. Affertur ET Πῆνη pro Textum, Tela, Pannus: νῆμα: sed sine exemplo. videtur potius pro fusorum quodam genere, accipi in Epigr. lib. 6, pag. 424, vbi Telesilla τὴν εἰροκόμον δὲ κατόπιν δὲ dedicat κερκίδα, Τόν τε καρηβαρέοντα πολυρροῖζ δηνὸν ἀφάπτειν, Κλωθῆρα σφεδανῆς δίδυμον ὀρμὴ δόνας: Καὶ πήνας ἐν τὸν φιλοπάλαιστον κελαδήσκον, Σπάμενος ἀσκωτὸς ἐν πολυπιὰς φύλακα. Sane nomen hinc DERIV. Πηνίον, ου, τὸ, à Suida esse dicitur ἀπρακτῶς ὀν ᾧ (Hesych. dicit εἰς ὄν) εἰλέσται ἡ κρόκη, fusus super quo voluitur trama: innuens de textorio fuso dici, & diuersum esse à τῷ δακτυλοσείπῳ seu σφοῖ δυλοδίνῃ ἀφράκτῳ, quo stamen è colo deducitur. circumagi verò solere τὸ πηνίον, patet ex epitheto ὑγρὸν, quod ei tribuunt παρὰ τὸ ῥέειν. affert enim idem ex Epigr. καὶ τὰ ὑγρὰ Πειρία. In eodem Epigramm. volumine, libro 6, pag. 422, Nicarete ἡ πρὶν Ἀθηναίης ὑπὸ κερκίδι καὶ τὰ καθ' ἑῶν Νήματα πολλὰ μιτοσαμένη, Κυπρίδι τὸν κάλαθόν τε, τὰ πηνία, καὶ τὰ σοὶ αὐτῆς Ἄρθμα κἀκάθηκα. Apud Homerum exponitur εἴλημα κρόκης, Iliad. ψ, vbi dicit, καὶνὸν γυναικὸς ὅστ' ἐν μάλα χειρὶ πανύσῃ Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον. Eust. ibi annotat τὸν μίτον eo loco vel eundem esse cum τῷ πηνίῳ, ὁλοσχερικῶν ὄντα τῷ πηνίῳ, vel εὐπεριστρεφῆ τῷ σήμονι καὶ τῇ κρόκῃ. Vetus cod. manuscr. habet παρὲκ μίτου, non παρὲκ μίτον. quam scripturam sequendo, satis liquet poni pro stamine seu filo quod è colu deducitur deuoluitúrque fuso. vt Eustath. quoque dicit τὸ ἐξελκόμενον ἀπὸ τοῦ καμόνος πηνίον, καμόνα accipiens pro instrumento ἡλακατῶδει. Poll. quoque πηνίον ponit inter τὰ καθ' ἱστουργίαν ὀνόματα, vnà cum ἀτραφὴς, ἄτρακτος, σφόνδυλος, κλωστήρ. atque sunt qui eum synonymos posuisse existimẽt πηνίον & ἀγαδὶς, interpretantes Glomus. Quinetiam quædam quæ ἀνεπίθετα τῶν πλεκτῶν, nominabantur πηνία, ex eo quòd τῶν πηνίων essent assimilia, colore alba, vt Poll. tradit, & Hesychius: apud quem Hes. legitur ET Πήνειον cum diphthõgo, itémque in Lex. meo vetere, expositũ itidem Fusus. ¶ Πηνίον est etiam infectum quoddam nascẽs ex eo τῶν καμπῶν (eruca rum) genere quæ κυμαίνοιτο τῇ πορείᾳ, καὶ πεσεῖσθαι τῇ ἑτέρῳ καμψαντ' ὀπισθαίνοιτο, vt tradit Aristoteles Histor. animal. libro 5, cap. 19. Aristoph. scholiast. & Suid. esse dicunt animal ex genere τῶν κωνωπῶν: seu simile κώνωπι, scribente & Speusippo τῶν ὁμοιοτήτων libro 12, πηνίον, ἐμπὶς, κώνωψ. Vtitur autem hoc vocabulo Aristoph. Vespis, dicens, Κείσεσθον ὡς τῶν πηνίω βληθέν-

λῃθίω. A πῆνος seu πήνη deriu. & VERB. Πηνίζω, significans Stamina è colu deduco & deuoluo fusi circumactu. vnde πηνίσασθαι, quod Poll. lib. 7 affert ex Philylio. Est inde & VERBALE Πήνισμα, ατος, τὸ, Stamen seu filum è colu deductum deuolutúmque fuso, Filum, Licium. Aristoph. Ran. αὖθ' ὑφωφόριοι εἰλίττεν δακτύλοις φάλαγγες ἱστόπονε πηνίσματα, καὶ κερκίδος ἀοιδοῦ μέλε πάτ: appellans ἱστόπονα πηνίσματα, Fila è colu deducta seu deuoluta fuso, Stamina, Licia, quæ super malo textorio extenta sunt: metaphoricè aranearum fila sic extenta. Schol. maluit interpr. ὑφάσματα, Texta, Telas. In Epigr. etiam pro Fila seu Stamina ponitur, libro 6, pag. 422. Μίδεια νῦν ἀπεσθίοις πενιχροῖς πηνίσματα κρούει.

Πῆξις, t.3, c.162, b

Πῆος, t.3, c.113, a. INDE Πηοσύνη, ης, ἡ, Affinitas: συγγαμβρία. ex Apollon.

Πήρα, ας, & Ionicè Πήρη, ης, ἡ, Pera, Saccus: κώρυκος, θύλακος, & plerunque qualem medici gestant, vt Minerua apud Hom. Odyss. ρ, Vlyssi mendico ἀμφ' ὤμοισι δέπειά βάλετο πήρην Πυκνὰ ῥωγαλέην. Et aliquanto pòst eidem πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πήρην Σίτου καὶ κρειῶν. Sic apud Plut. in Græcanic. quæst. καταλαβὼν ῥάκια καὶ πήραν, καὶ φεψαίτης ὤν. Apud Athen. lib. 10, Crates cynicus Demetrium Phalereum ἐπερράπτοι σοὶ τῇ πήρᾳ τὴν δόξαν. Ibidem discrimen fit inter πήραν & ἀσκὸν. nam ὀν πήρα, inquit Diphilus, φέρεις κρῆτες αὖ, ἀλλ' οὐ γωμάν. — Ἐς ἀσκοῦ δὲ μαζὸς ἐμβαλεῖς, ἀλλ' ἐ φακῶν. Prouerbialiter etiã dicitur πλουτοῦ πήρα οὐ πίμπλαται, Mendici pera nõ expletur: eo quòd mendici sint inexplebiles, & quanto plura acceperint, tanto plura flagitent. Inde DIMIN. Πηρίδιον, ου, τὸ, Perula. Ἀριστόφανες, κωρύκιον. Aristoph. Nub. ὁπ πηρίδιον γνώμας τρώγων παιδελεπίοις. Et COMP. Πηροδέτης ἱμὰς in Epigr. Lorum quo pera ligata est, seu Lorum peræ quo stringitur aut alligatur. qualis est apud Hom. σφόρος ἀορτήρ.

Πῆρι & Πηεῖ Νοτ, vide in præced. Πήρα.

Πηεῖθεν, Doricè pro Πηείθεν dicitur: hoc autem παρὰ τὸ πεθεῖθεν, Ionica epenthesi τοῦ ι. Etymol.

Πηεὶν, dicitur ὁ ὄρχις, Testiculus: quasi πατεῖν, παρὰ τὸ πατέρεσθαι δ' αὐτοῦ τὰ γένεια. vt tradit Etymologus. A Suida esse dicitur τὸ αἰδοῖον. Genit. facit πηεῖνος.

Πηρόδετος, in Πήρα.

Πηρομαλὴς, t.2, c.872, g. & t.3, c.281, g

Πηρὸς, t.3, c.281, d. Πῆρος, ib.e

Πηρούμαι, t.3, c.282, e. Πηρόω, ib.

Πήρωμα, t.3, c.283, a. Πήρωσις, ib.b

Πήσσομαι, à πήθω, inusit. t.3, c.65, b

Πήσσω, t.3, c.260, c. Πήθω, ib.

Πητύα, t.3, c.270, c. Πηχάτκος, t.3, c.286, f

Πηχυαῖος, t.2, c.285, g. Πηχυαλδὴς, t.3, c.286, a

Πήχυιος, t.3, c.285, h. Πηχιώω, ib.f

Πῆχυς, Cubitus, &c. t.3, c.283, d. Πῆχυς, Norma architect. c.284, d

¶ Πάζω, t.3, c.289, a. Πάω, ib.b

Πάθω, Παιλέος, Παῖαλος, Πάερ, vide in Πέων.

Παιπὴ συγκῷ, Hes. βρίωμητικῶ ὕμνῳ: acsi esset παιᾶν.

Πάγαλος, eidem est σαῦρος ille qui χαλεπὸς dicitur.

Παγγαιόσπορ, idem H. ex Ameria pro γλαυκὸν, Glaucum.

Πιδακόεις, t.3, c.276, f. Πιδακώδης, ib.

Πίδαξ, ib.d. Πιδήεις, ib.c

Πιδύεις, ib.b. Πιδύεσσα, ib.

Πιδύομαι, ib.a. Πίδυξ, ib.b

Πιδύτης, propr. ib. Πιδύω, ib.a

Πιέζω, t.3, c.301, d. Πιεζέω, t.3, c.287, d

Πιεζω, t.3, c.286, g. & t.4, c.231, c.ob.

Πίειρα, Pinguis: vide infrà in Πίων.

Πιερία, ας, ἡ, Pieria: mõs Bœotiæ & Macedoniæ, sacer Musis. vnde ET Πιερίδες, Pierides, nominantur à poetis, vtpote Pieriã incolentes. Eásq; Hesiodus initio suorũ ἔργων DEVOCAT Πιερίηθεν, Ex Pieria. Ab eodem monte apud Herodot. est Πιερικὴ πίστις, Pierica pix: hoc est quam fundunt Pieriæ arbores. Ex Epigr. verò affertur & Πιερικὴ σάλπιγξ.

Πίεσμα, Bibe: Lucæ cap. 17. vt φάγεται, Ede, Comede. à πίομαι & φάγομαι contra regulam. Sed id πίομαι habet futuri etiam signif. Vnde πιέσθω, Bibetis.

A Πίεσις, t.3, c.287, g. Πίεσμα, ib.f

Πιεστὴρ, ib.h. Πιεστήριον, ib.

Πιεστὸς, ib.g. Πιέστρον, t.3, c.288, a

Πιέτεις, in Πίων infrà. Πίτυλα, ib.

Πίθαδα, t.3, c.301, d. Πιθαγία, t.3, c.290, e

Πιθέκινη, ib.h. Πιθάκιον, t.3, c.291, d

Πιθανολογέω, t.3, c.135, c. Πιθανολογία, ib.

Πιθανὸς, ib.b. Πιθανότης, ib.g

Πιθανουργὸς, ib.e. Πιθανὸς, ib.g

Πιθάριον, t.3, c.290, h

B Πιθαρχεῖν, affertur pro Parere imperio: quod potius πειθαρχεῖν.

Πιθαυλὴς, t.3, c.290, b. & 606, g

Πιθαυλικὸς, t.3, c.290, c. Πίθειος, ib.a

Πιθοδὲ, ib. Πιθέω, t.3, c.130, d

Πιθηγία, t.3, c.290, e

Πιθηκαλώπηξ, q.d. Simivulpa: animal apud Ælian. Vide t.1, c.309, g

Πιθηκίζω, Πιθηκίζω, Πιθηκισμὸς, Πιθηκοειδὴς, Πίθηκος, Πιθηκοφαγέω, vide in sequ. Πίθηξ.

C Πίθηξ, ET Πίθηκος, Suidæ ἡ μιμὼ, Imitatrix hominis simia: dicta, vt quidem ipse vult, παρὰ τὸ πείθειν ἡμᾶς: malim ego παρὰ τὸ πιθέσθαι ὑφ' ἡμῶν. nam, Plutarcho etiã teste, ὁ πίθηκος μιμεῖται τὸν ἄνθρωπον ὅλῃ χειρῶν, ἀλίσκεται συγκινούμενος καὶ σωφρονούμενος. Prouerbia ὁρῶν πίθηκος οὐχ ἁλίσκεται, nisi metà χρόνου, & πίθηκος ἐν πορφύρᾳ, vide apud Suid. INDE Πιθηκοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Simiæ similis, Simiæ speciem gerens. Vel Qui de simiarum genere est, pro πιθηκώδης. vt apud Aristot. παρὰ τὸ πιθηκοειδῶν, de simiarum genere, Gaza interpr. ET Πιθηκοφαγέω, ῶ, Simias comedo, Simiis vescor. Deriuatũ inde ET Πιθήκειος, ου, ὁ, q.d. Simiaceus. Greg. πιθήκειον βλέπειν, Simiaceum tueri, Simiæ vultum exhibere spectantibus: εἰ μὴ καὶ λέοντα αἰσιῶ τὸ σὸν μὴ πιθήκειον βλέπει. NECNON Πιθηκίζειν & Ὑποπιθηκίζειν, Simiam imitari, Simiã agere: hoc est Adulari. seu Dolosis adulationibus vti. Aristoph. Vesp. Ταῦτα ἰδὼν, ὑπό τι μικρὸν ὀλιγοθήκισα, Aliquantum simiam egi, & dolosè adulari cœpi. VNDE Πιθηκισμὸς, οῦ, ὁ, Imitatio simiæ. seu Imitatio adulatoria, Adulatio dolosa: qua nimirum simiæ modo imitando adulamur & capimus aliquem. vnde exponitur & μίμημα. & Θώπευμα & ἀπάτη. Aristoph. Equit. οἵοις πιθηκισμοῖς με σὺ θελκαλοῖς. Dicitur ETIAM Πίθων pro πίθηξ siue πίθηκος. Pind. καλὸς τοι πίθων παῖς ἀεὶ, Apud pueros simia semper pulchra. ¶ Πίθηξ, teste Suida, παρὰ τὸν est non solùm ἡ μιμὼ, sed etiam ὁ βραχὺς ἀνθρωπίσκος, Paruulus (seu breuis staturæ) homuncio, Pumilio.

Πιθήσας, t.3, c.130, c. Πίθι, t.3, c.301, d

D Πίθεμι, t.3, c.290, f. Πίθεται κοιμᾶται, t.3, c.289, h

Πίθης, t.3, c.290, f. Πίθης, ib.g

Πιθίγια, τὰ, ib.d. Πιθιγία, ἡ, ib.

Πιθονία, ib.e. Πιθοκοίτη, ib.b

Πιθοκοίτης, ib.a

Πίθος, t.2, c. XII, b.ob. & t.3, c.289, c.

Πιθοῦ, Pare: Πιθοῦμαι, Pareboiaor. 2 & fut. 2 med. à πείθομαι.

Πιθώδης, t.3, c.290, f. Πίθων, in Πίθηξ.

Πιθὼν, Qui persuasit: πείσας: à them. πίθω. Aristoph.

Πικέλον, Hippocr. vocat τὸ βούτυρον, Butyrum, teste Galen in Lex. Hippocr. Vtitur autem eo vocabulo cùm alibi tum Γαιωαν. lib. 1, πικέλον ἡ χλωῒον ἄλοιφα.

E Πικὸς, dialecto quadam pro πικρὸς dicitur, teste Hesych.

Πικραίνομαι, t.3, c.293, f. Πικραίνω, ib.

Πικρία, t.3, c.292, c. Πικρίδες σῦκα, t.3, c.293, d

Πικρίζω, ib.e. Πικρὶς, ib.b

Πικρόγαμος, t.1, c.815, b

Πικρὸς, t.3, c.291, d. & c.117, d.ob.

Πικρότης, t.3, c.292, d. Πικρόχολος, t.4, c.555, b

Πικροῦμαι, t.3, c.293, e. Πικρόω, ib.

F Πικροῶς, c.3, c.292, c

Πίκω, pro πίκῳ dicitur. vnde apud Hes. Πίκων, ξαίνων. & Πίκεται, κτενίζεται. Sic ἴλη pro εἴλη, & similia.

Πιλάδιον, t.3, c.296, a. Πιλαμὼ, ib.

Πιλέω, t.3, c.295, a. & 296, f. Πίλημα, t.3, c.295, b. & 296, g

Πίλησις, t.3, c.297, c. Πιλητὴ κτήματα, t.3, c.295, b

Πιλητὴς, t.3, c.297, f. Πιλητικὸς, ib.

G

Πιλιπῆς, ib.c. Πιλίδιον, t.3, c.295, g
Πίλινος, t.3, c.296, d. Πίλιον, t.3, c.295, f
Πιλίσκος, t.3, c.296, b. Πιλίται, t.3, c.298, b
Πιλάω, ῶ, idem quod πιλέω, vnde & factum est, restibus grammaticis. hoc est, Appropinquare facio, Propè accedere cogo, Admoueo. Terræ aliquis aliquid πιλᾷ quum facit vt in eam se inclinet seu cadat, quũ id deiicit & prosternit, velut apud Hesiod. Erg. 2, de Borea, Πελλὰς δ' ὀρυὶ ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας Οὔρεος ἐν βήσσῃς πιλᾷ χθονὶ πυκνοβοτείρῃ, Ἐμπίπτων. Dicitur etiam πίλημι: vnde passi. πίλαμαι, significans πιλέομαι. Hesiod. Theog. γαῖα καὶ οὐρανὸς ὄρφ' ὕπερθεν Πίλναται, Appropinquabat, Se admouebat, & veluti concurrebat. Hom. Il. v, de noxa, seu ate, τῆς μὲν θ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐδ' ἐπ' οὐδεὶ Πίλναται, ἀλλ' ὄρα ἧγε κατ' αὐχένων κράατα βαίνει, Non descendit in terram, Non tangit terram pedibus: sed super hominum capitibus graditur.
Πιλοποιέω, t.3, c.295, a. Πιλοποιητής, ib.
Πιλοποιία, ib.c. Πιλοποιικὴ, s. τέχνη, ib.
Πιλοποιός, ib.a. Πιλοποιός, t.3, c.294, h
Πίλος, ib.a. & 295, a. & g. & 296, b
Πιλός, t.3, c.294, h. Πιλοῶν, t.3, c.295, b
Πιλοφορικός, ib.c. Πιλοφόρος, ib.
Πιλόω, t.3, c.295, c. Πίλωσις, ib.
Πιλωτέριος, ib.f. Πιλωτὸς, ib.d
Πιμελὴ, ῆς, ἡ, idem quod πῖαρ seu λίπος, Pinguedo seu Pingue. Differunt inter se πιμελὴ & στέαρ. nam, autore Aristot. Hist. anim. lib. 3, cap. 17, τὸ στέαρ, est θρεωτὸν πυκνὸν, καὶ πήγνυται ψυχόμενον· ἡ πιμελὴ autem, χυτὸν καὶ ἄπηκτον. similitérque οἱ ζωμοὶ οἱ ἐκ πόνων οὐ πήγνυται, veluti suis: at οἱ ἐκ στέαρ ἐχόντων πήγνυται, vt ouis & capræ. Præterea ἡ πιμελὴ γίνεται μετὰ ζυδέρματος καὶ σαρκὸς, τὸ στέαρ verò non nisi ὅτι τέλει ἐκ σαρκῶν. Plin. hoc adipem, illud pingue vocat, istum Aristotelis locum sic interpretans Histor. natur. lib. 11, cap. 37, Concretus adeps, & quum refrixit, fragilis, sempérque in fine carnis: contrà pingue inter carnem cutémque, succo liquidum. Idem tamen & πιμελὴ pro adipe accipit, στέαρ autem pro seuo seu sebo. Nam quod Aristot. ibidem dicit, τὰ ἀμφόδοντα habere πιμελὴ, at τὰ μὴ ἀμφόδοντα, στέαρ: idem eodem & ipse loco sic reddit, Cornigera vna parte dentata, seuo pinguescunt: cætera, adipe. INDE Πιμελὴς, ET Πιμελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Pinguis, Adiposus, Obesus. hoc est Plenus pingui seu adipe. Prius, apud Hesych. legitur, exponentem λιπαρὸς, εὔτραφής: (quomodo & apud Luc. ὄρνις πιμελὴς) posterius apud Aristot. loco paulo antè citato. Ibi enim dicit ὅ τε κολόγχων τὸ ἧπαρ in quibusdam animantibus fieri πιμελῶδες, Pingue & adiposum fieri, Pinguescere. Ibidem οἱ ἐγκέφαλοι ἐκ πιμελῶδεῖν ζῴων sunt λιπαροὶ, veluti suis & piscis. Ibidem τὸ ὀπίσθιον τῆς μὲν πιμελῶδες, πιμελῶδες· τῆς δὲ στεατῶδες, στεατῶδες. Ibidem rursum ἀγρυπνεῖ ὅτι τὰ πιμελῶδη, καὶ ἀρτέρια καὶ φλέβια: vt apud Plin. loco citato, Sterliora cuncta pinguia, & in maribus & in fœminis. Item πιμελῶδες dicitur Quod speciem gerit τῆς πιμελῆς, Simile pinguedini, Ad pingue proximè accedens. Aristot. ibidem, τὰ ἐκ ἰχθύων στέαρ πιμελῶδες, καὶ οὐ πήγνυται, quamobrem & oleum ex eo fit liquefacto.
Πιμελὴς, & Πιμελώδης, vide in præced. Πιμελὴ.
Πιμπλαμαι, t.3, c.381, c. Πιμπλαίω, ib.
Πιμπλάω, ib. Πίμπλη, pro Πίμπλασι, ib.b
Πίμπλημι, ib.a. Πίμπρασμαι, t.3, c.548, h
Πιμπρασίω, t.3, c.549, b. Πιμπρημι, t.3, c.548, g
Πίν, in Epigr. interrupto verbo τὸ πίνειν vsurpat dicitur ab iis qui genio indulgẽt. Autor quidam incertus lib. 2, in grammaticos, Οἷς οὐ σκῶμμα λέγω, οὐ πίν φίλον, Quibus non gratum est nec dicteria iacere nec bibere.
Πίνα, t.3, c.300, c. Πινεδὴς, ib.g
Πινακηδὸν, t.3, c.299, f. Πινακίδιον, ib.d
Πινακιδὸν, ib.g. Πινάκιον, t.3, c.298, g
Πινακὶς, t.3, c.299, c. Πινακίσκιον, ib.f
Πινακίσκος, ib. Πινακοθήκη, t.3, c.298, e
Πινακοπώλης, ib.g. Πινάκωσις, t.3, c.299, g
Πίναξ, t.3, c.298, b. & c.346, b. ob.
Πινάδειοι, οἱ, propr. t.3, c.301, a
Πινάριον, t.3, c.300, h. Πιναρὸς, ib.

Πινάω, t.3, c.301, b: Πινηρὸς, t.3, c.300, h
Πίνη, sive Πίννης, ἡ, Pinna: genus conchæ seu ostrei fẽm per comitem sociúmque in comparando cibo habens cancellum vel squillam, qui VOCATVR Πινοτήρης ET Πινοφύλαξ, Obseruator & custos pinnæ: quoniam semper eam affectans, hiantémque obseruans, si pisciculi in ipsam ingressi sint, leui morsu docet comprimendam esse concham, capiendámque prædam interia iam illapsam. Testes autores Historiæ animaliũ. Athen. lib. 3, ἡ μὲν οὖν πίννη ὀστρέον ἐστὶν· ὁ δὲ πινοτήρης, καρκίνος μικρός· καὶ ἡ πίννα ἀξιοῖ τὰ ὄστρακον, ἡ δὲ χαίρει πυρῶσα τὰ ἐπεισιόντα ἰχθύδια· ὁ δὲ πινοτήρης, παρεστὼς, ὅταν εἰσέλθῃ τι, δάκνει αὐτὴν ὡς ἂν σημαίνων· ἡ δὲ, ἀνηρθεῖσα, συμμύει· καὶ οὕτως τὰ ἔσω ἠρθὲν ἔνδον κατεσθίουσι κοινῇ. Meminit & Aristot. Hist. anim. lib. 5, cap. 15. Ibi enim scribit παρὰ πίννας ὀρτὰς φύεσθαι ἐν τοῖς βορβορώδεσιν, ἔχειν δ' ἐν αὐτοῖς πινοφύλακα, τὰς μὲν καὶ εἴδιον, τὰς δὲ καρκίνιον· οὗ στρεπτοῦ μόλις ἀξιοῦσθαι φθείρεσθαι δεῖσθον. non mutare verò locum, sed ἐρρίζωσθαι, τὸ καρκίνιον autem, primùm εἰς τὰ ἔσω τὰ ἐκ τὸ ὀστρακον εἰσδύεσθαι, εἰσδυόμενον δὲ μετεισδύνειν πάλιν εἰς ἄλλο μεῖζον ὄστρακον, Sic Plin. lib. 9, cap. 42, Concharum generis & pinna est. nascitur in limosis, subrecta semper, nec vnquã sine comite, quem pinnotereu vocant, alii pinnophylacem. Is est squilla parua, alibi cancer, dapis affectator. Pandit se pinna, luminibus orbum corpus intus minutis piscibus præbens. Assultant illi protinus, & vbi licentia audacia creuit, implent eam. Hoc tempus speculatus index, morsu leui significat. Illã, ore compresso, quidquid inclusit, exanimat; partémque socio tribuit. Et Cic. De nat. deor. lib. 2, Pinna verò, (sic enim Græcè dicitur) duabus grandibus patula conchis, cũ parua squilla quasi societatem coit comparandi cibi. Rursum Plin. lib. 9, c. 31, de cancris, Pinnoteres autem vocatur minimus ex omni genere. Huic solertia est inanium ostrearum restis se condere, &, quum accreuerit, migrare in capaciores. Notandum porrò, apud Aristot. & Ælian. scribi etiam πινοθήρης, per θ, sed perperã. nam & Suid. dicit πινοτήρεω vocari τὸν τῆς πίννης φύλακα: & Cic. De fin. lib. 3, eum qui enat è patula pinnæ concha, πινοτήρεω nominari quòd eam custodiat. Πινοφύλαξ nominatur etiam animalculũ quoddam in spongiarum cubilibus araneo simile, quòd superiorem pinnotereu imiteretur. Aristot. Histor. anim. lib. 5, cap. 16. Metaphor. Soph. Amphiar. Ὁ πινοτήρης οὗτος δὲ μόνος χρῷ. Sic Aristoph. Vespis, Ὁ πινοτήρης οὗτος ἐστὶ τῶν ἡμῶν Ὁ σμικρόπαπης. Hesych. πίνα etiam scribit, vnico n: schol. verò Soph. inter hæc discrimen facit, vt docui t. 3, c. 300, c
Πινοθήρης, Πινοτήρης, Πινοφύλαξ, in præced. Πίνα.
Πινόεις, t.3, c.300, f. Πίνον, ib.c
Πίνος, t.3, c.299, g. Πινόω, t.3, c.301, a
Πινύεις, t.3, c.300, f. Πινύεσα, ib.
Πινὺ, t.3, c.418, g. Πίτσις, ib.
Πινύσκω, ib.e. Πινύσσω, ib.
Πινυτὴ, subst. t.3, c.419, a. Πινυτὴς, ib.
Πινυτὸς, t.3, c.418, g. Πινυτῆς, t.3, c.419, a
Πινυπόρων, t.4, c.201, f. Πινυτῶς, t.3, c.419, a
Πινύω, t.3, c.418, c. Πίνω, t.3, c.301, b
Πινώδης, t.3, c.300, g. Πινωδία, ib.
Πίομαι, t.3, c.301, d
Πίον, Πίος, Πιόπατος, Πιόπις, vide in Πίων infrà.
Πιοῦμαι, t.3, c.301, d
Πιπαλὶς, non nullis est ἡ χελκὶς σεῦσα, teste Hes. quæ supra πίγαλος.
Πιπάλλω, eodem teste pro πάλλω dicitur, id est κραδαίνω.
Πίπαν, idem τὸν ἀκριβῆ τεχνίτην.
Πιπίζω, in Πίπτω.
Πίπλη, pro Πίμπλασι, t.3, c.381, b
Πιπίσκω, idem quod ποτίζω, Potum præbeo. Item Propino, hoc est Potandum præbeo, seu Potui do. vt Celsus dicit, Medicamentum quod potui datur. Hippocr. φάρμακα ἐλατήρια διδόναι, καὶ ὄρθον καὶ χαλὰ ἐς τὴν ὤρην πιπίσκειν. Idem De loc. in hom. Θερμαστήρια φάρμακα πιπίσκοντα διαφερέμενον. Ex eodem in κρίμνον habes duos locos, in quorum altero dicit πιπίσκειν, in altero διδόναι πίνειν. At Luc. in Lexiph. πιπίσκοντός με πυπυὶ τὸ φαρμάκου,

μάκου, vt dicitur πίνειν οἶνον & φαγεῖν ὄψον, Articd. Futurũ mutuatur ab inus. them. πίω, vnde & ipsum deriuatũ est. Pind. Isthm. 6, πίσω σφὲ Δίρκας ἀγνὸν ὕδωρ.
Πίπαλμαι, t.3, c.381, b
Πίπος, Pipus: auis. Aristot. Histor. anim. lib. 9, cap. 21, dicit τὸν κύκνον (auis & hæc est) habere σκέλη βραχέα τῇ πίπῳ παρόμοια. Vbi Gaza, Crure breui similiter vt pipo est: legens forsitan πιπί, à nomin. Πιπὼ, cuius Hesych. meminit, dicens esse ὄρνεόν πολεμικὸν, secundum quosdam ἐρωδιόν, Ardeam.
Πίπποι, Auium pulli, Pipiones. Athen. lib. 9, καὶ νεοσσοὺς ὄρνίθων, οἱ πίπποιες καλοῦσι. INDE Πιππίζω, Auium pullos voce imitor, Pipio. Aristoph. scholiast. dicit hãc λέξιν πεποιῆσθαι κατὰ μίμησιν τῶν ὀρνέων, vt Hesych. etiam κατὰ μίμησιν τῆς τῶν ὀρνέων φωνῆς: dicente Aristoph. in Auibus, Ἰοὺ ἰοὺ τῶν ὀρνέων, ἰοὺ ἰοὺ κοψίχων· Οἷα πιππίζουσι καὶ πρὸ ἐχουσι δεδεκεκραγότες. Sed notandum est, scholiast. Aristoph. & Suidam, necnõ textum Aristophanis, scripsum habere πιππίζουσι gemino π; Hesychium verò vnico. quam scripturam esse meliorem, vel ex eo patet quòd subiungit, accipi id verbum & pro πιπίζειν. in hac enim significatione, ἰοὺ ἰοὺ κοψίχων, vnico π scribendum est vt πιπίσκειν, vtpote à πίω deriuatum anadiplosi duarum literarum initialium. Atque ita malim & πίποι pro πίπποι: præsertim quum apud Latinos quoque scribatur Pipiones & Pipire, vnico p. quæ à Græco originem traxisse, extra controuersiam est.
Πίπρασμαι, ἡ, Pipra: auis inimica τοῦ χλωρεῶ, vt est apud Aristot. Hist. anim. lib. 9, c. 1. Gaza ibi habet Pipo, πιπὼ. non malè forsan. nam ἡ πιπὼ ab Hesesse dicitur ὄρνεον πολεμικὸν, auis pugnax.
Πιπρασκω, t.3, c.240, b. Πιπρήσκω, t.3, c.549, b
Πίπρημι, t.3, c.548, g. Πιπρήσκω, t.3, c.240, b
Πίπτω, t.3, c.310, e. Πιπὼ, in Πίπος & Πίπρασμαι.
Πιρρὸς, ex Diosc. affertur pro Fuluus: qui rectius κιρρός.
Πίσα, t.3, c.301, f. Πίσαι, in Πιπίσκω.
Πισάνη, Hesychio πτισάνη. At Πισάκιον, ἀφεδρεῶνιον.
Πίσια, τά, t.3, c.301, f
Πισμὸς, Hesychio πτηρ, πτήσρα, λιωδὸς: à rhem. πίσσω.
Πίσον, ου, τὸ, Pisum: legumen quod & πίσσος dicitur, forsitã à verbo πίλοσσω, à quo & πλισσάνη siue πλισσανὴ. I. a Eust. Apud Galen. De alim. facult. lib. 1, gemino σ & oxytonos πισσὸ, itidem in censu τῶν ὀσπρίων, vna cũ similibus leguminibus, ἐρεβίνθοις, ὀρόβοις, ὠχροῖς, ὠχροῖς, φακοῖς. Ibidẽ de ciceribus, ὁ δὲ χρόνος τῷ αὐτῷ τοῖς κυάμοις τε καὶ πισσοῖς θραῦσον. INDE Πίσινον ἔντος, Pulmentũ è pisis confectũ. Antiphanes apud Athen. lib. 9, ἐψῶσιν ἔντος αὐτοῖς πίσινον. Itidẽ ex Aristoph. & Epigr. ἔντος πίσινον affertur, dicitúrque secunda in eo syllaba corripi: sed perperam exponitur Faba pisina, à loco. At πίσος, vnde πίσα, Locus humectus & riguus, Pratúm: pro quo supra πίσσος. ὁ πίσαι, quod est ποτίσαι, apud Suid. καὶ ἀγρὰ πίσεα χαμῆς Βόσκεο. Sic apud Hom. πίσεα πυκνὰ.
Πισσόεφα, t.3, c.330, c. Πίσσα, t.3, c.329, c
Πισσαλιφὴς, t.1, c.320, b. & t.3, c.330, c
Πισσαφὸς, t.3, c.330, c. Πισσάσφαλτος, ib.d
Πισσέλαιον, ib.f. Πισσήεις, t.3, c.331, b
Πισσηρὸς, ib.c. Πισσίζω, ib.e
Πισσίνης, ib.c. Πισσοειδὴς, t.3, c.329, h
Πισσοκαυτέω, ib.h. Πισσόκηρος, t.3, c.330, a
Πισσοκοπέω, ib.b. Πισσοκοπία, ib.
Πισσοκόλλητος, ib. Πισσοῦφος, ib.c
Πισσοῦν, t.3, c.331, e. Πισσυρὸς, t.3, c.1417, h
Πίσσω, Æolicè à πίπλω, vt ὄσσω ab ὄπλω, teste Etymol.
Πισσώδης, t.3, c.331, a
Πιστάκια, Pistacia: nuculæ sunt strobilis pineisq; nucib. similes, intus viridi nucleo. de quibus Dioscl. 1, c. 178, & Plin. lib. 23, c. 8, dicẽs eos dẽ vsus & effectus habere quos pinei nuclei. Idẽ l. 13, c. 5, In nucũ genere pistacia nota. Nicand. Ther. Πιστάκια ἀκρεμόνεσσιν ἀμυδδαλόεντα πέφανται.
Πιστεύτης, οῦ, t.3, c.145, a. Πιστευτικὸς, t.3, c.143, d
Πιστεύω, Fidem habeo, & c. t.3, c.141, f. Πιστεύομαι, ibid. h.
Πιστεύω, Nitor, & c. c.142, e. Πιστεύω, Concredo, & c. ab. g
Πιστήρ, in Πισμὸς, & Πίσρα. Hesychio est λίωδος, afferenti & Πιστήριον pro πιστήριον.
Πιστικὸς, t.3, c.141, a. Πίστιος, ib.c

Πίστις, Fides, & c. c. t.3, c.137, f. Πίστις, pro Argumento, & c. c. 138, c. Πίστις, pro Iuramento, & c. ibid. f. Πίστις, pro Fiducia, & c. c. 139, a
Πιστολογία, t.2, c.733, g. Πιστὸν, τὸ, subst. t.3, c.144. d
Πιστὸς, Fide dignus, & c. t.3, c.144, a. Πιστὸς, Fretus, & c. ib. h.
Πιστὸς, Fidus, & c. c.145, a. Πιστὸς, Potabilis, & c. c.1, 3, c.301, f
Πιστότης, t.3, c.145, g. Πιστοῦν, ib.
Πιστοῦμαι, ibid. h
Πίσσα, idem ac πυπίσσα, à πιπίσκω seu πίω quod est πιπίζω, teste Etymol. & Suida. hoc est Canalis in quo adaquantur pecora: dictus πιστὴρ etiam & πιστήριον, quoniam ibi πιπίσκονται τὰ θρέμματα. Apud Euripid. in Cycl. interpr. Alueum.
Πίστρις, Pistris: genus nauigii apud Polyb. Sic Liu. Pistris terno remorum ordine agebatur. Et Virgil. Velocem Mnesteus agitat acri remige pistrin. Scribitur & φρίστις, inuersis literis.
Πίστωμα, t.3, c.146, f. Πιστῶς, t.3, c.145, f
Πίστωσις, t.3, c.146, f. Πιστωτὸς, ib.
Πίσυγγοι, à comicis quibusdam dicuntur οἱ τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντες, Calceamentorum sutores, Cerdones: ET Πισύγγια, eorum τὰ ἐργαστήρια, officinæ. Poll. lib. 7, cap. 21, de σκευοποιοῖς. Meminit & Hesychius, πισύγγων afferẽs pro σκυτέων: & πισύγγιον pro σκυτῶν, Sutrina. Apud Hephæst. πισύγγοι ὑποδήσεων. Iidem sutores dicuntur & πισσοῦποδες: & sutrinæ eorum πισσοῦπολα: si non mentiuntur Hesych. cod. in quibus legitur Πεσσυμπόνον, σκυτοδύτεια.
Πίσυρες, t.3, c.1417, g
Πίσω, à Πίω, t.3, c.301, e. Πίσσμαι, ib.
Πιτεύα, ex Epigrãm. affertur pro Turma, Cohors. Apud Hesych. legitur Πιτεάτης ἑρατής, quo modo dici scribit τὸν ἐν Ἑλλάδι, Græcanicum exercitum: nimirum vel ἀπὸ μέρους, vel propter Menelaum Pitanatem, cuius gratia expeditio ista suscepta erat. Πιτεῦν verò fuisse tribum quandam. Itidẽ exponẽdum Πιτεάτης λοχὸς videtur: quem dicit αὐτοκρατῆ ἔχειν, οὐκ ὄντα τῆς ἀληθείας. At Πιτεάτη σῆμνι, exp. γυμνικῇ, ἐν Πατέῃ ἐκρυθίῳ. Stephano Πιτέη est vrbs Æolidis: cuius ciuis Πιτεαῖος: & regio Πιτεάτις, vt Πιτεάτις ὑάμφα.
Πίτημα, Hesych. dici scribit τὰ ἐξίας τιμωρίας, apocope igitur erit, & πίτημα factum ex ὀδπήμα.
Πίτνη, t.3, c.334, h
Πιτίων, Pitio: ex Theophr. Hist. plant. lib. 7, cap. 13, affertur pro bulbi quodam genere. Vbi tamen & vulg. edit. & Gaza habent ὀπιτίων. Apud Plin. verò, lib. 19, sub finem cap. 5, Pythion pro hoc legitur.
Πιτνὰς, Πιτνέω, Πίτνω, t.3, c.323, g, e, f. Participium illud πιτνὰς est à them. πίτνημι, vt ἱστὰς ab ἵστημι. à quo πίτνημα deriuati potest & præt. imperf. πίτνα. vt positũ sit pro ὀδπίτνη, sicut ἔκτα pro ἔκτη, & ἔπθει pro ἐπθῆ, formatimque non ex verbo in μι, sed ex ipso eius themate, quod est πιτνέω. Significat porrò hoc πίτνημι siue πιτνέω, Extẽdo, teste Hes. & Eust. quorum ille πιτνὰς exp. ὀκπίνων: hic verò, πίτνα interpr. κατεπτάνυς, Explicabat, Expandebat. sicut in Epigr. etiã πίτναται reperitur pro Expandite, Extendite. Verùm & πιτνεῖ Hes. exp. non solùm πίπθει, sed etiam ὀκπίνει, Extendit.
Πιτία, t.3, c.329, c
Πιτιάκιον, t.3, c.332, g. & eiusdem t.c.601, e. ob.
Πιτιέσφαλτος, t.3, c.330, e
Πιτιόω, affertur pro Pico, Pice oblino: sed sine exemplo.
Πιτιοειδὴς, t.3, c.329, h. Πιτιοκαυτέω, ib.
Πιτιοκοπέω, t.3, c.330, b. Πιτιόω, t.3, c.332, e
Πιτιώδης, ib.a. Πιτίωσις, t.3, c.332, a
Πιτιωτὸς, ib.c. Πιτύα, t.3, c.270, f
Πιτυαίνη, Suidæ ἀσκὸς μικρὸς, Vtriculus: pro quo apud Hesych. Πιτυδάνη scriptum est. At πιτυαίνη εἰμὶ, idẽ Suid. dici scribit proueribialiter de iis qui crebris & prosperitatibus vtuntur & infortuniis: à Pitana vrbe, quæ à Pelasgis in seruitutem redacta, ab Eretriensibus liberata fertur. Erasm. habet Pitana sum: cum vulg. tamen edit. consentit etiam manuscr. cod.
Πιτυάτης, propr. t.3, c.270, h. Πιτυδάνη, in Πιτυαίνη.
Πιτύεια, t.3, c.270, g. Πιτυέζς, propr. t.ib.h
Πιτυΐνη, t.3, c.334, h. Πιτυΐνος, ib.g

Πιτυΐς, t.3, c.335, a. Πιτυκάμπης, t.3, c.333, g
Πιτυλίω, Πιτυλία, Πιτυλίζω, Πιτύλισμα, in sequ. Πίτυλος.
Πίτυλος, ου, ὁ, dictum putatur quasi τυπίλος, à τύπτω, significatq; κτύπος. Proprè sanè esse dicitur Sonꝰ seu strepitus aquæ remo percussæ. vt Hes. quoq; πιτύλοις exp. ὑδάτων, paulo pòst πίτυλον à nauticis dici scribens τὸ ἀφεῖς κελευσμα ἐκέλευσε, quū sese inhortantes vno consensu remos impellunt, eóque remorum impulsu sonitum in aqua ciēt. Ipsum etiam remigium πίτυλος nominatur, & ipsi remi: sicut Galen. quoque in Lex. Hippocr. scribit, Hippocr. πιτύλοις vsurpasse pro εἰρεσίαις vel κώπαις. Eurip. Troad. νεώς γὰρ πίτυλος ἀνήνυτος πάρος. Item, Τερπνὸν κατ' ἠπειρον πίτυλον ἐπέρωνθον. Et Æschyl. in trag. quæ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας inscribitur, Ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρανὶ πάμπαν χερὸς Πίτυλον: metaphoricè. vt enim remorum, ita etiā χειρῶν πτυλος dicitur, pro κρούσις seu κρότος. vt & Hes. πίτυλον dicit vocari συρροφλὼ τῆς χειρὸς ὅταν πυκνῶς ὀπτφρήσεται: & Pollux, τὸ σωεχῆ τῆν χειρῶν σωεκχρωλὼ, πυκνῶς εἰς πλῆθος ὀπτφερομένων. Rursum Hes. πτύλοις ab aliptis nominari παρ' ἐν ἀφεδόῳ καταβολαῖς τῆν πλυγῶν: metaphora itidem à nautico remorum πτύλῳ. Idem Hes. πτύλοις exponit etiam καταφορᾶς ὑδάτων: quomodo & δακρύων πίτυλος à schol. Eurip. exponitur φορᾷ & πλημμύρημα, in fine Hippolyti, vbi chorus dicit, κοινὸν πόν' ἄχος πᾶσι πολίταις ἦλθεν ἀέλπτως, πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος. At σκύφου πίτυλος, idem in Alcestide, Τοῦ γιῶ σκυθρωπὸ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν Μεθορμεῖ σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκύφου: itidē pro καταφορᾷ. vt sit Vinū largius è scypho infusum ori. Scholiastæ Aristoph. & Suidæ πίτυλος est nō solùm ἡ καταβολὴ τῆς κώπης, sed etiam ὁ κτυπητὴς, ὁ φωνὴ ποιοῦντος. INDE Πιτυλίδειν, ET Πιτυλίζειν dicitur Ciere πίτυλον. Quorum primum apud Aristoph. Vesp. πολλὰ μὲν ὀν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλίδοντες. Alterū, apud schol. & apud Suid. οἷον ὅταν ἐρέτῃσιν ἐδεῖν ἐν κολύμβοις πιτυλίζουσαν. Dicitur πιτυλίζειν esse etiam Gesticulari & crebro motu ciere manus. Galen. ὑγιεινῶν libro 2, τὰ πιτυλίζειν numerat inter τὰ γυμνάσια, vt & τὰ ὀκ πληθρίζειν. Dicit autem πιτυλίζειν esse ἐπιδὰν ἑκατ' ἄκρων τῆν ποδῶν βιεζηκώς, ἀπαπίνας τὸ χεῖρε, κινεῖ πάχυτα, τὰ μὲν, ὀπίσω φέρων, τὰ δὲ ἐμπρόσω, quum quis summis pedum digitis insistens protendit manus, celeri motu vnam retro, alteram ante se agitans. VNDE Πιτυίσμα dicitur eiusmodi manuum φορὰ, apud Iuuenal. Sat. 11, Qui Lacedæmonium pityliſmate lubricat orbem. Apud Hesych. legitur ET Πιτυλίαις, ταῖς καταφορᾶς τῆν πιχάων, vt & πιτύλοις mox expon. ταῖς καταφορᾶς τῆν πιχέων & τῆν ὑδάτων.
Πιτυώνη, t.3, c.334, g. Πιτυόεις, ib. c
Πιτυόεσσα, ib. Πιτυοκάμπη, t.3, c.333, e
Πιτυοκάμπης, ib. f. Πιτυόπους, propr. t.3, c.334, d
Πιτυόστεπος, t.3, c.333, g. Πιτυοῖς, t.3, c.334, c
Πιτυοῖς, propr. ib. Πιτυοῦσσα, ib.
Πιτυοῦσσα, propr. ib. Πιτυούσσης, propr. ib. d
Πιτυείτε ἄρτος, t.3, c.336, a. Πιτυείασις, ib. d
Πιτυείδες ἐλαῖαι, ib. f. Πίτυεις, ib. g
Πιτυείτης ἄρτος, ib. a. Πιτυοειδὴς, t.3, c.335, f
Πίτυρον, ibid. d
Πιτυρῶδαι, Furfuribus seu porrigine infestari, quæ πτυρείασις dicitur. Hippocr. Prorrhet. 2, λεπτὴ ἐστὶ καὶ πιτυρωδεῖσα ἡ κεφαλή.
Πιτυωΐδης, t 3, c.335, g. Πίτις, t.3, c.333, a
Πίτις ἀγρία, t.3, c.258, g. ob. Πιτύσπιτος, t.3, c.333, g
Πιτυώδης, t.3, c.334, e. Πιφαλλὶς, Hesychio πίφιγξ.
Πιφάσκω, t.4, c.66, e. Πιφαύσκομαι, ib. d
Πιφαύσκω, ibid. c
Πίφιγξ, Hesychio κορυφαλὸς, Galerita, Alauda: quæ eidem & πιφαλλὶς est. Apud Aristot. verò πίφιξ dicitur esse auis aquatica, à Gaza itidem Piphex nominata.
Πιφαύσκων, t.4, c.66, g
Πίω, inus. thema est, à quo πίνω & πτίσκω deriuata sunt & tempora quædam sua mutuantur, hoc, fut. 1 πίσω, & aor. 1 ἔπισα: illud, fut. 2 πιοῦ, & aor. 2 ἔπιον. Ab eodem sunt etiam verbalia illa, πιστὸς, πιστὴρ, πιστήριον, πίσρα, & siqua his sunt similia.
Πίων, ονος, ὁ, Pinguis, Obesus: idem quod πιμελὴς seu πιμελώδης. Ac primùm de animante dicitur vt illa, quod nimirum est ἀστραφὲς & bene habitum, seu σπυτὴν, saginatum. Aristot. Histor. anim. libro 3, cap. 17, πάντα τὰ ζῶα τὰ μὴ. κῦ σάρκα ὀῦ πίονα, τὰ δὲ ἀφωεισμένα. Ibidem dicit τὰ πλεῖστα γίνεται πίονα κῦ πολὺ κατέχει καὶ ἐν τοῖς νεφροῖς: τῆν δὲ νεφῶν τὸν δεξιὸν εἶναι σεῖται μελάνῳ καὶ σφόδρα πίονες εἰσὶ. Item de homine dicitur: vt apud Aristophanem, πίονες καὶ παχύκηροι. Necnon de parte aliqua animantis. Aristot. enim dicit περὶ νεφροῖς τῆν ζῴων εἶναι πίονας. Iremque Hom. Πίονα μηρί' ἔκνισ βοός, Iliad. λ. Quin & δένδρα quædam πίονα dicūtur, vt quæ πίονεν ὑπὸ δακρύοισι καὶ ῥηπίνῳ. Plutarch. Symp. 3, probl. 6. Transfertur verò & ad alia. Hom. enim in Odyss. dicit πίονας ἀρούρας, pro Vberes, Opimos: vt Latinis quoque pingue solum dicitur quod est εὔγαιον & εὔκαρπον. Et Iliad. β, ὃν πίονι νῆῳ, pro Opimo, Opulento. Compar. & superl. gradum irregulares habet. Nam DICTVR Πιότερος ET Πιότατος, Pinguior, Pinguissimus. Hesiod. Erg. Τῆμος πότατα τ' ἀῖσσε καὶ οἶνος ἄριστος. Et Aristot. in Problem. διὰ τί τὰ ἐδεῖ τῶν κοιλιῶν πιότατα. Vtitur idem & cōpar. πιότερος non semel, teste Bud. In Epigramm. πιότατος ζέφυρος, pro Ex omnibus ventis maximè reddens πίονας. est enim leniter pluuius, tepidus, ac terram aperit, afflatúque suo nutricium exercet, eam ob rem dictus satorum pater. eo flare incipiente primus fit conceptus, hoc maritantur virentia è terra, necnon equæ in Hispania. hic genitalis est spiritus mundi, à fouendo dictus Fauonius, vt quidam existimauere. Neutro genere τὸ πῖον substantiuè dicitur, sicut Pingue apud Latinos, pro Id quod pingue est, Res pinguis. Dicitúrque τὸ πῖον & τὸ λιπαρὸν differre alterum ab altero. nam πῖον vocari in quo est plus φερεσῦ quàm ὑγροῦ, plus solidi quàm humidi. velut in adipe animantum, suum, piscium & similium. λιπαρὸν verò, in quo magis dominatur humidum, vt in oleis & oleaceis. at τὸ στατῶδὲς solidum prorsus est, & frigore glaciatur, vt seuum seu sebum. Aliaqui substantiua SVNT Πῖος, εος, τὸ ET Πιότης, ητος, ἡ, quibus respondet Latinum Pinguedo seu Pinguitudo: synonymum est πιμελή. Posteriore vsus est Aristot. Histor. anim. lib. 3, cap. 17, dicens, ὅσα δὲ μὴ ἔχει κεχωεισμένῳ τὸν πότατα, ἤτοι ὀῦ πίονα κῦ κοιλίαν καὶ ὀῦτ' πλοῦν, οἷον ἔγχελυς. Et Theophr. Histor. plant. libro 9, ἅπαντα δὲ ζῶτα εὔοσμα, καὶ ῥᾳδῶν ἔσα πιότητά τινα ἔχει καὶ λίπος. Itidémque in 6 De caus. pag. 216, edit. Ald. Posterioris verò πῖος non afferuntur quidem exempla, sed plurima reperiuntur deriuata. Inde enim SVNT Πιώδης, ET Πιήεις, ET Πιαλέος, eandem cum πῖον seu πιμελὴς & πιμελώδης habentia significationem, quibus declaratur Pinguis. Primi, hoc affertur exemplū, πιώδης γῆ, Pinguis terra & vber. Secundi, hoc legitur in Epigr. Φαῦσά τε πιήεντα καὶ ἀθήσαυρον ἔλαιον, Pinguia. Tertii meminit Hesych. παλέον exponens λιπαρὸν, Pingue, Opimum. Pro quo Πιαλέον reperitur ET IAM Πίαλον. vt apud Hippocr. Γυναικ. lib. 2, τῆς παλαιοῦ δυμῆς πιοτάτης, ex pingui tæda quæ sit quàm pinguissima. Apud Hesych. oxytonos Πιαλὶν, expositum ἀφθόνδυμον, Albidum, Aliquātùm album: forsan quoniam omnes propemodum pinguedines & adipes albo sunt colore. Apud eundem lexicographum reperio ET IAM Πίεσα ET Πίσα, exposita itidem λιπαρὰ, ἀθάνμονα, πουσία, Pinguia, Opima, Opulenta. SED ET Πίεσα dicitur. pro παλία, πιμελὴς, πῖων, fœminino genere. Hippocr. περὶ φύσιος παιδίου, de arbore tenera, οὐ γὰρ ὅταν ἀπαρ πίεσα δύναμις οὐδὲ παχεῖν ἤπε ἐς καρπὸν ξυμβαλέσθαι οὔτι τι εἶη, vis pinguis & crassa quæ ipsi ad fructum conferre possit. Sic Theophr. πίεσα χώρα καὶ ἀγαθὴ, Terra pinguis & bona, Histor. plant. lib. 8, cap. 6. Et Homero Od. 7, Creta est γαῖα Κλὴ καὶ πίεσα: dicēti itidē πίεσα ἀρουραν Il. σ. Idē Il. τ dicit δαμὴ ἀρέσασ πίεσα, Opimo epulo. ITEM Πίαρ dicitur pro πῖος seu πότης, Pingue, Pinguedo. Hom. Il. λ, de canibus & rusticis qui noctu leonē arcēt, Οὔτ' μὴν οὐκ εἰῶσι θοὺς ἐν πίαρ ἑλέσθαι, Boū pingue seu adipē. In Epigr. pro cremore lactis poni dicitur. is, n. est pinguior lactis pars. Hoc ipsū πίαρ Homerus adiectiuè etiam vsurpauit pro πῖον seu λιπαρὸν, Pingue. Odyss. 1, μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἶε Εἰς ὦρας ἀμῶεν· ἐπὶ μάλα πίαρ ἐτ' οὖδας. pro πῖον καὶ βὺθῆρον, vt alibi dicit πίεσα ἀρουρα, & πίεσα γῆ, de solo lætio ac vbere. Denique à subst. πῖος est VERB. Πιαίνω, Pinguefacio, Pinguem & obesum reddo. Aristot. Histor. anim. lib. 8, cap. 6, οἱ παίγνοντες τὰς ὖς. Ibidem saginanda φεσλιμοκοτοῦμενα παίνεται, Pinguescunt, Obesantur. Ibidem sus παίνεται κριθῆς, κάγχρυος, σύκοις, αἰκάλοις, ἀλφίτοις, pinguescit & saginatur. Ibidem neutraliter eadem sus παίνεται ἐν ὀλίγοντα ἡμέραις, Pinguescit, Pinguis & obesa fit. nam τὰ χρεα ὀῦπ δίδωσιν εἰς παχύτητα. Et lib. 3, cap. 17, παίνεται πολὺ τὰ πρεσβύτερα μᾶλλον ἢ νεώτερα ὄντα: vt contrà apud Plinium, Senescūt celerius præpinguia. Metaphor. Xenophanes Colophon. apud Athen. lib. 10, Οὐδὲ παίνει ζῶτας μυχοὶς πόλεως, Pinguefaciunt, Opimant, Pingues & opimos reddunt: de pugilum & athletarū genere, quod eaxat veluti ἄχθη καὶ ἀλιστικές. Aor. 1 act. est παῖνα: cuius imper. παῖνάτω apud Hesych. legitur, expos. λιπαιάτω. Præt. perf. pass. πέπασμαι, vnde particip. πεπασμένος. Ab eodem est VERBALE Παστέλιον, Pinguefactoriū, Id quod pinguem reddit & obesat. Hippocr. De loc. in hom. βέφε καὶ λουβῶν καὶ παστέλιος. Est & aliud VERBVM, Πιάλλω videlicet, idem quod παίνω significans, nimirum Pinguefacio, Pinguem & obesum reddo, Habitiorē reddo. Eius aor. 1 act. πῖαλα Hes. exp. αὐξῆσαι, ὠφέλῆσαι. ‖ Ad παλέος verò vt redeam, Etymol. & Lex. meum vetus ab alia etiam origine ipsum deducunt, nimirum ἀφθὸ τὸ πεῖν, exponentes καὶ ὑγρὸς, λιβάδας ἔχων, Vuidus, Latices habēs. Suidas pro Siriculosus accepisse existimatur quum scribit, πιαλέοις ὄφεσι, ὡς δικαλέοις. Ego verò ista verba, ὡς δικαλέοις, minimè pro expositione habenda censeo, verum ita intelligenda, παλέος dici vt δικαλέος: ideóque παλέοις ὄφεσι interpretor Pinguibus anguibus: ex quibus medicos vtplurimùm τὴν θηλακὴν conficere ait.
¶ Πλαγὰν, Dores τὴν πληγὴν, Plagam, Ictum. Hes. Sic apud Suid. στέρνων πλαγὰς, planctus pectoris: de Electra quæ θρηνοῦσα τὸ στέρνον ἔτυπε. quod & κοπετὸς: hoc, à κόπτω, illud, à πλήσσω, verbis synonymis.
Πλάγαι, idem, H. dici scribit τὰς συμπληγάδας πέτρας, Symplegades: quæ & πλαγκταί. Vide t. 3, c. 337, f
Πλάγγος, apud Aristot. Hist. anim. lib. 9, c. 32, aquilæ species est, secunda magnitudine & vi, quam dicit ὀῦπκαλεῖσθαι νυπφόρονον & μορφνόν. Pro eo Plin. habet Plācus, πλάγκος: lib. 10, c. 3, Tertii generis morphnos, quam Homerus percnon vocat, aliqui & plancum & anatariam, secunda magnitudine & vi: huicque vita circa lacus.
Πλάγγη, t. 3, c. 337, c
Πλαγγὼν, Hesychio est κλεινὸν τι κοροκόσμιον, Icūcula cerea, Puppa cereatractio nomine ἀφθὸ τὸ ὀκ κηροῦ πεποιῆσθαι, vt in synonymo δαχὸς siue δακτὺς monui. Sed exponit etiam σφαῖρα, καλαθὶς, & κακρύφαλος. Apud Suid. τὰ μειρακιώδη βρυπόρδυα ἀφθὸ τῆς ἥβης τοιμίλλεσθαι καὶ λέγεν ἀφθὸ κρόκης καὶ σημόνων καὶ πλαγγόνων ἐάσαιμθν. AT Πλάγγονον, Hesych. fuisse dicit μύρον τι apud Athenienses. cuius Poll. quoq; meminit, scribēs denominatū esse ὀπὸ τῆς Πλάγγονος: intelligens, vt opinor, Plāgonem meretricē Milesiā, quam Athen. lib. 13, ἀξιοθόητον fuisse tradit.
Πλάγια, Πλαγιάζω, Πλαγιασμὸς, in Πλάγιος.
Πλαγιαυλίζω, t. 1, c. 621, c. Πλαγίαυλος, ib.
Πλαγιόκαρπος, t. 2, c. 79, e
Πλαγιόκαρπος, ex Theophr. affertur pro Obliquè fructū ferens atque à lateribus.
Πλαγιόκαυλος, t. 2, c. 93, f
Πλάγιος, ου, ὁ vel ἡ, Obliquus, In latus versus, Transuersus: oppos. τῆ ὀρθὸς siue ὄρθιος. Theophr. De caus. plant. lib. 3, cap. 7, πάφυτες ὀρύσσοντα τὰς μὲν, πλαγίους, τὰς δὲ ὀρθίας. Plato, ἢν δ' ἐγὼ ἐρώτῳ καθηλῶν τὸν νῶν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον ὀξεῖαλόμενον, obliquū seu transuersum deturbauimus. Vbi vt aliquis aliquem πλάγιον ὀκβάλλει, sic etiam ἀγᾶ. Plut. De virt. mor. ἀγᾶ δὲ οὐκ ἀλύπως οὐδὲ πειθομένῳ, ἀλλὰ πλαγίαν καὶ αὐπτίνουσαν, transuersam & renitētem. vt & aliquanto pòst dicit τὸν ἀκρατὴ εἶναι πλάγιον, vt pote ὀξυφέρειν γλιχόμενον καὶ διωθεῖσθαι τὸ πεῖθος. Aliquis etiā seipsum ἀφθὸ δίδωσι πλάγιον φέρεσθαι, dat sese transuersum rapiendum. vt apud eundem Plut. De aud. poem. μὴ πωτὶ λόγῳ πλάγιον ὡς ἀφθ' πνεύματι ἀφθεῖδοῖς ἑαυτὸν. Et Symp. 7, οὐδὲ πλαγίοις ἀφθεῖδώσιμθν ἑαυτοὺς ὡς ἀφ' τοῦ ῥεύματος λείου φέρεσθαι. Sicut verò dicitur πλάγιος πάφρος, seu πλαγία, ita etiam πλαγὶξ φάλαγξ, Acies obliqua: opposita τῆ ὀρθίᾳ. de quibus in libello περὶ τάξεως παλαιᾶς, pag. 79, a. At πλαγία θύεσα, Daniel. 1, exponitur Posticū. Dicunt etiam ὀῦ τὸ πλάγιον, Ex obliquo, A latere. Et εἰς τὸ πλάγιον, siue εἰς τὰ πλάγια, In latus. Et κῦ τὸ πλάγιον, siue κῦ τὰ πλάγια, Ad latus. Inde ADVERB. Πλαγίως, Obliquè: Hesychio μὴ φανερῶς, αἰνιγματωδῶς, Nō apertè, Obscurè, Ænigmaticè: itē δολίως, Dolosè. vt & πλάγιοι eidem sunt δόλιοι, Dolosi, Subdoli, Non aperti, Itē VERB. Πλαγιόω, ET Πλαγιάζω, Obliquo, In obliquū seu latus Flecto, In transuersum flecto. Ambo leguntur apud Poll. lib. 1. Ibi enim ex Xen. tradit, equitē, ὅταν ὑπολαμβάνῃ τὸν ἵππον, debere ὡς ἥκιστα πλαγιοῦν τὸν ἵππον, ὡς ἥκιστα δ' αὐτὸν πλαγιάζειν, alioqui facilè euenturū vt & ipse & equus corruant. Et paulo antè, τοὺς δὲ προσέσεις ἢ τοὺς ὀκεῖθεν καθόλου μὴ αὐτὰ πιεῖσθαι, ἀλλὰ τὸν ἵππον πλαγιάσαι. Idem sub finem lib. 4, πλαγιάζειν dicit esse παλάσματος ὄνομα, vt κλιμακίζειν, σφέφειν, ἀγκωνίζειν, αἰκιζέπειν, & similia. Πλαγιάζειν affertur etiā pro Obliquè enunciare. Hesychio πλαγιάσαι est παιωνῆσαι, ἀφθὸ λοξῶσαι, In errorem impellere, Decipere: forsitan obliquis vtendo verbis & loquendo πλαγίως. Inde est VERBALE Πλαγιασμὸς, Obliquatio, apud Hermog.
Πλαγιοστόμα κτον, ου, τὸ, Cum obliquo constructum: vox est grammaticorum, apud quos itidem πλάγια πλόσις.
Πλαγιοφύλακες, Qui obliqua seu latera aciei custodiunt. Ælian. in Tacticis, ὀῦπ δὲ τῆς δεξιᾶς καὶ ἀωνύμου γενίας τοὺς καλουμένους πλαγιοφύλακας πέστεσθαι.
Πλαγιόω, vide in Πλάγιος. Πλαγίως, ib.
Πλάγκος, in Πλάγγος, Πλαγκτὴρ, t. 3 c. 337, f.
Πλαγκτὸς, ibidem f. Πλαγκτοσώνη, t. 3, c. 338, b
Πλάγξω, à πλάζω, t. 3, c. 337, c. Πλάγχθη, & Πλαγχθεὶς, ib. d.
Πλάζομαι, ibid. c Πλάζω, t. 3, c. 336, h.
Πλαδ' δεῖν, apud Suidam in manuscr. cod. expositum παρεφρονεῖν, πολεμεῖν: item πεπλάζειν.
Πλαδηκρὸς, Πλαδάρωμα, Πλαδάω, Πλαδύσεις, in sequ. Πλάδον.
Πλάδον, siue Πλάδος, Humor superfluus, Humiditas superuacua: Galen. enim scribit Hippocratem πλάδον nominare solere τὰς ἀφεῖλας ὑγρότητας, εἴτε λεπτῶν κῦ τοῦ σύστασιν ὑγρῶν, εἴτε καὶ παχυτέρων εἶεν, veluti puris, τὸ πύον. Vtitur verò hoc vocabulo Hippocr. cùm alibi tum Epidem. 1, ἰδρῶτες πᾶσι πυόντες, πυυλὴ ὁ πλάδος. Et in lib. De gland. οὐτοι πλάδον οὐκ ἔνι ἐν τῷ σώματι. Et rursum De victu in morb. acut. πλάδον ὀν τῇ οὔρῳ κοιλίᾳ ἐμποιήσῃ. Vtitur & Dioscor, libro 1, cap. 21, de agallocho, σωμάχου πλάδον καὶ εὐπνοίαν παρῆορρεῖ, itidem pro Humiditatem quæ naturæ modum excedit. seu Humida stomachi vitia, vt Ruell. interpr. INDE Πλαδῶδης, ET Πλαδύεις, In quo multus ineſt πλάδος, Humiditate nimia abundās, & quæ naturæ modum excedat: aliis Vliginosus, Vdus. Hippocr. Γυναικ. l. 1, ὦ ἐξέρος ἐβίνεται ἢ φριμέδος, τὸ πύελον ὀν τῷ σῶμα πλαδῶδες τρόν τε ἐστεν κῦ αἰκλτον, prahumidum. vt & πλαδὸν significat τὸ ἀθεωτῶς ὑγρόν. apud schol. Nicandri. ITEM Πλαδρὸς, ου, ὁ, significat & ipsum Prahumidus, Vuidus seu Vdus, Nimio humore abundās. vt πλαδαρὸς σῶμα χρὸς apud medicos, & πλαδαρὰ οὖλα. Hic enim τῷ πλαδαρῷ significatur Superfluo humore madēs, vel Nimio humore flaccescēs aut diffluens. vt πλαδαρὰ apud eōdē etiam σαρκὸς dicitur quæ nimio humore vitiata est & veluti fluida, apud Dioſc. lib. 2, c. 137. apud quem πλαδαρὰ οὖλα, lib. 5, c. 75 redditur nō solùm Diffluentes humore gingiuæ, sed etiā Humida gingiuarum vitia. Et σῶμα πλαδῶδεν siue πλαδαρὸν dici scribit scholiast. Nicandri τὸ ὑγρόν καὶ μὴ αἰπτυον, quòd nimirum πλούθυον τῷ δακτύλῳ ἐνδίδωσί τι καὶ κοιλαίνεται, πάλιν δὲ ἀδίκως αἰαδίδωσι καὶ γεμίζει τὸ κοίλωμα. veluti quum cutis aqua aut pure distenta est: Hippocrate etiam πλάδον vocante non solùm vbi aquosus humor, sed etiam vbi crassior, veluti puris, redundat. apud quem & πλαδαρὰ ἀθεχωρίματα sunt Vuida & aquea: De victu in morb. acut. τὰ ἀθεχωρίματα

δὲ πλαδαρόπερα καὶ ξυσμαπωδέστερα εἶη. Idem πλαδαρόπρον substantiuè dicit pro Paulo maiorem πλαδαρότητα: paulo pòst, ὀνήτρου μὴν τοῦ, κάτω μέρεσι πλαδαρώτερον καὶ ξύσμα ἐμπιεῖ: si tamen ita scripsisse putandus sit, & non potius πλαδαρότητα. Exponitur πλαδαρὸς etiam Laxus, Mollis, Flaccidus. vt in Epigr. lib. 4. Ἰσῴτου πλαδαρὴν ἀμφιδίηπα κόμιν. A Suida sanè pro χαῦνον καὶ ὑγρὸν accipitur in hoc Polybii loco, τὸ μὲν ἄλπα καλῶς ἔχειν αὐτῷ πρὸς τὴν χρείαν, τὸ δὲ ὕδρυ πλαδαρὸν ᾖ. Non incommodè cum Flaccidus reddideris etiam Fluidus aut Fluens. INDE Πλαδάρωμα, ατος, τὸ, Flacciditas ex nimio humore: vel Vligo, Mador, Nimia humiditas. vt idem sit quod πλάδος seu τὸ πλαδαρόν. A πλάδος deriuatum etiam VERB. Πλαδάω, ῶ, significans Sum πλαδαρὸς, Εἶνι μοι πλάδος, Nimio & superfluo humore madeo, Naturæ modum excedente humore prægnans sum. quomodo πλαδῶντα οὖλα aliquì interpr. Humore prægnantes gingiuæ: alii Madidæ pituita gingiuæ. Dioscor. πλαδῶντα & μυδῶντα eodẽ significatu dicit: lib. 1, cap. 153, de cytinis, τὸ ἀφέψημα αὐτῶν οὖλα πλαδώντων ὀξύκλυσμα: & cap. 141, de oleo sylueſtris oliuæ, ὀξύκλυσμα οὔλοις μυδῶσι: vtrisque vim σαλπικὴν tribuens. Eadem verò οὖλα etiam πλαδαρὰ appellat. Itẽ vt πλάδος σταμάχου dicitur, & πλαδαρὸς σταμαχος, ita etiam πλαδῶν σταμαχος. velut apud Suid. ex Damascio, οὐ γὰρ ἐπ' ἀρέσκειαι ὀρθῆς, πλαδῶντος αὐτῷ τοῦ σταμάχου. quod ipse expon. ὑγροῦ καὶ ἀσθενοῦς ὄντος: non malè: quum & Dioscor. coniunctim dicat σταμάχου πλάδον καὶ ἀπυίας. Poetæ Ionica dialysi pro πλαδῶν DICVNT Πλαδόων, tribuentes rebus non tantùm solidis pro ὀλυγρὸς, Vligino sus, Madens, Madidus: sed fluidis etiam seu liquidis pro ὑγρὸς, Humidus, Humens. Apollon. Argon. lib. 2, πλαδόωσαν ὀδηκόζοντες ἄρουραν. Nicand. Ther. vers. 708, Οὐρὴν ἀπιθῶσι πλαδόωντ' ἀνεγρέι μάκτρῃ. Idem pustulas dicit in cute πλαδ' ἄν, versu 241, φλύκταιναι ἀραιαὶ Οἷα πυεκμήτιο χροὸς πλαδόωσιν ὑπαθθεν, Madent. cutis enim humore seu pure ibi collecto, madet & veluti prægnans est, vt vuidum solum scatentibus aquis. Apud Suidam reperio ETIAM Πλάδας, ET Πλαδώσας, quæ eadem esse vult ac πλαδαρώματα.

Πλάδος, Πλαδόων, Πλαδώδης, in præced. πλάδον.

Πλαίζω, t.3, c.191, c. & 337, c. Πλαίζομαι, c.337, c

Πλαίθα, apud Plut. in Apophth. legitur. Ibi enim Agesilaus moriens τοῦ φίλου ἐκέλευσε μηδὲ μίαν πλαίθαν μηδὲ μμιμλὰ ποιήσασθαι· τοῦ εἰκόνας οὕτω φεύγοντος. vt quidẽ habent vulgatæ editiones. Sed rectius vet. cod. πλασά. quod & aliquãto pòst legitur, in Apophthegmatis Laconicis. Ibi enim quum Græci Asiatici decreuissent in celebrioribus vrbibus εἰκόνας αὐτῷ ἀνιστᾶν αὐτῷ, rescripsit, Ἐμοῦ μηδὲ μία εἰκὼν ἔστω μηδὲ γραπὴ μηδὲ πλαστή. Ita vt πλαστὰ sit πλαστὴ εἰκὼν in illo loco superiore: & μιμπλὰ, εἰκὼν γραπή: & recusarit Agesilaus tã fictas quàm pictas sui imagines. Itidẽ verò & in Vita ipsius Plutarch. dicit τῆς μορφῆς εἰκόνα non haberi, quoniam ὀδυνήσκων ἀπεῖπε μή πλαστὰ μήτε μμιμλὰ τινα ποιήσασθαι τοῦ σώματος εἰκόνα. Sed & ibi alia habetur lectio in: eter. codicibus: nimirum πλαστῶν & μιμπλῶν, pro πλαστὰν & μιμπλὰ. vnde coniici potest, duplicè antiquos libros scripturam habuisse: quosdam oxytonos πλαστὰ & μιμπλὰ, adiectiuè: quosdam perispomenos πλαστῶ & μιμπλᾶ, Dorico more, ex nominatiuis substantiuis πλαστὰ & μιμπλός. Vtraque ferri lectio potest: prior tamen videtur magis consentanea.

Πλαθανὸν, Hesych. κύκλον ἐφ' οὗ πλάσσουσιν ἄρτους καὶ πλακοῦντας, Orbem seu discum super quo panes fingunt formántque. Poll. proparoxytonos scriptum habet, libro 6: ἐνθα δὲ ἐπλάττοντο οἱ ἄρτοι, πλάθανον· ὁμοίως δὲ καὶ δι' οὗ ἐπλάττοντο. Itémque libro 10, vbi & τὸ ἀρτοπήδιον, ἐν ᾧ τοὺς ἄρτους ὀπτῶσιν, ita nominatum fuisse innuit. At Πλαθάνη, nomen propr. apud Aristoph. Ran. inter personas fabulæ.

Πλαθεῖσα ex, Eurip. affertur pro πλασθεῖσα, Admota.

Πλάθοις, Doricè pro πλήθοις. Hesych.

Πλάθω, t.3, c.191, c

Πλαίσιον, ου, τὸ, vt πλινθίον, dicitur esse τετράγωνον ῥῆμα, Figura quadrangula, à scholiaste Thucyd. τετράγωνος σφαιρὸς τὸ πλαίσιον, ὃ τὸ ἐπὶ τὸ πλάτος ἔχει τὸ μῆκος, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τὸ πάχος ἔχει τὸ πάχος. Quadrangulum esse tradit, sed quadrangulam longiorẽ quàm latiorem. Ex eo enim Bud. πλαίσιον vocari docet ὅταν ὁκ πεσσάρων πλευρῶν ᾖ, ἀλλὰ τριῶν μόνων, ὡς τὸ ζυγοῦ καὶ τῆς πλάστιγγος καθεῖλεν. Metaphor. Philo in Vita M. libro 3, ἐπαμφοτερίζων τῶν γνώμων, καὶ ὡς ἂν δοκῇ πλάστιγγος αἰωρέπων, & velut in lance inuicem pronus. Metaphor. item dem Athen. lib. 1, Homerum dicit εἰς τὼ αὐτὼ πλάστιγγα πόνεναι τὼ μάχιον τῇ μανίᾳ. pro Æquiparare. Πλάστιγξ. Hesychio est etiam τὸ ἐπὶ τοῖς κοπάβοις πινάκιον, Suidæ τὸ κοῖλον τῶν κοπάβων. de quo vide in Κόπαβος. Rursus Hesychio est μέρος τι τῶν αὐλῶν, & τῶν σύριγγος τὸ ζύγωμα: necnon μαστίξ. At DIMIN. Πλαστιγγίον redditur Fetula chirurgica, in Hippiatr. καὶ πάλιν δόσμει καταβρέχων ὀξέλαιον καθ' ἡμέραν καὶ ἐπιθεσεῖς τὰ πλαστίγγια μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας. Infrà πλήστιγγες in hac significatione.

Πλαστικὸς, t.3, c.348, a

Πλαστογάφυρος, t.1, c.865, g. & t.3, c.347, d

Πλαστολάλος, t.2, c.551, f. & t.3, c.347, e

Πλαστολόγος, t.3, c.347, e

Πλαστὸν, τὸ, f. φαρμακον, t.3, c.351, f

Πλαστὸς, t.3, c.347, d. Πλαστουργέω, ib. e

Πλαστουργηθείς, ib. f. Πλαστούργημα, ib.

Πλαστουργὸς, ib. e. Πλαστὸς, t.3, c.348, a

Πλάτα, t.3, c.355, c. Πλατανίσκος, t.3, c.356, d

Πλατανὴ, ib. b. Πλατάνημα, ib. d

Πλατανίζω, ib. Πλαῖσος, ib. e

Πλατανοειδὲς, ib. h. Πλατανοειδὴς, ib. e

Πλάταξ, t.2, c.538, d. ob.

Πλαταμάζε, Πλαταμάσι, Πλαταμόθεν, t.2, c.1689, a

Πλαταμῶν, t.3, c.354, g. Πλαταίνας τὰ, ib. e

Πλατεῖσαι, οἱ, ib. g. Πλατείστος, ib. d

Πλάτεος, ib. c. Πλατειώδης, ib. e

Πλατεῖν, ib. Πλάταξ, ib. f

Πλατύστειν, t.3, c.356, a. Πλαπάζειν, ib. a

Πλατία, absolutè positum, t.3, c.352, g

Πλατιάζω, t.3, c.353, h. Πλατιάσω, t.3, c.354, a

Πλατιασμὸς, t.3, c.353, h. Πλατῖον, ib. g

Πλατῆσαι, ib. a. Πλάτη, t.3, c.355, c

Πλάτης, t.3, c.1915 e. Πλάτηξ, t.3, c. 355, f

Πλατὺ, pro πλησίον, t.3, c.192, g. Πλατὺ, i' arua πλάτη, t.3, c.355, f Πλάτης, t.3, c.191, e

Πλατυκὸς, t.1, c.1835, d. e. ob. & t.3, c.354, f

Πλατυπαπὸς, t.3, c.354, f. Πλάτας, t.3, c.353, c

Πλατυπύλμα, t.3, c.355, f. Πλάτιμα, t.3, c.346, b

Πλατυάσθεισμα, t.3, c.354, c. Πλατυγάστρας, t.1, c.819, e

Πλατυγάστωρ, ib. Πλατυγίζω, t.3, c.355, g

Πλατύγλωσσος, t.1, c.856, e. Πλατύκαρπος, t.2, c.79, f

Πλατύκαρφος, t.2, c.85, b. Πλατύκαυλος, t.2, c.93, g

Πλατύκερκος, Qui latam seu amplam caudam habet.

Πλατύκερως, t.2, c.128, a. Πλατιώω, t.3, c.353, a

Πλατιώωπος, t.2, c.1110, b. Πλατυοφθαλμος, t.2, c.1411, c

Πλατυπόρφυρα ἱμάτια, Vestes lato purpuræ clauo prætextæ, Vestes latum è purpura limbum habentes. Poll. Eadem πλατύσημα.

Πλατύπους, t.3, c.513, c. Πλατυπροσώπος, t.2, c.1404, c

Πλατύρυγγος, siue Πλατύρρυγχος, Qui lato rostro est.

Πλατὺς, t.3, c.352, d. Πλατύσημος, t.3, c.766, g

Πλάτυσμα, t.3, c.353, b. Πλατυσμὸς, ib. d

Πλατυστομέω, t.3, c.354, b. Πλατύστομος, ib. & 1046, d

Πλατύτερον, t.3, c.353, a. Πλατύτης, ib.

Πλατύφυλλον, t.4, c.249, f. Πλατύφυλλος, ib. e

Πλατυώνυχος, t.2, c.1345, g

Πλάτων, Hesychio est χαλκωμάτιόν τι ὡ τὸν ὄρρον αὐτλοῦσιν ἐπὶ γάλα συμπήσωσι. Aliàs nomen propriũ, est comici cuiusdam, & philosophi: à quo nomen possest. Πλατωνικὸς, Platonicus: & fœm. gen Πλατωνὶς μοῦσα, pro Πλατωνικὴ μοῦσα, Platonica Musa: in Epigr. Et verb. Πλατωνίζειν, Platonem imitari, seu sequi.

Πλάω, t.3, c.191, c

Πλέας, Plures: pro πλέονας. Homer. Iliad. β, Τόσσον ἐγὼ φημὶ πλέας ἔμμεναι ἢ σέ Ἀχαιῶν Τρῶων, plures Troianis. Sic πλέες pro πλέονες.

Πλεγλὶς, t.3, c.1038, b. Πλέγδιον, t.3, c.359, a

lo antè dixisset, ὅθεν τὸν παῦμόν τὸ ἀφαιρεῖν βούλομαι. Τὸ γὰρ βαρὸς τῶν βασανιεῖ τῷ ῥήματος. Huic Aristophanis loco similis iste apud Suidam, ἅμα τοῖς τῷ πλαστίγγων δίπτασάταις ἀποκατέστησε τοῖς Πέρσαις τὰ χρήματα. Apud Plut. verò De fort. Roman. Camillus πλὴν Ῥώμλυ αὐτὴ πρόσωπον χρυσοῦ κεκτημένον κατὰ ζυγοῦ καὶ τῆς πλάστιγγος καθεῖλεν. Metaphor. Philo in Vita M. libro 3, ἐπαμφοτερίζων τῶν γνώμων, καὶ ὡς ἂν δοκῇ πλάστιγγος αἰωρέπων, & velut in lance inuicem pronus. Metaphor. item dem Athen. lib. 1, Homerum dicit εἰς τὼ αὐτὼ πλάστιγγα πόνεναι τὼ μάχιον τῇ μανίᾳ. pro Æquiparare. Πλάστιγξ. Hesychio est etiam τὸ ἐπὶ τοῖς κοπάβοις πινάκιον, Suidæ τὸ κοῖλον τῶν κοπάβων. de quo vide in Κόπαβος. Rursus Hesychio est μέρος τι τῶν αὐλοῦ, & τῶν σύριγγος τὸ ζύγωμα: necnon μαστίξ. At DIMIN. Πλαστιγγίον redditur Fetula chirurgica, in Hippiatr. καὶ πάλιν δόσμει καταβρέχων ὀξέλαιον καθ' ἡμέραν καὶ ἐπιθεσεῖς τὰ πλαστίγγια μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας. Infrà πλήστιγγες in hac significatione.

Πλαστικὸς, t.3, c.348, a

Πλαστογάφυρος, t.1, c.865, g. & t.3, c.347, d

Πλαστολάλος, t.2, c.551, f. & t.3, c.347, e

Πλαστολόγος, t.3, c.347, e

Πλαστὸν, τὸ, f. φαρμακον, t.3, c.351, f

Πλαστὸς, t.3, c.347, d. Πλαστουργέω, ib. e

Πλαστουργηθείς, ib. f. Πλαστούργημα, ib.

Πλαστουργὸς, ib. e. Πλαστὸς, t.3, c.348, a

Πλάτα, t.3, c.355, c. Πλατανίσκος, t.3, c.356, d

Πλατανὴ, ib. b. Πλατάνημα, ib. d

Πλατανίζω, ib. Πλαῖσος, ib. e

Πλατανοειδὲς, ib. h. Πλατανοειδὴς, ib. e

Πλάταξ, t.2, c.538, d. ob.

Πλαταμάζε, Πλαταμάσι, Πλαταμόθεν, t.2, c.1689, a

Πλαταμῶν, t.3, c.354, g. Πλαταίνας τὰ, ib. e

Πλατεῖσαι, οἱ, ib. g. Πλατείστος, ib. d

Πλάτεος, ib. c. Πλατειώδης, ib. e

Πλατεῖν, ib. Πλάταξ, ib. f

Πλατύστειν, t.3, c.356, a. Πλαπάζειν, ib. a

Πλατία, absolutè positum, t.3, c.352, g

Πλατιάζω, t.3, c.353, h. Πλατιάσω, t.3, c.354, a

Πλατιασμὸς, t.3, c.353, h. Πλατῖον, ib. g

Πλατῆσαι, ib. a. Πλάτη, t.3, c.355, c

Πλάτης, t.3, c.1915 e. Πλάτηξ, t.3, c. 355, f

Πλατὺ, pro πλησίον, t.3, c.192, g. Πλατὺ, i' arua πλάτη, t.3, c.355, f Πλάτης, t.3, c.191, e

Πλατυκὸς, t.1, c.1835, d. e. ob. & t.3, c.354, f

Πλατυπαπὸς, t.3, c.354, f. Πλάτας, t.3, c.353, c

Πλατυπύλμα, t.3, c.355, f. Πλάτιμα, t.3, c.346, b

Πλατυάσθεισμα, t.3, c.354, c. Πλατυγάστρας, t.1, c.819, e

Πλατυγάστωρ, ib. Πλατυγίζω, t.3, c.355, g

Πλατύγλωσσος, t.1, c.856, e. Πλατύκαρπος, t.2, c.79, f

Πλατύκαρφος, t.2, c.85, b. Πλατύκαυλος, t.2, c.93, g

Πλατύκερκος, Qui latam seu amplam caudam habet.

Πλατύκερως, t.2, c.128, a. Πλατιώω, t.3, c.353, a

Πλατιώωπος, t.2, c.1110, b. Πλατυοφθαλμος, t.2, c.1411, c

Πλατυπόρφυρα ἱμάτια, Vestes lato purpuræ clauo prætextæ, Vestes latum è purpura limbum habentes. Poll. Eadem πλατύσημα.

Πλατύπους, t.3, c.513, c. Πλατυπροσώπος, t.2, c.1404, c

Πλατύρυγγος, siue Πλατύρρυγχος, Qui lato rostro est.

Πλατὺς, t.3, c.352, d. Πλατύσημος, t.3, c.766, g

Πλάτυσμα, t.3, c.353, b. Πλατυσμὸς, ib. d

Πλατυστομέω, t.3, c.354, b. Πλατύστομος, ib. & 1046, d

Πλατύτερον, t.3, c.353, a. Πλατύτης, ib.

Πλατύφυλλον, t.4, c.249, f. Πλατύφυλλος, ib. e

Πλατυώνυχος, t.2, c.1345, g

Πλάτων, Hesychio est χαλκωμάτιόν τι ὡ τὸν ὄρρον αὐτλοῦσιν ἐπὶ γάλα συμπήσωσι. Aliàs nomen propriũ, est comici cuiusdam, & philosophi: à quo nomen possest. Πλατωνικὸς, Platonicus: & fœm. gen Πλατωνὶς μοῦσα, pro Πλατωνικὴ μοῦσα, Platonica Musa: in Epigr. Et verb. Πλατωνίζειν, Platonem imitari, seu sequi.

Πλάω, t.3, c.191, c

Πλέας, Plures: pro πλέονας. Homer. Iliad. β, Τόσσον ἐγὼ φημὶ πλέας ἔμμεναι ἢ σέ Ἀχαιῶν Τρῶων, plures Troianis. Sic πλέες pro πλέονες.

Πλεγλὶς, t.3, c.1038, b. Πλέγδιον, t.3, c.359, a

Πλέγμα, t.3, c.357, h. Πλεγμαπύω, t.3, c.358, b

Πλεγμάτιον, ib. a. Πλέες, in Πλέας.

Πλέθρον, τὸ, Iugerum: pro quo & πέλεθρον dicunt poetæ. Plut. Camillo, ἐκέλευσεν ὅστις μηδένα πλέθρον πιπαπασίων πλείονα χώσει κατὰ πόδας: pro eo quod Liu. Dec. 1, lib. 5, Tulit hic legem ne quis plus quingenta iugera agri possideret. Apud agrimensores Iugerum vnũ pedes CCXL, & in latitudine pedes CXX, faciunt, terram modiorum IIII. Suidas verò πλέθρον esse dicit stadii sextam partẽ, hoc est LXVIII cubitorum, seu c pedum. INDE Πλεθριαῖος, οῦ, ὁ, Plethrum seu iugerum æquãs, Qui plethri magnitudine est. vt πλεθριαῖον δίσκημα apud Suidã. Eodem S. teste Xenophõ in agro Babylonio dicit πλεθριαίους φοίνικας φύεσθαι.

Πλειάρειν, Æolicè pro πλήρειν. Æoles enim η in ει vertunt, πένες etiam dicentes pro πένης. Etym. & lex. meum vet.

Πλειαὰς, άδος, ἡ, Pleias: sidus est quod Latini Vergilius vocãt. Proclus πλειάδα nominari scribit stellas in tergore tauri sitas, numero sex: Plin. verò in cauda tauri eas collocat, & septem esse scribit: lib. 2, c. 4. t. qui numerus receptior est. vnde & poetarum illa πλειαὰς apud Lycophr. schol. septemplex est, hoc est septem poetas insigniores qui vno tempore floruerunt, cõtinens, nimirum Theocritũ, Bucolicorum autorẽ, Aratũ qui Phænomena scripsit, Apollonũ, qui Argonautica, Æantidem, Philicum, Homerum inniorem, tragicũ, & Lycophronẽ. Quidã τὰς πλειάδας vocarunt etiã πλειάδας ἐξ ὁμωνύμως τῶν πλειάσι ἀστεστρᾶς, vt suprà ex Athen. docui, quem consule lib 9, si plura requiras. A poetis eædem πλειάδες dicuntur ETIAM Πληϊάδες, Ionicè resoluta diphthõgo. Hom. Il. σ, Πληϊάδας θ' ὑάδας τε τὸ, τε ὀβίνος Ὠαρίωνος. Hesiod. Erg. 2, Πληϊάδων ἀπόλαμψιν ὅτε πλειόμεναι. De hoc pleiadum seu vergiliarum sidere vide & Gell. lib. 13, cap. 9.

Πλέη, Ionicè pro πλέα, Plena: à πλέος.

Πλεῖθι, Ionicè pro πλεῖ, Nauigat: à πλέω.

Πλεῖν, Atticè pro πλέον dicitur, Plus, Amplius. Aristoph. Nub. πῶτο πλεῖν ἢ μυείων ὃ' ἄξιον ἀπήρων. Idem in Plutõ, πλεῖν ἢ μύριοι, vt alibi etiam πλεῖν ἢ χιλίοι, & πλεῖν ἢ τετρακόσιοι.

Πλεῖον, t.3, c.484, c. Πλεῖος, t.3, c.365, b. Πλειόπορος, ib. e

Πλείους, pro πλείονες, t.13, c.484, c

Πλεῖστα, t.3, c.486, b. Πλειστάκις, ib, f

Πλειστακὶς, ib. Πλειστάχθεν, ib.

Πλειστηριάζω, ib. Πλειστηριασμὸς, ib. g. Πλειστηρίζομαι, ib. h

Πλειστοβάλειν, vnico λ, t.1, c.668, g

Πλειστοβολέω, ib. f. Πλειστοβολίνδα, ib. f

Πλειστοβολὶς, ib. Πλειστοβόλος, ib.

Πλειστοδόκια, Suidæ ἡ πλείση δόκησις.

Πλειστόμβροτος, t.3, c.700, e. Πλεῖστον, aduerb. t.3, c.486, b

Πλεῖστος, t.3, c.485, g. Πλειστὸς, propr. c.486, b

Πλειστοφόρος, ib. d. f

Πλείω, t.3, c.484, g. Attica contractione pro πλείονα dicitur. vt apud Plat. in Apolog. Socr. ἔτι γεγονὼς πλείω ἢ ἑβδομήκοντα. Dicitur etiam τὰ πλείω, & ὡς τὰ πλείω pro ὀλίγα τὸ πλεῖστον, Plerunque. ¶ Πλείω dicitur Ionicè etiã pro πλέω, Nauigo, apud poetas. Hom. Odyss. ε, Νυκτὶ δ' ἡμῶς πλέεον.

Πλείων, t.3, c.484, b. Πλειὼν verò oxytonos dicitur ὁ ἐνιαυτὸς, à Pleiadibus, vt quæ sua reuolutione ipsum τὸν ἐνιαυτὸν compleant, teste Theone apud Aratũ. Schol. Hesiodi, Ioannes Tzetzes, τὸν χρόνον vocari πλειῶνα autor est, etiam ipse vel à pleiadibus, quippe quòd ex ortu & occasu earum compleatur, vel ἀπὸ τοῦ πάντα πληροῦν, vel ἀπὸ τοῦ ὁκ πολὺ ὢν σπουδαιοτέρα καὶ εἰς πολλὰ διηρῆσθαι, vt sunt anni tempora, menses, dies, noctes, horæ, minuta. Vtitur verò hoc vocabulo Hesiod. Ergon parte secunda. Ibi enim quum dixisset, αὐτὰρ ἐπὴν δὴ Πλειάδες θ' ὑάδες τε τὸ τε ὀβίνος Ὠαρίωνος, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος ᾖ Ὠραίου, subiungit, πλειὼν δὲ οἱ ἔστω ἀρόμενος εἴτε φυτεύειν: monens vel tempus esse obseruandum accommodum ad eam rem, vel, si ista obseruentur & suo tẽpore fiant, annum fore prospeturũ. vt & Proclus exp. ὁ ἐνιαυτὸς ἔλος ἀρμόδιος ἔσται.

Πλεκόω, ib. d. Πλεκτανίη, t.3, c 358, d

Πλεκτανόν, t.3, c.359, a. Πλεκτὴ, t.3, c 358, d

Πλεκτικὴ, f. πέχνη, t.3, c.358, g. Πλεκτὸν, f. καυσοῦ, ib. c
Πλεκτὸς, ib. c. Πλέκω, t.3, c.357, a
Πλένια, idem quod βλέννα, Mucus: μύξα. VNDE Πλεγνερὸς, Mucosus, μυξώδης. Galen. Lex Hippocr.
Πλέομαι, t.3, c.368, g. Πλέον, t.3, c.484, c
Πλεοναίζομαι, t.3, c.485, b. Πλεοναίζω, t.3, c.484, g
Πλεοναίμις, ib. Πλεόνασμα, t.3, c.485, g
Πλεονασμὸς, ibid. d
Πλεονασέου καὶ πολυδίαιταν πλουσίαν, Largiore ptisana vtendum. Galen. ad Glauc. lib. 2.
Πλεονασικὸς, t.3, c.485, h. Πλεονεχῶς, t.3, c.484, g
Πλεονεκτέω, Plus habeo, & c. t.1, c.1325, a. Πλεονεκτῶ, Fraudo, & c. ib. f. Πλεονεκτῆμα, ib. g
Πλεονέκτημα, t.1, c.1326, a. Πλεονέκτης, ib. b
Πλεονεκτικὸς, ib. Πλεονεκτικῶς, ib. c
Πλεονεκτήματος, ib. Πλεονεξία, ib.
Πλεόνως, affertur pro Nimis. Sonat potius Plusculum.
Πλέος, t.3, c.365, b, & c.384, f. ob.
Πλεύμαίω, t.3, c.417, g. Πλεύμονία, ib. d
Πλεύμονικὸς, ib. Πλευμονώδης, ib. e
Πλεῦμος, ib. Πλεύμόνω, ib. g
Πλεύμαίδης, ib. c. Πλεύμων, ib. c
Πλεῦν, pro Πλεῖον, t.3, c.484, g
Πλεῦνος, Pluscul ū: Ionicè pro πλεόνως, vt πλεῦν pro πλέον.
Πλεύρὰ, t.3, c.366, c. Πλευρίτης, t.3, c.367, h
Πλευριτικὸς, t.3, c.368, b. Πλευρῖτις, ib. a
Πλευροειδὴς, t.3, c.367, a. Πλευροειδῶς, ib.
Πλευρόθεν, ib. h. Πλευροκοπέω, ib. b
Πλευρὸν, t.3, c.366, g. Πλεύσιμος, t.3, c.368, h
Πλεῦσις, ib. g. Πλευσοῦμαι, à πλέω, ib. c
Πλευσέον, Nauigandum. Πλευστικὸς, t.3, c.368, h
Πλεύσω, à πλέω, ib. c
Πλεφὶς, Hesychio σκοταμὶς, seu περιγραφὴ σκοταμίς.
Πλέω, t.3, c.368, c. Πλέω, est etiam nomen, contractum ex πλέοναι, Plura. Hesiod. Ἀλλὰ πολὺ πλέω λείπειν. At πλέῳ, cum ι subscripto, Atticè positum pro πλέοι, Pleni. Sophocl. οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ.
Πλέων, t.3, c.484, b. Πλέως, t.3, c.365, b
Πλήγανον, Hesychio βακτηρία, Baculus: apta nimirum ad percutiendum. ὥστε τὸ πλήγανον seu πληγήσειν.
Πληγὰς, eidem est δρέπανον, Falx. At πληγάδες Apollonius dixit pro συμπληγάδες, Concurrentes & mutuo cōcursu ferientes sese petræ. quas συνδρομάδας etiam appellat, & σύνδρομα πετράων. Argonauticōn lib. 2, ἐν αἷ ἄρα μέσσῃς Πληγάσι δινήεις εἴχεν ῥόος. Vide & Πίσσω.
Πληγίον, Hesychio παλαιὸν, Antiquum, Vetus.
Πληγὶς, Percussus, seu Perculsus: part. aor. 2 pass. à them. πλήσσω seu πλήσσω.
Πληθυδὸς, t.1, c.817, h
Πληγὴ, Plaga, & c. t.3, c.391, d. Πληγὴ, quī differat à γράμμα, c.392, b. Πληγὴ, apud philosophos quid, ibid. d. Πληγὴ, pro Clade, ib. f. & 1343, b
Πλήγη, pro ἐπλήγη: aor. 2 pass. à them. πλήσσω.
Πλῆγμα, t.3, c.390, b
Πλήγνυμι, idem quod πλήσσω, vnde & deriuatum est, vt πήγνυμι à πήσσω. hinc p. Π. πλήγνυσθαι pro πλήσσεσθαι.
Πλῆγεν, pro ἐπλήγησαν, t.3, c.381, d
Πλήθομαι, t.3, c.375, c. Πλῆθος, t.3, c.378, f
Πλῆθρον, Hesychio κλῆθρον: item εἶδος μέτρου. quod potius πλέθρον.
Πληθύνομαι, t.3, c.380, f. Πληθυντικὸς, ib. g
Πληθυντικῶς, ib. h. Πληθύω, ib. f
Πληθύομαι, ib. c. Πληθὺς, ib. d
Πληθυσμὸς, t.3, c.381, a. Πληθύω, t.3, c.380, e
Πλήθω, t.3, c.375, c. Πληθώρα, t.3, c.377, d
Πληθωρέομαι, t.3, c.378, a. Πληθωρέω, ib.
Πληθώρη, t.3, c.377, g. Πληθωρικὸς, t.3, c.377, h
Πληϊάδες, dicūtur αἱ πλειάδες, ἀπὸ τῆς μὴ οὖσης αὐτῆς Πληϊόνης, autore Hesychio. Ionicam verò hæc dialysin habent. dicitur enim Πληϊὰς pro Πλειὰς, & Πληϊόνη pro Πλειόνη, à πλειών. de quibus vide schol. Hesiodi. Vide & Πλειὰς.
Πλήκτης, t.3, c.390, e
Πλικτίζομαι, ib. g. Πλικτικὸς, ib. f
Πλικτὸς, ib. Πλῆκτρον, t.3, c.391, a
Πλικτροφόρος, ib. c. Πλῆμα, t.3, c.381, d
Πλημαθίδων, pro Πληθιδῶν, ibid.

A Πλημμυρὸς, t.3, c.383, c. Πλήμη, t.3, c.382, f
Πλῆμι, t.3, c.381, d. Πλημμέλεια, t.3, c.388, h
Πλημμελέω, t.3, c.389, b. Πλημμέλημα, ib. e
Πλημμελὴς, t.3, c.388, c
Πλημμέλησις, εως, ἡ, Delictum: vel potius Delicti admissio.
Πλημμελὶν, Ionicè pro πλημμέλεια dicitur.
Πλημμελῶς, t.3, c.388, g. Πλήμμη, t.3, c.382, f
Πλημμύρα, t.3, c.383, e. Πλημμυρέω, t.3, c.384, c. a
Πλημμύριον, t.3, c.384, c. a. Πλημμυρὶς, ib. a
Πλημμυρὸς, ib. e. a. Πλημμύρω, ib.
B Πλήμνη, t.3, c.383, b. Πλημνόδετον, ib. d
Πλῆμνος, ibid. Vide & πλήπλημον.
Πλημυρὶς, t.3, c.382, g. Πλημύρα, t.3, c.383, e
Πλὴν, Præterquam, & c. t.3, c.386, c. Πλὴν, cum infinit. c.387, b. Πλὴν, Veruntamen, & c. ib. f. Pro Etsi etiam. vt apud Aristot. πλὴν οὐχ ὁμοίως, etsi non similiter. Πλὴν, Itaque, & c. c.388, a. Πλὴν, seqn. partic. ἀλλὰ, t.3, c.387, f. Πλὴν αὖ, 385, h. Πλὴν ἐὰν, ib. d. e. Πλὴν εἰ, & πλὴν εἰ μὴ, ibid. & 388, b. Πλὴν ἢ, 387, b. Πλὴν ἤτοι, ex Demosth. affertur pro εἰ μὴ ἤτοι, Nisi vt.
Πλὴν καθόσον, 385, d. Πλὴν καὶ, ib. f. Πλὴν μὴ, ex Aristoph. pro Modò nō.
C Πλὴν ὅσον, 386, d. Πλὴν ὅτι, ib.
Πλὴν οἷδ' ἐγ, t.2, c.1175, c. Πλῆνα, & Πλῆνα, t.3, c.381, d
Πλὴν τοὶ, t.3, c.403, a. Πλὴν ὁδοὺς, Hes. ἀνδροῦς.
Πλὴξ, t.3, c.390, b. Πληξιπτωσις, ib.
Πλήρης, t.3, c.384, f. a. Πληροφορέομαι, t.3, c.385, e. a
Πληροφορέω, ib. d. Πληροφορία, t.3, c.384, h. a
Πληρόω, t.3, c.386, b. a. Πλήρωμα, t.3, c.387, a. a
Πλήρωσις, t.3, c.384, a. β. Πληρωτὴς, ib. g. β
Πληρωτικὸς, t.3, c.385, a. β
Πλησιάζω, Ionicè pro πλησίον τιθὰ πίμπλημι seu πλήθω.
D Πλησία, pro πλησίον, t.3, c.192, g
Πλησιάζω, ib. h. Πλησιάζω, aduerb. ib.
Πλησιάζωτος, t.3, c.191, h
Πλησιάζωτος, aduerb. t.3, c.192, g
Πλησιάζωτος, t.3, c.191, h. Πλησιαλὸς, t.1, c.371, b
Πλησιασμὸς, t.3, c.192, d
Πλησιγνάθος, t.2, c.56, d. & t.3, c.376, g
Πλησιέστατα, aduerb. t.3, c.192, h
Πλησιέστατος, t.3, c.191, h. Πλησιέστερον, aduerb. t.3, c.192, g
E Πλησιέστερος, t.3, c.191, h. Πλησίον, t.3, c.192, c
Πλησίος, t.3, c.191, g. Πλησιόχωρος, t.4, c.665, b
Πλησιόπλινθον, t.3, c.376, h. Πλησίστος, t.3, c.377, a
Πλησφαὴς, t.3, c.376, g. & t.4, c.7, d
Πλῆσμα, t.3, c.376, a. Πλήσμος, ib. b
Πλησμόνιος, ib. Πλησμονὴ, ib. d
Πλήσσοντο, Hes. δέδεσθαι: pro quo infrà rectius πλίσσοντο.
Πλήσσω, t.3, c.389, f
Πλησιεμόζειν, perperam quidam codices habent pro πλησιεκαίζειν.
F Πλήστρας, Hippocr. vocat πὺς καὶ ἥπατα, ὥστε τὸ πλήσσειν, vt traxit Gal. in Lex. Hippocr. Suprà πλαστίγια pro eodem.
Πλῆτις, t.3, c.191, g. Πλῆτνες, Hesychio δέλτοι.
Πλῆτος, t.3, c.191, g. Πλῆτο, pro ἔπλητο, t.3, c.381, d
Πλήτμυρ, Acarnanes dicunt τὸ παλαιὸν, teste Hes. qui aliquanto antè πλήμυρ quoque attulerat pro πελαιῷ, Veteri, Vetusto.
Πλήτθεσθαι, t.3, c.1343, b. Πλήτθω, t.3, c.389, f
Πληϊάδες, in Πίσσω. Πλησὰ & Πλίγμα, ib.
Πληθεία, t.3, c.397, b. h. Πληθεῖον, t.3, c.398, b
G Πλήθεσις, t.3, c.397, g. Πληθεστὴς, ib.
Πληθύω, ib. e. Πληθηδὸν, ib. d
Πλήθυσις, t.3, c.396, f. Πλήθυον, ib. g
Πλήθὺς, t.3, c.397, c. Πλῆθος, t.3, c.118, b.
Πλίθος, t.3, c.396, b. Πληθυλκέω, ib. e
Πλήθουλκος, ib. Πληθουργέω, ib. f
Πληθουργία, ib. Πληθουργὸς, ib.
Πληθορέω, ib. e. Πληθοφόρος, ib.
Πληθόω, t.3, c.397, d. Πληθυφὴς, t.3, c.396, f
Πληθωνὶν, t.3, c.397, b. Πληθωπὸς, ib. e
H Πλίξ, in sequ. Πίσσω.
Πλίσσω, siue Πλίσσομαι, Gradior: Eustathio βηματίζω, μεταφέρω σκέλος ὥστε τὸ σκέλος: Hesychio δεσβαίνω, afferenti nimirum πλίσσοντα pro δεσβαίνοντα seu δεσποβαίνοντα, (necnon pro αἰσχύνοντα) & πλίσσοντο pro δέδεσθαι. Quidam interpr. Greffus glomero & Tollutim incedo: quod posterius

nimis strictum est. Vtitur autem verbo hoc Homerus, & quidem in pass. voce, Odyss. ζ, de mulabus, Αἱ δ' οὐ μὴν τρόχων, οὔ τ' ἐπίσσυτο πόδεσσι. INDE Πίσμα, ET Πλίξ, Gradus, Passus. Vetusque meminit Eustathius, ambóque significare ait βῆμα. quomodo Aristoph. quoque scholiastes, & ex eo Suidas, Πλίξ γὰ, (inquit) τὸ βῆμα· καὶ Πίσματα, τὰ πεδήματα. Eodē scholiast. & Suida testibus, πλίξ dicebatur etiam τὸ ὑπὸ τῆς χειρὸς εἰς τὸν λιχανὸν δάκτυλον ὀξύσκιμα: item τὸ μεταξὺ τῆς μικρῶν ὀστοῦν. Pro quo posteriore dicitur ETIAM Πλίχος ET Πλιχὰ. Nam schol. Hom. in loco illo suprà citato, πλίχος esse dicit τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα, cutem quæ pudendis subest, videlicet inter vtrūque femur. Posterioris meminit Galen. apud Hippocr. comment. 2 εἰς τὸ περὶ ἀρμῶν, scribens Πλιχάδας significare τὸ μεταξὺ τῆς δίδυος σκελῶν χωρίον: & comment. 4 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων, ita nominari ab Hippocr. solere ἅπαν τὸ μεταξὺ τῆς βουβῶνος ἑκατέρου σκέλους: eúmque in hac πλιχάδι τὸ μέσον appellare περίναιον, ὅσαρ ὑπὸ τῆς ἐκφύσεως καθήκει πρὸς τὸ ἔδαφος: in eadem verò & vesicæ collum situm esse. Meminit Poll. quoque, lib. 2 scribens, τὰ μεταξὺ ποδήματος καὶ ἐδαφοῦς μηροῦ vocari πλιχάδας. Vbi nota eum πληθυντικῶς dicere πλιχάδας, quum Galen. cum Hippocr. singulari tantùm numero vratur. Hippocrate, inquam, in nominato iam antè περὶ ἀρμῶν libro, ὁκόσα αὖ οἱ βουβῶνές τε καὶ τὸ ἄρθρον τὸ κῆ πρὸ πλιχάδος καλεομένου πρηγεπιδέονται. & in libro De articul. ἔπειθεν δὲ ὁ μηρὸς πρὸς τὴν πλιχάδα καλεομένην κυκλότερος καὶ ἀστερκότερος γίνεται. In istorum locorum priore annotat Galenus, esse qui πλιχάδα scribant, per γ, non per χ. Meminerunt idem, Galenus, Pollux, schol. Aristophanis ac Suidas, compositorum etiam ex hoc πλίσσεσθαι. Scribit enim Galenus, inde esse ἐμπεπλίχθαι & ἐξαπεπλίχθαι apud Hippocratem. Et schol. Aristoph. à πλίσσεσθαι isto apud Aristoph. esse ἀπεπλίξατο pro ἀπέφυγε: & ἀμφιπλίξ apud Sophocl. in Triptolemo pro ἀμφιδέδεμαι. Sic Pollux, poetas πλίσσειν dicere τὸ ἐξβαίνειν: indéque ἀμφιπλίξ, τὸ περιδέδεσθαι: quo Sophoclem abusum esse ὑπὸ δράκοντος, dicentem, ἅτερον ἀμφιπλίξ εἰληφότα, pro περιδεδεκότα. In idem dixisse Serattin, τὰ χαλινεῖα Περὶ τὴν λεκανὴν ἅπαντα περιεπεπλιγμένα: pro ἐξβεβηκότα. Sed notandum est, in omnibus his à πλίσσεσθαι deriuatis Pollucis codices pro ι habere η, nimirum πληχάδας, ἀμφιπλῆξ, περιεπεπληγμένα: itémq; Hippocratis codices πληχάδα pro πλιχάδα: Galeni etiam exemplaria in priore loco πληχάδα, πληχάδα, ἐξαπεπλῆχθαι, ἐμπεπλῆχθαι: necnon Hesychii sua serie πλίσσοντο. Ac fortsitan Eust. quum scribit τὸ σύστοιχον τρέχει καὶ ἐπιμαίζειν Αἰολικῶς dici πλίσσεσθαι, innuere vult πλίσσεσθαι Æolicè dici pro πλίσσεσθαι, quod sit Pedibus pulsare terram. hoc est Ita intento cursu gradi vt pedibus terram pulsando sonitum excites, quemadmodū apud Maronem equus currens velocius Quadrupedante putrem sonitu quatit vngula campum.
Πλιχὰ, & Πλίχος, vide in præced. πλίσσω.
Πλοκμὸς, siue πλοχμὸς, per syncopen pro πλόκαμος dici creditur.
Πλοιητικὸς, t.3, c.370, c. Πλοιάριον, t.3, c.375, c
Πλοῖζομαι, ib. d. Πλοῖζω, ib.
Πλοϊκὴ θάλασσα, t.3, c.374, b. Πλοῖμος, ib.
Πλοῖον, t.3, c.375, d. Πλοκαμὶς, t.3, c.361, d
Πλόκαμος, τὸ, subst. ib. b. Πλόκαμος, t.3, c.360, g
Πλοκαμῳδὴς, t.3, c.361, d. Πλοκὰς, t.3, c.360, e
Πλοκὰς, ib. Πλοκὴ, t.3, c.359, e
Πλόκιμος, t.3, c.360, d. Πλόκιον, ib. f
Πλόκιος, ib. g. Πλόκος, ib. f
Πλόμβρον, Hesychio ῥυπώδρυον, φαῦλον, δῦλον: per syncopen procul dubio pro πελόδρυον, à πέλομαι.
Πλόμος, herba quæ & φλόμος, Latinis Verbascum. Aristot. Histor. anim. lib. 8, cap. 10, scribit τοὺς ἰχθῦς ὑποθησάμενοι τῷ πόμῳ: quamobrem cæteros piscatores τοὺς ἐν τῇς ποτιμοῖς καὶ λίμναις θηρεύειν πιθανίζοντας, Phœnices autem etiam τοὺς ἐν τῇ θαλάσσῃ, hoc est Verbasco inescantes seu inficiētes, vt Gaza interpretatur. Plin. lib. 25, c. 8, scribit Campaniæ piscatores aristolochiæ radicē eamquæ rotunda est, venenum terræ vocare, & coram se contusam immista calce in mare sparsisse: quo facto adualasse pisces cupiditate mira, statimque exanimatos fluitasse. Apud eundem, vt & in Geoponicis, inter τὰ δελεάσματα nulla mentio τοῦ φλόμου sine τοῦ πόμου. vnde suspicari quis possit Aristotel. locum mendo nō carere.

Πλόος, t.3, c.368, h. Πλουδυγέια, t.3, c.399, a
Πλοῦς, t.3, c.368, h. Πλουσιάζομαι, t.3, c.401, e
Πλουσιάζω, ib. Πλουσιακὸς, ib. c
Πλουσιάω, ib. d. Πλουσιόδωρος, ib. b
Πλούσιος, ib. a
Πλουσίως, ib. c. Vide & πολυσαρκισμός.
B Πλουτοκαδημία, t.3, c.398, h
Πλούτοξ, t.3, c.399, f. Πλουτιὴς, propr. t.3, c.400, g
Πλουτέω, t.3, c.399, h. Πλουτῶν, t.3, c.400, g
Πλουτηρὸς, t.3, c.399, g. Πλουτίζομαι, t.3, c.400, f
Πλουτίζω, ib. Πλουτινδίω, t.3, c.399, g
Πλουτοδοτιεφὴ, t.3, c.398, f. Πλουτοδοτὴρ, ib.
Πλουτοδοτὴς, ib. c. Πλουτοπαρατία, ib. f
Πλουτοποιὸς, ib. g. Πλοῦτος, ib. b
Πλουτοφόρος, ib. g. Πλούτων, propr. t.3, c.400, g
Πλόχμον, Suidæ πλέγμα ᾧ ὁ σίτος καθαίρεται: forsan ὑπὸ τοῦ πεπλέχθαι.
C Πλοχμὸς, t.3, c.361, f. Πλῦμα, t.3, c.402, b
Πλωϊσκον, Ionicè pro ἔπλωον, Lauabant, t.3, c.401, e
Πλωέουσα, ib. f. Πλωΐζ, t.3, c.403, a
Πλωόμαι, t.3, c.401, f. Πλωὶς, t.3, c.403, a
Πλωὸς, ib. d. Πλωτέον, t.3, c.402, d
Πλωτὴρ, ib. c. & f. Πλωτήρια, τὰ, ib. f
Πλωτήριος, ib. Πλωίτης, ib. d
Πλωτικὸς, ib. Πλωτὴς, ib. e
Πλωτέα, ib. h. Πλωτεὶς γῆ, ib.
D Πλωΐσγν, ib. g. Πλοῦω, t.3, c.401, e
Πλύσαι, αἱ, t.3, c.403, g. Πλύσις, t.3, c.402, c
Πλυσμὸς, ib. Πλυπόριος ἐρισκὸς, t.3, c.403, e
Πλυτέον, t.3, c.401, d. Πλύτης, ib. & 403, e
Πλυτικὸς, t.3, c.403, e. Πλύω, t.3, c.401, g
Πλαὶ, t.3, c.381, a. Contractum est ex πλάω, eóque significante vel Appropinquo, factóque per syncopen ex πελάω: vel Impleo, ex quo πίμπλημι & πλήθω. contractum etiam ex πλέω, quod est Nauigo. vnde participiū πλοῖ, Nauigans.
E Πλωαὶ, t.3, c.374, f. Πλοῖω, seu πλοΐζω, t.3, c.378, c
Πλοϊάδες νεφέλαι, t.3, c.374, f
Πλοϊζομαι, t.3, c.375, c. Πλοΐζομαι, ib.
Πλοϊκὸς, t.3, c.374, a. Πλοῖς, ib. f
Πλῶμα, t.3, c.375, b. Πλοῖς, t.3, c.374, d
Πλώσιμος, ib. c. Πλωταὶ, αἱ, ib. d
Πλῶται, ib. Πλῶτες, οἱ, ib.
Πλωτὴρ, ib. e. Πλωτικὸς, ib.
Πλωτὸς, ib. c. Πλώτωρ, ib. c
F Πλώω, t.3, c.373, h
¶ Πνέω, t.3, c.405, a
Πνεῦμα. Flamen, & c. t.3, c.405, g. Πνεῦμα, Spiritus animatus, c.406, b. Πνεῦμα τὸ, Spiritus vitalis, & c. ib. g
Πνευματοφόρος, t.3, c.407, d. Πνευματίας, t.3, c.408, e
Πνευματικὸς, t.3, c.407, g. Πνευματικῶς, c.408, e
Πνεύματος, ib. Πνευματικὴς, t.3, c.407, b
Πνευματομέλαγχος, ib. Πνευματομφαλος, ib. d
Πνευματοπνεῦ, ib. c. Πνευματοφόρος, ib.
Πνευματοφορεῖν, ib. d. Πνευματοῦμαι, t.3, c.408, f
Πνευματοῦμαι, ib. Πνευματωδὴς, t.3, c.407, e
Πνευμάτωσις, t.3, c.408, h. & c.4, c.262, b. ob.
G Πνευματωτικὸς, t.3, c.408, h. Πνευμόμφαλον, t.3, c.407, e
Πνευμονευτικὰ, τὰ, t.3, c.417, c. Πνευμονία, t.3, c.416, g
Πνευμονίας, ib. Πνευμονικὸς, ib. f
Πνευμῶδες πάθος, t.3, c.417, c. Πνεύμων, t.3, c.416, d
Πνεῦσις, t.3, c.409, d. Πνευσάω, ib.
Πνευστικὸς, ib. Πνεύσω, ib. e
Πνέομαι, t.3, c.405, b. Πνέω, ib. a
Πνηλίων, t.3, c.421, c. Πνιγάμων, ib.
Πνιγία, ib. b. Πνιγετὸς, t.3, c.420, f
Πνιγεὺς, ib. Πνιγνὸς, ib. d
H Πνιγῖτις γῆ, t.3, c.421, d. Πνιγμὸς, t.3, c.419, e
Πνίγομαι, ib. c. Πνίγος, t.3, c.420, a
Πνίγος, ib. b. Πνιγὼ, t.3, c.419, b
Πνιγῶδης, t.3, c.420, c. Πνικτὸς, t.3, c.419, f
Πνοὴ, t.3, c.420, e
Πνῦξ, ib. g. Πνοὴ, t.3, c.410, e

Πνοή πνεῦμα, t.3, c.410, c. Πνοὴ, ib.a
Πνόος, ib.c. Πνυκίτης, in Πνύξ.
Πνύμαξ, t.3, c.418, c. Πνύμη, t.3, c.417, g

Πνύξ, Arhenis erat locus prope arcem in quo olim ὀνεκκλησάζον: isque καπεσκευασμένος οὐκ εἰς θεάτου πολυθεωρημοσύνην, sed κῆ πάλαι καὶ ἀπόλιτον, teste Polluce. vt & Aristoph. schol. scribit πνύκα Arhenis fuisse locū vbi olim ὀκκλησάζον, seu vbi olim ἡ ὀκκλησία συνεκρότητο, hoc est, vbi olim concio habebatur. Id ex ipso Aristoph. patet, qui initio Acharn. dicit, ἐωῦ οὐδὲς κυρίας ὀκκλησίας Ἐωθινῆς, ἔρημος ἡ πνὺξ αὐτή. Populum verò solitū ibi conuenire, ex Demosth. discimus, apud quem Pro corona in γραφῇ quadam est, ἐὰν μὲν ἡ βουλὴ στεφανοῖ, ὃν τῷ βουλευτηρίῳ αἱρεῖται· ἐὰν δὲ ἡ πόλις, ὃν πυκνὰ ἐν τῇ ὀκκλησίᾳ. nā πόλις hic pro δῆμος positum esse, ex Æschine patet, apud quē ὁ νομοθέτης κελεύει ἐν τῷ δήμῳ ἐν πυκνὶ τῇ ὀκκλησίᾳ αἱρεῖσθαι τὸν ἀστὸ τῆς δήμου στεφανοῦσθαι, in pnyce quam populi cōcio est. pro quo ibidem dicit ἐν τῇ ὀκκλησίᾳ, & μὴ ἔξω τῆς ὀκκλησίας, In concione, Non extra concionem. Itidémque apud Aristoph. in Equit. allantopola dicente, Καὶ μὴν ποιήσας αὐτὰ κἀπὶ τὴν ὀκκλησίαν, Ὦ δῆμ', ἵν' εἰδῇς ὁπότερος νῷν ὀρθῶς ἐστι σὺν εὐνουστέρος: subiungētéq; Cleone, Νὴ μὰ δι' ἀκρίνον οὐδέν, πλὴν μὴ 'ν τῇ πνυκί: respondet populus, Οὐκ οὖν καθεζόμεθα ὧν ἄλλω χωρίῳ: manifestè indicans se eo loco concionem habere solere. ideóque addit, Ἀλλ' ἐς τὸ θεωρεῖν χρὴ παρεῖν ἐς τὴν πνύκα. Eam etiam ob rem ὁ δῆμος ab Aristoph. vocatur πνυκίτης, quasi πολίτης τῆς πνυκός, aut frequentator pnycis: in Equit. νῷν τὸν δῆμ' ὀρθῶς δεξόμεθα τῆς Δῆμος πνυκίτης. Sed notandum, eo loco scriptū esse πνυκίτης, vt apud Demosth. quoque πυκνὴ, transpositō: non malē: quum schol. etiam Aristoph. eam scripturam agnoscat. Is enim in hoc Equitum loco, Τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσῃ, Καὶ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῆς λιμένων, καὶ τῆς πυκνός, quum πυκνὰς exponitur ὀκκλησίας, subiungit, μετάθεσιν hic esse τῆς χρίον pro πυκνὰς à πνύξ. Hæc que scriptura cū etymo conuenit quod idem schol. affert, nimirum πνύκα nominatum fuisse eum locum ἀπὸ τοῦ πυκνοῦσθαι ἐκεῖ τοὺς ὀκκλησιάζοντας, vel ἀπὸ τοῦ πεπυκνῶσθαι τὰς καθέδρας. Ad πνυκίτης verò vt redeam, scribit Poll. τὸν τῆς δήμου θόρυβον à comicis πνυκίτιον dici, hoc est tumultum & strepitum quem populus in pnyce coiens excitat.

Πνῦπ, t.3, c.417, g
Πνυπὸς, Hesychio ἐμφρων, σώφρων: qui & πινυτός.
Πνύω, t.3, c.417, g
¶ Πόα, ας, ἡ, Herba: tertia τῆς φυτῆς species. prima enim secundum Theophr. est τῆς δενδρωδῶν, secunda τῆς φρυγανικῶν, tertia τῆς ποωδῶν, quarta τῆς σπωδῶν: de quo τῆς ποωδῶν genere tractat lib. 7 Hist. plantarum, in eo numerās πολλὰ χαρακα etiam. Idem eiusdem libri cap. 9, scribit quorundam φυτῆς radices esse σπερκαδεῖς, veluti πολὺ τὸ σίπυον καὶ πολὺ τῆς πόας τῆς πολέσης. Et Pausan. Attic. αὐθορόδεμκρίνεται πόας ἐς αὐθρώπων ἴασιν εἰδότος. pro quo alii βοτάνας. Compos. INC Ποιλογεῖν, Herbas legere: quod & βοτανολογεῖν. ET Ποιφάγος, ου, ὁ, Herbam comedens, Herba vescens. vt ποιφάγον θηλὸ Suidæ τὸ πᾶς βοτάνας ἐσθίον. Apud Ælianum verò ποιφάγος est animal quoddam Indicum, lib. 16, cap. 11. Ab adiectiuo ποιφάγος est nomen SVBST. Ποιφαγία, ας, ἡ, Herbæ comestio, seu Victus ex herba. ET Ποιόβορος, Herbarum altrix seu nutrix: nisi malis Herbis quas producit nutriens: apud Oppian. De venat. lib. 3, φέρδει μὲν ποιόβορος αἶα. Deriuatum inde ET Ποώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Herbosus. id est Herbis abundans. Item Herbeus seu Herbidus, Herbæ similis. vt enim dicitur Herbei oculi, & Herbidus color, ita etiam ποώδης χροιά. Pluc. in libello quem περὶ Ὁμωμίας scripsit, πᾶς ὄψεις ἀπὸ τῆς αὔξης λαμπρῶν πεφωτισμένας ἀποστρέφοντες, πάλιν αὐθηρᾶς καὶ ποώδε ι χροιᾶς παρηρρόδεσθαι. Dicuntur & ποώδη φυτὰ, Herbaceæ plantæ. Ad herbarum genus propè accedentes: vt sunt τὰ λάχανα & similia. de quibus Theophr. Histor. plant. libro 7, quem sic orditur, ἑπόμενον δὲ τοῖς εἰρημένοις περὶ τῆς ποωδῶν εἰπεῖν. Et DIMIN. Ποάριον, τὸ, Herbula, Parvula herba: βοτανίον. Est inde & VERB. Ποάζειν, significans Herbas legere. In re rustica est Herbas inutiles è segete euellere: quod Latinis Runcare dicitur, Græcis

A synonymo verbo βοτανίζειν. Dicit enim Theophr. De caus. plant. lib. 3, cap. 25, ἐνίαις καθαίρουσι πολλάκις καὶ σκάλλουσι καὶ βοτανίζουσιν, ἅπτ πολλῆς πόας ὀνομουσθείσης: paulo antè eodē propè signif. dicens πολὺ αἱρομουσθείσα πόαν ἀπολέσαι. Hinc VERBALE Ποασμὸς, οῦ, ὁ, Noxiarum herbarum euulsio seu extirpatio. Theophr. ibidem, κάθαρσις, σκάλσις καὶ ποασμός. Latinis Runcatio dicitur. ET Ποάστρια, ας, ἡ, Quæ noxias herbas vellit & extirpat, Runcatrix: vt apud Pollucē γυναικὶ ποαστρίας. Vide & σκαφεύς. ITEM Ποάστριον, ου, τὸ, quod idem Poll. suo tempore dictum fuisse χρόνῳ πάνυ scribit, Falx qua secatur herba, qualis apud scriptores rei rusticæ est Fœniseca.

B Ionicè pro πόα DICITVR Ποίη. Hom. Il. ξ, Τῶσι δ' ἄπο ῥόδον δῖα φύεν νεοθηλέα ποίῃ, recens germinātem seu virentem herbam. Apud Herodotum verò & alios Iones ποίη est non solùm Herba, πόα, sed etiam Qualis, ποῖα, ex adiect. masc. ποῖος. INDE Ποιφαγέοντες apud eundem Herodot. Qui herbas comedunt, Herbis victitantes. ET Ποιήεις, εντος, ὁ, Herbosus, Herbidus, Herbis consitus: βοτανώδης seu πολυβότανος, βοτανοφόρος. Hom. Il. β, in catalogo nauium, ποιήεντ' Ἀλίαρτον. Iliad. ι, Ἠρίῃ πεπίεσται: & mox, Ἀθήνας βαθύλειμον. ET Ποιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, itidem Herbosus, Herbidus vel Herbaceus, vt ποώδης.

C Ποιζὸς, Ποιέλιον, Ποασμὸς, Ποάστρια, Ποάστριον, in præced. Πόα.
Ποδαβόδος, t.3, c.506, g. Ποδαγρὸς, t.3, c.507, g
Ποδάγρα, t.1, c.53, g. & t.3, c.506, g. & t.4, c.430, b.ob.
Ποδαγράω, t.3, c.507, c
D Ποδαγρεία, t.1, c.53, g. & t.3, c.506, h
Ποδάγρης, t.3, c.507, c. Ποδαγρεάω, ib.c
Ποδαγρικὸς, t.3, c.507, a. Ποδαγρὸς, ib.
Ποδάκνη, Polluci ὁ ἐν τῷ τόξῳ δεσμὸς, Vinculum in arcu.
Ποδαλγέω, t.3, c.507, e. Ποδαλγὴς, ib.d
Ποδαλγία, ib.c. Ποδαλγικὸς, ib.
Ποδαλγοί, b. Ποδάνεμος, propr. t.3, c.308, d
Ποδαντιπὴρ, t.3, c.506, f
Ποδαντιπήρων, ib. & t.4, c.424, a.ob.
Ποδαπομάω, t.3, c.506, g. Ποδαπὸς, t.1, c.1873, a
Ποδάπνη, t.3, c.507, i. Ποδάρκης, ib.
Ποδαρκεία, ib.d.
Ποδάρκος, t.1, c.529, f. & t.3, c.507, f
Ποδάρκυος, t.3, c.516, b
Ποδάρκης, t.1, c.539, h. & t.3, c.507, g
Ποδάκυρος, t.3, c.507, g. Ποδέιον, t.3, c.516, c
Πόδες, vide Πούς. Ποδεὼν, t.3, c.516, f
Ποδηγέομαι, t.3, c.508, a. Ποδηγέτερον, t.3, c.507, h
Ποδηγετέω, t.3, c.508, c. Ποδηγέτης, ib.
Ποδηγεω, ib.a. Ποδηγὴς, ib.b
Ποδηγὸς, t.2, c.507, g. Ποδίλικος, t.3, c.508, c
Ποδίλικος, t.3, c.417, g. & t.3, c.508, d
Ποδίκρυς, t.3, c.508, c. Πόδια, τὰ, t.3, c.516, d
Ποδίζειν, t.3, c.517, c. Ποδιάῖος, t.3, c.516, a
Ποδίζω, t.3, c.517, b. Ποδίκροτος, t.3, c.506, f
Ποδίον, t.3, c.516, b. Ποδισμὸς, t.3, c.517, b
Ποδίσῆρες, οἱ, ib.c
Ποδεῖν, poeticè pro πιδεῖν. Hesiod. ἔλκε ποδεῖν, trahebat pedibus. Est dual. nom. à sing. πούς.
Ποδοκάκη, t.3, c.506, a. Ποδοκάκκη, ib.c
Ποδοκρουστὰ, ib.d. Ποδονιπτὴρ, ib.
Ποδόνιπτρον, ib. Ποδόπεμπα, t.3, c.201, a
Ποδορρώνη, t.3, c.508, g. Ποδρωρὴ, ib.f
Ποδοσραβὴς, t.3, c.506, d. Ποδόσης, t.3, c.515, g
Ποδοβόλαλος, t.3, c.506, f. Ποδοχέω, t.3, c.508, g
Ποδόω, t.3, c.515, h. Ποδώκεια, t.3, c.509, a
Ποδωκεὶς ἄπτος, ib. Ποδωκείν, ib.
Ποδωκικὲ ἄπτος, ib. Ποδώκης, t.3, c.508, h
Ποδωκία, t.3, c.509, b. Ποδώνυμος, ib.
Ποδώνυχον, ib. Ποδῶπς, t.3, c.515, g
H Ποεσόβορος, in Πόα.
Ποέω, Atticè pro ποιέω dicitur, quod est Facio, vnde πόεω, Fac, pro ποιεῖ. Frequens eius vsus apud Aristoph.
Ποηλογέω, Ποιφαγία, Ποιφάγος, vide in Πόα.
Ποθαίνω, t.3, c.4.3.b
Ποθέεσκε, Ionicè pro ἐπόθει, Desiderabat à ποθέω.
Ποθεινὸς, t.3, c.422, c. Ποθεινῶς, ib.

Ποθὲς, Potus, Bibendo haustus: à πίνω. vnde neutr. πόθεν.
Ποθεν, t.2, c.1506, d. Ποθὲν, ib.e
Ποθενὸς, t.3, c.422, e. Ποθὲω, ib.f
Ποθὴ, t.3, c.423, d. Ῥόθημα, ib.b
Ποθήμαι, ib. Πόθημα, ib.
Ποθεῦαι, ex Epigr. affertur pro Potare.
Ποθησις, t.3, c.423, b. Ποθητὸς, ib.c
Πόθι, t.2, c.1506, f. Πόθι, ib.g
Ποθόβλητος, t.3, c.422, d
Ποθολκὴς, Hesychio ἡ νῆλε ἢ τὴν ὑποζύγιον, Habena iumentorum. Doricè forsitan pro φεσολκὴς, quoniam ea φεσέλκεται τὰ ὑποζύγια, attrahuntur.
Ποθορῶν, Doricè item pro φεσορῶν, Aspicere, in Epigr.
Ποῖος, t.1, c.1936, a. c. & t.3, c.421, h
Ποῖ, t.2, c.1507, a. Ποῖ, ib.b
Ποιὰ, pro πόα dicitur, vt ῥοιὰ pro ῥόα, ῥαιὰ pro ῥόα, χρεὰ pro χρέα. nam τὰ εἰς ᾶ λήγοντα θηλυκὰ, ἐὰν πρὸ τοῦ φωνήεντος, solent παρεξαύξεσθαι: at si τῇ οἱ διφθόγγῳ, οὔ ωεσθαι, vt tradunt Etymol. & Lex. meum verus: oxytonos itidem scribentes νεοθηλέα ποίην apud Homerum. Eustath. verò huius in accentu diuersitatis nullam facit mentionē, paroxytonos vt πόα, ita etiam ποίη scribens, additque, quod ad significationem attinet, πολλῶ cōmuniter dici τὸν κῆ τὸ ἔαρ φερεπόμενον ἢ κειρόμενον χόρτον: at κατ' ἐξοχὴ ita nominari τὸν κῆ τὸ θέρος. vnde & veteres πολλῶ interpretatos esse τὸν Δημητρειακὸν καρπόν. itaque quum Hom. dicit Od. σ, κακορόστε ποίης, de bobus, intelligendum esse non solùm χόρτον, sed etiam καρπὸς Δήμητρος, vt quibus παίνονται οἱ βόες ἐν ἀρθμῷ. & ab hac ποίῃ poetarū quendam τὸν ἐνιαυτὸν nominasse πολλῶ. Cuius posteriori significationis meminerunt Etym. quoque & Lex. meū vetus, scribētes ποιὰν dici τὸν ἐνιαυτὸν κῆ τὴν ποίαν, quoniam semel tantùm in anno ἡ πόα φύεται. velut à Callimacho, Αἴγυπτος φερεπαρόιθεν ἐπ' ἔνεια καρφετο ποιᾷ, nouem circiter annos. Meminit & schol. Theocriti, scribens itidem ποίαν siue ποιὰν dici τὴν βοτάνην, & κατ' ἐξοχὴν τὸν πυρόν: vnde ποίαν vocari τὸν ἐνιαυτόν. Igitur πόα siue ποιὰ prima significatione denotabit Herbam vel Cereales fruges: secunda, Annum, eo modo quo apud Latinos Messis & τὸν ἐνιαυτὸν significat & τὸν ἐνιαυτὸν, propterea quòd singulis annis singulæ messes fiunt. Porrò à ποία siue ποιὰ, quod est Herba vel Cerealis frux, COMPOS. Ποιολογέω, ῶ, significans Herbam seu cereales fruges lego: apud Theocr. Idyll. 3, ἁ ωεφὲν ποιολογοῦσα, quod schol. expon. καλάμους συλλέγουσα, σταχυολογοῦσα: nimis strictè. ¶ Ποιὰ ab Hesychio exponitur nō solùm βοτανώδης ὕλη, item κυροὶ καὶ κριθαί, sed etiam πίπασις: ab Etymologo autem & Lex. meo vet. ἡ πεποιημένη φωνή. Notandúmque ποιὰ ab ill. o oxytonos scribi, πόα autem paroxytonos. & hoc ποίη esse dici non solùm πόαν, hoc est πᾶν τῆς γῆς αὐτοματῶς βλαστάνουσα φυτίαν, sed poni etiam ἐρωτηματικῶς pro ποία, qualis: Ionicè vtrunque.

Ποιοποιία, t.2, c.476, d
Ποιέω, Facio, &c. t.3, c.423, f. Ποιέω, cum infinit, c.424, c.
Ποιέω, cum ὡς seu ὅπως, &c. ib.h. Ποιέω, cum accusat. c.425, c.
Ποιῶ, cum duobus accusat. c.427, b. Ποιῶ, cum præpos. ibid. g. Ποιῶ cum aduerb. c.429, a. Ποιῶ, pro Colloco, &c. ib.e. Ποιῶ, pro Efficax sum, &c. c.430, b. Ποιῶ, Facio carmina, &c. ib.d. Ποιῶ, pro Induco, &c. ib.g. Ποιῶ, pro Fingo, &c. c.431, a. Ποιῶ pro ἐργάζομαι, ib.b. Ποιῶ, & ποιοῦμαι, vbi promiscuū vsum habeant, ibid. c. Ποιοῦμαι, pass. c.432, c. Ποιεῖσθαι φραππόδον, t.3, c.1064, d
Ποίη, t.3, c.608, c. Ποίη siue ποιὴ, pro herba, vide in πόα & ποιὰ.
Ποιήεις, in Πόα. Ποίημα, t.3, c.432, g
Ποιημάτιον, t.3, c.433, b. Ποίησις, ib.
Ποιητὸς, ib.f. Ποιητὴς, ib.
Ποιητικὸς, t.3, c.434, c. Ποιητὶς, ib.g
Ποιήτεια, ib.c. Ποιηφαγοῦντες, in Πόα.
Ποικαζουσα, Hesychio σκεπαζουσα. quod & πυκαζουσα.
Ποικιλέμων, t.3, c.443, b. Ποικιλόφυρος, t.3, c.442, c
Ποικιλὸς, t.3, c.444, c. Ποικίλη τὰ, t.3, c.441, g
Ποικιλία, t.3, c.443, d. Ποικιλὶς, ib.c
Ποικίλλω, ib. Ποίκιλμα, ib.h

Ποικιλόβουλος, t.3, c.442, c. Ποικιλοδρέπτιμος, ib.d
Ποικιλόδειρος, ib.c. Ποικιλοδέρμων, ib.f
Ποικιλόδωρος, ib. Ποικιλόκαυλος, t.2, c.93, g
Ποικιλομήτης, t.2, c.1645, c. & t.3, c.442, g
Ποικιλόμητις, t.3, c.441, g. Ποικιλομήχανος, ib.
Ποικιλόμωρφος, t.2, c.971, d. Ποικιλόμυθος, t.3, c.442, h
Ποικιλόνωτος, t.2, c.1110, c. t.3, c.442, h
Ποικίλος, t.3, c.441, a. Ποικιλόστολος, t.3, c.1021, f
Ποικιλόστολος, t.3, c.443, a. Ποικιλόστομος, ib.
Ποικιλόφρων, t.3, c.443, b. Ποικιλόφρων, t.4, c.201, g
Ποίκιλος, t.3, c.444, a. Ποικιλτής, ib.a
Ποικιλτικὸς, ib.b. Ποικιλτὸς, ib.c
Ποικιλῳδὸς, t.3, c.443, b. Ποικίλως, ib.d
Ποικυνὸς λόγος, Suidæ ὁ πυκνὸς, in manuscripto etiam exemplari: sed scribendum potius πυκνότος.
Ποιμαίνω, t.3, c.445, b. Ποιμαίνω, t.3, c.445, c
Ποιμανεῖς, ib.f. Ποιμανθίνω, ib.
Ποιμανθέλιον, τὸ, subst. ib.c. Ποιμανικὸς, ib.d
Ποιμάνωρ, ib.e. Ποιμαίνωρ, ib.
Ποιμενίδης, ib.c. Ποιμενικὸς, ib.b
Ποιμενίος, ib.c. Ποιμένιος, t.3, c.444, g
Ποίμνη, t.3, c.445, f. Ποίμνηθεν, ib.g
Ποιμνῆος, ib. Ποιμνίον, ib.h
Ποιπάζω, t.3, c.447, h. Ποιπάζος, ib.f
Ποιπαλίζω, ib.h. Ποιπάνωρ, t.3, c.448, a
Ποιπάω, t.3, c.447, h. Ποιπὴ, t.3, c.446, a
Ποιπηλασία, ib.g. Ποιπηλατέω, ib.
Ποιπήλατος, ib. Ποίπημα, t.3, c.448, a
Ποιπτὴρ, ib. Ποιπτωρ, ib.
Ποίπνεος, t.3, c.447, f. Ποιπώματα, t.3, c.448, a
Ποιόβοτος, t.3, c.450, e. Ποιολόγεω, in Ποιέω.
Ποῖος, t.3, c.449, b. Ποιὸς, ibid. b. ¶ Substantiuè etiam accipitur ποιὸς, propriéque significat τὸν πυρόν, triticum, vt est apud Scholiast. Theocr. qui tamen paulo antè id de ποιὰ dixerat.
Ποιός πε, t.3, c.449, f. Ποιόπης, t.3, c.450, d
Ποιοεωτῶν, Atrice interdum pro ποιήσαντες, Facientes ποιέω.
Ποιόω, t.3, c.450, e
Ποιπνύω, Opus facio, & quidem sedulò, Satago: ὀπερῶ. vt Od. γ, Nestore iubente filios suos ex agro bouem adducere, δμωαὶ autem κῆ δόμασι δεῖπνα πίνεσκον, ἔθρας τε ξύλα τ' ἄμφι καὶ ἀγκαλὸν οἴσεμεν ὕδωρ: vix ea fatus erat, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυον, opus iniunctum actutum faciebant. Et Il. σ, αἱ κῆ Ἡφαίστου ἀμφίπολοι ὑπάρξαι ἀέκοντες ἐποίπνυον. Sic Il. α, Ὡς ἴδον Ἥφαιστον δῖα δόμασι κοιρέοντα ἐποίπνυον. Et Il. υ, Euryclea ancillis, Ἀλλ' ἐγείθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσασαι ἐποίπνυον, Ἠὲ κόσασί τι, Satagentes, seu Studiosè & festinanter opus facientes. Exponitur ποιπνύω etiam Ministro: διακονεῖ, θεραπεύω, ab Hesychio. quomodo accipi potest in hoc loco Iliad. ω, de Achille, πολὺ δὲ δὺ' οἶω, Ἥρας Λυτρομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ἠδὲ Λάρης, Ποίπνυον παρέοντι. vt sit, Astantes ministrabant cibum capienti. INDE Ποιπνυὸς, Minister, Famulus: θεράπων Hesychio, afferē ti ET Ποιπνύοντ pro σπουδαίοις, Diligentibus, Sedulis, Assiduis: qui Homero sunt ἐπιτρόπαι. Apud eundem Hes. legitur ETIAM Ποιπνύει, expositum itidē ὑπουργεῖ, διακονεῖ, Ministrat, Subseruit: sed haud scio an mendose pro ποιπνύει. Etymol. hoc ποιπνύειν deriuatum vult ex πνύω, quod est πνέω, ac propriè esse τὸ μετὰ πολλοῦ σπουδῆς καὶ πνεύματος ποιεῖν. quoniam qui properanter & anxiè opus faciunt, πνευστιῶσι.

Ποιεῖν, ἥνος, significat interdum τὸ ἀγγεῖον τῆς δίδυμαν, Scrotum: interdum τὸ ἄκρον τῆς αἰδοίου ὅθ' οἱ αἱ ωεφόρεσις γίνονται, vt annotat schol. Nicandri, qui Nicander in posteriore signif. vsurpauit in Ther. vers. 986, dicens, Ἠέ καὶ ἐξ ἐλάφοιο τε μὲν ποιεῖτα θοραῖαι, vt patet ex epitheto θοραῖαι significante ἀπερμαίνουσαν. Et pro scroto igitur ponitur & pro pene seu mentula. Etym. & Lex. meum vet. pro eo habent πηεῖν, per η in priore syllaba, exponentes ἔρχος, dictúmque tradentes quasi πηεῖν, ὡς ὀρχὲ τὸ ἀπόρρεσθαι δι' αὐτῆς τὰ γένεια. Sed in lexico illo scribitur etiam πηεὶς pro πηεῖν.

Ποιφάγος, dicitur esse animal quoddam apud Ælianum: sed perperam. ποιφάγος enim scribendum est.
Ποιφύδιον, & Ποίευμα, in sequ. Ποιφύσω.
Ποιφύσω, F. ξω, Spiro, Flatum emitto. Nicād. Ther. v. 1803

de aspide, ψαφαρὸς δ' αἰαπίμπλαται αὐχὴν. Κέκριται ποιφύσσουσης, id est φυσώσης. Sic Euphorion. ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος, pro πνεύσαντος. Ponitur etiam ὅτι τὸ ὀκροβεῖν, veluti apud Sophronē Mimis, παιδικὰ ποιφύξεις. Hæc schol. Nicandri. cui assentitur & Hesychius, vt qui πυφόσειν esse tradat non solùm τὸ πνεῖν, sed etiam τὸ φοβεῖν siue ὀκροβεῖν, Terrere, Exterrefacere. Verùm propriè esse volunt Terrere flatu vehementer emisso, vt idem rursum Nicandri scholiastes ADVERB. Ποιφύσδιν exp. φυσηπικῶς καὶ μεθ' ὁρμῆς ὀκροβῶν, in hoc loco Ther. ἐν δὲ κεκλίθοις Γλώσσῃ ποιφύσδιν νέμεται δηλήτερα ἴγμας. vbi interpretari quēas Terrifico cum flatu. VERBALE Ποίφυσμα, quidam esse dicunt vehementem spiritus emissionem, seu flatum: Hesych. verò ῥῶμα ὀρχηστικόν. Meminit eius Suid. quoq;, sed non exponit: meminit & verbi ποιφύσειν, interpretans ipsum σφοδρῶς καὶ μετὰ ἤχου πολὺ πνεῦν ἐκπέμπειν, Vehementer & cum sonitu quodam flatum emittere. cuius hoc exemplum subiūgit ex Epigr. vbi delphin ait, Οὐδ' ὅσον σπαρθμοῖσι νεὼς πέλεκαλλέα χείλη Ποιφύσσω πάμα, περιπόλμως τρεσπομαῖ. Idem ποιφύξαι exp. etiam φυγεῖν, Fugere.

Ποιώδης, in Γόα. Γόκα, t.2, c.1512, c
Ποκάζω, t.3, c.148, g. Ποκάριον, ib.
Ποκαὶ, ib. Πόκη, ib. e
Ποκίζω, ib. h. Ποκοειδὴς, ib. f
Πόκος, ib. a. Πολέες, pro Πολλοὶ, t.3, c.480, g
Πολεῖς, pro Πολλοὶ, ib. Πολεμαδόκος, t.3, c.457, c
Πολεμάρχειος, ib. f. Πολεμαρχία, ib.
Πολέμαρχος, ib. d. Πολέμειος, t.3, c.458, g
Πολεμέομαι, t.3, c.461, g. Πολεμέω, ib. a
Πολεμηδόκος, t.3, c.457, c. Πολεμηΐος, t.3, c.458, g
Πολεμηστείω, t.3, c.462, b. Πολεμηστεία, ib.
Πολεμηστέον, ib. a
Πολεμία, ἡ, sub. χώρα, t.3, c.459, c
Πολεμίζω, t.3, c.460, b. Πολεμικὸς, t.3, c.458, b
Πολεμικῶς, ib. f. Πολέμιος, ib. h
Πολεμιστέα, t.3, c.460, d. Πολεμιστέον, ib. b.
Πολεμιστήριος, ib. f. Πολεμιστὴς, ib. e
Πολεμίω, t.3, c.459, d. Πολεμόκλυτος, t.2, c.263, h
Πόλεμόνδε, pro εἰς πόλεμον, t.3, c.456, b
Πολεμόομαι, t.3, c.459, c. Πολεμοποιὸς, t.3, c.457, b
Πολεμοποιὸ, ib. Πόλεμος, t.3, c.456, a
Πολεμοῦφρίω, t.3, c.457, c. Πολεμόω, t.3, c.459, e
Πολέμου, ἡ, propr. t.3, c.463, e. Πολεμώνιον, ib.
Πολεμωνιος, propr. ib. Πολέος, pro Πολλοῦ, t.3, c.480, g
Πολέσκομαι, t.3, c.463, h. Πολέσκω, ib. g
Πολδίω, ib. h. Πολέω, ib. f
Πόλεις, Ionicè pro πόλεις, Vrbes: à πόλις.
Πολιὰ, subst. t.3, c.468, b. Πολιαρομεῖν, ib. c
Πολιαρχέω, t.3, c.469, h. Πολίαρχος, ib. & 479, a
Πολιαὶ, t.3, c.473, d. Πολιεὺς, ib. e
Πολίεσσι, ib. Πολιεὺς, ib. d
Πολιεὺς, propr. ib. e. Πολιζὼν, ib. g
Πολιὴ, subst. t.3, c.468, b. Πολιόχρως, t.3, c.471, a
Πολιήτης, t.3, c.474, b. Πολιῆτις, ib. d
Πολιοκρόταφος, t.2, c.460, f. Πόλιον, τὸ, t.3, c.469, b
Πολιὸν, ib. Πολιορκέω, t.3, c.470, a
Πολιορκητὴς, ib. c
Πολιορκητικὰ, τὰ, t.2, c.928, d. ob.
Πολιορκητικὸς, t.3, c.470, c. Πολιορκία, ib. d
Πολιὸς, t.3, c.468, b. Πολιότης, t.3, c.469, a
Πολιοῦμαι, ib. Πολιοῦχος, t.3, c.470, h
Πολιόω, t.3, c.469, a. Πόλις, ib. c
Πόλις, propr. t.3, c.473, c. Πόλισμα, ib. g
Πολισμάτιον, t.3, c.474, a. Πολισσοῦχος, t.3, c.471, a
Πολιστὴς, t.3, c.474, a
Πολιτάρχης, Magister ciuium, seu Præfectus vrbis. Act. apost. c.17, ἴσως τὸν Ἰάσονα ὅπτι τὴν πολιτάρχας.
Πολιτεία, t.3, c.476, f. Πολίτευμα, t.3, c.477, c
Πολιτευομαι, t.3, c.470, g. Πολιτευτὴς, t.3, c.477, g
Πολιτεύω, t.3, c.475, f. Πολιτεῖα, t.3, c.477, b
Πολίτης, t.3, c.474, b. Πολίτης, propr. t.3, c.473, e
Πολιτίζω, t.3, c.475, e. Πολιτικὸς, t.3, c.474, g
Πολιτικῶς, t.3, c.475, d. Πολῖτις, t.3, c.474, d
Πολιτισμὸς, t.3, c.475, e. Πολιτογραφέομαι, t.3, c.474, e
Πολιτογραφέω, t.1, c.865, h. & t.3, c.474, e

Πολιτοκοπέω, t.3, c.474, f. Πολιτοκοπία, ib.
Πολιτοκόπος, ib. Πολιτοφθόρος, ib.
Πολιτοφύλακες, ib. Πολίχνα, propr. t.3, c.473, f
Πολιχναῖος, propr. ib. Πολιχνὴ, ib.
Πολιχνὴ, propr. ib. Πολίχνιον, ib.
Πολιχνίτης, propr. ib. Πολιώδης, t.3, c.469, a
Πολίωσις, ib. Πολλὰ, adverb. t.3, c.483, b
Πολλαρόεσσα dici potest ὁ πολλὰ ὠνούμενος, Multa emēs seu Emax: vt Pherecr. dicit πολλαρόεσσαν παιδίον, inquit Pollux, qui tamen hoc nomen ait esse φαῦλον.
B Πολλάκις, t.3, c.483, c. Πολλάκις, ib.
Πολλαπλάσια, adverb. ib. g. Πολλαπλασιάζω, ib. h
Πολλαπλασιασμὸς, t.3, c.484, a
Πολλαπλάσιος, t.3, c.483, e
Πολλαπλασίων, idem quod πολλαπλασιάζω, Multiplico. VNDE Πολλαπλασιωσις, εως, ἡ, Multiplicatio: idē quod πολλαπλασιασμός. Aristot. Polit. lib. 5, cap. 8, τὸν πίμπλαντα ζωπυρίνοντας καὶ τὸν πολλαπλασίωσιν.
Πολλαπλασίων, t.3, c.483, c. Πολλαπλασίως, ib. g
Πολλαπλασίωσις, in Πολλαπλασίων.
C Πολλαπλόος, οῦς, t.3, c.483, g
Πολλάσημος, Multa significans: ET Πολλασήμως, Multa significando: ex Gaza Gramm. lib. 2.
Πολλαχῇ, t.3, c.483, d. Πολλαχόθεν, ib. e
Πολλαχόσε, ib. Πολλαχοῦ, ib. d
Πολλαχεῖν, Hesychio καλόν: forsan ex Latino Pulchrum.
Πολλαχῶς, t.3, c.483, d. Πολλὴ, fœm. à πολὺ, t.3, c.479, d
Πολληπλήσια, pro Multo plura, ex Herodoto affertur.
Πολλὸν, pro πολὺ. adverb. t.3, c.483, a
Πολλὸς, t.3, c.479, c
D Πολλοστημόριον, t.3, c.854, f. & t.3, c.484, b
Πολλοστημόριος, t.2, c.854, e. Πολλοστὸς, t.3, c.484, a
Πολλοστῶς, ibid.
Πολλοῦ, pro πολλοῦ χρόνου, Ex longo iam tempore, Iamdiu. Aristoph. θρασὺς εἶ πολλοῦ. Idem addito substantiuo χρόνου, in Pluto, Πολλοῦ δ' αὐτοῖς οὐχ ἑώρακα χρόνον. At πολλοῦ δεῖν, Multum abest: interdum & Minimé. Plato De leg. lib. 7, ζημίαν τοῖς μὴ πειθοῦσι γεράφωμεν, ἢ πολλοῦ γε δεῖν; an minimè
Πολλοῦ, adverb. t.3, c.481, c. Πόλος, t.3, c.464, a
E Πόλπος, ου, ὁ, Puls, Pulmentum. Plut. Symp. 8, αἱ Γαλατίδες γυναῖκες εἰς τὰ βαλανεῖα πόλπον χύτρας εἰσφέρουσαι. μετὰ τοῦ παιδίου ἥδιον. Idem Symp. 4 dicit, κρίμνον αὐτὴ πόλπον μάττειν. Apud Dioscor. non paroxytonōs tantùm sed oxytonōs etiam scriptum legitur. vt lib. 2, c. 112, ὅκ τοῦ κρίμνου ὁ πολπὸς γίνεται. Et cap. 118, de milio, ἀρτοποιηθέντα ἢ ὡς ἄρτον πολπὸς σκεύαι θεῖται. Ego paroxytonon magis probo, quū id Hes. quoque habeat. INDE Πολποποιέω, ῶ, Pultē cōficio. Passiuè πολποποιεῖσθαι dicitur id ex quo puls seu pulmentum conficitur. Dioscor. lib. 2, cap. 128, de farina fabæ Ægyptiæ, καὶ πολποποιούμενον δὲ δίδοται. Et DIMIN. Πολπάριον, ου, τὸ, Pulticula. Dioscor. libro 2, cap. 114, de athera, ἔστι δὲ ῥόφημα ὥσπερ πολπάριον ὑγρὸν, παιδίοις ἁρμόδιον.
Πόλπος, Etymologo ξυλόκαρφον, per antiphrasin à πέλω, quod est αἰωρεῖ φορμαι. Pluteum significare videtur. Aliàs Πόλπος est & nomen proprium regis Thracici.
Πολὺ, adverb. t.3, c.481, a. Πολυάγκιφρον, t.1, c.37, d
Πολύαγρος, Qui multam cepit prædam. ex Epigr.
Πολύαθλος, Qui multa vicit certamina.
Πολυαίματος, In quo multus est sanguis, Sanguine abundans. Plur. Symp. 5, πολυαίματον πῦπερ.
G Πολυαιμέω, t.1, c.1612, a. Πολυαιμία, ib.
Πολύαιμος, ib. Πολύαινος, t.1, c.167, d
Πολυαΐξ, t.1, c.233, f. Πολυάκαυθος, t.1, c.1261, a
Πολυαλθὴς, t.1, c.3122, f. Πολυάλφιτος, t.1, c.378, c
Πολυαναγνωσία, Multa lectio. Athen. lib. 14, λέξων ὅσα ὑπὸ πολυαναγνωσίας διῤῥεῖν ἠδυνήθη.
Πολυανάλωτον, t.1, c.422, e. Πολυανδρέω, t.1, c.437, b
Πολυανδρίον, ib. c. Πολυανδριος, ib. b
H Πολυανδρος, ib. Πολυανθὴς, t.1, c.1444, g
Πολυανθρωπία, t.1, c.454, c. Πολυάνθρωπος, ib.
Πολυαόρ, t.1, c.437, g. Πολυαύρος, t.1, c.533, b
Πολυαρήτος, t.1, c.510, f. Πολυαρκέστατος, t.1, c.539, h
Πολυαρκὴς, ib. Πολυαρκὴς, ib. g
Πολυαρμόνιος, t.1, c.584, c

Πολυάρητος, quidam scribūt pro Πολυαρήτης: malè. nec enim geminatione hîc opus est quum α longum sit.
Πολύαρος, t.1, c.548, b. Πολυαρχία, t.1, c.560, a
Πολυαρχὸς, t.1, c.559, h. Πολύαρχος, ib.
Πολυαρωλία, t.3, c.1208, h
Πολυαῦλαξ, Multos habēs sulcos: ideóque Spatiosus, Amplus, Latus. apud Suid. πεδίον πολυαύλακον. quod & ipse exp. μεγάλου, πλατέος.
Πολυαυχὴς, t.1, c.1376, g. Πολυάχητος, t.1, c.1486, h
Πολυάχυρος, Multum habens acerum, Acerosus.
Πολυβενθὴς, ἔος, ὁ, ἡ, ὁ, Multum altus seu profundus. πολὺ βάθος ἔχων. Hom. Il. α, πολυβενθέα λίμνην.
B Πολυβλαστὴς, t.1, c.746, c. Πολυβλαστία, ib. d
Πολύβοια, Dea, secundum quosdam Diana, secundū alios Proserpina, autore Hesych.
Πόλυβος, t.1, c.778, e
Πολυβότειρα, Multos pascens seu alens. Terræ epitheton, vt Alma. Apud Suid. & Hesych.
Πολύβοτος, t.1, c.781, c
Πολυβοῦφαφὲ νάματι, Hesych. τῷ αἰαθρέλαυτι Πόλυβον.
Πολύβουλος, t.1, c.768, f. Πολυβούτης, t.1, c.778, d
Πολύβοτρυς, t.1, c.790, a. Πολυβάλακτος, t.1, c.812, b
Πολύγαλον, autore Dioscor. lib. 4, cap. 142, θαυμάσιον est ex eo denominatum quòd γάλα δοκεῖ πλεῖον ποιεῖν. Plinius Polygalam vocat, tradens & ipse eam potam lactis abundantiam facere.
Πολυγαμία, t.1, c.815, b. Πολύγαμος, ib.
Πολυγηθὴς, t.1, c.850, f. Πολύγλυκυς, t.1, c.852, a
Πολυγλώσσος, Multas pupillas, hoc est multos oculos, habens. Epigramm. πολύγλωσσον βουκόλον Ἡσαΐης, de Argo. id est πολυ ὄμματον. Suid.
Πολύγλωσσος, t.1, c.856, e. Πολυγνώμων, t.1, c.1847, b
Πολύγνωστος, t.1, c.1855, c
Πολύδρομος, Multos habens clauos, seu Multis clauis compactus. vt πολύδρομος ναῦς apud Hesiod.
Πολυδύνατος, t.1, c.1892, e. Πολυδόνατος, ib.
Πολυδονία, t.1, c.842, c. Πολυδονοειδὴς, ib.
Πολύδονον, ib. Πολύδονος, ib.
Πολυδεράμματος, t.1, c.862, f. Πολυδέραμμος, t.1, c.878, b
Πολυδεράω, Hippocr. dixit pro πολυφαγῶ, Multum comedenti, Voraci. à verbo γεράω quod est Comedo. vt apud Callim. Καὶ γόνος αἰζηῶν ἔρασσι κηδεμόνα. id est καπήρα. Galen. in Lex. Hippocr.
Πολυδύμαστος, t.1, c.888, h. Πολυδυώσαρος, t.1, c.890, g
Πολυδύνος, t.1, c.892, h
Πολυδονοειδὴς, Multanguli speciem gerens, Multangulo similis.
Πολύδυνος, t.1, c.892, h. Πολυδεύδαλος, t.1, c.899, d
Πολυδάκρυος, t.1, c.907, d. Πολυδάκρυς, ib. c
Πολυδάκρυτος, t.1, c.908, b. Πολυδάκτυλος, t.1, c.932, d
Πολυδάμνος, t.1, c. 909, b. Πολυδάπανος, t.1, c.911, e
Πολυδαπανώτατος, ib. Πολυδαπανώτερος, ib.
Πολυδειραὲς, t.1, c.948, h. Πολυδένδρεος, t.1, c.943, d
Πολυδενδρος, ib. c. Πολυδερκὴς, t.1, c.945, a
Πολύδεσμος, t.1, c.963, a
Πολυδευκέα φωνεῖ, Hesych. πολλοῖς ἐοικῶν. At Πολυδεύκης, ου, ὁ, nomen proprium, Latinis Pollux.
Πολυδεύεα, Hes. πολύβουλον. nam δεῦος, Consilium.
Πολυδικέω, t.1, c.1010, c. Πολυδίμος, t.1, c.1026, e
Πολυδουλία, t.1, c.1044, d. Πολύδουλος, ib.
Πολύδρυον, t.3, c.473, f. Πολύδροσος, t.1, c.1054, b
Πολυδυναμία, Multa potentia seu vis. Bud. Sic Plaut. Multipotens, pro πολυδύναμος.
Πολυδωρία, t.1, c.1002, c. Πολύδωρος, ib. d
Πολύδωρος, Multa dote beatus, Bene dotatus. πολύφερνος, Hesych.
Πολύεδρος, t.1, c.1085, h
Πολυειδήμων, Multa sciens, Multiscius.
Πολυειδὴς, t.1, c.1106, a. INDE Πολυειδία, Multæ species: Suidæ ποικιλία, Varietas, Diuersitas.
Πολύειδος, t.1, c.1105, e. Πολυειδῶς, t.1, c.1106, a
Πολυέλεος, t.1, c.1177, a. Πολυέλικτος, t.1, c.1185, b
Πολύενος, Qui multorum annorum est, Multennis: Suidæ πολυχρόνιος.
Πολυεπία, seu Πολυέπεια, Multa verba, Multiloquium.
Πολυέρατος, ου, ὁ vel ἡ, Qui vel quæ à multis amatur, Multis amatus seu amata: aut Multū amabilis. Apud Poll. ὅτι τὸ ἐρωμένου, vt αἰξιέρατος & ἐπέρατος. Actiuè etiam exponitur Multos seu multas amans, Multorum seu multarum amoribus implicitus: sed nullū eius signif. affertur exemplum.
A
Πολυεργὴς, ex Epigr. pro Laboriosus. Affertur ET Πολύεργος pro Operosus, Semper aliquid agēs. vt φίλεργος.
Πολυετέω, t.1, c.1294, d. Πολυετὴς, ib.
Πολυετία, ib. Πολύδικτος, t.1, c.1310, h
Πολύεφθος, t.1, c.1378, a. Πολύζηλος, t.1, c.1402, d
Πολυζήλωτος, t.1, c.1404, a. Πολύζυγος, t.1, c.1294, a
Πολυήκοος, Qui multa audiuit vel audit. Plato De leg.
Πολυήμερος, t.1, c.1463, a. Πολυήσεστος, t.1, c.1225, e
Πολύηρος, Hes. πολυαρόυρος, πλούσιος, Diues agri, Locuples.
Πολυηχὴς, t.1, c.1482, d
Πολυθαμβὴς, Multùm seu vehementer stupefactus. Nonn.
Πολυθαρσὴς, t.1, c.1503, d
Πολυθεάμων, Qui multa spectauit. Plato in Phædro. Bud.
Πολυθεία, t.1, c.1533, b. Πολύθεος, ib. a.
Πολυθεότης, ib. b. Πολύθερμος, t.1, c.1546, a
C Πολύθεσε, Hesychio πολυαρώσπηπος, πολύστεθος. Schol. Callim. innuit per syncopen positum pro πολυπόθεσε, vt quī πολύθεσε exp. πολυπόθητη, Multum desiderate & exoptate, Hymno in Cererem, πέκνον πολύθεσε πόκεῦσιν.
Πολύθηρος, Habens multas feras, Feris abundans. Euripid. Phœniss. πολυθηρόπαιν νάπας Ἀρτέμιδος.
Πολύθυμος, Multum impetuosus, Multo seu vehemente inuadens impetu. Oppian. De venat. lib. 3, Νωλεμὲς ἱμείροισι, γάμων σὴ ἐπ' ἐγγὺς ἐοῦσα Οὔ ποτ' ἀπαφήσουσι πόσος πολύθυμον ἐρωλῶ, falacem mariti impetum.
D Πολυθρέμματος, Abundans pecore, Diues pecoris: vel Multa alens pecora. Ioseph. in Antiq. Iud. ITEM Πολυθρέμμων pro eodem, sed apud poetas. Latini dicunt Pecorosus. vt Propert. Pecorosa palatia. Græci specialius etiā πολύαρς & πολύρίλιος, ab agnorū multitudine.
Πολυθρίλιος, t.1, c.1582, h. Πολύθριξ, t.1, c.1586, f
Πολύθρονος, Multa habens θρόνα seu φάρμακα. Item Multa medendi vi præditus, Multum habens virium medicarum, Multis medens. Ita enim accipiēdum quod Nicand. in Ther. dicit, πολύθρονα φύλλα κονύζης: itidémque apud eum scribendum videtur πανάκειόν τε κονίλλω pro πανάκειον, vt sit Omnibus malis medens, Omnia sanans. nisi fortè metri causa infertum τ est, vt quosdam opinari scribit schol. Locus est Ther. v. 626. Sed annotat loco superiore scholiastes, quosdam scribere πολύχροα, hoc est πολλῷ χροῶ ἔχοντα, χροώδη, Lanuginosa, vt coroneum.
Πολύθρους, t.1, c.1579, c. Πολυθρύλλητος, t.1, c.1580, e
Πολύθυρος, Multas habens fores seu ianuas, Multis portis peruius. Plur. De fort. πολυθύροις αὐλαῖς πεφυλακόρθρος.
E
Πολύθυτος, t.1, c.1621, d
Πολυΐδρις, Qui multa scit, Multa callens: seu Multa expertus, πολύπειρος, vt exponitur in hoc loco Odyss. ο, Ἡλυθ' αὐὴρ πολυΐδρις ἐμοὶ πεδὸς δώματα πᾶσς: qualis initio Odyssea Vlysses qui πολλῶν αὐθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω. Idem Hom. Odyss. ψ. dicit, χλεπὸν σε θεῶν — Δήνεα ἐρυσθαι μάλα περ πολυΐδριν ἐοῦσαν. INDE Πολυΐδρεία, ET Πολυΐδρειη, Multa scientia, Multarum rerum cognitio: seu Multa scire & cognita habere. Hom. Odyss. β, ὀν δὲ γυνὴ τέκε μιν νύκτες τε καὶ ἦμαρ ἔπεσν ἡ πάντα ἐφύλασσε νόου πολυΐδρείῃσι. Suidæ πολυΐδρία est πολυπειρία, Multarū rerum peritia seu experientia.
Πολύϊνος, Multas habens fibras seu venas: ab ἴς siue ἴς.
Πολυΐππος, Multos habens equos, Equis abundans. Dionys. πεφυσ.
Πολύϊστωρ, t.1, c.1113, e
Πολυκαγκὴς, Multum habens ariditatis, Peraridus. Sitis epitheton est apud Hom. vt quæ potu egentes exiccet & arefaciat. Il. λ, Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνουτ' ἀφέσθην πολυκαγκείᾳ δίψῃ. Alibi ξύλα καίκανα dicit de lignis aridis.
H Πολυκαισαρεὶν, Cæsarum multitudo, seu Multi Cæsares. Apud Plut. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκαισαρεὶν: allusione ad Homericum illud, Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω.
Πολυκαλαμος, t.2, c.14, f
Πολυκαμπὴς, Multos habens flexus, Flexuosus.
Πολυκαρπία, t.2, c.79, g. Πολύκαρπος, ib.

Πολύκαυλος, t.2, c.93, g
Πολύκενος, In quo multum vacui seu inanis est. Ouid. itidem Multicauatus dicit, Varro Multicauatus. Plutarch. Sympos. 8, ait τὸν χειλῶν εἶναι ὑδρωνον καὶ λαλον, vt qui sit πολύκενος καὶ ὄγκον ἐλαφρός.
Πολυκέρδεια, t.2, c.1443, g. Πολυκερδής, ib.
Πολύκερως, t.2, c.128, b
Πολύκεστος, idem ac πολυκέντητος. Hom. Il. γ, πολύκεστον ἱμάντα vocat cingulum Veneris, vt pote acu pictum & variũ. πολύρραφον καὶ ποικίλον. quæ enim acu pinguntur, sæpius ea & punguntur.
Πολυκέφαλος, t.2, c.154, c. Πολυκηδής, t.2, c.185, g
Πολυκίνητος, t.2, c.217, g. Πολυκλαδής, t.2, c.225, d
Πολύκλαδος, ibid. c
Πολύκλαυτος, Multum ploratus seu defletus. vt πολυδάκρυτος. Aratus Eridanũ vocat πολύκλαυτον ποταμόν, amnem Quẽ lacrymis mœstæ Phaethõtis sæpe sorores Sparserunt, Cic. interpr. Dicitur etiã πολύκλαυστος pro eodẽ.
Πολύκλειστος, Multum clausus. Phocyl.
Πολυκλειτός, t.2, c.270, f. Πολύκλεπτος, ib.
Πολυκλήϊος, t.2, c.235, c. Πολυκλήϊστος, t.2, c.271, b
Πολύκληρος, Cui multa obuenit hæreditas. Hom. Od. ξ.
Πολύκλητος, t.2, c.175, e. Πολύκλυστος, t.2, c.265, g
Πολύκλωνος, Multos habens ramos, Ramosus, vel Surculosus.
Πολύκμητος, t.2, c.90, a. Πολύκνημος, t.2, c.286, f
Πολύκοιτος, t.2, c.282, c. Πολυκοίλιος, t.2, c.289, g
Πολύκοινος, t.2, c.297, a. Πολυκοιρανίη, t.2, c.300, g
Πολυκοίρανος, ib. h. Πολύκολπος, t.2, c.315, f
Πολυκόλυμβα μέλη, τὰ βατράχων Aristoph. Ran. dicit Quæ ranæ canunt sæpius κολυμβῶσαι.
Πολύκομος, t.2, c.329, b
Πολύκομπος, Iactabundus: seu Multum sese iactitans.
Πολυκραπία, Multorum potestas: vel Multa potestas.
Πολύκραμνον, Galenus apud Hippocr. esse dicit τὸ κρατυνόμενον ὀνομαζόμενον. Sed quidam cod. πολύκαρπον habent.
Πολύκρημνος, Multa habens præcipitia: Hesychio δύβατος, ὀρεινός.
Πολύκριμνος, Multum ferens hordei, Hordei ferax. Etym.
Πολύκροτος, t.2, c.455, d. Πολυκτηποσύνη, t.2, c.468, d
Πολυκτήμων, ib. c. Πολύκτιστος, t.2, c.469, a
Πολυκτίνος, t.2, c.472, c. Πολύκωθα, t.2, c.488, d
Πολυκυλίνδητος, t.2, c.494, h
Πολυκύμαντος, apud Athen. legitur, lib. 7, de thynno, φωλεύει δὲ ὁ θύννος κεῖνα πολυκύμαντος ὤν: proi πολυκυήματος, vt opinor, Multo conceptu fœtus. nã præcedit paulo antè, ἕως μὲν ἀν ἔχῃ μικρὰ τὰ κύμματα.
Πολυκύμονος, t.2, c.491, g. Πολυκύμων, ib f
Πολύκωμος, t.2, c.532, f. Πολύκωπος, t.2, c.537, e
Πολυλήϊος, Multos habens segetum campos, Diues agri consiti. nam λήϊα sunt τὰ σπαρέντα χωρία. Hom. Iliad. ε, ὅς ῥ' ἐνὶ Παιανῇ Νάξῃ πολυκτήμων, πολυλήϊος. Sunt etiã qui exponant Diues pecoris prædando abacti, Diues ex prædis. quod λήϊα siue λεία dicatur Præda, βρέμματα καὶ λάφυρα ἐκ πολέμων. Sed illa expositio magis est consentanea.
Πολύλιστος, t.2, c.718, d. Πολύλιστος, ib.
Πολύλιτος, ib. e
Πολύλοβος, Multos habens λοβοὺς, hoc est, folliculos, Qui multis folliculis siliquatur, folliculis inquam quibus semina sunt inclusa. Theophr. Hist. plant. lib. 8, cap. 4, πολύλοβον δὲ καὶ ἡ πίφη καὶ ἡ ὀλόχα, καὶ παίπα τὰ τοιαῦτα.
Πολυλογέω, t.2, c.639, a. Πολυλογία, ib.
Πολυλόγος, t.2, c.638, g. Πολυλογος, ib. h
Πολυλόγος, t.3, c.639, a. Πολύλοπος, t.2, c.680, a
Πολυμαθεία, t.2, c.787, g. Πολυμαθής, ib. f
Πολυμαθία, ib. g. Πολυμαθώς, ib.
Πολυμάχαλος, Multas habens alas. πολυμάχαλος ὀρνῖς, apud Theophr. Histor. plant. lib. 3, cap. 9, exponitur Quercus corpore sinuoso. nam μαχάλαι in arboribus caui quidam sinus sunt.
Πολυμεθής, affertur pro Multum ebrius.
Πολυμεμφής, t.2, c.879, d
Πολυμέρεια, Partium multitudo: seu Plures partes.
Πολυμερής, t.2, c.852, b. Πολυμέεμνος, t.2, c.856, d
Πολυμέρμερος, Hes. πολυμέεμνον. Πολυμερῶς, t.2, c.852, c

A Πολύμηλος, t.2, c.1642, b. Πολυμήτης, t.2, c.1646, d
Πολύμητις, ibid.
Πολυμήχανος, t.2, c.927, e. INDE Πολυμηχανία, ας, ἡ, Multorum machinatrix molitrixque solertia: seu Variæ machinæ, Varia molimina. Hom. Od. ψ. Καὶ Κίρκης καταλέξε δόλοις πολυμηχανίῃσι τε.
Πολυμηχής, t.2, c.934, c. Πολυμηχία, ib.
Πολύμηδος, t.2, c.945, f. Πολυμιξεκκύς, t.3, c.444, c.
Πολύμητος, t.2, c.951, f. Πολυμνήμων, t.2, c.955, c
Πολυμνήστη, Multis ambita, Cuius multi sunt aut fuerunt
B μνηστῆρες, proci. Hom. Od. ξ. Οἶκόν τε κλῆρόν τε πολυμνήστη τε γυναῖκα. At Πολύμνηστος, Polymnestus, poetæ nomen proprium est, à quo Πολυμνήστια μέλη apud Aristoph. Polymnestea carmina, hoc est A Polymnesto cõdita.
Πολύμητος, affertur pro Multum decantatus. pro quo πολυύμνητος potius diceretur.
Πολυμνία, epitheticũs dicitur ἡ θάλασσα, mare, διὰ τὸ πολὺ φυκίον ἔχειν. nam μνῖον dicitur τὸ φῦκος, alga. Hesych. Idẽ dicit esse nomen proprium, forsan vnius ex Musis, quæ & Πολύμνεια.
C Πολύμορφος, t.2, c.971, c. Πολύμοχθος, t.2, c.979, g
Πολύμυθος, t.2, c.983, f
Πολύνθυρον, dicitur à quibusdam τὸ ἐνόγλωσσον, Plantago, vt est in Append. Dioſc. Habet enim multas fibras & veluti neruos, præsertim minor.
Πολυνικῶ, ex Thuc. affertur pro Longè vinco.
Πολυώνυα, t.2, c.1069, c. Πολυώνυος, ib. b
Πολυώνυς, ibid.
Πόλυωτρα, Hesychio ἄλφιτα, Farinæ.
Πολυξεινος, t.2, c.1120, f. Πολυξένη, propr. ib. g
D Πολυξεινος, ibid. f
Πολυοδία, Multæ viæ: vel Multa via, Multum itineris.
Πολυοζία, t.2, c.1192, b. Πολύοζος, ib.
Πολυοινία, t.2, c.1245, f. Πολύοινος, ib.
Πολυόλβος, t.2, c.1269, a. Πολυόμματος, t.2, c.1379, d
Πολύοπτος, t.2, c.1376, b. Πολυόπτης, t.2, c.1382, f
Πολύορκος, t.2, c.1244, c. Πολύορφος, t.1, c.1253, g
Πολυοσμία, t.2, c.1195, a. Πολύοσμος, ib.
Πολύοστος, t.2, c.1523, a
Πολυοχλία, Turbæ multitudo, Multa turba, hominũ vi-
E delicet Iob c.31, οὐ δὴ διατρέσας πολυοχλίας πλήθους τοῦ μὴ ἐξαυρεῖσθαι ἐνώπιον αὐτῶν.
Πολύοχλος, t.2, c.1575, f. Πολυοχλοῦσα πόλις, ib. g
Πολύοχος, t.4, c.473, h. Πολυοψία, t.2, c.1591, b
Πολύοψος, ib. Πολυπαθής, t.3, c.75, c
Πολυπαγία, t.3, c.14, c
Πολυπαγκαλος, Multum versutus, Admodum vafer, Magnus veterator. nam παγκάλη & πείμμα dicuntur δόλοι τὰ πανοῦργα. Hom. Od. ο, Φοίνικες πολυπαγκαλοι, νηποινοπεπαῖ.
Πολύπαγς, t.3, c.14, c. Πολυπάμμων, t.3, c.112, g
F Πολυπειρία, t.3, c.153, h. Πολύπειρος, ib.
Πολυπεινθής, t.3, c.212, g. Πολυπευθής, t.3, c.616, c
Πολυπήμων, t.3, c.198, f. ob. & c.280, f
Πολυπιδακος, t.3, c.276, f. Πολυπίδαξ, ib.
Πολύπικρος, Cui multum amaroris inest, Multùm amarus.
Πολύπιστος, t.3, c.141, a. Πολύπλαγκτος, t.3, c.338, b
Πολυπλαγής, t.3, c.341, c. Πολύπλαγος, ib. b
Πολυπλάσια ἥδε, ex Epigr. affertur pro Multo plura his. Apud Suidam legitur & ADVERB. Πολυπλασίως in expositione τοῦ Ἐπὶ πολλῷ. accipit autem pro Multipliciter. quod & πολλαπλασίως dicitur. Itidem affertur
G VERB. Πολυπλασιάζω pro πολλαπλασιάζω, Multiplico. Sed rara hæc esse existimo.
Πολύπλεθρος, Qui multorum iugerum est. Eurip. Alcest.
Πολύπλεκτος, Multum implexus, vt πολύπλοκος. Nonn.
Πολυπλήθεια, t.3, c.380, c. Πολυπληθέω, ib.
Πολυπληθής, ib. Πολυπλήθια, ib.
Πολύπλοκος, t.3, c.360, c. Πολυπλόκως, ib. d
Πολυποδία, t.3, c.512, d. Πολυποδίνη, t.3, c.913, a
Πολυπόδιον, t.3, c.512, h. Πολυποδίτης οἶνος, t.3, c.513, a
H Πολυποδώδης, ib. b. Πολυπόθητος, t.3, c.423, d
Πολυποίκιλος, Admodum varius, Multum variegatus: de textura aut pictura. Item Admodum varius pro Multifarius, Multimodus, Multiformis, vt loquitur Gellius, Liuius, Columella. Paul. ad Ephes. cap. 3, ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ, Multiformis illa Dei sapientia. seu Multifaria

faria, Multimoda. Apud Suidam legitur superl. πολυποικιλώτατος.
Πολύπολις χώρα, Regio multas habens vrbes. apud Poll.
Πολύπονος, t.3, c.220, a. Πολυπόνως, ib. b
Πολύπορος, t.3, c.174, f. Πολυποτάω, t.3, c.302, d
Πολυπότης, Qui multum bibit, Multibibus Plauto: Bibax, Magnus potor. Plut. Symp. 4, κάτωκαρμένους ἐπάγεσθαι, οὐ νικᾶν πολυπότας. Paulo pòst dicit νέῳ ποτικῷ ὄντι φιλοπαίγμονι, iuueni bibaci & lusuum amanti. Affertur ET Πολύποτος ex Aristot. pro potioni indulgens, Bibulus, Bibax.
Πολυπτυ, t.3, c.512, c. Πολυπρεμμαπόω, t.3, c.532, e
Πολυπρεμμονῶ, ib. a. Πολυπρεμμοσύνη, ib.
Πολυπρεμμων, t.3, c.531, h
Πολύπρεμνος, Multos habens stipites seu truncos.
Πολυπρεόβατος, Multas habens oues, Diues ouium & pecoris. vnde πολυπρεβατότατος, Onium copia beatissimus, Pecoris ditissimus: seu magis ad verbũ, Plurimas possidens oues.
Πολύπτερος, t.2, c.1716, f. Πολυπτόητος, t.3, c.590, c
Πολυπτοίητος, ib. Πολύπτυχος, t.3, c.594, a
Πολύπτωτος, t.3, c.112, d. Πολύπυρος, t.3, c.635, h
Πολύπυρος, t.3, c.640, a
Πολυπώγων, Multum barbæ habẽs: Multibarbus Apuleio.
Πολυρρήγνυς, Multas habens rupturas. Item Multis partibus erumpens, vel Multo suo impetu rumpens obuia quæque, Violentus. nam schol. Nicandri in hoc hemistichio Ther. v. 59, ποτὶ μόθῳ πολυρρήγνυς κῦ δίνας, istud πολυρρήγνυς significare ait vel τὸν πολλὰς ῥόψας ἔχοντα, vel τὸν βίαιον καὶ πάντα ῥήγνυντα διὰ τὸ ῥαγδαῖον.
Πολυρραφής, t.3, c.667, g. Πολύρραφος, ib. f
Πολύρριν, SIVE Πολύρριμος, Multos habens agnos, vt πολύαρνος: & synecdochicè Diues pecoris, πολυβεμματος. Hom. Il. ι, ἔνθ' οἱ ἄνδρες ἔασιν πολύρριμες, πολυβόται. Et Odyssi. de Pelia, ὃν ἄρνεσσι γαίων καὶ Ναῖε πολύρριμος. itidem Hesych. πολυρρίων affert pro πολύφρων: & πολύρρην pro πολυαρὴν, seu πολλὰ ῥίμ ἔχουσα.
Πολύρρητος, eidem H. est πολυφραστος, Multum dictus.
Πολυρρίζία, t.3, c.709, h. Πολύρριζος, ib. g
Πολυρρόδης, t.3, c.720, a. Πολύρροδος, ib.
Πολυρρόθιος, Multis agitatus fluctibus. Metaph. Aratus, ἐποικτίσασα πολυρρόθοις ἀνθρώποις. quod Cicero interpr. Commiserans hominum miserandos vndique casus.
Πολύρροθος, t.3, c.694, e. Πολύρροιζος, t.3, c.721, g
Πολύρυτος, t.3, c.684, g. Πολίς, t.3, c.479, c
Πολύσαθρος, Multum σαθρὸς, hoc est putris seu marcidus.
Πολυσαρκία, t.3, c.743, d. Πολύσαρκος, ib.
Πολυσήμαντος, t.3, c.771, h. Πολύσημος, t.3, c.767, a
Πολυσήμος, t.2, c.x, g
Πολύσιτος, Frumento abundans. VNDE Πολυσιτία, Frumenti abundantia seu copia. Xen. Hell. 5, πολυανθρωπία γεμίζει δὲ καὶ πολυσιτίαν τὴν ἀρχήν.
Πολυσκαρθμος, t.3, c.802, e
Πολύσκιος, Multum habens vmbræ, Vmbrosus, Opacus.
Πολυσμαράγιος, Hes. πολυήχης, Multũ sonãtis: vel Strepens.
Πολυσταθής, t.3, c.9c9, a. Πολύστειρος, t.3, c.916, e
Πολυστρής, t.3, c.932, c. Πολυστρμία, t.3, c.931, c
Πολύστρεμος, ib. b
Πολυσπλάγχνος, Multũ in visceribus habens misericordiæ.
Πολυσπορος, t.3, c.933, h. Πολυσταγής, t.3, c.965, b
Πολυστεκτή, ib.
Πολυστέφυλος, Multas habens vuas, Vuis abundans. Il. β.
Πολυστεγής, Multa habens tecta: vel Multum tectus.
Πολύστειος, Multos habens calculos, Lapillis abundãs. Nic. Alex. πολυῦμα πολυστείου πέκεν ἀμμος. ὁ πολυψήφου θαλάσσης. nam στῖαι vocantur αἱ ψῆφοι τῆς θαλάσσης, Calculi litorei maris. vt ibi annotat schol. De fluuio etiam dicitur. Callim. hymno in Iouem, ὑπὲρ Κρήθιν τε πολυστειόν τε Μετώπιν: itidẽ pro πολύψηφον, de Metopa Arcadiæ fluuio. Scribitur etiã στία sine diphthongo: vnde πολύστιος.
Πολυστέλεχος, t.3, c.992, e. Πολυστεφής, t.3, c.1022, h
Πολύστιος, in Πολύστειος.
Πολύσιτος, Multum calcatus: Hesychio πολυπόρευτος. IDEM Πολύσβοος, cuius Nic. schol. meminit, annotans in hoc hemistichio Theriac. v. 798, πολυρροίζοιο θαλάσσης, pro isto πολυρροίζοιο scribi etiã πολυφλοίσβοιο à nõnul-

A lis, hoc est πολυψόφου: ab aliis πολυσίβοιο, hoc est πολυπόνου, Multum calcatæ seu permeatæ.
Πολυσρία, t.3, c.9c3, f
Πολυσίχος, ib. Πολύστιχος, t.3, c.985, g
Πολύστολος, Multam seu magnam habens classem.
Πολύσμος, t.3, c.1046, c. Πολύστονος, t.3, c.1012, c
Πολύσροβος, ET Πολύσροιβος, (poeticè metri causa inserto ι) Multum strepens, Admodum streperus. vel Turbulẽtus, Multis agitatus fluctibus. nam σροιβῆσαι est κινῆσαι, σαλεῦσαι, θορυβῆσαι. Nicand. Ther. πολύσροιβον καθῆκε Νεῖλον.
B Et initio Alexiph. ἄχθη πολυσροίβοιο θαλάσσης. In quorũ locorum priore schol. exp. πολλὰς ἴλιγγας ἔχοντα, Vorticosum: φ σρόβος dicatur ἡ τῶν ὑδάτων συστροφή. in posteriore πολυτρεχοντα καθῆκε τὰς ναῦς, quod est περιφέρειν. Sed & ibi quidam exp. πολυσροφῶν, πολλὰς σροφὰς ἔχοντα: & propter fluxus ac refluxus, & quoniam à ventis modò huc modò illuc agitatur. Affertur & πολύσροβος πλοκὴ pro Perplexitas.
Πολύσροφος, t.3, c.1082, h. Πολύσυλος, t.1, c.1809, b
Πολυσπιδέων, t.1, c.965, a
C Πολυσφέλμα, Hesychio πολυφλοίσβοιο, Habẽtis multũ corticis, Corticosi.
Πολυσφόνδυλος, Multas habẽs vertebras vel ἰτεωνοδία. Luc.
Πολυσφαγάστης, t.3, c.1187, c. Πολυχιδής, t.3, c.1196, g
Πολυσώματος, t.3, c.1215, c. Πολυτάλαντος, t.3, c.1235, a
Πολυτακέω, t.3, c.1538, g. Πολυτακία, ib. f
Πολύτακος, ib. Πολυτέλεια, t.3, c.1385, d
Πολυτελίη, Ionicè pro πολυτέλεια dicitur: quod vide.
Πολυτελής, t.3, c.1385, b. Πολυτελὲς, ib. d
Πολυτενὴς, t.3, c.1285, b. Πολύτηχος, t.3, c.1434, d
D Πολυτιμητίζω, t.3, c.1565, b. Πολυτίμητος, ib. a
Πολύτιμος, t.3, c.1557, a. Πολύτλας, t.3, c.1228, d
Πολυτλήμων, t.3, c.1230, c. Πολύτλητος, t.3, c.1229, h
Πολυτοκέω, t.3, c.1535, d. Πολυτόκεια, ib. e. Πολυτόκος, ib. d
Πολυτρόπων, t.3, c.1674, f. Πολύτροπος, t.3, c.1318, d
Πολυτρέμματα, & Τεμμματα, vocari τοῦ ἀνθρώπου τὰ κατατρεχεῖς καὶ μὴ ἁπλοῖ, tradit schol. Aristoph. καθὸ τὸ πείθεσθαι, φ in versutiis veluti attriti sint, vt ferrã longo vsu. Vnde & πείπεμμα ἀρετῆς apud eundem comicum, de eo qui πεπειρᾶται ἐν λόγοις. Suprà πολυπαγκαλος itidem de multum versuto, de magno veteratore, de homine admodum vafro & astuto.
Πολύτριχος, t.3, c.1587, c. Πολυφαγία, t.3, c.1639, g
Πολύτροπος, ib. b. Πολυφάγος, ib. g
Πολυφθορία, t.3, c.1646, d. Πολύτροφος, ib. c
Πολυφθαλμος, t.3, c.1655, c. Πολυυδρία, t.3, c.1784, g
Πολύυδρος, ib.
Πολύυλος, In quo multæ sunt materiæ, E multis materiis constans.
Πολυύμνος, pro Hymnis abundans, ex Aristoph.
E Πολυφαγία, t.4, c.4, c. Πολυφάγος, ib.
Πολυφαμος, t.4, c.61, a. Πολυφαρμακος, t.4, c.458, e
Πολυφασία, t.4, c.53 d. Πολύφατος, t.4, c.54, b
Πολυφεγγὴς, t.4, c.75, h
Πολυφέριος, Cui multa dos obtigit, Bene dorata.
Πολυφήμος, t.4, c.60, h. Πολύφθορος, t.4, c.137, d
Πολυφθορος, t.4, c.140, e. Πολυφιλία, t.4, c.153, f
Πολύφιλος, ib. e
Πολυφλοισβος, Multo strepitu resonans: aut Turbulentus. Exponitur, n. & πολύηχος & πολυπάρευχος. Hom. Il. α πολυφλοισβοιο θαλάσσης, pro quo Nic. πολυρροίζοιο θαλάσσης.
G Πολύφορβος, t.4, c.79, d. Πολυφόρβη γῆ, ib.
Πολυφορέω, Multum fero, Ferax seu fertilis sum. VNDE Πολυφορία. Feracitas, Fertilitas.
Πολυφόρος, t.3, c.486, f. Πολυφορτος, t.4, c.125, f
Πολυφραδὴς, Multi consilii & prudentiæ, Valde consultus Hesiod. ἐνεσίησι πολυφραδέεσσι δολωθείς.
Πολυφραδμων, t.4, c.68, e
Πολυφρενίτης, Accuratus admodũ. Ex Epigr. pro Prudens.
Πολυφρεσύνη, t.4, c.201, g. Πολυφρων, ib.
H Πολυφυής, t.4, c.274 b. Πολύφυλλος, t.4, c.249, f
Πολυφωνία, t.4, c.304, h. Πολυφωνος, ib. g
Πολυχαλκος, t.4, c.81, f
Πολυχαιδής, Multum cap.ens, Valde capax. χαιδάνω.
Πολυχερ, t.4, c.4 a. Πολυχε.ε.ι, b. b
Πολυχίτων, t.4, c.58, b

Πολυχρέω, ῶ, Sũ πολύχρεος, Multo cum fœnore semẽ mihi commissum refundo. Et metaph. pro Fructuosum aut fœcundum esse. Aristot. De gener. an. l. 4, ἡ γὰρ φύσις ἐ δύναται πολυχρεῖν ὥσπερ ὅστε ἐπαμφοτερίζειν. Oppos. ὀλιγοχρεῖν.

Πολυχρος, τ. 4, c. 473, d

Πολυχορδος, τ. 4, c. 565, d. INDE Πολυχορδία, Chordarum seu fidium multitudo. Athen. l. 8, de Stratonico, πολυχορδίαν εἰς πλὼ φιλῶ κιθάριστον ἀστῶν εἰςλωΐ ἔγκα.

Πολυχρηματία, τ. 4, c. 604, d. Πολυχρήματος, ib.

Πολυχρηστοσύη, ib. c. Πολυχρηστος, ib.

Πολυχρηστος, τ. 4, c. 601, b

Πολυχρηστα, affertur pro Numerosus vsus: sed sine exẽplo.

Πολυχροια, τ. 4, c. 630, f. Πολυχρονέω, τ. 4, c. 645, d

Πολυχρόνος, ib. c. Πολύχρεος, τ. 4, c. 630, f

Πολυχρυσος, τ. 4, c. 656, c

Πολυχρώματος, Multos habẽs colores, Multis præditus coloribus: Multicolor Plinio. πολύχροος. Extat apud Plat.

Πολύχυλος, τ. 4, c. 510, e. Πολύχυτος, τ. 4, c. 495, f.

Πολύχωρος, τ. 4, c. 665, b. Πολυψηφία, τ. 4, c. 725, c

Πολυψηφίς, τ. 4, c. 733, f. Πολύψηφος, τ. 4, c. 725, b

Πολυώδεως, τ. 2, c. 1187, a. Πολυωνυμία, τ. 2, c. 1334, f

Πολυώνυμος, ib. Πολυώνυχος, τ. 2, c. 1345, g

Πολύωπον, Hesychio πολυόμματον, Multoculum: ἰτὲ πολλὰς ὀπὰς ἔχον, Multa habens foramina. quod & πολύοπον. Apud Hom. oxytonos, Od. χ, πολλῆς ἐκπαθε θαλάσσης Δικτύῳ ὀξέρυσαν πολυωπῷ. vbi schol. it idem exp. πολλὰς ὀπὰς ἔχοντα, Multa habenti foramina.

Πολυωρέω, τ. 4, c. 797, f. Πολυωρηπικός, τ. 4, c. 798, b

Πολυωρία, ib.

Πολύωτος, Multas habens aures, Multis auribus præditus.

Πολυωφελής, τ. 2, c. 1565, g

Πόλφοι, vocabantur μπρύματα ἐν ταῖς ἀ ῶῖς ὀστρίοις ὠνέδυλον, à quibus etiamnũ apud quosdã nominatur πολφάκιν, inquit Poll. l. 6, c. 9, subiũgẽs hæc Aristoph. verba, πόλφας σὶ ἐν ὕψει ὁμοῦ βολοῦς. Apud Athen. verò l. 4, & 13, βολβοφάκιν scriptũ pro isto πολφοφάκιν: apud Poll. autem in loco Aristoph. oxytonos πολφοὶ, vt βολβοὶ, quæ scriptura melior est. Erotian. pag. 42, πολφοὶ exponit βολβοὶ: aliis esse dicens βραδμὸ τ πολτοῖδες.

Πόμα, τ. 3, c. 302, a. Πομπαγράω, τ. 3, c. 198, c

Πομπαῖος, ib. f. Πομπία, τ. 3, c. 200, c. Πομπῶν, ib. g

Πομπὸς, ib. d. Πομπυτής, ib.

Πομπεύω, τ. 3, c. 199, g. Πομπέω, τ. 3, c. 200, d

Πομπὴ, Miſſio, &c. τ. 3, c. 197, c. Πομπὴ, Pompa, &c. ib. g

Πομπηρρόδοι, Hes. πωσεπέμπεται. Πομπῆες οἱ, τ. 3, c. 200, d

Πομπήμων, τ. 3, c. 198, c. Πομπικὸς, ib. Πομπίλος, τ. 3, c. 199, b

Πόμπιμος, τ. 3, c. 198, d. Πομπὸν, τὸ, subst. τ. 3, c. 199, a

Πομπὸς, τ. 3, c. 198, g. Πομποστολέω, τ. 3, c. 996, b

Πομπυσμάτων, Hes. συρισμῷ: quod & πομπυσμῷ dicitur.

Πομπωβόλω, idem πέντε ὀβελίσκοις: quod & πεμπωβόλω.

Πομφαγαῖ, τ. 3, c. 198, c. Πομφαγαῖος, τ. 3, c. 211, c

Πομφίλος, τ. 3, c. 199, g. Πομφολυγέω, τ. 3, c. 211, b

Πομφολυγηρὸς, ib. a. Πομφολυγίζω, ib. c

Πομφολυγοπάφλασμα, τ. 3, c. 210, h. Πομφολυγόω, τ. 3, c. 211, b

Πομφολυγόομαι, ib. Πομφολυγῶδης, ib. a

Πομφόλυξ, τ. 3, c. 210, c. Πομφὸς, ib.

Πονβύμβρος, Doricè pro πονοῦμβρος, à πονέομαι. Etymol.

Πονέω, absol. positũ, τ. 3, c. 220, g. Πονοῦμαι, ib. Πονέω cũ accus. c. 221, a. Πονέω, cũ præpos. ib. d. Πονέω, Viribus frangor, &c. ib. e. Πονέω, Ægroto, &c. ib. h.

Πονηθὲν, τὸ, ib. a. Πόνημα, τ. 3, c. 222, a

Πονηρόθυμα, τ. 3, c. 225, g. Πονηρθύομαι, ib.

Πονηρία, ib. e. Πονηροκρατοῦμαι, ib. a

Πονηρολεγία, τ. 3, c. 639, a. Πονηρολογία, τ. 3, c. 225, b

Πονηρόπολις, ib.

Πονηρὸς, Improbus, &c. τ. 3, c. 224, a. Πόνηρος, Laboriosus, &c. ib. g. Πονῆρος, pro eodem, ib.

Πονηροφιλος, τ. 3, c. 225, b. & τ. 4, c. 598, h. ob.

Πονηρῶς, τ. 3, c. 225, d. Πονήρως, ib.

Πονηπόνος, τ. 3, c. 222, b. Πονηπὸς, ib.

Πόνος, τ. 3, c. 218, d. Πονία, subst. τ. 3, c. 488, e

Πονιαὶ, ib. Πονίζω, ib. f

Πονικὸς, ib. b. Πονηροὶ, οἱ, ib. c. Πόνιος, ib. d

Πονοβάρυχος, τ. 1, c. 790, a. & τ. 3, c. 487, d

Πονοπθὲν, τ. 3, c. 488, f. Πονοπμέδων, τ. 3, c. 487, d

Πονοπορθύω, ib. e. Πονοπορέω, ib.

Πονοπόρος, ib. d. Πονοποιεῖν, ib. e

Πόντος, ib. a. Πονοπῆ, τ. 3, c. 488, f

Πονοπίφυ, ib. Πονοπχέρυβδις, τ. 3, c. 487, f

Πονωπόνηρος, τ. 3, c. 224, d. Πόξ, τ. 3, c. 148, d

Ποσοῦ, Atticè pro πεοῦ, Fac, à ποέομαι. Aristoph.

Πόσπυα, Suidæ sunt πακοωῦπα πατία καὶ λεπὰ καὶ ἀδιφερῆ, placentæ latæ, tenues & orbiculares. Earum vsus in sacrificiis erat, vt docet Aristoph. in Pluto, dicens, Ἐπεὶ ἢ βωμῷ πόσπυα καὶ ἀδιφόμαια καθωσιώθη. Et Luc. De sacrificiis, ὁ δέ τις λιβανωτὸν ἢ πόσπυον ἀφεσκᾷ. Suida autore δῆλ πεοσαρσι ποσπυοῖς ἔθυον βοῶν, quem vocabat πέμπτον βοῶν, qua de re & in Boῖς suprà. Dicuntur autem πόσπυα ἀδιφὰ τὰ πόπλεν, vt quæ sint πεμμαπον ἡρῴος. SIC Ποπάδες ἱπενέαι dicuntur πέμματα ἐξ ἰσαρίων, apud Suid. ex Epigramm. μελιοῶν Ἀμβροσίᾳ πυκνὰ τ' ἱπενέαι ποπάδες.

Ποπίζειν, vpupæ dicuntur, vt χαλιδόνες ψιθυρίζειν. Poll. l. 5, c. 13, de auium vocibus. at ποπτύζειν aliud est.

Πόπποι, Dryopum lingua dicuntur οἱ δαίμονες, teste Plut. De aud. poematis. quomodo Apion quoque ὦ πόπποι exponit ὦ δαίμονες, apud Hesychiũ, qui id dicit esse δηλφέκμα ἀστιλατικὸν, æquipalens τῷ παπαῖ, Papæ. Interpretabimur igitur ὦ πόπποι, vel O dii immortales, seu Proh deũm atque hominum fidem: vel Papæ. vt Il. α, Ὦ πόπποι, ἢ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα χαῖραν ἱκάνει. Idẽ Hom. dicit etiã ὦ πόπποι sequẽte voce θεῶν. Od. α, Ὦ πόπποι, ὅσ δὴ νῦ θεοὶ βροτοὶ αἰτιόωνται. Et Il. χ, Ὦ πόπποι ἢ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατον δόσαν ἐκλέεσθαι.

Ποπτύζω, Sibilo, hoc est, Labris compressis acutiorem quendam oris sonum edo: scholiastæ Theocriti λεπτοπάτοις φωνὰ πνεῖ, in hoc loco Idyllii 5, — σὺ δ' πύκα δίδυμε Συβάρτα Ἐκπάστω σύριγγα; τί σ' οὐκέτι σοῦ Κορυδῶνι Ἀρκάδι τοῦ καλάμας κοῦλον ποπτύσεθεν ἔχοντι; vt sit Culmo sibilare, seu Stridenti miserum stipula deperdere carmen, cum Virgilio, qui locum istũ sic vertit, Ecloga 3, — aut vnquam tibi fistula cera iuncta fuit: non tu in triuiis indocte solebas Stridenti miserum stipula deperdere carmen? Aristoph. quoque pro Sibilo vsurpauit, in Pluto. Ibi enim Æsculapius ποπτύζει vt dracones ex adyto prodeant. hoc est συρίζει, sibilo nimirum eos euocans. Itémque apud Athen. lib. 9, quidam alio eminus conspecto ποπτύζει, sibilat: πόρρωθεν ἀπιδὼν ἐπόπτευσεν. Equisones etiam ποπτύζειν dicuntur quum sibilis equum demulcent. Plinius l. 35, cap. 10, Quum pingeret poppyzonta retinentem equum. INDE Πόπτυσμα ET Ποπτυσμὸς, Sibilus. Plut. Sympos. 7, probl. 8, de pastoribus, ποπτυσμοῖς ἀμελεῖσθαι τὴ σύριγγι καὶ κρόμβοις ἐχρίοντο καὶ κατθυνάζοιτο τὰ θρέμματα. Xenoph. De re equ. τῷ ποπτυσμῷ μὴ, πρεσθύτεροι, κλωσμῷ ἢ ἐγείρεσθαι, τὸν ἵππον. Et apud Plin. l. 28, cap. 2, Fulgetra poppysmis adorare consensus gentium est. Applaudebãt etiã Ὦς ποπτυσμοῖς. Plut. De laude propr. οὐ γὰρ ὅτι δημαγωγοῦ τὸν οὐδὲ σοφιστῶν ὁ Ὀιοῦτος ἔπαινος, οὐδὲ κρότοι οὐδὲ ποπτυσμὸν ἀπιοῦσι. Iuuen. sat. 6, Præbebit vati crebrũ poppysma roganti. Hesychio ποπτύσματα eam ob rẽ sunt κολακεύματα, Adulationes, Blanditiones: (quomã & in demulcendo & in applaudendo ποπτυσμοῖς vtuntur) Suidæ specialius κολακείαι εἰς ὅτι ἀδαμάστους ἵππους. Dicitur verò ET Ποπτυλιάζω pro ποπτύζω. Theocr. Idyll. 5, καὶ ἀδὺ πτοπτυλιάσδει. id est ἀδὺν πνα συρισμὸν συρίζει, Suaue sibilat, Suaues sibilos edit. Doricè verò ποπτυλιάσδει dicit pro ποπτυλιάζει, vt suprà ποπτύσδεν pro ποπτύζειν.

Ποπτυλιάζειν, Ποπτύσδεν, Πόπτυσμα, Ποπτυσμὸς, vide in præced. Ποπτύζω.

Πόρ, Lacones pro ποῦ dicunt, Pes, teste Hesychio.

Πορδακὸν, Humectum, Vdum: δεῤῥόβροχον. Strabo lib. 13, ex Simonide. Suprà παρδακὸν pro eodem.

Πόρδαλις, itidẽ pro πάρδαλις dicitur, vt suprà docui. Vnde πορδαλιαζὲς nominatur aconitũ, quoniam gustatum suffocat πὰς πορδάλεις. Nic. Alex. Οἱ δέ τε πορδαλιαζὲς, (sub. appellant aconitum) ἐπὶ θήρεσι πελώροις Πότμον βουπελάσσι τε καὶ αἰγονομῆσι ἔδεντο. Plura de hoc suprà in Πάρδαλις.

Πορδὴ, τ. 3, c. 243, c.

Πορεῖον, ib. a. & 181, e.

Πορθόμαι, ib. b.

Πορθίσμος, ib. e.

Πορθυπικὸς, ib.

Πορθίω, τ. 3, c. 179, g.

Πορθόμαι, ib. g.

Πορθητὴς, ib.

Πορθμείον, τ. 3, c. 186, g.

Πορθμευτὴς, ib. e.

Πορθμεύω, ib. b.

Πορθμήϊος, τ. 3, c. 186, h.

Πορθμικὸς, τ. 3, c. 188, f.

Πορθμὸς, τ. 3, c. 187, h.

Πόρθος, pro πόρθος dicitur, quod est κλάδος, Cladis. Hesych.

Πορία, ἡ, τ. 3, c. 161, d.

Πορολὸς, propr. τ. 3, c. 165, f.

Πορίζομαι, ib. b.

Πόριον, ib. a.

Πόρος, Vitulus, Iuuencus: & Vitula, Iuuẽca: pro πόρτις. Meminit Suidas, afferẽs πόρεις, exponẽnsq; νέοι βόες, μόσχοι. Vtitur autem Hom. in Odyss. dicens, ἀγραυλοι πόρεις ἀδεῖ βοῦς ἀγελαίας.

Πόρισμα, τ. 3, c. 177, c. Πορισμὸς, ib. d

Πορισὴς, ib. f. Πορισικὸς, τ. 3, c. 178, a. Πορισὸς, ib.

Πόρκας, Hesychius ἐλάφους ἢ παχεῖς. pro quo infrà ἀδεκας.

Πόρκης, ου, ὁ, Suidæ ὁ δακτύλιος τῆς ὀδηδοφόρου ὁ ἀδιεπεργυνῶν αὐτὸν πρὸς τὸ ξύλον, Annulus ille quo cuspis hastili infixa retinetur ne excidat: seu Annulus cuius circumplexu ferrum hastæ cum ligno coercetur: Eustathio itidem κρίκωμα συνεκτικὸν τοῦ ξύλου καὶ τῆς αἰχμῆς. qui dictum putat ἀδὸ τὸ ἀδικεῖσθαι, quòd Homer. eum dicat ἀδικεῖν: Iliad. θ, ἔγχος ἐν' ἐνδεκάπηχυ, πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς Αἰχμὴ χαλκείη, ἀδὲ δὲ χρύσεος ἄρκε πόρκης. Apud Hesych. verò Πορκὶς, δακτύλιος: mendosè, vt suspicor.

Πόρκος, ου, ὁ, est piscatorium πλέγμα ῥοιτίου, teste Suida, qui hæc subiungit exempla. Ex Diphilo, Ἦλθον πλέκειν πέλθυε τῷ πόρκων πυκνοτέρους. Et ex Plat. Soph. κώστις καὶ δίκτυα καὶ ἀρόγκις καὶ πόρκοις, ἢ τὰ Θεαῖτα, οὐκ ἄλλο τι πλὴν ἢ ἔρκη δεῖ προσαγορεῦειν. Quo in loco notandum air, manifestò distingui non à δικτύῳ solùm, sed & à κόρτῳ. vt & apud Plut. Symp. 8, οὐδαμοῦ καθῆκαν ἀγκίστρον, οὐδὲ πόρκον οὐδὲ δίκτυον. Dicitur esse retis genꝰ quod circulariter spargitur & in orbem funditur, Funda dictũ à Virgilio, in Georgicis, Atque alius latum funda iam verberat amnem. Suid. ita nominatũ vult ἀπὸ τοῦ πεπλεκέσθαι, vt pote quod πεπλαμβάνει καὶ ἀμπέχει τὸν εἰςδύνοντα ἰχθύν. itémq; Etymologus, ex quo Suidas ista desumpsit. Sed addit Etym. in vniuersum ita nominari τὰ ἐν κύκλῳ καὶ πεπλεγμένα. Habentur eadem & in Lex. meo vet. in quo, sicut & apud Etymologum, subiungitur superioribus hoc etiam exemplum, ex Antiph. Εἰςδυήσομος εἰς πόρκον, ὁθὲν ἔξω πάλιν Οὐ ῥᾴδιος ἔξεστι πάλιν ἐξελθεῖν. Et hinc colligitur non idem esse cum funda Virgiliana, sed πλέγμα quoddam è vitibus rotundum, ore angusto, per quod ingrediuntur pisces: ideóque à Plat. nominari ἕρκας, carcerem. INDE Πορκὸς, ἑός, ὁ, Qui πόρκῳ piscatur. Archestr. apud Athen. l. 7, de salpis, Ἀστῆ βόας πορκῆες ἀλίζωνοι καλέουσι.

Πορνεῖον, τ. 3, c. 243, b. Πορνεύω, ib. a

Πορνεύομαι, ib. Πόρνη, τ. 3, c. 242, c

Πορνίδιον, ib. h. Πορνικὸς, ib. g

Πορνοβοσκεῖον, ib. e. Πορνοβοσκέω, ib.

Πορνοβοσκία, ib. d. Πορνοβοσκὸς, ib.

Πορνοχέαρος, ib. f. Πορνοκόπος, ib.

Πορνομανὴς, ib. g. Πόρνος, ib. b

Πορνοπελάνης, ib. g. Πορνοπιέω, τ. 3, c. 165, f

Πόρος, Transitus, &c. τ. 3, c. 163, e. Πόρος, Via, &c. ib. h.

Πόρος, Meatus, &c. c. 164, b. Πόρος, Ora maritima, &c. ibid. h. Πόρος, Ratio aliquid efficiendi, &c. c. 165, a.

Πόρος, propr. ib. f.

Πορπαίζω, τ. 3, c. 162, h. Πορπαιίζω, ib. g

Πόρπαξ, ib. f. Πορπάω, ib. h

Πόρπη, ib. e. Πορπηδόν, τ. 1

Πόρπημα, τ. 3, c. 163, a. Πορπὸς, ib.

Πόρρω, τ. 3, c. 560, f. Πόρρωθεν, τ. 3, c. 562, b

Πορρώπαπα, ib. a. Πορρώπαπος, ib.

Πορρωπέπων, τ. 3, c. 561, h. Πορρώτερον, adverb. τ. 3, c. 562, a

Πορρώτερος, ib. Πορρωτερω, τ. 3, c. 561, g

Πορσαίνω, τ. 3, c. 179, a. Πορσανέω, ib. c

Πόρσυν, τ. 3, c. 562, c. Πορσυίω, τ. 3, c. 179, a

Πόρτυ, τ. 3, c. 561, c. Πορσώπας, ib. Πορσώπερος, ib.

Πορτάζειν, Πορτάκιον, Πόρταξ, in sequ. Πόρτις.

Πόρτις, Vitulus, Vitula: aut Iuuencus, Iuuenca: Hesychio νεογνὸς βοῦς, μόσχος, δάμαλις. Hom. Il. ε, ἐξ αὐχένα ἄξει Πόρτις νὲ βοός. Pro eodẽ πόρεις dicitur, vt suprà docui, ἀβῶ τὰ νεοσὶ πορβόεσθαι καὶ βαίειν. Dicitur ET Πόρταξ pro πόρτις. Homer. Il. ρ, Ἀμφὶ σὶ αὖ ἄυτῳ βᾶν' ὡς τε βοῦ πόρτακι μήτηρ Πρωτάκιος κίνυται. Vnde DIMIN. Πορτάκιον, Paruus vitulus, Iuuenculus: seu Parua vitula, Iuuencula: Hesychio μοσχίον. Affert idem & VERB. Πορτάζειν, quod exponit δαμαλίζειν, Vitulatur.

Πορτεύειν, idem exp. παγίδα, Laqueum, Tendiculam.

Πορφαίζω, in v. l. Stimulo boues: sed ἀμαρτύρως.

Πορφύρεα, τ. 3, c. 489, a. Πορφυρεοειθὴς, ib. d

Πορφύρεος, τ. 3, c. 490, d. Πορφύρεος, ib. a

Πορφυροῖζ, ib. d. Πορφυρθυτὴς, ib.

Πορφυροθυτικὸς, ib. Πορφυρόω, ib.

Πορφυρέω, τ. 3, c. 491, f. Πορφυρεύζω, ib. g

Πορφύεον, τ. 3, c. 490, e. Πορφυεὶς, ib. f

Πορφυεὶς, propr. ib. g. Πορφυείτης, ib. h

Πορφυεῖτης, τ. 3, c. 491, a. Πορφυείων, ib.

Πορφυροβαπὸς, τ. 3, c. 489, c. Πορφυροβάφος, ib.

Πορφυροειδὴς, ib. Πορφυρέεις, τ. 3, c. 490, a

Πορφυρόεσσα, ib.

Πορφυρόκαυλος, τ. 2, c. 93, h. & τ. 3, c. 489, c

Πορφυρομυχὴς, τ. 3, c. 489, c. Πορφυροπωλὶς, ib. d

Πορφυροῖς, τ. 3, c. 490, a. Πορφυροδοσία, ib.

Πορφυροῦσα, propr. ib. Πορφυρωίας, τ. 3, c. 491, b

Πορφύρω, ib. Πορφυρώτερος, τ. 3, c. 490, d

Πόρω, τ. 3, c. 178, h. Ποσάκις, τ. 3, c. 493, a

Ποσαπλάσιος, τ. 3, c. 492, h. Ποσαπλοῦς, ib.

Ποσαπὸς, τ. 3, c. 493, a, Ποσαπῶς, ib.

Ποσαχῇ, ib. Ποσαχῶς, ib.

Πόσε, Quò, Quem in locum: ποῦ; Hom. Od. ε, Σπῆτί μοι, ἀμφίπολοι. πόσε φεύγετε; Odyss. κ, Δ' δειλοὶ, πόσ' ἴρθ; τί κακῶν ἱμείρετε οὖτοι;

Ποσειδέων, Ποσειδκώνιος, Ποσειδῆον, Ποσειδεὼν, Ποσειδεωνὶς, Ποσειδῆϊς, vide in sequ. Ποσειδῶν.

Ποσειδῶν, ῶνος, ὁ, Neptunus: deus maris, aliquantum tamẽ & in terram imperii habens, vt patet ex epithetis ἐνοσίχθων, ἐνοσίχθων, ἐλελίχθων, ex eo ipsi tributis quòd terram moueat & cõcutiat suo tridente. Idem Aristoph. docet in Nub. vocans eum μεγαλοδεκὴ πειαίνης παμέας, γῆς τε καὶ ἁλμυεᾶς θαλάσσης ἄγειν μεχλυτιέ. Apud eũdem comicum est non solùm θαλάσσιος Ποσειδῶν, sive Πονοπποσειδῶν, sed etiam ἵππος Ποσειδῶν, Equestris Neptunus, qui Latinis Consus dicitur. vt & apud Paul. in Accipit. Ποσειδῶν ἐφ' ἵππου δόρυ ἀφίησι ὅθὶ γίγαντα Πολυβώτην. Apud Athen. lib. 8, sacrificatur Ποσειδῶνι ὀπῷ: apud Plut. in Symp. 5, Ποσειδῶνι φπαλμῷ. Notandum porrò, in accus. pro Ποσειδῶνα dici Ποσειδῶ, Attica apocope, apud Aristoph. & Xenophontem. in vocatiuo & Ποσειδῶν & Πόσειδον. INDE Ποσειδῶνιον, Templum Neptuni, vt Ἀπολλώνιον. Templum seu fanũ Apollinis: apud Eust. (Apud Suid. cum diphthongo vtrobique Ποσειδῶνειον, pro quo Doricè Ποσειδάνειον dici tradit) At plur. Ποσειδῶνια dicũtur Sacra in honorem Neptuni, Latinis Neptunalia. Athen. l. 1, τῇ ἕβδ Ποσειδῶνίων πανηγύρει. quemadmodũ & apud Plat. Romani Ποσειδῶνια τῇ ὑπτίῳ ἑορτῇ ἄγουσι. At Ποσειδωνία, sive Ποσειδωνιὰς, dicta olim fuit Trœzen vrbs vt pote Neptuno sacra, vnde Ποσειδωνιάτης, de eius vrbis ciue. Quin & Ἀτλαντὶς quidã Atticus fuit DICTVS Ποσειδεὼν, ᾧ Neptuno sacer esset, in eóque sacra ipsi fierent. In eodem ἠγωνίζοντο οἱ μέγιστοι ἢ τῶν ἐπὶ μεγίστων ἀγῶνες, imitatione Neptuni & Mineruæ de Attica contendentium. Harpocration dicit eum esse ordine sextum: at verò Suidas septimum fuisse indicat, vt qui Latinorum Decembri eum respondere dicat. rectè, nam in eum incidisse solitum hybernum, ex Plut. discimus, qui lanario ineunti (ideóque & exeunti Decẽbri) cõparat,

in Cæsare, χειμῶνος ὀν Ἑωπαῖς ὕντης, ἱστορεῖται Γαιουαρίου μηνός, (ἐστὶ δ' αὐτὴ Ποσιδεῶν Ἀθηναίοις) ἀφῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. INDE Ποσιδεωνὶς ὄρνις dicitur ἡ ἀλκυὼν, quòd in istum mensem fœcuta eius incidat: vt Plin. quoque testatur circa brumam (ι. πὰς χειμερινὰς ἕωας) alcyonum fœcuræ sterni mare, septem diebus ante, & totidem post. Præterea à Ποσιδῶν DERIV. Ποσιδήϊος, Neptunius, hoc est Neptunia proles, Neptuni filius. ET Ποσιδέα, apud Hesych. ἑορτὴ Ποσιδῶνι πελουμένη. Idem Ποσιδῶν dicitur ETIAM Ποσιδεών, Doricè, vt Od. ε, Ποσιδέων ἐνοσίχθων. & Od. γ, Ποσιδέωνι ἄνακτι. VNDE Ποσιδεώνιον ἔγχος in Epigr. Neptunia hasta. IONICE Ποσιδέων dicitur ab Herodoto lib. 4. apud quem itidem lib. 1, Ποσειδέων Ἑλικωνίος, & libro 7, Ποσειδέωνι σωτῆρι. SED ET Ποσιδῶν dicitur, siue Ποσιδέων, sine diphthongo per simplex ι, teste Etymol. VNDE Ποσιδήϊος, Neptunius, Neptunia proles. ET Ποσιδήϊον, Neptuni templum, apud Herodot. quod & Ποσειδέωνος νηὸν appellat.

Ποσειδωνία, Ποσειδωνία, Ποσειδωνιαὶ, Ποσειδωνιάτης, Ποσειδωνίον, vide in præced. Ποσιδῶν.

Πόσθη, ης, ἡ, dicitur τὸ ὀπὶ τῇ βαλανίῳ δέρμα, Pellis qua glans pudendi virilis integitur: cuius πρεπούχον vocatur ἄκροποδιον, Præputium, auctore Pollucc. ita Dioscl. 4, c. 157, dicit τὸ ἑλληνιστὶ τῆς ποσθῆς ὀνομαζόμενον. quod Ruell interp. Præputii iacturam resarcit. malim ego, Curtam colis pellem. Itémque paulo ante dixerat, χρησιμεύει πρὸς ἐπαγωγὴν ὀπὶ τῇ μὴ ἐν τῷ τομῇ λίποντῶν, valet ad inducendam glandi pellem in ns qui, natura, non circumcisione, curti sunt. Alioqui & pro ipso pene accipitur. Aristoph. πυγὴν μεγάλην, πόσθην μικρὰν. Xen. Pa d. 4. πὸ ἢ κεκινῆσθαι ὑπὸ τῶν βρωμάτων καὶ τὴν πόσθην, πάνυ αὐτοῦ κινοῦν καὶ ἐπειλῆσθαι δοκεῖ εἶναι. SIC ET Πόσθιον ex Aristoph. affertur pro Mentula, dicente, Νὴ τὴν Ἀφροδίτην ἢ δὴ γ' ἄζει πόσθιον. Ibi. n. Suid. exp. αἰδοῖον, atte ens & nunc locum, λέων σοι γίγνοιτ' ἔκμαγμα σοῦ, Τάτ' ἂν ἀπαξ ἴδωμαι τὸ πόσθιον Τρῷ σῷ προσόμοιον, ὡς ἂν κυνάρια φρέλοι. ET Πόσθιον dicitur qui magno seu crasso pene est, aut crasso præputio. Luc. Lexiph. ἀναφλαθῶτα καὶ βλιμαζόντα τὰ λεῖα τινα πεῴδη καὶ πόσθια αἰσθάνεται. Sic Aristoph. Pace, Εἶπε μοι ὦ πόσθιον, εἰς τὸν σαυτῆς πατέρ' ἔδεις; Vbi Schol. annotat, pueros ita nominari solitos fuisse καθ' ὑποκορισμόν. AT Ποσθία, ας, ἡ, dicitur tuberculum paruulum in palpebris super pilorum locum nascens, quod à similitudine hordei κριθὴ etiam nominatur. Nam ita Gal. libro περὶ κρίσεως πόσεως 4 dicit, πρὸς τοὺς ὀδόντας τοὺς βλεφαρίων κριθὰς, ἃς ποσθίας καλοῦσι. Et sub finem eiusdem libri, πρὸς κριθὰς, ἃς καὶ ποσθίας καλοῦσι. Forsitan autè ita nominatur tuberculum istud quòd τῷ ἀκροποδίῳ non abs timile sit, quod & ipsum ab hordei grano non multũ differt.

Ποσθία, Πόσθιον, Πόσθιον, vide in præced. Πόσθη.

Ποσιδήϊον, Ποσιδήϊος, Ποσιδῶν, in Ποσειδῶν.

Πόσιμος, Potabilis: pro quo & ποτιμος.

Ποσιπεριδίες αἱ, dicuntur esse venæ in calcaneo.

Πόσις, εως, ἡ, Poto, seu Potus, r. 3, c. 302, b. AT Πόσις, ὁ, significat Maritus: itidem πόσις τὸ πίνειν, quoniam vt τὸ ὕδωρ τῇ γῇ μεγάλοιον causa est feminum & plantarũ, ita vir mulieri, ixtus, prolis. Homerus Iliad. γ, Ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, ὃς τ' μὲν πόσις ἐστὶν ἄνοιν. Od. θ, Ὡς ὅ γ' ἀνὴρ κλαίων φίλον ἐν πόσιν αἵμονι πασσύτερα. Odyssea λ. Κουεόμεν τοῦ ἕξασι πόσει φίλον Sc. Odyssea ο, Ζεὺς πόσις Ἥρης. Pro eadẽ in Epigr. mieri causa vsurpatum REPERITVR Ποσις. Est & nomen proprium historici apud Athen.

Πόσοι Quot, & r. 3, c. 492, e

Πόσος, Quantus & c. ibid. a. Ποσὸς, Aliquantus, & c. c. 493. b.

Ποσότης, ib. d. Ποσοπιαρ, r. 3, c. 492. f

Ποσσίον, ib. g. Ποσμιόλεον, ib.

Ποσμιόλεον, r. 1, c. 854, f. Πόσος, r. 3, c. 492. g

Ποσὸς r. 3, c. 493, c

Ποσσυγχυδὲς, apud Hesychium πρεσσομίζεδν: Doricè pro πρεσσυγχυμένα themate πεσσυχυμι: si tamẽ mendosum non est.

Ποσσῳ, Doricè idem pro πρεσίᾳ: vnde ποσσῳς, Adesdũ

Ποσσῳδίδες, r. 1, c. 87, a. Ποσσῳδιδὴς, ib.

Ποσσῴνος, Recens: ad verbum Recens & iam modò dictus, ἐγγὺς καὶ σωεχῶς φαπὸς, vt πρέσφατος: idem significantibus φάσις & ἄνος, vt tradit Eustathius. Hesych. ποσσῴνιον exponit non solùm νέον, πρέσφατον, sed etiã ξύνεγγυς: pro quo apud Suidam ξένιον, in manuscr. etiam codice: nescio quàm rectè. Affertur & Ποσσῴνι pro Recenter, sed ἀμαρτύρως.

Ποταμιόδρ, Ποταμιπόρος, Ποτάμιος, Ποταμογείτων, Ποταμοδόρπος, vide in sequ. Ποταμὸς.

Ποταμὸς, οῦ, ὁ, Fluuius, Flumen: πῶρος τὸ ποτὸς ἦν, hoc est, πόσιμος ἦν, quòd potabilis sit, hoc est potabilem aquam habeat, non salsam, vt mare. Homerus tamen & Oceanũ vocat ποταμόν. vt Odyss. α, Μέσσῳ δὲ μεγάλοιο ποταμοῖο καὶ δεινὰ ῥέεθρα, Πρῶτα μὲν Ὠκεανὸς, ὃν οὔπως ἔστι περῆσαι Πεζόν. Sic Odyss. λ, sub finem, Τοὶ δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥοοῖο. Et initio Od. μ, Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὠκεανοῖο Νηῦς. Vbi ποταμὸν ὠκεανὸν doctiores accipiunt τὸν ἔξω Ὠκεανὸν, Exteriorem seu vlteriorem Oceanum, quidam etiam fluuium qui in exteriorem Oceanum defert. quum subiungat poeta, Ἐπὶ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυποροῖο. At quũ Il. ξ dicit, ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠκεανοῖο, de toto Oceano intelligit. nam vt ibi subiungit, ὃς περ γένεσις πάντεσσι πέτυκται, ita alibi dicit, Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, vt & Mare, Pater Oceanus. Alioqui ποταμοὶ appellare solet fumina quæ ex Oceano orta in eundem remeant. vt Iliad. φ, βαθυῤῥέεται μεγαλῶνυμος Ὠκεανοῖο, Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ ναοῦσι. Idem epitheticè dicit εὐῤῥεῖος ποταμοὶ: & ποταμὸς εὐῤῥοος ἀργυροδίνης, & ποταμὸς βαθυῤῥοος ἀργυροδίνης, & Εὐρυῤῥέων ποταμὸς, & ἐς ποταμὸν ἁλιμυρήεντα, item ποταμοῖο κῦ δεινοῦ ῥέεθρα. Hesychio ποταμὸς ἐστὶ ὠκεανὸς, & τὸ ὑγρὸν, & ὁ σταματεῖν δὴς θεός: nec non δὴ τὸ ἥπατος σημεῖον. Compos. HINC Ποταμογείτων, Fluuio vicinus, Amnicola: herbæ nomen, de qua vide t. 1, c. 810, d. ET Ποταμοδάρπης, Suidæ ὁ πηρῶν ἀεὶ τὸν ποταμόν, Qui semper flumen trancit. ET Ποταμοφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui à fluuio aufertur seu rapitur. Apocal. 12, ἔβαλεν ὄφις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὕδωρ ὡς ποταμὸν, ἵνα αὐτὸν ποταμοφόρητον ποιήσῃ. ET Ποταμὸς χοῦς γῆ, Terra operta limo arenáve à fluuio deuecta. ITEM Ποταμηπόρος, Fluuium traiiciens: ὁ πηρῶν τὸν ποταμὸν, apud Oppianum. Deriuatum indidem & ADIECT. Ποτάμιος, Fluuialis. vt ποτάμιον ὕδωρ, Aqua fluuialis, Aqua è flumine petita. Et ποταμιοὶ ἰχθῦς, Pisces fluuiales, οἱ ὐ τοῖς ποταμοῖς βιοτεύοντες Athenæo qui itidem dicit ποτάμιος κεφαλὴ, ad differentiam τῆς θαλασσίου. Sic ποτάμιος ἵππος, Equus fluuialis: qui & ἱπποπόταμος. Necnon ποτάμια πλοῖα, Fluuiales naues, Nauigia quorum in fluminibus vsus est. Plinius dicit etiam Amnica insula. Denique à ποταμὸς est ADVERB. Ποταμηδὸν, In modum fluminis, Fluminis in morem, More fluuii: δίκλιν ποταμηδὸν, Hesych. & Suid.

Ποτειδ, r. 1, c. 1724, g. Ποτόμαι, ib. f

Ποτὲ, r. 1, c. 1873, a. Πότε, r. 2, c. 1511, g

Ποτὲ, ib.

Ποτόμαι, F. πόσμαι, idem quod ποτάομαι, volo. Apoll. Arg. 2, δίκεελα ποτέον. Sic Hesiod. Theog. πότεον τε Χειρὸς ἀπὸ σίβαφὸς, voluiant è manu.

Ποτέον, Bibendum, à πίνω.

Πότερα, r. 3, c. 500, g. Πότερον, aduerb. ib.

Πότερος, ib. f. Ποτέρωθι, ib. h

Ποτέως, ib. Ποτεῦσαι, r. 3, c. 501, a

Ποτὴ, r. 1, c. 1724, e. Πότημα, r. 3, c. 303, h

Ποτίωος, r. 1, c. 1724, f. Ποτὴρ, r. 3, c. 304, c

Ποτηεμγλυφὴς, ib. Ποτήλεον, ib. a

Ποτηεμφορὸς, ib. c. Ποτὴς, r. 3, c. 303. g

Ποτὴ, ib. d. Ποτὴτὸς, r. 1, c. 1724, f

Ποτὴ, r. 3, c. 572, c. Ποτάπτω, r. 1, c. 499, c

Ποτὴδε, Spice: Doricè pro πρέσιδε.

Ποτὴδε μένος, r. 1, c. 958, g

Ποτὴτεκεται, Dorice pro πρεσδέρκεται, Aspicit. Hesych.

Ποτὴδοντο, r. 1, c. 1042, f. Ποτὴν, r. 3, c. 304, c

Ποτὴμαι, ib. e. Ποτκάρδιος, r. 2, c. 98, b

Ποτκὸς, r. 3, c. 302. c Ποτκοιαν, r. 2, c. 72, a

Πότμος, r. 3, c. 303, c

Ποτνιοῦμαι, Doricè pro πρεσνίσσομαι, hoc est πρεσέρχομαι, Aduenio, Accedo. H. Od. 1, Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτνιοῦται

ται, οὐδ' ὅσα Θήβας, quæ Orchomenum veniũt. seu Quæ Orchomenum afferuntur. alii exp. etiam αἰσάκεται.

Ποτόομαι, r. 2, c. 1700, c. Ποτηθύσομαι, r. 3, c. 595, h

Πότης, r. 3, c. 303, g. Πότισμα, r. 3, c. 304, h

Ποτεμαπτὴς, ibid.

Ποτισμὸς, exponitur itidem Potio, vt πόσμα. Sonat potius Præbitio potionis, seu Adaquatio aut Irrigatio.

Ποτίστης, r. 3, c. 303, g. Ποτιήρεον, r. 3, c. 305, a

Πεσίρα, ibid.

Ποτφέρω, Doricè pro πρεσφέρω, Affero.

Ποτφωνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, affertur pro Loquax: sed ἀμαρτύρως.

Πότμος, ου, ὁ, vt μόρος, Sors, Fatum: eo modo quo dicitur Sors mea, Fatum meũ, pro Casus seu fortuna fatali sorte mihi obueniens, & specialius interdum Interitus, Mors. Hom. Il. π, Ψυχὴ δ' οὐ μείνασ' ἀπόδρα βεβήκει, Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀφρόσυνα καὶ ἥβην. Il. σ, Αὐτὰρ τοὶ ἑπεὶ τε μεθ' Ἕκτορα πότμος ἐπῆμος. Odyss. ξ, ὡς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον δῦναι πεῖν. Vbi πότμον ὠκεανὸν doctiores accipiunt τὸν ἔξω Ὠκεανὸν, Exteriorem seu vlteriorem Oceanum. quidam etiam fluuium qui in exteriorem Oceanum defert. quum subiungat poeta, Ἐπὶ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυποροῖο. At quũ Il. ξ dicit, ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠκεανοῖο, de toto Oceano intelligit. nam vt ibi subiungit, ὃς περ γένεσις πάντεσσι πέτυκται, ita alibi dicit, Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, vt & Mare, Pater Oceanus. Alioqui ποταμοὶ appellare solet fumina quæ ex Oceano orta in eundem remeant. vt Iliad. φ, βαθυῤῥέεται μεγαλῶνυμος Ὠκεανοῖο, Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ ναοῦσι. Idem epitheticè dicit εὐῤῥεῖος ποταμοὶ: & ποταμὸς εὐῤῥοος ἀργυροδίνης, & ποταμὸς βαθυῤῥοος ἀργυροδίνης, & Εὐρυῤῥέων ποταμὸς, & ἐς ποταμὸν ἁλιμυρήεντα, item ποταμοῖο κῦ δεινοῦ ῥέεθρα. Hesychio ποταμὸς ἐστὶ ὠκεανὸς, & τὸ ὑγρὸν, & ὁ σταματεῖν δὴς θεός: nec non δὴ τὸ ἥπατος σημεῖον. Compos. HINC Ποταμογείτων, Fluuio vicinus, Amnicola: herbæ nomen, de qua vide t. 1, c. 810, d. ET Ποταμοδάρπης, Suidæ ὁ πηρῶν ἀεὶ τὸν ποταμόν, Qui semper flumen trancit. ET Ποταμοφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui à fluuio aufertur seu rapitur. Apocal. 12, ἔβαλεν ὄφις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὕδωρ ὡς ποταμὸν, ἵνα αὐτὸν ποταμοφόρητον ποιήσῃ. ET Ποταμὸς χοῦς γῆ, Terra operta limo arenáve à fluuio deuecta. ITEM Ποταμηπόρος, Fluuium traiiciens: ὁ πηρῶν τὸν ποταμὸν, apud Oppianum. Deriuatum indidem & ADIECT. Ποτάμιος, Fluuialis. vt ποτάμιον ὕδωρ, Aqua fluuialis, Aqua è flumine petita. Et ποταμιοὶ ἰχθῦς, Pisces fluuiales, οἱ ὐ τοῖς ποταμοῖς βιοτεύοντες Athenæo qui itidem dicit ποτάμιος κεφαλὴ, ad differentiam τῆς θαλασσίου. Sic ποτάμιος ἵππος, Equus fluuialis: qui & ἱπποπόταμος. Necnon ποτάμια πλοῖα, Fluuiales naues, Nauigia quorum in fluminibus vsus est. Plinius dicit etiam Amnica insula. Denique à ποταμὸς est ADVERB. Ποταμηδὸν, In modum fluminis, Fluminis in morem, More fluuii: δίκλιν ποταμηδὸν, Hesych. & Suid.

Πότε, r. 1, c. 1511, g

Πότε, ib.

Πότεμα, F. πόσμαι, idem quod ποτάομαι, volo. Apoll. Arg. 2, δίκεελα ποτέον). Sic Hesiod. Theog. πότεον τε Χειρὸς ἀπὸ σίβαφὸς, voluiant è manu.

Πότεον, Bibendum, à πίνω.

Πότερα, r. 3, c. 500, g. Πότερον, aduerb. ib.

Πότερος, ib. f. Ποτέρωθι, ib. h

Ποτέως, ib. Ποτεῦσαι, r. 3, c. 501, a

Ποτὴ, r. 1, c. 1724, e. Πότημα, r. 3, c. 303, h

Ποτίωος, r. 1, c. 1724, f. Ποτὴρ, r. 3, c. 304, c

Ποτηεμγλυφὴς, ib. Ποτήλεον, ib. a

Ποτηεμφορὸς, ib. c. Ποτὴς, r. 3, c. 303. g

Ποτὴ, ib. d. Ποτὴτὸς, r. 1, c. 1724, f

Ποτὴ, r. 3, c. 572, c. Ποτάπτω, r. 1, c. 499, c

Ποτὴδε, Spice: Doricè pro πρέσιδε.

Ποτὴδε μένος, r. 1, c. 958, g

Ποτὴτεκεται, Dorice pro πρεσδέρκεται, Aspicit. Hesych.

Ποτὴδοντο, r. 1, c. 1042, f. Ποτὴν, r. 3, c. 304, c

Ποτὴμαι, ib. e. Ποτκάρδιος, r. 2, c. 98, b

Ποτκὸς, r. 3, c. 302. c Ποτκοιαν, r. 2, c. 72, a

Πότμος, r. 3, c. 303, c

Ποτνιοῦμαι, Doricè pro πρεσνίσσομαι, hoc est πρεσέρχομαι, Aduenio, Accedo. H. Od. 1, Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτνιοῦται

Πουλυέτηρος, Qui multorum annorum est, Annosus. Nonn.

Πουλυκάρμιος, r. 2, c. 69, d

Πουλυμέλαθρος αὐλὴ, Nonno Aula amplo atrio prædita.

Πουλυμιγὴς, Emulcis mixtus: seu Permixtus, Confusus. Epigramm.

Πουλυόδους, Multos habens dentes, Nonn.

Πουλυπότης, Multum bibens, Multibibus, in Epigr.

Πουλὺς, pro πολὺς, r. 3, c. 479, d

Πουλυτεὴς, r. 3, c. r. 185, b. Ποὺς, r. 3, c. 501, g & 508, f

Ποῦ ὅς, r. 2, c. 1507, e. Ποὺ, pro πολὺ, r. 3, c. 432, c

Ποῦδης, in Πόα.

¶ Πεῖμα, r. 3, c. 529, e. Πεῖμαπι, πὶ, pro πολιτεία, c. 530, a. Πεῖμαπι, Lites, & c. ib. f

Πεῖμαπία, r. 3, c. 533, c. Πεῖμαπιάδης, ib. g

Πεῖμαπιόομαι, Efficere conor, & c. ib. a. Πεῖμαπιόομαι, Efficior, & c. ibid. d

Πεῖμαπὸς, ib. h. Πεῖμαπυπὴς, ib. g

Πεῖμαπυπκὸς, ib. Πεῖμαπύω, ib. d

Πεῖμαπκοὶ, οἱ, r. 3, c. 532, h. Πεῖμαπκὸς, ib. f

Πεῖμαπκῶς, ib. Πεῖμαέπου, r. 3, c. 530, h

Πεῖμαπδίφης, r. 3, c. 533, a. Πεῖμαπλεγέω, ib.

Πεῖμαπμαδὴς, ib. Πεῖμαπαδὴς, r. 3, c. 533, a

Πεῖμαρεῖπς, Hermolao teste vile vinum erat vt vappa. Meminit & Hesychius, simpliciter dicens esse οἶνόν πνα.

Πεῖρος, r. 3, c. 534, a. Πεῖεῖα, r. 3, c. 519, b

Πεῖέως, ib. c. Πεῖδεὶς, r. 3, c. 239, h

Πεῖθὼ, ἡ πῖθω, r. 3, c. 244, a

Πεμνόκια μῆλα, r. 2, c. 1633, a. Vide & Πρενέκκια.

Πεκτέος, Agendus, Faciendus.

Πεκτὴρ, r. 3, c. 528, h. Πεκτὴς, r. 3, c. 672, h

Πεκτικὸς, r. 3, c. 528, d. Πεκτικῶς, ib. h

Πεκτὸς, r. 3, c. 527, c. Πεκτωρ, r. 3, c. 529, a

Πράλιξ, Hesychio ὁ λίαν ἀγρῶικος.

Πράμνιος, siue Πράμνιος οἶνος, Semo autore dicitur à Pramnia in Icaro insula rupe, vicina mœti excelso: vt Didymus vult, à Pramnia vite. Alii quasi πῖθομβῖον dictum opinantur, esse dicentes τὸν πρὸς πῖθομβλῶ ὀπτηδεῖον: alii denominatum πῖθομβὸ τὸ πρεσβύτερον volunt, vtpote πρεσβύνοντα τὸ μθῖος καὶ πρεσβυτὴς πιοιῶτας τοῖς πόνοις. A nonnullis & φαρμακίτῶν vocari, testatur idem rursum Semus. Vnde Homer. Iliad. λ, κύκεῶ Οἴνῳ πρεσμνείῳ. Et Od. κ, Οἴνῳ πρεσμνείῳ σκύκα. Eundem esse παχὺ tradit Athen. lib. 1, necnõ αὐστηρὸν καὶ σκληρόν. Vnde Aristoph. dicit τὸν Ἀθηναίων δῆμον οὔτε ποιητὴς ἥδεδ σκληροῖς καὶ αὐστηφέσιν, οὔτε πρεσμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις σπωδῶντα, ὀφρῖς τε καὶ τὼ κοιλίαν, ἀλλ' αὐθδομία καὶ πέπονι νεκταρόσταγεῖ. Itidẽ verò & Gal. apud Hippocr. esse dicit vinũ nigrum & austerum. At Diosc. lib. 5, cap. 9, ὁ ἐκ τῆς θελοσπεδυθείσης σταφυλῆς ἡμόμβρος, γλυκὺς, καὶ πολύμβρος Κρητικὸς, ἢ πρεσγηρῶπος, ἢ πρεσμνιος. Vbi nota sine diphthongo scribi, vt & in hoc iambo Aristophanis, Οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἐάσω πρεσμνιον, Οὐ Χῖον, οὐ Θάσιον. per diphthongũ verò apud Homerum. Meminit & Plin. lib. 14, cap. 5: Et pramnio, (inquiens) quod idem Homerus celebrauit, etiam nunc honos durat. nascitur Smyrnæ. AT Πράμνιμα dicitur τὸ τῆς πρεσμνίας ἀμπέλου κλῆμα, Palmes pramniæ vitis, teste Poll. Apud Hesychium & Πράμνη, expositum non modò ἄμπελος, sed etiam δίκελλα, Ligo, Bidens.

Πραὺ, Doricè pro πρεσῴω dicitur. Vtitur eo Theocr.

Πραυὴς, r. 3, c. 550, a. Πραυίζω, ib. e

Πραὺς, ib. d. Πρεξιδίκη, r. 3, c. 526, c

Πρεξιποπέω, ib. Πράξις, r. 3, c. 525, d

Πρεόνως, r. 3, c. 519, a. Πράος, r. 3, c. 518, f

Πρεόπτα, aduerb. r. 3, c. 519, a. Πρεόπτις, ib.

Πρεσπίδες, Præcordia. Hom. Il. λ & σ, βάλε δουρὶ Ἕ παρ ὑπὸ πρεσπίδων. Et Il. ω, Καὶ οἱ ὑπὸ πρεσπίδων ἦλθ' ἔμερος ἠδὲ γόοιο. Et Il. χ, ἢ κέ μοι αἰὴν ὑπὸ πρεσπίδων ἄχος ἔλθοι. Dicũt etiam εἰδ ὑμῶν πρεσπίδεσσι, pro Sapienti pectore, Gnara doctáque mente, Solerti industria. quoniam mẽtis sedes sunt præcordia seu pectus. Il. α, Ἡ ῥα σφῶϊν πῆσ' εἰδ ὑμῶν πρεσπίδεσσι. Il. σ, ὅπ τῶν' ἐπνεῖτ' εἰδ ὑμῶν πρεσπίδεσσι. Itidẽ Hesiod. accepit pro mente seu solertia: quum in Theog. dixit, πέρι μὲν πρεσπίδες, πέρι δ' ἔδε νόημα.

Πρεσπὰ, ἡ, Area seu areola in horto, h. e. Quadrata in horto loci cõsiti figura. vt Schol. Hom. πρεσπὰς esse di-

cit τοῖς ἐπὶ φυτῶν πτερυγώσεις ὀξύσης ὡς τὰ πλινθία. solent enim hortos in quadratas areas & veluti latercules diuidere hortulani, & singulas singulis seminibus conserere. Hom. Odyss. η, de horto Alcinoi, ἔνθα δὲ κοσμητοὶ πρασιαὶ πᾶσαι νείατον ὄρχον Παντοίαι πεφύασιν ἐπιστείχουν γανόωσαι. Et Dioscor. lib. 4, c. 17, de lagopode herba, φύεται ἐν πρασιαῖς, nascitur in hortorum areis. Plin. in Segetibus nasci scribit: segetes forsan appellans τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς πρασιαί. nam & ipsi in quadam veluti πλινθία distincti sunt. Marci c. 6, multitudo illa Christum sequēs αὐτέπεσον πρασιαὶ πρασιαί, ἀνὰ ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, discubuerunt per areas, partim centeni, partim quinquageni. Πρασιαί, siue Πρασίαι, est etiam Laconiæ locus, cuius incola Πρασιεύς dicitur.

Πρασιάζω, in Πράσιον. Πρασιάνης, ου, ἡ, Cura deorū. v. l.

Πρασίμορος, τ. 3, c 240, f

Πράσινος, Πράσιον, Πράσιος, vide in Πράσιον.

Πράσιος, τ. 3, c. 240, d

Πρασίτης, Πρασιοειδής, Πρασσοκουελός, Πρασόκουρον, in Πράσον.

Πράσιον, ου, τὸ, Porrum: olus satis notum. Apud Athen. lib. 13, τῶν πράσων Ἕκαστον ὀπτὸν εἰς μυῖ' ἡμῶν. Eodem libro, τῶν πράσων ποιούμενα Τολύπας, ἑστιάτον τοῖς γνάθοις. Apud eundem libro 14, πράσον θαλάσσιον, Porrum marinum. apud Dioscor. πράσον κεφαλωτόν, Porrum capitatum, lib. 4, c. 179. cui oppos. τὸ καρτὸν πράσον, porrum sectiuū. ‖ Πράσον dicitur etiam algæ species quædam. nam, teste Theophr. Histor. plant. lib. 4, cap. 7, τῶν φύκους vnum genus πλατύφυλλον est, herbido colore, quod πράσον vocant, nōnulli ζωστῆρα. Nominis ratio est quòd radicem habeat oblongam & crassam qualem τὰ κρομμυογήτια & τὸ καρτὸν πράσον, coloréque sit viridi vt porrum. Sic Plin. lib. 13, cap. 25, Phycos quod folia lata colore viridi gignit, quidā πράσον vocant, alii zostera. Meminit & Hesych. INDE Πρασοειδής, Porro similis, Porri speciem gerens. Plin. lib. 37, cap. 8, de topazio, Duo eius genera faciunt, prasoidem atque chrysopteron similē chrysoprasio. ET Πρασόκουρον, ου, τὸ, Falx qua porrum detondent. δρέπανον ᾧ τὰ πράσα κείρουσιν, in Epigr. AT Πρασσοκουελός, Hesychio est ζῶον χλωρὸν κεῖρον τὰ ἐν τοῖς κήποις λάχανα, & in primis τὰ πράσα. vnde & nomen. Sic Theophr. Histor. plant. lib. 7, cap. 5, καὶ ἐν τῇ θριδακίνῃ καὶ ἐν τοῖς πράσοις καὶ ἐν ἄλλοις πλείοσιν αἱ πρασσοκουελίδες. Idem philosophus ibidem docet quomodo capienda sint ista animalcula, itémq; Diophanes Geoponicōn libro 12, & Pallad. lib. 11, cap. 35. Meminit τῶν πρασσοκουελίδων Aristot. quoque Hist. anim. lib. 5, cap. 19, scribens eas ἐκ τῶν καυλῶν nasci, & habere πτερά. Gaza hic blattas vertit, apud Theophr. porricidas. quod magis probant: quū blattæ sint potius ἀσίλφια. Notandum verò, apud Theophr. scriptum esse πρασοκουελίδες, itémque apud Hesychium: sed perperam, vt vel alphabetica apud hunc series ostendit. Apud eundem H. reperio ET Πρασόρχιν, expositum δρέπανον ᾧ τὰ πράσα κείρουσι, Falcem qua porros detondent seu incidunt: alio nomine πρασόκουρον dictam. Præterea à πράσον DERIV. Πράσινος, ET Πράσιος, Porraceus, Porrum referēs, Porro similis, Qualis porri est. vt πράσινον χρῶμα, Color porraceus, Color qualis porri est, hoc est viridis. Plato in Tim. πράσινον χρῶμα dicit, scribens ipsum fieri πυῤῥοῦ κεκραυγυμένου μέλανι. Itidem dicitur πράσιος λίθος, Lapis porraceus, seu Prasius lapis, vt Plinius mauult, qui & ipse eum in viridantium genere ponit, vlioris esse ipsum turbæ dicens. A Theophr. DERIVR Πρασίας in libello περὶ λίθων, itidem ex eo quòd porrum colore referat. Item πράσιον vocatur origani genus non dissimile hyssopo: & genus herachii alterum, foliis exilioribus, mollius, sampsucho non dissimile. Autor Plin. lib. 20, cap. 17. Sed est & alia herba πρασίου nomine dicta, Latinis Marrubium, vt idem eiusdem libri capite 22 docet, his verbis, Marrubiū plerique inter primas herbas commendauere, quod Græci prasion vocant, alii linostrophon, nonnulli philopæda. Huius meminit Dioscor. lib. 3, c. 119: superioris, capite 35, eiusdem libri, scribens τὸ λεπτόφυλλον πραγεῖον à quibusdam vocari πράσιον. Idem eodem libro, cap. 127, πρὸ βαλλωτοῦ appellari tradit πράσιον μέλαν, quòd folia habeat similia τῷ πρασίῳ, sed maiora & subrotunda. Sic Plin. lib. 27, initio cap. 8, Balloten alio nomine melam prasion Græci vocant. Sed subiungit, Foliis maioribus quàm porri: hallucinatus, vt quidē volunt nonnulli. At Nicol. myrepsius πρασίσιον vocare æruginem etiam perhibetur, vt quæ & ipsa porri colorem viridem imitetur. Ad πράσινος verò vt redeā, vtuntur eo Latini quoque. Prasinus enim color apud Plin. legitur, apud Martial. Prasina synthesis, apud Plaut tum Prasina vestimenta. DICITVR Πρασώδης etiam pro πράσινος seu πράσιος. vt πρασώδης χολή, Porracea bilis, Bilis quæ porri colorē viriditate imitatur. Galen. eam πρασοειδῆ vocat, vt Hippocr. πρασοειδὲς διαχώρημα. apud quem itidem legimus, εἰν τὸ μελάνθιον πρασοειδές. Denique à πράσον est VERB. Πρασάζω, significans Porrum imitor, Porrum refero: seu Porraceus sum, Prasinus sum. Dioscor. lib. 3, cap. 94, σμυρνίζων, μὴ πρασιάζων, myrrhæ æmulum, nō porri. Sic lib. 4, cap. 155, de elaterio. Forsitan & πρασιαὶ hinc deriuatū dici queat. vt πρασιαὶ in hortis propriè sint areolæ quadratæ in quibus porros & alia huiusmodi olera serunt.

Πράσσω, siue Πράττω, Facio, Ago, τ. 3, c. 520, a. Πράσσω, Administro, &c. ib. f. Πράσσω, Transigo, &c. c. 521, d. Πράσσω, cum aduerb. c. 522, b. Πράσσω, Exigo, &c. c. 524, g. Πράσσομαι, siue Πράττομαι, c. 525, a. Πράσσω, pro Vendo, &c. τ. 3, c. 240, d

Πρασπαροσία, τ. 1, c. 542, f. Πρασπέος, τ. 3, c. 240, f

Πρασπήρ, ib. g. Πρασπήλεον, ib.

Πράσπης, τ. 3, c. 241, a

Πρᾶπες, Doricè pro πρῶπος, Primus, apud Theocr. & alios.

Πράσσεια, τ. 3, c. 241, a

Πράττω, Atticè pro πράσσω dicitur: quod vide τ. 3, c. 520, a

Πρασσυμβίως, τ. 3, c. 519, d. Πρᾶσις, ib. e

Πρασύπτερος, ib. f. Πρασύφυλλα, ib. e

Πρασύφυλλος, ib. d. Πρασύπαθια, ib.

Πρασῦς, ib. b. Πρασύτης, ib. c

Πράσω, τ. 3, c. 240, b. Πράσως, τ. 3, c. 519, a

Πρεκόκκια, & Προκόκκια, apud Galenum legitur pro Latino Præcocia. Nam libro De aliment. facult. secundo, loquutus de Perficis, dicit τὰ πρεκόκκια καλούμενα εἶναι ἀμείνω τῶν Ἀρμενιακῶν, Siqui verò fugiant appellationem τῶν πρεκοκκίων, eos vtraque hæc (& Armeniaca videlicet & præcocia) vocare Ἀρμενιακὰ μῆλα, seu Ἀρμένια, tetrasyllabōs. Et sub finem libri Simplic. septimi, titulo De malo Armenia, scribit ζώστης ὀκταελεῖς διὰ τὸ παλαιὸν ὄνομα. nam omnes & τὸν καρπὸν & τὸ δένδρον vocare πρεκόκκιον. Rectius pro eo Dioscor. cod. habent Πραικόκια, lib. 1, cap. 165, vbi dicit minora Persica, quæ Ἀρμενιακὰ vocantur, à Romanis πραικόκια appellari. hoc est Præcocia. vt Plin. lib. 15, cap. 12, Post autumnum maturescunt Persica, æstate præcocia, intra XXX annos reperta. Martial. Præcoqua nominat: lib. 13, Vilia materni fueramus præcoqua ramis, Nunc in adoptiuis Persica chara sumus.

Πρεμνιείζω, τ. 3, c. 537, e. Πρεμνίζομαι, ib.

Πρεμνίζω, ib. d. Πρέμνιον, ib.

Πρέμνον, τ. 3, c. 536, h. Πρέμνος, τ. 3, c. 537, a

Πρεμνώδης, ib. d. Πρέπει, imperf. ib. f

Πρεπής, τ. 3, c. 541, g. Πρέπον, pro ὅμοιον, ib.

Πρέπον, τὸ, subst. τ. 3, c. 538, a. Πρεπόντως, ib.

Πρεπτὰ, τὰ, τ. 3, c. 540, g. Πρέπω, τ. 3, c. 537, f

Πρεπώδης, τ. 3, c. 540, f

Πρέσβα, pro Πρέσβεια, τ. 3, c. 541, b

Πρεσβεία, Legatio, &c. τ. 3, c. 543, c. Πρεσβεία, Deprecatio, ibid. e. Πρεσβεία, Honos augustior, &c. τ. 3, c. 547, a. Πρέσβεια, Vetula, &c. τ. 3, c. 545, a

Πρεσβεῖον, τ. 3, c. 547, b. Πρέσβειρα, τ. 3, c. 541, b

Πρέσβεις, τ. 1, c. 197, d. ob. Πρέσβυμα, τ. 3, c. 547, a

Πρεσβεύομαι, τ. 3, c. 542, h. Πρεσβεύς, τ. 3, c. 547, d

Πρέσβευσις, τ. 1, c. 5, d. ob. & τ. 3, c. 543, f

Πρεσβευτής, τ. 3, c. 543, f

Πρεσβεύω, Legationem ago, &c. τ. 3, c. 542, c. Πρεσβεύω, Senior sum, &c. ib. Πρεσβεύω, Honore afficio, &c. ib. e

Πρεσβῆες, οἱ, τ. 3, c. 547, d. Πρεσβεῖον, ib.

Πρέσβις, τ. 3, c. 541, h. Πρεσβυγένεια, τ. 1, c. 818, a

Πρεσβυγενής, τ. 1, c. 827, h. Πρέσβεις, τ. 3, c. 544, h

Πρεσβύπαπος, τ. 3, c. 541, h. Πρεσβυτρεῖον, ib. g

Πρεσβυτέλεον, ib. f. Πρεσβύτερος, ib. c

Πρεσβυτέρως, ib. f. Πρεσβύτης, τ. 3, c 542, a

Πρεσβυτικός, ib. b Πρεσβυτικῶς, ib. c

Πρεσβυτής, ibid. b

Πρεύμηνις, compositum ex ἵλεως & πρῶος, ideóque redditur & εὔνους & πρᾶος. hoc est, non solùm Beneuolus, sed etiam Benignus, Mitis, Placidus. seu ἵλαος, πρᾴθυμος. VNDE Πρευμένεια, Beneuolus & propensus animus. Eurip. Oreste, Ἥκω λαβοῦσα πρευμένειαν, Venio accepta deorum beneuolentia & animo propitio, hoc est Placatis & reconciliatis diis, Diis mihi redditis propitiis.

Πρῆγμα, τ. 3, c. 536, b

Πρηγορεύων, Hesychio πρεσβευτής, siue δημοκόπος.

Πρηγορεών, eodem teste dicitur τῶν ὀρνέων ὁ πρόλοβος, vbi nimirum πρεσυλλέγεται τὰ σπία quæ comederunt. Sic Poll. lib. 2, de stomacho siue œsophago, qui cibi & potus est vehiculum, οὐ ὄρνιν ὅμοιόν τι τούτῳ προσκεῖται, ὃ πρηγορεῶνα καλοῦσιν, ἔνθα πρεαθροίζεται ἡ τροφή. Ita igitur Aristoph. Autib. dicit, ὦ δὲ τοῦ Δεσπότου, πρηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν, mittemus vobis vesicas illas gutturis eminentes in quibus cibum sumptum præcolligimus.

Πρηδαῖος, τ. 3, c. 240, a

Πρῆθμα, dicitur ἡ πολύποδος κεφαλή, vel πλεκτάνη, vt alii volunt. Hesych.

Πρήθω, τ. 3, c. 239, g. & 547, c

Πρῆον, Hesychio πρέπτρον, Prius.

Πρηκτήρ, τ. 3, c. 529, a. & 536, c

Πρημαίνειν, Spirare, Flare: seu Vehementer & furenti impetu spirare. λάβρως φυσᾶν καὶ μαίνεσθαι: καθὸ τὸ πρῆσαι, quod est φυσῆσαι, vt annotat schol. Aristoph. & Suid. in hoc Nubium Aristophanicarum loco, Πλοκάμοις θ' ἑκάστου τοὺς κεφάλας τυφὼ πρημαίνουσας τε δυέλλας.

Πρημνάδες, & Πρῆμναι, thynnacei generis species sunt. Hesych. Apud Suidam Πρῆναι, εἶδος ἰχθύος.

Πρῆνι, Hesychio ταῦρος, Taurus. At pro πρῆνες, quod apud Suid. in manuscr. etiam cod. legitur, exponiturque οἱ πρεσυενεθυκότες τῶν τῶν ὀρέων, scribendum πρηνῶνες, vt vel ex exemplo patet quod ibi affertur.

Πρῆνιδδὴν, τ. 3, c. 549, h. Πρῆνις, ib. d

Πρηνίζω, ib. h. Πρηνισμός, τ. 3, c. 550, a

Πρῆξις, τ. 3, c. 536, b. Πρηρεσία, τ. 1, c. 542, f

Πρῆσε, à Πρήσσω, τ. 3, c. 239, g. Πρῆσις, τ. 3, c. 547, g

Πρῆσμα, ib. f. Πρήσσομαι, τ. 3, c. 536, a

Πρήσσω, τ. 3, c. 239, c. & c. 521, b. & 535, f

Πρηστήρ, τ. 3, c. 547, g. Πρηστήλεος, c. 548, c

Πρηστικός, ib. Πρῆστις, ib.

Πρηστιῶας, Hes. τοὺς ἐνιαυσίους ἀρνᾶς, Agnos anniculos. Meminit Eustath. etiam, sed simpliciter tantùm scribens πρηστιῶας & ὀπτὸν πρηστιῶας de agnis vel hœdis dictum ætatis significationē habere, vt in prouerbio isto, Ἀηρὸς ὀπτὸν πρηστιῶος ἐρυθρὸν πίπτει ἀείκεν.

Πρητήλεον, τ. 3, c. 240, a

Πρήθω, Ionicè pro πρεσβεύω, vt πρήσσω pro πράσσω. Dicitúrque vt πρεσβεύω ἄμεινον, ita & πρήθω ἄμεινον, pro Melius mecum agitur.

Πρηΰγελως, τ. 1, c. 822, g. & τ. 3, c. 519, h

Πρηΰνοος, τ. 3, c. 520, a. Πρηΰνοος, ib.

Πρηΰνως, ib. Πρηΰς, τ. 3, c. 519, f

Πρηΰτένων, τ. 3, c. 520, a

Πρῆον, apud Hesych. τὸ ὑψηλότερον, Eminens. Sed forsan scribendum Πρηών, quo significatur ἡ τοῦ ὄρους κορυφή, Eminentia montis, hoc est Cacumen, Culmen, Vertex. seu ὁ τῶν ἐνεθυκώς τοῦ ὄρους τόπος, Prominens in monte locus. Hesiod. Asp. ἀπὸ μεγάλου πέτρην πρηῶνος ὀρούσας. Et in Epigr. ἴσον πρηῶνι Μαλείης, de Gargaro. Dicitur & Πρῶν pro isto πρηών.

Πρίαμαι, τ. 3, c. 550, e. Πριαμήϊος, propr. τ. 3, c. 551, g

Πριαμίδης, ib. Πριαμιάδης, propr. ib. f

Πρίαμος, propr. ib. e. Πριαμιοῦσθαι, ib. g

Πρίαπος, & IONICE Πρίηπος, Priapus: Veneris & Liberi patris filius, hortorū & vinearū custos, in quibus simulacrū eius statuebatur rubrum & erecto veretro, vt ex Epigrāmatum scriptoribus liquet. Athen. lib. 1, Bacchum cognomēto πρίαπον à Lampsacenis coli ait. Ab Atriano verò in Bithyniacis ὁ Πρίαπος εἰς ἥλιον ἀλληγορεῖται, διὰ τὸ γόνιμον, teste Eust. qui etiam addit, vocari eum ab ipso Πρίεπον, per ε. Sed & membrū virile, & quidem intentum, πρίαπον nominari interdum tam à Latinis quàm Græcis, sciendum est. VNDE Πριαπίσκος, Priapiscus, lignum quoddam in Hippocratis βάθρῳ penis in modum teres & arrectum. ET Πριαπισκωπὸς μετὰ apud Gal. in Hagoge, Linamentū in vereteri arrecti figuram formatū. NECNON Πριαπισμός, eodem Gal. autore, dicitur stabilis pudendi in longitudinem ac orbem tumefacti tensio citra rei venereæ apperentiam. In qua dolores quales in tetano esse solent; moueri Aetius scribit, quòd inflatum distentúmque pudendum cōuulsionis modo afficiatur. Satyriasin etiam istam tentiginē appellarunt, quòd satyri quoq; arrecto semper veretro fuisse perhibeātur.

Πρίεπος, & Πρίηπος, vide in præced. Πρίαπος.

Πρίζομαι, τ. 3, c. 553, d. Πρίζω, ib.

Πρίημι, τ. 3, c. 551, c

Πρίλις, εως, ὁ, affertur pro Miles pedes: qui infrà Πρύλις.

Πριμαδίαι, Primadiæ: pisces qui sese in cœno abscondūt, teste Aristot. Hist. anim. l. 8, c. 15. Gaza primadas vocat.

Πριμικήριοι, Πριμιολοκαίριοι, Πριμοπιλαίριοι, voces Latinæ sunt, pro Primicerii, Primolocarii, Primopilarii: de quibus apud Suid. quoque mentio. Sunt autem Primicerii quasi antesignani dignitatis alicuius, quòd in tabula cerata primi notarentur: Primolocarii & Primopilarii, qui primi loci sunt & primi pili.

Πρίν, τ. 3, c. 551, h. Πρὶν αὖ, τ. 3, c. 553, a. Πρὶν δὴ, ibid. b.

Πρὶν ἤ, siue Πρινὴ, ib. c. Πρὶν μὴ, ib. b. Πρὶν ὅτε, ib. d

Πρινήδιον & Πρίνινος, in Πρίνος.

Πρῖνος, ου, ἡ, Ilex, teste Hesychio etiam in voce Ἀλεξ. arbor magna est vt ἠΐφῆς, quemadmodū prolixè docet Theophr. Histor. plant. lib 3, cap. 16. quē confer cum Dioscor. lib. 4, cap. 48. Granum fert βαφικὸν, & fructum quē ἀκύλους vocant. Vide Plin. lib. 16, cap. 6, & lib. 24, cap. 4. Quod verò attinet ad priorem huius vocabuli syllabam, sciendum est produci eam ab Hesiodo, Theocr. & Aristophane, corripi verò in Epigr. INDE Πρινώδης dicitur Ilici similis, pro πρινοειδής. vt πρινώδες φύλλον, Folium simile folio ilicis, Folium quale ilicis est, Folium in modum ilicis. ET Πρίνινος, εὐ, ὁ, Ilinceus, Ilignens seu Ilignus, hoc est Ex ilice confectus. vt πρίνινος ζύγὸς apud Hesiod. Erg. Sic Athen. lib. 15, πρίνινον ἢ δρυΐνον ξύλον. Et Aristoph. πρίνινοι αἰθῶνες, in Acharn. Apud eundem extat DIMIN. Πρινίδιον, Parua ilex.

Πρινοειδής, τ. 3, c. 554, h. Πρινοειδώς, ib.

Πρινοῦδαι, τ. 3, c. 555, a. Πρινώδης, ib.

Πρίνωπτοι, οἱ, ib. b. Πριοιώπτης, ib. a

Πρίου, imper. à πριόω, τ. 3, c. 551, e

Πριόω, Emo, &c. τ. 3, c. 551, e. Πριόω, Serro, &c. τ. 3, c. 553, g

Πρίσις, ib. Πρίσμα, ib. f

Πριστήρ, τ. 3, c. 554, b. Πριστηροειδής αἰχμή, ib.

Πρίστης, Qui serra aliquid secat, τ. 3, c. 553, h. Πρίστης, maris animal, &c. τ. 3, c. 548, d

Πρίστις, τ. 3, c. 554, a. Πριστός, ib. b

Πρίω, τ. 3, c. 553, d. Πρίομαι, ib.

Πρίω, imper. à πρίαμαι, τ. 3, c. 551, c. Πρίωμαι, subiūct. ib.

Πρίωμα, τ. 3, c. 553, g

Πρίων, Serra, τ. 3, c. 554, g. Πρίων, Captiosi cuiusdam argumenti genus, ib. h. Πρίων, particip. pro ἀγοράζων, τ. 3, c. 551, e

Πρό, Ante, &c. τ. 3, c. 555, b. Πρὸ, de tēpore dictū, &c. ib. h.

Πρὸ, pro ὑπὲρ, &c. c. 556, d. Πρὸ χειρῶν, c. 4, c. 413, b

Προαγγέλλω, τ. 1, c. 23, c. Προαγγέλμα, ib.

Προάγγελος, ib. f. Προάγγελσις, ib. e

Προαγνίζω, Prius purifico seu lustro.

Προαγορεύω, τ. 1, c. 28, b. Προαγορευτής, ib.

Προαγόρευσις, τ. 1, c. 30, g

Προαγορευτική, ἐπιστήμη, Ars diuinandi & prædicendi.

Προαγορεύω, τ. 1, c. 30, e

Προάγω, Deduco, Perduco, &c. τ. 1, c. 83, f. Προάγομαι, ib.

Προάγω, Impello, τ. 1, c. 84, b. Προάγω, Produco, ibid. c.

Προάγω, Educo, cum accus. & genitiuo, ib. d. Προάγω, neutr. Præeo, &c. ib. Προάγω, Progredior, ib. e. Προάγω, milit. vocab. ib. f. Προάγω, Præcello, ib. g

Προαγωγία, t.1, c.85, f. Προαγωγεύς, ib.e
Προαγωγεύω, ib. Προαγωγή, ib.b
Προαγωγία, ib.g. Προαγωγικός, ib.d
Προαγωγός, ib.c. Προαγών, t.1, c.100, e
Προαγωνίζομαι, t.1, c.105, g. Προαγωνιστής, ib.h
Προαγωνιστικόν, ib. Προαδικέω, t.1, c.1007, d
Προαθύρων τς, Hesychio προς πυζόντες: nisi potius προς πυζόντες scribendum, nam in illa significatione dicendum foret προς αθύροντες, vt infrà.
Προαίρεμα, Propositum, Institutum, quod & προαίρεσις. Bud.
Προαιρέομαι, t.1, c.199, h. Προαίρεσις, t.1, c.201, a
Προαιρετέον, Præ alio capessendum eligendúmque, Præferendum.
Προαιρετικός, t.1, c.204, d. Προαιρετός, ib.b
Προαιρέω, t.1, c.199, g. Προαίρω, t.1, c.214, h
Προαιωδύνομαι, t.1, c.121, g. Προαιώνιος, ib.h
Προαιώνομαι, t.1, c.254, c
Προαιώνιος, Qui fuit ante omne ævum, seu ante sæcula, Ipsa æternitate prior. Apud Greg. Naz.
Προακούω, Prius seu prior audio, Antè audio & cognosco, Præsentio. vnde participium præt. med. προακηκοώς, Qui priores audierunt, Qui præsenserunt vel præsenserant.
Προακτικόν, Hesychio προβᾶνον, Progrediens, Procedens: ab ea τῦ προάγω significatione qua ponitur pro Præeo & procedo.
Προαλείφω, Prius vngo, Ante inungo.
Προαλής, Hesychio προπετής, πρόχειρος: afferenti itidem προαλεσάτλω pro προπετεσάτλω, προχειροτάτλω. Forsan est à προάλομαι, vt sit Qui promptè, interdum & præcipitanter, ad aliquid aggredendũ profilit. Affert idem προαλεῖ & pro καταφερεῖ, καταβαπῆ: desumptum ex Hom. Il. φ, vbi dicit, τὸ δέ τ' ὦκα κατειδόμενοι κελαρύζει Χώρῳ ἐνὶ προαλῆ, in loco decliui.
Προαλίζω, Antè congrego & in vnum cogo. Ioseph. τ δὴ τοῦς μελλοντας συμφοραῖς θυμὸν προαλίσαντες, ἐναφεῖναι τοῖς δράσουσιν αὐτοῖς. Id Suid. etiam exponit προαιρούσαντες, Præcolligentes.
Προαλίσκομαι, Prius capior, Ante capior. Plutar. De aud. poem. προεαλωκότων ὑπὸ δόξης καὶ ἀπάτης.
Προαμοιβάω, ἀῶ, Prius altero, Antè immuto.
Προάλομαι, Prosilio. Apud Suid. καὶ προαλόμενος τῆς πληθύος, μετεχώρησεν ὡς Ναβαῖῶ. id est προπηδήσας.
Προαμείβομαι, Respondeo præoccupo. Hesych. προφαμείψασθαι exp. προαλλάξασθαι, παρελθεῖν.
Προαμύνω, t.1, c.405, g
Προαναβαίνω, Prius vel prior conscendo.
Προαναβάλλομαι, Præludo. Isocr. in Panathen. ἀῶ ὅσῳ ἠβουλήθην καὶ τοῦ ἐμαυτῦ καὶ τοῦ τῶν ἄλλων, ὥσπερ χορὸς τοῦ τῦ ἀγῶνος, προαναβαλέσθαι, θεῖτα δὲ, quæ præludi loco præfari volui. Idem προαναπρούεσθαι.
Προαναχωρεῖν, Prior soluo, aut abscedo. Thuc. l. 8, p. 267.
Προαναθρόησις, Hesychius προαβλεπόσης.
Προαναθρόησον, eidē Hesych. & Suidæ προπηδῶν, Prosilire.
Προαναιρεῖν, Prius occidere, Prius tollere è medio. Isocr. Panath. ἵνα μή με προανέλῃ τὸ χῆρας.
Προανακινέω, t.2, c.117, h. Προανακλαίομαι, t.2, c.122, c
Προανακρίνω, t.2, c.431, f. Προανακρούομαι, t.2, c.447, f
Προαναλίσκω, Prius consumo, Antè absumo. Herodian. l. 6, ἤδη πάσης προαναλωθείσης φιλοτιμίας, omni ambitione pridem consumpta.
Προαναπίπω, Prius concido, Antè collabor seu corruo. Philo in vita Mos. l. 1, ὡς ὀνβρεαχεῖ αὐτῆς τὰ σώματα ἀπαγορεύειν, ἀπὸ καὶ τῆς ψυχῆς προαναπηδούσης.
Προαναπνέω, t.3, c.412, e
Προαναφπάζω, Antè seu prior ἀναρπάζω. Demosth. in Mid.
Προαναπαύομαι, t.3, c.840, b
Προαναστέλλω. Antè cohibeo & reprimo. Plutarch. ἐλπίσι δὲ φίδοις ὡς ὅσῳ εἴαζι προαναστέλλων τὸ θραασύμθυμον αὐτῆς: in Pericle.
Προαναπείνω, Antè attollo: aliis Prætendo. Vtitur eo verbo Hesych. in exponendo προαιάρει.
Προαναστέλλω, t.3, c.136, h
Προαναφώνησις, Exclamatio quæ ante rem aliquam fit. In v.l. exponitur Prædictio.
Προαναχώρησις, Recessio seu dicessus qui ante fit: vel Prior recessio, Prior discessus.
Προανέχω, Prior attollo seu eleuo. vnde προανόχει, quod Hes. & Suid. exp. προαναπτίει. Exponitur & neutraliter Promineo.
Προανθέω, Ante alia floreo, Flore præuenio, Præfloreo. vt Plin. Præflorent talia & prægerminant.
Προανίσημι, t.1, c.1713, e
Προανίσταμαι, Prior exurgo, Ante alios surgo vel exurgo, Surgendo alios præuenio seu præuerto. Apud Pollucem ex Strattide comico, Τί δ' ὡς πρὸ οἱ παιδοδρόμοι προανίστασθε;
Προανύτω, t.1, c.472, g. Προαπαντάω, t.1, c.460, c
Προαπάντησις, ib. Προαπαντάω, t.1, c.612, b
Προαπείπασθαι, t.1, c.1223, f. Προαπιτῶν, ib.
Προαπίεμαι, Prior animum despondi. Isocrates epist. ad Philipp. ἐγὼ μὲν προαπίεμαι, τὰ δὲ, προσήκειν νῦν ἀκμὴν εἴληφεν.
Προαπέρχομαι, Prior abeo seu discedo, Ante alios abeo, Item Prior decedo, Prior excedo ex hac vita. Greg. in Maccab. encom. de matre septem illorum filiorum, καλὸν ὑπάρχον δίδωσι τοῖς πεισὶν ἑαυτὸν ἐπαπελθοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι.
Προαπηλέομαι, Prius enarro & expono: Ionicè pro προαφηγέομαι, apud Herodot.
Προαπίδων, Hesychius φρενῶν, δξιοῦν: quod crebrius προπίδων dicitur trisyllabως.
Προαποβρέχω, Prius irrigo & humecto. Galen. ad Glauc. libro 1.
Προαποθνήσκω, t.1, c.1570, a. Προαποκόπω, Præcido.
Προαπόλλυμαι, t.2, c.1277, f. Προαπόλυμι, ib.
Προαπαπέμπω, Antè dimitto: aliis Præmitto.
Προαποπίπω, Antè decido, Prædeciduus sum. Vide in Πρόσθωτος, vnà cum verbali Προαπόπωτος.
Προαπυρέω, t.3, c.171, c. Προαπεύζω, ib.d
Προαπῤῥέω, Prius defluo vel effluo.
Προαποσμήχω, Antè detergo. vnde participium προαπεσμηχθείς.
Προαποτίλλω, t.3, c.1000, e
Προαποπέμπω, idem quod προαποκόπω, Præcido.
Προαποφοιτῶ, t.4, c.187, f.
Προαρίθμησις, Prænumeratio. Gregor.
Πρόαρον, Atticis dicitur κρατὴρ ξύλινος εἰς ὃ τὸν οἶνον κιρνᾶσιν, crater ligneus in quo vinum miscetur. Athen. l. 11, ex Pamphilo.
Προαρπαγή, Præreptio. Προαρπάζω, t.1, c.547, c
Προαρτᾶ, Hesychio προαρμόζει, προτείνει.
Προαίρω τῆς ἀδικίας, Prior iniuriam facio, Iniuriæ autor sum. In epist. Phalar.
Προασκέω, Antè exerceo. Aphthon.
Πρόασμα, ματος, τὸ, Præcentio, vt Cic. & Gell. hoc est Cãtus præludiũ, seu proludiũ. Cãtus præambulũ. Id quod cãtui præmittitur. quod in tibiarũ inflatione προαύλιον & προαύλημα dicitur, in citharæ pulsatione προαυάκρουσις & προκρόυεσμα. Theocriti schol. πρόασμα esse dicit illud quod idyllio 1 aliquoties repetitur à canente Thyrside, Ἄρξαι βωκολικᾶς μώσαι φίλαι, ἄρξαι, ἀοιδᾶς.
Προασπίζω, t.1, c.591, f
Προασπιστής, & Προασπιστής, ibid.
Προάστειον, ου, τὸ, Suburbium, seu Suburbanum. Xenoph. Hellen. 3, τὰ προάστεια καὶ τὰ γυμνάσια καὶ ὅσα ἐλυμαίνετο. Sic Herodian. l. 8, τὰ προάστεια καὶ εἴ τι τῆς πυλῶν ἔξω ἦν, ὑπὸ τῦ Μαξιμίνου σφᾶς κατεσφάπο. Idem Herod. libro 2, ἔν τε τῇ πόλει καὶ κῇ τὰ προάστεια. Luc. in Hermot. ἀμφὶ τὰ προάστεια καὶ τὰς πύλας. Rurium Herodianus lib. 3, ἔν τινι προαστείῳ κειμένῳ, In quodam suburbio, seu suburbano. At Philo in vita Mos. lib. 1, ὅροι τινὲς αἰέφαίνοντο τῆς οἰκουμένης καὶ τὰ προάστεια χώρας, suburbana regionis: metaphoricè. Reperitur ET Προάστου, sine diphthongo, metri causa, apud Soph. & in Epigr. Apud Hesych. verò non προάστειον solùm, sed & Προάστεων, ambo exposita τὰ τῆς πόλεως.
Προασφαλίζω, t.3, c.1175, a. Προαυλέω, t.1, c.621, f
Προαύλιον, ib. & 625, a. Πρέαυλον, t.1, c.625, a
Προαυξάνω, t.1, c.1377, b. Προαυξής, ibid.

Προαυξῶ, ib.
Προαφαιρέω, Antè adimo seu aufero: aliis Præcerpo.
Προαφηγέομαι, Antè enarro, Prius expono. Synes. epist. 66, ὑφ' οὗ πύσομαι, προαφηγήσασθαι βούλομαι, prius enarrare volo de quo te interrogabo.
Προαφικνέομαι, Prior peruenio, Antè peruenio. Thuc. l. 8, p. 295. προαφιγμένος δὲ αὐτόσε ὧν ὁ Θρασύβουλος. Affertur προαφίκτο & pro Prius abierat.
Προαφίστημι, t.1, c.1755, a
Προβαι, Prodi, vel Progredere: pro πρόβαθι, à πρόβημι: apud Eurip. & Aristoph.
Προβάδην, t.1, c.651, e. Προβαίνω, ib.c
Προβάλεπε, Ionicè pro προβάλε, apud Homerum & alios poetas.
Προβάλλομαι, t.1, c.697, c. Προβάλλω, t.1, c.696, f
Πρόβαλος, Hesychio ἀσπὶς, Clypeus vel Scutum: quoniam ipsum προβάλλονται οἱ μαχόμενοι. obiciunt. At πρόβολος generalius, vt προβλῆμα. propugnaculum.
Πρόβασι, poetico metaplasmo pro προβάσεις, Ouibus. Hes.
Πρόβασις, t.1, c.651, e. & 657, g. Προβατεία, t.1, c.658, c
Προβάτιος, ib. Προβατὰ δὲ, ib.
Προβατβύσμος, ib.d. Προβατβυτής, ib.c
Προβατβυτικός, ib.d. Προβάτημα, ib.
Προβατικός, ib.b. Προβάτιον, ib.a
Προβατοκάπηλος, ib.b. Προβατος, t.1, c.657, g
Προβατοπώλης, t.1, c.658, b. Προβατοφάγος, ib.c
Προβιοιωλήκα, τὰ, Vita anteacta. Synes. epist. 110, πρέπον τοῖς προβεβιωλήκασι ἀυτῷ. Herodian. l. 2, αἰδέσθεια τῦ προβεβιωλήκασι ἀυτῷ καὶ προπεφεγμένων πράξεσι. Sic Plutar. De lib. instit. τῶν δόξαν τῦ προβεβιωλήκασι πέρχειν, gloriam vitæ anteactæ. Actiui autem προβιόω seu προβίωμι nulla reperi exempla.
Προβίβουλα, τὰ Προβουλεύω.
Προβεβουλημένον, t.1, c.771, f. Πρόβημα, t.1, c.651, f
Προβιαζόμαι, t.1, c.735, a. Προβιάζομαι, t.1, c.656, d
Προβιβάδων, Hesychio προβαίνων, Progrediens.
Προβιβάω, t.1, c.754, e
Προβιβώσκω, Antè comedo. Vnde προβρωθείς, Antè comestus, In cibo præsumptus.
Προβλαστάνω, t.1, c.747, g. Προβλάστημα, ib.
Προβλαστός, t.1, c.746, d. Προβλαστάνω, t.1, c.752, b
Προβλῆμα, t.1, c.698, b. Προβλήματοδής, ib.e
Προβλής, ib. Προβλήπακος, ib.f
Προβλῆτες, ib.
Προβλωσκειν, Hesychio προμολίσκειν, Prodire seu Exire. Homerus Odyss. π, ἄμφω δ' οὐκ εἴας προβλωσκέμεν. Od. φ, μὴ τὸ βύσαι Πρόβλωσκον. Exponitur etiã Protuberare.
Προβοάω, t.1, c.759, a
Προβοηθέω ἐς πόλιν, Ciuitati antè auxilio eo.
Πρόβολα, t.1, c.659, c. Προβόλαιος, ib.
Προβολάς, ib.f. Προβολή, [illegible]
Πρόβολον, t.1, c.669 f. Προβόλος, ib.d
Προβοσκίς, t.1, c.748. Προβουλεύμα, t.1, c.771, g
Προβουλεύω, Προβουλεύω, t.1, c.767, a
Πρόβοσκος, t.1, c.771, d. Προβοσκεῖς, t.1, c.790, e
Προβοῦ, ἔχω, ib. Προβεβωκεῖς, in Προβιβώσκω.
Προβοῦσαι τὸν λύχνον, dicunt τὸ προμύξαι, teste Pollux, Emũgere lychnum ardentem & ellychnium promouere. Vtitur eo verbo Aristoph. bis in vno eodemque loco. in Vesp. enim chorò dicente, Κόρφος χαμᾶδε, σὺ μὲν λαβὼν, τὸν λύχνον προβοῦσον, respondent pueri, Οὐκ ἀλλὰ τῷδί μοι γε νῦν δοκῶ τὸν λύχνον προβοῦσον: significantes non festuca sibi opus esse in pronouendo ellychnio, quum digito id commodè facere queant. Vide chorus rursum, Τί δὴ μαῦδῶν τῷ δακτύλῳ τῶν θρυαλλίδ' ὠθεῖς; clarè docès τὸ τὸν λύχνον πρωβοῦσαι esse τὸ ἢ θρυαλλίδα ὠθῶσαι, ellychnium digito aut festuca propellere: vt Scholiast. quoque exponit εἰς τὸ ἐκπροαθεῖν καθεῖν τὸ ἐλλύχνιον. Eo sensu Virgilius, Et prouocat aciu stupas humore carentes. Thema est προβοῦσω, non προβοῦσσω, vt quidam putarunt.
Προγαμία, t.1, c.815, b. Προγαστρίδιον, t.1, c.819, e
Προγαστωρ, ib.
Προγεηθέω, & Προγεηρυάω, Qui antè fuit: à προγέηρυμαι.
Προγλίσθλος, t.1, c.836, f. Προγλυκύς, t.1, c.844, d. & 845, a
Προγλυκεστατος, t.1, c.832, d. Προγλυκεστερος, ib.

A Προγμυτάω, t.1, c.839, d. Προγμυτωρ, ib.
Προγυμναπίζω, t.1, c.849, f. Προγυμναμαι, t.1, c.850, b
Προγυῖσις, ib.c
Προγύγνομαι, vel Προγίνομαι, t.1, c.832, b
Προγνωσκω, t.1, c.1857, g. Προγνώσκομαι, t.1, c.1858, b
Προγλωσις, t.1, c.857, b
Προγνοῦσαι, Hesychio προελθεῖν, Progredi.
Προγωνος, t.1, c.1858, b. Προγωνίς, ib.c
Προγωνικός, ib.d. Προγόνη, t.1, c.842, f
Προγονικός, ib.e. Πρόγονος, ib.c
B Προγορεύω, Etymologo & Lex. meo vet. πόπε ὁ ὦ ἀγόρευται ἢ Ὅμηρ. pro quo suprà πρηγορεύω, & infrà πρηγορεύω.
Προγραμμα, t.1, c.876, b. Προγραφή, ib.c
Προγράφω, t.1, c.875, h. Προγυμναζω, t.1, c.889, b
Προγύμνασμα, ib. Προγυμνασής, ib.
Πρόδαεις, t.1, c.894, d. Προδαιδῶν, ib.
Προδαίνεζω, t.1, c.910. g
Προδάδαεν, Hesych. προμεμαθηκεν: à δαίω seu δαέω.
Προδείδω, t.1, c.910, f
Προδείελος, exponitur Antemeridianus, apud Theocr. in Herc. le nicida, Idyll 24. σὺ γὰρ ἀ προδείελοι ἐστὶ γενεᾶς ἐμῶν, Βεῶμοκλῆς κρεσσῶν. Malim ego, ante vesperã, antequam vesperaciceret.
Προδείκνυμι, seu Προδεικνύω, t.1, c.931, a
Προδείκτης, idē esse videtur qui δεικηλίστης sive δεικηλίκτης, Histrio, Qui in theatro personas populo ostendit. Apud Suidam, ἐκαλεῖτο δὲ μίμοις καὶ προδείκτας καὶ καθόλου πᾶσι τοῖς θαυματοποιοῖς.
Προδειμαίνω, t.1, c.920, b. Προδειπνέω, t.1, c.936, f
Προδεκπωρόρος, ὁ, ex Herodoto affertur pro Præies.
D Προδέξαντες, Ionicè pro προδεξάντες. Hesych.
Πρόδεύω, t.1, c.953, f. Πρόδηλος, t.1, c.968, e
Προδηλόω, ib.g. Προδήλως, ib.e
Προδιβάζω, t.1, c.644, d. Προδιβάλλω, t.1, c.676, d
Προδιγκυνέσκω, t.1, c.1852, h
Προδίγκυμη, ex Plut. pro Aquæductus longior.
Προδιάθεσις, t.3, c.1491, e
Προδιαιτησις, Præparatio per diætã: seu Diætæ præmissio.
Προδιγνόεμαι, t.2, c.1077, a
Προδιαστειλαδαι, pro Prænuntiare, Præmonere, affertur ex
E Iosephi Antiqu Iud. Thema est προδιαστέλλω.
Προδιαστέω, Prior traduco & carpo. Aristot. Rhet. 3, ὕστερον ὁ πρὸς παλαιὰ ἀπαντᾷ λύοντα καὶ προδιαστέροντα. Hesych. verò προδιαστέας exp. παρεφθάσας τῆς σωθήκας, Transgressus pacta.
Προδιαφάω, ῶ, Prius cribro, Prius per cribrum [illegible] dimitto, seu Inceniculo præmu[illegible] Vide suprà in Ἀποκρίνω.
[illegible] t.4, c.142, g. Προδιαχρίω, t.4, c.625, g
Προδιαχωρέω, ῶ, Prior dissideo, Prior me ab amicitia alicuius separo, Prior dissocio me. Aristot. Rhet. 1 καὶ οἷς αὐ ἐγκαλοῦσι ὅσοι, καὶ προδιεκχωροῦσι, quibus crimina intulerunt, & à quibus se dissociarint priores quum antè coniuncti essent & amici.
Προδιδάσκω, t.1, c.987, g. Προδίδομαι, t.1, c.999, a
Προδιεγκωμιάζω, t.1, c.1853, a
Προδιεξεγκαλέω, Prior pertranseo. vnde particip. προδιεξελθόντες, Qui priores pertransiere, vel percurrere.
Προδιερεύνομαι, t.1, c.1135, f
Προδιερευνάω, ῶ, Antè perseruator & peruestigo.
G Προδιέστη, Dissidere iam cœperat: à προδιίσταμαι.
Προδιθυκρινῶ, Prius discerno: vel Antè discutio.
Προδιηγέομαι, Antè enarro & expono, Prænarro, vt Terẽt.
Προδιηγησις, t.1, c.1426, c. Προδιίσημι, t.1, c.1757, e
Προδικαζω, t.1, c.1013, g. Προδικασία, ib.
Προδικεω, t.1, c.1010, e. Προδικία, ib.d
Προδικος, ib.c. Προδιόρθωσις, t.2, c.1441, b
Προδιυλίζω, Antè percolo, Antè per colum crassiorem purgo. Diofcor. lib. 1, cap. 94, δεῖ μὲν τοι προδιυλίζειν πᾶς ῥυπῶν τήκοντα.
H Προδιώξις, t.1, c.1028, c. Προδοκάζω, t.1, c.1038, d
Προδοκέομαι, t.1, c.1031, c. Προδοκία, t.1, c.1038, c
Προδομέομαι, affertur pro Antè construor, Præstruor.
Προδομία, t.1, c.941, c. Προδεμος, ib.a
Προδοσία, t.1, c.999, e. Προδόσιμος, ib.f
Πρόδοσις, ib.e. Προδότης, ib.f

Προδοτικός, ib.g. Προδοτικῶς, ib.
Πρόδοτος, ib. Πρόδοτος, ib.h
Προδρέμω, t.3, c.1665, b. Προδρομίς, ib.f
Πρόδρομος, ib.b. Πρόδρομος οἶνος, t.4, c.502, a.
Προδρομάπιον, t.1, c.941, e. Προδρόπιον, t.1, c.1074, d
Προεγκοίδω, Antè inesse: Hesychio προὐπαρχειν.
Πρόεγκα, t.1, c.1367, c. Προεδίδυκτο, t.1, c.1031, c
Προεδεδίις, t.1, c.1078, f. Πρόεδρα, t.1, c.1086, b
Προεδρεία, ib.d. Προεδρεύω, ib.
Προεδρία, ib.b. Πρόεδρος, ib.
Προέδω, t.1, c.1078, f
Προέρρω, Prohibeo, Abarceo: vel Prior arceo.
Προέικα, t.1, c.1654, b
Προείκια, affertur pro Longè extensa: sed ἁμαρτύρως.
Προεβίζω, t.1, c.1097, c
Προεΐδεω, siue Προείδω, Præuideo, Prior video. vnde aorist. 2 προεῖδον, Qui præuidit, Qui prior vidit. Hom. Odyssea 5. Μή πως με προϊδὼν ἢ καὶ προϊδοιεν ἀλέντα. Item Præuideo, quod est Prouideo, Prospicio, Video & cognosco antequam fiat. Vnde προειδῆσαι apud Æschinē, Præuideatis, Prospiciatis. Inde & præt. med. προηδεῖν, C præuideram. Plutarch. De deo Socr. ἐμοὶ μὲν οὐδὲν κενόν. καὶ δὴ προηδεῖν καὶ προϋλεγον ὑμῖν τὴν Ἰωπαθενίδου μαλακίαν. Sic προειδέναι est Præuidisse, Præcognouisse, Præsensisse, προμεμαθηκέναι: & Προειδώς, Qui præuidit & præcognouit, Præscius seu præsciens, προμαθών. Apud Thucydidem legitur etiam προϊδομένοις αὐτοῖς, pro προγνόσεσι ἡμῶν αὐτοῖς, Prospecto nobis, libro 4, p. 142. Quomodo ex Demosth. quoque προϊδοντα affertur pro Præuiderunt, Prouiderunt, Prospexerunt.
Προεικάζω, Coniectura præsentio. Aristot. Rhet. 1, τὰ ῥηθέντα ἀναμιμνήσκοντες, καὶ τὰ μέλλοντα προεικάζοντες.
Προείκτο, Maluit & elegit præ: à προαιρέομαι.
Προεικηρύς, Qui præcepit seu præoccupauit: à th. προλαμβάνω.
Προεμβόιος, t.1, c.1671, d. Πρόεμι, t.1, c.1140, e
Προεῖναι, Dimittere seu Negligere: à προίημι. Herodot.
Προεπεῖν, t.1, c.1224, g. Πρόεια pro πρόεια, t.3, c.581, a
Προειάγω, Prior induco, seu Antè introduco. Aristot. Poet. 7, cap. 17, de Theodoro histrione, οὐδενὶ πώποτε παρῆκεν ἑαυτὸ προειάγειν, οὐδὲ τῷ ὑπολαβεῖν ὑποκριτῇ, in scenam D videlicet seu theatrum.
Προεισέρχομαι, Prior ingredior. vnde προεισελθών.
Προεῖδω, Dimisisse, Neglexisse: à προΐημι, apud Demosth.
Προεισπέμπω, Intromitto antè: vel Accerso antè. Item, Mittere pompa & comitatu induco. Lucianus, προεισπέμπεται δὲ ἀνὴρ κωμῳδὸς ἤδη καὶ πλοκάμους καθειμένος. Bud.
Προεισπίπτω, Prior incido. vnde particip. προεισπεσόντες, quod Hesych. exp. προεισελθόντες.
Προεισήκει, Præerat, Autor erat: à them. προίσταμαι.
Προεισφέρω, Prior infero. seu Antè infero. Vnde προεισενεγκόσθαι apud Gregor. Nazianz. Iis qui antè contulerunt in medium.
Προεκβάλλω, Antè eiicio. Exponitur & Prius emitto.
Προεκδίδωμι, t.1, c.995, e. Προέκθεσις, t.3, c.1494, b
Προεκθέω, Prior excitro, Ante alios excurro.
Προεκθορέω, Profilio: vel Antè profilio. Synes. De insomn. τὸ τῶν προεκθορόντος φαντάσματος εἴδωλον δ' ἐπέγνωσαν.
Προεκκομίζω, t.2, c.315, a
Προεκνίζω, ὦ, Nitro prius perfrico. Diosc. l.5, c.1, δεῖ δὲ προεκνιτρῶσαι τὸν τόπον. Sic l.4, c.138, de xanthio, προεκνιτρώσας πλὴν κεφαλίου.
Προεκπέμπω, t.3, c.204, h
Προεκπίνω, Præbibo, Prius ebibo. Bud. ex Athenæo lib. 5. προέπινον δ' ἀλλήλοις οὐχ ὡς νῦν ἡμεῖς, (τοῦτο γὰρ προεκπιεῖν δεῖν) ἀλλὰ μέσον τὸν κύφον.
Προεκπίπτω, t.3, c.315, f
Προεκπόκομαι, Prius contabesco.
Προεκπήδημι, t.3, c.1494, b
Προεκπίκτω, Prius partu edo seu excludo.
Προεκφοβέω, ῶ, Antè terrefacio. VNDE Προεκφόβησις, Prius incussus metus.
Προεκλύνω, t.1, c.1170, g. Προέλυσις, t.1, c.1273, a
Πρόελος, Pro Soli expositus, Apricus, affertur ex Etymol. Sed perperam apud eum ita scriptum est pro φέσελος,

A vt & Lex. meum vet. confirmat.
Προελπίζω, Antè spero.
Προελυθοῶ, Inuolucro præmunire. Athen. libro 1, de Pithyllo qui cognomento πίνθης dictus fuit, οὐ φθεγγλωττίδα μόνον ὑμῖν φορεῖν, ἀλλὰ καὶ προελυτροῦν τὴν γλῶσσαν πρὸς τὴν ἀπολαύσης. Ita enim legēdum censent quidam pro προσελυθοῦν.
Προεμβάλλω, t.1, c.681, h. Προεμβολίς, t.1, c.680, e
Προέμβολον, ib. Προέμβολος, ib.
Προέμβω, Doricè pro προεῖναι, à them. προίημι.
B Προεμπίπτω, t.3, c.317, f. Προεναρχομαι, t.1, c.558, e
Προενεγκών, Qui protulit: à them. προφέρω seu προενέγκω. vnde & Προενεγκόος, Protulit, in Epigr.
Προενέπω Prædico: verbum poeticū, vt & ἐνυέπω. Hesych.
Προενοίκησις, Prior habitatio seu inhabitatio. Thucyd. lib. 1 dicit, καθ' ἣν τὴν πρὶν Φαιάκων προενοίκησιν τῆς Κερκύρας, pro Vt Phæaces qui priores Corcyram habitarunt. Reperitur & VERB. Προενοικέω, Prius seu antè inhabito. Synes. epist. 67, ὧν ἐπισεληθίτων, καὶ συμβῆ προενῳκηκὼς, οἰκοποιεῖται.
Προεντυγχάνω, Prius incido. vt προεμπίπτω. Synes. epist. 108, ὅτις σκοπῶν ἡμῶν προεντυχόντες. Idem epist. 52, dicit οἱ προεντυγχάνοντες pro Qui antè accedūt, ad venditorē videlicet. At epist. 88, ὡς οὐκ ἄξιον ἑπέρῳ βιβλίῳ προεντυγχάνειν, ᾧ νυν ὀφείλεται ἄλλον βιβλίον προεντυγχάνειν, ᾧ νυν ὀφείλεται. Item epist. 52, dicit οἱ προεντυγχάνοντες pro Qui antè accedūt, ad venditorē videlicet. At epist. 88, ὡς οὐκ ἄξιον ἑπέρῳ βιβλίῳ προεντυγχάνειν, ᾧ νυν ὀφείλεται, ἄλλον βιβλίον ἀναγνῶναι.
Προεντύπωσις, Prior habitatio seu inhabitatio. Thucyd. lib. 1 dicit, καθ' ἣν τὴν πρὶν Φαιάκων προενοίκησιν τῆς Κερκύρας, pro Vt Phæaces qui priores Corcyram habitarunt. Reperitur & VERB. Προενοικέω, Prius seu antè inhabito. Synes. epist. 67, ὧν ἐπισεληθίτων, καὶ συμβῆ προενῳκηκὼς, οἰκοποιεῖται.
Προεξυγχάνω, Prius incido. vt προεμπίπτω. Synes. epist. 108, ὅτις σκοπῶν ἡμῶν προεξυγχάνοντες. Idem epist. 52, dicit οἱ προεξυγχάνοντες pro Qui antè accedūt, ad venditorē videlicet. At epist. 88, ὡς οὐκ ἄξιον ἑπέρῳ βιβλίῳ προεξυγχάνειν, ᾧ νυν ὀφείλεται ἄλλον βιβλίον ἀναγνῶναι

καὶ λογισμοὺς ἐμβάλλοντες αὐτοῖς βίας, ζυγομαχοῦντες ὀνομάτων ἕξεσι χαιρὸς ἔχοντι. Iidem Homeri posteri ACCVS. Πρόϊκα, vt δωρεὰν, aduerbialiter etiam vsurparunt pro Gratis, Gratuitò, Sine mercede: idque tam in carmine quàm in prosa. Plato Polit.1, ὅταν πρῶτα ἐργάζηται; quum paulo antè dixisset, ἐὰν μὴ μισθὸς αὐτῇ πρωτογίνηται. Sic Athen.lib.13, σὺ μὲν αὐτῇ τοῦτον δρόμον ἀρόμενον δίδως· ἡ δὲ πρῶτα Διονύσῳ τὴν κωὶ συγκυλίεται. Et Aristoph. πρῶτα διδόναι, Gratis dare. Item aliquis accipit vel habet aliquid πρῶτα, Gratis, Sine mercedis pensitatione. Xenoph. μικρὰ μὲν παρ' ἐμοὶ νῦν πρῶτα λαβὼν τις. Leonidas Epigr.lib.2, Πρόϊκα σὺ ἔχει πολλὼ δῶρ' ἀλὸς ἄλοσιν. VNDE Πρόϊκος, Gratuitus, Qui sit ἀμισθὶ, vt πρόϊκος χάρις in Epigr. Gratia gratuita.

Προΐσταμαι, Prætendo, &c.t.1,c.1787,f. Προΐσταμαι, Præficio, &c.ibid.g. Προΐσταμαι, Sto antè, &c.c.1788,a. Προΐσταμαι, Tutor, &c.ibid.c. Προΐσταμαι, Prosto, &c. ib.e. Προΐσταμαι, Antecello, &c.ib. Προΐσταμαι, Obsto, &c.ibid.f. Προΐστημι, t.1,c.1787,e

Προϊστορέω, Antè memoro, Prius commemoro. AT Προΐστωρ, Præscius. Hesychius προΐστορες exp. μαρτυροῦντες; itémque Suid.

Προΐστοχος, t.1,c.1363,c

Προϊχνεύω, Antè vestigo. Aliis Præo. Hesych. verò προϊχνεύει exponit ἡγεμονεύει, Colit: si tamen mendum non subest ei scripturæ.

Προϊών, t.1,c.1140,e. Προϊωξις, t.1,c.1028,c

Πρόκα, Hesych. ἀθυῖς, ἐξάφνης, Statim, Continuò, Repentè, Subitò. Ita Herodot. πρῶτα τὴν φύσιν αὐτὴν ἐπεξιόντες: Suida hic exponente ἀθυῖς, ἀθρόως ἐξῆς, itémque Gal. apud Hippocr.

Προκαθέστερον, Hesychio προεγρηγορότερον. Infrà Προκαλέστερον.

Προκαθαίρω, Præpurgo, Antè purgo. Synes.ep.44, πᾶς ὃν ὑ πρῶτα καθαίρει μετανοίᾳ δημοσιοδείσα. Ibidem πρῶτα καθαρεῖ μόνον dicit pro Si prius te purgaris.

Προκαθεδρία, t.1,c.1085,g. Προκαθέζομαι, t.1,c.1082,b

Προκαθεύδω, Prædormio, hoc est Prius dormio. Aristoph. Vesp. πρῶτα καθεύδει πρὸ τοῦ πάνυ.

Προκαθηγέομαι, Præeo, Duco, Ducem viæ me præbeo.

Προκαθήζομαι, t.1, c.1384,d. Προκαθίζομαι, t.1,c.1091,d

Προκαθίζω, ib. Προκαθίστημι, t.1,c.1775,a

Προκαλεῖσθαι, Euocare, t.2,c.273,d. Προκαλεῖσθαι, Prouocare, &c.ib.e. Προκαλεῖσθαι, Optione prouocare, &c. ib.g. Προκαλεῖσθαι, Hortari, &c.c.28,a.

Προκαλέστερον, Hesychio est ἑτοιμότερον, Promptius. Suprà πρῶτα καθ.

Προκαλίζομαι, t.2,c.30,b. Προκαλινδέω, t.2,c.496,e

Προκαλινδέομαι, ib. Προκαλυμμα, t.2,c.45,g

Προκαλύπτομαι, ib.e. Προκάλυψις, ib.g

Προκάμνω, t.2,c.49,a. Προκάμπτυλος, t.2,c.533,f

Προκαρδιος, t.2,c.98,f. Προκαρίωνος, t.2,c.69,d

Προκαρπιον, t.2,c.75,h. & 76,d, alia significatione.

Προκατεάγω, t.1,c.649,d. Προκατεάλλομαι, t.1,c.690,c

Προκατεβάλλω, ib.a. Προκατεβλημα, ib.

Προκατεβολὴ, ib.b. Προκατεβορέχω, t.1,c.790,e

Προκατηγέλλω, & Προκατηγέλλομαι, t.1,c.21,f

Προκατηνώσκω, t.1,c.1855,g. Προκατάγνωσις, t.1,c.1856,c

Προκατεδικάζω, t.1,c.1013,g

Προκατεδύω, seu Προκατεδύνω, Antè demergo, seu Submergo.

Προκατεθήκεσθαι, Hesychio πρῶτα κονᾶσθαι, Antè exacui.

Προκατεκρεῦσθαι, t.4,c.617,a. Προκεκλινόμαι, t.2,c.256,h

Προκατεκλίνω, ib. Προκατεκλύζω, t.2,c.267,a

Προκατεκρίνω, Prius cõdemno, Iudicio meo antè damno.

Προκατελαμβάνω, t.2,c.575,b. Προκατέλυψις, ib.d

Προκατελύω, t.2,c.758,b. Προκαταπίνω, t.3,c.307,a

Προκαπέρματα, Libamina quæ ante hostiæ percussionẽ & sacrificium fiebant, vt προθύματα. seu Ea quibus rem diuinam auspicabantur.

Προκαταρκτικὸς, t.1,c.555,a, Προκάταρξις, ib.

Προκαταρτίζω, Antè absoluo. Paul.ad Corinth.2,cap.9, ἵνα πρῶτα καταρτίσωσι τὴν προκαταγγελθεῖσαν εὐλογίαν ὑμῶν. Vbi vetus interpr. & Erasm. verterunt Præparent: non satis plenè.

Προκαταφέρομαι, t.1,c.555,a, & 558,g

Προκαταφέρω, t.1,c.555,a. Προκατασκέπτομαι, t.3,c.828,b

Προκατασκευάζω, t.3,c.845,d & f. Προκατασκευὴ, ib.e

Προκατάστασις, t.1,c.1775,b. Προκαταψήφισις, t.1,c.622,h

Προκαταφεύγω, Prius cõfugio. Item Effugio, Fuga me intutum recipio antè. Thuc.l.3, ἅμα τῇ ἕῳ Κερκυραῖοι ἐβούλοντο πρῶτα καταφυγεῖν.

Προκαταφυγαίω, t.4,c.133,a. Προκαταχέομαι, t.4,c.617,e

Προκαταχέω, Prius oblino, Antè illino.

Προκαταχόω, t.1,c.1078,f

Προκατεργάζομαι, Prius conficio, vel præparo.

Προκατέχω, t.1,c.1348,c

Προκατηρεία, Antecedens accusatio. Thuc.

Προκατηχέω, t.1,c.1485,c

Πρόκατοπτήρμενος, Prius speculaturus & exploraturus: à ch. πρῶτα κατόπτομαι.

Πρόκαυμα χύτρας, Vstio ollæ: ex Ioelis cap.2.

Πρόκειμαι, t.2,c.169,a. Προκεμβίνω, t.2,c.170,h

Προκίλυθος, t.2,c.111,b

Προκελεύσματικὸς, Pes metricus quatuor breuibus syllabis constans. Et πρῶτα κελεύσματα μέτρα, carmina id pedis genus habentia. forsan quòd ὡς κελεύσματα præmitti solerent.

Προκελεύω, Hesychio πρῶτα κελεύω, Antè iubere.

Προκίειμαι, Ionicè pro πρόκειμαι. vnde πρῶτα κίοιτο, Hesychio πρῶτα εἰμὶ ὢν. Sic πρῶτα κίων, pro πρῶτα κείμενος ὤν, Proponatur vel Propositus sit.

Προκίφαλος, t.2,c.154,d

Προκηδεμαι τῶν ἀνδρῶν, Viri curam gero. Plutar. Numa. Et Philo in Vita Mos.l.1, πρῶτα κηδόμενον πάντων, Omnium curam gerentem, Omnibus prospicientem.

Προκηδὶ μαχαιρεδίῳ, apud Galenum in Lex. Hippocr. τῷ φλεβοτόμῳ. pro quo quidam cod. habent πρῶμνήκει, rectius forsan.

Προκηρύττω, t.2,c.192,c. Προκηρύττω, t.2,c.203,a

Προκηφέλεσμα, in Πρόσαμα. Προκινδυνεύω, t.2,c.213,f

Προκινέω, Antè moueo. Pro Promoueo affertur ex Xen.

Προκλαίω, t.2,c.222,e. Πρόκλισις, t.2,c.28,d

Προκλιτὴ, t.2,c.268,g. Προκλιτικὸς, t.2,c.29,a

Πρόκλιτος, ib.

Προκλίτης, ου, Primum inter accumbentes locum tenẽs. Polluci ὁ τῆς ἑστάσεως πρωτοστάτης.

Προκλύζω, t.2,c.267,b. Προκλυτὸς, t.2,c.268,g

Προκνήμιον, t.2,c.285,f. Προκοίλιος, t.2,c.289,g

Προκοπέω, t.2,c.293,e. Προκοπτία, ib.

Προκοίπιον, ib. Πρόκοιτος, ib.

Προκοιτὼν, t.2,c.294,b Προκόκκια, in Βρεκόκκια.

Προκολακεύω, Ante adulor & quasi Præblandior.

Προκόλπιον, t.2,c.315,f. Προκόλπος, ib.

Προκομιδὴ, t.2,c.326,b. Προκομίζομαι, ib.a

Προκομίζω, ib.

Προκόμιον, Anterior coma, Antiæ seu Capronæ: αἱ πρῶται πεῖραι schol. Hom. Item Coma quæ alterius loco apponitur siue circumponitur. vt Poll.l.2 scribit πυκίλω & πρωκόμιον πρῶτον dictum fuisse quiddam quod οἱ ἐνδεεῖς τριχῶν ἐρρίπτε εἰς κόμης λόγον ἑτέρας πρῶτον, tam viri quàm fœminæ.

Προκόνησος, vide in Πρόξ.

Προκόνδυλος, t.2,c.331,f. & c.332,f

Προκοπὴ, t.2,c.359,f. Προκοπὴς, t.2,c.360,a

Προκοπὸς, ib. Προκόπτω, t.2,c.358,e

Πρόκος, Hesychio πονηρὸς, Improbus: item ἠλίθιος, Fatuus. pro quo suprà Προικός.

Προκόσμημα, t.2,c.392,c. Προκόσμιος, t.2,c.391,a

Προκόπα, autore Poll. & Hesychio est κουρᾶς εἶδος, Species tonsuræ: quum nimirum aliquis τὰ πρόσθεν κομᾷ, hoc est quum antiæ seu capronæ aluntur, αἱ πρὸ τῆς κορυφῆς πεῖραι. ita enim Dores vocant τὴν κεφαλὴν, Caput. Quidam verò πρωκόπαν esse censent non κουρὰν, sed αὐτὰς τὰς τρίχας τὸ μέτωπον πεῖραι, teste eodem Poll. vt Hesych. quoque exponit & κεφαλῆς πεῖρημα. Sed habet is non Κοπὶς, verùm Κόμη, addès & ipse ita nominari τὴν κεφαλὴν: & hinc κοπὶς appellari διὰ ἀλεκτρυόνας, gallinaceos, ὀξὺ τὸν ὄπ' τὴν κεφαλὴν λόφον.

Πρόκριμα, t.2,c.436,f. Προκρίνω, ib.e

Πρόκριτος, ib.f. Προκριτὸς, Præferendus.

Πρόκριτος, t.2,c.436,g. Apud Hesych. oxytonos πρωκριτὸν, expos. ὁλοκλήρῳ, ὁλοκλεχθέν.

Πρόκροοτοι

Πρόκροοτοι νῆες dicuntur αἱ ἐπάλληλοι, siue ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις, Aliæ post alias seu super alias. vt quum continua serie in procinctu stant. Homer. Il.ξ, Τρῶες προκρόοτας ἔρυσαν καὶ πλῆσαν ἀπάσης Ἑλλάνος τῦμα μακρόν. Et Herodot. ἄλλαι νῆες προκρόοται. Idem apud Suidam, προκρόοται ὡρμαίνοντο ἐς πόντον ὅλαι πεντήκοντα νῆες. At Agathocles Babylonius apud Athenæum lib.1, de Pythagorã Cyziceno tyrannicè patriæ imperanti, οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν ἐβοηδρόμουν, πρόκροοτοι φερόμενοι ὅλῃ τὸν κίνδυνον: metaphoricè à προκρόοτοις nauibus. Hesychius προκρόοτας ναῦς esse dicit & πᾶς ἐπαλλήλους, siue ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, & πᾶς κατ' ἀλλήλων νενευωκηκυίας: Etym. & Suid. κ' κεφαλὴν συμπηξάσας ἀλλήλοις. q.d. προκρόοτοι.

Προκυβερνᾶν τῆς νεώς, Poll. autore dicitur ὅλῃ τῇ πρῳρέοντος, de proreta, vt qui anteriorẽ nauis partem regat: sicut contrà ὑποκυβερνᾶν τῆς νεώς, qui in puppi sedens eam gubernat.

Προκωλὶς, apud Hesychium ἡ προμνήστρια, Pronuba: sed suspectum.

Προκωλινδήματα, t.2,c.495,c. INDE Προκωλινδήματα, Antegressæ volutationes, apud Synes. De insomn.

Προκωλίομαι, t.2,c.494,c. Προκώλισις, ib.

Προκωλίω, ib. Προκωμάζω, t.2,c.492,c

Πρόκωμον, Hesychius πρόθυμον, Promptum, Alacrem.

Προκωνεῖν canes dicuntur quum προὔλαβον πολὺ τὸ θήρευμα αὐδυρεῖν, teste Polluce. hoc est, Quum latrant antequam feram inuenerint, Quum nondum inuenta fera in latratus erumpunt. SIC ET Πρόκωνες accipiendũ videtur in Epigr. vbi grammatici vocantur πικροὶ Κυλλιμάχου πρόκωνες. vt sit, Iniqui Callimachi reprehensores, qui nimirum prius in latratus & reprehensiones erumpunt quàm inuenerint in eo quod reprehensione dignum sit. Quidam interpr. Emissarii canes: item Antecursores, πρόδρομοι. Hesychio verò προκωνεῖν est ἐγχωρεῖν.

Προκύπτω, t.2,c.508,e

Προκύων, Procyon, siue Antecanis: sidus ex eo appellatum quòd ante maiorem canẽ exoriatur, teste Hygino. Aratus in Phænom. ipsum dicit διδύμοις ὕστερα καλὰ φαείνειν. Ex quo Ruf. Auienus, — procyon geminorum subditus astro. Et Cic. — geminis est ille sub ipsis Antecanis, Grato procyon qui nomine fertur. A Virrun. minusculus canis vocatur, scribente itidem, Geminos minusculus canis sequitur: lib.9, c.7.

Πρόκωνα, siue Προκώνια ἄλφιτα, Pollux nominari ait τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν, ex hordeo non tosto. vt Galenus quoque in Lexico Hippocr. προκώνια ἄλφιτα quosdam accipere scribit τὰ ἐκ τῆς ἀφύκτου κριθῶν μόνα, ipse exponens τὰ ἐκ τῆς νέων κριθῶν ἄλφιτα, farina ex hordeo recentinecdum in conos composito. qua de re & in Κῶνος dictum fuit suprà, col.1332, b. Apud Etymologum & in Lex. meo veteri quidam πρωκώνια esse dicunt τὰ ἀφύκτης κριθῆς, vel πυρεῖ μελίπ κεχειρισμένῃς ἢ ὀν ἡλίῳ ὠπηθέντες, quasi πυροκωνία: alii genus rhymiamatum: veri quo minus apté.

Πρόκωπος, t.2,c.538,e. Προλαβόντες, οἱ, t.2,c.579,h

Πρόλαλος, Præceps in loquendo: ὁ πρωλὴς ὢν τοῦ λέγειν, Suidæ, hoc afferenti exemplum, καὶ τῶν καπηλεύσαν πωλοῦντος πρόλαλόν τε καὶ ἐπιμόνον ὄντα. De eo dicitur Qui ante tempus loquitur, et temere & antequam præmeditatus sit quid sit dicendum.

Προλαμβανίω, t.2,c.579,g. Προλαμπω, t.2,c.591,a

Πρόλαχος, t.2,c.545,h. Προλεαίνω, t.2,c.6[illegible]2,a

Προλέγω, t.2,c.620,f. Προλεπω, t.2,c.671,f

Προλεκεβρίοι, οἱ, t.2,c.621,a. Προλεπιωίω, t.2,c.684,f

Πρόλιχος, idem quod πρόλαλος, Qui ante alios loquitur, Qui alios præuenit in sermone. Æschylin Supplic.p. 314, Καὶ μὴ πρόλιχος μηδ' ἐφολκὸς ὢν λόγῳ Γένῃ. Ita enim schol. ea verba exponit, μήτε πρότερος καταρχεῖν τοῦ λόγου, μήτε ἀμειβαδὴν μακρολογῶν: præmissa tamen & alia expositione. nam πρόλογος ὑμῖν exposuerat etiam μὴ πολλὰ προοιμιάζου, Ne longo vtere exordio, Ne multa præfare.

Πρόλημμα, t.2,c.579,h

Προλιώνιον, exponitur Torcular, apud Ieremiam cap.5, vbi dicit, πρωλιώνιον ὤρυξα ὀν ἄμπελῶνι, (ἰ. τοῦ ἀμπελῶνι) ἢ ἐμεινα τὸ ποιῆσαι σταφυλίν: quum Matth. cap.21 pro eo dicat, λιωὸν ὤρυξεν ὀν ἀμπ. Non tamen dici potest λιωὸν & πρωλιώνιον idem significare: quum λιωὸς sonet Torcular, πρωλιώνιον verò τὸ πρῶ τοῦ λιωοῦ.

Προλιμπικὸς, t.2,c.580,b. Πρόλιμψις, ib.a

Προλιμναίδες ἢ βοτάμιαι, affertur pro Stagna fluuiorum.

Προλιμοκτονέω, t.2,c.710,h

Πρόλοβος, ου, ὁ, idem ac φαρυγεῶν siue πρωτοφορεῶν, hoc est, Sinus ille in autium gutture prominens in quẽ primum cibos recentes ingerunt. Aristot. Hist. anim. lib.2, cap. vlt. dicit esse δέρμα κοῖλον καὶ μέγα ὀν ᾧ ἡ ὄρνις πρῶτα εἰσιοῦσα ἀπεπὲς ἔχει: quum antè dixisset autum quasdam ἔχειν πρὸ τῆς κοιλίας πρόλοβον, vt gallinaceum, palumbem, columbam, perdicem: quasdam verò eius loco habere stomachum latum & amplum, eúmque ἢ ὅλον τὸν πρὸς τῷ κοιλίαν τείνοντα. Nominis ratio esse videtur quòd ἡ κοιλία sit λοβὸς quidam, Folliculus seu vtriculus: ὁ πρόλοβος autem, anterior λοβός. Pollux homini etiam tribui πρόλοβον docet: scribens nimirum τὸ ἔξωθεν προὔχον τοῦ γαστρῶνος κ' τὸν πρόχηλον, vocari γαστρεῶνα & πρόχηλον. vt Suidas quoque πρωτοφορεῶνα in homine interdum dici τὸν γαστρεῶνα tradit. Sic Latini Inglutiem & auibus & hominibus tribuunt. Columella de gallinis, Si vacua non est ingluuies, cruditatem significat. Apuleius, Restis ad ingluuiem adstricta. Dicitúrque ingluuies ex eo φ cibus deglutitus in eam primùm feratur. INDE Προλοβώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, Similis πρόλοβῳ seu ingluuiei, Προλόβῳ seu ingluuiei spectem gerens. AT Προλόβιον in auricula dicitur τὸ πρῶτον τοῦ λοβοῦ, prominula seu pendula τοῦ λοβοῦ pars.

Προλοχίζω, t.2,c.620,g. Πρόλοχος, ib.f

Προλοχίζω, t.2,c.731,c

Προλυταὶ, Prolytæ seu Prolutæ, hoc est, Lytarũ antecessores, Lytis in iuris prudẽtia prouectiores. In iuris enim studio qui quartum iam annum ei operam dedissent, tantósque in eo progressus fecissent, vt de eo respondere propè possent, & quæstiones soluere, λύτας nominabantur. hoc est Solutores. at qui quintum, πρόλυταὶ, φ vt vno anno, ita etiam peritia in legum ænigmatis & nodis iuris soluendis anteirent διὰ λύτας, quasi præsolutores diceres. Errant enim qui solutos hic intelligunt & quos vulgus licentiatos appellat, missione iã a præceptoribus accepta. nam eo significatu dicendũ foret λυτὰ & πρόλυτα. Istos solutores, prudentum respõsis, & quæstionibus operam nauantes, Iuuenalis hoc versu propè expressisse videtur, Qui iuris nodos legúmque ænigmata soluat. Turn. Aduers. l.8, cap.19. Leguntur porrò vocabula ista in prooemio Pandectarum. Sed quia solitũ est (inquit imperator) anni quarti studiosos Græco & consueto quodam vocabulo λύτας appellari: habeant quidem, si maluerint, hoc cognomen. Et aliquanto pòst, Vt ex triginta sex librorum recitatione fiant iuuenes perfecti, & ad omne opus legitimũ instructi. Et mox, Quibus si bene se imbuerint, & in quinti anni (quo prolutæ nunc upãtur) meras Cõstitutionum codicẽ tam legere quàm subtiliter intelligere studeant: nihil eis legitimæ scientiæ deerit.

Πρόμακρος, t.2,c.915,a. Προμαλακτίειον, t.2,c.779,a

Προμαλακιώω, t.2,c.781,g. Προμαλάθω, t.2,c.779,a

Πρόμβος, plantæ species apud Eupolin & Hippocr. dicentem πρωτοφορον φῦλλα. Hesych. esse dicit μυρίκην vel ἄγνον.

Προμάμμη, ης, ἡ, Proauia. Προμαντόνω, t.2,c.788,f

Προμαντεία, t.2,c.790,g. Προμαστύομαι, ib.f

Προμαστίζω, ib.g. Πρόμαστις, t.2,c.789,d

Προμαρτυρομαι, t.2,c.797,d. Προμαχόω, t.2,c.813,c

Προμαχεῶν, ib. Προμαχίζω, ib.

Προμαχοῦμαι, t.2,c.816,f. Πρόμαχος, t.2,c.813,a

Προμαχὼν, ib.c. Προμελετάω, t.2,c.866,a. Προμελέτησις, ib.

Προμήθειον, apud Nicandrum Punici mali genus, à Promethio quodam Cretensi dictum. Meminit & Hesych.

Προμεριμνάω, t.2,c.856,f. Προμετρέω, t.2,c.905,f

Προμέρμηνις, ib. Προμεβιτὴς, ib.g

Προμετωπίδιον, t.2,c.1400,c. Προμετωπὶς, ib.

Προμήθεια, t.2,c.1629,c. Προμηθέομαι, t.2,c.1630,e

Προμηθέσαι, ib.e. Προμηθεύομαι, ib.c

Προμηθίδες, t.2,c.1628,f. Προμηθὴς, t.2,c.1629,d

Προμηθήσεια, t.2,c.1630,d. Προμηθία, ib.b

Προμηθικῶς, ib.a. Προμηθοῦμαι, ib.c
Προμηθὴς, ib.a. Προμηκης, t.2, c.912, f.
Προμνωνα, t.2, c.923, e
Μητροπατρος, Hesychio Pater matris, Auus maternus.
Προμυλῶν, ex Hom. affertur pro μυλῶν, σωρηλεῖν.
Προμυκᾶσθαι, t.2, c.963, g
Προμνησις, ipsa actio τοῦ προμνᾶσθαι, conciliandi & ambiendi pro alio. Exponitur etiam Antecedens memoria.
Προμνηστεύω, & Προμνηστεύομαι, t.2, c.964, a
Προμνηστικὴ, t.2, c.963, h
Πρόμνηστι α, Hesychio ἑτέρα τοῦ ἑτέρας, Alia ante aliam: addēti, quosdam exponere ἑξῆς, καὶ ὀλιγοπαράπαν ἀπαμβλυνομένας ἀλλήλας. Ita Homerus vitur. vt Odyssea λ, Οὐκ ἐθέλω πίειν ἅμα πάσας ἅμα κεκαυνῶ, Αἱ δὲ προμνῆσταί ἐπέσαν. Et Odyss. φ, ἀλλὰ προμνήστινοι ἐξέλθετε, οὐδ' ἅμα πάντες, non omnes simul ingrediminī, sed alter alterum præeat serie aliquanto spatio interrupta. opponit enim προμνήστινοι & ἀόλλεῖς. nam loco superiore dicit, Αἱ δ' ἀμφ' ἅμα κεκαυνῶ ἀόλλεες ἠγορέοντο, ego autem non sinebam omnes simul bibere, sed nonnisi προμνήστινας admittebam. Sic schol. exp μὴ ἅμα πάντας πεσεῖσθαι, ἀλλὰ ἐφεξῆς καὶ προμνήστας ἀλλήλους: innuens à verbo μνᾶσθαι deriuatam esse vocem hanc, vt & Hesych.
Προμνηστίς, t.2, c.963, h. Προμνήστρια, ib.
Προμοιρος, t.2, c.848, f. Προμολέω, t.2, c.965, e
Προμολὴ, ib. Πρόμος, t.2, c.813, b
Προμοσχοῦω, t.2, c.976, e. Προμυθιον, t.2, c.983, b
Προμυλλαίνω, Labra protendo vel propendēre fino. Galenus enim apud Hippocratē προμυλλαίνας exponit προπίνας ἔξω τὰ χείλη. Idem προμυλλαίνει apud eundem exp. προπετῆ κεῖται εἰς τοῦμπροσθεν, Procidit, Prominet, labiorum nimirum modo quæ propendere sinuntur.
Προμυλέα. Hesychio θεὰς ἱδρυμένη ἐν τοῖς μύλωσι. Sonat potius Dea cuius simulacrum ante molas statui solebat. Alii esse dicunt deam quæ molis prædebat. Apud Suidam est προμυλία: quod magis probo. Idem τὸν προμύλιον θεὸν dicit solitum ἀφιδρυεσθαι ἐν τοῖς μυλῶσιν, vt εὔνοστον.
Προμύσσειν, siue Προμύττειν τὴν λύχνον, est Emungere lychnū & el ychnium producere. Vide Προβύσσω.
Προναία θεὰ, t.2, c.1080, f. Vide & sequens Πρόναος.
Πρόναος, Ante templum situs, Protemplaris. Et πρόναον, ου, τὸ, subst. τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ, Templi vestibulum: schol. Soph. p.148. Dicitur etiam Προναία pro πρόναος, vt Hesych. testatur, scribens προναίας θεᾶς πέπλους fuisse Delphis. Sed notandum est, pro isto προναία scribi etiam πρόνοια, vt ex Harpocr. discimus. Is enim tradit apud Delphos fuisse Ἀθηνᾶς προναίας, ita nominatam διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρύσθαι: siue πρόνοιαν, sic dictam quòd προνοοῦσαν ὅπως πέσοι ἡ Λητώ. Addit his, eam ab Herodoto lib. 8 προνοίαν nominari: nimirum pag. 300, vbi dicit καθύπερθε τοῦ ἱροῦ τῆς προνοίης, & ἐν τῇ πτέρνῃ τῆς προνοίης Ἀθηναῖς. Valla προναίης legit, vertens Protemplaris.
Προναυμαχέω, t.2, c.1103, f
Προνέμομαι, i. progredior, & propriè quidem pascendo seu depascendo. Soph. El. p.177, ὅσ' ἂν ὑπὸ προνέμηται τὸ δυς ἔρεσσον αἷμα φυσῶν. ἀέρης. vbi schol. exp πορεύβαίνει. INDE Προνομὴ dicitur Progressio seu egressio pabuli causa: hoc est, quum pabulatum seu frumentatū excurrūt milites. Latinis Pabulatio, Frumentatio. Xen. Hell. 1, de Agide. προνομὰς ποιησάμενος ἐκ τῆς Δεκελείας. Idem Hell. 2, προνομὰς ἢ ποιησάμενος, ἢ ἀμβασιάσας ξύλα ἢ ὁπώρας. Sic Polyb. φυλακὴν ἐπὶ πλεῖστον χρόνον ἐποιοῦντο τῶν προνομῶν, cautius exire pabulatum. Et Plutar. Camillo, ἐν τῷ προνομᾶς ἐπεδεκασμένους καταβάντα. Et rursum ἐπιόντα τὰς προνομὰς: hinc Cæsar, Vt pabulatione & commeatu Romani prohibeantur. Accipitur & pro ipsa re, tione qua fit ἐν τῇ προνομᾷ. vt Proverb. Salom. c.12 ἔστι τὰς προνομὰς τῶν malis hic intelligere non διαφωνῶ sed ἀλωσιν, siue αἰχμαλωσίαν ἢ ἐν προνομᾷ. quum videlicet aliquis capitur ab inimicis pabulatum egressus. Quin & pro pabulo vsurpatur. Plut. F. bio. πεδίον ὅπλοις θεῖναι προνομὰς ἐχόντων seu Habentium quæ τῷ προνομᾷ diripi possunt.
INDE Προνομεύω, idem significans quod προνομὰς ποιοῦμαι, Pabulatum exeuro. Suidas exp. λιμῷ καὶ αἰχμαλωσίᾳ.

A Prædor, seu Deprædor, Prædationibus infesto, Captiuum abduco. Sanc προνομεύεσθαι est Captiuum abduci ab iis qui pabulatum seu prædas actum egressi sunt. vt Prouerb. Salom. c.11, ἐπρονομεύθησαν ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῆς.
INDE Προνομεία, Deprædatio quæ fit à pabulatum egressis militibus: Suidæ ἡ σύλησις. AT Προνομεία dicitur elephanti promuscis. ἡ προβοσκὶς τοῦ ἐλέφαντος, teste eodem Suida.
Προνθέω, t.2, c.1042, f
Πρόνηος, Ionice pro πρόναος dicitur. Et τὸ πρόσθιον pro τὸ πρόναον, Templi vestibulum: apud Luc. Dicitur etiā B Ποσοῖος, vt in Πρόναος docui.
Προνηστεύω, Ieiuno ante, pro quo Hipp. προνεκεναγχάζω dicit.
Προνικῶ, Ante vinco: ex Thucyd.
Προνοέω, & Προνοέομαι, t.2, c.1079 c
Προνοητὴς, t.2, c.1080, a. Προνοητικὸς, ib.
Προνοητικῶς, ib. Πρόνοια, b.b
Πρόνομαια, Προνομεία, Προνομεύω, Προνομὴ, in Προνέμομαι.
Προνομία ac, ἡ, Prærogatiua, Priuilegium. Suid. προνομία: exp. πρᾶξις πλείονος. Eudem signif. DICITVR Προνόμιον. Hesych. enim πρόνομα εἶναι φησὶ τὸ ἔμπροσθεν ἔχουσα, & τὰ ὀφειλόμενα τῷ ἀξιώματι. Suid. quoque προνομίων exp. πρεσβυτικῶν, subiungens hūc exempli causa locum, πρεσβυτικῶς σωματῶν τὰ προνόμια φησὶν ἀλλ. τελεῖν ἑπαρχιῶν διεκδικῶν. AT Πρόνομον, idē exp. ἡγεμωνῶν, δικαιωμάτων, hoc loco, τί δέ μοι φυσεὼς μέλει καὶ πρόνομον;
Πρόνους, & per contract. Πρόνους, Prouidens, Prudens: vnde compar. προνοήτερος, Suidæ μνημονικώτερος, in hoc loco Sophocles Aiacis, p.8, Τοῦτο τίς αὖ σοι παῖδες ὧν προνοήτερος, Ἢ δρᾶν ἐμέλησεν ἀνδρεῖα τῶν κρείσσω; Vbi schol. quoque exp. προνοίας μᾶλλον ἐχόμενος.
Προνοστίζω, t.2, c.1092, a. Πρόνοιος, in Πρόνοος.
Προνούστερος, ib. Προνωπὴς, t.2, c.1397, c
Προνώπια, τὰ, subst. ib.a. Προνώπιος, ib.c
Προνώπιος, Hesychio προπυλῶν. Cui subiungit, προνενευκὼς, προπετὴς, ἕτοιμος, ἑτέρος, Propendens, Præceps, Promptus, Paratus. quæ expositiones conueniunt potius nomini προνωπὴς seu προνώπιος. vnde προνωπιον exp. & προκεκυφὸν, Propendens, Promptum & cuiuis expositum.
Πρόξ, κὸς, Hinnulus: ἐλάφου γόνημα Suidæ, itidémque Eustathio, qui tamen alibi esse dicit speciem ἐλάφου aut δορκάδος. Homerus Odyss. ω. — ἀγλίεσκον νέοι αἰδρεῖς Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγῴους. Nicander Theriacis, σκίνακας καὶ ῥοῖσκον λαγῴου Ἠ' πρόκας ἠ νεβρόν. vbi scholiastes exponit τὸ πεινῶν τῆς δορκάδος. Etymologus πρόκα esse dicit ζῶον ὅμοιον ἐλάφῳ, τὸν λεγόμενον νεβρόν: Dionysium verò Athenienſem ἐν τῇ Κτίσει, dicere τοὺς ἐλάφους πρόκας. & HINC Προκόννησον nominari, ex eo quòd ἐν αὐτῇ πλήθοιεν ἔλαφοι. Eadem insula Ionicè Προικόννησος dicitur, & ex ea oriundus Προικοννήσιος, pro Προκοννήσιος.
Πρὸξενέω, t.2, c.1121, f. Προξενητὴς, t.2, c.1122, c
Προξενητικὸν, ib.d. Προξενήσια, ib.
Προξενία, t.2, c.1121, e. Πρόξενος, t.2, c.1120, h
Προοδοιπόρος, Praeuius, Dux viæ. Alias Perductor, ex Plauto.
Προοδοιπορὸς, t.2, c.11 3, f. Προοδοιπορέω, t.2, c.1162, d
Προοδοιποιμαι, ib.f. Προοδος, t.2, c.1178, c
Πρόοδος, t.1, c.1079, c. Προοδὼν, t.1, c.1080, d
Προοικοδομέω, t.2, c.1205, g. Προοικονομέω, t.2, c.1209, b
G Προοικονομία, t.2, c.1208, c
Προοικονομικὸν, τὸ, Substant. t.2, c.1209, b
Προοιμιάζομαι, t.2, c.1239, b. Προοιμιακὸς, ib.
Προοίμιον, t.2, c.1238, c. Προόλυμπος, t.2, c.1278, c
Προπαλαιωνῶν, t.2, c.1290, c
Προόμνυμι, siue Προμνύω, t.2, c.1290, b
Προμολογέω, εῖς, Ante confiteor, ut ius confiteor. Philo De mundo, ὥστε δὴ προμολογήσεις, ἀκόλουθον αὐ εἶναι σκυφαίνειν τὰ ἁρμόζοντα, Hoc igitur tum confesso & posito.
Προομοσία, t.2, c.1299, c. Προωσθίζω, t.2, c.1322, d
Προοπτέον, Prospicendum.
Προόπτημα, t.2, c.1388, c. Πρόοπτος, t.2, c.1382, e. & 1388, f
Προορεκτικὸς, t.2, c.1422, a. Προορεκτὴς, ib.b. Προορεύω, ib.e
Προορόντες τὸ σῖτον, Herodot. Ionice pro προορεσόντες, Prospicientes rei frumentariæ.
Προορεύω, t.2, c.1474, c. Προορισμὸς, ib.h

Προορμάω, seu Προορμάομαι, Ante concitor. A
Προορμαίω, t.1, c.1147, b. Προορύσσω, t.2, c.1481, f
Προορχηστὴρ, t.2, c.1486, f. Προορχοῦμαι, ib.e
Πρόουρος, Hesychio est τὸ ὑπόστημα τῆς θεμελίας πρὸς πυπτοῦν: quod & πεδόρμος οἷνος siue πεδόπτορος, Latinis Vinum lixiuum.
Προοφείλω, & Προοφείλομαι, t.2, c.1561, c
Προοχθίω, & Προοχθίομαι, t.2, c.1574, b
Προυχὴ, t.1, c.1355, b. Πρόοψις, t.2, c.1388, e
Προπαγὴς, t.3, c.269, d. Προπαιδεία, t.3, c.78, d
Προπαιδεία, t.3, c.19, b. Προπαιδόμαπα, τὰ, ib.
Προπαιδόω, & Προπαιδόομαι, ibid.
Προπαίζω, Proludo.
Πρόπαις, Puerorū productor: ὁ παιδαγωγὸς, μαστροπὸς, Hes.
Πρόπαλαι, t.3, c.23, a. At Προπαλὼς, Hesych. φιλοῦς.
Προπαππικὸς, t.3, c.35, g.
Πρόπαππος, ib.e. Πρόπαρ, in Προπαροῖθε.
Προπαρβάλλω, exponitur Aggero. Videtur sonare potius Aggeris loco præstruo.
Προπαβάλληψις, t.2, c.579, b. Προπαβασκευάζω, t.3, c.848, g
Προπαβασκευὴ, ib.h
Προπαρεγγυάω, ῶ, Ante spondeo seu promitto. Apud Suid. προπαρεγγυήσειν οἱ τοῦτο ὁ βασιλεύς. quod ipse exp. προπαρεγγελῶν.
Προπαροῖθε, siue Προπαροῖθεν, idē quod simplex πάροιθε siue παροῖθεν, Ante. Hom. Od. ρ, Εἰ δ' ἐθέλεις, δδῆμεινον, ἐγὼ δ' ἐμὲ προπαροῖθε, Ego eo præ, Ego eo ante, seu Ego anteeo, Ego præeo. Hesiod. προπαροῖθε φυλάσσει, Ante custodit, Ab anteriore parte, in fronte. Construitur & cum genitiuo. Hom. Il. ν, Ἔκπεσε δ' ἀπὸ χειρὸς ἀπὸ δόρυ πῖσεν ἐν κονίῃσι. Il. υ, Αἰθὴς δ' προπαροῖθε πόδων πῖσεν. Et Il. γ, ἐρρόμβησε προπαροῖθεν ὁμίλου. Hesiod. Erg. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπαροῖθεν ἔθηκαν. Comparationi etiam seruit, vt Præ apud Latinos. Hom. Odyss. λ, οἷός δ' Ἀχιλῆος Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτερος, οὔτ' ἄρ ὀπίσσω, Præ te nemo beatior, seu Ante te. Ponitur etiam pro Ante oculos, In conspectu. Hom. Od. ο, Οὐδ' εἴ οἱ προπαροῖθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν Χαλκῷ δηϊόωεν, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶτο. Dicitur ET Πρόπαρ, per apocopen, vt volunt grammatici. Hesiod. πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων, Ante Hesperidas, In conspectu Hesperidum.
Προπαροξύτονος, t.3, c.1281, c. Προπαροξυνέω, t.2, c.1356, a
Πρόπας, t.3, c.55, a
Πρόπαστος, idem quod προκοιτών, Vestibulum cubilis, Locus ante thalamum.
Προπάσχω, t.3, c.78, c. Προπαυσικὸς, t.3, c.92, e
Προπάτωρ, t.2, c.824, c. ob. & t.3, c.92, d
Πρόπειρα, t.3, c.154, e. Προπειρᾶ, t.3, c.157, h
Προπειρόμαι, ibid.
Προπειστέμαι, Prior patiar, seu damnum accipiam: à themate προπίσχω.
Προπέμπομαι, t.3, c.207, f. Πρόπεμπτα, t.3, c.117, f
Προπεμπτήριος, t.3, c.208, d. Προπέμπω, t.3, c.207, f
Προπεπιδὸς, t.3, c.26, d. Προπεπιδέω, in Προπάσχω.
Προπεριχαράσσω, t.4, c.397, e. Προπεριστάω, t.3, c.162, c
Πρόπερσι, Ante annum superiorē, Tertio anno ante præsentem. VNDE Προπέρσινος, Qui est anni ante præsentem tertii. Vide Πέρσι.
Προπετίζω, t.3, c.254, e. Προπετεινόω, ib.
Προπέτεια, t.3, c.375, a. Προπετὴς, t.3, c.326, b
Προπεῦς, ib.g
Προπεφυσμένος, t.4, c.67, g. & c.71, c
Προπηνύω, t.3, c.269, c
Προπηλακίζω, Probro & ignominia afficio: à πηλακίζω. quorum etymon esse dicitur τὸ πηλὸν ὀδηγεῖσθαι τὰ πρόσωπα τῶν ἀπιμίαν καὶ ὕβριν καταψηφιζομένων, teste Suida, qui subiungit, postmodum eosdem ἀσβόλῳ illini solitos, fuligine. Apud Demosthenem coniunguntur ὑβρίζεσθαι & προπηλακίζεσθαι, necnon συκοφαντεῖσθαι & προπηλακίζεσθαι. In Midiam, ὕβρισμα μὴν ἔγω, καὶ προπηλακίσας τὸν σῶμα ἔοικεν τοῦτο πάντα. Et Philipp. 3, ὡς ὑβρίζετο καὶ προπηλακίζετο ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ τῶν Ω, ε, τῶν. Et in orat. ad epist. Philippi, ὅπου μάλιστα καταρρώσασι, πάντα μᾶλλον σκοπεῖν τε καὶ προπηλακίζοντες τοῦτο τὸ πρεσβύτατον. Ide cū dativo instrumentali, in Midiam, οὐδὲ δ' αὐσαν' αὐ οὐδέ πω δ' ὑμᾶς, ἅμα πάντας μᾶλ' ἐκεῖ οὐδεὶς προπηλακίσαι. Et

A Plato De leg. προπηλακισθεὶς λόγοις ἢ ἔργοις, Verbis aut factis contumeliosis læsus, Probris aut contumeliosa iniuria lacessitus. Rem etiam aliquam προπηλακίζει aliquis qui eam ludibrio habet, pérque contumeliam deridet, seu, qui ei probrosè contumeliosèque illudit. Demosth. Pro corona, ὥστ' εἴπερ πινίαν προπηλακίζει, νοῦν ἔχειν ὑπόδημα, ὥστ' εἴπερ ὀφθῶνοις πραφεῖς, δῆτ' οὖν τοῦτο σεμνωθεῖεν. INDE Προπηλάκισις, ET Προπηλακισμὸς, Læsio quæ fit per contumeliam, vel Probrosa illusio, Contumeliosa derisio. Demosth. Pro cor. εἰς ἀγαριστίαν καὶ προπηλακισμὸν ἄγαν. Æschines in Ctesiph. ὅτι τῆς δικαιοσύνης προπηλακισμοῦ. Vbi redditur etiam Contumelia, Probrum, Opprobriū. Prius προπηλάκισις ex Plat. libro 1 De legibus affertur pro Vituperatio.
Προπλωτὶς, Hes. ἔμπροσθεν κατωφερὲς, & ὅτι πρόσωπον: quod & προπλωτὸς, & quidem rectius.
Προπήχιον, t.3, c.285, e. Προπίνω, t.3, c.307, a
Πρόπιον, Vaticinium, Oraculum: Suidæ μάντευμα, qui inde θεοπρόπιον dici ait τὸ ὑπὸ θεοῦ μάντευμα.
C Προπιπρεσίσκω, t.3, c.241, d. Προπίπτω, t.3, c.321, b
Προπιτνῶ, affertur pro Accidens supplico: quod & πρόσπ.
Προπλέω, t.3, c.373, f. Πρόπλοος, ib.
Πρόποις, ib. Προπτεύω, t.3, c.405, a
Προπτήχιον, t.3, c.421, a. Προπτήριον, ib.b
Πρόπτδες, in Πρόπυς.
Προπυδίζω, t.3, c.518, e. Προπυδισμὸς, ib.f
Προπυδῶν, t.3, c.515, c. Προπυλέω, t.3, c.439, a
Προπυοῦμαι, t.3, c.439, a
Προπυλεμέω, t.3, c.463, a. Προπύλεος, t.3, c.473, c
D Προπυλθίω, t.3, c.467, c. Προπυλέω, ib.b
Πρόπυλος, t.3, c.468, h. & 473, c. Πρόπυλις, t.3, c.471, g
Πρόπυλος, t.3, c.467, b. Πρόπυμα, t.3, c.307, f
Προπυμπία, t.3, c.201, g. & c.208, f
Προπυμπτίδιον, t.3, c.201, c. Προπυμπτὴ, t.3, c.208, e
Προπυμπία, ib.f. Προπύμπιος, ib.
Προπυμπτὸς, ib.g
Προπυνεῖν, Ante frangi labore & fatigari, Prædelassari, vt Ouidius.
Προπυνὴς, t.3, c.488, a. Προπυρβόμαι, t.3, c.183, c
Πρόπυς, υος, pro πρόπους dicitur, vt ἀρίπυς pro ἀρίπους. Vnde πρόπυν in Epigr. Pedem seu imam partem montis.
Πρόπυσις, t.3, c.308, c
Προπυοῖζω, Ante bibendū præbeo, Ante in potione porrigo. Bud. exp. Potionem porrigo, in hoc ex Hippiatri loco, ὥσπερ ὀυγκόψας καὶ μετὰ ἐψήματος μίξας, προπύσιον. Et in hoc indidem desumpto, ὥσπερ ἐψηθέντα δῆλον κέκτηκε προπύσιον. VNDE Προπύσιμα, ατος, τὸ, in eodem Hippiatr. opere, Potio quæ antè præbetur. ET Προπυσμὸς, apud Diosc. Præbitio eiusmodi potionis. Apud Diosc. pro potione medicinali quæ datur ἐν τῇ προφυλακῇ, teste Bud. Apud Columellā Saluiare & Saluiatū hoc signif. leguntur, seu Saluiare & Saluiatum, vt quidam cod. habent.
Πρόπυς, t.3, c.513, d. Προπρέψης, t.3, c.241, d
Πρόπρεσπωρ, ib. Προπρίωνης, t.3, c.549, g
Προπρεκαπαλδὴν, t.1, c.235, b. Προπρεκυλινδομαι, t.2, c.495, e
Πρόπρυμνα, ex Æschyli ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις affertur pro Funditus, Prorsus. παντελῶς. Προπτάω, t.3, c.582, g
Προπτόρθια, Hesych. esse dicit λέξιν ἐν τοῖς ἄξιον φερομένοις: sed non exponit.
G Πρόπτωσις, εως, ἡ, Prolapsio, seu Procidentia, quorum illud Ciceronis est, hoc Plinii. Ac vt is Sedis procidentia dicit, & Procidentia oculorum, ita Diosc. πρόπτωσις δακτυλίου & πρόπτωσις ὀφθαλμῶν. veluti lib. 1, cap. 90, ποιεῖ πρὸς προπτώσεις ὑστέρας καὶ δακτυλίου. Et cap. 102, ποιοῦσα πρὸς πτῶσιν ὑστερικὰς καὶ προπτώσεις, ad suffocationes & procidentias vuluæ. Et cap. 134, προπτώσεις ὀφθαλμῶν καθίστησι. Porro πρόπτωσις ὀφθαλμοῦ est προπέτεια τῆς ῥάγοειδοῦς χιτῶνος, ἐκ βλεφαρώσεως ἢ ῥύξεως τῆς κερατοειδοῦς χιτωνίσκου, teste Paulo Ægineta. qui etiam subiungit, cā, si parua adhuc sit, ita vt muscæ capiti similis sit, nominari μυιοκεφαλον: sin aliquātū aucta ῥαγὸς magnitudinē similitudinémq; accipiat, καταρράκτωμα vocari: plurimūm verò auctam vt palpebras etiā excedat, μᾶλλον dici, quod si πυλωδεῖν, & in callū induretur, nūcupari ἥλιον. Cels. l. 6,

Nonnunquam autem ingens inflammatio tanto impetu erumpit vt oculos sua sede propellat. προπώματα, quoniam oculi procidant, Græci appellant. Sic Scrib. Largus Collyrio pistacino, Facit & ad vastum rumorem, quem, quia à loco interdum videtur propellere oculum, προπώματα vocant.

Προπώπιος, Procidiuus. vt προπώπιος est Procidentia. Apud Theophr. προπώπιος reponunt nonnulli, vbi vulg. edit. habent θεραπώπιος, Hist. pl. l. 3. c. 6. τὸν κυάμαρον τὸν πτύειν ὅμοιον καὶ αἰάλοιον ἔξ. ὅς προπώπιος ἐέρνεις. Ego verò dico potius legendum esse προπόπιος, Decidentib⁹ ante tempus, Defluentibus antequã maturescat. (q. d. Prædeciduis. nisi malis cum Gaza Præciduis) præsertim quum in eodem libro pro eodem dicat προπόπιον: cap. 8. τὰ ἔρινα τὰ προπόπια. Et mox, ἡ πόδικα φέρει τὸ προπόπιον κυάμαρον. At Procidiuus Plinio aliud est, quum dicit Salix procidua, Sedes procidua, Oculus procidiuus.

Προπυθμαι, t. 3. c. 617, h. Προπύλαιον, τὸ, subst. t. 3. c. 612, e
Προπυλαῖος, ib. Πρόπυλον, τὸ, subst. ib.
Πρόπυλος, ib. Προπωλάομαι, t. 3. c. 617, g
Πρωτοφάνων, t. 3. c. 641, d. Προπωλέω, t. 3. c. 642, g
Προπώλης, ib. f
Προπωμα, Hesychio ὄσκρατῆ, ὄξυμα: item πόγκιον, ὄστομα, αὐέρματόν.
Προρέω, t. 3. c. 690, g.
Προεγνον, Hesychio τὸ μεταξὺ ὀστῶν σαρκῶν καὶ τῶν δέρματος, intercus.
Προῤῥαίνω, Antè aspergo seu conspergo. Vnde participiũ προῤῥαντής. Προῤῥέω, t. 3. c. 690, g
Προῤῥηθείς, Prædictus, Antè dictus: qui & προειρημένος.
Προῤῥησις, t. 1. c. 1155, e
Προῤῥητον, Prædicendum, seu Prius dicendum, Antè dicẽdum. Plato, προῤῥητον ἐν τούτῳ. quod alij, De his pro cœmium faciendum.
Προῤῥητικός, t. 1. c. 1155. e. Προῤῥητος, ib.
Προῤῥιζα, aduerb. c. 3. c. 710, a. Προῤῥιζον, aduerb. ib.
Προῤῥιζος, ib. Προῤῥίπτω, t. 3. c. 714, d
Προς, cum genit. pro Ab, &c. t. 3. c. 568, f. Πρὸς, Ex, &c. c. 570, c. Πρὸς cũ gen. θεῶν & ἀνθρώπων, &c. ib. d. Πρὸς cũ gen. obtestãtis, c. 571, d. Πρὸς cũ dat. &c. c. 572, c. Πρὸς cum accus. pro Ad seu In, &c. ib. g. Πρὸς, Apud, &c. t. 3. c. 673, c. vbi etiam sicut in sequente columna, variè reditam hanc præpositionem vide.

Προσαββατον, Initium sabbathi, seu Dies sabbathum antegrediens: quæ in veteri ecclesia dicebatur Vigilia sabbathi. Marci 15, ἐπεὶ ἦν παρασκευή, ὅ ἐστι προσάββατον, quoniam erat præparatio ad festum azymorum. hoc est, Sabbathum antegrediens dies. seu Prosabbathum, vt vet. interpr. vertit.

Προσαγελεὶς, t. 1. c. 23, f. Προσαγελία, ib. g. Προσαγέλλω, ib. f
Προσαγηοχασι, Attice pro προσήχασι, Adduxerũt: à προσάγω
Προσαγκαλίζομαι, t. 1. c. 44, g. Προσαγωγή, t. 2. c. 1158, a
Προσαγλαΐζομαι, affertur pro Adornor: sed sine exemplo.
Προσαγορμαι, t. 1. c. 85, g. Προσαγορεύομαι, t. 1. c. 30, h
Προσαγόρευσις, t. 1. c. 31, a. Προσαγορευτικός, ib.
Προσαγορεύω, t. 1. c. 30, g. Προσάγω, t. 1. c. 85, g
Προσαγωγεύς, t. 1. c. 86, g. Προσαγωγή, ib. d
Προσαγωγίδης, t. 1. c. 87, a. Προσαγώνιον, ib. b
Προσαγωνιστής, t. 1. c. 86, g. Προσαγωνιστής, Concertator.
Προσάδω, t. 1. c. 118, c
Προσαθυρω, Lusito cum, seu Colludo cum. Meminit Hesychius. προσαθύρονται afferens pro πρὸς παίζοντα.
Προσαθρεῖζουσα πόμπιμον φλόγα. idem affert pro ποιοῦσα πλὴν φλόγα αὖθις πέμπουσα πρὸς τὸν αἰθέρα. ex tragico quopiã.
Προσαιρω, Antè abblandior. vel abblandiẽdo antè demulceo. Hesychio προσαίνων est προσελκόμενος, προσαγόμενος.
Προσαιρέομαι, t. 1. c. 205, a. Προσαιρω, t. 1. c. 215, a
Προσαιτεω, t. 1. c. 247, a. Προσαιτης, ib. b
Προσαιτομαι, t. 1. c. 254, d. Προσακοναω, Insuper acuo. Bud.
Προσκονιομαι, Insuper iaculis conficior.
Προσακουω, t. 1. c. 292, e. Προσακτορ, Adducendũ. Aristot.
Προσακτορίδες, Hesychio οἱ τῆς μυελοῤῥηξης πρὸς τὴν τομὴν μερικῶς ὁδοί: forsan quoniam ista ὀστοφόβια προσαγὰ καὶ προσάκτορα

Προσαγορεύω, Allino seu Illino. Hom. Od. κ, ἡ δ' ἀν' αὐτῆς Ἑρχομένη προσέλεξεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

Προσαιτοῦμαι, Insuper capior: item Insuper condemnor. Aristoph. Acharn. κοὐδὲ τὸν ἀνδρῶν πονηρῶν πρόσφορα δεδωκόμην, κἀξ ἀπαντᾶν τοῖς ἐμοῖς ἀναγκαζόμεθα καὶ ζημιούμεθα.

Προσαμομαι, Affilio. at Προσαμομαι, Prætilio. Aristot. De mundo.

Προσαμάω, & Προσαμάομαι, t. 1. c. 384, c
Προσαμαω, vel Προσαμωμαι, t. 1. c. 405, g
Προσαμφιαζομαι, Insuper induo me. vnde προσαμφιασμὸς, quod Suid. idem exp. ὡς οἷς ἔχει ὀνδυσω.

Προσαναβαλλω, Insuper Initium facio. Aristot. De mundo.

Προσαναβαίνω, Ascende, seu Insuper ascendã. προσαναβαίνω.
Προσαναγκαζω, t. 1. c. 421, c. Προσαναγρεύω, t. 1. c. 29, c. & 31, b
Προσαναγρεύω & Προσαναγρέομαι, t. 1. c. 190, c
Προσαναπτομαι, Dedius & adaditus sum: vel Deuoui me & veluti contectam. Areth. in Apocal. μωὴ ἔχουσα κρατῆσαι τῷ τοῖς γνήσιοις προσαναπτομένων. quod & προσεπιδεμῶν.

Προσαναπλαζομαι, t. 2. c. 222, c. Προσαναπλάομαι, ib.
Προσαναπαμβαίνω, t. 2. c. 562, b
Προσαναλισκω, Insuper consumo: vnde προσανάλωτα. Demosth. pro cor. προσαναλωτὰς εἰς τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας πεῖα πάλαιπα.
Προσαναλογιω, Præterea mecum reputo ac mẽte reuoluo.
Προσαναλεόω, t. 2. c. 1031, d. Προσαναπαύομαι, t. 3. c. 108, e
Προσαναπίπτω, Recumbo seu accumbo apud. Athen. l. 10. πρὸς τὸν ὀνόμαρχος (in symposio) οὗ μὴ προσεκαθίζεν, οὐδ' ἢ προσανέπιπτε.
Προσαναπληρω, Suppleo. vel Insuper repleo aut compleo.
Προσαναπτυσσω, Replico. vel Insuper replico.
Προσαναῤῥιπτίζω, Insuper exuscito. Aliis Denuò exuscito.
Προσαναστίζω, t. 3. c. 1035, b
Προσαναπτιομαι, Insuper minitor, Minas addo: Suidæ ἀπειλῶ, in hoc loco, τὰ μὴ προσδοκαλῶν, τὰ ἢ προσαναπτιόμενος.
Προσαναπτημι, t. 3. c. 1484, f. Προσαναπρέφω, t. 3. c. 1649, b
Προσαναχωνύω, t. 4. c. 635, b
Προσαδραποδίζω, Insuper in seruitutem redigo.
Προσαιέρπω, t. 1. c. 1259, b. Προσαιέρω, t. 1. c. 1336, e
Προσαιῆναι, ex Thuc. pro Ascendebatur à them. προσαίειμι.
Προσαιτιχειν, Hesychio προσκεῖσθαι, Hærere seu Adhærere.
Προσαΐσσω, t. 1. c. 458, e. Προσαιτβουλεύω, t. 1. c. 710, b
Προσαιτπέραμαι, t. 3. c. 237, b. Προσαιτλέω, t. 1. c. 469, c
Προσαΐτιος, t. 1. c. 458, f
Προσαυξῶν, Hesychio προσαύξων, (Insuper augens, Adaugens, Incrementa insuper adãens) ᾧ Λύειν sit αὔξειν, & Λύειν significet αὔξησιν.
Προσαπαρτίω, t. 1. c. 244, g
Προσαπαξ, Semel, apud Aphthon. pro ἅπαξ. vt πρόπας pro πᾶς.
Προσαπειλὴ, Adiecta interminatio, Minæ additæ. VT Προσαπειλέω est Insuper minitor, Minas addo. Hesych. tamen ἀπειλὴς significationem his tribuit: si mendo carent exemplaria.
Προσαπκδύομαι, t. 1. c. 1062, e
Προσαπῤῥέδομαι, affertur pro Annitor: sed sine exemplo.
Προσαπεχομαι, Insuper dicedo, Xenoph.
Προσαπβάλλω, Insuper amitto. Aristoph. Nub. Προσαπβαλεῖς δ' αὖπαι πρὸς τοῖς δώδεκα, præter duodecim libras amittes etiam istas pecunias.
Προσαποδίδωμι, Insuper do, Addo. Item reddo. VNDE Προσαπόδοσις, εως, ἡ, Redditio. Figura est oratoria. Rutilus Lupus id schema duobus modis fieri & tractari posse scribit. nã sententiis duabus aut pluribus propositis, sua (inquit) cuique ratio vel posterius redderur, vel statim sub vnaquaque sententia subiũgetur. Et Aquila, Προσαπόδοσις, Redditio: nomen ex eo accepit ᾧ idem nomen in postrema parte membri, aut cadẽ pars orationis redditur vnde id membrum aut is ambitus cœpit. Vide & Quintil. l. 9, sub finem cap. 3.
Προσαποδύομαι, t. 1. c. 1062, c. Προσαπόδυσις, t. 3. c. 1487, e
Προσαποκρίνομαι, Insuper respondeo: seu Vltra interrogata respondeo. Plato Euthyd. ἐπὶ τοῖς προσαποκρίνεται τοῖς ἐρωτωμένοις, Respondet vltra interrogata, hoc est plura q̃ interrogatus fuerit.
Προσαπολυμι, t. 2. c. 1177, g. Προσαπολύω, ib. f
Προσαπμένω, Insuper emaneo. vel Vnà abeuns maneo.

Προσαποπειδόμαι, Insuper amolior, aut demolior.
Προσαποστερέω, t. 3. c. 1020, c. Προσαποτρέπεσθω, ib.
Προσαποτίσω, Insuper seu vltra ad defectionem solicitare.
Προσαποτρέφω, Insuper auerto. Προσαπίειν, Tangendũ, Attingendum. cum genit. apud Greg. Naz.
Προσαπόμαι, t. 1. c. 504, d. Προσαπάω, t. 1. c. 499, b
Προσαράσσω, t. 1. c. 517, f. Προσαρδύω, t. 1. c. 535, d
Προσαιρέτω, t. 1. c. 564, f. Προσαφθρόομαι, t. 1. c. 570, a
Προσαφθρόω, ib. Προσαφθρωτος, ib.
Προσαρκέω, t. 1. c. 538, f. Πρόσαρμα, t. 1. c. 215, a
Προσαρμόζω, vel Προσαρμόττω, t. 1. c. 583, b
Πρόσαρσις, t. 1. c. 215, a. Προσαρπόομαι, t. 1. c. 572, d
Προσαρπάω, ib. Προσαρπτος, ib.
Προσαρίω, Apto. Exponitur etiã Conuenio, vt προσαρμόζω.
Προσαστιασμὸς, t. 1. c. 597, c. Προσαστράπτω, t. 1. c. 595, d
Προσαπιόω, t. 3. c. 1554, a. Προσαυδάω, t. 1. c. 612, d
Προσαυλειν, t. 1. c. 625, c. Προσαυλέω, t. 1. c. 623, a
Προσαυλίζω, t. 2. c. 627, f. Προσαυξάνω, t. 1. c. 1377, c
Προσαύξησις, ib. Προσαΰξω, ib. Προσαυτοχεία, t. 4. c. 440, e
Προσαφαιρέω, ὦ, Insuper aufero, Demosth.
Προσαφεψέω, t. 1. c. 1379, a
Προσαφὴ, Attactus. Dioscl. l. 4, de symphyto altero, τὰ φύλλα ἔχει χνοῦν ὑποτραχυν. καὶ τὸν προσαφῶ κνησμὸν ἐμποιοῦντα, attactu pruritum facientia seu mouentia.
Προσαφίσημι, t. 1. c. 1755, a
Προσαφοδεύω, affertur pro Proluuiem alui proiicio.
Προσβαίνω, t. 1. c. 651, f. Προσβαίνομαι, t. 1. c. 700, e
Προσβαλλω, t. 1. c. 699, h. Προσβασις, t. 1. c. 651, f
Προσβασιμίσιον, t. 1. c. 1885, e. Προσβατὸς, t. 1. c. 651, g
Προσβιάζω, & Προσβιάζομαι, t. 1. c. 735, a
Προσβιβάζω, t. 1. c. 656, g. Προσβιβάω, t. 1. c. 654, f
Προσβλέπω, t. 1. c. 751, b
Προσβλητὸς, Adiectus, seu Adiectitius. Ierem. c. 10, ἀρύσεμον προσβλητὸν ὅστιν, argentum adiectitium, & ἔργον πηχυῆν.
Προσβοηθέω, t. 1. c. 761, d. Προσβολὴ, t. 1. c. 700, f
Προσβόρειος, t. 1. c. 764, d. Πρόσβορρος, ib.
Προς ἐρέχω, Insuper irrigo seu madefacio.
Πρόσγαιος, t. 1. c. 808, b. Προσγάϊπτος, ib.
Προσγάϊστερος ib. Προσγελάω, t. 1. c. 813, h
Προσγιγνομαι, vel Προσγίνομαι, t. 1. c. 832, e
Προσγεάφω, t. 1. c. 876, c
Προσδαπανάω, ὦ, Insuper insumo seu absumo.
Πρόσδεγμα, apud Soph. in Trachin. Susceptio, ὑποδοχὴ: p. 353, Ἀλλ' οἶδα μὴ δὴ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν Προσδέγματ', αὐτὰ ὡς ἐδεξάμην φίλως.
Προσδεδεγμένος, t. 1. c 964, f. Προσδεὴς, t. 1. c. 918, g
Προσδεήσεις, t. 1. c. 964, f. Προσδεῖ, t. 1. c. 918, f
Προσδείκνυμι, Insuper monstro: aliis Commonstro.
Προσδέκομαι, Ionicè pro προσδέχομαι, Accipio: item Expecto.
Προσδεκτέον, Accipiendũ. Προσδεκτὸς, Acceptus, Gratus.
Προσδέομαι, t. 1. c. 918, g. Προσδέκομαι, t. 1. c. 945, d
Πρόσδεπς, t. 1. c. 964, g. Προσδέχομαι, t. 1. c. 958, g
Προσδέω, t. 1. c. 964, f. Προσδεβάλλομαι, t. 1. c. 676, d
Προσδεβάλλω, ib. Προσδεξεσις, t. 3. c. 1491, e
Προσδιαμέρομαι, t. 1. c. 194, d
Προσδιαιτάω, ὦ, Victito apud. VNDE Προσδιαίτησις, Victus & conuersatio cum aliquo.
Προσδεβαλίζομαι, t. 2. c. 619, g. Προσδεβλέξις, ib.
Προσδεμνοῦμαι, t. 2. c. 1077, a
Προσδεπασαλεύω πρὸς σανίδα, Tabulæ traiecto paxillo affigo.
Προσδεπροσαλέω, Insuper efficio & obtineo. Xen. Pæd. 8, ἀλλὰ γὰ σοι ὦ Σάκα προσδεπροσέξομαι πρὸς Κύρου.
Προσδεπωπτέον, t. 3. c. 1002, h. Προσδεπελόομαι, ib.
Προσδεπέλλω, ib. Προσδεπωπὴ, t. 3. c. 1003, a
Προσδεστρέφω, Insuper distorqueo, Insuper peruerto & depraua.
Προσδεσύρω, Insuper traduco & carpo. Aristoph.
Προσδεπεβὴ, t. 3. c. 1338, b. Προσδεπεῖδω, t. 3. c. 1337, h
Προσδεφέρω, t. 4. c. 142. g. Προσδιδόμι, t. 1. c. 1000, a
Προσδέρχομαι, Insuper percurro seu enarro. Vnde προσδιεξῴων.
Προσδιοεῖζω, & Προσδιοείζομαι, t. 1. c. 1473, c
Προσδιοεισμὸς, ib. Προσδοκάω, & Προσδοκάομαι, t. 1. c. 1038, e
Προσδόκημα, ib. g. Προσδοκία, ib. h. Ionicè Προσδοκὴν pro eodem.
Προσδόρπος, t. 1. c. 1042, g. Προσδρέμω, t. 3. c. 1665, g
Προσδυκαλίω, t. 2. c. 211, d
Προσεάω, Insuper sino, aliis simpliciter Sino, Permitto.
Προσεγγίζω, t. 1. c. 887, d. Προσεγγεσφω, t. 1. c. 872, h
Προσεγγυάομαι, t. 1. c. 886, c
Προσεγκαλέω, ὦ, Insuper accuso seu incuso.
Προσεγκειμαι, Incumbo. Προσεζχίω, Illino, in Epigr.
Προσεδρεύω, t. 1. c. 1086, f. Προσεδρία, ib. Πρόσεδρος, ib. e
Προσεῖπον, t. 1. c. 1225, a. Προσεθίζω, t. 1. c. 1097, c
Πρόσει, Accedes, Adibis, apud Epictetum: à προσειμι.
Προσεῖδναι χρέων, Insuper gratiã habere, Plut. Apol. Soc. At προσεῖδον, Aspexi, nec non Vidi, apud Soph. Aiace.
Προσεικάζω, t. 1. c. 1121, c. Προσεικελος, ib. f
Προσεικέω, t. 1. c. 1126, g. Πρόσειλος, t. 1. c. 1181, a
Πρόσειμι, Insum, &c. t. 1. c. 1136, a. Πρόσειμι, Adeo, &c. c. 1140, h. Πρόσειμι apud Christianos, &c. c. 1141, b.
Πρόσειμι, Quotannis redeo, ib. c. Προσεῖπον, t. 1. c. 1224, h
Προσέρηκεν, Alloquut⁹ est seu appellauit, Itẽ, Insuper dixit.
Προσέρω, t. 1. c. 1143, b. Προσεῖς πρὸς ἅπω, Insuper exigo.
Προσεῖσκω, t. 1. c. 1123, g
Προσείω, Antè concutio. Vide & Hesych.
Προσεκβληθεῖσαι γραμμαὶ, Lineæ vlterius productæ, apud geometras.
Προσεκθλίβω, Insuper exprimo.
Προσεκκαίω, Insuper exuro. vel Insuper accendo.
Προσεκπηδάω, ὦ, Insuper exilio seu prosilio.
Προσεκπυρόω, ὦ, Insuper accendo & inflammo.
Προσεκτέον, Attendendum, seu Attendendus animus. Atticè Προσεκτέα pro eodem.
Προσεκπικὸς, t. 1. c. 1352, b. Προσεκπικῶς, ib. c
Προσεκπίλλω, t. 3. c. 1541, a. Προσελαύνω, t. 1. c. 1170, g
Προσελεύθω, idem quod προσέρχομαι, sed minus vsitatum, nisi in futuris & cæteris inde formatis tẽporibus. Significat autem Aduenio. Itẽ Adeo, Accedo. vt in Epigr. προσελεύσομαί σοι. & apud Demosth. προσελθὼν τοῖς λοιποῖς. Sic προσεληλύθατε πρὸς ὄρος, Ad montẽ accessistis.
Προσελθυσις, t. 1. c. 1179, c
Προσελῆν, Arcadum dialecto dicitur τὸ ὑβρίζειν. Et forsitã inde ipsi Arcades Προσέλληνοι vocati sunt, ᾧ essent λοιδορητικοί. Ita Lex. meum vet. ex ὑποθέσει Προμηθέως δεσμώτου: Etymol. verò ex ὑπομνήματα Προμηθέως δεσμώτου. sed perperã apud eum scriptum est Προυσελῆν, & ipsa expositio deprauata à librariis. Apud Hesych. verò barytonos Προσέλει, προσπαλαίει. Sed superiorẽ scripturã S. confirmat, προσελῆμεν afferẽs pro προσπαλαίζομεν.
Προσελλωάω, t. 1. c. 1183, h
Προσελλωίδες νύμφαι, dicuntur αἱ Ἀρκαδικαὶ, ab Arcadibus προσελλωίοις. Hesych.
Προσελλωίος, t. 1. c. 1183, h. Προσελκόω, t. 1. c. 1196, f
Προσελυθόω, ὦ, Insuper circumposito inuolucro munio & intego. vt voluptarius ille Pithyllus apud Athen. l. 1, dicitur ὁ πολυγλωττίδα μόνον ὑμῶν ὑμῶν φορεῖν, ἀλλὰ καὶ προσελυθοῦν τὴν γλῶτταν πρὸς τὰ ἀποκλώσης. Vbi tamen quidam malunt προσελυθοῦν. sed iis non assentior.
Προσελώδης, Ad paludes situs: vel Palustris.
Προσεμβαίνω, Insuper ingredior. vel simpliciter Ingredior, Descendo in. Dioscl. l. 5, c. 19, de aqua marina, καὶ εἰ προσεμβαίνει τις εἰς θερμὸν αὐτὸ, ὠφελεῖ. Significat etiam Insilio, Insulto: vel potius Insuper insulto. Soph. Electra, Οὐδ' θανόντι γ' προσεμβλῶσί σε χθὼ ἄνωθε, & insultare insuper mortuo te oportet.
Προσεμβάλλω, Insuper inicio. vel Insuper irruo.
Προσεμπάσσω, seu Προσεμπάσσω, Insuper inspergo. vnde participium aor. 1 προσεμπάσας. Προσεμπικραίνομαι, t. 3. c. 293, g.
Προσεμφερὴς, t. 4. c. 104, c. & 120, a
Προσενεγκεῖν, Afferre. Vnde voce med. προσενεγκάμενος εἰς φῶς, Qui in lucẽ attulit, Plut. Lyc. At προσενεγκάμενος ἔσθιον, Qui cibũ ingessit, Qui cibũ sumpsit, apud Alex. Aphr. Probl. l. 1. Sic προσενεγκάμενος κώνειον, apud Diosc. l. 6. c. 1, & 31. Ibidẽ c. 32, passi. voce & signif. φρικῶν προσενεχθείς, Sumptus seu assumptus. Significat etiã Offerre. vnde προσενήνοχε, Obtulit, in ep. ad Hebr c. 11. Quomodo & προσενεχθὲν ἐρώτημα potes exponere nõ solùm Allatum, sed etiam Oblatum. INDE ET Προσενεκτέον, Afferend um vel Offerendum.

Προσενέπω, t.1,c.1224,a. Προσενεχθεὶς, in Προσενεγκεῖν.
Προσενιώχη, ib. Προσενεχυρόζω, t.1,c.1374,d
Προσενύπνιον, t.1,c.1224,a. Προσεντείνω, t.3,c.1292,e
Προσεντίλλω, & Προσεντέλλομαι, t.3,c.1368,b
Προσεντίκτω, t.3,c.1532,b
Προσεὐώπια, Hesychio ἔμπροσθεν. pro quo suprà προσεώπια.
Προσεξαιρέομαι, Insuper eximo seu deligo.
Προσεξαμαρτάνω, t.1,c.389,a
Προσεξεργάζομαι, Insuper conficio & absoluo. Demosth.
Πρόσεξις, t.1,c.1352,a. Προσέοικα, t.1,c.1116,f
Προσέοικα, imperf. ib.g. Προσεοικὼς, ib.
Προσεπαινῶ, Insuper laudo seu collaudo. Greg. ἐπ' ἐμέμψατο, καὶ προσεπῄνεσεν, non modò non incusauit, verùm etiam collaudauit. Bud.
Προσεπιπεῖν, Iterum ac tertiò dixisse vel dicere.
Προσεπιβαίνειν, Insuper inscendere: vel Insuper insultare.
Προσεπιβάλλω, Insuper iniicio. Aliis Adiicio.
Προσεπιβωτάω, t.1,c.1906,f. Προσεπιβλαστάνω, t.1,c.747,b
Προσεπιγυνάω, Insuper adgenero vel ingenero.
Προσεπιδείκνυμι, Insuper ostendo seu demonstro.
Προσεπιδημέω, t.1,c.975,a
Προσεπιδίδωμι, Insuper addo seu adiicio.
Προσεπιδοξάζω, t.1,c.1037,g. Προσεπιζητέω, t.1,c.1407,c
Προσεπικτᾶσθαι, Insuper acquirere. Aristot. Rhet.
Προσεπιλαμβάνω, & Προσεπιλαμβάνομαι, t.2,c.570,d
Προσεπιλέγω, t.2,c.620,d. Προσεπιμελοῦμαι, t.2,c.864,e
Προσεπιμετρέω, t.2,c.905,c
Προσεπινοέω, αῦ, Insuper excogito, Excogitatis adiicio.
Προσεπιπίπτω, t.3,c.318,e
Προσεπιρρώννυμι, Insuper corroboro, Vires superaddo.
Προσεπισιτοπαρέχειν, Rem frumentariam adaugere. Polyb. οἱ Γαμεῖοι προσεπισιτοπαρέχουσι re frumentaria adaucta.
Προσεπιστέλλω, Insuper mando seu scribo. Thuc.
Προσεπισφραγίζομαι, t.3,c.1187,h. Προσεπιτείλω, t.3,c.1265,c
Προσεπιτέρπομαι, Insuper oblector. Aristoph.
Προσεπισφραγωδεῖν, Tragicè insuper amplifico: Suidæ δεινολογῶν, in hoc loco, δεδιὼς μὴ πολυπλασιάσαντες τὸ πρᾶγμα, καὶ προσεπισφραγωδήσαντες, κατα πληξωνται ὑπὸ τῶν Τυάδων.
Προσεπιφύομαι, Insuper adnascor. Bud.
Προσεπιχειρεῖν, Insuper admouere manus, seu aggredi.
Προσεπιχέω, t.4,c.475,e. Προσερᾴζομαι, t.1,c.1237,b
Προσερείδω, t.1,c.1246,f
Προσερύκω, Adructo: vel Cum ructu afflo. Diodor. Sinop. apud Athenæum lib.6, de adulatoribus, οἷς ἐνεστὶ προσερύκειν ὑγαφανίδα καὶ σκωρὸν ὀλουρον καταφαγόντα, ἵνα καὶ ῥόδα αὐτῶν ὄφασιν ἠλεγκεναι. Et Hom. Il. o, v. 620, πολύμητις προσερύγετο πίστιν.
Προσερέω, Alloquar vel Appellabo. vide t.1,c.1149,g
Προσέρομαι, Insuper interrogo. προσεφωνῶ.
Προσέρπω, t.1,c.1259,d. Προσερρύη, t.1,c.1155,f
Προσέρχομαι, t.1,c.1273,a. Προσερῶ, t.1,c.1149,g
Προσεσκληκὼς, t.3,c.816,f
Προσέσαι, Aderit, seu Insuper erit. Interdum etiam redditur Accedet, Addetur. Est à προσεσομαι, per syncopen pro προσέσεται.
Προσέσχε, Applicuit, Appulit: item Attendit: à προσέχω.
Προσεπαείλω, & Προσεπαείλομαι, t.1,c.1282,a.
Προσεπαμύντος, ib.b
Προσέτι, Adhuc, Insuper, Præterea. Ex Herodoto προσέτι δοῦπον, pro Præter hæc, Sub hæc.
Προσδυκτήριον, t.1,c.1312,d. Προσδυπορέω, t.3,c.173,g
Προσδυείσκω, t.1,c.1309,d. Προσδυοῤλέω, t.3,c.1209,c
Προσδύνη, t.1,c.1312,d. Προσδύχομαι, ib.c
Προσεφδυείσκω, t.1,c.1309,d. Προσέχεια, t.1,c.1352,f
Προσέχεις, t.1,c.1332,c
Προσέχω, Adhibeo, &c. t.1,c.1350,h. Προσέχω, Auscultо, &c. c.1351,d. Προσέχω, Applico, &c. ib.g. Προσέχω, Permaneo, &c. ib. Προσέρομαι, ib.h.
Προσεχῶς, t.1,c.1352,f
Προσεψία, Alloquiũ, Hes. προσαγόρευσις καὶ ἡ πρὸς τινα ὁμιλία.
Προσέψω, t.1,c.1379,c
Προσέωξα, Adaperui: à προσοίγω seu προσοίγνυμι.
Προσζηλόω, t.1,c.1405,h. Προσηβᾶς, t.1,c.1446,d
Προσηγορέω, t.1,c.34,a. Προσηγόρημα, ib.b
Προσηγορία, ας, ἡ, Alloquutio seu Alloquiũ: vel Appellatio, Cõpellatio. Item Appellatio quod est Nomen veluti quum dicitur aliquid προσηγορίαν ἔχειν ἀπό τινος, Appellationem habere ab aliquo, pro Denommatum esse ab aliquo. Apud Hermog. pro Nomen appellatiuum. Sic Quintil. lib.1, cap.7, Vocabulum an Appellatio dicenda sit προσηγορία, & subiicienda Nomini nécne, quia parui refert, liberum opinaturis relinquo. Et paulo antè, Octo duntaxat partes orationis sequuti sunt Aristarchus & Palæmon, qui Vocabulum siue Appellationem Nomini subiecerunt, tanquam species eius. At ii qui aliud Nomen, aliud Vocabulum facũt, nonem. Nihilominus fuerunt qui ipsum adhuc Vocabulum ab Appellatione diducerent: vt esset Vocabulum, corpus visu tactúque manifestum, domus, lectus: Appellatio, cui vel alterum deest vel vtrunque, vẽtus, cælum, Deus, virtus.
Προσηγορεκὸς, t.1,c.34,c. Προσήγορος, ib.b
Προσήδομαι, t.1,c.1435,e
Προσῆν, Adibat, Accedebat. Pro eodem Ionicè προσῄειν. Aristophanes Pluto, ὁ θεὸς ἡμῖν προσῆεν. Et in plurali προσῆεσαν τοῖς Σόλωνι, Solonẽ Adibant apud Plutarch. Solone. Ionica dialysi Herodot. προσῆιε φόρος, Tributum obuenit.
Προσηΐξαι δέμας, Corpore similis es, Eurip. à προσείσκομαι, à quo & tertia pers. προσῆϊκται.
Προσήκατο, Admisit: aor. 1 med. à προσίημι.
Προσῆκε, t.1,c.1692,f. Προσῆκεν, imperf. ib.d
Προσηκόντως, Conuenienter, seu Decenter, πρεπόντως. Thucydides, προσηκόντως τῇ πόλει ἐβούλοντο ἑωυτοῖσι, Vt ciuitati conueniebat.
Προσήκων, t.1,c.1691,c. Προσήκων, t.1,c.1692,c
Προσήλυς, t.1,c.1456,e. Προσῆλος, ib.
Προσηλόω, t.1,c.1680,e. Προσήλωσις, t.1,c.1179,d
Προσήλυτος, ib.
Πρόσημα, Assideo: vel etiã Assisto. Exponitur & Obsideo.
Προσημαίνω, t.3,c.774,c. Προσημασία, ib.f
Προσηνεία, in Προσηνὴς.
Προσηνὴς, Eustathio autore ab οὗ derriuatum significat τὸν πρὸς τὴν ἀγαθότητα ὄντα, Bonum, Benignum. Hesychius προσηνεῖς exponit nõ solùm ἀγαθὸν, χρηστὸν, Bonum: sed etiam ὀλιγοπεκές, πρᾶον, Lene, Mite, Placidum: item ἡδὺ, Iucundum, Suaue. Quomodo Plutarch. De aud. ὅλῃ τοῖς προσηνεῖς καὶ ἁπαλὰς ἀποτρέφοντες ὁμιλίας τοῖς ὦσι, lenes & molles. Idem in Color. λέξις καὶ προσηνῆ κινήματα τῆ σαρκός. Inde ADVERBIVM Προσηνῶς, Benignè, Leniter, Placidè: item Blandè, Suauiter. Et SVBSTANT. Προσηνεία, Benignitas, Lenitas: ἀγαθοποιΐα, πραότης.
Προσήπτω, t.4,c.702,b. Προσηρτημένος, t.1,c.572,d
Προσηώος, Ad auroram spectãs, Orientalis. Plut. Themist. προσηώιαι Ἀρτέμιδος ναοί.
Προσηπάτω, Insuper foueo: vel Applicatum foueo.
Πρόσθε, t.3,c.557,b. Πρόσθεμα, t.3,c.1511,g
Πρόσθεν, t.3,c.557,b & g. Πρόσθεσις, t.3,c.1512,a
Πρόσθετος, ib.c. Προσθετὸς, ib.e
Προσθέω, Accurro.
Προσθῆ, Hesychio πρόσθεσις: sed haud scio an sine mendo.
Προσθήκη, t.3,c.1512,e. Πρόσθημα, ib.g
Προσθιγγάνω, t.1,c.1560,c. Πρόσθιος, t.3,c.558,c
Προσθλίβω, Insuper premo, vel Apprimo. aliis Attero.
Πρόσθου, Appone, Admoue, Adde: à προστίθημι. Aristoph.
Προσιδεῖν, Aspicere: à προσείδω seu προσειδέω.
Προσίεμαι, t.1,c.1672,a. Προσιζάνω, t.1,c.1091,h
Προσίζω, ib.e. Προσίημι, t.1,c.1672,a
Προσίκτωρ, Qui supplex alicui ad genua procidit. Hesych.
Προσίνω, t.3,c.786,c. Προσιππεύω, t.1,c.1710,f
Προσίστημι, t.1,c.1714,a
Προσίρων, Hesychio σωφρόνων: qui potius προσείρων.
Προσιστάμαι, Adsum, &c. t.1,c.1791,b. Προσίσταμαι, Obsisto, &c. t.1,c.1790,h.
Προσίστημι, Sisto, &c. ibid.f. Προσίστημι, Affirmo, &c. ibid.g. Item Appendo & ponnero vnà cum aliis. Apud Athen. l.6, μὴ προσίστα τοῦτο μοι Τόστῳ: ad coquũ qui σφίσραι ὀστοῦς προσέκοπτε κρεῶν.
Προσιστορέω, t.1,c.1115,a
Προσίσχω, idem quod προσέχω, Adhibeo, Aduerto. Item neutraliter Attendo, pro Attendo animum, Auscultо. Neutraliter etiã pro Appello, Applico: pro Appropinquo ac Peruenio. vt apud Thuc. προσίσχοντες τοῖς ἐσχάτοις, Extremis appropinquãtes. Et apud Herodot. προσῖσχον ἐς τὰς νήσους, Appulsi sunt, Peruenerunt. Pass. προσίσχομαι, Adhæreo. Theophr. Hist. pl. l.9, c.4, πρὸς τὴν δένδρῳ προσίσχουσα: de thure. Diosc. l.3, c.93, προσισχομένας τῇ καπνοῖ βδέλλας.
Προσιτὸς, t.1,c.1141,f. Προσιὼν, ib.c
Προσκαθέζομαι, t.1,c.1082,c. Προσκάθημαι, t.1,c.1384,c
Προσκαθίζω, & Προσκαθίζομαι, t.1,c.1091,d
Προσκαθίστημι, Insuper constituo.
Προσκαθοπλίζω, Insuper armo, Armis etiam instruo.
Πρόσκαμπτος, t.2,c.12,g. Προσκαμπτος, ib.h
Προσκαμνω, Insuper vro: vel Aduro. Apud Suid. ex Aristoph.
Προσκακοπαθῆσαι τοῦ δι' ἡμᾶς μορφωθέντα καὶ βασιλεύσαντα, In contemplatione & commemoratione humanitatis à Christo susceptæ dolore affici & macerari. B. ex Greg. orat. in Epiphania.
Προσκαλέω, t.2,c.29,c. Προσκαλοῦμαι, ib.d & e
Προσκαρτερέω, ῶ, Cum tolerantia & perseuerãtia quadam insisto seu incumbo, Assiduus & multus sum aliqua in re. vt curatores operum non abscedentes. Athen. προσκαρτεροῦν τοῖς λόγοις. Themist. de canibus venaticis, ἑνὸς αὐτοῖς ἀφαιρεθέντος θηρίου, προσκαρτεροῦσιν ἐκείνῳ καὶ προσκυναροῦσιν ἄχρις οὗ ἕλοιεν, illius vestigiis assiduò hærent, nec ab eo persequendo desistunt prius quàm ceperint. Sic Lucas Act. Apost. cap. 1, προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ. vt & Paulus ad Rom. cap. 12, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες, Instantes precibus, Assiduè perseuerantérque precantes Deum. Homini etiam alicui προσκαρτερεῖν, cui nos assiduum comitẽ præstamus, ab eius latere nõ discedentes. Demosth. in Neær. θεραπαίνας τὰς Νεαίρας προσκαρτεροῦσας. Luc. Act. Apost. cap. 8, de Simone, ᾧ προσκαρτεροῦσας τῷ Φιλίππῳ, A Philippi latere non discedebat, Philippi comes perstabat: vt Ouid. Sola comes nostræ perstitit illa fugæ. Itidem Christus Marci 3, discipulis suis dicit curẽt vt πλοιάριον προσκαρτερῇ αὐτῷ, Nauicula sibi assidua comes sit, ne videlicet à turba prematur. Bud. INDE Προσκαρτέρησις, εως, ἡ, Assidua & tolerãs aliqua in re perseuerantia: quum videlicet nullæ ærumnæ nec labores nos à re aliqua auellere possunt.
Προσκαταβαίνω, t.1,c.649,d. Προσκατάβλημα, t.1,c.690,b
Προσκαταβολὴ, ib. Προσκαταβόλημα, ib.
Προσκαταγελάω, ῶ, Insuper irrideo.
Προσκαταπλάττομαι, affertur pro Reconcilior.
Προσκαταλανέω, & Προσκαταλανέομαι, t.2,c.550,d
Προσκαταλέγομαι, Etiam ego allegor & ascribor in catalogum. vnde προσκατειλεγμένοι, Allecti. προσηρημένοι.
Προσκαταλείπω, Insuper relinquo. Apud Phil. De mũdo, τὰ προσκαταλειφθέντα τοῖς ὀπτβείσαιν δεινοῖς, Reliquiæ quæ sæuientibus malis superstites fuerunt.
Προσκατανέμω, Insuper distribuo.
Προσκατασκευάζω, t.3,c.845,g
Προσκατασύρω, Insuper detraho, in Epigr.
Προσκατατίθημι, t.3,c.1504,a. Προσκατεῖδω, t.1,c.1078,f
Προσκατεθέχομαι, t.1,c.1312,c
Προσκατέχομαι, Detineor apud, vel Retineor in. Basil. αἱ ψυχαὶ αἱ μὲν ὅτι πολὺ προσκατέχονται τῇ ζωῇ τούτῳ.
Προσκατηορέω, t.1,c.33,c
Προσκάτημαι, Ionicè pro προσκάθημαι, Desideo apud, Assideo. Ex Herodoto pro Obsideo: quod & πρόσκαθημαι.
Προσκατόμνυμι, t.2,c.1299,b. Προσκατόμνυμι, ib.
Πρόσκειμαι, Adiaceo, &c. t.2,c.170,a. Πρόσκειμαι, Appono, &c. ib.b. Πρόσκειμαι, Incumbo, &c. ib.c.
Προσκειμήλιος, Instanter, Assidué. Bud.
Προσκεκόμηται, t.3,c.828,f. Προσκεφάλαιον, t.2,c.154,g
Προσκεφαλὴ, t.2,c.155,b. Προσκηδὴς, t.2,c.185,g
Προσκήνιον, t.3,c.854,c. Προσκηΐπω, t.3,c.863,e
Προσκηρυκεύομαι, Caduceatorem mitto ad.
Προσκηρτᾶσθαι, t.3,c.874,g. Προσκίρτησις, ib.h
Προσκλαδὴς, t.2,c.29,g
Προσκλαδονίζομαι, Insuper ominor seu auguror. Iosephus apud Suidam, ζῶντά τε δὴ προσκλαδονιζόμενος, καὶ τὰ θεραπεύματα μετ' ἐμπειρίας τῶν ἡλικίων ὁρᾶν. Id Suid. exponit ἐπ' ἀγαθῷ ὀπαδοῦμενος.
Προσκλήρωμα, t.3,c.816,f. Προσκληρόω, t.2,c.249,h
Πρόσκλησις, t.2,c.29,f. Προσκλητὴς, ib.
Πρόσκλιτος, t.2,c.30,a. Πρόσκλιθρον, t.2,c.258,b
Προσκλίνω, ib.a. Πρόσκλισις, ib.
Προσκλινὴν, ib.b. Προσκαλίζω, t.2,c.267,b
Πρόσκλισις, ib.c. Πρόσκλυσμα, ib.
Προσκνάω, t.2,c.276,d. Προσκυΐζομαι, t.2,c.283,e
Προσκολλάω, & Προσκολλάομαι, t.2,c.308,c
Προσκομιδὴ, t.2,c.326,c. Προσκομίζω, ib.b
Προσκομον, affertur pro Apposititia coma: pro quo suprà προσκόμ.
Πρόσκομμα, t.2,c.360,e. Προσκοπέω, t.3,c.830,d
Προσκοπὴ, t.2,c.360,f. Προσκόπησις, t.3,c.830,e
Πρόσκοπος, t.3,c.828,g. Προσκόπομαι, t.2,c.360,c
Προσκόπτω, ib.b
Προσκορένυμι, seu Προσκορέω, t.2,c.108,f
Προσκορὴς, t.2,c.107,g. Πρόσκορος, ib.
Προσκόρως, ib. Προσκρακτος, t.2,c.72,a
Προσκρίνω, Adiudico: apud Diogenem Laert. cum dat. & accus. teste Budæo. Προσκρίνεται, (inquit idem Budæus Comment. pag 781) est Accrescere, Agglutinari, Coagmentari, In idem corpus cogi & coagulári, vt cibus in alimentum concoctus. ET Πρόσκρισις, Accretio siue Accrementum, vt Plin. Exempla vtriusque apud eum vide, ex Themist. l.1 De anima.
Πρίσκρουμα, t.2,c.452,g
Προσκρούνιον, Hesychio πρόσφαγμα.
Πρόσκρουσις, t.1,c.452,h. Πρόσκρουσμα, ib.g
Προσκρούω, Pulsando affigo, &c. t.2,c.452,a. Προσκρούω, Offendo, &c. ib.b. Προσκρούω, Offendor, &c. ib.c.
Προσκτάομαι, t.2,c.470,d. Προσκυδὴς, t.2,c.485,a
Προσκυλίω, t.2,c.494,c. Προσκυμαίνω, t.2,c.492,h
Προσκυνέω, t.2,c.489,b. Προσκύνημα, ib.d
Προσκύνησις, ib. Προσκυνητὴς, ib.
Προσκυνητὸς, ib. Προσκυρτόω, t.2,c.508,g
Προσκύρησις, exponitur autoritas, apud Hipporin. in Παραγγελίαις, vbi dicit τεῖχιν ὀπτικρατῆσαν fugiendam esse ὑφ' ἡμῶν προσκύρησιν αὐτῶν. vt sit Propter autoritatẽ artis medicæ. In libro περὶ ὀδημοσυνῆς accipiũt αὐτοκρείσας pro eodem. At verbum Προσκυρῆσαι Hesychio est πλησιάσαι, Appropinquare, Accedere.
Προσκυρόω, t.2,c.513,a. INDE Προσκύρωσις, Confirmatio: aliis Addictio.
Πρόσκυσον, Suid. προσκύνησον, Adora.
Πρόσκοπος, t.2,c.537,e
Προσλαίζομαι, seu Προσλαίζυμαι, Assumo. vnde Προσλαζόμενα, Hesychio προσλαμβανόμενα: & Προσλαζύμενα, προσλαμβανόμενα.
Προσλαλέω, t.2,c.550,g. Προσλαμβανόμενα, πα', t.2,c.556,f
Προσλαμβάνω, t.2,c.580,b
Προσλέγω, Insuper dico. Pass. προσλέγομαι apud Homerum legitur initio Odysseæ μ. vbi videlicet Circe Vlyssem χειρὸς ἑοῦσα φίλων ὑπόνοσφιν ἑταίρων Εἶσέ τε καὶ προσέλεκτο, καὶ ὤπρεαγεν ἕκαστα: pro προσεῖπεν, Affata est, Alloquuta est, vt quidem Scholiastes vult. Apud Hesiodum verò Ergon. 2, vbi Πολλὰ ἄρ' ὁ ἀεργὸς αὖηρ κενεῶ ὅτι ἐλπίδα μίμνων, Χρηίζων βίοτον κακὰ προσλέξεται θυμῷ, Moschop. exp. ἐνεθυμήθη τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ, Proclus προσενόησεν, προσεσκεπτόησεν, Insuper excogitat.
Προσλοῦσαι, t.2,c.687,c. Πρόσλημμα, t.2,c.580,d
Προσλιπὴς, ib. Πρόσλιψις, ib. & 650,d. 0b.
Προσλιπαίνω, t.2,c.715,g. Προσλιπαρέω, t.2,c.705,c
Προσλιπαρὴς, ib.d. Προσλογίζομαι, t.2,c.649,g
Προσλυμαίνομαι, Perniciem affero.
Προσμαθαίνω, t.2,c.788,f. Προσμαρτυρέω, t.2,c.799,b
Προσμάσσω, seu Προσμάττω, Apprimo: aliis Agglutino.
Προσμαχόμενος, t.2,c.816,f. Προσμειδιάω, t.2,c.1609,a
Προσμολοῦ, Hesych. ὀπτμολοῦ, Curam habe seu gere.
Προσμεμαθέω, t.2,c.881,a. Προσμίγνυμι, t.2,c.935,d
Προσμιγνύω, ib. Πρόσμιξις, t.2,c.935,g
Προσμίσγω, ib.f. Προσμισθοῦσθαι, t.2,c.947,f
Προσμοθέω, ib. Προσμολέω, t.2,c.965,g
Προσμωκὴς, t.2,c.881,a. Προσιωπηρόω, t.2,c.1004,b
Προσνέμω, & Προσνέμομαι, t.2,c.1021,e

Προσνεύω, t.2, c.1043, c. Προσνήχομαι, t.2, c.1053, c
Προσνοέω, ῶ, Insuper considero & mente agito.
Προσογκώς, affertur pro In molem amplam distentus.
Προσοδεύομαι, t.2, c.1179, d. Προσοδίζω, t.2, c.1180, a
Προσόδιος, t.2, c.1179, f. Πρόσοδος, t.2, c.1178, e
Προσόζω, t.2, c.1194, b. Προσοίγω, t.2, c.1198, f
Προσοικάνω, idem quod προσοικίνω, à προσείκω: apud Poll.
Προσοικειόω, t.2, c.1234, a. Προσοικέω, t.2, c.1226, c
Προσοικοδομέω, t.2, c.1205, f. Πρόσοικος, t.2, c.1217, a
Πρόσοιμα, apud Hippocratem De locis, est τὸ προφερόμενον, Quod offertur, adhibetur, assumitúrve. ET Προσοισέος, Afferendus: vel Offerendus aut Assumendus, Quem oportet προσφέρειν, ab inusitato themate προσοίω, à quo προσφέρω mutuatur fut. 1 & tẗpora quæ inde formantur, vt apud Eurip. μὴ προσοίσῃς χλίαρα, manũ ne afferas, seu admoueas. Et voce med. προσοίσομαι, Sumã seu assumam in cibo.
Προσοκέλλω, t.2, c.109, d
Προσολοφύρομαι, Insuper eiulo & in eiulatus prorumpo.
Προσομιλέω, t.2, c.1310, h. Προσομιλητικός, t.2, c.1311, d
Προσομιλία, ib. Προσόμνυμι, t.2, c.1299, d
Προσομνύω, ib. Προσόμοιος, t.2, c.1304, c
Προσομολογέω, ῶ, Insuper fateor vel spondeo. Isocr. Item simpliciter Fateor, Confiteor. Demosth. Pro cor. δικαίως καὶ ἀδωροδοκήτως πάντα πεπρᾶχθαί μοι, προσωμολογεῖτο. Paul. voce & signif. Æschin. πολλαχοῦ λίαν προσωμολογημένα, confessa.
Προσομόργνυμαι, vel Προσομόργνυμι, t.1, c.395, g
Προσομορέω, t.2, c.1466, e
Προσόν, Quod adest: à πρόειμι. Et τὰ προσόντα, Bona quæ suppetunt, Bona quæ nobis peperimus. Προσὸν dicitur etiam τὸ πρῶον, Quod est prætèr seu vltra, Quod superest. Demosth. πᾶν δισχίλιαι δραχμαὶ καὶ τὸ προσόν, Quódque integræ summæ superest. seu, Quod est vltra integram summam.
Προσονειδίζω, & Προσονειδίζομαι, t.2, c.1322, e
Προσονομαζω, t.2, c.1328, b. Προσονομασία, ib.
Προσόπομαι, t.2, c.1388, f. Προσορᾶν, Aspicio.
Προσοργίζομαι, t.2, c.1427, c. Προσορίζω, t.2, c.1474, h
Προσορμάω, ῶ, Cum impetu & hostiliter accedo vel aduenio. Xenoph. Παιδιαι, οἱ δὲ πολέμιοι προσωρμίσαν τὸ στῖφος, ὡς παυσόμενοι τοῦ διωγμοῦ ἐπὶ σφᾶς ἴδιον προσορμήσαντας.
Προσορμάω, t.1, c.1147, b. Προσορμίζομαι, ib. g
Προσορμίζω, ib. Προσόρμισις, ib. h
Πρόσορος, t.2, c.1466, e. Προσορχόομαι, t.2, c.1486, g
Προσουδίζω, t.2, c.1184, f. Προσουρέω, t.2, c.1498, e
Προσύδεος, t.2, c.1497, c. Πρόσυρος, t.2, c.1475, f
Προσοφείλω, t.2, c.1561, d. Προσόφλω, t.2, c.1563, a
Προσοχθή, t.1, c.1352, f. Προσοχθέω, t.1, c.1370, a
Προσοχθίζομαι, ib. f. Προσοχθίζω, ib. c
Προσόχθισμα, ib. f. Προσοχθισμός, ib.
Προσοψάομαι, t.2, c.1592, f. Προσόψημα, ib.
Πρόσοψις, t.2, c.1388, g. Προσπαίζειν, t.3, c.78, f

Προσπαίζω σοι, locor tecum, Plato De leg. Sic Synes. epist. 44, ἐκεῖνό τοι προσπαίζειν με νομίσῃς σαυτῷ, Nec me putes tecum iocari. vel etiam Tibi illudere. vt apud Plutarchũ De deo Socratis, oraculum dicitur προσπαίζειν τοῖς Ἕλλησιν, ὀλιγωροῦσι παιδείας, οὐ ἐρυθριῶντι τὴν ἀμαθίαν αὐτῶν. Faciebat enim eos, responsi de ara in Delo duplicanda sensum non capientes, ἀεὶ τὴν τοῦ βωμοῦ κατασκευὴν γελοῖα πάσχειν. Idem vtitur aduerbio thetico Προσπαιστέον, Symp. 7, problem. 7, de tibiarum cantu & aliis instrumentis musicis loquens, εἰ γὰρ ἄλλοτε, μάλιστα δήπου τοῦτο πάντων προσπαιστέον τοῖς τοιούτοις καὶ δευτέρους εἶναι παρὰ θεὸν τὴν ψυχήν.
Πρόσπαιος, idem ac πρόσφατος ac πυταίνιος, Recens. Nicander Ther. Εἰ δὲ σύ γε σκύλακας γαλεὴς ἢ μυτίσεσι λαιδρὴν Λ'ρβίστοις πρόσπαιον. Dicunt etiam ἐκ προσπαίτι, vt ἐξ αὐτοσχεδίου, pro Recens, vel Subitò, Repente: opponentes ipsi τὸ ἐκ πολλοῦ, Ex longo iam tempore. Aristot. Ethic. libro 9, cap. 5, εἰ μὲν φίλοις, μετὰ σπουδῆς· ἢ δ' εὔνοια, καὶ ἐκ προσπαίου. mox pro hoc ἐκ προσπαίτι vtitur ADVERBIO Προσπαίως, dicens nimirum, προσπαίως εὔνοι γίνονται καὶ ἐκπολαίως τέρποισι, Subitò, Repentino quodam animi motu.

Προσπαλάω, t.3, c.27, d. Προσπαλαβάλλομαι, t.1, c.694, h
Προσπαλαχέφω, t.1, c.875, d. INDE Προσπαλάχεαμμα, Quod iam scripris additum est: aliis Adscriptio.
Προσπαλαχαλέω, t.2, c.273, d. Προσπαλαμβάνω, t.1, c.579, a
Προσπαλάνη, ις, ib.
Προσπαλασσοῦαθαι, pro Vnà apparare, affertur ex Demosthene.
Προσπαρδεῖν, Oppedere: à themate προσπέρδειν, apud Aristoph.
Προσπαρέχω, Insuper præbeo: vel Insuper exhibeo.
Προσπασαλεύω, t.3, c.273, b. Προσπάσσω, t.3, c.60, b
Προσπάσχω, t.3, c.78, c. Προσπαπαλεύω, t.3, c.173, b
Πρόσπεινος, t.3, c.149, f. Προσπελάζω, t.3, c.191, b
Προσπελάσης, ib. Προσπελάω, ib.
Προσπέμπω, t.3, c.209, b. Προσπέρδω, t.3, c.243, h
Προσπεριβάλλομαι, t.1, c.696, e. Προσπεριβάλλω, ib. d
Προσπερίειδαι, Superesse: apud Demosth.
Προσπέρχομαι, Prius decedo, Præmorior. Ita vulg. lex. sed perperam pro προσαπέρχομαι.
Προσπεσεῖν, in Προσπίπω.
Προσπεφορέω, t.3, c.1623, e. Προσπεπύγνυμι, t.3, c.254, e
Προσπέφυκα, t.4, c.291, e. Προσπεφυκότως, t.4, c.292, b
Πρόσπημα, t.3, c.269, e. Προσπήγνυμι, ib. d
Προσπηγνύω, ib. Προσπιδάω, t.3, c.275, f
Προσπίωμαι, seu Προσπίομαι, idem quod προσπίνομαι.
Προσπιχώσομαι, t.3, c.285, f
Προσπίζω, Propugno, Adiuuo. v. l. perperam pro πρόσαω.
Προσπίλαμαι, Appellor, Admoueor & propinquus fio: προσπελάζομαι. Hom. Od. ν, Τῆμος δὴ νῆσῳ προσπέλασε πουποπόρος ναῦς.
Προσπιόνομαι, affertur pro Insto, Instanter posco.
Προσπιτύλλω, t.3, c.1362, a
Προσπελεωθεὶς, exponitur Adultus. Est à προσπελεόω, significante Ad perfectionem & consummationẽ perduco.
Προσέλκω, t.3, c.1007, b. Προσπεφτύομαι, t.3, c.1413, b
Προσερείδω, t.3, c.1021, f. Προσερείδος, ib.
Προσερείζομαι, t.3, c.1022, a Προσηθίδιος, t.3, c.1032, a
Προσηθίς, t.3, c.1031, h. Προσήκω, t.3, c.1458, e
Προσιβάζεται, Hesychio προπορεύεται, Præit vel Procedit.
Προσιβαί, άδος, ἡ, Vestigium impressum ab eo qui præiit, vel κοπαστὴς incisum. vt fit in imperuiis rupibus. Apud Suid. κατῴκει ἐν σπηλαίῳ προσιβάδας ἐπιτετμημένας ἔχοντα κῆπον τῶν πέτρων. Vbi tamen quidam pro cubili accipiendum putarunt.
Προσίδεμαι, t.3, c.1511, b. Προσίδημι, t.3, c.1510, e
Προσπλαίω, t.3, c.1542, b. Προσπιμάω, t.3, c.1578, d
Προσπιμμα, ib. e. Πρόσπιμον, ib. a
Προσομία, t.3, c.1046, e. Προσόμιον, ib.
Πρόσομος, ib. Προσπραγωδέω, t.3, c.1353, e
Προσπρέπω, t.3, c.1633, c. Προσπρέχω, t.3, c.1665, f
Προσπείθω, t.3, c.1341, c. Πρόσπειψις, t.3, c.1342, a
Προς Ὤπαιος, t.3, c.1634, a. Προς Ὤπαιός, ib. e
Πρὸς Ὤπης, t.3, c.1633, d. Πρὸς Ὤπον, t.3, c.1617, d
Πρὸς Ὤπος, t.3, c.1634, f. Πρὸς Ὤχος, t.3, c.1665, g
Προσπυχάνω, t.3, c.1448, f. Πρόσυλος, t.1, c.1809, b
Πρόστυπος, t.3, c.1692, d. Προστυπόω, t.3, c.1694, e
Πρόσυπθος, t.3, c.1117, f. Προσύφω, ib.
Προσπυχής, t.3, c.1449, a
Πρόστων, Suidæ πῆμα θεῶν τῆς τοῦ, Locus qui ante porticum est, Porticus vestibulum. Plato, ὃν τῷ προστῴῳ πεκαπτοῦσα. Idem, καθήμενον ἐν τῷ καταστικῷ προστῴῳ ὀθρόνῳ, Bud. Apud Hesych. verò legitur, Πρόστῳ, κοιτῶνι: forsan pro προστῴῳ.
Προσυβρίζω, t.3, c.1721, c
Προσυγγίνομαι, Ante congredior seu colloquor. Thuc. l. 8, p. 269, προξυγγενόμενοι τῷ ξυμπροεσταντων Χίων πρί.
Προσυλέγω, Antè colligo, Præcolligo.
Πρόσυλος, Materiæ adhærens. Apud theologos de eo dicitur qui rebus materialibus & concretis potius adhæret quàm abstractis. hoc est rebus caducis & mundanis, quem carnalem vocant. Sic Bud. πρόσυλος, (inquit) Materiæ adhærens affixúsque, hoc est, Non spiritualis. Vide & t. 3, c. 1740, h.
Προσυμμίσγοντες τὸ ὕδωρ, Antè commiscentes aquam seu confluentem facientes.
Προσυοικήσασα, Quæ antè cohabitauit & nupta fuit.
Προσυπόσημαι, Antè paciscor, Prius conuenio.

Προσρυεὶς, Qui affluxit. Sic Προσρυεῖν, Affluxisse, vel etiam Affluere: à them. προσρύω sive προσρέω.
Προσσαίνω, Abblandior: seu Abblandiendo delecto. Æschylus in Prometheo, εἰ τῶνδε προσσαίνει σ' τι, si quid horum tibi abblanditur atque arridet. Schol. exponit ἱλαρύνει.
Προσσημαίνω, t.3, c.774, f. Προσσημαντικός, ib. h
Προσσαλάρω, Palpito ad. Plut. Othone, de Tigellino, homine impurissimo, ἀπτῆ τε καὶ αἰσχίστῃ καὶ ἀρρητοτέρῳ ὀνειδίζοντι πόρναις καὶ ἀκολάστοις ἑκκλινοῦσαν, οἷς ἐπ' προσέκαιρε δ' ἐρεθιζόμενος αὐτῷ τὸ ἀκόλαστον δοκοῦσα θηρεύεσθαι.
Πρόσω, t.3, c.559, g. Πρόσπημα, t.3, c.1167, d
Προσκακικός, ib. e.
Πρόσημα, Hesychio κοιτῶν, Cubile: sed suspectum.
Προσκαύω, t.3, c.1308, d. Πρόσπαξις, t.3, c.1267, d
Προσπαρανόω, ῶ, Annecto, Alligo, Affigo: à Σαρκάνη sive σαρκάνη, quod est Vinculũ, Nexus, Laqueus. Lycophr. γόμφοις προσπεταραναρμόζω.
Προσάς, t.1, c.1790, c. Προσασία, t.1, c.1788, f
Προσπάσω, t.3, c.1266, f. Προσατέω, t.1, c.1790, c
Προσαπύω, ib. a. Προσαπέω, ib.
Προσαπέος, t.1, c.1789, b. Προσάτης, ib. d
Προσαπιός, t.1, c.1790, a. Προσάτης, t.1, c.1789, g
Προσπαπίω, t.3, c.1266, f. Προσαυρόω, t.1, c.1805, c
Προσήνιον, Tecti prominentia, Prominens tecti pars. Plutarch. Cæsare, μετὰ δὴ ἄλλων ὀν τῷ προσηνίῳ τῆς οἰκίας ἐκάθευδεν.
Προσηθὲς, Additus. & Προσηθῶαι, Additum esse. à προσήθημι, quod est Appono, Addo.
Προσηνίομαι, affertur pro Insto, Instanter posco.
Προσηχίζω, t.3, c.1362, a
Προσηλεωθεὶς, exponitur Adultus. Est à προσηλεόω, significante Ad perfectionem & consummationẽ perduco.
Προσέλκω, t.3, c.1007, b. Προσηρεπτύομαι, t.3, c.1413, b
Προσερείδω, t.3, c.1021, f. Προσερείδος, ib.
Προσερείζομαι, t.3, c.1022, a Προσηθίδιος, t.3, c.1032, a
Προσηθίς, t.3, c.1031, h. Προσήκω, t.3, c.1458, e
Προσιβάζεται, Hesychio προπορεύεται, Præit vel Procedit.
Προσιβαί, άδος, ἡ, Vestigium impressum ab eo qui præiit, vel κοπαστὴς incisum. vt fit in imperuiis rupibus. Apud Suid. κατῴκει ἐν σπηλαίῳ προσιβάδας ἐπιτετμημένας ἔχοντα κῆπον τῶν πέτρων. Vbi tamen quidam pro cubili accipiendum putarunt.
Προσίδεμαι, t.3, c.1511, b. Προσίδημι, t.3, c.1510, e
Προσπλαίω, t.3, c.1542, b. Προσπιμάω, t.3, c.1578, d
Προσπιμμα, ib. e. Πρόσπιμον, ib. a
Προσομία, t.3, c.1046, e. Προσόμιον, ib.
Πρόσομος, ib. Προσπραγωδέω, t.3, c.1353, e
Προσπρέπω, t.3, c.1633, c. Προσπρέχω, t.3, c.1665, f
Προσπείθω, t.3, c.1341, c. Πρόσπειψις, t.3, c.1342, a
Προς Ὤπαιος, t.3, c.1634, a. Προς Ὤπαιός, ib. e
Πρὸς Ὤπης, t.3, c.1633, d. Πρὸς Ὤπον, t.3, c.1617, d
Πρὸς Ὤπος, t.3, c.1634, f. Πρὸς Ὤχος, t.3, c.1665, g
Προσπυχάνω, t.3, c.1448, f. Πρόσυλος, t.1, c.1809, b
Πρόστυπος, t.3, c.1692, d. Προστυπόω, t.3, c.1694, e
Πρόσυπθος, t.3, c.1117, f. Προσύφω, ib.
Προσπυχής, t.3, c.1449, a
Πρόστων, Suidæ πῆμα θεῶν τῆς τοῦ, Locus qui ante porticum est, Porticus vestibulum. Plato, ὃν τῷ προστῴῳ πεκαπτοῦσα. Idem, καθήμενον ἐν τῷ καταστικῷ προστῴῳ ὀθρόνῳ, Bud. Apud Hesych. verò legitur, Πρόστῳ, κοιτῶν: forsan pro προστῴῳ.
Προσυβρίζω, t.3, c.1721, c
Προσυγγίνομαι, Ante congredior seu colloquor. Thuc. l. 8, p. 269, προξυγγενόμενοι τῷ ξυμπροεσταντων Χίων πρί.
Προσυλέγω, Antè colligo, Præcolligo.
Πρόσυλος, Materiæ adhærens. Apud theologos de eo dicitur qui rebus materialibus & concretis potius adhæret quàm abstractis. hoc est rebus caducis & mundanis, quem carnalem vocant. Sic Bud. πρόσυλος, (inquit) Materiæ adhærens affixúsque, hoc est, Non spiritualis. Vide & t. 3, c. 1740, h.
Προσυμμίσγοντες τὸ ὕδωρ, Antè commiscentes aquam seu confluentem facientes.
Προσυοικήσασα, Quæ antè cohabitauit & nupta fuit.
Προσυπόσημαι, Antè paciscor, Prius conuenio.

Προσυπακούω, Insuper subaudio. Exponitur & Obaudio. Inde aduerbiũ thet. προσυπακουστέον, Subaudiendum præterea.
Προσυπαντάω, ῶ, Venio in occursum, Obuiam eo.
Προσυπαρχεῖν, Insuper concedi seu dari, apud Demosth.
Προσυπεγράφω, Insuper subscribo: vel Vnà subscribo. Bud.
Προσυπυγιάδαι, Hesych. simpliciter exp. ὑπηρετῆσαι.
Προσυείζω, t.3, c.1137, c. Προσυφαίνω, t.3, c.1769, d
Προσφαίνω, t.4, c.4, g. Πρόσφαγμα, t.3, c.1159, e
Προσφάγω, t.4, c.4, g
Προσφαίνομαι, Appareo. VNDE Προσφανής, Apparens, Manifestus, Apertus. vt προσφανὲς δοῦ, Manifestum est, Liquet, apud Demosthenem. si tamen non προσφανὲς scribendum, sine ὀ. Hesych. προσφανὲς ex Theophrasti Metallico affert pro χρυσὸν συρρεᾶς: si modò & hoc mendo caret.
Προσφάσθαι, Hesychio προσεπεῖν, Alloquitur à φάσκω.
Πρόσφατος, t.4, c.71, g. Inde ADVERB. Προσφατως, Recens, Nupertimè, Nouissimè.
Προσφαίω, t.3, c.1159, c. Προσφερής, t.4, c.1203, a
Προσφέρω, t.4, c.1165, e. Προσφέρομαι, t.4, c.1173, b
Προσφδύγω, t.4, c.133, b. Πρόσφημι, t.4, c.64, g
Προσφέγγομαι, t.4, c.138, f. Προσφεγκτέα, t.1, c.43, f. ob.
Προσφεγκτέος, t.4, c.138, g. Προσφεγκτικός, ib. f
Πρόσφεγμα, ib. Πρόσφεγξις, ib.
Προσφειρομαι, t.4, c.143, d. Προσφονέω, t.4, c.151, g
Προσφιλεστάτως, t.4, c.154, b. Προσφιλής, t.4, c.153, f
Προσφιλοκαλῶ, t.2, c.389, g. Προσφιλοτεκνῶ, t.2, c.1012, g
Προσφιλοπονέω, t.3, c.1210, g
Προσφιλοσοφέω, ῶ, Philosophor ad, seu apud. Luc. Timone, ὀνειδίζομεν πολὺ διφθέρων ἐρχόμενοι πολὺ χλῶ, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικίλλῃ προσφιλοσοφῶν. Nisi malis Philosophans cum.
Προσφιλοπρεπέω, t.3, c.1435, a. Προσφιλεῖν, t.4, c.154, b
Προσφοεκέω, t.4, c.119, b. Πρόσφορος, ibid. g
Προσφόρως, ib. h
Προσφραγίζω, Antè insignio, vel obsigno.
Πρόσφυξις, t.3, c.190, g. Προσφυής, t.4, c.291, a
Προσφύω, t.4, c.291, g
Πρόσφυξ, t.4, c.133, c. & t.3, c.190, g. ob.
Προσφύομαι, t.4, c.291, c. Προσφυ, ib. g
Πρόσφυσις, t.4, c.292, b. Προσφύω, t.4, c.291, d
Προσφυώς, t.4, c.292, b. Προσφωνέω, t.4, c.308, f
Προσφώνημα, t.4, c.309, a. Προσφώνησις, ib. b
Προσχεμρηπέα, t.4, c.347, c. Προσχαίρω, ib.
Πρόσχερος, Ad manum situs: pro πρόσχειρος. Athen. lib. 4, ex Harmodio Lepreate, de Phigalensium epulo, πρόσχερα δι' ἑπάτου δύο κρέα, Ad manum sunt, seu Apposita sunt.
Πρόσχες, sive Πρόσχου, Attende: à προσέχω, seu προσέχω.
Προσχέω, t.4, c.477, g. Πρόσημα, t.1, c.1355, b
Προσημαπεσμός, t.1, c.1330, b. Προσχίζω, t.3, c.1198, g
Πρόσχισμα, ib.
Προσόδμος, Antè se habens seu tenens, Prætendens vel Obtendens. προσβαλόδμος, & quidem αἰπὺ ἀσπίδος, loco clypei. Apoll. Argo, Ἄρκτου προσόδμος σταθῆν δίρος. Refertur ad πρόσεχω.
Πρόσχορδος, t.4, c.565, d. Πρόσχορος, t.4, c.574, b
Προσχόω, t.4, c.486, a. Προσχόαμαι, t.4, c.617, f
Προσχηλίζω, Insuper indigeo. Item, Insuper peto, Insuper flagito. Ex Herodoto προσέχρησε cum genitiuo constructum affertur nõ modò pro Poposcit, sed etiam pro Delegit.
Πρόσχυσις, t.4, c.503, f. Προσχύω, ib.
Πρόσχωμα, t.4, c.486, b. Προσχώνυμα, ibid. a
Προς χωνύω, ibid.
Προσχωρέω, Concedo, t.4, c.677, e. Προσχωρέω, Attribuor, t.4, c.678, a. Προσχωρέω, Affenti, ibidem.
Προσχωρέω, Accommodo, ibid. b. Προσχωρέω, Proficio, ibid. c.
Προσχώρησις, ibid. c. Πρόσχωρος, t.4, c.665, c
Πρόσχωσις, t.4, c.486, b. & c.502, h. ob.
Προσψαίω, t.4, c.693, f. Προσψάδεμαι, t.4, c.716, a
Προσψηφίζομαι, t.4, c.733, b
Προσψιθυρίζω, q. d. Adsusurro: vel Adsibilo. in Epigr.
Πρόσω, t.3, c.559, g. Προσώδης, t.2, c.1196, c

Προσφδής, ib. Προσφδία, t.1, c.1118, f
Προσφδικός, ib. Προσφδίον, ib. g
Προσφδός, ib. e. Πρόσωνυν, t.3, c.560, f
Προσωθέω, t.4, c.770, f
Προσών, Qui adest. Item, Qui suppetit. à πρόειμι.
Προσωνυμασία, t.2, c.1328, c
Προσωνυμία, pro Appellatio, Cognomen, ex Plut. Pericle.
Πρόσωπα, t.2, c.1400, g. Προσωπεῖον, t.2, c.1404, h
Προσώπη, t.2, c.1402, b. Προσωπίδιον, t.2, c.1405, c
Προσωπικόν, t.2, c.1404, f. Προσώπιον, ib. h
Προσωπίον, propr. t.2, c.1405, d. Προσώπος, ib. e
Προσωπὶς, t.2, c.1397, h. & 1404, h. & 1405, c. d
Προσωπικὴς, proprium, t.2, c.1405, d.
Προσωπὶς, ib. e. Προσωποπλήσσω, t.2, c.1402, c
Προσωποπλήκτης, ib. Προσωποπληξία, ib.
Πρόσωπον, Facies, &c. t.2, c.1400, f. Πρόσωπον, Persona, &c. c.1401, d. Πρόσωπον, Larua, &c. ib. h. Πρόσωπον, propr. c.1405, d.
Προσωποποιία, t.2, c.1402, d. Προσωποποιὸς, ib.
Προσωποποιοῦ, ib. f. Πρόσωπος, ib. b
Προσωπουδία, t.2, c.1404, g. Προσώπτα, adverb. t.3, c.560, e
Προσώπτος, ib. Προσωπάτου, ib. d
Προσώπτρος, ib. e. Προσωπίρω, ib. d
Προσωφελέω, t.2, c.1566, b
Προταγὴ, afferur pro Nuper, Nouissimé. pro quo suprà προτάγμα. Item ex Euripide προταγὴ πλεῖον pro Ante acies.
Προταμίον, Recens: Hesychio πρὸ μικροῦ, Paulo anté. sed idem προταμίειον exp. etiam πυλαῖον, Vetus, Priscum, Quod longo antè tempore fuit.
Προτακτικὸν ῥῆθρον, t.3, c.1169, f
Πρότακτος, t.3, c.1267, f. Προτείμεω, t.3, c.1409, g
Πρότεξις, t.3, c.1167, f. Προτεριχάω, t.3, c.1252, b
Πρότασις, t.3, c.1293, d. & 1299, c. Προτάσσω, t.3, c.1267, e
Προτασικὸν πρόσωνυμον, t.3, c.1290, f
Προτείλω, t.3, c.1165, c. Προτίγισμα, t.3, c.1177, g
Προτείνω, t.3, c.1298, c. Προτεχίζω, t.3, c.1361, b
Προτίχισμα, ib. Προτελεύος, t.3, c.1374, h
Προτελευτάω, t.3, c.1389, h. Προτέλεια, t.3, c.1383, d
Προτιμόμισμα, t.3, c.1407, b. Προτιμάω, t.3, c.1403, g
Προτιμὴς, t.3, c.1299, h. Προτιθεύω, t.3, c.1410, g
Προτίνθης, ib. c. Προτιράος, t.3, c.563, f
Προτιραίτερος, ib. e. Προτιρόω, ib. g
Προτιρόω, ib. h. Πρότιρμα, t.3, c.564, d
Προτιχὴς, t.3, c.563, g. Πρότερον, adverb. ib. b
Πρότερος, t.3, c.562, d. Προτέρω, ib. d
Πρότερος, t.3, c.563, c. Προτέρωσε, t.3, c.562, e
Προτεταμένος, Qui protendit seu extendit & porrexit: à th. πρεσπίνω.
Προτέτυχμα, t.3, c.1449, b
Προτεχολογέω, Prius de arte differo: vel Prius artificiosè differo tradóve. Alexander Aphrod. in Topicōn Aristot. librū 8, ὡς πρὸ τοῦ πρώτου προτεχολογεῖται τινα χρήσιμα κατὰ τὴν παρεμβολὴν, οὕτως καὶ ἐν τῷ ὀγδόῳ δοκεῖ προτεχολογεῖσθαι τινα.
Προτεῖν, Proauia, Aui seu auiæ mater.
Προτὶ, t.3, c.572, c. Προτιάλλω, t.1, c.499, c
Προτιβάλλομαι, t.1, c.701, f
Προτιδέχομαι, Ionicè seu Doricè pro προσδέχομαι: itémque Προτιδεχόμενος pro προσδεχόμενος, Excipiens. Hesych.
Προτείδειν, ἰδὲ Ἡσύχιον. Sonat potius Aspicere: Doricè pro προσείδειν.
Προτιελέω, t.1, c.1116, g. AT Προτελεῖν, Lexico meo veteri est συλλαβεῖν, δεῖξαι, Prehendere, Persequi.
Προτίθεμαι, t.3, c.1509, d. Προτίθημι, t.3, c.1508, g
Προτιμᾶν, t.3, c.1508, e Προτιμάσσω, t.2, c.805, e
Προτιμάω, t.3, c.1508, d Προτιμήματα, t.3, c.1578, e
Προτιμήσις, t.3, c.1568, h. Προτιμητέος, t.2, c.1569, a
Πρότιμος, 3, c.1557, b. Προτιμυθέομαι, t.2, c.986, d
Προτιμωρέω, t.3, c.1577, f. Προποιόμαι, t.2, c.1700, c
Προτιθυσόμεθα, Doricè pro προσθυσόμεθα, Ampleclamur. Hesychio ἀσπαζόμεθα, Saluemus. Dicitur & ποιεῖν.
Πρότμησις, t.3, c.1403, g. Προτμῆς, t.3, c.1404, b
Προτμητὸς, ib. Προτμάω, t.3, c.1586, c
Προπαλμυζεῖσθαι, ib. d. Προτμὴ, t.3, c.1404, b

Πρότνια, t.3, c.1300, c
Προτονίζειν, ib. Vide & Ἀμφοδεῖν, vbi accipi videtur pro ἐλκύειν, Trahere.
Πρότονον, t.3, c.1300, d. Πρότονος, ib. a
Προτὸ, t.3, c.556, h. Προτρεπτικὸς, t.3 c.1632, f
Προτρέπω, t.3, c.1631, g. Προτρεχάω, t.3, c.1664, h
Προτρεβὲς, Hesychio ὀρμαῖς καὶ ὀξεῖς, Acres, Acuti.
Πρότρυπα, t.3, c.1610, b. Προτρυπάω, t.3, c.1632, h
Προτρυπὴ, t.3, c.1633, a. Προτρυπὴ, t.3, c.1632, g
Προτρυπὴς, t.3, c.1633, c. Πρότρυπος, ib. a
Πρότροπος οἶνος, t.4, c.502, a, obiter.
Προτρυγητὴρ, t.3, c.1678, b. Προτρυγητὴς, ib.
Προτρυγητὸς, ib. c. & 1679, a. Προτυγχάνω, t.3, c.1449, b
Πρότυπον, t.3, c.1692, d. Πρότυπος, ib.
Προτυπόω, t.3, c.1694, d
Προύβαινε, Procedebat: Attica synalœphe pro προέβαινε. sic Προύβαλλε, pro προεβάλλε, Proponebat. Προεβη, pro προέβη, Processit. Προύβησαν, pro προέβησαν, Processerunt vel Præcesserunt.
Προυκλεῖν, apud Hesych. προπηλακίζειν, ὑβρίζειν: pro quo apud Etymol. Προυσκλεῖν, & suprà Προσκλεῖν.
Προδίδοσαν, apud Thucydidē Attica synaliphe pro προεδίδοσαν, Prodiderunt. Sic Προύδοσαν, pro προέδοσαν, apud Demosthenem, itidem Prodiderunt. Προδώκε, pro προέδωκε, Prodidit. Προυθυμέετο, pro προεθυμεῖτο, Cupiebat. Προκαθῆτο, pro προεκαθῆτο, Residebat. Προλίγου, pro προ ὀλίγου, Paulo antè.
Προλαμβάνε, pro προελαμβάνε. Προυμαχοῦν, pro προεμάχοῦν, Propugnabant. Sic Προυκυδ ωνίζετο, pro προεκυδωνίζετο, Periclitabatur pro, Periculum adibat pro.
Προύκειτο, pro προέκειτο, Propositus erat. Προύθεντο, pro προέθεντο, Propositerant, vel Antè posuerant.
Προυθηκεν, pro προεθηκεν, Proposuit. Προυχαφε & Προυχαφη, pro προέχαφε & προεχαφη, ac similia.
Προυλέσι, Hesychius πτοῖς ὁπλίταις, pro quo mira φρυλέσι.
Προυνικοι, eidem sunt οἱ μισθοκομίζοντες τὰ ὦνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς. Baiuli: & οἱ μισθωτοὶ, Mercenarii. Ité δρομαῖς, ταχεῖς, ὀξεῖς, ἀνίκητοι, ῥεῦγοι, Cursores, Celeres, & Fugaces. Eodemodo Suidæ quoque προυνικος est δρομαῖος, ῥεῦγος, hoc in loco, φασὶ δὲ Ἑκατόνκρατη, εἴποτε μελλοιεν ἀφ' ὑπερβαλόντες πόνους καὶ προυνίκιες ὑπαντήσειν αὐτῷ τῇ παροδῷ. vt sit Homines turbulentos & huc illuc curritantes. Meminit Pollux quoque huius vocabuli, scribes προυνίκοις à nouæ comœdiæ scriptoribus vocatos fuisse οἱ μισθωτοί. Apud Eustathiū ex Ælio Dionysio Προύνικος, ὁ κομίζων μισθοῦ τινα ἀπὸ ἀγορᾶς: ab ὄνικος, quod est φέρω. Ea scriptura, & id etymon, non displicent. qui verò sine diphthongo in penultima scribunt, à ἴκω deriuare velle videntur, ideóque exponunt τὰ χεῖρ ῥεῦγοι, vt cursores qui celeritate vincere & præuenire æmulos cupiunt. Ab Etymologo & Lex. meo vet. afferur & aliud etymon. Πρόνικος (inquiunt) significat & τὸν ὑβριστὴν, & τὸν ἱστάμενον ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ φέροντα τὰ ὦνια καὶ λαμβάνοντα ὑπὲρ τούτων μισθόν. Et quando quidem τὸν ὑβριστὴν significat, est ex præp. προὸ & nomine νεῖκος, pleonasmo τοῦ ν in altera autem significatione, ex præpositione προὸ & Bœotico verbo ὀνέικω, facta nimirum κράσει τοῦ ο ὀ ἐ in diphthongum ου.
Προυὴν, ης, ἡ, Prunus: arbor gummosam lacrymam fundens, vt cerasus, teste Theophr. Hist. pl. lib. 9, c. 1. Dicitur & κακκυμηλέα.
Προυνέπω, Attica synaliphe pro προεννέπω, Prædico seu Edico, Denuntio, apud Eurip.
Προυὼς, Hesychius βουνοὺς, Colles, Monticulos.
Προυσύστερος, apud Suid. προεσυστερος: sed haud scio ἀμφ non mendosè pro προϋστερος, de quo suprà.
Προυξενὴς, Hesychio ξενίζεις: quod & προξενὴς, rectius.
Προὔπαρξις, t.1, c.557, c. Προὔπαρχὴ, ib.
Προὔπαρχω, ib. a
Πρὺπεμπε, Deducebat, Attica synaliphe pro προέπεμπε. Sic προὔπεμψαν pro προέπεμψαν, Deduxerunt.
Προὔπαρχόμαι, t.1, c.1237, c. Προὔπαρχασα, ib.
Πρὺπτε, Propinauit: Attica synaliphe pro προέπτε. Itémque προὔπτε pro προέπτε, Propinabat.
Προυσιχρόομαι, t.1, c.1363, h. Προὔπεβάλλω, t.1, c.707, e
Προὔποκειμαι, t.2, c.172, c. Προὔπολαμβάνω, t.2, c.582, h

Προὔπόκεισαι, t.1, c.1801, d
Προὔποκρίνομαι, siue Προὔποκρινόμενος, Prius substerno. vnde participium, præt. pass. προὔποκρινόμενος.
Προὔπεσφα, t.3, c.1117, g. Προὔπεσθημι, t.3, c.1524, a
Προὔπόμπος, t.2, c.1382, c. Πρόεγλαίτερον, t.1, c.1218, a
Πρόῤῥυν, t.1, c.1227, h. Προυσελεῖν, in Προσελεῖν.
Πρυσπτεῖν, Attica synaliphe pro προεσπτεῖν: à προίσταμαι. sic Πρυσπτεύουσαν, pro προεπτεύουσαν, à προπτεύω. Πρύσραπε, pro προέτραπε, Hortatus est à προτρέπω. Πρύφαινε, pro προέφαινε, Præmonstrabat: à προφαίνω. Πρυφαίνετο, pro προεφαίνετο, Apparebat, Extabat: ab eodem. Πρυφασσαντο, pro προεφασίσαντο, Prætenderunt: à προφασίζω. Πρυφειλει, pro προοφείλει, Prædebet: à προοφείλω, apud Eurip. Πρύφειλε, pro προὔφειλε, Prædebebat: ab eodem, apud Aristoph. Πρυφερον, pro προὔφερον, Præferebam: à προφέρω & similia.
Πρυφίλως, t.2, c.1561, d. Προὔφεπικὰς, t.2, c.172, f
Προυφίστημι, t.1, c.1801, b. Πρύφυ, t.4, c.292, d
Πρυχάνω, Attica synaliphe apud Aristoph. pro προεχάνω, Prætendebam, à προέχω. Sic Πρύχω, pro προέχω & Πρύχων, pro προέχων, Extans, Eminens, Excellens. Et Προύχωσε, pro προέχωσε, à προεχόνυμι.
Προφαγεῖν, Præconedere, in cibo præsumere, Ante alia edere. Athenæus, προφαγεῖν ὄψον οἰκεῖον πρὸν φαγεῖν πόγωνον. πῶς δὲ οἱ προφαγόντες μηδὲν πίομεν.
Προφανὸς, t.1, c.31, g. Προφανὴς, t.4, c.32, c
Προφαστος, ib. b. Προφανὴς, ib. d
Προφασίζομαι, in sequ. φάσις.
Προφάσις, εως, ἡ, Causa, Occasio: & ea quidem manifesta (seu aperta) & vera. vt Galen. apud Hippocr. pluribus locis annotat. προφάσεις ab eo vocari πρὸ αἰτίας, cásque vt plurimùm φανεραὶ καὶ ἀληθεῖς. velut in lib. De victu in morbis acut. διὰ ὑγιαίνοντα πάνυ ξυμβεῖν αὐτῷ προφάσιος ἢ ἄλλης αἰτίας ἰσχυρᾶς. Epidem. 1, ὡς ἀφ' τοῦ ἔξω ἄνωθεν προφάσεων. Libro De fract. δῆλον τοῦτο τοῦ προφάσιος. Et rursum, ὅτι τῶνδε τῶν προφάσεων. Pro quo Galenus dicit ὅτι τοῦτας τὰς προφάσεις, has ob causas: itidem in Comment. in Epidem. lib. 3 scribens, ὁνίοις μὲν αὐτὸν γίνεσθαι λέγων ὅτι μικρᾶς ἀφορμῆς, αἷς προφάσεις ὠνόμασεν. Sic Thucyd. & Philo, ἀπὸ οὐδεμιᾶς προφάσεως, Nulla de causa. Atque adeò frequens est hanc vocabuli in ista significatione vsus apud Thucydidem. vt lib. 1, cap. 9, τὸν ἀληθεστάτην μὲν προφάσιν, ἀφανεστάτην δὲ λέγω. mox enim dicit, αἱ δ' ἐς τὸ φανερὸν λεγόμενοι αἰτίαι. Sic libro 3, προφάσεις τὰ δικαιότατα μὴ ἀφορμὴ ὑπαρχεῖ τῆς ἀποστάσεως. Et libro 1, καὶ ὅτι μεγάλη καὶ ὅτι βεβαιοτάτη ὁμολογουμένη προφάσει μὴ εἴξοντες, neq; magna neque leui partem de causa cessuri. Similiter Aristoph. Vespis, πάνυ πρόφασιν ἔχω; Et aliquanto pòst, Οὐδὲ πάνυ ἔχω πρόφασιν ἀπὸ λόγου ἄστρατηλον, neque causam vllam habes. ‖ Vt plurimùm verò pro ficta causa accipitur: (vt Galenus quoque testatur ἐν τῇ σωνθείᾳ solere προφάσεις dici παρὰ φαύλοις αἰτίαι) vel saltem pro causa speciosa qua aliquis factum suum excusare conatur. Latini Prætextum dicunt & Colorem: item & Speciem & Orientum, necnon Velamen seu Velamentū. quod nimirum facto alicui obtenditur seu prætenditur aut prætextur. Demosth. in Midiam, πολλὰ δὲ πρόφασις, τίς οὐδεὶς ἀνθρώπων καὶ μικρὰ σκῆψιν φαίνεται ἀφ' ὧν πεποιημένων αὐτῷ, Aristot. Polit. 5 ἔστι προφάσεως χάριν ὀνομαζόμενα πολιτείας συνίστασθαι πρὸς τὸν δῆμον. Sic Xenophon. Cædiæ 2, οὐκ οἰκεῖαι προφάσεις μεταποιεῖται. Et aliquanto pòst, ἡδέμια σοι προφάσει δοκεῖ οὐκ οὖν παρεκτέον σοι πολὺ γέλωτα. Item aliquis dicitur πρόφασιν ζητεῖν, δυσκολαίνειν, necnon ἔχειν, εἰπεῖν & προφασίζειν. Demosth. Pro corona, προφάσει ζητεῖν δ' αὐτὰ ἅπαντα προσποιοῦμεθα τὰ συμφέροντα. Idem in oratione ad Epist. Philippi, αἰτίας οὐκ οὔσας πλασάμενος καὶ προφάσεις ἀδίκους ὀβελοῦν. Idem in Midiam, ὁ τοῦ θεοῦ δεῖται τὰ σεξαστὰ ἔχε προφάσεις, μέθην, ἔρωτα, γνώμην. Et rursum, πάνυ ἔστι εἰπεῖν προφάσιν δικαίαν ἢ καλὴν; Æschin. πρὸς τὰς κοινὰς προφάσεις αἷς οὔπω προφασιοῦνται. Itidem dicitur προφάσιν ποιεῖσθαι, προφάσιν ποιεῖν, προφάσιν χρῆσθαι. Herodot. προφάσιν ποιεόμενοι Παυσανίαν ἐβάλλον, vt excendentes seu prætexentes interfectum Pausaniam. Idem Herodian. libro 3, προφάσιν ποιούμενος τὴν Βαρσιόου πρὸς Νίκερ φιλίαν. Et lib. 4. προφάσιν ποιούμενος πρὸς τὴν πόλιν ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ κατασκεῖσαν πόλιν. Demosth. Pro corona, καὶ τὴν προφάσιν ταύτην κατεχρῶ καὶ φαύλοις. Aliquanto pòst dicit, προφάσεις αὐτὰ δὲ ἀληθῶν φαύλοις μεταθεῖναι τοῖς πεφασμένοις. Vbi nota etiam epitheta: dici nimirū & ἀληθῆ προφάσιν & φαύλη, vt suprà & δικαίαν & ἄδικον, Eodemque modo apud Herodianum legimus libro 5, κομψὸν δὴ κομψὸν καὶ προφάσιν δικαίαν νομίζοντες τὸν Ἀντωνίου μετὰ τὴν καὶ πλὴν μνήσεις. Et libro 4, προφάσιν αὐτῷ δὲ ἄρον ὑπὸ χρόνου, speciosum prætextū. Sed plerunque vocabulum ante fuit, pro causa speciosa & fictitia dicitur sine adiectione. Quomodo & ὅτῃ προφάσει ac προφάσει dicunt pro Sub specie, Sub prætextu. Herodian. libro 7, ὅτῃ προφάσει τῆς πρὸς τοὺς σρατιώτας συνοχῆς χρωμένας. Thucydides lib. 3, ἐπιμελεῖν τῆς οἰκείας τινὸς προφάσεως. Itidē προφάσει dicūt pro ὑπὸ προφάσει, Sub prætextu, Sub specie, seu in speciem. Thucyd. lib. 3, p. 119. προφάσει ὅτῃ ἀχαριστίας καὶ φρονήσεως ξυνελόντες ἐξέφευγον. Et l. 6 p. 208 προφάσει ὅτῃ μὴ, Λίγεσθαι ξυμμαχίας, τὸ δὲ ἀληθὲς, Σικελίας δῄωσιν. Vbi nota προφάσει apertè vocari φαύλη siue πεπλασμένη αἰτία. Demosthenes etiam sic vtitur ac causa tuo illo προφάσει: Pro corona, ἐξαπατᾶν τοῦτο τὸ τῆς, πρόφασιν μὴ ὡς τὸν ὅσον τῶν πεπραγμένων ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ εἰς Λῆμνον, βοηθήσοντα ἢ Σαμβελανοῖς. Sic ante hos Homerus Iliad. 7, ἐπὶ ἢ ἐναντίον ἀνῶμεν Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὖθι κύδος ἔκεσθον. Ad quem locum Plutarchus ait in lib. De laude propria, quum dixit μὴ δοκῶμεν Πάτροκλον πρόφασιν, σφᾶς δ' αὖτις δ' ἐκείνου ἐπαινεῖν, ne vituperamur in speciem laudate Patroclum, reuera autē nosmetipsos per illum. Sic Euripid. πεῖσθαι σοῦ δοῦρ' ἀποστέλλειν, Ἀχιλλεῖ πρόφασιν ὡς γαμηθείσῃ. ‖ Exponitur πρόφασις non modò Causa, Prætextus, sed etiā Occasio, Ansa, ἀφορμὴ, vt suprà etiam dixi. Eo modo accipi potest in superiorum quoque locorum nonnullis, præcipuè verò in his quos subiungam. Aristot. Rhetor. lib. 1, Προφάσεως δέονται μόνον ἢ πυνθάνεσθαι: ex communi prouerbio, ad quod Menander etiam respexit hoc senario, Μικρὰ προφάσεις δεῖ τὸ σφῆξαι κακῶς, ad malè faciendum parua sufficit occasio. Sic Eurip. Iphig. Aul. Ἐπεὶ βραχείας προφάσεως ἔδει μόνον. Itidē aliquis πρόφασιν ζητεῖν, πορίζεται, λαμβάνει, vt Demosth. Pro corona, πρόφασιν ζητεῖν δι' ἃς ἅπαντα προνοούμεθα τὰ συμφέροντα. Plato in Epist. πρόφασιν πορίζεσθαι, Occasionem excogitare. Demosth. προφάσεις δυλόρυις εἰλήφασιν. Synes. epist. 7, παμπόνηρος ἄνθρωπος προφάσεσι εἰλημμένος, arrepta occasione. Et Herodian. libro 2, ζωντὸς τῆς προφάσεως λαβόμενος, hac arrepta occasione. Et lib. 5, προφάσεως τινὸς ὀλίγης λαβέσθαι δύχηνται εἰς τὸ ὑποσκελίζεσθαι τὸν λυπεῖν, leuissimam quanque eum tollendi è medio occasionē captabant. Ac sicut aliquis πρόφασιν λαμβάνει, ita aliquis πρόφασιν παρέχει, δίδωσι, ἐνδίδωσι, ἀφορμὴν δίδωσι. Synes. ep. 86, τῆς, ἀφορμὴν οὐ ῥᾴδιον παρέχουσαν πρόφασιν, primæ congressionis & aditus ad præbituram occasionem. Herodian. lib. 5, μικρὰ καὶ ὄμπλη πρόφασιν ἔχοντας εἰς ἀβέβαιον τῆς τύχης παρεχούσης. Sic Demosth. dicit, πρόφασιν δίδωσι τῆς ζητῆν, Aut iam quærendi præbet. Idem Pro cor. τί ὁ πρόφασις τοῦτο ἐνδοῖς; Et rursum, ὁ δὲ τὰς ἀφορμὰς τοῦτο καὶ τὰς προφάσεις ἀφαιρεῖσθαι ἀπὸ τοῦ τοῦ. Præterea ficta aliquis πρόφασιν ποιεῖται & λαμβάνει ita etiam ἔχει, & ἔχεται. Aristot. Rhet. 1, πρὸς οἷς ἔχουσι πρόφασιν, in quos occasionem aliquam nacti sunt. (et etiam In quos prætextum aliquem habent) Plut. Galba τὰ μὴ πρόφασιν, προφάσεις ἔχει τὰ Νέρωνος ἐγκλήματα. Superioribus occasionem dederunt Neronis crimina. (vel etiā, Superioribus prætexuntur Neronis crimina) Xen. Pædiæ 3, ἔχει μὴν προφάσεις τὰ ἡμέτερα ἁμαρτήματα, ὥστε ἀπιστεῖν ὑμῖν, delicta nostra occasionem vobis præbuerunt diffidendi nobis. At πρόφασιν χρῆσθαι, apud Demosth. legitur. Sic etiam aliquis aliquid πρόφασιν ποιεῖ, ex quo occasionem arripit. Plato epist. 7, πρόφασιν τῆς πρὸς ἐμὲ διαφορᾶς ποιούμενος, occasionem arripiens simultatis mecum gerendæ. Corpus verò πρόφασιν ἔχειν dicitur quod ægrum est & causarium: vt quidam medici loquuntur. Isocr. in Ep. ἐν δὲ τὸ σῶμα πόνον οὐκ ἄκριτος ὁ μὲν ἔχει πρόφασιν, ὡὐ νομίζεν ἐμπόδιον αὐτὸν πρὸς τὴν πολιτείαν.

Deriu. inde VERB. Προφασίζομαι, significans προφάσεις λέγω, Προφάσεις ποιοῦμαι, Prætexo causas, Causificor, Causor: seu Tergiuerior causando & præ-

texendo aliquid. Thucyd.lib.6,pag.206, οὐκ ἔφη χρῆσθαι προφασίζεσθαι, ἀλλὰ δρᾶν μέλλειν. Construitur & cũ accusatiuo, & tunc redditur Caufor, Prætexo, Prætendo, Causæ loco affero. Demosth. Pro cor. ἃ νῦν ἔστι λέγειν προφασίζεται οὐκ ἀληθῆ. Herodian.lib.1, Θεωπόμπου προφασιζομένου τὴν μετοικίαν. Xenoph. ἢ πότε μοι οὔτ' ἀρετὴν προφασίζεται, οὔτε βιάδην ἐπιτήδευσεν. Sic Syn.epist.93, πρὸς ἐμὲ δὲν ἕτερον προφασίζεται. Dicunt etiam προφάσεις προφασίζεσθαι, pro προφάσεις λέγειν seu ποιεῖσθαι. Demosth. Pro cor. πρὸς τοὺς κοινοὺς προφάσεις αὐ οὕτοι προφασιοῦνται. Greg.in orat.De baptism. τὸ καὶ τὸ σκηπτῆν, καὶ προφασίζειν προφάσεις ὑπὲρ ἁμαρτίας. Cum infinitiuo etiã construitur. vt apud Demosth. ἀῤῥωστεῖν προφασίζεται, Valetudinem caufatur. seu Excusat. Dicitur etiam προφασίζεσθαι ὑπὲρ τινος, pro Excusare aliquid. Isocr. Paneg. de sophistarum exordiis in dicendo, προφασιζομένους ὑπὲρ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι, καὶ λέγοντας ὡς μόλις ἂν ὑπομείνοιεν ζῆν, εἰ τοῖς μὴ ὡς ἀξίοις ἐξ ἀπορίας τῶν μαθόντων λόγοις τὴν ἐρημίαν ἐξαρεῖν. In passi. etiam signif. vsurpatum reperitur. Thuc. lib.8, p.273, αἰσχυνόμενοι τὸ πρῶτον τὴν δυναστείαν τῶν ἀνθρώπων ὅτι τῆς Σάμου προφασθέν, ἀπολυόμενοι τῆς αἰτίας, αὐτὸ πλεῦσαν. id est Simulatum, Confictum. INDE Προφασιστικός, οῦ, ὁ, Excusatorius, Quem prætendere seu quo nos excusare possumus aut solemus. vt προφασιστικὸς λόγος, Verbũ quod facto alicui prætendimus. Deuteronomii cap.22, ἐὰν λάβῃ τις γυναῖκα καὶ συνοικήσῃ αὐτῇ, καὶ μισήσῃ αὐτὴν, καὶ θῆται αὐτῇ προφασιστικοὺς λόγους, causando nimirum eam non fuisse virginem quum duceret.

Πρόφασα, Hefychio est φόβημα, & φαντασία: pro quo infrà Πρόφεσσα.

Προφερέσαπτος, t.4,c.115,h. Προφερέστερος, ib.
Προφερής, ib.g. Προφέρομαι, ib.f
Προφέρω, t.4,c.114,h. Προφεύγω, t.4,c.133,d
Πρόφημι, t.4,c.63,a. Προφητεία, t.4,c.64,f
Προφητεύω, ib.b. Προφήτης, t.4,c.63,a
Προφητίζω, t.4,c.64,g. Προφητικός, ib.b
Προφῆτις, t.4,c.63,a
Προφητοφῶντες, affertur pro Prophetarum præcursores: sed ἁμαρτύρως.
Προφθάνω, t.4,c.135,f. Προφθείνω, ib.
Προφθίμβρος, Præmortuus, seu Antè mortuus. In Epigr.
Προφοιβάζω, t.4,c.178,d. Προφορά, t.4,c.116,c
Πρόφορέομαι, ib.e. Προφορικός, ib.d
Πρόφορος, ib. Προφόωσδε, t.4,c.40,h
Πρὸ φόωσδε, ib.g. Προφρασμα, t.4,c.192,f
Προφρίζομαι, t.4,c.71,c. Προφρασσα, t.4,c.201,h
Προφρόασα, t.4,c.192,f. Προφρόαθω, ib.
Προφρονέως, t.4,c.201,h. Πρόφρων, ib.g
Προφυλακή, t.4,c.241,b. Προφυλακίς, ib.d
Προφυλακτικός, ib.e. Προφύλαξ, ib.b
Προφυλάσσω, t.4,c.240,h. Προφυλάττω, ib.
Προφύσα, in metallis dicuntur τὰ σκέπης χάριν ὑπὲρ ὀν τῆς φύσης αὐλῶν πθεῖσμα, Præmunimina quibus follium fistulæ teguntur. Autor Hesych.
Πρόφυσις, t.4,c.292,d. Προφυτεύω, t.4,c.298,f
Προφύω, t.4,c.292,d
Προφώγνυμι, Antè seu prius torreo. vnde aor.1 pass. προφωχθείς.
Προφωνέω, t.4,c.309,b
Προχαίζοιο, Hesych. προβαίνοις: necnon αὐαποδίζοις.
Προχάνη, eidem est σκῆψις, πρόφασις, καλύπτρη. Ab Eust. quoque exponitur προφασις, deriuanti à προχαίνειν significante idem quod προφασκειν seu προφασίζεσθαι.
Προχαίρεσμα, t.4,c.397,f. Προχαρίζω, ib.e
Προχαρίζομαι, t.4,c.362,e. Προχαρισία, ib.f
Προχαρίσμα, ib.e. Προχειλής, t.4,c.408,b
Προχειλίδιον, ib. Πρόχειλον, ib.
Πρόχειλος, ib. Προχειμαίζω, t.4,c.490,e
Προχείμασις, ib. Προχειρίζομαι, t.4,c.443,d
Προχειρίζω, ib.g. Πρόχειρον, t.4,c.442,h
Πρόχειρος, ib.e. Προχειροτονέω, t.4,c.429,f
Προχειροτονίζω, ib.h. Προχέρως, t.4,c.443,c
Πρόχυμα, Profusio: vel Idipsum quod profunditur.
Προχύνω, t.4,c.476,g. Προχέω, ib.

Πρόχθες, Ante hesternum diem, Nudiustertius.
Προχθήσσω, apud Hesych. πᾶς εἰς τὸν θάλασσαν προχύσεται: sed suspectum.
Πρόχυν, t.1,c.1893,g. Προχόη, t.4,c.477,c
Προχοή, ib.d. Προχοΐδιον, ib.c
Προχοΐς, ib. Πρόχοον, t.4,c.435,c
Πρόχοος, siue Πρόχους, t.4,c.477,a
Προχόω, t.4,c.485,h. Προχρίω, t.4,c.627,a
Πρόχυμα, t.4,c.501,h. Πρόχυσις, t.4,c.502,c
Προχυτάω, t.4,c.503,f. Προχύτη ἡσσος, ib.e
Προχύτης, t.4,c.502,h. Πρόχυτης, ib.
Προχύω, ib.
Προχῶαι, Poll.lib.1, οἱ γλουτοὶ (inquit) vocantur & κοχῶαι & πύγαι: necnon προχῶαι apud Archippum comicũ. Id est Clunes, Nates.
Προχώνυμι, t.4,c.485,h. Προχωνύω, ib.
Προχωρέω, t.4,c.678,c. Προχώσημα, t.4,c.679,g
Πρόχωσις, t.4,c.502,h, Προψυχω, t.4,c.744,d
Προωδικός, t.1,c.118,a. Vide & in Ἐπῳδικός.
Προωδοποιημβρίος, t.2,c.1162,g
Προώδων, Hesychio ὀξέων τοῖς ὀδόντας, Cui prominent dẽtes, seu Qui habet dentes prominentes.
Προωθέω, t.4,c.770,e. Προώλης, t.1,c.1278,c
Προωμοσία, t.2,c.1299,c. Προώνυμος, t.2,c.1334,g
Προώρα, Hesych. τὰ πρῶτα κλήματα.
Προώρεος, t.4,c.791,g. Πρόωρος, ib.b
Πρόωσις, t.4,c.770,e. Προωστικός, ib.f
Προωχθυμβρίος, t.2,c.1574,b. Πρύανος, Hesychio est νέος.
Πρυλέες, eodem teste quibusdam sunt πεζομαχοι, Propugnatores: quibusdam πολλοὶ λαοί, Populi multitudo in vnum congregata: aliis πεζοὶ ὁπλῖται ἀθρόοι, Pedites conferti. Quæ posterior expositio receptior est. vnde mox idem lexicogr. πρυλέας exp. πεζοὺς ὁπλίτας, pedites: vepote πορείᾳ χρησαμένους, tracto nomine ἀπὸ τῆς πορείας. quomodo Eust. quoq; πρῶτα τὸ πρᾶν dictos tradit quasi πρυλέας. Sunt qui Gorcyniorum dialecto ita nominari τοὺς πεζοὺς ὁπλίτας dicant. Vtitur autem eo vocabulo Hom. ll.ε, κωμεῖλω πυγεαφάλληρον Χουσείλω, ἑκατὸν πόλεων πρυλέεσσ' ἀραρῶσι. Et ll.λ, Αὐτὰρ ὁ πρυλέες σὺν τόξοισι θαρσηχθέντες Τρῶσσιν. Dicitur pro eodem ET Πρύλις, teste eodem Hesych. & Eust. Sed ille πρύλιν exp. non ὁπλίτην solùm, verùm etiã πυῤῥίχιον, Pyrrhichã. quæ est Saltatio armata, hoc est quam pedites armati saltant: vt apud Callim. hymno in Iouem, Οὖλα δ' Κούρητες σε πέριν πρύλιν ὠρχήσαντο. AT Πρυλβύσεις, Hesychius dici scribit ὅτι τῆς ὀπισθοφυλακῆς ὑπὲρ τελευτησάντων ἀθροὰ τὰ ἱερεῖα.
Πρύμα, t.3,c.575,c. Πρυμναῖος, ib.c
Πρύμνη, Ionice pro πρύμνα dicitur: de quo t.3,c.575,c
Πρύμνηθεν, ib.g. Πρυμνήσα, t.3,c.132,g.ob.
Πρυμνήσιος, t.3,c.575,e. Πρυμνήτης, ib.f
Πρυμνηπόδης, ib.g. Πρυμνοθεν, ib.
Πρύμνον, ib.b. Πρυμνὸς, ib.a
Πρυμνώρεια, ib.b. Πρυτανεία, t.3,c.577,b
Πρυτανεῖον, ib.e. Πρυτανεύς, ib.b
Πρυτανεύω, t.3,c.576,e. Πρυτανεύη, t.3,c.578,a
Πρυτανήϊον, ib. Πρυτανικός, t.3,c.576,d
Πρύτανις, t.3,c.575,g. Πρύτανις, propr. t.3,c.576,d
Πρῷ, siue Πρῴ, pro πρωΐ, t.3,c.579,c
Πρῷ, vnde πρῴθω, t.1,c.548,g. Πρῳζόν, t.3,c.579,g
Πρῷζος, ib.f. Προίλιω, ib.g
Πρωΐθεος, t.1,c.1446,e. Πρώϊθεος, ib.
Πρωθύστερον, t.2,c.640,b. Πρωθύστερος, t.3,c.1761,f
Πρωΐ, t.3,c.578,a. Πρῶϊ, ib.c
Πρωία, Iub. ὤρα, ib. Πρωϊαίπατα, adverb. ib.d & g
Πρωϊαίπατος, ib.g. Πρωϊαίπτερον, adverb. &c. ib.d & f
Πρωϊαίπτερος, ib.f. Πρωϊαυθὴς, t.1,c.444,g
Πρωϊβλαστάω, t.1,c.746,e. Πρωϊβλαστὴς, ib.d
Πρωϊβλαστία, ib. Πρωϊβλαστος, ib.
Πρωϊζά, adverb. t.3,c.579,f. Πρωϊζὸν, adverb. ib.
Πρωϊζὺς, ib. Πρωΐθεν, ib.c
Πρωϊκαρπάω, t.2,c.80,a. Πρωϊκαψία, ib.
Πρωϊκαρπος, t.2,c.79,h. Πρωϊμος, t.3,c.578,h
Πρωϊνὸς, t.3,c.579,c. Πρωϊνὰς, ib.
Πρῴϊον, τὸ, subst. t.3,c.578,d. Πρωϊος, ib.c
Πρωϊτὴς, ib.h. Πρωϊτοπορέω, t.3,c.934,a
Πρωϊτοπος, ib.

Πρωκτὸς, οῦ, ὁ, Anus, Podex, Nates. VNDE Πρωκτηρεῖν, Nates inspicere, & quidem propriè adulterorum dum δορύλλονται ῥαφάνῳ καὶ πίλλονται. Solebat enim olim adulteris qui mulctæ persoluendæ non essent, raphano podex traiici & velli seu depilari. Aristoph. Equit. Οὐκοῦν σε δῆτα τοῦτο δεῖνόν ἐστι προσωφκτῆν, Παῦσαί τε τοὺς κινουμβρίους. Vbi schol. exponit φωκτεῖ ὀπτηρεῖν ὑπὸ παριδιορδίων, Catamithorũ nates inspicere. Compos. Εὐρύωφκτος, Λακκόωφκτος, & similia, habes sua serie singula.
Πρωλυθίαν, Hesychio παρειμβρίοι, ὀφθαλμυμβρίοι: afferenti & Πρωλυθίον pro ὀπισθοφρὴς ὅτι τὸ σῶμα. vt vocabulis his significetur Exolutus, Pronus in os seu Præceps.
Πρών, Locus accluus, Collis: item Vertex seu Cacumen montis. Hom. Iliad. ρ, Αἰεὶ τ' ἰαχέτω ὥς τε φρὴν ἰαχέει ὕδωρ Τλήας πεδίου δῆμ' φερόμενον πετυκνοῦ. Dicitur ET Πρῶων. vnde plur. πρῶονες, Iliad. θ & τ, Ἐκτ' ἔφανον πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρῶονες ἄκροι Καὶ νάπαι, Summa cacumina. vt Hesych. quoque exp. ὀρῶν ὀξόκορα, ὀκνεβυκάτες ὀρέων πόποι. Suprà πρηών.
Πρωὼ, ωνὸς, Gutta, Stillicidium: καταῤῥοὴ, σταλαγμὸς, Hesychio: exponenti & ψεκάς. Propriè de roris gutta dici traditur, ἀπὸ τῆς πρωΐ πίπτουσα. Theocr. Idyll. 4, πρῶκας σπίζεται ὡς τὰ ὁ πέπλος.
Πρώνες, in Πρών.
Πρῶος, pro πρωΐος, t.3,c.579,e. Πρόεσα, t.3,c.580,a
Πρωεσίλεω, t.3,c.581,c. Πρώεσθεν, ib.
Πρωεστεύω, ib.c. Πρωεστὴς, ib.b
Πρωεσός, ib.c. Πρωρέω, ib.d
Πρῶτα, τὰ, subst. t.3,c.565,g. Πρῶτα, adverb. &c. t.3,c.567,a
Πρωτογονιτέω, t.1,c.104,c. Πρωτογονιτὴς, ib.a
Πρωτόκλης, ex Maccab. lib.1,c.10, affertur pro Militiæ princeps. Forsan dicitur de præfecto ὑπὸ πρωτοπαθῶν.
Πρωτεῖον, t.3,c.568,b, Πρωτεύω, t.3,c.567,f
Πρωτόπους, Qui primus arauit vel arat. Hesiod. Erg. Οὐδὲ κ' ἀβαρότης πρωτοπόνου ἰσοφαρίζει.
Πρώπαι. adverb. t.3,c.568,c. Πρώπεσ, ib.
Πρωπέλαος, Hesychio πρωτόπλους, Primùm mare expertus.
Πρωπεβαθρέω, t.1,c.639,d. Πρωπέβαθρος, ib.c
Πρωπεβολέω, t.1,c.668,h. Πρωπεβόλος, ib.g
Πρωπίγαια, t.3,c.608,a.c. Πρωπηλυέστερος, t.1,c.828,a
Πρωπηλυὴς, ib. Πρωπηλύσημα, t.1,c.838,e
Πρωπηλυσις, t.1,c.850,c
Πρωπηγόμων, Qui est primæ sententiæ, Qui primus sententiam dicit, Princeps senatus. Ita enim Gell. libro 14, cap.7, Primum rogari solitum qui princeps in senatũ lectus esset. Et Trebell. Pollio, Eum qui erat princeps, quum senatus sententiam rogasset. Et rursum, Consularis primæ sententiæ. Sic Tacit. lib.3, Designatum dicendæ primo loco sententiæ. Et Flau. Vopisc. in Aurel. Tunc surrexit primæ sententiæ Vlpius Syllanus, atque ita loquutus est. Et in Tacito, Tacitus, qui erat primæ sententiæ consularis. Idem in Probo, Qui primæ sententiæ tunc erat. Sic Iul. Capitolinus in Gordianis, Qui primam sententiam erat dicturus, sic orsus est.
Πρωτόγονος, t.1,c.842,f. At Πρωτόγονος, Primùm pariens, seu Primùm enixa.
Πρωτογωνίκης, Qui primùm vxores ducunt. ex Hesych. quem vide.
Πρωτόζυξ, t.1,c.1393,e. Πρωτοβοιτία, t.1,c.1571,b
Πρωτόθρονος, t.1,c.1578,e. Πρωτόθρονος, t.1,c.1579,c
Πρωτοκαθεδρία, Primus in consessu aliquo locus, Prima cathedra & primum subsellium. vel Primus consessus: vsurpãdo cõsessum pro ipsa cõsidendi actione. Matth. cap.23, φιλοῦσί τε τὸν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δείπνοις καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, Amántque primos accubitus in cœnis, & primos consessus in synagogis. seu, Amántque primi accumbere in cœnis, & primo loco sedere in conuentibus.
Πρωτοκλίνος, Primicerius. vide suprà in Πεμμικίνος.
Πρωτοκλισία, Primus accubitus: in Πρωτοκαθεδρία.
Πρωτοκυρος, t.2,c.102,a. Πρωτόλειος, t.2,c.652,f
Πρωτολογέω, t.2,c.639,b. Πρωτολογία, ib.
Πρωτολογία, t.2,c.731,a
Πρωτομφαλον, Hesych. τὸ κατὰ μέσον, Vmbilicus clypei.
Πρωτόν, adverb. t.3,c.566,f. Πρωτόνεως, t.2,c.1006,g
Πρωτοπαγὴς, t.3,c.265,b. Πρωτοπαγὸς, ib.c
Πρωτοπάθεια, ας, ἡ, Affectus quo aliquid primùm afficitur, non per cõsensum alterius, quæ συμπάθεια dicitur. Frequens vsus huius vocis apud Galen. cùm alibi tum libro 2 περὶ κρ' τόπων.
Πρωτόπειρος, Primùm experiens. Apud Suidam, νέος ὢν κομιδῆ καὶ πρωτόπειρος περὶ κρ' πόλεμον ἔρχον, καὶ νεωστὶ γεγυμνάσμενος τῆς ὅτι πλεῖον πρεσαγωγῆς. Apud Athenæum verò l.13, κρατεῖ ἑταίρας πρωτοπείροις ἢ τέχνης. Vide & Πρωτόπαστος.
Πρωτόπλαστος, Qui primus fictus formatúsque fuit, vt Adam.
Πρωτόπλοος, t.3,c.369,g. Πρωτόπλους, ib.
Πρωτοπρεία, t.3,c.181,e
Πρωτόπαστος, dicitur ἡ ἐκ παρθενίας πνὶ γεγαμημένη, teste Poll. hoc est Quæ virgo alicui nupsit. ei enim primo nupta est, non alii antè. Eadem à Theopompo comico πρωτόπειρος dicitur, vt pote primùm experiens maritum. Testis idem Poll.
Πρωτοπραξία, Prima exactio, seu Quod primum exigitur. τὸ πρῶτον εἰς πρακτέον, siue ἀπαιτούμενον, Suid.
Πρωτόῤῥυπος ῥυπίνη, Resina quæ prima defluit seu defluxit: quæ & αὐτόῤῥυπος à spontanea fluxione dicitur. Galen. lib.3 περὶ κρ' τόπων. Vide & t.2,c.67,h.
Πρωτοτρύμω, apud Hesychium τὴν ἄκρα τοῦ ῥυμοῦ, Extremo temonis.
Πρῶτος, Primus, &c. t.3,c.564,f. Πρῶτος, Primarius, &c. c.565,e. At Πρῶτος, oxytonos, Fatalis, πεπρωμένος. Cyrill.
Πρωτόστορος, t.3,c.934,b. Πρωτοπάτορος, ib.
Πρωτοπεκτὴς, t.3,c.964,f. Πρωτοπαγέω, t.1,c.1736,e
Πρωτοπάτης, ib.c. Πρωτοπικεία, t.3,c.1535,g
Πρωτοπικεύω, ib.f. Πρωτοπικέω, ib.
Πρωτοπίκια, ib.g. Πρωτοπικος, ib.e
Πρωτόπικας, ib. Πρωτοπομέω, t.3,c.1394,f
Πρωτόπυμος, ib. Πρωτότυπος, t.3,c.1692,f
Πρῶτοψυρος, Primas in opere aliquo partes obtinens, Primariò efficiens. Plato De leg. lib.10, πρωτοψυροὶ κινήσεις καὶ δευτροψυροί. quod & simpliciter, Motiones primariæ & secundariæ.
Πρωτοφανὴς, Primò apparens, ex Nonno.
Πρωτόφυες, Primò natum seu exortum. Ex Apoll. l.3.
Πρώτος, t.3,c.567,c. Πρώων, in Πρών.
¶ Πτάμης, Voles: ab ἵστημι, vt ἑστὼς ab ἵστημι.
Πταίρω, t.3,c.583,c. Πτᾶσμα, t.3,c.582,a
Πταίω, t.3,c.581,e
Πτακάλα, Polluce teste est ψίαθος ἐν τοῖς ἀκανθοῖς, quæ & κάντα vocatur, Storea qua acatia sternuntur, seu quæ in acatiis substernitur.
Πτακὶς, t.3,c.586,d. Πτακισμὸς, ib.
Πτακωρεῖν, ib.
Πτάρμος, Volans: vt πτᾶσα: ambo aor.2 ab ἵστημι.
Πτᾶξ, t.3,c.586,d. Πταρμικὴ, subst. t.3,c.583,f
Πταρμικὸς, ib.d. Πταρμὸς, ib.c
Πτάρνομαι, ib.g. Πτάρυμαι, ib.
Πτάρω, ib.c. Πτάω, t.1,c.1713,a
Πτὲ, poetica particula per syncop πτέτε ex ποτέ. ac sicut ποτὶ annecti aliis orationis partibus solet, ita & hoc πτέ. nam πτὶ τε dicunt pro πότε, Quidnam. Hom. Od.λ, — πτὶ ἔπ μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον; Idem sæpissimè eo vtitur pro Cùrnam.
Πτελέα, ας, ἡ, Hesychio teste est σῦς, Laconũ dialecto: necnon species arboris. Eã Latini Vlmum vocant, aptissimam ædificiorum fundamẽtis. vt & Hesiod. canit δάφνης ἢ πτελέης ἰσοβοῦσας esse ἀκιωπάτους, omnium minimè obnoxios vermibus. Vide Diosc. l.1,c.112, & c.183: Plin. l.17,c.16. Meminit & Hom. ll.φ, vocans eam ἀμφυέα & μεγάλλω. Affertur & Πτελεὴς pro Vlmus: Hesych. verò Πτελεὸν esse dicit vrbem. Apud eundem Hes. legitur Πτελεάδες: necnon Πτελεῆδες: quod postremum significat Vlmeum, Vlmo simile. Est alioqui à πτελέα ET Πτελέϊνος, Vlmeus, Ex vlmo confectus.
Πτέλεθροι, affertur pro Iugerum. quod & πέλεθρον.
Πτελεῖνος, Πτελεὴς, Πτελεώδης, in Πτελέα.
Πτερέως, t.1,c.1715,g
Πτερία, pro πτερὶς, Filix, affertur ex Theophr. Hist. pl. l.8,

cap.8. manifestũ tamẽ ibi inter hæc discrimẽ ponitur.

Πτέλεος,t.1,c.1719,d. Πτέλις,t.1,c.1721,d. Πτελς,ib.
Πτέρνα,t.3,c.5843,a. Ionicè Πτέρνη,quod & Φέρνη, pro Φέρνα.
Πτερνίζω,t.3,c.5843,f. Πτερνιξ,ib. Πτερνὶς,ib.c
Πτερνισμὸς,ib.g. Πτερνιστὴρ,ib.h. Πτερνιστὴς,ib.
Πτερνοκοπέω,ib.d. Πτερνοκόπος, propr.ib.c
Πτερνοτροφάκτης,ib. Πτεροδύνητος,t.1,c.1714,h
Πτερόεις,t.1,c.1717,c.
Πτερὸν, Ala,&c.t.1,c.1714,b. Πτερὸν,Penna,&c.ibid.e.
Πτερὸν,pro ipso animali,&c.ib.f.
Πτεροπτίκλος,t.1,c.1715,a. Πτερορροέω,ib.
Πτερορρυέω,ib. Πτεροῦσθαι,t.1,c.1718,c
Πτεροφόρος,t.1,c.1715,b. Πτεροφυέω,ib.d
Πτερόω,t.1,c.1717,e. Πτερυγίζω,t.1,c.1721,c
Πτέρυγιον,ib.d. Πτερυγοειδὴς,t.1,c.1720,e. Πτερυγοφόρος,ib.f
Πτερυγοῦχος,ibid.e.& 7213,a.& t.4,c.146,h.ob.
Πτερυγοκὺς,t.1,c.1720,f. Πτερύγωμα,t.1,c.1721,b
Πτερυγωτὴς,ib.c
Πτερυλλίδων,apud Suidam τῶν ἀκρίδων, Locustarum: sed perperã pro πτῶκι πτερυλλίδων, vt vel etymon ostendit quod subiũgit, ὡς τὸ πέσσαρα ἔχειν πτερά. patet ex schol. Aristoph. etiam, ex quo ista desumpta sunt.

Πτεῦξ,t.1,c.1719,h. Πτεύξις,ib.g
Πτερυσσομαι,ib.e. Πτέρωμα,t.1,c.1718,c
Πτέρωσις,ib.c. Πτεροῶτὴς,ib.f
Πτεῶτὴς,ib. Πτέοθαι,t.1,c.1712,h
Πτῆλον,affertur pro πτερόν,perperam,scribendum,n.πῖλον.
Πτῆμα,t.1,c.1713,a. Πτῆμις,ib.
Πτῆνὸς,ib.b. Πτῆσις,ib.a
Πτῆσται,t.3,c.585,a. Πτηπτὸς,t.1,c.1713,a
Πτῆλος,t.1,c.1723,d. Πτῆλοι,ib.c
Πτῆλον,t.1,c.1721,f. Πτῆλος,t.1,c.1723,d
Πτῆλωσις,ib.a
Πτῆλωτὸς,ibid.e. & t.3,c.296,e.obiter.
Πτισάνη,t.3,c.592,a
Πτισμὸς,οῦ,ὁ, Ε Τ Πτισκὸν,οῦ,τὸ, in v.l.dicuntur esse species cantilenæ seu cantionis: procul dubio quam Athenæus libro 14 vocat πλουσιοῦν ᾠδὴν, cantionem earum quæ hordeum pinsunt. Alioqui Πτισμὸς sonat potius Pinsatio, Tusio: Πτισκὸν verò, Apeum pinsationi seu tusioni. vel Quo vtuntur ὡς τὸ πῖσαν, ad pinsationem.

Πτοιᾶν,t.3,c.592,a. Πτοῶν,t.3,c.590,g
Πτοιτὸν,in Πτισμός. Πτῶω,t.3,c.590,g
Πτόα,ib.a. Πτόομαι,t.3,c.588,e
Πτοιὼ,ib.d. Πτόησις,t.3,c.589,c
Πτοία,t.3,c.590,d. Sunt qui & πτοιὰ scribant oxytonως, quod erit à πτόα mutata accẽtus sede, vt πτοιὰ à πόα, ῥοιὰ à ῥόα, χροιὰ à χρόα, & similia. sed Hesych. Suidas & Etymol. cum lex. meo vet. habent paroxytonως πτοία.

Πτοιαλέος,t.3,c.590,e. Πτοιάω,ib.f
Πτοιέω,ib.b. Πτοίησις,ib.c
Πτοῖος,ib.d. Πτοιέθρον,t.3,c.479,c
Πτολεμίζω,t.3,c.460,d. Πτόλεμος,t.3,c.458,a
Πτολίαρχος,t.3,c.479,a. Πτολίεθρον,ib.c
Πτολιπόρθιος,ib.b. Πτολίπορθος,t.3,c.244,c.& 479,a
Πτόλις,t.3,c.479,a. Πτόλισμα,ib.c
Πτῶθάκαιθος,t.1,c.261,d.& t.2,c.1437,ob.
Πτόρθος,ου,ὁ, Ramus: κλὼν, κλάδος. Item Ramulus, Surculus, Germen. nam & arbor: ibus tribuitur & herbis. Homer. Odyss.ζ, Ἐκ πυκινῆς σ' ὑλης πόρθον κλάσε χειὶ παχεῖν. Aristoph. Pluto, σπεῖσαι σ' αὐτὴ μὴ δρῦν μαλάχης πόρθοις. At πόρθος μέχρι in Epigr. de claua Herculis. Hesiod. πόρθον vocat etiam ipsam emissionem τῶ πόρθων, ramorum, frondium, germinum. seu ipsam germinationem & βλάστησιν. in Ergois l.2, Τῆμος ἀδηκτοπάτη πέλεται τριμηδέσα σάθλῳ Ὑσσῶ φύλλα σ' ἔφυλε χρέος, πόρθοιό τε λήϊα.

Πτόρμων, Hesychio παχύ, φρόνιμον, Velox, Prudens. Ε Τ Πτερισμὸς, φροντισμὸς, Cura.

Πτόρμος, Æolicè pro πταρμὸς, Sternutatio. v.l.

Πτυαλισμὸς,t.3,c.602,b. Πτύαλον,ib.a
Πτυαὶς,ib.c. Πτύσμα,t.3,c.593,a
Πτυμαίνω,ib.b
Πτύξ,γὸς,ὁ, Ptyx: auis genus. Aristot. Hist. anim. lib.9, cap.12, scribit quosdam dicere πρὸ ὑβρίδα esse eandẽ cũ πρὸ πτυγι. quem interdiu non conspici, quòd visu sit hebetiori, noctu autem venatum exire, & cum aquila pugnare.

Πτυελίζειν,t.3,c.602,b. Πτυελισμὸς,ib.
Πτύελον,ib.a
Πτυκτὸν,t.3,c.593,c. & c.601,e.obiter.
Πτυκτὸν,τὸ, subst.t.3,c.593,c. Πτυκτὸς,ib.b
Πτύξ,ib.c. Πτύξις,ib.b
Πτύξαγρις, cancri epitheton, vt tradunt v.l.
Πτύον,ου,τὸ, Ventilabrum: pala lignea qua semina ex aceruo sumentes ab vna areæ extremitate in alteram contra ventum iactant, vt ista ventilatione à puluere & aceribus purgentur: λίκνον autem, Vannus. Hom. Il. υ, Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτύοφιν μεγαλήλιον κατ' ἀλωὴν Θρώσκωσι κύαμοι μελανόχροες ἠ ἐρέβινθοι Γνοῦῖ ἐπὶ λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῆ. Xen. τὸ πτύον τοῖς ἀθέρας ὀξυλεγῆ, aristas à frumento secernit. Nota verò πτύοφι illud in Homeri loco paragogicῶς positũ pro πτύῃ, vt πανύφι pro πάνυ.

Πτυρμὸς,t.3,c.590,g. Πτύρω,ib.f
Πτύσις,t.3,c.602,a. Πτύσμα,t.3,c.601,g
Πτύσων,t.3,c.592,f. Πτυχεῖ,t.3,c.593,e
Πτυχίον,t.3,c.594,c.& 601,e. Πτυχὲς,t.3,c.593,g
Πτυχώδης,t.3,c.594,c. Πτύω,t.3,c.601,f
Πτωκαζω,t.3,c.587,a. Πτωκὰς,t.3,c.586,h
Πτῶμα,t.3,c.311,b. Πτωματίζω,ib.e
Πτωματὶς,ib.f
Πτῶξ,t.3,c.586,f. & c.547,a.obiter.
Πτῶσμος,t.3,c.312,a. Πτῶσις,t.3,c.311,f
Πτώσσω,t.3,c.386,d. Πτωτικὸς,t.3,c.312,a
Πτωτὸς,ib.
Πτωχαλαζὼν,t.1,c.307,a. & t.3,c.587,e
Πτωχεία,t.3,c.588,c. Πτωχεῖον,ib.d
Πτωχελένη,t.3,c.587,e. Πτωχεύω,ib.g
Πτωχίζω,ib. Πτωχικὸς,ib.f
Πτωχίστερος, ib.c. Πτωχοδοκεῖον,ib.d
Πτωχοπτοὶς,ib. Πτωχὸς,ib.b
Πτωχόπορος,ib.c. Πτωχοῦφρεῖον,ib.e
Πτωχοῦφία,ib.d. Πτωχοῦφος,ib.
¶ Πύαλος, in Πύελος.
Πύαμος,t.2,c.475,h. Πυανέψια,ἡ,t.2,c.476,c
Πυανέψια,τὰ,ib.d. Πυανέψιος,ib.c
Πυανέψιὼν,t.2,c.476,e. Πυαύιον,τὸ, subst.ib.g
Πυαεῖος,ib.f. Πύαυον, seu Πύανος,ib.a
Πυαρίτης,ib. Πύαρ,t.3,c.608,d
Πυελίαι,οἱ,ib.g Πυγαῖος,t.3,c.605,c
Πύγαργος,t.1,c.529,f. & t.3,c.603,g
Πύγελα,τὰ, propr.t.3,c.605,f. Πυγελὰς, propr.ib.g
Πύγελλα,τὰ, propr.ib.f. Πυγὴ,t.3,c.603,e
Πυγηδὸν,t.3,c.605,d. Πυγίδιον,ib.c
Πυγίζω,ib:f. Πύγισμα,ib.
Πυγιστὴς,ib.
Πυγμαιομαχοι χέρσαιοι,t.3,c.596,g. Πυγμαῖος,ib.c
Πυγμαῖος, Iliad. lib.γ, ἴσος γεγὼς ὦμ. nam πυγμὴ significat τὸ γρόνθον τῆς χειρός. Ita apud Etymol. at in Lex. meo vet. Πυγμαῖος, πηχυαῖος ἢ ἴσος γεγὼς ὦμ.

Πύγματος, Hesych. ἕρματος, ὑστερος. qui & πύματος.
Πυγμαχέω,t.3,c.597,c. Πυγμαχία,ib.
Πυγμάχος,ib.b. Πυγμὴ,t.3,c.596,c
Πυγολαμπὰς,t.3,c.603,c. Πυγολαμπὶς,ib.f
Πυγοριαῖος,t.3,c.286,c. & c.596,c
Πυγόσελμα,t.3,c.603,f. Πυγὸς,t.3,c.286,f
Πυγοσκελὶς,t.3,c.603,f. Πυγοστόλος,ib.
Πυγούσιος,t.3,c.286,a.obiter.& 596,c
Πυγὼν,t.3,c.286,c.& 596,b
Πυδκείζειν, Hesychio τὸ μὴ ἀνέχεσθαί τινος ἀλλ' ἀποπιδᾶν, καὶ ἐπιμένειν. Etymol. quoque ὅθεν τὸ ἄλλεσθαι poni tradit, Æolicè dictum pro πεδκείζειν, vt ὄνυμα pro ὄνομα. Sed idem & πυγκείζειν dici innuit, ὡς ἀπὸ τοῦ πυγλοῦ: cui scripturæ præcedens expositio non conuenit, vt nec ea quam subiungit, nimirum λακτίζειν, Calcitrare, Calce ferire. Inde ἀπεπυδείσατο μόθωνα, apud Aristophanem Equit. vbi scholiast. eadem annotat quæ apud Etymologum leguntur.

Πύελος, propriè dicitur ὅπου τοῖς πυοῖς, hoc est τοῖς πυροῖς, πλυόσιοι, vt Lexicum meum vet. & Etymol. tradũt. Sed ita vocãtur & alii πλυοὶ, seu ὀρύγματα in quib⁹ homines

vel sese vel alia lauant. Et in balneis αἱ σπάραι ἐν ἐμβαπῷ ὄντα ἀπολούονται, hoc πύελον nomine dicuntur, teste Hesychio & Suida: quemadmodum & à Polluce φύελος & ἀσάμινθος inter balneatoria vasa numerantur. subiungitque is exempli loco hoc hemistichium ex Eupolidis Taxiarchis, ὅστις πύελον ἠκεις ἔχων. Latini Solium dicunt, & Alueum: Græci μάκτραν etiam & δξάμβυλα. Non solùm verò de alueis illis seu soliis ligneis dicitur, verùm etiã de cauis ὀρύγμασιν in quibus se abluebant, qualia ex incisis lapidibus fiunt in balneis.

Dioscor. lib.4, cap.165, de characia tithymalo, ἐπ' ἄκρων δὲ τῶν καυλῶν κόμη φύλλοειδὴς ῥαβδίων καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐπὶ κοιλα ὅμοια πύελοειδῶν οἷς ὁ καρπὸς φύεται. Ab horum balneatoriorum πυέλων similitudine Πύελος Ε Τ Πυελὶς in annulo dicitur ἔνα ὁ λίθος ἐναρμόζεται, cauitas illa in quam gemma inseritur, teste Polluce. Sic Suid. πυελίδα, à Lysia & Aristophane vocatum tradit id quod suo cẽpore σφραγιδοφυλάκιον nominabatur: & Hesych. exponit itidem σφραγιδοφύλακα, ἔνθα ἡ ψῆφος ἐν δακτυλίῳ. Cic. palam annuli dicit: quæ & σφενδόνη. licet id potius sit ipsa gẽma cum sua πυελίδι. Apud anatomicos πύελος dicitur cauitas in cerebro membranosa per quã veluti ductum & canalem, pituita defluens trãscolatur in palatum & nares. Alii χοάνον appellant, Herophilus λεκάνη, torcular. Significatur hoc vocabulo etiam θήκη, λάρναξ, Theca, Loculus, Arca, apud Suidã τῇ πυέλῳ τῆς ἱερᾶς λεψάνων τὸ καταφαίης τῆς Ἀποτίλων Πέτρα. Item apud Hesych. πύελον & πύλον vocari indicat ἀρτοθήκλιον, ἀλεθροθήκλιον, Arcam panariam aut farinariam: forsan & hanc ὡς τοῖς πυοῖς, quod est τοῖς πυροῖς. Notandum verò, in isto apud Suidam loco fœminino genere dici τῇ πυέλῳ: sicut apud eundem legimus ἑρμιὼ εἰς πύελον εἰς ἦλυθε. Nec verò apud eum solùm, sed & apud Athenæum libro ιε, ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν τοῖς σπαράγοις ἀρύσαι. Et libro 12, πύελοι ἐν οἷς κατακείμενοι ἐπυελοῦντο: de balneatoriis πυέλοις. Masculino verò genere ex Galeno πυέλῳ μικρῷ. Præter πυελὶς à πύελος deriu. Ε Τ Πυελὼν, quod Hesychio est πύελος χαλκῆ, Labrum seu solium æreum in quo se lauant.

Ι Τ Ε Μ Πυελωδὴς, Similis πυέλῳ, Concauus in modum πυέλου. Vtitur hoc vocabulo Aristoteles Histor. animalium lib.5, cap.15, scribens ἐν τοῖς μετὰ τοῖς πυελωδέσιν ἐμφύεται καρκινίδια, in mitulis solitatis, vt Gaza vertit. Idem ibidem quod Aristoteles dicit, ostrea quædam nasci ἐν τοῖς πυελωδέσι τόποις, vertit In gurgite.

Δ Ι Κ Τ Υ Ο Ν Πυάγρα etiam pro πύελος, vt ὕαγρος pro ὕελος. Meminit eius Hesychius, dicens esse & ἀσάμινθον, Solium seu alueum balneatorium: & λαρίτακα, Arcã. Πύελος Phrynichus Atticum esse dicit, πύαγρος reiicit, & vti eo prohibet.

Πυετία, apud Aristotelem Hist. animalium lib.3, cap.20, Coagulum: πήγνυσι δὲ τὸ γάλα ὀπός τε συκῆς καὶ πυετία. Et cap. sequenti, ἡ δὲ πυετία γάλα ὄξυ. Infrà pro eo πυτία, trisyllabωs: & apud Dioscor. πιτύα, literis vocalibus permutatis.

Πυέω,t.3,c.610,a. Πύη,ib. Vide & Πύελος.
Πυθαὸς, propr.t.3,c.607,g. Πυθαιὰς,propr.ib.
Πυθαϊτὴς,propr.ib.h
Πυθάκη, perperam apud Dioscoridem scriptum legitur pro πιθάκη. sic Πυθαάγκη perperam apud Cic. pro πειθανάγκη.
Πυθαύλης,t.1,c.621,f. & t.3,c.606,g
Πυθεδὼν,t.3,c.606,a. Πυθεῖον,propr.t.3,c.607,d
Πυθέσθαι, Audisse, Cognouisse, à πυθάνομαι seu πεύθομαι, à quo & Πύθεν, Ionicè pro πύθου: in aor.2 med.
Πυθιὰς,propr.t.3,c.607,g. Πυθιῆς,propr.ib.
Πυθία,τὰ,ib.d. Πυθία,propr.ib.b
Πυθιαίειν,ib.h. Πυθιανοὶ,οἱ,propr.ib.d
Πυθιαὶ,ib.e. Πυθιεῖς,οἱ,ib.c
Πυθικὰς,ib.f. Πύθιον,propr.ib.c
Πυθιονίκη, propr.ib.
Πυθιόνικος,ibid. Pro eodem & Πυθιονίκης dicitur, vt Ὀλυμπονίκης. Πύθιος,propr.t.3,c.607,a,d
Πυθιῶτες,& Πυθιῶθεν, vide in sequ. Πυθμὴν.
Πυθμὴν,ένος,ὁ, Fundum, Ima pars. Athen. libro 11, ποτήριον πυθμένα μὴ ἔχον, fundum non habens. Sic ibidem, de poculo, εἰὼν δὴ ἐπὶ τοῦ πυθμένος ἦσαν. Et apud Luc. in Hermot. ἐν τῇ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς καταπεπῆξαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ἐπὶ τῶν τρύγων αὐτῶν, in fundo dolii sub ipsa fæce. Tribuitur plantis etiam πυθμὴν, fundum seu ima pars; aut radix, quemadmodum Hom. schol. ὡς τὸ πυθμὲν ἐλαίης exp. ὡς ῥίζαν, ad radicem. Eodem modo Dioscor. lib.1, c.133. Theophr. De caus. pl. l.3, c.18, τὸ δὲ ὄμπελον ἀεὶ δεῖ κύκλῳ ὡς τὸν πυθμένα, Circa fundum seu imam partem & prope radicem. Gaza vertit, Circũ sua crura instituenda formandáque est. Nonnus verò in sua paraphrasi Euangelica ἐπὶ πυθμένα συκῆς dicit pro eo quod Ioannes ὑποκάτω τῆς συκῆς, & pro eo quod ipse paulo antè, ὑπὸ συκῆν, sub ficu: sed ita tamen vt intelligas Ad fundum & Ad imam ficus partẽ. Fructicibus etiam & aliis plantis tribuitur πυθμένι. Dioscor. l.1, c.133, de spina lonchitide, ῥάβδους ἔχουσα ὀρθὰς πεπτήκεις ἢ καὶ μείζους, πολλαὶ ἀπὸ τοῦ πυθμένος, surculos à radice numerosos habens. Aristot. De gener. anim. l.1, c.10, ὃς ἑνὸς σπορεῖ εἰς πυθμένι, ex vno tritici grano vnum fundum nascitur. Et alibi, ἐπὶ τοῦ κυνὸς ἐν πυθμένι ἑνὶ, septem spicæ in vno fundo. (pro quo alii, In vno culmo.) Dioscorides dicit etiã ὡς τὸν πυθμένα τῆς ῥίζης, ad imã radicẽ. Ipsis quoq; fructibus tribuitur, nõ tãtùm plãtis. Dioscor. libro 1, cap.171, de mespilo, πυθμένα πλατὺν ἔχει, latum habet fundum. Sic pira etiam, poma, sorba, & alia πυθμένας habent, alio nomine dictos ὀμφαλοὺς à similitudine: Polluce etiam testante τὸν τῆς σύκων πυθμένα ab Atticis ὀμφαλὸν nominari. id est vmbilicum. nam iste πυθμὴν in imo pomo vmbilici figurã ostẽdit, cauus nimirum, & floccos quosdam habens, reliquias floris. Sunt & in numeris πυθμένες. Aristot. Polit. 5, c.12, ὧν ὁ πρῶτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεῖς δύο ἁρμονίας παρέχεται. Vbi itidem redditur Fundum, Radix. Inde est A D V E R B. Πυθμένθεν, Funditus, E fundo.

Πυθόθεν,t.3,c.607,a. Πυθοῖ,t.3,c.606,g
Πυθοίκαι, Ionicè pro πυθοῦνται πεύθομαι seu πυθόμαι.
Πυθολιπὴς,t.3,c.606,d. Πύθομαι, Audio, &c.t.3,c.614,d
Πυθόμαντις,t.3,c.789,c. & t.3,c.606,c
Πυθόχρηστος,t.3,c.606,c.& t.4,c.587,e
Πύθω,t.3,c.605,g. Πυθὼ, propr.t.3,c.606,b
Πυθῶδε,ib.h. Πυθῶδεν,t.3,c.607,a
Πυθὼν, propr.t.3,c.606,b. Πύθων, itidem propr.ib.e
Πυθωνικὸς,ib.f. Πυθωνόθεν,t.3,c.607,a
Πυθμὸς, propr.ib. Πύϊον,ib.h
Πύκα,t.3,c.598,b. Πυκαίζω,ib.d. Πυκασμὸς,ib.g
Πυκιμηδὴς,t.2,c.1627,d.& t.3,c.601,a
Πυκινὰ,t.3,c.601,b. Πυκινὸς,t.3,c.600,f
Πυκινόφρων,t.3,c.601,a. Πυκινῶς,ib.
Πυκνὰ, aduerb.t.3,c.599,d
Πυκναῖοις, Hesychius παλαιοῖς, Veteribus, Veustis.
Πυκνάκις,t.3,c.599,h. Πυκνὶ, & Πυκνίτης, in Πυξ.
Πυκνόβλαστος,t.1,c.746,e. Πυκνογόνατος,t.3,c.599,e
Πυκνοκίνδυνος,t.2,c.209,a. Πυκνόκαμον,τὸ, subst.t.3,c.599,e
Πυκνόκομος,ib. Πυκνὸν, aduerb.ib.d
Πυκνόρριζος,t.3,c.710,b. Πυκνορρόδος,t.1,c.524,c
Πυκνὸς,t.3,c.598,h. Est etiam genitiuus habens literarum metathesin pro πυκὸς, à πυξ, vt suprà docui.

Πυκνόσπαρτος,t.3,c.743,d. Πυκνοσπορέω,t.3,c.934,c
Πυκνόσπορος,ib. Πυκνοσυλος,t.1,c.1809,c
Πυκνίτης,t.3,c.559,h. Πυκνοῦμαι,t.3,c.600,a
Πυκνόφθαλμος,t.3,c.599,c
Πυκνόφυλλος, Densa habens folia: seu Frondibus densus.
Πυκνόω,t.3,c.600,a. Πύκνωμα,ib.c
Πυκνῶς,t.3,c.599,g. Πύκνωσις,t.3,c.600,c
Πυκνωτικὰ,τὰ,ib.e. Πυκταὶ, f. δέλτοι,t.3,c.598,a
Πυκταλίζω,t.3,c.597,h. Πυκτεῖον,ib.g.& 598,b
Πυκτεύω,t.3,c.597,f. Πύκτης,ib.c
Πυκτίζειν,t.3,c.598,b. Πυκτικὸς,t.3,c.597,e
Πυκτίον,t.3,c.598,a.& 601,c. Πυκτὶς,t.3,c.598,b.& 601,e
Πυκτὸς,t.3,c.597,h. Πυκτοσύνη,ib.e
Πυλαγόραι,οἱ,t.3,c.612,g. Πυλαγορέω,t.3,c.613,b
Πύλαι,αἱ, propr.t.3,c.611,a. & c.1009,f.obiter.
Πυλαία, propr.t.3,c.613,d. Πυλαϊκὴ ὀχλαγωγία,ib.c
Πυλαῖος,t.3,c.612,f

Πύλαρος, propr. ib. g. Πυλαίσπαι, οἱ, t. 3, c. 613, d
Πυλαίσπης, propr. ib. Πυλάσπης, ib. e
Πυλαίσπης, t. 3, c 611, e. Πυλάσπης, propr. t. 3, c. 613, d
Πυλάσπης, it idem propr. ib. Πυλαωρὸς, t. 3, c. 612, a
Πυλεωρὸς, ib. Πυλδυρὸς, ib.
Πυλεὼν, t. 3, c. 613, g. Πύλη, t. 3, c. 610, e
Πυληγενὴς, t. 3, c. 614, c. Πυλωρὸς, t. 3, c. 613, b
Πυλιγγες, Hesychio εἰ ἐν τῇ ἑῴᾳ πεύκες: item ἰουλοι, βόστρυχοι, κυκλωτοι.
Πυλὶς, t 3, c. 613, h
Πυλῶ, Hesychio θραύσι: necnon λέχας, δόμβος, θρυλλῶ.
Πυλοιγενὴς, t. 3, c. 614, c. Πύλος, pro πύλη, &c. ib. b
Πύλος, propr. ib.
Πυλουρὸς, t. 2, c. 1499, f. & t. 3, c. 611, f
Πυλῶχος, t. 3, c. 612, b. Πυλόω, t. 3, c. 614, a
Πυλωλακτας, apud Hesych. κακῶν μεστούς. Malorum plenos.
Πύλωμα, t. 3, c. 614, a. Πυλων, t. 3, c. 613, f
Πυλωρέω, t. 3, c. 612, a. Πυλωρεὼν, t. 3, c. 611, h
Πυλωρὸς, ib. f
Πύματος, idem quod ἔσχατος, sed poeticum. hoc est Extremus, Vltimus, Postremus. Pro Extremus, apud Homerum Iliad. σ, — πυμάτας ὤπτησε φάλαγγας. Sic apud Aratum, — πυμάτῃ σὺ δόπκειται Εὐδωλον κέρασιν, extremæ. Et rursum, πυμάτης δὴ ὀυκτὸς, Extrema nocte. seu Nocte præcipiti, vt Cic. vertit. Pro Vltimus, Postremus, Homer. Iliad. ψ, πύματον πέλεν ἀθρόον ὠκέες ἵπποι. Idem πυματον & πύματα aduerbialiter vsurpat pro Extremùm. Vltimùm, Postremùm: & quidem iuncta cũ synonymis ὕστατ- & ὕστατα. Odyss. υ, Μνησῆρες πυματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε Ἐν μεχέῃσι δόμοις Ὀδυσῆος ἐλόιατο θυμὸν ἐρέπτειν. Odyss. σ, Ὑστάτα καὶ πυμάτα νῦν ἐνθάδε δείπνήσειαν. Sic rursum Odyss. υ, Ἠέτ' ἐφ' μνησῆρσι ὑποφαίλοισι μιγήναι Ὑστατα καὶ πύματα.
Πυϊδάξ, ακος, ὁ, Fundum: idem quod πυθμὴν, itidémque ἀπυϊδάκωτος idem ac ἀπυθμένος. Fundo carens. Apud Aristot. verò in Problem. αμφορεὼς τὸν πυϊδακα ἀφελὼν Gaza vertit, Amphoræ detracto operculo: quum idem philosophus immediatè subiungat, ὁμοῖ τὸ πυθμένος manifestũ inter πυϊδακα & πυθμένα faciens discrimẽ.
Πυϊθάνομαι, Audio, &c. t. 3, c. 614, d. Πυϊτάνομαι, Interrogo, &c. c. 615, c.
Πυϊνικοὺς, Hesych. τοὺς ἐρθοὺς ἐρεθίνθους καὶ φακοὺς: afferens & Πυϊνοὺς pro κυάμοις ἐρθοὺς: qui suprà πύμοι: Attamẽ πύϊνος ab eodem exponitur τρώκτης. At Πυϊνιάζειν, φθείρειν.
Πυξ, pro πυγμὴ, t. 3, c. 596, g. Πύξ, pro πυγὴ, t 3, c. 603, e
Πυξάκωθα, t. 1, c. 261, a. ob. & t 3, c. 603, b
Πυξεὼν, t. 3, c. 601, c. Πυξίδιον, ib. d
Πύξινος, ib. c. Πυξίον, ib. d
Πυξίς, ib. c. Πυξοειδὴς, ib. b
Πύξος, ib. Πυξώδης, ib. c
Πυοειδὴς, t. 3, c. 608, f. Πύον, ib. d
Πυοποιέω, ib. f. Πυοποιὸς, ib. g
Πυορροέω, ib. g. Πυόρροια, ib. h
Πυόρροος, ib. Πυόρροις, ib.
Πυὸς, ibid a. Πυὸς, ibid b. Πύος, εος, τὸ, pro πύον, Pus. vide in Ἐγκυβάζημα, ex Hippocr.
Πυκνὸς, t. 3, c. 609, a. Πυόω, ib g
Πύππαξ, vox poppysmaris, vt Aristoph. schol. restatur, qui ὑπερεπύππαζον exponit πυππαξ ἐπῳνοῦν, subiungens, ὅπωμεῖς πυππάζειν λέγεται hoc loco Equitum, Οἱ δ' ὑπερεπήνουν ὑπερεπυππαζόντε με Ἅπαντες. Est igitur πυππάζειν, Poppysmate demulcere, Poppysmate adulari: & ὑπερπυππάζειν, Supra modum demulcere poppysmate: quod Iuuenalis dicit Dare crebrum poppysma.
Πῦρ, t. 3, c. 617, h. Πυρὰ, τὰ, c 619 b
Πυρὰ, ὴς, c. 629, e. Πυραχα, t 3, c. 621, d
Πυραχέτης καρκινος, ib. e. Πυραιθω, ib.
Πυραινος, t. 3, c 622, d
Πυρακαυθα, t. 1, c. 261, a. & t. 3, c. 621, f
Πυρκὴς, t. 3, c. 632, d. Πυρκτὸω, t 3, c. 621, f
Πυρκτὸω, ib g. Πυρόκτωσις, ib.
Πυρκλὶς, t. 3, c. 622 b. & 617, d. Πυρκλὶς, t. 3, c 617, e
Πυρμοειδὴς, t. 3, c. 639, c. Πυρμὴς, t. 3, c. 638, g

A Πυρμηνὸς, t. 3, c. 639, d. Πυρμὶς, t. 3, c. 638, g
Πυρμοειδὴς, t. 3, c. 639, c. Πύρμος, propr. ib. d
Πυρμοὶς, t. 3, c. 638, g. Πυρμῦα, t. 3, c. 639, d
Πυραυον, t. 3, c. 622, d. Πυραυὴς, t. 3, c. 621, g
Πυραυλικὰ ὀψανα, ib. h. Πυραυοὶ, t. 3, c. 622, e
Πυραυος, ib. d. Πυραύσης, t. 3, c. 621, h
Πυρεφλεκτὸς, t. 3, c. 622, e. Πυρηνὸν, t. 3, c. 636, a
Πυρηρέω, t. 3, c. 635, f. Πυρῆρος, ib.
Πυρηδὸν, t. 3, c. 636, a. Πυρῆον, ib.
Πυρηιμέθη, t. 3, c. 635, f. Πυρήσκω, t. 3, c. 636, a
B Πυρῆτης ῥοῦθος, t. 3, c. 635, h. Πυρῆνοφαρὲς, ib. c
Πυρῆμα χεω, ib. d. Πυρὸς, ib. a
Πυρῆνὸς, ib. e. Πυροφορέω, ib.
Πυρῆφορὸς, ib. d. Πυρόω, t. 3, c. 636, b
Πυρῆυρὰ, t. 3, c. 635, f. Πυρῆμα, t. 3, c. 636, d
Πυρῆωνὸς, ib. Πυρδαλὸν, t. 3, c. 622, h
Πυρδάνον, ib. Πυρεθρον, t. 3, c. 627, c
Πυρεῖον, t. 3, c. 628, e. & c. 1057, e. obiter.
Πυρεκβόλος, t. 3, c. 622, f. Πυρέκβολος, ib.
Πυρεκπὸς, t. 3, c. 635, a. Πύρεξις, t. 3, c. 634, h
Πυρὶτεω, ib. g. Πυρεπαγω, ib. f
Πυρέπον, ib. Πυρεπὸς, t. 3, c. 633, e
Πυρεπαίνω, t. 3, c. 634, g. Πυρέπλω, ib.
Πυρεπὸδὴς, ib. e. Πυρὸς, t. 3, c. 628, e
Πυρὸυστικὴ χρεία, ib. Πυρὸυω, ib. d
Πυρὴ, t. 3, c. 619, e
Πυρῆὸν, t. 3, c. 628, g. & c. 1057, e. obiter.
Πυρκὰ, t. 3, c. 636, e
Πυρκωμος, t. 1, c. 428, a. & t. 3, c. 622, f
Πυρλωοειδὴς, t. 3, c. 637, b. Πυρλωιδὴς, t. 3, c. 638, a
D Πυρηφόρες, ib. f. Πυρὶα, t. 3, c. 629, g
Πυρὶαμα, t. 3, c. 630, b. Πυρὶαπη, ib. g
Πυρὶασις, ib. c. Πυρὶασὴς, ib. g
Πυρὶαπῆειον, ib. c. Πυρὶάπης, t. 3, c. 608, a. ob.
Πυρὶαπὸν, τὸ, substant. t. 3, c. 630, f
Πυρὶατὸς κέρασος, ib. Πυρὶάω, ib. a
Πυρὶβήτης, t. 3, c. 619, g
Πυρὶβιος, t. 1, c. 738, d. & t. 3, c. 619, g
Πυρὶβρεμέτας, t. 3, c. 619, h. Πυρὶγλῶσὴς, t. 3, c. 620, a
Πυρὶγλωσος, ib. b. Πυρὶγόνος, ib.
E Πυρὶδιὸς, t. 3, c. 627, d. Πυρὶέφθης, t. 3, c. 608, a
Πυρὶέφθος, t. 3, c 6.0, b. Πυρὶη, t. 3, c. 629, g
Πυρὶκκὴ, t. 3, c. 620, d. Πυρὶκτὴς, t. 3, c. 617, d
Πυρὶθαλπὴς, t. 1, c. 1496, c. & t. 3, c. 620, d
Πυρὶκαυστὸς, t. 3, c. 620, c. Πυρὶκκὴ, t. 3, c. 638, b
Πυρὶκρόπφος, t. 3, c. 620, f. Πυρὶκτυπὸς, ib.
Πυρὶλαμπὴς, ib. Πυρὶλάμπης, propr. ib.
Πυρὶλαμπὶς, ib. Πυρὶμαχὸς, ib. g
Πυρὶνὴ, t. 3, c. 638, a. Πυρὶνοειδὴς, ib. b
Πυρὶνὸς, & Πυρὶνὸς, t. 3, c. 626, h. & 640, b
Πυρὶνωδὴς, t. 3, c. 638, c. Πυρὶον, t. 3, c. 628, h
F Πυρὶπνοος, t. 3, c. 620, h. Πυρὶπνοὸς, ib.
Πυρὶραγὴς, t. 3, c. 621, a. Πυρὶσμαραγὸς, ib.
Πυρὶπαμπὸς, ib.
Πυρὶαω, Ariseo: si non mentiuntur v. l.
Πυρὶπὴς, t. 3, c. 640, d. & 617, a. Πυρὶῖπὸς, t. 3, c. 640, d
Πυρὶῦφος, t. 3, c. 621, b. Πυρὶφλεγεθων, ib.
Πυρὶφλεγὴς, ibid. c. & t. 4, c. 163, g
Πυρὶφλεκτὸς, t. 3, c. 621, c. Πυρὶχρωος, ib. d
Πυρὶαμαι, t. 3, c. 630, a. Πυρκαϊὰς, t. 3, c. 623, b
G Πυρκαϊὰ, ib. a Πυρκοὶ, οἱ, ib. c
Πυρκα. t. 3, c. 640, c. Πυρνᾶρος, ib. d
Πύρνον, ib. Πυρὸς, ib. b
Πυροβόλος, t. 3, c. 619, c
Πυροῤῥωὴς, t. 1, c. 828, a. & t. 3, c. 619, c. & 638, e
Πυροδάμπον, t. 3, c. 619, d. Πυροειδὴς, ib.
Πυρὶεις, t. 3, c. 626, g. Πυρολαμπὴς, t. 3, c. 619, d
Πυρομαντία, ib. e. Πυρόμαντις, ib. d
Πυρὸν, t. 3, c. 629, b. Πυροπὶκιλος, t. 3, c. 619, e
Πυροπλιεῶω, affertur pro Igne vastari: quod & πυροπολεῖσθαι.
H Πυροπολέω, t. 3, c 638, f. Πυροπόλης, ib.
Πυροεαχὴς, t. 3, c. 619, f
Πυρῤῥαγὴς, t. 1, c. 521, c. & t. 3, c. 619, e
Πυρὸς, t. 3, c. 638, d. Πυροπμία, ib. f

Πυροφόρος, ignifer, t. 3, c. 619, f Πυροφόρος, Triticum ferens, &c. t. 3, c. 638, f
Πυρὸχρωος, t. 3, c. 619, g. Πυρόω, t. 3, c. 617, e
Πυρπαλαμᾶθαι, t. 3, c. 623, d. Πυρπαλάμη, ib.
Πυρπαλὶμὴς, ib. Πυρπάλαμαι, ib.
Πύρπνος, ib. Πυρπαλέομαι, ib. f
Πυρπολέω, ib. e. Πυρπόλησις, ib. g
Πυρράνὴς, ib. Πυρράκης, t. 3, c. 632, c
Πυρραλὶς, t. 3, c. 627, e
Πυρριάδες, οἱ, proprium, t. 3, c. 631, h
Πυρρίας, t. 3, c. 632, d. Πυρρίαω, ib.
Πυρρίζω, ib. e. Πυρρίκα φεύβεται, ib. f
Πυρρίχη ὄρχησις, ib. g. Πυρρίχιζω, t. 3, c. 633, b
Πυρρίχος πυς, ib. a. Πυρρίχιστὴς, ib. b
Πυρρίχος, t. 3, c. 632, e. Πυρρῶθρὶξ, t. 3, c. 631, h
Πυρροκέρανὴς, t. 2, c. 328, e. & t. 3, c. 632, a
Πυρροκόσσυξ, t. 3, c. 632, a. Πυρροπτίκιλος, t. 3, c. 619, e
Πυρρὸς, t. 3, c. 631, f. Πυρρὸς, propr. ib. h
Πυρρὸτὴς, t. 3, c. 632, c
Πυρροτελχὲς, t. 1, c. 1587, c. & t. 3, c. 631, h
Πυρρόλας, t. 3, c. 632, c. Πυρσὰ, τὰ, t. 3, c. 631, a
Πυρσαίνω, t. 3, c. 633, d. Πυρσεία, t. 3, c. 631, e
Πυρσθύομαι, ib. b. Πυρστύω, ib.
Πυρστόω, ib.
Πυρσοκαυσοπλόωπες, t. 3, c. 633, d.
Πυρσοπλέθρι, οἱ, t. 3, c. 631, a. Πυρσὸς, t. 3, c. 630, g. & 633, c
Πυρσοτόκος λίθος, t. 3, c. 631, b. Πυρσοῦχος, t. 3, c. 635, e
Πυρσοφόρος, t. 3, c. 631, b. Πυρφορέω, t. 3, c. 624, c
Πυρφόρος, t. 3, c. 623, g. Πυρφόρος Δημήτηρ, t. 3, c. 638, g
Πυρὼδὴς, t. 3, c. 626, g. Πυρὼματα, τὰ, t. 3, c. 649, a
Πυρῶπις, t. 3, c. 621, g. Πυρωπὸς, ib.
Πύρωσις, t. 3, c. 617, g. Πυρωτὴς, t. 3, c. 628, a
Πυρωτικὸς, ib. Πυρωτὸς, ib.
Πυῖ, t. 2, c. 1510, f. Πύσμα, t. 3, c. 616, e
Πυσμαπκὸς, ib. f. Πύτις, ib.
Πυτία, t. 3, c. 270, d
Πυτίζω, deriuatum à πτύω, abiecto τ, vt Lex. meum vet. & Etym. tradunt. A Suida exponitur πτύω, in manuscripto etiam codice: sed non dubito quin perperam id scriptum sit pro πτύω, Spuo. Verùm significat potius Sputo, Crebrò Spuo. INDE Πύσμα, ατος, τὸ, Sputum, πτύσμα.
Πυτίνη, Hesychio πλεκτὴ λάγηνος οἴνου: qui etiam subiungit, τοὺς δεσμώτας solitos fuisse πλέκειν eiusmod πυτίνας & ἀυτυλίδας. Suid. quoque dicit esse πλέγμα ἀπὸ θαλλῶν, è surculis nexum vasculum, quod sua ἀκρατε φλασκῆον siue φλασκίον dictum fuisse, vnde conicere est esse lagenam virream vimineo πλέγματι obductam munitámque. Aliter Budæus accipit. NAM Πυτιοπλόκον esse vult Qui vitilibus dolia religat, Victorem. Sed altera expositio videtur conuenientior. Deriuatum inde ET Πυτινᾶιος. Apud Suid. Dripetes quidam dicitur πυτινᾶια ἔχειν πίεσθαι, per iocum, quòd ἐκ πυτινῶν πλοκῆς ditatus esset, & inde veluti alas quibus emergeret, sumpsisset.

A Hesychio πυτίνη est etiam εἶμς, ne: non κυῆκος ὁ τὴν τυρὸν πιστων: pro quo posteriore πυτία potius dicitur.
Πύτισμα, in Πυτίζω.
Πυώδης, t. 3, c. 609, g. Πύωσις, ib.
¶ Πῶ, t. 2, c. 1508, b. & t. 3, c. 112, e
Πω, t. 2, c. 1508, b. Πώγων, t. 3, c. 640, e
Πωγωνίας, t. 3, c. 641, d. Πωγωνιάτης, ib. e
Πωγωνίτης, ib. e. Πωγωνίτης, ib.
Πωγωνοῦσθαι, ib. b. Πωγωνοφοεία, ib.
B Πωέα, in Πῶυ. Πωλαειον, t. 3, c. 645, f
Πωλεία, t. 3, c. 646, a. Πωλέομαι, t. 3, c. 467, c. & 641, f
Πωλέσκω, t. 3, c 463, h. & c. 467, g
Πώλωσις, t. 3, c. 645, g. Πωλῶπικὸς, ib.
Πωλῶω, ib. f. Πωλέω, t. 3, c. 467, e. & 641, e
Πωλὴ, t. 3, c. 642, b. Πώλημα, t. 3, c. 641, h
Πώλης, t. 3, c. 642, c. Πώλησις, t. 3, c. 641, h
Πωλητήειον, t. 3, c. 642, a. Πωλητὴς, ib.
Πωλῆτης, ib. b. Πωλία, t. 3, c. 646, a
Πωλικὸς, t. 3, c. 645, e. Πωλιον, ib.
C Πωλιος, ib. f. Πωλοδαμασὴς, ib. a
Πωλοδαμνέω, ib. Πωλοδάμνης, ib.
Πῶλος, t. 3, c. 644, d. Πῶλος, propr. ib. h
Πωλοῦφος, t. 3, c. 645, b
Πώλυψ, idèm ac πολύπους, Polypus: piscis, apud Athen. l. 8, ὁ πώλυψ σωμα γὰρ ἐδὴ ἀφροδισίοις, σκληρὸς δὲ ὢν καὶ δύσπεπτος. Pollux Πώλυψ est etiam σέρξ ῥινὶ δοπφυμθίνῃ, μωξῶδες ὑγρὸν ἀφιεῖσα, δοπφρὸν ἔουσα πλὴν ἀκαπνολύ. quo idem πολύπους quoque, vt suprà docui.
Πῶμα, Operculum, t. 3, c. 646, b. Πῶμα, Poculum, ib.
D c. Πῶμα pro πόμα, Potus, ib. & 302, a.
Πωμαίζω, t. 3, c 646, c. Πώμαλα, t. 2, c. 1508, f
Πωμαπὰς, t. 3, c. 646, e. Πώποτε, t. 2, c. 1508, f
Πωρέω, t. 3, c. 647, g. Πώρη, t. 3, c. 646, g
Πωρῆτὴς, t. 3, c. 647, h. Πωειαῖος, t. 3, c. 648, e
Πώρινος, ib. Πωροκόλλη, ib. d
Πωρόμεθον, ib. e
Πῶρος, Luctus, &c. t. 3, c. 646, g. Πῶρος, Callus, &c. t. 3, c. 647, h. Πῶρος, propr. c. 648, d. Πωρὸς, Cæcus, &c. c. 649, g.
E Πωρόω, Durum reddo, &c. t. 3, c. 648, e. Πωρόω, Obcæco, &c. t. 3, c. 649, g
Πώρωμα, ib. a. Πώρωσις, Concretio, &c. ib. b
Πώρωσις, Excæcatio, &c. ib. g
Πῶς, ib. h. Πως, t. 3, c. 651, b. Πᾶς ἀὴ, t. 3, c. 650, c
Πᾶς γὰρ, ib. d. Πᾶς δὴ, ib. Πᾶς ποτὲ, ib.
Πωσὶω, t. 3, c. 301, g. Πωπάρμαι, t. 1, c. 1724, f
Πῶῦ, t. 3, c. 113, c
Πώϋξ, Mergus, seu Mergi species, πώϋγγες, (inquit Etym. & Lex. meum vetus) αἱ αἴθυιαι, αἱ κληθεῖσαι βοῦγγες. πῶϋξ δὲ πλὴν βολὼ καὶ πλὴν ἠχλύ. Meminit Hesychius quoque, sed tantùm dicens esse ὄρνιν ποιὸν apud Aristotelem in Histor. animalium. Notandúmque apud eum sine γ scriptum esse πώϋξ.

INDICIS IN THESAVRVM LINguae Græcæ ab Henrico Stephano constructum,

PARS II.

P

P, Apud Eretrienses frequenti erat in vsu. eam enim non paucis vocibus contra morem aliorum inserebant. Poetæ autem nonnullis vocabulis eam inseruisse comperiuntur vt sonum asperiorem efficerent. Quinetiam in vocibus nonnullis quas cum poetis communes alii scriptores habent, ascititium esse existimatur: vt in οἶστρος & ἀλάβαστρον. Vide Eustathiũ.

Ῥά, particula παραπληρωματική, id est expletiua, quæ ex ἀρὰ facta videtur, per metathesin. Quidam συνδέσμων παραπληρωματικῶν appellarunt. Est autem ex encliticis: & redditur Certè, Vtique: vel tanquam omnino vacans, ideóque interpretationem non postulans, prætermittitur. Homer. Odyss. ζ, — οὐδέπ τὸν ῥά με Παφροκαΐγνητον. Atque vt hîc particulæ ὁ subiungitur, sic alibi cuipiam alii. vt in principio Iliad β, voculæ μέν: & vtrique redditur δέ. Dicitur etiam ὅς ῥα, vt ὅς γε, pro ὅς. Interdum accentum retinet, in nonnullis quidem certè exemplaribus: veluti post ἤ: quum dicitur ἦ ῥά.

Ῥά, vel potius Ῥᾶ, cum accentu & ι subscripto, pro ῥᾴδιον, (id est Facilè) apud Sophoclem, teste Eustathio. Alii pro ῥᾳδίως etiam poni testantur, id est Facilé.

Ῥᾶ, est apud medicos ῥίζιον τι, inquit Hesych. id est, parua quædam radix. Sed apud hunc lexicographum scriptum est ῥά, apud Dioscoridem libro 3, cap. 2, ῥᾶ, cum circunflexo. Idem tradit vocari etiam Ῥῆον, & in iis quæ supra Bosphorum sunt regionibus nasci. Esse autem radicem nigram, centaurio magno similem, sed minorem & magis rufam: fungosam, aliquantum læuem, sine odore. Latini Rha Pōticum seu Ponticam appellant. Nomen autem nacta est à fluuio Ponticæ regionis, cui nomen Rha, de quo Ammian. Marcell. libro 22, ita scribit, Tanais, qui inter Caucasias oriens rupes, per sinuosos labitur circumflexus, Asiámque ab Europa disterminans, in stagnis Mæoticis delitescit. huic Rha vicinus est amnis, in cuius superciliis vegetabilis quædam eiusdem nominis gignitur radix, ad multiplices medelarum vsus proficiens. Plerique radicem hanc Rha eandem cum rhabarbaro esse putarunt: sed alii longè diuersam esse censent: quorum è numero est Matthiolus.

Ῥαβάθειν, vel Ῥαβάσειν, (vnde esse puto apud nos verbum Rammasser), Sursum ac deorsum ire. Vide Hesych. qui & aliter exponi tradit.

Ῥαβδεία, t.3, c.662, h. Ῥαβδεύω, ib.g
Ῥαβδίζομαι, t.3, c.663, a. Ῥαβδίζω, ib.
Ῥαβδίον, ib.b. Ῥαβδοειδής, t.3, c.662, c
Ῥαβδονόμος, t.3, c.661, h. Ῥαβδουχέω, t.3, c.662, a
Ῥαβδουχία, ib. Ῥαβδοῦχος, t.3, c.661, g
Ῥάβδος, Virga, &c. t.3, c.659, a. Ῥάβδος, Virga viscata, c.660, b. Ῥάβδος, Ramus, &c. ibid. c. Ῥάβδος, Hastile, &c. Alias item significationes vide col. illam sequente. Ῥᾶβδος idem quod ῥάβδος, t.3, c.661, e
Ῥαβδοφορέω, t.3, c.662, b. Ῥαβδοφόρος, t.3, c.661, g
Ῥαβδωδία, t.1, c.122, h. Ῥαβδῶδες, ib.
Ῥάβδωσις, t.3, c.662, d. Ῥαβδωτὸς κίων, ib.f
Ῥάγα, Vigor, Vis, Impetus. ἀκμή, βία, ὁρμή, Hesych. Est etiam accusatiuus à nom. ῥάξ.
Ῥαγαδίζω, t.1, c.521, b. Ῥαγαῖος, ib.a
Ῥαγδαῖος, ib.e. Ῥαγδαιότης, ib.f
Ῥαγδάζω, ib.e. Ῥαγής, t.1, c.519, f
Ῥαγεύς, t.1, c.525, b. obit. Ῥαγίζω, t.1, c.523, g
Ῥαγικός, ib. Ῥάγιον, ibid.
Ῥαγοειδής, ib.d. Ῥαγόεις, t.1, c.521, d
Ῥαγολογέω, t.1, c.523, f. Ῥαγολόγος, ib.
Ῥαγόω, t.1, c.521, e. Ῥαγῶδης, t.1, c.523, g
Ῥαδινός, ου, ὁ, Tener, Mollis, Delicatus. τρυφερός. Ab Hesychio exponitur non solùm ἁπαλός, sed etiam ἀβρόσυνος. pro quo reponendum esse dico ἀβρόσυνος, ex Etym.

P

Ῥάδαμνος, ου, ὁ, Getmen, Ramus tener. Vide Hesych. Ex cap. 8 Iobi affertur, ῥάδαμνος αὐτοῦ ἐξελεύσεται.

Ῥαδαινόν, idem quod ῥαδινόν, teste Hesychio. Ῥαδαινίζεται idem exp. πυκάζεται, Concutitur, Quassatur.

Ῥαδάν, Calceamenti quoddam genus, seu sandalii, teste Hesychio. Quidam ita dictum tradunt quòd facilè induerentur.

Ῥαδιέστερος pro ῥᾴων, Facilior: ea forma qua αἰσθησιέστερος & ἀφθονέστερος, atque alia.

Ῥαδινάκη vocatũ fuit à Persis oleũ, Herodoto teste, lib. 6.

Ῥαδινός, Gracilis, Tenuis, vt ῥαδινὰ σώματα apud Xenoph. quibus opponuntur ea quæ ἐξεσταπωμένα πῖσιτῳ. Apud Theocritum itidem, ῥαδινὰς vocantem κυπαρίσσους, schol. ῥαδινὸν significare ait τὸ ὀπτικὸς καὶ λεπτόν: quum alioqui ῥαδινὴ ῥίζα apud Nic. in Ther. exponatur ῥαδαμνώδης, id est κλαδώδης.

Ῥαδινός, Agilis, Celer, Mobilis. Anacreõ enim ῥαδινοὺς πώλους appellasse fertur celeres equos. Apud Æschyl. in Prom. ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν redditur Ab oculis mobilib.

Ῥαδινός, Mollis. vt ποδὰς ῥαδινοὺς appellat Hesiodus pedes Veneris: ποίη ποδὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο. Huic autem significationi affinis ea est qua ponitur pro imbecilli seu debili: vt in quodam loco quem Suidas affert, ῥαδινὴ & καρτερὰ inter se opponuntur.

Ῥαδινοὺς ἀκόντας Stesich. appellasse fertur stridula iacula. (sicut ῥαδινὴ μάστιξ apud Hom. exponitur à quibusdam λιγυρά.) Ibycus autem ῥαδινοὺς κίονας excelsas columnas. Sed videdũ quomodo omnes hæ significationes huic etymo cõuenire possint, ἀπὸ τοῦ ῥάβδου δινεῖσθαι.

Ῥάδιξ, ικος, ὁ, Ramus. Nic. in Theriacis, — ὀρειοτύπιος βάτης. Κόψαντες ῥάδικα πολυσφρέος κοπίοιο.

Ῥάδιος, t.3, c.663, b
Ῥαδιουργέω, t.3, c.664, c. item t.1, c.1607, d. obit.
Ῥαδιούργημα, t.3, c.664, d. Ῥαδιουργία, ib.b
Ῥαδιουργὸς, t.3, c.663, h. Ῥαδίως, ib.g
Ῥαίομαι, t.3, c.694, a. Ῥαίζω, ibid. & c.722, d
Ῥαΐζω, Latro, &c. c.694, c. Ῥαπαγέω, t.3, c.693, e
Ῥάπαγος, ib.d. Ῥαδαίνομαι, ib.
Ῥαπάμη, ib.g. Ῥαπαμιγξ, ib.c
Ῥαπαμίζω, ib.d. Ῥαπαστίζω, ib.f
Ῥαπαστόδμοι, οἱ, ib.d. Ῥάδυμα, τό, subst. t.1, c.1607, g
Ῥαδυμέομαι, t.1, c.1609, b. Ῥαδυμέω, t.1, c.1608, h
Ῥαδυμία, ib.e. Ῥαδυμίζω, t.1, c.1609, d
Ῥαδυμοποιὸς, t.1, c.1607, h. Ῥάδυμος, ib.c
Ῥαδυμότερον, t.1, c.1608, d. Ῥαδυμοτέρως, ib.
Ῥαδύμως, ibid.c. Ῥαία, Sanitas. ὑγεία, Hesych.
Ῥαίζω, t.3, c.664, h. Ῥαιμάη, Flagellum, μάστιξ.
Ῥαικός est Ἑλλὴν. Romani autem dicunt Γραικός, præfixo γ, vt inquit Hesych. Apud Eustath. autem legimus ex Rhetorico lexico, barbarorum esse Ῥαικοὺς sine γ proferre, quum Sophocl. & Lycophr. Γραικοὺς dixerint. Meminit & Etymolog. At verò Suidas ῥαϊκὸς exp. ὁ ὁρμῶμενος. Eundem vide in Γραϊκός.

Ῥαιβοειδής, t.3, c.674, e. Vide & in Ῥαιβός, quod proximè sequitur.

Ῥαιβός, ου, ὁ, Incuruus, Intortus, στρεβλός, καμπύλος. Sed ῥαιβὸς dicitur etiam qui nomine composito Ῥαιβοσκελὴς appellatur, Cui crura sunt intorta seu obtorta introrsum. ῥαιβοὶ nominant (inquit Pollux) οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισοὶ autem οἷς τὸ ἄνω μέρος γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται. In v.l. ῥαιβὸς redditur etiã, Qui pedibus est incuruis & in se contractis: & ῥαιβοσκελὴς, ex Epigr. Loripes. Sed secundum alios rectius Varus reddi possit. Inuenitur etiã Ῥαιβοειδὴς pro incuruo, apud Hippocr. Esse autem putatur ῥαιβὸς à verbo ῥαίω (significãte φθείρω) & verbo βαίνω. Affertur tamẽ & aliud etymõ.

Ῥαίνω, t.3, c.691, f. Ῥαιστὴρ, t.3, c.666, f.
Ῥαιστήριος, ib.e. Ῥαιστὶς, ib.
Ῥαΐτω, adverb. t.3, c.665, f. Ῥαΐτης, ib.
Ῥαΐτης, t.3, c.666, d
Ῥαιφάσσω, Caste viuo, Purus sum, vulg. lex. ex Hesychio, qui ῥαιφάσσει exp. ἁγνεύει.
Ῥαίω, t.3, c.666, c. Ῥακαίλω, t.1, c.512, e
Ῥακένδυτος, ib.a. Ῥακίδες, ib.f
Ῥάκιον, ib.c. Ῥακοσυράπαιδης, ib.f
Ῥακοδυτέω, ib.a. Ῥακόδυτος, ib.
Ῥακόεις, ib.b. Ῥακόμαι, ib.c
Ῥάκος, t.1, c.521, f. Ῥακοφορέω, t.1, c.522, a
Ῥακπήριος, t.1, c.518, b. Ῥάκτος, ib.
Ῥάκτεια, ib. Ῥακώδης, t.1, c.522, b
Ῥακωλέον, ib.c. Ῥάκωμα, ib.d
Ῥάκωσις, ib. Ῥάμμα, t.3, c.667, c

Ῥάμνος, ου, ἡ, Spina alba, aut cerualis: quam Galli burgam spinam appellant, inquit Gorr. Frutex est ramos ferens rectos & aculeos in acutæ spinæ modum: fructum edit latum, candidum, tenuem folliculari specie, verticillo similem. In vulg. lex. annotatur, ῥάμνον à Theophrasto dici ἀείφυλλον: sed id nostro rhamno non conuenire. Additur ex Dioscoride, valere ad veneficia. Perperam autem apud Iosephum interpretem reddidisse Rubum.

Ῥαμνουσία, Nemesis, quæ & à Latinis Rhamnusia cognominatur. Sic autem appellata traditur à Rhamnunte vico Atticæ, in quo simulacrũ habebat à Phidia fabrefactum. Vide Hesych.

Ῥαμφὴ, Culter, Gladius. κοπὶς, μάχαιρα, Hesych. Quod autem addit, ἡ τοῦ ὀρνέου ῥύγχη, ad ῥάμφη pertinere puto, plurale τοῦ ῥάμφος.

Ῥαμφὶς, Nauis quoddam genus.

Ῥάμφος, εος, τὸ, Rostrum. Sed hoc ῥάμφος apud Homerum non extare tradit Eustath.

Ῥανὶς, t.3, c.602, a. Ῥαντὴρ, t.3, c.691, h
Ῥαντίζω, t.3, c.692, a. Ῥάντισμα, ib.b
Ῥαντισμὸς, ib. Ῥαντὸς, t.3, c.691, h
Ῥάξ, t.1, c.523, c. Ῥάξαι, t.1, c.518, a
Ῥάξις, ib.b. Ῥάον, adverb. t.3, c.664, g
Ῥαόνιος, ib. Ῥάος, t.3, c.663, c
Ῥαύτρον, t.3, c.664, g

Ῥαπίζωλος, idem esse censetur quod ῥαπιδωλὴς, de quo dictum fuit t.1, c.621, g. Ῥαπὴν testè Hesychio est κελάμη. additque, καὶ τὰς ἐν αὐτῇ αὐλοειδῆς, ῥαπίλους. pro quo reponitur ῥαπιζώλους. In vulg. lex. ῥαπιζωλος, Stipulam inflãs. In iisdem est Ῥαπαύλης pro Ῥαπιδωλὴς, vt habet Eustath.

Ῥαπίζω, vide in Ῥαπίς.

Ῥαπὶς, ίδος, ἡ, Virga. vnde ab Homero Mercurius dicitur χρυσόῤῥαπις, Auream virgam habens. Sed apud Eustathium scriptum est ῥάπις, accentu in priore. Sũtque ῥάπιδες ὑποδήματα quoque, eidem. Hesych. habet ῥαπίδες, secundum quem sunt ὑποδήματα, & περόναι.
Hinc verbum Ῥαπίζω, Virga cædo, seu percutio. Vel, Baculo cædo, seu bacillo, aut etiam fuste: latius videlicet extendo [illegible] nominis ῥαπὶς significationem in hoc verbo. Plutarch. in Themistocle, ὦ Θεμιστοκλεῖς, ὁ τῆς ἀγορᾶς τοὺς παρεξαιτεμένους ῥαπίζοισι. Ναί, (εἶπεν ὁ Θεμιστοκλῆς) ἀλλὰ τοὺς ὑπολειφθέντας οὐ σφαιροῦσιν. Intelligi autem παρὰ τὸ ῥαπίζειν quod sit βακτηρία, proximè sequentibus declaratur, ἐκφοβοῦσι δὲ τὴν βακτηρίαν ὡς παίοντες. Sed in Apophthegm. idem commemorans, pro ῥαπίζοισι dicit μαστιοῦσι: quum tamen ibidem subiungat ἐκφοβοῦσι τὴν βακτηρίαν. Alioqui non mirum esset ῥαπίζειν dici & ὅτι τὰ μαστιούντα, ex Herodoto in Polymnia, pag. 251, meæ editionis. At in vulg. lex. redditur Alapis percutio, Colaphis cædo, Colaphos incutio, &c. Manasse autem videtur hæc interpretatio partim ex Suidæ expositione, partim ex veteri Testamenti noui interprete, qui ῥαπίσμασιν apud Marcum vertit Alapis. Nisi potius & hic interpres, & alii qui idem de verbo ῥαπίζειν censuerunt, ad Matth. locum respexerunt, cap. 5, ὅστις σε ῥαπίσει ὅτι τὴν δεξιὰν σου σιαγόνα. Sed hinc minimè probari significatio illa potest: quum itidẽ dici queat παπάζει ὅτι τὴν σιαγόνα. Adde quòd, si ῥαπίζειν esset Colaphos impingere, idem scriptor, cap. 26, post κολάφισαν αὐτὸν, non addidisset, οἱ δὲ ἐῤῥάπισαν. quod rectè videtur redditum in postrema interpretatione, Bacillis cecíderunt. Vetus interpres tamen, tanquam res similis esset, ἐῤῥάπισαν vertit Palmas in faciem eius dederunt. Reperio porro & apud Plutarchum in Rom. quæst. πυθόμενον ὅτι κόῤῥης, deinde καὶ ῥαπίζοιεν. Hinc Ῥάπισμα, ατος, τὸ, Ictus qui virga vel baculo seu fuste incutitur. In vulg. lex. Alapa, Colaphus. cui interpretationi (quam veteris interpretis Testamenti noui autoritate confirmari docui) patrocinatur & Suidas, vbi exponit hæc verba, ὅτι κόῤῥης. In iisdem ex Phrynicho annotatur, non esse in vsu.

Ῥαπὰ, τὰ, t.3, c.667, e
Ῥαπαύλης, t.1, c.621, g. Ῥάπης, t.3, c.667, d
Ῥαπὸς, ibid. Ῥάπω, ibid. a
Ῥάπυς, vide in Ῥάφυς.
Ῥαριαὶ, ᾶδος, ἡ, Ceres, ἡ Δημήτηρ, inquit Suidas; quem vide.
Ῥαρίον, Infans; ex Ῥάρος significante ventrem. Sed significat hoc ῥάρος & robustum. Vide Etym. Hes. & Suidam.
Ῥάσμα, t.3, c.694, a Ῥάσσαι, à ῥάζω, quod vide.
Ῥάσσω, t.1, c.517, h. Ῥᾶσσα adverb. t.3, c.665, b
Ῥᾶσσος, ibid. Ῥαστοῤῥυσις, ib.f
Ῥαστοῤῥύω, ibid. d
Ῥαστώνη, t.1, c.1607, c. & d. obit. & t.3, c.665, b
Ῥάστωρ, t.3, c.694, a
Ῥαφανέλαιον, Rhaphaninũ oleum, ex rhaphani semine: ῥαφανῖνον ἔλαιον. Ex Dioscor. lib.1, cap.46.
Ῥαφανὶς, vide paulo pòst in Ῥαφανίς.
Ῥαφανῖδοῦσα, t.3, c.1540, b
Ῥαφανὶς, ίδος, ἡ, siue Ῥάφανος, (sed illud Atticæ, hoc linguæ communis esse censetur) Rhaphanus, Radix seu Radicula. Pallad. in Augusto, cap.5, Radices fœminini generis putantur quæ minus acres sunt, & habẽt folia latiora, &c. Infrà autem rhaphanum vocat. At radiculam interpretatur Gaza, in Probl. Aristot. Sect.9. quæst. 6. quum tamen Radicula Plinio alia sit herba, videlicet lanaria, Græcorum ῥοιζίον. vt annot. v.l. Vbi & hæc addũtur: Ῥαφανίδος quinque genera assignat Theophr. Hist. pl. lib.7, cap.4. quem Plin. lib.19, cap.5, ad verbum exposuit: sed rhaphanos in napos cõuertit, errore manifesto. Erroris causa fuit, quòd ibidem ῥαφανοῦν (id est Atticis brassicæ καὶ τῆς κράμβης) tria genera constituat philosophus: Plinius verò per ῥάφανον intellexerit rhaphanum: duplicatóque errore brassicam in rhaphanũ transformarit, ex vocum ignoratione. Hæc in iisdẽ illis leguntur, quorũ itidem fidem penes illa esse velim: vel potius illum quicũque illa scripsit. His adiicitur, Est & ῥαφανὶς ἀγεία Theophrasto, id est Armoracium Columellæ, siue Armoracia Plinio: quæ rapula acria vi detur dixisse Horatius. vulgò vocamus Reforts. Propriéq; ῥαφανὶς, distinctionis causa dicẽda Refort, non Raue. hoc enim Rapa siue Rapũ, id est γογγύλη, siue γογγυλὶς Galeno. quæ quia est ventrosa, γαστέρα dixerunt: vt autor Athen. libro 9. Is tamen γογγυλίδα ἄῤῥενα apud Theophrastum, napum intelligit, qui βουνιὰς est Dioscoridimobis vulgò Naueau vel Nauet. Apud ipsum Athenæum ῥαφανὶς à Speusippo distinguit videtur ab ea quæ ῥάφυς siue ῥάπυς dicitur: id est rapa, siue rapum. Rursum verò in Ῥόφανος annotatur, pro rhaphano ab Atticis dici ῥαφανὶς: at verò vocem ῥάφανος illis significare κράμβλον. à Gaza reddi radicem, apud Alexan. Aphrod. Problem. lib.2, quæst.42: alibi rhaphanum: apud Theophrastum autem non vno in loco, brassicam. Sic & apud Aristotelem, qui testatur ipsemet ῥάφανον à quibusdam appellari κράμβλον, De nat. anim. libro 5. Existimatur porro hoc nomen habere παρὰ τὸ ῥαβδῶδες φαίνεσθαι: quia nimirum statim à satu oritur. Pro ῥάφανος autem Ionicè dici ῥέφανος testatur Ammonius, quem vide. Ῥάφανος, (inquit Gorræus) Radix siue Radicula. quo nomine sylueſtris maximè intelligitur, quam Romani Armoraciam vocant. At Ῥάφανος ἀγεία dicta est à quibusdam herba quæ alio nomine ἄπιος vocatur: vt Plinius autor est. Ῥάφας autem (vt idem tradit) Napus, qui βουνιὰς dicitur. Scribitur & ῥάπυς. Hinc Ῥαφανηδὸν adverb. In modũ rhaphani. vt ῥαφανηδὸν κάπτειν, Fractura rhaphani modo facta: quæ videlicet obliquè facta est, secundum crassitiem ossis, vt scribit Paulus Ægineta: eandem & σπυηδὸν & καυληδὸν κάπτειν vocari à quibusdam scribens, ex similitudine fractorum cucumerum & caulicolorum. Galenus tamẽ τὸ ῥαφανηδὸν distinguere ἀπὸ τοῦ καυληδὸν videtur, lib.6 Meth. med. inquit Gorr. Ῥάφανος autem, non ῥάφανος, dici ab Ionibus, testatur Ammonius: quem vide. Ab eo qui Batrachomyomachiam scripsit, ῥαφανὴ nominatur.

Ῥαφανὶς, iridis cognomentum, à similitudine radicis. Gorr.

Ῥαφανώδης ῥίζα, q.d. Rhaphani similitudinem habẽs radix. In vulg. lex. redditur Radix modo rhaphani constans, apud Theophr.

Ῥαφὴ, t.3, c.667, g. Ῥαφία, t.3, c.668, d
Ῥαφὶ δός, ib.f. Ῥαφιδοῦτις, ib.g
Ῥαφιδευτὴς, ib. Ῥαφιδοῦω, ib.
Ῥαφίον, ib. Ῥαφὶς, ib.e
Ῥάφις vide in Ῥαφανίς. Ῥαχαΐδλω, t.3, c.671, a
Ῥαχαί, αἱ, ib.c Ῥάχεις, αἱ, ib.
Ῥαχρεῖλω, ib.a. Ῥάχθος, ib.
Ῥαχία, t.1, c.521, g. & t.3, c.671, e
Ῥαχιαῖοι, οἱ, t.3, c.670, g
Ῥαχίζω, t.1, c.523, b. & t.3, c.670, g
Ῥάχις, t.1, c.523, a. & t.3, c.669, g
Ῥαχιὴρ, t.1, c.523, c. & t.3, c.670, g
Ῥαχιὴς, ib.
Ῥαχίτης, t.1, c.523, b. & t.3, c.670, g
Ῥαχμαδὲς, t.1, c.521, b. obit. Ῥάχος, εος, t.3, c.522, g. & 671, a
Ῥάχος, ου, t.3, c.522, g. & 671, b. Ῥαψῳδέω, t.1, c.120, d
Ῥαψῳδημα, t.1, c.121, b. Ῥαψῳδία, ib.d
Ῥαψῳδὸς, ib.b Ῥάων, t.3, c.664, f
Ῥάως, ib.g. ¶ Ῥέα, t.3, c.663, c. & 666, a
Ῥεγεὶς, t.1, c.525, b. Ῥεγιεαὶ, ib. obiter.
Ῥέγκος, t.3, c.672, c. Ῥέγκω, ib.b
Ῥέγμα, t.1, c.525, b. ob. Ῥέγξις, t.3, c.672, c
Ῥεῖος, t.1, c.525, b. obit. Ῥεῖγμα, t.3, c.672, b
Ῥέγχω, ibidem.
Ῥέδον, ου, τὸ, Parua rheda, q.d. Rhedula. ῥεδίων, ἁμάτων, Hesych.
Ῥέδω pro ῥέλω, t.3, c.673, c. Ῥέθρον, t.3, c.681, a
Ῥίζω, t.3, c.672, d. Ῥέθη vide in Ῥέθος.
Ῥεθομανίδια, vide in Ῥέθος.
Ῥέθος, εος, τὸ, Membrum, Quæuis pars corporis. vnde plur. ῥέθεα, ῥέθη. Homer. Iliad. non vno in loco, Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἀϊδόσ δὲ βεβήκει. Idem Iliad. χ, — ῥεθέων δ' ἐκ θυμὸν ἕλοιτο. Sed interdum peculiariter de facie dicitur. vt apud Apollon. Argon. 2, — αὐτὰρ αὐαχρόμενοι ῥεθέων πορφυρέῃ βαρείας Χεῖρας, scholiast. aut significare τὰ πρόσωπα: quanuis alioqui ῥέθος dicatur ἅπαν μέλος. In Moschi Megara (quæ perperam Theocrito adscribitur) — τὸ πρὶν δὲ τοι οὐκέτ' ἔρευθος Σάλλετ' ὅτοι ῥεθέων, quidam ῥεθέων esse volunt dictum pro genis aut labris. Itidémque ῥέθος pro genis in isto Soph. loco, in Antigona, νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπαθ' αἱματόεν ῥέθος αἰχμῶσα, Nebula superciliis insidens (id est tristitia & mœror) genas purpureas decolorat. Quidam eam significationem qua peculiariter pro facie ponitur, ab Æolibus manasse putant. Vide Eustathium & Hesych. A Suida affertur & Ῥοθομαλίδας de iis qui sunt molli & delicata cute.

Ῥεῖα pro ῥέα, t.3, c.666, a. Ῥεία autẽ pro Ῥέα, Rhea, dea. Ionicè Ῥείη, in Epigramm. At Ῥείη pro ῥέη, fluat.

Ῥεῖθρον, t.3, c.681, b. Ῥείτης, t.3, c.680, b
Ῥείω pro ῥέω, t.3, c.679, f
Ῥειώνη, luno, apud Euphorionem, Etymol.
Ῥέκος, Cingulum. Hesych. Ῥεκτὴρ, t.3, c.672, h
Ῥεκτίειος, t.3, c.673, b. Ῥέκτης, t.3, c.672, h
Ῥεκτὸς, t.3, c.673, a. Ῥεμβάζω, t.3, c.675, e
Ῥεμβασμὸς, ib. Ῥεμβδίω, ib.
Ῥέμβη, t.3, c.674, d. Ῥεμβοειδὴς, ib.e
Ῥέμβομαι, ib.a. Ῥεμβονᾶν, t.3, c.675, g
Ῥέμβος, t.3, c.674, d. Ῥεμβὸς, ib.e
Ῥέμβω, t.3, c.673, h
Ῥεμβὼν, Funda. v.l. Vide Ῥεμβονᾶν.
Ῥεμβώδης, t.3, c.674, c
Ῥέμφος, est σῶμα vel ῥὶς, teste Hesychio. Vide Ῥάμφος.
Ῥέξαι, t.1, c.525, a. Ῥέοντα, τὰ, t.3, c.679, g
Ῥέος, t.3, c.681, a. Ῥέπω, t.3, c.675, g
Ῥεῦμα, t.3, c.680, b. Ῥευμαπίζομαι, ib.f
Ῥεύμαπίζω, ib.e. Ῥεύμαπος, ib.
Ῥεύμαπικώπτος, ib. Ῥεύμαπον, ib.g
Ῥεύμαπισμὸς, ib. Ῥεῦσις, ib.
Ῥευσαλέος, t.3, c.681, a. Ῥευστικὸς, t.3, c.684, h
Ῥευστὸς, t.3, c.680, h. Ῥευτὸς, ib.
Ῥεύτω, t.3, c.683, f. Ῥέφανος, vide in Ῥάφανος.
Ῥεχθὲς, t.3, c.672, f. Ῥέω, t.3, c.679, a
Ῥέων, ib.g. Ῥέως, t.3, c.681, a
¶ Ῥηγεῖς, t.1, c.525, a. Ῥηγὴ, t.1, c.521, a
Ῥηγῖνοι, vide in Ῥήγιον quod proximè sequitur.
Ῥήγιον, ου, τὸ, Rhegium: vrbs in finibus Italiæ, propè Siciliam: dicta ἀπὸ τοῦ ῥηγνύναι, id est à fractura quæ contigit terræmotu. Vide Plinium. Eius ciues & incolæ, Ῥηγῖνοι, Rhegini. A quibusdam verò & οἱ θειλοὶ sic appellati fuerunt. Vide Suidam & Hesychium.
Ῥῆμα, t.1, c.520, c. Ῥηματίας, ib.e
Ῥημεῖν, t.1, c.524, g. Ῥήμος, t.1, c.525, a
Ῥηκροχασμὸς, t.1, c.520, c. Ῥηνυμαι, t.1, c.519, f
Ῥηγυμα, ib. Ῥηγύω, ib.
Ῥῆος, t.1, c.525, a. Ῥῖδος, t.3, c.683, b. & 665, f
Ῥιδίως, t.3, c.665, f. Ῥῖδω, adverb. t.3, c.666, a
Ῥῖκτος, t.3, c.663, c. & 665, f. Ῥῖκτερος, ib.
Ῥίκτης, t.1, c.520, g. Ῥικτιδὸς, ib.h
Ῥῖμα, t.1, c.1152, b. Ῥιμαπικὸς, ib.c
Ῥιμαπίον, ib.c. Ῥιμαπισκιον, ibidem.
Ῥῖμος, ου, ὁ, Instrumentum quo panis in furnum immittitur. id est Pala, Catoni. Alii Infurnibulum dixerunt. Athen. lib.3, ἐπειδὰν δ' ἐμβληθῇ εἰς τὸν φοῦρνον, ὑποπάσσεται τῷ ῥίμῳ κόνδρος τις, καὶ τότε δοπεῖται ὁ ἄρτος. Hæc ex vulg. lex. in quibus additur, videri legendum ὑποῤῥάπτει: & vocem ῥῖμον esse Latinam, remũ videlicet: à cuius similitudine pala ita vocata sit: ac fortasse hoc ipsum ea voce aliquando significatum fuisse. Sic eum ματέρα & φοῦρνος ibidem vsurpasse.
Ῥιὼν, ῶνος, ἡ, Ouis. Vnde Πολυῤῥήνη, ηνος, ὁ, Multas oues habẽs: aut generalius, multa pecora. Hinc etiam Εὐῤῥίων, quod vide suo loco.
Ῥιώνες, Ouium aut agnorum pelles. Affertur ex Hippocrate.
Ῥιξιωδία, t.1, c.438, e. Ῥιξιώδη, ib.
Ῥιξικέλυφος, t.2, c.111, c
Ῥιξίνος, Bacchus, in Epigramm. Qui animum eneruat & frangit.
Ῥῖξις, t.3, c.520, f. Ῥιξιφλοιος, t.4, c.176, d
Ῥιξίφρων, t.4, c.202, a
Ῥῖπαι, Tigella substructionibus fulturisque accommodata: vt sublicæ Cæsari, vel sublicia Liuio, tibicines Virgilio & Iuuenali. Ita vulg. lex. ex hoc loco Diodori Siculi, ὅθεν τοῦ μεταλλεύοντος ἀναστρεφόμενοι τὰς ῥῖπας ἐμφαρήσας, κατεῤῥαλε πρὸς πύργους. Additur vocari σηείμματα à Iosepho.
Ῥησείδιον, t.1, c.1152, f. Ῥησιάρχος, ib.
Ῥησίδιον, ib. Ῥησκοπεῖν, ib.
Ῥῆσις, ib.d. Ῥήσσομαι, t.1, c.519, e
Ῥήσσω, ib. & c.525, a. Ῥητέον, dicendum est.
Ῥητέος, α, ον, Dicendus, da, dum. Hermog. κρίνω (εἶ) ῥητέα.
Ῥητὴρ, t.1, c.1153, f.
Ῥητίνη, Resina. Est lacryma seu humor liquidus & oleaginosus, ex planta sponte diffluens. Omnis quidem resina ex sua arbore manat liquida: eáque ῥητίνη ὑγρὰ à medicis appellatur: vel ἡ ἐκ τοῦ κεκαυμένου ὑγρὰ (vt à Galeno lib.6 Meth. medendi) id est, laguncularis siue liquida ex doliis aut amphoris resina: nimirum quòd in doliis atque amphoris afferretur. Vel etiam συγκαυμένη, quòd in alueis & doliis olim comportaretur. Attamen ea cocta in aqua, vel cremata sine aqua in pru-

nis, ſicca redditur & friabilis, vt docuit Dioſcorides: A eáque eſt quam φρυκτὴν, hoc eſt frictam ſiue toſtam (non addito etiam reſinæ nomine) vel πεφρυγμένην, hoc eſt retortidam, vocant. Hæc Gorr. Ex Dioſcorid. lib.5, cap.10, affertur in vulg.lex. οἶνος ῥητίνῃ πεπυκνῶν ἔχων, pro vino piceæ reſina condito, vino reſinato. Additur, hanc ῥητίνην φρυκτὴν in medicinis à ſeplafiariis Colophoniam vocari: aliam verò, πλὴν ὃν ἐξῷ κεκαμένων ὑγρεῶν, à Palladio lib.3, cap.25, reſinam locularem nominari.

Ῥητινίζω, Reſinam refero. Redditur etiã Sum reſinaceus.

Ῥητινίτης οἶνος, Reſinatum vinum, ex Dioſc. lib.5, cap.35. Ex eodem in Ῥητίνη habuiſti οἶνος ῥητίνῃ πεπυκνῶν ἔχων.

Ῥητινώδης, εος, ὁ & ἡ, Reſinoſus. vt Columella medicamenta reſinoſa dixit.

Ῥητὸν, t.1,c.1153,b. Ῥητρεία, t.1,c.1154,b
Ῥητροβόλον, ib.a. Ῥητρεικὴ, t.1,c.1153,g
Ῥητρεικῶς, ib.h. Ῥητρεικῶς, ib.
Ῥητὶς, ib.a. Ῥήτρα, t.1,c.1154,c
Ῥητροβόλον, idem quod ῥητροβόλον. vulg.lex.
Ῥήτρη, Ionicè pro ῥήτρα. Ῥηϝφυλάκας, t.1,c.1154,d
Ῥήτων, t.3,c.608,g.obit. Ῥήτωρ, t.1,c.1135,g
Ῥητῶς, t.1,c.1153,e. Ῥηχαΐδαι, t.3,c.671,h
Ῥηχίη, ib. Ῥηχὶς, t.3,c.672,a
Ῥηχός, ib. Ῥηχώδης, ib.

¶ Ῥιγεδανὸς, οῦ, ὁ, Horribilis, Horrorem incutiens. Ex Epigramm. Σπέρματα ῥιγεδανὴ πηγυλὶς αὐπάσῃ. A pud Hom. ῥιγεδανὴ Ἑλένη, quam omnes exhorrent. Vide Plutar.& Euſtath.de hac voce.

Ῥιγέω, ῶ, Horreo, Exhorreo. Homer.Iliad.γ, ῥίγησεν δ' ὁ γέρων. Eiuſdem poematis lib.α, Ῥίγησέν τε ἰδών. Redditur etiam Obſtupeſco. At de ῥιγοῶντες ſignificante Algentes, vide in Ῥιγόω.

Ῥιγηλὸς, οῦ, ὁ, Horrendus, Horrificus. Heſiodus in Aſpide, — ὅστοι Ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαφηθέγγοιο δοτῆρες.

Ῥιγηλὸς, Qui ſtatim rigore ſeu frigore corripitur, Alſioſus: Gallicè Frilleux.

Ῥίγιον, comparatiui ſignificatione à ἴῤῥης, Magis horrendum. Interdum verò Magis formidandum, item Acerbius, Triſtius. Homer. Iliad. α, — τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται. Apud Heſiodum pro Deterius. nam ei opponitur ἄμεινον, vbi de bona & mala muliere loquitur. Superl. Ῥίγιστος, Maximè horrendus, &c. In vulg. lex.perperam ponitur ῥίγιος, cuius neutrum ſit ῥίγιον, poſitiui ſignificationem habens.

Ῥίγιος, ου, ὁ & ἡ, adiectiuũ: vnde ῥίγια πάθη, Rigores febriũ, Horrores, Cum tremore algores, ex Marcello apud Dioſcoridem.

Ῥίγιστος, vide in Ῥίγιον.

Ῥιγνὸν, Heſych.exp.ῥιγεδανόν: quod vide paulo antè.

Ῥῖγος, εος, τὸ, Rigor, Frigus vehemens. aut etiam ſimpliciter pro frigore. λιμῷ καὶ ῥίγῃ μαχόμενος, Xenoph. Pæd. Ab eodem ῥῖγος & θάλπος inter ſe opponuntur. Apud medicos, ὀλιγοβολὴ ῥίγους, Rigoris acceſſio & aggreſſio. Alexan. Aphrod. dicit in febre fieri primùm τοῦ ἐνδεξίου, deinde ὀλιγοπαθῆσαν φλέγμα, poſtremò ῥῖγος. Ruell. apud Dioſcoridem ῥῖγη τοῦ ἐνδεχομένου exp. Rigores febrium circuitu recedunt, & χρόνια ῥίγη, diuturnos rigores.

Ῥιγοσίδιος, ου, ὁ & ἡ, Perpetuò frigens ſeu algens. ὁ ἀεὶ ῥιγῶν, Poll.

Ῥιγόω, ῶ, Rigeo, Frigeo, Algeo. Odyſſ.ξ, οὐκ ἐφάμην ῥιγοῦν ἔμπης. Xenoph. ῥιγοῦσι καὶ ἀχρειοῦνται. Lucian. De luctu, ἵνα μὴ ῥιγῶσι. Ibidem, τὸ μὴ ῥιγοῦν πολὺ κάλλιον τοῦ ἀμπεχόνης ἀπορεῖν. Vulg. lex. in verbo Ῥιγόω afferunt ex Dioſcoride ῥιγοῶντες, pro iis qui in febrium acceſſionibus cum tremore algent, vt Marc. vertit, ſeu (vno verbo) qui rigent, vt Ruellius. Sed ego à Ῥιγόω potius eſſe puto.

Ῥίζα, t.3,c.707,f. Ῥιζάγρα, t.3,c.708,h
Ῥιζεῖον, t.3,c.710,d. Ῥιζίας, ib.c
Ῥιζίον, ibidem,d H
Ῥιζοβολέω, t.1,c.669,a.& t.3,c.708,b
Ῥιζοβόλος, t.1,c.668, h.& t.3,c.708,b
Ῥιζόθεν, t.3,c.710,d. Ῥιζολαβέω, t.3,c.708,b
Ῥιζολογέω, ib. Ῥιζολόγος, ib.

A Ῥιζόνυχες, t.3,c.1345,f.& t.3,c.709,a
Ῥιζοπαμέομαι, t.3,c.708,e. Ῥιζοπαμέω, ib.d
Ῥιζοπαμία, ib.c. Ῥιζοβομκὸς, ib.d
Ῥιζοπάμων, ib.c. Ῥιζοφάγος, ib.f
Ῥιζόφλοιος, ib. Ῥιζοφυέω, ib.g
Ῥιζοφυὴς, ib. Ῥιζόφυλλος, ib.h
Ῥιζοφυτὴν, ib. Ῥιζόω, t.3,c.710,e
Ῥιζωδὴς, ib.c. Ῥίζωμα, ib.h
Ῥιζώνυξ, t.2,c.1345,e. Ῥιζώνυχες, t.3,c.709,a
Ῥιζωνυχία, πός, t.2,c.1345,f. Ῥιζωνυχέω, t.3,c.709,a
B Ῥιζώρυχος, ib. Ῥιζωστὸς, t.3,c.711,a
Ῥὶν, t.3,c.696,a. Ῥιπαίδιον, t.3,c.711,f
Ῥινάω, t.3,c.699,c. Ῥινεξυσία, t.3,c.697,f
Ῥινεξυπέομαι, ib.g. Ῥινεξύστης, ib.f
Ῥίνεξαῖ, t.3,c.696,e. Ῥινέω, t.3,c.711,d
Ῥίνη, ib.c. Ῥινηλατέω, t.3,c.698,a
Ῥινηλάτης, t.3,c.697,g. Ῥινήλατος, ib.h
Ῥίνημα, t.3,c.711,d. Ῥινίζω, ib.e
Ῥίνιον, t.3,c.699,d.& 711.f. Ῥίνισμα, t.3,c.711,e
Ῥινοβάται, Rhinobati, Gazæ. Piſces qui naſci putantur ex
C ſquatina & raia. v.l.ex Ariſtot. De gener.anim. libro 2, cap.5. In iiſdem eſt Ῥινόβατος, quod Gazam apud eundẽ Ariſtot.lib.6, eiuſdẽ operis, Leuraiã exponere tradũt.

Ῥινοβόλος, t.1,c.669,a.& t.3,c.696,h
Ῥινοδέμης, t.3,c.669,f. Ῥινοκαρως, t.3,c.696,h
Ῥινοκόλπρα, prop.t.3,c.697,a. Ῥινοκολούστης, t.3,c.697,b
Ῥινοκοπίω, ib.c. Ῥινοκόρυεα, propr.ib.a
Ῥινοκούρυεα, propr. ib.a. Ῥινοκαβὶς, ib.c
Ῥινοπύλη, Portula, Poſticum. v.l. ex Polybio, ὀξὺ πνεῦμα ῥινοπύλης ἔξεν. Ζῶν ἥκει. Idem de Philomene, ἀλγέων αὐτοῖκαδε πᾶσι ῥινοπύλαι. Liuius portulam appellat, de eodem
D loquens.

Ῥινόμακτον, t.3,c.697,c. Ῥινὸς, t.3,c.699,d
Ῥινόσμος, t.3,c.697,f. Ῥινότμητος, ib.
Ῥινοτμέω, t.3,c.699,f. Ῥινοτόμος, ib.
Ῥινοτόρος, ib.g. Ῥινοχόος, t.3,c.697,g
Ῥινὸ, vide in Ῥινέω.
Ῥινωτηεία, dicitur ἡ ἑφολκίς. Poll.
Ῥιξαχόσκη, Locuſtæ quoddam genus longis cruribus, Dioſcor lib.2,cap.57. Vbi tamen ſunt qui legant ἀσίεκακος. v.l.

E Ῥίον, ου, τὸ, Montis cacumẽ: vt ῥίον οὐλύμπιο, Homero, nõ vno in loco. vt Iliad.τ, Ἤρη δ' αἶψα λίπεν ῥίον οὐλύμπιο. Et eiuſdem poematis libro Ψ, Σπερχὼ μὲν κεν ἔπειτα πόδε ῥίον οὐλύμπιο Δισαίμιλω.

Ῥίον, Promontorium. Thucyd. ἰὼν δὲ τῶν μὲν τὸ ῥίον φίλον τοῖς Δῆλιοῖς. Alibi, οἱ μὲν μὴ ἐκπλεῖν ἔξω τοῦ ῥίου, ἐς πλοῦν ἀδυνατοῦντες φορούμενοι.

Ῥιπαῖα ὄρη, t.3,c.717,b
Ῥιπαὶς, ſicut & Ῥιπὴ, eſt αὐέμου συρροφὴ, teſte Suida. Vide Ῥιπή.
F Ῥιπαύλης, t.2,c.14,c.obit. Ῥίπα & Ῥίπες, vide in Ῥίψ.
Ῥιπὴ, t.3,c.714,g. Ῥιπίδιον, t.3,c.717,f
Ῥιπίζω, ib.b. Ῥιπὶς, ib.e
Ῥίπισις, ib.d. Ῥιπισμὸς, ib.
Ῥιπισὺς, ib. Ῥίπισ vide in Ῥίψ.
Ῥιπιδίζομαι, t.3,c.714,c. Ῥιπίζω, ib.d
Ῥιπάσκω, ib. Ῥιπασμὸς, ib.g
Ῥιπέω, t.3,c.711,h. Ῥίπιω, ib.
Ῥὶς, t.3,c.696,a
Ῥίσκος, Riſcus,Ciſta pelle contecta, ex Donato. Vide Poll.
G Ῥίφορον, Flabellum, Ventilabrum. πτύον, Heſych.
Ῥιφὲς, t.3,c.712,f. Ῥιφὴ, t.3,c.717,a
Ῥιχοῦδαι, Turpes corporis motus edere. κινεῖσθαι ἀχρημόνως. Heſych.
Ῥίψ, ιπὸς, ὁ, Ramus ſaliginus, Vimen flexile. Ariſtophan. in Pace, Κέρδιστε ἔκαπ κἀν ὀλὶ ῥιπὸς πλέοι. quì verſus prouerbialis eſt. Apud Herodotũ ῥιψὶ καπνῷ ὁδεύω redditur Paleis contego. ſed hæc interpretatio improbatur. Cratem Bud.exp.in hoc prouerbiali verſu, Θεοῦ θέλοντος κἀν ὀλὶ ῥιπὸς πλέοις. Eraſm.autem Virgultum reddit in his prouerbialibus indẽ verbis, ὀλὶ ῥιπὸς τὸν Αἰγαῖον διαπλεῦσαι, Virgulto Ægeum tranſmittere. Vide prouerb. Virgultea ſcaphula Ægeũ tranſmittere. Vt autem ῥίψ, Cratis, ſic ῥίπες Crates redditur, vel Viminea crates: iti-

dém que Ῥίπεα & Ῥίπος, εος, τὸ. Affertur tamẽ Ῥίπος, ου, ὁ, ex Dioſcoride, pro crate: δοκεῖς ῥίπον ὃν καλέομεν. item, δοῦν τὸν ῥίπον ὀλοπτέεσι: hæc, ex lib.5, cap 95: illa, ex lib.1,c.56, in v.l. Vbi redditur etiam Storea, & Matta ſcirpea.

Ῥίψαπις, t.1,c.590,h. Ῥίψας, t.3,c.712,f
Ῥιψοκινδυνεύω, t.2,c.209,c. Ῥιψοκίνδυνος, ib.b
Ῥιψοκινδυνεύος, ib.c
Ῥοά, ᾶς, ἡ, vel Ῥοιὰ, Malus Punica, arbor: item Malũ Punicum, fructus: Granatum, Plinio. Plut. Artox. ῥοιὰ μὲν ὑπόφυλλος μέχρι. Apud eundem alibi legitur ῥοιά. Apud Dioſcor. ῥοιὰ γλυκεῖα, Malum Punicum dulce: οἰνώδης, vi-
B noſum, reſipiens vinum: ὀξεῖα, acidum.

Ῥοαὶ, t.3,c.683,c
Ῥοβέω, & Ῥοβαέω, Abſorbeo, Cum ſonitu ſpiro, Cum ſtrepitu proiicio. v.l.ex Heſych.apud quem tamen diſtinctas horum verborum ſignificationes videbis.

Ῥόβιλλος, Regulus auis, βασιλίσκος, ὄρνις, Heſych.

Ῥογέδες, t.1,c.525,b
Ῥογέω, Vigeo, Floreo. item Domo. Vide Heſych.
Ῥογία, Sartrix. ἀκάρεια, Heſ. Ῥογκίεν, t.3,c.672.d
Ῥογκὸς, οῦ, ὁ, Sonus quẽ quis ſupinus ſtertendo edit, Rhõ-
C chus. Gutturis ſtridorem vertit Cælius Aurelianus, lib. 2, cap.10. vt v.l.annotant.

Ῥογοειδὴς, t.1,c.523,e
Ῥοῦς, Horreum. Siculorum vocem eſſe, qua vſus ſit Epicharmus, teſtatur Pollux. In v.l.magno errore ſcriptũ eſt Hordeum pro Horreũ. Simul autem diſcimus ex Polluce Σικελικὰ Menãdrum appellaſſe, quæ Epicharmus vocarit ῥοῦς. Heſychio autem ſunt Σικελικῶνες.

Ῥογχαίζειν, t.3,c.671,d. Ῥόζαρς, ib.
Ῥοδακνέα, t.2,c.1632,e. Ῥόδαμνος, Germẽ, Ram⁹. Heſ. D
Ῥόδαλξ, t.3,c.721,c
Ῥοδαρὸν τοῦ σώματος, Coloris bonitas in corpore habitiore & bene tẽperato, ſpecioſum quid & roſeum præ ſe ferens. vt in delicatis pueris ingenuiſque, molliter educatis, apparet. Ita v.l.in quib⁹ affertur ex Ioſeph. De antiq. vbi loquitur de Pſeudoalexandro, qui facile agnitus eſt, ὅπερ αὐτοπυρίᾳ ἐπιπροσέχοντο, καὶ οὐκ ἔρρε τὸ ῥοδαρὸν τοῦ σώματος ὑπὸ ἥλιος καὶ ὑδρωποῦντος σπουδαζόμενον. Sed ibi corruptè ῥωδαρὸν pro ῥοδαρὸν legi tradunt.

Ῥοδεία, ᾶς, ἡ, ἡ, Rhodiacum glutinum. Dioſc.lib.3, cap.101. In v.l.perperam Ῥοδεινὴ κόλλα, duplici errore.

Ῥοδίζω, t.3,c.721,c. Ῥόδινος, t.3,c.720,c
Ῥόδινον μύρον, ib.d. Ῥόδιος, t.3,c.721,c
Ῥοδίτης οἶνος, t.3,c.710,f
Ῥοδοδάκτυλος, t.1,c.932,e.t.3,c.491,g.& ibid.c.718,e
Ῥοδοδάφνη, t.3,c.719,a
Ῥοδοδένδρον, t.1,c.943,d.& t.3,c.719,b
Ῥοδοειδὴς, t.3,c.719,b. Ῥοδόεις, t.3,c.720,a
Ῥοδόμελι, t.3,c.719,b. Ῥοδόμηλον, ib.e
Ῥόδον, t.3,c.718,c. Ῥόδοπ χρὼς, t.3,c.719,f
Ῥοδόπνοος, ib. Ῥοδόστεγμα, ib.
Ῥοδόστακτον, ib. Ῥοδοφόρος, ib.g
Ῥοδόχροος, ib. Ῥοδόχροις, ib.
Ῥοδωνία λοπαὶ, t.3,c.720,h. Ῥοδῶν, t.3,c.721,b
Ῥοδωνία, t.3,c.720,h. Ῥοδωνιὰ, t.3,c.721,a
Ῥοδῶπις, t.3,c.719,h. Ῥοδωπὸς, ib.g
Ῥόζω, Latro. Propriè enim de canibus dicitur, ſed meta-
G phoricè de hominibus, pro eo quod eſt Sterto. Suid.

Ῥοὴ, t.3,c.681,d. Ῥοήθεια, t.3,c.694,e
Ῥοθιάζω, t.3,c.696,a. Ῥόθιον, t.3,c.695,c
Ῥόθιος, ib.e.
Ῥοθοπυγίζω, vide in Γαθαπυγίζω.
Ῥόθος, t.3,c.694,d
Ῥοιὰ vide in Ῥοά. At Ῥοία, Volutabrum equorũ, v.l.ex Heſ.

Ῥοιακὸ, t.3,c.685,c. Ῥοιβδέω, t.3,c.721,e
Ῥοιβδηκὸς, ib.h. Ῥοίβδος, ib.d
Ῥοιβὸς vide in Ῥοικός. Ῥοιδμὸς, t.3,c.722,h
Ῥοιζέομαι, ib.a. Ῥοιζέω, t.3,c.721,h
Ῥοιζηδὰ, t.3,c.722,c. Ῥοιζηδὸν, ib.
Ῥοίζημα, ib.b. Ῥοίζος, t.3,c.721,d
Ῥοιζῶ, t.3,c.694,d. Ῥοιζωδὴς, t.3,c.721,h

A Ῥοικὸς, Incuruus, Inflexus. Apud Theocr. ῥοικὸν λαγοβόλον exponitur καμπύλον. Ex eodem affertur, — ῥοικαὶ δ' ἐχὼν ἀγκελαίω Δεξιτερᾷ κορυφὰν. vbi redditur Clauam incuruam, vel nodoſam. Apud Hippocr. ῥοικὸς, Qui naturaliter eſt cruribus incuruis, ῥαιβὸς alio nomine. Et ῥοικὰ apud eundem, τὰ καμπύλα, Curua & retorta: vt annotat Gorr. Sic & apud Gal. vbi ſcribitur, καμπυλόκαυλα δὲ πλευραὶ αὐξόμενα εἰσὶ ῥοιβοειδέα ἔπειν, reponendum cenſetur ῥοικοειδέα. Sed poſſit fortaſſe ſeruari ß in illa voce, modò raddas, ſcribens ῥοιβοειδέα. nam vt ῥοικὸς Ionicum, ita ῥοιβὸς Æolicum, quidam tradiderunt: aliis tamen ῥυβὸς ſcribentibus.

Ῥοϊκὸς, οῦ, ὁ, Qui fluxione laborat, ſeu profluuio. Mulieres ῥοϊκαὶ quarum vuluæ rheumatiſmo, id eſt fluxione, laborant. Dioſcorid. δίδοται δὲ πυτῷ κοιλιακαῖς καὶ ῥοϊκαῖς γυναιξίν.

Ῥόϊκοι, Corymbi aurei, ornatus gratia ſacrorum ſtolis annexi, ob mali Punici ſimilitudinem ita dicti. Exodi cap.28, ῥόϊκοις χρυσοῖς καὶ κώδωνας. Ita in v.l. in quibus tamen præfixum eſt ῥοῖκοι, ſine σ, pro malis Punicis.

Ῥοῖτης οἶνος, Rhoites vinum, id eſt ὃν ῥοῶν confectũ, ex malis Punicis. Dioſcor.lib.5, cap.26.

Ῥομβέω, ῶ, Circumago vel voluo in modum rhombi. Exponitur & στρεφενδονᾶ à Suida.

Ῥομβωτὸς, Verſatilis in modum rhombi, Qui circumagitur in modum rhombi. At v.l.habent, Ῥομβήτης, Motilis in modum rhombi.

Ῥομβοειδέστατον, t.3,c.674,c. Ῥομβοειδὴς, t.3,c.675,d
Ῥόμβος, t.3,c.674,h. Ῥομβοῦδὴς, t.3,c.675,d
Ῥομβωτὸς, ib. Ῥόμμα, t.3,c.723,e
Ῥόμος, Vermis ligna exedens. A quibuſdam redditur Teredo, item Coſſus.

Ῥομφάζω, Baiulo, βαστάζω, Heſych.

Ῥομφαία, ας, ἡ, Telum quoddã Thracicæ nationis: eſtque hoc vocabulo vſus Ennius: Gell.lib.10, cap.25. Redditur etiam Framea, Iaculum longum. Dicitur & de enſe. Vide Heſych.

Ῥομφεὶς, Lora quibus conſuuntur calcei.

Ῥόος, t.3,c.681,d. Ῥοπαλίζω vide in Ῥόπαλον.

Ῥοπαλισμὸς vide in Ῥόπαλον. Ῥοπαλοειδὴς vide in Ῥόπαλον.

E Ῥόπαλον, ου, τὸ, Claua. Geſtamen Herculis apud Græcos, ῥόπαλον, vt claua apud Latinos. Hom. Od.ι, Cyclopi tribuit ῥόπαλον χλωρόν, ἐλαΐνεον. Xen. Hellen.7, ἐπιπρεαφοῦντο δὲ καὶ τοῦ Ἀρκάδων ὁπλῖται, ῥόπαλα ἔχοντες, ὡς Θηβαῖοι ὄντες. Ab Heſychio ῥόπαλον exponitur etiam βακτηρία & ῥάβδος. In Anthol.epigr. de membro virili dicitur ῥόπαλον.

Hinc Ῥοπαλοειδὴς, Clauæ ſimilis. Itẽ verbum Ῥοπαλίζω, Claua percutio. vel Verſo tãquam clauam. A quo Ῥοπαλισμὸς, Percuſsio quæ fit claua. Dicitur & de tentigine ſeu ſatyriaſi. Vide t.3,c.1306,b.

Ῥόπη, t.3,c.676,e. Ῥοπὸς, t.3,c.723,e
F Ῥόπτρον, ου, τὸ, alicubi eſt idem quod ῥόπαλον, id eſt Claua: vel incuruum lignum. Redditur & Fuſtis. Sunt & qui pro enſe poni tradant. Eurip. δίκης ῥόπτρον metaphoricè dixit, ἔπεμψεν αὐτὸν δίκης ῥόπτρον, de diuina vltione loquens. Et quemadmodum ῥόπαλον, ita etiam ῥόπτρον de membro virili metaphorice dicitur. [illegible] prior eſt fortaſſis ea ſignificatio qua de marculo ſeu manu ferrea, vel annulo oſtii dicitur: aut, ſi mauis, de eo quod Heſ. ὀλίγη ἀπωτέρω τῆς θύρας & κρίκον appellat. Solitum autem κρούεσθαι hoc ῥόπτρον ex Plutar. diſcimus, in lib. quem περὶ πολυφ. inſcriptit, ἀλλὰ νῦν μὲν οἱ θυρωροὶ, πάλαι δὲ ῥόπτρα κρουόμενα πρὸς ταῖς θύραις. Et apud Athenæũ quædam dicitur ἔχεσθαι τοῦ ῥόπτρου τοῦ θυρῶν τοῦ ἱεροῦ. Pollucì ῥόπτρον (vt quidem vulg.lex.ann.) eſt etiam Paxillus in maioribus laqueis aut retibus venaticis, qui incuruus & inflexis lignis inſeritur. τὸ ὄπισθεν πάσσαλον τῆς παγίδος, καὶ συλλαμβάνον, inquit Heſych. Vide etiam Euſtathium.

Ῥοῦ ex ῥόος, t.3,c.681,e. Ῥοῦς, ῥοὸς, ib.g
H Ῥούσιος, Color qualis eſt rubricæ Sinopicæ, vt quidam tradunt. In v.l. Rufleus ſiue Ruſſatus, Coccinus color & flammeus. vel, qualis eſt rubricæ Sinopicæ. Nam ab interprete Homeri Odyſſ. lib.ι, μίλτος exponitur ῥούσιος πηλὸς. Dioſcorid.lib.4, cap.de antirrhino, καρπὸν δὲ

φέρει μόχθου ῥισὶν ὅμοιον, ῥοῦσσον ἰδεῖν. Sic Paulus Ægineta, ῥοῦσσον αὖθις ἔχουσιν dixit anagallidē, cui flos puniceus. Et apud Constantinum, Geopon. lib. 11, capite de violis, ἴα τὰ πορφύρεα, καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ τε χριστίζοντα καὶ τὰ ῥοιστίζοντα. His additur, aurigatorum factiones (quæ studia aduersaria Plinius dicit) insignes quatuor apud antiquos fuisse: vt & Cassiodorus tradit: Prasinam, Russatam, Albatam & Venetam, quas sic designat Xiphil. in Nerone, τῇ λευκῇ, τῇ τε πυῤῥᾷ σκεύῃ χρωμένους παρεσκεύοις καὶ οὐενετίοις. Hinc illud Iuuenalis, Parte alia solum russati pone Lacertæ. Et Plin. lib. 7, c. 53, Felice russato auriga elato, &c. Hæc ex v.l. quæ etiam ad Vitruuii interpr. lib. 5, cap. 2, remittunt.

Ῥοράω, t. 3, c. 723, a. Ῥορέω, ib.
Ῥόρημα, ib. b. Ῥόρησις, ib. Ῥορηστής, ib. c. Ῥόρως, ib. d.
Ῥοχθέω, ῶ, Strepitum seu stridorem edo. De maris fluctu propriè dici existimatur, & ex eius imitatione per ὀνοματοποιΐαν esse factum. Hom. Odyss. ε, Ῥοχθεῖ δὲ μέγα κῦμα πολυῤῥοιζέϊ ἠπείροιο.
Ῥόω, Moueo, Quatio. vnde esse traditur ἐπῤῥώσαντο.
Ῥοωδής, t. 3, c. 683, b
Ῥοών, ῶνος, ὁ, Malis Punicis consitus locus, apud Zachar.
Ῥυάδες, αἱ, t. 3, c. 683, d. Ῥύαμα, Custodia, v.l.
Ῥυαξ, t. 3, c. 685, a. Ῥυαξ, ib. c
Ῥυάχης, vt Hesych. exponit, est θουβερός, vel ὁ ῥέων ὀχετός. Pro θορύβῳ significatione habes Ῥυχάχης infrà ex Suid.
Ῥυβδέω, t. 3, c. 684, h. Ῥύγχον vide in Ῥύγχος.
Ῥυγχομαχεῖν, Rostro pugnare. At v.l. Cum fostro pugnare.
Ῥύγχος, εος, τὸ, Rostrum, Rictus. Proprie de porco dici tradit Athen. lib. 3, κυείως λέγεται ῥύγχος ὅσῳ σῦς σοῦν. Sed latius extenditur, adeò vt de apibus interdum dicatur: quibus alioqui conuenit potius ῥάμφος. Legimus enim apud eundem Athen. lib. 14, ῥύγχος δὲ ὀξύτερον καὶ μεῖζον ἢ ὄρνις ἔχει. Homini etiam tribuitur, sed per irrisionem. (veluti quum dicimus Le grain de homme) Epigr. lib. 2, in quendam valde deformem, Ῥύγχος ἔχων πεσοῦσαν Ὀλυμπικά. Diminut. Ῥυγχίον. q.d. Rostellum, apud Athenæum.
Ῥυδίω, t. 3, c. 684, g. Ῥυδὸν, ib.
Ῥυείς, t. 3, c. 683, f. Ῥυέω, ib. e
Ῥυζώ, t. 3, c. 694, d. Ῥύημα, t. 3, c. 685, d
Ῥύημι, t. 3, c. 684, b. Ῥυλῶμαι, t. 3, c. 683, f
Ῥυήσω, ib. e Ῥυηφένεια, t. 3, c. 685, e
Ῥυηφενίας, t. 3, c. 685, e. Ῥυηφενής, ib. Ῥυηφενής, ib. e.
Ῥυθμίζω, t. 3, c. 726, e. Ῥυθμικὸς, ib. d
Ῥυθμοποιία, t. 3, c. 725, e. Ῥυθμοποιὸς, ibid. e
Ῥυθμὸς, Numerus, &c. t. 3, c. 723, e. Ῥυθμὸς, Modulus, Gradus, &c. 724, e. Ῥυθμὸς, apud medic. c. 724, g. Ῥυθμὸς, versus mensura, &c. c. 725, d
Ῥῦμα, Tractus, &c. t. 1, c. 1162, d. Ῥῦμα, Tutamen, &c. c. 1166, b
Ῥυμβίον, t. 3, c. 675, f
Ῥυμβοτᾶν, Hesych. exp. διασπορπίζειν, Dispergere.
Ῥύμβος, t. 3, c. 675, f. Ῥύμβος, propr. ib.
Ῥυμβοῦν, t. 3, c. 675, g
Ῥύμη, Vicus, &c. t. 1, c. 1163, e. Ῥύμη, Tutamē, &c. c. 1166, b.
Ῥύμη, Impe... &c. t. 3, c. 684, h.
Ῥύμιγξ, Torrens, Hesych. Ῥύμμα, t. 3, c. 729, f
Ῥυμός, t. 1, c. 1163, g. Ῥυμοτρέω, ib. f
Ῥυμοτρεία, ib. Ῥυμουλκέω, t. 1, c. 1162, f
Ῥύομαι, t. 1, c. 1165, f. Ῥύπα, t. 3, c. 767, h
Ῥύπιον, pro Ætoliæ monte, ex Nicandro affertur. nisi υ in ι mutandum est.
Ῥυπαπαῖ, Nautica acclamatio, apud Aristoph. in Ranis & Vespis. Hesych. habet ῥυπαπάπαι.
Ῥυπαίνω, t. 3, c. 729, a. Ῥυπαρία, t. 3, c. 728, e
Ῥυπαρὸς, ib. c. Ῥύπασμα, t. 3, c. 729, b
Ῥυπόω, t. 3, c. 728, e
Ῥυπογράφος, t. 1, c. 866, a. t. 3, c. 728, a
Ῥυπόεις, t. 3, c. 728, b. Ῥυποκόνδυλος, ib. a
Ῥύπον, t. 3, c. 727, h. Ῥύπος, ib. c
Ῥυπῶμαι, t. 3, c. 728, e. Ῥυπώω, ib.
Ῥυσπήρ, c. 3, c. 729, f. Ῥυσπικὸς, ib. c
Ῥύσθμαι, ibid. & 1117, d. obit.
Ῥύσιω, t. 3, c. 729, c. Ῥυσόδης, t. 3, c. 728, b
Ῥυσύ, t. 1, c. 1164, d. Ῥυσή, ibid.

Ῥυσπάζω, t. 1, c. 1266, d
Ῥύσμον, ου, τὸ, Ruta, ex Nican. in Alexiph. Ἢ τὲ σύ γ' ὀν πέσσεις ῥυσμῷ ὀνομάρεα κάλαμα. Dicitur & ῥύση.
Ῥύσσω, t. 1, c. 1262, g. & 1266, c. Ῥυσσόνους, t. 1, c. 1266, c
Ῥύσις, t. 1, c. 1266, b. t. 3, c. 684, c
Ῥύσκομαι, t. 1, c. 1266, g. Ῥύσκω, ibid.
Ῥυσμός, t. 1, c. 1263, c. Ῥυσός, t. 1, c. 1264, c
Ῥυσόω, ib. d. Ῥυσταίνω, ib. e. Ῥυσταλέος, ib. Ῥύσταμα, ib. f
Ῥυσύκαρπος, ib. d. Ῥυσύς, ib. c. Ῥυσώνης, ib. d. Ῥυσώω, ib.
Ῥύσωσις, ib. e. Ῥύτεγμα, t. 1, c. 1263, d
Ῥυτιζέσκω, ib. Ῥυτίζω, ib. c. Ῥυτικτύς, ib. d.
Ῥυτὴς, t. 1, c. 1266, f Ῥυτὴ, t. 1, c. 1263, b.
Ῥύτα, vide in Ῥύση. Ῥυτηγωγός, t. 1, c. 1263, b
Ῥυταίνω, Fœdo, Conuitior, Maledictis lacero, Infamo. Ita v.l. ἀμωμοτόρους.
Ῥύτη, Ruta. ex quo Latino factum putatur illud Græcum. Ῥύτα quoque habet Hesych.
Ῥυτὴρ, t. 1, c. 1262, h. & 1266, c. Ῥυτιδόφλοιος, t. 1, c. 1264, b
Ῥυτιδόω, ib. Ῥυτιδώδης, ib. Ῥυτιδώσις, ib. c. Ῥυτὶς, ib. a
Ῥυτὸν, τὸ, Iubst. t. 3, c. 684, e. Ῥυτὸς, t. 1, c. 1263, a. t. 3, c. 684, e
Ῥύτον, t. 1, c. 1266, f
Ῥύπω, Abstergo, pro ῥύπτω. v.l.
Ῥύπωρ, t. 1, c. 1263, a. & 1266, e
Ῥυφὸν, Incuruum. Æolicum vocabulum esse traditur.
Ῥυχάχης, Tumultus. Ex Aristoph. affert Suidas, quem vide.
Ῥύψις, εως, ἡ, Abstersio, Purgatio.
Ῥυῶ, t. 1, c. 1262, d. & 1265, f. t. 3, c. 683, f
Ῥῶ, t. 1, c. 1155, a
Ῥωά, pro ῥοιά. Item Costæ tenuiores mollioresque, ῥωαὶ dicuntur. v.l.
Ῥωβικάπηρος. Qui vix potest pronuntiare ρ literam. v.l.
Ῥωγαλέος, t. 1, c. 523, h. Ῥωγαὶ, t. 1, c. 524, a
Ῥῶγας, Pars magnæ domus. Ita v.l. quæ hanc interpretationem sumunt ex ista expositione, μεταφόρου μέρος. Vide Eustath.
Ῥωγὴ, t. 1, c. 523, h. Ῥωγμαίας, t. 1, c. 520, c, 0b.
Ῥωγμὴ, t. 1, c. 524, b. Ῥωγμὸς, ib. c
Ῥωδής, pro ῥοώδης, apud Plut. Ῥώεσθαι, t. 3, c. 734, d
Ῥώθων, Naris. Sed in plurali potius quàm in singulari vsurpari puto. Pollux postquam dixit, Εἷς καὶ Μυκτὴρ καὶ Μυκτῆρες, ἀφῶν πῖς ἰαθῖς, subiungit, καὶ Ῥώθωνες. Diosc. πὰς ἐν τοῖς ῥώθωσι διεφθίας καὶ σηπεδόνας ὀνικᾶσθαι φρεῖ. Idem, εἰς τὰς ῥώθωνας ἐγχυθέν. quibus in locis aliisque passim omnes interpretes vertunt Nares. Ῥώθων autē redditur etiā Nasus. At in v.l. dicitur ῥώθων esse pars gutturis, quæ interpretatio iam inde ab iis quæ prima prodierunt, manauit: sed ἁμαρτύρως.
Ῥῶμα, t. 3, c. 732, e. Ῥωμαΐζειν, ib. d
Ῥωμαϊκὸς, ib. c. Ῥωμαϊκῶς, ib. d
Ῥωμαῖος, ib. c. Ῥωμαϊστὶ, ib.
Ῥωμαλέος, ib. d. Ῥωμαλεότης, ib. e
Ῥωμαλεύομαι, ib. Ῥωμαλεόω, ib.
Ῥωμαῖος propr. ib. d. Ῥώμη, t. 3, c. 731, e
Ῥώμη propr. t. 3, c. 732, a.
Ῥωπίζις, Fluuialis nauigii genus. Hesych.
Ῥώνιος, Dignus. Item Diues. Hesych.
Ῥώννυμαι, t. 3, c. 733, f Ῥώνυμι, ib. Ῥωννύω, ib.
Ῥῶξ, t. 1, c. 524, d. Ῥώομαι, t. 3, c. 730, a
Ῥωπαὶ, αἱ, t. 3, c. 736, a. Ῥωπαξ, ib.
Ῥῶπες, vide in Ῥώψ. Ῥωπεύειν, t. 3, c. 736, e
Ῥωπήϊον, t. 3, c. 735, f. Ῥωπητήριον, vide in Ῥωστήριον.
Ῥωπία, τὰ, t. 3, c. 736, a. Ῥωπίζω, ib. c. Ῥωπικὸς, ib. d
Ῥωπογράφοι, οἱ, ib. Ῥωπαῖοι παθῆραι, ib.
Ῥωπωλέω, ib. c. Ῥωπωλὴς, ib. b. Ῥῶπος, ib. a
Ῥωρὸς, Vehemens. Vide Hesych.
Ῥῶσις, t. 3, c. 732, f. Ῥωστὴρ, t. 3, c. 666, f
Ῥωστήριον, ου, τὸ, Ad roborandum valēs. Suid. exp. παρορμητήριον. Vide & Hes. de hac voce ῥωστήριον. Sed idem Ῥωπητήριον voce illa παρορμητήριον exponit, non absque mendi suspicione.
Ῥωστικὸς, t. 3, c. 732, f. Ῥωστίζω, t. 2, c. 1x, c
Ῥωτακίζω, ib. b. Ῥωτακισμὸς, ib. c
Ῥωχμὴ, t. 1, c. 524, c. Ῥωχμὸς, ib.
Ῥώχω, Dentibus fremo. Ῥώψ, t. 3, c. 735, d
Ῥώω, t. 3, c. 730, a

Σ Σ

Σ, positis. Meminerit igitur lector, verba eiusmodi quæ apud Atticos scriptores inueniet à litera ξ initium habentia, hîc in σ esse quærenda. vt Ξωστὴς in Σωστὴς, Ξύμμαχος in Σύμμαχος, Ξωναρχνίζομαι in Σωναρχνίζομαι, Ξυλλέγω in Συλλέγω, &c.

Σ, iidem vertebant in τ, dicentes Τεῦτλον pro Σεῦτλον, &c. sic Θάλαττα pro Θάλασσα, &c. Non indifferēter tamen apud quoslibet Atticos scriptores hanc mutationem inueniri, docebunt meæ animaduersiones in aliorum scripta de dialectis.

Σά, pro πνά, t. 1, c. 1505, b
Σᾶ, contractum ex σάα, pro σῶα, t. 3, c. 1214, c
Σαβαίζειν, Bacchari, Bacchantes imitari, Clamare Euoe. ἰωβαίζειν, βακχεύειν. Hesych. Σαβαίζειν esse nonnunquam persultare, sed indecoro & motu & gestu, quo petauristæ, Bacchæ in tripudiis, & Dionysiæ saltaticuliæ (Italis baladinæ) commouentur, quum lumbos extollunt ac vibrant: tradit Brod. sed exemplum non afferens. Id autem tradit in istos versus lib. 3 Epigr. Ἐνθαδὲ τῆς τρυφερῆς μαλακὸν ῥέθος, ἐνθαδὲ κεῖται Τριφύγιον, σαβαζῶν αὔθεμα σαλμακίδων. dicens σαβαζῶν esse Dionysiacarū, quæ thyadum instar παροινεῖν atque debacchari consueuerunt. Suidas dicit significari ἑταιρῶν, id est meretricum. At hanc τὸ Σαβαζῇ significationem non sequitur Σαβαζὸς apud Hesych. Chios enim σαβαζὸν ait vocare τὸν σαθρὸν, id est putridum. Hippocrates autem pro purulento vsurpasse traditur, De morb. lib. 1. Extat & aduerb. Σαβαζῶς apud Hesych. quod significare ait Austerè, Asperè, Acerbé.
Σαβαίζιος, t. 1, c. 1299, a. Σαβαζῇ vide in Σαβαίζειν.
Σαβαζὸς vide in Σαβαίζειν. Σαβαζῶς vide in Σαβαίζειν.
Σαβανὸν, οῦ, τὸ, Pannus asperior deficcandis detergendisque à balneo corporibus accommodus, apud Aetium, Serm. 12, cap. 11, & Trallianum, atque Nicolaum Myrepsum. Marc. Empiricus cap. 5, Crasso sabano diligenter deficcabis. Vtitur & Palladius. Hæc ex v.l. quæ & Σάγανον idem esse tradunt. At Hesych. non habet illam vocem, sed hanc duntaxat: σάγανα exponēs σκεπάσματα & ἀβελτέρλαγα.
Σαβάσιος, pro Σαβαζίος, quod vide.
Σαβασμὸς, t. 1, c. 1299, a
Σαβῆρος, Hesychio est δακτύλιος: at Σάβηθοι eidem sunt κάνθωνες. Vide & Σάβυθος apud eundem, de quodā tonsuræ seu rasuræ forma, seu de pudendo muliebri.
Σαβοῖ, t. 1, c. 1298, c. & 1299, a. Σαβοῖ, t. 1, c. 1299, a
Σάβος vel Σαβὸς, vide in Σαβοῖ, t. 1, c. 1299, a. Vide & Suidā, necnon Hesychium.
Σάβυθος vide in Σαβῆρος. Σάγανον vide in Σαβανόν.
Σαγάπηνον, Sagapenum. Succus est ferulaceī fruticis, nascentis in Media. Laudatur translucidum foris, colore rufo, & quum frangitur, intus candido: odore medio inter laserpitii succum & galbanū: gustu acre. Officinæ interpolato nomine Serapinū appellant. Gor. In v.l. traditur esse succum herbæ cuiusdam ferulam referentis, nascentis in Media: & alios legere Σαβάπηνον. Fieri autem Sagapenum, ab imo caule vulnerata ferula, teste Dioscor. lib. 3, cap. 91. Eundem cap. 95, eiusdem libri, docere, Σαγάπηνον esse ὀπὸν, id est liquorem, herbæ ferulaceæ quæ in India nascitur. Plinium autem facere plantam in Italia nascentem.
Σάγαρις, εως, ἡ, Securis quoddam genus, quod Amazonū gestamen erat. Xenoph. αἀαβ. lib. 4, ἔχοντα πέλεκυν Περσικὸν καὶ φαρέτραν, καὶ σάγαριν οἵαπερ αἱ Ἀμαζόνες ἔχουσιν. A quibusdam redditur Securis, vel Bipennis, sequēdo Græcam expositionem per vocem πέλεκις. Verùm Hesych. non πέλεκυν sed πελέκιον exponit, & quidem addens μονόστομον. Quod autem Suidas vult σάγαριν posse exponi κοπίδα, sicut & πέλεκυν, in eo planè ab illo dissentio. Et quod in vulg. lex. scriptum est, σάγαριν à Xenophōte vocari etiam κοπίδα & μάχαιραν, id falsum est. Nam κοπίδα quidem & μάχαιραν de vno eodémque ὅπλῳ genere dicit, at σάγαριν de alio: vt fusè docet quidā mearum in illum scriptorem annotationū locus. Quòd autem tradit idem Suidas dici etiam σάγαρι absque ς, afferatque illum ipsum Xenophontis locum quem modò ex αἀαβ. lib. 4, protulit: sciendum est eius rei fidem mihi ex iis quæ viderim in exemplaribus minimè fieri. habent enim omnia σάγαριν, nō σάγαρι. Extat porro is locus pag. 194, meæ editionis: vbi certè nihil inter se exemplaria scripta de hac voce discrepant, nisi quòd σάγγαριν habent quædam. Quum tamen hæc ita sint, vulg. lex. illud σάγαρι apud Xenophontem legi tradūt. atque ita bis in paucis lineis falsò Xenophontis testimonio se niti dicunt. Sed talia in illo opere tam frequenter occurrūt, vt mirari nemo debeat. Additur verò, & apud Herodotum extare scripturam illam σάγαρι: quod ego nihilomagis verum esse puto. Quod autē ad illos Xenoph. codices attinet quos σάγγαριν habere dixi, sciendum est, apud Herodotum itidem σαγγάρεις legi in Aldina editione, in fine libri primi: vbi de Massagetis scribit, καὶ τοξότας τε καὶ αἰχμοφόροι, σαγγάρεις νομίζοντες ἔχειν. Ego tamen in mea editione σαγάρεις scribere malui, ex plurium codicum autoritate. Item σάγαρις λυσφλεβῆς, de phlebotomo quo venæ secātur, in v.l. ex Suida, quem ex Anthol. epigrammatum verba hæc sumpsisse arbitror.
Σάγγαρις, vel potius Σαγγάριος, Phrygiæ fluuius.
Σάγγαρις est etiam proprium nomē filii Medi, vt annot. v.l. ex Etymologo. sed apud eum inuenio Σαγαρίδος τοῦ υἱοῦ Μήδου, non Σαγγαρίδος.
Σάγγαρις pro σάγαρις inueniri scriptum, docui paulo antè in Σάγαρις.
Σάγη, t. 3, c. 747, b
Σαγλωβόω, Σαγλωβυτὴρ, &c. vide in Σαγλώνη.
Σαγλώνη, ης, ἡ, Sagena: Latinè Verriculum, seu Euerriculum: à quibusdam redditur & Nassa. Hesych. ait fuisse πλέγμα πρὸς καλάμων ad capiendos pisces. Plutar. Sympos. lib. 8, κεφ. τι βόλον ἰχθύων περιαιρεῖν ποτε φασὶ Πυθαγόραν, εἶτα ἀφεῖναι κελεύσαι τὴν σαγλώνη. Sic apud Matth. cap. 13, dicitur regnum cælorum simile esse σαγλώνῃ βληθείσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούσῃ. Sunt qui σαγλώνη velint esse proprie sinum retis in quem capti pisces deueniunt. Vide & tomi 3, c. 372, g
Hinc Σαγλωβόω, Sagena includo, Sagena irretio. Euerriculare quidam interpr. Philo De vita Mos. lib. 1, καθάπερ βόλον ἰχθύων, πτῶσας ἐν κύκλῳ σαγλωβόσας ὅλην ἀπάτᾳ. Sed latius etiam extenditur, de eo qui alio etiā modo irretit. vt apud Lucianū dicitur de Vulcano Martē & Venerem irretiente. Quinetiam σαγλωβόειν aliquam vrbem, aut etiam regionem, legimus, cùm apud Herodotum, tum apud Platonem, De leg. lib. 3, pag. 229, σαγλωβόσαιεν πᾶσαν τὴν Ἑρετρικὴν οἱ σραπῶται τὸ Δάφνης. Apud Herodianū redditur Indagine cingere. Œcum. in Acta de Apostolis metaphoricè vsurpauit homines ad fidem Christianam conuertentibus.
Hinc Σαγλωβία, Actio illa includendi sagena, seu irretiendi: vel vno verbo Verriculatio, Euerriculatio: si σαγλωβόειν verti possit Verriculare, vel Euerriculare. Redditur etiam Piscatus, quoniam exponitur ἁλιεία à Suida.
Σαγλωβὰς, έως, ὁ, & Σαγλωβυτὴρ, ῆρος, ὁ, & Σαγλωβυτὴς, οῦ, ὁ, Qui sagena vtitur, Verriculator, vel Euerriculator. Et generaliter Piscator: in Epigramm. Δίγαλῆτα Πελίτα σαγλωβυτῆρες ἔθηκαν.
Item Σαγλωβόλος, Qui sagenam iacit: sicut dicitur iaci rete. Capitur generaliter pro piscatore, sicut & præcedentia.
Σαγλωβδέτος, Sagenæ alligatus. σαγλωβόδετον ἄμμα, in Epigramm.
Σαγηφορεῖν, t. 3, c. 746, d.
Σαγὴς, Pera, Saccus. πήρα, Hesych.
Σάγμα, t. 3, c. 746, a. Σαγμάεια, τὰ, ibid. b
Σάγος, t. 3, c. 746, d
Σάγουρον, Verriculum, Rete, in v.l. Vide Hes.
Σαθήριον, ου, τὸ, Satherium: animal quadrupes, ex mari victum quærens. v.l. ex Aristot. Anim. lib. 8, cap. 5.
Σαθεύω, Foueo. V.l. in huius vocabuli expositione θάλω

pro σάλπω perperam scriptum habent. A

Σαθραῖος, ακος, ὁ, Pediculus. φθείρ, Hesych.

Σαθρὸς, οῦ, ὁ, Marcidus, Flaccidus, Putris. Apud Lucianum, πεῖρας σαθρὸν, Murus putris & ruinosus: non autem Murus vetustate iam collapsus, vt habent v.l. Dicitur etiã aliquis ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, ab eodem, Vietus. Vel, Marcidus annis, magis ad verbum: vt Ouidius dixit Marcere ab annis. Ex Plut. autem Galba affertur σαθροὶ de iis quibus animus iam est exulceratus: τοῖς δὲ ἐλπίσι διέφθαρεν, ἤδη σαθροὶς ὄντας καὶ δεομένοις παρηφάνου. Interdum σαθρὸς reddi etiam potest Debilis, Fragilis: item B Futilis, Friuolus. vt σαθροὶ λόγοι apud Eurip. pro mendaciis. Sic apud Gregor. σαθρὰ δόγματα. Demosth. Pro cor. dicit natura esse σαθρὸν quicquid contra æquum factum sit. Legitur & σαθρὰ παράγματα apud eum.

Σαθρόω, ῶ, Marcidum seu flaccidum reddo, vel, Debilito. pro qua signif. affertur ex Indic. cap. 10. Pass. autem Σαθροῦσθαι est Marcescere, Flaccescere. vt Bud. interpr. in isto Chrys. loco, in epist. ad Roman. caput 6, οὐ γὰρ ἔστιν οὔτε σῶμα ὑπὸ χρόνων παθρουμένου ἰδεῖν, ὡς ψυχὴν ὑπὸ ἁμαρτημάτων πολλῶν σαθρουμένην καὶ καταπίπτουσαν. Apud eundem σαθροῦσθαι vertit Conquassari, Concuti, Labascere: in comm. in epist. ad Ephes. cap. 5, σεσάθρωται ἡ οἰκοδομὴ, κέχηνεν ἡ ἁρμονία: de ecclesiastico corpore loquens.

Σαιγίδωρος, t. 3, c. 762, b. Σαιγουελὶς, t. 2, c. 1541, c

Σαίγουρος, t. 2, c. 1541, b. & t. 3, c. 762, a

Σαίγω, t. 3, 761, d

Σαίρω, Scopis purgo, Verro. vt σαίρειν τὸ δῶμα, apud Euripidem. (qua in significatione dicitur & Σαρόω, ῶ) Apud Sophoclem, σήραντες, qui abstersérunt. Hinc autem est D Σέσηρα, teste etiam Eustathio, (quum alioqui à themate Σήρω quidam deduci putent) quod præsentis significationem habet: & sonat, Sum ore aperto seu hianti. Existimatúrque dici propriè de canibus, qui diducto rictu, ita vt conspiciantur dentes, minitantur. vt Aristoph. dicit canes ἠγελωμένοις ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότες, in Pace. Vnde σεσηρέναι alicubi redditur atque adeò reddendum videtur Ringi: vt apparet etiam ex Suida in Ἐσεσηρεισαν. Bud. vertit etiam Indignabundè & acerbè ridere: addeque, Vt iurgantes faciunt. Sed Σεσηρέναι aliquando dicitur de iis qui ore sunt hianti & dentibus E renudatis, ita vt ridere videantur, etiamsi non rideant. vnde frequenter de simulato risu: sed interdum & de vero: vt apud Plutarch. in Apophth. γελῶν καὶ σεσηρώς. Videtur certè σεσηρέναι esse quod Latini Renidere dicunt. Vide Hesych. & Suidam. Affertur autem & Σεσαρὼς partic. pro σεσηρώς. vnde fœmin. σεσαρῦῖα apud Hesiodum, — ἡ δ' ἄπηνον σεσαρυῖα Εἰσήκει. vbi redditur Hiãs.

Σακάδιον, Organi musici genus. Hesych.

Σάκανδρος, Pudendum muliebre. Affertur ex Aristoph.

Σακέλλα & Σακίλλιον, Saccus, Sacculus, Marsupium. Vide Hesych. & Suidam, qui & Σακκελλαρεῖος hinc esse tradit.

Σακεσπαλος, t. 3, c. 29, c.	Σικεσπάλος, ib.
Σακεσπόρος vide in Σάκος.	Σακεύω, Depeculor. v.l.
Σακίτης, t. 3, c. 763, c.	Σακκελίζειν vide in Σακκίζειν.
Σακκί- vide in Σακκίζειν.	

Σακκίζειν σε[illegible]κελίζειν, Per saccum exçolare, Liquorem per saccum excolando transmittere. Quidam Sacellare dixerunt, ex quibus sunt Gaza & Hermolaus: vt annot. v.l. vbi exponitur etiam Vinum saccis perfusum corrigere. Affertúrque ex Theophr. De caus. plant. lib. G 6, ἔχει γὰρ τοιοῦτον χυμὸν ὃς ἐφίστανται τῷ οἴνῳ σακκιζόμενοι, &c. de myrto. Id est, Habet enim talem humorem qui vino, quum sacellatur, residet atque innatat. Plinium autē dixisse Castrare vina, & sacco vires frangere. Et scribendum esse apud Pollucem, σακκίας ᾖ (videlicet οἴνος) ὁ διϋλισμένος, id est σάκτης Eupolidi: vinum per saccum transmissum. at verò οἶνος ἀδιύλιστος, vinum cum suis fæcibus, καὶ μὴ σεσακκισμένος, nõ saccatum. vt Scribonius Largus fabernum non saccatum probat. Sed adiiciũt, σακκίζειν ἢ σε σακκελίζειν, dici nõ solùm quũ liquor per saccum excolando transmittitur, vt ex turbido liquidior purióre fiat: (qua ratione dixisse Martialẽ, Epigr. lib. 12, — vt liquidum potet Alauda merum, Turbida sollicito transmittere cæcuba sacco) verumetiam vt sacco additis peregrinis saporibus, quod excolatur, facultatem eorum retineat: vt Plinius de anisо, Saccis quoque additur, & cum amaris nucibus vina commendat. Vide Constant. Geopon. lib. 7, cap. vltimo.

Σακκίζειν etiam dicuntur saccularii fures. nam Hes. exp. τὸ σακκεύειν, δῆλον κλοπὴν περὶ σάκκους.

Σακκίον, ου, τὸ, Sacculus. Poll.

Σακκιφαντης, in vulg. lex. perperam pro σακχυφαντής, quod vide.

Σάκκος, t. 3, c. 746, d

Σάκος, εος, τὸ, Scutum, Clypeus. ἀσπὶς carmini cum prosa cõmune est: σάκος autē est potius poeticũ. Aiaci à Græcis poetis tribuitur σάκος, (interdum ἀσπὶς) vt à Latinis clypeus. Homer. Iliad. ρ, Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον. Solet autem corripere α in hac voce Homerus: at ex Hesiodo affertur non solùm cum α correpto, vt Χερσί γε μὲν σάκος εἶλε: sed etiam producto, vt — δῆϊν δὲ μέγα σάκος ἀρεξα. Hinc Σακεσφόρος, Scutifer: epithetum eiusdem herois, apud Hom. vt ab Ouidio dicitur dominus clypei septemplicis.

C Σάκτης, t. 3, c. 746, d. Σακτὴρ, ib.

Σακτὸς, ibidem.

Σάκχαρ, vel Σάκχαρον, τὸ, Saccharum. Est mel in arundinibus concretum, candidum, & salis modo dentibus fragile. Concreti mellis genus esse Dioscorides testatur. Colligitur autem in arundinibus: vnde à quibusdã mel καλάμινον, id est arundinaceum, appellatur. Hæc Gorr. Et paulo pòst, Dentibus autem subiectum, salis modo friatur: atque tam multa habet sali similia, vt à veteribus sal Indicus dictus sit, quòd maximè in India prouenitet. Gal. De simpl. facult. lib. 7, καὶ τὸ σάκχαρ δὲ καλούμενον, ὁ παρ' ἡμῖν τε καὶ τῆς ἀνθρώπου Ἀραβίας κομίζεται. De eo Lucanus lib. 3, Quique bibunt tenera dulces ab arundine succos. Strabo lib. 11, ἔφησε δὲ καὶ περὶ τῶν καλάμων, ὅτι πιοῦσι μέλι, μελιοῦσι μὴ οὐσῶν. Sic Arrian. appellat mel καλάμινον, id est arundinaceum: addens, Quod dicitur σάκχαρι. Dioscor. lib. 2, in India felicique Arabia inueniri putat concretione simili salis, idque etiam in arundinibus. Ob id à Paulo Ægineta ἅλας Ἰνδικὸς dicitur, id est sal Indicum. v.l.

Σακχυφάντης, ου, ὁ, Saccorum textor, Qui saccos texit. In v.l. scriptum est Σακκιφαντης perperam, exponitúrque E Qui saccos conficit, Qui saccariam facit. Affertúrque ex Demosth. oratione in Olympiodorum: & tamen in illa ipsa scripturam illam non hanc cùm aliæ editiones habent tum Aldina, cuius vide pag. 158, tom. post.

Σάλα, t. 3, c. 738, c

Σαλάζειν, Stuprare. Legitur in quodam versu apud Lucianum. Exponitur & πορεύειν. sed Hesych. σελαγεῖ habet, non σαλάζει.

Σαλάγη, Clamor. Hesych.

F Σαλαΐζειν, Lamentari, Plangere. θρηνεῖν, Suid. κόπτεσθαι, Hes. qui & Σαλαὶς exponit κωκυτὸς, id est Eiulatus, Ploratus.

Σαλάκων, ωνος, ὁ, Qui quum pauper sit, diues haberi vult: siue, diuitis speciem præ se fert: aut diuitem se esse simulat, Qui in paupertate opulentiam simulat. vt Suid. totidem verbis exponit, ὁ πενεσπουδόμενος πλούσιος εἶναι, πένης ὤν. Hesych. autem exponit, ὁ πλουτῶν ἀλαζών: quibus verbis no dubiũ est quin declarare voluerit quod vno potius verbo dicitur cõjunctim, πλουταλαζὼν, de eo qui se iactat vti diuitem, quanuis pauper sit. In v.l. redditur Ostentator pecuniosus, (qualem facetè describit autor Rhet. ad Her. lib. 4) sicut σαλακωνεία, Ostẽtatio pecuniosa. Sed videndum est quomodo dici possit Ostẽtator pecuniosus pro ostentatore pecuniarum: itidémque Ostentatio pecuniosa pro ostentatione pecuniarum. Adde quòd si Ostentare, propriè sonat, Ostendere subinde, seu frequenter, quæri poterit quomodo pecunias ostentaturus sit qui nullas habet. At simulare diuitias vel pauperrimus potest. Potius igitur verbo Simulare aut verbali Simulator vtendum hic fuerit: donec etiam Ostentare & Ostentator pro duobus illis accipi probetur. Erasmus certè in nominis πλουταλαζὼν expositione, parum & ipse hæc consideraut, quem alioqui si non verbo Simulare, at verbo iactare potius vsurum fuisse puto. Idem, porrò Hesych. tradit Theophrastum voluisse σαλάκωνα vocari τὸν δαπανῶντα ὅπου A μὴ δεῖ. id est, eum qui sumptuosus in iis rebus esset vbi non oporteret. Atque ita putatur accepisse Aristot. Rhetor. lib. 2, vbi diuitum mores describens, ait eos σαλάκωνας esse & σολοίκους. Sed ipse Aristot. scribit, σαλάκωνες δὲ καὶ σόλοικοι (sunt videlicet οἱ πλούσιοι, id est diuites) δῆλον τὸ παύσας εἰωθέναι δῆμον εἰδέναι τῶν τὸ ἐρώμενον καὶ θαυμαζόμενον ὑπ' αὐτῶν. Aristoph. autem enarrator, Σαλάκωνα quendam mollem & luxui deditum fuisse tradit, Autolyci patrem, vnde δῆμος σαλακώνισον exponit apud illum poetã, ἁβρωθῆτι & δῆμοβρύθητι. Quin- B etiam σαλακωνιζεσθαι exponit τὸ σαλεύειν τὸν τρόχον.

Hinc Σαλακωνία, vel Σαλακωνεία, (illud quidem tanquam immediatè à Σαλάκων, hoc verò tanquam à Σαλακωνιζόμαι) Simulatio diuitiarum in paupertate, Iactantia in paupertate, ἡ ὂν πενία ἀλαζονεία, Hesych. sicut σαλάκων exposuit ὁ πλουτῶν ἀλαζών. Item, sequendo secundam expositionem quæ data fuit nomini σαλάκων ex Theophrasto, σαλακωνεία est Pecuniarum profusio in ea quæ illa minimè digna sunt: adeò vt propter eam splendidus & magnificus aliquis dici non pos- C sit. Tertiam denique nominis σαλάκων expositionem si sequamur, σαλακωνεία siue σαλακωνία fuerit Mollities qualis est hominum luxui deditorum, aut eorũ qui delicias facere dicuntur. Apud Alciphr. Menander Glyceræ scribens, τρυφαῖς & σαλακωνίαις copulat: οἶδα γὰρ μου τὰς σωμηθείσας ἀδελφείας· αἳ, οἱ μὴ φιλοῦντές με, τρυφαῖς καὶ σαλακωνίαις καλεῖν εἰώθασιν, delicias & mollitiem. Obserua autem hic σαλακωνίας cum ι solo, non cum ει. A σαλάκων certè scriptura hæc magis rationi consentanea est: at verò tanquam à σαλακωνθίω seu σαλακωνθιόμαι potius, altera. Exponitur porrò itidẽ Σαλακωνθεύειν, D nec non Σαλακωνίζειν, Delicias facere, atque mollitie diffluere: nec non Ceuere: pro τὸν τρόχον ἀιῤῥῶς κινῆσαι, & σαλοπερτρόχειν. Sequendo autem reliquas duas interpretationes quæ præcedentibus nominibus datæ fuerunt, redditur etiam Opes iactare in paupertate: item Sumptus facere vbi nõ decet, Sũptuosum esse temerè, vana magnificẽtiæ affectatione. Dicitur & Διασαλακωνίζειν: quod tibi exhibebit hic index, si suo loco quæras. Vide etiam Aristoph. schol. Suidam & Hesychium.

Σαλαμανδρα, ας, ἡ, Animal lacerti figura, stellatum, nunquam nisi magnis imbribus prouenens, & serenitate deficiens. Huic tantus rigor vt ignem tactum extinguat, non alio modo quàm glacies, inquit Plin. Theophrast. de signis pluuiæ loquens, σαῦρα ἣν καλοῦσι σαλαμανδραν. Quum autem Plin. dicat animal esse lacerti figura, alii lacerti genus esse tradunt: vt certè & illud ipsum σαῦρα nomine hoc reddi solet. Vide Aristot. Ælianum, Dioscoridem. Quod porrò tradit Plin. ignem à Salamandra extingui, quanuis ab Aristotele quoque scriptum sit, nec non ab aliis, falsum esse existimatur. Hinc adiectiuum Σαλαμανδρεινος, ου, ὁ & ἡ, vt σαλαμανδρεινον δίπλοιον δίκος αἰὲν ἀπεχθές, apud Nic.

Σαλάμβη, ης, ἡ, Fenestra: quoniam σέλας βαίνει δι' αὐτῆς. Vide Hesych. nec non Etymol. σαλάμβας exponentem παῖς θυρίδας. Sed apud eũdem Σαλάμβη repone pro Σαλάμβας, vbi quandam δεῖμονα esse dicit. Apud Hesych. est etiam Σαλαμβὼ, quod Veneris apud Babylonios nomen esse tradit.

Σάλαξ, Metallicorum incerniculum. v.l. ex Poll.

Σαλάω, ῶ, Quatio, vulg. lex.

Σάλγαμα, Quæcunque in vasis cõdita seruantur ad vsum nostrum. v.l. ex Cælio Rhod.

Σαλδίω & Σαλδίομαι, t. 3, c. 739, b

Σάλη, t. 3, c. 738, c. Σάλος, Salum, & c. t. 3, c. 737, a

Σάλος, Iactatio, & c. ib. b.

Σαλοῦσθαι, Curiosè incedere & accuratè, vt molliculi solent. σαλακωνοῦσθαι. v.l.

Σάλπη, Salpa, Piscis genus qui bos etiam dicitur. Gaza apud Aristot. vocem Græcam retinet. Vide Eustath.

Σάλπη dictus est & quidam poeta qui παίγνια scripsit: nec non mulier quædam Lesbia, quæ itidem παιγνίων librum edidit. Vide Eustath.

Σαλπιγγολοιχπινάδαι, οἱ, t. 3, c. 740, e

Σαλπίγχω, t. 3, c. 740, g. Σαλπιγκτὴς, t. 3, c. 741, b

Σαλπιγξ, t. 3, c. 740, e.	Σαλπίζομαι, ib. h
Σαλπίζω, ib. g.	Σαλπικτὴς, t. 3, c. 741, c
Σάλπισμα, ib. b.	Σαλπιστὴς, ib. c
Σάλλω, t. 3, c. 738, e.	Σαλλῶσις, ib. c

Σάμαινα, Genus quoddam nauis, habentis ὑὸς πρεσπομὴν, teste Hesychio. Quidam tradunt fuisse nauigi genus bireme, rotundum & concauum, atque in ventris similitudinem formatum, vt mare percurrere & reciprocè conuerti posset: à Polycrate Samiorum tyranno primo inuentore nomen habens, autore Phi[illegible]cho. Vide Bayfium. Alii numisma hoc nomine meditãtur. v.l. ex Cælio Rhod.

Σαμαίνεσθαι, Sigillari. Hesych. ex Epicharmo. Doricum est pro σημαίνεσθαι.

Σαμανία, Ornamenta quædam muliebria. v.l. ex Hesych. qui esse dicit κοσμαείου εἶδος.

Σάμαξ, Butomus iunceus, aut Gramen, Crates, Sporta. Poll. luci σάμαξ, ἡ, ἢ καλάμου. Columella canneas tegetes vocat, id est σάμακας. Vnde & Tegeriuiæ Varronis. ita v.l.

Σάμβαλα, Calceamenta quædam. σανδάλια, Hes.

Σαμβύκη, Instrumentum musicum, necnon instrumentum ad vrbium oppugnationem aptum: teste Hesychio. In v.l. dicitur esse triangulum instrumentum musicum, quod ex inæqualibus longitudine fitque & crassitudine neruis efficitur, vt scribit Porphyrio. Esse itē instrumentum πολιορκητικὸν, id est oppugnandis vrbibus idoneum. Apud Polyb. lib. 8, machina in bello nauali.

Σαμβυκίστρια, Quæ ludit instrumento musico quod sambuca vocatur. V.l. tamẽ σαμβυκίστρια exponunt Mimæ. At in iis quæ prima prodierunt habetur Σαμβυκιστρίς.

Σαμφόρας, t. 2, c. v 1, d. Σαμψοῦχος vide in Σάμψυχον.

Σαμψυχίζω, vide in Σάμψυχον. Σαμψύχινος, vide ibidem.

Σάμψυχον, Sampsuchum. Est herba ramosa, perpetuò virens, per terram repens, foliis eius calaminthæ quæ tenui folio constat, & λεπτόφυλλος appellatur: hirsutis & rotundis & odoris: radice retorrida, summo cespite leniter hærente, multifida: quam Dioscorides ait à Romanis maioranam dici. An verò idem sit sampsuchum cum amaraco, plerique dubitant. Hæc inter alia Gorr. qui ex Dioscoride & Plinio, Siculis amaracum idem esse quod sampsuchum, testatur: sed Galenũ, Aetium & Paulum aliter sentire videri dicit. Hinc Σαμψύχινος adiectiuũ: vt σαμψύχινον μύρον, Sampsuchinũ vnguentum. Item verbum Σαμψυχίζω, Sampsuchi odorem repræsento, Sum odore sampsuchi. Apud Hesych. legitur etiam Σαμψοῦχος, qui marathum ab aliis vocari tradit.

Σανδάλιον & Σαύδαλον, (quorũ illud magis vsitatum) Sandalium: Calceamentum muliebre, teste Hesychio. Sed apud eum pro βαθλαίπα, (quo nomine vocari eadem tradit) arbitror vel potius persuasus sum reponẽdum esse βλωπία. pro eodem enim hæc duo poni, aperte docui in Βλωπίον. Quum autem σανδάλια propriè F calceamentum muliebre, (vt quum Hercu[illegible] dicitur παίεσθαι τῷ σανδαλίῳ vel σανδαλίῳ ab Omphale, apud Lucianum) tribuitur tamen & viris: vt cuidam claudo σανδάλιον & βλωπίον tribui vides in Βλωπίον. Sic in Act. Apost. cap. 12, angelus Petro dicit, περιζώσαι καὶ σανδάλιά σου. Significat & ἱππικὸν ὑπόδεσμον, teste Hesychio.

G Σανδαλοθήκη, Sandalorum theca, seu sandaliorum. Quam vocem ex Menandro Pollux affert.

Σανδαρεκὴ vide in Ἐρεθάκη, quod idem esse existimatur.

Σανδαρακάχη, Sandaracha. Est succus concretus, terreúsque, & quodammodo vstus: in metallis ferè iisdem in quibus & πυρόρευκον, hoc est auripigmentum, prouenens. Plinius in auratiis & argẽtariis metallis inueniri scribit. Hæc Gorr. apud quem plura vide. Sandaracha est maximè αἰθηρὸν χρῶμα, id est floridus color: idque αἰθηρὸν sandaracham exposuit Hesych. vt annot. in v.l. In iisdem hæc adduntur: Duplex est sandaracha: vna, fossitia, colore cinnabaris, quam arsenicon rubrum vocant: altera, factitia: id est cerussa in fornace cremata, sandyx. Vide Dioscor. lib. 5, cap. 122. Vitruuius (inquit Gorr.) id quod fit ex cerussa in fictile cõiecta, ac super carbonibus, quoad colorem rubrum duxerit, cremata,

sandaracham ob similitudinem coloris nominat: sed ipsum Dioscorides σάνδυκα scribit appellari. Affertur & σανδαρακίνη per η, ex Aristot. De Animal. lib. 8, cap. 24. Apud Hesych. σανδαλαεχίχη perperam legitur, quod ait esse χρωματος εἶδος.

Σανδαραχίζειν, Sandaracham colore imitari, seu sandaracha colorem. Ex Dioscor. lib. 5, cap. 113.

Σανδαραχίνον χρῶμα, Sandarachæ color.

Σανδυξ, υκος, ἡ, Cerussa vsta, donec rufa & similis sandarachæ euaserit. Sandaracham Vitruuius appellat, vt modò dictum fuit. Existimatur autem hoc nomen ei tribuisse à coloris rubri & ardentis similitudine. Dicitur etiã συελκόν. Aetius, κιννάβαρι δὲ ᾧ τὸ καθαρὸν ψιμμύθιον εἰς τὸ καλούμενον συελκὸν μεταβάλλεται: quod (inquit) medici σάνδυκα nominant. Vide Plin. & Vopiscum in Aureliano, vbi sandycis Indicæ fit mentio: quo loco purpurissum interpretatur Brodæus. vulg. lex. Est etiã collyrii nomen.

Σανίδες, vide in Σανίς. Σανίδιον, vide in Σανίς.

Σανιδώδης, Σανίδωμα, Σανιδόω, ῶ, vide in Σανίς.

Σανίς, ίδος, ἡ, Tabula, Asser. De tabula seu asse nauis, cùm apud alios, tum apud Lucianum. Sic Epigr. lib. 1, pag. 74, meæ editionis, Κλεοφείσης ποτὲ νηὸς ἐν ὑδασι δῆλον ἔθηκε Διωνὶ ἱερὴ μούνης μορφώματι σανίδος. Pro libro affertur ex Euripide in Alcestide. Item plur. num. σανίδες Tabulæ iudicum, nec non Tabulæ in quibus leges scribebantur, itẽ quibus inscribebantur debitores aut præuaricatores, aut etiam mulctæ debitorum, Album in quo Athenis maleficorum crimina describebantur. Ita v. l. vbi & σανίδες ex Homero affertur pro valuis. Hinc Σανιδώδης, Tabulæ seu asseri similis. Item verbum Σανιδόω, ῶ, Tego tabulis, Tabulo, Contabulo. vnde pass. Σανιδούσθαι, cuius participium σανιδωμένος, Tabulis stratus, Tabulatus, Contabulatus. vt πλοῖα σανιδωμένα, Tabulata, Naues tabulatis munitæ, &c.

Σανίφα, Nutrix. Hesych.

Σανιώδεις, medicis sunt Quibus scapulæ instar alarũ protuberant: quibus propterea angustius in modum tabulæ ac depressus est thorax: vnde illis nomen, paratis tabem incurrere. Eosdem & πληυρώδεις nominant. Hæc in v. l. ex Gal. lib. 2 De temper. Videtur autem legendũ potius esse σανιδώδεις.

Σαῖνας & Σαῖνος, Fatuus, Stultus, apud Cratinum. Nõnulli à quodam fatuo seu stulto qui dicebatur Σαῖνας, alii à σαίνω, alii aliũde deduxerunt: vt te docebit Eustathius. Hinc Sanniones apud Latinos comicos.

Σαυνίον, Penis. Vide Hesych. item vocem Σαυνίον.

Σάοι, Seruet, in Epigr. à Σάω. At Σαοῖ, à Σαόω, ῶ, Seruat, itẽ Auxiliatur. βοηθεῖ, Hesych.

Σάος, τ. 3, c. 1217, f. & 1224, c

Σαοσήμβροτος, ου, ὁ & ἡ, Seruans homines.

Σαοφρονέω, ῶ, idem quod σωφρονεῖν.

Σαοφροσύνη, τ. 4, c. 203, c. Σαόφρων, τ. 4, c. 202, b

Σαός, τ. 2, c. 1224, c.

Σάπειρ & Σ[illegible]ειστης, vide in Σάπφειρος.

Σαπὶς, Putrefactus, Qui computruit: à σήπομαι.

Σαπέρδης, Saperda, piscis: quod Archestratus apud Athenæum opsonium Ponticum appellat, vt apud Persium legimus, — saperdam adueho Põto. Vocat autem hunc piscem idem Archestratus φαῦλον & ἀνιδρὸν ἔδεσμα. Coracinum alio nomine fuisse dictum, idem Athen. testatur. Gaza apud Aristot. vocem Græcam relinquit. Apud Laertium autem in Diogene interpres σαπέρδιον vertit pernam, vt ann. v. l. In iisdem dicitur & per iota scribi in fine cum artic. fœminino: sed nullo id testimonio probatur.

Σαπέρδιον, cognominabatur vna Phryne, altera, Κλαωσίγελως. Athen. lib. 13.

Σαπρία, τ. 3, c. 777, c. Σαπρίας, ib. d

Σαπρίζω, ib. Σαπροειμπμος, τ. 2, c. 285, c

Σάπρος, τ. 3, c. 777, b. Σαπρότης, ib. c

Σάπφειρος, Sapphirus, gemma: quam Dionys. in poemate de situ orbis χρυσῶν & κυανῶν simul appellauit, hoc versu, Χρυσείης κυανῆς τε καλὸν πλάκα σαπφείροιο. Vide Dioscoridem. Affertur ex Gregor. Naz. ὑπὲρ λίθον σάπφειρον αὐχοιοῦντες.

Σάπφειρος ab Etymologo dicitur ἔθνος, (hoc enim reponendum est pro vocabulo δοκίθετον) vnde σάπφειρος nomen acceperit. Sic Σαπιείτης λίθος pro sapphiro ex Apollonii scholiaste afferetur.

Σαπφείρας, τ. 2, c. v 1, e

Σάπων & Σαπώνιον, ου, τὸ, Sapo. Gallorum inuẽtum esse tradit Plinius, rutilandis capillis. Fit ex seuo & cinere, optimus fagino & carpineo: duobus modis, spissus & liquidus. Sed alii deinde varia adiecerunt, pro suo quisque arbitrio. Σάπων est ῥυθμικῆς δυνάμεως, inquit Paul. Ægineta. Illa autem altera appellatio, diminutiui nominis formam habẽs, apud Thoeriti scholiastem extat, scribentem, σμήχω esse καθαίρω: vnde σμῆγμα esse τὸ σαπώνιον.

Σαραβάρα, Tibialia apud Persas, quæ ex cocco confecta braccarum locum habebant, & feminalibus (μηροδέσμας vocant) alligabantur: gestamen illustrium virorum & satraparum. Sic Eudoxium autorem Græcum exponere tradunt vulg. lex. Hesych. ait esse τὰ ἀβελ τοῦ κνημῖδας ὑφδύματα: sed pro κνημῖδας reponendum esse puto κνήμας.

Σάραβος, Pudendum muliebre, Suid. & Hesych. Affertur & Σάραβον neutro genere pro eodem. Σαράβιον autem à Platone dictus est κάπηλος, teste Polluce. Platonẽ autem comicum ab eo intelligi arbitror. Vide Athen.

Σαραβύνη, Persica quædam tunica. Vide Poll. Ab Hesychio Σάραμψις appellatur: quod vocabulum & apud Athenæum extat.

Σάραγος, Minister, qui publicas porticus verrebat. Hes.

Σαραπαί, vide in Σεραπαί.

Σάραπις, Persica tunica: vide in Σαραβύνη, paulo ante. Fuit & deus quidam Ægyptiorum dictus Satapis. Quinetiã Platonis cognomentum fuisse perhibetur.

Σάραπος & Σαράπτης, vide t. 3, c. 513, e. & 514, f

Σαρκάνη, Sporta, Paul. 2 ad Corinth. cap. 11, in fine, καὶ δῆλον ὅτι ἐν σαρκάνῃ ἐχαλάσθη διὰ τῆς πίστεως. Gregor. σαρκάνη ὡς ὕλης αἰρόμενος. Alia de hac voce lege apud Hesych. Suidam, & Etym. & Eustathium. Sunt qui etiam cistam & cratẽ interpretentur. Σάρκανος autem est ὁ ἀγροῖκος, teste Hesychio.

Σαρδίνος, vide in Σάργος, quod proximè sequitur.

Σάργος, vel Σαργὸς, piscis esse traditur è mugilum genere. Gaza apud Aristot. Græca voce itidem Sargum appellat, lib. 5, cap. 11. Σαρδίνοι autem pisces sunt gregales, v t v. l. annotant.

Σαρδάζειν, vide in Σαρδάνιος.

Σαρδαναράμαλλος, Morio, γελωτοποιός, Hes.

Σαρδάνιος γέλως, vel Σαρδόνιος γέλως, Risus fictus, aut amarulentus, aut etiam insanus, inquit Erasm. in prouerbio. Risus Sardonius. apud quẽ & de eius origine multa leges ex Græcis grammaticis petita. Homer. Odyss. ι, μειδήσας δὲ θυμῷ Σαρδόνιον μάλα πῶυ. Sed apud Homeri posteros σαρδόνιον potius habemus, aut σαρδάνιον cum ω. Plato De rep. lib. 1, scribit Thrasymachum, quem amarulentum & arrogantem vbique facit, Sardonicè risisse: inquit Erasmus, subiungens hæc illius loci verba, καὶ ὃς ἀκούσας αὐτὸ ἐκάχασε μάλα σαρδόνιον καὶ εἶπεν, οὗτοι ἐκείνη ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους. Sic autem & Bud. accipit hîc pro Amarulentè ridere. Legimus & σαρδόνιον πῶυ, in poemate Dionysii de situ orbis. Vt porrò σαρδώνιος γέλως litera ω à quibusdam scribitur, sic etiam σαρδωνία πόα, quæ & σαρδῶα, Sardonia herba: quæ non aliud est quàm alterum ranunculi genus, copiosissimũ in Sardinia, gustus acerrimi: cuius esu mentem adimi, autores quamplurimi sunt, atque ita contorqueri ora vt risus imaginem referãt: qui Sardonius ob id dictus est, & abiit in prouerbium. Inter venena recensetur à Dioscoride, lib. 6. Hæc Gorr. Σαρδώνιος πόα in v. l. Sardonia herba, quæ est ranunculi species: scelerata herba ab Apuleio dicitur. Additúrque ex Dioscoride illud ipsum quod modò commemoratum de herba ista fuit: eam in cibo potiũ ve sumpram, mẽtis alienationem, & cum labiorum contractione eas conuulsiones facere vt risus speciem præbeat. à quo enẽtu natum esse prouerbium, Sardonius risus. Vt autem σαρδόνιον dicit Homerus cum α in secũda quoque, ita & verbum Σαρδάζειν inuenitur pro σαρδόνιον γελᾶν, Sardonium ridere. Inuenitur & Σαρδανὸς γέλως, vt dicetur in nomine Σαρδῶ. Apud schol. Lycophr. extat & σάρδιος γέλως.

Σάρδεις, genit. σάρδεων, datiuus σάρδεσι, Lydiæ vrbs: Cræsi olim regia, teste etiam Flacco. Lydorum metropolin vocat Plutarch. in Rom. quæst. Genit. σάρδεων & dativus σάρδεσι cùm apud alios, tum Xenophontem extãt. Nominatiuus autem passim est Σάρδις. Habet tamen Steph. Σάρδις cum ι solo. Vide Etymol. & Thucydidis scholiastem, cui certè neminem assensurum puto. Inuenitur & Σάρδες, & quidem apud poetas præsertim. Steph. porrò à Σάρδις ait πολίσμα dici Σαρδιανόν: nomẽ autem κτητικὸν esse Σαρδιανικός. Vide Σαρδῶ.

Σαρδίνοι vide in Σαρδός.

Σαρδιναὶ βάλανοι, vide in Βάλανος.

Σαρδιανικὸν βάμμα, siue Σαρδωνικὸν, Sardianica tinctura, vel potius Sardonica, Tinctura rubra aut punicea. Vide schol. Aristophan. & Suidam. Vide & nomen Σαρδῶ infrà.

Σαρδιανὸς, Qui est è Sardibus. Vide in Σάρδεις necnon in Σαρδῶ. Σαρδιανοὶ ὧνοι, Sardiani vænales: à Sardibus vrbe Lydiæ. Vide Erasm. in Adagiis.

Σάρδιες vide in Σάρδεις. Σαρδιακὸς vide in Σαρδῶ.

Σαρδινοὶ idem sunt qui & Sardiani, si quidem vera sunt quæ ab Etymologo scribuntur. A pud Eustath. autẽ σαρδίνοι sunt quidam pisces: quorum & Athenaũ meminisse puto.

Σάρδιος λίθος, qui & Σάρδινος, Sardius lapis, Sarda Plinio, σαρδῶ Luciano. Vulgò Cornaline. Sardibus primùm reperta traditur, & inde nomen accepisse. v. l. Affertur & Σάρδιον ex cap. 21 Exodi. Apud Platonem quoque legimus σάρδιος, in Phædone, pág. 59, λίθοις ὥσπερ ἀγαπῶμεν σάρδιός τε καὶ ἰάσπιδας. Hesychio autem Σάρδιον est illa herba Sardonia, de qua dictum fuit in vocabula Σαρδόνιος.

Σαρδὶς, vide suprà in Σάρδεις.

Σαρδόθεν vide in Σαρδῶ.

Σαρδόνες, Retis partes quædã, Hesych. Oræ retis, vt quidam ex Poll. interpretantur. Vertur Xenophon, cuius librum intelligit Hesych. quum dicit ὁ κυνηγετικός: verùm σαρδονίων non σαρδόνων habes p. 574, in fine. Porrò quum alii σαρδόνες scribant, σάρδονες proparoxytonè apud illum lexicographum legimus.

Σαρδονικὸν λῖνον, Sardonicum linum, dicitur à Græcis Colchium. v. l. ex Herodoto.

Σαρδόνυξ, υχος, ἡ, Sardonyx, Lapis ita dictus à candore in sarda, hoc est onyche velut adnato, aut carnibus vngue hominis impolito: & vtroque transluciido. Ita v. l. Plinii autem verba sunt lib. 37, cap. 6, Sardonyches olim (vt ex nomine ipso apparet) intelligebantur, candore in sarda, hoc est, velut carnibus vngue hominis impolito, & vtroque translucido. Inuenitur etiam Σαρδώνυξ per ω: vt apud Basilium, σαρδωνυχας καὶ ἰάσπιδας. Sic & apud Aretham. Sed non dubium est quin σαρδόνυξ per ο scribi debeat: vt etiam corripi à poetis syllabam illam videmus.

Σαρδῶ, (quod declinatur vt Σαπφὼ) & Σαρδὼ, ὀνος, ἡ, Insula maxima, in mari Ligustico: Latinè Sardinia. Σαρδὼ τ' θυρυπάτη, καὶ ἀπείρειτος ἐν ἁλὶ Κύβρος, canit Dionys. Alexandr. in suo poemate de situ orbis. Ab huius autem insulæ nomine facta sunt Σαρδώνιος & Σαρδωνικὸς & Σαρδῶος. quod postremum vsurpans Virgilius Sardoas herbas dixit. Hinc suprà Σαρδώνιος γέλως, vel potius Σαρδόνιος per ο, in media: Homero Σαρδόνιος. At Σαρδιανὸς quanuis à Σάρδεις esse dictum sit, affert tamen Erasm. ex Plutarcho & σαρδιανὸς γέλως: scribente, ἔστι δὲ τῆς ψυχῆς σαρδιανὸς γέλως. Verùm ego minimè dubito quin σαρδιανὸς pro σαρδάνιος, metathesi literarũ, scriptum à negligente librario fuerit. Erasmus tamen admittere videtur: à quo alioqui hæc annotantur, A Σαρδὼ siue Σαρδὼν insula, cui quondam nomen fuerat Ichnusæ, deducitur Sardonius, Sardous, & Sardonicus. A Sardos Illyriæ ciuitate proficiscitur Σαρδιεωΐ: vnde, sicuti reor, mutato η in α, Σαρδιάνοι. A Sardis Lydiæ oppido Sardianus & Sardianicus. Hæc ille. Adiungi autẽ possit his & Σαρδῆος ex Suida, de eo qui est ἀπὸ πόλεως Σαρδέων. Idem habet etiam aduerbium Σαρδόθεν, quod itidẽ exponit ἀπὸ τῆς Σαρδέων πόλεως. Si autem σαρδῆνὸς γέλως defendere oporteat, nõ video quomodo melius quàm ex σάρδιος γέλως, quod Lycophronis scholiastes habet, defendi possit. Imò verò & βάμμα Σαρδιανικὸν, quod apud Aristoph. legimus in Acharnens. scripturæ illi nõ nimis patrocinabitur: quùm de tinctura huius insulæ quæ Σαρδῶ vocatur, poetam loqui satis constet: atque adeò vocetur etiam Σαρδώνιον βάμμα, vt videre est apud Suidam. Sed ne hoc quidem omittendum est, Σαρδιακὸν in ipsius poetæ textu legi, quum scholiastes habeat Σαρδωνικόν. Aldina autẽ editio in textu habet σαρδιακόν.

Σαρδώνη superioribus addendum est, ex Hesychio.

Σαρδὼν (inquit) magna insula iuxta Africam, quæ etiam Σαρδώνη dicitur.

Σαρδὼν vide in Σαρδῶ. Σαρδώνη vide in Σαρδῶ.

Σαρδωνία πόα vide in Σαρδῶ.

Σαρδῶος vide in Σαρδῶ.

Σάει, Sari: plantæ cuiusdam nomen in Ægypto, v. l. ex Theophr. Hist. plant. lib. 4, capite 9. Ibidem annotatur, Σάεια dici quædam exeuntia ex illa planta quæ iari vocatur.

Σάεια vide in Σάει, quod proximè præcedit.

Σαείσσα, ης, ἡ, Sarissa: Macedonica hasta, vel Macedonicũ venabulum, vt alii interpr. cum Gaza, apud Theophr. Hist. pl. lib. 3, capite 11. Seruarũt & Latini vocem istam: atque adeò Ouidius Macedoniam aut Macedonicam sarissam, Lucanus Pellæas sarissas dixit. Hinc Σαεισσοφόρος, Qui sarissam portat.

Σαεισσοφόρος, vide in Σαείσσα, quod proximè præcedit.

Σαρκάζω, Carnes detraho, &c. t. 3, c. 745, b. Σαρκάζω, Irrideo &c. ibidem, d

Σαρκασμὸς, t. 3, c. 745. e

Σαρκαστικῶς, Cum sarcasmo, Per sarcasmũ. Bud. vertit, Salsè & amarulenté.

Σαρκίδιον, t. 3, c. 745, f.	Σαρκικὸς, t. 3, c. 743, g
Σαρκίνη, ib.	Σάρκινος, ib.
Σαρκίον, t. 3, c. 745, f.	Σαρκοβόρος, t. 3, c. 742, d
Σαρκοειδὴς, ib. c.	Σαρκοθλάσματα, t. 1, c. 1561, f
Σαρκοκήλη, t. 3, c. 742, d.	Σαρκοκόλλα, ib. f
Σαρκολαβὶς, ib. g.	Σαρκολάβος, ib.
Σαρκοῤῥάζω, ib. h.	Σαρκοῤῥοφέω, ib. h
Σαρκοφαγία, t. 3, c. 743, a.	Σαρκοφάγος, ib.
Σαρκοφόρος, ib. b.	Σαρκόφυλλος, ib. & t. 4, c. 249, g
Σαρκόω, t. 3, c. 744, a.	Σαρκώδης, t. 3, c. 742, e. & 744, a
Σάρκωμα, t. 3, c. 744, b.	Σάρκωσις, ib. c
Σαρκωτικὸς, ibidem.	

Σάρμα, Hiatus, χάσμα, Etymol. in Σαρούδιος. At Suidas σάρματα aliter exponit. Eidémque Σαρμὸς cumulũ terræ & alia significat.

Σαρξ, t. 3, c. 741, e

Σαρξίφραγον, apud Dioscor. & Σαρξίφαγος apud Trall. Saxifragum siue Saxifragia. Vox enim illa è Latino mutuò sumpta est, quæ verò sit, controuersum. Alii empetron esse volunt, alii rutam murariam: alii nouam plantam comminiscuntur. Constat Plinii autoritate, adiãtum nigrum, quòd calculos frã[illegible]um appellatum esse. v. l.

Σάρος vel Σαρὸς, Verriculum, Scopæ: à verbo σαίρω. Vide schol. Aristoph. & Hesychium. Σάρος Suidæ est etiam fluuii nomen.

Σαροῦμαι, vide in Σαρόω.

Σαρόω, ῶ, sicut & σαίρω, Verro, Scopis purgo. Luc. cap. 15, σαροῖ τὴν οἰκίαν. Passi. Σαρούμαι. vnde σεσαρωμένος οἶκος, Matth. 12. Sic Greg. ἐὰν δὲ σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον τὸν ἐν σοὶ τόπον βύρῃ. Idem metaphoricè dixit σαρώσαντες, addẽs καὶ κοσμήσαντες: vbi scribit, πάντων ψυχαὶ τῆς ὀδηγούσης σαρώσαντες καὶ κοσμήσαντες. Hinc Σαρωμα & Σαρωσις, Sordes seu quisquiliæ verrendo collectæ. vt Galli (præsertimque Parisiis) σαροῦν Balier, sordes autẽ verrendo collectas appellant Balieures. At Σαρωθρον, sunt ipsæ scopæ, Vn balet, siue balay, vt alii pronuntiant.

Σαρούδριον, Fluctuans, Quod fluctibus agitatur, Etymol. ex Lycophr.

Σάρπος, Arca, (non Area, vt in v. l.) Domus lignea, Bithy-

nis.Hesych.

Σαρίφθεω, ὁ, Desipio, μωραίνω. Hesych.

Σάρωδρον, vide in Σαρόω.

Σάρωμα & Σάρωσις, vide in Σαρόω.

Σάρων, ωνος, ὁ, Libidinosus. Vel, Pudendum muliebre, secundum quosdam. Item Venatorium rete. Est Σάρων & nauticus deus, à quo nomen inditum Saronico mari, vt scribit Aristides in Themistocle. Pausanias scribit σάρωνα Æthiopiæ maritimæ regioni imperasse. Hinc & apud Græcos prouerbium illud de hominibus arti nauticæ plurimum deditis, Σάρωνος ναυτικώτερος. Vide Erasm. in prouerbio, Sarone magis nauticus.

Σαρωνίδες, de Gallis sacerdotibus, id est Druydis, ex Diodoro Siculo affertur.

Σαρωνίδες, Arbores cauæ, vel potius peculiariter Quercus cauæ, vt exp. Etymol. in Σαρούιδρος. Apud Callimachũ tamen, in fuo hymno in Iouem, Ἦ πολλαὶ ἐφυάσθη σαρωνίδες ὑψηρὸν Γάων Ἥερες, schol. exponit simpliciter δρῦς. addens, ὥστε τὸ στόμα καὶ σωσραμμένον τὸν φλοιὸν ἔχειν. Sed rectius quercus hiantes & fissas interpretabimur, meo quidem iudicio.

C Σαρωνὶς θάλασσα, & Σαρωνικὸς κόλπος, Saronicum mare, Vide Dionys. De situ orbis, & Eustathii in illum cõment. Vide & Etymologũ, qui à Sarone quodã venatore, in illud præcipitato, ita vocatum tradit, ex Euphorione.

Σατεύω, t.1, c.1295, a

Σαταείδες & Σαταρείδες, Capitis ornatus fœmineus.

Σατὶς, t.1, c.1295, a. Σαΐς, ibid.

Σᾶπις, t.3, c.795, g. Σαπὸς, ib. h

Σάπυ, Frumenti mensura: σιτικὸν μέτρον, Hesych. Legimus apud Matth. cap.13, v.33, ἀλεύρου σάτα τρία. Sic & apud D Lucam, capite itidem 13. Annotatur autem ex Hieronymo, σάτα Hebræam aut Syram esse vocem, significantem mensuræ genus quæ capit sesquimodiũ, iuxta morem prouinciæ Palæstinæ. cuiusmodi esse & hæc nomina, Cabus & Batus.

Σαπὸς, t. 1, c.1295, a

Σάπρα, Sepia. Hesych. Sed aut aliter scripsit, aut suo loco positum non est apud eum hoc vocabulum. Apud Herodotum Σάπραι est gentis nomen.

Σατραπία vide in Σατράπης. E

Σατραπεύω vide in Σατραπὶς.

Σατραπὶς vide in Σατράπης.

Σάτραπης, ου, ὁ, Satrapa, Prouinciæ præfectus, seu præses. Persicum est vocabulum. Isocr. in epist. ad Phil. οἱ κῆ πρὸ Ἀσίας σατράπαι καθεῖστῆς. Idem in Panegyr. Τοιδρομοῖ καταβαίνοντες αὐτῆ δὶ θάλατταν, οὐ κα λύσι σατράπας. Extat & apud Xenophontem hoc vocabulum cùm alibi, tum Pæd. 8, vbi de Persarum rege loquens, scribit eum, quum Babylone esset, decreuisse mittere satrapas δὶ τὰ καταγραμμένα ἔθνη. Aristot. De mundo, πρὸ σύμπασαν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας διελήφεσαν κῆ ἔθνη τρατηγοὶ καὶ σατράπαι καὶ βασιλεῖς, οἱ δοῦλοι τοῦ μεγάλου βασιλέως. Plutar. in Alex. ἀφῆκεν αὐτὸν ἄρχειν ὧν ἐβασίλευεν, σατράπην καλούμενον. Gell. lib. 10, cap. 18, Mausolus autem fuit (vt M. Tullius ait) rex terræ Cariæ, vt quidam Græcarum historiarũ scriptores dicunt, prouinciæ Græcæ præfectus: quem σατράπην Græci vocant. — Hinc Σατραπεύω, Sum satrapa, Sum præfectus, vel præses. Plut. in Themist. σατραπεύων τῆς ἄνω Φρυγίας. Item Σατραπεία, & Ionicè Σατραπηΐη, Præfectura, aut etiam Prouincia quæ est sub præfecto qui dicitur satrapa. Herodot. lib. 3, qui Thalia inscribitur, Darium Hystaspis filium, qui post magorum cædem hinnitu equi ad regnum Persicum assumptus est, in viginti satrapias Persarum regnum distribuisse dicit, & præfectos vnicuique dedisse, & tributa statata fixàque indidisse: ea lege dicta vt qui argentum triburi nomine penderent, talenti Babylonii pondere: qui aurum, Euboici afferrent. Hæc Bud. initio libri 4 De asse. Idem Herodot. lib. 1, pag. 49, meæ editionis, de Babylonia regione loquens, eius ἀρχὴν à Persis σατραπηΐη vocari tradit. Affertur ex Curtio quoque Satrapea. A nomine Σατράπης fit & adiectiuum Σατραπικὸς, Satrapicus, Ad satrapam seu satrapas pertinens, aut Satrapis conueniens. Plutarch. Sympos. lib. 1, σατραπικὸν ἡμῖν αὐτὴ φιλικοῦ τὸ συμπόσιον.

A Σάπλα, Tegmen capitis fœminarum, Quiddam quo mulieres caput operiebant. κάλυμμα κεφαλῆς γυναικείας, Hesych.

Σάπλω, t. 3, c. 745, f. Σαπύρα vide in Σάτυρος.

Σατυρία vide in Σάτυρος. Σατυρικὴ vide in Σάτυρος.

Σατυρίας vide in Σάτυρος. Σατυρίασις vide in Σάτυρος.

Σατυρίζω vide in Σάτυρος. Σατυρικὸς vide in Σάτυρος.

Σατύριον vide in Σάτυρος.

Σατυρισμὸς vide in Σάτυρος, vna cum nomine Σατυρίασις.

Σατυριστὴς vide in Σάτυρος. Σατυρώδης vide in Σάτυρος.

B Σάτυρος, Satyrus. Etymol. deriuat à nomine σάθη, quod penem significat: quoniam libidinosi sunt satyri. Sic Hes. σατύραν exponit καταφερῆ. Hinc Σατυρικὸς, Satyricus, Satyro seu satyris conueniens. vnde σατυρικὴ ὄρχησις, Saltatio satyrica, Saltatio qualis est satyrorum. Et ποίησις σατυρικὴ, Satyrica poesis, Satyris conueniens. id est satyrorum dicacitati. (Nam σατυρικὸς redditur etiam Dicax, Mordax: nimirum more satyrorum. affertúrque ex Plutarcho, in Pericle, & in Galba, αἱθρῶποι σατυρικοὶ τοῖς βίοις. vbi tamen ad dicacitatem solùm respici, dicere non possumus) Aristot. De poetica, τὸ μὲν ὃ πρῶτον ἐπραμήτρω ἐρχῶντο, διὸ τὸ σατυρικὴν καὶ ὀρχηστικωτέραν εἶ πλω ποίησιν. Illud autẽ Σατυρώδης exponitur Satyros imitans, seu satyrorum mores, Ad satyrorum mores accedens. In vulg. lex. affertur pro hispido, ex Luciano. A nomine Σάτυρος sunt etiam verba, Σατυρίζω & Σατυριάω, ὦ, Prurio ad venerem instar satyri. Sed σατυρίζω exponitur etiã Arrigo. Hinc Σατυρίασις & Σατυρισμὸς de pruritu illo dicuntur: sed peculiariter ita vocatur pudendi palpitatio, inflammatoriæ cuidam vasorum spermaticorum affectioni cum tensione superueniens. Sic quidem Paulus definiuit, discernens σατυρίασιν ab eo quod φριαπισμὸς dicitur: quæ nec Gal. nec Aetius distinxerunt: sed hic quidem duas priapismi differentias constituit, vnam, quæ solam habeat pudendi tentiginem: alterã verò, cui præter tentiginem dolor etiam insit, & inflammatio & conuulsio. Hæc autem est quam σατυρίασιν Paulus appellat: cuique alia omnia symptomata tribuit quæ & tali priapismo Aetius assignat: resolutionem, conuulsionem, ventris inflationem, frigidos sudores, & ab his subitum interitum. Verque etiam non viris modò sed & mulieribus σατυρίασιν accidere prodidit: quod rectè de priapismo dici non potest: quoniam tentigine mulierem laborare, ridiculum est dicere. Hæc Gorr. inter alia. Additque ex Areræo, Galeno & Aetio, σατυρίασιν dictum fuisse à quibusdam & eum morbum qui elephantiasis appellatur, propter vultus similitudinẽ, summámque libidinem. Illud porrò Σατυρισμὸς est etiam tumor aliquantum prominens, siue augmentũ adenum post aures. v. l. ex Galeno, σατυρισμοὶ, οἱ ἀπὸ τὰ ὦτα φερόμενοι ὄγκοι ἢ ἀδένων. ἔνοι δ' πὰ ἢ ἀδένων συνπάσης ἤκουσαν. Est & Σατυρίας morbi nomen, qui faciẽ hominis adeò mutat vt iam non homo sed satyrus videatur, inquit Bud. ex Aristot. De generat. anim. lib. 4, pag. 340. Affertur & σατυριστὴς χορὸς in v. l. pro Satyrico choro. Ibidem & Σατυρία, ας, ἡ, Esculenti genus ex herba. Ibidẽ Σάτυριον, herba apud Dioscor. ad venerem incitans: quam cynosorchin quoque vocitant. Item nomen animalis amphibii, apud Aristot. G sicut & σαθήριον. At verò Σατυριακὴ nomen est cuiusdam antidoti: quæ describitur à Paulo lib. 7, cap. 11.

Σαυκὸς, Aridus, Syracus. In vulg. lex. annotatur, Hesychiũ pro eo habere σαυκρόν: sed falsò. nam vt σαυκὸν exponit ξηρόν: ita Σαυκρὸν ei est Tenerum, Molle: eodémque modo Σαυκρόποδες exponit ἁβρόποδες. Sed alia quoque significata assignat nomini Σαυκρὸν, quæ apud eũ vide.

Σαυκρὸς vide in Σαυκός.

Σαυλοπροκτᾶν, τὸ σαλεύειν τὸν προκτόν: vide in Σαλάκων.

Σαυλὸς, Delicatus, Mollis, &c. vide Hesych. Hinc verbũ H Σαυλοῦσθαι, Deliciari, &c. Apud Eurip. in Cyclope quidam interpr. Tripudiare.

Σαυνίον, Iaculum barbaricum, Hesych. In v. l. σαυνία, Missiles lapides.

Σαυνὸς, Mollis, Tener.

Σαῦρος, ας, ἡ, (vel Σαύρα, vt alii scribũt) & Σαῦρος, Lacerta, Lacertus.

Lacertus. Theocr. idyllio 2, Σαῦρά τοι πεύλαπε, πολὺν κακὸν A ἤμελον ὀσσῶν. Idem idyllio 7, Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' ἁμαρτοσπάσῃ καθεύδει. Vtrobique autẽ schol. ait esse quæ κοινῶς dicitur χλωροσαῦρα. Vide Θαλαμαίδρα. Interdũ verò Σαῦρα vel Σαῦρος potius nomen est piscis, quem Gaza vertit itidem Lacertum apud Aristot. Mentio eius fit ab Æliano quoque & Athen. lib. 7. Hinc Σαυροειδὴς, Lacertæ figuram habens, seu formam, Lacertæ similis.

Σαωεία, Corruptio segetum. Item Iaculum, Venabulũ, vt ann. v. l. remittentia ad Theocr. in Pharmac. Additurq;

Σαωεάζω pro Destruo segetes, item Iaculor, Ferio. B

Σαωείδιον, Nasturtiũ. Sic dicitur ab Hippocrate herba cui nomen est καρδαμίς: vt testantur Erotianus & Galenus.

Σαυροειδὴς vide in Σαῦρα. Σαῦρος vide in Σαῦρα.

Σαυροπτήρ, ῆρος, ὁ, Cuspis in imo ferro hastæ transfuersa, qua hasta appenditur. Ita Bud. interpretatur. In vulg. lex. dicitur esse Cuspis hastæ posterior, (vt prior ὀπισθεροκὴς dicitur) Ferramentum concauum, mucronatum, cui inseritur extrema hastæ pars. Ab Hesychio exponitur, τὸ ἄκρον σιδήριον ὃ δόρατος. Hom. Il. 1, — ἔγχεα δὲ σφιν ὀρθὰ δόλι σαυροπῆρος ἐλήλατο. vbi ab Eustathio σαυροπὴρ dicitur esse σιδήριον κοῖλον, ὀξὺ ἄκρου ὀξύ, ὃ ὀνομάζομον τὸ ὀπίσω ἄκρον ὃ δόρατος, ὀρθὸν αὐτὸ ἐστῆναι ποιεῖ πηγνύμενον κῆ γῆς: sed adiungit, κῆ σκόλοπα, ἤγουν σαυρόν. vt σαυροπὴρ dictum sit quasi σαυροπτήρ. Veteres autem breuius scribere de huius vocabuli significatione ait: à quibus σαυροπὴρ esse dicitur τὸ ὦν τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ τὸ δόρατος ὀπισθον σιδήριον. Ab Homero dicitur & σαύρακος. Legimus apud Herodotum de quibusdam qui δόλι ὅοις δόρασι loco σαυροπήρων haberent ῥοιὰς χρυσέας. Vsum porrò σαυροπήρων præcipuũ ex hoc Polybii loco cognoscere possumus, D καὶ ὅπι αὖθι σαυροπήρων τὸ δόρατα καθεσκευάζοντο, μὰ τῆ δόξῃ τῆς ὀπιδεροκὴς ἐκρῶντο πλαγῆ εἶπα κλαδεύοντων, λοιπὸν λῶ αὐτοὶς ἀπρόσκοπα καὶ μάταια.

Σαυσερεισμὸς, ὦ, ὁ, Aridæ linguæ & hærentis affectio, Linguæ hæsitatio, Bud. ex Gaza apud Aristot. Probl. sect. 27: vbi de excandescentibus loquens, scribit, ἐπὶ τὸ γὰ ξηρὸν πίνει καὶ ὁ σαυσερεισμὸς καὶ τὰ πρὶ αὐτὰ γίνεται διὰ τὸ αὐαφρεῖν τὸ πνεύματος ἅμα καὶ θερμοῦ.

Σαυτοῦ, Σαυτῷ, Σαυτὸν vide in Σεαυτοῦ.

Σαφέα, t. 3, c. 747, c. Σαφέστατα, aduerb. ib. d

Σαφέστερον, aduerb. ib. Σαφέω, ib. E

Σαφήνεια, ib. g. Σαφηνέως, ib.

Σαφηνὴς, ib. Σαφηνίζω, t. 3, c. 748, a

Σαφηνιστικὸς, ib. Σαφηνῶς, t. 3, c. 747, g

Σαφὴς, ib. a. Σαφήτωρ, ib. f

Σαφηνίζω, t. 3, c. 1224, h. Σαφηνὲς, t. 3, c. 747, d

Σαόω, t. 3, c. 1224, h. & 1225, a. Σαω, t. 3, c. 1225, a

Σαώζω, t. 3, c. 1224, g. Σαώτερος, ib. d

Σαωτὴρ, t. 3, c. 1225, a

Σαωτηρία, idem quod σωτηρία, Salus. Hesych.

¶ Σβέννυμι, t. 3, c. 748, a. Σβεννύω, ib. F

Σβέσις, ib. c. Σβεστὴρ, ib. d

Σβεστήριος, ib. Σβεστικὸς, ib.

¶ Σὲ, t. 3, c. 1121, d

Σεαυτοῦ, Tuiipsius: σεαυτῷ, Tibi ipsi: σεαυτὸν, Teipsum. Dicitur pro iisdem, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. Talis autem est huius pronominis reciproci vsus in secũda persona, qualis ἐμαυτοῦ in prima. Σιβάζομαι, t. 3, c. 750, b

Σεβάζω idem quod σιβάζομαι: sed minus vsitatum.

Σέβας, t. 3, c. 749, g. Σέβασις, t. 3, c. 750, c

Σέβασμα, ib. d. Σεβασμαίζω, ib. g

Σεβάσμιον, τὸ, subst. ib. Σεβάσμιος, ib. e

Σεβασμότης, ib. Σεβασμὸς, ib. c

Σεβαστὴ, t. 3, c. 751, a. Σεβαστὸς, t. 3, c. 750, g

Σεβένιον, Id corticosum quod in summa palmula enascitur: vt v. l. exponũt ex Hesychio. Addũntque, hac voce vsum esse Archigenem apud Galenum κῆ πάπυς, lib. 2. Dici autem & ἐπάτιω, necnon ἀπὸ τοῦ, in palma, id est φοινικόκυμμα, fructus palmæ floretis adhuc inuolucrũ, atque ἀμφίεσμα, Galeno, De simpl. lib. 8, necnon Diosc.

Σεβίζω, Veneror. Idem quod σεβάζω.

Σέβομαι pro Σέβω, t. 3, c. 749, b. Σέβομαι, passiuè, ib. f.

Σέβω, t. 3, c. 749, b

Σέες, Tui: à σεὺ, nominat. inusitato, v. l.

Σέθεν, t. 3, c. 1121, f

Σεῖδος, Patella in qua frigitur aliquid, Sartago: φρυγανὶς siue φρύγανον. Dicitur & Σείσιον. v. l. ex Polluce. A

Σειλινὸς, t. 1, c. 1921, g. Σειληνὸς, ib. h

Σεῖο, t. 3, c. 1121, f. Σείομαι, Quatior. vide Σείω.

Σειρ, σιρὸς, Sol, teste Suida. Σειρὰ, t. 3, c. 754, a

Σειραδίον, t. 3, c. 755, c. Σειραῖος, t. 3, c. 754, h

Σέραιος οἶνος, t. 3, c. 755, a. Σειρὰς, ib.

Σειραφόρος, t. 3, c. 754, d

Σειρέω & Σειρόω vide in Σείριος.

Σειρὴν, ῆνος, ἡ, Siren. vnde adiectiuũ Σειρηνῶος: vt σειρὴν ὦμον μέλος, Sirenum cantus. Σειρὴν est etiam insectum api non dissimile: de quo Aristot. & Plin. De hoc est versus prouerbialis apud Hesychium, Σειρὴν ῥῶ φίλον ἀγγέλει, ζῆνον δὲ μέλισσα. vide Erasmum.

Σειρηφόρος, t. 3, c. 754, d. Σειρίασις vide in Σείριος.

Σειριάω vide in Σείριος. Σείριον vide in Σείριος.

Σείριος, ου, ὁ, Sirius, Stella quæ à Latinis canicula dicitur: Græcè & κύων & φερεκύων. Annotatúrq; ex Proclo, hãc stellam eodem quo totum signum nomine, canẽ vocari. Quidã tamen hoc nomen illi cõmunicare nolunt; C quoniam τὸ ὀνόμενον τῆ κυνὸς κύνδυ tradunt, ex Arato. Ab Hesiodo in Erg. vocatur σίριος ἀστὴρ: & aliis in locis eiusdem poematis σίριος, sine adiectione, ἐπὶ καματοῦ, καὶ γοῦνατα σίριος ἄζει. Item, ὁπόταν χρόα σίριος ἄζει. Accipitur & pro sole, vt quidam gramm. tradũt: atque adeò in his Hesiodi locis ita quidam accipiunt. Esse autẽ putatur σίριος à verbo Σείρω, vel Σειρόω, vel Σειραίνω. Vnumquodque enim horum trium significare traditur Deficco, Arefacio. Alii dicunt vocari σίριον quòd canes σεσηρέναι cogat, id est esse ore hiãti. Intellige autem, præ vehementissima siti. Astra quoque omnia dicta sunt σίριοι ab Ibyco, teste Suida. Habet Etymol. & nominatium σίριον. Existimatúrque hæc appellatio esse à verbo σειρᾶν, significãte κάμπειν, ἀσφαίνειν. Alioqui verbũ Σειρόω, ὦ, dicitur potius de iis qui laborant morbo quem σίριασιν medici appellant: significantes inflãmationẽ cerebri & membranarum: quam cõsequuntur sincipitis & oculorum cauitas, febris ardens, pallor, totius corporis siccitas & inappetentia: inquit Gorr. Σειρίασις in v. l. esse traditur capitis inflammatio ex vehementi solis ardore atque æstu: qua præcipuè infestantur pueri. quod & καῦμα ab Aphrodiseo vocari. Pliniũ appellare ardores capitis: & lib. 32, cap. 10, siriases infantium: lib. 22, cap. 21, infantium distillationes: lib. 30, cap. 10, adustiones infantium: & lib. 22, cap. 2, infantium vstulationes. Plautum verò siriasin appellasse solstitialem morbum in Trinummo. Sic igitur & Σειρόω, ὦ, Illa capitis inflammatione laboro quæ siriasis appellatur. Alexand. Aphrod. Probl. 98, lib. 1, σειρᾶν dicit infantes: quos à vulgo dici καῦμα ἔχειν, id est correptos esse æstu. Quanuis autem σειρὼ postponam nomini σειρίασις, hoc tamen verbalis locum obtinere sciendum est. Dicũtur porrò σειρᾶν & equi, vel σειρᾶν πὺς πόδας, in Hippiatria, (sicut σφεὺ in illis dicitur esse ῥεῦμα εἰς πὺς πόδας) idque esse quod Latini suffraginem appellarint. Ideóque σειρᾶν redditur Suffragines vel suffraginum vicio laborare, Suffraginosum esse. Tum... in illa altera significatione inuenitur scriptum Σειρᾶν, & Σειρίασις, cum ι in prima quoque: idque tanquam à nomine σιρὸς: significante scrobem seu foueam in qua condita frumenta afferuantur. vt videlicet huic morbo G nomẽ à sincipitis cauitate sit inditum. Sequitur autem hanc à σιρὸς derivationẽ & Aetius. Scriptura verò hæc σειρᾶν, cum ι in prima, extat & apud Dioscoridem, vbi σειρῶσι παιδίοις Ruell. interpr. Infantium distillationibus quas siriases vocant: Marcellus, Capitis ardoribus in infantia.

Σείριος οἶνος, t. 3, c. 755, b, Σειρὶς, ib.

Σειρομάκης, t. 3, c. 754, c. Σειροφόρος, t. 3, c. 755, a

Σειρωμα, Opoballami fæx atque sedimentũ. v. l. ex Aetio.

Σεισῶραιος, t. 3, c. 755, b. Σεισύχθεια, t. 1, c. 616, b

H Σεῖσις, t. 3, c. 755, g

Σεισύχθων, t. 1, c. 1205, g. & t. 4, c. 519, d

Σεῖσμα, t. 3, c. 755, f. Σεισματίας, ib.

Σεισμὸς, ib. Σεισσπυγὶς, t. 2, c. 1541, c

Σεισσῦραιος, ib. Σεισὸς, t. 3, c. 755, h

Σήσαρον, t.3, c.756, a. Σείσων vide in Σειλή.
Σείω, t.3, c.755, c. Σελαγέω, t.1, c.1181, h
Σελαγίζω, t.1, c.1183, a. Σελαΐα, ib.c
Σελαναία, ib. Σελαναία, ib.
Σέλας, t.1, c.1182, f. Σελασφόρος, ib.g
Σελάχιον, t.1, c.1183, a. Σελαχοειδής, ib.d
Σέλαχος, ib.a. Σελαχώδη, ib.d
Σελάω, t.1, c.1181, h. Σέλχη vide in Ἀσελγής.
Σελβυκίς, ίδος, ἡ, Poculi genus à Seleuco rege nomen habens, Cognominatæ sunt & quædam tritemes σελβυκίδες. Vide Bayf. Σελβυκὶς est etiã auis locustis vescẽs: cuius meminit Oppian. in Ixeuticis, Plin. lib. 10, cap. 27. Basil. quoque in Ethicis huius ita meminit, aurum compellans, τὴν σελβυκίδα τὸ ὄρνεον ἐπ' ἀνέρασιν ἀνθρώπων ἀμφόρευον ἐξ ὁ κτήσης πλοῦν ὅλων ἐμπαγκήσαντο· σὺ δὲ ὅτι βολὴν πολλὰ ἀκάρεον σεαυτῷ τὴν ψυχὴν καταπελάσας. Dictum fuit σελβυκὶς & quoddam calceamentum muliebre, teste Hes.
Σελιῶναι, αἱ, t.1, c.1183, d. & t.3, c.230, a. obiter.
Σελιναία, t.1, c.1183, e. Σελιναίη, ib.
Σελίνη, ib.d. Σελινιζέσθαι, t.1, c.1184, b
Σελινιακός, ib. Σελινίδιον, ib.c
Σελινίον, ib.d. Σελινίς, ib.c
Σελινίτης, ib. Σελινίτης, ib.
Σελινοβληθής, t.1, c.1183, f Σέλιγνις vide in Σεμίδαλις.
Σελίδιον vide in Σελίς. Σελίδωμα vide in Σελίς.
Σελινίτης & Σελινίτης vide in Σέλινον.
Σέλινον, ου, τὸ, Apium. Quidam ita dictum tradunt παρὰ τὸ ἐν ἕλει φύεσθαι, (καὶ φύειν.) pro quo φύειν magno errore σόυειν scriptum est in vulg. lex. Alioqui scribendum potius fuisset ἐξ ἕλους σόυεσθαι, vt apud Etymologum) vnde Homerus ἐλεόθρεπτον σέλινον vocauit, in palustri loco prouenientem. Ab hoc sunt prouerbia quædam quæ apud Erasmum vide: & perissimùm hæc duo, Apio est opus: & Ne inter apia quidẽ sunt. Σέλινον esse nostrũ vulgare petroselinum, Gorr. putat, nostrúmque apium vulgare esse Dioscoridis & Galeni ἐλεοσέλινον: quod paludapium nominatur. Hinc Σελινίτης οἶνος, Selinites vinum, id est ex apio cõpositum: cuius descriptio extat apud Diosc. necnon apud Constantin. Cæs. Geopon. lib. 8, cap. 29. Σέλινον ἄγριον, Apium agreste, Herba quæ & βατράχιον, id est ranunculus. v.l. ex Dioscor. A σέλινον est etiam Σελινοειδής, έος, ὁ & ἡ, Apii figurã habens, Apio similis. Hoc autem nomine vocatur species brassicæ, quæ & Σελινοτσία dicitur: vt Gorr. annotat. Σελινίτης autem appellatus fuit ὁ χαμαίκισσος à quibusdam, vt idẽ tradit ex Dioscoride. ¶ Σέλινον dictum fuit & pudendum muliebre. Hes.
Σελινοειδὴς vide in Σέλινον. Σελινοτσία vide in Σέλινον.
Σελίς, ίδος, ἡ, Spatium inter lineas, vt ann. v.l. ex Suida. Sed pro pagina ponitur: itidémque Σελίδιον forma diminutiua pro pagella, apud Polyb. lib. 5, teste Bud. Ab eodẽ affertur ex Hesychio, σελίδας esse τὰ μεταξὺ διαφεύγματα τῆς διηγημάτων τῆς νεώς, sicut in libris σελίδες dicuntur τὰ μεταξὺ τῶν γραφῶν. Affert etiã hũc pet. ex Plut. in Homero, Δίωνος ἡμιθέων γραφείδεσι σελίδας: vbi pro libris acc. [illegible] mat. De altera autem significatione (qua dicitur esse spatiũ inter tabulata nauis, alio nomine σέλμα) lege & Eustathium. At Σελίδωμα quod v.l. exponunt, Tabula lata, formam verbalis habet à σελιδόω: cuius tamen nullum exemplum affertur.
Σελλίζειν, Diuitias simulare in paupertate, (vt sit idẽ cum σκελακωνίζειν) à Sello quodam, qui quum pauper esset, diues haberi studebat. Exponitur σελλίζειν & generalius verbo ἀλαζονεύεσθαι. Necnõ σελλὸς dici putatur generaliter ὁ ἀλαζών, qui & σκελάκων. Vide Suidam, & Scholiastẽ Aristoph. necnon Hesych. qui habet & σελλίζεσθαι quod exponit etiam ψελλίζεσθαι.
Σελλὸς vide in Σελλίζειν.
Σέλμω, Cum impetu feror, Ruo. ὁρμῶ, Eustath.
Σέλμα vide in Σελίς.
Σελμαπαῖοι ποταμοὶ, Lutulenti fluuii, Gaza ex Aristot. De gener. anim. lib. 2. Ita vulg. lex. sed ego non dubito quin pro σελμαπαῖοι reponendum sit πλημαπαῖοι.
Σελμὶς, ίδος, ἡ, Funiculus piscatorius. Vide Hesych.
Σεμίδαλις, Simila, Similago. Est farina ex tritico cõmuni

A facta: ex qua confectus panis, σεμιδαλίτης dictus est, cui secũdum inter panes bonitatis locum assignat Gal. De alim. lib. 1. Primũ enim tribuit τῷ σιλιγίτῃ, hoc est siligineo: vt qui ex purissimi optimiq; tritici farina, quæ σίλιγις dicitur, cõficiatur. Ex quo apparet quid discriminis sit inter similaginẽ & siliginem. Hoc enim nomine optimũ triticum vel eius farinã, illo autẽ, paulo deterius & cõmune vereres designabant: in quo quod purissimũ est, pollen dicebatur: vt flos in siligine: quẽadmodũ annotauit Plin. lib. 18, cap. 10. Hæc Gorr. In v.l. autẽ malè σεμίδαλις exponitur Siligo, deinde Simila & Similago, quum Siligo sit σίλιγις, vt modò dictum fuit. ex qua confectus panis dicitur σιλιγίτης à Paulo Ægineta, lib. 1. Inuenitur & σέλιγνις, itidémque σιλιγίτης: sed altera scriptura melior est.
Σεμνεῖον, t.3, c.753, c. Σεμνηγορέω, t.3, c.752, g
Σεμνηγορία, ib. Σεμνηγόρος, ib.f
Σεμνόθεοι, οἱ, t.1, c.1533, b. & t.3, c.751, h
Σεμνολογόημα, t.2, c.639, c. Σεμνολογία, t.3, c.752, b
Σεμνολόγημα, t.2, c.639, d. & t.3, c.752, c
C Σεμνολογία, t.2, c.639, b. & t.3, c.752, a
Σεμνολόγος, ib. Σεμνόμαντις, t.3, c.752, c
Σεμνομυθέω, ib. Σεμνοπρεσβευτοί, οἱ, t.3, c.793, g
Σεμνοπτίω, t.3, c.752, d.
Σεμνοπρέπεια, t.3, c.540, f. & 752, e
Σεμνοπρεπής, ib. Σεμνοπρεπῶς, t.3, c.752, e
Σεμνοπροσωπέω, t.2, c.1404, c. & t.3, c.752, f
Σεμνοπροσωπία, ib. Σεμνοπρόσωπος, ib.
Σεμνὸς, Venerabilis, &c. t.3, c.751, c. Σεμνὸς, Grauis, &c. ibidem f
Σεμνότης, t.3, c.753, a
Σεμνόω, ib.d. Σεμνωμόραιμι, ib.e. Σεμνωσύνη, ib.
D Σέμνωμα, ib.d. Σεμνῶς, t.3, c.752, h
Σέο, t.3, c.1121, e. Σεόθεν, t.3, c.1121, f
Σεοί, Dii, Doricè. Sic Σεὼ affertur pro Geminis, Castore & Polluce. Sed rectius Σοί & Σοὼ scribitur. Vide Σίβυλλα.
Σεπιδεύω, t.3, c.751, c. Σεπιδήεσσα, ib.
Σεπιδὸς, ib.b. Σεπιδὸς, ib.
Σεραπαὶς, άδος, ἡ, Herba quam & ὄρχιν & πείορχιν appellari scribit Paulus, lib. 4, c. 25. Aetius verò lib. 15, in descriptione emplastri διὰ σεραπάδος, duo nomina simul cõiunxit, σεραπάδα πείορχιν appellans. Gorr. Quidã porrò codices σαραπάδα habẽt, cũ α in prima quoq; syllaba.
Σέρις, εως, ἡ, Intybi genus, siue cichorii. Columella lib. 8, cap. 14, docet anseribus ferendũ esse genus intybi quod Græci σέριν appellant. Lege Dioscor. qui & accus. σέριδα habet.
Σεσίφιον, vel Σέσφον, Absinthium marinũ, quod est secunda absinthii species. Vide Dioscor.
Σέσφος γραῦς, Anus quæ in virginitate consenuit. Metaphora sumpta est à syluestri locusta, quam vocant γραῦν σεσίφιν & μάντιν. Suid.
F Σέφος, Insecti genus formicæ simile, Culex, secundum quosdam. Ab hoc animalculo est prouerbium, ἔστι κἀν μύρμηκι κἀν σέφει χολή. de quo Erasmum lege.
Σεσαρὼς vide in Σαίρω.
Σέσελι, εως, τὸ, & Σέσελις, ἡ, Herba est cuius multæ pro natali solo differentiæ statuuntur. Σέσελι Μασσαλιωτικὸν, Seseli Massiliense, folio fœniculi, vmbella anethi. Est & Æthiopicum, necnon Peloponnesiacum, & Creticum. Lege Diosc. Dixit σέσελιν fœm. genere Aristoteles, Hist. lib. 9. cap. 5, καὶ ὅλη πλὴν σέσελιν δὲ πρέχουσι, καὶ φαιρύσσι, οὕτως ἔρχονται ὡσὲ τὰ τύκα πόλιν.
Σεσηρὸς τὸ, à σαίρω, Rictus, Minax oris habitus, vt est canis ringentis. v.l. ex Gal. Σεσημασμένος, t.3, c.771, b
Σεσησμένος, t.3, c.760, h. Σεσθηρωμένος, t.3, c.783, a
Σεσοφισμένος, Commentitius. Item Callidus, Versutus, in v.l. absque exemplo. At pro Edoctus, Peritus, legitur apud Hesiodum, ναυπλίης σεσοφισμένος. Vide Σοφίζομαι.
Σεσοφισμένως, t.3, c.903, c. Σέσφαι, t.3, c.1191, c.
Σεσωφρονημένα, t.4, c.204, b. Σεσωφρονισμένος, ib.h
H Σεῦ, t.3, c.1121, f. Σεύομαι, t.3, c.759, b
Σεύομαι, ib.a. Σεύω, ib.
Σεύω, t.3, c.758, e. Σεὼ vide in Σεοί, suprà.
Σεωυτῷ pro σεαυτῷ, & σεωυτὸν pro σεαυτὸν, Ionicè. Alii scribunt σεαυτῷ & σεαυτὸν, quadrisyllabè.
¶ Σήγιφον, Stragulum, v.l. Σήθω, t.3, c.760, g

Σηκαΐζω, t.3, c.763, e. Σηκακόρος, ib.b
Σηκηκόρος, ib. Σηκίζω, ib.e
Σηκίλλαι, ib. Σηκὶς, ib.d
Σηκίτης, ib.c. Σηκοκόρος, ib.a
Σηκολόαι, οἱ, ib.b. Σηκὸς, t.3, c.762, c
Σηκόω, t.3, c.763, f. Σηκυλη, ib.d
Σηκωμα, ib.f. Σηκωτὴρ, ib.g
Σήλια, Parua dolia. Item Vasa in quibus sit panis, teste Hesychio. In vulg. lex. est etiam Σηλία quod dicunt poni pro τηλία.
Σῆμα, t.3, c.764, d. Σημάδιον, t.3, c.767, b
Σημαία, ib.c. Σημαιοφόρος, ib.f
Σημαίνομαι, t.3, c.771, c. Σημαίνω, t.3, c.770, b
Σημειοφόρος, t.3, c.767, f. Σημαλέος, ib.b
Σημαντὴρ, t.3, c.771, d. Σημαντικός, ib.g
Σημαντικόταται, ib. Σημαντέις ἠῆ, ib.e
Σήμαν ἔθν, ib. Σημαίνωρ, ib.
Σημασία, ib.d. Σηματίζομαι, t.3, c.767, c
Σημάτων, ib.b. Σημειογραφέω, t.3, c.769, b
Σημειογράφος, ibidem.
Σημεῖον, Nota, &c. t.3, c.767, g. Σημεῖον, Vexillum, &c. c.768, d. Σημεῖον, Ostentũ, &c. ib.e. Σημεῖον, Punctũ, &c. ib.h. Σημεῖον, Sigillum, &c. c.769, a
Σημειοῦμαι, t.3, c.769, d. Σημειόω, ib.
Σημειοφόρος, ib.b. Σημειώδης, ib.
Σημείωσις, ib.f. Σημειωτικὸς, ib.
Σήμερον, t.1, c.1464, c
Σημεῖον poeticè idem quod σημεῖον.
Σημμίνθιον vide in Σμμίνθιον.
Σκώπορος, t.2, c.1541, c. Σπεδονώδης, t.3, c.776, g
Σπεδὼν, ib.e. Σπεπδὼν, ib.h
Σηπία, ας, ἡ, Sepia. Dicitur etiam Σηπιάς: cuius genitiuus σηπιάδος extat apud Nic. in Alexiph. Diminutiuum Σηπίδιον, ου, τὸ, Sepiola, ex Aristot. Anim. lib. 5.
Σηποποιὸς, t.3, c.776, a. Σηπτικὸς, ib.
Σηπτὸς, ib. Σήπω, t.3, c.775, b
Σήραγξ, αγγος, ἡ: & frequentius in plurali σήραγγες, αἱ, Rimæ terræ & fissuræ: γῆς ῥήσματα, à verbo σαίρειν. Vide Eustathium. In v.l. σήραγξ redditur etiam non solùm Hiatus terræ, & Locus altus ac præruptus, sed etiã Antrum, Specus. Affertur insuper σήραγγες ex Aristot. De anim. l. 5, pro Rimæ, Cauernæ, & Fauces, Gaza interpr. Ex Dioscoride autem, lib. 4, cap. 167, σήραγξ ἐχων λεπτὰ, pro Fistulas habens tenues, Ruellio interprete: aut Tenues habens discurrentes venas, vt Marc. vertit. Hinc Σηραγγώδης, Rimosus, Cauernosus.
Σῆρες, οἱ, Seres, populus: vel Vermiculi qui nent sericum. Nam Pausanias Seres populum à fere vermiculo dictũ censet: Seruius autẽ apud Seres vermiculos esse prodit qui Seres dicantur. Cui assentitur Suidas, & complures alii. At Plinius cum Ammiano Marcellino Seres esse dixit populos syluarum lanificio nobiles. Hæc ex v.l. vbi & hi loci afferũtur: ex Virg. Georg. 2, Velleráque vt foliis depectant tenuia Seres. Ex Claudiano, Stamine quod molli tondẽt de stipite Seres. Seneca, Quæ fila ramis vltimis Seres legunt. Hinc Σηρικὸς, adiectiuũ: vt σηρικὴ ἐσθὴς, serica vestis. Luc. De salt. Sic Dion, Τιβέριος εἰπὼν ἐσθῆτα σηρικῇ μηδένα ἄνδρα χρῆσθαι. Idem σηρικὸν ὕφασμα dicit: σηρικὸν ὕφασμα, χρυσῆς βαρβαρικὴ ἔργον. Legitur & σηρικὸν νῆμα apud Arrianũ in Periplo maris rubri. Dicitur interdum & σηρικὸν sine adiectione. Sic σηρικὰ apud Strab. lib. 15, ὥσπερ δὲ καὶ τὰ σηρικὰ, ὃν πτῶν φλοιῶν ξαινομένης βύσσου.
Σής, σός, ὁ, Tinea, Vermiculus vestibus præsertim noxius. Theophr. Histor. lib. 1, cap. 16, de polio, τῶν δὲ καὶ ὡσὲ τοὺς σῆτας ὃ τῶν ἱματίων ἀγαθόν. Vide & locum qui allatus fuit ex Chrys. t.3, c.1345, b. Hinc Σητόκοπος, A tineis pertusus, seu derosus. vt βιβλάρια σητόκοπα, à tineis pertusa. At vulg. lex. in Βυβλάριον, tradunt Lascarin voluisse intelligi papyrum pertusam instar trabeæ quæ tundit glebas segetis & frumentorum. Sed quum summa Lascaris doctrina notissima sit, non bona fide eius interpretationem referri credendum est.
Σησάμη, siue Σήσαμον, Sesama vel Sesamum. Frumenti Indici genus. Vide Dioscoridem & Plinium. Hinc Σησαμοειδὲς, herba duorum generum: vna, σησαμοειδὲς μέγα, altera, σησαμοειδὲς μικρὸν appellatur. Vide Dioscor.

A Σησαμοειδὲς vocatum fuit & semen ellebori nigri, apud Anticyrenses: vt scribit Dioscorides. Verũm Theophrastus ipsũm elleborum ab iis sic vocatum fuisse prodidit, quòd sesamæ similitudinem haberet. Gorr. Item Σησαμοειδὴ ὀστᾶ, Ossa sesamis similia, Officula oblonga & plana intra manuum pedúmque articulos posita: sic dicta à sesami seminis similitudine. Σησαμώδης quoque est Sesamo similis. Σησαμίτης ἄρτος, vel Σησαμίτης sine adiectione, Panis ex sesamo factus, apud Athenæũ. Item Σησαμὶς vel Σησαμίτις herba, quæ & σησαμοειδὲς. Vide Dioscor. Item Σησάμινος adiect. vnde Σησάμινον ἔλαιον, Ex sesamo factum oleum. At substant. Σησάμινον, ου, τὸ, vel Σησαμὶς, Placenta ex sesamo & melle atque oleo. Affertur ex Hippocr. & Athenæo. Dicitur etiam Σησαμοῖς, οῶτος, ὁ, pro illa placenta. At σησαμῆ ab hoc differt, teste schol. Aristophan. in Pace: vbi ait σησαμῶν fuisse quam ipsi vocarent σησαμίδα.
Σῆσι Ionicè pro σῇς, Tuis. vt σῆσιν ἔχε φρεσὶν, tua condita mente teneto.
Σῆπος, t.3, c.760, h. Σήσαρον, t.3, c.756, b. & 761, a
Σηπεύειοι πυροὶ, t.3, c.795, g. Σηπεύειος, t.3, c.761, a
Σηπεύιος, t.3, c.795, g. Σηπεώδης, t.3, c.796, b
Σῆπες & Σάπες, t.3, c.795, g
Σῆπε à σῆς vide in Σῆς.
Σηπόβρωτος, A tinea adesus, vel comestus. In epist. Iacobi apostoli, ἱμάτια σηπόβρωτα.
Σηπόκοπος vide in Σῆς.
Σηπόδακις, Papilio. Vide Hesych.
Σῆψ, t.3, c.775, e. Σῆψις, ib.d
¶ Σθενάρος, t.3, c.779, e. Σθενέβοια, propr. ib.f
Σθένελος, propr. ib. Σθένιος, propr. ib.
Σθένος, t.3, c.777, c. Σθενόω, t.3, c.779, e
Σθένων, t.3, c.777, d. Σθενὼ, propr. t.3, c.779, f
Σθένων, equi nomen, t.1, c.1900, e
Σθηθίνιον, Medium pectoris. vulg. lex. Sed perperã hoc scriptum est in v.l. pro σηθήνιον.
¶ Σιαγόνια vide Σιαγών.
Σιαγὼν, όνος, ἡ, Mala, Maxilla. quidam ita dictam putarunt quia σείεται τῶν σιαγονομῶν. Athen. libro 10, ὁπόταν κοπιάσειν τὰς σιαγόνας ἐδίων. Dicitur & de boue apud eundem, τῶν σιαγόνος βοείας. Item de equo apud Xenophontem. Σιαγόνια itidẽ pro maxillis, ex Deut. capite 18, affertur.
Σιαλενθρὶς, auis nomen, apud Callimachum.
Σιαλίζω vide in Σίαλον. Σιαλὶς, ibid.
Σιαλόχος vide in Σίαλον.
Σίαλον, ου, τὸ, item Σίελον, & Σίελος, Saliua. Xenoph. καὶ τὸ σίαλον ὃν τῷ στόματος ἀποπτύουσι. Masculi genere etiam Σίαλος apud Athenæum legitur. Hinc Σιαλόχος, q.d. Qui saliuam fundit, nimirum dum quempiam alloquitur: atque adeò qui hunc ipsum saliua respergit, seu saliuam ei inspuit. Vide σιαλόχος apud Hesychium. At in vulg. lex. est perperam σιαλόχος per γ. Affertur porrò & Σιαλὶς, ίδος, ἡ, pro saliua.
Σίαλος, ου, ὁ, Porcus saginatus, & quidem grandis, aut saltem grandiusculus. Homer. Odyss. ξ, ζ, ἀστερόφιν σιάλων. Alibi autẽ συὸς σιάλοιο ῥάχιν πεπαλιγκότα πῦρι, itidémque σύας σιάλους dicit. Item Σίαλος, Axungia, ex Hippocr. libro 4 De victus ratione in morb. acutis. Affertur & Σιαλώδης pro pingui & opimo. Apud Hesychium autem est Σιαλοῦται, quod exponit πρέφεται. At Σιαλοῦσαι idem esse ait ποικίλαι: quod significat Variegare. Extat etiam Σιάλωμα apud eundẽ lexicogr. qui ait esse partem ὅπλου quod θυρεὸν vocant. In vulg. lex. esse traditur Circulus scuti: Lascarin autem apud Polybium interpretari Munimen. Locus Polybii est hic, ἔχει δὲ θυρεὸν σιδηρεῦν σιάλωμα, δι' οὗ τοῖς καταφοραῖς ἀνθίσταται χαιρῶν ἀσφαλίζεται.
Σιβαία & Σιββᾶς, Pera. Hesych.
Σιβδη, Punicum malum, Malum granatum. Hinc Σιβδία idem quod Σιδία. hoc autem vide in Σίδη.
Σιβλών, t.3, c.1147, e
Σίβυλλα, ης, ἡ, Sibylla, Vates, Vaticinatrix. Existimatur autẽ factum hoc nomẽ ex σὸς significante, Æolum linguam, vel Dorum, (quod verius esse credo, quum Lacones iuraren νὴ τὸ σό, at Σεός, quod itidem affertur pro θεός

mendosum puto)idem quod θεός:& ex nomine βουλή, quo significatur cõsiliũ. vt sit σίβυλλα quasi σοῦ βουλή, ab enuntiandis dei seu deorũ consiliis. Vide Suidam & Lactãtium. Quidam autẽ volunt primò fuisse hoc cuiusdam mulieris vatis propriũ nomen: quod postea cæteris, quæ itidẽ vates essent, datum fuerit. Hinc Σιβύλλειος adiect. vt σιβύλλειοι βίβλοι, Plut. Fabio, Sibyllini libri. Sed interdũ ὁ ἐκ τῆς σιβυλλείων sine adiectione dicit. vt in Publicola, ὁ ἐκ τῆς σιβυλλείων ἐπιστάς, ἔθνος τῆς Ἑλλάδος. Sic in Rom. quæst. τοῦς παρόντας ἐκ τῆς σιβυλλείων. Ab eodẽ nomine est & Σιβυλλιστής, quod Bud. apud Plut. interpretatur Fatidicos: exponens etiã χρησμολόγους. Itẽ verba Σιβυλλαίνειν & Σιβυλλιᾶν, quæ v.l. exp. Vaticinari. Reddere oraçula. Item More furum delirare. Afferturque ex Aristoph. Equitibus, ὁ δ' ἡρῴων σιβυλλιᾷ. Et additur, eum morbũ in furibus λῆρον, in pueris μωρωνν vocari, teste Aetio. Sed σιβυλλιᾶν à σιβυλλαίνειν separãdum potius est: quod σιβυλλιᾶν exponitur χρησμῶν ἐρᾶν καὶ ὀπτασιμανεῖν, ἰτὲ μαντικῶς ἔχειν, & χρησμοὺς φωνοῦν ἐνθεοῦ.

Σιβώνη, t.3, c.1147, e. Σιβώνιον, ib.f

Σίγα, t.3, c.780, f. At σίγα imperat. ex σίγαε contractum, habes col. quæ illam præcedit, in fine.

Σιγαλίζω, t.3, c.780, g. Σιγαλέος, ib.f

Σιγαλοί, ib.g. Σιγάω, t.3, c.779, f

Σιγόεσσα, t.3, c.780, g. Σιγή, ib.c

Σιγῇ, aduerb. ib.c. Σιγηλός, ib.d

Σίγηλος, ib.e. Σιγηλός, ib. Σιγηματάω, ib.f. Σιγήμων, ib.

Σιγὴν pro Σιγᾶν, t.3, c.779, h. Σιγηρός, t.3, c.780, d

Σιγηρῶς, ibidem.

Σίγκος vide in Σκίγκος, siue Σκίγγος.

Σίγλαι, (nautes, ὀνόματα, Hesych. (Polluci σίγλαι, sed exemplaris vitio, vt opinor) At verò Σιγλαὶ in v.l. traditur significare quas vulgò vocamus cifras, notas videlicet compendiarias. Iustinianum enim scribere ita vocari, in Pand. Græcis. Plutarchũ in Cat. appellauisse σημεῖα ἐν μικροῖς καὶ βραχέσι τύποις πολλὰ γράμματα διανοίας ἔχοντα. Artemque ipsam ab Augustino notoriam vel notariam dici, & ab Apuleio quoque. Eorum meminisse Martialem lib. 14: & Tranquillum in Iul. Cæsare, & in Tito. item Senecam epist. 91. necnon Pædianum: insuper Dionẽ lib. 55. denique & Ciceronem epist. ad Att. 13. Affertur autem & locus ex Constit. Græca, αὐτοῖς ἐστὶν ὀλιγοστὴ μορφὴ καὶ κοῦφα σημεῖα ποιεῖν ἐν τῇ γραφῇ γραμμάτων, ἅπερ σίγλας καλοῦσιν. Sed hic scribunt σίγλας, quum suprà σιγλαὶ scriptum sit, vt modò admonui.

Σίγμα & Σίγματα, t.2, c.x.d

Σιγματοειδής, t.2, c.x.e, & t.3, c.283, e, obit.

Σιγμοειδής, ibidem. Σιγμός, t.2, c.x i.b

Σίγνινος οἶνος, Signinum vinum. v.l. ex Dioſc.

Σίγμινον, ου, τὸ, vel Σίγμινον, Iaculum quod totum est è ferro. Vide Eust.

Σιγύνης, t.3, c.1147, g. Σίγυνος, ib.

Σιδαίλεος, t.3, c.783, b. Σιδαιρόδεθρος, ib.

Σιδαρόδεθρος, ib. Σίδαρος, ib.a

Σίδη, Punica malus. vt σίδης καρπὸν legimus apud Nic. Alexiph. Sed & ipsum malum Punicum vocatur σίδη ab Hippocrate. t. [illegible] lib. [illegible] De morb. mul. ῥοφέειν δὲ σίδης οἰνώδεος τὸν χυλόν. Et De nat. mul. σίδας οἰνώδεας ἐκ χυλώσας. paulo pòst autem dicit ῥοιὴν γλυκείαν. Hinc Σιδέης. vt σιδέην καρπεῖον apud Nic. pro σίδης καρπός: in Alexiph. Ἠ καί που σιδέεσσι δοπβρέξαιο κάλυμμα Καρπίου. de cortice seu putamine mali Punici: qui cortex dicitur & malicorium. Vocatur etiam Σίδιον à Græcis.

Σίδη traditur præterea esse nomẽ vrbis Pamphyliæ, necnõ Bœotiæ. Lege Ptol. Strab. Steph. & de Sida Bœotiæ lege historiam quam refert Athen. lib. 14.

Σιδήρειον, t.3, c.781, h. Σιδήρεος, ib.c

Σιδήρεος, ib.a. Σιδηρᾶς, ib.h

Σιδηροῖον, ib.g. Σιδηρικὴ [illegible]τιχη, ib.c

Σιδηρικός, ib. Σιδήρειον, ib.f

Σιδηρίτης, ib.c. Σιδηρῖτις, ib.

Σιδηροβάσος, t.1, c.669, a. Σιδηροβρεθής, t.3, c.781, d

Σιδηροβρώς, t.3, c.781, e. Σιδηροδάκτυλος, t.1, c.932, e

Σιδηρόδεσμος, t.1, c.963, a. & t.3, c.781, e

Σιδηρόδετος, t.3, c.781, e

Σιδηροκμής, t.2, c.49, c. & t.3, c.781, f

Σίδηρον, τὸ, t.3, c.781, d. Σιδηροπόικιλος, ib.f.

Σίδηρος, ib.b. Σιδηρόπυκτος, ib.f

Σιδηρότμητος, ib. Σιδηροῦμαι, ib.

Σιδηρουργία, t.3, c.782, a. Σιδηρουργός, ib.

Σιδηροῦς, ib. Σιδηροφορέω, t.3, c.781, g

Σιδηροφόρος, ib. Σιδηροφυής, ib.h

Σιδηρόφρων, ib. Σιδηρῶν, t.3, c.783, a

Σιδιοειδὴς vide in Σίδιον.

Σίδιον, ου, τὸ, Cortex seu putamen mali punici, vt dictũ fuit in Σίδη. Lat. Malicorium. Aristophan. καὶ τῆς σιδίου βαστράχους ἐπίει. Ex Dioscoride σίδιον ῥοιᾶς necnon λέπισμα ῥοιᾶς pro eodem afferuntur, ex lib. 1, cap. 184: & libro 2, cap. 11. Hinc Σιδιοειδὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Qui est colore malicorii, Qui colorem malicorii reprælentat. Ad pallorem autem refertur. Sic Gal. apud Hippocr. σιδιοειδεῖς exp. ὠχρὰς ὡς σίδιον. Affertur & σιδίδες pro puniceo, in v.l. ἀμωρότυρος.

Σιελίζειν & Σιελισμὸς vide in Σίελος.

Σίελος, sicut & σίαλος suprà, Saliua. Dicitur etiam Σίελον. Hinc Σιελίζειν, Plinio Saliuare, seu Saliuam aut saliuarium lentorem emittere. Ita v.l. quæ & πτυαλίζειν hac de re afferunt ex Tralliano. item, οὐ πτύσον τοι σιελίζοντες καὶ ἀποπτύοντες, ex eodẽ. Vnde Σιελισμὸς, οῦ, ὁ, Symptoma, quum saliua plus æquo in os influit: apud Gal. lib. 8 περὶ χρ. τόπων, cap. 4: item apud Agin. lib. 3, cap. 37. Ab hoc nomine σίελος dicta sunt & Σιελισηεία equorũ, id est fræna seu fræni: quia saliuam & spumam equis excitant, dum ipsa mandunt: vnde spumantia fræna apud Maronem. Ita vulg. lex. in quibus addũtur ex Geopon. libro, hæc Apsyrti, de pullo equino, τὸν χαλινὸν ποιεῖν τῇ φάτνῃ κρεμασέον, ἵνα φαίνων σωιεῖζῃ τοι, καὶ μὴ ἀλαβῇ τὰ τὸν ἀπὸ τῆς σιελισηείας φόρον, ne frænorum sonantiũ strepitum reformidet. quod præceptum est apud Virgil. Georg. 3, — & stabulo frænos audire sonantes. Huius rei meminit & Varro lib. 2, cap. 7.

Σίζω, t.2, c.x, h

Σικὰ, t.3, c.783, f. & 1130, b Σικῆα, 784, a.

Σικάδιον, t.3, c.783, f. Σικυηδόν, ib.e

Σικυήλατον, ib. Σίκυον, ib.

Σικυοπέπων, ib.d. Σίκυος, ib.b

Σικυὸς, ib. Σίκυς, ib.d

Σικυώδης, ib.e. Σικυών, propr. t.3, c.784, c

Σικυώνη, ib.a. Σικυωνία, ib.b

Σικυωνία, propr, ib. Σικυωνιακὸς, ib.d

Σικυωνικὸς, ib. Σικυώνιος, ib.b

Σικχαίζομαι, Irrideor. σικχαίζόμενος, ab Hesychio exponitur σκωπτόμενος.

Σικχαίνομαι idem esse traditur, sed à Phrynicho reiici vt barbarum.

Σικχαστὴν, Molestum, Iniucundum. Sic Σικχασία, Tædiũ, Molestia. in v.l. Suidas habet tãtùm σικχαστὴν, quod exp. ἀηδές. Sic etiã Σικχὸς ab Hesychio dicitur esse ἀηδής: sed præfigitur alia expositio, videlicet ὁ μικρὸς ὄπης: pro quibus μικρὸς ὄπης reponitur μικρόστομος. Illa autem expositio per ἀηδής, non malè conuenit cum hoc Athenæi loco, lib. 6, δύσκολος, ὁ δυσάρεστος καὶ σικχός. vnde exponitur Morosus. Sed vicissim cũ altera illa expositione, si legatur μικρόστομος, conuenire videntur quæ Suidas de huius vocabuli significatione scribit: dicens esse τὸν αὐθέκαστον καὶ ἀδεῆ: & afferens ex Plut. locum in quo σικχοὶ & νοσώδεις copulantur. Sed exponit item σκώπτης. Quinetiam sequitur apud eundem illa explicatio ὁ μικρὸς ὄπος. At verò ἡ Σίκχας Polluci est calceamẽti genus, κρηπῖδι simile: dictum ἀπὸ τοῦ σιωέχειν τὸν πόδα. quum Hesychio Σίκχαι sint κράσπεδα, id est fimbriæ.

Σίλβη, Edulium quoddam delicatum ex hordeo, sesamo & papauere. Hes.

Σιλανοί, t.1, c.1911, f

Σίλιγνις & Σιλιγνίτης vide in Σεμίδαλις.

Σιλλαίνω, t.1, c.1921, a

Σιλλικύαρια, Arbores in quadam Ægypti parte, ex quarũ fructu fit vnguentum. Vide Herodotũ in Euterpe, pag. 78, meæ editionis: & memineris eius quod à Dioscoride scribitur, nimirum κίκι (quod Herodotus fructum esse ait) vocari à quibusdam σέσελι κύπριον.

Σιλλογραφία, t.1, c.1922, d. Σιλλογράφος, ib.

Σιλλοί, t.1, c.1922, a. Σίλλος, ib.

Σίλουρος, ου, ὁ, Piscis, qui sic dictus putatur quia σίλει τὸν ὑφεν: abiecto videlicet ε. Ab eo est prouerbiũ, Silurus putris: quod vide apud Erasm. vide itẽ Athen. & Ælianũ.

Σίλυβον, Spina lata. v.l. ex Dioſc.

Σιλφη, Blatta, Bud. ex Dioſc. Traditur ab Aristotele esse insecti genus quod senectutem exuit.

Σίλφιον, ου, τὸ, Laserpitium. Frutex est cui radix crassa atque multa, caulis annuus, altitudine & crassitudine quasi ferulæ: folium simile apio, quod ineunte vere prosilit, deciduúmque est: semen latũ, foliaceũ. Succus duplex, vnus è scapo, alter è radicè, vilior ac putrescẽs. Pellucidior putiórque à radice manat: omniũ succorum præstantissimus: vt qui meruerit simpliciter ὀπὸς appellari κατ' ἐξοχὴν: Latinè laser vocatur. Succus Cyrenaicus dicitur quòd optimus ex oppido Cyrenarum afferretur. Gorr. Legitur Σιλφῶδες φύλλον in v.l. quod exponitur Laserpitii foliũ. Sed à Σίλφιον videtur dicendũ σιλφιῶδες: & significate Silphii similitudinem habens.

Σίμαι, Citharæ partes summæ. Vide Hesych. At σιμαὶ vide in Σίμβλον.

Σιμβλεύω, Σιμβλητὴς πέτρα, Σιμβλίδες, Σίμβλιον μέλι, vide in Σίμβλον.

Σίμβλον, vel Σίμβλος, vel Σίμβλη, Alueare, Capsa vbi mellificant apes. In v.l. Alueus apum, siue Aluus, ex Varrone. Apoll. Arg. 2, — ᾧ ὀπὶ σίμβλῳ Βριμβηδὸν κλονέοντο. Dici putarunt quidã σίμβλον quasi σιμόβολον: videlicet vbi οἱ σιμαὶ τὸν κάματον συμβάλλουσι. esse enim epithetũ apum σιμαί. Apud Hesiodum ἐπηρεφέας σίμβλους legimus in Theog. Ab hoc Σίμβλον siue Σίμβλος deducendũ esset Σίμβλιον apud Dioscor. vbi σίμβλιον μέλι dicit, lib. 2, cap. 104. sed legendum existimatur ὑβλαῖον pro σίμβλιον. Apud Apollonium autẽ Σιμβλητὴς πέτρα, Specus vbi sunt aluearia. At verò Σιμβλίδες affertur pro apibus. item Σιμβλεύω pro Apes aluearibus condo.

Σίμη à Polluce refertur inter ῥήματα tragicæ saltationis. v.l. At Σιμὴ fœmin. à σιμός.

Σιμικίνδιον, vel potius Σημικίνδιον, sequendo alios codices, Sudarium, iuxta Suidæ expositionem. dicit enim esse φακελίον ἢ σουδάριον. Sed videmus hæc distingui Act. apost. cap. 19, v. 12, ὥστε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἐπιφέρεσθαι ἀπὸ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ σουδάρια ἢ σιμικίνθια. Ex iis autẽ exemplaribus antiquis quæ ad Testamẽti noui editionẽ vndique cõquisiuerat pater meus, vnum hæc margini adscripta de vocabulis illis habebat, ἀμφότερα λινοειδῆ εἰσὶ πλὴν τὰ μὲν σουδάρια δοῦναι τοῖς ἀφελῶς ἐπιβάλλεται, τὰ δὲ σιμικίνθια ἐν ταῖς χροιᾷ κατέχουσι, πρὸς τὸ ἐπιμαίνεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ προσώπου ἐξ ἱδρῶτος, δάκρυος, πτύελον, καὶ τοῦ ὁμοίου. Hæc autem sequẽdo, non dubiũ est quin σουδάριον quidẽ sit quod nos *Couure chef* appellamus, σιμικίνδιον quod *Mouchoir* dicimus: [redacted]. Quod porro nos *Mouchoir*, Itali *Faciolero* vocãt. quod etiam conuenit cum illo Suidæ vocabulo φακελίον. Credibile est tamẽ veram semicinctii apud Latinos significationem fuisse eam quam idem interpres affert, pro eo quod vulgo dicimus *Vn deuantier*: quòd anteriorem partem corporis à cingulo ad pedes præcingat. Atq; ita melius prima syllaba per ι scribetur, vt ι sit pro ε Latino.

Σιμοπροσώπος, t.3, c.785, a. Σιμὸς, t.3, c.784, d

Σίμος, ib.h. Σίμος, propr. t.3, c.785, a

Σιμότης, ib.b. Σιμόω, ib.

Σίμωμα, ib.c. Σιναμορβύμματα, τὰ, t.3, c.787, b

Σινάμορος, ib. Σινομορέω, ib.c

Σιναμοεία, ib. Σινάμωρος, ib.a

Σίναπι, ib.c. Σιναπίζω, ib.g

Σιναπισμὸς, ib. Σιναρὸς, t.3, c.786, f

Σιναῦ, ib. Σινδαρωνβύσσου, t.3, c.787, d

Σινδονίτης vide in Σινδών.

Σινδών, ὀνος, ἡ, Sindon, Amictus ex lino, Linteum tenue. Herodot. lib. 2, p. 78, meæ edit. οἱ δὲ κώνωπες, οἱ μὲν ἐν ἡμῖν ἐπιλεξάμενοι οὐδὲν ἢ σινδόνι, δίβλῃ πύτων δικτυοστῇ· δίβλῃ δὲ τῷ δικτύῳ οὐδὲν διαφέρουσα ὁρᾶν. Apud eundẽ σινδόνος βυσσίνης alicubi legitur. Gal. μὴ γὰρ μόνος κομιζέσθω, ἀλλ' ὁπτβεβλημένος σινδόνα μὴ ψυχρὰν, ἢ ἔστρον ὁπτβλημα. Qui locus nõ malè conuenit cum illo Marci, c. 14, περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ. Existimatur autẽ dicta σινδὼν quòd primùm in Sidone vrbe fieri cœperit. A Martiale dicta est Tyria propter vicinitatem vrbium Sidonis & Tyri. Item σινδὼν ἰσίου, apud Alciphr. ἢ τοῦ ἰσίου σινδόνα ἀναφαινόμενος.

Σινιάζω, Cribro: & Σινιατήριον, Cribrum. Hesych. σηνιάσαι exponit non solùm κοσκινεῦσαι, sed etiam σεῖσαι.

Σίνιπι, t.3, c.787, d. Σίνις, t.3, c.786, f

Σίνις, propr. ib.g. Σίννις propr. t.3, c.787, a

Σινόδετος, t.1, c.1079, h. & t.3, c.786, b

Σίνομαι, t.3, c.785, f. Σινομωρία, t.3, c.787, c

Σίνος, t.3, c.786, c. Σινόω, ib.f

Σινῶπις, propr. ib.a. Σίνπις, t.3, c.785, g

Σίνπες, οἱ, propr. ib.h. Σίνποι, οἱ, propr. t.3, c.786, a

Σίνπορ, ib.b. Σίνοω, t.3, c.785, f

Σινώδετος, t.1, c.1079, h. & t.3, c.786, b

Σίνων vide in Σίσων.

Σινώπη nomen propriũ fœminæ, necnon vrbis. Vide Etymologum: & huius libri tom. 2, c. 1295, e. Hinc Σινωπίζειν, Lascciuire, more Sinopes, scorti: cuius celebris erat lasciuia. Vel à Sinopensiũ moribus est tractum. Est etiã adiectiuum Σινωπικὸς, à vrbe Sinope. Vnde Σινωπικὴ μίλτος, Sinopicũ minium, apud Dioſc. Plinius & Sinopicum minium & Sinopidem appellat. Meminit Strãbo, necnon Theophr. De lapid. sed corruptè apud eum legi, ὠπικὴν pro Σινωπικὴν, annotatur. Vide Μίλτος.

Σῖξις, t.2, c.x i, b

Σίον, ου, τὸ, Sium, siue Lauer: herba aquatica foliis olusatri, quibusdam ἔνυδρος ἀνάκαμπτις, Aquatica anagallis. v.l. ex Dioscor.

Σιός, vide in Σιὸ, & in Σίβυλλα.

Σίπαλος, Impurus, item Deformis. vide Hesych.

Σίπαπι, apud Aristot. De animal. lib. 9, cap. 16, corruptè legi existimatur pro σίφη, vel potius σίφω.

Σιπύη, Arca. Propriè autẽ Arca panaria sic dici existimatur quasi σιτοβίη, quia ἐν αὐτῇ τὰ σῖτα ἐμβάλλεται. Exponitur etiam Arca aut vas ad affetuãdam farinam: vt apud Aristophan. in Pluto dicitur esse plena λευκῶν ἀλφίτων. Hinc ὁμοσίπυοι à Charõda apud Aristotelem dicti sunt coniuges, quasi compenuarii, id est ex vno penu victitantes, & ex arca vna panaria: Polit. lib. 1, non procul à principio. Affertur & Σιπυζ, ίδος, ἡ, pro σιπύη: item pro pyxide. Σίραιον, t.3, c.755, a

Σιρβίλιον, Placentæ genus quæ Veneri apponebatur. Hes.

Σιείασος vide in Σειείασος. Σίεινος οἶνος, t.3, c.755, b

Σιειά vide in Σειειά. Σειρομάστης vide in Σειρομάστης.

Σιρός, Scrobs in qua condita frumenta asseruantur. Alii scribunt Σερός. Inuenitur scriptum & Σιῤῥός, apud Simplicium, Comm. in lib. 2 φυσ. ἀκρ. vbi scribit, καὶ τὸ ὀρύσσει τις καὶ τὸ φυτεῦσαι χέειν καὶ τὸ θεμέλιον καταβαλεῖν, καὶ ὕδωρ ῥυρεῖν, καὶ διοχετεῦσαι, ἢ σῖῤῥον ἢ πίφρον ποιῆσαι. Ab illo σιῤῥὸς quidam σείσαν nomen accepisse putantque de re dictum est in Σειείασος: vbi habes & Σερός.

Σιστέρνον, Ornamẽtum muliebre aureum, in modum torquis. v.l. ex Hes.

Σίσαρον, ου, τὸ, Siser: olus cuius radix vesca. Est autem siser vnum erraticum, alterum domesticum. v.l. ex Dioscor. Σίσαρα ex vel Σίσαρον dicitur à quibusdam [illegible] Sort.

Σισμὸς, οῦ, ὁ, Stridor, qualis fit ex ferro candẽte in aquam immisso. Vide Σίζω.

Σισύμβριον, Sisymbrium: herba est mentæ hortensi similis, odoratior, latiore folio. Quidam serpyllum syluestre vocant. Alterum eius genus est quod alii cardamõnam, alii sion appellant. Vide Dioscor. Σίσυμβρα dixit Nic. in Theriacis, Καὶ μὴν καὶ σίσυμβρα πέλει μειλίγματα νούσων.

Σίσυρνον, ου, τὸ, Hasta, δόρυ, Hesych. Dicitur alioqui potius σίμυνον, aut σίμυνος, necnon σιδωνὴ.

Σισύρα, ας, ἡ, Vestis barbarica ex pellibus caprinis, Rheno, seu Sagum pelliceum. Ponitur etiam pro crasso & villo stragulo. Aristoph. Nub. ὁ πέντε σισύρας εἱλκεσφόλυμβος. vbi Bud. exp. Toralibus crassis. Afferrque & ex Hippiatria, ἐσκεπασμένος σισύρᾳ δῆλ' ἐφίου. vbi reddit id idem Toralibus villosis. A Valla autem apud Herodotum ait exponi rhenonem. Quidam & Penulam interpretati sunt. Hinc Σισυροφόρος, Qui σισύραν gestat, Rhenone aut penula indutus. Inuenitur etiam Σισύρνα,

necnon Σίσυς. Differentiam autem horum non magnam pete ex Hesychio & schol. Aristophan. Habet porrò & Σίσυρνοι Hesych. Ab illo σισυρα est Σισυρηδόπαι, Tegmine seu operculo spisso induti: de cancris dictum à Lycophr. in Alexan. Legitur & σισυρωσάσης σολῆ apud Hesychium. Schol. Theocriti σισυέλινα suo tempore dicta tradit quæ veteres σαύσας appellabant.
In v.l. est etiam Σίσυρμα, & exponitur, τὸ ὃν κροκιδῶν ῥαπιδόδρομον ἀμπεχόνιον, id est Ex flocculis lanæ concinnatum amiculum: vel, Ex assutis pannis reliculà, Lacera penula. Sed illa expositio Græca hanc interpretationē admittere non videtur.

Σίσων, ονος, ὁ, Semen exiguum in Syria, apio simile. Vide Dioscor. Hippocrati Σίνων dicitur quod aliis Σισων. Est autem herba quaternis constans ramulis, semen habens apio simile, nigrum, longum, feruentis naturæ. Quidam mentham aquaticam appellant, alii balsamitam. Gorr.

Σῖπα, t.3, c.788, f.	Σιπαρχεῖω, t.3, c.791, b
Σιπαρχία, ib.	Σίπαρχος, ib.
Σιπαῖος, t.3. c.795, b.	Σιπεῖον, t.2, c.1639, e
Σιπαῖος, t.3, c.795, b.	Σιπειώδης, t.3, c.796, b
Σιπάειον, t.2, c.1639, f. & t.3, c.795, a	
Σιπαρηέω, t.3, c.791, d.	Σιπαρκία, ib. b
Σιπαρχέω, ib. e.	Σιπάρχημα, ib.
Σιπάρχης, ib. d	
Σιπαρχία, t.3, c.207, e. ob. & c.791, e	
Σίπαρχος, t.3, c.791, d.	Σιπέομαι, t.3, c.796, f
Σιπίσκομαι, ib. h.	Σιπυπῆς, t.3, c.797, b
Σιπόΐω, ib.	Σιπέω, t.3, c.796, f
Σιπηλέω, t.3, c.791, e.	Σιπήνοος, ib. a
Σιπηρὸς, ib. e.	Σιπηρεσιάζω, ib. g
Σιπηρέσιον, ib. f.	Σιπηρὸς, t.3, c.794, f
Σίπισις, t.3, c.797, a. c.	Σιπία, ἡ, t.3, c.796, b
Σιπίζω, t.3, c.797, c.	Σιπικὸς, t.3, c.794, f
Σίπιον, t.3, c.796, b.	Σιπισμὸς, t.3, c.797, c
Σιπιστὸς, ibid. d	
Σίτλαι, Inaures, Polluci, Doricum esse dicenti. At suprà σίγλαι pro hoc significato habuisti, ex Hesychio: quam scripturam series alphabetica in ea seruata confirmat. adeò vt potius suspecta sit exemplarium Pollucis fides. Apud Trallianum autem σίτλας interpr. vertit Situlas: sed v.l. de situlis intelligendum esse tradunt quibus aqua in balneum affunditur iis qui lauantur.

Σιποβόλιον, t.3, c.789, a.	Σιποβολῶν, ib.
Σιποδεία, ib. b.	Σιποδέομαι, ib. c
Σιποδίκη, ib.	Σιποδίκος, ib.
Σιποδυσία, ib.	Σιποδυτέω, ib. d
Σιποδύτης, ib. c.	Σιποδύτομαι, ib. d
Σιποδύχος, ibid. c	
Σιποκάστηλος, t.2, c.66, d. & t.3, c.789, d	
Σιποκλοτεύδομαι, t.2, c.264, e.	Σιπόκουρος, t.3, c.789, e
Σιπολογέω, ib. f.	Σιπολογία, ib. e
Σιπολόγος, ib.	Σιπομεβδέω, ib. h
Σιπομέστης, ib. f.	Σιπομεσεῖον, ib. g
Σιπομισθοτέω, t.3, c.790, a.	Σῖπον, τὸ, t.3, c.788, f
Σιπονόμος, t.3, c.790, a.	Σιποπεία, ib. c
Σιποπιῖκὸς, ib.	Σιποπιὸς, ib. b
Σιποπιοῖ, ib. c.	Σιποπομπεία, ib. e
Σιποπομπία, ib. f.	Σιποπώλης, ib.

Σῖτος, Frumentum, &c. t.3. c.787, h. Σῖτος, Panis, &c. c. 788, b. Σῖτος, Pro quouis cibo, &c. ibid. d. Σιτὸς, Esculentus, &c. c. 789, a

Σιτοσαιτον, t.3, c.790. g.	Σιτοφάγος, ib.
Σιτοφόρος, ib.	Σιτοφυλακεῖον, t.3, c.791, a
Σιτοφύλακες, οἱ, ib.	Σιτόχρεος, ib.

Σίτλα, t.2, c.x 1. c
Σιτλακὸς & Σίτλας vide in Ψιτλακός.
Σίτλε, t.2, c.x 1, d
Σίτλη, Auis quædam. Secundum quosdam ea est quæ alio nomine θρυοκολάπτης, teste Hesychio. Gaza apud Aristot. Sitta vertit, Græcum nomen seruans.
Σιτλίβα, Vestis pellicea. Vide Hesych. qui exp. etiam ἱμαντίελον.
Σιτλύβος, Vasis genus quoddam. Secundum quosdam idē quod λοπάς, vel κάκκαβος. Vide Eustath.

Σιτῶ, t.3, c.795, a.	Σιτῴδης, t.3, c.794, g
Σιτῶν, t.3, c.795, a.	Σιτωνέω, t.3, c.791, a
Σιτώνη, ib. b.	Σιτώνης, t.3, c.791, g
Σιτωνία, ib. b.	Σιτωνικὸς, t.3, c.791, a

Σιφλὸς, Deformis. secundum quosdam factum ex σίπαλος per syncopen. Item Mutilus, vel Oblæsus: necnon Debilis, Inualidus. Apud Apollon. Arg. lib. 1. — γενείηφι μὲν Ἡφαίστοιο, Τοῦνεκ' ἔλιν πόδα σιφλός. vbi schol. exp. κακόχωλος: addens, οἱ δὲ τὸν κακόποδα καὶ ὀπίμωμον τὸν ἀπέδοσαν. Sic autem Hesych. exponit præterea μωμητὸν, & ὀπίμωμον: quinetiam κακόν. Ab eodem Σιφλὸς exponitur μῶμος: sed scribendum est σφαλὸς accētu in priore, pro hoc significato: vt etiam habet Suidas & schol. Apollonii. Lycii, teste Eustathio, ita vtebantur voce σφλὸς, vt τὸν ναύβηκα dicerent esse σφλὸν τὰ ὀνῶν. Ab illo porrò Σιφλὸς est Ἐπιφάνιος, de quo dictum fuit. Est item verbū Σιφλόω, ῶ, Debilito, Inualidum reddo: aut etiam Ignominiam affero. Vide Eust. & Hesych. At verò Σιφλόω redditur Explodo, Exibilo: vt cum eo cōueniat nostrum *Siffler*.

Σιφνᾶς, Talpa, Lycophroni teste Etymologo: qui tamen non affirmat.

Σιφιαίζω, t.2, c.v 1 1, g
Σιφνὸς, Vacuus, κενός, Hes. Vide Σίφνοι apud eundem.
Σίφων, Tubus & canalis, vt in salientibus. Latinè etiam Siphon & Siphunculus. Item Σίφων, Instrumētum ex quo emittitur aqua in incendiis, ex Hesychio. Ad huius autem similitudinem fiebat καθετὴρ, medicorum instrumentum. vnde σίφων pro καθετὴρ ponitur à Paulo, lib. 6, cap. 59, vbi corruptè scriptum συμφώνων. Meminit & Gal. Meth. lib. 5. Hæc ex v.l. vbi & ista addūtur, Σίφων, ὁ ὀξυβάπτης, de quo suprà. Item, Instrumentum quo vtuntur in deplendis doliis, quum vinum diffunditur: quod Latini transfusare dicunt, id est μεταγγίζειν. Alex. Aphr. Probl. lib. 2, τὸν σίφωνα ὀνομζοῦσιν, ἕλκομεν τὸν οἶνον, vinum per fistulam exugendo attrahimus. Σίφων est & vas quo continetur triticum. Item, Vermis similis formicæ: & culex Meleagro, in Epigramm. lib. 7. Denique Σίφων dictus est & homo impurus ac libidinosus. Vide de Σίφωνες & t 2, c.918, e, obiter. Hinc verbum Σιφωνίζειν apud Poll. ex Aristoph. propriè de liquidis pro Elicere, Extrahere. Aristoph. tamen dixit σιφωνίζομεν τὸν οἶνον. v.l.

Σιφώνιον, Herba quæ & βρῶμος dicitur, id est Auena. v.l. ex Dioscor. lib. 4, cap. 230.
Σιώ, duali numero, Dii. Sic Lacedæmonii geminos, id est τοὺς Διοσκούρους, vocabant, Castorem & Pollucem. νὴ τὼ σιώ, Per Geminos: apud Plut. in Apophth. Lacon. Vide Σιὸς in Σίβυλλα.

Σιωπάω, t.3, c.797, c.	Σιωπὴ, t.3, c.798, g
Σιωπὴ, aduerb. t.3, c.799, a.	Σιωπηλὸς, ib. c
Σιωπηρὸς, ib.	Σιωπικὸς, ib. d
¶ Σκάζω, ib.	Σκαμαὶ πύλαι, t.3, c.800, b
Σκαμβαπεῖν, ib. c.	Σκαμβαπάω, ib.
Σκαμόνεν, ib. e.	Σκαμὸς, t.3, c.799, f
Σκαμοσυνὴ, t.3, c.800, c.	Σκαμόσης, ib.
Σκαμοῦσλον, ib. c.	Σκαμρὸν, t.3, c.802, c
Σκαμωρέω, t.3, c.800, d.	Σκαμωρία, ib.
Σκαμῶς, ib. d.	Σκαλαθαρβία, t.3, c.806, d
Σκαλαθαρβία, ib.	Σκαλάθυρμα, ib.
Σκαλαθυρμάπα, ib. c.	Σκαλαθύρω, ib. a
Σκάλαπος, t.3, c.808, c.	Σκάλαιθρον, t.3, c.805, a
Σκάλεθρον, ib.	Σκαλεία, ib. c
Σκάλεθρον, t.3, c.804, h.	Σκάλεθμα, ib.
Σκαλεὸς, t.3, c.805, a.	Σκαλεύω, t.3, c.804, f
Σκαλινὸς, ὀδὸ, vt σκαλινὸν τρίγωνον, Scalenum triangulū, cuius tria latera inter se sunt inæqualia, inquit Euclides. Martianus definit σκαλινὸν, Quod omnes tres lineas inter se inæquales habet. Hermol. σκαλινὸν alicubi vertit scalarium. Quidam dictum putant à scala.
Σκαλίας, Fructus cacti. vulg. lex. ex Theophr. Hist. plant. lib. 6, cap. 4.

Σκαλίζω, t.3, c.805, f.	Σκαλὶς, ib. g
Σκάλισις, ib. f.	Σκαλισμὸς, ib.
Σκαλιστήριον, ib. g.	Σκάλλειν, t.3, c.804, b. & 805. b

Σκαλμὴ, Thracicus gladius. Vide Poll. qui ex Sophocle

affert.
Σκαλμὸς, qui Lat. itidem Scalmus. Hinc etiam est vox Interscalmium.

Σκάλοψ, t.3, c.806, a.	Σκάλωσις, t.3, c.804, d

Σκάλωμα, τος, τὸ, Gradus instar scalæ, vt vulg. exp. At Bud. gradū scalæ vocari à Polybio tradit σκάλωμα & κλίμα.

Σκαμβάλυξ, t.3, c.800, g.	Σκαμβηλίζοντες, οἱ, ib.
Σκαμβὸς, ib. e.	Σκάμμα, t.3, c.806, g
Σκαμμοῖδες, Scorta. Hesych.	
Σκαμμωνία, vel Σκαμωνία, Scamonea, vel Scammonium, Plinio. Sic apud Nic. Σκαμμώνιον. Idē, δάκρυ νεοβδάλτου κάμωνος dixit scammonii lacrymam, id est δακρύδιον Tralliano. v.l. Σκαμμώνιον dicta fuit à quibusdam & thapsia, vt tradit Dioscorides: quòd ea perinde atque scammonio corpora purgarentur. Hinc Σκαμμωνίτης οἶνος, Ex scammonia factum vinum, Diosc.
Σκαμνα, Scamna, apud Isoc. vnde Σκαμνία, apud eundem, vulg. lex.

Σκανδαλληθρίζω, t.3, c.802, b.	Σκανδαλληθρίστης, ib.
Σκανδαλληθρον, t.3, c.801, g.	Σκανδαλίζομαι, ib. e
Σκανδαλίζω, ib.	Σκανδάλιθρον, t.3, c.802, b
Σκανδάλιον, t.3, c.800, g.	Σκανδαλιός, t.3, c.801, c

Σκανδεία, Galeæ quoddam genus: est & verbis nomen.
Σκανδίξ, ικος, ὁ, inter olera sylvestria censetur à Græcis: Gal. similē gingidio facit. Eurip. σκανδικοπόλης dictus quòd eius mater σκανδίκης venditrix esset. Metroclis cynici abluentis σκανδίκας meminit Diog. Laert. in Aristippo.

Σκανδικωνεῖς, t.3, c.802, c	

Σκανθαιρίζω, vel potius Σκηθαιρίζω, Medio digito nasum ferio. Hæc scriptura apud Hesych. & Eustathium, illa apud Pollucem extat. Sed Hesych. affert & Σκαιρίζειν. Expositionem autem autoritate Didymi confirmat.

Σκαπανὸς, t.3, c.807, c.	Σκαπάνη, ib. d
Σκαπανήστης, ib. f.	Σκαπανίστρια, t.3, c.859, f

Σκαπέρδα, Ludi genus, in quo per foramen trabis erectæ & depactæ solo, traiectus erat funiculus eo vnus auersus circumdabatur, & alter ponè stans capitque funiculi retinens, ita vi protrahebat, donec ad summum trabis eueheret socium atque suspendere etiā quo cum sistebat victoria. Hoc σκαπέρδαν ἕλκειν vocat Pollux. Hesych. quoque eius meminit, aitque omne difficile σκάφδαν dici. sic enim ibi scriptum. Et Σκαφδεῦσαι, conuitiari. vulg. lex.

Σκάπελος, t.3, c.807, f.	Σκαπαστὴς, t.3, c.808, c

Σκάπος, Ramus: & Ventus quidam. Hesych.

Σκαπὴ ὕλη, t.3, c.807, d.	Σκαπὴρ, ib.
Σκάπομαι, t.3, c.806, d.	Σκάπιον, t 3, c.859, d
Σκαπὸς, t.3, c.807, c.	Σκαπόω, t.3, c.806, e

Σκάραβος, Fullo. Item Insectum quoddam Plinio, v.l.

Σκαρδαμυκτέω, t.3, c.803, g.	Σκαρδαμυκτὴ, ib. f
Σκαρδαμυκτὸς, ib.	Σκαρδαμυσάω, ib. d
Σκαρθμὸς, t.3, c.802, d.	Σκαιρίζω, ib. g
Σκαιὸς, t.3, c.803, a. c.	Σκαεισμὸς, t.3, c.802, h

Σκαιεφόμαι, ώμαι, vide in Σκάιεφος.
Σκαιεφὸω vide in Σκάιεφος.
Σκαιεφισμὸς vide in Σκάιεφος.
Σκάιεφος, vel Σκάιερον, Stylus, vel Penicillus. A scholiaste Aristoph. σκάιεφος esse dicitur κάρφος & φρύγανον, (iuxta quam expositionem redditur, Stipula, Festuca: item Sarmentum) sed additur, μᾶλλον δὲ ἡ γραφίς. At Hesych. exponit ζέσις & γραφή. Quinetiam idem in verbo Σκαιεφᾶσαι, postquam exposuit ξῦσαι & σκάψαι & γράψαι, addit, Vnde & ὁ σκάιεφος. Sed mirum videri possit quòd σκάιεφος à verbo deduci velit, quum potius verbum ab eo esse verisimile sit. Verùm & Aristoph. enarrator de verbo σκαιεφήσαιμι loquutus, Fortasse, inquit, est hinc τὸν τῇ σωνῃεία σκάιεφος. Hoc autem verbum Σκαιεφήσαιμι vsurpari ait ὅτι τὸ ὀξυστόμον ἀποιεῖν, καὶ μὴ κῷ τὸ τρεφόμενον ἀκρίβειαν σκιαγραφεῖν. Idem Σκαιεφοῦσιν antea dixerat esse τὸ τοῖς ζωγράφοις ὑποτυπῶσαι τρόπον τοῖς γραφομένοις. Hinc Σκαιεφοῦσιν in v.l. redditur, Leuiter & vmbris tantùm imaginem delineare, Primis lineamentis rudius aliquid deformare. Σκαιεφήσαιμι, Perfunctoriè quidpiam agere, neque admodum exactè. Sed additur, Scarificare, Per superficiem scindere. Et Σκαιεφήματα verbale. Plur. σκαιεφήματα, Lineamenta prima. Ibidem, Σκαιεφισμὸς, οὗ, ὁ, Delineatio prima picturæ, & σκιαγραφία quædam. Vnde pro re aliqua perfunctoriè & parum accuratè facta ponitur. Aristoph. Ranis, σμικροῖσι λόγοις καὶ σκαιεφισμοῖς λήρων. Sciendum est porrò ab Hesychio nomen illud σκάιερφος exponi etiam μίμησις ἀκριβὴς τόπου. cui expositioni conuenire non possint illæ quæ verbis inde deriuatis tribuuntur expositiones.

Σκάρος, t.3, c.803, c.	Σκάρτας, t.3, c.802, f
Σκάρτης, ibidem.	

Σκατὸν, οῦ, τὸ, Stercus, Merda. Vnde Σκατοφάγος, Merdiuorus: Æsculapii epithetum, apud Aristoph. in Pluto. Affertur & Σκατὴς, masc. genere.
Σκαῦρος, Qui exrantes talos habet, Scaurus: vt apud Horatium, Balbutit scaurum prauis fultū malè talis. Apsyrtus in Hippiatria, ἵππος ἱκανὸς ἐστὶν ὀχεῖαι μὴ σκαύρους πόδας ἐχέτω μηδὲ παπινοτί.

Σκαφεία, t.3, c.807, f.	Σκαφεῖα, τὰ, t.3, c.810, g
Σκαφειδίον, t.3, c.808, a.	Σκαφεῖον, t.3, c.807, g. & 811, a
Σκαφεῖς, t.3, c.807, g. & 810, d.	
Σκαιφθίνος, t.3, c.807, f.	Σκαφθίω, t.3, c.807, f. & 811, g
Σκάφη, t.3, c.808, e. & 809, b.	Σκαφὴ, t.3, c.807, f
Σκαφῆς, t.3, c.808, c.	Σκαφηφορέω, t.3, c.810, d
Σκαφηφόρος, ib. c.	Σκαφιδίον, t.3, c.808, a. & 811, f
Σκαφίον, t.3, c.808, a. & 810, f.	Σκαφὶς, t.3, c.811, c
Σκαφίτης, ib. g.	Σκαφιτὸς, t.3, c.808, c
Σκαφοειδὴς, t.3, c.810, d.	Σκαφολουβέω, ib. e
Σκάφος, t 3, c.808, d. & 811, g.	
Σκαφῶνες, ὀνῶν, Vulpes. Hes.	Σκεδαίζω, t.3, c.812, b
Σκεδανομία, ib. d.	Σκεδανόμαι, ib.
Σκέδασις, ib. e.	Σκεδασμὸς, ib.
Σκεδαστὸς, ib.	Σκεδαστὸς, ib.
Σκεδόω, ibid. a. b	

Σκεθρὸς, ὀδὸ, Exactus, Exquisitus. Vnde aduerb. Σκεθρῶς, Exactè: apud Æschylum in Prometheo, πάντα τοῦτ' ἐπίσταμαι σκεθρῶς τὰ μέλλοντα. Apud Hippocratem σκεθρὸν exquisitū significat. vt σκεθρὰ δίαιτα, exquisita & optima victus ratio: cui opponitur φαύλη, vt annotat Gal. comm. in librum περὶ ἀγμῶν.

Σκέρρα, t.3, c.872, e.	Σκιεραὶ propr. ib.
Σκίερα, ib. g.	Σκιεραφεῖν, ib.
Σκιεραφίον, ib.	
Σκιεῖται, οἱ, propr. t.3, c.874, b.	
Σκιιρόμαντις, Qui è loco editiore templi auguria captat, vt quidam exp. Sed vide Hesych.

Σκῖρον, t.3, c.873, c.	Σκῖρος, ib. a

Σκίρων, Ventus à Scironiis saxis spirans, quæ Sciron latro inhabitabat. Dicuntur autē hæ Σκιρωνίδες πέτραι, Euripidi. At Hesych. habet Σκιρῶν, ἀρχῆς λέγεται: vbi reponendum puto ἀρχῆς. Addicque, δοκεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ σκιερῶν ἰδεῖν πνεῦν καταπνεῖν. Suidas habet Σκίρων pro Latronis illius nomine: item Σκιρωνίδης patronymicum. Et Σκιρωνὶς πέτρα, quod exponit ἡ τραχεῖα. Sed adiicit, καὶ διφορεῖται. Ex Æschine affertur σκίρων cū i solo, pro vento qui & Caurus appellatur: in epist. λαμπρὸν τὸν σκίρωνα τὸν μέσον ἡμέραν καταχθῆναι. Et etiam Σκίρων pro latronis seu prædonis illius nomine quē Theseus interfecit iuxta agrum Megarensem, è petra deiiciens. Vide Plut. in Theseo.

Σκίλεαι, αἱ, t.3, c.821, c.	Σκιλεταὶ, ib. d
Σκιλετεθίω, t.3, c.815, f.	Σκιλετὸς, ib. d
Σκιλετύρβη, t.3, c.819, f.	Σκιλετῶδης, t.3, c.815, e
Σκιλεφρὸς, ib. b.	Σκιλέω, ib. c
Σκιλίθριον, t.3, c.821, c.	Σκιλὶς, ib. f
Σκιλλέω, t.3, c.815, d.	Σκιλλομαι, t.3, c.814, c
Σκιλλὸς, t.3, c.815, b.	Σκιλλοῶδες, οἱ, ib.
Σκιλλω, t.3, c.814, c.	Σκίλος, t.3, c.818, h
Σκιλοτύρβη, t.3, c.819, c.	Σκιλοῦμαι, t.3, c.815, c
Σκιλύβριον, t.3, c.821, c.	Σκίμμα, t.3, c.812, d
Σκιμμὸς, ibid. e	

Σκίπα, pro Σκιπάσμαπα, τὰ, t.3, c.833, c

Σκιπάζω, ib. a.	Σκίπανον, ib. e

Σκιπαρνιδοῦν, Σκιπαρνίζω, Σκιπαρνισμὸς, vide in Σκίπαρνον.
Σκίπαρνον, Ascia siue Dolabra: fabrile instrumentum quo materies dolatur. à πέλεκυς distinguit Hesychius: tamen scribit esse πέλεκυν, sed addit, ἀμφίστομον, ideóque

bipennem quidã interpr. Homeri locus extat Odyss.ε, Δῶκε δέμας οἱ πέλεκυν μέγαν: deinde, δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὔξοον. Lucianus, ὡς καὶ σκέπαρνον τῷ πέκανι καὶ ζεύγνυον. Plut. lib.2 De carniũ esu, ὑ πολεμῶν δίκην πρέζοις ἢ σκεπάρνοις ἢ ὅσοι λεπίδας πέριυσι. Σκέπαρνον est etiã vinculi simplicis genus, apud Hippocr. Est autẽ breuis circuitus, qui rectus incipiens, ad latus attrahitur & inflectitur, definitque in similitudinem τοῦ σκεπάρνου. nanque à recta linea parum recedens curuatur. vnde hoc nomen accepit. Gorr. ex Galeno. Sed Gal. habet Σκέπαρνος pro significatione vinculi. Ab illo Σκέπαρνον primam significationem habente est & aduerbium Σκεπαρνηδὸν, Aliciæ modo & forma: vt spleniũ iubet fieri Hippocr. Galenus exponit δικηκαστρίδιον. Additque, καὶ γὰρ ὁ σκέπαρνος αὐτὸς δικίδιόν τι ἦν τοῖς κεκοινωνικῶν ὀνομάζουσι σκεπάρνον δικῶν. At verò dithyrambici vellus pecoris appellarunt σκέπαρνον, quasi σκέπον τὸν ἀρνα.

Σκέπαι, t.3, c.833, c. Σκέπασμα, ib.b
Σκεπαστήριον, ib.d. Σκεπαστής, ib.c
Σκεπαστικός, ib.d. Σκέπαστος, ib.e
Σκεπάστρα, ib.d. Σκέπαρνον, ib.
Σκεπάω, ib.a Σκέπη, t.3, c.832, e
Σκεπηνός, ib.f Σκεπόω, t.3, c.833, b
Σκεπήεσσα, t.3, c.823, a. Σκεπηνός, ib.
Σκέπομαι, t.3, c.821, f. Σκέπω, t.3, c.832, d
Σκερβολέω, t.1, c.669, b. Σκερβόλιον, ib.a
Σκέρβολος, ib. Σκεύαζω γάω, t.3, c.835, e
Σκευαγωγία, ib. Σκευαγωγός, ib.d
Σκευάζομαι, t.3, c.837, g. Σκευάζω, ib.f
Σκευάριον, ib.c. Σκευαία, t.3, c.838, c
Σκεύασμα, ib. Σκευασός, ib.e
Σκευή, ib.f. Σκευηφορέω, t.3, c.835, c
Σκευηφόρος, ib. Σκευοδίκη, t.3, c.834, a
Σκευοποίημα, ib.e. Σκευοποιός, ib.b
Σκευοποιοῦ, ib.d. Σκεύος, t.3, c.833, f
Σκευοφορεῖον, t.3, c.835, b. Σκευοφορέομαι, ib.c
Σκευοφορέω, ib. Σκευοφορία, t.3, c.834, h
Σκευοφορικός, ib. Σκευοφόρον, t.3, c.835, a
Σκευοφορίτης, ib. Σκευοφόρος, t.3, c.834, f
Σκευοφυλακέω, t.3, c.835, c. Σκευοφυλάκιον, ib.d
Σκευοφυλαξ, ib.c. Σκεύω, t.3, c.837, f

Σκευωρέω, siue Σκευωρέομαι, Vasa custodio, &c. t.3, c.836, a. Σκευωρεῖν, Digitum infamem (medium videlicet) porrigere atque ostendere, cæteris cõpressis. quod in summo contemptu fiebat, & per ignominiam. Sic apud Laertium narratur Diogenes Demosthenem non indice porrecto, sed medio digito commonstrasse: quo effœminatam eius mollitiem notauit. Hæc ex vũl. lex. vbi etiam affertur ex Aristophan. in Pace, Ὁ δὲ δρεπανουργὸς οὐχ ὁρᾶς ὡς ἥδεται, Καὶ τὸν δορυξόον δῆ ἐσκιμαλίσεν. Vbi schol. dicit esse, τῷ μέσῳ δακτύλῳ σκιαρμόσας τὸν μέγαν καὶ πλήξας ἐφύβρισεν. vel poni pro καταδακτυλοῦν. Hoc autem verbo eadem tradunt significari Podicem fodicare: vnde καταδακτυλικὸν pro libidinoso & salaci vsurpari. Quod autem ad priorem expositionem attinet, existimatur in ea perperam σκιμαλίσαι pro σκαιωρεῖσαι accepisse, seu σκιωρεῖσαι. Verùm in iisdem annotatur, καταδακτυλίσαι significare illud pro quo σκιμαλίζειν poni dictum modò fuit. (atque adeò Hesychius σκιμαλίσαι non alio verbo exponit quàm hoc καταδακτυλίσαι) Affertúrque ex eodem comico in Acharn. ὅπως αὐ αὐτοῖς ῥιμαποῖς σκιμαλίσω, exponitúrque, Irrideã atque infamem: vel, Vt infames notem. Sic Medium ostẽdere vnguem ex Iuuenale, Digitum porrigere medium, ex Martiale affertur. Ex eodem, Ostendit digitũ, sed impudicum. Et ex Persio, Infami digito. Verùm Σκιμαλίζειν quidam putarunt prima significatione esse Medio digito tentare an gallinæ oua conceperint: immisso videlicet eo in podicem. Adeóque dicitur etiam esse, Digito medio podicem fodicare. Vide schol. Aristoph. & Suidam.

Σκιμβαίζω, t.3, c.864, g.
Σκιμβόλιος, Fatuus. πλίσμος, Hesych.
Σκιμβός, t.3, c.864, g Σκιμπάζω, ib.
Σκιμπίων, Scipio. Vel potius Paruus scipio. Vide Σκίμπων.
Σκιμπόδιον, t.3, c.864, f. Σκίμπους, ib.h

Σκήψις, propr. t.3, c.858, a. Σκῆψις, t.3, c.857, g
Σκῆψις, propr. c.858, a. Σκιά, t.3, c.865, d
Σκιαγραφέω, t.1, c.866, d. Σκιαγραφία, ib.c
Σκιαγραφικός, ib. Σκιαγράφος, ib.
Σκιάδειος, t.3, c.870, d. Σκιάδειον, t.3, c.869, h
Σκιαδ' ὀζ, t.3, c.870, e. Σκιαδηφορος, t.3, c.869, f
Σκιάδιον, τό, t.3, c.870, d. Σκιάδιον, t.3, c.869, g
Σκιαδίσκη, t.3, c.870, c. Σκιαδοφορέω, t.3, c.869, f
Σκιαδοφόρος, ib. Σκιάζομαι, t.3, c.871, a
Σκιάζω, t.3, c.870, g Σκιαθήκας, t.3, c.866, b
Σκιαθὸς, t.3, c.870, e. Σκίαιρα, ib.

Σκιαμαχέω, t.3, c.866, c.d

Σκιάομαι, passiua vox est τοῦ Σκιάω, quod vide.

Σκιάποδες, οἱ, propr. t.3, c.866, e
Σκιάπους, ib. Σκιαρὸς, t.3, c.869, b
Σκιαὺς, ib. Σκίασμα, t.3, c.871, a
Σκιαστραφέω, t.3, c.866, h. Σκιαβαφὴς, t.3, c.867, a
Σκιαβαφία, ib. Σκιαβαφοῦμαι, t.3, c.866, f
Σκιαθφία, t.3, c.867, a. Σκιαθφοῦμαι, t.3, c.866, f
Σκιαιρήω, t.1, c.601, g. & t.3, c.867, e
Σκιάω, t.3, c.870, f

Σκίγρος, (pro quo & Σκίγκος scriptũ inuenitur) crocodilus est terrestris: alius in Ægypto, alius in India, alius in rubro mari nascens. Vide Dioscor. lib.2, cap.71. Interpr. quidam Scingus, quidam Scincus scribunt.

Σκιδαρὸς, Exilis. σκιδαρὸν, ὀρμιὸν, Hesych.
Σκίδναμαι, t.3, c.813, c Σκίδνημι, ib.
Σκιδνὸς, ib. Σκιερὸς, t.3, c.869, b
Σκιερῶς, redditur Adumbratim, ex Lucretio.
Σκιὴς, t.3, c.865, d. Σκιηθοῦμαι, t.3, c.867, b

Σκιθικὸς, Piscis qui & Trachurus. Hesych. At v.l. habent Σκιδακὰς & Σκιθαρκος.

Σκίλλα, ης, ἡ, Scilla siue Squilla: herba bulbum insignẽ habens. Vide Σχῖνος. Hinc Σκιλλιτικὸν ὄξος, Scillitiicum acetum, vel Scillinũ, apud Dioscor. Apud quem & Σκιλλιτικὸς οἶνος, Scillinum vinũ, quòd scilla herba cõtusa ei commisceatur. Est etiam Σκιλλιτικὸν ἔλαιον, Scillitiicum oleum. Ab illo nomine est & aliud adtectiũ, Σκιλλώδης, Scillaceus, Ad scillæ figuram accedens, ex Dioscor. Affertur autem ex Theophr. lib.1, cap.8, De caus. plant. ὅσ' αἱ τε σκίλλαι καὶ ὅσα σκιλλώδη, scillæ cæteráque eiusmodi: vel, cætera quæ eiusdem sunt generis.

Σκιμαλίζειν, Digitum infamem (medium videlicet) porrigere atque ostendere, cæteris cõpressis. quod in summo contemptu fiebat, & per ignominiam. Sic apud Laertium narratur Diogenes Demosthenem non indice porrecto, sed medio digito commonstrasse: quo effœminatam eius mollitiem notauit. Hæc ex vũl. lex. vbi etiam affertur ex Aristophan. in Pace, Ὁ δὲ δρεπανουργὸς οὐχ ὁρᾶς ὡς ἥδεται, Καὶ τὸν δορυξόον δῆ ἐσκιμαλίσεν. Vbi schol. dicit esse, τῷ μέσῳ δακτύλῳ σκιαρμόσας τὸν μέγαν καὶ πλήξας ἐφύβρισεν. vel poni pro καταδακτυλοῦν. Hoc autem verbo eadem tradunt significari Podicem fodicare: vnde καταδακτυλικὸν pro libidinoso & salaci vsurpari. Quod autem ad priorem expositionem attinet, existimatur in ea perperam σκιμαλίσαι pro σκαιωρεῖσαι accepisse, seu σκιωρεῖσαι. Verùm in iisdem annotatur, καταδακτυλίσαι significare illud pro quo σκιμαλίζειν poni dictum modò fuit. (atque adeò Hesychius σκιμαλίσαι non alio verbo exponit quàm hoc καταδακτυλίσαι) Affertúrque ex eodem comico in Acharn. ὅπως αὐ αὐτοῖς ῥιμαποῖς σκιμαλίσω, exponitúrque, Irrideã atque infamem: vel, Vt infames notem. Sic Medium ostẽdere vnguem ex Iuuenale, Digitum porrigere medium, ex Martiale affertur. Ex eodem, Ostendit digitũ, sed impudicum. Et ex Persio, Infami digito. Verùm Σκιμαλίζειν quidam putarunt prima significatione esse Medio digito tentare an gallinæ oua conceperint: immisso videlicet eo in podicem. Adeóque dicitur etiam esse, Digito medio podicem fodicare. Vide schol. Aristoph. & Suidam.

Σκιμβαίζω, t.3, c.864, g.
Σκιμβόλιος, Fatuus. πλίσμος, Hesych.
Σκιμβός, t.3, c.864, g Σκιμπάζω, ib.
Σκιμπίων, Scipio. Vel potius Paruus scipio. Vide Σκίμπων.
Σκιμπόδιον, t.3, c.864, f. Σκίμπους, ib.h

Σκίμπους, t.3, c.864, e. Σκιμπόω, ib.a
Σκιμπῶ, t.3, c.863, f. Σκίμπτω, ib.h
Σκίμπτων, t.3, c.864, a
Σκίνακ, ος, ὁ, Agilis. Cui agilitas inest ad subsiliendum apta. σκίνακας dicitur ὅτι σφῦλα κεχρῆται, inquit Hesych. Hoc autem verum esse comperitur apud Nicandrum: quippe qui in Alexiph. lepotem appellet σκίνακα δερκευέα.
Σκίναρ redditur Fœtus, item Fœtura. Extat autem & hoc apud Nicandrum in Theriacis, — καὶ ἠελίου δίχα πέρσον, Μή τ' ὠκυκήλη νεαρὸν σκίναρ ὠκυς αἴξας. Vbi schol. esse ait τὸ ῥύμπμα, vel τὸ σῶμα καὶ σκήνωμα τῆς γαλῆς. Vult autem hoc σκίναρ esse τοῦ τὸ σκιρτᾶν.
Σκινδάλαμος, t.3, c.1199, b. Σκινδαλμὸς, ib.
Σκινδαλαμοφορέω, ib.d
Σκινθαιρίζειν, necnon Σκανθαιρίζειν affertur pro Σκανθαιρίζειν, de quo suprà. Extat autem Σκινθαιρίζειν apud schol. Aristoph. & Eustathium, necnõ Hesychium. Idẽ habet & Σκίνδαρος, (quod vulgò exponitur Talitrum) item Σκίνδαροι, necnon Σκινδαρίζειν: item verba Σκινδαρύω & Σκινδαρῆσαι: quorum expositiones apud eum vide.
Σκινδαψὸς, Genus plantæ similis hederæ apud Nysam, in India: vt ex Apollonii schol. annotatur. Fuit etiam instrumentum musicum tetrachordon, quo mulieres præcipuè vsæ traduntur: eiúsque chordæ ex aurichalco pluma feriri solitæ. Vide Athen. & Eustathium.
Σκινθίομαι, Calcitro, ex Suida & Hesychio.
Σκινθοὶ & κολυμβηταὶ, Homines nantes seséque submergentes: vt Gaza vertit apud Theophr. Hist. 4, cap. 7. At Plinius, Naufragi & vrinantes, lib.13, cap.15. v.l.

Σκινὶς, t.3, c.870, f. Σκιογραφέω, t.3, c.867, c
Σκιογραφία, ib. Σκιογράφος, ib.
Σκιοειδὴς, ib. Σκιόειν pro σκιόεν, t.3, c.869, a
Σκιδεὺς, ib. Σκιόθηρον, t.3, c.867, d
Σκιόθηρος, ib.e. Σκιομαχία, ib.
Σκιόποδες, οἱ, propr. ib. Σκιοῦφία, ib.
Σκίουρις, ib. Σκιόω, t.3, c.870, f
Σκιπέων, t.3, c.864, d. Σκίπων, ib.c
Σκίπων, ibidem.
Σκίποσις, idem quod σκίπων. Item Radius. v.l.
Σκίρα, τὰ, t.3, c.871, g. Σκιρῆδιον, propr. t.3, c.872, d
Σκιρὰς, propr. ib.c. Σκιρφία, t.3, c.873, d
Σκιεραφέων, t.3, c.872, f. Σκιεραφοῦς, ib.
Σκιεραφόω, ib. Σκιεραφιον, ib.e
Σκιρᾶς, t.3, c.874, c. Σκιελὸς, ib.
Σκιρῖτης, propr. ib.b. Σκιεῖτης, ib.
Σκίροι, οἱ, propr. ib.c. Σκίρον, t.3, c.871, g. & 872, e
Σκίρος, Marmoris fragmentum siue frustulum, quod excidit dum illud scalpitur. Inde σκιρὸς pro scrupo fumitur: & scruporum lusu, σκιεραφία vocatur. v.l. Vide Σκίρον & Σκίρρος apud Hesych. Vide item t.3, c.873, c
Σκίρος, propr. t.3, c.872, c. Σκίρος apud medicos, c.873, d.
Σκίρος, aliud itidem, propr. c.874, a.
Σκιροφόρια, τὰ, t.3, c.872, b. Σκιροφόρος, ib.g
Σκιροφορεῶν, ib.b
Σκιρόω, Valde sordeo. Vide Ἐνεσκιρῶσθαι & Σκιῤῥωσθῆναι, t.3, c.872, h. & 873, a
Σκιῤῥὰ, t.3, c.873, b
Σκιῤῥὰς, ἡ ex schol. Aristoph. vide Σκίῤῥα.
Σκιῤῥὰς, propr. t.3, c.872, d. Σκίῤῥον, ib.d. & h
Σκιῤῥὸς, t.3, c.873, b. & d. Σκιῤῥοφορεῶν, t.3, c.872, d
Σκιῤῥόω, t.3, c.873, g. Σκιῤῥοῦδης, ib.
Σκιῤῥωμα, ib.h. Σκιρτάω, t.3, c.874, c
Σκίρτημα, ib.e. Σκίρτησις, ib.
Σκιρτητικὸς, ib. Σκιρτικὸς, ib.
Σκιρῶτοδης, ib.f. Σκιρωσθῆναι, t.3, c.873, a
Σκίρωμα, ib.h. & 874, a. Σκίρων vide in Σκίρων.
Σκίτακοι, Viles homines & improbi. Suid. ex Aristoph. Vide & huius schol.
Σκιφίνιον, Corbis è palmeis virgis contexta. Hesych. dicit esse πλέγμα τῆς φοίνικος.
Σκίφος, Ensis. Item Penis. Necnon pro σκυφός. Hesych. & Suidas.

Σκιόδης, t.3, c.869, a. Σκλέω, t.3, c.815, g
Σκλῆμα, t.3, c.816, g. Σκλῆμα, t.3, c.815, g
Σκληραγωγία, t.3, c.817, h. Σκληραγωγία, ib.

Σκληραύχαιν, t.1, c.607, f. & t.3, c.818, a
Σκληρία, t.3, c.818, c. Σκληρόγαιος, t.3, c.817, f
Σκληροδέρμιος, t.1, c.947, e. Σκληροδίαιτος, t.3, c.817, g
Σκληρόθριξ, t.1, c.186, g. Σκληροκαρδία, t.2, c.98, b
Σκληροκαρδιος, ib.b. Σκληρόκηρος, t.2, c.493, g
Σκληροκοίλιος, t.2, c.289, g. Σκληρόκοκκος, t.3, c.817, g
Σκληροκωλόστομος, ib. Σκληρὸς, t.3, c.816, h
Σκληρόστερκος, t.3, c.817, h. Σκληρόστρακος, t.2, c.1525, a
Σκληροσώμαλος, t.3, c.1215, d. Σκληροτὴρ, t.3, c.818, c
Σκληρότης, ib.a.
Σκληροφθάλμος, ου, ὁ & ἡ, t.3, c.1598, h
Σκληροπελμὸς, t.1, c.1587, d. Σκληροφθαλμία, t.2, c.1411, d
Σκληρόφθαλμος, ib. Σκληρωπικὸς, t.3, c.818, e
Σκληρωύω, ib.d. Σκλήρωμα, ib.c
Σκληρῶς, ib.a. Σκληρὸς, t.3, c.816, g
Σκιστὸς, οῦ, ὁ, Auarus, Sordidus. Aut Valde auarus, Valde sordidus. Quidam ab animalculo quod σκινὶπ vocant, dictum esse σκινιπὸν tradunt. Vide Σκιφὸς.
Σκιπφάρος, vide in Σκιψ.
Σκιφὸς, οῦ, ὁ, Visu hebes, seu Qui est visu hebeti; Cæcutiẽs. ὁ ἀμυδρὸν βλέπων, inquit Hesych. addens, Atticos Σκίφος (accentu in priore) vocare τὸ σκότος: id est tenebras. At verò à Polluce scriptum est σκινιπὸς, non σκιφὸς, pro hac ipsa significatione, ex Simonide: si modò eius Pollucis exemplaribus fides hîc tribuenda est.
Σκιψ, Vermiculus erodens ligna, culici similis. Secũdum alios autem est culicis genus. Vide Κνιψ.
Σκοῖνος, Calumniator, Loquax. Hes. Atticum esse ait.
Σκοιὸν, Validum. Significat & alia varia, si Hesychio creditur: quem vide.
Σκόλια & Σκόλιον vide in Σκολιός.
Σκολιαίνω & Σκολιαίζω & Σκολιόω vide in Σκολιός.
Σκολιότης, Σκολιόφρων, Σκολιόω, ῶ. vide in Σκολιός.
Σκολιὸς, οῦ, ὁ, Tortuosus, Intortus, Obliquus, Inflexus. Metaphoricè etiam σκολιαὶ δίκαι & σκολιοὶ μῦθοι dicũtur ab Hesiodo. Sic Pindarus σκολιὰν ἀπάτᾳν dixit. Hesiodus vocauit etiam hominẽ σκολιόν, initio Ergωn, Ἔσθ' ἁ τ' ἰθύνει σκολιόν. vbi quidam interpr. Prauum, alii Versutũ. Tzetzes exp. τὸν ποικίλον τὸ ἦθος δῆλῳ πανουργίᾳ. Sed rectè reddemus Prauum, seruata eadem metaphora, propter verbum ἰθύνει. Hinc Σκολιῶς aduerb. Tortuosè, Intortè, Obliquè. Item Praué. Et cõpos. Σκολιόφρων, Qui praua cogitat, vel Qui est praua mẽte. Item Σκολιότης, ἡτος, ἡ, q.d. Tortuositas, Curuitas. Item Prauitas. Et verbum Σκολιόω, ῶ, Intorqueo, Tortuosum reddo. Hinc Σκολίωμα & Σκολίωσις. Ex Strabone affertur σκολίωμα pro anfractu. Σκολίωσις autem non solùm ipsam actionẽ intorquendi seu reddendi tortuosum, significat, sed & ipsam tortuositatem, si ita vocare liceat. Medicis verò est etiam morbi nomen. Σκολίωσις (inquit Gorr.) Obstipitas, In latus distortio: est spinæ vitium, quũ eius vertebræ loco mouentur & in latus inclinant. Sunt autem alia eiusdem vitia, κύφωσις, λόρδωσις, & σῖψις: de quibus vide suis locis. Has porrò omnes distortionis differentias Hippocrates ὑβώμαθος nomine comprehendit: vt annotat Galenus Comm. ἐς τὸ περὶ ἄρθρων. Aliquando verò & per σκολίωσιν Hippocrates omnem spinæ depravationem significat: vt ἐν τῷ περὶ ἄρθρων: quum scribit spinam σκολιαίνεσθαι: quod Gal. Comment. 1, interpretatur Quouis modo peruerti. Obserua autem hîc & verbum Σκολιαίνεσθαι: cuius actiua vox Σκολιαίνειν fuerit itidem Tortuosum reddere, &c. Sed & Σκολιάζω legitur apud Græcos Bibl. interpretes, in Salom. prouerbiis: ὁ δὲ σκολιάζων τὰς αὐτοῦ ὁδοὺς ἀπεμαθήσεται. Vbi quidam interpr. Qui obliquat.

Σκόλιον autem accentu in primam retracto, Carmen seu canticum quoddam conuiuale, quod dictum putatur (sed nonnullis refragãtibus) ex eo quòd à primo cœptum, non à proximo, sed flexuoso circuitu vltro citróque exciperetur. Aristoph. in Vespis, Τοῦτο τὸ λέξεις σκόλιον. Apud eundem inuenitur & σκόλια accentu in fine, sed perperam. Vide Athen. Hesych. Suidam & Eustathium.

Σκόλυς, Villus, Lanugo. Athen. ἀποκείρειν τὸν σκόλυν dixit quod Hesych. de puberibus, ἀποκείρεσθαι τὸν μαλλόν. Apud Poll. scriptum est σκόλυς, id est πρόχυμος vel σιερὸ

περιχῶν. Dictum videtur παρὰ τὸ σκολιοῦν seu σκολιβίειν. A
v.l. Apud Hesych. autē est Σκάλις, item apud Eustath.
cuius expositionem vide.

Σκολομαχαίριον, ου, τό, Ferramentum chirurgicum ad pa-
xilli figuram accedens, vt ratio nominis loquitur: cu-
ius in excidēdis radicitus verrucis formicísque vsus e-
rat. Ita v.l.

Σκολόπαξ, Gallinago auis, quæ in arbore nunquam sedet:
Aristot. Anim. lib. 9, cap. 8. Aliàs legitur Ἀσκολόπαξ, He-
sych. habet Σκολόπαξ: verùm ab eo dicitur duntaxat
esse ὄρνις ποιός. Traditur σκολόπαξ esse etiam nomen pi-
scis parui, qui est corpore rotundo, rubescēte erythri-
ni modo, squamis asperis: habérque quasi promuscidē
elephantis, & in dorsi extremo exertum surculum siue
aculeum, ferratum inferiore parte.

Σκολοπενδής, t.3, c.875, f.	Σκολοπένδρα, t.3, c.876, a
Σκολοπένδριον, t.3, c.877, a.	Σκολοπένδρα, t.3, c.876, h
Σκολοπία, ib. a.	Σκολοπίζομαι, t.3, c.875, h
Σκολοπίζω, ib.	Σκολοποειδής, ib. e
Σκολοπώδεις, ib. g.	Σκολοπῶδες, ib. f
Σκολοπώνυμος, ib. g.	Σκόλυ, ib. a.

Σκολύθριον, ου, τό, Scabellum. Vide in Σκάλυθρος, quod pro-
ximè sequitur. C

Σκόλυθρος, Humilis. Σκολύθρων enim Hesych. exponit πα-
πινῶν: esse dicens ἀπὸ σκολυθρων ἤρρων. vbi σκολυθρίων
pro σκολύθρων reponendum videri posset, sequēdo quæ
apud eum proximè præcedunt, nam Σκολύθρια sunt illi
ἀπεινὰ διφεία, & ὑποπόδια. Sed potius vtrunque dici pu
tandum est: nimirum & σκόλυθρον & diminutiua forma
σκολύθριον. At Suidas σκόλυθρον esse ait τὸν σκινπὸν καὶ αὐε-
λόθετρον.

Σκόλυμος, Cardui species. Hesiod. Erg. Ἥμος δὲ σκόλυμός
τ' ἀνθεῖ. Sed ita vocatur etiam herba quæ alio nomine
κυνόγλωσσον. Vide Dioscoridē & Plinium. Hinc Σκο-
λυμῶδες φύλλον, Folium carduo simile, vt Gaza vertit a-
pud Theophr.

Σκολύπτω, Euello, Lacero. Vide Hesych.

Σκόλυρος, Tetricus. Apud Hes. Σκολύφρα, item Σκολύβρα:
quæ vide. Vide item Σκολιφρὸς & Σκελεφρός, t.3, c.815, c

Σκομβεΐδες, vide in Σκόμβρος.

Σκομβεΐζω, Murmuro, γογγύζω, Hesych. & Suid. Dicitur e-
tiam de lasciuum quendam ludum exercentibus: vt iī-
dem testantur. E

Σκόμβρος, ου, ὁ, Scombrus, marinus piscis. Aristoph. schol.
paruis thunnis assimilat, id est cordylis siue pelami-
dibus. Vide Plin. Sunt qui velint esse quem vulgò vo-
camus Macquereau, aliis reclamantibus. Inuenitur &
Σκομβεΐδες de quibusdam piscibus. Habet autem hæc
vox formam diminutiui à Σκόμβροι.

Σκοπᾶος, Homuncio, Nanus, Pumilio. vt exp. v.l. afferen-
tia hunc Athenæi locum, lib. 11, de Sybaritis, ὅθεν χωλεύ-
ειν δὲ παρ' αὐτοῖς, ὅθεν πῶν τρυφῶν, ἀνθρωπάρια μικρὰ, καὶ
τοὺς σκοπᾶας, ὡς φησιν ὁ Τίμων, τοὺς παρὰ τοῦ ποιὰ καλουμένους
ἡλίκωνας. Hermolaum quoque ita accepisse testatur
Bud. nimirum pro homuncionibus: sed quum iam di-
xisset ἀνθρωπάρια μικρὰ, cur addiderit καὶ τοὺς σκοπᾶας,
nīsi ἐτῶ quæri possit.

Σκοπάρχης, t.3, c.823, g.	Σκόπαρχος, ib.
Σκόπελος, t.3, c.832, b.	Σκοπεῖῶν, t.3, c.829, d
Σκοπέω, t.3, c.828, g.	Σκοπή, t.3, c.823, h
Σκόπησις, t.3, c.829, c.	Σκοπιά, t.3, c.824, a
Σκοπιάζω, ib. d.	Σκοπιάω, ib. e.
Σκοπή, ib. a.	Σκοπιήτης, ib. c
Σκόπιμος, t.3, c.832, b.	Σκοπιωρέομαι, t.3, c.824, b
Σκοπιωρός, ib.	

Σκοπός, Speculator, &c. t.3, c.823, c

Σκοπός, Scopus, &c. t.3, c.830, e

Σκορακίζω, t.2, c.381, a. Σκορακισμός, t.2, c.381, b

Σκορδινάομαι, ώμαι, Pandiculor, Extendo membra cum o-
scitatione. Nam Pollux σκορδινᾶσθαι exponit μετὰ χά-
σμης ἀποτείνειν ἑαυτόν: sic Galenus, τὸ ἐξαπίνης σθαι, καὶ μάλιστα
μετὰ χάσμης. Eodem modo Aristoph. scholiastes esse H
dicit μετὰ χάσμης τὸ μέλη ἀντείνειν: sed addit, hoc fieri
ab iis qui è somno surgunt. Idem alibi dictum esse tra-
dit παρὰ τοῦ σκορόδου, id est ab alliis: quoniam ex nimio
eorum esu cietur vomitus, & propter acrimoniā pan-

diculatio corporis. Vtitur autē ipse poeta aliquot in lo
cis. vt in Acharn. Σπίνω, μάχην α, σκορδινῶμαι, πέρδομαι. Idē
in Vespis, Ὡς δ' ἐστὶ ἤδη σκορδινᾶται, κἀστὶν οὐκ ἐν αὐτῇ. Vbi
idem schol. exponit, χασμᾶται καὶ διεπίνεται ὑπὸ τῆς αὐ-
θυμίας. Bud. vertit, Oscitat, item Æstuat, Hæret. Con-
uenit autem ille locus cum isto, vbi σκορδινᾶσθαι & διαφορεῖν coniungit: in Ranis, τί σκορδινᾷ καὶ διαφορεῖς; Hinc
Σκορδίνημα, ατος, τό, Pandiculatio. Affertur & Σκορδινι-
σμὸς pro eodem, tanquam ab alio verbo.

Σκόρδιον vide Σκόρδον post Σκόροδον.

Σκόρδον, Σκορδοειδής, Σκορδόπρασον, vide post Σκόροδον.

Σκορδύλαι, Fœtus thynnorum in Pōto, ex Aristot. Anim.
lib. 6. In vulg. lex. additur Σκορδύλος pro eo pisce quē
cordylā vocat Plinius: additúrque, esse paruū thunnū.

Σκορδάλμη vide in Σκόροδον.

Σκορδίζω vide in Σκόροδον. Σκορδίον vide in Σκόροδον.

Σκόροδον, ου, τό, Allium. Aristoph. in Pluto. ἐμβαλὼν σκορό-
δου κεφαλὰς τρεῖς Τιμίων. Xenophon in Sympofio, εἰς μὲν
τὸ μάχιμον ὁρμωμένῳ καλῶς ἔχει κρόμμυον ὑποβιβάζειν· ὡς παρ'
ἔνιοι τοῖς ἀλεκτρυόνας σκόροδα ἀπίασιν συμβάλλουσιν. Vbi
obserua κρομμύου & σκορόδου simul fieri mentionem. Sic
apud Plutar. σκόροδα καὶ κρόμμυα, in lib. De capienda v-
til. ex inimicis. Hinc compos. Σκορόδαλμη, Muria in
qua interitum allium. Aristoph. in Equitibus, Δὴ πάτ Γα-
φλαγόνων μθῆ ἀπόλυται ἡ σκορόδαλμη. vbi schol. exponit,
ἡ πικρία τῶ σκορόδου καὶ τῆς ἅλμης, τὸ μετὰ τῆς ἅλμης πείμα
τῆς σκορόδου, ᾗ ἡ ἁρμύτης. Item verbum Σκορόδζω,
Alliis pasco. Vnde partic. passiuū ἐσκορόδισμένος, Alliis
pastus, Qui allia comedit. Σκορόδζω redditur etiā, Ante
pugnam gallinaceos alliis præmunio: sequendo vi-
delicet quod modò ex Xenophōte attuli, ὡς παρ' ἔνιοι τοῖς D
ἀλεκτρυόνας σκόροδα ἀπίασιν συμβάλλουσιν. Qui locus hūc
Aristophanis exponit, in Equitibus, Ἵν' ἄμεινον ὦ τοῦ ἐ-
σκορόδισμένος μάχῃ. Apud eundem legitur actiua vox
in eadem comœdia, φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκορόδισας. id est,
alliis me cibasti, seu alliato, vt quidam interpr. Sed con
trouersus est Plauti locus ex quo participium illud pro
hac significatione affertur: at verò Alliatus pro ἐσκορο-
δισμένος, controuersia caret. Cæterùm in illo Aristoph.
loco existimatur ἐσκορόδισας dictum ἀλληγορικῶς pro
Ad lacrymas coegisti. A σκόροδον est etiam verbū Σκο-
ροδοῦν, quod Hesych. exp. σιωνυσιάζειν. Item nomen Σκο-
ροδῶν, ῶνος, ὁ, Allietum, Hesych. Affertur autem & no-
men compos. Σκορόδμυσος ex Aristophane, pro Alliaris, Qui habet allii naturam. Sed quum σκορόδμυσον φύ-
σιν habeamus in loco qui affertur, (sunt enim hæc illius
verba, σκορόδμυσον φύσιν ἔχει) eam significationem ha-
bere per se non potest istud compositum: atque adeò
sonat potius σκορόδμυστος, Ex allio ædificatus, vel fabri-
catus, accipiendo passiuè hoc participium.

Σκόρδιον, ου, τό, Allii caulis, aut ipsum allium. Ari-
stoph. in Pluto, — ὀπτῶμεθα σὺ δ' λίθοις ἔπι, Ἀλλὰ σκορο-
δίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε. vbi vide scholiastem: item Sui-
dam, qui & φύλλα σκορόδου exponit. In lex. primis Græ-
col. exponitur Purgamenta allii.

Σκόρδον quoque pro Σκόροδον inuenitur cùm alibi tū
apud Dioscoridem. vnde est Σκορδοειδής, apud eundem,
Allii speciem gerens, Allio similis. Item Σκορδόπρασον,
sicut & Σκαροδόπρασον, Herba quæ gustu & odore
porrum & allium refert. Est item Σκόρδιον herba quæ
allii odorem resipit.

G Σκορόδων vide in Σκόροδον.	Σκόρπαινα, t.3, c.877, c
Σκορπόμαι, t.3, c.878, b.	Σκορπαίνω, ib. a ●
Σκορπιάζω, ib. b.	Σκορπίδιον, t.3, c.877, g
Σκορπίζω, t.3, c.878, b.	Σκορπιοειδής, t.3, c.877, f
Σκορπιόπληκτος, ib.	Σκορπιος, ib. b
Σκορπίουρον, ib. g.	Σκορπίουρος, ib.
Σκορπτόω & Σκορπτοῦμαι, t.3, c.878, a	
Σκορπτὸς, t.3, c.877, c.	Σκορπισμὸς, t.3, c.878, c
Σκορπίτης λίθος, ib. a.	Σκορπιώδης, t.3, c.877, h
Σκοπιάζω, t.3, c.881, d.	Σκοπᾶος, t.3, c.879, d
Σκοπισμὸς, t.3, c.881, d.	Σκοπιτής, t.3, c.879, e
Σκοτεύω, t.3, c.880, b.	Σκότη, t.3, c.881, a
Σκοπία, ἡ, subst. t.3, c.879, h.	Σκοπαῖος, t.3, c.880, b
Σκοπιὰς, ib. a.	Σκοπίζω, ib. h
Σκόπος, t.3, c.879, f.	Σκοτοδκυσπυκνοθρίξ, ib. a

Σκοτοδίνη, propr. t.1, c.1021, g.	Σκοτοδινέω, ib. d
Σκοτοδινία, ib.	Σκοτοδινιάω, ib.
Σκοτόδινος, ib.	Σκοτόεις, t.3, c.879, d
Σκοτοειδέρος, ib. b.	Σκοτόμαινα, ib. a
Σκοτομιδής, ib. c.	Σκοτομιλίη, ib. b
Σκοτομιλία, ib.	Σκοτομιλίος νοῦς, ib.
Σκότος, t.3, c.878, e.	Σκοτόω, t.3, c.880, b
Σκοτοῦδης, t.3, c.879, d.	Σκότωμα, t.3, c.880, c
Σκοτωμαγικὸς, ib. e.	Σκότωσις, ib. g
Σκυαφαπίζω, Turbo. v.l.	
Σκυβαλίζομαι, Σκυβαλικὸν, Σκυβαλισμὸς, vide in Σκύβαλον. B	
Σκύβαλον, ου, τό, Stercus, Fimus. Alexād. Probl. sect. 1, de se-
nibus tremulis loquens, ὅθεν τοῦτον τὸν λόγον τῆς ἀσθενείας τῆς
δυσμενεῖς, ἀποσαιρόντος ὅλῃ ἐστὶ σκύβαλον καὶ οὖρον. vbi ὅλῃ ἐστὶ
σκύβαλον redditur Cacant. Idē signif. apud Suid. hoc in
loco, κλυσῆρα ποιεῖ ἥδιστος, ὑπὸ ἐξηνάγκασε τῶν ἑαυτοῦ γαστρὸς τὰ
σκύβαλα. Idem σκύβαλον quasi κυσίβαλον dictum esse tra-
dit: atque ita diceretur propriè de eo quod canibus
proiectum est. Quidam volunt esse Stercus durius &
quasi in nucleos diuisum. Apud Paulum epist. ad Phi-
lipp. cap. 3, σκύβαλα verus quoque interpres vertit Ster-
cora: καὶ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι, ἵνα Χριστὸν κερδήσω. quod C
Greg. de Cypriano itidem dixit, πάντα ἡγησάμενος σκύβα-
λα, ἵνα τὸν Χριστὸν κερδήσῃ. Interdum verò σκύβαλον de
re qualibet vili & quæ abiicitur. vnde Chatis. vertit
Quisquiliæ. Denique Σκύβαλον, Reiicula quæque, Fru-
menti purgamentum, (quod acus Latinis dicitur) Re-
liquiæ, Putamen, Ramentum, in v.l. Quibus addit, Ex-
crementum & Retrimentum. Apud Dioscoridem au-
tem σκύβαλον est Fæx & crassamentum quod ὀν ἡθμῷ
remanet, id est in colo. vt lib. 5, cap. 77, τὸ σκύβαλον πᾶν ὃν D
ἂν ὀθονίῳ μθῇ, Omne crassamentum in linteo remane-
bit, Ruellio interprete: at Marcellus vertit, Quod inu-
tile & durum. Hinc Σκυβαλώδης, εος, ὁ & ἡ, Fæculētus.
vt σκύβαλον pro fæce & crassamento poni dictum mo-
dò fuit. τὸ σκυβαλῶδες à Budæo redditur etiam Retri-
mentitium: item Fæx: apud Dionys. Areop. in scholio,
καὶ τὸ σκυβαλῶδες καὶ παχὺ τῆς ὕλης μέρος καὶ γεῶδες. Ab
illo nomine Σκύβαλον est etiam Σκυβαλικὸς adiectiuū:
vt σκυβαλικὸν ἀρόμενον Timocreōti poetæ, apud Plutar.
in Themistocle, Argentum excrementiuum & vile: E
quod videlicet ex terræ sordibus conflatur. vulg. lex.
Item verbum Σκυβαλίζω, Reiicio tanquam σκύβαλον,
Habeo loco σκυβάλου. Vnde redditur generaliter Vili-
pendo, Contemno, Aspernor: item Reiicio. Itidemque
Σκυβαλίζομαι, Vilipendor, &c. Huius verbale est Σκυ-
βαλισμὸς, οῦ, ὁ, Reiectio alicuius rei quam vilipēdimus:
at Σκυβάλισμα, est ea ipsa res quam reiicimus seu abi-
cimus. vt σκυβάλισμα τραπέζης apud Phocylidē, Μηδ'
ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζης.

Σκυβιτίτης οἶνος, t.4, c.502, a.	Σκυδίζω, Calcitro, Hes. F
Σκυδ μαινος, t.3, c.882, b.	Σκυδ μαίνω, ib.
Σκύδνος, Conuitium, Ira, Tristitia. v.l.	
Σκυζα, t.3, c.882, a.	Σκυζᾶς, t.3, c.881, h
Σκυζόμαι, ib. f.	Σκύζω, ib. e
Σκύθαι, t.3, c.1589, c. ob.	
Σκύθαινα, Ancilla ὑπηρέτης, Suidæ, ex Aristophane.	
Σκύθομαι, t.3, c.882, c	
Σκύθης, ου, ὁ, Scytha, Qui est è Scythia. Accipitur autem
& pro ferro: (teste Stephano) vnde ἀποσκυθίσαι est πρὸ
σιδήρω τοὺς πείρας τεμεῖν. Sic affertur ex Theognide, G
Ἀλλ' ἄγε δὴ σκύθα κεῖρε κόμας, ἀπόπαυε δὲ κῶμον. Hinc
est nomen possessiuum Σκυθικός: Fœmin. Σκυθικὴ, vt
Σκυθικὴ ῥίζα, Scythica radix: quæ & γλυκεῖα ῥίζα dici-
tur, nec non ὀδωγλυκεῖα à Theophr. Histor. lib. 9, cap. 13.
ab Hippocrate γλυκύμη, & à Dioscoride cōposita voce
γλυκύῤῥιζα, lib. 3, cap. 7. v.l. Item Σκυθικαὶ, (sicut Περ-
σικαὶ) Calceamenti quoddam genus, Stephano & Sui-
dæ: apud Hesychium autem Σκυθικά: sed illud Σκυθικὴ
reponendum puto, quum Περσικὴ eadem forma dican-
tur quædam ὑποδήματα. Inde & nomen compos. Σκυ-
θοτξότης, Scythicus sagittarius, vel Qui in arte sagitta-
ria Scythas imitatur. Item verbū Σκυθοπεῖν, Scythicè
potare, Scytharum potationes intemperantes imitari.
At verò Σκυθὶς dicitur mulier quæ est è Scythia, cùm
apud alios tum apud Lucianum. Inuenuntur autem

A & verba Σκυθίζειν, Ἐπισκυθίζειν. sed in hoc composito
de illo simplici simul dictum fuit. Denique à Σκύθης
est etiam Σκύθος quod pro scypho ponitur. Vide Athen:
Σκυθικὸς, Σκυθὶς, Σκυθίζω, Σκυθοπεῖν, Σκυθοτξότης, Σκύθος, vi-
de in Σκύθης.
Σκυθρεάζω, t.3, c.882, h.	Σκύθρεξ, ib.
Σκυθρὸς, ib. c.	Σκυθρωπάζω, ib. f
Σκυθρωπασμὸς, ib. h.	Σκυθρωπὸς, ib. c
Σκυθρωπῶς, ib. e.	Σκύλα, t.2, c.601, d. obir.
Σκυλαδεῦς, t.3, c.1134, a.	Σκυλάδευος, ib.
Σκυλαία, ibid. b.	
B Σκυλακεία, Σκυλακεύειν, Σκυλάκευμα, Σκυλάκιον, Σκυλακώ-
δης, vide in Σκύλαξ,
Σκύλαξ, ακος, ὁ (& interdum ἡ) Catulus: propriè de catulo
canis. vnde etiam quidam σκύλαξ quasi σύλαξ dictum
voluerunt, ἀπὸ τῶ ὀδηγεῖν πλὴν ὀλιγῶν. Inte. dum verò de
illo etiam qui eam ætatem excessit. Xenoph. Pæd. 1, ὥσ-
περ σκύλακι ἡδυναίω, ἀπόκαλεῖ ὁ πατὴρ πλησιάζοι ἡνείᾳ. Plut.
quoque in lib. περὶ πολυφ. σκύλακας de venaticis canī-
bus dicit. Nisi potius vtrobique catulos seu ca-
tellos intelligamus, & pro canibus in carmine dunta-
xat vsurpari dicamus. Hoc quidem certè constat,
significare etiam generaliter quemuis catulum: si-
cut & σκύλακα ἁρπτὴν apud Lucianū legimus. & quo-
niam tam latè patet, Herodotus addidit itidem geni-
tiuum κυνός: scribens, σκύλακι κυνὸς σκύμνον λέοντος συμ-
βαλεῖν Καμβύσης. Apud Nic. in Theriacis, σκύλακας
καλέης.
Σκύλαξ pro pisce, item pro catena ferrea. v.l. ex Pol-
luce, Itē ῥῆμα ἀφροδισιακὸν, Hesych. Est & nomen pro-
prium cuiusdam scriptoris apud Aristotelem.
Σκυλακώδης, εος, ὁ & ἡ, Conueniens σκύλακι. Xen. in
Pædia τὸ σκυλακῶδες metaphoricè dixit de puero haben
te aliquid in quo σκυλάκων naturam imitaretur. At in
v.l. σκυλακώδης redditur Inuerecundus, item Caninus.
Item τὸ σκυλακῶδες, Frōs inuerecunda, Impudentia. Ad-
ditúrque, Xenoph. in Pædia pro blanditiis vsurpasse.
Σκυλακεύειν, Canes admittere (accipiendo ver-
bum Admittere in ea signif. quam sequuntur nomi-
na Admissura & Admissarius) apud Xenoph. in Cy-
negetico, σκυλακεύειν δὲ τοὺς κυνάς, ἐπανιέντα τῶν πόνων τῶ
χειμῶνος, &c. Poll. exponit τοὺς κυνάς ἐμπιπλείαι καὶ ὀ-
χεύειν. sed apud eum malè quidam librarii σκυλεύειν pro
σκυλακεύειν scripserunt. Interdum verò pro Alere seu
educare poni potest, de canibus itidem dictum: sicut
Σκυλακεία non tantùm σκυλάκων θρέψιν sed αὐαξῆσιν e-
tiam declarat. Vnde exponitur non solùm Canum ad-
missura, sed etiam Canum seu catulorum nutricatus
siue educatio. A Budæo redditur Catullitio, item Ad-
missio. Et quemadmodum σκύλακας generaliter v-
surpari de catulis dictum est, ita hoc verbum interdum
generale est. vnde pass. participium σκυλακευομένος le-
gimus apud Strabonem, de Romulo & Remo, qui à
lupa lactabantur: ὀπτηθέντας δὲ, ὑπὸ λυκαίνης ὀρεσθῶσαι
σκυλακευομένους. Verbale Σκυλάκευμα, de eo quod fuit
ἐσκυλακευμένον. vnde pro catulo Ennius νεβρὸν κακὸν
σκυλάκευμα, metaphoricè.
Σκυλάκιον, ου, τό, diminut. forma, itidem Catulus, vel
potius Paruus catulus. Xenoph. σκυλάκια & σκυμνία de
catulis leporum dixit. Gaza autem apud Aristot. vertit
Catellus.
Σκύλια, Caniculæ, pisces: ex Aristot. Anim. lib. 6, &
ex Æliano. Videri autem posset esse diminutiuū à Σκύλ
λος, si duplici λ scriberetur. quod σκύλλος canem significat, teste Hesychio, sed dicit παρὰ κύνα, non τὴν κύνα. Hinc
Σκυλλοφεσόπωπος, Faciem canis habens, Impudens. Sic
etiam Σκύλλα monstrum illud marinum, à poetis cele-
bratum, hinc dictum fuerit fortasse, quoniam σκύλλοις
est circundatum. At verò Σκύλαρος apud Aristot.
Histor. lib. 4, cap. 4, redditur Squilla parua: dicitúrque
ab eo λαμβανέσθαι ὀν τῆς κόγχης. Quare huc pertinere
non videtur.

Σκυλάω, t.3, c.1134, b.	Σκύλθμα, ib. d
Σκυλθόω, ib. c	
Σκυλῶμαι, vide in Σκύλλομαι post Σκύλλω.	
Σκυλιπτεία, t.3, c.1134, a.	Σκύλια vide in Σκύλαξ.

Σκύμα & Σκύμαρος vide in Σκύλαξ.

Σκύμνος & Σκυμνοφόστατος vide in Σκύλαξ.

Σκύλλω, Vexo, Molestus sum, Molestiam exhibeo, Negotium facesso. Item Fatigo. Herodianus, σκύλας δὲ καὶ ὑβρίσας. Apud eundem est Fatigare: vbi scribit, σὺ ἐπαθλῶν ὀλίγοις πορεύεται, ἵνα μὴ πάντα τὸν γραπὸν σκύλῃ. At verò apud Marcum & Lucam (quos eodem verbo in eadem re narranda vsos esse obseruãdum est, hũc cap. 8, illum capite 5) σκύλλειν τὸν διδάσκαλον, reddi potest vel Vexare, vel Fatigare. Vtitur idem Lucas & passiua voce Σκύλλομαι, in imperatiuo, capite 7, Κύριε μὴ σκύλλε. vbi aprius redditur verbo Fatigari, quàm Vexari: licet non magno discrimine. Perinde est certè acsi diceretur, Ne hunc laborem suscipe. Non dubito autem quin ad hunc locum respiciendo, dictum sit σκυλλῶμαι φεὶς με, pro Vsque ad me fatigari, Veniendi ad me laborem suscipere. Affertur porrò ex Agabari epistola, apud Euseb. De præp. euang. lib. 1. Hinc Σκυλμός, ῶ, ὁ, Vexatio. At Σκύλματα κόμης in Epigr. Laniatus comæ.

Σκυλμαίνω idem quod σκυδμαίνω.

Σκύλματα vide in Σκύλλω. Σκυλμὸς vide in Σκύλλω.

Σκυλοδέψης, t. 3, c. 1134, a. Σκυλοδέψιος, ib.

Σκῦλον, t. 3, c. 1133, f. Σκύλος, ib. h

Σκυλοφόρος, t. 3, c. 1134. b

Σκυμαλίζειν vide in Σκυμαλίζειν: quæ scriptura magis recepta est.

Σκυμηθίων, Σκυμνίον, vide in Σκύμνος.

Σκύμνος, ου, ὁ, Catulus leonis, propriè. Eurip. in Hecuba, Σκύμνον τόρμ' ὥστ' ἐκλέβετ' ἄν, Μάθον δὲ τιλαῖα δεῖλαιαν Ἑστίᾳ χερὸς ἀνάρπαστοι Δαΐ' ἄπο, (ita enim legẽdum est, potius quàm iungenda præpositio nomini sequenti, λαμόστομον) vbi σκύμνον de catulo leonis intelligit: & quidem de fœmina. Addi solet alioqui genitiuus λέοντος vel λεαίνης: quanuis propriè de leonis catulo dici existimetur. Aristoph. Ranis, Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν. Soph. in Aiace itidem σκύμνον λεαίνης dixit. Vsus est hoc vocabulo Lucretius, lib. 5, At catuli pantherarum, scymnique leonum. Leonum ἔγγονα vocantur σκύμνοι, (inquit Pollux) ἄρκτων autem, ἀρκτύλοι: at ἐλάφων, νεβροί. Hesychius σκύμνους esse tradit ὀκτρόνους leonum, aliorúmque animalium. Sed quum primo loco dicat leonum, videri potest intellexisse, de illis prima & propria significatione dici. Homer. Il. σ, — ὥστε λὶς ἠϊθέοιος Ὦρά θ' ἅπαν σκύμνους ἑλαφηβόλος ἁρπάσῃ αἰψὰ Ὑλης ἐν πυκινῇς. Vbi schol. breuium autor annotat, hoc nomen de catulis leonis poni quum ἐξυπνεῖπαι: at de catulis aliorum animalium βαρυάεσθαι. Sed hanc accentus differentiam obseruari non comperi. Legimus enim apud Aristot. Hist. lib. 6. ὅπως μὴ ἁρπάζῃ τὸ θηλέον σκύμνους. vbi redditur Fœtus. item σκύμνον ἀλκάπικος apud Plur. in Lycurgo: apud Dioscoridem de catulis vituli marini, lib. 2, cap 88. Legimus denique & apud alios seruato eodem accentu. Hinc verbum Σκυμνοδοκεῖν, Catulos parere. quod & de piscibus dixit Aristot. in Hist. anim. Σκυμνιδίον autem dicitur de alente suum catulum siue suos scatulos. σκυμνεῖω νεβρὸς, Alo hinnulos, qui mei sunt catuli, seu pulli. Diminut. Σκυμνίον, Parius catulus. Item simpliciter pro catulo, ex Aristot. Hist. lib. 9. Ex Xenoph. de catulo leporis.

Σκυμνοδοκεῖν vide in Σκύμνος, quod proximè præcedit.

Σκύμνη pro σκίμνη scribi perperam dictũ est, t. 3, c. 863, h

Σκυνίζω, Calcitro, Hesych. Σκυνίον vide in Ἐπισκυνίον.

Σκυνεία δίκη vide in Σκῦρος.

Σκυνεῖπω affertur pro Κυνεῖπω: quod vide.

Σκύλον vide in Σκύρος.

Σκύρος, ου, ὁ, Fructula quæ ex marmore exiliunt dum incidit. Redditur etiam Scrupus, item Salebra. Vide t. 3, c. 1161, g, vbi & Ἐπίσκυρος. Ab eodem est Σκυρώδης, quod redditur Petricosus. Apud Hesych. est etiam Σκυρωτῶσι, quod exponit λιθωτῶσι. Vnde est Σκυρωτὸς: cuius fœm. extat apud eundem Hesychium, qui Σκυρωτὴ ὁδὸς exponit ἡ λιθόκροτος.

Σκύρος est etiam nomen insulæ vnius ex Cycladibus. item nomen vrbis. Ab insula existimatur esse dicta Σκυεία δίκη: quod vide apud Poll. Hesych. & Suidam. Vide item Σκυεία ἀρχὴ apud Eustath. Est præterea Σκύελον, herba quæ alio nomine erythrodanum. Affertur autem & Σκύεα plur. num. ex Nicandro pro eadem, in Theriacis, Στρύχνον τε σκύεα τ' ἐχθρὰ, πά τ' εἴαρι σίναλ' βούτιν, Ἥμος ὅταν σκιρόωσι βόες καυλεῖα φαγοῦσαι.

Σκυπάλη, t. 3, c. 884, a. Σκυπαλίας, ib. g

Σκυπάλιον, t. 3, c. 885, b. Σκυπαλὶς, t. 3, c. 884, g

Σκύπαλον, t. 3, c. 885, b. Σκυπαλόω, ib. c

Σκυπαλῶδι θρῶδι, ib. d. Σκυπίων, t. 3, c. 884, a.

Σκυπεὶς, ib. Σκυτβίλω, t. 3, c. 883, h

Σκυπίζω, Lacero, Dilanio. σκαφίζω, Hes.

Σκυπκὴ, sub. τέχνη, t. 3, c. 883, g

Σκυπκὰς, ib. Σκυπίνη, ib.

Σκύπος, ib. Σκυπβεκρίων, ib. c

Σκυπδέψεω, ib. Σκυπδέψης, ib.

Σκυπδεψικὰς, ib. Σκύπς, ib. a

Σκύστομέω, ib. f. Σκύστομικὴ, ib.

Σκύστομικὸς, ib. e. Σκύστόμος, ib. d

Σκυπφόρος, ib. h

Σκύφος, ου, ὁ, & εος, τὸ, Scyphus. πίνειν σκύφον ἀπεφερόμενον, Aristot. Polit. lib. 7. Plutarch. in Alexandro, ἔβαλε σκύφον ἐπ' αὐτόν. Apud Homerũ neutro genere, Odyss. ξ, Καὶ οἱ πλησίβροτος δῶκε σκύφος. Vide Eust. Σκύφος quasi σκυβος dictum videri posse, docet Athen.

Σκωλήκιος, t. 3, c. 886, b. & c. 1167, d. obit.

Σκωληκιάω, t. 3, c. 885, h. Σκωληκίζω, t. 3, c. 886, a

Σκωλήκιον, t. 3, c. 885, h. Σκωληκόβρωτος, ib. e

Σκωληκοειδής, ib. f. Σκωληκοπτέω, ib. f

Σκωληκοποιέω, ib. Σκωληκοπτία, ib. g

Σκωληκοπόκος, ib. f. Σκωληκόω, t. 3, c. 886, c

Σκωληκώδης, t. 3, c. 885, g. Σκώληξ, ib. d

Σκωλοβάστης, Animalculum frumento noxium, teste Hesychio, quem vide. Vermiculus est, secundum quosdã. Σκωλοβαστίζειν tamen tanquam ab alia origine, affertur ex Epicharmo de iis qui ligneo pedi innitũtur claudi, vel qui grallatoria pertica incedunt, à Plauto grallatores dicti.

Σκῶλον, t. 3, c. 801, c. Σκῶλος, ib.

Σκόλοψ poni pro σκῶλος tradunt v. l.

Σκολύπτομαι, Volutor, Obliquo tractu moueor. vulg. lex. ex Nic.

Σκωμμάτιον, t. 3, c. 887, d. Σκῶμμα, t. 3, c. 886, g

Σκωπῶν οἱ, t. 3, c. 888, a. Σκώπτωμα, t. 3, c. 887, h

Σκωπτίας, t. 3, c. 888, a. Σκώπτης, ib.

Σκωπτικὸς, ib. c. Σκωπτόλης, ib.

Σκώπλω, t. 3, c. 886, d

Σκῶρ, σκατὸς, τὸ, Stercus, Oletum, Merda. μεμαγμένον σκῶρ ἐδίετο, Aristoph. Hinc esse videtur & Σκωφαμὶς, ίδος, ἡ, pro trulla, seu scaphio, aut lasano: aut denique vase in quo ventris onus deponitur. Aristoph. in Concion. Ἵνα μὴ ῥύομαι σκωφαμὶς πωμωδικά. vbi à scholiaste annotatur, ἀμὶς εἶδε ἐν ᾧ οὐροῦσι, σκωφαμὶς autem, ἐν ᾧ ἀποπατοῦσι.

Σκωροειδὴς, vide Σκωλοειδὴς post Σκωρία.

Σκωρία, ας, ἡ, Scoria, Fæx metalli, aut quasi fæx, Sordes metalli. Redditur etiam Retrimentum, item Recrementum, ex Celso: item Stercus, ex Scribonio Largo, dicente ferri stercus. Apud Dioscoridem vt σιδήρου σκωρία, sic μολύβδου & χαλκοῦ legitur: exponitúrque & Recrementum & Excrementum. Pollux καὶ τῆς σιδηρίτιδος γῆς loquens, eius κάθαρμα dictum tradit σκωρίαν. Hinc Σκωλοειδὴς, (q. d. Recrementosus) Recrementis similis. At in v. l. Σκωροειδὴς.

Σκῶψ, t. 3, c. 887, e. Σκῶψις, ib. d

¶ Σμαραγδίζω vide in Σμαράγδος.

Σμαραγδίνος vide in Σμάραγδος.

Σμάραγδος, ου, ἡ, Smaragdus. In v. l. annotatur dici & masculino genere: sed fœminini duntaxat affertur exemplum, ex Suida, de smaragdo Polycratis Samii, τῆς σμαραγδου τῆς ἐμβληθείσης εἰς τὸ πέλαγος εὕρεσις. Vide Σμαραγδος. A nomine Σμάραγδος est adiectiuum Σμαραγδίνος, ου, ὁ & ἡ, Smaragdinus, Ex smaragdo factus. Item σμαραγδινος λίθος Apocal. 4. pro smaragdo. Ab eodem est & verbum Σμαραγδίζω, Smaragdum colore refero, Smaragdi colorem refero, seu imitor. Sic ἴρις dicitur σμαραγδίζειν à Basilio & ab Aretha.

Σμαραγέω, ῶ, & Σμαραγίζω, Resono, Strepitum edo, seu fragorem, aut stridorem, Strido. Hom. Iliad. β, de mari, — σμαραγεῖ δὲ τε πόντος. Apud Hesiodũ autem, de terra, — γαῖα φρίσσεται σμαραγίζει.

Σμαραγάτου pro μαραγάτου, Luceo, Splendeo. Vnde σμάραγδος esse dictum putatur: vt μάραγδος (nam & hoc inuenitur) à μαραγάτου.

Σμαρὶς, ίδος, ἡ, Pusillus quidam piscis. Aliqui mænidas esse putant. Gaza apud Aristot. vertit Cerrum piscẽ ex mænarum genere. v. l.

Σμαύω, t. 3, c. 888, g. Σμερδαλέος, t. 2, c. 858, e

Σμερδνὸς, ib. Σμέω, t. 3, c. 888, g

Σμῆγμα, t. 3, c. 889, d. Σμηκτικὸς, ib. g Σμηκτὸς, ibid.

Σμηλακέω, αῖ, Loquor, Vocem edo. Vide Σμιλακτέω.

Σμήλη, t. 3, c. 889, b. Σμῆμα, t. 3, c. 888, h

Σμηνίον, Σμηνοδόκος, Σμηνοκόμος, vide in Σμῆνος.

Σμῆνος, εος, τὸ, Examen apum. σμῆνος, ἑσμὸς, & ἀφεσμὸς, pro eodẽ Aristoteli. Plut. De vir. irac. ὅσῃ σμῆνος ἢ σφηκιὰ ἡμῖν ἐνέπεσοι. Metaph. autẽ dixit Aristides, τὰ ἐκ Δαπιθῶν σμήνη διαπέμψαι. Metaphoricè itidem dicitur de quauis multitudine: vt σμῆνος γεράντων apud Aristophanem: & ἀρετῆς σμῆνος, item ἡδονῆς σμῆνος, apud Platonem. Ex eodem in Cratylo affertur & σμῆνος σοφίας. Σμῆνος interdum est Alueare, seu Alueus, Apiarium. Aristot. ὅταν δὲ κρέμωνται ὀξὺ ἀλλήλων ἐν τῇ σμιλείᾳ, σημεῖον γίνεται ὅτι πολὺ τὸ σμῆνος. Eodémque modo & alibi vtitur. Hesiod. in Theog. — ἐν σμιλείοις κατηριφέοισι μέλισσαι Κηρίῶν βόσκοιτο. id est, In alueartibus. vbi tamen schol. ὁν τὸ ἀφεστερόμενον intelligi τὸ ἀφεστερον ait. Affertur σμῆνος & pro sermonis suauitate, seu loquendi dulcedine, ex Aristophane in Nubibus, μέγα γὰρ τὸ θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς.

Σμηνοδόκος, Qui excipit apum examina. v. l. ex Epigr. Additúrque, posse ibi & proprium nomen esse.

Σμηνοκόμος, Apiarius, Qui apum seu examinum curam gerit.

Σμιλουργεῖσθαι dicuntur apes quum fœtificant, & sua examina ponunt. Strabo de apibus loquens, ἐν τοῖς δένδρεσι σμιλουργεῖσθαι. Affertur & ex Columella pro huius vocabuli expositione, lib. 11, cap. 14, Ab exortu vergiliarum ad solstitium examinant alueï.

Σμιλῶιον, ου, τὸ, diminutiua forma, idem tamen significat quod σμιλῶος, nimirum alueare: apud Dioscoridem, lib. 2, cap. 109, vbi scribit πλὴν φρόσπολιν ἐνευνιάν ἐν τοῖς σμιλεσι ἢ σμιλιῶιον, vbi interpretũ alius Alueariũ, alius Alueorum, alius Apiariorum vertit, eodem significatu.

Σμῆξις, t. 3, c. 889, f. Σμηρέα, t. 3, c. 927, c

Σμήριγξ, Capillus, Crinis. v. l. Plur. σμήριγγες habent Poll. & Hesych. quos vide. Est & σμήριξ apud Hesych, qui ait esse herbam, & spinæ quoddam genus. Vide & Μήριγξ apud eundem: vnde hic reponendum puto Σμήριγξ, cum γ.

Σμήριγθος, vide in Μήριγθος, quod idem significat. Sed est Σμήριγθος & auis quædam, teste Hesychio.

Σμήχω, t. 3, c. 889, b. Σμικρολογόφαγος, t. 2, c. 938, a

Σμικρολογία, t. 2, c. 937, h. Σμικρολόγος, ib. f

Σμικρολόγος, ib. h. Σμικρομερὴς, ib. f

Σμικροπρέπεια, t. 2, c. 938, e. & t. 3, c. 540, d

Σμικροπρεπὴς, ib. Σμικρὸς, t. 2, c. 936, c

Σμικρότης, t. 2, c. 938, c. Σμικρύνω, ib. f

Σμικρὸς, ib. e

Σμιλακτέω, αῖ, Vocem edo. Σμιλακτῖ, φωνὴν ἀποπλεῖ, Hes. Et tamen idem habet Σμηλακεῖ, quod exponit φωνεῖ.

Σμίλαξ, ακος, ἡ, (quæ & Σμίλος Theophrasto & Nicãdro) Taxus: arbor abietis magnitudine, & foliorum eius figura: in Italia & Gallia Narbonensi, Hispaniæ contermina, nascens. Fertur autem esse venenata, & ipsa etiã vmbra eos qui sub ea dormiant, necare. Plut. Symp. l. 3. ἱστοροῦσι γὰρ ὅτι κεῖ σκιὰ σμίλακος ἀποκτίνει τοὺς ἐγκαταθαρρήσαντας, ὅταν ὀργᾶ μάλιστα πρὸς τὸν αὔητον. Vide Theophrastum, necnon Dioscor. (à quo θύμαλος etiam vocari fertur, vt θύμνος à Paulo Ægineta, à Galeno πίξος, sequendo Latinam appellationem) vide item Plinium. Quinetiam Σμίλαξ apud Dioscor. legitur, per υ: sed perperam pro Σμίλαξ. Verùm pro hoc Σμίλαξ inuenitur etiã Μίλαξ, absque σ. quã scripturã videbis & infrà. Nicand. σμίλον ἐλατίδα in Alex. appellauit, Μὴ μὲν δὴ σμίλαν σὺ κακὴν ἐλατίδα μείρῃς, Οἰταίῳ, θηνεύτριο πολυκλαύτοιο δόπιρα. vbi schol. ἐλατίδα vocari tradit quòd τὴν ἐλάτην (id est abieti) folia habeat similia: vt modò dictũ fuit. Idem ex Theophrasto quoque hanc appellationem affert, apud quem tamen ἡ μίλος legitur in vulg. exẽpl. Hanc autem scripturam habebis & infrà ex Polluce.

Σμίλαξ, Arbor à taxo diuersa, quæ est folio ilicis. Theophr. Hist. pl. l. 3, c. 16, οἱ δὲ καὶ Ἄρκα δέαν δένδρον τὴ σμίλακα καλοῦσι, ὃ δέν ὅμοιον τῇ πρίνῳ· τὰ δὲ φύλλα οὐκ ἀκανθώδη ἔχει, ἀλλ' ἀπαλώτερα. Plin. l. 16, c. 6, Ilicis duo genera. ex iis in Italia folio nõ multum ab oleis distant fruticaces à quibusdam Græcis dictæ, in prouinciis aquifoliæ. De eadem intellexisse existimatur Gal. l. 6, c. 3, τῶν κατὰ πόδας, quum similacis decoctum inter gurgulionis remedia numerat.

Σμίλαξ, Frutex hottẽsis, cuius semen à nonnullis λοβία vocatur. folia habet ederæ, molliora tamen, tenues caules, & capreolos vicinis fruticibus circumuolutos: qui tantùm adolescunt vt topiarias scenas repræsentare videantur. Siliquas fœnigræci profert, longiores & torosiores, in quibus semina renum similia, sed inæquali colore, recluduntur, quæ quadam ex parte fuluescunt. Siliqua cocta cum semine in oleribus asparagi modo estur. Vrinam cieт, & tumultuosa somnia facit. Gorr. Σμίλαξ κηπαία, (vt ann. v. l.) Smilax hortensis. cuius fructus λίθια vocant Græci: δολίχοις appellat Theophr. Hist. l. 8, c. 3, & Gal. De alim. l. 1. Alii phaseolos intelligunt, ἰφασιόλους Dioscoridi: quẽ legito l. 2, c. 176, & cap. 177. Apud Pollucẽ, μίλαυ, ὅσαν ἢν τῆς μίλακος ἄθος. quod intellige de similace Cilicia, vel læui. Obiectua autem hìc quoque & μίλου & μίλακος, absque σ.

Σμίλαξ est etiam herba, cuius duæ sunt species. est enim σμίλαξ βαχεῖα, i. aspera: & σμίλαξ λεία, id est læuis. Smilax aspera putatur à quibusdam esse quæ & hedera Cilicia: similax læuis, conuoluulus maior. nam minor, est helxine, κωνάμπελος Dioscoridi, v. l. Gorr. autẽ annotat Galenũ & Paulum Æg. plantã hanc, cuius duo sunt genera, maluisse appellare μίλακα ad differentiam.

Σμιλθύμα, t. 3, c. 890, c. Σμιλθύω, ib.

Σμίλη, ib. b. Σμιλίον, ib. c

Σμίλικα, Ligo, δίκελλα. Σμίλος, vide in Σμίλαξ.

Σμίνθα, Mus domesticus. Σμίνθος etiam murem significare tradunt scholiastæ Homeri, sed κατ' γλῶσσαν. quidam Cretense vocabulum esse putant. Hinc autem Σμινθεὺς Apollo cognominatus fertur: quum alii à Σμίνθος, quod est loci in Troade nomen, ita vocatum putẽt. A quibusdã & Σμίνθη scribitur pro vrbe Troadis. Nec solùm Σμινθεὺς, sed etiam Σμίνθιος cognominatus fuit. Vide Eustath. necnon breuium schol. autorem.

Σμινθεύς, Σμίνθη, Σμίνθιος, Σμίνθος, vide in Σμίνθα.

Σμίνθουρος, Caudam mouens, Adblandiens. v. l. Sed vereor ne σμίνθουρος apud Hesychiũ ex σκήπουρος malè detortum sit.

Σμυγερὸς, t. 3, c. 891, c. Σμυγεροῦς, ib. d

Σμύχω, ib. b. ¶ Σεβαρβύομαι, t. 3, c. 893, e

Σοβαριπκὰς, ib. Σοβαροβλέφαρος, ib. c

Σοβαρὸς, t. 3, c. 892, h. Σοβαρῶς, t. 3, c. 893, d

Σοβαὸς, t. 3, c. 892, g. Σοβέω, t. 3, c. 891, h

Σόβη, t. 3, c. 892, e. Σόβοι, οἱ, ib. f

Σόγκος, vide in Σόγχος. Σογκώδης, vide in Σομφώδης.

Σόγχος, Sonchus, Cucurbita. quam Apuleius lactucam leporinam vocat. v. l. ex Diosc. Additur, esse etiam olus agreste, in cibis expetitum: apud Theophr. Σόγκος: sed Hesych. habet Σόγχος, qui tradit esse λάχανον ἄγριον. Vide & Σομφός. Σογχώδης, vide in Σομφώδης.

Σοῖ, t. 3, c. 1121, g

Σοίθης, Loquax, Arrogans, Calumniator. Hesych.

Σοῖο, t. 3, c. 1123, f. Σολαῖος, propr. t. 3, c. 894, d

Σολιος, propr. ib. Σόλοι, οἱ, propr. ib. c. Σολοικίας, t. 3, c. 895, b

Σολοικίζω, ib. c. Σολοικισμὸς, ib. f

Σολοικιστὴς, t. 3, c. 896, b. Σόλοικοι, οἱ, t. 3, c. 894, e

Σολοικοφαγὴς, t. 3, c. 895, a. Σολοίκωπος χαλκὸς, t. 3, c. 894, e

Σολοπύπος, ib. Σόλος, propr. ib. c

Σομφὸς, οῦ, ὁ, Inanis & fungosus, velut spongia. Vnde redditur etiam Spongiosus à Budæo. De mammis mulierum loquens Aristot. hoc vocabulo vsus est. Apud

Hippocr. verò φθέγγεται σομφον, redditur Loquitur obscurè, quoniam in coloribus quidam τὸ φαιὸν appellãt σὸ φόν: quod videlicet est inter aluum & nigrum. At Σομφὸς siue Σόμφος, substant. est Cucurbita sylueſtris. Plinius lib. 20, cap. 3, Cucurbita sylueſtris quoque inuenitur, σομφος a Græcis appellata: inanis, (vnde & nomen) digitali crassitudine: non nisi in saxis nascens. Sic apud Marcellum Empir. vbi legitur Cucurbitæ radix, quam Græci sonchon, existimatur reponendum Somphon. Ab illo autem adiectiuo Σομφὸς est aliud adiectiuum σομφώδης, idem significas: nisi diminutionem quandã significationis inesse alicubi dicamus. Inuenitur autem Σογχώδης apud Theophr, pro hac significatione. nam σογχώδης ῥίζα redditur à Gaza apud eum, Radix inanis & fungosa. Pro quo σογχώδης est etiã σογκώδης, in v.l. Quanuis autẽ σογχώδης rectius scribi videatur, tamen & ipsum suspectum esse potest, ne pro σομφώδης scriptum sit. Est porrò ab illo Σομφὸς & substantiuum Σομφότης, Inanitas, Fungositas, ex Plinio.

Σόομαι, t. 3, c. 1225, d. Σοῦται, ib. c
Σόος, t. 3, c. 1217, f. & 1225, a d. Σόω, t. 3, c. 1225, d
Σοσσιτόμος, ου, ὁ, Coacertatio ac miscella quædam ex variis idiomatibus. v.l.
Σοφιστερισμός, οῦ, ὁ, Solœcismus qui committitur in Græco sermone, seu barbarismus. Nam Hesych. dicit esse τὸ μὴ κατὰ φωνὴν διαλέγεσθαι, ἤτοι Ἑλληνίζειν.
Σορείτης, t. 3, c. 896, h. Σορέλλιον, ib. d
Σορεύω, t. 3, c. 896, g. Σορηδόν, ib.
Σοροδεκέφαρος, t. 1, c. 753, c. & t. 3, c. 895, d
Σοροδαιμων, t. 1, c. 897, e. & t. 3, c. 896, c
Σοροπηγὸς, t. 3, c. 896, c. Σοροπληκτος, ib.
Σοροπηξ, ib. Σοροπωλις, ib. f. Σορὸς, ib. b
Σίρπης, Syllogismi species. v.l. perperam pro σωρεύτης vel potius σωρείτης.
Σωρωνὶς, Abies vetusta. Sed vereor ne σωρωνὶς pro σωρωνὶς scriptum sit apud Hesychium.
Σὸς, t. 3, c. 1123, e
Σόσος, Diopera, geometricum instrumentum. Item, Stadii spatium, seu interstitium. Hes.
Σοῦ, t. 3, c. 1121, e. & 1225, d
Σουβλίζω, Subula transfigo, seu perforo. nam Σοῦβλα ex Latino sermone petitum fuit pro Subula. cuius diminutiuum est Σουβλίον, quo exponitur nomen σπιτον.
Σοῦβος, animalis cuiusdam nomen apud Ælianũ & Oppianum De ven. l. 2. v.l.
Σουδαριον, υ. τὸ, Sudariũ, apud Lucam & Ioann. euãgelistas. Vide Σιμικίνθιον. Pollux ait καψιδρώπον in comœdia esse quod suo tempore σουδάριον vocabant.
Σοῦδε, t. 3, c. 1225, d. Σούδω, t. 3, c. 758, f. & 1225, d
Σοῦσα, vide in Σοῦσον. Σοῦσις, t. 3, c. 1225, f
Σοῦσο, ibid.
Σοῦσον. Lilium. λείριον, seu κρίνον, lingua Phœnicũ, seu Phrygum. Etym. Hinc verbis Σῦσα, Persarum regia, ob amœnitatem, ἀπὸ τῆς εὐπροσωπίας κρίνων: vt tradunt Athen. & Etymol. Sed hic affert & aliud etymum: vt videlicet ita dicta sit ὅτι τὸ ἵππειον ᾖ, à nomine Σουσία significantẽ Syriæ equitiũ. At verò Σουσιος adiectiuum esse ab illo Σοῦσον, constat. Vnde Σούσινον μύρον, Vnguentũ ex liliis confectum. Vocatur & Σούσινον χρῖσμα, à Dioscor. Lilinũ Latini appellauerunt. Memini huius vnguenti & Athen. Affertur autem σούσινον & pro oleo ex liliis confecto.

Σόω, t. 3, c. 758. g. Σοφία, t. 3, c. 902, b
Σοφίζω, & Σοφίζομαι, ib. f. Σόφισμα, t. 3, c. 903, e
Σοφισματικὸς, ib. h. Σοφισμός, t. 3, c. 904, a
Σοφιστεία, t. 3, c. 905, c. Σόφιστεον, t. 3, c. 904, a
Σοφιστεύω, t. 3, c. 905, c. Σόφιστης, t. 3, c. 904, a
Σοφιστία, vide in Σοφιστία: quæ scriptura melior est.
Σοφιστίζω, t. 3, c. 905, d. Σοφιστικὴ vide in Σοφιστικός.
Σοφιστικὸς, t. 3, c. 905, a. Σοφιστικῶς, ib. b
Σοφιστιμαναδ, ib. a. Σοφίσεμα, ib. d
Σοφοκλεὶς, t. 3. c. 898, g. Σοφοκλῆς, propr. ib. h
Σοφὸς, t. 3, c. 897, g. Σοφόω, t. 3, c. 902, f. Σοφῶς, ib. a
Σοφωνάυτης, q. a. Seruator seu sospitator nauarum. Nomen est fluuii iuxta Heracleam turrissimos habentis & placidissimos portus, vnde illi hoc nomen. Vide schol. Apollon lib. 2.

Σόω, t. 3, c. 758, f. & 1225, d. Σοῦμλω, t. 3, c. 1225, f
¶ Σπαδίξ, t. 3, c. 914, e. Σπαδίξας, t. 3. c. 915, a
Σπαδίων, t. 1, c. 1803, e. Σπαδωνίσματα, t. 3, c. 925, d
Σπαδων, ib. a. Σπαδων, ib. c
Σπαδωνίζω, ib. d. Σπαδωνισμὸς, ib.
Σπαίζω, t. 3, c. 924, d
Σπάθα, vide in Σπάθη, quæ scriptura rectior est.
Σπαθάλη, t. 3, c. 707, f. Σπαθαλοῦν, ib. b
Σπαθαῖον, t. 3, c. 908, h. Σπαθάω, ib. c
Σπαθὲς, ib. a. Σπάθη, t. 3, c. 905, f
Σπαθήμια, t. 3, c. 908, f. Σπαθηρὸς, t. 3, c. 906, h
Σπάθησις, t. 3, c. 908, f. Σπαθῆς, ib. g
Σπαθίζω, ib. b. Σπαθίναι ἔλαφοι, ib. a
Σπαθίον, t. 3, c. 907, g. Σπαθίρος, t. 3, c. 906, h
Σπαθὶς, t. 3, c. 907, g. Σπαθίτης, ib. a
Σπαθομήλη, t. 3, c. 906, c. Σπαθοφόρικον, ib. h
Σπαθοφυλλος, ib. f
Σπαίρω, vide in Ἀσπαίρω, quod eadem significatione dicitur, videlicet pro Palpito, &c. Epigram. lib. 6. Θρέψον ἔπ ἀσπίρον τὸ γέροντος. Interdum ἀσπαίρω est Animam efflo, teste Hesychio.
Σπαλαθρον, t. 3, c. 805, a
Σπαλακία, vide in Σπάλαξ.
Σπαλαξ, ακος, ὁ, Talpa. Vide Ἀσπάλαξ, quod idem significat. Hinc (vt opinor) est Σπαλακία pro cæcitate propter cæcitatem ἀσπάλακος, id est talpæ. Sed Σπάλακες dicitur etiam de quodam genere equorum, teste Hesychio. Item herba quædã apud Theophr. Hist. plãt. lib. 1, c. 11, vocatur Σπάλαξ.
Σπαλέθρον, t. 3, c. 805, a
Σπαλὶς, Nouacula. Item pro ψαλὶς, v.l.
Σπαλίωνες, Plutei seu musculi beilici, vt v.l. exponunt ex Suida. quem vide. Additur, esse quæ vocamus Gabions.
Σπαλυσρομαι, Laceror, Turbor. Hes.
Σπανακὸν, Olus quod vulgò vocamus Espinards, ab Architenio Adriopolitano sic vocatur. Alpanar est Arabũ, & denticulatum olus. Plinio atriplex quæ Hispaniensis, Hermolai, v.l.
Σπάνη, idem cum ἀσπάνις: quod vide.
Σπανία, t. 3, c. 910, a. Σπανιάκις, ib.
Σπανίζω, ib. f. Σπανίζομαι, ib. h
Σπανιὸς, t. 3, c 909, e. Σπανιότης, t. 3, c. 910, a
Σπανὶς, ib. d. Σπανιστὸς, t. 3, c. 911, a
Σπανίως, t. 3, c. 910, a. Σπανοπώγων, t. 3, c. 909, g
Σπανὸς, ib. e. Σπανοστία, t. 3, c. 794, b. & 909, g
Σπανόστης, t. 3, c. 794, b
Σπανεφυλλος, t. 3, c 906, g. ob. & 909, h. & t. 4, c. 249, g
Σπαίυθρος, t. 3, c. 909, h. Σπαομαι, vide actium Σπάω.
Σπάδεγμα, t. 3. c. 911, e. Σπαδεγμαπόδης, ib.
Σπαδεγμὸς, ib. f. Σπαδεγξις, ib.
Σπαδιστὸς, ib. e. Σπαδιάω, ib.
Σπαργανίζω, t. 3, c. 913, d. Σπαργάνιον, ib. c
Σπάργανον, ib. a. Σπαργανόω, ib. d
Σπαργανόομαι, ib. g. Σπαργανωμα, ibid.
Σπαράνωσις, t. 3, c. 912, f. Σπαραγάω, t. 3, c. 911, g
Σπαρέω, t. 3, c 912, e. Σπάργη, ib. f. Σπάργησις, ib. h
Σπαρεὶς, έντος, ὁ, Satus, Seminatus. Partic. verbi Σπείρομαι.
Σπαρίζειν, de piscibus dicitur, vide Etymol. in Σπαίρω.
Σπαρχιον, Corbis, Sportula. v.l. ex Polluce.
Σπαρνὸν, t. 3, c. 911, c. Σπαρνοπόλιος, t. 3, c. 468, g. & 911, c
Σπαρνὸς, t. 3, c. 911, b. Σπάρτη, t. 3, c. 915, b
Σπάρτη, propr. ib. c. Σπαρτηΐνη, ib. d
Σπαρτωδὲ, ib. Σπαρτάτης, ib.
Σπαρτιατικὸς, ib. e. Σπαρτιάτης, ib. d
Σπαρτήτης, ib. Σπαρτίνα, ib. g
Σπαρτὸς, ib. Σπαρτὸν, ib. e
Σπαρτὸν, t. 3, c. 914, a. Σπαρτοπόλος, t. 3, c 915, a
Σπαρτοπόλιος, t. 3, c. 468, f. Σπαρτοπώλης, t. 3, c. 915, a
Σπαρτὸς, t. 3, c. 932, g. Σπάρτος, t. 3, c. 914, a
Σπάρτος, propr. t. 3, c. 915, a. Σπάσις, t. 3, c. 917, d
Σπάσμα, t. 3, c. 916, d. Σπασμάτιον, ib. f. Σπασματώδης, ib.
Σπασμὸς, ib. Σπασμωδὴς, t. 3, c. 917, b. Σπασικὸς, ib. d
Σπάσπαγγος, Sparangus: echinorum species, apud Aristot. Hist. anim. lib. 4, & apud Athenæum, lib. 3, nõ solùm ex Aristotele, sed etiam ex Sophrone & Aristophane. Verùm ex hoc affert accusatiuum Σπάσπαγγα: cuius declinatio conuenit cum plurali Σπάσπαγγα, quem legimus apud Hesychium: à quo dicuntur esse οἱ μεγάλοι ἐχῖνοι οἱ θαλάσσιοι.

Σπασπαλάω, t. 3, c. 909, c. Σπασπάλη, ib. b
Σπασπάλημα, ib. e. Σπασπάλιον, t. 3, c. 907, f
Σπασπαλῶνες, t. 3, c. 909, e
Σπάστιος, ου, ὁ & ἡ, Coriaceus, Pelliceus, Ex pellibus factus. δερμάτινος, Hes. Est autem à Σπάστης, quo itidem significatur Corium seu pellis, eodem teste.
Σπασίλη, t. 3, c. 1543, b
Σπάστης, vide in Σπάστιος. Σπάω, t. 3, c. 915, g
Σπεῖρα, Funis, χοινίον, Hesych. Ahoqui mirum videri possit hæc mutatio ex πεῖσμα in σπεῖρα.
Σπεῦο, imper. modi, Sequere. vide inter verba quorũ themata annotantur.
Σπεῦον, item Σπεῦος, vide in Σπεῦος.
Σπείρα, t. 3, c. 925, f. Σπειραία, t. 3, c. 927, b
Σπείρεμα, t. 3, c. 926, g
Σπειρέομαι, vide in Σπειρέω.
Σπειραχθὴς, t. 1, c. 616, d. Σπειρέω, t. 3, c. 926, f
Σπειρηδὸν, ib. Σπείρημα, ib. g
Σπεῖρον, t. 3, c. 927, d. Σπειροπάλης, ib. h
Σπειροπάλις ὀρχὴς, t. 3, c. 928, a
Σπειρόω, ib. Σπίρωα, ib. b
Σπειρώδης, t. 3, c. 926, e
Σπείσασθαι, & Σπεῖσαι, pro ἔσπεισαι pertinẽt ad Σπένδω & Σπένδομαι.
Σπεῖσις, Libatio. Sed σπονδὴ frequentius est.
Σπεκκλωμα, t. 3, c. 359, d
Σπεκουλάτωρ, vox Latina, sed vnam literam mutatam habens. dicitur enim Spiculator, à spiculo. Vtitur Marcus, cap. 6.
Σπέλεθος, Stercus, Fimus. Aristoph. schol. Dicitur & πέλεθος.
Σπέλης, Vestimentum muliebre, vt inquit Suidas: addens etiam ἡμιδιπλοΐδιον. At Hesych. datiuum pluralem σπέλησι (vbi obserua duplex λ) exponit σπελέθοις.
Σπέλλιον, ου, τὸ, Armilla, Æolicè, pro ψέλλιον, v.l.
Σπενδεῖον ex Athenæo affertur pro σπονδεῖον: quod vide.
Σπένδω, Libo, &c. t. 3, c. 937, b. Σπένδω, Pacisco r, &c. ibid. d. Σπένδομαι, ib. e
Σπέομαι, Sequor. v.l. absque exemplo. Inuenitur autem imper. σπεῦο apud Hom. ex σπέω factus.
Σπέος, εος, τὸ, Specus, Spelunca, Antrum. Dicitur & σπῆος, per epenthesin literæ ι. Item σπεῦον: sed hoc aliud etiã significat, teste Hesychio. Affertur autem & datiuus σπῖι ex Hesiodo: sed rectius σπεῖι.
Σπέργδος, t. 3, c. 932, d. Σπέργω, t. 3, c. 942, h
Σπέργυλος, Auicula quædam sylueſtris, seu agrestis. Hes.
Σπέρμος pro σφρόσμι, Hes. & Etymol.
Σπέρμα, t. 3, c. 918, f. Σπερμαίνω, t. 3, c. 932, c
Σπέρμα πίας σκυῦς, t. 3, c. 931, f. Σπέρμαπίζω, t. 3, c. 931, a
Σπέρμαπικὸς, t. 3, c. 931, d. Σπέρμαέπον, ib. g
Σπέρμασις, ib. f. Σπέρμαπίης φλέψ, ib. g
Σπέρμασμὸς, t. 3, c. 932, b. Σπέρμαπολόρος, t. 3, c. 929, d
Σπέρματῶν, t. 3, c. 931, g. Σπέρματοῦδης, ib. c
Σπέρμεῖον, t. 3, c. 931, c. Σπερμιβολεῖν, t. 3, c. 929, d
Σπερμολογία, t. 3, c. 930, a. Σπερμολόρος, t. 3, c. 929, d
Σπερμονόμος, t. 3, c. 930, c. Σπερμοφορεῖον, ib.
Σπερμοφόρος, ib. Σπερμοφυΐον, ib. d
Σπερμοφυὴς, ib. Σπερὸς, Curtus, v.l.
Σπερεύω, Semino. Item, Irascor, Minor, Persequor. Hes.
Σπέρχοδος, t. 3, c. 943, g. Σπέρχω, ib.
Σπέρχομαι, t. 3, c. 942, d. Σπερχωιάγδιον, t. 3, c. 943, a
Σπέρχω, t. 3, c. 942, d. Σπουδάζω, t. 3, c. 944, f
Σπεῦδω, ib. a. Σπεύδομαι, vide in Σπευσόμενοι.
Σπευδόμενοι vide in Σπευσόμενοι. Σπευδικὸς, t. 3, c. 944, g
Σπῆι vide in Σπέος.
Σπηλάδιον, Σπηλαιώδης, vide in Σπήλαιον.
Σπήλαιον, Spelæum, Specus, Spelunca. Lucian. ἐσερπύσω δὴ τοῦ τομίου τῆς πενιοδοῦλος ἐς τὸ σπήλαιον. Dicitur etiam Σπήλυγξ, fœm. gen. & quidem magis poeticè. (sicut & σπέος poeticum magis est quàm σπήλαιον) vt apud Apollon. Arg. 2, Κεῖναι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδεσσι πετρήρεις Κλῳζουσαι ἀλὸς ἔνδον ἐβόμβεον. id est, αἱ κοιλάδες αἱ ὑπὸ τοῖς πέτραις. Apud Oppianum autem legitur & σπήλυγγος, itidémque σπήλυγι, cum ι in secunda syllaba: sed alteram lectionem meliorem existimo. Hinc Σπηλαιώδης, Speluncæ formam habens, In modum spelũcæ factus. vt σπηλαιώδης ὑποσκαφή. At verò Σπηλάδιον à Polluce affertur ex Theopompo pro parua spelunca.
Σπήλωνες, Lapides prægrandes itineribus proiecti pontis loco in hyeme. A Latinis Pondera & Pontes dicuntur. Horat. epist. 6, lib. 1, — & cogat trans pondera dextram Porrigere. Virg. Georg. 4, de apibus, — & grãdia coniice saxa, Pontibus vt crebris possint consistere. Ita v.l. in quibus affertur etiam ex Hesychio, Σπήλωνες οἱ φωὸς τῆς βάσεως λίθοι. sed hæc verba aliam potius expositionem poscere videntur. Illud autem vocabulũ Pondera in illo Horatii loco secus accipiendum puto, & quidem simpliciusi nimirũ trãs pondera quæ vel curribus vehuntur, vel à baiulis portantur.

Σπιδὴς, t. 3, c. 953, c
Σπίδιον, ib. d. Σπιδόν, ib.
Σπιδὸν, ib. Σπιδόθεν, ib.
Σπίζα, t. 3, c. 953, g. Σπίζη, ib.
Σπιζίας, ib. Σπίζιον, t. 3, c. 954, a
Σπιζίτης, t. 3, c. 953, h. Σπίζω, t. 3, c. 952, b
Σπιθαμαῖος, t. 3, c. 953, d. Σπιθαμὴ, t. 3, c. 952, f
Σπιθαμιαῖος, t. 3, c. 953, g. Σπιθαμιαῖος, ib. d
Σπιλὰς, t. 3, c. 955, b
Σπιλέω, ὡς affertur pro significatione τοῦ σπιλόω: quod vide.
Σπίλη, t. 3, c. 954, g. Σπίλιον, ib.
Σπίλος, ib. b. Σπιλοῦμαι, t. 3, c. 955, a
Σπιλόω, ib. Σπίλωμα, ib.
Σπιλωτὸς, ib. b. Σπίνα, t. 3, c. 954, b
Σπίνδαξις, Auis inter raras & peregrinas, apud Aristot. Dicitur maufpicata & incendiaria à Plinio.
Σπινθαλέγγες, Scintillæ. Scribitur & Σπινθαλέγγες.
Σπινθὴρ, ῆρος, ὁ, Scintilla. Hom. Il. α, de stella loquens, — τοῦ δέ τε πολλοὶ δοὺ σπινθῆρες ἴασιν. Aristoph. in Pluto, Ἐὰν δὲ αὐτῷ εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ. Luc. De sacrif. σπινθῆρων αὐτάπλεων, οἷα δὴ καμινεύτριῶ. Additur interdum genitiuus πυρός. vt apud Theophyl. in epist. ὥσπερ οἱ ἀπὸ σπάθης σπινθῆρες πυρὶς τεμιβόντες. Interdũ verò metaphoricè ponitur σπινθὴρ, sicut Scintilla Latinè, & Igniculus. Sic in plurali σπινθῆρες, igniculi. Hinc Σπινθηρειδὴς, έος, ὁ & ἡ, Scintillæ similis, Qui scintillas emittere videtur, seu scintillare. Item verbum Σπινθηρίζω, Scintillo.
Σπίνθιον, t. 3, c. 954, b. Σπίνος, ib. a
Σπιλγηδὸν, t. 3, c. 956, d. & 1397, e. ob.
Σπιλγηρίζομαι, t. 3, c. 957, a. Σπιλγηνὸς, t. 3, c. 956, d
Σπιλγηρὸς, ib. Σπιλγηρωμὸς, t. 3, c. 957, b
Σπιλάδηρον, t. 3, c. 955, d. Σπιλγηστὴς, t. 3, c. 956, a
Σπιλγηστικὸς, t. 3, c. 955, h. Σπιλγηστὴς, t. 3, c. 956, a
Σπιλγηφάρος, ib. Σπιλεκῶν, t. 3, c. 359, d
Σπιλὰς, οῦ, ὁ, Cinis, pro σποδὸς. Genitiuus σπιλαδοῦ extat apud Nicandrum. Apud Hesych. autem Σπιλαδοῦ.
Σπιλὼ, t. 3, c. 957, c. Σπιλωϊάω, t. 3, c. 958, g
Σπιλωϊκὸς, t. 3, c. 957, h. Σπιλωϊὸν, t. 3, c. 958, b
Σπιλωΐτης φλὲψ, ib. Σπιλωοειδέστερος, t. 3, c. 957, e.
Σπιλωώδης, ib. g. Σπογγὰς, t. 3, c. 959, f
Σπογγὰ, ib. Σπογγίζομαι, ib. e
Σπογγίζω, ib. d. Σπογγίον, ib. c
Σπόγγισμα, ib. e. Σπογγίτης λίθος, ib. d
Σπογγοθήρας, ib. a. Σπογγοκαλυμβήτης, ib. b
Σπογγὸς, ib. Σπογγοπόμος, ib.
Σπογγωδὴς, ib. c. Σποδέω, t. 3, c. 961, c
Σποδηπλαύρας, t. 2, c. 543, f. Σποδηπλαύρας, t. 3, c. 960, g
Σποδιὰ, ib. Σποδικὸν κολλύριον, t. 3, c. 961, a
Σποδιὰς, t. 3, c. 960, h. Σποδίζω, t. 3, c. 961, b
Σπόδιον, t. 3, c. 960, d. Σποδὶς, ib.
Σποδῖτις αἰτὴς, t. 3, c. 961, a. Σποδοειδὴς, t. 3, c. 959, h
Σποδὸς, ὁ, Qui vritur. Pro φλεγόμενος ex Lycophrone afferitur: sed legẽdum potius arbitror σποδούμενος, à Σποδόομαι, οῦμαι. Hesych. tamen σποδούμενος exponit τυπόμενος: addens, καὶ τὸ ὅμοιον.
Σποδὸς, t. 3, c. 959, f. Σποδούμενος, vide in Σποδούμενος.
Σπολὰς, ἀδὸς, ἡ, Coriacea vestis, seu pellicea. Soph. cl. in Aiace Locro, apud Suidam. καταστίκτου κυνὸς σπολάς. Xen. καὶ σπολὰς αἰτὴ δώρεσκος. Aristoph. in Aubus, Σὺ μόνος!

σπολάδα καὶ χιτῶν ἔχεις. At σπολὰς Λιβύσσης malè videtur afferri tanquam huc pertinens.

Σπολήνης, ἡ, Scola. vt σπολεῖσα. Hesych. exp. σπαλεῖσα. Hinc autem fuerit fortassis σπολὰς quod affert Pollux ex isto versu Sophoclis, Σπολὰς Λιβύσσας, παρδαλιφόρον ἔθος, nisi Λίβυσσα pro Λιβύσσας legamus. Apud Suidam quidem est Λίβυσσα, sed σ proxime sequenti vocabulo adhæret. Legitur enim παρδαλιφόρον. videntúrque duo loci apud eum in vnum confusi esse: qui separari poterunt, legendo bis σπολά.

Σπολιὰ, Lanæ quæ ex ouium cruribus euelluntur. Hes.

Σπόμαι, Sequor, vulg.lex. Apud Hesychium, σπόμενοι, μετελθόντες.

Σπονδίζομαι, Propitium reddo.

Σπονδαὶ, αί, t.3,c.938,d. Σπονδαφόρμαι, αἱ, t.3,c.939,e

Σπονδειακὸς, t.3,c.941,d. Σπονδεῖον, ib.b

Σπονδεῖος, ib.c. Σπονδεωφόρος, t.3,c.939,d

Σπονδή, t.3,c 938,c. Σπονδίας, t.3,c.960,h

Σπονδίζω, Percutio, Vro. Ita vulg. lex. sed pro Percutere fortasse Σποδεῖν scribendum potius fuerit, (nam Suid. σποδεῖν exp. τύπτειν: itidémque σποδούμβρος Hesych. τυπόμβρος) σποδίζειν autem pro Vrere.

Σπονδικὴς, οῦ, t.3,c.941,e. Σπονδήτης, ib.

Σπονδῆτες, ib. Σπονδοπιέω, t.3,c.939,a

Σπονδοφορέω, ib.d. Σπονδοφόρος, ib.c

Σπονδύλη, t.3,c.963,c. Σπονδύλιον, t.3,c.962,f

Σπονδύλιος, ib. Σπονδυλίων, t.3,c.963,b

Σπονδύλλη, ib.a. Σπόνδυλος, t.3,c.961,f

Σπουδή, t.3,c.934,e. Σπουδάδιον, ib.h

Σπουδαῖος, t.3,c.935,a. Σπουδάς, t.3,c.934,f

Σπουδή, Nisus ad parendum. vulg.lex. Hesych. ἔρεθισμοὶ εἰς τὸ τεκεῖν.

Σπουδός, t.3,c.934,d

Σπουδοῦ χωρεῖν, t.3,c.180,g. obit.

Σπουδοῦς, t.3,c.934,d. Σπουδόω, ib.

Σπουδῶν, ibidem.

Σπόρδυγγες, Coma hispida & squalida. v.l. Sed Hesych. expon. αἱ σωιεσραμμέναι μετὰ ῥύπου τρίχες. At Σπορδύγγια vide in Σπυραί.

Σπόρμος, t.3,c.934,c. Σπόρος, t.3,c.933,c

Σπουδάζομαι, t.3,c.950,g. Σπουδάζω, t.3,c.949,a

Σπουδαιολογέω, t.3,c.948,g. Σπουδαῖος, ib.b

Σπουδαίως, t.3,c.949,a. Σπουδαιοσαμψεσία, t.3,c.947,f

Σπουδαρχέω, ib. Σπουδάρχης, ib.e

Σπουδαρχία, ib. Σπουδαρχίας, ὁ, ib.f

Σπουδαρχάω, ib. Σπουδαρχίδης, ib.e

Σπούδασμα, t.3,c.951,d. Σπουδαστέον, ib.e

Σπουδαστὴς, ib. Σπουδαστικός, ib.f

Σπουδή, Festinatio, &c. t.3,c.945,d. Σπουδή, Diligentia, ib.g. Σπουδῆ, aduerb. c.947,b

Σπουδοβόλιος, t.1,c.823,b. & t.3,c.947,d

Σπουσίνοι, Ministri publici Atheniensis reip. à Spusino quodam, qui primus eos instituit, dicti. Iidem inueniuntur vocati & σπύσμοι, ab accelerandi studio fortasse. Ita vulg. lex. sed perperam Σπουσίνοι scribunt pro Σπουσίνοι: vt habemus apud Suidam in voce Τοξότης. qui Σπύσινον itidem, non Σπουσίνον nominat, τὸν σωιπάζοντα τὰ πρὸς αὐτοὺς. Fortassis autem illud Σπύσμοι pro Σπουσίνοι scriptum fuerit: sed Σπουσίνοι vnde inuectum sit, vix conici potest.

Σποῦσμα, t.3,c.951,e

Σπυραθία, αἱ, ἡ, & Σπύραθος, ου, ὁ & ἡ, & Σπυραὶς, ἄδος, ἡ, Caprarum stercus, Caprinus fimus. Apud Dioscoridem, σπύραθος μία, Stercoris caprini vna pilula: ab aliis, Vna bacca, (sic autem ex Palladio affertur Bacca caprina) & Vnus globulus. Sed apud eundem additur αἰγὸς vel αἰγῶν interdum: dicitúrque αἰγὸς σπύραθοι, vel αἰγῶν σπυραθοι. Additur autem fortasse genitiuus, quia de ouillo quoque stercore vtfuerit, vt quidam tradunt. atque adeò apud Hesychium legimus, Σπύραθοι, ἡδὺ σωεβάτων καὶ αἰγῶν ἢ κόσσεως. Pollux tamen caprarum dicit esse, non addens & ouium. Habemusque apud eum, Σπυραθία Σπυραθίαν, Σπύραθον, Σπύραθνα. Apud Hesych. est etiam Σπορδύγγια, talem significat, habens.

Σπυθίζειν, Indignari. Vide Hesych.

Σπυείδιον, vide in Σπυρίς.

Σπυρὶς, ίδος, ἡ, Sporta, Corbis. Redditur & Fiscella. Comicus quidam apud Athenæum lib.10, Εἰς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, κἀλλ' οὐ φακῆν. Matth.15, ἑπτὰ σπυρίδας plenas reliquiis ciborum legimus: sic & apud Marcum. Act. autem apost. cap 9 dicitur Paulus fuisse demissus διὰ σπυρίδος. Vocabant porrò ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνον quum quis cœnam suam sportæ seu corbi impositam ferebat ad eum quocum cœnaturus erat. Vide Athen. libro 8. Apud Arrianum in Epicteto legitur etiam σπυρίδιον δεῖπνον.

Σπυρίδιον autem diminut. Sportula, Corbula. Vtitur Aristoph. in Acharn. Δός μοι σπυρίδιον δεῖ κἀκαυμένον λύχνῳ. vbi vide schol. Dicitur ibidem & πλέκος. Quinetiam Σπυρίχιον Hesych. ait esse πλεκτὸν τι ἐξ οἰσυΐνων. Verùm quod attinet ad illud σπυρὶς, sciendum est ab eodem lexicographo exponi τὸ ἄνω πυρῶν ἄγγος. quæ expositio conuenit cum iis quæ apud Etymologum habemus de nominis huius deriuatione à πυρός: vt dictum sit σπυρὶς quasi πυρίς. Sed magno errore ibi Herodoti nomen pro Herodiani nomine ponitur, dicentis Syracusanos σπυροὺς vocare quos alii πυροὺς. Vnde etiam apud Hesych. σπυροὺς & πυροὺς pro σπυρόοὺς & πυρόοὺς reponendum esse existimo.

¶ Σπυβαλοκόμης, t.2,c.328,e

Σπύγματις, ἡ, Capsa seu arca panaria. κάρδοπος, Hes.

Σπυμα, t.3,c.964,b

Σπυρονίας, t.3,c.964,h. Σπυρόνιον, t.3,c.965,a

Σπυροθαλποῦν, t.3,c.964,h

Σπυρὸν, Calidum, Aridum, Hesych.

Σπυρὸς, t.3.c.964,g

Σπυδαῖος, t.1,c.1737,b. Σπαδίω, t.1,c.1736,g

Σπαδίζω, τὴν σπαπίζω, v.l.

Σπαδιαῖος, t.1,c.1737,f. & 1803.f

Σπαδιαρχὴς, t.1,c.1803,f. Σπαδίας, ib.

Σπαδιδὸς, ib. Σπαδίζω, ib.

Σπαδιοδρομέω, ib.e. Σπαδιοδρόμος, ib.

Σπάδιον, τὸ, substant. t.1,c.1737,c. & 1803,a

Σπάδιος, t.1,c.1737,b. & 1803,a

Σπαδιος Δῴρεξ, t.1,c.1737,d. Σπαδισμὸς, t.1,c.1803.f

Σπαίζω, t.3,.963,h. Σπαθερὸς, t.1,c.1737,f

Σπαθιῶναι, t.1,c.1732,b. Σπαθηρὸς, t.1,c.1738,a

Σπαθηρότης, ib. Σπαθμὰ, t.1,c.1740,a

Σπαθμεύομαι, t.1,c.1742,f. Σπαθμάω, ib.

Σπαθμεύω, t.1,c.1740,d. Σπάθμη, t.1,c.1741,g

Σπαθμηπὴς, t.1,c.1743,a. Σπαθμίδες, t.1,c.1804,d

Σπαθμίζω, t.1,c.1741,e. Σπαθμιον, ib.

Σπαθμοδοτης, t.1,c.1740,b. Σπαθμόομαι, t.1,c.1743,a

Σπαθμὸς, Stabulum, &c. t.1,c.1738,d. Σπαθμὸς, statio, &c. ibid.f. Σπαθμοὶ, Mansiones, &c. c.1739, c. Σπαθμὸς, postis, &c. ibid.e. Σπαθμὸς, Statera, &c. c.ib. Σπαθμὸς, Pondus, &c. ibid.f

Σπαθμοῦχος, t.1,c.1740,c. Σπαθμῶ, t.2,c.1292,a. obit.

Σπαγνίον, Sumen, Abdomen. v.l. Vide Hesych.

Σπαρὸν, Aridum, Calidum. Item ἄκρατον. Hesych.

Σπᾶς, αὶτὸς, τὴ, vel Σπὰς, Farina triticea aqua subacta. Marcell. annotat σπᾶς Græcis esse maceratam aqua farinam, manibúsque subactam, antequam fermentescat in panificio. Sic & alii tradunt esse farinam ad pinsendum maceratam, & recentiorem, quippe quæ fermenti acorem nondum contraxerit: vt sit quam vocamus pastam. Sed debuit obseruari quod ab Hesychio additur, πυροῦ. non enim dicit generaliter, φύραμα ἀλεύρου, sed adiungit πυροῦ. Atque adeò quidam σπᾶς propriè esse ex tritico, vt μάζαν ex ordeo, tradiderunt. vnde Gaza σπᾶς massam triticeam, vt μάζαν massam ordeaceam vertit. Herodot. libro 2, pagina 65, meæ editionis, de Ægyptiis loquens, φυρῶσι τὸ μὲν σπᾶς ὅσοι ποσὶ, τὸν δὲ πηλὸν τῇσι χερσί. Vbi obserua etiam scribi σπᾶς cum circunflexo. Apud Dioscoridem libro 5, σπᾶτ τῶν πλασσόντων redditur, Circumlinentes crusta pistorio opere in modum panificii confecta. Apud Aristotelē, Probl. additur genitiuus πυροῦ, quanuis propriè τὸν πυροῦ intelligatur, sequendo ea quæ modò dicta fuerunt) & redditur Triticea massa. Interdum σπᾶς ponitur pro adipe seu pinguedine, sicut σέαρ: vt Gorr. annotat. A nomine Σπᾶς sunt adiectiua Σπαστὸς, ἡ, ὸν & ὴ, & Σπαστὸς, ου, ὁ & ἡ, Constans ex illa farina, Confectus ex illa farina ita subacta. Aut, Plurimum σπᾶτὸς admixtum habens. quæ interpretatio priori illi potissimùm conuenit. At Σπαστὴ afferetur pro substantiuo significante placentam ex ea farina confectam, admixtis & quibusdam aliis. Sic etiam Σπαστὴς apud Athenæum, libro 14, (sub. πλακοῦς) est σᾶς ὑρὸν εἰς τήγανον ὀλιγχόρδυρον, sed μέλιτος ὀλιγοκολλοβόλου, καὶ σησάμης καὶ πυροῦ. Apud Hesychium, Σπαστὴς quoque est quoddam πέμμα.

Σπαστὴς, Σπαστὴ, Σπαστὸς, vide in Σπᾶς.

Σπαστικὸς, t.3,c.964,g. Σπαστὸς, ib.

Σπαστὸς, ibid.b

Σπάω, Sto. Ita in v.l. sed potius Σπάσκω scribendum est, vnde σπάσκε apud Homerum.

Σπαλαγμὸς, ib.f

Σπαλαγμίας, t.3,c.965,g. Σπαλαγμὸς, ib.f

Σπαλάζω, ib.e. Σπαλαιηδόνες, t.3,c.966,d

Σπαλαστικὸς, t.3,c.965,g. Σπαλαστὴς, t.3,c.966,a

Σπαλαστὸς, t.3,c.963,h. Σπαλάσσω, ib.f

Σπαλάω, t.3,c.965,e

Σπάλη Hesych. exp. τεμάχιον κτένων. vbi suspecta codicum est fides.

Σπαλίζομαι, idem Hes. exp. ὅτι τῆς σήλης ὕπνον ἔσκε. Videtur autem deesse genitiuus post ὅτι: vt dicatur ἔσκε ὕπνον σήλης, non autem iungatur σήλης cum ὅτι.

Σπάλιξ, κος, Paxillus qui varus Latinè dicitur. Sed pluralis potius in vsu est, sicut & vocis Græcæ. Sunt igitur σπάλικες Vari, aut etiam Cerui, Paxilli seu furculæ quibus attolluntur sustentāturque retia. Plutarch. in Pelopida, σκύλακάς τε θηρεύσας καὶ σπάλικας ἔχοντες. Dicuntur etiam Σχαλίδες & Σχαλιδώματα. Xen. in Cyneg. πηγνύειν δὲ ταῖς σχαλίδας ὑπῆλα, ὅπως αὖ ἐπαγρεύσῃ πυκνὸν τὸ σεύτον.

Σπαλουρὸς τάφος ex Epigr. affertur pro sepulcro in quo extructa erat columna.

Σπαλπικὸς, t.3,c.994,e. Σπαμὴν, t.1,c.1804,b

Σπαμαέλιον, Σπαμνίον, vide in Σπάμνος.

Σπάμνος, ου, ἡ vel ὁ, Vrna, Hydria. Ab Hesychio exponitur ὑδρία, & κάλπη, nec non κάλαθος. Inuenitur & pro vrna cui imponebantur suffragia. Redditur & Amphora. nam Pollux Σπάμνον, sicut & Σπαμνίον, item Σπαμαέλιον, inter vinaria vasa numerat. Quibus & Σπαμνίσκος, formam itidem diminutiuam habens, addi oportet. Huius autem vsus exempla apud eum vide. Legimus & apud Plat. epist. vltima, πέμπω δὲ καὶ οἶνον γλυκὺς δώδεκα σαμνία. Fuisse porro vasa fictilia ex hoc etiam Aristophan. loco coniicitur, in Pluto, Ἀτὰρ δὲ βρυόντος, σάμνου κεφαλὴν καταχώσας. vbi obseruandum, etiam genere masculino vsurpari: quum & scholiastes obseruatione dignum id existimauerit, tanquā videlicet magis recepto fœminino. Admonétque, κεραμίου in quibusdam codicibus legi pro illo σάμνου. (Sic Demosth. σαμνίον & κεράμιον pro eodem ponit) In genere autem fœmininо vsurpatum σάμνιον habemus apud Athenæum. Afferturalioqui & ex capite 16 Exodi, λάβε σάμνον χρυσῆν ἕνα. Varronem quoque hac voce vsum esse, sed pro Stamnum malè Stagnum scriptum fuisse, quidam annotarunt. Inuenitur item Σπαμνεῖον apud Hesych. sed rectius scribi puto Σπαμνίον.

Σπαῖν pro ἔχειν, Steterunt, apud Hom.

Σπαίνης, ου, ὁ, Infelix. δύσπνοος, Hesych.

Σπαπὶς pro σαφὶς, Vua passa. vulg.lex.

Σπασένη, Vadimonium. Ab Hesychio exponitur ἐγγύη & ὑποθήκη.

Σπάσεις, t.1,c.1734,f. Σπασάζω, t.1,c.1802,c

Σπασιάσμὸς, ib.d. Σπασασὴς, ib.e

Σπασαστὸς, ib. Σπασαστικὸς, ib.

Σπάσμα, t.1,c.1735,e

Σπάσμος, Stabilis, &c. t.1, c.1734, h. Σπάσμος, Quietus, &c. c.1735, b. Σπάσμος, Tardus, &c. ib.e

Σπάσις, Status, &c. t.1,c.1733,d. Σπάσις, Status, pro Quies, &c. ibid.f. Σπάσις, pro Motus, &c. ibid.g. Σπάσις, pro Loco, &c. c.1734,a. Σπάσις, vocabulum rhetorū, &c. ibid.b. Σπάσις, Constitutio, &c. ib.e. Σπάσις, Factio, Seditio, t.1,c.1801,e

Σπασιόδης, t.1,c.1801,g. Σπασιωτία, t.1,c.1802,b

Σπασιώτης, t.1,c.1801,g. Σπασιωτικός, t.1,c.1802,a

Σπάσκω, Sto. Vnde Σπάσκε apud Homerum, Scabat: pro ἔψασκε.

Σπαστεύω, Foueo, Calfacio, Ita enim scribitur apud Hesych. hoc verbum, sicut & cum ἡ, Σπαθεύω.

Σπαπῶμαι, αἱ, Tubercula: dicta ἀπὸ τῆς σέας ὅτι quia pingue quiddam in his est collectum sub cute. Ita v.l. sine vllo testimonio: at ego vel Σπάτωμα vel pluraliter Σπαπώματα scribendum puto.

Σπαπὴρ, t.1,c.1803,g. Σπαπηλίδιος, t.1,c.1804,b

Σπαπηρὸς, t.1,c.1736,g. Σπαπίζω, ib.

Σπαπκὴ, ibid.f

Σπαπκὸς, ibid. & t.3,c.994,e. obit.

Σπαπκὸς, t.1,c.1736,g. Σπαπὴς, t.1,c.1735,f

Σφαρηεδὸν, t.1,c.1804,h. Σφαροειδὴς, ib.g

Σφαροειδῶς, ib.h. Σφαροειδὸς, ib.d

Σφαρότυπος, ib.g. Σφαροτύπος, ib.h

Σφαρόω, ib. Σφάρωμα, t.1,c.1805,a

Σφάρωσις, ib.b. Σφαρωτὴς, ib.

Σπαφιδόω, t.3,c.966,f. Σφαφιδωτὴς, ib.

Σπαφὴς, ib.e. Σπαφυλὴ, t.3,c.967,b

Σπαφύλη, ib.g. Σπαφυληφόμα, t.3,c.968,a

Σπαφυλίειν, ib.e. Σπαφυλίτης, ib.

Σπαφύλινος, ib.g. Σπαφυλὴς, ibid.b

Σπαφυλοβολεῖν, ib.a. Σπαφυλοβόλιον, ib.

Σπαφυλόδενδρον, ib.b. Σπαφυλοδρόμος, οῦ, ib.

Σπαφυλοφόρος, ib. Σπαφύλωμα, ib.

Σπαχὴν, Trutina, τρυτάνη, dicta παρὰ τὸ σπᾶν. Vnde prouerb. Δικαιόστερος σπαχήνης, Suid. Existimatur autē esse vocabulum Doricum.

Σπαχηρὸς, t.3,c.969,f. Σπαχοῦλέω, ib.b

Σπαχολογέω, ib.c. Σπαχολογία, ib.

Σπαχολόγος, ib. Σπαχόμαι, ib.f

Σπαχυστέρεος, ib.d. Σπάχυς, t.3,c.968,h

Σπαχώδης, t.3,c.969,f

¶ Σπέαρ, Sebum, &c. t.3,c.970,a. Σπέαρ, Fermentum, &c. ibidem, f

Σπέπον, t.3,c.971,c. Σπεπόω, ib.

Σπεπώδης, ib.b. Σπεπώμα, ib.d

Σπηαίζω, t.3,c.976,d. Σπηανὸ, τὸ, t.3,c.974,f

Σπηανῆσαι, t.3,c.975,a. Σπηανόμου, t.3,c.973,c

Σπηανόμος, ib.

Σπηανόπις, t.3,c.513,f. & 974,g

Σπηανὸς, t.3,c.974,c. Σπηανώμασα, τὰ, t.3,c.975,a

Σπηανῶς, t.3,c.974,g. Σπήχρεος, t.3,c.973,d

Σπήκωμα, t.3,c.976,e. Σπηκὸς, ib.f

Σπηκοῖς δηφέεσι, ib.f. Σπηκοῦσσον, ib.

Σπηέαρχος, t.3,c.973,e. Σπεῖρη, t.3,c.972,g

Σπηΐτη, vel potius Σπηΐτη, Meretrix, Poll. ti mendo carent eius exemplaria.

Σπηνὸς, t.3,c.975,a. Σπηνοφυὴς, ib.d

Σπηνόω, ib.e. Σπήνωσις, ib.f

Σπηνωπικὸς, ib.g. Σπήρμαι, t.3,c.972,d

Σπήρος, t.3,c.973,c. Σπέρρ, t.3,c.971,e

Σπεβδὲς, t.3,c.977,f. Σπεῖβω, ib.c

Στείλαδον pro Fallere, t.3,c.994,d

Στειλεὰ, ἀς, ἡ, vel Στειλεὸν, οῦ, τὸ, Securis manubrium. (Sed στείλεα magis propriè, Securis foramē in quod immittitur lignū) Homer. Odyss. e, Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν: & quibusdam interiectis, — αὐτὰρ ὁ αὖτ' Στειλειὸν ἐκκαλλὲς ἐλαΐνου, ἐν δ' ἐνάρηρός. Vide Eustath. & Hesych. apud quem est Στειλέη. affertur & mascul. Στειλεὸς, item Στελεὸς, in vulg. lex. Extat autem apud Etymologum hoc posterius. At quod in iisdē vulg. lex. Στελεὸς dicitur esse instrumētum coquinarium, non dubium est quin ab aliquo id profectum sit cuius memoria στελεὸς cum ἑλεὸς confundebat. Eadem porrò & Στελεὸν ibi habent neutro genere pro securis manubrio.

Στειμώχω, t.1,c.607,f. & t.3,c.1011,b

Στείνομαι, t.3,c.1011,e. & 1013,g

Στεινόπορος, t.3,c.1743,g. & 1011,b

Στεινὸς, t.3,c.1011,a. Στεῖνος, t.3,c.1011,c

Στεινόω, ib.e. Στείνω pro Σπίνω, t.3,c.1013,g

Στέινωμα, t.3,c.1011,e. Στεινωπὸς, ib.b

Στειπτός,t.3,c.977,e

Στεῖρα,ας,ἡ,Sterilis,Quæ non parit. Ab Homero de vacca etiam dicitur,Odyss.υ,Βοῦν στεῖραν μενεπῆρατον ἄρρενα καὶ πόνον ἄλφα.Sic & alibi. De muliere autem Græci Bibliorũ interpretes vsi sunt apud Esaiam,addentes ἡ οὐ τίκτουσα. Ita enim scriptum est capite 54,(affertúrque locus & à Paulo,ad Gal.capite 4) Εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα· ῥῆξον καὶ βόησον ἡ οὐκ ὠδίνουσα.Vbi verba hæc ἡ οὐ τίκτουσα, quæ idem valent quod στεῖρα,vehementiam addere videntur. Apud Eurip.in Andromache Σπῖρος fœm. genere pro στεῖρα. Hinc autem est verbum Στειρωθῆναι, quod ex Chryl.De Sacerd.affertur pro Sterilitatem patiticem Liberis primari.(sed hãc posteriorem interpretationem non admitto) Itidémque Σπίρωσις,Sterilitas, apud Basil.

Στεῖρα.Carina nauis. Homer.Iliad.β,— ἀμφὶ δὲ κῦμα Σπίρῃ πορφύρεον μεγαλ᾽ ἴαχε νηὸς ἰούσης.Vbi vide breuium scholiorum autorem, necnon Eustathium. Hesych.στῖραν esse ait τὸ ἐξέχον τῆς πρῴρας ξύλον κῦ᾽ πλοῖον ἔθνη. Dicitur autem & Σπίρωμα pro carina,& quidem eodem Hesychio teste.

Στεῖρα dicitur etiam de coma certo quodam modo intorta,seu de cincinnis.Vide Poll.

Στειρεύω à στερεὸν fieri tradit Erymol. per pleonasmum literæ ι. Στειρεῶν Hesychio sunt δῆμος φυλῆς τῆς Πανδιονίδος.

Στίειον,Vestis tenuis ac transiucens.v.l.

Σπῖρος vide in Στεῖρα.

Στειρωθῆναι,item Σπίρωμα & Σπίρωσις,vide in Στεῖρα.

Στειρρός,t.3,c.979,h. Στίχω,t.3,c.981,d.

Στείω poeticè ex στῶ factum: quod στῶ est pro στῶ,in coniunctiuo,Stem.

Στελγιδολήκυθος,t.3,c.1038,c. Στελγιδοποιός,ib,e

Στελγίζω,ib. Στελγίς,ib.c

Στέλγις,ib.d. Στέλγισμα,ib.e

Στελγιστρον,ib.f. Στελεγγιδολήκυθος,ib.b

Στελεγγιδοποιός,ib.d. Στελεγγίζω,ib.

Στελεγγὶς,ib. Στελεγγοποιός,ib.

Στελεὸς siue Στελεὸν vide in Στειλεία.

Στελεφοῦρος,ου,ὁ, Plantago angustifolia. Inter σταχυώδη, id est spicata,numeratur à Theophr.Hist.lib.7,cap.10.Ita v.l.quæ etiam tradunt Ianceleotam à vulgo appellari. Lege Plin.lib.21,cap.17.

Στελεχαῖος,t.3,c.992,f. Στελεχόκαρπος,ib,c

Στέλεχος,ib.b. Στελεχόω,ib.f

Στελεχωδὴς,ib.e

Στελεχὼν, in v.l. pro significatione nominis στέλεχος: sed absque exemplo. & perperam illi στελεχὼν datur genitiuus in ου, in iisdem: quod etiam suspectum magis nomen illud reddit.

Στελὶς,ίδος,ἡ,Arbori innascens quiddam:vt viscum & hyphear.v.l.ex Theophr. De caus.lib.2. Vide Marcellum apud Dioscor.

Στέλλω,Mitto, &c. t.3,c.992,g. Στέλλομαι,ibid. Στέλλω, Instruo,&c.t.3,c.993,d. Στέλλω,Orno,&c,ib.g. Στέλλω,Contraho,&c.c.994,a

Στέλμα,Corona.στέφος,στέμμα,Hesych.

Στελμονίαι, Fasciæ quibus canum latera præmuniuntur. Xenõn Cyneg. κυνῶν δὲ κόσμος σέραια, ἱμάντες, στελμονίαι. Apud Hesych.est Στελμόνια,quod exp.ζώματα.

Στεμβαίνω,Conuitior,Irrideo.Hesych.

Στεμβῶ,Contumelia seu Iniuria afficio. Itẽ Perpetuò moueo. Vide Eustath.

Στέμμα,t.3,c.1023,a

Στεμφυλίδες vide in Στέμφυλον.

Στέμφυλον,ου,τό: cuius pluralis στέμφυλα magis est in vsu. Sunt autem στέμφυλα,Vinacei seu Vinacea. Redditur & Brisa ex Colum. itẽ Floces, ex Nonio. Gal. expon.τὰ στερεὰ λείψανα τῆς σταφυλῆς. Apud Hippocr. στέμφυλα γλυκέα: apud Gal.στέμφυλα ξηρά. Apud Dioscor. στεμφύλων ὑπόβρεγμα νεοθλίπτων.

Στέμφυλα, Fraces, de oliuarum expressarum reliquiis & vetrimentis. Aristoph. in Nebulis,Βρύων μελίτταις,καὶ σφεθάπις,καὶ στεμφύλοις. Vbi schol.de oleis propriè dici ait.Athen.quoque ab Atticis στέμφυλα vocatas esse tradit παῖς πεπεμμένας ἐλαίας: at βρύτια,quæ ab aliis appellabantur στέμφυλα. Androcles apud Aristot.Rhet. lib.2,legem lege egere dicit, vt οἱ ἰχθύες δέοντται ἁλὸς, & τὰ στέμφυλα ἁλαίου. At Στεμφυλίδες sunt oliuæ nigræ, sicut πτυελίδες sunt αἱ φαῦλαι, vt testatur Athen.lib.2. Στεμφυλίνη verò est Lora, quam alio nomine Attici δευτεῖαν appellant.

Στέμφω,Moueo. Vnde Ἀστεμφὴς poeticè,Immotus, Immobilis, Firmus & stabilis.

Στεναὰ,τά,propr.t.3,c.611,a. Στέναγμα,t.3,c.1013,b

Στεναγμὸς,ib. Στεναζω,ib.a

Στενακτικὸς,ib.b. Στενακτὴς,ib.

Στεναυχὲω,t.3,c.1011,b. Στεναχὲω,t.3,c.1013,f

Στεναχὲω,ib. Στεναχὲω,ib.e

Στενόεις,t.3,c.1011,g. Στενοδωρεκὲς,t.1,c.1633,e

Στενοκόκυτοι πεκτὲς,t.3,c.1011,f

Στενολεσχὲω,t.3,c.1009,f. Στενολέσχης,ib.

Στενολεσχία,ib. Στενολογὲω,t.2,c.639,d

Στενομαι,Suspiro,Tristor,Irascor. v.l. fortasse pro Σπένομαι quod apud Hesych.extat.

Στενοπορθμος,t.3,c.186,g. Στενόπορος,t.3,c.1745,f

Στενοτὴς,t.3,c.1010,d. Στενὸς,t.3,c.1009,c

Στενότμα,t.3,c.1703,c.ob. Στενότης,t.3,c.1010,e

Στενόφυλλος,ου,ὁ & ἡ,Angusta folia habens. Cui opponitur πλατύφυλλος. Vnde subfstãt.Στενοφυλλία,Angustia foliorũ.

Στενοχωρέω,t.3,c.1009;g. & t.4,c.665,d

Στενοχωρία,t.3,c.1010,a.& t.4,c.665,d

Στενοχώρος,ib. Στενὸω,t.3,c.1010,f

Στενυγρὸς,ib.g. Στενυγροχωρία,ib.

Στενυγρὸω,ib. Στένω,t.3,c.1011,f

Στενωμα,ib.e. Στενωπὸς,t.3,c.1010,c

Στέοιδν poeticè pro στῶδν,Stemus.

Στεπῆλος,t.3,c.1023,e. Στεπὸς,ib.

Στεραῖος,Fimus.κόπρος,Hesych.

Στεργηθρον,t.3,c.1015,a. Στέρημα,t.3,c.1014,h

Στέργος,ib.b. Στερέμνιος,t.3,c.1017,f

Στερεογῶμων,ib.a. Στερεομετρὲω,ib.

Στερεομέτρης,ib. Στερεομετρία,ib.

Στερεὸς,t.3,c.366,d.obiter,& 1016,c

Στερεότης,t.3,c.1017,c. Στερεόφρων,ib.a

Στερεὸν,ib.c. Στερεὸω,t.3,c.1019,a

Στερεὸμα,t.3,c.1017,c. Στερεὸς,ib.b

Στερέωσις,ib.f. Στέρησις,t.3,c.1019,d

Στερηπικὸς,ib.e. Στερίζω,ib.c

Στερίσκω,ib. Στεριφόπεπλος,t.3,c.1018,c

Στεριφοπειαὶ,ib. Στέριφος,t.3,c.1017,g

Στερκτικὸς,t.3,c.1014,h

Στεραία, Via vngulis equorũ proculcata,v.l.Sed vox Græca pro hac signif.mẽdi suspecta est,vndecunque sumpta sit.

Στέρνιξ ab Hesych. exponitur ὀπτεκῶνη. quod vide. In v.l. Στέρνηξ per ἡ,Medulla.

Στερνίτης,t.3,c.1022,b. Στερνίτις,t.3,c.366,d.obit.

Στερνίτιδες πλευραὶ,t.3,c.1022,b

Στερνόμαντις,t.1,c.820,c.obit.& t.3,c.1020,h

Στέρνον,t.3,c.1020,d. Στερνοτυπὶδιον,t.3,c.1021,a

Στερνοτυπία,ib.b. Στερνοτυπὶομαι,ib.a

Στερνοτυπὴς,ib. Στερνοῦχος,ib.c

Στερξὶς,t.3,c.1014,g

Στέρομαι,idem quod στερέομαι,οῦμαι, Priuor. sed illud στέρομαι Atticum existimatur à quibusdam. Hesiod.Νίκης τε στέρεται. Plato De rep.lib.2, καὶ ὥσπερ στερόμενα τῆς αὐθεντίας τὸ αὐθέντερον ἀσθενέστερον. Idem lib.2, τούτων ὁπότερον αὖ στέρηται,φύλαξ ἀγαθὸς ἐμὴ ἔσται.Itidem vox actiua Στέρω pro στερῶ,Priuo:sed minus vsitata.

Στεροπὴ,t.1,c.595,c. Στεροπηγερέτης,ib.

Στεροψ,ibidem.

Στερὸω in v.l.male pro στερεὸω,quod vide.

Στεῤῥοποιέω,t.3,c.1018,h. Στεῤῥὸς,ib.f

Στεῤῥότης,t.3,c.1019,a. Στεῤῥὸω,ib.

Στεῤῥία,t.3,c.1018,d. Στεῤῥιος,ib.

Στεῤῥόπεπλος,ib.f. Στέῤῥος,ib.e

Στέρω vide in Στέρομαι. Στφαὶ ἕος,t.3,c.1017,g

Στφαίνη,t.3,c.1026,e. Στφανηδὸν,t.3,c.1029,c

Στφανηπλόκος,t.3,c.1027,h. Στφανηφορέω,t.3,c.1028,b

Στφανηφορία,ib.a. Στφανηφόρος,ib.

Στφανιαῖος,ib.e. Στφανίζω,t.3,c.1029,c

Στφανικὸς,t.3,c.1028,e. Στφανίον,t.3,c.1029,b

Στφανίσκος,ib. Στφανίτης,t.3,c.1028,g

Στφανίτης,t.3,c.1019,b. Στφανίων,ib.b

Στφανοπλοκέω,t.3,c.1026,c. Στφανοπλόκος,ib.

Στφανοπωλὸς,ib.d. Στφανοπώλης,ib.

Στφανόπωλις,ib. Στέφανος,t.3,c.1024,g

Στφανοφορέω,t.3,c.1026,d. Στφανοφορία,ib.e

Στφανοφόρος,ib.d. Στφανόω,t.3,c.1029,c

Στφανυστικὸς,t.3,c.1030,f. Στφανωτίδες μυρῥίναι,ib.

Στφανώμα,ib.b. Στφανωμαπικὸς,ib.d

Στφανώσις,ib. Στφανωπὸς,ib.e

Στφέτης,t.3,c.1022,h. Στφιπηλόκος,ib.e

Στφος,ib.d. Στφοφόρος,ib.c

Στφοω,ib.b. Στφοῶν,t.3,c.1023,a

Στῆ pro ἔστηκε στῆν in coniunctiuo modo.

Στήδιον,t.1,c.1736,g

Στηθεσφιν dat.poeticus pro στήθεσι vel στήθη,à στῆθος.

Στηθίδιον,ου,τὸ,Medium pectoris. q.d. Pectusculum. v.l. ex Poll.Sed in iisdem est Στηθίλιον pro pectusculo.

Στηθικὸς πόνος,Pectoris locus.q.d.Pectoralis locus.v.l.

Στηθοδεσμὸς,t.3,c.1031,f. Στηθόδεσμον,ib.e

Στηθοειδὴς,ib.f. Στῆθος,ib.a

Στήκω pro στῶμι apud Homerum: ab ἵστημι.

Στίλη,t.1,c.1805,f. Στιλίδιον,t.1,c.1807,g

Στιλὶς,ib. Στιλίτευμα,t.1,c.1806,b. obit.

Στιλίτευσις,t.1,c.1806,b.obit. & c.1807,e

Στιλιτευτικὸς,t.1,c.1807,e. Στιλιτεύω,ib.d

Στιλίτης,t.1,c.1806,f

Στιλογραφὲω,t.1,c.866,d. & 1806,c

Στιλογραφία,ibid.

Στιλοειδὴς,t.1,c.1808,c.& t.3,c.183,f.obit.

Στιλοκοπὲω,t.1,c.1806,c

Στιλόω,ibid. Στιλοῦσθαι,ibid.

Στῆμα,t.1,c.1743,c. Στιμογνωμικὸς,t.1,c.1744,a

Στιμαγίαι,ib.b. Στιμονίζομαι,ib.c

Στιμόνιον,ib.b. Στιμόνιος,ib.a

Στιμωνὶδὴς,ib.b. Στίμων,t.1,c.1743,f

Στῖῶναι,t.1,c.1732,f

Στιωῖσσαι,Conuitiis incessere.nam Στιωία festum erat Athenis,in quo se mutuò scõmatis & conuitiis perstringebant.Vide Hesych.in Στιωῖσαι & in Στιωία.

Στῆρ,t.3,c.971,e. Στιελχία,t.1,c.1810,e

Στιελχμὸς,ib.g. Στιελχὴς,ib.h

Στιελίομαι,ib.c. Στιελὲω,ib.b

Στιελὲς,ἡ, Furca.v.l.ex Plutarcho.vide Στιελχὲς.

Στιφαλὲω,t.1,c.1731,g. Στίσσος,t.1,c.1744,d

Στισύλλον,ου,τὸ,Telephium,herba.Hesych.

Στίτη,ιος,ἡ,Fœmina,Mulier, apud Theocr. Sic autem initio Iliad. quidam διὸ στίτῳ diuisim legentes, στίτῳ exponebant γυναῖκα. Vide Eustath. Apud Hes.est Στίτα.

Στιτοὶδὴς,t.3,c.971,e

Στία & Σπιν,Lapillus,Calculus. Apollonii schol. in hunc locum lib.2,— ὁκῖτο αὐτηρεφέος πέλε τοῦ Σπάων, scribit σίας à Sicyoniis vocari παῖς ψηφοις.vnde esse πολύσπος.Sic apud Hippocratem Σπίον est ψηφὶς, seu λίθος, vt exp. Gal.addens,σίαι γὰρ αἱ κοῦραι τῇ παλαίᾳ ἡ ψηφῖδες. vnde Σπῶδες dici τὰ σκληρὰ. Apud Hesych.perperam Σπιὰ: vbi additur & Σπιαὶ.& significare etiã σενοχωρίαν καὶ λιθοκοπίαν.Σπάζει tamen apud eundem cum ι,λίθοις βάλλει.

Σπάζω vide in Σπία. Σπβάδιον,t.3,c.980,f

Σπβαδεσκοπὲω,ib. Σπβαδεσκοπιὲω,ib.

Σπβάζω,t.3,c.979,a. Σπβαρὸς,ib.d

Σπβαρὸς,ib.f. Σπβαὶς,t.3,c.980,a

Σπβοὸς, Verbero, Fugitiuus.Hesych.

Σπβοία,t.3,c.979,b. Σπβοὶς,t.3,c.978,g

Σπβόλης,ib. Σπβολὲω,ib.e

Σπφὲω,ib.d. Σπίβη,t.3,c.979,b

Σπβηείς,ib.d. Σπίβι vide in Σπίμμι.

Σπβία,t.3,c.979,a. Σπβιῖν,ib.d

Σπβίζω,ib.a. Σπβοὸς,ib.b.c.& 1331,f

Σπβοὸς,Stolidus.v.l. Σιβὶς,t.3,c.978,h

Σπῶω,t.3,c.977,f. Σπγεὶς,t.3,c.1035,a

Σπίμμα,t.3,c.1032,h. Σπιμαῖος,t.3,c.1034,d

Σπιμαπφορέω,t.3,c.1033,c. Σπιμαπία,ib.

Σπιμαπὶζω,ib.h. Σπιμὴ,ib.h

Σπῷν,t.3,c.1035,a

Σπὶδὴς, Verberatus, Cauteriatus. Ita v. l. ex Suidæ loco non satis attentè animaduerso. Apud eum enim est Σπιδεῖος,deinde στόμωμος,πυπόμωμος. sed quum πυπόμωμος expositio sit præcedentis στόμωμος: is contrà qui σιδεῖος ita ibi exposuit, illorum vtroque exponi putauit hoc σιδεῖος.

Σπίζω,t.3,c.1032,d

Σπδεὶς,Viator.ὁδευτὴς,Hes.Sed reponendum est σιβδὲς:sicut & σειβδὲς alibi habet.

Σπκτέος,t.3,c.1034,d. Σπκτὸς,ib.e

Σπίβη,t.3,c.1036,e. Σπιβηδὸν,ib.g

Σπιβηδὸν,ib. Σπιβοποιέω,ib.

Σπιβὸω,ib.

Σπιβὸς,Fulgidus,Lucidus.στιπτὸς,λαμπρὸς,Suid.

Σπίδιον,ἰδὲ quod Σπίλωμα: vtitúrque ambobus Dioscorides.apud quem legimus lib.1,cap.33,in fine,de oleo Sicyonio, χρῶνται δὲ αὐτῷ αἱ γυναῖκες ὅπῃ τῷ στιβοῦσθαι. Quæ Ruell.vertit,Fœminæ ad commendandum faciei nitorem eo vtuntur: Marcellus, Ad nitorem vultus: Hermolaus, Ad cutis nitorem in facie. Sed non dubiũ est quin σίπβωθον scribendum sit in nominatiuo, genere neutro, & per ω.atque ita scripsi t.3,c.1037,b

Σπίλωω,t.3,c.1035,h. Σπίλωμα,t.3,c.1037,a

Σπίλβων pro planeta,&c.t.3,c.1036,d

Σπιλβωνὶδὴς,ib.e. Σπιλωσις,t.3,c.1037,b

Σπίλβωθον,ibid.

Σπίλη, Numulus, Minutum quoddam numisma. Vnde ὅσον σίλιω dicit Aristoph.significare volens Tantillum, aduerbium. Vide eius schol.tem Pollucem.

Σπίλος,Aries,Dux gregis. Vide Hesych. Idem κπίλος.

Σπιλπὸς,t.3,c.1037,c. Σπιλπὸτης,ib.d

Σπίλπω,ibid.

Σπίλπων propr.ibid. Vide & in Σκόπαιος.

Σπίμμις,τὸ, (vel Σπίμμις,ἡ,) Stibium. Lapis est metallicus, colore nonnihil similis lapidi plumbario, sed magis nitens & candidus. Accedit autem & colore & nitore ad argenti spumam. Quamobrem propter similitudinem à Plinio Spumæ lapis candentis dicitur.Diuiditur in marem & in fœminam.Horridior (inquit Plinius) est mas,scabriórque, & minus ponderosus, minúsque radians,& arenosior:fœmina contrà nitet, friabilis,fissurísque dehiscens.quod genus Dioscorides manifestò scribit σίβι appellari.Est autem σίμμι tam simile plumbo,vt si paulo magis concremetur, in plumbum vertatur. Vsum autem antiquitus formabatur in pastillos:quibus quia fortasse Hippocratis tẽpore erat quadrata tesserarum figura, ipse σίβι τετράγωνον appellat. Gorr. Σπμμι, Genus metalli, quo fusores vtuntur ad facilius liquanda metalla, & mulieres ad denigranda supercilia. Optimum (inquit Dioscor.) quod splendidissimum & cincindelarũ modo emicat. id est,λαμπυρίζον.Hoc & σίβι & πλατυόφθαλμον,& à Plinio,lib.6,cap.33,Spumæ candidæ & nitentis lapis dicitur. Vulgò vocant Antimonium. v.l. Additur, dici etiam Σπμμις ab Ione poeta: in hoc eius versu, apud Pollucem, Καὶ τὼ μέλαινα σμμιν ὀμμαῖζεφόρω. valet enim τὸν τὰ ὑποζωγράμματα γυναικῶν καὶ ὑπεμμματα. quĩa intrito stibio mulieres cilis superciliisque lineamenta adumbrata depingunt. Vocabulum ὑπόγραμμα vsurpauit Pollux,lib.5.Et Hesych.ὑπόγραμματα exp. σμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum pigmenta & fucum. Obserua porro hoc verbale à verbo Σπμμίζομαι, quod redditur Stibio supercilia fuco, Stibio vtor ad pigmentum oculorum.

Σπὶξ,t.3,c.982,a. Σπόν vide in Σπία.

Σπόνον,Oliuæ officulum,Samsa Columellæ.v.l.

Σπὸδὸς,t.3,c.977,g

Σπόρος,εος,τὸ,Turma,Caterua, Globus militum. Xenoph. Pæd. lib.1, οἱ δὲ πολέμιοι ὡς εἶδον πυνθάνεται τοὺς σφετέρους, προσυλίσαντα τὸ σῶμα.Idem alibi dixit σῶμα τῶν ἱππέων:scribens, οὐχ ὁρᾷς ὅσον τὸ σῶμα τῶν ἱππέων ἔστηκε σωστὰ γεγῶν; Ibidem πάλιν eadem signif.dicit.Vt autem hic σῶμα τῶν ἱππέων, sic σῶμα τῶν ὁπλιτῶν apud Thuc.legitur. Affertur & σῶμος cum circunflexo,ex Aristophane:dicẽte metaphoricè,σῶμος βυρσοπωλῶν νεανιῶν. Vide vocab.militaria.

Σπορὸς,t.3,c.979,g. Σπυδὴς οἶνος,t.3,c.988,b

Σπυδὴν ὄξος, Stichadicum acetum, id est,ex stichadis

herbæ succo confectum. Dioscor. lib. 5, cap. 45. vbi Martellus Stœchadicum, per œ, & Stœchas. v.l. Vide & t. 3, c. 988, b

Σπχειοειδής, t. 3, c. 983, a.
Σπχάς, t. 3, c. 988, b
Σπχάω, t. 3, c. 984, c.
Σπχηδόν, ib. b
Σπχίρις, ib. a.
Σπχίδιον, ib.
Σπχίζω, ib. c.
Σπίχνος, ib. b
Σπίχοι, εἰ, t. 3, c. 988, g.
Σπχεμυθέω, t. 3, c. 981, h
Σπχεμυθία, ib.
Σπχπνία, t. 3, c. 983, a
Σπχποιδής, ib.
Σπίχος, t. 3, c. 982, c
Σπχαυρόω, t. 3, c. 983, a.
Σπίχω, t. 3, c. 981, e
Σπχωδής, t. 1, c. 1121, a. & t. 3, c. 983, a
Σπῶδε vide in Σπία.
Σπλεγιδολύκυδος, t. 3, c. 1038, c
Σπλεγίζω, ib. f.
Σπλεγίς, t. 3, c. 1037, f
Σπλεγίσμα, t. 3, c. 1038, g
Σπβάζω vide in Σπβος, quod proximè sequitur.
Σπβος, Conuitium, Opprobrium. Vnde est Σπβάζω, Conuitior; Opprobria in aliquem iacto. Vtrunque habet Hesych.
Σπαί, αῖς, ἡ, Porticus. Propriè tamen σφεῖσιν ὄπιν vocari σφεῖσιόνα, ab Atticis autem σφεῖσιν. & addenti, σπαῖ ἡ καλεῖ (ita enim scribendum censeo pro καλεῖ) τὸ μέρος αὐτῶ. siquidem σπαῖ vocatur τὸ πθυρόν. Sed vsum his non assentiri fatetur: adiungens, ἢ μόνοι χρῆσις καὶ δοξῆ τὰ ὀνόματα πάντεσθαι. Xenoph. Hellen. 5, initio, ὧν οἱ δὲ ἢ μὴ βουλὴ ἐκάζητο ἐν τῇ ὠροφῇ σπαῖ, ὅθεν τὸ τοὺς γυναῖκας ἐν τῇ Καθ' μείᾳ θεσμοφορεμάζειν. Variæ autem porticus varia cognomina habebant. vt legimus πεῶ μακρᾶ σπαῖ apud Demosth. Erat & ἡ σπαῖ ἡ Ἑρμῶν, cuius meminit Æschines in Ctesiph. Erat & ἡ ποικίλη, cuius ab eodem fit mētio. Et quidam comicus apud Athen. lib. 3, τὰ ὀν τῆς ποικίλης σπαῖς λόγαίεα dixit, philosophos irridens. Erat & σπαῖ βασίλειος, Athenis, porticus regia, in dextra Ceramici parte, in qua rex sedere solebat, cuius magistratus (βασίλειος ἀρχὴ dictus) erat annuus. Hæc ex Pausanfferuntur: apud quem plura vide σφεῖ ἡ ἡ τῶν: lege item Harpocr. necnon Pollucem. Cæterùm Stoici philosophi dicebantur οἱ ἀπὸ τῆς σπαῖς φιλόσοφοι: sed plerunque non addito hoc nomine φιλόσοφοι. Alioqui vna etiam voce σπῶναι vocabantur: mutatione literæ ο in ω. Per contemptum dicti fuerunt & Σπάκας: quo vtitur quidam comicus apud Athenæum.

Σπαῖ dicebantur etiam loca in quibus frumentum recondebatur. τὰ πεμεῖα ὧν οἷς ὁ ὅπος, σπαῖ λέγεται, inquit schol. Aristoph. in quendam eius locum in Concion.

Σπιβαδεύεσθαι, t. 3, c. 980, g.
Σπιβαίζω, t. 3, c. 981, c
Σπιβαί, t. 3, c. 980, g.
Σπιβασία, t. 3, c. 981, d
Σπιβή, t. 3, c. 980, g.
Σπιβοειδής, t. 3, c. 981, d
Σπιχρέλιον, t. 3, c. 988, b.
Σπιχρί, ib. a
Σπιχριακός, t. 3, c. 989, c.
Σπιχριακῶς, ib.
Σπιχρίον, t. 3, c. 988, h.
Σπιχρίω, t. 3, c. 989, e
Σπιχριωδής, ib. d.
Σπιχριωδῶς, t. 3, c. 988, e
Σπιχριωδῶς, t. 3, c. 989, c.
Σπιχρίωμα, ib. f
Σπιχριωμαπικός, ib.
Σπιχριωμαπικῶς, ib. f
Σπιχρίωτις, ib.
Σπιχρίω, t. 3, c. 988, c
Σβιχηδόν, ib.
Σπιχίζω, ib. f
Σπιχιμός, ib.
Σπιχοι, οί, ib. g
Σπιχερμυθέω, t. 3, c. 985, a.
Σπιχρς, t. 3, c. 984, d
Σπλαρχής, t. 3, c. 995, h.
Σπλαρχός, ib.
Σπλαί, t. 3, c. 997, h.
Σπλλή, t. 3, c. 996, e
Σπλιδωδής, t. 3, c. 997, g.
Σπλιδώπης, ib. g
Σπλίζω, t. 3, c. 998, a.
Σπλίν, t. 3, c. 997, c
Σπλίς, ib. d.
Σπλίσμα, t. 3, c. 998, a
Σπλισμός, ib. b.
Σπλισής, ib. c
Σπλμός, ib. b.
Σπλοκραπής, t. 3, c. 995, g
Σπλόκρον, ib. h.
Σπλος, ib. c

Σπμα cum epithetis, &c. t. 3, c. 1039, a.
Σπμα cum verbis iunctum, &c. ibid. e.
Σπμα cum præposit. c. 1040.
Σπμακείκη, t. 3, c. 1042, f.
Σπμαλγία, ib.
Σπμαρρος, ib. g.
Σπμαπόδης, t. 3, c. 1046, h
Σπμαπυρός, t. 3, c. 1043, f.
Σπμαωλέω, ib. g
Σπμαχηδός, t. 3, c. 1054, f.
Σπμαχηδῶς, t. 3, c. 1055, d
Σπμαχος, t. 3, c. 1051, f.
Σπμβαίζω, t. 3, c. 1056, e
Σπμβος, ib.
Σπμία, t. 3, c. 1047, d
Σπμον, ib. e.
Σπμς, ib. g

A Σπμοδίνης, t. 3, c. 1042, f.
Σπμοκάκη, ib.
Σπμος, t. 3, c. 1055, d.
Σπμόω, t. 3, c. 1047, g
Σπμιλλομαι, t. 3, c. 1055, e.
Σπμιλλω, ib.
Σπμιλμαπα, πα, ib.
Σπμύλος, ib.
Σπμφάζω, t. 3, c. 1056, f.
Σπμφαξ, ib. h
Σπμφαπικός, ib. g.
Σπμφολογέω, ib. f
Σπμός, ib. e.
Σπμωδής, t. 3, c. 1047, d
Σπμωμα, t. 3, c. 1048, f.
Σπμώσις, t. 3, c. 1049, f
Σπναχής, t. 3, c. 1012, g
Σπναχής, t. 3, c. 1012, c. & 1013, g
Σπναχή, t. 3, c. 1012, d.
Σπναχίζω, ib. c
B Σπόναχος, ib. e.
Σπναχών, ib. d
Σπόνδυλος, t. 3, c. 1011, h.
Σπνός, ib. g
Σπόνυξ, t. 2, c. 1345, f.
Σπεγέω, t. 3, c. 1016, b
Σπαρνή, t. 3, c. 1015, c.
Σπορέω, t. 3, c. 1056, h
Σπορένυμι, t. 3, c. 1058, a.
Σπορεννύω, ib.
Σπορδή, t. 3, c. 1057, d
Σπόρδη vide in Σπόρδυξ.
Σπόρδυξ, Cuspis hastæ, Spiculum hastæ. item Ferrum quo præfixa est sagitta. Pro priapo in Epigr. Ibidē τὸ σπόρδυξ δικέφαλον de cornibus cerui. q. d. bicornem ramum. vnde ὑπόσπόρδυξ κορωνή. Item Σπόρδυγγες, Capilli cum sordibus implicati, apud Poll. v.l.

Σπόρδη apud Hesych. idem quod σπόρδυξ, in illa prima significatione.
Σπόρη, Zona. Hesych. & Suid.
Σπόρυμμι, t. 3, c. 1058, a
Σπορχάζω, Pecora stabulis seu septis includo. Ita Hesych. apud quē est etiam futurum σπορχάσω, expositum simpliciter συγκλείσω.
Σπῶς, ους, ὁ, Varus. v.l.
Σπεχάζομαι, t. 2, c. 990, b
D Σπεχάς, t. 3, c. 991, c.
Σπεχασμός, t. 3, c 990, g
Σπεχαστής, t. 3, c. 991, a.
Σπεχαστικός, ib.
Σπεχαστικῶς, ib. b.
Σπράβαι, t. 3, c. 1103, g
Σπραβαλοκομῶν, t. 2, c. 330, c. & t. 3, c. 1103, h
Σπραβάλος, t. 3, c. 1103, g.
Σπράβηλοι, ib. h
Σπραβίζω, t. 1, c. 1919, g. ibid. & t. 3, c. 1103, f
Σπραβισμός, t. 3, c. 1103, e.
Σπραβός, ib.
Σπραβών, ib. f.
Σπραγξάλη, t. 3, c. 1107, d
Σπραγγαλιά, ib.
Σπραγγαλίζω, ib. f
Σπραγγαλίς, ib.
Σπραγγαλιώδης, ib.
E Σπραγγαλόω, ibid. h
Σπραγγαλωνὲς, adiect. vt σπραγγαλωτὴ μάστιξ, Lorum nodosum quo cædebantur serui. Ita v.l. exponunt in hoc Suidæ loco, ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν μαστιοῦσθαι τῇ σπραγγαλωτῇ μάστιγι.
Σπραγγεῖον, t. 3, c. 1063, e.
Σπραγγεύω, ib. & 1107, b
Σπραγγία, t. 3, c. 1063, f.
Σπραγγίζω, ib. d. & 1107, d
Σπράγγος, t. 3, c. 1107, a
Σπραγγουρία, t. 2, c. 1547, a. & t. 3, c. 1063, c
Σπραγγουρόω, ib.
Σπραγξ, t. 3, c. 1063, c
Σπραγός, t. 3, c. 1107, a
F Σπραμβολοκομῶν, Esse crispis capillis. v.l. At Hesych. habet σραβαλοκομῶν, exponens ουλοκομῶν.
Σπραπόω, idem cum ἀσραπόω. quod vide.
Σπραπόομαι, t. 3, c. 1071, c.
Σπραπεργέω, t. 3, c. 1066, a
Σπράπεργις, ib. a. b.
Σπραπεργία, ib. a
Σπράπεργοι, t. 3, c. 1063, h.
Σπρατία, t. 3, c. 1073, a
Σπράτδυμα, t. 3, c. 1071, d.
Σπρατδύμαπικός, ib. f
Σπρατδύομαι, t. 3, c. 1071, g.
Σπρατδύσμος, t. 3, c. 1071, f
Σπράτδυσις, ib.
Σπρατδυπικός, ib. g
G Σπρατδύω, t. 3, c. 1071, d.
Σπρατηγέω, t. 3, c. 1068, g
Σπρατηκόρομαι, t. 3, c. 1069, f.
Σπρατηγίς, ib. h
Σπρατηλάω, t. 3, c. 1068, h.
Σπρατήμα, t. 3, c. 1050, a
Σπρατηγήματικά, ib. e.
Σπρατηία, t. 3, c. 1067, a
Σπρατηιάω, ib. d.
Σπρατηικὴ, t. 3, c. 1068, a
Σπρατηικός, t. 3, c. 1067, e.
Σπρατηικῶς, t. 3, c. 1068, b
Σπρατήγιον, ib. e.
Σπρατήγιος, ib.
Σπρατηροί, t. 3, c. 1063, h.
Σπρατηρός, t. 3, c. 1066, b
Σπρατηρὸς τὸ ἱερεῦ, ib. e.
Σπρατηία, t. 3, c. 1073, e
Σπρατηλασία, t. 3, c. 1071, b.
Σπρατηλατία, ib.
H Σπρατηλάτης, ib. c.
Σπρατός, t. 3, c. 1075, d
Σπράτος, ib. a.
Σπράπος, ib. c
Σπρατώτης, t. 3, c. 1076, b. d.
Σπράπος, ib. c
Σπρατωπικῶς, t. 3, c. 1077, c
Σπρατωπικός, t. 3, c. 1077, e
Σπρατοκόρυξ, t. 2, c. 197, f. & t. 3, c. 1064, b
Σπρατολογέω, t. 3, c. 1064, c.
Σπρατολογία, ib.

Σπρατὴν καθίζειν, t. 3, c. 1063, g.
Σπρατοπεδεύω, t. 3, c. 1064, g
Σπρατοπεδεία, ib.
Σπρατοπεδαρχία, ib. h
Σπρατοπεδεία, t. 3, c. 1065, b.
Σπρατοπεδεύσις, ib.
Σπρατοπεδεύω, t. 3, c. 1064, h.
Σπρατοπεδεύω, t. 3, c. 1064, h.
Σπρατοπεδεύω, ib. c
Σπρατόπεδον καταλαβεῖν, ibid. e.
Σπρατόπεδον ποιεῖσθαι, ib. d.
Σπρατὸς, t. 3, c. 1063, g
Σπρατὸς νήτης, ib.
Σπράτος, t. 3, c. 1064, a
Σπραφὶς, ib. b.
Σπαπρύλαξ, t. 3, c. 1066, a
Σπρεᾶς, t. 3, c. 1075, d.
Σπρέβλη, t. 3, c. 1103, b
Σπρέβλος, t. 3, c. 1102, h.
Σπρεβλότης, t. 3, c. 1103, a
Σπρεβλόω, ib. c.
Σπρεβλωτήριον, ib. d
Σπρέμμα, t. 3, c. 1079, a.
Σπρέπηαγλος, t. 1, c. 141, b
Σπρεπήνδα, t. 3, c. 1080, d.
Σπρεπήκης ἄστρος, t. 3, c. 1080, a
Σπρεπὸς, t. 3, c. 1079, c.
Σπρεπὸς κοῖτος, t. 2, c. 978, a. obit.
Σπρεπτόφορος, t. 3, c. 1080, a
Σπρέπω pro σρέφω, Torqueo, Verto.
Σπρουγεδών, όνος, ἡ, Stranguria. Nic. in Alexiph. Σπρουγεδὼν ὠδὲ δέδυπε δαμαζόμενος καμάτοισι.
Σπρούομαι, quasi σραγγάομαι, Paulatim & veluti κατὰ σραγγὰς (id est guttatim) deficio, seu tabesco, aut cōsumor. Nic. in Alexiph. Τῷ καὶ σρουγεδόμῳ πᾶν αὐήλυσεν ἐκ καμάτοιο Πιεδίωα μέλος. vbi schol. exp. ἐλαυνομένῳ, σπανιζομένῳ, item κατὰ σραγγὰς ἀπολλυμένῳ. Quarum expositionum illæ duæ priores minimè mihi placent: at vltima eandem tribuit huic verbo deriuationem quam & Eustath. in hunc locum Hom. Iliad. o, Βέλτερον ἢ ὀπτάκεδαι ἕνα χρόνον ἢὲ βιώναι. Ἢ δηθὰ σρουγεσθαι ἐν αἰῇ δηϊοτῆτι. Vox autem actiua Σπρούω redditur etiam Dolore afficio, item Expugno, ex Hesychio, apud quem vide & alias expositiones huius vocis actiuæ, simúlque ea quæ de passiua scribit.
Σπρέφανον, Ascia, Securis. ἀξίνη καὶ πέλεκυς, Hesych.
Σπρεφάσκω, t. 3, c. 1081, a.
Σπρεφεδινέω, t. 3, c. 1080, e
Σπρεφοδικοπανουργία vide in Σπρεφοδικοπανουργία.
Σπρέφομαι, t. 3, c. 1078, b.
Σπρέφος, t. 3, c. 1080, e
Σπρέφω, ib.
Σπρέφω, t. 3, c. 1077, c
Σπρέφωσις, t. 3, c. 1080, e.
Σπρεφεδινέω, ib. f
Σπρεψίμαλλος, t. 3, c. 1079, d. & 1084, d
Σπρέψις, t. 3, c. 1079, d.
Σπρεψολιμάω, t. 1, c. 1010, e
Σπρεψοδικοπανουργία, ib. & t. 3, c. 1079, e
Σπρωνὲς vide in Σπρωνής.
Σπρωνὴς, ίος, ὁ & ἡ, Asper: item Acutus. Affert & alias expositiones Hesych. sed cum hac qua dicit σρωνὲς inter alia significare βραχὺ, conuenit illud quod paulo pòst addit, σρωνὲς βοᾶν, esse τὸ σκληρόν. Itidémque de voce vsurpari videmus in nomine composito Σπρωνόφωνος apud Pollucem duobus in locis. Quinetiam apud Etymologum legimus Σπρωνὸν esse, iuxta Nicostrati sententiam, τὸ σραχὺ καὶ φερόμενος τὴ ἀκοῇ φθέγμα. quum alioqui velint alii σρωνὸν esse τὸ ὀξὺ καὶ αὐαπεπαιδμον. Sed pro αὐαπεπαιδμον, rectius scriptum iri puto αὐαπεπαιδμον. quod alioqui & apud Hesychium depravatum habemus in αὐαπεπαγιδμον. Ibi enim post ὀξὺ scriptum est αὐαπεπαγιδμον, cui subiungitur σρωνόν. Sed tribuuntur & aliæ significationes nomini σρωνὲς, quas apud eundem vide. Interdū verò Σπρωνὲς aduerbialiter ponitur pro Asperè, Horrendè seu Horribiliter. vt Epigr. lib. 3, Σπρωνὲς ἀεὶ φωνεῦσα παρ' ἄπαν. Sic Apoll. Arg. 2, — σρωνὲς ἢ πᾶσε συφελὴ βρέμει ἀκτή. Atque ita ponitur aduerbialiter vt Immane pro Immaniter.

At Σπρῶνος, εος, τὸ, paroxytonè, dici existimatur de fastu & deliciis. Hanc certè posteriorem significationem illi dant interpretes, Apocal. cap. 18, circa principium. Atque hinc Σπρωνιάω, ῶ, quod verbum eodē eiusdem libri capite habetur: redditúrque ibi σρωνιῶν itidem In deliciis esse, seu viuere: item Luxuriari, necnon Lasciuire. ad quam significationem pertinent & quæ in composito Καταστρωνιάω habes. Sed vide præterea Hesychium de hoc verbo Σπρωνιῶ.
Σπρωνόφωνος vide in Σπρωνής.
Σπεβιλιμάζ, pro Ne tantillum quidem, Ne nauci quidē: v.l. ex Aristoph. in Acharn.
Σπείβος, Exilis seu tenuis vox auis. Ex schol. Aristoph. in Acharn.
Σπειγμός, οῦ, ὁ, Stridor, ex Aristot. Hist. an. 4.

A Σπεῖγξ, Strix auis. Exponitur σύρνιον ὄρνεον: item Κερχνῆς: quod vide.
Σπεῖξ, Striatura: vt v.l. scribunt in nomine Ῥάβδωσις. vbi duas esse in striatura partes tradunt Latinis distinctas nominibus. Esse enim partem cauam, canaliculi instar: vnde & canaliculatam columnam vocari, atque hunc columnarum canaliculum esse quod à Græcis σρῖξ dicitur: teste Vitruuio, lib. 10, cap. 15, Canaliculi, qui Græcè σρῖξ dicitur, longitudo. Sed & aliā lectionem ibi inueniri sciendum est, nimirum σύριγξ.
B Σπιβαλοκεμῶν, t. 3, c. 1106, c.
Σπιβαίνος, t. 3, c. 1104, h
Σπιβαιόπικος, ib.
Σπιβελός, t. 3, c. 1105, b
Σπιβολός, t. 3, c. 1105, b.
Σπιβέω, t. 3, c. 1104, e
Σπιβιλέω, t. 3, c. 1106, b.
Σπιβίλινος, ib.
Σπιβιλίτης, ib.
Σπιβιλοειδής, ib. a
Σπίλος, t. 3, c. 1105, b.
Σπιβιλόω, t. 3, c. 1106, c
Σπιβιλώδης, ib. a.
Σπιβιπαῦ, ib. c
Σπιβός, t. 3, c. 1105, a
Σπιγυαλόω, t. 3, c. 1109, c.
Σπιγύλη, t. 3, c. 1108, f
Σπιγύλη συπήρεια, t. 3, c. 1118, a.
Σπιγυλίζω, t. 3, c. 1109, c.
Σπιγυλοειδής, t. 3, c. 1108, f
C Σπιγυλόκαυλος, t. 2, c. 94, a.
Σπιγυλόλιβος, t. 3, c. 1108, g
Σπιγυλοκαύπης, ib.
Σπιγυλοπρόσωπος, ib.
Σπιγύλος, ib. a.
Σπιγυλόπης, t. 3, c. 1109, b
Σπιγυλόω, ib.
Σπιγύλωμα, ib.
Σπιγύλως, t. 3, c. 1108, h.
Σπιγύλωσις, t. 3, c. 1109, b
Σπιθᾶν, t. 3, c. 1100, c
Σπίθηλος, Vibex, Tuber. vulg. lex. At Hesychii expositio minus est generalis. dicit enim ἔπαρμα πληγῆς ἐν κεφαλῇ.
D Σπιβὸς ab eodem Hesychio exponitur δεινός.
Σπιμβεῖον, t. 3, c. 1106, h.
Σπιμβηνδὴν, ib.
Σπιμβιλον, t. 3, c. 1107, a.
Σπιμβοειδής, t. 3, c. 1106, g
Σπιμός, ib. c.
Σπιμβόω, t. 3, c. 1107, a
Σπιμβωδής, t. 3, c. 1106, g.
Σπιμβωδής, t. 3, c. 1107, a
Σπυδεία μῆλα, t. 2, c. 1635, c.
Σπυδειόμηλα, ib.
Σπυδεῖος, t. 3, c. 1111, d.
Σπυδῆα μῆλα, t. 2, c. 1635, d
Σπυδάζω, t. 3, c. 1111, g
Σπυδοκάμηλος pro σρουθοκάμηλος perperam scribi existimatur.
E Σπυθεῖον, t. 3, c. 1111, f.
Σπυθεῖος, ib. e
Σπύδιος, ib. d.
Σπυθοκάμηλος, t. 3, c. 1110, h
Σπυθοκέφαλος, t. 3, c. 1111, b.
Σπυθοπαλής, t. 1, c. 1941, a
Σπυθόπους, t. 3, c. 1111, c.
Σπυθὸς, t. 3, c. 1110, c. & 1111, g
Σπυὶ, t. 3, c. 1110, b.
Σφράδες vide in Σφραί.
Σπφαῖος, t. 3, c. 1082, h. & c. 1084, e
Σπφαλίγξ, t. 3, c. 1085, g.
Σπφαλίζω, ib. f
Σπφαλὶς, t. 3, c. 1086, a.
Σπφαί, t. 3, c. 1083, b
Σπφάω, t. 3, c. 1086, b.
Σπφῆον, t. 3, c. 1083, f
Σπφὴ, t. 3, c. 1081, a.
Σπφέω, t. 3, c. 1086, b
Σπφὶ ἀζ, ib. g.
Σπφῆ, t. 3, c. 1083, a
Σπφῆγξ, t. 3, c. 1084, a
F Σπφῖον, t. 3, c. 1085, a.
Σπφὶς & Σπφις, t. 3, c. 1084, c
Σπφολογία, t. 3, c. 1081, h.
Σπφόομαι, t. 3, c. 1084, h
Σπφὸς, t. 3, c. 1084, c. & 1085, e
Σπύμαργος, ου, ὁ, Furiosè in venerem concitus. ita redditur sequendo hanc expositionem, ὁ μανικῶς ἐπιθυμῶν τοῦ τὰ ἀφροδίσια. quam Gal. ex Dioscoride affert, in suo vocum Hippocr. lexico.
Σπύμοξ, Est in torculari lignum quo premuntur vuæ. Vide Hesych.
G Σπυφὸς, t. 3, c. 1117, d. & 1118, d
Σπυφότης, t. 3, c. 1119, a
Σπύχνον, Pendula racemi, vt quidem redditur à Gaza, in isto Theophrasti loco, De caus. plant. lib. 3, cap. 21, συμβαίνει τὸ ὀν τοῦτο τὸ σρύχνον αὔξεσθαι, ὅθεν τὸ μόνον σωτεσθαι τὰς ῥᾶγας. Interpretans autem Gaza pendulam racemi, voluit pēdiculum vuæ, seu racemi petiolū ex quo dependent acini (quod μίσχον Græci dicunt) significare. Sed legendum est hoc loco βοσρύχιον pro σρύχνον. id est cirrus, siue cincinnus, qui in vite ἕλιξ, & clauicula à Cicerone dicitur, à Varrone capreolus. id est, cauliculus, inquit, viteus, intortus vt cincinnus. Hæc ex v.l.
H Σπύχος, ου, ὁ, Solanum, herba multorum generum. Vide Dioscor. lib. 4. Cælius Aurelianus σρύχνον vocat vuam lupinam, Chron. lib. 1, & 2. vt ann. v.l. Dicitur & Σπύχνον genere neutro: Dioscor. lib. 4, ἔστι δὲ καὶ ἕτερον σρύχνον, &c.

Σπῶ, t.3, c.1058, d

Σπῴβιλος, affertur pro σφόβιλος: sed mendi suspecta hæc scriptura est.

Σπωγνὸς, Apollinaris minor. v.l.

Σβῶμα, t.3, c.1058, f. Σβωματὸς, t.3, c.1059, g

Σβωματίζω, Insterno: ea significatione qua iumentum insternere dicimus. Hes. σβωματίζειν exp. δοπατεῖν ὄνῳ.

Σβωματίτης, t.3, c.1059, g. Σβωματόδεσμον, ib.d

Σβωματόδεσμος, ib.f. Σβωματοφύλαξ, ib.g

Σβωμὴ, t.3, c.1060, f. Σβώτνμα, t.3, c.1058, c

Σβωτνότης, ib.c. Σβωτνόω, ib.c

Σβώσις, t.3, c.1061, a. Σβωτὴρ, ib.

Σβώτης, ib.d. Σβωτὸς, ib.e

Σβωφαλὶς, t.3, c.1086, a. Σβωφάω, ib.c

Στυβαρὰ χρυσοῦ, Crustæ auri. v.l.

Στυγαίωρ, t.1, c.437, g. Στυγερὸς, t.3, c.1113, b

Στυγερότης, ib.g. Στυγερώτης, ib.f

Στυγεπὸς, ib.f. Στυγεώς, ib.g

Στυγέω, t.3, c.1112, b. Στύγημα, ib.e

Στυγηρὸς, t.3, c.1113, f. Στυγητὸς, t.3, c.1112, e

Στύγιος, t.3, c.1114, g. Στυγάζω, ib.a

Στυγνὸς, t.3, c.1113, g. Στυγνότης, t.3, c.1114, a

Στυροδέμνιος, t.1, c.941, h

Στυρόδεμνος, t.1, c.941, h. & t.3, c.1112, e

Στύρος, t.3, c.1113, b. Στύραξ, t.3, c.1113, b

Στύωδαι, Incitari, v.l. Vide Στύομαι.

Συλὶς, t.1, c.1810, a

Συλίσκος, ibid. b. & t.3, c.397, d. obit.

Συλίτης, t.1, c.1810, a. Συλοβάτης, t.1, c.1808, b

Συλοειδὴς, ib. c. & t.3, c.183, f. & 391, c. obit.

Σύλος, Columna, t.1, c.1807, g. Σύλος, pro graphio, & c.c. 1808, a

Στύμμα, t.3, c.1115, c. Στυμὸς, Durus. Hes.

Στύμος, Truncus. τὴ λέχος, κορμὸς, Hesych.

Συμφαλὶς vide in Σύμφαλος.

Συμφαλὸς, ῆ, ὸ & ἡ, Arcadiæ ciuitas, & fons. Verùm & pro ipsius ciuitatis nomine non solùm fœmininо sed masculino etiam genere efferitur. Hinc autem vocata est Συμφαλὶς λίμνη, id est palus. Et ab hac dictæ sunt aues Συμφαλίδες, de quibus lege poetas & historicos.

Σπῦς, t.3, c.1114, c

Στύομαι, Tristitia afficior, seu mœrore. Aristoph. Acharn. κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι, καὶ σύομαι, καὶ σκοδεῖσθαι. vbi exponitur συγκάζω, & ab aliis ἰλιγγιᾶ.

Σπῦς, t.3, c.1114, c. Συπαίω, t.3, c.1110, b

Σύπαξ, t.3, c.1119, e. Σύπεα, ib.g

Συπεῖον, ib.b.g. Σύπη, ib.a

Σύπιον, ib.f. Συπογλύφος, t.3, c.1120, b

Σύπος, t.3, c.1119, g. Συπαπὸς, ib.e

Σύπαξ, ib. Συπαπεῖον, ib.b

Συπαπειοπώλης, ib.d. Σύπη, ib.a. & g

Συπαποπώλης, ib. Συπηρία, t.3, c.1117, g

Συπηρὶν χαλκῆς, t.3, c.1118, c

Συπηρικοῖδης, ib. Συπῆνας, t.3, c.1116, c

Συραγίζω vide in Συραξ. Συραγίων vide in Σύραξ.

Συραγίων vide in Σύραξ.

Σύραξ, ακος, ὁ, Cuspis teli, seu hastæ. Sed existimatur esse potius hastæ ima cuspis, qua eam solo defigimus. vt sit idē quod σαυρωτήρ. Legimus tamē apud Athen. ὅσοι δὲ μηλοφόροι τὸ δουφόρων, ὅθεν τὸ συραγίων μῆλα χρυσᾶ ἔχουσι. Vide Poll. Hesych. & Suidam. Inuenitur & Συραγίων, diminutiua forma. Thucyd. lib. 2, συραγίῳ ἀκοντίου αὐτὸ βαλόντου χρυσέῳ ἐς τὸν μοχλόν. id est, Hastili, seu potius σαυρωτῆρι: quod est ferrum transuersum in posteriori parte ferri hastæ, vt inquit Bud. qui tamen alibi huic vocabulo aliam significationem tribuere videtur. Quidam interpr. Spiculo iaculi. Hesych. vult σύραξ esse non solùm σαυρωτῆρα τῶν δόρατος, sed etiā λόγχῳ.

Σύραξ (fœm. gen.) Arbor Syriæ, quæ malo Cydoniæ fertur esse similis. Cuius etiam lacryma σύραξ vocatur. Storacem appellant officinæ. Ex ea fiunt suffitus. vnde Hesych. dicit esse δένδρον, ἐτὸ θυμίαμα. Lege Dioscor. Aristot. Theophr. Gal. Plinium. Hinc est Συραξίνος, adiect. vnde Συραξίνον μύρον, Ex styrace confectum vnguentum: apud Dioscor. Item Συραξίζω, Styracem refero, apud eundem Dioscor. Sed ab altera σύραξ significatione deductum, est κινδύζω, vt exp. Hes.

Στυφελίζω, t.3, c.1120, e. Στυφελισμὸς, ib.g

Στυφελὸς, ib.c. Στυφλὸς, t.3, c.1121, a

Στυφόεις, t.3, c.1116, a

Στυροκόμπος, (vel Στυφόκομπος, vt apud schol. Aristoph.) dicitur de gallinaceo pugnaci, item de coturnice, teste Hesychio. Apud Aristoph. legitur, ὄρτυγος ἔστ' συφοκόμπου: in Auibus, — καὶ γὰρ ἦκεν ὄρτυγος ὑπὸ συφοκόμπου πάνυ κεφαλὴν πεπληγμένος. Ita enim legendum est, ex Suidæ etiam autoritate, non πεπληγμένῳ. item ὄρτυγος νῦν ὄρτυγα. Vide & huius poetæ enarratores: item Pollucem, apud quem est συμφοκόμπος.

Στύφος, t.3, c.1116, f. Στυφὸς, ib.e

Στυφρὸς, t.3, c.1121, b. Στύφω, t.3, c.1114, g

Στύψις, t.3, c.1116, b. Στωϊκὸς vide in Στοά.

Στοῦμξ, ικος, ἡ, Trabs lignea, Hesych.

Στωμυδῶκος, t.3, c.1055, f. Στωμυλέω, t.3, c.1056, b

Στωμυλθῆναι διαπελεῖς ex Athen. affertur pro loquacibus conuiuiis, seu blateronibus.

Στωμυλία, t.3, c.1056, a. Στωμύλιος, t.3, c.1055, h

Στωμυλιοσυλλεκτάδης, ib. Στωμύλλομαι, t.3, c.1056, e

Στωμύλλω, ib. Στωμυλμα, ib.d

Στωμύλος, t.3, c.1055, g

¶ Συ, t.3, c.1121, c. Συάγελος, t.3, c.1145, g

Συαγελάδες, ib. Συάγελος, ib.f

Συαγρος, ib.e. Συαγγλος, ib.g

Συαγὲν pro σαγὲν, scribi κατ' ἀναλογίαν, testatur Athen. libro 3.

Συαγνα, t.3, c.1146, f

Συανία, Conuitium, item Confertio manuum. v.l. ex Hes.

Συαὶ, t.3, c.1146, f. Συβάλλας, t.3, c.1147, b

Σύβαξ, ibidem.

Συβαειζειν, Συβαειτὴς, Συβαειτικὸς, Συβαειτὴς, vide in Σύβαεις.

Σύβαεις, ιος, & ιδος, ἡ, Sybaris, Vrbs Calabriæ, vel generalius, Italiæ, sequendo Stephanum: (quæ politea dicta fuit Thurion) deliciis & luxui mirum in modum deditaiunde factū est vt in prouerbium Sybaricus luxus abierit. Quinetiam hoc ipsum vocabulum Σύβαεις de summo & exquisitissimo luxu prouerbialiter vtirpatum à Philostrato inuenitur. veluti vbi dicit Συβάειδος μεστὸ ἦσαν. item, ἀνθρώπου Συβαεῖν ἠρυθρῶν τὰ πάντα. Est Σύβαεις fluuii etiam nomen: item filiæ Themistoclis, Plut. in Themist.

Hinc Συβαειτὴς, ου, ὁ, Sybarita, Qui est è Sybari. Vt Συβαειτῶν τράπεζαι, Sybaritarū mensæ, seu Sybariticæ mensæ: de mensis non lautissimis solùm sed luxu etiā refertis. Hinc fit vt etiā συβαειτὴς exponatur τρυφητὴς ab Hesychio. Fœm. Συβαεῖτις, Quæ est è Sybari. Sed Συβαειτιδὲς dictæ etiam fuerunt à quibusdam breues fabulæ & compendiariæ, vt testatur Aristophan. enartator.

Συβαειτικὸς adiectiuum illi subiungendum est, significans Sybariticus, (vt quum dicitur Συβαειτικὸς μῦθος, Sybaritica fabula: item Συβαειτικὴ τράπεζα, eadem significatione qua Συβαειτῶν τράπεζα paulo antè habuisti) interdum de eo dicitur qui est mollis & delicatus, atq; adeò luxui deditus. Τρυφερὸς, Hesychio. Quinetiam aliquid Συβαειτικὸν dici possit in quo summus sit luxus. Suidas habet non solùm Συβαειτικῶς, sed etiā Συβαειτικῆς, quod exponit τρυφηλῶς: item λαμπρῶς, πολυτελῶς. Ab eodem illo nomine Σύβαεις est factum verbum Συβαειζειν, quod sonat quasi quis dicat Sybaritare: pro Deliciis & luxui mirum in modum indulgere, Mollitie luxúque diffluere: imitando videlicet Sybaritarum mollitiem atque luxum.

Σύβας, t.3, c.1147, b. Συβιώνη, ib.c

Συβίνη, ib.d. Συβόσιον, t.3, c.1145, h

Συβωσία, t.3, c.1146, a. Συβωτεῖν, t.3, c.1151, f

Συβωτὴς, t.3, c.1146, c. Συβωτικὸς, ib.

Συβωτεία, ib. Συγγάλακτος, t.1, c.812, c

Σύγγαμβροι, Mariti duarum sororum. Dicuntur & ὁμόγαμβροι, nec non συγκνδεστοί, teste Polluce.

Σύγγαμος, t.1, c.815, c. Συγγενεαλογέω, t.1, c.836, e

Συγγένεια, t.1, c.835, b. Συγγενὲς, t.1, c.834, h

Συγγίνομαι, Colloquium, Congressus. v.l. Sed Hesych. habet tantùm plur. συγγενήσεις, quod exponit συνουσίας.

Συγγενικὸς, t.1, c.835, b. Συγγενὶς, ib.c

Συγγενεάω, t.1, c.839, d. Συγγενήτωρ, ib.

Συγγεωργὸς, οῦ, ὁ, Socius in agro colendo, seu in cultura agri. Aristoph. Pluto.

Συγηράσκω, t.1, c.848, c

Συγήρως, ουος & ῆ, q.d. Sociam senectutem habens. Affertur in v.l. ex Epigr. pro Confenescens.

Συγήνομαι vel Συγνόομαι, t.1, c.832, f

Συγνώσκομαι, t.1, c.1859, b. & 1860, b

Συγνώσκω, Eiusdē sum sententiæ, t.1, c.1838, e. Συγνώσκω, Conscius sum, ibid. g. Συγνώσκω, Ignosco, t.1, c.1859, f

Συγνώμη, Ignoscentia, Venia, t.1, c.1860, h. Συγνώμη, Indulgentia, t.1, c.1863, d. Συγνώμη, Deprecatio in iudicio, ibid. f

Σύγνωμον, t.1, c.1864, b. Συγνωμονικὸς, ib.c

Συγνωμονικῶς, ib.f. Συγνώμων, t.1, c.1863, g

Συγνωστὸς, t.1, c.1860, e. Σύγχρονος, t.1, c.842, f

Σύγκαμμα, t.1, c.876, e. Συγκαφὴς, ib.f

Συγκαφὴς, ib.e. Συγκρέφομαι, ib.d

Συγκέφω, ib. Συγυμνάζω, t.1, c.889, c

Συγυμνασία, ib. Συγυμνασὴς, ib.

Σύγε, Tu quidem. Vel simpliciter Tu: vt ἔγωγε redditur etiam simpliciter Ego. Aristoph. Nubibus, οὐδὲς ὅστις θεῶν σύγε. Existimatur autem potius scribendū σύγε coniunctim, quam σὺ γε: vt in ἔγωγε videmus cohærere istā particulam, retracto etiā accentu in primā, ea de causa.

Συκαθαγίζω, t.1, c.125, d. Συκαθαιρέω, t.1, c.198, f

Συκαθαιρεόω, t.1, c.582, h. Συκάθεδρος, t.1, c.1085, g

Συκαθείργνυμι, t.1, c.1242, b. Συκαθείργω, ib.

Συκαθεῖν, ἢ Συκαθεύδω, quod vide.

Συκάθεσις, t.1, c.1668, a

Συκαθεύδω, Condormio, Vnà dormio.

Συκαθεύδω, t.1, c.1379, c. Συκαθέζω, ib.

Συκαθῆμαι, Simul sedeo. Συκαθήμενοι, Simul sedētes. Redditur & Considentes.

Συκαθιδρύω, t.1, c.1094, c

Συκαθιερόω, αῖ, Vnà consecro, seu dedico.

Συκαθίζω, Simul sedeo, aut Simul sedere facio.

Συκαθῆμαι, t.1, c.1668, a. Συκαθίστημι, t.1, c.1775, b

Συκαίω, Simul vro, seu comburo.

Συκακοπαθέω, αῖ, Simul mala patior, Simul malis afficior, Simul affligor. Vide Κακοπαθέω.

Συκακουργέω, αῖ, Simul cum alio malitiosè aliquid facio. Dicitur autem peculiariter Συκακουργεῖν (sicut & συωπηχεῖν) de iis qui colludunt. Libanius, ἐλὼν αὐτὸν ἐκόντα καὶ συκακουργοῦντα. Et res per collusionem actoris & rei transacta, Συκακούργημα dicitur. ex quo genere est præuaricatio, id est καθύφεσις. Sic etiam Συκακουργία est quæ collusio à iurisconsultis dicitur. Bud.

Συκακουχοῦμαι, t.1, c.1326 f. Συκαλέω, t.2, c.29, g

Συκαλινδεῖσθαι, Simul volutari.

Συκαλλαίνω, t.2, c.40, e. Συκαλύμμα, t.2, c.46, a

Συκαλύπτομαι, t.2, c.45, h. Συκαλύπτω, ib.

Συκάλυψις, t.2, c.46, a. Συκάμινος, t.2, c.49, b

Συκαμπαί, Iuncturæ. Digitos etiā interpret. Gaza, apud Aristot. Hist. anim. 3, vt v.l. annotant.

Συκάμπτω, t.2, c.54, f. Συκαμψὴς, ib.

Συκαρπινοῦσθαι, de frumentis dicitur quum radices agūt. Pollux, τὸ μὲν ῥιζοῦσθαι τὸν σῖτον, συκαρπινοῦσθαι ἔλεγον. Phereerates, ἵνα τὰ λῆϊα συκαρπινοῦται. Vide simplex Καρπινοῦσθαι.

Συκασκόεις, t.2, c.86, c. Συκασὴς, ib.

Συκαπεβαίνω, t.1, c.649, c. Συκαπεβαστὴς, ib.f

Συκαπεβαπκῶς, ib.g. Συκαπεβαπκώτερος, ib.

Συκαπεβιόω, t.1, c.740, g

Συκαπεγηρᾶσκω, Vnà senesco. Ar Consenesco accipitur etiam pro simplici Senesco.

Συκαπέγω, t.1, c.80, d. Συκαπεδαρθεῖν, t.1, c.912, a

Συγκαπεδουλόω, t.1, c.1045, c

Συγκαπεδύομαι, Vnà demergor. Vide Καπεδύομαι.

Συγκαπεζεύγνυμι, t.1, c.1396, f

Συγκαπεζῶ, t.1, c.1389, b. Συγκαπεθάπτω, t.1, c.1502, c

Συγκαπεθεσις, t.3, c.1504, d. Συγκαπεθὴς, t.1, c.169, d

Συγκαπειγέω, ib.c. Συγκάπειρος, ib.

Συγκαπικαίω, Vnà vro, seu comburo.

Συγκαπακαίω, t.2, c.234, a

Συγκαπακλίνομαι, t.2, c. 257, a. Συγκαπακλίνω, ib.

Συγκαπεκτὴς, t.2, c.471, g

Συγκαπελέγω, t.2, c. 611, f. Συγκαπελύω, t.2, c.758, c

Συγκαπενεύειν, Annuere, Assentiri, Consentire. Polyb. συγκατένευσε τοῖς λεγομένοις.

Συγκαπεριθμοῦμαι, Simul enumero, pro συγκαπεριθμῶ. Ex Aristot. in Præd.

Συγκαπερρέω, t.2, c.689, g. Συγκαπεσκευάζω, t.3, c.845, g

Συγκαπεσκιόω, t.3, c.856, g. Συγκαπεσκηνόω, t.3, c. 863, d

Συγκαπεσπέω, αῖ, Pariter auello, Pariter euellio.

Συγκαπεσις, Conflictus, Dimicatio. vt τοῖς ὁπ' τῶν συγκαβεστάσεσι ἠπιόθεντος, Polyb.

Συγκαπεστέω, t.3, c.1265, e

Συγκαπεθέω, & Συγκαπέθεμαι, item Συγκαπόθεσις, vide tom. 2, c.1504. a. b. c. d

Συγκαπαφαγεῖν, Simul comedere, Simul deuorare.

Συγκαπαφέρομαι, t.4, c.110, b

Συγκαπαφλέγω, t.4, c.169, f. Συγκαβαφηρίζομαι, t.4, c.732, g

Συγκαπεραίνομαι, t.1, c.1237, a

Συγκαπέρχομαι, Simul redeo, Vnà reuertor.

Συγκάπυμα, Votum vnà cum alio conceptum. vel, Res quam quis vnà cum alto aut aliis vouit. Exponitur tamen simpliciter Res votiua.

Συγκαπυρέω, t.1, c.33, c. Συγκαπυόρημα, ib.

Συγκαπυρημαπικὸς, ib.d. Συγκαπυρημαπικῶς, ib.

Συγκαπών, ὀνῶς, ὁ, Qui vnà reuertus est, aut descendit. Ex Demosth. affertur in præsenti significatione, Vnà descendens.

Συγκαβαίνω, t.2, c.1230, c. Συγκαβυθίζω, t.2, c.1482, e

Σύγκαυσις, Exustio, vt ante præposit.

Σύγκαυμα, Coniaceo, &c. t.2, c.1-0 h. Συγκαῦσθαι dictum de quo inter aliquos conuenit, &c. 471, b

Συγκείμενον, τὸ, t.2, c.171, c. Συγκαμμένος, t.2, c 54, f

Συγκορδυλιόμενος videtur esse idem quod εἰσκορδυλισμένος, à nomine Κορδύλη: quod vide. Hesychius tamen συγκορδυλιόμενα exp. συμπεφορημένα.

Συγκεκροτημένος, t.2, c.458, g

Συγκεκροτημένος, Magno cum applausu, & q.d. Plausibiliter. Ita v.l. sed vide participium Συγκεκροτημένος.

Συγκεντέω, t.2, c.120, h. Συγκεφαίνομαι, t.2, c.140, c

Συγκεφανόω, ib. Συγκεφαυδᾶν, ib.d

Συγκεφάω, ib.c. Συγκεφαλαιόω, t.2, c.158, e

Συγκεφαλαίωσις, ib.f. Συγκεχρωβίκος, t.4 c.503, g

Συγκεκδέτειν, t.2, c.182, b. Συγκεκδεύομαι, t.2, c.188, e

Συγκεκδίδω, ib. Συγκινδεύω, t.2, c.213, h

Συγκίνησις, t.2, c.219, b. Συγκινέω, ib.

Συμμονάω, t.2, c.141, g. Συγκλάω, t.2, c.224, d

Συγκλεισις, t.2, c.234, c. Συγκλεισμα, ib.d

Συγκλεισμὸς, ib. c. Συγκλειστὸν, ib d

Συγκλειω, ib. b. Συγκλέπτης, t.2, c.237, f

Συγκληδίζω, t.2, c.235, f. Συγκληρικὸς, t.2, c.241, c

Συγκληρονόμος, t.2, c.242, a. Συγκληρος, t.2, c.247, a

Συγκληροῦσθαι, t.2, c.250, b. Συγκληρόω, ib.

Συγκλήωσις, t.2, c.250, d. Συγκλησία, t.2, c.29, g

Συγκλητικὸς, t.2, c.30, b. Συγκλῆδες, t.2, c.29, h

Συγκλίνω, Conuexitares, vulg. lex.

Συγκλίνομαι, t.2, c.258, b. Συγκλίνω, ib. c

Σύγκλινος, idem apud Poll. cum συγκλίτης, quod vide.

Συγκλίτης, t.2, c.258, c. Συγκλονεῖσθαι, t.2, c.264, e

Συγκλονέω, ib.d. Συγκλόνησις, ib.

Συγκλύζομαι, t.2, c 267, c. Συγκλύζω, ib.

Σύγκλυς, t.2, c.30, b. Σύγκλυσμα, t.2, c.267, d

Συγκλύω, Consentio. ex Soph. in Aiace.

Συγκλώθω, t.2, c.273, g. Συγκοιμάομαι, t.2, c.292, a

Συγκοίμημα, ib. Συγκοίμησις, ib.

Συγκοινωνὸς, οῦ, ὁ & ἡ, Particeps, Confors. idem cum Κοινωνὸς, quod vide.

Συγκοίπον, t.2, c.293, f. Σύγκοιτος, ib.

Συγκολαίζω, Simul punio. Συγκολλάω, t.2, c.308, d

Συγκόλλησις, ib.e. Συγκωλητὴς, ib.

Σύγκολλος, t.2, c.306, c. Συγκόλλως, ib.

Συγκολυμβάω, t.2, c.318, d. Συγκομεδὴ, t.2, c.327, c

Συγκομίζομαι, t.2, c.326, d. Συγκομίζω, ib.c

Συγκομιστέα, ib.f

Συγκομῶδες, ib.f.g. & t.3, c.336, b. obiter.

Συγκαμμάπον, t.2, c.361, f. Συγκαγίομαι, t.2, c.337, b
Συγκαγιόομαι, t.2, c.340, b. Συγκαπή, t.2, c.361, f
Συγκαπηκός, t.2, c.362, f. Συγκάπλω, t.2, c.361, a
Συγκαρυβαντᾶν, Simul insanire, Corybãtum more, Simul insaniendo Corybantas imitari.
Συγκασμέω, ῶ, Simul honesto, Cohonesto. ex Xenoph.
Συγκαυφίζω, t.3, c.399, d
Συγκραδ᾽ αἴτω, Simul quatio, aut vibro. Aristot. De mundo, πολλὰ μέρη σωεκράδασε πνεῦμα. vbi redditur à Bud. Multis in locis spiritus vibrantem motum ciuit.
Σύγκραμα, t.2, c.1440, d. Σύγκρασις, ib.
Συγκρατέω, t.2, c.413, d. Σύγκρασις, t.2, c.1440, e
Συγκρηπίζω, t.2, c.v 1, a. Συγκρηπεμός, ib.
Σύγκριμα, t.2, c.437, a. Συγκριματικός, ib. c
Συγκρίνω, & Συγκρίνομαι, t.2, c.436, g
Σύγκρισις, t.2, c.437, c. Συγκριτικός, ib. f
Συγκριτικῶς, ib.
Συγκροτέω, Complodo, &c. t.2, c.457, h. Συγκροτῶν, Cõponere, &c. c.458, e. Συγκροτέω, Congrego, &c. ib. f.
Συγκροτέω, Condico, &c. ib. h.
Συγκρότημα, t.2, c.459, c. Συγκρότησις, ib. e
Σύγκροτος, ib. f. Συγκρουσμα, t.2, c.453, d
Συγκρούσιος, ib. f. Σύγκρουσις, ib. d
Συγκρουσμός, ib. f. Συγκρούω, ib. a
Συγκρύπτω, t.2, c.467, a. Σύγκρυψις, ib.
Συγκτάομαι, ῶμαι, Simul acquiro, Vnà cum alio acquiro, Socius sum in acquirendo. Aristot. Polit. 5, ἐξὸν τὸ ἐν χώρᾳ ὅλλω ὁοῖς γεωρέμοις συγκτήσεσθαι.
Συγκτερίζω, Vnà parento, vel iusta facio. Apoll. Argon. 2, — σωεκτερίζε δ᾽ λαός.
Συγκτίσαι, Duces coloniæ deducẽdæ. Ita v. lex. exp. apud Herodotum, locum non afferentia. sed hæc expositio suspecta est.
Συγκυβεύω, t.2, c.483, e. Συγκυκάω, t.2, c.490, e
Συγκυκλόω, t.2, c.505, d. Συγκύκλωσις, οῦ, t.2, c.1393, d
Συγκυλινδέω, t.2, c.495, c. Συγκυλινδεῦμαι, ib.
Συγκυλίω, & Συγκυλίομαι, t.2, c.494, d
Συγκυναγός, t.2, c.520, d. Συγκυνηγέτης, ib.
Συγκυνηγέω, ib. Συγκύνηγος, ib.
Συγκύπαι, t.2, c.509, a. Συγκύπελλον, t.2, c.508, g
Συγκυρέω, t.2, c.516, c. Συγκύρημα, ib. d
Συγκυρία, ib. e. Συγκύρω, t.2, c.515, e
Σύγκωλος, Solidus: vt in v.l. redditur, absque exemplo. Budæus autem affert ex Xenophonte de lepore, σκέλη τὰ ἐαυ᾽ αὐτῷ ἐλαφεῖ, σύγκωλα. vbi reddit, Compacta, ex Philelpho.
Συγκαίρω, t.4, c.347, c
Συγκάσαι, Concedere. συγχωρῆσαι, Hes.
Συγκειλίαι, Labiorum compressiones & commissuræ. v.l. ex Aristot. in Physiogn.
Συγκειμαίζω, t.4, c.490, g. Συγκεραυγάω, t.4, c.433, a
Συγκεύω, t.4, c.477, g. Συγκέω, ib.
Συγκενδρωσις, t.4, c.563, a. Σύγκερδος, t.4, c.565, d
Συγκεραυνός, t.4, c.576, e. Συγκεραυνεία, ib.
Συγκεραύνω, ib. Συγκερηνόω, t.4, c.573, b
Σύγκριτος, t.4, c.578, b. Συγκρίνω, t.4, c.486, c
Συγκρέομαι, t.4, c.618, a. Συγκρίμπτω, t.4, c.628, c
Σύγκρισις, t.4, c.617, b. Συγκρίω, ib.
Συγκροτέω, t.4, c.647, d. Συγκρουσμός, ib. e
Σύγκρουσις, t.4, c.644, e. Σύγκρους, t.4, c.630, g
Συγκρωτέω, t.4, c.639, a. Συγκυκάω, t.4, c.503, g
Σύγκυσις, ib. h. Συγκυπτός, t.4, c.504, e
Συγκύω, t.4, c.503, f. Συγκωνθύω, t.4, c.480, f
Συγκώνυμι, t.4, c.486, c Συγκωνύω, ib.
Συγκωρέω, t.4, c.680, a. Συγκωρέομαι, t.4, c.682, b
Συγκώρημα, ib. d. Συγκώρησις, ib.
Συγκωρητέον, ib. Συγκωρητικός, ib. e
Σύγκωμα, t.4, c.486, d. Σύδλω, t.3, c.760, b
Σύειος, t.3, c.1146, e. Συζέω, t.1, c.1389, c
Σύζεσον, Conferuefacito, ex Diosc. à Συζέω.
Συζάθρυμι, t.1, c.1396, h. Συζθυγύω, ib.
Σύζθυξις, t.1, c.1397, a
Συζέω, vide in Σύζεσον.
Συζήπτω, t.1, c.1407, c. Συζωπτής, ib. e
Συζοφόω, ῶ, Vnà tenebras offundo, Vnà obscuro. Ex Epigramm.

A Συζυγάω, t.1, c.1397, f. Συζυγής, t.1, c.1393, c. & 1397, e
Συζυγία, t.1, c.1397, c. Σύζυγος, ib. b
Συζυγῶδες, t.1, c.1394, d. Σύζυξ, t.1, c.1397, b
Συζωοποιόω, ῶ, q.d. Conuiuifico, ad verbum: Simul viuifico, Vnà in vitam reuoco. Vtitur Paulus epist. ad Ephes. cap. 2.
Συῆλαι, t.3, c.1146, g. Συλωᾶος, t.3, c.1147, a
Συλωέω, t.3, c.1146, g. Συλῶν, t.3, c.1147, a
Συλωία, t.3, c.1146, h. Συλωῖτης, t.3, c.1147, a
Συλωὸς, t.3, c.1153, g. Συθεὶς, t.3, c.759, f
B Σύθεν, ib. Σύθι, ib. e
Συΐκδες, t.3, c.1146, c. Σύϊλος, ib. f
Συΐνη, t.3, c.1147, b. Σύϊνος, t.3, c.1146, e
Σῦκα αἰμόνια, t.1, c.164, d. Συκαζω, t.3, c.1130, b
Συκαλίς, t.3, c.1125, c
Συκαμινόδρος, Stultus, Hesych.
Συκαμινέα, t.3, c.1127, c. Συκάμινον, ib. a, & 1130, g
Συκάμινος, t.2, c.1668, a. & t.3, c.1126, g
Συκαμινώδης, t.3, c.1127, d. Συκαῖς, t.3, c.1124, e
Συκαστής, t.3, c.1130, d. Συκαφοια, ib.
Συκέα, t.3, c.1124, b. Συκέη, ib.
Συκῆ, ib. Συκηρεία, t.3, c.1129, e
Συκία, t.3, c.1130, b. Συκιδαφόρος, t.3, c.1124, f
Συκινος, ib. g, & 1130, a. Σύκιον χλοάσντα, t.3, c.1130, b
Συκιόν, ib. a. Συκίς, t.3, c.1124, e
Συκῶς οἴνος, t.3, c.1130, a
C Συκοαπεῖν, Adulari, v.l. Sed Hesychius habet Σῦκον αἰτεῖν, disiunctim: itidémque Suidas, qui expositionis huius cau sam etiam affert.
Συκοβασίλεια, t.3, c.1126, d. Συκόβιος, ib.
Συκολογέω, ib. e. Συκολόγος, ib. d
Συκομορία, ib. g. Συκομορεῖτις, ib.
Συκόμορον, t.2, c.1666, c. & t.3, c.1126, e
D Συκόμορος, t.2, c.1666, c. Συκόμωρον, ib. e
Συκόμορος, ib. Σῦκον, t.3, c.1125, e
Συκόμορα, t.3, c.1130, f. Συκοπαγής, t.3, c.14, c. & 1127, d
Συκοπρίστης, t.3, c.1127, d. Συκόπωρον τὸ, t.3, c.1124, g
Συκοσπαθίας, t.3, c.1127, e. Συκουρός, t.3, c.1129, e
Συκοφαντέω, t.3, c.1128, e. Συκοφάντημα, ib. b
Συκοφάντης, t.3, c.1127, c. Συκοφαντία, t.3, c.1128, c
E Συκοφαντικός, ib. Συκοφαντικός, ib.
Συκοφαντεία, ib. d. Συκοφαντοδίκης, ib.
Συκοφαντωδῶς, ib. c. Συκόφασος, ib.
Συκοφορέω, t.3, c.1129, e
Συκχοι, Calceamenta Phrygia, Hesych.
Συκωδής, t.3, c.1129, h. Σύκωμα, t.3, c.1130, f
Συκῶν, t.3, c.1125, c. Συκώπτης, t.3, c.14, c
Συκωρέω, t.3, c.1129, c. Συκωρός, ib.
Σύκωσις, t.3, c.1125, h. & 1130, b. Συκωτής, t.3, c.1131, a
Σύλα, Direptio, Præda, Spolium, ex Aristotele. vide in Σύλη, t.3, c.1131, b.
F Συλαγωγέω, t.3, c.1131, c. Συλαίω, t.3, c.1132, g
Συλδύω, t.3, c.1133, e. Συλέω, ib. b
Σύλη, t.3, c.1131, b. Σύλημα, t.3, c.1133, b
Σύλησις, ib. c. Συλητής, ib.
Συλλαβή, t.2, c.581, a. Συλλαβίζω, ib. d
Σύλλαβος, ib. a. Συλλαλέω, t.2, c.550, g
Συλλαμβάνω, t.2, c.580, f. Συλλαμβάνομαι, ib. a
Συλλέγω, & Συλλέγομαι, t.2, c.612, g
Συλλείβω, & Συλλείβομαι, t.2, c.656, c
G Συλλεσύω, t.2, c.661, g. Συλλειτουργός, t.2, c.700, f
Συλλειτουργῶν, ib. g. Σύλλεκτος, t.2, c.608, c
Σύλλεξις, t.2, c.612, b. Συλλήβδιν, t.2, c.581, a
Σύλληψις, ib. Συλλήβδιν, t.2, c.581, a
Σύλλογος, t.2, c.612, c. Συλλογή, ib. b
Συλλογίζομαι, t.2, c.649, h. Συλλογισμός, t.2, c.612, g
Συλλογισμός, t.2, c.650, b. Συλλογιστικός, ib. f

Συλλογιστικῶς,

Συλλογιστικῶς, ib. Σύμμορος, t.2, c.612, b
Συμαύω, & Συμλύομαι, t.2, c.715, f
Συμαχία, t.2, c.731, a. Συμαχίζω, ib. f
Συμοιρεσμός, ib. Συμυπόμαι, t.2, c.741, c
Σύμπνοις, t.2, c.760, a. Συμνύω, t.2, c.759, f
Σύλοις, t.3, c.1131, d. Συλωπία, ib. e
Συμβαίνω, t.1, c.651, g. Συμβαχεύω, t.1, c.632, d
Συμβάλλω, t.1, c.701, g
Συμβαλλωτὶ texta, quasi ὑπὸ τῶ συμβάλλειν. Hermol. in cap. 48, libri 8 Plinii, Dicebantur verò & vndones quidam Cilicii: fortéque ab vndis, quales modò videmus in iis textis quæ tãquam ὑπὸ τῶ συμβάλλειν, symballota, id est συμβαλλωτά, omnes appellamus: ceu origine ab illo vestium genere accepta, de quibus paulo antè Plinius ita scribit, Lanæ & per se coactæ vestem faciunt. Erit enim συμβαλλωτὸν quasi σύμβλητον: id est, coacti per se velleris implexu potius quàm textu conditum. Hæc ille: ex quibus cognoscimus non tanquam Græcũ vocabulum afferri hoc συμβαλλωτὶ, sed tanquam linguæ vulgaris: etiamsi à Græco verbo συμβάλλειν deductum posse videri dicat.
Σύμβαμα, t.1, c.652, f. Συμβαὶ, ib. e
Συμβασείω, t.1, c.653, a. Συμβασιλεύω, t.1, c.715, g
Σύμβασις, t.1, c.652, h
Συμβασάζω, Simul porto, Simul fero. In v.l. Confero: itẽ Comparo, ex Iobi cap. 18.
Συμβατέος, t.1, c.653, b. Συμβατικός, ib. a
Συμβατικῶς, ib. Συμβεβηκός, t.1, c.652, e. Συμβεβηκότως, ib. f
Συμβιαίζω, & Συμβιαίζομαι, t.1, c.735, b
Συμβιβάζω, t.1, c.656, h. Συμβίβασις, t.1, c.657, d
Συμβιβασμός, ib. Συμβιβαστικός, ib.
Συμβιβάω, t.1, c.654, f. Σύμβιος, t.1, c.738, d
Συμβιόω, t.1, c.740, h
Συμβίωσις, εως, ἡ, Conuictus. Inter illos qui simul viuunt, & contubernales sunt, dicitur esse συμβίωσις: atque adeò reddit eiam Contubernium, item Vitæ consuetudo. Plutarch. de marito & vxore dixit, in Pericle, εἶτα τῆς συμβιώσεως οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἀρέσης. Vtus est Cicero ad Atticum, l. 13, Intelligis profectò in quo maximè posita sit συμβίωσις. Cæterùm redditur etiam Conuictio, ex Cic. filio, epist. ad Tironem: sed in eo loco alii cod. habent Coniunctio: quod nõ minus aptũ videtur.
Συμβιωτής, οῦ, ὁ, Conuictor, Contubernalis. Cic. ad Dolabellam, Sed tamen suauissimum συμβιωτὴν nostrum præstabo integellum. Plutarch. Mæcenatem συμβιωτὴν τῶ Σεβαστοῦ (id est Augusti) appellat. Laert. in Zenone Cittiei, ὥστε ὃ τὸν ὀψοφάγον μηδὲν δεῖν συμβιωτὰς καταλιπόντα, &c. interdum verò compotorem interpretari possumus, veluti quum de parasito dicitur: vt apud Athenæum. In v.l. annotatur Eupolin apud Pollucem pro contubernali dixisse etiã συμβίωτον. sed συμβιωτὴν, non συμβίωτον, scribendũ esse constat. Ibidem annotatur scribi etiam Συμβιωτὴς per ο, idque rectius: quod planè falsum est.
Συμβλαστής, t.1, c.746, e. Σύμβλημα, t.1, c.703, a
Σύμβλησις, ib.
Συμβλητικός, οῦ, ὁ, Qui συμβάλλεσθαι potest, id est conferre. συμβλητικὸν δοῦ τοῦς φαντασίαις, Facit ad visionem, Gaza.
Συμβλητός, t.1, c.703, a. Συμβουήλεια, t.1, c.760, c
Συμβουήλεω, t.1, c.761, d. Συμβουλός, t.1, c.760, a
Συμβολαιοσχάφος, t.1, c.706, b. Συμβόλαιον, t.1, c.705, g
Συμβόλαιος, t.1, c.706, a. Συμβολαταδίω, t.1, c.705, g
Συμβολάς, έως, ὁ, Piscatorium instrumentum circa quod retia texunt. Sed apud Hesych. est Συμβ. υλάς: quæ scriptura minus recta esse videtur.
Συμβολέω, t.1, c.705, f. Συμβολή, t.1, c.703, b
Συμβολικός, t.1, c.704, g. Συμβολικῶς, ib. h
Συμβολοκοπέω, t.1, c.705, g. Σύμβολον, t.1, c.703, f
Σύμβολος, t.1, c.705, c. Σύμβοτος, t.1, c.781, c
Συμβυλλίδιμα, t.1, c.772, e. Συμβυλλίδομαι, ib. d
Συμβυλάς, vide in Συμβολάς.
Συμβύλωσις, t.1, c.772, e. Συμβουλευτικός, ib. f
Συμβουλευτικῶς, ib. Συμβυλλίδω, ib. c
Συμβυλή, ib. a. Συμβουλία, ib.
Συμβύλιον, ib. c. Σύμβουλος, ib. b
Σύμβωμος, t.1, c.801, a. Συμμαθητής, t.2, c.789, a

A Συμμαθηπάω, ib. a. Συμμαλάπω, t.2, c.779, a
Συμμαλθάνω, t.2, c.788, f. Συμμάρτυς, t.2, c.794, d
Συμμαρτυρέω, t.2, c.799, b. Συμμαρτυρομαι, ib.
Συμμαχέω, t.2, c.814, b. Συμμαχία, t.2, c.813, f
Συμμαχικόν, τὸ, sub. t.2, c.814, a. Συμμαχικός, ib.
Συμμαχίς, t.2, c.813, e. Συμμάχημα, t.2, c.814, b. & 816, f
Σύμμαχος, t.2, c.813, c. Συμμαχόυμα, t.2, c.814, b
Συμμενία, t.2, c.881, c. Συμμένω, ib. b
Συμμειζόμαι, t.2, c.853, f. Συμμειγνύς, ib.
Συμμεταβάλλω, t.1, c.691, g. Συμμεταῖπος, t.1, c.250, h
B Συμμεταπείω, ῶ, Vnà cõmuto, vel Simul commuto. Vide de Μεταπείω.
Συμμεταφέρω, t.4, c.110, e. Συμμεθχηρείομαι, t.4, c.454, a
Συμμετέρχομαι, t.1, c.1271, e
Συμμετέχω, Vnà cum aliis particeps sum, seu participo. Sic Συμμέτοχος, Qui vnà cum aliis est particeps, Qui est ex illis qui sunt participes. Paulus autem ad Ephes. c. 5, dixit, μὴ οὖν γίνεσθε συμμέτοχοι αὐτῶν, (de iis loquẽs quos υἱοὶ ἀπειθείας appellat) vbi redditur Consortes eorum: à veteri autem interprete Participes.
C Συμμετρέω, & Συμμετρέομαι, t.2, c.905, h
Συμμέτρησις, t.2, c.906, b
Συμμετεία, Commensus, &c. t.2, c.901, a. Συμμετεία, Vestis muliebris, &c. ib. f. Σύμμετρος, t.2, c.900, e
Συμμέτρως, Moderatè, Modicè. Reddi etiam potest Intra modum. Ex Eurip. affertur pro Satis. Redditur item Congruenter, Conuenienter.
Σύμμορος, Qui est contractis femoribus: cui opponitur ὁ ἐξαβεβηκώς. Bud. ex Hippiatria.
Συμμήσωρ, Consiliarius. Apoll. Rhod.
Συμμητάομαι, ῶμαι, Vnà consilium ineo. Redditur etiam
D Do consilium.
Συμμηχής, t.2, c.936, b. Σύμμιγμα, ib. a
Συμμίγνυμι, t.2, c.935, g. Συμμιγνύω, ib.
Συμμικτός, t.2, c.936, b. Συμμιξις, ib. a
Συμμίσγω, (idem quod συμμίγνυμι seu συμμιγνύω) Commisceo. Herodot. neutraliter, συμμίσγοιεν ἐς μάχην ὑμῖν, vobiscum pugnam conseramus. Apud Hesychium de miscentibus seu commiscentibus corpora. exponit enim ὁμιλεῖν, itẽ σωυιστάναι. vbi ὁμιλεῖν aliò etiã pertinere potest. Passiuum Συμμίσγομαι apud Homerũ Il. β, Πλευρῷ συμμίσγεται.
Συμμισοπονηρέω, t.2, c.950, c.
Συμμορία, ας, ἡ, Decuria, apud Athenienses, vt Bud. interpretatur apud Demosth. & Xenophontem: cuius hũc locum affert, de Atheniensium ducibus loquentis, καταλιπεῖν τριῶν ναῦς ἕκαστον ἐκ τῆς αὐτῶν ξυμμορίας. In v.l. redditur Curia, item Tribus, necnon Munerum societas. Ibidem hæc adduntur: Συμμορίαι, (testè Vlp. in Olynth. 2, & Harpocr.) decuriæ sunt munera obeuntiũ. nam ex decem tribubus Athenis delecti erant mille ducenti ditissimi, qui cõferrent pecunias quoties respiregebat, & armarent atque instruerent viginti classes. Distributi autem erãt in singulas sexageni: vocabantq; συμμορίαν sexaginta illos. Ex his omnibus locupletissimi trecenti eligebantur, qui in primis pecuniam conferrent præ aliis. Hæc sunt quæ ibi ex Vlp. & Harpocr. afferuntur: quæ ramen exactiùs ab his traduntur. Subiungitur ex Demosth. in Aphobum, οὐχ ἅπαντα τὸ πλῆθος εἰσφὴ παρ᾽ ἡμῖν διήρητο εἰς πολ᾽ συμμορίας Ἀθηναίοις, ἀλλὰ μόνοι οἱ πλούσιοι ἐξεφέρειν τῆ πόλει δυνάμενοι. Additur, posse dici Latinè decurias vel classes: affertúrq; ex Columella, Separandi sunt aratores à vinitoribus, vinitores ab aratoribꝰ, iiq; à mediastinis. Classes etiã non maiores q̃ denũ hominum faciundæ, quas decurias appellauerũt antiqui, & maximè probauerũt, q̃ is numeri modus in opere cõmodissimè custoditur. Ex Demosthene, συμμορίαν ἔκοσι: item ἡγεμόνες τῆς συμμορείας. Apud Synes. metaph. ὅστ᾽ ὁ πάντ᾽ συμμορίας ἄρχων τῆς ἐξυγεάφων. Hinc est Συμμορίτης, apud Poll. Qui est eiusdẽ decuriæ.
E Itẽ cõpos. Συμμορεῦ ἄρχος, Qui præest τῆ συμμορίᾳ, vel τῶν συμμορίας. A Poll. exponitur ὁ ἄρχων συμμορείας. At verò Σύμμορος in v.l. ex Thuc. affertur, & redditur Socius, ex Vallæ interpr. sed mendi nõ immeritò suspecta vox illa fuerit, vbicunque in hac signif. legitur. Esseteq; magis rationi consentaneum scribere σύμμοιρος.

Συμμορίαρχος, vide in Συμμορία.
Συμμορίτης, vide in Συμμορία.
Σύμμορος, vide in Συμμορία.
Σύμμορφος, t.2,c.971,f
Συμμορφόω, & Συμμορφόομαι, t.2,c.972,b
Συμμυσός, ός, Tacens, Hesych. Ab eodem Σύμμυν exponitur σιωπῶν: quod itidem sonar Tacens.
Συμμυστής, t.2,c.1654,d. Συμμύω, t.2,c.1651,c
Συμπάθεια, Consensus in affectu, &c. t.3,c.76,b. Συμπάθεια, Condolescentia, &c. c.77,d
Συμπαθέω, ib. Συμπαθής, t.3,c.75,e
Συμπαθῶς, ib.h. Συμπαιγνία, t.3,c.21,f
Συμπαιδεύω, t.3,c.19,c. Συμπαίζω, t.3,c.21,d
Συμπαίκτωρ, ib.e. Συμπαιστής, ib.d
Συμπαίστρια, ib. Συμπαίστωρ, ib.
Συμπαιωνίζω, Simul pæanem cito. Polyb. τοῦ πυκτὸς γραπτὸν ἄθυ συμπαιωνίζοντος, Simul clamorem tollente, lætum pæana canendo: vt fiebat in victoria. Vide Παιωνίζω & Παιανίζω.
Συμπαλαίω, Colluctor. Vide Παλαίω.
Συμπαιηυεί ζω, vide in Παιηυρίζω.
Συμπαικρύω, ώ, Colludo & contechnor. συγκαικυρῶ. v.l.
Συμπαραγγέλοντες, ex Dionys. Halic. pro competitoribus. Vide Παραγγέλω.
Συμπαραγίνομαι, t.1,c.831,e. Συμπαραγθέω, t.1,c.1551,a
Συμπαραγαθί, t.1,c.170,d
Συμπαρακαθίζω, & Συμπαρακαθίζομαι, t.1,c.1091,c
Συμπαρακαλῶ, t.2,c.273,d. Συμπαρακαλοῦθεω, t.1,c.282,e
Συμπαρακαμβαίνοντα, t.2,c.579,b
Συμπαραμίγνυμι, vel Συμπαραμιγνύω, Commisceo, vt exponitur in v.l. apud Aristophanem in Pluto: tanquã vacante præpos.
Συμπαρανήχομαι, Simul nato, seu Vnà ad latus nato.
Συμπαραπέμπω, t.3,c.207,e
Συμπαραπλέω, Simul adnauigo.
Συμπαραπόλλυμαι, Simul pereo. Demosth. δεδιὼς μὴ συμπαραπόλωμαι δίχα τούτου.
Συμπαρασπαθίζω, t.3,c.848,h.
Συμπαρατείνω, t.1,c.1781,f. Συμπαρατάσσω, ib.e
Συμπαρατείνω, Simul extendo, seu protraho, aut prorogo.
Συμπαρατρέω, ώ, Vnà obseruo. Demosth.
Συμπαρατρέφω, Simul nutrio. Xenoph. καὶ κυὼν ὑπέτειαν τῆς θρᾶς παρέχουσα, ἣ θηρία συμπαρατρέφουσα.
Συμπαραφέρομαι, t.4,c.112,c
Συμπαρεδρεύω, pro παρεδρεύω, quod vide.
Συμπάρειμι, t.1,c.1135,a.d. Συμπαρέκπεσε, t.3,c.1291,f
Συμπαρεκτείνω, & Συμπαρεκτείνομαι, ib.
Συμπαρέπομαι, t.1,c.1221,a
Συμπαρέχω, Vnà præbeo. Xenoph. κύνες τε τῇ ἐρημίᾳ πολὺ ἀσφάλειαν συμπαρέχουσαι.
Συμπαρεῶν pro συμπαρών, Qui simul adest.
Συμπαρῆν, Vnà accedebat: ab illo συμπάρειμι quod est ἀπὸ τοῦ εἶμι.
Συμπαρήμην, (à Συμπάρειμι) vt συμπαρήμην αὐτῷ, Vnà cum eo aderam, ex Prouerb. c.8.
Συμπαρίπλαμαι, & Συμπαρίπλημι, t.1,c.1714,a
Συμπάροικος, ός, pro Contubernalis, ex Polluce.
Συμπαροιμιαρτέω, ώ, Comitor, Affector. Luc. in Gallo, ὡς μὴ καταμείναιμι αὐτὸν, ὃν πενιχρῷ τῷ πείβωνι συμπαροιμιαρτῶ. Xen. ὀσμὰς etiam (id est odores) dixit συμπαροιμιαρτεῖν τοῖς ῥοδοπαπούσι.
Συμπαρεών, όντος, ὁ, Vnà præsens: vel potius simpliciter Præsens. Sed θεοὶ συμπαρόντες ex Luciano affertur pro eo quod dicitur Instinctu diuino. Item συμπαρόντες exponitur etiam Fautores.
Σύμπας, t.3,c.55,a. Συμπάσματα, τά, t.3,c.60,b
Συμπάσσω, ib. Συμπάσχω, t.3,c.78,g
Συμπαστέω, t.3,c.84,g
Συμπατέω, & Συμπατέομαι, t.3,c.82,g
Συμπατεωτής, t.3,c.97,b
Συμπείθω, & Συμπείθομαι, t.3,c.137,c
Συμπείρω, & Συμπείρομαι, t.3,c.161,f
Συμπέμπω, t.3,c.209,b
Συμπεπάρθαι, Transfixum esse. à Συμπείρομαι.
Συμπεπεδημένος, à Συμπεδέομαι, ὁ δυμαι. vt συμπεπεδημένος τοῦ πόδε, apud Lucianum, Pedibus reuinctus.

Συμπεπηγώς, t.3,c.269,e
Συμπεπλεγμένος, particip. à verbo συμπλέκομαι, quod vide.
Συμπεπίκος, ός, ὸν, Concoquendi facultate præditus. Redditur etiam Concoquens.
Συμπέπλω, t.3,c.229,d
Συμπεπλωκώς, partic. à Συμπίπλω. Soph. κακοῖς συμπεπλωκώς, Qui in mala incidit, Malis circũuentus. Vide Συμπίπλω.
Συμπεραίνω, & Συμπεραίνομαι, t.3,c.234,e
Συμπέρασμα, t.2,c.660,d. ob. & t.3,c.234,f
Συμπερασματικῶς, t.3,c.234,f
Συμπεριάγω, & Συμπεριάγομαι, t.1,c.83,e
Συμπεριαγωγός, ib. Συμπεριγράφω, t.3,c.1099,c
Συμπεριέπομαι, Vnà circumpono. Redditur & Circundo.
Συμπεριφέρω, t.4,c.1133,g. Συμπεριφέρομαι, ib.h
Συμπεριφθείρομαι, t.4,c.1433,c. Συμπεριφορέω, t.4,c.1133,f
Συμπεριφρονέω, t.4,c.192,f. Συμπεπίω, t.3,c.229,d
Συμπεφυκέναι, t.4,c.292,e. Συμπεφυκώς, ib.
Συμπεφυώς, ib.f. Συμπήγνυμι, t.3,c.269,e
Συμπήγνυμι, ib.f. Συμπηγνύω, ib.e
Σύμπηκτος, t.3,c.270,b. Σύμπηξις, ib.a
Συμπήσω, t.3,c.269,e. Συμπήπειν, ib.g
Συμπιέζω, t.3,c.289,a. Συμπλέω, t.3,c.297,g
Συμπίλησις, t.3,c.298,a. Συμπίλημι, ib.b
Συμπλόω, ib.a. Συμπίνω, t.3,c.308,d
Συμπαρόσκω, t.3,c.241,g. Συμπτύω, t.3,c.321,g
Συμπιπτέω, ώ, Accido, Euenio, Contingo. Eurip. Δεινόν γε θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπιπτεῖ.
Συμπλάσω, t.3,c.352,d. Συμπλάττω, ib.
Συμπλέονες, vel Συμπλέοντες, Simul plures, Cõplures simul collecti, non sigillatim: apud Aristot. Ea forma dicitur qua σύμπαντες, item σωίδυο, & σωιφρεις, Duo simul, Tres simul, Bini, Terni.
Συμπλεκής, t.3,c.364,f. Συμπλέκομαι, t.3,c.363,g
Συμπλεκτικός, t.3,c.364,f. Συμπλεκτικῶς, ib.
Συμπλέκω, t.3,c.363,g
Συμπλεξις, Implicatio. Vide Συμπλέκω.
Συμπλέω, t.3,c.373,g. Συμπληρώσεις, t.3,c.396,a. & 1666,d
Συμπλήγδ ἴω, t.3,c.396,b. Συμπληθύω, t.3,c.381,a
Συμπληθύω, ib. Συμπλήρης, t.3,c.386,b.a
Συμπληρόω, ib.b.β. Συμπλήρωμα, ib.
Συμπλήρωσις, ib. Συμπληρωτικός, ib.c.β
Συμπλήσω, t.3,c.396,a. Συμπλήττω, & Συμπλήττομαι, ib.
Σύμπλοιος, t.3,c.373,g. Συμπλοϊκός, ib.h
Συμπλοκή, t.3,c.364,g. Σύμπλους, t.3,c.373,g
Σύμπλους, ib. Συμπνευσμός, t.3,c.416,b. Συμπνέω, ib.
Συμπνίγω, & Συμπνιγομαι, t.3,c.421,g
Σύμπνοια, t.3,c.416,c. Σύμπνοος, ib.b
Σύμπνοις, ib. Συμποδήσω, t.3,c.508,b
Συμποδίζω, Impedio, Compedibus implico. Itẽ Illaqueo, Irretio. Pro Implicare compedibus, apud Aristoph. in Ran. Apud Plat. pass. Συμποδίζεσθαι metaphoricè, in Gorgia, ἐὰν τούτῳ τὸ αὖ τὴν ὁμολογίας αὐτὸς ὑπὸ σοῦ συμποδισθεὶς ἐν τοῖς λόγοις, ἐπεστομίσθη, αἰσχυνθεὶς ἃ οὐδὲν εἰπεῖν, Adeò illaqueatus est tuis argumentis vt hiscere non ausus sit vltrà, vt Bud. exp. Apud eundem Plat. in Theætero, πρὶν θαυμάσας ἢ πολυάρεκτον σοφίαν, σωεπδίδης ὑπ' αὐτοῦ.
Συμπολεμέω, t.3,c.463,d. Συμπολεμίζω, t.3,c.460,h
Συμπολίζω, t.3,c.474,b. Συμπολιτεύω, t.3,c.478,f
Συμπολιτεύομαι, ib. Συμπολίτης, t.3,c.474,c
Συμπαμπτύω, t.3,c.201,g. Συμπονέω, t.3,c.123,h
Συμπορεύομαι, t.3,c.183,g. Συμπορίζω, t.3,c.178,g
Συμπορισμός, ib.h. Συμποσία, t.3,c.308,c
Συμποσπάζω, t.3,c.309,g. Συμποσακός, ib.f
Συμποσαρχέω, ib. Συμποσαρχος, t.3,c.308,c
Συμποσαρχία, ib.e. Συμποσίαρχος, ib.c
Συμποσαστής, t.3,c.309,g. Συμποσίον, t.3,c.308,f
Συμπότης, t.3,c.309,h. Συμποτικός, t.3,c.310,a
Συμπότις, ib. Συμπότεια, ib.
Συμπραγματεύομαι, Vnà cũ alio seu aliis negotiũ quodpiam procuro, Vnà operam nauo. Apud Plut. in Lycurgo, συμπραγματευσάμενος τὰ πρὸς τοὺς νόμους, Qui vnà operam nauauit legibus: seu latiori legum.
Συμπραγκτωρ, t.3,c.535,f. Συμπραξις, ib.
Συμπρεσβεύω, ib.c. Συμπραστής, t.3,c.241,h
Συμπρεσβεύω, t.3,c.535,c. Συμπρεσβευτής, t.3,c.544,g
Συμπρεσβεύω, ib. Συμπρεσβυς, t.3,c.542,c

Συμπρεσβύτερος, t.3,c.541,g. Συμπρήκτωρ, t.3,c.536,f
Συμπρήσσω, ib.
Συμπρίαμαι, Coemo, Aristot. Pol.
Συμπροβυμοδμαι, t.1,c.1067,b
Συμπροέρχομαι, Simul procedo, Simul progredior. Syn. epist. ad Heliod. ἐμοὶ μὲν συμπροέοι, τοῖς ὀνειαστὴς καὶ ἡ τῆ φιλεῖν πρὸς δίκη, Vnà cum annis procedit. id est augetur. Vnà cum annis fit & amoris progressus. At συμπροέρχομαι pro Congredior accipi vix credibile est: quam tamen interpretationem illi tribuunt vulg. lex.
Συμπροενομβίω, Sum ductor ad prandium. v.l. Sed videndum quomodo hæc cum iis quæ de προενομείω dicta sunt, conuenire possint.
Συμπροεπέμπω, t.3,c.209,a. Συμπροθέσεις, t.1,c.1136,c
Συμπρύτανις, Collega eius qui πρύτανις appellatur. ea forma qua dicitur συμβουλευτής.
Συμπτυκτικός, t.3,c.596.b. Σύμπτυξις, ib.a
Συμπτύσσω, ib. Σύμπτωμα, t.3,c.322,c
Συμπτωματικός, ib.g. Σύμπτωσις, ib.h
Συμπυκάζω, Contego, Operio. A cuius passiuo Συμπυκάζομαι, est particip. Συμπεπυκασμένος, Contectus, apud Diodorum Siculum, ἐξ ἁπάντων αὐλῶνος φυτοῖς καὶ συμπεπυκασμένος δένδρεσι ἐξαιπλέων.
Συμπυρόω, t.3,c.649,c. Συμφάγω, t.4,c.5,a
Σύμφαθι, t.4,c.65,b
Συμφανής, έος, ὸν & ής, Manifestus, Apertus.
Σύμφασις, t.4,c.14,a
Συμφέρει, Confert, Expedit, Vtile est: cum infinitiuo, vt συμφέρει ὑπὲρ πλεῖν, Plato De rep. l.1. Dicitur etiam τὸ συμφέρει μοι, vel, τὸ συμφέρει τοῖς ζῶσι. Verùm tunc nõ ponitur idem impersonaliter: sed reducitur ad Συμφέρω: quod vide.
Συμφέρομαι, t.4,c.110,c. Συμφέρον, ib.d
Συμφερόντως, ib.e. Συμφερτής, t.4,c.121,b
Συμφερτοῦδης, in v.l. exponitur ἀγύρτης: quum potius idẽ esse videatur cum συμφερτής, vbicunque reperiatur.
Συμφέρω, t.4,c.120,b.
Συμφεύγω, Vnà fugio.
Σύμφυμι, t.4,c.64,g. Συμφήτωρ, t.4,c.65,b
Σύμφθαρσις, in v.l. redditur Colluuio: additurque, pro eodem dici & Συμφθορά. Sed hæc expositio non sequitur significationem simpliciũ φθάρσις & φθορά: quæ vide.
Συμφθέγγομαι, Colloquor: vt dicitur συλλαλῶ.
Συμφθίνω, t.4,c.147,b. Συμφιλοσοφέω, t.1,c.1037,d
Συμφιλολογέω, t.2,c.640,d. Συμφιλοσοφέω, t.3,c.901,h
Συμφοιτάω, ώ, Vnà ventito. Sed peculiariter dicitur de iis qui vnà ventitãt ad scholã, (vnde συμφοιτήσαντες apud Pollucem, οἱ συμπαιδευθέντες) ideóque redditur, Sum condiscipulus. Itidémque nomen Συμφοιτητὴς exponitur Condiscipulus: affertúrque ex Phal. epist.
Συμφορεῖ, t.4,c.121,d. Συμφορέω, t.4,c.122,d
Συμφόρημα, ib.f. Συμφόρησις, ib.g
Συμφορητὴς, ib.
Συμφορεύς, Collatus, Mixtus. Ita v.l. quoniam Hesychius Συμφορεῖας habet, quod exponit συμπεφορημένης, & συμμίκτου.
Σύμφορος, t.4,c.122,a. Συμφόρως, ib.b
Συμφρεσδμων, t.4,c.68,c.d. & 71,e
Συμφρεσίζομαι, t.4,c.71,d. Συμφρεσίσω, t.4,c.192,g
Συμφρεσίζω, ib. Συμφρονέω, t.4,c.217,d
Συμφρόνησις, t.4,c.218,d, Συμφροσυνη, t.4,c.202,b
Συμφύγω, t.4,c.215,h. Σύμφρων, t.4,c.202,b
Συμφυής, t.4,c.293,b. Συμφυία, ib.c
Συμφυλακίτης, t.4,c.237,e
Συμφυλάττω, Vnà custodio, Vnà conseruo. Xen. τὴν οὖσαν συμφυλάττειν, facultates vnà conseruare.
Συμφυλέτης, t.4,c.244,g. Σύμφυλος, ib.b
Συμφύομαι, t.4,c.292,f. Συμφυρδ ἴω, t.4,c.254,f
Σύμφυρτος, ib.c. Συμφύρω, ib.
Συμφυτάω, t.4,c.261,f. Σύμφυτος, t.4,c.293,e
Συμφυσώδεια, schol. Aristoph. exponit καταπεπυαζόμενα, vt v.l. annotant.
Συμφυτοῦω, t.4,c.298,g. Συμφυτικός, t.4,c.294,c
Σύμφυτον, ib.b. Σύμφυτος, t.4,c.293,g
Συμφύω, t.4,c.292,d. Συμφυδς, t.4,c.293,c
Συμφωνέω, t.4,c.309,c. Συμφώνησις, ib.h

Συμφωνία, t.4,c.305,b. Σύμφωνος, t.4,c.304,h
Συμφώνως, t.4,c.305,a. Σύμψαυσις, t.4,c.693,f
Συμψαύω, ib. Συμψάω, t.4,c.687,c
Σύμψηφος, t.4,c.715,c
Συμψηφίζω, Computo, v.l. Sed videndum annon accipiatur & pro σύμψηφος εἰμί.
Συμψήχω, t.4,c.689,h. Συμψιθυρίζω, t.4,c.705,d
Συμψυχία, t.4,c.757,a. Σύμψυχος, ib.a
Σαῦ, t.3,c.1134,c. Σαῦ absolutè, c.1136,a. Σαῦ superuacuũ, c.1135,f. Σαῦ subauditũ, ib.g. Σὺν in composit. c.1136,a. Σὺν θεῷ ἐπεὶ, t.2,c.1135,a.b.c.d. Σὺν νόμῳ, ib.c. Σὺν πῷ χρόνῳ, ib.f. Σῦν, cum circumflexo, Suem: à nominatiuo Σύς.
Συναγαγάκτωρ, t.1,c.3,g. Συναγαγάκτῶ, ib.
Συναγγέλος, Qui vnà mittitur nuntius.
Συναγείρω, t.1,c.25,g. Συναγελαίζω, t.1,c.37,a
Συναγαλαίζομαι, ib.a. Συναγαλασμός, ib.
Συναγαλαστικός, ib.b
Συναγκόχει, Comportauerat, Collegerat: vnde infinit. Συναγοχέναι: à verbo Συνάγω, vt ex Ἄγω est Ἀγόχα: quod vide inter anomala.
Συναγκεια, t.1,c.38,c. Σύναγμα, t.1,c.88,e
Συναίρομαι, t.1,c.87,b.c.
Συναγκίς, Piscis nomen. Vide Aristot. & Athen.
Συναγερθύω, t.1,c.31,b. Συναγέρθμος, t.1,c.25,e.g
Συναίζω, t.1,c.57,d. Συναίχμός, ib.f
Συναγω, t.1,c.87,b.c.& t.3,c.269,h.ob.& 1117,d.ob.
Συναγωγεύς, t.1,c.88,b. Συναγωγή, t.1,c.87,g
Συναγώγιμος, t.1,c.88,c. Συναγώγιον, ib.b
Συναγωγός, ib.a. Συναγωνιάω, t.1,c.107,e
Συναγωνίζομαι, t.1,c.105,h. Συναγωνιστής, t.1,c.106,a
Συναδελφος, t.1,c.939,e. Συναδικέω, t.1,c.1007,e
Συνάδω, t.1,c.118,h
Συνάεθλος, Certaminis socius, Certaminis adiutor.
Συναθλέω, ώ, Simul certo, Sum particeps certaminis, siue socius, aut adiutor. Ex Chrysost. De sacerdot.
Συναθροίζω, t.1,c.139,a. Συναθροισις, ib.b. Συναθροισμός, ib.
Συναΐ δ ἴω, Simul, Vno impetu. Vide Suidam.
Συναΐδιος, t.1,c.113,f
Συναϊκία, Coniuia, t.1,c.1136,a. Συναίκλιον, ib.
Συναΐκτω, Simul irruebãt. Hesiodus, Καί τε συναΐκτω ὡς τε ζωοὶ ἀφ' ἑόντες.
Σύναιμος, t.1,c.161,a. Συναίμων, ib.d
Συναίνεσις, t.1,c.170,e. Συναινέτης, ib.
Συναινέω, ib.d. Σύναιρος, ib.e
Συναιρέομαι, t.1,c.205,h. Συναίρεσις, t.1,c.206,c
Συναιρέω, t.1,c.205,c. & c.318,g.ob.
Συναίρω, & Συναίρομαι, t.1,c.215,c
Συναιωθάνομαι, t.1,c.232,h. Συναίωθησις, t.1,c.233,a
Συναίωνα, t.1,c.235,c. Συναίωνον, iubst. t.1,c.251,c
Συναίωνος, ib.b. Συναιχμαλωτος, t.1,c.255,c
Σύναιχμος, ib.
Συναιώρησις affertur pro simplici αἰώρησις: ab αἰωρέω, quod vide.
Συνακμαίζω, t.1,c.277,d. Συνακολασαίνω, t.1,c.304,e
Συνακολουθέω, t.1,c.282,f. Συνακολυθία, ib.h
Συνακόλυθος, ib.
Συνακούω, Simul audio.
Συνακραπίζομαι, t.2,c.136,b. Συνακτήρ, t.1,c.88,f
Συνακτήριον, ib.g. Συνακτικός, ib.
Συναλγέω, t.1,c.316,d
Συναλγηδόνες, ex Euripide affertur in vulg. lex. pro Comploratores. Sed hoc voce ista non posse significari, apparet ex simplici ἀλγηδών: cuius significationes suo loco vide. Potius tamen scriptum aliter esse apud Euripidem credibile est.
Συναλεαίνω, t.1,c.313,d. Συναλείφομαι, t.1,c.319,c
Συναλείφω, t.1,c.318,f. Συναλιθεύω, t.1,c.324,c
Συναλίζω, t.1,c.315,c. Συναλίζομαι, ib.d. & 373,f
Συναλιφή, per ι, t.1,c.320,b. Συναλκτής, t.1,c.357,f
Συναλλαγή, ib.b. Συνάλλαγμα, ib.c
Συναλλαγματικός, ib.e. Συναλλαγματικῶς, ib.
Συναλλακτής, ib. Συναλλακτικός, ib.f
Συνάλλαξις, ib.c. Συναλλάττω, ib.a
Συναλλάττομαι, ib.b. Συναλοάω, t.1,c.327,a.ob.
Συναλοιάω, t.1,c.318,b. Συναλοιφή, t.1,c.319,a

Συνάμα, q.d. Simul vná. Ponitur pro ἅμα.
Συναμαρτάνω, Simul erro, Vnà erro. apud Phal.
Σύναμμα, t.1, c.500, d
Συναμπρδίω, Congredior, Vnà eo. Item Succurro laboranti. Ita vulg.lex. sed absque vllo testimonio: adeò vt hæc non immeritò suspecta sint. præsertimque quum sequatur Συναμπρος pro coambulone seu comite, ex Nonno: pro quo reponendum esse constat συνάμπορος.
Συναμπρδίω, Vnà traho, (vt iumenta trahunt plaustrum) In trahendo adiuuo. Aristot. Hist. animalium libro 6, de mulo Athenienſi loquens, ὃς καὶ ἀφειμένος ἤδη τῆς ἡλικίας, συναμπρδίων, καθάπερ ὑπόζυγος, παρεύχετο τὰ βάρη τοῖς πόροις. de quo loquens Plinius dixit, Senecta cedentia iumenta comitatu nisuque exhortaretur. Plut. in Catone maiore, idem commemorans, dixit, τοῖς ἀπάγουσι τοὺς αἰμαλοὺς ὑποζυγίοις εἰς ἀκρόπολιν συμπαραπορεύεσθαι καὶ συνεγκίδυναι, καθάπερ ἐγκελευόμενοι καὶ συνεξορμῶντες. Quidam συναμπρδίω interpr. Vnà funem helciumq; traho. vide Ἀμπρδίειν in Ἀμφεδν, siue Ἄμπρεον.
Συναμύνειν, Vnà opitulari. Eurip.
Συναμφότερον, t.1, c.410, f. Συνάμφω, t.1, c.409, c
Συναμαρέω, t.3, c.787, d. Συναμοιβάς, ib.
Συνάμορος, ib.
Συναναβαίνω, Simul ascendo.
Συναναβλαστάνω, t.1, c.746, f
Συναναγκάζω, & Συναναγκάζομαι, t.1, c.421, e
Συναναγυμνόω, t.1, c.888, b. Συναναδίδομαι, t.1, c.990, d
Συναναίζεσον, Conferuefacito, ex Dioſc. l.1, c.33. Pro eodem verò affertur & σύζεσον, ex lib.2, c.94.
Συναναζέω, t.1, c.1398, e
Συναναιρέω, & Συνάναιρέομαι, t.1, c.190, f
Συνανάκειμαι, Simul accumbo, vel discumbo. Legitur apud Matth & Marcum.
Συνανακαράνυμι, t.2, c.138, f. Συναναχωρέω, ib.
Συνανακραναμαι, t.2, c.141, g
Συναναλίσκω, Vnà sumptum facio. Xenoph. Ὑπομν. lib.2, de vero amico loquens, συμβοηθεῖν, τὰ μὲν συναναλίσκων, τὰ δὲ συμπορίζων.
Συναναμίγνυμι, t.2, c.934, e
Συνανάμιξις, εως, ἡ, Commixtio.
Συνανατασομαι, t.3, c.108, e
Συναναπείθω, Simul suadeo, vel hortor.
Συναναπέμπω, Simul transmitto. Ita v.l. non sequendo signific. τὸ ἀναπέμπω: quod vide.
Συναναπλέκομαι, Simul implicor.
Συναναρπάζω, Simul rapio vel corripio, trahendo sursum. Redditur etiam, Simul rapio sursum, & traho.
Συναναρρέω, t.1, c.552, a. Συναναστίζω, t.1, c.591, e
Συναναστρέφω, t.3, c.1089, a. Συναναστροφή, ib.b
Συνανατέλλομαι, Coorior, Simul orior, seu exorior.
Συνανατείνω, t.3, c.1332, h
Συνανατρέφω, Simul subueho, vel eueho. Greg. συναναφέρει δ' ἑαυτῷ τὸν κόσμον.
Συναναφλέγω, Simul vro, Concremo.
Συναναφύρω, t.4, c.254, c. Συναναχρδίω, t.4, c.576, d
Συναναχρώννυμι, t.4, c.634, h. Συναναχώρησις, t.4, c.635, a
Συναναψύχω, t.1, c.1242, d. Συναναέλκω, t.1, c.1193, h
Συναυξάνω, t.1, c.447, f
Συνανθέω, ῶ, Simul floreo, Vnà floreo.
Συνανθρωπδίω, & Συνανθρωπύομαι, t.1, c.456, c
Συνανθρωπέω, t.1, c.454, d. Συνανθρωπίζω, t.1, c.456, f
Συνανιάομαι, ὀμαι, Simul contristor, Simul mœrore afficior.
Συνανίπημι, t.1, c.1713, e. Συνανίστημι, t.1, c.1751, c
Συνανοίω, & Συνανοίομαι, t.1, c.460, f
Συνανύω, ib. Συνάνυμαι, ib.g
Συναυπάζω, t.1, c.463, d. Συναυπλαμβάνομαι, ib.g
Συναυπλωφις, t.2, c.564, a. Συναύπνομαι, t.1, c.461, b
Σύναξις, t.1, c.88, f
Συναορέω, ῶ, Comitor, Sum comes. Pindarus, γυναικὶ δ' οἱ συναορεῖ ἐλπίς, à nomine Συνάορος, quod comitem significat. Propriè tamen de vxore dici existimatur. Nec solùm de vxore, sed etiã de marito dicitur. Vide Hesych. & Eustathium.
Συναπάγω, & Συναπάγομαι, t.1, c.71, g
Συναπάρω, Simul abeo, Simul migro.

A Συναπαντίζω, t.1, c.461, c
Συναπαρπάζω, & Συναπαρπάζομαι, t.1, c.574, a
Συνάπας, idem cum Σύμπας: quod vide.
Συναπαυλίζομαι, t.1, c.601, b
Συναπελαύνω, Vnà expello.
Συναπεργάζομαι, Vnà cum alio vel aliis efficio, seu conficio, Simul efficio, In re aliqua efficienda iuuo. In v.l. exponitur, In re conficienda meam operam accommodo, Actioni subseruio. vt fabularum actores scriptoresve συναπεργάζεσθαι dicuntur quum gestu, habitu, totáq; actione, rem quæ geritur, ita referùt & imitatione repræsentant, vt hæc subiecta oculis appareat, nec narrari sed fieri videatur. Aristot. in poetica, δεῖ δ' ὡς μάλιστα τοῦ ὁμοίου σωιστάναι, καὶ τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι, ὅτι μάλιστα τοῦ ὁμοίου πφέρον. vbi tamen interpres τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι vertit, Eloquutione construere. Ibidem, ὅσα δὲ δυνατὸν καὶ ὡς σχῆμασι συναπεργαζόμενον ποιεῖν. Affertur verò Συναπεργάζομαι ex eodem & passiua signific. Rhet. 2, ἀνάγκη ὡς συναπεργαζομένοις, σχήμασι καὶ φωνῇ ἢ ἐσθῆτι καὶ ὅλως τῇ ὑποκρίσει ἐλεεινοτέροις εἶναι. Sed actiua signif. conuenire fortasse possit.
Συναπερείδω, t.1, c.1246, d
Συναπεπη, Simul defecit. Vide Ἀφίημι.
Συναπεπρισμένος, Perfectus, Consummatus: à Συναπαρτίζομαι. Ab Hesychio & Suida exponitur πεπληρωμένος.
Συναπίασι, Simul abeunt, seu discedunt.
Συναπίσαθαι, Simul deficere, seu rebellare: pro συναφίσαθαι apud Herodorum.
Συναπιβάλλω, Simul abiicio, vel Simul amitto.
Συναπογράφομαι, in v.l. redditur, Mittor ad suffragia magistratus gratia. Vide Ἀπογράφομαι.
Συναπεδημέω, t.1, c.973, b. Συναπόδημος, ib.
Συναποδρᾶναι, Vnà fugere. Aristoph.
Συναποδύονται, Simul exuuntur, Simul se exuunt, vel vestem exuunt.
Συναποθνήσκω, t.1, c.1570, a
Συναποκαθαίρω, Simul purgo.
Συναποκλύζω, Simul abluo.
Συναποκρίνομαι, Simul respondeo. In v.l. Colludo.
Συναπολαμβάνω, Simul recipio.
Συναπολάμπω, t.2, c.589, b. Συναπολαύω, t.2, c.605, e
Συναπολείπω, Simul derelinquo, Simul destituo.
Συναπόλλυμαι, Simul pereo.
Συναπολογίομαι, ούμαι, Patrocinor, apud Æschinem.
Συναπομαραίνω, t.2, c.792, g
Συναπονεύω, Simul innuo, Simul nuto. Affertur ex Thuc.
Συναπτεάπτες, t.1, c.1555, b
Συναπτεάπτης, ib. Συναπτίκτω, t.3, c.1531, g
Συναπτικὸς, t.1, c.500, f. Συνάπτομαι, ib.c
Συναπτὸς, ib. Συνάπτω, t.1, c.499, d
Συναπτύω, t.4, c.767, g
Συναπώλετο, Simul periit. Vide Συναπόλλυμαι.
Συναραρῶτα phalanx, apud Luc. exponitur συνηρμοσμένη. Vide Συναρηρώς, t.1, c.564, c
Συαρεστάτως, t.1, c.517, f. Συαρέσκεις, t.1, c.578, h
Συαρήγω, t.1, c.515, a. Συνάρηγα, t.1, c.564, c
Συαρήγεκται, t.1, c.517, g. Συαρηρὼς, t.1, c.564, c
Σύαρθρος, t.1, c.568, g. Συαρθρόω, t.1, c.570, a
Συνάρθρωσις, ib.b. Συνάελμος, t.1, c.566, d
Συαέιτος, Compransor, Qui simul prandet: ex Xenoph. Sic Συαριστάω, ῶ, Simul prandeo. Est etiam Menandri fabula inscripta Συαειστῶσαι, apud Pollucem & Athen.
Συαρμόζω, t.1, c.583, c. Συαρμολογέω, t.1, c.580, a
Συαρμοστὴς, t.1, c.583, d. Συαρμόττω, ib.c
Συαρπάζω, t.1, c.547, c
Σύαρσις, ab Hesychio exponitur συναφὴ & ἁρμονία.
Συαρπάω & Συαρπάομαι, t.1, c.572, e
Συαρπαστὴς, ib. Συαρπάω, t.1, c.575, h
Συαρχαιρεσιάζω, t.1, c.559, f. Συαρχία, t.1, c.561, e
Σύαρχος, ib. Συνάρχω, ib.
Συαρωγὸς, Auxiliator, in Epigr.
Συνάσκησις, Continentia, in vulg.lex. Quæ significatio habetur & in primis lexicis: sed nullum eius affertur exemplum. At verò Συνασκήσει, futurum verbi Συνασκέω, Erotianus apud Hippocratem exponit συναρμόσει.

Συνασιδίω, t.1, c.592, a. Συνασπίζω, t.1, c.591, f
Συνασπισμὸς, ib.g. Συνασπιστὴς, ib.h
Συνασράπτω, t.1, c.595, d. Συνασαλάω, t.1, c.515, e
Συνασάλλω, ib.d
Συνατυχεῖν, Vnà fortunam aduersam pati, Vnà infortunatum esse.
Συναύλια, t.1, c.601, f. Συναυλάω, t.1, c.612, e
Συναυλία, t.1, c.621, g, & 625, a. Συναυλίζω, t.1, c.628, a
Συναυλίζομαι, t.1, c.627, f. Σύναυλος, t.1, c.621, g
Συναυξαίω, & Συναυξαίομαι, t.1, c.1377, c
Συναύξω, ib. Συναύφεια, t.1, c.500, f
Συναφὴ, ib. Συναφὴς, ib.h
Συναφίσαμαι, t.1, c.1755, b. Συναφίσημι, ib.b
Συνάζομαι, t.1, c.617, a. Σύνεψις, t.1, c.500, e
Συνδαλῶς, t.1, c.901, e
Συνδειπνολᾶς, Coepulones, Cõuiuæ. vt ἄνδρες συνδειπνολᾶς, apud Athen. lib.8.
Συνδαίνω, t.1, c.906, e. Συνδακρύω, t.1, c.108, d
Συνδιαπαίω, t.1, c.911, f
Συνδεαίνω, Duplico, Conduplico. nam pass. Συνδεαίνεται Gal. exponit συνδιπλοῦται. Sed pro συνδεαίνεται legitur etiam συνδεαίνεται.
Συνδεδεμένος, particip. præt. verbi Συνδέομαι, quod vide.
Συνδεδοξασμένος, vide in Συνδοξάζομαι.
Συνδειπνέω, t.1, c.936, f. Συνδείπνον, t.1, c.935, b
Σύνδιπνος, ib.f
Συνδέομαι, Colligor, Vnà ligor seu vincior: vt Συνδέω est Colligo. vnde Συνδεδεμένος, Colligatus, Annexus. At Συνδέομαι (ex Δέομαι significante Precor) signif. Vnà precor, seu oro. Plato in Epist. μετὰ τοῦ Θεοδότου καὶ Εὐρυβίου συνδεήθω σου μὴ ποιεῖν ταῦτα.
Σύνδεσις, t.1, c.965, a. Συνδεσμεύω, t.1, c.963, c
Σύνδεσμος, t.1, c.964, g. Συνδεσμώτης, ib.h
Συνδεσμοτεία, t.1, c.953, a. Συνδεσμοτὴς, t.1, c.965, b
Σύνδετος, ib.a. Συνδέω, t.1, c.964, g
Συνδημαγωγέω, t.1, c.970, h. Συνδημιουργὸς, t.1, c.977, c
Συνδημιουργέω, ῶ, Vnà condo seu fabricor.
Συνδιαβιβάζω, Vnà traduco. Vide Διαβιβάζω.
Συνδιαγινώσκω, t.1, c.1853, a. Συνδιάγω, t.1, c.73, c
Συνδιαρέω, t.1, c.194, c. Συνδιαστέρομαι, t.1, c.985, b
Συνδιαπτὴς, ib.c. Συνδιαμοίζω, t.1, c.258, f
Συνδιακοσμέω, t.2, c.390, e
Συνδιαλλάττω, Concilio, Reconcilio.
Συνδιαμνημονεύω, Recordor. v.l.
Συνδιαπαίω, t.3, c.234, d
Συνδιαπορῶ, Simul quæstionem habeo, Simul in quæstionem voco.
Συνδιαφορεύω, t.3, c.534, g. Συνδιαπορέω, t.3, c.170, h
Συνδιασπέρομαι, t.3, c.815, f. Συνδιαπαλαιπορέω, t.3, c.647, f
Συνδιαστέρομαι, t.3, c.1624, b. Συνδιαστείβω, t.3, c.1338, b
Συνδιαφέρω, t.4, c.99, e. Συνδιαφθείρω, t.4, c.142, g
Συνδίδωμι, t.1, c.1000, a
Συνδινέω, ῶ, Simul percolo, Simul transmitto per colum.
Συνδιημερεύσις, t.1, c.1466, b. Συνδιημερεύω, ib.
Συνδικαίζω, t.1, c.1014, a. Συνδικάω, t.1, c.1011, a
Συνδίκη, t.1, c.1010, e. Συνδίκια, ib.h
Σύνδικος, ib.f
Συνδιοσκεύω, Colludo disco, Ludo disco cum alio, seu aliis.
Συνδοκιμάω, t.1, c.1031, c. Συνδοκιμαζω, t.1, c.1032, g
Συνδοξάζομαι, vnde συνδεδοξασμένος, ab ea nominis δόξα significatione qua ponitur pro sententia seu opinione: apud Aristotelem Polit. 5, cap. 9, συνδεδοξασμένοι νόμοι ὑπὸ πάντων τῶν πολιτευομένων, Simul omnium sententiis approbatæ leges.
Συνδοξάζω, t.1, c.1038, b. Σύνδορπος, t.1, c.1042, g
Σύνδουλος, t.1, c.1044, d. Συνδραμεῖν, t.3, c.1665, h
Συνδραάω, t.1, c.1049, c. Συνδρέμω, t.3, c.1665, h
Σύνδρομα plur. pro concursu affertur ex Apoll. Rhodio, Argon 2, — ἦν δ' φύγῃσι Σύνδρομα πετραίων. Vide Συνδρομάδες πέτρων, t.3, c.1666, d.
Συνδρομάδες, t.3, c.396, b. obit. & 1666, d
Συνδρομὴ, t.3, c.153, f. obiter. & 1666, a
Συνδρομεῖς, t.3, c.1666, d
Συνδυάζω, & Συνδυάζομαι, t.1, c.1065 d
Συνδυασμὸς, ib.f. Συνδυαστικὸς, t.1, c.1066, a
Συνδυαστεύω, t.1, c.1800, h. obiter.

A Σύνδυο, t.1, c.1065, c
Συνέαξα, Confregi: nam ab ἄγω est ἔαξα: vnde συνέαξα, præpositione assumpta. Hom. Odyſſeæ ξ, — νῆας ξυνέαξαν ἄελλαι.
Συνεγγίζω, t.1, c.887, d. Σύνεγγυς, ib.b
Συνεγείρω, Simul excito. At pro Simul leuo, ex Phocylide affertur.
Συνεγνωκὼς, t.1, c.1859, a. Συνεγνωσμένος, t.1, c.1860, d
Συνέδρα, t.1, c.1086, g. Συνεδρεύω, t.1, c.1087, b
Συνεδρία, ib.a. Συνεδριάζω, ib.c
B Συνεδριάομαι, ib.h. Συνέδριον, ib.a
Σύνεδρος, t.1, c.1086, g
Συνεείκοσι, Simul viginti, vt dicitur συνδυο, & συνστρεις.
Συνεέργω, t.1, c.1241, h. Συνεθελω, t.1, c.1095, h
Συνεθίζω, t.1, c.1097, c. Συνεθισμὸς, ib.d
Συνειδέω, ῶ, Mihi sum conscius. Sed hoc præsens parum est vsitatum: at tempora quorum frequens est vsus, vide t.1, c.1111, g.
Συνείδησις, t.1, c.1112, a. Συνειδὼς, t.1, c.1111, h
Συνειδὼς, ib. Συνειλέω, t.1, c.1226, g
C Συνειλοχέναι, Collegisse, à Συνλέγω, quod vide. Participiũ Συνειλόχως, Qui collegit. vt συνειλοχὼς ὑπάσαν ἱκανὴν, apud Plut. in Romulo.
Συνειμαρμένα, Fato connexa, Fato consequentia & comitantia: Confatalia Ciceroni. Plut. ἔστι τι εἱμαρμένα τρόπον τινὰ καὶ τοῦτα πάντα ἐκείνοις συνειμαρμένα.
Σύνειμι, Vnà sum, &c, t.1, c.1236, c. Σύνειμι, copulatum cũ rebus inanimatis, ib.f. Σύνειμι, Coeo, &c. t.1, c. 1141, g
Συνειπεῖν, t.1, c.1225, a. Συνείργω, t.1, c.1243, c
D Συνείρικα, Patrocinatus sum. Et Συνειρικὼς, Patrocinatus, Demosth.
Συνειρμὸς, t.1, c.1143, e
Συνείρυε, Contrahebat, in Epigr.
Συνείρω, t.1, c.1143, b. Συνείρω, sine casu, &c. ib.c. Συνέρραται, ib.d. Συνέρω, neutral. &c. ib.
Συνεὶς, Qui intellexit seu animaduertit: à Συνίημι.
Συνεισάγω, t.1, c.74, f. Συνείσακτος, ib.
Συνεισβαίνω, t.1, c.644, f. Συνεισβάλλω, t.1, c.677, a
Συνεισέρχομαι, t.1, c.1269, d
E Συνεισφέρκα, vide Συνεισφέρω.
Συνείσομαι, futurum tanquam à Συνείδομαι. vt εἴσομαι dicitur tanquam ab Εἴδομαι. Est autem συνείσομαι Mihi conscius ero. Xenophon Hellen. 2, συνείσεται ἕκαστος ἑαυτῷ τῆς νίκης εἰπόντας οἷν. Est & aliud fut. eiusdem signif. Συνειδήσω.
Συνεκπίπτω, t.3, c.314, c. Συνεκποιέω, t.3, c.436, a
Συνεκπορεύομαι, t.3, c.182, d. Συνεκφέρω, t.4, c.101, f
Συνεκφοβῶ, ib.
Συνεκβάλλω, Vnà eiicio.
F Συνεκδέχομαι, vide in Συνεκδοχή.
Συνέκδημος, t.1, c.973, c. Συνεκδίδωμι, t.1, c.995, f
Συνεκδοχὴ, figura grammatica, quam & Latini synecdochen appellarunt. Fabius libro 8, capite 6, de hac loquens, Hæc variare sermonem potest: vt ex vno plures intelligamus, parte totum, specie genus: præcedentibus sequentia, vel contrà. Omnia liberiora poetis quàm oratoribus. nam prosa vt mucronem pro gladio, & tectum pro domo recipiet: ita non puppim pro nauì, nec abietem pro tabellis. Et rursus vt pro gladio ferrum, ita non pro equo quadrupedem. Maximè autem in orando valebit numerorum illa libertas. Nam & Liuius sæpe sic dicit, Romanus prælio victor: quum Romanos vicisse significat. Et contrà Cicero ad Brutum, Populo, inquit, imposuimus, & oratores visi sumus: quum de se tantùm loqueretur. Vide plura ibidem. Hinc Συνεκδοχικὸς, Synecdochen habens. Gaza synecdochicam constructionem esse vult quum dicitur ἀλοῦς πλὴν κεφαλῆς. Inuenitur & aduerbium Συνεκδοχικῶς, Synecdochicè, Per synecdochen. Schol. Apollonii Rhodii, συνεκδοχικῶς πάθημα ὁ Ἀπολλώνιος Ῥόδιος δήμους αὐτὴ τῆς χώρας καὶ τῆς γῆς. Quidam Συνεκδοχὴ interpr. Comprehensio, itidémque Συνεκδοχικῶς, Comprehensim: sed Συνεκδέχομαι (vnde est συνεκδοχὴ) sonat potius Vnà excipio, seu recipio.
H Συνεκδέχομαι, Vnà vel simul exuo, Vnà depono. Plut.

Συνεκθερμαίνω, t.1, c.1547, h
Συνεκθλιβω, Vnà effæmino.
Συνεκκαθαίζω, t.2, c.14, d. Συνεκκλεάζω, t.2, c.662, a
Συνεκλείπω, Simul deficio.
Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία, 1 Petri, cap. vlt. in fine, Vnà electa ecclesia, vel Vobiscum electa. Redditur etiam, Eiusdem electionis consors.
Συνεκπεμπω. t. 3, c. 205, a
Συνεκπέπω, Ad coniummationem concoquo. vt Bud. videtur velle exponere apud Theophr. Significare etiam potest, Ad concoctionem perduco, vel adiuuo.
Συνεκπίνω, t. 3, c. 306, a. Συνεκπίπω, t. 3, c. 315, f
Συνεκπλεω, Simul enauigo, Simul soluo.
Συνεκπνέω, t. 3, c. 385, f. b
Συνεκπνεω, Simul expiro, Simul animam efflo. Eurip. Iphigen. Taurica.
Συνεκπολεμόω, t. 3, c. 460, a
Συνεκπορίζω, Simul subministro.
Συνεκποτέω, t. 3, c. 306, a
Συνεκτελέω, ῶ, Ad consummationem confero: vt Bud. vertit apud Theophr.
Συνεκτὸν ἄπορον, t. 1, c. 251, e. ob. Συνεκτικὸς, t. 2, c. 1356, e
Συνεκτικῶς, Comprehensim, Summatim.
Συνεκτίκτω, t. 3, c. 1531, h. Συνεκτικῶς, t. 1, c. 1357, b
Συνεκτινέω, t. 3, c. 1573, c. Συνεκτίνω, t. 3, c. 1572, g
Συνεκτω, t. 3, c. 1571, g. Συνεκτρέφω, t. 3, c. 1649, e
Συνεκτεῖβω, Simul extero.
Συνεκχυμοῶ, Coeffundere. hoc est, Naturam effundentè & vacuationes molientem adiuuare & incitare: apud Hippocr. Epid. lib. 6. lta Gorr. At v.l. exp. Succis miscere: quoniam Galen. in Lex. Hippocr. vocum, aut esse συμμιγνύειν καὶ κατακεραυνύειν τοῖς ὑγιεινοῖς χυμοῖς.
Συνελαύνω, t. 1, c. 1271, a
Συνελευθερόω, Vnà in libertatem assero.
Συνελθυσις, Conuentus, Concursus.
Συνελίλυθα, tanquam à Συνελθύω. pro quo dicitur Συνέρχομαι: quod vide.
Συνελίξις, t. 1, c. 1186. b. Συνελίπω, & Συνελίπομαι, ib.
Συνελκύω, t. 1, c. 1196, g. Συνέλκω, t. 1, c. 1195, d
Συνελοῦν, t. 1, c. 205, f
Συνεμπάσσω, Simul inspergo.
Συνεμπίπω, Simul incido, Incurro.
Συνέμπορος, t. 3, c. 184, d. Συνεμφαίνω, t. 4, c. 28, d
Συνεπιδείκνυμαι, t. 1, c. 919, d, ob.
Συνεπιδιάω, ῶ, Vnà versor. Ita vulg. lex. quæ non sequuntur significationem ipsius verbi Ἐνδιάω, seu Ἐνδιάζω: quod vide.
Συνεπιδίδωμι, t. 1, c. 997, b
Συνεπιδύω, Simul induo.
Συνεπικω, idem quod συμφέρω. nam ἐπείκω poeticè vsurpatur pro φέρω. Apud Hesiodum, — πάντος δέ οἱ αὐτεβόλησεν ἄψιλος· τῷ δὴ συνεπίκετο, Collis ei occurrit, in quem defertur.
Συνεπόω, t. 1, c. 1159, c
Συνέπασις, Contentio quæ simul fit. Aut potius vacat præpositio σὺν.
Συνέπτης, Hesych. exponit συνεργός.
Συνεξάγω, t. 1, c. 76, f c
Συνεξαιθριάζω, & Συνεξαιθριάζομαι, t. 1, c. 153, g
Συνεξαμματόω, & Συνεξαμματόομαι, t. 1, c. 162, c
Συνεξαμρίνω, t. 1, c. 197, a. Συνεξαμαρτάνω, t. 1, c. 389, a
Συνεξανίσταμαι, t. 1, c. 1749, c
Συνεξανοίγω, Simul aperio.
Συνεξαυΐω, Simul perficio, seu conficio, Vnà conficio.
Συνεξαπατάω, ῶ, Simul decipio, Demosth.
Συνεξατμίζω, t. 1, c. 618, f
Συνεξαυαίνω, Simul arefacio, Simul exicco.
Συνεξελαύνω, Simul expello.
Συνεξέρχομαι, Simul exeo, Vnà exeo.
Συνεξεπίζω, & Συνεξεπίζομαι, t. 1, c. 1286, h
Συνεξεύρίσκω, t. 1, c. 1309, c. Συνεξίστω, ῶ, Coæquo.
Συνεξημερόω, t. 2, c. 1305, h. Συνεξορμάω, t. 2, c. 1452, d
Συνεξουτέω, ῶ, Simul emitto mesendo. In v.l. Vnà reddo vrinam, ex Alex. Aphrod.
Συνεορτάζω, t. 1, c. 1206, g. Συνεορτάστης, ib.
Συνεοχλιόω, t. 1, c. 1559, b

A Συνεπάγομαι, Vnà mecum duco. At verò Συνεπάγω reditur Colligo, Constringo, Adduco, in v.l.
Συνεπαγω, t. 1, c. 118, c. Συνεπαγνέω, t. 1, c. 169, a
Συνεπαγνος, ib. Συνεπαιρω, t. 1, c. 213, g
Συνεπαιδανόομαι, t. 1, c. 232, f. Συνεπαίπαομαι, t. 1, c. 254, a
Συνεπαπειδω, t. 1, c. 1246, d
Συνέπεια, Contextus verborum. Dicitur à grammaticis aliquod vocabulum esse ὀν τῇ συνεπείᾳ, quum in fine sententiæ non ponitur. Quidam ex σὺν & ἕπομαι, non ex ἔπος, deductum putarunt.
Συνεπηρείδω, t. 1, c. 1246, c. Συνεπιβυθιω, t. 1, c. 1303, e
B Συνεπιδορημέω, t. 4, c. 60, c. Συνεπιχέω, t. 1, c. 1484, a
Συνεπιβάλλω, & Συνεπιβάλλομαι, t. 1, c. 687, c
Συνεπιβλωπεύω, Vnà læd1, ex Aristot. Pol.
Συνεπιβυθίω, Vnà insidior.
Συνεπιγραφὴς, t. 1, c. 873, f. Συνεπιγράφω, ib.
Συνεπιθρυλέω, t. 1, c. 1583, f
Συνεπιθυμέω, ῶ, Vnà cupio. Et Συνεπιθυμητὴς, apud Plat. vt συνεραστής. Habetur & apud Poll.
Συνεπικλάω, ῶ, Confringo.
C Συνεπικοσμῶ, t. 2, c. 392, a
Συνεπικουρέω, ῶ, Vnà succurro, Vnà opitulor. Xenoph. in Hierone, σωιήδοντες οἱ δὴ τοῖς αὐτὸ ἀγωνιῶσι, σωιεπικουρῶσι οἱ ἐκ τῆ σφαλλόμενον ὁρῶσι.
Συνεπικουρίζω, t. 2, c. 399, d. Συνεπικραδαίνω, t. 2, c. 401, d
Συνεπικροτέω, ῶ, Simul applaudo.
Συνεπικρύπτω, Simul occulto.
Συνεπικύπτω, t. 2, c. 507, g. Συνεπικυρῶ, t. 2, c. 513, a
Συνεπιλαμβάνω, t. 2, c. 570, f. Συνεπιλαμβάνομαι, ib. e
Συνεπιμαρτυρέω, t. 2, c. 798, h. Συνεπιμελοῦμαι, t. 2, c. 864, e
Συνεπιθύω, t. 2, c. 1042, c. Συνεπιπνέω, t. 3, c. 223, g
D Συνεπισκέπομαι, t. 3, c. 827, e
Συνεπισπάω, ῶ, Vnà attraho. In vulg. lex. redditur Corripio, Conuello.
Συνεπισπάομαι, ῶμαι, Simul vel vnà attraho, Simul allicio. Vel simpliciter pro ὑπισπάομαι, Attraho, Allicio. vt exp. Bud. afferens ex Aristot. Problem. ὥσπερ οἱ ἐν ἀκμῇ πλείω συνεπισπώνται τὴν αἴσθησιν. Et ex Xenoph. Pæd. lib. 2, ἢ οἱ ὀρθοὶ φοῖς ὄρθιον ἄρουσα, οὐ πάνυ δεινὴ δῆλον ὅτι παρωπίδι εἰκῇ ξυνεπισπάσθαι, non magnopere pollet acrimonia ad sibi ascisendos homines primore aspectu & qualibet illecebra.
E Συνεπισπεύδω, Vnà accelero. Apud Suid. ὁ δὲ ἐκέλευε τοῖς κρατίστοις συνεπισπεῦσαι τὰς ἁμάξας.
Συνεπισπόμενος, Sequens. Plato epist. 7, οὕτω δὴ τῷ μύθῳ καὶ πλείω ξυνεπισπόμενος.
Συνεπίσταμαι, σῦ conscius, Scio. Gorgias, πῶς γάρ; οἵτινες ἀπιστοῦσιν ἔργον συνιστάναι τοῦ μεμισηκότα, Quomodo apud eos securus essem qui me perfidissimum opus perpetrasse nossent? Sic Lucian. συνεπίσταμαί σοι πονηρὸς δράσων. Ita dicitur vt σύοιδα.
F Συνεπιστένω, Congemisco, Condoleo.
Συνεπιστρέφω, t. 3, c. 1096, e. Συνεπιτρύω, t. 1, c. 1821, e
Συνεπιτραχύω, Vnà accelero: vt συνεπισπεύδω.
Συνεπιτείνω, t. 3, c. 1294, b
Συνεπιτελέω, ῶ, Ad consummationē confero. vt συνεκτελῶ.
Συνεπιτέλω, t. 3, c. 1366, h. Συνεπιτίθημι, t. 3, c. 1500, g
Συνεπιφαίνομαι, Simul appareo, vel exorior. At in v.l. reditur Sententiam dico cum aliis. quod potius est συναποφαίνομαι.
Συνεπιφέρω, Vnà infero, Simul infero.
Συνεπιψηφίζω, t. 4, c. 731, f. Συνέπομαι, t. 1, c. 1221, a
G Συνεποπτεύω, t. 2, c. 1387, a. Συνεπούλωσις, t. 2, c. 1284, f
Συνεπουείζω, t. 2, c. 1498, a. Συνεπιθυμένως, t. 3, c. 596, a
Συνεραιίζω, t. 1, c. 1897, a. Συνεραιίζομαι, t. 1, c. 1898, a
Συνεφάω, t. 1, c. 1226, b. Συνεφαίζομαι, t. 1, c. 1237, b
Συνεφάτης, ib. h. Συνέφαεω, t. 1, c. 1232, f
Συνέργον ἄπορον, t. 1, c. 251, f
Συνεργὸς, t. 1, c. 1232, f. & 1901, c. ob. Συνέργω, t. 1, c. 1241, e
Συνέρδω, Simul facio, Simul operando. Apud Soph. pro Adiuuo. quam significationem habet itidem verbum συμπαρεδρεύω nonnunquam.
Συνερείδω, & Συνερείδομαι, t. 1, c. 1246, f
Συνερεισμὸς, ib. Συνερεσσω, t. 1, c. 1248, c
Συνερετμέω, ῶ, Simul remigo.
Συνεριζω, Contendo. φιλογεικῶ.
Συνέριθος, t. 1, c. 1901, b

Συνερεπτόμαι, & Συνερεπτῶ, t. 1, c. 1247, c
Συνερκτικὸς, à verbo συνείρειν, vt quidem vult schol. Aristoph. qui in hoc loco Equitum, Συνερκτικὸς γὰρ ὅτι καὶ πρᾶγματικὸς, scribit, συνερκτικὸς esse ὁ συνείρειν τοῖς λόγοις καὶ συνυφαίνειν δυνάμενος δικάλογος. Ideóque interpr. quidā, Facilè orationes connectens & componens. Sed aptior afferri potuit interpretatio sumpta ex significatione verbi συνείρειν, (si modò hinc deduci putandum est) quod vide.
Συνέρξις, t. 1, c. 1241, g
Συνέρομαι, Interrogo. συνερωτῶ, Hesych.
Συνέρος, Coniunx. vulg. lex.
Συνέρχομαι, t. 1, c. 1273, d. Συνέρχομαι, de vnico homine, &c. c. 1274, a.
Συνεραὶ, t. 1, c. 1149, g. Συνερωτάω, t. 1, c. 1906, g
Συνῆς, Intellige. à Σύνιημι.
Συνέδαι, t. 1, c. 1672, e
Συνεδιάω, Vnà comedo, Vnà vescor, Simul cibum capio.
Συνέσις, siue ξύνεσις, Coitio, &c. t. 1, c. 1671, g. Σύνεσις, Intelligentia, &c. ibid. h. Σύνεσις, Conscientia, &c. c. 1673, c.
Συνεσκυθασμένος, & Συνεσκυθασμένος, t. 3, c. 849, c. d. & h
Συνεσκολυμμένος, Contectus, Coopertus. συγκαλυμμένος, Hesych.
Συνεσταυρώθη, Simul crucifixus est. à Συναυρόομαι, οῦμαι.
Συνεστηκὸς, τὸ, t. 1, c. 1795, b. Συνεστηκὼς, t. 1, c. 1793, d
Συνεστίαω, t. 1, c. 1277, f
Συνεστία, Conuiuium, v.l. ex Herodoto.
Συνέστος, t. 1, c. 1277, a
Συνεταιρομαι, Sodalitatem ineo cum aliquo. Ex Bud. affertur συνεταιρούμενός σοι pro Sodalis tuus.
Συνετὴς, t. 1, c. 1673, g. Συνετίζω, t. 1, c. 1674, f
Συνετὸς, t. 1, c. 1673, g. Συνετῶς, t. 1, c. 1674, c
Συνευδοκέω, t. 1, c. 1031, a
Συνεύδω, Condormio, Vnà dormio, Vnà cubo. Vtitur Euripides.
Συνευνάω, t. 1, c. 1305, f. Συνευνέτης, t. 1, c. 1304, h
Συνευνήτειος, t. 1, c. 1305, f. Συνεύνιος, t. 1, c. 1304, h
Σύνευνος, ib. Συνευπρέπω, t. 3, c. 173, h
Συνευπορεῦμαι, t. 3, c. 174, b
Συνευρίσκω, Vnà inuenio.
Συνευφραίνομαι, t. 4, c. 199, h. Συνεύχομαι, t. 1, c. 1312, e
Συνευωχέομαι, εῦμαι, Vnà epulor.
Συνεφάπτομαι, t. 1, c. 503, b
Συνεφέλκω, & Συνεφέλκομαι, t. 1, c. 1194, e
Συνεφηβεύω, t. 1, c. 1446, b. Συνέφηβος, t. 1, c. 1445, g
Συνεφίστημαι, t. 1, c. 1767, d. Συνεφίστημι, ib. c
Συνεφύησαν, Tosti sunt, Arctacti sunt. Redditur etiam Aruerunt.
Συνέχεια, t. 1, c. 1358, b. Συνεχὲς, t. 1, c. 1357, h.
Συνεχέως, ib. Συνεχμὸς, ib. b. c
Συνεχθαίρω, Simul odio profequor: in Epigr.
Συνεχίζω, t. 1, c. 1358, c. Συνεχμάλωτος, t. 1, c. 255, c
Συνεχω, t. 1, c. 1355, f. Συνέχω, pro ἔχω, &c. c. 1356, d. Συνέχομαι, ib. b. e. Συνεχῶς, t. 1, c. 1357, h
Συνεψία, ab Hesychio esse dicitur συμπαίκτεια vel συμμαλάκεια. Ex hoc autem nomine deductum verbum συνεψιάζω, exponitur συμπαίζω, (id est Colludo, Simul ludo) à Suida: afferente hunc versum ex Epigr. Ἐξόπτα μοι πίνοντι συνεψιάζουσα Χαρικλώ.
Συνέψω, t. 1, c. 1379, d. Συνηβολία, t. 1, c. 706, b
Συνηγορέω, ῶ, Συνηγορία, Συνηγορικὸς, vide in Συνήγορος.
Συνήγορος, ου, ὁ & ἡ, Aduocatus, Patronus: ex eo ita dictus ᾧ veluti loquatur cū eo cuius causam defendit & tuetur. vt docui in Συναγορεύω. Æsch. in Ctesiph. ἐγὼ δ' ὥσπερ τοὺς Τύπους τέχνας παρέξομαι συνήγορος τοῖς νόμοις τοῖς ὑμετέροις. Fuisse autem συνήγορον & à parte accusatoris, ex eodem patet, scribente, μὴ οὖν εἶναι μήτε τῷ κατηγόρῳ συνήγορος παρέχεσθαι. Sed & magistratus quidam appellationem συνήγορων habebat. erant autem decem, κληρωτοί. Meminit Aristot. & Harpocr. Hinc Συνηγορία, Patrocinium, Defensio causæ. Synes. μᾶλλον δ' ἐμοῦ κατεδέοντο πολίσματα συνηγορίαν ἐν χρήμασιν. Et adiect. Συνηγορικὸς, Pertinens ad συνήγορον. At verò τὸ συνηγορικὸν substāt. Patrocinii merces, drachma videlicet. Aristoph. Vesp. Αὐτὸς δ' φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμιαῖον, κἂν ὕστερος ἔλθῃ. Item verbū Συνηγορέω, ῶ, Patrocinor, Patrocinio meo defendo, Causam ago, seu defendo, Adsum alicui. Vtitur Demosth. cum datiuo: itidémque vtuntur alii. Sed inuenitur etiam Συνηγορῶ ὑπὲρ σοῦ, apud Aristot. in Rhet. Interdum Συνηγορῶ est Assentior, Astipulor, apud ipsum etiam Demosthenem. Sic Sophocl. in Trachin. Συνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ. Hic enim συνηγορεῖς non dubito quin sit Assentiris, Astipularis: non autem Patrocinaris. Legitur autem & interrogatiuè hic versus. Affertur & pass. Συνηγορεῦμαι, pro Defendor patrocinio.
Συνηδειν, Conscius eram: vide Σύοιδα.
Συνήδομαι, t. 1, c. 1435, e. Συνηδύνω, t. 1, c 1433, g
Συνηδυσμένος, ib. Συνηθεια, c. 1, c. 1099, f
Συνήθης, ib. e. Συνήθω, ib. g
Συνῆκα, Intellexi: à Σύνιημι.
Συνήκω, Desino. Aristot. ὥσπερ ἢ ἀλφάνοντες ἔχει χοιδρώδεις εἰς ὀξὺ συνηκούσης, In acutum desinentes, Mucronata specie. Redditur etiam, In acutum compreta specie. In v.l. est etiam συνήκει expositum Conducit.
Συνήκοος, t. 1, c. 289. c. Συνήλιξ, t. 1, c. 1453, f
Σύνηλις, t. 1, c. 1179, c. Συνηλυσία, ib.
Συνημέρευσις, t. 1, c. 1466, c. Συνημερευτὴς, ib.
Συνημαρτάω, ib.
Συνημεροῦμαι, Qui commansuefit, Qui vnà mansuefit.
Συνημμένη, t. 3, c. 1746, f. Συνημμοσύνη, t. 1, c. 1674, g
Συνήμων, ibid. f
Συνιέναι, Profuit. vt συνιέναι πολλάσιν, Ei profuit fecisse, Apud Herodot. non raro & pro Euenit, Contigit, cū infinitiuo: ὧδε οἱ συνιέναι ῥηθέντα.
Συνιόρος, t. 1, c. 210, g. Συνιστεμένη, t. 1, c. 1249, a
Συνιστρέω, t. 1, c. 1253, b. Συνιστρεφὴς, ib.
Συνιὲς, Hesych. exp. σύσκιον. Sed videndum ne pro συνιὲς reponi debeat συνιστρεφές.
Συνιέλιμος, t. 1, c. 566, e. Σύνιπος, t. 1, c. 220, g
Συνίσω, Intelligam: à Σύνιημι.
Συνιχνέω, t. 1, c. 1485, g. Σύνιχνος, t. 1, c. 1488, b
Συνιχλάω, t. 1, c. 1497, a. Συνιχλίω, t. 1, c. 1502, c
Συνιχάομαι, t. 1, c. 1508, g. Συνιχαστὴς, ib.
E Συνιχάπεια, ib. Συνιχία, t. 1, c. 1533, c
Συνιχλωτ. t. 1, c. 1095, h. Σύνιχμα, t. 3, c. 1514, b
Σύνιχο, vide in Συνίχμα.
Συνιχέζω, t. 1, c. 1549, f. Συνιχμάζω, t. 1, c. 1548, a
Συνιχία, t. 3, c. 1514, h. Σύνιχος, ib. c
Συνιχέω, t. 3, c. 1515, a. Συνιχὲς, ib.
Συνιχὸς, ib. Σύνιχος, ib. b
Συνιχὸς, ib. c. Συνιχόω, t. 1, c. 1551, b
Συνιχὴν, t. 3, c. 1517, f. Συνιχοφυλαξ, t. 3, c. 1518, c
Σύνιχμα, t. 3, c. 1515, g. & 1518, d
Συνιχμαπαίω, τέφανοι, t. 3, c. 1517, c. Συνιχμαπικὸς, ib. d
Συνιχμαπιῶν χεάφειν, ib. c. Συνιχρυστὴς, t. 1, c. 1559, g
F Σύνιχρος, t. 1, c. 1556, d
Συνιθιασώτης, Consors τοῦ θιάσου. Et plur. σύνθιασῶται, qui & θιασῶται. Redditur autem & Sodales. Apud Aristophanem autem in Pluto, iocosè, δύο τροσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ πλουτέω, Consortes delitii. Vide Θιασώτης.
Συνθλάω, ῶ, Confringo, Contundo.
Συνθλίβω, t. 1, c. 1562, f. Συνθνήσκω, t. 1, c. 1570, e
Συνθοίνος, t. 1, c. 1571, c. Σύνθοινος, ib. b
G Συνθολοῦν, pro θολοῦν: quod vide t. 1, c. 1572, b
Συνθραύω, Confringo.
Σύνθρυλλος, t. 1, c. 1583, a. Σύνθρυνος, t. 1, c. 1578, e
Σύνθρυος, ου, ὁ & ἡ, Consonus. vt συνθρυοῦς ἠχῶ, echo consona: quippe quæ sonantibus sonum similem assonat.
Συνθρύπτω, t. 1, c. 1594, e. Συνθυμέω, t. 1, c. 1611, g
Συνθυμόω, ib. Συνθύω, t. 1, c. 1612, b
Συνιδεῖν, Perspicere, Cōsiderare. Vide Συνορᾶν, t. 2, c. 1273, b
Συνιδρόω, ῶ, Confudo, Vnà fudo.
Συνιεῖν, pro συνιέναι, t. 1, c. 1672, g
H Συνιέναι, (à Σύνειμι, quod est ex εἶμι) Conuenire, Congredi. vt συνίτω, Congrediebantur. t. 1, c. 1141, h. Apud Hesiodum συνιέμθν pro illo συνιέναι, significante Congredi: ἠοῖοι συνιέμθν. Affertur & συνιέναι πρὸς τὴν γῆν ex Aristot. Probl. pro Corruere in terram. At Συνιέναι, Intelligere, à Σύνιημι.

A licet. Aristoph. Vesp. Αὐτὸς δ' φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμιαῖον, κἂν ὕστερος ἔλθῃ. Item verbū Συνηγορέω, ῶ, Patrocinor, Patrocinio meo defendo, Causam ago, seu defendo, Adsum alicui. Vtitur Demosth. cum datiuo: itidémque vtuntur alii. Sed inuenitur etiam Συνηγορῶ ὑπὲρ σοῦ, apud Aristot. in Rhet. Interdum Συνηγορῶ est Assentior, Astipulor, apud ipsum etiam Demosthenem. Sic Sophocl. in Trachin. Συνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ. Hic enim συνηγορεῖς non dubito quin sit Assentiris, Astipularis: non autem Patrocinaris. Legitur autem & interrogatiuè hic versus. Affertur & pass.
B Συνηγορεῦμαι, pro Defendor patrocinio.
Συνηδειν, Conscius eram: vide Σύοιδα.
Συνήδομαι, t. 1, c. 1435, e. Συνηδύνω, t. 1, c 1433, g
Συνηδυσμένος, ib. Συνηθεια, c. 1, c. 1099, f
Συνήθης, ib. e. Συνήθω, ib. g
Συνῆκα, Intellexi: à Σύνιημι.
Συνήκω, Desino. Aristot. ὥσπερ ἢ ἀλφάνοντες ἔχει χοιδρώδεις εἰς ὀξὺ συνηκούσης, In acutum desinentes, Mucronata specie. Redditur etiam, In acutum compreta specie.
C In v.l. est etiam συνήκει expositum Conducit.
Συνήκοος, t. 1, c. 289. c. Συνήλιξ, t. 1, c. 1453, f
Σύνηλις, t. 1, c. 1179, c. Συνηλυσία, ib.
Συνημέρευσις, t. 1, c. 1466, c. Συνημερευτὴς, ib.
Συνημαρτάω, ib.
Συνημεροῦμαι, Qui commansuefit, Qui vnà mansuefit.
Συνημμένη, t. 3, c. 1746, f. Συνημμοσύνη, t. 1, c. 1674, g
Συνήμων, ibid. f
Συνιέναι, Profuit. vt συνιέναι πολλάσιν, Ei profuit fecisse, Apud Herodot. non raro & pro Euenit, Contigit, cū infinitiuo: ὧδε οἱ συνιέναι ῥηθέντα.
Συνιόρος, t. 1, c. 210, g. Συνιστεμένη, t. 1, c. 1249, a
Συνιστρέω, t. 1, c. 1253, b. Συνιστρεφὴς, ib.
Συνιὲς, Hesych. exp. σύσκιον. Sed videndum ne pro συνιὲς reponi debeat συνιστρεφές.
Συνιέλιμος, t. 1, c. 566, e. Σύνιπος, t. 1, c. 220, g
Συνίσω, Intelligam: à Σύνιημι.
Συνιχνέω, t. 1, c. 1485, g. Σύνιχνος, t. 1, c. 1488, b
Συνιχλάω, t. 1, c. 1497, a. Συνιχλίω, t. 1, c. 1502, c
Συνιχάομαι, t. 1, c. 1508, g. Συνιχαστὴς, ib.
E Συνιχάπεια, ib. Συνιχία, t. 1, c. 1533, c
Συνιχλωτ. t. 1, c. 1095, h. Σύνιχμα, t. 3, c. 1514, b
Σύνιχο, vide in Συνίχμα.
Συνιχέζω, t. 1, c. 1549, f. Συνιχμάζω, t. 1, c. 1548, a
Συνιχία, t. 3, c. 1514, h. Σύνιχος, ib. c
Συνιχέω, t. 3, c. 1515, a. Συνιχὲς, ib.
Συνιχὸς, ib. Σύνιχος, ib. b
Συνιχὸς, ib. c. Συνιχόω, t. 1, c. 1551, b
Συνιχὴν, t. 3, c. 1517, f. Συνιχοφυλαξ, t. 3, c. 1518, c
Σύνιχμα, t. 3, c. 1515, g. & 1518, d
Συνιχμαπαίω τέφανοι, t. 3, c. 1517, c. Συνιχμαπικὸς, ib. d
Συνιχμαπιῶν χεάφειν, ib. c. Συνιχρυστὴς, t. 1, c. 1559, g
F Σύνιχρος, t. 1, c. 1556, d
Συνιθιασώτης, Consors τοῦ θιάσου. Et plur. σύνθιασῶται, qui & θιασῶται. Redditur autem & Sodales. Apud Aristophanem autem in Pluto, iocosè, δύο τροσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ πλουτέω, Consortes delitii. Vide Θιασώτης.
Συνθλάω, ῶ, Confringo, Contundo.
Συνθλίβω, t. 1, c. 1562, f. Συνθνήσκω, t. 1, c. 1570, e
Συνθοίνος, t. 1, c. 1571, c. Σύνθοινος, ib. b
G Συνθολοῦν, pro θολοῦν: quod vide t. 1, c. 1572, b
Συνθραύω, Confringo.
Σύνθρυλλος, t. 1, c. 1583, a. Σύνθρυνος, t. 1, c. 1578, e
Σύνθρυος, ου, ὁ & ἡ, Consonus. vt συνθρυοῦς ἠχῶ, echo consona: quippe quæ sonantibus sonum similem assonat.
Συνθρύπτω, t. 1, c. 1594, e. Συνθυμέω, t. 1, c. 1611, g
Συνθυμόω, ib. Συνθύω, t. 1, c. 1612, b
Συνιδεῖν, Perspicere, Cōsiderare. Vide Συνορᾶν, t. 2, c. 1273, b
Συνιδρόω, ῶ, Confudo, Vnà fudo.
Συνιεῖν, pro συνιέναι, t. 1, c. 1672, g
H Συνιέναι, (à Σύνειμι, quod est ex εἶμι) Conuenire, Congredi. vt συνίτω, Congrediebantur. t. 1, c. 1141, h. Apud Hesiodum συνιέμθν pro illo συνιέναι, significante Congredi: ἠοῖοι συνιέμθν. Affertur & συνιέναι πρὸς τὴν γῆν ex Aristot. Probl. pro Corruere in terram. At Συνιέναι, Intelligere, à Σύνιημι.

Συνιερομνίς, Qui vnà sacra facit, Collega sacrorum. Affertur ex Dinarcho, in v.l. vbi perperà legitur σωιερομνίς.
Συνιζάω, t.1, c.1091, a. Συνίζωσις, ib.b
Συνίζω, t.1, c.1091, f
Συνίημι, Committo, &c. t.1, c.1672, c. Συνίημι, Audio, &c. ibid.
Συνίστωρ, t.1, c.1113, e. Συνικμάζεσθαι, t.1, c.1681, f
Συνικμάζω, ib.
Συνίσταν, Congrediebantur, (vt Συνέναι, est Congredi) vide t.1, c.1141, h.
Συνίσημι, t.1, c.1112, f
Συνίσαμαι, Consto, &c. t.1, c.1791, f. Συνίσαμαι, Coeo, &c. c.1793, a. Συνίσαμαι, Consisto, &c. ibid.d. Συνίσαμαί σοι, Sto à te, &c. ibid.e. Συνίσαμαι, Commendor, &c. ibid.
Συνίστημι, Constituo, &c. t.1, c.1791, b. Συνίστημι, Astruo, &c. ibid.d. Συνίστημι, Conflo, &c. ib.f. Συνίστημι, Commendo, &c. c.1791, b. Συνίστημι, Notum facio, &c. ib.d. Συνίστημι, Testificor, &c. ib.e.
Συνιστορέω, Conscius sum. σύνοιδα, Hes.
Συνίστωρ, Conscius, Testis. Thucyd. lib.2, Θεοὶ οὖσι γὰρ τῶν Πλατειῶν ἔχετε, καὶ ἥρωες, ξυνίστορες ἐστί. Redditur & Consors. Vide Hesychium.
Συνισχεΐζω, t.1, c.1814, f. Συνισχύω, t.1, c.1812, h
Συνίσχω, idem quod σωέχω, Cohibeo, &c.
Συνιών, t.1, c.1141, h.
Συνιὼν pro συνιείς, Intelligens, vnde ὧν συνιοῦσι apud Græcos Bibl. interpr. vide t.1, c.1672, g.
Σύνναιος, t.2, c.996, d. Συνναίω, ibid.
Σύνναμα χέω, t.2, c.1003, f. Συνταείζω, t.2, c.1035, e
Συνέμμαμαι, Compascor, Vnà pascor. Arist. De hist. an. lib.6, ὅλως δὲ τὰ ἀγέλαι πάντα ἢ τὰ πλεῖστα οὐ συνέμνονται τοῖς ἡνιόχοις τοῖς ὄχεσι τῶν ὀχεῖν. Huic autem συνέμμαδι opponit τὸ ἐκκρίνεσθαι in iis quæ proximè sequuntur. Subiungit enim, Ἀλλ' ἐκκρίνονται ὅταν εἰς ἡλικίαν ἔλθωσιν. Atque vt συνέμμαδι dicuntur animalia, ita & Σύνομα ibid. Est enim Σύνομος Qui iisdem pascuis vtitur, Qui in agro compascuo iisdem pabulis vtitur. Apud Aristoph. de aui: quum tamen de equo potius dicatur, tauro, aut alio animali talibus pascuis vtente. Apud Aristot. de tauro lib.6, ὁ ἄρ' ταῦρος, ὅταν ὄχος τῆς ὀχείας ᾖ, τῶν γίνεται σύνομος, καὶ μάχεται πᾶς ἄλλος. Sed metaphoricè de hominibus quoque vsurpatur qui vnà educati fuerunt aut educantur, aut saltem qui sunt contubernales, vel sodales. Apud Plut. in Lycurgo, σύνεμοι παῖδες. Greg. loquēs de se & Basilio, distractis, quū ille Athenis discessit, οὐδὲν γὰρ οὕτω λυπηρὸν ὡς τοῖς ἐκεῖσε συνόμοις, Ἀθηνῶν καὶ ἀλλήλων πέμνεσθαι. Idem de Basilio, tanquam de equo, loquens, vtendo comparatione Homerica, ita scribit, ἀλλ' ὅταμείναντά μα τοῖς Ἀθήναις χρόνον οὐ συχνὸν, ποιεῖ τὸν Ὁμηρικὸν ἵππον ὁ πόθος· καὶ ἄτερμα ῥήξας τὴν κατηγόντων, κραίνων κᾷ πεδίον, ὡσεὶ τὸν σύνομον ἐφορμῶν. In Epigr. σύνομος Ἀπόλλων Ἀστῶν. Apud Plat. in Timæo, σύνομον ἄστρον dicitur esse alicui, quod conuenientem cum eo naturam habet, vt quidam interpretantur. Cic. vertit, Astrum quo cum aptum fuerit. Ab eodem Plat. σύνομοι vocantur Qui sunt eiusdem ordinis, Gregales: vt pedes pediti, eques equiti. vt Bud. tradit. Apud Eurip. cum genit. σύνομοι παλάστης Σκιροφόρου πάτρας. At Gal: apud Hippocratem σύνομα exponit τὰ σύνοπτα, vt v.l. annotant.
Συνεθύρωσις, εως, ἡ, Siccorum & durorum ossium σύμφυσις, nerworum interuentu. Neruos autem intelligere oportet, non veros, (quoniam nulla ossa, eorum interuentu, opinor, coalescunt) sed tendones, ligamenta, & alia nerwosa membranosáque corpora. Gorr.
Συνεθύω, t.2, c.1043, f. Συνιθύω, ib.c
Συνέφεια, t.2, c.1049, b. Συνεφέω, ib.e
Συνεφής, ib.a. Συνεφόω, ib.d
Συνεχές, t.1, c.1357, h. Συνεχόω, ib.
Συνεῖω, t.2, c.1055, h. Συνῆω, ib.
Συνοέω, ῶ, (q.d. Mecum ipse intelligo) Mecum cogito, seu reputo. Apud me æstimo, Mente reuoluo, Animadverto, Considero, Perpendo, Meditor. Cuius verbi significationem apud Platonem haberi, testatur Bud. qui etiam tradit sonare quasi quis dicat Mecum ipse intelligo. Idem ex Synesio affert, σωνεγνωκότων ἢ ἡμῶν ἢ αὐτοκρατόρων, οὐ πρὶν ἢ ὦ χρῶ ἠρνέσθαι τὸ κινδυνεύειν, vbi vertit, Considerantibus, Cogitantibus & intentis. Apud Plut. autem, οἱ δὲ συγνοήσαντες, οὐκ ἠνέχρυν καθεῖν, τε apud se æstimata & perpensa. Alicubi verò Συνοεῖ est Intelligo. vt apud Plat. in Epinomide, πᾶς ἢ ὁδοὺς τούτων οὐ ῥᾴδιον σωνοεῖν. Inuenitur & passiua vox Συνοεῖσθαι pro actiua σωνοεῖν: in secundo Alcibiade, φαίνῃ γέ τι ἐσκωθρωπακέναι, καὶ εἰς γῆν βλέπειν, ὥς τι σωνοούμενος.
Σύνοια, ας, ἡ, Cogitatio eius qui secum aliquid reputat, vel Cogitatio intus condita, vt vertit Budæus: veluti in isto Luciani loco, καὶ ὅλη σωνοίᾳ τέρεμα βαδίζουσα. Ex eiusdē B. epist. prioribus affertur in v.lex. εἰς σωνοίαν καθέστηκα pro Mentis compos factus sum. At ὅλῃ σωνοίᾳ ἔχω, pro Mecum cōsidero, (quod ibidem affertur sine autoris nomine) magis cum illo Luciani loco conuenit. Accipitur autem σωνοια & pro Intelligentia (sicut σωνοεῖ pro Intelligo) à Platone in Epinomide.
Συνομεθέω, t.2, c.1024, e
Σύνομος, vide in Συνέμμαμαι.
Σύνοιες, Cogitabundus, Meditabundus: quales sunt homines tristes, aut graues, aut etiam seueri. Hocrates tamen τὸν σωφρονοῦν distinguens ἀπὸ τοῦ σκυθρωποῦ, scribit τὸν σκυθρωπὸν videri αὐθαδέστατον τὸν σύνοιον, videri φρόνιμον. Eius verba sunt in oratione ad Demonicum, ἐθέλοις σωυτὸν ἢ μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύνοιον, δι' ὀμμάτων μὴ αὐθαδίας, ἀλλὰ τῶν φρόνιμος ἢ δόξεις. Gregor. autē τὸν σύνοιον opposuit τῷ γελοιαστῇ. Inuenitur & Græca expositio nominis σύνοιος, qua dicitur esse ὁ νενηφὼς, καὶ ἀεί τι σκυθρόμορφος, καὶ μὴ πάντ' ἔχων ἀλλ' χρόνῳ. Sed vulg. l. huius expositionis fines prætergredientia, σύνοιος exponunt non solùm Cuius animus non vagatur: sed etiam Qui secum est, Qui est apud se, Ad se rediens, Mentis compos.
Συνοδεύω, t.2, c.1182, g. Συνοδία, t.2, c.1180, f
Συνοδικὴ, ib.h. Συνοδικὴ μίνη, t.2, c.919, f. ob.
Συνόδιον, t.2, c.1180, g. Συνοδίτης, ib.
Συνοδοιπόρος, t.2, c.1163, f. Συνοδοιτής, t.1, c.1080, a
Συνοδοιταπτὴς, ib.
Σύνοδος, subst. t.2, c.1180, b. Σύνοδος, adiect. &c. ib.f
Συνόδοιος, t.1, c.1079. h. & 1080, a. & t.3, c.786, b
Συνόζω, t.2, c.1194, b. Σύνοιδα, t.1, c.1111, g
Συνοιδίω, t.2, c.1200, c. Συνοικειωσις, t.2, c.1234, c
Συνοικειόω, ib.b. Συνοικειοδίαιτα, ib.c
Συνοικέσιος, t.2, c.1226, h. Συνοικέτης, t.2, c.1217, a
Συνοικέω, t.2, c.1226, d. Συνοίκημα, ib.g
Συνοίκησις, ib. Συνοικία, t.2, c.1217, d
Συνοίκια, τά, substant. t.2, c.1218, a
Συνοικίζω, t.2, c.1230, c. Συνοικισμὸς, ib.g
Συνοικοδομέω, t.2, c.1295, f. Σύνοικος, t.2, c.1217, b
Συνοικουμένη γῆ, Terra non vasta aut deserta, sed frequentia habitatorum culta. aut simpliciter, Terra habitata. vt Bud. exponit in isto Xenophontis loco, καὶ οὐ μὰ αὐ αἰσθάνηται τὴν ὀρχήστραν συνοικουμένην τε τῶν χώραν παρεχομένοις ἢ ἐνεργὸν τῶν γῆν, δεόμενος κοσμεῖν.
Συνοίκερος, t.2, c.1211, c. Συνοικτίζω, t.2, c.1235, g
Συνοίμον, τὸ, substant. t.2, c.1239, e
Συνοίμος, ib.d. Συνοίμαι, t.2, c.1261, f
Συνοίσω, futurum verbi Συμφέρει, significantis Cōfert, Prodest, Vtile est. Apud Sophoclem autem in Aiace, Αἰ αἰ, τίς αὖ ποτ' ὠφέλ' ὧδ' ἐπώνυμον Τεύκρου ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; exponitur Quadraturum esse, Conueniens fore, q.d. Fore vt eōdem tenderet. At pass. Συνοίσομαι, Congrediar: apud Hesiodum sequente etiam infinitiuo πολεμίζειν. Ex Herodoto autem affertur cum datiuo, συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ, Occursurus magno malo. Ex eodem pro alia significatione affertur. nam ἄμεινον συνοίσεται αὐτοῖς redditur, Cum ipsis melius actū iri. Apud Aristophanem verò in Nub. ὅδι τὸ βέλτιστον τῷ σώματι τῇ πόλει ξυνοίσεται, Res in reipublicæ vtilitatē verteretur.
Συοιτοῦς, t.4, c.121, c.ob. Συνοκλαίω, t.2, c.1165, g
Συνοκωχὴ, t.1, c.1358, g. Συνολκὴ, t.1, c.1195, d
Σύνολον, t.2, c.1281, e
Συνολοφύρομαι, Vnà lamentor, seu lugeo, aut gemo.
Συνομαίμων, ονος, ὁ, Frater, apud Euripidem. Et ἡ Συνομαίμων, Soror.

Συνομαρτῶ, Sequor, Comitor. συναικολουθῶ, Hesych.
Συνομιλέω, t.2, c.1311, c. Συνόμιλος, ib.
Συνόμνυμι, t.2, c.1289, d. Συνομνύω, ib.
Συνομοιοπαθῶ, t.3, c.75, a
Συνομολογέω, ῶ, Simul sentio, Assentior: vel Fateor, Confiteor. quū dicitur σωομολογῶ σοι. Xenoph. σὺ δέ μοι δοκεῖς οὕτω σωομολογεῖν. Ex eodem, ἴσα εἰδῶμεν ὅσα σωομολογοῦμεν, quæ inter nos conueniūt, vt vertit Bud. cuius sunt & præcedētes interpretationes. Tale est, ὧδε σωομολογήσαμεν, De his inter nos cōuēnit, De his cōsensimus. Apud Platonē De rep. ξυνωμολόγησε μοὶ καὶ ὧδε, Hæc confessus est, seu concessit, Non negauit hæc. Ex eodē, σωομολογῶ σοι τὰ ὧδε τὰ χθέντα, Consentio tuis iussis, seu tuo imperio. Item pass. voce, sed actiua signif. σωομολογούμεθα ὧδε, De his consentimus, apud Plat. At pass. significatione apud Xen. Pæd. l.5, ὧδε σωομολογεῖται, De his ita conueniebat.
Σωομολογῶ cum infinitiuo. Xenoph. σωομολόγησας δικαιοῦν οἷον, Conuenisti te daturum tributum, (Nisi potius dicendum est, Conuenit inter nos te daturum tributum) Pactus es. Sic ex Platone epist. 7, affertur, σωομολογήσαμεν ἀμφότεροι pro Pacti sumus, Inter nos conuēnit, vel Inter nos pacto conuēnit.
Συνόμορος, idem quod ὁμόρος, Conterminus, Contiguus. Vnde Συνομορέω, ῶ, Conterminus sum.
Συνομοσία, t.2, c.1299, g. Συνόζωσις, t.2, c.1356, e
Συώζυξ, t.2, c.1353, g. Συωποπαδὸς, t.2, c.1360, c
Συώσπος, t.2, c.1359, f. ob. Συωσπικὸς, t.2, c.1389, c
Συωσπόμαι, ib.a. Συώσπος, ib.d
Σύνοπτρον, ib.e. Συωρεία, t.2, c.1423, a
Συνορέω, t.2, c.1466, f. Συνοεία, ib.
Συνοεχνώμενοι, Cupientes. Suidas σωοεχνώμενοι exponit ὅλῃ θυμοῦντες, & ἐπικτεινόμενοι: subiungens hunc locum, οἱ δὲ, τὸ πλείστον καὶ πρῶτον σωοεχνώμενοι, πρεσβύτερον ὅλῃ Παμφυλίας.
Συνοεΐζω, t.2, c.1475, a. Συνοείνω, t.2, c.1493, b
Συνορμίζω, t.1, c.1148, a. Σύνορος, t.2, c.1466, f
Συνορύω, t.2, c.1494, g. Συνοραφόω, t.1, c.1254, c
Συνυπνόω, t.2, c.1284, f. Συνύπνωσις, ib.
Συνυπνωτικὸς, ibid. g
Συνουσία, t.1, c.1136, h. Συνουσία, pro οὐσία, c.1137, c
Συνυσάζω, t.1, c.1137, c. Συνοισασμὸς, ib.d
Συνοισαστὴς, ib. Συνοισαστικὸς, ib.
Συνοιστοῦσα, t.1, c.1132, c. Συνοφρυόομαι, t.2, c.1570, f
Σύνοφρυς, t.2, c.1569, d. & 1571, a. Συνοφρύωμα, t.2, c.1571, b
Συνοχεύω, & Συνοχόομαι, t.2, c.1581, g
Συνοχὴ, t.1, c.1358, d. Συνοχμὸν, ib.h
Συνοχμὸς, t.1, c.1359, b. Σύνοχος, ib.
Συνοχόω, ib.a. Συνοχωκὸς, ib.
Σύνοψις, t.2, c.1389, b
Συνταγὴ, ῆς, ἡ, Ordinatio. In v.l. Signum, Præceptum.
Σύνταγμα, t.3, c.1268, c. Συνταγματόρχης, ib.d
Συνταγματικὸς, ib. Συντακτήριος, ib.g
Συνταικτικὸς, ib. Συνταλαιπωρέω, t.3, c.647, g
Συνταίμνω, t.3, c.1409, g. Σύνταξις, t.3, c.1268, e
Συνταράξις, t.3, c.1247, c. Συνταρράπτω, ib.
Σύνταρρος, t.3, c.1312, g. Σύνταστις, t.3, c.1301, b
Συνταστὸς, t.3, c.1267, g. Συνταστὸς, t.3, c.1301, d
Συνταικτὸς, ib. Συντάπτω, t.3, c.1267, g
Σύνταφος, t.1, c.1501, b. Συνταχύνω, t.3, c.1275, c
Συντείνω, t.3, c.1300, e. Συντιτρίζω, t.3, c.1362, c
Συντικμαίρομαι, Coniicio, Conjecturam facio. Suid. σωτικμηεσάμενος exp. συμβαλὼν & καταστοχασάμενος: afferens ex Eunapio, τὸν παντὸς βίον αὐτῷ σωτικμηεσάμενος ὁκ ἠθῶν ἐναρξῶν πρὸς αὐτὸν συμβόλων τε καὶ σημείων.
Συντικτοποιέω, t.3, c.1538, a
Συντικταίνομαι, Confabricor, Vnà molior, vel struo, aut cōpono. Vel pro simplici τεκταίνομαι. Affertur ex Apoll. Rhodio.
Συντέλεια, t.3, c.1373, e. Συντελεστὴς, t.3, c.1384, c
Συντελέσματα, ib.d. Συντελέω, t.3, c.1383, e
Συντελὴς, t.3, c.1373, d
Συντελικὸς, ὸν, ὸ, Valens ad reddendum aliquid perfectum. σωτελικὰ τῆς τέχνης, ex Hermog. Affertur ex eodem, σωτελικὸς τῆς ἕξεως, pro Efficax seu conferens ad efficiendum tropum.
Συντέμνω, t.3, c.1404, e. Συντέμνων, t.3, c.1415, a
Συντεταμένος, t.3, c.1267, g. Συντεταμένως, t.3, c.1300, f
Σύντευξις, t.3, c.1449, f. Συντηκάζω, t.3, c.1438, e
Σύντεχνος, t.3, c.1434, e
Σύντηγμα, q.d. Colliquamentum, Id quod à corpore deteriori liquefcendo, vel quod ex incremento excernitur resolutione præter naturam. Ita v.l. quæ afferunt ex Aristotele De gener. lib.1, λέγω δὲ τὴν ἀφέλιμον, τὸ τῆς ἕξεως ὑπόλειμμα· σύντηγμα δὲ, τὸ ἀπικρίνεν ὁκ τῆς αὐξήσεως ὑπὸ τῆς ἀδῆς φύσιν ἀναλύσεως. Item ex Probl. eiusdem, οἱ δὲ ποτιῶντες, ἀδῆ τὸν κόπον καὶ τὴν κίνησιν σωτήγματος θερμοῦ πλήρεις εἰσίν.
Συντηκτικὸς, t.3, c.1459, f. Συντήκω, ib.a
Συντηρέω, t.3, c.1465, a. Συντήρησις, ib.
Συντηρητικὸς, ib.b. Συντήκεια, ib.
Συντήκελος, ib. Συντήκεμαι, t.3, c.1513, c
Συντήκηκα, t.3, c.1512, h. Συτηκάω, t.3, c.1569, a
Συντήμησις, ib.b
Συντηκωρεῖν, Hippocrati l.1 De morb. acutis, est συμφωνεῖν & λιπτελεῖν, teste Galeno. vt ann. v.l.
Συντηκάσασθαι, t.3, c.1543, b. Συντηκάω, t.3, c.1319, c
Συντηκία, t.3, c.1405, c. Συντηκικὴ, ib.d
Σύντηκος, t.3, c.1404, g. Συντήκωος, t.3, c.1405, a
Σύντεκα, t.3, c.1302, b. Συντονία, ib.c
Σύντονον, ib.b. Σύντονος, t.3, c.1301, e
Συντόνως, t.3, c.1302, b. Συτρεφάπλεος, t.3, c.1210, f
Συτρεφάω, t.3, c.1319, c
Σύντρεις, Simul tres, Terni. Hom. Od. 1, Σύντρεις αἰψήρεσσι. Vide Συμπείσνες.
Συντρέφω, t.3, c.1650, c. Συτρέχω, t.3, c.1665, h
Σύντρεσις, t.3, c.1319, c. Συτρεβὴς, t.3, c.1342, g
Συντείδω, ib.a. Σύτεμμα, ib.d
Συτεμμὸς, ib. Σύτρεψις, ib.f
Συτρεφέω, t.3, c.1650, f. Συτροφία, ib.e
Σύτροφος, ib.c. Συτροφάζω, t.3, c.1656, e
Συτροχάω, ib.c. Συτυλχάνω, t.3, c.1449, c
Συτύφεννος, t.3, c.1698, e. Συτυρόω, t.3, c.1702, b
Συτυχία, t.3, c.1449, f
Συτυτίζω, Coacerno, Cumulo, Accumulo. σωαθροίζω, Hes. Sed suspectum est illud σωτυτίζω.
Συυπακοίω à grammaticis Græcis dicitur pro ὑπακούω, sicut à Latinis Subaudio. quum videlicet dicunt se subaudire aliquod vocabulū quod extrinsecus assumunt. At in v.l. exponentibus Vnà subaudio & intelligo, afferitur ex Phal. epist. ὥσπερ γὰρ δεῖ τὸ κῷ τῶν τέχνῃ πεθέλημᾶς, οὐ μᾶλλον ἡδέωνται τοῖς ἐχθροῖς ἀκούσαντες ἢ λυπῶ θέωσι τοῖς φίλοις μὴ σωυπακούσαντες.
Συύπαρχος (q.d. Comprafectus) Collega eius qui est ὕπαρχος. quod vocabulum vide suo loco.
Συυπαρχω, t.1, c.557, d. Συυπατθύω, t.3, c.1748, a
Συύπατος, ib.
Συυποκρίνομαι, Simul simulo. Vide Υποκρίνομαι.
Συυπουργέω, ῶ, Vnà subseruio, Vnà operam confero. Vtitur Paulus 2 ad Cor. cap. 1.
Συυποχωρέω, ῶ, Vnà retrocedo, &c. sequendo significationes τῆς ὑποχωρῶ: quod vide.
Συυφαίνω, t.3, c.1769, e. Συυφάνσις, ib.f
Συυφάω, t.3, c.1767, e. Συυφὴ, ib.
Συυφὴς, ib.f. Συυφίσταμαι, t.1, c.1801, d
Συυφλόω, t.3, c.1772, e. Συφθία, t.1, c.119, a
Συφθὸς, ib. Συωθέω, t.4, c.770, g
Συωθήσις, t.4, c.771, a
Συωμία, vel Συωμίασις. Scapularum contractio, qua interscapilium, id est scapularum discrimen & intercapedo confunditur: quod morbo fit, aut casu seu prolapsione. Ita v.l. vbi perperam σωωμοίασις scriptum est. De equis legitur in Hippiatria, ἱππίατροι ὧν τοῖς ἵπποις σωωμίαν καλοῦσι τὴν τῶν ἀμφοτέρων ὤμων ὀκβολὴν καὶ πεκαρχωλίν. Apsyrtus ibidem vtitur vocabulo σωωμίασις. Budæus σωωμίαν esse dicit compagem humerorum vel armorum: hoc est, qua humeri committuntur. Vide t.4, c.777, g.
Συωμοσία, t.2, c.1199, g. Συωμότης, ib.h
Συώμοτον, τὸ, subst. t.2, c.1300, a. Συωμοτὸς, ib.b
Συωνέομαι, t.4, c.784, b

Συνωνυμέω, t.2,c.1335,f. Συνωνυμία, ib.e
Συνώνυμος, t.2,c.1334,h. Συνωνυμούντως, t.2,c.1335,g
Συνωνύμως, ib.d
Συνωΐδαι, & Συνωίφη, vide t.2,c.1389,a
Συνωεασής, vide in Συνωείς.
Συνωεεθόμαι, vide in Συνωείς.
Συνωείς, ίδος, ἡ, vel Ξυνωείς, Atticè, Biiuges equi, Par equorum aut mulorum currum trahentium: quos & coniuges quidam vocari posse existimant. Dicitur autem συωωείς à verbo συωαείρω, Eustathio etiam teste, (ideóq; συωωείς appellari quasi συωαείς dicendũ fuerit: vt συωάορος inde deduci videmus) qui συζυγίαν ἵππων esse tradit. Hesych. quoque συζυγίαν esse aitised hanc expositionem apud eum præcedit alia qua dicit esse ἅρμα ὑπὸ δύο ἵππων. Ego tamen non dubito quin priore & propria significatione illam ἵππων συζυγίαν declaret. quod etiam Suidas tradit: qui postquam συωωείς exposuit συζυγία & δυας, addit, κυείως δ' ἵππει δύο συωεζευγμένοι: sicut κέλης est ὁ ὑπὸ ἑνὸς ἵππου ὀχούμενος: καὶ αὐτὸς ὁ μόνος ἵππος. Sed plerunque alterum illud significat, videlicet ἅρμα ὑπὸ δύο ἵππων (quo etiam modo ab Hesychio exponi dixi) currum quem biiuges equi trahunt. quem fortasse biiugum vocare possimus, eo modo quo Virgilius quadriiugum currum dixit. « Bigas vno verbo nominare licebit: qua forma trigas etiam & quadrigas Latini dicunt. Quidã interpr. & Carpentium. Plutarch. in septem sap. Symposio, ἐπὶ δ' κικλήσκων ἑκάστῳ συωωείς ἱκανὰς κοσμημένας ἐπεσπάσθη. Inuenitur item nonnunquam ἅρμα & συωωείς: vt apud Athenæum, καὶ δέκα ἅρματα καὶ συωωείδες πυτεκαίδεκα. Interdũ verò dicitur συωωείς πόλων, vel συωωεὶς πωλικὴ. Luc. in Timone, γενικωτέρα δρόμων ἢ Ὀλυμπία καὶ πλείω ἅρματα καὶ ξυνωείδι πωλικῇ. Pausan. Elaca lib. 1, συωέθεσαν δὲ ὕστερον καὶ πλω ξυνωείδα πόλων, καὶ πόλον κέλητα. Ideo autem adiectio hæc ponitur quòd hoc nomine significẽtur etiam bigæ mulares, non solùm equestres: vt apud eundem Pausaniam legimus, ἐπὶ μὴν δὴ ἀπόκτη ἐπὶ πλω συωωείδα, ἡμίονοι αὐτὴ ἵππων ἔλουσε.

Συνωεὶς dictum est propriè significare biiuges equos, seu par equorum aut mulorum, qua in significatione redditur etiam Iugum: (vt videlicet dicitur iugũ boum) atque ita Bud. interpretatur, afferens ex Athenæo, συωωείδες ὄνων καὶ τράγων καὶ ἡμιόνων. Quod autẽ ad metaphoricam significationem attinet, idem annotat Platonem in Phædro συωωείδα in homine constituisse. Et Gregoriũ ξυνωείδα vocasse par amicorũ, indissolubili vinculo coniunctum, hoc est ζεῦγος φιλικόν. Et Synesium πλὸ συωωείδα ἐπὶ ἀδελφῶν appellasse concordiam amicorum. Vide Commentr. p. 811.

A Συνωεὶς autem significante bigas, est Συωωεασὴς significans bigarum aurigam, seu agitatorem, apud Lucianum, siue aurigam in prælio qui ξυνωείδα regit, teste Budæo. Quidam bigarium interpr. vt trigarium dixit Plinius. Ab eodem illo nomine Συωωεὶς est Συνωεικεύομαι, quod significat Bigis vehor. Dicitur autem & Συνωεικεύομαι, vt ξυνωεὶς Atticè pro συωωείς. Aristoph. in tito Nubium, — ὁ δ' κόμιλλ' ἔχων, ἱππαίζετ' ἐπὶ πλω καὶ ξυνωεικεύετο. vbi schol. exponit, νῦν δ' ὅτι κέλητος, νῦν δ' ὅτι ξυνωείδος ἅρματος ὀχούμενος ἄνω κ' κάτω βακχεύει. At v. lexica perperam scriptum habent Συνωεεύομαι, itidémque peruerse interpretantur, Sursum & deorsum vehor: nullum huius significationis testimonium afferentia. sed non dubium est quin ex illis scholiastæ verbis petita sit, malè intellectis. Affertur etiã Σύνωρος, quod redditur Consonus, Cognatus. quoniam Hesych. συώορον exponit σύμφωνον, & ὁμολογούμενον: item συγγενῆ.

Σύνωρος, vide in Συνωείς.
Σύνωσις, t.4,c.771,a. Συνωφελέω, t.2,c.1566,c
Συνώφη, t.2,c.1389,a. Συνωφρυωμένος, t.2,c.1570,f
Συνωχαδόν, t.1,c.1358,h. Συοβαΐζαλοι, t.3,c.1145,c
Συοβοιωπὶ, ib. Συσάσταρ, ib.c
Συοκτασία, ib. Συοκτονία, ib.
Συοξόφος, ib. Συοφόντης, ib.d
Συοφάρβιον, ib. Συοφορβός, ib.

A Συπαλήπης, Maleficus, κακοῦργος, Hesych.
Σύρα, vel Συρία, Lacernæ quædam seu lænæ crassæ. nam συρίαν Hesych. esse ait πα χῖαν χλαῖναν: vel ἀπὸ τῆς σούρας, vel quoniam in Cappadocia fiunt. hos autem esse Syros. Vide Pollucem: ex quo affertur & σύρον ἱμάτιον. In v.l. σύρα exponitur Paruæ vlésque lacernæ, ex Aristoph. scholiaste. (qui tamẽ habet σούρα, non σύρα) Afferrúrque ex Dione, Hist. l. 37, ἠλάττων πρὸς πανήγυριν πα ἐν συρῶν ὡκοδομημένον αἰνέτρεπτο.
Συρβᾶν, vide in Σύρβη.
B Σύρβη, Tumultus. Ab Hesychio dicitur esse etiam αὐλητήριον. In v. lex. scribitur esse & vox qua subulci ad sues vtuntur, quod tamen ex Suidæ verbis non certò colligi posse videtur. Apud quem legitur & Συρβλωίων χορὸς, necnon Συρβήνη χορὸς, prouerbialiter dicta, ὅθεν ἢ ἀπόκτων χορῶν. Sed repone συρβλωίης χορός. Illud autem συρβηνὸς ἐστι πεφ χῶδης, aut etiam αὐλητής: vt ex illo & Hesychio intelliges. Habent autem v.l. & Συρβᾶν, quod interpr. Tumultuari, Incompositum esse. Sed apud Hes. inuenio Σύρβα, μετὰ θορύβου. Apud eundem, Σύρβη, θορυβοῖς μετὰ λικοῖς.
C Σύργεφρος, t.3,c.1145,c. Συρδλω, t.3,c.1141,a
Συρέμβολος, t.1,c.680,g
Συρία, vide in Σύρα. Est etiam herba apibus grata, vt annotatur ex Aristot. Hist. anim. lib. 9, cap. 40. Est & nomen vnius ex Cycladibus, vt v.l. tradunt. At Συριακὸς λίθος, Syriacus lapis, qui etiam Ἰουδαϊκὸς λίθος, necnõ Τηκόλιθος.
Συριγγέμβολος, t.1,c.680,f. Συρίγγες, t.2,c.46,g. ob.
Συρίγγιας, t.3,c.1138,g. Συρίγγιον, ib.h
Συριγγίς, ib.g. Συριγγοέμβολος, t.1,c.680,f.
Συριγγόω, t.3,c.1139,a. Συριγγώδης, t.3,c.1138,f
Συριγμὸ, t.3,c.1136,c. Σύριγξ, t.3,c.1137,c
Συρίζω, ib.a, Συριηθμὸς, t.1,c.828,b
Συρικτὴς, t.3,c.1136,g. Συρισδω, t.3,c.1137,b
Συρίσκος, vel Τρίσκος, Vas quoddam ex vimine aliáve materia contextum, in quod ficus imponebant. Vide Hesych.
Συρισμὸ, t.3,c.1137,c.
Συριστὴς, Grus mas. γέρανος ἄρρεν, Hesych.
E Συρλῶ, t.2,c.1136,d. Σύρμα, t.3,c.1139,e
Συρμαία dicta est à quibusdam rhaphanus quòd concitando, vomitui esset idonea. Similiter & cibi quoddã genus, quod veteres ex adipe & melle concinnabant. Est & potio è sale & aqua mistis, apta ventri purgãdo. Hæc Gorr. à quo etia Συρμαῖοι à veteribus appellata traditur modica vacuatio, siue per vomitum siue per alui deiectionem fiere, vt annotat. Gal. commen. 2 εἰς τὸ περὶ ἑδρῶν. Paulum autem ait exponere Vomitum qui fit ieiunis ante cibum. Schol. Aristoph. in hũc Pacis locum, Πόλεις βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις. Ἔστι δὲ ὅλη πόδεια συρμαῖα μεταφῶν, annotat, quosdam velle συρμαῖα esse succum herbæ qua Ægyptii vtantur περὶ ἐδῴδρόσιον. Esse porro genus rhaphani, ex Diodoro, Iulio Polluce, necnon ex Plinio confirmatur: quũ tamen apud Herodot. εἰς συρμαῖα καὶ κρόμμυα reddatur, In apio & cæpis. (vt videlicet Hes. Συρμίν esse ait λάχανόν τι σελινῶδες ὁμοῖον) Ex eodem alioqui affertur etiam, συρμαῖα διηθέντες τὸν κοιλίαν. Quinetiam Συρμαίζειν ex eo affertur de purgantibus ventrem. Habetur & Συρμασμὸς, necnon Συρμασμὸς, in v.l. quæ mendosè scribi videntur.
G Συρμαπὴς, t.3,c.1139,h. Συρμαπὴς, ib.
Συρμίον, vide in Συρμαία.
Συρμοπῶλ, Lignorum venditor. ξυλοπώλης. Hes.
Συρμὸς, t.3,c.1140,a.
Συρνέη, Herba quædã apio similis. v.l. Hesych. συρμίον esse ait λάχανόν τι σελινῶδες ὁμοῖον.
Σύρνια, Striges, aues inauspicatæ. Vide Festũ in Striges.
Συροπτρῶζε, Auis quædam apud Ælianum.
H Συρραδιουργεῖν, Vnã facinus moliri, vel patrare.
Συρράδος, Adulterinus, Mixtus. Vide Hesychium.
Συρραφαγέω, t.3,c.693,e. Σύρραξις, t.1,c.519,e
Συρράπτω, t.3,c.669,g. Συρράσσω, t.1,c.519,d
Σύρβισις, t.3,c.691,a. Συρρέω, t.3,c.690,h
Συρρήγνυμι, t.1,c.528,a

Συρρήγνυμι, vel Συρρηγνύω, t.1,c.528,b
Συρρικνὸς, ib.b.
Συρροὴ, t.3,c.695,a. Σύρροια, t.3,c.691,a.
Σύρρους, ib.
Συρρυεὶς, Qui confluxit, seu confluit. tanquam à Συρρύημι, pro quo dicitur potius Συρρέω.
Σύρσης, t.3,c.1140,b. Σύρτης, ib.c
Σύρτις, ib. Συρτὸς, ib.h
Σύρφαξ, t.3,c.1144,g. Συρφετὸς, ib.c
Συρφετώδης, ib.f
Σύρφη, vide in Σύρφος.
B Σύρφος, idem cum σέρφος, quod vide. Σύρφος ἢ Σέρφος, (inquit Hesych.) ἠρίδιον μικρὸν, ὀπῖον ἐμπίς. At Σύρφη eidem sunt φρύγανα.
Σύρω, t.3,c.1139,b. Σῖς, t.3,c.1144,h
Σύσις, t.3,c.1148,b
Σύσκιαι, Hesych. esse ait τὸ συσκίνον.
Συσκεδάνω, Simul fodio. Vide Σκεδάνω.
Συσκεδαίζω, t.3,c.813,c. Συσκεπάζω, t.3,c.833,c
Συσκιδυάζω, t.3,c.849,c. Συσκιδυάζομαι, ib.a
Συσκιδυασία, ib.h. Συσκιδυασὴς, t.3,c.850,a
Συσκιδυὴς, ib.
Συσκιδυρέω, & Συσκιδυωρέομαι, t.3,c.836,h
Συσκιλωάω, t.3,c.855,g. Συσκιλωέω, ib.
Συσκινία, t.3,c.853,h. Συσκιλώιον, ib.
Σύσκιλος, ib.g. Συσκιαίζω, t.3,c.871,e
Συσκίασις, Obumbratio.
Συσκιασμὸς, idem quod συσκίασις. Redditur & Vmbraculum.
Σύσκιος, t.3,c.868,g. Συσκοπάζω, t.3,c.881,c
Συσπάζω, t.3,c.924,e. Συσπαράσσω, t.3,c.911,g
Σύσπασις, t.3,c.924,b. Συσπαστὸν, ib.c
Σύσπαστος, ib.b. Συσπάω, ib.a
Συσπιεσέω, t.3,c.927,a Συσπένδω, t.3,c.942,c
Συσπουδάζω σοι, Studeo tibi, A te sto: ex Aristophane.
Possit alioqui significare etiam, Operam tecum ad rẽ quampiam nauo.
Συσταρκία, t.3,c.743,c. Συσταρκόω, t.3,c.744,e
Συσταύρωσις, ib.f. Συστειχίσις, t.3,c.758,d
Συστέω, ib. Συστιμαίνω, t.3,c.775,a
Σύστημον, τὸ, substant. t.3,c.767,a.
E Σύστημος, ib. Συστήσω, t.3,c.777,b
Συστῆσαι, t.3,c.794,d. Συστῆσα, ib.c
Συστήσον, ib. Συστιποιέω, t.3,c.790,e
Σύστιπος, t.3,c.794,b
Συστώζω, Vna seruo, seu cõseruo. Pro Conseruo ex Eurip. affertur, & Platone De leg.
Συστωμαποιέω, t.3,c.1214,c. Σύστωμος, t.3,c.1215,g
Συστωρβόω, t.3,c.897,d. Συστῶδες ἄμπελοι, t.1,c.1795,e
Συστῶλω, ib.f. Συστάδον, ib.
Συσταθμία, Ponderis æqualitas.
F Σύσταθμος, t.1,c.1174,e. Συσταλτικὸς, t.3,c.1008,b
Συστασιάζω, t.1,c.1802,h
Σύστασις, Constitutio, &c. t.1,c.1793,g. Σύστασις, Coagmentatio, &c. ibid.h. Σύστασις, Astructio, &c. c. 1794,c. Σύστασις, Apparatus bellicus, &c. ib. Σύστασις, Coitio, &c. ibid.d. Σύστασις, Commendatio, &c. ibid.f.
Συσταστώτης, t.1,c.1802,a, Συσατέω, t.1,c.1795,a
Συστάτης, ib. Συσατικὸς, t.1,c.1794,g
Συσαυρόω, t.1,c.1805,e. Συσφαίζω, t.3,c.977,c
Συσέλλω, t.3,c.1007,e. Συσεναίζω, t.3,c.1013,d
Σύσενος, t.3,c.1010,e. Συσεινοχωρέω, ib.a
Σύσημα, Coagmentatio, &c. t.1,c.1895,f. Σύσημα, Coatus, &c. ibid.
Συσημαντικὸς, t.1,c.1796,d. Συσιγχόω, t.3,c.987,a
Συσιγκία, t.3,c.986,b. & g. Συσιγχος, t.3,c.985,g
Συσιγχος, t.3,c.986,g. Συσλλὴ, t.3,c.1008,b
Συσολίζω, t.3,c.998,c. Σύσμος, t.3,c.1046,f
Συσμόω, t.3,c.1050,g. Συσραστόω, t.3,c.1074,g
Συσραστηρέω, t.3,c.1071,a. Συσράστηρος, t.3,c.1066,h
Συσραπώτης, t.3,c.1076,d. Σύσρεμμα, t.3,c.1101,b
Συσρεμμάτιον, ib.c. Συσρεμμικὸς, ib.d
Συσρέφω, t.3,c.1099,c. Συσρέφομαι, t.3,c.1100,b
Συσρογγυλίζω, t.3,c.1109,d. Συσρογγύλλω, ib.
Συσροφὴ, t.3,c.1101,d. Σύσυλος, t.1,c.1809,d

A Συσσίρω, t.3,c.1144,a. Συσφαιρέζω, t.3,c.1164,c
Συσφαιρεσὴς, ib. Συσφαιρόω, t.3,c.1163,e
Συσφιγὴρ, t.3,c.1183,f. Συσημαπίζω, t.3,c.1330,c
Συφολάζω, t.3,c.1112,c. Συφελασὴς, ib.
Συφαιὸς, t.3,c.1147,h.
Σύφαρ dicitur Exuuium anguis & cicadæ: quod & λέπη & γήρας. Necnõ τὸ δὴ τοῦ γάλακτος τροφῶδες, Hesychio, Pellicula rugosa quæ lacti superstat, alio nomine γραῦς dicta. Item rugosa & exucca senum pellis σύφαρ dicitur. Callim. Νῶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμῶν. Ab Hesychio exponitur præterea γήρας τὸ ὑποῤῥυπωμένον, necnon σῦκον ἐρυπιδωμένον, ficus corrugata. Lycophron ita vocauit τὸ λίαν γηρασκὸς, teste Etymol. qui esse dicit non simpliciter τὸ γῆρας, sed ἢ ἐκάστης ἡλικίας τὸ κατῤῥιωτωμένον, rugosam pellem decrepitorum. Vide & t.2,c.1132,d.
Συφεόνδε, t.3,c.1148,a. Συφεὸς, t.3,c.1147,h
Συφεὼν, t.3,c.1148,a Συφορβία, t.3,c.1146,d
Συφόρβιον, ib. Συφορβὸς, ib.
Συφὸς, t.3,c.1148,b
Συχὰ, Συχάζω, Συχάκις, Συχὸν, vide in Συχνός.
Συχνός, ὀ, ὁ, Frequens, Creber. Apud Platonem autem συχνὸν πολίχνιον, Oppidulum in quo est frequentia. Quale significationem habere videtur & apud Suidam, vbi dicitur, οἰκίας οὐκ οὔσης μονήρους, ἀλλὰ συχνῆς. Apud eundem legimus θεραπείαν συχνὴν ἀνοῦχρωτα καὶ θεραπευνίδων, vbi reddere possumus Multam. Interdum enim συχνὸς reddi potest vel Multus, vel Copiosus. vt οὐσία συχνὴ apud Aristoph. Pluto, Ὅσοι δ' ἐπαύσαντο, οὐσίαν τ' ἔχον συχνὴν. Tale est συχνὸς χρυσὸς apud Suidam. Frequenter autem de tempore vsurpatur. Plato in Phædone, ὁ σοῦ Σωκράτης συχνὸν χρόνον ὁδοιπόρων. Demosth. πρεσβευκὼν ἢ συχνὴ χρόνῳ ὕστερον. Est autem συχνὸς χρόνος idem quod πολὺς χρόνος, Multum tempus, vel multum temporis: aut Longum tempus. Vtitur & Plut. in Symposio sept. sap. εἶπα ἥκε μετὰ συχνὸν χρόνον. Sic apud eundẽ in Theseo. Tale est συχνὸν τοῦ βίου apud Platonem. quod redditur Bona pars vitæ: in Epist. εἰς τὸ μετ' ἡμῶν μετείων ὅπως καὶ οὐ κακῶν συχνὸν ἐξαπεφεύγεται τοῦ βίου. Nõnunquam aduerbialiter ponitur συχνῶν, pro πολὺ: vt apud Xenophontem, ἅρματα ἐξαλλέσθαι συχνῶν ἀπ' ἀλλήλων, Multum distantia. Sic vsurpatur & συχνῷ. vt συχνῷ βελτίων apud Plat. idem quod πολλῷ βελτίων, Multo melior. Alicubi verò συχνὸς significat potius Densus, Confertus. At in plurali numero συχνοὶ, Multi. Plato De rep. lib. 6, συχνοὶ τοῦτο πάθοισι ἐξ' ἀκαθυμίαν. Plut. συχνὰ ἐπὶ δημοσίων χρημάτων ἀπώλεσε καὶ διέφθειρε. Tale est συχνὰ κεκτημένος. Aristot. De mundo, ὡσεὶ θυεῖα συχνοῖς ἐρῤῥωμένα σαθίοις. Suidas συχνᾶς exponit σωεχῶς. Adnerbialiter autẽ ponitur interdũ hoc Συχνὰ, pro Frequenter, Sæpe, Assiduè. In qua significatione dicitur alioqui Συχνῶς. Quinetiam Συχνάκις pro eodem inuenitur: ea forma qua πολλάκις. Ab illo nomine est etiã verbum Συχναίζω, quod in v.l. redditur Denso, Stipo, Frequento. à Suida autem exponitur πυκνάζω.
Συχνῶς, vide in Συχνός.
Σύω, t.3,c.759,d. Συώδης, t.3,c.1146,e
¶ Σφάγανον, ου, τὸ, Ensis, (alio nomine φάσγανον) à verbo σφάττω. vnde σφάγανον per metathesin, vt v.l. ex Gaza annotant. Verùm deducendo à σφάττω, metathesis non in σφάγανον, sed in φάσγανον esset. Affertur autem & aliud etymum, sed nominis φάσγανον: nimirum à φάσσω significante φονεύσω.
G Σφαγεῖον, t.3,c.1158,e. Σφαγὶς, ib.b
Σφαγὴ, t.3,c.1157,a. Σφαγία, ib.h
Σφαγιάζομαι, ib. Σφαγίαι, t.3,c.1158,c
Σφαγίδιον, t.3,c.1157,e. Σφαγιδὸς, t.3,c.1158,d
Σφάγιον, t.3,c.1157,f. Σφαγὶς, ib.d
Σφαγίτης, ib.f. Σφαγῖτις, ib.
H Σφαγὴς ἄκρα, t.3,c.1158,d. Σφάγνον, t.3,c.1164,d.e.f.g
Σφάγνος, ib. Σφαδάζω, t.3,c.1155,f
Σφαδανὸς, t.3,c.1156,f. Σφαδασμὸς, ib.d
Σφάζω, t.3,c.1156,f. Σφάλεια, t.3,c.1160,c
Σφαιρηνδὸς, t.3,c.1162,g. Σφαιρίδιον, ib.
Σφαιρίζω, t.3,c.1163,e. Σφαιρικὴ, t.3,c.1164,b
Σφαιρικὸς, t.3,c.1162,c. Σφαιρικὸς, ib.
Σφαίριον, ib.e. Σφαίρισις, t.3,c.1163,f

Σφαιρεστήριον, ib.g.
Σφαιρεστικὴ, ib.
Σφαιρίτης, t.3,c.1162,d.
Σφαιροειδής, t.3,c.1161,d.
Σφαιρομαχέω, ib.
Σφαιροποιικτέω, t.3,c.1162,b.
Σφάιρωμα, t.3,c.1163,c.
Σφαιρωτὴς, ib.
Σφακελίζω, t.3,c.1166,b.
Σφακελισμὸς, t.3,c.1167,a.b.c,d
Σφάκελος, ib.g.
Σφάκας, t.3,c.1164,d.
Σφακτηρεὺς, ib.e.
Σφακτὸς, t.3,c.1156,h.
Σφακωδὴς, t.3,c.1165,a
Σφαλερόγνικτος, t.2,c.1052,g. & t.3,c.1171,e
Σφαλερὸς, t.3,c.1171,a.
Σφάλλομαι, t.3,c.1169,b
Σφαλλὸς, vel Σφαλὸς, Cippus, Lignum quo fontium pedes vinciuntur. Ita vulg.lex.ex Polluce & Hesychio: quos vide.
Σφάλλω, t.3,c.1168,c.
Σφαλμέω, ib.g.
Σφαράγγος, vide in Σφάραγγος.
Σφαραγέω, vide in Σφάραγγος.
Σφάραγγος, Guttur, Fauces. Interdum verò Sonus qui gutture emittitur. Vel potius illo vocabulo propriè sonus hic gutturis significetur, & ex eo ipsum guttur nomen id accepit: si sequamur quod Eustachius ex quibusdam veteribus refert, apud quem habetur duntaxat σφάραγγος, quem apud Hesychium fit σφάραγξος. Hinc Σφαραγόω, ῶ, & Σφαραγίζω, Gutture sonum edo. Interdum verò generalius de alio quoque sono. vt Homerus, passiua voce vtens, de oculo Cyclopis qui vrebatur, dixit, Odyss.ι, Γλαίνης καομένης, σφαραγήσαντο δὲ οἱ πυρὶ ῥίζαι. vbi Eustath. expositiones veterum affert, ἐπεὶ νοντο, & καπαυοῦντο, necnon ἐσφαραγήσαντο. addens, νοεῖται κατὰ πνεῦμα ἤχου. vnde ἐεισφάραγχον à Pindaro vsurpari δῆλον πολυήχου. Paulo pòst addit, verbo illo significari quendã θορυβῶδες. Sed in hoc qui ibi sequitur loco, de oculis quibus vbera lacte distenta erant, Θήλειαι δὲ ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι πεδὲ σηκοῖς. Οὐδαπῶ σφαραγήσαντο, simpliciter δίψησαν significare tradit. Bud. exponit, Lacte distenta dolore oues afficiebant. Alterius autem verbi exemplum apud Hesiodum extat, Σὺν δὲ ἀήσμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαραγίζον. Vbi ἐσφαραγίζον quidã interpr. Ciebant. sed intelligendum est id fieri cum strepitu. Apud Hesychium legitur σφαραγεῖ, quod exponit σφαγιζει. sed vtrunque mendosum esse videtur, ac reponi debere σφαραγεῖ & σφαραγίζει. Itidémque vbi ἐσφαγίζον exponit ἐδίνουν & μετὰ ψόφου ἤχουν, reponendum esse ἐσφαραγίζον.
Σφαῖ, t.1,c.1070,d.
Σφεῖ, t.1,c.1070,e.
Σφέας, ib.a.
Σφέας, ib.d
Σφεῖς, ib.
Σφείων, ibi c.b
Σφέκλη, vide in Φέκλη.
Σφέλας, Scabellum. Item Lignum cauũ. vt schol. Nic. tradit, in hunc versum, Ἢ σφέλαι ἢ ὅλμῳ κεάσας, ἢ ῥωγαδὶ πέτρῃ.
Σφέλμα, Flos ilicis arboris, vel lentisci. Hesychius scribit esse τὸ ἄνθος τῆς πρίνου.
Σφένδαμνος, Acer, arbor. Affertur & Σφένδαμνον genere neutro ex Theophr. Hinc Σφενδάμνινος, Acernus. Et generaliter Durus, Firmus, Solidus.
Σφενδνίζειν verbum est quod à Luciano reprehenditur, vt v.l. annotant.
Σφενδανέω, t.3,c.1177,g.
Σφενδάνη, t.2,c.501,c.ob. & t.3,c.1176,g
Σφενδονηδὸν, t.3,c.1177,f.
Σφενδονίζω, t.3,c.1178,d.
Σφενδανοειδὴς, ib.b.
Σφεριὼν, ῶνος, ὁ, Rete rotundum, vulg.lex. Sed σφαιρειὼν rectius scribereretur.
Σφεπρίζω, t.1,c.1071,a,
Σφέπρος, t.1,c.1070,g. & t.3,c.1123,g
Σφαιρεσπὴς, t.3,c.1164,a
Σφαιρεστικὸς, ib.
Σφαιρῖτης, ib.
Σφαιροειδὴς, ib.e
Σφαιρομαχία, ib.
Σφαιρόω, ib.h
Σφαιρωτὴρ, ib.d
Σφακελίας, t.3,c.1167,f
Σφάκελος, t.3,c.1165,a
Σφακτηρία, t.3,c.1158,d
Σφακτηρωδὴς, ib.
Σφάκτεια, t.3,c.1157,a
Σφαλερὸς, ib.e
Σφάλμα, t.3,c.1170,d.

A Σφέων, t.1,c.1070,a.
Σφηκῖον, ib.f.
Σφηκιὰ, ib.g.
Σφηκίσκος, t.3,c.1180,c.
Σφηκίωσις, ib.
Σφηκὸς, t.3,c.1181,a.
Σφηκώδης, t.3,c.1180,g.
Σφηκών, t.3,c.1182,c.
Σφῆλα pro ἔσφηλα, à Σφάλλω.
Σφηλὸς, t.3,c.1176,e.
B Σφῆλω, t.3,c.1178,f.
Σφῆνες, ib.b
Σφηνίσκος, t.2,c.978,b.ob. & t.3,c.1179,a
Σφηνοειδὴς, t.3,c.1178,f.
Σφηνόω, t.3,c.1179,b.
Σφῆξ, t.3,c.1180,b.& 1181,h
Σφήκιος, Qui est è tribu quæ vocatur Σφηκός. Interdũ verò Σφήκιος dicitur Acer. vt ὄξος σφήκιον, Aristoph. in Pluto, de aceto acri vel potius acerrimo. metaphora ἀπὸ τῆς Σφηκίων, qui πικροὶ erant καὶ συκοφαντῶν. Vide eius scholiastem.
C Σφὶ, t.1,c.1070,c.
Σφιγγία, t.3,c.1183,h.
Σφιγκτὴρ, ib.b.
Σφίκτης, Cinædus & mollis. Hes.
Σφίκας, Auis quædam. v.l.
Σφίν, t.1,c.1070,d.
Σφόδρα, vide in Σφοδρός.
Σφοδρὸς, οῦ, ὁ, Vehemens, Qui impetu fertur, Validus, Vegetus. Hesychius σφοδρὸν exponit δύσπνον, ἰσχυρὸν, & ὀξὺ, πβαρὺν: necnon δεινὸν, χαλεπόν. Interdum de homine dicitur. vt apud Demosth. Pro corona, ἐν πᾶσιν οὖν
D σφοδρὸν ἦν) τὸν πολιτευόμενον καὶ τὸν ῥήτορα δεῖ; Fœmin. Σφοδρὰ, itidem Vehemens, &c. At verò Σφόδρα, adverbium est significans Vehementer, Impetuosè. Aristoph. in Pluto, — ἐοῦ εἰπέ μοι, Σὺ πῶς θύραν ἔκοπες ὑπωσὶ σφόδρα; Apud Plat. De rep. lib. 1, δοῦ οὖν λέγ. θαυμασῶς ὡς σφόδρα. Apud eundem in Epist. cum μάλα copulatur: καὶ μάλα σφόδρ' αὐτῷ δηλωτέον. Ex eodem affertur σφόδρα λεγόμενα pro Quæ passim dicuntur. Interdum cum articulo ὁ σφόδρα (ea forma qua dicitur ὁ ἄγαν) pro vehementi seu vehementissimo. Aristot. De hist. animalium lib. 8, τὰ δὲ πλεῖστα αὐτῶν φωλεῖ καὶ ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι καὶ ἐν τοῖς σφόδρα αὐλεάσι. Interdum Σφόδρα vel Σφόδρα γε responsioni affirmatiuæ adhibetur, sicut μάλα & πάνυ, & Latinè Admodum, Maximè. Ex Xenophonte autem affertur & geminatum, interiecto etiã aduerbio μάλα: vbi scribit, οὐκοῦν χρήσιμά γε ἄλφιτα; σφόδρα γε μάλα σφόδρα. Est & aliud aduerbium, Σφοδρὸς, Vehementer. in comparatiuo gradu Σφοδρότερον, Vehementius: sicut nominis Σφοδρὸς comparatiuus est Σφοδρότερος, Vehementior. Est & nomen Σφοδρότης, Vehementia. Item verbum Σφοδρύω, Vehementè seu vehementiorem reddo, seu validum. Itidémque pass. Σφοδρύομαι, Vehemens reddor, seu vehementior, Incrementum accipio. Alex. Aphrod. Probl. lib. 2, διὰ τὸ ἐν νυκτὶ μᾶλλον αἱ ὀδύναι σφοδρύνονται. Sed Σφοδρύνω apud eũdem neutraliter etiam positum extat pro σφοδρύνομαι, Vehementior reddor, Vires accipio: lib. 1, ὁ δ' ἄνεμος δῆλος ἦν τῶν χωρίων διαβαίνων. ἰσχυρότερός ἐστιν ἢ πρὶν ἢ ἀρτιτέρων. ὅτι σπωμενόμενος εἰς ἕνα τόπον θοοῦται, μείζων ἑαυτῷ γινόμενος, καὶ μεγαθύνεται καὶ σφοδρύνει. Nisi forte σφοδρύνεται eum scripsisse putandum sit. Affertur porro & compositũ Σφοδραύναμος, pro Valde laborans, in v.l.
Σφοδρύνω, vide in Σφοδρός.
Σφοδρὸς, vide in Σφοδρός.
Σφονδύλη, t.3,c.963,c.
Σφονδύλιος, ib.b.
Σφονδυλοδίνητος, ib.a.
Σφὸς, t.1,c.1070,f.
H Σφεχιδονυχαρχοκαμῶται, ibid.a
Σφεχιδαυλάκιον, ib.b.
Σφεῖν, ib.a.
Σφεῖσμα, t.3,c.1187,b.
Σφριγὶς, t.3,c.1188,b
Σφριγὶς, t.3,c.1188,b
Σφεια, Minæ, Iræ, Hesych.
Σφηκία, t.3,c.1181,e
Σφῆκες, ib.e
Σφηκίον, ib.c
Σφηκιωδὴς, t.3,c.1181,h
Σφηκοειδὴς, ib.b
Σφηκών, ib.b
Σφήκωμα, t.3,c.1181,e
Σφηκωνιὴ, ib.e
Σφῆλος, ib.f
Σφηλώδεον, t.3,c.1179,a
Σφηνόπωγον, ib.h
Σφηνώσις, ib.g
Σφὶν, t.3,c.1117,d.ob.
Σφίγγω, ib.a
Σφιγξ, t.3,c.1184,a
Σφίσι, ib.b
Σφονδύλιον, ib.
Σφονδυλίον, ib.
Σφόνδυλος, t.3,c.962,g
Σφεχιδίον, t.3,c.1186,c
Σφεχγίζω, ib.d
Σφεχγὶς, t.3,c.1184,h
Σφεχγίπδες, t.3,c.1186,d

Σφεχανὸς, vide in Σφεχάω.
Σφεχάω, ῶ, Turgeo: ea propriè significatione, qua turgere mammæ dicuntur quæ lactis copia sunt distentæ. Pro hac autem significatione affertur ex Polluce, οἷαπερ σφεχῶντα. atque ita σφεχᾶν fuerit idem quod σφαραγῶδαι apud Homerum, vbi dicit, οἷαπερ τὸ σφαραγοῦντα. Hesych. σφεχᾷ exponit ἀδεκτέπαται, item ἀδεκτείνει, vt quidem vulg. editiones habent: sed reponendum est ἀδεκτέπαται & ἀδεκτείνεται. Alioqui σφεχᾶν dicitur qui est corpore bene habito, qui est vegetus: vt qui in flore sunt ætatis. Ideóq; de iuuenibus sæpe vsurpatur. Sic Herodian. lib. 3, dixit νεανίας σφεχῶντας, id est, Adolescentes adhuc in ipso ætatis feruore, vt Polit. vertit, Bud. autem, Iuuenes ætate florentissima, & feruidos, ac corpore valentes. Tale est σφεχᾶσις τῆς ἡλικίας, quod hic apud Gregorium De homine, interpretatur, Florẽte ætate & gestiente, Gliscente ætate. Sic in isto loco quem Suidas affert, νεάζοντός τε καὶ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας σφεχῶντος τὸ σῶμα. Similiter autem de athletis vsurpatur. vt apud Platonem De leg. pag. 299, τὰ σώματα πολὺ μᾶλλον σφεχῶντες. Hesychius cum aliis modis exponit verbum istud σφεχᾶν, tum verbo ἀστομαπῶν. hoc autẽ cum σφεχᾶν copulatum alicubi inuenitur. vt apud Aristoph. Nubibus, ἀστομαπῶ τὸ καὶ σφεχᾶ. Chrysost. autem σφεχῶσαι & ἀστραφῆ coniunxit, in lib. De sacerdotio, πῶ ἀγέλων τὰ Χριστοῦ σφεχῶσαι καὶ ἀστραφῆ τοῦ θρέμα βοῶν. Itidem Greg. Naz. σφεχῶν & σκιρτοῦντῶν simul posuit. vbi quidam interpr. Vegetus & bene curata cute. Vt autem aliquis σφεχᾶν dicitur τὸ σῶμα, vel τὸ σῶμα, (quod nomen sæpe etiam omittitur) ita σφεχῶν ipsum σῶμα nonnunquam. vt apud Euripidem, σφεχῶντα σῶμα. Sic in hoc loco quem Suidas affert, ὡς οἱ ἀγχοῦς, ὡς ὃ σφεχᾷ τὸ σῶμά σου. Aliquis apud eundem dicit σφεχᾶν τὴν πάλεμον. Ponitur etiam pro Lasciuio, vt pecudes stabulis emissæ. quod Polit. Vitulare vertit, vt v.l. annotant. vbi affertur etiam σφεχῶν καὶ πιθανολογέων pro Vigens in afferendis probabilibus rationibus. Apud Greg. autem in carmine σφεχῶντα ὄμματα Bud. ait esse elatos oculos & libidinosos. Apud Æschylum verò θυμὸς, id est animus, dicitur σφελᾶν, in Prometheo, pag. 27, meæ edit. vbi schol. exp. νεάζειν & αὐξανόμενος. Quidam interpr. Turgentem animum. Vide locum illum Æschyli cum Cicer. interpretatione, pag. 117, Ciceroniani lexici.
Σφύγμα, t.3,c.1189,e.
Σφυγμὴ, ib.b.
Σφυγμὸς, t.3,c.1188,c.
Σφυγμωδὴς, ib.e.
Σφυδὼν, Validus, Robustus, Durus, Hesych.
Σφυζω, t.3,c.1188,b.
Σφύραινα, t.3,c.1190,h.
Σφυρεῖ, ib.d
Σφυρὰ affertur pro καυρὰ: quod vide suprà.
Σφυρήλατος, t.3,c.1190,e.
Σφύελον, t.3,c.1190,g.
Σφυξὶς φλέψ, ib.e
Σφυρὸν, t.3,c.1191,e.
Σφύρωσις, ib.g.
Σφᾶ, t.1,c.1069,f. & t.3,c.1122,f
Σφᾶς, t.1,c.1069,f. & t.3,c.1122,e
Σφᾶν, t.3,c.1122,e
Σφᾶν, t.1,c.1069,g & t.3,c.1122,g
Σφᾶτερος, t.1,c.1069,g. & t.3,c.1123,g
Σφᾶν, t.1,c.1069,g. & t.3,c.1122,h
Σφᾶν, t.1,c.1070,a
¶ Σχαδαιοὶ vide in Σχαδών.
Σχαδίζω vide in Σχαλίδες.
Σχαδὼν, animal quoddam pennis & pedibus carens. Itẽ, Iactus quidam talorum: & fauus fucorum. Et in plurali numero χαδόνες, apum soboles, ex interpretatione Gazæ apud Aristot. Hist. anim. lib. 5. vnde χαδόνων θυείδες apud eundem, l. 9, Cellæ sobolariæ. Sic Polluci χαδόνες sunt τὰ ἔγγονα μελισσῶν. Sic autem & Σχαδαιοὶ in v.l. Faui fucorum, Soboles apum.
Σχαίζω, t.3,c.1193,c
Σχαλίδες vide in Σπάλικες, quod idem valere existimatur.

A Hinc Σχαλιδῶσαι, Erigere χαλίδας, Plagas erigere, & furcis fulcire, apud Xenoph. Atque hinc est verbale Σχαλίδωμα, & Ἀποχαλίδωμα, quod vide vnà cum Ἀποχαλιδῶ in hoc Indice. Sed Σχαλίζειν affertur etiã pro Lactare: quod Hesych. exponit θηλάσαι. Verùm reponendum esse Σχαδῶσαι, cum ex sequentè ibi vocabulo αἰήχαδοι, tum ex Etymologo apparet.
Σχάσις, t.3,c.1194,b.
Σχασμὴ, ib.e.
Σχεδαίεον, t.1,c.1367,a.
B Σχεδίω, t.1,c.1265,g.
Σχεδιάζω, ib.b.
Σχέδιος, ib.a.
Σχεδὸν, ib.e
Σχεδὸς, Patiens, Laboriosus. Hesychius exp. πολύμοχθος & καρτερικός.
Σχίθω, t.1,c.1318,d. & 1365,a
Σχιλίδες, Laterum carnes. Aristoph. in Equit. ἀλλὰ χαλίδας ἐσθιόντικῶς ὀνήσομαι μέτπλα. vbi schol. ait esse βοὸς πλευρὰν, ἢ ἁπλῶς τὰ πλευρικά. vt apud Æschylum. Vide Hesych. Reperitur & Σκιλίδες.
C Σχενδύλιον, Instrumentum quoddam fabrile. vnde Σχενδυλόλιθοι & Γχενδυλιῶδαι apud Hesych. quem vide.
Σχενόω, ῶ, Macero.
Σχέσφος, Conuitium, Hes.
Σχεία, Phæacum insula, seu regio. Sed ἡ κουφὴ prius ita vocabatur. Hes.
Σχερὸς, Littus, Hesych.
Σχὲς, ab Ἔχω.
Σχέσις, t.1,c.1331,d.
Σχεπκὸς, ib.g
Σχεπκὸς, ib.h
D Σχετλιάζω, Σχετλιασμὸς, Σχετλιαστικὸς, vide in Σχέτλιος.
Σχέτλιος, ου, ὁ, Miser, Miserabilis, Infelix, Infortunatus. Item Asper, Sæuus: necnon Scelestus. vt apud nos Miserable vtranque significationem habet, nimirum & miserabilis & scelesti. Apud Homerum sæpe de scelesto, vel sæuo, seu crudeli, aut intractabili. Iliad. β, Σχέτλιος ὃς φρεῖν μὴν μοι ὑπέρβασε καὶ κατέδυσε &c. Alibi Σχέτλιοι ἐστὲ θεοί. Sed alia etiam apud eum significat. dicitur enim de eo qui est acer & audax, item qui est laborum patiens. Et secundum varias significationes variè deducitur. vna autem ex derituationibus est παρὰ τὸ ἀρᾶσθαι καὶ τλῶναι. vide Eustathium. Legimus autem & σχέτλια ἔργα apud eundem poetam, Odyss. ξ, Οὐ μὴν σχέτλια ἔργα θεοὶ μακάρες φιλέουσι, facta scelesta: aut etiam simpliciter iniusta, vt quidam interpr. In soluta etiam oratione dicitur aliquid esse σχέτλιον pro Indignum, Atrox, aut etiam Miserum, seu Miserabile. vt δεινὰ καὶ σχέτλια πάσχειν, apud Demosth. Sic Aristoph. Pluto, Οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νεωὶ πρᾶγμαπα; Nónne miserè tractatus sum? Nónne atrocem iniuriam accepi? Synes. σχετλιόν ὄτι συγκιπῆσιν εἰς τὰ ὠιάδε. Hinc adueruium Σχετλίως, Miserè, Miserabiliter, aut Scelerate. Apud Isocratem ὠμῶς & σχετλίως copulata inueniuntur. Item verbum Σχετλιάζω, Dico esse σχέτλιος; Conqueror tanquam σχέτλια πεπονθὼς, Quiritor, Lamentor. Æschin. in Ctesiph. πολλὰ διαμαρτυρομένου καὶ σχετλιάζοντος ὑπὸ τῶν ἀνακρινόντων ἐμοῦ. Aristoph. οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν. Lucian. δεινὰ πιεῖν καὶ σχετλιάζειν. Alicubi redditur etiam Exclamo miserabiliter. Cum accusat, apud Plutarch. in Camillo, ὥσπερ σχετλιάζοντες, Hæc cum lamentatione & quiritatione dicentes. At in vulg. lex. Hæc miserantes, id est, Dignis miseratione suasionibus agitantes. Hinc Σχετλιασμὸς, Quiritatio, Lamentatio, apud Thucydidem. Item Σχετλιαστικὸς, vt φοῦ à grammaticis dicitur esse φωνὴ σχετλιαστικὴ, id est conueniens τῷ σχετλιάζοντι, seu σχετλιασμὸν indicans.
Σχέω, t.1,c.1315,a
Σχῆμα, t.1,c.1317,a. & t.2,c.1484,b.ob.
H Σχήματα saltantium, t.1,c.1328,c
Σχηματίζω, ib.
Σχηματίζομαι, ib.g
Σχηματόπον, ib.f.
Σχηματισμὸς, ib.b
Σχηματοποιόμαι, t.1,c.1328,d. & t.2,c.1487,a.ob.
Σχηματοποιία, t.1,c.1328,f.
Σχεσμὸς, t.1,c.1331,d
Σχεσμὸς, t.1,c.1331,d
Σχεσμὸς, t.1,c.1331,d

Σχιστοπεία, ib.
Σχιδακηδὴν, ib.b.
Σχιδανόπους, t.3, c.513, g.
Σχιδαξ, ib.
Σχίδος, ib.d.
Σχίζα, t.3, c.1197, g.
Σχιζοποδίτα, t.3, c.513, h.
Σχιζοπτερος, t.1, c.1716, d.g.ob.& t.3, c.1197, f
Σχίζω, t.3, c.1195, a.
Σχινδαλμός, ib.a.
Σχινέλαιον, t.3, c.1200, d.
Σχίνινος, ib.e.
Σχινοκέφαλος, ib.b.
Σχινοτρώκτης, t.3, c.1200, d.
Σχινώδης, ib.d.
Σχίσμα, t.3, c.1195, e.& 1198, c.
Σχισαὶ, t.3, c.1196, c.
Σχιστὴν γάλα, t.3, c.1196, a.
Σχοίνανθον, t.3, c.1201, d.
Σχοινίζω, c.3, c.1204, c.
Σχοίνινος, t.3, c.1203, g.
Σχοινοσύμβολος, ib.c.
Σχοινισμὸς, ib.d.
Σχοινοβατέω, t.3, c.1202, a.
Σχοινοπλεκτης, ib.
Σχοινοπόλης, ib.e.
Σχοινοφόρος, t.3, c.1302, c.
Σχοινοτενὴς, ib.g.
Σχοινοφόρος, t.3, c.1203, a.
Σχοίνων, t.3, c.1204, h.
Σχολαὶ, t.3, c.1337, a.ob.
Σχολαιόπαπα, ib.e.
Σχολαιότερον, ib.e.
Σχολαιότης, ib.g.
Σχολαίπαπος, ib.d.
Σχολαίτερον, ib.
Σχολαίος, ib.e.
Σχολαστέλεον, t.3, c.1211, e.
Σχολαστικὸς, ib.g.
Σχολέω, ib.
Σχολὴ, t.3, c.1206, h.
Σχολικὸς, t.3, c.1209, h.
Σχέδα, t.3, c.1197, a
Σχιδακωδὴς, ib.d
Σχιδανὸς, t.3, c.1197, a
Σχιδὸν, ib.e
Σχιδώνυχος, t.3, c.1196, f
Σχίζη, ib.
Σχίζοπις, ib.g.& 1197, f
Σχιζόπτερος, t.1, c.1716, g.ob.& t.3, c.1197, f
Σχινδάλαμος, t.3, c.1199, b
Σχινδύλησις, ib.
Σχινίζομαι, ib.g
Σχινὶς, ib.f
Σχίνος, t.3, c.1199, f
Σχινοτρώξ, ib.c
Σχίσις, t.3, c.1194, c.& 1195, f
Σχισμὴ, t.3, c.1195, f
Σχισὸν, t.3, c.1118, a.ob.
Σχιστὸς, t.3, c.1195, f
Σχοινία, t.3, c.1203, h
Σχοίνικλος, ib.h
Σχοίνιον, t.3, c.1204, a
Σχοίνισμα, ib.e
Σχοινίων, ib.g
Σχοινοβάτης, ib.b
Σχοινοπλόκος, ib.c
Σχοῖνος, t.3, c.1200, h
Σχοινοτενὴς, ib.
Σχοινοφιλίνδα, ib.
Σχοινώδης, ib.g
Σχολάζω, t.3, c.1210, e
Σχολαῖος, t.3, c.1209, c
Σχολαίοπαπος, ib.d
Σχολαιότερος, ib.d
Σχολαίπαπα, ib.f
Σχολαίτερα, ib.f
Σχολαίτερος, ib.d
Σχολαρχὴς, t.3, c.1207, d
Σχολαστὴς, ib.f
Σχολεῖον, t.3, c.1210, b
Σχολὴ, t.3, c.1204, h
Σχολιαστὴς, t.3, c.1210, a
Σχολιὸν, ib.

¶ Σοὶ, Seruo. Item Cribro. σήθω.
Σοὶ, Salui, à σῶς, pro σῶσοι, apud Thuc.
Σοὶ, Tuo, à Σός.
Σοῖδες, aues quædam apud Oppian. in Ixeut.
Σοίεσκε, t.3, c.1218, a.
Σοίζω, ib.b.
Σοικέω, ib.b.
Σοῖκος, ib.a.
Σοῖλα, t.3, c.1218, a
Σοῖρομαι, ib.h
Σοῖν, t.3, c.1226, g
Σοικὸς, ib.
Σοίκω, ib.c

Σωλὶν, λῖνος, ὁ, Canalis, Tubus, Sipho, Fistula, velut in aquæductu. Plutarch. in libro qui περὶ φιλοπλουτίας inscribitur, ὥσπερ οἱ κεραμεοῖ σωλῖνες οὐδὲν ἀναλαμβάνοντες εἰς ἑαυτὸ, ἀλλ' ἕκαστος εἰς ἕτερον ὧν ἑαυτῶ μεθιεῖς. Apud chirurgos autem σωλὶν, (qui & σωλὴν μηχανικὸς in v.l.) Instrumentum rotundum, oblõgum, canum, in quod crus aut femur fractum coniicitur & continetur. Simile quidem est glossocomo, sed figura differt: vt scribit Gal. comm. 2 εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. quo loco Hippocrates de eius vsu multa dixerit. Quinetiam ab anatomicis ad canalis fictilis similitudinem σωλὴν dicitur medium foramen quo omnes ceruicis vertebræ peruiæ sunt, & spinæ medulla à cerebro descendit. id quod alio quoque nomine ἱερὸν σύριγξ vocatur. Gorr. Vide Poll. Σωλῆνες apud Aristot. & Athen. pisces testacei generis, quorum conchæ tubuli modo oblongæ. Quidam vngues seu dactylos interpr. ex Plinio: qui non solùm αὐλοὺς & δύνακας sed & ὄνυχας appellari tradunt. Hinc Σωλωσοθηρᾶς, Qui piscatur hos pisces qui σωλῆνες vocantur. Dicitur & Σωλωσὴς. affertúrque ex Athenæo vtrunque. Ab illo autem Σωλὴν significante canalem seu tubum, aut siphonem, est Σωλωσοειδὴς, In modum canalis factus. Ab eodem illo est Σωλωειδὲς seu Σωλωίσκος, Canaliculus, Tubulus, Siphunculus. Vide & t.2, c.46, g.

Σῶμα, t.3, c.871, f. obiter. & 1212, d
Σῶμαι, t.3, c.1218, b
Σωμασκέω, t.1, c.588, e.& t.3, c.1214, g
Σωμασκία, t.1, c.588, f.& t.3, c.1215, g
Σωματῖον, t.3, c.1216, c.
Σωματέμπορος, ib.
Σωματικῶς, ib.d
Σωμάτιον, ib.d & f.
Σωματικάπηλος, ib.f.
Σωματοθῆκον, t.3, c.1214, d.
Σωματῖνα, t.3, c.1216, f.
Σωματῶσις, ib.g
Σώομαι, Impetu feror, Prorumpo. Hesych. σώοντο exp. ὁρμῶντο & ἤρχοντο. Idem Σῶμαι ait Doribus esse idẽ quod ἕρπω.
Σῶς vel σῶσς, t.3, c.1217, g.
Σώρακος, ib.f.
Σωρεύτης, ib.d.
Σώρευμα, ib.c.
Σωρευτὸς, ib.
Σωρηδὸν, ib.a.
Σῶς, t.3, c.1217, d.
Σωσίθεος, ib.
Σωσίκικος, ib.b.
Σωσίπολις, t.3, c.473, a. & 1210, b
Σωσίφραπες, t.3, c.1220, c.
Σώστελος, ib.c.
Σωσρα, t.3, c.1226, d.
Σώσρον, t.3, c.1220, d.& 1226, c.
Σωτὸς, t.3, c.1220, d.
Σώτηξις, t.3, c.1459, f.
Σωτηλεωὼς, t.3, c.1222, f.
Σωτήλα, t.3, c.1221, d.
Σωτήλιος, ib.b.
Σωτηρεύμαπα, ib.d.e.
Σωφρονέω, t.4, c.203, e.
Σωφρονίζω, t.4, c.204, f.
Σωφρονικὸς, ib.f.
Σωφρονισμὸς, ib.
Σωφρονιστήριον, ib.
Σωφρονιστὴς, ib.c.
Σωφρονῶς, t.4, c.202, f.
Σωφρων, t.3, c.1217, f.& t.4, c.202, b
Σώχω, Tero. πείθω, λείω, ex Nicandri scholiaste, item Herodoto, in v.l.
Σώω, t.3, c.1218, a.& 1226, c
Σωλεὶς, t.3, c.897, g
Σωρεία, ib.c
Σωρεὺς pro σωρὸς, ib.
Σώρδισις, ib.
Σωρδύω, ib.b
Σωρὸς, t.3, c.896, h
Σωσίβιος, t.3, c.1220, c
Σωσικλῆς, ib.
Σωσίπαπεα, ib.c
Σωσφαίνης, ib.
Σωστικὸς, ib.d
Σωρεύμαπα, ib.
Σώτερα, t.3, c.1221, a
Σωτεύμαπα, t.3, c.1226, d
Σωτὴρ, t.2, c.1220, e
Σωτηλεωὼς, ib.
Σωτηλία, ib.f
Σῶφρα, t.3, c.1226, e
Σῶτρον, ib.c
Σωφρόνη, t.4, c.205, d
Σωφρονικὸς, ib.d
Σωφρόνισμα, t.4, c.205, a
Σωφρονιστῆρες, ib.c
Σωφρονιστὴς, ib.b
Σωφρονεωΰπως, t.4, c.204, c
Σωφροσυνὴ, t.4, c.203, a

Τ

Τ Litera in quibusdam vocabulis pro σ ponitur, Atticorum more, (quibusdam tamen ab Atticis hanc scripturæ mutationem ortam esse negantibus) vel potius duplex τ pro duplici σ. vt in θαλαττα, in πῖττα, in Θετταλία: pro θαλασσα, πίσσα, Θεσσαλία. Quinetiam in fronte quarundam vocum locum literæ illius σ occupauit: vt in τήμερον pro σήμερον. Sic in τοῦτλον, hoc enim ex σοῦτλον factum esse existimatur.

Τ quibusdam vocibus seu primæ quarundam vocum syllabæ inseritur, subiuncta literæ π. veluti in πῖττα & πῖττα, πόλεμος: quæ nihil aliud valent quàm πίσσα & πόλεμος. Sunt autem apud poetas duntaxat in vsu illa nomina ascititiam habentes hanc literam τ, quæ assumitur ab illis vt syllaba vltima vocis proximè præcedentis produci possit. Innexitur tamen hæc scriptura & vbi huiusmodi productione minimè opus est. Cæterùm hanc literæ τ parenthesin quidam Cypriis cũ Atticis communem esse tradiderunt: quum Attico sermoni adscribatur interpositio literæ τ quæ in αὐτὸς aliisque nonnullis verbis spectatur.

Τὰ, t.2, c.1154, e. Τᾷ pro τῇ. t.1, c.xv, h
Ταβάππη, Lignea quædam pocula. Athen. lib. 11.
Ταβαρίσης dictus est ἄρτος quidam, id est panis: qui erat πλησίγαιος. Inter diuersa panis genera commemoratur ab Athenæo, l.3, ex Sosipatro.
Ταβελλιὼν, Tabellio, Scriba ciuitatis. ὁ τοῦ τῆς πόλεως γραμματο συμβόλαια, Suid. apud quem plura vide. Esse autem ex lingua Latina petitum, manifestum est: sicut & Gallicum Tabellion.
Ταβερνῆον, Caupona, vel potius Cauponula. Habet enim formam diminutiuam. A Suida exponitur καπηλεῖον & παιδοχεῖον. Esse autem à Latino vocabulo Taberna factum & hoc ταβέρνειον, patet. Nos itidem voce Latina vtentes, vocamus Taueerne.
Τάβλα, Tabula in quâ luditur tesseris, in Anthol. Epigr. Nos quoque vocem Latinã Tabula de mensa quidẽ primùm vsurpauimus, appellantes Table: peculiariter verò de illa tabula, cum aliqua immutatione dicentes Tablier. Affertur porrò & Ταβλίζειν, pro Tesseris ludere in tabula. quod facere prohibẽtur episcopi quadam Iustiniani constitutione, vt annot. vulg. lex. vbi & Ταβλισὴς, ex Suida.
Ταγάρος, t.3, c.1261, d
Τάγη, ης, ἡ, Rancor. Alex. Aphrod. Problem. libro 2, περὶ ἐλαιώδη παλαιούμενα πάγλω ὑποῤῥεῖ. Sic Ταγὸς, Rancidus, Qui rancorem contraxit. vt oleum παγῶν. de quo Constant. Geopon. lib. 9, cap. 22. Hinc & verbum Ταγίζω, Rancesco, Rancidus fio. vt κάρυον ταγίσαν Aetio.
Ταγίζω & Ταγὸς, vide in præced. Τάγη.
Ταγεία, t.3, c.1261, d.
Τάγη, ib.d.
Ταγλωίζω, ib.d.
Ταγλωίτης, ib.b.
Ταγλωσοῤῥόριον, t.3, c.1460, e.& 1461, b
Τάγιλος, Parcus, φειδωλός. In vulg. lex. exponitur & aliter, confundendo hoc cum Τάγηος. quorum vtrunq; vide apud Hesychium.
Τάγμα, t.3, c.1254, g.
Ταγματόπους, ib.
Τάγος, t.3, c.1306, c
Ταί artic. præpos. fœmin. poeticè pro αἱ. vt ταὶ δὲ γυναῖκες, pro αἱ δὲ, Apollon. Sic ταὶ πειναὶ, pro αἱ πειναὶ, in Epigr. Dicitur & ταί γε, vt pro ὁ dicitur ὅ γε.
Ταικρὸς, t.3, c.1457, f.
Ταικραῖος, ib.
Ταικπὸς, t.3, c.1260, h.
Ταικτὸς, t.3, c.1258, f
Ταιῶνες vel Τάιωνες, Pastilli ex adipe concisa minutatim, adiectis & aliis. Vide Hesych. & Pollucem.
Τάλα, Magnum, μέγα, Hesych.
Ταλαεργὸς, t.3, c.1230, f.
Τάλαγνα, ib.f.
Ταλαιπωρέω, & Ταλαιπωρέομαι, t.3, c.647, b
Ταλαιπώρημα, ib.e.
Ταλαιπωρὸς, t.3, c.646, g.& 1231, b
Ταλαιπώρως, t.3, c.647, a.
Ταλαιπόρος, t.2, c.98, c.& t.3, c.1230, g
Τάλαν, t.3, c.1231, f.
Ταλαντῶος, t.3, c.1235, c.
Ταλαντῶω, t.3, c.1235, e.
Ταλαντήζω, t.3, c.1236, e.
Τάλαντες, ib.e.
Ταλάντωσις, ib.d.
Ταλαπαθὴς, t.3, c.1230, g
Ταλαπείρεος, t.3, c.1549, b.& 1230, h
Ταλαπενθὴς, t.3, c.1212, g.& 1230, h
Ταλάεσσα, t.3, c.1237, d.
Τάλαρος, ib.c.
Ταλασσῆος, t.3, c.1237, c.
Ταλάσιον, ib.
Ταλάσιος, ibid. & 1237, c.
Ταλασιουργία, ib.a.
Ταλασιουργὸς, t.3, c.1236, h.
Ταλασιφρων, ib.b.
Ταλαίφρων, ib.a.
Τάλεως, Olearum rami, in v.l. Vide in Θαλλία, t.1, c.1493, d.
Ταλικὴς, Impudens. αἰσχρὸς, Hesych.
Τάλιος, t.3, c.1238, b.
Τάμα, t.1, c.1077, b.
Ταμεία, t.3, c.1240, c.& 1241, c
Ταμειαὶ, t.3, c.1241, c.
Ταμεῖον, ib.
Τάμία, t.3, c.1239, b.
Ταμεία, t.3, c.1240, c.
Ταμεῖον, ib.e.
Ταμιθλῶ, t.3, c.1239, e.
Ταμίης, t.3, c.1238, c.
Τάμνω, t.3, c.1409, b
Τάμβαγα, Vas æreum in quo condiebant carnes, Hesych. Est & vrbis nomen.
Ταναμύκης, t.1, c.269, f.
Ταναοειδὲς, t.1, c.270, b
Τάναντία pro τὰ ἐναντία, vt τἀναντία τούτων, quæ his sunt contraria. Xen. Vide Ἐλαιῶνος.
Ταναόδειρος, t.1, c.948, d.
Ταναῦπους, t.3, c.513, h.
Τἀνάφορον pro τὸ ἀνάφορον, quod vide. At in vulg. lex. perperam τὰ ἀνάφορον, quasi litera τ vna esset ex literis ipsius vocabuli.
Ταπάχαλκος, t.3, c.1308, f.
Ταυπλεγὴς, t.2, c.607, b
Ταυπαλίζω, pro Tremo, apud Dores, teste Hesychio. Innexitur & Ταυπαλίζω.
Ταυθρήνια in v.l. perperam pro παὶθρήνια, id est τὰ αἰθρήνια. Vide Αἰθρήνιον.
Ταυία, t.3, c.1308, g
Ταυισφυρος in v.lex. perperam pro παυσφυρος: quod vide, t.3, c.1192, e.
Ταυίφυλλος, in iisdem lex. perperam itidẽ, pro παυφυλλος, quod vide t.4, c.249, g.
Ταυοδρυσὸς, Tremorem efficiens. Hesych.
Ταυπαλάωνται δάκρυα, t.3, c.1232, d
Ταυπάλειες, ib.b.
Ταυπαλίζω, ib.b.
Ταυπαλόω, t.3, c.1232, b.
Ταυυγλώχιν, t.3, c.1307, h.
Ταυθρὶξ, t.1, c.1586, g.
Ταυμμίκης, t.3, c.1308, a
Ταιῶ pro ναῦ, Nunc. Vide Νῦ.
Ταυυπλος, t.3, c.1308. a.
Ταυυπλοκαμος, t.3, c.1308, b.
Ταυυπτερος, t.3, c.1308, b.
Ταυυπτεύζ, t.1, c.1720, f.
Ταυυστήρος, t.1, c.1716, g.
Ταλαιπωρέω, & Ταλαιπωρέομαι, t.3, c.647, b
Ταλαιπωρεία, ib.b
Ταλαιφρων, t.3, c.1231, b
Τἀλαιφρων, t.3, c.1231, b
Τἀμαίζω, t.3, c.1233, e
Ταλαύπατος, t.3, c.1231, g
Ταλαύπορος, t.3, c.1231, g
Ταλαυπαῶς, ib.c
Τάλαυπος, t.3, c.1233, f
Ταλαυτόω, t.3, c.1236, c
Ταλὰς, t.3, c.1231, d
Ταυτάω, t.3, c.1227, a
Ταλικὴς, Impudens. αἰσχρὸς, Hesych.
Τάλιος, t.3, c.1237, g
Τἀμαλίσω, t.3, c.777, c
Ταμείας, ib.a
Ταμεσήχεως, t.3, c.1409, e
Τἀμία, t.3, c.1238, c
Ταμεῖον, t.3, c.1238, c
Ταμυθικὸς, ib.b
Τάμιν, ib.b
Ταμύχος, t.3, c.1240, g
Τἀμμω, t.3, c.1409, b
Ταυαμύκης, t.3, c.1308, e
Ταυαοειδὲς, t.1, c.270, b
Ταυαῦπους, t.3, c.1308, e
Ταυαῦφις, t.3, c.1308, e
Τἀναῦφορον, t.3, c.1308, e
Ταυάχαλκος, t.3, c.1308, f.
Ταυεῖαι, ib.
Ταυπλεγὴς, t.2, c.607, b
Ταυπαλύζω, pro Tremo, apud Dores, teste Hesychio. Innexitur & Ταυπαλίζω.
Ταυθρήνια in v.l. perperam pro παὶθρήνια, id est τὰ αἰθρήνια. Vide Αἰθρήνιον.
Ταυία, t.3, c.1308, g
Ταυισφυρος in v.lex. perperam pro παυσφυρος: quod vide, t.3, c.1192, e.
Ταυίφυλλος, in iisdem lex. perperam itidẽ, pro παυφυλλος, quod vide t.4, c.249, g.
Ταυοδρυσὸς, Tremorem efficiens. Hesych.
Ταυπαλάωνται δάκρυα, t.3, c.1232, d
Ταυπαλίζω, ib.b.
Ταυυγλωσσος, t.1, c.856, f
Ταυυῆκης, t.1, c.269, g
Τἀυμαι, t.3, c.1307, g
Τἀυμαι, t.3, c.1307, g
Ταυῦ pro ναῦ, Nunc. Vide Νῦ.
Ταυυστήρος, t.3, c.1367, g
Ταυύπτερος, t.3, c.513, h
Ταυυστήρος, t.1, c.1716, g
Ταυύρριζος, t.3, c.710, b
Ταυυσκοπλος, t.3, c.1308, b.

Ταυστὶ, t.3,c.1307,h
Ταυφλοιος, t.3,c.1308,c.
Ταυόω, t.3,c.1278,h. & 1306,e. & 1307,d
Ταξάμβωσις, t.3,c.1252,f.
Ταξεοτης, ib.
Ταξιαρχεῖς, t.3,c.1256,f.
Ταξιαρχος, t.3,c.1256,f.
Ταξιώτης, t.3,c.1258,f
Ταξος, Taxus, arbor. Vide Σμίλαξ.
Ταπεινολογία, t.3,c.1242,f.
Ταπεινὸς, t.3,c.1241,d. & 1244,d.
Ταπεινότης, t.3,c.1243,b.
Ταπεινοφροσύνη, ib.g.
Ταπεινόω, t.3,c.1243,c.
Ταπεινῶς, ib.a.
Τάπινος, t.3,c.1696,a.
Ταπὶ pro τὰ δπὶ, vt παπὶ ζώνης ὁρᾷ. Aristoph. in Pluto.
Ταπὸς, t.3,c.1243,a
Ταπεῶπα, aduerbium, t.3,c.566,g
Ταραβέος, Timendus. v.l. sed perperā scriptum esse videtur pro ταραβαλέος, aut certè ταρβαρέος, quod habet Hes.
Ταραγμὸς, t.3,c.1245,c.
Ταραγκτικὸς, ib.
Ταραξίας, ib.d.
Ταραξιππος, ib.
Τάραξις, t.2,c.1412,d.ob. & t.3,c.1245,c
Ταραστω, t.3,c.1244,e
Ταραχτικὸς in v.l. perperam pro ταρακτικός.
Ταραχῶ, t.3,c.1244,e.
Τάραχος, t.3,c.1246,f.
Ταραχωδῶς, ib.g.
Ταραβαρέος, ib.
Ταρβη, ib.c.
Ταρβος, ib.d.
Ταραγίνω, Turbo. ταρασσω, Hesych. Eidem Ταραγάναι sunt πλοκαὶ & σωδίνες: necnon πέδαι. Apud eundem est & Ταράγανον: quod vide. Affertur & ex Etymologo. Vt autem Ταραγάναι dicitur significare πλοκάς, sic Ταραγάνομαι exponitur Implicor, Torqueor.
Τάελα, t.3,c.795,b.
Ταειχέμπορος, t.3,c.1250,a.
Ταειχευτὴς, ib.
Ταειχεύω, t.3,c.1250,g.
Ταειχηρὸς, ib.d.
Τάειχον, t.3,c.1249,e.
Ταειχοπώλης, t.3,c.1249,h.
Ταρμοσύνη, in v.l. Timor: sed fortasse perperam pro ταραβοσύνη. quanuis apud Hesychium extet Ταρμύξαδες expositum φοβηΘεῖδαι.
Ταργὸς, Mutilus. Ab Hesychio exponitur κολοβὸς & κολοβόουρος.
Ταρρίον, t.3,c.1313,a.
Ταρρόω, t.3,c.1313,a.
Τάρρωμα, t.3,c.1313,b.
Ταρσεὶς, b.g.
Ταρσόω, t.3,c.1313,a.
Τάρσωμα, t.3,c.1313,b.
Ταρτερος, ib.d.
Ταρφία, vide in Ταρφής.
Ταρφὴς, ἐος, ὁ & ἡ, & Ταρφειὸς, necnon Ταρφεὶς, Frequens, Creber, Densus. Hesiod. Theogonia, — ἱερὼ φλόγα δ' εἰλυφόωσα Ταρφέες. Apud Homerum autem legitur Ταρφέα aduerbialiter, Crebrò, Frequenter. Idémque habet & nomen Ταρφειός. Affertur etiam & Ταρφὸς pro eadem significatione. At verò Ταρφος, εος, τὸ, Densitas. apud Homerum de densitate sylvae, seu de loco sylvae in quo densa est. vt Iliad. ε, — βαθεῖαν ἐς ταρφὲς ὕλης. Hinc verbs Ταρφὴ dicta putatur. Vide Steph.
Ταρχᾶον pro τὸ ἀρχᾶον, quod vide.
Ταρχανιον, & Ταρχανον, vide in Ταρχεα.
Ταρχεα, Inferiæ, Iusta, Parentalia. Item Ταρχαι, pro eodē, apud Homeri scholiastē: vt videbis mox in Ταρχύω. Apud Hesychium est etiam Ταρχάνιον & Ταρχανον: qui illud exponit ἐνταφιον: at Ταρχανον (nam πάρχανον errore librarii scriptum esse pro πάρχανον, ostēdit & ipsa series

Ταυσφυρος, t.3,c.1192,e
Ταυφυλος, t.3,c.1249,g
Ταξιδιον, t.3,c.1258,f
Ταξιαρχὼ, t.3,c.1257,a
Ταξιαρχα, t.3,c.1257,a
Ταξις, t.3,c.1255,a
Ταπεινοφρὴμοσύνη, ib.
Ταπεινοφρονέω, t.3,c.1242,h
Ταπεινόφρων, ib.
Ταπεῖωμα, ib.d
Ταπεῖωσις, ib.d
Τάπης, t.3,c.1243,f
Ταπὶ pro τὰ δπὶ, vide in Τάρχεα.
Τάρχεα, vide in Τάρχεα.
Τάσις, t.3,c.1279,a
Τάσσω, t.3,c.1252,c
Ταπὶ, vel, Ταπὶ, est vox θετλιασμὸν indicans: sicut ἰαπὶ πεμ. quod vide.
Τάπη, t.2,c.1502,g.
Ταπεινοτὰ, t.3,c.1388,f
Τᾶπις, t.1,c.12 5,a
Τάπθιον, idem quod πτθίον, Hesych. sed apud eum eo in loco ponitur vbi series alphabetica aliam scripturam poscit, videlicet πάπον.
Τάπὶω, t.3,c.1252,c
Ταπυρας, Phalianus. Vide Athen.
Ταῦλη pro tabula, vulg. lex. ex Epigramm. Suprà Τάβλα.
Ταυλίζω, quod remittunt ad Ταβλίζω. Ibidem & Ταύλωμα, cuius pluralem Ταυλώματα scholiastes Aristophanis significare ait τὰ τῆς οἰκοδομήματος ἐξέχοντα ξύλα, ἢ τὰ κάγκελα. In itidem est & Ταυλωπίας de quodam pisce, ex Athenæo. Sed perperam, opinor, pro αὐλωπίας.
Ταυλίζω, Ταύλωμα, vide in Ταῦλη.
Ταυλωπίας, vide in Ταῦλη.
Ταυρέιν, t.3,c.1272,a.
Ταυρέιν, ib.a.
Ταύρεος, ib.h.
Ταυεία, ib.a.
Ταυείδιον, ib.b.
Ταύειος, ib.a.
Ταῦροι, ib.
Ταυροκολλώδης, ib.e.
Ταυροκτόνος, & Ταυρόκτονος, ibid.f
Ταυρόμορφος, ib.
Ταυροπόλη, ib.
Ταυροπόλος, t.3,c.1270,g.
Ταῦρος, t.3,c.1269,g.
Ταυροφανὴς, ib.b.
Ταυροφόνος, ib.c.
Ταυροω, t.3,c.1272,d.
Ταυρώδης, t.3,c.1271,g.
Ταῦτα, pro δῆλα Ταῦτα, t.2,c.1557,c
Ταύτη, aduerb. t.2,c.1556,f.
Ταυτὶ, ib.
Ταυτὸ, & Ταυτὸν, ibid.a.
Ταυτολογέω, t.2,c.639,f.
Ταυτολόγοι καὶ νόες, ib.f.
Ταυτολέω, t.2,c.965,c.
Ταφὰς, t.1,c.1500,g
Ταφὴ, ibid.e. & t.3,c.1540,a
Ταφῆιος, t.1,c.1500,e.
Τάφιος, ib.
Τάφον, Stupefacti sunt, à Θηπέω, quod vide. Sic Τάφος, Stupor.
Τάφος, t.1,c.1500,g. & 1552,b. & t.3,c.765,a.ob. & 1540,a
Ταφρεια, t.1,c.1502,e
Ταφρεύω, t.1,c.1502,e.
Τάφρος, ib.d.
Ταχα, t.3,c.1274,f.
Ταχεία, ib.f.
Ταχέως, t.3,c.1274,a.

alphabetica) esse dicit πένθος & κῆδος. Verbum verò illud Ταρχύω, significans Exequias facio, Funus curo, Sepelio, apud Hom. legitur non vno in loco. vt Iliad. η, Τὸν δὲ νέκυν δθὶ τῆας εὐκτέλμους δπολάσσω, Ὅφρα ἑ παρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί, Σῆμά τε οἱ χεύσωσι δθὶ πλατὺ Ἑλλησπόντῳ. vbi scholiastes (id est autor breuium scholiorum) ταρχύσωσι exponit τὰ ψῶσι: addens, παρχαι esse τὰ δπονεμομενα τοῖς νεκροῖς θεοῖς κηδείαι, δπὸ τῆς ταραχῆς, intellige autem, ita vocari δπὸ τῆς ταραχῆς. perinde est enim acti diceret, δπὸ τῆς παραχῆς οὕτω καλούμενα. Sic enim & Eust. verbū ταρχύσωσι exponit ὀνταφιάσωσι μετὰ σωμήτων θεράχου. Pro qua deriuatione facere potest Ταρχη, quod Hesychius exp. πάραξις. Affertur & Ταρχεῦω pro Ταρχυω. vnde ἀταρχύτους, Insepultus.
Ταρχεύω, vide in Τάρχεα.
Ταρχη, Ταρχήματα, vide in Τάρχεα.
Ταρχύω, vide in Τάρχεα.
Τάσις, pro τῆς, t.1,c.xv 3,h.
Τάσσω, t.3,c.1252,c
Ταπὶ, vel, Ταπὶ, est vox θετλιασμὸν indicans: sicut ἰαπὶ πεμ. quod vide.
Τάπη, t.2,c.1502,g.
Τᾶπις, t.1,c.12 5,a
Τάπθιον, idem quod πτθίον, Hesych. sed apud eum eo in loco ponitur vbi series alphabetica aliam scripturam poscit, videlicet πάπον.
Τάπὶω, t.3,c.1252,c
Ταπυρας, Phalianus. Vide Athen.
Ταῦλη pro tabula, vulg. lex. ex Epigramm. Suprà Τάβλα.
Ταυλίζω, quod remittunt ad Ταβλίζω. Ibidem & Ταύλωμα, cuius pluralem Ταυλώματα scholiastes Aristophanis significare ait τὰ τῆς οἰκοδομήματος ἐξέχοντα ξύλα, ἢ τὰ κάγκελα. In itidem est & Ταυλωπίας de quodam pisce, ex Athenæo. Sed perperam, opinor, pro αὐλωπίας.
Ταυλίζω, Ταύλωμα, vide in Ταῦλη.
Ταυλωπίας, vide in Ταῦλη.
Ταυρέιν, t.3,c.1272,a.
Ταυρέιν, ib.a.
Ταύρεος, ib.h.
Ταυεία, ib.a.
Ταυείδιον, ib.b.
Ταύειος, ib.a.
Ταῦροι, ib.
Ταυροκολλώδης, ib.e.
Ταυροκτόνος, & Ταυρόκτονος, ibid.f
Ταυρόμορφος, ib.
Ταυροπόλη, ib.
Ταυροπόλος, t.3,c.1270,g.
Ταῦρος, t.3,c.1269,g.
Ταυροφανὴς, ib.b.
Ταυροφόνος, ib.c.
Ταυροω, t.3,c.1272,d.
Ταυρώδης, t.3,c.1271,g.
Ταῦτα, pro δῆλα Ταῦτα, t.2,c.1557,c
Ταύτη, aduerb. t.2,c.1556,f.
Ταυτὶ, ib.
Ταυτὸ, & Ταυτὸν, ibid.a.
Ταυτολογέω, t.2,c.639,f.
Ταυτολόγοι καὶ νόες, ib.f.
Ταυτομολέω, t.2,c.965,c.
Ταφὰς, t.1,c.1500,g
Ταφὴ, ibid.e. & t.3,c.1540,a
Ταφῆιος, t.1,c.1500,e.
Τάφιος, ib.
Τάφον, Stupefacti sunt, à Θηπέω, quod vide. Sic Τάφος, Stupor.
Τάφος, t.1,c.1500,g. & 1552,b. & t.3,c.765,a.ob. & 1540,a
Ταφρεια, t.1,c.1502,e
Ταφρεύω, t.1,c.1502,e.
Τάφρος, ib.d.
Ταχα, t.3,c.1274,f.
Ταχεία, ib.f.
Ταχέως, t.3,c.1274,a.

Ταφὴ, ib.
Ταφὼν, t.1,c.1551,f.
Τάχει, t.3,c.1275,g
Ταχειδρόος, t.3,c.1276,b
Ταχίνας, t.2,c.5475,a.

Ταχίνης, t.3,c.1276,c.
Τάχιον, t.3,c.1274,c.
πὶω Ταχίζω, t.3,c.1273,e.
Ταχίων, ib.
Ταχὺ, t.3,c.1274,a.
Ταχυβάμης, t.1,c.637,h.
Ταχύβυλος, t.1,c.768,f.
Ταχύγραος, t.1,c.1891,c. & t.3,c.1273,f
Ταχυγεάφος, t.1,c.866,d.
Ταχυδυνὴς, t.1,c.1019,g.
Ταχυδρόμος, ib.
Ταχυεργία, ib.g.
Ταχυμάθης, t.2,c.787,g
Ταχύμβωις, t.2,c.921,d. & t.3,c.1273,g
Ταχύμυτος, t.3,c.1273,g.
Ταχυώδια, t.2,c.1069,d.
Ταχύποιος, ib.
Ταχύνω, t.3,c.1275,a.
Ταχυπτὴς, t.1,c.1713,g.
Ταχυποδὴς, t.2,c.1391,c.
Ταχύπους, t.3,c.514,a.
Ταχὺς, t.3,c.1272,g.
Ταχύπτερος, ib.
Ταχύπορος, ib.b.
Ταχυτὴς, ib.
Ταχυχειρ, t.4,c.442,b.
Τάω, t.3,c.1278,h.
¶ Τὲ, pro σὲ, t.3,c.1122,d
Τε particula copulatiua enclitica, eum vsum in fine vocabulorum præstās quem vocula Que apud Latinos. éstque vsitata apud vtroque scriptores. Hom. Il. α, Κλῦ δ' ἐμεῦ ἀργυρόπεζ' ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, Κίλλαν τε ζαθέων, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις, Σμινθεῦ. Alicubi duo verba ponūtur quorum vtrunq; adiunctā habet hanc voculā. vt Δυσόμβριός τε θύελλα, φέρων τ' ἀσφόδελόν τε ἄπινα. Inuenitur & densior huius particulæ adiunctio cum nominib⁹. vt initio Bœotiæ, Ἀρκεσιλαός τε Προθοωνόρη τε, Κλόνιός τε & vno versu interiecto, Σχεδίον τε Σκῶλόν τε, πολυκτήμονά τ' Ἐπωνόν. Sæpe etiā τε sequente γὰρ, (vbi vacare dici potest τε) vt Ἀτρεΐδαί τε γὰρ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί. sic Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν γὰρ δῖος Ἀχιλλεύς. Et in copulatione verborum. vt Il. ω, Αὐτὰρ τὸν ζώειν γὰρ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο. Sic autem & in soluta oratione dicitur ζῆν τε γὰρ ἔχει. item, καλός τε γὰρ ἀγαθός. Xen. ἐπιστρέψω ἐκόντα τε γὰρ οὖν. Sed vsum huius vocabuli ipsemet ex quolibet scriptore discere poteris. In v.l. annotatur, τε apud Thuc. inueniri positum post tertiam vocem: item τε bis in eodē membro apud eundem. Legitur τε & sequente δὴ. vt ἄλλα τε δὴ apud Demosth.
Particula hæc τε frequenter etiam otiosa est, nō solùm quū præcedit τε & sequitur γὰρ, interiectis quibusdā, (vt in versu illo, ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν γὰρ δῖος Ἀχιλλεύς, & in sequentibus locis) sed etiam quum dicitur δέ τε, vel καί τε, pro γὰρ vel καί. Eodem in loco vtrunque pleonasmum huius particulæ habemus, Il. χ, Λαμπρὸς δέ τε γὰρ ὅδ' ἀστὴρ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται, Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι. Sic Iliad. σ, Ἕκτωρ δ' ἐνδαλίος, καί τε κτανέοντα κατέκτα. Possumus autem dicere, esse has duas particulas positas ἐκ παρεμπλάσεως. Vacat alioqui particula hæc τε & cum aliis particulis: veluti quum dicitur ῥά τε pro ῥά: & ὅστε pro ὅς: & τίς τε pro τίς. vt Il. α, initio, Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; (vbi non solùm τε, sed αὖ quoque vacare dici potest. Apud eundem poetam legimus Iliad. ρ, Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ στίκος ἄρνυ καλύψας, Εἰσόκε οἱ ὥστε τε λέων ἐφὶ οἶσι τέκεσσι, Ἕλῃ ῥά τε νήπι' ἄροντα σιωπαδίοντα, ἐν ὕλῃ Ἀνέρες ἐπακτῆρες· ὁ δέ τε θάνεϊ βλεμαίνει, Πολλὰ δέ τ' ὀδοντώσιον κάτω ἔλκεται ὀστέα καὶ ὑπέρθεν. qui locus habet multa pleonasmi particulæ huius exempla. nam in vnoquoque primorum versuū redundat, sicut γὰρ in vltimo. In soluta etiam oratione abundat hæc particula in ἐφ' ὥτε, & aliis. Dicitur quidem & in οἷόν τε abundare & in ὥστε: sed considerandum est, οἷόν τε adiuncta hac particula aliud quidpiā significare quàm οἷ. at ὡς inuenitur alicubi idem valens quod ὥστε.
Τέγγεδαι, t.3,c.1276,f.

Ταχίνης, ib.b
Τάχιστα, ib.
Τάχιστος, ib.d
Ταχὺς, t.3,c.1275,c
Ταχυβάμων, t.1,c.638,c
Ταχυβλασία, t.1,c.746,e
Ταχυδρόμος, t.3,c.1273,e
Ταχυδακρὺς, t.1,c.907,c
Ταχυθρομέω, t.3,c.1273,f
Ταχυεργὸς, ib.
Ταχυδαίνω, t.1,c.1568,d
Ταχυπαιπὴς, t.1,c.1713,e.
Ταχυπλοέω, t.3,c.1274,a
Ταχύπτερος, t.3,c.1274,a
Ταχύπαλος, t.3,c.645,e
Ταχύπορον, t.3,c.1273,c
Ταχύπους, ib.
Ταχυτὴς, t.3,c.1279,a
Ταχυτῆκες, t.3,c.1535,h
Ταχυτρεία, ib.
Τάων pro ἀῶν, t.2,c.1153,e
Τέγγω, ib.d
Τέγος, t.3,c.1277,g.
Τεγκτὴς, t.3,c.1276,e.
Τεθαλασσαμβόος, t.1,c.1490,b
Τεθαρρηκὸς, τὸ, substant. t.1,c.1505,c
Τεθελκέναι, t.1,c.1055,f.
Τέθηλα, t.1,c.15643,d
Τεθνεώς, ib.e.
Τεθνὴκα, ib.b.
Τεθνήσομαι, ib.
Τεθορυβημβόος, t.1,c.1581,d
Τεθορυβημβόος, ib.
Τεθριππεύω, t.1,c.1708,g
Τεθριππος, t.1,c.1708,e.
Τεθριπποδρόμος, ib.
Τεθριππόβοτος, ib.
Τεθυμμένος, ib.
Τειγεσμὸς, & Τειχεσμωδὴς, t.3,c.1304,c
Τείνω, t.3,c.1277,h.
Τειχεπβλήτης, t.3,c.1357,b.
Τειχέω, t.3,c.1358,c.
Τειχίζω, t.3,c.1358,c & d.
Τειχοῖ, ib.g.
Τειχισμὸς, t.3,c.1359,a.
Τειχοβαφεω, t.3,c.1356,d.
Τειχοδομία, ib.
Τειχολύτης, t.3,c.1357,c.
Τειχομαχέω, t.3,c.1356,f
Τειχομάχης, ib.c.
Τειχομάχος, ib.e.
Τειχοποιὸς, t.3,c.1356,h.
Τειχοφυλακέω, t.3,c.1357,a.
Τειχὼ, t.3,c.1358,b.
Τέος pro τοῦ, quod vide.
Τεκμαίρομαι, t.3,c.1363,a
Τεκμαίρω, t.3,c.1364,b.
Τέκμαρσις, t.3,c.1364,c.
Τεκμηριόω, t.3,c.1365,a.
Τεκμήρω, t.3,c.1364,c.
Τέκνα πᾶ, t.3,c.342,e.ob.
Τεκνογονέω, t.3,c.1537,f.
Τεκνοκτονία, ib.g.
Τεκνολέτειρα, t.3,c.1538,c.
Τεκνοπτόνεω, ib.h.
Τεκνοποιὸς, ib.g.
Τεκνοποιία, t.3,c.1538,b.
Τεκνοτροφία, ib.
Τεκνοφόρος, ib.
Τεκνοω, ib.a.
Τέκνωσις, ib.c
Τέκουσα, Quæ peperit, ab ἔτεκον, ἢ τεκοῦσα, Mater.
Τεκταίνω, t.3,c.1418,h.
Τεκτονεῖον, ib.h.
Τεκτονικὴ, ib.f.
Τεκτονυργὸς, ib.b.
Τέκτων, t.3,c.1427,e.
Τέκωσις, in v.l. Filiorum procreatio. Sed puto perperam esse scriptum pro πίκωσις, quod non debet reddi Filiorum procreatio: sed generalius, Liberorū procreatio.
Τελαίνειν, Cura dignari, In pretio habere. vtl. Hesychium Τέλα est ἀπόδοσις: & τελάσσω, τολμήσω. At Τελδαίνειν, κωμῳδὴς ἀξιοῦν. perperā igitur illud τελαίνειν pro hoc τελδαίνειν scriptum est.
Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, Fascia. Frequenter autem τελαμῶνες vocantur illæ fasciæ seu lineæ concerpta quibus vulnera seu oblæsa membra obligantur. Afferturque pro hoc significato ex Euripide in Phœnissis. Herodotus, οἱ δὲ Πέρσαι τοὺς πλείστους ἐποιήσαντο, σμύρνησί τε ἰώμασι τὰ ἕλκεα καὶ σπόδοιος βυσσίνοις τελαμῶσι κατειλίσσοντες. Sic legimus Epigr. lib. a, τοὺς δὲ ὀπταφίασεν qui quos furabatur τελαμῶνας δόπὸ τῆς ὀπταφίων, mittebat chirurgo ad obligandā vulnera.
Τελαμὼν, Lorū ensis: necnon id ex quo pendet scutum. Balteū scuti dixit Valla. Seruius enim docet balteum Virgilio esse etiam à quo arma dependent.
Τελαμωνιοι, Hesychio κόνδυλοι, & οἱ τραχεῖς ῥόμβοι τῆς τελαμῶνος. Vel μεγάλοι, χαλεποί. At Τελαμωνίας affertur ex Polluce pro eo quod τελαμωνίας Xen. appellat: nimirum baltea coriacea quibus armantur canes aduersus feras.

Τέγος, t.3,c.1277,g.
Τεγκτὴς, t.3,c.1276,c.
Τεθαλασσαμβόος, t.1,c.1490,b
Τεθαρρηκὸς, τὸ, substant. t.1,c.1505,c
Τεθελκέναι, t.1,c.1055,f.
Τέθηλα, t.1,c.15643,d
Τεθνεώς, ib.c.
Τεθνὴκα, ib.b.
Τεθνήσομαι, ib.
Τεθορυβημβόος, t.1,c.1581,d
Τεθριππεύω, t.1,c.1708,g
Τεθριππος, t.1,c.1708,e.
Τεθριπποδρόμος, ib.h
Τεθριππόβοτος, ib.
Τεθυμμένος, ib.
Τείνω, t.3,c.1277,h.
Τειχεπβλήτης, t.3,c.1357,b.
Τειχέω, t.3,c.1358,c.
Τειχίζω, t.3,c.1358,c & d.
Τείχισμα, t.3,c.1358,h
Τειχίσκος, ib.b
Τειχοδομέω, ib.e
Τειχοδόμος, ib.
Τειχομαχία, ib.g
Τειχοποιία, t.3,c.1357,a
Τεῖχος, t.3,c.1355,h
Τειχοφυλαξ, ib.
Τείχωμα, ib.b
Τεκμαρ, t.3,c.1362,d
Τεκμήριον, ib.g
Τεκμηριωτὴς, t.3,c.1365,h
Τέκμωρ, t.3,c.1362,e
Τεκνίον, t.3,c.1538,h
Τεκνογονία, ib.
Τεκνοκτόνος, ib.
Τέκνος, t.3,c.1537,c
Τεκνοποιία, ib.
Τέκνωσις, in v.l. Filiorum procreatio. Sed puto perperam esse scriptum pro πίκωσις, quod non debet reddi Filiorum procreatio: sed generalius, Liberorū procreatio.
Τεκτοσύνη, ib.
Τεκτονικὸς, ib.
Τεκτοσύνη, ib.g
Τέκω, t.3,c.1531,c

Τελέθω poeticè, Sum. Vnde πελέθεσκον, Eratu, in Epigr. pro ἐτέλεσον. Affertur autem & pass. Τελέθομαι, non pro Sum duntaxat, sed & pro Fio, Orior, ex Phocylide, ὀπίσω θεοὶ τελέθονται, fiunt dii.

Τελειογονία, t.1, c.842, f
Τελειόγονος, ibid. & t.3, c.1374, g
Τέλειος, t.3, c.1376, d. Τελειοκαρπέω, t.2, c.80, c
Τελειοποιός, t.3, c.1375, h. Τέλειος, t.3, c.1373, g
Τελειοτάχής, t.3, c.984, a. Τελεότης, t.3, c.1375, c
Τελειοτοκέω, t.3, c.1535, h. Τελειοτοκία, ib.
Τελειοτόκος, ib. Τελεόω, t.3, c.1375, d
Τελείως, t.3, c.1377, a. Τελείως, t.3, c.1374, f
Τελείωσις, t.3, c.1376, d. Τελειωτής, ib. e

Τελενικεῖν, Euacuare: à Telenico quodam paupere. Vide Suidam, apud quem & Τελενίκειος ἡχώ. At Hesychius scribit, (si mendo eius exempl. carent) πτελενικῶσαι esse τὸ μὴ κενὸν ποιῆσαι. Etymologus autem eadem habet quæ & apud Suidam leguntur: nisi quòd apud illum est πτελενικίσαι cum ι, in penultima quoque.

Τελεόγονα, t.1, c.842, f. Τελεόγονος, ib.
Τελεοκαρπέω, t.2, c.80, c. Τέλεος, t.3, c.1374, g
Τέλεος, t.3, c.1373, g. Τελεόω, t.3, c.1375, d
Τελέσπορος, t.3, c.1379, g. Τελεσιουργέω, t.3, c.1380, b
Τελεσιούργημα, ib. Τελεσιουργία, ib.
Τελεσιουργός, t.3, c.1379, h. Τέλεσμα, ib. e
Τελεστίγαμος, t.1, c.815, c. & t.3, c.1379, g
Τελεστίγονος, t.1, c.842, g. & t.3, c.1379, h
Τελεστίμορος, t.2, c.843, c. & t.3 c.1379, h
Τελεστήριον, t.3, c.1380, d. Τελεστής, ib. c
Τελεστικός, ib. Τελεστικῶς, ib. d
Τελεσφορέω, t.3, c.1386, b. Τελεσφόρος, t.3, c.1385, h
Τελεσπάρχης, t.3, c.1381, b. Τελεσφορία, ib. c
Τελεστή, t.3, c.1380, h. Τελεσιουργία, t.3, c.1381, b
Τελεσιουργός, ib. Τελεσιουργῶ, ib.
Τελεύσπαξ, t.3, c.1388, f. Τελεύσπαξος, ib. e
Τελεύσπαξος, ib. f. Τελεύσπαω, ib. g
Τελεύτη, t.3, c.1387, f. Τελεύτων, t.3, c.1389, d

Τελέφειον ἕλκος. Vide Τηλέφειον.

Τελεῶ, t.3, c.1377, d. Τελέως, t.3, c.1374, f
Τελέωσις, t.3, c.1376, d. Τελήεις, t.3, c.1377, c
Τελήεσσα, ib. Τελικός, t.3, c.1373, g

Τελισκόμβωρος pro Completus, Absolutus, affertur ex Deuteron. cap. 23. οὐκ ἔσται τελισκόμβωρος πᾶσιν ἀπὸ ἰσραήλ. Hesychius exponit πληρούμβωρος & πτελεούμβωρος.

Τελλίν, Piscis quem Athenæus esse putat illum qui à Latinis mytulus seu mutulus vocabatur. sed quidam ab Athenæo dissentientes annotant mytulos Plinio esse quos Aristot. μύας, Dioscorides μύακας appellat: atque hunc de piscibus qui πτελίναι dicuntur, seorsum agere. quorum & Paulus Ægineta meminerit, nec non Aetius. Addúntque, Plinium pro tellinis pectunculos accepisse videri, tribuentem his quæ Dioscorides tellinis.

Τελλίς, Totum, Ordo, Pars. ὅλον, πᾶξις, μέρος, Hesych.

Τέλμα, ατος, τὸ, Lama, Lacuna. Vel, Locus cœnosus, seu palustris. Aristoph. Aub. ὄμβροι ὕδωρ, αὖ ἐγκατ' ἐν τοῖς τέλμασι. Hinc Τελμαπᾶος, Cœnosus, item Palustris. τελμαπᾶον ὕδωρ, Aristot. Meteorol. l. 2, Aqua quæ est ἐν τοῖς τέλμασι. Apud eundem τελμαπᾶοι βάτραχοι, vbi Gaza vertit lutarias ranas. Affertur & Τελμαπώδη pro palustri, in v.l. Ibidem est etiam Τελματώδης pro lutoso & fæculento. quod tamen reddi potius debet vt τελμαπᾶος. Inde est etiam verbum Τελματοῦσθαι, quod Bud. interpr. In lamam lutescere & exiccari, in isto Strabonis loco, libro vlt. pag. 346, ὅθεν γὰρ τοῖς χείλεσιν αἱ λίμναι τελματοῦται δεῖ πρὸς τὸ ἡλίου αἰαθυμίασιν.

Τέλλω, t.3, c.1366, b. Τέλος, t.3, c.1369, g

Τέλοσυν, Finis, Extremitas: πέρας, καὶ τὰ ὅμοια, inquit Hesychius Homerus Iliad. σ, Οἱ δὴ ὁπόθ' ὁρέψαντες ἰκοίατο τέλοσυν ἀρούρης. Ibidem, Τέμβροι νεοῦ βαθείης τέλοσυν ἱκέσθην. Illud autem τέλοσυν ἀρούρης habemus rursum Iliad. ν, — τέμνει δέ τε τέλοσυν ἀρούρης. vbi Eustathius scribit τέλοσυν esse vel simpliciter τὸ τέλος, vel τὸ κατ' ὀπισθίαν πέρας. & fieri ex nomine τῶλος per metathesin, adiectione etiam literæ ν. Sic autem Galenus apud Hippocratem τέλοσυν exponit πέλος καὶ ἔσχατον. Quidam verò τέλοσυν apud Homerum exposuerunt profunditatem seu ipsum fundũ.

Τελχὶν pro βάσκανος & χόης (quæ vocabula suis locis vide) ab Hesychio poni existimatur: vnde redditur Fascinator. Quidam τελχῖνας esse dixerunt δαίμονας κακοποιοὺς, οὐκ ὄντα καθ' θεὸν θεοῦντας τοὺς ἀνθρώπους: dictos quasi θελγῖνας. Vide Eustath. nec non Etymologum: apud quem est etiam Τελχινώδης, quod exponit τραχηλώδης. Item verbum Τελχπαίνει, quod exp. αὐτηρεῖ. Apud Hesych. autem est Τελχτένοντες, quod exp. σκληροτραχηλοῦντες. quod πελχτένοντες non apud Etymologũ tantùm sed & apud Suidam fortasse reponendum fuerit.

Τέλων, t.3, c.1386, d. Τελωνάρχης, ib.
Τελωνεία, ib. c. Τελωνεῖον, ib.
Τελωνέω, ib. f. Τελώνης, ib. c
Τελωνία, ib. e. Τελωνικός, ib. d
Τελώνιον, ib. e

Τέλωρ, Hesych. exponit πτλώρεον, item μακρὸν & μέγα. Sic Τελώρεος illi est πτλώρεος, μέγας.

Τεμαχίζω, t.3, c.1406, c. Τεμάχιον, ib. a
Τεμαχίσκος, ib. c. Τεμαχίστης ἰχθύς, ib. b
Τέμαχος, t.3, c.1405, h. Τεμθρία, t.3, c.1407, c
Τεμβυδάς, ib. Τεμβυΐζω, ib. a
Τεμθυισμα, ib. Τεμθυΐστης, ib. b
Τεμθυΐτης, ib. Τέμθυος, t.3, c.1406, c
Τεμθυωρὶς, ib. h

Τέμμα, Coronamentum, pro στέμμα. nam Hesych. τέμματα exp. στεφανώματα.

Τεμμάχιον, t.3, c.1406, b

Τέμμειν, Hesych. exp. πτίσσειν & πιεῖν.

Τέμνω, t.3, c.1389, h. Τενδεία, t.3, c.1410, c
Τενδευω, Voraciter edo. v.l. Vide Τενθεύω.
Τένδω, t.3, c.1409, h. Τενθεία, t.3, c.1410, b
Τενθεύω, ib. Τένθης, ib.

Τενθρηδὼν, vide in Τενθρλών.

Τενθρλών, ης, ή, Insectum aculeatum, vespæ simile, mellificans. Apud Nicandrum, vtentẽ hac voce in Alexiph. scholiastes ait esse ζῶον μελιτοποιὸν, quod à nonnullis dicatur βέμβιξ. Apud Hesychium (sicut & apud Aristotelem) est Τενθρηδὼν: dicitque à nonnullis appellari ἀχρίαν μέλιτταν. Quidam putarunt τενθρηδὼν dici quasi πενθηδὼν, nimirum ἀπὸ τῆς πενθείας: quòd liguritione delectetur. Ab hoc autem nomine est Τενθρλώιον apud Aristotelem, de illius animalis fauo: vel de loco vbi fœtum edit. Hesych. τενθρλώιον exp. κηρίον, & Τενθρηνιώδες, πολὺ καὶ κενὸν κηρίον καὶ δραμόν.

Τένθω, t.3, c.1409, h

Τέννος, Corona oleagina lana implicita, Hesych.

Τένων, t.3, c.1304, d. Τέξις, t.3, c.1531, f
Τεός, t.3, c.1123, f. Τεσίζω, t.3, c.1313, c

Τέο pro τοῦ significante πόνος. Hom. Iliad. β, Ἀτρεΐδη, πέο σ' αὖτ' ὀδυμέμφεαι; Sic πέο μέχρις, pro μέχρι πόνος, Quousq; Quandiu, Epigr. lib. 7.

Τεσαμβύειν, v.l. ex Hippocrate afferunt pro Tremere: sed falsò. apud eum enim legitur πτερεμαίνειν.

Τέσαμνος, t.3, c.1310, c. Τεσαμιστής, ib. e
Τεσαμωνὴ, t.3, c.1309, a. Τεσαμων, t.3, c.1309, g
Τέσας, t.3, c.1410, g. Τεσαστος, t.3, c.1412, e
Τεσαπεία, t.3, c.1413, a. Τεσαπιος, t.2, c.1412, e
Τεσαπύω, ib. g. Τεσαπκός, ib. e
Τεσαπκῶς, ib. Τεσαπεραφέω, t.1, c.866, e
Τεσαπκέω, t.3, c.1412, a. Τεσαπκια, ib.
Τεραπλογέω, t.3, c.1411, f. Τεσαπλογία, ib. g
Τεσαπλογίας, ib. h. Τεσαπλογος, t.3, c.1410, f
Τεραποσκοπία, t.3, c.1411, h. Τεραποσκόπι, t.3, c.1412, a
Τεραποσκόπος, t.3, c.1411, h. Τεραζοπκέω, t.3, c.1412, a
Τεραζοπκία, ib. Τεραζοπκος, ib.
Τεραζουργέω, ib. b. Τεραζουργημα, ib.
Τεραζουργια, ib. c. Τεραζουργος, ib. b
Τεραπωδέυμα, ib. d. Τεραπωδης, ib.
Τεραπωδῶς, ib. Τεραπωδος, ib. c

Τερέβινθος ἡ, ἡ, Terebinthus arbor, apud Theophrastum Hist. pl. libro 3. Vnde Τερεβίνθινος adiectiũ. vt περεβίνθινος οἶνος, Terebinthinum vinum, id est, ex baccis terebinthi confectum, Dioscor. libro 5. Item Τερεβίνθινον ἔλαιον, Terebinthinum oleum, quod ex terebinthi fru-

sina, ab eodem. Et verbum Τερεβινθίζω, Similis sum resinæ terebinthinæ. vt περεζινθίζον λίθος, Lapis terebinthinæ resinæ colorem referens, apud eundẽ. Fertur autem esse genus iaspidis.

Τέρενα, t.3, c.1309, f. Τερενεᾶος, ib.
Τερενόπορος, ib. g. Τερενοπόκαμος, ib. f
Τερέπεινον, t.3, c.1313, d. Τέρεζον, ib. c
Τέρδισος, ib. d. Τερέω, ib. c
Τερηδονίζομαι, t.3, c.1314, a. Τερηδὼν, t.3, c.1313, d
Τέρλω, t.3, c.1309, e

Τερθρεία, Τέρθρευμα, Τερθρεύω, vide in Τερθρεύ.

Τερθρεύς, έως, ὁ, Præstigiator, Incantator, Impostor. Vnde Τερθρεύω, vel Τερθρεύομαι, Præstigiis illudo, Incãto, Imposturis vtor. Ex Plutarcho autem affertur τερθρεύομαι pro Argutantes, Argutiolis contendentes. At Bud. τερθρεύεσθαι apud eum in opusculo περὶ τοῦ ἀκούειν exponit Inaniter sese iactare in oratione. Hinc Τερθρεία & Τέρθρευμα, Præstigiæ, Incantatio, Incantamentum. Dicitur & de iis qui argutantur in verbis, & nimium curiosa subtilitate vtuntur. Additúrque frequẽter genitiuus λόγων: vt apud Laertium, οἱ μὲν λεπτικοὶ ἢ λέγοντες ὅσοι περὶ τοὺς λόγων τερθρεύουσι καὶ περιπείθοντες. Orus dicit significare λεπτολογίαν καὶ ἄκαιρον φλυαρίαν, vt v.l. annotant. Vide Hes. & Suidam, nec non Eustath.

Τέρθρον, ου, τὸ, Artemo. Item Funis quo vtrinque velũ trahitur. Propriè, Antennæ summum extremúmve iugum. Vnde qui ad extremos veli funes tendunt rudẽtes, τερθριοι dicuntur. Hippocr. metaphoricè dixit γυναικείων lib. 2. ἐπὴν ὀσφύς τε τέρθρον ἢ τοῦ πόδος, pro Summum morbi, vbi videlicet in præcipiti stat, præsénsq; remedium postulat. Τέρθρον autem Polluci, τὸ ἄκρον παρωτίδων μέχρι κλειδῶν μέρος, pars pertendens ad iugula. Τερθρωτὴρ verò locus est in prora, vnde in mare prospicit proreta. Hæc ex v.lex. Non πέρθριοι autẽ sed πρθροὶ legitur apud Hesychium: quem vide. Vide item Suidam, iuxta quẽ τέρθρον dicitur χρυσίον τὸ ἐν ταῖς πλοίοις λεγόμενον.

Τερθρωτὴρ, vide in Τέρθρον.

Τέρμα, t.3, c.1413, c. Τέρμα τοῦ ὅρους, t.2, c.1462, d. ob.
Τερματίζω, t.3, c.1413, g. Τερμιεύς, t.3, c.1414, e

Τέρμινθα, vide in Τέρμινθος.

Τέρμινθος, arbor eadem quæ πρέβινθος, suprà Terebinthus, vt ann. v.l. ex Theophr. & Dioscor. Poll. autẽ τερμίνθου καρπὸν ait à quibusdam πρέβιν θον dici. Hinc adiect. Τερμίνθινος. vnde τερμινθίνη ῥητίνη, seu τερμίνθινος, (vt suprà πρεβίνθινος) Resina terebinthina: Τερμινθὶς Nicãdro, in Alexiph.

Τέρμινθος est etiam aliud φυτὸν Hesychio: quẽ vide.

Τέρμινθος, Phymatis species (inquit Oribasius) supra quod pustula nigra eminet: qua rupta infernè similis desquamato apparet: eo autem dissecto pus inuenitur. Dioscorides Alexãdrinus scriptis prodidit, terminthum esse cutis excrescentiam, rotundam, ex nigro viridem, terebinthi fructui similem. Galenus autẽ Comment. 4 in librum 6 τοῦ ὀδοῦ. literis mandauit, terminthorũ uomẽ nigras quasdam pustulas in cruribus maximè orientes significare, à figuræ, coloris magnitudinisq; similitudine, quam cum terminthorum fructu habent, derivatum. Gorr.

Τερμόεις, t.3, c.1414, b. Τέρμιος, ib. c
Τέρμις, ib. a. Τερμύριος, ib. g
Τέρμων, ib. f
Τερπικέραυνος, t.2, c.142, f. & t.3, c.1415, g
Τερπνίσαπος, t.3, c.1416, d. Τερπνός, ib. c
Τερπνότης, ib. d. Τέρπω, t.3, c.1415, a
Τερπωλή, t.3, c.1416, c. Τερσαίνω, t.3, c.1310, g
Τερσία, t.3, c.1310, g. & 1312, g. Τερσόμβρος, t.3, c.1310, f
Τέρσω, ib. Τερυνής, t.3, c.1309, d
Τέρες, ib. Τερύσκω, ib. c
Τερψίμβροτος, t.3, c.700, c. Τερψίνοος, t.3, c.1415, g
Τέρψις, t.3, c.1416, b. Τερψιχόρη, t.3, c.1415, g
Τερψίχορος, ib.

Τέρω, Contero, Domo. v.l.

Τέσπερα, t.3, c.1416, g. Τεσαρεσκοντα, t.3, c.1417, d
Τεσαρακοντάμορος, t.1, c.1250, d. & t.3, c.1417, e
Τεσαρακοντατεής, t.1, c.1294, e. & t.3, c.1417, d
Τεσαρακοντατέσσαρα, t.3, c.1417, e
Τεσαρακοντάδυς, ib. f. Τεσαρακοντατοκτῶ, ib. e
Τεσαρακοντάπηχυς, ib. Τεσαρακοντόργυος, ib.
Τεσαρακοντοῦπης, t.1, c.1294, c. & t.3, c.1417, d
Τεσαρακοστάλος, t.3, c.1417, f. Τεσαρακοστὸς, ib. e
Τέσαρες, t.3, c.1416, g
Τεσαρεσκαίδεκα, t.1, c.937, a. & t.3, c.1417, c
Τεσαρεσκαιδέκατος, t.3, c.1417, c
Τέσσαρες, ib. g. Τεσσερήκοντα, ib.

Τεσσίχον, Paruum. Vide Τοσίχον.

Τεταγμένοι, t.3, c.1252, c. Τεταγμένος, t.3, c.1254, f
Τεταγμένως, ib. Τεταχῶν, t.3, c.1306, f
Τεταενικός, ib. a. Τεταινοειδής, ib. b
Τεταινόβριξ, t.1, c.1586, g. & t.3, c.1306, c
Τεταινὸς, t.3, c.1305, b. Τέταινος, ib. d
Τεταινόω, t.3, c.1306, c. Τεταίωθρον, ibid. d
Τεταίωμα, ib.

Τεταραγμένως, Perturbatè, Confusè, Inordinatè.

Τεταρπόμβος, Oblectatus, per reduplicationem, à Τέρπομαι, quod vide.

Τεταρταῖζω, t.3, c.1422, b. Τεταρταῖζω, ib. & 1609, g
Τεταρταῖος, t.3, c.1421, h. Τεταρτη Λακωνικὴ, ib. f
Τεταρτημόριον, t.2, c.855, a. & t.3, c.1421, f
Τεταρτήμορον, t.2, c.855, a. & t.3, c.1421, g
Τέταρτος, t.2, c.1421, c. Τεταρτοῦς, t.3, c.1422, b
Τετλεσμένος, t.3, c.1377, f. Τέτηκα, t.3, c.1455, f
Τετηκόμενος, t.3, c.1581, b. Τετηκώς, ib.
Τέτλα, t.3, c.1228, c. Τέτλαθι, ib. a
Τετλαίμεν, ib. Τετλάμεν, ib. c
Τετλάμεναι, ib. Τετλαῶτι, ib.
Τετληκώς, ib. Τετληώς, ib.
Τέτμηκα, t.3, c.1407, d. Τέτμημαι, ib.

Τέτμω, Inuenio, Offendo, Nanciscor. Hom. Il. ο, Ἠῶθ' ὅτε Νέστορ' ἔτετμε. Apud Hesiodum autem cum genitiuo, in Theog. Ὃς δέ κε τέτμῃ ἀταρπιτὸν ἠμυέθλης, qui grauẽ natiuitatem fortitus fuerit.

Τέτορες, t.3, c.1314, b. Τέτορες, t.3, c.1417, g
Τετόρη, t.3, c.1314, g. Τεθρήσω, ib. f
Τετραβόμων, t.1, c.538, c. Τετραβόειος, t.1, c.778, h
Τετραλόχιν, t.3, c.1418, a. Τετραγράμματος, t.1, c.862, f

Τετράγυος, ε, ὁ & ἡ, Qui est quatuor ingerum seu lareũ quatuor. Hom. Odyss. η, Ἔνθεν δ' αὖλις μέγας ὄρχατος ἄγχι θυραῖος τετράγυος. id est, cuius vnumquodq; latus est τετράγυον, (inquit Eustath.) à nomine γύης seu γύας, quo significatur certum quoddam μέτρον γῆς. Apud eundem poetam eiusdem poematis lib. 6, legitur & substantiuè τετράγυον. Vide etiam t. 1, c. 880, c.

Τετραγωνιμόβρον, t.3, c.1352, h. Τετραγωνία, t.1, c.893, b
Τετραγωνίζω, ib. Τετραγωνιαμὸς, ib.
Τετράγωνον, ib.

Τετραγωνοπρόσωπος, ibid. & t.2, c.1404, d

Τετράδραχμος, t.1, c.892, h. Τετραδακτυλιαῖος, t.1, c.932, f
Τετραδάκτυλος, ib. e. Τετραδ' αρχία, t.3, c.1420, d
Τετραδ' αρχόμαι, ib. Τετρασδίον, ib.
Τετράδιον, ib. Τετραδιτής, ib. f
Τετράδραχμον, t.1, c.1047, f. Τετράδραχμος, ib. e
Τετραδύμας, t.3, c.1418, b. Τετράδυον, t.3, c.1420, d
Τετράδυρος, t.1, c.1003, g. Τετραέλικτος, t.1, c.1185, c
Τετραέλιξ, ib. Τετραενὴς, t.3, c.1418, b
Τετραέννος, ib. Τετραέπηελκός, t.1, c.1295, f
Τετραεπὴς, ib. Τετραέπορος, ib.
Τετραεπὴς, t.1, c.1294, e. Τετραεπία, ib.
Τετράζοος, t.3, c.1191, b. Τετράζυξ, t.1, c.1393, e
Τετράζων, Fræni genus. v.l.
Τετραήμερος, t.1, c.1463, b. Τετραθέλυμνος, t.3, c.1418, c
Τετράθυρος, t.1, c.1615, d. Τετραίνω, t.3, c.1317, b
Τετρακίνη, idem quod θρίδαξ, Lactuca: apud Athenæum ex Hipponacte.

Τετράκις, t.1, c.1421, c
Τετρακισχίλιοι, ibid. & t.4, c.522, a
Τετρακισμύριοι, t.2, c.991, a. & t.3, c.1421, c
Τετράκολος, t.3, c.1418, d. Τετρακόρυμβος, t.2, c.386, d
Τετρακόσιοι, t.3, c.1420, g. Τετρακοσιοστὸς, ib. h
Τετράκυπλος, t.3, c.1418, c. Τετρακτὺς, t.3, c.1420, h
Τετράκυκλος, t.3, c.1418, d
Τετράκωλος, t.2, c.527, a. & t.3, c.1418, d

Τεράκωμος, t.3, c.1418, d
Τερέλιξ, herba quædam apud Theophr.
Τερπαλογία, t.3, c.1418, e. Τερπαμεῖς, ib.f
Τερπαμέστρης, ib.
Τερπαμέδων, t.2, c.898, f. & t.3, c.1418, f
Τερπάμενον, τό, substant. t.2, c.918, d
Τερπάμενος, ib. Τερπάμενος, t.3, c.1418, d
Τερπαμοιρία, t.2, c.848, g. & t.3, c.1418, g
Τέρπας, t.3, c.1422, b. Τερπάζοος, t.2, c.1191, f
Τερπάζος, ib.b. Τερπάρος, t.3, c.1419, g
Τερπαπλαι, t.3, c.23, a. Τερπάποδος, t.3, c.1418, h
Τερπάπυχα, t.3, c.285, d. Τερπαπλαστίζω, t.1, c.489, e
Τερπαπλάστος, ib.d. Τερπαπλαστέων, ib.
Τερπάπλουρος, t.3, c 367, g. Τερπαπλῆς, t.1, c.488, f
Τερπαπλόος, ib. Τερπάπους, t.3, c.1418, h
Τερπαποδιδόν, t.3, c.514, a. Τερπαποδιστ, t.3, c.515, g
Τερπαποδίζω, t.3, c.514, a. Τερπαποδιστής, ib.b
Τερπαποδιστ, ib. Τερπάπλις, t 3, c.473, a
Τερπάπορος, t.3, c.1743, g. Τέρπαπος, t.3, c.514, f
Τερπάπυξ, ib.a Τερπαπτεχυδιδές, t.3, c.1419, a
Τερπάπτερος, t.1, c.1716, h. & t.3, c.1418, h
Τερπαπτερυλλίδες, t.3, c.1418, h
Τερπάπτιλος, t.1, c.1723, a. Τερπαπῶφρων, t.3, c.1549, a
Τερπάρυμος, t.1, c.1164, a. Scribitur etiam Τερπάρρυμος.
Τερπαρχέω, t.3, c.1419, e. Τερπάρχος, ib.d
Τέραρχα, ib. Τέρας, t.3, c.1420, b
Τέρασι, t.3, c.1418, f. Τέρασπτος, t.3, c.1419, a
Τερασπτέλα, ib. Τερασίτχος, t.3, c.983, f
Τεράσυρχεί, t.3, c.987, c. Τεράσυρχα, ib.
Τεράσυρχος, ib. Τεράστυλος, t.1, c.1809, d
Τεραυλλαδός, t.2, c.581, a. Τέρπας, t.3, c.1421, e
Τεράτρυφος, t.1, c.1593, b. Τεραφάλιρος, t.3, c.1419, b
Τεράφαλος, ib. Τεραφάμαχος, t.4, c.45, e
Τεραφόροι, t.3, c.1419, b
Τεράφυλος, ibid.c. & t.4, c.244, e
Τεράφυος, t.3, c.1419, c. Τέρπαγα, t.3, c.1421, c
Τεραχῆ, ib. Τεραχθά, ib.
Τεραχίζειν, ib.e. Τέρπαχμον, t.1, c.1047, f
Τεραχείνικος, t.1, c.545, f. & t.3, c.1419, c
Τεραχορδικα, t.4, c.565, e. Τεράχορδον, t.3, c.1746, f. ob.
Τεράχορδος, t.4, c.565, e. Τεραχῶς, t.3, c.1421, c
Τεράων, t.3, c.1422, b. Τέρασρες, t.3, c.1420, a
Τεράωρος, ib.b. Τέρασπες, t.2, c.1552, d
Τερεμαίνω, t.3, c.1673, c. Τερήνάν, t.3, c.1602, h
Τερηθρος, Perforatus, à Τεράω. Cum autem Τετεμμένος, Tritus: à Τερθμαι. At Τερθμένος, Fatigatus, Vexatus, à Τρύομαι: in Epigr. Αὐλακι καὶ γήρᾳ τετρυμένον ἐργατίνῳ βοῦν.
Τερήμερος, t.3, c.1419, e
Τέρηρις, t.1, c.1250, d. & t.3, c.1419, e. & 387, d. ob.
Τέρηχα, t.3, c.1602, f. Τέπεξ, t.3, c.1422, c
Τερθργνος, t.2, c.1436, c
Τερθρίφιος, vide paulo antè in Τερηθρίφιος.
Τερθρόλεια, Galea. πτερεκφαλαία, Hes. quæ & πτυφάλεια.
Τερθοβολιαδοῦ, t.3, c.1419, f. Τετρωβολῖω, ib.
Τετρωβόλον, ib. Τετρώβολος, ib.e
Τέτρωρος, t.3, c.1420, a. Τέτρωρος, t.3, c.1419, g
Τετρώροφος, t.1, c.1253, g. Τετρώφυρος, t.2, c.1481, f
Τέτλα, t.3, c.34, d. Τέτλαξα, t.3, c.1416, g
Τεπαρακαίδεκα, t.3, c.1417, d. Τεπαράκοντα, ib.
Τεπαρακοντάκις, ib.g
Τεπαρακοντάκις πεντακισχιλιοσοὶς, ibid.
Τεπαρακοντα πέντε, t.3, c.215, d
Τεπαρακοντούτης, t.3, c.1417, d
Τέπαρες, t.3, c.1416, g
Τεπιρομήτεα, t.2, c.824, e. & t.3, c.1423, a
Τεπιρόνια, t.3, c.1413, b. Τεπιρονίαι, ib.
Τεπιρόφοροι, ib. Τεπίζω, ib.d
Τέπιξ, t.3, c.1422, d. Τέτυμαι, t.3, c.1424, b
Τετυμένος, t.3, c.1423, e. Τετυκεῖν, t.3, c.1424, f
Τετύκοτο, ib.
Τεῦ, t.2, c.1152, c. & t.3, c.1121, g
Τεύθλα, ἰῶνος, ὁ, Explorator. ὁ κατάσκοπος, vt exp. Suidas.
Τεύθις, ίδος, ἡ, piscis de sepiarum genere, aut certè multa habens sepiæ similia, Loligo. Aristot. αἱ δὲ σηπίαι καὶ τεύθιδες νέοισι ἅμα συμπτλεκμέναι. Dicitur etiam Τεῦθις:

A existimatúrque τεῦθος esse loligo maior, at τεῦθις, minor. Fuisse τεῦθίδα piscículum vilem scribunt schol. Aristoph. & Suidas: quem vide.

Τεῦθίδες apud Plutarchum redditur Gladioli, pisces, in Apophth. de Eretriensibus habentibus μαίχαιραν, vt αἱ τεῦθίδες, at καρδίαν non habentibus. Quod dictũ ab eo refertur & in Themistocle. Vide Erasm. in prouerbio, Teuthidum more.

Τεῦθις, Placetæ quoddam genus apud Athenæum. πέμμα πλακουντῶδες exp. Hesych.

B Τεῦθις, Arcadiæ ciuitas, Stephano teste. In v.l. scribitur esse & nomen ducis in Aulide qui Palladem vulnerasse fertur.

Τεύκρίδειν, t.3, c.1424, h. Τεύκριον, ib.
Τεύκρις, t.3, c.1425, a. Τεύκρος, t.3, c.1424, g
Τεύκτηρ, ib. Τεύκτικος, t.3, c.1442, f
Τεύκτης, t.3, c.1425, a
Τεύμαίμαι, ώμαι, Struo, Fabricor. Etymol. τεύμησαι exp. παρεσκευάσαι & ἐτεχνήσαι: & à Τεύμησσος nomine cuiusdam montis deriuarum illud verbum tradit. Hinc

C & Τεύμησσα ἀλώπηξ, inquit. Meminit autem huius & Pollux. Apud Hesychium quoque est Τεύμαται, sed exp. non solùm τεχνάζει, verùm etiam πιάται. Inuenitur autem & Τεύτα apud hunc lexicogr. expositum τεχνᾶται. Habet idem & Τεύπαζεν. idémque apud Etymol. legitur & Suidam: quos sequẽdo, redditur Struere, Moliri, Satagere, Studium in aliquam rem conferre. Exponunt verò & φραπθέεσθαι: itidémque Τεύπασμος φραπηγία. Vide plura apud illos, & simul quædam exempla.

Τεῦξις, t.3, c.1442, e

D Τεύπαζω, & Τεύπασμός, vide in Τεύμαίμαι.

Τεῦτλον, Beta: olus quoddam quod vulgò nomen retinet Latinum: tametsi & Porea à multis nostrũ dicitur. Eius duo genera Græci faciunt: vnam nigram, alteram candidam vocant. hanc autem præferunt appellántque Siculã: quæ nunc extrita litera ferè omnibus nostri seculi medicis Sicla nuncupatur. Gorr. Dicitur etiam Τεύτλιον & Τευτλίς. Existimatur autem esse τ pro σ in hoc nomine, Attica consuetudine. Hinc Τευτλοφάγη, Edulium quoddam ex beta & lente

E mistis. Meminerunt Diosc. & Oribasius.

Τεύχεσφόρος, t.3, c.1427, c. Τεύχεσαι, ib.d
Τεύχεσι φοῖνος, ib.e. Τεῦχος, t.3, c.1426, e
Τεύχω, t.3, c.1423, d. Τέφρα, t.3, c.1454, h
Τέφρη, ib. Τεφρίζω, t.3, c.1455, d
Τεφρικά, ib.c. Τέφριον, ib.
Τεφρός, ib.b. Τεφρόω, ib.d
Τεφρώδης, ib.c. Τέφρωσις, ib.d
Τεχαέις, t.3, c.1435, c. Τεχαίζω, t.3, c.1437, g
Τεχασμα, t.3, c.1438, c. Τεχασέον, ib.d
F Τεχαστής, ib. Τεχαστός, ib.e
Τεχάω, t.3, c.1436, f. Τέχη, t.3, c.1429, b
Τεχείδριον, t.3, c.1436, f. Τεχήνεις, t.3, c.1435, a
Τεχηέντως, ib.c. Τέχημα, t.3, c.1437, b
Τεχήμων, ib.c. Τεχηπής, ib.
Τεχίζομαι, t.3, c.1438, e. Τεχικός, t.3, c.1435, c
Τεχικῶς, ib.g. Τεχιτεία, t.3, c.1436, e
Τεχιτεύω, ib.d. Τεχίτης, t.3, c.1435, h
Τεχῆς, t.3, c.1436, e. Τεχιτὴς, t.3, c.1437, c
Τεχοσεράφος, t.3, c.1430, f. Τεχολογέω, t.3, c.1431, a
G Τεχολογία, t.3, c.1430, h. Τεχολόγος, ib.g
Τεχοπαίγνιον, t.3, c.1431, c. Τεχοσυνή, t.3, c.1436, e
Τεχυεγάω, t.3, c.1431, c. Τεχύεγμα, ib.d
Τεχόω, t.3, c.1438, c. Τεχύδριον, t.3, c.1436, e
Τέω, t.2, c.1152, f. Τέων pro τοῦ, t.2, c.1153, e
Τέως, Tandiu, t.4, c.831, b. Τέως, Antea, ib.c. Τέως, Interea, ib.d.
¶ Τῇ, t.3, c.1306, g. Τῇ, adverb. t.2, c.1154. & 1510, g
H Τήβεννα, & Τηβέννος, ου, ἡ, Toga, vestis Romana: quæ ita dicta fuit à quodã Tebẽno Arcade: ac primùm Τηβένειος appellata fuit, denominando illam ab inuentore: deinde corrupta voce Τήβεννος, vt tradit Suidas: qui & chlamydem vocat, vbi de illo Tebenno loquitur. Hesych. scribit fuisse εἶδος πεδιοβολαίου παρὰ Ῥωμαίοις. Fuisse autem vsos τηβέννῳ in bello quoque, ex Plut. pater, in

Coriolano. Apud Polybium, τήβεννα λαμπρὰ, de toga candidatoria: τοῦτον τήβεννα λαμπρὰν ἐδίδοσαν ἑπτὰ μὲν ἔτη τὸν ὕδρον δεῖ τοῖς ἀρχαῖς μετὰ πορδιοβόλους. Erat & τήβεννος πορφυρόφορος, vt videre est apud Plutarch. in Romulo. Dionys. Halicarn. τηβέννας de trabeis quoque dixit, τηβέννας τὰς καλουμένας τραβέας. Fuisse autẽ τηβέννα vsum non apud Romanos solùm, sed & apud alios, ex Athen. etiã discimus, vel potius Polybio apud Athenæum, scribente de Antiocho, καὶ τὸν βασιλικὸν ὀστοῦν ἐδόθη τήβεννα αἰαλαβὼν πεδιήν καὶ τὸν ὀρφεὶν ἀρχαιρεσιάζων. Alibi de eodem, καὶ χρυσοῦν τήβεννα φορῶν μόνος ἐρρέμβετο. Sic Etymologo τήβεννα est ἱμάτιον seu χλαμὺς ἣν φοροῦσι τὸ πρεσβυτικόν. Hinc est Τηβεννοφόρος, Togam gestans, Togatus, aut etiam Trabeatus. Adiectiua etiam duo, Τηβένειος, & Τηβεννικός. illud habuisti ex Suida: hoc extat apud Strabonem: vbi Τηβεννικὴ ἐσθὴς ab eo appellatur Togatus cultus: id est, qualis togatorum est cultus. Sed legitur τηβενικὸς vnico ν: itidémque & τήβενος simplici ν scriptum alicubi inuenitur. Apud Pollucem autem est & Τίβεννα, sed de alio vestimenti genere, τὸν δὲ ὀνομαζομένῳ τίβεννα (inquit) καὶ Κλεοδίνικον, ὃν Ἀρχὰ φορεῖν φασί.

Τηγανίζω, t.3, c.1460, h. Τηγανισμὸς, ib.
Τηγανιστὴς, ib. Τηγανίτης ἄρτος, ib.g
Τήγανον, ib.c. Τηγανοπρόφιον, ib.e
Τῆδε, adverb. t.2, c.1155, g. Τῆδες, t.1, c.1295, a
Τηδὴ pro τῆδε, t.2, c.1556, e. Τῆδαι, αἱ, t.3, c.343, c. ob.
Τηθαλαδοῖς, t.3, c.1468, d. & 1469, b. e
Τηθαλωδοῖς, ib.f. Τηθέλης, t.3, c.1468, d
Τήθη, t.3, c.1468, a. & 1469, d.
Τηθιδῶν, t.3, c.1469, d. Τηθία, t.3, c.1469, d
Τηθίβιος, ib. Τηθίς, t.3, c.1468, a
Τῆθος, t.3, c.1469, g
Τηθωνηπιεῖν, in v.l. duplici errore, pro πθωνήτειεν, quod vide t.3, c.1467, a.
Τήθυον, t.3, c.1470, c. Τηθὺς, t.3, c.1469, e
Τηκεδαίνος, t.3, c.1456, e. Τηκεδὼν, ib.
Τηκέδων, t.2, c.708, e. Τηκτικὸς, t.3, c.1456, a
Τηκτὸς, ib. Τήκω, t.3, c.1455, e
Τηλαυγέω, t.1, c.601, f. Τηλαύγημα, ib.
Τηλαυγὴς, ib. Τηλαύγιος, ib.
Τηλαυγῶς, ib. Τῆλε, t.3, c.1461, e
Τηλεβοᾶς, ib.g. Τηλεβόας, t.1, c.669, b
Τηλέγονος, t.3, c.1461, h. Τηλεβαστὴς, ib.f
Τηλεθάω, t.1, c.1495, d. Τηλεθῶν, ib.e
Τηλεκλεετὴ, t.2, c.17, f. Τηλεκλεὴς, t.2, c.270, f
Τηλέκλυτος, t.2, c.17, f. Τηλεκλυτὸς, ib.
Τήλεκλος, t.3, c.1461, g. Τηλεκλυτὸς, t.2, c.269, b
Τηλέμαχος, t.3, c.1461, f. Τηλέπορος, ib.h
Τηλέπυλος, ib. Τηλεσκόπος, t.3, c.825, c
Τηλεσκόπος, ib. Τηλεφαὴς, t.4, c.18, e
Τηλέφειος, adiectiuum, vt Τηλέφειον ἕλκος: vide in Τήλεφος.
Τηλέφιον, Portulaca agrestis, quam Romani vocabãt illecebram. Gal. in lexico vocum Hippocr.
Τήλεφος, Telephus: Herculis filius (secundum quosdam) de quo multa apud poetas. Ab eo dicta sunt τηλέφεια ἕλκη, siue τραύματα, quæ alio nomine κακοήθη appellãtur. Τηλέφειον ἕλκος, (inquit Gorr.) Telephium vlcus, vocatur id quod malignum est, inueteratum, & quod vix cicatricem recipit. Sic dictum est à Telepho, qui in tali vlcere consenuisse fertur. Idem verò etiam Χειρώνειον appellatur. In v.l. habetur & Τελέφια ἕλκη, duplici errore, pro Τηλέφεια.

Τηλέφυλλον, Papaueris folium. Vide Theocriti schol. & Pollucem.

Τηλία, & Σηλία, (hoc linguæ communis, illud Atticæ esse existimatur) Vas tale quale Latinis Situla, secundum quosdam. Hesychio est ὃν ἢ δέγμα πίνει τὰ ἄλφιτα, id est, in qua pinsitur farina siue subigitur. Erat & πεδίφεγμα σωσίδων, intra quod venalis farina exponebatur in foro: quinetiam tabula lata, cui pistores panes superponebant vt siccarentur. Vide scholiastem Aristoph. necnon Suidam: à quo dicitur etiam esse καρδοῦπος: existimátque τηλία dici quasi σηλία. Est etiam arca, qualis est arca frumentaria. sicut Pitholaus dicebat Sestum esse τηλίαν τῆς Περαίας. vt vulg. lex. annotãt

A ex Aristotele Rhet. lib. 3. Apud eundem Hist. animaliũ l. 6, ὥστε ἐληφίσαντο μὴ ἀπολαύειν αὐτὴν τοῖς σιτοπώλαις ἀπὸ τῆς τηλίας: (de illo Athenienſi mulo cuius facta fuit mentio in verbo Σωαμαρβίω) quæ Plinius vertit, Decretum fecere quo caueretur ne frumentarii negotiatores ab incerniculis eum arcerent. Τηλία est etiam orbis seu ambitus cribri, apud Aristoph. in Pluto. Item Fumarii operculum, v.l. ex eodẽ comico. In iisdem annotatur dici τηλία de coturnicum luſu, (in isto Synesii loco, epist. ad fratrem, ὁν παῖδες ὁ τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπνεῖοις καλινδηθεὶς) quoniam illi qui coturnices alebant πρὸς ὀρτυγομαχίαν, eas ἐν τηλίᾳ committebant. Afferuntque ex Æschine in Timarchum, διημέρευεν ὁ παῖς κυβεύων, οὐ ἡ τηλία πίπτει, καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλοντες, καὶ κυβεύοντα. At Bud. pro alio ludi genere accepisse videtur.

B Τηλικαῦτη, t.1, c.1450, d. Τηλίκος, ib.b
Τηλικόσδε, t.1, d. Τηλικοῦτος, ib.
Τηλικουτοῦ, ib. Τηλικώτατος, t.3, c.1462, f
Τῆλις, εως, ἡ, (affertur & τήλιδος) Fœnogræcum. Frugem siliciam & siliculã Romanos appellasse magis quàm

C fœnogræcum, ex Varrone & Plinio annotatur. Quinetiam siliquam quidam interpr. ex Columella. Hinc Τήλινος adiectiuum. vt τήλινον ἄλδρον, Fœnigræci farina. τήλινον μύρον, ex fœnogræco confectum vnguentũ, apud Dioſc.

Τήλιτα, t.3, c.1461, e. Τηλόθεν, t.3, c.1463, a
Τηλοῦ, ib. Τηλοπέτης, t.3, c.1462, a
Τηλοπάτω, ib.h. Τηλοῦ, ib.f
Τηλυγέτος, t.2, c.1475, f. Τηλυγέτης, t.3, c.1461, b

D Τηλυγετὸς, ib. Τηλύθροος, ib.e
Τηλωπὸς, ib.a. Τημελεία, t.2, c.864, h
Τημελόμαι, ib.g. Τημελὴς, ib.h
Τημελητὴς, idem qui & ὀπτημελητής. Hesych.
Τημελίη, t.2, c.864, h. Τημελῶ, ib.f
Τήμερον, t.1, c.1464, c. Τῆμος, t.1, c.1468, d
Τῆμοσδε, ib. Τημοῦτος, ib.
Τίωσεῖ, t.1, c.1166, a. Τίωσι, t.1, c.1165, h
Τίωσεμὸς, t.3, c.1304, a. Τίωσεμώδης, ib.d
Τίωσικα, t.1, c.1470, g. Τίωσικάδε, ib.

E Τίωσικαῦτα, ib. Τίωσος, t.1, c.1165, h
Τίωσος pro ἑκεῖνος, &c. ibid.g. Τίωσος, proprium nomen, ibid.h.
Τίωσῶδες, t.1, c.1166, a. Τιξίμελης, t.2, c.872, g
Τῖξις, t.3, c.1456, a. Τηρέω, t.3, c.1463, b
Τῆρησις, t.3, c.153, e. obiter. & 1463, h
Τιρητέον, t.3, c.1464, b. Τιρητικὸς, ib.c
Τισίχρυσος, t.4 c.656, d, Τῖτα, t.1, c.1795, a
Τῖτες, ibid. & t.3, c.795, g
Τίτη, Penuria, Inopia, Priuatio. Hesych. Idem χῖτης.

F Τιτνὸς, t.3, c.795, h
Τίτυμος, Verus. Hesych. Idem ἐπίτυμος.
Τιθόσος, ου, ὁ, Inanis. Hom. Od. ο, — σὺ δ' πιθόμεν ὁδὸν ἔλθῃς, Inane iter confeceris, Frustra iuceris.
¶ Τί, t.3, c.1543, g. & 1545, a. Τὶ, t.3, c.1548, d
Τιάρα, Capitis gestamen apud Persas. Herodot. in Thalia, pag. 105, meæ editionis, de Persis loquens, & rationem afferens ob quam capita minimè firma habent, σκιοφόροισι ἐξ ἀρχῆς, πίλοις πάρας τε φορέοντες. Quum autem hic dicat πίλοις πάρας τε φορέοντες, tanquam hæc separans, alibi contrà tiaras genus pileorum facit, dicens, πάρας καλεομένοις πίλοις: in Polymnia, p. 557, Πέρσαι μὲν ὧδε ἐσκευασμένοι, κατὰ τὴν κεφαλὴν εἶχον πάρας καλεομένοις πίλοις, ἀπαγάρας. vbi obseruandum etiam est tiaras in bello quoque gestari solitas. Tiaram soli reges gestabant ὀρθῶ, vt ex Xenophonte & aliis discimus. Apud eundem legimus Pæd. libro 8, de Cyro, ὀρθὸν ἔχων τὸν πάραν. Et paulo pòst, εἶχε δὲ καὶ δέγμα κατὰ τὴν πάραν. Vide Hes. & Etym. Hinc Τιαροειδὴς, Tiaræ similis, Tiaræ formam habens. Item Τιαροφόρος, Tiarã gestans. Sed peculiariter reges Persarum vel potius quoslibet reges barbaros dictos fuisse παραφόρους, quidam

H annotant.

Τίαιες verò, teste Hesychio, est λόφος ἢ κεφαλαία.

Τίβαινα, vide suprà in Τηβεννα.

Τιβίλω, Tripus: dictus πίβλω quasi τρεῖς πόδας, quoniam ἐπεὶ ὦ

πελῶν βάσεων κεῖται, vt Etymol.tradit. Affertur autem ex Lycophrone.

Τιβία, Suidæ ὅλη ἡ Φρυγία.

Τιβράβαρι, pro Cinnabari, Attica dialecto, teste Eustathio.

Τίγρης, Tigris, fluuius Perficus: at Τίγρις, ιδος, vel ιος, ἡ, Tigris, fera. Τίγρης est etiam ποτιμοῦ ῥοῖζος, teste Hesych.

Τιέσκω, t.3,c.1549,d. Τιέω, t.3,c.1581,a

Τίη, t.3,c.1546,e. Τιὴ, ib.

Τιλώη, t.3,c.1581,c. Τιηπί δὴ, t.3,c.1546,e

Τιηπιδεῖν, t.3,c.1581,c

Τιθαιβάσω & Τιθαιβώσω, Mel conficio, Mellifico. Homerus Odyssea ν, Ἐν δ' κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι Λαΐνοι, ἔνθα δ' ἔπειτα πιθαιβώσασι μέλισσαι. vbi existimatur significare Mel conficiunt, vel Apiculas educant: ex πιθὴ & βόσκω. Alioqui πιθαιβώσω seu πιθαιβόσω alias etiam expositiones admittit. Vide Etym. Hesychium, & Eustathium.

Τιθασευτὸς, t.3,c.1466,a. Τιθασευτικὸς, ib.

Τιθασεύω, t.3,c.1465,f. Τιθασσὸν, ib.e

Τιθασός, ib.c. Τιθασοῦσης, t.3,c.1466,a

Τιθασευτικὸς, ib. Τιθασοῦσω, t.3,c.1465,f

Τιθασὸς, ib.c. Τιθεῖ, t.3,c.1470,d

Τίθημαι, ib.e.& 1473,c. Τιθυτὴρ, t.3,c.1466,c

Τιθύω, ib. Τιθέω, t.3,c.1470,d.& 1494,f

Τιθὴ, t.3,c.1466,b. Τίθημι, t.3,c.1470,c

Τιθηνέω, t.3,c.1466,f. Τιθώνη, ib.d

Τιθώνημα, ib.h. Τιθώνησις, ib.

Τιθηνιτεύω, t.3,c.1467,a. Τιθηνιτὴρ, t.3,c.1466,h

Τιθηνίδιον, ib.e. Τιθηνὸς, ib.d

Τίθος, ibid.b

Τιθύμαλος, Tithymalus, herba, cuius septẽ genera tradũtur. Τιθύμαλος masculus, qui χαρακίας & αἱμωδαλοειδὴς dicitur, caules habet supra cubiti altitudinem, rubros, lacteo succo atque acri madentes. Vide Dioscor. Marinam lactucam esse quam Græci vocent πιθύμαλον, scribit Columella libro 6. eodẽque nomine appellat Celsus, lib.5. Scribitur etiam πιθύμαλλος duplici λ: sed perperam. Inuenitur & Τιθυμαλὶς, sed potius de eo tithymali genere quod & πιθύμαλλος πιθύμαλος vocatur, necnon μήκων. Nicander autem θυμαλίδας pro πιθυμαλίδας dixisse existimatur: vocãs ἀγγαλίας à lactis copia, in Theriacis.

Τικτικὸς, t.3,c.1531,f. Τίκτω, ib.b

Τίλαι, t.3,c.1541,c. Τιλάω, ib.g

Τιλίαι, ib.f. Τίλπον, t.3,c.1540,g

Τιλλὰς, t.3,c.1541,f. Τίλλω, t.3,c.1539,d

Τίλλων, t.3,c.1540,b. Τίλμα, ib.c

Τιλμάπον, ib. Τιλλίος, ib.d

Τίλος, t.3,c.1541,f. Τίλσις, t.3,c.1540,d

Τίλτον, ib.f. Τιλτὲς, ib.e

Τιλτὲς μοῦς, t.2,c.978,a.ob.

Τίλφη apud Lucianum pro σίλφη, id est blatta: ὅτις μισῶ δίμπεριβαὶ ὠῶνται, καὶ τὰς πίλφας οἰκοῦσι. vbi indoctum ridet librorum vitos emendentem.

Τίλων, t.3,c.1540,b. Τιμαγόρας, t.3,c.1564,b

Τιμαδίας, t.3,c.1561,f. Τιμαλφέω, t.3,c.1552,c

Τιμαλφὴς, ib.a. Τιμάνθης, t.3,c.1564,b

Τιμάνωρ, ib. Τιμαομαι, t.3,c.1562,b

Τιμάορος, t.3,c.1573,g. Τιμαρχος, t.3,c.1564,b

Τιμάω, t.3,c.1561,ζ. & 1578,a.& 1579,a

Τιμὴ, t.3,c.1550,d. & 1573,d. & 1578,g

Τιμηδὴς, Hesych. exponit ὀλαβές.

Τιμήεις, t.3,c.1561,a

Τίμημα, t.3,c.1563,d.& 1578,b.& 1579,b

Τιμῆντα, t.3,c.1561,a. Τιμήορος, t.3,c.1573,f

Τιμηνελκέω, t.3,c.1551,g. Τιμηρύω, t.3,c.1561,f

Τιμησάας, t.3,c.1564,a. Τιμησίθεος, ib.

Τίμησις, t.3,c.1563,h.& 1578,b.& 1579,g

Τιμηταὶ, t.3,c.1564,c.& 1567,b

Τιμητέος, t.3,c.1564,c. Τιμητέω, t.3,c.1565,c

Τιμητικὸς, t.3,c.1564,c. Τιμητὴν, ib.e.& 1579,d

Τιμητὲς, t.3,c.1564,c

Τιμιοπόλις, t.3,c.6433,a. & 1561,e

Τίμιος, t.3,c.1561,b. Τιμιότης, ib.e

Τιμιωλκέω, t.3,c.1551,g.& 1561,f

Τιμοῦχος duplici mendo scriptum est in v.l. pro πιμοῦχος, quod habes t.3,c.1552,d.

Τιμίως, t.3,c.1561,d. Τιμοθήκη, t.3,c.1564,b

Τιμόθεος, ib. Τιμόκλεια, ib.

Τιμοκλῆς, ib. Τιμοκράτης, ib.

Τιμοκρατία, t.3,c.1578,h

Τιμοκρατικὴ πολιτεία, t.3,c.1579,a

Τιμοκρατικὸς, ib. Τιμοκρέων, t.3,c.1564,b

Τιμόλαος, ib. Τιμολέων, ib.

Τιμόπολις, t.3,c.1552,a. Τιμοῦχος, ib.d

Τιμοφαίνης, t.3,c.1564,b. Τιμοχαρὴς, ib.

Τιμῶν πῶν μακραί, ib.d. Τιμωρέω, t.3,c.1575,g

Τιμωρημα, t.3,c.1577,b. Τιμωρησις, ib.

Τιμωρητέον, ib.c. Τιμωρητὴς, ib.

Τιμωρητικὸς, ib. Τιμωρία, t.3,c.1574,b

Τιμωρὸς, t.3,c.1573,g. Τὶν, t.3,c.1122,c

Τίναγμα, t.3,c.1542,c. Τιναγμὸς, ib.

Τινακτιπληξ, ib.f. Τινάκτωρ, ib.e

Τινάσσω, ib.d. Τινέσκω, t.3,c.1572,c

Τινθαλέος, Calidus, vel Feruidus. Apud Nic. in Alexiph. πινθαλέοις ὕδασιν exponitur θερμοῖς. Suid. in Epigr. πινθαλέοισι λοεσσῆς exp. χλιαροῖς, necnon θερμοῖς.

Τίνυμαι, t.3,c.1571,g.& 1572,g. Τινύω, ib.

Τίνω, t.3,c.1571,g.h. Τίομαι, t.3,c.1549,e

Τιὸς, t.3,c.1546,d. Τὶς, t.3,c.1543,c

Τὶς, t.3,c.1536,f. Τισις, t.3,c.1570,b

Τισφόνη, ib.c. Τισφονος, ib.

Τιταίνω, t.3,c.1278,h.& 1306,g.& 1579,h

Τιτάνες, t.3,c.1580,c. Τιτανικὸς, ib.h

Τιτανὶς, t.3,c.1581,a. Τιτανοκράτωρ, t.3,c.1580,g

Τιτανομαχία, ib.

Τίτανος, ου, ἡ, Calx. Luc. in opusculo πρὸς τὸν ἀνωπίου inscripto, πιπάνου καπαχόμενοι· οὗος ἦν ὁ θεῖος ὅπου ἔδει τοῖς λίθοις. Idem in lib. De hist. scribenda, circa finem, ἐνδοθεν μὲν κρὶ θῆλ λίθων πεφυῶν ὄνομα ἐπεγραφεν· ὅθεν χρισας ὁ πιπάνῳ καὶ θῆκε λύφας, ἐπέγραφε τοῦνομα τοῦ τόπου βασιλδυσῶς. Ex Gal. affertur πιπανος ἀκαταβεστος, de calce viua. Interdum verò πιπανος pro gypso potius quàm pro calce poni existimatur, vt in hoc Hesiodi loco in Scuto Herculis, Παῖε μὲν γὰρ κύκλῳ πιπάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι Ἡλεκτρῳ θ' ὑποστιλπνῷ τε ἔλῳ. vbi πιπανον significare γύψον tradit schol. quum alioqui significet πῶν ἄσβεστον. Suidas (quem vide) masculino etiam genere, sed raro, vsurpari tradit. Hinc Τιτανωλόφυς (pro τιτανωλόφυος, à verbo πιτανοῦμαι) Calce oblitus vel gypsi, Gypsatus, apud Hesych. Pro eodem affertur & Τιτανωτὸς: sed apud Hesych. tum legitur πιτανωτὶ χρόα γυψωτὴ, ἢ λευκόχροος.

Τιτανώδης, t.3,c.1580,h

Τίπαξ, Honoratus, vel δυνάστης, aut etiam βασιλεύς. Hes.

Τιπάω affertur in vulg. lex. pro Priuo. sed potius πιπάω scribitur. quanuis & apud Hesychiũ legatur πιπᾶσαι, quod exponit στρησαι δαι.

Τιπωὶς, t.3,c.1580,e

Τιπωὶν, Regina. Apud Hesych. πιπῶσαι, βασιλίδι. vbi reponendum est πιπωὶν, aut βασιλίδες pro βασιλίδι. Alibi autem πιπωὶν apud eum extat, iridem expositum βασίλισσα. At verò Τιπωὶς, ίδος, ἡ, apud Nicand. in Theriacis (vbi scribit, Τὸν δ' χαλαζήεντα κόρη Τιπωὶς αὐτὴ Σκαρπον ὑπ κέν θεῖο πεθημένον) est ἡ Κρητικὴ, (id est Diana) vtpote Cœi Titanis & Latonæ filia, vt ann. scholiastes.

Τιτθεία, t.3,c.1467,f. Τιτθεύω, ib.

Τίτθη, ib. Τιτθὴ, ib.

Τιτθίον, ib.h. Τιτθὶς, ib.e

Τιτθὸς, ib.g

Τιτίζειν dicitur de voce quam edunt aues, vel potius pulli auium. ἁπλῶς μὲν πιτίζουσι οἱ νεοσοὶ, κατεσθιόμενοι δ' τρέζουσιν, inquit Eustathius ex veterum sententia. Existimatur autem ab hoc verbo deriuatum esse vocabulũ πίτης, quod de quadam auicula dicitur, aut generaliter quãuis auiculam significat.

Τιτὸς, Hornus, ἐπέτειος. Ita v.l. ex Polluce: sed potius scribendum fuerit πιτὸς.

Τίτς, vide suprà in Τιτίζω.

Τιτόω, Honoro. πιμῶ, Hes.

Τίτλος, Titulus: ex qua voce Latina facta est illa per syncopẽ. Legitur autem c. 19 Euangelii Ioannis. Sed Hesych. πίτλον esse dicit πλυχὸν βπίγραμμα ἔχον.

Τιτραίνω, t.3,c.1317,a. Τιτρεάω, ib.

Τίτρημι, ib. Τιτρεώσκω, t.3,c.1342,c

Τιτυΐζειν, de hirundinibus, vel de perdicibus, secundum alios. Meminerunt Eustath. & Hesychius. Apud Athenæum Τιθυβίζειν, gemino τ in secunda, de perdicibus. Affertur & Τιτύζειν in v.l. tanquam idem valens.

Τιτυοκτόνος, Tityi interfectrix: Dianæ epithetum.

Τιτυρλῶσς, Fistula pastoralis ex ſtipula. vulg. lex. ex Hesychio: quem vide.

Τιτυεσκοί, Saltatores quidam, quorum saltatio turpes motus & gesticulationes habebat: vt quidam annotant ex Appiano, in Libyca historia scribente, καὶ χορὸς κίνησις τῶν τε καὶ πτυεστῶν, ἐς μιμήματα τῆς Τυρρίνικῆς πομπῆς. Bud. autem, qui & ipse ad Appianum remittit, & πτυεστὴς & τυρρίνικῆς scribit. Quidam πτυεσκοὶ interpr. Fistulatores.

Τίτυρος, ου, ὁ, Satyrus, Calamus. vel Auis. Ita Hesych.

Τίτυς, in v.l. pro πίτης, de quo dictum fuit suprà in Τιτίζω.

Τιτύσκω, vel Τιτύσκομαι, Dirigo ad scopum, Collimo. Vel, In scopũ intentus sum, in vulg. lex. Bud. exponit, Intentissimè dirigo, vt certum ictum inferam: item Collimo. Homer. Iliad. β, Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐξαίφνης κερηκαμάραντες Ἀχαιοὶ, Ἑοῖσίν τε πτυσκόμενοι λαΐεσσί τ' ἔβαλον. Quinetiam passiua significatione dicitur aliquid πτύσκεσθαι. vt Ἐγχείη δ' αὐτοῖο πτύσκετο, in eum dirigebatur, vel potius, directa deferebatur.

Τιτύσκω & Τιτύσκομαι, ponuntur etiam pro ἐπιμάζω. Item Τιτύσκομαι φρένιν apud Hom. sequente infinitiuo, eodẽ ferè modo quo dicitur Latinè Paro hoc facere. Vide Eustath. Hesych. & Suidam.

Τίφη, Frumenti genus. Hesychius πίφαι exponit αἱ ὄλυραι: sed diuersum ab olyra esse, ex Plinio patet, scribente lib. 18, cap. 8, Ciliciæ & Asiæ ac Græciæ peculiares, zea, olyra, tiphe. Vide & cap. 10. Vide item Theophrastũ, Hist. lib. 8, cap. 1. item lib. 4 De caussis. necnon Aristot. Hist. lib. 8. Cæterùm quod de pabulo equorum loquens Hom. Il. ζ, scripsit, Υμῖν μὲν πρῶτα τεύξουσι μελίφρονα πυρὸν ἔδηκεν, interpretantur eum Galeno per πῆφιν explicant, vt v.l. annotant.

Τίφθ' ὧδε pro πῆδε ὧδε, t.3,c.1546,e

Τίφια, ὄρνεα, Aues palustres, Hesych. Vide Τῖφος quod proximè sequitur.

Τίφιον, herba ex coronario genere, vt annotatur ex Theophrasto Hist. l.7,c.12.

Τῖφος, εος, τὸ, Palus, Vliginosus locus. Apollon. Argon. l.2, κεῖ' πλατὺ βόσκετο τῖφος. vbi τῖφος à schol. exponitur κάθυγρος καὶ ἑλώδης τόπος. Ab Hesychio autem τῖφος non ἑλώδης τόπος sed ἕλος exponitur. Perperam autem apud Suidam (exponentem ὁ καθυγρος τόπος) scriptum est πίφος, acuto accentu: quum in illo Apollonii loco produci illam syllabam videamus. Ab hoc τῖφος non dubito quin sit Illud πίφια. ideóque nomen ὄρνεα coniunxi apud Hesychium cum πίφια. vt πίφια per se non significet ὄρνεα, sed ὄρνεα πίφια sint τὰ ἐν τοῖς ἕλεσι γινόμενα.

Τίω, t.3,c.1549,c.& 1569,c

¶ Τλᾶθι, t.3,c.1228,a. Τλάθυμος, ib.

Τλαῖλω, ib.a. Τλαπαθὴς, t.3,c.1229,c

Τλάμων, t.3,c.1230,c. Τλάς, t.3,c.1228,c

Τλασίφρων, ib.d. Τλάω, t.3,c.1227,c

Τλεγγὶς, quæ & τλεγγίς, τὸ παρ' ἡμῖν κάθινον, inquit Suidas.

Τλῆ, t.3,c.1228,a. Τλῆθι, ib.

Τλήθυμος, ib.d. Τλημαχίη, t.3,c.1229,a

Τλημαθάνω, ib.b. Τλῆμα, t.3,c.1227,c

Τλήμων, t.3,c.1230,a Τλητάθεια, t.3,c.1229,c

Τλητᾶθεῖν, ib.a. Τλητάθης, ib.b

Τλητόλεμος, ib.c. Τλητικαρδίος, ib.d

Τλητόπονος, ib.e. Τλῆσις, ib.

Τλῆτι, t.3,c.1228,a. Τλητικὸς, t.3,c.1229,h

Τλητικῶς, ib. Τλητὸς, ib.e

¶ Τμάγω, t.3,c.1408,e

Τμάω, t.3,c.1391,b. & c.1407,d

Τμῆγις, t.3,c.1408,e. Τμῆρος, ib.f

Τμῆγω, ib.e. Τμηδὴν, ib.c

Τμῆμα, t.3,c.1407,e. Τμῆσις, ib.

Τμήσασι, t.3,c.1408,d. Τμητὴρ, t.3,c.1407,f

Τμητὶς, ib. Τμητικὸς, ib.

Τμητικῶς, t.3,c.1408,a. Τμητὸς, ib.

¶ Τὸ, t.2,c.1154,d. Τόγε, t.2,c.1155,b

Τόδε, ib.c. Τὸ δέ τι, t.3,c.1549,b

Τοῦδ' pro πόδε, t.2,c.1556,d. Τὸ μὲν τι, t.3,c.1549,b

Τό τι, ib. Τόδε, t.2,c.1506,e

Τόθι, ib.g. Τοὶ articulus, t.2,c.1155,b.c

Τοί, pronomen, t.3,c.1121,g

Τοί, particula est quæ interdum aduerbiis vel coniunctionibus adnectitur ornatus tantùm gratia: ẽstque tum παραπληρωματική. veluti quum dicitur πάνυ τοι, ὄντως τοι, χάρ τοι, δή τοι. Sed & ita his addita inuenitur, vt cohæreat, dicatúrque vna voce πάντοτι, οὔποτοι, γάροτοι, δήτοι. Præsertim autem cum χάριτα scribitur. Inuenitur etiam τοιχάρτοι, vbi particula ista τοι & præponitur & postponitur. Aliis quoq; locis adhibetur, vbi cohærere non solet: vt δεῦρό τοι τῶν, & ὅπῃ τοι apud Xenophontem, item μή τοι apud Synesium. Rursum apud Xenoph. σωφρόνων τοι τοῦδε, vel τοί τοῦδε, vt quidam scribunt. Sed particulæ γε subiuncta ista vocula τοι vacare non censetur. siquidem γάρτοι sonat interdum Quidem certè, interdum Verò: vt docet Bud. Comment. pag. 904 & 905. Quinetiã aliis vocabulis subiuncta pro Quidem seu Equidem poni existimatur. vt apud Xenophontẽ, ἐγώ τοι σὲ μὲν δίκαιον νομίζω. Sic οἶδέ τοι apud Aristoph. Noui equidem. Apud eundem, σέβομαί σέ τοι λέγω, te quidem, te inquam appello. Sic autem & τοιχὰρ alicubi exponitur Equidem. vt apud Homerum Iliad. α, Τοιχὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σώσεο, Dicam equidem. Quidam etiam interpr. Ego verò dicam. Sæpe alioqui pro Itaque, Igitur. vt apud Sophoclem in Aiace, Τοιχὰρ ἔλοιμ' ἂν εἰσόμενος κἀμὲ θεοῖς εἶναι. At solutæ orationi magis conuenit τοιχαροῦν. Sed τοιχάρτοι potius in orationis principio poni existimatur: at τοιχαροῦν non præponi duntaxat, sed & postponi nõnunquam. vt apud Lucianum, ἐῤῥωμένος τοιχαροῦν ὑπὸ σῦν πόνων. Sed inuenitur & τοιχάρτοι postpositum.

Iungitur τοι & cum καί, dicitúrque Καίτοι (sicut & Καίτοιγε) pro Quanuis, Quanquam. Demosth. καίτοι τό γε αἰσχρὸν ὁ μοιός. Isocr. ad Philippum, ἅπαξ ἐγὼ μοιὸς, δίκαιος ἡγοῦμαι σοι πρεσβεύειν, οὐ πρὸς χάριν ὁμιλεῖν βουλόμενος. καίτοι πρὸ πολλοῦ πεποιήμεθα σοι κατὰ τὸ δυνατὸν εἰπεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀπῃ τῶν πολὺ δεόμενοι ἔχον, Tametsi in primis hoc optarem, magni omnino id penderem, à te gratiam ex oratione mea inire, vt vertit Budæus. Idem annotat pro & pro Quanquam particula non aduersatiua sed figurata. Item pro Equidem. vt apud Plutarchum in Cæsare, καίτοι τὸ λόγον ποιὰ κατέπαυσεν εἰς τὸν δῆμον, Et quidem sermonem quendam disseminauit ad vulgus. Idem tradiderat paulo antè poni pro Atqui, necnon pro At: item pro Verùm, Sed: & seruire διεμπρίσεσι. Interdum verò poni pro Itaque, Proinde. Harum autem significationum exempla vide apud eum Comment. pag. 917, & 918. Ibidem habes & Καίτοιγε pro Quanquam, item pro Et quidem. Particulæ τοι adiungitur interdum & particula νυν: dicitúrque τοίνυν, aliquando quidem cum eadem significatione qua καίτοι, quod proximè præcedit: nimirum pro Atqui, At. vt apud Demosthenem, ὑμῶν τοίνυν οὐδὲ οὐδὲν ὧν ἰδίᾳ νῦν δεῖν, ὧν τ' ἀφέλοιτο πάλιν, Atqui nullus vestrũm auferret. Idem, σὺ τοίνυν τοιοῦτος εὑρέσθαι, At tu talis inuentus es. Aliquando etiam sonat Et quidem, aliquãdo Proinde: quæ significationes & particulæ καίτοι datæ fuerunt. Haber & alios vsus, quos vide apud Budæum Comment. pag. 917. Falsum est autẽ quod in vulg. lex. annotatur, nimirum τοίνυν poni etiam pro Non ergo: item pro Atqui non. Neque enim τοίνυν id significare, nisi præfixa particula negatiua, potest. Facta fuit aliqua huius vocis τοίνυν mentio suprà quoque, t.2, c.1680, e.

Illi voculæ τοι præfigitur interdum ἢ: fitque ex ambabus ἤτοι: de quo dictum est t.1, c.1419, f.

Τοιαυτα χῶς, t.3,c.500,e.ob. Τοιαύτη, t.3,c.455,f

Τοιαυτὶ pro τοιαῦτα, t.3,c.456,a

Τοιγὰρ, vide in Τοι.

Τοιγαρέ, t.2,c.1680,d

Τοιγαροῦν, vide in Τοι.

Τοιχάραι vide in Τοι.
Τοιθορύσσω, Quatio, Concutio. σείω, Hesych.
Τοίνεω, vide in Τοι.
Τοῖο pro τῆς, t.2, c.1152, a. Τοῖον, adverb. t.3, c.455, e
Τοῖος, ib.b. Τοῖός δε, ib.d
Τοιός δε τίς, ib.e. Τοιος δ', ib.f
Τοιοῦτος, ib. Τοιοῦτον pro eodem, ib.
Τοιυτοι, pro eodem ib.h. Τοιοῦτος, ib.f
Τοιυτοσι pro eodem, ibid.h
Τοιυτότροπος, ή, ὸ & ὴ, Huiusmodi, Talis. Thucyd. οὕτω Τοιυτότροπον ἐγίγνετο. Plato De leg. lib. 5, καθάπερ ὅσα φαρμάκων Τοιυτότροπα, vt medicamenta huiusmodi. Philo De mundo, σίδηρον χρῶ καὶ χαλκὸν καὶ πᾶν τοιουτοτρόπως οὐσίας.
Τοῖς, Gall. aux, t.2, c.1153, g. Τοῖσι, ib.h
Τοίχαρχος, t.3, c.1582, c. Τοιχοδιφώτωρ, t.3, c.1581, g
Τοιχομαχέω, ib. Τοιχοποιός, ib.h
Τοιχορύκτης, t.3, c.1582, a. Τοῖχος, t.3, c.1581, c
Τοιχόω, t.3, c.1582, e. Τοιχωρύκτης, ib.a
Τοιχωρυχέω, ib.b. Τοιχωρόχημα, ib.c
Τοιχωρυχία, ib.b. Τοιχωρύχος, ib.a
Τοῖος, Taliter, Tali modo.
Τόκα, Doricè pro τότε, Tunc.
Τοκαθόλου pro Τὸ καθόλου, t.2, c.1281, d
Τοκάρτα pro κάρτα, quod vide t.2, c.1593, b.
Τοκαός, t.3, c.1532, c
Τοκαπρχάς pro τὸ κατ' ἀρχάς: quod vide in Ἀρχή.
Τοκεῦς, t.3, c.1532, f. Τοκλός, ib.e
Τοκῆες, ib. Τοκίζω, t.3, c.1536, f
Τοκισμός, ib. Τοκιστής, ib.
Τοκογλυφεῖν, t.3, c.1533, f. Τοκογλύφος, ib.
Τόκος, t.3, c.1532, g. Τοκοφορέω, t.3, c.1533, f
Τόλμα, t.3, c.1582, g. Τολμαίως, t.3, c.1584, c
Τολμέων, t.3, c.1585, d. Τολμήεις, t.3, c.1584, a
Τόλμημα, t.3, c.1585, d. Τολμηρός, t.3, c.1584, b
Τολμηρῶς, ib.c. Τολμητέον, t.3, c.1585, f
Τολμητής, ib. Τολμητίας, ib.g
Τολμίας, t.3, c.1586, d. Τολμίδης, ib.
Τολοιπὸν pro τὸ λοιπὸν, Posthac, Deinceps. Soph. Τολοιπὸν εἰσομεθα μὴν θεοὺς εἴκειν. Vide Λοιπός.
Τολόπαι, Ministri publici quorum opera vtebatur magistratus. Ita v.l. quæ remittunt ad vocem Σπουσίνιοι: sed vt Σπουσίνιοι scribunt pro Σπθυσίνιοι, quod apud Suidam legitur, ita etiam πολόπαι perperam scribere puto, pro πεζόπαι quod apud eum habetur in illo vocabulo. Itidẽ tamẽ πολόπαι, non πεζόπαι, scribunt & in illa voce Σπουσίνιοι. Nec verò apud Suidam tantùm, sed & apud Hesychium πεζόπαι inuenitur, exponentem, οἱ δημόσιοι ὑπηρέται.
Τόλυζ, Pudendum. αἰδοῖον, Hesych.
Τολυπθύμα, t.3, c.1587, d. Τολυπευτικός, ib.e
Τολυπθύω, ib.a. Τολύπη, t.3, c.1586, e
Τόμα, t.3, c.1396, e. Τομαῖον ὄρος, ib.g
Τομαῖος, t.3, c.1395, g
Τομάω, ibid.h. & t.4, c.47, b. obiter.
Τομεῖον, t.3, c.1396, d. Τομεύς, ib.e
Τομεύω, ib.a
Τομή, t.2, c.222, h. obiter. & t.3, c.1395, d
Τομηδὲν perperam in v.l. pro τὸ μηδέν.
Τομίας, t.3, c.1396, g. Τομικός, t.3, c.1395, g
Τομίον, t.3, c.1397, b. Τομίς, t.3, c.1396, c
Τόμις, ib. Τομίτης, ib.g
Τομίτης, ib. Τομός, t.3, c.1394, g
Τόμος, t.3, c.1395, a. & 1396, e
Τόμουρος, Vates. Vide Eustath. & Hesychium.
Τομῶς, t.3, c.1395, a. Τὸν, Gall. Le, t.2, c.1152, h
Τοναῖα, t.3, c.1283, f. Τοναῖος, ib.
Τονάδιον, ib.h
Τονθορύζω, (necnon Τονθορίζω apud Hesych.) Murmuro, vel Summissa voce murmuro. Item Musso, Summissè loquor. Apud Aristoph. in Ranis seruus qui vapulauit dicitur τονθορύζειν. Hinc est Ὑποτονθορύζω, Submurmuro. Huius pariter & illius exemplum habes apud Suidam in Τονθορύζω. Apud Lucianum ὑποτονθορύζειν cum accusatiuo, ἅμα καὶ τὴν ὑπωδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας. vt si dicas Latinè Submurmurare aliquid, pro

A Proferre tenui murmure, seu exiguo murmure. vt legitur apud Nasonem, Tenui murmure dicere, necnon exiguo murmure. Hinc Τονθορυζός, ή, Murmur, in vulg. l. Apud Hesychium autem est Τονθρυζ, quod exponit φωνή.
Τονιαῖος, t.3, c.1283, g. Τονίζω, t.3, c.1284, a
Τονικός, t.3, c.1283, g. Τόνος, t.3, c.1379, b
Τονόω, t.3, c.1284, a. Τονωτικός, ib.b
Τοξάζομαι, t.3, c.1590, b. Τοξόβολος, ib.h
Τοξδυτικεῖα, t.3, c.1591, b. Τοξδυτήρ, ib.a
Τοξδυτής, ib.b. Τοξδύω, t.3, c.1590, d
Τοξικῆρης, t.3, c.1588, g. Τοξικαὶ Θυλάδες, t.3, c.1589, e
Τοξικὴ, ib. Τοξικὸν, ib.f
Τοξικός, ib.d. Τοξοβόλος, t.3, c.1588, e
Τοξοδάμας, ib. Τοξοδαμος, ib.
Τοξοειδής, ib. Τοξον, t.3, c.1587, e
Τοξοποιέω, t.3, c.1588, f. Τοξοποιός, ib.
Τοξοσύνη, t.3, c.1589, a. Τοξότης, ib.
Τοξότις, ib.d. Τοξοφόρος, t.3, c.1588, f
Τοπαίζω, t.3, c.1597, e. Τοπαζιος, ib.
B Τόπαζον, ib.e. Τοπαζω, t.3, c.1596, h
Τόπαλαι pro πάλαι, quod vide.
Τοπαθθῆ παν, t.3, c.50, f
Τόπαραυτίκα pro παραυτίκα.
Τοπάροιθεν pro πάροιθεν.
Τοπαρχίς, t.3, c.1593, c. Τοπαγεύον, t.3, c.1597, b
Τοπεῖον, t.3, c.1598, a. Τοπέω, t.3, c.1597, f
Τοπηρεία, t.3, c.1593, e. Τοπῆον, t.3, c.1598, b
Τοπικά, t.3, c.1596, g. Τοπικός, ib.e
Τοπικῶς, ib.h. Τοπίον, t.3, c.1598, a
C Τοπῆεῖον, & Τοπῆέον, pro Τὸ πλεῖον & Τὸ πλέον, quæ suis locis vide.
Τοπογραφία, t.3, c.1593, a. Τοπολεσία, ib.
Τοπολογία, ib.b. Τοπολὺ adverb. t.3, c.481, f
Τοπομαχέω, t.3, c.1593, c. Τοπος, t.3, c.1591, h
Τοπτηρητής, t.3, c.1593, d. Τοπρὶν, t.3, c.552, b
Τοπρῴρου, t.3, c.553, c
Τοπρωῒ pro πρωΐ, Mane, ex Reg. cap. 1.
Τοπρῶτον adverb. t.3, c.566, g
Τοπῷ ex Τοπέω factum, vide t.3, c.1597, f
Τόρβηλος, Querulus, μεμψίμοιρος, Hesych.
Τόρνος, Cycnus, apud Lycophronem. Dicitur & de vulture. Vide Suidam & Hesych.
D Τορδύλιον, siue Τόρδυλον, herba, quæ & Seseli Creticum vocatur. Apud Pauium Æginetam scribitur γόρδυλον: vbi quidam legunt γόρυλον. Vocatur etiam Τορδύλη: sicut à Plinio Tordylion & Tordyle dicitur. Vide Dioscor.
Τορεία, t.3, c.1315, f. Τόρθυμα, ib.b
Τορεύς, ib.c. Τόρθυος, ib.c
Τορθυτής, ib. Τορθυπιδὸς, ib.d
Τορθυτός, ib.e. Τορθύω, ib.b
Τορέω, t.3, c.1314, a
Τόρμη, vel Τόρμος, Modiolus rotæ in quem axis inseritur, qui etiam πλήμνη & χόνη vocatur. Alia de illa voce Τόρμη vide apud Eust. & Hesych.
Τορμὶς, Domina, Hesych.
Τόρμος vide in Τόρμη.
Τορεία, t.3, c.1316, f. Τόρνθυμα, ib.d
E Τορι δὶ πεπιδυλρογλυφοὶ, ibid.e
Τορνθυτήριον, ib.f. Τορνθυτής, ib.e
Τορνθύω, ib.c. Τόρνος, t.3, c.1315, h
Τορνόω, t.3, c.1316, b. Τορρνος, ib.a
Τορός, t.3, c.1314, d. Τορος, ib.h
Τορωεύω, t.3, c.1328, b. Τορωὴν, t.3, c.1327, g
Τορὸς, t.3, c.1314, e. Τὸς, t.2, c.1153, d
Τοσάκις, t.3, c.498, f. Τοσάπος, ib.
Τοσαυτάκις, t.3, c.500, e. Τοσαυτα πλάσιος, ib.
Τοσαυτα χῶς, ib. Τοσαὐτα, t.3, c.498, f
Τοσα χῶς, ib. Τοσος, ib.a
Τοσόςδε, ib.d. Τοσοςδὶ, ib.f
Τοσοῦτο, ib. Τοσοῦτον, ib.
Τοσοῦτος, ib. Τοσουτοσὶ, t.3, c.500, d
Τοσυτῷ adverb. ib.c. Τοσοῦτος, t.3, c.498, f
F Τόσος pro τόσος, ibid.a
Τοσοῦτον pro Τοσοῦτον, t.3, c.500, b

Τόσῳ

Τόσῳ, adverb. t.3, c.498, c. Τὸ, τῆς, t.2, c.1502, g.
Τότε, t.2, c.1512, c. Τοτὲ, ib.e
Τοτεδυτέρος, t.3, c.1388, e
Τοτίωικαῦτα pro Τίωικαῦτα, quod vide.
Τοτὶ in vul. ex Aristoph. pro τοῦτ.
Τοῦ, Gall. du, t.2, c.1151, f. Τοῦ pro Τοῦτο, t.2, c.1152, a. Τοῦ pro νίνος, & τῆ pro νῆς, ib.
Τοῦδαφὸς pro τὸ ἔδαφος.
Τούμὸν, t.2, c.1077, b. Τοὐμπαλιν, t.3, c.28, e
Τοὐμπροσθεν, t.3, c.558, f. Τοιαὐτοῦ, t.1, c.464, f
Τοιὐεκα, t.1, c.1204, c. Τοιὐεκαν, ib.h
Τοιὦμα, t.2, c.1322, f. Τοιὐτοῦθεν, t.1, c.1203, g
Τοὐπιστεμπλον, t.3, c.217, c. Τοὐπαθεν, t.c, c.1363, e
Τοὐπίσω, ib.b. Τοῦτος, pro τὸ ἔτος.
Τοὐπιεῖον, t.2, c.1378, c. Τοὔργον, pro τὸ ἔργον.
Τοὺς, Gall. les. t.2, c.1154, a.
Τουτέκι & Τουτάκις, t.2, c.1557, f
Τούτας pro Ζούτας, Doricè, in v.l.
Τουτεῖ, t.2, c.1557, f. Τυπ, t.2, c.1558, g
Τοῦτο, t.2, c.1555, g, h. & 1557, a
Τοῦτο μὴν, adverb. t.2, c.1557, e.
Τουτεῖσι, t.2, c.1558, g. Τοῦτον, t.2, c.1555, f
Τουτεῖ, t.2, c.1558, g. Τούτου, t.2, c.1555, f
Τυπυῖ, t.2, c.1558, f. Τυτυσὶ, ib.g
Τύτῳ, t.2, c.1555, f. Τυτοῖ, t.2, c.1558, f
Τυτοῖ, ib.g. Τὐφάελον, t.2, c.1591, d
Τὐψον, t.2, c.1586, h
¶ Τραβᾶος, apud Suidam pro τραβέα, quod Latinum est nomen. Dionys. ἀρχαιολ. libro 2, πηβέννας ἐμπεπορπημένοι ἀθεμπροφύρους, φοινικοπαρύφοις, καὶ καλοῖσι τραβέαις.
Τραβίτης, ὁ κῶν, inquit Suidas. At v.l. habent Τραβίλης, sine autoris nomine.
Τράγαναι, t.3, c.1354, c
Τραγάκανθα, t.1, c.261, b. & t.3, c.1349, c
Τραγαλίζω, t.3, c.1346, c. Τραγάλιος, t.3, c.1345, e
Τραγάω, t.3, c.1355, b. Τραγέη, t.3, c.1354, a
Τραγείν, t.3, c.1344, c. Τραγεῖον, t.3, c.1354, d
Τραγέλαφος, ib.a. Τραγέλαφος, t.3, c.1349, c
Τραγέως, t.3, c.1354, a. Τραγῆ, ib.b
Τράγημα, t.3, c.1345, h. Τραγημαπίζομαι, t.3, c.1346, b
Τραγημαπωλὸς, ib.c. Τραγηφόρος, t.3, c.1354, b
Τραγίζω, ib.e. Τραγικεύομαι, t.3, c.1352, f
Τραγικὴ, ib.e. Τραγικὸς, t.3, c.1351, g
Τραγικῶς, t.3, c.1352, f. Τράγιον, t.3, c.1354, d
Τραγίσκος, ib.c. Τραγιστὴς, t.3, c.1355, a
Τραγοβάμων, t.3, c.1348, g. Τραγόκερως, ib.
Τραγομαγαλος, ib.h. Τραγοπαις, t.3, c.1349, a
Τραγοπώγων, ib. Τραγορεγαντὶς οἶνος, ib.f
Τραγορείαγον, ib.d. Τραγορείανος, ib.
Τραγὸς, t.3, c.1347, f. Τραγοσκελὴς, t.3, c.1349, b
Τραγῳδαίμων, t.3, c.1351, c. Τραγῳδέω, t.3, c.1352, g
Τραγῳδία, t.3, c.1350, f. Τραγῳδικὸς, t.3, c.1351, f.
Τραγῳδιοτραφὴς, ib.d
Τραγῳδοδιδάσκαλος, ib. Τραγῳδοδιδάσκαλος, ib.c,
Τραγῳδὸς, t.3, c.1349, f Τραγῳδοποιὸς, ib.c
Τράκτης κηρὸς apud Aetium, Cera quæ tractando inalbuit. Item Τρακταῖζω pro λευκαίνω. vulg. lex. ex Phauorino. Ibidem Τράκτωμα, Emplastrum quod equorum scapulis imponitur: ex Apsyrto.
Τράμεις & Τραλλὸν, vide apud Hesych.
Τράμη vel Τράμις, Podex. Aristoph. αἰθὸς γνῶμα πυῖπα τὰ τοῖ τὴν τράμιν. Dicta est τράμις secundum quosdã & ea linea quæ medium scrotum diuidit in duas partes. Meminerunt Poll. & Hesych. necnon Suid. & schol. Aristoph.
Τράμις, vide in Τράμη.
Τράμπις, Nauicula qua traiicitur. Nicandri schol. propriè nauiculam barbaricam significare aiunt: cuius significati meminit & Hesychius.
Τραυέω, t.3, c.1320, c. Τραυὴς, t.3, c.1319, g
Τραυὸς, ib.e. Τραυόω, ib.h
Τραιὰς, ib.g. Τραυματικὸς, t.3, c.1320, d
Τραπεζα, t.3, c.117, h. Τραπεζεῖτις, t.3, c.121, a
Τραπεζὰς, t.3, c.120, h. Τραπεζία, t.3, c.121, b
Τραπεζίας, ib.c. Τραπεζίον, ib.d
Τραπεζιτεύω, ib. Τραπεζίτης, ib.e

A Τραπεζιτικὸς, ib.d. Τραπεζοκόμος, t.3, c.119, h
Τραπεζοκόρος, ib.g. Τραπεζολογὸς, ib.
Τραπεζοποιὸς, ib.h. Τραπεζοῤῥήτωρ, t.3, c.120, c
Τραπεζοφόρος, ib. Τραπεζόω, t.3, c.121, e
Τραπεζωμα, ib. Τραπεζῶν, t.3, c.120, h
Τραπεῖν, vide in Τραπέω.
Τραπελίζομαι, t.3, c.1619, c. Τραπελίζω, t.3, c.1640, f
Τραπελὸς, ib.
Τραπέω, ῶ, Calco vuas in lacu. Hesiodus, οἴγε μὴν ἐτράπεον. Et Hom. Κλῶας δὲ τραπέουσι.
B Τραπὴξ, Hasta, Hesych.
Τραπητὴς, Vuatum calcator. At Τραπητὸς, Mustum, Trapetum. v.l. τραπητὴς, ὁ οἶνος, Hesych.
Τράπομαι, t.3, c.1615, h
Τραυρὸς, Asper. τραχὺς, Hesych.
Τρασιὰ, Locus vbi siccantur ficus. Dicitur & de vase cui ficus & alii fructus imponuntur. Vide Poll. & Hesych. apud quem repone περαίνειν pro πεφαίνειν.
Τραυλίζω, Τραυλισμὸς, vide in Τραυλός.
Τραυλὸς, ὸν, ὁ, Balbus, Blæsus. Alcibiades narratur fuisse
C τραυλὸς, vtpote λ pro ρ pronuntians. vnde irridetur ab Aristophane. Plut. De prud. animal. ψελλόν τε μὴν ἀρτλόσσων ἢ μὴν αἰαῦδων φύσει τραυλὸν οὐδὲν ἀν τοιοῦτο πίοις. Et βραυλὴ fœmina, Calliæ apud Pollucem, Τραυλὴ μὴν ὄζει, εἶλα αἰεὶ τμωμμῆν. Ab eo nomine adiectiuè est substantiuum Τραυλότης, Balbuties. Ab eodem est & verbum Τραυλίζω, Balbutio, Balbè loquor, Balbus sum, aut blæsus. Aristoph. ἔστ' Ἀλκιβιάδης ὅστις τοῖς τοῖς με τραυλίσας, Ὁλᾶς, Θέωλος πῶ κεφαλῶ κόλακος ἔχει. Apud eundem cũ accus. in Nubibus, αἰαῦαυ μὴ ὑμᾶς σου παῦσι βραυλίζοντος. Affertur & passiua vox Τραυλίζομαι, sed absque exemplo. Hinc autem est Τραυλισμὸς, Balbuties: idem quod βραυλότης.
Τραῦμα, t.3, c.1343, a. Τραυματίας, ib.d
Τραυματίζω, ib. Τραυματικὸς, ib.e
Τραύξανα, Quæ ex iumentorum præsepi decidunt, & eorum reliquiæ. Item Spinosa ligna & arida, Suidas ex Pherecrate. At Hesychius Τραύσανον habet, quod exp. ξηρὸν πᾶν, ἢ φρύγανον.
Τραύω, t.3, c.1343, a
E Τραφαλλος, Coagulum, Caseus recens. Hesychius habet etiam τραφαλίδα, sicut & θραλλίδα.
Τραφερὸς, ὸν, ὁ, Aridus, Siccus. Sæpe autem βραφερὴ dicitur à poetis terra seu continens: sicut ὑγρὴ, de mari. Hom. Il. ξ, — οἴμ' οἴσειν ὅθι τραφερώτατ' καὶ ὑγρώ. Sic Epigr. l. 2, Εἰ βραφερῆς πάσης ἀλιτέρμονα νῶτα κλυόντες. Ibidem, Κλεοφῶν, τραφερῆς ἄστρον Ἰωνίης, Ioniæ quæ est in continente. Ex Apoll. Arg. 2, κέλευθος τραφερὴ, iter quod fit per cõtinentẽ. sic κέλευθος ὑγρὴ ibidem, quod fit per mare. De huius autem nominis deriuatione lege Eust.
F Τραφυξ, Pars nauis vbi scalmi ponuntur. Plura Etymol. & Suid.
Τραχεῖα, t.3, c.1601, a. & 1602, b. Τραχεινὸς, t.3, c.1602, d
Τραχέως, t.3, c.1601, c. Τραχεώτης, t.3, c.1602, c
Τραχήλια, t.3, c.1598, f. Τραχήλια, t.3, c.1599, a
Τραχηλιάω, ib.c. Τραχηλίζω, ib.d
Τραχηλισμὸς, t.3, c.1600, b. Τραχηλοκοπέω, t.3, c.1598, g
Τραχήλος, ib.c. Τραχίωνες, t.3, c.1602, d
Τραχῖς, ib.c. Τραχινᾶος, ib.
Τραχίνιος, ib. Τραχὺς, ib.
G Τραχυδέρμων, t.3, c.1601, b. Τραχυστικὸς, ib.f
Τραχυάω, ib. & t.4, c.329, b. ob. Τραχυόφρακος, t.3, c.1601, c
Τραχύπτις, ib. Τραχὺς, t.3, c.1600, f
Τραχύσμα, t.3, c.1601, g. Τραχυσμὸς, ib.
Τραχύπεπα, ib.c. Τραχύτερον, ib. Τραχύπης, ib.e
Τραχύφλοιος, ib.b. Τραχώδης, ib.g
Τράχωμα, t.3, c.1126, c. ob. & 1601, g
Τραχωμαπικὸν κολοῦεμον, t.3, c.1602, a
Τραχῶν, ib.b. Τράχων, ib.
Τραχωνῖτις χώρα, ib. Τρέω, t.3, c.1317, a
H Τρεῖς, t.3, c.1603, a. Τρέμω, t.3, c.1671, g
Τρεμώδης, Tremulus, in v.lex. Sed perperam fortasse pro Τρομώδης.
Τρέπομαι, t.3, c.1613, e
Τρεπέον, t.3, c.1616, a. Τρεπὸς, ib.
Τρεπόστης, ib.

Τρέπω, t.3, c.1612, g. Τρέσης, t.3, c.1671, d
Τρέφος, t.3, c.1643, c. Τρέφω, t.3, c.1642, c
Τρεχηδεῖπνος, t.1, c.935, g. & 1912, c.ob.
Τρέχεως, Truncus, Ramus, Planta, Germen. Hesych.
Τρέχω, t.3, c.1633, a. Τρέω, t.3, c.1316, h. & 1670, g
Τριαλλέος, Pertusus. διεφόρωσις, Hesych.
Τριβόν, t.3, c.1674, g. Τρῖμα, t.3, c.1317, d
Τριμαπτής, Aleator, vt dictum est t.3, c.1317, d, ex Hesychio. Sed quum Τριμαπίζειν verbum apud Pollucem extet, significans ludere alea: meritò quis suspicetur τριμαπτεῖν, reponi debere apud Hesychium pro τριμαπτικόν. Pollucis autem exemplar τριμαπῶν habet, duplici mutatione. Sed quod ad priorem attinet literæ ι in ι, ea ex ipsomet refelli potest. Dicit autem esse Doricum nomen, sicut & verbum.
Τριματόδης, t.3, c.1317, d. Τριμαπόδης, ib.
Τριπλασιασμός, t.3, c.1319, d. Τριπλῶ, ib.
Τρίρων, t.3, c.1674, d. Τρῖσσος, t.3, c.1317, e
Τριτός, ib.f. Τριχελέος, t.3, c.1602, e
Τριχέως, ib. Τριχοῦν, ib.
Τριχῆς, ib.
Τριχῶ & Τρῑχῶ, t.3, c.1602, f
Τελα, t.3, c.1603, a. Τελαμὼς, t.3, c.1612, d
Τειαινα, t.3, c.1605, h. Τελαιωπὸς, t.3, c.1606, a
Τειαιρόω, ib. Τειακαιδέκα, t.3, c.1603, a
Τειακάς, t.3, c.1606, f. Τελόνης, t.3, c.1610, f
Τειακοσθάμματος, t.1, c.495, b. & t.3, c.1606, e
Τειακοσθήμερος, t.3, c.1606, e. Τειακοντα, ib.d
Τειακοντάετής, t.1, c.1194, c. Τειακοντατὴς, ib.
Τειακοντάετις, t.3, c.1606, f. Τειακοντάκλινος, ib.e
Τειακοντάμβιος, ib. Τειακοντα πεντε, t.3, c.215, c
Τειακοντάπηχυς, t.3, c.285, e. Τριακοντα ταρχαι, t.3, c.1606, e
Τριακονταετεία, t.3, c.1603, b. Τριακοντάπηχυς, t.1, c.1250, d
Τριακόντορος, ib.g. Τριακοντούτης, t.1, c.1194, e
Τριακοντούσης, ib. Τριακοντοπυργα, t.3, c.1606, f
Τριακοντόπυγος, t.2, c.1481, f. Τριακόσιοι, t.3, c.1607, a
Τριακοστὸς, t.3, c.1606, f. Τειακοστὸς, t.3, c.1612, c
Τριάξ, t.3, c.1606, g. Τριαριθμὸς, t.1, c.565, a
Τριας, t.3, c.1607, a. Τριασμὸς, t.3, c. 612, d
Τριάσατον, ib.c. Τριαπτάσεα, t.3, c.1603, b
Τριβαδικὴ ἀσέλγεια, t.3, c.1331, e
Τριβακὴ, t.3, c.1330, e. Τριβακὴ ἀσέλγεια, t.3, c.1331, f
Τριβακὸν, t.3, c.1330, c. Τείβακον, ib.g
Τειβακὸς, ib.d. Τείβακος, ib g
Τείβαμοι vel Τριβαλοὶ, Sycophantæ, aut Mensarum affectatores. Vide Hesych. & Aristoph. enarratorem.
Τριβαλὸς, t.3, c.1330, h. Τείβαυον, t.3, c.1331, a
Τείβαξ, t.3, c.1330, g. Τρίβας, t.3, c.1321, d
Τριβελής, t.1, c.712, b. Τριβῆ, t.3, c.1329, b
Τριβήδιον, t.3, c.1330, d
Τειβίκια, Ricinus, κρότωνες. v.lex. ex Homeri scholiaste in Odyss. librum τ.
Τειβολεκτρόπελα, compositum ἐκ τοῦ τειβόλου & τοῦ ὀπτρα πέλου, significans σκληρὰ καὶ αἰπαὶ ὄντα apud Aristoph. cuius vide scholiastem, necnon Suidam. Quidam interpr. Dura, Incondita, Absurda.
Τείβολος, t.1, c.669, b. Τείβος, t.3, c.1331, f
Τείβεσχις, t.1, c.787, h. & t.3, c.1603, b
Τείβροχος, t.3, c.1611, h. Τείβων, t.3, c.1325, c
Τείβων, t.3, c.1331, h. Τειβωνάριον, t.3, c.1332, d
Τειβωνθύμαι, ib.e. Τειβωνιῶς, ib.
Τειβωνιον, ib.c. Τειβωνοφορέω, ib.e
Τειβωνοφορία, ib.f. Τειβωνοφορος, ib.
Τειγῆνα, t.1, c.835, d. Τειγῆνες, ib.
Τειγένων, t.1, c.846, c. Τειγηνον, t.1, c.893, c
Τείγονος, ib. Τειγκαω, t.1, c.1590, c[1]
Τριγκὸς & Τριγχὸς, idē cum Θριγκὸς, quod vide t.1, c.1590, d Apud Suidam in Τριγκὸς legimus πεῖχον & θριῖχον. Eustath. habet & Τριγχίον, qui ita scribit ait quod θριγκὸς deductum sit ἀπὸ τῆς πεῖχος καὶ πίσσοιχίαν συμφώνων.
Τείγλα, t.3, c.1612, e. Τειγλη, ib.
Τείγλωσος, t.3, c.1603, b. Τριγλίζων, t.3, c.1612, g
Τριγλὶς, ib. Τριγλοφόρος, ib.f
Τριγλύφη, t.1, c.851, f. Τειγλυφος, ib.
Τείγλυφος, ib.e. Τριγλωχὶν, t.3, c.1603, d
Τριγμὸς, t.3, c.1675, b. Τριγονέω, t.1, c.842, g

A Τριγονία, ib. Τριγὸς, vide suprà in Τριγκὸς.
Τριγονίζω, t.1, c.894, b. Τειδάκτυλος, t.1, c.905, e
Τριδάκτυλος, t.1, c.932, f. Τειδουλος, t.1, c.1044, d
Τειδραχμον, t.1, c.1047, f. Τείδρα, μος, ib.
Τείδυμοι, t.3, c.1603, d. Τριδύσμος, t.3, c.1612, a
Τρίελικτος, t.1, c.1185, c. Τριέμβολον, t.3, c.1603, d
Τείνεος, ib.e. Τριέκαιρος, t.1, c.1275, e
Τριετηρικὸς, t.1, c.1295, g. Τριετηρὶς, ib.
Τρίεταρος, ib.g. Τριετὴς, t.1, c.1294, f
Τριεπὰ, ib. Τριεπίζω, ib.
B Τείζυξ, t.1, c.1393, f. Τείζυς, t.3, c.1674, g
Τρικκὰς, t.3, c.1607, a
Τρικοθήμερος, t.1, c.1463, d. & t.3, c.1606, g
Τρικόντα, t.3, c.1606, g. Τρικόντορος, ib.h
Τρικόντορος, ib. Τρικοσοι, t.3, c.1607, a
Τρικοσὸς, t.3, c.1606, h. Τριμεροῦκτος, t.1, c.1463, b
Τρίμερος, ib. Τριμπόδιον, t.3, c.1603, f
Τριμιχείξ, ibid. & t.4, c.545, d
Τριπραγμα, t.1, c.1250, b. Τριπραγμὴς, t.1, c.1249, h
Τριπραγία, t.1, c.1250, a. Τριπεαρχικὸς, ib.
C Τριπραγὸς, t.1, c.1249, h
Τριπριμολία, t.3, c.1250, c. & t.2, c.1182, e
Τριπρὴς, t.1, c.1249, b. Τριπρὴς, t.1, c.1250, c
Τριπεὶς τὴς, ib.d. Τριπρονόμος, ib.c
Τριπροπὸς, ib. Τριπτολὶς, t.1, c.1491, g
Τρίπτια, t.1, c.1533, c. Τρίπτιον, ib.
Τρικαλίνδυπος, t.3, c.1612, a. Τείκαρα, t.2, c.72, b
Τρικαρίμνος, t.2, c.693, d. Τείκαρπος, t.2, c.80, a
Τρικέφαλος, t.3, c.1603, g. Τείκλινον, t.2, c.259, d
Τείκλινος, ib. Τείκλυσος, t.3, c.1612, a
D Τείκλωσος, t.2, c.273, b. Τείκοκκος, t.3, c.1603, g
Τρικάλενος, Triplicem verticem habens, Triuertex, v.l. ex Stephano in Παεδοσια. Sed apud ipsum Stephanum in hoc versu, Παεδοσιν, ἣ κάλεν πολιὸ ποτ λαὸν ὀλέσσεις, pro τριόλενε reponi debet τρικόλωνε.
Τρικόλλυβον, t.3, c.1609, h. Τρικόλωνος, t.3, c.1603, g
Τρικόνδυλος, t.2, c.332, g. Τρικόντος, t.3, c.1612, a
Τρικοπαῖος, t.2, c.350, h. Τρικόρυφος, t.3, c.1603, g
Τρικόρωνος, ib. Τείκουρος, t.2, c.102, a
Τείκραιον, t.2, c.72, b. Τείκρανος, ib.a
E Τείκροτος, t.2, c.455, e. Τείπτειρα, t.3, c.1608, f
Τρικτύα, ib. Τρικυλίνδυπος, t.3, c.1612, a
Τρικυμία, t.2, c.491, h. Τείκωλος, t.2, c.526, g
Τρικαΐλμος, t.3, c.1604, a. Τείλιτος, t.2, c.718, d
Τείλιτος, ib. Τρίμαμμα, t.3, c.1604, a
Τριμαπῶν, vide suprà in Τριμαπτής.
Τριμεὶς, t.2, c.850, c. Τριμεείζω, ib.
Τείμεθος, t.2, c.898, f. & t.3, c.1604, a
Τριμιλιαῖος, t.2, c.919, b. Τεμμίνος, t.2, c.918, e
Τείμπορος, idem quod τρέβηθος, vt vult enarrator Nicādri in hunc Ther. locum, ἀλ ἡμιβοτον νέον πολυειδὲς καρπόν.
Τέμνον, t.3, c.1604, c. Τριμίσκον, ib.
Τριμίνος, ib.b. Τείμνος, ib.
Τείμμα, t.3, c.1316, f. Τριμμάτιον, t.3, c.1327, b
Τίμμος, ib.c. Τριμμαῖος, t.3, c.1604, c
Τεμνοὺς, ib.c. Τριμοιρία, t.2, c.8..8, g
Τεμιορφος, t.2, c.971, f. Τριναχία, t.3, c.1604, c
Τρινακρὸς, ib.e
Τρινακρία, t.1, c.298, f. & t.3, c.1604, c
Τεναξ, t.3, c.1604, c. Τείνον, t.3, c.1605, f
G Τρίξος, t.3, c 1608, g
Τριξώνης, t.2, c.1274, g. & t.3, c.1611, c
Τοιοβολαῖος, t.3, c.1604, g. Τριοβολιμαῖος, ib.
Τριόβολον, ib. Τριοδίτης, t.2, c.1181, a
Τριοδίτης, ib.b. Τριοδοντία, t.1, c.1080, b
Τεμνὸς, t.2, c.1181, a. Τριόδους, t.1, c.1080, a
Τείζυξ, t.2, c.1192, b. Τριόνυχος, t.3, c.1605, a
Τριοστὴς, ib. Τριόφορος, ib.h
Τριόρχης, t.2, c.1489, c. Τείορχος, ib.
Τριοφθαλμος, t.2, c.1321, f
H Τριπαῖα, Contrarius flatus, Etymol. Sed mendosè scribitur pro Ξηπαῖα: quod vide t.3, c.1617, e.
Τεκπαὶς, t.3, c.142, c. Τείπελαι, t.3, c.23, a
Τείπαπτος, t.3, c.35, g
Τριπέδων, vide in Πέδων.
Τριπέπλος, t.3, c.256, c. Τείπηχυς, t.3, c.285, e

Τειπθήκινος, t.3, c.1612, b. Τείπλαξ, t.1, c.489, g
Τειπλασιάζω, ib.d. Τειπλάσιος, ib.
Τειπλασίων, ib. Τείπλεθρος, t.3, c.1605, b
Τειπλεκὴς, t.3, c.1612, b. Τειπλῆ, t.1, c.488, f
Τειπλόος, ib.e. Τειπόδης, t.3, c.514, g
Τειπόδιον, ib.d. Τειποδίσκη, propr. ib.
Τειποδίσκιον, ib. Τειποδίσκιος, propr. ib.
Τειποδίσκος, ib. Τειπόθητος, t.3, c.4..3, d
Τείπολιν, t.3, c.1612, b. Τείπολος, t.3, c.465, b
Τειπόνητος, t.3, c.222, c. Τείπος, t.3, c.514, f
Τειπυς, ib.b.
Τειπρόσωπος, t.2, c.1402, a. & 1404, d
Τειπῆρ, t.3, c.1327, g. Τειπήλεον, t.3, c.1328, f
Τείπης, ib.g. Τειπῶς, ib.
Τείπτυχος, t.3, c.594, b. Τείς, t.3, c.1611, a
Τειςάγιος, ib.c. Τειςάθλος, ib.
Τειςαλιτήριος, ib. Τειςάλυσις, ib.
Τειςαπτιμος, ib.d. Τειςαωλεύς, ib.
Τειςασῶμος, ib. Τειςάωρος, ib.
Τειςβάσα τὴν σάμα, ib.
Τειςεύας, t.1, c.1205, d. & t.3, c.1611, e
Τειςέλιμος, t.1, c.1184, a. & t.3, c.1605, b
Τειςεξώνης, t.3, c.1611, e
Τειςδυδαίμων, t.1, c.897, d. & t.3, c.1611, e
Τεσίπποιν, vide in Τυσίππιον.
Τείςκαιδέκα, t.3, c.1611, e. Τείςκαιδεκαέτης, ib.
Τείςκαιδέκαλιος, ib. Τείςκαιδεκαόργυιος, ib.f
Τείςκαιδέκαπος, ib.
Τείςκαιδεκήμερος, t.1, c.1250, d. & t.3, c.1611, f
Τείςκαιδεκόργυιος, t.2 c.1436, c
Τείςκαικοδαίμων, t.3, c.1611, f. Τείςκαπάθυσος, ib.g
Τείςκαπεκατος, ib. Τείςκακορημόμος, ib.
Τείπεκλὴς, t.3, c.820, f. Τείςκαπωνος, t.1, c.349, h
Τείςλιτος, t.2, c.715, f. Τείςμακαρεὶ, t.2, c.772 h
Τείςμακαίελος, t.2, c.773, d. Τείςμακαίελος, t.3, c.1611, g
Τείσμακαείτης, t.2, c.773, g. Τείσμός, t.3, c.1675, b
Τείςμυελος, t.2, c.991, a. Τείςείζυρις, t.3, c.1611, h
Τείςόλιος, t.2, c.1269, d. Τείσοίβαμος, t.3, c.953, c
Τείςπόλιον, t.3, c.1612, b. Τείσσακις, t.3, c.1607, e
Τείσσάπος, ib. Τείσσαχῆ, ib.
Τείσσῶω, ib f. Τείσσω, ib.b
Τειστῶω, ib.e. Τ ιστῶ b.d
Τείσεισον, t.3, c.1605, c. Τρισάπης, ib.
Τείςφορος, t.3, c.994, b. Τείπρος, t.3, c.1605, e
Τρισυχεὶ, t.3, c.987, g. Τρισορία, ib f
Τείσυχος, ib. Τείσυμος, t.3, c.1046, h
Τρισυλλαβία, t.3, c.1605, e
Τρισυλλαβὸς, t.2, c.581, a. & t.3, c.1605, e
Τρισυπόστατος, t.1, c.1800, d. & t.2, c.1402, a. ob.
Τρισχίλιοι, t.4, c.521, h. Τρισωμαπος, t.3, c.1215, h
Τείσωμος, ib. Τωπαρθενεύω, t.1, c.1124, g
Τριταρθρωνικὸς, ib.e. Τριταῖζω, t.2, c.1609, f
Τριτοῖάδες, ib. Τριταῖῶς, ib. Τριτάφυς, ib.c
Τριταυοφυὴς πυρετὸς, ib.e. Τριτάλαντος, t.1, c.1235, b
Τριταύτας, t.3, c.1612, c
Τείταπος, t.3, c.568, e.ob. & 1608, g
Τριτηγόνη, t.1, c.841, d. Τριτίγονος, ib.
Τριτία, t.3, c 568, d.ob. & 1610, e. Τριτεὶ, t.3, c.1610, f
Τριτεύω, ib.e. Τείτη, t.3, c.1609, b
Τριτημόριον, t.2, c.854, g. & t.3, c.1609, b
Τριτημορὶς, t.2, c 854, h. & t.3, c.1609, b
Τριτοθύρια, t.1, c.828, b. & t.2, c.919, a.ob. & t.3, c.1610, a
Τριτοψυὴς, t.1, c.828, b. Τριτοκόλλυβον, t.3, c.1609, g
Τριτοκόλλωσος, in vulg. lex. perperam pro πεντοκόλλυβον. Remittunt autem ad κόλλωσον: quod itidem malè pro κόλλυβον scribunt: quum in eo ipso Aristoph. loco quē ibi afferunt, sit κολλυβὸς, non κολλωσός.
Τριτομιλιὰς, t.2, c.919, a. Τριτομιλιὰς, t.3, c.1609, h
Τείτοι, t.3, c.1610, d. Τριτοπατρεῖος, t.3, c.1, 2, f
Τριτοπάτωρ, ib. Τριτοπτολις, t.3, c.1..40, c
Τείτος, t.3, c.1608, g. Τριτοπάτης, t.3, c.1610, a
Τριτοῖ, ib.d. Τριτὸ. t.2, c 1607, b
Τριτθύα, t.3, c.1608, d. Τριτθύαρχος, t.3, c.1607, h
Τριτὶς, ib.g. Τριτυαμ ῆχος, t.3, c.1608, a
Τριτὸς, t.3, c.1607, h
Τριτὼ, Æolibus est κεφαλὴ, vt vult scholiastes Aristoph-

A nis. vnde epithetum πεπτηῶτα quidam deriuatum putant. Alii ad aliam dialectum pertinere nomen illud πεπτὼ existimant. Vide Hesychium: cui πεπτὼ alia etiam significat.
Τείτυος, t.3, c.1610, d
Τριφάλεια idem quod τρυφάλεια: quæ scriptura magis recepta est.
Τριφάσιος, t.4, c.53, d. Τριφορέω, t.3, c.1605, e
Τριχὴ, t.4, c.274, a. Τείχυλοι, t.4, c.248, g
Τείφυλος, ib. Τριφυοι, t.4, c.274, b
B Τείχα, t.3, c.1610, g. Τείχα, t.1, c.1589, a
Τριχαΐζ, t.1, c.233, h. Τριχαῖον, t.1, c.1589, a
Τείχακον, t.1, c.1586, a. Τείχαπον, t.1, c.1589, g
Τριχαὰ, t.1, c.1588, f. Τριχῆ, t.3, c.1611, a
Τριχθὰ, t.3, c.1610, g. Τριχθάδιος, ib.
Τρίχια, t.1, c.1587, f. Τριχαὰ, t.1, c.1589, a
Τριχιασμὸς, t.1, c.1588, d. & t.3, c.68..d.ob.
Τριχιέω, t.1, c.1588, c. Τριχίδιον, t.1, c.1589, a
Τριχίνον, t.1, c.1587, d. Τείχινος, ib.
Τρίχοῦν, t.1, c.1588, c. Τριχῆς, ib.g
C Τριχισμὸς, ib.f. Τρῆτης, ib.b
Τρίχης συνθήκη, t.3, c.1118, a. Τείχεβρος, t.1, c.1585, c
Τριχεβρωτὴς, ib.b. Τριχεβρωτήριον, ib.c
Τριχεειδὴς, ib. Τριχοειδῶς, ib.
Τριχθὲς, t.1, c.1611, a. Τριχοίνικος, t.4, c.545, g
Τριχοκόμος, t.1, c.1585, d. Τριχοκοσμητὴς, ib.
Τριχολαβὶν, ib. Τριχολαβὶς, ib.
Τριχολοιγὸς, ib. Τριχόμαλλος, ib.e
Τρίχομανὲς, ib. Τριχοπλόκος, ib.
Τείχυμφος, t.4, c.565, e. Τριχοείμα, t.4, c.574, c
Τριχροΐω, t.1, c.1585, f. Τριχορρυέω, ib.
Τρίχ τρωκτὴς, ib.e. Τριχοῦ, t.3, c.1611, a
D Τείχουλος, t.1, c.1586, f. Τριχοωνιαῖος, t.4, c.481, c
Τριχοφυέω, t.1, c.1585, f. Τριχόφυης, ib.
Τριχόφυλλος, ib.g. Τριχόφυλλος, ib.f
Τριχοω, t.1, c.1587, e. Τείχφυος, t.4, c.644, f
Τριχῶδη, τὰ, subst. t.1, c.1587, c. Τριχώδης, ib.d
Τείχωμα, b.f. & t.2, c.327, e.ob.
Τριχωμαπον, t.1, c.1587, g. Τριχῶς, t.3, c.1611, a
Τείχωσις, t.1, c.1587, g. Τριχωτὴς, t.3, c.1588, a
Τριψηφοέω, t.3, c.1327, f. Τείψις, ib.d
E Τείψιγρος, ib.f. Τειωβολιμαῖος, t.3, c.1604, h
Τειωβολον, t.1, c.713, f. & t.3, c.1605, a
Τειώλαξ, Certamen cursus virginum, Hesych.
Τειωνυμία, t.2, c.1335, g. Τειώτυμος, ib.
Τειωπὴς, t.3, c.1605, f
Τειωπὴς, Monie, in v.l. sed perperam pro Τειώτης, si quidem Etymologum sequimur.
Τειώσφος, t.3, c.16..5, f. Τειωΐνης, ib.
Τρομαζω, vnde Ξομαξὲ in v.l. lot tremuit.
Τρομβώδης, Turbinatus, in v.lex. Sed vereor ne perperam scriptum sit pro φρομβώδης.
F Τωμαρος, t.3, c.1672, f. Τοομέω, ib.g
Τρομὴς, t.3, c.1673, a. Τρομητὴς, ib.
Τρομος, t.3, c.1672, a. Τρομώδης, ib.f
Τρονος, Stuppa, Stamen, Fusum. Vide Hesych. apud quem est & Τρόνα. Τρόξιμον, t.3, c.1944, h
Τροπὰ, Ludus puerilis genus, qualis est nostratium puerorum, quum de nucibus ex certo intervallo in fossulam coniiciendis certant, quod Parisiis vocāt Iouer d'la fosse. nam fossette est fossula. Sed ἀφαρμαλοῖς aut ἀκύλοις aut βαλανίοις id faciebant Græci pueri, vt ex Pollucē discimus: apud quem certè terminatio hæc suspecta est. Apud Hesychium autem legitur Τρόπαι, expositum, νικητήρια, ἐκ σύμβολα νίκης: sed non dubito quin reponi debeat Ξόπαια.
Τροπαὶ, t.3, c 1617, f. Τροπαία, ib.e
Τροπαῖος, t.3, c.1618, a. Τόπαιον, ib.
Τροπαῖος, t.3, c.1617, d. Τροπαιοχέω, t.3, c.1619, a
Τροπαιόχρος, t.3, c.1618, h. Τροπαιοφορία, ib.g
H Τροπαιοφόρος, ib. Τροπαλίζω, t.3, c.1619, c
Τροπαλισμὸς, ib.d. Τροπαλὶς, t.3, c.1640, b
Τροπαλον, Alpe um. τραχὺ, Hesych.
Τοοπαω, t.3, c.1619, e. Τροπέω, t.3, c.1620, d
Τροπὴ, t.3, c.1616, d. Τρόπλις, t.3, c.1640, b
Τροπὴς, ib. Τροπαζω, t.3, c.1619, c

Τροπίας οἶνος, ib.
Τροπίζω, ib.f.
Τροπικῶς, ib.b.
Τροπολογέω, t.2, c.1637, f.
Τρόπος, t.3, c.1620, f. & 1635, b
Τροπός, t.3, c.1639, g.
Τροπόω, t.3, c.1620, e. & 1640, a
Τροποτὴρ, t.3, c.1640, a. & t.2, c.538, a. ob. & t.3, c.286, a
Τροφαλίς, t.3, c.1648, d.
Τροφεῖον, ib.c.
Τροφεύω, ib.
Τροφή, t.3, c.1646, f.
Τρόφι, ib.d.
Τροφίας, t.3, c.1647, d.
Τρόφιμος, ib.e.
Τροφιώδης, t.3, c.1642, h.
Τροφός, t.3, c.1646, d.
Τροχαίζω, t.3, c.1656, a.
Τροχαῖος, ib.b.
Τροχαλός, t.3, c.1654, f. & c.1669, b
Τροχαντήρ, t.3, c.1670, f.
Τρόχαρος, t.3, c.1669, b.
Τροχηλατέω, t.3, c.1668, d.
Τροχήλατος, ib.b.
Τροχηλάτ, ib.f.
Τροχιά, t.3, c.1670, b.
Τροχάς, t.3, c.1655, g.
Τροχηλάς, t.3, c.1669, c.
Τροχίλιον, t.3, c.1670, a.
Τροχίλος, ib.
Τροχιστός, t.3, c.1670, c.
Τροχοειδής, t.3, c.1668, a.
Τροχοπέδη, t.3, c.1668, b.
Τροχοπιέω, ib.
Τρόχος, t.3, c.1654, a.
Τροχόω, t.3, c.1656, b.

Τροπίδιος, t.3, c.1640, e
Τροπικός, t.3, c.1619, a
Τρόπις, t.3, c.1640, c
Τροπολογία, ib.g
Τροποφορέω, t.3, c.1637, g
Τροφαλεία, t.3, c.1648, a. ob. & t.3, c.286, a
Τροφαλίς, ib.g
Τροφεύς, ib.b
Τροφέω, ib.a.b
Τρόφις, t.3, c.1647, c
Τροφιά, t.3, c.1643, a
Τροφίμη, ib.f
Τρόφις, ib.c
Τροφοεις, t.3, c.1647, h
Τροφωδής, t.3, c.1648, a
Τροχαϊκός, t.3, c.1654, e
Τροχαλεῖος, t.3, c.1669, c
Τροχαλιώδης, ib.d
Τροχάω, t.3, c.1656, a.
Τροχός, t.3, c.1655, g
Τροχηρός, t.3, c.1669, a
Τροχιάτης, ib.
Τροχιλέα, t.3, c.1669, g
Τροχίλιον, ib.g
Τροχιά, ib.
Τροχίζω, t.3, c.1670, c
Τροχιλία, ib.f.g
Τρόχιλος, ib.
Τρόχις, t.3, c.1655, h
Τροχιμαλός, t.3, c.1655, a
Τροχοειδής, t.3, c.1669, b
Τροχοπεδῶ, ib.b
Τροχοπιόω, ib.
Τροχόω, t.3, c.1640, b.

Τρυβλίον, aut Τρυβλίον, ου, τὸ, Catinus, Paropsis. De vase in quod cibi imponuntur, apud Luciamum in Timone, ἀκριβῶς τὰ τρυβλία τῇ λιχαιῷ ἀποσημήνω. Athenæus fuisse dicit ἄγγος μεγαμικοῦ, ὅπῃ δὲ χρῶμενοι ὡς ἔικασιν ὑρπάβας. In v.l. redditur etiam Patella, Ollula, Acetabulum. item Culeus. sed affertur tantùm hic Aristophanis locus in Pluto, — ὁ Ζεὺς βουλεύεται εἰς ἑαυτὸν ὑμᾶς ξυγκωμήσας τρυβλίον εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν. Eadem redditum fuisse & Trulla à quibusdam testantur.

Τρυγαβόλιον, t.3, c.1676, f.
Τρυγαί, t.3, c.1676, f.
Τρυγαστής, t.3, c.1679, a.
Τρύγη, ib.d.
Τρυγητής, ib.
Τρύγητος, ib.f.
Τρυγηφαείος, t.3, c.1681, a.
Τρυγίας, ib.b.
Τρύγιος, ib.c.
Τρυγοδαίμων, ib.f.
Τρύγοιπος, ib.g.
Τρυγοκομφδία, ib.f.
Τρυγονοφάλλειν, ib.c.
Τρύγχος, t.3, c.1324, e
Τρυγῳδής, t.3, c.1682, a.
Τρυγῳδός, ib.f.
Τρύζω, t.3, c.1675, c.
Τρυμαλιά, t.3, c.1320, g.
Τρύξ, t.3, c.1676, d. & 1679, f.
Τρυπανή, t.3, c.1321, d.
Τρύπανον, ib.d.
Τρυπήλη, ib.e.
Τρύπιος, ib.d.
Τρυσιβιος, ib.b.
Τρυσίππον, ib.d.
Τρυσις, ib.b.
Τρυσμός, t.3, c.1675, g.
Τρυπαθίω, t.3, c.1325, b.
Τρυπεδίκη, t.3, c.1325, a

Τρυβλίον, t.3, c.1676, d.
Τρυγάρης, t.3, c.1681, a
Τρυγῶ, t.3, c.1676, f
Τρυγωπής, t.3, c.1677, g
Τρυγωπός, t.3, c.1678, d
Τρυγωφάγος, t.3, c.1676, g
Τρυλία, t.3, c.1682, c
Τρυλλός, ib.a
Τρυμβίος, t.3, c.1680, c
Τρυποδίφωνος, ib.e
Τρυποπῶ, t.3, c.1681, a
Τρυγοναω, t.3, c.1676, d
Τρύφυς, t.3, c.1678, g
Τρυγῳδεῖν, t.3, c.1681, g
Τρυγῳδία, t.3, c.1681, d
Τρυφῶν, t.3, c.1676, a
Τρύμα, t.3, c.1320, f. & 1322, a
Τρυμμή, ib.f. & 1322, a
Τρύπα, t.3, c.1320, h
Τρυπανίζω, ib.e
Τρυπαω, ib.a
Τρυπημα, ib.c
Τρυσανων, t.3, c.1322, e
Τρυσπτεον, ib.c
Τρύσιππον, ib.c
Τρυσκω, t.3, c.1323, e. & 1342, g
Τρυσμός, t.3, c.1323, c
Τρυπανίζω, t.3, c.1324, g
Τρυπεδίκη, t.3, c.1324, a

Τρυφαλεία, t.3, c.1648, d.
Τρυφεραίνομαι, ib.
Τρυφερός, ib.
Τρυφερόχρωτος, ib.d.
Τρυφή, t.1, c.1594, f.
Τρύφημα, ib.c.
Τρύφος, t.1, c.1593, a.
Τρύχινος, ib.
Τρυχοῦω, ib.a

Τρυφαλίς, t.3, c.1648, d.
Τρυφεραίνομαι, ib.
Τρυφερός, ib.
Τρυφερόχρωτος, t.4, c.638, e
Τρυφῶν, t.1, c.1595, a
Τρυφηλός, t.1, c.1595, a
Τρυφητής, ib.
Τρυχηρός, t.3, c.1324, e
Τρυχοῦν, ib.f

Τρύχος, t.3, c.1324, c.
Τρύχω, ib.c.
Τρω, t.3, c.1325, b. & 1342, b
Τρωαλία, ὡν, ἀπὸ, Bellaria: ita dicta ἀπὸ τῆς τρώξεως. Aristophanes illud, Ἰαχάσατε καὶ τρωγαλία εἰς θεωμένους προβαλοντ', ὅπῃ δυνησοῦν ἐπαναγκάζειν γελᾶν. A Polluce inter τρωγαλία numeratur lib. 6, μυρτάδες, μεσπίλα, κάρυα, ὄα. Hesychius Τρωγαλία Laconicum esse tradit. Additque, Τρωγάλιον δέρμα, παῖ μελικοκκίδας. Affertur autem & Τρωγάλιος in v.l. pro Edulis.

Τρωγλη, t.3, c.1346, h.
Τρωγλοδυώω, ib.b.
Τρωγλοδύτης, ib.b.
Τρωγλοδύτης, ib.b.
Τρώζειν, Hesych. exp. ψιθυρίζειν & συνωσιτίζειν.
Τρώκτης, t.3, c.1345, c.
Τρῶμα, t.3, c.1342, g.
Τρώμη, ib.
Τρωξαλλίδες, t.3, c.1345, b.
Τρωξαρτης, t.1, c.225, f. & t.3, c.1345, c
Τρώξιμος, t.3, c.1344, e.
Τρωπάσκω, t.3, c.1619, g.
Τρωπεω, t.3, c.1620, e.
Τρωσκω, t.3, c.1342, g.
Τρωχαω, t.3, c.1656, f.

Τρωγλη, t.3, c.1346, h.
Τρωγλοδυτεῖν, ib.e
Τρωγλοδυτικός, ib.d
Τρωγῳ, t.3, c.1344, e
Τρωκτή, t.3, c.1347, e
Τρωγλοδυτεῖν, ib.e
Τρωγλοδυτικός, ib.d
Τρωξ, t.3, c.1344, c
Τρωκτός, ib.d
Τρωμαστίζω, ib.h
Τρωξ, t.3, c.1345, b. & 1347, a
Τρώξαια, ib.a
Τρωξαρτης, t.3, c.1345, c
Τρώξις, ib.
Τρωπαω, ib.f
Τρῶνος, t.3, c.1343, e
Τρωτὸς, t.3, c.1343, f
Τρώω, t.3, c.1342, b. c

¶ Τυ, t.3, c.1121, c
Τυβαεις à Doribus vocabatur extremum ὀπῃφόρημα, (id est extremus missus) teste Poll. nimirum σέλινα ἐν ὄξει.

Τυβαεις
Τυκάνη, t.3, c.1438, f.
Τυκίζω, t.3, c.1425, h.
Τυκος, ib.f.
Τύκω, t.3, c.1424, c.
Τυλαί, Turdorum genus, quod & ἰλλας vocatur. Vide Eustath. & Ἰλλαί, t.1, c.1925, a
Τυλεῖον, t.3, c.1683, h.
Τυλία, ib.h
Τύλιμος, Crumena pellicea, v.l. ex Epigr.
Τυλίπω, t.3, c.1684, b.
Τύλος, ib.d.
Τυλοφαίτης, t.3, c.1683, g.
Τύλωμα, t.3, c.1683, a
Τύλωσις, t.3, c.1126, c. ob. & 1683, b
Τυλωτὰ ῥόπαλα, t.3, c.1683, a
Τυμβαία, t.3, c.1686, a.
Τυμβεία, t.3, c.1686, c.
Τυμβθίω, ib.b.
Τυμβίτης, ib.
Τυμβολογέω, ib.h.
Τυμβοχοέω, ib.h.
Τυμβοχοή, ib.
Τυμβωρύχος, ib.c.
Τυμμη, t.3, c.1687, a.
Τυμπανίζω, t.3, c.1696, b.
Τυμπανίσκια, ib.
Τυμπανοειδής, t.3, c.1696, a.

Τυκάνη, t.3, c.1416, d
Τυκίον, ib.
Τυκτὸς, ib.c
Τύλα, t.3, c.1683, d
Τυλοειδής, t.3, c.1682, f
Τυλοω, ib.g
Τυλωδής, t.3, c.1682, g
Τυμβαῦλης, t.3, c.1685, b
Τυμβεύτης, ib.a
Τυμβιαῖος, ib.b
Τυμβοχόος, t.3, c.1684, g
Τύμβος, ib.d
Τυμβοχόος, t.3, c.1685, a
Τυμβωρύχος, ib.d
Τύμμα, t.3, c.1686, g
Τυμπανισμός, ib.e
Τυμπανίτης, ib.a. & 1782, b
Τυμπανοειδής, ib.

Τυμπανόεις ὕδρωψ, t.3, c.1781, b
Τύμπανον, t.3, c.1695, f.
Τυμπανοφορέομαι, t.3, c.1696, a
Τυμφόκαι apud comicos οἱ ὀρτυγοκόποι. Vide Poll. Suprà τυμφοκόποι.
Τών, t.3, c.1111, d
Τυός, vel potius Τωός, (est tamẽ Τωὸς apud Hesychium) Paruus. τωῶν (inquit schol. Aristophanis) τὸ μικρόν. At Hesychius Τωὸς & μικρὸς & πηλικοῦτος exponit. Sed Τωνοῦτος frequentius est vel potius Τωνυπσὶ, terminatione Attica: sicut & censetur Atticum hoc vocabulum. Μινυδῦ (inquit Eustathius) καθὰ τὸ τυγοῦτον, οὕτω καὶ αὐτὸ ἡλοῖ παρ' Ἀττικοῖς τὸ μικρόν. Sæpe vtitur Aristophanes hoc vocabulo, cum illa terminatione Attica: apud quem interpretãtur & Parũ seu Paruulum, & Tantillum. In Acharn. Ὁ δ' αὐτὴρ ὁ λέξων, οὐπω τυγοῦτσί. vbi schol. annotat τυγοῦτσὶ dici ostendendo minimum digitum. Idem scholiastes in hunc versum Nubium, Σκέψαι δίνων γ' ἀπὸ χαρειδίου τυγοῦτοῦ οἷα πέπρᾶκας, (sed τυγοῦτοῦ hic vnico ν scriptum est, in Aldino quoque exemplari) annotat, σπωλαχῶν δὲ πᾶς ἀκτύλοις ἐρεῖ. τύνον γὰρ τὸ μικρόν. Apud eundem in Nubibus legimus παῖδέλιον ὧν τυγοῦτοῦ. vbi scribit, Εὐθὺς γέ τοι παῖδέλιον ὧν τυγοῦτοῦ, Ἐπαιδεύεν ἔγδον οἰκίας. Et in Ranis, ἐν πλοιαρίῳ τυγοῦτοῦ legimus, Ἐν πλοιαρίῳ τυγοῦτοῦ σ' αὐτὴρ γέρων Ναῦτης ἄξεται, σὺ δ' ὀβολὸν μισθὸν λαβών. Vbi rursum schol. annotat, σπωλαχῶν τοῖς ἀκτύλοις φησί: sed addit, καὶ κοιλαίνας τὴν παλάμην. Quibus adiungit, αὐτὴ τὸ μικρόν. Obserua autem in his quoque duobus locis posterioribus scribi gemino ν. quam scripturam sequendam esse censeo, vtpote Eustathii quoque & Suidæ testimonio nitentẽ. Quinetiam Hesychius habet Τυνὸς duplici ν, vti dixi. Cui addendum est & Τωνοῶν, ex eodem, quod exponit itidem τὸ μικρόν. Nisi fortè pro Τωνοῦτον hoc τυγοῦτον perperam scriptum fuit.

Τωυτλὸν Hes. ait esse πηλόν. i. lutũ. Vnde Τυυτλάζειν cùm alia significat apud eum, tum verò ὀλισθαίνειν πηλοῦ. Est & Τυυτλώδης apud Suidam pro πηλώδης. Apud Hesychium autem Τυφλώδεις perperam scriptum esse videtur pro τυυτλώδεις: & in expositione υλώδεις perperã pro ἰλυώδεις. Vide & Παρθενικός.

Τυξίς, t.3, c.1425, c.
Τύπανον, t.3, c.1695, c.
Τυπεῖος, t.3, c.1687, c.
Τυπή, t.3, c.1687, a.
Τυπίας, ib.f.
Τυπικῶς, ib.
Τύπος, t.3, c.1689, b.
Τυπτέω, t.3, c.1686, f
Τύπτω, ib.c.
Τυπωδής, t.3, c.1692, f.
Τύπωμα, t.3, c.1693, b
Τύπωσις, Informatio, Deformatio, Expressio. Et Τυπωτὸς, Informatus, Deformatus, Expressus, Effictus. Lycophron, πόρμα ἔχεν τυπωτή.

Τυπαίζω, t.3, c.1687, d
Τυπαὶς, ib.d
Τυπόω, ib.d. & 1696, f
Τύπος, ib.
Τυπωδῶς, ib.g
Τυρανθόμαι, t.3, c.1700, a.
Τυραννέω, t.3, c.1700, b.
Τυραννία, t.3, c.1699, b.
Τυραννίζω, t.3, c.1700, g.
Τυραννικῶς, t.3, c.1699, b.
Τυραννὶς, ib.c.
Τυραννοκτονέω, t.3, c.1698, c.
Τυραννοκτόνος, ib.b.
Τύραννος, t.3, c.1697, e
Τυρβαίζω, & Τυρβαζόμαι, vide in Τύρβη.
Τύρβη ης, ἡ, (necnon Σύρβη, teste Eustathio: ex quo fortasse illud factum est, quum tamen aliqui τύρβη à τυρὸς deriuent) Turba: ea significatione qua dicitur turba hominum. Lucianus, φοβηθεὶς μὴ συμπεβεῖλω ἐν ταῖς τῆς τύρβῃ. Interdum etiam pro Turba, significante tale quid quale sonat & Tumultus, (qua tamen in significatione dicitur potius Turbæ numero plurali) vt apud Polybium, ἀμιξίας καὶ θορύβου καὶ τῆς λεγομένης τύρβης πλῆρες τὸ στρατόπεδον. Lucianus, ὁρῶ πολυκίλλου τύρβαν καὶ μετὸν θεραχῆς τὸν βίον. Budæus tamen hîc pro incondita hominum multitudine accipit: eadem significatione à Xenophonte vsurpari tradens. A Suida τύρβη exponitur etiam ἀπόλωσις, quæ expositio fieri non potest quin suspecta sit. Ab hoc nomine Τύρβη deriuatum est verbum Τυρβάζω, Turbas excito, Tumultum excito, Tumultuor. Dicitur autem & Τυρβάζομαι, passiua voce: cuius vsum habemus apud Lucam in fine capitis 10, μεριμνᾶς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά. Quæ vetus interpres reddidit, Solicita es & turbaris erga plurima: Erasmus, Solicita es & tumultuaris circa multa: [redacted], Solicita es & satagis de multis. Ego dixerim τυρβάζεσθαι περὶ πολλά, esse, Tumultuando se fatigare circa multa. Inuenitur autem & cum accusatiuo κακά, in hoc Sophoclis loco, (quem affert Plutarch. in libello, πῶς δεῖ ποιημάτων ἀκούειν) Τυφλὸς γὰρ ὢν μεμαθήκας οὐδ' ὁρῶν Ἄρης Ξυὸς τρεσσόπῳ πάσῃ τυρβάζει κακά. vbi dixerim, πάσῃ τυρβάζει κακά, esse Tumultuãdo excitat quæuis mala. vel Tumultu suo excitat. Apud Aristophanem in Vespis, Τὸν πηλὸν ὥσπερ αἰσχρὰς τυρβάσῃς βαδίζων, scholiastes τυρβάσῃς exp. θορυβήσῃς. Quinetiam in quodam Equitum loco αἰσχυτυρβακαὶς πλὴν πόλιν exponit αἰσχυνθῆναι: additque, τυρβάσῃ esse propriè τὸν πηλὸν θορυβῆσαι. Sed hoc nescio quomodo verum esse possit, nisi & τύρβη de luto vsurpari dicamus. Inuenitur & nomen Τυρβασία, de quo Poll. lucem & Hesychium consule.

Τυρεία, t.3, c.1702, f.
Τυρθύνη, ib.d.
Τυρεῖς, Ambitus muri. Hesych.
Τυροβόλιον, t.3, c.1701, a.
Τυρόεις, ib.f.
Τυρόκνημις, ib.
Τυροκνῆμις, ibid. & t.2, c.274, d. obiter.
Τυροκομεῖον, t.3, c.1701, b.
Τυροκόσκινον, ib.d.
Τυροπωλέω, ib.c.
Τυροῦς, t.3, c.1701, g.
Τυρόω, ib.h
Τύρσις, ιος, ἡ, Turris, ea præsertim quæ est in mœnibus, vt vult Galenus apud Hippocratem. Est etiam πᾶν βῶλος τῶν τείχεων, vt vult Suidas, Xenophontis locum afferens: quem apud eum vide. Hesychio est etiam Propugnaculum. Bud. à Philostrato pro munitionibus aut ambitu vrbis poni tradit. Item Τύρσις, τὸ ἐν ὑψει ὠκοδομημένον, Suid.

Τυρεία
Τυρθύνης, t.3, c.1701, f.
Τυρεῖον, t.3, c.1701, h
Τυρόλα, ib.
Τυρόκνη, ib.a
Τυροκομία, ib.c
Τυρόκωπος, ib.
Τυρὸς, t.3, c.1700, g
Τυροφορεῖον, ib.e
Τυρωνὶς, ib.g

Τύρσις, t.3, c.1703, g.
Τυφαῖος, t.3, c.1709, d.
Τυφεῖν, t.3, c.1705, b.
Τυφεδανὸς, t.3, c.1705, h
Τύφη, vide in Τίφη.
Τυφήρης, t.3, c.1706, h
Τύφλη, Piscis quidam apud Athen. lib. 7.
Τυφλῆναι, t.3, c.1703, g.

Τυφλῆνοι, ib.
Τυφῶν, t.3, c.1708, b
Τυφεδανὸς, t.3, c.1706, a

Υυφλοπαστόμαι, οῦμαι, in v.l Cæcum simulo. Affertúrque ex Etymologo, υυφλὸν πλάθομαι. Sed errori qui apud Etymologũ est, error additur. nam Υυφλοπαστῶν (pro quo reponendum est υυφλοπλαστῶν) Etymol. non exp. υυφλὸν πλάθεται, sed υυφλὸς πλάθεται.

Υυφλοπαστέω, t.3,c.1703,d. Υυφλοπλέομαι, ib.
Υυφλός, t.3,c.1702,f. Υυφλόσημα, t.3,c.1703,d
Υυφλόσπης, ib.b. Υυφλόω, ib.
Υυφλώδης, ib.c. Υυφλωμανία, t.3,c.1706,g
Υυφλωνες, t.3,c.1703,g. Υυφλωσις, t.3,c.1704,c
Υυφωπάω, t.3,c.1703,e
Υυφλῶψ, t.2,c.1394,c. & t.3,c.1703, [redacted]
Υυφορέρων, t.1,c.846,c. & t.3,c.1706,e
Υυφομανία, t.3,c.1706,f. Υυφος, ib.b
Υυφός, ib. Υυφοω, t.3,c.1707,d
Υυφω, t.3,c.1704,d. Υυφωνήσαντες, t.3,c.1706,g
Υυφωδης, t.3,c.1707,c. Υυφωδής, t.3,c.1708,b
Υυφωμαι ίν, t.3,c.1706,f. Υυφών, t.3,c.1708,b
Υυφωνία, t.3,c.1709,d. Υυφωνικός, ib.c
Υυφώς, t.3,c.1708,b. Υυχαίζω, t.3,c.1450,a
Υυχαϊος, t.3,c.1454,e. Υυχέω, t.3,c.1438,f
Υυχη, t.3,c.1450,a. Υυχηρός, t.3,c.1454,f
Υυχηρὰς, ib.g. Υυχίζω, t.3,c.1425,h
Υυχικός, t.3,c.1454,h. Υυχικῶς, ib.g
Υυχίον, t.3,c.1425,h. Υυχιος, t.3,c.1426,c
Υυχόν, t.3,c.1441,b. Υυχόντως, ib.

A Υυχος, t.3,c.1425,f. Υυχω, t.3,c.1424,c
ὁ Υυχών, t.3,c.1440,g
Υυψελη, Aurium sordes, Hesych. Dicitur alioqui κυψέλη hac in significatione.
¶ Τω, primitiuum verbi Τάζω, t.3,c.1306,g.
Τῷ, artic. t.2,c.1152,c. Τῷ pro Τοῦτῳ, ib.d. Τῷ pro τίνι, Τῷ pro τινὶ, ibid.e. Τῷ eo quòd, &c. t.2,c.1509,b.
Τῷδε, Sic, &c. ib.d. Τῷκε, Hoc modo, &c. ib.d.
Τὼ, artic. dualis, masculini generis: qui & nonnullis fœmininis nominibus iungitur, veluti quum dicitur τὼ χεῖρε, item τὼ πόλεε, apud Plat. Sic etiam τὼ ἡμέρα ex Xenoph. affertur.
B Τωθάζω, Dicteriis incesso, Irrideo, Mordeo opprobriis. Redditur etiam Conuitiis incesso. Aristoph. Vespis, — ἵν' αὐτὸν τωθάζω νεανικῶς. Aristot. Rhet. 2, οἱ δὲ τὴν τωθάσμ. Hinc Τωθασμὸς, Irrisio: Τωθαστὴς, Irrisor: Τωθαστικὸς, Irrisorius. Quinetiam Τωθαστικῶς, Irrisoriè, Cum irrisione, apud Laertium in Speusippo, καὶ Διονύσιος πρὸς αὐτὸν γράφων τωθαστικῶς, φησὶ, καὶ ὅτι τῆς μαθητείας σου οὐδὲ τὴν φιλοσοφίαν καταμαθεῖν.
C Τὼν, Gali. des, t.2,c.1153,e
Τωνδὶ pro τῶνδε: vt dicitur ὁδὶ pro ὅδε.
Τὼρχῶν pro τὰ ἀρχῶν.
Τῷτι, t.2,c.1509,d. Sed rectius scribitur τῷ τοι, vel τῷ τοι, disiunctim.

Υ

Υ Vna ex vocalibus est, à cuius figura os quoddam ad radicem linguæ situm vocatur ὑοῦ ἴδος, à quibusdam & ὑψιλοειδὲς. Quæ vocabula suis locis vide.
Υ ab Æolibus ponitur pro ο: dicentibus ὄνυμα pro ὄνομα. vnde est ὀνυμαίνω.
Υ Ὑ, apud Aristophanem, ad exprimendum sonum quẽ quis olfaciẽs edit, spiritum naribus attrahendo. Nam in Pluto, carnes suillas olfaciens sycophanta, dicit, — ἔνδον ὄζειν ὦ μιαρωτάτω Πολὺ χοῖρα τῶν ἐμῶν καὶ κρεῶν ὠσπηδῶν: subiungens, ὑ ὑ.ὑ ὑ.ὑ ὑ.ὑ ὑ.ὑ ὑ.ὑ ὑ. Cui Carion respondet, Κατάδαιμον ὁ σφραίνει τί; Sed scholiastes aliã quoque expositionem affert: vt nimirum sit ὀσπῤῥῆμα θαυμαστικόν.

Υάγχη, t.3,c.1151,g. Υάδες, t.3,c.1773,f
Υαίνα, t.3,c.1153,d. Υαίνις, ib.e
Υακίζω, t.3,c.1773,f. Υακίνθια, t.3,c.1711,c
Υακινθίζω, ib.e. Υακινθοβαφὴς, ib.b
Υακίνθινος, ib. Υακινθὶς, ib.c
Υακινθόπωμον, ib.d. Υάκινθος, t.3,c.1710,a
Υακινθώδης, t.3,c.1711,b. Υαλεὶς, t.3,c.1712,f
Υάλεος, ib. Υάλη, ib.c
Υαλίζω, ib.g. Υάλινος, ib.
Υαλοειδὴς, ib.d. Υαλόεις, ib.f
Υαλος, t.3,c.1711,e. Υάλωμα, t.3,c.1712,d
Υαλὸς, ib.g. Υαλουργεῖον, ib.
Υαλοῦς, ib.f. Υαλοῦν, ib.
Υαλοῦς, ib.f. Υαλῶν, ib.h
Υαλώδης, ib.f. Υάλωμα, ib.h
Υαῖος, Aspectu terribilis. Vide alias expos. apud Hesych. qui habet etiam Υαΐνος. Est & Υαΐα apud eundem, expositum τύρβη, μαχη, ὕβρεις, ἀγκρωχία.

Υαῖνις, t.3,c.1153,c. Υαϊνία, ib.
Υαΐνος, ib. Υαΐος, ib.
Υαὶς, t.3,c.1152,d. Υαὶς, t.3,c.1153,b
Υάπαι, ib.c
¶ Υβαίζω, vide in Υβωμα.
Υβάλλω, Doricè pro Ὑπβάλλω.
Υβιὸς & Υβλιὸς, item Υβὸς, vide in Υβωμα.

Υβείζω, t.3,c.1715,c. Υβεοπαθὴς, ib.
Υβεις, t.3,c.1713,b. Υβεὶς, t.3,c.1715,e
Ὑβεισμα, t.3,c.1717,c. Υβεισμὸς, ib.d
Υβειστὴρ, ib. Υβειστὴς, ib.e
Υβειστικὰ, t.3,c.1719,a. Υβειστικὸς, t.3,c.1718,f
Ὑβειστικῶς, ib.h. Υβειστὶς, ib.d

D Υβεισοδίκη, t.1,c.1011,b. & t.3,c.1718,c
Υβεισόπαπς, t.3,c.1718,d. Υβειστόπερος, ib.e
Υβείσρια, t.3,c.1717,e
Ὑβωμα, Curuamen. Vox generalis est apud Hippocratẽ, significans omnem vertebrarum euersionem præter naturam, vt scribit Gorr. ex Galeno. At in v.l. dicitur esse Gibbus vel Gibber: additurque tamen ex Galeno, itidem esse quamuis spinæ verticulorum euersionem mutationémve præter naturam. Ibidẽ Ὑβωσις, Affectus spinæ dorsi incuruatæ & fornicatæ, quo gibberes siue gibbosi fiunt. Cui opponitur λόρδωσις. Quidam autem λορδῶσιν esse in corpore aduersio dixerunt, ὑβῶσιν ceruicis, dorsi κύρτωσιν, vt ibidem annotatur. Sunt porro illa Ὑβωμα & Ὑβωσις tanquã verbalia ab Ὑβοῦσθαι. quod est à nomine Ὑβὸς, quo significatur Curuus, Inflexus. Item Gibbosus, Cui spina incuruata est & fornicata. Apud Theocritum in idyllio quod ὁδοιπόρος inscriptum est, habetur hic versus, Μὴ βάθιον κείνου πυγίσματος ὑβὲ θαφείης. vbi schol, annotat ὑβὸς esse à nomine κυφὸς, abiectione literæ κ, & mutatione literæ φ in β. At verò Ὑβος paroxytonè substant. de tubere in cameli dorso, ex Gaza apud Aristotelem. Pro adiectiuo autem ὑβὸς affertur etiam Ὑβιὸς, & Ὑβλιός: sed ex his duobus alterum duntaxat habet Hesych. qui ὑβλιὸν esse dicit τὸν κυρτὸν, καμπύλον, γυρόν. additque, οἱ δὲ ὑβὸς, κυρτὸς, ὑβεισής. Inuenitur & verbum Ὑβάζω, de incuruatione. Sed Suidas ὑβάζειν exponit ἐμεῖν. quoniam qui vomunt, ἀπὸ τῆς βίας κυρτοῦνται ἐοίκασιν.

Ὑγεία, t.3,c.1723,a. Ὑγιάζω, t.3,c.1725,d
Ὑγιαίνω, t.3,c.1724,a. Ὑγίαυσις, t.3,c.1725,c
Ὑγιαστικὸς, ib.e. Ὑγίεια, t.3,c.1712,c
Ὑγιεινὸς, t.3,c.1723,c. Ὑγιεινὰς, t.3,c.1724,a
Ὑγιηρὸς, t.3,c.1725,f. Ὑγιὴς, t.3,c.1721,d
Ὑγιόω, t.3,c.1725,e. Ὑγιὰς, t.3,c.1722,b
Ὑγιόπερος, ib.a
Ὑγρὰ, t.3,c.1726,d. & t.4,c.226,h.ob.
Ὑγραίνω, t.3,c.1728,h. Ὑγρανσις, t.3,c.1729,a
Ὑγρασία, ib. Ὑγρέμπλαστρον, t.3,c.1728,c
Ὑγρὴ, t.3,c.1726,d. Ὑγροβάπτης, t.3,c.1727,f
Ὑγρόβιος, t.1,c.738,d. Ὑγροκεφαλὴς, t.2,c.154,f
Ὑγρὸκοιλία, t.3,c.1727,f. Ὑγροκυρτοκοιλία, ib.g
Ὑγροκοίλιος, t.2,c.289,h. Ὑγρομελὴς, t.3,c.1727,g
Ὑγρόμυρον, ib.h. τὸ Ὑγρὸν, t.3,c.1726,b

Ὑγρότης, t.1,c.1936,f. Ὑγρόπωρον, t.3,c.1727,h
Ὑγροπορέω, t.3,c.1743,h. Ὑγρὸς πορὸς, ib.
Ὑγρὸς, t.3,c.1725,g. Ὑγρὸν ὀφθαλμὸν, t.1,c.1936,f
Ὑγρόσαρκος, t.3,c.743,e. Ὑγροσία, t.3,c.1728,c
Ὑγροτέρος, ib.g. Ὑγροτης, ib.
Ὑγροτράχηλος, ib.a. Ὑγροῦφικὸς, ib.
Ὑγρουσία, ib.c. Ὑγροφθαλμία, t.2,c.1411,g
Ὑγροφθαλμὸς, ib.
Ὑγροφθορος, t.3,c.1728,b. & t.4,c.137,d
Ὑγροφοινὶξ, t.3,c.1728,c. Ὑγρὰς, ib.f
Ὑγρὸν, t.3,c.1725,f
¶ Ὑδαλέος, t.3,c.1789,g. Ὑδαλὶς, ib.
Ὑδαλεὶς, ib.h. Ὑδαλεῖν, t.3,c.1790,c
Ὑδαρὸς, ib.c. Ὑδαρόω, ib.d
Ὑδᾶς, t.3,c.1774,d. Ὑδατώδης, t.3,c.1789,g
Ὑδατηρὸς, t.3,c.1788,c. Ὑδατικὸς, t.3,c.1789,b
Ὑδάτινος, ib. Ὑδατινος, ib.c
Ὑδατὶς, ib.d. Ὑδατοειδὴς, t.3,c.1788,g
Ὑδατόεις, t.3,c.1789,a. Ὑδαποβρέμων, t.3,c.1788,c
Ὑδατοκλυσὸς, ib. Ὑδατοπροφὴς, ib.d
Ὑδατοπροφὶς, ib. Ὑδατοφορὴς, ib.
Ὑδατόχλοος, ibid.e
Ὑδατόχολα ὀξυχωρήματα, ibid.
Ὑδατόχροα ὀυσεα, ib. Ὑδατόω, t.3,c.1789,e
Ὑδατωδὴς, t.3,c.1788,f
Ὑδεῤῥο ὕδατι, ab ὕδατος, pro quo dicitur ὑδῶρ.
Ὑδεῖν, t.3,c.1729,d. Ὑδείασις, t.3,c.1790,g
Ὑδελαω, ib.f. Ὑδελικὸς, ib.
Ὑδερος, ib.e. Ὑδερώδης, ib.f
Ὑδέω, t.3,c.1729,c. Ὑδὴς, ib.d
Ὑδνεῖν, Nutrire. Vide Hesychium.
Ὑδνὴς, t.3,c.1729,d. Ὑδνον, t.2,c.1201,e
Ὑδνόφυλλον, ib.f. Ὑδος, t.3,c.1776,d
Ὑδρα, t.3,c.1787,e
Ὑδραγωγεῖον, t.3,c.1780,d. Scribitur etiam Ὑδραγώγιον.
Ὑδραγωγία, ib. Ὑδραγωγὸς, ib.c
Ὑδραίνω, t.3,c.1786,c. Ὑδραῖος, t.3,c.1788,c
Ὑδραλὴς, t.3,c.1786,a
Ὑδραύχενος, t.1,c.533,b. & t.3,c.1780,d
Ὑδρᾶτὴς, t.3,c.1788,c. Ὑδραυλαξ, t.3,c.1780,g
Ὑδραυλὴς, t.3,c.1781,c. Ὑδραυλικὸν ὄργανον, t.3,c.1780,h
Ὑδραυλὶς, ib. Ὑδρεία, t.3,c.1786,h
Ὑδρεῖον, t.3,c.1787,c. Ὑδρέλαιον, t.3,c.1781,c
Ὑδρεντερικὴ, ib.d. Ὑδρόμα, t.3,c.1787,d
Ὑδρόδυσις, t.3,c.1786,h. Ὑδρόω, ib.f
Ὑδρὸν, t.3,c.1787,e Ὑδρωπὸς, t.3,c.1781,d
Ὑδρῶν, t.3,c.1787,d. Ὑδρωπὸς, t.3,c.1785,g
Ὑδρῶπες, t.3,c.1786,e. Ὑδρωπικὸς, ib.
Ὑδρωπιᾶν, t.3,c.1786,f. Ὑδρωπιὰς, ib.
Ὑδρωπικὸς, ib.d
Ὑδρόωσις, t.3,c.1786,g. Ὑδρόωσον, ib.
Ὑδρὸ χρῶγιον, in v.l. perperam pro ὑδροχόον.
Ὑδροδόκος, t.3,c.1776,e. Ὑδροειδὴς, ib.f
Ὑδροεις, t.3,c.1785,g. Ὑδροθήκη, t.3,c.1776,f
Ὑδροκεφάλον, ib. Ὑδροκήλη, t.3,c.1777,a
Ὑδροκηλικὸς, ib.d
Ὑδρολάπαθον, t.2,c.620,d. & t.3,c.1777,d
Ὑδρομαντεία, t.3,c.1777,d. Ὑδρομαντὶς, ib.
Ὑδρομαστυτὶς, ib.e. Ὑδρομαστυτικὴ, ib.
Ὑδρομέδουσα, ib. Ὑδρομελὶς, ib.
Ὑδρομηλον, ib.g
Ὑδρομύλιον, t.2,c.988,e. & t.3,c.1777,g
Ὑδρόμυλος, t.3,c.1777,g. Ὑδρομέλιον, t.3,c.1781,d
Ὑδρονομέομαι, t.3,c.1777,h. Ὑδροπαθὴς, ib.g
Ὑδροπικὸς, t.3,c.1782,f. Ὑδροπιπὰς, ib.
Ὑδροποσία, t.3,c.1778,a. Ὑδροποτέω, ib.
Ὑδροπότης, ib. Ὑδροροσατον, ib.b
Ὑδροῤῥοία, ib.c. Ὑδροῤῥοδινον, ib.b
Ὑδροῤῥοια, ib.c
Ὑδρος, t.3,c.1787,e. & t.4,c.464,e.ob.
Ὑδροσκοπέω & Ὑδροσκοπόμαι, t.2,c.1778,f
Ὑδροσκοπικὸν, ib. Ὑδροσκόπιον, ib.
Ὑδροσκόπος, ib.e. Ὑδροσπάσιον, ib.h
Ὑδρόσπονδα, ib. Ὑδροστάσμος, ib.e
Ὑδροστάσιον, ib. Ὑδροστικος, ib.h

A Ὑδροδαρσα, t.3,c.1785,g. Ὑδροφαίτης, t.3,c.1779,a
Ὑδροφωνικὴ, ib. Ὑδροφοβία, ib.b
Ὑδροφοβιάω, ib.c. Ὑδροφοβικὸς, ib.
Ὑδροφόβος, ib.b. Ὑδροφορέω, ib.f
Ὑδροφορία, ib.g. Ὑδροφόρος, ib.f
Ὑδροχεία, ib.h. Ὑδροχοΐς, t.3,c.1780,a
Ὑδροχοὴ, t.3,c.1779,g. Ὑδροχόος, ib.h
Ὑδροχυτὸς, t.3,c.1780,c. Ὑδρόω, t.3,c.1792,d
Ὑδρωα, ib.c. Ὑδρωδὴς, t.3,c.1785,g
Ὑδρωπιάω, t.3,c.1781,e. Ὑδρωπιὰς, ib.
B Ὑδρωπικὸς, ib.f. Ὑδρωπικοειδὴς, ib.d
Ὑδρωψ, t.3,c.1781,d. Ὑδρωψ ἀπὸ σπέρκα, ibid.f. Ὑδρωψ λευκοφλεγματία, ibid.d. Ὑδρωψ σαρκίτης, ib. Ὑδρωψ ὑποσαρκίδιος, ib.
Ὑδῶ, t.3,c.1729,c
Ὑδωρ, t.3,c.1774,d. & t.4,c.164,d.ob.
¶ Ὑε, vox quædam mimitantis. Vide Suidam.
Ὑεικὸς, t.3,c.1152,c. Ὑειος, ib.b
Ὑελεῖν, Deliirare, Desipere, Hesych.
Ὑελος, t.3,c.1713,b. Ὑελόεις, ib.a
C Ὑελίζω, ib.b. Ὑέλινος, ib.
Ὑελος, t.3,c.1711,e. Ὑελοπήχης, t.3,c.1713,a
Ὑελουργεῖον, ib. Ὑελουργὸς, ib.
Ὑελοῦς, ib.b. Ὑελωδὴς, ib.a
Ὑεπίζω, t.3,c.1774,d. Ὑέπος, ib.a
Ὑεπμαστὴς, t.3,c.1773,h. Ὑεπὰς, ib.f
Ὑεπσία, t.3,c.1774,d. Ὑεπώπαπος, ib.b
Ὑεῖς, ib.c. ¶ Ὑῆ, ibid.
Ὑῆ, ib. Ὑῆνεια, t.3,c.1153,h
Ὑῆς, ib. Ὑῆσέω, t.3,c.1154,a
D Ὑῆσία, t.3,c.1146,h, obiter. & 1153,e
Ὑῆσὸς, t.3,c.1153,g. Ὑῆσος, t.3,c.1154,a
Ὑῆς, t.3,c.1152,d. & 1774,b.c
¶ Ὑθλεῖς & Ὑθλεω, vide in Ὑθλος.
Ὑθλος, ὑθλὸς, Loquacitas eius qui nugatur, Nugæ. Demosthenes ὕθλον & φλυαρίαν coniunxit alicubi. Apud Platonem plur. ὕθλοι: De republ. lib.1, ὡς ἐγὼ οὐκ ἀποδέξομαι ἐὰν ὕθλους τοιούτους λέγῃς. Hinc Ὑθλόω, ὦδ, Nugor, φλυαρῶ.
¶ Ὑιὰς, t.3,c.1734,g. Ὑιαρχία, t.3,c.1735,d
E Ὑιὰς, t.3,c.1734,g. Ὑιάσι, ib.
Ὑιὲς, t.3,c.1734,g. Ὑιεῖδὴς, t.3,c.1735,g
Ὑιεῖδὲς, ibid.
Ὑιὲς, t.3,c.8,a.obiter. & 1734,g
Ὑιεῖς, t.3,c.1734,e
Ὑῖὸς, t.3,c.1734,g. Ὑῖῆες, ib.
Ὑῖος, ib. Ὑῖὴς, t.3,c.1736,a
Ὑιὸς, t.3,c.1734,g
Ὑιὼς, t.3,c.1735,d. Ὑῖτς, t.3,c.1734,h
¶ Ὑιοθεσία, t.3,c.1735,a. Ὑιοθετέω, ib.c
Ὑιοθετὸς, ib. Ὑιοπρεπὲω, ib.
F Ὑιὸς, t.3,c.1734,c. Ὑῖος, ib.g
Ὑιὸτὴς, t.3,c.1735,c. Ὑιόω, ib.d
¶ Ὑιωδία, ib.d
Ὑιωνεῖς, ib.e. Ὑιῶνη, ib.f
Ὑιωνὸς, ib.e. Ὑῖωνος, ib.d
Ὑῖδεῦ, t.3,c.1735,f
Ὑῖδὴ, ibid.g
Ὑῖδιον, ibid.d. & 1152,d. sed ab ὑῖ.
Ὑῖδὸς, t.3,c.1735,g
G Ὑῖδοῖς, ibid.
Ὑῖλω (sed ab ὑῖ) Grunnio: & Ὑῖσμὸς, Grunnitus.
Ὑῖκὸς, t.3,c.1152,c. sed ab ὑῖ.
Ὑῖς, t.3,c.1735,h.
¶ Ὑκελὸν, Sanum, ὑγιὲς, Hesych.
Ὑκμὸς, ὑκμὸ, siue Ὑκμὸν & Ὑκμὴ, apud Athenæum, Piscis quẽ Callimachus ἱερὸν ἰχθὺν dixit. Zenodotus ait Cyrenæos τὸν ὕκμην vocare ἐρυθρῖνον. v. lex. Sic apud Hesychium Ὑκμὸς, ἐρυθρῖνος.
¶ Ὑλαγμὸς, t.3,c.1736,d. Ὑλαγμὸς, ib.
H Ὑλαγωγὸς, t.3,c.1740,c. Ὑλαγωγία, ib.
Ὑλαγωγὸς, ib. Ὑλάζομαι, t.3,c.1741,g
Ὑλαῖος, ib.c. Ὑλακὴ, t.3,c.1737,a
Ὑλακτέω, ib.b. Ὑλακόω, ib.
Ὑλακτὲω, t.3,c.1736,e. Ὑλακτικὸς, ib.
Ὑλαστα, t.3,c.1741,g. Ὑλάστρια, ib.

Υλάω, t.3, c.1736, b.
Υλεωτής, t.3, c.1741, c
Υλή, t.3, c.1737, c.
Υλήεις, t.3, c.1741, a
Υλιβάπης, t.3, c.1738, g
Υλικοίτης, t.2, c.293, f. & t.3, c.1738, g
Υλημα, t.3, c.1741, d.
Υλημανέω, t.3, c.1738, h
Υληρεφής, t.3, c.1739, a
Υληρός, ib.
Υληρός, t.3, c.1740, f
Υλης μήτηρ, t.3, c.1739, f
Υλητόμος, t.3, c.1739, a.
Υλιφορος, ib. & 1740, b
Υλωρής, t.3, c.1740, f.
Υλωρος, ib.e
Υλίαι, Præsegmina coriorum. v. lex. Extat apud Hesychiũ duobus in locis.
Υλιβάπα, t.3, c.1738, g
Υλιγξ, Lancea. ὑλιγξ ἐς λόγχα, Hesych.
Υλίζω, t.3, c.1742, a.
Υλικός, t.3, c.1741, f
Υλιφρής, t.3, c.1739, b. 1741, c.
Υλιξ, t.3, c.1741, f
Υλιφής, t.3, c.1742, a.
Υλιστέον, ib.b
Υλίγιον, ib.
Υλέω, t.3, c.1736, d
Υλοδάπας, t.3, c.1741, d.
Υλοβυής, t.3, c.1739, b
Υλόεις, t.3, c.1741, a.
Υλόμαχος, t.3, c.1739, b
Υλομανέω, ib.c.
Υλομανής, ib.
Υλομήτρα, ib.f.
Υλοτομέω, t.3, c.1740, a
Υλοτομία, t.3, c.1739, h.
Υλοτομικός, ib.g
Υλοτομος, t.1, c.1740, a.
Υλοτομος, t.3, c.1739, f
Υλωρός, t.3, c.1740, a.
Υλωρός, ib.
Υλοφάγος, ib.b.
Υλοφορέω, ib.
Υλοφόρος, ib.
Υλωδής, t.3, c.1741, b
Υλωρός, t.3, c.1740, d
¶ Υμα, t.3, c.1773, c
Υμα poeticè, idem quod ὑμέτερα, Vestra. Vide Υμός.
Υμαί, t.3, c.1123, d.
Υμέας, ib.
Υμεδαπὸς, t.1, c.1872, b. & t.3, c.1124, a
Υμέας, t.3, c.1123, b.
Υμεῖς, ib.a
Υμείων, ib.b
Υμέων, ib.c.
Υμέων, ib.b.
Υμέων, ib.c.
Υμή, Sterilis. στέρεα, ἄγονος, Suid.
Υμῆν, ib.c.
Υμμαιάω, t.3, c.1734, c.
Υμβαιος, t.3, c.1733, f
Υμμαιάω, t.3, c.1734, c.
Υμβαιον, t.3, c.1733, f
Υμβαιος, adiectiuum. vt ὑμβαῖος βάκχος, vulg. lex. ex Epigramm. Bacchus nuptialis: quia in nuptiis potationi indulgetur.
Υμβαιος, ib.
Υμμινος, t.3, c.1733, e.
Υμβοιδής, ib.b.
Υμβοφόρακος, ib.d.
Υμβόφορος, ib.e
Υμμας, t.3, c.1123, b.
Υμάτερος, ib.h
Υμέων, ib.b.
Υμίω, t.3, c.1132, d
Υμῶν, ib.c.
Υμὼν, ib. & d.
Υμμας, ib.c.
Υμμε, t.3, c.1122, f
Υμμες, t.3, c.1123, b.
Υμμίων, ib.c
Υμμιν vel ὔμμι, ib.d.
Υμαρόφρας, t.3, c.1730, e
Υμνέω, t.3, c.1732, a.
Υμνέω, t.3, c.1731, b
Υμνηπολέω, t.3, c.1730, d.
Υμνηπόλος, ib.
Υμνοπος, t.3, c.1732, a.
Υμνηπὴρ, ib.b
Υμνητής, ib.
Υμνοφόρος, t.3, c.866, e. & t.3, c.1730, b
Υμνοθέτης, t.3, c.1730, b.
Υμνολογέω, ib.c
Υμνολογίζω, ib.
Υμνοπόλος, ib.
Υμνος, t.3, c.1729, e.
Υμνῳδέω, t.3, c.1730, f
Υμνῳδία, ib.
Υμνῳδὸς, ib.e
Υμαιος, t.2, c.1306, c.
Υμός, t.3, c.1124, a
Υμῶν, t.3, c.1123, b
¶ Υνή, ib.g
Υνις, t.3, c.1154, e.
Υνις, ib.e
Υνὴ, ib.
Υνὴ, ib.
Υνος, ib.h
¶ Υοδοσκὸς, t.3, c.1148, g
Υοβότης, t.1, c.781, e. & t.3, c.1148, h
Υοειδὴς, t.3, c.1148, h
Υοειδὴς, t.2, c. VIII, c.
Υομουσία, t.3, c.1149, a
Υολλός, t.3, c.1154, c.
Υόσερος, t.3, c.1149, b
Υὸς, t.3, c.1734, e.
Υοσκυαμέω, ib.
Υοσκυαμαω, ib.d.
Υοσκυάμεος, ib.
Υοσκυάμενος, ib.c.
Υοσκυάμος, ib.b
Υοφορβὸς, ib.d.
¶ Υπαγγέλλω, t.1, c.23, h.
Υπάγελος, t.1, c.24, a
Υπάγεδαν, Subigere, Subiugare, t.1, c.90, d.
Υπάγεδαν, Suadere, ibid.
Υπάγεδαν, Insurgere, sine casu, ibid.e.
Υπαγκάλιος, t.1, c.44, e.
Υπαγκάνια, t.1, c.43, c
Υπάγομαι, vide Υπάγεδαν, paulo anté.

A Υπαγορεύομαι, t.1, c.31, c.
Υπαγόρευσις, ib.
Υπαγορεύω, ib.c
Υπαγορία ab Hesychio exponitur συμβουλία. Eidem Υπάγορον est κῆρ' βίων ὑποφήφιον.
Υπάγω, Subduco, Clàm eximo, &c. t.1, c.89, b.
Υπάγω, Subdo iugo, ib.c.
Υπάγω, Subiicio, ibid.d.
Υπάγω, Clàm impello, &c. ibid.e.
Υπάγω, Defero, Accuso, forense vocabulum, ib.g.
Υπάγω, neutrum, Retrocedo, t.1, c.90, b.
Υπάγω, Progredior, Eo, ib.c.
Υπάγω pro ἡσύχως πίνω, ib.d.
B Υπαγωγεὺς, ib.g.
Υπαγωγὴ, ib.e
Υπαγωγὸς, ib.g.
Υπαδω, t.1, c.119, b
Υπαί poeticè pro ὑπὸ, vt παραὶ pro παρά. Homer. Iliad. β, — ἔναιον ὑπαὶ πόδα νειάτου Ἴδης. Apud eundem ὑπαὶ νεφέων pro ὑπὸ τῶν νεφῶν. Sed cum hoc casu alium etiam vsum habet. Nam ὑπαὶ πθερύγων apud Aristoph. in Acharn. schol. exp. μετὰ πθερύγων.
Υπαιάζω, q.d. Sublamentor. Affertur ex Epigr.
Υπαιθα, Ex obliquo, Coràm, Rectà. Apollon. Argon. 2, — καπικεκλιται ἠπειρόνδε Κοίλη ὕπαιθα νάσσι. Homer. Il. ζ, — ὕπαιθα λάεσσι, In obliquum declinant, siue in anteriorem partem. v.l. Sic autem & Græci exponunt εἰς τὸ πλάγιον, & εἰς ὀλίγον ὀφθεν.
C Υπαιθριος, t.1, c.153, c
Υπαιθρος, idem quod ὑπαίθριος. vnde ὀν ὑπαίθροις πόσις, Luc. In locis quæ sunt sub dio, In locis subdiuitus: apud Dioscoridem. Item ὀν ὑπαίθρῳ, Sub dio. Xen. πλείστας φυλαξεῖς ὑπὸ αἰθρώπους ὀν ὑπαίθρῳ. Plut. autẽ ὕπαιθρα Polybium pro castris dixisse putat Budæus.
Υπαιθρα Polybium pro castris dixisse putat Budæus.
Υπαικαλω, t.2, c.42, a.
Υπαιτιόμαι, t.1, c.172, g
D Υπαιρω, Eleuo, Attollo. v.l.
Υπαίθω, t.1, c.235, c.
Υπαιπον, substant. t.1, c.252, b
Υπαιπος, ib.a.
Υπαιπός, ib.b
Υπακοή, t.1, c.293. g.
Υπακούω, t.1, c.292, c
Υπάλεμμα, t.1, c.319, c.
Υπαλεπτορ, ib.
Υπάλεπτορ, ib.f
Υπαλεπτορ, ib.
Υπαλείφω, & Υπαλείφομαι, ib. d
Υπαλθύομαι, t.1, c.322, a.
Υπάλιπτον, t.1, c.319, f
Υπαλλαγὴ, t.1, c.358, a.
Υπαλλαγμα, ib.
Υπαλλακτικὸς, ib.b.
Υπαλλάσσω, t.1, c.357, h
E Υπαλληλος, t.1, c.365, a.
Υπαλλύσσω, t.1, c.322, g
Υπαλυξις, ib.
Υπαμβλυνέω, q.d. Subobtundo. Vide Ἀμβλυνέω.
Υπαναβάλλομαι, in v.l. ex Phalar. epist. pro Cunctor.
Υπαναγινώσκω pro περεαναγιγνώσκω.
Υπαναδίπλωσις, Reduplicatio. Rectius Ἐπαναδίπλωσις.
Υπαναδύω, Sensim vel clàm emergo. In v.l. Subeo.
Υπαναλίσκω, Sensim vel clàm consumo.
Υπαναλόω, idem quod ὑπαναλίσκω. sed hoc potius vsurpatur.
F Υπανάστασις, t.1, c.1751, c.
Υπαναχώρεσις, ib.f.
Υπαναχωρέω, t.4, c.673, c
Υπανεμῶδες, Remissè.
Υπανεμῶδες, t.2, c.457, c
Υπανιάω, t.1, c.457, c
Υπαίνημι, ex ὑπὸ & αἴνημι. Ex Gaza affertur ὑπαίνημι τὸ φωνῶ pro Remitto vocem, seu intermitto.
Υπαίνεσμαι, t.1, c.1751, d. & 1749, a. ob.
Υπαιόλος, Subaperto.
Υπαιπάω, & Υπαιπόομαι, t.1, c.460, g
G Υπαιπέω, t.1, c.461, a.
Υπαιπέω, ib.
Υπαιώτωσις, ib.
Υπαιπόω, t.4, c.461, b
Υπαιπόω, ib.c.
Υπάπτομαι, t.1, c.461, b
Υπαιθὸς, t.1, c.469, g.
Υπαιθύω, t.1, c.472, h
Υπαιτέναι, in vulg. lex. redditur simpliciter Abire: quum tamen ibidem ὑπαιτέσαι reddatur Paulatim abibãt. In isdem est ὑπαιτόντες, Discedentes. Hesych. habet Υπαιτεῖ, quod exp. ὑποχωρεῖ.
Υπαιτοτρέχειν pro ὀπισθοτρέχειν, schol. Aristoph.
H Υπαρ, t.3, c.1754, d.
Υπαρέπω, t.1, c.517, h
Υπάγελος, t.1, c.530, g.
Υπαγυρος, t.1, c.533, c
Υπαρίθμησις, q.d. Subnumeratio, ex Greg. Naz.
Υπαρκτικὸς, t.1, c.556, h.
Υπαρκτὸς, ib.g
Υπαξις, ib.c.
Υπαρκτὸς, t.1, c.548, b
Υπαρπάζω Ionicè apud Herodot. pro ὑφαρπάζω. vt ὑπαρπάσας τὸν λόγον, Sermonem interpellans.
Υπαρχὴ, t.1, c.556, c.
Υπάρχομαι, ib.d. & 559, a

Υπαρχος, t.1, c.562, f.
Υπαρχω, t.1, c.555, b. & 562, f
Υπαφωμαπίζω, t.1, c.586, e.
Υπαπαίδιος, t.1, c.591, a
Υπαπαίζω, ib.h.
Υπαπαιωνὶς, ib.
Υπαπία, t.3, c.1747, e.
Υπαπθύω, ib.d
Υπάπτω, t.3, c.1746, d.
Υπαπικὸς, t.3, c.1747, d
Υπαπμίζω, t.1, c.618, g.
Υπατμισμὸς, ib.
Υπάπτος, t.3, c.1594, d.
Υπαπος, t.3, c.1746, a
Υπαυρος, t.1, c.601, g
Υπαυγάζω, Splendesco, in vulg. lex. Sed potius sonat q.d. Subsplendesco.
Υπαυθαδίομαι, t.1, c.1440, e
Υπαυλέω, t.1, c.623, b.
Υπαυλος, t.1, c.625, b
Υπαύσηρος, t.1, c.610, e.
Υπαυχένιον, t.1, c.608, c
Υπαυχένιος, ib.
Υπαύχενον, ib.
Υπαφρονέστερος, t.4, c.198, f.
Υπαφρος, t.1, c.613, a
Υπεῖφυος, t.1, c.883, g.
Υπεγγύαος, ib.h
Υπὸ δ' εἴσιν, Subueriti sunt. Hom. Il. α, Τὸν καὶ ὑπὸ δ' εἴσιν μάκαρες θεοί. At verò ex Apoll. Arg. 2, additur in v.l. Υπεδείδισαν pro Metuebant: sed locus non affertur.
Υπεδέκετο, ab Υποδέκομαι posito pro ὑποδέχομαι. At Υπέδεκτο & Υπέδεξο, ab hoc ὑποδέχομαι.
Υπέδυν, ab Υπόδυμι.
Υπεύθυνται, ab Υπευθύνομαι.
Υπεζωκώς, tanquam ab Υπεζώσω, vide in Υπεζώννυμι.
Υπειδόμενος, t.2, c.1424, b.
Υπικάθω, ib.f
Υπίκοος, ib.c
Υπίλοιπα, vide in Υπολαμβάνω.
Υπειμι, Subsum, &c. t.1, c.1137, d.
Υπειμι, Subeo, &c. t.1, c.1142, a.
Υπείξις, t.1, c.1124, f.
Υπειπεῖν, t.1, c.1225, a
Υπειρ, poeticè pro ὑπὲρ, Super. vt Odysseæ 1, Οἷά τε πληίσπρες ὑπὲρ ἁλὸς ἰχθύ τ' ἀλώντα.
Υπειρόλιος, t.1, c.372, d.
Υπείροχος, t.1, c.1360, f
Υπειρων, Superior. v.l.
Υπὶς, apud Herodotum pro ὑφεὶς, ab ὑφίημι.
Υπίσημι, t.1, c.1138, g
Υπεισέλευσις τῆς κληρονομίας, Aditio hæreditatis. v.l.
Υπεισέρχομαι, t.1, c.1269, c
Υπεκβαλλω pro παρέρχομαι & ἐξαμείβομαι, v.l. ex Apollonio Rhodio.
Υπεκδέχομαι, pro Expecto, in Epigr.
Υπεκδιδράσκω, Subterfugio.
Υπεκδραμεῖν, Effugere. vt ὑπεκδραμεῖν τὸ παρὸν ex Herodoto affertur pro Præsentes pœnas effugere.
Υπεκδύω, t.1, c.1063, b.
Υπέκθεσις, t.3, c.1494, d
Υπεκκαίω, t.2, c.1803, d.
Υπέκκαυμα, ib.
Υπεκκείμενον, Clàm exportatũ, Bud. ex Aristotele Œcon. lib. 2, καὶ οὐκέτ' ἀπεκκρυμμένον ὡς αὐτὸς ἢ ὑπεκκείμενον ἀλλ' ἐφανερὸν εἶχον. Affertur autem ὑπεξέκειτο & pro Subductus erat.
Υπεκκλαπὶς, t.2, c.238, b.
Υπεκκλέπω, ib.
Υπεκκλίνω, Subdeclino, Clàm declino.
Υπεκκομίζω, t.2, c.325, b.
Υπεκπέμπω, t.3, c.205, a
Υπεκπορεύω, Præcurro.
Υπεκπροφεύγω, t.4, c.133, c
Υπεκφυγὴ, t.4, c.133, c
Υπεκφυγὴ, Subterfugium.
Υπεκρέω, t.3, c.688, c.
Υπεκπίθεμαι, t.3, c.1494, c
Υπεκπίθημι, ib.
Υπεκτρέπω, t.3, c.1616, a
Υπεκφαίνομαι, Subluceo.
Υπεκφέρω, t.4, c.103, g.
Υπεκφεύγω, t.4, c.132, g
Υπεκχωρέω, t.4, c.675, g.
Υπέλαμψις, t.1, c.1167, f
Υπελαφρίζω, t.1, c.1172, f
Υπελθὼν vide in Υπέρχομαι.
Υπεμφαίνω, t.4, c.28, d.
Υπεναντίομαι, t.1, c.466, a
Υπεναντίος, t.1, c.465, h.
Υπεναντίως, t.1, c.466, a
Υπενδίδωμι, t.1, c.997, b
Υπένερθε, idem quod ἔνερθε, Infra, Subtus. Interdum cum genitiuo. vt Homerus Iliad. β, — ποδῶν ὑπένερθε κονίη Ἵσατο, sub pedibus.
Υπέξαγω, t.1, c.76, f.
Υπεξαιρέομαι, t.1, c.197, a
Υπέξαιρεσις, ib.b.
Υπεξαιρέω, ib.a
Υπεξαίρω, & Υπεξαίρομαι, t.1, c.212, d
Υπεξαλέαδαι, t.1, c.322, c.
Υπεξαλύξαι, ib.g
Υπεξαναίρεμαι, t.1, c.703, f.
Υπεξαναδύομαι, t.1, c.1061, b
Υπεξαναδύομαι, ib.
Υπεξαιτέομαι, t.1, c.1749, e
Υπεξαφύω, Clàm exhaurio: in v.l. ex Apoll. Rhod. vt ente

A voce passiua, Argon. 2, — πολέες δὲ πόροι νώτυμοι ἔασιν Ὅππῃ ὑπεξαφύονται.
Υπεξελαύνω, t.1, c.1170, d.
Υπεξέλυσις, t.1, c.1179, b
Υπεξερύω, t.1, c.1260, d.
Υπεξέρχομαι, t.1, c.1269, g
Υπεξίσαμαι, t.1, c.1763, c.
Υπεξούσιος, t.1, c.1133, g
Υπεξωσὶς, ib.h.
Υπεπκυφίζω, t.2, c.399, d
Υπεπμόρεος, t.2, c.854, e
Υπὲρ, cũ gen. Super vel Supra, t.3, c.1742, c. Υπὲρ, Pro, ib.e.
Υπὲρ, pro διά, Propter, ib.h. Υπὲρ, pro περὶς, Per, 1743, b.
Υπὲρ pro περὶ, De, ibid. Υπὲρ, cum accus. Vltra,
B Trans, ibid.f. Υπὲρ, Præter, vel Contra, c.1744, a.
Υπὲρ, pro κῆρ, ibid.b. Υπὲρ iunctum aduerbiis, ib.c.
Υπὲρ, à suo verbo per anastrophen disiunctum, ibid.e.
Υπὲρ in composit. ibid.f. Υπὲρ, pro τὸ ὕψοθεν, & τὸ αὔωθεν, c.1745, a.
Υπὲραΐαν, t.3, c.1744, d
Υπὲρ αὔω, ib. Υπὲρ λίαν, ib.
Υπὲρεα, t.3, c.1748, g. Υπεσέχεμαι, t.1, c.8, f
Υπεραγαν, t.3, c.1744, d. Υπεραγανακτῶ, t.1, c.3, g
Υπεραγαπάω, t.1, c.6, d
C Υπεραγόντως, vide Υπεράγω.
Υπέρεγγυος, Superbus. ὑπερήφανος, Hesych. Sed aliam scripturam illius vocabuli poscit ea sedes quam apud eũ iuxta seriem alphabeticam habet.
Υπεραγορεύω πινὸς, Loquor pro aliquo, id est, in defensionem alicuius, Patrocinor alicui. Aristot. Œc. 2, ἢ συναγαγὼν ὀνόμασιν, πολλὰ τῶν κεκραμμένων νομίσματος ὑπερέπτη. hic enim aoristus thema illud mutuatur.
Υπεράγω, Exupero, Excello. Suidas. ὑπεράγοντα exponit ὑπέχοντα in quodam quem affert loco. Quæ expositio cõuenit & isti Athenæi loco, ζῶα ὑπεράγοντα πολλὰ ἔθεν. Hinc aduerb. Υπεραγόντως, (q.d. Exuperanter) Supramodum.
Υπεραγωνίζομαι, cũ genit. vt ὑπεραγωνίζομαι τῆς πόλεως, Pugno pro ciuitate, vel Propugno.
Υπεραὴς, Desuper flans.
Υπεραίμωσις, Nimia sanguinis abundantia. Afferuntur ex Polluce κρίθιασις & ὑπεραίμωσις de equi morbis.
Υπεραινετὸς, Supramodum laudabilis.
Υπεραίρω, t.1, c.215, g. Υπεραίρομαι, t.1, c.216, c
E Υπεραίσιον, Quod est ὑπὲρ τὴν αἶσαν. Vide Αἶσα.
Υπέραιχρος, Supramodum turpis, seu fœdus, apud Xenophontem.
Υπεραιδέομαι, Supramodum verecundor.
Υπεραιωρέω, αῖ, Superextendo, Super appẽdo. Apud Diosc. ὑπεραιωρέμενον redditur Super expassum.
Υπεραικμάζω, t.1, c.277, f. Υπέρακμος, ib.e
Υπερακοντίζω, t.1, c.273, d. Υπερακοντίζομαι, ib.e
Υπεράκρια, t.1, c.298, g. Υπεραχρίβης, t.1, c.303, f
Υπερακρίζω, t.1, c.299, a. Υπεραλγέω, t.1, c.316, a
Υπεραγὴς, t.1, c.315, h. Υπεράλιος, t.1, c.372, d
Υπεράλλομαι, t.1, c.340, a. Υπεράλμυρος, ib.
F Υπεραυχένιος, Impudentia vincor, apud Aristoph. in Equitibus.
Υπεραιδὴς, t.1, c.1751, f. Υπεραίθρωπος, t.1, c.454, d
Υπεραίσθαμαι, t.1, c.1751, f. Υπεραιτέομαι, t.1, c.467, c
Υπέραντος, ib.b. Υπεραύω, t.1, c.474, g
Υπερεάνωθεν, ib.h
Υπερεμπνήσκω, t.1, c.1570, b
Υπερέριθμος, Qui est vltra numerum. q.d. Supernumerarius.
G Υπερεῤῥωδέω, t.2, c.1479, e
Υπερέρχος, Qui principium omne excedit, Qui est supra quoduis principium: sicut ὑπέρπολις, Qui est supra omnem finem. Apud Dionys. Areopag. de Deo vtrunque dicitur.
Υπερεσθενὴς, Supramodum infirmus, vel imbecillus.
Υπέρεσθμος, Admodum anhelans.
Υπερεσθίω, t.1, c.592, a. Υπερεσθισμὸς, ib.
Υπερεσθιὴς, ib.
H Υπερεσχημονεῖν, Admodum indecenter se gerere. In v.l. affertur ex Plutarcho pro Supramodum ineptire.
Υπερευξάομαι, t.1, c.1377, d.
Υπερευξάω, ib. Υπερευξω, ib.
Υπερευχέω, t.1, c.609, c

Ὑπερβάθμιος, t.1, c.653, h. Ὑπερβαίνω, ib.d
Ὑπερβάλλω, t.1, c.707, f. Ὑπερβάλλομαι, t.1, c.708, b
Ὑπερβαπὰς, t.1, c.653, f. Ὑπέρβασις, ib.
Ὑπερβατὴς, ib. Ὑπερβατῶς, ib.g
Ὑπερβεβληθότως, t.1, c.708, b
Ὑπερβερετάιος, Extremus anni mensis apud Macedones & Asiæ populos. October Suidæ. Vnde pro comperendinatore ponitur & cũctatore. ὑπερβερετάιος μὴν exponitur October in Cau. Apost. c.38. v.l.
Ὑπερβιάζομαι, t.1, c.735, b
Ὑπερβιβάζω, t.1, c.657, c. Ὑπερβιβασμὸς, ib.
Ὑπερβίη, t.1, c.7, 2, a. Ὑπέρβιον, ib.
Ὑπέρβιος, ib.
Ὑπερβίως, Valde violenter. ἄγαν βιαίως.
Ὑπερβλαστάνω, t.1, c.747, g. Ὑπερβλαστὴς, ib.
Ὑπερβλήδην, t.1, c.708, c. Ὑπέρβλητος, ib.b
Ὑπερβολίζω, t.1, c.756, c. Ὑπέρβλησις, ib.d
Ὑπερβολάδην, c.1, c.709, b
Ὑπερβόλαιος, ibid.a. & t.3, c.1746, f
Ὑπερβολὴ, t.1, c.708, c. Ὑπερβολία, t.1, c.709, b
Ὑπερβολικὸς, ib.a. Ὑπερβολικῶς, ib.
Ὑπερβολιμαῖος, ib.b. Ὑπέρβολος, ib.
Ὑπερβορεὸς, t.1, c.764, c. Ὑπερβελθὴς, t.1, c.793, d
Ὑπεγάζομαι, t.1, c.1137, b
Ὑπεγραμία, Seræ nuptiæ. ὑφηγραμία, Suid.
Ὑπεγάιος, t.1, c.808, c. Ὑπερηφανος, t.1, c.847, h
Ὑπεργεφω, Superpingo. quod verbum affertur ex Plinio, lib. 35, c.11.
Ὑπεργυῖος & Ὑπέρηνος, t.1, c.880, c
Ὑπέρδασυς, t.1, c.912, f. Ὑπερδὴς, t.1, c.912, b
Ὑπερδιεμαίνω, t.1, c.920, b. Ὑπέρδικος, t.1, c.925, b
Ὑπερδιπτέω, t.1, c.936, f
Ὑπερδεκαπέλεκυς βλάβη, Damnũ quod est plusquam decem talentorum.
Ὑπερδέξιος, t.1, c.961, f
Ὑπερδίω, Superligo.
Ὑπερθαρσύνομαι, t.3, c.1290, c
Ὑπερδικέω, t.1, c.1011, c. Ὑπέρδικος, ib.
Ὑπερδίπηχυς, t.3, c.285, a
Ὑπερδοκεῖν, Supra modũ placere, Perplacere. v.l. ex Philostrato. ὥστε μοι ὑπερδοκεῖ.
Ὑπερεβίζω, t.1, c.1257, g. Ὑπερείδω, t.1, c.1246, g
Ὑπερειπεῖν vide in Ὑπερεφορβύω.
Ὑπέρεισμα, t.1, c.1246, g. Ὑπερεισικὸς, ib.
Ὑπερίκεινα, t.1, c.1214, b
Ὑπερεκκρεμάω, Deluper appendo.
Ὑπερεκπαμπω, t.3, c.1204, a. Ὑπερεκπεσοῦ, t.3, c.250, f
Ὑπερεκπίπτω, t.3, c.315, g. Ὑπερεκπλοτω, t.3, c.394, d
Ὑπερεκπλήττω, & Ὑπερεκπίπτομαι, ibid.
Ὑπερεκπλεύω, Superfluo. v.l.
Ὑπερέκπασις, t.3, c.1291, g. Ὑπερεκπέτω, ib.
Ὑπερεκτίνω, t.3, c.1572, g
Ὑπέρεκπυρ, Mulcta quæ dependitur, seu Pœna quæ penditur.
Ὑπερεκχυνομαι, Effundor, Exundo.
Ὑπερέλασις, Transmissio, in v.l. Hesych. exponit ὑπέρθεσις & ὑπερβολὴ.
Ὑπερελαφρος, Perleuis, Valde leuis.
Ὑπερεμβάλλω, t.1, c.682, a
Ὑπερεμπίπλημι & Ὑπερεμπλήσω, Supra modum impleo. Apud Xenophontem Pæd. 1, δύσφορον τὸ ὑπερεμπίπλασθαι, Supra modum cibo impleri, vel se implere, aut replere. Quidam exp. Nimia repletio.
Ὑπερέδοξος, t.1, c.1037, a
Ὑπερεγκεῖν vide in Ὑπερφέρω.
Ὑπερεκπίζω, t.1, c.1641, e. Ὑπερέντυξις, t.3, c.1446, d
Ὑπερεκτρυφάω, t.1, c.1596, a. Ὑπερεκτυλάω, t.3, c.1446, a. c
Ὑπερεξακόσιοι, Plusquã sexcẽtæ. Sic Ὑπερεξακισχίλιοι, Plures sex millibus, v.l. ex Demosth. κατὰ Νεαίρας. Videndũ autem ne potius disiungi debeat ὑπὲρ.
Ὑπερεπτυνέω, t.1, c.169, a. Ὑπερεπτυσμέω, t.1, c.1611, c
Ὑπερέσιος, Superuolasti, Luc. ab Ὑπερείσημι.
Ὑπερέσιω, t.1, c.1910, f
Ὑπερόεδι, ab Ὑπερόεω: vt sol ὑπερόεδε γαίης, Hom. Super terram emicuit. v.l.
Ὑπέρδυ, Rectè supra quàm dici possit. Affertur & Ὑπέρδυγε

A pro Egregié.
Ὑπερδυγὴς, Nobilis supra quàm dici possit.
Ὑπερδυδυκέω, t.1, c.1030, g. Ὑπερδυδυκμέω, t.1, c.1033, b
Ὑπερδύφημος, t.4, c.58, f. Ὑπερδύχρομαι, t.1, c.1312, e
Ὑπερέχομαι, t.1, c.1260, e
Ὑπερέχω, Teneo super, &c. t.1, c.1359, e. Ὑπέρχω, Emineo, &c. ib.h.
Ὑπερεών, ῶνος, ὁ, Tabula. v.l.
Ὑπερωεσεμβρίος, t.2, c.1423, g. Ὑπέρζεσις, t.1, c.1399, a
Ὑπέρζεσις, ib. Ὑπερζέω, t.1, c.1398, d
B Ὑπέρζως, t.1, c.1387, b
Ὑπερήβολον, t.1, c.707, d
Ὑπερηορεῶ, idem quod ὑπαγορεύω, suprà.
Ὑπερηδέως, t.1, c.1432, d. Ὑπερήδεια, ib.
Ὑπερήδεστος, t.1, c.1431, g
Ὑπερήδω, & Ὑπερήδομαι, t.1, c.1435, g
Ὑπερηλικιόεις, t.1, c.1453, f. Ὑπερήλιξ, ib.
Ὑπερημερία, t.1, c.1464, b. Ὑπερήμερος, t.1, c.1463, d
Ὑπερημίσεες, Qui numero dimidiam partem excedunt. ὑπερημίσεες αἴσων, ex Herodoto lib.1.
C Ὑπερηνορέω, t.1, c.438, f. Ὑπερίωρος, ib.
Ὑπερηφανεία, t.4, c.33, f. Ὑπερηφανόομαι, t.4, c.34, a
Ὑπερηφανέω, t.4, c.33, g. Ὑπερηφανία, ib.f
Ὑπερήφανος, ib.a. Ὑπερηφανέως, ib.f
Ὑπερηχέω, t.1, c.1486, a. Ὑπερθε, t.3, c.1748, b
Ὑπέρθεμα, t.3, c.1519, c.
Ὑπερθεματίζω, t.3, c.486, g. obiter.
Ὑπερθεματισμὸς, t.3, c.1519, d. & 486, g. ob.
Ὑπερθεν, t.3, c.1748, b
Ὑπέρθεον, Quod est supra numen diuinum, vel numinis
D voluntatem.
Ὑπερθερμαίνομαι, Supra modum calefio, seu calesco, Efferuesco.
Ὑπέρθεσις, t.3, c.1518, h. Ὑπερθετέον, t.3, c.1519, a
Ὑπερθετικὸς, ib.b
Ὑπερθορέω, & Ὑπερθορόομαι, t.1, c.1575, d
Ὑπερθρόσκω, t.1, c.1577, a. Ὑπέρθυμος, t.1, c.1609, d
Ὑπερθύελον, t.1, c.1616, a. Ὑπέρθυρον, ib.
Ὑπερλάχω, Vltra sono, Sonũ edo qui est vltra sonos alios. id est, eos superat, in Anthol. Epigr.
E Ὑπερίκανος, Plusquam sufficiens. In vulg. lex. Perquam sufficiens.
Ὑπέρικον, vel Ὑπερικὸν, Frutex ferulaceus, dodrantalis, rubeus: folio rutæ, flore albæ violæ, luteo, qui digitis tritus sanguineum succum remittit: ex quo αἱδροεσαιμον cognominatur. Vulgò herbam sancti Ioannis appellant, inquit Gorr. Vide Dioscl. l.3.
Ὑπερίνησις vide in Ὑπέρινος.
Ὑπέρινος, Nimium purgatus, Nimium euacuatus purgante pharmaco. Galen. enim apud Hippocratem ὑπέρινον
F esse ait τὸν ὑπερκαθαρθέντα ἄνθρωπον. Afferturque ex Theophrasto Hist. libro 9, cap. 4, de elaterio, φασὶ δὲ μόνον μάλιστα ὑπέρινον αὐτὸν ποιεῖν τῶν φαρμάκων. qui locus ita redditur, Aiunt inter medicamenta id vnum omnium hominem per superna vltra modum purgare. Galenus ait ὑπέρινον dici etiam αὐτὸν ἢ ὑπέρινον. Est autẽ ὑπέρινησις eidem alibi ὑπερκάθαρσις. Εἰνοδιαι, (vt testatur Poll.) καθαρσιαι δίχα κατάρσεως: vnde ἐξινωμβρός: qui & ὑπέρινωμβρος. In vulg. lex. Ὑπέρινος dicitur etiam esse Effœta propter nimium partum. Ibidem ὑπέρινοι aues ex Aristotele.
Ὑπερισοίδης, t.1, c.1142, a. Ὑπείπημι, t.1, c.1714, b
Ὑπείσωρ, t.1, c.1113, f. Ὑπείωρος, t.1, c.1813, f
Ὑπεικάω, t.1, c.1812, h. Ὑπείκω, t.1, c.1363, f
Ὑπείων, t.1, c.1423, a. Ὑπεκαθαίρω, t.2, c.5, f
Ὑπερκαθαρσις, ib. Ὑπερκακέω, t.4, c.318, f
Ὑπερκαλλὴς, t.2, c.40, a. Ὑπέρκαλος, t.2, c.37, h
Ὑπερκαίμνω, t.2, c.49, b. Ὑπερκαρπεύω, t.2, c.80, b
G Ὑπέρκαρπος, ib.a. Ὑπερκαπίκειμαι, t.2, c.167, e
Ὑπερκατείλικτον μέτρον, t.2, c.692, g
Ὑπέρκειμαι, Superiaceo, Superpositus sum. Ex Gregorio Naz. affertur pro Præsum, de metropoli, τῆς πόλεων ὧν ὑπέρκει). Ex Gaza in præf. libri De senect. affertur ὑπερκείσθω in v.l. pro Differatur.
Ὑπέρκεραστος, t.2, c.131, b.
Ὑπερκεράω, ib.a

Ὑπέρκερως, t.2, c.128, b. Ὑπέρκερωστος, t.2, c.131, b
Ὑπερκινδυνεύω πινός, Periclitor pro aliquo, siue Periculum subeo. Chrysost. ἤδη γάρ τις καὶ ὑπερκινδυνεύσειν τῶν ἐχθρῶν.
Ὑπερκολαχεύω, Supra modum assentior seu adulor.
Ὑπέρκομπος, t.2, c.370, c. Ὑπερκόμπως, ib.
Ὑπέρκοπος, t.2, c.364, f. Ὑπερκύπτω, t.2, c.362, f
Ὑπερκαρὴς, t.2, c.108, a. Ὑπερκορὸς, ib.
Ὑπέρκορος, ib. Ὑπερκόσμιος, t.2, c.391, a
Ὑπερκρεμαννύω, t.2, c.420, c. Ὑπερκρεμάω, ib.
Ὑπερκυδὴς, t.2, c.485, c. Ὑπερκυπτω, t.2, c.509, b
Ὑπερλάμπεδαν, t.2, c.591, b. Ὑπερλαμπρὸς, t.2, c.594, c
Ὑπερλαμπρεύομαι, t.2, c.595, f
Ὑπερλάμπω, t.2, c.591, b
Ὑπερλεπὴς, ους, ὁ & ἡ, Supra modum tenuis, Prætenuis.
Ὑπέρλιαν, t.3, c.1744, d
Ὑπερλυπέομαι, οῦμαι, Supra modum contristor, Sum mœstus supra modum.
Ὑπερμαζάω, t.2, c.806, g. Ὑπερμαθόμαι, t.2, c.770, c
Ὑπέρμαχος, t.2, c.793, b. Ὑπερμιμέομαι, t.2, c.814, d
Ὑπέρμαχοι, Victricia. Ita in vulg. l. & quidem in primis etiam.
Ὑπερμάχομαι, t.2, c.814, e. Ὑπέρμικος, ib.d
Ὑπερμεμάθεες, t.2, c.836, g. Ὑπερμέγθος, t.2, c.837, a
Ὑπερμεθύσκομαι, t.2, c.1608, a. Ὑπερμορφέω, t.2, c.886, e
Ὑπέρμορφος, ib.d
Ὑπέρμετρος, ου, ὁ & ἡ, Qui est vltra mensuram, Excedens mensuram. Vnde versus ὑπέρμετρος, Qui mensuram suã excedit, Qui longior est quàm esse debeat, abundante videlicet vna syllaba, quæ cum initio proximè sequentis iungitur: vt apud Virgil. Georg. libro 1, Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem, Et foliis vndam
D tepidi despumat aheni. Dicitur etiam ὑπερκελὴς & μακροσκελὴς, à nomine σκέλος significante tibiam, siue crus. Hinc substantiuum Ὑπέρμετρεία, de illo versus vitio. Sed & aliud vitium vocatur ὑπέρμετρία, quũ videlicet πλεονάζει χρόνῳ. Fust. memnit.
Ὑπέρμετρόπτερος, t.2, c.1400, d. Ὑπέρμικης, t.2, c.913, h
Ὑπέρμορος, t.2, c.843, e. Ὑπέρμορος, ib.
Ὑπέρνεφὴς, έος, ὁ & ἡ, Qui est vltra nubes, Excedens nubes.
Ὑπερνεολκέω, ῶ, Transfero classem, v.l. Vide Νεολκέω.
Ὑπέρνιχομαι, t.2, c.1553, c. Ὑπερνικάω, t.2, c.1059, h
Ὑπέρξυρος, t.2, c.1144, c. Ὑπέρογκος, t.2, c.1157, h
Ὑπεροειδὴς, vide in Ὑπερος.
Ὑπεροιάζομαι, t.2, c.1261, h. Ὑπεροικέω, t.2, c.1227, a
Ὑπεροικοδομέω, t.2, c.1205, f. Ὑπέρποκος, t.2, c.1218, c
Ὑπεροίομαι, t.2, c.1261, g
Ὑπερόιστω Iur. verbi Ὑπερφέρω.
Ὑπέρολβος, t.2, c.1263, a. Ὑπεροπτεύω, t.2, c.1390, c
Ὑπεροπτὸς, ib. Ὑπεροπλία, t.2, c.1370, c
Ὑπόπλεος, ib. Ὑπεροπλίσαιτος, ib.
Ὑπεροπλὴς, ib. Ὑπεροπλίζω, ib.f
Ὑπεροπλία, ib.c. Ὑπεροπλίζομαι, ib.e
Ὑπέρποκος, ib. Ὑπέροπτα, adverb. t.2, c.1390, c
Ὑπεροπλάω, t.2, c.1378, f. Ὑπερόπτης, t.2, c.1389, g
Ὑπερόπλισις, t.2, c.1378, f. Ὑπεροπτικὸς, t.2, c.1390, a
Ὑπεροπλικὸς, ib. Ὑπεροπλόομαι, t.2, c.1389, e
Ὑπέρορος, t.2, c.1390, b. Ὑπερόρασις, t.2, c.1423, h
Ὑπερορεύω, ib.c. Ὑπεροεία, t.2, c.1468, f
Ὑπεροεῖλω, t.2, c.1475, b. Ὑπερόεκος, t.2, c.1468, c
Ὑπέρορος, ib.f. Ὑπεροφόβιος, t.2, c.1253, g
Ὑπερίροφος, Superbus. Nam Hesych. ὑπεροφόφεις (si modò ita scriptit) exponit ὑπερηφανοῦς.
Ὑπεροφαμαι, t.2, c.1423, g
Ὑπερος, ου, ὁ, Pistillum. Et ὑπὲρ ἢ πεῖρος φῆ, prouerbiũ apud Hesych. Vnde Ὑπεροειδὴς, Pistilli formam habens. Est Ὑπερος & nomen proprium.
Ὑπερεσχύνος, t.2, c.1543, h. Ὑπερφρυόομαι, t.2, c.1571, b
Ὑπέρφρεις, t.2, c.1569, c. Ὑπερεχθὴς, t.1, c.1360, c
Ὑπέρχολος, ib.f. Ὑπερυβρίζω, t.2, c.1389, f
Ὑπεραγὴς pro valde glaciato affertur ex Xenoph.
Ὑπερπιθῶ, t.2, c.75, c. Ὑπερπιέω, t.3, c.22, e
Ὑπερπιφαίζω, t.4, c.163, c
Ὑπερπιχαίω, Supra modum pinguefacio, seu crassum reddo, aut obesum. Vnde Ὑπερπιχαίομαι, Supra modũ pinguesco, vel adipe ingrauesco.
Ὑπερπέμπω, t.3, c.209, b

A Ὑπερπαθειοῦς, Supra modum, Plusquam abundanter à nomine Ὑπερπαθειός. Vnde Ὑπερπαθειοῦθαι & Ὑπερπαθειοῦσθαι, quorum rarus est vsus. Paulus passiuum vocem vsurpauit cap. 2, ad Corinth. epist. 2, ὑπερπαθειοῦμαι τῇ χαρᾷ. vbi redditur Superabundo gaudio, item Vehementer exundo gaudio.
Ὑπερπέπαμαι, t.1, c.1724, c
Ὑπερπέθω, Supra modum concoquo.
Ὑπερπηδάω, t.3, c.275, f
Ὑπερπίμπλημι, Supra modum impleo.
B Ὑπερπίθω, Superincido, Illabor.
Ὑπερπλεονάζω, t.3, c.485, g
Ὑπερπλέω, Supernauigo.
Ὑπερπλήσσομαι, pro θαυμάζω affertur ex scholiaste Aristophanis. sed perperã fortasse pro ὑπερεκπλήσσομαι: quod tamen plus est quàm θαυμάζω.
Ὑπερπλούσιος, Supra modum diues, Diuitiis modum excedens.
Ὑπερπλουτέω, ῶ, Sum prædiues. Vtitur Aristoph.
Ὑπέρπολλα, Permulta, Quamplurima. πάμπολλα. Vtitur
C Xenophon.
Ὑπερπονέω, & Ὑπερπονοῦμαι, t.3, c.123, h
Ὑπέρπονος, t.3, c.220, b. Ὑπερποιδέσμος, t.3, c.1527, f
Ὑπέρπαμαι, idem quod ὑπέρπτομαι, Superuolo. Apollon. Arg. 2, νηὸς ὑπερπάλμων.
Ὑπέρπυρος, t.3, c.626, e. Ὑπερπυρρίαω, t.3, c.632, d
Ὑπερπώρωσις. Vt ὑπερσάρκωσις vel ὑπερσάρκωμα est excrescentis carnis vitium: ita quũ id in oculis euenit post fracturam sanatam, dicitur ὑπερπώρωσις. Ita v.l. ex Paulo Ægineta.
D Ὑπερσαρκέω, t.3, c.745, a. Ὑπερσάρκωμα, ib.
Ὑπερσαρκωσις, ib. Ὑπερσμικύομαι, t.3, c.754, a
Ὑπερσκελὴς, t.3, c.820, f
Ὑπέρσοφος, apud Aristophanem Sapiens supra quàm dici possit.
Ὑπεραπυδάζω, t.3, c.952, b
Ὑπερτιθμίζομαι, Pondere vinco, Prægrauo, Propendeo. Bud. ex Damasc. p.151.
Ὑπερτερηπκὸν, t.1, c.x1, d
Ὑπερτερόωνυμι, t.3, c.1061, h. Ὑπερτρωνυόω, ib.
E Ὑπεργράφω, t.1, c.1365, c. Ὑπερπαίζομαι, t.3, c.1748, e
Ὑπερπαίζω, ib. Ὑπερπαλαιτᾶς, t.3, c.1235, e
Ὑπέρπαπος, t.3, c.1745, h. Ὑπέρπηρος, t.3, c.1277, f
Ὑπερπίνω, t.3, c.1303, e. Ὑπερπλεῖος, t.3, c.1375, c
Ὑπερπέλεος, ib. Ὑπερπλὴς, t.3, c.1373, f
Ὑπερπέλλω, t.3, c.1369, e. Ὑπερπνὴς, t.3, c.1303, a
Ὑπερπρέω, t.3, c.1745, d. Ὑπερπρωὸς, ibid.
Ὑπερπεία, ib. Ὑπέρπορος, t.3, c.1744, f
Ὑπέρπυρος, t.3, c.1434, e. Ὑπερπῆσω, t.3, c.1745, f
Ὑπερπίθημαι, t.3, c.1518, g. Ὑπερπίθημι, ib.
Ὑπέρπιμαω, t.3, c.1569, b. Ὑπέρπιμος, t.3, c.1557, b
F Ὑπερπυίν, Exuberare fœtura. Eadem forma dicitur qua ὑπερκαρπεῖν.
Ὑπέρπνοος, t.3, c.1303, a. Ὑπερτραχίζω, t.3, c.1355, a
Ὑπερτρέχω, t.3, c.1666, e. Ὑπέρυθρος, t.3, c.1784, h
Ὑπέρυθρος, t.1, c.1251, c. Ὑπερυμνῆπος, t.3, c.1732, b
Ὑπερυθήσω, t.3, c.1765, e. Ὑπερυφίω, t.3, c.1772, c
Ὑπερφαίνομαι, t.4, c.32, g
Ὑπερφαλαγγέω, ῶ. Verbum Ὑπερφαλαγξεῖν & verbale Ὑπερφαλάγγωσις dicuntur de phalange quæ vtrinque hostibus circumfusa aciem eorum coercet. Ita Bud. afferens ex Arriano, ὅπ πάντα ὑπερφαλαγγίσειν αὐτὸν ὀξὺ τὰ πλῆθος ἐμελλον. Vide Ὑπερκρά.
Ὑπερφερέστατος, t.4, c.123, b. Ὑπερφερέστερος, ib.
Ὑπερφερὴς, ibid.
Ὑπερφέρω, t.4, c.122, h. Ὑπερφέρομαι, t.4, c.123, a
G Ὑπερφθέγγομαι, t.4, c.1383, g. Ὑπερφίαλος, t.4, c.152, a
Ὑπερφιάλως, ib.b. Ὑπερφιλέω, t.4, c.160, f
Ὑπερφιλόπαμος, t.3, c.1560, d. Ὑπεραμνήμων, ib.g
Ὑπέρφλοια, t.4, c.170, c
H Ὑπερφυάζω, Effeuesco, Inundo, in v.l. Fortasse rectius, Efferuescendo exundo.
Ὑπερφοβοῦμαι, t.4, c.75, a
Ὑπερφρονέστερος, t.4, c.198, f. Ὑπερφρονέω, t.4, c.205, f
Ὑπερφοίνιος, ibid.f. Ὑπερφυεῖν, ib.c
Ὑπέρφυης, t.4, c.74, d. Ὑπερφυσήμαι, t.4, c.263, a

Υπερφυῶς,t.4,c.175,d.
Υπερφωνέω,ῶ,Voce elatiore vtor.
Υπερχαίρω,t.4,c.347,d. Υπερχειλής,t.4,c.408,b
Υπέρχειλος,ib. Υπερχέω,t.4,c.478,c
Υπερχλιδάω,t.3,c.535,g. Υπερχολάω,t.4,c.558,c
Υπέρχολος,Supra modum iratus.Suidas ex Antiphõte affert ὑπέρχολος ῥιόμβδος pro ὑπεραγανακτήσας.
Υπέρχομαι,t.1,c.1274,c
Υπέρχρεως,t.4,c.584,c. Υπερχρεοῖζω,t.4,c.647,d
Υπέρχρυσος,t.4,c.644,f. Υπέρχυσις,t.4,c.504,f
Υπερχύω,ib. Υπέρψυχος,t.4,c.747,a
Υπερῴα,ἡ, t.2,c.1253,c
Υπερωδυνία,Dolor vehementissimus,Dolor vehemens supra quàm dici possit. In vulg.lex.malè redditur Calamitas:afferturque & Græca expositio λύπη,quæ vim illius vocabuli non assequitur.
Υπερῴη,t.2,c.1253,c
Υπερώπισθεν,Retrocesserũt. Exponitur & aliter,vt te docebit Eustath.
Υπερῴϊθεν,t.2,c.1253,g. Υπερῴϊον,τό,subst.ib.
Υπερῴϊος,ib.f. Υπερῳία,t.4,c.777,h
Υπεραίω,t.3,c.1743,e
Υπεραρίον,τό,substant.t.2,c.1253,d
Υπεραῖος,ib. Υπέραορος,t.4,c.791,c
Υπεραώσιος,t.2,c.1518,a. Υπεραωτάω,t.1,c.1908,a
Υπεσις,ab Hesychio exponitur ὑποπείνασις & ἔνδεσις:videtur autem Ionicè dici pro ὕψωσις.
Υπεστιλβώς,aduerb.factum ex verbo ὑποστίλλομαι. Redditur autem Remissè, Non contentè. Potest & aliter reddi,sequendo interpretationes verbi illius.
Υπεσχόμενος,t.1,c.1361,c.& 1363,g
Υπεύδιος,Qui est sub dio,Serenus,Tranquillus. Ita v.lex. Vbi affertur ex Apollonio Rhodio ὑπεύδιος ἀκτή, pro ὁμαλὴ,καὶ οὐ τραχεῖα οὔτε πετρώδης.Item ex Plutarcho in Themistocle,ἡ ὑπεύδιον τῆς θαλάσσης,κρηπὶς δὲν ἐμεγάλης, Qua mare tranquillum est, crepido est eximia magnitudine.Sed hæc controuersia non carent.
Υπεύθυνος,t.1,c.1302,e. Υπεύθυνος,ib.h
Υπέχομαι,t.1,c.1361,c. Υπέχω,t.1,c.1360,g
Υπεφλωισμένη,Grauida,& quidẽ partui propinqua: translatione sumpta à maturatione ficuum,subeuntibus in illas ex caprificis culicibus qui ψῖνες dicuntur. Ita v.l. ex Suid. & Erasmo in Adagiis.
Υπήβολον,Depositum ad vsuram,v.l.ex Suida.
Υπήκοος,t.1,c.293,h
Υπήλαπα φάρμακα,Medicamenta quæ aluum subducunt. Υπήλαπα τὰ φλέγματα κενοῦντα,Purgationes pituitam elicientes,Gal.ad Glauconem lib.1. Υπηλάπων τὴ κοιλίαν ὀξυκεκῶν,apud eundem, Aliquod ex iis quæ biandè purgant, Aliquod ex blandis medicamentis,quæ ventrem tantùm,intestina & primas venas sine vehementia expurgant,non autem ex toto corpore trahunt.v.l.
Υπήρεμος,t.1,c.428,c. Υπήνεμος,ib.a
Υπήνη,Barba:sed ea propriè quæ est circa labia.vnde à Gaza apud Aristotelem redditur Mustax. Plutarch.in Camillo,ἥψατο τοῦ γενείου,καὶ κατοῦσε τὴν ὑπολίβα βασιλικὴν οὖσ. Gregor.de philosophis,οἱ τὴν βασιλικὴν ὑπολίβα ἐλκοντες,καὶ τὸ κομᾶν ἀσεβοῦντες ἡμῶν τεμεβώτιον. Ex Epigr.autem affertur ἄγρους ὑπολίβας pro Malæ imberbes. Vide & t.3, c.640,c. Hinc est Υπηνήτης, Iuuenis,vtpote cui ὑπὴν suboriri incipiat. Luc.De sacrif.ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς αἰεὶ τὸν Ἀπόλλωνα,καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπολιβήτην. De ὑπὴν lege Pollucem,& alios lexicographos.
Υπηνεῖος,Matutinus:quasi ὑπὸ τὴν ἠῶ. Vtitur Hom.
Υπήρχομαι,t.1,c.556,d, Υπηρεσία,t.1,c.1249,b
Υπηρέσιον,ib.a. Υπηρετέω,ib.d
Υπηρέτημα,ib.e. Υπηρέτης,ib.c
Υπηρετήσιον,ib.b. Υπηρετήσις,ib.f
Υπηρετικός,ib. Υπηρετικός,ib.d.& f
Υπήρης,ib.c
Υπήσριον,Sumen,Abdomen,in vulg.lex.Vide Hesychiũ & Suidam.
Υπηχέω,t.1,c.1486,a
Υπῆψαν Ionicè pro ὑφῆψαν.
Υπίεναι Ionicè pro ὑφιέναι.

A Υπίλλω,t.1,c.1918,a. Υπηρεύομαι,t.1,c.1363,g
Υπίηρος,t.1,c.1364,c. Υπίρομαι,t.1,c.1363,f
Υπιωγή, in significatione τῆ ὀλιγωγῆ apud Hesych. Vide Ἐπιωγή. At verò ὑπιωγὴ pro σκέψις apud Suidã, mendo carere non videtur.
Υπαλκέος,t.3,c.1753,c. Υπαλή,ib.d
Υπαίω,ib. Υπνέω,ib.
Υπνηλός,ib.c. Υπνηπικός,t.3,c.1754,a
Υπνίον,ib.c. Υποδήπεια,t.3,c.1750,f
Υποδύπης,ib. Υπομαχάω,ib.
B Υπνοποιός,ib.g. Υπνος,t.3,c.1749,a
Υποφόβης,t.3,c.1750,g. Υποφόρος,ib.
Υπνόω,t.3,c.1753,e. Υπνώδης,ib.b
Υπνωπικός,ib.f. Υπνωπικῶς,ib.g
Υπώπιω,t.3,c.1754,b. Υπνόω,ib.b
Υπό,t.3,c.1755,a. Υπό,Propter,ibidem d. Υπό, Præ,&c.ibid.e. Υπό, Per,ibid. Υπό, Quum,ib. g. Υπό,Penes,Apud,ibid.h. Υπό,Sub,ibid.
Υπὸ cum datiuo,Sub,c.1756,b. Υπό,Sub,vel In,vt dicitur Sub armis,vel In armis,ibid.e. Υπο,pro μετὰ, C Cum,ibid. Υπό,Ad,&c.ibid.f. Υπο,interdũ participio redditur,ibid.g. Υπό,pleriſque in locis Homeri datiuum pro genitiuo habet,ibid.h. Υπό,cum accusatiuo, Sub,c.1757,a.d. Υπό, in compos. quid significet,ibid.f. Υπό, in compos.interdum mutat posteriorem syllabam in consonantem,à qua simplex incipit,ibid.h.
Υπὸ χθέρα,t.4,c.417,f
Υποάμουσος,Subrusticus. Plato comparatiuo ὑποαμουσότερος vtitur,De rep.l.8,αὖθις δεύτερόν τε δεῖ αὖτὸν εἶδ ὑποαμουσότερον.
Υπόβαθρος, à Suida exponitur ὑπόβαθρος. At Hesychius habet,ὑποβάσμον,ὑπόβαθρον. Videtur autem alter ex altero esse emendandus,reponendo hîc ὑπόβαθμον,illic ὑπόβαθρον:quod vide t.1,c.654,c.
Υπβάθρα,t.1,c.654,c. Υπβαθρον,ib.
Υπβαίνω,ib.a. Υπβάλλομαι,t.1,c.706,b
Υπβάλλω,ib.& 709,c. Υπβάσμον,t.1,c.654,b
Υπβασις,ib.
Υπβάσις,Scabellum.Hesychius habet & ὑποβάται, Dorica terminatione.
E Υποβαδύλλω,t.1,c.728,c. Υποβεβρεμένος,t.1,c.790,f
Υποβιαίζω,t.1,c.735,b
Υποβιβάζω,& Υποβιβάζομαι,t.1,c.657,f
Υποβιβαστικός,ib.
Υποβιπιδνα βρώματα, Edulia quæ libidinem proritant, & pruritum veneris concitant. v.l.ex Menandro. Fortasse autem ex Polluce hæc sumpta sunt.
Υποβλαστάνω,t.1,c.747,h
Υπόβλεμμα,t.1,c.752,h. Υπβλεπικός,ib.
Υποβλέπω,ib.d. Υπόβλεψις,ib.g.
F Υποβλήδ ὶω,t.1,c.706,g. Υπόβλημα,ib.f
Υπόβλητος,ib.
Υποβλήτως, q.d.Suppositiẽ. vt ὑπόβλητος est Suppositius.
Υποβολός,t.1,c.707,c. Υποβολή,t.1,c.706,h
Υποβολιμαῖος,t.1,c.707,b. Υπόβολον,ib.d
Υπόβολος,ib. Υποβόρβορος,t.1,c.763,d
Υποβρέχω,t.1,c.790,f. Υπόβρυχα,ib.g
Υποβρυχής,ib. Υποβρύχιος,ib.
Υπόβρομος,q.d.Subuirosus.vt ὑπόβρομος τῇ ὀσμῇ,Qui est odore subuiroso, Putidiusculus odore, Grauiusculus odore,v.l.
Υποβρώσκω,t.1,c.783,h. Υπογαίδιον,t.1,c.803,c
Υπόγαιος,ib. Υπογαιρίζομαι,t.1,c.820,f
Υπογάειον,t.1,c.819,g. Υπόγαιος,t.1,c.808,c
Υπόγεος,t.1,c.809,g. Υπογλυκαίζω,t.1,c.844,d
Υπογλυκάσκω,t.1,c.845,c. Υπόγκων,t.1,c.806,g
Υπόγκομαι,Subnascor,Succresco.
Υπόγλαυκος,t.1,c.858,c
H Υπόλιγρος, Aliquantùm lentus, vel viscosus:sequendo significationes nominis γλίγρος.
Υπογλουνίς, ίδος, ἡ. Nates sub clunibus sunt, id est quiddam commune clunibus & femeri, vt ait Aristoteles, qui nomẽ huius partis dicit esse ὑπογλουνίδα. Ita Cam. Gaza vertit Subatale, apud Aristot. De animal.lib.1.vt ann

annot.v.l.Addunt etiam, esse partem exteriorem cõmunem femoris & natis.
Υπογλυκαίνω, Subdulcem reddo, Efficio aliquantum dulcem.
Υπόγλυκυς, t.1,c.852,d. Υπογλωσσίς,t.1,c.857,c
Υπογλώττιον,t.1,c.856,f. Υπόγλωττον,ib.
Υπογνάμπτω,t.2,c.55,e
Υπογνάθα,Mandibus subiectis maxillæ.Vide Hesych
Υπογονάπον,t.1,c.1892,f. Υπόγραμμα,t.1,c.877,b
Υπογραμματεύς,t.1,c.863,d. Υπογραμματεύω,ib.
Υπογραμμός,t.1,c.878,c. Υπογραφάς,t.1,c.877,c
Υπογραφή,ib.b. Υπογράφομαι,ib.a
Υπογράφω,t.1,c.876,f
Υπόγρυπος,Qui est naso subadunco.
Υπόγυες,t.1,c 880,h. Scribitur & Υπόγυος.
Υπογυμνάζω,t.1,c.881,b. Υπογύιος,ib.
Υπόγυπτοι,Saltatorum quoddam genus: sicut & γύπωνες alii quidam.Vide Pollucem.
Υποδάκνω,t.1,c.906,e. Υποδακρύω,t.1,c.908,d
Υποδέμναμαι,t.1,c.909,b. Υπόδεσις,t.1,c.912,f
Υποδεύμενος,t.1,c.958,g.& 959,a.Υποδέξερος,t.1,c.919,a
Υποδεής,ib.& 921,b. Υπόδειγμα,t.1,c.931,c
Υποδείδω,t.1,c.920,f. Υποδείκνυμι,t.1,c.931,b
Υποδειμαίνω,t.1,c.920,b. Υποδενδρόομαι,t.1,c.944,b
Υποδενδρυόζω,ib.a. Υποδέξιος,t.1,c.959,b
Υποδέξιος,ib.
Υπόδεξις,Susceptio. Verùm non solùm ὑποδοχή,sed etiã ἡ χορηγία τοῦς ὑποδυομένοις eo significatur.
Υποδέομαι,t.1,c.919,a. Υποδέρριον,t.1,c.948,g
Υποδερής,ib. Υπόδεσις,t.1,c 965,c
Υπόδεσμα,ib.d. Υποδεσμίδες,ib.
Υπόδεσμοι,ib. Υποδεχόμαι,t.1,c.958,g
Υποδέω,t.1,c.915,b. Υπόδημα,ib.c
Υποδηματοῤῥάφος,ib. Υπόδησις,ib.
Υποδιαίρεσις,t.1,c.194,e. Υποδιαιρέω,ib.
Υποδιγεσνή, (q.d.Subdistinctio) pro interpunctione,cùm apud alios grammaticos,tum apud Eust.
Υποδιδάσκαλος, Subpræceptor, Qui præceptori subest in docendi officio.
Υποδίδωμι,Cedo,v.l.sine exemplo.
Υποδικαίζω,t.1,c.1014,a. Υπόδικος,t.1,c.1011,d
Υποδιοικητής,t.2,c.1224,d. Υποδιπλάσιος,t.1,c.909,d
Υποδιώκς,t.1,c.910,a. Υποδοχάς,t.1,c.959,c
Υποδιχῆ,ib.b
Υπόδρα,aduerb.vel Υπόδρᾳξ, Toruè, Toruis oculis.Apud Hom.Il.α,& alibi,ὑπόδρα ἰδών, Toruè intuitus. Et nomen Υπόδρᾳξ, apud Nicand.Qui torus est,seu torvis oculis,aut etiam limis. Apud Suidã ponitur & adverbialiter. Legitur & nomen Υποδρασία, quod tornum aspectum significat. Sed ab Hesychio Υποδρασία exponitur ὑποψία. Extat & Υποδρὺς apud Nonnum. vt ὑποδρὺς λαὸς ἐταίρων,Torulus,Infensus,velSuspiciosus(vt quidam exp.) Quinetiã suffugiens exp.v.lex. tãquam sit ab ὑποδράω, eiusdẽ originis cum ὑποδράω.
Υποδράω,t.1,c.1048,b. Υποδρέμω,t.3,c.1666,f
Υποδρής,vide in Υπόδρα.
Υποδρίσκω,t.1,c.1048,b. Υποδριστήρ,ib.
Υποδρομεύς,t.1,c.1053,g. Υποδρομή,t.3,c.1667,c
Υποδρομή,Inferuio.Hom.Il.β.Οἱ δὲ πᾶς ἀγαθοῖσιν ὑποδρώσσι χόρτοις. Alibi,οἱ σφιν ὑποδρώσσι.
Υπόδυμα pro Υπόζωμα, ex Cælio Aureliano affertur in vulg.lex.
Υποδύομαι,Subeo,Subingredior.vt ὑποδυόμενος ὑπὸ πέρα μέδων,apud Aristoph.Subiens tegulas. Ité in alia verbi subire significatione.vt ποῖον ὑποδύεσθαι apud Xen. Et ὑποδύεσθαι τὸν Δία,Subire personam Iouis, Agere personam Iouis. Item ὑποδύεσθαι σχῆμα, apud Aristot. Interdũ pro Subrepo,Clam ingredior,ὑποεισέρχομαι. Nonnunquã ὑποδύεσθαι dicitur & de eo qui se insinuat in amicitiam alicuius. Bud.exp.Colere & obseruare obsequiosè:apud quem plura vide. Hesych. exp.δείκνῦμι. Actiua autem vox Υποδύω (quæ minus est frequens)itidem pro Subeo,Subingredior.vt πάρον ὑποέδυ,& θάμνοις ὑποέδυ. Item pro Subeo(in altera illa signif.)vel Suscipio:vt πόλεμον ὑποέδυ. Apud Luc. A autem ὑποδύς de vrinante dicitur, οὐκ οἶδ' ὅπως βάθιος ὑποδύς,καθάπερ οἱ λαφοί. Est autem ὑποδὺς ab ὑποδῦμι. vnde est etiam ὑποδύπτα apud Hom.quod exponitur ὑποεισέρχομαι. Dicitur etiam Υποδαύω:quod præcedẽtium ὑποδύω & ὑποδύομαι significationes habet. Sed cum præpos.ὑπ,apud Alex. Aphr.ὑποδύνει ὑπ' τῆ γῆ. Ité ὑποδύναι τὴν τῆς ἀπάτης προσωπίδιον, apud Chrys. De sacerd. vt suprà ὑποδύεσθαι expositum fuit Subire personam. Ex Herodoto affertur & pro Occulo. Ex eodem pro Induo sub:ὑποδύνειν χιτῶνας ἕξω ἐμμασι. A B qua significatione est nomen Υποδύτης, de veste interiori seu subucula,τὸ ἔξω ἐπενδύτης ὑποκείμενον. Vide Eustathium & Hesychium. At verbale Υπόδυσις exponitur Refugium.
Υποδύσομαι pro ὑποδύομαι: vnde ὑποεδύσετο apud Hom.sed dicentem θάμνοιν ὑποεδύσετο pro ὑποεξῆλθεν ὑπὸ θάμνων,Odyss.ζ.
Υπόδυσις vide post Υποδύομαι.
Υποδυσφορέω,ῶ,Subirascor,Subindignor. Plato Ep.9,λέγοντες ὑποδυσφορῶν σε.
C Υποδυσωδίης,t.2,c.1195,h. Υποδύτης vide in Υποδύομαι.
Υποδύω & Υποδαύω vide in Υποδύομαι.
Υποδώριος,q.d.Subdorius. Id est,Nõ omnino Dorius,sed ad Dorium accedens.vt δώριος τόνος in musica. Legitur apud Aristot.in Probl.& Plut.Vide Δώριος. Eadẽ præpositio iungitur & aduerbio Δωριστί: dicitúrque ὑποδωριστί,eãdẽ sign.habẽte præpositione. q.d.Subdoricé.
Υποείκω,t.1,c.1124,e. Υποεργός,t.1,c.1233,d
Υποειθής,Vestis quæ est subtus,Interula,Subucula. Hes. exponit χιτών.
Υποζάκορος ex Herodoto affertur pro Administer: sed potius fuerit interpretandum Administer ζακόρου.
D Υποζάλυγμος,t.1,c.1397,f. Υποζαλυγώδη,ib.
Υποζάλυξις,ib.g. Υποζύγιος,ib.
Υποζυγιώδης,t.1,c.1398,a. Υπίζω.t.2,c.1194,a
Υπόζωμα,t.1,c.1413,e. Υποζώννυμι,ib.c
Υποθαλπω,t.1,c.1497,b. Υπόθεμα,t.3,c.1521,b
Υπόθεναρ,Spatium quod est à digito qui λιχανὸς vocatur, vsque ad minimum. Vide Poll.
Υποθερμαίνω,t.1,c.1548,a
Υπόθερμος,Subcalidus,Aliquantùm calidus.
E Υπόθεσις,t.3,c.1521,c. Υποθετέον,t.3,c.1522,h
Υποθέσις,ib. Υποθετικός,t.3,c.1523,a. Υπόθετος,ib.
Υποθεωρέω,Conspicere.v.l.ex Plut. Sed in hac interpretatione nulla præpositionis ratio habetur.
Υποθήγω,t.1,c.1553,g. Υποθήκη,t.3,c.1523,c
Υπόθημα,ib.g. Υποθημοσύνη,ib.
Υποθλίβω,Premo aliquantùm, vel Leuiter premẽdo exprimo. At in v.l.Premo,Exprimo.
Υποθορυβέω,ῶ,Tumultuor.v.l.Rectius Subtumultuor.
Υποθρύπτομαι,t.1,c.1594,f. Υποθυμιάσις,t.1,c.1627,c
F Υποθυμαίω,ib. Υποθύμιος,ib.c
Υποθυμίς,ib.c. Υποθυελής,t.1,c.1616,c
Υποθυρον,ib.a. Υποθωπίω,t.1,c.1632,b
Υποιάχω,Subsono.v.l.
Υποίγνυμι,t.2,c.1198,f. Υποικέω,t.2,c.1227,a
Υποικουρέω,t.2,c.1211,c
Υποινος, Vinolentus,μέθυσος,Suid.
Υποίομαι,t.2,c.1261,b. Υποισός,t.2,c.1262,c
Υποκαθαίρω,t.2,c.5,f. Υποκάθαρσις,ib.
Υποκάθημαι,t.1,c.1384,f. Υποκαθίστημι,t.1,c.1775,c
Υποκαμνω,t.2,c.181,c
Υποκαλύπτω,Subtego,Subocculto.
Υποκάμπτω,t.2,c.54,f. Υποκαπνίζω,t.2,c.68,d
Υποκαπνισμός,ib. Υποκάπτω,t.2,c.643,g
Υποκάρδιος,t.2,c.98,c. Υποκαροδέομαι,t.2,c.73,c
Υποκαρύω,ib. Υποκαρφισμός,t.2,c.85,c
Υποκάρφομαι,t.2,c.83,g. Υποκάρφω,ib.f
Υποκαταβαίνω,t.1,c.649,g. Υποκατακλίνομαι,t.2,c.257,h
Υποκατακλίνω,ib.a. Υποκατάστατος,t.1,c.1775,c
H Υποκάτωθες,Subtriste. Υποκατουρέω,t.2,c.913,e.
Υποκάτω,t.2,c.913,e. Υποκάτωθεν,ib.f
Υποκατούρησις,t.2,c.1482,c. Υπόκαυμα,t.2,c.181,c
Υπόκαυσις,ib.& t.3,c.630,d.ob.
Υπόκαυστις,ib. Υποκέρδμα,τό,t.2,c.172,a
Υποκεφάλαιον,τό,Argumentum,&c.t.2,c.171,a

Πτολεμαίος, subiacere, δεc.1.c.17.c. Πτολεμαίος, Pro-
poftum effe, δεc.1.c.17.c.
Πτολεμαιωνίας, c.1.c.119.c. Πτολεμαιοφόβος, c.1.c.18.d
Πτολεμάδαμος (q.d. subhorror). Tacite horror.
Πτόλεμος, Vacuus: vel dubier q.d. Subter vacuus. Τοπάλεως
πόνος, ex Seneca Natur. quæſt. lib. 6. redditur Subterra-
cans locus, item ιν Τοπάλεως, Vacantis loci luberina-
tiis. A Rectur Τοπάλεως & pro vano ex Hermog.
Πτολεμαῖος, Ptolemæus & Ptolemæus, malo gra-
mmatico, Quod lub cilfio ad radices naſcitur, malo gra-
naro intimatuto Amicitvnde & a quibuſdam κόνυος vo
catum fuit. Sunt tamen Æqui hæc differre velint. Vide
Diofcoridem, qui tria Τοπάλεως genera confititur.
In v. left Πτολεμαῖος, annotatrique, lcribi & Πτολεμαῖος, sed
mihus rectum elle hanc lcripturam. Vide Kiſos.
Πτολεμαῖος, Prolus quam Eroluo. Πτολεμαῖος, Ptolemæus, Ex
magis Subiuo quam Eroluo.
Πτολεμαΐδων, c.1.c.186.h
Πτολεμαῖος & Πτολεμαῖος, c.1.c.19.c
Πτολεμαῖος, c.1.c.28.f. Πτολεμαῖος, c.1.c.28.c
Πτολεμαῖος, c.1.c.17.c. Πτολεμαῖος, c.1.c.37.a
Πτολεμαῖος, c.1.c.17.a. Πτολεμαῖος, c.1.c.37.a
Πτολεμαῖος, c.1.c.23.a. Πτολεμαῖος, c.1.c.240.c
Πτολεμαῖος, c.1.c.37.c. Πτολεμαῖος, c.1.c.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.364.f. Πτολεμαῖος, c.1.c.262.g
Πτολεμαῖος, c.1.c.377.f. Πτολεμαῖος, c.1.c.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.28.b. Πτολεμαῖος, c.1.c.240.c
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.a. Πτολεμαῖος, c.1.c.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.c. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.d
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.e. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.f
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.g. Πτολεμαῖος, c.1.c.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.h. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.i. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.k
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.l. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.m. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.n. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.o
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.p. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.q
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.r. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.s
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.t. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.u
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.v. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.x
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.y. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.z
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.aa. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.bb
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.cc. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.dd
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ee. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ff
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.gg. Πτολεμαῖος, c.1.c.708.f
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.hh. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.c
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ii. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.kk. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ll. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.mm. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.nn. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.oo. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.pp. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.qq. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.rr. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ss. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.tt. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.uu. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.xx. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.yy. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.zz. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.aaa. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.bbb. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ccc. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ddd. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.eee. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.fff. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ggg. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.hhh. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.iii. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.kkk. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.lll. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.mmm. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.nnn. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ooo. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ppp. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.qqq. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.rrr. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.sss. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ttt. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.uuu. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.xxx. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.yyy. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.zzz. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.aaaa. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.bbbb. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.cccc. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.dddd. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.eeee. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ffff. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.gggg. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.hhhh. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.iiii. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.kkkk. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.llll. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.mmmm. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.nnnn. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.oooo. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.pppp. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.qqqq. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.rrrr. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ssss. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.tttt. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.uuuu. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.xxxx. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.yyyy. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.zzzz. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.aaaaa. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.bbbbb. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ccccc. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ddddd. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.eeeee. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.fffff. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ggggg. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.hhhhh. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.iiiii. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.kkkkk. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.lllll. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.mmmmm. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.nnnnn. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ooooo. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ppppp. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.qqqqq. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.rrrrr. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.sssss. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ttttt. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.uuuuu. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.xxxxx. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.yyyyy. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.zzzzz. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.aaaaaa. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.bbbbbb. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.cccccc. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.dddddd. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.eeeeee. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ffffff. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.gggggg. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.hhhhhh. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.iiiiii. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.kkkkkk. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.llllll. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.mmmmmm. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.nnnnnn. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.oooooo. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.pppppp. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.qqqqqq. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.rrrrrr. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ssssss. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.tttttt. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.uuuuuu. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.xxxxxx. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.yyyyyy. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.zzzzzz. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.aaaaaaa. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.bbbbbbb. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ccccccc. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ddddddd. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.eeeeeee. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.fffffff. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ggggggg. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.hhhhhhh. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.iiiiiii. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.kkkkkkk. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.lllllll. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.mmmmmmm. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.nnnnnnn. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ooooooo. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.pppppppp. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.qqqqqqqq. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.rrrrrrrr. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ssssssss. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.tttttttt. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.uuuuuuuu. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.xxxxxxxx. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.yyyyyyyy. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.zzzzzzzz. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.aaaaaaaaa. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.bbbbbbbbb. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ccccccccc. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ddddddddd. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.eeeeeeeee. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.fffffffff. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ggggggggg. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.hhhhhhhhh. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.iiiiiiiii. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.kkkkkkkkk. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.lllllllll. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.mmmmmmmm. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.nnnnnnnnn. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ooooooooo. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.pppppppppp. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.qqqqqqqqqq. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.rrrrrrrrrr. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ssssssssss. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.tttttttttt. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.uuuuuuuuuu. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.xxxxxxxxxx. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.yyyyyyyyyy. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.zzzzzzzzzz. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.aaaaaaaaaaa. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.bbbbbbbbbbb. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ccccccccccc. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ddddddddddd. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.eeeeeeeeeee. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.fffffffffff. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ggggggggggg. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.hhhhhhhhhhh. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.iiiiiiiiiii. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.kkkkkkkkkkk. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.lllllllllll. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.mmmmmmmmmm. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.nnnnnnnnnnn. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ooooooooooo. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.pppppppppppp. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.qqqqqqqqqqqq. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.rrrrrrrrrrrr. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ssssssssssss. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.tttttttttttt. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.uuuuuuuuuuuu. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.xxxxxxxxxxxx. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.yyyyyyyyyyyy. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.zzzzzzzzzzzz. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.aaaaaaaaaaaaa. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.bbbbbbbbbbbbb. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ccccccccccccc. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ddddddddddddd. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.eeeeeeeeeeeee. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.fffffffffffff. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ggggggggggggg. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.hhhhhhhhhhhhh. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.iiiiiiiiiiiii. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.kkkkkkkkkkkkk. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.lllllllllllll. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.mmmmmmmmmmmm. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.nnnnnnnnnnnnn. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ooooooooooooo. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.pppppppppppppp. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.qqqqqqqqqqqqqq. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.rrrrrrrrrrrrrr. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ssssssssssssss. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.tttttttttttttt. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.uuuuuuuuuuuuuu. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.xxxxxxxxxxxxxx. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.yyyyyyyyyyyyyy. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.zzzzzzzzzzzzzz. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.aaaaaaaaaaaaaaa. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.bbbbbbbbbbbbbbb. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ccccccccccccccc. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ddddddddddddddd. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.eeeeeeeeeeeeeee. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.fffffffffffffff. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ggggggggggggggg. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.hhhhhhhhhhhhhhh. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.iiiiiiiiiiiiiii. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.kkkkkkkkkkkkkkk. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.lllllllllllllll. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.mmmmmmmmmmmmmm. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.nnnnnnnnnnnnnnn. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ooooooooooooooo. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.pppppppppppppppp. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.qqqqqqqqqqqqqqqq. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.rrrrrrrrrrrrrrrr. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ssssssssssssssss. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.tttttttttttttttt. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.uuuuuuuuuuuuuuuu. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.xxxxxxxxxxxxxxxx. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.yyyyyyyyyyyyyyyy. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.zzzzzzzzzzzzzzzz. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.aaaaaaaaaaaaaaaaa. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.bbbbbbbbbbbbbbbbb. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ccccccccccccccccc. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ddddddddddddddddd. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.eeeeeeeeeeeeeeeee. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.fffffffffffffffff. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ggggggggggggggggg. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.hhhhhhhhhhhhhhhhh. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.iiiiiiiiiiiiiiiiii. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.kkkkkkkkkkkkkkkkk. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.lllllllllllllllll. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.mmmmmmmmmmmmmmm. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.nnnnnnnnnnnnnnnn. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ooooooooooooooooo. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.pppppppppppppppppp. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.qqqqqqqqqqqqqqqqqq. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.rrrrrrrrrrrrrrrrrr. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ssssssssssssssssss. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.tttttttttttttttttt. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.uuuuuuuuuuuuuuuuuu. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.xxxxxxxxxxxxxxxxxx. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.yyyyyyyyyyyyyyyyyy. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.zzzzzzzzzzzzzzzzzz. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.aaaaaaaaaaaaaaaaaaa. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.bbbbbbbbbbbbbbbbbbb. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ccccccccccccccccccc. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ddddddddddddddddddd. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.eeeeeeeeeeeeeeeeeee. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.fffffffffffffffffff. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ggggggggggggggggggg. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.hhhhhhhhhhhhhhhhhhh. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.iiiiiiiiiiiiiiiiiii. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.kkkkkkkkkkkkkkkkkkk. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.lllllllllllllllllll. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.mmmmmmmmmmmmmmmmm. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.nnnnnnnnnnnnnnnnnn. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ooooooooooooooooooo. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.pppppppppppppppppppp. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.qqqqqqqqqqqqqqqqqqqq. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.rrrrrrrrrrrrrrrrrrrr. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.ssssssssssssssssssss. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.tttttttttttttttttttt. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.uuuuuuuuuuuuuuuuuuuu. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.yyyyyyyyyyyyyyyyyyyy. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b
Πτολεμαῖος, c.1.c.67.zzzzzzzzzzzzzzzzzzzz. Πτολεμαῖος, c.1.c.67.b

Υποστρέγγυμι, t.3, c.1058, b. Υποστρεγνύω, ib.
Υποστρέω, ib.a. Υποστρυμι, ib.c
Υποστρακισμός, t.2, c.1526, f. Υποστρατηγέω, t.3, c.1070, b
Υποστρώτορες, t.3, c.1067, a, Υποστρέφω, t.3, c.1102, b
Υπο γρ γυλος, t.3, c.1108, h. Υποστροφή, t.3, c.1102, d
Υποστροφος, ib.g. Υποσφυρος, t.3, c.1118, h
Υποστρωμα, t.3, c.1063, a. Υποστρώνυμι, ib.
Υποσρωνύω, ib. Υποστρωτέον, ib.b
Υποσύρω, t.3, c.1117, f
Υποσυγχυτως, Confuſé. συγκεχυμενῶς, Suid.
Υποσύρω, t.3, c.1144, b. Υποσφαγμα, t.3, c.1159, f
Υποσφαλμα, t.3, c.1160, b.ob. Υποσφαλής, ib.
Υποσφάλλω, t.3, c.1159, f. Υποσφίγγω, t.3, c.1183, b
Υποσφεγγίζομαι, t.3, c.1188, a. Υποφεύγω, t.1, c.1365, e
Υποφυη, t.1, c.1363, g. Υποφυσις, ib.
Υποχιδακόδης, Qui in aſſulas ſcindi poteſt, Aſſulatim ſciſſus. v.l. Vide Σχιδαξ.
Υποσχίζω, t.3, c.1198. g. Υπόσχισμα, ib.
Υποτηγή, t.3, c.1169, d. Υποτακπικός, ib.e
Υποτίμνω, t.3, c.1409, g. Υποτανύω, t.3, c.1308, d
Υποτεκάλλω, t.3, c.1247, d. Υποταρβέω, t.3, c.1248, c
Υποταραίειος, ib.f. Υποτάσσω, t.3, c.1269, a
Υποτείλω, ib. Υποζωειον, t.3, c.1271, f
Υποτίνω, t.3, c.1303, b. Υποτιμίζω, t.3, c.1, 62, c
Υποτίμησις, ib.d. Υποτίχισμα, ib.c
Υποτλέω, t.3, c.1384, d. & 1385. g
Υποτελής, t.3, c.1385, f. Υποτέμνω, t.3, c.1405, d
Υπόπορος, t.3, c.1455, c. Υποτέμαι, t.3, c.1519, h
Υποτήμι, ib.e.
Υποτιλλω, q.d. Subuello. In v.l. Υποτίλαι ἢ βοτείλω affertur ex Theophr. Hiſt. pl. l.1, c.8, pro Subruncare herbam.
Υποτιμάομαι, t.3, c.1578, f.& 1579, h
Υποτιμάω, t.3, c.1569, c. & 1578, f.& 1579, h
Υποτίμησις, t.3, c.1578, f. Υποτιθιος, t.3, c.1467, g
Υποτιτραίνω, t.3, c.1319, d. Υποτιτράω, ib.
Υποτλαω, t.3, c.1130, f. Υπότλημι, ib.
Υποτμαις, t.3, c.1405, g. Υποτμεις, ib.
Υποτμω, ib.
Υποτυθρίζω, vide in Τυθρίζω.
Υποτυπόζω, t.3, c.1597, c
Υποτυπασμός, Coniectatio, Coniectura, Suſpicio.
Υποτυπόω, t.3, c.1597, f
Υποτραυλίζω, q.d. Subbalbutio, Aliquantum balbutio: ex Luciani Timone, de ebrio.
Υποτραχήλιον, (eadē forma qua dicitur ὑπαυχένιον) Colli pars infra ceruicem & intra ſcoptula aperta, id eſt ὠμοπλάτας, quæ pars deſinit in μεσόφρενον. Translatè autem ὑποτραχήλιον in contracturis ſcaporum columnæ vſurpatur. Vitruu. l.3, c.2, vbi de contracturis columnarum agit, Et earum ſeptem (inquit) in ſummo ſcapi hypotrachelio contrahãtur. Ibidem, Contracturæ autem in ſummis columnarum hypotracheliis ita faciendæ videntur. Idem Vitr. l.4, c.1, baſin ſcapi dixit. Interpres hypotrachelii nomine ſcapi partē intelligit, quæ ſub aſtragalo eſt. Ita v.l. in quibus annotatur etiã contracturas illas à noſtris architectis vocari *Retraites* vel *Rapetiſſements*: hypotrachelium autem, *Gorgerin*.
Υποτραχυς, t.3, c.1601, c. Υποτρέω, t.3, c.1671, g
Υποτρέμω, t.3, c.1672, e. Υποτρεπομαι, t.3, c.1634, g
Υποτρέφω, t.3, c.1650, f. Υποτρέχω, t.3, c.1666, e
Υποτρέω, t.3, c.1671, e. Υποτρεπης, t.3, c.1319, d
Υποτρεῶω, t.3, c.1342, g. Υποτεμμα, ib.
Υποτεμμάπον, ib.a. Υποτεμπρχης, t.2, c.1489, e
Υποτριτος, Subtertius, in muſica. Vide Capellam.
Υποθραίω, t.3, c.1673, c. Υποτρομος, t.3, c.1672, e
Υποθρπή, t.3, c.1634, g. Υποθρπάζω, ib.h
Υποθρπιν, ib.g. Υπότρωπος, t.3, c.1635, a
Υποθρχαλος, t.3, c.1655, e. Υποθρχίζεσθαι, t.3, c.1670, e
Υποτρίζω, t.3, c.1666, a. Υποτυλίκνω, t.3, c.1449, g
Υποτυπόω, t.3, c.1694, e. Υποτυπίω, t.3, c.1689, b
Υποτυπωσις, t.3, c.1694, h. Υποτυελίς, t.3, c.1701, e
Υπότυλος, t.3, c.1703, h. Υποτυφος, t.3, c.1707, b
Υποτυφω, t.3, c.1705, d. Υπυδαίος, t.2, c.1184, g
Υπυλος, t.2, c.1283, g. & t.3, c.879, c.ob.
Υπυλότης, t.2, c.1284, c. Υπύλως, ib.b
Υπυρα, Quæ montibus ſubiacent, ſiue ſubiecta ſunt. Hesych. tamen exp. Υπὸ τὰ ὄρη, non τὰ Υπὸ τὰ ὄρη.
Υπυρέσσω, t.2, c.1543, h. Υπυρόω, t.1, c.1233, e
Υπυ-γημα, ib. Υπυρησις, ib.
Υπυρια, ib.d. Υπυρὸς, ib.
Υπφαινω, t.4, c.32, d. Υπφαινον, t.1, c.1705, a
Υπφαυσκω, q.d Subluceo. Υπφαύσκοντες, item Υπυφαυσκοῦσι. ἕω. Prima luce: Ariſtot. Probl.
Υπφερω, t.4. c.113, c. Υπφθίγω, t.3, c.133, e
Υπφιπεία, t.4, c.65, h. Υπφιπτόω, ib.g
Υπφιτις, ib.c. Υπφιπκός, ib.g
B Υπφιπκῶς, ib. Υπφήτω, t.4, c.66, a
Υπφθαλμος, t.2, c.1410, c. Υπφθάνω, t.4, c.135, g
Υπφθέγγομαι, q.d. Subloquor. In vulg. l. Interloquor, Immurmuro.
Υποφθνέω, ῶ, Subinuideo, Aliquantum inuideo. Xen.
Υποφοινίζω, t.4, c.1823, g. Υποφοινίσσω, t.4, c.183, f
Υποφεσ, t.4, c.124, b
Υποφεωδεις, Qui animaduertit, vel ſubanimaduertit, exprimendo præpoſitionem. Vtitur Apoll. Rhod.
Υπόφεικος, Subhorreo, Qui horrore aliquantum tenetur.
C Υποφρύγιος, Subphrygius. Et Υποφρυγιστ, q.d. Subphrygiè, multicorum ſunt: ſicut Υποδιάνεια & Υποδωεισι, quæ vide.
Υποφυσμαι, t.4, c.294, d. Υπόφυσις, ib.
Υποφωνέω, t.4, c.310, a. Υποφώνησις, ib.b
Υποχαζομαι, t.4, c.318, d. Υποχαίνω, t.4, c.334, b
Υποχαμαι, t.4, c.347, d. Υποχαλαω, t.4, c.368, g
Υπόχαλκος, t.4, c.381, f. Υπόχαλκις, t.4, c.387, e
Υπχαροπὸς, t.4, c.345, h. Υποχασκω, t.4, c.335, b
Υποχαυνόω, t.4, c.405, a. Υποχειλία, t.4, c.445, f
Υποχείλος, ib.c. Υποχω, t.4, c.478, d
Υποχή, Genus retis. v.l.
D Υποχθόνιος, t.4, c.520, a
Υποχίτων, t.4, c.528, c. Υπόχλωρος, t.4, c.541, d
Υποχοιρὶς, t.4, c.548, a
Υπόχαλος, videtur dici qui ſubiratus eſt: vt contrà ὑαψόχαλος antea Supra modum iratus. Ex Poll. tamen affertur pro μελαγχολῶν.
Υποχόμαται vel Υποχύμαται, in v.l. ſcriptum eſt, quaſi vtrunque in vſu ſit: quum tamẽ Υποχόμαται (vndecunque petitum ſit) ex errore natum eſſe conſtet.
E Υποχόνδριος, t.4, c.562, f. Υπόχρεως, t.4, c.584, e
Υποχρίω, t.4, c.627, b. Υπόχρυσος, t.4, c.656, d
Υπόχυμα, t.4, c.504, g. Υπόχυσις, ib.
Υποχυτὴς, t.4, c.505, b. Υπόχυτος, ib.
Υποχύω, t.4, c.504, g. Υποχωρέω, t.4, c.681, g
Υποχώρημα, t.4, c.682, d. Υποχώρησις, ib.
Υποχωρητικὰ μέλη, ib.f. Υποφάθυρος, t.4, c.702, g
Υποφαλαίνω, t.4, c.699, g
Υποψαμμος, Subarenoſus, Arenam ſubtus habens.
Υποφεκαίειν, ſicut & Υποπίνειν, dixerũt, minuta & torantia pocula ſignificantes, aut largiorem potum αὐτοφεκαστῶς. Ita v.l. ex Poll. quem vide.
Υποφία, t.2, c.1390, d. Υποφιφυείζω, t.4, c.705, d
Υπόφιος, t.2, c.1390, g
Υποφοφέω, ῶ, Leuiter ſtrepo, Leuem quendam ſtrepitum edo.
Υπόψυχρος, t.4, c.747, a. Υποψύχω, t.4, c.744, e
Υποφωνέω, t.2, c.1590, b. Υπαιδίζω, t.3, c.1765, f
Υπίασμα, ib.h. Υπίασμός, t.3, c.1766, b
Υπίος, t.3, c.1765, a. Υπιότης, ib.f
G Υπιόω, ib. Υπίως, ib.e
Υπιωτέρως, Supinius, Remiſſius.
Υπόβολος, t.1, c.713, f. Υποθέω, t.4, c.771, a
Υπωμίη, q.d. Subhumeralis pars. Galenus ab Hippocrate ita vocari ait τὸ Υπωκείμενον τῇ ἐπωμίδι ἢ ᾗ τῷ ὤμῳ.
Υπωμοσία, t.2, c.1300, b. Υπωπιάζω, t.2, c.1398, c
Υπωπασμός, ib.d. Υπωπιον, ib.a
Υπωτὶς, ib.c. Υπώρεια, t.2, c.1462, e
Υπωρόφιος & Υπώροφος, t.1, c.1253, b
H ¶ Υς ἑλᾶς, t.3, c.1154, d
Υελατῶμος vide in Υων.
Υρον, Examen Υελον, Fauus. vnde Υελατόμος. Qui apum fauos eximit. Vide Hesych.
Υρὶς, Sporta. αὐτοῦς, Suidæ. Ab eodē Υρίσιος dicitur eſſe ἀγγεῖον πλεκτὸν cui ficus imponũtur. Hesych. exp. φορμός.

Υρπεία, Ollæ operculum, Heſych.
Υρπὴ, Lotor, vel Fullo, πλυνεύς, Heſych.
Υρχαι, Vaſa fictilia quibus ſalſamenta imponuntur, habebant autem binas anſas. Sic exponit ſchol. Ariſtoph. in hunc Veſparum locum, — ὡὑπιπτ ὀ ἀωροδυκοῦσιν Υρχας, οἶνον, ἀλμᾶδ᾽ας. Verùm Pollux aliter legit, nimirum ὑρκὰς οἴνου, dicens eſſe vocem Æolicam, quæ ſignificet τὸ ωοστοιεικὸς τῆς βίῳ κεράμιον. vbi pro βίῳ reponendum eſſe βίκῳ conſtat. Sed Υρχὶ Heſychio eſt etiam ἐφ᾽ ἧς τὰ φορτία φέρουσιν οἱ ναῦται.
¶ Υς, t.3, c.1148, b
Υσγη vide in Υσγινον.
Υσγινοβαφὴς, vide in Υσγινον.
Υσγινον, ου, τὸ, ſecundum quoſdam hyacinthus ſiue vaccinium: ſed in vulgatis lex. reprehenduntur qui hyacinthum ſiue vaccinium eſſe dixerunt, aut etiam glaſtum: qui & ὑσγινοβαφὴς, id eſt hyſgino tincta, coloris violaceï eſſe cenſuerunt. Hyſgini enim (quicquid illud fuerit) colorẽ fuiſſe rubrũ, vt rubiæ, aut cocci, aut eius hyacinthi qui rubet. Affertur autẽ ex Nicandro, αὔθεα δ᾽ ὑσγίνῳ ὀνερεύθεται, de ariſtolochia. Et ex Vitruuio lib. 7, cap. 14, Fiunt etiam purpurei colores infecta creta rubiæ radice & hyſgino. Et ex Plinio, libro 35, c.6, de purpuriſſo, Hyſgino maximè inficitur, rubiámque cogitur ſorbere. Affertur & alius locus ex libro 9, cap. 41. Item hic ex l.21, cap.26, Hyacinthus (rubeus videlicet) in Gallia maximè prouenit. Hoc ibi pro cocco hyſginum tingitur. additúrque, ne ex hoc quidem loco colligi poſſe hyſginum eſſe hyacinthum rubrum. Legitur porrò & Υσγη apud Suidam, dicentem eſſe quoddam herbæ genus. Et Υσγινοβαφὴς χιτὼν eidem eſt ὁ ὑπὸ τῆς ὕσγης βεβαμμένος. Heſychius autem ὕσγινον eſſe ait βάμμα τι. At verò apud Suidam ὕσπινος pro ὕσγινον ſcriptum eſt.
Υσκὶς, partic. ab Υσδιν, quod vide t.3, c.1773, c.
Υσβριζ, t.3, c.1149, e. Υσπς, t.3, c.1774, d
Υσκα, Lignum quo ignis accenditur. Item ὀφάλειον, Suid.
Υσκωθι, t.3, c.1150, a. Υσμα, t.3, c.1773, c
Υσπελέπας, t.3, c.1150, b. Υσπέλεθος, ib.a
Υσπλάπις, t.3, c.1151, e. Υσπληγξ, t.3, c.1150, b
Υσπληξ, ib. Υσπολέω, t.3, c.1151, f
Υσσακος, ib.d. Υσσάκτων, ib.f
Υσσὸς, οῦ, ὁ, Verutum, vt Laſc. apud Polybium vertit: alii Pilum reddunt. quæ interpretatio Budæo placuit, ſcribenti ſic à Polybio & Plutarcho vſurpari & afferenti ex hoc, in Mario, ἐξακοντίζειν τοῖς ὑσσοῖς, pro Pila iaculari. Quinetiam in Pompeio eiuſdem, ὀκβολαὶ ὑσσῶν pilorum vel telorum iactum poſſe reddi cenſet. Sic alibi dixit, μέχρις οὗ ὑσσῶν βολῆς ὑπὸς ἠλίωντο. Item, μὴ φεύγειν ὑσσοῖς, ὡς παρ᾽ εἰώθασιν οἱ κράστοι, παυόμενοι ὅτι ταῖς ξιφουλκίαις. Apud eundem in Camillo legimus, αὐτὸς δὲ Κάμιλλος τοῖς φραπῶται ἐδίδαξε τοῖς ὑσσοῖς μακρῶς ἀφὲ χειρὸς χρῆσθαι. vbi malè redditum à Lapo fuit Haſtis. Quidam interpr. etiam Geſſa, quaſi hac Latina voce inde ſumpta. præſertim quum Appianus ἐν τῇ Κελτικῇ ſcribat, τὰ δὲ δόρατα ἃ οὐκ ἐοικότα ἀκοντίοις ἃ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν ὑσσούς. Vbi obſerua etiam ἀκοντίοις de his dici, ſicut ἐξακοντίζειν τοῖς ὑσσοῖς in vno ex locis Plutarchi habuiſti.
Υσσωπος, ου, ἡ, vel Υσσωπον, ου, τὸ, Hyſſopus, herba notiſſima. Hinc Υσσωπίτης οἶνος, Hyſſopites vinum, quod conficitur ex contulis hyſſopi foliis, apud Dioſcoridem & Columellam.
Υσσωπον ὑγρόν, (inquit Gorr.) Medicamenti nomen quod ex ſordida lana præparatur, vt habetur apud Paulũ Ægin. lib.7, cap.17. quo loco omnes codices ὑσσωπον habent, quum tamen οἴσυπον legendum videatur. Qui tamen error non illic tãtùm admiſſus eſt, ſed multis aliis locis apud autores tã Græcos quàm Latinos.
Υσταὸς, t.3, c.1151, d. Υσταζ, ib.
Υσταπε, t.3, c.1764, f. Υσπάνον, t.3, c.1765, a
Υσάπος, t.3, c.1764, h. Υσπαν, ib.f
Υσπας, ib.e. Υσρα, τὰ, t.3, c.1759, g
Υσέρα δεκάτη, ib.b. Υσερμα, t.3, c.1760, g
Υσεραῖος, t.3, c.1761, a. Υσέρομαι, t.3, c.1762, h
Υσέρω, t.3, c.1761, h. Υσέρημα, t.3, c.1763, b
Υσέρησις, ib.c. Υσερηπικὸς, ib.d
A Υσελίζω, t.3, c.1764, a
Υσελκαὶ μωαῖκὶς, vel Υσελκῶς πυρόβλαμα, t.3, c.1760, e
Υσελκὰς, ib.c. Υσεροβουλία, t.3, c.1761, b
Υσερόβουλος, ib.a
Υσεροφυὴς, t.1, c.818, c.& t.3, c.1761, b
Υσεροσία, t.2, c.640, b.& t.3, c.1761, f
Υσεροπόρος, t.3, c.1761, c. Υσερόμητις, ib.
Υσερον, adverb. t.3, c.1759, b. Υσερον, τὸ, ib.g
Υσερον πρότερον, t.2, c.640, b.& t.3, c.1761, f
Υσεροπτμος, t.3, c.1761, c. Υσερόπους, ib.d
B Υσερόπεζος, ib.f. Υσερος, t.3, c.1758, a
Υσεροφημία, t.3, c.1761, e. Υσερόφωνος, ib.
Υσηεία, t.3, c.1154, d. Υσριχζ, t.3, c.1149, g
Υσριξ, ib.c. Υσριζὶς, ib.h
Υσρος, Venter.
¶ Υϋδιῖς, t.3, c.1735, g
¶ Υφα, idem valet quod ὕφασμα, teſte Suida.
Υφαμος, t.1, c.161, c. Υφαίνω, t.3, c.1767, g
Υφαίρεσις, t.1, c.206, f. Υφαιρέσεια, ib.g
Υφαιρέω, ib.e. Υφαλμος, t.1, c.374, c
Υφαλμύζω, ib. Υφαλμυζίζω, t.1, c.375, d
Υφάλμυρος, t.1, c.375, c. Υφαλος, t.1, c.371, c
Υφαμμος, t.1, c.398, a
Υφανδρον ἱμάτιον, Virilis toga, v.l. ex Polluce. Sed ὕφανδρον perperam pro alia voce ſcribi videtur. ipſius enim Pollucis locus eſt hic, τὸ δὲ ὕφανδρον ἱμάτιον, πτυχῶσαν χλαῖναν καὶ σόαν κλωπὸν ὥσπερ τὸν ἀμφίμαλλον χιτῶνα, ὁμοίως, &c.
Υφαινίζω, t.1, c.1089, c. Υφῶσις, t.3, c.1768, d
Υφάντης, ib.e. Υφαντικὴ, ib.
Υφαντικὸς, ib. Υφαντικῶς, ib.f
Υφαντὶς, ib. Υφαντεία, ib.e
Υφάπτω, t.1, c.507, c. Υφαπτίζω, t.1, c.547, d
Υφαὲ, t.3, c.1768, d. Υφασμα, ib.a
Υφάω, t.3, c.1766, c
Υφεαρ, Viſci genᵃ quod in abiete & larice naſcitur. Theophraſt. hyphear ilici etiam tribuit: quem vide.
Υφεδρία, t.1, c.1087, c. Υφεδρία, ib.
Υφειλῆτης, t.1, c.206, g. Υφειμῆδής, t.1, c.1675, e
Υφελέσθαι, t.1, c.206, c. Υφέλκομαι, t.1, c.1195, e
E Υφέλκω, ib.d. Υφερπύζω, t.1, c.1259, g
Υφέρπω, ib.d
Υφεσις, Remitte: ab ὑφίημι.
Υφεσις, t.1, c.1675, e
Υπεσεῶν. Impedimentum, v.l. Heſychius ὑφεσμοὺς exponit συμποδισμοὺς.
Υφεστικὸς, ἡ, t.1, c.1797, a
Υφέστιος, Qui domi agit, Sub tecto verſans. v.l.
Υφὴ, t.3, c.1766, c. Υφήνησις, t.1, c.1430, d
Υφηνητὴρ, ib.e. Υφηνητὴς, ib.d
F Υφηρεῦμαι, Præeo, &c. t.1, c.1429, g. Υφηρεῦμαι, Hortor, &c. c.1130, b.
Υφιωιχέω, t.1, c.1469, g. Υφιώιοχος, ib.f
Υφηρεμῶνος, t.1, c.206, e
Υφησυμῶνος, participium verbi ὑφίεμαι.
Υφίεμαι, Remitto, &c. t.1, c.1675, b. Υφίεμαι, Submitto, &c. ibid. d.
Υφιζάνω, t.1, c.1091, d. Υφίζησις, ib.
Υφίζω, t.1, c.1091, f. Υφίημι, t.1, c.1675, a
Υφίσημι, t.1, c.1796, e
G Υφίσταμαι, Supponor, &c. t.1, c.1797, a. Υφίσταμαι, Subeo, &c. ib.b. Υφίσταμαι, Suſtineo, &c. ib.e. Υφίσταμαι, cum accuſ. &c. c.1798, a. Υφίσταμαι, Subſideo, &c. ib.e.
Υφόλμιον, ου, τὸ, Quod mortario ſupponitur, Quod ſuſtinet mortarium. τὸ ὑπόθημα τοῦ ὄλμου, vt Poll. exp. Nam ὄλμος eſt mortarium.
Υφόρασις, t.2, c.1424, f
Υφοραχιτὴς, ib. Υφορεάω, ib.a
Υφορβὸς, t.3, c.1151, f. Υφορμέω, t.1, c.1147, b
H Υφορμίζω, & Υφορμίζομαι, t.1, c.1148, a
Υφορμιος, t.1, c.1445, e
Υφορμος, t.1, c.1446, b. Υφορᾶμαι, t.2, c.1424, a
Υφος, t.3, c.1766, d
Υφὸς pro κύφὸς, Gibboſus, Curuus.
Υφόω, t.3, c.1766, c. Υφυζος, t.3, c.1718, f
Υφυθρος, t.3, c.1784, h

Υφωμαδὸν Suidas exponit ὁμοθυμαδὸν, id est Vnaniniter: docēs aliam esse aduerbii ἐπωμαδὸν significationē. Sed illud ὑφωμαδὸν suspectum est.

¶ Υχιος, Nox, ex Hesychio. Sed fortasse vox pro qua perperam scribi videtur ὄχιος, erat epithetū nominis νυξ: & aliqua expositio addita erat ab illo lexicographo.

¶ Υψηγορέω, ῶ, licut & Υψηγορέω, Magnificè loquor.

Υψηγορος, vel Υψηγόρης, idem cum ὑψηγόρης & ὑψηγόρης: quæ vide.

Υψαύχενος, t.1, c.470, d.

Υψαυχενίζω, ib.

Υψαυχέω, ibid. & t.3, c.1772, a

Υψαυχίω, t.1, c.607, f

Υψάται, Numularii, Trapezitæ. Hesych.

Υψηφεφής, t.1, c.1153. b.

Υψηφορος vel Υψηφορης, t.1, c.235, f

Υψηφορεία, ib.g.

Υψηφόρος, ib.

Υψηλαυχενία, t.1, c.608, a. & t.3, c.1770, f

Υψηλαυχίω, ib.

Υψηλογλώσσος, t.3, c.1770, d. & c.1771, c

Υψηλοκαρδίος, t.3, c.1770, c.

Υψηλόκρημνος, ib.

Υψηλολογέω, ib.d.

Υψηλόνους, ib.

Υψηλός, ib.a.

Υψηλοφρονέω, t.3, c.1770, e.

Υψηλοφρων, ib.e.

Υψηλός, ib.g

Υψηλοφωνος, t.1, c.438, g.

Υψηφεφής, t.1, c.1253, b

Υψηχής, t.3, c.1771, b.

Υψηχής, t.1, c.1484, e

Υψιβαθής, ib.c

Υψιβαθής, t.3, c.1771, b.

Υψιβάμων, ib.

Υψιβαθος, t.1, c.637, h. & t.3, c.1771, c

Υψιβρεμέτης, t.1, c.788, c.

Υψιγθέλος, t.3, c.1771, d

Υψιγυος, ib.

Υψιγυος, t.1, c.880, c

A Υψίζυγος, t.1, c.1394, a

Υψιθέμελος, t.3, c.1530, c. & 1771, d

Υψικαρήνος, t.2, c.6, d.

Υψικέλευθος, t.2, c.111, c

Υψικέραστος, t.2, c.117, d.

Υψικόραυνος, t.2, c.142, g

Υψικόρυφος, t.2, c.128, c.

Υψικομος, t.2, c.329, b

Υψικόμπος, t.2, c.370, d.

Υψικόμπος, ib.

Υψικρατέω, t.3, c.1771, d.

Υψικρατής, ib.

Υψιμοιδὲς, t.2, c. v 111, e. & t.3, c.11, 8, h

Υψίλοφος, t.3, c.1771, d.

Υψίλυχνος, ib.f

Υψιμέδων, ib.

Υψιμέλαθρος, ib.g

B Υψιμελαινάω, ib.f.

Υψινους, ib.

Υψιπέπαλος, t.3, c.1563, e

Υψιπετὴς, t.3, c.1771, g.

Υψιπέπολος, t.3, c.256, e

Υψιπέτης, t.1, c.1723, h. & t.3, c.1771, g

Υψιπέτης, t.3, c 327, b. & 1771, g

Υψίπολος, t.3, c.1771, g.

Υψίπορος, t.3, c.1743, h

Υψίπορος, t.3, c.1771, h.

Υψίπους, ib.

Υψιπυλος, t.3, c.612, f.

Υψιρεφὴς, t.3, c.1772, b

Υψιφορον, ib.

Υψιστέλεος, ib.c

Υψιστος, t.3, c.997, c.

Υψισος, t.3, c.1772, b

C Υψιτενὴς, t.3, c.1285, b.

Υψηνέων, t.3, c.1305, a

Υψιτερος, t.3, c.1772, b

Υψιφαής, t.3, c.1771, h. & t.4, c.75, d

Υψιφανὴς, t.3, c.1771, h

Υψιφίτης, ibid. h. & t.4, c.185, d

Υψόθεν, t.3, c.1770, g.

Υψόθι, ib.

Υψοροφος, t.1, c.1257, a.

Υψος, t.3, c.1769, f

Υψος, t.3, c.1771, a.

Υψοῦ, ib.

Υψόφρων, ib.c.

Υψόω, t.3, c.1772, c

Υψωμα, ib.d.

Υψωσις, ib.e

D ¶ Υω, ib.f.

Υώδης, t.3, c.1151, h

Υωειδὲς, t.3, c.1152, a.

Υωειδὲς, t.3, c.1149, a

Φαά θλω à Φαίνομαι, quod vide.

Φαάπτερος & Φαάπτατος, Splēdidior, Splendidissimus. Hom. Od. γ. Εὖτ' ἄστρ' ἐσῄ ἔδρα φαάπτατος. Comparatiuo vtitur Greg. in carmine, — τῆς οὔτι φαάτερον εἰσενόησας.

Φάβα, Magnus pauor. Item τὸ σπουδῆς ἄκαιρον. Ita Hesych. qui id intelligere videtur de vulgari legumine, Faba, quod appellaretur hoc nomine κατ' γλῶσσαν.

Φάβες, Palumbes, à nomine Φάψ, quod vide.

Φαβοτύπος vide in Φάψ.

Φάγαρα, t.4, c.2, a

Φαγαίθρωσι ab Hesych. & Suida exp. ἀκάθαρτοι.

Φαγέδαινα, t.4, c.2, a.

Φαγεδαινικὸς, t.4, c.3, b

F

Φαγεσπαρος, t.4, c.1, f.

Φάγημα, ib.d

Φαγησία, ib.c.

Φαγησία, ib.

Φαγησιπόσια, ib.

Φαγησιποσία, ib.

Φαγησις, ib.f

Φαγιμαρὶς fōt. med. ium, Edam, t.4, c.1, d.

Φάγρος, t.4, c.2, b.

Φάγρος, t.4, c.5, a

Φαγυλλοι, Matlupium. Suid. At Hesych. habet Φάγυλλοι, quod exp. & μαστοὶ & μαρσιπποι.

Φαγρ. t.4, c.1, a.

Φάγρον, ib.f

G

Φαδαίζω, idem quod γνάθω, teste Hesychio. In vulg. lex. exp. Flecto.

Φαές, Lucēbat: à Φάω, quod vide.

Φάεα, Lumina: vel Oculi: à nominatiuo singulari Φάος.

Φαεδρωπὰς, t.4, c.8, d.

Φαεδρωτὴς, ib.

Φαέθουσα, ib.

Φαεθὼς, t.4, c.7, f. g. 8, c

Φαεθων, t.4, c.7, g.

Φαεινὸς, t.4, c.8, h

Φαεινω, ib. t.8, g.

Φαεινὸς, t.4, c.9, c

Φαεσμβροτὲς, t.3, c.700, f. & t.4, c.7, a. & 8, f

H

Φαεσφόρος, t.4, c.7, a

Φαζαλὴ, Morbus quidam qui rubrum mare nauigantibus oriretur. Hesych.

Φάζω, t.4, c.71, f. ib. c.68, b. ob.

Φαιὰ vide in Φαιός.

Φαίδιμος, ου, ὁ & ἡ, Illustris. vt φαίδιμος Ἕκτωρ apud Hom. Il. δ. Affertur & Φαιδιμόεις pro eodem. Ex Φαιδρὸς autem factum quidam putarunt.

E Φαιδρωπὸς, vide in Φαιδρός.

Φαιδρὸς, ου, ὁ, Hilaris, Alacer. Xenophon Hellen. 6, λιπαροὶ καὶ φαιδροὶ ἐν τῇ φανερᾷ αἰσχροῖς. Lucianus φαιδροὶ cum χρηστοῖς copulat, id faciens exemplo Demosth. Dic tur etiā aliquis esse ὄμμασι καὶ βήμασι καὶ βαδίσμασι φαιδρός. Apud Xenophontem huic φαιδρὸς opponitur σκυθρωπός. Interdum verò φαιδρὸς exponitur Splendidus, Luculentus.

Hinc Φαιδρὸς aduerbium, Hilariter, Alacriter. Itē Φαιδρότης, ητος, ἡ, Hilaritas, Alacritas. Item Splendor. Item verbum Φαιδρόω, ῶ, Exhilaro, Alacrem reddo. Dicitur & Φαιδρώω, pro eodem. Iridémque passiuū Φαιδρωόμαι redditur Alacer fio. Sed Φαιδρώω reddit etiam Splendidum reddo, seu nitidum, aut tersum. Item Expurgo. Pollux, φαιδρωῶν τὸ καὶ ἀποπλύνειν καὶ ἀβαπτωῶν. Vnde apud Æschylum, παιδὸς ἀπαρχὰν φαιδρωῶν ἱερεία, lotrix. At verò Φαιδρωπὸς, Hesych. exponit νεωκορος: quo vocabulo ædituus declaratur.

Compos autem Φαιδρωπὸς, Qui est hilari vultu. Malè autem scribitur & cum ο Φαιδρόπος in v.l.

Φαιδρότης vide in Φαιδρός.

Φαιδρόω, Φαιδρωῶ, &c. vide in Φαιδρός.

Φαιδρωπὸς vide in Φαιδρός.

Φαίκαιον, ου, τὸ, Ruta.

Φαικάσιον, ου, τὸ, Calceamenti genus. Hesychius rusticum calceamentum esse tradit, ideóque nonnulli φαικάσια interpr. perones. Appianus autem dicit fuisse calceamentum Ἀλεξανδρέων καὶ ἱερέων Ἀθηνῶν, quo vteretur Antonius dum esset cum Cleopatra. Sic & Plutarchus in Antonio, μετὰ τοῦ γυναικαρχοῦ ὑπὸ ἱματίῳ καὶ φαικασίοις περιῆει. Seneca De benef. lib. 7, Pythagoricus quidam à furore phæcasia emerat, rem magnam, nō præsentibus nummis. Ex Suetonio autē affertur & Muli phæcasiati, pro Soleati.

Φαικός, Lenis. Reliqua vide apud Hesych.

Φαῖς Laconum sermone ἡ ἀνεμώνη, vt Sosibius apud

schol. Theocriti scribit.

Φαιναχίζω, t.4, c.78, g. Φαιναχιδὴς, ib.h

Φαιναχιμὸς, ib.

Φαινόλης vide in Φενόλης.

Φαινίνδα, Ludi quoddam genus παρὰ σφαιριζόντων. Vide Athenæū Pollucem, Suidam & Hesychum, necnon Eustathium. Quidam putant ad hunc ludum pertinere quod à Martiale scribitur, Siue harpasta manu pulueruleuta rapis.

Φαίνομαι, t.4, c.10, g. Φαινομενὴς, t.2, c.1644, d

Φαινόμενος, ib. Φαινοπρεσσωπὸς, t.2, c.1404, e

B

Φαίνω, t.4, c.73, f. 9, d. Φαίνων, t.4, c.9, g

Φάκελλος, t.3, c.1167, h. Φάκελον, ib.g

Φακῆ, Lens, Lenticula. sed potius Lens cocta, & ipsum etiam ex lente cocta pulmentum. φακῆς encomium Crates scripsisse fertur. Laertius in Diogene, βέβαλε δ' καὶ τρυβλίον, θεασάμενος τὴν κοίλην ὀρτυγοκόπτραν τοῦ φακῆν ὑποδεχόμενον. Est etiam prouerbium ὀν φακῆ μύρον, quod vide apud Erasmum. A quibusdam φακῆ existimata fuit dicta quasi φακάκη, videlicet ἡ τὸ φάη κακοῦσα.

Φακὸς autem dicitur lens cruda, adhibetúrque prouerbio & ista appellatio, quo dicitur φακὸς κόπῃν qui operam ludit. Φακὸς ὁ ὄστρακον πλῆν πεπμάτων, Lens palustris. Vide Dioscoridem. Φακὸς est etiam Vas lenticularis formæ, dictum itidem Lenticula. Apud Græcos Bibl interpretes, Regum libro 1, cap. 10, de vase habente oleum. Apud Iosephum De antiquit. φακὸς ὕδατος. Hanc autem huius nominis φακὸς significationem sequitur & deriuatum inde Φακωτὸν, adiectiuū. de quo Gorræus ita scribit, Φακωτὸν, Lenticulatum, sive In lentis modum conformatum. vt apud Hippocratem φακωτὸν πυελατήριον, vas in lenticulæ similitudinem factum, quo ad ignem calente, vel aqua aut oleo calidis pleno fotus fiunt. Latinè Vaporatium lenticulatum dicere possis. Quanquam non solùm φακωτὰ fomenta fuisse dicta, sed etiam φακοὶς substantiuè, id est (vt Celsus dixit) lenticulas, Galenus ofcidat in Glossis Hippocratis, his verbis, δ'σποιὶ, κεφαλαστοῦ καὶ πυελαστοὶ καὶ φακοὶ ὀνομάζεται. Id est, Vtres appellat tegulas, quas etiam lateres & lenticulas vocant. Nisi apud Galenum eo loco legendum sit πυέλαι φακωτοὶ, id est fomenta lenticulata. Dicitur φακωτὸν & de scalpri quodam genere, quod & φακοειδὲς Galenus appellat lib. 6 Methodi medendi. Habet enim in imo lenticulæ speciem. Vocatur autem φακωτὸς ἐλκοπεὶς. Φακὸς porrò de alio etiam vase vsurpatur, eo nimirum in quo mortui cineres conduntur. In quā significatione ex Iustino Martyre affertur, loquente de busto Sibyllæ.

Φακὸς est etiam nigra quædam oculi macula. Apud Hesychium autem significat & alia, vt apud eum

F videbis.

Φακοειδὲς ὑγρόν, Crystallinus oculi humor. vt scribit Aetius lib. 7, à figura. Est enim lenti similis, rotūdus quidem, sed oblongus. Idem autor est διπλοειδὲς etiam à quibusdam vocari. Alioqui φακοειδὲς significat etiam idem quod φακωτόν.

Φακοπλιοτάνη, Edulium ex lente & ptissana concinnatum ita tamen vt plus lentis quàm ptissanæ habeat: quòd hæc valde intumescat, illa autem minimū. Coquitur

G eodem quo ptissana modo.

Φακωτὸς, Lenticulatus, Lenticulæ formam habens seu figuram: vide in Φακός.

Φάλα, Ornamentum quoddam galeæ, Suida teste, licente esse κόσμον τῆς περικεφαλαίας. Quæ expositio & apud Etymologum habetur, scribentem φάλα non φαλα. Ab Hesychio φάλα dicitur esse ἡ μικρὰ κεφαλή: vbi non dubito quin κάρα mendose scriptum sit. In vulg. lex. φάλα dicitur esse Caput, Capitis ornamentum, ité Claus in galea splendidus. Vide Φαλός.

H

Φαλαγγαρχία & Φαλαγγάρχης vide in Φάλαγξ.

Φαλαγγιδὸν vide in Φαλαγξ.

Φαλαγγιόδηκτος vide in Φαλάγγιον.

Φαλάγγιον, ου, τὸ, Aranei genus. Φαλάγγια sunt in araneorum genere, à crurum longioribus internodiis, quæ

A Græci φάλαγγας dicunt, appellata. Vide Plinium, necnon Diosc. Meminit & Xenophon.

Φαλάγγια sunt etiam fulcimēta quæ manibus substernuntur. Vide Eustath.

Φαλάγγιον, Herba quædā quæ & Φαλαγγίτιον à Dioscoride dicitur, item Φαλαγγίτης à Paulo Ægineta.

Φαλαγγίτης vide in Φαλάγγιον & in Φάλαγξ.

Φαλαγγίτιον vide in Φαλάγγιον.

Φαλαγγομάχας & Φαλαγγομαχῶ vide in Φάλαγξ.

Φάλαγγος, ου, ὁ, Instrumentum bellicum. vulg. lex. sed suspectum est vocabulum φάλαγγος, quod apud Hesych. legitur, quum sequantur expositiones per plur. numerum, τοξεύματα, & ὅπλα πολεμικά.

Φαλάγγωμα, Pompa quædam quæ in Bacchanalibus celebrabatur. Hesych.

Φαλαγγῶσα, Irritata, Efferata. πεπτεωμένη, πρεθισμένη, Hesych. Secundum quam significationem à nomine φαλάγγιον, significante araneum, deductum videri posset. nisi tamen φαλαγγῶσα potius scribendum esset, hanc deriuationem sequendo.

C Φαλάγγωσις, Oculi affectio est, (inquit Paulus Ægin.) quū cilium intrò spectat, pilorum acie simul cum eo inuersa. sic enim pili oculum compungunt. Aetius verò ex Seuero scribit, φαλάγγωσιν dici palpebrarum χάλασιν, quum videlicet illæ relaxatæ aut earū extremitas intrò vergit, vt pili inde non facilè appareant, nisi quis distendat ac disparet palpebras: scribitque, eam affectionem πάθος etiam vocari, & differre ἀπὸ τῆς διστιχιάσεως, quòd in hac noui & non naturales pili succrescāt, in illa soli naturales sint, qui inuersi negotium oculo

D facessunt. Paulus verò libro 6, videtur palpebrarū relaxationem alium à phalangosi affectum statuere. Tamen Galenus ἐν τῇ εἰσαγωγῇ definiēs phalangosin esse quum pilorum subnascentium duplex tripléxve acies in inferiore aut superiore palpebra prouenit, eādem prorsus facit cum distichiasi, manifesto errore. Species enim περιχάσεως ἡ φαλάγγωσις, vt & ἡ διστιχάσις. Dicitur enim περιχάσις noxa oculi à pilis prouiensa ea autem contingit duobus modis, vel nouis pilis exo rientibus, vel naturalibus pilis in bulbum (sic enim eo

E loco Paulus vocat ipsum oculi globum, bulbi modo tunicatum & capillatum) conuersis, vtroque enim modo contingit oculum pungi & malè habere. Dicitur hic affectus ἀπὸ τῆς πρὸς περιχὴν φάλαγγος, hoc est à pilorum acie. Hæc Gorr.

Φάλαγξ, αγγος, ἡ, Latinè etiam Phalanx: quo nomine poetæ præsertim vtuntur. Dicebatur autē φάλαγξ de acie certo quodam modo ordinata, cuius vsus erat apud Macedones. Erátque centum & viginti hominū, vt quidam scribunt. Vt autem quidam tradunt ex Curtio, octo millia armatorum continebat: nullumque genus aciei apud Macedones validius erat: vnde & pedrū stabile agmen appellabant. Sed generaliter etiā pro quouis agmine seu quauis acie vsurpatur. sic pluralis φάλαγγες cùm apud alios tum apud Homerum de agminibus. vt Iliad. λ, Ἀργεῖοι δ' ἑπέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας. Legitur & apud Demosthenem, necnon apud Xenophontem hoc vocabulum. Sed ab hoc interdum φάλαγγος appellatione acies lōgior quàm alcio significatur, vt docet Bud. quem vide.

Φάλαγξ, Regula lances libræ suspendens, Aristoteli in Mechan. quod etiam ζυγὸν, id est iugum, appellare videtur. Est enim linea perpendiculo incumbens. Bud.

Φάλαγξ, Araneus. Plato, ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖς τῶν λεπτῶν ἀραχνίοις ἃ τῶν τοιχοῦσιν ἡ φάλαγξ ὑφαίνει.

Φάλαγγες, Internodia digitorū. Sic dicūtur digitorū ossa terna, mutuò colligata, & ordine sibi succedentia, & velut in acie disposita. Ac quātis φάλαγξ agmē militum significet, & nō singulos milites, digitorū tamen singula ossa à medicis φαλάγγες appellantur: vt quum Galenus primam pollicis phalangem nominat: scribitque priorem semper phalangem subire in cauitatem sitam in principio sequētis phalangis. Ratione eadem etiam σκυταλίδες vocantur. Sunt etiam qui phalangis nomine metacarpii ossa comprehendant, ordine etiam eodem, velut in acie, constituta, quo ossa di-

gitorum. Hæc Gorr. In vulg.lex.annotatur φάλαγγα esse internodium in digitis, id est, digiti partem rigidam & quæ non flectitur, quæ inter duos articulorũ est nodos. vt τὸ δακτύλου καμπτικὸν sit κόνδυλος, at τὸ ἄκαμπτον, sit φάλαγξ. Primus autem ibi tribuitur huic significationi locus, quum tamen minimè primus esse videatur.

Φάλαγγες, Ligna quibus naues in nauali fulciuntur, & in quibus resident, vt inquit Bud. In vulg.lex. φάλαγγες dicẽtur itidem esse ligna rotunda, fustesque teretes, quibus suppositis naues in mare deducuntur, aut ad littus subducuntur. Afferturque ex Apollonio Rhodio, Arg.libro 2, — σῆμα ἔπειτ Νηῶν ἐπικοτίνοιο φάλαγξ. Vsi sunt autem & Latini hac voce in isto quoque significato.

A nomine Φάλαγξ, primam illam signific.habente, deriuatur Φαλαγγάρχης, Præfectus phalangis, siue Qui præest phalangi. Et Φαλαγγαρχία, Imperiũ quod habetis qui phalangi præest. Item aduerbium Φαλαγγηδὸν, q.d. Per phalanges. Quidam interpr. Turmatim: rectè quidem si φάλαγξ reddi possit Turma.

Quinetiam composita Φαλαγγομάχος & Φαλαγγομαχῶ inde sunt. Est autem Φαλαγγομάχος, Qui in phalange pugnat. siue aduersus phalangem. vt apud Xenophontem Pæd.6, φαλαγγομαχεῖν quidam interpr. Phalange pugnare, seu in phalange: alii, Aduersus phalangem pugnare. Ex Epigr. affertur & Φαλαγγομάχας, Pro phalangibus pugnans. Inde est deductum & Φαλαγγίτης, quod à Polybio ita dicitur vt legionarius, teste Budæo. Sed Φαλαγγίτης est etiam herba illa quæ alio nomine φαλάγγιον. A diminutiuo autem nomine Φαλάγγιον significante araneum, est ortum compositum Φαλαγγιοδήκτης, A phalangio morsus, apud Dioscoridem.

Φάλαγγα, Cicindela, Lampyris, quæ nocta lucernis aduolat. vnde sic dicta existimatur ὡς ἀεὶ τὸ εἰς φῶς ἀπιέναι. Nicander in Theriacis, — φαλαίνῃ θαλίγκια πῶ ὡδὲ λύγκας Ἀκρόνυχος δειπνοῦς ἀπήλασε παμφάοωσυσι. Vbi vide schol. A Lycophrone dicuntur & Φάλαγγες, per apocopen. Sed φάλαγγα alicubi est etiam Balæna.

Φαλάκρα vide in Φαλακρός.

Φαλακρὸς, οῦ, ὁ, Caluus, vt in prouerbio φαλακρὸν πλέκεις. Interdum additur accusatiuus κεφαλὴν: vt apud Lucianum, φαλακρὸς τὴν κεφαλὴν, τὴν δ' ὄψιν ἐρρυπεδωμένος. Existimatur autem dici φαλακρὸς quasi ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλὸν, id est λαμπρόν. Hinc Φαλακρότης & Φαλάκρα, Caluitium. vt φαλάκραι ἐγκώμιον, libellus Synesii. Sed φαλάκραι sunt etiam loca ψιλά, nullo gramine vestita, quinetiam satis & fruticibꝰ nuda: qualia videlicet sunt quæ Latini Glabreta vocant. Lycophroni autem φαλακραῖαι κόραι dictæ fuerunt naues ex arboribus in Phalacro Idæ promontorio succisis factæ. Hinc & verbum Φαλακρόω, Caluum reddo, & Φαλακροῦμαι, Caluus reddor, Caluus fio, Caluesco. Vnde sunt verbalia Φαλάκρωσις & Φαλάκρωμα, significantia itidem Caluitium. Afferetur autem hoc verbale vnà cum verbo ex cap.27 Ezechielis, φαλακρώσουσιν ὅτι σε φαλακρώματα. At verò Φάλακρον, Idæ promontorium est, vnde Φαλακραῖαι κόραι supra, ex Lycophrone.

Φαλακπόνος, Accipitris genus. Hesych.

Φάλαμθος, t.1, c.445, a

Φάλαρα, Phaleræ. Apud Euripide loris. Est etiã ἀστραγαλίσκος ὁ ὅπῃ τῆς ἱππικῆς φαλάρας. Vide Hesych.

Φαλαρὶς, Auis quædam marina, seu palustris. cuius & Columella meminit, nomen retinens. Dicitur & Φαληρίς. Vide Athen. & schol. Aristoph.

Φαληριάω & Φαληριόεις vide in Φαληρός.

Φαληρὶς vide in Φαλαρίς.

Φαληρὸς, ex φαλὸς factum secundum quosdam: vnde pro albo poni existimatur, id est, eo quòd spuma albicat. Atque hinc esse Φαληριᾶν, Albescere spuma, Spumescere, apud Homerum: vbi tamen & aliter hoc verbum exponitur. Dicitur & Φαληρεὸς, necnon Φαληρόεις pro φαληρός.

Φάλης vide in Φαλλός.

Φαλιόπις vide in Φάλιος.

A Φάλιος, Splendidus, Albus. Exponitur etiam, Albos crines habens in fronte. Quidam φάλιος pro βάλιος dictũ putarunt. Hinc Φαλιόπους, Qui est albis pedibus.

Φαλίπίω, Desipio. μωραίνω, Hesych. Sed idem Φαλίωσιν exp. λδυκαίνεται & ἀφείλει.

Φαλκὶς, Lignum quod carinæ affigitur clauis. vulg.lex.ex Polluce.

Φαλλικὸς, vide in Φαλλός.

Φαλλοβαπίω, vide in Φαλλός.

Φαλλὸς, ῶ, ὁ, Penis ligneus, vel coriaceus, siue Lignũ oblongum in summo habens pẽnem ligneum aut coriaceũ.

B Quidam interpr. Ficulneum veretrum, sequentes expositionem Græcam qua dicitur esse σύκινον αἰδοῖον. sed inspectum esse potest σύκινον ne pro σκυτινον irrepserit.

Ab illo Φαλλὸς est Φαλλοβαπίω, ῶ, Super phallum incedo, Phallo insideo: quod ex Luciano affertur. Itẽ Φαλλοφόροι, Phalli gestatores: de quibus lege Erasmum in Chil. Pro actoribus quibusdam theatricis (quibus similes prope essent ἰθύφαλλοι) Budæus affert ex Athenæo. addens, Φαλλοφορεῖν videri esse idem quod Διονυσιάζειν, id est Liberalia festa agere. Est inde deriuatum & Φαλλικὸς adiectiuũ: vt φαλλικὴν ᾆσμα, carmen ad phallos pertinens, Carmen extemporaneum quod in honorem Bachi super phallis canebatur. Quidam apud Aristophanem in Acharn. ᾆσμα τὶ φαλλικὸν, interpr. Cantabo fescenninos versus. Pollux scribit etiam φαλλικὸν esse ὄρχημα Διονύσου.

Φάλος, Conus galeæ, vt dictum est in voce Τριφάλεια, in hoc indice: necnon in Τετράφαλος, t.3, c.141, b. Apud Suidam autem legitur φάλον, quod exp. τὸ θριμματοπίδιον. Vide & Hesych.

Φαλὸς, (sicut & φάλιος suprà) Splendidus, Albus. Etymol. à φάω deducit φαλὸς & φαλά. Vide & Hesych.

Φαλοῦω, Splendidum reddo, seu album: à nomine φαλός.

Φαμα, t.4, c.61, a

Φαμαὶ, (quod inusitatum creditur) vnde ἐφάμιλλω, & alia, vide t.4, c.52, d.

Φάμβυος, t.4, c.52, f.	Φαὶ, t.4, c.51, g
Φαιὰ, t.4, c.52, h.	Φαιαῖος Ζεύς, t.4, c.15, a
Φαιάδιον, ib.	Φαιερόμυσος, ib.g
E Φαιερὸς, ib.b.	Φαιεροφιλος, ib.g
Φαιερόω, ib.h.	Φαιεραὶς, ib.g
Φαιεσκω, t.4, c.10, g.	Φαίη, t.4, c.14, g
Φαιὴς, t.4, c.16, b.	Φαινπάω, ib.c
Φαίνον, t.4, c.14, g.	Φαίνω, t.4, c.15, a
Φανὸς, t.4, c.14, c.	Φαυπαζομαι, t.4, c.34, a
Φαντάζω, ib.b.	Φαυκασία, t.4, c.35, c
Φαντασιαστὴς, t.4, c.37, c.	Φαντασικὸς, ib.a
Φαντασοκοπῶ, ib.b.	Φαντασσομαι, ib.d
Φαντασωδὴς, ib.b	
F Φάντασμα, t.3, c.175, g. ob. t.4, c.34, g	
Φαντασικὸς, t.4, c.37, g.	Φαντασικῶς, ib.b
Φαντασὸς, ib.f	
Φαπὶ, Doricè pro φασὶ, Dicunt.	
Φάο, t.4, c.52, e.	Φάος, t.4, c.55, f
Φάουσαι, t.4, c.7, g	

Φάραγξ, αγγος, ἡ, Barathrum, Præceps locus, seu Præcipitium. Plutarchus, ὠνείδιζαν τὸν Μιθριδάτην ὅσην κ' τῆς φαραγγος. Apud Thucydidem quoque lib.1, quæ idem videmus ἐς φάραγγας ἐβάλλοντο. Bud. in illo Plutarchi loco reddit Præcipitium: & ab eodem vsurpat de loco prærupto in litore maris, tradit. Quò pertinẽt quæ in Antonio scribit, φερόμενος δὲ πρὸς ναυσὶ πρὸς κρημνοὺς καὶ φάραγγας ἀγχιβαθεῖς. Redditur etiam Terræ cauitas, Hiatus, Fauces terræ. Item Vallis, seu Conuallis. sed Plutarch. φρὸς Κολ. genitiuum ὄρους addidit, dicens φάραγγας ὄρους.

Hinc Φαραγγῶδης, εος, ὁ & ἡ, vt φαραγγῶδεις τόποι, Loca in quibus sunt terræ hiatus.

Φαρέτρα, Pharetra, Ionicè φαρέτρη, vt κοίλῳ φαρέτρῳ Hesiodus dixit, — κοίλῳ ἐν ὤμῳ τῆθεσι φαρέτρῳ Καββαλεῖ' ὀξόπτερον. Φαρεφόρος, Pharetrã gestans. epithetum Cupidinis in Epigr. Φαρέτριον, Parua pharetra. At Φαρετρεὼν, ῶνος, ὁ, idem quod φαρέτρα.

Φαεμαὴν, t.4, c.139, g.	Φαεμὸν, ib.

Φαρκὶς, ίδος, ἡ, Ruga. Vnde Φαρκιδωδὴς, Rugosus. & Φαρκιδώθυμος, Qui rugatur seu corrugatur, Qui est fronte caperata.

A

Φαρκὴν, t.4, c.189, f	
Φαρμαζω, Inficio: item Curo. in v.l.	
Φαρμακαὼ, t.4, c.47, b.	Φαρμακεία, t.4, c.46, g
Φαρμακιζ, ib.f.	Φαρμακώδης, ib.g
Φαρμακοδυτὴς, ib.h.	Φαρμακοδυπὴ, t.4, c.433, c
Φαρμακδυπὸς, t.4, c.47, a.	Φαρμακδυπεία, t.4, c.46, h
Φαρμακδύω, ib.f.	Φαρμακία, ib.g
Φαμακὴς, ib.d.	Φαρμακοτάμπης, ib.
Φαμακίπης, ib.	Φαρμακίεις, t.4, c.45, f
Φαρμακον pro medicamento, t.4, c.41, b.	Φάρμακον pro veneno, t.4, c.42, f.
Φάρμακον pro flore, t.4, c.45, a.	Φαρμακα pro pigmentis, c.44, d.
Φαρμακοποιὸς, t.4, c.45, b.	Φαρμακοποσία, ib.
Φαρμακωποιὼ, ib.	Φαρμακοπωλέω, ib.
Φαρμακοπώλης, ib.	
Φαρμακὸς t.4, c.46, a.	Φάρμακος, ib.c
Φαρμακοπεῖβης, t.4, c.44, g.	Φαρμακοπεῖψ, ib.
Φαρμακώδης, t.4, c.45, g.	Φαρμακων, t.4, c.44, g
Φαρμάκων, t.4, c.46, a	
Φαρμάσσω vel Φαρμάττω, t.4, c.47, c.	pro Tingo, ib.f
Φαρος, t.1, c.543, d.	Φαρόω, ib.
Φάρος, εος, τὸ, Integumentum, Inuolucrum. Nicander in Theriacis, — τῆς δ' ὑπὸ φάρσος Δεκαμηδῶν ποτιμοῖο πιεῖν ὑδάτων. Θεσέξεις, deinbratæ radicis integumentum & inuolucrum. vt vulg.lex.exp. Vbi affertur & pro velo seu velamine, ex Iosepho De antiquit.Iud. λίνεον φάρσος. Exponitur ab Hesychio, πέπλος, πλάσμα, πηρύλον, ἀκρωτήριον.	
Φαρύγαξον, t.4, c.48, h.	Φαρύγαξ, ib.g
Φαρυγκῶν, ib.h.	Φαρυγγῶδιω, ib.f
Φαρυγίζω, ib.e.	Φαρυγίζ, ib.f
Φαρύγκφρον, ib.g.	Φαρύγξον, t.4, c.47, h
Φαρυγωδὶω, t.4, c.48, f.	Φαρυγξ, t.4, c.47, h
Φαρυξ, ib.	Φάσσω, t.4, c.51, g
Φάσσξ, t.4, c.54, c.	Φάσγανον, t.4, c.72, a
Φάσθαι, t.4, c.52, e	
Φασιανὸς, οῦ, ὁ, Phasianus, auis. Affertur & Φασιανικὸς ex Athenæo. Sic autem vocata est hæc auis à fluuio Colchidis, cui nomen Phasis. Est verò & vrbs Scythiæ eodem nomine, vt testatur schol. Aristophanis in Acharn. In iisdem Aristoph. Acharn. φασιανὸς pro sycophanta ὡς τὸν φάσιν, vt tradit idem schol.	
Φάσμος, Conspicuus. v.l. ex Etym.	
Φάσις, t.4, c.13, b.h. & 52, g. & 68, b.ob.	Φᾶσις, Fluuius, vide in Φασιανός.
Φασκέδες, Aues quædam apud Athen. l.9.	
Φάσκαλος, Fasciculus, vel Sarcina vestium. v.l.	
Φασκωλιον, Marsupium. Item Cista, Arca, Pera. Dicitur & Φάσκωλον. Vide Hesychium & Suidam. Inuenitur & Φάσκωλος de cista seu capsa in quam reconduntur vestes. Vide Poll. & Etymol.	
Φάσκον, t.3, c.1164, c.f.g.	Φάσκω, t.4, c.66, a
Φάσμα, t.4, c.13, g	
Φάσσα, ης, ἡ, Palumbus. Vnde Φασσοφόνος, de quodam accipitris genere, Palumborum interfector.	
Φάσσων, t.4, c.259, g	
Φασσώνιον, ib.f.	Φαπὶς, t.4, c.53, g
Φάπις, t.4, c.54, b.	Φαπίζω, ib.d
Φάπις, ib.c	

Φάτνη, ης, ἡ, Præsepe, Stabulum. Φάτνη tribuitur equis ab Homero & Xenophonte. apud Lucianum autem cani, κύων ἐν τῇ φάτνῃ κατακειμένη. quod prouerbialiter dicitur. Stellæ item quæ in cancro nubeculam referunt, vocantur φάτνη, id est præsepe: vt vulg.lex. annotant ex Proclo. In iisdem Φάτναι & Φατνίαι, Locularnenta dentium, quasi præsepia & capsulæ in quibus collocantur. Φάτνια (inquit Gorr.) dicuntur ossa dẽtes continentia, vt scribit Galenus lib. De ossibus. Rufus autem in partium hominis onomasia dicit esse cauitates in quas dentes infixi sunt: atque alio nomine ὀλμίσκοις vocari. Verùm Galenus loco citato dicit dentes contineri ἐν τοῖς τῶν φατνίων βοθρίοις. scribitque φάτνια ossa esse dentes continentia: βόθρια verò, cauitates in quas dentes inserti sunt. Ex quo patet vel easdem vel valde affines esse istas voces.

Φατνώμαται, Lacunaria siue Laquearia. Inde Φατνωματικὸς, Laqueatus. Ita vulg.lex. in quibus affertur ex Plutarcho in Lycurgo, τῆς θεῶν τῶν οἴκου τῷ κατασκευῷ πολυτελῆ καὶ φατνωματικήν. In iisdem Φατνωτὸς, Laqueatus, necnon Tabulatus. Sed Φατνώματα ex Athenæo afferunt & pro nauium foraminibus per quæ in adnauigantes missilia emittuntur.

Φάτ. t.4, c.52, e.	Φατὶς, t.4, c.53, g
Φατεία, t.3, c.97, g	
B Φάτνιον, τὸ, Iubst. t.3, c.98, f.	Φαυλία, t.4, c.50, h
Φαυλίζω, t.4, c.50, g.	Φαυλισμὸς, ib.
Φαυλοφρία, ib.	
Φαυλοβιος, Qui tenuiter victitat. In vulg.lexicis, Malè viuens.	
Φαῦλος, t.4, c.49, a.	Φαυλότης, t.4, c.50, f
Φαυ: ὠρὸς, Malus artifex. κακὸς τεχνίτης.	
Φαύλως, t.4, c.50, d.	Φαῦρος, t.4, c.51, d
Φαυσιγγες. Maculæ in tibiis ex igne contractæ. Vide Pollucem & Hesychium. Sed Pollux habet φαύσιγγες, quod vulg.lex. mendosum esse tradunt: eandem tamen scripturam & Etymol. habet, & lex. meum ver.	
Φαῦσις, t.4, c.40, a.	Φαύσκω, ib.
Φαυστήριος, Bacchi epitheton apud Lycophr. quòd eũ facibus celebrarentur eius mysteria.	
Φαύω, t.4, c.7, g	
Φάω, ibid. e.l. & c.13, d. & c.51, e. & 53, h. ob. & 72, e.	
¶ Φέβομαι, t.4, c.73, a.	Φέγγομαι, t.4, c.76, a
Φέγγος, t.4, c.75, f.	Φέγγω, ib.h
Φεγγωδὴς, ib.	
D Φείδαλος. & Φειδάλφιτος, Parcus, Tenax. Sed hoc posterius sonat, Qui farinæ parcit. Afferuntur autem hæc ex Suida: apud quem tamen non est φειδάλφιτος, sed aduerbium Φειδαλφίτως, quod exponit πφειστικῶς τῷ ἀλφίτῳ. At φείδαλος nullam apud eum expositionem habet: quod videndum ne sit pro φείδυλος, quod apud Etymologum legitur.	
Φειδίτεον, t.4, c.78, a.	Φειδίτεον, t.4, c.77, h
Φειδίπα, t.4, c.78, a.	Φειδίπακὸς, ib
Φειδίτιον, t.4, c.77, h.	Φείδομαι, t.4, c.76, a
E Φειδυλδιος, ib.e.	Φειδυλδίω, ib.
Φειδὸς, t.4, c.77, a	
Φείδυλος, Parcus, apud Etymol. in Φειδωλός.	
Φειδὼ, t.4, c.76, f.	Φειδωλὴ, t.4, c.77, a
Φειδωλία, ib.	Φειδωλὸς, ib.
Φείδων, t.4, c.76, h.	Φεισμονὴ, ib.e
Φειστέον, ib.f	
Φέκλη, Fæcula, Fæx. vel potius Fæx vini cocta. vt Gal. exponit, vocem Romanam esse dicens, καθ' ὁ τοῖς libro 13 τρυγὸς οἴνου κακαυθήκης, ὃ Ῥωμαῖοι φέκλιν καλοῦσι. Apud Ægin. malè σφ. κλη.	
F Φελγύνω, Desipio, Nugor, Hesych.	
Φελιναι aues, quarũ meminit Oppianus. v.l.	
Φελλαγρία erat quædam πανήγυεις apud Rom. teste Suida, quem vide.	
Φελλαὶς, ἀδος, ἡ, Id quo libri integuntur, teste Suida.	
Φελλεῦειν vide in Φελλός.	
Φελλὸς vide in Φελλός.	
Φελλίνας vide in Φελλός.	
Φελλόδρυς vide in Φελλός.	
G Φελλόποδες vide in Φελλός.	

Φελλὸς, οῦ, ὁ, Suber. κουφότερον ἢ φελλοῦ apud Strabonem prouerbialiter, vt Horat. dixit subere leuius. Luciano in Veris narrationibus sunt Φελλόποδες, q.d. Suberipedes, id est, tantæ leuitatis homines vt per mare currentes non summergerentur. Est & verbum Φελλεῦειν pro Fluitare suberis more. Hesychius φελλεῦον exponit ὀπτπλέον. Apud eundem Φελλίνας, Leuis, in modum suberis videlicet. At verò Φελλὸς exp. τὸ ἐξεργὸς χαλκεῖον. Fuit autem Φελλὸς Atticæ locus salebrosus, teste Suida. qui alibi φελλεῖς ab Atticis vocatos tradit τοὺς πετρωδεῖς τόπους.

H Hinc est etiam Φελλόδρυς, Arbor nomen habens ex suberis & quercus appellatione compositum. Vide Theophr. lib.1 Hist. pl. c.15, & lib.3, c.16. Verùm Φελλὸς alias etiam signif. habet apud Hesych. & Suidam, necnon schol. Aristoph.

Φενόνης, & Φενόνιον, vide in Φενόλης.
Φενάκη, t.4, c.78, f. & t.1, c.1878, e.ob.
Φενακία, t.4, c.78, f. Φενακίζω, ib.e
Φενακισμός, ib.f. Φενακώ, t.1, c.1878, e.ob.
Φένεξ, t.4, c.78, b. Φενεσέλμα, t.1, c.1617, d
Φενέσρα, ib.
Φενόλης, vel Φαινόλης, ου, ὁ, Penula. Existimatur autem illud ex hoc Latino esse factum, vt tenuis in aspiratam sit mutata. Quòd si scribatur φενόλης, (pro quo inuenitur etiam scriptum φενωνης & φαινόνης) tunc literarum etiã metathesis facta fuerit. Vide apud Suidam Φενόλης & Φαινόλης, necnon Φαιλώνης, diuersis in locis & cum diuersis expositionibus. Pollux ex Rhinthone hoc vocabulum affert. Vide & Athenæum: apud quem pro vocabulo Romano non habetur. Apud Artemidorũ φαινόλης legitur ὀνειροκρ. lib.2, cap.3, qui τῇ μανύῃ & τῇ ἐφεστρίδι ipsum adiungit. Extat & apud Paulum, 2 ad Timotheũ cap. vltimo, vbi quidam pro scriniolo acceperunt.
Φένω, t.4, c.72, b. Φεραῖος, t.3, c.237, b
Φέρεκαιος, t.1, c.591, a. Φεραυγής, t.4, c.83, c
Φέρβαμαι, t.4, c.79, b. Φέρβω, ib.a
Φέρε, t.4, c.82, c. Φέρε δή, ib.d. Φέρε δὴ, ib. Φέρε δίνευ, ibid. Φερεαυγής, t.4, c.83, c
Φερέγυος, t.1, c.884, a. Φερε δ ἔπεος, t.4, c.83, c
Φερέζωος, t.1, c.1388, c. & t.4, c.83, d
Φερέκαιος, t.4, c.83, d. Φερένιος, ib.e
Φερέοικος, ib. Φερέπολις, ib.f
Φερεπονία, ib.g. Φερέπονος, ib.f
Φερεσταχής, ib.h. Φεριεσάφυλος, t.4, c.84, a
Φερέσβιος, t.4, c.83, g. Φερέστορος, t.4, c.86, f
Φερεφθίω, t.4, c.87, a. Φερέφρων, t.4, c.86, h
Φερέφατα, quæ & Φερσεφόνη, Proserpina.
Φέρισος, t.4, c.86, f
Φέρνιον, ου, τὸ, Piscatoria corbis. Vide Eustath. & Hesych. apud quem malè φέρμα scriptum est pro φέρνια.
Φερνῆς, ἡ, Dos. Dicitur & de iis quæ sponsæ donat maritus. Pollux, λέγοις δ' ἂν καὶ τὰ φερνῆ καὶ φερνὴ, τὴν παῖδα δ' ὁ γαμικὸς δόσιν. Vtitur Homerus hoc vocabulo, apud quẽ vide Eustathium. Hinc est verbum Φερνίζω apud Græcos Bibl. interpretes, Exodi cap. 22, φερνῇ φερνεῖ αὐτὴν ἑαυτῷ εἰς γυναῖκα. vbi φερνῇ φερνεῖ aliud non est quàm Dotabit. Hinc etiam adiectiuum Φερνοφόρος, quod vulg. lex. reddunt Dotalis, ex Hieronymo in caput 11 Danielis. Apud Etymol. legitur & Φέρνιξ, expositum itidem φερνίζω.
Φέρομαι, t.4, c.83, e. Φέρομαι, t.4, c.82, e
Φερόνικος, t.1, c.1060, d. Φεροφόνη, t.3, c.244, d
Φέρπαπος, t.4, c.86, e. Φέρπ, ib.h
Φέρπορος, ib.c. Φερπέλιον, ib.h. & 87, a.ob.
Φερτὸς, t.4, c.86, g. Φέρεσι, ib.h
Φέρω, Fero, t.4, c.80, f. Φέρω, Affero, c.81, e. Φέρω, Infero, ib.f. Φέρω, Aufero, ib.g. Φέρω, Confero, ibid. Φέρω, Refero, ibid.h. Φέρω, Teneo, ib. Φέρω, Pendo, c.82, b.
Φέρων, ibid.
Φερωνυμία, t.2, c.1336, c. Φερώνυμος, t.3, c.1335, h
Φερωνύμων, t.2, c.1336, b. Φετμὴ, t.1, c.1665, g
Φεῦ, Heu, Eheu. Xenoph. Pædiæ 7, φεῦ ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχή, οἵαν δὴ ἀπολιπὼν ἡμᾶς. Alibi autem cum genitiuo, φεῦ τοῦ ἀνδρὸς, libro 7, de homine indigna morte perempto. Cum nominatiuo apud Sophoclẽ, φεῦ τάλας, Heu me miserum, O me miserum. Eurip. autem accusatiuo iunxit. Dicitur & φεῦ, φεῦ, Heu heu.
Φεῦ, admirantis, (vt Phy apud Terentium in Adelphis) Papæ. vt φεῦ τῶ λόγου, Papæ quid ego audio. Sic φεῦ τοῦ κάλλους, Papæ qualem pulchritudinẽ, vel O qualem pulchritudinem. In Epigr. φεῦ πενίης ὅσον αὖθις ἔκαρ, Dii boni quantum &c. Item φεῦ φεῦ, apud Aristophanem in Auibus, φεῦ φεῦ, Ἡ μέγ' ὑπορρεῖ βουλεύμ' ὀνόρνιθων ὄχλῳ. Vbi annotat scholiastes, ἐπὶ μὲν θαυμαστικόν, κατὰ δὲ θαυμαστικόν. Alicubi redditur etiam, Per deos immortales. Hinc est Φεύζειν, Clamare φεῦ: pro quo φεύζειν perperam in v.l. scriptum est φεύγειν.
Φεύγυδρος, t.3, c.1785, a. Φεύγων, t.4, c.127, d
Φεύκπος, t.4, c.128, e. Φεύκπικός, t.4, c.129, a

Φεύκπος, t.4, c.128, f. Φεύξιμος, t.4, c.129, b
Φεύξις, ib.a
Φέψαλος, Scintilla, vel Scintilla parua, vt vult scholiastes Æschyli in quendam Promethei locum. Aristot. Meteorol. libro 2, τέλος δ' ὄγκου μεγάλου πνεῦμα ποιεῖ, καὶ φέψαλον καὶ πέφεται αἴνιγμα. Sed φψαλον gemino λ. ibi scriptum est: quum apud Aristophanem quoque legatur cum vnico in Acharn. Ἡ δ' ἀστὴς ὀπὸ τοῦ φψάλου κρεμόσεται. Hinc est verbum Φεψαλόω, ὦ, i. scintillas conuerto, Comburo. A cuius patiuo Φεψαλοῦμαι est ἐφεψαλώθη apud Æschyl. Affertur autem & Φεψάλου ex Archilocho.
Φῆ, t.4, c.51, f. Φηαλὰς, t.4, c.5, c
Φηγένεος, ib.d. Φήγινος, ib.
Φήγινον, ib.e. Φηγὸς, ib.b
Φηροτάκτης, ib.d. Φήρω, t.4, c.1, a
Φηκώδης, Strigosus, Malè habitus. Ita v.l. sed reponendũ puto σφηκώδης.
Φηλέω, t.4, c.159, e
Φήλιξ, t.3, c.1125, f. obiter. & t.4, c.159, f
Φιλήτης, t.4, c.159, d. Φῆλος, ib.f
Φηλόω, ib.e. Φηλωμαι, ib.f
Φηλώστης, ib. Φῆμη, t.4, c.55, d
Φημὶ, t.4, c.51, e. & 52, h. Φημίζω, t.4, c.54, f
Φῆμις, ib.e. Φημοσμὸς, ib.g
Φημὶς, ὑός, ἡ, idem quod φήμη, Fama, Rumor.
Φῆν, t.4, c.51, f. Φηναχίζω, t.4, c.78, d
Φήνη, Otitis fraga, vt Gaza vertit apud Aristotelem. Est autem auis mator quàm aquila: ἐστὶ γὰρ ἐλλὴ χρῶμα ἀλφιόνι. Vide Eustathium apud Homerum. Dicitur & Φίνις.
Φὴρ, t.1, c.1559, e
Φήρια, apud Hippocratem, Neruorum tumores & tensiones oblongiores. Sic dicti putantur à satyris, quos Iones φήρεας vocant, & pingunt fingunt que habere oblongas quasdam eminentias in auribus. Sunt etiam qui ἀπὸ τῆς Φηρῶν deriuent, quòd ἐν ταῖς Φηραῖς, ciuitate Peloponnesi, tumores ii sint frequentes. Sunt item qui φήρεα scribant, ἀπὸ τῆς Φερῶν, quæ ciuitas est Thessaliæ. Hæc Gòr. In vulg. lex. exp. Oblongæ in glandulis sub auribus eminentiæ, Prælongi sub auribus glandulosi tumores. Vide Galenum comment. 3, in librum 6 τῆς ἐπιδημιῶν: necnõ in Lexico vocum Hippocratis. vbi pro φηρεακτικῶς reponendum videtur φήρεα κτηνικῶς.
Φηεία, Æolicè pro θηεία: vt φῆρες pro θῆρες.
Φηρομανὴς, In feras insaniens, Qui insano ferarum amore tenetur. Affertur pro epitheto Bacchi ex Epigr.
Φῆρος, Antiquorum deorum cibus. Hesych.
Φῆς, t.4, c.51, f. Φῆδαι, ib.
Φήστρη, idem cum φρήστρη, quod habes t.3, c.100, a.
Φητὸ, Hesych. exp. ξυροφαγῆ.
Φθαίνω, t.4, c.133, h. Φθέρμα, t.4, c.139, d
Φθαρτικὸν, ib.g. Φθαρτικὸς, ib.f
Φθαρτὸς, ib.d. Φθέγγομαι, t.4, c.135, h
Φθεῖκτὸς, t.4, c.136, f. Φθῆμα, ib.e
Φθεὶρ pro θηρ, à φθείρω: vide Eustath.
Φθειρ, ρὸς, ὁ, Pediculus. Aristoph. in Pace, καὶ τοῖς φθειρσὶ πολεμοιοῦπας, de vili hominum grege. Interdum φθεὶρ de medio claui seu gubernaculi dicitur. Quinetiã φθεῖρες vocantur τὰ τῶν πτύων ὀξυβήματα. cuius significationis vide rationes quæ ab Eustathio & autore breuium scholiorum afferuntur in hunc locum Homeri, Il. β, — φθειρὰν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον. Affertur etiam φθειροφόρος πίτυς ex Theophrasto. Est Φθεὶρ & nomen piscis apud Aristotelem: vbi pediculus itidem dicitur à Gaza.
A φθεὶρ significante pediculum, est Φθειροποιὸς, Pediculos efficiens, Pediculos producens. Item Φθειροφάγος, Pediculorum esor. Quinetiam gens quædam Ponti φθειροφάγων nomen habuit, (vt annotatur ex Strab.) à squalore & sordib. Ex Herodoto affertur Φθειροτρωκτίονες pro eodẽ: nisi fortè legendũ φθειροτρωκτίοντες. Et verbum φθειροτραγεῖν, Pediculos edere, apud eundem. Legitur & Φθειρακομίδης apud Hesychiũ de eo qui pediculis scatet: Pedicosus, Plauto. As

verò adiectiuum Φθειρώδης, Aptus ad procreandos pediculos. Inde est etiam verbum Φθειρόω, ῶ, Pediculis scateo, Morbo pediculari laboro. (At vulg. lex. habent Φθειριάζω: sed absque exemplo. quum à φθειρὼ fit participium φθειρὼν apud Laertium, φθειρὼν καὶ ἀκάμοντος) Hinc Φθειρίασις, Pedicularis morbus, in quo pediculi aceruatim per cutem erumpunt. Affertur etiam verbum Φθειρίζομαι, pro Pediculos quæro, in vulg. lex.
Φθειριάζω, Φθειρίασις, vide in Φθεὶρ.
Φθειρίζομαι, vide in Φθεὶρ.
Φθειροκομίδης, vide in Φθεὶρ.
Φθείρομαι, t.4, c.141, c
Φθειροποιὸς, vide in Φθεὶρ.
Φθειροτραγέω, ῶ, vide in Φθεὶρ.
Φθείρω, t.4, c.139, a
Φθειρώδης, vide in Φθεὶρ.
Φθεῖδαι, t.4, c.144, b. Φθεῖται, t.4, c.138, h
Φθέρρω, Æolicè pro φθείρω.
Φθέω, t.4, c.138, g. Φθιόομαι, ib.
Φθίμβος, t.4, c.144, d. Φθίνε, t.4, c.147, a
Φθίναξ, ib. Φθίνασμα, ib.
Φθίνομαι, t.4, c.145, c. Φθινόμβος, ib.
Φθινοπωρινὸς, t.2, c.1416, a. Φθινοπωρὶς, ib.c
Φθινόπωρον, t.2, c.1415, g. Φθινῦθω, t.4, c.147, c
Φθίνυλλα, Pestifera, v.l. ex Aristoph.
Φθινύω, t.4, c.147, d. Φθίνω, t.4, c.143, g
Φθινώδης, t.4, c.146, g. Φθίνων, t.4, c.144, f
Φθίσις, t.4, c.146, d. Φθισίνωρ, t.4, c.145, d
Φθίσθαι, t.4, c.144, b. Φθισάω, t.4, c.146, c
Φθισικὸς, ib.
Φθισιμβροτὸς, t.3, c.700, f. & t.4, c.145, d
Φθίσις, t.4, c.145, d. Φθισικὸς, t.4, c.146, c
Φθιτὸς, ib.d. Φθίω, t.4, c.143, g
Φθογγάζομαι, t.4, c.137, c. Φθογγὴ, t.4, c.136, f
Φθογγῆνες, t.4, c.137, d. Φθογγῆς, ib.e
Φθάγγος, t.1, c.1796, c. Φθόγγος, t.4, c.136, f
Φθόες, Pastilli. ἐσχάσκοι, Gal. apud Hippocratem. Legitur & Φθοῖσκοι apud eundem, περὶ χυμῶν. libro 1, καὶ πόσους τοῖς φθοῖσκοις ὅσον δραχμαίους. At verò Φθοῖς per contractionem factum ex φθοΐς, est quoddam placentæ genus, ex caseo cribrato & siligine. Aristophanes in Pluto, Τοῖς φθοῖς ἁρπαζόντα καὶ τοὺς ἰχάδας. Vbi obserua accusatiuum quoque pluralem φθοῖς. Genitiuus autem singularis à quibusdam affertur φθοιός: quum tamen quidam dubitauerint an declinaretur. Dicitur & Φθοῖς, ιδος, ἡ, pro eodem: vnde φθῖς in illo Aristoph. loco exponitur φθοῖδας.
Φθόη, t.4, c.147, e
Φθοῖς, Φθοὶς, & Φθοῖσκος, vide in Φθόες.
Φθονέομαι, t.4, c.151, f. Φθονεία, t.4, c.150, d
Φθονερὸς, ib.c. Φθονερὸς, ib.d
Φθονέω, ib. Φθόνος, t.4, c.147, g
Φθορὰ, t.4, c.139, g. Φθορὰς, t.4, c.140, h
Φθορμάδος, t.4, c.141, a. Φθόρος, t.4, c.140, h
Φθοροποιὸς, ib.c. Φθοροποιὸς, ib.
Φθορὸς, ib.f
Φθύω, Suffurrum edo, sicut & ὀλιγοφθύω. Exponitur & Spuo.
¶ Φι & Φιν, apud poetas syllabica adiectio cum datiuo: vt δεξιτερῆφι χειρὶ apud Homerum pro δεξιτερῇ. Sic ἑτερηφι pro ἑτέρῃ apud Hesiodum. Et cum datiuo participii, vt εἰμὶ τοῖ φαινομένῃφι apud Homerum. Sed affertur etiam ἔννηφι ex Hesiodo pro accusatiuo ἔννεα: vbi dicit, — ἐς τ' αὖλειον ἐς τ' ἔννηφι. Existimatur autem Ionica esse hæc adiectio.
Φιαλέων, t.4, c.152, a. Φιάλη, t.4, c.151, h
Φιαλίς, t.4, c.152, a. Φιαλίσκη, ib.
Φιαρὸς, ὀδ, ὁ, Lucidus, Splendidus, Splendorem quendam aqueum habens. Vide Suidam. Hinc & Φιαρόω, λαμπρύνω, Hesych. Apud Nic. ὄρνιθος φιαρῆς, Pinguis gallinæ.
Φίβαλέη, Carica, Ficus arida. & Φίβαλεον, Ficus, Etymol. Est & Φίβαλις, Ficus quoddam genus apud Athenaũ. apud Galenum autem in expos. vocum Hippocratis, Φιβάλιος. Hinc verò Φιβαλεῖς dicti sunt etiã ho-

mines graciles.
Φίβλη, ης, ἡ, Fibula: ex quo illud factum est per syncopen. Hinc Φιβλοῦδαι, Infibulari, aut etiam Infibulare. Vide Hesychium.
Φιδάκνη, t.3, c.291, c. Φιδίπαι, t.4, c.78, a
Φιδίπους, t.4, c.77, h. Φιμδίζω, t.4, c.387, c.ob.
Φίλα pro φίλον apud Hom. vide in Φίλος.
Φιλαγρύπνες, t.1, c.839, a. Φιλαδελφία, t.1, c.979, e
Φιλαδέλφος, ib. Φιλαθλοῦμαι, t.2, c.1194, d
Φίλαθλος, Amans certaminum, aut etiam laborum.
Φιλαίμαπος, t.1, c.159, d. Φιλαίμων, t.1, c.161, e
Φιλαίπαπος, t.4, c.154, h. Φιλαίπροος, ib.
Φιλαίπιος, subst. t.1, c.152, c. Φιλαίπος, ib.
Φιλακίζεσθαι, Etymol. exp. χαριεντίζεσθαι: quod vide. In v.l. malè redditur Gratificari.
Φιλακόλαστος, Qui amat τὸ ἀκόλαστον, seu τὴν ἀκολασίαν.
Φιλακόλουθος, ου, ὁ & ἡ, Qui inuencer sequitur, Qui lubenter est ἀκόλουθος, apud Aristoph.
Φιλάκρητος, ου, ὁ, Meri cupidus, in Epigr.
Φιλακριβέω, t.1, c.303, g
Φιλακροαμων, Audiendi cupidus, Qui acroamatis delectatur.
Φιλαλαζὼν, t.1, c.307, b. Φιλαλεκτέω, t.1, c.310, a
Φιλαλήθεια, t.1, c.323, f. Φιλαλήθης, ib.
Φιλαλήθως, ib. Φιλαλληλία, t.1, c.365, b
Φιλάλληλος, ib. Φιλαναγνωστέω, t.1, c.1850, a
Φιλαναγνωστὴς, ib. Φιλαναλωτὴς, t.1, c.422, e
Φιλανδρία, t.1, c.437, b. Φίλανδρος, ib.c
Φιλανθρωπόθυμος, t.1, c.455, a. Φιλανθρωπόθυμος, t.1, c.454, h
Φιλανθρωπέω, ib.g. Φιλανθρωπία, ib.f
Φιλανθρωπινία, ib.g. Φιλάνθρωπος, ib.e
Φιλανθρωπότατος, ib. Φιλανθρωπότερος, ib.
Φιλανθρώπως, ib.g
Φιλαοιδὸς, ὀδ, ὁ & ἡ, Amator cantorum seu poetarum: vel, Amator cantus. Est alicubi epitheton ἀηδὼν, id est luscininæ. Item φιλαοιδὸς κισσὸς pro hedera poetarum amante, affertur ex Epigr.
Φιλαπεχθημοσύνως, t.1, c.1313. g
Φιλαπεχθημοσύνη, ib.h. Φιλαπεχθήμων, ib.
Φιλαπεχθὴς, ib.h
Φιλάπλους, Simplicitatis amans. Item Φιλαπλοῦς pro eodem apud Lucianum.
Φιλαργυρέω, t.1, c.533, e. Φιλαργυρία, ib.d
Φιλάργυρος, ib. Φιλαργυρώπατος, ib.
Φιλαρετὸς, t.1, c.515, g. Φιλάρχαιος, t.1, c.553, c
Φιλαρχία, t.1, c.560, a. Φίλαρχος, ib.
Φίλαυλος, t.1, c.622, a
Φιλαυτία vide in Φίλαυτος.
Φίλαυτος, Amator sui ipsius, Nimius sui amator, Nimium seipsum amans, Qui nimis sibi placet. Aristot. Rheror. libro 1, ἐπὶ δὲ φίλαυτοι πάντες, καὶ τὸ αὐτῷ αὐάρκη ἡδὺ τῷ πᾶσιν ἔστι ἔργα, λόγοις. διὸ φιλοκαλοῦσιν ὡς ὀλιγοπόλυ. Est etiã φίλαυτος, ὁ αὐτῷ ἕνεκεν πάντα πρᾶττων ἐν τοῖς καθ' ἑαυτὸν λιμπτικέ. Vide Aristot. in Ethicis. Hinc Φιλαυτία, Amor sui ipsius, Amor nimius sui, Nimium sui amantem esse. Aristoteli Ethicorũ 9, duplex est, ἡ μὲν ἐπαινετὴ, ἡ δὲ ψεγομένη.
Φιλεγκλήμων, t.2, c.21, f. Φιλεγκάμιος, t.2, c.536, e
Φιλειδήμων, Sciendi seu cognoscendi cupidus, Cognitionis seu scientiæ cupidus. Strabo hominẽ vt proprium tribuit.
Φιλέλαιος, ου, ὁ & ἡ, Olei seu olearum amans.
Φιλελεύθερος, ου, ὁ & ἡ, Libertatis amans, Libertatis amator.
Φιλέλληνος, ὁ & ἡ, Amans Græcorum, Studiosus Græcorũ.
Φιλέμπορος, t.3, c.1842, d. Φιλενδεικτέω, t.1, c.929, c
Φιλέορτος, ου, ὁ & ἡ, Qui amat festa, seu dies festos.
Φιλεπείκεια, Amor τῆς ἐπιεικείας, Animus æqui bonique amans, Æqui bonique studium.
Φιλεπιστήμων, t.3, c.1568, c. Φιλεραστὴς, t.1, c.1225, h
Φιλέρασία, ib.
Φιλέρασσος, pro cupido amoris, affertur ex Epigr.
Φιλεραστὴς, t.1, c.1225, h
Φιλερωία, t.1, c.1232, g. Φιλερὸς, ib.
Φιλέρημος, t.1, c.1255, g. Φιλέρινος, t.1, c.1901, d
Φίλεις, t.1, c.1256, b. Φιλεπαφία, t.1, c.1280, b
Φιλεπαφεῖν, ib.

Φιλαναγκαίως, lib. & c. 1155.b
Φιλανθρωπία, r. c. 1128.b.
Φιλανθρωπεύομαι, lib.
Φιλανθρωπία, r. c. 1128.a
Φιλαρχία, r. c. 1158.a
Φιλαυτία, r. c. 1168.a
Φιλαυτία, r. c. 1169.d
Φιλαυτία, lib.
Φιλαυτία, r. c. 1157.b
Φιλαυτία, lib. c
Φιλαυτία, lib. c
Φιλαυτία, r. c. 1157.c
Φιλαυτία, lib. h
Φιλαυτία, r. c. 1157.e
Φιλαυτία, r. c. 1159.a
Φιλαυτία, r. c. 1159.d
Φιλαυτία, lib. b
Φιλαυτία, r. c. 1159.e
Φιλαυτία, r. c. 1159.f
Φιλαυτία, r. c. 1159.g
Φιλαυτία, r. c. 1160.a
Φιλαυτία, r. c. 1160.b
Φιλαυτία, r. c. 1160.d
Φιλαυτία, r. c. 1160.e
Φιλαυτία, r. c. 1160.f
Φιλαυτία, r. c. 1161.a
Φιλαυτία, r. c. 1161.b
Φιλαυτία, r. c. 1161.d
Φιλαυτία, r. c. 1161.e
Φιλαυτία, r. c. 1161.f
Φιλαυτία, r. c. 1162.a
Φιλαυτία, r. c. 1162.b
Φιλαυτία, r. c. 1162.d
Φιλαυτία, r. c. 1162.e
Φιλαυτία, r. c. 1162.f
Φιλαυτία, r. c. 1163.a
Φιλαυτία, r. c. 1163.b
Φιλαυτία, r. c. 1163.d
Φιλαυτία, r. c. 1163.e
Φιλαυτία, r. c. 1163.f
Φιλαυτία, r. c. 1164.a
Φιλαυτία, r. c. 1164.b
Φιλαυτία, r. c. 1164.d
Φιλαυτία, r. c. 1164.e
Φιλαυτία, r. c. 1164.f
Φιλαυτία, r. c. 1165.a
Φιλαυτία, r. c. 1165.b
Φιλαυτία, r. c. 1165.d
Φιλαυτία, r. c. 1165.e
Φιλαυτία, r. c. 1165.f
Φιλαυτία, r. c. 1166.a
Φιλαυτία, r. c. 1166.b
Φιλαυτία, r. c. 1166.c
Φιλαυτία, r. c. 1166.e
Φιλαυτία, r. c. 1166.f
Φιλαυτία, r. c. 1167.a
Φιλαυτία, r. c. 1167.b
Φιλαυτία, r. c. 1167.c
Φιλαυτία, r. c. 1167.d
Φιλαυτία, r. c. 1167.e
Φιλαυτία, r. c. 1167.f
Φιλαυτία, r. c. 1168.a
Φιλαυτία, r. c. 1168.b
Φιλαυτία, r. c. 1168.d
Φιλαυτία, r. c. 1168.e
Φιλαυτία, r. c. 1168.f
Φιλαυτία, r. c. 1169.a
Φιλαυτία, r. c. 1169.b
Φιλαυτία, r. c. 1169.d
Φιλαυτία, r. c. 1169.e
Φιλαυτία, r. c. 1169.f
Φιλαυτία, r. c. 1169.g
Φιλαυτία, r. c. 1170.b
Φιλαυτία, r. c. 1170.f
Φιλαυτία, r. c. 1171.d
Φιλαυτία, r. c. 1171.f
Φιλαυτία, r. c. 1172.a
Φιλαυτία, r. c. 1172.b
Φιλαυτία, r. c. 1172.d
Φιλαυτία, r. c. 1172.e
Φιλαυτία, r. c. 1172.f
Φιλαυτία, r. c. 1173.a
Φιλαυτία, r. c. 1173.b
Φιλαυτία, r. c. 1173.d
Φιλαυτία, r. c. 1173.e
Φιλαυτία, r. c. 1173.f
Φιλαυτία, r. c. 1174.a
Φιλαυτία, r. c. 1174.b
Φιλαυτία, r. c. 1174.d
Φιλαυτία, r. c. 1174.e
Φιλαυτία, r. c. 1174.f
Φιλαυτία, r. c. 1175.a
Φιλαυτία, r. c. 1175.b
Φιλαυτία, r. c. 1175.d
Φιλαυτία, r. c. 1175.e
Φιλαυτία, r. c. 1175.f
Φιλαυτία, r. c. 1176.a
Φιλαυτία, r. c. 1176.b
Φιλαυτία, r. c. 1176.d
Φιλαυτία, r. c. 1176.e
Φιλαυτία, r. c. 1176.f
Φιλαυτία, r. c. 1177.a
Φιλαυτία, r. c. 1177.b
Φιλαυτία, r. c. 1177.c
Φιλαυτία, r. c. 1177.d
Φιλαυτία, r. c. 1177.e
Φιλαυτία, r. c. 1177.f
Φιλαυτία, r. c. 1178.a
Φιλαυτία, r. c. 1178.b
Φιλαυτία, r. c. 1178.d
Φιλαυτία, r. c. 1178.e
Φιλαυτία, r. c. 1178.f
Φιλαυτία, r. c. 1179.a
Φιλαυτία, r. c. 1179.b
Φιλαυτία, r. c. 1179.c
Φιλαυτία, r. c. 1179.d
Φιλαυτία, r. c. 1179.e
Φιλαυτία, r. c. 1179.f
Φιλαυτία, r. c. 1180.a
Φιλαυτία, r. c. 1180.b
Φιλαυτία, r. c. 1180.c
Φιλαυτία, r. c. 1180.d
Φιλαυτία, r. c. 1180.e
Φιλαυτία, r. c. 1180.f
Φιλαυτία, r. c. 1181.a
Φιλαυτία, r. c. 1181.b
Φιλαυτία, r. c. 1181.d
Φιλαυτία, r. c. 1181.e
Φιλαυτία, r. c. 1181.f
Φιλαυτία, r. c. 1182.a
Φιλαυτία, r. c. 1182.b
Φιλαυτία, r. c. 1182.d
Φιλαυτία, r. c. 1182.e
Φιλαυτία, r. c. 1182.f
Φιλαυτία, r. c. 1183.a
Φιλαυτία, r. c. 1183.b
Φιλαυτία, r. c.

Φλεγύας, t.4.c.167, c.
Φλεγυαι, ib.c.
Φλεγυδς, ib.
Φλεγυρδς, ib.d.
Φλεγω, t.4.c.163, d.
Φλεγωνθέαι, ib.
Φλεδονέω, ib.
Φλεδών, ib.c.
Φλεξις, t.4, c.167, f.
Φλύω, ib.b.
Φλέω, t.4.c.169, g.
Φληδάω, ib.f.
Φλιωαρέω, ib.
Φλιωαφος, ib.f.
Φλιώνιος, ib.h.
Φλῆρις, ib.
Φλιά, ᾶς, ἡ, Postis. Sed pluraliter frequentius Φλιαί, Postes. vt apud Iosephum de Samsone, καὶ πύλας αὐτῆς τε φλιᾶς καὶ μοχλοὺς, ὥσπερ τὴν ἄλλην πόλιν αὐτοῦ ξύλωσις, δρᾶμβος καταμαθὸν, valuas cum ipsis postibus & repagulis, sine pessulis. In vulg. lex. φλιά, Antepagmentum, Antæ. Quid autem Hippocratis sint φλιαὶ in libro fracturarum, vide apud Gal. Quidam φλιὰ sic dictum putarunt quasi θλιὰ à θλίβω: quæ etymologia conuenit cum ea significatione qua dicitur esse Vestibulum.
Φλιδάνω, t.4.c.174, h.
Φλιδόω, ib.b.
Φλιδωτὸς, ib.g.
Φλιδώσα, ib.e.
Φλόγεος, t.4.c.168, c.
Φλογιάω, ib.g.
Φλογίζω, ib.
Φλόγινος, ib.c.
Φλογὶς, t.4.c.168, e.
Φλογιὼς, ib.
Φλογοδέρπαι, t.4.c.168, b.
Φλογοειδὴς, ib.b.
Φλογόω, ib.h.
Φλόγωμα, t.4.c.169, a.
Φλοιάριον, t.4.c.177, b.
Φλοιδέλφιος, ib.
Φλοιοφαγέω, ib.a.
Φλοιορραγέω, ib.
Φλοιὸς, t.4.c.175, g
Φλοίσβος, ου, ὁ, Sonitus quem aqua edit, præsertim quum fluctus excitantur. vnde πολύφλοισβος θάλασσα Homero sæpe. Generalius etiam pro πάφαγος, θόρυβος.
Φλοιοδὴς, t.4.c.176, f.
Φλοισμὸς, ib.g
Φλοιστικὸς, ib.
Φλοίω, t.4.c.160, c.& 176, g.ob.
Φλοιωδὴς, t.4.c.176, e
Φλομὶς, ίδος, ἡ, Verbasculum. v.l. In iisdem Φλόμος, Verbascum, herba qua pro ellychniis vtuntur: Lucernaria Marcello empirico. Apud Suidam Φλῶμος, quæ & φλόϊος, θρυαλλὶς. At verò Φλοῖνος, Herba quæ & ἄνωνις, Dioscoridi. Φλοῖδες autē, Squamæ, λεπίδες, Hesych.
Φλόμος, vide in Φλομὶς.
Φλοιδὲς, vide in Φλομὶς.
Φλοιῶνες, vide in Φλομὶς.
Φλόνος, vide in Φλομὶς.
Φλοῦς, t.4.c.167, g.
Φλοιὸς, t.4.c.175, g
Φλαδάσσω, t.4.c.174, c.
Φλοῖος, t.4.c.175, g
Φλυαρὸς, t.4.c.172, b.
Φλυάζ, t.4.c.171, h
Φλυαρέω, ib.c.
Φλυαρία, ib.d
Φλυαροσοφία, ib.c.
Φλυαροσοφία, ib.
Φλυαροσοφὸς, ib.
Φλυαροσόφεω, ib.
Φλυαρολογία, ib.
Φλυαρολόγος, ib.
Φλύαρος, ib b.
Φλυαρώδης, ib.d
Φλυδάω, ib.c.
Φλυδαρὸς, ib.d
Φλυζάκιον, ib.a
Φλύζακα, t.4.c.172, d.
Φλύζω, ib.c
Φλυκταινα, ib.f.
Φλυκταινόομαι, t.4.c.173, d
Φλυκταινώδης, ib.c.
Φλυκτινωτὸς, ib.c
Φλυκτὶς, t.4.c.172, f.
Φλυκτωδὴς, t.4.c.173, a
Φλυσὸς, t.4.c.171, a.
Φλυσὸς, t.4.c.172, f
Φλύω, t.4.c.172, a
Φλυσσὸς, t.4.c.173, a
Φλύω, Ferueo, t.4.c.172, c.

A Φλῶμος, vide in Φλομὶς.
¶ Φοβεόμαι, οῦμαι, t.4.c.74, d
Φοβεεζίω, ib.b.
Φοβεερὸς, ib.a.
Φοβεραὸς, ib.
Φοβεσρὰ, ib.
Φοβεω, ib.
Φοβηπικὸς, t.4.c.74, h.
Φοβόδηλος, t.4.c.73, e.
Φοβωδὴς, t.4.c.178, b.
B Φοιβάζω, ib.
Φοιβαΐδες, t.4.c.178, a.
Φοιβὰς, ib.a.
Φοιβάδω, ib.g.
Φοιβαστικὸς, ib.c.
Φοιβὴ, t.4.c.177, c.d.
Φοιβὴ, ib.
Φοιβηπεία, ib.
Φοιβοβαστικὴ, ῆς, ἡ, Phœbo dicata. v.lex. Fortasse mendose pro Φοιβαστικὴ. cuius tamen paulo alia est interpretatio. vt videtur t.4.c.178, d.
Φοιβολαμπὴς, t.4.c.177, f.
Φοιβὸλληπος, ib.
Φοιβονομεῖσθαι, ib.g.
Φοῖνος, ib.c
Φοινὶς, idem quod φοῖνος, vel ἐρυθρὸς Vide Hesych.
Φοινιγμὸς, t.4.c.183, c.
Φοινίζω, ib.d
Φοινικεὸς, t.4.c 180, h.
Φοινικεῶ, t.4.c.183, d
Φοινίκεος, ib.
Φοινικὴ, t.4.c.183, a
Φοινικὴ, t.4.c.180, c.
Φοινικὴ, t.4.c.181, a
Φοινικῆος, t.4.c.180, b.
Φοινικιζω, t.4.c.181, b. & 182, f
Φοινικὴ νόσος, t.4.c.180, a.
Φοινικικὸς, ib.g
D Φοινίκινος, t.4.c.179, h.
Φοίνικος, t.4.c.180, g
Φοινικὶς, t.4.c.181, e.
Φοινικὶς, t.4.c.182, h
Φοινικιστὶ, t.4.c.181, h.
Φοινικὶς, t.4.c 179, h.
Φοινικοβαλανεὰ, ib.f
Φοινικοβάλανος, ib.
Φοινικοδάκτυλος, t.4.c.181, c
Φοινικεωνες, t.4.c.182, g.
Φοινικέωσα, ib.
Φοινικολεμὸς, t.4.c.181, e.
Φοινικόφορος, ib.
Φοινικοπάρμος, ib.
Φοινικοπάρμος, ib.
Φοινικοπάρφυρος, t.3.c.1767, d
Φοινικόπερος, t.1.c.1717, a.& t.4.c.181, g
Φοινικόπτερος, t.1.c.1717, a.& t.4.c.181, g
Φοινικοροδία, t.4.c.182, a.
Φοινικ ρυγχος, ib.
E Φοινικὸς, t.4.c.181, a.
Φοινικουρὸς, t.4.c.182, b
Φοινικουρὸς, ib.a.
Φοινικὸς, ib.d
Φοινικόφυτον, ib.c.
Φοινικῶν, t.4.c.183, c
Φοῖνιξ, t.4.c 178, h.
Φοίνιξ, ib.
Φοῖνιξ ἐλάτης, t.4.c.179, g.
Φοίνιξ, t.4.c.183, e
Φοῖνιξ, t.4.c.72, c.
Φοίνικα, t.4.c.179, g
Φοινίσσω, t.4.c.183, c.
Φοίνιξ, ib.
Φοινὸς, t.4.c.179, d.
Φοιτὰν, t.4.c.183, e
Φοιτάω, t.4.c.183, f.
Φοιτὶς, ib.
Φοῖτις, ib.g
Φοιτητὴς, t.2.c.1309, f.ob.& t.4.c.184, g
Φοῖτος, t.4.c.184, g
Φοῖτος, t.4.c.185, a.
Φολιδωτὸς, t.4.c.187, a
Φολὶς, t.4.c.186, c
Φολκὸς, οῦ, ὁ, Strabus, seu Strabo. Vtitur Homer. de Thersite, lib. β Iliad. Dictus putatur φολκὸς quasi φαολκὸς, id est πάφαγος.
Φόλλεις, t.4.c.186, g.
Φόλλικες, ib.h
Φολλικωδὴς, ib.
Φολὸς, ib.c
G Φολυὶς, de certo canum genere dictum fuit. Vide Hesychium.
Φολωὶω, Inquino. Hesych. tamen φολωὶει exp. non solùm μολυνεῖ, sed etiam καταπίμπλησιν.
Φονάω, t.4.c.72, h.
Φονεὸς, ib.g
Φονεὺς, ib.n.
Φοιὰω, ib.e
Φονὴ, ib.c.
Φονία, ib.e
Φονὴ, ib.
Φονικὸς, ib.f
Φονικῶς, ib.g.
Φονιὼ, ib.e
Φονοκτονέω, ib.
Φονοκτονία, ib.
Φονὸς, ib.b.d
Φόνος, ib.b
Φοιὼδὴς, ib.g
H Φοξῖνος, Piscis quidam apud Aristot.
Φοξὸς, Cui caput est acutum & velut turbinatum: vt Thersites apud Homerum.
Φορὰ, t.2.c.1484. b.ob.& t.4.c.87, h
Φορεὰ, t.2.c.1484. b.ob.& t.4.c.87, h
Φορεάδες, t.4.c.89, b.
Φορεάδιον, ib.a
Φοραίνω, poetice pro φέρω, Fero,

Φορεαλόγος, in v.l. perperam pro φορολόγος, quod vide.
Φορβάω, t.4.c.80, a.
Φορβὰς, t.4.c.79, e
Φορβέα, t.4.c.80, a.
Φορβεὰ, t.4.c.79, g
Φορβὴ, ib.c.
Φορβιὰς, t.4.c.80, a
Φορβιὸν, ib.c.
Φορεαφόρος, t.4.c.89, e
Φορεῖον, ib.d.
Φόρεμα, t.4.c.90, b
Φόρεος, ib.c.
Φορὸς, t.4.c.89, c
Φορεὸς, t.4.c.89, f
Φορνιδὴς, t.4.c.90, d.
Φόρημα, ib.b
Φορλῶαι, ib.a.
Φορπὶς, ib.c
Φορπῶς, ib.
Φέρεγγες, Tubera. quæ alio nomine ὕδνα. Hesych.
Φορεμὸς, t.3.c.1117, h.
Φορκὶς, Vnoculus, Luscus. Hesychio enim μονόφθαλμος. At Φορκὸς eidem est λοξὸς, πολιός, ῥυτίς. Etymologo autem Φόρκυν est portus, & nomen proprium, sicut Φόρκυς eidem est δείμων θαλάσσιος.
Φορμηδὸν, t.4.c.188, d.
Φορμυγκὴς, t.4.c.187, g.
Φόρμυγξ, ib.d.
Φορμίζω, ib.f
Φορμίδιον, t.4.c.188, e.
Φορμικτὴς, t.4.c.187, g
Φορμοκοιτῶν, t.4.c.188, b.
Φορμίον, ib.e
Φόρμιον, t.4.c.80, f. & c.188, e
Φορμὶς, t.4.c.188, e.
Φορμίσιον, ib.g
Φορμίσκος, ib.
Φορμίσκιον, ib.c
Φορμίσκος, ib.
Φορμίων, ib.g
Φορμοκοιτέω, ib.b.
Φορμορράφαι, ib.
Φορμὸς, t.4.c.187, g.
Φορμοσίκιον, t.4.c.188, c
Φορμεφόρος, t.4.c.124, g. & c.188, d
Φορολογόμαι, t.4.c.87, f
Φοροθετὴν, t.3.c.1386, g.
Φορολογία, ib.
Φορολογέω, ib.c.
Φορολόγος, ib.e
Φορολογὴς, ib.f.
Φορὸς, ib.b.
Φορὸς, ib.d
Φορτηγὸς, t.4.c.125, b.
Φόρτιξ, ib.f
Φορτηγέω, ib.d.
Φορτηγία, ib.
Φορτηγικὸν πλοῖον, ib.c.
Φορτηγὸς, ib.
Φορτηγὸς, ibid.
Φορτίζω, t.4.c.126, e
Φορτικεύομαι, ib.d.
Φορτικὸς, t.4.c.125, h
Φορτικότης, t.4.c.126, d.
Φορτικὸς, ib.c
Φορτικώτερον, ib.d.
Φορτὸν, t.4.c.125, g
Φορτὶς, ib.c.ob.& 126, c.
Φορβαστικὴς, t.4.c.124, g
Φόρτος, ib.e.
Φορτοφόρος, ib.g
Φορμιόω, t.4.c.153, d
Φόρυς, Podex. δακτύλιος ὀχῆ πῶν ἕδραν, Hesych.
Φορύαται, t.4.c.253, e.
Φορυτὸς, t.4.c.316, b
Φόρυτος, t.4.c.253, c.
Φορὸω, ib.b
Φόως, t.4.c.55, f.& 40, c.
Φόωσδὲ, t.4.c.40, g
¶ Φραγκὶς, t.4.c.189, f
Φραγκίλλιον, ου, τὸ, Flagellum. Ioann. cap. 2, καὶ ποιήσας φραγκέλλιον ἐκ σχοινίων. Inuenitur etiam Φραγκέλιον. vt apud schol. Aristophanis. qui ἱμάντας exponit λώρους & φραγκέλια. Sic apud Etymologum scriptum est Φραγκελὼ, Flagello. Apud eundem Φραγγέλειον, & Φραγγελλοι, Italiæ gens, vnde deriuari possit.
Φράγμα, t.4.c.189, f.
Φραγμίτης, t.4.c.190, b
Φραγμὸς, t.4.c.189, f.
Φράγνυμι, t.4.c.192, h
Φραγνύω, t.4.c.193, a.
Φραδαίνω, t.4.c.69, b
Φραδέω, ib.
Φραδὴ, ib.a
Φραδὴ, ib.b.
Φραδὴς, t.4.c.68, f
Φραδμοσύνη, ib.c.
Φραδμὸν, ib.b
Φραδὸς, ib.f.
Φράζομαι, t.4.c.67, f
Φράζω, ibid.a.& 69, a.& 66, h. obiter.
Φρακτὴρ, t.4.c.190, d.
Φρακτὸς, ib.c.& 192, c
Φρεζάμβυρος, t.4.c.189, f
Φράσις, εως, ἡ, Eloquutio, Phrasis, corpus eloquentiæ Fabio. Item quod vulgò dicimus Loquendi genus, cùm apud alios grammaticos, tum Eustath.
Φράσμων, t.4.c.68, b.
Φράσσω, t.4.c.188, h
Φραστὴρ, ῆρος, ὁ Eloquutor, Indicator, Explicator. Xenoph. Pædiæ lib. 5, καὶ ὁδῶν φραστὴς καὶ ὑδάτων καὶ χλοῦ. Vtitur & alibi. Sic Plutarch. καὶ αὐτὰ μὴ ἐπαιώνια κῆ πῶν χώραν φραστῆρα δέομαι. Eodē teste φραστὴρ est ὁ μιμυνὴς, index, vt ann. v.l. Ibidem φραστῆρες, dentes septennii in pueris, ex schol. Aristoph.
Φραστικὸς, Vi eloquendi valens. Vtitur Diog. Laert.
Φραστὴ, idem quod φράσις. Itē σκέψις, ἔννοια, βουλὴ, Hes.
Φράτερες, οἱ, t.3.c.99, a.
Φράτηρ, t.3.c.98, h
Φράτηρ, t.3.c.99, a.
Φρατρία, ib.g
Φρατρία, t.3.c.97, g.
Φρατριάζω, t.3.c.98, f
Φρατριακὸς, ib.
Φρατριαρχὴς, ib.h.
Φρατριάρχος, ib.e
Φρατρεὶς, ib.f
Φρατρεῖζω, ib.
Φρατρεῖον, ib.
Φρατρεῖον, subst. ib.
Φράτρεος, ib.e.
Φράτριον, t.4.c.188, h
Φράτωρ, t.3.c.98, h.
Φρεαρτλὴς, t.4.c.193, d
Φρέαρ, ib.a.
Φρεάριος, t.4.c.194, a
Φρεάτεια, t.4.c.193, f.
Φρεατία, ib.g
Φρεατὰλος, ib.c.
Φρέατον, ib.f
Φρεὰς, ib.h.
Φρεατρύκτης, ib.b
Φρεατπύπανα, ib.d.
Φρεατώδὴς, ib.e
Φρεατρύχος, ib.b.
Φρέαρ, ib.
Φρεατπὴς, t.4.c.195, h.
Φρεναπατὴς, ib.g
Φρεναῤῥύγος, t.4.c.196, a.
Φρενῆρὴς, t.4.c.196, a.
Φρενῆρὴς, ib.
Φρενῆρὴς, t.4.c.197, a
Φρενηπάω, ib.f.
Φρενῆρὴς, t.4.c.197, g
Φρενηπὸς, ib.
Φρενῆρὴς, ib.g
Φρενικὸς, ib.a.
Φρενηπάσης, ib.f
Φρενηπάω, ib.c.
Φρενηπὴς, ib.
Φρενηπὸς, ib.d.
Φρενηπίζω, ib.
Φρενῆπὴς, ib.b
C Φρενοβλάβεια, t.4.c.195, c.
Φρενοβλαβὴς, ib.b
Φρενοβλαβὴς, ib.c.
Φρενοδινὴς, ib.d
Φρενόθελγὴς, ib.
Φρενόθελγὴς, t.4.c.196, f
Φρενοκλοπέω, t.4.c.195, d.
Φρενόλοιπὸς, ib.
Φρενόμωρος, ib.
Φρενόμωρος, ib.c
Φρενοπλὴξ, ib.
Φρενοπλὴξ, ib.f
Φρένωσις, t.4.c.197, a
Φρένωσις, t.4.c.196, g.
Φρεωρυκτὴν, ib.
Φρεωρυκτὴν, t.4.c.193, c
Φρεωρύκτης, ib.b.
Φρεωρύχος, ib.c
Φρεωρύχος, ib.b.
Φρὶξ, t.4.c.194, b
D Φρὶξ καὶ ἔος, t.3.c.100, a.
Φελκαλέος, t.4.c.222, h
Φέλκη, ib.c.
Φελκία, t.4.c.223, a
Φέλκια, ib.
Φελκιάσις, ib.b
Φέλκισμὸς, ib.
Φελκιάω, ib.a
Φελκοποιὸς, t.4.c.222, e.
Φελκὸς, t.4.c.224, d
Φελκώδὴς, t.4.c.222, f.
Φεμμάσμὸς, t.4.c.225, d
Φεμμάσομαι, ib.c.
Φέξις, t.4.c.221, c
Φεξαύχὴν, t.4.c.224, d.
Φεξιβρὶξ, ib.c
Φεξόφορὸς, ib.
Φεῖσω, t.4.c.223, b
Φεξὴ, ib.
Φεῖσω, t.4.c.223, b
Φεῖσμὰ ζόμαι, t.2.c.1239, c
E Φρείμαι, ib.
Φρόνημα, t.4.c.221, a
Φρονηματίας, t.4.c.213, g.
Φρονηματίζομαι, ib.h
Φρονηματίζω, t.4.c.214, a.
Φρονηματισμὸς, ib.
Φρονηματίζω, t.4.c.214, a
Φρονηματώδὴς, t.4.c.213, g
Φρόνησις, t.1.c.1673, a.ob.& t.4.c.214, a
Φρόνιμος, t.4.c.214, d.
Φρονίμως, ib.e
Φρόνις, ib.c.
Φρονὶζω, t.4.c.219, b
Φρονὶζω, t.4.c.118, d.
Φρόνὶς, t.4.c.219, a
Φρόνὶς, t.4.c.118, e.
Φρόνὶσμα, t.4.c.220, b.
Φρόνὶσμὰ ἔλεον, ib.f
Φρονὶσὴς, ib.c.
Φρονὶστικὸς, ib.e
Φρονὶσικῶς, ib.f.
Φρονὶσὶκὸς, ib.d
Φρονὶσὶ, t.4.c.219, d
F Φρονὶ, t.4.c.207, a
Φρόῦδος, ου, ὁ, (factum ex πρὸ ὁδοῦ, quasi φρόῦδος) Qui abiit, Qui disparuit, Qui euanuit, Euanidus. Redditur etiam Vanus, Irritus. Eurip. φρόῦδος ὢν οὐ φαίνεται. Idem, φρόῦδος ὀν κεοῦ σὴς. Idē, βεβᾶσι φρόῦδοι. Apud Aristophanem Ranis fœm. φρόῦδη, pro Abiit, seu Disparuit, de Empusa. In vno eodémque loco Nubium eiusdem sæpius repetitur, Καὶ πῶς ὅτι μου Φρόῦδα τὰ χρήματα, φρόῦδη χρεία, Φρόῦδη σ' ἡ ψυχὴ, φρόῦδη δ' ἐμβαί. Καὶ πῶς ὅλῳ τὶς ἔπ τῶν κακῶς, Φρουρᾶς ἄδων, Ὅλίγου φρόῦδος γεγένημαι. Sed postremo loco ludit in voce φρόῦδος, vt docet schol. quem vide. Apud Lucianū pro euanido non semel. Sæpe autem dicitur φρόῦδη ἐλπὶς, Spes vana, Spes irrita. Sic Greg. πὶ ᾧ ἄβλ ἐλπίδων φρόῦδε. Dictum autem fuit obiter de hac voce & tomo 2, c.1256, f.
Φρουεσὶ, t.2, c.1500, c
Φρυαρχέω, t.2, c.1501, a.
Φρυαρχὴς, t.2, c.1500, h
Φρύαρχος, ib.
Φρυρεῖδαι, t.2, c.1501, c
Φρυρέω, ib.f.
Φρυρέω, ib.g
H Φρύρηος, ib.h.
Φρύελον, ib.c.
Φρυελὶς, t.2, c.1500, b
Φρυρὸς, t.2, c.1499, g.
Φρύαγμα, t.4, c.225, a
Φρυαγμαπίας, ib.b.
Φρυακτὴς, ib.
Φρυάσσομαι, t.4, c.224, f
Φρυγανίζομαι, t.4, c.229, c.
Φρυγανικὰ, ib.b.
Φρυγάνιον, ib.e
Φρυγανισμὸς, ib.d.
Φρυγανίσκια, ib.
Φρυγανοειδὴς, t.4, c.228, g
Φρύγανον, ib.d.
Φρυγανοφόρος, t.4, c.229, a

Φρυγαιόδης, t.4.c.228,g.
Φρύγειος, ib.
Φρυγία, t.4.c.226,c.d.f.
Φρυγιάς, ib.d.
Φρυγιον, ib.b.c.
Φρυγιστί, ib.e.
Φρύγιος, ib.e.
Φρυκτή, t.4.c.227,a.
Φρυκτωρέω, t.4.c.228,a.
Φρυκτωρειον, ib.h.
Φρυκτωρία, t.4.c.229,g.
Φρυνή, ib.
Φρυνοειδής, ib.g.
Φρυνος, ib.e.
Φρύσσω, ib.
Φρῶ contractum ex Φρέω: vnde Ἐκφρῶ, quod vide in Indice. Quidam ex ὀκφέρω factum tradiderunt.
¶ Φῦ, t.4.c.257,a.
Φύαδες, t.4.c.129,f.ob. & c.130,d
Φυαδεία, t.4.c.130,h.
Φυαδιόω, t.4.c.130,g.
Φυαδικῶς, ib.g.
Φυαές, ib.d.
Φύαθλον, t.4.c.276,d
Φύαλλα, τά, proprium, t.3.c.605,f
Φυαγρος, t.4.c.130,d.
Φυαδέμνιος, t.3.c.941,h. & t.4.c.130,b
Φυοειδέω, t.1.c.1011,f.
Φυοπονία, t.4.c.130,c.
Φυόπνοος, t.1.c.1607,f.ob.& t.4.c.130,c
Φυοπολεμος, t.4.c.130,c
Φυοπόλεμος, t.3.c.458,b.& t.4.c.130,c
Φύζα, t.4.c.133,e.
Φυζαλέος, ib.
Φυζηλος, ib.
Φυζικὸς, οῦ, ὁ, Fugitiuus: Φύζιμος, Fugiendus: Φύζινος, Timidus, Meticulosus: Φύζιον, Refugium, Asylum: Φυζις, Fuga. Hæc in vulgaribus lexicis, absque vllo testimonio. Videtur autem Φύζινος ex φυζακικὸς esse depraua-tum.
Φύζω, t.4.c.133,g.
Φυκίνη, t.4.c.231,d.
Φυκιόεις, ib.c.
Φύκιον, ib.
Φυκιόω, t.4.c.231,a.
Φῦκος, t.4.c.230,a.
Φυκόω, ib.
Φυκώδης, t.4.c.230,h.
Φυλαδὸν, Per tribus: in vulg.lex.afferitur ex Homero Iliad.β, Τειχεα δὲ φύκηδεν κ' φυλαδον. Sed rectius scribetur καταφυλαδὸν coniunctim, vt Eustath.habet: qui idē esse dicit quod alibi κ' φῦλα.
Φυλακεῖον, t.4.c.238,b
Φυλακή, t.4.c.236,c.
Φυλακήσιος, ib.
Φυλάκη, t.4.c.238,c
Φυλακίδες νῆες, t.4.c.235,g
Φυλακιζω, t.4.c.237,e.
Φυλακικὸς, t.4.c.235,h.
Φύλακος, ib.
Φυλακτέον, t.4.c.238,d.
Φυλακτηρια, ib.
Φυλακτήριος, ib.h.
Φυλαξ, t.4.c.235,d.
Φυλαρχέω, t.4.c.242,h.
Φυλαρχια, ib.h.
Φυλασσομαι, t.4.c.234,a.b.
Φυλαττομαι, t.4.c.134,a.b.
Φυλετεύω, t.4.c.245,a.
Φυλετικὸς, ib.h.
Φυλη, t.4.c.242,c.
Φυλλαδὲς, t.4.c.248,c.
Φυλλαίς, t.4.c.251,g.
Φύλλη, t.4.c.246,h.
Φυλλιάς, t.4.c.252,a.
Φυλλικὸς, ib.c.
Φυλλινος, t.4.c.226,a
Φυλλεύς, t.4.c.225,h
Φυλλίζω, ib.f
Φυλλίδες, ib.c
Φύλλος, ib.c & d
Φυλλοῦς, t.4.c.225,g
Φυλλτὴ, t.4.c.226,h
Φυλλτὴς, t.4.c.226,g
Φυλλτωλέκ, t.4.c.227,d
Φυλλτωρὸς, ib.d
Φυμεὸς, ib.
Φυμίον, ib.h
Φυμολόγος, ib.
Φύοστω, t.4.c.225,e
Φυσᾶν, t.4.c.267,g
Φυά, t.4.c.267,g
Φυαδευτήριον, t.4.c.231,a.
Φυαδικὸς, ib.f
Φυαδιόφρα, ib.f
Φυλλάνων, t.4.c.131,b
Φυγάς, t.4.c.129,g
Φυγή, t.4.c.129,g
Φυγοδικία, t.4.c.1011,f.
Φυγομαχέω, t.1.c.814,f
Φυλὴ, t.4.c.267,g
Φυσᾶν, t.4.c.267,g
Φυσίδιον, ib.e
Φυσιον, ib.b
Φυσιοφάγος, t.4.c.230,h
Φυσὶς, ib.d
Φυσοφάγος, ib.h
Φυκτὸς, t.4.c.128,f
Φύλαγμα, t.4.c.235,d

A Φύλλινος, ib.
Φυλλίτης, ib.e.
Φυλλοβολέω, t.1.c.669,f. & t.4.c.247,c
Φυλλοβολία, ibid.
Φυλλοβόλος, t.1.c.669,f.& t.4.c.247,b
Φυλλολογέω, t.4.c.247,g.
Φυλλομανέω, ib.
Φυλλορρόεω, t.4.c.247,h.
Φυλλόπρος, t.4.c.251,c.
Φυλλοφορὰ, ib.
B Φυλλορόος, ib.d.
Φυλοβασιλεύς, t.4.c.242,f.
Φυλοκρίνομαι, t.4.c.242,g.
Φύλοπις, t.4.c.246,c.
Φυμασία, t.4.c.277,a.
Φυματώδης, ib.
Φυῶν, ib.
Φυξήλιος, ib.e.
Φυξίμηλα, ib.f.
Φύξιος, ib.
C Φύομαι, t.4.c.267,e.
Φύραστις, ib.c.
Φυρὸ ἰω, t.4.c.254,b.
Φυρμὸς, ib.
Φυς, t.4.c.265,a.
Φυσαλὶς, t.4.c.258,f.
Φύσαμος, t.4.c.259,a.
Φυσασμὸς, t.1.c.1,a.& t.4.c.264,b
Φυσαύλης, t.3.c.290,d.ob.
Φύσκη, idem cum φῦσα, quod vide.
D Φύσημα, t.4.c.256,d.
Φυσητὴρ, ib b.
Φυσητικὸς, ib.
Φυσιασμὸς, t.1.c.1,a. & t.4.c.264,a
Φυσιγγαθος, t.2.c.56,c.& t.4.c.256,a
Φύσιγξ, γγος, ἡ, Vesicula seu pustula in manibus aut pedib⁹. Vide Pollucem. In aliis dicitur φύσιγξ, velut vesicula turgida. Vide Galen.in Lex.vocab.Hippocratis, itē schol.Aristoph.necnon Suidam & Hesychium. Hinc est verbum Φισιγγοῦμαι, propriè Inturgesco in vesicæ modum. Generalius etiam pro Inturgesco, Intumesco: vt dicitur de iratis. Hinc πφυσιγγωμένος, Aristophani in Acharn.ὀδύναις πφυσιγγωμένοι. Sed hic alludi ad Megarensium σκόροδα inquit scholiastes: quem vide.
Φυσίζοος, t.4.c.281,g
Φυσίπλοκος ἄρπης, siue ἁρπάσκος, Panis quoddam genus, apud Athen.lib.4.
Φυσικὸς, t.4.c.282,c.
Φύσμος, ib.
F Φυσιογνωμονία, t.4.c.279,g.
Φυσιογνωμοσυνὴ, ib.g.
Φυσιόω, t.4.c.263,b.
Φυσιολογία, ib.a.
Φυσιολόγος, ib.a.
Φύσις, t.4.c.277,b.
Φυσίωσις, t.4.c.263,h.
Φύσκη, ib.
Φύσκων, ib.
Φυσκωνοι, Fimbriæ. βύσσινοι, v.l.
G Φυσοπέταθρον, t.4.c.258,b.
Φύσσα, t.4.c.257,d.
Φυσσπὴρ, t.4.c.257,c.
Φυστὴ, ib.c.
Φυσημαζω, ib.d.
Φυτελία, t.4.c.295,g.
Φυτελίδειον, ib.b.
Φυτέλιμος, ib.
Φυτεὴ, t.4.c.298,h.
Φυτεὼ, t.4.c.298,h.
H Φύτευμα, ib.h.
Φυτευτὸν, ib.
Φυτεύω, t.4.c.296,c.
Φυτικόμος, ib.b.
Φυτὸς, ib.f.
Φυτεργὸς, t.4.c.294,g.
Φυτὸν, t.4.c.294,e
Φυτοσκαφος, t.4.c.295,c.
Φυτοσκάφος, ib.
Φυτοσπόρος, ib.d.
Φυτουργέω, t.4.c.294,g
Φυτουργημα, t.4.c.295,a.
Φυτουργία, ib.
Φυτουργικὸς, ib.
Φυτουργὸς, t.4.c.294,g
Φυτοφόρος, t.4.c.295,c.
Φύτρα, t.4.c.299,a
Φύτωρ, ib.
Φυτώρειον, t.4.c.297,g
Φυτωρειον, ib.f.
Φύω, t.4.c.264,b
Φυωδὴς, Odoratus. vulg.lex.ex Gaza apud Theophr. Hist. lib.1. Sed mendi suspectum est.arbitror enim perperā scriptum esse pro ῥωδὴς.
¶ Φῶ, contractum ex φάω, de quo dictum est t.4.c.7,e. Ponitur etiam pro φαίνω, item λέγω, necnon pro πυρέω. vt vult Eustathius. Sed hoc de iis potius intelligendum est quæ ab eo sunt deriuata. vt φάσκω ex eo deriuari dictum est tomo 1,col.629,e. Item Φῶ, Dicam, in coniunctiuo. vnde φῶμι, Dicant, Aristoteli in Rhet. à Φημί. Affertur præterea φῶ tanquā datiuus à φὼς, pro φωτὶ, Luci, ex Euripide.
Φωγνύω & Φώγνυμι, Torreo, Vro. Ex Dioscoride libro 1 cap.80, φώγνυται, Torretur, Adoletur. Apud Etymologum autem est Φωγύνει, literis permutatis: quod exponit φρύγει, sicut & Suidas. Item Etymologus in Φῶζω ait Φώζει esse Bithynorum. Eadem autem significatio illi φώζω tribuitur: quod Eustathius ex verbo φῶ deriuatum videri ait, significante εἴδός τι πυρώσεως. Atque hinc esse πεφωσμένας ἰχθύας. (Inuenitur autem & φωχθεὶς pro Tostus apud Dioscoridem) Necnon φωθὲς hinc deductum esse ait, qua voce apud comicū intelligi ἀποκαύματα. Comicus autem ille est Aristophanes, apud quem legimus in Pluto, Σὺ γὰρ αὖ πεφεσμένος τὸ δωμα ἀγαθὸν πλὴν φωθὲν ἐν βαλανείου; vbi scholiastes ait esse φυκτάνας. In vulg.lexicis est Φωθὲς, ους, ὁ, Vesica, Bulla. Ibidem Φωθὰ vel Φωθὲς, Papulæ, Pustulæ, Maculæ rubentes in cruribus, ex igois propinquitate nimia inductæ. Sed hæc expositio nomini φώσιγξ propriè conuenit.
Φωγύνω, vide in Φωγνύω.
Φωθὲς & Φωθὲς, vide in Φωγνύω.
Φῴζω, vide in Φωγνύω.
Φωϊδὲς, vide in Φωγνύω.
Φωϊξ, ικος, ἡ, Auis.v.l.ex Aristot.
Φώκαινα, Phocæna, Balæna. vel Tursio. vt Gaza vertit. Vide Plinium lib.9, cap.9. Idem esse existimant quidam quod φώκη: sed tamen hoc esse dicitur Vitulus marinus. Vel potius φώκαι sunt cetc. Homerus Odyssea ι, — τῇρε γὰρ αἰνῶς Φωκαίων ἀλιυτρεφέων ὀλοώτατος

A ἐδμή. Vnde & Aristophanes in Vespis dixit φώκης ἐσμιῶ. At verò Φωκὶς pro quodam genere pyri, affertur ex Theophr.De caus.pl.l.2.
Φώκη, vide in Φώκαινα.
Φωκὶς, vide in Φώκαινα.
Φωλαζω, t.4.c.300,c.
Φωλεὰ, t.4.c.299,b.
Φωλεὸς, t.4.c.299,d.
Φωλεύω, ib.f.
Φωλεώδης, ib.
Φωλητέον, ib.
Φωλία, t.4.c.300,c.
Φωλὶς, ib.a.
Φωνασκία, ib.
Φωνέω, t.4.c.305,e.
Φωνὴ, t.4.c.305,c.
Φώνημα, ib.f
Φώνησις, ib.g.
Φωνηπικὸς, ib.
Φωνομαχέω, t.4.c.302,c.
Φωρὰ, t.4.c.310,b
Φωρεὰ, t.4.c.311,a.
Φώρασις, t.4.c.313,f.
Φωρεὰ, ib.a.
Φωρεμαὸν, t.4.c.314,c.
Φωρεὼν, ib.b.
Φωρεῖον, ib.b.
Φωρεὸς, ib.e
Φωρὸς, t.4.c.310,g
Φωρυτὸς, t.4.c.316,a.
Φὼς, φωδὸς, ἡ, vide φωθὲς in Φωγνύω.
Φὼς, t.4.c.40,h
Φώσκω, t.4.c.39,h.
Φωσπὴρ, t.4.c.40,a.
Φωσφορὲς, t.4.c.38,e.
Φῶσις, t.4.c.38,d.
Φωσφορία, ib.
Φωσωγὼς, ib.d.
Φωσωγὸς, ib.
Φωτεινὸς, ib.
Φώτιγξ, & diminutiua forma Φωτίγγιον, Fistulæ genus quoddam. Vide Eustath.& Hesych.Sed huic φώτιγξ est etiam αὐγὴ, id est Fulgor, Splendor.
Φωτίζω, t.4.c.39,e
Φώτισμα, ib.f.
Φωτιστὴς, ib.
Φωτοδοσία, ib.a
Φωτοδότης, ib.
Φωτολίμνος, ib.b.
Φωτοχυσία, ib.
Φωτῶν, t.4.c.38,c
Φωχθὲς à φώγνυμαι, vide in Φωγνύω.
Φῶψ, Lux. φάος, Hesych. Fuisse autem videtur alicui dialecto proprium, vt alia multa, de quibus non admonet.

Φωλαὶ, ib.
Φωλεία, t.4.c.300,a
Φωλεὸς, ib.b
Φωλέω, ib.e
Φωλιπὴρ, ib.
Φωλιτέον, ib.f
Φωλιδωτὸς, t.4.c.301,b
Φωγασκέω, t.4.c.302,d
Φωγασκὸς, ib.
Φωνὴ, t.4.c.301,c
Φώνημα, ib.f
Φωνηπικὸς, ib.
Φὼρ, t.4.c.310,b
Φώρεα, ib.b
Φωρεπὴς, ib.
Φωρεία, t.4.c.311,f
Φωρεμαὸς, ib.
Φώρειον, t.4.c.311,a & c
Φωρὸς, t.4.c.310,g
Φωτὶς, t.4.c.5,f.& 37,h
Φωτεινὸς, ib.
Φωτίζω, t.4.c.39,h.
Φωσπὴρ, t.4.c.259,e
Φωσφορὲς, t.4.c.259,e
Φῶσις, t.4.c.259,e
Φωσωγὼς, t.4.c.39,e
Φωσωγὸς, ib.b
Φωτεινὸς, ib.
Φωτίζω, t.4.c.39,e
Φωτιστὴς, ib.
Φωτοδοσία, ib.a
Φωτοδὸτης, ib.
Φωτολίμνος, ib.b.
Φωτοχυσία, ib.
Φωτῶν, t.4.c.38,c
Φωχθὲς à φώγνυμαι, vide in Φωγνύω.

Φυτικόμος, ib.b.
Φυτοσκαφος, t.4.c.295,c.
Φυτοσκάφος, ib.
Φυτοσπόρος, ib.d.
Φυτουργέω, t.4.c.294,g
Φυτουργημα, t.4.c.295,a.
Φυτουργία, ib.
Φυτουργικὸς, ib.
Φυτουργὸς, t.4.c.294,g
Φυτοφόρος, t.4.c.295,c.
Φύτρα, t.4.c.299,a
Φυτωρειον, t.4.c.297,g
Φυτώρειον, ib.f.
Φύω, t.4.c.264,b
Φυωδὴς, Odoratus. vulg.lex.ex Gaza apud Theophr. Hist. lib.1. Sed mendi suspectum est.arbitror enim perperā scriptum esse pro ῥωδὴς.
¶ Φῶ, contractum ex φάω, de quo dictum est t.4.c.7,e. Ponitur etiam pro φαίνω, item λέγω, necnon pro πυρέω. vt vult Eustathius. Sed hoc de iis potius intelligendum est quæ ab eo sunt deriuata. vt φάσκω ex eo deriuari dictum est tomo 1,col.629,e. Item Φῶ, Dicam, in coniunctiuo. vnde φῶμι, Dicant, Aristoteli in Rhet. à Φημί. Affertur præterea φῶ tanquā datiuus à φὼς, pro φωτὶ, Luci, ex Euripide.
Φωγνύω & Φώγνυμι, Torreo, Vro. Ex Dioscoride libro 1 cap.80, φώγνυται, Torretur, Adoletur. Apud Etymologum autem est Φωγύνει, literis permutatis: quod exponit φρύγει, sicut & Suidas. Item Etymologus in Φῶζω ait Φώζει esse Bithynorum. Eadem autem significatio illi φώζω tribuitur: quod Eustathius ex verbo φῶ deriuatum videri ait, significante εἴδός τι πυρώσεως. Atque hinc esse πεφωσμένας ἰχθύας. (Inuenitur autem & φωχθεὶς pro Tostus apud Dioscoridem) Necnon φωθὲς hinc deductum esse ait, qua voce apud comicū intelligi ἀποκαύματα. Comicus autem ille est Aristophanes, apud quem legimus in Pluto, Σὺ γὰρ αὖ πεφεσμένος τὸ δωμα ἀγαθὸν πλὴν φωθὲν ἐν βαλανείου; vbi scholiastes ait esse φυκτάνας. In vulg.lexicis est Φωθὲς, ους, ὁ, Vesica, Bulla. Ibidem Φωθὰ vel Φωθὲς, Papulæ, Pustulæ, Maculæ rubentes in cruribus, ex igois propinquitate nimia inductæ. Sed hæc expositio nomini φώσιγξ propriè conuenit.
Φωγύνω, vide in Φωγνύω.
Φωθὲς & Φωθὲς, vide in Φωγνύω.
Φῴζω, vide in Φωγνύω.
Φωϊδὲς, vide in Φωγνύω.
Φωϊξ, ικος, ἡ, Auis.v.l.ex Aristot.
Φώκαινα, Phocæna, Balæna. vel Tursio. vt Gaza vertit. Vide Plinium lib.9, cap.9. Idem esse existimant quidam quod φώκη: sed tamen hoc esse dicitur Vitulus marinus. Vel potius φώκαι sunt cetc. Homerus Odyssea ι, — τῇρε γὰρ αἰνῶς Φωκαίων ἀλιυτρεφέων ὀλοώτατος
Φυσὶν, t.4.c.294,e
Φυτοσκάφος, ib.
Φυτουργία, ib.
Φυτουργὸς, t.4.c.294,g
Φύτρα, t.4.c.299,a
Φυτώρειον, t.4.c.297,g
Φύω, t.4.c.264,b
Φυωδὴς, t.4.c.254,c
Φυσὶν, t.4.c.267,g
Φυσίδιον, ib.e
Φυσιον, ib.b
Φυσιοφάγος, t.4.c.230,h
Φυσὶς, ib.d
Φυσοφάγος, ib.h
Φυκτὸς, t.4.c.128,f
Φύλαγμα, t.4.c.235,d
Φυλαδὸν, t.4.c.235,d
Φυλαδὸν, t.4.c.235,d
Φυλαδὸν

X

X Litera, notæ loco aliquando ponebatur, vt dictum fuit in iis quæ tomo secundo huius libri præfixa fuerunt, col. v 11. vbi & de verbo Χιάζω, & de nomine Χιασὸς, nec non de aduerbio Χιαστὶ: quæ inde facta fuerunt. Plato in Timæo, ᾗ χ τοῦ σχεδιαλῶν, κατὰ κεφαλὴν εἰς κύκλον. pro quibus habet interpretatio Ciceronis, Quasi decussauit, deinde in orbem torsit.

X litera punctulis quatuor velut intercisa, ἀστερίσκος signum erat. de qua nota lege Eustathium.

Χαά, vide in Χαός.

Χάα, vide in Χαός.

Χαβὸν, Incuruum, item Angustum. Nam Hesych. exponit καμπύλον & στενόν.

Χαδέειν, t.4.c.319,f. Χαδέω, ib.g

Χαδὼ, ib. Χάδω, ib.

Χαζω & χάζομαι, t.4.c.317,a

Χαῖα. vide in χαός.

Χαίνω, t.4.c.329,f

Χαῖον, ου, τὸ, Pedum, Baculum pastorale, incuruum. καμπύλη βακτηρία, ᾗ οἱ ποιμένες χρῶνται, inquit scholiastes Apollonii Rhodii. Callim. Ποιμενικὸν πίλημα καὶ ὀν χεὶ χαῖον ἔχουσα. Hinc Ἐρυσίχαιον Alcman dixit, vt annotat idem scholiastes: apud quem plura vide in hunc versum Argon. l.4. Ἀργοῦρεον χαῖον παλάμῃ ἔνι πηχυίσσα. Præcedit autem ποιμενίσκε.

Χαὸς, Probus. ἀχαθὸς, Hesych. Χαῖα autem pro ἀχαθή, Suidas, ex Aristophane affert, dicente, χαῖα κἀμὸν ὄσ', Κοελυδία δέ. Idem Χαὰ Lacedæmonios ait vocasse τὰ ἀχαθά. At verò Χάα nomen vrbis Peloponnesi iuxta Lepreum.

Χαῖρε, t.4.c.341,a. Χαιρεκακία, t.4.c.342,c

Χαιρέκακος, ib. Χαιρετίζω, t.4.c.343,b

Χαιρέφυλλον, ib.a. Χαιρέω, t.4.c.340,c & h

Χαιρηδὼν, t.4.c.343,b. Χαιροδαλπὴς ὕδωρ, ib.a

Χαίρομαι, t.4.c.340,e. τὸ Χάιρον, ib.d

Χαιροσύνη, t.4.c.343,b. Χαίρω, t.4.c.339,a

Χαίτη, t.4.c.362,g. Χαιτήεις, t.4.c.363,c

Χαίτοις, ib.f. Χαλά, t.4.c.514,g

Χαλαβέω, ῶ, Tumultuor, Tumultum edo. In v.l. reditur etiam Trepido. sed Hesych. exp. θορυβεῖν: item φοβεῖν, non φοβέομαι. Est autem φοβεῖν, Terrere.

Χάλαζα, t.4.c.364,b. Χαλαζάω, t.4.c.365,f

Χαλαζίας λίθος, ib.c. Χαλαζιόω, ib.d

Χαλάζιον, t.4.c.364,d. & 365,d

Χαλαζοβολέω, t.4.c.364,g. Χαλαζοκοπέω, ib.

Χαλαζοκοπία, ib.h. Χαλαζόομαι, t.4.c.365,d

Χαλαζοφύλαξ, ib.a. Χαλάζιον, ib.h

Χαλαζωδὴς, ib.c. Χαλάζωσις, ib.c

Χαλάνω, t.4.c.367,h. Χαλάπτω, t.4.c.368,a

Χαλαύδρα, Auis nomen apud Oppianum.

Χδιάεσσα, t.4.c.367,h. Χδιαρὸς, t.4.c.514,g

Χαλαρὸς, t.4.c.367,c. Χαλαρότης, ib.g

Χάλασις, ib.b. Χαλασμα, ib.a

Χαλασμὸς, ib. Χαλαστικὸς, ib.b

Χαλασὸν, ib.c. Χαλαστὸς, ib.

Χαλάω, t.4.c.365,h

Χδιβαίη, Galbanum: succus è planta ferulacea. Hanc, vel potius huius lignum, quidam μετώπιον vocarunt. vnde μετώπιον μύρον, apud Dioscor. quite plura de hac planta docebit. Ab illo substantiuo χδιβαίη est adiectiuum Χδιβαιόεις, Galbaneus. Sed apud Nicandrum in Theriacis, ῥίζα χαλβαιόεσσα exponitur ῥίζα χαλβάνης.

Χδιεπαίνομαι, t.4.c.375,d. Χδιεπαίνω, ib.a

Χδιεπάω, ib.f. Χδιεπὸς, t.4.c.372,e

Χδιεπότης, t.4.c.374,h. Χδιεπὺς, t.4.c.372,e

Χδιέπω, ib.b. Χδιεπῶς, t.4.c.374,d

Χδιεποτερὸς, ib.g. Χδία, t.4.c.370,c

Χδιδιον, ib. Χδικαζω, ib.d

Χδικρατὸς, t.4.c.369,c. Χδιφιτὸς, ib.

Χαλικροτὴρ πόσις, ib.c. Χαλίμα, t.4.c.370,d

Χαλιμαίζω, ib. Χαλιμαὶς, ib.c

Χάλιμος, ib. Χαλινὰ, t.4.c.371,e

X

Χαλινάγωγὸς, ib. Χαλινοπτικὴ, ib.

Χαλινοπτὸς, ib. Χαλινὸς, t.4.c.370,f

Χαλινόω, t.4.c.371,g. Χαλίνωσις, ib.h

Χαλινωτήριον, t.4.c.372,a. Χαλίξ, t.4.c.368,h

Χαλιὸς, ib. Χαλιοῦς, t.4.c.370,e

Χαλιφρονέω, t.4.c.369,h. Χαλιφρωσύνη, t.4.c.370,a

Χαλίφρων, t.4.c.369,f. Χάλκεος, t.4.c.371,f

Χαλκαῖος, ib. Χαλκὰ, ἤτης, t.1.c.444,h. & t.4.c.379,g

Χάλκαινον, ib. Χάλκαινος, ib.

Χαλκαστὴς, t.1.c.591,a. & t.4.c.380,d

Χαλκέγχης, t.1.c.1373,c. & t.4.c.380,e

Χαλκεὴς, t.4.c.381,g. Χάλκεια, t.4.c.383,d

Χαλκεία, ib.e. Χαλκεῖον, t.4.c.385,f

Χάλκειος, t.4.c.383,c. Χαλκέλατος, t.4.c.380,e

Χαλεμβολαὶ, ibid.f. & t.4.c.380,e

Χαλκεμβολος, t.4.c.380,e. Χαλκέπρος, ib.f

Χαλκεωφωνὴς, t.1.c.1633,c. & t.4.c.383,a

Χαλκεοκαρδιος, t.4.c.383,b. Χάλκεον, t.4.c.381,g

Χαλκεὸς, ib. Χαλκόφωνος, t.4.c.383,b

Χαλκὰς, t.4.c.385,b

Χαλκοδύπρος, in v.lex. perperam pro χαλκέπρος: quod vide t.4.c.380,f.

Χαλκευτήριον, t.4.c.385,f. Χαλκοῦς, ib.d

Χαλκθυπιδὸς, ib.e. Χαλκεύω, t.4.c.384,g

Χαλκεύω, t.4.c.383,e. Χαλκῆ, t.4.c.381,g

Χαλκὴ, t.4.c.387,f. Χαλκηδόνιος, ib.

Χαλκηδονὶς, ib.g. Χαλκηδὼν, ib.f

Χαλκηΐος, t.4.c.386,a. Χαλκηλατὸς, t.4.c.380,e

Χαλκήρης, ib.f. Χαλκιδδόμας, t.4.c.387,c

Χαλκιδδὰς, ib.b. Χαλκιδίζω, ib.

Χαλκιδικὸς, ib.d. Χαλκίδιον, t.4.c.383,g

Χαλκιδίτης πόρος, ib.h. Χαλκίζω, t.4.c.386,d

Χαλκίναλος, t.4.c.384,a. Χαλκίοικος, ib.

Χαλκίον, t.4.c.383,c. Χάλκιον, t.4.c.387,f

Χαλκὶς, t.4.c.386,f. Χαλκισμὸς, ib.d

Χαλκίτης, t.4.c.384,b. & 387,f

Χαλκῖτις, t.4.c.384,b. Χαλκοβαρὴς, t.4.c.377,c

Χαλκοβατὴς, t.1.c.638,a. & t.4.c.377,d

Χαλκόβατος, t.4.c.377,d. Χαλκοβόας, ib.e

Χαλκοβόμειος, t.1.c.8443,d. & t.4.c.377,e

Χαλκόχυμος, t.1.c.8443,b. & t.4.c.377,e

Χαλκογλῶχις, t.4.c.377,f. Χαλκογράφος, ib.

Χαλκοδέτος, ib.g. Χαλκοειδὴς, ib.

Χαλκοῖκον, ib. Χαλκοῴκεξ, t.1.c.1633,e

Χαλκοκέκαυμδος, Æs combustum. v.l. ex Galeno, perperam pro χαλκὸς κεκαυμδός.

Χαλκοκτήμονες, t.4.c.377,h. Χαλκοκορυστὴς, t.2.c.385,c. & t.4.c.378,a. Χαλκόκρας, t.4.c.378,a. Χαλκόκροτος, ib.b

Χαλκοκτυπὸς, ib.c

Χαλκολίβανον, ib. Χαλκολογέω, ib.e

Χαλκολόφος, ib. Χαλκοπαγὴς, ib.

Χαλκοπαρειὸς, ib. Χαλκοπλάστης, ib.g

Χαλκόπολυρος, ib. Χαλκόπληκτος, ib.

Χαλκόπους, t.4.c.379,a

Χαλκόπωρος, ib.b. Χαλκόπυλος, ib.c

Χαλκοπώγων, ib. Χαλκὸς, t.4.c.375,g

Χαλκοσμαραγδος, t.4.c.383,c

Χαλκόσμος, t.4.c.379,c. Χαλκότευκτος, ib.d

Χαλκοτενχὴς, t.3.c.1427,c. & t.4.c.379,d

Χαλκοτορεὼς, t.4.c.379,d. Χαλκότυπος, ib.

Χαλκοτυπύελμος, ib. Χαλκοῦν, t.4.c.381,g

Χαλκυρρεῖον, t.4.c.380,g. Χαλκυρρεὼ, ib.

Χαλκύρημα, ib. Χαλκυρνὴ, ib.

Χαλκυρὸς, ib.f. Χαλκῦς, t.4.c.381,g. & 382,b

Χαλκοφάλαρος, t.4.c.379,g. Χαλκοφανὴς, ib.

Χαλκόφρις, t.4.c.384,c. Χαλκοφωνος, t.4.c.383,b

Χαλκοχίτων, t.4.c.379,g. Χαλκοῦν, t.4.c.384,c

Χαλκωδονταπάδης, t.4.c.380,h

Χαλκώδους, ib.g. Χαλκώδων, ib.

Χάλκωμα, t.4.c.384,f. Χαλκώνυπος, t.4.c.380,h

Χαλκωρύχων, t.4.c.381,a. Χάλκωνες, t.4.c.467,g

Χαμαδὴς, t.4.c.392,b. Χαμᾶζε, ib.c

Χαμαὶ, t.4.c.388,c. Χαμαιώκτη, ib.e

Χαμαίβατος, ib.f. Χαμαίβηλα, t.4.c.389,e

Χαμαιγλῶσσ, t.4.c.388,f

Χαμαιγλυκυμελίδες, t.4.c.390,f.

Χαμαιδάφνη, t.4.c.388,g. Χαμαιδικαιὰ, t.4.c.389,b

Χαμαίδρις, ib.c. Χαμαίδρυψ, ib.

Χαμαιδύνα, t.1.c.1305,b. Χαμαιδυναὶ, ib.

Χαμαιδύνη, ib. Χαμαιδύνης, ib.

Χαμαιδύρετος, t.4.c.389,f. Χαμαίζηλος, ib.d

Χαμαιζυμήτης, ib.f

Χαμαίκωλος, t.2.c.94,a. & t.4.c.389,f

Χαμαικέρασος, t.4.c.389,f

Χαμαικοιτος, t.1.c.1815,g. ob. & t.4.c.389,h

Χαμαικλινὴς, t.4.c.390,b. Χαμαικοιτέω, t.2.c.193,g

Χαμαικοιτία, ib. Χαμαίκοιτος, ib.

Χαμαικυπαρισσοτος, t.4.c.390,b

Χαμαίλεος, ib.f. Χαμαιλδύκη, ib.b

Χαμαιλέων, ib.c. Χαμαίμηλον, ib.f

Χαμαιμυρσίνη, ib.g. Χαμαιπελωρίδες, ib.f.

Χαμαιπέτεια, t.3.c.327,c

Χαμαιπετὴς, ibid. & t.4.c.390,h

Χαμαιπέτης, t.3.c.327,c. Χαμαιπετῶς, ib.

Χαμαιπέδυκη, t.4.c.391,b. Χαμαιπίτυς, t.3.c.333,h

Χαμαίπυς, t.4.c.391,c. Χαμαιρετὴς, ib.d

Χαμαιρρέτης, ib. Χαμαιρρεπῶς, ib.

Χαμαιρρίφης, ib.

Χομαίνω, & Χαμαίδρυψ, t.4.c.389,d

Χαμαιρροιὰς, t.3.c.1061,f. Χαμαισύκη, t.3.c.1124,e

Χαμαισχιδὴς, t.3.c.1197,a. Χαμαίπης, t.4.c.392,b

Χαμαιτραχὴς, t.4.c.390,f.

Χαμαιτοίνιον, t.3.c.1688,a

Χαμαιτύμη, ibid. & t.4.c.391,f

Χαμαιτυπεῖα, t.3.c.1688,b. Χαμαιτύπη, t.3.c.1687,g

Χαμελαία, t.4.c.391,e

Χαμερπὴς, t.1.c.1159,b. & t.4.c.391,f

Χαμερπῶς, t.4.c.391,f. Χαμεταῖξ, ib.g

Χαμεταιὲς, ib.f. Χαμεθύνα, t.1.c.1304,h

Χαμθυναὶ, t.1.c.1305,a. Χαμθυνέη, ib.

Χαμθύνη, t.1.c.1304,h. Χαμθύνης, t.1.c.1305,a

Χαμθυνία, ib. Χαμθύνιον, ib.

Χαμθυνὶς, ib.b. Χαμηλὸς, t.4.c.392,b

Χαμίνης, ib. Χαμόθεν, ib.d

Χαμοκοιτέω, ib.a. Χαμόκοιτος, ib.

Χαμουλκὴς, t.1.c.1192,d. & t.4.c.391,g

Χαμοκοιτος, t.4.c.392,a

Χανδάνω, poetice, Capio, id est Capax sum: factũ ex Χάδω, seu Χαδῶ, de quibus dictum est t.4.c.319,f.

Χανδὸν, t.4.c.336,f

Χανεῖν, à Χάινω, quod vide t.4.c.329,f.

Χάνη, t.4.c.479,e. Χάνη, t.4.c.336,d

Χάνης, ib. Χάνος, ib.

Χανόατος, ib.f. Χανύω, ib.

Χάος, t.4.c.335,b. Χαὸς, t.4.c.336,b

Χαὸς, ib.c. Χαεφὶ, t.4.c.344,f

Χάεσμα, t.4.c.392,h. Χαεσμὸς, t.4.c.393,a

Χαεσέω, t.4.c.401,g. Χαεφίφρα, t.4.c.400,f

Χαεφραθέως, t.4.c.401,f. Χαεφθραίη, ib.b

Χαεφράτης, ib. Χαεφθρεὼν, ib.d

Χαεφρὸς, ib. Χαεφθροῦσα, ib.f

Χαεφρὸς, ib.e. Χαεφράδης, ib.c

Χαεκλινὸς, t.4.c.399,c. Χαεκίας, ib.d

Χαεκίζω, ib.g. Χαεκίνον, ib.d

Χαεκίης, ib.f. Χαεκισμὸς, ib.g

Χαεκομολία, ib.c. Χαεκοσυνία, ib.

Χαεκόω, t.4.c.400,a. Χαεκτὴρ, t.4.c.393,c

Χαεκτὴρ, t.4.c.394,e. Χαεκτελκὸν, ib.d

Χαεκτέλος, t.4.c.395,c. Χαεκτελισμὸς, ib.a

Χαεκτεστικὸς, ib. Χαεκτῆρος, ib.c

Χαεφκωμα, t.4.c.400,c. Χαεξὶς, t.4.c.397,g

Χαεκμὸς, t.4.c.393,b. Χαεκατος, t.4.c.392,d

Χαεφίλω, ib. Χαεδόντης, t.4.c.352,h

Χαείες, t.4.c.356,g. Χαείε, t.4.c.355,d

Χαείεν, ib.e. Χάεεν, ib. & 356,g

Χαεεκνίζομαι, t.4.c.357,e. Χαεεκνίζω, ib.g

Χαεεκνισμὸς, t.4.c.358,a. Χαεεκνίστης, ib.b

Χαεεύντος, t.4.c.357,b. Χαεεφρὸς, t.4.c.353,b

A Χαριέστατος, t.4.c.357,b. Χαριέστατος, ib.e

Χαριέστερον, ib.d. Χαριέστερος, ib.c

Χαριεστέρως, ib.d. Χαρίζομαι, t.4.c.358,d

Χαρίλαος, t.4.c.352,g. Χαρὶς, t.4.c.347,d

Χαρισάμβρος, t.4.c.360,a. Χαρίσιος, t.4.c.361,a

Χαρίσιον, ib. Χαίεσμαι, t.4.c.360,d

Χαρισθέλα, ib.g. Χαριστήριος, ib.f

Χαρίσται, t.4.c.361,b. Χαριτὶα, t.4.c.358,b

Χαριτοβλέφαρος, t.4.c.353,b

Χαριτοβλέφαρος, ibid.c. & t.4.c.353,b

B Χαριτογλωσσέω, t.1.c.8543,c. & t.4.c.353,b

Χαριτογλωσσέω, t.4.c.353,b. Χαριτόω, t.4.c.362,f

Χάρμα, t.4.c.343,c. Χάρμη, ib.e

Χαρμονὴ, t.4.c.344,c. Χαρμοσύνα, ib.

Χαρμοσυνὴ, ib. Χαρμόφορον, t.4.c.343,h

Χαροπὶς, t.4.c.344,g. Χαροπὸς, ib.

Χαροπότης, t.4.c.345,g

Χαροῦσι, Gaudebunt, futurum verbi χαίρω. Legitur Apocalyps. cap. 11. Est alioqui vsitatius futurum χαρήσομαι quàm χαίρω.

C Χάρπης, t.4.c.401,h. Χαρπὸν, t.4.c.402,c

Χαρπὸν, ib.d. Χαρπωφόρος, ib.c

Χαρπωλὸς, ib. Χαρτὸς, t.4.c.3441,c

Χαρπωφυλάκιον, t.4.c.402,c. Χαρπωφύλαξ, ib.

Χαρύβδις, Charybdis: de qua & apud Latinos poetas satis multa leguntur. Dicta fuit, secundum quosdam, ὅτι πᾶς χάος ῥᾴον ὑποδύσειν τὰ σκάφη.

Χαρῶν, t.1.c.1513.

Χαρωνῖται Plutarcho, qui Orcini Suetonio. Vtrunque vide, hunc in Augusto, illum in Antonio.

D Χαρώνειον vel Χαρωνήϊον, nec non Χαρώνειος θύρα, Porta per quam ad supplicium abducebantur qui damnati erant. Vide Pollucem. Item Χαρωνεῖα in vulg. lexicis, ex Laertio in Zenone & geographis, Barathra quædã & Plutonia fœdos odores exhalantia. Galenus, πολλάκις δ' ἀπὸ τοῦ πνεύματος μόνον κτῆνα τῶν εἰσπνεῖν ἢ βλάβην γίνεται, καθάπερ ὀνομάζουσι τοῖς χαρωνείοις ὀνομαζομένοις χωρίοις. Quidam vocem Gallicam charongne hinc deductam esse putarunt.

Χαρώψ, t.4.c.3444,h

E Χάσιος, t.4.c.336,c. Χάσις, t.4.c.319,c

Χασκάζω, t.4.c.3444,c. Χάσκαξ, ib.g

Χάσκω, ib.c. Χασκωρέω, ib.g

Χάσμα, t.4.c.330,h. Χασμάομαι, t.4.c.331,f

Χασματίας, ib.c. Χασματικὸς, ib.b

Χάσμη, ib.d. Χάσμημα, ib.h

Χασμώδης, ib.c. Χάσμηνα, ib.f

Χασμώδης, t.4.c.402,g. Χασμοδία, ib.f

Χατέω, t.4.c.402,g. Χατέω, ib.e

Χαπίζω, ib.g. Χαπὶς, t.4.c.403,a

Χαυλιόδους, t.1.c.1080,b. Χαύα, t.4.c.404,c

F Χαύαξ, t.4.c.405,a.

Χαύνη, t.3.c.336,e. Χαυπάζες, t.4.c.405,b

Χαυνολόφος, ib. Χαυνοστιδὸς, ib.

Χαυνοπολίτης, t.4.c.404,c. Χαῦνος, t.4.c.403,e

Χαυνότης, t.4.c.404,d. Χαυνόω, ib.e

Χαυγάνες, t.4.c.405,c. Χαύνος, t.4.c.404,d

Χαύνωσις, ib.g. Χαύωσις, t.4.c.405,c

¶ Χεδροπὶ, t.4.c.421,c. Χεδροπωδὴς, ib.e

Χέδρωψ, ib.d. Χεζοκόλλα, t.4.c.405,e

G Χεζήσαιω, ib.f. Χέζω, ib.c

Χειὰ, t.4.c.472,c. Χειλάριον, t.4.c.408,d

Χειλδὼν, t.4.c.5.5,g. Χείλεα, t.4.c.523,b

Χειλιοστὶς, ib.b. Χειλοποιέω, t.4.c.407,b

Χεῖλος, t.4.c.406,b. Χεῖλος, t.4.c.525,g

Χειλοστμα, t.4.c.407,c. Χειλοτρόφιον, ib.b

Χειλδὼς, t.4.c.408.e. & c.526,a

Χείλων, t.4.c.408,d. Χειλῶνες, ib.e

Χειλωτὴρ, ib. & 526,a. Χεῖμα, t.4.c.491,b

Χεῖμα, t.4.c.486,e. Χειμάδιος, t.4.c.489,a

H Χειμαίζομαι, ib.d. Χειμαίζω, ib.b

Χειμαίνω, t.4.c.490,h. Χειμαμεῖα, t.4.c.487,g

Χείμαρος, ib.f. Χειμαῤῥοος, ib.a

Χειμαῤῥοὸς, ib.b. Χειμὰς, t.4.c.488,h

Χειμασία, t.4.c.490,a. Χειμασιόω, t.4.c.488,a

Χείμασιον, t.4.c.490,a. Χειμάω, t.4.c.491,a

Xείμαδιλεα, f.a.c.495.f.
Xείμεγγα, f.a.c.495.f.
Xείμαρος, f.a.c.492.b.
Xείμαρα, f.a.c.492.b.
Xείμηλιος, f.
Xείμηλιβ.b.
Xείμωνος.b.
Xείμωνεμπορος.b.
Xείμαστρος.b.
Xείμαρος, f.a.c.486.f
Xείμωνος, f.a.c.486.f
Xείρ, pro brachio, f.a.c.408.f. Pro manus, f.a.c.409.d. Pro fortuna seu chirographo, f.a.c.412.f
Pro elephant probosciide, f.a.c.419.e. Pro emplaro quopiam, f.a.c. militaribus libid.e. Pro copis Huius nominis Xειρ obliqui casus praepositionis, inguntur. Praepositioni ωκς f.a.c.411.g. Ἀπός, f.a.c.412. c. Διά libid.d. Ἐπί, f.a.c.413. Προ libid.b. Κατά libid. & 418.c. Ὑπό, f.a.c.412.d. Ἀνά, f.a.c.417.f. Μετά libid.d.
Xειρόγραφος, f.a.c.419.a
Xειρόγραφον, f.a.c.419.a
Xειρόγραφα, f.a.c.420.b
Xειρόδοκος.b.
Xειρόδοκον.b.
Xειρόμακτρον.b.
Xειρόμαστιξ.b.
Xειρόπτερον.b.
Xειρόπτερος.b.
Xειρόπτερα.b.
Xειρόπτερος.b.
Xειρόπτερα.b.
Xειρόπτερος.b.
Xειρόπτερα

Χιτωνισκάριον, ib.g. Χιτωνίσκος, ib.e
Χιών, t.4.c.519,a. Χίων, ib.c
¶ Χλάζω, ψοφῶ, Sibilo. item θρυλλοῦμαι. v.l. ex Pindaro, cuius tamen locum non afferunt.
Χλαῖνα, t.4.c.532,d. Χλαινοθήκη, ex, t.4.c.533,c
Χλαινόω, ib.d. Χλαίνωμα, ib.
Χλαμύς, t.4.c.534,g. Χλαμύδιον, ib.f
Χλαμυδοποιία, ib.e. Χλαμυδουργία, ib.
Χλαμυδοφορέω, ib.f. Χλαμυδόω, ib.g
Χλαμύς, t.4.c.533,h. Χλανίς, ib.
Χλανίδιον, ib.g. Χλανιδοποιία, ib.f
Χλανιδουργία, ib. Χλανίς, ib.e
Χλανίσκιον, ib.h. Χλανίσκος, ib.g
Χλανίσκος, ib.h. Χλιαίζω, t.4.c.530,d
Χλιαίνω, t.4.c.531,b. Χλιαντία, ib.a
Χλιασμα, ib. Χλιασμός, t.4.c.530,g
Χλιασής, t.4.c.531,a. Χλιαστικός, ib.b
Χλιάν, t.4.c.530,c. Χλιδάω, t.4.c.536,h
Χλιδής, ib. Χλιδός, ib.g
Χλιαίνω, t.4.c.531,c. Χλίανσις, ib.c
Χλιαρός, ib.f. Χλιαρότης, ib.h
Χίασμα, ib.e. Χλιδαίνω, t.4.c.535,d
Χλιδανός, ib.c. Χλιδανόσυρος, ib.
Χλιδανώς, ib. Χλιδαιώδ, ib.d
Χλιδή, ib.a. Χλίδημα, ib.e
Χλιδόνα, t.4.c.536,c. Χλίδος, ib.d
Χλίδω, t.4.c.535,d. Χλιδῶνες, ib.h
Χλιδωνόπους, t.4.c.536,c. Χλίδωσις, ib.b
Χλιερός, t.4.c.531,h. Χλιόω, t.4.c.534,h
Χλίω, ib. Χλόα, t.4.c.537,a
Χλοάζω, t.4.c.538,c. Χλοαυγής, t.4.c.537,f
Χλόασμα, t.4.c.538,c. Χλοαυγίς, t.4.c.537,f
Χλοάω, t.4.c.538,b. Χλόη, t.4.c.537,a
Χλοερός, ib.h. Χλοεροφόρος, t.4.c.538,a
Χλοήν, ib.f. Χλόη, t.4.c.537,a
Χλοηκομέω, ib.e. Χλοηρός, ib.g
Χλοηφορέω, ib.c. Χλοηφόρος, ib.
Χλοιάω, t.4.c.539,c
Χλοιδάω, t.4.c.537,a. Χλοιδέσκω, ib.
Χλοίη, t.4.c.539,c. Χλοιοδόω, ib.
Χλοιωδής, ib.d. Χλόκαρπος, t.2.c.80,b
Χλόος, t.4.c.539,d. Χλοοδόω, t.4.c.538,e
Χλυναζεδόω, t.4.c.539,c. Χλύνιος, ib.b
Χλύνις, t.4.c.538,e. Χλύνιον, t.4.c.539,c
Χλοιωσις, ib. Χλοῦς, ib.e
Χλοώδης, t.4.c.537,g. Χλωρεύζω, t.4.c.542,e
Χλωραίνω, ib.b. Χλωρεύω, ib.
Χλώρασμα, t.4.c.542,c. Χλωραύχμιος, ib.a
Χλωρεῖον, ib.b. Χλωρός, t.4.c.541,g
Χλωρίς, t.4.c.542,a. Χλωρίασις, ib.f
Χλωρίζω, ib. Χλώρις, ib.b
Χλωρίτης, t.4.c.541,f. Χλωρίων, ib.g
Χλωρόκομος, ib.a. Χλωρός, t.4.c.538,b. & 539,f
Χλωροσώρεα, t.4.c.541,b. Χλωρότης, ib.e
Χλωροφαγεω, ib.
¶ Χναῦμα, t.4.c.543,a. Χναυμάτιον, ib.b
Χναυστικός, ib. Χναύω, t.4.c.542,g
Χνοάζω, t.4.c.544,a. Χνοάω, ib.
Χνόη, ib.c. Χνόη, ib.f
Χνόος, t.4.c.543,c
Χνοῦς, t.3.c.640,f. obiter. & t.4.c.543,c
Χνοώδης, t.4.c.543,g
¶ Χόα, t.4.c.481,g. Χοᾶος, t.4.c.482,a
Χοαιβύω, t.4.c.479,c. Χοαίνη, ib.a
Χόαινος, t.4.c.478,d. Χόανος, ib.
Χοεῖον, t.4.c.482,d. Χοάς, t.4.c.480,f
Χοή, t.4.c.472,c. Χοήρης, t.4.c.473,a
Χοηφόρος, t.4.c.472,g
Χοῖ, dativus à Χοῦς. Hesych. exp χώματα.
Χοῖδιον, t.4.c.482,c. Χοϊκός, t.4.c.483,b
Χοινίκιον, t.4.c.546,b. Χοινικιον, t.4.c.545,g
Χοινίκι, ib. Χοινικομέτης, ib.c
Χοῖνιξ, t.4.c.544,f. Χοῖνος, t.4.c.483,b
Χοιρεδώδης, t.4.c.549,f. Χοιρεάς, ib.a
Χοιρεαπιον, ib. Χοίρειος, t.4.c.548,a
Χοίρειος, ib.b. Χοιρίδιον, ib.g

A Χοιρίλη, t.4.c.549,g. Χοιρίλος, ib.
Χοιρίλος, ib. Χοιρίνη, t.4.c.548,d
Χοιρίον, ib.g. Χοίρος, ib.b
Χοιροβοσκός, t.4.c.546,f. Χοιροχρύσιος, ib.g
Χοιροθλιψ, ib. Χοιροκομεῖον, ib.h
Χοιροπίθηκος, t.4.c.547,a. Χοιροπωλέω, ib.b
Χοιροπώλης, ib. Χοῖρος, t.4.c.546,c
Χοιροσπέλεθος, t.4.c.547,c. Χοιροσφάγος, ib.d
Χοιροθῆρεῖον, ib.
Χολαγωγός, t.4.c.552,b. Χολαῖος, t.4.c.556,e
B Χολάς, t.4.c.557,d. Χολάω, ib.h
Χολέρα, t.4.c.556,f. Χολεραίω, t.4.c.557,d
Χολερικός, ib.b. Χολερωδής, ib.
Χολή, t.4.c.549,g. Χοληγικός, t.4.c.551,g
Χοληγός, ib.f. Χοληρός, ib.
Χολιδόχος, ib.c. Χολίος, t.4.c.556,e
Χολιμπαία, t.4.c.551,f. Χολικός, t.4.c.556,c
Χόλιξ, t.4.c.557,f. Χόλιος, t.4.c.559,c
Χολοβαφίνη, t.4.c.551,g. Χολόβαφος, ib.
Χολόεις, t.4.c.556,d. Χολοιβαφος, t.4.c.551,g
C Χολοιβόφορος, ib.b. Χολοπιος, ib.a
Χόλος, t.4.c.558,c. Χολοσμα, t.4.c.559,c
Χολόω, ib. Χολώδης, t.4.c.555,f
Χολωτός, t.4.c.559,f. Χονδρακαγόγος, t.4.c.562,e
Χονδρόω, t.4.c.563,d. Χονδριάω, ib.c
Χόνδρος ἀρτος, ib. Χονδρίνη, ib.e
Χονδρίον, ib.f. Χονδρίτης, ib.b
Χονδρίτις, ib.c
Χονδροκοπεῖον, t.4.c.562,c
Χόνδρος, t.4.c.560,a. Χονδρώτομος, t.4.c.562,e
Χονδρώδης, t.4.c.563,a. Χόννος, t.4.c.479,c
Χός, t.4.c.480,f. Χοεγεῖον, t.4.c.568,h
D Χοεγός, ib. Χορακίνη, ib.
Χορδαλός, t.4.c.564,c. Χορδαλφος, ib.
Χόρδιμα, t.4.c.565,h. Χορδεύω, ib.f
Χορδή, t.4.c.563,f. Χορδολογέω, t.4.c.564,b
Χορδοποιία, ib.a. Χορδοποιικός, ib.
Χορδοποιικός, ib. Χορδοποιός, ib.
Χορδοπώλης, ib.b. Χορδοπωλία, ib.c
Χορδόω, t.4.c.565,c. Χορεία, t.4.c.576,b
Χορεία, t.4.c.577,f. Χορεῖον, t.4.c.576,c.f
E Χορεῖος, t.4.c.574,c.g. Χόρδυμα, t.4.c.575,e
Χορδυσις, ib.f. Χορδυτής, ib.
Χορδυτικὰ σχήματα, t.4.c.576,a
Χορδύω, t.4.c.575,a. Χορηγεῖον, t.4.c.570,e
Χορηγέω, t.4.c.571,c. Χορήγημα, t.4.c.572,b
Χορηγία, t.3.c.207,c.ob. & t.4.c.570,a
Χορήγιον, t.4.c.570,a. Χορηγός, t.4.c.569,a
Χορεμβικὸν μέτρον, t.4.c.574,f
Χορέμβος, ib. Χορικός, ib.d
Χορεοιδής, t.4.c.577,f. Χόριον, t.4.c.576,f
F Χόριος, t.4.c.574,e. Χοροβαπτέω, t.4.c.567,f
Χοροδέκτης, ib. Χοροδιδασκαλία, t.4.c.568,a
Χοροδιδάσκαλος, t.4.c.567,g
Χορεοιδής, t.4.c.577,f. Χοροί, t.4.c.574,a
Χοροποιία, t.4.c.568,g. Χοροιτύπος, ib.f
Χοροκιθαρεστής, ib.b. Χοροληκτης, ib.
Χορόνδη, t.4.c.576,f. Χοροποιός, t.4.c.568,c
Χορός, t.4.c.566,b. Χοροσαὶ ἑορτή, t.4.c.568,f
Χοροστασία, ib.e. Χοροστατέω, ib.
Χορεστής, ib.d. Χοροτυπία, ib.g
G Χορτάζω, t.4.c.579,b. Χορταγόβαμος, ib.a
Χορταγοβάμων, ib. Χορτάζος, ib.
Χορταῖος, ib. Χορταρίον, ib.b
Χόρτασμα, ib.e. Χορτασμός, ib.
Χορτοκοπεῖον, t.4.c.578,f. Χορτοκόπον, ib.
Χορτομανέω, ib.g. Χόρτος, ib.b
Χορτωδής, t.4.c.579,a. Χορωδία, t.4.c.573,e
Χοῦς, t.4.c.480,f.& 482,e. Χόω, t.4.c.483,e
¶ Χρᾶ, t.4.c.585,b
H Χραίνω, t.4.c.639,d. & c.640,g
Χραισμέω, ὠφελῶ, Opitulor, Opē fero, Auxilior. Quidam χραισμῶ dictum putarunt quasi χρησμῶ. Est autem verbum poeticum, cuius & apud Homerum non infrequens est vsus. Iliad. π, Ἀλλ' ἐπεὶν, ὑπὸ δὲ τοι ἑῶλος ἐὼν χραίσμησεν Ἀχιλῆος. Iliad. α, — Τοῖς οὐ ὑπ δυνήσεται ἀχνύμενος τῶν

Χραισμεῖν. In eodē libro, Μὴ νῦ τοι ὑ χραίσμη σκῆπτρον. vbi pro aoristo secundo habetur ab Eustachio. Nonnunquam autem cum dat. & accusativo, est Propulsare. Inde Χραίσμη, Auxilium, Adiumentū, Remediū. Nicander Theriacis, Μηδὲ σὺ γε χραίσμη πολιοῦ λαθοῖ, ἠὲ κέδροιο. vbi exponitur βοήθεια. Sic Χραισμήτωρ Adiutor, Nonno.
Χρεόμαι, t.4.c.587,c. Χρεῴδω, t.4.c.589,g
Χραῦσις, t.4.c.640,g. Χραύω, ib.e
Χρεάω, t.4.c.579,f. & c.585,a. & 639,d & e
Χρεαστήρ, t.4.c.584,b. Χρεία, t.4.c.610,a
Χρείη, t.4.c.611,c. Χρέιος, t.4.c.580,g. & 612,c
Χρειω, t.4.c.613,b. Χρεῖω, ib.d
Χρειώδης, t.4.c.612,c. Χρειῶν, t.4.c.581,a
Χρείος, t.4.c.580,g
Χρεμέτω, vide in Χρεμετίζω.
Χρεμετίζω, Hinnio, Hinnitum edo. Vnde Χρεμεσμὸς & Χρεμέσμα, Hinnitus. Item Χρεμεστικός, q.d. Hinnibilis. vt equus dicitur esse animal χρεμεστικόν. Legitur item Χρεμετάω, ὦ, pro eodem, necnon Χρεμέτω. Quinetiam ex Χρεμετίζω fit Χρεμίζω per syncopen. vnde χρέμωμαι apud Hesiodum.
Χρέμμα, vide in Χρέμπομαι.
Χρεμπόμαι, Screo, Excreo. Vnde Ἀναχρέμπομαι & Ἀποχρέμπομαι, & Ἐγχρέμπομαι. Lucianus & his compositis (sed potius primo & tertio) & interdum illo simplici vtitur. vt, χρεμψάμενος πλατύ, καὶ καταπτύσας μου. Idem, ὡς ἐμμελῶς ἐχρεμπέτο. Ex eodē affertur χρέμπομαι ὀξυπεσυρμῶν pro Enixè spiro. At Χρέμπω nullo exemplo confirmatur. In vulg. lex. exponitur Appropinquo: (quæ significatio est potius verbi χρίμπω) item Incido, & Vngo. Hinc Χρεμψίς, Screatus. Dicitur & Χρέμμα pro screatu, seu sputo. vtiturque isto verbali Diogenes Laertius. At verò Χρέμψ affertur ex Aristotele pro cuiusdā piscis nomine. Apud Suidam Χρέμης est itidem piscis: apud Hesychium Χρεμίς. Apud eosdem vide & Χρεμψιθέαν.
Χρεοκοπία, t.4.c.582,h. Χρεωκόπος, ib.
Χρεολυτέω, t.4.c.582,f. Χρέων, t.4.c.581,d
Χρέος, t.4.c.580,g.& 581,c.& 613,g
Χρεῶ, t.4.c.613,c
Χρεωκοπεω, t.4.c.583,c. Χρεωκοπία, t.4.c.581,h
Χρεωκοπιδαω, t.4.c.583,b. Χρεωκοπος, t.4.c.582,h
Χρεωλυτεω, t.4.c.583,f. Χρεών, t.4.c.581,g
Χρέων, t.4.c.580,g. Χρεωσθυω, t.4.c.585,a
Χρεωστεω, ib. Χρεωστης, t.4.c.584,g
Χρεωφειλέτης, t.4.c.583,g. Χρεωφείλημα, t.4.c.584,a
Χρῆ, t.4.c.619,g. Χρῆ, t.4.c.585,c
Χρήζω, t.4.c.612,a. Χρηίζω, t.4.c.622,e
Χρηΐα, ib.g. Χρηΐα, ib.
Χρηΐζω, ib.e. Χρηΐς, ib.
Χρηΐσιον ὕδωρ, ibid.h
Χρῆμα, t.4.c.595,c. & c.602,a
Χρηματικός, t.4.c.606,a. Χρηματίζομαι, t.4.c.608,b
Χρηματίζω, t.4.c.606,a. Χρηματίσις, t.4.c.609,c
Χρηματισμός, t.3.c.1752,g.ob.& t.4.c.609,a
Χρηματιστέον, t.4.c.609,f. Χρηματιστής, ib.d
Χρηματιστικός, ib.c. Χρηματιστιός, t.4.c.603,h
Χρήμη, t.4.c.622,g. Χρημονέω, t.4.c.604,d
Χρεῖν, t.4.c.620,g. Χρῆναι, t.4.c.621,a
Χρησαδαω, t.4.c.579,g. Χρησμῳδέω, ib.
Χρηθέπτω, t.4.c.579,h. Χρησμῳδία, t.4.c.585,g
Χρησμῳδιω, t.4.c.596,c. Χρησμῳδός, t.4.c.595,g
Χρησμός, t.4.c.596,c. Χρησμοπαστης, ib.b
Χρησμώτερος, ib. Χρῆσις, t.4.c.595,e
Χρησμωρός, t.4.c.586,f. Χρησμωρέω, ib.
Χρησμωρικός, ib. Χρησμωρός, ib.
Χρησμοδοτεω, ib.c. Χρησμοδότημα, ib.d
Χρησμολογέω, ib.f. Χρησμολογία, ib.e
Χρησμολογικός, ib. Χρησμολόγιον, ib.
Χρησμολόγος, ib.d. Χρησμός, t.4.c.585,h
Χρησμοσυνῶν, t.4.c.587,a. Χρησμωδεῖδαι, t.4.c.586,h
Χρησμῳδέω, ib.g. Χρησμῳδήμα, t.4.c.587,a
Χρησμωδία, t.4.c.586,g. Χρησμῳδός, ib.
Χρηστόθυμος, t.4.c.601,c. Χρηστός, t.4.c.597,b

A Χρηστός, t.4.c.587,b. Χρηστοριάζομαι, ib.d
Χρηστήριον, ib.b.& 616,a. Χρηστήριος, t.1.c.601,f.
Χρηστής, t.4.c.580,c. & c.587,a
Χρηστικός, t.4.c.601,f. Χρηστικῶς, ib.g
Χρηστοτεχνία, t.4.c.598,c. Χρηστοτεχνία, t.1.c.1099,g
Χρηστοήθης, ib. Χρηστοκαρπία, t.4.c.598,f
Χρηστοκαρπος, ib. Χρηστολογία, t.2.c.640,e
Χρηστολόγος, ib.
Χρηστομαθέω, t.2.c.831,c. & t.4.c.598,g
Χρηστός, t.4.c.596,e. Χρηστότης, t.4.c.601,c
B Χρηστουργία, t.4.c.598,g. Χρηστοφιλία, t.4.c.599,a
Χρηστοφιλος, t.4.c.598,h. Χρήσφορος, t.4.c.587,b
Χρῆμα, t.4.c.612,d. Χρίμπτω, t.4.c.627,c
Χρεμπτω, ib. Χρεμψις, t.4.c.623,g
Χρεσμα, ib.d. Χρεσεμπορος, t.4.c.625,a
Χρεσεπωνυμος, ib.b. Χρεσήρεον, t.4.c.623,g
Χρεσιαιζω, t.4.c.625,e. Χρεσιασμος, ib.f
Χρεσιαιω, ib.e
Χρεσοκάπηλος, t.2.c.66,e.& t.4.c.624,h
Χρεσμιχος, t.4.c.625,a. Χρεσμωσις, ib.
C Χρεστος, t.4.c.622,h. Χρεσοπλεστής, t.3.c.1380,c
Χρεσφορος, t.3.c.407,d. Χρέω, t.4.c.623,a
Χρόα, t.4.c.628,c. Χροαθης, ib.h
Χροιά, ib.f.
Χροΐζω, & Χροΐομαι, t.4.c.631,e.& 628,g
Χροΐσαι, t.4.c.635,f. Χρονία, t.4.c.646,f
Χρονιαῖος, ib. Χρονίζομαι, ib.g
Χρονίζω, ib.f. Χρονικός, t.4.c.645,d
Χρονικῶς, ib.g. Χρόνος, ib.
Χρονιότης, t.4.c.646,e. Χρονισμός, t.4.c.647,a
D Χρονίως, t.4.c.646,c. Χρονιστραφία, t.4.c.643,f
Χρονογράφος, ib. Χρονόλογος, ib.
Χρόνος, t.4.c.641,f. & c.644,h
Χρονοτριβέω, t.4.c.643,f. Χρονυκτέω, ib.g
Χροός, & Χρόος, t.4.c.637,c.
Χροπή, t.4.c.639,c. Χροῖς, t.4.c.637,c
Χροῶ, t.4.c.632,c. Χρυσῆ μῆλα, t.2.c.1635,f
Χρυσαιζω, t.4.c.659,b. Χρυσαλάκατος, t.4.c.655,b
Χρυσαλίς, t.4.c.659,a
Χρυσαμμος, t.1.c.398,b.& t.4.c.654,a
E Χρυσαμοιβός, t.4.c.654,a. Χρυσάμπυξ, ib.b
Χρυσαυθεμον, t.1.c.449,c
Χρυσαυθεμων, ibid. & t.4.c.654,b
Χρυσαωρ, t.4.c.654,d
Χρυσάορος, t.1.c.483,f.& t.4.c.654,d
Χρυσαυγής, t.4.c.654,f. Χρυσαυγοράλος, ib.
Χρυσαυγέω, t.1.c.601,g.& t.4.c.654,g
Χρυσαυγής, ibid.
Χρυσαφιον, t.4.c.658,g. Χρυσαωρ, t.1.c.483,e
Χρυσεία, t.4.c.618,c. Χρυσεος, t.4.c.657,e
F Χρυσελεφαντοπλεκτος, t.4.c.654,g
Χρυσενδετος, t.1.c.964,t.ob.& t.4.c.654,h
Χρυσεοκομης, t.4.c.657,b. Χρυσεονωτος, ib.d
Χρυσεοπάνυπος, ib. Χρύσεος, t.4.c.656,e
Χρυσεπώνυμος, t.4.c.655,a. Χρυσεφεστης, ib.
Χρυσηλάκατος, ib.b. Χρυσηλατος, ib.c
Χρυσηλεκτρον, ib.
Χρυσήρεος, t.1.c.1470,a.& t.4.c.655,d
Χρυσηφορος, t.4.c.655,d. Χρυσηδάριον, t.4.c.658,g
Χρυσίδιον, ib. Χρυσίζω, t.4.c.659,c
G Χρυσιος, t.4.c.657,f. Χρυσοβόστρυχος, t.4.c.658,b
Χρυσίον, t.4.c.657,g. Χρυσίς, t.4.c.658,c
Χρυσίτις, ib.c. Χρυσίτις, ib.
Χρυσοβελανος, t.4.c.648,b. Χρυσοβαφής, ib.c
Χρυσοβέλεμνος, ib. Χρυσόγαμος, ib.d
Χρυσόγλυφος, t.4.c.652,g. Χρυσόγονον, t.4.c.648,d
Χρυσοδρόνος, ib.e. Χρυσοδαίδαλος, ib.
Χρυσοδικτύλιος, ib. Χρυσοδέπας, ib.f
Χρυσοειδής, ib. Χρυσοειψιτέον, ib.g
Χρυσοζωνος, ib. Χρυσόπλοος, ib.
H Χρυσοθρονος, t.1.c.1578,e.& t.4.c.648,h
Χρυσοκεφαρος, t.2.c.1638,a.ob.& t.4.c.648,h
Χρυσόκαρπος, t.2.c.80,b.& t.4.c.649,a
Χρυσοκηρεος, t.2.c.128,d.& t.4.c.649,a
Χρυσοκηρος, t.2.c.128,c.& t.4.c.649,a
Χρυσοκλειος, t.4.c.649,b. Χρυσοκόλλα, ib.

Χρυσοκόλλητος, ib.g. Χρυσόκολλος, ib.
Χρυσοκόμας, ib.h. Χρυσοκομέω, t.4, c.650, a
Χρυσοκόμη, ib.b. Χρυσοκόμης, t.4, c.649, h
Χρυσολαβὴς, t.4, c.650, c
Χρυσολάκαπος in v.l. perperam pro χρυσηλάκατος: quod vide t.4, c.655, b.
Χρυσολαμπὴς, t.4, c.650, c. Χρυσολάχανον, ib.
Χρυσόλιθος, ib.d. Χρυσόλοπος, ib.e
Χρυσόλοφος, ib. Χρυσόμαλλος, ib.
Χρυσομανέω, ib.f. Χρυσομανὴς, ib.e
Χρυσομηλολόγθιον, ib.f. & 1638, f
Χρυσόμηλον, t.2, c.1635, f. & t.4, c.650, g
Χρυσομήστης, t.4, c.650, g. Χρυσόμφαλος, t.4, c.655, d
Χρυσόνωτος, t.4, c.650, h. Χρυσόξυλος, t.4, c.651, a
Χρυσοπάρυφος, t.3, c.651, b. & 1767, c. Χρυσόπαστος, t.4, c.651, b
Χρυσοπέδιλος, ib.c. Χρυσοπληξ, t.4, c.655, b
Χρυσοπλύσιον, t.4, c.651, d. Χρυσοποίκιλος, ib.e
Χρυσοποιός, ib. Χρυσόπολις, ib.
Χρυσοπολίτης, ib.f. Χρυσόπους, ib.
Χρυσόσεισος, ib. Χρυσόπτερος, t.4, c.652, a
Χρυσόσφυρος, ib. Χρυσοσχοινίς, ib.
Χρυσοτρόνης, ib.d. Χρυσοφορὸς, t.4, c.655, c
Χρυσοτρόχης, t.4, c.652, a. Χρυσόρραπις, ib.b
Χρυσοῤῥύμων, ib. Χρυσοῤῥόας, ib.c
Χρυσοῤῥυτος, ib.d. Χρυσὸς, t.4, c.647, e
Χρυσόσπερμον, t.4, c.651, d. Χρυσοσίφαλος, ib.e
Χρυσόσμυς, ib. Χρυσόσφυρος, ib.f
Χρυσοτέκτων, ib.g. Χρυσότριπος, t.4, c.657, f
Χρυσότθυκτος, t.4, c.651, g. Χρυσοτρεβύτης, ib.
Χρυσουργέω, t.4, c.655, e. Χρυσουργὸς, ib.
Χρυσοῦς, t.4, c.656, c. Χρυσοῦφης, t.4, c.652, g
Χρυσοφαὴς, t.4, c.7, d. & c.652, h
Χρυσοφάλαρος, t.4, c.653, a. Χρυσοφαίνος, t.4, c.652, h
Χρυσοφορέω, t.4, c.653, b. Χρυσοφορεία, ib.
Χρυσοφόρον, ib. Χρυσοφορὸς, ib.a
Χρύσοφρις, t.4, c.655, e. Χρυσοφύλαξ, t.4, c.653, d
Χρυσοχάλινος, ib. Χρυσόχειρ, ib.
Χρυσοχοεῖον, ib.g. Χρυσοχοέω, ib.h
Χρυσοχοϊκὸς, ib.f. Χρυσοχόος, ib.e
Χρυσόω, t.4, c.659, c. Χρύσωμα, ib.d
Χρυσωμαποφήκη, ib. Χρυσωνέω, t.4, c.655, g
Χρυσώνυπος, ib.f. Χρυσῶπις, ib.h
Χρυσωπὸς, ib. Χρυσωρυχεῖον, ib.
Χρύσωσις, t.4, c.659, d
Χρῶ, Vtere, à χρῶμαι.
Χρῷ, datiuus, t.4, c.637, e. & 638, b.
Χρωΐζω, t.4, c.631, f. Χρώζω, ib.e. & 638, f
Χρῶμα, t.4, c.632, e. Χρῶμαι, t.4, c.585, d
Χρωματίζω, t.4, c.634, d. Χρωματικὸς, ib.
Χρωμάτιον, ib. Χρωματισμὸς, ib.e
Χρωματοποιία, t.4, c.633, g
Χρωμὶς, pro piscis cuiusdam nomine, ex Aristotele affertur: nec non Χρόμις.
Χρὼς, t.4, c.635, f. Χρῶσις, t.4, c.634, g
Χρωστὴρ, t.4, c.631, g. Χρωστίζω, t.4, c.638, h
Χρώνυμι, t.4, c.632, c
¶ Χυδαῖος, t.4, c.496, c. Χυδαιότης, ib.f
Χυδ'ίω, t.4, c.496, h
Χυθρόγαυλος, Luter, vt exp. v.l. quæ afferũt ex c.7, l.3, Reg.
Χυλαίειον, t.4, c.510, f. Χυλίζω, t.4, c.511, b
Χύλισμα, ib.d. Χυλισμὸς, ib.
Χυλὸς, t.2, c.1373, d. ob. & t.4, c.509, a
Χυλόω, t.4, c.510, g. Χυλωδὴς, ib.f
Χύλωσις, t.4, c.511, a. Χύμα, t.4, c.494, d
Χυμέθη & Χύμεθλον, in v.l. pro Χιμέτλη & Χίμετλον: quæ vide t.4, c.492, c. Ibidem & Χειμεθλη.
Χυμέτλη, t.4, c.492, f. Χυμετλιάω, ib.

A Χύμετλον, ib.c. Χύμι, t.4, c.494, c. Χυμίον, t.4, c.513, g
Χυμὸς, t.2, c.1373, d. ob. & t.4, c.494, c. & 511, f
Χύμωσις, t.4, c.537, d. Χυώω, t.4, c.493, g
Χυρβιάζω, idem quod σκιρτῶ, Hesych.
Χυῤῥοίδια, idem quod χοιρίδια, Porcelli, apud Hesych.
Χύσις, t.4, c.494, e. Χυσοχεόπωλοκτι, ib.h
Χυσπὸς, ib. Χυτλαίζω, t.4, c.506, a & c
Χύτλον, t.4, c.505, c. Χυτλόω, t.4, c.506, a
Χυτὸς, t.4, c.495, a. Χύτρα, t.4, c.506, h
Χυτράφος, t.4, c.507, f. Χυτρεῖον, t.4, c.508, a
B Χύτρεος, t.4, c.507, f. Χυτρειοῖς, ib.
Χυτρεὺς, ib.h. Χυτρεψὸς, ib.e
Χυτρείδιον, t.4, c.508, b. Χυτρείζω, ib.d
Χυτρείδα, ib.c. Χυτρεῖνοι, t.4, c.507, g
Χύτρινος, ib. Χυτρεῖον, t.4, c.508, a
Χύτρεος, t.4, c.506, g. Χυτρεὺς, t.4, c.508, b
Χυτρισμὸς, ib. Χυτρίτης, t.3, c.608, a. & t.4, c.507, g
Χυῤῥοπόδιον, t.4, c.507, d
Χυῤῥοῦς, t.3, c.621, d. ob. & t.4, c.597, c
Χυῤῥωλείον, t.4, c.507, e. Χυῤῥωλιον, ib.
C Χυῤῥώλις, ib. Χύτρος, t.4, c.496, f. & 506, e
Χύω, t.4, c.493, g. ¶ Χώ, t.4, c.319, f. & 603, e. ob.
Χωλαβέω, idem quod θορυβῶ, teste Hesychio. apud quẽ tamen prima syllaba scripta est per ο, sed ita vt locus quem in alphabetica serie obtinet, alteram illam scripturam poscat.
Χωλαίνω, t.4, c.660, c. Χώλαυσις, ib.d
Χώλασμα, ib. Χωλεία, ib.e
Χωλεύω, ib.d. Χωλίαμβος, ib.b
Χωλοίπους, t.4, c.368, b. Χωλοπὸς, t.4, c.660, b
Χωλὸς, t.4, c.659, c. Χωλότης, t.4, c.660, c
Χωλόω, ib.f. Χώλωμα, ib.g
D Χώλωσις, ib. Χῶμα, t.4, c.484, a. Χωματεπίκτης, ib.g
Χωμάτιον, ib.f. Χῶμος, ib.g
Χωνεία, t.4, c.480, d. Χωνεῖον, ib.
Χώνες, Gens Italica, ab Hercule nomen hoc sortita, quem Ægyptii vocabant Χῶνα. Vide Etymol.
Χώνθμα, t.4, c.480, b. Χωνθυπίεριον, ib.
Χωνθυτὴς, ib.c. Χωνθυτὸς, ib.
Χωνθύω, ib.b. Χώνη, t.4, c.479, f
Χωνίον, t.4, c.480, d. Χώνυμι, t.4, c.483, e
E Χωνύω, ib.g. Χῶνος, t.4, c.479, d
Χώσμαι, vnde χώσθμος, t.4, c.559, g.
Χώσσα, t.4, c.661, c. Χώφαυλος, t.4, c.664, c
Χωσφίριον, t.4, c.669, f. Χωρεπίσκοπος, t.4, c.664, d
Χωρέω, Accedo, t.4, c.669, f. & 670, d. Χωρέω, Proficiscor, Tendo in hostem, t.4, c.670, e. Χωρέω, Sum ea pax, t.4, c.671, a. Χωρίω, Percipio, ib.e.
Χώρη, t.4, c.662, f. Χώρημα, t.4, c.671, g
Χώρησις, ib.h. Χωρησομαι, t.4, c.670, h
Χωρητικὸν, t.4, c.669, d. Χωρητικὸς, t.4, c.671, b
F Χωρηπκῶς, t.4, c.669, d. & 672, b, Χωρηπὸς, t.4, c.671, h
Χωρεαίζω, t.4, c.669, c. Χωρεαμὸς, ib.a
Χωρείδιον, ib.c. Χωρείζω, t.4, c.683, d
Χωρεικὸς, t.4, c.669, c. Χωρεικῶς, ib.
Χωρέιον, t.4, c.577, a. & 663, c. & 668, c. Χωρεὶς, t.4, c.682, g
Χωρεισὸς, t.4, c.684, b. Χωρεισμὸς, ib.a
Χωρεστὸς, ib.b. Χωρεστὴς, t.4, c.669, a
Χωρηπκὰς, ib.c. Χωρηπκῶς, ib.
Χωρεῖτης, ib.a. Χωροβατέω, t.4, c.663, g. Χωροβάτης, ib.
Χωρογραφέω, t.4, c.664, a. Χωρογραφία, t.4, c.663, h
G Χωρογράφος, ib. Χωρονομεω, t.4, c.664, b
Χῶρος, t.4, c.661, a. Χωροφιλὲω, t.4, c.664, c
Χωροφύλαξ, ib. Χώς, t.4, c.483, d
Χώσσαῦμα, t.4, c.559, g. Χῶσις, t.4, c.484, g
Χῶσνος, t.4, c.479, c. Χωσὶς, t.4, c.484, g
Χωσρὶς, ib.h. Χωὼς, t.4, c.559, g

Ψ

Ψάγδας, Vnguenti genus quoddam, vt tradit Galenus in libello quem inscripsit Ὑπποκράτους Γλωσσῶν ἐξήγησιν. Est certè hoc vocabulum ex eorum numero quæ ad hanc γλωσσῶν appellationem pertinent. Esse enim γλωσσημαπικὸν manifestum est: & quidem sonus ipse barbarum quiddã habere videtur. Sed apud Hesychium duplex est huius vocis scriptura. Scribitur enim ψαδαί, cui subiungitur, Ψαγδὴς μύρον πολύ. Quem locũ mendo nõ carere arbitror, omissa videlicet particula ἢ quã Hesych. inter diuersas scripturas intericeret, quæcunque illæ essent. Haud scio autẽ an voces istas ex Ψακασὴν detortas esse suspicandum sit. Nam & μύρον quoddam dicitur ψακασὴν, nimirum quod alio nomine σκικὴν appellatum postea fuit: vt tradit Eustathius.
Ψαγεῖον, Vas. ἀγγεῖον, vt tradit Hesych.
Ψάγιον, Obliquum, Incuruum. Vide Hesych. qui alibi ψιλίοις interpretatur it idem πλαγίοις.
Ψαδρὸς, & Ψαδηρὸς, Putris, Arenulentus: item Friabilis, Infirmus, Imbecillus. Ita v.l. quæ illam secundam interpretationem afferunt ex Gaza apud Aristotelem: apud quem tamen per ῆ scribi annotant. Sic certè & apud Hesychium ψαθαεὰ, non ψαδαεὰ legitur: qui exponit etiam per ψαθυεὰ, tanquam notius. Et de his quidem dictum fuit tomo 4, col. 702, a. At verò Ψαδρὸς & Ψαδηρὸς, suspecta sunt: quum in vulg. lexicis nullo testimonio hæc scriptura confirmetur. Atque adeò verisimile est Ψαδρὸς pro Ψαθρὸς, & Ψαδηρὸς pro Ψαθηρὸς prauè scriptum fuisse.
Ψάδδα, dicta fuit ἡ κινάβαεις, teste Hesychio.
Ψάδιον ab Hesychio exponitur κάπυπος.
Ψαδυρὸς, t.4, c.702, a
Ψαθάλειν, pro ψηλαφᾶν, vide t.4, c.699, e. Sed Ψαθαλεῖν & Ψαπάλειν apud Eustathium legi sciendum est, tradentem ex Ælio Dionysio, dici ὅτι χορδῶν μουσικῶν, pro ψηλαφᾶν & μαλάσσειν.
Ψαθαρὸς, t.4, c.702, a. Ψαθέα, t.4, c.701, h
Ψαθέριος, t.4, c.703, b. Ψάθυρμα, ib.
Ψαθυρόμαμαι, t.4, c.702, f. Ψαθυ.ὸς, ib.a
Ψαθυρότης, ib.f. Ψαιδρὸς, t.4, c.703, c
Ψαῖθον, exponitur ab Hesychio ὑποφαινόμενον.
Ψαικαίζω, t.4, c.701, b. Ψαίκαλον, ib.
Ψαικαλοῦχος, ib.
Ψαικὰς, idem quod ψακάς. hoc autem ψακὰς, idem quod ψεκάς. Ab Hesychio ψαικὰς exponitur ψεκὰς & ῥανίς.
Ψᾶμα, t.4, c.703, b
Ψαμθίον, Falsum, Vanum, Vile, Nullius pretii. Hesych.
Ψαμιώτης, t.4, c.703, b
Ψάμινον, Inutile, Nullius pretii. ἀχρεῖον, Hesych.
Ψάμυσμα, t.4, c.703, b. Ψαίρω, t.4, c.690, d
Ψᾶσμα, ib. & 703, b. Ψαιστὸς, t.4, c.690, a
Ψαίστορ, ib. Ψάω, ib.
Ψακάδιον, t.4, c.700, g. Ψακάζω, ib.
Ψάκαλον, t.4, c.701, b. Ψακαλοῦχος, t.4, c.701, b
Ψακὰς, t.4, c.700, f
Ψακασὸς, t.4, c.701, a. Item ψακασὴν μύρον, vide in Ψάγδας.
Ψάκαλον, t.4, c.701, b. Ψάμιον, ib.a
Ψακτὴρ, t.4, c.689, b. Ψάλαγμα, t.4, c.699, f
Ψαλακτὴς, ib. Ψαλόστωμ, ib.e
Ψαλίδιον, t.4, c.698, b. Ψαλιδοειδὴς, ib.
Ψαλίδωμα, ib.c Ψαλίζω, ib.
Ψαλίβια, Hesychio ψήγματα, Ramenta.
Ψαλίον, t.4, c.698, e
Ψαλὶς, t.4, c.697, c. Ψάλις, ib.
Ψαλίσκεται, Hesychio est ἀμιλᾶται.
Ψαλλοκιθαριστὴς, t.4, c.696, c. Ψάλλωτ, t.4, c.694, c
Ψάλμα, t.4, c.695, a. Ψαλμάω, ib.d
Ψήμαος, ib.a. Ψήμοχαρὶς, ib.c
Ψήμωδία, ib. Ψήμωδὸς, ib.
Ψήφοειδὴς, t.4, c.698, b. Ψήφὸν, ib.c
Ψήφηρ, t.4, c.695, d. Ψαλτήριον, ib.f
Ψήφης, ib.d. Ψήπτξ, t.4, c.696, d

A Ψαλπὰς, t.4, c.695, e. Ψήπτξ, t.4, c.696, d
Ψαλὴς, t.4, c.697, c. Ψαλτὴς, t.4, c.696, a
Ψάλπεια, t.4, c.695, d. Ψαλτῳδέω, t.4, c.696, b
Ψαλτῳδὸς, ib.a
Ψάλυγας, quidam esse dicunt παὶ λεγομένας ψυχάς: sed melius interpretabimur τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πνέοντας, teste Hesychio. hoc est Scintillas seu fauillas penè iam emorientes.
B Ψαμάθη, t.1, c.399, d. Ψάμαθος, ib.c
Ψαμαθώδης, ib.d. Ψαμμαύσια, t.1, c.398, g
Ψαμμακοσοφάγαρος, ib.h. Ψαμμακόσιοι, ib.g
Ψάμματι, Hesych. exponit παραφάμαπα.
Ψαμμαπζουσα, idem exponit ψωμίζουσα. Idem alibi ψῆπὰ ab Atticis dici scribit τὰ ψωμία.
Ψαμμίον, t.1, c.399, b. Ψαμμιομὶς, ib.
Ψαμμίπης, ib.a. Ψαμμοδύτης, t.1, c.398, f
Ψαμμοκόσια, ib.h. Ψαμμοκοσοσάρχαρος, t.1, c.399, a
c Ψαμμοῦδοι, t.1, c.398, h. Ψάμμος, ib.f
Ψαμμώδης, t.1, c.399, a. Ψαμμωπὸς, ib.
Ψαυισμὸς, Hesychio ναυπασμὸς, Nauseatio seu Nausea.
Ψαὼς, eidem ψεῦδος.
Ψαρ. t.4, c.691, d. At Ψάρις, Hesychio εἶδος ὀνὸς ἥμερος.
Ψαρίγχοι, eidem Hes. sunt ψαροί.
Ψαρὸς, t.4, c.690, h. Ψάρος, t.4, c.691, e
Ψαπάλειν, vide suprà in Ψαθαλεῖν. Ψαθαλεῖν. In v.l. Ψαθόλειν scriptum est geminato quam τ, sed perperam.
Ψαυκροπόδης, t.4, c.693, g. Ψαυκρόπους, ib.
D Ψαυκρὸς, ib.f. Ψαῦσις, ib.a
Ψαυσὸς, ib. Ψαύω, t.4, c.692, f
Ψάφα, t.4, c.703, e. Ψάφαξ, t.4, c.733, f
Ψαφαρία, t.4, c.703, e. Ψαφαρόθεις, ib.
Ψαφαρὸς, ib.c. Ψαφαροπρεπὲς, t.1, c.1587, d
Ψαφαρόχρους, t.4, c.703, e. Ψαφία, ib.f
Ψαφῆρὸς, ib.c. Ψάφιγξ, t.4, c.733, f
Ψάω, t.4, c.685, a. & 692, e
¶ Ψέ, t.1, c.1070, e. Ψέγμα, t.4, c.711, a
Ψέγος, ib.f. Ψέγω, t.4, c.710, g
Ψεδνὸς, t.4, c.703, c
E Ψέδυρος, Hesychio ψίθυρος, Susurrus, Murmurans.
Ψέδ'ειν, eidem est ὑπερεπιφρονεῖν: pro quo infrà ψέφειν.
Ψεαὶ, Hesych. ἀλώπηκες: (quæ & ψοιαὶ) & ψῆφαι.
Ψεήματα, eidem sunt πεύγματα: forsan pro ἐψήματα.
Ψείρω, idem quod φθείρω. Hesychius enim ψειρὰ affert pro φθεῖρα.
Ψεῖσιν, eidem est ψωμίσιν: quod infrà ψίσιν.
Ψεκεδίον, t.4, c.701, e. Ψεκάζω, ib.
Ψεκὰς, ib.c. Ψεκτὸς, t.4, c.711, a
Ψέκτης, ib. Ψεκπὰς, ib.
F Ψεκπῶς, b.b. Ψεκπὴς, ib.
Ψέλιον, t.4, c.699, d. Ψελιοφόρος, ib.
Ψελλίζω, t.4, c.712, c. Ψέλλιον, t.4, c.698, f
Ψελλιοφόρος, t.4, c.699, d. Ψέλλισμα, t.4, c.712, c
Ψελλισμὸς, ib. Ψελὸς, t.4, c.711, h
Ψελλότης, t.4, c.712, b. Ψέλλω, t.4, c.711, g
Ψεσὼ, t.4, c.690, d. Ψθαλύγχελος, t.1, c.15, h
Ψθαλύγχευσα, t.4, c.719, f
Ψθαλάδελφος, t.1, c.939, f. & t.4, c.719, g
Ψθαλαξανδρος, t.4, c.721, b. Ψθαλαλέος, ib.g
G Ψθαλάλος, ib. Ψθαλάλμιον, ib.h
Ψθαλάμαξις, t.4, c.719, h. Ψθαλαπωῖνος, t.4, c.721, b
Ψθαλαπέστολος, t.3, c.1000, a. & t.4, c.719, h
Ψθαρχρυσος, t.1, c.533, c. Ψθαπραφαξις, t.4, c.720, a
Ψθαλάπιος, ib. Ψθαυπόμολος, ib.b
Ψθαγγεφὴ, ib. Ψθαγγεφὲς, ib.
Ψθαγενέδρα, ib.f. Ψθαγεπὲω, ib.g
Ψθαγεπιγεφέω, ib. Ψθαγεπίγεφος, ib.
Ψθαγεπιχάρμαιος, ib.h. Ψθαῆς, t.4, c.716, d
Ψθαηρρέω, t.4, c.721, a. Ψθαηρεία, ib.
H Ψθαηρὸς, ib.h. Ψθαηκεφαλῆς, ib.b
Ψθαίλειον, ib.c. Ψθαηρὸς, t.4, c.721, b
Ψθαὶς, t.4, c.716, a. Ψθαηνοδέιος, t.4, c.721, c
Ψθαισσδυμος, t.1, c.940, e. Ψθαισσικόδυμος, ib.f
Ψθαίσπος, t.4, c.716, d. Ψθαίστερος, ib.

Ψευδοβοήθεια, t.4,c.717,d.
Ψευδογεωφέω, ib.e.
Ψευδογεωφία, ib.d.
Ψευδοδιδασκαλος, t.4,c.717,f.
Ψευδόπηρος, t.1,c.1716,a.
Ψευδόδοξος, t.1,c.1036,a.
Ψευδόδωρον, ib.g.
Ψευδοκαισία, ib.
Ψευδοκυπέμωμον, t.4,c.718,a
Ψευδοκωπία, t.2,c.18,d. & t.4,c.718,c
Ψευδοκλπεία, t.2,c.18,d. & t.4,c.718,b
Ψευδοκλίπωρ, t.4,c.718,a.
Ψευδοκύκερος, ib.
Ψευδολογία, ib.
Ψευδόμαγος, t.4,c.713,h.
Ψευδομαντόμαγος, ib.
Ψευδομάρτυρι, t.2,c.7941,d.
Ψευδομαρτυρία, t.2,c.796,a.
Ψευδομαρτύρειον, ib.
Ψευδομωξία, t.4,c.718,f.
Ψευδόναρδος, ib.f.
Ψευδονίτρος, t.4,c.718,g.
Ψευδοπαρθένος, ib.
Ψευδοπάσης, t.4,c.718,g.
Ψευδοπρεσφύτης, ib.
Ψευδόπυλαι, αἱ, proprium, t.3,c.611,b
Ψευδόπυρος, t.4,c.719,c.
Ψευδοσφολία, ib.
Ψευδορκέω, t.1,c.1244,c. & t.4,c.721,d
Ψευδόρκιος, ibid.
Ψευδόρκος, t.1,c.1244,d. & t.4,c.721,d
Ψεῦδος, t.4,c.716,c.
Ψευδοσοφιστής, t.3,c.905,a.
Ψευδοστομέω, ib.
Ψευδόσφηξ, ibid.f
Ψευδοφαγής, t.4,c.18,f. & c.719,f
Ψευδοφίλιππος, t.4,c.721,b.
Ψευδόχρυσος, t.4,c.719,f.
Ψεύδω, t.4,c.712,f
Ψευδώνυμος, t.2,c.1336,c. & t.4,c.721,e
Ψευδωνύμως, t.2,c.1336,d.
Ψεῦσις, t.4,c.714,f
Ψευσίτυξ, t.3,c.1112,f. & t.4,c.714,f
Ψεῦσμα, t.4,c.714,f.
Ψεύστης, ib.f
Ψεφαρός, Ψεφαύ, Ψεφαυγής, Ψεφλωός, in Ψέφος.
Ψέφος, Suida autore τὸ σκότος dicitur, Tenebræ, Obscuritas: Hesychio καπνός, Fumus. Idē H. adiecto iuē etiam poni docet pro Tenebrosus. Obscurus: afferēs videlicet ψέφως pro σκοτεινός: & ψέφος νυκτὸς pro σκοτεινῆς. Quam significationem habent & DERIVATA Ψεφαρὸς ET Ψεφλωός. Nam idem Hesych. ψεφαρὸν affert pro σκοτεινόν: (adiens tamen & λυγρὸν) & Suidas ψεφλωὸς pro σκοτεινός, οὐκ ὀπτικός, Obscurus, Non illustris seu clarus: cum hoc exemplo, ὦ δὲ καὶ ὁ ἀὴρ (ita enim reponendū iudico pro αὐηρὸ) ψεφρός. Ex eodem ψέφος est COMPOS. Ψεφωδὲς significans Obscuram lucem reddens. Meminit eius Hesychius, ψεφωδεῖ exponens σκοτεινῆς, Obscuræ, Tenebrosæ. Apud eundem ET Ψεφαύ, σκότος, Tenebræ, Obscuritas: pro quo suprà ψάφα.
Ψέφει, idem H. affert pro δίδοικεν, ὀκνεῖ, φροντίζει: nec non pro λυπεῖ. Suprà idem ψέδειν pro ὀκνεῖν, φροντίζειν.
Ψέω, t.4,c.700,e
¶ Ψῆμα, t.4,c.688,d.
Ψηκτήρ, t.4,c.688,h.
Ψήκτρα, t.4,c.688,h.
Ψηκτελς, ibid.
Ψηλαφάω, t.1,c.505,c. & t.4,c.693,h
Ψηλαφέω, t.1,c.505,d.
Ψηλάφησις, ib.e.
Ψηλαφία, t.4,c.694,a.
Ψηλαφίν, ib.e.
Ψευδοβύνιον, ib.c
Ψευδοφάμμα, ib.
Ψευδομαμασσαπος, t.4,c.721,b
Ψευδοδίκπαιον, ib.
Ψευδοδοξία, t.4,c.717,g
Ψευδοεπὼ, t.4,c.717,g
Ψευδοκασία, ib.h
Ψευδοκάπων, t.4,c.721,b
Ψηκτὸς, t.4,c.689,a.
Ψηφιδοφόρος, t.4,c.733,e
Ψηφίζομαι, Decerno, t.4,c.726,c.
Ψηφίζομαι, Sententiam fero, ib.f.
Ψηφίζομαι, Suffragor, ib.g.
Ψηφίζομαι, Condemno, ib.h.
Ψηφίζομαι, Calculum in vrnam mitto, t.4,c.727,a.
Ψηφίζω, Calculo, t.4,c.725,f.
Ψήφινος, t.4,c.725,d.
Ψηφιδωτὸς, t.4,c.727,a.
Ψηφισματωδὴς, ib.f.
Ψηφοδέτης, t.4,c.713,e.
Ψηφολογέω, ib.g.
Ψηφολόγος, ib.f.
Ψηφοπτήκτης, t.4,c.723,h.
Ψῆφος, Lapillus, t.4,c.721,c.
Ψῆφος, Calculus quo ludi- tur, ib.d.
Ψῆφος, Calculus iudicialis, ibid.
Ψῆφος, Suffragium & sententia, ib.g.
Ψηφοφορέω, t.4,c.724,c.
Ψηφοφόρος, ib.
Ψηχρὸς, t.4,c.703,f.
¶ Ψιά, Suidæ χαρὰ, Gaudium, Lætitia: Hesychio non solùm χαρὰ, sed etiam γελοίασμα, παίγνια. Sic VERB. Ψιαδεῖν, idem Hesych. exp. παίζειν, Ludere. At Ψίαι, eidem sunt ἀλώπηκες: quæ infrà ψόαι & ψύαι.
Ψιάζω, t.4,c.703,g.
Ψιάθιον, ib.a.
Ψίαθος, t.4,c.733,g.
Ψιάς, idem ac ψιαὰς siue ψακάς. Hesychius enim ψίακα exponit ψακάδα.
Ψιαρὸν, eidem Hesych. est ὠδῶδες, Odoratum, Fragrans.
Ψιαὸς, t.4,c.703,g
Ψιβδεῖ, Hesychio ἐπιπνεῖ, βδεῖ, Sufflat, Pedit.
Ψίδες, eidē sunt ψιάδες, ψακάδες, Guttæ, seu Roris guttæ.
Ψιδόνες, eidem sunt δεβόλοι, ψίθυροι, Susurratores, Calumniatores, Obtrectatores. Pro eo apud Suidam, Ψίδωνες, per ω. Infrà Ψιθῶνες pro eodem.
Ψίεις, vide in Ψίης paulo post.
Ψίζω, t.4,c.708,d. ¶ Ψιζοῦσα, Hesychio κλαίουσα, Flens, Plorans: pro quo apud Suid. Ψιθυμῆν.
Ψίης, Hesychio μακάριος, εὐδαίμων, Beatus, Fortunatus. Sed scribendum potius Ψίεις, vt patet ex accus. ψίεντα, quem idem H. & Suid. exp. μακάριον: nec non ex fœmino ψίεσα, quod eidem Hes. est μακαρία, εὐδαίμων. facit enim ψίεις in accus. ψίεντα, vt χαρίεις χαρίεντα: & in fœmin. ψίεσα, vt χαρίεις χαρίεσσα.
Ψιλᾶται, Hesychio & Suidæ ψέξαι, Reprehendere, Vituperare. à them. ψιλῶν.
Ψίπται, eidem H. est ψωμοῦται. quod & ψίσται.
Ψιλοῦ, idem H. ἀπώλειαν, Perniciem, Exitium.
Ψιθία, eodem autore vitis species est & malorum quorundam. Meminit Nicand. in Alexiph. v. 181. vbi schol. quoque vitis speciem esse dicit, eam videlicet quæ & πεφαμία dicitur. Sic idem schol. aliquanto antè, Πεφάμιος οἶνος, ἀπὸ ἀμπέλου πεφαμίας, ἰοῦ καὶ ψιθίων πνὲς καλοῦσι. Inde psithium & melampsithium passum apud Plinium lib. 14, cap. 9. quæ suum saporem, non vini, referre dicit.
Ψίθομαι, vide in Ψίζομαι.
Ψίθος, Conuitium. v.l. perperam pro ψῦθος.
Ψίθυρος, t.4,c.703,h.
Ψιθυρίζω, ib.
Ψιθυρισμὸς, t.4,c.705,a.
Ψίθυρος, t.4,c.703,h.
Ψιλαγία, t.4,c.707,b
Ψιλαγόρος, ib.
Ψίλακα, Hesychius ψιλὸν & λεῖον: item πηρόν.
Ψιλαὶ, eidem est πέτρα, nec non κρέασεδον.
Ψιλὰς, t.4,c.707,c.
Ψιλῆται, ib.d
Ψιλίζω, ib.e
Ψιλίον, Hesychio πηρὸν, μακρὸν, nec non ψέλλιον. Sed addit, ἢ εἶδος αἰσθοῦς. Apud eundē Ψιλίοις, πλαγίοις, ὑπίοις, Obliquis, Supinis.
Ψιλογεραφέω, t.4,c.706,f.
Ψιλοκιθαρισὴς, t.4,c.706,f
Ψιλοκιθαριστικὴ, t.2,c.206,e. & t.4,c.706,f
Ψιλοκόρρης, t.4,c.706,g.
Ψιλοκόρσης, ib. & t.2,c.105,h.
Ψιλόκουρος, t.4,c.706,h
Ψιλομαπεία, t.2,c.902,a. & t.4,c.707,a
Ψιλὸς, t.4,c.705,d.
Ψιλοπαπὴς, t.3,c.1244,c
Ψιλόπαπς, ib.b. & t.4,c.707,a
Ψιλόπης, t.4,c.707,d.
Ψιλόω, ib.e
Ψιλωθρον, t.4,c.708,a.
Ψιλὸς, t.4,c.707,c
Ψίλωσις, ib.g.
Ψιλωτὴς, ib.h.
Ψιλωτικὸς, ibid.
Ψίμαφον, Suidæ ἄλφιτον. Pro quo apud Hes. ψμαφόν.
Ψιμμυθος, siue Ψίμυθος, Cerussa: genus coloris quo meretrices iam senescentes fucare faciem solent. Lucil. in Epigr. Οὐδὲ παρειαῖον ῥυπόδες ὀπτεύσῃς. Μὴ θίγε τὸ πρόσωπον ἄπαν ψιμυθῷ κατέπλαθε, ὥστε προσωπεῖον, κἠχὶ πρόσωπον, ἔχειν. Et mox, Οὐδὲν γὰρ πλέον ἢ σὶ μαίνεαι; οὐπότε φῦκος Καὶ ψίμυθος τεύξει τὸν Ἐκάβολον Ἐλέσθαι. Sic Macedon. Epigr. lib. 12, Τῷ ψιμύθῳ ῥῦθ' ἀεὶ λιπτοσαρκία πῶνε παρειαί. Dicitur ET Ψιμύθιον, siue Ψιμμύθιον, idq; in prosa frequentius, attamen & in carmine. Aristot. Ethic. 1, c. 6, πόντ' ἀγαθὸ λόγον ἐν ἄπασιν αὐτὸς τὸν αὐτὸν ἐμφαίνεσθαι δεῖ σὶ, καθάπερ ὦν χίονι καὶ ψιμυθίῳ τὸν τῆς λευκότητος. Apud Athenæum libro 13, Συμβέβηκε δ' εἶναι μέλαναι; κατέπλασε ψιμυθίῳ. Ibidem, — πρεσπαπαρῆναι ψιμυθίοις. Vtitur Nicander quoque & Dioscor. quem vide lib. 5, cap. 95. INDE Ψιμμυθιοφανὴς, Qui cerussa esse videtur, Cerussam repræsentans. Vtitur ea voce Dioscor. lib. 5, cap. 97, dicēs σκωρίαν μολίβδου optimam esse quæ sit ψιμμυθιοφανὴς. Et VERB. Ψιμμυθιόω, ῶ, Cerussa illino seu dealbo, Cerussa fuco. Plutar. Alcib. κοσμεῖν τὸ πρόσωπον οὐκέτ' ἀπὸ γυναικὸς, ἀπορεόφουσαν καὶ ψιμμυθιοῦσαν. Reperitur & Ψιμμίθιον & Ψιμμυθίω, per ι, sed ea scriptura minus probanda videtur.
Ψὶν, Hesychius αὐτὴς, Ipsis: (quod & σφὶν) itē αὐτὸν, Ipsum: pro quo & μὶν dicitur.

Ψιγάδες, & Ψιγάζω, in Ψιγαί.
Ψίναθος, Hesychio ἀγρία αἶξ, Capra sylvatica.
Ψιναὶ ἄμπελος dicitur quæ & ῥυαὶ, Vitis cui fructus decidit seu defluit, Vitis quæ fructum amittere solet, vt docui tomo 3, col. 683, d. c. Sic Hesychio etiam ψιγάδες sunt αἱ ῥυάδες ἄμπελοι: qui itidem VERB. Ψιγάζει exponit ὀπορρεῖ: sed addēs, dici non solùm de fructu infirmiore, sed etiam de foliis. Theophrastus id ψιγεῦαι vocat, vt videbis t. 3, c. 683, d.
Ψιγεῦσαι, Hesychio est κλαῖειν, Flere, Plorare: quod & ψίζεῦαι siue Ψίζεσθαι. AT Ψῖθος, eidem est πόρψις, Delectatio, Oblectatio. Ψιγεῦαι verò aliud est, vt docui in præced. ψιγαί.
Ψιθύριον, eidem Hesych. est φαῦλον, Malū: itidémque Suidæ.
Ψῖς, t.4,c.708,e
Ψίπα, & Ψίπα, sunt βουκολικὰ ὀπφίσματα quibus vtuntur ἐν τῇ διώκειν τοὺς βοῦς, vt tradit scholiastes Theocriti. INDE Ψιπάζειν, quod Pausanias esse dicit τὸ ποιμενικῶς φθέγγεσθαι, Pastoricium illud ψίπα sonare, teste Eustathio. Meminit Hesychius quoque, scribens & ipse ψίπα (oxytonus eius codices habent ψιπὰ) esse ποιμενικὸν ὀπφίσμα: & Ψιπάζων, ψιπὰ ὀπφίζοντος. Forsitan autem hoc Ψίπα deriuatum est ex Ψίπτω, quod idem exponit ταχέως, ἀθέως, Citò, Velociter. vt sit vox pastoritia qua pecus ad celerius progrediendum incitant. Pro eodem infrà ψίπα. ¶ Porrò reperitur Ψίπα & pro ψῆπα, quod genus est piscii latorum, passer secundum Gazam, extátque ea scriptura non apud Plinium modò, vt suprà docui, sed apud alios etiam. Nam apud Athenæum legitur DIMINVT. Ψιπάδιον: libro 3, ex Anaxandride, Καὶ ψιπαδίοις μετὰ κοβιδαλείων. ET Ψιθοειδὴς affertur pro Passeris piscis effigiem repræsentans.
Ψιτάκη, Psittaca, Indica auis humanā vocē imitans, veluti quæ hominis more πολυγλωσσος sit, vt est apud Aristot. Hist. animalium lib. 8, cap. 12. Ab aliis DICITVR Ψιτακὸς, velut ab Athenæo lib. 9, & Plutar. in lib. De solert. anim. Itémque Psittacus à Latinis. Vocatur etiam Σιτακὸς: in Ctesiana verò epitome legitur & Βίτακος, Indicorum initio. Cætera vide apud Ælianum, Oppianum & Plin.
Ψιτακία, est εἶδος ὑποδήματος γυναικείου, autore Hes.
Ψιτάκια, τὰ, à nonnullis vocantur ea quæ Syri πτοῦκια, Posidonius βιστάκια, Nicander δασέως appellat φιστάκια, teste Eust. Itidem Geoponicōn l. 10 Damogeron ψιτάκια dicit quæ Diophanes πτοῦκια.
Ψιτακὸς, in Ψιτάκη.
Ψιθοειδὴς, in Ψίπα.
Ψιά, t.4,c.708,h.
Ψιχάω, ib.g.
Ψιχιώδης, ib.
Ψιχὼ, t.4,c.703,f
¶ Ψόα, t.4,c.700,a.
Ψόγος, ib.
Ψόδιον, Hesychio σκολιὸν, Tortum, Tortuosum, Obliquū. Idē Ψοδίαν exp. ψευδῆ: sed addens, à Laconibus ita dici τὸν σόμαχον. Suidas à Cretensibus τὸ ψευδῆ vocari ψόδιγξ tradit.
Ψοθαλλειν, Hesychio est ψοφεῖν, Strepere, Strepitum edere: forsan à ψοθὲς quod ei est ῥόμβος. Idem idipsum ψοθὸν exponit etiam μέλαν, Nigrum: vnde erit Ψοθιον, quod eidem est αἰθαλῶδες. Apud eundem Ψοθος & Ψοθώα pro ψώχα, ἀκαθαρσία: & Ψόθωρον, αὐχμηρὸν, Squalidū. Suid. quoque ψῦθος pro ἀκαθαρσία affert ex Phrynicho. Dicitur & Ψοῖθος pro ψόθος.
Ψοιά, pro ψόα dicitur, vt χροιὰ pro χρόα. Suid.
Ψοῖθις, Hesychio & Suidæ ὁ ἀλαζὼν, Iactator.
Ψοῖθος, eidē Suidæ ποῦδος, Cinis. quod idē ψῦθος & ψμμος.
Ψολόεις, t.4,c.734,d.
Ψολόεντες σκυπποὶ, t.3,c.858,b
Ψολοκομπία, t.4,c.734,c.
Ψόλος, ib.b.
Ψόμμος, Hesych. ἀκαθαρσία, κατπνὸς, quod & ψόθος & ψόλος.
Ψοφεῖω, t.4,c.736,f.
Ψοφητικὸς, ib.
Ψοφοδὴς, ib.d.
Ψοφομιδὴς, ib.e.
Ψοφοδὴς, t.4,c.736,c
Ψοφοειδὴς, ib.
Ψοφοποιοὶ, ib.
Ψοφωδὴς, t.4,c.736,a
Ψοφωρὸς, t.4,c.711,f
Ψόφος, ib.c
Ψόδιον, Hesychio σκολιὸν, Tortum, Tortuosum, Obliquū. Idē Ψοδίαν exp. ψευδῆ: sed addens, à Laconibus ita dici τὸν σόμαχον. Suidas à Cretensibus τὸ ψευδῆ vocari ψόδιγξ tradit.
Ψοθαλλειν, Hesychio est ψοφεῖν, Strepere, Strepitum edere: forsan à ψοθὲς quod ei est ῥόμβος. Idem idipsum ψοθὸν exponit etiam μέλαν, Nigrum: vnde erit Ψοθιον, quod eidem est αἰθαλῶδες. Apud eundem Ψοθος & Ψοθώα pro ψώχα, ἀκαθαρσία: & Ψόθωρον, αὐχμηρὸν, Squalidū. Suid. quoque ψῦθος pro ἀκαθαρσία affert ex Phrynicho. Dicitur & Ψοῖθος pro ψόθος.
Ψοιά, pro ψόα dicitur, vt χροιὰ pro χρόα. Suid.
Ψοῖθις, Hesychio & Suidæ ὁ ἀλαζὼν, Iactator.
Ψοῖθος, eidē Suidæ ποῦδος, Cinis. quod idē ψῦθος & ψμμος.
Ψολόεις, t.4,c.734,d.
Ψολόεντες σκυπποὶ, t.3,c.858,b
Ψολοκομπία, t.4,c.734,c.
Ψόλος, ib.b.
Ψόμμος, Hesych. ἀκαθαρσία, κατπνὸς, quod & ψόθος & ψόλος.
Ψοφεῖω, t.4,c.736,f.
Ψοφημα, t.4,c.737,a
Ψοφητικὸς, ib.
Ψοφοδὴς, t.4,c.736,c
Ψοφοειδὴς, ib.
Ψοφοποιοὶ, ib.

Ψόφος, t.4, c.735, f. Ψοφώδης, t.4, c.736, f
¶ Ψυα, t.4, c.700, a. Ψυγείον, t.4, c.740, c
Ψυγεὺς, ib.b. Ψυγμὸς, t.4, c.738, d
Ψύγω, ibid.a
Ψυδνὴ χέρσος, Hesychio est δραμὰς, ὁλίγη. quo ferè sensu & ἀφδνή.
Ψύδρακες, & Ψυδράκια, dicuntur ἐξανθήματα quædam ἑλκώδη καὶ πυρώδη, sua sponte in summa cute erumpentia, teste Polluce, qui ea & φλεγμαίνοντα & κόπτοντα dicit epitheticως, addens, vtplurimùm ea depasci collum & latera, nonnunquam manus & pedum vestigia. Paulus Ægin. esse dicit μικρὰς ἀσπρόχαλ φλυκτίσιν ὁμοίας: alii pustulas albidas per summa scatentes: quas ab Hippocrate φλύσσς & φλυζάκια dici, ab aliis medicis φλυκτίναις siue φλυκτίδας. Meminit Dioscd. 5, c. 119, dicens ψυδράκια τὰ ἐν κεφαλῇ, Albidas capitis pustulas quæ psydracia nominantur.
Ψυδρὸς, t.4, c.722, b. Ψύη, Ionicè pro ψύα.
Ψυθίζω, t.4, c.722, a
Ψύθιον, Hesych. ὁλοτρόχιον: afferens & Ψύθιος pro δραμὰς, ὁλίγη. sed addens & ψιθυρός.
Ψυθιστὴς, t.4, c.722, b. Ψύθος, t.4, c.721, h
Ψύθω, ib.
Ψυθῶνες, Hesychio βόμβυλοι: qui suprà ψιθῦνες.
Ψυκτὴρ, t.4, c.738, e. Ψυκτήρια, t.4, c.739, e
Ψυκτηρία, ib.f. Ψυκτηρίας, ib.
Ψυκτηρίδιον, ib.d. Ψυκτηρίον, ib.
Ψυκτικὸς, ib.g. Ψυκτὸς, t.4, c.740, a
Ψύλλα, Ψύλλιον, Ψυλλόβροτος, in sequ. Ψύλλος.
Ψύλλος, ου, ὁ, & Ψύλλα, ης, ἡ, Pulex: animalculum è succo carnis viuens & coitu generans παῖς καλαμίδας κονίδας, vt & ὁ φθὴρ, pediculus, teste Aristot. Hist. anim. lib. 5, cap. 31. Masculinum Ψύλλος schol. Aristoph. communis linguæ esse dicit, (vtuntúrque eo interpretes Bibliorum, Reg. 1. 13, c. 24) at fœmininum ψύλλα, Atticum. Sanè hoc frequentius illo est apud quosuis scriptores. ¶ Nec verò hominem solùm infestant αἱ ψύλλαι, sed olera etiã. Theophr. Hist. plant. lib. 7, cap. 5, θηρία δὲ γίνεται πᾶσι μὲ ῥαφανίσι, ψύλλαι τῇ ῥαφάνῳ, κάμπαι. Sic Anatolius Geopon. lib. 12, αἱ κράμβαι ὑπὸ τῶν ψυλλῶν μᾶλλον βλάπτονται. INDEQVE Ψυλλόβροτα dicuntur quæ ab eiusmodi pulicibus adesa & corrosa sunt. Ibidem, ὑ γίνεται λάχανα ψυλλόβροτα ἐὰν ὦσι σπέρματα αὐτῶν ἐν τῇ σπείρειν ὁλίγον ὄρβον μίξῃς. Sic Columella in suo Horto, Paruulus aut pulex irrepens dente lacessat. Vide & Pallad. lib. 1, c. 29: & Plin. lib. 19, cap. 10. vbi tamen peperam Culices scriptum pro Pulices. ¶ Ψύλλα dicitur etiam genus phalangii, nimirum μικρὸν καὶ ποικίλον καὶ ὀξὺ καὶ πτηνικόν, teste Aristotele Hist. animal. lib. 9, cap. 39: vbi etiam addit esse simile τῖς καλαβρίοις λύκοις. A superiore ψύλλα DICTVM Ψύλλιον, ου, τὸ, Psyllium, propterea quòd semen ferat pulici simile, vt tradit Plinius libro 25, cap. 11. sicut & Dioscor. lib. 4, cap. 70, habere ipsum scribit κεφάλια ἔσω ἄκρου σωσιστελλῶνα ἐν εἶς σπέρμα ψύλλοις ὅμοιον, μέλαν, σκληρόν. NECNON VERB. Ψυλλίζω, Pulico, hoc est Pulices venor. Verùm & Ψύλλακας dici παῖς ψύλλας refert Hesychius. AT Ψύλλοι, Psylli, populi Libyæ qui & ipsi à serpentibus non læduntur, odore suo eos fugantes, & alius qui læsi ab illis bestiis fuerint, venenum suctu extrahunt. Plinius lib. 7, cap. 2, Psyllorum corporibus ingenitum fuit virus extriale serpentibus, vt cuius odore sopiant eas. Ibidem dicit esse genrem Africæ à Psyllo rege dictam. Vide & Cornelium Celsum lib. 5, c. 26. Inde Ψυλλικὸς γόης, Præstigiator Psyllum agēs, apud Hesych. Et Hieronymus Pammachium appellat ψυλλέα φ Psylli in modũ venenis obtrectatorum occurreret.
Ψύλων, ωνος, ὁ, Psylon: piscis in litoribus pariens, vt tradit Aristot. Hist. anim. l. 6, c. 14. Gaza fullonem vocat, legẽs fortitan φύλλων.
Ψύξις, t.4, c.738, e
Ψυελὴ γῆ, dicitur λυπρὰ χέρσος, Terra inculta & horrida, seu squalida: ac Ψυεμὸς, ὁ ἀκάθαρτος, à Psyra seu Psyria, insula parula & horrida. Hesych.
Ψύθα. Hesychio autore dicitur ὅτι τὸ ταχὺ ἀποφαμμῖν.
Ψυλλαρὸν, eidem est σκαφίον, & φρέχυμα.

A Ψυλλὸν, idem Hesych. esse dicit πλέον, Sputum: afferens & VERBVM Ψύλλω pro πτύω, Sputo. A sono hæc facta arbitrantur.
Ψυχαγωγέω, t.4, c.753, a. Ψυχαγωγία, t.4, c.752, h
Ψυχαγωγὸς, ibid.g
Ψυχαγωγὸν, t.4, c.744, h. & c.753, a
Ψυχαγωγὸς, t.4, c.752, e. Ψυχάω, t.4, c.747, e
Ψυχάριον, t.4, c.757, f. Ψυχαστὴς, t.4, c.747, f
Ψυχενδὸς, t.4, c.745, b. Ψυχεῖον, t.4, c.740, d
Ψυχέμπορος, t.4, c.753, d
B Ψυχὴ, Anima, t.4, c.747, g. Ψυχὴ, Animus, t.4, c.749, f. Ψυχὴ, Homo, t.4, c.751, a. Ψυχὴ, Spiritus, t.4, c.751, b.
Ψύχη, ib.c. Ψυχῆος, t.4, c.757, c
Ψυχία, t.4, c.740, d. Ψυχίδιον, t.4, c.757, f
Ψυχικὸς, ib. Ψυχικῶς, ib.
Ψυχινὰ χῶρα, t.4, c.745, b
Ψυχοδαίκτης, t.1, c.901, c. & t.4, c.751, c
Ψυχοδότης, t.4, c.751, d. Ψυχόλεθρος, t.4, c.753, d
Ψυχολιπὴς, t.4, c.751, d. Ψυχομαντεῖον, ib.
C Ψυχομαχέω, ib.c. Ψυχομαχία, ib.f
Ψυχοπλανὴς, ib. Ψυχοπομπεῖον, ib.g
Ψυχοπομπὸς, ib.f. Ψυχοφόρος, t.4, c.752, b
Ψυχορραγέω, t.4, c.751, h. Ψυχορραγία, t.4, c.752, a
Ψυχορροφέω, ib.b. Ψυχὸς, t.4, c.744, e
Ψυχοστασία, t.4, c.752, c. Ψυχοστόλος, ib.d
Ψυχοτακὴς, ib. Ψυχοτρόφος, t.4, c.744, g
Ψυχότροφος, ib. Ψυχοῦλκες, t.4, c.753, e
Ψυχουλκούθοι, t.4, c.751, e. Ψυχοφθόρος, t.4, c.752, c
Ψυχόω, t.4, c.757, f. Ψυχραίνω, t.4, c.747, c
D Ψυχρέμμα, ib.c. Ψυχρεύω, ib.c
Ψυχρήλατος, t.4, c.746, g. Ψυχρία, t.4, c.747, b
Ψυχρίζω, ib.e. Ψυχροθαφὴς, t.4, c.746, d
Ψυχρολογέω, t.2, c.740, h. Ψυχρολογία, ib.g
Ψυχρολόγος, ib. Ψυχρολουσία, t.2, c.723, g
Ψυχρολυτέω, t.2, c.723, g. & t.4, c.746, d
Ψυχρολυτρέω, t.2, c.725, a. & t.4, c.746, d
Ψυχροπληκτικὸς, t.4, c.746, c. Ψυχροπὴς, ib.
Ψυχροποσία, ib. Ψυχροποτέω, ib.
Ψυχροπότης, ib. Ψυχρὸς, t.4, c.745, b
E Ψύχρος, t.4, c.746, d. Ψυχρότης, t.4, c.747, b
Ψυχροφόβος, t.4, c.746, f. Ψυχρῶς, t.4, c.747, a
Ψύχω, Frigefacio, t.4, c.737, d. Ψύχω, Sicco, t.4, c.738, a.
Ψύχω, Flo, ibid.b.
Ψύχωσις, t.4, c.757, h. Ψυχωφέλεια, t.4, c.751, c
Ψυχωφελὴς, ib.e
¶ Ψῶ, cõtractum ex ψάω, significat vel λεπτύνω, κόπτω, Tenuem reddo, In minutas partes concido: vel Tango, vnde ψαύω: vel Vro, καίω: vnde ψωλὸς & ψολός. Plura vide in Ψάω. Vide verò & ψῶσαι.
F Ψόα, Fœtor, Odor teter: ἡ δυσωδία, Suidæ, in hoc hemistichio, ἄτηπτον ὀδὶ ψόαν πνέοσκον. IDEM Ψοῖα. Hesychio enim ea est σαπρὰ δυσωδία, Fœtor putridus seu marcidus. Apud eundem Ψοῖζος, itidem δυσωδία: sed expositum & ἀροῦδος ὑγρὰ, μίγδα, necnon μόλυσμα, & αὐχμός. Ac vt ψοῖζος hoc ei est αὐχμὸς, ITA Ψοῶδες ἀντὶ τοῦ αὐχμηρὸν, Squalidum. Dicitur & Ψοῖζα, cuius Etymol. & Lex. meum vetus meminerunt. Ψοῖα, & Ψοῖζα, (inquiunt) ambo significant τὴν δυσωδίαν. vt, ἄτηπτον ὀδὶ ψοῖαν πνέοσκον. Meminit eiusdem ψοῖζα, Suidas quoque, hoc eius exemplum afferens ex Eupolidis Marica, ὃς ἐμιάνας τοῖς σραπώταις λοιμὸν ἢ ψοῖζαν ἔπεμψεν. sed dicens esse speciem morbi, nimirum κνησμὸν μετὰ δυσωδίας, pruritum seu pruriginem cum fœtore coniunctam.
Ψοωδαιρέος, in præced. Ψοῖα. Ψοῖζα, ib.
Ψόθων, t.4, c.710, d
Ψοῖα, in Ψόα. Ψοῖζος, ibid.
Ψοῖτις μυελὸς, ex Galeni lib. 5 De locis affect. affertur pro Spinalis medulla, quæ & κωπαῖος siue ῥαχίτης μυελὸς nominatur. Sed scribendum Ποῖτις μυελὸς, & intelligendus ὁ ἐν ταῖς ὀσφύσι.
H Ψωλὴ, affertur pro Menrula: sed ἁμαρτύρως.
Ψωλήκωδος, Hesychio ἐδενὸς ἄξιος, Nullius pretii.
Ψωλὸς, t.4, c.735, a
Ψώμυκες, Hesychio esse videntur Vermiculi radices

frumenti depascentes.
Ψώμυξ, eidem est σφήκωμα. aliis Linteolum quod carnes à culicibus tutatur iniectum.
Ψωμίζω, t.4, c.709, d. Ψωμίον, ib.c
Ψώμισμα, t.4, c.710, a. Ψωμὸς, t.4, c.709, d
Ψωμοκολαχεύω, t.2, c.56, g. ob. & t.4, c.709, b
Ψωμοκόλαξ, t.2, c.56, g. obiter. & t.4, c.709, a
Ψωμοκόλαφος, t.4, c.709, b. Ψωμόλεθρος, ib.
Ψωμοποιὸς, ib.c. Ψωμὸς, t.4, c.708, h
Ψώρα, t.4, c.758, a. Ψωραγριωπὴς, ib.g
Ψωραλέος, ib.h. Ψωρίασις, t.4, c.760, a
A Ψωριάω, t.4, c.759, c. Ψωρικὸς, t.4, c.758, h
Ψωροπτῶλοι, t.4, c.760, c
Ψωρὸς, ibid.b.c. At Ψῶρος, Hesychio est πεῖρα δεραστὴς, Pædico.
Ψωροφθαλμία, t.4, c.760, c. Ψωρώδης, t.4, c.758, h
Ψῶσαι, Hesychio θάλψαι, Fouere, Calefacere. Apud Suidã verò Ψῶσαι, θάλπουσαι, ex Herodoto. quomodo & Corinthus scribit Iones ψῶσαι dicere pro θάλπουσαι: apud quos & Ψῶ esse ἀρχαικὸν ποιεσφώνημα.
Ψωτὸς, t.4, c.710, f. Ψῶχος, ib.
B Ψώχω, ibid.

Ω

Ω, t.4, c.761, a.b. Ὦ, t.4, c.763, d
Ὦ, verbum, t.4, c.762, b. Ὦ, aduerbium, ibid. & 763, a. Ὦ βέλτιστε, t.1, c.10, c. Ὦ παῖ, ib. Ὦ γῆ, t.4, c.763, b. ob. Ὦ γῆ καὶ θεοὶ, ibid. Ὦ Ζεῦ, ibid. ob. Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, ibid. Ὦ Ζεῦ θεοὶ, ibid.
Ὦ λῆστε, t.1, c.10, c. Ὦ οὗτοι, t.4, c.763, c. Ὦ ἑστία, ib.
c. Ὦ παῖ, siue Ὦ παῖ, t.1, c.1281, c.
Ὦ, t.4, c.761, c
Ὦ, t.2, c.1508, b & t.4, c.761, c. Ὦ, ᾦ, t.4, c.761, f.
Ὦ, ᾦ, ib. Ὦπιν, t.2, c.1503, c
¶ Ὦα, t.2, c.1252, a. Ὦα, & Ὦια, ib.c
Ὦια, παῖ, t.2, c.1253, c. Ὠΐζω, t.2, c.1554, e
Ὠάειον, t.4, c.786, c. Ὠαὶ, t.2, c.1550, d
Ὠαποθήσομαι, Dores pro ἀκούσομαι dicunt, vt est apud Suidam. Apud Hesychium legitur Ὠάσω, θήσω, ἀκούσομαι.
¶ Ὠβαίζειν, Ὠβάζαι, Ὠβάσης, in sequ. Ὠβή.
Ὠβεα, Argiui vocant τὰ ὠά, Oua, vt est apud Hesychium, apud quem & alia vide vnà cum compos. ὠβεοκόπης.
Ὠβή, ῆς, ἡ, Tribus, Pars populi in certas classes distincta: dialecto Laconica. Plutarchus enim in Lycurgo, p. 78, quum inter alia adduxisset hæc ex rhetra quadam, φυλὰς φυλάξωσι, καὶ ὠβὰς ὠβάζωσι πεντήκοντα, γερουσίαν σὺν ἀρχαγέταις καταστήσαντα, ὥρας ἐξῶρας ἀπελλάζειν, subiungit, hoc loco φυλὰς φυλάξαι καὶ ὠβὰς ὠβάζαι esse διέχειν καὶ κατανεῖμαι τὸ πλῆθος εἰς μερίδας, dispescere & distribuere populum in partes: quarum partium quasdã, φυλὰς, quasdam, ὠβὰς ibi nominari. Ab hoc ὠβὴ præter verbum ὠβάζειν est & NOMEN Ὠβάσης, cuius Hesych. meminit, ὠβάσας dici tradens τοὺς φυλέτας, Tribules seu contribules, Eiusdem tribus homines. Apud eundem H. ἔβοι, τόποι μεθιστομενεῖς.
Ὠγέσατο, Hesychio est εἱμαρτο, Fato destinatum erat.
¶ Ὠγηνίδαι, Ὠγήνιος, Ὠγήνορος, in Ὠγενώ.
Ὠγὴ, Suidæ est διέφορεξις: Hesychio autem κάμη, & φάλαγγος τὸ ἔσχατον καὶ τὸ ἄκρον.
Ὠγενὼ, eidem Hes. est Ὠκεανὸς, Oceanus: ET Ὠγηνίδαι, eidem Ὠκεανίδαι, Oceanidæ, Oceani proles. Ὠγένων verò, idem esse dicit παλαιὸν, Vetus. Sic Suidæ etiam Ὠγήνιοι (necnon Ὠγηνίδαι) sunt παλαιοὶ, Veteres, Prisci: ab Ogeno quodam, quem Ὠγήνορ dicit fuisse δρῶκαῖον θεὸν, antiquum deum. Oceanum verò antiquissimum esse Homerus docet, vocans eum θεῶν γένεσιν, deorum originem.
Ὠγμὸς, Hesychio φωνὴ μετὰ τοῦ ὀκνοῦντος ἢ μετὰ χειροτονίας. Deriuatum ab ἄζω, quod vide.
Ὠγκωτο, Aperiebantur: ab οἴγνυμι quod est ἀνοίγω. At Ὠγνυν, Aperiebam, ab οἴγω.
Ὠγύγιος, Ogygius: pro antiquo seu vetusto accipitur, ab Ogygo antiquissimo Thebanorum rege. Ita Ὠγυγίη Τύρος, Antiqua Tyrus, Dionys. De situ orbis. vt & Marro dicit Vrbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni. Et Ὠγύγια πύλη, apud Hesych. τὴν ἀρχαῖα. At Ὠγυγία, ἡ, nomen insulæ Calypsûs apud Hom.
Ὤγυεις, Suidæ est λίμνη, Palus seu Lacus.
¶ Ὠδ' δίκαιλω, Hesychio ὠνήσατο, Emit.
Ὠδ' δώξαιμι, idem affert pro ἐδίδαξεν, Docuit.
Ὠδ' δώσειν, idem exp. ἀπέδωκεν, Reddidit.
Ὠδε, t.2, c.1156, a. Ὠδε autem, Oluit: præt. med. ab ὄζω. At Ὠδεε, Tumebat, ab οἰδέω, à quo & ὠδηκα, Tumui, siue Tumeo.
Ὠδεῖον, t.1, c.116, b. Ὠδὴ, t.1, c.1115, g.
Ὠδηκὼς, t.2, c.1198, h
Ὠδῖν, t.2, c.1556, c. & t.3, c.651, g. obiter.
Ὠδικὸς, t.1, c.116, a. Ὠδικῶς, ib.
Ὠδίνη, t.2, c.1187, e. Ὠδινηρῶς, t.2, c.1188, a
Ὠδινολύσιν, t.2, c.1187, g. Ὠδίνομαι, t.2, c.1188, c
Ὠδίνω, ib.a. Ὠδὶς, t.2, c.1187, e
Ὤδοδα, Oluit: metri causa pro ὄδωδα, ab ὄζω, in Epigr.
D Ὠδύδες, t.1, c.115, h
Ὠδύσην, & Ὠδυσσς, Hesychio ὀργὴ, μέμψις, Ira, Indignatio, Increpatio: ὥσθαι τὸ ὀδύσασθαι, quod est ὀργίζεσθαι, ἀγρθεσθαι, μεμφεσθαι. Sunt & qui ὠδύζεσθαι per ω scribant pro ὀδύζεσθαι.
Ὠδῶν, idem Hesych. οὐδῶν, Liminum. Doricum id est, vt μωσῶν pro μουσῶν.
Ὤδωδε, Oluit seu Olet: pro ὄδωδε, ab ὄζω, apud eundem.
¶ Ὠ ἔ, dicitur esse aduerbium dolentis.
Ὠέον, t.4, c.786, c
E Ὠέ πα, apud Hesychiũ πολῖτα, Ciuis. sed scribendum puto ὦέ πα: ex quo fit ὦ πάν.
Ὠέετο, Putabat: ab οἴομαι, Significat & Suspicabatur.
¶ Ὠζειν, est τὸ ὦ λέγειν, vt οἰμώζειν τὸ οἴμοι λέγειν. hoc est Dicere ô, Exclamare cum admiratiua particula ô. Vtitur eo Æschylus: sed & Aristoph. in Vespis, dicens, ὤζων οἱ θεατά.
¶ Ὠὴ, dicitur esse aduerbium clamantis seu vocantis, apud Euripidem.
Ὠήθεω, Existimaui, Putaui: aorist. 1 pass. verbi οἴομαι, ex inus. them. οἰέομαι mutuatus.
F ¶ Ὠθέω, t.4, c.764, b. Ὠθισμὸς, t.4, c.765, d
Ὠθίζω, t.4, c.771, a. Ὠθισμὸς, ib.d. Ὠθὼ, t.4, c.764, c
¶ Ὠΐα, t.2, c.1253, f
Ὠΐαι, Hesychio μηλωταὶ, λέγνα, ἄκρα, ἔσχατα, Pelles lanatæ, Fimbriæ, Extremæ oræ. quæ & ὠΐα.
Ὠΐγνυτο, poeticè pro ὤγνυτο siue οἴγνυτο, ab οἴγνυμι quod est Aperio, Homerus Iliad. β, Πᾶσαι δ' ὠΐγνυτο πύλαι.
Ὠΐδαν, Hesych. ὠδὴν, Cantum: quæ & ἀοιδή.
Ὠΐδας, eidem est οὐδὸς, Limen.
Ὠΐετο, Putabat: ab οἴομαι. Ex Hom. Od. v affertur pro Meditabatur, Animo moliebatur.
Ὠΐζει, Hesychio ὀδηκαίνει, Insidet, Sedet super.
Ὠϊζύος, idem affert pro θελαμπωρίας: & Ὠϊζυεσὶ pro μοχθηρὰ. Quæ frequentius scribuntur per ο μικρόν.
Ὠΐζε, pro οἴζε siue ὤζε: ab οἴγω, apud Hom.
Ὠΐον, t.4, c.786, c
Ὠϊστάμιλλω, Putaui: ab οἴομαι, in Epigr. Ab eodem est ὠϊστατο: & pass. ὠΐσθη, & ὤϊστο.
H Ὠΐτρα, Hesychio ὑπολύμα: apud quem & Ὠπείγθαι, expostum itidem ὑπολύμοι, necnon ὤεμοι.
Ὠΐχετο, idem affert pro ἐπορεύθη.
Ὠκα, t.4, c.772, c. Ὠκέα, ib.b
Ὠκαιότερος, t.4, c.774, a. Ὠκαιότης, ib.

Ὠκεανίτης, ib. Ὠκεανίτης, ib.
Ὠκεανὸς, t.4, c.773, c
Ὤκει, sine Ὤικει, Habitabat: ab οἰκέω.
Ὠκείωτες, Hesychio φειδωτοὶ, Allapsi: quod potius ὀκείωτες per ὄ, vtpote ab ἐκέλω.
Ὠκέως, t.4, c.772, f
Ὠκίδες, Hesychio ἀνώπαι, Inaures.
Ὠκίμορος, t.4, c.773, c. Ὠκιμοειδής, ib.b
Ὤκιμον, t.4, c.772, f. Ὠκιμώδης, t.4, c.773, b
Ὠκυα, t.4, c.772, b. Ὤκυρος, ib. Ὠκύων, ib.a
Ὠκτείρω, Miserabatur: ab οἰκτέρω.
Ὠκύαλος, t.1, c.371, d. & t.4, c.772, c
Ὠκυβόας, t.4, c.772, c. Ὠκυβόλος, t.1, c.669, g
Ὠκυδίκτωρ, t.4, c.772, d. Ὠκυποδής, ib.
Ὠκύθοον, ib. Ὠκύθοος, ib.
Ὠκύμορος, ib. Ὠκυμορος, t.4, c.773, a
Ὠκύμορος, t.2, c.843, c. Ὠκύτω, t.4, c.772, c
Ὠκυπέτης, t.1, c.1724, a. Ὠκυπέτης, t.1, c.1723, h
Ὠκύπορος, t.4, c.772, d. Ὠκυπόδης, t.3, c.514, h
Ὠκύπτερος, t.4, c.772, e. Ὠκύπορος, t.3, c.175, a
Ὠκύπους, t.3, c.514, e. Ὠκύπτερος, t.1, c.1717, b
Ὠκυρόης, t.3, c.683, b. Ὠκύροος, ib.a
Ὠκύρροος, ib. Ὠκύς, t.4, c.771, h
Ὠκύτης, t.4, c.772, e. Ὠκυτόκος, t.3, c.1536, a
Ὠκυτόκιος, ib. Ὠκυτόκος, ib.
¶ Ὠλαξ, t.1, c.623, f. Ὠλεκραίνω, t.4, c.774, e
Ὠλέκρανον, ib.c. Ὠλένη, ib.b
Ὠλένος, t.4, c.775, a. Ὠλενος, ib.
Ὠλεσίθυμος, t.2, c.1273, d. Ὠλεσίκαρπος, ib.e
Ὠλεσίοικος, ib. Ὠλιὸ, t.4, c.775, b
Ὠλίγην, (inquit Lex. meũ ver. & Etymologus) οἰκαλεῖον, ἐλάχιστον. Attici verò ponunt & ὅτι τὸ ὑστέρα. Sed & παῖς ὅστις τῷ βλεφάρων ὀξὺ ῥυτίδας appellat ὠλίγας. Significat ὠλίγην etiam σκιὰ & πολὺ & ἀκαρὲς πνεῦμα. At Ὀλίγῃον, declarat ὀλίγον. Hæc illi, itémq; Hesych. Sed is pro ὠλίγῃ habet Ὀλιγγιά: afferens & Ὀλιγγιᾶν pro ὑστερίζειν, Dormitare. Apud eundem est & Ὠλιγγιῶν, expositum ὀλίγον, βεβεχύπτων. Non dubium autem est quin hæc ab ὀλίγος deriuata sint, quod est Paucus, Exiguus.
Ὠλιτήμερος, eidem Hesych. est ἡμεραῖος τῷ ἡμεραῖος. Sed forsan scribendum ὠλιτήμερος, vt sit Attica synæresi factum ex ὁ ἀλιτήμερος. Idémque sentiendũ de Ὠλιτόφρονας quod exp. ἀλιτόφρονες τῷ φρενῶν, αὐόνητες. At Ὠλιτὸς, ei est ὁ Νηρεὺς ἥρως.
Ὠλιτὸς, & Ὠλιτόφρων, vide in præced. Ὠλιτήμερος.
Ὤλλος, pro ὁ ἄλλος dicitur, & Ὤλλοι, pro οἱ ἄλλοι. Schol. Apollon. Rhod. talem synaliphen esse dicit Ionicæ dialecti recentioris. non enim ea vsum esse Homerum. At Ὠλόν, Hesychius esse dicit πῶν τὸ βεβεχύνος καμπύλ. quæ & ὠλέκρανον.
Ὠλὴξ, t.1, c.623, g
Ὠλυγέων, Hesych. σκοτεινῶν: (quod & λυγαίων) necnon μεγάλων, μακρῶν: & ὀξέων, κακῶν.
Ὠμαίδιος, t.4, c.778, a. Ὠμαδὶς, t.4, c.777, h
Ὠμαιδὸν, ib. Ὠμεγθὴς, t.4, c.781, b
Ὠμαχθὴς, t.4, c.776, e
Ὤμβροι, Hesych. ὦ πονηροὶ, ὦ ἄθλιοι, O improbi, O perditi.
Ὠμίλισις, t.4, c.779, c. Ὠμιλεῖν, Putabam: ab ὁμιλῶ.
Ὠμιστὴς, t.4, c.782, a. Ὠμιστὴς, t.4, c.781, f
Ὤμιστος, t.4, c.782, a. Ὠμιαῖος, t.4, c.778, e
Ὠμίαις, ib.
Ὤμιλος, affertur pro Miser: sed ἀμαρτώλος.
Ὠμοπόμβιος, Suidæ εἰς τὸν ὦμον ἀγαγών.
Ὠμπλα, Hesychio & Suida testibus est παιδιά τις ἐν ᾗ ὁ εἰς τὸν σφαιρεσμένον κύκλον βαλὼν κάρυον ὤστε ἐμμεῖναι, νικᾷ, ludus in quo vincit is qui in circumscriptum circulum nucem ita coniecerit vt ibi maneat, nec circumductam lineam excurrat. Suidas ex Eupolide citat, innuens esse σωμηρηθῆναι ex ἡ ἄμπλα.
Ὠμον, t.4, c.778, f. Ὠμμένος, t.2, c.1378, g
Ὠμοβοεὶ, t.1, c.780, b. Ὠμοβόειος, ib.
Ὠμοβοεότατος, ib. Ὠμοβόειος, ib.
Ὠμοβοείνη, ib. Ὠμοβόϊνος, ib.
Ὠμοβόϊος, ib.
Ὠμοβόρος, t.1, c.763, c. & t.4, c.780, b

A Ὠμόβρωτος, t.1, c.783, c. Ὠμόβυρσος, t.4, c.780, b
Ὠμογέρων, t.1, c.846, c. & t.4, c.780, b
Ὠμοδαΐκτης, t.1, c.901, e. Ὠμοδαλεκτὴ, t.4, c.780, c
Ὠμοδετέω, ib.d. Ὠμόθυμος, t.1, c.1609, e
Ὤμοι, pro οἴμοι dicitur, quod est Hei mihi, seu Heu mihi: aduerbium seu αἰσχρώνημα λύπης δηλωτικὸν, dolentis. Construitur cum genitiuo, subaudita particula ἕνεκα. Apollon. Argon. libro 2, Ὤμοι ἐμῆς ἄτης. Sophocl. Ὤμοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης. Aristoph. Nubibus, — ὤμοι σοφίας ἧς ἐμανθάνης. Hic enim expones Hei mihi ob, nisi malis reddere per O habens accusatiuum. vt ὤμοι ἐμῆς ἄτης, O calamitatem meam. Construitur cum nominatiuo etiam. Homerus Odyss. ε, Ὤμοι ἐγὼ δειλός. Aristoph. ὤμοι πάλαι. & ὤμοι κακοδαίμων. Soph. ὤμοι πάλαιν. Latini dicunt & O misera ego, & O miseram me. seu, Heu me miseram. Necnon cum vocatiuo. Hom. Il. α, Ὤμοι αἰδοῖ εἰμι ὀπηδεῦν, O impudens, seu O hominem impudentem. Etymol. & fine ι scribi posse ait, & deriuari ex ὦ ὀρθοτλιαστικῶ.
Ὠμοιαῖος, t.4, c.778, c. Ὠμοίδης, t.4, c.776, e
Ὠμοιος, Æolicè pro ὅμοιος dici traditur: sed ἀμαρτύρως.
Ὠμοκοτύλη, t.4, c.775, c. Ὠμοκρατὴς, ib.
Ὠμοκωδῴα, ib. Ὠμόλινον, t.4, c.780, g
Ὠμομηλὴς, t.4, c.781, a. Ὠμοπλάτη, t.4, c.778, f
Ὠμορηὴς, t.4, c.781, c. Ὠμορφὸς, ib.b
Ὠμος, t.4, c.775, c
Ὠμὸς, t.4, c.778, f. Ὠμὸς, teste Hesych. est etiam ὁ λιβαιωτὴς, Tus: vel ὁ βωμὸς, Ara.
Ὠμόσπυς, t.4, c.781, a. Ὠμοσπλεγκτὴς, t.3, c.911, f
Ὠμοτέκνη, t.3, c.1250, c. Ὠμοτέκνος, ib.b
Ὠμότης, t.4, c.781, c. Ὠμοτικὸν, t.3, c.1536, c
Ὠμοτόκος, ib.b. Ὠμοτομέω, t.3, c.1394, f
Ὠμοτρωτέον, ib.g. Ὠμότομος, ib.f
Ὠμοτρεβὴς, t.3, c.1330, a. Ὠμοτύφεγνος, t.4, c.781, b
Ὠμοφάγος, t.4, c.4, c. INDE Ὠμοφαγία, Crudorum voratio, Crudis vesci seu vicitare.
Ὠμοφόρος, t.4, c.776, d. Ὠμόφρων, t.4, c.781, b
Ὠμοχαφὴς, ib. Ὠμὸς, t.2, c.991, f
Ὠμφιέν, Hesychio est ἐνδέξασθαι ποιεῖν: afferenti & ὠμφιέναι pro ἐδέξαζον, videtur esse ab ὀμφή.
Ὠμῶς, t.4, c.781, c
E ¶ Ὦν, t.1, c.1131, d
Ὦν, Ionicè & Doricè pro οὖν dicitur, quod est Igitur. Apud Herodotum sæpe παρέλκει, qui ipso etiam intercidit verba composita, interiecto nimirum inter præpositionem & verbum quæ aliàs coniuncta esse solẽt. Dicit enim ἀπ' ὧν ἔδυνα pro ἀπέδυνα, & ἐξ ὧν εἷλον pro ἐξεῖλον. itémq; κατ' ὧν ἐκάλυψε pro κατεκάλυψε, & ὑπὸ ὧν ἔβαψε pro ἀπέβαψε.
Ὧν, Quorum. Ponitur interdum pro αἵτ' ὧν, seu ἕνεκα τούτων ὧν, necnon pro ὑφ' ὧν. Aphthonius, ὥςπε θαυμάσαι μᾶλλον ἢ τὸν γάμον ὧν ἔχει καλῶν ἢ κατηγορῆσαι δεινῶν ὧν παρέσχεν ἡ τύχη. Lysias, ὧν οὕνεκ κλέπτοιτο ὀργίζεσθαι. Idem, ὧν ἕνεκεν, ὀργὴν ἔχει. Sic Thucyd. πρόφασιν τοῦ μὴ ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον.
Ὠναξ, t.1, c.423, e
Ὠνδρες, sine Ὦ νδρες, pro ὦ ἄνδρες, Attica synaliphe apud Aristophanem. Sic Ὦνερ, sine Ὦ νερ, pro ὦ ἄνερ, apud Suid. At ὦνδρες pro οἱ ἄνδρες.
Ὠνέομαι, t.4, c.782, a. Ὦνερ, in præced. Ὦνδρες.
G Ὠνέω, t.4, c.782, a. Ὠνὴ, ib.g
Ὠνημα, ib.f
Ὠνὴρ, sine Ὦ νὴρ, Attica sinaliphe pro ὁ ἀνήρ.
Ὠνησις, t.4, c.782, f. Ὠνητὸς, ib.g
Ὠνητὴς, ib.h. Ὠνηπάω, t.4, c.783, a
Ὠνητικὸς, ib. Ὠνητὸς, ib.
Ὠνθρωπος, Atticè pro ὦ ἄνθρωπος, teste Suida. At ὤνθρωπος, pro ὁ ἄνθρωπος: & ὤνθρωπε pro οἱ ἄνθρωποι.
Ὠνιος, t.4, c.784, b. Ὠνος, ib.f
Ὠνπνων, t.2, c.1503, d
H ¶ Ὠοειδὴς, t.4, c.785, e. Ὠόμμω, Putabam: ab οἴομαι.
Ὠὸν, t.4, c.785, b. Ὠὸν, t.2, c.1153, d
Ὠοκάπεξις, t.4, c.785, c
Ὠὸπ, & Ὠὸπ ὄπ, sunt ἐλαπκὰ ὀπηφέρματα apud Aristoph. in Ranis. Ibi enim Baccho dicente Charoni, κατακέλευε δή, subiicit Charon, ὠὸπ ὄπ, ὠὸπ ὄπ. Apud eundem

in Auibus, schol. τὸ ὠὸπ dicit esse κέλευσμα τῶν ἐρεσσόντων καταπαύειν τὴν κωπηλασίαν: quemadmodum in Ranis rursum Charon appellens dicit ὦ ὄπ, ὦ βάτραχοι. Vbi nota scriptum esse diuisim.
Ὠοσκόριον, t.4, c.785, f. Ὠοτοκέω, ib.g
Ὠοτοκία, ib. Ὠοτόκος, ib.f
Ὠοφόρος, ib.g. Ὠοφυλακέω, ib.h
¶ Ὠπάζεσθαι, Hesychio ὁρᾶν, σκοπεῖν, Videre, Contemplari: ab ὤψ quod est Oculus.
Ὦπαρ, t.2, c.1506, b. Ὦπαρ, pro ὤψ, t.2, c.1508, b
Ὠπτασεσθαι, apud Hesych. ἄψεσθαι. quod & ὠπτάσασθαι.
Ὤπτις, Doricè pro Οὔπτις dicitur: quod vide.
Ὠπτὴ, Hesychio ἡ ἐκ χειρὸς πληγὴ, Ictus qui manu fit.
Ὠπτισμὸς, t.2, c.1371, a. Ὠπτισμὸς, ib.
Ὠπτόλος, pro ὁ ἀπόλος dicitur. at ὠπτόλε pro ὦ ἀπόλε.
Ὠπτὰ, t.2, c.1416, h
¶ Ὥρα, t.4, c.795, f. Ὥρα, Tempus, t.4, c.786, d. & 787, b.
Ὥρα, Flos ætatis, t.4, c.787, g. Ὥρα, Hora, ibid. f. & pro Die, ib. Ὥρα, Pulchritudo, t.4, c.788, a.
Ὠράιζε, t.4, c.793, a. c. Ὠραιόστατος, ib.d
Ὠραΐζω, ib.f. Ὠραιοκόμος, ib.e
Ὠραιοπολεῖ, ib.d. Ὠραιοπώλης, ib.
Ὠράϊος, t.4, c.791, h. Ὠραῖος, t.4, c.793, e
Ὠραϊόω, ib. Ὠραῖσμὸς, ib.g
Ὠρακιάω, t.4, c.798, e. Ὠρακιζω, ib.h
Ὠρακνα, Hesychio χελιδόνων ὄρνιθη, Hirundinum tectum.
Ὠρακνιστὴρ, eidem est ἰμὰς, Lorum.
Ὠρανὸς, t.2, c.1542, e. Ὠρανολέω, t.4, c.788, c
Ὠρανόλλων, t.4, c.795, e. Ὠρανοτέκνος, t.3, c.1250, c
Ὠρᾶσαι, t.2, c.1430, e. Ὠρᾶω, t.2, c.1429, h
Ὠργυιδίον, t.2, c.1430, b
D Ὠρεᾶται, Hesychio χαίζει: item ὀείζει, pro quo posteriore diceretur potius ὀρεγιάται. Paulo antè & ὠρεᾶτο attulerat pro ὠρεῖτο, ἐχαίζεν.
Ὠργυιδίος, t.2, c.1436, d. Ὠργυιδίοι, t.2, c.1430, a
Ὠρέα, Doricè pro Ionico οὔρεα, hoc autẽ pro ὄρεα, ab ὄρος.
Ὠρεύθυα, propr. t.2, c.1464, c
Ὠρεῖον, in Pandect. Græc. pro Latino Horreum: & Ὠρειάριος, pro Horrearius. Suidas ψιλῶς habet Ὠρεῖον, expo nens ταμεῖον.
Ὠρέομαι, Videbamus, Ionicè pro ἐωραόμην: apud Herodotũ. Itémque ὤρεον pro ἐώρων seu ὤρων, a b ἐόω.
Ὦρες, per contractionem pro ἄρες, siue ἄρες, Coniuges, Vxores, Hom. Il. ε, ἄλλοισι κελεύεις Λαοῖσι ῥυσάμην καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσσι. Vbi Eustath. quoque exp. γυναῖξι συνοικουμένοις αὐθράσι. At Ὦρες apud Hesych. πύργοι ὠχυρωμένοι, & κυδεμόνες.
Ὠρεσιδότης ὁ πόλων, in Epigramm. Temporum seu horarum dator.
Ὠρεσίλοιπος, t.2, c.1464, c. Ὠρεσιτροφος, ib.
Ὠρόλυσα, t.4, c.638, e. Ὠρέω, ib.c
Ὠρέω, t.4, c.795, e
Ὠρέων, Ionicè pro ὡραῖν, Temporum, Horarum: ab ὥρη.
Ὠρη, t.4, c.786, e. Ὠρημα, t.4, c.798, c
Ὠρήσω, ib.d
Ὠρητὺ, Hesychio est πήρωσις: forsan ab ὠρὴ quod esse dicit πῆδος.
Ὠρία, t.4, c.795, a. Ὠριαίνω, t.4, c.794, h
Ὠριαῖος, t.4, c.795, b. Ὠριαῖος, ib.
Ὠριγῆνις, t.2, c.1460, b
Ὠρίγωτα, apud Hom. Od. ρ, per synaliphen pro ὦ ὀρίγωτα.
Ὠρκεράφος, t.4, c.788, e. Ὠρίζω, t.4, c.798, e
Ὠρίθυια, propr. t.2, c.1464, d. Ὠρικὸς, t.4, c.794, c
Ὠρικῶς, ib.d. Ὠριμαλίδες, t.2, c.1461, b
Ὠριμος, t.4, c.794, e. Ὠριος, ib.f
Ὠρίστος, per synaliphen pro ὁ ἄριστος dicitur: at Ὠρίστε pro ὦ ἄριστε.
Ὠρίως, t.4, c.795, a
Ὠρωπέπα, apud Hesych. ὑπορέκτυπα, ἐπαιρόμενα: sed metuo ne perperam pro Ὤρκυπε, ὑπορέκυπε ἐπαιρόμενος, vt est apud Suidam.
Ὥρμενος, per syncopen dici traditur pro ὁρμηθείς, ab ὁρμάω. At scribendo Ὥρμενος tenui spiritu, erit ab ὄρω.
Ὠρμοι, affertur pro Diuerticula: sed ἀμαρτύρως.
Ὠροχεράφια, t.4, c.788, c. Ὠροχεράφος, ib.d
Ὠροθετέω, ib.e. Ὠρολογέω, ib.f

A Ὠρολογητὴς, ib. Ὠρολόγιον, ib.g
Ὠροτομεῖον, t.4, c.789, a. Ὠροτομέω, t.4, c.788, h
Ὠρονόμιον, t.4, c.789, a. Ὠρονπι, t.2, c.1490, b
Ὠρόεσσα, t.2, c.1489, g. Ὤρος, t.2, c.1464, a
Ὤρος, t.4, c.795, b. Ὠροσκοπεῖον, t.4, c.789, e
Ὠροσκοπέω, ib.d. Ὠροσκοπία, ib.e
Ὠροσκόπος, ib.b. Ὠρόσκοπος, ib.
Ὠρόχαλκος, t.2, c.1464, a
Ὤρσαι, Excitaui. & Ὦρπι, Excitatus est. ab ὄρω.
Ὠρτὸς, Hesychio βωμὸς, Ara: forsan ab ὄρω.
B Ὠρυγὴ, t.2, c.1480, e. & t.4, c.799, d
Ὠρυγμὸς, t.4, c.799, d. Ὠρυδὸν, ib.
Ὠρυθμὸς, ib.c. Ὠρύομαι, ib.a
Ὠρύω, ib. Ὠρύωμα, ib.c
Ὠρφωσεν, c.2, c.1694, a
Ὠρχεῶπι, Ionicè pro ὠρχοῦπι, Saltabant: ab ὀρχέομαι.
Ὠρχιθμὸς, per synaliphen & syncopẽ pro ὁ ἀρχόμενος, Qui auspicatur.
Ὠρόρει, Excitabatur, pro ὠρόρει: ab ὄρω.
¶ Ὡς, Vt, Sicut, Tanquam, t.4, c.799, c. Ὡς, Perinde ac si,
C c.801, c. Ὡς, de proportione dictum, c.802, a. Ὡς, comparationi adhibitum, ib.c. Ὡς, Circiter, ib.d.
Ὡς, Fermè. Ferè, Propemodum, ib. Ὡς, Vt, Postquã, ib.e. Ὡς, Vt. Quò, c.803, c. Ὡς Ita vt, Adeo vt, t.4, c. 804, a. Ὡς, Vtinã, ib. & 808, c. Ὡς, Quàm, ib.c. Ὡς, Quàm, Quantum, c.805, g. Ὡς, Quòd, c.806, c. Ὡς, Quòd, Atque, c.808, b. Ὡς, Nam, Enim, Quandoquidem, ib.c. Ὡς, Quare, Quamobrem, c.809, d. Ὡς, Aliquoti, ib. Ὡς, pro ὡσεὶ, Ad, cum accusi. ib.f. Ὡς, subauditur interdum, ib.h.
Easdem τῶ Ὡς significationes ex Tryphone repetitas habes c.801, b. & deinceps. 1, dicit esse ὑποβολικόν, c. 3, esse ὑποβολικὸν, e. 4, ἀσαφορεμὸν, g. 5. θαυμαστικόν, c.811, b. 6, βεβεωπικὸν, ib.b. 7, ὁμοιωπικὸν, ib.c. 8, pro οὕτως, Sic, Ita, ib.e. 9, pro ὅμως, Tamen, ib.f. 10, pro ὅπως, Vt, c.812, c. 11, pro ὁμοίως, Similiter, ib.e. 12, pro ὅσον, Quantum, c.813, a. 13, pro πόσον, Tantùm, seu Tanto, ib.b. 14, pro ὡσαύτως, Eodem modo, ib.c. 15, pro ἕως, Donec, ib.e. 16, pro ἀλλὰ, Sed, ib.f. 17, pro ὅτι, ib.g. 18, pro ἐπὶ, Postquam, c.814, a. 19, pro εἴθε, Vtinam, ib. 20, pro εἰ, ib.b. 21, δυνηματικὸν κεφάλαιον,
E narratiuum caput, ib.c. 22, pro καθάπερ, Vt, Quemadmodum, Quomodo, ib.e. 23, pro ὄθεν, Statim, ib.e. 24, pro ἀλλὰ μὴν, Atqui, ib.f. 25, pro λίαν, ib.g. 26, pro ἵνα, Vt, c.815, a. 27, pro διὸ, Ideo, Eaproptet, ibid. 28, pro ἀφεὶς, Ad, ib.b. 29, pro τὸ, Nam, ib.

Ὡς cum particulis diuersis iungitur. ὡς ἀληθῶς, c. 805, d. ὡς ἀληθεστέρως, ib.e. ὡς αὖ, c.816, a. & 817, b.d. ὡς αὖ δύνωμαι, 816, d. ὡς αὖ εἴποι τις, ib.f. ὡς αὖ οἱ, ib.h. ὡς αὖ τύχοι, c.817, b. ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, t.4, c.803, f. Vide & Ἁπλῶς. ὡς ἐρᾶν, c.817, d. ὡς ἐν αὐτῷ, vide in Ὡςαὐτῶς. ὡς ἐθέλοι, Quòd autem ita sit, apertum est. Plato De rep l.2. ὡς δή, t.4, c.817, f. ὡς δυνατὸν, 804, c. & 819, b.
F ὡς ἔφην, c.817, h. ὡς εἰκάσαι, ib. ὡς εἰκὸς, Vt verisimile est. vide Εἰκός. ὡς εἰπεῖν, Vt ita dicã: interdum & Propè dixerim. ὡς εἶχον, Ita vt eram: nonnunquam & Vt poteram. ὡς ἐμοί, t.4, c.818, a. ὡς ἐνὶ μάλιστα, ib.b. ὡς ἐν τοσούτῳ, ib. ὡς ἔξεστι, ib. ὡς ἔοικε, ib.c. ὡς ἔοικε, ib. ὡς ἐπέχει λόγος, ib.d. ὡς ὅλῃ πολύ, ib. ὡς ὅλῃπαν, ib.f. ὡς ὅλῃ τὸ πλεῖον, ib.d. ὡς ὅλῃ τὸ πλεῖστον, ib. ὡς ὅλῃ τὸ πολύ, ib. ὡς ἔπος εἰπεῖν, Vt ita dicam. vel, Vt vno verbo dicã. vide Ἔπος. ὡς κᾶν εἰ, t.4, c.818, g. ὡς κᾷ, c.802, b. ὡς κἄν, c.818, h. ὡς μᾶ, ib. ὡς μὴ, c.803, g. & 819, a. ὡς οἷόν τε, c.819, a. ὡς ὀλίγον δεῖν, ib.b. ὡς ὅπῃ, c.804, g. & 819,
G b. ὡς οὐ, c.819, b. ὡς οὐδεὶς, ib.c. ὡς οὐδὲν οἷοί τε ἐγένοντο, ib.d. ὡς οὐδὲν χρῆμα, ib. ὡς οὐκ ἄλλος, ib.c. ὡς οὐκ οἶοί τε ἦσαν ἄλλος, ib.d. ὡς οὖν, ib.c. ὡς οὐχ ἕτερος, ib.e. ὡς ὄφελον, c. 821, b. ὡς πολὺν ἔκαστος ἔχει, ib. ὡς πῶς, ib. ὡς πολὺ, ib.c. ὡς πολὺν ἔκαστος ἔχει, ib. ὡς πῶς, c.805, c. ὡς τὸ πολὺ, c.818, f. ὡς τὸ ὅλῃπαν, ib. ὡς τὸ πολὺ, ib. ὡς τὸ χίστα, c.803, a. & 804, f. ὡς τύχος, c.821, c. ὡς τύχοις εἴχε, ib. Ὡς τί δή; Ad quidnã? ὡς τὸ ὄθεος, ib. ὡς τὸ ὅσον, ib. ὡς τὸ πολὺ, c.818, f. ὡς τὸ
H τῶν ἀδυῆ, c.821, e. ὡς τὸ πόνον, ib.d. ὡς τύπῳ εἰπεῖν, ib.e. ὡς φιλῶ, ib.

Ὡς, t.4, c.800, a.d.g. 801, c. 804, c. 806, a. 810, c.
Ὡς, t.4, c.801, d. Ὡς, t.2, c.1549, b

Ὥραι, t.4, c.821, g. Ὥραιοι, ib. f
Ὥπασκω, t.4, c.765, c. Ὥραιόπους, t.4, c.821, g
Ὥρα, t.4, c.817, b. Ὥρα δή, ib.
Ὥρει, t.4, c.822, b. Ὥρεπε, ib.
Ὥπης, t.4, c.765, e. Ὥπαι, t.2, c.976, h
Ὥρκε, siue ὤρκεν, t.4, c.818, h. Ὥρμος, t.4, c.765, e
Ὥρσοφ, Vt, Quò, t.4, c.823, d. ὥρσοφ αὖ ἐι, siue ὠρσοφάνει, c. 824, b. g. ὠρσοφει, ib. f. ὠρσοφοῶ, c.825, a.
Ὥστε, t.4, c.815, d. ὥστε cum infinitiuo, ibid. ὥστε cum indicatiuo, c.816, b. ὥστε cum participio, ib. h. ὥστε, Quamobrem, Itaque, ib.
Ὥστις, t.4, c.765, e. Ὠσίζω, ib. f
Ὠστικός, ib. Ὠστικῶς, ib.
Ὥσφρυν, t.2, c.1693, d. Ὥσχη, t.2, c.976, g
Ὥχρος, ib. Ὠχρόεμα, τό, t.2, c.977, b
Ὠχρόεινον, ib. d. Ὠχρόρος, ib. a
¶ Ὤπα, in Ὀξ. Ὠπάρεα, t.2, c.1551, a
Ὠπάκιον, ib. Ὠπακουτέω, ib. b
Ὠπακουστής, ib. Ὠπαλράω, ib. e
Ὠπαλγία, ib. Ὠπαλγάω, ib.
Ὠπαλγικός, ib. Ὦ πάν, t.2, c.1281, c Ὠπάεινον, t.2, c.1553, d
Ὤπη, t.2, c.1502, f. & c.1506, b. & 1508, b
Ὠπηχύπης, t.2, c.1551, f. Ὠτειλή, t.2, c.1555, d
Ὠπαφόρος, t.2, c.1553, f. Ὠπκός, ib. c
Ὠπίον, ib. e. Ὠπόφορος, ib. f
Ὠπίς, t.2, c.1554, c. Ὠπίτης δάκτυλος, t.2, c.1553, d
Ὠπηλυφίς, t.2, c.1550, e. Ὠπειδής, ib.
Ὠπειδῶς, ib. Ὠπέες, t.2, c.1553, c
Ὠπθλαδίας, t.2, c.1550, c. Ὠπκαπῖς, ib. f
Ὠπκοπίω, ib. h. Ὠπὸς, siue ὤπης, t.2, c.1553, f
Ὠπόπαμπος, t.2, c.1551, a. Ὠπάοις, t.2, c.1553, c
¶ Ὠνὰς, Ionicè pro αὐτὰς dicitur, Ipse. frequens apud Herodotum & Hippocr. At Ὠνὰς, esset pro ὁ αὐτὰς, Idē.
¶ Ὠφειλον, t.2, c.1560, b. Ὠφειν, t.2, c.1378, f

A Ὠφέλεια, t.2, c.1565, d. Ὠφελέομαι, ib. a
Ὠφελέω, t.2, c.1564, f. Ὠφέλημα, t.2, c.1565, c
Ὠφελὴς, ib. d. Ὠφελήσμος, ib. c
Ὠφέλησις, ib. Ὠφελητέος, ib.
Ὠφελία, ib. g. Ὠφελίη, ib.
Ὠφέλιμος, ib. h. Ὠφελίμως, t.2, c.1566, a
Ὠφελμα, t.2, c.1560, c. Ὠφελμος, t.2, c.1563, f
Ὠφελος, t.2, c.1560, b
Ὠφθέν, Visus sum, Apparui: ab ὄπθομαι.
Ὠφλε & Ὠφλικα, in Ὄφλω.
B Ὠφλημα, t.2, c.1563, a
Ὠφρὸν, Hesychio ἐλαφρὸν, Leue, vel Agile.
Ὠφρυωμένος, t.2, c.1570, c
Ὠφῦια, apud Hesych. ἡ ὀδεχὴ, & βουτάκη τις.
¶ Ὤχα, A peruii: præt. perf. act. ab οἴχω.
Ὤχηκα, t.2, c.1257, a. Ὤχα, t.4, c.832, g
Ὠχραίνω, t.4, c.834, c. Ὠχράω, ib.
Ὠχρίας, t.4, c.833, c. Ὠχριῶσις, t.4, c.834, b
Ὠχριάω, t.4, c.833, c. Ὠχρόλευκος, t.4, c.832, a
Ὠχρόμματος, ib. c. Ὠχρὸς, t.4, c.831, f
Ὠχρὸς, t.4, c.832, d. Ὠχρότης, t.4, c.833, b
Ὠχρόω, t.4, c.834, d. Ὠχρωμα, ib.
Ὠχώκειν, Abiit, vel Periit: pro ὠχήκειν, ὅθεν τὸ ἦ, à them. οἴχω, vt Lex. meum ver. & Etymol. tradunt.
¶ Ὤψ, t.2, c.1392, a. Ὤψ, propr. ib. c
Ὠψα, Hesychio τὰ ὀπτήματα.
Ὠψοπόνος, apud Suid. ὁ ἀεὶ τὰ ὄψα ἀγοραζόμενος, ὁ μάζαρος: ex Epigramm. Ὠψοπόνος Σπιθὴρ Ἑρμῆ τὰ δὲ σύμβολα πέμπει Θήκαιν. Sed perperam pro ὀψοπόνος. Itidem pro Ὠψῶνες, quod in v. l. afferrur pro Penuariæ cellæ, reponendum Ὀψῶνες.
¶ Ὠῴδης, pro ὠοειδὴς, Ouo similis, Oui speciem gerens. Plinius dicit hoc sensu Ouata species, & Pers. Ouatum aurum.

LOCI QVIDAM DE QVORVM EMENDATIONE visum est lectorem admonere.

Tomo 1, col.25, versu 64, C. Σωσαί. Col.26, v.54, C. Ἀγορεχν. C.76, v.37, πεφάγῃ, à Plut. Col.96, v.70, Ἀκπινδὴν, adu. C.112, v.44, αἐὲν C.113, v.54, Σωσαΐδιος, diuisa diphthongo. itémque v.sequ. C.124, v.2, piaculari cr. C.134, v.51, Ἀθερηφόνης, s. Et v.53. ἡ ἀθερεὶ φόνος κ. C.164, v.32, Λιμώνια σ. C.246, v.41, φρῶλιν C. 299, v.23, ψύξις. C.315, v.7, Ἀλεξάνδος, D. C.326, v.48, honorē, annotatione pr. C.346, v.72, siue Ἀνταλλάσσομαι, & s. C.368, v.43, rinum. C.369, v.6, πεπαλουργὴς κ. C.381, v.14, paulo anté. C.384, v.4, Demetere caudam f. C.422, v.68, Ἐπανθίλωκα Dem. C.430, versum primum expunge. C.434, v.59, Ἀνδρόφιλα. C. 452, v.39, δέω. vnde tamen diceretur potius αἰθρωποδέτης. Non dubito igitur quin mendosè scriptum sit pro αὐθραποδυτής. Col.456, v.11, Ἀνθρωπῆιος. Et v.44, abeo. C.459, v.30, pro δ' ἐαύτης per ὅμῳ. C.471, v.20, Ἀνύτω cum sp. Et v.15, legunt. Sæp. C.540, v.50, Ἀρκτύλοι, v. C.542, v.10, οἴκαδέ τ. C.606, v.19, cap.1, lib.13 C.614, v.68, ab ἄχυμαι ded. C.680, v.56, Κοιλεμβ. C.700, v.63, Cōtagio, κ. C.703, v.59, ἔκαστον σύμβολόν δοῦ. C. 716, v.8, Ἀμβλωπτ. Col.730, v.44, profanus. Orpheus ap. C.750, v.59, in fine epist. 1, lib.1, & pr. C.774, v. 68, κῷ πεπλόλογ. C.783, v.52, Abedo. C.792, v.153 nodis const. C.799, v.23, idē quod βύω. C.841, Διόσγον. C.849, v.1, quæ cana est. C.850, v.46, verba illa, (per syncopen ex ἀμφιγκηθήκα, pone v.48, post hæc, gauisus sum. C.852, v.29, Οἰζύγλυκτε, D. C.857, v.17, ὑμενίνω φ. C.878, v.22, & Γεφμματ. C.939, v.38, VNDE Διεζῆ. Et v.40, vide in Δελφά. C.950, χ. antepen. δυεστυπῆσφ. C.980, v.10, οἰκοῦδ δ'. C.996, v.33, vide in Ἐνδύσμον. C.1050, v.46, Cursoria, idē f. C.1092, v.40, Ἑθρυμι, id. C.1105, v.1, αἐὶ δέλορ p. Et v.3, Δεὶ δέλιος C. 1111, v.62, syllabæ θα. C.1145, v.29, à quibusdam ann. C.1149, v.10, ἔεινον μ. C.1150, v.41, eum pro μεν. C. 1153, π ἔρχομ. C.1161, v.48, καπνιαρίζ. C.1167, v.2, Χλωρὸν ἑλ. C.1190, v.55, nuium p. C.1193, v.61, Ἀνέλκομαι pass. C.1303, v.39, ἀπολογήσομαι. C.1319, v.50, θάνατον. C.1353, v.36, ἡμεῖς ὑπ. C.1354, v.19, illi in s. C. 1377, v.37, Pass. Ὑφαυξάνομαι, Et v.60, Εἶν C.1381, v.24, ματέω, αῖς M. Et v.32, μαστέω, αῖς B. C.1473, v.44, ἥπτος ἤρχει. C.1493, v.63, θαλός. C.1517, v.43, ἐπυεφένιοι Col.1536, v.17, Ἐπθείασις, SEV Ἐπθειασμός, Obt. C.1543, v.41, Ἀπθεραπία, & quæ sequūtur, insere versui 26, inter scribit & ITEM Ἀπ. Col.1550, v.1, ἠελίοιο θ. C.1563, v.38, comminutio, vt exp. Col 1564, v.2, &c. sed etiam I. C.1577, v.27, Pluto, αὐτὴ ὑ θραύου, 5. Col. 1607, v.54, φυγόπωον C.1614, v.33, ὄντες τ. Et v.penult. Λυθίεσμβος C.1622, v.30, θύεσί τ. Et v.52, μαντεύομ. C.1636, v.17, hoc ipso θρείοτα C.1645, v.39, ri loco, in. C.1677, v.21, uis sp. C.1686, v.6, Γκεπδόχ. C.1707, v. 51, opponens ἀφίππους, sicut μοιπκοὺς ἀμούσους, D. C. 1708, v.40, interpretatur: ad diff. Col.1724, v.41, ET Καπκπτόμαι, D. Et v.43, Παεκπκπόμαι, Adu. Et v. antepen. per ω in secunda r. C.1733, v.40, Status siue St. C.1744, v.4, ὁλοτήμονοι Ὀλ. Et v.68, πεφεκμένον. C.1761, v.39, post hæc verba, ab hac re, expūge sequētia. C.1762, v.8, paulo antè, ὀξ. Col.1806, v.22, infrà in Στυλοειδ. C.1807, v.62, ἐπιλοκοπμ. C.1809, v.63, quum verò ex l. C.1810, v.16, ἄφρυοδ. C.1811, ver. 5, καλούμθμον, μικραὶ ὀτάρια, qu. Col.1812, ver, 51, σωεπσχήσας cum η.

Tomo 2, col.26, v.31, Plut. q. Et v.71, πεὶ πεφεκπρ. C.31, v.59, ET Καλαθίσκος, ου, ὁ, d. C.49, v.48, αἰθροκμῶσιν. C.50, v.23, dux Thracum. Et v.38, Hesiodus Theog. C.54, v.12, positum apud Aristotelē pro αὐ. C.57, v.58. quibus annot. C 61, v.59, κεφαὶ βιβλ. C. 68, v.20, καπνιόωσι. C.70, v.29, capita habentia. Col. 94, v.71, Ἐκκωλ. C.113, v.15, subinciam. Odyss. θ, Δαοδ. C.121, v.65, Κεν θεμεσσήνη C.128, v.39, Κεφκπίας C.138, v.34, Ἀκεραίως, aduer. C.192, v.27, Trach. C.208, v. 16, rei periculum, aut C. Col.212, v.62, Idem δέμνιν δ. φ. C.215, v.49, Id quo put. Col.229, v.62, κραυγὴν Καλλιόπης, app. C.256, v.56, At Καπάκλιτος apud H. Et v.57, τὸ καπακλίνεσθαι q. Et v.60, depositum in lecto seu strato. iusserat enim Carionem τὰ φράματα ἐκφέρειν quò possent deferre Plutum in ædem Æsculapii. Eγκ. C 264, v.68, ζεὶ πάντα ζένθρ. C.267, v.27, de Συγκαύζ. Col 276, v.12, Καπακῆπκς, C. C.282, v.29, & κωιοπλοιχ. Col. 321, v.3, Budæus κομίζεσ interpr. C.339, v.38, καθαρὸν ἡ. ἀπ. C.347, v.52, Aristophanes Ran. Col.354, v. penult. ὀπήζιωον C.368, v.24, verè sunt l. C.380, v.59, monedularū C.403, v.54, ἐκρατύνετο τ. C.439, v.25, Phrixus & Helle pont. C.447, v.35, Vnde ἐπανακρ. Et v.38, actiua ἐπανακρ. C.476, v.14, Cæterùm πανανεφ. C.478, v.52, locis Cæruleus d. C.497, v.vlt. Κυλικνὶς, ET Κυλίκνη, v. C.508, v.48, Παρκῴπω, p. Et v. 65, ad aurémque eius se adm. C.517, v.65, ænigmaticè v. C.518, v.34, morsus. v. lex. C.524, v.57, quoq; δίμεκοδεν. C.537, v.18, quasi κόπη C.543, v.22, ὑπὲ λαίβρ. C.545, v.47, λακπαμ. C.550, v.64, λῶν, id est εἰκάνι. B. C.558, v.52, αἱαλαβέὶν ἑαυτὴν ὁκ τῆς νόσου, v. C.563, v.1, habet & συλλαμβαί. Et v.55, Perceptiuus, Ad p. C. 564, v.6, verbi σωαμπλαμβ. C.576, v.53, Camer. Int. C.602, v.7, verbum λαφύσσω, m. C.604, versum vltimum expunge. C.605, v.46, κῶν, οὐδὲν αὐτὸς αὐπος γεγ. Col.620, v.28, repetūtur. C.635, v.10, eū datiuus ὁμολ. C.645, versum penultimum pone loco vltimi, & vicissim. C.646, v.68, AT Λογίζω, ab ἄλ. C.653, v.1, verba illa, ET Ἀπέδης, cum sequentibus, vsque ad, Apollon. Arg. pone versu 6, post δορυάλωτος. C.675, v.67, χρυσεῖν C.680, v.9, tunicis inuolutum seu intectum. C.716, v.62, compositis nomen λιπ. C.725, v.21, Λοεθν dicitur pro λυθν: pl. C.764, v.5, afficio. Pass. C. 767, v.30, SED ET Μαδὲς est D. C.787, v.71, superl. φιλομαθὲς. Col.791, v.21, proferā, commissus est. C. 795, v.72, verba illa, B. ex Pand. pone versu vlt. post Testificationes. C.812, v.51, vix sim exp. Col.870, v.9, χαῦπαμ. C.880, v.9, Maneo apud. Xen. C.885, v.73, tidem particip. Εὐμμέων vsurp. C.895, v.26, factum) præcedente πεφῶπς, item præced. πφ. C.918, v.49, βίμλιον. C.926, v.54, μηχανὴς, m. C.949, v.8, μισητὸν exp. C.950, v.5, λοιδορεῖν ἔτι λόγοις ἐβαπελοῖ, τ. C.959, v.53, docui in Mv. C.966, v.19, Soli inu. c. C.981, v. 65, nam Fabulari & p. Col.986, v.68, Μυεθήσας, ου, ὁ C.990, v.3, quæ rei inc. Et v.33, illum paroxytonum s. C.1003, v.65, VNDE Ναυπηγία, ας, ἡ, N. C.1005, v.66, νεκρὸς. itidémque versu sequ. C.1013, v.43, clina seu lect. C.1016, v.28, ait pro δ'. C.1028, v.19, αὐπνομοδμαι & ἄνομοδμαι. C.1035, v.27, Ἀναυαίζω, ET Ἐκτεκέζω, ET Εν. C.1042, v.42, Ἐπηθύω, sicut &v. C.1065, v.33, tres illos versus quorum initium est, Quæ sequuntur, pone ante Ἀγχίσου. Col.1069, v.18, τὸ πεῖ τ. Et v. 27, πολιοῦσα d. C.1073, v.40, vbi αὐόπτην opp. Et v.69, fuisse ὅτι τὸ ἀφρ. C.1083, v.22, eo seu ab iis qu. Col. 1096, v.24, ad sponsum d. Itidémque v.63. C.1108, v.45, Νυφαλωπαίω, C. Itémque νυφαλωπαῖν, versu sequ. C.1110, v.15, dorsum habens, v. Et v. sequ. ὀδ οἱ πλατῖς Οὐδ' ὤρ. C.1112, v.66, quos Plautus & Cic. perduct. C.1153, v.2, autē eū Greg. C.1155, v.4, ΟΓΕ, VELΟγε, (vt q. C.1157, v.2, interstitiis f. C.1173, v.38, πεῖς π, ex L. Et v. sequ. Demosth. ἐφόδιον λαβὼν τ. Ibid. v. 42, Pass. Ἐφοδιάζ. C.1175, v.1, κατὰ μέθ. C.1183, v.41, πὸν καπνὸ. C.1191, v.25, verò, κτιδύνες, furcæ q. Col. 1195, v.61, cum δύςρομ. C.1197, v.24, αἰεωῤῥὶς τ. Et v. 66, corporis hum. C.1202, v.60, Οἰκοῤῥυὶς αἴλ. Col. 1205, v.5. πὸ θώρ. C.1248, v.46, θεὰν Οἰνωάπν αἴ. Et v. 48, Οἰνωάῤῥος. C.1257, v. antepen. habet καπιχουμ. C. 1274, v.51, Παιοκθρία per o, sicut παιόλ. Et v.65, lib.6, c. 26. C.1278, v.55, DICI Ὀλοιός, pl. C.1288, v.2, In quo prorf. C.1290, v.55. ὀμβροβλυτὸ. C.1318, v.26, verba illa, Item nomen proprium, pone in sequ. Οἴπτωρ, post Hesych. C.1337, v.19, Pæd. 7, de palmis, πεῖ. C.1344, v.56, ETIAM Ἀκρόιυξ. l. C.1362, v.28, πνὸς, est quod Latini dicunt P. C.1365, v.13, Ὀπαδόκομος, In t. Et v.

ſequ.ὁπιδόκομοι μέρ. C.1395,v.74, docet Euſt. Col. 1460,v.13, Φειγῶνες,p. Et v.20, ὀρνιθόμος αἷξ. C.1464, v.67,ἡμῶν. C.1478,v.18, Ὀρθοπυγιαῖος,S. C.1482,v.23, Καπυρηρέες λ. Col.1502,v.52, εἷς ἀφεῶδεν πόλ. Et v.65, etiam notula t. C.1503,v.67, Ὀ,ἥι κ. C.1506,v.14, prà in Οἶτη,ex Euſt. Et v.22, μιωδοφορῶν ἴσω. C.1534, v.63, Plato lib.2 De rep.καὶ πᾶφ. Col.1553,v.63,Ariſtotelis Hiſt.anim. C.1558,v.69,ἀφώτη, Hac.Ariſtoph. C.1562,v.23, ζημίαν,dix. C.1632,v.40, Κραυκολάπαι;it. C.1634,v.60,Κιτεία μηλέα,aut c. C.1648,v.55, VERB. Μηπσαωδω cum acc. C.1676,v.26,Νύσσος,Illeg.

Tomo 3,col.31,v.15,ll.7, Η ῥ. C.333 v.2, eſſe Πάπας,ex q. Et v.20, maritum v. Ibid.v.39, Papas voc. C.79,v.17,Conculco.Herodian.lib.8,ῥ. C.85,v.3,datiuo.Sed contr. C.103,v.21,παύω ἄυπνυ,ſ. C.155,v.57, ἐπιδὴ σφ. C.156,v.vlt.ſimplici πιρᾶμαι C.206,v. 7,Chryſ.in ep. C.259,v.9,lib.16,cap.30, Q. Col.281, v.10,ὑπουψώνων σε πιμαν. C.286,v.23, pugnum c. C. 296,v.46,πιλωπὰ ῥῳ. Col.311,v.70, Ariſtot.πλόστς n. C.358,v.1,Cincinni:d. C.368,v.21,Pro quo med.voce Πλ. Col.386,v.45, eſtque addendum p. C.417,v.53, pulmonis nimirum vir. C.421,v.28,δὲ πιγ. C.432, v.61,ſine i,& n. C.448,v.22,lib.2 Epigr.Εἰς π. Col. 451,v.32,Ὀπιόσταφ aut. Et v.57,ſequitur:vt & L. C. 474,v.53,λιπόκαρ. C.481,v.63, ἐχθεχς πολύ,S. C.501, v.61, Ποιὰ,g. C.507,v.193 ὀφθαιλμοῦσι. Col.508,v.9, Paſſ.Ποδηγ. Col.561,v.17, Theophraſtum, pro Sero, vbi dicit π. Et v.50, copulentur & q. Col.590,v.20, ſtupido animo al. Col.596, v.40, quum ille verterit Crebrò,hic,vſus ſ. C.616,v.52,πυσμαπκὴ ἐρώτησις,p. Et v.vlt.Qui fando non aud. Itidémque col.ſequ.auditione nõ accepit: ſeu,Qui non aud. Col.621,v 5,in πυρρόραγις. C.625,v.34,exp.θερμῆς. C.627,v.42,ἀρυ- ζὴν κ. C.629,v.42, ΠΥΡΑ,S. C.632,v.7,Ἐμπυρρός, R. C.633,v.23,ſine purrich. C.634,v.vltimo, Non laborare febri:ſeu,Ea corporis conſtitutio quæ ſ. C. 642,v.7,πωλκπαὶ er. Col.643,v.44, Item Ἐμπολῆσαι p. Itidémque verſu ſequ.ἡμπόλ. C.647,v.49, Fatigauit. C.653,v.62,τὸ,ἢ ὅπως δὴ ἐρίπτετο.vbi t. C.673,v.21, voce Ἐπρρέζ. C.678,v.1,hic ἰσόῤῥοπα c. C.682,v.antepen. à duodecim fiſt. C.697,v.58,Infuſio ſ. Col.714,v.3, poſt Camer.dele quæ ſequuntur, vſque ad, Afferuntur &.quæ verba habes v.11. C.740,v.61,Σαλπιγολόζυπίω. C.751, v.64. apud Philonem σιμινηρεῖν π & σπμινηρῶ. C.756,v.63, Ἀποσθόμενας p. C.758,v.35, παεφασείσαιπ. C.782,v.15, κραδίν γε σδ. C.795,v.56, libro 4,c. C.819,v.51, alibi πόῤῥωθεν add. C.883,v.24, idem cum β. C.1181,v.62, Σφπιαὰ,αἷ,ἢ, Ex. C.1274, v.56, ὡς πάχα ex Eurip. C.1319,v.15, VNDE Πτελάτρ. C.1378,v.59,πελὲν σπιπάξεις,p. C.1418,v.43, dicuntur πέντάρες λόγοι. Ibid.v.46, nimirum Διονυσίοις,Λίω. C. 1477,v.50,Θημών,ῶνος,ὁ,R. C.1484,v.25, πεῦ καπυάθ. C.1505,v.20, dictum eſt, poſtponitur: & quod pòſt dictum eſt,antep. C.1547,v.19,quēque noſtr. C.1658,

v.38, VERBO Ἐκθρέμ. Col.1659,v.32, ὀκαλεῖτο ὀνθρ. C.1676,v.43,Pro Vindemia etiam vſ. C.1703,v.50,nimiùm τ. C.1724,v.6,τὸ ὑμενοῦς βαδ. Col.1735,v.53, Υἱὸ δὲ,ἐωυς,ὁ,id. C.1752,v.13,πεβλπηόνυ ὀπ. C.1756,v. 59,præpoſitione Ad:n. C.1757,v.43, Sub fine b. C. 1779,v.3,VNDE Ὑδροφαυπκὴ,ſ. Col.1792,v.24,Ὑδρωα, ῶ,H. Et v.37, SIVE Ὑδρ. Col.1793,v.47, ſciendum eſt,& ſcribi etiam εἰδάλιμον.

Tomo 4,c.11,v.51,ipſi Arati poemati pr. C.28,v. 27,Παρεμφαιν. Col.32,v.vltimo, ſubiunge hos duos verſus,Ὑπόφηφαιν ς,ἐος,ὁ & ἡ, q.d. Apparens & cõſpicuus ſupra alios,ſeu ſupra alia.Vnde & pro erecto atque arduo accip. C.33,v.63, tanquam ab ὑπόφηφαιν ς,at ἴσω. C.40, verſum vltimum expunge. Col.44,v.60, ET Φαρμακῶν,inq. C.47,v.55,ἔεια,κ. C.50,v.35,λως ἔχει ἴσωπὶ. C.62,v.9, EST Ἐκφασις p. Et v.22,in Ἀπόφημα)Inu. Et v.25,πῷ ὀπφαπκὰς. C.64,v.6,κακὰ θηέλα,ſ. C.66,v.13,φασκέπω, dicat,G. Col.67,v.28, idque ann. C.76,v.62, bi φείδομαι ſign. C.80,v.1,huius φορβειά: add. C.82,v.38,ἴθι δὴ Col.115,v.70,grad, COMPAR. Πρ. C.118,v.5, me tecum g. C.126,v.61, κφὲκπεφόρπσμαι pro ᾧ ὀυπεφόρπσμαι:v. C.137,v.30, vnicum,Vnã vocem hab. C.151,v.18, Virgilium, Liber pamp.inuid.coll.vmbras. Id. C.174,v.15, ſed Depr. C.231, v.33,ἡ,piſcis,app. C.232,v.52,Γηληϊάδεω φύλ. C.233, v.56, nomine φύλον.N. Col.246,v.16,cenſeo, καπδικάζει ἀφὲ ἔργφς,ex ipſo Suida, necnon ex Lex.meo ver. C.296,v.31, VERO Φυπάλμιος,I. C.361,v.65, eiúſque πύπον eſſe C.477,v.35, ὀν ἀφεχοῦ πυτ. Col.508,v.43, Heſych.ἐγχυτρ. C.510,v.57, ſuccus.Dioſc.lib. Col. 543,v.24, Χυοὶς,vt χλ. C.732, vltimos tres verſus expunge,eorúmque loco hæc repone,Μεπφηφίζω,F.ἴσω, Bud.Comment.p.168,ſignificare ſcribit,Q. C.798,v. vlt.nullum tamen exemplum affert, nec etiam expoſitionem. Col.805,v 69, alium particulæ Quàm vſ.

Tomo 5,vel, in Appendice tomi 4,col.8, v.42, φαινόμ. C.16,v.44,pro καπαβοὶω,καβοὴσαν. C.18,v.41, Rectos & vocatiuos eod. C.23,v.41, Τρυγόνες ἐκκαστειῶπι πλ. C.96,v.24, Δέδθι,imper.v. C.105,v.62, & εἰκέπω, perf. Col.118,v.72, verbi actiui ἐπαφάω:vnde & m. In indice, col.233,v.35, βάεκας: & quidem rectius,vt infrà docebo. C.815,v.52, potius ἔικαπ in h. C.962,v.55,idémque erat(niſi pinguius eſſet) q. Col. 997,v.66,πρηχεῖω ὄωνιν Φυόιτ. C.1065,v.28,l, Nonæ apud Gr. Col.1408,nomen Μακρὰ,& ſequens Μακρα δρομώπαπι,ponenda erant columna ſequ.ante Μακρᾶ ων. Itidémque c.1414,Μαῆνα ponendum ante Μαῆνος quod ſequ.col.habes. In poſteriore Indicis parte, c.108, v.vltimo,in nonnullis exemplaribus addendũ, ctu fit.Τερεβιηθίνη autē dicitur Terebinthina re- Hæc inter ea quæ deprehēdimus viſa ſunt annotatu digna: leuiora & cuiuis nota cõſultò omiſimꝰ. Siqua autē inſuper grauia noſfugerint,tu cãdide lector pro tuo iudicio emẽdabis,numeros etiã quoſdã corrigẽdi memor.

Regiſtrum primi tomi.

*.a.b.c.d.e.f.g.h.i.lz.l.m.n.o.p.q.r.ſ.t.u.x.y.z. aa.bb.cc.dd.ee.ff.gg.hh.ii.lz.ll.mm.nn.oo.pp.qq.rr.ſſ.tt.uu.xx. yy.zz. aaa.bbb.ccc.ddd.eee.fff.ggg.hhh.iii.lzlzlz.lll.mmm.nnn.ooo.ppp.qqq.rrr.ſiſ.ttt.vvv.xxx.yyy.zzz. aaaa.bbbb.cccc.dddd.eeee.ffff.gggg.hhhh.iiii.lzlzlz.llll.mmmm.nnnn.oooo.

Secundi tomi.

*.A.B.C.D.E.F.G.H.I.K.L.M.N.O.P.Q.R.S.T.V.X.Y.Z. AA.BB.CC.DD.EE.FF.GG.HH.II.KK.LL.MM.NN. OO.PP.QQ.RR.SS.TT.VV.XX.YY.ZZ. AAA.BBB.CCC.DDD.EEE.FFF.GGG.HHH.III.KKK.LLL.MMM. NNN.OOO.PPP.QQQ.RRR.SSS.TTT.VVV.XXX.YYY.ZZZ. AAAA.BBBB.CCCC.DDDD.EEEE.FFFF. GGGG.

Tertii tomi.

Aa.Bb.Cc.Dd.Ee.Ff.Gg.Hh.Ii.Klz.Ll.Mm.Nn.Oo.Pp.Qq.Rr.Sſ.Tt.Vu.Xx.Yy.Zz. AAa. BBb.CCc.DDd.EEe. FFf.GGg.HHh.Iii.KKlz.LLl.MMm.NNn.OOo.PPp.QQq.RRr.SSſ.TTt.VVu.XXx.YYy. ZZz. Aaaa.Bbbb. Cccc.Dddd.Eeee.Ffff.Gggg.Hhhh.Iiii.Klzlzlz.Llll.Mmmm.Nnnn.Oooo.Pppp.Qqqq. Rrrr.Sſiſ.Tttt. Vvvv.Xxxx. Yyyy.Zzzz. AAaaa.BBbbb.CCccc.DDddd.EEeee.FFfff.GGggg.HHhhh.Iiii.KKlzlzlz.

Quarti tomi.

AAaa.BBbb.CCcc.DDdd.EEee.FFff.GGgg.HHhh.Iii.KKlzlz.LLll.MMmm.NNnn.OOoo.PPpp.QQqq. RRrr. SSſſ.TTtt.VVuu.XXxx.YYyy.ZZzz. AAAaa. BBBbb. CCCcc.DDDdd. EEEee.FFFff.GGGgg.HHHhh.Iiii. KKKlzlz.LLLll.MMMmm.NNNnn.OOOoo.

Quinti tomi.

α.β.γ.δ.ε.ζ.η.θ.ι.κ.λ.μ.ν.ξ.ο.π.ρ.σ.τ.υ.φ.χ.ψ.ω. αα.ββ γγ.δδ.εε.ζζ.ηη.θθ.ιι.κκ.λλ.μμ.νν.ξξ.οο.ππ.ρρ.σσ.ττ.υυ.φφ.χχ.ψψ. ωω. ααα.βββ.γγγ.δδδ.εεε.ζζζ.ηηη.θθθ.ιιι.κκκ.λλλ.μμμ.ννν.ξξξ.ooo.πππ.ρρρ.σσσ.ττττ.υυυ.φφφ.χχχ.ψψψ.ωωω. αααα. ββββ.γγγγ. Αααα.Ββββ.Γγγγ.Δδδδ.Εεεε.Ζζζζ.Ηηηη.Θθθθ.Ιιιι.